

*Siêu
Việt
Tài
Chinh*

TG: Diệt Thiên

Mục lục

- Chương 1: Thay Đổi
- Chương 2: Hộp Gỗ Vận Mệnh
- Chương 3: Hợp Tác
- Chương 4: Ngươi Đùng Xen Vào
- Chương 5: Lợi Người Hại Mình
- Chương 6: Thuyết Phục
- Chương 7: Ông Lưu
- Chương 8: Có Thể Đào Tạo
- Chương 9: Hoạch Nam
- Chương 10: Ý Kiến Của Thiếu Kiệt
- Chương 11: Bắt Đầu Công Việc
- Chương 12: Nhóm Khách Hàng Đầu Tiên .
- Chương 13: Xuân Nghĩa Bang
- Chương 14: Ra Tay Trước
- Chương 15: Tuyển Dụng
- Chương 16: Phó Ước
- Chương 17: Hiến Kế
- Chương 18: Nề Phục
- Chương 19: Biện Luận
- Chương 20: Chỉ Điểm Tước Phàm .
- Chương 21: Có Người Nhắm Vào
- Chương 22: Ai Cũng Có Bí Mật Riêng
- Chương 23: Quân Sư
- Chương 24: Sàn Giao Dịch Vàng
- Chương 25: Mẹ Con Tâm Sự
- Chương 26: Ngày Khai Giảng
- Chương 27: Chịu Trách Nhiệm .
- Chương 28: Tới Tay
- Chương 29: Đã Kinh Doanh Thì Sẽ Làm Chủ
- Chương 30: Một Chọi Năm
- Chương 31: Tạm Giữ Điều Tra
- Chương 32: Tiết Kiệm Hai Ngày Cơm
- Chương 33: Phàm Chiến, Tuyệt Dung
- Chương 34: Mở Lại Mối Quan Hệ
- Chương 35: Đánh Giá Của Phàm Chiến
- Chương 36: Dự Đoán
- Chương 37: Hợp Bàn
- Chương 38+255 Lượng Vàng
- Chương 39: Phan Nguyệt
- Chương 40: Từ Chấn Dân
- Chương 41: Phiên Phức Nhỏ
- Chương 42: Bẫy Rập Từ Phong
- Chương 43: Mặt Mũi Mặt Sạch

Chương 44: Nhã Oanh Bày Tổ
Chương 45: Dự Án Mới
Chương 46: Họp Gia Đình
Chương 47: Lehman Brothers Sụp Đổ
Chương 48: Hồng Hách
Chương 49: Cái Tôi Cần Là Sự Công Bằng
Chương 50: Chuyển Đi
Chương 51: Phát Biểu Mang Tính Khiêu Khích
Chương 52: Mượn Nhà Hàng
Chương 53: Công Ty Cho Vay
Chương 54: Cô Bé Hay Khóc
Chương 55: Việc Tốt Không Để Người Ngoài
Chương 56: Sóng Ngầm
Chương 57: Nã Pháo
Chương 58: Chống Đối
Chương 59: Nhận Tội
Chương 60: Tìm Đường Sống
Chương 61: Ứng Cứu
Chương 62+11 Năm Gặp Lại
Chương 63: Quân Hàm
Chương 64: Hội Đàm
Chương 65: Xem Như Không Có Chuyện Gì Xảy Ra!
Chương 66: Đồng Loạt Bị Bắt
Chương 67: Nhấn Nhủ
Chương 68: Chuyện Xưa
Chương 69: Mời Hòa Giải
Chương 70: Nhã Oanh Đến Nhà
Chương 71: Xin Lỗi Cậu Có Thể Ra Về
Chương 72: Iphone Và Nokia
Chương 73: Đi Gặp Hà Thúc
Chương 74: Trang Tin Tức
Chương 75: Viết Thư Upu
Chương 76: Việc Gấp Trong Mưa
Chương 77: Báo Báo
Chương 78: Hoàng Lâm Nhu Bí Mật
Chương 79: Mi-17
Chương 80: Trung Đoàn
Chương 81: Trước Báo
Chương 82: Làng Khó Di Dời
Chương 83: Hành Động Trong Đêm .
Chương 84: Điệu Hồ Ly Sơn
Chương 85: Kéo Dài Thời Gian
Chương 86: Lập Đội Ứng Cứu
Chương 87: Thang Dây
Chương 88: Thiếu Lương Thực
Chương 89: Phương Pháp Nhà Giàu
Chương 90: Thẻ Chính
Chương 91: Thiệt Hại Sau Báo

Chương 92: Trở Về
Chương 93: Muốn Tìm Phiền Phức Thì Tự Mà Tìm
Chương 94: Thả Con Tép Bắt Con Tôm Càng
Chương 95: Cách Tính Lãi Suất Cho Vay
Chương 96: Lựa Chọn Của Trương Hạo
Chương 97: Nội Gian
Chương 98: Cách Mua Lại Đất
Chương 99: Đùa Chết Không Đền Mạng
Chương 100: Đàm Phán
Chương 101: Điều Kiện
Chương 102: Đạo Quý Môn Quan
Chương 103: Nốt Nhạc Nhỏ
Chương 104: Hai Người Có Quan Hệ Gì ?
Chương 105: Chân Tướng
Chương 106: Có Còn Hơn Không
Chương 107: Ngọc Nhi Tâm Sự
Chương 108: Phiền Phức Tới Cửa
Chương 109: Cô Giáo Tới Nhà
Chương 110: Cùng Cha Khác Mẹ
Chương 111: Cơm Nuốt Không Vô
Chương 112: Phải Biết Lựa Súc Mình Làm
Chương 113: Ném Đá Giấu Tay
Chương 114: Quan Trọng Vẫn Là Thực Lực
Chương 115: Một Kèm Một
Chương 116: Thẻ Vàng
Chương 117: Cứ Như Tuyển Thủ Chuyên Nghiệp
Chương 118: Mạnh Mới
Chương 119: Lo Lắng
Chương 120: Truy Vấn
Chương 121: Viễn Cảnh Xấu Nhất
Chương 122: Có Chuyện Vui
Chương 123: Tô Thanh
Chương 124: Tập Trung
Chương 125: Công Trình Thế Giới
Chương 126: Người Viết Thư Tay Cuối Cùng
Chương 127: Chơi Khăm Phùng Kiếm Nhất
Chương 128: Tinh Toán
Chương 129: Tâm Nhìn
Chương 130: Con Trưởng
Chương 131: Tiền Làm Chỗ Dự
Chương 132: Backlink
Chương 133: Ngô Nam
Chương 134: Hãy Như Một Tờ Giấy Trắng
Chương 135: Mua Xe Mới
Chương 136: Cậu Bé Đi Lạc
Chương 137: Đem Chuông Đi Đánh Xứ Người
Chương 138: Chơi Liều Cấp Quốc Gia
Chương 139: Đào Người

Chương 140: Hư Danh
Chương 141: Già Đồi
Chương 142: Tin Không Hay
Chương 143: Trình Độ Diễn Xuất
Chương 144: Quảng Anh Em Đi Theo Gái
Chương 145: Chuyện Nghề Tài Xế
Chương 146: Buffet
Chương 147: Đi Cướp Không Xem Ngày
Chương 148: Bị Động
Chương 149: Bỏ Cục Phức Tạp
Chương 150: Cơ Hội
Chương 151: Cứ Đơn Giản Là Được
Chương 152: Dục Cầm Cố Túng
Chương 153: Tay Sai
Chương 154: Cậu Luôn Có Một Nơi An Toàn
Chương 155: Định Cua Gái À ?
Chương 156: Ước Mơ Thành Jeff. Bezos
Chương 157: Giám Đốc Xuống Thật
Chương 158: Bồi Thường
Chương 159: Bạn Yêu Rồi!
Chương 160: Bịt Đầu Mối
Chương 161: Cải Tổ
Chương 162: Thằng Không Cha
Chương 163: Tiểu Lý Tàng Dao
Chương 164: Bị Làm Thịt
Chương 165: Chơi Chết Người
Chương 166: Áp Dụng Thứ
Chương 167: Sở Khanh
Chương 168: Ghi Nợ
Chương 169: Không Cần Tính Toán
Chương 170: Ném Đá Dò Đường
Chương 171: Gặp Lại Lê Hiếu
Chương 172: Đi Sai Đường
Chương 173: Kéo Xuống Thuyền
Chương 174: Khuyên Chu Tường
Chương 175: Ăn Ít No Lâu
Chương 176: Quan Chiến
Chương 177: Đổi Kế Hoạch
Chương 178: Hồ Sơ Bị Sửa
Chương 179: Chuẩn Bị Tốt
Chương 180: Cam Kết
Chương 181: Không Giúp Gì Được
Chương 182: Cường Long Không Áp Địa Đầu Xà
Chương 183: Đồi Mặt (1)
Chương 184: Đồi Mặt (2)
Chương 185: Đồi Mặt (3)
Chương 186: Con Đường Huyết Mạch
Chương 187: Tương Lai Mười Năm

Chương 188: Mất Tinh Thần .
Chương 189: Có Tới Hai Người
Chương 190: Quá Khứ
Chương 191: Sét Đánh
Chương 192: Kế Thừa
Chương 193: Lý Vũ Hào
Chương 194: Satoshi
Chương 195: Tội Chông Tội
Chương 196: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ
Chương 197: Cho Ăn Cháo
Chương 198: Đấu Một Trường
Chương 199: Anh Mà Quậy Một Lần
Chương 200: Nguyên Nhân
Chương 201: Vì Yêu Sinh Hận
Chương 202: Xin Tiền
Chương 203: Ý Kiến Đề Xuất
Chương 204: Chiết Xuất Vàng
Chương 205: Tay Không Bắt Giặc
Chương 206: Đem Đá Đập Chân Minh
Chương 207: Vật Dưới Hầm
Chương 208: Hoàng Lâm Nhu Con Nuôi
Chương 209: Em Điều Thấp Để Làm Gì ?
Chương 210: Gặp Ba Lần .
Chương 211: Đầu Nguồn
Chương 212: Buối Tối Bận Rộn
Chương 213: Đầy Mùi Thuốc Súng
Chương 214: Trục Tiếp Phán Bác
Chương 215: Quân Cờ Ngâm
Chương 216: Tấn Tâm
Chương 217: Đùng Quỳ Lạy Ai Ngoài Cha Mẹ
Chương 218: Lấy Giã Đánh Thật
Chương 219: Ngộ Nam Ý Kiến
Chương 220: Trung Tâm Vòng Xoáy
Chương 221: Thay Người May Áo Cưới
Chương 222: Hướng Dẫn Kinh Nghiệm
Chương 223: Dự Thính
Chương 224: Cafe Sách
Chương 225: Tự Mình Làm Mất Mặt Mình
Chương 226: Giảm Cân
Chương 227: Hạn Chế Mức Thấp Nhất
Chương 228: Nữ Nhân Hội Tự
Chương 229: Quyết Định Của Cả Ba
Chương 230: Điểm Máu Chốt
Chương 231: Đối Thủ Cực Mạnh
Chương 232: Quản Chế .
Chương 233: Tâm Tư Các Bên (1)
Chương 234: Tâm Tư Các Bên (2)
Chương 235: Đi Mua Đồ Quan Trọng

Chương 236: Tuổi Thơ Dữ Dội
Chương 237: Bố Trí Hành Động
Chương 238: Kéo Lưới
Chương 239: Tài Khoản Ẩn Danh
Chương 240: Garena
Chương 241: Chương Trình Khởi Nghiệp
Chương 242: Nhờ Giúp
Chương 243: Điều Kiện Mở Công Ty
Chương 244: Tổng Hàng
Chương 245: Nơi Cửa Cửa Hùng
Chương 246: Nhục Hình
Chương 247: Mỗi Người Một Số Mệnh
Chương 248: Tính Toán Trước Khi Đi
Chương 249: Bán Sàn Vàng
Chương 250: Dùng Tiền Tiêu Tại
Chương 251: Vì Tình, Vì Nghĩa
Chương 252: Giao Hàng Tự Do
Chương 253: Chuẩn Bị Lên Đường
Chương 254: Lịch Sử Singapore
Chương 255: Rắc Rối Nhỏ
Chương 256: Sân Bay Changi
Chương 257: Hiệu Xuất Cao
Chương 258: Cạnh Tranh Đấu Thầu
Chương 259: Lý Đồng
Chương 260: Bảo Hộ Thương Hiệu
Chương 261: Âm Thực Singapore
Chương 262: Vào Đồn Cảnh Sát
Chương 263: Sắp Xếp Tỉ Mỉ
Chương 264: So Sánh
Chương 265: Chạy Đua Với Thời Gian
Chương 266: Ba Điều Kiện
Chương 267: Đạt Được Thứ Cần Thiết
Chương 268: Gian Hàng Tự Làm
Chương 269: Hoàn Thành Gian Hàng
Chương 270: Mắt Thần Horus
Chương 271: Vấp Cục Đá
Chương 272: Búp Bê Hình Mèo
Chương 273: Lăn Đầu Gặp Mặt
Chương 274: Ép Mua Ép Bán
Chương 275: Nhà Phát Hành Game
Chương 276: Quá Nhiều Dự Án
Chương 277: Trục Giác
Chương 278: Sự Khác Biệt
Chương 279: Chọn Người
Chương 280: Đội Ngũ
Chương 281: Áp Lực Tâm Lý
Chương 282: Đòi Mua Xe
Chương 283: Merlion

Chương 284: Ngày Xui Xẻo
Chương 285: Thế Lực Địa Phương
Chương 286: Black Shot
Chương 287: Tiền Trong Kiến Thức
Chương 288: Brandon Beck
Chương 289: Lao Động Không Công
Chương 290: Giúp Người Khi Khó
Chương 291: Chọn Sai Đối Tượng
Chương 292: Sắp Xếp Kế Hoạch
Chương 293: Khởi Hành Đi Châu Âu
Chương 294: Lam Phượng
Chương 295: Tổ Chức Huyết Long
Chương 296: Trò Chuyện
Chương 297: Dự Định
Chương 298: Quốc Gia Không Chiến Tranh
Chương 299: Virus Conficker
Chương 300: Không Thể Dừng Lại.
Chương 301: Lần Này Lờ To Rồi!
Chương 302: Tiện Tay
Chương 303: Triệu Tập Khẩn
Chương 304: Ký Ưc Thừa Thanh Xuân
Chương 305: Sự Hình Thành Ngân Hàng
Chương 306: Tiền Là Nợ
Chương 307: Hạ Mức Tín Dụng
Chương 308: Lỡ Lờ
Chương 309: Nguyên Nhân Khủng Hoảng.(1)
Chương 310: Nguyên Nhân Khủng Hoảng.(2)
Chương 311: Hỏi Chuyện
Chương 312: Bị Theo Dõi
Chương 313: Yếu Thế
Chương 314: Bia Đỡ Đạn
Chương 315: Tập Huấn Song Phương
Chương 316: Tin Tức Tốt
Chương 317: Ngọc Nhi Báo Tin
Chương 318: Đám Rông Hang Hồ
Chương 319: Cơ Sở Bí Mật
Chương 320: Nguyên Nhân Thật
Chương 321: Vô Ảnh
Chương 322: Không Ngủ Ngon
Chương 323+0208
Chương 324: Phân Tích Tình Hình
Chương 325: Triệu Tập Đi
Chương 326: Bói Lòng Tim Vết
Chương 327: Điểm Yếu Của Thiếu Kiệt
Chương 328: Tiềm Phục
Chương 329: Sống Chết Mặc Bậy
Chương 330: Nhận Biết
Chương 331: Thăng Này Tới Số Rồi !

Chương 332: Chừa Một Đường
Chương 333: Khảo Sát Điện Thoại
Chương 334: So Tài
Chương 335: Chẳng Biết Nhẹ Tay
Chương 336: Người Và Máy
Chương 337: Thói Quen
Chương 338: Gặp Được Cứ Giết
Chương 339: Bỏ Tiền Mua Mạng
Chương 340: Âm Thầm Thanh Trừng
Chương 341: Lập Kế Trút Giận
Chương 342: Tháng Này Em Có Trẻ
Chương 343: Hội Đồng Ngô Trục
Chương 344: Mở Khóa Điện Thoại
Chương 345: Tháng Này Nó Ngu Hay Bất Bình Thường
Chương 346: Thời Gian Ra Tay
Chương 347: Chuyển Địa Điểm
Chương 348: Cầm Thú!
Chương 349: Hoàng Ngân Bị Bắt
Chương 350: Náo Động Lưu Minh (1)
Chương 351: Náo Động Lưu Minh (2)
Chương 352: Náo Động Lưu Minh (3)
Chương 353: Xin Lỗi Cháu Không Đợi Được
Chương 354: Nhân Tình Không Dễ Kiếm
Chương 355: Mở Sáng Đèn
Chương 356: Thợ Săn Con Mồi Đổi Chỗ
Chương 357: Đi Tìm Chết
Chương 358: Thật Giả Bất Phân
Chương 359: Mất Thế
Chương 360: Cuộc Chiến Hóa Học
Chương 361: Xe Tù
Chương 362: Tàn Cuộc
Chương 363: Tránh Nặng Tim Nhẹ
Chương 364: Đối Tượng Lấy Tướng
Chương 365: Xác Thực
Chương 366: Ngô Long Phần Nộ
Chương 367: Có Nên Đi Viêng
Chương 368: Tặng Anh Hào
Chương 369: Nâng Cấp Cơ Sở
Chương 370: Ngô Minh Nhận Hoa
Chương 371: Trò Đùa Ngọc Châu
Chương 372: Dự Đoán Của Thiếu Kiệt
Chương 373: Tìm Ra Đáp Án
Chương 374: Sự Ủng Hộ
Chương 375: Phiên Phức Hoách Nam
Chương 376: Tháng Nhóc Này Được
Chương 377: Virus Tự Phát Triển
Chương 378: Đối Tác Làm Ăn
Chương 379: Được Nước Làm Tới

Chương 380: Lấy Ôn Báo Oán
Chương 381: Danh Tiếng Công Ty
Chương 382: Cải Tổ Vô Ảnh
Chương 383: Dương Mưu Liên Hoàn
Chương 384: Cơ Sở A5
Chương 385: Làm Chốt Cho Ai
Chương 386: Phía Sau Có Người
Chương 387: Cha Con Tâm Sự
Chương 388: Chụp Éch
Chương 389: Không Thắng Tôi
Chương 390: Ngang Hàng Hay Thấp Hơn
Chương 391: Khó Tính Toán
Chương 392: Thưởng Tháng Mười Ba
Chương 393: Văn Hóa Doanh Nghiệp
Chương 394: Máy Chủ Bitcoin Ở Đâu
Chương 395: Thông Minh Bị Thông Minh Hại
Chương 396: Dời Ngày Đi
Chương 397: Đặt Chân Đến Mỹ
Chương 398: Lên Máy Bay Rơi
Chương 399: Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson
Chương 400: Quyết Định Chính Xác
Chương 401: Đi Gặp Cơ Trưởng Sully
Chương 402: Anh Hùng Và Tội Đồ
Chương 403: Déjà Vu
Chương 404: Santiago Jackson
Chương 405: Khu Vô Gia Cư
Chương 406: Lại Tìm Đến
Chương 407: Chạy! Có Súng!
Chương 408: Mém Lọt Hầm
Chương 409: Không Muốn Lên Báo (Chưa Beta)
Chương 410: Tới Washington Trước (Chưa Beta)
Chương 411: Lấy Lòng Với Đối Tác (Chưa Beta)
Chương 412: Pháo Đài Di Động (Chưa Beta)
Chương 413: Khu Quân Sự Có Cho Thuê (Chưa Beta)
Chương 414: Thời Gian Phản Ứng (Chưa Beta)
Chương 415: Một Nửa Cổ Phần (Chưa Beta)
Chương 416: Thư Mời Qua Mail (Chưa Beta)
Chương 417: Đuổi Ra Phía Sau (Chưa Beta)
Chương 418: Hóa Giải Nguy Cơ (1)
Chương 419: Hóa Giải Nguy Cơ (2)
Chương 420: Hóa Giải Nguy Cơ (3)
Chương 421: Bán Mạng Không Đáng (Chưa Beta)
Chương 422: Không Thề Tự Quyết Định (Chưa Beta)
Chương 423: Chia Cho Người Chết Cần Thiết Sao
Chương 424: Điều Là Người Chiến Thắng
Chương 425: Trước Màn Kịch
Chương 426: Diễn Viên Quần Chúng
Chương 427: Đối Thủ Là Để Bày Cục

Chương 428: Ép Chết
Chương 429: Kế Hoạch Của Ngô Long
Chương 430: Mọi Người Lo Lắng
Chương 431: Không Thể Hình Dung
Chương 432: Người Được Lợi
Chương 433: Sự Chia Rẽ Phe Phái
Chương 434: Quân Cờ Chôn Xuống
Chương 435: Bán Bốn Tỷ
Chương 436: Ý Định Có Từ Lâu
Chương 437: Chuẩn Bị Ký Kết
Chương 438: Hai Người Hai Tâm Tư
Chương 439: Giới Hạn Giờ Thăm Bệnh
Chương 440: Rung Cây Nhất Khi
Chương 441: Ký Hợp Đồng (1)
Chương 442: Ký Hợp Đồng (2)
Chương 443: Ký Hợp Đồng (3)
Chương 444: Ký Hợp Đồng (4)
Chương 445: Tiền Góp Và Tiền Đứng
Chương 446: Cho Hà Vi Chứng Thực.
Chương 447: Bán Mã Nguồn Gốc
Chương 448: Quy Luật Năm Năm
Chương 449: Thiếu Kiệt Làm Cu Li
Chương 450: Quý Rủi Ro Một Công Ty
Chương 451: Thâu Tóm Quý Tự
Chương 452: Hoàng Ngân Lo Chuyện Bao Đồng
Chương 453: Công Ty Đa Cấp
Chương 454: Tự Tim Hiểu.
Chương 455: Cảnh Sát Phối Hợp
Chương 456: Khách Mời
Chương 457: Kẻ Xương Người Họa
Chương 458: Xem Ai Đủ Bản Lĩnh
Chương 459: Công Kích Trong Bàn Tròn
Chương 460: Vạch Mặt
Chương 461: Không Uống Trà Người Lạ
Chương 462: Bà Cô Ba Hai Tuổi.
Chương 463: Cô Ta Không Dám!
Chương 464: Nhờ Giúp Đỡ
Chương 465: Dẫn Chị Đi Gặp Thiếu Kiệt
Chương 466: Không Hi Sinh Không Chiến Thắng
Chương 467: Học Anh Chứ Ai!
Chương 468: Cách Kiếm Tiền Của Lâm Huân Di
Chương 469: Năng Lực Của Các Quý Bà.
Chương 470: Du Thuyết
Chương 471: Đốt Nhà.
Chương 472: Lập Kế Hoạch Nhất Thời
Chương 473: Thăng Này Thích Nhảy Loạn
Chương 474: Điều Tra Lâm Huân Di.
Chương 475: Tết Này Số Khổ Rồi

Chương 476: Nỗi Khổ Lưu Hoan
Chương 477: Chủ Nghĩa Cơ Hội.
Chương 478: Thiếu Kiệt Đâu?
Chương 479: Lưu Minh Chịu Không Nỗi.
Chương 480: Đi Tìm Mạnh Mối.
Chương 481: Làm Nhục
Chương 482: Có Khi Nào Nó Điên.
Chương 483: Thông Điệp
Chương 484: Nhã Kỳ Ý Kiến
Chương 485: Thông Điệp Thứ Hai
Chương 486: Xuất Phát Cứu Người.
Chương 487: Sắp Xếp Đội Hình
Chương 488: Ý Định Thật Sự Của Ngô Long.
Chương 489: Hành Động!
Chương 490: Lãng Tri
Chương 491: Có Người Muốn Gặp Mà.
Chương 492: Thanh Lý Hiện Trường
Chương 493: Cơ Thể Cậu Bất Thường
Chương 494: Tắm Thân Bất Tử.
Chương 495: Lý Tế Minh
Chương 496: Vắc Xin Ares
Chương 497: Trận Chiến Năm Đỏ.
Chương 498: Nước Mắt Hà Thúc
Chương 499: Tai Vách Mạch Rừng
Chương 500: Tự Kiểm Điểm
Chương 501: Hấn Yên Bình Quá Lâu Rồi!
Chương 502: Hình Ảnh 3D
Chương 503: Đồ Bộ Như Phim.
Chương 504: Mượn Đồ Không Trả.
Chương 505: Thẻ Còn Người Còn.
Chương 506: Không Biết Tiếng Nga
Chương 507: Bốn Phía Giáp Công
Chương 508: Mấy Tên Kia Chơi Đều
Chương 509: Thằng Nào Khai Hỏa Thế
Chương 510: Có Người Bị Thương
Chương 511: Phát Súng Đối Diện.
Chương 512: Một Người Xoay Chuyển Cục Diện
Chương 513: Mạch Ngọc
Chương 514: Xem Chiến Tích Thôi.
Chương 515: Không Cảnh Cáo Được
Chương 516: Ngô Kỳ Phỏng Đoán
Chương 517: Tự Đến Làm Gà
Chương 518: Thái Quốc Đào.
Chương 519: Đúng Là Không Dám Bắn.
Chương 520: Thắng Trận Đầu Tiên
Chương 521: Đội Bảy Huyết Long Quân Đoàn
Chương 522: Cấp Bạc Không Đủ
Chương 523: Thuyết Âm Mưu

Chương 524: Dẫn Chứng Nghiên Cứu
Chương 525: Đầu Lĩnh Hội Tụ
Chương 526: Trật Tự Không Tự Nhiên Mà Có
Chương 527: Khối Lập Phương Thứ Hai
Chương 528: Hà Thúc Nói Kinh Tế
Chương 529: Lo Cho Cái Ghế.
Chương 530: Năng Lực Của Lý Bân.
Chương 531: Hai Thằng Bàn Lùi
Chương 532: Bồ Cục Từ Lâu
Chương 533: Nguyễn Thanh Trúc
Chương 534: Sở Hữu Hay Nắm Giữ.
Chương 535: Tam Giác Tạo Hóa
Chương 536: Gọi Về Khối Tam Giác
Chương 537: Hai Chị Em Khác Họ
Chương 538: Tập Kích
Chương 539: Đội Nội
Chương 540: Quyết Định Của Lý Bân.
Chương 541: Mở Ra Chuyện Năm Xưa
Chương 542: Tôi Cần Nó
Chương 543: Linh Tính
Chương 544: Một Phút Sảy Chân
Chương 545: Suy Nghĩ Kỹ Trước Khi Nói Đi.
Chương 546: Kết Nối
Chương 547: In Khổng.
Chương 548: Bói Long Tìm Vết
Chương 549: Tổ Cáo Khổng.
Chương 550: Dã Tâm Của Lâm Gia
Chương 551: Bất Ngờ Lâm Phong
Chương 552: Con Có Muốn Vượt Long Môn
Chương 553: Dự Đoán Mười Bước
Chương 554: Đèn Nhà Chu Tường.
Chương 555: Dạy Người Trước Tiên Dạy Đức.
Chương 556: Vấn Nạn Học Cho Có
Chương 557: Hai Chữ Cải Cách
Chương 558: Bồ Tôi Muốn Gặp Cậu
Chương 559: Cuộc Gặp Chóng Vánh
Chương 560: Nhã Oanh Không Như Vẻ Ngoài
Chương 561: Trở Lại Trường
Chương 562: Sắp Xếp Đánh Giải
Chương 563: Kế Hoạch Bắt Đầu
Chương 564: Tên Đã Lên Dây
Chương 565: Lớp Học Kết Thúc
Chương 566: Để Một Lưới Hốt Gọn
Chương 567: Quang Huy Tứ Phương Thiên Hạ Phong Thần
Chương 568: Cuộc Chiến Hiện Tại Bắt Đầu
Chương 569: Gió Nổi Lên
Chương 570: Sự Sụp Đổ Đầu Tiên
Chương 571: Kế Trong Kế, Dương Mưu Liên Hoàn

Chương 572: Boom Cự Ly
Chương 573: Độc Bảo Sập Bẫy
Chương 574: Người Tám Lạng Kẻ Nửa Cân.
Chương 575: Cắt Bỏ Cái Gì
Chương 576: Bước Chuẩn Bị Thứ Hai
Chương 577: Cho Người Đốt Kho
Chương 578: Quyết Định Số Phận Ngô Minh
Chương 579: Ngồi Thương Thức Toàn Cục
Chương 580: Từng Bước Thành Công
Chương 581: Đắc Tội Phụ Nữ Khó Sống Lắm.
Chương 582: Trận Chiến Ba Thế Lực
Chương 583: Độc Bảo Chết.
Chương 584: Toàn Bộ Thu Quân.
Chương 585: Vợ Lý Bân
Chương 586: Chuyên Án Có Bước Đột Phá.
Chương 587: Hồ Sơ Mật
Chương 588: Tàn Cuộc (1)
Chương 589: Tàn Cuộc (2)
Chương 590: Tàn Cuộc (3)
Chương 591: Đùng Cho Lý Bân Biết.
Chương 592: Lừa Gạt Lý Bân
Chương 593: Đem Đá Đập Chân Minh.
Chương 594: Đập Nát Tinh Thần.
Chương 595: Mém Nửa Bị Hù Dọa
Chương 596: Kiểm Soát Chất Cầm
Chương 597: Công Khai Mạch Ngọc
Chương 598: Kiến Tạo Khu Tự Trị
Chương 599: Ông Cấp Tiến Hơn Tôi Nghĩ
Chương 600: Khu Miễn Thuế
Chương 601: Không Để Lâm Gia Có Cơ Hội
Chương 602: Người Không Ai Ngờ.
Chương 603: Ngọc Nhi Sv Diệp Nhi (1)
Chương 604: Ngọc Nhi Sv Diệp Nhi (2)
Chương 605: Ngọc Nhi Sv Diệp Nhi (3)
Chương 606: Tôi Là Người Tốt
Chương 607: Đổi Đồ Ăn
Chương 608: Hẳn Có Máy Bay Riêng Mà
Chương 609: Thừa Kế Tài Sản
Chương 610: Ngọc Châu Rối Loạn
Chương 611: Lâm Gia Bị Động
Chương 612: Lấy Số Lượng Bù Chất Lượng.
Chương 613: Chỉ Lấy Công Ty Hiệu Quả.
Chương 614: Vô Bọc Hoàn Hảo
Chương 615: Hà Vi Phân Vân
Chương 616: Thanh Hàn Muốn Đi Học
Chương 617: Mất Ô Mối Mặc Áo Mưa
Chương 618: Học Bỏ Túc
Chương 619: Hoàng Ngân Bất An

Chương 620: Bọn Lòng Bông
Chương 621: Khơi Dậy Quyết Tâm
Chương 622: Uy Tín Ghê Nhi.
Chương 623: Tất Cả Đều Bình Đẳng
Chương 624: Xuất Hiện Cạnh Tranh
Chương 625: Cô Ta Không Dấu Dốt
Chương 626: Sự Khác Biệt
Chương 627: Tâm Lý Người Dừng
Chương 628: Lỗ Thì Anh Phải Chịu.
Chương 629: Hướng Dẫn Tú Trinh (1)
Chương 630: Hướng Dẫn Tú Trinh (2)
Chương 631: Hướng Dẫn Tú Trinh (3)
Chương 632: Phân Tích Chung Tình Hình
Chương 633: Trịnh Hòa
Chương 634: Nhân Tố Tốt
Chương 635: Tri Ân Không Hồi Báo.
Chương 636: Người Không Nổi Bật
Chương 637: Phương Họa Song Hành
Chương 638: Dàn Xếp Đấu Giá
Chương 639: Tử Phụng
Chương 640: Âm Thầm Về Nước
Chương 641: Thủy Ngân
Chương 642: Cứ Thử Trước Đã.
Chương 643: Lúc Đó Hốt Trọn Ổ
Chương 644: Ủ Mắm
Chương 645: Trốn Tiết Tập Thể.
Chương 646: Cái Tên Nhân Vật
Chương 647: Người Này Không Đơn Giản.
Chương 648: Nhận Môn Quan (1)
Chương 649: Nhận Môn Quan (2)
Chương 650: Nhận Môn Quan (3)
Chương 651: Thu Thập Thông Tin
Chương 652: Lưu Chính Đền
Chương 653: Danh Sách Công Ty
Chương 654: Đưa Công Ty Cho Mẹ
Chương 655: Đồ Chuyển Tới
Chương 656: Đêm Tối Giết Người
Chương 657: Phá Kết
Chương 658: Thêm Một Thân Phận
Chương 659: Thuyết Phục Hà Thúc
Chương 660: Quạt Mộ Ngô Long
Chương 661: Mỗi Người Một Dao
Chương 662: Chết Không Nhắm Mắt
Chương 663: Lấy Con Bắt Cha
Chương 664: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm
Chương 665: Tò Mò Hại Chết Mèo
Chương 666: Lâm Phong Báo Tin
Chương 667: Chịu Tội Thay

Chương 668: Xây Thành, Tích Lương, Hoãn Xung Vương
Chương 669: Mọi Người Đều Cần Thì Sẽ Khác
Chương 670: Không Nuôi Người Tôn Cơm
Chương 671: Đánh Nhau Trên Xe.
Chương 672: Cùng Một Người Làm
Chương 673: Đối Phương Đi Thì Ta Chạy.
Chương 674: Sân Nhà.
Chương 675: Gian Lận Thì Gian Lận
Chương 676: Chỉ Đạo Từ Xa
Chương 677: Bí Mật Của Lý Bân
Chương 678: Tặng Anh Hào Thay Đổi.
Chương 679: Khi Đó Tôi Sẽ Có Mặt
Chương 680: Trận Chung Kết (1)
Chương 681: Trận Chung Kết (2)
Chương 682: Trận Chung Kết (3)
Chương 683: Trận Chung Kết (4)
Chương 684: Nguyên Hồng
Chương 685: Một Người Hay Một Nhóm
Chương 686: Đã Làm Thì Không Sợ
Chương 687: Ông Ung Dung Lắm
Chương 688: Phong Bế (1)
Chương 689: Phong Bế (2)
Chương 690: Phong Bế (3)
Chương 691: Phong Bế (4)
Chương 692: Tới Điểm Dừng Là Được
Chương 693: Kẻ Thắng Người Thua
Chương 694: Thi Trước.
Chương 695: Dừng Dừng Đồ Ăn
Chương 696: Phát Tiền Tập Thể.
Chương 697: Không Đúng
Chương 698: Mùi Máu
Chương 699: An Toàn Tuyệt Đối
Chương 700: Sát Thủ Với Sát Thủ.
Chương 701: Vấn Đề Nan Giải
Chương 702: Hóa Trang Và Dị Dung
Chương 703: Tiền Vốn Lớn
Chương 704: Hành Cung Trang Điểm
Chương 705: Mao Liêu Đầu Tiên
Chương 706: Cái Giá Cũng Đáng
Chương 707: Điều Kiện Của Thanh Trúc
Chương 708: Đúng Trọng Điểm
Chương 709: Mơ Hồ
Chương 710: Ý Lớn Hiếp Nhỏ
Chương 711: Elm-2288Er Và Elm-2084
Chương 712: Giống Trồng Khưa Chiên
Chương 713: Không Để Nợ Ân Tình
Chương 714: Tặng Anh Hào Không Được
Chương 715: Tính Kế Cả Đám.

Chương 716: Có Trò Vui Xem
Chương 717+500 Anh Em
Chương 718: Tao Sẽ Thoát Ra Sớm Thôi.
Chương 719: Mày Đến Chậm Quá Đấy!
Chương 720: Bị Bắt Cả Đám Rồi
Chương 721: Sự Cải Biến.
Chương 722: Cấp Bậc Rất Cao
Chương 723: Một Họ Duy Nhất
Chương 724: Bàn Cờ Rất Rộng.
Chương 725: Không Có Sự Lựa Chọn
Chương 726: Hai Lần Tát Mặt
Chương 727: Vận May Hay Năng Lực
Chương 728: Lúc Đó Không Nói Được!
Chương 729: Cửa Thiên Trả Địa
Chương 730: Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 731: Dã Tâm Của Thiểu Kiệt
Chương 732: Em Muốn Làm Điều Đó
Chương 733: Buổi Ăn Sáng Đặc Biệt
Chương 734: Đỉnh Ước
Chương 735: Sắp Xếp (1).
Chương 736: Sắp Xếp (2).
Chương 737: Sắp Xếp (3).
Chương 738: Lựa Chọn
Chương 739: Trả Giá
Chương 740: Trả Giá
Chương 741: Lựa Chọn Tin Tưởng
Chương 742: Muốn Để Mọi Người Thấy.
Chương 743: Anh Tin Ở Em
Chương 744: Cô Ta Có Vấn Đề
Chương 745: Náo Động Sân Bay
Chương 746: Náo Động Sân Bay
Chương 747: Náo Động Sân Bay
Chương 748: Náo Động Sân Bay
Chương 749: Nổi Sóng
Chương 750: Nổi Sóng
Chương 751: Sóng To Gió Lớn
Chương 752: Lợi Dụng Tiệc
Chương 753: Cục Diện Bất Ổn
Chương 754: Thăng Cấp Quân Hàm
Chương 755: Lừa Gạt Lâm Gia
Chương 756: Lừa Gạt Lâm Gia
Chương 757: Lừa Gạt Lâm Gia
Chương 758: Lừa Gạt Lâm Gia
Chương 759: Lừa Gạt Lâm Gia
Chương 760: Lừa Gạt Lâm Gia
Chương 761: Nhiệm Vụ Hoàn Thành
Chương 762: Bỏ Ngọc Minh
Chương 763: Lâm Tài Xả Xui

Chương 764: Phùng Kiếm Hoa Lo Lắng
Chương 765: Cuộc Đối Thoại Bên Lề
Chương 766: Một Minh Lâm Phong Không Ôn
Chương 767: Dụ Đỗ Nhã Oanh
Chương 768: Nguyệt Như Hoa
Chương 769: Giải Cứu
Chương 770: Giải Cứu
Chương 771: Cá Trong Chậu, Chim Trong Lồng
Chương 772: Thu Lưới
Chương 773: Con Cá Lọt Lưới
Chương 774: Nghi Vấn Của Nhã Oanh
Chương 775: Điềm Bắt Đầu.
Chương 776: Cùng Trương Gia Thương Lượng
Chương 777: Cùng Trương Gia Thương Lượng
Chương 778: Cùng Trương Gia Thương Lượng
Chương 779: Cùng Trương Gia Thương Lượng
Chương 780: Định Hướng Du Lịch
Chương 781: Phương Án Cải Tạo
Chương 782: Có Đáng Hợp Tác Không
Chương 783: Không Nên Làm Kẻ Thù
Chương 784: Lo Ngại
Chương 785: Cậu Ta Còn Một Thân Phận Khác
Chương 786: Thời Gian Lên Đường
Chương 787: Không Mua Được Thì Chiếm
Chương 788: Sắp Xếp Trước Khi Lên Đường
Chương 789: Lo Càng Thêm Lo
Chương 790: Cuộc Nói Chuyện Trên Không
Chương 791: Đầu Mọi Thứ Nhất.
Chương 792: Buộc Thiếu Kiệt Ra Mặt
Chương 793: Lúc Nào Cũng Có Tiếng Gió.
Chương 794: Khu Triều Dương
Chương 795: Chỉ Để Lấy Tình Báo
Chương 796: Cho Bà Năm Phút
Chương 797: Ông Nhanh Chóng Sẽ Biết
Chương 798: Tự Thân Nhảy Hô
Chương 799: Hẳn Tới Thì Tốt
Chương 800: Tổng Thanh Quân
Chương 801: Ông Qua Chiến Trường Chưa
Chương 802: Không Khéo Hỏi Thì Khổ
Chương 803: Ông Bị Người Khác Chơi Rồi
Chương 804: Sự Bình Tĩnh Của Tổng Vũ
Chương 805: Đại Nhân Sẽ Độ Lượng
Chương 806: Trước Buổi Đấu Giá
Chương 807: Trước Buổi Đấu Giá (2)
Chương 808: Trước Buổi Đấu Giá
Chương 809: Sắp Xếp Của Lưu Chính
Chương 810: Chuyển Lờ
Chương 811: Bà Ấy Sẽ Không Xuất Hiện

Chương 812: Không Có Trên Forbes
Chương 813: Bè Tôi Nào Thờ Chúa Nấy
Chương 814: Để Cho Hấn Ngồi Yên Một Chỗ
Chương 815: Đồng Tiền Đi Liền Khúc Ruột
Chương 816: Biểu Quyết
Chương 817: Biểu Quyết
Chương 818: Biểu Quyết
Chương 819: Kết Quả
Chương 820: Tâm Tư Của Tổng Thanh Quân
Chương 821: Đỗ Văn
Chương 822: Nâng Thằng Nhóc Đó Lên
Chương 823: Cứ Đợi Xem Rồi Biết
Chương 824: Bạn Bè Đông Thì Đường Mới Thông
Chương 825: Nguyễn Ôm Hồng Thủy Thao Thiên
Chương 826: Con Người Này Không Thề Xem Thường
Chương 827: Trương Gia Giới
Chương 828: Trương Gia Giới
Chương 829: Hạng Mục Đầu Tư
Chương 830: Làm Lại Hợp Đồng
Chương 831: Công Toại Đánh Người
Chương 832: Làm Khó Lâm Dương
Chương 833: Thanh Lý Hợp Đồng Công Nợ
Chương 834: Hát Hí Khúc
Chương 835: Ai Quản Được Bà Ta
Chương 836: Ý Định Mở Siêu Thị
Chương 837: Thử Việc
Chương 838: Làm Việc Cần Thiết Vào Lúc Cần Thiết
Chương 839: Cận Vệ Trung Nam Hải
Chương 840: Để Tổng Vũ Đi Cùng
Chương 841: Lo Trước Lo Sau
Chương 842: Quan Thương Cấu Kết
Chương 843: Ngay Mai Tôi Sẽ Đến
Chương 844: Chuẩn Bị Trước Khi Đến Thẩm Quyền.
Chương 845: Chuẩn Bị Trước Khi Đến Thẩm Quyền
Chương 846: Bách Quân
Chương 847: Bắt Đầu Phát Sinh
Chương 848: Minh Tranh Âm Đấu
Chương 849: Bình Phẩm Mẹ Chồng
Chương 850: Đã Tới Thẩm Quyền
Chương 851: Tôi Chỉ Làm Công.
Chương 852: Cậu Ấy Sống Vẫn Rất Tốt
Chương 853: Khởi Đầu
Chương 854: Khởi Đầu
Chương 855: Khởi Đầu
Chương 856: Ứng Dụng Di Động
Chương 857: Hai Bản Ứng Dụng
Chương 858: Tin Phong Thủy
Chương 859: Gọi Tập Trung

Chương 860: Cuộc Chiến Bắt Đầu
Chương 861: Khu Tác Chiến Tạm Thời
Chương 862: Ccq
Chương 863: Hấn Ra Bài Rồi
Chương 864: Hoán Đổi Quyền Biểu Quyết
Chương 865: Liều Thêm Lần Nữa.
Chương 866: Bán Hết Cổ Phiếu
Chương 867: Thao Tung Cổ Phiếu
Chương 868: Phải Thử Mới Biết
Chương 869: Phan Thế Anh
Chương 870: Bồi Thêm Nhất Dao
Chương 871: Ở Thế Bị Động
Chương 872: Đợi
Chương 873: Tôi Muốn Gặp Cậu Ấy
Chương 874: Ông Đừng Hối Tiếc
Chương 875: Mời Tới Cùng
Chương 876: Được Bên Ngoài Không Được Bên Trong
Chương 877: Khó Hiểu
Chương 878: Không Lý Nào Như Thế
Chương 879: Giả Bị Đụng Trong Truyền Thuyết.
Chương 880: Mời Cậu Đi Trước
Chương 881: Chia Tầng Lốp
Chương 882: Bàn Cờ Này Do Tôi Không Ché
Chương 883: Không Uống Rượu
Chương 884: Chơi Đúng Luật Sân Khách
Chương 885: Hấn Cũng Chỉ Làm Công
Chương 886: Khi Đó Hấn Vẫn Xem Nhẹ Chúng Ta
Chương 887: Tiếng Chuông Quyết Định
Chương 888: Cho Chút Mặt Mũi.
Chương 889: Mua Một Lần Cho Tất Cả
Chương 890: Họ Gấp Chúng Ta Không Gấp
Chương 891: Đèn Đây Làm Gì
Chương 892: Thêm Vào Danh Sách Đen
Chương 893: Chuyển Nhượng Dự Án
Chương 894: Ghi Hình Bằng Chứng
Chương 895: Lật Mặt Nhanh Như Lật Sách
Chương 896: Phương Án Nào Để Thay Đổi
Chương 897: Mục Tiêu Thật Sự
Chương 898: Khiến Người Dùng Phụ Thuộc
Chương 899: Trên Đỉnh Quốc Gia
Chương 900: Lấn Sấn
Chương 901: Đối Tượng Không An Toàn
Chương 902: Ngày Đầu Của Qq
Chương 903: Qq Coin
Chương 904: Thay Đổi Lớn Của Tencent
Chương 905: Anh Em Họ Vu
Chương 906: Đã An Bài Từ Trước
Chương 907: Không Muốn Phiền Phức

Chương 908: Tỉnh Mạng Tao Giao Cho Vô Ảnh
Chương 909: Lão Ăn Cái Gì Khôn Dữ
Chương 910: Không Cần Có Mặt
Chương 911: Măng Phóng Viên Trên Sóng Truyền Hình
Chương 912: Mở Lối Đi Đầu
Chương 913: Có Người Muốn Đói Phó Cậu
Chương 914: Trong Cái Rủi Có Cái May.
Chương 915: Mời Đi Đám Tang
Chương 916: Ăn Tiệc Hay Đánh Nhau
Chương 917: Bạo Lực Áp Chế Bạo Lực
Chương 918: Diệt Đoàn (1)
Chương 919: Diệt Đoàn (2)
Chương 920: Hắc Hồ Thập Hình Quyền
Chương 921: Chúng Tôi Rời Đi Là Được
Chương 922: Làm Lễ Cao Nhất
Chương 923: Tao Ngộ Âm Sát
Chương 924: Hi Vọng Cái Đổng Này Sẽ Nổ.
Chương 925: Đại Chiến Ven Đường
Chương 926: Đại Chiến Ven Đường
Chương 927: Đại Chiến Ven Đường
Chương 928: Giải Cứu
Chương 929: Giải Cứu 2
Chương 930: Giải Cứu 3
Chương 931: Giúp Sức
Chương 932: Viện Trợ
Chương 933: Chạy Nước Rút
Chương 934: Chiến Trường Hướng Lên
Chương 935: Khung Cửa Hẹp
Chương 936: Năm Bắt Cơ Hội Duy Nhất
Chương 937: Cầm Chân
Chương 938: Bang Chủ Sắp Đến Rồi
Chương 939: Không Biết Nó Nhớ Tao Không
Chương 940: Trịnh Tài Bảo
Chương 941: Canh Bạc Của Tô Gia
Chương 942: Canh Bạc Của Tô Gia (2).
Chương 943: Kế Hoạch Rút Lui
Chương 944: Bọn Nó Phát Hiện Rồi
Chương 945: Sự Việc Đã Rồi
Chương 946: Ẩn Dấu
Chương 947: Các Người Sẽ Hối Hận
Chương 948: Xác Minh
Chương 949: Mày Thoát Chết Lành Thứ Bao Nhiêu Rồi
Chương 950: Có Quan Hệ Nên Sử Dụng
Chương 951: Cậu Muốn Mình Có Lợi Ích Gì
Chương 952: Lấy Trên Lợi Nhuận
Chương 953: Xiaomi
Chương 954: Con Đường Thay Đổi.
Chương 955: Niềm Tin Từ Đầu

Chương 956: Cậu Muốn Thu Lấy Apple Sao?
Chương 957: Cái Thiếu Kiệt Nhắm Đến.
Chương 958: Chọn Quân.
Chương 959: Hydra
Chương 960: Chấn Vấn Hoàng Lâm Nhu
Chương 961: Mai Diệt Sinh
Chương 962: Thả Mèo Bắt Chuột
Chương 963: Trương Gia Hội Họp
Chương 964: Trương Gia Hội Họp.(2)
Chương 965: Ý Kiến Của Đỗ Văn
Chương 966: Phán Đoán
Chương 967: Triệu Uyển
Chương 968: Nói Đùa Thôi!
Chương 969: Di Chuyển Ba Giờ
Chương 970: Lập Chốt Kiếm Tiền
Chương 971: Nơi Nào Không Có Luật
Chương 972: Mọi Người Lo Lắng
Chương 973: Làm Việc Rất Ổn
Chương 974: Giảm Đến Mức Thấp Nhất
Chương 975: Giải Quyết Tài Chính
Chương 976: Tự Thân Đi Đón
Chương 977: Đe Dọa Tố Cáo
Chương 978: Kim Bài Miễn Tử
Chương 979: Sắp Xếp Đi Tứ Xuyên.
Chương 980: Mượn Máy Bay
Chương 981: Bất Kể Sống Chết
Chương 982: Làm Điều Tương Tự.
Chương 983: Ra Mắt Chủ Tịch
Chương 984: Hành Động Quân Sự
Chương 985: Hệ Thống Thiên Môn.
Chương 986: Không Khác Camera An Ninh
Chương 987: Thứ Hạng Thành Viên.
Chương 988: Họ Có Tôi Cũng Có
Chương 989: Mười Phút Sau Xuất Phát
Chương 990: Mồ Chôn Tập Thể
Chương 991: Quét Địa Hình
Chương 992: Âm U Vô Hình
Chương 993: Hành Lang Bất Thường
Chương 994: Đang Ở Rất Gần
Chương 995: Kiến Trúc Lạ
Chương 996: Phòng Tài Liệu
Chương 997: Ra Tay
Chương 998: Viên Đạn Ý Nghĩa
Chương 999: Vô Ảnh Vs Huyết Long
Chương 1000: Vô Ảnh Vs Huyết Long.(2)
Chương 1001: Vô Ảnh Vs Huyết Long.(3)
Chương 1002: Vô Ảnh Vs Huyết Long.(4)
Chương 1003: Vô Ảnh Vs Huyết Long

Chương 1004: Vô Ảnh Vs Huyết Long
Chương 1005: Thu Quân
Chương 1006: Máy Chủ Phụ
Chương 1007: World Net
Chương 1008: Thay Đổi Cách Nhìn Nhận
Chương 1009: Gánh Nặng Trong Lòng
Chương 1010: Còn Lại Hai Người
Chương 1011: Đồ Lỗi
Chương 1012: Tiêu Cao
Chương 1013: Kinh Doanh Vũ Khí
Chương 1014: Hai Từ Không Thể
Chương 1015: Đi Hay Ở
Chương 1016: Sự Khởi Đầu Của Đế Chế
Chương 1017: Tạm Hoãn Hoặc Kéo Dài
Chương 1018: Vài Hào Hoặc Vài Xu
Chương 1019: Tâm Nhìn Của Hoách Khang
Chương 1020: Nan Giải
Chương 1021: Mod Game
Chương 1022: Bài Kiểm Tra.
Chương 1023: Xin Làm Lao Công
Chương 1024: Có Người Chống Lưng
Chương 1025: Thanh Trìng
Chương 1026: Thanh Trìng (2).
Chương 1027: Thanh Trìng (3).

Chương 1: Thay Đổi

Trong một lớp trung học một cậu học sinh đang gục trên cái bàn ở cuối lớp, giáo viên giảng bài thì mặc giáo viên còn cậu học sinh kia thì cứ ngủ gục trong lớp đó là sự kiện điển hình của lớp học này. Mọi thứ vẫn đang im lặng tiếng ngòi bút viết ma sát trên mặt giấy, viên phấn trong tay của giáo viên tạo những chữ trên cái bảng màu xanh tạo ra những tiếng cạch cạch mỗi khi viết xong một chữ.

Bỗng từ cuối lớp cậu học sinh đang ngủ kia đứng bật dậy một tiếng hét chói tai làm cho tất cả mọi người nhìn về. Giáo viên cũng dừng hẳn việc vừa giảng bài, tiếng hét vang lên làm rung động cả một khu vực xung quanh, một vài giáo viên còn bỏ cả lớp chạy tới nơi phát ra tiếng hét.

- Không! Ta Không Cam Tâm!

Thiếu Kiệt làm cho tất cả mọi người trong lớp như hóa đá còn giáo viên thì tức giận quát lên

- Thiếu Kiệt! em không cam tâm cái gì, em không cam tâm là phải đi học hè hay em cho bây giờ giỏi rồi nên không cam tâm đi học hè???

- Đi học? Đây là ...

Tiếng quát của giáo viên đứng lớp làm Thiếu Kiệt chợt nhận ra có điều gì đó không đúng.

Lớp học! ta đang ở lớp học? chuyện gì thế này?

Thấy phản ứng của Thiếu Kiệt cứ trơ ra như tượng không trả lời mình người giáo viên cũng nổi điên lên nói

- Thiếu Kiệt em ra khỏi lớp ngay cho tôi. sau giờ học lên phòng giáo viên gặp tôi!

Lúc này người giáo viên đứng trước mặt Thiếu Kiệt đưa tay chỉ ra cửa lớp lúc này Thiếu Kiệt mới nhận ra đó là ai

Cô Giáo Lâm? Trung Học! Ta sống lại thời Trung Học?

Bước ra khỏi lớp Thiếu Kiệt đứng một bên cửa lớp nhìn vào phía góc bảng xanh nơi ghi sĩ số lớp mỗi ngày ghi ngày 1 tháng 8 năm 2008.

Ta được sống lại năm 2008 điều này thật hay mơ?

Mọi câu hỏi được đặt ra trong đầu của Thiếu Kiệt bây giờ là nếu đây là giấc mơ thì bao giờ nó kết thúc còn nếu nó là thật thì hẳn phải làm gì để thay đổi được cuộc sống của mình và của mọi người xung quanh.

Tựa lưng vào vách lớp Thiếu Kiệt cảm nhận được thời gian qua đi của một đời người tuy ngắn nhưng đem lại nhiều trải nghiệm cuộc sống lúc lên xuống lúc thăng trầm của một đời người. Cứ như thế thời gian trôi đi hẳn vẫn nhìn về phía xa nơi góc trường vắng lặng trong giờ học của ngôi trường mà hẳn không bao giờ học hết được những kiến thức từ đây! Tiếng chuông của giờ tan học vang lên làm kéo hẳn về với hiện thực chuẩn bị một màn đối mặt với cô giáo Lâm.

Tiếng cười nói ồn ào vang lên trong lớp, tiếng học sinh đứng lên chào thầy cô giáo lần lượt từng các lớp, lớp trước, lớp sau ngày càng ồn ào, khác hẳn khung cảnh tĩnh mịch của thời khắc trong giờ học. Những học sinh lớp được ra về sớm nhanh chóng rời khỏi phòng học chạy đến bãi xe hoặc kéo nhau xuống canteen trường học ngồi đó lân la tám chuyện.

Mai Uyển Lâm bước ra khỏi lớp nhìn Thiếu Kiệt ánh mắt còn chưa vui đi được sự cảm tức vì bị phá rối giờ đứng lớp của mình.

- Em đi theo tôi lên phòng giáo viên!

Thiếu Kiệt bước theo phía sau cô giáo Lâm mà tâm trạng vẫn chưa hết thắc mắc trong lòng mình.

Bước vào phòng giáo viên gần phòng học không xa là mấy nhưng cái cảm giác quen thuộc của một đời qua đi trải qua bao nhiêu việc làm cho cái phòng giáo viên hôm nay đối với Thiếu Kiệt là một hoài niệm không bao giờ quên của thời đi học, quá khứ gắn liền với những năm tháng vô tư ở trường học chợt ùa về cảm giác khó tả để lại trong tâm trí của Thiếu Kiệt làm cho lòng quyết tâm thay đổi số mệnh của mình và những người xung quanh càng thêm mãnh liệt.

Cô Lâm vào phòng giáo viên ngồi vào bàn của mình còn Thiếu Kiệt thì kéo cái ghế ở gần đó ngồi trước mặt Mai Uyên Lâm bình tĩnh chuẩn bị một loạt những lý do được liệt kê trong đầu để đối phó với khó khăn trước mắt này.

- Thiếu Kiệt em nói đi? em làm vậy còn xem giáo viên ra gì không chưa kể em thường xuyên ngủ trong lớp đi học muộn tác phong có vấn đề.

Không chần chừ một phút giây nào Thiếu Kiệt đáp lại lời cô Lâm khi cô vừa dứt câu.

- Thưa Cô! em biết mình sai giờ học thì ngủ trên lớp, đi học muộn, quần áo đầu tóc không gọn gàng, nhưng cô em có lý do chính đáng mới ngủ quên trong giờ học!

Nghe những câu nói đầu của hắn cô Lâm lại càng cảm thấy hạ chút lửa giận nhưng khi hết câu lại bùng phát hơn

- Hừ! em nói có lý do chính đáng! lý do chính đáng của em là ngủ trong lớp còn nói mớ làm ảnh hưởng các bạn trong lớp? như vậy là lý do chính

đáng của em sao?

Thấy cô Lâm càng ngày càng nổi giận nhưng Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh đáp lại những lời cô một cách từ từ.

- Thưa cô lý do chính đáng của em có cơ sở. Em kể cô nghe hôm qua khi định lên giường ngủ để chợp mắt được em bật ti vi lên. Cô cũng biết năm nay chương trình học lại cải cách mà theo em đọc sơ qua sách thì có Bài thơ Lầu Hoàng Hạc của Thôi Hiệu, mà hôm qua chương trình khám phá thế giới được phát trên đài truyền hình có mô tả những kiến trúc phong cảnh của một Hoàng Hạc Lâu thật sự làm em cảm thấy đầy cảm thán nên em xem hết chương trình thì đã muộn nên khi nãy trong lớp gục đi không biết mong cô bỏ qua cho em lần này.

Với kinh nghiệm giao tiếp khách hàng của mình ở kiếp sống trước đây khả năng nói chuyện thu hút sự chú ý của người khác mà hẳn có là một thiên phú luôn giúp hẳn mang đến những buổi thuyết phục khách hàng để lấy hợp đồng được trở hết tài năng từ phong thái đến cảm xúc rất chân thật làm cho Uyên Lâm không khỏi giật mình.

Cái thằng nhóc này xem phim lại có thể miêu tả chính xác tới vậy, không lẽ hôm qua chương trình truyền hình lại nói về Hoàng Hạc Lâu thật?

- Thế em nói sao về không cam tâm mà việc gì em không cam tâm vấn đề gì nếu chỉ là ngủ trong lớp học không thì tôi còn có thể cho qua xem như em vì xem vấn đề có liên quan đến bài học tôi không nói nhưng em lại hét lên không cam tâm là không cam tâm cái gì có thể nói cho tôi nghe không hả?

Không lo ngại gì về những câu chất vấn của Uyên Lâm, Thiếu Kiệt lại mang ra một câu chuyện có cảm xúc trong giấc mơ mà mình gặp phải những thứ gì rồi lại thêm dệt đủ thứ trong câu chuyện. Sau một lúc nói

chuyện với cô Lâm xong thì Thiếu Kiệt cũng được giải thoát với điều kiện về viết bản kiểm điểm hứa không tái phạm sự việc như hôm nay nữa.

Khoát cái túi trên vai bước ra khỏi trường học. Trong tâm trí Thiếu Kiệt đang suy nghĩ nhiều điều về những gì sắp diễn ra trong tương lai. Những gì học được khi còn ghé nhà trường là một ít ỏi đáng thương, kinh nghiệm hẳn học ở xã hội có thể nói là vô cùng vô tận cũng phí hoài của hắn hơn chục năm trời.

Đứng dưới cổng trường một hồi thật lâu lúc này Thiếu Kiệt mới nhớ ra mình đi học vẫn là trên chiếc xe đạp leo núi được bởi tiền để dành tiền cả năm lăn lộn ngoài đường kiếm được từ thời chưa lên trung học rồi đến khi bước vào cuộc sống đi làm nhận nhíp kiếp trước vì nơi làm xa thời gian thì không cho phép nên nó được xếp vào một chỗ không bao giờ đụng tới nữa.

Thiếu Kiệt cũng cảm thấy mình hơi có chút khác thường khi chưa kịp thích ứng với cảm giác được quay lại cuộc sống mà anh tiếc nuối nhất ở kiếp trước điều này có nói ra thì gặp ai cũng không thể nào giải thích được kể cả mấy nhà khoa học thiên tài thế giới thì chắc cũng như Thiếu Kiệt thôi. Tại gác mọi thứ lại Thiếu Kiệt chạy tới bãi xe của trường, lôi ngay chiếc xe đạp leo núi gắn thêm cái yên xe phía sau. Bởi trong trường hiện tại hầu như thừa thớt đi nhiều bóng dáng học sinh nên việc vào bãi xe có thể thấy ngay được dựng riêng một góc là chiếc xe đạp của Thiếu Kiệt chưa bao giờ anh gửi xe mà lấy vé cũng như những người trông xe cũng không bao giờ lấy tiền của Thiếu Kiệt. Nói ra Thiếu Kiệt là một trường hợp khá đặc biệt người một vài người trông xe, thấy Thiếu Kiệt vào bãi lấy xe cười đùa.

- Lại lên phòng họp mày. Móa tao cũng khâm phục mày thật! một tuần mà không lên phòng giáo viên uống trà chắc tuần đó lũ lụt.

Một thanh niên trông xe nhìn Thiếu Kiệt cười đùa còn ném cái khăn lau phần ghi số xe vào Thiếu Kiệt. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng cười cười đáp.

- Tao là hi sinh vì nghĩa chứ mày không thấy phòng giáo viên chỉ có giáo viên không thôi là một điều bất hạnh à. còn mày nữa không phải trước cũng như tao thế này sao, giờ còn lưu luyến cái chỗ éo này làm gì. Ra ngoài kiếm việc gì đó tử tế cho ông nhờ nhìn mặt mày ở chỗ này hãm tài quá!

Nói rồi Thiếu Kiệt dắt xe đạp ra phóng lên đạp mất để lại người thanh niên trông xe đứng đó miệng chửi rủa một câu.

- Thằng c hó này!

Người trông xe đó không xa lạ gì với Thiếu Kiệt thời Trung Học này ngày nào cũng gặp qua, cúp tiết thì lại xuống bãi xe chơi tán chuyện cùng Trương Hạo, có thể nói Trương Hạo được xem như là chí cốt tâm giao với Hoàng Kiệt. Thời đi học là thế không những quậy phá bình thường Thiếu Kiệt còn là một tay quậy phá có tiếng tăm trong trường hầu như việc gặp giáo viên sau giờ học là chuyện thường như cân đường hộp sữa.

Thậm chí chưa ra giang hồ đã nổi danh khi còn ngồi ghế nhà trường bản thân Thiếu Kiệt đã có một nhóm đi theo mình quậy phá hết lớp này đến lớp khác, chưa kể đến những lần xung đột của những trường Trung học lân cận. Nhớ lại thời đi học ở kiếp trước Thiếu Kiệt chỉ biết mỉm cười.

Bước từng bước một trên dòng người đông đúc của thời điểm tan tầm của một ngày dòng người nối tiếp nhau nối dài không dứt một chàng thanh niên dắt chiếc xe đạp đi trên lối đi của người đi bộ cứ như thế thong thả từ từ như đang hưởng thụ một điều gì đó của cuộc sống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Hộp Gỗ Vận Mệnh

Cứ như thế một buổi chiều từ từ dạo hết những con đường lúc chạy xe, lúc lại đi bộ Thiếu Kiệt lại trở về con xóm nhỏ thân thuộc của một cuộc đời đầy chông gai và sóng gió kiếp trước, những đổi thay nhanh chóng mà không ai có thể nghĩ đến được ở mười năm sau.

Nhưng giờ nhìn lại mới thấy cảnh vật thân thương biết chừng nào ngôi nhà nhỏ nằm cạnh quán tạp hóa cánh cửa sắt được làm bằng những tấm lưới sắt B40 còn mang trên đó một vài tấm tôn được sơn màu của nước sơn chống rỉ, ngôi nhà biết bao thăng trầm mưa nắng của cuộc đời Thiếu Kiệt lớp sơn đã qua bao nhiêu năm tháng bạc màu, cái xích khóa cửa được làm từ một dây sên xe máy được kết lại bằng một ống khóa bằng sắt, hai bên cửa là hai trụ xi măng được quét một lớp vôi trắng do cửa làm bằng những tấm lưới không đồng đều nên phía dưới ổ khóa có hằn một khoảng trống, nơi đó biết bao lần Thiếu Kiệt chui ra chui vào trốn mẹ đi chơi còn nhỏ.

Những hình ảnh ấy chợt ùa về trong khoảnh khắc. Gạt chống xe đạp xuống thò tay vào túi áo lôi ra một cái chìa khóa mở cái sợi xích tự chế bằng dây sên xe kia ra. Dắt xe vào trong nhà, Thiếu Kiệt lấy nước từ cái vòi nước ngay trong sân, cái sân để xe cũng là nơi để hai cái Lu bằng sành, chẳng biết có từ khi nào. Nhìn đồng hồ treo trên tường nhà đã gần 6 giờ chiều.

Nhìn trên cái bàn học mình có mảnh giấy nhỏ. nhìn những dòng chữ trên giấy Thiếu Kiệt nghẹn lại, mẹ vẫn như thế đi làm lúc nào để lại lời nhắn như thế này tính tình vẫn không thay đổi cho dù hấn có lớn như thế nào đi nữa đi làm về lúc nào không thấy mẹ mình là lại có một mẫu giấy trên bàn ghi lại lời nhắn cho mình. Đọc những gì trên tờ giấy Thiếu Kiệt mỉm cười.

Cơm mẹ nấu rồi còn đồ ăn trong nồi trên bếp. Hôm nay mẹ làm ca tối sáng mai mẹ về, con ở nhà học bài, tối nhớ khóa cửa tắt đèn trước khi đi ngủ!

Nhìn những dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ trong lòng Thiếu Kiệt vẫn dấy lên một nỗi chua xót, nhìn xung quanh nhà mình như vừa mới hôm qua những năm tháng ấy, lưu lại trong tâm trí Thiếu Kiệt không thể phai mờ từng diễn biến sắp diễn ra đều làm cho người ta không thể hình dung được.

Thay vội cái áo ngồi vào bàn lấy ra một cuốn tập chưa sử dụng trang giấy nào Thiếu Kiệt bắt đầu viết. ở kiếp trước những chuyện như xuyên không, trọng sinh đều có đầy trên các trang mạng như truyencv.com có đầy tuy Thiếu Kiệt đã đọc qua một vài lần cũng có lần ước ao được trọng sinh, được xuyên không một lần nhưng không nghĩ nó nằm trong hoàn cảnh như thế này. Kiến Thức thì có, biết trước sự việc diễn ra cũng có nhưng làm sao mà thực hiện được khi thiếu thứ quan trọng nhất, đó chính là Tiền, ở cuộc sống trước kia hẳn luôn có một câu với mẹ mình nhà mình thường không thiếu thứ gì chỉ thiếu mỗi tiền.

Lục lại trong trí nhớ những sự việc có thể kiếm ra được tiền để có thể thay đổi được tương lai sắp tới làm cho Thiếu Kiệt ngồi thừ ra trước bàn học cuốn tập trắng để trước mặt cây viết xoay vòng vòng trên tay. Thở dài ngao ngán chẳng có sự việc gì kiếm tiền được nhanh trong khoảng thời gian này khó chịu bức mình trong lúc này là điều mà Thiếu Kiệt cảm thấy lớn nhất.

Quăng cây viết lên bàn học Thiếu Kiệt rời bàn học định đi ra ngoài dạo chơi xung quanh cho tâm trí thả lỏng để có thể suy nghĩ ra dữ kiện nào mà mình bỏ sót không. Vừa bước ra khỏi nhà thì Bà Nhung hàng xóm cũng là chủ tiệm tạp hóa kế bên thấy Thiếu Kiệt gọi.

- Thằng nhóc chiều giờ đi học về không thấy đâu hết.?

- Có gì không cô? Thiếu Kiệt trả lời lại Bà Nhung.

Thường ngày thì Thiếu Kiệt hay được bà Nhung nhờ mua hộ đồ lặt vặt để bán hàng, vì thường thì thằng con bà đi chơi ít khi nào phụ bà nên bà Nhung hay gọi hắn đi mua giúp mỗi lần như thế đều cho Thiếu Kiệt ít tiền tuy không nhiều nhưng Thiếu Kiệt cũng đủ sài trong một ngày.

- À định nhờ con đi mua ít hàng về cho cô, nhà hết hàng mà không có ai hết. Con đi mua đùm cô theo danh sách trong này!

Nói rồi đưa vào tay Thiếu Kiệt một tờ giấy ghi trên đó những danh sách hàng còn thiếu và một cuộn tiền được cột lại. Lôi chiếc xe đạp ra đi mua đồ theo danh sách của Bà Nhung, Thiếu Kiệt không lạ gì với những tiệm bán bách hóa giá sỉ theo cách nói của dân buôn nơi này như là đại lý cấp 1 của những chủ hàng hay những người bán hàng nhỏ và lẻ.

Hầu hết người ở những cửa hiệu này cũng đã quen mặt với Thiếu Kiệt. Đang chờ đợi lấy hàng từ những nhân viên tại các cửa hàng này Thiếu Kiệt cũng không để tâm lắm những người xung quanh. Bỗng nhiên cuộc nói chuyện của hai người kể bên làm Thiếu Kiệt thích thú.

- Thiệt tình biết vậy tôi để con trai tôi lấy vợ trẻ một tý mới tháng 7 vừa rồi vàng lại lên giá làm tôi tốn tiền mua vàng cưới nay lại giảm thật không hiểu nổi.

- Chị này làm như vậy cũng đâu có được cưới vợ ai lại kỳ kèo chút tiền ấy mà mình cũng làm sao biết được lúc nào nó lên lúc nào nó xuống đâu.

Lúc này Thiếu Kiệt mới vui đùa với hai bà cô nói.

- Cô hôm nay vàng giảm nhiều không, con xem để dành tiền mua với. không mai mốt chừng nào cưới vợ vàng lại lên thì chết.

Biết Thiếu Kiệt đùa vì mấy lần cũng thấy thằng nhóc này đi mua đồ về bán như mình thì cũng nghĩ nhà Thiếu Kiệt cũng khá giả.

- Cái thằng quý! Lo học đi mày. Vợ con gì không biết đến lúc chú mày cưới vợ chẳng biết là khi nào kìa.

Nói rồi hai người lại cười cười Thiếu Kiệt cũng mỉm cười theo. cầm cái túi hàng của mình rồi leo lên xe đạp đi về. trên đường về còn dòm vào một vài tiệm bán trang sức nhìn bảng giá vàng được để phía trước.

Qua cuộc nói chuyện của hai người Thiếu Kiệt biết giá vàng sẽ tăng không những tăng mà nó còn tạo ra một cơn sốt trong năm sau. Mà muốn đầu cơ vàng thì lại đụng phải vấn đề nan giải Tiền. Làm Thiếu Kiệt cũng bức bối vừa mới thấy được con đường tài lộ trước mắt thì nó bị một cánh cửa lớn đóng lại.

Thở dài nhiệm vụ đầu tiên bây giờ là kiếm tiền mà với hấn bây giờ là điều khó khăn đang gặp trước mắt chỉ cần có tiền hấn có thể làm nhiều điều để phát triển sau này. Về đưa túi hàng cho Bà Nhung cảm giác rất khó chịu trong người bây giờ Thiếu Kiệt không thể nói ai biết, trong lòng tự nói móa biết trước tương lai thì có ít gì khi trong túi không có tiền muốn thay đổi cũng như không. Thì nghe tiếng nói bên mình.

- Kiệt, Kiệt! cháu có bị gì không.?

Thấy bà Nhung nhìn mình hấn cũng biết mình thất thần trong giây lát.

- Nè còn dư chút ít tiền lẻ con cầm mà dùng.

Nói rồi bà Nhung loay hoay soạn đồ trong túi. Thiếu Kiệt cầm trên tay ít ỏi tiền được 20 nghìn. Mới chợt nhớ đến một rồi la lên như bắt được vàng làm Bà Nhung cũng giật mình

- Hộp Bí Mật!

- Thằng Quý la cái gì đó?

Thiếu Kiệt chạy vội đi để lại bà Nhung ngồi đó ngó theo tự nói.

- Cái thằng này hôm nay bị gì vậy ta?

Chạy vào trong nhà Thiếu Kiệt đến ngay bên cái tủ quần áo kéo ra như muốn tháo rời cái học tủ. Hẳn nhớ ở kiếp trước đây những lần đi mua hàng như thế này về cho Bà Nhung hẳn đều len lén bỏ vào trong cái hộp gỗ nhỏ trong học tủ quần áo.

Vì một lần trong việc gì đó mà mẹ lo lắng hẳn đã đưa cho mẹ mình và không quan tâm trong đó có bao nhiêu tiền tuy nhiên hẳn biết trong đó có không ít tiền vì sau khi đưa cái hộp đó cho mẹ cả tháng sau đó ngày nào hẳn cũng được mẹ làm cho những món ăn mà hẳn thích.

Nói ra thì kể từ khi hẳn học sơ trung đã bỏ tiền vào trong hộp những lần như thế ngày một nhiều lên cái tủ quần áo bên này hẳn cũng không còn để đồ thường hay mặt mà chỉ để những bộ đã cũ ít khi dùng mà cũng phải thôi cái hộp gỗ nhìn như thế nhưng chiếm cả hơn phân nửa cái tủ ở trên chỉ để được một vài bộ đồ. Chưa kể đến khi còn sơ trung, mỗi buổi chiều hẳn chạy đi bán giấy kết quả xô số cũng để vào đó.

Nhìn toàn bộ những đồ được lấy ra cái hộp gỗ cũng được đem ra khỏi học tủ. Tuy là nó có đơn sơ lại không khóa nhưng nhìn nó giờ như một cái tương lai hứa hẹn thay đổi cuộc đời. Cứ thế Thiếu Kiệt lấy hết sức bình tĩnh đem chiếc hộp lên giường.

Ngồi xuống mở cái hộp gỗ nhìn như đơn giản mà lại hết sức quan trọng lúc này. Thiếu Kiệt thì lại lo lắng nó có đủ cho mình thay đổi tương lai đó là câu nói đang vờn quanh trong đầu của Thiếu Kiệt.

Cho dù lúc này ra sao đối diện với một thứ có thể thay đổi vận mệnh của một con người từ tầng áp chót của xã hội tiến lên tầm cao mới thì nó như là một chiếc hộp padora của truyện thần thoại hy Lạp.

Từ từ mở chiếc hộp ra đến Thiếu Kiệt cũng không ngờ đến những tờ tiền lẻ 5 nghìn, 10 nghìn, 20 nghìn cứ thế đổ trào ra nó bị nén, nó trào ra khỏi hộp rớt trên cái giường nệm một góc thật lớn đến Thiếu Kiệt cũng không ngờ tới. Kiếp Trước hẳn thật không biết được mình để dành được số tiền lớn như thế khi mà hẳn đưa mẹ cái hộp này cũng chỉ nói con có để dành một số tiền ở trong hộp gỗ trong tủ mẹ cần thì lấy dùng rồi xách xe đạp đi chơi mát. Nhưng giờ đây nhìn một đồng tiền rất nhiều mệnh giá trên giường bản thân hẳn cũng thấy có gì đó không ổn.

Hắn bắt đầu sắp xếp lại từng tờ tiền một lại theo mệnh giá cứ thế thời gian trôi qua cũng chừng hơn hai giờ đồng hồ ngồi xếp và đếm từng đồng tiền mệnh giá thấp rồi đến cao tổng cộng hết con số cũng làm cho Thiếu Kiệt giật mình gần 15 triệu đồng chính xác là 14.892.000 (ghi số cho nó có cái thực tế:D) Thảm thở dài tuy con số không lớn không nhỏ hơn một tháng lương ở kiếp trước khi hẳn đi làm nhưng thời điểm này số tiền này cũng không phải nhỏ.

Lắc đầu Thiếu Kiệt nói thành tiếng đúng ông bà xưa có câu tích tiểu thành đại ai có ngờ rằng cứ mỗi ngày một ít mà nó lại lên đến số tiền như vậy. Cứ như thế loay hoay cất tiền vào trong cái túi xách hàng ngày. Thiếu Kiệt nằm xuống giường suy nghĩ về những giải pháp sắp tới để thay đổi tương lai với số tiền không lớn cũng không nhỏ này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Hợp Tác

Sau một giấc ngủ dài của những gì đã xảy ra ngày hôm qua Thiếu Kiệt biết mình nên lập nên một kế hoạch cho riêng mình con đường tương lai không thể lúc nào cũng thẳng một đường đây may mắn nếu không có sự kiên nhẫn cần cù tích góp thì hẳn cũng không có được số vốn ít ỏi nằm trong cái túi đi học hằng ngày.

Mở cái túi ra kiểm tra lần nữa mới vội vàng thay quần áo mang theo cả túi xách vừa đang định dắt xe ra khỏi nhà thì nghe tiếng mẹ mình nói.

- Cái thằng quý lại đi chơi mới sáng sớm ra đã vội vàng đi đâu đó?

Hoàng Lâm Nhu mẹ hắn đi vào nhà trên tay còn cầm theo một phần ăn sáng đưa cho Thiếu Kiệt. Thấy thế hắn cũng có cảm giác nhói lòng biết bao nhiêu lâu rồi những bữa sáng mẹ mua về cho hắn bị để quên một bên thường là để cho mấy đứa quán nét ăn còn không thì để đến chiều lại bỏ. Cầm cái túi đồ ăn trên tay Thiếu Kiệt nói.

- Thôi mẹ vào nghỉ ngơi đi hôm qua mẹ làm mệt rồi, đồ để đó lát con đi về con giặt. Mẹ cứ để đó không cần dọn dẹp gì hết để chiều con về dọn dẹp lại nhà cửa luôn lâu rồi con toàn để mẹ làm!

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt không nói được lời nào khó hiểu. Còn hắn thì đã leo lên xe đạp chạy đi mất trước khi đi còn mở túi thức ăn mới cầm lấy cắn ra một mẩu bánh.

Đạp xe đi Thiếu Kiệt chạy tới trường học mình sáng này tuy hắn không có buổi học nhưng hắn cần gặp cái tên Trương Hạo nhân viên bãi xe trong trường. Vì đi xe đạp tới trường trên người lại không mặc đồng phục đi học

nên khi hắn đi vào hắn dựng xe ngay luôn ở phía trước lối vào bãi xe. Thấy Thiếu Kiệt tới Trương Hạo cũng bất ngờ nói.

- Dù Không đi học lại vào trường bao tới hả mày?

- Cái éo! Kiếm mày có chuyện này?

Thấy Trương Hạo trêu mình Thiếu Kiệt cũng không rảnh rồi đi so đo nói thẳng vào vấn đề luôn.

- Có vụ này mày làm không chứ tao thấy mày làm nhân viên trông xe ở đây biết chừng nào khá.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Trương Hạo cũng hơi lo, đôi hàng chân mày cau lại nhìn nhìn thiếu kiệt rồi nói.

- Vụ gì, tao éo chơi với mấy chuyện phi pháp nha mày?!

Thấy Trương Hạo lo lắng hắn cũng biết đề cập vấn đề một cách úp mở như vậy cũng làm cho Trương Hạo lo sợ dính líu với pháp luật.

- Móa nhìn mày biết nhát gan rồi, mẹ hèn gì tới ngày ở đây trông xe éo làm cái gì ra hồn. Việc này dễ mày với tao làm được. mày nghĩ tao thích làm chuyện phi pháp lắm à thằng c hó!

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo có phần cũng an tâm nhưng muốn chắc ăn nên hỏi lại.

- Vụ gì? dễ làm không???

- Đi theo tao ra ngoài tý!

Nói rồi Thiếu Kiệt xách xe đi ra ngoài không đợi Trương Hạo kịp trả lời. Đứng phía trước trường đợi Trương Hạo, nhìn thấy hắn đang nói gì đó với

ông bác rồi hướng ra khỏi cổng Thiếu Kiệt dắt xe đạp lại quán cà phê gần trường.

Dừng xe phía trước rồi ngồi vào một cái ghế nhìn ra đường, Trương Hạo thấy thế cũng bước tới ngồi xuống rồi nói, rồi luôn tiện hướng vào phía trong quầy gọi bà chủ quán làm nước.

- Có vụ gì mà mày lại thần thần bí bí ghê vậy! lần đầu tao thấy luôn á. Lấy hai ly cà phê sữa em ơi!

- Tao với mày hợp tác làm ăn! Mày làm không?

Thiếu Kiệt không nói đến làm gì mà hỏi xem Trương Hạo có dám làm theo mình không. Đốt một điếu thuốc trên tay quăng ra cái bật lửa lên trên bàn Trương Hạo thả ra một làn khói đầy tâm trạng rồi nghiêm chỉnh nói.

- Quan trọng là làm gì? mày không nói làm sao tao quyết định được chứ mày nghĩ tao muốn làm nhân viên trông xe lắm à có chỗ nào chịu nhận tao đâu mới học hết trung học có công ty nào chịu nhận.

- Tao biết chứ không phải không! tao tính tao với mày đi buôn linh kiện máy tính!

Thiếu Kiệt nói ra điều này với Trương Hạo cũng bởi vì ở kiếp trước khi Thiếu Kiệt hấn gặp khó khăn chán nản thì Trương Hạo đến cũng đem theo cả một thùng bia hôm đó hai thằng uống không biết trời trăng mây nước. Kể từ đó Trương Hạo hay tìm đến Thiếu Kiệt mỗi khi vui buồn còn hấn cũng vậy. Có thể nói hai thằng tuy không cùng một tuổi nhưng lại xem nhau như tri kỷ.

Nghe được Thiếu Kiệt nói về vấn đề đi buôn đôi mắt Trương Hạo bỗng sáng lên rồi lại u sầu nói.

- Tao thấy được mà tao nghe nó cái vụ buôn linh kiện này cần nhiều vốn lắm với lại mình không biết xem hàng dễ bị lừa lắm.

Thấy Trương Hào cũng biết được tương đối về ngành nghề này Thiếu Kiệt cũng an tâm hẳn biết bỏ ra một số tiền lớn mà không ở lĩnh vực mình nắm chắc thì ai mà không sợ.

Thiếu Kiệt nói

- Mà yên tâm tao biết xem hàng cũng như sửa chữa mấy cái linh kiện máy tính kể cả ráp máy bộ lẫn cả cài hệ điều hành!

Trương Hào cũng hơi bất ngờ vì câu trả lời của Thiếu Kiệt

- Mà biết thật không? làm sao mà biết? rồi còn vốn ở đâu mà mà có?

Thiếu Kiệt biết là Trương Hào thế nào cũng hỏi điều này nên cũng không nói ra là tiền ở đâu chỉ khẳng định.

- Vốn không cần phải lo đến lúc đó sẽ có!

Trương Hào nghe Thiếu Kiệt nói như thế hẳn cũng nghi ngờ, vì bản thân Thiếu Kiệt cũng nhỏ hơn hẳn mà lại còn đi học thì việc này làm hẳn khó hiểu.

- Mà yên tâm việc này tao nắm chắc. Việc trước mắt tao với mà cần phải đi một chuyến sau này tính sau. Giờ còn lại là thu xếp thời gian đi một chuyến thời gian thì tự

mình sắp xếp xong báo tao. nhớ chuyện này không nói ai biết.

Trương Hào trả lời thẳng thắn

- Được! vậy giờ để tao về làm cái phép nghĩ như vậy cũng không biết bao nhiêu ngày tao xin một tuần đủ không?

- Vừa đủ cứ về xin đi có gì báo tao biết sớm!

Hai người Trương Hạo và Thiếu Kiệt ngồi bàn những việc sắp xếp cho chuyến đi buôn đầu tiên này một lúc lâu rồi Trương Hạo cùng Thiếu Kiệt ra về.

Ở những thời điểm cuối năm 2008 bước vào năm 2009 nghề buôn linh kiện vi tính là nghề hái ra tiền thời điểm đó Thiếu Kiệt biết vì hắn ta phụ việc lắp ráp máy tính cho một ông chủ buôn linh kiện theo như nhận định của hắn một bộ máy tính khi sang tay có thể lợi nhuận cả triệu đồng chưa tính việc bán linh kiện không cũng là một nguồn thu khá khá đó là thời điểm mà ông chủ đó hay nói là thời suy thoái sau này hắn mới biết được những điểm lấy hàng thật chất hàng đó hầu như không phải từ các công ty mà là hàng ve chai đã qua sử dụng không gọi là hết thời nhưng cũng qua được một năm, hàng đào thải từ những nước bạn được thu mua cũng khá thú vị tận biên giới.

Nên việc tận dụng số vốn ít ỏi hiện tại đi buôn linh kiện máy tính là điều hắn có thể làm đầu tiên và cũng hạn chế được rủi ro khi dấn thân vào việc khác mà hắn không am hiểu.

Từ nhà về trường không tốn mấy thời gian. Thiếu Kiệt về tới nhà ngồi vào bàn học, đem những môn học ra bắt đầu ngồi học. Thấy con mình ngồi vào bàn học chăm chú hơn hàng ngày Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì vì biểu hiện của Thiếu Kiệt hôm nay khác hẳn ngày thường nên bà cũng chỉ nghĩ là con mình đang thay đổi.

cái tuổi mà nhiều biến đổi của con người thường được gọi là tuổi dậy thì có đứa bỗng nhiên hiểu chuyện ra, cũng có đứa trước đây phá phách thì lại

trở nên trầm tính, theo bà thấy con mình biểu hiện ngày càng hiểu chuyện hơn trước tuy trước đây bà thường hay nhắc nhở con mình học bài hàng ngày, nhưng cũng không tiện quan tâm lắm tới vì phần phải kiếm tiền lo cho cuộc sống.

Tuy Thiếu Kiệt cũng có thể kiếm được những món tiền nhỏ đủ để tự Thiếu Kiệt chi trả tiền học phí hàng tháng và tiền hán sử dụng sinh hoạt phí hàng ngày với bà cũng không hiểu hết chương trình học của con, một phần tuy thấy Thiếu Kiệt luôn chơi bời quậy phá thường xuyên bị mợ phụ huynh nhưng việc học của hán rất tốt. Cũng nằm trong top 20 người của lớp nên bà có phần nào yên tâm. Giờ lại thấy Thiếu Kiệt ngồi vào bàn học một cách chăm chú thì lại càng an lòng.

Nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt biết kiến thức mình tuy là của người lớn, nhưng có những thứ hán cần phải ôn tập lại trên con đường học vấn hán bị dừng lại không thể tiếp tục. Lần này hán nhất định sẽ học hết những gì khi còn ở nhà trường, không hán là học mà còn phải học thật giỏi để có thể làm những điều sau này một cách tự do không người nào nói.

Bởi vì hán biết nếu một người thường làm một sự việc khác người thường bị nhiều hạn chế từ những gì xung quanh còn nếu là một người giỏi giang mà khi hán làm những điều khác người thì có ai nhìn vào cũng chỉ nói thẳng đó là được điều đó là hiển nhiên vì hán không phải người thường.

Xã hội đã dạy hán cách sống như thế nếu bạn là người thường như bao người thì hãy làm những việc bình thường đừng nên khác người còn nếu bạn là một thiên tài, một người siêu việt trong mọi lĩnh vực thì bạn có thể làm được tất cả những gì mà người khác không làm được và đó cũng là điều hiển nhiên với những người xung quanh.

Ngồi ở bàn học những chương trình học trong sách và ôn lại những kiến thức một vài phần của năm trước chẳng mấy chốc đã tới gần giờ đi học buổi

chiều. xếp lại tập vở Thiếu Kiệt đi vào nhà tắm để cho nhẹ nhõm người rồi lại thay bộ đồng phục học sinh. Ăn vội cơm bữa trưa. trong khi ăn ngồi nói chuyện một ít với mẹ mình rồi lại xách cái túi lên vai và dắt chiếc xe đạp ra khỏi nhà đạp đi học.

Trên đường đi học hằng ngày hôm nay cũng như mọi ngày, nhưng Thiếu Kiệt biết cuộc sống mình đang dần thay đổi theo chiều hướng tích cực hơn không còn một màu u ám như ở kiếp trước nên cũng thoải mái tư thái hơn nhiều.

Trên đường vừa đạp xe lại vừa hát vu vơ rất vô tư. Nhưng hấn cũng không quên hiện tại hấn mang bên người số tiền cũng khá lớn, với thời điểm này hiện tại cái hấn cần là không nên cầm tiền mặt quá nhiều cũng may hấn vừa đủ 16 tuổi nên có thể ra ngân hàng làm một tài khoản gửi tiền vào đó cho an toàn chứ đem theo nhiều tiền mặt trong người như thế này cũng khá bất tiện và nhiều rủi ro.

Điều hấn thắc mắc là ở kiếp trước số tiền lớn như thế này mẹ đã sử dụng cho việc gì nhưng đã sống lại cuộc đời này khi nào mẹ cần mình sẽ đưa ra từ thời điểm hiện tại đến lúc ấy cũng còn hơn cả một năm chắc có thể chuẩn bị cho mẹ được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Người Đứng Xen Vào

Đôi khi cuộc sống là như vậy có nhiều lúc những sự việc mình tưởng chừng nắm chắc nhưng lại không biết được nó sẽ thay đổi ra sao đạp xe tới trường Thiếu Kiệt đi lại bãi xe dựng xe vào một góc dễ lấy nhất rồi tiến lại gần Trương Hạo hỏi.

- Sao rồi.

Vừa ghi thẻ xe vừa đáp lại Thiếu Kiệt.

- Ok một tuần xong hết hôm nay nghỉ mà sắp xếp đi!

Chỉ hai câu ngắn ngủi không làm những kẻ hiếu kỳ xung quanh không hóng hót được gì nên cũng thôi.

Bước vào lớp học Thiếu Kiệt ngồi cuối lớp gần ngay cửa sổ lấy sách ra đọc. Không gian bỗng im lặng khác thường trái ngược hẳn với những tiếng ồn ào ban nãy khi mới bước vào lớp không còn nữa, thay vào đó là những ánh mắt ngạc nhiên miệng chữ o nhìn vào cuốn sách giáo khoa trên tay Thiếu Kiệt. Cảm nhận được có điều gì đó khác, Thiếu Kiệt bỏ cuốn sách xuống thấy nhiều người như vậy nhìn mình cũng khó chịu, định lên tiếng nhưng lại thôi.

Từ cửa chạy vào một thân hình mập mạp ục nịt lạch bạch trông rất buồn cười, Lý Bân la lên đầy ngạc nhiên như mới tìm được lục địa mới trên trái đất..

- Anh Kiệt cầm sách....! Anh Kiệt cầm sách đọc, bảo sắp tới anh em chuẩn bị lương thực thực phẩm đưa ta, ta bảo quản tránh cho lũ lụt cuốn trôi mất.

Thấy thế Thiếu Kiệt gần giọng nói.

- Lý Bân mấy ngày nay mà thiếu đánh phải không?

Thấy thế Lý Bân cũng lại gần Thiếu Kiệt bất chấp nói.

- Cho dù bị đánh em cũng phải nói lần đầu tiên em thấy anh cầm sách đọc. Hôm qua uống trà với cô Lâm đôi tính hả anh???

Thiếu Kiệt cũng biết mình trở lại với thời điểm đi học ở kiếp trước chưa bao giờ cầm sách đọc sau này đi làm hẳn mới tìm đến những truyện giải trí trên mấy trang mạng còn bây giờ thì là thời điểm bắt buộc nên hẳn phải ôn tập lại tất cả kiến thức hẳn mất đi. Cau mày lấy tay gõ một phát lên trán Lý Bân nói.

- Anh mà đọc sách là chuyện thường tình, mà không thấy là do mà không có ánh mắt chứ không phải tao không đọc sách!

Nói xong Thiếu Kiệt ngồi xuống lại tiếp tục mở sách ra đọc để lại Lý Bân đứng im bất động miệng lẩm bẫm.

- Vụ này hơi lạ! có gì đó sai sai...?

Sau một chút khó hiểu Lý Bân lại ngồi vào bàn trước mặt Thiếu Kiệt. Bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất có thể nói trong trường này việc lớn nhỏ từ học sinh tới thầy cô giáo có một chút chuyện gì cũng đều được phát tán từ cái Lý Bân này, gia thế Lý Bân cũng được coi là con ông cháu cha chỉ có điều hẳn lại nghe lời Thiếu Kiệt một cách khó hiểu nhưng hơn ai hết hẳn biết Lý Bân từ nhỏ không được gia đình quan tâm mấy bố mẹ Lý Bân chủ yếu đặt việc kiếm tiền là trên hết mọi sự việc học hành hay là giao tiếp bạn bè của hẳn lại không một chút quan tâm.

Tuy gia thế như vậy nhưng với cái thân hình mập mạp của mình thường xuyên bị ức hiếp một lần thấy khó chịu vì cảnh Lý Bân bị một đám bắt nạt nên hắn đã đánh nhau với chúng từ đó Lý Bân xem Thiếu Kiệt như đại ca của mình lúc nào cũng theo sau để rồi sau này hắn khi tốt nghiệp vào làm tại một công ty truyền thông lại bị một sự việc gì đó nên uống thuốc tự vẫn trong chính nhà mình.

Nếu đã được trở lại Thiếu Kiệt sẽ không để sự việc như thế diễn ra. Thiếu Kiệt vừa đọc sách vừa hỏi Lý Bân.

- Lý Bân. hôm nay có việc gì hay không?

Lý Bân đang tám chuyện với mấy đứa xung quanh nghe thế cũng lôi một cuốn sổ tay từ trong túi ra lật lật nói.

- Có thì cũng có nhưng mà không lớn toàn những chuyện nhỏ. À có chuyện nghe nói hoa Khôi Cao Ngọc Nhi lớp A9 đang quen với Thăng nhóc lớp A12 bên đệ đang xem tin đó chính xác không giữa giờ sẽ có tin chính thức.

Lý Bân vừa nói vừa cầm cái cuốn sổ tay ghi chép gì vào đó. Còn Thiếu Kiệt thì bất ngờ bỏ cuốn sách đang đọc xuống. Cái tên Lý Bân vừa nói ra làm Thiếu Kiệt đứng người.

Cái tên quen thuộc ở kiếp trước cái người con gái mà hắn yêu thương, nhìn phận bọ bèo không dám trèo cao luôn âm thầm ấp ủ một mối tình đơn phương mà lòng đau như cắt, hắn biết khi gặp Cao Ngọc Nhi ở kiếp trước hắn đã thất thần bây giờ cũng vậy. mọi sự việc liên quan đến Ngọc Nhi đều hiện về trong trí nhớ. Sự việc kia, sự việc mà đến khi biết được đã làm hắn nổi điên một mình đánh cả một đám nam sinh lớp A12 không còn toàn vẹn. Cũng vì sự việc đó hắn phải rời trường học. Hắn không thể để điều đó diễn ra một lần nữa.

Đang định bước ra khỏi lớp thì giáo viên đã bước vào, lúc này tiếng chuông bắt đầu giờ học đã vang lên. Tâm tâm tự hi vọng với mình chắc chuyện chưa diễn ra thời điểm diễn ra sự việc kia có lẽ cũng chưa phải thời điểm này.

Nói thì nói vậy nhưng ngồi trong giờ học Thiếu Kiệt không thể nào tập trung được cứ bồn chồn lo lắng. Hắn mong cho giờ học mau kết thúc chạy ngay đến lớp A9 để tìm Cao Ngọc Nhi. Thế là cả buổi học thầy giảng bài thì mặt thầy còn Thiếu Kiệt thì cứ chốc chốc lại dòm ra cửa sổ hắn đợi, đợi tiếng chuông nghỉ giải lao đến. Chưa bao giờ đi học hắn lại mong tiếng chuông giải lao như thế. Vì đối với hắn tiếng chuông giải lao cũng là chuông đánh thức mỗi giấc ngủ của hắn nhưng bây giờ nó lại là tiếng chuông cứu người à.

Ngồi hai tiết học trong lớp khi tiếng chuông báo giải lao hắn vội vàng đứng lên định chạy ra khỏi lớp thì bị ngăn lại.

- Thiếu Kiệt em làm gì đó tôi chưa cho tan lớp mà!

Giờ hắn mới phát hiện ra hai tiết học đầu tiên này lại là cái tên khó ưa chuyên làm khó dễ hắn ở kiếp trước Từ Phong. Đã gặp còn gặp phải tên Từ Phong này hắn rất bực mình nhưng cũng nói.

- Thưa Thầy em có việc gấp thầy thông cảm cho em tan lớp trước!

Từ Phong là giáo viên nhưng hắn lại rất ghét Thiếu Kiệt vì đối với hắn học sinh là phải giỏi những thành phần quậy phá sức học trung bình chỉ là sâu mọt của xã hội nên hết lần này đến lần khác chèn ép Thiếu Kiệt.

- Tôi nói em đứng lại đó cho tôi muốn bị tôi ghi vào sổ đầu bài à. hay việc em lên phòng giáo viên là chuyện thường tình. em không xem tôi ra gì?

Biết Từ Phong lại chuẩn bị kiểm có làm khó dễ mình nếu là lúc khác Thiếu Kiệt có thể nhẫn, nhưng bản thân lúc này đang là lúc dầu sôi lửa bỏng. Mà cái tên này lại quá đáng. Tuy chỉ là mới nhập học ôn tập chuẩn bị cho chính thức nhưng cũng không nên làm quá như thế. Thiếu Kiệt điền người uy hiếp.

- Ông muốn làm gì thì làm. Tôi đi cứu người việc gì ông muốn tính sau. Ông đừng quên ông đi đường cũng cần cẩn thận, ngoài đường nhiều chuyện khó nói lắm!

- Em...!

Từ Phong thấy Thiếu Kiệt công nhiên uy hiếp mình như thế hẳn cũng chỉ dám hô lên một tiếng. Để Thiếu Kiệt đi ra khỏi lớp trước khi ra khỏi lớp hẳn còn quay lại nói với Lý Bân làm cho Từ Phong xanh mặt.

- Lý Bân, Gọi người!

Một từ đơn giản như thế nhưng Lý Bân biết phải làm gì. cũng chạy ra khỏi lớp sau Thiếu Kiệt. lớp A9 với lớp Thiếu Kiệt không xa lắm chỉ chạy một tý là tới. Vừa tới lớp A9 Thiếu Kiệt bước vào hỏi ngay.

- Cao Ngọc Nhi đâu?

Mấy đứa học sinh trong lớp thấy Thiếu Kiệt như thế bỗng nhiên có cảm giác gì đó lo sợ, một đứa trong nhóm Thiếu Kiệt ở lớp A9 thấy thế nói.

- Anh Kiệt! Ngọc Nhi đi theo mấy nhỏ nữ sinh A12 rồi!

Nghe thấy cậu học sinh trong nhóm nói thế Thiếu Kiệt hỏi dồn.

- Đi lâu chưa? Biết đi đâu không?

Thanh niên đó cũng thấy Thiếu Kiệt trầm trọng nên trả lời cũng gấp lên.

- Chừng được 5 phút còn đi đâu thì em không biết?

Thiếu Kiệt thấy thế cũng không làm khó nói

- Nói Lý Bân cho anh em đi tìm Cao Ngọc Nhi giúp tao! Tao đứng trên lầu nhìn xem có thấy Cao Ngọc Nhi không!

- Vâng

Nghe Thiếu Kiệt phân phó như thế thiếu niên kia đáp rồi chạy một mạch ra khỏi lớp. Còn Thiếu Kiệt thì theo lối hành lang lên lầu 2 của trường đứng ở hành lang nhìn xuống dưới sân trường tìm kiếm hình dáng của Ngọc Nhi trong đám đông học sinh chơi đùa dưới sân. Đang dõi mắt quan sát những học sinh bên dưới từ cầu thang trường học chạy lên là thiếu niên vừa rồi được Thiếu Kiệt giao phó chưa đến nơi người thiếu niên đó đã nói.

- Anh Kiệt bọn lớp A12 dẫn Ngọc Nhi ra phía sau trường Lý Bân nói báo anh gấp.

Chạy gấp xuống lầu để lại thiếu niên vừa báo tin cho mình phía sau Thiếu Kiệt hướng về phía sau trường chạy một cách nhanh nhất. chỗ đó thật chất nó chỉ là một khu đất trống của giáo viên dùng để trồng một vài loại rau sử dụng cho nhà ăn và thường ít người lui tới.

Dù là như thế nhưng do địa thế của khu đất với ký túc xá của giáo viên lại khá gần mà từ đây học sinh cũng có thể trốn ra khỏi trường tương đối dễ dàng nên việc có bảo vệ trông coi lại rất là thường xuyên thường những học sinh đi đến nơi này chỉ trong vài phút là sẽ bị bảo vệ trường thăm hỏi và đuổi đi nhưng trong hoàn cảnh này Thiếu Kiệt không khỏi thắc mắc tại sao những người lớp A12 lại đem Cao Ngọc Nhi đi đến phía sau trường được.

Chạy đến gần khu vực phía sau trường Thiếu Kiệt đã thấy một ba người nữ sinh lớp A12 chặn đường mình phía trước nói.

- Nơi này không cho ai vào!

Càng Tiến lại gần một trong ba người chặn đường Thiếu Kiệt nhận ra người đến là ai nên nói gì đó với hai người còn lại. Không cần chần chờ đôi co lúc này phía sau Thiếu Kiệt lại là nhóm người Lý Bân đang từ từ đi tới, hắn nói đầy giận dữ.

- Tránh ra! Ngọc Nhi đâu?

Thấy Thiếu Kiệt như thế tuy nói là ba người nữ sinh có vẻ ngang bướng nhưng với thanh danh của hắn trong trường học này thì ba người nữ sinh kia lại không dám đối kháng nếu là một người khác thì ba người còn nói cứng được với Thiếu Kiệt thì không chỉ im lặng mà đứng qua một bên. Thiếu Kiệt thấy thế nói to cho bọn người Lý Bân đang đi phía sau.

- Phong tỏa toàn bộ lối vào nơi này không cho ai vào! Xem ba nhỏ này không cho chạy.

Nói rồi hắn đi vào trong để lại Lý Bân. Cũng không hổ là người đi theo sau Thiếu Kiệt lẫn lộn Lý Bân khi nghe xong cũng không bước tiếp theo Thiếu Kiệt mà gọi anh em đứng ngoài. Phía xa thì còn có đám học sinh thấy Lý Bân triệu tập người thì cũng tò mò theo sau nên ở sau nhóm Lý Bân còn một số đông người hiếu kỳ hóng hớt.

Bước tới bên trong Thiếu Kiệt thấy ngay được 2 người nữ sinh đang động thủ với Ngọc Nhi một người đứng gần đó quan sát. Phóng ngay lại chỗ Ngọc Nhi lúc này Thiếu Kiệt giận dữ gầm lên.

- Dừng lại!

Ba người kia thấy Thiếu Kiệt bước tới dáng vẻ tức giận cũng rất khó hiểu vì đã cho người canh chừng sao Thiếu Kiệt còn có thể ở đây. Nhưng

hai người đang động thủ cũng dừng lại. Nữ Sinh đứng quan sát nãy giờ thấy vậy nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chuyện của con gái tụi tao ngươi đừng xen vào!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Lợi Người Hại Mình

Nhìn dáng vẻ của Ngọc Nhi lúc này, đầu tóc rối bời một bên áo đã rách bươm không còn che chắn được bờ vai và phía trước lộ ra hẳn một bên áo ngực, đôi tay ôm lấy thân hình bé nhỏ của mình, hai mắt ướt đẫm nước mắt trên tay có một vài vết trầy xước.

Tuy như thế nhưng không làm mất đi vẻ đẹp vốn có của Ngọc Nhi mà làm cho Thiếu Kiệt càng thêm muốn che chở. Cởi áo mình đang mặc ra bước lại gần đến Ngọc Nhi. Thấy Thiếu Kiệt bước tới hai người nữ sinh kia cũng lui lại phía sau.

Cầm Chiếc áo học sinh của mình Thiếu Kiệt khoác lên người của Ngọc Nhi rồi nói.

- Xin lỗi mình tới trễ! mọi việc ở đây giao cho mình bạn không cần phải lo nữa!

Nếu hành động của Thiếu Kiệt không làm ba người giật mình cho lắm thì câu nói phía sau đó làm cho ba người như chết lặng.

- Gọi Thăng c hó Minh Long ra đây.

Nữ sinh khi nãy đứng quan sát sự việc lúng túng trả lời Thiếu Kiệt.

- Người... Người nói gì làm gì có ai Minh Long ở đây!

Thấy đối phương ngoan cố Thiếu Kiệt đứng dậy nhìn chung quanh một lượt rồi lại lên tiếng.

- Minh Long đứng núp trong tán cây không phải là anh hùng đâu có quang minh chính đại thì bước ra nếu không đừng trách, tao động thủ với

mày!

Từ trong tán cây gần đó bước ra một thiếu niên dáng vẻ cũng tương đối, lại khôi ngô trên tay đang cầm một cái camera canon EOS 5D mark II có tính năng quay phim cả chụp hình full HD đời mới nhất của năm 2008. Nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm rồi cười nói.

- Đặc sắc không ngờ còn có thể quay lại cảnh anh hùng cứu mỹ nhân haha nhưng tất cả đã chậm, mọi hình ảnh trước khi anh hùng tới đã được ghi lại.

Vừa nói Minh Long vừa đưa đưa chiếc máy lên trước mặt. Lúc này ba cô gái ban nãy cũng xanh mặt. không ngờ tình huống khi nãy bị Minh Long quay chụp lại. Run run một phần phần nữ sinh đứng quan sát hướng Minh Long nói.

- Minh Long. mày hại ta!

Vẫn xem như không có chuyện gì, Minh Long đứng đó cười một cách chế nhạo

- Nhã Oanh ơi là Nhã Oanh. Người đứng là ngực to không não ta chỉ cần nói khích bác vài câu cũng có thể lôi cô vào một sự kiện như vậy. Thử nghĩ mà xem nếu đoạn video này được đăng lên diễn đàn trường và một số diễn đàn danh tiếng khác thì sao?

Nhã Oanh tức giận nói.

- Người dám!

- Sao lại không dám. Người nghĩ xem cô tự cho mình là hoa khôi ở trường này. Bởi tất cả vì tôi phía sau không chế từ diễn đàn từ fanclub cả cái bọn nam sinh ngu dốt tôn thờ cô qua những hình ảnh tôi đưa ra.

Còn cô đối với tôi thì sao người có từng để ý tới, hay chỉ xem tôi như công cụ làm việc của cô. Cô cũng không ngờ chỉ cần một ít tiền có thể làm được một hình số hình ảnh cô bé Ngọc Nhi này thân cận với cái thằng mặt trắng bạn trai của cô. Chỉ trách là trách ta không tìm ai đủ nhan sắc như cô bé để làm cô thân bại danh liệt sớm hơn haha.

Minh Long vừa dứt câu bị Thiếu Kiệt ra tay chớp nhoáng một cước đá văng cái camera hắn đang cầm và kèm theo đó là một đấm vào mặt của Minh Long.

Sự việc diễn ra làm mọi người bất ngờ. kể cả Minh Long cũng không ngờ Thiếu Kiệt phản ứng mạnh vậy. Khiến hắn té xuống đất camera cũng rớt xuống đất, bước tới nhặt camera lên nhìn sơ qua một lượt nếu ở kiếp trước hắn còn loay hoay không biết lấy thẻ nhớ ra ở đâu thì ở lúc này việc đó tương đối dễ với hắn thao tác thành thạo mở cái camera ra tìm xóa hết những hình ảnh và video trong đó rút luôn thẻ nhớ ra bỏ luôn vô túi quần luôn cái camera xuống đất.

Thấy hành động thành thạo sử dụng camera của Thiếu Kiệt cũng làm cho Minh Long bất ngờ thốt lên, hắn tuy đã dự liệu việc quay video bằng điện thoại có thể bị người bắt gặp mà xóa đi hắn đã mua cái máy camera đời mới nhất khó thao tác và làm quen với máy hắn phải xách máy đi cả tuần lễ để làm quen trong khi đó Thiếu Kiệt thao tác chưa tới năm phút cũng như cách mở máy xóa hình lấy thẻ nhớ nên hắn thốt lên.

- Người! tại sao mày lại sử dụng được!

Không nói gì Thiếu Kiệt bước tới ngồi xuống trước mặt Minh Long nắm cổ áo hắn xách lên nói.

- Ta nói người lấy ai ra làm người vu oan cũng được! người đem Ngọc Nhi ra làm người ức hiếp là người là chán sống rồi!

Nói xong không ngại bồi thêm một đấm vào người Minh Long rồi quăng hẳn xuống đất. Rồi quay lại Nhã Oanh nói.

- Hẳn là người chủ mưu còn cô. Làm chuyện gì cũng phải suy tính ảnh hưởng sau này. Nếu hôm nay tôi không xuất hiện việc này được tung ra cô nghĩ lúc đó còn là hoa khôi hay gì gì đó à. Lớn đầu mà còn khờ khạo như thế tôi không cần biết cô là gì ở trường này. Cô là Phụ nữ tôi không đánh cô là may rồi sau này tôi còn thấy những việc tương tự cô đừng trách.

Nhìn hai người đi theo Nhã Oanh hẳn trừng mắt nhắc nhở.

- Tốt nhất các cô nên đến phòng giám thị tự thú, rồi viết bản kiểm điểm lại bản thân đi.

Nói rồi hẳn hướng Ngọc Nhi đi đến ngòi xuống đối diện với Ngọc Nhi hẳn hỏi.

- Bạn không sao chứ

Nhìn vào ánh mắt của Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi khẽ ửng hồng nói.

- Mình không sao. Mà mình hình như không quen bạn!

Lúc này Thiếu Kiệt cũng ngại hẳn đúng thật lúc này chẳng quen biết gì người ta thế mà lại làm anh hùng. Hẳn cũng chỉ biết mỉm cười đáp

- Mình là Hoàng Thiếu Kiệt học lớp A7, bạn cứ gọi mình là Thiếu Kiệt được rồi, Bạn đứng lên được chứ?

Thiếu Kiệt đưa tay dìu cô đứng dậy lúc này Ngọc Nhi đã mặc vô trên người cái áo của Thiếu Kiệt, còn hẳn thì cởi trần. lúc này thấy vẻ mặt hơi ngại của Ngọc Nhi. hẳn cũng biết là cô hơi khó xử nên nói.

- Bạn như vậy không thể học tiếp đâu. để mình đưa bạn về nhà. Dù sao mình trốn tiết cũng là điều thường xuyên rồi, học sinh cá biệt nó thế đấy!

Nói rồi hắn không đợi Ngọc Nhi trả lời. đã dìu cô quay trở lại trong trường từng bước một có vẻ như chân Ngọc Nhi bị thương nên hắn tự ý quyết định, để Ngọc Nhi trên lưng hướng vào phía trong trường càng đi vào trong thì thấy một đám Lý Bân đang ngăn lại mấy học sinh hóng hớt.

Thấy Thiếu Kiệt cười trần lại thấy trên lưng hắn là Cao Ngọc Nhi ra nhìn qua bộ dạng của Ngọc Nhi có vẻ không tốt mấy ai cũng có thể nhận ra việc gì đã đến với cô bé, không một ai nói năng gì còn nhìn chăm chăm vào ba đưa nữ sinh bị Thiếu Kiệt bảo canh chừng.

Thiếu Kiệt tiến đến gần một cái ghế đá đặt trong trường để Ngọc Nhi xuống ghế đá gần đó ngồi xuống, lúc này Lý Bân chạy đến bên Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt chuyện gì thế? sao Ngọc Nhi bị như vậy?

Cái bệnh nhiều chuyện của thằng này không giảm Thiếu Kiệt nói.

- Chú mày không cần quan tâm. à mà cái thằng nhóc vừa rồi báo tin cho tao tên gì nhỉ?

- Nó tên Lâm Vũ. Tiểu Vũ lại Anh Kiệt bảo.

Lý Bân nói tên của Lâm Vũ ra cũng gọi hắn lại luôn.

Thấy Lâm Vũ tới trước mặt mình Thiếu Kiệt nói.

- Tiểu Vũ em chạy về lớp lấy tập sách của Ngọc Nhi cho anh nhanh lên!
Lý Bân đi phòng y tế lấy một ít bông băng với thuốc sát trùng giúp tao!
Nhờ đem cặp sách của tao luôn!

- Vâng! em đi ngay.

Nói rồi Lâm Vũ chạy vào trong trường một lúc sau quay về đem theo cái cặp sách của Ngọc Nhi. Lý Bân thì không như Lâm Vũ hẳn hướng một thằng đang đứng phân phó lại đứng đó nói gì đó chẳng mấy chốc tên thiếu niên được Lý Bân gọi đi lấy bông băng với thuốc sát trùng quay lại trên tay một túi to nào là thuốc nào là băng gạc có cả băng quấn vết thương còn kèm theo đó là cái áo khoác ngoài của tên mập Lý Bân thêm cả cái cặp của Thiếu Kiệt.

Nãy giờ hành động và lời nói của Thiếu Kiệt và nhóm người trước mặt làm cho Ngọc Nhi cũng ngỡ ngàng cô là học sinh ít tiếp xúc với những thành phần như thế này. Cầm trên tay túi bông băng thuốc sát trùng trên tay rất nhanh Thiếu Kiệt đã sát trùng và băng lại những vết trầy xước trên người Ngọc Nhi.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của Ngọc Nhi khi thấy mình tiếp xúc với những gì nhận thấy cũng mỉm cười, cũng phải thôi một học sinh giỏi họ e ngại nhất cũng là dân anh chị theo dạng đại ca bang hội này nọ, nhìn Thiếu Kiệt không khác gì mấy người đó nên Ngọc Nhi có vẻ sợ là bình thường vừa gom lại những đồ y tế lại một gói riêng, hẳn cũng không quên khoác lên mình cái áo của Lý Bân mang vào hai cái cặp của Ngọc Nhi và hẳn rồi nói.

- Bạn không cần phải sợ. Nhìn vậy chứ bọn nó toàn từng bị ức hiếp hết thôi!

Vừa nói vừa chỉ về phía nhóm người đang đứng cười đùa cùng Lâm Vũ. Lý Bân thấy thế chen vào.

- Ngọc Nhi thấy bọn này tập hợp như vậy chẳng qua toàn những thành phần giá áo túi cơm thôi đừng chuyện chỉ có anh Kiệt là đánh được còn bọn

này chịu. Bọn này tập trung đi theo Anh Kiệt chủ yếu là cho người đông chứ có làm gì ai, mà như vậy một số anh em không có khả năng tự vệ cũng nhẹ nhàng ít bị ức hiếp mọi thứ đều có Anh Kiệt can thiệp bởi thế bọn này tự trở thành đàn em của anh Kiệt.

Cái giọng nói khoa trương lại diễn tả bằng tay của Lý Bân cũng khiến Ngọc Nhi bật một nụ cười đơn giản nhưng nhìn vào có thể thấy được một vẻ hút hồn của Ngọc Nhi không phải ai cũng thể có.

Thấy thằng này diễn tả có phần hơi lộ Thiếu Kiệt đưa chân đá một cái làm Lý Bân giật mình né qua một bên rồi chạy đi dáng lạch bà lạch bạch của hắn không làm anh em đứng xung quanh bật cười. Ngọc Nhi cũng đưa tay lên che miệng cười. Ngồi xuống bên cạnh cô Thiếu Kiệt nói.

- Bạn đi được chứ?

Lúc này cô cũng bình tĩnh hơn và thấy được sự quan tâm từ Thiếu Kiệt.

- Chắc là được!

Cô trả lời Thiếu Kiệt có hơi e dè nhưng khi đứng lên chân cô lại đau làm cho cô cũng lúng túng không biết nên làm gì. Nhìn cảm giác khó đứng lên của Ngọc Nhi hắn biết cô chỉ bong gân chút thôi nhưng mà lúc này cũng không tiện đi lại.

- Thôi để mình cõng bạn về!

Lời nói vừa dứt câu Thiếu Kiệt đã mang vào cái túi xách của Ngọc Nhi và ngồi xuống. khi này lúc còn ở phía sau trường do tâm trí còn hoảng loạn Ngọc Nhi để Thiếu Kiệt cõng mình trong tình trạng không tự chủ. Còn hiện tại cô cảm thấy ngại ngùng một chút ửng hồng hiện lên trên khuôn mặt nhưng cũng đưa cánh tay nhỏ bé choàng qua cổ Thiếu Kiệt nằm trên lưng cứ thế im lặng để Thiếu Kiệt cõng mình rời khỏi trường. Để lại phía sau

lưng một bóng người đứng từ phía xa tay cầm chặt cái camera nhìn theo bóng hình hai người nói.

- Hoàng Thiếu Kiệt tao nhất định không tha cho mày.

Trên đường đi có thỉnh thoảng có người nhìn Thiếu Kiệt cùng cô lúc đó cô chỉ biết úp mặt vào tấm lưng trần của hắn, Thiếu Kiệt vẫn thế hắn cũng cô trên vai im lặng bước đi như mọi thứ không hề đáng chú ý. cả hai người đều im lặng cho đến khi Ngọc Nhi chợt nhận ra đã đến trước cửa nhà mình. cô mới nhỏ giọng nói chỉ mình hắn nghe thấy.

- Cảm ơn bạn!...

Nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của cô gái trước mặt hắn cũng chỉ mỉm cười đáp.

- Mọi việc không có gì. Mình với bạn cùng một khối không cần phải cảm ơn mình. Nếu không có sự nhiễu chuyện của Lý Ân mà mình cũng chỉ đoán là bạn thế nào cũng bị mấy người đó lúc đó chỉ chạy đi xem thử cũng không ngờ đúng thật.

Nở một nụ cười trên khóe môi Ngọc Nhi nói.

- Dù sao cũng cảm ơn bạn sự việc vừa rồi nhiều lắm

Thấy Thế Thiếu Kiệt xua tay trả lời.

- Mọi sự đều là tình cờ thôi mà, lúc đó chắc gì mình đã đoán đúng là họ định ức hiếp bạn mọi việc chỉ là sự tình cờ. Thôi mình về đây bạn vào nhà đi.

Nói rồi hắn xoay người rời khỏi. Để lại người thiếu nữ đứng dưới ánh nắng của một chiều thu đầy nắng và gió thổi theo bóng hình của người thanh

niên mới lớn khuấy xa dân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Thuyết Phục

Rời khỏi cuộc nói chuyện trước cửa nhà Ngọc Nhi, Thiếu Kiệt mở cặp mình ra xem chắc chắn số tiền kia vẫn còn nên cũng an tâm phần nào. Đi qua vài con phố Thiếu Kiệt bước vào một ngân hàng nằm trên một con đường chính. Bảo vệ của ngân hàng thấy hắn còn nhỏ mà lại bước vào ngân hàng nơi giao dịch thì bước tới hỏi thăm

- em cần gì?

Nhìn qua người bảo vệ ngân hàng trong phòng giao dịch Thiếu Kiệt nói

- em muốn mở tài khoản mới!

Nghe thế người bảo vệ đứng lại bàn lấy sổ thứ tự kèm theo một bản khai thông tin cá nhân chủ tài khoản cho Thiếu Kiệt vì là buổi chiều lúc ở những năm 2008 thường Ngân Hàng đông vào những buổi sáng và ngày thứ hai và thứ sáu còn các ngày còn lại thường là khá vắng chỉ một vài người đến giao dịch mà thời điểm này thường là người ta sẽ giao dịch chủ yếu là nộp tiền vào tài khoản hoặc chuyển khoản và cũng có một vài trường hợp giống như Thiếu Kiệt mở tài khoản mới ở ngân hàng. Ngồi đợi một chút cũng tới hắn, bước tới ghé ngồi trước mặt giao dịch viên. Thấy hắn còn khá trẻ người giao dịch viên cũng cười nói.

- Em cần gì?

Đưa bản khai thông tin tài khoản mới cho người giao dịch viên Thiếu Kiệt nói.

- Em cần chị mở cho em một tài khoản mới em có việc sử dụng.!

Thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ. Người giao dịch viên cười nói.

- Em ơi chị muốn mở tài khoản ngân hàng cho em thì em phải đủ 18 tuổi. có lẽ em nên đợi 2 năm nữa mới được mở tài khoản ngân hàng em thông cảm chị không thể làm cho em tài khoản bây giờ.

Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nhớ ra ở tận ngày 15 tháng 10 năm 2014 dựa vào thông tư 23 thì khi đó khi đủ 15 tuổi mới có thể mở tài khoản ngân hàng cho riêng mình. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng cười nói

- vậy chị làm tài khoản theo số chứng minh này được không?

Đưa một bản khai tài khoản mới khác dựa vào thông tin trên đó. thì lại là tên Hoàng Lâm Nhu. Người giao dịch viên nhìn Thiếu Kiệt xong lại nói.

- Phải có người này ở đây, chị mới mở tài khoản cho em được!

Lúc này từ bộ hồ sơ Thiếu Kiệt mới đưa cho mình cô bỗng thấy một tờ giấy nhỏ kẹp ở phía sau cái chứng minh thư của Hoàng Lâm Nhu, nội dung khá dễ hiểu.

Chị nếu có thể làm cái tài khoản giúp em thì 200 nghìn trong bộ hồ sơ là của chị.

Người giao dịch viên vội hé mở ra bộ hồ sơ thì thấy đúng là có 200 nghìn trong bộ hồ sơ thật. Nhìn qua Thiếu Kiệt đang ngồi trước mặt cười cười. còn có vẻ không có việc gì. Người giao dịch viên thấy thế cũng động tâm nghĩ 200 nghìn tuy nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ chỉ làm một cái tài khoản ngân hàng không đã có được 200 nghìn mà hồ sơ theo như đúng thì tên với chứng minh này là mẹ của cậu bé này với lại cũng đầy đủ chứng minh hình ảnh và nếu có cả chữ ký chỉ cần cậu bé này đã ký rồi.

Thấy Thế người giao dịch viên gật đầu ra hiệu chấp thuận. qua một hồi ngồi đợi người giao dịch viên gõ văn bản in ra một tờ giấy và bên cạnh đó là máy in thẻ đang hoạt động Thiếu Kiệt biết là đã thành công. Lấy một tờ

giấy gửi tiền vào tài khoản đang để trên bàn chỗ mình ngồi, ghi chép vào giấy một vài chỗ rồi lại để viết vào chỗ cũ. Lúc này người giao dịch viên đưa cho Thiếu Kiệt một phong bì có trong đó cả thẻ ATM rồi mỉm cười nói với hắn.

- Thẻ của em xong rồi!

Thiếu Kiệt mở ngay cái phong bì tại chỗ giao dịch viên xong lại ghi lên cái giấy gửi tiền số tài khoản mới được nhận đưa tờ giấy về hướng cô nhân viên ngân hàng nói

- Chị cho em gửi vào tài khoản số tiền này!

Cầm tờ giấy trong tay người Nhân viên ngân hàng cũng giật mình vì số tiền được ghi trên giấy, mười ba triệu (13.000.000) cô nhìn hắn một lần nữa lúc này hắn lại lôi từ túi ra những mệnh giá đã ghi trên tờ giấy gửi tiền rồi đưa về phía nhân viên ngân hàng.

Nhưng làm đúng theo thủ tục cô đếm lại một lần nữa sau khi xác định đúng số tiền cô lấy một cái sợi thun cột lại cọc tiền vừa mới đếm, còn kèm cả tờ giấy gửi tiền khi này Thiếu Kiệt ghi. Làm hết tất cả công đoạn này cô đưa cho Thiếu Kiệt ký vào một tờ giấy in ba liên của ngân hàng rồi nhìn theo hướng Thiếu Kiệt đang bước ra khỏi phòng giao dịch. Trong lòng hoàn toàn bất ngờ ở thời điểm này cô làm lương chỉ bằng một phần tư số tiền cậu nhóc vừa rồi gửi vào tài khoản.

Cầm cái thẻ ATM trên tay, Thiếu Kiệt đến trước cửa phòng giao dịch của ngân hàng nơi đặt một cái máy ATM đưa thẻ vào và thay đổi mật khẩu tài khoản mật định kiểm tra lại số dư nhìn thấy đúng con số mà mình đã gửi vào xong lại rút thẻ ra rời khỏi ngân hàng, trong lòng thầm nói đúng là cái gì cũng có thể mua được bằng tiền kể cả điều đó là không đúng thì tiền cũng biến nó thành đúng.

Bước Trên con đường về nhà dù là đi bộ nhưng mà lúc này Thiếu Kiệt lại suy nghĩ nhiều. những sự kiện hai ngày nay hầu như đã chuyển hướng đi tương lai của hắn qua một con đường khác không còn giống trước, lịch sử có thay đổi, những kế hoạch của hắn dựa theo những gì hắn biết có thành công đó là những câu hỏi trong đầu của Thiếu Kiệt bây giờ. Lang thang một vài con đường Thiếu Kiệt cũng về nhà từ xa Hoàng Lâm Nhu đứng trước nhà nhìn thấy hắn đi bộ về lại không mặc áo đi học khoát trên vai lại là cái cặp lại cau mày nói.

- Con lại trốn học về sớm!

Thấy Mẹ mình có vẻ không vui hắn cũng chỉ nở nụ cười xong nói.

- Con có lý do chính đáng! mẹ đi vào nhà con kể cho mẹ nghe!

Thấy con mình nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng muốn biết lý do gì khiến hắn lại về nhà sớm mà lại không mặc áo đi học lại khoác áo khoác của ai đó về nên cũng cùng hắn đi vào trong nhà.

Vào trong nhà Thiếu Kiệt để mẹ mình ngồi trên ghế ngay bàn học còn mình ngồi lên giường cạnh bàn học hắn bắt đầu kể lại những chuyện hôm nay đã xảy ra với Ngọc Nhi và sự việc hắn đã làm cho mẹ hắn nghe. Sau khi nghe hắn thuật lại đầu đuôi câu chuyện Hoàng Lâm Nhu cũng mỉm cười khen con mình.

- Con làm vậy là đúng nhưng mẹ không khuyến khích con dùng vũ lực mọi việc đáng lẽ con phải nhờ nhà trường can thiệp chứ không được làm như vậy. Mọi thứ xảy ra trong trường phải để nhà trường giải quyết còn làm như vậy khác nào người ta nói con lưu manh giang hồ nhưng xét về một mặt nào đó con cũng đã làm được một việc tốt!

Nghe mẹ mình nói như thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười vì mẹ chấp nhận hành động của mình khi đó rồi lại nói.

- Mẹ có thể con sẽ đi chơi một tuần Thành phố Ngọc Châu.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế. Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình thốt lên.

- Cái gì?... Tiền đâu mà đi Thành Phố Ngọc Châu chơi một tuần, đi với ai.

Bản thân Thiếu Kiệt không thiếu những lần xa nhà đi chơi, nhưng lần này lại khác những lần trước hẳn đi chỉ một hay hai ngày là lại về với những lần đi chơi như thế hầu hết là đi với hàng xóm mà được bà cho phép đi. Còn lần này bà biết trong xóm chẳng có ai đi Thành Phố Ngọc Châu cả. Nhận được phản ứng của mẹ mình Thiếu Kiệt biết bà lo lắng nên nói.

- Con đi offline game mấy ông anh trong game mua vé máy bay xong hết rồi giờ trả lại cũng không được với lại đâu chỉ một mình con còn có Trương Hạo đi cùng mà mẹ.

Biết con không ai bằng mẹ Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt quen bạn bè qua Game tương đối nhiều và hầu như những người bạn trên Game của Thiếu Kiệt cũng thường họp mặt cũng có vài lần đến nhà xin cho Thiếu Kiệt đi họp mặt nhưng đó chỉ là trong nội thành còn hiện tại lại là ở Thành Phố khác cách nơi này cả 1730km.

Mà nếu không cho Thiếu Kiệt đi thì hẳn cũng trốn đi mà lần này có cả Trương Hạo đi cùng dù sao bà cũng biết Trương Hạo qua mấy lần Trương Hạo tới nhà chơi mà lại cũng biết nhà cửa của Trương Hạo Thở dài một hơi Hoàng Lâm Nhu nói.

- Mẹ không cấm con đi nhưng con phải biết ở Ngọc Châu ở lại cả tuần lễ rồi tiền ăn uống sinh hoạt chưa kể tiền đi lại. làm sao mà cho con đi được!

Biết bà còn lo lắng cho mình Thiếu Kiệt nói Thêm vào.

- Mẹ yên tâm mấy ông anh ngoài đó mua vé khứ hồi cho con với Trương Hạo rồi. Còn tiền sinh hoạt đi chơi con cũng có để dành một ít sài tiết kiệm chút là được với lại ở nhà mấy ông anh đâu phải ở khách sạn đâu mà mẹ sợ tốn nhiều tiền.

Thấy Thiếu Kiệt trả lời lưu loát chắc chắn. Hoàng Lâm Nhu cũng lắc đầu nói.

- Con đi cho biết đó biết đây với người ta mẹ không cấm nhưng với điều kiện, lần này con đi chơi về phải chú tâm học hành đàng hoàng cho mẹ!

Biết mẹ mình bị thuyết phục với bản tính thương con của mẹ mình thì Thiếu Kiệt hẳn không lạ gì bà luôn muốn tốt cho hẳn những lần đi chơi trong xóm thường bà thường sắp xếp cho Thiếu Kiệt đi cho bằng được vì bà muốn hẳn đi hết những nơi chưa được đến, để hiểu biết hơn về thế giới xung quanh cũng nhờ như thế mà ở những lần gặp khách hàng giao tiếp hẳn đều lấy được cảm tình của họ vì có tiền vốn là hiểu biết được khu vực mà khách hàng sống. Thấy mẹ đã đồng ý cho mình đi Thành Phố Ngọc Châu. Hẳn thầm nói trong lòng, Mẹ yên tâm lần này con chắc chắn sẽ thay đổi số mệnh mẹ con mình.

- Vậy mai mẹ lên trường xin phép cho con nghỉ học 1 tuần con bảo đảm khi về mọi bài vở và trong năm nay việc học con sẽ tốt hơn bao giờ hết.

Thấy Thiếu Kiệt làm ra hứa hẹn đối với mình như thế. Hoàng Lâm Nhu cũng mỉm cười vỗ lên đầu đứa con mình mắng yêu.

- Thằng nhóc này! Con hứa là phải làm được đó đừng có làm mẹ thất vọng.

- Mẹ yên tâm nam nhi chí một lời hứa đáng giá nghìn vàng mẹ cứ chờ tin tốt của con về học tập trong năm nay đi con không nói sai đâu.

Hoàng Thiếu Kiệt hoàn toàn tự tin với khả năng của mình, bởi hơn ai hết hắn biết đây là lần thứ hai hắn học lại tất cả các chương trình học, một lần nữa củng cố cho những bước tiếp theo hắn không muốn rời khỏi cái ngôi trường này sớm như ở kiếp trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Ông Lưu

Cả buổi chiều hôm đó Thiếu Kiệt hầu như ở nhà dọn dẹp nhà cửa đúng như những gì buổi sáng hắn nói cho đến khi sắp xếp lại toàn bộ những vật dụng những thứ không sử dụng nữa vào một góc trước khi đi tắm rửa chuẩn bị hành lý đơn giản cho chuyến đi ngày mai bắt đầu một bước tiến lớn trong cuộc đời. Nhìn con mình dọn dẹp nhà cửa Hoàng Lâm Nhu cũng muốn phụ giúp một phần nhưng lần này Thiếu Kiệt lại không cho bà động tay chỉ nói bà ngồi đó chỉ những vật dụng bà hay sử dụng sắp xếp một cách mà bà thuận tiện nhất.

Nhìn Thiếu Kiệt như thế bà cũng có một gì đó ấm áp trong lòng. Chẳng mấy chốc mọi thứ trong nhà được sắp xếp lại ngay ngắn và mọi thứ trong nhà gần như thay đổi hoàn toàn khi được bố cục lại. Thấy cũng sắp tới giờ đi làm bà làm nhanh một ít đồ ăn đơn giản cho Thiếu Kiệt.

Bao năm qua công việc của Hoàng Lâm Nhu là như thế cứ một tuần bà làm buổi sáng tuần sau lại làm buổi chiều công việc của bà là nhân viên dọn phòng trong một khách sạn nhà nước, tiền lương cũng không là bao nhưng bà kiếm thêm nhờ những khách hàng trong khách sạn nhờ giặt đồ hoặc ủi đồ hay đi mua những vật dụng khách trọ cần nên cũng có được thu nhập khá khá đủ để cuộc sống của hai mẹ con hàng tháng. Nhìn bóng hình mẹ mình trên chiếc xe đạp cũ đạp đi hàng chục cây số đến chỗ làm Thiếu Kiệt biết lúc này mình càng phải cố gắng cho những gì sắp tới.

Một buổi tối sau khi dọn dẹp mệt mỏi hắn ngủ một giấc thật dài cho đến khi Trương Hạo đã đến trước cửa nhà mình kêu cửa, hắn mới lờ mờ dậy nhìn cái đồng hồ treo trên tường. 4 giờ sáng trong bụng thâm rửa.

Thằng này nó đi ăn trộm chứ đi buôn mẹ gì mới giờ này.

Bước ra khỏi cái giường mặt còn chưa tỉnh ngủ hắn đi ra mở cửa Thấy Trương Hạo ngồi trên chiếc xe đạp của hắn phía sau trời ơi một cái ba lô đầy những đồ là đồ. hắn lắc đầu nói

- Móa đâu phải đi di cư mà đem nhiều đồ như thế làm gì? vài bộ thôi bỏ hết ở nhà đi.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo cũng ngại cười nói

- Tao Thấy đi cả tuần nên đem nhiều đồ một chút.

Để cái ba lô trên vai xuống Trương Hạo bắt đầu nghe theo lời của Thiếu Kiệt để ra những món không cần thiết lắm thấy thế Thiếu Kiệt cũng đi rửa mặt thay vào bộ đồ khác. Sau một lúc lâu lựa chọn tới lui cái ba lô lúc này cũng giảm bớt được một phần Trương Hạo mới nói.

- Hôm qua tao có coi chuyến bay rồi 8h có chuyến bay đi Ngọc Châu nhưng tao với mày chưa mua vé đi sớm một chút làm thủ tục.

Nghe Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng gằn gù nhìn đồng hồ rồi đáp lại

- Ủ Giờ còn sớm tao với mày đi ra sân bay bằng xe buýt ăn chút gì đó chắc cũng tầm 6h đến nơi. Thủ tục trong nước tương đối đơn giản.

Trước Khi đi Thiếu Kiệt ghi gì đó trên mảnh giấy đặt ở bàn học rồi hắn cùng Trương Hạo khoác ba lô trên vai rời khỏi nhà khi ánh sáng của ngày mới bắt đầu. Trên đường đi Thiếu Kiệt cũng không nói gì nhiều chỉ có Trương Hạo hắn kể lại sự việc trong trường phát sinh ra sao, khi Nhã Oanh cũng năm người nữ sinh hôm qua lên trên phòng giáo viên tự thuật lại sự việc đã diễn ra cũng như việc tại sao Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt hắn bỏ học về ở hai giờ học cuối làm dấy lên một hội bàn tán trong trường về hắn.

Mặt kệ lời nói của Trương Hạo, Thiếu Kiệt hẳn ngồi trên ghế xe buýt nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi đôi chút. Đúng như Thiếu Kiệt nói việc tới sân bay và làm Thủ tục không quá khó khăn cho đến khi hẳn cùng Trương Hạo ngồi trên máy bay nhìn xuống thành phố từ từ nhỏ lại. Ngồi máy bay tầm khoảng hai giờ Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo bước chân xuống sân bay của Thành Phố Ngọc Châu.

- Lúc này Trương Hạo nói. biết vậy tao không đem nhiều đồ như vậy có hơn hai tiếng là đến cha nó rồi.

Thấy thế Thiếu Kiệt vừa nhìn xung quanh rồi nói.

- Tao đã nói lúc đầu mày không nghe giờ thì ráng chịu mà mang theo cái hành lý quá khổ của mày đi. Nhưng mà chưa xong đâu giờ tao với mày còn phải đi xe khách lên Hữu Nghị nữa.

Nói rồi Thiếu Kiệt hướng về một trạm xe buýt gần đó đi tới kéo theo cả Trương Hạo đang nhìn dáo dác mọi thứ xung quanh. Khởi nói nhiều cũng biết cái cảnh ở chèo kéo khách của mấy người xe ôm với taxi ở cái lối vào sân bay khi thấy cái bộ dạng này của Trương Hạo thật đúng là con mồi béo bở, nhưng lại bị Thiếu Kiệt từ chối đi kéo lên một chuyến xe buýt tuyến vào bến xe khách đi các tỉnh thành phụ cận. Sau khi cả hai cùng ngồi lên một chuyến xe khách lúc này Trương Hạo cùng Thiếu Kiệt mới thở phào được một hơi. khi đã an vị trên chiếc xe khách khởi hành đi Hữu Nghị Trương Hạo mới nói.

- Sao tao thấy hồi nãy không đi taxi cho nhanh lại đi xe buýt qua hơn chục cái trạm mới tới được cái bến xe này. tốn biết bao nhiêu thời gian mày.

Nghe Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng khẽ cau mày đáp.

- Mày điên à! đi xe buýt còn biết đường trạm nào nó ghé trạm nó sẽ báo tới, bến xe cũng tiết kiệm được một mớ, tao với mày không rành đường ở đây, bước lên taxi tụi nó đi vòng vòng lát nữa tính tiền chết à.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo cười cười nói.

- Ủ cũng đúng hen.

Hắn vừa mới dứt câu thì một ông lão cũng tương đối lớn tuổi ngồi gần đó phía bên cạnh Thiếu Kiệt hướng về Trương Hạo nói.

- Bạn con nói đúng đấy ở cái thành phố này nhìn thấy người vừa xuống xe là cánh xe ôm với taxi chèo kéo ghê lắm mà lỡ bước chân lên xe rồi thì chỉ có nước mất tiền oan thôi!

Thấy ông lão có vẻ vui tính và dễ gần ánh mắt có thần dáng vẻ cũng là người đã từng trải ngồi cùng chuyến xe bên cạnh là một người trung niên dáng dấp có vẻ là người thân cận của ông cũng có thể là con cháu gì đó nhìn Thiếu Kiệt và Trương Hạo một ánh mắt lướt qua rất nhanh chóng rồi lại quay trở về cửa sổ nhìn xuống những khung cảnh bên ngoài xe. Lúc này Thiếu Kiệt lên tiếng nói

- Ông cho cháu hỏi từ đây mình lên tới Hữu Nghị khoảng bao nhiêu thời gian ông?

Thấy hắn hỏi mình ông lão cũng cười đáp lại.

- Lần trước ông lên Hữu Nghị cũng tầm hơn 3 giờ. Mà hai cháu lên Hữu Nghị làm gì?

Nhanh miệng Trương Hạo thấy thế nói.

- Nó rủ con lên đó đi buôn đồ vi tính.

Lần đầu tiên trong đời Thiếu Kiệt mới thấy đem Trương Hạo Theo là một quyết định không sáng suốt cỡ nào đi buôn lậu mà nói ra vô tư như chồn không người mà Thiếu Kiệt lại không kịp bịt miệng tên này làm cho ông lão cũng giật mình nhìn hai đứa. Thấy thế Thiếu Kiệt chỉ biết mỉm cười nói.

- Đúng là tụi con lên đây chủ yếu là đi đánh hàng linh kiện máy tính về Thành Phố Lưu Minh bán!

Nghe Thiếu Kiệt xác nhận là mình đi buôn hàng như thế ông lão nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Sao cháu lại định đi buôn Linh kiện máy tính ở nơi này về Thành Phố Lưu Minh?

Thấy Ông lão hỏi mình như vậy Thiếu Kiệt cũng không ngại lắm kể hết những dự tính của mình cho ông lão nghe. Kể cả những dự đoán của mình về khía cạnh phát triển ngành nghề này. Nói về sự phát triển của nó Thiếu Kiệt chắc chắn nó sẽ như dòng lịch sử phát triển mà đi theo. Sau một hồi nghe trao đổi những dự đoán của Thiếu Kiệt và hoạch định kế hoạch phát triển của ngành nghề này đến đây ông lão mới nói.

- Vậy tính ra hai đứa đi buôn lậu hàng như vậy không sợ sao?

Thiếu Kiệt mỉm cười trả lời lại ông lão rất hồn nhiên

- Cháu chưa 18 tuổi chưa đủ điều kiện đưa ra pháp luật với kinh doanh mặt hàng này là mặt hàng có điều kiện, ở đây cháu chỉ mua linh kiện từng bộ phận chứ cháu có mua nguyên bộ vi tính đâu. mà nếu có bị bắt đi nữa cũng không sao hết mặt hàng nhập là linh Kiện không phải thành phẩm giá trị tính ra vẫn nhỏ hơn thành phẩm nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy ông lão và người đàn ông trung niên cũng nhìn Thiếu Kiệt còn Trương Hạo há hốc miệng chữ o với những gì mình nghe được. Một chốc sau ông lão lại bật cười vỗ vai Thiếu Kiệt.

- Giỏi! giỏi có mắt nhìn lại biết rõ luật kinh doanh như thế lại biết đôi phó Hay cháu học trường nào ở Thành Phố Lưu Minh?

- Nó tên Hoàng Thiếu Kiệt hiện nó đang học ở Trung học Thiên Hoa ông thẳng này nó chỉ được cái giỏi quậy còn sức học chỉ bình bình thôi à

Tới đây Trương Hạo lại nhảy vào trả lời thay cho Trương Kiệt luôn này giờ nghe Trương Kiệt nói hẳn cũng hiểu được chuyến đi này là buôn hàng không tốn tiền đóng thuế và hẳn cũng không biết lách luật theo Thiếu Kiệt nói là gì. Lúc này Thiếu Kiệt hướng ông lão nói.

- Nãy giờ nói chuyện với ông cháu chưa biết được tên ông, chỉ nghe giọng thì đoán chừng ông là người của Thành Phố Ngọc Châu này mà sao ông lại đi Hữu Nghị?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế Ông lão cũng chỉ cười nói với hẳn

- Cháu cứ gọi ông là ông Lưu là được còn đây là con của ông nó tên là Lưu Chính. Vậy hai cháu định tới Hữu Nghị lại ở khách sạn à? Lưu Chính đổi chỗ với Thiếu Kiệt ba muốn ngồi cạnh Thiếu Kiệt nói chuyện cùng cậu bé.

Thấy ông Lưu có vẻ quan tâm Thiếu Kiệt cũng đứng lên đổi chỗ với Lưu Chính rồi cũng nói thật về chuyện ở Hữu Nghị sắp tới dù sao mọi việc thì ông Lưu cũng biết rồi không cần phải giấu diếm làm gì cho mệt.

- Vâng có lẽ ở Hữu Nghị cháu phải thuê khách sạn ở một ngày rồi mai mới thuê xe ôm đi ra biên giới.

- Thôi thế hai cháu có thể về ở chung với ta một vài ngày vì kỳ này ta về Hữu Nghị chủ yếu là đổi gió cho thanh tịnh. Có thêm hai cháu trong nhà thì cũng vui dù sao thì cũng bớt được phần tiền ở khách sạn mấy ngày.

Nghe ông Lưu nói vậy hẳn cùng Trương Hạo cũng đồng ý luôn dù sao đỡ đồng nào hay đồng đó. Dù sao việc di chuyển lên tới trên này cũng mất cả một mớ tiền rồi. Trên đường đi ông Lưu cùng Thiếu Kiệt cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ những câu hỏi của ông dành cho Thiếu Kiệt luôn làm cho ông hài lòng về những đáp án nhận được, những chính sách khuyến khích kinh doanh như thế nào mới mang lại sự phát triển cao nhất được hẳn lấy từ trí nhớ của kiếp trước ra trả lời những câu hỏi của Ông Lưu, Chiếc xe thì chạy trên đường còn ở một dãy ghế một già một trẻ nói chuyện với nhau đầy cao hứng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Có Thể Đào Tạo

Cuộc nói chuyện của Thiếu Kiệt với Ông Lưu làm cho thời gian trôi đi nhanh chóng chẳng mấy chốc đoạn đường hơn 3 giờ trôi qua nhanh chóng lúc này một phần vì mệt một phần do di chuyển một đoạn đường khá xa Trương Hạo ngồi trên xe cũng đã ngủ được một giấc lấy lại được chút tinh thần. Khi xe vừa cập bến mọi người trên xe cũng thu xếp hành lý của mình xuống xe Thiếu Kiệt với Trương Hạo để tránh phải chen lấn nên bước xuống sau cùng.

Khi cả hai bước xuống xe thì Ông Lưu đã hướng Thiếu Kiệt vẫy tay, lúc này Thiếu Kiệt mới phát hiện ra phía sau ông là một chiếc Honda civic 1.8 màu đen có giá bán ở nước ngoài là 35 nghìn đô đã mở cửa đọi. Nhìn dáng vẻ của ông Lưu tuy Thiếu Kiệt biết ông là người có tiền nhưng không nghĩ ông lại giàu có đến vậy ở những năm 2008 sở hữu một chiếc honda civic cũng là một người có máu mặt ở trên một chuyến xe khách đơn giản bình thường lại có một người như thế cùng đi chuyến xe khách với mình đó là điều mà Thiếu Kiệt không nghĩ tới. Đang bất ngờ Trương Hạo vô tư chạy đến bên chiếc xe ngó tới ngó lui chiếc xe. Lắc đầu đi đến trước mặt Ông Lưu Thiếu Kiệt nói.

- Cháu không ngờ trên một chiếc xe khách phổ thông bình thường lại có một người không bình thường.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Ông Lưu mỉm cười đáp

- Có gì gọi là không bình thường đi xe khách trải nghiệm cuộc sống xung quanh cũng là một thú vui mà.

Đúng là người giàu có những thú vui khác nhau con người có những thú vui hết sức làm người khác phải giật mình đôi khi chỉ vì muốn ăn một món

gì đó những người có tiền không ngại một lần đi chuyến đi thật xa đến đó chỉ ăn một phần ăn mà mình muốn rồi lại đi về điều đó cũng không lại với Thiếu Kiệt ở kiếp trước.

- Sao hai đứa theo ông về nhà nghỉ ngơi nào.

Trương Hạo với Thiếu Kiệt bỏ hai cái balo của hai đứa vào cốp xe rồi ngồi vào dãy xe sau của xe vì là xe băng ghế sau cũng tương đối nên Lưu Chính ngồi cạnh tài xế còn Ông Lưu và hai người ngồi ở hàng ghế sau cũng vừa đủ. Khi Ngồi vào xe Trương Hạo nói với Thiếu Kiệt.

- Sau này có tiền tao cũng phải mua một chiếc như thế này chạy cho nó oách

Thấy thằng này hào hứng như thế nhưng chỉ muốn khoe mẽ cho mình Thiếu Kiệt dội ngay một gáo nước lạnh vào cái tâm tư khoe tiền tài để tránh sau này hắn làm những việc không giống ai nên nói

- Kiểm được hơn 100 nghìn đô đi rồi hãy tính tới oách hay không nhé thằng kia.

Lúc này Trương Hạo giật mình miệng chữ o há hốc ra nhìn vào Thiếu Kiệt nói

- Cái gì 100 nghìn đô.!

Thiếu Kiệt cười cười nói

- Thì giá ở nước Ngoài là tầm 35 nghìn đô về nước thuế nhập khẩu ô tô nguyên chiếc là 200 phần trăm chưa kể là thuế môi trường rồi đóng thuế cầu đường chưa tính tới những chi phí xuất nhập cảnh làm thủ tục, tao nghĩ nhiều đó là đủ.

Nghe hẳn nói vậy Trương Hạo lấy tay tính một hồi rồi quay qua Thiếu Kiệt nói.

- Tính ra tiền nước mình. ếó tính được.

Nghe Trương Hạo nói thế cả 3 người trên xe đều cười to còn tài xế cũng cố nhịn cười vì đang phải lái xe. Thiếu Kiệt thấy Trương Hạo như thế cũng thật là bó tay nên nói.

- Tính theo giá cả hiện tại chênh lệch của tiền quốc gia và tiền USD thì giá chiếc xe quy ra tiền hiện giờ là tầm 1 tỷ 8 đến 1 tỷ 9 trăm triệu. Hiện nay giá USD là thế nhưng chưa biết chừng sau này tăng lại là giá khác. Với lại tới lúc mà mày có tiền rồi nó lại ra đời xe mới hơn nữa thì lúc đó xe này thuộc về dạng phổ thông rồi.

Nghe được Thiếu Kiệt nói chính xác con số Trương Hạo thốt lên

- Á Đù! ếó chơi nữa xe này mắc quá mua xe máy chắc kẻo.

Nãy giờ nghe Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo đùa với nhau ông Lưu lại có thêm một cái nhìn khác với Thiếu Kiệt ông không đánh giá thằng nhóc này với độ tuổi được mười sáu tuổi, đa số còn ngồi ghế nhà trường học thì chưa học xong kiến thức va chạm thì không có còn hẳn thì khác hiện tại hẳn đã biết phải đi hướng đi nào để kiếm tiền chưa tính cả việc thông thuộc luật pháp né tránh để kiếm lợi một điển hình của lão làng trong ngành kinh doanh.

Chẳng mấy chốc cả bốn người đã về đến nhà ông Lưu, ngôi nhà đơn sơ nhưng mang đậm phong cách cổ điển châu âu bên ngoài những cánh cổng được sơn một màu xám màu đồng còn bên trong lại là một màu trắng thuần túy của thiết kế sử dụng không gian sân vườn xanh làm toát lên vẻ tao nhã

của căn nhà. Ông lưu bước xuống xe hướng hai người Thiếu Kiệt và Trương Hạo nói

- Chào mừng đến với nhà nghỉ dưỡng của ông ở Hữu Nghị

Đi theo ông Lưu Thiếu Kiệt và Trương Hạo tham quan một vòng rồi theo sắp xếp của người quản gia căn nhà về đến phòng hai đứa.

Thiếu Kiệt với Trương Hạo không biết rằng sau khi hắn về phòng, tại một căn phòng khác một người thanh niên đưa tới trước ông Lưu hai bộ hồ sơ trên đó tên của hắn và Trương Hạo. Nhìn qua bản hồ sơ của Thiếu Kiệt. Còn bộ hồ sơ của Trương Hạo thì không có gì nổi bật lắm nên Lưu Chính chỉ đọc hồ sơ của Thiếu Kiệt cho bố mình nghe.

- Hoàng Thiếu Kiệt mẹ là Hoàng Lâm Nhu đang làm việc dọn phòng khách sạn. Học sinh trung bình thành tích quậy phá trong lớp học. chưa năm nào bị đúp lớp và hầu như kết quả thi hoặc kiểm tra hắn đều nằm ở kết quả trung bình. Từ lúc 8 tuổi tự kiếm tiền đóng tiền học và sinh hoạt bằng việc bán kết quả xổ số mỗi buổi chiều cho đến năm ngoái thì dừng hẳn việc này lại. Theo như thông tin biết được việc bán kết quả xổ số kia cũng là một hình thức kinh doanh khá hay, lúc mới đầu Thiếu Kiệt ra bán thì sử dụng những thủ đoạn không ai ngờ tới. vì chiếm thị phần trong con đường đó hắn bỏ ra số tiền lớn hơn bọn cùng bán để lấy kết quả trước sau một tuần những nơi mua kết quả đều chuyển sang mua cho hắn còn nữa để không phải tranh chấp trong làm ăn hắn trích ra những tiền bán được từ những người mua lâu của những người cùng bán kết quả xổ số củ mỗi ngày trả lại cho những người kia tiền bán hôm trước cứ như thế sau một tháng hắn không đưa nữa với lý do sẽ chẳng ai mua của những người cũ vì chậm hơn hắn cứ thế hắn độc chiếm một con đường kinh doanh kết quả xổ số dài hơn 2km. Cứ như thế hắn còn thêm cả chế độ khuyến mãi khi mà mua kết quả một tuần hắn chỉ lấy ba nghìn tương đương với sáu ngày kết quả hoặc mười nghìn tiền theo một tháng. đầu óc kinh doanh lúc 8 tuổi, là một lợi thế khi mới bắt đầu

vốn bỏ ra để lấy trước là mười nghìn đến khi khách hàng ổn định hẳn chỉ bỏ ra năm nghìn để thu về một ngày hơn sáu mươi nghìn. Chưa kể thằng nhóc còn kết hợp với những chỗ cho thuê truyện nó đến đó lấy truyện đi cho người khác thuê ở những tiệm cho thuê truyện hẳn không cần thế chân tiền cọc còn khi hẳn cho người khác thì lại lấy tiền cọc. Việc tiền cọc đó hẳn đem đi mua tượng thạch cao và màu nước cho sơn tượng trong xóm để thu lại lợi nhuận sau khi vốn xoay vòng đã đủ để kinh doanh hẳn để cho mẹ mình trông coi lấy tiền đó mua đồ ăn hàng ngày và trả lại tiền cọc cho khách khi khách trả truyện.

Sau khi được Lưu Chính Đọc sơ bộ qua hồ sơ của Thiếu Kiệt ông Lưu hướng Lưu Chính nói

- Có thể nói nếu được đào tạo đúng, Hoàng Thiếu Kiệt này là con rồng ẩn mình đợi thời đón gió. không nghĩ tới khi nhỏ đã có đầu óc kinh doanh phi thương từ những việc nhỏ nòi như bán kết quả xổ số như vậy mưu mẹo, trăn trĩnh không xu nịnh. khi nói ra số tiền của chiếc xe như đó là chuyện bình thường. Chỉ có điều còn một chút quá suy tính, có thể đào tạo.

Nghe bố mình nói như thế Lưu Chính cũng gật đầu rồi nói.

- Để con sắp xếp giúp đỡ cậu nhóc này một chút để xem cậu ta phát triển ra sao.

Nhìn thấy ông Lưu gật đầu Lưu Chính cũng xoay người bước ra khỏi phòng. Còn lúc này trên một chiếc giường nệm đầy êm ái với cái nhiệt độ vừa đủ của máy lạnh tỏa ra.

Trương Hạo đã leo lên giường ngủ mất. Thấy mọi thứ đã xong Thiếu Kiệt lấy ra trong ba lô mình chiếc thẻ ATM bỏ vào túi áo. Bước ra khỏi phòng hướng về phòng khách đi tới lúc này trước mặt Lưu Chính là hai

người đàn ông trung niên da ngăm đen ngồi đó đang nói chuyện. Thấy Thiếu Kiệt đi ra Lưu Chính đưa tay gọi hắn tới.

- Thiếu Kiệt lại đây ngồi nào!

Khi Thiếu Kiệt bước đến kéo ghế ngồi qua một bên Lưu Chính thấy thế nói

- Cháu cứ ngồi qua đây!

Rồi hướng hai người đàn ông kia giới thiệu cho Thiếu Kiệt.

- Đây là hai người xe ôm rất thông thuộc đường đi qua bên kia biên giới thường đưa những người như cháu đi buôn đấy. Chú đã liên hệ rồi ngày mai cháu cùng Trương Hạo sẽ được hai người này đưa qua bên đó có cần gì nữa thì nói với chú.

Thấy Lưu Chính cũng đã ra mặt giúp mình trong việc tìm kiếm người đi biên giới thường cánh xe ôm sẽ không chịu đi nếu không có người giới thiệu cũng như không phải là người quen. Đáng lẽ ra Thiếu Kiệt định là đi ra ngoài rút tiền rồi làm quen một vài người xe ôm để cho tiện nhưng giờ có Lưu Chính giúp đỡ việc đó cũng bớt đi phần nào công sức. Nhưng Thiếu Kiệt cũng nói.

- Cháu định đi ra máy ATM rút một ít tiền để mai còn thương lượng với những người bán hàng bên kia.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế. Lưu Chính nói để chú chở cháu đi. rồi hướng hai người xe ôm hẹn ngày mai tới nhà để đưa Trương Hạo cùng Thiếu Kiệt. Thấy Lưu Chính nhiệt tình hẳn cũng thấy cũng hơi kỳ nên đáp lại.

- Không sao đâu chú, cháu đi bộ ra máy ATM cũng được chú bận việc gì thì cứ làm đi không sao đâu.

Biết được Thiếu Kiệt ngại Lưu Chính cũng xoa tay nói.

- Có gì đâu mà phải bận, rảnh rang nữa là đằng khác dù sao chú cũng đang muốn đi dạo vòng vòng hóng mát.

Thấy Lưu Chính nói vậy thiếu Kiệt cũng không biết làm sao hơn liền đi theo Lưu Chính ra xe hai người một trước một sau bước vào trong xe. Cứ như thế ngồi trên xe ngay cạnh tay lái nhìn mọi thứ xung quanh không lâu lắm Thiếu Kiệt và Lưu Chính ghé vào một trụ ATM của ngân hàng mà hắn làm thẻ ATM.

Rất nhanh mọi thao tác điền mã pin và nhập số tiền cần rút cứ như vậy sau 4 lần giao dịch tiền số tiền hắn muốn lấy ra sử dụng đã cầm trên tay. Sau Khi rút xong tiền hắn bỏ vào trong túi quần rồi lại bước vào xe ngồi xuống, lúc này chiếc xe lại chuyển bánh đi trên con đường. Lúc này Lưu Chính mới nói với Thiếu Kiệt.

- Chú Thấy cháu sử dụng thẻ ATM để rút tiền thế thẻ này của mẹ cháu à? Sao mẹ cháu lại đưa thẻ ATM cho cháu sử dụng hay là cháu lén lấy thẻ của mẹ mình thế?

Lúc này Thiếu Kiệt mới đưa chiếc thẻ ATM ra. Nói

- Đúng là Thẻ ATM này đứng tên mẹ cháu nhưng nó lại thuộc quyền sở hữu của cháu.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Lưu Chính ghé vào một quán café ven đường.

- Hai Chú Cháu mình vào quán ngồi một chút luôn tiện mua một vài chút thức ăn nhanh cho bạn cháu luôn.

Ngồi xuống một cái bàn gần cửa Lưu Chính gọi sơ một số món ăn nhanh mang về, rồi hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Theo như chú biết để làm được thẻ ATM mẹ cháu phải tới ngân hàng làm, còn cháu lại nói card mang tên mẹ cháu nhưng lại thuộc quyền sở hữu của cháu là sao chú không hiểu.

Thiếu Kiệt cũng biết một khi người ta đã thắc mắc một điều gì đó thì nên cho người ta biết là cách tốt nhất để tránh phiền phức. Thế rồi Thiếu Kiệt thuật lại quá trình làm thẻ ATM của mình cho Lưu Chính biết. Nghe được cách xử lý của Thiếu Kiệt như thế bản thân Lưu Chính cũng khen thầm trong bụng.

Thằng Nhóc này can đảm hỏi lộ cả nhân viên ngân hàng tại phòng giao dịch.

sau khi nghe xong Thiếu Kiệt mới nói với Lưu Chính.

- Cháu định nhờ Chú đổi dùm cháu mười hai triệu này thành tiền Hoa Hạ

Thấy Thiếu Kiệt Hương mình đưa tới một xấp tiền mặt. Lưu Chính cũng gật đầu nói

- Được chuyện này đơn giản. thôi hai chú cháu mình về.

Lúc này trên bàn đã đem đến những thức ăn nhanh mà Lưu Chính khi này đã gọi. Xách cái túi đồ ăn lên cả hai người bước ra khỏi quán café lên xe trở về nhà Ông Lưu. Về đến phòng mình trên tay là một túi thức ăn nhanh Trương Hạo đang ngủ cũng bị đánh thức bởi bụng hắn đã đói cồn cào từ buổi trưa tới giờ. Đặt túi thức ăn nhanh xuống Thiếu Kiệt cũng lấy ra một cái bánh trong túi ra ngồi ăn. Trương Hạo thấy thế thì càng quét cái túi đồ ăn không còn một manh giáp nào.

Cả buổi chiều hôm đó Trương Hạo và Thiếu Kiệt chỉ ra khỏi phòng khi người quản gia đến gọi họ ra dùng cơm tối còn thời gian còn lại Thiếu Kiệt

đều nghỉ ngơi lấy lại sức cho chuyến đi ngày mai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Hoách Nam

Sau một ngày dài hành trình từ Thành Phố Lưu Minh tới Ngọc Châu rồi di chuyển bằng xe khách tới Hữu Nghị lại gặp được Ông Lưu và Lưu Chính cũng giúp đỡ Thiếu Kiệt và Trương Hạo phần nào trong một số chuyện mà Thiếu Kiệt nghĩ là sẽ mất cả một ngày để thu xếp thì nay mọi thứ đã xong. Thiếu Kiệt và Trương Hạo dậy tương đối sớm khi bước ra khỏi phòng thì người quản gia thấy thế bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt đưa tới một bì thư dày cộm rồi nói.

- Ông Chủ và Cậu Lưu Chính hôm nay có việc nên nhờ tôi giao lại cái này cho cậu.

Mở bì thư ra thì Thiếu Kiệt thấy được một tờ giấy và một xấp tiền Hoa Hạ trên tờ giấy ghi rất chi tiết số tiền mười hai triệu của thiếu kiệt đổi ra được hơn 6 nghìn tệ. hấn không ngờ là nhiều như vậy. tính ra cũng đủ cho hấn mua một nhóm Linh Kiện mang về. bước đến phòng khách lúc này hai người lái xe ôm qua bên kia biên giới đã đợi Thiếu Kiệt và Trương Hạo ở đó từ lúc nào.

Nhìn hai người đứng lên, Thiếu Kiệt biết hai người cũng đã đợi bọn hấn khá lâu. Ở cái vùng đất này có lẽ vì thường xuyên đi qua biên giới vào buổi tối, sẽ dễ đi hơn đối với người thông thuộc đường nên hấn hướng hai người nói.

- Chúng Ta khởi hành luôn được chứ!

Theo hai người xe ôm bước lên xe rời khỏi nhà của Ông Lưu, hấn cũng Trương Hạo mỗi người trên một chiếc xe. Theo những cánh xe ôm đi tận vào những con đường nhỏ quanh co của những con phố ra khỏi trung tâm của Hữu Nghị. Ngồi phía sau xe máy Thiếu Kiệt cảm nhận lại những năm

tháng còn phơi nắng dưới những công trình cháy da của những ngày còn làm những công việc lao động tay chân ở kiếp trước. Lúc này qua những cánh rừng trên lối đường mòn đầy đất đỏ và nhiều lầy lội. Thiếu Kiệt ngồi sau hỏi bác xe ôm.

- Mình Thường xuyên đi như vậy không anh?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế người xe ôm cũng trả lời

- Thường thì mùa này cách vài ngày sẽ đi một lần còn mùa cao điểm như là thời điểm gần tết thì ngày có khi hai đến ba chuyến. Nhưng mà tùy đi như thế này tiền thì nhiều thật nhưng mà không ai muốn hết em à bị biên phòng mà bắt một cái là thua. Nhưng mà quen rồi không chạy thì lấy gì mà ăn, cũng đâu phải chạy xe ôm như bọn anh là lúc nào cũng có khách đâu với lại đây là vùng ven không như thành phố cũng nhiều cái khó nói lắm.

Nghe được sự bấp bênh của nghề này từ bác xe ôm, Thiếu Kiệt cảm thấu hơn nỗi niềm của những người mưu sinh vì đồng tiền không hẳn chỉ riêng mình mới lâm vào cảnh như vậy biết bao nhiêu người ngoài xã hội còn thua kém mình rất nhiều. Thấy Thiếu Kiệt im lặng người xe ôm cũng nói đùa với hắn.

- Đôi khi cũng muốn đi buôn như thế này lắm mà lại không có vốn với không hiểu biết về ngành này nhiều, nghe nói tụi hàng ở đây đều lấy từ bãi rác điện tử ở Quý Tụ mà có nói anh cũng không biết nó nằm ở đâu.

Nghe người xe ôm nói thế Thiếu Kiệt cũng cười đáp

- Quý Tụ không giáp với nước ta mà cách xa nhau gần 300km từ đường biên giới quốc gia.

Nghe hắn nói thế Người lái xe cũng đại khái biết được khoảng cách khá là xa nên không nói tiếp nữa mà tập trung vào lái xe vì đường gần sát biên

giới thường khó đi hơn ở vùng ngoài. Sau tầm 1 giờ đi xe máy Thiếu Kiệt và Trương Hạo đã đặt chân tới chợ ve chai sát biên giới nhìn cảnh người tấp nập qua lại đang khuôn vác hàng đi qua một con sông khoảng chừng 10 mét là tới bên biên giới nước bạn nên việc qua lại giữa hai bên hầu như bằng một di chuyển bằng những chiếc xuồng qua lại kèm theo hàng hóa. Theo người xe ôm chở Trương Hạo. Thiếu Kiệt biết được việc qua bên kia chỉ mất 10 tệ tương đương năm mươi nghìn có thể trả bằng tiền quốc gia hoặc tiền Hoa Hạ. Thiếu Kiệt sử dụng nội tệ với người đưa qua sông vì hẳn biết khi qua bên biên giới tiền có thể đổi được nhưng chênh lệch sẽ cao hơn hẳn muốn cầm chắc khả năng đem hàng về nhiều nhất có thể.

Vừa Qua khỏi bờ sông là tất cả mọi người ở đây đều giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ hoa hạ, một vài cá nhân đi chưa kinh nghiệm khi sử dụng ngôn ngữ khác sẽ bị nói giá cao hơn. Thiếu Kiệt thì có thể nghe hiểu và giao tiếp được ngôn ngữ Hoa Hạ vì khi làm phục vụ hẳn tiếp xúc với thành phần những người kinh doanh Hoa Hạ khá nhiều nên hẳn tự bỏ tiền mình ra học đi học thêm nên cũng gọi là đủ điều kiện để không phải tốn tiền thông dịch với lại bị ăn chặn tiền từ thông dịch viên nên hẳn mới tự mình đi ghé vào một quầy bán đồ điện tử gần nhất thấy cái rổ đang để một mớ điện thoại hẳn lựa ra mấy cái còn sử dụng được trả một ít tiền rồi lại đi tiếp.

Mọi thứ ồn ào xung quanh những tiếng trả giá kỳ kèo thêm bớt vang khắp khu chợ, những thùng giấy đựng đầy những bo mạch máy tính, những cái card máy tính được bỏ trong từng thùng, những con chip được bỏ vào trong một cái hộp, ram máy tính thì được để trong một hộp xộp theo hàng. Trương Hạo đi theo sau Thiếu Kiệt mà Ngơ Ngác không nghe hiểu được gì hẳn kéo tay Thiếu Kiệt lại nói.

- Đáng lẽ ra phải thêm một người biết tiếng hoa đi theo giờ nói ngôn ngữ mình người ta hiểu không?

Nghe Trương Hạo lo lắng như thế Thiếu Kiệt mới nói.

- Mà y yên tâm đi theo tao, tao nghe nói được ngôn ngữ Hoa Hạ.

Không khó để kiếm được những món hàng điện tử linh kiện chưa qua sử dụng ở đây hầu hết những lều này được dựng lên chỉ để phục vụ cho việc bán hàng nên song song đó phía trong nữa thì bắt đầu có vài nhà là dùng mặt bằng mình kinh doanh. cứ đi theo con đường tự hình thành bằng sự sắp xếp của các lều hàng Thiếu Kiệt sau khi đến một căn nhà hẳn dừng lại, ngôi nhà này là một ông chủ người việt sống ở vùng biên giới khá lâu năm ở kiếp trước hẳn tới đây theo một ông chủ cũng có ngôi nói chuyện với ông chủ cửa hàng này nên hẳn nhớ rất rõ là thời điểm này có lẽ ông chủ này cũng đã kinh doanh ở đây mặt hàng linh kiện điện tử. Bước vào cửa hàng hẳn hướng một nhân viên nói bằng ngôn ngữ Hoa Hạ làm cho Trương Hạo nhìn hẳn chăm chăm. Nói đúng ra thì ông chủ ở cửa hàng này là con lai giữa hai dòng máu hai quốc gia

- Ông Nam có ở Tiệm không? cho tôi gặp ông Nam!

Người Đàn ông đang thu xếp những thùng linh kiện được xếp ngoài hè đưa lên xe máy chở đi cho khách thấy thế gặc đầu nói có rồi hướng phía trong gọi.

- Ông Nam ơi có khách kiếm!

Nghe được nhân viên gọi mình Hoách Nam từ trên lầu trên bước xuống nhìn hai người thiếu Kiệt và Trương Hạo lướt qua rồi xuống tới người Đàn ông gọi mình nói.

- Đâu ai khách nào kiếm.

Thấy Người Đàn ông chỉ hai người Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo Hoách Nam nhìn hai người một hồi rồi nói bằng ngôn ngữ Hoa.

- Tôi hình như chưa làm ăn với hai cậu lần nào?

Thấy Hoách Nam như thế Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Thôi đi anh Hoách ơi làm khó nhau hoài, định ghé ủng hộ một ít hàng mang về mà anh làm khó quá chắc về không quá.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế ông Hoách cũng cười đáp lại bằng ngôn ngữ chung với Thiếu Kiệt.

- Biết tôi là chủ ở đây thì chỉ có một là khách quen còn trường hợp sau là được giới thiệu tới hai cậu thuộc nhóm nào ở hai nhóm trên?

Thấy Hoách Nam nói Thiếu Kiệt biết ông vui tính nhưng mà muốn biết sao mình với Trương Hạo lại biết tên mình nên cũng thắc mắc. Thiếu Kiệt đành bịa ra một câu chuyện nào đó.

- À mấy ông anh đi mấy chuyến rồi giới thiệu lên nói anh buôn bán ok lắm. nên nói hai anh em có lên đây thì ủng hộ anh này. Sao hôm nay có những Hàng gì Anh Nam là chủ giới thiệu chút chơi nào.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoách Nam cũng vui vẻ hẳn lên dù sao cũng là khách hàng người ta đã muốn ủng hộ mình thì việc gì lại đuổi khách đi nên Hoách Nam cũng hòa nhã đón tiếp với lại được nghe tiếng nói của gốc gác của mẹ mình thấy hai người thiếu niên lại vui vẻ nên cũng nhiệt tình hẳn lên nói.

- Hôm nay hàng về nhiều lắm đảm bảo có món hời chắc luôn.

Đi theo Hoách Nam vào sâu ở trong nhà những thùng linh kiện còn chưa ghi giá thành hình như là mới đưa từ nơi khác tới con xếp một đống lớn. Hoách Nam hướng những bộ bo mạch hàng đã qua sử dụng chỉ tới chỉ lui những sản phẩm linh kiện.

- Bên đây hàng mới về chưa phân loại, hầu hết là còn hạn bảo hành của nhà sản xuất. Phía này là lô thùng máy, còn bên kia là nguồn, riêng ram thì mới được đưa lên trên ban này.

Nhìn qua sơ một bộ main còn chưa mở Fan Thiếu Kiệt cầm lên quan sát qua rồi để xuống. nhìn đúng là hàng mới về thật vì ở đây khi hàng bán ra cho khách thường là main riêng đã tháo chip cpu và fan. Thấy thế Thiếu Kiệt nói luôn.

- Giá cả sao đây anh Hoách?

Đang huyên thuyên giới thiệu những linh kiện Hoách Nam cũng dừng lại nói.

- Thường thì khi phân loại xong sẽ bán theo lô hoặc thùng còn giờ cũng hơi khó tính. Thôi vậy tổng hôm nay về 7 thùng, 2 main, 1 ram, 1 nguồn, 1 màn hình, còn case thì 50 cái màn hình thì chắc cũng cỡ đó cái còn bàn phím với chuột thì tặng kèm cho gọn. nếu lấy hết thì anh tính tổng luôn cho dễ.

Nghe Hoách Nam nói thế Thiếu Kiệt cũng hơi ngán hấn biết tuy giá ở đây rẻ thật nhưng mà hấn còn không có nhiều tiền như thế, và cũng không biết được chênh lệch giá thành hiện tại ra sao nên liêu nói.

- Em ôm hết thì giá bao nhiêu, nhưng mà nếu bọn em ôm hết thì anh phải vận chuyển về chỗ của em à.

Hoách Nam định là sẽ hướng Thiếu Kiệt ra ngoài để bán theo từng phần linh kiện sẽ có giá cao hơn những sản phẩm chưa phân loại trong này dù sao thì chỉ cần một ít thao tác thì cũng có thêm được một ít tiền không ngờ Thiếu Kiệt lại định ôm nguyên lô thật. Thường những người lên đây chỉ muốn mua từng phần linh kiện về chia nhỏ ra cho các cửa hàng ít ai lại lên

đây chịu ôm lô như thế này vì ôm lô rủi ro cao hơn phải tốn thêm chi phí vận chuyển khó khăn hơn. Hoách Nam biết Thiếu Kiệt đang nói chuyện nghiêm túc nên cũng gật đầu nói.

- Tuy Hàng vừa về chưa phân linh kiện nhưng mà anh phải tốn chi phí vận chuyển vậy tính là 16 triệu còn tiền hoa hạ thì năm nghìn tư em đồng ý thì trong ngày hôm nay hàng chuyển luôn.

Hơi suy tư khi nghe giá thành của Hoách Nam đưa ra Thiếu Kiệt lại hỏi.

- Tiền quy đổi Tiền hoa hạ bao nhiêu một tẹ anh Hoách.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Hoách Nam cũng hơi khó hiểu. nhưng cũng đáp

- Ba nghìn một tẹ!

Thấy cái giá như thế ở đây thì bên ngoài chắc cũng chỉ 2 nghìn rưỡi một tẹ vậy mà mười hai triệu của mình lại thành sáu nghìn tẹ có nghĩa là Lưu Chính đổi tiền chỉ 2 nghìn một tẹ cái giá này thật sự là rất chi là không có thật chắc chắn Lưu Chính đã giúp mình thêm một ít tiền. có lẽ khi về tới nhà ông Lưu nên cảm ơn một tiếng.

- Được giá cả như thế cũng vừa đủ theo như em tính toán Như vậy Trả tiền sao đây Anh Hoách.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoách Nam biết là Thiếu Kiệt thật sự mua luôn một lô linh Kiện này tươi cười nói.

- Trả trước 60 phần trăm vận chuyển tới nói thanh toán hết à mà em ở đâu?

Trương Hạo lúc này cũng hào hứng lắm không ngờ Thiếu Kiệt có nhiều tiền như vậy lại ôm về một đồng hàng nên Trả lời Luôn

- Bọn em ở Thành Phố Lưu Minh.

Đang tươi cười Hoách Nam chợt xụ mặt xuống. Thấy thế thiếu Kiệt cười cười nói

- Thôi phí vận chuyển em chịu 6 trăm tệ tới đó thu luôn tổng là 6 nghìn chẵn được chưa nào. Với điều kiện bọn em đi chung xe trên dọc đường bọn em lo.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoách Nam tươi cười trở lại dù sao hắn cũng tính trong đó tiền vận chuyển cũng giảm bớt được 50 phần trăm. Thiếu Kiệt lấy ra bốn nghìn tệ Thiếu Kiệt đưa cho Hoách Nam ghi lại địa chỉ khởi hành tại thành Phố Hữu Nghị. Trước Khi đi Hoách Nam còn ghi lại số điện thoại dặn dò Thiếu Kiệt có gì gọi điện cho hắn. Đến đây chuyến đi hầu như thành công hơn một nửa việc còn lại là trên đường về. tiễn Thiếu Kiệt và Trương Hạo ra về Hoách Nam cũng vội vàng liên hệ bên vận chuyển thuê để kịp đưa hàng đi sớm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Ý Kiến Của Thiếu Kiệt

Trên đường về Thiếu Kiệt vẫn suy nghĩ làm sao cảm ơn Lưu Chính người ta giúp mình quá nhiều mình lại không thể làm gì. Khó hiểu của hắn bây giờ là tại sao Lưu Chính lại giúp mình mục đích chính là gì. Khi mà mình chẳng có gì để họ lợi dụng, tiền bạc thì không có nhiều, gia cảnh cũng chẳng có thể mà Lưu Chính lại giúp mình nhiều việc như vậy con người ta thường giúp đỡ lẫn nhau vì lợi ít chả ai cho không ai bao giờ. nhận sự giúp đỡ như vậy cũng làm Thiếu Kiệt bất an trong lòng suy nghĩ mục đích chính của hai bố con nhà này làm hắn càng ngày càng khó hiểu.

Khi hai người vừa về đến nhà của Ông Lưu thì ông và Lưu Chính mới đi đâu đó về xe con đang đỗ trong sân. Thấy thế Thiếu Kiệt bước xuống trả tiền xe cho hai cánh xe ôm thì lại nhận được câu nói Lưu Chính đã thanh toán tiền rồi nên không nhận thêm nữa. Nghe thế Thiếu Kiệt càng trầm mặc. lúc này thấy Lưu Chính vừa bước xuống xe Thiếu Kiệt đến ngay Lưu Chính nói.

- Cảm ơn Chú. Đã giúp đỡ cháu khá nhiều việc trong chuyến đi này

Thấy Thiếu Kiệt trịnh trọng như thế Lưu Chính cũng bật cười đáp.

- Thằng nhóc chuyện có gì to tát đâu xem như chú ủng hộ thanh niên lập nghiệp một chút có cần như thế không. à mà bố chú đang muốn gặp cháu đấy đi theo chú.

Bước theo Lưu Chính vào trong nhà theo sau Trương Hạo với bộ dáng mỗi một chạy ngay về phòng của hai đứa Thiếu Kiệt cũng không nói gì chỉ im lặng đi theo Lưu Chính vào căn phòng khác. Vừa Bước vào phòng ông Lưu đã ngồi đó trên bàn cầm một xấp tài liệu gì đó. Thấy Lưu Chính cùng Thiếu Kiệt bước vào ông để tập tài liệu xuống tươi cười nói.

- Sao chuyển đi hôm nay thuận lợi không có cần ông giúp gì việc gì nữa không?

Nghe Ông Lưu nói thế Thiếu Kiệt cũng trả lời.

- Vâng cháu cảm ơn ông và chú Lưu nếu không có ông và chú Lưu giúp chắc chuyến này đi chỉ được một phần nhỏ không đáng là bao.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ông Lưu mới biết được Thiếu Kiệt ngại khi nhận được sự giúp đỡ của mình cũng cười cười nói.

- Không có việc gì, chỉ là tiện tay thôi mà dù sao ông cũng thích thanh niên biết tự lập sớm như ông còn trẻ. xem như ông tặng cháu một món quà nhỏ không cần suy tính quá đâu cậu nhóc à.

Nghe được Ông Lưu nói thế Thiếu Kiệt cũng thấy nhẹ lòng. dù sao ở kiếp trước hẳn thấy mọi người xung quanh theo nhịp sống dần vô cảm đi với những việc xảy ra xung quanh và ít đi những người có tấm lòng giúp đỡ người khác cũng nhạt dần. Lúc này Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt ông Lưu nói.

- Cháu nghe chú Lưu nói ông cần gấp cháu có việc gì ông cần tới cháu à.

Đưa mắt nhìn sơ qua bộ tài liệu trên bàn Ông Lưu đưa bộ tài liệu về hướng Thiếu Kiệt rồi nói.

- Cháu xem bộ tài liệu này nói ra ý kiến của mình thử cho ông xem nào.

Đọc qua bộ hồ sơ trên đó ghi kế hoạch tài chính năm 2009 Thiếu Kiệt cầm lên đọc chi tiết một trong bộ hồ sơ qua một lúc lâu căn phòng im lặng hẳn chỉ có Lưu Chính cùng ông Lưu nhìn Thiếu Kiệt đang chăm chú đọc bộ tài liệu cho đến khi hẳn bỏ bộ tài liệu xuống nói một câu làm hai người bất ngờ.

- Bộ tài liệu này có thể không thực hiện được! ở khía cạnh nào đó thì cháu nghĩ sẽ khó thực hiện được hết các tiêu chí nêu ra trong bộ tài liệu này như phát triển kinh tế, đẩy mạnh các mô hình dịch vụ...

Nghe Thiếu Kiệt nói thế hai người nhìn Thiếu Kiệt một lúc sau đó ông Lưu mới nói.

- Tại sao không thực hiện được? có cơ sở nào để cháu nói điều đó.

Trong Kiếp Trước vì thường xuyên ngồi máy tính cập nhật những tin tức về tài chính vì cái hấn không có ở kiếp trước hấn càng muốn hiểu rõ về nó nên hầu như những giai đoạn lịch sử khủng hoảng của các thời kỳ đều nằm trong đầu của Thiếu Kiệt.

- Đầu năm nay Tháng 1 và tháng 2 thứ nhất tập đoàn Country Financial và Ngân hàng Northern Rock tuyên bố phá sản với Country Financial được Bank of America mua lại với giá 4 tỷ đô la và Country Financial bị quốc hữu hóa đã cho thấy tình hình kinh tế của mỹ không khả quan lắm trong việc tự tạo ra bong bóng tín dụng của mỹ.

Nghe đến đây Lưu Chính cắt ngang lời của Thiếu Kiệt.

- Tại Sao lại có bong bóng tín dụng việc đó không thể nào xảy ra.

Lắc đầu Thiếu Kiệt trả lời Lưu Chính.

- Việc đó đã xảy ra rồi và khá là lâu nữa là khác. Nó tồn tại hơn một năm nay ở Mỹ rồi ngày một nhiều ngân hàng và các nhà đầu tư đang ôm trong mình những quả bom tín dụng không thể chi trả bởi thị trường nhà đất. Thử làm một phép ví dụ đơn giản. khi ngân hàng cho một hộ gia đình có đầy đủ thu nhập và thế chấp để vay mua nhà trả góp mỗi tháng gia đình đó đều góp cho ngân hàng một khoản nhất định nhưng khi hết người đủ điều kiện thế chấp để mua nhà thì ngân hàng sẽ hạ xuống mức trần là có thể

không cần chứng minh thu nhập hoặc có thể có hoặc không có vật phẩm thế chấp thì khi họ không trả được giá trị sẽ được đổi thành hiện vật là nhà ở sẽ bị thu hồi. nhưng nếu càng nhiều người như thế không trả được thì ngân hàng sẽ phải bán ra tất cả các ngôi nhà mà họ đang có để lấy lại tiền nhưng như vậy sẽ làm giá nhà giảm xuống ở đây sẽ phát sinh một điều kiện những người đủ thu nhập để trả góp nhà mua lúc đầu họ sẽ thấy rằng việc gì phải trả góp nữa khi giá trị căn nhà thấp hơn giá trị họ đã góp. Lúc này những căn nhà như thế lại tiếp tục biến thành hiện vật bị thu hồi và việc của Ngân Hàng là phải thanh khoản các ngân sách đã mượn để đầu tư xây dựng nhà ở nhưng nếu những nhà đầu tư ai cũng đang gặp phải trường hợp như thế mỗi người, mỗi ngân hàng đều mang trên mình một quả bom như thế thì sao?

Nói đến đây Thiếu Kiệt nhìn Lưu Chính và Ông Lưu một lần. Sau khi nghe xong Thiếu Kiệt nói Lưu Chính cũng đã hình dung ra được nếu tất cả ngân hàng đều bị quốc hữu hóa có nghĩa là gánh trên mình tất cả các khoản thu chi của hàng chục ngân hàng thì chỉ có rơi vào khủng hoảng là điều sớm muộn. Mà Nếu nước Mỹ rơi vào khủng hoảng kinh tế sẽ kéo theo không những một mà rất nhiều quốc gia khác.

Đến Lúc này Thiếu Kiệt lại nói tiếp.

- Đó là tình hình chung của thế giới còn ở nước ta đầu tháng 7 năm nay nước ta tạm ngưng nhập khẩu vàng để tránh tình trạng nhập siêu do đó số lượng vàng đang được bổ sung cho thị trường chỉ có thể là vàng lậu thôi. Nếu là cháu là một người đầu tư chắc chắn thời điểm này sẽ mua vào vàng với số lượng lớn đợi thời tăng giá. Còn phần về dịch vụ thì cứ nghĩ xem ở quốc gia chúng ta đa phần là làm dịch vụ để phát triển ra sao thì cháu không nắm rõ lắm nhưng cháu biết dịch vụ được hiểu là những thứ tương tự như hàng hóa nhưng là phi vật chất. Có những sản phẩm thiên về sản phẩm hữu hình và những sản phẩm thiên hẳn về sản phẩm dịch vụ, tuy nhiên đa số là những sản phẩm nằm trong khoảng giữa sản phẩm hàng hóa dịch vụ còn để

phát triển dịch vụ thì cháu thua nhưng cháu biết nước ta có câu mười người chỉ đạo một người làm. Đó là cháu vẫn chưa nói đến những thành phần trong ngành phát triển mô hình dịch vụ như du lịch nếu một người nước mình mua một món hàng với giá mười nghìn thì đối với khách du lịch thì là năm mươi nghìn nạn chặt chém khách du lịch diễn ra hằng ngày hấn giờ trên đất nước làm xấu đi hình ảnh của nước ta trong mắt người nước ngoài, chưa kể đến kẻ đến tệ nạn xã hội như cướp giật nhắm vào khách du lịch, nói chung là tình hình du lịch bên khía cạnh dịch vụ là rất tồi tệ không thể nào hình dung được con với các quan chức cấp lãnh đạo thì quý nào cũng phát triển hơn năm trước mà nói thật ra thì toàn là làm láo báo cáo hay.

Lúc này thấy Thiếu Kiệt nói như thế Ông Lưu cũng vỗ tay khen hay. Mà hấn không ngại tiết lộ một chút về giá vàng sẽ tăng với Ông Lưu vì hấn biết hiện tại vẫn còn tới một hơn một năm nữa giá vàng sẽ điên cuồng vào hai ngày 13 đến 15 tháng 11.

Lúc này ông Lưu mới hướng thiếu Kiệt nói.

- Ta nghĩ tư duy và cách nhìn nhận của cháu rất hay ta cũng không ngờ rằng cháu hiểu biết về tài chính như thế việc của cháu chỉ là dự đoán nhưng nếu xảy ra thật thì không biết chừng sẽ là một biến động lớn. Thôi cháu xuống dùng cơm tối với ta nào cũng trễ rồi.

Thấy Thế cả ba người đều rời phòng đến nhà ăn lúc này Trương Hạo cũng được người Quản gia gọi tới, buổi ăn tối này khá vui vẻ khi Trương Hạo kể lại những kinh nghiệm lần đầu tiên hấn biết được cho hai người Ông Lưu và Lưu Chính với cách nói chuyện pha trò với diễn tả lại cảnh tập nập người ở khu chợ ve chai linh kiện rồi cả cách mà Thiếu Kiệt mua hàng cho đến khi buổi tối kết thúc Thiếu Kiệt và Trương Hạo đều về phòng Lúc này ở căn phòng của Ông Lưu hai người đang ngồi Ông Lưu Thì cầm bộ tài liệu vừa rồi hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt hấn đọc sơ qua một lượt đưa bộ tài liệu đến trước mặt Lưu Chính thì nói.

- Con thấy những lời nói của Thiếu Kiệt ra sao.

- Ở mặt chuyên môn theo con nhận định điều này rất có thể xảy ra mà bản thân thằng nhóc này lại am hiểu một cách khó hiểu về tài chính, biết dùng cả thuật ngữ tài chính và nêu rõ các mặt lại còn cái kiêu chú thích có cơ sở tuy người ngoài nghe khó hiểu nhưng nếu là dân tài chính chỉ cần suy xét ở một góc độ nào đó thì những lập luận trên đúng gần 70 phần trăm. Còn về những nhận định về kinh tế trong nước thì có lẽ là đúng hoàn toàn, khi dự những cuộc họp ở các cấp hầu hết họ đều báo cáo công tác khá hoàn thiện không có một điểm chê trách nhưng ở phía dưới thì sao chúng ta không đi thực tế với tình hình dân chúng nên không biết được người dân ra sao chưa tính đến chúng ta chỉ dựa vào những con số đó có đại biểu cho tâm tư của người dân hay chưa điều này con thấy Thiếu Kiệt khả năng nói rất chính xác vì ở nước ta bệnh thành tích là điều không tránh khỏi.

Sau Khi nghe Lưu Chính nói vậy Ông Lưu cũng trầm mặc một lúc lâu rồi nói với Lưu Chính.

- Con cho người sắp xếp, hỗ trợ thằng nhóc những khi gặp khó khăn nhưng đừng ra mặt, bố muốn xem thử thằng nhóc này phát triển tới đâu báo cáo về Thiếu Kiệt mỗi tháng một lần.

Về tới phòng Trương Hạo đã nằm lăn ra trên giường Thiếu Kiệt cũng không mấy quan tâm cho lắm tuy lần này đi chủ yếu cho Trương Hạo biết được nơi lấy hàng cùng lấy phương thức liên lạc giữa hai bên chuẩn bị cho những chuyến đi sau thì hẳn sẽ không đi mà để Trương Hạo đi nên lần này hẳn vẫn muốn cho Trương Hạo thoải mái một tý không cần phải thúc ép. Nhìn Trương Hạo nằm đó một chút là đã chìm vào giấc ngủ Thiếu Kiệt cũng nằm ra giường mắt hướng lên trần nhà xa xăm suy nghĩ nhiều điều.

Số phận mình đang thay đổi vòng quay vận mệnh đã khác đi rất nhiều so với kiếp trước. mọi thứ giờ đây như là mới bắt đầu còn nhiều thứ phải an

bài ở phía trước hẳn thầm thấy may mắn nếu những lần vắng khách hẳn lên mạng tìm hiểu thông tin các thứ, đọc qua những bài báo lý luận kinh tế mà ít người đọc, xem phân tích tình hình tài chính rồi cả những kiến thức vụ vặt khác chắc hẳn hôm nay hẳn cũng không trả lời được vấn đề ông Lưu đưa ra cho mình. Càng làm hẳn thắc mắt hơn là gia đình ông Lưu tham gia vào Lĩnh vực nào hẳn cứ thấy trong lòng có gì đó khó hiểu nhưng không biết đó là điều gì, suy nghĩ một lúc thật lâu cứ như thế Thiếu Kiệt ngủ thiếp đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Bắt Đầu Công Việc

Thức giấc bởi tiếng gọi của người quản gia của ông Lưu Thiếu Kiệt biết rằng đã là một ngày mới. Hôm nay có lẽ là ngày hắn phải rời khỏi Hữu Nghị để trở về Thành phố Lưu Minh,

Trương Hạo hôm nay lại dậy sớm hơn bình thường khi Thiếu Kiệt rời giường đã không thấy hắn đâu hỏi ra mới biết hắn đang cùng tài xế xe tải giao hàng của Hoách Nam uống cafe nói chuyện vui vẻ ở trong sân. Làm vệ sinh cá nhân sắp xếp lại mọi thứ vào ba lô Thiếu Kiệt rời khỏi phòng trước khi đi hẳn định, chào tạm biệt Ông Lưu và Lưu Chính Thì được quản gia nói hai người đã về Ngọc Châu trong tối vì có việc gấp.

Thiếu Kiệt cũng biết không phải người làm ăn kinh doanh lúc nào cũng nghỉ ngơi được người ta vẫn thường có câu thuyền lớn sóng lớn, đương nhiên đã trở thành một người kinh doanh làm ăn lúc nào cũng có những việc phải giải quyết mà người bình thường không biết được nên hắn cũng không hỏi thêm chi nhờ gửi lời chào của hắn đến Ông Lưu. Rồi hướng trong sân nơi Trương Hạo đang ngồi nói chuyện với tài xế.

Nói ra Hoách Nam cũng rất hiểu ý khách khi sắp xếp người tài xế cũng là người Hữu Nghị nhưng thường xuyên chạy chở hàng cho các thành phố trong nước. Bánh xe chuyển bánh rời khỏi nhà ông lưu để lại hình ảnh ngôi nhà phía sau. Thiếu Kiệt cũng không biết được lần này đi chuyến đi đầu tiên này đến khi trở lại ngôi nhà này cũng là ngôi nhà của hắn ở Hữu Nghị nhưng đó là chuyện của sau này.

Đoạn đường di chuyển Từ Hữu Nghị qua các thành phố lớn nhỏ chiều dài đất nước trên chuyến đi khá thuận lợi không mấy khó khăn không gặp phải những chót chặn của giao thông, cũng không gặp phải rắc rối gì trên

đường đi hai tài xế chạy chuyển đi này cũng nói quá là may mắn khi thay phiên nhau lái xe đường dài.

Ngoài việc dừng lại tiếp nhiên liệu còn lại việc ăn uống trên đường mọi thứ Thiếu Kiệt đều chi trả thấy thế hai bác tài cũng vui vẻ tám chuyện trên trời dưới đất đủ loại ngành nghề cứ thế sau hơn 3 ngày dài đi đường Thiếu Kiệt cùng với Trương Hạo cũng về tới Thành Phố Lưu Minh hướng dẫn tài xế lái xe đi vào con hẻm nhà mình đỗ lại.

Thiếu Kiệt cùng Với Trương Hạo bắt đầu mở thùng sau xe đem hàng hóa vận chuyển vào trong nhà. Thấy Thiếu Kiệt với Trương Hạo về tới nhà lại đem theo những hàng hóa về nhà. Mẹ hấn cũng thắc mắc không biết hai đứa này đi chơi gì mà lại đem về nhiều đồ như vậy nhưng cũng không tiện hỏi việc của Thiếu Kiệt cho lắm. Sau khi thanh toán tiền xe cho hai tài xế. họ lái xe đi Hoàng Lâm Nhu mới hướng Thiếu Kiệt và Trương Hạo hỏi.

- Hai đứa làm gì mà mua nhiều đồ vậy nè mấy cái thùng này là gì đây?

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói thế Trương Hạo miệng nhanh hơn tay nói.

- Linh Kiện Máy Vi tính không đó cô!

Thiếu Kiệt nhảy vào nhanh vì sợ thằng này tiết lộ hết mọi thứ là hỏng chuyện.

- À Mấy Ông anh ngoài Ngọc Châu Gửi vào đây nhờ hai anh em bán dùm ấy mẹ à!

Vừa Nói Thiếu Kiệt vừa làm ra hiệu cho Trương Hạo, thấy Thiếu Kiệt nói vậy Trương Hạo định phản bác lại thì thấy ý muốn Thiếu Kiệt không cho Hoàng Lâm Nhu biết thì cũng nói vào như khẳng định.

- Dạ mấy ông anh ngoài Ngọc Châu nhờ bán dùm.

Nghe Trương Hạo nói vậy Hoàng Lâm Nhu cũng không biết gì nhiều về bạn bè trên mạng của hai thằng nói

- Hai con muốn làm gì thì làm cô đi làm đồ ăn cho hai đứa có gì xong thì gọi.

Lúc này Trương Hạo mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Bác Không biết hả mày?

- Ủ tao chưa nói việc này chỉ tao với mày biết thôi cảm tiết lộ sau nay tao lượm lời nói với mẹ tao sau.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Trương Hạo không nói tiếp nữa tiếp tục mở những thùng hàng ra để theo từng loại. Nhìn đồng linh kiện được lấy ra khỏi thùng những sợi dây nguồn, dây vga vẫn nằm trong thùng chưa được lấy ra hẳn thậm chí cảm thấy may mắn nếu hẳn không ôm toàn bộ số hàng này phải mua từng phần thì chắc phải tốn thêm một ít tiền nữa để trang bị những thứ như dây nguồn và dây Vga này cũng là một món không nhỏ tuy nó chỉ lặt vặt nhưng khi đi với số lượng nhiều thì nó sẽ thành một món tiền lớn. Theo quan sát những thứ được lấy ra hầu như là còn chung một bộ có thể nói đây hàng của một nơi nào đó thanh lý những máy tính cũ, được Hoách Nam thu mua lại với giá rẻ mạt.

Thường chi phí lắp mới của máy tính tương đối cao nhưng nếu bạn thanh lý nó thì những người mua lại nó rất rẻ mà bạn không thể nghĩ tới. Cũng bởi thế nên giá thành Hoách Nam thu vào của cả đồng này chắc chỉ cũng tầm 3 hoặc 4 nghìn tệ là cùng.

Hắn còn đang lo là phải tốn một ít thời gian nữa để kiểm tra từng cái main board ram cũng như nguồn thì hiện nay đơn giản hơn nhiều, cầm lấy ra một số linh kiện như main board ổ cứng và ram còn khá mới bắt đầu ráp

lại với nhau. Kéo một dây điện ra giữa nhà Thiếu Kiệt bắt đầu khởi động máy tính bằng 1 con ốc trên chiếc main khi đã gắn toàn bộ các bộ phận vào nhưng chưa gắn vào thùng máy, Màn hình khởi động lên màn hình win xp quen thuộc của một thời ngòì tiệm nét xuất hiện. Thấy Màn hình khởi động lên mà không cần thùng máy hay nút nguồn Trương Hạo cũng há hốc miệng rồi hí hửng nói

- Ê Mày sài được máy. ngon ngon. kiểm tra thử xem còn tốt không. Tao thấy ở đây mấy cái bo mạch cái nào cũng giống cái này hết á.

Thấy Trương Hạo có vẻ hào hứng Thiếu Kiệt nói

- Từ Từ để tao kiểm tra cái đã.

Bắt đầu thao tác kiểm tra các thành phần bios của main vào tới kiểm tra ổ cứng nói chung Trương Hạo nhìn Thiếu Kiệt thao tác trên bàn phím máy một cách nhanh chóng quen thuộc hẳn cũng không biết thành phần trong đó là gì chỉ biết chi chít những chữ tiếng anh mà hẳn không đọc được.

Sau một lúc kiểm tra đã xong Thiếu Kiệt nhìn thấy một đồng bày biện giữa nhà hẳn biết như vậy không ổn dù sao nếu máy hoạt động mà không có mạng cũng không làm gì được. Thấy thế hẳn nói Trương Hạo.

- Mày xem để gọn vào đi với tao mua mấy thứ cần dùng gấp.

Thấy thế Trương Hạo cũng nói. Thiếu Gì hả mày.

- Ủ Thiếu kê để với bàn, tao với mày chạy ra phía đầu hẻm mua mấy cây bốn mươi vuông về với thêm một ít đinh tán với mua 1 tấm ván ép nói người ta cắt ra làm 3 là được. Vậy mày cầm chừng 300 ngàn là đủ còn tao đi đăng ký mạng internet. đã ráp máy xong phải có internet cho khách khách xem với lại để đăng hàng bán trên mạng nữa chứ. Kinh doanh không phép như tao với mày chỉ có cách như vậy thôi.

- Ừ để tao đi về đóng tao nghĩ ghé cũng không cần đâu lấy mấy cái ghế nhựa ở nhà Sài được rồi.

Xách xe đạp chạy ra khỏi con hẻm không xa là một trung tâm đăng ký internet của công ty viễn thông. không mất quá nhiều thời gian để đăng ký hòa mạng mới chỉ cần khai địa chỉ và một số thông tin thuê bao khách hàng nhân viên hẹn Thiếu Kiệt trong ngày sẽ có người xuống khảo sát rồi lắp đặt luôn cho hẳn.

Khi quay trở về thì Trương Hạo đang ôm về mấy cây bốn mươi vuông với mấy tấm ván ép được cắt thấy thế Thiếu Kiệt gọi Trương Hạo để tất cả lên xe đạp đẩy về nhà. Thả xuống trước sân nhà Trương Hạo thì bắt đầu lấy búa ra đóng mấy cây gỗ lại còn Thiếu Kiệt thì kiểm kê các loại main ghi ra từng loại được một lát Trương Hạo xách vào một cái bàn dài hai hơn hai mét được tạo thành bởi như hai cây dài và sáu cái chân bàn được đóng tạm đặt ở góc tường gần cửa ra vào, Thiếu Kiệt lấy một sợi dây điện cúp cầu dao điện nguồn của nhà đi một sợi dây ra phía cái bàn chia làm 6 cái ổ điện.

Sau đó hẳn hướng dẫn Trương Hạo ráp từng bộ phận linh kiện vào main sau đó bắt đầu gắn main vào thùng máy trước khi gắn hẳn cũng tiện tay lau những thùng máy một cách cẩn thận những thùng có vẻ cũ quá thì Thiếu Kiệt bảo hẳn để qua một bên để sơn lại bên ngoài cho mới rồi hãy ráp linh kiện vào.

Hương Dẫn chi tiết những linh kiện nào cần phải làm như thế nào như quạt gắn trên cpu bị bụi thì nên xử lý như thế nào đối với ram thì nên tháo tác ra sao các khe cắm ram thì làm như thế nào.

Thiếu Kiệt Hướng dẫn tỉ mỉ từng thao tác có Trương Hạo cho tới những công đoạn nhỏ nhất gắn dây nối nguồn với main cẩn thận chú ý điều gì. sau khi khởi động máy thì kiểm tra những phần nào trong bios của main rồi ổ

cứng xem luôn qua kiểm tra màn hình có bị xuống màu hay bị gì không trong quá trình làm có Thắc mắc gì Trương Hạo đều hỏi Thiếu Kiệt chỉ dẫn.

Thấy hai đứa nhỏ chuyên chú làm việc cho đến khi bên công ty viễn thông lắp xong đường truyền internet thì Thiếu Kiệt bắt đầu tải những chương trình ghost hệ điều hành winxp về máy bắt đầu ghost những ổ cứng đã được gắn cứ cái nào ghost xong Thiếu Kiệt lại hướng dẫn Trương Hạo tải những game thịnh hành đang có ở các tiệm nét như võ lâm Truyền kỳ, audition, thiên long bát bộ, Phong thần, Phi đội, đột kích ... Thấy hai đứa nhỏ say sưa làm việc quên cả ăn uống lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng không ngại đem đồ ăn ra cho hai đứa mỗi đứa một phần vừa ăn vừa làm. còn mình thì cũng dọn dẹp lại phụ hai đứa những thùng giấy được xếp gọn vào một chỗ. Còn cái nào chưa sử dụng đến thì xếp gọn vào một góc, nhà cửa lúc này khác bụi bặm từ những linh kiện được rút ra, Hoàng Lâm Nhu quét dọn sơ qua một lượt cho sạch.

Thiếu Kiệt ngồi ở một máy đã ráp sẵn bắt đầu lên mạng tìm kiếm các hình ảnh về máy tính. rồi đăng ký tài khoản ở một số diễn đàn tin học kể cả những trang rao bán đồ, dạo một vòng các diễn đàn tin học cuối cùng hẳn cũng định giá được cho một bộ máy tính giá thành là bao nhiêu. bắt đầu ngồi gõ một bài viết bán hàng, quảng cáo sản phẩm những bài này đa phần là hẳn lấy kinh nghiệm của một số bản báo giá và một số nơi bán hàng trên mạng hay dùng mà viết ra.

Thấy Thiếu Kiệt viết cái tin quảng cáo Trương Hạo đang ngồi một bên máy ngồi chơi một vài game đơn giản trên web cũng hỏi hẳn.

- Vậy một bộ Vi Tính như vậy mình bán bao nhiêu.

Không chần chừ Thiếu Kiệt nói

- 4 triệu đến 4 triệu 5 trăm nghìn

Nghe giá thành Thiếu Kiệt đưa ra cũng làm cho Trương Hạo giật bắn người nhìn hấn nói

- Có nhầm không mà ỳ gì mà cao thế?

Dùng Việc gõ bàn phím máy tính lại Thiếu Kiệt quay lại nhìn Trương Hạo nói.

- Khi nãy tao đã xem qua giá thành rồi dạo quanh các trang bán hàng thì một máy cấu hình như của mình hiện giờ là 5 triệu đến 6 triệu bảo hành 24 tháng. Mình chỉ bảo hành 12 tháng nên giá như vậy sẽ dễ lấy khách hơn trước mắt phải thanh lý xong cái đồng này rồi tính tiếp.

Trương Hạo lúc này mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Cái gì lời dữ vậy mà ỳ tao thấy mình mua cũng đâu có bao nhiêu vốn đâu mà sao bán ra ghê vậy.

Bản Thân Thiếu Kiệt cũng không ngờ tới giá thành sẽ cao đến như vậy nhưng biết sao được nếu bán giá quá thấp người ta sẽ nghĩ hàng kém chất lượng nhưng mà bán giá chung chung lại bớt đi thời hạn bảo hành thì cũng có thể lấy khách dễ hơn lúc này Thiếu Kiệt mới trả lời câu hỏi của Trương Hạo.

- Tao với mà ỳ đi tận biên giới, lại mua nguyên lô, chứ mà ỳ nghĩ nếu mua hàng ở đây chắc bản thân đã lời nhiều vậy sao không có đâu. Vì mình đi biên giới lấy hàng rủi ro mình phải chịu khi gặp biên phòng hay là công an kinh tế cao hơn người mua hàng ở đây.

Trương Hạo nghe thế cũng gật gù như đã hiểu rồi lại tiếp tục ngồi chơi game trong khi cài máy. Cứ thế hai đứa hết máy này đến máy khác làm tới khi không còn mở mắt lên nổi nữa mới lăn ra giường nằm ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Nhóm Khách Hàng Đầu Tiên .

Sau một ngày mệt mỏi với cái đồng Linh Kiện máy tính lại thêm phải kiểm tra lại từng bo mạch cũng như những phụ tùng cấp thiết, lúc này sau một giấc ngủ ngon và thành quả của mình nguyên một ngày hôm qua Thiếu Kiệt dậy khá sớm bắt đầu kiểm kê lại thành quả các bộ máy đã hoàn thành được trong buổi tối ngày hôm qua.

Nhìn chung mọi thứ đã được ráp và cài đầy đủ các chương trình cần thiết hiện giờ cũng hơn xa số lượng mong đợi của Thiếu Kiệt dù hẳn biết mua hàng biên giới thì khả năng hên xui rất lớn hên thì ôm lô như hấn lại ôm trúng một lô hàng khá khảm còn xui thì những vấn đề sảy ra như main hỏng hoặc hư chip thì phải sửa chữa lại cũng mất khác nhiều thời gian nhưng tính ra Lô hàng này hẳn lời chắc rồi không chạy đi đâu được. mở máy đăng nhập vào một số diễn đàn đã đăng bài rao bán hấn lần lượt trả lời tất cả các câu hỏi của các thành viên.

Tuy đã để lại địa chỉ mua hàng trên bài đăng nhưng hạn chế của hấn bây giờ là số điện thoại để khách hàng liên lạc vì bản thân hấn chưa mua sim gắn vào máy chiếc điện thoại đã mua ở chợ biên giới. mà hầu như điện thoại ở thời điểm này chỉ có chức năng nghe gọi mà máy chiếc điện thoại ấy cũng chưa sạc pin nên hấn cho số điện thoại bàn của nhà cô Nhung.

Vì đa số người trong xóm điện thoại bàn nhà cô Nhung là điện thoại hay được mọi người cho nhất để mỗi lần có điện thoại cô Nhung sẽ gọi cho người đó đến để trả lời. Hấn cũng vậy ghi vào số điện thoại của nhà cô Nhung để tiện việc cho khách tới mua hàng. tuy cho địa chỉ và cũng biết nhà mình cũng khá dễ tìm từ đường lớn đi vào cũng khá gần nên không phải sử dụng điện thoại nhiều. chẳng mấy chốc những bài trả lời của hấn ở những diễn đàn ngày một nhiều. Đánh vào tâm lý người mua hàng khi thấy

một món hàng giá thấp hơn ở thị trường lại có cả chế độ bảo hành thì người mua sẽ lựa chọn. Với hẳn đang kinh doanh mặt hàng thiết yếu mà mọi người, mọi nhà đều cần có nên hẳn không lo là sẽ không bán được hàng.

Tiếp Tục công việc còn dang dở buổi tối hẳn sắp xếp lại những thùng máy đã ráp một bên và những linh kiện chưa được vệ sinh để vào một góc quét dọn nhà cửa một lượt. Thời gian hiện tại cũng khá sớm chỉ mới 8 giờ nên hẳn cũng ra gọi một ít đồ ăn sáng cho Trương Hạo rồi gọi hẳn dậy. Khi hai người đang ngồi giữa nhà ăn thì Cô Nhung bên cạnh nhà hướng trong nhà gọi hẳn.

- Kiệt ơi dậy chưa có người kiểm nè!

Nghe tiếng gọi của Cô Nhung hẳn đứng lên ra mở cửa thì hẳn giật mình. Thấy hơn 5, 6 người đang đứng đó cạnh cô Nhung. Thấy Thiếu Kiệt ra một người trong nhóm người đó bước ra hướng Thiếu Kiệt nói.

- Em là người đăng bài bán máy tính bộ trên diễn đàn tối qua.

Nghe Thấy người đàn ông nói thế hẳn biết những người này đến mua hàng của mình hẳn mỉm cười chào đón nói.

- Đúng vậy hôm qua tụi em mới về hàng. Các anh xem hàng thì và nhà đi.

Mở cánh cổng sắt ra Trương Hạo thấy một đồng người miệng còn đang gấp thức ăn giật mình. Nhóm người tiến vào nhà Thiếu Kiệt thấy một đồng linh kiện con đang để ở góc mặt mày sáng rỡ thêm vào đó những bộ máy đang hoạt động trên cái bàn gỗ mới đóng đang được Thiếu Kiệt kiểm tra thì hào hứng hơn. Một người khác thấy thế nói.

- Hôm Qua bọn anh có nhắn tin trên diễn đàn mà chắc tối nên không thấy trả lời lại thấy địa chỉ nên đến đây thử. không ngờ ở đây có nhiều máy

như vậy cứ tưởng em bán vài bộ thôi.

Nghe vậy Thiếu Kiệt cũng biết những người này là ai. Vì trước đây hẳn mở tiệm sửa chữa cũng làm việc thấy món hời là mua đi bán lại như vậy.

- Thật sự thì hàng tụi em mới về hôm qua chỉ mới kiểm tra được từng này con một đồng chưa kiểm tra nên chỉ đăng lên bán được cái nào hay cái đó vì nhà chật quá.

Thấy không gian nhà chỉ được hơn 20 mét vuông của Thiếu Kiệt một số người cũng gật gù. Người lúc đầu hỏi Thiếu Kiệt nói.

- Hàng này của em ok không thể giá em lại thấp hơn những chỗ khác?

Trương Hạo lúc này cũng nhảy vào sau khi bỏ bữa ăn sáng đang dùng dở.

- Thấp hơn là đúng vì hàng này lấy từ biên giới lên tới đây không qua trung gian lại không mất thuế nên giá thành sẽ thấp hơn những nơi khác đôi chút.

Nghe thấy Trương Hạo một bên nói thế. Người đàn ông cũng gật mình nói.

- Hai đứa gan thế dám lên tận đó lấy hàng. Thật sự thì bọn anh cũng lên đó vài lần nhưng lần nào cũng bị nói giá khá cao lại bị mấy tên thông dịch ăn bớt tiền nữa nên giờ chủ yếu toàn lấy hàng từ mấy công ty ra bán ăn chiếc khẩu thôi. Anh Tên Lâm Viễn hi vọng sẽ làm ăn lâu dài với bọn em.

Thấy Người ta đã giới thiệu mình Thiếu Kiệt cũng trả lời lại.

- Em Tên Thiếu Kiệt còn đây là Trương Hạo, Anh cứ yên tâm bọn em bán hàng bảo đảm, lấy hàng của tụi em anh không cần lo, mọi vấn đề phần

cứng đã được kiểm tra qua và những chương trình từ game đến ứng dụng văn phòng đều được cài đủ. Với hầu hết hàng của em đều còn bảo hành của nhà sản xuất.

Lâm Viễn mới hướng Thiếu Kiệt hỏi thêm.

- Vậy nếu như bọn anh lấy hàng thường xuyên bên em có chiếc khẩu gì không?

Thiếu Kiệt im lặng suy nghĩ một hồi như tính toán điều gì đó xong mới nhìn Lâm Viễn trả lời.

- Giá bên bọn em như vậy đã là Thấp nhất rồi có chằng các anh cũng là mua đi bán lại thì mỗi một bộ em chỉ giảm cho bọn anh được 3 trăm nghìn vì chi phí bọn em bỏ ra đi lại mướn người quen làm thông dịch nữa. Giá đang là 4 triệu 5 trăm nghìn thì chỉ lấy của bọn anh 4 triệu 2 trăm nghìn còn giá thành các anh bán ra sao để có lợi nhuận đó là việc của các anh. em bớt như vậy là hết giá rồi.

Giá thành đưa ra của Thiếu Kiệt đã là con số thấp nhất nên một vài người xin phép Thiếu Kiệt kiểm tra máy với lại lựa chọn cho mình những thùng máy mới dù sao thì bớt được 3 trăm nghìn nữa cũng giúp họ có thêm một khoản lợi nhuận. Trương Hạo cũng tham gia vào vì hôm qua hẳn được Thiếu Kiệt hướng dẫn cách cho khách kiểm tra máy cũng như cách nói mấy cái câu hình dựa trên thông số. Giá thành thì đã có mà máy móc lại khá tốt hỏi lại những gì cần thiết về chế độ bảo hành. Thiếu Kiệt cũng không ngại làm cái biên nhận ghi tay. Trước Khi giao hàng cho khách Thiếu Kiệt lấy một mẫu giấy ăn cắt thành những mảnh vừa đủ ghi ngày tháng năm dùng keo dán giấy hướng một con ốc với mép thùng máy dán lại, vì những tờ giấy này khá mỏng manh dù cho có lấy máy sấy với nước để hong cho bay đi lớp keo cũng tương đối làm cho nó dễ rách khi đó để nói chuyện phương

thức này sau này mới được mọi người biết qua youtube còn bây giờ thì chưa phổ biến.

Nhóm mua hàng thấy Thiếu Kiệt làm vậy cũng không nói gì dù sao không có tem bảo hành mà có tờ giấy mua hàng viết tay với lại cái tem như vậy tuy khá đơn sơ nhưng cũng phản ánh phần nào sự cẩn thận của người bán hàng cũng làm cho họ thêm phần an tâm. Trước khi họ rời khỏi còn hẹn rằng ngay mai lại đến rồi để lại phương thức liên lạc với Thiếu Kiệt. Cũng bảo Thiếu Kiệt nên mua một sim điện thoại nào đó số dễ nhớ để tiện việc làm ăn. Cười hắc chào nhóm người rời đi cũng không quên nhắc nhở là phải giữ mảnh giấy mua hàng để có gì đem tới hắc còn biết bảo hành. Tuy không ai nghĩ sẽ đi làm giả một tờ giấy biên nhận nhưng vì cẩn thận hắc lén làm một ký hiệu trên tờ giấy chỉ có hắc biết được. Sau Khi nhóm người đi được một Lúc Trương Hạo hào hứng như muôn nhảy ra khỏi căn nhà chạy một vòng quanh xóm hắc hương Thiếu Kiệt nói.

- Tao với mày gỡ vốn rồi. Tổng cộng bán 7 cái máy một máy 4 triệu 2 là hơn 29 triệu, thiệt hay mơ vậy mày? mày đánh tao một cái coi!

Thấy Trương Hạo như thế Thiếu Kiệt không ngại đánh một cái thật đau vào vai hắc.

- Á Đau! không phải mơ mày. ở đây con một đồng máy chưa ráp tính ra vậy là buôn như vậy chả mấy chốc là giàu một vốn mấy chục lời á!

Nghe thằng nay nói vậy Thiếu Kiệt không ngại cắt ngay tư tưởng đó.

- Mày đừng có mơ hảo, đi đêm có ngày gặp ma đó mình chỉ làm như vậy một đến hai chuyến nữa xong tao sẽ hướng dẫn tiếp. chứ buôn lậu hoài thế nào cũng có ngày không ổn đâu.

Biết Thiếu Kiệt muốn tốt cho mình Trương Hạo cũng hơi băng khoản hẳn không có gia cảnh gì việc làm trông xe hiện tại cũng nhờ ông bác kéo theo đi làm mới có cái ăn giờ đi theo Thiếu Kiệt tuy hẳn không bỏ vốn gì nhưng lỡ có chuyện gì đó tiền mất lại phải ngồi tù thật sự hẳn cũng không muốn nên cũng băng khoản. Thấy Trương Hạo trầm mặc Thiếu Kiệt mới nói.

- Mà xem xin nghĩ luôn ở bên trường đi. Hết tuần mà ra làm một cái giấy phép kinh doanh rồi mở công ty từ từ. lúc đó mua hàng bên anh Hoách mà chỉ cần nói anh Hoách làm cái hóa đơn nhập hàng là được. lát nữa tao đi mua sim điện thoại gắn vào mấy cái điện thoại mua ở biên giới mà sử dụng. Việc trước mắt là cứ kiểm tra hết các linh kiện với lắp máy xong hết đi bán hết lô máy này mà lại lên Hữu Nghị lúc đó phải kiếm thêm người làm để bán hàng. Với tiếp khách ở nhà còn nhiều việc phải làm lắm.

- Ừ để tao ở nhà ráp máy lát mà về kiểm tra đi mua sim điện thoại đi chứ nhờ điện thoại cô tạp hóa hoài làm ăn mà vậy sao được.

Nói rồi Trương Hạo bắt đầu vệ sinh hết những cái bo mạch tiếp tục ráp những thùng máy mới để Thiếu Kiệt về kiểm tra lại rồi bán. Còn Thiếu Kiệt hẳn cầm theo một ít tiền để tiền để đi mua một số đồ cần dùng cấp thiết và phải sử dụng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Xuân Nghĩa Bang

Đôi khi cuộc sống là như thế nó không ngừng thay đổi vận mệnh của Thiếu Kiệt và Trương Hạo hiện tại đã bước qua một trang mới một thay đổi mới. Đối với những gì đang diễn hơn ai hết hẳn biết hẳn cần cố gắng hơn nữa trên con đường này, những ngày nghỉ cũng theo đó trôi qua Trương Hạo thì đến trường xin nghỉ việc luôn không đi làm nữa để chuyên tâm vào việc bán hàng cũng như những cơ sở kiến thức mà Thiếu Kiệt dạy hẳn một các tốt nhất để có thể tự một mình mình xoay sở với những khách hàng và những việc như mở rộng kinh doanh mà Thiếu Kiệt định hướng cho hẳn phải đi. Hôm Nay hẳn trở lại trường sau một tuần nghỉ học để đi buôn mọi ánh mắt khác thường từ lúc hẳn bước vào cổng trường cho đến vào tới trong lớp đều đầy vẻ sùng bái, xa xa những thiếu nữ hướng hẳn xì xào bàn tán. Hẳn biết chuyện này cũng là thường tình với những hiệu ứng đám đông như vậy hẳn cũng chẳng nói gì vừa vào lớp học ngồi vào bàn thì Lý Bân hào hứng chạy đến ngồi trước mặt hẳn nói.

- Anh Kiệt cảm nghĩ khi trở thành Anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào?

Nghe Lý Bân nói Thế Thiếu Kiệt chỉ hỏi:

- Sự Việc diễn ra tới đâu rồi.

- Người bị hại thì đi học lại bình thường không có chuyện gì, người gây chuyện thì phải làm bản kiểm điểm xin lỗi rồi xong, còn Anh Kiệt lặng mắt tăm nhưng lại có phép xin nghỉ của phụ huynh nên huynh hoàn toàn tránh được bão.

Lý Bân vừa nói vừa diễn tả lại sơ lược một tuần qua cho Thiếu Kiệt biết. Nhìn chung hẳn cũng biết hiện tại mình đi học lại đúng là làm thành mất bão bởi vì mọi chuyện diễn ra nếu không có hẳn có lẽ sẽ là một việc nghiêm

trọng nữa là khác. Lúc này bản thân hẳn biết tuy là học hè nhưng mọi kiến thức quan trọng đều được bổ sung trong thời điểm này để củng cố lại những kiến thức của năm cũ nên những thứ cần ghi chép lại tương đối nhiều ở kiếp trước sẽ có Lý Bân nhờ người giúp hẳn viết lại bài vở nhưng khi sống lại hẳn biết phải chính mình làm những việc đó mỗi lần ghi chép bài là mỗi lần kiến thức được bổ sung và ghi nhớ một cách tốt nhất đó cũng là lý do khi mỗi lần phạm phải lỗi gì các giáo viên thường bắt học sinh của mình chép phạt bài học bao nhiêu lần tùy theo mức độ vi phạm.

Lớp học hôm nay cũng không có gì mới ngoài những kiến thức hẳn đã học nhưng hẳn vẫn chăm chú nghe giảng lâu lâu khi giáo viên hỏi những điều chưa hiểu trong bài học hẳn lại đứng lên hỏi những vấn đề quan trọng trong bài giảng làm những bạn học chung quanh và cả giáo viên cũng ngạc nhiên, một học sinh có tiếng là quậy phá ngủ trong giờ học nay lại chú tâm vào bài giảng và đưa ra những câu hỏi liên quan tới những vấn đề chính trong bài học cần thiết. Tuy sức học của Thiếu Kiệt Luôn được đánh giá là trung bình nhưng những điểm hẳn nêu ra đều là vấn đề trọng tâm giờ giải lao đến hẳn cũng không rời ghế mà bắt đầu chép lại những kiến thức đã mất. Đang chuyên chú vào việc chép bài Thiếu Kiệt cũng không hề biết có người đến cạnh mình cho đến khi người đó lên tiếng.

- Một tuần nay bạn nghỉ học nhà bạn có chuyện gì à.?

Nghe được lời nói ấy hẳn nhìn lên thì thấy Cao Ngọc Nhi đang mỉm cười với hẳn, hôm nay cô trông có vẻ thực nữ hơn trong chính bộ đồng phục mình còn mái tóc dài được cột lại làm toát lên vẻ yếu điệu của một nữ sinh 16 tuổi. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười đáp lại.

- Mình có việc phải xin nghỉ nên giờ phải chép lại bài. Ủa mà sao bạn lại qua đây có chuyện gì cần mình giúp à.

- À không tại mình thấy bạn nghĩ nhiều quá nên qua đây hỏi thăm thử xem bạn thế nào. thôi mình về lại lớp đây!

Nói rồi Cao Ngọc Nhi đỏ mặt chạy mất để Thiếu Kiệt ngồi đó mỉm cười một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi của hắn. Nãy giờ Lý Bân từ xa nhìn lên Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt lúc này mới chạy tới trước mặt Thiếu Kiệt ngồi xuống ghé chọc.

- Có Người làm anh hùng bây giờ làm học sinh ngoan được lòng mỹ nhân nè anh em nên học hỏi Anh Kiệt chiều nay nghe chưa, Nữ Thần lớp A9 lại kiếm học sinh quậy nhất trường quan tâm hứ hứ!

Chẳng mấy chốc sự việc từ miệng Lý Bân bỗng chốc bay đi khắp trường. Đối với hắn thì không mấy quan tâm lắm thường ở tuổi này học sinh thường ghép đôi nhau hoài có cặp có cặp lại vì như thế mà không chịu được áp lực, nên hắn sẽ không phản bác làm gì vì càng tỏ thì chỉ càng đen lúc đó Ngọc Nhi là người chịu áp lực nhất còn cứ không nhận và cũng không phản bác chỉ xem nhau lúc này là bạn thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Suốt buổi học ngày hôm đó Thiếu Kiệt trong mắt các giáo viên hôm nay Thiếu Kiệt khá lạ ngoài ra không thể bình luận gì hơn vì mới chỉ một ngày biết đâu ngày mai hắn lại quay về con đường ngũ trong lớp học và quậy phá như trước thì sao nên chưa có nhận định gì về hắn. Cứ thế sau khi kết thúc buổi học vừa bước ra khỏi cổng trường đi được một đoạn không xa hắn có cảm giác ai đó đang đi theo mình. Lúc này chuông điện thoại bỗng vang lên hắn dừng lại ở bên đường lấy điện thoại ra thì màn hình hiển thị tên Trương Hạo nhân phím nhận cuộc gọi đưa lên tai bên kia Trương Hạo đã nói.

- Móa Gì lâu vậy mày? Hôm nay tao theo lời mày đăng tuyển người trên mấy cái trang việc làm nên có mấy người gọi điện tao hẹn sáng mai Phòng

Vấn đó, giờ thì mày về nhanh đi.

Nghe Trương hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng tắt máy vừa định đạp xe đi về tiếp thì phía sau chạy tới 2 chiếc xe máy chặn ngay đầu xe đạp hạo. trong lòng thiếu Kiệt nhận định. Người đến bất thiện nhưng vẫn trấn tĩnh bước xuống xe nói.

- Tụi mày muốn gì?

Thấy Thiếu Kiệt nói thế bọn người này cũng hơi ngạc nhiên sau đó một người ra nói.

- Người anh em xem ra chú cũng là người lăn lộn vậy mà còn là học sinh! có người nhờ bọn anh cho chú một bài học cảnh cáo mai một đừng xía vào chuyện người khác.

Nghe người thanh niên nói thế Thiếu Kiệt mỉm cười.

- Chưa biết được việt tao thích làm thằng nào cũng không cần được.

Nói rồi Thiếu Kiệt đâm ngay mặt người thanh niên vừa mới hăm dọa mình. ba người còn lại thấy thế cũng bay vào, với kinh nghiệm đánh nhau từ nhỏ Thiếu Kiệt biết rat ay trước chiếm tiên cơ nên hậu phát chế nhân đánh trước nói sau. cứ như thế hạo bay vào ba người như cọp xuống đồng bằng quyền đâm cước đá tuy cũng ăn khổ một vài đâm và mấy cước của ba thằng nhưng đối với Thiếu Kiệt lúc này thà chịu đau căn rang đánh trả còn hơn là bị đánh thê thảm. vì là giờ tan học cũng không xa trường là mấy nên những học sinh còn ở lại gần đó Lâm Vũ đang đi vào Tiệm game đã hện của tụi Lý Bân thì thấy Thiếu Kiệt bị ba người đang vây đánh hạo liền hướng trong tiệm la lên rồi chạy lại hỗ trợ Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt gặp chuyện tụi bây.

Nguyên một đám trong tiệm game vì nơi đây là nơi đóng đô của tụi Lý Bân nên hầu như trong tiệm toàn là bọn chơi chung với Lý Bân xem Thiếu Kiệt là đại ca cầm đầu nghe thế nguyên một đám còn đang huyền não việc chọn máy ủa ra khỏi phòng Game hướng theo Lâm Vũ chạy tới. Lúc này ba người đang đánh với Thiếu Kiệt cũng giật mình. Cái kết là không kịp thoát khỏi số phận bị một đám người Lý Bân cùng Thiếu Kiệt đánh cho không thấy mặt mũi. Sau khi bị một đám đánh kêu cha gọi mẹ cả ba người bị bọn lý Bân đè xuống lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Ai sai tụi bây chặn đường tao nói!

Một thằng trong đó thấy bên Thiếu Kiệt đông người mà bên mình ba người đã bị hành không ra gì nên nói.

- Tụi tao người của Xuân Nghĩa Bang tui bây giám đánh tụi tao như vậy tụi đừng mơ mà thoát.

Nghe thế Thiếu Kiệt theo trí nhớ mình thì nhớ ra được Xuân Nghĩa bang là của Cao Thịnh một trong những Hắc Bang ở Lưu Minh dưới Cao Thịnh có Tứ Tượng theo hấn lẫn lộn từ lâu nên một số nhà hàng khách sạn ở kiếp trước hấn làm phải đóng tiền bảo kê cho Xuân Nghĩa bang đó là phí bình an hàng tháng. Mà Hấn cũng vài lần ngồi tiếp Cao Thịnh và Tứ Tượng khi đến quán hấn còn đang làm việc

- Mà Thuộc nhóm nào trong Tứ Tượng của Cao Thịnh.

Thấy Thiếu Kiệt nói ra cả Tứ Tượng người mà đế cả hấn cũng không thể nào bình tĩnh nói.

- Tui Tao Thuộc Chu Tước Đường. mà Khôn hồn thì thả tụi tao ra.

- Được rồi, nhấn lại với Tước Phàm là có những việc làm được có những cái không nên nhớ điều đó đừng vì những đồng tiền nhỏ mà gây sự

lung tung.

Thả ba người ra thấy ba người chạy đi khỏi Thiếu Kiệt nói bọn Lý Bân giải tán sau khi thấy bọn Lý Bân rút vào hết trong tiệm game Thiếu Kiệt cũng ra về trên đường về hấn suy nghĩ. Việc này cũng không lạ đối với Tước Phàm hầu như chuyện nào có tiền hấn sẽ nhảy vào việc này chắc chắn có người đã bỏ tiền thuê bọn Tước Phàm cảnh cáo hấn, vì thấy hấn là học sinh nên Tước Phàm mới sai tụi đàn em như vậy nêu mà người khác mà hiểu rõ thì đã không chỉ có ba tên chặn đường Thiếu Kiệt như khi này. Qua lời nói của ba tên khi này Thiếu Kiệt biết người nào thuê Tước Phàm chặn đường hấn. lắc đầu hấn lại tiếp tục lên xe đi về nhà sau một trận ẩu đã người hấn bây giờ cũng còn vài vết thương không nặng lắm nhưng cũng đủ để ê ẩm mấy ngày. Thầm nói trong bụng phải tăng cường sức khỏe rồi chứ không sau này còn phiền nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Ra Tay Trước

Về đến nhà Trương Hạo thấy Thiếu Kiệt cơ thể nhiều vết bầm tím thêm cả quần áo bụi bặm có hẳn cả giấu chân trên cái áo trắng, hẳn tức giận nói.

- Thằng nào dám đánh mày thế nói tao, tao đi xử đẹp nó!

Thấy thế Thiếu Kiệt nói

- Mày be bé cái mồm dùm tao bà già biết được bả lo gì!

Trương Hạo cũng nhỏ giọng lại.

- Thằng nào làm mày nói đi. tao đi làm gọi nó liền. mà mày có sao không?

- Không mà bọn nó cũng bị tao với tụi Lý Bân dân cho một trận rồi mày khỏi lo.

Trương Hạo thật tình quan tâm mình Thiếu Kiệt cũng trả lời cho qua loa rồi thay cái áo đang mặc quần luôn vào thau đồ xong bước vào phòng tắm. Được một lúc sau hẳn đi ra thì hỏi Trương Hạo.

- Mày gọi tao về có nhanh có chuyện gì à?

Nghe hẳn hỏi mình Trương Hạo vừa ngồi máy tính chơi game vừa nói.

- Chuyện mày nói tao đăng tuyển nhân viên ấy. Cũng có mấy người gọi tao hỏi sơ lượt thì cũng thấy khá phù hợp tao có hẹn lại sáng mai tới để mày xem mà phỏng vấn. còn Tiền mấy ngày nay bán hàng khi nãy tao ra gửi hết vào thẻ ATM rồi để tiền mặt nhiều quá tự nhiên không an tâm.

- Ừ sáng mai để tao xem được người nào thì tuyển người đó chứ mày cũng phải chuẩn bị đi Hữu Nghị nữa rồi. Tao kỳ này không đi với mày được đâu mày đi một mình đó!

Nói Đến đây Trương Hạo buồn chuột ngưng chơi game quay ra nói với Thiếu Kiệt

- Tổng đến thời điểm nay thì bán được hết 15 bộ là 67 triệu tao gửi vào thẻ 50 triệu còn 17 triệu tao cầm theo để mua hàng. Còn lại ở nhà 10 bộ tao nghĩ đến lúc về đủ để bán tiếp.

Tính Toán một chút Thiếu Kiệt im lặng một hồi rồi mới nói.

- Ừ cứ như vậy. dù sao đợt đầu tiên mình cũng thuận lợi nhiều nên mấy đợt sau cũng dễ bù vào. Dù sao không phải đợt nào cũng thuận lợi mua được một lô ngon lành không hư hỏng nhieu như thế này.

Hai người Thiếu Kiệt với Trương Hạo đang nói chuyện thì Hoàng Lâm Nhu về mặt hơi buồn thấy thế Thiếu Kiệt với Trương Hạo cũng không nói nữa. Thiếu Kiệt thấy mẹ mình có vẻ buồn rầu thì hường mẹ mình hỏi.

- Có chuyện gì thế mẹ?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài nói.

- Bên Phường định là xây dựng nhà tình thương cho mẹ con mình. Vì mẹ làm tổ trưởng tổ dân phố khu này cũng lâu rồi với lại trong hội phụ nữ của phường nên mọi người trong hội phụ nữ hướng bên đề nghị phường xây cho mình nhà tình thương nhưng mà lại không được vì bác và chú con không đồng ý ký giấy cho họ xây nên chuyển thành hộ khác rồi. Mẹ chỉ buồn là tại sao chú với bác con lại không chịu cho người ta xây trong khi đó chú với bác con đâu cần bỏ tiền gì đâu.

Nói xong Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ nhìn vào tờ giấy tay viết đồng ý cho Phường hỗ trợ xây nhà tình thương của Hoàng Lâm Nhu mà im lặng. Còn bản Thân Thiếu Kiệt thì xiết chặt tay lại nhưng vẫn cố gắng nói.

- Thôi vậy đi mẹ ơi con nghĩ bác và chú sẽ suy nghĩ lại rồi cũng đồng ý thôi mẹ ah.

Nói như vậy nhưng Thiếu Kiệt biết bản thân hai tên khốn đó sẽ không làm nếu là làm hấn và mẹ hấn không phải bị chính hai người thân thích trong nhà đuổi ra khỏi ngôi nhà mà mẹ con họ sống. Nắm chặt tay Thiếu Kiệt thầm nói. Hoàng Chí Hùng, Hoàng Chí Kim hai người đợi đây ta đã sống lại một đời sẽ không để hai người toại nguyện được ý đồ hợp thức hóa giấy tờ nhà này được đâu. Hoàng Lâm Nhu biết chuyện này cũng không thể một sớm một chiều là được nên đành cất tờ giấy vào trong tủ bắt đầu đi làm đồ ăn.

Trương Hạo thấy vậy thì xin phép ra về để lại Thiếu Kiệt cũng xin đi ra ngoài một chút rồi về. Hoàng Lâm Nhu thấy thế cũng khuyên Thiếu Kiệt về sớm ăn cơm rồi lại tiếp tục xuống bếp làm đồ ăn buổi chiều.

Ra khỏi nhà Thiếu Kiệt đi qua một vài con phố trên đường về chiều khá đông đúc hấn ghé vào một trụ ATM rút ra một số tiền rồi bỏ túi đi tiếp. Theo trí nhớ cũng mình hấn đến một nhà phía bên ngoài để bảg tên một cái công ty dịch vụ nhà đất Lý Vân Anh. Tiến tới bấm chuông nhà đợi một lúc một người phụ nữ đứng tuổi trạc bằng Hoàng Lâm Nhu bước ra thấy Thiếu Kiệt đứng trước nhà thì hỏi.

- Cháu Kiếm ai?

Nhận ra người mở cửa là bà Vân Anh Thiếu Kiệt cười nói.

- Dì Vân Anh không nhận ra cháu à mới hơn có một năm mà dì quên mất cháu rồi ah?

Lục tìm trí nhớ của mình về cậu nhóc đang đứng trước của Vân Anh lúc này mới nhớ ra cậu là thằng nhóc bán kết quả số xổ hay photo kết quả đi bán. Vân Anh nhớ ra Thiếu Kiệt cũng vui vẻ hơn vì thằng nhóc này lanh lợi nhiều khi nó chơi ngoài Ủy Ban ông chủ tiệm photo nghĩ trưa thì nó thay ông photo giấy tờ cho người ta khi ông chủ dậy thì cho nó ít tiền có khi photo kết quả cho nó không lấy tiền vì nó phụ ông đủ việc từ ép plastic tập võ hay giấy tờ nhà đất mà cần làm cho khách.

- À Thằng Kiệt dạo này sao rồi hôm nay kiếm dì có việc gì hay có mối nào kiếm nhà định làm cò như dì sao?

- Dạ đúng là có việc kiếm dì nên cháu mới đến đây chứ cháu cũng chỉ nhớ mang máng nhà dì khu này thôi với lại thấy cái bảng này biết nhà dì nên bấm chuông.

Nghe Thiếu Kiệt nói có việc kiếm mình bà biết không liên quan tới nhà cửa giấy tờ nhà đất là Thiếu Kiệt hẳn cũng chẳng kiếm đến bà nên mở cửa ra cho Thiếu Kiệt dắt xe vào và nói.

- Vào nhà, Vào nhà rồi nói chứ đừng ngoài này mà nói cái gì!

Bước vào nhà Thiếu Kiệt được bà Vân Anh gọi ngồi xuống ghé giữa phòng khách bà cầm là một chai nước suối với cái ly để trước mặt hẳn rồi ngồi xuống phía đối diện nói.

- Sao có nhà nào giấy tờ cần dì giúp đúng không nếu ok thì dì chia cho một ít hoa hồng.

Lúc này Thiếu Kiệt mỉm cười nói.

- Đúng là có nhà cần làm giấy tờ nhưng mà đi không cần chia hoa hồng cho cháu vì đó là nhà của cháu đang ở.

Lúc này bà Vân Anh cũng giật mình nhìn bằng một ánh mắt ngạc nhiên rồi nói

- Thế nhà cháu cần làm giấy tờ nhà ra sao mà giấy tờ khó khăn chỗ nào?

Thiếu Kiệt lúc này mới kể rõ tình trạng nhà mình đang gặp phải cho Lý Vân Anh.

- Mẹ Cháu là Hoàng Lâm Nhu làm bên hội phụ nữ khu phố sau nhà cháu giờ chắc cô cũng không lạ gì, cháu hiện tại đang ở số nhà 197/20 đường số 6 phường Gia Long. Mới cách đây không lâu phường còn định xây nhà tình thương cho mẹ con cháu như không được, vậy cô xem có thể làm được không?

Nghe qua cái số nhà Lý Vân Anh cũng không lạ gì vì mấy ngày gần đây khi đi làm giấy tờ cho khách cô cũng nghe loáng thoáng ở Ủy Ban mà đối với Hoàng Lâm Nhu, Lý Vân Anh cũng không lạ gì vì nhiều lần tiếp xúc để làm giấy tờ nhà thường có tổ trưởng xác nhận nhà không tranh chấp sẽ được làm hồ sơ dễ hơn vì bên khu của Thiếu Kiệt ở cũng có một vài người từng bán nhà và nhờ cô làm giấy tờ sang tên quyền sở hữu nhà vì thế với chuyện Hoàng Lâm Nhu là mẹ Thiếu Kiệt và đang vướng vào cái vụ lùm xùm này cô cũng biết chút ít.

- Mà nhà cháu coi bộ phức tạp đấy nhà gì đâu ông anh em làm đi cũng nghe một số thông tin bên Ủy Ban nói nhà cháu được đưa vào danh sách xây nhà tình thương nhưng phải hủy bỏ vì mấy ông chú, ông bác gì đó không đồng ý.

Biết rõ nhà mình cũng tương đối rườm rà ông ngoại thì có tận bốn bà vợ nào là chú cháu con riêng con chung chắc cũng gần chục người nên Thiếu Kiệt nói.

- Đúng là khó thật nhưng cháu nghĩ chỉ có bên cô là làm được. Diện tích sử dụng nhà cháu hiện tại là 36 mét vuông luôn cả sân nhà đằng trước và diện tích nhà trong nếu âm thâm làm bằng vẽ với hồ sơ chữ ký thì làm không là được đến khi ra giấy chứng nhận quyền sở hữu. toàn diện mẹ cháu đứng tên thì cô nhắm khoảng bao nhiêu luôn cả chi phí café cho các bên.

Vì biết Thiếu Kiệt tiếp xúc với dân hành chính Ủy Ban thường xuyên nên bà Vân Anh cũng biết hẳn rành những vấn đề này không ai nghĩ thằng nhóc này lăn lộn biết những gì tiền lo lót nó nói tránh thành tiền café đi lại đủ biết nó như thế nào nên bà Vân Anh im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói

- Tính ra hồ sơ của nhà cháu khó không khó dễ không dễ chủ yếu cháu chịu chi bao nhiêu cho bộ giấy chứng nhận quyền sở hữu đó thôi nếu một bộ bình thường bên cô làm chỉ từ 1 triệu đến 2 triệu thì bộ hồ sơ cháu rủi ro cao hơn nhiều.

Nghe Lý Vân Anh nói thế Thiếu Kiệt chỉ đáp lại một câu.

- 5 Triệu cháu đưa cho cô làm giúp cháu càng sớm càng tốt!

Im lặng một lúc lâu Lý Vân Anh mới nói.

- Đợi cô một chút cô đi gọi điện thoại hỏi thử xem!

Sau một lúc lâu Thiếu Kiệt ngồi đó còn bà Vân Anh ra đằng sau nhà gọi điện thoại cho một người nào đó chốc chốc lại hướng ra chỗ Thiếu Kiệt ngồi. Đến Khi bà quay lại thì cũng cho hẳn một đáp án mà hẳn hài lòng nhất.

- Được bộ hồ sơ của cháu đi nhận những có một số việc cần cháu hỗ trợ như bên đo đạc địa chính sẽ xuống nhà mình sau giờ hành chính và cần có chứng minh của mẹ cháu để làm nếu mọi việc tiến triển tốt thì trong vòng 20 đến 25 ngày cháu sẽ có giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

- Thế thì tốt quá đi yên tâm mọi thứ cháu đã chuẩn bị hết. đây là giấy chứng minh mẹ cháu còn đây là 3 triệu cháu đưa trước khi nào thủ tục xong xuôi cầm giấy chứng nhận quyền sở hữu trong tay cháu sẽ đưa thêm 2 triệu còn lại.

Ngồi nói chuyện với Lý Vân Anh một vài chỗ để Lý Vân Anh sắp xếp thời gian khi hấn có ở nhà để làm hồ sơ với lại cách thức liên lạc cho Lý Vân Anh hấn xin phép ra về vì cũng đã trễ. Tiễn Thiếu Kiệt ra về Lý Vân Anh trên mặt vẫn tươi cười với hấn vì hấn hiện tại chính thức trở thành khách hàng của cô.

Thiếu Kiệt ra về cũng mừng thầm trong bụng hấn sợ Lý Vân Anh không làm vì những vụ khó khăn thường Lý Vân Anh sẽ không nhúng tay vào nhưng hiện tại bà đồng ý làm thì có thể nói sẽ thành công hơn 90 phần trăm như hấn muốn càng ít người biết càng tốt vì chỉ khi hấn cầm giấy chứng nhận quyền sở hữu sớm chừng nào hấn càng an tâm chừng đó. Hấn không muốn phải ở thế bị động bây giờ hấn rat tay trước khi hấn có tiền làm ngay cái giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà cho Hoàng Lâm Nhu còn hơn đến lúc bị động khi bác và chú hấn hợp thức hết mảnh đất còn lại và đá mẹ con hấn ra đường như kiếp trước là điều hấn không muốn xảy ra khi biết trước mọi việc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Tuyển Dụng

Sau buổi tối dùng cơm với mẹ mình ở nhà Thiếu Kiệt kiểm kê lại một ít Linh kiện còn lại rồi online một chút trên mạng đọc một vài bài tin tức trên các trang web nước ngoài rồi bắt đầu ngồi vào bàn chép những bài học mà hấn còn thiếu cho đến khi mắt hấn thật sự mỏi hấn mới đi ngủ chuẩn bị cho một buổi sáng bận rộn tuyển người. để giúp Trương Hạo cũng như tư vấn cho khách hàng ở nhà và khi Trương Hạo đi Hữu Nghị cũng có người thường xuyên ở cửa hàng, còn hấn phải đi học.

Chuẩn bị một cái bàn xếp đơn giản. vì biết nhà mình không khó để tìm kiếm nên Thiếu Kiệt sáng sớm phải dậy lấy một vài cái ghế nhựa để ngoài sân vì kê bên nhà hấn nhà Cô Nhung bán quán lại là nhà lầu ba tầng mà mùa này mặt trời thường ít chiếu xuống sân nhà hấn hơn những tháng đầu năm nên cái sân tương đối mát sẽ làm người cần phỏng vấn đợi cũng không phải chịu nắng gắt.

7h Trương Hạo cũng đã đến nhà của Thiếu Kiệt lấy qua bên quán cô nhung hấn mua về một lốc nước suối. để trước bàn Phỏng Vấn mà Thiếu Kiệt đã sắp xếp rồi lấy ra bộ câu hỏi mà Thiếu Kiệt đã chuẩn bị để hấn đi photo trước khi đến đây. Lúc này có khoảng 5 người đến để tiếp nhận nên Trương Hạo đưa cho họ mấy câu hỏi của Thiếu Kiệt để cho họ tự mình điền câu trả lời. Những câu hỏi của Thiếu Kiệt tương đối là phổ thông của những buổi phỏng vấn cần dùng quan trọng là cách họ giao tiếp ra sao thì Thiếu Kiệt mới đánh giá được đọc qua từng bộ hồ sơ của ứng viên nộp lên hấn đọc rất chi tiết từng bộ rồi đặt qua một bên theo thứ tự những người hấn muốn phỏng vấn trước.

Khi nhìn thấy mọi người đã điền xong những câu hỏi hấn nói Trương Hạo gọi từng người theo những bộ hồ sơ mà hấn sắp xếp. Khi đọc qua mấy

bộ hồ sơ hẳn ấn tượng nhất là một người tên là Chu Tường và Nhã Kỳ hai người này đều tốt nghiệp chính quy Nhã Kỳ thì là người mới tốt nghiệp kinh nghiệm chưa có nên đến đây xin việc chủ yếu là vì cần một nơi để thu nhập thêm Kinh Nghiệm bán hàng, Còn Chu Tường thì không chịu nổi phải mặc đồng phục sơ mi đi làm mà lại không thích gò bó trong công việc nên ý kiến với ban quản lý của công ty nhưng lại không được chấp nhận nên phải nghĩ làm kiếm một nơi làm việc mà hẳn thấy phù hợp với sở thích của hẳn.

Thiếu Kiệt hiểu kỳ muốn phỏng vấn hai người nhưng mà hẳn vẫn để hai người phỏng vấn sau cùng vì đối với Nhã Kỳ hẳn tuyển dụng với vị trí nhân viên bán hàng còn với Chu Tường hẳn lại tuyển dụng ở vai trong nhân viên lập trình. Qua một loạt những câu hỏi của ba người phỏng vấn đầu tiên tuy ba người cũng rất có tiềm năng nhưng họ lại phù hợp với việc khác ở thời điểm khác nhau nên Thiếu Kiệt sau khi phỏng vấn xong đều nói một câu.

- Chúng tôi sẽ liên lạc với bạn trong thời gian sớm nhất. hy vọng chúng ta hợp tác sẽ vui vẻ.

Khi Chu Tường vào bước tới bàn Thiếu Kiệt đang ngồi hẳn cũng nhíu mày vì người phỏng vấn hẳn lại là một thằng nhóc cũng như ba người trước.

Lúc này thấy Chu Tường như thế Thiếu Kiệt cũng cười quăn bộ hồ sơ qua một bên nói.

- Trên bộ hồ sơ đã nói lên các bằng cấp và kinh nghiệm của anh nhưng tôi không sét tuyển người theo những điều đó, tôi chỉ hỏi anh một câu đơn giản, cơ sở dữ liệu là gì anh hãy trả lời câu hỏi một cách gắng gợn dễ hiểu nhất.

Không chần chừ Chu Tường trả lời lại Thiếu Kiệt với sự tự tin vốn có của mình trong lĩnh Vực này.

- Cơ sở dữ liệu là nơi lưu trữ thông tin, tương tự như bộ não của con người. sử dụng cơ sở dữ liệu giống như chúng ta sử dụng trí nhớ của mình trong mọi công việc.

Nghe Được Câu Trả lời Thiếu Kiệt cũng mỉm cười nói.

- Một câu hỏi cuối cùng, nếu hiện tại chúng tôi muốn tuyển dụng bạn nhưng công việc chuyên môn của bạn thì lại đã có người bạn có đồng ý làm ở một bộ phận khác đợi thuyền chuyển công tác sau hay không?

Im lặng một chút Chu Tường nhìn Thiếu Kiệt sau một lúc rồi trả lời.

- Tôi sẽ làm ở công việc đó để học hỏi thêm nếu đó là việc cần thiết cho tôi.

Nghe Chu Tường trả lời Thiếu Kiệt rất hài lòng rồi đứng lên nói đưa tay ra bắt tay với hắn rồi nói.

- Anh có thể thu xếp ngày mai anh có thể đến đây làm việc. Tôi mong chúng ta sẽ hợp tác tốt.

- Tôi được nhận!

Chu Tường cũng ngăn người ra rồi nói, nhưng thấy cái gác đầu từ Trương Hạo và Thiếu Kiệt hắn xác định mình không nghe lầm, dù sao trên trang Tuyển dụng thì đây là một công ty có giấy phép kinh doanh mã số thuế đăng hoàn mà lại có mức lương khá hấp dẫn nên Chu Tường mới đến đây ứng tuyển, hắn chỉ có ý định đi thử vì nhiều công ty hắn đến phỏng vấn đều hẹn sẽ liên lạc lại nhưng hắn biết đó là bài từ chối khéo của các nhà tuyển dụng. Cúi người chào Thiếu Kiệt Chu Tường nói.

- Ngày mai tôi sẽ đến để làm việc.

Còn Người cuối cùng là Nhã Kỳ. Cô vừa bước vào cũng ngạc nhiên giống như những người trước khi thấy Thiếu Kiệt là một thanh niên độ tuổi còn khác nhỏ ngồi trước mặt mình phỏng vấn. Thấy Nhã Kỳ như thế hẳn chỉ mỉm cười nói.

- Tôi sẽ cũng chỉ hỏi vài câu hỏi với chị nếu trả lời được đúng ý tôi thì chị cũng sẽ được nhận như người mới vừa khỏi đây. Chị thấy vai trò truyền thông trong xã hội có vai trò quan trọng nào trong việc bán hàng?

Nhã Kỳ im lặng suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời.

- Nếu thông tin truyền thông đến với khách hàng là tích cực được mọi người đánh giá là sản phẩm và nhà phân phối tốt đem lại chế độ dịch vụ và hậu mãi tốt nhất thì khách hàng sẽ chọn thương hiệu công ty để mà mua hàng con nếu thông tin truyền thông đến tai khách hàng với chiều hướng tiêu cực bản thân công ty nên tìm hiểu thông tin tiêu cực đó xuất phát từ đâu từ chính vấn đề công ty hay từ đối thủ để đưa ra các giải pháp khắc phục cũng như khẳng định lại bản thân thương hiệu của quý công ty.

Thiếu Kiệt lại Hướng Nhã Kỳ đang ngồi trước mặt mình nói.

- Một khách hàng với quần áo phổ thông không có vẻ giàu sang gì bước vào siêu thị điện máy bản thân ông không định mua gì chỉ là đi dạo nhưng tại sao khi ông rời khỏi siêu thị điện máy ông lại mua cho mình một chiếc Ti vi LCD đời mới nhất giá thành lại cao nhất trước khi rời đi ông còn rất hài lòng chị có thể trả lời hoặc không trả lời câu này cũng được.

Nói Rồi Thiếu Kiệt Im lặng để xem quyết định của Nhã Kỳ có trả lời câu hỏi này không vì trên hồ sơ cô chỉ mới tốt nghiệp quản trị kinh doanh chưa từng có kinh nghiệm bán hàng hoặc làm nhân viên bán hàng cho một nơi nào, cái cô có chỉ là kiến thức ở trường mà đối những vấn đề này thì nó

thuộc phạm trù kinh nghiệm của một người bán hàng. Như bất ngờ với Thiếu Kiệt là cô thằng thẩn nói với hắn rằng

- Tôi không chắc chắn nên không thể trả lời câu hỏi này.

- Vậy một câu hỏi cuối cùng nếu chị được tuyển dụng chị sẽ làm gì trong tháng làm việc đầu tiên?

Câu hỏi này Nhã Kỳ trả lời khá nhanh nhưng cũng đủ làm hài lòng đôi với thiếu Kiệt.

- Trong tháng đầu tiên tôi sẽ tìm hiểu cách thức làm việc của công ty và đưa ra kế hoạch để phát triển hơn cho hiệu quả mang lại là cao nhất đối với việc tung ra sản phẩm của công ty.

Lúc này Thiếu Kiệt đứng lên đưa tay ra trước nói

- Chúc mừng chị, chị đã đủ tiêu chuẩn để làm việc với chúng tôi, việc để chị là người cuối cùng để phỏng vấn nếu chị chịu ngồi đến cuối có nghĩa là hai câu trả lời kia của chị có đúng yêu cầu của tôi hay không thì tôi vẫn nhận chị vào làm việc bởi tính chất của một nhân viên bán hàng chuyên nghiệp sẽ không từ bỏ khi mình chưa đạt được mục đích ở điều này chị đã thành công Còn ở câu hỏi thứ hai câu trả lời là khi người đàn ông bước vào siêu thị điện máy bản thân họ đã là cần một thứ gì đó từ siêu thị nên họ sẽ bước vào cũng như nêu là chị là một nhân viên bán hàng có kinh nghiệm khi tư vấn nhiệt tình và làm người khách tìm ra cái họ cần thì họ sẽ bỏ tiền túi ra mua món hàng mà chị bán. Hi vọng chị sẽ được hợp tác và phát triển tốt nhất cho dù chị mới chỉ tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh và không có kinh nghiệm tôi tin rằng chị sẽ trở thành một người quản trị kinh doanh trong thời gian sắp tới tại công ty.

Lúc này Nhã Kỳ biết mình may mắn thế nào khi ở lại đến cuối cùng tuy chỉ có năm người phỏng vấn nhưng nhìn những người lần lượt ra về lúc đầu cô cũng định bỏ về nhưng sau đó lại quyết tâm ở lại cho đến cuối cùng vì cô cần công việc này những nơi đăng tuyển dụng mức lương cùng tương đương với công ty này nhưng họ đều phải cần người đã có kinh nghiệm trong việc bán hàng ít nhất một năm đến hai năm để được tuyển dụng. Chỉ có nơi này là không ở cuộc phỏng vấn đơn giản vừa rồi cô càng nhận thấy người phỏng vấn mình tuy con nhỏ tuổi hơn mình như có một tầm nhìn vượt xa mình về lĩnh vực mình được học tập. Cô chào thiếu Kiệt và Trương Hạo rồi ra về trong lòng không khỏi rung động hôm nay cô học được thêm một điều mới từ một cuộc phỏng vấn đã là người kinh doanh khách hàng là quan trọng nhất bất kể họ thế nào họ ra sao chỉ cần không buôn bỏ tiếp tục cố gắng theo đuổi mục tiêu thì sẽ gặt hái được thành công.

Ít ai biết rằng tại ngôi nhà nhỏ này sau buổi phỏng vấn này sẽ xuất hiện một nữ cường nhân về tiêu thụ hàng hóa và một người nữa đứng đầu về thương mại điện tử trong tương lai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Phó Ước

Chẳng mấy chốc một buổi sáng phỏng vấn tuyển người đã xong mọi việc còn lại Thiếu Kiệt để cho Trương Hạo tiếp tục làm chủ nhà. Hiện tại nhà hắn xem như là cái công ty mà nhìn chung thì tới lui chỉ có 24 mét vuông mà lại là nhà ở nên có chút khó khăn tình hình này nếu phát triển lên nữa thì hoàn toàn không ổn.

Trong Buổi ăn Trưa Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo hiện tại đều dùng cơm của Hoàng Lâm Nhu nấu cho hai đứa ăn dù sao thì việc ăn cơm Hoàng Lâm Nhu bỗng nhiên trở thành chuyện hàng ngày với Trương Hạo theo nhận định của Trương Hạo thì hắn cũng nên kiếm một cái nhà nào đó vừa đủ và thuê lại để làm công ty vừa thuận tiện buôn bán vừa có thể không để Hoàng Lâm Nhu biết nhiều, nhưng điều kiện tiên quyết hiện tại thì chưa được. Việc kinh doanh chỉ mới bắt đầu tuy là khá thuận lợi ở mặt phương diện bán hàng cũng có một số khách hàng ổn định từ những người mua đi bán lại nhưng như vậy chưa phải là thiết yếu cần phải thay đổi.

Việc hiện tại tuy giá phòng thuê tương đối còn rẻ nhưng không vì thế mà Thiếu Kiệt là phung phí vì một tháng phải trả tiền thuê nhà thường xuyên với lương hai người Chu Tường và Nhã Kỳ sắp tới nữa nên hắn cũng muốn đi dời mặt bằng, nhưng mà điều kiện hiện nay là không cho phép.

Sau một hồi bàn bạc Thiếu Kiệt với Trương Hạo quyết định sau này sẽ thuê trước mắt cứ để như vậy dù sao kinh phí cũng còn eo hẹp do thấy Thiếu Kiệt tính ra được một tháng chi phí trả tiền nhân viên và trả tiền thuê nhà khá nặng nên Trương Hạo cũng thấy lúc này khoảng tiền hai người kiếm được hầu như là chưa đủ cho mấy.

Để lại Trương Hạo ở nhà vừa chơi Game vừa đăng quảng cáo ở diễn đàn và cách nơi buôn bán rao vặt là điều Thiếu Kiệt muốn Trương Hạo làm

hàng ngày và phải luôn thường xuyên trả lời những câu hỏi của khách hàng, điều nào mà không thể trả lời được thì có thể tìm trên công cụ tìm kiếm đó là cách mà Thiệu Kiệt đã hướng dẫn hẳn.

Thiệu Kiệt đến trường học trong tâm trạng thư giãn nhất hẳn có mỗi ngày bây giờ hẳn đều học hành một cách nghiêm túc nếu có ai nhìn nhận hẳn như thế nào hẳn cũng không quan tâm. Vừa vào trường học hẳn được Lý Bân đứng ở trước cổng trường đợi hẳn vừa thấy hẳn dắt xe vào trường Lý Bân đã chạy lại nói.

- Anh Kiệt ba tháng hôm qua hôm nay quay lại đây nói là Chiều nay đại ca chúng muốn gặp anh đó. Cần em gọi anh em không chơi tụi nó.

Thấy Lý Bân nói thế Thiệu Kiệt cũng biết là ai cần gặp hẳn nhưng hẳn cũng không vội vàng như tên Lý Bân này. Nghe hẳn nói thì có vẻ gan dạ ghê lắm, nhưng với cái thân hình mập mạp của hẳn thì đánh ai, có chẳng chỉ đi theo cho đông để lấy uy thôi. Tháng này hư vinh làm đại ca bang hội lắm, mà tội cái miệng cộp gan thỏ nên chỉ có đi theo ra oai thì được, chứ mà đi đánh nhau thì hẳn chỉ có nước làm bao tải cho người ta đánh thôi.

- Tao nói mày chỉ được cái miệng bô bô lên chuyện này cũng không phải là chuyện gì

là lớn với gọi khoảng ba bốn đứa nữa đi cũng là được nhớ gọi luôn Tiểu Vũ. Tháng này đánh nhau được phản ứng cũng mau lẹ hơn cái thân hình của chú mày nhiều, cũng không cần nhiều người đâu. à tụi nó hẹn ở đâu thế?

- Tụi nó hẹn ở bên nhà hàng 751 thôi để em đi gọi mấy thằng nói nó sắp xếp.

Trong chưa đầy hai tiết học sự việc Thiếu Kiệt đánh nhau với thành viên hắc bang được lan truyền trong trường học và sự kiện đại ca hắc bang sau buổi chiều sẽ gặp Thiếu Kiệt để nói chuyện làm cho trong trường thêm một cú oanh tạc, lúc này Thiếu Kiệt lại là trọng điểm, các học viên lớp cao hơn, khi nghe chuyện này xong cũng rùng mình. Một học sinh mà dính dáng vào hắc bang mà lại là bang phái có thế lực trong Thành Phố Lưu Minh này một vài người tỏ ra e ngại hẳn khá nhiều, nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt biết tuy lần này đi sẽ có thể đánh nhau nhưng đó là ở trạng thái xấu nhất xảy đến, vì nhà hàng 751 nằm đối diện với đồn cảnh sát gặp mặt ở đó thì Hắc Bang hay không cũng chẳng thể nào gây chuyện nhưng hẳn bắt buộc phải đi vì trước sau gì cũng sẽ gặp mặt nên cứ theo tư thái chuẩn bị trước còn hơn là bị động.

Ngồi trong giờ học Thiếu Kiệt hoàn toàn nghiêm túc làm cho một số người vì nghe tin đồn cứ chốc chốc lại nhìn hẳn cả giáo viên hôm nay có giờ cũng úp mở bảo hẳn tránh đi dù sao còn là học sinh dính dáng với những thành phần xã hội thì lại không hay. Ngược lại ở trên phòng giáo viên một Thiếu Niên đang đứng nói chuyện với một người trung niên. hai người một là Minh Long đang hướng Từ Phong nói.

- Thầy nghĩ xem một thành phần như vậy mà lại xuất hiện trong trường mình, như thế làm ảnh hưởng tới các bạn cùng trường chưa kể nếu phát sinh điều gì làm ảnh hưởng danh tiếng thi đua trường ta em thấy tốt nhất nên đưa ra hội đồng kỷ luật rằng đe thật mạnh.

Nghe lời một phía của Minh Long thêm cả việc Thiếu Kiệt là cái gai trong mắt Từ Phong hẳn đối với hẳn trường học không nên tồn tại những học sinh như vậy chỉ làm bôi nhọ thanh danh trường. Tức giận hẳn nói với Minh Long.

- Hừ Một lũ sâu mọt của xã hội được rồi chuyện này thầy sẽ ý kiến lên Ban Giám Hiệu nhà trường còn hình thức kỷ luật với những thành phần này

em không cần phải nói thầy biết làm thế nào.

Trong lòng Minh Long thầm nói.

- Hoàng thiếu Kiệt ơi là Hoàng Thiếu Kiệt tao sẽ cho mày biết đánh tao thì mày phải chịu hậu quả như thế nào.

Kết thúc buổi học Thiếu Kiệt thu dọn tập vở lại cùng Lý Bân ra khỏi trường ở trước trường hắn đã thấy Lâm Vũ và một số anh em đang tụ tập khá đông ở trước cổng trường. Nhìn thấy nhiều người vậy Thiếu Kiệt nhìn qua Lý Bân. Lúc này hắn cũng chỉ biết xua tay lắc đầu nói.

- Không phải lỗi tại đệ tại tụi nó đòi theo em có nói mà tụi nó không chịu nghe, em cũng cũng bó tay rồi.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt hướng mọi người học sinh đang tụ tập ở đây nói.

- Tụi bây làm gì mà đông thế? Đâu phải đi đánh nhau đâu mà hăng hái thế? chỉ là đi nói chuyện thôi mà có cần tụ tập đông vậy không? giải tán bớt đi 5 người đi với tao là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế nguyên một đám trả lời lại làm Thiếu Kiệt cũng lắc đầu

- Anh Kiệt dù sao đến địa bàn bọn nó mình đi đông cũng có mặt mũi hơn chứ.

Trong lòng thầm nghĩ móa bây giờ tự nhiên mình lại thành đại ca hắc bang à! kiếp trước mình nhớ đâu có rầm rộ như vậy. Chỉ thông qua Lý Bân làm một số việc thôi có cần như thế không. Nhìn xung quanh tụ tập lại ít nhất cũng hơn ba mươi đứa Thiếu Kiệt cũng không biết làm sao để đuổi tụi này về, với lại cũng muốn thử làm đại ca một lần kéo đi hơn ba chục đứa

đàn em ở phía sau xem có giống như phim người trong giang hồ không nên cũng nói.

- Được Rồi muốn theo cũng được nhưng lỡ chuyện gì phải biết cẩn thận không đánh lại thì chạy.

Thế là theo sau Thiếu Kiệt là một đoàn anh em nhìn từ xa tương đối khá đồ sộ làm mấy nữ sinh ở ngoài trường thấy ánh mắt sùng bái mê mẩn. Đứng bên đường một người dõi ánh mắt theo thân ảnh đi đầu của nhóm người kia không rời. còn ở hai bên ven đường, nơi một nhóm nữ sinh tụ tập đang nhìn nhóm Thiếu Kiệt rời đi Thì nói.

- Không ngờ Thiếu Kiệt lại được nhiều người đi theo như vậy.

Nghe Thấy thế người nữ sinh bên cạnh nói

- Nhã Oanh à như thế là ít rồi đó nghe nói đâu nhóm Thiếu Kiệt cả trăm người. Lần này hẳn chỉ chọn những người đánh nhau tốt đi thôi, còn số còn lại hẳn không cho đi đó.

Một nữ sinh trong đó thốt lên.

- Cái gì khối mình chỉ có hơn 600 người mà một mình hẳn có gần 100 người là đàn em! Thiệt không đó?

Không ai biết điều đó đúng hay sai, nhưng chỉ với số người đang đi cùng Thiếu Kiệt mà đánh nhau với bất cứ một lớp nào thì cũng là điều mà không ai nghĩ tới năng lực này còn hơn cả chủ tịch hội học sinh.

Từ trường tới quán 751 không xa lắm nên tất cả đều đi bộ, không ai nói ai cứ thế lấy xe khỏi trường. Toàn bộ trong nhóm người hơn ba mươi người đang đi theo Thiếu Kiệt đều đem xe mình gửi lại bãi xe ngoài trường hoặc tiệm game hay tới mà đi bộ cùng Thiếu Kiệt đến nơi đã hẹn.

Đang ung dung đợi Thiệu Kiệt bên ngoài nhà hàng một đứa bị đánh trong ba đứa hôm qua trên mặt vẫn còn đang bông băng thuốc đỏ được cử ra xem khi nào Thiệu Kiệt đến thì báo. Hấn cũng khá hậm hực vì sao hấn lại là người ngoài đây đợi xem chừng nào tên học sinh ấy đến mà báo chứ không phải người khác.

Khi hấn đang phì phèo điều thuốc trên tay, nhả ra từng làn khói trắng lên trời nghe thấy mọi người nhón nháo xung quanh hấn liền quay lại. Thì hồi oi hấn thấy ngay một cảnh tượng mà làm hấn đứng hình miệng há hốc thành chữ o đến tay rút luôn cả điều thuốc run run chạy vào trong nhà hàng giọng lắp ba lắp hướng một người đang ngồi trong phòng với hơn mười người đứng xung quanh trong đó có cả hai thằng chung với mình bị đánh hôm qua nói.

- Th..ằng ... thằng nhóc nó...nó... nó tới người...người đông lắm!

Nghe thằng này báo cáo mọi người xung quanh cũng xám mặt, phải đông thế nào thằng này mới nói lắp như vậy, dù mày có bị thương đi nữa thì cũng có cần phải khoa trương như thế chứ, tụi nó chỉ là học sinh thôi mà. Tên nào trong số những người đứng đây đều có tâm tư xem thường miệng mỉm cười như trêu chọc. Nhưng khi nhìn ra ngoài cửa nguyên một đám mặt mày xám lại nhìn về hướng người đang ngồi trên ghế giữa. Lúc này ngòi hướng thụ hút thuốc giữa phòng Tước Phạm cũng không ngờ cảnh tượng lớn đến thế, hơn ba mươi người nam sinh mặc đồng phục không còn chinh chu như chuẩn bị để đánh nhau mà không phải vướng víu, một người đi đầu rất ung dung như không có việc gì xem như đang đi dạo vừa đi vừa cười đùa với một đám ở đằng sau.

Những người bảo vệ trông xe bên ngoài thấy thế cũng mất tích, chưa kể những người xung quanh đó cũng lục tục dọn dẹp hàng quán đang bày biện ngoài đường vào trong nhà, còn bên ủy ban vì đã tan giờ làm nên chỉ còn lại

một hai người dân phòng ngồi trong ủy ban chỉ từ trong đứng nhìn ra. Lúc này Tước Phàm mới hướng ba thằng đàn em bị đánh của mình nói.

- Con mẹ nó cái này mà là học sinh cái gì tao thấy nó thuộc giang hồ thứ thiệt chứ ở đó mà học sinh, tụi mày làm vậy đó hả lỡ xung đột với bang phái khác tao làm sao ăn nói với đại ca ở trên, mẹ nó học sinh cái rắm bao nhiêu người kia đủ làm gỏi cả bọn ở đây.

Ba thằng bị đánh cũng im thin thít không hó hé nửa lời lòng thầm rửa mười tám đời tổ tông Minh Long. Móa vậy mà thằng chó đó nói nó là học sinh cá biệt quậy phá trong trường, con mẹ nó cá biệt thật kéo một lúc đi hơn từng này người. Tước Phàm biết lúc này mình phải cố gắng khống chế tốt tình hình cho dù bên mình lãn lộn cũng không đến nỗi, nhưng mười người đánh hơn ba mươi người hấn cũng không có ngu ngốc tụi học sinh nó đã dám tới đây thì đâu có hiền.

Một mặt đến đây hôm nay hấn chủ yếu hăm dọa một hồi rồi rời đi, hấn còn nhiều việc phải làm nếu mà lộ chuyện này ra hấn bị ba thằng kia cười thúi đầu, ai nghĩ được đường chủ một đường của Xuân Nghĩa Bang giờ bị một đám học sinh Trung học tạo ra cảnh tượng như phim đến mức này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: Hiến Kế

Thấy nhóm người Thiếu Kiệt đã đến trước cửa nhà hàng mà mình e ngại không ra đón tiếp thì mọi người nghĩ mình ra gì, huống hồ mình còn là đường chủ của một bang phái. Tước Phàm đứng lên mặt tươi cười hướng Thiếu Kiệt Tước Phàm nói.

- Chào các anh em bên đó mới tới, mời mọi người vào trong nào cứ tự nhiên xem như nhà mình nhé.

Thấy hành động của Tước Phàm có vẻ cứng nhắc hẳn cũng cảm thấy buồn cười. Bản thân là đường chủ của Xuân Nghĩa Bang lại bị tròng diện của một đám học sinh làm cho mất mặt. Mà bản thân Thiếu Kiệt không biết chứ ai gặp hẳn hiện tại mà không khớp mới lạ, phía sau một đám đàn em đã vây lại mặt cùng một đồng phục như nhau nhìn khá giống trong phim một bang phái học đường người đông thể mạnh. Bước đến trước mặt Tước Phàm Thiếu Kiệt đưa tay ra và nói.

- Nghe danh anh Tước đã lâu một trong bốn anh em vào sinh ra tử của Cao lão đại hân hạnh gặp mặt! Không biết anh Tước có điều gì phó ước với Thiếu Kiệt tại đây.

Miệng Thì nói như thế nhưng bất giác Thiếu Kiệt lại nghĩ lại câu vừa nói ra nhưng không thể không nhin cười trong hoàn cảnh này vì lúc này nếu cười cũng có thể làm cho Tước Phàm tưởng rằng hẳn khinh thường mình điều đó càng tệ nhưng tự nói trong lòng

Móa sao mà giống như phim cổ trang vậy nè định mệnh mai một không nên xem phim kiếm hiệp nhiều.

Nhưng cũng làm bộ nói với đám Lý Bân.

- Anh em kiểm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút anh vào có việc cần bàn bạc với anh Tước mấy chuyện!

Thấy Thiếu Kiệt đưa thang cho mình Tước Phàm cũng nhẹ nhõm trong lòng. Cười cười nói với Thiếu Kiệt.

- Ra cậu em là Thiếu Kiệt mới từng này mà biết bao nhiêu anh em đi theo chú mày rồi đó à chú mày khá.

Lý Bân sợ không đủ loạn hấn ở một bên bồi thêm một câu làm cho nguyên một đám người của Tước Phàm đánh trống liên hồi.

- Bao nhiêu đây nhằm nhò gì mới có chưa được một nửa còn một mớ chưa kịp thu xếp nên không tới được!

Nghe Lý Bân nói Thiếu Kiệt giờ mới biết hấn có nhiều đàn em như vậy mà ở đâu ra chỉ có Lý Bân biết. Còn hấn chả biết gì đi học thì bọn đi ngang cũng thường gọi anh kiệt này nọ mà hấn nào có biết mặt cũng chỉ ừ ừ.

Khác với sự băng khuâng trong lòng Thiếu Kiệt, Tước Phàm còn dao động hơn trong lòng chửi mẹ nhiều đây còn chưa được một nửa nếu tập trung đủ rồi chắc ăn tươi nuốt sống hấn tại đây quá bỗng chốc hấn thấy ướt đầm sau lưng áo như đang đối diện với lão đại của mình tuy áp lực đó hấn không hiểu là ở đâu nhưng hấn cảm nhận được khí chất của người thanh niên còn đang ngồi ghé nhà trường này có một chút nào đó giống Cao Thịnh.

Tước Phàm cũng mời Thiếu Kiệt qua một bàn trống gần đó chỉ hai người nói chuyện. Vừa ngồi xuống bàn Tước Phàm hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Không biết Thiếu Kiệt hiện đang ở Bang nào ở Thành Phố Lưu Minh.

Vừa định uống vào ly trà được rót để trước mặt thiếu điều hấn muốn phun ra biết mình thất thố Thiếu Kiệt cũng chỉ nhìn Tước Phàm nói.

- Hiện tại em con đi học nhà trường không để học sinh ở trong những bang phái này nọ.

Lúc này Tước Phàm mới chợt nhớ ra Thiếu Kiệt vẫn còn là học sinh mà hấn cũng không ngờ đến một người thiếu niên trước mặt lại có vẻ ung dung bình thản như nói chuyện với một người ngang hàng như hấn.

Im lặng vài giây sau đó hấn nói chuyện đi vào vấn đề chính luôn vì bản thân hấn cũng chưa từng gặp trường hợp nào như thế này.

- Vậy thì anh nói thẳng ra bọn đàn em phía dưới không biết Thiếu Kiệt với cũng đã nhận tiền người ta nên bọn nó mới làm thế với bên em cũng đã đánh bọn nó thành ra như vậy nên chuyện này chúng ta xí xóa xem như đôi bên chưa có chuyện gì xảy ra.

Thấy Tước Phàm khá thẳng thắn Thiếu Kiệt cũng biết không nên làm khó dù sao mình tới nơi này cũng không phải tụ tập đánh nhau giành địa bàn nên trả lời.

- Mọi Việc đã qua về việc người ra tiền để làm việc này thì em cũng biết, mà thôi chuyện đó để tự em giải quyết. Còn hiện tại em có một việc liên quan tới anh Tước và Xuân Nghĩa Bang không biết anh Tước có muốn nghe hay không thôi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tước Phàm cũng tò mò hỏi.

- Việc gì sao lại liên quan tới anh sao? Thiếu Kiệt cứ nói thử xem đó là việc gì?

Thiếu Kiệt tay cầm ly trà uống vào một ngụm rồi đặt xuống nói.

- Theo em thấy việc này phải đợi người chủ sự cao hơn anh là Cao Thịnh em mới nói được. nếu anh Tước không phiền có thể để đến gặp anh Cao chắc chắn có nhiều chỗ tốt cho anh lẫn cho Xuân Nghĩa bang việc anh quyết định hay không cũng chẳng quan trọng vì trước sau em cũng sẽ gặp anh Cao.

Thiếu Kiệt vừa nói dứt lời bên ngoài một chiếc Mercedes trở tới trước cổng một đàn em của Tước Phàm bước đến nói nhỏ với hắn điều gì làm hắn biến sắc. Lắc đầu nói hướng Thiếu Kiệt nói.

- Không biết tên nào leo mép chuyện của chúng ta đến tai Cao lão đại rồi lão đại vừa mới tới gọi anh cùng em qua bên đó.

Nghe thấy thế Thiếu Kiệt cũng giật mình. Cao Thịnh tới đây có việc gì đó khá lạ đang lý chuyện nhỏ như vậy không nên kinh động tới Cao Thịnh mới đúng sao hắn lại xuất hiện ở đây. Thấy Thiếu Kiệt vừa mới nói muốn gặp Cao Thịnh vừa mới nói xong thì Cao Thịnh tới cũng làm cho Tước Phàm cũng choáng váng. Nhưng cũng ráng bước ra cửa đón Cao Thịnh vào.

Thiếu Kiệt cũng bước ra thấy Nhóm người Lý Bân này giờ cũng quan sát bên bàn của hai người để khi thấy không ổn thì lao vào giờ thấy hai người cùng nhau tiến ra cửa, đám học sinh đều đứng lên. Trong phút chốc Cao Thịnh vừa xuống xe cũng thấy được tràng cảnh này cũng hơi bất ngờ. Lúc này Tước Phàm đã đến trước mặt Cao Thịnh nói.

- Lão đại đến không báo trước em.

Lúc này Cao Thịnh mới nói.

- Nghe nói chú định làm khó dễ một người mà có người nhờ ta chiếu cố cậu nhóc đó.

Tước Phàm lúc này mồ hôi đổ ra ướt đầm cả cái áo trên trán cũng hiện rõ lên những giọt mồ hôi đang đọng lại.

- Đâu có lão đại em chỉ mời anh bạn Thiếu Kiệt đây hàn huyên một chút thôi.

Thấy Thiếu Kiệt đứng trước mình vẫn đang mặc một bộ đồng phục học sinh lại ung dung không có vẻ gì bất thường đưa tay đến trước mình nói.

- Chào Cao lão đại hân hạnh gặp mặt.

Cao Thịnh theo quán tính cũng đưa tay ra bắt lấy rồi nói.

- Toàn bộ kia là anh em của Thiếu Kiệt sao. Khá lắm anh hùng xuất thiếu niên à!

Nghe Cao Thịnh nói thế Thiếu Kiệt cũng khách sáo nói.

- Đó chỉ là bạn bè anh em cùng đi chung thôi! Nếu Cao lão đại có chút thời gian Thiếu Kiệt có một chút chuyện cần nói với Cao lão đại.

Tước Phàm lúc này cũng nói vào.

- Thiếu Kiệt cũng vừa mới nói em để gặp mặt lão đại nói việc liên quan tới bang mình.

Im lặng một hồi Cao Thịnh mới gật đầu cả ba cùng tiến vào một phòng Vip trong nhà hàng. sau khi cả ba đều ngồi xuống Cao Thịnh nhìn Thiếu Kiệt từ từ nói.

- Thiếu Kiệt có chuyện gì liên quan tới Xuân Nghĩa Bang cứ nói hiện tại ở đây không có người ngoài.

Ngồi xuống ghé tựa lưng vào Thiếu Kiệt nhìn sơ qua Cao Thịnh rồi ung dung chậm chậm đáp lời.

- Theo như nguồn tin của em hiện nay việc tẩy trắng của Anh Cao đang không thuận lợi là mấy nếu như em có một kế sách làm cho việc đó dễ dàng không biết anh Cao có đồng ý không?

Lúc này Tước Phàm đứng lên định nói gì đó nhưng Cao Thịnh ngăn lại rồi hướng Thiếu Kiệt giọng nói khá chân thành.

- Thiếu Kiệt ta đã gọi là em, một tiếng em thì sau này em cứ gọi ta bằng anh Cao thôi. Việc vừa rồi em nói nếu thật sự em có cách sau này bất cứ chuyện gì cần đến người của Xuân Nghĩa Bang anh sẽ nói toàn bộ anh em ra sức toàn lực.

Có được lời hứa hẹn của Cao Thịnh là điều mà Thiếu Kiệt muốn bây giờ vì ở kiếp trước hẳn biết Cao Thịnh là một người trọng chữ tín đã hứa việc gì sẽ luôn thực hiện lời hứa của mình.

- Như em quan sát thì nhà hàng này cũng chỉ là cái vỏ tuy nó ít khách nhưng lúc nào bên tài vụ anh cũng có người báo cáo lợi nhuận nhưng như vậy tiền tẩy trắng rất lâu.

Thiếu Kiệt nói ra điều này Cao Thịnh cũng biết nên nói ra luôn lý do mình đang gặp trở ngại.

- Điều đó anh biết nhưng có rất ít con đường tẩy trắng được khối tài sản của Xuân Nghĩa Bang hiện tại nói chung là khó vì bên chính quyền cũng thường xuyên để ý đến bọn anh nên rất khó tẩy trắng được.

Lúc này Thiếu Kiệt mới cười cười bình thản tiếp tục.

- Có thể anh Cao chưa nghĩ đến một điều mà có chẳng anh cũng chẳng biết con đường này. Nếu như bản thân trúng vé số một khoản tiền lớn thì sao?

Cả Cao Thịnh lẫn Tước Phạm cùng hô lên một lượt.

- Trúng vé số??

- Đúng vậy Trúng vé số, việc này thì tương đối đơn giản anh Cao chỉ cần tìm đến một cái đại lý vé số cấp một đầu nguồn trả ra một số tiền nhất định, cao hơn giá trị người trúng vé số điển hình là một tờ vé số khi trúng giải sẽ bị trừ đi thuế, mà người trúng số phải trả thì anh chỉ cần mua bằng với giá trị tờ vé số và thêm vào đó hoa hồng cho đại lý kia, thế là tiền của anh Cao được hợp thức hóa, tẩy trắng hoàn toàn.

Việc này Thiếu Kiệt biết được ở kiếp trước có một ông chủ tịch quận cũng đã làm như thế ông dùng tiền hối lộ để mua lại những tờ vé số và đưa vợ ông là người lãnh tiền đó. đến khi ông bị phanh phui nhà cửa và tiền bạc vẫn là trên danh nghĩa của vợ ông và nhà nước lúc đó không thể tịch thu, vì trong sổ lưu trữ người trúng giải khai báo có tên bà.

- Điều này được chứ?

Cao Thịnh muốn chắc chắn nên hỏi lại Thiếu Kiệt.

- Chắc chắn điều thứ hai là sau khi nhận được tiền Trúng thưởng bằng vé số anh nên thành lập một công ty bảo vệ. Đây là điều cần để hợp thức hóa hết những số tiền mà các nhà hàng, khách sạn, quán bar sẽ phải đóng cái gọi là phí an ninh. Thay vào đó anh lại có một lượng đàn em đông đúc vậy sao không cho những người đàn em này trong vai những người bảo vệ vừa có thể xuất hiện kịp thời khi quán xảy ra chuyện vừa làm cho những nơi kinh doanh kia an tâm thì các nơi đó mỗi tháng tiền thu về nộp lên

nhưng trên hợp đồng lại là tiền lương bảo vệ lúc này tất cả mọi khoản tiền đều có nguồn gốc rõ ràng anh đường đường trở thành ông chủ một công ty ngoài mặt. Trừ khi anh dính tới thuốc cấm thì số tiền tẩy trắng là hoàn toàn không thể nào được.

Nghe qua kế hoạch của Thiếu Kiệt Cao Thịnh hưng phấn vỗ cái bàn một cái rầm thốt lên.

- Hay

Vỗ bàn một cái kêu thật to Của Cao Thịnh làm cho Tước Phàm đang suy nghĩ bị giật mình xong hấn mới vô thức từ trong suy nghĩ nói ra.

- Vấn đề cho anh em làm bảo vệ quá hay cứ như bọn em đi vòng vòng thu tiền bảo kê hàng tháng hết nơi này đến nơi khác cũng khá vất vả giờ chỉ cần có người mình ở quán thì cứ mỗi tháng tiền sẽ chuyển lại cho lão đại xong rồi lại chia xuống cho anh em cứ như thế ai cũng có một công việc kiếm ra tiền à.

Thấy ý kiến nêu ra của mình Cao Thịnh không phản bác lại chắc chắn sẽ được hấn áp dụng mà Thiếu Kiệt biết giờ cũng không còn sớm nên hướng hấn nói.

- Thôi em về không toàn bộ anh em ở ngoài phải ngồi đợi chẳng biết đến khi nào giờ cũng trễ rồi, có gì anh em mình hẹn gặp lại nhau vào khi khác lúc đó sẽ nói cụ thể hơn.

Bước ra khỏi phòng Vip Thiếu Kiệt hướng bọn người Lý Bân đang ngồi bên ngoài ra hiệu đi về thấy thế cả bọn lại cùng nhau đứng lên bắt đầu từng người hướng cửa nhà hàng ra về để lại ánh mắt nhìn chăm chú của người qua đường khi thấy một nhóm lớn học sinh tụ tập ngoài phố cùng nhau nói cười vui vẻ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Nễ Phục

Khi Nhóm Người Thiếu Kiệt đi rồi Cao Thịnh nhìn theo anh nhóm người của Thiếu Kiệt rời đi thì lúc này mới nói với Tước Phàm.

- Người Thanh niên này nếu trở thành người giúp sức cho chúng ta thì bang ta lớn mạnh hơn không xa đâu.

Tước Phàm lúc này cũng bất giác nói.

- Ừ chẳng biết tên Thiếu Kiệt này làm sao mà có nhiều anh em đi theo thế. À mà ai là người nhờ đại ca chiếu cố hẳn thế.

Lúc này Cao Thịnh chỉ nhìn làn khói thuốc trong không khí sau khi thở ra một hơi nói.

- Đã Bao Lâu rồi kể từ ngày ấy, cái ngày mà anh em chúng ta còn lẫn lộn ở tầng thấp nhất của cái thành phố này. Sau từng ấy năm kể từ sự việc đó, đây lần đầu tiên Ngọc Nhi nhờ ta một việc đó lại là bảo vệ cho cậu nhóc này.

Tước Phàm cũng giật mình.

- Cái gì Tiểu Thư lại nhờ lão đại bảo vệ hẳn!

Cao Thịnh lúc này mới nói với Tước Phàm

- những việc vừa rồi Thiếu Kiệt nói hãy làm theo đi sắp xếp anh em ngày mai mở cuộc họp, anh muốn thực hiện theo kế hoạch này nó có vẻ tốt hơn là mỗi tháng thu được chỉ một chút tiền chắc đến mười năm sau cũng chưa xong.

Sau khi phân phó Tước Phàm xong Cao Thịnh cũng lên xe rời khỏi nhà hàng 751. Nhóm Thiếu Kiệt khi về đến trường cũng đã khá trễ, đưa nào cũng lấy xe của mình rồi chào Thiếu Kiệt rồi đi ra về còn Lý Bân thì hẳn đợi khi mọi người về hết mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt em thấy cái người đến lúc sau khá ghê gớm nhìn thấy tên Tước Phàm đó có vẻ kiên kỳ người đó là ai thế mà ba người vào trong phòng nói chuyện gì lâu vậy?

Biết tính tò mò của Lý Bân không ai bằng Thiếu Kiệt hẳn mà không có câu trả lời thì đừng mong thoát khỏi hẳn. Nên cũng trả lời cho Lý Bân biết.

- Người đó là Lão đại lớn nhất Xuân Nghĩa Bang Cao Thịnh còn việc tao vào phòng chủ yếu là hòa giải hai bên chứ có cái gì nữa mà nói. Thôi về sắp xếp ngày nào đó tao mở tiệc tao mời anh em cảm ơn vụ hôm nay.

- Cái Gì! Cao Thịnh!

Nói rồi Thiếu Kiệt lên xe đạp đi mất để Lý Bân mắt tròn như hạt nhãn miệng chữ o đang cố gắng tiêu hóa tin tức mình nhận được.

Về đến nhà Trương Hạo cũng đã đi về chỉ còn lại Hoàng Lâm Nhu đang ngồi trước máy vi tính. Đang chăm chú chơi line 98 một loại game khá dễ chơi mục đích nâng cao tư duy khá hay. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng cười đùa nói.

- Hôm nay mẹ biết chơi game luôn.

Nói rồi hẳn để túi xách xuống, chạy vào nhà tắm để lại mẹ mình ở đó giật mình thốt ra một câu.

- Thằng Quỷ này!

Cuộc Sống sau buổi tối đầy bình thường như bao người khác hẳn bắt đầu bước vào bàn học, những môn học sắp tới những kiến thức ở trường song song với sách giáo khoa và tự tìm những bài học ở trên mạng về môn học của hẳn. Thấy Thiếu Kiệt cố gắng như thế học hành thì ngày càng chăm chỉ hơn trước tuy cũng thường hay về nhà trễ nhưng không như những thời gian trước đi tới tận tối mịt mới về.

Một ngày mới hẳn thức dậy cùng với lúc Hoàng Lâm Nhu đi làm đó là thời gian còn khá sớm nên hẳn cũng thoát ra khỏi trạng thái ngái ngủ và chạy bộ cùng tự rèn luyện thể lực cho mình hẳn cũng biết được thân thể củ mình đang trong thời kỳ phát triển tốt nhất cũng cần những bài tập phát triển thân thể chạy một vòng quanh con đường hẳn sống khi về đến nhà cũng đúng 7h sáng vội đi tắm cho thoải mái, xong bắt đầu sắp xếp lại những việc cần phải làm và hướng dẫn cho hai người Chu Tường và Nhã Kỳ công việc sắp tới.

Khi cả ba người Trương Hạo, Chu Tường, Nhã Kỳ đều đã đến đầy đủ Thiếu Kiệt ngồi xuống trước ba người khi đã Trương Hạo nói với hai người hẳn có điều muốn nói.

- Hôm nay là ngày đầu tiên Chu Tường và Nhã Kỳ đi làm có thể nói một điều có thể tôi sẽ không giỏi hơn hai bạn ở vấn đề trường lớp, bằng cấp nhưng tôi chắc chắn các bạn sẽ không có được kinh nghiệm cuộc sống và xã hội hơn tôi trong kinh doanh cũng như chuyên môn ở một số lĩnh vực. Hôm nay tôi sẽ chỉ nói đơn giản những gì tôi cần ở các bạn.

Thiếu Kiệt bắt đầu cuộc họp bằng những giọng điệu nghiêm túc nhất sau đó đưa đến Chu Tường và Nhã Kỳ hai bộ tài liệu khác nhau.

- Công Việc của người rất đơn giản đối với Nhã Kỳ vừa mới tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh tuy kinh nghiệm sales chị chưa có nhưng tôi ở đây sẽ hướng dẫn chị còn đối với Chu Tường tôi muốn bạn xem những bộ

khung đã được tôi lập trình trên máy kia có một file tên anh. Đối với Nhã Kỳ bạn sẽ phải thao tác những gì một người không chuyên như Trương Hạo đã làm trong thời gian qua. Việc đó sẽ mang lại kiến thức tốt cho chị ở một số phương diện vì sắp tới Trương Hạo sẽ chuyển qua ở bộ phận nhập hàng và xuất hàng. Vậy chị có điều gì thắc mắc không?

Thiếu Kiệt bắt đầu phân công từng công việc cho từng người mỗi công việc, Thiếu Kiệt đều có một bộ khung hướng dẫn chi tiết nhất dành hai người với cơ sở tự họ phát huy hết những gì mà họ có sau đó hỏi lại Nhã Kỳ có điều gì thắc mắc không.

Lúc này Nhã Kỳ khi được Thiếu Kiệt hỏi cũng trả lời.

- Qua tìm hiểu sơ lược của tôi về công ty thì chỉ mới thành lập nhưng khá nhiều ý kiến tích cực về công ty, từ cách tư vấn với giá thành có lẽ tôi hi vọng được Trương Hạo trực tiếp hướng dẫn vì tôi biết hiện tại em còn đi học mà người tiếp xúc lấy được mặt tích cực kia theo tôi nghĩ là Trương Hạo nên hi vọng anh có thể hướng dẫn tôi thêm.

Nghe thế Trương Hạo cũng bật cười làm Nhã Kỳ cùng Chu Tường hết sức ngạc nhiên hẳn nói.

- Nhã Kỳ cô sai rồi! tôi không phải là người bán hàng có kinh nghiệm, và cũng chẳng phải như cô tưởng tượng mọi việc từ bán hàng tới tiếp xúc khách hàng hay là tư vấn sản phẩm đều do Thiếu Kiệt dạy tôi nếu cô cho rằng Thiếu Kiệt không đủ chuyên môn đào tạo cô thì chắc tôi cũng chưa đủ điều kiện. Mà vấn đề ở đây có lẽ không phải là chuyên môn mà là kinh nghiệm.

Dù sao cũng không để người ta mới đi làm lại có ảnh hưởng không tốt Thiếu Kiệt gật đầu nói với Nhã Kỳ.

- Cô cứ yên tâm mỗi buổi sáng tôi đều có thể hướng dẫn cô làm việc còn buổi chiều khách hàng là của cô buổi sáng cô chỉ cần theo dõi và quan sát cách tôi nói chuyện với khách hàng và các tạo niềm tin cho khách hàng thôi.

Chấp nhận được sự thật bởi Trương Hạo là minh chứng tốt nhất cô cũng đồng ý.

- Vâng!

Thiếu Kiệt nhìn toàn bộ mọi người sau đó lại nhìn Chu Tường giao việc.

- Còn Chu Tường do công việc đặc thù nên tôi sẽ không thúc ép thời gian nhưng bạn có những lúc nào đó không hiểu về những thông tin trên cái file mà tôi xây dựng đó mà hỏi tôi sẽ trả lời tất cả các chuyên môn cho bạn và những mã nguồn nào bạn chưa biết. Hiện Tại thì chúng ta bắt đầu một ngày làm việc mới.

Trong Sáng đó, Thiếu Kiệt bắt đầu tiếp những vị khách quen thuộc cho đến khách hàng mới đến cửa hàng lần đầu, đứng sau hắn là Nhã Kỳ đang tiếp thu học hỏi.

Càng tiếp xúc cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy một người thanh niên như thiếu kiệt, tuy trong căn phòng nhỏ chật hẹp này lại có một người bán hàng giỏi đến vậy từ cái bắt tay đến những câu nói vui đùa nhưng đối với họ Thiếu Kiệt luôn dành tâm tư tình cảnh cao nhất, rồi cũng lang mang cùng khách những chuyện trên trời dưới đất thế mà, bất cứ khách hàng nào dù Nhã Kỳ cho rằng người đó khó tính như thế nào cũng hài lòng ra về với sản phẩm của mình mua còn không quên nói sẽ giới thiệu bạn bè chiều cố sinh ý của tiệm.

Càng làm cho cô nhận thức được Thiếu Kiệt là một người có kinh nghiệm và vốn sống đầy đủ và quá phong phú, cô tự hỏi nếu là mình thì có làm được như vậy không.

Còn đối với Chu Tương sau khi nhìn cái file mà Thiếu Kiệt đưa cho mình mình từ bên những chuyên môn mà hấn đã học, cũng như kinh nghiệm đều hết sức thán phục, có những chỗ hấn còn không hiểu chỗ đó làm sao có được kết quả nhưng khi hỏi Thiếu Kiệt thì hấn giải thích một cách rất chi tiết chỗ đó sẽ ra sao và tự mình là ra kết quả cho Chu Tương xem.

Cũng như đối với cơ sở dữ liệu và code Chu Tương cảm thấy mình nên học chàng Thiếu Niên này rất nhiều từ bố cục tới những đoạn code viết theo nhóm và viết theo kiểu có thể chỉnh sửa tốt nhất, từ những cơ sở dữ liệu nào là dễ gọi tên không rắc rối đối với những ngôn ngữ lập trình hiện tại hấn biết đều không có những cách viết ngắn gọn này, mà Thiếu Kiệt lại xây dựng lên những bộ khung và những cơ sở kết nối với nhau hết sức hoàn thiện. Bản thân hấn khi thử những mã mới mà Thiếu Kiệt đưa ra đôi khi lại bị lỗi nhưng đến khi thiếu kiệt làm lại ra hấn hết sức khó hiểu Nhưng cũng vì thế hấn biết được, khi làm việc ở đây hấn sẽ có thêm được kinh nghiệm như thế nào.

Chưa kể đến Thiếu Kiệt còn thường xuyên chọc hấn nói nếu thấy khó tập trung thì có thể đi dạo hoặc chơi game làm gì tùy thích, khi nào cảm thấy thoải mái nhất thì làm tiếp. Chưa có một công ty nào mà hấn đã đi làm có được tác phong này hấn càng thích cái tính cách này của ông chủ nhỏ kia. Cứ lâu lâu Thiếu Kiệt lại nói anh mà căn quá là Trương Hạo đưa anh đi cấp cứu đó. làm gì mà mặt nghiêm túc thế, còn nữa đi làm mai một muốn mặc đồ gì thoải mái một chút. nghĩ sao mặc áo sơ mi mà đi quần jean mang giày nike, mai một cứ thích gì mặc đó, trừ đi làm mặt quần cộc thôi anh không sợ chứ em sợ à, bước ra đường người ta nhìn vào tưởng sinh vật lạ

thì chết. Cứ như thế Thiếu Kiệt và ba người làm việc bỗng chốc hết một buổi sáng.

Còn Trương Hạo thì hắn đã liên hệ bên Hoách Nam chuẩn bị đi Hữu Nghị đã xong nên Thiếu Kiệt để nói hắn buổi chiều không cần quan tâm Nhã Kỳ lắm cô tư vấn khách ra sao cũng được nên mọi chuyện nhẹ nhõm hơn ra nhiều cho mọi người. Bởi theo Thiếu Kiệt quan sát cô cũng khá mỗi lần hắn nói chuyện với khách tình huống nào đáng ghi nhớ cô liền ghi vào trong sổ tay của mình cho đến khi cả bốn người dùng cơm thì Nhã Kỳ luôn hướng Thiếu Kiệt hỏi những các giao tiếp với khách ra sao, cũng như làm sao biết khách thích món đồ nào. cho đến khi hắn thay đồ đi học thì chiều hôm đó Nhã Kỳ bán được một bộ máy đầu tiên mà người khách đó cũng là người khách Nhã kỳ một mình tư vấn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Biện Luận

Thiếu Kiệt đến trường như bao học sinh khác trong trường học, lúc này cũng chỉ có bọn con trai còn đang la cà ở sân bóng trước, sân trường rải rác khắp nơi những chiếc lá của các loại cây cối đang mùa thay lá, một sức sống mới đang được hình thành, quy luật của cuộc sống luôn là vậy khi chiếc lá đã già rời khỏi cành cây đâu đó trên cây lại có một chồi non mới được thay vào chiếc lá kia. Thiếu Kiệt qua một đời người đầy thăng trầm càng thấy cuộc sống này vốn dĩ là công bằng có những sự việc dù là không thể xảy ra nhưng vì một chút chuyển biến có thể làm lý tưởng và niềm tin của bất cứ ai thay đổi.

Vừa ngồi vào bàn học Lý Bân đã ở đó đang lo lắng một chuyện gì đó. Thấy Thiếu Kiệt bước vào lớp hẳn hướng Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt có chuyện rồi!

Cũng hơi ngạc nhiên thẳng này Lý Bân luôn có tâm trạng lạc quan yêu đời thế mà hôm nay lại tỏ ra lo lắng nên Thiếu Kiệt cũng nhíu mày nói.

- Chuyện gì trời sập xuống chết hết chứ không chết một mình mày đâu mà lo.

Thấy Thiếu Kiệt giờ này còn đùa hẳn được nên hẳn gấp gáp nói luôn.

- Theo Thông tin của em hôm nay anh vào trường là bị đưa ra hội đồng kỷ luật cho nghỉ học. tình hình là Từ Phong báo cáo với nhà trường nói anh tụ tập học sinh trong trường đánh nhau cùng hắc bang, với lại nói anh là thành phần của bang phái xã hội nên nhà trường đang định đem anh ra hội đồng làm rõ trước khi cho anh thôi học.

Nghe Lý Bân nói thế trong lòng Thiếu Kiệt cũng bùng lên một nỗi tức giận tay siết chặt lại thành nắm đấm. hấn tự nói phải bình tĩnh kiếp trước mình đã phạm phải sai lầm dẫn đến việc phải nghỉ học làm việc lao động ngoài xã hội nếu đã được sống lại một lần thì ta sẽ không để điều đó xảy ra.

- Chuyện này chưa biết chính xác ra sao cứ đợi xem diễn biến thế nào tao sẽ xử lý nhưng mày yên tâm tao không để bị đuổi đâu.

Lúc này bên ngoài lớp đi vào Mai Uyên Lâm nhìn thấy Thiếu Kiệt đang đứng cùng Lý Bân thì nói.

- Thiếu Kiệt em cùng tôi lên phòng giáo viên có việc. còn các em do hôm nay giáo viên có cuộc họp gấp nên hai tiết học đầu các em tự học.

Thiếu Kiệt đưa cặp sách cho Lý Bân xong nói nhỏ với Lý Bân.

- Tập hợp toàn bộ anh em đến phòng giáo viên.

Sau đó Thiếu Kiệt Theo Mai Uyên Lâm đi về phòng giáo viên, với tư thái ung dung không có chuyện gì xảy ra.

Khi Mai Uyên Lâm cùng Thiếu Kiệt đến phòng giáo viên mọi thầy cô trong trường đã tập hợp hết lại ngồi trong phòng. Thấy Mai Uyên Lâm đi vào cùng Thiếu Kiệt đợi Mai Uyên Lâm ngồi xuống chỗ ngồi của mình thì Từ Phong mới đứng lên nói.

- Thưa các vị ban lãnh đạo trường với các giáo viên hôm nay triệu tập cuộc họp khẩn này vì hiện nay có một học sinh trong trường chúng ta tham gia vào những sự kiện đánh nhau với những bang phái ngoài xã hội điển hình là học sinh này Hoàng Thiếu Kiệt học sinh khối lớp A7.

Lúc này Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh trước bao nhiêu người nhìn vào mình mà nói.

- Thừa các vị thầy cô em là Hoàng Thiệu Kiệt học sinh khối lớp A7 cho em hỏi việc triệu tập em lên đây để tham dự vào buổi họp em xin cảm ơn.

Nói rồi Thiệu Kiệt cúi người chào tất cả giáo viên Trong phòng. rồi tiếp tục nói tiếp.

- Em xin phép được nói một chút. Cuộc họp này đưa ra mục đích chính là xem xét có nên cho em học tập tiếp ở trường ta nữa hay không nên em có quyền được biện luận cho mình phải không ạ.

Lúc này ngồi giữa phòng một người đàn ông đứng tuổi đôi mắt hơi nheo lại không ai khác chính là hiệu trưởng trường Tàn Tiến mới lên tiếng nói.

- Được em có điều gì để nói về những gì thầy Từ Phong vừa phát biểu.

Được sự đồng ý của Tàn Tiến các giáo viên trong phòng cũng gật đầu đồng ý, dù sao cũng là buổi kỷ luật thôi học nên phải cho người ta một chút biện luận chứ khi không bị kỷ luật thôi học cũng quá kỳ khôi đi à.

Thấy mọi người đều đồng ý Từ Phong cũng không nói gì. nhưng trong bụng lại thầm rửa Thiệu Kiệt. Để xem mày biện luận cỡ nào người chắc chắn là phải nghỉ học rồi.

Biết Tâm tư của Từ Phong trong phòng này không ai rõ hẳn hơn Thiệu Kiệt ở kiếp trước hẳn đã từng chứng kiến Từ Phong một mực giữ vững lý lẽ bắt buộc đuổi học từ phong để tránh ảnh hưởng đến tất cả học sinh. Trong trường vì làm ra hành vi đánh bạn học cùng khối, kèm theo những chuyện nhỏ nhặt như học sinh thường xuyên ngủ trong giờ học, tác phong có vấn đề, trốn học thường xuyên ... bao nhiêu là tội đổ lên người Thiệu Kiệt một lúc. lúc này Thiệu Kiệt bình tĩnh nói.

- Thừa các giáo viên em xin trình bày một chút. Việc em ẩu đả với cái gọi là hắc bang gì đó mà thầy phong nói là đúng nhưng bản thân em có lý

do chính đáng. nếu đang đi học trên đường về nhà một học sinh bị ba người lạ mặt chặn đường hăm dọa lúc đó trong các thầy sẽ xử lý như thế nào, im lặng để bị đánh hay là phản kháng để chạy thoát.

Lúc này Thiếu Kiệt im lặng một chút để cho các giáo viên lựa chọn rồi hẳn lại nói tiếp.

- Chắc chắn ở đây số đông giáo viên sẽ chọn phương án phản kháng để thoát thân. vậy em hỏi khi phản kháng các thầy giáo ở đây tâm lý lúc đó có phải là mặc kệ đối tượng là hắc bang hay không phải hắc bang chạy được tính sau đúng không ạ! và đúng vậy em cũng lựa chọn phương án phản kháng.

Lúc này Từ Phong lại đứng lên hướng Thiếu Kiệt nói

- Nhưng em đánh nhau với người khác ở ngoài trường như vậy là sai em phải được cho thôi học tôi không thể chấp nhận được việc học sinh mình đánh nhau như thế.

Thấy Từ Phong muốn ép mình phải bị thôi học Thiếu Kiệt không ngại hướng mũi tên về phía Từ Phong.

- Thừa thầy Phong cho em hỏi thầy là người nhu nhược đến mức người ta đánh thầy thầy không phản kháng, chịu bị đánh mà không đánh trả. vậy em thử nghĩ nếu một người con gái chọn thầy làm người yêu chỉ có nước khóc hận đang đi chơi với thầy mà gặp cướp hay bị người ức hiếp, thầy lại đứng một bên không làm gì thì chết.

Đâu đâu trong phòng giáo viên vang lên tiếng ho nhẹ, để nén lại cảm giác bật cười mà những câu nói của Thiếu Kiệt hướng về Từ Phong.

Thấy Thiếu Kiệt hướng mình nổ sừng mà mình không phản kháng được từ Phong lúc này nổi giận quát.

- Em đem tôi ra làm ví dụ. sao em dám!

Biết đã chọc giận được Từ Phong Thiếu Kiệt vẫn từ tốn nói.

- Thầy Phong, thầy cũng nói đây là ví dụ thì nếu việc đó không có thật thì cũng không ảnh hưởng đến thầy cũng như những giáo viên vẫn thường lấy học sinh bọn em làm ví dụ cho những bài giảng trên lớp thì sao. Còn nữa việc thầy nói em ở ngoài trường học đánh nhau. Thế em không đánh nhau trong trường thì bản thân trường học sao lại đưa em ra hội đồng kỷ luật? nếu nói đánh nhau ngoài trường sẽ bị nhà trường đưa ra kỷ luật thôi học thì em nghĩ ở đây hôm nay không nên chỉ mình em ở đây. Vì thế em cũng giúp các thầy cô mời tất cả các bạn học có mặt lúc xảy ra sự việc tới trước phòng giáo viên để họ nói lời công bằng cho chính mình.

Nói rồi Thiếu Kiệt bước tới cửa phòng giáo viên mở ra, hiện tại bên ngoài đang tập trung một nhóm lớn học sinh không ai nói ai cũng biết toàn nam sinh bên phe Thiếu Kiệt, mà Lý Bân tập hợp.

Vừa rồi giờ trong phòng, do Thiếu Kiệt nói lớn vì thế bên ngoài cũng nghe thấy, càng thêm bức xúc tại sao trường mình lại có một giáo viên nhát gan như là Từ Phong. Cả bọn càng thêm ủng hộ Thiếu Kiệt.

Thấy bên ngoài một đám học sinh đang vây chặt lấy phòng giáo Viên Từ Phong cũng xám mặt nói.

- Em dám làm loạn đem học sinh tập trung tại đây. Thầy Tần Tiến tôi đề nghị đuổi ngay học sinh này để tránh sau này chuyện lớn phát sinh.

Lúc này Tần Tiến mặt cũng âm trầm không nói các giáo viên cũng hơi nhón nháo lên. Lúc này Thiếu Kiệt vẫn ung dung nói tiếp.

- Xin hỏi các thầy giáo cô giáo ở đây là học sinh toàn bộ của trường ta có mặt hôm em đánh nhau với ba người kia và bọn họ cũng có phần để em

hỏi một chút các thầy cô sẽ hiểu.

Lúc này các giáo viên cũng giật mình nghĩ thầm nhiều người như vậy đánh nhau sao có khả năng. Nếu đuổi hết thì không ổn mà nếu đuổi một mình Thiếu Kiệt thì không công bằng.

Giọng của Thiếu Kiệt hướng về toàn bộ học sinh có mặt ở đây nói.

- Hôm đó các bạn đánh nhau với ba người hắc bang kia nếu được trở lại thời điểm đó các bạn lựa chọn bỏ đi không quan tâm hay là cũng lại tiếp tục lao vào đánh.

Toàn bộ học sinh đều hô vang cùng một lúc không theo tập dợt nhưng rất đồng đều.

- Đánh ...!

Thiếu Kiệt mỉm cười tiếp tục hướng học sinh ở đây hỏi.

- Nếu các bạn biết đánh nhau ngoài trường học sẽ bị đuổi học mà vẫn đánh sao? vì sao thế?

Im lặng một lúc thì Lý Bân nhảy ra nói.

- Nếu đánh nhau ngoài trường bị đuổi học thế thì thấy bạn học bị người ngoài ức hiếp mà không lao vào giúp thì tốt nhất nên làm kẻ nhu nhược rùa rụt cổ đi.

Nghe Lý Bân nói thế xong Lâm Vũ cũng nói tiếp theo.

- Ủa sao ngoài trường cũng bị đuổi học à. bên ngoài trường thì trường học làm gì có quyền quản lý?

Mọi học sinh nghe Lý Bân và Lâm vũ nói cũng có lý thì liền nói.

- Đúng rồi ngoài trường sao bị đuổi học, cái ý kiến này của thằng điên nào thế tao đi học về nhà rồi đánh nhau ở nhà cũng bị đuổi học thì nghĩ quách cho rồi.

Lúc này Từ Phong mới chợt nhận ra sự việc này không nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa chỉ biết im lặng nếu còn muốn đuổi Thiếu Kiệt sẽ dẫn đến một làn sóng phản nộ của học sinh đối với hắn là chuyện không thể tránh khỏi.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nói tiếp.

- Các bạn học sinh trường Thiên Hoa chúng ta có thật sự là một khối đoàn kết không hay là một nắm cát rời để mặc người ngoài khi dễ.

Tất cả học sinh cùng có mặt ở tại đây đều nói.

- Đoàn Kết!

Thiếu Kiệt mỉm cười lại kích động tiếp

- Chúng biết đoàn kết nhưng các bạn phải biết trong chúng ta đều là người của học sinh trường Thiên Hoa mỗi học sinh là niềm tự hào của Thiên Hoa chúng ta phải phát huy sự đoàn kết này với tất cả mọi người, mọi học sinh của Trường khác cũng như người ngoài xã hội rằng Thiên Hoa là một khối đoàn kết nhất trí một lòng không để cho ai ức hiếp được và cũng cho mọi người thấy được ở Thiên Hoa là một môi trường học tập thật tốt các bạn có làm được không?

- Được...!

Toàn bộ học sinh ở trước phòng giáo viên hô thật to và rõ làm huyên náo cả một góc trời và những người giáo viên còn trẻ tuổi đang thực tập làm giáo viên cũng khẽ nắm chặt tay như làm ra một quyết tâm nào đó.

Quay lại tất cả giáo viên Thiệu Kiệt nói

- Thưa các thầy cô đã thấy nếu em đánh nhau ngoài trường lại là tự vệ, vậy em có lỗi gì lại phải buộc thôi học, nếu em có làm ảnh hưởng tới trường mà còn đang tuyên dương cho người ta biết trường chúng ta đoàn kết thế nào, ở trường lớp chúng em đoàn kết giúp đỡ cùng nhau khi gặp khó khăn với người ngoài xã hội sau này tốt nghiệp trường ta học sinh mỗi người đi theo một con đường khác nhau nhưng họ vẫn kết nối với nhau, giúp đỡ nhau trên những con đường sau này đó có lẽ sẽ là một sự thành công gắn kết được tất cả các học sinh. Khi còn ngồi ghế nhà trường cũng là sự dựng tình đoàn kết đối với trường ta trong việc đào tạo ra những hạt giống tương lai sau này. Em hi vọng các thầy cô sẽ suy xét về việc kỷ luật thôi học của em.

Lúc này Tân Tiến sau khi nghe Thiệu Kiệt nói hết cũng im lặng một lúc rồi mới hướng các giáo viên và học sinh đang có mặt ở đây một lần rồi nói.

- Tôi đồng ý cho em tiếp tục ở trường học tập hủy bỏ việc kỷ luật thôi học của em với điều kiện sau này phải học hành chăm chỉ và nên hạn chế những chuyện như thế này tiếp diễn. Bây giờ tất cả học sinh giải tán các giáo viên trở về lớp làm công tác tư tưởng học sinh lớp mình.

Tất cả học sinh tập trung sau khi nghe Tân Tiến nói thế hoan hô rầm trời sau đó lục tục rời đi Thiệu Kiệt cũng xin phép trở về lớp. Sự kiện oanh động cả trường nhân vật chính lại là Thiệu Kiệt khi biện luận làm hủy bỏ hình thức kỷ luật thôi học của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: Chi Điểm Tước Phàm .

Thiếu Kiệt và mọi người sau khi rời khỏi phòng giáo viên một thân ảnh đứng đó nhìn theo hướng hấn tay cầm một tờ giấy quyết định Thôi Học bị vò nát nhăn nhúm người đó không ai xa lạ đó là Từ Phong hấn tức giận thật sự vì chưa có học sinh nào dám chống đối lại hấn mà còn ở trong trường nhưng nay Thiếu Kiệt lại làm được điều đó như đánh thẳng lên mặt hấn một cái tát rất đau.

Trong khi đó thiếu kiệt được mọi người giúp đỡ nên hấn cũng hào phóng nói mọi người ta học tụ tập một chỗ ăn uống thỏa thích. Bản thân hấn cũng biết không phải chơi sang gì toàn là đồ ăn vặt thường cũng không bao nhiêu tiền mà cho dù có bỏ ra đối với hấn giờ đây là điều đương nhiên, mọi người ở đây đi theo hấn nên lỡ may sự việc không thành cả bọn chết chung, thì hấn cũng cảm thấy có chút nào cần phải tỏ ra chút gì đó cho anh em đã giúp đỡ hấn.

Chiều hôm đó tan học tất cả mọi người đều tập trung lại hết một quán nước đối diện trường đến nỗi chủ quán cũng mừng rỡ lo tập trung sắp xếp người đưa ghế chuyển bàn để mọi người đều được ngồi ở đây dự tiệc theo kiểu có gì chơi nấy không đặt trước trên bàn nào bánh tráng trộn, xoài cóc ổi, cá viên chiên mọi thứ ăn vặt ở đây đều đem ra hết chưa kể đến những loại thức uống phổ thông trà chanh, café, nước ngọt bày la liệt trên những cái bàn ghép tạm bợ mọi người đều cười đùa vui vẻ diễn tả lại những lời nói của Thiếu Kiệt hướng Từ Phong mà châm biếm.

Mọi người đang nhộn nhịp vui đùa, thì trong túi quần Thiếu Kiệt lại vang lên tiếng chuông điện thoại. Nhìn dây số lạ gọi đến hấn cũng thắc mắc là ai nên chấp nhận cuộc gọi đến bên kia vang lên giọng nói.

- Thiếu Kiệt à cô Vân Anh đây lát chừng ba mươi phút nữa người bên cô sẽ xuống vẽ bản vẽ nhà đất cho con. con đang ở đâu thế về nhà giúp cô khoảng nửa tiếng nữa họ tới đó.

Sau khi chia tay mấy người trong quán, Thiếu Kiệt quay về nhà đợi người bên Vân Anh tới. Lúc này trời cũng không còn sớm, việc đi vẽ bản vẽ này là do bên Vân Anh thao tác nên họ mới làm ngoài giờ. mà những việc như thế này thì ai cũng biết làm ngoài giờ thì tiền làm ngoài giờ là phải có, mà số tiền này thì bên Vân Anh đã lo cho họ rồi, nên Thiếu Kiệt chỉ cần có mặt tại nhà để họ vẽ bản sơ đồ là được. Do gần đây việc Thiếu Kiệt kinh doanh máy vi tính cũng có nhiều người ra vào trong nhà nên cũng không làm mọi người trong xóm chú ý lắm.

Sau khi những người làm bản vẽ làm xong mọi việc đo đạc của mình Thiếu Kiệt cũng không quên bỏ một ít tiền vào một bao thư gửi cho một người trong đó nói là tiền uống nước. đương nhiên họ cũng không từ chối mà còn nói bản vẽ sẽ xong trong thời gian sớm nhất cho Thiếu Kiệt.

Khi mọi thứ đã xong căn nhà lúc này chỉ còn lại Thiếu Kiệt đang dọn dẹp thì có một người gọi cửa nhà hắn. Nghĩ là khách hàng đến muộn hắn cũng bước ra thì đứng đó không ai là xa lạ, Tước Phạm đi cùng vài người anh em đến nhà Thiếu Kiệt thấy thế Thiếu Kiệt cũng nói.

- Cha Chà hôm nay rỗng tới nhà tôm. Anh Tước ghé qua nhà có việc gì sao? Vào nhà đi đứng ngoài làm gì.

Thấy Thiếu Kiệt niềm nở đón tiếp mình, Tước Phạm cũng xoa tay nói

- Thôi Thôi đi ông ơi khách sáo làm gì, Hôm nay anh tìm đến nhà em chủ yếu là hai việc. Thứ Nhất chuyện mà em nói hôm nay Lão Đại đã liên hệ được bên đại lý vé số kia họ chấp nhận chuyện mua bán vé số trúng giải rồi còn việc còn lại thì lão đại bảo anh qua nói em chỉ dẫn thao tác tiếp theo.

Nhìn quanh một lượt trong nhà xếp những bộ máy vi tính rồi các Linh Kiện Tước Phàm qua các nguồn tin của anh em cũng biết hiện tại nhà Thiếu Kiệt vẫn là mới bắt đầu kinh doanh tuy ngoài mặt không phải hẳn đứng tên công ty nhưng mà hẳn lại là ông chủ chính thức của cửa hàng này.

Lúc này bản thân Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ mình góp ý cho Cao Thịnh có thêm cách để tẩy trắng cho Xuân Nghĩa Bang, không ngờ hẳn lại thao tác nhanh đến vậy chắc hẳn Cao Thịnh cũng lo ngại việc cứ bị các ánh mắt của chính quyền giám sát rồi, Thiếu Kiệt mới từ từ nói với Tước Phàm.

- Kế Hoạch thì không có gì phát triển, chỉ là bây giờ sau khi nhận được tiền bản Thân anh Cao phải làm giấy phép kinh doanh mở một công ty dịch vụ bảo vệ còn nhân viên thì là thành viên trong bang hội nói tóm ra là đưa cho mỗi người một bộ hồ sơ xin việc bắt điền thông tin vào. Đem lên Ủy ban mà lấy mộc đỏ. Việc này bọn làm giấy tờ có thể làm được hết ngoài Ủy ban có rất nhiều người làm được nếu anh em bên anh sợ tiếp xúc với chính quyền thì làm như thế là tốt nhất.

Uống một hớp nước để cho Tước Phàm có thể ghi nhớ lại những thông tin đó lúc này Thiếu Kiệt hẳn mới hỏi.

- Hiện tại các anh thu phí an ninh như thế nào ngày theo tuần hay tháng?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi Tước Phàm cũng thở dài lắc đầu, đối với hẳn cái chuyện mà mỗi lần gọi người đi thu tiền là hẳn sợ nhất, hết chạy đầu này đến đầu kia cứ như thế mà dòng dòng mãi làm hẳn cũng chẳng phát triển gì nên nói luôn.

- Hiện Tại thì có chỗ thu theo ngày, cũng có nơi theo tuần những chỗ kinh doanh lớn thì lại thu theo tháng nói chung mức giá lộn xộn lắm.

Nghe Thấy Tình trạng này hơi phức tạp một chút Thiếu Kiệt cũng biết được những ông chủ nhà hàng mình đóng tiền an ninh vẫn là theo tháng, mỗi tháng một lần còn những chỗ khác hẳn không biết ai ngờ đâu nó lại rối như thế này. Nhíu mày một chút Thiếu Kiệt nói.

- Việc Trước mắt nên lên danh sách các nơi chỗ nào thu tiền ra sao như thế nào phải được làm rõ. Đối với những người kinh doanh đóng tiền an ninh theo tháng thì không cần thay đổi chỉ cần làm cho họ cái hợp đồng thuê bảo vệ mục tiêu, điền hình ở đây sẽ sắp xếp anh em trong vai trò bảo vệ nhà hàng đối với những người này chúng ta chỉ lấy mức trần phổ thông như các nhà hàng bình dân còn đối với các nhà hàng trung bình thì các anh lấy phí nên suy xét nếu họ đóng theo ngày hoặc tuần thì chuyển thành đóng theo tháng tiền đó được chuyển khoản một lần vào đầu tháng còn trên hợp đồng vẫn để thấp hơn giá trị đang thu bây giờ 10 phần trăm thấy số tiền ít hơn đóng tiền hàng ngày hoặc tuần họ sẽ tự chuyển qua đóng hàng tháng, đối với những khoản đó chuyển lại thành lương trả nhân viên đưa cho anh bên dưới tại từ nhà hàng họ đang làm bảo vệ. Còn đối với những người bán hàng rong hay tạp hóa nhỏ lẽ anh có thể nói với Anh Cao là không nên thu của họ nhưng họ phải bảo đảm an ninh khu vực mà họ đang bán cũng như không để xảy ra lộn xộn.

Nghe thấy không thu tiền của những người bán hàng rong và tạp hóa nhỏ lẽ kia Tước Phạm cũng gật đầu, vì thu của họ cũng không bổ sung đủ số ra sao nhưng đa số họ đều là người đóng hàng ngày giờ lại bỏ điều đó cũng khiến Tước Phạm thắc mắt mà hỏi

- Thế nhưng không thu của họ thì bên bọn anh làm sao đủ tiền đập vào phát lương cho anh em trong bang theo quy mô lớn.

Trước mắt anh cứ làm theo như vậy còn việc còn lại tại sao không thu tiền của họ sau này em sẽ nói sau giờ thì anh có thể theo cách của em mà báo cáo lại với Anh Cao.

Chuyện đó em sẽ sắp xếp cho bên anh kiếm được ở một nguồn thu nhập khác.

Tước Phàm tuy là còn thắc mắc nhiều điều nhưng mà hẳn biết Thiếu Kiệt sẽ không nói ra khi hẳn chưa thấy được tình hình cần thiết nên Tước Phàm cũng hướng Thiếu Kiệt rời đi trước khi đi cũng không ngại lấy số điện thoại của Thiếu Kiệt để có gì gọi đt đến cho dễ chứ không như hôm nay hẳn phải tìm tới tận nhà Thiếu Kiệt

Thấy Tước Phàm rời đi Thiếu Kiệt lại trở về như mọi ngày hẳn vẫn phải làm một công việc mà học sinh khi về nhà thường làm đó là học bài và làm bài tập về nhà, cái gọi là học tập thường đem đến nhiều kết quả có người học cho hiểu có người học để đối phó với các môn học thường ngày bởi thế tại quốc gia có rất nhiều học sinh khi còn ngồi ghế nhà trường lại không thuộc trong những top đầu của lớp nhưng khi họ có cơ hội được ra nước ngoài du học thì những sự sáng tạo và tư duy của họ lại được người nước ngoài khai thác triệt để. Ở đây tuy là những kiến thức Thiếu Kiệt đã trải qua nhưng hẳn chỉ hiểu theo khía cạnh của một tư duy nhiều hơn là những câu từ trong bài học.

Một ngày trôi qua với Thiếu Kiệt là sự thay đổi hôm nay lần đầu tiên hẳn biết được khi muốn làm một việc gì đó trước hết phải suy xét thật kỹ lưỡng chuẩn bị cho mình những bước an toàn và chính xác nhất một cách có thể, không như hôm nay phải nhờ năng lượng của số đông học sinh ủng hộ mình để đấu lại Từ Phong.

Hẳn biết sẽ phải đối đầu với Từ Phong ở một ngày không xa nhưng điều hẳn không ngờ là sớm như vậy hôm nay đã làm cho Từ Phong mất mặt trước toàn bộ giáo viên việc này như bát nước hắt đi không thể nào hốt lại được. Dù sớm hay muộn hẳn phải đẩy nhanh tiến độ trước khi những điều khác tuy dạo gần đây sau khi hẳn đi học hẳn trở thành một học sinh có cố

gắng trong mắt các thầy cô giáo nhưng điều đó là chưa đủ hẳn cần có một bước đưa mình lên cao hơn nữa để chủ động trước Từ Phong đáp trả hẳn.

Song song đó Tước Phàm đến nhà để xin ý kiến của hẳn không làm hẳn lo lắng mấy, hẳn đang dựa vào những gì ở kiếp trước mà đưa kế hoạch góp ý theo lộ trình phát triển cho Cao Thịnh. Không có hẳn góp ý, thì cũng sẽ có người khác đưa góp ý này cho Cao Thịnh vì thời điểm hẳn làm quản lý ở các nhà hàng Cao Thịnh là mở công ty bảo vệ và làm đúng như những gì hẳn vừa mới nói cho Tước Phàm. Lúc này nơi Thiếu Kiệt hẳn thấy an bình nhất là cái giường êm ái. Sau một ngày mệt mỏi nhiều chuyện xảy ra

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Có Người Nhắm Vào

Những ngày tiếp theo của Thiếu Kiệt trải qua một cách dễ chịu từ việc học ở trường đến những sắp xếp tại cửa hàng Nhã Kỳ và Chu Tường cũng đã dần thích nghi với công việc của họ cuộc sống những ngày yên bình của Thiếu Kiệt từ khi được sống lại cho đến nay hẳn đều phải toan tính suy nghĩ những việc sẽ xảy ra nên mọi việc hẳn luôn cố hết sức để thay đổi nó giờ đây khi thư thái không phải bận rộn bởi những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống hẳn càng thích cái cảm giác tự do tự tại này.

Tưởng chừng như đơn giản là thế nhưng sự yên bình đó không lúc nào là được trọn vẹn. Hôm nay khi đang ở nhà hẳn đang cùng hai người Chu Tường cũng Nhã Kỳ đang cười đùa trong công việc thì xông vào nhà khoảng 3 người hai người trong đó vẫn đang mặc đồng phục của cảnh sát nói.

- Ai là chủ ở đây? chúng tôi cần gặp ông chủ để niêm phong tài sản cùng tịch thu tang vật.

Thấy người cảnh sát viên kia nói thế Nhã Kỳ cũng hơi sợ chỉ có Thiếu Kiệt hẳn bình tĩnh đáp.

- Tôi là chủ ở đây việc các anh nói niêm phong tịch thu tài sản phải cho tôi một lý do hợp lý không thì các anh đừng trách tôi thưa các anh.

Nghe thấy Thiếu Kiệt nói như thế Người cảnh sát viên cũng chau mày hậm hực nói

- Kinh doanh internet không giấy phép mà bảo không có việc gì. đây là thách thức trắng trợn tới người thi hành công vụ.

Nghe được Người cảnh sát viên nói thế Thiếu Kiệt mỉm cười hướng thẳng toàn bộ ba người nói.

- Đồ đạc ở đây nếu tất cả các anh tịch thu tôi thừa các anh tự tiện xông vào nhà dân không có lệnh khám xét thêm vào đó lạm dụng chức vụ làm ảnh hưởng quyền lợi kinh doanh hợp pháp của người dân.

Hai Người đang gom ôm mấy bộ máy tính nghe được Thiếu Kiệt nói như vậy cũng xanh mặt nhìn về người cảnh sát mang dáng vẻ đội trưởng kia.

Còn người cảnh sát cũng không ngờ Thiếu Kiệt hiểu rõ luật lệ như vậy nói.

- Anh đây là đang chống đối người thi hành công vụ.

Nghe tên cảnh sát chụp mũ mình Thiếu Kiệt cũng không ngại đấu lý.

- Buồn cười không có lệnh khám xét đi không kèm với công an khu vực, không nêu ra được lý do phạm luật đem các mớ bòng bong nói chung chung, không chứng minh mình là cảnh sát kinh tế. Tôi không cần nói nhiều các anh cứ đứng đó đợi đúng sai gì thì đợi người tôi gọi đến rồi tính sau.

Vì Hoàng Lâm Nhu làm tổ trưởng khu phố, nên trong nhà hắn luôn có một danh sách số điện thoại của cảnh sát khu phố kiêm luôn cả những số điện thoại của các cảnh sát bên phường.

Vì khi nhỏ hắn còn học tiểu học việc đi học một mình và về thường xuyên phải qua đường lớn mà hắn thì không ngại vào đồn cảnh sát nhờ những người đó dắt qua đường nên hắn cũng không ngại gì ở đồn cảnh sát hắn đang sống có ai làm chức vụ gì và người nào nghỉ hưu người nào còn làm việc và thăng chức ra sao hắn đều biết.

Bấm số điện thoại trên danh sách hẳn gọi luôn đội bên kia có tin hiệu bắt máy hẳn nói.

- Alo chú Quân à cháu Thiếu Kiệt hay ngoài Ủy ban đây! Chú qua nhà cháu giúp à bên này có người tự nhận là công an kinh tế lại không đi cùng với chú Tần cảnh sát khu vực lại muốn tịch thu hàng hóa và nói cháu không có giấy phép kinh doanh lại không có giấy khám xét trong khi đó mẹ cháu không ở nhà, chú qua nhanh giúp cháu.

Bên kia điện thoại khi nghe Thiếu Kiệt báo tên là cũng đã biết người gọi cho mình là ai sau khi nghe xong thì liền nói với Thiếu Kiệt.

- Cháu giữ nguyên hiện trường đợi đó chú qua liền.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới hướng ba người cảnh sát kia nói. Các anh cứ đợi một chút nếu đúng tôi chấp nhận cho các anh làm việc còn nếu mà các anh được người ta nhờ vả khó dễ tôi thì tốt nhất các anh nên xem lại người đó có đáng để các anh ra sức hay không.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế tên cảnh sát đội trưởng kia cũng xám mặt quát.

- Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì?? Các đồng chí làm việc hẳn chỉ hù dọa thôi.

Thiếu Kiệt lúc này vẫn cười nói.

- Theo bộ luật hình sự điều 40 ban hành năm 1999 Tịch thu tài sản được áp dụng đối với những người phạm tội nghiêm trọng, tội rất nghiêm trọng hoặc tội đặc biệt nghiêm trọng trong những trường hợp Bộ luật hình sự quy định. Trong phần các tội phạm, tịch thu tài sản có thể được quy định riêng như đối với các tội phạm xâm phạm an ninh quốc gia. Điều 92 Bộ luật hình sự hoặc được quy định là chế tài lựa chọn cùng với phạt tiền khi là hình phạt bổ sung như đối với một số tội xâm phạm sở hữu, trật tự quản lý kinh

tế, tội phạm về ma túy... Cách thức quy định tịch thu là tài sản cùng với sự phát triển trong chế tài lựa chọn tạo khả năng pháp lý cho việc giải quyết của tòa án phù hợp với từng trường hợp phạm tội cụ thể. Mà Việc Tịch Thu tài sản công dân phải được thông qua tòa án dân sự sau khi kết án người phạm tội. Vậy thử hỏi tôi chưa nhận được quyết định của tòa án để tham gia một buổi xét xử nào nếu có thì việc tịch thu tài sản ở đây có hợp pháp và đúng luật?

Nhã Kỳ cùng Chu Tường lúc này cũng biết ba người cảnh sát viên này có điều gì khuất tất nếu đúng theo như Thiếu Kiệt nói thì họ không làm gì sai nên ngăn cản không cho ba người đang tiến hành thao tác tịch thu đồ tại cửa hàng. Làm cho ba người kia cũng không biết nên tiếp tục hay làm gì tiếp theo tình trạng giằng co như thế cũng làm cho người đội trưởng kia thấy tình thế bất ổn muốn thoát ra thì Thiếu Kiệt không cho đi mà muốn ở thì nếu lát nữa thật sự như Thiếu Kiệt nó thì hẳn cũng gặp phải phiền phức lớn.

Lúc này vừa về đến bên ngoài đi theo xe tải đang mệt mỏi Trương Hạo lại thấy trong nhà Thiếu Kiệt có mấy người cảnh sát đang như muốn làm gì đó hẳn chạy ngay vào nhà nói.

- Chuyện gì? Mấy Người làm gì ở đây?

Thấy Trương Hạo về Thiếu Kiệt cũng không lo lắng cho lô hàng đang ở bên ngoài lắm vì trước lúc Trương Hạo đi hẳn đã dặn Trương Hạo nói Hoách Nam làm cái giấy mua bán hàng hóa, hẳn còn sợ Trương Hạo quên nên cũng đã gọi cho Hoách Nam. Hoách Nam còn nói sẽ làm luôn giấy ở lô hàng đầu tiên cho Thiếu Kiệt vì nghe hẳn nói đã làm giấy phép kinh doanh với lại định mở rộng thành công ty thì cũng sẽ nhập hàng thường xuyên hơn nên những chuyện như hóa đơn Hoách Nam cũng vui vẻ chấp nhận. Với tình hình hiện tại Thiếu Kiệt chỉ hướng Trương Hạo nói.

- Người ta được ai nhờ cậy đến làm khó dễ tiệm nhỏ của chúng ta nói không có giấy phép kinh doanh internet trong khi đó chúng ta lại có giấy phép kinh doanh lĩnh vực điện tử tin học mới chết chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo mới bật cười nói

- Cái gì mấy tên này óc bã đậu sao mà lại làm cái chuyện phi lý, móa tiệm internet, ha ha tao mắc cười quá nhin không được Kiệt ơi. Mẹ nó thằng nào kiếm cái lý do chuối thật. tiệm internet có hơn 20 mét vuông để được bao nhiêu máy. Ta mắc cười quá nhin không được nữa rồi hahaha...

Nghe Thiếu Kiệt nói mình có Giấy Phép kinh doanh lĩnh vực điện tử tin học càng làm ba người mang sắc phục cảnh sát, mặt tái đi chưa kể Trương Hạo lại làm cho tên đội Trưởng mất mặt vì cái lý do mà không có giấy phép kinh doanh internet là của hắn đưa ra.

- Các Người ở đây có giấy phép hay là không giấy phép đợi chúng ta điều tra sẽ rõ còn những tang vật này tịch thu.

Lúc này bên ngoài đi vào hai người mặc sắc phục thêm vào đó làm thêm vài người dân phòng tổ dân phố chỗ Thiếu Kiệt đang sống. Nhìn từ xa hai người đi đầu bắt giác khóe môi Thiếu Kiệt hướng những người đến sau nói.

- Chú Quân ba người này bị cháu giữ lại cũng không xuất trình được giấy tờ khám xét lại còn muốn tịch thu tài sản chú xem giúp cháu họ cái phải là công an kinh tế không.

Người được Thiếu Kiệt gọi là chú Quân là trưởng công an phường mà Thiếu Kiệt đang sống Tên đầy đủ là Trần Quân nên cũng biết được những người trước mặt là ai khẽ nhăn mặt nói.

- Anh Hàn anh chuyển sang làm kinh tế bao giờ từ cảnh sát khu vực bên phường An Huy qua tới bên khu vực chúng tôi lại lên chức thành cảnh sát

kinh tế, anh lên chức cũng nhanh ghê chứ, Tôi còn chưa nhận được quyết định chuyên công tác của các anh mà các anh đã đến làm việc thao tác nhanh thật còn các anh nữa dân phòng bên phường An Huy sao lại mặc sắc phục các anh biết như vậy là phạm tội không.

Nghe Trần Quân nói thế mọi người ở đây mới vỡ lẽ là thì ra cảnh sát khu vực khác mà nói là cảnh sát kinh tên lại có dân phòng giả danh cảnh sát nữa. Lúc này Thiếu Kiệt mới nói với Trương Hạo.

- Trương Hạo lấy giấy phép kinh doanh với giấy nhập hàng ra, cho chú quân xem coi có phải bên mình vi phạm pháp luật không.

Trương Hạo lúc này mới lôi ra giấy Phép Kinh Doanh cùng giấy nhập hàng mới đem về đưa cho Trần Quân xem sau khi xem qua sơ lượt Trần Quân biết là Thiếu Kiệt Kinh doanh hợp pháp nên nói với mấy người Thiếu Kiệt. Và người được Trần Quân gọi là Anh Hàn kia

- Hiện tại chú cùng với mấy người này sẽ về Phường làm rõ sự việc có gì chú gọi cháu lên. Còn Anh Hàn anh muốn xuống khu vực phải làm đúng trình tự giờ tôi với anh về đồn cảnh sát phường làm việc nếu đúng chúng ta sẽ quay lại đây. Dù sao gia đình Thiếu Kiệt đã ở đây hơn cả tôi công tác nên sẽ không đi đâu mà sợ.

Thật chất Thiếu Kiệt chỉ muốn đuổi những người này để họ biết khó mà lui dù sao hấn cũng không muốn làm lớn chuyện lên cũng ảnh hưởng đến việc kinh doanh nghe Trần quân nói thế hấn cũng biết Trong nhóm này có một cảnh sát là thật mà dù gì cũng là đồng nghiệp với nhau nên Trần Quân nói như vậy để xuống thang cho người tên Hàn kia chứ không thì xấu mặt hình tượng cảnh sát trong mắt dân chúng là không nên huống chi mẹ Thiếu Kiệt lại có công tác ở Phường và Khu phố. Nếu làm lớn ra thì cũng được nhưng ngại cho Trần Quân vì biết đâu mai một lại công tác gặp nhau khó làm việc, nên Thiếu Kiệt chỉ nói.

- Vâng nếu chú cần cháu hợp tác gì thì cứ liên hệ với cháu, cháu sẽ lên trình diện.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Trần Quân cũng chỉ cười nói.

- Thằng nhóc giỏi lắm mới đó đã biết tự kinh doanh rồi đó, còn nhớ ngày nào còn bắt chú mày dẫn qua đường mỗi khi đi học về, còn giờ thì lớn tướng rồi hen. Chuyện này có gì chú sẽ gọi điện cho cháu nói sau, hiện tại phải còn đưa người về bên đồn cảnh sát của phường. Thôi chú đi đây có kết quả chú sẽ gọi điện.

Thiếu Kiệt cũng tiễn mấy người Trần Quân và ba người kia đi. Lúc này Trương Hạo mới đến bên Thiếu Kiệt nói chỉ để hấn và Thiếu Kiệt nghe.

- Móa may tao về đúng lúc không thì lộ cha nó hết rồi.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nhú mày đáp lại với Trương Hạo

- chuyện này có kẻ nhắm vào nhưng chưa biết hấn là ai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Ai Cũng Có Bí Mật Riêng

Biết Thiếu Kiệt nhiều nhất trong ba người đang có mặt ở đây, thì Trương Hạo hiểu Thiếu Kiệt nhất khi thấy hắn không làm lớn chuyện này thì cũng biết hắn có sự chuẩn bị gì đó. Vì trước giờ hắn biết Thiếu Kiệt chưa bao giờ chịu thiệt thòi mà không đáp trả.

Cái nào cũng có nguyên nhân của nó không lý gì những người này lại làm khó dễ Thiếu Kiệt hắn biết chuyện này đưa bên Trần Quân thì thế nào cũng có câu trả lời. Nếu nói hắn muốn biết kết quả ra sao thì cái Thiếu Kiệt hắn cần là tên đứng sau lưng chuyện này.

tạm gác mọi chuyện vừa rồi qua một bên hắn cùng mọi người xuống hàng mới được Trương Hạo đem về. thêm vào đó có Chu Tương và Nhã Kỳ hỗ trợ nên công việc cũng nhanh hơn khi chỉ có hai người như lúc đầu. Nhã Kỳ và Chu Tương cũng bắt đầu sắp xếp các mặt hàng và phân theo loại còn Thiếu Kiệt thì chuẩn bị đi tới giờ đi học nên cũng bảo Trương Hạo nghỉ ngơi rồi mai hãy thống kê các thứ mới được đem về nhưng Trương Hạo hắn nào chịu đi nghĩ dễ như vậy hắn vẫn lấy sổ sách kiểm kê các thứ thấy thế Thiếu Kiệt cũng không nói gì thay đồ đến trường.

Trong lớp học bình thường như mọi ngày. Mọi kiến thức Thiếu Kiệt đã nắm vững hết của chương trình học việc của hắn bây giờ là làm sao để phát huy những gì đã ôn tập đang thu dọn lại tập sách ra về Thiếu Kiệt dừng lại vì có một người đứng cạnh mình khuôn mặt thẹn thùng cúi đầu giọng nói vừa đủ hai người nghe.

- Thiếu Kiệt sắp tới trường mình tổ chức chương trình văn nghệ mừng ngày khai giảng bạn có thể tham gia cùng mình được không.

Thấy Ngọc Nhi lại đến lớp mình mới tham gia văn nghệ hẳn cũng có chút khó xử, Thiếu Kiệt biết bản thân hẳn tuy có thể ca hát được nhưng cũng chẳng có hay ho gì ở cái mảng văn nghệ này là mấy mà cũng thật tình không muốn Ngọc Nhi xấu hổ. Thiếu Kiệt đáp lại Ngọc Nhi.

- Bạn tìm nhầm người rồi! Mình thật sự muốn giúp bạn trong chuyện này nhưng mà mình hát cũng không hay và cũng không có năng khiếu trong mấy cái văn nghệ này lắm.

Nhận Được sự từ chối của Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi cũng im lặng một hồi rồi nói

- Nếu vậy thì đành chịu vậy chắc mình không thi nữa dù sao cũng không ai làm người thi chung với mình nên mình mới hỏi bạn xem nếu bạn thi cùng mình cũng đỡ sợ hơn là đi thi một mình.

Thiếu Kiệt thở dài nhìn Ngọc Nhi rồi nói.

- Thôi được mình sẽ thi cùng bạn nhưng với điều kiện mình chỉ hát song ca không làm diễn viên múa minh họa đâu đấy!

Ngọc Nhi cũng tưởng điều kiện như thế nào khó khăn thì chắc cô sẽ từ bỏ, nhưng sau khi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cô cũng mỉm cười gật đầu nói.

- Vậy là bạn đồng ý rồi nhé! Mình đi đăng ký luôn đi!

Nói rồi Ngọc Nhi kéo tay Thiếu Kiệt đi đăng ký thi sợ hẳn đôi ý trước những cặp mắt còn sót lại của mấy đứa trong lớp chưa kịp ra về khi thấy Ngọc Nhi đến tìm Thiếu Kiệt thì ở lại hóng hót.

Thiếu Kiệt cũng thật sự bị giật mình vì đối với hẳn ở kiếp sống trước đây Ngọc Nhi là một người ít nói và cũng chẳng chủ động như hiện nay.

Tuy hẳn biết cô vẫn tự mình đi thi văn nghệ ở trường và còn được ngày khai giảng trường hát chào mừng năm học mới cùng bởi vì thế, người con gái đứng trên bục sân khấu của trường với giọng ca ngọt ngào làm hẳn khắc cốt ghi tâm.

Hình ảnh Ngọc Nhi lôi kéo Thiếu Kiệt đi qua ánh mắt của mọi người đến phòng đoàn thể của trường để đăng ký thi văn nghệ trong thoáng chốc lọt vào biết bao ánh mắt của những học sinh còn đang ở lại trường chơi đùa. Đến ngay trước cửa phòng đoàn thể trường lúc này đang đợi giáo viên đăng ký thông tin dự thi Ngọc Nhi lại bất giác hỏi Thiếu Kiệt.

- Mình đăng ký thi hát bài nào bây giờ!

Thiếu Kiệt hẳn đang nhớ cái cảm giác khi còn nhìn thấy Ngọc Nhi ở lúc trên sân khấu trường cũng giật mình nhìn Ngọc Nhi nói.

- Bạn đăng ký thi mà lại hỏi mình?

Cười với hẳn một cái thật nhẹ trên môi Ngọc Nhi nói

- Mình định thi hát nhưng mà không biết lựa bài nào để song ca với bạn được. Sợ bạn không chịu lại để mình đi thi một mình.

Cười Cười Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi một hồi xong cười đáp.

- Bạn đăng ký bài hát Gọi tên tôi nhé bạn thân hỡi của Bích Hữu đi bài đó mình có thể hát được.

Bởi vì bài hát này mà hình ảnh Ngọc Nhi đi vào trong tâm trí của Thiếu Kiệt nên hẳn biết cô cũng thích bài hát này dù sao bài hát này cũng không nói về yêu đương gì cũng phù hợp với việc làm văn nghệ ở trường nên hẳn nói ra chắc chắn cô sẽ đồng ý. Nghe được Thiếu Kiệt chọn bài lại là đúng mà bài hát mình thích Ngọc Nhi cũng vui vẻ nói

- Mình cũng định thi bài hát này vậy nhé. mà bạn biết hát bài nào nữa không?

Bất giác Thiếu Kiệt cũng trả lời.

- Đại Anh Hùng.

Bởi bài hát này hẳn khá thích vì khi bắt đầu những ngày chơi Game đầu tiên bài hát này đã ăn sâu trong tâm trí của Thiếu Kiệt khi bắt đầu học tiếng hoa hẳn còn hương giao viên dạy hẳn lời bài hát. vì thế hẳn có thể hát được bài hát này cả hai ngôn ngữ. Nhưng hẳn không định hát bài hát này nhưng lại bị Ngọc Nhi hỏi nên hẳn trả lời luôn theo bản năng.

Chưa Kịp định thần lại thì Ngọc Nhi đã nói với người ghi danh làm Thiếu Kiệt sững người lần này hẳn bị Ngọc Nhi đào hố một cách khá nặng.

- Cho em đăng ký thì hai bài một là gọi tên tôi nhé bạn thân hồi song ca Cao Ngọc Nhi và Hoàng Thiếu Kiệt, bài thứ 2 là Đại Anh Hùng đơn ca của Hoàng Thiếu Kiệt.

Nhìn Thiếu Kiệt ngơ ngác như bị sét đánh trúng Ngọc Nhi lúc này quay lại nhìn hẳn là lười trêu chọc.

- Bạn tự ý quyết định không được mình không thi nữa hủy bỏ không tính.

Thấy thế giáo viên ghi danh cũng biết Thiếu Kiệt bị Cao Ngọc Nhi đào hố, nên cũng cười cười bản thân giáo viên này cũng biết Thiếu Kiệt hẳn không bao giờ tham gia mấy cái hạng mục này của trường thấy thế cũng muốn biết Thiếu Kiệt thi hát sẽ ra sao nên nhìn hẳn nói.

- Đăng Ký rồi không được thay đổi nếu không trừ vào điểm thi đua lớp.

Trong lòng hắn thâm rửa tên giáo viên kia. Cái éo gì đăng ký này là tự nguyện không bắt buộc thế éo nào mà đăng ký rồi không tham gia lại bị trừ điểm thi đua lớp chuyện vô lý thế cũng nói ra được.

Lúc này Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt che miệng cười hướng hắn nói.

- Thôi lỡ đăng ký rồi Thiếu Kiệt cũng hát đi cho vui. Dù sao thì đậu hay rớt đâu có quan trọng chủ yếu là vui mà.

- Bạn như vậy tự quyết định mình không thích.

Ngọc Nhi cũng thấy Thiếu Kiệt khó chịu nên đành cúi đầu im lặng. Thấy ngọc nhi như thế hắn cũng không đành lòng chọt trong đầu hắn lóe ra một ý tưởng rất chi là thú vị nên hắn bỗng nhiên nói với Ngọc Nhi.

- Chuyện này cũng không có gì là lớn nhưng mà việc ai đó tự ý làm thì phải bồi thường thiệt hại tinh thần, nên người đó phải đi dạo một vòng và được mình đưa về nhà mới được.

Thiếu Kiệt nói thế làm cho khuôn mặt của Ngọc Nhi ửng hồng nhưng nhẹ gật đầu như đáp ứng.

Hai người đi trên con đường buổi chiều với những lá vàng bay trong gió của một đô thị nhộn nhịp Thiếu Kiệt vẫn dắt xe đi cạnh Ngọc Nhi hưởng thụ cái cảm giác thích thú mà hắn mới đạt được. Nhìn hắn lâu lâu lại cười mỉm trên khóe môi Ngọc Nhi nói.

- Bạn có chuyện gì vui à sao lúc nào cũng cười mỉm hết thế.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười đùa nói.

- Biết sao được bên cạnh mình là một cô gái dễ thương lại là hoa khôi lớp A9 đâu như mình một học sinh quậy phá học hành không nghiêm túc.

- Bạn cứ nói vậy mình chẳng thấy rằng mình là hoa khôi gì cả mình cũng như bao người nữ sinh trong trường thôi. Mà nói đúng ra bạn cũng đâu phải là học sinh không tốt đâu. Đạo này thành tích học tập của bạn khá hơn trước rất nhiều mà với lại bạn được các bạn nữ cùng khối ái mộ cũng không ít đâu.

Ngọc Nhi nói thế làm Thiếu Kiệt cũng vui trong lòng ai mà không có cái tính hư vinh trong người hẳn cũng vậy dù chỉ là một chút nhỏ nhưng vẫn có nên hẳn đáp.

- Bạn cứ nói thế mình không tốt như bạn nghĩ đâu đôi khi cũng muốn thật tự do như nhiều thứ cứ làm mình phải suy nghĩ nhiều khi muốn tiêu diêu tự tại nhưng lại chẳng an bình vì cuộc sống là như thế.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế lại nhìn trời xa xăm như có muôn vàn tâm sự trên người Ngọc Nhi càng hiểu thêm được dưới sự mạnh mẽ của một người chàng thiếu niên mười sáu tuổi cái cảm giác ăn chưa no lo chưa tới này lại là một người lo xa và có độ chín chắn so với cái tuổi thật của mình ai nói rằng mười sáu tuổi là cái tuổi hồn nhiên vô tư không lo không nghĩ còn đối với người con trai này đó lại là những suy tính của một người lớn tuổi hơn gấp nhiều lần nên Ngọc Nhi cũng cười nói.

- Bạn suy nghĩ cứ như một ông chú nào đó già chết được. Bạn bớt lo nghĩ đi cứ vô tư mà sống thì sẽ không phải lo nghĩ nhiều đâu Thiếu Kiệt à!

Hơn ai hết Thiếu Kiệt hẳn biết với tuổi của mình mà lo lắng nhiều thứ quá cũng không được nhưng hẳn lại không thể nào vui vẻ vô tư như bao người khác bởi hơn ai hết hẳn phải chống chọi với vận mệnh mình như thế nào. Cuộc sống nếu hẳn không được cơ duyên cái gọi là Trọng sinh như trong những tiểu thuyết trên mạng mà hẳn đọc được từ mấy trang web như truyệnv thì hẳn có thể nào được đi dạo cùng Ngọc Nhi cũng như số phận

cũng không ngày càng thay đổi cho đến thời điểm này, nên hắn nói với Ngọc Nhi.

- Ai cũng có cho mình một cái lo lắng, một cái nỗi đau thầm giữ trong lòng, một tâm tư không thể chia sẻ chỉ có thể giữ mãi trong lòng đó là điều riêng tư nhất mình cũng thế và Ngọc Nhi cũng vậy ai cũng phải có một bí mật riêng của chính mình.

Cả hai cùng im lặng chỉ bước đi cùng dưới ánh nắng chiều cho đến khi Ngọc Nhi về tới nhà còn hắn thì chào tạm biệt để rời đi, để lại trong tâm tư của Ngọc Nhi về câu nói cuối cùng của Thiếu Kiệt

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Quân Sư

Sau khi về đến nhà Thiếu Kiệt bắt tay vào những việc thường ngày và làm một số việc trên máy tính như khi hắn còn sống đó là bắt đầu tìm kiếm một số tư liệu hiện hành cần thiết thì nhận được điện thoại của Trần Quân nghe điện thoại thì phía bên kia vang lên tiếng của Trần Quân nói.

- Thiếu Kiệt à. Chú Trần Quân đây chẳng là việc hôm qua mấy người bên phường An Huy qua làm khó bên cháu, chủ yếu là có người nhờ mấy đồng chí bên đó. Thật cũng chẳng muốn nói vì việc này ra làm gì mất hình ảnh cảnh sát. Nhưng đây lại là việc nhà cá nhân cháu nên giúp mấy người bên cảnh sát các chú không nên tiết lộ ra ngoài nhé.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng đáp lại Trần Quân.

- Vâng chú cứ nói việc này cháu nhất định sẽ không tiết lộ ra ngoài nữa lời.

Thấy hắn khẳng định sẽ không nói ra ngoài thì Trần Quân lúc này mới nói.

- Chẳng qua là Hoàng Chí Hùng chú cháu quen biết gì đó với đồng chí Hàn bên phường An Huy dạo này thấy cháu kinh doanh vi tính nên muốn nhờ đồng chí Hàn làm khó dễ cháu, nhưng cháu lại hiểu luật bản thân chú thì cũng không muốn quan tâm làm gì gia đình cháu có kinh doanh được hay không cũng là có thêm một phần thu thuế cho địa phương với lại một phần giúp nhà cháu đi lên thì chú càng khuyến khích nhưng việc chú của cháu làm như vậy hết sức không được, nên báo cho cháu biết như thế. Cháu xem khuyên người nhà không nên làm ảnh hưởng tới hình tượng cảnh sát trong dân chúng là không hay. Nên cháu tự giải quyết nha còn việc đồng chí

Hàn thì chú đã làm việc và báo với phường An Huy về hành vi của đồng chí Hàn cháu yên tâm.

Thiếu Kiệt nghe được từ Trần Quân biết được người phía sau màn gây rối cho mình là ai thì cũng không bình luận gì thêm nhưng cũng nói sẽ cố gắng thu xếp trong phạm vi trong gia đình cho Trần Quân an tâm.

Cúp máy điện thoại, Thiếu Kiệt cũng biết kiểm chuyện với mình là ai và bây giờ phải lên cái kế hoạch đối phó. Theo như tất cả những gì hắn biết được Hoàng Chí Hùng là một chủ thầu xây dựng năm đó lúc hắn còn là giám sát công trình cho một chủ thầu nhỏ người này đã nhận thầu từ Hoàng Chí Hùng với mức thi công rất rẻ, công trình thì không đúng như yêu cầu bị cắt bớt sắt thép nguyên liệu thô khá nhiều nếu công trình cần sắt phi 20 thì hắn chỉ sử dụng sắt phi 18 sau này bởi một lần hắn nhìn thấy bản vẽ chính thức lúc đó tố cáo lên lại bị đuổi ra khỏi công trình quyết không thanh toán lương. Hắn tìm mọi chỗ để báo cáo hành vi của Chí Hùng thì bị những nơi đó khước từ vì không có bằng chứng cụ thể. Nếu thế hắn không ngại vận dụng Cao Thịnh điều tra về Hoàng Chí Hùng, dù sao Cao Thịnh vẫn nợ hắn một lời hứa nếu mà nhờ hắn điều tra vụ này chắc có lẽ không đến nỗi nào. Vì có những thứ cảnh sát không làm được thì những thành phần hắc bang như thế này luôn luôn thuận lợi.

Nghĩ tới đây hắn lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Cao Thịnh. Đợi một hồi chuông dài ở những năm đầu nay ít người nào sử dụng nhạc chờ đa số bên kia cuộc gọi chỉ để những tiếng chuông nhạt nhẽo không có gì là thú vị nhưng cũng có tín hiệu bắt máy vừa nghe lên Thiếu Kiệt đã nghe Cao Thịnh nói.

- Thiếu Kiệt ta cũng đang muốn tìm em đây vừa đúng em lại gọi. Đang ở đâu anh cho người qua đón anh cần gặp chú có chút việc.

Trong lòng tự rủa một hồi cái tên Cao Thịnh này mình chưa kịp nhờ cậy hẳn hẳn lại hướng mình trước dù sao cũng không tệ đời một lần trợ giúp vậy. Nghĩ như vậy như Thiếu Kiệt cũng nói.

- Thôi Cao lão đại đang ở đâu em đến là được dù sao em cũng có việc muốn nhờ Cao lão đại đây.

- Úi em cần gì trợ giúp à được rồi để Tước Phàm qua bên đó đón em dù sao nơi này cũng xa khu vực bên em nhiều.

Nói rồi Cao Thịnh cúp máy còn Thiếu Kiệt hẳn đi vào nhà tắm thay đổi y phục một ít dù sao hẳn cũng đi học về tới giờ cũng chưa có tắm qua như thế đi gặp người ta cũng không quá thích hợp.

Không lâu sau khi Tước Phàm đến đón Thiếu Kiệt đi qua những con đường đến một địa điểm nằm ngoài Quận Thiên Hoa của Thiếu Kiệt thì dưới bảng hiệu của quán karaoke là Mstar theo chân Tước Phàm hẳn cùng đi lên Lầu ba nơi đây không có phòng ốc như những quán karaoke bình thường mà có cả đại sảnh và một phòng riêng biệt. Vừa vào phòng Cao Thịnh đã bước đến chào đón Thiếu Kiệt nói.

- Lần này mời em qua đây cho chút việc cần thông báo với anh em dù sao thì có một vài người chưa biết mặt của em.

Mọi người trong phòng cũng khá bất ngờ khi thấy người Cao Thịnh đợi này giờ lại là một người thanh niên không lớn lắm.

Nhìn sơ lượt qua từng người đối với Thế Long, Ngọc Hồ và Vũ Minh ba người trong Tứ Tượng của Cao Thịnh thì Thiếu Kiệt biết còn một số người còn lại hẳn hầu như là chưa từng gặp mặt nên cũng không ấn tượng gì mấy Cao Thịnh hướng hẳn giới thiệu với từng người Thiếu Kiệt thấy vậy cũng

tự bắt tay và mặt lúc nào cũng treo một nụ cười. Khi được Cao Thịnh giới thiệu với mấy người kia.

Thấy Cao Thịnh nhiệt tình giới thiệu hẳn với từng người trong phòng mọi người cũng có thắc mắc nhưng cũng ra vẻ như quen đã lâu với Thiếu Kiệt. Sau đó Cao Thịnh nói mọi người rời đi chỉ để lại bốn người Thế Long, Ngọc Hồ, Vũ Minh và Tước Phàm. Thấy trong phòng chỉ còn lại bốn người Và Thiếu Kiệt lúc này Cao Thịnh mới nói.

- Có lẽ anh em dạo gần đây sẽ thấy lạ tại sao chúng ta lại hoạt động rầm rộ mà không lo sợ gì về vấn đề tài chính như những ngày trước thì để Tước Phàm nói cho mọi người biết đi.

Cả ba người cùng nghe Tước Phàm thuật lại những sắp xếp của Thiếu Kiệt từ việc tẩy trắng ra sao cũng như chuyện thu tiền an ninh làm hợp đồng như thế nào lúc này ba người cũng tấm tắc khen hay bởi cả ba người đều biết việc tẩy trắng thành công có nghĩa là hiện tại tiền bọn họ có thể sử dụng danh chính ngôn thuận không cần phải như lúc trước phải giấu diếm và điệu thấp.

Sau khi Nghe Tước Phàm kể xong hết Thế Long vỗ tay một cái thật to nói.

- Hay trước giờ anh em chúng ta toàn thấy người ta làm sao thì làm vậy đúng là có tri thức có khác. Nhanh gọn lẹ lại đỡ mất thời gian.

Hai người còn lại cũng gật gù ra vẻ đồng ý lúc này Cao Thịnh mới nói.

- Anh định để Thiếu Kiệt làm quân sư cho anh em mình mỗi khi có chuyện gì xin ý kiến thì anh em có thể xin ý kiến Thiếu Kiệt song song đó anh em chúng ta sẽ trích một phần hoa hồng cho Thiếu Kiệt.

Lúc này Ngọc Hồ mới nói

- em không ý kiến

Vũ Minh cũng chen thêm vào.

- Mọi người sao em vậy dù sao anh em chúng ta có cái nào có kiến thức. Đưa Thiếu Kiệt làm Quân sư chỉ dẫn như thế cũng thích hợp cho anh em phát triển sau này.

Cao Thịnh Hương Thiếu Kiệt nói.

- Ý của em ra sao, em đừng nên từ chối dù sao bọn anh cũng không có người làm quân sư lâu rồi, em có kiến thức rộng giờ theo anh biết thì em cũng đã có cơ sở kinh doanh buôn bán máy vi tính rồi.

Nghe mọi người đều đồng ý Thiếu Kiệt cũng chau mày, thật sự hắn cũng không muốn làm cái chức quân sư chỉ dẫn gì. Chưa kể hắn còn đang ngồi ghé nhà trường việc này hoàn toàn là không ổn nếu Từ Phong nắm bắt được việc này thì hắn còn làm khó dễ Thiếu Kiệt gay gắt hơn nữa.

Trầm mặc một lúc lâu thấy năm người vẫn đợi câu trả lời từ mình lúc này hắn cũng biết nếu mà không nhận thì không được, nên nói với năm người.

- Nếu em làm Quân sư cũng được thôi nhưng với điều kiện không được tiết lộ chuyện này cho người khác biết và em chỉ cho ý kiến ở những lĩnh vực mà em biết còn lại thì các anh tự xử lý vì các anh từng trải nhiều hơn em.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế cả năm người cũng vui vẻ hơn dù sao có một người có kiến thức cho ý kiến đâu phải muốn là được chưa kể người đó mới chỉ là thanh niên mà đã có công ty riêng thì cũng là giỏi giang hơn người rồi.

- Ok mọi việc sẽ không truyền ra ngoài ở đây chỉ có anh em mình biết thôi. À mà lúc này nói chuyện điện thoại em nói là có việc cần bọn anh giúp là việc gì thế?

Lúc này mới thật sự là việc Thiếu Kiệt hẳn cần, nên đưa ra cho Năm người một cái địa chỉ và một tấm hình nói.

- Đây là địa chỉ Chú Em Hoàng Chí Hùng các anh cho người điều tra về ông ta giúp em vì vợ quá với không có hình nhưng nhà chỉ có một mình ông ta là Nam trong gia đình có một vợ và một thằng nhóc là con, em muốn biết tất cả về ông ta cả những hồ sơ trúng thầu, thi công ra sao và làm những gì. Còn đây là Hoàng Chí Kim đang công tác và làm việc tự do thường là đi cúng kiến cho các đền chùa. Công việc hẳn đi khá nhiều nơi nên người theo hẳn có thể di chuyển theo thì em sẽ bỏ ra chi phí đi lại cũng như những chi phí cho anh em làm nhiệm vụ

Nhận hai thứ Thiếu Kiệt để trên bàn Cao Thịnh nhìn sơ qua rồi chuyển tay cho bốn người cùng xem xong lại nói.

- Được rồi anh em ráng giúp thiếu Kiệt trong chuyện này. Nhớ cho người tìm hiểu thật tỉ mỉ vấn đề của hai người này giúp Thiếu Kiệt còn chuyện tiền bạc không nói ở đây đã là anh em chuyện của chú cũng là chuyện của bọn anh, hôm nay anh em chung ta nhậu một bữa cho thoải mái.

Thấy mọi người vui vẻ đồng ý giúp mình mà Cao Thịnh lại muốn nhậu cho Thoải mái Thiếu Kiệt nhăn mặt bởi hẳn mới 16 tuổi ở kiếp trước có thể hẳn sẽ không sợ những vấn đề này nhưng đó là ở cái tuổi 25 hẳn có thể uống được còn ở đây hẳn đang là tuổi phát triển sử dụng cồn cũng ảnh hưởng đến thể chất phát triển sau này nên từ chối không uống rượu bia mọi người nghe thấy hẳn giải thích cũng không ép hẳn uống dù sao bọn hẳn cũng biết rượu bia là không tốt, nhưng đã quen rồi nên không sao còn Thiếu Kiệt chỉ mới 16 tuổi đúng là không nên sử dụng mấy thứ này được nên

cũng không ép hẳn uống thay vào đó lại gọi nước ngọt hoặc nước suối cho Thiếu Kiệt. Cứ như thế kéo dài cho đến khi tiệc tàn Tước Phàm lại phải nhờ người chở Thiếu Kiệt về nhà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Sàn Giao Dịch Vàng

Sau một buổi tối cùng nói chuyện với Cao Thịnh và bốn người Thế Long, Tước Phàm, Ngọc Hồ, Vũ Minh. Hấn nghe được kể hết những sự tích anh hùng trước đây của năm người hấn cũng cười cười đôi khi còn ra vẻ thán phục cũng bởi vì những chuyện như thế này ở kiếp trước hấn khi tiếp Cao Thịnh và nhóm người này đều đã kể đi kể lại nhiều lần.

Nghĩ đến việc tối hôm qua Cao Thịnh cùng bốn người bảo mình đồng ý là quân sư, Thiệu Kiệt cũng biết mình đang đi trên một con đường khó khăn hơn nhưng trước sau gì hấn cũng phải bước lên con đường này vì đã là dân kinh doanh thì sẽ phải có hai thế lực không thể thiếu trong sáng và ngoài tối hấn đều phải nhúng chân vào quan trọng là mỗi bước đi hấn phải cẩn thận suy tính như thế nào.

Hôm nay Thiệu Kiệt hấn ngồi điếm lại những gì thời gian vừa qua hấn đã làm và thu hoạch được thêm vào những thứ phát sinh mà hấn không biết. Với Thiệu Kiệt những dữ liệu hấn cảm thấy bất ổn nhất thì sẽ tận tình lưu ý.

Hiện nay đối với hấn thành phần bất ổn nhất là Minh Long và Từ Phong vì hai người này hấn không có được nhiều dữ kiện cần thiết để đánh phủ đầu mà bị động là một thứ làm hấn khó chịu. người kinh doanh như hấn rất e ngại cái gọi là bị động chỉ một chút chủ quan có thể làm những công sức những ngày gần đây đổ sông đổ biển.

Trở lại kiếp này hấn hiện tại chỉ mới đi những bước đầu tiên trong những sự thay đổi. Đang mông lung nghĩ ngợi Trương Hạo vừa đi đâu về Thấy Thiệu Kiệt ngồi đó hấn nói.

- Ê Kiệt! mày dạo này không kiểm tra tiền trong ngân hàng à!

Nghe Trương Hạo nói thế hắn cũng hơi giật mình, mới nhớ dạo gần đây mình lo sắp xếp những chuyện cần thiết cũng không chú ý đến doanh thu dạo gần đây, từ lần đầu tiên Trương Hạo gửi tiền vào thẻ tới giờ cứ hai ngày Trương Hạo lại gửi tiền vào tài khoản một lần mà hắn cũng không kiểm tra lại cho đến hôm nay Trương Hạo nói Thiếu Kiệt hắn mới chú ý.

- Ờ dạo này tao lo việc trên trường nhiều quá quên mất để tao đi ra làm cái nhật ký giao dịch.

- Thôi khỏi tao nói người giao dịch viên ở ngân hàng làm dùm rồi mày xem đi hơn 200 triệu rồi đó. Tao thấy mày nên sắp xếp lại cứ cái gì cũng lo hết thì không được đâu, mày vừa học vừa lo những chuyện linh tinh thì làm sao mà tập trung được.

Cầm trên tay cái tờ nhật ký giao dịch của Trương Hạo đưa Thiếu Kiệt cũng không nghĩ dạo gần đây cửa hàng của mình bán được nhiều như vậy, mà Trương Hạo nói cũng đúng kiếp trước cái gì hắn cũng lo một mình nên mới có thói quen lo trước lo sau cái gì cũng muốn tự thân mình làm sống lại ở cuộc sống này hắn vẫn còn thói quen như thế cũng không ổn lắm.

Nhìn vào những lần gửi tiền với cái còn số dư trong tài khoản, 214 triệu lúc này hắn mới biết rằng cứ mỗi ngày ở tiệm hắn thu về hơn mười triệu cả vốn lẫn lời. Thấy Thiếu Kiệt đang đọc tờ lịch sử giao dịch Trương Hạo nói thêm vào

- Bên anh Hoách mai một tao cũng không cần đi xuống đó nữa hắn nói mai một chỉ cần mình gọi điện thoại là hắn sẽ cho người chở hàng lên và cũng hứa hàng của mình là hàng thanh lý từ phòng máy nên sẽ tùy theo số lượng thùng chuyển đến mình và thanh toán.

Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Ừ như thế cũng được, thôi tao với mày đi kiếm nhà thuê mở rộng công ty luôn chứ cứ như vậy hoài cũng không ổn nơi này quá nhỏ.

Thấy thiếu Kiệt cuối cùng, cũng chịu thuê chỗ mới Trương Hạo mừng không kịp dạo này hắn cũng muốn nói Thiếu Kiệt nhưng thấy hắn ngày nào cũng về trễ, sáng lại bận rộn đủ thứ nên thôi hôm nay Thiếu Kiệt là bảo đi kiếm mặt bằng mới hắn mừng còn không kịp.

Thế là hai thằng cùng nhau đi kiếm nhà mà Thuê nhà vừa rộng rãi vừa gần nhà hắn để tiện việc qua lại. qua hai giờ đồng hồ đi tới lui các mặt đường gần nhà Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo cũng thuê được một ngôi nhà khá như ý và cũng đồng ý làm hợp đồng năm năm theo như hắn muốn. để tránh phát sinh là sẽ bị đòi lại nhà bất chợt hắn làm luôn cái hợp đồng giấy tay đặt cọc thuê nhà. Khi về đến nhà Trương Hạo nói lại sự việc thay đổi nơi bán hàng và đưa địa chỉ cũng như để cho Nhã kỳ viết thông báo trên các diễn đàn đang đăng tin thay đổi địa chỉ và cũng như đăng tuyển dụng thêm vài người bán hàng và những người đó sẽ do cô phụ trách.

Mọi người đang loay hoay làm việc thì Chu Tường nãy giờ chăm chú vào máy vi tính hô lên.

- Kiệt! Thiếu Kiệt anh tìm ra rồi! tìm ra cách làm rồi.

Lúc này hai người Trương Hạo và Nhã kỳ cũng không hiểu gì chỉ có Thiếu Kiệt biết Chu Tường mấy ngày nay chăm chú vì việc gì thế nên nói hai người Trương Hạo với Nhã Kỳ thu dọn tiếp tục. Thiếu Kiệt bước đến bàn máy vi tính của Chu Tường nói.

- Đâu em xem.!

Chu Tường lúc này đứng lên nhường chỗ cho Thiếu Kiệt vừa nhìn Thiếu Kiệt thao tác trên máy tính vừa giải thích. Sau một hồi kiểm tra xong Thiếu

Kiệt mới nói với Chu Tương.

- Trước mắt anh upload toàn bộ cơ sở dữ liệu upload tạm lên cái hosting nước ngoài với đăng ký mua một cái tên miền nào để gây ấn tượng sau này chúng ta sẽ làm sever riêng trước mắt cứ sử dụng sever nước ngoài không sử dụng sever trong nước.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chu Tương cũng trả lời.

- Theo tài liệu em đưa thì có thể phát triển nhưng liệu huy động vốn kiểu như thế này được không anh thấy nó không mấy thực tế cho lắm.

Lúc này Thiếu Kiệt chỉ cười nhìn Chu Tương nói.

- Đôi khi chúng ta nhìn thấy không thực tế nhưng nó lại là sự thật. Mấy ngày nay anh làm trang web này chắc anh cũng đã hiểu phần nào cơ cấu hoạt động của nó rồi chứ.

Chu Tương lúc này vừa nhìn màn hình máy tính lại quay qua nó với Thiếu Kiệt.

- Ừ anh cũng hiểu đôi chút là em muốn tạo một trang giao dịch vàng trên mạng nhưng mà anh thấy nó sao sao ấy.

Thấy Chu Tương thắc mắc Thiếu Kiệt lúc này mới giải thích.

- Anh không cần quan tâm lắm đâu đơn giản anh cứ xem nó như là chỗ giao dịch tiền bạc sẽ thấy được tại sao em muốn làm cái sàn như vậy. Nói chung là em làm sàn giao dịch vàng chủ yếu là huy động vốn từ người chơi ví dụ thực tế nhé. Anh là người cần mua vàng em là người bán khi anh thấy giá vàng xuống anh mua vào thì bên người bán sẽ đưa vàng cho người mua thì đối với web mình cũng theo nguyên lý đó thôi thành viên web mua vàng cũng như thế mua vàng lúc thấp bán ra lúc cao nhưng thay vào đó mỗi lần

thành viên mua chúng ta sẽ chuyển đổi dựa theo giá vàng lên xuống mà tạo ra vàng ảo còn khi người mua bán chúng ta lại chuyển số tiền về lại tài khoản thành viên khi nào thành viên còn chưa rút vốn thì chúng ta vẫn sử dụng vốn đó lưu động cho việc khác.

Khá thích thú và ngạc nhiên khi được thiếu kiệt giải thích Chu Tường cũng vui vẻ làm theo những gì Thiếu Kiệt muốn.

- Ô lần đầu tiên anh thấy hình thức kinh doanh này được rồi để anh đăng ký tên miền với thuê một cái hosting tạm thời sau này hãy làm sever sau.

- Ừ anh làm đi mấy ngày nay thì vẫn giữ lại đây còn sau này chúng ta chuyển qua bên kia bọn em mới thuê mặt bằng mới lớn hơn bên này sau này anh cũng có một bộ phận riêng nên anh cứ yên tâm.

Rời khỏi nhà trong khi Chu Tường và mọi người đang bắt tay vào việc dọn dẹp chuẩn bị di dời địa điểm kinh doanh Thiếu Kiệt đến lớp với tâm trạng khá vui vẻ dù sao đi nữa giờ hẵn cũng có thể sống yên bình được vài ngày trước khi tạo sever riêng cho trang giao dịch vàng ảo kia, hẵn cảm giác được hôm nay là một ngày đẹp trời đối với hẵn. Đang hưởng thụ cái cảm giác thoải mái thì Lý Bân đến bên cạnh.

- Anh Kiệt, Tiết mục đơn ca với song ca của anh với Ngọc Nhi được chọn làm tiết mục biểu diễn thứ sáu tuần sau khai giảng á.

Đang ung dung Thiếu Kiệt cũng giật mình

- Cái gì? Tao chưa thì gì hết mà sao được chọn?

Nghe thế Lý Bân cười cười nói.

- Bên phòng đoàn thể truyền ra nói năm nay do cận ngày khai giảng nên chọn tiết mục của anh với Ngọc Nhi vì chỉ có hai người đăng ký thi hát với

lại Trường nói khuyến khích học sinh có thành tích không tốt tham gia tiết mục ngày khai giảng cho các học sinh mới vào trường noi theo.

Nghe xong Thiếu Kiệt cũng biết có Vấn đề trong chuyện này, không lý nào nguyên một trường chỉ có hấn và Ngọc Nhi thì hát mà lại chọn cả hai tiết mục. im lặng một hồi Thiếu Kiệt mới nói.

- Chuyện này chắc chắn có vấn đề! Mà người tạo việc này không ai khác lại là cái tên Từ Phong kia anh mà dám chắc luôn.

Đang định nói thêm thì Ngọc Nhi chạy qua lớp Thiếu Kiệt thấy hấn đứng cùng Lý Bân, Ngọc Nhi mặt tươi cười nói.

- Thiếu Kiệt. tiết mục của mình với bạn được chọn diễn ngày khai giảng đấy!

Thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Ngọc Nhi Thiếu Kiệt cũng biết lần này hấn lại bị động trước Từ Phong rồi dù sao hấn cũng không sợ, một mình hát bài đại anh hùng trước toàn trường bởi hấn tự tin bởi hấn thuộc bài này cả hai loại ngôn ngữ còn bài song ca với Ngọc Nhi cũng tương đối dễ nhưng hấn chỉ sợ có người giở trò thôi. Lúc này hấn mới nói với Ngọc Nhi.

- Bạn vui mừng hơi sớm rồi đó còn một tuần nữa khai giảng mà chưa tập dợt gì đây nè ở đó mà diễn!

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ngọc Nhi cũng giật nói.

- áy chết mình quên mất làm sao bây giờ! phần song ca phải tập dợt rất lâu phải học thuộc lời nữa chết rồi để mình chép lời bài hát cho bạn.

Nhìn Ngọc Nhi rồi rầm như thế Thiếu Kiệt cũng cười cười nói.

- Mình thuộc lời bài hát song ca nhưng không biết chia đoạn hát thôi dù sao cũng bạn chọn, vậy thì bạn chia đoạn đi mỗi ngày hết tiết thì hai đưa lại tập diễn chung nếu bạn không ngại.

Ánh mắt Ngọc Nhi sáng lên sau đó vỗ tay nói

- Ok bắt quá mình về trễ bạn phải đưa mình về! vậy lát hết buổi học bạn không được trốn về trước!

Nói rồi cô chạy đi trước khi đi còn không quên bắt Thiếu Kiệt ở lại sau buổi học để tập dợt. cho tiết mục song ca của cô và Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Mẹ Con Tâm Sự

Những ngày tiếp theo ngoài việc phải di dời nơi kinh doanh mới hàng ngày Thiếu Kiệt vẫn phải đi học cuối ngày thì ở lại cùng tập hát với Ngọc Nhi nên hẳn càng ngày càng thân hơn với Ngọc Nhi cũng không biết vì sao tuy chung quanh Ngọc Nhi luôn có những người yêu thích nhưng không ai là bạn thân của cô, còn đối với Thiếu Kiệt cô luôn nhiệt tình và vui vẻ hẳn cũng như thế mỗi ngày đều quan tâm Ngọc Nhi một chút, tuy hẳn không biết tương lai sẽ đi đến đâu nhưng mỗi lần được thấy cô cười cùng cô trò chuyện và trêu chọc cô để cho khuôn mặt ửng đỏ lên vì ngại ngùng thì hẳn đánh bài chuồn đi mất.

Hôm nay hẳn lại trở về nhà với tâm trạng thư thái nhất sau khi đưa Ngọc Nhi về nhà như những ngày trước vừa bước vào nhà hẳn cảm thấy khó chịu một mùi khét từ thức ăn lan tỏa trong không khí vội vàng chạy vào bếp hẳn thấy trên bếp vẫn còn một nồi đồ ăn đang làm nhưng tất cả những nguyên liệu trong đó đều chuyển sang màu đen và chắc chắn là không thể nào dùng được.

Đưa tay hẳn tắc bếp mở hết cửa nhà ra cho không khí thoáng hơn thì thấy mẹ mình hốt hải chạy về hẳn nói.

- Đồ ăn khét hết rồi mẹ ơi con tắc bếp rồi? mẹ có việc gì vậy?

Thở dài một hơi Hoàng Lâm Nhu mới nói

- Thôi để mẹ làm cái khác cho con ăn cơm.

Thiếu Kiệt lắc đầu

- Không cần đâu cũng lâu rồi hai mẹ con mình không đi ăn tiệm hôm nay con dẫn mẹ đi ăn một bữa.

Xách chiếc xe đạp ra Thiếu Kiệt hướng mẹ hấn ngồi lên để hấn chở đi. Thấy Thiếu Kiệt như thế Hoàng Lâm Nhu cũng đành đồng ý dù sao thì cũng khá lâu hai mẹ con chưa lần nào đi ăn ngoài lần nào. Thiếu Kiệt muốn vậy bà cũng đồng ý với đồ ăn cũng đã không còn dùng được.

Vừa đạp xe đi trên đường Thiếu Kiệt mới hướng mẹ mình mà hỏi.

- Con thấy đồ ăn trên bếp mà mẹ quên chắc chắn mẹ đang có điều gì đó, có thể con không giúp gì được cho mẹ nhưng con cũng có thể cho ra một vài ý kiến để mẹ giải quyết cũng nên.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng không biết làm thế nào đành thờ dài nói.

- Việc là dạo này bên khách sạn có tin đồn ai cũng bán tin bán nghi là khách sạn sắp phải bán lại cho tư nhân không còn thuộc của nhà nước nữa. Mà cũng vì thế người thì nói nhân viên cũ sẽ chuyển đến những chỗ khác nhau, còn không thì buộc phải nghỉ hưu sớm, mẹ thì đã quen với công việc ở đây giờ nếu lại chuyển qua nơi khác làm biết bên đó có phù hợp với mình hay không chưa kể những người làm cũ đối xử ra sao nữa. Còn nếu mà nghỉ hưu sớm thì sẽ làm gì. Tuy mẹ biết chỉ là tin đồn không thể tin được nhưng không có lửa sao có khói.

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt cũng hơi bất ngờ nhưng hấn không nghĩ việc giải thể công ty của mẹ âm thầm diễn ra sớm như vậy. Ở cuộc sống trước đây hấn nhớ rất rõ mẹ mình sẽ phải nghỉ hưu sớm mà ngày cuối cùng đi làm là ngày 12 tháng 6 vậy mà trước tới 9 tháng đã có người tung tin này ra.

Hấn vẫn im lặng cho đến khi cả hai mẹ con vào một quán ăn trong chợ Lưu Minh buổi tối ở đây tương đối sầm uất những người bán hàng ăn ở chợ

đều hoạt động khá đông ở buổi tối khác với cảnh tượng đông đúc của chợ buổi sáng, buổi tối lại là nơi dành có những sạp quần áo,

Chợ đêm ở đây hầu như là nơi các cô gái trẻ đến tìm cho mình những bộ quần áo mới hoặc có chăng chỉ là đi dạo cùng bạn bè hoặc tìm đến những quán ăn giá rẻ ngồi tụ tập lại mà trò chuyện.

Ngồi xuống một quán trong chợ gọi vài món ăn trong lúc chờ đợi Thiều Kiệt mới nói.

- Theo con thấy việc khách sạn phải bán lại cho tư nhân là điều hiển nhiên và chắc chắn việc giảm biên chế hay là chuyển nhân viên đến chi nhánh nào đó của tổng công ty mẹ làm là chắc chắn xảy ra.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn Thiều Kiệt vì hơi bất ngờ những gì Thiều Kiệt nói ra nên hỏi

- Sao Con chắc chắn điều đó?

Cầm trên tay ly trà đá của người phục vụ mang tới trước trong khi đợi món ăn Thiều Kiệt uống một hớp nước rồi nói.

- Thứ nhất Khách sạn mẹ đang làm có trước năm 1975 vào thời điểm nào thì con không biết nhưng mẹ cứ nhìn bố cục toàn cảnh tất cả các khách sạn trong chuỗi khách sạn bên công ty mẹ, có nơi nào không được sửa chữa mỗi năm, nâng cấp từng bộ phận một riêng khách sạn mẹ thì không với lại bên khách sạn mẹ đang không kinh doanh tốt bởi khách sạn nằm trên trục đường vào chợ Phùng Hưng không nói về cách trang trí chỉ nói về khu vực nơi đó sống đa số là người hoa mà người hoa họ rất tiết kiệm ít khi nào ngủ lại bên ngoài dù cho có trẻ hoặc là có say sấn hết mức họ cũng đón xe về đến nhà, còn việc khách ở tỉnh lên cũng có nhưng ít mà điều kiện phòng ốc những thứ như đồ dùng trong khách sạn đa số đã cũ và cũng không thể nào

thay đổi một lần không ai muốn đầu tư một khoản tiền lớn vào một nơi kinh doanh không đem lại lợi nhuận, chưa tính tới phải gánh tiền lương của một khối lượng nhân viên như hiện nay ở khách sạn. Nên con nói việc bán khách sạn cho tư nhân là chắc chắn vì chỉ có người đầu tư bên ngoài mua khách sạn họ mới có thể đầu tư những khoản chi phí phát sinh đó còn nhà nước thì không, họ không muốn mình làm người khác người khi đầu tư không đem lại lợi nhuận đi kèm theo việc họ thất bại trong việc nhìn nhận mà còn có thể mất cả cái ghế đang ngồi nên không ai chấp nhận chơi trò mạo hiểm hết.

Nghe Thiếu Kiệt nói Hoàng Lâm Nhu cũng nhận định thấy có lý dù cho Thiếu Kiệt chỉ tới đó một vài lần nhưng những gì nói ra đều để cho Hoàng Lâm Nhu suy xét, hơn ai hết bà hiểu rõ nơi mình làm việc như thế nào, hầu như những gì Thiếu Kiệt nói ra đều đúng lúc này bà mới hỏi

- Thế còn những tin đồn nếu chắc chắn, thế nhưng bên công ty không quyết định luôn đi sao lại chỉ tung ra tin đồn?

Đồ ăn đã được dọn lên khi Thiếu Kiệt còn đang nói nên lúc này hẳn so đĩa xong đưa đĩa cho Hoàng Lâm Nhu và rồi cầm đĩa trong tay nói

- Bên cao tầng công ty muốn xem phản ứng của nhân viên với lại họ không muốn làm mất lòng một số nhân viên kỳ cựu, họ tung tin ra để xem xét ai vẫn còn nhiệt huyết với công ty còn những người khác thì một là làm không chịu được tự nghĩ hoặc là sa thải thẳng.

Hoàng Lâm Nhu im lặng lại nhìn đồ ăn trên bàn, Thiếu Kiệt biết bà bây giờ cũng đang phân vân không biết nên nghĩ hay tiếp tục làm nên không thúc ép tập trung vào đồ ăn trước mặt.

Cho đến khi cả hai mẹ con về tới nhà thấy Thiếu Kiệt ngồi vào bàn học Hoàng Lâm Nhu lúc này mới cất tiếng hỏi.

- Theo con thì mẹ nên lựa chọn ra sao?

Thiếu Kiệt hẳn đợi chỉ là đợi câu hỏi này của Hoàng Lâm Nhu để hẳn có thể hướng mẹ hẳn theo một hình thức kinh doanh mà mỗi tháng không ai ngờ tới thu nhập rất cao vì bà cuộc sống trước khi nghỉ làm thì lại phải làm việc giúp người ta ở quán cơm lương thì không bao nhiêu mà thời gian và khá vất vả mà lại làm cả ngày nên giờ đây hẳn muốn hướng mẹ mình qua một lĩnh vực khác là kinh doanh làm chủ thì lúc nào cũng hơn là đi làm công cho người khác.

- Theo con thì mẹ nên viết đơn xin nghỉ luôn đi rồi nhà mình kinh doanh việc giờ mẹ viết đơn xin nghỉ còn hơn là sau này tới chỗ khác lại không hợp lúc đó nghỉ việc lại tốn công sức và thời gian nữa.

Trước đây bà cũng từng muốn kinh doanh nhưng do anh em trong nhà không giúp đỡ với một phần lúc đó Thiếu Kiệt còn khá nhỏ nên bà mới đi làm công ăn lương giờ mà nghĩ thì cũng chỉ nhận được lương hưu ít ỏi hầu như những nhân viên cấp thấp khi nghỉ hưu tiền lương hưu cũng không chống đỡ nổi tiền bạc sinh hoạt hằng ngày.

- Nhưng nhà mình làm gì có vốn nhiều mà kinh doanh chưa kể tới nếu kinh doanh thì mẹ con mình kinh doanh cái gì?

Biết mẹ mình vẫn lo sợ không có vốn với lại kinh doanh lại không phải là năng khiếu của mẹ mình nên Thiếu Kiệt nói.

- Mẹ không cần lo vốn, con có thể mượn mấy ông anh nhờ bán máy tính dùm chắc chắn họ sẽ không lấy lời nếu mà kinh doanh thì con nghĩ nên mở cửa hàng bách hóa là hay nhất mà nếu mở cửa hàng bách hóa theo như con trừ tính thì tầm 100 triệu.

Nghe tới con số 100 Triệu mà Thiếu Kiệt nêu ra bà cũng hơi giật mình cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt có thể mượn số tiền lớn đó mà nói chuyện nhẹ nhàng như thế.

- Cái Gì 100 Triệu! ai dám cho con mượn! mà làm gì tới 100 triệu nhiều thế sao mẹ con mình trả nổi.

Thiếu Kiệt bắt đầu thuyết Phục mẹ mình, ai cũng vậy thời điểm này 100 triệu tương đối lớn đối với gia đình công nhân viên chức bình thường mà thời điểm này cầm trong tay 100 vạn có thể làm bất cứ việc gì còn ở những năm sau 100 triệu có thể chẳng thấm vào đâu.

- Nếu đã mở cửa hàng bách hóa thì phải làm đại lý phân phối luôn mẹ à. mẹ cứ nghĩ đi nếu làm một đại lý phân phối thì chưa kể bán hàng nhỏ lẻ mà những đợt khuyến mãi tặng phẩm này nợ mẹ có thể cất đi sau nay thanh lý lại cho dân buôn. Không kể đến khi mẹ làm nhà phân phối bên các công ty sữa hay là những công ty khác phải cho người quảng bá sản phẩm xuống cửa hàng làm việc lúc đó lại đỡ thêm chi phí thuê người mà lại lợi cho mình. Tiền lương những người đó thì bên công ty họ trả còn mình thì bán hàng cho họ thu lại tiền lãi thôi mẹ đừng thấy những tiệm bách hóa như thế thu nhập không cao theo như nhà ông anh con quen một tháng ít nhất cũng cả mấy chục triệu là ít.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng không tin vào tai mình cái gì mà mấy chục triệu một tháng chẳng khác nào hơn tiền lương của mình cả năm trời chứ không phải chuyện đùa.

- Con nói có thật không? Chuyện này không đùa được đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: Ngày Khai Giảng

Thấy mẹ mình bán tín bán nghi Thiếu Kiệt lại khẳng định một lần nữa điều đó là chắc chắn xong rồi quay lại bàn học dù sao thì cũng cần phải có thời gian cho mẹ mình chấp nhận thông tin này.

Hoàng Lâm Nhu ngồi đó mà không biết mình nên nói gì nếu mà lời Thiếu Kiệt nói là sự thật thì việc kinh doanh như thế cũng là một cách hay đối với việc này bà chỉ không chắc rằng thiếu kiệt có thể mượn ở đâu ra số tiền lớn như thế. Nhưng bà lại hoàn toàn không biết được đó là tiền kinh doanh của Thiếu Kiệt nhờ vào việc bán máy tính mấy ngày gần đây hẳn làm. Cứ thế giữa đắn đo là nên tiếp tục đi làm hay là mở cửa hàng bách hóa như Thiếu Kiệt nói lại làm bà phân vân.

Chớp mắt thời gian qua đi hôm nay cũng là ngày khai giảng của trường Thiên Hoa những học sinh mới trong bộ đồng phục trường đông như trẩy hội phía trước trường ở ngày hè thì thông thoáng ít người, nay lại đông hơn làm tắc nghẽn giao thông của một con đường. Thiếu Kiệt hẳn thì ung dung đi tới trường như bao học sinh khác, không áo mới đồng phục đẹp chỉ như thường ngày trên chiếc xe đạp cố gắng chen lên từng chút một để vào trường.

Vừa để xe xuống bước ra khỏi nhà xe học sinh một thân ảnh bé nhỏ với nụ cười xinh xắn dễ thương đã đợi hẳn, Ngọc Nhi không biết từ lúc nào đã đứng ở đó.

Hôm nay Ngọc Nhi lại khoác lên mình đồng phục trường như mọi ngày, nhưng trên khuôn mặt cô lại phớt hồng của phấn và một chút đỏ của son trên môi nhìn rất dễ thương thêm chút gì đó xinh xinh làm cho mọi ánh mắt của các nam sinh khi gặp cũng phải đứng lại nhìn giây lát, nhưng đáp lại nụ

cười ấy của Ngọc Nhi là sự giả vờ như không quen biết chẳng nhìn thấy mình của Thiếu Kiệt Ngọc Nhi liền chạy theo tức giận nói.

- Hoàng Thiếu Kiệt đứng lại đó cho mình!

Thiếu Kiệt làm bộ như mới chợt nhận ra cô

- Úi Ngọc Nhi bạn đi đâu đây?

Thấy Thiếu Kiệt giả vờ Ngọc Nhi hậm hực

- Nãy giờ mình đợi bạn khá lâu bạn còn làm như không biết?

Cười cười Thiếu Kiệt trêu ghẹo lại cô bé trước những ánh mắt đang chăm chú nhìn hai người.

- Úi tại hôm nay bạn đẹp quá mình không nhận ra nên cũng chẳng biết là bạn đang đứng chờ.

Đôi gò má tuy là qua một lớp phấn trang điểm nhẹ nhưng vẫn có thể thấy được một chút hồng trên khuôn mặt cô.

- Bạn nói dễ nghe nhỉ hôm nay tại mình có tiết mục nên mình mới phải trang điểm nhẹ một tý làm gì có đẹp đến nỗi bạn không nhận ra, bạn trêu mình! À bạn với mình phải đến sau sân khấu chuẩn bị trước đi mau nào.

Vừa nói Ngọc Nhi như chợt nhớ ra điều gì hướng vòng ra sau Thiếu Kiệt lấy tay đẩy hẳn đi về phía sau sân khấu của trường được nằm giữa sân trường.

Khác hẳn những ngày học hè buồn chán trong tháng 8. Ngày khai trường là ngày học sinh tập trung đông nhất từng lớp từng lớp, cả buổi sáng lẫn những lớp buổi chiều đều tập trung lại một chỗ vào ngày khai giảng này, những ánh nắng của sớm mai, những câu chuyện được những học sinh đi

học hè kể lại cho người không đi học lớp hè ôn tập, còn có những học sinh gia đình có điều kiện thì bắt đầu kể những gì mà trong hè mình đã trải qua trong chuyến dã ngoại hoặc một nơi nào đó mà mình mới được tới cùng với gia đình.

Không khí của một ngày khai giảng ồn ào huyên náo, từng góc từng góc nhỏ trong sân luôn có những nhóm tụm năm tụm ba. Các học sinh mới thì ngơ ngác có người gặp lại bạn cũ có người thì ngỡ ngàng trước ngôi trường mới. Mọi thứ tạo nên một ngày khai giảng đầy màu sắc.

Lúc này Lý Bân cũng tìm thấy Thiếu Kiệt sau cánh gà sân khấu, Thấy thế hắn kéo Thiếu Kiệt qua một bên và nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt, theo tin tình báo thì tên Minh Long và thằng cha Từ Phong định làm anh bẽ mặt trong buổi diễn văn nghệ với học sinh mới nhằm làm mất chỗ đứng của anh trong mắt mọi người.

Gật đầu một cái nhẹ Thiếu Kiệt đáp.

- Được rồi tao tùy cơ ứng biến, mày trở về chỗ lớp tập trung dặn anh em đề ý chút là được.

Khi Lý Bân về đến nơi tập trung của lớp thì cũng là lúc mọi học sinh ổn định để bắt đầu làm lễ khai giảng. Từng lời của Hiệu trưởng đọc bài văn chủ tịch nước gửi học sinh trong ngày khai trường và dặn dò được tiến hành, song song đó là những thành tích năm qua đã đạt được và chào mừng những tân thủ khoa thi đậu vào trường. Thiếu Kiệt không lo lắng ở phần biểu diễn của mình cho lắm nhưng có vẻ có người đang lo lắng cứ đi tới đi lui làm Thiếu Kiệt cũng chóng mặt.

Tuy nói cả hai hiện tại hát song ca khá ưng ý nhưng khi tập dợt sẽ chỉ có vài người ở đó đa số là bạn bè quen biết nên không phải ngại lắm còn giờ

thì lại đứng trước hàng nghìn học sinh mới có cũ có, đang hướng mắt nhìn về phía sân khấu. Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Ngọc Nhi nói.

- lát nữa mà có lên sân khấu đừng có run, run là mất mặt cả năm đấy có gì thì nhìn mình thôi là được đừng quan tâm những người bên dưới.

Nghe được những lời nói đó của Thiếu Kiệt hay là sợ bị mất mặt nguyên một năm học nên cô cũng từ từ bình tĩnh lại.

Sau một vài tiết mục lúc này thầy giáo bên phòng đoàn thể nói Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt chuẩn bị. Qua một lượt giới thiệu của MC khi được biết người hát là học sinh cũ mà hơn ai hết lại là Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt thì nhóm giật mình nhóm thì vỗ tay rần rờ. lúc này âm nhạc của bài hát gọi tên tôi nhé bạn thân hồi vang lên.

Tiếng nhạc trầm bổng và êm dịu của tuổi học trò, mà lúc này sau cánh gà Ngọc Nhi đến thời điểm quan trọng thì lại run run, nhìn cái mic trong tay của Ngọc Nhi Thiếu Kiệt hẳn cũng biết chuyện gì đang diễn ra với cô, giờ phút này hẳn chỉ biết để hóa giải tình trạng này chỉ có làm cho cô bình tĩnh lại nên tự động nắm tay Ngọc Nhi cất giọng.

- Đời người nào ai chẳng mong, mỗi khi đau buồn nhiều hay khôn khó.

Hành động của Thiếu Kiệt cũng phần nào làm cho Ngọc Nhi giật mình như liền nhận ra hẳn đang giúp mình nên cũng phối hợp theo.

- Sẽ có lúc khi thấy tâm hồn, cần sẽ chia những kỷ niệm cũ, bạn tôi ơi xin hãy nhớ đến nhau.

- Tình bạn là khi chúng ta biết quan tâm thật nhiều không tính toán,

- một ánh mắt lo lắng khi bạn nhìn thấy tôi mất đi niềm tin

tình bạn chúng ta thật quý biết bao nhiêu....

Dòng nhạc đang du dương đi vào lòng người mọi âm thanh như chìm đắm trong âm nhạc bài hát trong phút chốc một tiếng bụp phát ra mọi âm thanh đều tắt đi chỉ còn lại tiếng hát nhỏ nhoi của hai người trên sân khấu mọi người nhón nháo hết lên bên bộ phận âm thanh thì ngỡ ngàng vì sự cố.

Thiếu Kiệt bình tĩnh đưa hai tay lên môi cho âm thanh vang xa nhất có thể nói.

- Các bạn học ở dưới ai thuộc bài này thì cùng hát với hai đứa mình nào ai không hát được thì vỗ tay tạo nhạc.

Từng người từng người hát theo, từng tiếng vỗ tay mới đầu còn không theo nhịp sau đó hòa lại làm một cùng với tiếng ca của hai người. Thấy Ngọc Nhi lấy lại được bình tĩnh sau sự cố nên cũng hoàn thành nốt bài hát với Thiếu Kiệt dưới sự hợp tác của mọi người cùng làm nên một không khí sôi động của trường khi bài hát được kết thúc một tràng vỗ tay như con địa chấn lan tỏa nó có sức hút thật lớn với nam sinh thì hình ảnh của Ngọc Nhi một cô gái đáng yêu khoác trên mình bộ áo truyền thống mái tóc dài thướt tha là mong ước của bao người con trai lại có một giọng hát hay đây truyền cảm còn Thiếu Kiệt một nam sinh có tiếng trong trường là quậy phá học hành không ra gì giữa hai người như mặt trăng và mặt trời ở hai thái cực khác nhau.

Sau một tiết mục của hai người như kéo hẳn không khí lên nên những tiết mục sau đều được hưởng ứng nhiệt tình đứng sau sân khấu bây giờ giáo viên bên phòng đoàn thể mới nói với hai người.

- Thiếu Kiệt! em lên biểu diễn bài hát của em đi cho thầy xin lỗi sự cố khi này

Không cần nghĩ ngợi nhiều Thiếu Kiệt cũng biết là ai làm trò này với mình. Cũng may lúc tập hấn cũng có chuẩn bị đôi chút với Ngọc Nhi để tránh phát sinh sự cố ngoài ý muốn như thế này, khẽ gạt đầu Thiếu Kiệt nói

- Không sao dù gì bọn em cũng đã biểu diễn xong giờ là tới phần của em

Lấy trong túi áo của mình một chiếc đĩa CD đưa cho bộ phận âm thanh thiếu kiệt nói với người chỉnh âm thanh.

- Khi nào em ra hiệu thì anh hãy mở nhạc.

Người chỉnh âm thanh cũng gạt đầu đồng ý nên Thiếu Kiệt cầm micro lại bước lên sân khấu, Vừa đi hấn vừa nói.

- Xin chào tất cả các giáo viên và bạn học cũ và những người mới bước chân vào trường Thiên Hoa. Mình là Hoàng Thiếu Kiệt hiện đang học lớp A9 trong các bạn nam sinh có ai đang chơi Game Võ Lâm Truyền Kỳ giờ tay lên nào.

Vừa dứt lời phía dưới những cánh tay đưa lên không ngớt hầu như ở những năm đầu này võ lâm truyền kỳ hiện tại đang rất được nhiều nam sinh ưa chuộng. Nhìn thấy nhiều cánh tay giơ lên như vậy Thiếu Kiệt lại tiếp tục.

- Vậy các bạn có biết bài hát khi đi chiến trường tổng kim là bài hát gì không? Đa số chắc các bạn không để ý đâu lo pk người không làm sao mà nghe.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế toàn bộ nam sinh đều cười to ngay cả thầy giáo phòng đoàn thể cũng che miệng cười. Còn người ngồi ở hàng ghế đầu hiệu trưởng Tần Tiến cũng cười nhẹ nghĩ thầm trong bụng. Thằng nhóc này khá thể mà sức học lại chỉ bình thường như vậy xem ra cậu nhóc này chỉ không muốn mình nổi bật quá trong trường thôi.

- Vậy hôm nay mình sẽ hát bài Đại Anh Hùng là tựa bài hát gốc của bài nhạc giấc mộng thời trai trong game võ lâm truyền kỳ các bạn đồng ý không.

Một tiếng đồng ý vang vọng hết cả bầu trời toàn là những nam sinh ngồi dưới sân khấu hét lên. Lúc này nhạc đã bắt đầu được phát ra Thiếu Kiệt như chìm đắm trong một giấc mộng Anh hùng của chính hắn từng lời hát được hắn hát vang lên.

- Khát khao trong thời trai nguyện quyết tâm vì ước mơ, cùng từng người đua tranh giấc mộng anh hùng. Bao tích xưa vọng mãi, thấp sáng lên niềm tin bờ vai nổi ưu phiền, cho tương lai màu xanh thắm tươi...hà ha há ha hà...

Sau khi kết thúc bài hát toàn bộ sân trường như đón nhận cơn địa chấn thứ hai bởi một bọn con trai đam mê game khi nghe bản nhạc thân thuộc mà Thiếu Kiệt lại hát bằng những hai ngôn ngữ làm cho mọi giáo viên nhìn hắn bằng một ánh mắt khó hiểu còn những nữ sinh thì mê mẩn chỉ có hai người đang hậm hực bực bội, bởi kế hoạch đúng ra là Thiếu Kiệt phải hát chay không nhạc như thế bọn người của Minh long và Từ Phong mới có cơ mà phản bác làm mất mặt còn đằng này Thiếu Kiệt lại hát bằng cả hai ngôn ngữ mà lại có tiếng nhạc hào hùng kia làm cả hai không dám đã kích Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: Chịu Trách Nhiệm .

Sau khi buổi lễ khai giảng được kết thúc mọi học sinh đều trở về lớp của mình do lượng học sinh khá đông nên những lớp buổi chiều như của Thiếu Kiệt chỉ ở lại tập trung với cô giáo chủ nhiệm phổ biến một ít thông tin rồi sẽ được ra về rồi đến thứ hai vẫn là đi học bình thường như thời khóa biểu của nhà trường giao xuống cho từng lớp.

Mai Uyên Lâm cũng dặn dò một số thứ với lớp Thiếu Kiệt nhưng trước khi ra về lại gọi hắn ở lại. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao lại bị gọi lại bởi gần đây hắn không gây ra việc gì mà phải lên phòng giáo viên. Sau Khi nghe Mai Uyên Lâm nói người cần gặp hắn không phải là cô mà là Hiệu Trưởng Tân Tiến hắn càng thêm phân vân.

Đi cùng Mai Uyên Lâm đến phòng Tân Tiến. sau khi mở cửa phòng cho Thiếu Kiệt xong thì cô cũng rời đi để lại hắn ngồi đó đối diện với Tân Tiến. Ông ăn mặc khá đơn giản cặp kính trên đôi mắt làm cho ông có thêm cái thần của một hiệu trưởng. Nhìn Thiếu Kiệt đang ngồi trước mặt mình Tân Tiến mỉm cười nói.

- Đây có thể là lần thứ hai thầy gặp em nhưng lại là lần đầu tiên Thầy gặp riêng em. Có lẽ em cũng thắc mắc tại sao thầy lại cần gặp em.

Thiếu Kiệt sau khi nghe Tân Tiến nói cũng đáp lại.

- Vâng! em cũng thắc mắc dạo gần đây em không phạm lỗi gì hết mà tự nhiên lên phòng hiệu trưởng nên em cũng thấy khó hiểu.

Tân Tiến vừa nói vừa cầm ấm trà để trên bàn rót cho mình và Thiếu Kiệt mỗi người một ly rồi bảo Thiếu Kiệt dùng trà

- Em cứ dùng tự nhiên! Thầy gọi em lên đây cũng không việc gì lớn lắm. trong mắt một số người em học hành không ra gì thành tích học chỉ ở mức trung bình nhưng lại quậy phá, kết bè phái trong trường nhưng đối với thầy thanh niên như bọn em những việc đó là bình thường. Chỉ có điều là những học sinh quậy phá thường kéo bè kéo cánh trong trường lại không bao giờ có được những số điểm như em. Thầy muốn hỏi tại sao khi mà những môn học các giáo viên và bạn bè đều nghĩ là em sẽ đúp lớp, thì em lại hoàn thành những bài kiểm tra hoặc bài thi với số điểm rất khá, lại vừa đủ kéo lại học lực mình về mức trung bình. Nếu đó là do em cố gắng có thể học tốt như thế tại sao gì lại để học lực mình ở mức trung bình.

Tần Tiến nói thế làm Thiếu Kiệt cũng không thể nào phản bác được, đúng là những môn học hần chuẩn bị rơi vào tình trạng đúp lớp thì hần sẽ chuẩn bị học thật tốt môn đó mà đó là sự cố gắng cân bằng mà khi chưa được trọng sinh hần luôn làm là chạy theo những môn học vừa đủ hần lên ở mức trung bình chứ không như bây giờ thật lòng điều đó hần cũng không thể nói ra rằng trước những ngày thi hay kiểm tra hần đều học những môn sắp rớt còn môn khác hần mặc kệ thì cũng không xong nên hần đành im lặng.

Dù sao Tần Tiến cũng là xuất phát từ việc muốn tốt cho hần, dù biết rằng giờ đây kiến thức mình tự ôn tập và được sống lại ở cuộc sống hiện tại hần sẽ không ngừng cố gắng hơn nhưng đó là đối với hần còn Tần Tiến hoàn toàn không hiểu được

Thấy Thiếu Kiệt không trả lời được Tần Tiến cho rằng mình đã nói đúng nên lại tiếp tục.

- Thầy biết em có thể học hành rất tốt nhưng lại cứ ôm lấy kết quả vừa đủ đó là không được, một số người luôn dựa vào thành tích của học sinh thì đối với những hình ảnh học sinh như em họ sẽ không chấp nhận. trời phú cho em có khả năng sao em lại không tận dụng nó, nếu em là một học sinh

giỏi toàn diện thì những người muốn khó dễ em cũng không có cách, chứ đừng như hiện tại người ta luôn nhìn em chăm chăm đưa lên bàn bày mưu tính kế để em đi vào. mà với em hiện tại chỉ biết chống đỡ thì trước sau gì cũng thất bại có thể em chắc chắn mình sẽ thắng nhưng điều đó được đến bao giờ, em hay suy nghĩ những gì thầy nói. Em còn hai năm nữa ở trường thầy hi vọng em sẽ cố gắng khắc phục những khuyết điểm của mình trong năm nay.

Sau một hồi nghe Tân Tiến giảng đạo Thiệu Kiệt không biết phải làm như thế nào cho đúng, nếu nói Tân Tiến không biết những việc làm của Từ Phong thì hoàn toàn không thể nào mà Tân Tiến làm vậy cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt với Từ Phong bởi những khi chuyện quan trọng thì Tân Tiến là người quyết định chứ Không phải Từ Phong.

Thiệu Kiệt cũng biết những người trong trường cũng chia bè kết cánh nhưng họ tranh đấu với nhau nhưng không ra mặt. Hôm nay Tân Tiến hiểu lầm Thiệu Kiệt không muốn cố hết sức học thì đó cũng đúng nhưng ở một khía cạnh nào đó với hấn thôi còn những việc Tân Tiến nói thì hấn cũng đã nghĩ tới. việc của hấn bây giờ của hấn chỉ có đợi trong năm học mà giải quyết thôi.

Thần thờ xách chiếc xe đạp dắt ra khỏi trường trong đầu hấn lúc này đang suy nghĩ về những lời của Tân Tiến đối với mình nên cũng không để ý được xung quanh, mắt thì dán chặt xuống đường tay thì dắt xe đạp. Thiệu Kiệt không hề cảm nhận được mình đang bị chặn lại ở phía trước, một tiếng nói nữ sinh vang lên cắt đi dòng suy nghĩ của Thiệu Kiệt.

- Bạn định trốn mình àh!

Nghe âm thanh quen thuộc nhìn lên thì thấy ngọc nhi đứng đó mặt hậm hực chắc có lẽ này giờ cô đứng ngoài này đợi hấn. Nhìn thấy Ngọc Nhi như thế hấn cũng chỉ cười cười đáp.

- Mình làm gì phải trốn bạn nè! chỉ là cô chủ nhiệm cần nói chút chuyện nên mình mới ra về thôi.

Thiếu Kiệt cũng không muốn nói cho Ngọc Nhi biết vừa rồi mình bị Tân Tiên giảng đạo một trận trong phòng hiệu trưởng, nói ra ai tin được là hẳn bị Tân Tiến giảng đạo chứ, người ta là hiệu trưởng còn hẳn chỉ là học sinh mà lại là học sinh không tốt làm sao hiệu trưởng lại giảng đạo học hành cho hẳn chứ.

Lúc này đôi má hơi ửng hồng Ngọc Nhi nói

- Thế mà mình tưởng bạn trốn mất không chịu trách nhiệm chứ. mình không biết bạn phải chịu trách nhiệm cho mình.

Thiếu Kiệt cũng đang phân tâm nên không để ý đến lời nói của Ngọc Nhi nên đáp lại một cách cho có lệ. rồi giật mình mới phát hiện có gì đó sai sai.

- ừ mình chịu trách nhiệm. ấy mà trách nhiệm gì???

Ngọc Nhi lúc này rơm rớm khóe mắt đỏ hoe nói.

- Bạn còn nói không có trách nhiệm! Bạn nắm tay mình, mình có thai rồi mình nghe người ta nói con trai con gái mà nắm tay là có thai đấy!

- Cái gì? Nắm tay có thai!

Há hốc miệng khi nghe lời nói từ cô Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay. Không biết tại sao ai lại đi nói cái vấn đề vợ vấn này cho Ngọc Nhi hẳn hoi, thì ra là không biết cô nghe ở đâu cái chuyện này mà cũng đúng những năm nay học sinh cũng ít có những lớp giáo dục sinh lý. Việc ít hiểu biết về vấn đề này cũng khá phiền, giờ hẳn không biết giải thích sao cho cô hiểu

mới là vấn đề hần đang đau đầu nhất. đứng im một hồi hần không biết sao khi thấy Ngọc Nhi sắp khóc hần kéo Ngọc Nhi đi về phòng y tế.

Bước vào Phòng y tế hần cũng không biết giải thích gì sao cho giáo viên hiểu đành để cô nói với giáo viên phòng y tế còn hần đứng ở ngoài. Chưa kịp thư thái Thiệu Kiệt bị giọng của giáo viên phòng y tế làm giật mình.

- Cái gì em có thai. Của ai cô gọi phụ huynh của học sinh đó lên. Quá lắm rồi con đi học mà lại làm ra cái tình trạng này.

Thiệu Kiệt bên ngoài đỏ mồ hôi đầy lưng trong bụng đánh trống liên hồi thầm nhủ. Cái gì vậy trời đừng nói giáo viên cũng hiểu lắm nha trời.

Lúc này mở cửa phòng y tế ra. cô giáo kia kéo Thiệu Kiệt vào la lớn.

- Em nghĩ sao hai đứa còn đi học mà lại làm ra chuyện đó. mà đã làm rồi nay bạn gái em cũng có thai sao không chịu trách nhiệm tôi phải đưa em ra hội đồng kỷ luật báo về gia đình cho em nghỉ học.

Trong bụng Thiệu Kiệt cũng biết lần này mình bị oan ngay cả giáo viên cũng hiểu lắm thì chết rồi. Nên hần mới hét lên.

- Em có làm gì đâu chỉ nắm tay bạn ấy, cô mà vu oan em kiểu này em tự tử cho rồi!

- Em còn nói không làm gì rõ ràng là nắm tay con gái người ta mà nói không có gì? ấy nắm tay ...

Nghe Thiệu Kiệt nói thế giáo viên phòng y tế mới đầu phản ứng theo bản năng sau khi giật mình mới nhận ra có cái gì đó không đúng nhìn Thiệu Kiệt thật lâu sau đó nhìn Ngọc Nhi hỏi.

- Thiệu Kiệt nói chỉ nắm tay em, thế sao em nói là em có thai?

Ngọc nhi lúc này mới nói.

- Thì em có thai do bạn ấy nắm tay em!

Giáo viên phòng y tế lúc này cũng choáng váng. nhưng cũng hiểu ra vấn đề ở đâu lúc này mới bảo thiếu kiệt ra ngoài. Thế là cô lại phải bổ túc về vấn đề sinh lý cho Ngọc Nhi chứ như Ngọc Nhi nói rất dễ làm người khác hiểu lầm Thiếu Kiệt dù sao đây cũng là chuyện quan trọng cái này là oan còn hơn oan Thị Kính * ấy chứ.

Sau một lúc thật lâu lúc này giáo viên lại mở cửa phòng y tế để Ngọc nhi và Thiếu Kiệt ra về trên đường đi Ngọc Nhi mặt mày đỏ như gấc đang thẹn thùng nói với hắn.

- Xin lỗi mình hiểu lầm! Nhưng bạn chiếm tiện nghi của mình như thế phải bắt đền bạn.

Thiếu Kiệt lúc này như thoát khỏi đại nạn thở dài một hơi.

- Được thôi bạn muốn mình đền bù gì cũng được đừng làm mình sợ giống như vừa rồi là được.

Ngọc Nhi cười cười

- Bạn phải mời mình đi ăn kem! không mình sẽ lại nói bạn làm mình có thai như vừa rồi.

Lần đầu tiên thấy được Ngọc Nhi tinh nghịch chọc ghẹo mình như thế nên cũng chấp nhận, hắn biết dù có nói thế nào đi nữa, cùng Ngọc Nhi đi ăn kem cũng không phải là một ý tưởng không tệ lắm.

Cả hai cùng im lặng bước cùng nhau thật chậm trên đường, Thiếu Kiệt hắn thì đuổi theo trí tưởng tượng lần trước công Ngọc Nhi về nhà thì không

bị gì lần này mới nắm tay biểu diễn có một bài hát chẳng biết cô bé này
ngây thơ thật hay là đùa mình nữa. Thấy hấn im lặng Cô cũng không nói gì
dù sao thì Ngọc Nhi biết vừa rồi cũng làm cho Thiếu Kiệt một phen thót tim
nhưng cô là con gái lại không muốn để cho Thiếu Kiệt hấn chiếm mình tiện
nghỉ một cách đơn giản như thế mà dù sao thì Thiếu Kiệt cũng đã chấp
nhận đền bù cho cô bằng những ly kem nên cô cũng thoải mái vì lần đầu
tiên cô thấy được Thiếu Kiệt bồi rôi cũng khá thú vị.

Chú giải thành ngữ.

Thị Kính là một tên nhân vật trong vở chèo Quan Âm Thị Kính các bạn
có thể tìm hiểu thêm trên google về vở chèo này.

“Oan Thị Kính” là thành ngữ được dùng để so sánh với những nỗi oan
khuất cùng cực mà không giải bày được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Tới Tay

Ngọc nhi cùng Thiếu Kiệt vào một quán kem không xa trường là mấy, những nơi này cũng có những món ăn vặt, những đồ xiên nướng là nơi thường tập trung những nữ sinh của trường. Hiện tại cũng không như ở Kiếp trước trà sữa nhà làm hay là mấy công ty dịch vụ ăn uống nổi tiếng nở rộ, Những năm này hầu hết là những quán kinh doanh nhỏ nhưng cũng có được một cách trang trí đơn giản và không cầu kỳ nhưng nó thường mang lại doanh thu không mấy là nhỏ nếu bạn biết chọn địa điểm kinh doanh và cách phục vụ cũng như giá thành hợp túi tiền bạn đem lại hài lòng các khách hàng là những học sinh.

Ngồi xuống một bàn trong quán. Cách bố trí của quán vẫn còn khá đơn giản nhưng mô phỏng theo những kiến trúc Nhật nên ở đây là sàn bằng gỗ ghé ngồi cũng không sử dụng chân chỉ cách mặt sàn chừng năm đến mười phần khách hàng thường là ngồi lên một lớp nệm có cả những cái gối để xung quanh, cái bàn cũng là bàn xếp không quá cao, cầm cuốn menu lên Thiếu Kiệt đưa cho Ngọc Nhi nhưng cô lại có vẻ không cần thiết lắm, còn hần sau một lượt nhìn qua các món kem được ghi trong menu sau đó hỏi Ngọc Nhi.

- Bạn dùng kem gì mình gọi luôn!

- Lấy Mình kem Dâu tây!

Nghe Thế hần cũng hướng người phục vụ nói.

- Chị ơi cho hai kem dâu tây! hai xiên cá viên, hai xiên bò viên nha chị!

Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt thật lâu.

- Bạn gọi nhiều món thế làm sao ăn hết?

Cười cười Thiếu Kiệt trêu đùa Ngọc Nhi

- Mình không ăn hết thì bắt bạn ăn giúp đâu phải mình ăn một mình đâu mà sợ.

Hai Người không hề hay biết cũng ở trong quán có một nhóm nữ sinh trên lầu lúc bắt đầu ra về đang theo lối cầu thang xuống. Một người trong nhóm nữ sinh ấy là Nhã Oanh.

Nhìn dưới sảnh của quán cô nhận ra hai người thế là cô nói với các bạn mình điều gì đó rồi rất nhanh cô liền tiến đến bàn của hai người.

- Xin chào hai bạn! Mình ngồi cùng nhé.

Nhìn Thấy Nhã Oanh, Ngọc Nhi cũng hơi e ngại còn Thiếu Kiệt thì nhìn qua một chút Ngọc Nhi sau khi thấy được cái gật đầu của Ngọc Nhi hẳn mới nói.

- Bạn cứ tự nhiên.

Ngồi xuống bàn cùng hai người Nhã Oanh mới nhìn Ngọc Nhi nói

- Chuyện lần trước mình thật sự xin lỗi! Hi vọng bạn bỏ qua cho hành động dại dột của mình.

- Không sao chuyện đó mình quên lâu rồi!

Ngọc Nhi đáp lời của Nhã Oanh một cách nhỏ nhẹ nhất.

Thiếu Kiệt cũng biết có thêm một người bạn thì hơn một kẻ thù dù sao Nhã Oanh chỉ là bông bột phút chốc mà sự việc không mang đến hệ lụy lớn lắm nên cũng muốn cho hai cô gái làm lành với nhau vì trước sau gì thì cùng một trường thế nào cũng còn gặp lại gặp sớm hay muộn tùy theo thời điểm mà như thế này cũng tốt Ngọc Nhi cũng cần có thêm bạn bè, qua thời

gian tiếp xúc Thiếu Kiệt biết Ngọc Nhi thiếu nhất là bạn bè bởi cô lúc nào cũng một mình ngoài Thiếu Kiệt ra cô ít khi nào lui tới với những học sinh khác.

- Sáng nay hai bạn hát hay lắm với lại hai bạn đang hẹn hò ah?

Nhã Oanh mới Nhìn Thiếu Kiệt cùng Ngọc Nhi cùng trầm trồ khen. Con Ngọc Nhi thì mặt bỗng nhiên nghe Nhã Oanh nói mình với Thiếu Kiệt đang hẹn hò thì cũng đỏ mặt. Thiếu Kiệt hấn vội giải thích.

- Không! bạn đừng hiểu lầm hai đứa bọn mình chỉ là bạn bình thường.

- Vậy mà mình cứ tưởng bạn và Ngọc Nhi đang hẹn hò đấy chứ.

Lúc này bên quán kem đã đem ra những thứ thiếu Kiệt đã gọi và có thêm cả phần của Nhã Oanh.

Cả ba cùng ngồi một bàn nên Thiếu Kiệt trở thành mục tiêu cho những nam sinh đi ngang qua hoặc những thanh niên đang ngồi trong quán bởi ngồi cạnh hấn là hai bóng hồng xinh đẹp còn hấn thì ngoại hình bình thường, lại đi chiếc xe đạp leo núi tàn tạ không có vẻ gì là một con của gia đình khá giả. Thế mà lại được hai cô bé chiếu cố ngồi cùng.

Chỉ có Thiếu Kiệt hấn biết mọi người hoàn toàn sai lầm, hai cô gái này vừa rồi còn là người chưa quen biết thế mà giờ đây Thiếu Kiệt hấn là bóng đèn, để cho hai cô gái ngồi tán chuyện với nhau trên trời dưới đất. Bản thân hấn chỉ biết thâm cảm thán.

Sau buổi nói chuyện đó Ngọc Nhi có thêm một người bạn mới là Nhã Oanh và cũng biết thêm nhiều điều hơn về thiếu kiệt ở trường nổi tiếng thế nào. Còn Nhã Oanh thì lại thấy được một mặt nào đó trầm lặng của Thiếu Kiệt trong buổi nói chuyện hấn ít khi nào lên tiếng chỉ để cho hai cô thỏa sức thả trí tưởng tượng của mình.

Về đế nhà hắn lại nằm trên giường nghĩ ngợi những gì hắn đã phải trải qua trong ngày hôm nay nào là việc tham gia văn nghệ trường tiếp đó là được Tân Tiến giảng cho một bài đạo đức về học tập chưa kể hắn còn thấy được sự ngây thơ vô tội của Ngọc Nhi. và vô tình kết nối Ngọc Nhi với Nhã Oanh, Đúng là một buổi sáng đầy thú vị khi mà hắn đi vào giấc ngủ nhưng khóe môi vẫn còn mỉm cười.

Hắn bị đánh thức khi mà chuông điện thoại reo liên hồi bên tai. Hắn thảm rửa trong bụng ai đâu mới đầu giờ chiều lại đi gọi điện làm phiền giấc ngủ ngon với giấc mộng tươi sáng. Mắt còn chưa mở được hắn chụp điện thoại để lên tai nhận cuộc gọi. Từ bên kia vang lên tiếng nói

- Thiếu Kiệt à! cháu làm gì mà dì gọi này giờ mới bắt máy thế.

Dem việc ngủ quên mất mà nói ra thì hơi mất mặt Thiếu Kiệt âm ừ đáp.

- Cháu để điện thoại chế độ rung đi học về quên bật lại!

Lý Vân Anh bây giờ cũng biết hắn còn đi học việc đem theo điện thoại ở trường những năm đầu này vẫn còn tương đối khắc khe bởi trường học chỉ có một vài học sinh là mang theo điện thoại mà hầu hết là những điện thoại màn hình trắng đen giàu có hơn thì màn hình màu nhưng chỉ ở cái mức nghe nhạc chụp hình được mà hình chụp ra thì không thể nào nói được độ phân giải thuộc lớp cực kỳ tệ hại.

- Hồ sơ của cháu xong rồi, giấy tờ cô đang cầm đây, cô đem qua cho cháu hay cháu qua nhà lấy.

Tin tức từ Vân Anh cũng làm cơn buồn ngủ của hắn tan đi mất vội vàng bật dậy khỏi giường đáp lại.

- Để cháu qua nhà dì lấy, à mà thôi dì đang ở đâu cháu qua lấy luôn cho nhanh. luôn tiện gửi gì tiền còn lại cho dì chứ nhiều khi cháu hay bận việc

đột xuất.

Nói địa chỉ một quán nước mà Lý Vân Anh hẹn Thiếu Kiệt sau khi ghi lại xong Thiếu Kiệt. Thay vội bộ đồng phục trên người ra hẳn xách chiếc xe đạp chạy ra khỏi nhà một cách nhanh nhất.

Đến nơi Thiếu Kiệt bước vào quán thì thấy Lý Vân Anh đã ngồi trong quán đợi hẳn. lúc này bà mặc trên mình một bộ vest đen như bao nhiêu nhân viên công chức nhà nước khác. Thiếu Kiệt kéo ghế ngồi xuống và gọi một thức uống xong hướng về bà nói.

- Xin lỗi gì cháu đến muộn.

- Không sao dì cũng mới tới thôi. Giấy chứng nhận quyền sử dụng đất của cháu đây.

Lý Vân Anh vừa nói vừa lôi trong túi một bộ hồ sơ còn nằm trong một túi plastic đưa về phía Thiếu Kiệt. Cầm bộ hồ sơ trong tay hẳn mở ra nhìn sơ lượt những thứ trên bộ hồ sơ như con dấu ngày ký và diện tích đất sử dụng hoàn toàn trùng khớp với tên và mẹ mình hẳn mới an tâm dù sao hẳn đợi bộ giấy tờ này, cầm tới tay hẳn mới có thể thao tác những chuyện khác.

- Công nhận làm bộ hồ sơ này chắc dì cũng vất vả lắm!

- Thời điểm này cũng vẫn còn căng lắm nhưng mình biết cách thì qua được cháu à chứ như cái thời điểm của chủ tịch quận bị bắt mấy vấn đề này khó lắm, nhưng dù sao cũng xong rồi.

Lý Vân Anh nói đến chủ tịch quận trước đây thì Thiếu Kiệt cũng biết hẳn là một trong những sự kiện đình đám năm 2005 một vị chủ tịch móc nối với những môi giới nhà đất làm nên sự kiện tham nhũng đặc biệt nghiêm trọng mà đối tượng chính là chủ tịch quận Trần Kim Long lúc bấy giờ. Ở những năm đầu này số lượng tiền tham nhũng lên tới gần mấy tỷ là con số

lớn chứ ở những năm mà hấn sống trước đây những vụ phanh phui tham những toản con số nghìn tỷ đồng. Thấy Vân Anh nói thế mà hấn cũng đã xem xét bộ hồ sơ đúng là không còn trở ngại gì lúc này hấn mới đưa cho Vân Anh số tiền còn lại của thỏa thuận ban đầu.

- Mà dì Vân Anh này, mai một dì giúp cháu đề ý cái phần đất chưa làm giấy bên nhà cháu giúp nhé. nếu một trong hai người kia có gì rụt rịt thì dì báo cho cháu biết để cháu đề phòng nha.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Vân Anh cũng biết là nếu mà có thì báo cho Thiếu Kiệt cũng có thể có thêm một chút tiền tin tức, bà cười đáp.

- Cái thằng này định nhảy vào chia phần cả lô đất kia nữa à thâm đấy.

- Tiền mà ai không muốn hả dì. bên kia dù sao cũng tới gần 100m vuông đất mà giá đất bây giờ tới tận 15 triệu một mét vuông chia một phần trong đó không cũng là cả hơn trăm triệu mà dì.

Thấy Thiếu Kiệt cười cười nói thế Bà Vân anh cũng biết đã nói đến lợi ích thì không ai mà chịu từ bỏ dễ dàng hướng chỉ theo bà biết thằng nhóc này nó cũng có được cơ sở vững chắc, chia phần như thế nào của ai, thì nó cũng mặc kệ được bởi nhà nó đã có giấy tờ đứng tên mẹ nó, ai có ra sao thì nó cũng vẫn khỏe nên Vân ANh cũng đồng ý giúp Thiếu Kiệt nghe ngóng tin tức dùm hướng hồ bà cũng được lợi trong chuyện này. Qua tác phong làm việc của Thiếu Kiệt bà cũng biết hấn hào phóng không để người làm việc cho mình thiệt thòi nên cũng an tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: Đã Kinh Doanh Thì Sẽ Làm Chủ

Trên đường Thiếu Kiệt ghé qua cửa hàng dạo gần đây khi chuyển cửa hàng qua mặt bằng mới hẳn cũng chưa lui tới lần nào để cho ba người Trương Hạo, Nhã Kỳ và Chu Tường tự sắp xếp. Bước vào cửa hàng hẳn được một người nhân viên bước đến hỏi hẳn.

- Xin Lỗi Chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách!

Lắc đầu Thiếu Kiệt chỉ cười cười người nhân viên chào đón hẳn, người nhân viên cảm thấy khó hiểu về vị khách mà hẳn chuẩn bị tư vấn này. Nhưng không đợi hẳn kịp nói câu tiếp theo Nhã Kỳ đã nhìn thấy Thiếu Kiệt và bước tới cười nói với người nhân viên mới kia.

- Thằng nhóc này là ông chủ cửa hàng em có giới thiệu hẳn tới mai thì hẳn cũng không có mua hàng của chính mình đâu.

Lúc này người nhân viên kia cũng ngỡ ngàng hẳn tuy hẳn chỉ mới làm ở cửa hàng hơn một tuần nhưng thường hẳn chỉ Thấy Trương Hạo là người chủ chốt trong cửa hàng, giờ lại biết được cửa hàng phía sau còn có một ông chủ mà chưa bao giờ xuất hiện, mà ông chủ đó lại có vẻ nhỏ hơn hẳn khá nhiều.

Nhã Kỳ cũng gọi hai người Chu Tường và Trương Hạo lại cả ba người cùng Thiếu Kiệt vào một phòng riêng nơi này thường được Trương Hạo dùng để tiếp khách khi có đặt hàng số lượng lớn.

Thấy Thiếu Kiệt đến cả Chu Tường lẫn Trương Hạo đều khá mừng họ đều có việc phải cần đến sự quyết định của Thiếu Kiệt nên vừa ngồi xuống Chu Tường đã nói ngay.

- Thiếu Kiệt cái web kia hiện tại đang chạy thử nghiệm cũng khá ổn định lượng truy cập trung bình một ngày gần đạt tới 2 nghìn người. anh thấy tốt nhất nên mua cái sever để ổn định trang web chứ sai bên hosting thuê kia chi phí mỗi ngày một cao đấy.

Trầm Ngâm một hồi Thiếu Kiệt mới nhìn Chu Tường nói.

- Sever thì anh có thể báo cho Trương Hạo nhập về loại mà anh muốn. em muốn là loại cao nhất hiện nay và mới nhất để sau này còn có thể nâng cấp làm những việc khác.

Nói xong Thiếu Kiệt nhìn Trương Hạo nói.

- Hiện tại doanh thu của cửa hàng như thế nào các mặt hàng linh kiện ổn định đầu vào không?

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế cũng hí hửng đáp lại.

- Vấn đề đó chú mày khỏi lo anh làm là ok hết mà có vấn đề này. dạo này hàng nhập vào nhiều xuất ra cũng nhiều tiền thì cứ hai ngày anh lại đem ngân hàng gửi vào cho chú rồi. Nếu chi phí để mua cái sever gì đó hiện tại cửa hàng không có.

- Lát nữa đi chuyển tiền cho gọn, với lại Trương Hạo và mọi người trong cửa hàng đều phải làm thẻ, dù sao trả tiền qua thẻ cũng giúp được nhân viên giữ tiền một cách an toàn. Tiền Lương thì cứ chuyển vào đó.

Lúc này nhã Kỳ mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Thiếu Kiệt em thấy sắp xếp với những nhân viên mới ra sao.

Thiếu Kiệt im lặng một hồi lâu, ba người ai cũng biết Thiếu Kiệt đang suy nghĩ để tìm cách phát triển hơn nữa cho cửa hàng vì cửa hàng đang ở

mức ổn định không tuy doanh thu cao và khách hàng cũng khá đông nhưng hình như đó vẫn chưa như mong muốn của Thiếu Kiệt.

- Nhìn chung cách bố trí của mỗi người rất thích hợp việc của nhân viên mới em không nhất thiết nói ra em chỉ góp ý thêm một chút chúng ta nên tận dụng thêm thời gian kiếm khách hàng mới và dành thời gian chăm sóc khách hàng cũ nhiều hơn nữa. ví dụ như những khách hàng đã mua hàng thì nên lưu lại số điện thoại, chúng ta cứ cách một khoảng thời gian lại gọi điện hỏi thăm về các tình hình mặt hàng và lấy ý kiến trực tiếp từ khách hàng. Còn việc kiếm thêm khách hàng mới ngoài đăng mấy cái diễn đàn cũng có thể thuê người phát tờ rơi hoặc in giấy dán ở những nơi nhiều người qua lại đó cũng là một cách quảng cáo.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế cả ba người đều trầm mặc không ai lại nghĩ đến biện pháp như vậy. cuộc họp cũng nhanh chóng kết thúc Thiếu Kiệt thì ở lại hướng dẫn những thứ cần thiết cho Chu Tường khi mà trang web thật sự đi vào hoạt động hiện tại trên trang web chỉ là mô hình beta theo như Thiếu Kiệt nói là để thu hút những người đầu tư, việc đăng quảng cáo trên các diễn đàn và các mẫu quảng cáo trả phí trên mạng cũng được Thiếu Kiệt hướng dẫn cho Chu Tường cách làm và dặn trước khi đưa vào hoạt động trên sever thì mới chính thức mở sản mà lúc đó phải báo cho Thiếu Kiệt hẳn biết.

Sau khi rời đi khỏi cửa hàng Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo đến ngân hàng lúc này đợi Trương Hạo làm tài khoản ngân hàng hẳn đi kiểm tra số dư trong tài khoản thì con số đã lên đến 356 triệu, rút khoát một lần hẳn chuyển cho Trương Hạo luôn 200 Triệu còn để lại trong tài khoản 156 triệu, trước khi đi hẳn chỉ nói Trương Hạo sau này mỗi lần gửi tiền thì chia ra mỗi bên một nửa là được không cần chuyển hết cho hẳn.

Đi dạo một vòng hẳn cũng về đến nhà, Thiếu Kiệt lúc này lại thấy mẹ mình đang bối rối điều gì đó. Hiện tại bà chưa thay đổi bộ đồ đi làm còn

mặc trên người chiếc áo đồng phục của chỗ làm. Thường thì ít khi sau giờ tan ca mà Hoàng Lâm Nhu lại mặc cả áo đồng phục làm việc, bà thường sẽ thay ra và mặc vào bộ đồ bình thường lúc đi làm ở khách sạn.

Thấy Thiều Kiệt về đến nhà bà không đợi hẳn kịp dựng chiếc xe đạp bà nói.

- Hôm nay công ty mẹ có quyết định chính thức, bên phòng nhân sự bên tổng công ty xuống đưa ra thông báo, những nhân viên đang làm việc một là sẽ chuyển qua chỗ làm khác theo chỉ định của công ty, hai là vẫn làm việc tại chỗ cho đến khi khách sạn giải thể thì bên công ty sẽ tính cả tiền lương và hưu hoặc là có thể nộp đơn xin nghỉ việc công ty hứa sẽ thanh toán đầy đủ các khoản lương hưu cũng như phúc lợi. Con thấy mẹ nên tính sao?

Không nghĩ ngợi nhiều Thiều Kiệt đáp

- Theo con thì mẹ nên làm đơn xin nghỉ đi lấy được một ít lương hưu với tiền con sẽ mượn mấy ông anh thì sẽ kinh doanh thôi! Như thế còn đỡ hơn là như hiện tại mẹ lo lắng cũng là kết quả đã định. Vận mệnh và cuộc đời của mình đừng nên để phụ thuộc quá nhiều vào người khác mẹ ah. Sẽ chẳng ai làm công ăn lương mà giàu được, muốn giàu chỉ có tự làm chủ và không ai lại đi chỉ mình cách làm giàu ngoài bản thân mình tự kiếm lấy. đã là chủ thì sẽ phải kinh doanh, nếu mà kinh doanh thì chắc chắn sẽ làm chủ.

Những năm sau này những lớp học như tư duy tích cực, những lớp học làm giàu, đúng là nó sẽ rất hay nhưng Thiều Kiệt biết những người đó toàn chỉ biết nói, vì con người vốn là ích kỷ nếu bạn có được một cách kiếm tiền và kiếm rất nhiều tiền thì không ai lại đi chia sẻ cái cách kiếm tiền và làm giàu đó cho bạn, huống chi còn mở những lớp học như thế, chủ yếu những người mở những lớp học thu lại lợi nhuận từ bán vé, và học phí của những người khờ dại mà đi học, bởi những người viết sách cũng như thế, trong những sách dạy cách tư duy tích cực nếu chúng ta để ý một chút đó chỉ là

những mẩu truyện được lấy ra bởi cuộc đời của những người có tiền, nguyên lý đơn giản như thế ai cũng có thể hiểu nếu bạn nghèo bạn nói một chân lý sẽ chẳng ai tin chân lý bạn là đúng, nếu bạn giàu bạn nói ra một điều phi lý nhưng mọi người lại cho đó là điều có lý và chính xác hơn bao giờ hết.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, bà như tìm được một cái gì đó rất mới từ đứa con của mình mà với bà hẳn lại còn ghế nhà trường. Những ngày hôm nay bà cũng không biết lựa chọn như thế nào giữa tự kinh doanh như Thiếu Kiệt nói và đi làm công ăn lương theo nhân viên công chức nhà nước như hiện nay

- Đã là chủ thì sẽ kinh doanh, nếu kinh doanh thì sẽ là chủ...

Thiếu Kiệt không nghĩ việc lựa chọn lại khó khăn thế đối với bà nhưng có lẽ dù khó khăn thế nào thì hẳn cũng muốn mẹ hẳn đi theo con đường kinh doanh đem lại cuộc sống tốt hơn nên để bà yên tĩnh mà quyết định.

Ở một nơi cách xa thành phố Lưu Minh. Một ngôi nhà bề thế khang trang ngời trong một căn phòng sáng đèn có hai người đó là Ông Lưu và con mình.

- Theo tình hình nhận được từ báo cáo của các thành viên đang ở Mỹ hôm nay lại có thêm ba công ty tài chính tuyên bố phá sản đó là Silver state bank, Henderson, Nevada đưa danh sách lên đến 12 các quỹ tín dụng và ngân hàng bị phá sản được thu mua từ đầu tháng 8 đến hiện nay và năm thứ nhóm 53 từ đầu năm ngoái tới nay tuyên bố phá sản.

Người ngồi nói ra những dữ kiện trên không ai khác đó là Lưu Chính, sau cuộc gặp gỡ Thiếu Kiệt đến nay dựa theo những gì Lưu Chính cho người tìm hiểu thì sự thật bất ngờ hơn những gì Thiếu Kiệt nhắc đến đang diễn ra một cách âm thầm. nghe được những dữ liệu từ con trai mình ông

Lưu tay im lặng uống một hớp trà như đang suy nghĩ điều gì đó. Thấy thế Lưu Chính lại nói.

- Cứ tình hình này diễn ra không sớm thì muộn đúng như Thiếu Kiệt nói sẽ diễn ra khủng hoảng kinh tế về quỹ tín dụng của nước Mỹ nhưng liệu điều đó sẽ diễn ra lúc nào thì chỉ có nước Mỹ biết. Những chuyên gia chúng ta mới đến đều nói không có biện pháp ngay bây giờ họ phải biết được tình hình thực tế ra sao mới dám quyết định.

Lúc này ông Lưu mới cất tiếng nói với Lưu Chính.

- Sự việc này khá trầm trọng nếu nước Mỹ rơi vào khủng hoảng kinh tế bản thân quốc gia chúng ta không thể nào tránh khỏi hiện tại chúng ta chỉ biết hi vọng nước Mỹ có thể chống chọi trong một thời gian để chúng ta có thể chuẩn bị đầy đủ trước tình hình kinh tế ảm đạm này.

Lúc này Lưu Chính chỉ biết thở dài.

- Không ngờ một cậu nhóc chỉ mới từng tuổi đó lại có ánh mắt sắc bén về kinh tế như thế, chưa kể những chuyện gần đây cậu ta làm khi xem báo cáo con còn cảm thấy giật mình. Nào là hướng một ông trùm hắc bang tẩy trắng thành công. Lại còn chi tiền làm giấy tờ nhà một cách bí mật, Tuy nhiên cũng có một vài người trong trường học có vẻ không thích cậu nhóc này cho lắm.

Lưu Chính than vãn như thế nhưng ông Lưu biết rằng con mình cũng phải e ngại thằng nhóc Thiếu Kiệt này càng ngày càng hay rồi đấy nên cười nói.

- Có lẽ ta với con phải đi một chuyến tới Lưu Minh gặp Thiếu Kiệt. Không chỉ vì những gì Thiếu Kiệt nói mà ta cũng muốn biết trong khoảng thời gian này Thiếu Kiệt phát triển như thế nào rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Một Chọi Năm

Vài ngày sau dưới sự suy tính thiệt hơn Hoàng Lâm Nhu đã xin nghỉ ở nơi làm việc gắn bó với bà lâu nay. Bà cũng quyết định kinh doanh bách hóa, Thiếu Kiệt cũng rút ra từ ATM một số tiền lớn vì không phải tài khoản tên mình nên hắn cũng khá mệt khi phải rút đi rút lại nhiều trụ ATM mới đủ số tiền 100 triệu tiền mặt.

Vì là mặt bằng ở gần ngay khu trung tâm nên giá thành cũng khác cao nhưng Thiếu Kiệt không quan tâm lắm hắn cũng làm một cái hợp đồng 5 năm vì như thế bên chủ mà mới không thể thu hồi được mặt bằng mà mẹ hắn đang kinh doanh. Khi mà hắn đăng ký làm đại lý cấp một chuyên kinh doanh về các mặt hàng tiêu dùng thì các công ty cạnh tranh với nhau cũng nhảy vào từ các quầy kệ hắn được công ty của các bên công ty sửa trang bị và việc có thêm những nhân viên không phải mất tiền trả lương cũng là mục đích hắn nhắm đến.

Không khó cho Hoàng Lâm Nhu khi mà Thiếu Kiệt hắn viết cho một cuốn sổ tay chỉ dẫn cho mẹ mình kinh doanh bước đầu, bà chỉ cần dựa theo đó mà làm việc, từ trang trí quầy kệ ra sao mà những cách phân bố các mặt hàng như thế nào đều được hắn dựa theo các siêu thị mini sau này nở rộ trên các con đường lớn nhỏ của thành phố. Sắp xếp cho mẹ mình kinh doanh như thế là bước đầu tiên giúp cho hắn có thể an tâm làm những việc khác sắp tới. Nhưng việc đó làm một số người phải bắt đầu khó chịu.

Ở một nơi không cách xa nhà Thiếu Kiệt là mấy hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện với nhau.

- Anh xem cái con kia làm sao mà nó lại mở được cái tiệm bách hóa như thế.

Người đang nói chuyện là Hoàng Chí Hùng, hấn hiện tại khá nóng lòng, Vì với hoàn cảnh của Hoàng Lâm Nhu nếu cứ tiếp tục đi xuống thì hấn có thể bí mật làm một số chuyện. Hoàng Chí Kim mới nói

- Mày nói như vậy tao biết sao! Không nghĩ tới nó xin nghỉ ở chỗ đang làm lại về làm kinh doanh. Lần trước thằng con thì bán máy vi tính lần này lại tới con mẹ nó mở cửa hàng bách hóa. Còn chú nữa sao nói bảo người làm khó dễ nhà nó cũng không được.

Hoàng Chi Hùng cũng hơi bực bội lần trước bỏ tiền ra nhờ cái tên cảnh sát Hàn bên khu vực nhà hấn qua làm khó dễ lại tốn một mớ tiền thế mà lại không được còn tên cảnh sát Hàn lại bị ghi lỗi kiểm điểm gì đó khiến hấn cũng bực tức.

- Em nào có biết nó lại có giấy phép kinh doanh mà hình như cái vụ bán máy tính không phải của nó người đứng tên kinh doanh lại là Trương Hạo gì đó mà cũng chuyên đi khỏi nhà nó rồi. Anh nghĩ xem nếu giờ mình nhờ người làm giấy tờ không thông qua mẹ con nó ký được không?

Hoàng Chi Kim im lặng một hồi rồi nói.

- Được thì chắc được nhưng mà giờ chưa được, trước mắt nếu nó mở cửa hàng bách hóa như thế chắc bọn hắc bang khu vực cũng chưa tìm đến chú mày quen biết nhóm nào đó thì gọi bọn nó đi làm khó dễ xem sao. Xem thử mẹ con nhà nó làm sao.

Thấy ý Kiến của anh mình khá hay Chí Hùng lấy điện thoại ra gọi ngay cho người nào đó.

- Alo! Nhị Cửu ah! nghe nói khu vực chỗ mình mới có thêm một cái cửa hàng bách hóa khá lớn không biết họ đã đóng phí an ninh bên Nhị Cửu

chưa nếu chưa anh hi vọng bên anh em mày! có thể làm cho cửa hàng đó đóng cửa luôn, thì anh sẽ hậu tạ chúng mày hậu hi.

Phía bên kia người được gọi là Nhị Cữu cũng thắc mắc thằng Chí Hùng này nổi tiếng keo kiệt, nay lại bảo làm khó dễ một cửa hàng bách hóa, thế không phải hẳn định bỏ ngành xây dựng qua mở cửa hàng bách hóa à. Nghĩ như thế nhưng Nhị Cữu cũng tươi cười chấp nhận với Chí Hùng, Dù sao thì có tiền đến tay mà ai lại không muốn nên cũng làm ra hứa hẹn sẽ làm cho cửa hàng bách hóa kia đóng cửa. Vì mở loa ngoài nên sau khi kết thúc cuộc gọi cả Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng cùng nhau bật cười vang trong căn phòng.

Thiếu Kiệt dạo gần đây hẳn lại có thêm một việc ngoài giờ học trên lớp thì phải ra cửa hàng trông coi tiệm cho mẹ hẳn về nhà làm thức ăn cũng như nghỉ ngơi đôi chút tuy công việc trông coi cửa hàng bách hóa không mấy khó khăn nhưng do Hoàng Lâm Nhu chưa từng tự mình kinh doanh bao giờ nên lúc nào cũng phải chú ý những việc xung quanh cũng khá tốn hao tinh thần, còn đối với Thiếu Kiệt hẳn chỉ ngồi đó làm nhiệm vụ thu tiền và trả lại tiền dư cho khách mà không cần quan tâm lắm vấn đề xung quanh nên khá nhẹ nhõm.

Ngồi ở tiệm ngốc hơn ba giờ đồng hồ Thiếu Kiệt thấy cũng sắp đến giờ được tự do. Hiện tại đang là 7 giờ tối thường lúc này là khách hàng sẽ đến mua hàng đông nhất, nên Hoàng Lâm Nhu cũng ở cửa hàng đang phụ lấy hàng cho khách, còn việc nhẹ nhất thì lúc nào cũng cho thiếu kiệt hẳn đảm nhận.

Dù là cửa hàng mới mở không lâu như do giá thành lại là giá đại lý nên những người mua hàng về dùng cũng khá đông, tuy giữa các nơi đại lý và người bán lẻ chỉ là chênh lệch nhau vài nghìn nhưng với tính tiết kiệm của người dân, họ luôn tìm đến những nơi rẻ nhất mà mua. Cùng với những giờ cao điểm như thế này trước cửa hàng thường có những nhóm làm việc PR

marketing cho sản phẩm công ty, với phương thức dùng thử hoặc chơi trò chơi nên cũng thu hút được những người đi ngang qua.

Ngồi xem những người khách hàng tham gia trò chơi cũng khá vui mà hẳn thì không làm việc gì nặng nhọc, chỉ ngồi một chỗ thu tiền và trả tiền dư cho khách, hầu như mọi thứ từ bán hàng lấy sản phẩm đưa khách đều có nhân viên miễn phí làm còn nếu nhập hàng thì nhân viên giao hàng thường sẽ sắp xếp vào cửa hàng dùm còn hẳn chỉ kiểm tra số lượng và giá thành rồi trả tiền thế là xong.

Đang ngồi đếm tiền thừa trả lại cho khách thì phía trước cửa hàng nhón nháo lên hẳn dừng lại để xem có việc gì thì thấy một vài người thanh niên xăm trổ đầy mình đang phá rối những quầy hàng giới thiệu sản phẩm của các công ty ở phía trước. Mà mẹ hẳn lúc này đứng trước cửa hàng làm nhiệm vụ đưa hàng cho khách lại bị một trong những người thanh niên ấy xô ngã, Thấy Thế hẳn cấp tốc đứng lên bước ra khỏi cái ghé của mình.

Vì cửa hàng xung quanh để những kệ với tủ kính chỉ cao tầm một mét hơn dùng tay làm điểm tựa nhảy ra khỏi phía trong cửa hàng, chân vừa chạm đất hẳn nhảy lên xoay người thực hiện ngay một cú đá trên không cực kỳ điêu luyện khiến cho những người đang đứng phía trước cũng bất ngờ vì những ngày nay thấy hẳn ở cửa hàng luôn có vẻ hiền lành lại hay tươi cười với mọi người không nghĩ rằng hẳn lại có thể đánh nhau như thế, Bất ngờ hơn cả là người thanh niên bị hẳn đá trúng cũng thối lui vài cái.

Bước đến đỡ Hoàng Lâm Nhu lên hẳn gấp nói.

- Mẹ! có sao không!

- Mẹ không sao! con đừng manh động quá cái gì cũng từ từ nói được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng đang từ từ đứng lên. Thấy mẹ mình không sao Thiếu Kiệt cũng an tâm phần nào nhưng sau đó là một lửa giận bốc cao như núi hấn đã thề rằng không ai có thể làm tổn hại đến mẹ của hấn thể mà nay lại có những người không muốn hấn yên nên trả lời mẹ mình một câu kèm theo đó là nói với một nhân viên của công ty sửa gần đó.

- Chuyện này mẹ để con lo. Chị giúp mẹ em vào trong!

Bước ra khỏi chỗ đang đứng, hướng về nhóm người thanh niên tới phá rối cửa hàng xông vào, Người thanh niên khi này bị hấn đá trúng không ngờ tới mình bị một thằng nhóc đánh cũng nhào lên, Lúc này trước cửa hàng đều chỉ còn lại một mình và nhóm thanh niên năm người đang lao vào nhau tình thế nhìn tựa như Thiếu Kiệt sắp phải chịu thiệt thòi nhưng khi những người đó xông tới Thiếu Kiệt thì kẻ bị đánh người ăn đá của Thiếu Kiệt không ít với lại vớ vùi cây chổi gần đó hấn huy vũ trong tay về phía nhóm người kia vào thế bị động, bỗng chốc từ cuộc chiến ở thế yếu của Thiếu Kiệt được xoay chuyển, tuy hấn cũng có bị nhận một số công kích từ năm người nhưng đa số đều trúng vào những phần không quan trọng.

Những người vị khách còn đang đứng phía trong bên cạnh cửa hàng ở đây không ai đủ tinh táo để gọi điện cho cảnh sát mà chắc gì gọi họ đã xuống liền mới Hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Con chị có học võ à tôi thấy nó nhìn hiền thế mà đánh nhau ghê thế.

Lo Lắng cho Thiếu Kiệt với lại thấy những người kia đều có vẻ là người không lương thiện gì nên bà cũng chỉ đáp lại.

- Hồi nhỏ nó có học võ với một ông bác người Hoa nhưng việc này khá lâu rồi!

Mọi người ở nơi này đều không biết rằng bản thân Thiếu Kiệt tuy rằng cũng có cơ sở nhất định nhưng với một chọi năm thì tình hình rất không khả quan nhưng do những người này chạm vào điểm máu chốt của hắn là Hoàng Lâm Nhu nên bộc phát ra lực chiến kinh người như thế vì hắn muốn cho những kẻ sau này muốn đụng tới mẹ hắn phải e dè một chút dù sao hắn vẫn còn đi học cũng không thể nào ở cửa hàng như một người bảo vệ mẹ hắn được.

Lúc này giữa cuộc chiến đã gần đi đến kết thúc, đơn phương lúc đầu không ai cho rằng Thiếu Kiệt có thể thắng năm người này còn lo bảo toàn thân mình vì cửa hàng kinh doanh không phải của nhà mình mà của người ta, mà cũng chẳng ai muốn làm anh hùng, bọn kia thế mà xăm trở đầy mình cũng biết là dân không có gì gọi là đàn hoàn, thêm vào đó nếu giúp thằng nhóc chưa biết chừng bọn chúng lại nhớ mặt trả thù, thôi cứ tốt nhất đừng ngoài cuộc chuyện của người ta để người ta lo, Tâm tư của những người đứng quan chiến từ đầu tới giờ là như thế.

Nhưng lúc này lại thấy những người xăm trở đầy mình kia người thì nằm la liệt người thì lăn lộn kêu đau có lẽ trong lúc đánh nhau với Thiếu Kiệt bị hắn đánh cho thương tích một là năm lăn lộn, hai là sức đầu mẻ trán còn Thiếu Kiệt bây giờ trên người cũng có đầy vết thương áo sơ mi cũng đã có vết rách trên trán cũng có một chút máu chảy ra, lúc bây giờ một số người xe ôm xung quanh mới vây lại giữ lấy đám người kia. Nhìn người thanh niên xăm trở lúc vừa rồi làm ngã mẹ mình, Thiếu Kiệt bước tới ngồi xuống nắm lấy cổ áo hắn nói.

- Ai sai sử tụi bây tới đây nói!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Tạm Giữ Điều Tra

Thấy cuộc chiến thắng lợi về một phía bên Thiếu Kiệt những người xung quanh cũng trầm trồ bàn tán. Có người nói bọn này chuyên trấn lột móc túi đủ mọi chuyện ở khu này trước giờ chưa ai dám đụng đến hôm nay gặp phải Thiếu Kiệt xem như đã phải thiết bản, có người còn nói là về nhà xem cho con mình đi học võ phòng thân để sau này có thể như hấn đánh lại người xấu, gió đổi chiều là vậy nhưng với Thiếu Kiệt hấn cũng không quan tâm lắm.

Lúc này trong tay hấn vẫn nắm chặt áo người thanh niên kia đã làm mẹ hấn té ngã, Thấy được gương mặt phần nộ của Thiếu Kiệt người thanh niên kia cũng biết nếu không nó thì sẽ còn tiếp tục bị thiếu kiệt hấn đánh thêm một trận, hấn cũng chỉ là người nhận được lệnh của Lão đại trong khi hấn cùng đồng bọn đang ngồi trong một quán game say sưa thì lại bị gọi đi, vốn cũng đang bực mình nhưng nghe nói đi xong về có thưởng nên cũng hăng hái, đối với hấn có quậy phá một quán hay mười quán thì cũng như nhau không ngờ lần này lại bị một người thẳng nhóc đánh cho không ra gì.

- Bọn tao người của anh Cửu, mà không đóng thuế cho anh cửu, bọn tao đến đòi.

Nghe Thằng này nói thế Thiếu Kiệt cũng hơi giật mình hỏi.

- Tụi mày là người Xuân Nghĩa Bang.

- Không tụi tao bên Cửu Hùng Bang không phải của người của Xuân Nghĩa Bang.

Từ đâu lòi ra một cái bang phái không nằm trong thành phố Lưu Minh Thiếu Kiệt mới nhầm lại danh tự Cửu Hùng chợt nhớ ra bang phái này là

của Thành Phố Long Hoa sao lại có mặt tại khu vực thành phố Lưu Minh.
Thiếu Kiệt đẩy tên thanh niên xuống đứng dậy

- Đại Ca của bọn mày là ai, khu vực này của Xuân Nghĩa Bang ở đâu ra
bọn Cửu Hùng mấy người!

người thanh niên nhăn mặt phun một bãi nước bọt có lẫn một chút máu
trong đó nói.

- Trước sau gì khu vực này sẽ là của bang chúng tao thôi mày không hồn
biết điều thì đền tiền thuốc men thêm vào đó là phí trị an.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười nói.

- Có lẽ bọn mày bị đánh chưa đủ. Tao không cần biết bọn mày Cửu
Hùng hay Cửu Hùng biến cho khuất mắt tao từ nay về sau mà còn xuất hiện
thì đừng trách.

Hắn vừa dứt lời thì bên ngoài một chiếc xe cảnh sát chạy tới, nhóm
người mặc sắc phục từ trên xe nhảy xuống, không biết đây có phải là thông
lệ hay không nhưng cứ lúc cần sẽ không có một người cảnh sát nào nhưng
khi xong việc lại xuất hiện đó là hình ảnh thường thấy mà mọi người không
lạ.

Nhìn người mặc sắc phục nhảy xuống xe không khó để Thiếu Kiệt có
thể quên vì hắn cũng gặp người này không lâu. Lý Hàn vừa xuống xe đã hô
hào.

- Giải tán! Giải tán ... làm gì tập trung ở đây.

Nhìn thấy Lý Hàn tới bọn người kia vùng dậy hướng Lý hàn nói.

- Cảnh Sát Hàn! tôi muốn tố cáo hấn kinh doanh lấn chiếm vỉa hè, đánh người gây thương tích.

Theo hướng tay của người thanh niên Lý Hàn lúc này mới nhận ra người đánh bọn người của Cửu Hùng Bang là ai.

- Chúng ta lại gặp nhau! Xem ra coi bộ Hàn cảnh sát quen biết cũng rộng rãi thật đến cả bọn này cũng có quen biết Hàn cảnh sát.

Thiếu Kiệt nhìn Lý Hàn cười cười nói. Lúc này không ai nói hấn cũng biết người đứng sau vụ này là ai. Lý Hàn biết mình hơi khóp. Hấn lúc này trong lòng trầm xuống một ít gặp ai không gặp lại gặp ngay tên này lần trước không làm gì được hấn lần này trên địa bàn khu vực của mình xem thằng nhóc này chạy sao.

- Người nói năng bậy bạ gì đó, những thành phần gây rối này làm sao mà ta quen biết!

Người thanh niên của Cửu Hùng Bang nghe thế cũng biết mình thất thố đành sửa lại.

- Đồng chí cảnh sát. chính thằng nhóc này đánh người gây thương tích, đồng chí cảnh sát nên bắt hấn giam lại.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng chạy ra đến bên cạnh Thiếu Kiệt nghe thấy người thanh niên kia nói thế càng tức giận cái này đúng là đôi trắng thay đen mà.

- Người nói bậy! chính các người đến phá rối việc kinh doanh lại còn đánh đồ đồ đạc nên con ta mới đánh các người.

Thấy Hoàng Lâm Nhu nói thế ở đây lại khá nhiều người chứng kiến hấn cũng biết nếu làm khó Thiếu Kiệt ở đây thì chẳng khác nào nói cho mọi

người biết hẳn và bọn người Cửu Hùng Bang chung một nhịp.

- Việc này đưa các bên liên quan lên trụ sở cảnh sát rồi sẽ giải quyết. Bất hết lại.

- Các anh không có quyền đưa con tôi đi đâu hết mọi việc mọi người ở đây đều nhìn thấy các anh có quyền gì đưa con tôi đi nó chỉ bảo vệ tài sản gia đình điều đó là sai sao. Thiếu Kiệt con không cần phải đi đâu hết.

Hoàng Lâm Nhu phản ứng khá gay gắt vì bà cũng không ngờ đến độ không biết rằng người cảnh sát này với bọn người kia là cùng một bọn mà bà thì đã giao tiếp với các ban ngành trong ủy ban nên bà cũng biết tiến vào đồn cảnh sát rồi thì cũng chẳng thể nào tốt được.

Thiếu Kiệt thấy mẹ phản ứng như thế cũng biết bà quan tâm cho mình, mà hẳn hiện tại là người đánh bọn người kia, dù đúng hay sai hẳn cũng phải lên đồn cảnh sát lấy lời khai làm một số thủ tục hành chính. Nhưng qua cái cách nói chuyện của Lý Hàn hẳn cũng biết đang đợi hẳn ở đồn cảnh sát là gì.

- Chị Yên tâm chúng tôi chỉ mời Thanh niên này về phối hợp điều tra thôi không làm gì hết! Chị cứ bình tĩnh để cơ quan chức năng bọn tôi làm việc.

Lý Hàn thấy mọi người ở đang nhìn chăm chăm vào mình với Hoàng Lâm Nhu phản ứng khá gay gắt nên hẳn mới nói để yên lòng mọi người đang có mặt tại đây mà khi về đồn cảnh sát hẳn có làm gì thì có trời mới biết được điều gì sẽ xảy ra.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười cười nói với mẹ mình cùng mọi người xung quanh, hẳn cố ý nói lớn để mọi người ở đây đều biết rằng hẳn không phải bị

bắt đi mà cơ quan cảnh sát nhờ hãn phối hợp điều tra bọn người gây rối cửa tiệm của nhà hãn, cũng không quên cảnh cáo Lý Hàn.

- Mẹ không cần phải lo con chỉ lên hợp tác điều tra cái bọn gây rối này với lại hiệp trợ điều tra thì chỉ được chưa tới nửa ngày còn nếu mà có phát sinh việc gì cũng là 48h xem như hai ngày đi chơi, mà sau hai ngày con chưa về thì mẹ thuê luật sư lên đồn cảnh sát kiện là được.

Sau đó hãn nhỏ giọng chỉ đề cho Hoàng Lâm Nhu nghe thấy.

- Con lên đồn cảnh sát sẽ không sao mẹ yên tâm nhưng tuyệt đối mẹ không được đóng cửa tiệm có gì mẹ cứ gọi cho Trương Hạo với Lý Bân qua giúp. Cũng không được kiếm cách gì hết cứ bình tĩnh, vẫn tiếp tục kinh doanh xem như không có chuyện gì xảy ra, mẹ cứ yên tâm bọn họ không làm gì được con đâu.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế bà cũng vội vàng gạt đầu trước khi nhìn thấy hãn lên xe cũng không quên dặn dò hãn.

- Con cẩn thận. Con mà có chuyện gì mẹ không để yên đâu.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Thiếu Kiệt vẫn một mực khá ung dung hãn rất bình tĩnh. Sau khi được đưa vào một phòng chờ. Trên khoe môi hãn khẽ động một tý nhưng cũng bước vào.

Đối với người không biết còn tưởng đây là phòng chờ, nhưng thật chất đây là phòng tạm giam của đồn cảnh sát nó không như một nhà tù chính thức, mà nó là một căn phòng với tầm mười sáu mét vuông không đồ đạc gì ngoài chiếu và gối, cửa cũng không làm song sắt mà là cửa kính với cửa sổ cũng khá thông thoáng.

Thường căn phòng này rảnh rỗi người trong đồn cảnh sát không về nhà nghỉ trưa thì cũng vào đây nằm ngủ, đơn giản vì ít khi trong này có người

lại cư ngụ lâu vì nếu phạm tội hành chính cũng chỉ tạm giam 24h còn quá lắm là 48h, những vụ trọng tội, đa số sẽ được đưa thẳng lên Quận trên đó mới có nhà lao chính thức.

Bên ngoài hẳn không cùng nghĩ cũng biết cái bọn bị hẳn đánh thế nào cũng được thả ra nhưng hẳn không thể nói gì hơn lúc này là đầu trí bởi những lần ở kiếp trước hẳn ở qua không biết bao nhiêu lần những căn phòng như vậy bởi đi thừa kiện bọn người cầu kết với Hoàng Chí Hùng.

Thiếu Kiệt lên xe của cảnh sát vừa đi không lâu bên này Hoàng Lâm Nhu đã gọi cho Trương Hạo và Lý Bân cùng đến. nhân viên của các công ty cũng thu dọn đồ đạc nghe theo lời Thiếu Kiệt nên bà vẫn mở cửa hàng không đóng cửa mà tiếp tục kinh doanh.

Nhận được tin Trương Hạo cùng Lý Bân một trước một sau rất nhanh đã tới cửa hàng của Thiếu Kiệt. Vừa đến Trương Hạo đã gấp gáp hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Cô Thiếu Kiệt nó sao rồi?

Trương Hạo và Lý Bân không xa lạ gì với bà hai đứa này một trước một sau đến cùng một lúc bà cũng biết hai đứa này bỏ cả những việc đang làm nên kể lại đầu đuôi sự việc cho hai người.

Chưa kể xong câu chuyện Trương Hạo đã tức giận hô lên.

- Thằng Kiệt sao nó lại đi lên đồn cảnh sát làm gì. Chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Lý Bân biết Trương Hạo nóng tính hẳn cố xoa dịu. rồi nói ra suy nghĩ của mình.

- Anh Hạo đừng nóng! em nghĩ anh Kiệt làm vậy có lý do. Nếu không theo họ lên đồn cảnh sát họ lại ghép thêm tội. Dù sao đây cũng là khu vực của bọn họ trước mắt chúng ta phải bình tĩnh tìm người giúp Anh Kiệt thoát ra cái đã. mình giờ mà càng nóng là càng hỏng việc.

Lúc này Trương Hạo tuy nóng giận nhưng mà nghe Lý Bân nói ra suy nghĩ của mình cũng trầm mặc, đối với việc nhờ người giúp đỡ hẳn không có ai quen biết để có thể giúp trong lúc này đa số những quan hệ gần đây hẳn lui tới toàn là người kinh doanh mà với họ những việc này họ cũng ngại nhúng tay. Im lặng một lúc lâu Lý Bân chợt nhớ tới Trương Phàm.

- Anh Kiệt có người quen để em gọi điện xem thử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Tiết Kiệm Hai Ngày Cơm

Trong Thời điểm hiện tại Thiếu Kiệt đang trong phòng tạm giam của trụ sở cảnh sát thì bên ngoài Lý Bân cùng Trương Hạo đợi đến khi dọn dẹp cửa hàng cùng Hoàng Lâm Nhu cuối ngày xong lại bắt đầu tìm kiếm những mối quan hệ của mình để xem có ai giúp gì được, từng cuộc gọi từ Trương Hạo và Lý Bân. Hoàng Lâm Nhu cũng gọi cho những người làm bên ủy ban xem có ai quen biết hay không, hầu như điện thoại của ba người không hề ngơi nghỉ cứ vừa cúp cuộc gọi người này, lại gọi tiếp người khác.

Trời thì đã khuya mà thấy hai người Trương Hạo cùng Lý Bân như thế Hoàng Lâm Nhu cũng khuyên hai người ra về, có gì thì sáng mai có thể gặp được người nào đó giúp được.

Thiếu Kiệt vẫn ở trong phòng tạm giam năm thư giãn như bình thường hẳn đã quen lắm ở kiếp trước. Bởi bản chất hẳn chả có gì phải lo lắng cứ hễ có người muốn hẳn ngủ say để lười hẳn dậy để tra tấn tinh thần thì hẳn lại dậy tập thể dục khiến cho người nào đó cũng hậm hực vì phải lâu lâu mất ngủ đi canh chừng hẳn.

Sáng sớm ra Lý Bân thì vội đi kiểm Tước Phạm vì tối qua hầu như không gọi được Tước Phạm cũng làm Lý Bân lo lắng cả lên, Trương Hạo thì phải về cửa hàng sắp xếp lại công việc, nhờ Nhã Kỳ và Chu Tường quản lý giúp hẳn, nên cũng bức bối không kém quan hệ qua lại với những người kinh doanh như hiện nay không thể nào giúp hẳn điều gì.

Hoàng Lâm Nhu lo lắng đến mất cả giấc ngủ sáng ra nhìn bà như già thêm ít tuổi đôi mắt bắt đầu có vết quần thâm. Hôm qua bà cũng liên lạc được với một số người bạn bè thân thiết nhưng do lúc đó trời đã tối nên ai cũng hẹn lại sáng nay sẽ liên hệ lại bà.

Mà đến sau cùng bà cũng không hiểu Thiếu Kiệt trước khi đi luôn dặn đi dặn lại là bà không được đóng cửa hàng mà phải kinh doanh. Với tâm trạng này bà hoàn toàn không có tinh thần nào mà mở cửa hàng buôn bán nhưng vì Thiếu Kiệt đã dặn nên bà cũng đành nghe theo.

Sau một buổi sáng chạy đông chạy tây vậy mà Lý Bân vẫn chưa gặp được Tước Phàm hẳn cũng rất khó chịu. Đang bực tức khó chịu vừa bước vào cổng trường Lý Bân một mặt lằm lằm lỳ lỳ trước nay chưa từng có. Thấy hẳn như thế anh em cũng không dám nói gì nguyên một nhóm người Lý Bân cũng lặng làm hẳn điên tiết nói.

- Tao cần tụi bây nghĩ cách chứ không phải ra đây đứng làm cảnh.

Lúc này Lâm vũ cũng nói. việc này hay chúng ta thông qua bố mẹ xem có ai giúp được không.

- Không thể! nếu nói ra chắc chắn thằng nào cũng bị mắng chét chưa chắc họ đã giúp.

Thấy Nhóm Lý Bân tập trung lại rất đông mà mặt ai cũng căng thẳng, Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi mới bước tới xem sao.

- Máy BẠN làm gì tập trung đông thế? ủa mà Thiếu Kiệt đâu.?

Không biết mọi việc xảy ra, Nhã Oanh vẫn hồn nhiên và cũng cảm thấy thắc mắc mọi lần nếu tập trung nhiều người như thế này hầu hết là Thiếu Kiệt đều có mặt hôm nay lại không thấy Thiếu Kiệt đâu. Cùng với thắc mắc giống Nhã Oanh, Ngọc Nhi cũng nhìn Lý Bân đợi câu trả lời của hẳn.

Bản thân lúc này cũng không biết phải làm sao để cho hai cô gái hiểu được mọi việc đang xảy ra. Thấy mọi người ở đây áp úng Ngọc Nhi có cảm giác không ổn nói.

- Thiếu Kiệt xảy ra chuyện gì phải không? Sao các bạn lại im lặng thế mọi người thường nhắc đến Thiếu Kiệt các bạn không phải như hiện tại.

Lâm Vũ hẳn cũng biết nếu im lặng nữa cũng không phải là cách đành thờ dài.

- Đúng là anh Kiệt gặp chuyện bọn này đang suy nghĩ tìm đường giúp mà chưa ra nên mới phải không như thế này.

- Thiếu Kiệt bị gì? Mà các bạn tìm đường giúp là giúp thế nào? Mấy bạn có thể kể rõ sự việc cho mình biết được không biết đâu mình nhờ ba mẹ mình lại giúp được.

Nhã Oanh cũng thấy mọi người trầm trọng biết là không còn nằm trong khả năng của những học sinh có thể làm được. Lý Bân cũng muốn có thêm người giúp nên mới thuật lại những gì từ những lời nói của Hoàng Lâm Nhu và không ngại thêm thắt vào việc Thiếu Kiệt đánh nhau với năm người đó như thế nào, mọi người nghe hẳn kể cứ như Lý Bân hẳn là người có mặt ở Hiện Trường, làm cho bọn người hay đi theo cũng tấm tắc khen, mọi người ở đây cũng đâu biết Lý Bân hẳn cũng chỉ được nghe kể từ những nhân viên của mấy công ty lúc đó ở hiện trường.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh nghe được những thuật lại từ Lý Bân cũng biết trong đây có sự khuất tất nào đó nếu chỉ hợp tác điều tra đáng lẽ ra Thiếu Kiệt phải về trong buổi sáng làm gì đến giờ vẫn còn trong đồn cảnh sát. Im lặng một hồi Nhã Oanh gật đầu nói với Lý Bân.

- Sau giờ học mình sẽ về gọi cho bố mình xem có thể giúp gì được không.

Riêng Ngọc Nhi vẫn im lặng cô không nói gì rời đi sau khi câu chuyện vừa chấm dứt. sau khi chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên mọi người

đang nhanh chân vào lớp Ngọc Nhi cũng trong dòng người đó nhưng cô dừng lại chừng một phút nhắn tin cho một số điện thoại không lưu tên nội dung khá ngắn.

- Anh thiếu Kiệt đang ở đồn cảnh sát.

Đã gần trưa Thiếu Kiệt sau cả buổi sáng được thanh thoi ngủ trong phòng tạm giam, chưa có biểu hiện gì ở bên ngoài nên hắn cũng chỉ nằm chờ cho đến khi cửa phòng được mở ra một người dân phòng dẫn hắn đi vào một căn phòng khác. Ngồi xuống đối diện hắn là Lý Hàn. Vừa Ngồi xuống Lý Hàn đã cảm viết nói

- Tên Tuổi?

Thiếu Kiệt với giọng đầy vẻ trào phúng khi nghe thấy Lý Hàn hỏi mình hỏi một câu hỏi cộc lốc không đầu không đuôi nên cũng đáp lại.

- Kiệt! 16 Tuổi.

Nghe thấy Thiếu Kiệt trả lời mình bằng cái giọng không đầu đầu không đuôi Lý Hàn Nhíu mày nói

- Tôi hỏi anh họ tên đầy đủ?

- Hoàng Thiếu Kiệt! tôi đang thắc mắc là tôi ở đây hơn 12h có lẽ đã đến lúc về mà mới đúng mà những người phá rối của hàng nhà tôi cũng không thấy đây là chuyện gì?

Lý Hàn lúc này cũng tức giận thật sự quát lên.

- Họ là người bị hại anh là người đánh họ anh còn nói. Việc nhà anh có số tiền lớn mở tiệm bách hóa chúng tôi nhận được nguồn tin là đó là tiền

bất chính anh có gì để nói. tốt nhất anh nên khai ra số tiền đó ở đâu mà có và nộp vào sung vào công quỹ để tránh khỏi vòng lao lý.

Cười lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Tôi gọi anh là một tiếng cảnh sát Hàn là chỉ dựa vào bộ sắc phục trên người anh thôi còn thật ra anh không đáng được mặc nó. Anh nói tôi lên hỗ trợ điều tra, nay lại chụp mũ như thế tôi không còn gì để nói với anh hết.

- Anh còn tỏ vẻ không hợp tác chúng tôi đã có chứng cứ rõ ràng mẹ con anh thu nhập một tháng chưa tới 3 triệu đồng vì lấy đâu ra tiền mà mở cửa hàng bách hóa. Nói mẹ con anh lấy tiền ở đâu?

Thiếu Kiệt càng ngày càng bực mình với Lý Hàn.

- Anh không phải cảnh sát kinh tế thì không có quyền điều tra thu nhập của tôi, anh nên nhớ tôi có tiền mà bản thân tiền của nhà tôi đã được đóng thuế anh có thể nhờ cảnh sát kinh tế điều tra xem ngân hàng có phải tính tiền thuế đối với tôi chưa, báo cho biết một tin buồn là tiền đó rút từ ngân hàng ra.

Thấy mình đang đuối lý bởi bản thân hẳn không nghĩ rằng Thiếu Kiệt lại thông thuộc các hình thức ban ngành luật pháp như vậy, lần trước cũng có trải nghiệm qua nhưng lúc đó hẳn chỉ cho rằng Thiếu Kiệt hẳn đọc được ở đâu đó không quan tâm lắm lần này. Thật sự ở thế yếu hơn bởi hẳn cũng chẳng mấy rành luật lắm cái ghế này của hẳn cũng là của ông già nhà hẳn cấp phát cho mình. Thấy không ổn hẳn đành nói với người dân phòng đang ngồi bên ngoài.

- Đưa anh ta về phòng tạm giam, cho anh ta suy nghĩ thêm rồi tiếp tục khai báo.

Biết Lý Hàn đuổi lý lại không làm gì được mình lúc này Thiếu Kiệt không ngại trêu chọc hấn thêm.

- Tôi biết gì mà khai báo, cùng lắm là ngồi 48h đồng hồ tiết kiệm được 2 ngày cơm. Cảnh sát các anh phải xuất quỹ trả tiền, còn không có cơm thì sau 48h anh đợi giấy mời của bên luật sư đi. à mà nói luôn các anh nếu mà có ý định nghiêm hình bức cung với tôi, thì tôi cũng sẽ có cách lấy được giấy chứng thương mà kiện đấy vậy đi giờ thì tôi không còn gì để nói về phòng tạm giam ngủ tiếp đây.

Lý Hàn quá tức giận trước những lý lẽ ngang của Thiếu Kiệt mới đập bàn một cái nhìn Thiếu Kiệt Quát. Định bước đi Thiếu Kiệt dừng lại quay đầu lại nói với Lý Hàn.

- Đồng chí cảnh sát vừa gọi tôi bằng mày tôi có quyền tố cáo anh thêm tội phi bán tôi rồi đó quy tắc anh tôi trong phòng thẩm vấn anh quên mất rồi à có cần tôi nhắc lại cho anh không.

Nói rồi Thiếu Kiệt vừa cười vừa bước về phòng tạm giam như lúc mình mới vào bởi hấn biết cho dù hấn ở đây đủ 48h thì Lý Hàn kia cũng không làm gì được hấn. nhìn hấn còn non như thế ai nghĩ hấn từng bị vào những nơi còn tệ hơn thế này trên đường đi thừa kiện ông chú hấn.

Trong lúc Thiếu Kiệt đang làm khó Lý Hàn tại đồn cảnh sát thì một người vừa đọc tin nhắn xong đập luôn cái ly trà đang cầm trên tay gọi điện cho một ai đó với sự tức giận. Bên đầu dây bên kia vừa mới có dấu hiệu nhận cuộc gọi hấn đã quát.

- Con mẹ người Tước Phạm, Thiếu Kiệt bị đưa đến đồn cảnh sát mà giờ mày còn không báo cho tao mày làm ăn cái kiểu gì thế hả.

Phía bên kia còn bất ngờ hơn Thốt lên.

- Cái gì Thiếu Kiệt bị bắt?

Cao Thịnh nghe thấy vậy diên tiết hơn mắng.

- Cái đồ ăn hại, tìm cho ra Thiếu Kiệt đang ở đâu mẹ nó Quân Sư bị bắt mà thằng nào cũng không biết.

Bên kia điện thoại Tước Phàm cũng toát mồ hôi. Mình chỉ mới nghe đàn em báo bạn của Thiếu Kiệt kiếm đang định đợi hết giờ học đi gặp cậu nhóc xem có chuyện gì mà kiếm mình. Vậy mà chưa chi lão đại biết Thiếu Kiệt đang ở đồn cảnh sát không lẽ lần này lại Ngọc Nhi báo cho Lão đại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Phàm Chiến, Tuyệt Dung

Hoàng Lâm Nhu sau khi cùng Trương Hạo ra mở cửa vẫn đúng giờ làm mọi người xung quanh ngạc nhiên không ngớt. Nhân viên PR bên những công ty được đưa đến đây cũng thấy hiếu kỳ, nhưng vì đây là chuyện nhà người ta mình thì chỉ làm công ăn lương nên không quan tâm, thấy cửa hàng vẫn mở cửa bình thường xem như không có chuyện gì xảy ra, người hóng hớt và những người hôm qua có mặt cũng quay lại mua hàng chủ yếu là nghe ngóng tin tức là nhiều nhưng cũng làm cho doanh thu tăng đột biến. làm cho Trương Hạo bận túi bụi.

Hoàng Lâm Nhu thì lại ngồi vào chỗ Thiếu Kiệt hôm qua thu tiền và gọi mấy cuộc điện thoại tới tầm giữa trưa thì có hai người đến gặp Hoàng Lâm Nhu, Trương Hạo cũng không biết đó là ai, vì giờ hắn có giúp cũng không giúp được gì nên đành lo phần nhiệm vụ bán hàng.

Trong Lúc này Lý Bân vừa tan trường hắn khá gấp gáp từ hôm qua tới giờ hắn chưa gặp được Tước Phàm hắn cũng hơi bực mình lúc không cần thì đi đâu cũng gặp phải Tước Phàm đến lúc cần cái bóng cũng chẳng thấy. Đang định chạy thật nhanh ra khỏi trường. Hắn đang gấp thì có một học sinh chạy lại nói với hắn.

- Anh Bân bên ngoài có người hỏi thăm anh Kiệt anh ra xem sao.

Nghe học sinh đó nói thế Lý Bân thì cứ tưởng hôm qua tới giờ mình kiếm Tước Phàm không gặp nhấn lại mấy đàn em hắn nên giờ hắn kiếm mình hỏi về Thiếu Kiệt. Nói học sinh đó Dẫn đường cho mình Lý Bân ra khỏi trường thì thấy một người mặc một bộ vest đen đang đứng đợi bên cạnh một chiếc BMW nhìn ông cũng thuộc loại người có tiền. Thấy người đợi mình không phải Tước Phàm hắn cũng nhú mày bởi hắn đang gấp mà

người này hẳn hầu như không quen. Nhưng hẳn cũng phải hỏi xem biết đâu người này quen biết với Thiếu Kiệt thật.

- À chú định kiểm Thiếu Kiệt lần trước có Quen Thiếu Kiệt và Trương Hạo cũng cách đây khoảng một tháng lần này đi chủ yếu gặp Thiếu Kiệt có chút việc. mà lại không biết địa chỉ nhà lần đó nghe Trương Hạo nói Thiếu Kiệt học ở trường này nên đến nhờ mấy cháu giúp chú.

Nghe nhắc đến Trương Hạo hẳn cũng biết người đàn ông này quen biết với Thiếu Kiệt thật nên nói.

- Hiện tại nếu chú muốn tới nhà gặp Thiếu Kiệt thì có lẽ không được tại Thiếu Kiệt đang có chút chuyện nói ở đây không tiện để cháu dẫn chú ra chỗ của hàng nhà Thiếu Kiệt rồi nói.

- Vậy cháu lên xe vừa đi vừa nói rồi chỉ đường cho tài xế luôn.

Lưu Chính nghe không thể gặp Thiếu Kiệt lại thắc mắc nếu Thiếu Kiệt không đi học thì sẽ phải ở nhà sao lại không có ở nhà nhưng cũng mở cửa xe cho Lý Bân vào để chỉ đường cho mình.

Vừa vào xe Lý Bân thấy ngay ông Lưu, dù sao cũng là người lớn tuổi nên Lý Bân cũng cúi chào ông, Lưu Chính đóng cửa lại xe xong ra hiệu cho tài xế lái đi. Theo hướng dẫn của Lý Bân chẳng mấy chốc đã đến tiệm của Hoàng Lâm Nhu. Hẳn nhanh chân xuống xe chạy đến hỏi Trương Hạo.

- Thiếu Kiệt về chưa?

Thấy Lý Bân bước xuống từ chiếc xe khá đẹp cũng làm Trương Hạo giật mình nhưng khi hai bố con ông Lưu bước xuống hẳn như bắt được vàng quên mất trả lời câu hỏi của Lý Bân. Mọi người trong tiệm lúc này thấy chiếc xe cũng biết là người có tiền hoặc là quan chức lại thấy Trương Hạo chạy tới bên Ông Lưu nói càng ngạc nhiên hơn

- Ông với chú Lưu giúp Thiếu Kiệt với?

Nghe Thấy thế Ông lưu cũng nhíu mày bản thân ông sống đến từng tuổi này nhìn qua biết bao sự việc thấy cử chỉ của Lý Bân giờ Trương Hạo lại nói thế ông biết ngay có chuyện nên nhìn qua Lưu Chính. Sau đó lại hướng Trương Hạo nói.

- Trương Hạo Thiếu Kiệt có việc gì? Ông gọi điện thoại cho nó không được mới phải tới trường tìm, may nhờ có cậu nhóc này đưa ông tới đây.

Trương Hạo vừa đến trước mặt lại nghe Ông Lưu nói thế hấn gấp nên nói cho ông biết luôn

- Thiếu Kiệt nó bị cảnh sát đưa đi phối hợp điều tra từ hôm qua tới giờ chưa về ông à.

- Chuyện này là sao kê ông nghe xem, có thể ông giúp được!

Lý Bân lúc này cũng chạy lại bên cạnh Trương Hạo hai người tường thuật lại những gì đã nghe từ những người có mặt và mẹ Thiếu Kiệt kể lại những gì xảy ra ngày hôm qua cho hai cha con Ông Lưu nghe.

Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện ông nhìn Lưu Chính nói.

- Con xem giải quyết đi chúng ta không có thời gian.

Lưu Chính lúc này cũng trầm mặc đi ra một phía. Bắt đầu gọi điện thoại cho một ai đó, dáng vẻ rất giận dữ rồi cúp máy. Từ Lúc đến cửa hàng tới giờ, Lý Bân cũng không thấy Hoàng Lâm Nhu mẹ Thiếu Kiệt thì quay sang hỏi Trương Hạo.

- Cô đâu mà sao còn có một mình Anh Hạo xem cửa Hàng.

Trương Hạo gật đầu nói.

- Vừa rồi cô đi cùng mấy người lúc sáng nghe đâu bạn cô đã đi lên trên trụ sở công an rồi. Tao cũng không biết sao chắc là bạn bè cô có thể giúp nên cô đi theo họ rồi cũng mới vừa đi thôi.

Lý Hàn ở đồn cảnh sát đang suy nghĩ tìm cách để cho Thiếu Kiệt biết khó mà lui bởi hẳn được người ta nhờ nếu mà không thành hẳn cũng không có được lợi lộc gì lúc này vang lên tiếng reo từ điện Thoại bàn của trụ sở cảnh sát vang lên. Bước đến điện thoại vừa bắt máy lên nghe thì bên kia một giọng nói tức giận quát.

- Lý Hàn anh là đồ ăn hại! có phải trong trụ sở anh giữ người phối hợp điều tra chưa thả ra phải không anh thả cậu ta ra ngay cho tôi. Bà mẹ anh, anh muốn chết thì đừng kéo tôi theo chứ. Anh có hậu đãi người ta cũng có hậu đãi vậy mà anh giữ người ta lại anh chán sống rồi à.

Nghe thế Lý Hàn cũng thắc mắc không phải thằng nhóc này chỉ có mẹ nó làm bên uỷ ban phường thôi sao làm gì có hậu đãi làm sao lớn hơn ông bố mình thư ký chủ tịch quận chứ. Nhưng hẳn lại hướng bên đầu dây bên kia vội nói.

- Thằng Nhóc này đâu có hậu trường gì lớn lắm, mẹ nó làm bên uỷ ban thôi mà không cần phải lo lắng đâu Chú Diệp.

Đầu dây bên kia đang định cúp máy lại nổi bão hơn nữa quát.

- Cậu có điên không hả, không hậu trường cậu hay quá ha cậu có biết vừa rồi ai gọi cho tôi không, Phó Giám Đốc sở Cảnh sát Thành Phố, là phó Giám đốc sở cảnh sát thành phố chứ không phải một bí thư quận uỷ như bố cậu... tôi nó cho cậu biết chuyện này mà cậu liệu làm sao thì làm.

Nói rồi bên kia tiếng tút tút vang lên giờ phút này hẳn cảm thấy đợi chờ hẳn hiện tại nhẹ nhất là bị kỷ luật và làm mất chức chưa kể không biết

chừng còn kéo cả ông già mình xuống. hấn lúc này hồi hận, hận mình chỉ vì ham một ít tiền nhỏ mà đụng phải thiết bản giờ hấn chỉ muốn lòi cái tên Hoàng Chí Hùng kia ra mà đánh cho hấn không thấy đường về nữa mới thôi, tin tức hấn cung cấp không có sai được tý gì. Phó giám đốc sở cảnh sát thành phố mà bảo là không có hậu trường, mẹ thể như thế nào mới gọi là hậu trường. Hấn đang tìm cách để hòa giải với Thiếu Kiệt thì bên ngoài

Một người đàn ông ăn mặt lịch sự và một người phụ nữ trung nhìn hấn rồi nói.

- Tôi muốn lãnh cho một người bị các anh mời lên trụ sở làm việc. Đây là danh thiếp của tôi

Cầm tờ giấy trên tay ghi dòng chữ Chủ nhiệm đoàn luật sư Thành Phố Thiên Hoa Phạm Chiến. Lý Hàn áp úng Nhìn Phạm Chiến nói. Bởi hấn biết một người mang danh thiếp chủ nhiệm đoàn luật sư Thành Phố Thiên Hoa có ý nghĩa gì người này hấn không dễ đắc tội.

- Hôm qua vào lúc 20h anh phía trước cửa hàng bách hóa Lâm Nhu anh có mới một người thanh niên đến hợp tác điều tra đã qua 12h theo quy định nên tôi đến đây để đưa người Thanh niên đó về người đó tên Hoàng Thiếu Kiệt.

Nghe xong Phạm Chiến nói Lý Hàn như chìm vào trong hầm băng. lòng tự nhủ cái gì vậy trời một thằng nhóc kéo đến hai cái hậu trường bự như vậy thiếu điều chưa có thành phần xã hội hắc bang nữa là đủ bộ rồi lần này mình chọc phải họa gì đây vậy nè. Chưa kịp trả lời thì bên ngoài năm người bước vào với áo sơ mi trông khá lịch sự hướng Lý Hàn. Nói

- Chúng Tôi muốn bảo lãnh cho một người.

Phạm Chiến cũng không lạ gì năm người vừa bước vào trong xã hội năm người này thật sự có danh tiếng ở Thiên Hoa này đó là Cao Thịnh cùng tứ tượng của anh ta.

Nhìn thấy Phạm Chiến cũng ở đây Cao Thịnh bước tới bắt tay.

- Chao Phạm Luật sư xem ra Thiên Hoa thật là nhỏ chúng ta lại gặp nhau.

Phạm Chiến biết Cao Thịnh do gần đây bên văn phòng luật sư của Phạm Chiến nhận được hợp đồng tư vấn luật pháp mở công ty Bảo vệ của Cao Thịnh. Phạm Chiến thì cũng lo rằng Thiếu Kiệt đắc tội bọn xã hội đen này nên hỏi.

- Không biết chủ tịch Cao đến đây bảo lãnh cho ai thế?

Ngược lại với Phạm Chiến thì Cao Thịnh lại lo rằng những người bị đánh lại thuê Phạm Chiến tới nên cũng trả lời.

- Tôi tới bảo lãnh cho Hoàng Thiếu Kiệt một thằng nhóc rất tốt, tôi rất thích nó.

Nghe Thấy thế Phạm Chiến cũng thở phào.

- Hai chúng ta cùng vì một người tới đây xem ra có vẻ như mẹ cậu bé lo lắng hơi thái quá.

- À ha ha tôi cũng mới gặp mẹ của Thiếu Kiệt bên ngoài cứ tưởng chị không được vào thì ra đã nhờ luật sư Phạm vào đây giúp chị nhà.

Đến lúc này thì Lý Hàn cũng không còn gì để nói, lần này hẳn biết hẳn xong thật rồi hẳn bạch lương đạo đều vì một thằng nhóc đến bảo lãnh. Nhưng cũng cố gắng trấn tĩnh cười cười nói.

- Hiểu lầm Hiểu Lầm rồi Thiếu Kiệt với Chúng tôi đã xong đang định mời cậu ấy về cậu ta đâu có phạm tội gì đâu mà các anh lên nói bảo lãnh.

Nói rồi Lý Hàn đưa mắt cho tên dân phòng đang đứng gần đó, nãy giờ tên dân phòng cũng không phải ngốc cũng nhìn ra được những người này đến là ai. Nên đến phòng tạm giam đưa Thiếu Kiệt ra ngoài.

Thiếu Kiệt bước đến phòng của Lý Hàn thì thấy khá đông người hẳn không lại gì năm người kia còn hai người là Phạm Chiến và người phụ nữ kia thì hẳn không quen biết mấy.

Nhìn Ngơ ngác một hồi hẳn mới nói được.

- Hai vị này là!

Người phụ nữ mới đáp lời Thiếu Kiệt dì với chú đây là người quen từ thời đi học với làm thanh niên xung phong của mẹ cháu chỉ là chưa bao giờ cháu gặp thôi, nhưng chắc mẹ cháu vẫn thường hay nhắc tới dì, Dì là Tuyết Dung hiện tại đang làm phóng viên bên toàn soạn báo thành phố còn đây là chú Phạm Chiến đang làm trong đoàn luật sư.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Mở Lại Mọi Quan Hệ

Sau khi giới thiệu mình cho Thiếu Kiệt trước sự ngỡ ngàng của hắn, bởi có những lần mẹ mình có nhắc những cái tên này nhưng hắn chỉ cho rằng những người này cũng thuộc loại tầng lớp lao động, không nghĩ đến lại có bối cảnh như thế này. Càng làm hắn thắc mắc hơn cả nếu có những mối quan hệ như thế này tại sao mẹ lại không sử dụng đến ở kiếp trước của hắn.

Lúc này Tuyết Dung mới quay lại nhìn Lý Hàn và nói.

- Đồng Chí Cảnh sát theo tôi thấy ở đây không có những bị can đã gây rối hôm qua, mà thời điểm anh đưa Thiếu Kiệt đi anh cho tôi hỏi nếu tự bảo vệ chính tài sản của mình lại bị bắt ở lại còn đối tượng gây rối lại được ung dung ngoài vòng pháp luật vậy anh thực thi luật pháp như thế nào liệu đây có thể xem là công bằng do dân và vì dân?

Không trả lời được câu hỏi của Tuyết Dung, Lý Hàn cúi mặt im lặng giờ hắn có nói thế nào cũng không thay đổi được gì. Chẳng mấy chốc không khí trở lại im lặng. Mọi người đang hướng Lý Hàn xem hắn đưa ra câu trả lời gì thì bên ngoài, một chiếc xe chạy tới người bước xuống xe là chú Diệp vừa gọi cho hắn, bước xuống xe người cảnh sát họ Diệp kia nhìn Lý Hàn lôi ra một tờ giấy rồi đọc.

- Đồng Chí Lý Hàn trong quá trình điều tra công tác có nhiều vi phạm hành chính công tác, Nay sở cảnh sát quận Thiên Hoa ra quyết định tạm đình chỉ công tác điều tra tác phong kỷ luật của đồng chí Lý Hàn quyết định được thực thi kể từ lúc này.

Lúc này Lý Hàn cũng chỉ biết im lặng đi theo những người vừa xuống xe. Còn cảnh sát Diệp thì quay ra nói chuyện với những người ở đây hứa hẹn sẽ lấy lại công bằng cho Thiếu Kiệt thấy như thế hai người Phàm Chiến

và Tuyết Dung cũng không nói gì còn Cao Thịnh thì vẫn cười cười hần không ngờ đến Thiếu Kiệt lại được vừa luật sư có tiếng đến giúp còn có thêm phóng viên báo, nhìn ra được mối quan hệ giữa hai người này với mẹ của Thiếu Kiệt là không tệ nên mới có thể bỏ thời gian đến đây vì việc nhỏ này.

Bước ra khỏi đồn cảnh sát Thiếu Kiệt thấy mẹ mình đang đứng đợi tâm trạng khá lo lắng chỉ mới qua một ngày mà gương mặt của bà hiện lên nét tiều tụy. Thấy Thiếu Kiệt đi ra bà vội chạy tới nhìn ngó xung quanh hần rồi hỏi.

- Con có sao không? Họ có làm gì với con không? Nói đi mẹ nhờ chú Minh giúp con kiện họ.

Nãy giờ đứng một bên nhìn Thiếu Kiệt bản thân Phạm Chiến cũng khá bất ngờ. thằng nhóc này rất trấn tĩnh thư thái như không có chuyện gì diễn ra, một thằng nhóc mới 16 tuổi gặp tình cảnh này vừa bước ra khỏi nơi này gặp người thân thì nên phải xúc động này việc gì đó thế mà nó lại ung dung và bình thản như thế.

- Thiếu Kiệt mới cười nói. con không sao đâu mà mẹ với lại bọn người đó đâu khó dễ được còn dù sao con vẫn chưa vi phạm luật pháp, mà đối với người hiệp trợ điều tra thường là cũng chỉ 12h là phải được về nhà con chỉ ở thêm một chút cao lắm là 48h đâu cần phải huy động cả chú Chiến và Cô Dung đây đâu.

Nghe thấy thế Tuyết Dung cười cười hướng Thiếu Kiệt xoa đầu.

- Thằng nhóc coi bộ rành luật lệ đấy có muốn theo Chú Chiến nhà đi đi làm luật sư không? Con không biết chứ con mà ở lâu thêm tý nữa không khéo mẹ con lôi ra một đám người mà đến cô chú còn không dám dây vào.

Nếu con không bị như vậy chắc mẹ con chẳng bao giờ vận dụng mối quan hệ của mình đâu.

Phàm Chiến nói nhìn Hoàng Lâm Nhu nói thêm vào.

- Chị Chưa thấy cái mặt của tên Khương Đào lúc sáng nay vợ chồng em ghé qua, thiệt hần lòi nguyên một đám cấp dưới ra chửi thậm chí nếu không phải dự cuộc họp cấp lãnh đạo nó bỏ ngay chạy tới đây chửi tên nào đã bắt con chị. Hần còn nói hôm qua lúc chị gọi thấy số lạ định không bắt máy ấy chứ may mà hần nhớ ra là số đó chỉ có những người trong nhóm mình biết nên mới nghe. Không là tên đó chết chắc rồi.

Lúc Này Hoàng Lâm Nhu mới gật đầu.

- Hôm qua có gọi cho Khương Đào nhưng không nắm rõ hần giờ làm tới chức vụ gì. Chị chỉ muốn thẳng nhóc đó giúp Thiếu Kiệt một chút.

- Hần à giờ ngon rồi Phó Giám Đốc Sở cảnh sát Thành Phố đây.

Nghe Tuyết Dung nói thế Thiếu Kiệt cũng im lặng hần không ngờ cái chức to bự như thế mà mẹ hần cũng có thể gọi được. Còn Hoàng Lâm Nhu thì trả lời lại với Tuyết Dung.

- Đáng lý ra suốt cuộc đời này cho dù có khó khăn đến đâu mình cũng không phiền tới mọi người nếu Thiếu Kiệt là người bình thường thì mình cũng sẽ để nó như người bình thường, nhưng nó có con đường riêng của nó làm mẹ mà không giúp được gì cho con thì mình cũng không đáng làm mẹ bởi mình biết Thiếu Kiệt nhà mình không như những đứa học sinh còn ở ghé nhà trường. Từ nhỏ đến giờ nó luôn tự lập cả tiền học phí từ cấp tiểu học nó đã tự mình kiếm được. Gần đây nó vừa học vừa kinh doanh đủ thứ mà chị lại không giúp được gì. Cái thẳng nhóc Trương Hạo đến giúp chị ở cửa hàng bách hóa vừa là bạn vừa là nhân viên giúp nó trông coi cửa hàng

vi tính còn tiền hơn trăm triệu mình mở cửa hàng bách hóa cũng là của nó nên chị phải mở lại những mối quan hệ để giúp nó có được những gì cho nó sau này.

- Hà mẹ biết hết rồi!

Thiếu Kiệt sững người thì ra mẹ hắn biết hết chỉ là không muốn nói, muốn nhìn hắn tự lập, mà bởi vì hắn xuất sắc nên bà phải mở lại những mối quan hệ chưa từng vận dụng. Xoa đầu Thiếu Kiệt bà cười cười nói.

- Con nghĩ mình là ai mà qua mắt được mẹ. Có ai cho người ta mượn hơn 100 triệu lại không cần giấy tờ gì hết, cũng chưa gặp người mượn thông qua con một thằng nhóc 16 tuổi con, nói xem ai dám cho mượn tiền kiểu như thế.

Lúc này hai người Phạm Chiến và Tuyết Dung đều hết sức ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt. Bởi hai người vẫn tưởng cửa hàng bách hóa thật chất là của Hoàng Lâm Nhu không nghĩ đến tiền mở cửa hàng đó lại là Thiếu Kiệt lúc này Phạm Chiến mới vỗ tay lên trán nói đùa.

- Thôi rồi vợ chồng mình với mấy người kia sắp bị kéo lên thuyền lần nữa rồi. Sếp từ thời thanh niên xung phong có khác con trai cũng là người nguy hiểm.

Cao Thịnh với bọn người đứng gần bên cũng im lặng nhìn Thiếu Kiệt bản thân Cao Thịnh còn ra dấu ngón cái về Thiếu Kiệt, nhìn thấy hành động ấy của hắn Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười lúc này Thế Long mới bước đến bên mấy người đưa ra một bì sơ mi cho Thiếu Kiệt nói.

- Đây là hồ sơ bọn anh thu thập của Hoàng Chí Hùng do vội quá người kia chưa sắp xếp được báo cáo bên dưới nên bọn anh chỉ đem theo bộ hồ sơ này em xem giúp gì được không.

Nhìn bộ hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Biết mình ở lại cũng không làm được việc gì nên bọn người Cao Thịnh cũng từ biệt Hoàng Lâm Nhu và hai vợ chồng Phạm Chiến ra về thấy ở đây chỉ còn người nhà mình Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Thôi hai vợ chồng cùng mình với cháu về nhà hôm nay chị làm com cám ở hai vợ chồng nào.

Lúc đến đây Hoàng Lâm Nhu đi cùng xe hai vợ chồng Phạm Chiến và Tuyết Dung nên cũng lên xe hai người mà về nhà.

Con đang đợi hai người ở cửa Hiệu Bách Hóa ngồi trong xe Lưu Chính nói.

- Xem ra con phải cho người làm lại hồ sơ của mẹ Thiếu Kiệt rồi.

Nghe Lưu Chính nói như thế Ông Lưu cũng nhíu mày nói.

- Có chuyện gì?

Thấy bố mình hỏi thế Lưu Chính nói luôn.

- Con đã liên hệ các ban ngành để đưa Thiếu Kiệt ra thì họ đáp cũng có người ra ý nhờ họ giúp chuyện này rồi chắc giờ Thiếu Kiệt cũng đã được về nhà. Mà người nhờ hỗ trợ đến họ không ai khác là mẹ của Thiếu Kiệt.

Lưu Chính lúc này mới xuống xe hướng về phía Trương Hạo nói.

- Thiếu Kiệt đang trên đường về nhà rồi. Trương Hạo cháu xem dẫn ông với chú qua gặp Thiếu Kiệt một chút.

Trương Hạo gật đầu giao lại việc coi cửa hàng cho Lý Bân dặn dò mọi thứ xong cũng bước lên xe chỉ tài xế chạy về nhà Thiếu Kiệt. Bởi bản thân hẳn cũng muốn biết Thiếu Kiệt có chuyện gì không nên càng gấp gáp để

cho Lý Bân một bụng oán khí nhưng nghe Trương Hạo nói Thiếu Kiệt bảo không được đóng cửa hàng nên cũng đành ở lại trông tiệm.

Về đến nhà sau khi thay đồ tắm rửa xong đợi hấn ngồi xuống Hoàng Lâm Nhu mới nói hai vợ chồng đợi bà làm đồ ăn Tuyết Dung muốn phụ bà nhưng Hoàng Lâm Nhu lại từ chối nói cứ ngồi chơi một chút rồi sẽ xong. Thấy Hoàng Lâm Nhu đã đi vào nhà bếp Phạm Mi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Chú đã xem qua bảng kế hoạch kinh doanh do mẹ cháu đưa rất hay. Cháu đánh tâm lý với cả những thương hiệu nổi tiếng, chưa kể đến con nắm bắt lòng người chắc chắn. Đưa hai kẻ thù cùng gặp một lúc tại một cửa hàng làm ngư ông cạnh tranh giá cả của hai thương hiệu. Khá hay

Nghe thế hấn chỉ cười cười sau đó mới đưa bộ hồ sơ lúc còn ở đồn cảnh sát thế long đưa cho mình. Để lên bàn hướng về phía Tuyết Dung nói.

- Di! không biết bộ hồ sơ này có thể giúp gì trong một số bài báo tiếp theo hay không?

Tuyết Dung và Phạm Chiến nhìn hấn một chút xong cũng cầm bộ hồ sơ lên xem. Sau một lúc Phạm Chiến đọc xong rồi lại đưa cho vợ mình. Tuy bên ngoài ông khá trấn tĩnh nhưng lúc này Thiếu Kiệt biết qua các ông đưa cho vợ mình bộ hồ sơ Phạm Chiến rất giận. Khác với chồng mình Tuyết Dung lại có phản ứng gay gắt hơn.

- Làm sao có cái thiên lý này cơ chứ, bọn này mất hết tình người à, làm những chuyện như vậy mà còn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật sao.

- Em bình tĩnh chuyện này sẽ giải quyết nhưng trước hết giải quyết ở mặt nào cái đã!

Thấy vợ mình nổi xung thiên khi đọc bộ hồ sơ Thiếu Kiệt đưa, bản thân Phạm Chiến biết bộ hồ sơ này Thiếu Kiệt vừa nhận được từ tay người của

Cao Thịnh tại đồn cảnh sát An Huy.

Phạm Minh Đang định nói gì đó thì thấy Trương Hạo chạy vào nhà nhìn Thiếu Kiệt ngó trước ngó sau rồi thở ra một hơi nói.

- Xem ra vẫn ổn. ah Ông Lưu đang ở ngoài!

Thiếu Kiệt cũng không ngờ rằng theo sau Trương Hạo còn có Hai người đang bước vào hẳn không khó nhận ra hai người đang đi vào là ai lúc này Thiếu Kiệt hẳn thấy Ông Lưu và Lưu Minh mỉm cười nhìn mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Đánh Giá Của Phàm Chiến

Ông Lưu thấy hai vợ chồng Phàm Chiến mà Tuyết Dung cũng biết là người quen của Thiếu Kiệt nên không nói gì còn. Thiếu Kiệt thì bước tới bên Ông Lưu và Lưu Chính đưa tới trước hai vợ chồng giới thiệu.

- Đây là ông Lưu cháu quen ở Ngọc Châu. Còn đây là hai vợ chồng Chú Phàm Chiến và Dì Tuyết Dung.

Ông Lưu lúc này cũng đưa tay giới Thiệu mình.

- Tôi là Lưu Hoan còn đây là Lưu Chính con tôi hân hạnh được gặp vợ chồng anh chị.

Khi Nghe đến Tên của Ông Lưu Phàm Chiến chột khựng lại. Thấy Thế Lưu Chính nói. Bố con chúng tôi hôm nay đi tới đây chủ yếu gặp Thiếu Kiệt mà nghe sự việc diễn ra hôm qua nên cũng khá lo lắng giờ thấy Thiếu Kiệt về tới nhà rồi cũng thấy an tâm

Nghe Lưu Minh nói thế bản thân biết hai người này không để Thiếu Kiệt biết nhiều về mình. Phàm Chiến cũng lấy lại cảm xúc tới bắt tay với hai người rồi đưa ra danh thiếp của mình.

- Hân Hạnh được gặp Ông Lưu. Đây là danh thiếp của tôi còn đây là vợ tôi đang làm phóng viên của tòa soạn báo Thiên Hoa.

Sau khi Thiếu Kiệt mời mọi người ngồi xuống thì bảo với Trương Hạo về Tiệm Bách Hóa trông coi hàng giúp mình có gì hấn sẽ gặp sau nên Trương Hạo cũng đi mất để lại Thiếu Kiệt cùng bốn người trò chuyện. Lưu Chính để ý thấy trên bàn có bộ hồ sơ thì cầm lên, Ông Lưu cũng có để ý đến, nhưng ông để cho Lưu Chính xem cũng không sao. Thiếu Kiệt cũng không ngăn lại để cho Lưu Chính tự xem sau một hồi lâu Lưu Chính nói.

- Mấy cái thành phần này trong xã hội nên loại bỏ, những người như thế này không còn lương tâm, ngay cả những công trình dân dụng cũng dám làm bậy.

- Đúng vậy những người này nên để pháp Luật trừng trị thích đáng về hành vi hấn đã gây ra hôm nay về em sẽ viết bản thảo gửi cho tòa soạn để mọi người đều biết.

Tuyết Dung thì tính tình nóng nảy với lại rất ghét những người tham ô hối lộ rồi bòn rút công quỹ các thứ nên phản ứng rất thẳng thắn, đáp lại lời của Lưu Chính. Thấy chồng mình không nói cô cũng thắc mắc lúc vừa rồi chồng mình còn nói cô từ từ giờ thì im lặng mà bởi tính cách chồng mình ra sao cô hiểu hơn ai hết nếu mà cô nói ra vấn đề gì đó không chắc chắn thì chồng cô sẽ hỏi lại và bắt cô giải thích đằng này lại im lặng biểu hiện cho sự đồng ý không gì phải bàn nữa.

Ông Lưu thấy Tuyết Dung phản ứng như thế Cười Cười nói.

- Đúng là những chuyện này nên đưa lên các mặt báo để cho mọi người đều biết những người liên quan trong đó tốt nhất không để kẻ nào lọt lưới đó mới là công bằng thật sự việc này chắc phải nhờ chị viết bài báo thật hay vào để cho bọn hấn sớm bị trừng trị.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đang đem đồ ăn lên thấy mọi người vui vẻ cũng ngạc nhiên không kém vì trong nhà lúc này có thêm hai người xa lạ lại đang nói chuyện rất vui. Thấy mẹ mình đem đồ ăn lên Thiếu Kiệt mới đặt xuống bàn giới thiệu với mẹ mình về hai cha con Ông Lưu.

- Mẹ đây là Ông Lưu và chú Lưu con quen ở Ngọc Châu hôm nay hai người họ có việc đi ngang qua nên ghé qua chơi cho vui.

Lưu Chính lúc này đứng lên chào Hoàng Lâm Nhu.

- Chào Chị! hôm nay ghé nhà đột ngột nên cũng chẳng có gì là quà cáp mong chị thứ lỗi.

Ông Lưu Thì nói đùa một câu

- xem như hôm nay 2 bố con nhà tôi đi ăn chực nhà Thiếu Kiệt một buổi vậy!

- Ông với chú đây nói quá nhà chỉ cơm canh đơn sơ cho cái gọi là gặp mặt có phải sơn hào hải vị gì mà ông lại nói thế. Nhưng mọi người vừa nói chuyện gì vui vẻ thế.

Thiếu Kiệt lúc này mới Nhíu mày nhảy vào đỡ lời mẹ mình.

- Có gì đâu mẹ ơi thôi để con phụ mẹ dọn cơm.

Bốn người cũng biết người trong hồ sơ được Thiếu Kiệt đưa là ai, tuy là người thân nhưng không phải ai cũng như thiếu kiệt mà điều tra người chú của mình dù sao không cùng mẹ nhưng lại cùng cha Hoàng Chí Hùng dù sao cũng làm em khác mẹ của Hoàng Lâm Nhu nếu nói ra bà chắc chắn cũng không đại nghĩa diệt thân như thiếu kiệt được nên mọi người đều không nói gì riêng Tuyết Dung thì len lén bỏ bộ hồ sơ vào trong túi sách của mình.

Cả 6 người trò chuyện khá vui vẻ và không ai nói ai cũng tự bỏ qua chủ đề về cái hồ sơ kia. Sau khi kết thúc Phạm Chiến và Tuyết Dung ra về lúc lên đến trên xe rồi Tuyết Dung mới hỏi chồng mình.

- Anh thấy thằng nhóc Thiếu Kiệt con chị Lâm Nhu như thế nào?

Một tay để trên vô lăng nhìn đường Phạm Chiến nói

- Tiền đồ vô lượng khó có thể biết được là Rồng hay Hồ nhưng có một thứ anh chắc chắn là Thiếu Kiệt rất thú vị.

Tuyết Dung thấy chồng mình đánh giá Thiếu Kiệt cao như thế cũng ngạc nhiên nhìn chồng mình. Biết được tâm tư của vợ mình anh ta nói tiếp.

- Thú vị ở đây có nhiều cách từ cách có một đầu óc kinh doanh kinh người còn thêm nữa là mối quan hệ của chính Thiếu Kiệt. ở đồn cảnh sát em biết năm người đến sau chúng ta là ai không? Cao Thịnh Lão đại của xuân nghĩa bang với tứ tượng luôn đi cùng nếu hôm nay vợ chồng mình không đến thì vẫn có người đưa Thiếu Kiệt ra khỏi đồn cảnh sát an toàn chưa kể đến hai người mình gặp ở nhà Thiếu Kiệt. Em biết ông lão đó là ai không?

Tuyết Dung nghe chồng hỏi thì trong đầu hiện lên hình ảnh hai người trong bữa cơm ở nhà Thiếu Kiệt rồi đáp.

- Em nghe giới Thiệu thì thấy Tên khá quen nhưng không nhớ mình đã gặp ở đâu rồi, anh biết người đó à.

Một Nụ cười hiện rõ trên môi Phạm Chiến.

- Lưu Hoan bộ trưởng bộ kinh tế quốc gia đã về hưu nhưng mà lại là người đứng sau chỉ dẫn người đang tiền nhiệm em nghĩ xem nếu hai vợ chồng mình không được Chị Nhu nhờ thì Thiếu Kiệt vẫn có thể ra khỏi cái đồn cảnh sát đó thôi.

Tuyết Dung ngạc nhiên hô to.

- Cái gì? sao vừa rồi anh không nói em dễ gì được gặp ông ta mà phỏng vấn.

- Em đừng ầu! bản thân anh thấy Thiếu Kiệt hiện tại chưa biết được thân phận của ông ta, nhưng xem ra ông ta rất thích thẳng thóc, mà cũng phải thòi thẳng thóc có cái nhìn về kinh doanh rất khá, đúng là đã là long thì mãi là long. Dù sao thì bộ hồ Thiếu Kiệt đưa em không nên đăng vội, cứ điều tra thật xem thông tin trong đó có chính xác không dù biết nếu lên bài này chúng ta cũng có người ủng hộ nhưng cứ tạm thời điều tra cho chính xác vì chúng ta vẫn phải chịu lấy những việc làm của chúng ta đối với dân chúng. Không biết chừng sau này người mang lại nhiều kinh hỉ cho vợ chồng mình lại là Thiếu Kiệt.

Thở dài một hơi sau nghe được những lời nói từ chồng mình Tuyết Dung biết nếu vợ chồng mình không đến đây hôm nay có lẽ bỏ lỡ đi một mối quan hệ rất lớn bà cũng biết những gì báo chí đưa tin luôn có ảnh hưởng tới xã hội hiện hành bởi hiện tại thông tin không như báo mạng ở những thời kỳ phát triển sau này khi mà có những bài báo, những thông tin không đúng sự thật được lan truyền một cách chóng mặt nhưng lại không đúng sự thật. im lặng rồi nhìn ra ngoài đường một lúc lâu Tuyết Dung mới thở dài nói.

- Chưa biết sau này người đó gặp Thiếu Kiệt sẽ một mất một còn hay chuyện gì sẽ đến...

Thiếu Kiệt sau khi tiễn vợ chồng Phạm Chiến với Tuyết Dung sau đó nhờ tài xế của ông Lưu đưa mẹ mình ra tiệm bách hóa.

Trong nhà hiện tại chỉ còn lại ba người lúc này Ông Lưu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hôm nay Ông đến đây để nhớ cháu giúp một vấn đề, có thể cháu cũng đoán ra phần nào về việc ông đến đây cũng như công việc của ông hiện tại.

- Ông làm việc cho Nhà Nước?

Thiếu Kiệt nhìn ông Lưu rồi nói tuy hẳn không biết ông làm ở nơi nào trong nhà nước nhưng với hẳn biết như vậy là quá đủ. Ông Lưu cũng gật đầu nói

- Dựa theo những gì cháu dự đoán ông đã cho người kiểm chứng việc bong bóng tín dụng đúng là đang diễn ra nhưng mà cũng không biết được nó sẽ xảy ra sớm hay muộn theo cháu thì quốc gia phải có những phương án như thế nào?

Lắc đầu Thiếu Kiệt trả lời Ông Lưu

- Việc này sẽ sớm thôi không kéo dài được vì nó đã tồn tại hơn một năm nay không thể nào làm khác. Ông cũng biết lịch sử tiền tệ trải qua nhiều biến động bản thân tiền là nợ cái nợ của tất cả ngân hàng liên kết với nhau thông qua một cái ngân hàng nhà nước, mà tiền của ngân hàng nhà nước thì không phải cứ in ra. Nó phải đi sát với tiền mượn từ những quỹ đầu tư, những quốc gia khác cho vay với lãi suất hỗ trợ. Nước mỹ cũng thế mà quốc gia ta cũng thế không khác nhau mấy.

Lúc này Lưu Chính mới nói

- Thế có cách nào để giảm thiểu thiệt hại phải chịu trong đợt khủng hoảng kinh tế này.

Cầm ly nước lên Thiếu Kiệt hẳn im lặng một lúc rồi đáp.

- Cách đơn giản nhất là có một nguồn tiền được bơm vào quốc gia trước khi khủng hoảng xảy ra.

Lưu Chính lúc này mới nói.

- Việc này là không thể hiện tại chúng ta không thể nào có được một khoản lớn để bù vào ngân sách chưa kể nợ công chúng ta đang tăng không

thể nào kiếm được nguồn vốn đầu tư từ nước ngoài để chống lại biến động lần này mới phải tìm đến châu đấy.

- Việc nợ công là không tránh khỏi những nợ công của quốc gia mỗi người đều mang trên người nhưng có bao nhiêu người sẽ có đủ thu nhập để nộp thuế cho nhà nước. tỷ lệ thu hồi nợ từ thuế chỉ như muối bỏ biển một người thu nhập 5 triệu sẽ được đánh thuế thu nhập đó là trường hợp họ làm cho những công ty chính quy còn những công ty theo hộ gia đình, những người nhận tiền lương từ tiền mặt, những dân lao động ngoài xã hội, không cách nào làm giảm nợ công nó chỉ có tăng không bao giờ giảm. Hiện tại chỉ còn cách nguy hiểm nhất và cũng là cách sau cùng là. Kiếm một nguồn vốn lớn từ các thị trường nước ngoài. Hoặc phải xuất đi một lượng tài nguyên lớn của quốc gia để đổi lấy tiền về điển hình như Vàng hoặc cũng có thể kiếm từ sự biến động thị trường chứng khoán các quốc gia khác.

Cả hai cha con ông lưu đều im lặng họ đang suy tính thật nhiều nếu tham gia vào thị trường chứng khoán các quốc gia khác tiền đó nếu đem lại lợi nhuận thì sẽ không nói nếu làm không đúng chắc có lẽ hai người cũng chịu không nổi kết quả. Nhìn hai người im lặng như thế Thiếu Kiệt lúc này mới nói.

- Đôi khi phải mạo hiểm để tìm được đường sống trong cõi chết nếu không tất cả sẽ cùng nhau chết mà không thể nào cứu vớt được. Đây là thời điểm nhạy cảm của các quốc gia việc này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra hi vọng nó sẽ được diễn ra với quốc gia ở mức thiệt hại thấp nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Dự Đoán

Không khí trong căn nhà trầm lặng một cách đáng ngờ không ai có thể nghĩ đến một thiếu niên còn ngồi ghé nhà trường lại nói ra những việc mà tất cả những người hàng đầu kinh tế cũng không chắc chắn, ai cũng hiểu nếu khủng hoảng kinh tế xảy ra thì đối với các quốc gia đang phát triển là một mối đe dọa bởi những quốc gia này vẫn phụ thuộc ít nhiều vào ngân sách của các nước tài trợ và các nguồn vay mượn từ các nước cường quốc.

Không ai muốn quốc gia của mình chịu nhiều thiệt hại kinh tế nào sẽ kéo tất cả mọi thứ của sự cố gắng đi lên trở về lại con số không hoặc có thể dẫn đến tình trạng trì trệ kinh tế trong nhiều năm đó là hậu quả xấu nhất mà không ai muốn. Ông Lưu cũng biết điều đó đang diễn ra nhưng ông cũng không dám chắc sẽ có thể thay đổi tình hình.

Ông cũng đã tham khảo các ý kiến của mọi người trong lĩnh vực kinh tế ai cũng nói sẽ không có con đường nào khác ngoài chấp nhận sự thật để nó đến mà Thiếu Kiệt lại khác hẳn đưa ra một con đường, một con đường đầy phiêu lưu mạo hiểm nếu thao tác đúng có thể đem lại nguồn ngân sách quốc gia chống chọi lại bờ vực nếu không lại là một quả bom nổ chậm vạn kiếp bất phục lưu danh sử sách làm tham quan ô lại bòn rút công quỹ,

Im lặng thật lâu Ông Lưu mới nói.

- Nếu vào thị trường chứng khoán, cháu sẽ vào ở những thị trường nào? Và những thị trường như thế cháu đánh giá ra sao?

Lúc này thì Thiếu Kiệt hẳn đưa ra những kiến thức đã đọc được từ những ghi chép về khủng hoảng tài chính năm 2007-2009 của các giáo sư kinh tế phát biểu có được từ những tư liệu tìm kiếm mà hẳn thì đọc đi đọc

lại ở những bài phân tích lý luận này khá nhiều hầu như có thể nắm lòng những giai đoạn.

- Nếu Tham gia vào Thị Trường chứng khoán thì dự đoán của cháu chủ yếu ở 3 quốc gia nền kinh tế nổi trội nhất Mỹ, Nhật Bản và trung tâm tài chính Thượng Hải. Còn việc mà mua tăng hay giảm thì cháu sẽ mua giảm ở giai đoạn từ 29 này tới 3 tháng 10 sắp tới. Ở ba thị trường này nếu khủng hoảng kinh tế diễn ra thì chắc khối lượng giảm điếm nhưng lúc đó cháu phải xem xét mức độ giảm điếm và số điếm hiện hành mới tính được.

Lưu Chính lúc này mới thắc mắc hỏi.

- Nếu mà như vậy chẳng lẽ trong vòng 1 tuần cháu phải chạy tới chạy lui 3 quốc gia như thế không ổn sao cháu không chọn một quốc gia để thao tác thôi.

Thiếu Kiệt gật đầu giải thích sự thắc mắc trong lòng của Lưu Chính cho hẳn nghe.

- Nếu Cháu chỉ là một người kinh doanh đơn thuần cháu sẽ chọn Thượng Hải thao tác, bởi theo dự đoán của cháu thượng hải sẽ là thành phố kinh tế dễ bị tác động nhất trong sự kiện này nhưng nếu để kiếm được một khối lượng lớn tiền để bù vào ngân sách quốc gia bắt buộc cháu phải Thao tác ở 3 quốc gia.

Lưu Chính không nói gì nữa và cũng im lặng suy tính đúng là để có được một khối tiền lớn để bù vào ngân sách chắc chắn sẽ phải cần rất nhiều tiền để bù vào mà việc kiếm một nơi để đổ vào đó cũng chỉ để cầm cự được.

Ông Lưu lúc này mới nói

- Còn nếu chúng ta xuất vàng bán ra để thu về một số tiền lớn thì cháu xem sẽ cứu được bao nhiêu nền kinh tế?

Lúc này Thiếu Kiệt trầm ngâm một chút rồi đáp.

- Nếu để cứu thị trường bắt buộc chúng ta phải xuất ra khối lượng vàng tương đối lớn ít nhất là ở đầu năm sau khi đó giá vàng thế giới sẽ tăng cao còn tỷ giá đồng đô la thì biến động lý do biến động ở đây có thể hiểu được là sau những kinh tế bất ổn người đầu tư lẫn dân chúng trong các quốc gia chuyển sang tích trữ vàng vì nó có giá trị hiện thực.

Lúc đó mới là lúc phải xuất vàng ra bên ngoài thế giới để cứu lấy thị trường trong nước, nhưng sẽ có một vấn đề sẽ xuất hiện đó là việc cấm nhập khẩu vàng vừa mới ban hành và sẽ tạo ra tình trạng biến đổi của giá vàng trong nước, khi cơn sốt đồng USD trên thị trường chợ đen cũng góp phần đẩy giá vàng tăng cao, khi nhiều nhà đầu tư quyết định găm hàng chứ không bán vàng ra, với kỳ vọng sẽ tỷ giá USD sẽ tiếp tục tăng cao.

Và cuối cùng là do tâm lý của các nhà đầu tư, thấy mọi người đổ xô đi mua vàng, có lợi nhuận cao trong thời gian ngắn, thì nhiều người cũng theo tâm lý bầy đàn nhảy vào kênh đầu tư này. Bên cạnh đó, người dân chúng ta cũng có thói quen mua vàng vào thời điểm cuối năm, cũng là mùa cưới và là mùa lễ Tết.

Hiện tại tất cả nguồn vàng trong dân hầu hết là vàng lậu việc cấm nhập khẩu đã dẫn đến tình trạng này và hơn hết điều này sẽ khó thực thi có chăng chỉ là hạn chế bởi không thể nào nắm hết các nguồn vàng trôi nổi ở quốc gia.

Nghe Phân tích của Thiếu Kiệt xong ông Lưu mới nói.

- Vậy theo cháu thị trường chứng khoán trong thời gian bong bóng tín dụng xảy đến thì thiệt hại cho chứng khoán nước nhà là bao nhiêu và tỉ lệ nó là bao nhiêu phần trăm?

Thiếu Kiệt không ngừng nhớ lại các số liệu tương thích với thị trường trong nước mà hẳn đã đọc sau đó đáp.

- Số tiền có thể mất lên đến bao nhiêu thì cháu không rõ còn ở thị trường các sàn giao dịch còn nếu về số liệu thì sụt giảm thì theo cháu thì ở các quốc gia khác thì với Nhật là 42 phần trăm, với thượng hải là 65 phần trăm còn đối với thị trường trong nước có thể hơn 65 gần 66 phần trăm nếu bong bóng quỹ tín dụng diễn ra.

Nghe con số mà Thiếu Kiệt đưa ra cũng là Lưu Chính Giật mình.

- Cái gì giảm gần 66 phần trăm là làm sao có thể giảm nhiều như vậy được.

Theo thực tế này thì con số là 65,9 phần trăm nhưng Thiếu Kiệt sẽ không đưa ra con số quá chính xác mà chỉ đưa ra con số gần bằng với thực tế để có được xác suất thống kê chênh lệch khi sự việc diễn ra.

- Đây là dựa theo dự đoán của cháu vì nếu như thị trường chứng khoán Quốc gia không bị đẩy quá sâu vào thời điểm đầu năm thì chắc không đến nỗi giảm mạnh như thế này.

Bởi vì hồi đầu năm các thị trường chứng khoán mặc dù làm giảm mạnh nhưng cũng chỉ 10%. Còn thị trường quốc gia có thời kỳ giảm tới gần 30 phiên liên tiếp. Dù biên độ có lúc ở HOSE chỉ +/-1% nhưng với chuỗi ngày giảm điễm đó cũng khiến Index mất một ngưỡng giá trị quá lớn. Mà khi thị trường giảm, ai cũng nghĩ nên đóng cửa thị trường một thời gian, rất may là điều đó không xảy ra. Nhưng con cho rằng nhiều nhà đầu tư không hề muốn

biên độ bị điều chỉnh từ +/-5% trên HOSE và +/-10 trên HASTC xuống +/-1% và +/-2%. (Đoạn này các bạn có thể đọc tham khảo thôi nha vì đây là số liệu liên quan chuyên ngành chứng khoán)

Chưa kể đến đó là thị trường quốc gia ở các tháng 4,5,6 bị rút vốn từ các nhà đầu tư nước ngoài có khi lên đến 300 triệu USD. Chắc chắn rằng sự ảnh hưởng của thị trường thế giới sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thị trường trong nước hiện tại đi khác gần với các nước như Mỹ, Trung, và Nhật Bản những quốc gia này sẽ chịu thiệt hại tương đối lớn kèm theo các cuộc đấu giá cổ phần không thành công và những công ty cổ phần hóa thất bại dẫn đến nhiều hệ lụy.

Lúc này cả Lưu Hoan và Lưu Chính đều thờ dài những gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn sát thực với thị trường hiện tại mà các chuyên gia cũng đã báo cáo, việc bây giờ cần thiết là không thể khắc phục được họ chỉ có thể giảm thiểu rủi ro mang lại của đợt khủng hoảng kinh tế này mà biện pháp họ có thể khắc phục theo như Thiếu Kiệt nói là phải xuất đi một lượng lớn tài nguyên quốc gia.

Nhưng đó chỉ là cứu cánh nhất thời còn để Quốc gia nhảy vào các thị trường chứng khoán các quốc gia khác thì họ không thể làm được vì việc này quá mạo hiểm họ không thể nào phiêu lưu để đánh đổi cục diện mà họ không nắm chắc.

Thờ dài một hơi Ông Lưu trầm mặt một lúc lại nhìn Thiếu Kiệt đáp.

- Thôi được rồi hiện tại cũng không còn sớm ông sẽ xem xét các phân tích của cháu xem áp dụng được việc gì không rồi đưa báo cáo cho các bên liên quan.

Căn phòng hiện tại chỉ ba người nhưng nó toát lên vẻ ngọt ngào khó chịu

Rời khỏi nhà Thiếu Kiệt ông Lưu cũng trầm mặt, biết được không thể nào xoay chuyển tình hình ông cũng chỉ biết chấp nhận nhưng biết mà không có cách nào có thể hóa giải được tình hình chung này càng làm ông bức rức.

Thật lòng Thiếu Kiệt hẳn cũng muốn giúp việc để hẳn ghi lại toàn bộ diễn biến cũng có thể nhưng như thế hẳn sẽ bị mọi người chú ý nhất là về vấn đề nhà nước hẳn không muốn bị gò bó. Nên tốt nhất hẳn sẽ không nhúng tay quá sâu vào việc này tránh sau này lại bị giám sát vô cơ.

Đôi khi bạn làm một việc gì đó quá sức của mình ở độ tuổi không phù hợp thì sẽ được liệt vào những thành phần trọng điểm như thế bạn phải chấp nhận một thứ gọi là bảo hộ nhân tài nhưng thật chất đó như là một tội kiến của các chuyên gia ban ngành mang bạn cứ nghĩ mình sẽ được sung sướng thoải mái thì không bạn sẽ được giám sát 24/24 chưa kể đến bạn phải phân tích những thứ cần thiết mà không được một lợi lộc gì với lý do quốc gia cần đóng góp của bạn mà là người kinh doanh thì Thiếu Kiệt sẽ không chấp nhận mình phải ăn thiệt thòi đó.

Tuy lần này hẳn phân tích như thế có quá mức nhưng với Lưu Hoan hẳn không lo lắng mấy bởi đây xem như một lần trao đổi với sự giúp đỡ của ông đối với Thiếu Kiệt hẳn lúc còn ở Hữu Nghị.

Hôm nay hẳn mới cảm nhận rất khác về mẹ hẳn không như những gì hẳn từng biết một người phụ nữ cam chịu với số phận mỗi ngày chỉ với công việc bình thường như bao người với cuộc sống vừa đủ và mối quan hệ sự giúp đỡ như hiện nay thì hoàn toàn rất hiếm, hẳn luôn thắc mắc nếu mẹ mình là một người như thế tại sao những lần hẳn đi thừa kiện bị khó dễ bắt giam nhiều chỗ sao mẹ hẳn lại chưa bao giờ nhờ những mối quan hệ này giúp đỡ hay là vì người hẳn kiện lại là chú hẳn nên mẹ hẳn không đồng tình.

Nhưng có lẽ giờ đây thắc mắc của hắn có lẽ không bao giờ giải đáp được bởi bánh xe vận mệnh đã thay đổi Hoàng Lâm Nhu và những người xung quanh rời khỏi quỹ đạo vốn có của nó. Một ngày đầy những chuyện ly kỳ diễn ra với chính mình quá mệt mỏi vì cả đêm hôm qua hắn chỉ chợp mắt đôi chút nên cũng đi vào giấc ngủ trên cái giường êm ái của chính mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Họa Bàn

Lại một ngày mới nữa bắt đầu khi ánh sáng của những ngày thu có cái ấm áp của nắng cái se lạnh của tiết trời sắp chuyển đông Thiếu Kiệt nằm trên giường trong cái chăn bông ấm áp đang thỏa sức thư thái trong cái giấc ngủ say nồng của mình thì bị Trương Hạo gọi.

- Móa giờ này còn ngủ mà, dậy ngay nào Chu Tường hấn, đọi mà mấy ngày nay rồi đấy! không dậy là hấn nổi điên thật rồi.

Nghe được âm thanh bên tai mình của Trương Hạo hấn cũng ều oải bật dậy mắt chưa nhìn thấy chung quanh nhưng vẫn nói.

- Chu Tường xong mấy ngày nay rồi à. Đọi tao chút!

- Mà nhanh đi Chu Tường nó nói phải dời ngày chuyển sever cả 3 ngày rồi đó thành viên trên web đang nóng như lửa kia.

Thiếu Kiệt sau khi làm vệ sinh cá nhân xong cùng Trương Hạo đi đến cửa hàng, hiện tại phần mặt bằng nhà ở dưới thuộc quyền quản lý của Nhã Kỳ và bộ phận kinh doanh sắp xếp bên dưới phía ngoài những khu vực lựa chọn và để hàng hóa mẫu, và bộ phận giao hàng còn có một bộ phận bảo hành nằm phía trong hầu như khu này khá lộn xộn và khách hàng cũng tập trung khá đông để chờ nhận hàng còn tầng trên dành cho Chu Tường một phòng và Trương Hạo một phòng có vẻ ra dáng hơn một cái công ty như mới những ngày đầu còn lộn xộn không có quy củ như hiện tại. Những nhân viên ở đây hầu hết đã biết Thiếu Kiệt cũng cúi đầu chào theo phép.

Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt cũng mỉm cười hơn ai hết những người ở đây ba người chủ đạo đều biết hấn dạo gần đây gặp phải chuyện gì nhưng thấy hấn vẫn thư thái ung dung dạo chơi như thế cũng phần nào an tâm.

Bước lên tầng trên theo lối cầu thang đi lên nằm ngay cửa phía bên trái là phòng Chu Tường vừa thấy cửa mở ra người đứng đó là Thiếu Kiệt Chu Tường vội nhảy khỏi ghế đang ngồi cũng nhào đến nói.

- Lần này mà em không qua nữa là chết anh rồi đấy, nè em xem cái thảo luận nào cũng nói ý kiến về việc mở chính thức sàn giao dịch đây này mấy ngày nay anh chỉ cần đăng nhập là thấy một núi bình luận làm anh muốn chóng cả mặt ...

Hiện tại hosting bên kia cũng hỏi anh tăng cấp hosting làm anh muốn khổ rồi đây này trong khi đó sever đã chuẩn bị xong chỉ còn đưa vào hoạt động thôi!

Sau khi đọc lướt qua những bình luận trên diễn đàn web Thiếu Kiệt nhìn sơ qua giao diện web và đăng nhập một tài khoản test thử những quá trình này không tốn thời gian là mấy nên chỉ trong phút chốc khi mà Nhã Kỳ bên dưới đem lên mấy ly nước cho mọi người thì Thiếu Kiệt hẳn đã thao tác xong.

Đợi mọi người đã có mặt đầy đủ lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Hôm nay mọi người có mặt ở đây! Nhìn chung là bộ phận bán hàng ở dưới thì đã rất ổn định nhưng có một điều mà em cần nói. Hiện tại ở thành phố chúng ta là nguồn cung cấp linh kiện mà máy bộ thanh lý khá tốt nhưng đó chưa phải là cái em muốn, không nằm ở đó em cần các công ty các sản phẩm của những thương hiệu điện tử có thể phân phối hàng chính hãng cho chúng ta như thế chúng ta mới phát triển lâu dài.

Lúc này Trương Hạo mới đáp lời Thiếu Kiệt.

- Khoảng Tuần hơn trở lại đây anh nhận được một số điện thoại của những công ty tin học họ sẵn sàng bỏ hàng cho chúng ta với giá thấp và

hàng là hàng mới 100% và bảo hành cũng thông qua bên ta chấp nhận bảo hành như những siêu thị linh kiện và phụ kiện tin học nhưng anh chưa trả lời em thấy sao Thiếu Kiệt.

Im lặng một chút Thiếu Kiệt mới nói.

- Anh mời tất cả các nhà phân phối lại cùng một ngày. Người nào bỏ giá thấp nhất thì mình lấy của người đó và sẽ hợp tác lâu dài nếu chế độ bảo hành không tốt như họ hứa với chúng ta có thể hủy hợp đồng tìm đối tác khác, nhà phân phối linh kiện không thiếu họ cần chúng ta bán hàng ra cho họ chứ chúng ta không lệ thuộc về họ. Còn bên Hoách Nam thì chúng ta cũng vẫn giao dịch bình thường nhưng tạm thời ít lại sau này sẽ xem xét. Việc này em sẽ bàn bạc lại anh sau.

- Hiện tại bộ phận kinh doanh đã ổn nhưng mà bộ phận bảo hành và xuất hàng đang thiếu người thao tác cho công việc thuận lợi nhất. Chị hi vọng được tuyển thêm người về phần nhân viên bảo hành thì có lẽ em sẽ kiểm tra hoặc Chu Tường sẽ làm chị vẫn không rảnh lắm về sửa chữa.

Nhã Kỳ cũng xin thêm người ở những bộ phận mình còn thiếu khi Thiếu Kiệt vừa mới dừng lại lời nói. Cô cũng mong có thêm người để xem xét về linh kiện chứ hiện tại bên dưới tuy đã có hai người bên bộ phận bảo hành và giao hàng nhưng hầu như không chống đỡ nổi họ chỉ có thể kiểm tra vừa giao hàng vừa kiểm tra hàng khách đưa đến bảo hành là điều không ổn.

- Chị cứ tuyển thêm người với lại thêm hai người lập trình viên nữa để phụ với Chu Trương hiện nay Chu Tường sẽ tách ra một nơi riêng và Chu Trương sẽ đảm nhận bài test hoặc phỏng vấn những người này. Cứ Phóng tay mà làm bởi anh cần có người giúp trong việc quản lý trang web sắp tới chứ cứ một mình anh, em nghĩ không kéo dài lâu.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói thế mặt mừng ra thấy rõ những ngày nay hắn bù đầu vào web chẳng để ý gì đến xung quanh được chưa kể đến hắn thật sự mệt mỏi mà không thể gắng gượng. Hắn không ngờ là web tuy chỉ mới chạy thử nghiệm mà đã đông như vậy, lúc đầu làm hắn còn cho là Thiếu Kiệt đang làm một cái phí thời gian để hắn vận động tay chân nhưng khi đưa web lên chạy thử quảng cáo một chút trên các diễn đàn thì số lượng người tăng đột biến, rồi hắn phải viết những bài hướng dẫn giao dịch, hướng dẫn chuyển khoản này nọ rồi đổi vàng thành tiền, từng bài viết được viết ra cách thức hoạt động của sàn giao dịch vàng online này càng làm cho thành viên ngày một đông mà hắn thì không thể kiểm soát hết.

Sau khi kết thúc buổi họp Thiếu Kiệt và Chu Tường bắt đầu thông báo đóng web để chuyển sever trong 2h. trong thời gian này Chu Tường với Thiếu Kiệt bắt đầu cấu hình lại Ip sever ở những đoạn code của web, để đề phòng rủi ro về vấn đề hacker xâm nhập hắn còn Hướng Chu Tường chia 2 id của admin có quyền hạn như nhau và dặn dò thời gian back up dữ liệu hàng giờ.

Trước khi đi Thiếu Kiệt nói sau 5h hắn sẽ quay lại, vì cũng tới giờ hắn phải đến trường mà việc chuyển sever mấy ngày nay Trương Hạo đã chuẩn bị đầu vào đầy chỉ còn đợi Thiếu Kiệt đồng ý và thêm một số yêu cầu nữa thôi mà yêu cầu đó khá đơn giản nên cũng không tốn mấy thời gian.

Trở lại trường thân ảnh hắn vừa hiện ra ở trước cổng trường thì Lý Bân đã chạy tới hỏi hắn đủ chuyện. Hôm qua hắn ngồi trông thấy Trương Hạo về cũng đã hỏi qua nhưng Trương Hạo cũng chẳng biết gì nên hôm nay hắn quyết tâm đợi Thiếu Kiệt để hỏi cho ra chuyện sáng hắn đã chạy ra cửa hàng lâu thật lâu cũng không thấy Thiếu Kiệt qua nhà thì cũng không thấy đến cửa hàng Vi Tính thì nhân viên nói Trương Hạo đang họp hắn khó chịu nên tới trường đứng đợi như thế này vừa thấy Thiếu Kiệt là hắn bắt chấp chạy ngay lại.

- Anh Kiệt chuyện hôm qua sao thế kể em nghe đi? Nghe nói anh ở trên đồn cảnh sát trong đó ra sao? mấy người đó có lấy cuốn sách dày cộm để trước ngực anh đánh không, hay là tụi nó làm gì nói em nghe coi.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân hỏi mà cũng đờ mờ hôi thẳng này nó bị nhiễm phim nhiều quá rồi đâu phải cứ lên đồn cảnh sát là thấy cảnh tra tấn bức cung bắt này hay chiếu trong các đĩa phim, Nhưng Thiếu Kiệt cũng thấy vui vui nên trêu chọc hấn chút. Nên làm ra vẻ đăm chiêu nhớ lại cảm giác trên đồn cảnh sát

- Ủ! thì vào phòng tạm giam ... Sau đó... nằm ngủ, ừ đúng nằm ngủ hết rồi!

- Cái gì nhiều đó thôi hả? còn lấy lời khai đâu? rồi ban đêm đánh thức mở đèn sáng bắt tra tấn bắt phạm nhân lấy khẩu cung sao lại không có?

Thiếu Kiệt cũng cười cười nói.

- Làm gì có! chú xem phim nhiều quá rồi đấy! thôi vào học.

Hấn vừa cười vừa bước đi để lại Lý Bân mặt hầm hầm đi phía sau vì cái kết quả không được như hấn mong muốn nên mặt như em bé bị tước mất đồ chơi vậy trông khá buồn cười.

Vì chuông vào tiết chưa vang lên, trên sân trường hiện tại khá đông học sinh cũng nhìn hấn xì xào bàn tán. Thiếu Kiệt thì lại không quan tâm lắm việc bên ngoài trường thì nhà trường chẳng thể nào can thiệp cho dù hấn có phải lên đồn cảnh sát gần một ngày nhưng gia đình đã xin nghỉ nhà trường cũng chấp nhận thì chả có vấn đề gì. Thiếu Kiệt lên tới lớp vừa ngồi vào bàn thì Nhã Oanh ngồi xuống đối diện hấn cười cười rồi nói.

- Xem ra cậu rất thoải mái, chưa thấy ai vừa ngồi trong đồn cảnh sát ra lại như cậu ung dung như không có chuyện gì.

Nở một nụ cười Thiếu Kiệt nhìn Nhã Oanh đáp lại câu chọc ghẹo của cô.

- Đơn giản chỉ phối hợp điều tra có gì lo lắng với lại ở đó có miễn phí cơm có chỗ ngủ được ở thêm mấy ngày nữa chưa biết chừng tháng này tiết kiệm được cũng một ít.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng không nhịn được cười phải lấy tay che miệng mình lại sau một hồi cũng nhìn hắn nói.

- Mình có nhờ gia đình giúp cậu nhưng mà nhận được tin cậu đã về nhà rồi nên cũng bớt lo cho cậu phần nào.

- Á thế cho mình gửi lời cảm ơn với người nhà bạn.

Bản thân Thiếu Kiệt cũng không nghĩ tới Nhã Oanh lại nhờ gia đình giúp mình trong chuyện này bởi hắn thật sự không nghĩ đến cô sẽ nhờ gia đình giúp mình ra khỏi đồn cảnh sát, tuy chuyện đó không thành nhưng có lẽ cũng là một sự giúp đỡ khi cần thiết.

- Thôi mình về lớp đây có gì gặp lại bạn sau!

Nói rồi cô đứng lên rồi đi ra khỏi lớp. Lý Bân lúc này mới về lại chỗ ngồi của mình nói nhỏ chỉ để hắn và Thiếu Kiệt nghe được.

- Anh Kiệt đang có tin đồn. Anh và Nhã Oanh là một đôi!

Nghe được cái tin đồn này Thiếu Kiệt cũng mỉm cười, học sinh vẫn mãi là học sinh ở độ tuổi này vẫn như thế vẫn hay ghép đôi, ghép cặp những chuyện nhàm chán như thế với hắn chẳng có nghĩa lý gì. Việc của hắn hiện tại đang cần là kết thúc buổi học này càng sớm càng tốt

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38+255 Lượng Vàng

Tiếng chuông báo giờ học cũng được vang lên những học sinh còn đang ở sân bóng trường cũng cố gắng chạy về lớp mình nhanh nhất trả lại cho sân trường là một cảnh hiu quạnh vốn có của nó chỉ còn lại hình bóng của người lao công bắt đầu công việc quét rác thu dọn những thứ còn sót lại của những cái vỏ lon, những mẩu giấy và những thứ của những học sinh tụ tập trên sân trường sau khi vào lớp thì để lại.

Những lớp học bắt đầu phát ra tiếng của giáo viên giảng bài. Thiếu Kiệt hôm nay cũng là một học sinh hấn vắn ngồi chăm chú trong giờ học của mình bởi hơn ai hết hấn hiểu vấn đề thành tích của các trường luôn được các giáo viên đặt lên hàng đầu chưa kể đến những giáo viên dạy còn chạy theo cái thành tích giáo viên giỏi các cấp.

Cái gọi là thành tích chỉ nhắm vào một phía nó hướng đến các học sinh giỏi còn những học sinh trung bình thì học lực chỉ cần đủ để lên lớp nếu có một học sinh vì sức học không đủ thì họ sẽ mời phụ huynh liên tục, thúc ép học sinh này cả gia đình cũng thế vẫn mang nặng vấn đề mất mặt nên việc học thêm sẽ là không tránh khỏi đó là điều bất cập của ngành giáo dục mà bất cứ thời điểm nào bất cứ niên đại nào cũng gặp phải.

Đang ngồi học thì điện thoại Thiếu Kiệt vang lên liên hồi làm hấn cũng giật mình lúc này người đứng lớp lại Cô Giáo Lâm nhìn hấn lúng túng cô nghiêm mặt lại nói.

- Thiếu Kiệt em đem điện thoại lên đây cho cô.

Hấn cũng nhăn mặt dù biết chỉ là tin nhắn thường xuyên nhất là của tổng đài đi nữa nhưng do quên để vào chế độ rung nên cũng đành vậy dù sao cuối giờ thế nào giáo viên Lâm cũng trả lại lúc đó đọc cũng không gấp. Vừa

đề điện thoại lên bàn giáo viên thì thấy điện thoại lại rung lên, thấy thế giáo viên Lâm cũng nhìn hấn còn hấn chỉ cười. Kể cũng lạ hôm nay làm gì tin nhắn tới liên tục làm hấn không thể nào hiểu nổi.

Hấn bước về chỗ ngồi của mình tiếp tục nghe giảng thì điện thoại cứ tiếp tục run lên, ma sát với mặt bàn bằng gỗ của giáo viên nên vang lên mấy tiếng lộc cộc trên bàn. Cô giáo Lâm cũng bực mình bước đến bên bàn giáo viên cần điện thoại lên thì thấy điện thoại Thiếu Kiệt hiện lên khá nhiều tin nhắn, mà lại là số nhắn đến chỉ có một. vốn tính tò mò cô mở một tin ra xem, khi thấy nội dung tin nhắn cô càng giật mình nhìn Thiếu Kiệt xong lại nhìn vào cái điện thoại đang cầm trên tay. Tài Khoản xxxx nhận được khoản thanh toán 187 triệu số dư hiện tại là 1 tỷ 897 triệu. Bởi bản thân cô biết gia đình Thiếu Kiệt không khá giả gì mà số tiền tin nhắn ngân hàng báo lại là một số tiền lớn đến không ngờ.

Thấy hành động của Cô giáo Lâm hấn biết có chuyện gì đó ngoài ý muốn nhưng hấn cũng cảm thấy gì đó khó hiểu chỉ là tin nhắn thôi có cần phải ngạc nhiên mức độ như vậy không. Hoàn toàn Thiếu Kiệt hấn không ngờ bởi tài khoản hấn có số lượt giao dịch khá cao nên Ngân Hàng yêu cầu Trương Hạo sử dụng thử tính năng sms banking mà mới đưa vào sử dụng. Một phần thấy Thiếu Kiệt ít khi kiểm tra tài khoản, 1 phần Trương Hạo cũng muốn minh bạch tiền gửi cho Thiếu Kiệt nên đã đăng ký thay hấn với như vậy Thiếu Kiệt cũng có thể chuyển tiền trên internet mà không cần phải ra ngân hàng vì chủ tài khoản hiện tại vẫn là đứng tên Hoàng Lâm Nhu mỗi lần phải chuyển tiền đều phải đợi cái người nhân viên làm thẻ cho Thiếu Kiệt có mặt mới chuyển được.

Cô giáo Lâm lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt sau đó tắt điện thoại đi tiếp tục giảng bài và cho học sinh bên dưới những bài tập để làm nhưng chốc chốc lại nhìn về Thiếu Kiệt. Cuối giờ khi tất cả học sinh ra về chỉ còn lại Thiếu Kiệt Hấn và Mai Uyển Lâm.

- Em có thể nói cho cô biết điện thoại em mang theo vào trường là sao em không biết trường mình cấm học sinh đem theo điện thoại à.

- Thưa cô điện thoại đó là của em! em biết là em đem điện thoại vào lớp học làm phiền là không đúng nhưng vì hiện tại em đang kinh doanh một số thứ như cô cũng biết người kinh doanh ai cũng như nhau khách hàng gọi đến mình không nghe được ít nhất cũng phải để lại một tin nhắn nếu không điều đó là không văn hóa, nhưng em cũng biết mình quên chuyện điện thoại về chế độ im lặng là em cũng có một phần lỗi.

Thiếu Kiệt trả lời và biện minh cho lý do của mình cũng làm Mai Uyên Lâm giật mình nhìn hẳn.

- Nói thế thì cô cũng biết nhưng cô không hiểu được em còn ngồi ghế nhà trường làm sao kiếm được số tiền lớn đó. em có thể cho cô giải thích được không? em còn ngồi ghế nhà trường tại sao lại đi kinh doanh làm gì bản thân em phân tâm những chuyện người lớn như thế là không hay chút nào.

Nghe cô giáo Lâm nói thế hẳn cũng không ngại kể lại việc hẳn và Trương Hạo mở công ty của hai người nhưng chỉ sơ lược qua một số thứ cho cô biết rồi nói.

- Mọi việc đa số là Trương Hạo trực tiếp làm em chỉ là người thúc đẩy và hoàn thiện thôi nên không mấy là phải phân tâm nhiều trong việc học nên cô an tâm.

Sau khi được Thiếu Kiệt giải thích Mai Uyên Lâm cũng không biết nói gì hơn học sinh của mình đã kiếm được tiền còn nhiều hơn tiền lương giáo viên của cô gấp chục lần thì làm sao mà cô nói được nhưng thấy Thiếu Kiệt vẫn như cũ vẫn không có gì ra vẻ hơn người nên cô cũng thờ dãi.

- Thôi em ra về đi đây là điện thoại của em, cô hi vọng lần sau em nên chuyển sang chế độ im lặng trước khi vào lớp.

Khi Thiếu Kiệt tạm biệt cô giáo Lâm ra về thì chạy ngay về công ty tin học, Trước lúc ra khỏi trường hắn đã đọc qua một lượt tin nhắn mới biết được rằng tại sao cô Lâm lại bất ngờ như thế hắn hoàn toàn không nghĩ đến là số tiền chuyển vào tài khoản lại nhiều như vậy.

Lúc này ở công ty tin học đã vắng bóng người chỉ còn lại một vài nhân viên đang dọn dẹp sắp xếp lại một số hàng hóa trưng bày. Nhìn không thấy bóng dáng của Nhã Kỳ và Trương Hạo đâu Thiếu Kiệt bước vội đi lên tầng trên.

Vừa mở cửa ra thì thấy cả ba người đang trầm mặc ai cũng nhìn vào màn hình máy vi tính. Hầu như cả ba người đều không nhận ra Thiếu Kiệt đã vào phòng đứng phía sau họ. Lúc này Thiếu Kiệt mới cất lên giọng nói.

- Làm gì mà ba người nhìn chăm chú thế?

Tiếng nói của Thiếu Kiệt cất lên phá vỡ đi cái sự trầm mặc vốn có đang hiện diện trong căn phòng. Thấy Thiếu Kiệt tới Chu Tường lập bắp nói.

- Thiếu ... Kiệt ... 4 tỷ rồi. Trang web em nói anh đưa vào sử dụng người chơi nạp tiền vào tài khoản hơn 4 tỷ rồi.

- Cái gì?

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ bởi này giờ hắn chỉ đọc sơ qua một số tin nhắn của ngân hàng thì biết số tiền khá lớn nhưng không nghĩ đến nó nhiều như vậy. Hắn còn đang định về sẽ bảo Trương Hạo đưa id và mật khẩu tài khoản giao dịch trực tuyến cho mình. Chu Tường vội kéo Thiếu Kiệt ngồi vào ghế mở lịch sử giao dịch ra cho Thiếu Kiệt xem rồi nói.

- Đây em nhìn em! giao dịch trên tài khoản trong ngày của em với lại Trương Hạo cộng lại là hơn 4 tỷ rồi đấy.

Nhìn vào cái bảng Lịch sử giao dịch những khoản tiền gửi được bắt đầu từ buổi trưa nay cho đến hiện giờ ở hai tài khoản hán cũng giật mình. Tuy hán biết rằng sẽ huy động được một số lượng tiền lớn từ người đầu tư cũng như những người lướt sóng* kiếm lời nhưng không nghĩ nó lại nhiều đến thế.

Sau Khi xem những tài khoản giao dịch xong Thiếu Kiệt mới hướng Chu Tường hỏi.

- Việc giao dịch và chấp nhận chuyển khoản anh làm như em dặn có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Trước mắt thì toàn bộ số tiền này dựa theo một ngày nào đó giá vàng xuống thấp hơn giá mua vào hôm nay mà ra ngân hàng mua lại.

- Bọn anh xem rồi giá vàng hôm nay 10/9 với mau vào giá 1 triệu 678 nghìn 1 chỉ và bán ra là 1 triệu 685 nghìn 1 chỉ, tương đương với 16 triệu 780 nghìn 1 lượng và bán ra là 16 triệu 850 nghìn 1 lượng, hiện tại số tiền được tính ra tới thời điểm này là 4 tỷ 278 triệu 900 nghìn tương đương với 255 lượng vàng hiện đang tồn tại trong sàn giao dịch đó là đã tính luôn những người chưa mua vào vàng trên sàn.

Trương Hạo trả lời Thiếu Kiệt vì khi Chu Tường đưa web vào hoạt động cả bốn người không nghĩ rằng sẽ là số tiền lớn đến thế. Nên khi thấy Chu Tường hốt hải chạy xuống nói Trương Hạo cùng Nhã kỳ sắp xếp người coi cửa hàng xong là ở luôn trên này xem diễn biến điên cuồng của sự việc.

- Trước mắt chúng ta chỉ có thể đem toàn bộ tiền mua vào khối lượng vàng từ ngân hàng. việc hiện tại chúng ta cứ tạm thời để đó và xem ngày nào giá vàng giảm sẽ mua vào thứ nhất là như thế thứ hai chỉ lấy các khoản

bù vào tiền nếu bên sàn giao dịch có số lượng tiền rút khá cao lúc đó chúng ta mới cần thiết quy đổi. Với việc quy đổi mỗi lần chúng ta tính vào đó một khoảng phí 3 phần trăm gọi là phí chuyển đổi hoặc cũng có thể nói là phí rút tiền nếu người chơi có thắc mắc.

Cả ba người nghe xong Thiếu Kiệt nói như thế cũng hiểu rõ việc tạo ra sàn giao dịch như vậy chủ yếu Thiếu Kiệt muốn là người đứng giữa giao dịch vàng cho những người khác không cần phải gặp mặt chỉ mất một khoản phí nhỏ cho trang web. Thấy ba người đã hiểu cách thức làm việc của web lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Tuy là hiện tại chúng ta có thể báo với bên ngân hàng làm thanh toán trực tuyến trên web nhưng em không khuyến khích điều đó bởi khi chúng ta nhập số liệu tay tuy nhiều tài khoản thời gian có lâu nhưng đảm bảo người rút và người gửi tiền đều đúng chủ nhân của tài khoản cũng hạn chế được người dùng bị mất tài khoản sau đó đặt lệnh rút, nếu làm tay thì chúng ta chỉ dựa vào lệnh rút chuyển vào tài khoản người dùng đó đã gửi tiền vào như thế tránh thất thoát tiền của khách hàng.

Còn với người gửi tiền không qua tài khoản ngân hàng thì buộc họ cung cấp địa chỉ nhận tiền mặt, số điện thoại cùng số chứng minh công dân lúc đó mới chấp nhận gửi tiền. Tạm thời tới hôm nay thôi mai chúng ta sẽ sửa lại những gì cần thiết. Bây giờ thì bốn người chúng ta đi ăn mừng thành công to lớn này nào.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế ba người cũng vui vẻ hồ hởi hơn bởi hơn ai hết họ biết Thiếu Kiệt hiện đang định nhắm đến một lĩnh vực nào đó mà họ không thể nào hiểu nổi bản thân họ mới đầu khi mà dùng ngân quỹ đầu tư sever họ thấy chi phí là quá cao nhưng giờ đây họ hiểu cái sever kia sẽ còn phải nâng cấp lên để phục vụ tốt nhất những người khách hàng đầu tư vào trang web.

- Lướt Sóng: là hình thức mua thấp bán cao nhằm kiếm tiền chênh lệch ở tất cả các thị trường vàng hoặc tiền tệ trong nước và ngoài nước.

Những năm trước đây mô hình sàn giao dịch vàng online không định danh được rất nhiều người dân đầu tư và kiếm lợi từ đó, Nhưng sau này lại không phổ biến vì nhà nước ban hành không chấp nhận những sàn giao dịch như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Phan Nguyệt

Đội nhân viên ra về hết bốn người cùng nhau lên xe taxi, Trương Hạo thường phải đi tới lui nên hẳn cũng tương đối quen thuộc một số chỗ ăn uống. Nên hướng tài xế nói tên địa điểm quán. Thiếu Kiệt cũng không lạ gì những nhà hàng ở trong thành phố. Taxi dừng lại ở một nhà hàng tương đối sang trọng nhưng nó lại nằm trong khu công nghiệp nên giá cả cũng tương đối.

Bên Ngoài Nhà Hàng được trang hoàng khá đẹp bên trên là biển hiệu nhà hàng 404 tương đối lớn. phía trong những chiếc bàn inox được đặt bên ngoài những chiếc ghế nhựa có tựa lưng được xếp đặt theo hàng, trên những chiếc bàn hầu hết đều được phủ một cái khăn trải khá bắt mắt để bên trên những bộ chén đĩa và một cuốn thực đơn.

Bên Trong sau những hàng cây cảnh là những dãy phòng vip cái được đóng kín cái còn mở cửa chỉ có ánh nến trong trái thơm trang trí dùng để khử mùi tanh của phòng. Thương nhưng phòng vip như thế này khi khách ra về nhân viên chỉ dọn dẹp lau sơ sau đó lại trang trí như cũ để đón lượt khách mới.

Theo Chân Trương Hạo ba người bước vào một phòng và ngồi xuống. Những Nhân viên nam ở đây khi khách vào phòng họ sẽ mở đèn và mở máy lạnh thêm vào đó là đóng kín các cửa sổ và đi gọi người phục vụ đến.

- Ưu tiên Phụ nữ trước Chị gọi trước đi.

Cầm thực đơn trên bàn đưa về Nhã Kỳ Thiếu Kiệt nói hai người Chu Tường và Trương Hạo cũng gật đầu nhìn Nhã Kỳ. Lúc này cô cũng đỏ mặt giọng thỏ thẻ ngại ngùng nói.

- Chị chưa bao giờ đi ăn nhà hàng bao giờ nên cũng không biết gọi món nào ngon cho mọi người.

Nghe thấy thế Thiếu Kiệt cười đáp.

- Nếu sau này bản thân chị là một giám đốc của một công ty hoặc đại diện pháp nhân cần thiết của công ty thì đi ăn uống tiếp xúc với tất cả khách hàng đều được thực hiện trên bàn ăn đa số các hợp đồng kinh doanh quan trọng không phải lấy từ những cuộc họp buồn chán mà nó lấy từ bên bàn rượu với khách nhưng đó chỉ là đối với các công ty trong nước nên việc này có thể hạn chế còn những công ty nước ngoài thì sẽ không như thế. Cách gọi món ăn của một người đại diện công ty luôn thể hiện công ty đó người làm việc có ánh mắt nhìn và sự thưởng thức hay không.

Đôi khi những món xem như bình dân sẽ được đánh giá ở mỗi tiêu chí khác nhau, và các cầm ly cũng như cách uống ly rượu sẽ được thể hiện sự tôn trọng khác nhau lát em sẽ hướng dẫn mọi người thông qua bữa dùng cơm này.

Bên Ngoài đi vào là một người nhân viên ngoại hình khá bắt mắt áo sơ mi quần tây trắng bước đến bên bàn hỏi ba người. xem như Thiếu Kiệt chỉ là người đi theo không quan tâm đến hấn mấy.

- Mấy anh chị đã chọn được món đã gọi chưa em có thể tư vấn giúp cho anh chị.

Ba người im lặng nhìn Thiếu Kiệt lúc này hấn mới nhìn người order món ăn nói.

- Hải sản ở đây bọn anh có các loại nào như cá tầm. cá chình suối, cá chép giòn hay là cá bống mú và giá cả như thế nào?

Người thanh niên cũng giật mình xong lại hồ hởi giới thiệu bởi Thiếu Kiệt hẳn biết đối với nhà hàng người order ngoài hưởng lương căn bản còn có một khoản tiền bán hàng theo từng loại nếu hải sản tùy loại mà từng giá trị khác nhau từ 10 nghìn đến 20 nghìn một con còn đối với đồ rừng thì tùy theo giá trị có thể cao hơn đối với hải sản gia thành cao thì càng được nhiều tiền, số tiền này có thể được một tuần tít một lần hoặc hai tuần tít một lần. Sau một hồi người thanh niên giới thiệu các món Thiếu Kiệt mới nói.

- Lấy anh món gì nhẹ nhẹ ăn trước như 4 người lấy 1 phần súp hải sản trước đi sau đó là một ít tôm bung muối hột, làm một con cá chép giòn bắt vô đây cho anh xem. làm hai món um dưa chua với nướng muối ớt. ở em có rượu vang thì đem cho anh một chai rượu vang trắng Bordeaux hay chile đều được.

Người Thanh niên nhanh chóng ghi lại những gì Thiếu Kiệt một lúc sau đem vào một con cá chép giòn cho Thiếu Kiệt xem rồi báo trọng lượng. đợi người thanh niên đi ra Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Qua việc gọi món như thế anh chị có thấy được điều gì qua các em gọi món?

Phân vân trong chốc lát Nhã Kỳ mới nói.

- Chị Thấy em gọi toàn là đồ biển nhưng sao phải là rượu vàng trắng mà không phải là rượu vang đỏ như mọi người hay uống?

Hai người Trương Hạo với Chu Tường cũng ra vẻ gật đầu với ý kiến của Nhã Kỳ nhìn như vậy hẳn cũng biết Trương Hạo là hẳn chỉ làm ra vẻ đồng tình trên thực tế không hiểu gì hết.

- Thứ nhất đối với hải sản khi chết đi thường được nhà hàng bỏ vào tủ cấp đông nhưng khi rả đông thịt cá sẽ không còn ngon như lúc còn sống bởi

em chọn cá chép giòn là thịt của nó sẽ khác với cá thường nó giòn và dai hơn nên cá cấp đông sẽ mất đi độ giòn và dai còn đối với rượu vang thì có một nguyên lý thịt đỏ đi với vàng đỏ thịt trắng đi với vang trắng đó là nguyên lý thưởng thức trong buổi tiệc có hai loại rượu và hai loại nguyên liệu. với Rượu vang khi dùng sẽ kích thích tuyến nước bọt làm việc hiệu quả hơn để thưởng thức món ăn, và uống có chuẩn mực cũng tốt cho sức khỏe.

Khi món ăn được bày lên rượu được một vài ly thì Nhã Kỳ xin phép vào nhà vệ sinh. ba người ở lại Thiếu Kiệt lúc này mới nói với Trương Hạo.

- Anh xem coi có thể thuê lại mặt bằng nhà kế bên luôn, chúng ta chuyển bộ phận của Chu Tường qua bên đó cũng tuyển thêm một số nhân viên nhập liệu để giúp Chu Tường trả lời các câu hỏi của khách hàng. Nếu một mình Chu Tường không chống đỡ nổi.

- Anh thấy đúng rồi đó một mình anh không thể trả lời hết thắc mắc của người dùng được chỉ trả lời chung chung trên mấy bài viết không thể nào cụ thể giải quyết vấn đề từng người được.

Chu Tường thấy ý kiến của Thiếu Kiệt rất đúng lúc dù sao hẳn cũng định đề nghị mở rộng sau khi hẳn tuyển được người lập trình viên làm việc bên dưới mình. Nhã Kỳ đi vào phòng lúc này thấy mặt cô có vẻ buồn, ba người cũng thấy lạ. Trương Hạo tay đang gấp một miếng cá bỏ vào miệng cũng dừng lại nhìn Nhã Kỳ. Nên Thiếu Kiệt hỏi Nhã Kỳ.

- Có chuyện gì thế chị?

Thở dài một hơi Nhã Kỳ cảm thán một câu

- Chị mới gặp được một người bạn học, chỉ là đang cảm thán cho cuộc đời! Một người tốt nghiệp loại giỏi cách mấy khi không có quan hệ không

có kinh nghiệm đi ra khỏi trường học là nỗi bi ai chị cảm thấy mình may mắn hơn người bạn cùng lớp phải trầm luân trong chốn nhà hàng này.

Nhã Kỳ nói thế cũng làm Thiếu Kiệt một phần nào đó trong lòng mình lại thấy đau xót hẳn tự nhủ nếu mình không được có cơ hội làm lại cuộc đời số phận mình đi theo quỹ đạo như trước thì mình cũng chỉ là một nạn nhân của cuộc đời bất công chênh lệch giữa người với người. Thấy hai người Trương Hạo, Chu Tường nhìn mình bằng ánh mắt của chiếc đèn neol sáng chói. Thiếu Kiệt cũng biết tâm tư của hai người này là gì mới Hướng Nhã Kỳ nói.

- Chị nói, Bạn học cùng lớp với chị, cũng chưa có kinh nghiệm gì hết đúng không? Vậy chị cho em gặp cô ta đi.

- Ừ Đúng rồi cô ta cùng tốt nghiệp chung một khóa với chị mà có khi còn nổi bật hơn chị, chỉ là không có người quen biết lại không có hồ sơ ở thành phố chứng thực ở quê thì họ không nhận nên mới phải làm việc như hiện giờ để chị đi gọi cô ấy!

Trương Hạo lúc này mới buông đũa nói.

- Quá tốt cho cô bạn của Nhã Kỳ về làm việc thì chúng ta có thêm người lại có người sắp xếp thêm nhân lực vậy còn gì bằng.

Im Lặng một chút sau câu nói của Trương Hạo lúc này Thiếu Kiệt mới trả lời.

- Để em xem ra sao trước mắt nếu nhận cô ta thì để Nhã Kỳ hướng dẫn cô ấy công việc hiện tại của Nhã Kỳ nếu được em muốn Nhã Kỳ sắp xếp qua một bộ phận mà em chuẩn bị hiện tại thì chưa nói được.

Lúc này gõ cửa bước vào, Nhã Kỳ mang theo một cô gái mà vừa rồi cô mới nói với Thiếu Kiệt. Cô gái mặc bộ đồng phục của nhà hàng nhưng

không che lấp đi dáng người hoàn hảo của mình, khuôn mặt thanh tú, không một vết son phấn nhưng cũng làm một số người có thể nhận định rằng cô gái này là một cô gái xinh đẹp bởi dáng vẻ ngoài rụt rè của mình. Thiếu Kiệt biết cô cũng làm ở nơi này không lâu cũng có thể là do Nhã Kỳ bảo cô gặp những người trong phòng nên cô thấy dáng vẻ mình không được tương tât như Nhã Kỳ.

Bởi Nhân viên nhà hàng thường sẽ được phát đồng phục một số nhà hàng còn chọn những bộ đồng phục quần là quần sọt hoặc váy ngắn trên đầu gối áo thun hoặc là áo sơ mi bó sát người để tôn lên thân hình và vẻ ngoài của các nhân viên của mình nhằm thu hút khách, đối với việc này Thiếu Kiệt không lạ và cũng xem nó là việc bình thường.

Nhã Kỳ lúc này mới giới Thiệu cô cho mọi người biết.

- Đây là Phan Nguyệt lúc vừa nãy có nói với mọi người! Đây là Ông Chủ của Minh Hoàng Thiếu Kiệt, Còn đây là Trương Hạo trưởng bộ phận nhập hàng, Kia là Chu Tường bộ phận lập trình của công ty.

Nghe Nhã Kỳ giới thiệu sơ lược ba người Phan Nguyệt cũng bất ngờ người là chủ của Nhã kỳ lại còn rất trẻ mà cô cũng biết được lương của Nhã kỳ bây giờ rất khá, cứ nghĩ cô sẽ phải làm cho một ông chủ lớn tuổi hoặc sẽ là người có nhiều kinh nghiệm hơn mình. Nhìn thấy phản ứng của Phan Nguyệt, Nhã kỳ cũng cười cười nói.

- Đừng nhìn vào tuổi của cậu nhóc này hấn hiện tại có tiền tỷ rồi đấy.

- Chị đừng đùa đó là Tiền của nhà đầu tư em chẳng có bao nhiêu trong đó đâu đừng nghe lời Nhã Kỳ.

Thiếu Kiệt biết Nhã Kỳ vui đùa cũng đùa lại làm cho Phan Nguyệt cũng bớt lo lắng lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Thôi chị ngồi xuống đi dù sao cũng là bạn của chị Nhã Kỳ đứng đó làm gì.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phan Nguyệt cũng bước lại túm ghế chén đĩa trong phòng mang đến một bộ chén đĩa mới rồi ngồi xuống cái ghế trống trong phòng cạnh Nhã Kỳ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Từ Chấn Dân

Mọi người với sự gia nhập của Phan Nguyệt cũng không có gì hơn ngoài những chuyện sắp tới chuẩn bị sẽ thực hiện, lúc này Nhã kỳ có vẻ vui hơn hẳn. đang trong bầu không khí khá vui vẻ Thiếu Kiệt mới nói với Phan Nguyệt.

- Lát nữa khi ra về, chị Phan Nguyệt có thể lấy địa chỉ công ty từ Nhã Kỳ em nghĩ chị cũng chưa làm ở đây chưa tới hai hoặc ba ngày nên cũng chẳng có lương bổng gì tốt nhất sau buổi làm hôm nay chị trả luôn đồng phục cho rồi.

- Vậy để lát xong việc chị báo quản lý xin nghỉ luôn dù sao chị cũng mới làm việc ở đây chỉ có ba ngày cũng không có gì phải tiếc. Mai chị sẽ đi làm!

Qua cuộc nói chuyện của mọi người, Phan Nguyệt cũng làm ra quyết định luôn dù sao làm công việc đúng chuyên môn của mình vẫn hơn là làm những việc như thế này cô không thấy được tương lai.

Lúc này ngoài cửa bước vào một người trung niên nhìn trên người toát ra mùi rượu nồng nặc. nhìn qua nhìn lại một chút dừng lại ở Phan Nguyệt một lúc xong nói

- Xin lỗi nhầm phòng!

Lúc này mọi người đều giật mình nhưng cũng thả lỏng vấn đề này nói đúng hay sai thì khi đã say như người vừa rồi thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Vừa trong không khí phục hồi đôi chúng Phan Nguyệt mới lên tiếng là Thiếu Kiệt cũng giật mình.

- Ông ta hình như là trưởng phòng văn hóa thông tin Thiên Hoa Từ Chân Dân. Chị có gặp ông ta một lần ở buổi tốt nghiệp vừa rồi. Nhã Kỳ cũng có ở đó bạn không nhận ra ông ta sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng mới nhớ, người vừa vào phòng mình là ông bố có đưa con học chung với mình đó là Minh Long. Hắn lắc đầu nói thầm trong lòng

-Thì ra ông bố là người như thế nên thằng con không ra gì.

Chưa xong câu chuyện khi mọi người chuẩn bị ngồi xuống ghế tiếp tục thì một người đàn ông bước vào nhìn Phan Nguyệt nói.

- Chị đi ra ngoài tôi có chút việc.

Thấy phản ứng của người đàn ông nhìn Phan Nguyệt, Thiếu Kiệt biết sẽ có hai điều kiện xảy ra một là bắt cô đến một phòng nào đó phục vụ, hai là có một người khách nào đó nói quản lý gọi cô đến phòng mình. Và để có thể làm điều xảy ra sẽ một người khách quen cũng là người chịu bo cho quản lý khi gọi người, hai là người này quản lý không đắc tội được nên đành phải làm. Thấy Phan Nguyệt định đứng lên đi ra ngoài Thiếu Kiệt ngăn lại rồi nhìn người đàn ông nói.

- Anh là Quản lý ở đây anh có hiểu nhân viên đang ngồi bàn với khách thì không được gọi đi chứ. Hay là phòng bên kia cho anh bao nhiêu tiền để gọi người bên này qua bên đó hầu rượu.

Người đàn ông lúc này mới giật mình nhìn Thiếu Kiệt, hắn được người ta gọi cô bé này qua phòng ngồi cùng, bởi người đó thấy cô là nhân viên mới, mà khách hàng ở đây ai mà không ham của lạ. Người ta không ngại chi cho hắn một ít tiền mà đã nhận tiền thì phải làm việc, trước khi hắn vào thì hắn đã hỏi người phục vụ phòng này có những ai. Biết được chỉ là một

số người có cả thiếu niên nên hẳn cũng không sợ đả tặc. Bởi người muốn cô gái này vừa là khách quen, vừa có quyền có thể thì việc gì hẳn phải sợ những người kinh doanh nhỏ nhỏ.

- Nhóc mày nói gì đó. ở đây mày không có quyền lên tiếng, tao là Quản lý ở đây tao muốn điều nhân viên đi đâu đó là quyền của tao!

Nghe người Quản Lý nói thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười đáp.

- Đúng là quyền của anh như hiện tại hết rồi. Phan Nguyệt vào thay đồ nghỉ việc!

Thấy Thiếu Kiệt đối cứng với mình người Quản Lý cũng tức giận.

- Mày! Được lắm hôm nay tao xem mày làm sao bước ra khỏi chỗ này. Mày quên đây là chỗ của tao à. Con cô dám không làm việc theo sắp xếp của tôi cô còn dám trong này, cô hôm nay không qua phòng kia tiếp vị khách đó tôi xem cô đi ra khỏi đây bằng cách nào.

Lúc này Trương Hạo đứng lên. Bởi hẳn nghe người Quản lý kia nói chuyện đã làm hẳn bực mình chưa kể đến lại có chuyện hành vi thiếu tôn trọng với khách hàng như thế hẳn thật không chịu được. Phan Nguyệt hơi lo sợ nhưng nhìn thấy Nhã Kỳ trấn tĩnh như không cũng làm cô có phần nào bớt lo hơn.

Không nói hai lời Trương Hạo một đấm vào mặt người Quản lý hung hãn kia. Sau đó nắm cổ áo hẳn lên nói.

- Tao không cần biết ở đây mày là ai, nhưng mày đáng bị đánh, còn muốn gì ông mày ngồi ở đây thích thì ông mày chiều.

Phan Nguyệt cảm thấy bất ngờ khi Trương Hạo không e ngại mà đánh người Quản lý trong chính địa bàn của mình, sau đó nhìn Nhã Kỳ và Chu

Tường hai người cũng hiểu tính cách Trương Hạo là mấy ngoài việc này giỡn giỡn đùa đùa thì Trương Hạo tính tình khá nóng còn nói đến họ có sợ hay không thì không bởi họ biết Trương Hạo và Thiếu Kiệt kinh doanh lúc đầu đi lên nhờ việc gì. Đó là buôn lậu mà buôn lậu thì phải có gan nếu nói lo lắng thì họ chẳng lo gì cả ông chủ là Thiếu Kiệt bị người ta khó dễ trên đôn cảnh sát còn có thể bước ra ung dung thì họ lo lắng làm gì.

- Anh nên xem lại mình không cho Phan Nguyệt nghĩ anh có tư cách. Trong luật lao động người thử việc có thể nghĩ việc nếu họ thấy công việc không phù hợp với mình. Anh nhắm nếu bây giờ cảnh sát đến tra xét nhà hàng không có giấy phép hợp đồng lao động. Chủ kinh doanh cũng không ổn, nếu anh nói anh có núi dựa thì báo cho anh biết một tin, chúng tôi cũng có núi dựa có thể anh cũng không ngờ tới đâu.

- Được mà ngon, mà ngồi ở đây đợi tao xem mà làm sao ra về.

Người quản lý lúc này ra về uy hiếp, rồi rời khỏi phòng của Thiếu Kiệt. Hắn vừa đi Thiếu Kiệt lại lấy điện thoại ra nhận điện thoại một số có trong danh bạ đợi phía bên kia vang lên tiếng bắt máy hắn nói

- Anh Long à! Hình như quán 404 bên Thụy An thuộc quản lý của anh phải không?

Bên kia đầu dây là Thế Long và Ngọc Hồ đang bàn việc Thì thấy số điện thoại của Thiếu Kiệt gọi đến hắn bắt máy sau khi nghe nói quán 404 hắn nhìn Ngọc Hồ rồi trả lời với Thiếu Kiệt.

- À bên đó là Ngọc Hồ quản lý mà có gì không Thiếu Kiệt, thằng Hồ đang ở chỗ anh này.

Thế Long đưa điện thoại cho Ngọc Hồ nói

- Điện thoại của Khu chú, xem Thiếu Kiệt nói gì.

Nhận lấy điện thoại từ Thế Long, Ngọc Hồ cũng thắc mắc đang yên đang lành làm sao có liên quan đến mình nhưng cũng trả lời.

- Alo! Thiếu Kiệt à có chuyện gì cần anh thế?

- Chuyện chẳng có gì lớn hôm nay em đi quán 404 bên Thụy An có một chút rắc rối nhỏ trong quán với một vài người mà bên em lại có phụ nữ không khéo thì hơi mệt nên anh xem cho vài người quá giúp em là được.

Thiếu Kiệt gọi cho Thế Long lại nhận được thông tin là không phải khu vực của Thế Long cũng may hai người này luôn đi chung nên có luôn Ngọc Hồ ở cạnh nếu không Thiếu Kiệt cũng lại phải gọi thêm một cuộc điện thoại nên nói sơ lược một vài vấn đề cho Ngọc Hồ.

- Cái gì 404 à anh tới ngay anh đang ở 352 cách đó chừng 300m.

Cúp điện thoại Ngọc Hồ đứng lên bộ dạng khá vội vàng bức tức.

- Tên nào mắt không trông bên 404 gây sự với Thiếu Kiệt

- Cái gì! anh đi nữa!

Thế Long cũng đứng lên đi theo, Ngọc Hồ trong bụng thầm chửi mười tám đời tổ tông tên nào gây khó dễ cho Thiếu Kiệt, bởi hơn ai hết bốn người bọn họ biết Thiếu Kiệt có mối quan hệ rộng lớn như thế nào, đâu phải cứ ai muốn cũng được chủ nhiệm đoàn luật sư thành phố đích thân đi bảo lãnh, vậy mà có tên nào ăn không ngồi rồi kiếm chuyện Thiếu Kiệt đã vậy còn nằm trong khu vực của mình.

Ba người khi này nghe Thiếu Kiệt gọi điện cũng biết sẽ có người tới nên hai Người Thiếu Kiệt với Trương Hạo nhìn Chu Tường nói bảo vệ hai người Nhã Kỳ và Phan Nguyệt. Do địa thế trong phòng khá chật Trương Hạo và Thiếu Kiệt nhanh chân bước ra khỏi phòng đứng trước cửa.

Thiếu Kiệt cũng biết những người được gọi tới đa phần là những người quá khích trong nhà hàng thẳng thắn mà nói là những nhân viên làm phục vụ tuổi còn trẻ và tính tình trẻ trâu nên chỉ cần nghe thấy quản lý bị đánh thì bọn này sẽ gom người vào cho đông.

Bởi bản tính con người là như thế những người làm thân cận với mình một khi bị một chuyện gì đó thì họ sẽ giúp đỡ với lại đây là khu vực nhà hàng của họ nơi mà họ quen thuộc nhất nên cũng không ngại va chạm với người lạ.

Môi trường kinh doanh nhà hàng là như thế nó luôn nhiều phức tạp và nhiều thành phần học vấn không cao, vì những nhân viên nam làm ở nhà hàng thường sẽ làm những công việc bưng bê bia các thứ nặng nhọc đổi lại tiền lương còn có tiền của mấy tiếp viên hoặc nhân viên nữ khi ngồi bàn được khách vui vẻ móc từ túi mình ra tip cho những người này

Còn với những quản lý thì cứ mỗi người nhân viên nữ vào một phòng VIP ngồi nói chuyện với khách nếu được nhiều tiền thì phải lót tay cho quản lý để sau này những khách vip sộp, sẽ được quản lý ngó tới mà cho đi ngồi nói chuyện ăn uống miễn phí lại có tiền nên cái công việc này thường rất dễ sa ngã vào những con đường khác,

Bởi nếu chỉ cần có một chút nhan sắc, biết ăn nói một nữ tiếp viên không cần có một trình độ học vấn cao, cũng có thể kiếm được tiền triệu mỗi ngày, thế nên đây cũng là một công việc nhẹ nhàng dễ kiếm tiền nhất.

Mà xã hội của quốc gia nằm trong bảng xếp hạng tiêu thụ rượu bia thì đối với các công ty, dù lớn hay nhỏ chỉ cần muốn ký hợp đồng hay có một đối tác làm ăn lớn, chỉ cần là họ là nam giới thì chiều lòng khách hàng chỉ là trên bàn nhậu, ăn uống no say có nữ nhi khoát vai trò chuyện phục vụ như một người bạn gái mới quen thì chắc chắn hợp đồng đó được ký với

đôi tác mà không cần lo ngại nó sẽ chạy qua bên đối thủ khác đó cũng là lý do mà các nhà hàng sau này mọc lên như nấm trong thành phố.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Phiền Phức Nhỏ

Sau một lúc hai người Thiếu Kiệt và Trương Hạo đứng trước cửa phòng mình, Người quản lý khi nãy đem theo mấy người nữa phía sau. cấp tốc hướng về phía phòng của Thiếu Kiệt bước tới gần tới phòng Thiếu Kiệt vào chỉ thẳng mặt Trương Hạo.

- Hấn hấn gây chuyện đánh tao. Đánh hấn cho hấn biết nơi này là người mình.

Hấn Thật sự không e ngại gì bởi hấn biết phía bên hắc bang thì nhà hàng đã có phí an ninh hàng tháng còn bên chính quyền thì hấn đã được người kia cho phép còn nói hấn nếu có chuyện gì thì cứ yên tâm người ta sẽ giải quyết êm đẹp. Nên hấn không hề lo lắng gọi người đến gây sự.

Nhìn Khoảng năm sau người thanh niên đi phía sau nhìn như thế Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo nhìn nhau cười mỉm một cái rồi hai người chụp lấy những vật dụng gần nhất với mình ném về phía nhóm thanh niên đang xông đến.

Thiếu Kiệt chụp ngay xô đá đang đặt gần mình mà ném, làm những viên đá bay tung tóe còn Trương Hạo thì xung quanh không có gì nhiều chỉ là vài cái chén, do chưa được dọn xuống cũng được hấn tận dụng.

Thiếu Kiệt hấn bay ngay vào người thanh niên đang hướng tới xuất ngay một cú đá trên không chân vừa chạm đất thì thực hiện một cú quét tầm trung, trúng ngay bên hông một tên tiếp theo, sau đó đưa tay đỡ lấy một cú đâm thẳng tới phía mình bước lên phía trước sử dụng ngay một cái gạt chân làm cho tên đang đâm tới, làm hấn ngã nhào ra phía sau.

Trương Hạo cũng không thua kém hẳn lao vào sao khi thấy Thiếu Kiệt hạ được hai người hẳn đâm ngay một tên gần mình còn không kèm thêm một chai bia vô đầu, tên đã ngã xuống gần đó.

Tên quản lý thấy hai người Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo bạo phát cũng làm hẳn run run trong lòng hẳn không ngờ hai người đánh nhau ghê vậy hai người như hổ vào bầy dê tả xung hữu đột làm cho những người hẳn gọi tới kêu cha gọi mẹ thương tích đầy mình mà hai người họ chưa hề mảy may bị thương tích gì. Lúc này hẳn cũng run run hướng Thiếu Kiệt nói

- Các Người làm muốn làm gì?... Ta báo cảnh sát bây giờ!

Đúng lúc này Ngọc Hồ mặt không giấu được vẻ tức giận đứng phía sau của người quản lý kia nói.

- Chú mày muốn gọi cảnh sát ah?

Nghe được tiếng nói phía sau người quản lý quay lại thì thấy Ngọc Hồ cùng Thế Long, hẳn tưởng được cứu thoát bởi hẳn biết Ngọc Hồ quản lý khu này, nên chỉ về phía Thiếu Kiệt và Trương Hạo nói.

- Anh Hồ hai đứa này gây chuyện phá quán anh giải quyết dùm em.

Ngọc Hồ càng tức giận đâm ngay một phát vào mặt của người quản lý rồi mắng.

- Tiên sư cha nhà người! đến hẳn mà người cũng dám đánh, thì đáng ăn đòn chuyện này cho dù người có kéo ai tới lão tử cũng phải quản mẹ nó anh em lòi thằng này ra đánh thêm một trận nữa cho hẳn biết không phải ai hẳn cũng có thể ức hiếp được.

Thế Long bỏ qua người quản lý đến bên cạnh Thiếu Kiệt xong nhìn bọn người Trương Hạo một lượt rồi nói

- Em có sao không?

- Không có chuyện gì lớn. Nhưng mà có vẻ hấn được người sai làm việc dù sao cũng không liên quan nhiều bản thân để hấn tự ăn nói với người kia vậy.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy, Thế Long cũng gật đầu rồi bước đến bên cạnh Ngọc Hồ đang đứng xem anh em mình hành hạ người quản lý kia, được Thế Long nói nhỏ vào tai việc gì đó Ngọc Hồ cũng gật gật đầu rồi ngồi xuống trước mặt người quản lý nói.

- May cho người hôm nay không phải là lão đại cho người biết một tin cái người mà người cho là thằng nhóc thật chất nó là anh em kết nghĩa với lão đại, mà lão đại của tao chắc mày biết là ai rồi nhỉ. Khôn hồn thì nói chuyện sao cho đúng với người bảo mày làm chuyện này. Chú nên nhớ chú tiếp xúc hằng ngày hay là người bảo chú làm việc.

Người quản lý lúc này cũng cảm thấy sợ hãi bản thân hấn biết lão đại của Ngọc Hồ là ai, người ta là hắc bang lão đại Cao Thịnh cái tên làm mưa làm gió ở Thiên Hoa này mà mình một thằng quản lý nhỏ bé mà lại đi đắc tội với anh em với Cao Thịnh lần này hấn thật sự không dám hùng hổ dọa người nữa mà run run, sau khi nghe Ngọc Hồ cho mình cái thông tin kinh người này. Hấn thậm chí chính mình chỉ vì lấy lòng một người mà đắc tội một người còn khủng bố hơn, ai cũng biết người làm việc hành chính nhà nước chỉ có thể ở ngoài mặt ủng hộ còn bên trong thì sao thì không ai biết, còn Hắc Bang thì khác bên ngoài ra nhưng bên trong giết người lúc nào không hay.

Thấy mọi việc đã ổn Thiếu Kiệt mới tiến đến bên Hai người Ngọc Hồ cùng Thế Long nói.

- Thật chuyện này làm phiền hai anh quá mai một có việc gì em giúp được thì em sẽ giúp

- Em cứ nói vậy, đều là anh em cả không có chuyện gì đâu mọi chuyện chỉ cần không quá nghiêm trọng lúc nào em gọi bọn anh tới được đều ok hết!

Ngọc Hồ cười cười nói với Thiếu Kiệt. tuy ít tiếp xúc Thiếu Kiệt hơn Tước Phạm nhưng hai người này cũng hiểu rõ nhìn vẻ ngoài chỉ là một cậu nhóc còn ngồi ghế nhà trường nhưng ngoài mặt vẫn điệu thấp làm việc trầm ổn không quá mức, việc hôm nay cũng vậy tuy nhìn có vẻ như là hai người Ngọc Hồ và Thế Long là người giải quyết êm xuôi chuyện như hơn ai hết Thiếu Kiệt chỉ đem họ làm bia đỡ cho người khác làm phiền tới mình.

Mọi Chuyện nơi này đã xong nên Thiếu Kiệt bước tới quầy thanh toán tiền của phòng mình người thu ngân cũng e ngại nên chỉ lấy đúng số tiền phục vụ món ăn còn các chi phí phát sinh do đánh nhau thì không dám tính vào.

Lúc này Phan Nguyệt và Nhã kỳ bước ra khỏi phòng Nhã Kỳ thì đi theo Phan Nguyệt vào nhà vệ sinh nữ giúp cô canh chừng bên ngoài để Phan Nguyệt thay ra bộ đồng phục của Nhà Hàng

Bản thân Phan Nguyệt cũng không ngờ tới người Thiếu Kiệt gọi tới lại là Hắc bang xã hội đen mà nhìn bên ngoài có thể thấy rõ hai người hắc bang kia lại rất xem trọng Thiếu Kiệt, cùng nhau trò chuyện khá vui vẻ, mà người quản lý lúc này tuy bên ngoài nhìn có vẻ trầm trọng thương tích đầy mình nhưng thật ra đã là nhẹ tay cho hắn rất nhiều như cũng phải khiến hắn nghỉ ngơi một thời gian. Bởi công việc của ngành phục vụ này là như thế bất cứ cấp bậc nào khi vào làm phải chỉnh chu mọi thứ từ đầu tóc, khuôn mặt cho đến cách nói chuyện với khách hàng đều phải chăm chút từng chút một đôi

khi phải dựa thế người này người kia nhưng đó là quy luật làm trong ngành dịch vụ này.

Phan Nguyệt bước ra sau khi trút bỏ bộ đồng phục nhân viên nhà hàng cũng làm cho hai người Ngọc Hồ và Thế Long tròn xoe mắt bởi nét duyên dáng của cô khi mang lên mình chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt thêm vào đó cái quần jean dài bó sát, mái tóc được cột được thả xuống làm cho cô thêm phần quyến rũ.

Nếu như nói đồng phục nhà hàng, tuy có đem phái nữ và tôn lên vẻ đẹp từ vóc dáng nhờ những phần lộ ra da thịt của người phụ nữ, thì với bộ đồ đang mang trên người Phan Nguyệt như một người khác nó tôn lên vẻ đẹp tìm ẩn không quá bắt mắt nhưng lại dễ dàng chấp nhận với tất cả mọi người.

Theo chân hai người Ngọc Hồ và Thế Long, cả năm người cũng bước ra khỏi quán trước khi rời đi Phan Nguyệt cũng không quên cảm ơn Thiếu Kiệt và nói ngày mai sẽ đi làm sớm. bốn người cùng nhau lên một chiếc taxi và bảo taxi chạy về nhà từng người cho đến người cuối cùng là Thiếu Kiệt.

Tại một nơi khác, một người đang bão nổi với Hoàng Chí Hùng.

- Mà thiệt làm ăn kiểu gì vậy chuyện nào cũng không xong đến bây giờ còn có người theo dõi là sao. Mẹ kiếp thành sự không có mà bại sự có thừa! Tao hỏi mày chứ mày làm gì để bị theo dõi nếu hôm nay thẳng đó không vì gấp gấp bại lộ ra đến lúc đó tao với mày ngồi khám còn chưa biết nguyên do ra sao.

Hoàng Chí Hùng bị anh mình Hoàng Chí Kim mắng té tác cũng không biết nói gì hơn ngoài việc trầm tư xem cách ứng phó tình hình như thế này

- Anh em mình, dạo này công việc rất ổn thỏa nhưng chỉ có riêng mẹ con hai thằng đó là không làm được gì.

Sau một tràng mắng Hoàng Chí Hùng, Hoàng Chí Kim hẳn cũng ngồi xuống, đưa một miếng thuốc lên môi kéo một hơi rồi thả ra một làn khói trắng dày đặc. im lặng một lúc thật lâu rồi mới nói tiếp.

- Việc này không thể kéo dài nữa tốt nhất hiện tại cứ để cho mẹ con nó tung hoành động đậy đến, mai mày liên hệ bên tui làm giấy tờ nhà đi phải mau chóng kiếm người làm cái giấy sở hữu nhà đất mới được, càng để lâu mẹ con tụi nó lại có thêm thời gian chống đối hai anh em mình!

Nghe Hoàng Chí Kim nói thế Hoàng Chí Hùng hẳn cũng gật đầu bởi hẳn hơn ai hết cần cái giấy nhà đất này hơn cả bởi hẳn cũng ở một phần trên mảnh đất này còn Hoàng Chí Kim thì đã có nhà cửa khang trang, tuy là không lớn lắm nhưng nó cũng thuộc dạng nhà lầu có sân vườn.

- Em thấy đáng ra nên làm từ lâu rồi bởi anh cứ bảo từ từ, nhưng thôi để mai em gọi bọn làm giấy tờ qua hỏi nó giá cả ra sao nếu thương lượng được càng sớm được bao nhiêu.

- Trước đây tao thấy mẹ con nó cũng khổ cực nên không thúc ép giờ thì anh mày cũng cần ít tiền làm những chuyện sắp tới, dù sao nó cũng được bố mẹ nuôi biết bao nhiêu năm tuy chuyện này nó không hề biết nhưng hiện tại nó đang là lão bản mở hiệu bách hóa có tiền hàng ngày thì việc âm thầm làm cũng được, mà tao chỉ sợ là tờ di chúc của mẹ trước khi chết đưa nó giữ lại không biết nội dung trong đó ra sao bởi tao cũng chưa xem.

Nghe Thế Hoàng Chí Hùng cũng nói.

- Tuy nhà mình đông người thật nhưng dù sao anh cũng là con trai trưởng việc quái gì phải sợ, nếu nói đúng ra thì nhà này mang dòng máu bố mẹ cũng tùm lum nào là cùng cha khác mẹ quá trời cũng là do ông già bên ngoài bao nuôi nhiều quá mà lại công khai hết không hiểu sao các bà hồi đó lại dễ thế, còn giờ nuôi có mỗi một bé ba mà cũng phải giấu diếm chả bù ông bố của mình anh nhỉ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Bẫy Rập Từ Phong

Hôm nay Thiếu Kiệt đến trường như mọi ngày ngoài việc buổi sáng Trương Hạo gọi điện thoại nói Phan Nguyệt bắt đầu tới làm việc mọi thứ vẫn như bình thường. Hắn vẫn phải ra cửa tiệm phụ mẹ mình trong coi của hàng còn những việc khác thì không quan tâm lắm.

Đang bước ung dung vào lớp bởi hôm nay hắn biết có tiết của Từ Phong dù sao biết người hay khó dễ mình thì cũng không nên làm cho người ta có cơ hội nên Thiếu Kiệt đến lớp rất sớm trước mặt để cả tập vở bài làm chưa giải đối với hắn việc học của năm nay đã được hắn làm cho chu toàn những thứ như bài tập về nhà hắn chỉ cần ít phút trước khi vào tiết là có thể giải được.

Từ bên ngoài chạy vào là Lý Bân vẻ mặt hớt hải nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt! Anh có hỉ sự chuyện này đã thành tin tức rất nóng hôm nay!
- Cái gì? mà nóng với không nóng, mà liên quan gì tới tao mà phải lo.

Thấy Thiếu Kiệt vừa giải bài tập vừa trả lời mình Lý Bân nhăn mày lấy hết bình sinh của mình nói thật to

- Cái gì mà không liên quan! Theo Nguồn tin đáng tin cậy, à mà chắc chắn là 100 phần trăm, giờ giải lao hôm nay Nhã Oanh nó công khai tỏ tình với anh mà không liên quan!

Đang ngồi làm bài tập Thiếu Kiệt cũng giật mình dừng bút nhìn qua Lý Bân bộ dạng ngơ ngác nói

- Thật!

- Còn gì mà thật với không thật chuyện này phổ biến trong toàn khối hết rồi, chỉ có mình anh là không biết thôi

Lý Bân thấy Thiếu Kiệt trả lời cộc lốc thì lại càng cố gắng bảo đảm nguồn tin của mình là chính xác. Thấy hắn xác định như đúng rồi lại nói chỉ có mình hắn là không biết vì cũng phải hắn giờ đâu còn quan tâm quá vấn đề của những người học sinh, cái hắn quan tâm bây giờ là việc kiếm tiền, kinh doanh, mở rộng các mối quan hệ và nhiều thứ hắn đang định làm. Hắn cũng thắc mắc tại sao Nhã Oanh đã có bạn trai lại tỏ tình với hắn nên hỏi Lý Bân

- Thế còn bạn trai của Nhã Oanh đâu?

- Thưa Anh! Người ta chia tay từ cái đời năm thìn bão lụt giờ anh còn hỏi bạn trai, nói trắng ra là người ta đang muốn anh làm bạn trai người ta nên sau khi chia tay bạn trai vẫn chưa kiếm người mới anh hiểu dù em cái!

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhận ra dạo gần đây Nhã Oanh cũng có điều gì đó lạ, nhưng hắn không để ý dù sao hắn cũng không thân thuộc cô nhiều lắm hắn chỉ là nói chuyện vui vẻ với Nhã Oanh cho có cái gọi là bạn bè vì hắn biết dạo gần đây đi lại với Nhã Oanh là Ngọc Nhi dù sao giữa nữ nhân với nhau cũng hơn là nam với nữ có nhiều điều khó nói.

Thấy Thiếu Kiệt trầm ngâm Lý Bân mới hỏi.

- Anh định sao đây? Quen hay không quen người ta dẫu gì cũng là con gái dễ gì có con gái nào tỏ tình với con trai.

Đáp lại Lý Bân mong chờ Thiếu Kiệt hờ hững nói rồi tiếp tục làm những bài tập đang giải.

- Chưa biết chuyện gì tới sẽ tới, đến rồi quyết định sau.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế thì cũng mong chờ cho đến giờ giải lao để xem hẳn ứng phó thế nào bởi vì hẳn cũng tò mò không biết Thiếu Kiệt nhận hay không nhận người bạn gái này.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên khi mà Thiếu Kiệt hẳn đã làm xong bài tập về nhà ngồi ưu tư suy nghĩ thắc mắc tại sao Nhã Oanh lại hướng hẳn tỏ tình, với hẳn không phải Nhã Oanh không tốt hay xấu chỉ là hẳn không thật sự có tình cảm với cô, nhìn ngoài trời những chiếc lá mùa thu đang rơi thả hồn vào trong cái làn gió mát của không khí ngoài cửa sổ, Thiếu Kiệt không biết rằng mọi người đang đứng lên chào một người đang đứng giữa lớp cho đến khi Lý Bân đụng nhẹ hẳn một cái. Lúc này hẳn mới nhận ra mọi người đang nhìn hẳn mà Từ Phong thì về mặt xem ra không tốt lắm, hẳn thậm rủa trong lòng.

- mẹ nó sao xui dữ.

Từ Phong thấy Thiếu Kiệt đứng lên sau cùng hẳn cũng bực tức vì trong mọi học sinh hẳn được xem là khó khăn nên không ai dám hò hét lớn nhỏ với hẳn mà Chi riêng một mình Thiếu Kiệt là hết lần này đến lần khác là hẳn bị bỏ lơ một bên hoặc đối chọi gay gắt với hẳn.

- Thiếu Kiệt em đem bài làm về nhà lên cho tôi xem.

Cầm quyển vở trên bàn Thiếu Kiệt đứng lên bước về phía bàn giáo viên để cuốn tập lên bàn khi hẳn chuẩn bị quay về chỗ ngồi thì Từ Phong nói.

- Em Đứng đó cho tôi để tôi xem bài em làm thế nào.

Biết Từ Phong làm khó mình chuyện lúc nãy Thiếu Kiệt cũng không nói gì im lặng đứng đó đợi hẳn xem bài tập mình vừa làm. Cầm cuốn tập của Thiếu Kiệt Từ Phong bắt đầu dò xét từng chi tiết nhỏ trong bài làm hẳn

cũng thăm giật mình không ngờ những bài đưa ra về nhà làm Thiếu Kiệt đã hoàn thành xong hết còn ra kết quả đúng khá nhiều.

Nhưng đã làm khó rồi thì với Thiếu Kiệt cho dù bài làm có đúng nhiều đi nữa hẳn cũng ráng bới móc cho lỗi để mà khiển trách.

- Em làm bài tập về nhà của tôi mà như vậy đó hả đúng 7 bài trên 10 em trong giờ học có nghe giảng hay không hay là những bài này em vào lớp mới chép của người khác nhằm đối phó tôi đúng không. Giờ tôi sẽ đưa ra đề bài em giải bài tập này trước mặt cho tôi xem.

Nói rồi Từ Phong ghi lên bảng một bài tập xong bảo Thiếu Kiệt hẳn giải. Mọi người bên dưới ngơ ngác nhìn bài toán trên bản vừa được Từ Phong đưa ra. Thiếu Kiệt nhìn một hồi cầm viên phấn lên sau đó lại nhìn Từ Phong nói.

- Thầy chắc là bài này?

- Tôi chắc chắn em làm đi! Em mà là không được tôi bắt em phải chép lại toàn bộ chương trình học gần một tháng nay 100 lần và phải đứng trước toàn trường nói tôi là học sinh mượn vở bạn chép bài về nhà.

Từ Phong hẳn vốn muốn làm khó Thiếu Kiệt nên sử dụng một bài toán mà hẳn chưa giảng dạy, nhưng hẳn không biết rằng vốn Thiếu Kiệt hỏi hẳn như thế để có thể đào hố cho hẳn nhảy vào.

- Nếu em không làm được thì em chép phạt chương trình học 100 lần, với đứng trước toàn trường nói cũng được còn nếu em làm được thì thầy tính như thế nào chứ như vậy thì em làm được thì thầy cũng không mất gì thế thì đâu công bằng cho lắm như thế thì em làm được cũng lỗ không làm được cũng lỗ

Lúc này mọi người ngồi dưới cũng bàn tán Lý Bân là người lên tiếng đầu tiên.

- Cái này đúng là ức hiếp học sinh vậy thì khỏi làm cho rồi chứ làm xong mà không được gì thì lỗ chết.

- Ứ đúng rồi thế Thiếu Kiệt tại sao phải làm.

Thấy ở dưới học sinh cũng bàn tán việc mình quyết định không công bằng mà mình thấy vẻ mặt của Thiếu Kiệt càng làm Từ Phong tức giận trong lòng bực mình. Thiếu Kiệt vì làm không được mà kích động mọi người để hẳn không phải giải bài toán trên bảng. Nhìn bài toán một lần Từ Phong khẳng định Thiếu Kiệt hẳn không thể nào giải được bài toán này bởi đây là chương trình của học kỳ sau nên hẳn nói.

- Được nếu em giải được bài toán này từ nay tôi sẽ không kiểm tra bài em nữa.

- Không lẽ thầy lại keo kiệt đến thế chỉ có mỗi việc đó mà thầy bắt em giải bài toán học búa này thì em về nhà làm bài tập mỗi ngày sướng hơn.

Thiếu Kiệt cũng không ngại đổ dầu vào lửa kích thích Từ Phong bởi hẳn cũng biết bài toán này, nếu cách giải hiện tại thì chắc chắn sẽ không giải được mà chỉ có các giải ở học kỳ sau mới đưa ra đáp án mà Từ Phong cần.

Từ Phong hẳn là giáo viên chưa bao giờ gặp cảnh học sinh đôi co với mình nhưng trong lòng thầm nghĩ thằng này chắc chắn không giải được nên tìm có thoái thác được rồi xem yêu cầu của mày là gì ông đây chấp nhận hết xem mày giải ra bằng cách nào.

- Được rồi em muốn điều gì nói tôi đều chấp nhận hết chỉ cần em giải được bài toán này bất cứ điều gì tôi cũng chấp nhận.

- Em không cần đao to búa lớn gì hết chỉ cần thầy cũng đứng trước toàn trường tuyên bố từ này không làm khó dễ em trong giờ học thế là xong cũng đơn giản mà phải không thầy.

Im lặng một hồi Từ Phong nhìn Thiếu Kiệt sau đó lại nhìn về bài toán trên bảng trong suy nghĩ đắn đo dù biết rằng cách giải này hẳn chưa từng dạy, nhưng giữa viết Thiếu Kiệt mắt mặt trước toàn trường chỉ là một con số nhỏ vì hẳn là học sinh còn đối với Từ Phong thì khác hẳn là giáo viên nên hẳn cũng phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi đưa ra quyết định.

- Thôi được tôi đồng ý! Giờ em hãy giải bài toán này đi

Lúc này khoe môi Thiếu Kiệt xuất hiện một nụ cười nhẹ hẳn nhìn xuống lớp học rồi nói

- Các bạn trong lớp làm chứng cho mình với Thầy cuộc đánh cược này nhé!

- Đồng Ý!

Một sự xôn xao bắt đầu bên phía dưới sau tiếng Đồng ý đồng thanh của cả lớp cũng kéo theo một số giáo viên hiếu kỳ bên cạnh trong đó Mai Uyên Lâm.

Bởi là chủ nhiệm lớp nên cô phải chú ý đến lớp mình dù đang có giờ dạy ở lớp khác cô đứng gần cửa sổ cuối lớp hỏi một học sinh gần đó thì học sinh đó thuật lại câu chuyện cho cô nghe, sau khi hiểu được đại khái cô lại tiến gần hơn về cửa lớp nhìn lên bài toán trên bảng thì giật mình vì bài toán này của khối lớp sẽ học vào học kỳ sau làm sao Từ Phong lại đưa cho Thiếu Kiệt làm lại còn cá cược chẳng khác nào bắt học sinh của mình đứng trước toàn trường bêu xấu.

Nhìn Từ Phong lúc này đang chăm chú nhìn Thiếu Kiệt giải bài toán trên bảng nên không để ý được bên ngoài lớp đang có những giáo viên khác đang quan sát lấy Thiếu Kiệt từng nét phần đưa ra giải đáp cho bài toán cá cược mà qua người học sinh mới thuật lại cho Cô biết.

Hôm nay đi làm về mệt ngủ quên mất định là sẽ đăng 2 chương nhưng không kịp nên chỉ đăng 1 chương các đạo hữu có lòng tốt ủng hộ thêm vào phiếu nguyệt hoặc đề cử giúp mình nhé thank

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Mặt Mũi Mát Sạch

Bên ngoài lớp là các giáo viên gần đó tò mò, bên trong lớp học hiện tại càng xôn xao khi từng phép tính của Thiếu Kiệt đưa ra bởi học sinh bên dưới cũng biết được đây là một bài toán có thể nói là họ chưa từng được dạy thế mà Từ Phong lại đưa ra cho Thiếu Kiệt làm, nhưng mọi người càng bất ngờ hơn là Thiếu Kiệt lại cẩn thận làm từng bước từng bước một cho đến khi hẳn kết thúc bài toán cũng là lúc cho ra kết quả chính xác.

Quảng viên phân vừa sử dụng lên bảng hẳn mỉm cười quay lại nhìn Từ Phong nói.

- Thưa thầy em đã giải xong! không biết kết quả có đúng như thầy mong đợi!

Từ Phong nhìn từng bước từ lúc Thiếu Kiệt làm bài cho tới khi ra đáp án hẳn như bất động bởi mỗi phép tính mọi bước giải đều được Thiếu Kiệt làm đúng quy trình cho ra kết quả chính xác càng làm hẳn giật mình lúc này miệng của Từ Phong run run, lắp bắp nói lên thành tiếng.

- Không.. Không thể nào.. làm sao mà giải được! Không thể nào mà làm được ... đây là chương trình học của học kỳ sau, mà ăn gian.

- Không có chuyện gì không thể em đã là xong thì thầy cứ kiểm tra đúng thì nói đúng sai thì nói sai ở đây bao nhiêu người có cả thầy cô giáo khác cũng đang chờ biểu hiện của thầy.

Từ Phong giờ mới phát hiện ra không những bên dưới là học sinh mà xung quanh lớp còn có một ít giáo viên gần đó bản thân hẳn mắt mặt với các học sinh thì không sao nhưng mắt mặt với những đồng nghiệp là điều hẳn không thể chấp nhận được. Nên nhìn Thiếu Kiệt bằng sự phẫn nộ nói.

- Không bài toán này không tính. Mà ăn gian nên tao không chấp nhận kết quả này.

Mai Uyên Lâm giờ mới từ bên ngoài cửa lớp bước vào hướng từ phong nói.

- Thế thầy định như thế nào mới gọi là chấp nhận. Bản thân thầy đã sai đưa ra bài tập mà lại là bài học sinh chưa từng học, nói giải nếu hôm nay Thiếu Kiệt không giải được thì anh sẽ làm gì? Chưa kể đến là một người thầy giáo anh thật sự không đúng mực lại đi cá cược với học sinh anh xem lại mình xem hôm nay anh không thực hiện cá cược thì mặt mũi của toàn bộ giáo viên trường này bị anh làm cho bôi đen hết rồi.

Mai Uyên Lâm cũng khá tức giận việc gì. Từ Phong hấn lại hết lần này đến lần khác làm khó Thiếu Kiệt ngay cả việc học cũng làm như thế tuy Thiếu Kiệt có thật sự không chú ý đến giờ học của hấn đi nữa thì chỉ khiển trách là được làm gì mà phải cá cược thua lại đứng trước toàn trường bêu xấu, việc đó cô không chấp nhận được, với Thiếu Kiệt giờ đây có khá rõ không những việc học ngày càng tốt hơn chưa kể ngoài trường học hấn còn kinh doanh một công ty.

Cô đã từng đi qua xem việc kinh doanh của học trò của mình thế nào, cô từ một số khách hàng đang đợi bên ngoài biết được hiện tại công ty của hấn có thể nói là nổi tiếng nhất trong giới kinh doanh mua bán mặt hàng linh kiện điện tử.

Một học sinh có đầu óc kinh doanh như thế, học tập ngày càng tốt hơn trước thử hỏi một giáo viên nào không muốn nhìn thấy học trò mình có được thành tựu cô cũng thế mà hơn ai hết cô biết được Thiếu Kiệt hấn không như người khác mọi thứ hấn đang làm đều khác xa người thường ở lứa tuổi của hấn cái đó người ta gọi là thiên tài không có một, thì việc gì

một thầy giáo lại suốt ngày đi tranh chấp thiệt hơn với những điều nhỏ nhặt hấn làm.

- Cô biết gì mà nói chuyện này là việc của tôi, tôi không cần cô xen vào!

- Anh đừng quên đây là lớp tôi đứng chủ nhiệm, việc anh làm khó học sinh của tôi thì tôi sẽ báo lên sau. Còn việc anh thua bởi Thiếu Kiệt anh cũng nên thực hiện tuy nói đồng nghiệp với nhau không nên làm anh xấu mặt nhưng như thế học sinh sau này toàn trường sẽ xem lời nói của giáo viên bọn tôi ra sao là ở biểu hiện của anh tôi không muốn mình sau này nói ra mà học sinh không tin tưởng bởi hình ảnh của người như anh.

Bên ngoài một số giáo viên khác cũng hầm hầm tức giận, cần gì phải làm khó học sinh như thế, trong khi đó nhìn qua cậu nhóc này chắc chắn có thành tựu tuy bên ngoài có vẻ lười biếng, mà đa số các bài tập những giáo viên này đưa cho hấn đều hoàn thành nhìn vẻ ngoài có thể là học sinh không tốt nhưng sức học của hấn đạo gần đây các giáo viên khác thầm thừa nhận, trong lớp này có một học sinh đặc biệt chỉ là hay có tội lơ là ngoài giờ rồi quậy phá, nhưng đối với những giáo viên này đã là học sinh thì ai cũng có một tật xấu riêng từ trước tới nay đều thế.

Nên dù họ không nói ra nhưng mọi giáo viên dạy lớp này đều biết chỉ là với Từ Phong hấn thì không ai muốn nói ra điều này bởi Từ Phong trước giờ hoành hành ngang ngược trong trường, mà mọi người đều nhìn bằng mắt cũng thấy được Từ Phong không ưa gì Thiếu Kiệt thế thì tội gì phải nói ra để cho học sinh ghét thì mọi giáo viên có cơ hội hơn, với bản tính con người là thế luôn đứng ngoài vòng từ từ nhìn xem người khác gặp họa, mà nay cái họa lại là Từ Phong hấn kéo đến toàn bộ các giáo viên ở đây nên họ đâm ra tức giận.

Thiếu Kiệt nhìn qua một lượt tại thời điểm, Thấy Mai Uyển Lâm vì mình chống lại Từ Phong cũng thấy vui trong lòng. Hấn nhìn Từ Phong

châm chọc.

- Phần em đã xong còn lại là của Thầy muốn chọn lúc nào thấy đứng trước toàn trường loa cũng được nhưng mà em sợ nhiều khi hay quên nên thầy làm sớm đôi chút càng dễ xí xóa.

Lúc này bên ngoài một âm thanh rất nhỏ vang lên hai người giáo viên đứng gần, nói nhỏ với nhau nghe cũng đủ lọt vào tai của Từ Phong.

- Đã làm thầy mà còn sân si với học sinh, đã vậy thua cuộc còn chịu không nổi, chuyện này mặt mũi giáo viên trường này bị mất sạch.

Trước áp lực vô hình từ những đồng nghiệp và ánh mắt dèm pha của các học sinh đang ngồi dưới Từ Phong biết mình không thể nào ngụy biện cho những gì mình đã làm ra hẳn không ngờ có một ngày mình rơi vào tình huống mà hẳn không lường trước được. Học Sinh sau lưng thì bàn tán còn đồng nghiệp coi khinh trong cuộc đời giáo viên chưa bao giờ như bây giờ mà tất cả những thứ đó đều do Thiếu Kiệt hẳn ban tặng.

Hắn vẫn không ngừng tức giận điều đó chiếm mất sự kiểm soát trí óc hẳn, bỏ qua Mai Uyên Lâm trong lớp bước ra bên ngoài còn gạt hết những người đang chặn đường hẳn. Từ Phong biết mình rơi vào cái bẫy được đặt sẵn mà chính hẳn lại tự bước chân vào nhưng lúc này hẳn không còn có thể đứng trong lớp hẳn về phòng giáo viên để tìm cách đối phó bởi nếu không qua được ải này bắt buộc hẳn phải đứng trước bao nhiêu học sinh mà tự đem tôn nghiêm của mình xuống.

Trong lớp học mọi người đều ngơ ngác nhìn Từ Phong rời đi. Mai Uyên Lâm cũng biết việc này là không ổn dù sao cũng là giáo viên rời đi bỏ lớp không một lời nói là không được nhưng cũng nhìn về lớp học mình nói

- Thầy Phong đang không ổn định các em tự ôn tập, không được làm ồn còn việc của Thiếu Kiệt với Thầy Phong cô sẽ cho các em một công đạo đúng nhất với những gì các em muốn.

Mọi học sinh đều im lặng bắt đầu tự tập lại với nhau nhất là xung quanh bàn của Thiếu Kiệt sau khi các thầy cô giáo khác đã rời đi lúc này Lý Ân mới nói.

- Anh Kiệt! anh nghĩ thằng cha Từ Phong có thực hiện thua cuộc không?

- Dễ gì ông xem mặt mũi quan trọng lắm. mà dù sao bọn mình không làm gì hấn được cũng tức thật, lần nào cũng nhắm vào lớp mình mà làm khó dễ. Cũng may lần này anh Kiệt làm được bài toán đó. Không thì hấn lại đắc ý rồi.

Một người học sinh trong lớp cũng lên tiếng nói. Thiếu Kiệt lúc này trong đầu lóe ra một ý tưởng, dù gì đã tới đây mà không làm gì Từ Phong được thì cũng không đáng hấn bỏ công.

- Từ Phong chắc chắn sẽ không để mình mất mặt dù gì bọn mình là học sinh cũng không thúc ép hấn được. Nhưng việc này nếu có người lớn can thiệp nữa thì khác à.

Cả đám nghe Thiếu Kiệt nói vậy khuôn mặt ai cũng sáng rực. Dù sao lớp cũng bị Từ Phong làm khó dễ nhiều lần, giờ đây có cơ hội đưa nào cũng muốn làm lớn sự kiện này.

- Giờ nghe anh Kiệt tụi mình về nhà báo lại việc này cho bố mẹ thằng nào thêm được cái gì thì thêm tao không tin lớp học hơn bốn mươi người phụ huynh học sinh mà không làm khó được thằng cha Từ Phong này. Nếu hấn mà phải trước Trường công khai xin lỗi lớp mình thì còn gì bằng.

Thiếu Kiệt không nói gì chỉ im lặng Lý Bản hẳn giỏi nhất là những chuyện này dù cho là chuyện nhỏ nhất hẳn cũng có thể làm lớn lên được bản thân hẳn là trạm thông tin mà chỉ cần hẳn thả cái tin ra nhỏ như hạt đậu nhưng chỉ sau một ngày sẽ thành một đại sự kiện bàn tán khắp trong trường nên Thiếu Kiệt hẳn để cho Lý Bản tự do sở trường.

Chưa hết một tiết học mà Lý Bản đã di chuyển chỗ ngồi hơn chục lần mỗi nơi hẳn đều đã thông tư tưởng từng nhóm người trong lớp cứ như thế cho đến khi cả lớp đều đồng ý là sẽ về nói với phụ huynh chuyện hay ho này, để cho phụ huynh tạo áp lực với nhà trường.

Bản thân biết hẳn lợi dụng tất cả mọi người trong lớp với cả phụ huynh, nhưng chuyện xảy ra thật sự nên không ai nói là hẳn làm việc không chính đáng. Vì hẳn biết không phụ huynh nào chấp nhận cho một người thầy giáo chèn ép học sinh cùng lớp với con mình biết đâu hôm nay là học sinh khác không phải con mình nhưng ngày mai rồi ngày sau nữa người bị làm khó dễ lại là con mình thì sao. Bố mẹ lúc nào cũng luôn muốn tốt cho con mình đó là tâm lí từ xưa tới nay nên Thiếu Kiệt hẳn chỉ vận dụng một chút để đối phó Từ Phong.

cuối tuần làm việc hơi bận mong các bạn ủng hộ đề cử với nguyệt phiếu ủng hộ tin thần.. thank các bạn

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Nhã Oanh Bày Tổ

Hai tiết học trôi qua nhanh chóng bởi những cuộc nói chuyện bàn tán xôn xao của những gì mới diễn ra, mọi người trong lớp ai cũng vui vẻ có người còn mong muốn bố mẹ mình tạo áp lực cho Từ Phong không còn ở trong trường nhưng đó là ý nghĩ còn quyết định vẫn là của chính nhà trường. Mọi thứ càng ồn ào hơn khi mà tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên, hơn ai hết lớp Thiếu Kiệt hiện tại là những người muốn đi loan truyền cái tin tức về Từ Phong cho người quen trong trường.

Mọi người đều tập trung tại can teen trường học nơi đây ngoài khu vực bán đồ ăn vặt, nước uống ra còn phục vụ cả những món ăn để chống đói như mì gói, mì xào...

Bên ngoài được trang bị bởi công ty coca gồm bàn ghế nhựa và dù nên nơi đây hầu như là một màu đỏ của nhãn hiệu này. Thiếu Kiệt ngồi một góc bên phía ngoài đang thư giãn với chai coca trên tay xung quanh là những người trong nhóm chiếm cứ cả một khu vực như mọi thường đũa nào cũng có một chút gì đó gọi là trên tay không ít thì nhiều cũng vài tô mì đặt trên bàn. Mọi người xung quanh đang vui đùa bàn tán về vấn đề Từ Phong sẽ ra sao những nhóm nam thanh nữ tú nô đùa trên sân trường.

Mọi thứ đều rất bình thường cho đến khi một người trong nhóm Thiếu Kiệt từ phía xa xa chạy đến nói.

Sắp có chuyện vui Nhã Oanh đang cùng đám bạn hướng về phía bên này.

Nghe người học sinh đó nói thế Thiếu Kiệt cũng nhìn về phía người học sinh ấy chỉ tay về, tràng cảnh cũng không bắt mắt lắm chỉ có vài người đi cùng Nhã Oanh, mà trong đó lại có cả Ngọc Nhi được Nhã Oanh kéo đi

theo, Làm hẳn cũng thấy khó xử. Nếu không có Ngọc Nhi thì sau này cũng dễ nói chuyện mà có Ngọc Nhi ở đây hẳn cũng sợ cô hiểu lầm về mình đang phân vân không biết như thế nào thì Nhã Oanh đã đến trước mặt.

Mọi người xung quanh bất giác tạo nên một vòng tròn bao quanh hai người đem hai người làm trung tâm của nơi này.

Nhã Oanh bước đến trước mặt Thiếu Kiệt cách nhau chỉ chừng vài bước chân rồi cũng đứng lại tại chỗ. Những ánh mắt chậm rãi nhìn nhau, một sự im lặng để theo dõi sự bất ngờ. Cứ như thế từng bước đến bên nhóm người Thiếu Kiệt đang ngồi Nhã Oanh ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt. trông cô có vẻ bình thường như mọi ngày, Thiếu Kiệt cũng không biết cô định làm gì.

Dù những năm nay đã bắt đầu phổ biến tình trạng viết thư tỏ tình nhưng đó cũng chỉ là hạn chế ở một số người thường những lá thư ấy được cất gọn trong ngăn bàn đối tượng mà hầu hết đều do nam giới chủ động. Còn đối với nữ sẽ từ chối hoặc đồng ý nhưng chỉ là tình yêu tuổi học trò ngây thơ trong sáng. Chứ không như hiện tại mà Thiếu Kiệt đang đối mặt là một người con gái công khai tỏ tình với mình trước đông đảo những người xung quanh việc này chỉ có trong truyện ngôn tình hay những chuyện đại loại như cổ tích thời hiện đại.

Im lặng một lúc lâu Thiếu Kiệt cũng như thế cả hai người đều không nói, xung quanh cũng im lặng hẳn thấy tình trạng cứ mãi như thế này cũng không phải là cách gì đành nói.

- Bạn hôm nay hơi lạ từ lúc bạn lại đây tới giờ đều im lặng. Mà đứng không làm gì, lại kéo ra tràng cảnh như vậy thì thật không thích hợp cho lắm.

Nhìn Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh lúc này mới nhìn hấn về mặt đầy bình tĩnh bởi đây là lần đầu cô hướng một người con trai theo đuổi.

- Thiếu Kiệt! Mình biết bạn chưa có bạn gái, Không biết mình có thể trở thành bạn gái bạn được không! Mình Thích bạn!

Nhìn Nhã Oanh mặt rắng hồng Thiếu Kiệt cũng im lặng hấn không nghĩ Nhã Oanh sẽ làm thật. Trước tình cảnh này hấn thật sự cũng không biết làm thế nào, nếu từ chối cô trước mặt đông đảo học sinh như hiện tại thì làm cô thương tâm, nếu không trả lời thì lại quá mập mờ dễ làm người khác hiểu lầm.

- Nếu bạn hỏi vấn đề này thì mình sẽ không trả lời! mình đi đây hôm khác lại nói chuyện

Thiếu Kiệt đứng lên trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người ở đây, lại đem câu nói đó oanh tạc làm nhiều người khó hiểu. Nhã Oanh nghe thế cũng bất ngờ nói

- Tại sao? Bạn không thể tiếp nhận mình hay là bạn đã có người yêu tại sao lại không trả lời mình mà lại đi!

Bước chân dừng lại đôi chút. Nhìn Nhã Oanh đôi mắt long lanh ướt, khẽ thở dài hấn nói.

Thích ở đây bạn nói chỉ là cảm nhận nhất thời của bạn ở một khía cạnh nào đó không thể đánh đồng với mình được. Dù bạn thích mình thì mình cũng chỉ biết chấp nhận bởi bản thân mình chưa đặt việc thích một người con gái nào hết.

Nhã Kỳ bước đến trước mặt Thiếu Kiệt giọng âm ức nói.

- Thế tại sao bạn lại quan tâm Ngọc Nhi, khi Ngọc Nhi xuất hiện sự cố bạn lại xuất hiện, tại sao bạn luôn cùng Ngọc Nhi vui vẻ nói cười còn trong khi đó với mình bạn lại rất bình thường như bao bạn khác?

Ngọc Nhi đi theo vốn cũng chỉ là tò mò muốn xem Thiếu Kiệt có nhận lời của Nhã Oanh hay không nên từ lúc đến đây tới giờ cô chỉ im lặng đứng một bên không nói gì, giờ lại bị Nhã Oanh nói như thế mọi người thì nhìn về phía mình, bỗng chốc trên mặt cô đỏ mặt cúi đầu, đôi khi lại lên nhìn về phía Thiếu Kiệt và Nhã Oanh đang đứng.

- Bạn cũng nói là quan tâm nếu là quan tâm thì bất cứ người bạn nào cũng thế mình đều quan tâm không hẳn chỉ có mỗi Ngọc Nhi như bạn tưởng nếu là bạn thật sự bị gặp sự cố mình cũng sẽ cố gắng giúp đỡ đó là việc mà một người bạn quan tâm lẫn nhau cần làm.

Thiếu Kiệt đáp lại câu hỏi của Nhã Oanh bình thản không một suy nghĩ tuy trong thâm tâm hẳn chỉ có một chữ đó là yêu nó lớn hơn việc thích một người nhiều, bản thân Thiếu Kiệt hẳn sống từng ấy năm cũng không hiểu hết được một chữ yêu thì làm sao ở cái tuổi này của một học sinh lại nhầm lẫn giữa thích và yêu như thế nào nhìn mọi người xung quanh hẳn thờ dài nói.

- Đời người như nước chảy mây trôi, có người gặp nhau đúng lúc đúng thời điểm sẽ thành giai thoại, có người gặp nhau đúng lúc nhưng không phải thời điểm thích hợp để lại cho nhau nhiều nỗi sầu, yêu hay không chỉ là số phận của một con người, có người để mắt nhau, có người đợi một đời người chỉ hi vọng thấy được người mình yêu cười nhưng, không phải vì họ gặp nhau sẽ kết lên tơ hồng mà vì hai người đó cùng gặp nhau đúng lúc đúng thời điểm.

Có thể bạn cho mình làm cao cũng được nhưng bạn gặp mình không đúng lúc, mà thời điểm thì càng không phù hợp, hiện tại mình đang muốn

cố gắng học nên chuyện bạn gái hay tình yêu đối với mình lại là một thứ xa vời mong bạn hiểu.

Nói xong Thiếu Kiệt bước đi vào lớp để cho Nhã Oanh đứng đó nhắc lại từng lời của Thiếu Kiệt. rồi nắm thật chặt tay lòng nói. Thiếu Kiệt bạn từ chối mình nhưng mình sẽ theo đuổi bạn cho đến khi bạn thật sự thuộc về mình.

Còn với Ngọc Nhi thì cô cũng hiểu Thiếu Kiệt đang muốn từ chối khéo Nhã Oanh viện lý do chú tâm học hành như những người khác hay làm để không phải mang lại những phiền phức vốn có.

Nhã Oanh nhìn Thiếu Kiệt rời đi, cô đứng đó im lặng thật lâu. khi mà mọi người vẫn chưa quay về với hiện tại vẫn còn đang suy nghĩ về câu nói đầy thâm ảo của Thiếu Kiệt.

Mọi thứ như như kéo về thực tại bởi tiếng chuông của giờ lên lớp làm một mảnh xôn xao của học sinh sau vụ Từ Phong chưa hết lại tới chuyện của Thiếu Kiệt hấn và Nhã Oanh. Làm cho mọi người trong trường càng có thêm nhiều chuyện để bàn tán.

Còn Thiếu Kiệt khi hấn bước vào lớp thì điện thoại bên người cũng run lên báo hiệu tin nhắn tới hấn vội lấy ra đọc tuy nội dung tin nhắn vô cùng ngắn nhưng hấn cũng biết được ai là người báo cho hấn. Hoàng Chí Hùng gọi người làm hồ sơ nhà.

Đọc được những dòng tin nhắn kia hấn vội nhắn tin lại

Khóe miệng mỉm cười hấn cất điện thoại vào túi tiếp tục ngồi xuống chỗ ngồi bắt đầu những tiết học còn lại.

Tại bên trong một căn phòng đầy những mảnh vỡ, các tập sách rơi vãi trên đất, bút viết nằm la liệt một người ngồi trên ghế đầy phần nộ. Hấn bực tức vì bản thân mình bị một thằng nhóc chơi xỏ mà việc hấn tiến không được lùi cũng không xong là hấn càng thêm khó chịu. Ai cũng biết hấn là giáo viên mà lại phải xin lỗi học sinh lại còn hứa rằng không được làm khó dễ trước toàn trường điều đó như muốn lấy mệnh hấn.

Sau một hồi đập phá làm cho căn phòng không còn gì gọi là ngăn nắp mà các giáo viên thường có hấn ngồi trên ghế im lặng rồi lấy ra điện thoại gọi vào một số. Đợi bên kia báo tín hiệu bắt máy hấn nói.

Anh em muốn anh đối phó tên nhóc này giúp em, nó làm em mất mặt.

Bên kia điện thoại nghe thế cũng im lặng hỏi.

- Có chuyện gì! Đã bảo chú mày làm ở Như Phúc này không chịu lại tới Thiên Hoa làm gì. Được rồi có chuyện gì nói anh mày giải quyết nhanh.

Nghe bên kia đầu dây cũng trách móc mình nhưng Từ Phong không khó chịu ngược lại còn kể rõ sự tình ở nơi đây cho người bên kia điện thoại nghe. Sau một lúc ra lâu được Từ Phong kể lại người bên kia điện thoại mới nói.

Được rồi chuyện này anh sẽ giải quyết trước mắt chú chịu khó im lặng. Có thể nhanh nhất khoảng một tuần anh sẽ đưa người xuống chỗ chú, giúp chú sửa trị thằng nhóc đó. Luôn tiện đề bạc một ít người dưới quyền của anh. Tạm thời chú cứ an tâm nội trong một tuần mọi thứ sẽ trở lại như đúng ý chú.

Bên kia vừa vang lên tiếng ngắt cuộc gọi Từ Phong tay nắm thật chặt chiếc điện thoại trong tay miệng khẽ nở lên một nụ cười rồi nói với một mình hấn.

Thiếu Kiệt mà chờ đó tao sẽ không tha cho mày đâu!

---Trước mắt lên trước 1 chương 9h30 lên tiếp chương nữa mong các bạn ủng hộ bằng cách đề cử + nguyệt phiếu thank các bạn nhiều---

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Dự Án Mới

Sau Sự Việc Từ Phong và Nhã Oanh làm cho Thiếu Kiệt trở thành một chủ đề nóng trong trường mấy ngày qua, Từ Phong thì chưa có động thái gì tuy nhà trường bị áp lực khác lớn bởi các phụ huynh cần một lời giải thích từ nhà trường về vụ việc trên.

Còn Nhã Oanh vẫn thế vẫn thường xuyên tìm đến bọn người Thiếu Kiệt cùng nhau nói chuyện vui đùa nhiều hơn trước, ai cũng biết xem như Thiếu Kiệt xem như vẫn chưa có động thái nào ngoài là bạn bè.

Với thầy cô giáo viên thì Thiếu Kiệt ngày càng biểu hiện rõ ràng những kiến thức toàn diện của mình ở các môn học nên ai cũng vui vẻ vì mình được dạy một học sinh ưu tú như thế.

Đối với Thiếu Kiệt những ngày qua ngoài việc đi học mấy ngày trở thành chủ đề trong trường hẳn cũng không thật sự để tâm lắm dù sao bây giờ cái hẳn cần là phát triển công việc nên hôm nay hay lại đến cửa hàng tin học.

Qua sự vận động của Trương Hạo hiện tại Công ty tin học của Thiếu Kiệt là hai mặt tiền liền nhau và khá đông mọi thứ được sắp xếp lại một cách trật tự bởi hai người Nhã Oanh và Phạm Tuyết. Mặt bằng được mở rộng nên chia ra thành một bên bán hàng và đặt những sản phẩm mẫu làm phiếu xuất hàng còn một bên là nơi nhận hàng và tiếp nhận hàng bảo hành. Không gian rộng rãi hơn để làm những người mua hàng có được khoảng không gian nhất định lựa chọn hơn vì các sản phẩm được bày bán và trải rộng hơn các sản phẩm của các nhà phân phối của các công ty cũng hỗ trợ việc quầy kệ để trang trí hàng hóa nhiều hơn.

Thấy Thiếu Kiệt đến Nhã Oanh cũng biết hiện tại sắp xếp lại công ty thì phòng Chu Tường cũng đã đặt ở bên cạnh thêm vào đó một nhóm nhân viên chuyên trực trả lời các câu hỏi của thành viên trên web giao dịch nên cũng đến hướng dẫn Thiếu Kiệt lên lầu, Vừa đi vừa nói.

- Mặt bằng được mở rộng nhiều người lại làm được nhiều Thứ hơn.

Theo chân Nhã Oanh đi qua các bộ phận Thiếu Kiệt lên trên lầu hai nơi đây ngoài Chu Tường có hẳn một dãy bàn cho các nhân viên đang chăm sóc khách hàng cho các thành viên sàn giao dịch. Thấy Thiếu Kiệt đi qua Chu Tường cũng gật đầu, còn Thiếu Kiệt nhìn sơ lượt cách sắp xếp không mấy thay đổi nên cũng không quan tâm lắm vì mỗi ngày khi đi học về hẳn đều dùng những máy tính còn để tại nhà mình lên web kiểm soát các thành phần cấu trúc và xem xét sàn giao dịch.

Bước tiếp lên lầu ba lúc này cả ba người Trương Hạo và Phạm Tuyết cũng sắp xếp các việc đang làm dừng lại cũng như Chu Tường bước theo Thiếu Kiệt hẳn bước vào phòng họp mà mọi người đã sắp xếp sẵn vì nơi đây dành để họp nên chỉ có một chiếc bàn dài được trang bị gần đây cũng ra dáng một công ty, nơi này cũng là nơi bàn bạc thương thảo các hợp đồng từ các nhãn hàng phân phối linh kiện và các khách hàng lớn.

Khi mọi người đã ngồi vào vị trí Thiếu Kiệt nhìn sơ qua một lượt rồi hướng Phạm Tuyết hỏi.

- Công Việc ở đây chị đã làm quen được hết, hay có gặp trở ngại gì không?

- Công Việc của chị rất tốt với lại ở đây, có Nhã Oanh cùng mọi người cũng giúp đỡ chị khá nhiều nên mọi việc không có trở ngại gì! Cảm ơn em Thiếu Kiệt.

Nghe Thiệu Kiệt hỏi như thế Phạm Tuyết cũng trả lời thật lòng mình. Nếu không gặp Nhã Oanh được vào làm nơi này cô cũng không biết giờ phút này mình phải chìm nổi ra sao giữa cái cuộc sống hằng ngày chưa kể đến ở chốn thị phi kia cô cũng không biết mình có hay không một ngày trở thành một trong những nạn nhân của xã hội nên cô nói lời cảm ơn đó là lời thật lòng của mình.

Vì nơi đây môi trường làm việc tốt năng động, và đầy sự nhiệt huyết cô không nghĩ sẽ được làm ở một môi trường tốt như vậy, không áp đặt danh số, không phải chạy đua thành tích, mọi thứ tự do chưa kể những nhân viên ở đây ngoài tiền lương họ còn nhận được khá nhiều tiền doanh thu được trích phần trăm nên không nói đến muốn làm hay không nữa rồi mà càng là cố gắng bán hàng và tư vấn càng nhiều càng tốt, để đem lại thật nhiều tiền về túi là tiêu chí của các nhân viên ở đây sau những ngày tiếp xúc.

- Như vậy là được rồi em chỉ sợ chị lại không quen như thế cũng ổn thôi bắt đầu chính thức họp.

Thiệu Kiệt nói thế Trương Hạo đạo này cũng ra dáng ông chủ hơn nên bắt đầu trước.

- Tình hình chung đạo này chúng ta mở rộng được hơn, doanh thu cũng tăng đều đa số các sản phẩm tăng thường là sản phẩm được các công ty ký gửi ngoài mặt bằng họ thuê để bài trí sản phẩm ra còn doanh thu của chúng ta cũng cao hơn nhờ những sản phẩm mới. Còn các linh kiện đã qua sử dụng thì hiện nay chúng ta đã giảm được khoảng mười phần trăm.

- Ừ xem ra cũng khá khả quan nhưng mà đối với các mặt hàng mới thì không quan tâm mấy về vấn đề bảo hành còn các vấn đề như những sản phẩm linh kiện cũ đem tới bảo hành phải chú trọng nhanh và linh động có thể làm một bảng đổi trả hàng trong thời gian cho khách, đối với các nguồn thanh lý tiệm nét thì cố gắng thu lại và kiểm tra tất cả làm những khâu test

kỹ lưỡng hơn tuy có tốn thời gian nhưng chắc chắn sẽ không gặp phải vấn đề bảo hành sau này.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc rồi lại nêu ra suy nghĩ của mình cho bốn người nghe. Sau Trương Hạo báo cáo lần lượt từng người, Nhã oanh và Chu Tường cũng nói ra những gì mà trong thời gian qua đã làm được.

Qua cái tổng kết của Chu Tường là dài nhất doanh thu cũng cao nhất mà những thứ như thế không phải tự mình nó có mà thuộc về hình thức khó nắm bắt nhất. Hiện nay trang web đã đi vào hoạt động mỗi ngày có thêm biết bao nhiêu người mua bán vàng trên trang giao dịch và nhận về bên phía Thiếu Kiệt là phí giao dịch. Thêm cả khi mà đã chuyển số tiền ban đầu khi mua vàng vào với giá thấp để giữ lại chi trả cho khách hàng thì lại dư ra một khoản phí giao dịch khá lớn gần 2 tỷ đồng mà hiện tại số lượng vàng với khối lượng giao dịch luân chuyển trong trang web có hơn gần 10 tỷ đồng chưa tính đến những người mới tham gia vào trang giao dịch.

Sau khi biết được điều đó Thiếu Kiệt cũng cảm thấy an tâm bởi vốn lưu chuyển trên sàn từ người này sang người khác đối với dân kinh doanh lướt xong thì hầu như đều nằm tại trên sàn cho đến số tiền lời họ thu được là khá cao mới rút đó là tâm lý quan niệm của mọi người vì nếu rút làm nhiều lần sẽ mất nhiều phí hơn là một lần.

Nhìn qua mọi thứ đều đầu vào đó Phàm Tuyết cũng đã quen với công việc hiện tại bây giờ Thiếu Kiệt mới nói.

- Trước hết em muốn rút Nhã Oanh về làm một dự án mới mà bên đây Nhã Oanh là người quyền hành cao nhất giống như Chu Tường hiện đang bên bộ phận sàn giao dịch. Sau này sẽ có những dự án cho mọi người ở đây đứng riêng một phần sau hôm nay em sẽ không đến cửa hàng nữa. Hàng tháng sẽ tập trung tại nhà em mà báo cáo một buổi. Hiện tại Trương Hạo vẫn giữ bộ phận cửa hàng mua bán. Thời điểm này Phàm Tuyết phải cùng

Trường Hạo đào tạo những người có thể lên làm quản lý sau này. Hiện tại bên Chu Tường đã ổn nên em không cần thiết phải đến đây Thường xuyên nữa mọi người có thể tự do phát huy những gì mình biết và hoạt động. Chị Nhã Oanh sẽ phải ra đăng ký kinh doanh riêng theo bản kế hoạch của em đưa ra khi nào xong thì báo em lúc đó sẽ hoạt động chính thức dự án.

Lúc này Phạm Tuyết mới nhìn Thiếu Kiệt lo lắng.

- Chị mới tới đây làm dù đã quen biết với mọi người và công việc nhưng để chị đảm nhận việc đào tạo người như thế liệu có ổn.

- Đối với em chị chỉ cần quen thuộc cách thức làm việc là được còn việc đào tạo người cứ từ từ mà làm không cần phải vội. Việc chị sẽ đứng một nơi để làm việc độc lập trước sau gì cũng phải có nên cứ chuẩn bị từ từ dù sao ở đây vẫn còn Trương Hạo và Chu tường nếu thấy khó cứ hỏi họ còn không chị cứ trao đổi với Nhã Oanh, dù sao trong thời gian hiện tại Nhã Oanh ngoài việc làm theo kế hoạch vẫn còn ở công ty làm việc với chị.

Biết Phạm Tuyết lo lắng mình không làm được những việc sắp tới nên Thiếu Kiệt cũng trấn an cô đôi chút vì hẳn biết chỉ khi đưa Nhã Oanh ra ngoài làm dự án khác thì hẳn mới có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn, Trước đây hẳn còn lo lắng không tìm được người thay thế chỗ của Nhã Oanh giờ đã có Phạm Tuyết thì hẳn cũng nên rút từ từ Nhã Oanh ra để thực hiện kế hoạch.

Nhìn Bộ tài Liệu được viết tay trên bàn như những bài viết tay kế hoạch mà Thiếu Kiệt đã đưa cho mình. Nhã Oanh biết dự án mình sắp được giao rất lớn bởi trên đó ghi hẳn một dòng khá lớn chuỗi dịch vụ nhà hàng tiệc cưới. mà đã là chuỗi nhà hàng thì khối lượng nhân viên cũng như mặt bằng kinh doanh việc trang trí cũng tốn rất nhiều tiền.

Mọi người nhìn thấy tiêu đề của bộ tài liệu cũng biết nó là một nơi ngon rất nhiều tiền đầu tư nhưng mọi người lại không biết việc đầu tư những chuỗi dịch vụ tiệc cưới như thế này lại là nơi thu về tiền rất nhiều. Mà chi phí bỏ ra cũng chỉ là lúc đầu không như mọi người vẫn hay suy nghĩ.

Ngoài kinh phí đầu tư mặt bằng thường là thuê lại đất của quân đội hoặc thuộc dạng kho bãi doanh nghiệp giá lại không cao mà thêm vào đó những nơi này chính sách khá tốt cho người đầu tư con việc nhân viên và các bộ phận, chỉ cần thông báo một bản đấu thầu thì không biết bao nhiêu người sẽ đăng ký, mà như thế thì việc duy nhất mà Thiếu Kiệt bỏ ra chỉ là mặt bằng mà thu lại lợi nhuận từ những buổi tiệc cưới vì ai cũng có một lần trong đời nên không ai không muốn ngày trọng đại của mình không hoành tráng.

Đầu Tháng cần mong mọi người giúp đỡ Nguyệt Phiếu + đề cử cảm ơn các bạn đã ủng hộ, giúp mình có thêm động lực để viết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Họp Gia Đình

Sau khi kết thúc cuộc họp với mọi người, thiếu Kiệt rời đi để lại trên bàn bản viết tay và những kế hoạch được sắp xếp. Dạo một vòng trên các con đường của Thành Phố về Chiều tuy có đông người qua lại nhưng đối với Thiếu Kiệt hẳn lại cảm thấy dễ chịu không như những ngày bôn ba khắp chốn. Điện thoại lúc này lại vang lên những âm thanh đơn điệu. Nhìn thấy dòng lưu tên danh bạ của Lý Vân Anh Thiếu Kiệt bắt máy nghe lấy.

- Thiếu Kiệt à bên kia hồ sơ đã đến đúng khâu quan trọng sau khi vẽ bản vẽ giờ chỉ cần cháu thao tác một ít là hồ sơ bị chặn lại ngay cháu triển khai nhanh nhé.

- Vâng cảm ơn dì ngay mai cháu sẽ thao tác ngay.

Dem điện thoại bỏ vào túi Thiếu Kiệt hẳn lại đạp xe đi trên đường lần này hẳn chỉ ghé về nhà một chút rồi lại đạp xe ra thẳng cửa hàng bách hóa.

Về đến cửa hàng bách hóa Thiếu Kiệt đi vào cũng khẽ cười về những người xung quanh sau đó đến ngay cạnh Hoàng Lâm Nhu mẹ mình nói.

- Mẹ có người nói với con hai người Hoàng Chí Kim với Hoàng Chí Hùng âm thầm họp thức hóa giấy tờ nhà hiện tại hồ sơ đang ở quận rồi.

- Cái gì cái này ai cho con biết điều này đúng chứ!

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt thốt lên. Nhìn Thiếu Kiệt hẳn như không muốn tin vào vừa mới nghe được.

- Điều này con chắc chắn mẹ có nhớ Lý Vân Anh bên dịch vụ làm giấy tờ nhà đất không. Tin này là Lý Vân Anh cho con biết.

Nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi Hoàng Lâm Nhu mới thắc mắc hỏi

- Tại sao Lý Vân Anh lại liên hệ với con chuyện này?

Lúc này Thiếu Kiệt hẳn mới lấy ra từ trong cặp mình một bộ đưa cho Hoàng Lâm Nhu rồi kể lại mọi việc nhờ Lý Vân Anh làm giấy tờ ra sao rồi cũng như nhờ cậy Lý Vân Anh xem xét về hai người Hoàng Chí Kim cùng Hoàng Chí Hùng về những vấn đề giấy tờ nhà đất thì báo lại cho Thiếu Kiệt hẳn.

Sau Khi nghe rõ ngọn nguồn Hoàng Lâm Nhu cũng nhìn vào giấy chứng nhận quyền sử dụng đất trong tay mình rồi lại nhìn Thiếu Kiệt thờ dãi.

Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt không giống như những học sinh còn ngồi ghế nhà trường bởi những việc làm của Thiếu Kiệt cũng nói lên hẳn sẽ không phải là người bình thường như bao người khác, nhưng mà bà cũng không nghĩ Thiếu Kiệt nghĩ nhiều như thế, bà biết rằng người anh và người em cùng cha khác mẹ mình cũng không phải là người hiền lành gì nhưng bà vẫn tin dù đối với người khác như thế nào, thì với người trong gia đình họ vẫn giữ một cái tình.

Nhưng không nếu Thiếu Kiệt nói việc này do Lý Vân Anh báo thì việc này là sự thật vì hơn ai hết bà biết Lý Vân Anh là người như thế nào, lăn lộn ra sao trong lĩnh vực môi giới những hồ sơ nào khó như thế nào khi qua tay Lý Vân Anh đều có thể hoàn thành. Nhưng Hiện nay bà lại báo cho Thiếu Kiệt vậy là bà đã không nhận hồ sơ này vì biết chắc Thiếu Kiệt sau lưng sẽ thao tác để bộ hồ sơ này không hoàn thành được.

Nhìn Hoàng Lâm Nhu im lặng một hồi lâu Thiếu Kiệt mới nói.

- Theo con thấy bây giờ cứ gọi mọi người kia lại viết đơn kiện, thưa lên các nơi chặn lại bộ hồ sơ này. Xem bắt buộc hai người đó chia ra theo đúng

số người của gia đình là được.

- Thật sự thì bà ngoại con cũng đã liệu trước được tình hình này trước khi mất bà ngoại có để lại cho mẹ một tờ di chúc viết tay mà hàng xóm là người làm chứng lúc đó bà ngoại con bảo mẹ cất giữ nếu gặp trường hợp như vậy thì mới đưa ra.

Hoàng Lâm Nhu cảm thán nói cho Thiếu Kiệt biết rằng mình vẫn còn một tờ di chúc của bà ngoại Thiếu Kiệt vì đây là trước khi trút hơi thở cuối cùng bà nhờ mọi người hàng xóm láng giềng làm chứng ghi lại trước khi qua đời.

Thiếu Kiệt cũng không ngờ trong tay mẹ mình lại có một phần di chúc của bà ngoại nên hắn hỏi mẹ mình bởi hắn biết nếu mà mẹ hắn mở ra rồi thì sẽ biết được trong đó sẽ phân chia mảnh đất nhà mình như thế nào.

- Mẹ thế trong di chúc của ngoại mẹ đã đọc chưa?

- Mẹ đọc rồi mọi thứ trong di chúc thì ghi lại phần phía sau dành cho Chú Hùng con và Cô Hân cùng Cô Ly còn phía trên thì của Bác Kim, mẹ và cô Hương. Tất cả mọi người được nhắc tên trong di chúc của ngoại con giờ chắc phải liên lạc hết những người có tên trên về họp bàn lại mới được.

Hoàng Lâm Nhu cũng kể sơ lược nội dung cho Thiếu Kiệt nghe sau đó cũng băn khoăn có nên gọi những người trong di chúc hay không. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao trong phần di chúc của ngoại mình lại không có phần diện tích mà nhà mình đang sử dụng nên hỏi mẹ hắn.

- Khoang mẹ nói trong phần di chúc không có phần đất nhà mình à.

- Ủ phần đất nhà mình đang ở trước đây là của nhà cô Nhung kế bên nhưng mà ông ngoại con mua cho mẹ lại bằng một cuộc cá cược nên không tính vào diện tích lúc đầu. Nên trên di chúc chỉ đề cập tới miếng đất bên

phần nhà của Chú Hùng và con bác Kim đang ở thôi. Mẹ vẫn còn tờ giấy đánh cược ấy ở nhà trên đó ghi mẹ là người được sở hữu mảnh đất đang ở.

Hoàng Lâm Nhu cũng giải thích rõ vấn đề cho Thiếu Kiệt biết im lặng một lúc hẳn biết hiện tại quỹ tích của việc này hoàn toàn khác trước có lẽ vì hẳn đã thay đổi được mẹ mình cũng có thể là do mẹ hẳn được biết hai người kia làm giấy tờ chưa được mới dẫn đến việc này phát sinh nhưng dù sao thì việc mẹ hẳn có được chủ quyền miếng đất nhà hẳn đang sử dụng lại chính là mảnh đất thật của mẹ hẳn mà không phải chia cho ai trong gia đình.

- Việc trước mắt con thấy tối nay nên họp bàn lại các cô có tên trong di chúc của ngoại dù sao họ cũng có một phần trong di chúc càng sớm càng tốt nếu không bộ hồ sơ kia được qua xét duyệt thì không thể vẫn hồi được.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết những người kia có cuộc sống không dễ dàng gì mà việc hai người kia một lần nuốt trọn hết tất cả đã làm hẳn khắc ghi trong lòng nên lần này hẳn sẽ không để hai người đó được toại nguyện, vì hẳn có đầy đủ tài chính trong tay, đủ các thức hẳn cần và chắc chắn lần này mẹ con hẳn sẽ không thua bởi hai người thân thuộc thâm độc trong gia đình.

Từng cuộc gọi được Hoàng Lâm Nhu bởi đây là chuyện trọng đại mà lời nói của Thiếu Kiệt cũng đánh thức bà vì nếu để hai người kia thực hiện được quyền sở hữu đất lúc đó dù có thừa kiện đi đâu thì họ vẫn là người thiệt thòi.

Bởi Chuyện hệ trọng nên tất cả những người được Hoàng Lâm Nhu liên lạc đều đến là Thiếu Kiệt trong tối, họ cũng biết nếu họ không có mặt chắc chắn sẽ không còn gì dù chỉ là một đồng xu nào từ mảnh đất để lại, vì lợi ích lớn họ chấp nhận bỏ những công việc đang làm mà đến nhà Thiếu Kiệt thật nhanh.

Một phần là những người này đều ở tại Thiên Hoa không cách xa nhau là mấy nhưng bởi cuộc sống nên ít qua lại với mọi người trong gia đình của chính mình.

Đến nhà Thiếu Kiệt cùng một lúc, mà lúc này cũng là trời cũng đã là 9h tối. Vì việc này mà Thiếu Kiệt với Hoàng Lâm Nhu cũng phải đóng cửa sớm mà về nhà chuẩn bị cho việc họp gia đình.

Ba người Hoàng Nhã Hân, Hoàng Ly cùng Hoàng Hương câu đầu tiên đều là

- Chuyện này tới đâu rồi? hai người kia ra quyền sử dụng đất rồi ah!

Đón tiếp ba người là Thiếu Kiệt đem nước ra cho bốn người trong đó có mẹ mình rồi ngồi một bên kể lại việc nhận được tin từ Lý Vân Anh nhưng không nói rằng tại sao Lý Vân Anh lại báo cho mình.

Hắn trước cuộc họp đã nói với mẹ mình không nên đề cập tới phần đất mà nhà mình đã làm được giấy tờ nên bà cũng chỉ im lặng để cho Thiếu Kiệt kể lại cho ba người nghe chuyện Hai Người Chí Kim và Chí Hùng nhờ dịch vụ là giấy tờ không thông qua họ.

Nhận được tin tức là chưa ra được quyền sử dụng đất mà chỉ là hồ sơ đang đợi xét duyệt thì ba người cũng thở một hơi. Họ cũng như Hoàng Lâm Nhu nếu biết bộ hồ sơ đã xong thì họ rất ít có cơ hội mà thắng được hai người kia.

Lúc này Nhã Hân mới nhìn Hoàng Lâm Nhu hỏi.

- Chị định làm việc này như thế nào? Dù thế nào tụi em cũng chỉ là con của vợ ba mà chị thuộc dòng chính.

- Đúng rồi Chị Nhu bây giờ làm cách nào bởi tụi em cũng không có học thức cao như chị mà nếu có thừa kiện bọn em cũng không rành luật pháp việc này để chị làm chủ. Chị như thế nào thì bọn em theo như thế chứ không thể nào để hai người đó được như ý được.

- Hay là bốn người chúng ta qua nhà Chí Kim nói một lời phải trái vấn đề này chứ không họ bỏ qua cả bốn người chúng ta như thế sao được.

Hoàng Hương và Hoàng Ly mới nói thêm vào dù gì họ cũng biết nếu Hoàng Lâm Nhu có im lặng đi đàm phán với hai người kia thì cũng không tới lượt mình nên để cho Hoàng Lâm Nhu quyết định việc này. Thấy ba người đồng ý theo mẹ mình sắp xếp nên Thiếu Kiệt lúc này mới nhỏ giọng hướng ba người nói.

- Tuy con không thể quyết định gì trong việc này, nhưng con cũng có một chút ý kiến để mấy cô và mẹ đưa ra quyết định. Trước mắt con thấy cứ viết đơn thưa kiện ngăn chặn lại việc làm quyền sử dụng đất này, nếu cấp quận không xét duyệt thì mình thưa kiện lên cả cấp trên nữa, đi kèm với đó là mình viết thư lên một số báo đài để làm áp lực vì con thấy nếu mà có nhà báo, phóng viên can thiệp vào việc này, nếu có khuấy tất. Chắc chắn họ sẽ phải dừng lại kế hoạch này lúc đó chúng ta trực tiếp bàn luận với họ dễ hơn là mình giờ đi qua nhà họ cũng không được gì.

Trân trọng cảm ơn bạn mooniekool đã ủng hộ mình bằng kim cương mình sẽ cố gắng ra thật nhiều chương trong thời gian sắp tới. cảm ơn bạn.

Các bạn có thể ủng hộ tin thần bằng nguyệt phiếu + đề cử để giúp mình có thêm động lực sáng tác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Lehman Brothers Sụp Đổ

Nghe ý kiến của Thiếu Kiệt ba người cũng im lặng, không khí trong nhà hiện tại có thể nói là im lặng đến độ chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm người khác giật mình. Ai cũng biết khi chuyện này đem ra pháp luật thì sẽ không còn tình nghĩa gì nữa vì khi đó đối diện với hiện thực chỉ có khi nào tòa án phán quyết lúc đó mọi người trong gia đình có thể cũng là người xa lạ. Họ tuy là ít liên hệ với nhau nhưng mỗi người biết mình vẫn là an hem tuy có cùng cha khác mẹ nhưng họ vẫn chảy xuôi một dòng máu giờ lại đem chuyện này xem như người xa lạ nên họ cũng đắn đo.

Sau một lúc im lặng Hoàng Ly mới nói

- Chuyện thế này thì có lẽ cách đó là cách tốt nhất nhưng mà viết đơn rồi thì sẽ gửi những nơi nào?

- Theo chị thì chúng ta gửi ở những cơ quan ban ngành liên quan về vấn đề này còn đối với nhà báo phóng viên thì chúng ta gửi thư đến các báo như Pháp Luật, báo phụ nữ. như thế mới dễ đem tới những phương diện mà các nhà báo vào cuộc vì với pháp luật thì mảnh đất đang tranh chấp lại không thông qua các anh chị em mà là hợp thức hóa đó là trái luật, còn đối với báo phụ nữ thì ở đây chị em ta là phái yếu mà việc này lại là hai người đàn ông làm tuy nói nam nhân là trụ cột trong gia đình và Chi Kim là con trưởng nhưng chị em mình cũng phải có quyền bình đẳng.

Hoàng Lâm Nhu cũng trả lời thắc mắc của Hoàng Ly dù gì cũng đã đến bước này dù bà không muốn phải làm như vậy nhưng bởi sự vô tình của các anh và em mình nên bà cũng đã đi đến quyết định dành lại quyền chính đáng của mình.

ở những năm đầu này hầu hết người dân xem báo vẫn là báo giấy truyền thống khi mà thời đại công nghệ thông tin như nước ở những năm kế tiếp thì báo giấy hầu như thông tin lại chậm hơn những báo mạng các trang báo mạng nổ ra một làn phong trào chạy đua tin tức có cả những tin tức chưa được kiểm chứng kể cả việc họ không lường trước được hậu quả vì nó mang lại.

- Vậy chị viết đơn đi bọn em cùng ký tên chứ bọn em không rành mấy vụ viết đơn từ pháp luật này.

Nhã Hân nhìn Hoàng Lâm Nhu bởi cô biết chị mình vẫn là người thường xuyên tiếp xúc với giới công chức nhà nước không như chị em cô hoàn toàn là dân lao động không hiểu biết nhiều. bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới bảo Thiếu Kiệt.

- Con xem ngồi đánh văn bản mẹ đọc cho con sau đó in ra rồi mới gửi các nơi được.

Việc này là nghiêm túc thật sự của gia đình nên Thiếu Kiệt hẳn cũng ngồi lại máy tính bắt đầu viết những tờ đơn gửi đi các nơi để hai người kia không thực hiện được việc hoàn thành giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

Mọi lời nói của Hoàng Lâm Nhu cũng được Thiếu Kiệt ghi lại rất kỹ lưỡng nên dù cho hẳn có thao tác trên bàn phím máy tính có nhanh cỡ nào đi nữa thì thời gian cho việc này cũng không hề ít chỉ mới đó mà mọi thứ sau khi xong hết chỉ còn việc in ra bỏ vào thư gửi không cũng là 12h khuya.

Mọi người đều ở lại nhà Thiếu Kiệt căn nhà tuy có nhỏ nhưng vẫn đủ đồ dùng điện hình như chần mềm và gối, nhìn mọi người đi vào giấc ngủ, Thiếu Kiệt mới cả thấy mọi thứ bình ổn trở lại.

Đối với ba người này Thiệu Kiệt cũng không có thành kiến hay ghét bỏ gì, ở cuộc sống trước đây tuy nghèo hèn thua kiện, vất vả nhưng họ vẫn còn cái gọi là tình thân có đôi khi cũng giúp đỡ nhà hấn gạo hoặc vật dụng trong gia đình mỗi khi nhà hấn thiếu thốn, cái gọi là người giàu vô tình người nghèo đầy tình cảm khắc họa rõ nét hơn bao giờ hết.

Mọi thứ hấn đã làm xong nhìn Hoàng Lâm Nhu vẫn còn thức và suy tư những chuyện đang làm hấn ngồi xuống trước mặt mẹ mình bởi hiện tại những người kia đã đi vào giấc ngủ chỉ còn mẹ hấn là vẫn thức vì có một tâm sự mà hấn biết bà thường giàu tình cảm những chuyện như thế này chỉ có ngồi cùng mẹ hấn nói chuyện cho tốt hơn.

- Mẹ vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này ah?

Hoàng Lâm Nhu cũng đáp lại câu hỏi của Thiệu Kiệt nhìn các cô hấn đang ngủ trong nhà rồi thở ra nói lên những suy nghĩ của chính mình.

- Ừ mẹ thấy như thế nào ấy anh em trong nhà lại phải đi đến một bước như thế này mẹ cũng thấy không thích hợp. Nhưng nếu không làm thì các cô của con cũng trách mẹ mà mọi người cũng chẳng hay biết gì về vấn đề này.

- Con thấy chẳng có việc gì cả, mẹ có tình nhưng bản thân họ có tình hay không nếu họ vô tình thì việc gì mẹ phải ngồi đây than thở. Thử nghĩ một chút nếu sự việc này không bị phát hiện thì con và mẹ sẽ ra sao? Nếu chúng ta không tiền không có giấy tờ quyền sử dụng mảnh đất này thì chúng ta cũng như họ. Không biết chừng phải rời khỏi nơi này một cách khó hiểu, con biết mẹ sợ sau nay anh em gặp nhau mà như người dưng qua đường nhưng đó là do chính bọn họ đã chọn thôi. Nếu trong họ còn cái gọi là anh em tình thân thì họ sẽ họp bàn lại tất cả mọi người để quyết định chứ không phải im lặng mà làm. Để rồi mẹ con mình phát hiện được như thế

này, thì có lẽ chỉ vài ngày nữa là họ đã ra được quyền sở hữu lúc đó muốn bán muốn cho thì không ai có thể làm gì nữa rồi.

Lúc này đến phía sau Thiếu Kiệt và Hoàng Lâm Nhu là Nhã Hân cũng bước đến ngồi cạnh chị mình.

- Em thấy Thiếu Kiệt nói đúng đó chị, Hai người kia nếu đã có tâm thì đã liên hệ cho chị em mình, dù mọi người không giàu có gì nhưng nếu hai người thật sự bức bách khó khăn thì mọi người cũng chấp nhận thôi nhưng đằng này họ lại im lặng.

- Em chưa ngủ à?

Thấy Nhã Hân thức giấc đến ngồi cạnh mình Hoàng Lâm Nhu cũng sợ do mình và con nói chuyện làm cô thức nhưng không phải.

- Em càng suy nghĩ về hai người kia là em lại càng tức không ngủ được, trở mình thì nghe Thiếu Kiệt cùng chị nói chuyện. Thiếu Kiệt như thế nhưng đã hiểu chuyện còn mấy đứa nhà em thật khác xa một trời một vực.

- Thôi khuya rồi đi vào ngủ đi, mai còn phải đem các đơn từ đi gửi các nơi nữa, mà em ngày mai con phải làm việc nữa không ngủ lấy sức đâu mà đi làm thôi đi ngủ đi dù sao thì chuyện này không phải nhất thời là xong.

Hoàng Lâm Nhu biết cứ trò chuyện như thế này thì mọi người có lẽ cũng không ngủ được nên đành khuyên Nhã Hân và bảo Thiếu Kiệt đi ngủ. Dù sao ngày mai Thiếu Kiệt hẳn phải thay Hoàng Lâm Nhu coi cửa hàng để cho mẹ mình đi gửi các văn bản cần thiết ở các nơi.

Ngày hôm sau Hoàng Lâm Nhu phải đi gửi những đơn kiện ở các nơi để cho Thiếu Kiệt ra cửa hàng bách hóa. Công việc của cửa hiệu bách hóa diễn ra rất tốt mẹ hắn còn trang bị cả cái ti vi nhỏ ở cửa hàng để xem phim khi buồn nên hắn cũng chẳng ngại gì mà ngồi xem tin tức buổi sáng. Không

như mẹ hẳn mở những kênh tin trong nước hẳn lại ngồi pha cho mình tách cà phê sữa mở những kênh tin tức quốc tế thông dụng bằng tiếng anh nên tất cả nhân viên ở đây đều khó hiểu bởi bản thân những nhân viên này tuy nói tuy họ làm cho những công ty liên doanh nước ngoài nhưng cũng không dám tự tin đến mức ngồi nghe tin tức nước ngoài chưa qua thông dịch. Mà Thiếu Kiệt hiện tại đang mở kênh CNBC một kênh tin tức về kinh tế tài chính của mỹ.

Vì hôm nay là một ngày tương đối đặc biệt với thế giới 16 tháng 9 năm 2008 trước màn hình là người biên tập viên đang đứng trước cửa của ngân hàng Lehman Brothers

Người ghi hình đưa camera ghi lại những gì đang diễn ra ở đây kèm theo đó là lời nói của người biên tập viên.

- Lehman Brothers tuyên bố phá sản vào hôm nay sau nỗ lực bất thành về việc tìm kiếm đối tác vực đỡ ngân hàng, đánh dấu trường hợp sụp đổ lớn nhất trong cuộc khủng hoảng tín dụng toàn cầu.

Việc xin bảo hộ phá sản (theo chương 11 của Luật Phá sản Mỹ) của Lehman không bao gồm các hoạt động mua bán – môi giới và các bộ phận khác như công ty quản lý tài sản Neuberger Berman. Dấy lên tình hình rất trầm trọng khi cục dự trữ liên bang mỹ đã bỏ mặc công ty tài chính Lehman Brothers mà cho AIG vay khẩn cấp khoản tiền 85 tỷ USD trong 2 năm. Đổi lại, chính phủ sẽ sở hữu 80% cổ phần và có quyền thay đổi ban lãnh đạo của tập đoàn. Một số tài sản của AIG cũng sẽ được bán. Do nhận thấy rằng sự sụp đổ của AIG sẽ có tác động lớn hơn đối với nền kinh tế nước này nên họ đã dùng giải pháp cứu hộ. Đây là lần thứ hai trong vòng một tháng, Chính phủ Mỹ vung tiền ra để cứu các công ty tư nhân sau vụ tiếp quản hai đại gia cho vay thế chấp Fannie Mae và Freddie Mac.

- Vào ngày 7/9 khi hai nhà cho vay cầm cố khổng lồ của Mỹ - Freddie Mac và Fannie Mae lâm vào tình trạng tồi tệ. Vai trò cho vay tín dụng mua nhà ở Mỹ của Freddie Mac và Fannie Mae lúc đó rất lớn, họ sở hữu hoặc bảo đảm cho vay thế chấp tổng trị giá lên tới hơn 5.000 tỷ USD, bằng gần một nửa tổng số tiền vay thế chấp mua nhà ở Mỹ.

Sáng nay Chính phủ Mỹ thông qua kế hoạch cấp cứu khẩn cấp 2 tập đoàn này. Nhiều biện pháp được đưa ra như việc bơm hàng chục tỷ USD thông qua các khoản đầu tư, cho vay, trong đó có cả việc mua lại cổ phiếu để ổn định giá, đồng thời nắm giữ vai trò nhất định ở cả 2 định chế này. FED tạo mọi điều kiện thuận lợi để cả Freddie Mac lẫn Fannie Mae có thể tiếp cận nguồn vốn vay ngắn hạn nhằm tăng khả năng chi trả.

Hiện tại tập đoàn Freddie Mac và Fannie Mae chính thức nằm dưới sự tiếp quản của Cơ quan tài chính nhà ở liên bang (Federal Housing Finance Agency).

- Cũng trong ngày hôm nay Merrill Lynch cũng tuyên bố phá sản là tập đoàn tài chính lớn thứ 4 tại nước Mỹ, hoạt động chính trong lĩnh vực đầu tư ngân hàng, tư vấn tài chính, quản lý tài sản, bảo hiểm, cung cấp dịch vụ cho thị trường vốn, ngân hàng và dịch vụ tài chính liên quan....

Thua lỗ lớn nhất trong lịch sử tại tập đoàn này cũng bắt nguồn từ mảng cho vay bất động sản dưới chuẩn và bành trướng quy mô. Đến tháng 4/2008, hãng phải cắt giảm 4.000 việc làm khi kết quả kinh doanh thua lỗ hơn 6 tỷ USD và không gượng nổi., BofA đề nghị mua lại Merrill Lynch với giá 50 tỷ USD. Merrill Lynch đã đồng ý với thương vụ này.

- Sự việc này có thể nói bắt đầu từ sự hỗn loạn chưa từng có trong lịch sử ngành ngân hàng đã diễn ra sáng 15/9/2007 tại 72 chi nhánh của Northern Rock, nhà cho vay thế chấp lớn thứ 5 tại Anh. Ngân hàng này đã

mất thanh khoản nghiêm trọng do thua lỗ từ cho vay thế chấp bất động sản, và phải cầu cứu Ngân hàng Trung ương Anh (BoE).

Sự việc bắt đầu từ những thông tin cho rằng Northern Rock cho vay thế chấp tràn lan và đang khan hiếm tiền mặt. Hàng nghìn người gửi tiền tiết kiệm tại nhà băng này đã xếp hàng từ sáng đến tối tại toàn bộ 76 chi nhánh để rút ra bằng được tất cả tiền gửi của mình.

BoE đã bơm 1 tỷ bảng để ngân hàng chi trả cho người gửi. Hỗ trợ này đã giúp Northern Rock thoát khỏi tình trạng thiếu tiền mặt, nhưng không giúp giảm số người đến rút tiền. Chính phủ Anh phải tiếp quản tập đoàn ngân hàng này và tiến hành quốc hữu hóa vào đầu năm nay ngày 17/2/2008. Hiện tại một màu âm đạm đang bao phủ lên phố wall.

Mong các bạn ủng hộ truyện bằng cách đề cử + nguyệt phiếu tốt hơn là các vật phẩm buff truyện như kim sa châu, thất thải, bố cáo lệnh cảm ơn quý đọc giả.

Hiện tại có bạn nói mình lâu ra chương nhưng các bạn thông cảm cho mình với mình vừa đi làm vừa viết với mình chưa thật sự là tác. Mà truyện cũng chưa được nhập bản và mình cũng chưa có được gì từ nó không phải mình vật chất nhưng mình viết là việc yêu thích nhưng phải có tiền trả tiền điện không mẫu thân ở nhà chửi chết vì cứ ngồi ngõ ngõ không là bị chửi ấy. thank các bạn nghe vài dòng tâm sự

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: Hồng Hách

Lúc này điện thoại Thiếu Kiệt nhận được một cuộc gọi đến nhìn danh bạ là Lưu Chính nên Thiếu Kiệt nhận cuộc gọi thì bên kia đã nói.

- Thiếu Kiệt sự việc đã diễn ra rồi, điều cháu dự đoán thật sự xảy ra, quá nhanh rồi.

- Vâng cháu cũng đang xem tin tức. Có lẽ chú nên xem xét thị trường trước khi quá muộn.

Bên kia Lưu Chính cũng im lặng trầm ngâm thật lâu rồi tắc máy. Thiếu Kiệt bỏ điện thoại vô túi lại tiếp tục ngồi xem các tin tức của kênh CNBC. Không ai nghĩ rằng cũng thời điểm này cái tên Lehman Brothers đã đi vào lịch sử không thể nào quên đối với giới đầu tư tài chính toàn cầu. Cho đến nay, giới chuyên gia đã và đang tiếp tục nghiên cứu, thảo luận để có thể thấu hiểu bài học mang tên Lehman Brothers.

Bởi khi nhắc đến sự kiện khủng hoảng kinh tế không phải bắt đầu bằng Northern Rock trước đó một năm mà bắt đầu từ Lehman Brothers ngày 15 tháng 9 năm 2008 một lịch sử. Sự sụp đổ của Lehman Brothers khiến thị trường tài chính toàn cầu rung lắc, châm ngòi cho cuộc khủng hoảng ngân hàng tồi tệ nhất thế giới trong vòng một thế kỷ.

Đây là vụ phá sản đình đám nhất trong lịch sử nước Mỹ, kích hoạt lên một cơn sụp đổ tàn khốc khiến cho chỉ số Dow Jones rơi 500 điểm, kết quả là hàng triệu người trên toàn thế giới mất việc.

Nhìn thấy Hoàng Lâm Nhu đến cửa hàng cũng đã là gần trưa nhưng mọi đơn từ, khiếu nại đã được gửi.

Mọi việc đúng như hấn dự đoán khi có những lá thư oan khuất liên quan đến nhiều vấn đề thì cánh nhà báo phóng viên lập tức liên hệ với mẹ hấn chỉ trong buổi sáng mẹ hấn nhận được những cuộc gọi xác minh lấy địa chỉ.

Trong buổi chiều hôm đó bắt đầu giờ làm việc đã có những phóng viên đến phòng và quận để xác minh, mọi việc nhanh chóng lan truyền nên bộ hồ sơ của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng thành bộ hồ sơ phông tay, nếu không khéo có thể mất cả cái ghế đang ngồi.

Lúc này Hoàng Chí Hùng cũng nhận được tin tức nên đứng ngồi không yên đang đợi Hoàng Chí Kim tới mà bàn bạc đối phó. Hấn hiện tại không hiểu được tại sao hấn âm thầm làm như thế sẽ không ai biết được, mà lại tới tai của Hoàng Lâm Nhu. Hấn không thể hiểu nổi dù sao hấn đã rất kín tiếng bí mật làm việc này, Nhưng một điều hấn không ngờ là dù hấn có kín tiếng cách mấy cũng không thể qua được Thiếu Kiệt vì ai cũng cần có lợi ít nên hấn đã thông qua Lý Vân Anh mà biết được thì cũng không gì là lạ.

Hoàng Chí Kim sau khi được Hoàng Chí Hùng báo cho mình tình hình bất ổn của việc làm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất cũng bức bối không kém nên bỏ hết những việc đang làm mà về nhà để gặp Hoàng Chí Hùng. Vừa vào đến nhà thấy Hoàng Chí Hùng hấn đã mắng.

- Cái thằng ngu! mẹ có việc như thế cũng không xong mà làm sao mà để bọn nó biết hết vậy.

Hoàng Chí Hùng cũng khó xử bởi hấn cũng không ngờ đến việc này sẽ xảy ra nên đáp.

- Em làm rất kín vậy mà không hiểu sao chuyện này lại tới tai bọn nó. Anh nghĩ xem em làm dịch vụ bản vẽ cũng xong hết chỉ còn mỗi khâu cuối cùng là ra giấy lại bị chặn lại chuyện này tất có vấn đề mà em thật tình là không biết được vấn đề xảy ra ở đâu.

Nghe Hoàng Chí Hùng nói thế Hoàng Chí Kim cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, bởi nếu qua tay dịch vụ làm giấy thì chỉ còn đợi vài ngày nữa là xong thế mà nay lại bị Hoàng Lâm Nhu và mấy người cùng nhau đứng tên kiện.

- Mà nói rõ xem sao việc này lại như vậy? ai là người đứng đơn thưa?

- Bên dịch vụ báo em là người đứng đơn là Hoàng Lâm Nhu mà những người cùng ký tên thì có cả ba đứa kia.

Hoàng Chí Hùng cũng kể lại theo những gì mình nhận được tin tức từ người làm giấy tờ cho Hoàng Chí Kim nghe.

Ngồi xuống ghế cầm lên âm tra đang để trước mặt rót một tách trà Hoàng Chí Kim mới uống một hớp xong nhìn Hoàng Chí Hùng nói.

- Việc này nếu muốn có đơn bãi nại dứt khoát phải là Hoàng Lâm Nhu viết mà chuyện này nếu tác động một chút thì bắt buộc phải có tên của nó trong cả giấy chứng nhận nhưng nó là đứa xem trọng tình cảm. Mà nên nhờ người hẹn nó ra gặp riêng hoặc hai anh em mình phải qua nhà gặp trực tiếp nó.

Đắn đo suy tư một lúc Hoàng Chí Hùng mới hướng Hoàng Chí Kim hỏi

- Em chỉ sợ là khá khó gặp nó vì giờ nó có cửa tiệm bách hóa thường nó ở đó nhiều hơn ở nhà, mà ở ngoài cửa tiệm đó thì ngư ông hỗn tạp, chỉ có nước gặp nó buổi tối ở nhà mà như thế thì chẳng khác nào mình hạ mình buổi tối đến nhà nó à vậy đâu được.

- Cái thằng ngu này! mà không gặp nó chứ mà muốn cả lũ ra tòa à. Mẹ mà ngu thì chừa người khác ngu thôi chứ! Nó bây giờ là người kiện mình mà không gặp nó để nó đem chuyện này khai ra chết cả lũ à đồ đàn!

Nghe Hoàng Chí Hùng đáp lại mình như thế cũng làm cho Hoàng Chí Kim cảm thấy thằng em này của mình quá ngu ngốc nếu không phải hẳn với mình cùng chuyên tuyến có lẽ là đã đánh cho thằng này một trận. Nhưng hẳn cũng bình tĩnh lại nói.

- Ngươi yên tâm Lâm Nhu nó ra đũa giàu tình cảm chắc chắn sẽ được chỉ sợ là có người sau lưng tác động thôi.

- Vậy tối nay em qua nhà bên đó xem thử, thật tình em chẳng muốn qua bên nó tý nào. Không có nó thì chắc đã xong rồi.

Tuy cũng có phần bực bội như bản thân lúc này Hoàng Chí Hùng cũng biết hẳn đang ở thế bị động bắt buộc hẳn phải làm như vậy vì hẳn muốn làm ra giấy chứng nhận quyền sử dụng đất này để có thể thế chấp kinh doanh công việc của hẳn và Hoàng Chí Kim.

Tối đó hẳn cũng không cách nào hơn là đợi khi hai mẹ con của Thiếu Kiệt về rồi mới sang nha dù gì thì mảnh đất nằm trên trục đường giữa hai con hẻm nên hẳn phải đi vòng từ nhà hẳn qua tới nhà Thiếu Kiệt.

Nhìn Hoàng Chí Hùng bước qua nhà mình trước sau hiên ngang như không có ai ở nhà chưa kể hẳn còn mở toang cánh cửa sắt làm Thiếu Kiệt nhíu mày lại nói.

- Xin lỗi nhà không tiếp khách, vui lòng đi cho người ta còn nghỉ ngơi.

Thấy Thiếu Kiệt nhìn hẳn nói thế Hoàng Chí Hùng cũng tức giận chỉ mặt Thiếu Kiệt nói.

- Mày hỗn! tao là chủ của mày mà mày ăn nói thế hả!

Thiếu Kiệt cười cười nhìn Hoàng Chí Hùng.

- Ông nghĩ xem. Ông xứng đáng làm chú hả? tôi chưa chửi ông đã là xem mặt mũi lắm rồi ông còn muốn gì nữa, chửi chà hay nước sôi?

- Thiếu Kiệt con nói gì thế. mời chú nó vào nhà.

Thấy Thiếu Kiệt bên ngoài lớn tiếng Hoàng Lâm Nhu nhìn ra thì thấy em mình Hoàng Chí Hùng đang đôi co với Thiếu Kiệt nên vội mắng Thiếu Kiệt rồi hướng Hoàng Chí Hùng mời vào nhà.

Thiếu Kiệt cũng hậm hực bực mình. Bản thân tới đã là thế đã rồi mà còn như vậy hồng hách ngang ngược, Thiếu Kiệt hẳn đã rất không ưa nên cũng chẳng thiện lương ngồi lên cái ghế đang để gần đó nói.

- Nhà không có ghế muốn ngồi đất hay đứng thì tùy.

- Thiếu Kiệt con làm vậy sao được đưa ghế cho chú con ngồi nào.

Hoàng Lâm Nhu cũng không hiểu sao con mình lại cư xử đầy ác cảm với Hoàng Chí Hùng như thế. Nhưng bà cũng lịch sự nói Thiếu Kiệt hẳn đứng lên nhường ghế cho Hoàng Chí Hùng.

Thấy em mình cũng ngồi lên ghế bà đưa bà liền rót một ly nước đưa cho Hoàng Chí Hùng rồi nói.

- Hôm nay em qua đây chắc vì chuyện mảnh đất đi.

Hoàng Lâm Nhu cũng không đến nỗi không biết được Hoàng Chí Hùng qua đây với lý do gì một người cả một năm không đứng trước cửa nhà mình chỉ thoáng qua một vài giây khi nào có việc gì cần nhắc toàn để con trai mình qua báo mà hôm nay lại tự thân chủ động lại qua đến nhà mình tất chỉ liên quan đến những tờ đơn khiếu nại của mình ở các nơi.

- Đúng thật sự tôi qua đây vì mấy tờ đơn của chị. Làm thế nào chị rút hết mấy tờ đơn đó về chị ra giá đi.

- Em nói như vậy là không đúng rồi Chí Hùng à bởi đây là tài sản của mẹ để lại không phải tài sản của ai kiếm ra hết nên tốt nhất mọi người cùng đứng tên trên giấy chứng nhận đó là điều tốt nhất.

Hoàng lâm Nhu vẫn cố gắng thuyết phục Chí Hùng để hẳn thay đổi bởi bà biết không tốt lành gì nếu chuyện cùng đem nhau ra tòa nên cứ giải quyết được theo dạng gia đình ngồi họp lại với nhau thì không còn gì tốt hơn.

- Cô nói hay ai mà không vì tiền, tài sản của bố mẹ để lại thì sao, con cái cần thiết thì bán bản thân bố mẹ phải giúp đỡ con cái khi gặp khó khăn chứ với lại chị cũng không phải là chị cả mà cũng không phải là người có thể quyết định con trai trong nhà mới là người quyết định tài sản. Tốt Hơn tôi khuyên chị nên bãi bỏ hết các đơn từ thì tôi và anh Chí Kim con xem xét chia cho một ít.

Vẫn cái giọng của kẻ có tiền không để ý đến những tâm trạng của người khác Thiệu Kiệt lúc này cũng thật sự bực mình nói.

- Ông xem ra vẫn chưa hiểu, vấn đề ở đây không quan trọng ở đây mẹ tôi muốn không phải là tiền mà đó là công bằng. công bằng bởi pháp luật đem lại còn hơn là ông và thằng anh ông âm thầm đẩy mẹ con tôi ra đường, ông đừng cho những gì ông và thằng anh ông làm không ai biết. Chắc có lẽ cảnh sát Hàn với cái bọn đến quậy phá cửa hàng của nhà tôi là ông với thằng anh ông làm đừng tưởng tôi không biết, mọi việc ông làm người khó để nhà tôi chỉ vì sợ mẹ tôi có thể can thiệp vào chuyện của các ông thôi.

- Cái gì con nói thật!

Nhìn thấy Thiếu Kiệt gật đầu xác nhận điều này. Đến đây bản thân Hoàng Lâm Nhu cũng giật run người. Nếu đối với hai người làm khó dễ bà thì bà không nói đằng này còn hướng tới trên người Thiếu Kiệt nên bà không thể.

Không khí trong phòng bỗng trở nên hơn vừa rồi, sau một loạt lời nói của Thiếu Kiệt đánh vào lòng của Hoàng Lâm Nhu, sự khó chịu, phần nộ hiện rõ trên mặt của cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Cái Tôi Cần Là Sự Công Bằng

Hoàng Chí Hùng cũng không ngờ Thiếu Kiệt hẳn biết được nhiều chuyện như thế. Một vài giọt mồ hôi đã hiện rõ trên trán của Hoàng Chí Hùng. Vì hẳn cũng biết vì lý do nào mang đến sự phẫn nộ hiện lên rõ trên mặt Hoàng Lâm Nhu.

Một người chấp nhận mọi điều chê trách của mọi người một mình nuôi con mình ăn học đến từng này tuổi, Thiếu Kiệt như là một gì đó quan trọng nhất của Hoàng Lâm Nhu, mà hiện tại hẳn lại bị nói ra hết những gì đã đối phó với Hoàng Lâm Nhu. Nhưng như thế cũng không làm voi đi ý định ban đầu của hẳn tới đây. Nên hẳn chối tội bằng cách mắng Thiếu Kiệt không hiểu chuyện.

- Hồ đồ! Người lớn nói chuyện con nít biết gì mà xen vào! Chẳng biết tôn ti trật tự cần có tôi thấy chị cho nó ăn học đàng hoàng đâu đến nỗi, sao chị lại có đứa con như vậy chứ.

- Xin lỗi chú những Thiếu Kiệt hẳn hiểu chuyện hơn rất nhiều đứa cùng trang lứa khác, nên đối với chuyện này cũng có một phần liên quan đến tôi nên lời nói của nó thật sự trọng lượng.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đã giận lại nghe Hoàng Chí Hùng hết lần này đến lần khác mắng Thiếu Kiệt mà đối với bà Thiếu Kiệt hẳn có sự thông minh vốn có và nhận định tình hình rất tốt bởi vì những gì Thiếu Kiệt đưa cho bà trong cuốn sổ tay kia được Hoàng Lâm Nhu ứng dụng trong việc kinh doanh rất tốt, nên cũng vì thế mọi suy nghĩ và lời nói của Thiếu Kiệt đối với bà thật sự đáng giá.

- Cô! Được! Giờ bỏ qua chuyện đó thứ nhất tại sao cô lại làm được giấy chứng nhận quyền sở hữu đất căn nhà này, cô nên nhớ đây là đất của bố mẹ,

cô không có quyền tách riêng.

Hoàng Lâm Nhu lúc này lắc đầu đưa tay nói.

- Chú sai rồi! Miếng đất này tính ra là hoàn toàn của tôi! Thứ nhất năm đó vụ cá cược của bố và mẹ của Chị Nhung là lấy tiền tôi cá cược, thứ hai lúc làm giấy cá cược đã nói nếu bố thắng mảnh đất này được thuộc về tôi. Thì đúng theo pháp luật quy định nó thật sự thuộc về quyền sở hữu của tôi còn, vì thế trên di chúc mẹ cũng không nhắc đến mảnh đất này vì mẹ biết nó là tài sản của chính thức của tôi. Còn phần bên đó mẹ đã nói rõ chia đều cho anh em có nghĩa là mỗi người đều có một phần không riêng chú cũng không riêng một ai đó là sự công bằng cần có.

Hoàng Chí Hùng cũng không ngờ đến có sự việc này bởi hẳn biết vụ cá cược nhưng không ngờ trong sự cá cược đó lại đem lại quyền lợi cho Hoàng Lâm Nhu như vậy, hẳn cũng biết mình thua ở trận này và phải bàn bạc lại với Hoàng Chí Kim. Nên hẳn hướng Hoàng Lâm Nhu nói

- Vậy Phần bên đây đã là của cô nên cô lại làm đơn thưa bọn tôi, cô không thấy buồn cười à. Không nói nhiều với cô nữa, tôi nói lần cuối cùng tôi muốn chị rút mọi đơn từ khiếu nại đi. cô cứ ra một cái giá tôi sẽ đáp ứng.

- Tôi xin nhắc lại với chú một lần cuối cùng cái tôi cần là sự công bằng không phải cho riêng mình tôi mà cho tất cả các chị em trong gia đình, còn chú đừng có nói lúc đó tại sao anh em lại vô tình người sai là chú và anh tôi nên tôi sẵn sàng theo các chú vụ kiện này tới cùng.

Hoàng Lâm Nhu một lần nữa khẳng định với Hoàng Chí Hùng không bởi vì sự thật là anh em mà chi phối nhưng cũng vì một phần lời nói đe dọa của Hoàng Chí Hùng. Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ mẹ mình lại có một mặt đầy quyết tâm như thế có lẽ một phần vì quỹ tích thay đổi và mẹ hẳn

cũng không như hấn từng nghĩ là yếu đuối cam chịu có lẽ vì hiện tại bà cũng đủ điều kiện tiền bạc để đi theo tới cùng vụ kiện này không như ở cuộc sống thiếu thốn mà Thiếu Kiệt đã trải qua.

- Được! Được! nếu cô đã nói vậy thì tôi xem hai mẹ con cô cùng mấy người kia sẽ theo vụ này thế nào.

Nói rồi Hoàng Chí Hùng đứng lên xoay người bước ra khỏi nhà Thiếu Kiệt một cách nhanh nhất, hiện tại hấn giận, hấn không ngờ mẹ con hai người lại cứng rắn như thế. Mà theo hấn mọi chuyện không nằm trong sự khống chế của mình là do Thiếu Kiệt mang lại.

Trước khi đi Thiếu Kiệt thấy hấn hậm hực khó chịu cũng bồi thêm một câu vào làm hấn như muốn tức điên muốn hộc máu.

- Nhớ đóng cửa! Không lại phải phiền phức đóng cửa, như thế đỡ phải mất thời gian với thứ không đâu.

Hoàng Chí Hùng rời đi trong nhà chỉ còn lại Thiếu Kiệt và mẹ mình hấn lúc này mới hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Hôm nay mẹ đã làm đúng với những người như thế này thì chỉ có pháp luật mới kéo họ về với hiện thực được. Mẹ cứ nhìn cái cách mà họ đối xử với mẹ con mình thì đã biết rồi đó nên mẹ đừng vì những tác động bên ngoài mà ảnh hưởng đến nhận xét đúng đắn.

Thở dài nhìn theo hướng Hoàng Chí Hùng rời khỏi nhà Hoàng Lâm Nhu chỉ biết lắc đầu rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Mẹ cũng không ngờ họ lại như thế cứ nghĩ rằng dù gì cũng cùng chung một dòng máu trong người, mà họ lại xem tiền bạc quý trọng hơn tình thân, lại còn đem tiền bạc ra để mua lấy lương tâm thì mẹ làm không được điều

này. Bác và chú con bị danh lợi và đồng tiền làm cho hồ đồ rồi, lại quên đi hết tình thân của người trong nhà.

- Ai cũng vậy mẹ à, lợi ích luôn được họ đặt lên hàng đầu, người thân trong nhà cũng như người bên ngoài thôi mẹ ah ai cũng như thế có chăng chỉ là người còn có một chút lương tâm hay là lương tâm bị chó tha mất thôi. con nghĩ hai người kia thuộc dạng sau rồi.

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt nghiêm chỉnh nói

- Con không được nói như thế dù gì hai người đó cũng là Chú với Bác con, cái gì nên làm cái gì không nên làm con phải hiểu mình cho dù không vì việc này con với họ phải lễ phép theo thói quen.

Thiếu Kiệt hần khẽ làm ra động tác như không có chuyện gì nói.

- Nếu muốn con tôn trọng họ chắc có lẽ không thể bởi họ làm quá nhiều điều có lỗi với cả mẹ lẫn con rồi nên không thể nào việc đó xảy ra.

Nói xong hần im lặng dọn cái ly nước trên bàn, hần cũng biết để thật sự đi đến bước này không phải do hần cũng không phải do mẹ hần bởi bản chất lòng tham và sự hư vinh trong tất cả mọi người mang lại không ai nói mình có thể trụ được dưới sự cám dỗ của lợi ích.

Mà ở đây xã hội là như thế mỗi nhà có mỗi việc buồn lo khác nhau đừng thấy người giàu mà sung sướng, người giàu họ có nỗi buồn của người giàu, gia đình giàu có thì buồn lo con cái, gia đình lạnh nhạt, ích khi nào có được niềm vui thật sự. Còn người nghèo thì họ vẫn có nỗi lo cơm áo gạo tiền, mỗi ngày qua đi là một ngày họ chống chọi với những khó khăn trong xã hội hiện đại nhưng họ luôn sống vui vẻ gia đình hòa thuận đó là điều thường thấy ở những người nghèo giàu tình cảm với tất cả mọi người khác xa với sự vô tình hờ hững của những người không cùng giai cấp.

Thiếu Kiệt hẳn nhìn mẹ mình cũng không nói gì hơn bởi mẹ hẳn hôm nay thật sự đã cố gắng lựa chọn khá nhiều giữa tình anh em trong gia đình và sự công bằng mẹ hẳn đã lựa chọn sự công bằng.

Buổi sáng hôm nay tất cả mọi trang báo đều mang đến một thông tin về sự kiện tài chính đầy kín mặt báo.

Sau khi có tin Lehman Brothers phá sản, thị trường chứng khoán thế giới đã đồng loạt giảm giá.

Tại Mỹ, chỉ số Dow Jones Mỹ sụt giảm 2,6%. Đặc biệt, cổ phiếu của Tập đoàn bảo hiểm America International Group (AIG) đã bị tuột dốc không phanh với mức giảm 70%, còn 1,31 USD/cổ phiếu. Các nhà đầu tư bán tháo cổ phiếu của tập đoàn bảo hiểm lớn nhất thế giới này, đã khiến cổ phiếu của AIG mất giá liên tục, đẩy AIG trước nguy cơ sụp đổ. Chỉ đến khi Chính phủ Mỹ tuyên bố xem xét cấp vốn để cứu AIG (trưa ngày 16-9-2008), chỉ số chứng khoán Mỹ mới có dấu hiệu phục hồi. (Liz Ann Sonders), chiến lược gia đầu tư tại công ty Charles Schwab & Co. cho rằng, việc Chính phủ cứu AIG do có những mối quan hệ chằng chịt giữa các ngân hàng và công ty tài chính khác nên nếu tập đoàn AIG sụp đổ, nó sẽ tạo ra hậu quả lớn hơn nhiều so với vụ Lehman Brothers.

Tại châu Âu, các thị trường chứng khoán đồng loạt giảm từ từ 3% đến gần 4,3%. Chỉ số FTSE tại thị trường chứng khoán Luân Đôn - thị trường chính của châu Âu, giảm gần 3%. Các thị trường chứng khoán của Pháp và Đức cũng giảm hơn 3%. Đặc biệt, hai thị trường chứng khoán chính của Nga đã phải tạm ngừng giao dịch sau khi các chỉ số chứng khoán giảm lần lượt là 11% và 16%.

Các thị trường chứng khoán vùng Vịnh cũng giảm mạnh, có nơi giảm tới 7%. Các thị trường chứng khoán của châu Á đều bị mất giá khi mở cửa trở lại sau (15-9-2008. Ngày 16-9-2008, chỉ số Nikkei-225 của Nhật Bản đã

giảm 4,7% trong nửa giờ giao dịch đầu tiên của ngày, trong khi các cổ phiếu của Hàn Quốc giảm trung bình 5% chỉ trong 20 phút đầu. Trên thị trường Hồng Kông, giá cổ phiếu lao xuống đến 6,1%. Cổ phiếu trên thị trường chứng khoán Trung Quốc cũng đã giảm giá 3,36%. Chỉ số Sensex tại thị trường chứng khoán Ấn Độ giảm 5,6%; tại thị trường chứng khoán Đài Loan giảm 4,1%; Xin-ga-po giảm 2,9%.

Nhìn toàn bộ những thông tin buổi sáng trên các tờ báo hầu như đều nhắc đến tình hình chung của thế giới về sự tồi tệ của ngày hôm qua khiến thế giới rơi vào suy sụp. Nhưng không ai để ý đến ở một vài tờ báo có thêm một bài báo nhỏ ở những trang trong về việc nhà của Thiếu Kiệt. Tuy chỉ là một mẩu tin nhỏ nhưng cũng đủ để các bên liên quan dừng lại hết mọi hoạt động.

Nội dung tờ báo quay quanh việc anh ai đã tác động để hai anh em Hoàn Chí Kim Và Hoàng Chí Hùng có thể làm giấy tờ mà gần đi đến bước cuối cùng rồi người nhà mới phát hiện là không đúng thực tế chưa kể đến một phần đất đã được cấp giấy chứng nhận quyền sở hữu hợp pháp dựa trên các giấy tờ liên quan mà được đứng tên riêng giờ lại bị làm thành một mồi trên giấy tờ đó là nguyên nhân do đâu. Một câu hỏi đặt ra cho người đọc liệu trong đây có điều gì mờ ám.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Chuyển Đi

Nhìn những dòng bài viết trên báo Thiếu Kiệt biết chuyện này có làm lớn đi nữa thì mẹ con hắn vẫn thắng lợi, và nếu có phải công khai làm lại tất cả hồ sơ thì chắc chắn là lúc phơi bày tất cả những thủ đoạn của những người như Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng.

Gấp tờ báo để qua một bên khi thấy điện thoại đang để trong túi vang lên Thiếu Kiệt hắn nhìn thấy trên màn hình chữ Nhã Kỳ thì cũng đưa điện thoại lên tai nghe bên kia điện thoại vang lên tiếng nói của Nhã Kỳ.

- Thiếu Kiệt hồ sơ kinh doanh em nói chị đã làm xong rồi hiện tại về phần mặt bằng mà em nói chị không quen thuộc lắm nên cũng chưa kiếm được khu đất như mong muốn.

Nghe Nhã Kỳ báo cáo như thế Thiếu Kiệt cũng đáp lại.

- Chiều nay em sẽ chuyển khoản cho chị tiền mặt. À mà mặt bằng chị có thể liên hệ với người này, lát em nhắn số điện thoại người đó qua cho chị. Người đó chuyên về lĩnh vực này chắc chắn sẽ có được một số mặt bằng mình thấy thích hợp. Chị cứ nói là em cho chị số điện thoại là người ta sẽ đồng ý kiếm mặt bằng cho mình.

Nói rồi hắn lục trong danh bạ số điện thoại của Lý Vân Anh nhắn tin qua cho Nhã Kỳ bởi hắn cũng muốn trả cho Lý Vân Anh một thứ gọi là sự cảm ơn mà không việc gì hơn là vừa đúng lúc hắn cần một mặt bằng để mở một trung tâm hội nghị tiệc cưới mà Vân Anh thì có thể tìm được cho hắn không phải mất thời gian nhiều cũng có thể trả luôn được ân tình mà đã nợ Vân Anh dù sao thì hắn cũng không muốn nợ ân tình của bất cứ ai.

Đang suy nghĩ về vấn đề để cho Nhã Kỳ giải quyết về trung Tâm hội nghị tiệc cưới thì Hoàng Lâm Nhu gọi hẳn nói.

- Thiếu Kiệt! Mẹ thấy mấy cô con lao động bên ngoài tương đối khó khăn con xem nếu mẹ nói các cô về làm cho tiệm bách hóa được không?

Hoàng Lâm Nhu đưa ra ý kiến này cũng làm Thiếu Kiệt giật mình im lặng suy tính một lúc hẳn mới nói với mẹ mình.

- Con không biết tiền lương của mấy Cô làm sẽ được bao nhiêu, mà nếu trả cho họ số

tiền lương như hiện nay hoặc thấp hơn mức lương chi phí của cửa hàng mình đang hoạt động, thì cũng không biết các Cô có đồng ý về làm hay không thôi.

- Mẹ đã hỏi các cô con rồi hiện tại lương họ đang là tầm 3 triệu một tháng mà cửa hàng mình với những nhân viên PG của các công ty đã là hơn 3 triệu một ít mà họ cũng không thể nào quản lý cửa hàng những lúc mẹ và con không có mặt. Nên mẹ thấy cứ bảo các cô con về làm dù gì cũng là 12 triệu một tháng trong khi đó chi phí một ngày thu lại của cửa hàng trung bình đã là 6 triệu đó là mẹ chỉ tính trung bình từ ngày mới hoạt động tới hiện tại.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết tuy cửa hàng chỉ mới hoạt động nhưng đem lại 6 triệu một ngày thì cũng là con số tương đối, mà nếu mẹ hẳn đã nói như thế thì hẳn cũng không có ý kiến làm gì dù sao những người này cũng đối xử không tệ với mẹ con hẳn khi bị đuổi ra khỏi nhà, họ mỗi người cũng góp một chút tiền để thuê một căn nhà trọ cho mẹ con hẳn, rồi những đợt từ thiện có phát gạo và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày đều lấy thêm một phần đem về, nên đối với những người này mẹ hẳn có trả lương cao hơn thì hẳn cũng không tính toán.

- Ừ nếu mẹ đã muốn thì làm thôi con không có ý kiến dù gì bây giờ mẹ là chủ không phải con.

- Thằng quý này còn chọc mẹ không phải tiền của con mẹ làm chủ được chắc, à dạo này việc học sao rồi có tiến triển gì tốt không, nên nhớ năm nay con đã hứa với mẹ là hoàn thành tốt một năm học thật tốt đấy.

Biết Thiếu Kiệt hay đùa nên Hoàng Lâm Nhu cũng không chấp nhưng vội nhớ ra rằng dạo gần đây bà lo cho công việc của tiệm bách hóa mà hầu như quên mất việc học hành của Thiếu Kiệt nên cũng hỏi hẩn sơ lược vì bà sợ hẩn không chú tâm vào việc học lại lo kinh doanh không khéo lại đúp lớp nữa thì được không bù mất vì một lớp mà học lại hai năm thì tốn tiền bạc lại thêm thời gian bỏ phí, chưa kể đến mọi người cười chê nữa.

- Mẹ cứ yên tâm con mẹ đã hứa là bảo đảm chắc kèo không sai được

Nói rồi hẩn chạy đi mất để Hoàng Lâm Nhu nhìn theo bóng con mình trên miệng nở một nụ cười hài lòng. Ai cũng muốn con mình là một người nổi bật hơn người mà Thiếu Kiệt lại đem cho chính mẹ hẩn nhiều hơn những gì một người mẹ mong đợi.

Hôm nay thắc mắc đầu tiên trong cuộc đời hẩn đã dỡ bỏ vì hẩn cải biến cuộc đời hẩn và cả những người xung quanh, nên tâm trạng khác tốt hẩn tới trường vô tư như bao người khác. Chiếc xe đạp leo núi vẫn như thế mỗi ngày hẩn đạp xe đi học không ai nghĩ một học sinh đến cả chiếc xe đạp nhìn được một chút lại cứ cái xe đạp tàn mà đi trên đường.

Cất chiếc xe vào nơi cố định mà chỉ có mình hẩn để trong bãi gửi xe hẩn bước về hướng lớp mình thì Lý Bân chạy từ đâu lại.

- Anh Kiệt! hôm nay đi sớm vậy. Mà anh Kiệt Thằng cha Từ Phong mặt dày thật đến giờ vẫn không có động tĩnh gì.

Đang hứng khởi bị Lý Bân nhắc tới Từ Phong làm Thiếu Kiệt cũng mất hết tâm trạng vui vẻ bởi người như Từ Phong.

- Sớm cái đầu mày có mày đi sớm đó. Tao ngày nào mà chả tới giờ này. Mà thằng cha đó không ngờ mặt dày ghê. Chẳng biết đang toan tính cái gì nữa nhưng mà cứ đề phòng trước cái đã rồi tính sau.

- Dù sao cũng là mang cái danh là nhà giáo mà lại như thế thật bó tay rồi. chịu không nổi thì đừng có cá cược rồi mất mặt chứ! thật tình cứ thấy không làm gì được hấn là lại bực mình.

Lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên Thiếu Kiệt và Lý Bân vừa cất bước định về lớp thì âm thanh từ loa phóng thanh của trường lại vang lên.

Toàn bộ học sinh trong trường tập hợp dưới sân để nghe thông báo mới từ nhà trường.

Nghe tiếng nói thông tin từ loa phóng thanh Lý Bân nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cần gì thanh thế lớn vậy phải là thông tin gì quan trọng lắm sao, mà em đâu thu được tin tức gì? Có khi nào thằng cha Từ Phong nói xin lỗi không?

- Từ Từ xem coi chuyện gì.

Hai người đều đi về khu vực của lớp mình thường đứng lúc chào cờ ngày thứ hai hàng tuần. Học sinh đưa nào cũng như đưa nào mặt mày ngờ ngác không hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Nhiều học sinh cũng như Lý Bân nói với xung quanh xem chừng Từ Phong xin lỗi lớp của Thiếu Kiệt không chừng.

Nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt hấn lại không cho là như thế bởi nếu Từ Phong thật sự dám chơi dám chịu và không sợ mất mặt trước mọi người

trong trường thì hẳn đã làm việc này từ lâu hoặc có nói trễ nhất là ngày thứ hai khi mà giờ chào cờ có đầy đủ các giáo viên và học sinh là hẳn đã làm rồi.

Lúc này Tần Tiến lên trên bục đứng trước toàn thể học sinh trong trường, cầm micro lên nói.

- Chào tất cả các học sinh đang đứng tại đây hôm nay thầy có một việc cần thông báo. Các em cứ ngồi xuống một chút, thầy muốn thông báo xong rồi lại về lớp nhanh thôi ấy mà.

Toàn bộ học sinh sau khi được Tần Tiến nói như thế đưa thì lấy giấy nháp lót đưa cởi hẳn đôi sandal trên chân ngồi lên chỉ có những đứa mang giày thể thao là phải chịu vì không muốn bị nước bọt của đám đông dìm chết thì tên nào mang giày thể thao thì cứ việc cởi đôi giày đang mang ra để cho mùi hương lan tỏa. sẽ được toàn bộ học sinh trong trường chửi rửa.

Thấy học sinh đã ngồi xuống Tần Tiến lại cầm micro lên thông qua loa phóng thanh nói tiếp.

- Đã từ lâu tất cả các em đều biết trường chúng ta là một trường điểm của thành phố. Có học sinh tốt nghiệp rồi đi đến những khối cao hơn và có những em học sinh vì chuyện gia đình mà chuyển đi nơi khác học tập. Thầy cô cũng vậy bao thầy cô thực tập đến làm việc tại trường ta và rồi đi đến những công tác khác, giáo viên cũng không ngoại lệ, hàng năm đều có những giáo viên rời trường chúng ta đến những nơi công tác mới, làm quen cuộc sống mới cũng như các em tốt nghiệp hoặc các em học sinh bạn bè các em vì việc gia đình họ phải làm quen ở một môi trường mới và một nơi học tập mới. Năm nay cũng thế từng gắn bó với trường hơn mười năm học, bao học sinh từ đây cất bước ra đi, mỗi năm tôi đều có những buổi chia tay học sinh tốt nghiệp rồi đi đến những ngôi trường cao hơn. Các em chắc cũng thắc mắc tại sao tôi lại nói như vậy. Đối với giáo viên thay đổi một môi

trường gần bó lâu năm là điều không dễ đối với học sinh cũng vậy nhưng dù sao tôi cũng phải nói. Lần này có lẽ là lần cuối tôi nói chuyện cùng với các em vì sau hôm nay tôi được điều đi đảm nhiệm vị trí mới.

Lời của Tần Tiến vừa dứt chưa kịp nói thêm thì bên dưới đã vang lên một trận ồn ào huyên náo.

- Cái gì thầy Tiến lại chuyển đi, điều này là sao?

Có học sinh con đứng lên hô to về phía Tần Tiến.

- Sao thầy Tiến lại đến đảm nhận công tác mới vậy hiệu trưởng trường là ai?

Còn đối với Thiếu Kiệt hẳn im lặng. Vì hẳn muốn thay đổi một Hiệu trưởng một trường học không phải dễ dàng một là sẽ lựa chọn trong các hiệu phó đang làm việc tại trường hai là người đó sẽ từ bên ngoài đến những để một hiệu trưởng vừa đọc khai giảng đầu năm chưa tới một tháng lại phải chuyển đi điều này khá bất thường,

Vì ai cũng hiểu muốn thay đổi hiệu trưởng tốt nhất nên là trước hè. Mà trong thời gian qua Tần Tiến hầu như không có gì là sẽ bị chuyển đi nên điều này đối với Thiếu Kiệt hẳn là có vấn đề và chắc chắn là có vấn đề.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Phát Biểu Mang Tính Khiêu Khích

Các thầy cô giáo chủ nhiệm các lớp thấy học sinh mình người đứng kẻ ngồi bàn luận âm thanh hỗn tạp đầy câu hỏi được đặt ra nên cũng vội vàng đến chỗ lớp mình ổn định học sinh để Tân Tiến tiếp tục mà với Tân Tiến thấy học sinh bên dưới phản ứng như thế trong lòng cũng rất vui dù sao ông gắn bó với trường không phải ngày một ngày hai, làm một giáo viên, một hiệu trưởng được học sinh mình yêu thương như thế dù chỉ trong phút chốc cũng làm ông vui lòng.

- Các em ổn định trật tự, để thầy Tiến thông báo tiếp nào! Các em cứ làm ổn làm sao thầy giới thiệu hiệu trưởng mới cho các em biết được!

Tân Tiến vừa dứt câu những học sinh bên dưới cũng im lặng mọi thứ như đọng lại chỉ có tiếng lá bị gió thổi bay trên mặt đất.

- Các em cũng biết một quân đội không thể không có tướng quân, một con thuyền không thể nào không có thuyền trưởng và một trường học thì lại không thể không có hiệu trưởng thầy đi rồi và người tới thay cho thầy là một người đến từ phòng giáo dục, thầy ấy đến công tác ở trường ta để cải thiện tình hình học tập và đem thành tích học tập các em tăng cao hơn hiện nay người đó được lãnh đạo điều xuống trường chúng ta là do các lãnh đạo quan tâm đến trường học cũng là muốn trường học phát triển hơn. Thấy ấy là người sẽ dìu dắt các em trong năm học này và những năm sau đó nữa xin mời thầy Hồ Hưng lên nói vài lời với học sinh trường ta.

Một người đàn ông trung niên từ phía sau Tân Tiến bước lên, nhìn dáng vẻ của Hồ Hưng rất không hợp mỹ quan của một người thầy giáo, một cái kiểu cách của người quan chức đúng với ngoại hình, chiếc áo sơ mi mặt ngoài không thể nào che được cái bụng phệ của Hồ Hưng.

Cầm lên micro Hồ Hưng nói.

- Xin chào tất cả các em học sinh đang có mặt tại đây. Tôi Hồ Hưng sau này sẽ đảm nhận chức vụ hiệu trưởng của trường, mong tất cả các thầy cô đang công tác và các bạn học sinh cố gắng phát huy truyền thống trường, và nâng cao tinh thần học tập mà các lãnh đạo cấp trên đã đưa ra. Cái tôi cần là các em mang lại cho trường chúng ta những thành tích học tập tốt nhất song song đó tất cả những bạn học sinh có cố gắng có thành tích tốt trong các kỳ thi sẽ được khen thưởng nhiều hơn hiện tại. Hi vọng các em ngày càng cố gắng. Nhưng tôi cũng nhắc nhở các em có thành tích không tốt, với tôi những học sinh đó sẽ kéo thành tích của các bạn học và đem lại một môi trường không tốt, Các học sinh như thế tôi sẽ thật sự nặng tay nên tất cả các bạn học sinh yên tâm tôi sẽ công bằng cho tất cả mọi học sinh tại trường để có một môi trường học tập tốt nhất.

Mọi học sinh lúc này cũng có người vỗ tay, có người im lặng vì họ không thật sự có cái gọi là một thầy giáo không ra dáng này. Bởi cái học sinh cần là thầy giáo đúng nghĩa chứ không phải một thầy giáo chỉ biết chạy đua theo thành tích đem học sinh giỏi như con cưng còn học sinh bình thường thì mặt kệ. Điều đó khác hẳn Tần Tiến bởi những học sinh bình thường đối với ông chỉ cần có cố gắng trong học tập là điều ông cảm thấy tốt hơn là những học sinh giỏi chỉ biết chạy theo thành tích.

Thiếu Kiệt và Lý Bân cũng nhíu mày. Hồ Hưng phát biểu như thế có vẻ như không được tốt cho lắm vì anh cũng biết học sinh 85 phần trăm là những học sinh có học lực bình thường mà 15 phần trăm còn lại là học sinh khá giỏi nếu nói như thế Hồ Hưng có thể bỏ qua toàn bộ học sinh bình thường mà chỉ để dạy những người học khá giỏi thế mà Hồ Hưng lại nói công bằng thì điều đó là bất khả thi. Chưa kể đến hắn còn như có chủ ý nhắm vào những người như Thiếu Kiệt và Lý Bân.

Nhìn Hồ Hưng đang đứng phía trên Lý Bân xoay qua Thiếu Kiệt nói

- Anh Kiệt thẳng cha này phát biểu không phải nhắm vào anh em mình đó chứ sao em thấy phát biểu này có tính khiêu khích anh em mình vậy?

Im lặng Thiếu Kiệt nhìn Hồ Hưng cảm giác cho hắn biết không phải vô cớ mà Tần Tiến bị chuyển đi. Hắn nhìn Hồ Hưng tại đó hơi phân vân vì hắn biết dây mơ rễ má trong vấn đề quan chức thường xuyên là có thể diễn hình như Từ Chân Dân là anh em với Từ Phong còn Minh Long tuy ở trường gọi Từ Phong bằng thầy nhưng ở nhà lại gọi bằng chú.

Mà người này lại là họ Hồ nhưng dù sao Thiếu Kiệt biết tên Hiệu Trường này thế nào cũng có vấn đề mà hắn chưa biết vấn đề đó nằm ở đâu nên trả lời với Lý Bân.

- Để xem hắn nhắm vào ai. Xem tình hình ra sao rồi tính.

Sau Khi Hồ Hưng nói xong thì cũng cho tất cả học sinh giải tán ai về lớp này hai tiết học đầu được thay đổi bằng hai tiết sinh hoạt lớp để củng cố lại các học sinh sau khi nghe tin tức kia nhưng lại được các giáo viên chủ nhiệm làm thành hai tiết sinh hoạt bình thường của lớp vì họ cũng bất ngờ trước quyết định của cấp trên nên dù tâm lý có chắc chắn mà bởi vì bất ngờ nên họ cũng không biết nên làm gì thì biến thành hai tiết sinh hoạt bình thường.

Ngồi trong lớp học Thiếu Kiệt hắn đang ngồi suy nghĩ về các vấn đề của Tần Tiến và của Hồ Hưng. Mai Uyên Lâm bước đến ngay bàn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt em theo cô đi gặp thầy Tiến có chút việc cần nói với em!

Âm thanh của Mai Uyên Lâm không lớn vừa đủ nghe cho các học sinh gần đó nghe thấy. Thiếu Kiệt hắn cũng đứng lên đi theo Mai Uyên Lâm bởi hắn cần gặp Tần Tiến để hiểu rõ hơn về việc này dù sao hắn cũng cần biết

được Hồ Hưng được chuyển đến lý do vì đâu. Trước khi rời khỏi lớp Mai Uyên Lâm cũng không quên nhắc lớp trật tự và nói sẽ quay về.

Không gặp trong phòng Hiệu Trưởng lần này Tần Tiến ở trong mình ở ký túc xá của giáo viên sau trường theo sau Mai Uyên Lâm đến phòng của Tần Tiến sau khi gõ cửa Tần Tiến ra đón lấy Thiếu Kiệt rồi nói cảm ơn với Mai Uyên Lâm để cô vào lớp.

Căn phòng lúc này đang được Tần Tiến thu dọn những vật dụng thường sử dụng ngồi xuống cùng với Tần Tiến ở bộ bàn ghế đoản kỷ vừa vặn trong căn phòng hơn 25 mét vuông. Rót một tách trà đặt trên bàn để trước mặt Thiếu Kiệt, Tần Tiến lấy ra trong túi một bao thuốc Craven A rút một điếu trong hộp thuốc cầm cái bật lửa trong tay Tần Tiến đốt một môi lửa lên đầu điếu Thuốc rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Đây không phải là trường học mà là phòng riêng của thầy nên thầy sẽ được tự do một chút. Chắc em cũng thắc mắc tại sao thầy lại bị chuyển đi phải không?

Thấy hành động của Tần Tiến hẳn cũng không quá ngạc nhiên vì ai trước một việc gì đó cần suy nghĩ tính toán thường hay hút thuốc để giải tỏa nên hẳn cũng đáp lại lời của Tần Tiến.

- Vâng theo em thấy nếu muốn đổi hiệu trưởng phải là trước khi năm học bắt đầu hoặc cấp bách lắm là cuối học kỳ một và đầu học kỳ hai, điều này theo em là có vấn đề, không thể nào muốn đổi hiệu trưởng là đổi liền như thế này.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh đưa ra câu trả lời còn đặt cả nghi vấn của mình vào câu trả lời của mình Tần Tiến cũng mỉm cười nhìn hẳn nói.

- Em nói đúng việc này có người tác động vì trước đây một tuần thầy vẫn chưa nhận được quyết định mà nó chỉ được đưa ra sau khi em và thầy Phong có vấn đề, việc của em và thầy Phong, bản thân thầy cũng biết nhưng không muốn can thiệp bởi đây là việc tư của em và thầy Phong. Như em cũng biết việc thầy bị điều đi là có người tác động nhưng thầy không thể nào không chấp nhận, bấy lâu nay thầy biết Từ Phong có chỗ dựa vững chắc nên thường mở một mắt nhắm một mắt cho Từ Phong làm việc không ngờ hôm nay lại phải đi đến bước này.

Nói xong Tần Tiến lại đưa miếng thuốc lên môi kéo một hơi rồi thả ra một làn khói trắng đầy tâm sự. Thiếu Kiệt cũng biết hơn ai hết Tần Tiến gắn bó với trường khá lâu từ lúc nó còn là một ngôi trường bình thường cho đến hiện tại nó là một ngôi trường điểm của thành phố. Ai cũng có những lúc phải chia tay nhưng để chia tay với nơi mình bỏ nhiều công sức và sự gắn bó lâu dài đó là điều mà tất cả ai cũng phải có một nỗi buồn.

- Ý thầy là Hồ Hưng được người chống lưng cho Từ Phong, đưa xuống một cách không quy tắc như thế này?

- Đúng vậy điều này thầy đã tìm hiểu ở những người quen biết. Hồ Hưng đến trường ta mục đích là giúp đỡ Từ Phong mà người Từ Phong muốn đối phó nhất lại là em nên thầy mới gọi em lên đây chủ yếu là nói em cẩn thận. bởi Từ Phong đã dám vận dụng cả người chống lưng ra bài với thầy thì em hẳn cũng quyết tâm gạt bỏ.

Tần Tiến không ngại phải nói cho Thiếu Kiệt nghe vì đối với hẳn Thiếu Kiệt rất khá, dù cho có thể nói là nằm trong những nhóm học sinh phá phách như sức học rất tốt mà Thiếu Kiệt hẳn lại là người Từ Phong muốn đối phó nhất lại bị thua trong tay Thiếu Kiệt nên Từ Phong không ngại, nhờ người đối phó Tần Tiến hẳn bởi qua những lần xung đột nhỏ Từ Phong cũng biết Tần Tiến là muốn giúp Thiếu Kiệt mà muốn đối phó Thiếu Kiệt một cách tốt nhất là Tần Tiến đi thay bằng người mà hẳn có thể tác động

được nên việc người sau lưng Từ Phong đưa Hồ Hưng xuống trường là việc chắc chắn tốt cho hắn.

Sau khi im lặng suy nghĩ một lúc lâu Thiếu Kiệt mới trả lời Tần Tiến

- Thầy cứ yên tâm dù cho có Hồ Hưng thêm vào Từ Phong cũng không thể nào làm gì được em đâu em chắc chắn với thầy về điều đó.

- Thầy biết là em có đảm lược nhưng phòng bị vẫn là tốt hơn chứ đừng như thầy phải đi đến kết cuộc là bị điều đi, đợi chờ công tác mới. Nhưng mà cũng tốt trong khi chờ đợi công tác thầy vẫn được hưởng lương như hiện nay, xem như một lần giải lao dài hạn.

Nói rồi Tần Tiến cũng nở một nụ cười tuy trong đó nụ cười đó có một chút gì đó hơi giả tạo nhưng Tần Tiến cũng có một điều cho Thiếu Kiệt biết hắn phải làm gì ở thời điểm này.

- À mà thôi em về lớp đi thầy chỉ muốn báo em như vậy để em chuẩn bị thôi chứ riêng thầy giờ thu xếp về quê thăm thú các nơi xem như giải lao.

- Vâng! em cảm ơn thầy đã nhắc nhở em sẽ đề phòng việc này thôi em về lớp đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Mượn Nhà Hàng

Thiếu Kiệt rời khỏi phòng Tần Tiến. Hắn vẫn đang suy nghĩ biện pháp đối phó với Hồ Hưng vì hắn bây giờ đã biết lý do Tần Tiến bị thay đi để Hồ Hưng tới đây. Thiếu Kiệt hẳn không thể nào để cho Hồ Hưng liên kết được với Từ Phong đối phó hắn.

Tại một nơi khác không xa lạ đó là phòng hiệu trưởng tại đây có mặt ba người Hồ Hưng, Từ Phong và Minh Long cùng ngồi trên bộ sofa. Ba người ngồi đó như đang thương thảo mọi việc để đối phó với Thiếu Kiệt cũng để gỡ rối cho Từ Phong.

Lúc này Hồ Hưng vẫn đang nói.

- Anh Dân đưa tôi xuống để giúp cậu! nhưng xem ra tình hình không được tốt cho lắm. Mà muốn giải quyết chuyện này thì phải giải quyết cái thằng học sinh kia.

- Điều đó thì quá rõ ràng nhưng mà đối phó bằng cách nào. Nó hiện tại đang là học sinh tốt trong mắt tất cả các giáo viên mà muốn làm khó thằng này phải lấy lý do gì?

Minh Long hẳn ở đây cũng có tiếng nói có trọng lượng bởi người được điều tới làm việc tại đây dưới quyền bố hắn nên hắn có thể không kiêng nể gì. Hồ Hưng cũng biết hắn là con của cấp trên mình nên cũng không nói gì.

- Hiện tại nếu điểm yếu của nó trong trường chỉ có thể là bọn Lý Bân và bọn học sinh tụ tập chung với tụi nó. Chứ về vấn đề học tập của nó hiện tại rất khá khó lòng ra tay bởi nếu đụng tới thằng nhóc mấy đứa giáo viên chắc chắn sẽ phản ứng khá là khó chịu.

Từ Phong lúc này cũng nói ra ý nghĩ trong đầu mình về những gì hắn quan sát được Thiếu Kiệt trong một tuần qua bởi vì hắn mất mặt nên nhìn chằm chằm vào Thiếu Kiệt mong tìm được nhược điểm để đánh vào.

- Còn cả hai con nhỏ Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng thường hay giao thiệp với nó nữa.

Minh Long không ngại thêm hai người này vào trong danh sách đen vì hắn bị Thiếu Kiệt đánh đến nay chưa nguôi được cơn giận, vì bị phá mất cái kết cuộc đẹp mà hắn đã bày ra.

Hồ Hưng cũng trầm ngâm một lúc mới nói với hai người.

- Nếu thế thì nhắm vào những người xung quanh thằng này trước, Thầy Phong ở trường hoạt động đã lâu, thầy biết gì về mấy học sinh này.

- Đối với những thành phần này tôi hiểu rõ cái học sinh Lý Bân. Phụ huynh là người làm kinh doanh ít quan tâm hắn nên học lực không ổn định lại là một trạm thông tin của trường, bất cứ chuyện gì học sinh Lý Bân này đều lấy được tin tức. Bọn người đi theo Lý Bân cũng vậy thật chất việc kéo bè kết cánh là Lý Bân, chỉ là mượn danh thằng Thiếu Kiệt. Còn học sinh Nhã Oanh và Ngọc Nhi thì lại là hai học sinh mũi nhọn của trường, nếu mà nói tìm điểm để đối phó hai học sinh này, thì sẽ làm cho học sinh có cái nhìn không tốt.

Từ Phong hắn nói ra đánh giá của mình, vì cả một tuần nay hắn tìm hiểu hết mọi chuyện về những người xung quanh Thiếu Kiệt, chỉ đợi thời điểm này mà ra tay. Nói vậy chỉ có thể mượn Lý Bân này làm bia thế mạng trước cho thằng nhóc Thiếu Kiệt.

- Minh Long trong ngày hôm nay, em lấy hết tất cả các tài liệu về Lý Bân kể cả những gì hắn đang làm và chuẩn bị các bước cần thiết sẽ đối phó

Lý Bân. Chúng ta phải nhanh ra tay để bọn chúng không thể nào phòng bị.

Về tới lớp khi vừa ngồi xuống, Lý Bân không chần chờ một phút giây nào hướng Thiếu Kiệt hỏi

- Anh Kiệt! sao rồi anh? Thầy Tiến nói với anh chuyện gì? có phải liên quan đến hiệu trưởng mới không?

Dù đang là giờ sinh hoạt lớp, nhưng Lý Bân cũng không xem nó là điều quan trọng cho lắm, hẳn thật sự lúc này cần nói cho Lý Bân và mọi người trong nhóm biết việc Hồ Hưng đến thay đổi cho Tần Tiến là sự việc được sắp xếp để đối phó hẳn.

Thiếu Kiệt hiểu biết rõ ràng vì nếu Hồ Hưng không đối phó được với hẳn ở hiện tại thì sẽ kéo vào những người xung quanh bên cạnh hẳn, mà hơn ai hết đó làm bọn người Lý Bân cùng đám học sinh mang danh nghĩa là đàn em của Thiếu Kiệt, nhưng được Lý Bân tụ tập lại vì sức học những thành viên này đều bình thường. Mà với tính cách còn là học sinh nên thường hay quá khích trong một số việc dễ dẫn đến sai lầm.

Lúc này Thiếu Kiệt không ngại nói với Lý Bân

- Hồ Hưng được điều xuống trường mình để hợp tác với Từ Phong đối phó với tụi mình, bọn mày cần thận dù sao hẳn không tìm được cơ để khó dễ tao thì cũng quay sang bọn mày.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng mở miệng mắng một câu.

- Bà mẹ chơi cả quyền giúp đỡ của người thân, thằng cha Từ Phong này hèn thật.

- Cái này không gọi là hèn hẳn chỉ đang tận dụng những gì hẳn có thôi, giờ chẳng biết Hồ Hưng đối phó bọn mình ra sao nhưng chắc chắn lần này

phải cho bọn hắn một màn đẹp mắt. Lát nữa giờ ra chơi nói anh em cuối giờ tập trung một chỗ nào đó, để đưa ra phương pháp đánh trận này với Từ Phong.

Nói rồi Thiếu Kiệt lại tiếp tục im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi hắn đang tìm biện pháp để đánh phủ đầu Hồ Hưng trước. Ông bà xưa thường có câu phòng thủ tốt nhất là tấn công mà hắn không ngại vận động tấn công khi đối thủ chưa ra tay là điều tốt nhất.

Cứ như thế cho đến khi buổi học kết thúc, Lý Bân cũng thông tin hết cho toàn bộ mọi người trong nhóm về địa điểm. Đến khi Lý Bân nói Thiếu Kiệt cũng bất ngờ bởi địa điểm này lại là Nhà Hàng 751. Khi hỏi ra mới biết vì không có nơi nào đủ rộng để chứa toàn bộ anh em, nên Lý Bân gọi điện thoại cho Tước Phàm, mượn tạm đỡ một chỗ để Thiếu Kiệt họp.

Vì lấy danh nghĩa là Thiếu Kiệt mượn, nên rất nhanh chóng Tước Phàm đồng ý ngay vì đối với Tước Phàm, Thiếu Kiệt không phải người lạ. Lý Bân hẳn thấy Tước Phàm đồng ý cũng mừng rỡ, lần đó sau vụ của Thiếu Kiệt hắn bắt Tước Phàm đưa cho bằng được số điện thoại, nói khi nào có bất trắc gì thì gọi điện thoại cho Tước Phàm. Giờ đây cũng nhờ có số điện thoại ấy mà hắn chiếm được cả một khu vực dành cho Thiếu Kiệt họp anh em.

Tới địa điểm tập trung là nhà hàng 751, Thiếu Kiệt mới biết tại sao Lý Bân phải mượn cả phía bên ngoài nhà hàng, nhìn xung quanh toàn là mặc đồng phục của trường Thiếu Kiệt mới thật sự giật mình, lần trước tròng cảnh đã khá đồ sộ lần này nó còn hơn xa lần trước phò ược với Tước Phàm.

Những học sinh nào ngồi đây đa phần vì thấy bài diễn thuyết của Hồ Hùng nhắm về mình, còn một số người thân cận với Thiếu Kiệt thường tiếp xúc muốn biết làm cách nào để đối phó lại với vị hiệu trưởng mới này. Cũng có một số học sinh trong nhóm cũng hiếu kỳ. Tại sao Thiếu Kiệt lại

có thể để toàn bộ anh em tập trung ở nhà hàng 751 mà chỉ là buổi họp mặt, qua đó cũng nhận thức thêm một phần về Thiếu Kiệt.

Nhìn toàn bộ xung quanh mọi người ở đây có người quen có người không quen nhưng dù sao Lý Bân đều biết mặt.

Thấy Thiếu Kiệt tới Tước Phàm chạy lại gần nói.

- Thiếu Kiệt em định họp hành gì mà sao đông vậy?

Tước Phàm lúc mới đầu nhận được điện thoại của Lý Bân, Tước Phàm cũng cho rằng Thiếu Kiệt hẳn họp mặt anh em chỉ chừng chục người, nên hào phóng nói sử dụng luôn cả đại sảnh cũng được. Nhưng hẳn không ngờ Lý Bân lại làm thật, chỉ đến khi người bên dưới báo cho hẳn biết Thiếu Kiệt họp mặt gần cả trăm người. Lúc này hẳn mới hót ha hót hải chạy tới, nhìn cái tràng diện bên trong nhà hàng hẳn cũng không cười nổi. Vì khi nghe được những anh em nói người của Thiếu Kiệt tập trung rất đông. nhưng đông thế này thì hẳn mới cảm giác được lời nói Lý Bân khi lần gặp mặt đầu tiên không phải là nói chơi. Chính xác cỡ nào số lượng gần cả trăm người này, mà đi đánh nhau có thể nói là làm cho phe đối phương phải hơi chùng bước.

Nhưng biết làm sao được vì đã chấp nhận với Lý Bân nên đành phải chịu như thế này, với hẳn cũng muốn biết Thiếu Kiệt định làm gì mà sao lại kéo một đám học sinh tới đây.

Nghe Tước Phàm hỏi vậy Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười cho có rồi nói.

- Chẳng qua trường em mới đổi thành cha Hiệu trưởng, mà hẳn thì lại muốn đối phó với anh em học sinh bình thường, nên tập trung lại một chút, lấy cái thống nhất đoàn kết chống lại thôi ấy mà.

- Vãi Trường học giờ còn vụ như thế này nữa à. Hên là hỏi đó bọn anh không học đến nơi đến chốn, muốn đi học lại mà gặp tình trạng như thế này chắc thẳng hiệu trưởng nhập viện với tụi anh rồi.

Tước Phàm cũng thật tình, dù sao hắn cũng không đi học nhiều, nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nói thẳng luôn. Dù sao thế hệ của Tước Phàm, việc học sinh không thích giáo viên là chuyện thường ngày, mà theo tâm lý lúc đó là đánh cho bỏ ghét. những năm đầu lúc đó thì việc học sinh đánh giáo viên nhập viện hoặc phải chuyển công tác rất thường xuyên đó là một mặt tối của giáo dục thời bấy giờ.

Để Tước Phàm đứng đó, Thiếu Kiệt bước đến chỗ mọi người đang tập trung, sau khi được Lý Bân ổn định trật tự. Hắn biết Tước Phàm cho mượn mặt bằng như thế này là quá tốt rồi, vì nhà hàng kinh doanh ít khách không có nghĩa là không có khách, mà nếu khách hàng vào thấy một đồng người như vậy cũng hơi ngán, nên hắn muốn bắt đầu và nhanh chóng kết thúc để trả lại hiện trạng vốn có của nhà hàng cho Tước Phàm.

- Chắc anh em cũng biết mình tập trung mọi người lại đây vì chuyện của Hiệu Trưởng. bài phát biểu của Hồ Hưng toàn bộ anh em ai nằm trong danh sách mà mình cảm thấy Hồ Hưng nhắc đến.

Hàng loạt cánh tay được đưa lên, sau khi Thiếu Kiệt dứt câu vì đa số đều là học sinh bình thường, cũng không ít một số học sinh thuộc dạng khá. Nhưng đó chỉ là số ít hầu như ai ở đây đều nằm trong dạng học sinh không tốt của Hồ Hưng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Công Ty Cho Vay

Nhìn bên dưới những cánh tay đưa lên khá nhiều. Thiếu Kiệt cũng trầm mặc, hẳn thật sự không nghĩ rằng sẽ nhiều như vậy học sinh bình thường, tuy nói hẳn với Lý Bân tập hợp anh em để họp bàn thật ra chỉ là cái cớ, hẳn muốn biết xem liệu những gì hẳn chuẩn bị sắp xếp có bị bọn người Từ Phong và Minh Long biết được hay không, hẳn muốn bài kiểm tra này thật khách quan để đánh giá lại toàn bộ những người xung quanh đây và loại bỏ luôn những thành phần ngấm trong nhóm.

- Xem ra đa số chúng ta chắc vào tầm ngấm của hiệu trưởng mới hết rồi. Dầu sao thì việc học mình cũng không giúp được gì nhiều, chỉ riêng một số điều muốn nhắc mọi người thôi.

Thiếu Kiệt hẳn bình tĩnh nhìn những học sinh đang ngồi nói giọng từ tốn, hẳn hiện tại muốn kéo hết sự chú ý của mọi người ở đây để xem những ai thật sự chú ý những gì hẳn nói không. Mọi người im lặng thật lâu một học sinh gần đó mới nói.

- Tụi mình cũng biết, việc học thì không của riêng mỗi người. Nhưng mà cứ thấy hiệu trưởng mới cứ như nhắm vào những học sinh chúng mình vậy. đi học thì phải có người giỏi, khá, trung bình khác nhau chứ. Nếu toàn học sinh giỏi hết thì cần gì có lớp thường và lớp chuyên.

- Điều này thì bạn nói đúng, có những học sinh giỏi và học sinh bình thường. Nhưng nếu người thường chịu cố gắng, thì họ vẫn sẽ thành học sinh khá hoặc tốt hơn. Chứ không phải phụ thuộc vào học sinh giỏi hết. Đối với sự cố gắng sẽ không ai có thể làm gì được mình, nhưng hôm nay lại khác một hiệu trưởng chỉ biết học sinh giỏi, mà không để ý đến những học sinh bình thường cố gắng học tập như chúng ta. Liệu có đáng làm hiệu trưởng một trường thí điểm của thành phố? Chưa kể đến ông ta chỉ là người có cấp

bậc không phải tốt nghiệp ngành giáo dục, thì liệu ông ta có hiểu được giáo dục thật sự là gì, hay là chỉ muốn có thành tích để được thăng quan tiến chức?

Thiếu Kiệt đáp lại lời người vừa đứng lên nói ra cảm nghĩ của mình. cùng với đó là đưa ra một lập luận khiến mọi người phải suy nghĩ về Hồ Hưng vị hiệu trưởng mới này.

- Đúng vậy nghe nói ông ta không phải trong ngành giáo dục ra, mà chỉ là người đi từ các cấp tỉnh thành lên chức vụ hiện nay, chứ không phải tốt nghiệp trường đào tạo giáo viên như thầy Tàn Tiến.

Một người học sinh nữa đứng lên nói sau khi Thiếu Kiệt dứt lời, cũng làm mọi người chú ý hơn. Không ai ngờ được, một hiệu trưởng lại không tốt nghiệp chuyên ngành nào về giáo dục. đó có lẽ là điều không đúng với thực tế nhưng việc đó vẫn đang xảy ra ở những môi trường học tập khác nhau trên cả nước.

- Mình thấy nếu như thế thì cũng không giải quyết được gì, hay là chúng ta viết bài lên một số diễn đàn đăng lên rồi cùng nhau chia sẻ cho tất cả mọi người, càng đông người càng hiệu quả. Biết đâu sẽ đem lại hiệu quả hơn trong vấn đề đưa ra ý kiến với các cấp lãnh đạo.

Nãy giờ đứng một bên Lý Bân không nói gì sau khi nghe như thế trong đầu hẳn đưa ra một ý tưởng, mà đến Thiếu Kiệt cũng phải khen hay. Không thể ngờ lâu lâu Lý Bân lại đưa ra một câu nói đúng mục đích của hẳn, dù sao thời buổi này việc thông tin đem lại cũng chỉ một phần nào hiệu quả, Nhưng nó cũng ảnh hưởng đến một số dư luận không nhỏ, tuy không bằng nhưng thời điểm sau này khi mạng xã hội là một vấn đề lan truyền thông tin rộng rãi, thì ngày nay tất cả cá diễn đàn trường học và các diễn đàn có nhiều người tham gia luôn là mối quan tâm của mọi người.

- Việc ý kiến của Lý Bân cũng có phần hay, nhưng trước mắt chúng ta hiện tại thường tụ tập khá đông anh em và một chỗ trong trường, có thể không hợp mắt vị hiệu trưởng mới này. Nên kể từ ngày mai sẽ phân tán ra, ví dụ như trước giờ anh em toàn tập trung ở canteen, một nhóm thường từ tám đến mười người đó là thói quen rồi. Nhưng ngày mai chúng ta sẽ chia nhỏ nhóm ra khắp trường, chỉ mỗi nhóm từ ba đến bốn người hoàn toàn trải rộng khắp toàn trường. Cũng để mọi người đem tin tức lan truyền nhanh nhất. Tối nay mình sẽ có một bài viết trên diễn đàn trường mọi người trong tối nay hoặc trong sáng mai. chia sẻ bài viết đó bằng cách copy đi các diễn đàn lớn trong nước. Chứ một mình mình không thể nào biết được, tất cả các diễn đàn trường và các diễn đàn lớn, mà các bạn đang tham gia. Song song đó đem sự việc này để đưa tới sự chú ý của các trang báo thông tin điều đó để cho việc tác động hơn.

- Chắc chắn việc này phải làm lớn lên, cho mọi người cùng biết chứ một hiệu trưởng mà không có chuyên môn học vấn giáo dục thì làm sao mà giảng dạy được. Mình ủng hộ biện pháp này

Thiếu Kiệt nói xong thì một người đứng lên đồng tình với hắn nói ra suy nghĩ của mình, còn mọi người cũng nhón nháo lên có người còn nói Thiếu Kiệt viết nhanh nhanh để tối nay online hắn không chơi game mà chỉ đi post bài. Cũng có người im lặng như đang suy tính gì đó, nhưng tất cả mọi người ở đây đều ủng hộ cách làm này vì hiện tại họ không biết khiếu nại hay làm gì được Hồ Hưng, thì việc tác động này là cách tốt nhất.

Vì muốn kết thúc nhanh, Thiếu Kiệt cũng nói mọi người có gì tối lên mạng sẽ liên hệ lại sau. Những năm đầu này yahoo là tính năng liên hệ thuận tiện để liên lạc cùng nhau chưa kể đến phong trào viết blog đang khá thịnh hành.

Trong khi nhìn mọi người rời khỏi nhà hàng Thiếu Kiệt đứng lại chỗ Tước Phàm, định nói một vài lời cảm ơn, vì đã cho mượn nơi để mình tập

trung mọi người, thì bị Tước Phàm kéo vào một phòng nói là có chuyện nhờ hẳn suy nghĩ giúp.

Vừa vào phòng, Tước Phàm mặt trầm trọng khác xa sự vui vẻ thấy được khi có mọi người mà nói.

- Thiếu Kiệt dạo này trong thành phố, nổi lên một nhóm người đầu nhập vào mà lại kinh doanh ngầm chắt chắt ở các khu vực của Bang mình quản lý. Việc này làm mọi người trong bang cũng đau đầu, bởi họ chỉ đem theo ít hàng nếu mà kiểm tra từng người khi vào những khu vui chơi thì đem lại việc mất lòng khách hàng.

- Chuyện này xảy ra bao lâu rồi? biết là nhóm nào không anh?

Nghe Tước Phàm nói Thiếu Kiệt cũng muốn biết bên Tước Phàm nắm được tình hình như thế nào, để hẳn còn có thể suy nghĩ đường giải vây cho Xuân Nghĩa Bang.

Vì ai cũng biết, những môi trường như quán Bar là môi trường nhạy cảm, không thể nào như cửa khẩu sân bay mà rà soát từng người một, mà vấn đề ở đây là Xuân Nghĩa Bang không kinh doanh hàng chắt chắt. Nên các thành phần này chủ yếu kinh doanh việc mà người khác không làm. Tuy trước đây cũng có những người không thuộc băng nhóm tới kinh doanh mặt hàng này, nhưng chỉ là nhỏ lẻ vài hôm, lại bị xuân nghĩa bang cảnh cáo mà phải đi nơi khác buôn bán, vì nước quá trong thì thường không có cá nên lâu lâu Tước Phàm và mọi người cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng dạo gần đây, mô hình này không chỉ ở một nơi quản lý của họ, mà trải đều khắp các chỗ, tuy có vài lần đụng độ nhưng hầu như những người này đều không sợ và chống cự lại khá quyết liệt, nên Tước Phàm muốn xin ý kiến của Thiếu Kiệt về việc này.

- Chuyện này cũng được gần hơn hai tuần nay, bởi dù sao mới đầu bọn anh cũng không mấy chú trọng. Nên gần đây sự việc này phát triển nằm ngoài tầm kiểm soát mới nhảy vào. Theo điều tra của một số anh em thì đây là nhóm của Cửu Hùng Bang làm. Mà em cũng biết từ khi lập bang tới nay thì Cửu Hùng với lão đại xích mích không nhỏ, mà hai bên cứ âm thầm ám toán lẫn nhau. Lần này kết hoạch tẩy trắng được hoàn thành, thì Cửu Hùng lại thò tay vào địa bàn bên mình.

Im lặng suy nghĩ một lúc lâu, Thiếu Kiệt cũng biết Cao Thịnh và Cửu Hùng có một mối thù nào đó. Mà Cao Thịnh và Cửu Hùng vài lần như muốn sống chết với nhau, cả những lần đụng độ ở cuộc sống mà Thiếu Kiệt hẳn đã trải qua. Họ đều dấy lên một làn sóng lớn trong giới hắc bang.

- Chuyện này trước mắt anh cứ cho người ngầm theo dõi với các thành phần buôn bán hàng cấm này, sắp tới em sẽ sắp xếp cho anh Cao gặp một nhân vật có lẽ sẽ giúp ích được cho anh Cao trong con đường phát triển sau này.

- ừ mà cũng có vấn đề nhỏ, về các khâu bên bộ phận tài chính mấy ngày này đó Thiếu Kiệt.

Tước Phàm cũng biết vấn đề này không phải giải quyết được trong một sớm một chiều, nên cũng không ép Thiếu Kiệt trả lời nhưng được Thiếu Kiệt đưa ra một lời hứa hẹn là đã đủ. Nhưng chợt nhớ ra dạo gần đây khi quá trình tẩy trắng xong, công việc sắp xếp cho tất cả anh em trong bang ổn định, thì bên vấn đề tài chính có bất ổn vì trước đây thường là chi trả tiền mặt, mà không phải khai báo thuế, giờ lại dư ra một số tiền lớn. Mà không biết sử dụng vào mục đích nào, nên muốn hỏi Thiếu Kiệt xem ra sao vì cứ để tiền như thế trong ngân hàng cũng ổn nhưng lại thu nhập được chỉ là một phần nhỏ tiền lãi hàng tháng.

- Bên tài chính có vấn đề gì thế, mình mới tẩy trắng xong mà.

Thiếu Kiệt thấy Tước Phạm nói ra vấn đề tài chính cũng thắc mắc, dù sao hẳn mới giúp Cao Thịnh tẩy trắng một lượng tiền lớn, không lý nào giờ lại có vấn đề mà cũng thắc mắc, hiểu kỳ vấn đề tài chính của Xuân Nghĩa Bang như thế nào.

- Vấn đề lớn không lớn, nhỏ không nhỏ chỉ là từ khi thanh tẩy xong toàn bộ tiền, các hợp đồng được hợp thức hóa rõ ràng, anh em đều có cái để làm kiếm tiền hàng tháng ai mà không muốn. Chỉ là tiền trong ngân hàng cứ nằm ở đó, mà không di chuyển được đi đâu cũng không đem lại nguồn thu nhiều, trước đây ngoài bảo kê thì bên bọn anh con lấy tiền cho vay được với lãi suất 20 phần trăm, góp hoặc mượn tiền nóng mỗi ngày đóng tiền lãi chừng nào trả thì thôi. Giờ tẩy trắng rồi thì không thể làm nữa vì luật pháp không cho phép.

Nghe xong Thiếu Kiệt cũng cười cười đáp lại.

- Sao lại không làm được, lúc trước cho vay thì với danh nghĩa là xuân nghĩa bang. Giờ sao không quy hoạch thành công ty luôn. Ví dụ mở ra một cái công ty chính quy chuyên hỗ trợ vốn tiêu dùng với hình thức cầm cố tài sản (cho vay cầm cố). Đơn giản hơn, hợp thức hóa hơn tiền bạc, đem về cũng là tiền chính đáng việc gì không làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Cô Bé Hay Khóc

Trong căn phòng nhỏ hai người đang bàn bạc, Tước Phạm sau khi nghe Thiều Kiệt nói như thế hắn suy nghĩ thật nhanh trong đầu rồi bất chợt cười nói.

- Ha ha ha! Quân Sư đúng là Quân Sư, không ai nghĩ tới thế mà trong một chốc em đã nghĩ ra rồi! Trước thì cho mượn tiền theo dạng danh nghĩa hắc bang, giờ cũng là hắc bang cho mượn nhưng đứng tên công ty ai làm khó được mình hay. hay

- Chuyện này không có gì chủ yếu tại các anh chưa quen thôi. Nếu như mượn tiền theo dạng công ty, thì các anh cần phải có thêm một số thứ nữa, như phải cần xác thực thu nhập, rồi phải có đứng tên xe máy hoặc tài sản, như thế mới làm hợp đồng cho vay tiền. Và nó nâng cấp lên thành lãi suất 30 phần trăm, ví dụ như mượn 1 triệu sau một tháng, cả gốc lẫn lãi là 1 triệu 300 là chuyện đơn giản. nhưng em khuyến cáo đừng lấy lãi cao quá như thế mới tồn tại lâu dài.

Hình thức cho vay dạng cầm cố tài sản ở các lĩnh vực tài chính luôn có, nhưng nhiều người chưa kịp giải ngân* hoặc cần vốn để làm buôn bán mà hồ sơ không được ngân hàng duyệt, thường tới những dịch vụ như thế này mà chi phí của nó tuy có cao hơn ngân hàng đôi chút, thủ tục lại ít, người mượn cũng nhận được tiền nhanh chóng.

Cách này khá hay, để anh về nói cho lão đại biết, còn có gì thắc mắc nữa anh liên lạc với em sau. Thôi anh em mình đi làm chút gì đó rồi hãy về chắc em chưa cũng chưa kịp ăn gì đâu.

Không được anh ơi! hôm nay em còn phải làm chuẩn bị bài viết để các anh em đem đăng lên các diễn đàn nữa.

Tước Phàm thấy Thiếu Kiệt hẳn đã đưa ra phương án như thế quá tốt, mà mình thì không làm gì nên quyết định mời Thiếu Kiệt đi ăn dù sao hẳn mới ra khỏi trường, nên chắc cũng chưa ăn gì. Nhưng Tước Phàm quên rằng Thiếu Kiệt còn việc khá quan trọng, về viết bài để đối phó với Hồ Hưng. Nên nhận được lời từ chối của Thiếu Kiệt hẳn cũng không ra vẻ buồn, dù sao hẳn biết với vấn đề trường học tranh đấu thì hẳn hoàn toàn không hiểu gì.

- À vậy thôi! Mà có cần bọn anh giúp gì không nếu được bọn anh sẵn sàng.

Thiếu Kiệt chợt cười cười nói.

- Được chứ chỉ cần anh cho anh em xem bài viết đó nhiều lần là được, để tăng lượng truy cập lên bài viết nhằm thu hút nhiều người xem hơn, mà tốt hơn nữa là chia sẻ cho bạn bè càng tốt.

- Trời tưởng gì dễ ợt, bọn nó suốt ngày ngồi tiệm nét chuyện này là chuyện nhỏ thôi. Ok cứ nói bài đăng ở đâu là anh cho tụi nó làm quá đơn giản.

Tước Phàm biết được chuyện này khá dễ làm, mà hẳn thì anh em trong bang mà không có đũa nào mà không chơi game trong tiệm net, nên cũng đồng ý dù sao chỉ cần vào để tăng lượt người truy cập thôi thì hẳn dư sức làm được.

Thiếu Kiệt hẳn cũng tạm biệt Tước Phàm trở về nhà, dù sao hẳn cũng sử dụng kiến thức biết được. Mà đem kiến thức đó giúp đỡ cho Cao Thịnh cũng chẳng có gì.

Rời nhà hàng nhanh chóng, Tước Phàm đến gặp ngay Cao Thịnh và cũng tập hợp mọi người trong Tử Tước lại. Tại một phòng karaoke chỉ có

năm người không ồn ào bởi âm nhạc, không nhiều tiếng hát của những người đến đây, căn phòng thật sự im lặng nó chỉ có năm người cao tầng của Xuân Nghĩa Bang.

Như vậy là hiện tại, chúng ta đã giải quyết được vấn đề tồn đọng. Thông qua Tước Phàm được, Thiếu Kiệt đưa ý kiến về việc mở công ty cho vay chính quy, thì việc này tương đối dễ dàng. Nếu có thêm nguồn thu từ công ty này, chúng ta sẽ làm xoay vòng tiền, còn nằm trong ngân hàng.

Người đưa ra ý kiến là Vũ Minh, vì hẳn chuyên môn là những giấy tờ liên quan tới luật pháp cho Xuân Nghĩa Bang. Còn Tước Phàm chỉ là người quản lý và xem xét vấn đề, việc còn lại là của hai người Thế Long và Ngọc Hồ. nên sau khi Tước Phàm nói ra ý kiến của Thiếu Kiệt thì Vũ Minh cũng đánh giá tình hình chung một lần.

Tình hình như thế là ổn thỏa giờ chỉ còn Việc của Thiếu Kiệt. Lần trước chúng ta chỉ mới đưa cho Thiếu Kiệt hồ sơ của một người mà còn một người nữa chưa thu thập xong việc này tới đâu rồi Ngọc Hồ.

Sau Khi Vũ Minh đánh giá xong Cao Thịnh hỏi Ngọc Hồ về những việc của Thiếu Kiệt nhờ Xuân Nghĩa Bang giúp, bởi Cao Thịnh thấy nếu xét về góc độ nào đó thật sự hẳn chưa làm được gì cho Thiếu Kiệt. Lần đó Thiếu Kiệt bị bắt lên đồn cảnh sát nếu không có hẳn, chắc chắn Thiếu Kiệt cũng ra khỏi đó một cách an toàn nhất, mà lần này trong trường học lại có một người muốn đối phó Thiếu Kiệt. Bản thân hẳn là một lão đại hắc bang lại không muốn mình hết lần này đến lần khác cần sự trợ giúp của Thiếu Kiệt mà không giúp lại được gì.

- Theo những người được phái đi quan sát người bác của Thiếu Kiệt, hẳn thật sự công việc có vấn đề khá nghiêm trọng, thường di chuyển rất nhiều địa điểm mỗi nơi hẳn cũng lưu lại vài ngày, nhưng không nơi nào là cố định gần đây mới phát hiện ra thêm hẳn có quan hệ với một số người của

Cửu Hùng. Trước mắt tin tức lấy về chưa được nhiều, nhưng sẽ cố gắng hết mức hi vọng lúc Thiếu Kiệt cần là sẽ đầy đủ.

Trầm Ngâm một lúc Cao Thịnh mới nói.

- Chuyện này càng thu nhiều được tin tức càng tốt. Còn nữa biết gì về hiệu trưởng mới của Trường Thiên Hoa không, anh muốn có mọi hoạt động của tên này tại sao lại được lên làm hiệu trưởng và vì sao hẳn muốn đối phó Thiếu Kiệt. Tạm thời Vũ Minh triển khai những giấy tờ cần thiết, với những hợp đồng vay mượn cứ tìm cách gặp thiếu Kiệt xin bản mẫu. Với những người như chúng ta không hiểu về mấy cái giấy tờ thật nhưng chúng ta có thể nhờ người làm. Còn những cái hợp đồng vay mượn thì phải hỏi qua Thiếu Kiệt vì hiện tại anh thấy hình thức này chưa được rộng rãi chỉ trừ những nơi như ngân hàng mới có hình thức vay tiêu dùng này và cũng khá khắc khe.

Lúc này Thế Long cũng nói ra suy nghĩ nãy giờ của mình với Cao Thịnh

- Lần trước Thiếu Kiệt bên nhà hàng 404 đánh nhau em thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ thân thủ không tồi đâu lão đại. Cứ lôi cả Thiếu Kiệt vào có hay hơn không, em thấy đi học giờ với Thiếu Kiệt cũng đâu ít gì, hôm nọ ghé qua cái tiệm tin học nó đông quá trời luôn, chưa kể cái tiệm bách hóa nhà Thiếu Kiệt đang nằm trên khu vực cũng ăn nên làm ra.

- Chú đừng có bậy! Thiếu Kiệt quan tâm việc học hay là mở công ty gì đó, nếu nó muốn thì nó đã không đi học nữa, giờ nó muốn nghỉ học thì không ai cấm được nó. nhưng mà Thiếu Kiệt vẫn muốn đi học chắc chắn phải có lý do của riêng mình. Mà cứ tưởng ai cũng như anh em mình mỗi lần cầm tới cuốn sách cuốn tập là buồn ngủ à.

Cao Thịnh quay sang mắng Thế Long, khi nghe hẳn nói như thế, Cao Thịnh cũng bực thẳng này không học hành tới nơi tới chốn, theo mình lẩn

lộn lại muốn người khác cũng như hấn thật hết chịu nổi.

- Mà cũng phải công nhận cậu nhóc Thiếu Kiệt này làm những việc thật không ai ngờ, lại có cả bối cảnh rất sâu, ai nghĩ được anh em mình đã tìm hiểu rất tận tường về Thiếu Kiệt nhưng chỉ biết phần nổi của tảng băng, bảo lãnh một người mà cần tới cả Trưởng đoàn luật sư thành phố, xem ra mối quan hệ của Thiếu Kiệt còn như thế nào thì có trời mới biết được.

Thiếu Kiệt đi từ xa thấy nhà mình như có thêm rất nhiều người, vì trước cửa còn có cả vài chiếc xe. Mở cửa vào hấn thấy được cả ba đại gia đình Hoàng Ly, Nhã Hân, Hoàng Hương đang tập trung ở trong nhà. Vừa bước vào cửa một âm thanh đã vang lên.

- Thiếu Kiệt cháu về rồi ah! Đi học gì về muộn thế cháu! chắc cháu trong lớp chuyên rồi. thật chẳng bù với mấy đứa con dì toàn học sinh trung bình, lần nào đi họp cũng chường mặt ra nghe cô giáo kể tội.

- Mẹ sai rồi Anh Kiệt trong trường ghê lắm có một đồng đàn em luôn, nghe nói là hơn trăm người.

Lúc này Thiếu Kiệt như rơi từ độ cao ngàn trượng xuống một cái hố không bao giờ đứng dậy được. Hấn cười cười nhìn người vừa cất lên âm thanh. Cô nhóc này hồi nhỏ luôn xoắn xuýt theo hấn bạo động, xung quanh khu xóm nhà của Hoàng Hương. Vì từ nhỏ Thiếu Kiệt được mẹ mình gửi ở nhà Hoàng Hương trông nom dùm, vì mẹ hấn đi làm không cố định ngày giờ. Nhìn sơ qua Hoàng Ngân hấn bỗng nhớ lại một chút gì đó, cô bé hay khóc đòi theo hấn phá làng phá xóm ở những buổi trưa không ngủ của thời còn con nít. Nghe con mình nói như thế Hoàng Hương cũng mắng.

- Con thì biết cái gì! con đâu có học chung trường với Thiếu Kiệt, mà chỉ giỏi nghe người ta nói linh tinh. Nếu con giỏi như Thiếu Kiệt thì mẹ đã mừng rồi.

- Tụi bạn lớp con chơi chung với bọn bên trường anh Kiệt! con hỏi tụi nó nói như vậy mà.

Cô bé bực tức dậm chân vì bị mẹ nói mình bịa chuyện, quả thực cô học khác trường với Thiếu Kiệt. Cô cũng biết mình có người anh họ đang học trường Thiên Hoa nên mỗi lần bạn cô nhắc tới Trường Thiên Hoa cô đều hỏi han tin tức về anh mình.

Thiếu Kiệt con đừng nghe Hoàng Ngân nó nói, con đi học về vào trong nhà đi mẹ con chắc cũng sắp về, nên đưa chìa khóa cho mọi người về nhà trước.

Thiếu Kiệt nghe Hoàng Hương nói như thế cũng cười cười đáp lại.

- Ngân nó nói đúng mà cô, ngoài việc học trong trường ra con còn có không ít bạn bè mà bé ngân gọi là đàn em gì đó cũng đúng nên cô đừng la em tội.

- Thấy chưa con nói đúng mà. Anh Kiệt đúng ngầu luôn.

Thấy Thiếu Kiệt không chối mà còn nhận, Hoàng Ngân như nhận thức thêm về Thiếu Kiệt anh mình là người cực kỳ anh hùng, vì nếu cô là Thiếu Kiệt cô sẽ chối mất không dám nhận. Nghe thế lúc này chồng của Nhã Hân mới nói

- Con đi học lại tự tập như thế không sợ nhà Trường sao, dù gì con cũng không nên làm như vậy.

Vừa Dứt câu thì ông bị một đôi mắt hình Viên Đạn của Nhã Hân nhìn mình ông cũng biết mình lỡ lời nên đành im lặng cười cười.

- Chú nói đúng nhưng phải làm chú à. vì trường cháu mới đổi hiệu trưởng, mà người này rất ưa là phân biệt giữa học sinh giỏi và học sinh bình

thường, vị Hiệu Trưởng này còn không có bằng cấp chính quy về ngành giáo dục, mà lại muốn loại bỏ hết học sinh bình thường nên mọi người mới tập hợp lại thôi chú à.

Bất ngờ trước câu trả lời của Thiếu Kiệt chồng của Nhã Hân cũng thốt lên.

- Lại có cả chuyện như thế này nữa ah?

* Giải ngân là nhận được tiền khi hoàn thành từng bước trong kế hoạch hoặc dự án, là giải quyết tiền bạc theo từng bước công việc, giải ngân chỉ được thực hiện khi hoàn thành xong công việc của mỗi bước trước rồi sau đó mới được nhận tiền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Việc Tốt Không Để Người Ngoài

Mọi người cũng không ngờ, Thiếu Kiệt nói ra việc Hiệu Trưởng trường mình như thế, cũng làm những người có mặt ở đây ngỡ ngàng, theo họ thì đã làm hiệu trưởng trường học thì phải tốt nghiệp chính quy về giáo dục. Chứ không thể nào người chỉ biết làm hành chính mà không qua một khóa đào tạo nào, mà lên làm hiệu trưởng được. với thêm cả lý do người hiệu trưởng này con chỉ chăm chăm vào thành tích của học sinh giỏi mà bỏ qua học sinh bình thường. Tuy biết có lẽ không đến nỗi nào, nhưng nếu không có việc như thế thì Thiếu Kiệt hẳn làm sao có thể nói ra như thế. Lần này là mẹ hắn vừa mở cửa vừa nói.

- Mọi người đợi lâu, tại nhờ đứa bạn của Thiếu Kiệt trông coi cửa hàng giúp. Ủa con mới về à.

Hoàng Lâm Nhu vừa đẩy cánh cửa ra thì thấy Thiếu Kiệt đứng đó trên người vẫn còn bộ đồng phục chưa kịp thay nên cũng hỏi.

- Vâng con cũng vừa về. Ủa mà mẹ lại gọi Trương Hạo qua cửa hàng sao.

- Ừ mẹ định để khi nào con về thì ra trông coi giùm mẹ, mà đợi hoài không thấy nên mẹ gọi cho nó qua coi giúp. Về rồi thì có mọi người ở đây mẹ cũng nói chút chuyện nhà của mình luôn.

Hoàng Lâm Nhu nói thế Thiếu Kiệt cũng vội bước vào nhà bắt đầu ngồi xuống, vì nhà Thiếu Kiệt không có được nhiều ghế để mọi người ngồi nên hiện tại tất cả mọi người đều ngồi dưới đất. Chỉ có Hoàng Ngân là leo lên trên ghế một máy vi tính bắt đầu chơi những game mà đã được Thiếu Kiệt cài sẵn.

- Hôm nay mọi người tập trung tại đây, chị cũng có vài điều muốn nói. Lần Trước sau khi đơn kiện được gửi đi Chí Hùng có qua nhà nhằm thương lượng với chị để hủy đơn kiện. Nhưng Chị đã Không đồng ý, vì biết như thế là không đúng với mọi người, còn về hồ sơ đơn kiện đã được đưa lên tòa án. Chị nói ở đây việc này vì nếu Chí Hùng đã tìm đến chị được, thì cũng sẽ tìm đến mọi người, có thể cũng sẽ thương lượng để mọi người rời bỏ vụ kiện này. Nên chị tập hợp mọi người ở đây để hỏi lại ý kiến mọi người lần nữa. Mọi người có muốn cùng chị đi đến cuối cùng của vụ kiện hay không?

Cả ba gia đình đang có mặt trong nhà ngoài Hoàng Ngân đang chăm chú chơi Game trên máy tính ra mọi người đều bất ngờ, vì những lời nói của Hoàng Lâm Nhu.

Vì nếu Hoàng Lâm Nhu không nói việc này thì mọi người cũng sẽ không biết, dù sao chuyện Chí Hùng qua gặp Hoàng Lâm Nhu chỉ có người thứ ba không ai xa lạ là Thiếu Kiệt mà thôi.

Sau Khi Hoàng Lâm Nhu đưa ra câu hỏi như thế mọi người cũng im lặng, vì biết việc này không phải một sớm một chiều là sẽ kết thúc, nó thật sự mất khá nhiều thời gian để hoàn thành một vụ kiện đúng nghĩa, chưa nói đến những khi đã có quyết định của tòa án một trong hai bên nếu không chấp nhận bản án lại được điều tra, thì sẽ lại được lật lại hồ sơ mà tiếp tục.

Sau một lúc im lặng như đã quyết định thật tốt điều này Nhã Hân nói.

- Em sẽ cùng chị đi đến cuối cùng vụ kiện này. Nếu như chúng ta giữa chừng thì cũng chẳng được gì. Như mọi người điều biết anh chị em chúng ta toàn là nữ, chỉ có Chị Nhu là có được một phần mảnh đất này của riêng mình. Mà hai người kia Chí Kim thì giàu có Chí Hùng, tuy sống trên mảnh đất này nhưng họ có phải như chúng ta mỗi ngày phải kiếm từng đồng để sinh sống, thế mà khi tự mình làm giấy tờ hai người có thật sự nghĩ cho anh chị em chúng ta hay không. Nếu một mai chúng ta không thể đi làm được

cuộc sống khó khăn muốn nương tựa một mảnh đất của bố mẹ về sinh sống mà không có cái để về thì sẽ ra sao.

- Em cũng đồng ý theo vụ kiện dù không phải vì tiền, thì cũng phải vì mảnh đất của bố mẹ để lại cho chúng ta sau này còn có cái chui ra chui vào.

Hoàng Ly cũng nói thêm vào, dù cô ít khi nào thật sự quyết định một điều gì đó. Nhưng khi nghe Nhã Hân nói như thế cô thấy mình cũng nên có cái cơ sở gọi là chuẩn bị cho mình về già.

Hoàng Hương cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng, ba người chồng thì không nói gì bởi đây là chuyện riêng của nhà bên vợ, nên họ cũng thật sự không ý kiến nổi lên bàn.

Thấy mọi người đều đồng ý lúc này Hoàng Lâm Nhu mới thật sự gật đầu nói.

- Chị biết mọi người ở đây đều thắc mắc tại sao chị lại hỏi như thế, nhưng chị nhất thiết phải biết vì nếu không sau này vụ kiện đang tiến hành, mà có người bỏ giữa chừng, thì lúc đó phải làm hồ sơ lại từ đầu lại mà như thế vụ kiện cũng trở lại điểm xuất phát, tốn nhiều thời gian của mọi người hơn nên chị cần thiết phải biết. Nhưng nếu mọi người đã đồng ý theo vụ kiện này tới cùng, thì chị cũng tuyên bố một vấn đề tiếp.

Hoàng Hương cũng nói thêm vào khi nghe được Hoàng Lâm Nhu nói tuyên bố một vấn đề, Vì tương hồ sơ kiện hai người Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng có biến cố nên gấp gấp nói.

- Còn có việc gì chị cứ nói bọn em bảo đảm sẽ không bỏ chuyện này giữa chừng, mà sẽ sát cánh cùng chị lấy lại thứ vốn thuộc về chị em mình.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười cười nhìn ba người em gái cũng cha khác mẹ với mình một lượt.

- Chuyện này thật sự khá quan trọng, lần trước chị có hỏi Thiếu Kiệt về Việc này mà Thiếu Kiệt đồng ý, nên chị cũng hi vọng mấy em cũng đồng ý. Hiện tại công việc của cửa hàng bách hóa như các em cũng biết chỉ có Thiếu Kiệt và chị trông coi. Mà Thiếu Kiệt thật sự mỗi ngày đều đi học mà chị thì phải mỗi ngày tiếp những nơi đang điều tra vụ kiện. Nên chị quyết định ba em nên nghỉ việc ở chỗ làm hiện tại, về cửa hiệu bách hóa làm cho chị, dù sao thì việc tốt không nên để người ngoài làm nên chị sẽ trả với mức lương 4 triệu 500 nghìn một tháng các em thấy sao.

Thấy chuyện này không liên quan gì đến mình nhiều, nên Thiếu Kiệt cũng đứng lên ngồi vào bàn máy vi tính mở máy để chuẩn bị cho bài viết mọi người chia sẻ.

Cả ba người cùng im lặng như muốn tiêu hóa cái thông tin mà Hoàng Lâm Nhu vừa mới đưa ra, vì mọi người đều tưởng việc này quan trọng với chuyện kiện tụng không ai nghĩ Hoàng Lâm Nhu sẽ bảo mình nghỉ việc mà về làm ở cửa Hiệu Bách Hóa.

- Trời thế thì tốt quá còn gì vợ em đồng ý việc này khỏi bàn em tán thành hai tay.

Lúc này chồng của Hoàng Ly là một giáo viên dạy cấp hai chen vào.

- Tôi không ý kiến dù sao chị Dâu làm chủ cũng còn hơn là mấy người ngoài làm chủ.

Chồng Nhã Hân cũng lên tiến thay vợ mình. lúc này Hoàng Hương nhìn qua chồng mình cũng thấy ông gật đầu ra vẻ tán đồng. Nhã Hân lúc này mới hướng ba ông chồng mắng

- Các ông hay nhĩ chưa chi đã định làm loạn ah! Mà nói gì thì em cũng đồng ý nha chị, dù sao về nhà làm con hơn làm cho người ngoài.

- Dù sao thì em cũng có việc này khá thắc mắc chị làm sao mở được cửa hiệu bách hóa vậy tính ra lương của chị cũng ít hơn bọn em, mà cuộc sống thì chỉ có hai mẹ con thế làm cách nào mà chị mở được cửa hiệu bách hóa hay vậy.

Lúc này Hoàng Ly nói ra vấn đề mà cả ba gia đình ở đây đều thắc mắc. Vì họ biết mọi cuộc sống của chị mình cũng không khá hơn họ là bao nhiêu, công việc thì chỉ có một người chống đỡ cả hai mẹ con. Mà Thiếu Kiệt hẳn thì lại đi học thì kiếm đâu ra thu nhập trước đây thì hẳn còn bán kết quả xổ số để phụ mẹ đóng tiền học phí. Nhưng năm nay hẳn lại học chiều mà không thể tiếp tục bán nữa vậy Hoàng Lâm Nhu lấy đâu ra tiền để mở cửa Hiệu Bách Hóa như thế.

Nhìn Mọi người lúc này chăm chú nhìn vào Minh để biết được lời đáp từ chính cô nói ra. Hoàng Lâm Nhu chỉ cười cười hướng mắt về Thiếu Kiệt đang ngồi trên bàn máy vi tính gõ bàn phím lộc cộc nói.

- Thật ra chị cũng không có Tiền để Kinh doanh và cũng không biết kinh doanh thứ gì, nếu không phải thằng nhóc nhà chị mượn tiền bạn bè quen biết, mà nó quen trên mạng rồi bảo chị mở cửa hiệu bách hóa chắc chị cũng chỉ biết đợi công ty chuyên chỗ làm hoặc là nghỉ hưu non để kiếm công việc khác.

Hoàng Lâm Nhu nói ra như thế vì Thiếu Kiệt đã từng nói với bà như vậy, để mọi người khỏi chú ý, dù sao với độ tuổi của Thiếu Kiệt mà trong tay đã có sự nghiệp, cũng làm cho nhiều người trong gia đình có thể ghen ghét. Hoàng Lâm Nhu cũng biết Thiếu Kiệt không muốn qua rườm rà nên cũng lấy lý do đó để nói cho mọi người nghe, dù sao mượn tiền để kinh doanh thì ở xã hội có biết bao nhiêu người đã từng làm.

- Thằng này giỏi! ủa mà nó mượn bao nhiêu tiền để giúp chị kinh doanh thế.

Nhã Hân nghe chị mình nói như thế cũng đánh vào lưng Thiếu Kiệt một cái làm hấn giật mình quay lại. nhìn Hoàng Lâm Nhu và mọi người.

- Thiếu Kiệt nó gan lớn lắm bạn bè nó ra sao chị không biết nhưng nó nói người ta cho nó mượn 100 Triệu.

- Cái gì 100 Triệu!

Mọi người đều im lặng ở cái cuộc sống lao động tay chân hoặc công nhân viên công ty may mặc như mọi người hiện tại, số tiền 100 Triệu là quá lớn. Hoàng Lâm Nhu cũng cười bởi phản ứng của mọi người giống như cô khi nghe về số tiền này.

- Thằng nhóc khá. nãy giờ làm gì mà gõ máy tính hoài thế chơi game ah.

Chồng của Hoàng Hương cũng không thể nói gì hơn về Thiếu Kiệt bởi hấn nhận thấy Thiếu Kiệt thằng nhóc này thật sự có gan làm giàu.

- Thôi mọi người đã tập trung ở đây rồi để em gọi đồ ăn về ăn mừng vợ sắp có công việc mới.

- Ừ cũng được để chị gọi cho bạn Thiếu Kiệt đóng cửa hàng về đây luôn.

Vì hôm nay là ngày mọi người đang vui vẻ nhưng thiếu kiệt hấn lại đang chú tâm vào một trang words mà hấn phải viết đi viết lại nhiều lần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Sóng Ngâm

Trong nhà bây giờ, mọi người đã tập trung đầy đủ có cả Trương Hạo. Trên mặt đất, đây những đồ ăn được ba người đàn ông phân chia nhau đi mua về. Chỉ riêng Trương Hạo hẳn đang ngồi trên máy tính, Trương Hạo cũng biết, lúc này trong nhà Thiếu Kiệt khá nhiều người, mà việc công ty với Thiếu Kiệt không nên đem về nhà, Trương Hạo chỉ còn cách ngồi đây chơi game, đợi mọi người dọn đồ ăn lên.

Thiếu Kiệt hẳn sau khi viết xong bài viết trên words, hẳn lại làm những cấu trúc lệnh trên một cái khung cửa sổ đen, những dòng chữ trắng liên tục nháy theo, những từ ngữ mà chỉ có hắn hiểu.

Đăng nhập vào trang diễn đàn trường học, hẳn trước khi vào cũng không quên thay đổi Ip mạng. Sau đó hẳn liền copy bài viết vừa rồi từ words vào phần post bài trong diễn đàn và lấy đường link. đăng nhập vào yahoo thì Lý Bân đã pm nói.

- Anh Kiệt mọi người online hết rồi, đang chờ anh thôi. Để em kéo anh vào nhóm.

Lý Bân vừa kéo Thiếu Kiệt vào nhóm, hẳn liền dán vào khung chat đường link bài viết đã được đăng. Thiếu Kiệt lại quay lại cửa sổ nói chuyện riêng với Lý Bân, ghi thêm một dòng.

Cho Tước Phạm biết đường link tao vừa đưa..

Hoàng Ngân cũng bỏ chơi game, nhìn Thiếu Kiệt làm việc một cách chăm chú mà cô không biết cái gì. Lúc này thấy Thiếu Kiệt đã xong cô mới nói.

- Anh kiệt giỏi vi tính thật, em chỉ vào toàn chơi game không biết gì hơn. Mà anh đang làm gì đó?

- Anh viết bài post diễn đàn thông dụng thôi. Còn em dạo này sao rồi học hành ổn chứ.

- Em à học hành tạm ổn, nhưng mà cứ thấy mình không bằng mấy bạn cùng lớp lắm.

Thiếu Kiệt cũng quý cô em gái này, kiếp trước khi cô lấy chồng Thiếu Kiệt cũng đến dự. Nhưng lại ra về rất sớm, vì không phải ai cũng có thể ngồi ăn uống trong khi còn nhiều vấn đề phải lo, cho đến khi hẳn nhận được tin cô và chồng xảy ra mâu thuẫn, phải bỏ về nhà mẹ từ đó không tiếp xúc với bên ngoài. Nếu có thể thay đổi một chút về cô hẳn cũng muốn là mình sẽ làm được, nhưng đợi đến lúc đó xem như thế nào.

- Hai đứa nói chuyện gì đó. ngồi xuống ăn cùng mọi người nào.

Trong khi buổi tiệc, đang diễn ra ở nhà Thiếu Kiệt thì một trong căn phòng chỉ có hai người.

- Chết tiệt! lần này bỏ tiền ra cho tụi nhà báo làm im chuyện này, cũng tốn một mớ tiền. Bây giờ sao anh tụi nó giờ đang ăn uống linh đình nhà bên đó kìa. Tức thật!

- Mà thôi đi! Mẹ tao bảo mà qua bên đó nhỏ nhẹ với nó. Mà lại làm căn, chưa kể mà còn để nó biết, mình động tay vụ làm khó dễ tiệm bách hóa!

Hoàng Chí Kim cũng bực mình thằng em này, bởi hẳn hiểu tính tình Hoàng Lâm Nhu hơn ai hết, càng làm căng em mình nó lại càng chống đối tới cùng, mà thằng này lại không chịu nói chuyện êm dịu. Bởi nếu Hoàng

Chí Kim hấn hạ mình qua bên nhà đó, khác nào hấn thua hết mặt mũi. Làm anh mà lại thua ngay đứa em gái mình hấn còn mặt mũi nào nữa.

- Tại thằng nhóc nó làm em bực mình! không kiềm chế được nên mới vậy, giờ anh nghĩ cách đi.

Hoàng Chí Hùng cũng biết lần này mình sai, nhưng hấn không chịu nổi vốn định qua nhỏ nhẹ từ tốn. Nhưng lại bị Thiếu Kiệt làm cho nóng giận mất đi sự bình tĩnh, nên giờ hấn thật sự cần Hoàng Chí Kim giải vây cho mình.

- Nói ra là tao càng muốn chửi mày! Mày có biết với ai không quan trọng, nhưng với con nhỏ đó thằng con nó là người nó thương nhất không. Mày quên là nó sẵn sàng chịu hết mọi tai tiếng, dù cho ông già có đuổi nó qua phần đất kia xây tường lên ngăn lại, mà nó vẫn kiên quyết giữ đứa nhỏ là mày đủ hiểu rồi chứ. Mà theo tao thấy lúc trước ông già hình như biết được việc này sẽ xảy ra, nên lúc cá cược mới để cho nó toàn quyền sở hữu mảnh đất bên đó.

- Anh nói em mới nhớ! hồi xưa ông già thương nó nhất! Nhà cái gì cũng gọi nó làm. Nhưng mà bây giờ thì mình tính sao. Nếu nó đã có mảnh đất, thì đáng lý ra nó phải không nên thừa anh em mình phần bên này mới đúng.

Hoàng Chí Hùng như chợt nhớ ra điều gì, rồi nói ra thắc mắc của mình cho Hoàng Chí Kim nghe. Hoàng Chí Kim tay cầm điếu thuốc hút một hơi, rồi thả ra trong không khí dày đặt khói nhìn mông lung trong làn khói nói.

- Mày sai rồi! bản tính con Nhu tao biết, nó rất giỏi chỉ là nó không muốn thôi. Nếu lúc trước không phải tại bà già thấy nó làm công tác thanh niên xung phong đi sớm về khuya, không cho nó khai lý lịch đăng ký làm cảnh sát, thì giờ này có lẽ nó không đến nỗi như thế. Vốn tính nó thương bà già, lại không muốn làm bà buồn, nên nó mới không làm hồ sơ. mà khi nó

có thằng nhóc nó càng an phận cho tới bây giờ. nếu hồi xưa mà bà già không cản nó chắc giờ nó cũng làm lớn rồi.

- Gì ghê vậy? Thật không anh?

Hoàng Chí Hùng cũng giật mình, trước chuyện xưa về Hoàng Lâm Nhu, khi được nghe từ lời nói của Hoàng Chí Kim. Chỉ một phút chốc, Hoàng Chí Kim lại trở về dáng vẻ bình thường như ban đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Theo tao thấy! Nếu đã dùng không được luật pháp thì có lẽ nên dùng tới luật rừng. Mà đi gặp trực tiếp Cửu Hùng! Nói tao nhờ hắn thanh lý vụ này, mục tiêu là thằng nhóc, để bắt ép con nhỏ đó viết đơn bãi nại. Dù sao nếu xuống tay với nó thì chắc chắn dù có chết nó cũng không chịu viết. Vậy thì chỉ có cách xuống tay với thằng nhóc Thiếu Kiệt. Nhớ lần này nói Cửu Hùng điều động người nhiều một chút. Thân thủ của thằng nhóc cũng không tồi đâu, qua sự việc lần trước ít người quá cũng không làm gì được nó.

- Chuyện này em sẽ bảo tụi Cửu Hùng làm thật đẹp, lần này chắc chắn không giống lần trước. Mẹ nó kỳ trước toàn bọn ăn hại. Thôi em về mai lo mấy vụ công trình, nghe đồn sắp có công trình cũng tương đối lớn của tư nhân nào đó.

Trong lúc này, bài viết của Thiếu Kiệt được lan đi chóng mặt, bởi những học sinh đang ngồi ghé nhà trường. Những trang diễn đàn đều có một phần copy được đưa lên tận đầu trang chủ, sức ảnh hưởng dần lan tỏa ra khắp các diễn đàn trong nước.

Mà tại diễn đàn trường Thiên Hoa, nơi bắt đầu của mọi bài chia sẻ được đăng nhập một cách chóng mặt, con số người truy cập ngày một tăng lên. Không ngừng có tài khoản mới được đăng ký, làm máy chủ trang web ngày

càng chậm. Điều này Thiếu Kiệt cũng không hề biết, bởi hắn chỉ muốn đem lại hiệu quả ở tại thành phố mình đang ở, và không nghĩ sẽ đưa đến hiệu ứng oanh động trên tất cả diễn đàn như thế.

Màn đêm dần buông xuống dưới không khí dịu nhẹ của một mùa thu, Sau khi mọi người đã rời đi trả lại không khí trong gia đình chỉ còn lại hai mẹ con, Thiếu Kiệt. Ngồi im lặng nhìn mẹ mình Thiếu Kiệt nói.

- Hôm nay con thấy mẹ khá là vui, chắc cũng lâu rồi mới thấy được!

- Ừ đã lâu rồi nhà mình mới có nhiều người đến vui vẻ như thế này, cũng đã bao nhiêu lâu rồi chỉ có mẹ con mình, từng ngày lo từng đồng làm việc miệt mài chỉ vì cuộc sống. Hôm nay mọi người tập trung lại như thế này, thật sự rất vui. Chắc cũng vì cuộc sống hai mẹ con mình ngày càng đi lên, không phải lo lắng như xưa nữa.

Hoàng Lâm Nhu cũng thừa nhận với Thiếu Kiệt, vì đã bao năm nay các em bà ai cũng lo cho gia đình mình, và không thể nào có thời gian tập trung như thế, có đôi lần một vài người ghé qua, nhưng lại vội đi mất dù sao họ vẫn còn phải có công việc để lo lắng.

- À mẹ con có chuyện này muốn nhờ mẹ giúp! Lần trước con nghe chú Phan Chiến nói mẹ có quen với ai ở cảnh sát thành phố phải không?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế, Hoàng Lâm Nhu nhìn con mình một lúc rồi nói.

- Ừ đúng là mẹ có quen, chú đó tên Khương Đào có việc gì mà con hỏi như vậy?

- Chuyện là bên kia có chút việc liên quan bên ngành cảnh sát. Mẹ có thể hẹn người đó để con gặp không! Con có một chút vấn đề cần trao đổi.

Suy nghĩ một hồi lâu, tuy bà không biết Thiếu Kiệt sẽ làm việc gì nhưng nếu hẳn muốn trao đổi trực tiếp, thì có lẽ bà cũng có thể thu xếp một cuộc hẹn với Khương đào, nên bà cũng đáp lại lời của con mình.

- Được mẹ sẽ hẹn Khương Đào giúp con! Nhưng mẹ không dám chắc là người ta có rảnh không thôi. Nếu được mẹ sẽ nói cho con biết, còn bây giờ thì đi ngủ đi nào khuya rồi mai con phải đi học nữa thức làm gì.

Tại một căn phòng khác. Có mặt lúc này là Minh Long và một số người đang ngồi trên bàn máy vi tính.

- Sao rồi lấy lại được quyền quản trị chưa ...

Một người vừa thao tác trên máy tính vừa bực tức nói.

- Mất luôn rồi không báo cáo lấy lại được! Tài Khoản bị hack mất cách đây một tháng, mà tới giờ toàn bộ thông tin được đổi rồi kể cả mail đăng ký hosting của web cũng mất luôn rồi, không thể nào báo hỗ trợ shutdown được.

Đang cầm trên tay chai nước, Minh Long cũng bực tức ném vào vách tường chửi.

- Làm sao mất cả tháng trời mà hôm nay việc này mới bị phát hiện. thuê các anh làm việc mà như thế này đây hả.

Người nhân viên lập trình cũng bực mình nói.

- Lỗi này là do anh gây nên, máy anh bị dính virus ghi lại tất cả các hoạt động của máy. Mà anh nói tụi này thì làm sao mà bọn này giải quyết được. Bây giờ chỉ phải đợi bên kia có liên hệ cho chuộc lại hay không thôi. Dù sao giờ mọi diễn đàn cũng đã đăng tải rồi anh có gỡ bài xuống là chuyện đã

rồi, với lại lo làm gì, chuyện này chỉ là lan truyền trong các diễn đàn chứ có phải lên báo đâu mà anh phải lo, mấy ngày lại im ngay ấy mà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Nã Pháo

Sáng sớm, Thiếu Kiệt đang chạy thể dục, thì bị làm phiền bởi điện thoại của Lý Bân. Vì hôm qua, Thiếu Kiệt để máy online, nên hẳn tưởng Thiếu Kiệt vẫn thức, nhưng nhắn tin lại không thấy trả lời. Nên sáng nay hẳn dậy thật sớm, gọi điện thoại cho Thiếu Kiệt để báo cáo tình hình.

- Anh Kiệt! hôm qua để máy suốt, em nhắn tin không trả lời. bài viết của anh lan ra khắp thành phố rồi. Xem ra lần này, hi vọng thắng thằng cha kia rất lớn.

- Chưa nói trước, dù sao thì cũng phải đợi, xem phản ứng của giới truyền thông thế nào. Hiện tại đánh trong giới học sinh, trước để tăng lượt xem của học sinh sẽ kéo được các bậc phụ huynh, khi các phụ huynh xem xong, lúc đó mới thật sự ngã bài với bọn hắn.

Thiếu Kiệt tuy biết là sẽ được nhiều người học sinh quan tâm, như không nghĩ đến nhanh chóng lan truyền như thế, chắc cũng một phần là nhờ Tước Phàm. Dặn dò một số thứ với Lý Bân, hẳn cúp máy đi bộ về nhà.

Hôm nay cũng như mọi ngày, hẳn đến trường khá sớm. Dù sao hẳn cũng muốn biết, tại sao chỉ trong vòng chưa tới 12 giờ đồng hồ, mà bài viết ở diễn đàn được lan rộng như thế. Hẳn cũng muốn được nghe Lý Bân nói rõ tình huống, tuy hôm qua hẳn chỉ đăng bài viết lên một trang diễn đàn công cộng. Hôm nay phát hiện ra được, diễn đàn trường đăng lại. Mà chính admin viết lên và ghim thẳng lên thông báo quan trọng.

Mà hẳn biết người nắm quyền admin này, lại không ai khác là Minh Long, chuyện này thì không đại gì, mà Minh Long lại đưa lên thành bài viết thông báo chính của diễn đàn trường.

Thấy Lý Bân cùng Lâm Vũ, đang cười nói vui về điều gì đó. Thiếu Kiệt cũng bước tới, nhìn hai đứa hỏi.

- Bài viết đăng lên diễn đàn trường, còn là tài khoản admin của Minh Long là sao?

Thấy Thiếu Kiệt hỏi thế, Lý Bân tay chỉ Lâm Vũ miệng thì nói.

- Cái này anh phải hỏi thằng này. Tháng trước không biết nó mò cái gì, rồi gửi lên diễn đàn, một bài viết kèm theo file tải về. Thế là thằng Minh Long nó vào, lại còn tải xuống file đó. đầu hình như file nó ghi là tuyển tập hình gái xinh hay sao ấy.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt nhìn Lâm Vũ hỏi.

- Chú yZ54vY8 mày tạo keylog loại nào? cài đặt hay autorun?

Lâm Vũ cũng bất ngờ rồi cười cười

- em mày mò trên một trang web nước ngoài, cách tạo cái gì gián điệp theo dõi máy, rồi viết theo mà hình như là loại cài đặt. Mà em cũng không ngờ thằng Minh Long nó ngu vậy, chỉ cần để cái bài viết chương trình bình chọn gái xinh thế giới, thế là nó lại tải về, mà chỉ có 5 người tải trong đó có nó. Nên em biết được mật khẩu với mail luôn, chưa kể cả mấy cái thông tin hosting gì gì đó, em đổi pass từ từ, chỉ chừa lại mail, cho đến tối qua, em mới lấy luôn. Hôm qua em lấy bài đăng lại, muốn mọi người chú ý nên lấy luôn tài khoản admin của nó, giờ trong trường ai cũng nghĩ nó làm.

- Hôm qua, tiểu Vũ đăng bài, sử dụng máy nhà hay là tiệm net.

Thiếu Kiệt cũng lo lắng cho Lâm Vũ. Tuy nói quyền quản trị bây giờ là của Lâm Vũ, nhưng nếu việc này có cơ quan chức năng can thiệp, việc phát hiện ra ip đăng ký dựa theo hoạt động lịch sử trên máy chủ, cũng truy ra

được người đăng bài, vì thế hôm qua, Thiếu Kiệt hẳn cũng làm một bước thay đổi ip mạng nhà mình, thành của nước ngoài và thay đổi cả cổng vào của port.

- Hôm qua chơi cùng mọi người ngoài net, nên đăng bài viết ngoài net luôn. ủa mà sao Anh Kiệt lại hỏi điều này.

- Không có gì! chỉ là anh thắc mắc thôi. Được rồi Lâm Vũ sau giờ học hôm nay em gặp anh một chút, rảnh thì đi theo về nhà anh.

Vừa nói dứt câu, loa của trường lại phát lên tiếng nói. Mời em Lý Bân phòng giáo viên có việc cần. xin nhắc lại!mời em Lý Bân lên phòng giáo viên có Việc cần.

Hai người Thiếu Kiệt cùng Lâm Vũ cũng nhìn Lý Bân.

- Cái đệt ta có làm gì mà lên phòng giáo viên?

Lý bân cũng giật mình, mấy hôm nay, hẳn không làm gì liên quan nổi trời, lại bị mời lên phòng giáo viên một cách vô cớ. Thiếu Kiệt im lặng một chút rồi nói.

- Lên đó xem sao! nếu không ổn về báo lại! chứ ở đây đoán cũng như không. Mà hi sinh vì việc lớn đi.

Lý Bân cũng lầm bầm đi lên phòng giáo viên, dù gì nếu hẳn không lên cũng không được, nhiều khi mấy người Hồ Hưng với Từ Phong, lại lấy cớ đó mà ghép tội hẳn.

Trở lại lớp giờ học từ từ trôi đi, Thiếu Kiệt ngày càng lo lắng, hẳn biết Lý Bân sẽ ổn dù sao đây vẫn là trường học, nhưng một mình hẳn, trong tình trạng chiến tranh như thế này, dễ dẫn đến sai lầm. thời gian hai tiết học dần

hết, khi tiếng chuông báo giữa giờ vừa mới vang lên, Thiếu Kiệt rời khỏi lớp tìm tới Lâm Vũ. Thì nghe loa trường lại vang lên.

Các em học sinh vui lòng chú ý trường muốn thông báo một việc.

Nghe được lời từ loa phát ra, không ai khác là Từ Phong, hấn trở lại lần này chắc chắn có chuyện với Lý Bân, nên Thiếu Kiệt nói Lâm Vũ

- Tập Trung anh em, Lý Bân có chuyện rồi.

Nghe Thế Lâm Vũ cũng chạy đi, bản thân Thiếu Kiệt thấy xem ra Từ Phong, không chịu nổi, muốn đánh rồi. Vì nếu thông báo đầu giờ, có lẽ mọi người sẽ để chú ý hơn, còn hiện tại là giờ giải lao. Mà chiếm dụng giờ giải lao để thông báo, thì thật sự làm học sinh không thích.

- Thầy xin tuyên bố! em Lý Bân lớp A7 vi phạm nội quy trường học sử dụng tài khoản diễn đàn, loan truyền thông tin thất thiệt, gây thiệt hại uy tín nhà trường, cũng như làm ảnh hưởng tâm trạng của các bạn học cùng lớp! nên quyết định của hiệu trưởng là kỷ luật thôi học! với học sinh Lý Bân. Được phép chấp hành từ ngay lúc này.

Từ Phong vừa dứt lời, vì hấn đứng cầm mic ngay dưới sân trường, gần phòng giáo viên. Thiếu Kiệt thấy một học sinh đang cầm túi nước ngọt, chụp lấy ném về Từ Phong. Mà thường các túi nước như thế này, được canteen bán ra thường là không cột lại miệng túi, nên một vòng nước từ từ đổ ập vào người Từ Phong.

Bị bất ngờ bởi túi nước ngọt, không kịp tránh nên Từ Phong nhận ngay một trận nước và đá lên người, hấn tức giận sôi máu. Nhìn Thiếu Kiệt rống lên.

- Mày dám làm như vậy với tao!

Phản ứng của những người nhóm Thiếu Kiệt không chậm, sau khi lời của Từ Phong được phát lên, toàn bộ mọi người trong nhóm, đã tập hợp lại gần đông đủ.

- Sao lại không dám. Ông nên nhớ Thiếu Kiệt này chuyện gì không dám làm. Lý Bân đâu? không phải cứ có hiệu trưởng chống lưng muốn làm gì thì làm.

Lúc này Hồ Hưng mới đứng ra thái độ khá bức tức nói

- Em kia! ai cho em làm vậy với giáo viên, em có biết tội em như thế là có thể kỷ luật không? em nên nhớ em là học sinh, không có quyền biết việc của nhà trường, cũng như

ý kiến quyết định của tôi.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói nhỏ với Lâm Vũ

- Nói thẳng nào có điện thoại quay lên phim lại.

- Anh yên tâm! điện thoại em quay phim được hơn 30 phút. để em

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn vào Hồ Hưng, và Từ Phong nói

- Tôi tự hỏi? một giáo viên thua cá cược, còn không dám nhận thua, một hiệu trưởng tốt nghiệp chỉ mới tốt nghiệp cao đẳng. Ông không có quyền nói với tôi! Ông nên nhớ bằng học cao đẳng của ông, chỉ có thể làm giáo viên hoặc cao lăm trường cấp một. Còn đây là phổ thông, ông nên biết rõ ràng đây là phổ thông. Nên bản thân tư cách của ông có vấn đề, tự ra quyết định không qua trình tự. Hội đồng kỷ luật phải có giáo viên dạy học sinh đó trong khối. Mà ông không thông qua giáo viên, muốn kỷ luật học sinh chỉ dựa vào hai người. Quyết định này không thể thực hiện. Chẳng khác nào

sau này, học sinh cứ muốn kỷ luật không cần lý do, chỉ cần hai người đồng ý là được hay sao.

- Đúng rồi việc này sao được! Phản đối quá không công bằng, nhiều điều mờ ám Hiệu Trưởng không học thức.

Đám người tập trung đến, không để cho Hồ Hưng và Từ Phong nói được gì, càng làm lớn lên, lúc đầu có một số học sinh không chú ý, nhưng từ từ học sinh tập trung ngày càng đông. Ai cũng nghe rõ từng lời của Thiếu Kiệt, lại bất bình vì chuyện Tần Tiến bị điều đi không lý do. giờ lại biết rõ Hồ Hưng, không có đủ bằng cấp dạy học lại càng tức giận.

- Chuyện này là của nhà trường giải quyết! các em không cần quan tâm giải tán giải tán ngay.

Từ Phong thấy tình hình không ổn, cầm mic lên đuổi mọi học sinh đi nhưng hắn không ngờ. Chính hành động của hắn, lại làm cho mọi người thêm phẫn nộ. Bây Giờ Thiếu Kiệt cũng cười cười nói lớn.

- Xin phép tôi nói thẳng! đúng là việc nhà trường, nhưng không bằng không chứng, mà đòi kết tội người khác, ông có thấy quá phi lý. Chưa kể ngay cả giờ giải lao của học sinh, ông cũng chiếm dụng để mà thông báo, thì việc gì ông không làm được. ông nói Lý Bân, sử dụng tài khoản diễn đàn tung tin đồn, vậy hỏi mọi người một câu tài khoản đăng bài ở diễn đàn, có phải admin quản trị không?

Mọi người bên dưới cũng đồng thanh hô lên

- Phải. của người quản trị web. Hôm qua mới đăng lên.

- Vậy mình hỏi một câu, tài khoản đó có ai biết của người nào sử dụng?

Một số cánh tay giơ lên, lạ mặt có quen mặt cũng có. Nhưng Thiếu Kiệt lại đi chọn một học sinh không liên quan gì tới mình và mọi người

- À! mời bạn gái đang giơ tay kia kìa! nói cho mọi người biết là tài khoản ấy của ai thế.

Một nữ sinh đứng trong nhóm, thấy Thiếu Kiệt chỉ về phía mình hỏi, cũng e thẹn. Nhưng trước ánh mắt của mọi người cô cũng can đảm nói ra.

- Tài Khoản đó của Minh Long lớp A12, trên thông tin hẳn có ghi cả tên họ của admin, mấy lần mình vào xem đều thấy được, hiện tại vẫn như thế sao lại là Lý Bân lớp A7 được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Chông Đồi

Lời cô gái vừa dứt, mọi người đều nhìn về phía trong cùng gần phòng giáo viên, phía sau lưng của Hồ Hùng. Mọi ánh mắt như phán xét Minh Long, cho hắn là người đăng bài, mà không phải Lý Bân. Thì tại sao Lý Bân, là người chịu án kỷ luật.

Thiếu Kiệt cũng cười cười, hắn biết từ khi nhận tài khoản admin. Minh Long vì hư danh nên đã đổi cái tên trong hồ sơ của admin, để thành của mình, và còn vài lần khẳng định mình trong diễn đàn.

- Giờ thì rõ rồi nhé. Cháu làm admin diễn đàn đăng bài, chú cùng Hiệu Trưởng tạo cấu kết tạo nên sự việc kỷ luật này, mọi người nói xem đây là công bằng, mà ông ta nói đấy sao.

- Quá đáng! chuyện này quả thực không thể nào như vậy được! làm như thế mà xem được à.

Mọi người lúc này hòa theo Thiếu Kiệt, đã kích ba người Hồ Hùng, Từ Phong và Minh Long. còn Minh Long thì tức giận đáp trả lại.

- Hôm qua tao bị hack mất id diễn đàn, mà mày đừng có vu khống việc này thằng Lý Bân với mày làm, tao chắc chắn.

- Đấy mọi người thấy chưa! giờ lại chối hôm qua mất id! nói chứ cái gì cũng có chút xiu mặt mũi tí. Người nói hôm qua mất, là hôm qua mất sao. Tự nhiên sớm không mất, trễ không mất, lại mất đúng ngày hôm qua ai tin được.

Thiếu Kiệt mỉm cười, dù sao Minh Long đã nằm trong sự tính toán về tâm lý vốn có của hắn. dù sao thì tâm lý trước đám đông, luôn làm cho mọi người bị áp lực lên phải căng thẳng, mà bị chính đối thủ của mình, làm cho

mọi thứ rồi lên, thì điều đó còn áp lực hơn rất nhiều lần. Người lớn còn phải lo lắng, huống chi là Minh Long chưa trải qua được, cái gọi là áp lực của xã hội.

Từ Phong cũng thấy tình hình không ổn, nên mới cầm micro nói.

- Mọi chuyện đã được quyết định! mọi người giải tán Lý Bân bị thôi học đó là kết quả được thảo luận. Học sinh tập trung ở đây làm gì giải tán. chúng tôi đã có bằng chứng cụ thể các em phải về lớp.

- Ông đem cái gọi là bằng rGAtzo9 chứng cụ thể ra cho tôi xem. Lý Bân đâu? từ lúc này tới giờ, tôi chưa thấy hắn ở đây nhận tội, mà ông đã quyết định.

Tức Giận này giờ, Từ Phong bị Thiếu Kiệt và bọn người sau lưng áp chế. Hồ Hưng lúc này ngoài việc chỉ có thể đứng nhìn, thì không làm gì được, vì bản thân hắn không ngờ Thiếu Kiệt tập hợp đông học sinh như vậy. Một phần lại thấy Thiếu Kiệt nhắm vào cả con Lãnh đạo mình, mà hắn thì không phản bác được gì. Định là lấy Lý Bân ra giết gà dọa khỉ, nhưng tình hình này có vẻ người bị giết là hắn.

- Thiếu Kiệt mày đừng có được nước mà lấn tới. Chuyện này của Lý Bân không liên quan gì đến mày.

- Buồn cười thật! tôi hỏi ông trong trường này, ai mà không biết Lý Bân đi theo tôi. Lý Bân không cứu được, tôi ăn nói sao với các bạn cùng trường. Để mặt ông làm điều ông thích trong trường này à! tuy tôi học sinh nhưng tôi có tiếng nói.

Từ Phong quá tức giận, hắn bị Thiếu Kiệt dồn ép từ lúc chuyện này bắt đầu tới giờ, hắn rất bức tức khó chịu mà không làm được gì. Thì bị một

chiếc giày của một học sinh nào đó phía sau ném lên trúng ngay đầu hắn. Thấy tình trạng như thế hắn hô lên.

- Bảo vệ! bảo vệ đầu! Vào giải tán toàn bộ học sinh ở đây, cả các giáo viên nữa đưa học sinh mình về lớp.

Nhưng tiếng nói của hắn không được các đồng nghiệp ủng hộ. Mà chỉ trơ mắt ra nhìn. sự việc đến nước này. Không ai muốn nhảy vào để học sinh mình ghét, với một phần cũng do Từ Phong và Hồ Hưng. Không thật sự triệu tập ban kỷ luật, mà tự làm theo ý mình. Nên các giáo viên, cũng không ủng hộ hắn giải tán học sinh. mà để sự việc cứ tiếp tục diễn ra.

Vừa đúng lúc này, Lý Bân được cô giáo Lâm dắt đến chỗ Thiếu Kiệt nói.

- Lý Bân bị nhốt trong phòng hiệu trưởng. Cô mới lén thả ra.

Thấy Lý Bân tay vẫn còn dấu vết băng keo được quấn ở hai cổ tay. Thiếu Kiệt cũng biết có chuyện gì. Tức giận nhìn Hồ Hưng và Từ Phong nói.

- Các người được lắm, thân là giáo viên học thức cao, mà lại bắt người khác nhận tội mình không làm, lại còn trói học sinh. tôi xem thật sự mấy người không xem ai ra gì.

Lâm Vũ cũng đến gần Lý Bân, đưa điện thoại tới ghi lại những dấu vết Lý Bân bị trói. Bản Thân Lý Bân còn bực mình hơn, hắn bị trói bằng băng keo mà thân hình hắn ục nịch khó di chuyển. Nên cũng khó chịu, giờ được thả ra việc đầu tiên hắn cần, hiện tại là chỗ phát tiết, mà Hồ Hưng và Từ Phong là chỗ hắn có thể chửi mắng ngay bây giờ.

- Ta mắng con mẹ hai thằng bay. Dám vu oan giá họa cho ông! mẹ gọi ta lên phòng giáo viên nói ta nào cấu kết Anh Kiệt, viết bài diễn đàn con hỏi ta

phải Anh Kiệt làm không. Ta không nhận trời ta lại. Thằng chó Minh Long kia, mày hay lắm đợi xong vụ này. Tao làm thịt mày mẹ, dám dấn người ông lại! con bà mày hiệu trưởng, mày xem hai thằng Từ Phong với thằng chó Minh Lon, g như ông nội chết đi sống lại, Nó nói gì cũng nghe. Thế mày về đây làm Hiệu Trưởng hay là làm sai vật. con mẹ nó kỳ này ta bảo bố mẹ thừa cái trường này, bắt quá ông đây nghĩ học, chừng nào mà thầy Tiến về dạy lại thì thôi.

Lý Bân giận, nên chửi nước miếng cứ phun xối xả, về phía Từ Phong và Hồ Hưng. Minh Long thì tái mét mặt mũi, hấn không ngờ Lý Bân được Mai Uyên lâm mở cửa phòng hiệu trưởng đưa ra, dù sao ý này cũng là của hấn. Cứ nhốt Lý Bân đợi cho học sinh ra về hết, rồi thả ra không có bằng chứng thì ai nói gì được. Nhưng không ngờ bị Thiệu Kiệt làm lớn chuyện, dây dưa học sinh không chịu tan mà cứ tập trung quan sát.

Tất cả học sinh nghe Lý Bân nói thế cũng phần nộ, nãy giờ không gặp Lý Bân họ cũng chỉ nghe một phía. Ủng hộ thì cũng chỉ có được 1 nữa, còn lại là hiểu kỳ, giờ chính Lý Bân chửi rửa bực tức, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn người Từ Phong. Thì mọi người biết chắc chuyện này là thật 100 phần trăm.

- Con mẹ nó hiệu trưởng giáo viên không có tư cách!

- Ta nghĩ không đi học nữa! chừng nào thầy Tiến về dạy thì ta đi học. ở trường này hai người này làm loạn rồi, không phải trường học ta biết.

Một người trong khối lớp A12 của Minh Long, ném ngay chai nhựa nước ngọt đang uống còn 1 nữa. của mình lên trên chỗ Hồ Hưng. Mọi người thấy thế cũng hòa theo giày dép, tập vở, bút, viết cả những bịch bánh trắng cũng được tận dụng. Sự việc trước khi đi quá đà Thiệu Kiệt mới nói lớn.

- Mọi người dừng tay nào. Nếu ném nữa họ lấy lý do đó nói chúng ta hành hung giáo viên đấy! giờ ai muốn ra về đợi thầy Tiến về lại rồi đi học, thì cứ về lớp xách cặp lên ra khỏi trường. Mình phải đưa Lý Bân đi khám xem, có bị hành hạ gì không lấy vết thương mà kiện bọn người này. Việc này đã được mình ghi lại video là nữa sẽ có trên diễn đàn.

Tất cả học sinh đang kích động nghe nói thế, không ai nói ai, tự mình về lớp giải tán. Rất nhanh lấy tập sách, bước ra khỏi trường. Cô nhân viên y tế trường, cũng đến xem Lý Bân có sao không. thấy hắn chỉ trầy xước nhẹ, thì cũng nhẹ thở ra. Chắc một phần do mập mạp, nên cũng không tổn thương gì nặng lắm với Lý Bân.

Nhìn các học sinh rời trường, mà giáo viên không làm được gì. Lúc này Mai Uyên Lâm nhìn Hồ Hưng cùng Từ Phong nói.

- Hai người làm tốt lắm! tôi xem hai người khắc phục thế nào. tôi về đây đến cả học sinh cũng không tha, không hiểu nổi giáo viên gì. Chừng nào Thầy Tiến về lại trường, tôi tiếp tục giảng dạy còn không thì nghỉ. Chứ Trường học chứ không phải nơi bắt nạt học sinh, nơi đây là nơi dạy kiến thức, không phải chỗ mấy người, muốn làm gì thì làm.

Một số giáo viên cũng như Mai Uyên Lâm rời khỏi nơi đây. bởi họ cũng không tin là Từ Phong và Hồ Hưng lại làm như vậy. Cho đến khi thấy được Lý Bân trên tay, còn những vết băng keo bị quấn lại, họ thật sự tức giận.

Tuy những thầy giáo cô giáo đi dạy vì công việc, nhưng cũng có một thứ xuất phát từ niềm đam mê, và tình yêu thương mãnh liệt đối với học trò của mình. Họ không thể nào chấp nhận được Từ Phong và Hồ Hưng, lại cư xử như thế đối với chính học sinh của họ.

Nhìn theo bóng dáng mọi người rời đi, chỉ còn ba người đứng tại nơi này.

Ra khỏi trường Lâm Vũ cùng Lý Bân đi về nhà, trên mặt Lý Bân hầu như quên hết những chuyện vừa rồi phát sinh hồ hởi nói.

- Thấy mặt thẳng cha Từ Phong tức mà không làm gì được, vui quá trời! Mà giờ làm gì tiếp theo Anh Kiệt.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Lâm Vũ nói.

- Vừa nãy em quay lại đầy đủ hết chứ.

- Đủ hết từ lúc anh nói, cho đến lúc kết thúc. Còn được 5 phút nữa là không ghi được nữa.

Vừa đưa Điện Thoại cho Thiếu Kiệt vừa nói, Lâm Vũ lúc đầu cũng không hiểu là việc gì mà Thiếu Kiệt bảo quay lại. Nhưng hấn vẫn làm, được một chút lúc này hấn mới thấy được Thiếu Kiệt định làm gì. Giờ đây hấn vui vẻ đưa thẻ nhớ rút từ điện Thoại của mình cho Thiếu Kiệt.

Khá Nhanh chóng Thiếu Kiệt để thẻ nhớ vào một đầu đọc, chuyển đổi vào máy vi tính đem đoạn video đơn giản không chỉnh sửa upload lên youtube. Vì là phim cấu hình không cao, mà tài khoản của Thiếu Kiệt là tài khoản youtuber đời đầu. bởi hấn làm những video quay lại game lồng ghép nhạc. nên lượt xem khá nhiều nên tài khoản của hấn có thể upload một video cao nhất là 180 phút. Mà thời điểm này vấn đề bản quyền âm nhạc chưa thật sự là một vấn đề lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Nhận Tội

Nhìn Thiếu Kiệt thao tác trên máy vi tính, Lý Bân và Lâm Vũ cũng ngồi vào những máy vi tính trong nhà. Trong khi chờ đợi đoạn video được upload, Thiếu Kiệt nhìn Lâm Vũ rồi nói.

- Tiêu Vũ anh hỏi thật, tại sao em lại có chú ý tạo keylog hack thế?.

Lâm Vũ vừa cười vừa chơi game nói.

- Hồi trước xem cái phim mật mã cá kiếm, em thấy làm hacker rất oách. dù chỉ hoạt động trên bàn phím máy tính, nhưng có thể thao tác toàn bộ thế giới, rất là oách nên em mới nghiên cứu thử, mà cũng tương đối dễ chỉ cần suy luận một tý, với dựa vào trí nhớ, về một số mã code tự học trên mạng là được các câu lệnh. Cũng khá hay.

- Nếu có người muốn giúp em thành một hacker chuyên nghiệp, thậm chí tổ chức một mạng lưới hacker cho riêng em thì sao?

Dừng lại mọi thao tác trên máy tính Lâm Vũ lúc này nhìn Thiếu Kiệt, sau đó lại suy nghĩ một chút rồi mới nói.

- Nếu thật sự có một người như vậy muốn giúp em. Thế thì em nhất định sẽ đồng ý. bởi em muốn trở thành hacker giỏi nhất thế giới.

- À điều mà giỏi nhất thế giới hay không thì anh không thể nói được. Cái này là do chính em thôi. Nhưng em muốn làm harker công khai thì có rất nhiều hạn chế, nhưng nếu em làm harker ngầm, thì tất cả đều có thể miễn là em vẫn là harker mũ trắng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Lý Bân cùng Lâm Vũ cũng ngơ ngác. Vì ở hiện tại từ harker, không phân biệt ra đâu là harker tốt và hacker xấu, mọi

người chỉ gọi chung chung một người chuyên về đột nhập về dữ liệu là Hacker, còn chưa biết đến sự phân chia của hai loại này, nên Lý Bân mới hỏi.

- Khoang! Anh Kiệt tại sao lại gọi là harker mũ trắng? liên quan gì mũ với nón ở đây là hacker là được rồi mà.

- Đúng là hacker thì là gọi chung, nhưng họ có hai loại được chia ra như thế này. Hacker mũ trắng, là từ thường được gọi những người mà hành động, thâm nhập và thay đổi hệ thống của họ được xem là tốt, chẳng hạn như những nhà bảo mật, lập trình viên, chuyên viên mạng máy tính. Hacker mũ đen là từ thường được gọi những người mà hành động thâm nhập có mục đích phá hoại, hoặc vi phạm pháp luật.

Lúc Lâm Vũ mới suy nghĩ một lúc lâu, về hai định nghĩa mà mình mới nhận được từ Thiếu Kiệt. Hấn và Lý Bân cũng nhìn Lâm Vũ để xem liệu suy nghĩ của Lâm Vũ là như thế nào.

- Ngoài hai loại hacker như trên còn loại nào không anh Kiệt.

Lâm Vũ sau một lúc, cũng không biết mình sẽ trở thành loại nào trong hai loại trên. nên hỏi Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt hấn cũng biết, dù sao đưa ra lựa chọn cho Lâm Vũ để quyết định ngay lúc này là điều không thể.

- Còn có một loại không thuộc hai nhóm trên, nhưng phải hoàn toàn không lộ diện, nằm giữa hai loại trên và cũng tự do không phải bị ràng buộc gì. muốn là mũ đen thì làm, không thích thì làm mũ trắng.

- Cái loại này được nè! Mà thôi dù sao trước tiên học cái đã từ từ tính tiếp

Lâm Vũ cũng thấy khó quyết định, nên chọn việc đứng giữa hai loại trên. Thiếu Kiệt gật đầu. hấn cũng biết rằng, không ai có thể trở thành một

hacker đúng nghĩa. ngoài việc những thông tin rộng rãi sau này mà ai cũng có thể biết. Trở thành hacker việc đó không chỉ là đam mê, còn phải có thiên phú cần thiết, với bộ óc suy luận tỷ lệ logic khá cao, cho một phương trình mà mình viết ra.

- Bắt đầu ngày mai, nếu Tiểu Vũ có công việc gì thì hãy sắp xếp qua nhà anh, anh sẽ hướng dẫn em phần căn bản, còn những phần nâng cao hơn, sao này chú phải tự mình tìm hiểu và học tập. Trước tiên là cứ lấy tài khoản admin diễn đàn trường của Minh Long mà phát tán video trước đã.

Nói rồi Thiếu Kiệt quay trở lại bàn máy tính, bắt đầu thao tác các phần mềm ứng dụng thay đổi ip mạng của mình. Vừa thao tác vừa hướng dẫn Lâm Vũ, mà Lý Bân đứng bên cạnh không hiểu gì cứ ngơ ngác, còn Lâm Vũ thì mặt mày hớn hờ vui vẻ luôn đưa ra những câu hỏi mà hấn thắc mắc.

- Ủa anh Kiệt! tại sao mình lại phải làm mấy cái công đoạn thay đổi địa chỉ mạng mình đang sử dụng?

- Thường ở vấn đề này, khi chúng ta đăng nhập một trang web nào đó, bên hệ thống sever của trang web, luôn có lịch sử ghi lại địa chỉ mạng của chúng ta. Cũng có thể hiểu một địa chỉ mạng cố định, thì sẽ không thay đổi khi nhà mạng cung cấp, nó như là một chứng minh thư về người sử dụng. Ví dụ khi đi vào 1 công ty lớn bảo vệ sẽ giữ lại giấy chứng minh, và lưu vào sổ thì với tất cả các trang web, nó sẽ ghi lại địa chỉ mạng của người đăng nhập. Một địa chỉ mạng có thể sử dụng cho 99 máy, nhưng ít hộ gia đình nào lại sử dụng 99 máy cho 1 địa chỉ mạng, trừ khi là tiệm net hay là tổ chức công ty.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa chỉ vào một dòng chữ số cho Lâm Vũ thấy. Lúc này lâm vũ như chợt nhớ ra điều gì.

- Thì ra anh hỏi em online đăng bài kia ở nhà hay ở tiệm net là lý do này. Anh yên tâm em chơi ở tiệm net nên không sao đâu.

- Ừ như thế cũng ổn! từ bây giờ trở đi em phải tập làm quen với cách face ip mạng như thế này. Bây giờ em đăng nhập tài khoản của Minh Long đi, anh chia sẻ đoạn video này lên diễn đàn.

Sau một vài thao tác đăng nhập vào id admin trên diễn đàn, Thiếu Kiệt copy một đoạn mã chia sẻ đưa vào trong khung bài viết, bắt đầu viết lên bài viết vài dòng lúc này Lâm Vũ và Lý Bân cũng ngồi vào máy tính, bắt đầu thao tác trong nhóm chat yahoo của hai người.

Không lâu sau đó, khắp trên các trang mạng diễn đàn xã hội lớn nhỏ, đều có một bài viết liên quan, và đoạn video số lượt xem tăng lên một cách nhanh chóng. Mà lúc này Lý Bân cùng Lâm Vũ đã rời khỏi nhà của Thiếu Kiệt, trước khi đi Lâm Vũ cũng nói ngày mai sẽ sắp xếp mọi thứ, để bắt đầu học với Thiếu Kiệt.

Trong khi video trên mạng xu thế ngày càng lan rộng ra các diễn đàn trong nước, một người đàn ông đang đứng trước ba người cúi gắt chửi rủa.

- Con mẹ nó, có một thằng nhóc mà cũng đối phó không xong, hai người lớn một thằng thanh niên làm ăn cái gì mà vậy. Giờ thì hay rồi, ngoài kia không những còn là việc trên mạng nữa, Mẹ tụi phóng viên nó gửi thấy mùi rồi! còn hai đứa mày nữa, mẹ hai thằng lớn đầu đi nghe lời thằng Minh Long, còn đi trối học sinh trong phòng hiệu trưởng. Tụi mày có ngu thì chừa người khác ngu với, có đâu mà ôm hết ngu vào mình. Còn mày làm việc thì như vậy hả quản lý có cái trang web như thế cũng không nên thân, giờ tao phải đi lo các đường rút cho tụi bây thật hết nói nổi.

- Chuyện này con dám chắc tụi nó làm, con chắc chắn ngoài tụi nó không ai hết. Bố phải tìm cách gỡ rối cho con kỳ này.

Minh Long cũng biết lần này lớn chuyện, chỉ có thể nhờ ông già mình giúp, vì hấn và Từ Phong chưa kể đến còn luyện luyện Hồ Hưng trong chuyện này.

- Việc này bây giờ chỉ còn cách chuyển chú cháu mày qua trường khác, còn Hồ Hưng ráng chịu khó qua đợt này, anh đề bạt chú lại sau, chú cũng thấy rồi đó việc này phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Mà để Từ Phong, và thằng nhóc này ra nhận thì khó cho anh, nên chú thông cảm chịu ủy khuất lần này, chừng một hai tháng sau anh lại đề bạt chú qua chức vụ tốt hơn hiện nay.

- Vâng việc này nhờ anh! dù sao cũng không để chú Phong với Minh Long nhận trách nhiệm này được. Hi vọng anh sắp xếp giúp em.

Hồ Hưng cũng biết việc này cũng phải có người đứng ra nhận trách nhiệm. Mà không ai khác là mình, mà cho dù là Từ Phong có nhận trách nhiệm đi nữa cũng đổ lên đầu hấn, bởi vì hấn hiện tại vẫn đương nhiệm là hiệu trưởng. Nếu hấn nhận trách nhiệm này, thì Từ Chấn Dân thiếu hấn một ân tình, tuy trong vài tháng sắp tới có thể chật vật một chút, nhưng sau này có thể khá hơn hiện tại, vì hứa hẹn của Từ Chấn Dân cho hấn một vị trí tốt sau này nên, Hồ Hưng cũng gật đầu đồng ý.

Còn đối với Từ Phong thì hấn biết lần này mình gây họa không phải nhỏ, tuy vẫn còn âm ức chuyện của Thiếu Kiệt, nhưng hấn biết, lần này nếu Từ Chấn Dân không can thiệp, thì hấn chắc chắn phải cuốn gói về vườn, mà không nơi nào dám nhận hấn. Nên chỉ biết im lặng, để cho Từ Chấn Dân sắp xếp công việc tiếp theo cho Eldm1S7 mình. Dù sao nếu có đến nơi mới đi nữa, với quan hệ của Từ Chấn Dân chắc hấn cũng không đến nỗi tệ lắm.

Thấy Hồ Hưng cũng chấp nhận phương án như thế, Từ Chấn Dân cũng nói.

- Đợi tạm thời cho việc này lắng xuống, lúc đó ra tay lúc thằng nhóc Thiếu Kiệt này. Cứ để nó vui mừng được một thời gian, dù sao nó vẫn còn là học sinh thì vẫn còn cách đối phó.

Thấy Từ Chấn Dân nói thế Minh Long cũng hòa theo.

- Lần tới phải cho nó không còn thứ gì có thể bám víu được mới thôi. Trả thù cho con với Chú Phong lần này thật sự không nuốt trôi cục tức này đâu bố.

- Hur mày với thằng Phong lo mà thu xếp đi, ngày mai hai đứa phải hoàn tất hồ sơ hết cho tao, để còn có thể rút đi một cách êm đẹp. Còn chú nữa Hồ Hưng sáng mai chú cứ soạn, một bài phát biểu với lá đơn từ chức, ngày mai cứ đọc phát biểu với bọn học sinh và phụ huynh xin lỗi trước toàn trường. Dù sao thì cũng nên làm dịu lại dư luận trước đã.

Từ Chấn Dân nói xong, Minh Long và Từ Phong bắt đầu đi thu xếp những gì cần thiết của mình, còn Hồ Hưng thì ra về với tâm trạng chán chường. Bởi hắn biết đối mặt với hắn bây giờ, ngoài cách trên sẽ không còn cách nào khác, hắn cũng thăm hỏi hận, sao lúc đó lại nghe lời Minh Long để dẫn đến sự việc như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Tìm Đường Sống

Hôm Nay cũng như mọi ngày, Thiếu Kiệt dậy từ rất sớm như những ngày bình thường khác công việc của hắn vẫn là chạy bộ trên một tuyến đường cố định. Việc này đã là thói quen của Thiếu Kiệt. Từ thời điểm hắn sống lại hắn biết để có thể làm được mọi việc, hắn phải có một sức khỏe điều độ và tinh thần tốt nhất để có được một thể chất toàn diện.

Nhưng hôm nay hắn không chạy bộ một mình như bao ngày bình thường khác. Phía sau hắn luôn có khoản năm sáu người thanh niên đang đi từ từ theo ở phía sau. Cứ như thế mọi việc âm thầm diễn ra, cho đến khi Thiếu Kiệt thật sự rời xa khỏi khu vực hắn đang sống.

Nhìn thấy phía xa trước mặt mình một vài thanh niên đang đứng tụ lại một chỗ. Đối với những con phố này, Thiếu Kiệt rất quen thuộc từng người cư ngụ ở đây hầu như hắn đều biết mặt, nhưng rất ít khi có những người dậy sớm vào lúc này.

Một người thanh niên ở phía trước thấy Thiếu Kiệt chạy tới thì bước ra chặn lại đường của hắn.

- Thằng kia! Đứng lại đó!

- Chuyện gì?

Thiếu Kiệt cũng bình tĩnh từ từ đứng lại, vì nếu ba người đang đứng trước mặt này thì hắn vẫn có thể đối phó. Thiếu Kiệt hắn cũng không phải không có óc đâu người nào lại chịu được sáng sớm dậy đứng nơi đây chặn đường người khác để xin tiền đâu.

- Xem ra chú mày rất bình tĩnh. Bản lĩnh đấy!

Thiếu Kiệt cũng bắt đầu thấy bức máy thẳng này. Xem phim kiểm hiệp riết rồi cứ cái phong cách kiểm hiệp chặn đường, rồi lòng vòng rồi mới vào vấn đề chính.

- Muốn gì thì nói, đừng rườm rà tốn thời gian.

- Được hôm nay bọn anh muốn chú em mày đi theo bọn này ít hôm có việc cần.

Thiếu Kiệt cũng nhăn mặt. hấn đang tự hỏi ai là người đứng sau những người này. Vì hiện tại người muốn khó để hấn chỉ có hai loại người một là Từ Phong, hai chú hoặc bác SWBmkJe hấn.

- Đi theo cũng được nhưng quan trọng là đủ sức đem đi hay không thôi.

Lúc này nhóm người Thanh niên nhìn về Thiếu Kiệt rồi bật cười.

- Nói thật với chú em một điều là. Nãy giờ bọn anh chỉ kéo thời gian thôi lần trước chú mày hạ được cả 5 người thì đại gì hôm nay tụi tao lại đi 3 người.

Người thanh niên trong nhóm đã nói như vậy mà Thiếu Kiệt hấn còn thắc mắc nữa thì hóa ra hấn chẳng khác gì con lợn. Thiếu kiệt hấn bây giờ mới thấy được phía sau mình lại có thêm năm người tạo thành một vòng cung bao vây lại mình tuy hai bên vẫn còn chỗ để Thiếu Kiệt hấn thoát ra nhưng địa thế nơi này khá hẹp. Thiếu Kiệt biết hiện tại lúc này là lúc mình nên tìm cách thoát khỏi bọn người này trước sau đó mới tính đến những chuyện khác được.

- Bọn mày được Chí Hùng phái tới đây mục đích là gì

- Không vì mục đích gì hết chỉ muốn chú em mày theo bọn anh mấy hôm để anh Kim có thể làm một số việc cần thiết thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ đã hiểu rõ mình trở thành tầm ngắm của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng vì chỉ khi bắt được hắn, ép Hoàng Lâm Nhu phải viết đơn bãi nại không làm khó dễ thừa kiện nữa. Đã hiểu rõ tình hình việc của Thiếu Kiệt bây giờ chỉ còn lại là ứng biến trước tình cảnh này.

- Ok muốn theo thì theo có gì đâu.

Nói rồi Thiếu Kiệt lùi về sau một bước người hơi chùng xuống tạo thế. Thấy Thiếu Kiệt như thế người thanh niên kia biết Thiếu Kiệt sẽ chống cự lại nên hấn quát.

- Lên! Bắt lại.

Toàn bộ nhóm người phía sau lúc này xông lên về phía Thiếu Kiệt ba người phía trước cũng tiến tới, Thiếu Kiệt hấn hiện tại chỉ muốn bọn người này phá vỡ đội hình để hắn có thể tìm thấy cơ hội chạy thoát. Các bạn đọc truyện tại truyen.vn là đang ủng hộ tác.

Một người nhào lên bị thiếu kiệt dùng hai tay đẩy lùi lại rồi bồi thêm một đạp giữa ngực. Thiếu Kiệt lấy đà nhảy lên đá một cú từ phải qua trái hướng tới một người khác. nhóm người đằng sau lúc này đã đánh vào phía sau lưng Thiếu Kiệt một người đạp hấn từ phía sau khi hấn vừa chạm đất. mượn lực cú đá hấn cú người lộn về phía trước một vòng tránh thoát khỏi một đá nữa của những người phía trước, chưa kịp dừng lại hấn đưa chân ra đạp lên phần đùi trên của một người gần đó. lấy đà rùng người lên lấy lưng mình làm vũ khí đẩy vào những người bên trái để lấy khoản không.

Hai trong số 8 người đang vây công Thiếu Kiệt do bị đánh. cũng tức giận lôi trong túi ra một con dao bấm, loại thông dụng. chém về phía Thiếu Kiệt. Hấn cố gắng tránh được nhưng cũng bị xướt qua vai phải của mình. Một người thì bên hông đâm tới nhưng bị thiếu kiệt hấn tay nên đâm hụt vào khoản không.

Tuy nói hấn đánh nhau cũng có chút ít nhưng hiện tại người nằm ở thế yếu vẫn là hấn. Bị công kích không ích Thiếu Kiệt cũng chịu ráng chịu đau bởi nếu lúc này chỉ cần một sai lầm nhỏ có thể thay đổi toàn bộ cục diện của hấn đã sắp xếp trước đây. Bị giáp công một cách quyết liệt hấn vẫn không buông bỏ, với hấn bây giờ có thể nói là đánh hoặc bị đánh. Cuộc chiến diễn ra hấn lúc này chỉ cần một tia hi vọng nhỏ nhoi để thoát được.

Chụp vội một nắm cát trong bồn hoa phía trước của nhà hấn mới té xuống ném về phía những người đang xông đến, rồi đập một đập thật mạnh người đang đứng ở đầu. lúc này trên người Thiếu Kiệt áo thun thể dục cũng đã có vài chỗ bị rách tay hấn cũng mang trầy xước cơ thể bắt đầu hiện lên những vết thương vì bị đánh vào người.

Vì cuộc chiến hỗn loạn không còn đội hình bao vây như lúc đầu, Những người bao vây hấn lúc này cũng dồn về một phía để lại khoảng không phía sau lưng Thiếu Kiệt. Lấy hết sức lực dồn vào đôi chân hấn chạy, vì đây là thời khắc sống còn của hấn, không thể nào làm anh hùng mà đứng lại khoe võ công cao siêu một đũa đánh một đám để bị nhập viện. Thiếu Kiệt hấn cũng không phải thằng nào tàn đến mức đó.

- Nó chạy đuổi theo!

Thiếu Kiệt chạy đi bất kể hiện tại hấn còn sức lực hay không, việc bây giờ của hấn là thoát thân trước mọi chuyện sau này tính toán sau. Chạy trên đường ở khu vực này hấn đã quen thuộc nên cứ thẳng một đường mà chạy. Trên đường đi đôi khi hấn phải tránh trái tránh phải để né những người đang đi trên đường và những vật dụng những người bán hàng ăn sáng bắt đầu dọn ra bên ven đường.

Thấy Thiếu Kiệt chạy như thế họ cũng tránh ra bởi ngày thường hấn chạy rất từ từ nhưng không giống như hôm nay trên người mang đầy thương tích, mọi người thấy phía sau hấn có thêm một nhóm thanh niên nữa

đuổi theo, cũng ném vài cái ghế nhựa mấy cái xô đang đựng đồ làm chậm lại bọn người đang đuổi theo Thiếu Kiệt.

Trên Người Thiếu Kiệt những vết thương đang bắt đầu thấm ra những dòng máu đỏ trên cái áo thun, mỏng manh phù hợp cho việc thể dục. Lúc này trong đầu Thiếu Kiệt chỉ nghĩ được làm sao thoát được một cách nhanh nhất khỏi những người theo đuổi kia. Lúc này thấy áo mình đã thấm đỏ Thiếu Kiệt vừa chạy vừa cởi áo ra. để lộ ra mình trần trên đó có những vết thương hiện rõ trên da thịt còn có một số vết dao được để lại đang tuôn máu ra.

Đang cởi áo Thiếu Kiệt không để ý đến một người đang bước từ trong nhà mình ra trước sân. Do cả hai cũng đều không chú ý Thiếu Kiệt đâm sầm vào cô. Ngồi trên đất cô gái cúi gắt quất.

- Đi đứng mù mắt rồi hay sao.

Lúc này cô gái mới để ý Thiếu Kiệt người đầy hết những vết Thương cái áo hần đang vừa được cởi ra cũng vài chỗ dính máu. Thiếu Kiệt cũng vội nói một câu rồi chạy tiếp.

- Xin Lỗi có gì tôi quay lại sau.

Lúc này cô gái mới thấy được trong bàn tay phải của Thiếu Kiệt có một vết sẹo ở giữa bàn tay. tuy vết sẹo đó đã lành lại nhưng nó vẫn in một dấu ấn trong tâm trí cô cũng bởi vì vết sẹo ấy mà cô quay lại nơi này cùng ông mình.

- Là anh ta!

Khẽ nói một câu cô gái đứng dậy nhìn về hướng Thiếu Kiệt đang chạy thì một nhóm thanh niên phía sau cũng chạy hướng về phía Thiếu Kiệt làm

cô chột giật mình. Rồi cũng đuổi theo phía sau những người vừa mới chạy qua.

Chạy thêm một đoạn Thiếu Kiệt thật sự kiệt sức bởi vừa qua cuộc đánh nhau lại phải chạy trong tình trạng mất máu. Sức lực tuy hấn vẫn tập thể lực hàng ngày nhưng cũng không thể nào thoát khỏi tình trạng kiệt sức. Hấn tự thâm nhủ nếu qua khỏi đợt này Thiếu Kiệt hấn sẽ trả lại đầy đủ từ Cửu Hùng đến hai người bác và chú hấn.

Chột từ trong một con hẻm một người đang đạp xe đạp tập thể dục đâm ra mà Thiếu Kiệt lại đang đà chạy tới. người đàn ông đó cũng không kịp thắng lại. Giật mình, thấy Thiếu Kiệt người máu me người nay cũng hoảng lên vội vàng phóng lên xe đạp chạy mất. thế sự cuộc sống là thế không ai muốn mình phải phiền phức với một người xa lạ nên lúc này không ít người sẽ làm như người kia. Chỉ còn Thiếu Kiệt với vết thương thì ngày càng mất máu, Thiếu Kiệt lại va phải trúng chiếc xe đạp của người đi đường, nên mọi thứ với hấn bây giờ thật sự tồi tệ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mặc kệ cho số phận hấn đứng lên lau chùi một chút máu trên người rồi nhìn về hướng những người đang đuổi theo, cầm lên gần đó một đoạn cây gỗ đang để trước một nhà ven đường.

Lòng tự nói tìm cõi sống trong cái chết vậy hi vọng lần này ông trời nhìn một chút để không phải đi vào cái kết cuộc vạn kiếp bất phục như kiếp trước. Thiếu Kiệt hấn chỉ còn đúng một cơ hội sống cuối cùng đó là phản kháng hấn biết trên cơ thể mình tuy hiện tại không như lúc đầu nhưng bọn người đuổi theo hấn cũng không khá hơn hấn bao nhiêu do tiêu hao thể lực có thể nói còn nhiều hơn hấn do không quen việc tập thể dục hoặc chạy bộ hàng ngày.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: Ứng Cứu

Nhóm người đuổi theo Thiếu Kiệt lúc này cũng vừa tới nơi. Một số người xuống sắc thấy rõ do ít vận động. Thấy Thiếu Kiệt dừng lại trên tay lại cầm thêm một khúc cây. Người Thanh Niên cũng bất ngờ Thiếu Kiệt hẳn không chạy nữa mà lại quay lại chống đôi trong lúc mà cơ thể của hắn đã đầy những vết thương đang thấm máu.

- Mày giỏi lắm như vậy mà vẫn không bắt được mày nhưng lần này thì mày không thể chạy được nữa rồi, tao nghi chắc mày cũng chẳng còn sức đâu mà chạy nữa.

- Có thể nhưng bên tụi bây cũng không hơn gì tao lúc này đâu.

Nhìn về phía nhóm người của bên mình người thanh niên bây giờ mới nhận ra thể lực cả bảy người còn lại và cả hắn đang rơi không phanh.

- Đúng là bọn tao cũng không hơn gì mày nhưng mà tám người bọn tao cũng đủ để bắt mày lại rồi.!

- Tôi thách các anh dám động tới anh ta đấy.

Tám người cũng giật mình không ai trong số họ nghĩ rằng phía sau mình lại có người. Thiếu Kiệt cũng nhận ra cô gái mình vừa đụng trúng nên nói.

- Là cô! cô tại sao lại theo đến đây!

- Đây cô em chuyện này không liên quan tới, em thì đừng có dây vào. Còn nếu muốn vui vẻ một chút, thì lát bọn anh chiều cho.

Một người tiến lên định ngăn cản cô gái lại thì bị cô nàng chụp tay rồi dùng lực kéo mạnh hướng về phía mặt đất chân lùi lại rồi kéo thật mạnh tay

người đó ra phía sau vang lên một tiếng rắc. Người này ôm cách tay của mình, nhìn những động tác như thế Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy quen thuộc đó là võ bát cực quyền mà hắn được học từ một người bác trong xóm.

Chỉ trong phút chốc ngắn ngủi Thiếu Kiệt lúc này cũng xông lên về phía nhóm người thanh niên vây đánh mình, hiện trường bây giờ tạo thành hai hướng, một bên là Thiếu Kiệt một bên là cô gái kia. Ở Giữa lúc này là nhóm người đang lúng túng trước sự xuất thủ không bao trước của cô gái. Thiếu Kiệt hấn tay cầm gậy gỗ đánh vào một người ở phía trước. Dù biết là những người này đã gây nên thương tích cho mình rất nhiều nhưng hắn chỉ có thể làm người khác thương tích mà không đánh vào những nơi dễ dẫn đến tình trạng cấp cứu.

Thiếu Kiệt hấn thấy cô gái đến giúp mình dù không biết là lý do gì nhưng đối với hắn sự giúp đỡ của cô là rất lớn phá vỡ được tình trạng yếu thế hơn của hắn lúc đầu. Nên từng người từng người bị Thiếu Kiệt dùng gậy gỗ đánh vào người không tay thì cũng là chân. Cô gái cũng không vừa, cô liên tục di chuyển trong những người này ra đòn ở những lúc người khác bất ngờ nhất. Nhìn Thấy như thế thiếu Kiệt từ nhận không bằng.

Sau một lúc lâu, hiện trạng còn lại là những người nhóm người kia nằm la liệt dưới đất, mà trên người Thiếu Kiệt lúc này cũng có thêm những vết thương mới. Hắn dựa vai vào tường một nhà gần đó, nhìn về tám người đang lăn lộn kêu đau. Cô gái tiến lại gần Thiếu Kiệt nói.

- Bạn có sao không? để mình đưa bạn đi bệnh viện.

- Cảm ơn bạn! đã luyện lụy bạn trong chuyện này nhờ bạn gọi điện về báo cho người nhà mình một chút.

Cô gái đưa hắn điện thoại của mình vội nhấn vào đó số điện thoại của Hoàng Lâm Nhu, Lúc này Thiếu Kiệt hấn thật sự mệt mỏi đôi chân không

còn sức lực, hấn lưng tựa vào tường từ từ để cơ thể trượt dài xuống đất, ánh mắt từ từ nhắm lại hấn biết lúc này hấn thật sự thoát khỏi nguy hiểm, việc còn lại chỉ biết nhờ vào cô gái hấn mới gặp.

Thấy Thiếu Kiệt Gắt đi cô gái nhanh chóng gọi điện thoại cho xe cứu thương. Ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt, nâng bàn tay phải của hấn lên ánh mắt của cô long lanh những giọt nước mắt. Đã bao lâu rồi cô tìm kiếm người thanh niên này chỉ vì một ký ức thời thơ ấu.

Thiếu Kiệt được đưa lên xe cứu thương đưa về bệnh viện. trong khi đó Hoàng Lâm Nhu cũng tức tốc vào bệnh viện khi nghe tin Thiếu Kiệt bị người khác chặn đánh. bà thật sự lo lắng cho hấn.

Khi đến bên bệnh viện, bà cũng lấy làm ngạc nhiên với cô bé đang đứng ở phòng cấp cứu. Bởi một phần cô rất xinh, lại mang trên người một bộ đồ trông khá thời trang, chiếc áo thun bó sát màu hồng phấn, thêm vào đó là cái quần jean trên bó sát người, Hoàng Lâm Nhu cũng không thật sự nhớ mình đã gặp cô bé ở đâu. Nhưng lại trông cô bé này khá quen mặt.

- Xin Lỗi cháu có phải người đã gọi cho dì?

Thấy Hoàng Lâm Nhu đến hỏi mình như thế cô cũng cười đáp lại câu hỏi của bà.

- Vâng dì cháu gọi cho dì do Thiếu Kiệt đưa số điện thoại đó dì Nhu.

Ngạc nhiên trước cô bé xa lạ này lại biết tên mình Hoàng Lâm Nhu lại hỏi.

- Cháu biết dì? nhưng hình như chúng ta chưa từng gặp nhau.

- Vậy là dì không nhận ra cháu rồi. Cháu là Hạ Vi, lúc nhỏ anh kiệt cứu cháu khỏi bị mảnh chai đâm nên phải bị thương toi bây giờ vẫn còn sẹo đấy

đi.

Hà Vi nói đến đây Hoàng Lâm nhu cũng ngẩn người ra, bởi bà biết sau sự việc đó ông của Hà Vi cũng chuyển nhà đi nơi khác, mà Thiếu Kiệt hẳn cũng không được học võ tiếp.

- Cháu là cái cô bé nhà hà thúc đấy à? lớn qua rồi cô không nhận ra nữa. Mà sao Thiếu Kiệt lại bị như vậy hả cháu?

Hà Vi bây giờ, mới kể lại toàn bộ sự việc, từ lúc cô gặp Thiếu Kiệt cho đến lúc hắn gác đi, phải gọi xe cứu thương mang vào bệnh viện.

- Chuyện là như vậy đó cô nhưng người kia con đã báo cảnh sát, họ được cảnh sát đưa tới bệnh viện luôn nhưng bị cách ly rồi, mà nếu muốn biết chuyện này rõ ràng hơn ai hết, con nghĩ nên hỏi anh Kiệt.

Lúc này cánh cửa của Phòng cấp cứu cũng mở ra Hoàng Lâm Nhu cùng Hà vi đều đến bên cạnh người bác sĩ lo lắng hỏi.

- Bác sĩ con trai tôi sao rồi?

- Thể trạng bệnh nhân hoàn toàn bình thường, chỉ là mất máu nhiều ở một số vết thương, nghỉ ngơi một vài ngày bồi bổ cơ thể lại không sao. cũng may là bệnh nhân ngày thường cũng thường xuyên vận động, và đưa bệnh nhân tới bệnh viện kịp lúc nếu không chúng tôi cũng vô phương cứu chữa.

Hoàng Lâm Nhu nghe được bác sĩ nói thế, bà mới thật sự an tâm đây cảm ơn bác sĩ một lần nữa, rồi mở cửa vào trong phòng bệnh lúc này cô thấy Thiếu Kiệt đã tỉnh, trên người còn có những vết thương đã được băng lại. Theo sau là Hà Vi

Thấy Mẹ mình và Hà Vi bước vào Thiếu Kiệt nhìn bà cười cười, rồi đưa anh mắt về Hà Vi nói.

- Cảm ơn bạn, không có bạn chắc tôi hiện giờ không biết ra sao?

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng lắc đầu. Nhìn về Hà Vi cười nói.

- Con thấy không! đâu phải mình cô không nhận ra con đâu, cả nó nữa kìa.

- Ủa? vậy là sao? Bạn quen với mẹ mình?

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ trước lời nói của mẹ mình. Thiếu Kiệt mới nhìn hai người rồi hỏi Hà Vi.

- Vậy là bạn quên mình thật rồi!

- Thằng Quỷ Hà Vi là cháu của Bác Thúc đã dạy con học võ đó!

Hoàng Lâm Nhu Thấy con mình thất thố, cũng nói đỡ cho Thiếu Kiệt hẳn. Bây giờ Thiếu Kiệt như mới nhớ ra điều gì đó, rồi nhìn xuống lòng tay phải của mình.

- Bạn là cái cô cháu nhỏ của bác Thúc?

- hi bạn thì lớn hơn ai chứ! bạn nên nhớ mình bằng tuổi bạn đây!

Trong phút chốc Thiếu Kiệt chợt nhớ về một hồi ức về, một cô bé vẫn thường ngồi nhìn hẳn, ở nhưng buổi tập luyện bát cực quyền của ông nội mình. Hình ảnh cô bé ngày ấy xa dần nơi nào, giờ đây lại xuất hiện trước mặt hẳn, Một thiếu nữ dễ thương của tuổi 16 trắng tròn.

- Thằng này làm cái gì đó, nhìn con gái người ta chăm chăm vậy.

Thấy hấn ngăn người ra đó Hoàng Lâm Nhu lại mắng. Nhìn Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi một cách không chớp mắt bà cũng cười cười. Cô bé này khá xinh,lại vừa cứu được con mình. Bà cũng cười cười, nhưng chợt nhớ ra điều gì mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt! con biết những người chặn đánh con là người nào không?

Câu hỏi của Hoàng Lâm Nhu, cũng nằm trong những câu mà hấn suy nghĩ để trả lời bà. Vì hấn biết chắc chắn bà sẽ hỏi câu hỏi này, trước sự việc hấn bị một đám người vây đánh như thế. Lắc đầu một lần, hấn đáp lại mẹ mình.

- Con thật sự không biết!

Lời nói của Thiếu Kiệt hấn, có thể Hoàng Lâm Nhu sẽ tin đôi chút, Nhưng với Hà Vi thì lại khác, cô không hiểu được. tại sao thiếu kiệt lại giấu mẹ mình.

- À mẹ ra làm thủ tục của bệnh viện đi. vừa rồi bác sĩ có bảo ra đóng tiền bệnh viện với làm hồ sơ.

- Ừ! để mẹ ra làm hồ sơ cho con,rồi xin phép cho con nghỉ vài ngày. Con trông Thiếu Kiệt giúp cô nhé! cô ra làm các thủ tục bệnh viện cho Thiếu Kiệt.

Hoàng Lâm Nhu trước khi rời đi, còn không quên nói Hà Vi trông giúp Thiếu Kiệt.

- Sao bạn lại giấu cô!

- Chuyện này, tốt nhất mẹ mình không nên biết! Mình sẽ giải quyết theo cách của mình. Bạn không nên nói việc này cho mẹ mình biết.

Hà Vi dù sao, cũng đã nghe được cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt, với nhóm người đã tấn công mình, nên hắn cũng muốn, Hà Vi để hắn có thể tự mình giải quyết, với bọn người Cửu Hùng và hai người bác với chú mình.

- Vậy thì thôi! Chút nữa ông mình đến muốn gặp cậu đấy! đúng là bạn lúc nào cũng hơn mình, vừa nghe mình báo lại tin tức của cậu, ông đã tức tốc từ Ngọc Châu bay thẳng ra đây.

- Lát nữa Bác Thúc tới! chuyện này có gì là quan trọng đâu mà cậu lại gọi cho Bác Thúc.

Thật lòng Thiếu Kiệt hắn, cũng muốn gặp lại Hà Thúc. Vì bao nhiêu lần vào sinh ra tử, ở kiếp trước, nhờ với nhưng đòn thế cận chiến của bát cực quyền, mà Hà Thúc dạy hắn mới có thể thoát khỏi ranh giới sinh tử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62+11 Năm Gặp Lại

Trong phòng lúc này, chỉ còn lại Thiếu Kiệt và Hà Vi. Căn phòng lúc này cũng im lặng một cách lạ thường. Hà Vi mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước suối đưa cho Thiếu Kiệt.

- Thời gian qua bạn sống ra sao?

- Mọi chuyện cũng bình thường, Từ khi bạn chuyển đi, nhà mình vẫn vậy mỗi một ngày đều trôi qua vô vị cho đến dạo gần đây mới tốt hơn.

Thiếu Kiệt nhận lấy chai nước suối từ tay Hà Vi, đưa mắt về chôn xa xăm thở nhẹ một hơi rồi nói ra. Song như chợt nhớ ra điều gì đó lại nhìn Hà Vi nói

- À! Mà tại sao bạn lại nhận ra mình.

Hà Vi mới ngồi xuống, ngay bên cạnh giường của Thiếu Kiệt, nắm lấy bàn tay phải của hắn, mở lòng bàn tay ra chỉ vào.

- Đối với ai thì mình không nhận ra đối với bạn, chỉ cần nhìn vết sẹo trên tay này. Dù cho có qua bao nhiêu năm đi nữa, nó vẫn in sâu vào trong tâm trí của mình.

Bất ngờ trước hành động của Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng không thể rút tay về, nhìn đôi bàn tay nhỏ bé của cô, đang cầm lấy tay hắn, một cảm giác nhẹ nhàng, nâng niu một chút gì đó gọi là kỷ niệm.

- Bạn có biết cả mình và ông đều luôn tìm bạn, sau khi mình chuyển đi ông mình có vài lần cũng quay lại tìm bạn, nhưng nghe hàng xóm nói đi với cậu do có chút việc nên tạm không ở nhà A2INGG một thời gian. Bằng đi một thời gian khá lâu, rất lâu nữa là khác. Do công việc ông không thể nào

đi lại thường xuyên, cho đến gần đây ông mới bảo mình đi tìm cậu. Và mình cũng không bao giờ quên lời hứa năm đó với cậu. Bây giờ mình đến thực hiện nó chắc cũng chưa muộn.

- Hà? lời hứa gì?

Thiếu Kiệt hấn giật mình, vì hấn không nhớ nổi lời hứa của Hà Vi như thế nào.

Hoàng Lâm Nhu lúc này bước vào, thấy hết toàn cảnh Hà Vi một bên nắm lấy tay Thiếu Kiệt bà cũng mỉm cười đưa ánh mắt nhìn về con trai mình. Như nhận ra được điều gì, Hà Vi mới buông tay Thiếu Kiệt ra, mặt hiện lên một chút đỏ, trên khuôn mặt xinh đẹp của mình.

- Mẹ làm Thủ tục xong rồi à?

Thiếu Kiệt hấn biết Hà Vi đang ngại. Thân là một cô gái lại chủ động nắm tay con trai, mà lại để cho mẹ của người đó thấy, như thế cũng không hay. Nên Thiếu Kiệt hấn phá vỡ điều đó bằng một câu hỏi đơn giản, để cô có thời gian bình ổn lại.

- Ừ mẹ làm Thủ tục xong rồi à. Mẹ cũng xin cho con nghỉ học mấy hôm rồi, Lo mà dưỡng thương, chuyện này mẹ sẽ gọi cho Khương Đào, nói hấn điều tra thật kỹ, không thể nào để chuyện này cứ diễn ra được.

- Chuyện này việc nhỏ mà mẹ, cần gì làm lớn chuyện như thế.

Thiếu Kiệt biết mẹ mình bắt đầu nghi ngờ điều gì đó, hấn tuy muốn gặp Khương Đào cùng hợp tác trong một số chuyện, nhưng không phải trong hoàn cảnh như thế này.

- Con nói đây là chuyện nhỏ à! Nếu không có Hà Vi giờ con ra sao, chuyện nhỏ của con đã vậy, chuyện lớn thì lật trời à.

Hoàng Lâm Nhu cũng tức giận, bà biết có thể là một trong hai người anh em bà đã làm việc này, nhưng hiện tại thì bà chưa biết là ai, bà muốn làm rõ người đứng sau việc này, mà Thiếu Kiệt hẳn là giấu diếm bà. Hiểu con không ai bằng mẹ, nói Thiếu Kiệt hẳn muốn giấu thì chỉ có liên quan đến bà, điều đó làm bà càng muốn làm sáng tỏ việc này.

Bên Ngoài lúc này một chiếc xe vừa tới cổng bệnh viện một người đàn ông lấy ra chiếc điện thoại gọi vào số máy của một ai đó.

Hoàng Lâm Nhu đang sắp xếp các vật dụng sinh hoạt cá nhân hằng ngày, để Thiếu Kiệt sử dụng trong những ngày sắp tới. Bà bây giờ cũng thắc mắc về Hà Vi không kém vì lúc làm thủ tục nhập viện cho Thiếu Kiệt thì phòng bệnh này, là một trong những phòng bệnh cấp cao của bệnh viện. Có đầy đủ mọi thứ từ tivi tới máy lạnh phòng bệnh chưa kể đến cả tủ lạnh được để trong phòng, mà y tá thì túc trực 24/24 tại phòng của Thiếu Kiệt.

Điện Thoại của Hà Vi lúc này lại vang lên. Hà Vi cũng cúi đầu xin phép được đi ra ngoài. Thấy thế Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì. Đợi cho Hà Vi rời khỏi bà nhìn Thiếu Kiệt rồi hỏi.

- Con thấy Hà Vi như thế nào?

- Mẹ nói Hà Vi à? con thấy cũng bình thường, người tương đối dễ thương tính tình cũng được, hết rồi.

Thiếu Kiệt hẳn trả lời theo cảm nhận của mình. Hẳn không biết mẹ hẳn, muốn hỏi về bối cảnh bí ẩn của Hà Vi. Hoàng Lâm Nhu nghe con mình nói cũng khó chịu, ngày thường, thằng nhóc này cái gì cũng được. Chỉ sao hôm nay, hẳn lại không hiểu ý mình nên nói.

- Thằng này! Ý mẹ không phải vậy. Con nghĩ xem, Hà Vi đưa con vào bệnh viện lại được ở phòng cấp cao của bệnh viện. Mà trong khi cô bé chỉ

bằng tuổi con, mẹ nghĩ nhà cô bé bồi cảnh, cũng thuộc dạng quan chức.

- Chuyện này con cũng không biết, Hà Thúc dạy con võ cũng đã khá lâu mà lúc đó con không biết nhiều. Mà theo con thấy, chuyện gì đến nó đến thôi.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không muốn bận tâm lắm về chuyện Hà Vi.

Lý Bân và Trương Hạo bước vào phòng của Thiếu Kiệt trên tay còn có thêm một giỏ trái cây. Hắn đang không biết tình hình trên trường học ra sao. Vì kể từ hôm qua tới giờ khi toàn bộ học sinh rời trường, đến giờ chưa có được tình hình khách quan. Mà Trương Hạo với Lý Bân đã tới thì cũng tiện hơn cho hắn.

- Chuyện ở Trường sao rồi?

- Vẫn vậy! bọn nó quyết chí ko lên trường, chừng nào Thầy Tiến về thì tụi nó mới đi học lại.

Lý Bân cũng đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt. Hắn cũng hiểu, Thiếu Kiệt không muốn làm lớn chuyện, Nhưng vì tình thế ép buộc, nên mới đi đến con đường này. Thấy mẹ Thiếu Kiệt rời khỏi phòng, Trương Hạo mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Chuyện này có khi nào Thăng cha Từ Phong làm không?

- Không phải Từ Phong chuyện này liên quan tới gia đình. Mà việc này không để nhiều người biết được rồi! Chuyện ở công ty thế nào?

Nghe Thiếu Kiệt nói là chuyện gia đình, nên Trương Hạo biết hẳn không thể can thiệp nhiều. Nhưng khi nghe Thiếu Kiệt hỏi chuyện công ty thì Trương Hạo hồ hởi hẳn lên.

- Công Ty thì ok rồi! bên Nhã Kỳ cũng đã kiếm được mặt bằng, hôm nay sẽ ký hợp đồng. Còn bên sàn giao dịch thì không thể nào nói được. dân máu me cơ bạc đầu cơ nhiều vô kể, Phan Tuyết cũng bắt đầu làm tốt công việc chuẩn bị đào tạo thêm một số người nữa chọn ra phụ giúp.

- Vậy thì được rồi sau khi Nhã Kỳ, làm xong hợp đồng mặt bằng triển khai xây dựng nhớ làm theo thiết kế mà tao đưa là được. tao sẽ kiểm tra sau.

Thấy Hà Vi đẩy cửa bước vào Thiếu Kiệt nói với hai Người Lý Bân và Trương Hạo.

- Được rồi! tao ở trong này mấy ngày, việc không có gì hết tụi bây lo việc của mình đi. Mà Lý Bân nhắn với Lâm Vũ, đợi tao ra viện thì bắt đầu học.

Hà Vi lúc này nhìn hai người Trương Hạo và Lý Bân rời khỏi phòng, mới bước ra cửa, Dẫn ông mình vào.

Thấy Hà Vi dẫn một người ông lão tương đối lớn tuổi, theo sau là một người Trung niên. Không khó nhận ra người này là ai, Thiếu Kiệt định rời giường thì ông ta ngăn lại.

- Cháu chưa khỏe cứ nằm đó! gặp cháu là ông vui rồi! Cũng lâu rồi ông cháu mình chưa gặp nhau nhỉ nói sao nhỉ 11 năm. Khuôn mặt vẫn thế không thay đổi tí nào, kiểu này thì chắc võ công mai một rồi.

Hà Thúc cười cười nhìn Thiếu Kiệt. Ông lại nhìn sơ qua những vết thương trên người của Thiếu Kiệt xong lại lắc đầu cảm thán. Thấy thế Hà Vi chen vào.

- Không dám mai một đâu 1 người đánh 8 người, trụ được tới lúc gặp cháu, còn quyết sống chết một phen mà mai một. Thật ra thì bọn người đó

bị cháu với Thiếu Kiệt đánh, vì hao tổn thể lực quá thôi.

- Một người đánh 8?

Nghe Hà Vi nói thế người trung niên đi theo sau Hà Thúc cũng giật mình thốt lên rồi nhìn Thiếu Kiệt. Hà Vi Thấy thế cũng khẳng định lại một lần nữa.

- Ủ Đúng rồi! bọn nó còn có Hung khí mà Thiếu Kiệt chỉ đánh tay không cũng làm thương tích được vài tên rồi.

Nhìn người đàn ông vừa nói chuyện với Hà Vi Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hướng Hà Thúc hỏi.

- Bác Thúc! vị này là?

- Cận vệ của ông đấy! Không phải người ngoài đâu.

Hà Vi nhanh chóng trả lời cho ông mình, Còn vỗ vỗ vào vai của người đàn ông trung niên. Thấy thế Hà thúc mắng Hà Vi.

- Con nhỏ này! sao lại ăn nói như thế. Con đừng nghe Hà Vi, đây là Tăng Anh Hùng làm việc tại Quân Khu H.

- Chào Chú Tăng!

Thiếu Kiệt cũng hường về Tăng Anh Hùng mà gật đầu. Hà Vi thấy thế nên cũng không trêu chọc nữa, mà ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Con nói không tin! Thiếu Kiệt giỏi hơn con nhiều, chứ gặp con mà đánh với 8 người, lại phải chạy một đoạn đường xa như thế, chắc không còn hơi sức đâu, cố gắng trụ được như vậy là quá tốt rồi. Chứ cỡ như người khác chắc gì đã qua được.

- Dù sao Thiếu Kiệt, đã an toàn rồi việc sau này hẳn tính đi. Cháu dạo này thế nào nghe Hà Vi nói cuộc sống của hai mẹ con vẫn ổn? lần đó ông có tời tìm cháu, thì hàng xóm nói, mẹ cháu đi làm gửi cháu qua nhà dì ích khi nào về nhà. Ông cứ nghĩ hai mẹ con dọn đi luôn, Cho đến sáng nay Hà Vi báo tin cho ông về cháu, ông liền lên máy bay vào đây đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: Quân Hàm

Nhà cúp điện chạy đông chạy tây mới có chỗ tiệm net có điện để lên chương mong mọi người thông cảm. chương này sẽ chỉnh sửa lại sau khi nhà có điện

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết, trong cái thành phố này, để gặp lại một người là rất khó. Nhiều khi họ đi ngang qua nhau, mà không hề hay biết. Chứ đừng nói là Hà Thúc cô gắng đi tìm hẳn, mà hẳn cũng chẳng có gì để Hà Thúc phải tìm kiếm, có chăng hẳn chỉ là người, mà trong lúc rảnh rỗi, được Hà Thúc dạy một ít võ công phòng thân.

- Nhà cháu cũng vẫn ở chỗ cũ, thời gian đó mẹ cháu đi làm không có giờ giấc cố định. Nên cháu phải qua ở nhà dì.

- Vậy là được rồi! thôi cháu nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe thì đến nhà Hà Vi với ông chơi, chúng ta nói chuyện lâu hơn.

Hà Thúc lúc này cũng đứng lên, tạm biệt Thiếu Kiệt. Dù sao nơi này cũng là bệnh viện, Cũng không tiện nói chuyện nhiều cho lắm.

- Vâng ông về! khi nào cháu khỏe hẳn, thì sẽ cháu qua bên nhà, cùng ông trò chuyện.

Hà Thúc lặng lặng bước ra khỏi phòng, theo sau là Tăng Anh Hùng. Còn lại trong phòng bây giờ là Hà Vi cùng với Thiếu Kiệt. Thấy Hà Vi không có ý định rời khỏi đây, Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hỏi.

- Bạn không đi học hả Hà Vi?

- Không mình học xong hết các kiến thức cần thiết rồi. Nên không cần đi học nữa.

Thiếu Kiệt hẳn cũng ngạc nhiên, Hà Vi lại có thể nói không cần đi học? Bố mẹ cô lại cho phép cô nghỉ học. Hẳn thật không hiểu nổi, bố mẹ nào mà lại có thể đồng ý như vậy. Nhìn Thiếu Kiệt ngây người ra đó Hà Vi cũng cười cười.

- Không nhất Thiết là phải đi học mới tốt. Mình thấy như hiện giờ rất ổn ở quân khu hợp hơn với mình.

Cô đã nói như thế, Thiếu Kiệt cũng biết, mỗi người có một chí hướng riêng, không ai có thể áp đặt người khác làm việc mà mình không thích. Điều đó đi ngược lại với mọi thứ, mà đã họ không thích thì, cũng không làm được gì.

Hà Thúc vừa ra khỏi phòng thì Tăng Anh Hùng bước cùng nói với ông.

- Điều Hà Vi noi nếu là thật thì cậu nhóc này rất khá!

- Không những khá, mà còn rất khá nữa là khác. Nhưng xem ra cậu nhóc đang vướn phải một số vấn đề rắc rối đây. Điều tra xem ai đang muốn đối phó Thiếu Kiệt! vận dụng một lúc 8 người để bắt cho được một người Thiếu Niên chuyện này không đơn giản. lại còn muốn ra tay với đệ tử của ta, thì xem người này ngại sống lâu rồi.

Tăng Anh Hùng cũng thắc mắc về Thiếu Kiệt. Tại sao Hà Thúc lại quan tâm quá mức cần thiết như thế. Trong khi đó Hà thúc chỉ mới gặp lại Thiếu Kiệt.

Mà con người, thì luôn thay đổi theo thời gian. Có lẽ lúc nhỏ sẽ khác, nhưng khi lớn lên, trước những toan tính của xã hội, họ sẽ phải thay đổi mình để thích nghi với cuộc sống.

- Anh Hùng người đang thắc mắc tại sao ta lại quan tâm Thiếu Kiệt như thế phải không.

Vừa bước vào Trong xe ô tô của mình, Hà Thúc lại quay sang nhìn Tăng Anh Hùng hỏi. Bây giờ sau khi đóng lại cửa xe ô tô Tăng Anh Hùng cùng đáp lại câu hỏi của Hà Thúc.

- Vâng! Theo bản thân tôi Thấy, Ngài chỉ mới gặp lại Thiếu Kiệt cũng chưa hiểu cậu ấy nhiều, sao ngài lại chiếu cố hẳn như thế?

Lúc này Hà Thúc cũng bật cười!

- Không phải ngẫu nhiên mà ta chiếu cố Thiếu Kiệt như thế. Đạo Trước Ông Lưu tới thăm, có kể về một cậu nhóc có cái nhìn về kinh tế rất sâu sắc chắc hẳn người con nhớ.

Tăng Anh Hùng như nhớ lại điều gì đó, ở ngày Ông Lưu đến thăm lãnh đạo của mình. Ông Lưu đã từng kể về một cậu nhóc. Nhìn nhận về vấn đề kinh tế quốc gia rất khách quan và chính xác. Nhưng do Tăng Anh Hùng cũng không muốn, làm phiền hai vị lãnh đạo, nên hẳn không dám nghe ngóng gì nhiều.

- Không lẽ ý lãnh đạo là Thiếu Kiệt là cậu nhóc mà Lãnh đạo Lưu kể!

Hà Thúc nhìn ra ngoài cửa sổ xe bắt đầu kể lại quá khứ chuyện xưa lúc ông nhận dạy võ cho Tăng Anh Hùng nghe.

- Nó đó! Thằng nhóc mà lão Lưu kể lại, cũng chính là thằng nhóc Thiếu Kiệt ta tìm. Nếu đúng ra lúc trước không vì bố mẹ của Hà Vi, thì chắc chắn ta đã lôi cậu nhóc vào quân khu luôn rồi. Người có thể thấy được một cậu nhóc 5 tuổi, lại cứu một bé gái bằng tuổi mình, trước một đám lớn hơn bao vây. Tuy đó là việc con nít quậy phá trên đũa, nhưng ta vẫn nhớ cái hình ảnh, mà thằng nhóc đó không ngại nắm lấy cái miếng mảnh chai vỡ, để bảo vệ cho Hà Vi an toàn.

Nghe Hà Thúc nói như thế Tăng Anh Hùng cũng nhú mày, bởi hơn ai hết, ông biết rất được Hà thúc thậm chí, còn để Hà vi làm gì mà mình thích, mà Hà vi thì luôn nghịch ngợm, cái tính cách này làm cả quân khu phải đau đầu.

- Nếu là như thế thằng nhóc Thiếu Kiệt hẳn phải có chút gì đó đặc biệt lãnh đạo mới quan tâm cậu nhóc, Mà tôi nhìn thấy thằng nhóc cũng chỉ bình thường như bao người khác.

- Trước đây nhìn cậu nhóc tuy có một ngoại hình ốm yếu, nhưng lại khỏe mạnh hơn vài đứa khác. Ta cũng hiểu kì dạy cho hắn bát cực quyền, chủ yếu muốn thằng nhóc mạnh khỏe, nhưng không ngờ. Thằng nhóc đó lại học rất nhanh, chưa kể đến lúc đó nó chỉ có 5 tuổi, lại đi đúng cả bài quyền trong vòn vẹn chỉ có nửa ngày. Qua sự việc hôm nay, ta cũng biết, bài quyền năm xưa vậy mà không mai một, lại tiến triển lên cao hơn một bậc. Tuy nói một người đánh tám người, vẫn nằm ở thế yếu nhưng cầm cự được ngang tay, thì vẫn ít người làm được lắm. Kể cả những tên trong quân khu.

Tăng Anh Hùng cũng im lặng, hắn biết để có được đánh giá như Thiếu Kiệt, những tên trong quân khu, cũng chưa được lãnh đạo xem trọng.

- Cứ xem người nào muốn đối phó với Thiếu Kiệt. Được thì cứ ra tay, Không thể nào cứ để im như vậy được. Học trò của ta không để cho người khác ức hiếp một cách đơn giản vậy được!

Khi Cao Thịnh nghe tin Thiếu Kiệt bị chặn đánh, hắn thật sự nổi điên lên với bốn người Tử Tước. Nhưng cũng gác lại tất cả công việc của mình đi đến bệnh viện. Khi hắn vừa đến cũng là lúc Hà Thúc rời đi.

Cao Thịnh và bốn người Tử Tước đến, Cao Thịnh thấy bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này có một cô bé khá xinh đang chăm sóc. Hắn định nói gì đó nhưng nhìn Thấy Hà Vi. Cao Thịnh chột dạ hỏi.

- Cô bé này là!

Thấy Cao Thịnh hỏi về Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng biết hẳn e ngại chuyện có người ngoài nghe được thì không hay. Cao Thịnh cũng biết để một học sinh lại liên quan tới hắc bang, mà để người khác biết, cũng không ổn cho lắm. Thiếu Kiệt nhìn Cao Thịnh gật đầu đáp lại.

- Không sao! không phải người ngoài.

Nghe hẳn nói Thế Cao Thịnh cũng gật đầu! rồi hỏi.

- Chuyện này biết ai làm không Thiếu Kiệt!

- Bọn Cửu Hùng, được ông bác sai bảo làm. Mọi thông tin em nhờ bên anh như thế nào rồi, lần này em muốn xếp một trận thật lớn.

Cao Thịnh lúc này cũng nhìn thấy Thiếu Kiệt thật sự tức giận. Hẳn không động tay động chân. Nhưng nói về mưu kế trên bàn chắc chắn ở đây không hơn được hẳn.

Cao Thịnh định nói về những việc Thiếu Kiệt nhờ anh em lấy thông tin về ông bác hẳn, thì cánh cửa phòng bệnh lại mở ra. Lúc này Hoàng Lâm Nhu dẫn một người đàn ông Trung niên có vẻ nhỏ tuổi hơn bà.

Bước vào trong phòng, thấy mọi người khá đông, Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình. Thấy thế Cao Thịnh ra hiệu cho mấy người Tước Phàm ra ngoài. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Đây là chú Khương Đào! mẹ hi vọng, con có thể kể rõ mọi việc hôm nay đã xảy ra, mà không cần giấu diếm.

Thiếu Kiệt nhìn Khương Đào lúc này, bởi vẻ ngoài Khương Đào hiện tại nhìn khá phong trần lãnh tử, áo thun quần jean chân mang giày thể thao.

Hình dạng này khá phù hợp với một vị cảnh sát thâm nhập những nơi như thế này.

- Ha Ha đây là thằng nhóc axXWNCg nhà chị đây hả, tuổi trẻ tài cao ấy! xem nào có muốn gia nhập cảnh sát không? chú qua bên kia xem thử rồi 1 mình đánh tám không tệ đâu. Gia nhập cảnh sát đi chú đưa vào đội săn bắt cướp.

Nghe thấy Khương Đào nói thế, Cao Thịnh cũng nhíu mày. Định đứng lên chào mọi người ra ngoài, thì Thiếu Kiệt lại nói.

- Có lẽ cháu sẽ không tham gia vào ngành cảnh sát các chú. Nhưng cháu sẽ giúp bên chú một chút ít vẫn được.

Khương Đào hẳn đang vui vẻ, nghe Thiếu Kiệt nói như thế mặt cũng xu xuống nhưng nhanh chóng trở lại bình thường hỏi.

- Chuyện của cháu bên cơ quan đang điều tra! Mọi việc sẽ có kết quả sau. Giờ cháu hãy nói cho Chú biết là tại sao bọn người kia lại nhắm vào cháu.

Lúc này Thiếu Kiệt nhìn mẹ hẳn rồi nói.

- Mẹ ở đây có Hà Vi rồi, mẹ về sắp xếp ở cửa hàng một chút rồi vào lại cũng được. Với con cũng cần một ít đồ để thay đổi, mẹ về lấy giúp con nhé.

Hoàng Lâm Nhu biết, Thiếu Kiệt hẳn đang nói khéo để mình rời đi. Nhưng cũng đồng ý, vì bà hiểu, hẳn không cho bà biết, vì một số lý do nào đó.

- Ừ để mẹ về nhà lấy vài bộ đồ đem lên! với nghe bên cửa hàng xem ra sao!

Khi Hoàng Lâm Nhu rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại bốn người Hà Vi, Cao Thịnh và Khương Đào hẳn mới nhìn Khương Đào mà nói.

- Chuyện này chắc có lẽ do bọn cháu phát hiện được một đường dây buôn bán chất cấm có tổ chức nên mới như thế.

Khương Đào nghe được như thế mắt lại sáng lên hỏi tới.

- Sao cháu phát hiện ra họ buôn bán chất cấm, Việc này có người nào làm chứng không, sao cháu lại biết đó là tổ chức, mà không phải những con buôn nhỏ lẻ khác?

- Chuyện này chắc có lẽ phải nhờ anh Cao đây nói với chú Khương Đào vì việc này, người bên anh Cao đây nắm chắc nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64: Hội Đàm

Khương Đào không lạ gì Cao Thịnh hẳn nằm trong hồ sơ của những nhân vật nổi trội nhất Thành Phố. Mà hôm nay Khương Đào gặp Cao Thịnh lúc mới bước vào cũng làm hắn bất ngờ, bởi Cao Thịnh là một đại ca hắc bang, mà lại đích thân đi thăm một thằng nhóc trong bệnh viện. Tuy Cao Thịnh là đại ca hắc bang có tiếng nhưng hắn không kinh doanh vấn đề về chất cấm mà, Giờ nghe Thiếu Kiệt giới thiệu, hắn cũng bình tĩnh nhìn Cao Thịnh.

Cao Thịnh cũng nhìn lấy Khương Đào, hắn cũng biết Thiếu Kiệt muốn đề cập điều gì. Nhìn Khương Đào cũng thuộc dạng cơ quan nhà nước. Hắn chắc rằng Thiếu Kiệt sẽ không làm chuyện gây bất lợi đến mình.

- Chào Anh! Tôi là Cao Thịnh hân hạnh được gặp mặt!

Cao Thịnh đưa tay về phía Khương Đào, Thấy Thế Khương Đào cũng đưa tay đến bắt lấy cười cười nói.

- Hân Hạnh gặp Cao lão đại! nghe danh đã lâu nay mới gặp mặt

Thiếu Kiệt nhìn hai người ngượng gạo cũng cười cười.

- Thôi thôi 2 người đừng làm quá nữa. Nói Thật với Anh Cao đây là Chú Khương Đào, phó giám đốc cảnh sát thành phố. Chuyện băng nhóm Cửa Hùng buôn bán hàng chất cấm chắc Chú Đào đây hứng thú hơn là việc của anh nhiều nên đi vào việc chính luôn đi.

Hai người Nhìn Thiếu Kiệt hẳn cũng nở một nụ cười, Tuy có ác cảm với hắc bang thật nhưng thấy Cao Thịnh cũng không phải người xấu. Hắn chỉ nhận bào kê nhà hàng, quán bar cho vay các kiểu, cũng một phần do cuộc

sống diễn ra mà đưa Cao Thịnh đến con đường này. Lúc này hai người đang cười cười thì một âm thanh lại vang lên.

- Một người là cảnh sát một người là lão đại hắc bang thế mà như hai đứa con nít dành đồ chơi không thấy vô vị à.

Câu nói cũng làm hai người giật mình nhìn qua thì thấy cô bé ngồi cạnh Thiếu Kiệt đang nói. Thấy thế Khương Đào nhìn Hà Vi nói.

- Cô bé này là?

- Tôi là Hà Vi Thiếu Tá Lục Quân quốc gia. Đây là thẻ ngành của tôi.

Bất ngờ trước câu nói của Hà Vi, Thiếu Kiệt đang cầm ly nước uống vào cũng phun ra hết, còn Cao Thịnh thì mồ hôi cũng xuất hiện trên trán, chỉ riêng Khương Đào vẫn là bình tĩnh bên ngoài nhưng trong bụng thầm chửi có còn cho người ta sống không cô bé mới nhiều đây tuổi đã là Thiếu tá. Nhưng hắn cũng cầm lấy một thẻ màu đỏ mà Hà Vi đưa ra.

Trên một mảnh giấy nhỏ kia hiển thị đầy đủ. Hà Vi quân đoàn Bộ đội đặc chủng Báo Đốm. Quân Hàm Thiếu Tá đặc cách. Nhìn lại Hà Vi một lần Khương Đào như nhớ ra điều gì đó, xong lại im lặng đưa thẻ trả lại cho Cô.

Thấy Thiếu Kiệt Hà Vi cũng chỉ cười cười xong ngồi xuống nói.

- Rồi chào hỏi xong vào chuyện chính đi. Quan trọng gì việc ngoài xã hội hai người làm việc gì thì tới đây cũng chỉ với tư cách là người thăm bệnh.!

Thiếu Kiệt cũng rất thích câu nói này của Hà Vi bất kể là ai hôm nay cũng với tư cách là người thăm bệnh không hơn.

- Mọi người cứ tự nhiên căng thẳng như thế làm gì!

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế, Khương Đào cũng cười cười nói.

- Thôi được rồi vào việc chính. Vậy anh Cao có thể cung cấp chi tiết về hoạt động của băng nhóm nay cho tôi chứ?

Cao Thịnh biết lúc này Thiếu Kiệt thật sự đang đưa cho mình một mối quan hệ không hề nhỏ, hắn cũng cười đáp lại.

- Chuyện này cũng mới diễn ra gần đây, một số anh em bên tôi đang thu thập tin tức định là sẽ giao cho Thiếu Kiệt, nhưng nay gặp anh thì việc này nên đưa vào tay chuyên ngành có lẽ tốt hơn. Đạo gần đây thành phố nổi lên một số nhóm người nhập cư chuyên mang một số hàng nhỏ lẻ vào các trung tâm karaoke và quán bar. Mà anh đã làm ngành này thì cũng biết rồi, tuy lẫn lộn trong giới nhưng anh em tôi không muốn nhúng tay vào lĩnh vực buôn bán hàng cấm này. Việc này phá hoại rất nhiều gia đình, nên tôi tuyệt đối không cho anh em mình nhúng tay vào.

Khương Đào cũng đã từng tìm hiểu sơ qua hồ sơ về Cao Thịnh cũng gật đầu vì những điều này là đúng, tuy nói việc báo kê nhà hàng quán bar dân anh chị thì cũng là do nhu cầu của các ông chủ nơi đây mà đã có nhu cầu nếu không là Cao Thịnh cũng sẽ là người khác.

- Chuyện này bên anh Cao đây có đầy đủ chứng cứ chứ?

Nghe Khương Đào lại nói chứng cứ Cao Thịnh cũng méo mặt. Là đại ca hắc bang hắn đã tìm ra người đứng sau thì chỉ đối phó người khác là được, không cần chứng cứ như các bang ngành pháp luật hiện hành.

- Anh Khương nói đùa à! Bọn tôi hắc bang chứ có phải là cảnh sát đâu mà cần chứng cứ, biết người đứng sau là có thể động tay được rồi.

- Thế thì việc này tương đối khó! Nếu mà như thế cũng không bắt được bọn Cửu Hùng, chỉ có thể mời lên hợp tác điều tra thôi.

Nghe hai người nói chuyện với nhau về việc này Thiếu Kiệt cũng nói vào.

- Cái hiện tại là cần người thâm nhập vào làm người của Cửu Hùng, mà vấn đề đưa một người thâm nhập vào cần rất nhiều thời gian. Nhưng nếu Anh Cao đứng ra làm đầu mối ở Thành Phố thì sao nào?

Thiếu Kiệt vừa dứt câu Khương Đào cũng nhìn Cao Thịnh như xem đây là một ý kiến Tuyệt vời.

- Không được Anh với Cửu Hùng có nhiều ân oán lắm không thể nào!

Thiếu Kiệt cũng nhíu mày nói.

- Thế anh cứ để người chết ta sống theo kiểu trong phim à! Thứ nhất anh có thù hằn gì với hấn em không biết, nhưng qua bao lâu nay anh cứ dây dưa, mà hấn vẫn tồn tại, thì sao anh không chuyển hướng khác để cảnh sát bắt hấn một lần cho xong. Anh nên nhớ nếu thật sự Cửu Hùng buôn bán số lượng lớn mặt hàng này thì không tử hình cũng là chung thân, còn hơn là anh với hấn đấu đã mà chẳng được lợi gì. Anh phải nghĩ tới khi hấn bị bắt, anh có thể trải rộng địa bàn, làm ăn theo cách của anh vẫn hơn là Cửu Hùng chứ. Nhẫn một lúc lấy được giang sơn, còn hơn hao binh tổn tướng.

Nghe Thiếu Kiệt phân tích như thế Cao Thịnh cũng im lặng, còn Khương Đào lúc này lại nhìn Thiếu Kiệt với một cặp mắt khác, hấn thấy Hoàng Lâm Nhu là mẹ của Thiếu Kiệt, vì quan hệ nên đến đây. Tuy trước khi đến cũng tìm hiểu sơ về sự việc, biết được Thiếu Kiệt hấn vì tự vệ một mình đánh lại tám người cũng là chuyện khá thú vị, giờ đây còn được chứng kiến cảnh một lão đại hắc bang lại nghe lời hấn. Khương Đào bỗng thấy có gì đó như là mọi thứ bị người khác tính toán kể cả việc hôm nay hấn đến đây.

- Thiếu Kiệt nói như thế đúng đấy, lão Cao cứ tranh đấu theo dạng giang hồ xã hội với Cửu Hùng thì cũng người chết ta sống, còn không bằng hợp tác một lần. Thanh tẩy toàn bộ, Chiên tích ta lấy còn Địa Bàn Thì để lão cao kiểm soát. Như thế không tốt hơn sao.

- Chuyện này!

Ngập ngừng một lúc rồi Cao Thịnh mới thờ dài nhìn Thiếu Kiệt và Khương Đào nói.

- Haizz ... Cửu Hùng và Tôi có nhiều xích mích từ rất lâu rồi. Bây giờ lại tự nhiên hợp tác liệu hẳn có tin được không?

- Chuyện này anh có lẽ không cần phải lo đâu. Trước mắt vận dụng hết toàn anh em công kích 1 trận với cửu hùng, sau đó sẽ nghị đàm như những lần anh và Cửu Hùng đụng độ. Nhưng kỳ này sẽ khác lúc hòa đàm, anh có thể yêu cầu được bảo kê một số quán bar nhà hàng, thay vào đó Cửu Hùng được quyền thông qua anh chuyển hàng đến các con buôn của thành phố mình. Hẳn chắc chắn sẽ bỏ một số nhà hàng quán bar để thu lại món tiền lớn hơn là buôn hàng cấm. Còn lúc nào để vây bắt lấy Cửu Hùng, thì sau khi bên Chú Khương Đào, điều tra đầy đủ về đường dây này, thì cửu hùng lúc này cũng không thể thoát được.

Khương Đào suy nghĩ một lúc thật lâu rồi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chuyện này chú đồng ý! vì dù gì Cửu Hùng sẽ bỏ nhỏ lấy lớn, sau một số chuyển hàng trót lọt, niềm tin hẳn đã có lúc đó sẽ dễ dàng hốt trọn một mẻ lớn.

Bảng thân Khương Đào cũng nhận ra rằng nếu thật sự như thế, bên bộ phận cảnh sát phải huy động nghiệp vụ những nhân viên trà trộn vào bằng

nhóm của Cửu Hùng là khá lâu. Còn nếu được sự giúp sức của Cao Thịnh, thì việc này sẽ dễ dàng và nhanh chóng hơn.

- Mọi chuyện hai chú, cứ thương lượng với nhau mà làm. Anh Cao nè vấn đề này nó không phải mới diễn ra, tuy bây giờ bình lặng như thế, nhưng một ngày nào đó cũng phải hạ màn, tốt nhất anh nên suy nghĩ thật kỹ, rồi hãy quyết định. Chuyện này là của anh, nên em chỉ có lời khuyên như thế.

Cao Thịnh và Khương Đào rời đi trong lòng hai người mỗi người có một ý nghĩ khác nhau. Đối với Cao Thịnh hẳn đang nghĩ về những gì, mà Thiếu Kiệt vừa nói với hắn. Để tìm ra cách vẹn toàn nhất, trong chuyện này hẳn biết Thiếu Kiệt không sai. Nhưng cứ thấy việc có Khương Đào tham dự vào chuyện này hẳn vẫn thấy có điều gì đó không đúng lắm với đạo nghĩa giang hồ.

Còn Khương Đào thì cảm nhận thấy, Thiếu Kiệt là một người suy tính sâu xa, việc để một cảnh sát phối hợp với một lão đại hắc bang. Lại cùng nhau tham gia một sự việc, dựa trên hai bên đều có lợi ít thì hẳn hoàn toàn không nghĩ tới. Khương Đào cũng cảm thấy việc này không tệ, có những việc trong bộ đồng phục có thể hẳn sẽ không làm được. Nhưng Cao Thịnh lại khác, việc thông qua lẫn nhau như stxsaLn thế cũng tốt không xấu, nhưng quan trọng hơn hết là nó được thúc đẩy bởi một cậu nhóc còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Đó là điều mà Khương Đào không nghĩ tới. Nhìn về bệnh viện một lần nữa Khương Đào thầm nói.

- Đã là rồng thì không phải là rắn! không biết thằng nhóc này, còn phát triển đến mức nào.

Hiện tại có một số chương sẽ được mình edit, song song đó việc ra chương vẫn diễn ra đều cho đến khi nhập bản. mình sẽ bạo chương mong mọi người ủng hộ mình bằng cách đề cử và nguyệt phiếu bạn nào hào phóng thì đồ buff truyện thất thải, kim sa châu, hoặc bố cáo lệnh, hoặc kim

đậu. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và mong các bạn góp ý những khuyết điểm chưa hoàn thiện để mình cố gắng hơn

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65: Xem Như Không Có Chuyện Gì Xảy Ra!

Tại một nơi khác cách xa thành phố Lưu Minh. Một người đang đứng nhìn ra cửa sổ, phía sau lưng là một người đàn ông. Đang hướng người kia báo cáo một số sự việc đang diễn ra.

- Người nói cái gì! Thiếu Kiệt bị chặn đường đánh? Chuyện này ai làm! Điều tra chưa?

Người đàn ông kia mới đáp lại câu hỏi của Ông Lưu.

- Theo tình hình nhận được gần đây, Trường của Thiếu Kiệt vừa mới thay đổi hiệu trưởng mới. Mà bản thân người này, cấu kết với một giáo viên, làm khó dễ Thiếu Kiệt. Chưa kể đến gần đây trên mạng, còn đang truyền lưu một đoạn video, Vị hiệu trưởng này đối xử không tốt với Lý Bân, bị áp lực dư luận quan tâm khá gắt gao, có thể người này đã ra tay.

Ông Lưu sau khi nghe người báo cáo nói thế cũng tức giận quát lên

- Một vị hiệu trưởng, không làm đúng chức trách của mình, lại có thể làm ra những việc như thế, thật không xem luật pháp ra gì. Nói Lưu Chính, Cho tiến hành thánh tra, kỷ luật tất cả các giáo viên có liên quan đến vụ việc này, xử lý đúng người đúng tội, Không để sót một người nào lọt lưới pháp luật.

Người đàn ông sau khi rời đi, ông Lưu mới bước đến điện thoại để ở góc phòng, nhấc máy lên thực hiện một cuộc gọi.

Giờ Đây tại bệnh viện, Thiếu Kiệt hẳn đang rất thư thái, khi mà phòng bệnh chỉ có mình hắn, Hà Vi thì ngồi bên cạnh đang gọt những trái cây mà mọi người mang đến thăm Thiếu Kiệt.

Trong lòng Thiệu Kiệt tuy thoải mái nhưng có một việc mà hẳn thật sự không tìm được sự tò mò. Vì sao Hà Vi còn nhỏ như hẳn thế mà đã mang quân hàm thiếu tá bộ đội. Mà nếu đã được Khương Đào xem qua mà không phản ứng có nghĩa là điều đó là thật. Nên hẳn nhìn Hà Vi mà hỏi.

- Hà vi, Bạn làm sao có thể có được thẻ quân nhân, lại mang quân hàm thiếu tá ở lứa tuổi này? Việc này theo mình thấy rất khó có khả năng xảy ra. mà bạn lại nằm trong số điều khó xảy ra đó?

Hà vi vẫn bình tĩnh, tiếp tục gọt trái cây trên tay, rồi cười cười hỏi.

- Chuyện này có điều gì là không thể?

- Khó tin chứ làm sao! Theo mình được biết, quân hàm thiếu tá không phải dễ dàng có được. mà bạn lại chỉ mới bằng tuổi mình. Thế mà bạn chỉ bằng tuổi mình, lại có được quân hàm này. Mình cũng biết sơ về các cấp bậc trong quân đội cũng tương đối. Theo kiến thức của mình từ thiếu úy lên trung úy sẽ là hai năm, trung úy lên thượng úy là ba năm, mà thượng úy lên đại úy lại cũng ba năm, thế từ đại úy mà lên quân hàm thiếu tá như bạn, lại phải thêm bốn năm. Nếu tính toàn bộ thì tổng là mười hai năm. mà bây giờ bạn mới mười sáu tuổi. Có hay chăng tình huống nhập ngũ lúc bốn tuổi đây này

Nghe Thiệu Kiệt nói thế, Hà Vi mới buông con dao đang gọt trái cây trên tay xuống nói.

- Bạn có vẻ hiểu nhiều quá nhỉ. Đúng là thời gian chuẩn của quân nhân là như thế. Nhưng mình đã mang quân hàm Thượng úy vào lúc mình mới 10 tuổi thôi. Mới đầu năm nay mình mới lên thiếu tá, Mà ở bộ đội đặc biệt sẽ có một số việc đặc biệt hơn bộ đội chính quy thường thấy.

Thiếu Kiệt cũng không biết cô ở quân đội đặc biệt nào. Nhưng theo hẳn tốt nhất không nên hỏi đến. Vì đây là vấn đề quốc gia., mà Hà Vi lại nói như thế nên hẳn cũng đùa với cô.

- Bạn nói như thế, không sợ mình tiết lộ với người khác biết à!

- Bạn sớm muộn gì cũng biết thôi, có giấu thì vẫn vậy, đâu có ít gì! Chưa biết chừng cậu cũng được ông mình đưa vào đó đấy.

Bây giờ Điện thoại để trên bàn của Thiếu Kiệt vang lên. Thấy điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên Hà Vi mới cầm lấy đưa về Thiếu Kiệt. Hẳn nhận lấy điện thoại của mình nhìn vào đó. Cũng thấy một số điện thoại bàn khá lạ nên cũng nghe máy.

- Alo Thiếu Kiệt à. Nghe nói cháu phải vào viện có sao không?

- Vâng cháu vẫn ổn, chỉ có một chút vết thương nhỏ thôi, không sao đâu ông!

Chuyện của cháu ông cũng có biết đôi chút, nên ông đã bảo Lưu Chính đi làm rồi, Cháu cứ yên tâm ông sẽ đem bọn người đó để pháp luật trừng trị.

- Không sao đâu ông chuyện này cháu lo được mà ông không cần phải lo nhiều đâu ạ. Chuyện lần trước sao rồi ông?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình về chuyện đã nhờ Thiếu Kiệt hẳn tư vấn Ông lưu cũng thờ dài một hơi.

- Tình hình chung mà, hiện tại chúng ta như vậy là đã tốt lắm rồi, Nhưng mà ngân sách đang ngày càng thâm hụt trầm trọng các bang ngành đang đề xuất đem tài nguyên đi đổi về kinh phí bù đắp cho việc này. Theo cháu việc này có cứu vớt được không.

- Như cháu đã nói lúc đây việc tìm phương án để đắp vào ngân sách quốc gia chỉ có thể xuất ra một lượng lớn vàng dự trữ xuất ra nước ngoài. Hiện tại các nhà đầu tư quốc tế, đang hướng đến đầu tư cố định, việc càng sớm xuất vàng ra quốc tế có thể thu lại được số lượng lớn ngoại tệ đổ vào ngân sách là điều cần thiết. Tình trạng này càng kéo dài càng ảnh hưởng đến kinh tế trong nước hơn.

Thiếu Kiệt nói như Thế Ông Lưu cũng không có cách nào khác. Đành âm ừ một lúc rồi tắc máy. Thiếu Kiệt hẳn cũng biết, không phải cứ việc gì muốn thực hiện là được, việc này phải để mọi người ban ngành lãnh đạo của quốc gia cùng họp rồi mới đưa ra một kết luận tốt nhất.

Cúp máy nhìn lên trần nhà một chút thì Thiếu Kiệt bị Hà Vi lay động. Cười cười đưa một miếng táo vừa được gọt xong cho Thiếu Kiệt nói.

- Ăn đi nè. làm gì thù người ra vậy, có chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ tìm đường mà tính chứ không thể trầm tư như vậy được.

- Bạn không thắc mắc, đó là chuyện gì à?

Thiếu Kiệt hỏi Hà Vi như thế, vì một phần ở lứa tuổi của cô, theo nhận định của hẳn vẫn là tò mò nhiều điều về người khác. Qua cuộc đối thoại của hẳn Hà Vi tuy ngồi kế bên cũng làm hẳn hiếu kỳ.

- Không chuyện của bạn là của bạn, Khi nào bạn muốn nói sẽ nói, không nhất thiết phải hỏi tới.

Thiếu Kiệt bỗng nhiên cảm giác được, cô bé này có thể nói còn già hơn hẳn. Thường đàn ông rất ít khi muốn phụ nữ biết nhiều về những điều họ làm, Thiếu Kiệt cũng vậy. nên người phụ nữ quá tò mò thì sẽ không được ưa thích mấy.

Hai người Hà Vi và Thiếu Kiệt bắt đầu chuyện chủ đề, về những chuyện của cả hai người đã trải qua, trong thời gian không gặp. Họ nói cười vui vẻ nhưng không biết rằng, lúc này mọi thứ bên ngoài bệnh viện là một cơn bão đang được hình thành. Cuốn theo những người như Từ Phong và Hồ Hưng.

Tại một nơi không xa bệnh viện Thiếu Kiệt ở, trong nhà Hoàng Chí Kim, Hoàng Chí Hùng vô cùng lo lắng nói.

- Anh thằng nhóc nó lại thoát được, việc sắp thành. Lại có người phá thật không hiểu nổi, nó có cái vận khí gì lại như thế.

- Thế bọn người của Cửu Hùng làm ăn thế nào? Có cái Chuyện nhỏ là bắt thằng nhóc về, cũng không xong! phé vật!

Hoàng Chí Hùng cũng biết lần này Cửu Hùng đã đưa tận tám người được hắt đưa cho những hoạt động Thiếu Kiệt hằng ngày, dựa theo đó mà hành động. Nên có trách chỉ là trách Thiếu Kiệt hắt vận khí quá may mắn.

- Việc sắp thành thì có người cứu thằng nhóc! Mà còn huy động được cảnh sát bắt người. Bọn nó bị cách ly điều tra nhưng do người kia và thằng nhóc ra tay tương đối nặng nên phải vào viện điều trị. Em phải lót tay cho một đũa y tá để hỏi thăm được tin tức. Cũng may là em chuyên lời cho bọn nó, khai chỉ muốn xin tiền nhưng bị phản kháng lại nên đánh người thôi.

Hoàng Chí kim im lặng một lúc, suy nghĩ điều gì đó, mới nói với Hoàng Chí Hùng.

- Việc lúc này là im lặng, chờ đợi mọi hoạt động, liên quan tới vụ thừa kiện vẫn làm bình thường, xem như không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ mà manh động, thì mọi nghi ngờ hướng tới anh em mình là rất cao. Con Nhu nó đa nghi ngờ tới anh em mình, với đầu óc của nó mà xem nên sắp xếp

mọi thứ cho ổn thoả. Tránh cho bọn cảnh sát đánh hơi được gì, không mọi chuyện hồng bét hết.

Lúc này điện thoại trong túi của Hoàng Chí Hùng vang lên. Hắn bắt máy nghe được một lúc rồi, tắt bỏ điện thoại vào lại trong túi. Thấy thế Hoàng Chí Kim hỏi

- Có việc gì thế?

Bây giờ Hoàng Chí Hùng lại cười cười xem như những chuyện vừa rồi chưa diễn ra.

- Chỉ làm mấy thằng bên môi giới nhà đất, bọn nó vừa báo cho em. Có một công ty muốn đấu thầu xây dựng trung tâm hội nghị tiệt cưới khá lớn, mà công trình này quy hoạch tổng thể là bên xây dựng làm, họ chỉ cung cấp bản vẽ xây dựng yêu cầu làm theo thôi. Mà anh biết rồi đấy mấy cái công trình mà dựa theo đúng bản vẽ làm gì có ăn. Bất quá lại làm cái bản vẽ giống thế đổi số liệu đi thì còn được ai biết đó là đâu.

- Chú mày làm việc không được chủ quan. Đạo này bọn đấu thầu cũng chẳng vừa gì đâu. cẩn thận bọn nó đâm chọt mình.

Nghe Hoàng Chí Kim nói như vậy Hoàng Chí Hùng cũng cười cười đáp lại

- Anh cứ lo xa! bọn đấu thầu thật chất là người của em hết! mười thằng bỏ giá thầu nhận của thằng nào cũng về tay em, anh cứ yên tâm! Còn bọn khác muốn nhúng tay vào thì em có cách để bọn nó rút tay liền.

Nghe Hoàng Chí Hùng nói dễ dàng như vậy. Hoàng Chí Kim hắn cũng không nói gì, bởi vấn đề xây dựng này không thuộc vấn đề mà hắn cần biết. Mỗi người ai cũng có cho mình, một sở trường ở một lĩnh vực nào đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: Đồng Loạt Bị Bắt

Khi thông tin của Lý Bân đến với các bạn học trong trường, Việc Thiếu Kiệt nhập viện một số bạn bè trên trong trường bắt đầu tới thăm, cũng là lúc phòng bệnh của hắn tiếp nhận người ra vào thăm bệnh đông nhất. Từ những bạn cùng lớp tới những học sinh khác lớp. Ai cũng đến với câu hỏi việc này Từ Phong làm à.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu đã trở lại bệnh viện, sau khi sắp xếp mọi thứ ở cửa hiệu và đem theo một số vật dụng cho Thiếu Kiệt. Thấy con mình được bạn bè quan tâm bà cũng không nói gì. Vì hơn ai hết bà biết Thiếu Kiệt luôn có mối quan hệ tốt với những người tiếp xúc.

Lúc này Hà Thúc đã trở về đến nhà mình ở Lưu Minh, nơi mà Thiếu Kiệt đụng phải Hà Vi. Hai người thanh niên đang đứng đó như đợi chờ Hà Thúc. Một người bước đến gần xe mở cửa cho Hà Thúc hắn làm ra tư thế nghiêm người. Người kia đưa một tập hồ sơ về Thiếu Kiệt cho Hà Thúc.

Cầm Trong tay về thông tin gần đây của Thiếu Kiệt, sau khi đọc sơ qua một lượt. ông bỗng nhiên quát.

- Giỏi cho một Hiệu Trưởng trường học! Bắt nhốt học sinh trong trường. Tiến hành bắt hắn lại, xem ai cho hắn lá gan như thế, lập tức thi hành!

- Vâng!

Người Thanh niên đáp lại rồi rời đi mất. Lúc này Hà Thúc mới đưa bộ hồ sơ cho Tăng Anh Hùng xem.

- Này đọc đi! xem ta nói cậu nhóc có sai không! Thiếu Kiệt hắn bây giờ đã biết làm đại sự. Tuy chỉ là một chút tiểu xảo nhỏ nhưng cũng không tồi.

Cầm hồ sơ xem qua một lượt về những thông tin thu thập về Thiệu Kiệt, Tăng Anh Hùng cũng gật gật đầu nói.

- Nếu cậu nhóc thật sự đúng những gì trên hồ sơ đã nói, thì đáng giá để bồi dưỡng chỉ sợ là hấn không chịu gia nhập quân ngũ.

- Chuyện này nói chung vấn đề không lớn, để xem Thiệu Kiệt hấn chủ kiến thế nào! dù gì không thể áp đặt hết mọi người được, nó có con đường riêng của nó.

Nói rồi Hà Thúc cùng Tăng Anh Hùng ngồi xuống phòng khách trong nhà. Lúc này bên ngoài không còn người nào khác Tăng Anh Hùng mới nói.

- Thiệu Kiệt hấn đi theo lộ tuyến này, chưa biết chừng hấn sẽ dẫn thân vào kinh tế như Lưu Lão.

- Cái này cũng chưa chắc. Nếu hấn đi theo con đường kinh tế cũng tốt, nhưng nếu đi con đường này hấn phải trả nhiều cái giá khá đắt. Từ mọi mặt cho thấy hấn là người trầm ổn. Và còn phải xem định hướng tương lai của hấn như thế nào. Nhưng mà đệ tử của ta, thì ít nhất hấn phải vượt qua một đợt khảo nghiệm ở quân khu đã.

Lúc này Hồ Hưng đang ở phòng hiệu trưởng trường Thiên Hoa, hấn bắt đầu viết một số bài diễn văn nhận lỗi về mình. Thì cách cửa phòng Hiệu trưởng mở ra. Bực mình hấn quát.

- Người nào! không biết gõ cửa trước khi vào sao?

Những người bước vào cầm trên tay một tờ giấy, nhìn Hồ Hưng nói.

- Đồng chí Hồ Hưng! chúng tôi bên cơ quan thanh tra nhà nước, qua điều tra sơ bộ chúng tôi phát hiện hành vi lạm dụng chức vụ, cấu kết giáo

viên bắt giữ học sinh, vì mục đích riêng, nay buộc bãi miễn chức vụ, tạm giữ tiến hành điều tra mong anh hợp tác.

Cây viết đang nằm trên tay của Hồ Hưng cũng rơi xuống. Hấn biết kỳ này hết thật rồi. Vì từ khi dấn thân vào quan trường tới nay, hấn nhận phong bì không tính là ít. Một số bôi trơn các bên, một số còn lại thì gửi biếu các cấp lãnh đạo như Từ Chấn Dân. Giờ đây Hồ Hưng cảm thấy mình chẳng còn gì. Bởi hấn nhận định, Từ Chấn Dân biết việc này sẽ không để hấn ở đây mà chịu tội.

Cũng như Hồ Hưng, Từ Phong đang ngủ tại nhà mình, thì bị một số người mở cửa phòng lao vào. Một số người còn mang cả cảnh phục giữ hấn lại. Rồi cũng đọc một lệnh bắt, làm cho hấn cũng bần hoàn không kém.

Minh Long thì có khá hơn, hấn bị đưa đi mời hợp tác điều tra. Bởi hấn chưa đủ 18 tuổi. Nhưng trước khi đi Từ Chấn Dân cũng kịp dặn dò Minh Long, không nói bất cứ điều gì hấn ở bên ngoài sẽ nghĩ cách.

Khi bộ phận ban thanh tra rời khỏi, Từ Chấn Dân gọi điện thoại cho một ai đó. Đợi bên kia nhất máy hấn nói.

- Dạ em Chân Dân đây anh! hiện tại em bị dính vào vụ này, mong anh có thể giúp đỡ em một chút!

Phía bên kia chỉ đáp lại một câu hờ hững.

- Chuyện gì?

Từ Chân Dân lúc này chỉ sợ người bên kia cúp máy nếu hấn thật sự cúp máy không nghe. Thì Từ Chấn Dân biết mình cũng không thể nào thoát tội. Thở phào nhẹ nhõm hấn kể lại đầu đuôi sự việc cho bên kia điện thoại nghe.

Sau khi hấn kết thúc câu chuyện, bên kia im lặng thật lâu một lát rồi nói.

- Chuyện lần này chú thất trách, nhưng anh sẽ cố giúp chú. Trước mắt làm sao cho những người liên quan không khai ra chú là được. Anh sẽ ở trên lo liệu. Với lần này chú phải điều chuyển công tác một chút, xem như tự nhận thất trách trong công tác. anh sẽ chuyển chú qua bên bộ phận quản lý đô thị một thời gian.

Bên kia cúp máy Từ Chân Dân cũng an lòng, hẳn bây giờ sắp xếp một số việc để Hồ Hưng và Từ Phong không khai ra hẳn là được. Mà chuyện này đối với không khó lắm chỉ cần một ít tiền với quà cáp là xong việc.

Tại một không xa Thiên Hoa. mọi người đang ngồi trong căn phòng rộng rãi, xung quanh hơn mười người đang ngồi trên một cái bàn rộng. Mỗi người dáng vẻ suy tư. Một âm thanh đập bàn của người ngồi ở cái ghế cao nhất vang lên.

- Chó Chết! Mẹ nó thằng Hắc ăn hại! có mỗi cái việc thâm nhập thị trường cũng để bọn Xuân Nghĩa Bang phát hiện. Chưa kể còn bị hai đứa con nít đánh cho phải nhập viện! Mẹ nó toàn bọn ăn hại. Giờ bọn Xuân Nghĩa Bang lại phản kháng mẹ mấy vùng phụ cận gần Thiên Hoa, bị bọn nó đánh toi tả thế mà bọn bây chẳng hay biết. Nếu hôm nay không phải bọn bên dưới chạy về báo, chắc giờ này bọn Xuân Nghĩa Bang đánh tới đây rồi. Đúng là ăn hại mà!

Một người ngồi đó suy nghĩ một chút rồi hướng về Cửu Hùng nói.

- Em nghĩ không phải vô cớ mà thằng Cao Thịnh tiến đánh mình, chắc chắn phải có lý do. Nó không phải là thằng muốn hao binh tổn tướng.

Nghe được nghe người kia nó thế Cửu Hùng cũng hỏi lại.

- Ý mày là sao Thế Hải. Nói rõ ra xem nào?

- Anh cứ nghĩ một chút, vài hôm trước thằng Hắc vừa nhận được lệnh đi bắt thằng nhóc. Hôm nay hắn bị bắt, mà thằng nhóc được cứu, còn Xuân Nghĩa Bang lại rầm rộ tiến đánh các địa bàn phụ cận. Theo em thấy thằng này có liên quan tới Cao Thịnh.

Trong phòng lúc này cũng trầm mặc hơn, vì mọi người ở đây đều biết dưới Cao Thịnh là tử tước, mà bốn người này họ không thể nào không biết. Giờ đây Thế Hải nói như thế, một người cũng hỏi.

- Theo chú Hải thằng nhóc này liên quan gì? theo tin nhận được nó còn đi học mà.

- Mọi người cứ nghĩ xem, một thằng nhóc mười sáu tuổi một đánh năm vẫn trên cơ. Thì thêm một đũa nữa, nếu là em thì một đánh tám là chuyện thường. Nhưng theo em được biết thằng Hải bị nó phản kháng lại trước khi chạy là một số anh em đã bị thương. sau mới có người giúp thằng nhóc. Thử tính toán một chút một đánh tám vẫn có thể thoát ra được, chứng tỏ thân thủ không thua bọn người tử tước và anh m5vf2bb em bọn mình, chưa kể đến có phần hơn. Nếu Cao Thịnh muốn có người phát triển mở đường thì thằng nhóc này mà gia nhập bên đó, sau này sẽ gây phiền phức lớn.

Thế Hải là người mà Cửu Hùng tin tưởng nhất, cũng là người chỉ đường vẽ lối cho hắn. Giờ nghe đánh giá của Thế Hải về Thiếu Kiệt, hắn thấy đây là đánh giá rất cao của Thế Hải.

- Chuyện này trước mắt không thể chắc chắn được! Trước mắt cứ cho người ngầm theo dõi thằng nhóc này. Còn về phần mở rộng địa bàn bên kia giao cho Mai Lộc đi. Mà qua đó tính cho kỹ. Bọn Xuân Nghĩa Bang không phải là bọn bình thường. Mẹ biết bao nhiêu lần đụng độ, mà tụi nó vẫn cầm hòa với bên mình được là tụi bây biết rồi. Đợi thằng Hắc về lấy tin tức từ nó rồi tính tiếp. Nói các anh em canh phòng bọn Xuân Nghĩa Bang ám toán Thằng nào về chỗ thằng đó.

Sau khi mọi người rời khỏi. Cửu Hùng mới lấy điện thoại ra bấm một dãy số quen thuộc.

- Alo anh Kim hả! em cử Hùng nè! bên em nghi ngờ thằng nhóc cháu anh có liên quan tới bọn Xuân Nghĩa Bang. Hôm nay những cứ điểm của bên em bị bọn Xuân Nghĩa Bang tập kích. Mà chuyện này chỉ có thể từ thằng nhóc cháu anh mà ra.

Im lặng một lúc Hoàng Chí Kim mới nói

- Chuyện này hơi phiền đấy! bọn mày điều tra xem việc này là trùng hợp hay là chính xác, với hàng kỳ này vào bên này giảm lại. nghe nói đang có đợt thanh tra làm gắt đó. cẩn thận không thừa đâu!

Cửu Hùng lúc này vẫn khăng khăng bảo chứng cho mình nói.

- Chuyện này anh cứ yên tâm, chỉ giảm bên đó đôi chút thôi, em cho người qua bên đó tiếp tục rồi. bắt quá tạo ra khan hàng một đợt, sẵn tăng giá luôn. Mà anh chừng nào hàng mình về vậy?

- Mày cứ yên tâm! hàng kỳ này tốt hơn đợt tạp nham vừa rồi. Còn chừng nào về thì anh nói mày sau. Mày cứ đợi tin nhận hàng của anh là được. Mày liệu mà điều tra xem việc thằng nhóc đó có dính dáng với bọn xuân nghĩa bang là thật hay không. Rồi báo anh gấp, để biết mà tính toán đường đi tiếp theo.

Cúp máy rồi Hoàng Chí Kim ngồi đó đốt một điếu Thuốc lên. Nhìn làn khói du dương trong không khí như suy tính điều gì đó chỉ có hẩn biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67: Nhấn Nhủ

Buổi sáng hôm ấy, xe cảnh sát chạy đến những nơi như được định sẵn họ rời đi cũng rất nhanh tất cả chỉ diễn ra nhanh chóng và náo động cả những người sống xung quanh đó. Nhưng vì việc quá nhanh nên không ai biết đang có chuyện gì xảy ra. Mà chỉ bàn tán, đoán đong đoán tây.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết được bên ngoài có việc gì. khi mọi người dần về hết chỉ có hai người đến cuối cùng là Ngọc Nhi và Nhã Oanh. Hai người tới thăm Thiếu Kiệt khi Hà Vi đã rời đi. Thấy Thiếu Kiệt được băng bó đầy mình Ngọc Nhi cũng có một chút gì đó nhói lòng nhưng đang có Nhã Oanh ở đây cô cũng không có thái độ gì nhiều.

- Bạn có sao không Thiếu Kiệt! Mình nghe nói bạn bị người chặn đường đánh phải vào bệnh viện. Mình liền bỏ hết mọi việc, tức tốc đến đây.

Nhã Oanh nói như vậy làm hẳn cũng nhú mày. Tuy biết cô không từ bỏ việc theo đuổi hẳn nhưng mà mọi thứ với hẳn bây giờ chỉ là mới bắt đầu. Mà cô cũng còn chưa nhận ra thật sự đâu là thích và đây là yêu.

- Mình không sao! Bạn cũng đừng làm như thế bỏ những công việc mình đang, bạn vào đây thăm mình lúc nào mà không được đâu nhất thiết phải tới liền mình còn ở đây mấy ngày nữa mà.

- Không mình muốn đến! xem bạn ra sao, mình không an tâm.

Ngọc Nhi nhì Nhã Oanh cô cũng không đành lòng nói.

- Thiếu Kiệt! Nhã Oanh chỉ lo lắng cho bạn thôi không cần phải như thế đâu dù sao bọn mình cũng muốn biết bạn ra sao!

- Các bạn cũng thấy mình ổn mà! chỉ bị thương đôi chút thôi không sao hết.

Ngọc Nhi thấy hấn băng bó khá nhiều trên người lúc này mới hỏi.

- Tại sao bạn lại bị người ta chặn đường vậy? những người đó là của thầy Phong gọi tới à.

- Ừ đúng rồi bạn xích mích trong trường với Từ Phong và Minh Long chắc chắn là mấy người đó rồi!

Thiếu Kiệt lắc đầu, hấn không muốn để mọi người biết quá nhiều về chuyện này. Mà hiện tại Hoàng Lâm Nhu cũng đang có mặt trong căn phòng nên hấn chỉ đáp lại theo lệ.

- Mình không biết! cơ quan cảnh sát đang điều tra, khi nào có kết quả thì họ sẽ báo. Mà hai bạn hôm nay có lên trường không?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi thế Nhã Oanh cũng đáp lại hấn

- Mình với Ngọc Nhi có lên trường, nhưng mà không có mấy học sinh đến trường nên thầy cô cũng cho ra về.

- Khi hai bạn vào trường, có thấy Hồ Hưng với Từ Phong không?

Lúc này Ngọc Nhi mới nói.

- Mình có đi ngang qua phòng Hiệu Trưởng nhưng thấy phòng đóng cửa còn Thầy phong cũng không thấy.

Ngọc Nhi cùng Nhã Oanh ngồi nói chuyện với Thiếu Kiệt được một lát. Hấn thấy đồng hồ cũng không còn sớm nên nói.

- Thôi cũng không còn sớm hai bạn về đi khi nào rảnh thì ghé qua còn không thì thôi. Mấy bữa sau mình ra viện rồi gặp lại.

Hoàng Lâm Nhu ngồi một bên, cũng nhẹ lắc đầu, Thiếu Kiệt hẳn có quá nhiều cô gái quan tâm cũng làm bà cảm thấy lo lắng. Nhìn sơ không chỉ có mình Hà Vi, mà ngay cả hai cô bé trước mặt này cũng đều khá xinh, bà còn thấy được Ngọc Nhi cũng có chút gì đó yêu mến Thiếu Kiệt. Mà con bà thì hoàn toàn không để tâm đến những chuyện này.

Hoàng Lâm Nhu biết rõ, rất nhiều mối tình đã từng trải qua những ngày còn là học sinh. Họ gắng kết với nhau với một chữ duyên, Mà đi cùng nhau đến hôn nhân thì chỉ có một. Chế độ luật pháp cho phép chỉ một vợ một chồng, mà với cả ba người ở đây bà đều ưa thích, mỗi cô nàng đều có một tính cách, một vẻ đẹp khác nhau. Thiếu Kiệt hẳn sẽ làm đau khổ hai người nếu chỉ chọn một người. Mà con bà trong chuyện này hoàn toàn là một khối gỗ.

- Thiếu Kiệt nhà cô nói đúng đấy dù sao bọn con cũng còn có việc học hành, bài vở. mà Giờ cũng chẳng còn sớm các con nên về để Thiếu Kiệt nghỉ ngơi, lúc nào rảnh thì lại đến.

Ngọc Nhi với Nhã Hân cũng chào Hoàng Lâm Nhu ra về vừa bước ra khỏi cửa thì Gặp phải Mai Uyên Lâm. Thấy Ngọc Nhi và Nhã Oanh, cô cũng cất tiếng hỏi.

- Hai đứa đến thăm Thiếu Kiệt ah?

- Vâng cô bây giờ bọn em về ạ!

Nhìn thấy Mai Uyên Lâm, hai người cũng lễ phép chào và đáp lại lời của cô. Dù sao hai người cũng biết. Mai Uyên Lâm vẫn là giáo viên chủ

nhiệm, lớp Thiếu Kiệt. Nên cô đến bệnh viện thăm hẳn, là điều bình thường.

- Ừ thôi các em về sớm đi kéo muộn.

Nói rồi cô hướng phòng bệnh Thiếu Kiệt bước tới. Thấy cô Chủ Nhiệm của Thiếu Kiệt, Hoàng Lâm Nhu cũng đứng lên chào Mai Uyên Lâm. Thấy thế Mai Uyên Lâm gật đầu.

- Chào chị! hay tin cháu như thế mà không sắp xếp được giờ này xong việc mới ghé qua thăm cháu được!

- Cô bận việc mà vẫn đến là quý rồi.

Nhìn Thấy Thiếu Kiệt trên người nhiều vết thương được băng lại, Mai Uyên Lâm cũng giật mình. Phải như thế nào, mới có thể gây ra nhiều vết thương lớn nhỏ như thế.

- Em có sao không? thấy em thương tích đầy mình thế kia chắc lúc đó cũng nguy hiểm lắm.

- Vâng lúc đó cũng có phần nguy hiểm một tý nhưng đã qua rồi cô ạ giờ em cũng ổn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Mai Uyên Lâm cũng có phần an tâm. Dù sao hẳn vẫn là học sinh của cô, Mà Cô cũng không nỡ nhìn thấy một học sinh có triển vọng gặp phải chuyện gì bất trắc. Tuy nói Thiếu Kiệt hẳn có đôi lúc quậy phá, tụ tập các bạn học cùng khối. Nhưng qua đó cũng cho cô thấy hẳn có một tư chất lãnh đạo số đông mà ít ai có được.

- Hôm nay cô đến thăm em cũng có một số việc cần nói. Sáng nay Hồ Hưng và Từ Phong đã bị các cơ quan có thẩm quyền mời đi điều tra sự việc trường mình. Thầy Tân Tiến cô chưa liên lạc được nhưng sớm muộn gì

Thầy cũng trở về cô hi vọng, em nói các bạn quay lại trường học. Dù sao việc học cũng là việc nên làm ở tuổi các em. Còn việc của Hồ Hưng và Từ Phong thì để cho pháp luật luận tội.

Thiếu Kiệt hần im lặng một lúc lâu rồi mới đáp lại lời của Mai Uyên Lâm.

- Chuyện này, em sẽ nhờ Lý Bân nói bạn bè trong trường đi học trở lại, cô cứ yên tâm. Sau khi em hoàn toàn khỏi hẳn, sẽ đến lớp như bình thường.

- Chuyện này cô trông cậy vào em, Hi vọng mọi thứ trở về quỹ đạo như cũ. Mà thôi cũng trễ rồi, cô cũng phải về để cho em nghỉ ngơi. Mau lành vết thương rồi trở lại trường học.

Mai Uyên Lâm chào Hoàng Lâm Nhu rồi xin phép ra về, trước khi cô về Hoàng Lâm Nhu còn hỏi cô về những việc học gần đây của Thiếu Kiệt, Vì mẹ hần cũng lo Thiếu Kiệt hần chỉ lo kiếm tiền mà không lo chu toàn việc học. Lại nhận được những lời khen của Mai Uyên Lâm với Thiếu Kiệt, làm bà yên tâm hơn.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ở Trường con có chuyện gì xảy ra à!

- Chỉ là chuyện lần trước, Hiệu trưởng mới đến, lại bắt Lý Bân nhận tội lại con nhốt nó trong phòng hiệu trưởng. Nên bọn con mới phản đối bằng cách nghỉ học tập thể. Nay hần bị bắt đi điều tra, nên cô mới bảo con, gọi bọn Lý Bân quay lại lớp học.

Vừa nói Thiếu Kiệt cầm trong tay điện thoại, bấm bàn phím như đang nhắn tin cho một ai đó. Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt kể lại việc xảy ra ở trường, cũng làm bà có chút bực tức.

- Làm gì có giáo viên như thế! Không thể chấp nhận được mà. Nhưng việc đã lỡ rồi, sau này có những chuyện như vậy, con cũng nên cho mẹ biết. Hôm nay nhiều người đến thăm cũng mệt rồi, thôi đi ngủ đi cho mau khỏe rồi về nhà.

Hôm nay đúng là nhiều người đến, cũng làm cho Thiếu Kiệt có chút mệt, hắn để mình nằm xuống, nhìn lên trần nhà màu trắng của bệnh viện. Thở dài một hơi, hắn tuy không thích gì cái mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nhưng hắn giờ phải bắt buộc phải ở đây để cho những vết thương lành lại.

Hắn bây giờ thật sự vẫn đang thắc mắc là khi xưa Hà Vi đã hứa điều gì. Để cho cô phải ân cần chăm sóc hắn như vậy. Chưa kể đến, điều này ở cuộc sống trước đây hắn chưa từng gặp phải. Thiếu Kiệt hắn nhìn trần nhà thật sự không nhớ nổi cô bé Hà Vi năm xưa đã hứa điều gì với hắn.

Tại nhà Hà Vi, Hà Thúc vừa ngồi xem những tin tức được đăng tải trên các kênh truyền hình. Hà Vi một tay đang dùng cái khăn để trên vai mình đang lau tóc bước từ trên phòng cô xuống dưới phòng khách nhìn cháu mình cười cười nói.

- Sao thế nào gặp lại Thiếu Kiệt thấy sao nào?

Đang lau tóc mình Hà Vi nghe ông mình nói thế, cũng đỏ mặt đáp lại.

- Ông chọc cháu.! Không nói chuyện với ông bây giờ.

- Á con bé này giỏi! gặp lại người thâm yêu lại bỏ cái thân già này chạy theo người yêu à. Để hắn khỏi ông đây sẽ gõ gõ hắn dám, giành đứa cháu nhỏ với ông!

Hà Thúc thấy Hà Vi như thế cũng trêu ghẹo cô. Nhưng rất nhanh Hà Thúc trở lại với dáng vẻ nghiêm túc.

- Cháu thấy Thiếu Kiệt như thế nào?

Hà Vi thấy ông mình bắt đầu nghiêm túc nên cũng không đùa nữa.

- Thật tình con thấy Thiếu Kiệt rất sâu, quan hệ của mẹ Thiếu Kiệt cũng không phải thường. Nhìn chung con thấy Thiếu Kiệt vẫn vậy tính toán rất kỹ những gì sắp diễn ra thao túng rất thành thạo lòng người. Nếu đặt ở một người khác, chắc chắn con sẽ không tin những gì hôm nay đã trải qua. Một người là hắc bang lão đại, một người là cảnh sát của dân. Thế mà qua tay Thiếu Kiệt thúc đẩy, lại thành một cuộc giao dịch lợi ích. Hắc Bang thì có địa bàn, Cảnh sát thì có thành tích, Chưa kể đến một số sự việc như trong hồ sơ ông đưa cho cháu xem. Đúng là người để cháu cố gắng mong chờ bấy lâu nay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68: Chuyện Xưa

Nghe Hà Vi đánh giá như thế Hà Thúc cũng gật đầu. Thiếu Kiệt hẳn có quá nhiều những thăng trầm. Đối với ai cũng là một câu hỏi khó để trả lời.

- Việc này trước mắt từ từ tính bây giờ cũng không còn sớm con về phòng nghỉ ngơi đi. Ông cũng về phòng đây!

Hà Vi trở về phòng của mình, mở cách cửa ban công phía sau nhà, nhìn về phía xa xăm trong khoảng không của trời đêm thành phố. Cô im lặng đứng đó nhờ về hình bóng của một chú nhóc năm tuổi, mỗi ngày đứng dưới trời nắng đánh ra từng bài quyền mà ông mình dạy, còn một cô bé, ngồi một bên bóng mát nhỏ nhỏ. Cầm lấy cây kem chỉ năm trăm đồng, mà mỗi ngày cậu bé đều mua cho cô, cho dù tiền quà của hắn chỉ duy nhất là năm trăm đồng kia.

Hình ảnh cô gái nhỏ đi theo sau, cậu nhóc chỉ đòi cho được một cây kem. Sau đó vẫn là câu nói quen thuộc, mặc kệ miệng vẫn còn dính kem trên môi đặt lên má cậu nhóc kìa hôn một cái rồi nói

- Sau nay lớn lên em sẽ lấy anh. Để mỗi ngày anh đều mua kem cho em ăn.

- Em nói đấy nhé! Nghéo tay cái nào! Nghéo tay rồi thì một trăm năm không thay đổi.

Hình ảnh hai đứa trẻ lúc đó không ai khác là Thiếu Kiệt và Hà Vi. Vì cô được ông mình thương nhất nên cô thương xuyên được ông mình mua cho quần áo đẹp, một lần cô nhận được chiếc áo đầm trắng khá đẹp. Nên như thường lệ, người cô muốn cho thấy nhất chiếc áo của mình là Thiếu Kiệt. Trên đường tới nhà hắn cô bé Hà Vi năm xưa bị bọn con gái trong xóm

chặn lại ức hiếp vì ghen ghét với gia cảnh giàu có của cô, có đứa còn lấy cả mảnh chai định làm cô bị thương, Thì một cậu nhóc Thiếu Kiệt chạy đến, bất kể những người kia có lớn hơn hẳn và đông hơn. Thiếu Kiệt vẫn đứng trước cô bé không rời, cho đến khi mảnh vỡ kia đâm vào tay hẳn, một dòng máu đỏ vấy khắp chiếc váy trắng của cô.

Hình ảnh ấy cô vẫn in đậm tới bây giờ, không thể nào quên. Khi Bố mẹ và ông cô đem cô về Ngọc Châu, cái áo kia luôn được cô ôm trong lòng, cô không muốn ai giặc nó. Bởi đây là chiếc áo có máu và nước mắt của cô đôi với Thiếu Kiệt. Chiếc áo đầm của Hà Vi bây giờ vẫn được cô mang theo khắp nơi. Cho dù khi cô đã dần hiểu chuyện.

Những lần vất vả huấn luyện thao trường quân nhân mệt mỏi, chỉ cần được thấy nó là cô thật sự an tâm. Chiếc áo đầm ngày đó, đang được cô cầm trên tay, tuy chiếc áo đã úa vàng theo năm tháng, nhưng với cô nó vẫn là một màu trắng, trên đó còn những vết máu đã chuyển thành sạm màu. Cô đưa tay sờ lấy những vết máu kia nhỏ giọng nói.

- Có thể anh đã quên như em sẽ vẫn như thế. Cho dù anh có ra sao đi nữa em vẫn sẽ là vợ anh. Nghéo tay một trăm năm không đổi.

Buổi sáng với nhiều điều, Những con phố bắt đầu tấp nập dòng người qua lại. Một ngày mới lại bắt đầu những giọt mưa lất phất bay của một buổi sáng. Cái se lạnh thời điểm chuyển mùa, những ngày cuối Thu.

Thiếu Kiệt hẳn thức dậy khi âm thanh của người y tá đến thay ra trái giường, công việc của họ là đến từng phòng bệnh, đưa tới những tấm ra trái giường và những bộ đồ bệnh nhân mới. Thường những việc thay ra giường được người nhà bệnh nhân làm, nhưng hẳn không muốn chuyện nhỏ này mẹ hẳn phải làm, nên nhét vào tay của ý ta một tờ giấy mười nghìn.

Trong bệnh viện nào cũng vậy chỉ cần bạn muốn đơn giản đôi chút chỉ thì nên cần trong tay một ít tiền lẻ mười nghìn, hai mươi nghìn. Mọi thứ lúc đó với bạn sẽ thật sự đơn giản, chỉ cần bạn chịu bỏ chút ít tiền việc của bạn rất nhanh được hoàn thành. Xã hội là như thế ai cũng có cho mình một con đường kiếm tiền riêng.

Đôi với chuyện này Thiếu Kiệt cũng không keo kiệt lắm, họ làm như thế cũng chủ yếu kiếm tiền, lương cuộc sống hầu như là không đủ trang trải hết được, thì những chuyện như thế này sẽ phát sinh, mà xã hội càng phát triển bao nhiêu thì những nhu cầu cấp thiết leo thang bấy nhiêu.

Khó chịu với việc hôm qua phải nằm lỳ một chỗ, Thiếu Kiệt đã rất khó chịu, Lại thêm cái mùi thuốc khử trùng của bệnh viện. chỉ vì tình thế bắt buộc hẳn phải vào đây. Nếu như hôm qua, hẳn có thể khỏe hơn, chắc hẳn đã xin về nhà. Hẳn rời phòng bệnh của mình, đi dạo một vòng bên dưới khuôn viên bệnh viện cho khuây khỏa.

Hắn ngồi xuống một cái ghế đá của bệnh viện, nhìn lấy toàn cảnh một buổi sáng sau cơn mưa phùn. Cảm nhận thấy từ lúc sống lại thời giờ hôm này là ngày thư thái nhất, không phải lo nghĩ những việc sắp tới, toan tính tranh đấu.

Thiếu Kiệt không để ý đến mọi thứ xung quanh cho tới khi Hà Vi đến gần hẳn.

- Bạn ngồi đây này giờ à!

Tiếng nói của Hà Vi kéo Thiếu Kiệt về với hiện tại. Hẳn quay về phía tiếng nói, Nhìn Hà Vi rồi trả lời.

- Ừ! trong kia ngọt ngào quá, ra đây FNDVbQO thư giãn một chút

- Lý Bân cái cậu mập hôm qua kiếm bạn đây! Ừ để mình gọi điện bảo nó ra đây.

Chỉ trong chốc lát Thân hình mập mạp của Lý Bân đã xuất hiện trong tầm mắt Thiếu Kiệt. Vừa thở vừa nhìn Thiếu Kiệt hần nói.

- Lão Hồ Hưng và Từ Phong bị bắt rồi. Bọn nó đang xông xáo trên diễn đàn quá trời. hôm qua có đưa ghé trường quay lại được hình ảnh Hồ Hưng lên xe cảnh sát ở bên hông trường học.

- Chuyện này anh biết rồi! hôm qua có nhắn cho mày tin nhắn báo Lâm Vũ đăng bài gọi anh em trở lại trường. Mày không nhận được à.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân mới lấy điện thoại mình ra nhìn. Thì thấy hộp thư có một số tin nhắn. bây giờ hần mới nhận ra tin nhắn của Thiếu Kiệt.

- Trời vậy sao anh không gọi điện thoại cho em!

- Mày không kiểm tra điện thoại à! cứ đâu phải lúc nào cũng gọi điện thoại được. Thôi để em chạy về nói Lâm Vũ xem như hôm nay cho tụi nó Nghỉ buổi cuối đi. Nghe ngóng xem một số tin tức xem sao.

Nói rồi Lâm Vũ chạy đi. Để lại Hà Vi và Thiếu Kiệt, hai người ngồi đó im lặng làm không khí cũng trầm xuống. Thiếu Kiệt thấy thế nên đành hỏi.

- Những ngày tháng về Ngọc Châu Hà Vi sống ra sao?

Hà Vi lúc này cũng nhìn lên bầu trời vừa tan đi những đám mây u tối thở dài một hơi rồi nói.

- Khi rời khỏi đây mình về Quận Khu H cùng với cả gia đình. Khoảng hai năm sau bố mẹ mình trên đường đi công tác, gặp tai nạn xe cộ rồi qua

đời. Mình sống với và các thành viên trong quân khu. Ở đó mình bắt đầu những ngày huấn luyện của quân nhân, để không phải nghĩ đến những gì đã trải qua. Bây giờ ở đây mình chỉ còn lại hai người thân thuộc nhất. Một là ông mình còn người thứ hai là cậu. Thế nên mình mỗi lần có việc ở Lưu Minh này lần nào cũng ghé qua bên nhà cậu. Nhưng chưa bao giờ gặp được, cho đến khi ông nói có tin tức về cậu mình lập tức bay tới Lưu Minh này nhưng đến đây thì vài lần mình ghé qua nhà, thì hoàn toàn đóng cửa. Nếu hôm qua không gặp bạn có lẽ mình đã từ bỏ. Vì quá nhiều lần mình đến đây rồi thất vọng quay về, hôm qua mình dậy thật sớm vốn chủ định qua nhà xem liệu có gặp được cậu trước khi từ bỏ hay không. Nhưng ông trời vẫn cho mình có thể gặp bạn lần nữa.

Vừa nói Hà Vi vừa khóc, thấy thế Thiếu Kiệt đành ôm cô vào lòng mình, hẳn biết một người sống trong quân đội từ nhỏ sẽ như thế nào. Không bạn bè cùng lứa tuổi, chỉ có quân nhân với nhau và mệnh lệnh cấp trên là tuyệt đối. Việc đó có thể nói là khó khăn hơn hẳn gấp nhiều lần. Không biết từ bao giờ cái áo hần phía trước đã ướt đẫm nước đẫm nước mắt của Hà Vi.

Hắn lúc này thật sự không biết phải làm ngoài an ủi Hà Vi. Bởi nếu hắn không sống lại thời điểm này. Hà Vi không gặp được hắn, mà cứ tiếp diễn như ở cuộc sống trước, cô sẽ ra sao? Hà Thúc sẽ như thế nào.

Thiếu Kiệt đợi cho Hà Vi thật sự bình tĩnh rồi mới nói.

- Thật sự xin lỗi mình không cố ý nhắc lại chuyện buồn của bạn. Từ nay về sau có mình rồi, mình sẽ không để bạn phải cô độc một mình nữa mọi chuyện cứ chia sẻ với mình.

Lúc này Hà Vi lau nước mắt trên mặt mình. nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hôm nay được nói ra hết như vậy mình cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, Từ giờ trở đi, mỗi khi mình buồn bạn phải ở bên cạnh làm cho mình vui

không được nuốt lời đâu đấy. Thôi mình đi rửa mặt đây. Bạn trở về phòng bệnh đi mình quay lại sau

Hoàng Lâm Nhu do phải đi tìm Thiếu Kiệt, vì không thấy con mình, mà đã tới giờ bác sĩ khám tới thay băng và kiểm tra vết thương cho hắn, Bà đến đứng gần đó nhưng vẫn đủ nghe được những gì Hà Vi nói, cũng như hành động của Thiếu Kiệt với Hà Vi.

Thời dài cảm khái cho số phận của Hà Vi, bà lắc đầu bước đến lại gần Thiếu Kiệt và nói.

- Xem ra thời gian qua đối với Hà Vi thật không dễ chịu chút nào, không ngờ chuyện xưa của cô bé lại nhiều đau thương như vậy!

Giật mình vì tiếng nói của mẹ mình sau lưng Thiếu Kiệt quay lại nhìn bà nói

- Ủa mẹ tới khi nào sao không gọi con!

- Nãy giờ mẹ nghe Hà Vi nói chuyện với con, nên không dám gọi. Mà con nữa sau này đối tốt với Hà Vi một chút. Cô bé cũng hiền lành, dễ thương lại có phần cứng cỏi mẹ thích. Thôi đi về phòng dùm cái ông tướng. Bác sĩ đến thay băng, với xem vết thương. Đang đợi kia, đi nhanh dùm tôi nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69: Mời Hòa Giải

Khi Thiếu Kiệt hẳn còn đang trong bệnh viện, Tại một nơi khác khá căn thẳng. Hiện tại Cao Thịnh đang họp bàn với bốn người con lại.

- Tổng thất lần này xem như là nhỏ nhất, mà cũng đầy rùi ro nhất. Hiện tại có hơn bay an hem đã bị thương nặng và hơn mười người bị thương nhẹ. Lần này công kích Cửu Hùng Bang do tình thế bất ngờ nên anh em có phần thắng lợi. Một số địa bàn đang nằm trong vùng giao tranh, khá gắc gao. Một số hoạt động về buôn bán chất cấm bị đình trệ trên diện rộng.

Vũ Minh là người vừa báo cáo tình hình cho Cao Thịnh sau khi suy nghĩ thật nhiều về vấn đề này, hẳn cũng đã họp bàn với bốn người tử tước. Điều được sự nhất trí cho lần này hẳn cũng mới tiến đánh Cửu Hùng Bang. Thờ dài một hơi hẳn mới nói.

- Lần này chúng ta chủ yếu dây dưa, nên việc này chắc chắn sẽ làm một số anh em tổn hại. Nhưng không còn cách nào khác. Nếu muốn phát triển hơn thì bắt buộc phải làm thế.

- Đúng là lần này dây dưa có thể khó hẳn hơn nhiều. Nhưng đây là cách tốt nhất để phát triển hơn. Mọi người cũng biết tại Lưu Minh này địa bàn anh em ta ở Thiên Hoa tuy rộng nhưng nó đang đi vào hướng cố định không phát triển nữa. Nên muốn mở rộng bắt buộc chúng ta phải đánh ra được một phần mới nguồn thu. Mà đối đầu với Cửu Hùng Bang là việc sớm hay muộn.

Vũ Minh nhìn Cao Thịnh trả lời những suy nghĩ của hẳn. Khi Cao Thịnh đưa ra ý kiến lần này Minh Long, và Ngọc Hồ cũng thắc mắc nhưng đối với việc này hai người cũng toàn lực ra tay. Bởi dạo gần đây quá yên bình

không hợp tính cách của hai người cho lắm. Thế Long cũng đưa ra suy nghĩ của mình.

- Thật ra lần này chúng ta cũng không mất gì nhiều, Nếu Cửu Hùng nhúng tay vào BEOu6YS chất cấm bị bắt là hiển nhiên, chúng ta chỉ tác động đôi chút cho việc này nhanh hơn. Chưa kể đến sau này công việc của anh em trong bang có phần được dễ hơn.

- Em thấy quan hệ của Thiếu Kiệt cũng không tầm thường đâu. Mọi người nghĩ xem. Tuy anh em mình trước giờ lẫn lộn, cũng gọi là có máu mặt trong giới. Nhưng chúng ta với cảnh sát, vẫn có một phần khó. Với một phần chúng ta không kinh doanh nguồn thu lớn như Cửu Hùng Bang. Nên cũng chẳng có ai làm chỗ dựa. Giờ nếu làm tốt quan hệ này thì sau này chúng ta trong Lưu Minh bọn cảnh sát cũng phải cho chút ít mặt mũi. không phải sao!

Cao Thịnh cũng biết, không dễ gì có được mối quan hệ này. Mà lại do một tay Thiếu Kiệt tạo thành cho hắn, thờ dài một hơi hắn nói

- Thôi lần này ráng cho anh em chịu ít cực khổ sau này sẽ tốt hơn, Còn vấn đề Cửu Hùng tạm thời cứ đánh du kích, chủ yếu phá rồi là chính. Đừng để anh em tổn thương quá nhiều. Để chờ hắn chính thức hòa giải, rồi mới tính tiếp các bước tiếp theo.

Thiếu Kiệt sau khi về phòng bệnh của mình, Thiếu Kiệt được kiểm tra xong các vết thương. Hà Vi quay lại trên tay nhiều hơn một ít đồ ăn. Thấy Hà Vi đến Hoàng Lâm Nhu mới nhìn cô nói.

- Hà Vi con ở đây với Thiếu Kiệt! cô hôm nay phải lên ủy ban phường, để làm một số việc?

Nghe như thế Thiếu Kiệt cũng hỏi mẹ mình.

- Ưu trên phường lại mời mẹ chuyện gì à?

- Ủ hôm nay là lần đầu kể từ khi nộp đơn kiện tới giờ. Bên phường sẽ đem ra tổ hòa giải trước, không được mới đưa lên quận. Nếu mà quận cũng không giải quyết được, mới bắt đầu chính thức ra tòa.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nhìn mẹ mình nói.

- Con chắc rằng họ cũng không đến đâu! nhưng mẹ cứ đi lên đó, cũng vẫn có được phần lý nhiều hơn.

- Mẹ thì lại hi vọng họ lên, nếu được như thế thì có thể hòa giải một cách tốt nhất. Con cũng hiểu đem ra đến tòa án thì mọi việc không thể phản hồi lại được. Hi vọng hai người họ không muốn làm ra chuyện như thế.

Hoàng Lâm Nhu vẫn muốn mở cho mọi người trong nhà, hòa giải với nhau một cách tốt nhất. Nhưng bà không nghĩ đến rằng việc này Thiếu Kiệt biết chắc là sẽ không xảy ra. Hơn ai hết hẳn hiểu hai người kia tính cách như thế nào, mà để họ chịu thua ở vấn đề giấy tờ là hẳn đã thắng, nhưng chắc chắn hai người cũng không dễ gì, ra mặt chịu thua, đem mình lên đối diện với Hoàng Lâm Nhu và mọi người trong nhà.

- Con nghĩ điều này chắc chắn sẽ không xảy ra, nếu có thì Hoàng Chí Kim đã là người qua thương lượng với mẹ, mà không để Hoàng Chí Hùng đi. Mà thôi không còn sớm, mẹ cứ lên phường đi. Con trong này cũng không có việc gì phải lo đâu.

Hoàng Lâm Nhu rời đi để lại Thiếu Kiệt với Hà Vi. Định nói điều gì đó với Hà Vi thì điện thoại lại vang lên. Thấy hiển thị số máy là Nhã Kỳ Thiếu Kiệt mới nghe máy.

- Alo Thiếu Kiệt à em đang ở phòng nào thế chị đến bệnh viện có chuyện muốn nói.

- Ừ! em ở lầu 1 phòng 25.

Thiếu Kiệt cúp máy nhìn Hà Vi đang đem những đồ ăn để ra tô, nhìn cô đem trút hết tô này đến chén khác hẳn cũng nhăn mày.

- Bạn làm gì mua nhiều đồ ăn vậy? ai mà ăn cho hết.

- Bạn đó! Còn nói, sáng không ăn gì! Cứ như hôm qua, để lâu dài không ổn đâu. Chưa kể không ăn đúng giờ làm sao mà bạn uống thuốc mau khỏe, để rời khỏi đây.

Hà Vi đem những đồ ăn đó bày ra cái bàn nhựa. Thiếu Kiệt ngồi xuống cùng Hà Vi. Vì là phòng riêng, nên lúc nào trong phòng cũng có một cái bàn nhựa được để sẵn, cho người nhà bệnh nhân để đồ hoặc dùng trong ăn uống.

Gõ cửa đi vào. Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt đang ngồi trên bàn ăn. Cũng hơi ngại nói.

- Thiếu Kiệt dùng bữa đi chút nữa chị vào!

Nhã Kỳ thấy khi người khác đang dùng bữa, mình lại đi làm phiền cũng không nên. Định tránh đi thì Thiếu Kiệt xua tay nói.

- Không sao! Ăn uống không quan trọng! Công việc trên hết chị cứ nói đi em nghe.

Trong chốc lát hẳn cảm thấy như ai đó muốn giết mình. Hà Vi lúc này đang dùng một cặp mắt hình viên đạn nhìn hẳn. Nhưng trong phút chốc lại trở về dáng vẻ bình thường.

Nghe được Thiếu Kiệt nói thế Nhã Kỳ cũng ngồi xuống nhìn hẳn và Hà Vi rồi gật đầu.

- hôm nay đáng lý ra tập trung họp. Nhưng do em đang ở bệnh viện, mà mọi người hôm qua đã báo cáo với Trương Hạo chỉ còn chị là chưa nên chị mới phải lên đây. Họp đồng thuê lại mặt bằng hôm qua đã được ký. hạn thuê là mười năm, mỗi năm tiền thuê tăng năm phần trăm. Chị cũng đã kiểm được kiểm trúc sư đã bắt đầu vào thiết kế công trình. Việc Còn lại là có lẽ là đợi các nhà đấu thầu xây dựng nữa thôi. Trước mắt thì việc đưa thông báo đấu thầu sẽ bắt đầu vào thứ hai. Theo em thì nên chọn tiêu chuẩn đấu thầu ra sao?

- Chuyện đấu thầu chị cứ lấy chuẩn theo thực lực từng công ty mà đánh giá! còn việc chọn công ty nào thì đợi đầy đủ hồ sơ rồi đưa em một lượt.

Nhã Kỳ không biết đối với ngành xây dựng này, Thiếu Kiệt hẳn hiểu biết khá sâu. nhưng tạm thời hẳn chưa đánh giá được hết, hẳn phải đợi có những công ty đấu thầu sau đó mới tự bản thân mình đi khảo sát.

- Chị chỉ lo là bên thi công mình không biết được nhiều, mà ngành này chị cũng không rành. Nếu như bên thi công có ăn bớt vật liệu, hay làm không đúng theo thiết kế thì chị cũng chịu thôi.

- Chuyện bản thiết kế, khi nào có chị cứ photo cho em một bản, còn việc các công ty xây dựng để em xem xong sau đó báo với chị.

Thiếu Kiệt hẳn lúc này cũng không cách nào khác hơn, là phải đưa cho người khác thiết kế bản vẽ, vì nếu là hẳn vẽ ra theo như những gì hẳn muốn, thì sẽ không đạt được vấn đề bối cảnh kiến trúc cấp thiết. Chưa kể sẽ không hợp lệ bên vấn đề pháp lý xây dựng. Với hẳn cũng không thể nào, vẽ được cho mình một bản thiết kế hoàn chỉnh như ý được.

- Vậy được rồi! chị đi về lo tiếp các công việc. Đến khi nào có đầy đủ hồ sơ chị sẽ gửi em. Giờ thì nghỉ ngơi cho mau ra viện, chị không làm phiền nữa.

Khi Nhã Kỳ rời khỏi Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Xem ra cậu cũng không ít bí mật mau khai ra mau cậu giấu mình việc gì nào.

Thở dài một hơi, Thiếu Kiệt hẳn cũng biết cô gái này bắt đầu tò mò. Hắn cười cười đáp.

- Đâu việc gì mà phải giấu đâu. Nếu giấu nãy giờ không ngại nói chuyện cho bạn nghe đâu.

- Hư mình mới không thèm nghe.

Hà Vi tuy là tò mò nhưng cô cũng hiểu không nên biết quá nhiều điềm mà người khác không thích. Bởi Thiếu Kiệt cho cô nghe được hai người nói chuyện, thì hẳn đã tin tưởng cô và không xem cô như người ngoài.

- Thôi không nhàm chán nữa, bạn dùng đồ ăn đi không hết ngon.

- Ủ! Phải ăn thôi dù sao bạn cũng đã tốn công đi mua về mà.

Lý Bân sau khi rời khỏi bệnh viện, đưa thông tin cho Lâm Vũ lan truyền trên diễn đàn lúc này cũng là lúc diễn đàn nhiều người đăng nhập nhất. Tin tức về Hồ Hưng bị bắt đi, nhanh chóng lan truyền bởi các học sinh trong trường. Một số học sinh còn bình luận những câu như ngày mai sẽ bắt đầu đi học lại. Cũng đâu đó một số bình luận hỏi về Tần Tiến. Nhưng mọi người đều biết sau lưng thúc đẩy việc này là ai, và một số giáo viên ở trường, cũng không ngờ đến. Người có chỗ dựa như Hồ Hưng lại đi đến bước này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70: Nhã Oanh Đến Nhà

Mọi Việc Hôm nay thật sự trở lại với Thiếu Kiệt, Hôm nay hẳn thật sự được trở về với căn nhà của mình, Đáng lý ra hẳn có thể về sớm hơn, nhưng Hà Vi và mẹ hẳn đều bắt hẳn ở lại đó đến khi Bệnh Viện nói là hẳn có thể hoàn toàn về nhà. Hẳn mới được mẹ mình đi làm thủ tục xuất viện.

Những ngày trong bệnh viện, Tù Túng khó chịu, làm Thiếu Kiệt hẳn phát ngán. Quãng vội cái túi xách đồ dùng ở bệnh viện vào một góc. Hẳn vội soạn đồ vào ngay nhà tắm. Không đâu bằng nhà mình dù cho bạn có đi đâu nữa, về nhà vẫn tốt hơn. Với một phần Thiếu Kiệt hẳn cũng khó chịu cái cánh phải tắm trong bệnh viện nước thì eo hẹp mà, lâu lâu lại chẳng có nước mà tắm.

Lúc này Trương Hạo cũng đến nhà đợi Thiếu Kiệt hẳn.

- Thiếu Kiệt! hôm nọ trong bệnh viện không nói được nhiều. Hôm nay cô cũng đi ra tiệm rồi nên tổng kết nói một lần luôn.

Ngồi xuống cái ghế trước Trương Hạo, Thiếu Kiệt nói.

- Sao rồi hôm nọ Nhã Kỳ có qua nói tình hình đó rồi. còn bên Chu Tường, Phan Nguyệt như thế nào.

- Bên Phan Nguyệt tương đối ổn định tình hình rất khả quan, hiện tại cô đang đào tạo được những nhóm đầu tiên hoạt động trong lĩnh vực sale rất tốt. Còn bên Chu Tường thì khỏi phải nói. Mỗi ngày chỉ riêng chi phí 1V7Ihqp giao dịch cũng lên đến con số khá lớn, Tiền đầu tư của người rút và người nạp vào tài khoản có một mức chênh lệch thấy rõ. Chưa kể đến Trương Hạo cũng đã đi vào áp dụng hình thức chơi game dự đoán dựa theo tỉ lệ chênh lệch vàng theo kế hoạch đã làm cho sàn giao dịch nóng lên thấy

rõ. Mỗi cuối tuần số xổ may mắn dựa trên lượt vé nhận được từ đăng nhập mỗi ngày, càng làm cho người chơi háo hức hơn. Hơn bây giờ mỗi thời điểm đều có người giao dịch, mà con số không còn là mới nhưng ngày đầu theo từng khung giờ cố định nữa. Vì hầu như họ online suốt, để chạy theo giá trị lên xuống đặt lệnh mua bán cho thị trường.

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt hẳn khi đưa ra những kế hoạch theo dạng đầu tư mở, đưa web vào một chế độ thu hút người dùng. Chưa kể đến hẳn còn áp dụng tỉ lệ may mắn, đối với các người chơi ở những lĩnh vực này đa số là dân đầu tư. Họ hiểu được việc đầu tư như thế nào là đem lại lợi nhuận cao nhất. Mà chế độ đầu tư dạng lướt sóng. vốn ít mà thu lại gấp đôi, theo giá trị tiền thưởng đặt cược dự đoán. Điều này chắc chắn lúc nào cũng thu hút đầu tư hơn. Tâm lý con người là như thế tuy họ chỉ chơi một mức nhất định nhưng số tiền thắng và thua lúc nào cũng là chênh lệch. Mà vấn đề chênh lệch như thế thì sẽ vào nguồn tiền của web.

- Như thế thì mọi chuyện vẫn ổn. Tạm thời mọi người sẽ hoạt động như cũ khi nào có việc gì sẽ liên hệ lại sau. Trước mắt bên bộ phận Chu Tường sẽ đưa Lâm Vũ qua đó, Cho nó theo học Chu Tường về các mã nguồn code trước chuyện này quyết định vậy đi. Còn Nhã Kỳ hôm nay là ngày bắt đầu nhận hồ sơ đấu thầu xây dựng xem cho đến cuối đợt nhận hồ sơ xem được bao nhiêu nhà thầu, sau đó sẽ tính tiếp.

- Mà này Thiếu Kiệt! Cô bé hôm nọ ở bệnh viện, với ban nãy lúc tao đến còn ở đây giờ đi đâu mất, mới kiếm ở đâu thế? trước giờ không thấy.

Trương Hạo bắt đầu có tính tò mò theo hẳn thấy. Cô bé cũng khá xinh mà lại quan tâm chăm sóc Thiếu Kiệt nên hỏi khi không có mặt Hà Vi ở đây.

- Thằng này cái tật tò mò không bỏ nhi! Cô bé tên Hà Vi trước đây ông cô bé dạy tao võ. Hôm nọ mới gặp lại, không nhờ Hà Vi chắc giờ tao đã

chẳng ngồi đây nói chuyện với mày!

- Chuyện này Thật! hồi xưa tao chỉ nghe anh hùng cứu mỹ nhân, thời nay lại ngược lại mỹ nhân cứu anh hùng. Mà bộ cô bé đó giỏi võ lắm hả.

Thiếu Kiệt cười cười đùa với Trương Hạo. Dù sao hẳn với Trương Hạo cũng không bàn công việc nữa mà là trò chuyện anh em. Cái gọi là công việc thì vẫn phải nghiêm túc, mà khi nói chuyện bình thường sẽ khác. Trương Hạo cũng biết vậy nên khi nào hết việc hai người vẫn thường đùa giỡn như ngày Trương Hạo vẫn còn là nhân viên Trông coi xe hôm nào.

- Mày thử xem là biết chứ có gì mà thắc mắc!

- Thằng chó dụ anh mày ah không có cửa nhé, Tao xem qua mấy thằng bị đánh hôm đó rồi không thằng nào nguyên vẹn. mày nghĩ tao ngu à chui đầu vào để ăn đánh. Mà thôi tao đi về bên công ty đây, hôm nào rảnh rồi đi uống cafe, giờ bên đó chắc cũng nhiều việc rồi.

Nói rồi Trương Hạo để lại Thiếu Kiệt trong nhà rồi đi. Thiếu Kiệt hẳn không việc gì lại mở máy lên mạng. Bắt đầu viết một số điều gì đó vào máy vi tính, Thiếu Kiệt đang suy tư một chút thì bên ngoài có tiếng gọi, nhanh tay nhấn save và tắt đi các tập tin đang làm. Thiếu Kiệt đứng lên đi ra cửa, nhìn xem người nào tới nhà mình.

Trước cửa đứng một người Thiếu Nữ làm Thiếu Kiệt hẳn cũng ngạc nhiên. Bởi người đó không ai xa lạ mà là Nhã Oanh. Cô mặc trang phục bên ngoài khá, bắt mắt, một thân áo sơ mi quân jean khá thời trang.

- Ủa sao bạn lại tới đây?

- Bạn ngạc nhiên lắm à! Mình phải cố gắng lắm mới có địa chỉ nhà bạn. Bọn Lý Bân chẳng chịu cho gì hết, làm phải nhờ mấy người khác hỏi dùm.

Thiếu Kiệt biết nếu Nhã Oanh có hỏi địa chỉ nhà của Thiếu Kiệt với bạn Lý Bân thì cũng không ai chịu nói. Bởi trong nhóm ai cũng biết Thiếu Kiệt rất ghét bị làm phiền ở nhà. Những đã Nhã Oanh tới hẳn cũng chỉ biết tiếp nhận.

- Bạn hôm nay không định đi học hay sao mà lại qua nhà mình?

- Ừ hôm nay mình xin nghỉ! Vì biết bạn ra viện, một phần là thấy bạn dạo này có vẻ vận may không được tốt lắm nên mình đã hẹn một thầy bói xem giúp cậu một quẻ.

Nghe Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng không biết làm gì. Bởi hiện tại nếu hẳn nói không tin vấn đề tâm linh thì hẳn sống lại ở thời điểm này là sao. Còn nếu mà hẳn đi cùng cô thì chẳng khác nào hẳn thừa nhận mình mê tín. Đang định nghĩ cách từ chối làm sao cho hợp lý thì Hà Vi vừa mới đi đâu về đến gọi

- Thiếu Kiệt! Mình mới mua một số đồ ăn trưa nè. Ủa bạn này là.

Hà Vi nhìn thấy Nhã Oanh đang đứng cùng với Thiếu Kiệt, cũng có một chút gì đó bất ngờ. Bởi ngoại hình của Nhã Oanh cũng khá xinh. Thấy hoàn cảnh không thích hợp của hai người Thiếu Kiệt mới nói.

- Đây là Nhã Oanh học cùng trường với Mình, Còn đây là Hà Vi bạn từ lúc nhỏ.

Hai cô gái bắt tay nhau, làm Thiếu Kiệt đứng một bên lạnh cả xương sống.

- Thôi nào chào hỏi nhau thế đủ rồi mọi người vào nhà nói. Ai lại đứng ngoài đường thế này.

Hai người cùng được Thiếu Kiệt mời vào nhà, Hà Vi mang trên tay nhưng đồ ăn vừa mới đem tới đặt lên trên bàn.

- Bạn định rủ Thiếu Kiệt đi đâu thế?

- Thì mình thấy Thiếu Kiệt ở trong bệnh viện chắc cũng chán nên rủ Thiếu Kiệt đi xem bói chơi ấy mà.

Nhã Oanh cũng không ngại nó ra dù sao cô cũng đã rủ Thiếu Kiệt đi rồi, Hà Vi nghe xong có vẻ không hài lòng nói.

- Thời buổi nào rồi mà còn đi xem bói, mấy cái đó làm gì tin được, toàn nói láo lấy tiền. Thà để Thiếu Kiệt cùng mình đi dạo khu vui chơi còn được hơn.

- Cậu nói cái gì. Mình định dẫn Thiếu Kiệt đi vì thầy bói này rất hay đến mấy người có chức quyền cũng hèn không được vất vả lắm mình mới hèn được một buổi cho Thiếu Kiệt cậu nói vậy là ý gì.

Thấy tình hình nồng nặc mùi thuốc súng, Thiếu Kiệt cũng thảm than, tuy nói Nhã Oanh đối với hắn không có gì hơn ngoài quan hệ bạn bè. Nhưng sự quan tâm của cô. Làm Thiếu Kiệt, có một phần áy náy.

- Thôi thôi hai người làm ơn cái! có chuyện nhỏ thôi mà không cần làm mất hòa khí.

Hai Người quay ra nhìn Thiếu Kiệt. Bởi quyết định của hắn là điều mấu chốt bây giờ. Thiếu Kiệt biết mình nhảy vào sự tranh đấu vô hình của hai cô gái. Hiện tại hai người toát ra một cỗ sát khí không hề nhẹ, hắn mà bây giờ nói chỉ cần lỡ lời một câu cũng dẫn đến chiến tranh vùng vịnh. Nên hắn đành làm ra lựa chọn không mất lòng ai hết cho vẹn toàn

- Thôi để ăn xong thì cả ba cùng đi, dù sao cũng đi giải khuây một lần với xem thử coi thầy bói ra sao. Sau đó đi dạo một vòng khu vui chơi cũng được.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng dịu lại, vì dù sao Thiếu Kiệt cũng sẽ đi chơi cùng, có thêm một người nữa cũng không là vấn đề gì. Nhưng cô nhận định là Nhã Oanh sẽ là đối thủ của mình.

Bởi trực giác nữ nhân rất tốt, cô thấy được rằng Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ có nhiều người để ý. Đôi khi giác quan của phụ nữ rất tốt nhất là trong những chuyện như thế này.

Còn Nhã Oanh cũng mừng thầm, cô cũng đã nhờ rất nhiều quan hệ, bạn bè bố mẹ để hẹn được vị thầy bói này. Nếu Thiếu Kiệt không đồng ý, Nhã Oanh không biết ăn nói với người ta ra sao. Mà Thiếu Kiệt nhận lời, thì chắc chắn sẽ đi. Vì Trước giờ, Thiếu Kiệt hấn hứa sẽ thực hiện, không thay đổi.

Hai người lúc này tạm ngưng đình chiến, Thiếu Kiệt thở phào một hơi đem đồ ăn trên bàn bắt đầu càn quét, dù sao cũng là buổi trưa, mà để đi chơi cùng hai người này hẳn cũng phải có gì đó lót bụng.

- Thôi mọi người cùng ăn nào, không ngại hết mất ngon.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71: Xin Lỗi Cậu Có Thể Ra Về

Sau Khi dùng xong toàn bộ đồ ăn Hà Vi mang về, Trước ý kiến đi xem bói của Nhã Oanh, Thiếu Kiệt chỉ có tò mò thôi, nếu nói hẳn không phải trung sinh sống lại cuộc sống này. Hẳn cũng không tin rằng trên đời này có những điều mà khoa học không thể nào chứng minh.

Ba người cùng nhau lên một chiếc taxi được gọi tới. Trên đường đi Nhã Oanh luôn hướng tài xế chỉ đường. Thiếu Kiệt bỗng cảm thấy lâu lâu vẫn phải như người bình thường đi chơi đây đó giải trí có vẻ tốt hơn là vẫn phải suy nghĩ tính toán.

Hai người Hà Vi và Nhã Oanh vẫn không nói chuyện nhiều với nhau. Giờ Thiếu Kiệt trở thành trung tâm hòa giải, dù sao hẳn cũng chẳng muốn ai phiên lòng chuyện hai người cho lắm. Hai người muốn làm sao thì làm hẳn chỉ biết hôm nay mình phải tận hưởng được sự thoải mái không lo nghĩ nhieu là được.

Xe dừng ở một căn nhà khá cũ kỹ bên ngoài dáng vẻ như một ngôi đền, hai bên vẫn có những câu đối chữ hoa ghi lại. Giữa có ba chữ lớn được canh đều hai bên với tên gọi Thiên An Đình.

Nhã Oanh tiếng đến rung cái chuông bằng đồng nhỏ bằng sợi dây ở trước cửa cũng làm cho cái không khí cổ xưa của ngôi đình này toát lên vẻ Thần Bí.

Phía trước đình này nằm bên trái có một ngôi miếu nhỏ. Ở trong thờ một bức ảnh trắng gương hình năm con hổ. Phía trước bức hình là một bộ lư hương, bên cạnh là một cái đèn dầu với một cái hủ hoa văn. Bên trong đựng một lá bùa thêm vào là năm sợi chỉ khác màu.

Một người từ trong đình bước ra thấy ba người thì hỏi.

- Cô cậu kiếm ai?

Nhã Oanh tươi cười nói với người đang đứng bên kia cổng.

- Cháu là Nhã Oanh có hẹn với thầy Lý hôm nay dẫn bạn đến nhờ thầy chấm tử vi giúp.

Nghe nói thế người kia mở cửa cho ba người dẫn vào trong đình. Đến tận chánh điện người kia mới bảo bà người chờ rồi đi vào trong.

Bên trong chánh điện, nhìn qua có vẻ rất lâu đời những cột trụ được làm bằng hình tròn, trên còn những tấm gỗ lớn được khắc chữ hoa, và có họa tiết rồng mây trên cả khung điện. Còn phía trên không như chùa miếu Thường thấy là Phật tổ, quan âm ở đây lại khác, ngòi trên cùng là một tượng được mặt một đạo bào âm dương, phía dưới là bát tiên, dưới nữa có hai tượng binh lính. hai bên hông là hai bộ binh khi bằng gỗ cao chừng một mét sáu được làm bằng gỗ được sơn màu. hai bên chánh điện một bên thờ một số bài vị bằng gỗ được sơn đỏ, một bên để hình một người mặt đạo bào vàng tay cầm phát trần.

Lúc này Hà Vi quan sát xung quanh rồi mới nói.

- Chùa không giống chùa, miếu không giống miếu cứ như cái đền thờ họ.

- Sai rồi nơi đây phải gọi là đạo quán, vì họ theo chủ đạo giáo. Trên cùng đại điện là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn phía dưới là hai người bên trái là Thái Thanh Lý Lão Quân người cầm quạt. Bên phải là Thượng Thanh Linh Bảo Đại Pháp Sư. dưới nữa là Bát tiên và Tiên Binh. Còn hai bên trái phải thì một bên thờ họ còn một bên là thờ tổ người này áo vàng chắc là động tân.

Thiếu Kiệt đánh giá những gì nhìn thấy ở đây, theo kiến thức có được lúc tìm kiếm về khái niệm đạo giáo, khi xem những truyện viết về tiên hiệp ở kiếp trước.

- Xem ra cái gì cậu cũng biết nhỉ.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt chăm chọc bởi thấy Thiếu Kiệt nói rõ như thế cô nghĩ hẳn cũng là một người mê tín. Tin vào thế giới tâm linh không có thực. cười cười hẳn nói với hai người.

- Bữa nào rảnh rồi lên kiếm truyện Tiên Hiệp đọc đi là hiểu hết mấy cái này thôi.

- Thôi bạn tha cho mình đi, nhìn thấy chữ là hai con mắt mình nhắm lại rồi làm sao đọc được nữa.

Thấy hai người đùa giỡn, Nhã oanh có phần bực tức nói.

- Hai cậu nhỏ nhỏ tý người ta la cho bây giờ!

Thiếu Kiệt cũng có cảm giác tò mò về những gì đang diễn ra ở đây. Bởi trong thành phố này vẫn còn có cái gọi là đạo quán như thế này. Mà xã hội ngày nay họ thường đi theo phật giáo, thiên chúa giáo, giáo phái Bà La Môn...

Rất khó để tìm được đạo giáo, mà nói này lại tồn tại một đạo quán thật sự theo đúng kết cấu thờ.

- Giới cho một cái hiểu biết về đạo. Tuy chỉ qua sách vở nhưng rất hay.

Một người mặt trường sam chân mang giày vải ông cao. Bước từ phía sau chánh điện bước ra.

Ba người vội im lặng. dù sao nếu người ta đã nói như thế chúng tỏ những gì Thiếu Kiệt nói họ đã nghe. Nhã Oanh liền giải vây xin lỗi.

- Xin lỗi thầy bạn con có phần vô lễ.

- Bạn nói sai rồi! xin lỗi đạo sư chỉ là bình phẩm cho bạn tôi không biết. có gì mạo phạm xin đạo sư bỏ qua cho.

Thiếu Kiệt liền sửa lại vì Nhã Oanh gọi là Thầy mà từ Thầy thường dùng để gọi các nhà sư theo phật giáo. còn vị này ở đây đã lớn tuổi nên gọi là đạo sư vì giữa hai giáo phái hoàn toàn khác biệt.

- Không sao! ít khi được nghe đúng một câu đạo sư đôi lại cũng không sao. Dù sao mọi người đều đã đến đây thì xem như là có duyên. Thôi các vị theo tôi lại bàn nói chuyện. Chứ đứng tại chánh điện này cũng không phải thích hợp.

Ba Người theo người đạo sư kia đến một bên của chánh điện, nơi đó có một cái bàn và một vài cái ghế để ngồi. Đến ngồi xuống đối diện ba người, Đưa một tờ giấy tập và cây viết đặt lên, đạo sư kia mới nói.

- Xin hỏi ai là người muốn chấm tử vi? Xin phép ghi ngày tháng năm sinh của người ấy vào đây giúp.

Hai người Nhã Oanh và Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt. Hắn đành cầm bút lên, dù sao cũng là ngày tháng năm sinh, mà đi coi bói chấm tử vi như thế này cũng là điều hiển nhiên. Ghi vội ngày tháng năm sinh mình vào tờ giấy. Sau hi nhìn sơ qua người đạo sư bắt đầu bấm những đốt ngón tay. Hai người Nhã Oanh và Hà Vi đang háo hức chờ đợi xem người đạo sư đó sẽ nói thế nào.

Người đạo sư đó nhìn về Thiếu Kiệt trên trán hiện rõ những giọt mồ hôi đang rịn ra. Lắc đầu một lần rồi thở ra một hơi nói.

- Xin lỗi cậu có thể ra về, bản đạo thật sự không dám đoán mệnh cho cậu.

Bất ngờ trước câu nói của người đạo sư Thiếu Kiệt cũng ngỡ ngác. Nhã Oanh cũng hỏi.

- Ủa sao kỳ vậy đạo sư! Không lẽ Thiếu Kiệt sẽ gặp chuyện gì.

Lúc này người đạo sư kia mới nói.

- Các vị tin cũng được, không tin cũng được, nhưng mệnh của cậu ta chỉ do cậu ta quyết không ai có thể xem trước dùm cậu ta được. Xin lỗi ta cũng không muốn đánh đổi tính mạng của mình mà đi đoán mệnh cho cậu ta.

- Thôi được rồi đừng ép người khác như thế Nhã Oanh. Dù sao cũng cảm ơn.

Ba người định đứng lên thì người đạo sư nói.

- Cậu có thể để tôi nói riêng với cậu một vài điều không.

Thiếu Kiệt nhìn người đạo sư rồi hướng hai người Hà Vi và Nhã Oanh nói.

- Hai bạn ra trước để mình nói vài câu rồi đi chơi nhé.

Hai người cũng gật đầu rồi đứng lên hướng lối vào lúc ban đầu đi ra. Lúc này Thiếu Kiệt mới hướng người đạo sư nói.

- Đạo sư có việc gì quan trọng cứ nói à.

- Mệnh cậu không phải ai cũng có thể xem được, sau này cậu đừng đi đến những nơi xem tử vi là gì, vì như thế cậu chỉ làm hại người xem tử vi cho cậu thôi, còn về phần sau này của cậu ra sao đó chính là do cậu quyết

định. xin cậu nhớ dùm lão đạo hai câu. Muốn cậu sống cũng là Thiên, muốn cậu chết cũng là Thiên. Nên mệnh của cậu quy về thiên không ai đổi được.

Nói rồi người đạo sư quay lưng đi vào sau chánh điện để Thiếu Kiệt đứng đó suy nghĩ thật lâu. Hắn hoàn toàn không hiểu hết những lời thâm ý của vị đạo sư kia. Nên chỉ cúi đầu chào một cái lại quay đi ra về.

Đang bước ra suy tư về câu nói của người đạo sư kia Thiếu Kiệt quên mất hai người đang đứng đợi mình cho đến khi Hà Vi thấy Thiếu Kiệt đến gần mà vẫn suy tư liền nói.

- Có chuyện gì mà suy nghĩ dữ vậy Thiếu Kiệt.

- À Không có gì chỉ là hơi thắc mắc sao người ta không coi tử vi cho mình thôi.

Hà Vi mới cười cười nói.

- Chắc thấy bạn hiểu biết nhảm lừa không được mới thế thôi đi chơi cho vui ở đây làm mất cả cảm tình.

- Không có đâu. Người ở đây thương coi không lấy tiền, mà nhiều khi hẹn tới người ta bạn không coi là chuyện thường tình. Mà có nhiều người đến coi lắm toàn bị đuổi về thôi. Chỉ khi nào hẹn trước thì được.

Thiếu Kiệt cũng cảm thấy làm lạ nếu đây là cách thức tăng cảm giác hiếu kỳ để người khác quay lại thì cũng đúng là tốt thật, nhưng nên như Nhã Oanh nói là không lấy tiền thì lại khác. Nên hắn mới hỏi Nhã Oanh.

- Sao bạn biết không lấy tiền? Mà có phải đóng góp gì mới được hẹn không? Hay là chỉ gọi điện thoại người ta đồng ý rồi thì tay không mà đến như bọn mình.

- ừ không lấy một đồng nào hết, mà có để lại người ta cũng đem lại nhà trả nhiều người bị đem lại nhà trả rồi. Còn ở đây cũng có những lần đi từ Thiện nữa, họ sẽ không nhận đồ quyên góp là tiền mà chỉ nhận gạo với nhu yếu phẩm hàng ngày hoặc là quần áo đã qua sử dụng quyên góp thôi. Họ không chịu nhận Tiền.

Nghe Nhã Oanh nói thế Hà Vi và Thiếu Kiệt nhìn nhau khó hiểu. Đã xem bói là AWK5kab phải lấy tiền mà có vụ đến nhà người xem mà trả lại tiền thì điều này là mới nghe thấy. Nhưng dù sao cũng không biết là đúng hay không, vì người này truyền tai người khác đôi khi chỉ nói thêm đôi chút, thì chuyện đã khác đi rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72: Iphone Và Nokia

Ngồi trên xe taxi rời khỏi nơi này Thiếu Kiệt hẳn nhìn ra đường nơi dòng người đông đúc, Hà Vi và Nhã Oanh lúc này thấy hẳn như có tâm sự trong lòng liền im lặng. Bởi hai người đều biết Thiếu Kiệt có điều gì đó khó nói. Dù sao chỉ có mình hẳn biết tin hay không vấn đề tâm linh này. Thật sự hẳn không thể nào giải thích được theo vấn đề khoa học. Bởi nếu khoa học có thể chứng minh được tại sao hẳn sống lại như thế này, thì đó là điều hẳn cần biết.

Xe dừng lại tại một trung tâm thương mại. nơi đây là trung tâm thương mại lớn nhất năm 1999. được xây dựng trên khu đất có diện tích gần mười ngàn mét vuông. công trình này gồm ba tòa tháp, sau trăm bốn mươi tám căn hộ và nhiều tiện ích khác như hồ bơi, khu giải trí, nhà xe nằm giữa bốn tuyến đường Hồng Bàng, Dương Tử Giang, Hồ Ngọc Thanh, Tân Hưng. được đầu tư với số tiền khá lớn thời điểm đó hơn năm mươi triệu USD. nhưng sau gần sau mười năm nó đang vào tình trạng chết lâm sàng. Bởi những đồn đoán ma quái, dị đoan của người dân. Sau này đến nhưng năm 2016 nó mới được sửa sang lại.

Trung Tâm thương mại này giờ chỉ còn hoạt động ở khu mua sắm và khu giải trí là nhiều, Hầu hết không ai nghĩ những hộ chung cư bên trên đã không còn mấy nhà ở. Khu mua sắm là như thế như vẫn còn nhộn nhịp khá nhiều ở khu vui chơi giải trí.

Ba người chẳng mấy chốc có mặt tại tầng hầm khu giải trí của Trung Tâm Thương mại. Bản thân Thiếu Kiệt tự giác đi mua một đồng thẻ xu để chơi game. Hai cô nàng lúc này cứ kéo hẳn hết trò này đến trò khác lại còn ganh đua lẫn nhau trong từng trò ném bóng rổ, đua xe. Riêng chỉ mình hẳn

là thấy hai cô nàng cứ hồn nhiên như chẳng có gì xảy ra. Nhìn hai người chơi đùa Thiếu Kiệt cũng cảm thấy có chút gì đó đời thường.

Lúc này điện thoại trong túi Thiếu Kiệt vang lên. Nhìn qua hiển thị trên màn hình là số của Nhã Kỳ. Thiếu Kiệt bước nhanh ra khỏi nơi vui chơi để tránh đi tiếng ồn của những âm thanh nơi đây. Nhận cuộc gọi nghe máy. Bên kia Nhã Kỳ đang đợi thì nhận được tín hiệu bắt máy nói ngay.

- Alo Thiếu Kiệt! hồ sơ đấu thầu đã nhận xong toàn diện. Chị sẽ gửi cho Trương Hạo cầm qua cho em, còn hẹn thời gian trả lời trúng thầu sẽ là hai tuần sau. Em xem coi nhanh đùm chị nhé.

- Trước mắt chị cho người tìm hiểu vấn đề tài chính của các công ty này giúp em, xem những công ty này có quan hệ gì với nhau, những công trình họ đã thi công có công trình nào có vấn đề không sau đó báo lại. Còn nữa trong quá trình này chị bắt đầu liên hệ với một số nơi làm dịch vụ sự kiện trước đi. Sau đó em sẽ nói sau.

Cúp Máy Thiếu Kiệt vừa định quay vào trong khu giải trí thì Thấy Hà Vi và Nhã Oanh đã đứng sau lưng mình. Nhìn hai người lúc này có vẻ cũng bớt đi phần chiên tranh.

- Sao không chơi nữa à còn thẻ nhiều mà?

- Chơi này giờ cũng hơn cả tiếng hơn rồi mà Thiếu Kiệt. Mà bạn nè mình thấy bạn nên đổi điện thoại đi giờ thời buổi nào rồi còn ôm cái cục gạch to như thế làm điện thoại.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười trừ cầm trong tay cái nokia 3310 này thì thật sự là nặng thật bỏ trong túi nó cũng khá nặng, nhưng đó lần đó mua trên biên giới giá lại rẻ để sử dụng. Giờ nghe Nhã Oanh nói thế hẳn cũng cảm thấy đem theo một cái điện thoại như thế này có phần không thích hợp

chưa kể đến lâu lâu lại bị cắn nút, hay sập nguồn là điều thường xuyên vì nó là hàng không còn tốt nữa. Hà Vi lần này lại khá đồng tình với Nhã Oanh.

- Bạn đấy thời buổi người ta điện thoại lướt web xem phim được hết rồi còn sài cái này. Sau này đi làm ăn mà đối tác hay ai đó thấy được cũng không hay đâu.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhận ra hẳn không còn là một học sinh bình thường nữa dưới hẳn còn có những nhân viên đang làm việc, những giám đốc trưởng bộ phận, sắp tới lại có thêm một công ty tổ chức sự kiện, mà hẳn thì sử dụng cái điện thoại này. Để người khác thấy đúng là không ổn thật.

- Ở gần đây có một cái trung tâm viễn thông kinh doanh mặt hàng điện thoại di động đi xem coi cái nào được mua một cái mới đi Thiếu Kiệt.

Hai người kéo hẳn rời khỏi khu giải trí. Đi lên khu thương mại, ở một góc trong khu thương mại. có một mặt bằng kinh doanh vĩnh vặc điện thoại bên ngoài sử dụng một màu vàng cam khá rõ nét có thể nhìn thấy được từ rất xa, chưa kể đến thương hiệu này là một trong những thương hiệu có từ khá lâu cuối năm 2004 cho đến này, nó trải dài khắp các tỉnh thành phụ cận với hơn một ngàn nhân viên công tác.

Những năm sau này thương hiệu này còn lấn sân sang lĩnh vực điện máy, đồ gia dụng, mặt hàng điện tử. chỉ có một chút là cái quảng cáo của thương hiệu này làm một số người không thích hoặc có thể nói là ghét nhưng đó là một thành công trong lĩnh vực PR của bộ phận maketting công ty này.

Họ rất biết lợi dụng, sự quan tâm và ghi nhớ của mọi người xem vào thị hiếu nghe nhìn. Thường lĩnh vực quảng cáo ti vi, sẽ có hai dạng thường thấy. Một là bắt mắt nội dung dễ hiểu và gây cảm giác cho người xem thích thú. Hai là nội dung khó hiểu và gây cảm giác không đâu vào đâu để đem

tới sự ghi nhớ của người xem. Về điều này thì họ lại đi chuyên về phần thứ hai. Thậm chí lúc đó trên mạng còn lan truyền nhau những đoạn clip, được cắt xén từ quảng cáo của công ty này, mà chế ảnh làm cho nó có tầm ảnh hưởng và sự ghi nhớ trong nhiều người.

Bước vào cửa hàng Thiếu Kiệt được hai người chỉ hết cái này đến cái khác, làm hấn cũng nhưc đầu. Thiếu Kiệt biết điện thoại giờ đây cũng không nhiều tín năng. Nhưng cũng để hấn nhận mail hay lướt web xem tin tức thì có vẻ ổn, còn hơn là những chiếc điện thoại có tín năng nghe nhạc nổi trội của Sony Ericsson thời điểm này

Tiến đến một nhân viên đang tư vấn cho hai người Nhã Oanh và Hà Vi

- Sao rồi nãy giờ hai chị nhà đã chọn được điện thoại nào chưa? hay là còn đang lựa chọn không biết mua cái nào. Mà hình như là mua cho mình nhỉ.

Hai người trừng mắt nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi Hà Vi nói.

- Nhã oanh thì chọn cái Nokia E71 mới ra bàn phím rộng dễ thao tác lại có chức năng lướt web wifi còn mình thì thấy cái iphone 3GS bản quốc tế mới ra lại được hơn. Nhưng cũng không biết bạn thích cái nào bởi hai cái thật sự khá đẹp nhưng mình thấy màn hình cảm ứng lại tốt hơn. Với nó rẻ hơn E71 một chút

- Không mình thấy bàn phím của E71 mới tiện dụng, Thiếu Kiệt sử dụng máy tính lại dễ làm quen hơn mà nó lại có nhiều màu hơn để lựa chọn còn cái iphone kia chỉ có mỗi màu đen lại cảm ứng nhiều khi hư màn hình thì làm sao mà sai. Chỉ có điều nó hơi mắc thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết hai người đang tranh cãi điều gì. Đúng là ở năm 2008 này dòng điện thoại iphone 3GS phiên bản quốc tế được ra mắt

tại quốc gia ngày 19 tháng 6 năm 2008 vừa rồi cũng là một lựa chọn với bản 16g được tích hợp trong máy với giá thành là bảy triệu thì nó có phần nhẹ hơn khoảng vài trăm ngàn so với iphone.

Nhìn người tư vấn bán hàng của công ty viễn thông này Thiếu Kiệt hỏi.

- Bản Iphone bên quý công ty là bản 16gb quốc tế hay bản unlock nhà mạng At&t vậy anh.

Nhìn người Thanh niên trước mặt hỏi mình về phiên bản của chiếc điện thoại người tư vấn cảm thấy cậu nhóc này có hiểu biết vì những người vào đây mua điện thoại những dòng như thế này ít khi hỏi về vấn đề quốc tế hay bản clock.

- Bên anh cung cấp bản quốc tế không phải bẻ khóa nhà mạng nha em. Công ty anh được ủy quyền phân phối sản phẩm hẳn hoi em không cần phải lo.

- Vấn đề này em hỏi để biết vì Iphone dòng 3G hiện tại có một số bản bẻ khóa nhà mạng thường phải cài đặt trung gian qua cidya và thường hay lỗi cập nhật, treo logo hay là kết nối với ituner thường bị lỗi nên em chỉ hỏi như thế thôi. Anh có thể lấy hai loại máy ra cho em xem thử được không.

Thấy Thiếu Kiệt hiểu rõ về mặt hàng và nêu rõ ra lỗi đang hiện hành mà các nhân viên ở đây vừa mới được biết, người tư vấn cũng cười mở tủ lấy ra hai mẫu điện thoại để trước mặt Thiếu Kiệt.

Đối với lần này chủ yếu nhìn thấy hai cô nhóc dễ thương đi xem điện thoại hẳn bước tới tư vấn để có dịp làm quen xin số điện thoại này nọ nhưng giờ Thấy Thiếu Kiệt là nhân vật chính nên cũng biết mình hết hi vọng trở lại làm một nhân viên tư vấn theo đúng trách nhiệm.

Cầm hai cái điện thoại trong tay Thiếu Kiệt cười cười. Trong đầu nghĩ đến không biết nên đổi điện thoại mới cho mẹ mình hay không. Lúc này kiểm tra máy sơ qua một lượt các tính năng, phiên bản của iphone xong hắn cầm tới cái E71 thao tác vài cái rồi quay lại Hà Vi cùng Nhã Oanh nói.

- Hai bạn đổi điện thoại luôn không hay là vẫn sử dụng cái cũ.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này mới cười cười. Lôi trong túi ra cái điện thoại của mình cho Thiếu Kiệt thấy. Lúc này hắn mới biết tại sao mỗi người lại chọn một loại máy khác nhau bởi trên tay của Nhã Oanh là cái nokia E71 màu đỏ còn trên tay của Hà vi cũng là cái Iphone 3GS bản 16G.

- Vậy là hai người ở đây tính toán sẵn rồi hen.

Hai cô nàng giả vờ nhìn đi chỗ khác làm hắn cũng không biết nói gì hơn. Đanh quay lại nói với người tư vấn bán hàng.

- Anh làm phiếu mua hàng cho em hai cái E71 và một cái Iphone này nhé.

- Ủa sao mua tới ba cái?

Hai người cũng ngăn người hỏi Thiếu Kiệt. Hắn chỉ cười trả lời.

- Mẹ ở nhà cũng phải thay một cái mới thôi thì mua luôn lát đem về cho mẹ là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: Đi Gặp Hà Thúc

Sau khi nghe được Thiếu Kiệt nói là sẽ mua tới ba cái điện thoại, người nhân viên tư vấn cũng bất ngờ. Vì thường những thanh thiếu niên đến đây mua điện thoại, thường sẽ đi theo bố mẹ mình. Còn người thiếu niên trước mặt hắn, lại mua về cho cả mẹ mình.

Nhưng với công tác của nhân viên tư vấn bán hàng, hắn biết điều gì cũng có thể xảy ra, nên lấy trong túi ra một cuộn giấy làm phiếu mua hàng, trên đó ghi hai loại điện thoại và giá thành đưa cho nhân viên kế toán. Và hướng dẫn Thiếu Kiệt làm thủ tục cũng như thanh toán tiền.

- Ở đây mình thanh toán qua thẻ được phải không chị.

Thiếu Kiệt hướng người kế toán đang đánh máy để ra biên nhận mua hàng. Nghe thế cô ta cũng dừng lại đôi chút nhìn hắn cười nói.

- Được em chỉ cần là thẻ thanh toán quốc tế là được.

Lúc này Thiếu Kiệt lôi từ trong túi mình ra một thẻ ngân hàng. Trên đó hiện rõ hai chữ VISA, đưa cho người kế toán. Cầm Trong tay thẻ ngân hàng của Thiếu Kiệt sau khi đánh một dãy số thanh toán vào máy pos. Người kế toán tiến hành quét thẻ và trong máy bắt đầu in ra bà tờ giấy in. Đưa về Thiếu Kiệt nói hắn ký nhận.

Nhìn giá tiền phải thanh toán Thiếu Kiệt ký vào ba tờ giấy ở trên theo như chữ ký mà hắn đăng ký tài khoản. Đây là lần đầu tiên hắn sài thẻ VISA. Bởi sau khi có quá nhiều tiền trong tài khoản, lúc đâu mỗi lần đi mua hàng giá trị cao hắn thường phải mang tiền mặt, mà việc này khá rắc rối bởi máy ATM thường chỉ cho rút một lần tối thiểu từ ba đến năm triệu. Nên hắn nói Trương Hạo chuyển thành thẻ liên kết VISA theo tài khoản gốc.

Trở về nhà với ba cái điện thoại mới trên tay, hắn định dùng cái Iphone để làm một số công việc khác còn cái E71 hắn sẽ đưa cho mẹ mình và Trương Hạo. Hôm nay đối với hắn là một ngày thật sự bình thường không phải lo nghĩ nhiều quá đến những việc phải suy tính. Mà trong một ngày hôm nay hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều cùng hai người tuy chỉ là đi dạo một ngày không làm gì khác cũng làm cho tâm lý thêm thư thái.

Đợi Nhã Oanh rời khỏi Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt bạn định khi nào thì đi gặp ông mình đây?

Nghe Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng giật mình nhớ ra là hắn có hứa khi nào khỏe sẽ qua nhà trò chuyện với Hà Thúc nên cười cười nhìn Hà Vi đáp.

- Thì bây giờ mình qua nè! dù sao hôm nay cũng rảnh mà cũng còn sớm.

- Vậy thì được đi thôi nào chắc giờ ông mình đã ở nhà rồi.

Hà Vi để Thiếu Kiệt vào nhà sau khi cất hai cái điện thoại vào hộp tủ. Thiếu Kiệt khóa cửa lại đi cùng Hà Vi đi gặp Hà Thúc. Tâm trạng lúc này của Thiếu Kiệt hoàn toàn bình thản không lo lắng gì, bởi hắn chỉ xem đây là một cuộc gặp gỡ thông thường giữa hắn và Hà Thúc.

Đến nhà Hà Vi, Thiếu Kiệt đã thấy Tăng Anh Hùng đang đứng bên ngoài cửa đang nói chuyện với hai người nào đó. Sợ cắt ngang cuộc nói chuyện của mọi người hắn chỉ nhìn Tăng Anh Hùng rồi gật đầu. Hà Vi thì vô tư hơn nói.

- Chú Tăng Ông cháu đang trong nhà à!

Tăng Anh Hùng cũng dừng lại nói.

- Hà lão đang ở phòng khách cháu với Thiếu Kiệt đi gặp ông đi.

Nghe thế Hà Vi kéo tay Thiếu Kiệt vào nhà. Bên trong phòng khách lúc này để mọi bộ ghế gỗ được chạm khắc khá công phu. Xung quanh được bố trí khá đơn giản với ánh đèn của cái đèn chùm phía trên rọi xuống theo những viên pha lê phản chiếu những đốm trắng xung quanh nhà. Thấy Thiếu Kiệt đến Hà Thúc cũng nhìn hấn nói.

- Thiếu Kiệt cháu ngồi xuống đây nào. Nghe nói hôm nay cháu mới xuất viện sao giờ này lại qua đây rồi không ở nhà nghỉ ngơi.

- Ở bệnh viện riết cũng chán ông à với hôm nay cũng đi giải khuây với Hà Vi và bạn cháu rồi nên giờ qua đây trò chuyện với ông một chút rồi cháu lại về.

Thiếu Kiệt thấy Hà Thúc vui vẻ, hấn cũng ngồi xuống đối diện với Hà Thúc mà trả lời.

- Thế cho ông hỏi một câu riêng tư nhé. Cháu thấy Hà Vi thế nào ông ngả nó cho cháu chịu không?

Nghe ông mình nói thế Hà Vi cũng đỏ mặt, đứng dậy nói một câu rồi chạy lên lầu.

- Ông này! Cháu không chơi nữa cháu lên phòng mình đây ông với Thiếu Kiệt ngồi nói chuyện đi.

Thấy Hà Vi đã lên lầu Hà Thúc lúc này mới thật sự nghiêm chỉnh hỏi Thiếu Kiệt

- Sau này cháu có dự định gì không Thiếu Kiệt.

Biết Hà Thúc đuổi khéo cô cháu gái của mình đi. Thiếu Kiệt biết câu hỏi này mới đúng trọng tâm chủ đề mà Hà Thúc muốn hỏi mình, Hấn cũng bình tĩnh đáp lại.

- Hiện tại thì vẫn như thế cháu còn đi học, tuy nói có một số công ty này nợ nhưng đó chỉ là vốn sau này cho cháu hiện tại việc học vẫn là chính.

- Ừ như vậy cũng tốt, mà cháu có từng nghĩ rằng mình sẽ gia nhập quân đội không?

Thiếu Kiệt cũng biết Hà Thúc là người của quân đội nhưng cấp bậc đặc thù ra sao thì hấn không nắm rõ bởi Hà Vi trên danh nghĩa vẫn là một quân nhân nội nghiệp của ông.

- Chuyện này thì cháu chưa tính tới nhưng nếu nhập ngũ theo dạng nghĩa vụ thì không được vì nếu tính theo hộ khẩu thì nhà cháu một mẹ một con, Còn nếu để tham gia ba tháng quân trường không thôi, hoặc tham gia thao luyện quân sự trường lớp gì đó chắc cháu sẽ tham gia.

- Nếu cháu đã nói vậy thì ông cũng không giấu diếm gì, ông muốn cháu tham gia vào Quân Khu H của ông nhưng hiện tại cháu nói như thế nếu được cháu hãy tham gia khoảng hai tháng huấn luyện tại quân khu. Dù sao cháu cũng có thể dựa vào những ngày nghỉ hè năm sau mà tham dự chứ hiện tại thì không cần gấp ý cháu thế nào.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc lâu rồi nhìn Hà Thúc đang đợi chờ mình đưa ra câu trả lời. Hấn biết Hà Thúc muốn tốt cho hấn, nhưng hấn còn nhiều thứ phải lo những nếu chỉ hai tháng mà dựa theo kỳ nghỉ hè thì có thể hấn làm được. Dù sao Hà Thúc đã nói ra chắc chắn sẽ có an bài gì đó.

- Được cháu đồng ý. Nhưng với điều kiện cháu phải được đem theo những gì cần thiết mà cháu cảm thấy cần.

- Ừ vậy để ông sắp xếp cháu có thể đem theo những gì mình thích nhưng với điều kiện phải được kiểm tra. Nếu mọi thứ đều ổn cháu có thể sử dụng trong quân khu. Mà theo ông thấy việc cháu có công ty gì đó đừng nên để lộ ra ngoài nữa, theo nguồn tin của ông dạo gần đây nhiều người nhắm vào cháu lắm. Nhất là trang giao dịch vàng mà cháu đang thực hiện. Tuy nó chưa có luật cấm nhưng thật chất cũng không được cho phép nên cháu hãy cẩn thận người khác dòm ngó.

Hà Thúc lúc này nói ra Thiếu Kiệt cũng thấy có phần đúng, vì con người vốn là ganh ghét nhau từng ly từng tí trong xã hội. Nếu Bạn nghèo sẽ không ai ganh ghét gì mà họ lại quay ra nói nặng nhẹ. Nhưng khi bạn kiếm được nhiều tiền hơn người khác họ sẽ nói ra nói vào, soi mói từng đồng tiền của bạn kiếm được từ đâu. Dạo gần đây tuy Trương Hạo đều có báo cáo với hấn những hoạt động của công ty và sàן giao dịch nhưng hấn thật LGylViC sự không nghĩ đến vấn đề này, giờ được Hà Thúc nhắc nhở hấn biết không đơn giản là Hà Thúc nhắc hấn không. Vì phải có gì đó Hà Thúc mới nhắc hấn thận trọng như thế.

- Vâng cháu sẽ chú ý việc này! Dù sao thì cũng cảm ơn Hà Thúc đã nhắc nhở cháu. Khi về cháu sẽ cân nhắc lại.

- Ừ như thế cũng tốt việc kinh doanh cửa hiệp bách hóa của mẹ cháu vẫn tốt chứ. Theo ông thấy sao cháu không nói mẹ mình mở thành siêu thị luôn.

Điều Hà Thúc nói bây giờ Thiếu Kiệt cũng có nghĩ qua nhưng ở những năm tiếp theo khu trung tâm mua sắm khá nhiều mặc hàng cũng nhiều hơn nhưng do sự cạnh tranh khốc liệt của các ngành hàng, mỗi ngày đều có một cửa hàng tiện dụng mới ra mắt nhưng nó thật sự không có lợi nhuận cao mà còn phát sinh khá nhiều chi phí về vốn và cô phần của các thành viên trong công ty.

- Cháu cũng đã từng có ý định này nhưng phải dẹp bỏ ngay vì vốn khá cao, điều kiện thu lại khá lâu chưa tính tới nhân sự và cấp quản lý các thứ đó là điều mà cháu không thể kiểm soát được. Mẹ cháu một phần mới ra kinh doanh nên tốt nhất theo cháu thấy cứ mở cửa hiệu bách hóa một phần sau này chuyển thành cửa hàng bách hóa tổng hợp.

Hà Thúc cũng ngạc nhiên hỏi Thiếu Kiệt

- Ta thấy hai cái này hoàn toàn không khác nhau là mấy tại sao cháu lại chọn nâng cấp lên lại chỉ là cửa hàng bách hóa tổng hợp.

- Vâng về tên gọi thì sẽ giống nhau nhưng về cách thức hoạt động, thì hai cái hoàn toàn khác nhau. Với cửa hiệu Bách Hóa thông thường có thể có những sản phẩm không cần thiết cho lắm nó chỉ là quy mô lớn hơn tiệm tạp hóa một chút. Còn đối với cửa hàng bách hóa tổng hợp thì chúng ta có thể lựa chọn trưng bày các sản phẩm chủ yếu như sữa, Bánh kẹo xuất khẩu, hoặc các sản phẩm thông dụng giá sỉ như hiện nay. Và với Cửa hàng bách hóa tổng hợp thì chúng ta có thể tận dụng những dịp lễ tết làm giỏ quà theo đơn đặt hàng của các công ty hoặc cá nhân sử dụng tặng người khác. Đối với cửa hàng bách hóa cứ mỗi đợt khuyến mãi của các công ty điển hình như công ty sữa. Họ thường có những đợt như mua hai hoặc ba hộp sữa bao nhiêu gram được tặng sản phẩm gì. Mà khách hàng mua thường là họ mua một hộp hoặc cao lắm là hai hộp, quà tặng để đưa khách theo khuyến mãi thì để lại cứ lâu lâu gọi người bên các cửa hàng đồ chơi hoặc người bán hàng sale mà bán lại thì lại có thêm một khoản thu nhập. Mà một năm có rất nhiều đợt khuyến mãi như thế tính ra cũng thêm một khoản không nhỏ đâu ông à.

Hà Thúc sau khi nghe Thiếu Kiệt giải thích cũng phá lên cười.

- Thằng này giỏi tính cả chuyện này luôn à. Tốt đây tuy ông không rành về kinh tế cho mấy nhưng ông cũng hiểu cháu kiếm tiền như thế cũng là

cách không tệ đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74: Trang Tin Tức

Sau một lúc lâu trò chuyện và dùng cơm với hai ông cháu Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng xin phép Hà Thúc ra về. Dù sao cả ngày hôm nay hắn cũng không ở nhà, mà lúc này trời cũng đã tối. Trên đường về Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi điện cho Trương Hạo bảo hắn sáng mai qua bên nhà mình có việc cần nói. Hắn trở về nhà mệt mỏi nằm ra giường suy nghĩ về những gì Hà Thúc đã nói rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Trương Hạo có mặt ở nhà Thiếu Kiệt khá sớm. Sau khi ngủ một giấc lấy lại tinh thần, Thiếu Kiệt bắt đầu tập thể dục xong cũng là lúc Trương Hạo đến gặp hắn. Nhìn Thiếu Kiệt vừa tập thể dục xong Trương Hạo nói.

- Mà mày không sợ lại bị chặn đường lần nữa sao mà lại đi tập thể dục buổi sáng nữa rồi.

- Không có gì đâu tao cần thận rồi mà. Mà nè bên công ty mày chuẩn bị một số thứ kể từ bây giờ những ngày họp với mọi người không cần gặp mặt tao cứ nói Chu Tường cài đặt một máy vi tính có skype là được sẽ họp trực tuyến thông qua voice chat của skype mày về nói về Chu Tường như thế là anh ta sẽ hiểu. Hiện tại bên sản giao dịch cứ thay đổi cứ ba ngày Chu Tường gửi mail báo cáo tình hình một lần còn không thì liên lạc trực tiếp qua internet tám giờ tối hằng ngày. Còn mọi thứ vẫn giữ nguyên không thay đổi. Theo như tao biết có người đang định nhắm vào sản giao dịch vàng.

Trương Hạo suy tư một lúc rồi trả lời Thiếu Kiệt.

- Chuyện này tao sẽ cho triển khai gấp ngay ngày hôm nay, còn đây là hồ sơ dự thầu của bên Nhã Kỳ đưa cho, Mày xem rồi chọn nhà thầu nào mà mày cho rằng đủ năng lực nhất. Còn phần điều tra quan hệ và tài chính của mấy công ty này có Nhã Kỳ lo rồi.

- Ủi kể từ nay xem như mày là người chủ sự tao sẽ rất ít khi ra mặt đó là điều thứ nhất, còn điều thứ hai là tốt nhất sau này cứ báo cáo hết qua mail hoặc yahoo các file tập tin gì đó cứ gửi qua mail tao sẽ xem và quyết định. Để sau này mình còn có thể làm được nhiều việc khác nữa.

Thiếu Kiệt cũng biết rằng trước sau gì cũng có người tìm tới hấn đứng sau công ty. Hiện tại chuyển dời ra cho Trương Hạo sau này xem như chỉ có những cao tầng biết hấn còn lại đều thông qua Trương Hạo hoặc mail liên lạc với phần hấn vừa trang bị cho mình điện thoại mới chỉ cần đăng ký 3g thì hấn có thể nhận mail mới bất cứ lúc nào, tin tức cũng được nhanh chóng hơn.

- À mà tao mới mua cái điện thoại cho mày nè đổi đi làm ông chủ gì giờ con sài cục gạch thế kia.

Nói rồi Thiếu Kiệt lôi trong tủ ra cái điện thoại đưa cho Trương Hạo. Nhìn cái điện thoại mới, còn trong hộp Trương Hạo xuýt xoa.

- Mắc không mày! tao thấy sài cái cũ cũng được mà. Thôi mày đã mua thì tao sai vậy. giờ anh em mình đi làm ly cà phê tao hẹn Lý Bân rồi chút nó chạy ra đó.

Dù sao hấn cũng biết, Thiếu Kiệt nói có phần đúng. Hiện tại nhân viên bên dưới cũng sử dụng, những dòng điện thoại tính năng cao hơn hấn khá nhiều. Mà thấy điện thoại mới cũng làm ra vẻ đôi chút, nhưng thật sự hấn cũng muốn đổi điện thoại lâu rồi. Giờ Thiếu Kiệt đã đưa cho, thì hấn cũng đỡ tốn tiền mua cái mới. Trương Hạo lôi Thiếu Kiệt đi, kể từ khi bắt đầu kinh doanh đến nay hấn cũng ít khi nào được cùng Thiếu Kiệt ngồi uống cà phê tán dóc này nọ. Sáng hôm nay hấn dậy sớm mà Thiếu Kiệt cũng không làm gì, hấn lôi Thiếu Kiệt đi luôn dù sao hôm qua khi nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt hấn gọi hẹn luôn cho Lý Bân ra ngồi tán dóc đợi tới giờ làm.

Không khó để hấn và Thiều Kiệt đến quán cá phê thân quen ở những buổi sáng nghỉ làm pBIHAL1 hoặc hai người rảnh là ra đây. Không lộng lẫy trang hoàng chỉ là những cái bàn nhựa, những cái ghế tựa bằng vải được đặt trên vỉa hè, Nơi đây một ngày kinh doanh cũng khá đông đúc. Vì địa hình khá tốt mà nằm gần chợ mà nơi đây chợ thường hoạt động cả ngày lẫn đêm nên nhân viên ở đây cũng chia theo ca mà làm, tuy nói quán ven đường nhưng ca phê ở đây pha cũng tương đối tốt.

Trương Hạo và Thiều Kiệt đã là khách quen ở nơi đây từ rất nhiều năm nên khi thấy hấn và Thiều Kiệt đến, chỉ cần ngồi vào bàn là nhân viên tự đi làm hai ly ca phê sữa để ngay trước mặt. Bà chủ quán thấy hấn cũng vui vẻ chọc

- Cha hôm nay hai đứa dậy sớm dữ bộ hôm nay rảnh à ra sớm thế.

Thiều Kiệt cũng chỉ cười cười đáp lại.

- Hôm nay thử một buổi ra sớm xem người đi đường như thế nào. Đạo này ít ra do bận quá hôm nay rảnh phải ghé chứ.

Hấn và Trương Hạo ngồi được một lúc thì Lý Bân ra tới. Nhìn cái mặt phờ phạc của Lý Bân. Thiều Kiệt và Trương Hạo cũng biết, thằng này là không ngủ đủ giấc nên mặt cứ lơ lơ như người say rượu. Thấy thế Thiều Kiệt nhìn Lý Bân nói

- Hôm qua thức tới mấy giờ mà mặt mày còn mớ ngủ thế kia.

- Hôm qua em ngồi sẵn boss quên mất thời gian, đến nhìn lại đồng hồ gần hai giờ sáng, ngủ được một chút mới sực nhớ Trương Hạo nói, hôm nay dậy sớm ra đây nên giờ mất cứ mở không lên được.

Lý Bân vừa dụi mắt vừa trả lời Thiều Kiệt còn đem theo một cái ngám dài làm cho Trương Hạo cũng lắc đầu.

- Thức đêm nhiều quá không tốt đâu mà chơi game thì cũng vừa phải thôi.

- Trương Hạo nói đúng đó mà thức đêm nhiều quá cũng không tốt đâu. Mà dạo này bên trường học sao rồi?

Trương Hạo và Thiệu Kiệt cũng khuyên Lý Bân dù sao việc thức đêm online game cũng là một phần nổi trội của những năm đầu này, chưa kể đến việc này khá hại sức khỏe người chơi vì hiện tại không có hạn chế thời gian chơi game như sau này. Lý Bân cầm ly cà phê được đem ra uống một hớp để xua tan cơn buồn ngủ nói.

- Bên Trường thì thầy Tiến đi dạy lại rồi, nghe nói là lại được bổ nhiệm về chức vụ hiệu trưởng như trước, vì việc Hồ Hưng làm không liên quan gì đến thầy, học sinh đi học lại đều hết rồi mọi thứ đâu vào đấy chỉ có Anh Kiệt là nghĩ có phép do phải vào viện thôi. Tiểu Vũ hẳn thì mấy ngày này ngoài giờ học thì qua bên công ty bắt đầu theo Chu Tường học mấy cái code gì đó. Nói chung là tình hình trong trường bây giờ ổn cả không có gì mới. Bài vở của anh bọn trong lớp ghi lại đùm hết rồi. Chiều nay nếu anh đi học thì em mang theo.

- Ừ để thu xếp chiều nay đi học lại cũng nghỉ học cả tuần rồi sắp tới chắc lại kiểm tra giữa kỳ. Không ôn tập chắc điểm sẽ thấp không hay lắm. Mà cũng lo ôn tập từ từ đi, Không lúc đó lại đội sổ tao không chịu trách nhiệm được đâu.

Thiệu Kiệt biết hẳn cũng nghỉ khá nhiều, dù sao thành tích học tập không phải chỉ dựa vào những lần kiểm tra trên lớp, còn có những bài kiểm tra giữa kì và cuối kì thường một năm sẽ chia ra làm hai lần thi học kỳ chính và hai lần thi giữa kỳ nên một năm học thường là bốn kỳ thi chưa để đến kiểm tra một tiết hoặc mười lăm phút. Đương nhiên hai lần thi học kỳ chính luôn là điểm mấu chốt còn hai lần giữa kỳ là để kiểm tra sức học của

học sinh và đưa ra phương án giảng dạy tốt hơn khắc phục các điểm yếu kém của học sinh cũng như bổ túc thêm cho học sinh điểm thấp trong những kỳ thi này.

- Thôi ráng cố vậy, không muốn phải thêm giờ học ở trường chắc em cũng phải ôn tập đàng hoàng, không khéo nguyên một đám nó cười cho. Đạo này thành tích của tụi nó bỗng nhiên khá hơn hẳn. Nghe nói bọn nó nhờ Ngọc Nhi kèm thêm mỗi giờ ra chơi hay sao ấy.

- Thế sao mày không tham gia vào nhóm đó luôn. Dù sao thì trong trường giờ này mọi thứ cũng ổn rồi không phải lo lắng điều gì, Học đi mày sau này tao còn có một số thứ giao cho mày, mà không học hành có kiến thức nhân viên nó cười cho đó.

Thiếu Kiệt cũng nói cho Lý Bân có động lực, bởi con người lúc nào cũng cần một thứ gì đó cố gắng mà nếu đánh vào sự ham muốn của người khác, làm ra kích thích cần có thì đó là một biện pháp tốt hơn là cứ lý thuyết suông sẽ dễ dẫn đến người ta chỉ là cố gắng nhất thời.

- Anh định giao việc gì cho em thế Anh Kiệt?

- Tao đang định suy nghĩ xem có nên mở cho chú mày riêng một trang tin tức không mà chú mày học hành như vậy thì anh mày chắc phải dẹp lại cái này quá.

Trương Hạo cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói, Hắn biết Thiếu Kiệt đang đánh tâm lý về sự ham thích của Lý Bân về mô hình báo chí tin tức mạng. Mà Trương Hạo cũng biết nếu mạng tin tức này được đưa vào tay Lý Bân đúng là đưa đúng chỗ cho hắn phát huy hết toàn bộ thực lực.

- Đừng chơi vậy chứ. Học mà dù sao giờ cũng đâu có gì nổi trội, không học cũng không được à.

Lúc này Thiếu Kiệt như nhớ ra điều gì mới nhìn Trương Hạo nói.

- Mà xem hỗ trợ bên Xuân Nghĩa Bang một bộ máy vi tính có chat voice luôn, dù sao tao không thể ra mặt thông qua Lý Bân người khác cũng biết tao có dính với Xuân Nghĩa Bang điều này không ổn.

- Ủ Vây cũng được. Lý Bân mà Liên Hệ bên Xuân Nghĩa Bang làm cái dịch vụ sửa chữa máy tính gì đó hay mua máy gì cũng được. Tao cho Chu Tường qua bên đó cài đặt dễ hơn, chứ giờ Lý Bân mà gặp mặt họ trực tiếp đem qua công ty thì khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Mà giờ cũng sắp tới giờ làm rồi tao về đây hai đưa bây trả tiền nha.

Nghe tới câu cuối Thiếu Kiệt cũng không nhìn được mắng một câu.

- Cái định mệnh móa nó mời anh em mình đi uống cà phê mà mình trả tiền.

Lý Bân ngồi một bên cười cười không nói gì. Hắn đang ưu tư về một trang tin tức của chính mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75: Viết Thư Upu

Đầu tháng cầu đề cử nguyệt phiêu mong các bạn ủng hộ

Sau buổi sáng Thiếu Kiệt trở về nhà nghỉ ngơi và không quên đưa cho mẹ mình cái điện thoại hần đã mua. Hôm nay là ngày đầu tiên trở lại trường, sau gần một tuần phải nằm trong bệnh viện gò bó. Trường học lúc này đã có một số học sinh đến sớm. Thấy Thiếu Kiệt đi học họ cũng đến hỏi thăm tình hình sức khỏe. Bởi sau sự việc Hồ Hưng một số học sinh cũng biết người đứng sau lưng vụ tung clip lên mạng là Thiếu Kiệt. Dù sao người đối chọi với nhóm người Từ Phong và Hồ Hưng, không ai khác là nhóm của Thiếu Kiệt.

Tần Tiến đang đứng ở phòng giáo viên nói chuyện khi thấy Thiếu Kiệt đi học thì hướng hần ra hiệu mình cần gặp. Thiếu Kiệt thấy Tần Tiến gọi mình như có điều gì muốn nói, hần đành tạm biết một vài người đang đứng xung quanh, rồi hướng theo lối đi của Tần Tiến về phòng hiệu trưởng.

- Em cứ tự nhiên đi! em ở bệnh viện mà mấy ngày nay thầy không vào đó thăm được, công việc cứ lộn xộn hết cả lên, chưa kể đến còn phải kiểm tra lại toàn bộ sổ sách của Từ Phong từ lúc còn công tác nên không đi được em có gì thông cảm cho thầy.

- Không sao đâu thầy dù sao công việc vẫn quan trọng hơn với phần em cũng ổn không đến nỗi nào.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống ghé đối diện với Tần Tiến vừa nói.

- Dù sao thầy cũng muốn nói với em một số điều.

Ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt tần tiên cầm ấm trà trên bàn rót vào hai ly trà trước mặt rồi đưa về Thiếu Kiệt một ly. Còn Tần Tiến uống một

ngụm rồi lại nói tiếp.

- Thầy Không nghĩ Từ Phong và Hồ Hưng lại dám làm những việc như vậy. Giờ trước dư luận về trường mà tình hình chỉ mới được dẹp yên bề nổi, Thật sự thì thầy cũng không còn cách nào khác. Hình ảnh trường ta được gây dựng bao nhiêu năm nay bị Từ Phong và Hồ Hưng làm mất hết. Chưa kể đến làm cho một số học sinh bây giờ không tin tưởng mấy vào giáo viên. Mà việc này muốn khắc phục thì chỉ nhờ em cùng các bạn tiếp xúc để thay đổi thôi.

- Chuyện này em có thể làm được, dù sao em cũng là học sinh của trường giúp trường mình là điều đương nhiên, em cũng biết chuyện lần này đem lại ảnh hưởng không nhỏ cho thành tích của trường nhưng nó cũng là một chiều hướng tốt. Trước này em thấy trường mình thành tích tuy cao nhưng chất lượng giảng dạy ở một số môn không ổn lắm chỉ dựa vào lý thuyết không thì khó lòng tiếp thu điển hình như môn vật lý và hóa học em thấy nên có thêm giờ thực hành trên lớp hoặc trong phòng thí nghiệm. Như vậy dễ làm cho học sinh dễ tiếp thu bài hơn.

Suy nghĩ một lúc về vấn đề Thiếu Kiệt đưa ra Tân Tiến nhìn hẳn rồi nói.

- Đợt này em đi học lại thầy muốn em học hành tốt hơn trước. Qua lời của giáo viên Lâm thì em cũng là một học sinh giỏi văn mà hiện tại công ty prudential đang có đợt thi viết thư quốc tế UPU, thầy muốn em tham gia vào đội chuyên văn của trường tham dự kỳ thi này ý em như thế nào. Vì thời gian gấp rút chỉ còn gần một tháng trước khi chủ đề lần này được công bố, thầy hi vọng em tập trung hết mình vì danh tiếng trường mình cũng như cho mọi người thấy năng NHMAN6G lực của em.

Thiếu Kiệt cũng không lạ gì về cuộc thi viết thư quốc tế upu này, nó thường được tổ chức từ giữa tháng mười cho đến giữa tháng hai năm sau. Đây là một cuộc thi lớn về sáng tác văn học, dưới hình thức là viết thư do

liên minh bưu chính quốc tế gọi tắt là UPU và tổ chức khoa học và văn hóa liên hợp quốc gọi tắt là UNESCO và một số tổ chức chuyên môn khác. Tùy theo mỗi năm mà tiến hành. Cuộc thi này khá lâu đời có từ năm 1971 lần này là lần thứ ba mươi tám. Dù sao đây cũng là cuộc thi cuối cùng mà hấn tham gia chưa kể đến lúc hấn vừa hoàn thành được bài viết thì xảy ra chuyện của Ngọc Nhi nên hấn nhớ rất rõ chủ đề lần này là gì.

- Vâng em sẽ cố gắng trong thời gian sắp tới sẽ học tập thêm các bạn giỏi văn trong nhóm cũng như tiếp thu thêm kiến thức của các nhà văn lớn khác.

- Ừ nếu em nói thế thì thầy cũng yên tâm, dù sao cũng muốn em học hành thật tốt nếu có điều gì khúc mắc, thì em hãy báo với thầy để thầy xem xét. còn về vấn đề khi nãy em nói, thầy sẽ họp bàn cùng các giáo viên bộ môn rồi đưa ra quyết định.

Thiếu Kiệt rời phòng hiệu trưởng của Tần Tiến rồi quay trở lại lớp học. Tin tức hấn đi học lại đang lan truyền trong trường khác ồn ào, bởi ở thời điểm nóng nhất của sự việc hấn lại vào viện những người hóng hớt được một số chuyện thì thêu dệt đủ điều. Nào là Thiếu Kiệt bị Hồ Hưng và Từ Phong thuê hắc bang đánh, có người còn khoa trương hơn là chuyện Thiếu Kiệt biết được bí mật của Từ Phong nên bị thuê người giết người diệt khẩu, mỗi chuyện có một màu sắc thái khác nhau. Giờ hấn đi học lại những người này đều muốn biết chuyện này theo phiên bản nào mới là đúng nhất.

Vừa lúc này đi vào trong lớp là Lý Bân mang theo một đồng tập vở hơn hai mươi quyển tập làm Thiếu Kiệt cũng giật mình hỏi.

- Cái gì mà nhiều dữ vậy mà?

- Thi tập của anh không chưa của ai, một môn hai quyển, 1 quyển bài tập còn một quyển bài học. Chưa kể đến toán lại chia ra làm hình học với đại số

là hết bốn quyển.

Thiếu Kiệt lúc này mới thấy được các chương trình học thật sự quá nhiều. Lần này hẳn ôn tập chắc chắn khá mệt.

Tại nhà của Hoàng Chí Kim lúc này. Hoàng Chí Hùng đang ung dung ngồi hút thuốc với Hoàng Chí Kim bởi hẳn mới có được một số chuyện vui.

- Anh hôm qua bên quận mình, bên đô thị mới chuyển về một người mà tên này hình như có chỗ dựa nghe đâu là bị lùm xùm gì đó bên sở giáo dục, thế mà vẫn không bị cách chức lại được điều qua bộ phận quản lý đô thị, xem chừng phía sau của tên này cũng cứng.

- Thế là chú mày đã móc nối được với hẳn rồi nên mới vui thế chứ gì.

Hoàng Chí Hùng đắc chí trả lời với Anh mình.

- Anh còn phải hỏi. lĩnh vực này hẳn mù tịt có biết gì đâu chỉ cần làm một số thao tác cho hẳn ít tiền ăn nhậu một buổi đi giải buồn đôi chút là lấy được thiện cảm ngay. Kì này hẳn tới vừa đúng lúc bên công ty kia đang bỏ giá thầu. Chỉ cần thêm một số thao tác nữa thì đạt được hợp đồng đó là chuyện sớm muộn.

- Mày không sợ mấy công ty khác cũng đấu thầu à Tao nghe nói lần này chỗ đó làm lớn không giỡn được đâu. Chưa tính tới lỡ họ không đưa thầu cho những công ty mà có quan hệ với chú thì sao?

Hoàng Chí Kim cũng biết gần đây em mình đang tham gia đấu thầu về xây dựng mặt bằng hội nghị tiệc cưới mà trong những người hẳn biết cũng có bàn tán về việc này.

- Anh cứ lo xa đơn giản thôi nếu mình không đấu thầu được thì để bên Cử Hùng Bang thao tác một chút, người nào nhận thầu được cũng phải

nhả ra thôi. Địa bàn của mình mà để người khác hoạt động thì sao mà được chứ. Bất quá thì chuyển nhượng cho thằng đó ít tiền rồi xong.

- Chú mày liệu sao đó thì làm, dạo gần đây anh cho người theo dõi thằng nhóc kia rồi chắc sớm hay muộn cũng có câu trả lời dù sao nếu thật nó với Xuân Nghĩa Bang có câu kết thì chuyện này phức tạp lắm.

Lúc này Hoàng Chí Hùng mới chợt nhớ ra điều gì nói với anh mình.

- Lần trước hòa giải bên phường, nghe nói con mẹ nó ra phường ngồi đợi anh em mình cả buổi. Dù sao cũng kiện nhau rồi cần gì phải hòa giải làm sớm kết thúc sớm được thì ăn nhiều không được thì lo lót chút quan hệ. Em không tin là nó quan hệ được hết các bên tòa án này nọ.

- Theo đúng lịch trình kiện tụng thì sẽ như thế, nhưng trước sau gì cũng ra tòa, Tao thấy không cần thiết mang tiếng là Anh nó không lẽ tao lại thua. Tuy giờ nó có tiệm bách hóa thật nhưng chưa chắc nó hơn trước được. Dù sao đợt vừa rồi con nó nằm viện thì ít nhất nó cũng đã tốn một mớ xem như cảnh cáo vậy. Mày xem bên Cửu Hùng sắp xếp nhận Hàng ra sao, ngày mai về hàng đấy nói nó cho người đi lấy hàng cẩn thận một chút. Nó với Xuân Nghĩa Bang đang đụng độ nhau không khéo kéo cả Cảnh sát vào cuộc phiền lắm. Nói nó xem thế nào được thì hòa giải dù sao nó cũng không sống bằng chút tiền bảo kê ít ỏi đó.

Hoàng Chí Hùng nghe anh mình nói thế cũng âm ừ. Hắn biết với chút tiền thu bảo kê mấy nhà hàng khách sạn thì không thu nhập nhiều bằng mặt hàng này. Mà Cửu Hùng cứ dây dưa với Xuân Nghĩa Bang cũng không phải là tốt.

- Để em nói nó. Trước mắt ngày mai hàng về bằng đường nào anh.

Hoàng Chí Hùng cũng thắc mắc về chuyến hàng ngày mai được đưa về tới Lưu Minh. Để hẳn còn sắp xếp cho người bên Cửu Hùng Bang nhận hàng sau đó là kết thúc.

- Ngày mai hàng về cũng như cũ là nhà xe thì vẫn cố định như lần trước. Cứ ra đến nơi nhận hàng là được. Nhớ ra nói nhận một thùng sấu tươi gửi cho tao là được. Thùng đó hai lớp đáy chừng 50kg mặt trên là Sấu tươi còn ở dưới thì mày biết rồi. Xem đường mà nói bọn Cửu Hùng Bang đi nhận chắc hàng về sáng mai đây. Nói nó đưa thằng nào lạ lạ đi nhận hàng rồi đem về, đừng để người quen đi dù sao quen mặt quá cũng không tốt.

- Vâng để em nói tụi nó nhận hàng rồi chuyển đi chia nhỏ ra luôn dù sao để một chỗ cũng khá phức tạp cứ chia ra hết, ở mỗi nơi một ít dù sao cũng an toàn hơn là tập trung một chỗ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76: Việc Gấp Trong Mưa

Khi Thiếu Kiệt còn đang ở trường học, thì những người được Cửu Hùng cho đi theo dõi Thiếu Kiệt cũng về báo tin tình hình những ngày qua.

- Theo dõi thẳng nhóc tới đâu rồi.

- Chuyện mấy ngày này theo dõi thẳng nhóc này, nó không tiếp xúc gì tới người của Xuân Nghĩa Bang cả, chưa kể đến nó rất bình thường, bạn bè tiếp xúc cũng chỉ mấy người thường xuyên tới thăm nó, hôm vừa ra viện lại đi chơi cùng bạn bè, sáng nay thì đi uống cà phê với mấy đứa học chung với thẳng bạn mở công ty tin học. Còn lại mọi sinh hoạt đều bình thường.

Im lặng một lúc Cửu Hùng như suy nghĩ điều gì đó. Rồi nói với người mới báo cáo những tin tức kia cho mình.

- Trước mặt cứ theo dõi bình thường, một thời gian nữa hãy cho ra quyết định tiếp theo. Còn nữa xem tình hình bên Xuân Nghĩa Bang ra sao, thẳng nhóc không liên hệ bọn nó chưa chắc gì bọn nó đã không liên hệ thẳng nhóc này. Tao có cảm giác thẳng này với Xuân Nghĩa Bang có gì đó.

Nghe được Cửu Hùng nói vẫn theo dõi Thiếu Kiệt cùng thu thập tin tức của nhóm người Xuân Nghĩa Bang, xem họ có quan hệ với Thiếu hay không, thì chỉ trong thời gian ngắn. Dù sao điều thêm một vài người với hẳn cũng là việc đơn giản. Nhưng rồi chợt nhớ điều gì đó nói.

- Vâng để em nói tụi nó theo dõi thêm. Mà anh bên đó gần sắp hết hàng anh xem coi hàng họ ra sao không thì chuyển một ít ở đây qua bên đó được không anh.

- Chuyện này được rồi chú ra ngoài một chút để anh gọi điện hỏi xem hàng khi nào về còn sắp xếp.

Người đưa tin cũng cúi chào Cửu Hùng bước ra ngoài bởi hắn cũng rõ ràng có một số việc nên biết và một số việc không nên biết. Nếu biết được quá nhiều chỉ làm hại bản thân mình mà không phải người khác.

Trong phòng lúc này không còn ai Cửu Hùng mới gọi cho Hoàng Chí Kim. Đợi bên kia có tín hiệu bắt máy hắn mới nói.

- Anh Kim! bên em sắp hết hàng, khi nào có hàng vậy anh?

- Mai hàng về máy liên hệ với Chí Hùng nhận hàng ra sao thì hai đứa bây tính đi. À mà vụ thằng nhóc tới đâu rồi.

Hoàng Chí Kim cũng muốn biết xem tình hình điều tra về Thiếu Kiệt của Cửu Hùng có kết quả chưa để hắn liệu cách mà đối phó với mẹ con của Thiếu Kiệt.

- Chuyện này bên em đang điều tra, mấy ngày qua thì chưa có động tĩnh gì liên quan, nhưng em vẫn cho người theo dõi về lâu dài nếu có thì sẽ báo anh còn không thì hủy việc theo dõi.

- Ừ! Trước mắt thì cứ như vậy. Xem một thời gian nếu không có thì thôi, người còn để làm việc khác chứ không tốn thời gian vô ích. Vậy đi chú mày với thằng Chí Hùng lo hàng ngày mai về rồi xem bọn Xuân Nghĩa Bang thế nào, anh có bàn với Chí Hùng rồi hai đứa bây liệu mà xử lý.

Nói xong Hoàng Chí Kim cúp máy, Cửu Hùng nghe nói hàng ngày mai được về cũng hồi hộp hắn lên gọi điện thoại nói một số anh em chuẩn bị. Dù sao đối với hắn mặc hàng này đem lại lợi nhuận lớn hơn là kinh doanh bảo kê nhà hàng ăn uống. Chưa kể đến một số căn nhà, được Cửu Hùng chia ra làm tụ điểm cờ bạc đỏ đen mà hắn mở cho các con bạc say máu.

Cũng trong ngày hôm đó, tin tức Thiếu Kiệt được lựa chọn vào đội tuyển chuyên văn của trường. được lan rộng khắp các học sinh trong

trường. Có người cho rằng điều đó là hiển nhiên cũng có người nói đó là sự sắp xếp của Hiệu Trưởng để làm yên lòng hấn.

Nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt hiểu rằng chỉ có thực lực và sự phán đoán đúng lúc ra tay đúng thời điểm thì sẽ lấy được nhiều thành quả nhất. mà kết quả là thứ mà mọi người đều phải công nhận.

Khi mang một đồng tập vở Lý Bân đưa cho hấn để về nhà ôn tập, Nên khi đặt chân về đến nhà bỏ xuống chồng tập trên tay, hấn mới thật sự thấy thoải mái. Như thường lệ hấn mở máy vi tính lên cho máy tự khởi động. Sau đó đi tắm cho có tinh thần tốt nhất.

Nhìn đồng tập vở trên bàn hấn thật sự không có nổi mấy tinh thần để ôn tập nhưng chợt nhớ tới cuộc thi viết thư UPU mà Tân Tiên đã nói, nên đành phải ngồi vào máy vi tính bắt đầu tìm kiếm tư liệu cho bài viết của mình. Thiếu Kiệt hiểu, một bài văn theo dạng lá thư, cần có ý tưởng và tư liệu liên quan, về bố cục văn bản cũng như từ ngữ diễn tả và văn phong của người viết.

Nếu dựa theo bài làm trước khi hấn rời khỏi trường học thì đề tài cuộc thi viết lần này khá thú vị, bất cứ học sinh còn ngồi ghế nhà trường nào cũng không thể hiểu hết được sự thật nằm sau cái đề bài của cuộc thi. Một bài viết đề tài, chỉ có thể miêu tả bằng ngôn từ học sinh thì không bao giờ có thể hiểu hết về nó.

“Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn”

Mà đối với bài viết này sự từng trải của một người đã từng làm công nhân như hấn hiểu rất rõ, mỗi khâu làm việc là một phần của một công ty, chưa kể đến những việc thường thấy chỉ giữa công nhân, người lao động

với nhau mới hiểu rõ hết cái cảnh phải sống và làm việc trong môi trường không thuận lợi khó khăn đến mức nào.

Ngồi tra cứu những tư liệu để có thêm hiện thực để miêu tả những gì đang diễn ra trong đầu của mình Thiếu Kiệt hoàn toàn nhập tâm khác xa cái vẻ chán chường khi nhìn thấy chồng tập trên bàn. Cho đến khi Hoàng Lâm Nhu về đến nhà, trên người mặc một bộ áo mưa phủ kín người.

Lúc này Thiếu Kiệt mới để ý ngoài trời đã đổ mưa lớn đến mức nào, những cơn mưa nặng hạt đem bầu trời làm cho tối đen như mực. Vừa cởi áo mưa ra Hoàng Lâm Nhu vừa cảm thán.

- Mưa gió thất thường sáng nắng chiều tối lại mưa mới hôm qua còn khô ráo hôm nay mưa thật lớn. Sống ở phía Nam như thế này còn chịu cái cảnh năm nào cũng ảnh hưởng bão ở miền trung, không biết người dân ở sống ra sao thật không nói được điều gì với ông trời.

- Mưa gió là chuyện của trời, mà chưa tính tới năm nào người dân miền trung cũng đón bão. Mà chưa kể thiệt hại khắc phục sau bão nữa.

Vừa nói Thiếu Kiệt như chợt nhớ ra điều gì. Rồi lập tức nhìn vào tờ lịch trên tường thì thấy tờ lịch là ngày 22. Giật mình hấn vội chạy tới cầm trong tay cái áo mưa của mẹ đang mặt rồi chạy ra ngoài mặc kệ cho Hoàng Lâm Nhu ngơ ngác nhìn hấn mặc vội cái áo chạy đi. Tiếng gọi bị át bởi tiếng mưa của Hoàng Lâm Nhu, Thiếu Kiệt không nghe thấy mẹ mình nói gì ngoài tiếng mưa bên tai.

Trong cơn mưa lớn âm âm như muốn cuốn trôi mọi thứ Thiếu Kiệt đạp chiếc xe đạp đi thật nhanh. Hấn còn nhớ cũng vào năm nay quốc gia chịu ảnh hưởng nặng nề như thế nào. Biết bao nhiêu con người mất đi, người thân ly tán vì hậu quả của mưa Bão.

Tuy hấn không thật sự đem lại lợi ích gì cho quốc gia, nhưng hấn biết hấn phải cố hết sức thông báo cho Hà Thúc biết vì quân đội lúc nào cũng có quyền hành cao nhất, mà đây là sự sống còn của biết bao con người, hấn không muốn hời hợt đùa bỡn như thế.

Sự kiện này hấn nhớ rất rõ chưa tới 10 ngày quốc gia đều phải chịu tới hai cơn bão hoành hành. Nhiều chuyến xe cứu trợ đóng góp của người dân phía nam và cả nước ngoài đều đổ về nước, để giúp đỡ đồng bào.

Việc hấn biết trước điều gì sẽ đến. Mà không có biện pháp khắc phục, thì lương tâm hấn thật sự không cho phép. Tuy biết có thể dẫn đến rắc rối ôm vào người nhưng hấn không thể đứng nhìn.

Đến trước cửa nhà Hà Vi bấm chuông liên hồi trong cơn mưa, Cho đến khi có một người trung niên từ trong nhà chạy ra cửa trên tay còn cầm cả chiếc ô để ngăn không cho mưa ướt người. Không đợi người kia vừa ra tới Thiếu Kiệt hỏi dồn.

- Hà Vi và Hà Thúc có trong nhà không chú! cháu có chuyện gấp cần gặp Hà Thúc.

- À có! cháu vào đi! Lãnh Đạo đang trong phòng khách xem tin tức.

Thấy Thiếu Kiệt, người trung niên vội mở cửa và nói. Bởi thấy Thiếu Kiệt trời mưa lớn mà trên người chỉ mặc mỗi cái áo mưa mỏng manh, người thì ướt không còn chỗ nào, thì cũng biết hấn phải chạy trong trời mưa lớn đến đây. Hấn vội mở cửa cho Thiếu Kiệt vào.

Dựng chiếc xe trong sân Thiếu Kiệt chạy lên thềm trước nhà cởi cái áo mưa của mình ra quăng một bên. Hà Vi cũng từ trong nhà bước ra Thấy Thiếu Kiệt người ướt như chuột cũng giật mình hỏi.

- Có Chuyện gì gấp mà cậu đội mưa qua đây như thế ướt hết người rồi?

- Mình có chuyện cần gặp ông nên không sao đâu để mình vào gặp ông rồi lát về lại ướt nữa cũng vậy ah.

Hà Vi lúc này đang mang trên người một bộ đồ thun ở nhà thường thấy. Dù sao trời mưa làm không khí mát hơn. Mà có mặc đồ thun này ở nhà, cô sẽ không nghĩ là sẽ có ai đến, vì ngoài trời vẫn còn đang mưa lớn. Lúc này cô chợt nhận ra Thiếu Kiệt nhìn mình trong trang phục ở nhà, mặt có một chút đỏ lên rồi vội nói.

- Không được để mình đi kiểm đồ cho bạn thay ra. Bạn ngồi nói chuyện với ông mình trong phòng khách đi.

Nói rồi Hà Vi chạy vào trong nhà để Thiếu Kiệt đứng đó. Hắn vội vứt cái áo mình đang mặc cho rơi hết nước bước vào trong nhà. Hà Thúc này giờ cũng không xem tin tức đang chiếu trên truyền hình mà chú ý đến Thiếu Kiệt và Hà Vi bên ngoài. Thấy Hà Thúc nhìn hắn. Thiếu Kiệt gật đầu chào với Hà Thúc, rồi vội vàng bước tới gần bộ ghế trong phòng khách. Nhìn Thiếu Kiệt như thế, Hà Thúc mới cất tiếng hỏi.

- Cháu Ngồi đi! Có chuyện gì gấp không để tới ngày mai, mà Cháu lại đội mưa như thế này lại chạy qua đây. Chuyện gì gấp vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77: Báo Báo

Thiếu Kiệt ngồi xuống đối diện với Hà Thúc, Lúc hắn chạy đi không nghĩ đến việc liệu Hà Thúc có tin việc hắn nói hay không. dáng vẻ rất nghiêm trọng trầm mặt. Thiếu Kiệt bây giờ, không biết phải trả lời với Hà Thúc thế nào. Việc hắn biết trước hai cơn bão ập đổ bộ lên quốc gia chưa đầy một tuần lễ., chưa kể đến Hà Thúc sẽ nghĩ hắn đang trêu đùa ông thì hắn cũng khó lòng ăn nói.

Nhưng đối với diễn biến hiện giờ hắn chỉ còn cách nói ra theo một chiều hướng mà hắn tự nghĩ ra trong đầu.

- Chuyện lần này nói ra thì có chút khó tin, nhưng hi vọng dự đoán của bạn cháu là sai. Chuyện là cháu có là thành viên trong một nhóm thời tiết ở nước ngoài thông qua mạng internet. Khi này họ nói chuyện có đưa lên ảnh chụp một bức hình cho thấy có một cơn bão đang hình thành tại ngoài khơi Biển Đông. Có xu hướng hình thành một cơn bão đi ngang qua địa phận phía bắc của nước ta. Tuy con không biết điều này họ có đúng hay không, nhưng việc đối phó với bão cũng là một cách phòng chống thiệt hại cao nhất, nên con chạy qua đây định nhờ ông xem có thể nào xác nhận lại chuyện này không.

- Chuyện này ông không thể quản được. Nhưng để ông hỏi thử xem dù sao vấn đề này cũng là vấn đề quan trọng. Một năm chúng ta tiếp cận quá nhiều cơn bão dù sao phòng chống là cách tốt nhất.

Nói rồi Hà Thúc cũng đứng lên hướng về phía điện thoại bàn ở gần đó bắt đầu gọi điện. Hà Vi lúc này đi từ trên lầu xuống với quần jean áo thun khác hẳn hình tượng bộ đồ thun màu xanh nhạt khi này.

Cầm trên tay cái khăn bông Hà Vi đưa cho Thiếu Kiệt kèm theo một bộ đồ quần jean áo sơ mi.

- Bạn lau cho khô người đi rồi thay bộ đồ này vào thử xem, mình mới mượn của mấy người theo ông đến đây hi vọng vừa với bạn, mình đã mượn size nhỏ nhất có thể. Bạn thay đồ ra đi, rồi đưa đồ đó đây mình đem bỏ máy giặt sấy khô luôn cho.

- Cảm ơn bạn làm phiền bạn quá!

Thiếu Kiệt lúc này đứng lên theo sự hướng dẫn của Hà Vi mà tới nhà vệ sinh chỉ trong chốc lát bộ đồ ướt của Thiếu Kiệt được thay đổi bằng quần jean áo sơ mi. tuy có rộng một chút nên vẫn có thể nói tạm vừa dù sao hẳn cũng mặc bộ đồ này chỉ trong chốc lát.

Khi bước ra khỏi nhà vệ sinh thì Hà Vi cũng đứng đó nhìn hẳn một lúc rồi cầm lấy đồ ướt của Thiếu Kiệt nói

- Cũng không đến nỗi nào! Thôi bạn đi nói chuyện với ông đi nào. Mình đi giặt đồ cho bạn. rồi sấy khô luôn.

Thấy Hà Vi như thế hẳn cũng chỉ biết gật đầu rồi quay trở lại phòng khách. Lúc này Hà Thúc vẫn còn đang nghe điện thoại, nên hẳn về lại vị trí khi vừa rời của mình lấy ấm trà trên bàn rót vào hai cái tách. Một cái hẳn đặt ở chỗ vừa rời Hà Thúc ngồi. còn tách trà còn lại hẳn cầm lên tay.

Cúp điện thoại xuống Hà Thúc tiến về chỗ của mình bắt đầu nhìn Thiếu Kiệt bằng ánh mắt như suy nghĩ điều gì đó. Thờ dài một hơi Hà Thúc mới nói.

- Những gì cháu vừa nói đều hoàn toàn là sự thật theo con báo vừa mới hình thành cách đây hai giờ và có xu hướng tăng mạnh hướng đi đang hình thành có thể đi ngang qua nước ta và tiến vào Hoa Hạ. Tuy đó chỉ là dự

đoán nhưng trong 48 giờ tới. Bên trung tâm khí tượng thủy văn trung ương vừa đánh thông điệp khẩn cho Phó Thủ Tướng và Ban Chỉ Huy An Toàn Phòng Chống lụt bão rồi. Cũng may là cháu báo sớm họ cũng không để ý đến khi ông gọi xác nhận thì họ mới kiểm tra. Đúng là làm ăn tất trách mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu mà những bên liên quan đã biết thì chắc chắn sẽ làm giảm thiểu thiệt hại xuống một mức thấp nhất có thể.

- Ông cũng đừng nói vậy cũng có thể điều kiện làm việc họ cũng không được tốt như nước ngoài, các trang thiết bị cũng không thể nào chính xác hết nên việc này chỉ có thể nói cháu may mắn đi nhầm vào nhóm chat đó thôi. Không có cháu thì chắc cũng có người phát hiện ra mà.

- Cháu đừng nói thế đối với các hiện tượng tự nhiên như thế này thì biết càng sớm khả năng tổn thất cũng giảm thiểu đi ít nhiều.

Thiếu Kiệt hẳn cũng hiểu, Mỗi năm quốc gia hứng chịu nhiều đợt áp thấp nhiệt đới và những cơn bão hình thành từ vùng biển tây bắc Thái Bình Dương do sự ảnh hưởng khí hậu thời tiết. Sự mất cân bằng sinh thái, tàn phá thiên nhiên một cách không kiểm soát đã dẫn tới hiện tượng nóng lên toàn cầu, băng tan và ô nhiễm môi trường. Thiên nhiên đã đáp trả bằng những thiên tai, bão lũ... quốc gia cũng không nằm ngoài sự chịu ảnh hưởng này.

- Theo cháu thì chúng ta nên đầu tư nhiều hơn cho ngành khí tượng thủy văn. bởi không đơn giản nó là ngành nghiên cứu, mà còn là phương tiện dự báo cho các cấp lãnh đạo biết được cách phòng chống và giảm thiểu thiệt hại lớn về người và tài sản kinh tế. Những vùng mà phải chịu ảnh hưởng của khí hậu khắc nghiệt của thời tiết biến đổi của sự mất cân bằng hệ sinh thái toàn cầu.

Hà Thúc lúc này cũng im lặng. Vì những lời nói của Thiếu Kiệt hoàn toàn chính xác bởi những năm gần đây quốc gia chịu khá nhiều về ảnh hưởng của thiên tai tự nhiên. Thấy Hà Thúc trầm tư như thế Thiếu Kiệt nói thêm.

- Ông cứ nghĩ nếu mà lại có một cơn bão như hai năm gần đây, cháu nhớ không lầm thì cũng đều gần khoảng tháng mười. Hai cơn bão năm 2006 và năm 2007 đem lại thiệt hại vô cùng lớn về người và tài sản. nếu năm nay lại diễn ra như hai năm vừa qua liệu người dân ở những vùng thường xuyên chịu cảnh mưa bão của thiên nhiên sẽ sống sao. khi mà hết năm này đến năm khác họ phải hứng chịu những cảnh như thế.

- Sau cơn bão lần này ông sẽ đưa ý kiến của cháu ra trước các cấp lãnh đạo. Điều cháu nói hoàn toàn đúng, người dân mà cứ bất an vì sự tàn phá của thiên nhiên, thì cuộc sống không thể tốt hơn được.

Sau khi nói ra những ý nghĩ trong đầu mình cho Thiếu Kiệt nghe. Hà Thúc cũng không ngờ tới việc Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến lại đánh sâu vào trong tâm trí của ông, giờ ông phải nhìn nhận lại Thiếu Kiệt đúng là khác xa với bình thường, suy nghĩ của hắn đã vượt xa khỏi đám bạn cùng lứa tuổi đang ngồi ghé nhà trường.

- Vâng cháu chỉ góp ý như thế thôi! hiện tại cháu cũng không làm được gì nhiều. Giúp đỡ được một phần công sức cho quốc gia là tốt lắm rồi ạ.

- Thật nếu được ta muốn đem cháu đi nghiên cứu xem cái vận may của cháu là ở đâu ra lắm nhưng mà thôi dù sao việc hôm nay cháu làm tốt lắm. hi vọng lần này bão đi qua thì sẽ giảm thiểu thiệt hại nhỏ nhất.

Bây giờ tuy mọi việc vừa mới bắt đầu có tiến triển tốt nhưng Thiếu Kiệt cũng biết chỉ khi cơn bão này vừa tan ở miền trung của đất nước lại kéo

thêm một cơn bão không nhỏ. Việc bây giờ của hắn là hướng thêm vào việc này để Hà Thúc có thể tác động để mọi người chú ý.

- Hà Thúc cứ đùa cháu, cháu chỉ góp ý thôi mà! À mà cháu cũng thắc mắc nếu mà chỉ tập trung phòng chống lụt bão ở các tỉnh thành phía bắc như vậy không liệu có ổn không? Lỡ như bão chuyển hướng về miền trung thì lúc đó có thể phòng chống sẽ bị động mà người dân nơi này cũng không kịp phòng bị.

Giật mình Hà Thúc lúc này mới chợt nhớ thì ra bên bộ phận thủy tượng thủy văn đúng là chỉ đưa ra dự đoán đường đi của bão vì không thể nào chính xác với những hiện tượng tự nhiên phát sinh được nên mới đứng dậm nói.

- Cháu lần này lại nói đúng dù sao cũng chuẩn bị tốt cho cả miền trung nữa không thể nào dự đoán có thể chính xác được hết hiện tượng tự nhiên nó di chuyển ra sao thì chỉ có trời mới biết được. Thôi để ông đi gọi điện một chút. Cháu ngồi đây một lát rồi đợi tạnh mưa hãy về.

Hà Vi lúc này đi từ phía sau nhà lên nhìn Thiếu Kiệt cười. Tuy cô không biết Thiếu Kiệt nói gì với ông mình, nhưng Hà Vi hiểu để ông mình phải gọi đi cả hai cuộc gọi trong thời gian ngắn nhất thì đó phải là sự việc quan trọng.

- Xem ra chuyện của cậu không nhỏ nhỉ? Việc gì mà quan trọng đến nỗi ông mình phải gọi điện thoại liên tục thế.

- À chuyện cũng không quan trọng lắm chỉ là một số chuyện gấp thôi.

Lúc này Hà Thúc quay trở lại. Nhìn Hà Vi và Thiếu Kiệt rồi nói.

- Hà Vi cháu chuẩn bị quay về quân khu đưa các quân đoàn vào trực chiến hỗ trợ phòng chống lụt bão cứu trợ cứu nạn. Còn Thiếu Kiệt ông

muôn cháu lần này tham gia với Hà Vi trong chuyến công tác này còn vấn đề trường học ông sẽ giải quyết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình hấn vừa mới nghỉ học hơn một tuần đồng bài vở còn chưa xong hấn chưa ôn tập được gì lại tiếp tục nghỉ điều này liệu nhà trường có chấp nhận.

- Cháu mới đi học lại hôm nay mà lại nghỉ học thì việc này cháu thấy không ổn tý nào.

Thật sự Thiếu Kiệt cũng không biết phải làm sao, dù sao ý kiến cũng của hấn, bây giờ lại bắt hấn đi vào vùng cứu trợ. nếu nói giúp đỡ Hà Vi cũng được, nhưng đâu ai dại gì lại đưa mình vào chỗ nguy hiểm, giữa phong ba bão táp.

- Việc học tập của cháu ở trường ông sẽ lo liệu. Mọi việc còn lại là chỉ cần cháu đi cùng với Hà Vi. chuyến đi này để biết quân Khu H nơi cháu sẽ ở như thế nào. lần này đi xem như hỗ trợ kỳ nghỉ hè cho cháu về vấn đề điểm số thi cử ông cam đoan cháu sẽ đạt loại giỏi trong năm học này. Giờ Hà Vi đi thu dọn hành lý. Còn ông sẽ gặp mẹ Thiếu Kiệt để một tiếng, dù sao cũng phải đi nhiều ngày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78: Hoàng Lâm Nhu Bí Mật

Ngồi trên xe của của Hà Thúc mà Thiếu Kiệt cảm thấy bức rứt khó chịu. Hắn rất ghét người khác phải áp đặt hắn phải làm điều gì đó. Tuy việc này chỉ muốn tốt cho hắn nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy không tự do.

Chiếc xe chạy vào trong xóm nhỏ giữa buổi tối trời mưa, không làm cho mọi người xung quanh chú ý lắm bởi con phố nhỏ nhà hắn vẫn đủ cho một chiếc ô tô đi vào. Nhưng việc quay xe ra thì phải chạy lên một đoạn nữa mới có chỗ trống để quay đầu xe.

Hắn hướng dẫn cho người tài xế của Hà Thúc nơi có thể quay đầu xe lại còn hắn thì mở cửa xe chạy vào nhà. Nhìn thấy Thiếu Kiệt xuống xe chạy vào nhà trên người lại mặc một bộ quần jean áo sơ mi Hoàng Lâm Nhu cũng ngạc nhiên hỏi.

- Ai đưa con về thế, sao lại mặc đồ của người nào vậy?

- Hà Thúc thấy trời mưa lớn nên đưa con về! À mà mẹ con phải thu dọn một số đồ còn cùng Hà Thúc đi chút việc khoảng mấy ngày nữa con về.

Thiếu Kiệt tuy đã liệu trước rằng mẹ hắn sẽ không dễ gì chấp nhận ngay nhưng cũng phải nói với bà dù sao hắn lần này cũng không phải đơn giản gì đây là đi vào vùng bão.

- Cái gì con mới nghỉ học đây giờ lại nghỉ học nữa như thế sao được. để mẹ gặp Hà Thúc nói chuyện này mới được. Con còn trong tuổi đi học mà cứ nghỉ học như thế này thì làm sao mà được.

Lúc này xe cũng vừa mới được quay đầu xong. Tài xế lúc này cũng bước xuống xe mở cửa cho Hà Thúc, cầm trên tay cái ô che cho Hà Thúc không bị nước mưa rơi vào.

Hà Thúc đi vào trong nhà Thiếu Kiệt nhìn mẹ hắn tươi cười sau đó gật đầu.nói với bà.

- Tôi tới xin phép chị cho Thiếu Kiệt đi cùng tôi có một vài việc quan trọng. Thiếu Kiệt cháu cứ đi thu dọn hành lý đi để ông nói chuyện với mẹ cháu một chút.

Thiếu Kiệt cũng biết dù sao Hà Thúc cũng phải thuyết phục mẹ mình để cho hắn được đi theo ông dù sao hắn thấy mẹ hắn thiên về không đồng ý nhiều hơn. Nhưng nếu Hà Thúc đã nói như thế thì hắn cũng chỉ cần đi thu dọn một ít đồ đạc bỏ vào túi xách xem như cho có lệ. Dù gì cũng là Hà Thúc vẫn đang xin cho hắn nếu không đi thu dọn một chút cũng hơi kỳ.

Vì không gian nhà Thiếu Kiệt không mấy rộng rãi nên Hà Thúc nói vừa đủ cho Hoàng Lâm Nhu nghe thấy.

- Chị có thể ra xe tôi với chị ngồi nói chuyện một chút, có lẽ không nên để Thiếu Kiệt nghe thấy điều này.

Nghe Hà Thúc nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng ngạc nhiên, sau đó lại gật đầu cùng ông bước ra xe. Lúc này người tài xế cầm ô che mưa cho hai người vào trong xe nói chuyện.

Khi Hoàng Lâm Nhu vừa ngồi vào xe đóng cửa lại người tài xế xe vẫn đứng bên ngoài đi vào tiệm tạp hóa. Bây giờ hà thúc mới nhìn trời ngoài mưa mà nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Tôi nghĩ chắc chị vẫn còn chưa cho Thiếu Kiệt biết về thân phận của nó. Nên mới mạn phép mời chị ra đây dù sao chị đã không muốn cho nó biết là quyền của chị.

Những lời nói của Hà Thúc làm cho bà thở dài một hơi rồi hăng giọng nói.

- Đúng tôi chưa cho nó biết thân phận thật sự của nó, dù gì tôi cũng định cho nó có một cuộc sống bình thường, nhưng có lẽ tôi đã lầm, nó không bình thường như những gì tôi đã nghĩ. Trước đây những chuyện nó kinh doanh tôi chỉ cho đó là việc vui chơi của nó, nhưng giờ đây tôi thật sự biết nó sẽ không có cuộc sống bình thường. Mỗi bước đi của nó bây giờ luôn làm tôi lo lắng.

- Chị nói cũng đúng nhưng Thiếu Kiệt nó đã đi trên con đường này thì sớm hay muộn nó sẽ phải gặp mặt người đó thôi.

Hoàng Lâm Nhu im lặng bà không muốn nhắc tới người này. Tuy Thiếu Kiệt là kết quả của bà và hấn, Nhưng sự bội bạc vô tình đó Hoàng Lâm Nhu không muốn nhắc tới người này. Bà thật sự muốn con mình là một người bình thường trong xã hội. Nhưng sự cải biến của Thiếu Kiệt gần đây cũng để cho bà thấy rằng con mình sớm hay muộn gì cũng sẽ bước lên con đường mà bà không muốn hấn bước vào.

- Lần này tôi đưa Thiếu Kiệt về Quân Khu H tham dự vào đội phòng chống lụt bão cứu trợ cứu nạn, trước hết là muốn cho Thiếu Kiệt hấn tạo một số quan hệ. Việc còn lại là tôi muốn đào tạo cho Thiếu Kiệt một số kỹ năng quân sự. để có đủ khả năng để có thể bảo toàn lấy mình. Dù sao Thiếu Kiệt sớm muộn gì cũng đối mặt với người đó thôi tôi mong chị suy nghĩ kỹ.

- Tôi không hi vọng điều đó xảy ra. Nhưng biết sao được bản thân Thiếu Kiệt nó đã tự chọn cho nó con đường riêng. Dù sao ông cũng là muốn tốt cho Thiếu Kiệt. Tuy Tôi không biết ông và người đó có quan hệ như thế nào kẻ thù cũng được, bạn bè cũng được. Tôi không muốn Thiếu Kiệt biết chuyện gì về người đó.

Hà Thúc lúc này cũng gật đầu ông biết Hoàng Lâm Nhu. Không muốn cho Thiếu Kiệt biết sự thật về thân thế của hấn vẫn như mọi người tưởng, chỉ là lúc mới đầu ông cũng không quan tâm cho lắm. Cho đến khi điều tra

hồ sơ của Hoàng Lâm Nhu một cách toàn diện mới phát hiện ra bí mật to lớn này.

- Chị đừng lo về việc này, Thiếu Kiệt xem như là người đệ tử của tôi. Tuy tôi cũng thật lòng muốn nó vào con đường quân nhân, nhưng quyết định vẫn do chính nó. Nên chị cứ yên tâm chuyện của Thiếu Kiệt cũng là của của tôi.

- Nếu ông đã nói như thế tôi sẽ cho Thiếu Kiệt đi với ông, dù sao nó cũng cần có những mối quan hệ đủ để chống đỡ cho việc sau này trên thương trường đụng độ phải hấn. Tuy có một số điều không muốn xảy ra nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tới. Cứ để cho Thiếu Kiệt nó tự lựa chọn cho mình.

Hà Thúc lúc này cũng nở một nụ cười với Hoàng Lâm Nhu rồi nói.

- Chị cứ yên tâm. Còn về chuyện học tập của Thiếu Kiệt tôi sẽ sắp xếp lo liệu. Nhà Trường sẽ không ý kiến đến việc cháu nghỉ học.

- Nếu ông đã nói thế thì tôi cũng an tâm phần nào. Thôi được rồi tôi sẽ để Thiếu Kiệt đi cùng ông.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu mở cửa bước ra khỏi xe. Người lái xe đứng bên ngoài vội mở dù lên cho bà vào nhà. Lúc này Thiếu Kiệt cũng đã thu xếp xong vài bộ quần áo bỏ vào túi xách và một số vật dụng cần thiết.

Hấn thấy mẹ mình bước và nhìn hấn thờ dài. Trong lòng đánh trống không ổn rồi lần này có việc gì đó rồi. Nếu đúng theo dự đoán của hấn mẹ hấn phải vào nói ở nhà lo học hành mới đúng, mà lần này mẹ hấn chỉ nhìn hấn im lặng như thế này làm hấn cũng cảm thấy hơi lạ.

- Có chuyện gì hả mẹ? con thấy mẹ khá lạ!

- Ừ có lẽ lần này con nên đi với Hà Thúc. Mẹ không biết là lựa chọn của con như thế nào. Nhìn con thì có vẻ không muốn đi cho lắm. Nhưng nếu được con hay đi với Hà Thúc. Dù sao con đã bước lên con đường không dễ dàng gì.

Lời Hoàng Lâm Nhu nói ra, làm Thiệu Kiệt hẳn cảm thấy kỳ quái. Chuyện này làm hẳn thắc mắc không biết Hà Thúc đã nói gì với Hoàng Lâm Nhu thay đổi một cách chóng mặt như thế.

- Chuyện này là sao thế mẹ? Con rất khó hiểu dù sao mẹ cũng phải giải thích cho con biết chứ.

- Có lẽ bây giờ chưa là lúc con phải biết sau này, nếu có dịp mẹ sẽ nói cho con nghe. Dù sao đến lúc đó con phải tự lựa chọn. Giờ con nên đi cùng Hà Thúc việc học tập của con Hà Thúc cũng đã cam đoan với mẹ rồi. Đừng suy nghĩ nhiều. Cứ làm những việc con muốn, sau này tính tiếp, nhớ giữ gìn sức khỏe. Với chọn việc vừa tâm mà làm đừng làm quá là được.

Thiệu Kiệt ngồi xuống ghé gần đó trầm ngâm, chưa bao giờ thấy mẹ mình như thế. Hẳn biết chắc mẹ mình vẫn có điều gì đó mà trước giờ hẳn hoàn toàn không biết.

- Có lẽ mẹ có điều gì không muốn cho con biết! Nhưng bây giờ con sẽ không tìm hiểu vấn đề đó là gì. Nếu mẹ đã nói khi nào nó đến thì mẹ sẽ cho con biết, thì còn sẽ đợi đến lúc đó. Dù chuyện đó có lớn đến mức độ nào chỉ cần làm mẹ có một chút nào đó thiệt thòi con sẽ tìm cho ra nguyên nhân. Giờ con đi với Hà Thúc chắc khoảng hơn mười ngày sau sẽ trở về mẹ nói với Lý Bân và Trương Hạo sắp xếp mọi thứ có việc gì thì gọi điện thoại cho con.

- Nếu con nói thế cũng được. Đến lúc cần thiết mẹ sẽ kể lại toàn bộ những gì con chưa biết cho con nghe nhưng cho đến lúc đó thì con nên tạo

cho mình một thể lực quan hệ đủ rộng để có thể chống lưng cho con. Mẹ chỉ có lời khuyên như thế còn giờ con đi cùng Hà Thúc đi.

Nói rồi Thiếu Kiệt cầm lấy túi xách của mình lên khoác trên vai, chào tạm biệt mẹ mình leo lên Xe của Hà Thúc. Vừa vào xe hẳn nhìn Hà Thúc hỏi.

- Vừa rồi ông nói điều gì mà khiến mẹ đồng ý cho cháu đi vậy?

Hà Thúc cười cười nhìn hẳn, ông cũng biết Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ tò mò chuyện gì đã diễn ra. nhưng ông sẽ không để hẳn biết như lời hứa đã nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chuyện đến lúc nào đó rồi cháu sẽ biết giờ vẫn chưa phải là lúc. Khi đó mẹ cháu sẽ nói cho cháu nghe giờ thì tập trung cho việc sắp tới ở Quận Khu H đi có nhiều việc cháu phải làm đấy.

Hà Thúc ra hiệu lệnh khởi hành cho tài xế. Chiếc xe rời đi trong màn mưa dài vô tận.

Hoàng Lâm Nhu đứng trong nhà nhìn chiếc xe vừa rời đi khẽ nói

- Rồi một ngày con cũng sẽ đối mặt với người đó, hi vọng con sẽ giữ được bình tĩnh và sự phán đoán của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79: Mi-17

Chiếc xe của Hà Thúc chạy trong đêm mưa theo tuyến đường ra sân bay. Đường xá lúc này đang phải chịu cảnh hệ thống thoát nước không tiêu thụ nổi lượng nước mưa đổ xuống. Với cái cảnh ngập như thế, dù cho nhiều lần khắc phục, bằng cách khơi thông cống rãnh mà vẫn không giải quyết được gì.

Bởi một phần do ý thức của người dân thường xuyên có rác thải ra mặt đường hè phố, dù cho có nhắc nhở vài lần nhưng đâu cũng vào đấy, chưa kể đến những người chạy xe máy trong đêm, ôm theo một túi rác của gia đình ném vội vào một trụ cột điện hoặc trên mặt đường cống thoát nước diễn ra hàng ngày.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe nhưng vẫn suy nghĩ nhiều về những gì mẹ hắn đã nói. Bởi không vì lý do gì mà bà lại như thế, Hắn biết hắn đang đi trên một con đường khó khăn hơn hắn tưởng nhiều lắm, bởi sự thay đổi của hắn với thời gian. Con người cũng ngày càng thay đổi trước sau gì hắn cũng biết được bí mật đó của mẹ hắn đã giấu.

Xe tới sân bay trong tình trạng mưa lớn mọi chuyến bay cất cánh bị hoãn lại một số chuyến bay còn đang trên không chưa được hạ cánh. Thiếu Kiệt theo chân Hà Thúc đi vào hướng sân bay. Vì đi theo Hà Thúc với một phần là chuyến bay nội địa nên thủ tục và vé máy bay của Thiếu Kiệt được hoàn thành khá nhanh chóng.

Khi vào đến phòng chờ, Thiếu Kiệt đã thấy Hà Vi ở nơi đây. Có lẽ một phần tính cách của quân nhân đã tập cho cô thói quen luôn trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng nên không thể thấy sự chậm trễ vốn thường thấy ở phái nữ.

- Cậu đến rồi à kỳ về Quân Khu mình sẽ giới thiệu cậu với mọi người. Dù sao kỳ này cậu cũng phải ở lại đó khi nào hết bão mà!

- ừ mình cũng chưa bao giờ thấy quân đội là như thế nào.

nghe hai người vui đùa về việc đi tham quan Hà Thúc cũng hằng giọng mắng.

- Hai đứa lần này là đi làm việc chứ không phải đi chơi, dù sao đợi khi nào Thiếu Kiệt nghỉ hè, lúc đó cháu muốn đưa Thiếu Kiệt đi tham quan quân khu ra sao cũng được. khi tới ngọc châu hai đứa phải về quân khu chuẩn bị tất cả mọi thứ để cùng mọi người trong việc cứu hộ cứu nạn.

Hà Vi nghe thế cũng xụ mặt xuống nói.

- Vâng cháu biết rồi!

Thiếu Kiệt không nói gì ngồi ở hàng ghế chờ, nhìn ra bên ngoài cảnh trời mưa của sân bay. Đây có lẽ lần đầu tiên, từ khi được sống lại hẳn mới cảm nhận hết được sự thay đổi của vận mệnh trên người mình, hóa ra hẳn tưởng đã biết được hết mọi thứ. Nhưng thật ra đó chỉ là bề nổi của một tảng băng chìm.

Hà Vi ngồi xuống cạnh hẳn, Thấy dáng vẻ của Thiếu Kiệt suy tư, mà cô chưa từng gặp. Nhìn Thiếu Kiệt như thế cô cũng muốn giải tỏa một phần nào đó cho hẳn.

- Bạn có tâm sự gì à? Mình biết được không.

- Không chỉ là một số chuyện gia đình thôi ấy mà. Với lại mình chưa từng đi vào vùng bão bao giờ nên có chút lo lắng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng nhìn hẳn cười.

- Không sao đâu chủ yếu vẫn là cẩn thận, với một ít kỹ năng đơn giản sẽ được mà. À ngoài trời cũng bớt mưa rồi kia chắc chỉ một chút xíu nữa là đi được rồi. À mà bạn đi máy bay bao giờ chưa?

- Mình thì đi rồi lần đó có đi Hữu Nghị nên phải bay ra Ngọc Châu một chuyến. Dù sao máy bay vẫn là phương tiện giao thông an toàn nhất hiện nay mà.

Nói rồi Thiếu đứng lên đi lại nói có một bình nước miễn phí của sân bay lấy cốc giấy rót hai ly nước đem về. Một ly đưa cho Hà Vi còn hẳn cầm một ly trên tay.

Lúc này Hà Thúc bước lại nói với hai người.

- Hai cháu đi cùng ông do thời gian cấp bách. Quân khu chuẩn bị sẵn máy bay rồi, không đi máy bay hàng không dịch vụ nữa mà chuyển qua bay bằng máy bay chuyên chở của quân đội. chỉ đợi bớt mưa là bay thôi.

Thiếu Kiệt mang túi xách lên cùng với Hà Vi cái hành lý kéo đi một nhân viên mặt cảnh phục của sân bay hướng dẫn mọi người đi trên một xe chuyên dụng tới một nhà chứa máy bay.

Nơi này đã có sẵn hai người phi công đang đứng trang phục chỉnh tề. Thấy Hà Thúc bước xuống xe chuyên dụng. hai người Phi công bước đến làm ra kiểu chào quân đội với Hà Thúc.

Lúc này Thiếu Kiệt thấy được một chiếc trực thăng chiến đấu. Về ngoài được sơn vàng và xanh dương, bên hông thân của máy bay có một hình quốc kỳ. Đây cũng là lần đầu tiên Thiếu Kiệt được tiếp xúc với dạng máy bay trực thăng của quân đội như thế này. Nhìn Thiếu Kiệt ngơ ngác cạnh mình nhìn chiếc máy bay Hà Vi khẽ vỗ vai cậu.

- Làm gì mà cậu thù người ra như vậy. Chưa thấy máy bay trực thăng bao giờ à?

- Chưa thấy thực tiễn bao giờ chỉ thấy trong tivi mấy kênh thời sự thôi làm gì được thấy tận mắt gần như thế này đâu.

Hà Vi lúc này mới chằm chọc Thiếu Kiệt.

- Ai tội nghiệp có người nhỏ lớn giờ chưa được thấy máy bay trực thăng. mà có thấy thì cũng chỉ là hình ảnh minh họa hìhì.

- Nhìn bên ngoài nó hoành tráng thật.

Một trong hai người phi công mở cửa cho Hà Thúc bước lên máy bay. Còn Hà vi Theo sau cũng để cái vali hành lý của mình lên sàn máy bay. Thiếu Kiệt đứng đó nhìn cho đến Khi Hà Thúc gọi hắn mới giật mình bước lại gần để túi xách của mình lên một cái ghế rồi ngồi xuống.

- Chiếc này là trực thăng vận tải kiêm chiến đấu Mi-17. Kíp lái 3 người, dài hơn 18 m, đường kính rotor hơn 21 m, cao gần năm mét; trọng lượng rỗng 7.489 kg, có tải 11.100 kg, trọng lượng cất cánh tối đa 13.000 kg. Máy bay được trang bị hai động cơ Klimov TV3-117VM công suất 1.633 kW (2.190 shp) mỗi chiếc cho tốc độ tối đa 250 km trên một giờ, tầm bay chuyên sâu 960 km, trần bay 6.000 m. Sức chứa 30 người hoặc 1.500 kg vũ khí dưới 6 giá treo gồm bom, rocket, súng máy gắn ngoài và tên lửa chống tăng. Ngoài chiếc này ra quốc gia cũng có mấy loại biến thể giống như chiếc này như Mi-171 và mi-172 chiếc 172 chỉ để sử dụng phục vụ khách thôi.

- Xem ra cậu rành mấy chiếc máy bay này nhiều nhỉ.

Nghe Hà Vi nói rõ thông số máy bay như thế này cũng làm cho Thiếu Kiệt Giật mình. Ai có thể nói được phải bằng cách nào để một cô bé mười

sáu tuổi nhớ được các thông số một chiếc máy bay trực thăng như thế này thì cũng là điều không tưởng rồi. Hà Vi lúc này bắt đầu cao hứng

- Bạn không biết ấy chứ trong Quân khu mình sống có tận 2 chiếc như thế này. tiếp xúc hoài là mình phải biết thôi. dù sao mình cũng sống ở trong quân khu nhiều hơn bạn mà, trong đó có cả xe tăng lẫn thiết giáp chưa kể đó còn rất nhiều vũ khí bom mìn. Khi nào bạn nghĩ hè đi rồi mình vào quân khu chơi nhiều cái hay lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đổ mồ hôi. Có ai đòi con gái mà lại thích mấy cái vũ khí này không trời nếu mà con trai như hắn nói ra mấy vấn đề này thì không gì là lạ còn đằng này lại là Hà Vi.

Lúc này ngoài cửa tiến vào một xe ô tô chuyên chở như vừa nãy thiếu kiệt đã ngồi nhưng lần này lại có thêm gần mười hai người bước xuống xe trong đó Thiếu Kiệt thấy được có cả Tăng Anh Hùng. Hắn mới quay lại Nhìn Hà Vi hỏi.

- ủa những người này là?

- Người của Quân Khu lần này nhận lệnh của ông về Trực chiến trong đội cứu trợ cứu nạn. Thường thì mọi năm họ đều tập trung tại quân khu hết như kỳ này ông đi Lưu Minh nên phải đem theo họ.

Thấy Tăng Anh Hùng bước lên Máy Bay hắn cũng gật đầu chào ông. Một số người còn lại làm hiệu lệnh chào theo kiểu quân đội với Hà Thúc,xong Họ cũng bước ra phía sau tìm chỗ ngồi cho mình.

Lúc này hai người Phi Công bắt đầu đóng cửa lại tiến về buồn lái. Hà Vi mới đưa cho Thiếu Kiệt một cái chụp tai nghe nói.

- Cậu mang vào đi. Vì là máy bay trực thăng quân đội không như máy bay chuyên chở nên độ ồn rất là lớn giao tiếp qua cái này có thể dễ hơn.

Cầm chụp tai nghe tương đối to và nặng Thiếu Kiệt nhìn những người xung quanh, Thấy mọi người cũng mang lên tai nghe nên hẳn đội vào. Vừa mang vào Thiếu Kiệt nghe được Hà Vi trêu đùa mình.

- Alo Alo đồng chí Thiếu Kiệt nghe rõ không, thử micro nào!

Hắn cũng vui đùa đáp lại Hà Vi.

- Đồng Chí Hà Vi rảnh rồi quá nên thử micro như vậy sao?

Tăng Anh Hùng cũng nghe thấy hai người đùa giỡn cũng thêm vào.

- Sau đây là kênh tám chuyện của Hà Vi, anh em nào nghe được thì nghe không nghe được yêu cầu đồng chí Hà Vi lặp lại.

Nghe Tăng Anh Hùng nói thế Hà Vi trừng mắt nhìn ông khiến Thiếu Kiệt không nhịn được cười. Bây Giờ Hà Thúc mới nhẹ giọng cất tiếng làm toàn bộ tiếng cười đùa bỗng chốc im lặng.

- Mọi người có thời gian ba giờ trước khi vào vị trí trực chiến, những ai nhận được lệnh ở đâu sau khi xuống máy bay phải tập trung công tác của mình. Lần này phải hạn chế được thương vong và Thiệt hại lớn nhất cho nhân dân. Các Đồng Chí nghe rõ chưa.?

Một tiếng đồng thanh của mọi người trong máy bay đáp lại lời Hà Thúc.

- Rõ! Thừa lãnh đạo!

Lúc này chiếc máy bay trực thăng từ từ được kéo ra khỏi nhà chứa máy bay, đến một nơi thật sự đủ rộng cho chiều của cánh quạt. Từng Tiếng khởi động của Chiếc Cánh quạt vang lên tuy đã mang vào cái chụp tai, những Thiếu Kiệt vẫn cảm nhận thấy sự chuyển động của nó.

Thông qua sự rung động của những vật xung quanh, Cứ như thể một chiếc trực thăng rời khỏi sân bay Lưu Minh khi những giọt mưa vừa mới dừng hẳn, trong bóng tối của trời đêm trên cao một ánh sáng nhỏ nhấp nháy trên máy bay để cho những người đứng bên dưới có thể thấy được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80: Trung Đoàn

Sau Ba Tiếng chộp mắt trên ghế máy bay nghỉ ngơi lấy lại sức mọi người cũng đặt chân lên mặt đất lúc này trước mắt Thiếu Kiệt là một quân khu khá lớn. Dưới chân là một thảm cỏ xanh mượt được chăm sóc kỹ lưỡng hàng ngày. Xung quanh thảm cỏ có những ngôi nhà tường vôi vàng với mái ngói đỏ, Cửa gỗ phía xa bên kia là một dãy núi cao.

Phía xa trong doanh trại là những hào nước rộng. Nơi đó bên phải là một nhà để những xe chuyên dụng của quân đội, không khó để thấy những chiếc xe công binh thiết giáp. bên trái là một hàng những ngôi nhà mới được xây dựng dạng mở. Tuy trời tối nhưng Thiếu Kiệt vẫn thấy rõ được hết những gì được thu lại trong tầm mắt.

Bước ra khỏi thảm cỏ là một số chiếc xe việt dã của quân đội đã được đợi sẵn. phía bên cạnh là hơn hai mươi chiếc xe, đứng trước mỗi chiếc mà một nhóm binh lính gần một trăm người được trang phục chỉnh tề.

Nhóm hơn mười người của Tăng Anh Hùng từng người đứng lại trước hàng ngũ của mình bắt đầu kiểm duyệt quân số. Tăng Anh Hùng vẫn đứng cạnh Hà Thúc. Hà Vi lúc này cũng bước đến một trong những hàng ngũ của mình đang kiểm duyệt những quân số.

Lúc này Hà Thúc mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Cháu đi cùng đội của Hà Vi nên cháu qua bên đó tuy không cần kiểm duyệt đội ngũ như họ nhưng ông muốn cháu hiện giờ xem như mình là một người lính.

Dứt lời một người quân nhân đến trước Thiếu Kiệt đưa ra một bộ trang phục quân đội giống như của Hà Vi đưa cho hắn. Thiếu Kiệt nhận lấy trang

phục rồi đi về hướng nhóm binh lính của Hà Vi.

Hắn định bước vào cuối hàng như bao người lính đang xếp hàng ở đây thì Hà Vi nói với Những người trước mặt mình.

- Đây là Đồng chí Hoàng Thiếu Kiệt. Đồng chí Thiếu Kiệt cấp bậc ngang hàng với tôi. Nên trong chuyến công tác cứu trợ này lời đồng chí Thiếu Kiệt sẽ ngang hàng với tôi nên mọi người trong công tác lần này hết sức hỗ trợ.

Mọi người đứng trong hàng, nghe Hà Vi thông báo như thế đều hô to lên một tiếng

- Rõ Thưa Sếp!

Thiếu Kiệt lúc này không biết làm thế nào nên đứng lại cạnh Hà Vi. Bây Giờ Hà Vi đi tới trước Tăng Anh Hùng làm báo cáo quân số. Thiếu Kiệt Đứng ở đầu hàng của nhóm binh lính Hà Vi không biết làm gì nên cũng nhìn mọi người trước mặt nói.

- Tôi không biết các vị ở đây là ai, cũng chưa từng gặp mọi người. Nên trong công tác mới đầu có thể có nhiều điều chưa hiểu ý nhau nếu việc gì mọi người không hiểu hoặc có việc gì đó tôi làm sai, mọi người ở đây có thể góp ý, bởi lần này là lần đầu tiên tôi cùng mọi người ở đây hợp tác hi vọng mọi người đừng vì những lời vừa rồi của Hà Vi mà quá xem trọng chuyện này. Với tôi chỉ cần mọi người xem tôi như đồng đội cùng với mọi người là được.

Vừa dứt lời Hà Vi cũng đã trở về đứng cạnh Thiếu Kiệt. Nhìn về mọi người trong nhóm binh lính của mình lên tiếng

- Lần này là nhiệm vụ là lập tức di dời nhân dân các vùng có thể bị ảnh hưởng bởi cơn bão đang hình thành và giảm thiểu thiệt hại về người và của

cho dân chúng trong phạm vi hoạt động của trung đoàn H-342. Mọi người nghe lệnh xuất phát!

Thiếu Kiệt cùng với mọi người đều cấp tốc lên xe Hà Vi hướng Thiếu Kiệt kéo lên một chiếc xe bộ binh ngồi ở trong vị trí cạnh lái xe nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cảm thấy thế nào? hoành tráng không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn Hà Vi cười bởi khi hắn nghe từ trung đoàn từ Hà Vi hắn hơi có bất ngờ vì nếu là một trung đoàn thì sao trước mặt của Hà Vi và hắn thì tương đối quá ít người chỉ tầm gần trăm người.

- Sao lại tới trung đoàn. mà nếu trung đoàn thì phải rất nhiều người mới đúng, ở đây mình thấy nhóm người của mình chỉ tầm gần trăm người thôi mà.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng bật cười nhìn hắn đáp.

- Phải là Trung Đoàn thôi, ở đây hơn trăm người này đại diện các cấp nhỏ nhất trong quân khu rồi.

- Ý bạn là sao mình không hiểu lắm về vấn đề này làm sao chỉ là các cấp nhỏ nhất trong quân khu này?

Thiếu Kiệt cũng không khỏi ngạc nhiên bởi câu nói của Hà Vi hắn hoàn toàn không hiểu rõ các cấp bậc phân chia quân đội. Hà Vi biết hắn không hiểu rõ về vấn đề quân nhân này nên cũng giải thích cho hắn nghe.

- Chế độ quân đội gồm nhiều cấp bậc đội ngũ như tiểu đội, trung đội, đại đội. Mà cứ ba đại đội thì là một tiểu đoàn. Mà một tiểu đoàn không chỉ có bộ binh mà còn có thêm một đại đội hỏa lực với các trung đội công binh, thông tin, vận tải, quân y. thường một tiểu đoàn là ba trăm đến năm trăm

người Trung đoàn cũng vậy là tập hợp ba tiểu đoàn với một tiểu đoàn hỏa lực cùng với các tiểu quan quân y, công binh, vận tải. một trung đoàn gồm một ngàn năm trăm đến ba ngàn người. Nếu tập trung hết ở đây thì không đủ hết. thế nên ở đây chỉ là đại diện thôi.

- Vậy nếu chỉ đại diện không thì lúc cứu hộ có ít người quá không còn những người khác thì sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết trung đoàn có số lượng bao nhiêu mà nơi đây chỉ chưa tới một phần mười trong số đó cũng lo lắng không đủ người cứu trợ nên hỏi Hà Vi.

- Bạn khờ vậy, mỗi bộ phận trung đoàn đều có một quân khu riêng. giờ xe bắt đầu về quân khu của Trung đoàn. những người ở đây sẽ điều lệnh cho những người lính ở dưới họ. Rồi những người lính kia lại chỉ huy đại đội, trung đội hay tiểu đội họ được giao trọng trách cứ như thế phân cấp cho binh lính bên dưới cùng.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới hiểu được phần nào chế độ quân cấp của quốc gia, mà đối với hắn thì đây đã được giản lược một cách tốt nhất mà Hà Vi muốn truyền tải cho hắn hiểu được trong thời gian ngắn.

- Vậy bây giờ bắt đầu về Quân khu Trung đoàn sau đó mới bắt đầu hiệu lệnh làm việc à.

- Đúng rồi! hiện tại xe chạy trong khoảng ba mươi phút nữa thì tới sau đó cũng như lúc này kiểm duyệt quân rồi mới xuất phát đến từng bộ phận dân cư trong vùng cần cứu trợ.

Hắn cũng im lặng bởi lúc này hắn hiểu hết được càng là cấp thấp nhất của người lính lại phải cố gắng phấn đấu bởi, những người lính cấp thấp này là người hoạt động chính trong công việc.

Khi đến Quân Khu hẳn đứng cạnh Hà Vi khi điểm danh quân số, cũng như quan sát mọi người xung quanh. Sau khi nhận được báo cáo quân số. Hà Vi bắt đầu cho những người này xuất phát vào vị trí đi đến từng bộ phận nơi cần thiết hỗ trợ. Đợi sau khi rời mọi người đã rời đi hết Hà Vi mới quay lại chỗ Thiếu Kiệt nói.

- Còn bốn giờ trước khi trời sáng cậu đi nghỉ ngơi một chút lấy lại tinh thần bắt đầu ngày mai sẽ mệt đấy.

Theo chân Hà Vi đến một phòng dành cho các cấp bậc cao của quân đội trong doanh trại, Thiếu Kiệt để túi xách của mình qua một bên nhìn xung quanh mọi thứ được sắp xếp gọn gàng đến cái gối, cái mền cũng được xếp gọn thành hình vuông đặt sẵn trên giường. Lúc này hẳn mới cảm thấy quân đội là một nơi quá nề nếp. không thích hợp với tác phong tự do của mình.

Lúc này tại thành phố Lưu Minh, một căn phòng tối một người đàn ông đang ngồi cạnh cửa sổ hút thuốc. người để trần, còn hạ thân được quấn bằng một chiếc khăn bông. Người này không ai khác đó chính là Cửu Hùng, lão đại của Cửu Hùng Bang.

Tại chiếc giường gần đó trong căn phòng, một người phụ nữ không mặc y phục, được che lại bởi cái chăn bông nở một nụ cười trên môi.

Tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên phá vỡ cái không khí im lặng của nơi này. Người đàn ông kia đưa tay cầm lên cái điện thoại, nhìn vào dãy số hiển thị trên màn hình rồi bấm nhận cuộc gọi.

- Có chuyện gì thế?

- Lão đại thằng nhóc được theo dõi hôm nay có hành động lạ! trời mưa nó chạy qua nhà con bé lần trước được một khoảng thời gian nó theo xe trở về nhà rồi lấy hành lý ra thẳng sân bay. Đi cùng nó có một ông già nào đó,

Hiện tại xem như mất dấu nó vì không điều tra được nó lên máy bay đi đâu vì bọn em không theo dõi được trong sân bay với chẳng ai biết ai đã mua vé với làm thủ tục cho nó. Bây giờ sao đại ca.

Trầm ngâm một lúc Cửu Hùng mới nói.

- Chắc là nó sẽ không đi nước ngoài. Vì nếu nó đi nhanh như thế chỉ có trong nước mà như thế thì nó sẽ trở về. Tạm thời đình chỉ việc điều tra thằng nhóc cho đến khi nó xuất hiện, nhưng vẫn cấm chốt cho người theo dõi nhà nó. khi nào nó xuất hiện thì tiếp tục theo dõi. Tìm xem có hồ sơ gì về ông già đi với thằng nhóc không?

- Vâng để em cho người sắp xếp làm ngay.

Thở dài một hơi Cửu Hùng đưa điều thuốc lên môi kéo một hơi thả ra một làn khói rồi đưa điều thuốc về cái gạt tàn gần đó dập tắt. Trong đầu hắn suy nghĩ rất nhiều điều một thằng nhóc như Thiếu Kiệt sao khó lòng nắm bắt hành tung như thế.

Cứ tưởng chừng như nó đơn giản nhưng mà giờ lại phát sinh điều không muốn. Nhiệm vụ của hắn bây giờ là đợi trời sáng lúc đó mới hướng Hoàng Chí Kim báo cáo dù sao giờ cũng không còn sớm, mà làm phiền Hoàng Chí Kim bây giờ có thể không hay bởi họ khác với hắn, hắn vì mỗi ngày phải lăn lộn trong xã hội nên những ngày thức thâu đêm với hắn chẳng là gì còn họ thì khác.

Hắn lại tiếp tục hướng về cái giường bắt đầu nằm xuống cạnh người phụ nữ kia chỉ một lúc sau căn phòng lại phát ra những tiếng rên rỉ của người nữ nhân và một số âm thanh lạ

Thông tin về các cấp bậc quân đoàn trong truyện:

Về bộ binh, thành phần tổ chức cơ bản nhất của là tổ chiến đấu gồm 3 người, thường được gọi là tổ "tam tam".

Các cấp sau được tổ chức theo nguyên tắc "tam tam chế".

Tiểu đội có 3 cấp cơ bản là 7, 9 và 12 người. Phổ biến nhất là 9 người chia thành 3 tổ chiến đấu. Vũ khí có thể là 1 B-40/41, 1 M-79, 1 trung liên RPD/RPK hoặc đại liên cá nhân PK (hiếm), còn lại là AK.

Trung đội gồm 3 tiểu đội và trung đội bộ, quân số từ 20-36 người.

Đại đội gồm:

- 3 trung đội bộ binh.
- Đại đội bộ gồm chỉ huy đại đội + một số trinh sát, liên lạc, thông tin.

Quân số đại đội khoảng 80-120 người.

Tiểu đoàn gồm:

- Tiểu đoàn bộ, tương đương 1 trung đội gồm chỉ huy tiểu đoàn, bộ phận vệ binh, trinh sát, công binh, thông tin.

- 3 đại đội bộ binh.

- 1 đại đội hỏa lực, thường bao gồm các trung đội: B-41, đại liên (K-53/63), cối (60mm và 82mm), chống tăng (ĐKZ 75/82mm), phòng không (DShk 12,7mm).

- Các trung đội công binh, thông tin, vận tải, quân y.

Quân số tiểu đoàn từ 300-500 người.

Trung đoàn gồm:

- Trung đoàn bộ, gồm chỉ huy trung đoàn, bộ phận vệ binh, trinh sát, công binh, thông tin.

- 3 tiểu đoàn bộ binh.

- 3 đại đội hỏa lực: cối (82mm), chống tăng (ĐKZ 75/82mm), phòng không (DShk 12,7mm).

- Các đại đội công binh, thông tin, vận tải, quân y.

Quân số trung đoàn từ 1.500-3.000 người.

Lữ đoàn gồm:

- Lữ đoàn bộ.

- 4 tiểu đoàn bộ binh.

- 1 tiểu đoàn pháo binh.

- 1 tiểu đoàn phòng không.

- Các đại đội công binh, thông tin, vận tải, trinh sát...

Quân số lữ đoàn khoảng 3.500 người.

Lữ đoàn có thể coi là sư đoàn rút gọn, được biên chế đầy đủ các thành phần binh chủng để đảm bảo khả năng tác chiến độc lập.

Sư đoàn bộ binh gồm:

- Sư đoàn bộ.

- 3 trung đoàn bộ binh.

- 1 trung đoàn pháo binh và 1 tiểu đoàn phòng không (37mm). Trung đoàn pháo này thường gồm các tiểu đoàn lựu pháo (105 hoặc 122mm), pháo nòng dài (76,2 hoặc 85mm), cối nặng (120 hoặc 160mm).

- Các tiểu đoàn công binh, thông tin, vận tải...

- Các đại đội đặc công, trinh sát, quân y, phòng hoá...

Trong một số trường hợp, sư đoàn còn được biên chế thêm 1 tiểu đoàn xe tăng hoặc pháo tự hành.

Sư đoàn bộ binh cơ giới gồm:

- Sư đoàn bộ.

- 3 trung đoàn bộ binh cơ giới.

- 1 trung đoàn pháo binh và các tiểu đoàn pháo chống tăng, pháo phản lực.

- 1 trung đoàn phòng không.

- 1 tiểu đoàn xe tăng.

- Các tiểu đoàn trinh sát, công binh, quân y, vận tải, sửa chữa.

- Các đại đội vệ binh, phòng hoá.

Quân số sư đoàn nói chung từ 8.000-10.000 người.

Quân đoàn, là cấp lớn nhất trong biên chế, bao gồm:

- Quân đoàn bộ.

- 3-5 sư đoàn bộ binh.
- 1 lữ đoàn xe tăng thiết giáp.
- 1 lữ đoàn pháo binh: pháo tầm xa 122, 130, 155mm, pháo phản lực H-12, BM-13/14/21...
- 1 lữ đoàn phòng không: cao xạ 37mm, 57mm.
- 1 lữ đoàn công binh.
- 1 trung đoàn thông tin.
- Các đơn vị khác như đặc công, trinh sát, phòng hoá, vận tải....

Quân số quân đoàn khoảng từ 30.000-50.000 người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81: Trước Bão

Khi ánh nắng vẫn chưa ló dạng. Thiếu Kiệt được Hà Vi đánh thức. Qua một giấc nghỉ ngơi Thiếu Kiệt hẳn cũng lấy lại được tinh thần cần thiết. Thay bộ y phục quân Nhân trên người mang đôi giày cổ cao. Thiếu Kiệt trông giống một người lính hơn là học sinh.

Hà Vi thay hẳn xếp lại mền gối như lúc ban đầu, nhìn cô nàng xếp những thứ nằm trên giường như thế này hẳn cũng chẳng biết gì hơn là nhìn bởi hẳn không thể nào xếp gọn được như thế dù đã thử rất nhiều cách.

Theo Hà Vi lên một chiếc xe rời khỏi quân doanh Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Hôm qua sao tối rồi mà vẫn cho Linh xuất phát. sao không để hôm nay rời hãy đi luôn.

- Hôm qua trong tối các binh sinh đi đến các nơi cần thiết bắt đầu thiết lập các trạm tiếp ứng cần thiết. nếu hôm nay sẽ không kịp vì một phần dụng liệu, cùng một số đồ tiếp ứng cho người dân cần vận chuyển nên phải hoạt động trong đêm. Nhưng mà bạn yên tâm họ hoàn toàn biết phải phân công thế nào để giữ gìn sức khỏe trước khi bão tới.

Chiếc xe tiến vào một trung tâm hành chính quận được đặt ở vị thế cao và kiên cố. Với khoảng sân khá rộng xung quanh, lúc này được trang bị các lều bằng bạt màu xanh. Được chia làm nhiều hàng ngang được cố định chắc chắn bên trong trung tâm hành chính lúc này mọi thứ đồ dùng hàng ngày được sắp xếp gọn lại để lấy không gian.

Lương thực, và các mền mùng chiếu gối dành cho người bị nạn, được đặt một góc có các vị bác sĩ, y tá điều đến đây để phòng trường hợp cấp bách nhất.

Hà Vi vừa đi vừa giới thiệu sơ qua cho Thiếu Kiệt biết, đi đến đâu cũng có người chào nên cũng làm hắn thấy không thích hợp lắm. Nhưng hắn không nghĩ đến cấp bậc quân hàm mà Hà Vi đang mang trên bộ quân phục lại hướng hắn giới thiệu các công tác ở đây, nên mọi người tưởng hắn là cấp trên đi giám sát.

Lúc này bên ngoài một người lính chạy tới chỗ Hà Vi. Làm ra tư thế đứng chuẩn quân nhân chào với cấp trên.

- Báo Cáo Thủ Trưởng! công việc chuẩn bị cho đội cứu nạn cứu trợ hoàn tất. Hiện tại cơn bão vừa hình thành mong thủ trưởng cho anh em xuất phát lên đường di dời người dân trong vùng dự đoán bão sẽ đi qua.

Hà Vi lúc này gật đầu hướng người lính kia nói.

- Tất cả binh sĩ lên đường di dời nhân dân vùng bão lũ và giảm thiểu thiệt hại càng lớn càng tốt.

Bây Giờ Hà Vi cũng quay lại nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Thiếu Kiệt bạn chọn vùng hậu cần hay là phía tiền tuyến để hỗ trợ người dân?

Thiếu Kiệt hắn đã không đi thì thôi chứ đã đến nơi đây mà hắn chỉ làm ở công việc hậu cần thì đâu còn ý nghĩa gì nên cũng đáp lại.

- Để mình cùng với mọi người di dời người dân vùng gặp nạn.

- Như vậy cũng được cậu cùng với tiểu đoàn bộ binh số một cùng nhau thao tác di dời người dân đi, nên nhớ bảo toàn sự an toàn cho chính bản thân mình là tiền vốn tốt nhất để hoạt động công tác.

Gật đầu Thiếu Kiệt cùng người lính kia ra khỏi nơi đây, lên xe theo tiểu đoàn của mình được Hà Vi nói bắt đầu công việc di dời người dân. Đối với những người dân sống ở các vùng có nguy cơ sạt lở đất cao nhất. được lệnh lập tức di dời.

Trên xe tại các con đường lớn nhỏ dẫn vào vùng núi có những loa phát thanh từ trung tâm hậu cần được phát lên những tiếng thông báo để người dân có thể nghe thấy.

Tin bão khẩn cấp: hồi bảy giờ ngày hôm nay, phát hiện cơn bão số sáu Hagupit, vị trí tâm bão ở vào khoảng 18,9 độ Vĩ Bắc; 123,4 độ Kinh Đông, cách đảo Lu - Đông (Phi-Lip-Pin) khoảng 160km về phía Đông Đông Bắc. Sức gió mạnh nhất ở vùng gần tâm bão mạnh cấp 13 (tức là từ 134 đến 149 km một giờ), giật trên cấp 13.

Dự báo trong hai mươi bốn giờ tới, bão số sáu (Hagupit) di chuyển theo hướng giữa Tây và Tây Tây Bắc mỗi giờ đi được khoảng 20 - 25 km và tiếp tục mạnh thêm. Như vậy khoảng đêm nay, bão sẽ đi vào vùng biển phía Đông khu vực Bắc biển Đông. Đến 7 giờ ngày mai vị trí tâm bão ở vào khoảng 20,3 độ Vĩ Bắc; 118,0 độ Kinh Đông. Sức gió mạnh nhất vùng gần tâm bão mạnh cấp 13, cấp 14 (tức là từ 134 đến 166 km một giờ), giật trên cấp 14. Tính từ tâm bão vùng gió mạnh nguy hiểm từ cấp 10 trở lên có bán kính khoảng 150 km, từ cấp 6 trở lên có bán kính khoảng 350 km.

Trong hai mươi bốn đến bốn mươi tám giờ tới, bão số sáu (Hagupit) tiếp tục di chuyển theo hướng giữa Tây và Tây Tây Bắc mỗi giờ đi được khoảng 20 - 25 km. Đến 7 giờ ngày 24 tháng 9 vị trí tâm bão ở vào khoảng 21,2 độ Vĩ Bắc; 112,4 độ Kinh Đông, cách bán đảo Lôi Châu (Trung Quốc) khoảng 200km về phía Đông. Sức gió mạnh nhất vùng gần tâm bão mạnh cấp 13 (tức là từ 134 đến 149 km một giờ), giật trên cấp 13. Tính từ tâm bão vùng gió mạnh nguy hiểm từ cấp 10 trở lên có bán kính khoảng 120 km, từ cấp 6 trở lên có bán kính khoảng 300km.

Trong 48 đến 72 giờ tới, bão Hagupit di chuyển theo hướng giữa Tây và Tây Tây Bắc mỗi giờ đi được khoảng 20 km. Đến 7 giờ ngày 25/9 vị trí tâm bão ở vào khoảng 21,9 độ Vĩ Bắc; 107,1 độ Kinh Đông. Sức gió mạnh nhất vùng gần tâm bão mạnh cấp 9, cấp 10 (tức là từ 75 đến 102 km một giờ), giạt trên cấp 10. Tính từ tâm bão vùng gió mạnh nguy hiểm từ cấp 6 trở lên có bán kính khoảng 250 km

Do ảnh hưởng của bão, từ chiều tối nay vùng biển phía Đông Bắc khu vực Bắc Biển Đông có gió mạnh dần lên cấp 9, cấp 10, sau tăng lên cấp 11, cấp 12, vùng gần tâm bão đi qua cấp 13, cấp 14, giạt trên cấp 14. Biển động dữ dội. Yêu cầu người dân nơi vùng tâm bão đi qua nhanh chóng sơ tán đến các điểm cứu trợ cứu nạn gần nhất. vui lòng đem theo tất cả các hành lý tư trang, để lại những vật dụng không cần thiết, hoặc gia cố nhà cửa một cách chắc chắn đối với các vùng lân cận.

Tiếng Loa phóng thanh hết lần này đến lần khác được phát ra nhằm cảnh báo người dân làm cho Thiếu Kiệt thấy được mỗi lần mưa bão thật sự quá khó khăn cho người dân sống trong vùng thường xuyên gặp bão. Thiếu Kiệt quay sang hỏi người lính bên cạnh mình.

- Năm nào cũng như thế này hay sao?

- Thừa thủ trưởng! Mọi năm thông tin cơn bão có trễ hơn, nên công tác di dời và phòng chống cứu nạn tương đối chậm. Nhưng năm nay lại khác cơn bão này do biết sớm, nên mọi công tác triển khai rất thuận lợi, chỉ còn một số vùng người dân sống sâu trong núi là phải đi đến triển khai di dời. Năm nay chắc sẽ tốt hơn hi vọng cơn bão đi chậm một chút để có thời gian di dời hết mọi người.

Nghe người quân nhân bên cạnh nói thế, Thiếu Kiệt nhìn ra ngoài đường, bên ngoài bắt đầu rớt những hạt mưa, mà chiếc xe vẫn chậm chạp chạy trên đường. Chưa kể phải dừng lại những trụ đèn đỏ do phía trước có

xe cản lại. Thêm vào Một số phương tiện lưu thông không đúng phân đường, làm cho xe di chuyển không nhanh được khiến cho Thiếu Kiệt nhủ mày gấp rút hỏi với người lính làm lái xe.

- Trên xe có còi lệnh không???

- Dạ xe có còi chuyên dụng!

- Bật còi chuyên dụng lên, việc này gấp không thể cứ rề rà như vậy được. tôi yêu cầu anh tăng tốc phải đến chỗ người bị nạn sớm nhất. Như thế này chậm rất nhiều.

Tiếng còi được bật lên mọi xe đang lưu thông chặn đường cũng từ từ dẹp ra một con đường cho xe tải lính của Thiếu Kiệt vượt lên. Chưa kể đến những chỗ có đèn đỏ mọi người nghe tiếng còi phát ra cũng ngưng lại để cho xe qua trước. Cầm vào bộ đàm của xe, Những nơi đông xe Thiếu Kiệt đều nói.

- Mọi phương tiện vui lòng di chuyển về phía bên phải để cho xe cứu hộ cứu nạn người dân trong vùng gặp thiên tai thi hành nhiệm vụ.

Người Lính ngồi kế bên thấy Thiếu Kiệt như thế cũng háo hức theo. Những lần trước hắn cũng đã từng tiếp xúc với một số lãnh đạo trong đoàn đi cứu hộ nhưng đây là lần đầu hắn thấy được một người ngang hàng với sếp của mình, lại hăng hái đi vào vùng bị nạn như thế này.

Thường những lãnh đạo xuống tới nơi là lúc bão vừa qua hoặc mưa đã tạnh chỉ để thăm hỏi mà không phải hành động như vị thiếu niên trẻ tuổi này. Một số trạm có cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ điều tiết nghe được lời của Thiếu Kiệt từ loa phóng thanh cũng lên xe mở đường cho xe chuyên chở lính của hắn.

Xe ngày một nhanh trên mặt những người binh lính một số lúc đầu còn lo lắng, giờ đây ngày càng háo hức. Đa phần những binh lính ngồi trên xe đề là người dân ở vùng gần đây được nhập ngũ trong diện nghĩa vụ quân sự. Tuy ở khắp mọi nơi khác nhau đều chung một xe như thế này, nhưng ai cũng hiểu nếu chậm chỉ cần trong phút chốc sẽ dẫn đến nhiều thiệt hại đối với mọi người.

Thấy xe ngày một tăng tốc trên đường đi Thiếu Kiệt lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn nhìn người quân nhân cạnh mình hỏi.

- Bây giờ chúng ta sẽ đến đâu thế?

- Thừa Thủ Trưởng đội chúng ta lần này sẽ cứu hộ cứu trợ người dân ở vùng phía tây. Đã có một nhóm hậu cần quân y đi trước bắt đầu xây dựng lều trại ở những nơi kiên cố còn chúng ta tới là đi vào từng khu vực nhà dân vùng có nguy cơ sạt lở cao để thuyết phục họ di dời. Nếu xét theo tình hình bây giờ thì khoảng hơn hai giờ nữa là đến nơi làm nhiệm vụ.

Nhìn vào đồng hồ trên chiếc điện thoại của mình lúc này là 9h25 vậy là 11 giờ hơn tới nơi. Thiếu Kiệt cũng chưa từng thuyết phục người dân di dời bao giờ nên hỏi người quân nhân kia.

- Thường công tác di dời có dễ không. Người dân có một lòng hợp tác với chúng ta không? tôi chưa từng làm công tác này nên hỏi anh cho biết để lát còn thích ứng.

- Thừa Thủ Trưởng công việc này tương đối khá khó khăn, một số người dân cứ xem như là dọn nhà nên bao nhiêu đồ đạc đều gom lại nên cũng khá khó cho việc thuyết phục.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc rồi nói với người quân nhân.

- Tôi biết rồi mà mai một đừng gọi tôi là thủ trưởng Tôi không quen cho lắm cứ gọi là Thiếu Kiệt là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 82: Làng Khó Di Dời

Khi Thiếu Kiệt đến nơi đóng quân doanh trại cứu trợ cứu nạn mọi thứ được sắp xếp gần giống như tại trung tâm của Hà Vi. Thiếu Kiệt bước xuống xe binh lính trên xe cũng xuống xếp thành hàng.

Thấy mọi người đã ổn định, đầy đủ Thiếu Kiệt bắt đầu tiến hành chia tổ công tác. trên một cái bản đồ được đánh dấu từng khu vực đồi núi. hộ dân cư sống trong vùng nguy hiểm cần được di dời.

- Hiện tại tất cả đội ngũ đã nhận được lệnh lập tức xuất phát. Tôi xe đi cùng đội một còn tất cả các đội còn lại nhanh chóng tiếp cận với người dân và di dời về đây cho khâu hậu cần.

Mọi người rời khỏi nơi đây Thiếu Kiệt theo mang theo một nhóm người đi bộ lên trên đồi dốc. Vì địa hình khá hiểm trở đường mưa đất đá trơn trượt không như những ngày nắng nên mọi người khá cẩn thận. ai trên người lúc này cũng mặc trên người một bộ áo mưa.

Người lính lúc này ngồi trên xe bên cạnh Thiếu Kiệt cũng đi cùng hẳn, bởi một phần sợ Thiếu Kiệt không quen với địa hình đường núi, phần lại sợ nguy hiểm đến sự an toàn của hẳn nên người lính này lúc nào cũng đi cạnh Thiếu Kiệt.

- Anh Tên gì? công tác trong quân đội được bao nhiêu năm rồi?

- Thừa Thủ Trường tôi tên là Trương Chí Trọng hiện là tiểu đoàn phó tiểu đoàn bộ binh số hai trực thuộc trung đoàn số một thuộc quân khu tư lệnh H-342 Hiện tại đây là năm thứ 4 tôi công tác.

Thiếu Kiệt nhìn người lính cũng cười cười. hẳn không nghĩ đến mình chỉ hỏi một câu đơn giản thế mà người này lại thật sự nghiêm chỉnh báo cáo

như thế.

- Anh không cần phải trịnh trọng như thế đâu cứ như bình thường là được cũng đừng gọi tôi là thủ trưởng gì hết tôi nhỏ hơn anh nên cứ gọi là Thiếu Kiệt là được. Anh Trọng này, còn bao nhiêu lâu mới tới thôn gần nhất?

- Cũng khoảng nửa giờ đi đường, dù sao địa hình nơi đây thường là đất đá mềm nên dễ dàng xảy ra chuyện sạt lở, mà năm nào cũng thế người dân ở đây nhất quyết không chịu đi, mặc dù nhà nước tìm cho một chỗ cố định khá tốt.

Trầm ngâm một chút Thiếu Kiệt mới nói

- Không có cách nào khác à! Chứ cứ để như thế này hoài sao được.

- Cũng không có cách nào khác. Bởi người dân trong vùng không tin tưởng nhà nước, họ chỉ theo trưởng làng đó thôi mà người này cực kỳ khó chịu. Ông ta quyết cố thủ trong nhà mình không chịu đi. Năm ngoái có cán bộ còn bị ông ta triệu tập mọi người dân trong làng đuổi đánh.

Vừa đi theo những người lính phía trước Thiếu Kiệt càng suy nghĩ. Tại sao một người trưởng làng lại bất chấp an nguy của mọi người mà lại làm hành động điên rồ như thế. Ai cũng quý mạng sống của mình có lý nào lại đặt mình vào vòng nguy hiểm. Người trưởng làng này có vấn đề.

- Chuyện này năm nào cũng xảy ra như thế rồi những năm trước làm sao mọi người di dời được?

- Thường những năm trước tới tận khi nào bão sắp tới gần mọi người trong làng lo sợ hẳn mới chịu đồng ý để mọi người di tản. mà khi bão vừa dứt hẳn lại là người đi về đầu tiên.

Trương Chí Trọng cũng ngạc nhiên với câu hỏi của Thiếu Kiệt nhưng cũng trả lời. lúc này bản năng vốn có hẳn cũng cảm nhận thấy điều gì đó không ổn từ người Trưởng Làng này.

- Ý của ngài là người trưởng làng này có điều gì mờ ám sao?

- Đừng gọi bằng ngài nữa! anh cứ nghĩ xem một ngôi làng như thế lại ít tiếp xúc với bên ngoài, an nguy tính mạng của người dân cùng làng mà người này biết nguy hiểm vẫn cố ở lại, còn kích động dân làng phản kháng người công tác. Không có vấn đề mới là chuyện lạ. Anh cho một người liên hệ bên nhân khẩu khu vực lấy hồ sơ người này, chắc chắn phải có gì đó mà mình chưa biết.

Trương Chí Trọng nghe theo lời nói của Thiếu Kiệt cho một người quay trở lại khu cứu trợ bắt đầu thu thập hồ sơ của vị trưởng làng kia.

Mưa lúc này càng ngày càng nặng hạt, trong đường rừng lại càng âm thấp lại thêm đất mềm nên giờ đây giày ai cũng dính đầy đất làm đôi chân ngày càng nặng thêm.

Qua một thời gian đi trong cánh rừng, mọi người cũng đến được ngôi làng nhỏ nằm trên núi. Nơi địa hình tương đối bằng phẳng ngôi làng được dựa vào lưng của một vách núi. Nhìn cảnh như thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu cảm thán những năm qua thật sự quá may mắn nếu chỉ cần mưa đủ lớn, nước đủ nhiều cũng có thể kéo cả làng này dưới đồng bùn đất của vách núi kia.

Thấy nhóm người Thiếu Kiệt tiến vào trong làng, một cậu bé đang tắm mưa ngoài trời khoảng bốn năm tuổi. Gần đó là một người phụ nữ đang đứng nhìn đứa nhóc. Thấy mọi người nhóm Thiếu Kiệt vừa đi lên, Chú nhóc định chạy lại thì mẹ cậu ta lại ôm lấy con mình vào trong nhà đóng cửa lại.

Thấy hiện trạng trước mắt Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Văn Kinh nghiêm như mọi năm Trương Chí Trọng cầm loa lên bắt đầu nói.

- Hiện nay có cơn bão số sáu sắp di chuyển qua địa phận làng mình bà con dân trong làng vui lòng thu xếp hành lý tư trang các vật gọn nhẹ di dời tránh hiện trạng sạt lở đất ảnh hưởng tới tính mạng người thân và gia đình.

Nhóm người Thiếu Kiệt không đợi quá lâu, một số người đàn ông và thanh niên trong làng, nhanh chóng đến gần chỗ của nhóm người Thiếu Kiệt. Người đàn ông đứng trước toàn bộ người khỏe mạnh trong làng nói với nhóm Thiếu Kiệt.

- Máy người lại lên đây làm gì? năm nào cũng nói sạt lở nhưng bão đi qua hoàn toàn không thấy gì. Năm nay lại định lừa gạt mọi người phải bỏ cả vại bữa để phải đợi chờ máy người à.

- Ông không thể nói thế được, người dân trong làng ông là người tiếp xúc nhiều nhất ông lại không quan tâm đến sự an nguy của mọi người sao.

Trương Chí Trọng cũng mất bình tĩnh với người đàn ông này bởi hẳn biết chỉ có nơi đây năm nào cũng là người di dời sau cùng mà lúc đó toàn bộ đội và người dân hoàn toàn nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm nào là đất đá quá mềm đường đi xuống núi trơn trượt.

- Máy người muốn làm gì làm chúng tôi ở đây không đi đâu hết. cứ làm lớn chuyện nào là sạt lở bão tới cây đổ đè xập nhà. mấy người chỉ biết làm lớn chuyện chẳng được gì toàn nói xạo năm nào cũng thế.

Thấy người trưởng làng này nhất quyết như thế Thiếu Kiệt lấy tay ngăn Trương Chí Trọng lại nhìn người trưởng làng kia nói.

- Xin lỗi cho phép tôi hỏi ông là gì trong nhóm người này?

- Tôi là Trưởng làng của cái chỗ này. Còn cậu là ai mới tới à định thay cho tên này sao?

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười nhìn ông ta mà nói.

- Vậy ông tên gì?

Người trưởng làng cũng thấy kỳ lạ với những câu hỏi của Thiếu Kiệt. Nhưng vẫn ra vẻ hùng hổ nói.

- Tao tên gì mà mày có quyền hỏi sao? mày là cái gì ở chỗ này mà mày hỏi?

Trương Chí Trọng thấy thế cũng nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Ông ta là Mai Lộc trưởng làng mà anh nói đó Thiếu Kiệt

- Xem ra ông Mai cho là tôi không có quyền nói chuyện. Nhưng mà tôi nói thẳng cho ông biết tôi tới đây điều tra ông. Mấy năm qua lần nào ông cũng chống đối việc di dời nhà người dân tránh bão. biện minh lý do đủ điều. Tôi tình nghi ông tiếp tay cho bọn buôn lậu hoặc ông đang tàng trữ vũ khí hoặc hàng cấm trong nhà. Mời ông về đồn cảnh sát hiệp trợ điều tra sự việc.

Mai Lộc Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng tái mặt đi mọi người xung quanh cũng nhìn về hắn như muốn hỏi điều gì đó. Hắn lúc này tức giận quát lên.

- Người nói láo. làm gì có những chuyện đó, tất cả đều là bịa đặt. Mọi người đừng nghe hắn nói bậy. Chuyện này hắn bịa ra nhằm tổn hại uy tín của tôi khiến mọi người phải di dời.

- Ông cứ yên tâm người thu thập hồ sơ vật chứng của ông chúng tôi đều có đủ cả rồi lát nữa đem lên đây chỉ việc bắt ông nữa là xong thôi. Ông

Chạy không thoát đâu.

Trương Chí Trọng định nói gì đó với Thiếu Kiệt gì đó thì Mai Lộc hậm hực nói một câu kéo tất cả mọi người đi.

- Hư các người muốn thu thập gì đó thì làm ta về. xem các người năm nay giờ trò gì.

Thấy phản ứng của Mai Lộc như thế Thiếu Kiệt mỉm cười, nhìn Trương Chí Trọng nói.

- Tên này có vấn đề nghiêm trọng cho mọi người chia ra xung quanh làng, Đề ý hành động của hắn, Thế nào cũng thu được kết quả chắc chắn sẽ có bằng chứng trong nhà hắn nhưng phải đợi. dựng lều tối nay túc trực chia ca ngày đêm theo dõi.

- Thiếu Kiệt em chắc chuyện này không? nếu mà làm như vậy chậm trễ di dời những nơi khác.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc rồi nhìn theo hướng Mai Lộc đã rời đi nói

- Chuyện này hơn bảy mươi phần trăm là thật, dù sao mọi chuyện em sẽ chịu trách nhiệm. Cho một số anh em dựng lều, còn một số người khác chia ra canh chừng em đi gọi điện thoại một chút.

- Chắc việc dựng lều chắc sẽ tốn nhiều thời gian đấy Thiếu Kiệt, mọi năm lên đây thường không ở lại nên cũng không đem lều bạt theo dù sao cũng gần để anh cho người đi lấy.

Gần đó trong nhà của Mai Lộc. Có hơn năm người sắc mặt trầm trọng.

- Chuyện này sao bây giờ Lộc thúc! Con thấy bọn nó chia người ra xung quanh làng rồi.

- Yên tâm đi chắc cũng chỉ như mọi năm tới gần chiều tối là bọn nó về dưới trạm dù sao ở đây vẫn còn hàng chưa chuyển đi ta đã liên hệ với người nhận hàng có lẽ tối nay họ nhận hàng xong lúc đó còn lại cũng không bao nhiêu để vào hầm là tốt nhất rồi nên cứ yên tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83: Hành Động Trong Đêm .

Trong lúc đợi chờ mọi người vào vị trí đem ngôi làng vây quanh bởi địa hình không thuận lợi nên chỉ được một phần nào đó nên lúc này Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra nhờ sự viện trợ của Hà Vi.

- Alo có chuyện gì mà rảnh rồi gọi điện thoại cho mình thế Thiếu Kiệt!

- Chuyện là bên đội mình có thể là người trong làng này có một số vấn đề, mình chưa biết là vấn đề gì nhưng có vẻ như họ đang có một số việc làm phi pháp nào đó. Tuy nói đây là lúc cứu trợ di dời người dân nhưng cũng không thể bỏ qua được sự nghi ngờ bạn cho một đội phối hợp phong tỏa những khu vực nơi này giúp mình, mình sợ lúc hành động có điều bất trắc họ chạy thoát lại rất phiền phức.

Thiếu Kiệt chưa biết Mai Lộc là hoạt động gì trong làng này những sự giao hoạt của con người thì đều không thể nói trước được, chưa kể đây là nơi họ quen thuộc cũng những, dân gian có câu thỏ khôn thỏ đào ba hang. Cũng vì thế hẳn mới nhờ đến sự giúp đỡ của Hà Vi.

- Được rồi mình sẽ điều thêm một đội hỗ trợ với bạn. Nhưng mà nhớ bảo toàn lấy mình.

Thiếu Kiệt ngồi dưới một gốc cây nhìn vào trong làng, lúc này Trương Chi Trọng mới tiến lại nói.

- Mai Lộc sau khi về nhà, thì có một số người cũng vào nhà hẳn hiện tại, họ đang họp bàn điều gì đó.

- Cứ Tiếp tục theo dõi dù sao hẳn vẫn sẽ dựa vào việc mọi người sẽ xuống núi lúc tối như mọi năm. Cho anh em dựng lều ở giữa đường núi.

Chắc chắn nếu không có gì phát sinh việc gì ngoài ý muốn, hắn sẽ hành động vào tối nay.

Thời gian từ từ trôi qua. Cũng đã gần xế chiều trời mưa nhưng vẫn cảm thấy được sự hoạt động của thời tiết. Thiếu Kiệt nhìn Trương Chí Trọng cười nhẹ gật đầu ra hiệu thu đội.

Một người Thanh Niên ra vào trong làng thấy những binh lính bắt đầu thu dọn những vật dụng rời vị trí bắt đầu hướng xuống chân núi. Hắn cấp tốc chạy về nhà Mai Lộc báo cáo tình hình.

- Bọn chúng rút rồi Chú Lộc. Giờ chuyển hàng luôn hay sao?

Mai lộc nghe người thanh niên kia nói thế cũng cười cười nói với những người đang trong nhà.

- Thấy chưa, năm nào cũng vậy trời gần tối là phải xuống núi mất làm gì có thời gian ở lại đây mà canh mọi người.

Một người trung niên lúc này mới nhìn Mai Lộc nói.

- Hồi chiều Thăng nhóc kia nó nói đang điều tra mọi người, em nghĩ có khi nào nó rút đi để dụ anh em mình hoạt động để nó bắt không?

- Chú cứ lo bọn này anh biết nếu có chứng cứ sát thực là hắn đã vây bắt anh em mình lúc sáng rồi làm gì mà đợi giờ này còn thu đội chỉ hù mọi người thôi. Đi bắt đầu xếp hàng di chuyển tối nay giao hàng mai thu dọn nhà cửa ok rồi xuống núi.

Mai Lộc vừa cười cười vừa nói cho những người xung quanh nghe, nên cũng làm mọi người ở đây an tâm phần nào bắt đầu chuyển dời những khối vuông vào một cái thùng xốp vừa gọn. Được khoảng ba đến bốn thùng hàng, những người này đóng gói khá cầu kỳ.

Thiếu Kiệt hội họp với một nhóm người quân nhân của Hà Vi đưa tới ở giữa lưng chừng núi. Lúc này họ đem đầy đủ những thiết bị liên lạc quân đội đúng nghĩa có cả súng lục và AK-47 trang bị thêm cả những thiết bị dò tìm đánh dấu. Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cũng lắc đầu.

- Mình không hiểu được bạn đi di dòi không lại kéo vào một đồng rắc rối như thế này. Được rồi cậu mặc áo chống đạn vào đi việc ở đây để mình lo liệu. Nhưng mà tại sao bạn lại phát hiện ra những người này có dấu hiệu khả nghi thế, mèo mù vớ cá rán à.

Thiếu Kiệt cũng cười cười, thật sự lần này Hà Vi nói đúng, vì hắn đánh bậy đánh bạ hù dọa một hồi. mới đầu hắn cũng nghĩ là mình đa nghi, nhưng mà khi Trương Chí Trọng quay lại nói sau khi Mai Lộc về nhà lại tập trung một số người tại nhà hắn. Lúc này Thiếu Kiệt khẳng định hắn thật có tật giật mình. Trương Chí Trọng nhìn thế cũng biết những ý nghĩ hù dọa của Thiếu Kiệt lại là sự thật nên càng thêm bội phục.

Lúc này một người đưa đến cho Thiếu Kiệt một cái áo chống đạn, mà Hà Vi bắt hắn phải mặc vào để bảo vệ sự an toàn cho hắn. Vì những thành phần hoạt động phi pháp ở những vùng như thế này khá phức tạp, họ có cả những trang bị súng ống tự chế có sát thương cao. Hà Vi lúc này loay hoay phân công người thi hành nhiệm vụ sắp tới.

Thiếu Kiệt không phải người ngốc, hắn không muốn làm anh hùng mà lấy thân trần đỡ đạn, nên hắn mặc vào bộ áo chống đạn được phân phát như mọi người lính khác. Một đội trinh sát theo dõi được bố trí ngầm quan sát những cử động của mọi người trong làng, mà ưu tiên hàng đầu nhất vẫn là nhà Mai Lộc.

Trương Chí Trọng cũng đưa cho Thiếu Kiệt một khẩu súng lục K59 và một băng đạn mỗi băng đạn 12 viên sử dụng. Đây là phiên bản cải tiến của K59, vì phiên bản này ban đầu băng đạn chỉ sử dụng được 8 viên đạn. Loại

súng này thường được sử dụng trong ngành cảnh sát, quân đội rất ít khi sử dụng loại này trừ những sĩ quan cấp tá.

- Thiếu Kiệt em sử dụng súng bao giờ chưa?

- Chắc em không phải sử dụng loại này đâu, dù sao em vẫn chưa được trải qua tập huấn bắn súng đạn thật, nên tốt nhất sai vũ khí lạnh vậy.

Nói rồi Thiếu Kiệt cầm lấy từ bộ phận vũ khí được đem lên trang bị cho mọi người một con dao M9 sử dụng trong quân đội.

M9 là loại dao găm có nhiều tính năng sử dụng nhất, dao găm có thể gắn lên đầu mũi súng M16 bằng một động tác duy nhất để trở thành lưỡi lê, khi cần có thể sử dụng kết hợp với bao dao tạo thành kìm cộng lực cắt dây thép gai, ngoài tính năng đâm xuyên, chém, dao còn có thể cưa gỗ, công phá cửa kính chịu lực. Dao cũng có thể tháo rời từng bộ phận nhỏ để cất dấu và dễ dàng lắp lại hoàn chỉnh. M9 có lẽ vẫn là loại dao được nhiều người chơi dao say mê và yêu thích nhất.

Thấy thế Trương Chi Trọng cũng gật đầu, dù sao Thiếu Kiệt cũng là hoạt động ở bộ phận chỉ huy, nên có lẽ không cần đến súng như mọi người tác chiến tuyến đầu. Hà Vi từ xa thấy Thiếu Kiệt không sử dụng súng cũng lo lắng nói.

- Dù sao cậu cũng cầm cây K59 đó đi, những người này cũng không vừa gì đâu vũ khí lạnh lại không ổn chút nào trong lúc giao tranh rất có thể sẽ có nổ súng.

- Mình chưa từng sử dụng súng, thì làm sao mà sử dụng. định cho mình bắn bừa à.

Hà Vi lúc này nhìn hấn bực tức nói.

- Bắn bừa cũng được nếu nguy hiểm tới tính mạng thì cho dù cậu có bắn bừa thì cũng không việc gì hết.

Nói xong Hà Vi cầm khẩu súng K59 đến trước mặt Thiếu Kiệt để vào tay hắn, lúc này hắn cảm thấy cây súng không nặng lắm nhìn kỹ phía dưới bán súng mới biết lúc này băng đạn vẫn chưa được gắn vào súng. Hà Vi bắt đầu hướng dẫn hắn cơ bản về súng.

- Phần cái chốt nhỏ này là chốt an toàn, còn phần này là để thay băng đạn. Chỉ cần bấm nút thả hộp tiếp đạn rỗng, lắp hộp tiếp đạn mới. tay trái kéo khóa nòng về sau cho viên đạn cuối trước khi báo hết đạn tụt xuống, thả tay, khóa nòng tiến lên, đẩy viên đạn mới vào buồng đạn. Súng sẵn sàng bắn. Nếu súng đã lên đạn mà còn kéo khóa nòng để lên đạn lần nữa thì viên đạn trước sẽ văng ra khỏi súng cách này cũng dùng để loại bỏ đạn lép. Muốn tháo viên đạn đã lên nòng ra khỏi súng thì cũng làm như vậy: kéo khóa nòng về sau.

- Thôi được rồi để mình mang theo vậy. Dù sao ở đây bạn là sếp.

Nghe cách nói của Hà Vi có vẻ cầu kỳ như thấy cô thực hiện cũng đơn giản vì thực hành thường dễ hơn là học lý thuyết suông. Thiếu Kiệt cũng làm theo cách của Hà Vi hướng dẫn thì cũng tương đối dễ không khó mấy nên hắn đành mang lên khẩu súng K59 bên người.

Sự im lặng, chuẩn bị một màn hành động thu lưới trong bóng tối, được mọi người ở đây lặng lẽ từ từ chờ đợi.

Màn Đêm từ từ buông xuống, những tiếng côn trùng cũng im hẳn vì trời mưa chỉ còn lại tiếng mưa trong đêm. Một âm thanh nho nhỏ vang lên.

- báo cáo tổng bộ đối phương bắt đầu di chuyển tình hình là tổ đội bảy người, có bốn thùng xốp có dấu hiệu khả nghi được mang bởi 4 người ba

người người còn lại có ba vũ khí nóng thuộc loại súng trường đi săn.

Nghe được đội Trinh sát báo cáo lúc này Hà Vi mới ra lệnh cho những người lính đợi chờ nghỉ ngơi từ chiều tối tới giờ xuất phát.

- Mọi người lên đường! nhanh chóng kết thúc việc này còn di dời người dân trong làng tránh bão.

Âm thầm di chuyển trên đường núi trơn trượt, không phát ra tiếng động những người lính.

Những người trong nhóm Mai Lộc vừa đi vừa cười với nhau nói về việc lúc chiều.

- Công nhận bọn đó ngu thật. đợi cả một ngày cũng không thu được kết quả gì lại phải kéo xuống dưới núi mà ở sáng mai lại lên. Trong khi đó bọn mình sáng mai là xong xuôi hết, tiền lại đầy túi cho dù bão có làm sập cả nhà ông đây cũng nhận được thêm tiền trợ cấp.

- Nói chung là bọn nó chỉ muốn mọi người di dời thôi, dù sao bọn nó cũng không nghĩ đến nhiều năm như vậy trong làng này toàn sống nhờ tiền bạc của anh em tụi mình. Mà nhắc lại thấy tức lần nào cái bọn cứu trợ đi là y như rằng làm như bọn anh em mình nghèo lắm vậy, toàn là mấy cái loại đồ ăn thực phẩm đầy ở siêu thị dưới núi, đi một lần xuống đó tao đem về một đồng. Nhưng lại phải không lộ ra bên ngoài phiền phức thật, chắc làm xong chừng mấy vụ nữa tao về hưu lên thành phố mua một cái nhà mới với con xe đẹp cưới thêm con vợ nào đẹp đẹp xinh xinh thế là khỏe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84: Diệu Hồ Ly Sơn

Nhóm người Mai Lộc vừa đi vừa nói chuyện không hề để ý xung quanh, hai bên hiện tại đang có rất nhiều người đang từng bước, từng bước theo dấu chân của họ.

Những câu nói của nhóm người Mai Lộc tới tai, của những người lính trong quân doanh thường lên đây trong các đợt cứu trợ làm họ thấy khó chịu. Nhưng vì những gì còn ở phía sau nên ai cũng im lặng chờ đợi thời cơ thích hợp, lúc hai bên giao dịch mà xuống tay hốt trọn băng nhóm.

- Mà cũng vì bão nên mới phải chuyển đi như thế này. Vừa rồi mới chuyển một đợt hàng rồi, nếu mà không vì có bão chắc cũng mấy tuần sau mới có người lấy hàng tiếp.

- Năm nào cũng vậy, bão tới thì phải chuyển hàng đi bớt một ít để đỡ thiệt hại, chứ hầm chứa không đủ, chưa tính tới rủi ro sạt lở đất khu vực mọi người đang sống, dù sao cũng là điểm trung gian gần nhất, không thì mọi người chuyển xuống thành phố ở hết rồi.

Người Lính trinh sát nghe được ở trong làng còn có hầm chứa thì mới dừng lại để những người khác đi tiếp còn mình thì ở lại. Đợi đến khi nhóm người Mai Lộc đi khá xa lúc này mới truyền tin về.

- Báo cáo tổng bộ trong làng còn hầm chứa, khả năng nhóm này buôn bán ma túy được vận chuyển từ biên giới về.

- Đã biết tiếp tục trinh sát đến điểm giao dịch đợi thời cơ hành động.

Hà Vi lúc này cũng trầm mặt, bên trong làng hiện tại còn khá nhiều người mà nếu có hầm ngầm cũng không biết có người canh phòng và vị trí

nằm ở đâu. Giờ chỉ còn cách ngồi đợi cho phía tuyến đầu hoạt động bắt hết nhóm người lúc đó may ra sẽ tìm được hầm ngầm.

Bây giờ cô đang định cùng Thiếu Kiệt nói điều gì đó mới phát hiện ra hắn không có ở xung quanh. Khi nghe người trinh sát báo cáo về Thiếu Kiệt hắn không nhận được tự mình tiến về phía ngôi làng.

Vốn ngôi làng vẫn còn lại một số người bao vây nên Thiếu Kiệt cũng không lo lắng lắm. Một người lính thấy Thiếu Kiệt lặng lẽ đi tới chỗ mình cũng khẽ gật đầu. Thiếu Kiệt mới ngồi xuống cạnh người Lính đó nói vừa đủ cho hắn nghe.

- Trong Làng còn hầm ngầm đi thông báo các anh em chuẩn bị tinh thần.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế người lính cũng mon men theo những vị trí được đặt chốt quan sát vào ngôi làng, thông báo cho từng chỗ quan sát. Lúc này Thiếu Kiệt suy nghĩ nếu hắn là Mai Lộc thì sẽ đặt hầm ngầm đó ở đâu? Việc quan trọng nhất là làm sao để phát hiện ra nơi có hầm ngầm, mà không làm bức dây động rừng.

Thiếu Kiệt hắn bắt đầu rời vị trí dựa vào những địa thế trong làng bắt đầu di chuyển lúc nằm lúc bò từ từ di chuyển về phía nhà của Mai Lộc. Bởi theo hắn thấy nếu Mai Lộc đã cầm đầu băng nhóm này, thì chắc chắn hắn sẽ không để hầm ngầm ở nơi khác.

Tới cạnh vách tường nhà Mai Lộc bên trong vẫn còn ánh đèn. Lựa góc tối nhất Thiếu Kiệt nép vào. Một số binh lính thấy Thiếu Kiệt di chuyển về phía nhà Mai Lộc cũng rời khỏi vị trí đang đứng, bắt đầu chia ra khắp làng mà hoạt động.

“ Cạch ”

Trong nhà Mai Lộc lúc này bỗng vang lên tiếng động, làm Thiếu Kiệt hấn giật mình thầm nói trong bụng

“Lạ nếu tên trưởng làng đã đi chuyển hàng thì tại sao trong nhà lại có tiếng động.”

Thấy bất ổn trong lòng hấn định quay ra bên ngoài, thì nghe được tiếng nói từ trong nhà phát ra.

- Làm gì giờ này mới lên đây trễ vậy. Bọn nó chắc giờ đã đi cũng gần được nửa đoạn đường rồi.

- Không cần gấp! vẫn như thường lệ mà bọn chúng có về thì cũng vậy chủ yếu là đánh lạc hướng xem có bị theo dõi không ấy mà.

Nghe tới đây Thiếu Kiệt cũng xám mặt. Điệu hồ ly sơn, tên này ranh ma thật. Thiếu Kiệt làm ra hiệu cho một người lính gần đó. Thấy hấn gọi mình người lính kia cũng từ từ tiến lại bên cạnh.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói nhỏ vào tai người Lính kia.

- Điệu hồ ly sơn giao dịch tại đây ra làm báo cáo gấp!

Để người lính rời đi Thiếu Kiệt tiếp tục dựa vào gờ bên mép cửa sổ của nhà Mai Lộc. Bên trong là vang lên cuộc đối thoại.

- Làm gì mà chiều nay cái bọn quân đội tới đây đông thế. May mà ông cho người đưa tôi vào hầm trước, không thì tôi cứ tưởng ông bị bắt không đấy chứ.

- Bọn nó lên di dời người dân đi tránh bão đó mà. Năm nào mà chẳng vậy cứ kéo dài một chút gần tới lại rút hết về cái trạm ở dưới kia thôi. Mà

như vậy nên mới phải chỉ ông cái đường hầm vào nhà tôi thế này, chứ đường đó là đường để tôi thoát thân khi có chuyện đấy.

Thiếu Kiệt ngồi ở ngoài cũng thăm thẳm Mai Lộc.

“ Tên này cũng cáo già thật, nếu mà hắn không làm mình nghi ngờ thì sau này không biết chừng nào hắn mới bị bắt đây”.

Người đến giao dịch với Mai Lộc cũng cười phát ra tiếng.

- Ông đấy có ai mà bằng, con số hàng ở đây cũng không phải ít nhỉ, chưa kể còn đặc mấy cái vệ tinh bên dưới trạm chỉ cần có thông tin gì là bọn chúng gọi ngay cho ông để ông đối phó. Tôi còn lạ gì ông nào.

- Lần này tổng cộng là 200 bánh*, giá như cũ. Kiểm tra xong thì Khiết Phàm ông với hai thằng này theo đường cũ ra luôn. Tôi còn thu xếp chạy bão đấy.

Nghe tới đây Thiếu Kiệt cũng lo lắng nếu để bọn người này giao dịch xong thì mọi bằng chứng và chứng cứ mất hết vì đường hầm lại nằm trong nhà của Mai Lộc.

Hạ Vi sau khi nhận được tin báo của Thiếu Kiệt cũng cấp tốc đi đến đây. Hạ vi đến sát bên Thiếu Kiệt nhỏ giọng nói.

- Ra sao rồi?

- Xông vô thôi sắp giao dịch không là bọn chúng theo lối ngầm chạy mất.

Lúc này Hà Vị định ra tín hiệu cho binh lính lao vào thì một người phụ nữ từ nhà gần đó bước ra đổ đi thay nước thấy hai người la lên.

- Các Người là ai!

Thấy tình hình bên ngoài chuyển biến xấu, trong nhà Mai Lộc lại vang lên tiếng đổ vỡ Thiều Kiệt cũng nhanh chóng xông vào trong nhà. Lúc này cửa hầm ngầm vẫn chưa đóng lại, Thiều Kiệt chạy nhanh tới thì từ phía dưới vang lên những âm thanh liên hồi của tiếng súng hướng về cửa hầm

“ tạch, tạch, tạch, tạch”

Thiều Kiệt lặn qua nằm một góc núp vào phía bên phải lối xuống đường hầm, âm thanh của tiếng súng cũng phá vỡ bầu không khí của màn đêm tăm tối. Hàng loạt tiếng súng từ phía xa bên kia núi cũng phát ra làm cả một ngọn núi như thức giấc giữa bóng đêm.

Thiều Kiệt nằm đó cho tới khi thấy không còn loạt đạn bắn lên từ dưới hầm, hấn nhanh chóng chạy theo xuống phía dưới theo sau là Hà Vi và một số binh lính. Ngôi làng hiện tại được bừng sáng bởi ánh đèn, người dân trong làng hoang mang trước những binh lính còn dừng bao vây.

Trong lối mòn của căn hầm Thiều Kiệt mới biết được Mai Lộc hấn rất cẩn thận nhưng vì cái tính cẩn thận đó của hấn mà dễ dàng cho mọi người đi xuống một cách an toàn và dễ hoạt động.

Không như những căn hầm âm thấp khác, nơi đây được lót những viên gạch tàu dưới sàn và xung quanh có một những bóng đèn huỳnh quang được kéo dài theo lối đi.

Nhóm Thiều Kiệt đuổi theo bọn người Mai Lộc khá vất vả, ở những ngã rẽ hai người cản hậu chỉ cần nhìn thấy người tới là xả súng không e ngại điều gì. Làm cho mỗi đoạn ngã rẽ mọi người phải hết sức thận trọng.

Theo dấu bọn người Mai Lộc vì không biết lối ra nằm ở hướng nào, nên cũng khó cho việc chặn đầu bọn chúng. Những người nhóm Thiều Kiệt chỉ còn cách là cố gắng theo sau không để bị mất dấu những người này.

Trên đường vừa đi Hà Vi vừa hậm hực nói.

- Sao vừa rồi bạn liều quá vậy lữ như hấn không bắn đạn lên mà quăng lên lựu đạn hay bom mìn gì đó sao. Mai một phải cẩn thận không được tự ý làm bậy nữa.

- Chuyện đó nói sau đi giờ chủ yếu bắt được bọn này cái đã.

Lúc này một người lính đi lên tay cầm một cái Khiêng hướng về phía Trước đi đầu.

Thieu Kiệt từ phía sau cũng hướng lên phía trước bọn người Mai Lộc nói.

- Mai Lộc ông đầu hàng đi, mọi đường lên xuống núi đều đã bị phong tỏa rồi, ông không chạy thoát được đâu. Đầu hàng thì còn được xem tình tiết giảm nhẹ mà. Ông làm gì phải dồn mình vào con đường như thế.

- Thằng Nhóc người giờ này đừng có ở đó mà lừa gạt nữa ở đây không ai tin mày đâu. Mày Nghĩ sao với số hàng trên kia mà mày nói pháp luật khoan hồng, năm mơ giữa ban ngày à! Ông đây không có ngu.

Vừa nói Mai Lâm vừa dùng súng bắn về phía nhóm người Thieu Kiệt, lúc này những bóng đèn của dây hành lang cũng không còn bởi đạn bắn trúng, thủy tinh rơi dưới đất từng mảnh nhỏ ly ty khi đập phải đều vang lên tiếng rôm rốp vì bị giã đập.

Bây Giờ Mai Lộc mới hô lên một Tiếng.

- Chia ra chạy! càng nhanh càng tốt!

Nghe âm thanh của Mai Lộc Thieu Kiệt biết lúc này là đã cuối đường hầm, bởi phía trước là một màu tối đen chỉ thấy được cây cối với những

giọt nước mưa đang từ trên trời rơi xuống. Thiếu Kiệt và Hà Vi hai người nhìn nhau cùng đi đến một kết luận.

- Chia ra đuổi theo!

Giờ đây tình thế này là bắt buộc, nếu không chia nhau ra mà đuổi theo thì sẽ có tên trong nhóm chạy thoát. Dù sao đường rừng vẫn là khó đi mà Thiếu Kiệt cũng đã có phòng thân theo súng, mặc dù hẳn chưa bao giờ sử dụng nhưng với võ công của Thiếu Kiệt Hà Vi cũng có phần lo lắng nên nói thêm

- Cẩn Thận!

Nói rồi cô cùng một nhóm người chạy về một hướng theo những cái bóng thoát ẩn thoát hiện trong khu rừng. Còn Thiếu Kiệt và một số người theo sau hướng phía trước trời tối mà đuổi theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85: Kéo Dài Thời Gian

Trong Bóng tối Thiếu Kiệt chỉ thấy được chập choạng hình ảnh của một người đàn ông trung niên, đang chạy thật nhanh trong rừng. Đối với Thiếu Kiệt duy nhất một điều là bắt lại được người này, mọi người khác hẳn không cần quan tâm đến.

Ngoài trời tuy vẫn mưa lớn nhưng vì những tán lá cây đem những giọt mưa cản lại cũng không phải là ít nên phía trước mọi người vẫn có thể nhìn thấy một trong những người của nhóm Mai Lộc, vừa chạy hẳn vừa quay đầu hướng phía sau nổ súng để có cơ may chạy thoát.

Hắn không nghĩ rằng trong đêm tối, từng loạt đạn được phóng ra từ nòng súng của hắn cũng làm cho những con mắt của binh lính tinh nhuệ của quốc gia có thể phát hiện ra vị trí của mình.

Tiếng súng vang lên trong đêm tối liên hồi khắp cả khu rừng dưới trời mưa. Một người lính gần Thiếu Kiệt lúc này bị những loạt đạn không định hướng trúng vào cơ thể.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng hướng về phía ánh sáng le lói trong đêm từ khẩu súng lục K59 trên tay bắt ra. Phía trước cũng vang lên những tiếng súng ít dần. Thiếu Kiệt biết tên kia cũng đã bắn đi những viên đạn cuối cùng. Không chân chừ Thiếu Kiệt lao lên. Vài người ở lại sơ cứu cho một số người bị đạn lạc bắn trúng.

Nơi này của Thiếu Kiệt chỉ còn lại âm thanh của tiếng bước chân và tiếng mưa rớt trên những tán cây, thêm vào đó vì gấp rút thoát thân hẳn không hề biết trên đất lúc này những lá cây trở thành phương tiện định hình vị trí của hắn.

Một người lính tiến lên trước dựa vào kỹ năng của quân đội nhanh chóng phát hiện ra người kia. Nhưng gần đến nơi lại thêm một tiếng súng vang lên, lúc này người lính kia trên người tuy mặc áo giáp chống đạn như vẫn bị thương ở phần vai phải, tuy không trúng phải nơi trọng yếu nhưng cũng làm cho máu tuôn ra.

Thiếu Kiệt nhanh chóng lấy trong túi một cuộn bông băng, được để bên hông người lính kia đè lên vết thương của cậu ta và để lại một người giúp đỡ hẳn, Thiếu Kiệt bây giờ chỉ còn một mình đơn độc trước tên buôn bán ma túy không sợ pháp luật.

Trong bóng tối của rừng cây trời lại mưa Thiếu Kiệt cố định hình xem tên buôn bán ma túy kia đang ở đâu. Cầm trên tay khẩu súng K59 hẳn lần mò theo tuyến đường mà tên kia chạy đi.

- Người chạy không thoát đâu đưa tay chịu trời đi. Ngọn núi này bị bao vây hết rồi không còn đường để người thoát nên bước ra đi.

Thiếu Kiệt vẫn theo những gì được biết qua phim ảnh nói ra giữa rậm dù đó là phim nhưng những câu thoại đó lúc này tương đối thích hợp.

Đối tượng vẫn im lặng tiếng bước chân trên lá cũng không còn, thay vào đó chỉ còn những tiếng mưa trong rừng. Thiếu Kiệt hẳn chưa bao giờ lâm vào tình cảnh này. Kiếp Trước cho dù hẳn có trong hoàn cảnh tệ nhất cũng không ở thế bị động như thế này.

Bước từ từ trong rừng chợt Thiếu Kiệt nghe một tiếng rất gần từ phía sau. Bị đánh bất ngờ hẳn đưa tấm lưng của mình ra chịu đòn. rồi lăn một vòng phía trước khẩu súng cũng văng đi trong bóng tối. Thiếu Kiệt quay đầu lại, hẳn bây giờ cũng thấy được người đánh mình là ai.

Người đàn ông trước mặt Thiếu Kiệt tóc để năm phân, khuôn mặt dài một bên đuôi mắt trái có một vết sẹo nhỏ như vết bỏng. Đây là một trong những người trong những người vừa nói chuyện với Mai Lộc được hắn gọi là Khiết Phàm.

- Ngươi đầu hàng đi hết đường chạy rồi!

- Tại Sao lại phải chạy! Chỉ cần bắt lấy mày uy hiếp bọn nó thì tao sẽ được thả thôi.

- Không dễ đâu!

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy đà, chân đạp đất lấy lực đạp gia tốc của vật lý mà phóng lên trước mặt của tên này. Hướng tay phải đâm về phía bụng tên này còn tay trái dựa theo độ cong đỡ lấy cái cây trong tay tên kia.

Theo đà của lực đẩy của người Thiếu Kiệt cả hai đều va chạm vào nhau, Tên buôn lậu được gọi Khiết Phàm kia cũng không vừa, hắn đưa tay trái ra đâm vào phần hông bên mạng sườn trái của Thiếu Kiệt với một lực rất mạnh.

Thiếu Kiệt vẫn chịu phải đau đớn khá lớn, dù sao hắn cũng không phải là người mình đồng da sắt. Nói không đau là giả dối nhưng Thiếu Kiệt vẫn cố gắng chịu đựng.

Hắn thấy Thiếu Kiệt mất thế liền dùng chân đạp vào trước ngực Thiếu Kiệt. Vặn vào một gốc cây gần đó, Lưng đạp vào gốc cây một chỗ phải chịu tổn thương hai lần Thiếu Kiệt miệng nhả ra một ngụm máu.

- Thằng chó sao mày lì thế, để ông cho mày một trận trước khi bọn nó đến, rồi đem mày ra làm bia đỡ đạn vậy.

- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu Tên kia! khôn hồn thì đầu hàng đi.

Khiết Phàm hấn dùng nắm đấm, tấn công liên hồi vào Thiếu Kiệt, Còn Thiếu Kiệt ngày càng lui lại, đối phương lúc này lợi thế lớn nhất là có sức vóc lớn hơn hẳn, mà nếu đánh trực diện người chịu thiệt vẫn chính là mình, nên Thiếu Kiệt chọn cách tiêu hao thể lực Khiết Phàm cứ dây dưa kéo dài thời gian.

Thiếu Kiệt cứ tránh né một lúc rồi lại ra đòn bất ngờ vào chỗ hiểm bởi thân hình hắn vẫn là tương đối, phạm vi hoạt động trong bán kính quanh đây bởi cây cối thêm đó là trời mưa. Thiếu Kiệt lúc công lúc thủ, nhiều lúc lại chịu đòn của Khiết phàm.

Khiết phàm cũng từ từ thấy được lối đánh của Thiếu Kiệt, lúc này mới phát hiện ra do Thiếu Kiệt là một cậu nhóc nên hắn chủ quan trong việc nhanh chóng bắt gọn Thiếu Kiệt trong tay, dẫn đến thời gian bị kéo dài, dễ dàng cho những người lính khác nhanh chóng viện trợ.

- Thằng nhóc đợi cứu viện à đừng mong.

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết kế hoạch mình bị thất bại trong phút chốc. Đành dốc toàn lực ra đánh vào người của Khiết Phàm, Tay nắm chân đá dựa vào sự linh hoạt của mình mà tấn công mọi phía Khiết Phàm.

Thấy Thiếu Kiệt ngày càng đánh ra sức lực mạnh hơn lúc đầu, Khiết Phàm cũng tức giận đưa tay tạo thành một nắm đấm hướng cơ thể Thiếu Kiệt đâm tới, nhưng giữa chừng chợt xòe năm ngón tay ra chụp cái cổ áo, dùng sức ném Thiếu Kiệt vào một bên gốc cây.

Khiết Phàm đang đi về Thiếu Kiệt, thì phía đằng xa trong những tán cây phát lên tiếng động. Hà Vi đang dẫn người chạy tới, thấy tình hình không

ôn Khiết Phàm. bước nhanh về phía Thiếu Kiệt định lấy hấn làm uy hiếp mọi người.

Thiếu Kiệt lúc này tay để ở đùi phải mình, Tay trái gom dưới đất tạo thành một đám lá cây vừa ướt vừa có cả những bùn đất do trời mưa được mềm lại.

Hấn đợi cho Khiết Phàm từ từ bước vào khu vực có thể nắm bắt mình tốt nhất. Trong phút chốc nắm tay trai quăng lên một đám lá cây trước mặt Khiết Phàm, bất ngờ thì Thiếu Kiệt đã hành động rút từ gài dưới đùi mình một con dao quân sự được lấy lúc chiều.

Cầm con dao M9 đâm về phía Khiết Phàm xong chuyển hướng cán dao hướng lên trên hướng lòng bàn chân của hấn đâm xuống. Một tiếng kêu thất thanh vang lên, Làm cho mọi người Hà Vi đang ở phía xa cũng xác định được Vị trí của hai người nên cấp tốc đến gần.

Trên tay của Thiếu Kiệt cũng thấm đầy máu. Khuôn mặt hấn nhợt nhạt lại. Khiết Phàm gắng gượng rút con dao ra thì Thiếu Kiệt đã đứng dậy trước. Hấn một chân đạp lên cán dao đâm thẳng con dao xuyên qua cả bàn chân của Khiết Phàm, thêm đó là một đá vào ngay mặt của hấn, Lúc Khiết Phàm đang ngã ra sau tay đưa lên ngang tầm cơ thể Thiếu Kiệt chụp lấy tay hấn dùng lưng làm điểm tựa quăng một cú ném qua vai của judo.

Lúc này Khiết Phàm cũng rút chân ra khỏi con dao, tuy máu văng ra khá nhiều nhưng hấn cố lấy hết sức đâm con dao vào một bên sườn trái của Thiếu Kiệt. Do Thiếu Kiệt mặc áo giáp chống đạn nên con dao không đâm vào được mà chỉ trượt qua.

thấy con dao đi trượt qua người mình, Thiếu Kiệt giữ lại tay Khiết Phàm và dùng tay phải đập thật mạnh vào khuỷu tay của hấn cho đến khi hấn đau đớn không chịu nổi phải buông con dao M9 trong tay ra.

Nhưng Thiếu Kiệt không ngờ hắn vẫn còn ngoan cố chưa chịu đầu hàng mà đây Thiếu Kiệt thật mạnh đập vào một gốc cây gần đó, lần này Thiếu Kiệt phải thả tay buông lỏng ra hắn được dịp muốn mau chóng thoát khỏi chỗ này nhưng đã chậm. Hà Vi đã thấy hắn từ xa bắn ra một phát súng vang lên từ phía sau xuyên qua vai trái của hắn. Khiết Phàm lúc này gục xuống hắn biết lúc này là lúc mình bị bắt thật sự.

Thấy được nhóm người tới Thiếu Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm vì việc kéo dài thời gian của hắn đã được thực hiện một cách thành công. Lúc này mọi người Hà Vi cũng vừa đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Thấy hắn chỉ bị Thương phần mềm cơ thể không có vết thương đáng ngại Nhưng khuôn mặt và cơ thể đầy vết thương tích.

Lúc này Thiếu Kiệt được hai người lính dìu đi. đến nơi Làng của Mai Lộc, lúc cảnh sát cùng tất cả mọi người trong doanh trại đang chụp hình lấy bằng chứng và niêm phong nhà cửa.

Vì Mai Lộc và một số thành viên trong băng nhóm bị bắt, người dân trong làng cũng im lặng làm theo sự sắp xếp của quân đội di dời đi tránh bão. Mưa lúc này ngày càng nặng hạt.

Thiếu Kiệt trở về nơi cứu trợ được mấy người y tá nơi đây chăm sóc. Hà Vi cũng đến bên cạnh hắn.

- Lần này thật tình cậu đẩy mai một đùng dính vào những chuyện như thế này nữa, lần nào cũng mang thương tích về. Hiện tại bão bắt đầu lớn rồi những nơi khác cứ để mọi người lo còn cậu cứ nghĩ dưỡng đi là được rồi.

- Ủ, những người trong làng của Mai Lộc cũng đã di dời hết rồi à? Thế còn bọn người buôn bán ma túy đó thì sao?

Thiếu Kiệt cũng biết tình hình của những người trong làng dù sao thì việc hôm nay chủ yếu vẫn là di dời cứu trợ. Chuyện của Mai Lộc chỉ là vô tình mà bắt được dù sao nếu không phải hấn sơ hở thì Thiếu Kiệt cũng không phát hiện ra có điều gì không đúng.

- Bạn cứ yên tâm những người đó được anh em cho di dời rồi. Mà cậu lần này rất may mắn nhé hồ sơ của tên Khiết Phàm này cũng là người được truy nã hấn mấy lần thoát rồi thế mà lần này lại bại trong tay cậu. Thiết nghĩ giờ chắc hấn cũng không cách nào khác hơn là đọi mục xương trong tù.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng an tâm phần nào, tuy hấn cảm thấy mình vẫn còn tốt không đến nỗi nào chỉ là lưng và những chỗ bị ăn đòn bây giờ còn hơi đau nhức. Nhìn những chỗ băng lại băng băng gạc Thiếu Kiệt cũng thấy hấn tốt nhất nên trải qua một khóa quân đội chính quy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86: Lập Đội Ứng Cứu

Cám ơn đạo hữu vuhaothien đã ủng hộ mình kim đậu, mọi người có thể đề cử bằng nguyệt phiếu hoặc vote giúp mình nha cám ơn mọi người.

Qua một buổi tối đầy biến động xảy ra, tất cả như chuyện chỉ có trên phim ảnh đối với những người còn ở doanh trại cứu trợ tạm thời, Bởi trong thời buổi này việc nghe được những tiếng súng đã trải qua khá lâu, nên việc tối qua vẫn còn dư âm.

Sau một giấc nghỉ ngơi, Thiếu Kiệt cũng cảm thấy khỏe hơn tuy trên người vẫn còn phải quấn một số băng cố định, theo những vị bác sĩ ở đây hẳn cần nghỉ ngơi gần một tháng trước khi muốn hoạt động mạnh. Nhưng đó là việc của bác sĩ nói còn hẳn vẫn thích hoạt động được tự do, dù cho có cảm thấy trong hoạt động có điều gì đó khó chịu. Đây không chỉ là thói quen của mình hẳn, mà còn có cả những người thường xuyên đi khám bệnh được phát thuốc dặn dò người bệnh cũng sẽ ít khi nào nghe theo lời bác sĩ.

Bên ngoài trời ngày càng mưa lớn gió thổi bần bật những hàng cây nghiêng ngã theo những cơn gió quét cùng những hạt mưa nặng hạt. Thiếu Kiệt rời khỏi giường mình, bước ra ngoài nhìn từng cơn gió bão đang như muốn thổi bay mọi thứ trên mặt đất kia lòng thầm than, thời tiết không chừa một ai nó làm cho người ta phải run sợ trước những hiện tượng của tự nhiên.

Xung quanh mọi người đang hồi hả hoạt động những bữa sáng được phân phát cho mọi người, những chén cháo nóng từ đơn vị hậu cần được phân phát đến những người đang ở đây.

Một lính đưa tới cho Thiếu Kiệt một chén cháo còn tỏa ra khói nghi ngút trong cái lạnh của gió và mưa. Thiếu Kiệt thấy được mọi người lúc này

đang lo lắng và vội vã nên hỏi người lính kia.

- Chuyện gì mà mọi người gấp rút vậy? có việc gì xảy ra à?

Do dự một lúc người lính đưa chén cháo cho Thiếu Kiệt mới trả lời.

- Hiện tại còn một số vùng chưa được di dời do địa hình hiểm trở lại không thể di chuyển, nên từ lúc trời gần sáng thiếu tá đã lên đường đi đến đó. Hiện giờ vẫn chưa cho tin tức gì báo về.

- Đến thời điểm này là bao nhiêu giờ chưa liên lạc về?

Thiếu Kiệt vừa mặc vào bộ áo quân nhân của mình vừa hỏi người lính kia, nhìn lên cái đồng hồ trên tường hiển thị 8 giờ sáng.

- Đến giờ này là được 2 giờ mất liên lạc, tình hình có vẻ không mấy khả quan.

Thiếu Kiệt hẳn biết cơn bão sẽ đổ bộ trong tối nay còn 1 giờ nữa trước khi lệnh sơ tán khẩn cấp của phó thủ tướng được ban hành.

- Nơi đó cách chỗ này bao xa, hiện tại ở đây còn đội cứu trợ nào không?

- Thừa thủ trưởng ở đây hiện tại còn hai đội mới về tới lúc 5 giờ sáng. Nơi thiếu Tá đi cách đây 45 phút đi bộ.

Triệu tập họ gấp chúng ta cần phải làm một đội ứng cứu thiếu tá và người dân trong vùng bị nạn càng nhanh càng tốt. Người Lính kia cũng do dự nói.

- Nhưng ngài đang bị thương không nên.....

- Thương thế không quan trọng tôi biết mình ra sao lập tức chấp hành mệnh lệnh ngay lập tức.

- Vâng thưa thủ trưởng.

Thiếu Kiệt lần này không ngại làm cấp trên một lần, dù sao hắn cũng biết mỗi một giờ trôi qua chưa có tin tức của Hà Vi càng đưa họ tới tình trạng nguy hiểm càng cao. Trong cơn bão thì không ai có thể nói trước được điều gì.

Mệnh lệnh của Thiếu Kiệt được ban hành ra tất cả những binh lính của hai đội vừa mới trở về đang nghỉ ngơi cũng cấp tốc tập hợp. sau việc điếm danh nhanh chóng Thiếu Kiệt đứng trước mọi người ở đây nói.

- Tôi biết các anh công tác rất mệt mỏi, hiện tại không được nghỉ ngơi mà lại bắt tập hợp như thế này, nhưng công việc của chúng ta chưa kết thúc hiện tại thiếu tá Hà Vi và một số anh em đồng đội khác đã mất liên lạc về tổng bộ. Ở đây có thể tôi nhỏ tuổi hơn mọi người ở đây nhưng tôi biết trong nhóm người của thiếu tá có đồng đội, có người kề vai sát cánh tác chiến cùng với các anh, chưa kể còn có những người dân đang đợi chờ hi vọng. Vậy các anh có muốn hi vọng của họ biến mất, một mai nay sau khi xuất ngũ các anh có thể sống trong sự hi vọng ấy không? những ai muốn nghỉ ngơi tiếp, xem như mình đã hoàn thành nhiệm vụ có thể rời hàng. Còn những ai muốn đi cùng tôi ứng cứu họ thì đứng tại chỗ. các anh có thời gian 5 giây để quyết định.

Không một người di chuyển. những người trước mặt thiếu Kiệt không hề nhú mày chỉ đáp lại một lời thật lớn.

- Ứng cứu thiếu tá, cùng đồng đội.

- Nếu mọi người đã quyết định như thế! tôi cùng mọi người liêu mình, đem trang bị đầy đủ việc cứu hộ cứu nạn, chưa kể đó đem theo dây thừng đèn pin, tất cả những vật dụng hỗ trợ được trang bị đầy đủ. Do địa điểm xa chúng ta sẽ di chuyển bằng đường bộ trong mưa, thời gian càng qua nhanh

những người đó càng nguy hiểm trang bị trong 1 phút tập hợp tất cả mọi người lập tức lên đường ứng cứu.

Mọi người binh lính ở đây người cầm cuốc cầm xẻng, người mang dây thừng, người mang theo cáng cứu thương. Nhìn ngoài trời Thiếu Kiệt đứng đó nói to.

- Đem theo Khiên chắn tạo thành tường, cản mưa cho mọi người di chuyển nhanh hơn.

Những người lính nghe, hấn nói thế cũng cầm lên những cái khiên vừa được dùng để đột kích thành phần buôn bán ma túy. Một người binh sĩ không hiểu Thiếu Kiệt hấn định dùng những cái khiên này như thế nào liền hỏi.

- Thừa thủ trường tại sao lại phải đem theo khiên sắt trọng lượng nặng làm chậm việc cứu hộ đang cấp bách?

- Khiên sắt kết lại một chỗ tạo thành một bức tường vì bản chất là một khối, nên gió thổi sẽ không lay động được người bên trong, mặt khiên cứ như thế tạo thành một bức tường che cho những người đi trong di chuyển nhanh hơn.

Lúc này những binh lính đang cầm khiên sắt trên tay cũng hiểu được Thiếu Kiệt định làm gì.

Thấy mọi thứ đã sẵn sàng Thiếu Kiệt ra lên xuất phát. Những người cầm Khiên chạy lên trước tạo thành những bức tường ngăn lại cơn gió trụ vững trong mưa cho những người mang dụng cụ bên trong đi nhanh hơn. Giữa gió bão đang di chuyển ngày một gần thời điểm đổ bộ với đất liền một đội hình cứu hộ đang di chuyển trong cơn mưa.

Thiếu Kiệt đi đầu, hấn gáp rút hơn ai hết đoạn đường chỉ hơn bốn mươi phút được Thiếu Kiệt và mọi người cùng nhau hỗ trợ trên đường. Đến nơi Thiếu Kiệt thấy được cảnh tượng mà hấn không mong muốn nhất. đất đá tràn từ núi xuống tạo thành một dòng nước bùn đất. những cây cối bật cả rễ cây trong năm lần trong đất đá.

- Thủ Trưởng nếu đúng như theo bản đồ thì chỗ dân gáp nạn đó đường đi lên nằm ở chỗ này giờ gáp tình trạng như thế này rất khó sát định được phương hướng.

Thiếu Kiệt nhìn địa điểm đánh dấu trong bản đồ của người lính vừa mới nói với mình rồi hỏi hấn

- Chỗ đó từ đây lên là khoảng bao nhiêu xa?

- Theo như bản đồ thì từ đây lên tới trên ngôi làng 90 nhân khẩu này là khoảng 2,5km nữa mà hiện tại không biết được phương hướng của lối vào làng này nên rất khó xác định được vị trí..

Thiếu Kiệt bắt đầu tính toán dựa trên những gì hấn biết một người đi bộ trung bình một giờ đi được là 5km dựa theo địa hình đồi núi là 4km trên một giờ ở đây là tầm ba mươi bên bốn mươi phút nếu vị trí chính xác. Nhưng với điều kiện thời tiết trong bão tố thế này, ba mươi đến bốn mươi phút là điều không thể.

- Hỏi trong toàn bộ những người ở đây có bao nhiêu người đã đi lên nơi này trong những năm qua? tôi muốn gặp họ.

Chỉ trong phút chốc, lời Thiếu Kiệt được đưa ra có được ba người đã từng công tác những năm trước ở chỗ này trình diện. Trước mặt từng người Thiếu Kiệt đặt ra những câu hỏi.

- Những năm trước công tác ở đây các anh có nhớ rõ được đường đi lên nơi này không?

Năm người này đều im lặng, một lúc sau đó một người mới đứng ra nói.

- Thưa thủ trưởng! tôi nhớ được là đường lên làng này là đường vòng, vì đi lên đây thường là những ngày mưa bão, với thời gian giới hạn nên tôi cũng không nhớ gì nhiều hơn.

Người thứ hai cũng đưa ra câu trả lời của mình.

- Thưa Thủ Trưởng! tôi tuy chỉ nhớ được mang máng thôi không nhớ kỹ hết, phần vì là đường rừng ở những khu như thế này, không hoàn toàn nhớ được phương hướng. chỉ nhớ được làng này có hai mặt là núi còn một mặt còn lại có thể nhìn xuống trạm cứu hộ phía dưới.

Người cuối cùng cũng bước lên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thưa Thủ Trưởng! tôi nhớ khá rõ đường lên nhưng hiện đất đá như thế này cũng khá khó khăn. Nhưng ở đoạn đường đi lên tôi nhớ được khi lên giữa lưng chừng thì có thể nhìn thấy được ở đây, tới trên làng thì có thể nhìn thấy được trạm, chưa kể đến buổi sáng nơi này có thể nhìn thấy mặt trời mọc khá sớm.

Nghe người lính vừa báo cáo những gì mình nhớ lại Thiếu Kiệt lúc này mới mở bản đồ ra nhìn sơ lượt một vòng rồi lấy tay chỉ vào.

- Nếu mà có thể nhìn thấy được trạm cứu hộ bên dưới, có thể thấy nơi này khá cao, mà để nhìn xuống trạm cứu hộ và có thể nhìn thấy mặt trời mọc rất sớm thì chỉ có nơi này là đủ tiêu chuẩn mọi người nói.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy viết kéo một đường thẳng từ trạm cứu hộ được đánh dấu trên bản đồ lên một chỗ được đánh dấu khoanh tròn màu đỏ.

Người lính cầm bản đồ trải ra sau đó lấy trong túi áo một cái la bàn bắt đầu định hướng. Sau một lúc người lính mới quay về gập đầu với Thiếu Kiệt

- Thủ Trưởng đã xác định được vị trí. Có thể tiến hành lên núi để ứng cứu.

Thấy Người lính trình sát trong phút chốc có thể định hướng hoàn toàn vị trí của nơi này Thiếu Kiệt gập đầu nói

- Nói mọi người tập trung lại đây thừng chuẩn bị ứng cứu đem mọi người và đồng đội trở về.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87: Thang Dây

Trong trời mưa, nước bùn đất từ trên núi cứ trôi xuống, Những người binh sĩ đã làm tốt khâu chuẩn bị tình hình phải vượt qua khó khăn trước mặt.

Lúc này một người lính vừa nhận được tin nhắn từ tổng bộ đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Báo cáo thủ trưởng có lệnh khẩn cấp của phó thủ tướng.

Thiếu Kiệt do dự một lúc rồi cũng nói.

- Nối tin hiệu liên lạc xem lệnh khẩn cấp ra sao

Gật đầu người binh sĩ đem bộ đàm được phủ bởi bạc chống thấm trên lưng để xuống bắt đầu đưa cho Thiếu Kiệt tai nghe.

Bên kia bộ đàm của tổng bộ với một kênh tín hiệu được đặt để liên lạc khẩn cấp vang lên âm thanh.

- Để hạn chế tối đa thiệt hại về người, Phó thủ tướng chỉ đạo trước 18h tối nay, các tỉnh miền núi phía bắc phải hoàn thành việc di dân ở vùng ven sông suối, khe núi, vùng có nguy cơ sạt lở, lũ quét đến nơi an toàn. Căn cứ vào tình hình thực tế, trong 2-3 ngày tới, các địa phương xem xét khả năng cho học sinh nghỉ học để đảm bảo an toàn cho các em. Phó thủ tướng yêu cầu các tỉnh chuẩn bị đầy đủ một số mặt hàng thiết yếu, như thuốc men, lương thực, thực phẩm, đề phòng mưa lũ gây chia cắt. "Chúng ta phải kiểm soát tình hình, đừng để xảy ra những sự việc đáng tiếc, như lợi dụng mưa bão để tăng giá các mặt hàng thiết yếu. Tôi yêu cầu phát hiện hộ kinh doanh hay doanh nghiệp nào lợi dụng tăng giá thì đình chỉ kinh doanh ngay. Tránh tình trạng năm nào cũng vậy, sau mưa bão giá cả tăng cao".

Sau một lúc nghe được lệnh khẩn cấp này Thiếu Kiệt biết hẳn cũng không còn nhiều thời gian nên hướng những binh sĩ nói.

- Tất cả mọi người cột dây vào nhau chúng ta xuất phát. Nhóm mang theo khiên sắt đi đầu. đem khiên chắn ghim chặt xuống đất làm thay đổi hướng đi của dòng chảy của bùn đất lập tức thi hành.

Lệnh Thiếu Kiệt được nói ra, một số người binh sĩ đi đầu cầm lấy khiên chắn dựa vào nhau, bên hông cột lại bởi sợi dây thừng để tránh cho việc mất đà mà bị cuốn theo dòng chảy của đất đá sạt lở.

Tới nơi được chỉ định người cầm Khiên đi đầu lưng dựa vào một gốc cây ép chặt tấm khiên xuống, những dòng chảy của bùn đất khi đến tấm khiên, theo độ dốc của tấm khiên mà chuyển hướng. Những người tiếp theo cùng hợp lại với người đầu tiên tạo thành một bức tường lớn thay đổi dòng chảy.

Thấy dòng chảy của bùn đất đã được chuyển hướng Thiếu Kiệt ra lệnh cho những người mang theo dụng cụ đóng chặt những tấm khiên xuống mặt đất đem những cây cối đã gãy đổ chèn vào mặt trong tạo thành một bệ đỡ kiên cố cho tấm khiên đang đứng.

Phân công một nhóm ở lại gia cố bức tường bằng khiên, những người khác theo chân Thiếu Kiệt từng bước một đi lên những con đường mòn của người dân nơi đây. Đoạn đường đi lên nơi này có những chỗ đất đá quá mềm làm một số binh sĩ trượt chân ngã là vẫn phải có nhưng do được cột vào nhau bởi dây thừng nên họ không bị trôi theo dòng nước.

- Mọi người cố lên sắp tới chỗ thiếu tá và đồng đội rồi cố lên nào.

Trong cơn mưa Thiếu Kiệt hô to để cổ động mọi người. Lúc này tràng cảnh nơi Hà Vi khá khó khăn một số căn nhà bị bùn đất lấp lại, một số đũa

bé còn nhỏ ngồi trong một căn nhà sàn lo sợ, những người binh sĩ đi theo Hà Vi mệt mỏi dựa vào những dụng cụ cuộc xêng còn lại trong làng đang cố tìm cho mình lối thoát.

Lúc này Hà Vi đang ngồi cùng một số đứa bé và người dân ở nơi đây. Một người binh sĩ đến trước mặt Hà Vi nói.

- Báo cáo Thủ Trưởng bên dưới hình như có người đến ứng cứu chúng ta.

- Là đội nào bên dưới có nhìn thấy người dẫn đội hay không?

Hà Vi đứng lên bắt đầu đi gần lại phía lên ngôi làng, ở đây trong mưa cô vẫn có thể nghe thấy được tiếng cô động từ phía dưới vang lên.

- Hiện tại chưa biết ai dẫn đội nhưng mà với lối lên bị chặn lại bởi bùn đất như thế này rất khó để khai thông được lối xuống.

Tình hình ở đây rất không khả quan, lối đi chuyên lên đã bị phong kín mà đây lại là lối ra vào duy nhất nơi này. Muốn xuống được bên dưới thì phải dẹp bỏ toàn bộ, nhưng bùn đất được đổ xuống từ trên núi. Cô cũng lo lắng những người bên dưới không đủ nhân lực để cứu những người ở nơi này còn khá nhiều người dân, đa số là những người phụ nữ và trẻ em tương đối nhiều.

Bên dưới Thiếu Kiệt cũng vừa tới lối dốc đạo đi vào nơi của Hà Vi.

- Báo cáo thủ trưởng nơi này được phong kín bởi đất đá và những thứ được đổ xuống từ trên núi, có lẽ mọi người còn ở bên trong điều duy nhất bây giờ là có thể chặn lại dòng nước từ trên núi đổ xuống nhưng việc này là bất khả thi, do độ dốc quá lớn lại không có điểm tựa.

- Trước mắt phải liên lạc với người bên trên trước đã, đưa thang dây đây?

Thiếu Kiệt cầm lấy thang dây của một binh sĩ gần đó buộc chặt vào người mình. Thấy hành động của Thiếu Kiệt người binh sĩ đi cùng cũng hoảng hốt nói.

- Thủ Trưởng đề anh em lên trước mở đường liên lạc, ngài ở dưới này là được rồi.

- Không cần mọi người sức lực nhiều thì ở dưới này di chuyển đám bùn đất kia qua một bên, khơi thông mở ra lối đi trước 16h, chiều phải đưa được người gặp nạn xuống, Tôi dưới này lại làm gì, mình tôi đi liên lạc để họ biết mà an tâm.

Nói rồi Thiếu Kiệt mặc cái áo mưa bắt đầu leo lên phía trên tiến về nơi Hà Vi và mọi người bị phong bế với bên ngoài. Mỗi bước chân Thiếu Kiệt cố gắng đạp thật sâu xuống đất mềm của bùn đất, phía trước mặt thì cảm một cái khiên chắn lại dòng nước và những viên đá từ trên núi rơi xuống.

Những binh sĩ bên dưới cũng bắt đầu hướng đồng đất đá tràn xuống thao tác. người cuốc người đào, mọi người nhanh chóng càng sớm càng tốt đem những sức lực vốn có của mình để chạy đua với thời gian để cứu lấy những người bên trên.

Cứ mỗi bước chân của Thiếu Kiệt lại nặng hơn vì bùn đất bám vào nhưng hắn vẫn không từ bỏ. Bởi hắn muốn biết Hà Vi đang như thế nào từ lúc bắt đầu hành trình tới giờ hắn luôn lo lắng cho Hà Vi nên mới cấp tốc đưa ra những suy nghĩ không hợp với thói thường như vậy. Càng lên cao mưa càng nặng hạt, bởi ở đây là một vùng đất trống trải chỉ có nước mưa từ trên cao dội xuống, đây cũng chính là nguyên nhân sạt lở đất ngăn chặn lại lối lên.

Cũng phải hơn cả ba mươi phút, lúc này Thiệu Kiệt mới lên đến nơi. Vừa lên đến nơi hấn vừa thở dốc. Những binh sĩ đang cố gắng nỗ lực đào đường xuống ở trên này cũng giật mình nhìn hấn chỉ có một người ngồi im tay đưa lên mặt nước mắt của Hà Vi bắt đầu rơi xuống.

Thấy Thiệu Kiệt lên tới những binh sĩ đứng đây hoan hô một cách nhiệt liệt tuy vẫn chưa thể khai thông được lối xuống nhưng với họ thấy một người đi được lên đây chứng tỏ bên dưới có người hỗ trợ họ.

Hà Vi cũng rời khỏi những đứa bé ở đây chạy tới ôm lấy Thiệu Kiệt, cô thật sợ, cô sợ mình sẽ không còn gặp được hấn, sợ không thể nào gặp lại ông mình và mọi người trong quân khu.

Lúc này mọi người không nói gì chỉ lặng lặng đứng nhìn, thấy thế Thiệu Kiệt cũng vội nói.

- Sự việc còn quan trọng trước mắt để xong vụ này rồi hãy nói.

Hà Vi nghe Thiệu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Hấn mới hướng mọi người binh sĩ và những người dân ở đây.

- Mọi người đang được hỗ trợ bởi các đồng đội bên dưới mọi người cố gắng tận lực khơi thông lối xuống một cách tốt nhất trước 16 giờ vì đã có lệnh khẩn cấp của phó thủ tướng phải di dời trước 18 giờ mọi người cố gắng.

Bây giờ Thiệu Kiệt mới hướng Hà Vi hỏi.

- Sao tín hiệu liên lạc bị mất vậy bạn có biết là mọi người lo lắng cho bạn lắm không kể cả mình nữa.

- Bộ phận liên lạc bị đất đá bất ngờ sạt lở nên không kịp cứu chỉ kịp lôi nhân viên liên lạc ra ngoài may mắn là chỉ bị thương ở phần mềm không

thiệt hại mấy về người. Những người dân ở đây thì không như thế họ lo lắng trầm trọng.

Nhìn qua những khuôn mặt nhợt nhạt của mọi người ở nơi đây, Thiếu Kiệt biết họ đã trải qua một việc kinh khủng như thế nào.

- Có lẽ nên di chuyển một số người là trẻ em và phụ nữ trước vậy. bên bạn còn dụng cụ thang dây không? ở đây mình có một bộ như sợ rằng không đủ.

Hà Vi lo lắng nhìn Thiếu Kiệt nói

- không biết binh sĩ có đem theo không mình cũng không biết để mình đi hỏi. Nhưng mà thương tích của bạn mới hôm qua sao giờ lại lên trên này, sao không để người khác thay bạn lên trên đây.

- Thương thế mình không sao đâu chỉ là hơi đau chút chứ nào có gì, thôi để mình đi hỏi bạn ngồi chăm sóc những em bé ở đây đi việc này nên để mình làm.

Hắn quay lại những binh sĩ đang cố gắng đào bới khơi thông dòng lối vào, hi vọng có được một cái thang dây để có thể đem mọi người xuống trước. Đây là ý định của hắn lúc đầu khi mang thang dây lên trên này mà không phải vật dụng khác.

- Thủ trưởng tôi có mang theo thang dây, lúc đầu cũng định không mang theo nhưng thấy cứ mang theo phòng hờ, nên ở trên này đúng là có một bộ thang dây.

- Như vậy tốt quá! được rồi để tôi nói hai cái thang xem có thể đem được một số em bé và phụ nữ xuống trước không.

Đúng lúc này mưa bắt đầu nặng hạt hơn, làm cho bùn đất đổ xuống âm ỉ những đất đá vừa mới dọn lại bị lấp vì đất đá mới trôi xuống. mọi người ở đây hoàn toàn tuyệt vọng xuống tinh thần thấy rõ. Thiếu Kiệt cũng thấy thật may mắn nếu hắn không vì quán tính lôi theo cái thang dây chắc có lẽ bây giờ cũng bất lực.

- Được rồi nói Thang Dây cho mọi người xuống!

Trong chốc lát hắn nối hai đầu thang dây lại với nhau bằng những sợi dây đan xen lại với những bậc thang dây được cố định sẵn. Sau khi nối hai đầu thang dây xong hắn mới hướng hai người binh sĩ ra lệnh đóng trên mặt đất hai cái trụ thật sâu để luồn vào một đầu thang dây chưa ra ba bậc thang bên ngoài.

Còn những đoạn thang dây còn lại hắn hướng lối đã leo lên quăng xuống. xong xuôi hắn thở phào một hơi rồi nói.

- Thang dây nối xong! hiện tại nó là hi vọng của mọi người nơi đây, mọi thứ hi vọng sẽ ổn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88: Thiếu Lương Thực

Trước mặt mọi người hiện tại là một con đường. Bởi những bùn đất bên trên cứ vừa dọn lại bị lấp đầy lên. Nhưng Binh sĩ ở đây và người dân cũng dần mệt mỏi khi phải chịu đựng trong cái giá rét của mưa bão. Thiếu Kiệt nhìn thang dây được thả xuống bên dưới quay lại nói với Hà Vi.

- Tập trung mọi người lại, với trẻ em thì một kèm một người. tình hình này không ổn rồi sớm muộn gì đất đá cũng tràn xuống dưới này thôi.

- Cái quan trọng bây giờ là làm sao để đưa trẻ em xuống bên dưới khá khó khăn vì ở không có vật dụng gì có thể hỗ trợ hết.

Suy nghĩ một lát Thiếu Kiệt cũng chán chừ, hẳn biết để đem một đứa trẻ xuống bên dưới bằng thang dây khá khó khăn. với tinh thần của những đứa bé ở đây cũng không được tốt, một người lớn còn không chịu nổi trong tình cảnh như thế này, thì nói chi đến những đứa bé còn nhỏ. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt chán chừ do dự lại nói tiếp.

- Hiện tại trên đây cũng không có đồ dùng gì hỗ trợ, những đứa bé chỉ có thể khoác những tấm chăn chỉ mỏng manh để giữ ấm, việc này quá khó khăn Thiếu Kiệt à. Phải chi có vật gì đó có thể cột được mọi đứa trẻ vào những người binh sĩ cố định, thì lúc đó mới có thể đem bọn trẻ xuống được, mấy đứa lớn tuổi chút thì còn đỡ, những đứa nhỏ quá cũng không có cách nào khác.

Thiếu Kiệt đang suy nghĩ cũng giật mình lóe lên một tia sáng trong tâm trí hỏi lại Hà Vi.

- Bạn nói ở đây có chằng làm bằng chỉ???

- Ừ có những tấm chăn chỉ mỏng manh giá rẻ hay bán ở chợ, mà chúng mỏng lắm mà bạn hỏi như thế làm gì? những tấm chăn đó thì liên quan gì đến vấn đề ở đây?

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết được những loại chăn mền mà Hà Vi nói ở đây là gì hần cười cười nhìn Hà Vi rồi nói.

- Có cách rồi! Nhưng phải để mình xem qua cái đã.

Nói rồi Thiếu Kiệt hần đi lại chỗ của những đứa trẻ đang ở trong nhà sàn, nơi đây những đứa trẻ tụ tập lại với nhau bên cái bếp lửa giữa nhà, người quán những cái chăn mền đủ màu mỏng manh. Cầm lên một tấm chăn bọn trẻ đang quán Thiếu Kiệt như xác định điều gì đó.

- ở đây có bao nhiêu đứa trẻ? còn loại chăn mền này nữa không vậy Hà Vi. Bạn nói mọi người đem ra đây hết cho mình đi.

- tất cả bọn nhóc đều ở đây! chăn mền thì vẫn còn để mình đi lấy, nhưng cũng như vậy không hơn được mỏng lắm.

Thiếu Kiệt cũng cười cười. đối với hần những tấm chăn mền như thế này bây giờ là điểm sống sót cho những đứa nhóc. Hà Vi rất nhanh đem lại cho Thiếu Kiệt thêm hai ba tấm chăn chỉ như thế đến trước mặt hần.

Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Hà Vi cười nói.

- Bạn cho một số phụ nữ theo binh sĩ đi xuống thang dây trước, những người còn lại tập trung tại đây.

Vừa nói hần vừa lấy chiều dài của cái chăn cắt ra thành những đoạn thẳng, Hà Vi nhìn thấy hần cắt toàn bộ những tấm mền lúc này mới hiểu hần định lấy mền làm dây vì chiều dài của chăn lúc nào cũng nhiều hơn

chiều cao của một người mà như thế thì có thể đem những đứa trẻ trên lưng cột chặt vào người những binh sĩ.

Hà Vi lúc này mới quay trở ra phân phó những binh sĩ của mình nhanh chóng đưa leo bằng thang dây xuống dưới còn chia ra những nhóm đứng giữa thang dây để hỗ trợ những người dân.

Thiếu Kiệt cắt chặn mền ra gọi một số binh sĩ đến chỗ hắt, cho binh sĩ công trên lưng mình những đứa nhóc rồi cứ hai sợi dây được cắt ra từ những tấm mền đang chéo vào nhau, cột thật chặt cả đứa trẻ lên người những binh sĩ.

Những người dân được những binh sĩ đi trước mở đường, tại những nơi có độ dốc lớn và khá nguy hiểm thì Hà vi cho một người binh sĩ trụ tại đó để giúp đỡ mọi người.

Từng người từng người một đi xuống thang dây. Trước tiên là những phụ nữ sau đến những người binh sĩ mang trên mình những đứa trẻ còn lại là những người đàn ông, thanh niên sống tại nơi này, lần lượt từng người theo thang dây đi xuống.

Bên dưới những nhân viên công tác mở đường cũng ngưng hẳn công việc, bắt đầu giúp những người đi từ thang dây xuống. Mọi người di chuyển xuống từ từ cho đến khi chỉ còn lại một số binh sĩ và Hà Vi.

Lúc này trên núi cũng trút xuống những bùn đất bắt đầu tràn qua nhà người dân gần đến chỗ đóng cọc của thang dây. Thiếu Kiệt thấy tình hình không ổn càng nói mọi người di chuyển nhanh chóng hơn.

Sợ không kịp thời gian để mọi người xuống hết bên dưới, Thiếu Kiệt mới cùng một số binh sĩ còn lại đem toàn bộ những vật có kích thước lớn chặn trước dòng chảy của bùn đất xuống vị trí mọi người, nhằm mục đích

chuyển hướng được dòng chảy hoặc kéo dài thêm chút ít thời gian. Những thứ như cối đá, bàn ghế, tấm ván đều được sử dụng.

Mọi người đều di chuyển xuống hết Thiếu Kiệt hẳn là người sau cùng nhìn lại một lần cái thang dây đảm bảo dòng chảy không thể tới chỗ thang dây xuống dưới theo mọi người hẳn mới từ từ leo xuống.

Lúc đầu đi lên ứng cứu Hà Vi, dù cho địa hình có độ dốc nhưng vẫn có chút khó đi, giờ đi theo thang dây xuống cảm giác lúc này đơn giản hơn lúc lên ban đầu rất nhiều. Khi hẳn rời khỏi thang dây, mọi người lúc này cũng hoan hô vui mừng vì những gì đã trải qua.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng hướng những người đi theo lúc đầu hỏi thăm tình trạng mọi người vì lúc hẳn còn ở trên thì có một đợt bùn đất đổ xuống bất ngờ, Hẳn muốn biết rằng bên dưới mọi người vẫn sẽ ổn và không bị thương gì vì tình thế bất ngờ vừa rồi.

- Dưới này mọi chuyện vẫn ổn chứ có người nào bị thương hay gì không?

- Báo cáo thủ trưởng dưới này anh em an toàn, tuy sạt lở bất ngờ nhưng do tường chắn di chuyển 1 phần bùn đất nên mọi người không sao.

Lúc này Hà Vi thấy mọi người đều ổn cũng yên tâm nhìn Thiếu Kiệt cười cười, cô không ngờ mình lại được Thiếu Kiệt ứng cứu như thế này, cô cũng chưa từng nghĩ đến. Nên cô cũng vui vẻ nói.

- Thôi được rồi! thu quân để mọi người đi về trạm lúc đó mọi thứ mới thật sự ổn.

Mọi người bắt đầu thu dọn mọi thứ còn sót lại bắt đầu quay trở về, lúc này tường khiên lại được lập lại như lần di chuyển ứng cứu. Thấy mọi người tạo thành tường khiên bên trong Hà Vi cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt.

- Không ngờ cậu nghĩ ra cả cách này đó, di chuyển nhanh hơn đỡ tốn sức hơn.

- Chỉ là những lần đi ngoài mưa nhiều mà mình rút ra được thôi, cũng như khi đi lên một cái cầu người đi song song cùng với một xe tải sẽ tránh được tình trạng gió thổi làm mất tay lái thì mình chỉ ứng dụng vào thực tiễn lúc này thôi.

Thiếu Kiệt hẳn cũng chỉ nói ra sự thật, những lần đạp xe đường dài hay mỗi lần lên dốc hay là trên cầu hẳn đều kiếm cho mình những phương tiện lớn để tránh gió thổi cả xe lẫn người.

Bởi nguyên tắc vật lý của gió. khi lên dốc cầu bạn phải chịu một lực đẩy cao từ gió hướng xuống làm chậm đi và việc đạp sẽ tốn nhiều sức hơn, còn nếu đặt trước bạn là một chiếc xe khác hoặc một chiếc xe tải lớn, chỉ cần giữ đúng khoảng cách và tốc độ thì việc đó sẽ đỡ mất sức hơn rất nhiều. Cách này thường được những vận động viên đua xe đạp ứng dụng trong việc chạy nhóm hoặc leo dốc để bảo toàn sức lực đồng đội phía sau.

- Mình thấy cách này hay đó chứ đâu phải ai cũng nghĩ ra được cách như thế này.

- Ứng dụng từ thực tiễn thôi mà. Thôi cố gắng về tới trạm cho mọi người ở đây nghĩ ngơi, giờ cũng không còn sớm đâu mọi người phải tới trạm trước 18h dù sao cũng phải gia cố lại trạm một chút chắc để đội khác làm. Dù sao phòng bị vẫn tốt hơn là không làm gì.

Trên đường về mọi người cũng vui vẻ hơn tuy trên mặt ai cũng hiện lên vẻ mệt mỏi là vẫn có nhưng họ vẫn vui gì ứng cứu đồng đội và người dân khỏi vùng nguy hiểm một cách an toàn nhất.

Mọi người đến trạm cũng là tầm gần hai giờ chiều. mọi người được phân phát mền mùng chiếu gối và những lương thực cứu đói tại chỗ. Lúc này những binh sĩ cũng rã rời, họ chống chọi cả ngày nay mệt mỏi về lều trại của mình nằm lăn ra ngủ một giấc sâu nhất.

Thiếu Kiệt cũng nhìn Hà Vi đang chạy tới chạy lui giúp đỡ những người vừa được cứu về định nói cô nghỉ ngơi đi thì một binh sĩ từ đằng sau đi lên nói.

- Thủ Trưởng tình hình ở trạm có chuyện không ổn?

Thiếu Kiệt cũng nhíu mày hần mới phải giải quyết một đống phức tạp xong giờ lại nghe có chuyện không ổn cũng khó chịu, hôm nay là ngày gì mà có chuyện liên tục.

- Bên hậu cần không đủ cung ứng lương thực cho một số trạm, nên chỉ có thể cắt giảm số lượng gạo với thực phẩm chính, mà như vậy sẽ có một số người dân chịu không nổi, chưa tính tới những binh sĩ mệt mỏi họ cần bổ sung lượng lớn năng lượng, nên tình hình lương thực có thể chỉ chống đỡ được thêm một ngày.

- Không có cách nào khác hay sao? cứu hộ người dân sao lại để xảy ra tình trạng này. Bên khâu hậu cần làm ăn kiểu gì thế?

Người Binh sĩ kia mới lúng túng nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Lương thực là từ quân khu mang tới, do bão bất chợt nên kho quân nhu chưa kịp nhập lương thực vào kho, lại đem toàn bộ gạo trong kho phân phát trước cho những trạm, giờ thời tiết không thuận lợi những chuyến tàu vận chuyển và xe tải ở xa không thể xuất hàng trong thời tiết mưa bão như thế này.

Thiếu Kiệt cũng trầm mặc nói như thế không chỉ một mình trạm ở đây mà còn có tất cả trạm khác cũng gặp tình trạng tương tự như thế này thì thật dự không ổn.

- Được rồi để tôi nghĩ cách chứ không để tình trạng thiếu lương thực như thế này được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89: Phương Pháp Nhà Giàu

Hà Vi đang bận chăm sóc mọi người nhưng vẫn thấy được vẻ trầm mặc của Thiếu Kiệt lại thêm bên cạnh hẳn một người binh sĩ như đang nói gì đó làm cô cũng hiếu kỳ. Cô hoàn toàn không nghĩ đến những việc hậu cần khác mà chỉ lo hỗ trợ mọi người.

Hà Vi cũng giao lại việc đang làm cho bộ phận hậu cần còn cô thì đi lại tới gần nơi Thiếu Kiệt.

- Có chuyện gì mà bạn lại lo lắng khó chịu vậy?

- Bên hậu cần vừa báo, Lương thực có thể không đủ, hiện tại kho quân nhu cũng không còn lương thực.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng giật mình quay sang người binh sĩ kia hỏi

- Sao mà thiếu lương thực được? bên kho tổng không điều được lương thực về quân doanh à.

- Kho tổng hiện tại cũng gặp khó khăn về lương thực hiện tại những vựa gạo ở miền tây cũng không xuất gạo đi được. Tình hình này cứ tiếp tục kéo dài có thể không trụ được đến khi bão tan.

Người binh sĩ nói cũng đúng, bởi Thiếu Kiệt biết khi cơn bão vừa tan thì đụng phải một cơn bão mới, mà lần này lại là ở miền trung việc này làm cho những đoàn cứu trợ cũng không di chuyển lên miền bắc được. Thiếu Kiệt bỗng nảy sinh ra trong đầu một ý kiến.

- Hiện tại ở đây còn bao nhiêu mì gói. cứ đem mì gói xào lên với rau củ sau đó làm một chén canh súp chống đỡ thay gạo, tôi sẽ tìm cách tốt nhất.

hiện tại một ngày một doanh trại như thế này cần bao nhiêu ký gạo một ngày?

- Thừa thủ trưởng! một điểm đông như thế này trung bình một ngày là 100kg chia ra ba buổi

Người binh sĩ kia nghe Thiếu Kiệt nói thế nhưng cũng không hi vọng lắm bởi lượng lương thực cần là quá lớn ở đây không nói còn có những trạm cứu hộ khác cũng gặp tình trạng như thế.

- Giờ phải làm sao Thiếu Kiệt tình hình này nếu như là thế thì không ổn tý nào?

- Bạn không cần phải lo đâu hiện tại mình ra tay vẫn còn kịp. bạn triệu tập một số người đầy đủ sức khỏe đừng gọi những người buổi sáng họ mệt rồi.

Thiếu Kiệt nói với người binh sĩ báo cáo lương thực kia.

- Anh cứ tiếp tục công tác tôi sẽ kiểm được lương thực anh cứ yên tâm.

- Vâng Thừa Thủ Trưởng!

Bây giờ xung quanh Thiếu Kiệt tràn đầy màu sắc huyền bí. Hà Vi không hiểu được Thiếu Kiệt định làm gì với những gì ý định trong đầu hắn.

- Bạn định làm gì thế Thiếu Kiệt?

- Để mình gọi điện thoại một chút, mấy ngày nay không gọi về nhà bạn cứ tập trung người đi việc còn lại cứ để mình lo.

Thiếu Kiệt đi lại túi xách của mình cầm lên điện thoại thì thấy một đồng cuộc gọi nhớ của Hoàng Lâm Nhu, hắn đổ mồ hôi mấy ngày nay hắn không

gọi về chắc làm bà lo lắng lắm. Nhân số điện thoại của mẹ mình, hắn tạo một cuộc gọi đến cho bà.

Bên kia vừa vang lên tiếng bắt máy hắn đã bắt đầu nghe mẹ mình chửi hắn.

- Thằng quỷ sứ mấy ngày rồi không gọi điện thoại về là sao? mấy ngày nay làm gì. con đi trong bão như vậy mà không gọi điện về hàng ngày là sao?

Thiếu Kiệt để điện thoại ra xa khỏi tai mình nhưng vẫn nghe những gì mẹ mình nói đành nhẹ giọng nói

- Con phải đi cứu trợ để điện thoại tại trạm không đem theo nên quên mất với điện thoại để chế độ rung nên không ai biết, mẹ thông cảm đi mà! với lại con có sao đâu dù sao thì bão cũng chưa bắt đầu đổ bộ mà!

- Con nói hay nhỉ biết ở nhà mẹ lo thế nào không ti vi thì cứ báo về bao nhiêu người mất tích rồi chết lại không nhận được tin tức gì của con, con muốn mẹ không giận cũng không được à.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt gọi về cũng bớt lo lắng, trong giọng nói của hắn vẫn tương đối tốt không có việc gì nên cũng nhẹ nhõm phần nào. Bây giờ bà mới hỏi

- Công việc cứu trợ ở bên đó như thế nào rồi mọi chuyện ổn chứ, mẹ thấy trên ti vi họ chiếu những cảnh ngập lụt gió bão ghê quá.

- Bên chỗ con vẫn ổn không việc gì. À mẹ ở tiệm tạp hóa của mình đấy, mẹ làm một thùng quyên góp cứu trợ nạn dân bị lũ lụt đi, trên này thiếu lương thực trầm trọng mẹ à. Hiện tại con phải với mọi người lo Lương thực không đủ chống chọi qua cơn bão này.

Hoàng Lâm Nhu nghe hẳn nói qua điện thoại cũng thấy làm trầm trọng, bởi ai cũng biết lương thực quan trọng với mọi người như thế nào, mà thiếu lương thực có nghĩa là không những một người mà nhiều người càng bị đói.

- Trên đó kho vận quân nhu sao thế? không chuẩn bị đủ lương thực cho mọi người?

- Mẹ không thể nói vậy ở chỗ con đã là mấy ngàn người còn ở những nơi khác nữa thì sao? đâu phải riêng nơi con là thiếu lương thực, mà thôi để con gọi cho Trương Hạo nói một số việc đã, gọi cho mẹ chỉ báo chút tình hình, con vẫn ổn thôi xong việc cứu trợ con lại về.

Hắn sợ mẹ mình lại dây dưa nói chuyện làm chậm trễ việc của hẳn nên cúp máy gọi điện thoại cho Trương Hạo ngay. Thấy cuộc gọi đến của Thiếu Kiệt Trương Hạo lập tức bắt máy, mấy ngày nay mưa nên công việc ở cửa hàng kinh doanh tương đối chậm. Hẳn ngồi ở phòng Chu Tường chơi game cho thoải mái.

- Alo mấy ngày nay mất tích đâu thế mày? nghe nói mày ra bắc cứu trợ người gặp bão sao rồi?

- Ừ ở trên này không sao! bây giờ mày làm một thùng đóng góp cứu trợ ở cửa hàng bán linh kiện, còn nói Chu Tường làm một bản thông báo cứu trợ, tiền đó để tạo một đội đi cứu trợ sau bão. Nhớ kỹ nói Chu Tường lên danh sách những người đóng góp lên thành một trang Vip đưa những tên người đóng góp lên đó càng nổi bật càng tốt vậy nhé.

Nói ngắn gọn Thiếu Kiệt cúp máy để Trương Hạo chưa kịp tiêu hóa những gì hẳn nói. nên chửi một câu

- Mẹ nó gặp đến nỗi mình không nói được câu gì!

Nhưng hẳn nghĩ lại Thiếu Kiệt đang trong vùng bão, việc hẳn gấp không gì là lạ dù sao người ở đây là chạy đua với thời gian.

Bây giờ Hà Vi đã tập hợp được một nhóm người sức khỏe tốt được nghỉ ngơi đầy đủ. Thiếu Kiệt bước đến bên cạnh Hà Vi nhìn những binh sĩ ở đây nói.

- Mọi người chắc thắc mắc tại sao tôi lại triệu tập mọi người lúc này. Tôi nói luôn hiện tại toàn bộ các doanh trại đang đối mặt với tình huống khó khăn là thiếu lương thực trong mấy ngày sắp tới. toàn bộ hơn mười hai trạm đang gặp tình trạng thiếu lương. Nói ra ở đây vì tôi có biện pháp trong lúc này nên mọi người yên tâm việc bây giờ là thực hiện thôi.

- Biện pháp là gì thế Thiếu Kiệt số lượng gạo này không phải nhỏ làm sao kiếm được?

Những người binh sĩ đứng bên dưới cũng thắc mắc như Hà Vi vẫn nhìn Thiếu Kiệt một cách khó hiểu, ai cũng biết mười hai trạm sẽ tốn lượng gạo lớn như thế nào.

- Tôi biết ở đây mọi người đang rất thắc mắc tôi sẽ kiếm đâu ra lương thực câu hỏi này chắc ai cũng đang thắc mắc. Nhưng mọi người quên mất một điều ở nơi đây luôn có những đại lý gạo đang kinh doanh, mỗi đại lý gạo tôi cho họ có 500 kg gạo đã là cửa hiệu tương đối nhỏ rồi. chỉ cần gom hết gạo ở những nơi này còn tiền tôi ra tiền mọi người cứ an tâm nhưng trước hết phải đi rút tiền cái đã.

Hà Vi lúc này mới nhớ ra, Thiếu Kiệt thật sự là một người kinh doanh có không ít tiền trong nhóm cứu hộ, một người như thế thì việc thiếu lương thực hiện giờ, chỉ cần hẳn muốn là có thể bù đắp bằng việc bỏ tiền ra thu mua lương thực thì cô chưa từng nghĩ đến. bởi đâu có người nào giàu có bỏ ra một số lượng tiền lớn như hẳn. Mà thường những người đi cứu hộ

thường là binh sĩ ăn lương nhà nước là chính, làm gì có người nào giàu mà bỏ tiền ra mua lương thực như hấn.

- a Ha! Mình quên mất trong nhóm cứu hộ đợt này, bạn còn là ông chủ công ty kinh doanh mà nhỉ? số tiền đó cũng không thấm gì với bạn đâu đúng không.

Những binh sĩ bên dưới nghe Thiếu Kiệt nói như thế trên tay hấn lại cầm một thẻ ngân hàng có hai chữ ViSa thì họ biết vấn đề tiền bạc lương thực thu mua không là gì với hấn, nên cũng hoan hô một trận. Ai cũng biết việc thiếu lương thực khó khăn cỡ nào mà trong lúc cơn bão như thế này đi nữa thì thật sự không dậy nổi.

Lúc này một người Binh sĩ tiến lên phía trước nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thưa Thủ Trưởng ở đây tuy có những vựa gạo tư nhân mở nhưng mà khá nhiều loại gạo khác nhau nếu vậy thời gian tính toán rất lâu.

- Không cần cứ cho một cái giá mười lăm ngàn 1kg giờ là gần hai giờ đi rút tiền xong phải trong vòng toàn bộ 3 giờ thu hết số gạo ít nhất là 5 tấn mới chống đỡ qua cơn bão được.

Hà Vi nhìn cái thẻ VISA Thiếu Kiệt đang cầm cũng nói.

- Gần đây có phòng giao dịch của ngân hàng này mọi người lên xe xuất phát đi rút tiền để mua lương thực cái đã.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói nhỏ với Hà Vi.

- Lát nữa bạn phải yêu cầu ngân hàng cho rút tiền mặt đấy, chứ rút ATM lâu lắm, với thẻ này tuy là tài khoản của mình nhưng lại đứng tên của Mẹ vì mình chưa đủ tuổi làm thẻ ngân hàng mà.

- Việc này chắc nhờ ngân hàng hỗ trợ chắc được, nếu không kiện tụng gì họ sẽ cho rút thôi với cậu đi có quân đội bảo lãnh cho cậu mà còn không sợ rút được số lượng lớn tiền à. Mà công nhận cậu giàu thật đấy! thôi đi nào!

Mọi binh sĩ nhanh chóng lên xe tải, Thiếu Kiệt và Hạ Vi lên ngồi cạnh người lái xe. Mọi binh sĩ được triệu tập cũng tinh thần phấn chấn hẳn lên. Đây là lần đầu tiên họ được cảm nhận thấy một người giàu có ra tiền trong lúc nguy cấp lợi hại đến mức độ nào.

Đây cũng chính là phương pháp nhà giàu mới làm được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 90: Thẻ Chính

Một chuyến sẽ tải mang một nhóm binh sĩ từ trạm cứu hộ rời đi, trên đường mưa gió vẫn vũ những cơn gió thổi những hàng cây bên đường nghiêng hẳn một phía những lá cây yếu ớt mỏng manh tung bay trong trời mưa, hạt mưa qua kính xe được cần gạt nước hoạt động liên tục.

Những cơn gió lạnh thổi bần bật vẫn có thể nghe thấy được từ hai phía. Chiếc xe tải như cắt ra một luồng không khí đi trong mưa tuy tốc độ không nhanh nhưng có thể thấy được sức phá hoại của tự nhiên qua cơn gió này là rất lớn.

Đến tận ba mươi phút sau Thiếu Kiệt và mọi người mới đến được ngân hàng. Tuy trời mưa bão nhưng ngân hàng vẫn làm việc, dù sao hôm nay vẫn là thứ tư là ngày đi làm vẫn là có trong ngày vì lệnh của phó thủ tướng chỉ mới ban hàng cho các nơi cơ quan xí nghiệp tạm ngưng hoạt động trong khu vực cơn bão vào lúc 9 giờ sáng ngày 24 tháng 9 năm 2008.

Bảo Vệ thấy xe tải quân đội tiến tới trước cửa Ngân Hàng những người binh sĩ cũng xuống xe, họ được Thiếu Kiệt dặn là vì việc khẩn cấp nên cứ xuống xe tiến vào ngân hàng. Dù sao hiện tại Thiếu Kiệt cần rút là số tiền lớn để mua lương thực những người binh sĩ biết phải càng nhanh càng tốt.

Ngân Hàng lúc này chỉ thừa thớt vài người đến giao dịch Hà Vi và Thiếu Kiệt tiến đến bàn giao dịch viên người này cũng giật mình. Có bao giờ ở đây gặp phải tình trạng như thế này. quân nhân bước xuống theo sau Thiếu Kiệt cũng nhìn những người đang giao dịch và đợi nói.

- Việc khẩn cấp mong mọi người đợi chút hợp tác với chúng tôi.

Hà Vi đưa thẻ ngành của mình ra cho nhân viên giao dịch rồi nói.

- Hiện tại việc gấp quân sự! yêu cầu chi báo cấp trên hỗ trợ trường hợp khẩn.

Người nhân viên cầm lấy thẻ của Hà Vi đi gọi trưởng phòng chi nhánh là cấp trên của mình. Việc này cô không thể nào xử lý được, với phần cô hiện tại không đủ bình tĩnh để đánh máy, những người quân nhân tiến vào phòng giao dịch làm cho cô hơi sợ.

Người trưởng phòng chịu trách nhiệm chi nhánh nghe tin cũng vội vã đi ra cầm trên tay đưa lại cho Hà Vi nhưng trên trán hấn hiện rõ những giọt mồ hôi đang thấm ra mà hiện tại thời tiết ở đây đang là bão.

- Thiếu tá tôi có thể hỗ trợ việc gì cho việc khẩn cấp vậy!

Thiếu Kiệt đưa ra thẻ VISA của mình rồi nói với người giám đốc đang đứng trước mặt hấn và Hà Vi.

- Tôi yêu cầu anh làm giấy rút tiền từ tài khoản này 100 triệu. Hiện tại bên trong ngân hàng có tiền mặt chứ.

- Bên trong 100 triệu tiền mặt là có nhưng phải có chủ tài khoản ở đây mới rút được.

Thiếu Kiệt chau mày nói.

- Tên tài khoản không phải của tôi nhưng tôi có quyền quyết định.

Hấn đưa điện thoại có tin nhắn giao dịch của mình từ điện thoại lên cho trưởng phòng chi nhánh xem. Người trưởng phòng chi nhánh thấy trong tay là chiếc điện thoại cũng giá trị cao mà Thiếu Kiệt lại sử dụng khá thành thạo cũng biết điện thoại là của hấn nên trả lời

- Nếu rút một số tiền lớn như thế bắt buộc phải có chữ ký của người rút tiền, điều này mới đúng quy định, hoặc không ngài có thể ra trụ ATM rút cũng được mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng điên với tên giám đốc chi nhánh ngân hàng ở đây.

- Tôi nói anh hiểu không giờ là chuyện gấp tôi không có thời gian mà rảnh rồi ngồi đợi 30 phút mới rút được 12 triệu trong máy ATM của anh hả. 100 triệu tôi phải đợi bao nhiêu phút, Tôi nói lại lần nữa anh có cho rút hay không?

Người trưởng phòng chi nhánh ngân hàng cũng mồ hôi nhễ nhại, đúng là hấn chỉ làm theo đúng quy định của công ty nếu có nói hấn thì cũng không nói được gì. bởi hấn tuân thủ theo nguyên tắc làm việc thì chắc không sai.

- Đây là luật được quy định các anh không thể làm trái luật! như thế là phạm luật

- Được rồi nếu anh đã nói vậy tôi sẽ dùng cách của tôi để rút tiền.

Thiếu Kiệt mở máy điện thoại của mình ra. Nhấn số điện thoại của Trương Hạo vừa kịp bắt máy Trương Hạo đã nghe được giọng phẫn nộ của Thiếu Kiệt.

- Trương Hạo hiện tại chuyển toàn bộ tiền đang có trong tài khoản qua ngân hàng cắt ngày hợp đồng trả lương cho nhân viên bằng ngân hàng đang dùng, chuyển qua ngân hàng khác ngay lập tức tao đang cần gấp 100 triệu mà tên trưởng phòng chi nhánh Minh Châu không cho tao rút tiền.

- Từ từ để tao gọi cho ngân hàng mà đợi năm phút. Sẽ có câu trả lời liền.

Trương Hạo vừa cúp máy, hắn cũng bực tức không biết tên mắt mù nào đi chọc đến Thiếu Kiệt. Nghe giọng thiếu kiệt thì Trương Hạo biết hắn đang rất giận. vì thường xuyên giao dịch với số tiền lớn nên Trương Hạo cũng có được một số điện thoại của giám đốc chi nhánh ở Thiên Hoa. Bên kia vừa bắt máy Trương Hạo đã cất tiếng nói.

- Ông anh chắc hết làm ăn được với ông anh rồi?

Người bên kia nghe Trương Hạo nói thế cũng đở mồ hôi, Trương Hạo là một khách hàng lớn, mỗi kỳ lương đều chuyển khoản vào lương nhân viên khá nhiều chưa kể giao dịch của Trương Hạo toàn là hàng trăm triệu trở lên nên cũng gấp rút.

- Cậu em có chuyện gì thế nói ông anh này biết được không? có gì anh cho người sửa ngay.

- Chuyện là tên nào ở chi nhánh Minh Châu của ông anh không cho sếp thằng em này rút tiền thôi. Anh cũng biết rồi đó lần trước em nói Sếp em chưa làm thẻ được phải lấy tên mẹ mình chuyển thành thẻ visa để để thanh toán lần đó cũng anh cấp. Hôm nay sếp em muốn rút tiền gấp mà bên anh không chịu, làm hắn nổi điên đòi chuyển ngân hàng không chơi với ngân hàng ông anh nữa.

Nghe Trương Hạo nói thế người giám đốc ngân hàng cũng thấy nghiêm trọng quả thực việc này hắn có biết Trương Hạo cũng chỉ là làm nhân viên thay nếu người kia quyết định thì ngân hàng mất đi một khách hàng cực lớn.

- áy áy để anh báo cho tổng bộ giải quyết liền cho chuyện này đơn giản mà từ từ đừng gấp.

- Thế à anh xem nhanh nhé sắp nói trong năm phút nữa phải báo cáo lại đây anh xem cứu vãn được thì nhanh đi.

Cúp máy xong Trương Hạo gọi lại cho Thiếu Kiệt.

- Họ nói cho họ năm phút sẽ giải quyết tên trưởng phòng chi nhánh đó ngay yên tâm,

Thiếu Kiệt cũng cười cười hiểu hắn không ai bằng Trương Hạo, tuy việc làm của hắn hơi bá đạo nhưng nói chung là hắn đang gấp nên cần giải quyết nhanh. dù sao hắn cũng không để người ta mất việc dù sao người ta vẫn là người làm theo quy định đúng của công ty.

Rất Nhanh một người đàn ông hớt hải từ trên lầu đi xuống. Nhìn thấy tràng cảnh nhiều quân nhân này cũng giật mình tiến lại trước Thiếu Kiệt và Hà Vi hỏi.

- Xin hỏi vị nào họ Hoàng à?

- Là tôi! có chuyện gì.

Người này là giám đốc chi nhánh tại đây đang ngủ một giấc ngon vì trời mưa lạnh dễ thư giãn bị tổng bộ gọi hắn phải giật mình. bởi tổng bộ nói rõ nếu hắn không giữ được người khách hàng này thì xem xét viết đơn từ chức đi làm hắn lo lắng.

Nghe được sơ lược, người này sử dụng thẻ không phải tên mình hắn cũng biết chuyện làm khó này chỉ có tên trưởng phòng cứng nhắc của hắn làm, nên vội vàng chạy xuống.

- Dạ không có gì chỉ là việc rút tiền của ngài được tiến hành ngay thôi! ngài muốn rút bao nhiêu vậy!

- 100 triệu!

Người giám đốc ngân hàng quay sang tên trưởng phòng phần nộ nói

- Còn không chuẩn bị tiền đứng đây làm gì!

Người trưởng phòng lúc này cũng biết, hấn quá dựa vào quy định đưng phải người không dễ chọc, nên cũng cùng những nhân viên khác đi chuẩn bị tiền.

- Anh làm đúng nhưng có những trường hợp khẩn cấp nên thoáng một chút sau này còn nhiều công tác hơn cần dựa vào những quy định như thế.

Người trưởng phòng nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng thầm mừng dù sao người ta cũng đã nói như thế có nghĩa là đã bỏ qua cho hấn nên cũng gặt đầu hồi thúc những giao dịch viên chuẩn bị tiền.

Thiếu Kiệt ngồi xuống rút một tờ khai rút tiền trên bàn giao dịch ghi vào thông tin và ký tên lên đưa cho người giám đốc.

Lúc này người giám đốc cũng cười cười với hấn đích thân mình ngồi vào máy vi tính đánh lệnh rút tiền. khi đánh vào số tài khoản ngân hàng, tra trên tư liệu tổng hấn giạt mình nhìn thấy số dư của tài khoản, lúc này hấn mới biết vì sao tại cơ sở tổng lại nói hấn mà không giữ được khách hàng thì viết đơn xin nghỉ việc. 82 tỷ chia làm ba tài khoản thẻ phụ, thẻ ngân hàng của Thiếu Kiệt có thể rút toàn bộ số tiền, đây mới là thẻ chính của toàn bộ tài khoản.

Thẻ tín dụng phụ là thẻ do người đăng ký phát hành bổ sung cho người khác và không cần chứng minh thu nhập. Mục đích chính là mở rộng số lượng, người được sử dụng hạn mức tín dụng, thay vì chỉ có người đăng ký thì sẽ có thêm người thân của người đăng ký thẻ được dùng. Thẻ phụ được phát hành sau thẻ chính, và chịu chi phối bởi thẻ chính.

Chỉ trong chốc lát những thông tin cần thiết và cả chữ ký giao dịch lúc đăng ký ban đầu đều được so sánh là giống nhau, tuy là nói sẽ ưu tiên, nhưng người giám đốc ngân hàng cũng kiểm tra xem có đúng như bản khai làm thẻ ban đầu không. Sau khi hấn đưa Thiếu Kiệt ký nhận rút tiền, người trưởng phòng chi nhánh cùng với những nhân viên đã kiểm tiền xong, một bao tiền mặt được đưa tới cho Thiếu Kiệt.

Ở thời điểm những năm đầu này những ngân hàng như thế này thường không nhiều tiền mặt họ chỉ để lưu kho tại chi nhánh từ 200 >300 triệu là hạn mức của ngân hàng còn nhiều hơn sẽ có giám đốc chi nhánh cùng với một người cảnh sát áp tải tiền này về tổng bộ chi nhánh từng khu vực. Mà Thiếu Kiệt lại là người có số tiền khá lớn ở thời điểm những năm 2008 này con số gần trăm tỷ là khách hàng không một ngân hàng nào muốn mất.

Thấy Thiếu Kiệt cùng với binh sĩ rời khỏi vị giám đốc mới thở phào nhẹ nhõm. Người trưởng phòng cũng mon men lại gần hỏi.

- Anh bộ thẳng nhóc đó là khách hàng lớn lắm à?

Người giám đốc lờm lẩy người trưởng phòng một cái rồi nói.

- Mẹ 82 tỷ trong tài khoản lớn không? chú mày thiếu điều muốn anh nghĩ việc mà.!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91: Thiệt Hại Sau Bão

Mọi người rời khỏi ngân hàng Thiếu Kiệt cầm trên tay túi tiền nhanh chóng tiến tới những đại lý kinh doanh gạo gần nhất không cần biết nhỏ hay lớn. Trong những nơi này bất cứ nơi nào còn đang mở cửa kinh doanh mặt hàng gạo hay liên quan đến thực phẩm được Thiếu Kiệt và mọi người ghé qua.

Những nơi này khi nghe Thiếu Kiệt nói thu mua đại lượng lương thực cho những người dân trong vùng gặp nạn, Những người kinh doanh ở đây đều đem những số lương thực của mình ra bán cho hắn. Phần vì hắn đi xe của quân đội cũng giúp những chủ cửa hàng này tin tưởng hơn, những nơi có chỗ còn tặng không gạo nhưng Thiếu Kiệt vẫn trả tiền cho họ. Bởi hắn biết kinh doanh những mặt hàng này cũng lợi nhuận không là bao nhiêu họ chỉ cần có tâm như thế là được.

Dưới sự hoạt động khuân vác những bao lương thực của những binh sĩ đi theo Hà Vi được phân công tính tiền với những người bán hàng còn Thiếu Kiệt hắn kiểm tra số lượng. Những người làm việc ở các cửa hàng cũng giúp đỡ những binh sĩ chuyển những lương thực mà Hà Vi và Thiếu Kiệt mua được nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc chiếc xe tải chở binh sĩ theo phụ và xe tải đi theo để mang theo lương thực về qua một buổi chiều đầy gạo, tính sơ lượt hết những kinh phí đã mua gạo thì tất cả là hơn bảy mươi triệu.

Con số này đối với hắn hiện tại không còn là lớn nữa dù sao, hắn cũng đã từng có thời gian sống bằng gạo của những người làm từ thiện, thì giờ đây hắn chỉ góp một phần số nhỏ của mình đem ra mà thôi.

Lúc này cũng gần tới giờ đổ bộ của cơn bão Thiểu Kiệt cùng mọi người trở về, Trên đường về dù xe có nặng hơn cũng chạy chỉ bằng với vận tốc lúc đi vì mưa lớn nặng hạt và gió bão nên người lái xe cũng không dám chạy nhanh mà chỉ chạy từ từ qua những con đường về lại tới trạm.

đưa xe vào trạm nhanh chóng bổ sung lương thực cần thiết còn số còn lại Hà Vi ra lệnh cấp phát cho những trạm còn lại trong thời gian nhanh nhất. Nên giờ đây mọi việc ứng cứu cho cơn bão số sáu được chuẩn bị mọi thứ hoàn thành.

Đúng 19h giờ ngày 24 tháng 9 năm 2008 cơn bão số sáu mang tên Hagupit đổ bộ vào địa phận quốc gia. Tại nơi Thiểu Kiệt và Hà Vi công tác không gặp phải những việc đau lòng mất mát người thân. Những cơn bão đi qua đem lại Thiệt hại không nhỏ về của cải vật chất của người dân. Cơn Bão gào thét trong bộ phận của quốc gia sau năm ngày tổng cơn số thiệt hại vẫn là tương đối lớn.

Thiểu Kiệt ngồi trong trạm cứu hộ, người dân vẫn chưa hết bàng hoàng lo lắng, bởi cơn bão vừa tan Thiểu Kiệt cảm lên báo cáo tổng thể của tình hình cơn bão đi qua mà chỉ biết thở dài. Tuy nói mọi công tác chuẩn bị từ sớm nhưng vẫn còn quá nhiều thiệt hại từ tự nhiên.

Theo báo cáo của 8 tỉnh thành gần nhất, tính đến 7h sáng ngày 28 tháng 9, đã có 32 người chết,tăng 11 người so với ngày 27 tháng 9. Trong đó, nhiều nhất là La Sơn mười ba người, riêng huyện Yên Bắc đã có sáu người, tiếp đến là Lang Sơn tám người, Giang Bắc sáu người, Ninh Quang bốn người và Phúc Vĩnh một người bị nước cuốn trôi.

Ngoài ra, hiện vẫn còn năm người mất tích và ba mươi sáu người bị thương. Chỉ riêng La Sơn có ba người mất tích và hai mươi ba người bị thương.

Mưa lũ cũng đã đánh đổ và cuốn trôi gần chín trăm căn nhà ở năm tỉnh. Trong đó, gần hai trăm ba mươi gia đình ở huyện Yên Bắc và hai trăm năm mươi gia đình ở huyện Yên Tiên trở thành vô gia cư. La Sơn và Ninh Quang hiện là địa phương có số nhà bị cuốn trôi, đổ sập nhiều nhất.

Trong tổng số hơn tám nghìn căn nhà bị ngập, hư hại, tốc mái, Lang Sơn đã chiếm gần một nửa, với ba nghìn sáu trăm căn, tiếp đó là Ninh Quang với ba nghìn bốn trăm căn, La Sơn hơn một nghìn căn, Giang Bắc hơn hai trăm bốn mươi căn nhà và Côn Bằng chỉ có hai căn.

Mưa to do hoàn lưu sau bão đã làm gần hai mươi nghìn hét ta lúa và hoa màu của bảy tỉnh bị ngập úng. Chịu thiệt hại nặng nhất hiện là Giang Bắc, với gần mười ba nghìn hét ta hoa màu chìm trong nước. Lang Sơn có gần bốn nghìn hét ta, La Sơn hơn một nghìn hét ta...

Bên cạnh đó, cầu cống bị hư hại, đường sá bị sạt lở đã khiến gia thông tại nhiều tuyến đường bị tắc nghẽn trong nhiều giờ, nhiều ngày. Theo thông tin từ nhiều địa phương, do thông tin liên lạc, giao thông... bị gián đoạn nên nhiều địa phương chưa thể báo cáo thiệt hại.

Ngày 27 tháng 9, Thủ tướng chính phủ đã có công điện khẩn chỉ đạo các địa phương kiên quyết không để nhân dân bị đói, rét và thiếu nơi trú ngụ. Đồng thời, ưu tiên tối đa cho việc đảm bảo an toàn tính mạng của nhân dân, huy động mọi phương tiện vận chuyển tiếp tế lương thực, thuốc men, quần áo, nhà bạt, nhu yếu phẩm và đồ dùng cần thiết để tổ chức cuộc sống cho nhân dân vùng ngập lũ.

Đồng thời, Hội chữ Thập đỏ quốc gia đã xuất một ngàn thùng hàng gia đình cứu trợ cho các địa phương, trong đó Giang Bắc được bốn trăm thùng, Ninh Quang, Lang Sơn, La Sơn mỗi tỉnh hai trăm thùng. Mỗi gia đình có người chết được hỗ trợ hai triệu đồng một người. Ngoài ra, mỗi tỉnh này còn được hỗ trợ tạm thời một trăm triệu đồng.

Theo Trung tâm dự báo khí tượng thủy văn Trung ương, 1 giờ sáng nay, ở khu vực quần đảo Hoàng Sa lại xuất hiện áp thấp nhiệt đới, với sức gió ở gần tâm lên tới cấp sau 39 - 49 km một giờ. 24 giờ tới, áp thấp hầu như ít di chuyển.

Hiện, lũ trên sông Lục Nam tại Lục Nam đạt đỉnh lúc 11 giờ ngày 27 tháng 9 là 7,88 mét, lớn hơn báo động ba là 2,08 mét, tương đương lũ lịch sử năm 1986. Hôm nay, mực nước trên sông Cầu và sông Thương tiếp tục dâng cao.

Quá nhiều Thiệt hại cho một cơn bão, Tuy phương pháp phòng chống cứu hộ cứu nạn được triển khai từ khá sớm nhưng với số liệu đang cầm trên tay Thiếu Kiệt cũng không khỏi buồn phiền dù sao nó cũng đã được hạn chế ở mức thấp nhất có thể trừ kể đến phần vùng đất miền trung sắp phải hứng chịu cơn bão cơn số bảy.

Chỉ chưa đầy mười ngày quốc gia quá nhiều thiệt hại. Hiện tại trên tay hắn vẫn còn một tin dự báo về cơn bão số bảy vừa được hình thành. Cơn bão này được hình thành nhanh chóng, làm cho mọi người dân phải sơ tán khẩn cấp.

cơn bão nhiệt đới số bảy được đặt Mekkhala (hay còn gọi là “thần sấm”) đã đổ vào miền trung quốc gia ngày 30 tháng 9 năm 2008, làm cây cối và cột điện gãy đổ và buộc hàng ngàn dân chúng phải sơ tán.

Được đánh giá là cơn bão không lớn nhưng nó đã kịp kéo theo một trăm sáu mươi bốn nhà đổ sập, sau nghìn một bảy mươi hai nhà bị ngập, tốc mái, hư hại. Cơn bão đã kịp nhấn chìm ba mươi tám tàu, ba người chết và mười bốn người mất tích.

Đó là những gì diễn ra những ngày chống chọi với bão của người dân nơi đây, Hôm nay ngày 2 tháng 10 trời bắt đầu thoáng hơn mưa cũng không

còn, còn tập trung ở trạm cứu trợ này một số hộ dân cũng đã có thể rời đi về lại nhà mình, một số còn đang ở lại đợi chờ khắc phục sau bão.

Một số lãnh đạo tới thăm hỏi tình hình người dân gặp bão Thiếu Kiệt cũng để cho Hà Vi tiếp những người này, còn hẳn chỉ lo phần hậu cần không màng tới những việc tiếp sau đó. Đây không còn nằm trong việc hẳn muốn.

- Cậu hay quá nhỉ! ông mình nói cậu tới đây chủ yếu tiếp xúc với những người lãnh đạo nhiều hơn để tạo mối quan hệ cậu đẩy hết cho mình là sao.

Hà Vi tiếp những cấp lãnh đạo thăm hỏi cũng bực tức vì Thiếu Kiệt đẩy hết việc này cho cô.

- Có gì đâu cậu quen thuộc những người này mà, mình còn là học sinh quen biết chào hỏi làm gì? dù sao mình cũng đặt nặng vấn đề này lắm, tuy nói dân kinh doanh phải tiếp xúc với những người bên các cấp lãnh đạo nhiều nhưng đối với mình việc đó không cần.

- Cậu nói hay nhỉ? sao lại không cần, mình thấy tên nào kinh doanh cũng quán như sam mấy người các cấp lãnh đạo có chức có quyền, Cậu thì ngộ thật không quan tâm tới việc này.

Hà Vi lấy làm thắc mắc, bởi cô không lạ gì những người muốn móc nối quan hệ để làm ăn được thuận lợi trên thương trường. Không như Thiếu Kiệt lại từ chối những người này, nếu nói đúng hơn phải gọi là không muốn giao tiếp.

- Đơn giản mình còn đang đi học. Đối với việc quan hệ với lãnh đạo chỉ là con dao hai lưỡi thôi, lúc người ta còn tại vị có thể bạn hô mưa gọi gió, phải đứng thành hàng, phải bỏ kinh phí hỗ trợ. rồi được bao nhiêu năm? người ta hết nhiệm kỳ mình lại phải tìm một chỗ dựa mới à! như thế thì

không dựa vào thì tốt hơn ấy chứ. Cứ trung lập giao tiếp thì chỉ là giao tiếp trong công việc, còn nếu mà cái gọi là đứng thành hàng hoặc móc nối, quan hệ này nọ. cho phép mình xin, chẳng thích chút nào.

- Bạn thật sự rất khác người. Nhiều khi cứ tưởng chừng bạn là một ông già như ông mình ấy.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười cười cho qua chuyện, dù sao đúng là hẳn có thể già hơn tuổi của mình thật.

- Già thì có sao nào nam nhi phải hiểu biết một chút sau này mới có bạn gái được. dù sao ở đây cũng gần sắp xong việc rồi mình phải về Lưu Minh chứ sắp phải thi giữa học kỳ rồi đấy!

- Bạn cứ lo xa thế nhỉ? ông mình đã sắp xếp thành tích việc học của bạn xong rồi mà làm gì phải thi. Dù sao muốn đi về Lưu Minh bạn phải gặp ông mình đã, một chút nữa ông đi cùng một số lãnh đạo xuống đây thăm hỏi đấy, cậu xem mà trốn đi nhé.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết nếu muốn rời khỏi đây chỉ có thể gặp Hà Thúc một lần trước nhưng không nghĩ Hà Thúc sẽ tới nơi này, Hấn chỉ định gọi điện thoại một chút báo cáo tình hình rồi về Ngọc Châu mua vé là được không cần rắc rối đến Hà Thúc. Giờ Hà Vi nói như thế thì hẳn cũng chỉ biết chờ đợi dù sao Hà Thúc là người đã sắp xếp cho hẳn đi làm nhiệm vụ như thế này. Nếu không chào ông để về Lưu Minh thì không nên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92: Trở Về

Cũng đã mười ngày kể từ ngày Thiếu Kiệt rời khỏi Lưu Minh, giờ đây hẳn chỉ cần đợi Hà Thúc nói lời chào trở về với cuộc sống vốn có của mình, những ngày qua trong cơn bão hẳn cảm nhận đã đủ cuộc sống nhân sinh của những người gặp nạn.

Thiếu Kiệt ngồi ở bậc tam cấp của lối lên xuống của trung tâm cứu trợ nhìn ra ngoài trời sau cơn bão, giờ đây sau một cơn bão lớn cuốn đi mọi thứ, nó đến nhanh và tan nhanh cũng như số phận định sẵn của nó.

Một loạt những chiếc xe nối thành một hàng dài từ từ tiến đến trạm cứu trợ của Thiếu Kiệt. Hà Vi cũng dừng lại công việc đang làm của mình tiến ra chỗ Thiếu Kiệt đứng. Thiếu Kiệt hẳn biết Hà Thúc cũng đi trên một trong những chuyến xe ở đây.

Những người ở đây cũng bước xuống xe tiến đến chào hỏi một lượt tới khi thấy được Hà Thúc hẳn cũng chỉ gật đầu. Những người ở đây bắt đầu thăm hỏi những người dân ở đây, riêng Thiếu Kiệt được Hà Thúc gọi vào trong xe mình.

- Ông đã nghe Hà Vi báo cáo những gì cháu đã trải qua trong mấy ngày nay cháu làm rất tốt. Hơn cả sự mong đợi của ông. Tuy ông không biết tại sao cháu lại hạn chế với những cấp lãnh đạo nhưng đó là quyết định của cháu. Trong mấy ngày vừa qua cháu cảm thấy thế nào.

- Cũng không gì nhiều nhân sinh, thiệt hại, nói chung là số phận những con người ở đây đã quen với cuộc sống này, mỗi năm họ phải chịu đựng những cảnh tượng tự nhiên của thiên nhiên nên họ có những cách sống riêng của họ nên cháu không bình luận, Còn việc có tiếp xúc với các lãnh đạo đến thăm hỏi cháu không thích, ở phương diện kinh doanh có người sẽ

tìm chỗ dựa cho mình, có người muốn tự mình đứng trên mọi thứ không phải lệ thuộc một người nào. Nên cháu ở dạng thứ hai vì họ còn không lo cho họ được thì mình dựa vào họ làm gì. Nên cháu có lối đi riêng của cháu.

Hà Thúc ngồi nghe Thiếu Kiệt nói cũng trầm mặc bởi những gì hắn muốn hướng tới rất xa, ông không biết được ý định của hắn như thế nào nhưng có lẽ hắn không muốn bị hạn chế nhiều thứ mà xã hội thường thấy.

- Thôi tùy cháu vậy, cháu có nhận thức riêng của mình, việc ở trường cháu ông đã sắp xếp xong, hiện tại mọi thứ đã ổn thỏa cháu định thu xếp ra sao.

- Vâng cháu định sau khi xong ở đây sẽ về Lại Lưu Minh rồi chuẩn bị đi học lại, cháu còn nhiều thứ kiến thức phải bổ sung trong những ngày qua tương đối nhiều. với lại cháu phải tham gia vào cuộc thi văn viết Thư UPU của trường nữa.

Thiếu Kiệt cũng trả lời Hà Thúc dự định của hắn, Dù sao với hắn việc học bây giờ vẫn là chính không thể nào cứ nghỉ học vì những chuyện bên lề như thế này được.

- Vậy việc tham dự khóa tập huấn ông đã làm xong, bây giờ chỉ đợi đến lúc hè thôi cháu cứ hoàn thành hết năm học, dù sao thành tích của cháu năm nay cũng được chỉ định rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy không thích hợp nên nói với Hà Thúc.

- Cháu nghĩ là thành tích đó cứ để một bên đi cháu muốn tự mình kiểm tra sức học và sự tiếp thu bài giảng của mình ở trường. Dù sao việc này vẫn là việc quan trọng. Còn việc tập huấn còn lâu nên cứ để đó khi nào hè thì cháu sẽ tính.

- Ừ như thế cũng được! để ông cho người đưa cháu ra sân bay Ngọc Châu, vé thì ra tới đó sẽ có người đưa cho cháu, dù sao cháu cũng đã giúp đỡ mọi người nhiều trong công tác cứu hộ cứu trợ.

- Vâng vậy cháu cảm ơn dù sao ở nhà mẹ cháu cũng lo nhiều, đi hơn mười ngày rồi phải về nhà thôi không đâu bằng nhà mình cả ông à.

Hà Thúc gật đầu nhìn Thiếu Kiệt xuống xe chuẩn bị hành lý. Chiếc xe của Hà Thúc chuyển bánh rời đi. Hà Thúc lúc này rất băn khoăn khó hiểu Thiếu Kiệt hẳn đang có những dự định gì cho chính mình.

Tuy ông không rành về kinh doanh là mấy, nhưng ông biết nếu có mối quan hệ lớn và chỗ dựa thì vẫn tốt hơn là không có, tại sao Thiếu Kiệt lại không thích vấn đề này, đó là câu hỏi trong đầu ông hiện giờ.

Thiếu Kiệt biết cả Hà Thúc và Hà Vi đều thắc mắc chuyện này nhưng hẳn có ý nghĩ riêng của mình, không phải hẳn không muốn tìm cho mình một chỗ dựa lớn, nhưng hiện tại hẳn chưa muốn lộ mặt ra nhiều.

Hiện tại có thể nói là khá nhiều người biết hẳn thao tác những gì để kinh doanh, điển hình như Hà Thúc, Hà Vi, Ông Lưu Và Lưu Chính chưa kể đến là những người biết được chút ít, đó cũng là quá nhiều. Hẳn muốn đứng phía sau không phải ra mặt, lúc đó hẳn mới có thể làm được nhiều việc phía sau hơn.

- Bạn chuẩn bị về Lưu Minh ah?

Hà Vi thấy thu xếp đồ đạc cũng hỏi hẳn. Thật cô cũng muốn về Lưu Minh cùng hẳn lúc này nhưng công tác vẫn cần có cô ở lại để duy trì. Nhìn Hà Vi Thiếu Kiệt nói.

- Phải về thôi ở đây đợi bị bạn đuổi nữa ngại lắm. Dù sao mình cũng ở Lưu Minh khi nào rảnh thì lên đó chơi. Bảo đảm lúc đó sẽ dẫn bạn đi chơi

cả ngày.

- Hứa rồi nhé ghé tay nào ghé tay rồi một trăm năm không được thất hứa.

Thiếu Kiệt cũng cười cười đưa tay lên ghé tay với Hà Vi.

- Một trăm năm không thất hứa.

- Ok vậy nhé. Mà bạn định đi xem ngoài về à để mình gọi người đưa bạn ra sân bay.

Hắn vội ngăn lại Hà Vi cười nói.

- Ông bạn đang cho người đến đón mình ra sân bay rồi. ở lại hoàn thành công tác tốt nhé có gì thì gọi điện cho mình.

Hà Vi bất ngờ ôm lấy Thiếu Kiệt một lúc, bị bắt ngờ Thiếu Kiệt cũng chỉ biết ôm lấy cô một lúc. Dù sao hắn biết Hà Vi dành tình cảm cho mình điều đó là thật nhưng cho đến bây giờ hắn vẫn chưa lựa chọn được tình yêu cho riêng mình.

Thiếu Kiệt chỉ có thể cố gắng duy trì những thứ đang có, giữ gìn những mối quan hệ thế này, bởi hắn không biết nếu tiến thêm nữa thì sẽ ra sao. Dù sao đối với Thiếu Kiệt hiện tại, hắn chỉ bước đi những bước đi cho tương lai, sau này hắn còn phải trải qua nhiều việc, hắn không muốn vì một điều gì đó mà phải hối tiếc.

Cho đến một lúc sau Hà Vi mới buông Thiếu Kiệt ra. Hắn chỉ nhìn cô cười nói.

- Có phải không gặp lại đâu mà làm ghê thế này. Mít ướt quá đi, mặt như con mèo rồi kia. Thôi chừng nào xong việc thì về Lưu Minh chơi.

Một chiếc xe đến trước trung tâm lúc này một người bước xuống tiến về phía Thiếu Kiệt và Hà Vi. Hà Vi cũng nhìn thấy người kia cũng nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi xe ông cho đến đón bạn tới rồi kìa, bạn tranh thủ đi sớm cho kịp chuyến bay nhé. Mình sẽ về Lưu Minh sau khi xong việc ở đây.

Thiếu Kiệt đem theo hành lý của mình ra di chuyển ra sân bay để lại Hà Vi đứng nhìn theo hình bóng chiếc xe đi mất.

Chiếc xe di chuyển qua những con đường nơi đây để lại những cảnh còn sót lại sau bão Thiếu Kiệt nhìn cũng chỉ biết lắc đầu. Lúc này người tài xế vừa lái xe vừa nói với Thiếu Kiệt.

- Thủ Trưởng có cho người đứng chờ ở sân bay rồi, chút nữa tới cậu không cần mua vé máy bay đâu, sẽ có người đi cùng cậu trở về Lưu Minh. Chắc bây giờ người đó cũng ở Sân bay đợi cậu rồi. khoảng hơn một giờ nữa tới sân bay cậu có thể nghỉ ngơi một chút trên xe.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lấy điện thoại trong túi của mình ra gọi điện cho Trương Hạo. Đợi Trương Hạo bên kia bắt máy Thiếu Kiệt nói.

- Tao đang trên đường về Lưu Minh, ngày mai thu xếp nói mọi người họp một lần, chuyện lần trước phân công sắp xếp xong chưa? Bên Nhã Kỳ có việc gì phát sinh không?

Ai cũng biết Thiếu Kiệt rất khi ít khi họp hành rườm rà, hẳn chỉ cần biết công việc hoàn thành tốt không gặp việc gì trở ngại là điều tốt nhất. Còn quá trình là tự thân mỗi người vận động, khi nào những việc quá phức tạp hẳn mới tự thân mình xem xét. Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt hỏi thì cũng trả lời,

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ cần đợi về thử nghiệm thôi. Bên Nhã Kỳ có đôi chút khó khăn trong việc thu thập hồ sơ các nhà thầu những cũng gần xong rồi còn một số công ty nữa là Hoàn thành.

Thiếu Kiệt lo nhất vẫn là những vấn đề của bên việc mở nhà hàng tiệc cưới của Nhà Kỳ bởi hẳn biết những cách làm hồ sơ tốt ra sao của một công ty như khi thi công thì lại khác. Hẳn đã trải qua việc này trong khi còn làm là người lao động tay chân lăn lộn ở các công trường xây dựng.

- À mà ngày mai họp Chu Tường có việc muốn nói đấy. Đạo gần đây bên Chu tường cũng có một số vấn đề, tuy không lớn nhưng mà ảnh hưởng cũng không nhỏ.

- Bên của Chu Tường có việc gì? nghiêm trọng không?

Do được Hà Thúc nhắc nhở về vấn đề trang sàn giao dịch vàng của mình nên Thiếu Kiệt cũng đặc biệt quan tâm vấn đề này. Giờ Trương Hạo lại nó có vấn đề nên hẳn muốn biết vấn đề đó ở đâu mà tính đường giải quyết.

- Chỉ là đạo này có một số trang giả mạo giao diện, và cách thức hoạt động của bên mình tạo ra những trang nhỏ hơn, nhưng không có được quy cách an toàn như mình, nên bị Trương Hạo với Lâm Vũ đánh sập nhanh chóng rồi. Họ cũng có tìm cách làm quá tải trang của mình nhưng không được.

- Được rồi chuyện này để mai tao sẽ hỏi Chu Tường. Chắc cũng khoảng buổi tối là về đến Lưu Minh nên ngày mai vẫn ở nhà thu xếp, À nói Lý Bân đem tập võ mấy hôm nay tao nghĩ học qua nhà nha. Không tao lại sách một chồng tập từ trường về nhà nữa mệt lắm.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Trường Hào. Thiếu Kiệt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe nói thầm.

- Có người thấy dễ ăn nên bắt đầu nhảy vào rồi à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93: Muốn Tìm Phiền Phức Thì Tự Mà Tìm

Thiếu Kiệt ngồi trên xe đi ra tới sân bay Ngọc Châu thì có một người còn mặc quân phục chờ hẩn sẵn. Đến nơi nhận được vé máy bay của người binh sĩ kia Thiếu Kiệt nhìn thấy còn khoảng một giờ nữa là máy bay cất cánh nên cũng không nói gì. Hẩn biết Hà Thúc đã sắp xếp cho hẩn chuyến bay sớm nhất về Lưu Minh.

Hẩn ngồi trong phòng chờ lấy điện thoại ra nhấn vào số điện thoại của mẹ mình. Đợi bên kia có tín hiệu bắt máy đã nghe mẹ hẩn nói.

- Thằng quý chừng nào về? hôm nay là ngày mấy rồi? giờ này còn ở đâu chưa về nhà nữa bảo tan từ hôm qua rồi mà!

Thiếu Kiệt cũng nhú mày, chắc có lẽ lần này hẩn đi quá lâu nên mẹ hẩn mới thế nên đưa điện thoại lên nói.

- Thì con đang ngồi ở sân bay đợi tới giờ nè! chắc khoảng hơn ba tiếng nữa con về tới Lưu Minh gọi điện báo mẹ trước.

- Thế à vậy để mẹ nói mấy dì con trông chừng cửa hàng mẹ ra chợ mua ít đồ ăn về nhà làm cho. Thôi để mẹ đi chợ nhớ xuống sân bay về nhà ngay nhé.

Hẩn chưa kịp nói gì thêm thì bên kia vang lên một âm thanh ‘tút TUT TUT’. Đành thở dài một hơi chắc mẹ hẩn phải lo lắng thế nào nên mới thế này.

Khoảng ba giờ sau Thiếu Kiệt có mặt tại Thành Phố Lưu Minh, vừa đi ra từ sân bay điện thoại hẩn lại vang lên. Vì khi trên máy bay hẩn đã chuyển chế độ máy bay vừa xuống hẩn mở lên chủ yếu để tiện việc liên lạc với mọi người thì lại nhận được một số điện thoại lạ gọi đến.

- Alo ai gọi tới số máy này vậy???

- Alo cậu là Thiếu Kiệt à tôi được Hà Thúc nói đợi cậu ở sân bay Lưu Minh. thấy bên trong mới báo chuyến bay của cậu vừa đáp, nên tôi gọi thử may mà cậu vẫn mở điện thoại. Nếu Không tôi định làm một cái bảng ghi tên cậu ở ngoài cổng sân bay rồi đó. Cậu đi ra trước cửa sân bay đi tôi đứng ở phía trước gần chỗ ra vào.

Thiếu Kiệt theo như lời người trong điện thoại hướng lối ra vào đi tới. Khi hẳn vừa mới đến lối ra thì có một chiếc xe ô tô chạy tới.

Người tài xế vừa rồi còn gọi cho Thiếu Kiệt xuống xe nhìn hẳn cười cười, Thấy Thiếu Kiệt không có hành lý gì nhiều hẳn chỉ mở cửa để Thiếu Kiệt lên xe. Ngồi bên trong xe lúc này người tài xế mới nói.

- Tôi thấy Hà Thúc nói cậu mới từ vùng bão về. Ngoài đó bây giờ sao rồi cậu?

Thiếu Kiệt cũng thấy người này vui tính nên cũng đáp lại, dù sao những người tài xế trò chuyện nhiều như thế này cho các cấp lãnh đạo cũng tương đối ít.

- Ngoài đó cũng ổn rồi nhưng mà thiệt hại quá nhiều mà anh làm tài xế cho Hà Thúc lâu chưa?

- Tôi mới được phân công làm tài xế ở Lưu Minh thôi dù sao tôi cũng mới xuất ngũ không lâu sau khi thu xếp gia đình xong Hà Thúc gọi tôi về làm tài xế ở đây. Đây là số điện thoại của tôi Hà Thúc bảo tôi khi ông không có ở Lưu Minh thì cậu cần xe đi đâu thì cứ điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến đón.

Nhận lấy số điện thoại từ tay của người tài xế Thiếu Kiệt biết đây không phải tài xế của Hà Thúc. Mà đây là tài xế xe của Hà Thúc dành cho hẳn. Dù

sao hấn bây giờ đôi lúc đi xe đạp những nơi xa cũng không tiện nếu Hà Thúc đã sắp xếp tài xế cho hấn thì hấn sẽ dùng thôi. Dù sao cũng cần phải biết cách xưng hô với người ta như thế nào nên Thiếu Kiệt hỏi

- Anh tên gì thế sau này em gọi cho thuận tiện ấy mà.

- À! Anh tên Khải Huy cứ gọi anh là Huy cũng được!

Trên đường xe đang chạy về nhà hấn, đang mông lung ngắm cảnh những người xe máy đi bên ngoài cửa kính ô tô Thiếu Kiệt thấy được một cô bé đang đứng cùng bạn bè mình bên cạnh ngôi trường học đang cười nói vui vẻ.

Người đó không ai khác là cô em họ hấn bởi trên đường sân bay về nhà mình, Thiếu Kiệt sẽ phải đi ngang trường học của Hoàng Ngân, thời gian cũng vừa khớp với thời gian tan học của Hoàng Ngân, nên Thiếu Kiệt nói với người Khải Huy.

- Anh Huy dừng xe phía bên đường một chút em gặp người quen tý.

Khải Huy cũng làm tín hiệu từ từ tắt xe vào lề. Thiếu Kiệt mở cửa xe bước xuống đi bộ từ từ lại chỗ Hoàng Ngân đang đứng nói chuyện với bạn của mình. Thấy cô say sưa nói chuyện cùng bạn mình không chú ý đến mọi thứ xung quanh, Thiếu Kiệt đi từ phía sau vỗ vào vai cô.

- Ê Nhỏ chưa về nhà hay sao mà còn đứng đây tám chuyện thế?

Đang nói chuyện với bạn bè Hoàng Ngân cũng giật mình, vốn tưởng một số bạn bè trong lớp định quay lại mắng nhưng nhìn thấy Thiếu Kiệt nên cũng mừng rỡ nói.

- Ủa Anh Kiệt? mẹ em nói anh đi tham dự học sinh giỏi gì ở Ngọc Châu mà anh mới về à?

Thiếu Kiệt nghe Hoàng Ngân nói vậy Thiếu Kiệt biết mẹ mình đã lấy lý do này để nói với mấy dì mình về sự vắng mặt của hắn nên cũng cười

- Ừ anh mới về đi ngang qua thấy em còn đứng đây, tan học còn chưa chịu về này.

Mấy người bạn của Hoàng Ngân thấy Thiếu Kiệt như thế cũng hỏi Hoàng Ngân.

- Ủa Ngân anh này là?

Hoàng Ngân được dịp thế là khoe khoang với các bạn học liền không chần chừ cô giới thiệu Thiếu Kiệt với các bạn của mình.

- Đây là Thiếu Kiệt anh họ mình các bạn chắc cũng biết anh mình đây anh mình học trường Thiên Hoa có tiếng lắm đấy.

Ba cô gái đứng cùng Hoàng Ngân nghe cô nói thế cũng tròn mắt. Hoàng Ngân tiếp tục liên tục về Thiếu Kiệt làm hắn cũng cảm thấy khá ngại.

- Anh họ mình giỏi lắm nhé đại ca trong trường lại là học sinh giỏi mới tham dự khóa kiến thức học sinh quốc gia ở Ngọc Châu đây! trong trường mình có một số người cũng ái mộ anh mình lắm đấy.

Một cô bé bạn học của Hoàng Ngân cũng nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Ủa anh là Hoàng Thiếu Kiệt học lớp A7 trường Thiên Hoa à. Xem ra tin đồn về anh cũng không ít nhé. Hoàng Ngân lúc nào cũng khoe anh họ cô là người rất siêu xem ra đúng thật đẹp trai à.

Thiếu Kiệt lúc này hắn cũng phải biết ngại dù sao được người lạ nói thế thì cũng phải có chút xấu mặt với đứa em họ lan truyền thông tin thất thiệt về mình.

- Ừ đúng là mình nhưng không đến nỗi như Hoàng Ngân nói đâu mấy bạn đừng tin.

- Đây là mấy bạn chơi chung cùng em tụi nó cũng nghe danh anh rồi làm gì mà phải dấu chứ.

Mấy cô bé đứng cùng Hoàng Ngân cũng cười đùa.

- Anh đừng nói thế Hoàng Ngân nó chỉ hận anh không học chung trường nữa thôi chứ nếu học chung trường nữa chắc nó đi quảng cáo anh như trên ti vi luôn đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười dù sao Hoàng Ngân cái tính này từ nhỏ đến giờ không đổi nên hẳn cũng không biết làm sao hơn. Mặc kệ mọi chuyện đi xem như cấp cho Hoàng Ngân một ít thẻ điện, nên Thiếu Kiệt cũng nán lại một chút.

- Anh nói thật dù sao vẫn cố gắng học là tốt nhất, dù cho có quậy như thế nào đi nữa việc học vẫn là trên hết. Tuy có những thứ bất cập về hình thức thi cử và giảng dạy, nhưng nó cũng sẽ được cải tiến từ từ thôi, nên các em học hành thật tốt vào sau này biết đâu lại giúp ít đấy.

Thiếu Kiệt chỉ nói ra những suy nghĩ của mình tại thời điểm hiện tại. Hẳn biết tuy ngành giáo dục những năm sau cũng sẽ khác nhưng hiện tại nó quá chú trọng hình thức lý thuyết xuống, không ứng dụng được thực tiễn là bao nhiêu. Những học sinh tốt nghiệp lý thuyết ra thường phải vật lộn rất nhiều với những kiến thức thực hành.

- Các bạn thấy chưa anh Họ mình triết lý lắm vậy mà vẫn là đại ca trong trường đấy. Ai nói học sinh quậy thì không là học sinh giỏi được chứ anh mình siêu như thế này mà.

- À mà đi hôm nay không đón em à? sao giờ này chưa về nhà mà đứng đây nói chuyện biết tới khi nào đây?

Hoàng Ngân cũng cười cười đáp lại câu hỏi Thiếu Kiệt.

- Mẹ em ở cửa hàng nhà anh rồi nên mọi ngày em đi bộ về dù sao cũng gần phòng trọ nhà em mà.

- Thôi vậy đi về cùng anh chắc hôm nay mẹ anh làm mấy món ngon rồi! qua nhà anh ăn cùng luôn dù sao nhà nhỏ bây giờ cũng có một mình thì chán chết.

Hoàng Ngân nghe như vậy cũng gật đầu. dù sao qua nhà Thiếu Kiệt dùng cơm hay không cũng không quan trọng, với phần bên nhà Thiếu Kiệt còn có cả máy tính cô cũng có thể online còn hơn là ở nhà một mình nhàm chán.

- Ủa mà đi bộ về nhà anh à?

- Không đi xe về chứ sao lại đi bộ, đi bộ từ đây về nhà anh cho chết à! xe đang đậu đằng kia rồi.

Hoàng Ngân nhìn theo hướng tay của Thiếu Kiệt thì thấy một chiếc ô tô đang đứng đợi sẵn nên cũng thốt lên.

- Wow có ô tô luôn anh Kiệt oách dữ! thôi tao đi về trước với anh họ bọn mày ở lại vui nhé.

Nói rồi Hoàng Ngân chạy lại chỗ Khải Huy đang đứng bên cạnh xe, Vừa đến nơi Khải Huy đã mở cửa sẵn cho cô. Thiếu Kiệt cũng bước lên xe sau Hoàng Ngân. Lúc này Khải Huy cũng lái xe trở lại trên đường, mọi ánh mắt học sinh ở đây nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng bước lên chiếc xe ô tô cùng Hoàng Ngân đều xuýt xoa.

- ủa thằng đó là ai vậy? có học trường mình không nhà giàu thế?

Một người thanh niên tiến lại gần chỗ ba người bạn của Hoàng Ngân hỏi về Thiếu Kiệt. Ba người cũng chỉ trả lời hắt cho có lệ, bởi ba người biết tên này theo đuổi Hoàng Ngân mà cô ta không đồng ý.

- Hoàng Thiếu Kiệt anh họ cô ta xếp sòng trường Thiên Hoa muốn tìm phiền phức thì cứ tự mà tìm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 94: Thả Con Tép Bắt Con Tôm Càng

Hai anh em ngồi trên xe sau một đoạn đường dài được Khải Huy đưa tới tận cửa nhà mình. Mọi người trong xóm cũng thấy lạ khi thấy Thiếu Kiệt hẳn bước xuống xe cũng ngạc nhiên không kém.

Tuy dạo gần đây cuộc sống của gia đình hẳn có tốt hơn nhưng họ vẫn thấy làm lạ tại sao Thiếu Kiệt lại đi về nhà mình bằng xe ô tô, những người ở đây nhiều chuyện đã thành thói quen, Thiếu Kiệt hẳn không quan tâm đi giữ Khai Huy ở lại chơi thì anh ta lại từ chối.

Khải Huy đánh chiếc xe đi, để lại hai người ở lại lúc này Thiếu Kiệt nhìn Hoàng Ngân cười nói.

- Thôi đi vào nhà định ở ngoài này làm đề tài bàn tán cho cái xóm nhiều chuyện này chắc cũng tới tới chưa hết chuyện đâu.

Nói rồi Thiếu Kiệt đẩy cánh cửa sắt đi vào. Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt về cũng ngưng lại công việc đang làm.

- Sao nào chịu lết cái thân đi về rồi đó à. Sao việc đi như thế giúp ít được gì không?

- Con thấy cũng bình thường. Mà hôm nay mẹ định làm món gì thế? đói bụng à nha. Hôm nay siêu bếp trưởng làm bếp, nên phải ăn hết đồ ăn mới được.

Hoàng Ngân lúc này cũng đứng kế bên thêm vào. Cô thấy Hoàng Lâm Nhu rất thương Thiếu Kiệt nên cũng rất ghen tỵ với hẳn.

- Vậy là hôm nay cháu có lộc ăn rồi, Không thể bỏ lỡ được. Mà Di thương anh Kiệt thật đấy, con chả bao giờ được mẹ thương như thế này đâu.

- Hai đứa muốn ăn đờn, đứa tung người hứng cho nhịn hết bây giờ. Thôi Hoàng Ngân cháu ngồi chơi đi cô làm cũng xong rồi. Còn Thiếu Kiệt đi tắm rửa đi đợi chút mấy dì con qua rồi làm một buổi tiệc tùng luôn.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu. Dù sao ở đâu vẫn không bằng nhà mình, Thiếu Kiệt để lại túi xách của mình lên giường, chọn một bộ đồ ở nhà cho thoải mái để mặc rồi đi vào nhà tắm.

Cách nhà Thiếu Kiệt không xa, một người Thanh niên ngồi quán cà phê gần đó, Thấy được Thiếu Kiệt về bắt đầu lấy điện thoại ra gọi đi.

- Anh Hùng thẳng nhóc hôm nay mới trở về!

Phía bên kia vang lên tiếng nói.

- Mấy ngày nay cắm chốt ở đó có tìm hiểu được thêm thông tin về thằng nhóc không?

- Theo như được biết thêm thì thằng nhóc này tương đối hiền, lăn lộn cũng khá, theo như thông tin dò hỏi được một số ngày gần đây nó đi tham dự khóa học sinh giỏi ở Ngọc Châu. Móa nó học giỏi thế mà đánh nhau ghê thật. Nó trong xóm toàn được nói hiền lành, nhưng mà có một sự kiện khá hay. Lần đó ông anh Họ nó kể bên nhà vì cúp nước không cho nhà nó sử dụng ba bốn ngày mà nó dí đánh anh họ nó nguyên một xóm, chắc có xích mích từ trước.

Bên kia đầu dây cũng trầm ngâm một chút rồi ra lệnh.

- Tiếp tục theo dõi thằng nhóc này ẩn giấu sâu đấy nhưng thế nào cũng từ từ lòi ra thôi.

Cúp máy Cửu Hùng tiếp tục cuộc họp đang tiến hành của mình. Ở đây ngoài những gương mặt trụ cột còn có Hoàng Chí Hùng cũng đang ngồi nơi

đây. Cữu Hùng nhìn mọi người im lặng xong nói.

- Bên Xuân Nghĩa Bang hiện mỗi ngày đều tập kích anh em mình nhiều hơn với tình thế này mọi người nên nghĩ sao? Bọn nó ngày một quá đáng.

Một người đứng lên nhìn Cữu Hùng nói.

- Theo em thấy cứ làm một trận lúc đó tụi nó phải xếp càng lại hết thôi.

Lúc này Thế Hải ngồi bên cạnh cũng trầm ngâm một lúc mới nhìn Cữu Hùng nói.

- Theo em thấy Cao Thịnh hẳn muốn mở rộng địa bàn, những nơi hắn đánh vào chủ yếu là quán bar nhà hàng gần địa điểm Thiên Hoa. Có thể thấy được tụi nó chỉ nhắm vào những nơi này để làm mặt bằng kinh doanh. Vậy sao chúng ta không đổi cho tụi nó những nơi này làm một cái hiệp ước hòa bình. Chúng ta kinh doanh mặt hàng kia còn bọn nó thì được bảo kê một số vùng cần thiết.

Một người ngồi gần đó hùng hổ phản bác Thế Hải.

- Thế Hải chú nói như thế là sao không lẽ anh em mình lại thua bọn Cao Thịnh sao. Mà chú lại đem ý định cắt đất chia lại lãnh địa cho bọn chúng.

Mọi người trong phòng lúc này đều nhìn về Thế Hải muốn xem hắn trả lời như thế nào.

- Mấy người đừng có nhìn ta như thế. Như thế này Xuân Nghĩa Bang bọn chúng kinh doanh mặt bằng bọn chúng là gì? Chỉ là bảo kê kiếm sống, còn ở đây anh em chúng ta kinh doanh cái gì, hàng trắng, là hàng trắng đấy, tiền bảo kê ở những nơi quán bar nhà hàng kia có thằng nào ngồi ở đây thềm lấy hả.

Nghe Thế Hải nói như thế những người ở đây đều im lặng, họ hầu như đã quên là họ còn phải thu những số tiền này quá nhỏ bé so với việc kinh doanh kia. Thấy ở đây ai cũng im lặng Thế Hải mới nói tiếp.

- Giờ đưa bọn Xuân Nghĩa Bang những nơi vùng ven không được bao nhiêu tiền, đổi lại bọn nó phải cho mình bán một số mặt hàng của mình ở một số nơi bên nó. Nếu cần chia cho chúng một ít phần trăm. Hắn thấy có tiền nhiều hơn thì sẽ tìm nguồn hàng lúc đó chúng ta qua tay lại có lời hẳn thành đại lý nhỏ. phải biết thả con tép bắt con tôm càng, chứ mấy người cứ ôm khư khư cái lợi nhỏ xíu, bỏ nguyên một cái lợi lớn lại hao binh tổn tướng đáng không.

Mọi người đang ngồi ở đây nghe Thế Hải nói như thế cũng xì xào bàn tán. Hoàng Chí Hùng nãy giờ nghe những gì Thế Hải nói cũng lên giọng, làm cả phòng nhìn về phía hắn.

- E Hem! Nãy giờ anh cũng nghe được mọi người bàn luận với ý kiến của Thế Hải anh thấy rất ổn. Phần các lãnh địa của mấy chú bảo kê cũng chẳng thu được bao nhiêu tiền, bây giờ đổi đi lấy về món lợi lớn, việc thâm nhập Thiên Hoa cũng thuận lợi nhiều hơn là cứ tranh đấu mỗi ngày mấy chú tốn tiền thuốc men cho anh em không cũng hơn cả tiền kinh doanh rồi.

Cửu Hùng Lúc này cũng lên tiếng.

- Anh Thấy ý kiến của Thế Hải với anh Hoàng ở đây khá tốt thời gian qua hai bên đánh nhau những trận lớn nhỏ cũng làm cho bên bọn cảnh sát chú ý ích nhiều việc này không ổn cho chuyện của bên mình. còn Xuân Nghĩa Bang nếu điều tra ra thì bọn nó cũng chỉ Bảo Kê thu tiền này nọ. Giờ kéo bọn chúng vào, mình mà có bị gì thì bọn chúng không yên còn nếu bọn chúng bị lộ thì mình vẫn an toàn.

Một người trong số những chủ chốt của Cửu Hùng đứng lên nói.

- Nếu Đại Ca đã quyết định như thế thì cũng tốt, nhưng mà liệu bọn chúng chấp nhận hay không? bọn Xuân Nghĩa Bang trước giờ không kinh doanh mặt hàng này nếu bọn chúng không chấp nhận thì sao?

Cửu Hùng cũng trầm ngâm một lúc. Việc này hẳn chưa nghĩ đến nên có phần khó xử thì Thế Hải lại lên tiếng.

- Nếu Cao Thịnh hẳn cần lãnh địa để thêm thu nhập thì chắc chắn sẽ chấp nhận, việc này chúng ta có thể mỗi lần bên kia nhận hàng, chia cho hắn một phần trăm trên tổng lô hàng là được. em không tin tiền đến tay lại có đũa chê. Nên nhớ hiện tại một phần trăm khu bên đó cũng bằng khoảng năm đến sáu nơi thu tiền bảo kê rồi.

- Cách này khá hay được rồi anh em xem triển khai nó như thế nào thì báo lại sau, giờ giải tán.

Hoàng Chí Kim vẫn ngồi đó cho đến khi mọi người rời đi hết, hắn mới cất tiếng hỏi

- Khi này điện thoại là chuyện gì?

- Thằng nhóc vừa mới về anh! Nó về rồi à chú cứ cho người theo dõi nó xem tình hình như thế nào. Xem coi bọn Xuân Nghĩa Bang có liên hệ với nó không nếu có thì bọn Xuân Nghĩa Bang không nên làm ăn chung, tuy nói lợi ích nhưng thằng nhóc này đối phó không dễ đâu. Nó có kiến thức hơn bọn Cao Thịnh nhiều, cứ thử xem bọn Cao Thịnh sẽ nhận lời chuyện này không, nếu không là thằng nhóc sẽ có dính dáng tới tụi Xuân Nghĩa Bang nên tổng lực làm một lần còn bọn nó mà nhận lời thì chắc sẽ không liên quan tới.

Cửu Hùng cũng im lặng dù sao hắn cũng không hiểu rõ về Thiếu Kiệt, chỉ có được những tin tức chấp nói không hoàn thiện, nên cũng mở miệng

hỏi Chí Hùng.

- Anh có đề cao thằng nhóc này quá không? em thấy nó tuy ản giấu sâu một chút nhưng làm gì đến mức như anh nói.

- Chú không nên chủ quan, thằng nhóc nó kinh doanh khá giỏi đầu óc lanh lợi. Những chuyện nó làm khi còn nhỏ rất ghê, nên hai anh em tao mới phải chèn ép mẹ nó. Nếu nó như đứa khác thì có thể không e ngại gì. Chỉ cần thấy mẹ nó bị chèn ép như thế mà vẫn có thể mở được cái cửa hàng kia là mày hiểu được rồi đấy. Móa nói đến là tao tức, mấy lần bọn mày toàn làm hao binh tổn tướng mà chẳng làm được gì. Mẹ nó nếu xong là anh mày giờ ăn gọn miếng đất nhà nó rồi.

Cửu Hùng cũng cười cười nịnh nọt.

- Tại xui thôi anh ơi! ai nghĩ được lòi ra một con nhóc cứu nó giữa chừng, mà anh yên tâm em đã cho người theo dõi nó rồi cứ bình thường sẽ ổn thôi được thì ra tay lần nữa là chắc êm xuôi.

- Mày đừng làm ầu giờ chỉ xem coi nó có liên quan Xuân Nghĩa Bang hay không thôi đừng động vào nó, giờ mà nó xảy ra việc gì là hai anh em tao là người tình nghi lớn nhất đấy! không đùa được đâu.

Hoàng Chí Hùng lắc đầu, hấn cũng không phải thiếu suy nghĩ, nếu còn đụng tới Thiếu Kiệt nữa chắc chắn cảnh sát sẽ sờ gáy hai anh em hấn. Vì hiện tại người có xích mích lớn nhất với hai mẹ con Thiếu Kiệt chỉ có hai anh em nhà hấn, mà không phải người khác. Bởi hai người hầu như chưa lên một buổi hòa giải nào chỉ đợi thời gian ra tòa mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95: Cách Tính Lãi Suất Cho Vay

Khi ngoài trời đã thật sự tối nhà Thiếu Kiệt cũng chỉ còn lại Hoàng Lâm Nhu và hấn. Hai mẹ con sau một ngày vui của gia đình tụ họp mọi thứ đã dọn dẹp xong, lúc này Hoàng Lâm Nhu mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao đi những ngày qua thấy như thế nào?

Thiếu Kiệt cũng trả lời mẹ mình một cách thật lòng.

- Cuộc sống của mỗi người ở nơi đó khó khăn thật có những nhà rất nghèo, hằng năm đều phải chịu cái cảnh mưa gió, qua nhiều cảnh nghèo đói, có khi còn hơn cả mình hồi trước. Vậy mới thấy được tại sao người dân ở những vùng như thế lại tìm cách ra khỏi nơi đó tìm đến các thành phố lớn để thay đổi cuộc sống. Con cũng cảm nhận thấy khi mình có tiền những gì mình cần giúp thì nên giúp đỡ, bởi có thể mình sẽ không bằng ai trong xã hội những ngoài kia biết bao nhiêu người có nỗi khổ và khó khăn hơn mình gấp trăm nghìn lần.

- Con hiểu điều đó là tốt, xem như con đi chuyến này không uổng công đi. Nhưng mẹ cũng nói với con điều này, đồng tiền lúc nào trong xã hội đều có một cái giá nhất định của nó, đừng chạy theo đồng tiền mà thay đổi lương tâm con người của mình, nếu một ngày con mà như thế thì đừng nhìn mặt mẹ.

Điều Hoàng Lâm Nhu nói Thiếu Kiệt cũng biết bà muốn tốt cho mình, dù sao hấn sống hai kiếp người, trải qua những gì nhân sinh không thể tưởng được nên cũng hiểu, không phải đồng tiền là trên hết, tiền có thể mua được tất cả là đúng nhưng có nhiều thứ không thể mua được bằng tiền, nó chỉ có thể làm người khác đến bên người mang về hào nhoáng bên ngoài, mà không đem lại được sự thật về con người họ.

- Vâng mẹ yên tâm cho dù con có ra sao đi nữa thì con cũng không để tiền bạc chi phối lương tâm con người của mình, trừ khi những người khác thật sự muốn làm khó dễ con.

- Mà mẹ nói con này! những ngày vừa qua con không có ở nhà mẹ phát hiện một điều rất đặc biệt. Có hai cô bé luôn tới đây thăm hỏi tình hình của con nhé, một là Nhã Oanh, hai là Ngọc Nhi, thế nào con định ai sẽ là bạn gái con đây? mẹ thấy hai cô bé ai cũng tốt hết! cái thằng gố mục như con sao lại nhiều cô gái để ý thế nhỉ.

Thiếu Kiệt cũng giật mình không ngờ hai cô gái này lại tìm đến tận nhà để hỏi thăm về hắn. Mà Hoàng Lâm Nhu lại hỏi hắn lựa chọn ai lúc này thì Thiếu Kiệt không thể nào quyết định được, nên cũng chỉ biết lắc đầu nói.

- Con chưa có ý định kiếm bạn gái hay người yêu, cứ từ từ sau này hắn tính dù sao con còn phải học hành cho tốt đã.

- Giỏi con mẹ biết được như thế là tốt, thôi lo mà làm việc của con đi nhớ nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe mấy ngày vừa qua rồi hãy đi học lại. Không thì không tiếp thu kiến thức được đâu.

Hoàng Lâm Nhu để Thiếu Kiệt ở lại bắt đầu ngồi vào bàn tính toán sổ sách của tiệm. Còn Thiếu Kiệt lại ngồi vào máy vi tính. Qua sự việc vừa rồi hắn thấy được những cơn bão đi qua thật nhiều thiệt hại. Chưa kể năm sau lại có một cơn bão thế kỷ xuất hiện. Nên hắn thay đổi địa chỉ mạng nhà mình, bắt đầu viết một bài dự đoán về cơn bão năm sau, hi vọng có ai đó trong nhà nước sẽ đọc được mà chuẩn bị.

Chỉ là một bài viết nhanh gọn nên cũng không mất nhiều thời gian của Thiếu Kiệt lắm lúc này Thiếu Kiệt lấy điện thoại của mình ra liên lạc với Cao Thịnh. Trong thời gian qua hắn không nắm được tình hình gì, nên giờ

là lúc thử nghiệm xem cuộc gọi âm thanh trên máy vi tính có đạt được yêu cầu của hấn không.

Cao Thịnh vừa mới nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt cũng mừng rỡ. Hấn mấy ngày nay, khá khó khăn trong một số việc. Nếu Thiếu Kiệt không gọi điện thoại cho hấn, chắc nay mai gì Cao Thịnh cũng gọi cho Thiếu Kiệt.

- Alo Thiếu Kiệt hả? em gọi đến đúng lúc thật anh có một vài ý kiến muốn cần sự tư vấn của em này.

- Ủ vậ anh mở máy khởi động chương trình nói chuyện online trên mạng đi chứ nói qua điện thoại tiền nào chịu cho nổi. Gọi Luôn mọi người xem họ có những vấn đề gì em giải quyết luôn.

Đợi khoảng mười phút sau, máy Vi Tính của Thiếu Kiệt mới vang lên âm thanh kết nối. Hấn nghe được tiếng alo của Tước Phàm cũng thở một hơi, điều hấn lo nhất là mấy người này không mở được thì coi như công cốc.

- Được rồi em nghe rồi. mọi người có chuyện gì thì cứ việc nói ra em xem xét thế nào. Mai một mọi người có điều gì thì cứ liên hệ như thế này. dù sao các này vẫn an toàn hơn cách gặp mặt dễ bị lộ hơn.

Nghe được âm thanh Thiếu Kiệt phát ra từ cái loa máy vi tính nhóm người Cao Thịnh cũng có cảm giác thích thú.

- Được rồi vào việc chính nào! Thiếu Kiệt mấy ngày vừa qua bên Cửu Hùng Bang có nhiều hành động kỳ lạ lắm, anh đã cho người điều tra một số người thì được biết cứ khoảng hơn một tháng, Cửu Hùng sẽ cho một số người mới vào bang hội đi nhận một số hàng hóa từ bến xe, lúc thì trái cây lúc thì đồ ăn, Mà mọi thứ đều được chuyển bằng phương tiện xe khách từ phía bắc vào.

Lúc này Thế Long cũng dựa vào gần micro ở trước mặt mình nói

- Chưa kể đến dạo gần đây bên mình có một số người phát hiện ra em đang bị theo dõi bởi nhóm người của Cừu Hùng, nhưng may là em không có ở đây nên bọn nó túc trực ở quán cà phê gần nhà em khá nhiều.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cảm thấy may mắn, nếu cứ như thường lệ hẳn mà trực tiếp gặp mặt bọn người Cao Thịnh thì sẽ bại lộ hết mọi thứ.

- Chuyện này em sẽ đề phòng. Còn tình hình vận chuyển hàng như thế em cho rằng đó là hàng cấm được ký gửi trá hình. Giờ chúng ta không biết được lần sao chuyển hàng là lúc nào nên cũng không nắm chắc được. Việc này anh cứ bàn bạc với người kia là được nha anh Cao.

- ừ chuyện này anh sẽ chú ý! mà Thiếu Kiệt nè dạo này bên Cừu Hùng bang cũng sắp không chịu nổi rồi, sớm muộn họ sẽ đưa yêu cầu nghị hòa thôi, em thấy lúc đó nên quyết định ra sao?

Trần Ngâm suy nghĩ một lúc thật lâu, làm cho mọi người bên phía Cao Thịnh cũng sốt ruột đợi câu trả lời của hắn.

- Việc bên kia Nghị Hòa chắc chắn sẽ có yêu cầu, nếu đúng là yêu cầu về được kinh doanh hàng hóa, anh phải đòi điều kiện, còn về điều kiện ra sao thì do anh. Nhưng nếu đúng là về buôn bán hàng hóa chất cấm thì anh phải đồng ý ngay khi còn có mặt mọi người trên bàn nghị hòa, việc này phụ thuộc vào việc anh thương lượng ra sao. Đừng nên nói sẽ trả lời sau vì nếu lúc đó anh nói trả lời sau chắc chắn họ sẽ nghi ngờ.

Nhóm người xuân nghĩa bang cũng im lặng không hiểu. Thiếu Kiệt lại nói Cao Thịnh đồng ý ngay, mà không phải bàn bạc lại với hắn. Bởi nếu hỏi qua ý kiến hắn thì lợi ít sẽ được nhiều hơn.

- Được rồi nếu có trường hợp đó xảy ra anh sẽ làm ra quyết định, nhưng nếu như vậy mình có thiệt hại quá nhiều không?

- Điều này thì em chắc chắn anh không thiệt hại, nếu thật sự là chia cắt nghị hòa để họ có được một phần kinh doanh hàng cấm bên khu vực Thiên Hoa, họ sẽ chấp nhận bỏ ra cái giá lớn, mà như thế anh chỉ cần báo lại với chú Khương Đào là được.

Vũ Minh nãy giờ đợi Thiếu Kiệt nói xong cũng lên tiếng hỏi hấn.

- Thiếu Kiệt cái vụ mà cho vay tiêu dùng ấy, hiện tại nếu tính lãi suất thì sẽ phải tính lãi suất ra sao??? nếu như trước đây thì chúng ta phải tốn tiền đóng thuế này nợ mà không thu lại được bao nhiêu hết.

- Anh chỉ cần tính lãi suất dựa trên dư nợ, có nghĩa là mượn mười hai tháng hay hai mươi bốn tháng đều như vậy giá trị mười phần trăm là dựa theo tiền mượn ban đầu, như thế chúng ta vẫn có thể chi trả tiền thuế vừa có thể làm được nhiều thứ.

Vũ Minh lẩm nhẩm tính một hồi cũng giật mình nói nhưng tính như thế là sao anh không hiểu vấn đề này lắm.

- Để em ví dụ cho anh hiểu là có hai cách gọi của cho vay tín chấp này là: Dư nợ giảm dần và Dư nợ ban đầu. Dư nợ: là khoảng nợ bạn đang vay ngân hàng, nó sẽ ghi bên Nợ của chữ T trong hạch toán nên gọi là dư nợ. Dư nợ giảm dần là số tiền lãi anh sẽ nộp hàng tháng giảm đi, nếu tiền gốc giảm đi. Còn dư nợ ban đầu là số tiền lãi của anh sẽ nộp hàng tháng ko hề giảm mặc dù số tiền vay gốc đã giảm. Thực tiễn hơn là như thế này, anh vay 120 triệu theo Dư nợ ban đầu lãi suất 10 phần trăm một tháng, trong vòng một năm nghĩa là hàng tháng anh trả lãi suất 12 triệu và 10 triệu tiền Gốc, tất cả là 22 triệu, cứ như vậy 12 tháng anh phải trả 264 triệu. Nếu anh vay 120 triệu theo dư nợ giảm dần lãi suất 10 phần trăm một tháng, trong vòng

một năm mỗi tháng anh phải trả gốc 10 triệu và Lãi tính theo tiền gốc. Tháng đầu Lãi 12 triệu với 10 triệu gốc là 22 triệu. Tháng thứ hai lãi suất là 10 phần trăm nhân với 110 triệu bây giờ là gốc cộng với 10 triệu gốc mỗi tháng phải trả. Đến tháng thứ ba lãi suất là 10 phần trăm nhân với 100 triệu còn lại cộng với 10 triệu Gốc mỗi tháng. Có công thức tính rồi nhé. còn việc áp dụng hình thức nào thì sẽ do các anh quyết định như em khuyên nên làm cái dư nợ giảm dần, đừng lấy dư nợ ban đầu, người ta trả không nổi lại trốn mất lúc đó lại tốn công sức anh em. Lại có phần ăn lãi suất quá lớn làm như vậy ác lắm.

Vũ Minh sau khi nghe Thiếu Kiệt giảng giải một hồi cũng gật gù, đây là lần đầu tiên hẳn biết tới hình thức này. còn với Thiếu Kiệt thì đây là hình thức được gọi cho vui của mọi người những năm sau nay là cho vay cột điện. Vì những hình thức cho vay như thế này dụ dỗ người dân bằng hồ sơ đơn giản nhưng lại sử dụng hình thức cho vay dự theo dư nợ ban đầu.

Ps/ những bạn nào đọc chương này xong nếu có ý định vay ở những nơi như thế này thì tốt nhất tác khuyên không nên vay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96: Lựa Chọn Của Trương Hạo

Vũ Minh nghe Thiếu Kiệt nói rõ những gì dựa trên cách tính lãi suất mà hắn đưa ra cũng gật đầu. Cao Thịnh nghe Thiếu Kiệt phân tích cách tính lãi suất cho vay xong cũng giật mình, nếu những công ty không chính quy sử dụng, cách tính lãi theo dư nợ ban đầu Thiếu Kiệt nói chỉ có thể ép chết người khó khăn vay tiền.

Bàn bạc Thêm một số chuyện nhỏ nhặt nữa, Thiếu Kiệt cũng không còn gì cần giải quyết lúc trời cũng đã khá trễ. Hắn thấy mẹ mình còn ngồi tính toán nhưng bên cạnh hắn đã có sẵn ly sữa từ lúc nào. Hắn liền tiến tới bên mẹ mình nói.

- Việc tính tay như thế này sớm muộn gì cũng phải thay đổi, mẹ không thể nào cứ thức khuya như thế này mãi được. Để xem bên cửa hàng chắc phải trang bị một máy vi tính và máy thanh toán. thì thu chi nhập hàng trong ngày số lượng bao nhiêu mẹ đến cuối ngày chỉ cần in ra là biết được. Chứ ngồi tính tay như thế này biết chừng nào xong. Thôi mẹ đi ngủ đi, khuya lắm rồi.

Thấy trời cũng đã khuya Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu chấp nhận dù sao, Thiếu Kiệt nói cũng đúng cứ tính tay như thế này cũng không kiểm soát được hết. nếu đúng như Thiếu Kiệt nói, trang bị máy tính mà thuận lợi cho việc kiểm hàng, xuất nhập thì bà cũng muốn trang bị càng sớm càng tốt.

Buổi sáng sớm ra Trương Hạo đã đến nhà làm phiền Thiếu Kiệt. Hôm qua nhận được tin Thiếu Kiệt về tới nhà, Trương Hạo cũng muốn qua gặp Thiếu Kiệt ngay nhưng vì công việc bề bộn nên hắn để đến sáng sớm nay mới qua.

Trong nhà Thiếu Kiệt hai người ngồi bởi cái bàn xếp được đem ra, buổi Trương Hạo và Thiếu Kiệt ngồi ở đó uống cà phê sáng Trương Hạo lúc này mới hỏi.

- Thiếu Kiệt mày định chừng nào họp lát nữa đầu giờ luôn hay buổi trưa mới họp đây?

- Ừ càng sớm càng tốt buổi sáng cũng được, mấy cái hồ sơ nhà thầu gửi sao rồi, vấn đề xác minh chứng thực bên Nhã Kỳ làm xong hết chưa?

Dù sao Thiếu Kiệt hiện tại còn khá nhiều vấn đề cần phải giải quyết trước khi hẳn đi học trở lại, nên hẳn muốn giải quyết chuyện nào nhanh chuyện đó.

- Bên Nhã Kỳ chiều nay chắc có kết quả tôi tao đưa hồ sơ nhà thầu qua cho mày. Mà nè tự nhiên kỳ này mày lại đi cứu hộ đồng bào bị lũ lụt đột ngột thế không báo trước ai. Tao mà không được mẹ mày cho biết thì tao cũng tưởng mày mất tích đấy.

- Chuyện này mày không nên biết đâu mệt lắm tao cũng đâu có rãnh mà muốn đi vào chuyện đó. Mà mày xem đem qua bên chỗ cửa hàng mẹ tao một cái máy tính đi để tao làm cái phần mềm thanh toán tiền, chứ để mẹ tao cộng tiền tay hoài không ổn.

Trương Hạo cũng gật đầu. rồi đề xuất với Thiếu Kiệt.

- Bên cửa hàng dạo này cũng ổn, tao xem có thể thì mở chi nhánh ra các tỉnh khác mày thấy thế nào?

- Không phải tao không muốn mở rộng hệ thống, nhưng bây giờ chưa phải lúc, xét tình hình kinh doanh mày cũng thấy được, hiện tại nguồn thu từ các tỉnh nhỏ lẻ và những đơn hàng lắp đặt phòng nét tương đối cao.

Trương Hào cũng thấy công việc khá ổn nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Tao thấy Phan Nguyệt quản lý tốt mà, giờ mở thêm thì có thêm doanh thu chứ có sao đâu.

- Tuy Phan Nguyệt đã ban đầu ổn định được cửa hàng nhưng không có nghĩa là cô ta có thể mở rộng được phạm vi quản lý. Phần mặt bằng và địa điểm kinh doanh của chúng ta là toàn bộ Thiên Hoa. Mà nghĩ xem Phan Nguyệt có thể thao tác hai cửa hàng một lúc à.

Lúc này Trương Hạo cũng thấy bắt đầu xuất hiện bất ổn trong ý nghĩ của mình. Suy nghĩ một lúc hắn mới gật đầu.

- Mà nói cũng đúng Phan Nguyệt mà chạy tới chạy lui hai cửa hàng cũng không ổn. Sao không tuyển thêm người nữa quản lý giống như Phan Nguyệt?

- Tuyển thêm quản lý mới không phải ta không nghĩ đến nhưng có một số thứ khó đoán lắm, với Phan Nguyệt vì mình đưa ra sự giúp đỡ đúng lúc, nên cô ta là việc cho mình vì đãi ngộ tốt và hết lòng làm việc, nếu bây giờ tuyển người mới biết người đó thế nào, không phải ai cũng như Nhã Kỳ và Phan Nguyệt đâu mà mà cứ nói muốn tuyển là tuyển.

Thiếu Kiệt cũng nói qua suy nghĩ của mình một lần cho Trương Hạo nghe rồi uống một hớp cà phê xong lại nói tiếp.

- Mà cứ nghĩ xem mỗi một ngày lượng nhân viên đã làm việc chỉ có ít thời nghỉ. Nếu bây giờ mà mở thêm chi nhánh ở các thành phố lớn khác chi phí không nói nhân lực bắt buộc phải điều đi, người mới vào làm sẽ phải có thời gian học tập. Mà quản lý thêm một cơ sở kinh doanh nữa nằm ngoài Thiên Hoa mà có chắc làm được, nội cái việc mà xoay vòng vòng ở Thiên Hoa còn chưa xong này.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng trầm ngâm một chút hẳn chưa nghĩ đến vấn đề này. Đúng là nếu mở thêm chi nhánh hẳn bắt buộc phải điều người đã làm thành thạo đi, rồi người nào sẽ quản lý thay hẳn.

Hiện tại hẳn chỉ tiếp những khách hàng công ty lớn nhỏ, mọi việc bên dưới có ba người kia báo cáo cho hẳn để hẳn đưa ra quyết định còn không xong, nếu mà mở thêm chi nhánh hẳn lại phải chạy đi chạy về các chi nhánh. Chưa kể đến có thể thất thoát kiểm soát kho vận của cửa hàng mới lại là một chuyện đáng nói. Vì nếu ở đây hẳn có thể kiểm soát được hằng ngày chỉ cần đi dạo một vòng là được. còn nếu cửa hàng ngoài Lưu Minh hẳn không thể nào đi kiểm tra mỗi ngày được.

- Ủ nghe mày nói thấy cũng đúng. Giờ nghe mày phân tích mới thấy giờ vẫn còn Thiếu người quá mở ra không ai kiểm soát được lỗ chết. Chưa kể đến bên cửa hàng mới hàng hóa không được kiểm soát tốt, thế nào cũng có đứ đờn men làm việc xấu, lòng người cũng khó đoán nên chẳng biết được.

- Mày đó trong kinh doanh phải biết mình đủ thực lực hay không làm việc phải suy tính kỹ càng, nếu mà cứ làm việc theo cảm tính thì không được đâu. Nhưng mà này, Tao thấy mày cũng nên để thời gian bổ túc mấy kiến thức kinh doanh đi. không biết gì thì hỏi Phan Nguyệt hay Nhã Kỳ ấy chứ không là họ vượt qua mày mất đấy.

Trương Hạo cũng xụ mặt xuống tuy biết Thiếu Kiệt nửa đùa nửa thật nhưng điều gì cũng có thể xảy ra hẳn cũng biết Thiếu Kiệt chỉ muốn tốt cho hẳn, Tuy Thiếu Kiệt hẳn chưa tốt nghiệp hết cấp ba nhưng bản thân nhờ kiến thức của mình có được mà đem lại rất nhiều dự đoán kinh doanh đúng.

Điều này cũng làm cho Trương Hạo cảm thấy những lời nói vừa rồi của Thiếu Kiệt hoàn toàn không sai, bởi hẳn là người hiểu rõ nhất hai đứ đờn đi lên chỉ bằng kiến thức của Thiếu Kiệt, còn hẳn chỉ bỏ thời gian học tập quản lý

các thứ vì Thiếu Kiệt không thể quản lý nhưng nếu hắn muốn phát triển nhanh chóng thì ngoài kinh nghiệm ít ỏi của hắn thì không ỏn.

- Ừ lát hợp xong tao kiểm lớp nào tại chức đăng ký học thêm. Thôi tao về bên công ty lát nữa tập trung đủ mọi người tao gọi.

- Hợp hành thì để chút qua đó gọi mọi người lại là được tao có việc cần nói này.

Trương Hạo định đứng lên nghe Thiếu Kiệt nói thế thì lại ngồi xuống ngờ ngác nhìn hắn, Trương Hạo không biết Thiếu Kiệt lại có việc gì mới mà phải bàn bạc thêm.

- Trước mắt sẽ không mở thêm cửa hàng là điều hiển nhiên như sẽ phải nâng cấp một số thứ. Mà xem kiểm một cái mặt bằng nào đó nơi nào cũng được. Đăng ký với cái tên công ty dịch vụ chuyên phát buu phẩm là được. mà sẽ quản lý một bộ phận riêng công ty đó sau này còn có việc cần.

Trương Hạo lúc này cũng hồ hởi hỏi Thiếu Kiệt.

- Thế công ty đó định làm cái gì?

- Làm công việc giao hàng trước mắt cứ kiểm mặt bằng đăng ký công ty trước đi. rồi từ từ tao sẽ hướng dẫn tiếp. Còn nếu mà không thích thì tao chuyển cho Phan Nguyệt làm bên đó còn mà Thì quản lý công ty bên này thôi mà thấy sao?

Trầm Ngâm một lúc lâu Trương Hạo mới cười cười nói.

- Thôi để cho Phan Nguyệt qua đó đi. tao không quản lý người giỏi như cô ta cứ để tao ở bên cửa hàng này cũng được dù sao tao cũng quen với công việc này hơn giờ qua bên đó không biết thao tác mệt nữa.

- Mà nói vậy cũng được dù sao thì nhân viên bên cửa hàng cũng cố định rồi. vậy thì tuyển thêm nhân viên đi đào tạo một thời gian sau này thích hợp thì mở rộng hơn.

Trương Hạo lựa chọn công việc ở lại quản lý của cửa hàng tin học vì hắn biết cơ sở mình chỉ có được từ Thiếu Kiệt hướng dẫn, nếu bây giờ mà qua bên kia hắn hoàn toàn không có cơ sở để thao tác công việc như thế lại làm trễ nãi công việc của Thiếu Kiệt hắn cũng không muốn. Tốt nhất cứ làm việc mà hắn cảm thấy quen thuộc nhất. Nên đưa ra quyết định này nhanh nhưng đó là ý nghĩ tốt nhất đối với hắn.

- Vậy để tao thu xếp! thôi tao về bên kia chuẩn bị họp nhé đợi lát nữa tao gọi rồi lên họp tao kiểm tra thử hết rồi. Nên chỉ cần lên kết nối nữa thôi.

Thiếu Kiệt cũng đồng ý, Thấy Trương Hạo rời đi hắn cũng thở dài nhiều khi Thiếu Kiệt cũng muốn đưa một số việc cho hắn làm, nhưng kiến thức hạn chế của Trương Hạo làm hắn cứ đắn đo mãi.

Qua cuộc nói chuyện hắn cũng muốn xem Trương Hạo phản ứng thế nào, để còn sắp xếp những việc vừa tầm với Trương Hạo, dù sao hắn cũng là người bước đi đầu tiên với Thiếu Kiệt hắn.

- Thằng này chắc phải mở rộng tư tưởng thêm rồi không dám mạo hiểm lớn sẽ không lấy được kết quả lớn. xem ra còn phải từ từ cho tư tưởng tên này mở ra mới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97: Nội Gián

Trương Hạo rời đi lúc Thiếu Kiệt mới bắt đầu mở máy tính lên bắt đầu những viết cho mẹ mình những phần của công cụ đầu tiên của hệ thống tính tiền dựa trên lập trình C vì hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng lập trình C để kiến tạo một phần mềm quản lý các danh mục mặt hàng cần thiết, đến năm 2014 thì lập trình C mới được cải tiến và nâng cấp lên làm bảng mới.

Công việc này không khó đối với Thiếu Kiệt hắn, nhưng cũng mất khá nhiều thời gian để thao tác. Vì hiện tại vẫn còn chưa phổ biến lắm về các chương trình hỗ trợ viết code chương trình nên hắn phải thao tác tay và chỉnh sửa từng chút một. Tập Trung là thế nhưng đến khi nhận được cuộc gọi của Trương Hạo lúc này Thiếu Kiệt cũng nghiêm túc hẳn.

Tính hiệu hai bên được kết một cách thông suốt nhất. Thiếu Kiệt mới nói vào Micro.

- Chào mọi người xin lỗi hiện tại chúng ta chỉ họp thông qua chat voice như thế này, nhưng có lẽ đây là cách tốt nhất để thuận tiện liên lạc và báo cáo sau này.

Bên kia Nhã Kỳ cũng đáp lại lời Thiếu Kiệt dù sao cô cũng là người liên lạc với hắn tương đối nhất sau Trương Hạo.

- Không có gì, liên lạc mỗi ngày bằng cách như thế này cũng ổn còn hơn là đôi khi điện thoại cho em lại không được, với muốn báo chuyện gấp thì chỉ cần gọi điện thoại lên đây cũng đỡ được một khoản chi phí điện thoại hàng tháng.

- Mọi người có việc gì thì nói đi em sẽ giải quyết mọi thứ từng người một.

Lúc này Chu Tường cũng không đợi chờ nhiều, mà thông qua micro nói với Thiếu Kiệt giọng khá vui vẻ.

- Thiếu Kiệt dạo này có những trang lừa đảo hình thức sao chép code trên giao diện và hoạt động của mình em thấy nên giải quyết ra sao? mà em kiếm đâu ra được Lâm Vũ thế thằng nhóc làm it ngon à.

Hai Người Phan Nguyệt, Nhã Kỳ thấy Chu Tường hỏi trước cũng im lặng để cho Thiếu Kiệt giải quyết chuyện của Chu Tường bởi họ biết bên sàn giao dịch hiện tại là nơi hái ra tiền nhất, Thiếu Kiệt đã để Chu Tường toàn quyền thì hẳn cũng cần có một sự quan tâm nhất định.

- Chuyện những trang web copy giao diện và source code bắt đầu khi nào anh biết không?

- Họ copy khi nào thì anh không biết nhưng khoảng một tuần nay thì mới đi vào hoạt động. Anh cũng đã đưa ra cảnh báo cho người dùng bên mình. Chưa kể đến còn cùng Lâm Vũ tiến hành ddos trang web đó mấy ngày nay.

Thiếu Kiệt cũng biết ddos là kiểu tấn công làm cho mục tiêu, là các trang web, dịch vụ trực tuyến, trở nên quá tải. Tấn công từ chối dịch vụ phân tán ddos được viết tắt từ cụm từ Distributed Denial Of Service là kiểu tấn công làm cho hệ thống máy tính hay hệ thống mạng quá tải, không thể cung cấp dịch vụ hoặc phải dừng hoạt động.

Cách này chỉ là cách nhất thời nếu ngày một càng nhiều trang như thế này xuất hiện việc của họ chỉ là sao chép và không tồn tại lâu nên thường sẽ không sử dụng sever chính thức như của hẳn trang bị cho Chu Tường mà như những ngày đầu còn chạy hosting như hẳn.

- Trước mắt việc ddos vẫn diễn ra bình thường song đó cứ kiểm tra ra soát lại thường xuyên thay đổi giao diện hàng tuần theo chủ đề. Đưa ra những khuyến mãi như bonus phần giao dịch mỗi nhóm giờ cho phép. Còn Việc nữa là xem địa chỉ IP của website đó ra sao người thuê là ai nếu được. Xem xét những người trong công ty có ai liên hệ với người đó không nếu có thì lập tức sa thải ngay, việc này chỉ có thể có nội gián thôi. Còn tiểu Vũ thì anh cứ đào tạo cho nó đến khi hiểu rõ hết các công dụng mã nguồn và cách bảo mật an toàn cho cơ sở dữ liệu sau này em sẽ để tiểu vũ làm việc khác.

Thấy Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình Chu Tường cũng ghi lại trên tờ giấy. Hấn không biết Thiếu Kiệt định đào tạo Lâm Vũ để dùng vào việc gì nhưng hiện nay ngoài những người lập trình viên quản lý website thì Lâm Vũ là người phụ việc hấn cũng khá tốt. Đương Nhiên Chu Tường cũng có nghi ngờ viết source bị copy là từ người của công ty đưa ra ngoài, nhưng hấn đang tìm hiểu xem người này là ai trong những người lập trình viên mà hấn thuê về.

- Được rồi việc anh sẽ chú ý và triển khai. Đạo này doanh thu bên mình tăng lên em có dự định gì. anh thấy nếu chỉ làm một trang như thế này không thì phí phạm sever trang bị về quá.

- Anh cứ yên tâm khoảng hai ngày nữa em sẽ gửi vào mail anh kế hoạch mới, còn công việc hiện tại cứ diễn ra bình thường cho đến khi kế hoạch mới hoàn thành thì lúc đó anh hãy cho triển khai. Kế hoạch này phải tuyệt đối bảo mật, trước khi anh tìm ra người đã bán source của mình ra ngoài thì không nên thao tác kế hoạch này.

Chu Tường cũng đáp lại lời đồng ý dù sao hấn biết trong kinh doanh, vấn đề bảo mật kế hoạch còn quan trọng hơn là việc thao tác nó.

- Ừ anh sẽ chú ý!

Đợi Chu Tường nói với Thiếu Kiệt xong Nhã Kỳ mới nói vào micro.

- Thiếu Kiệt tất cả hồ sơ người đầu thầu chị đã gửi Trương Hạo đưa cho em, hiện tại chỉ còn chọn ra nhà thầu và xin giấy phép xây dựng nữa là xong. Tính ra việc khởi công xây dựng có thể bắt đầu. em thấy lúc nào thì làm lễ khởi công xây dựng là được.

- Hồ sơ em sẽ xem xét, thời gian khởi công có thể lùi lại qua năm cũng được dù sao làm giấy phép xây dựng cũng phải trải qua thẩm định của sở tài nguyên môi trường và sở xây dựng, nên hoàn thành thì chắc cuối năm, việc này không vội.

Nhã Kỳ cũng thấy thời gian này quá dài, Nếu cô chỉ chờ đợi lại ăn lương như thế này liệu có ổn cho công việc nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Em để thời gian dài như vậy liệu có ổn không? sao không vừa xin giấy phép vừa làm luôn được mà.

- Em biết điều này là được! nhưng hiện tại chị chưa có được kiến thức đúng trong nghề dịch vụ này nên trước mắt chị bắt đầu đi học một khóa nghiệp vụ nhà hàng. Thời gian của khóa này khoảng ba tháng đến sáu tháng tùy chị chọn, cứ lấy tiền của công ty mà đi học. và lương của chị vẫn như bình thường chị cứ yên tâm.

Nghe hấn nói thế cô cũng an tâm phần nào, với việc Thiếu Kiệt cho cô đi học thêm một ngành nữa, mà lại xuất tiền của công ty thì chỉ có hấn mới làm như thế, thường những công ty khác sẽ để nhân viên tự đi học thêm mà không bỏ tiền.

Nhưng cô không biết rằng ở những năm 2008 này đúng là việc đó khó xảy ra nhưng ở một số thời điểm sau này thì việc này là bình thường, đây là cách để nhân viên có thêm kiến thức làm lợi cho công ty, nhiều cơ sở còn

áp dụng cho nhân viên của mình học nhiều hơn một ngoại ngữ, để có thể giao tiếp với chủ đầu tư hay là người giám sát ký gửi mặt hàng.

- Còn Phan Nguyệt dạo này chị thế nào? công việc vẫn tốt chứ?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình, Phan Nguyệt cũng đáp lại.

- Công việc bên chị đã đi vào ổn định mọi thứ đều tốt hết, chỉ có một số khâu cần cải thiện vì có một số góp ý với cửa hàng khác thú vị. Như nên tạo một khâu lắp đặt hoặc bảo trì tại nhà hoặc có thể đặt hàng một số linh kiện giao tận nơi. Chưa kể họ còn góp ý bên mình nên mở rộng ra một số Thành Phố lân cận. Chị cũng đã nói qua với Trương Hạo về vấn đề này.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt biết tại sao Trương Hạo lại đưa ra ý định mở thêm cửa hàng, chẳng qua vì một số góp ý của khách hàng nên hẳn mới đề xuất với Thiếu Kiệt.

- Chuyện này em đã biết. Cũng đã đưa ra phương pháp và ý kiến với Trương Hạo. Hiện tại trong thời gian sắp tới mọi thứ ở Cửa Hàng chị sẽ giao lại cho Trương Hạo thao tác. Còn về vấn đề vì sao thì Trương Hạo sẽ nói cho chị nghe.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Phan Nguyệt và mọi người nhìn mặt chỉ có Trương Hạo là biết lí do, nhưng vì Thiếu Kiệt muốn Phan Nguyệt thương lượng với Trương Hạo làm cô hiểu lắm nói.

- Thiếu Kiệt chị có làm việc gì sai thì em cứ góp ý với chị. Chị sẽ sửa được mà!

Phan Nguyệt biết cô làm ở đây không bao nhiêu thời gian, nhưng đây là công việc tốt nhất mà cô cảm thấy ổn định nhất chưa tính tới, tiền lương ở đây Thiếu Kiệt trả cũng không phải là ít, mà còn có cả tiền doanh thu được hưởng theo phần trăm nữa số tiền cũng khá lớn, không ai ở đây hoặc nhân

viên bên dưới cửa hàng muốn nghĩ làm hướng chi là Phan Nguyệt. Chưa kể đến nếu rời nơi đây cô phải làm ở đâu, đó là điều cô lo lắng lúc này.

- Không chị hiểu lầm rồi! em mới giao cho Trương Hạo đăng ký một công ty mới nên chị phải trao đổi với Trương Hạo để biết chi tiết. đây là công việc sắp tới mà chị phải chuyển qua làm nên chị không cần phải tiếp tục công việc của cửa hàng nữa thì giao lại cho Trương Hạo thôi.

- Thiếu Kiệt nói đúng đó! sáng này Thiếu Kiệt mới nói tôi ra đăng ký công ty mới định là sẽ trao đổi với cô sau buổi họp cách thức đăng ký ai ngờ làm cô hiểu lầm.

Lúc này Phan Nguyệt cũng giật mình, cô lúng túng nói

- Tôi! Tôi

- Lỗi tại em không nói rõ ràng làm chị hiểu lầm, giờ không sao rồi. công việc ở cửa hàng chị cứ từ từ trao đổi với Trương Hạo còn hình thức làm việc ra sao thì em sẽ gửi mail cho chị sau.

Đến bây giờ Phan Nguyệt chắc rằng mình không phải bị Thiếu Kiệt sa thải mà bước lên lãnh đạo một công ty riêng như mọi người ở đây, cô vừa lau những giọt nước mắt vừa mới xuất hiện trên đôi khóe mi mắt của mình thay vào đó là sự vui mừng của Chu Tường và Nhã Kỳ những người đang có cho mình những khâu quan trọng khác trong cơ sở của Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98: CáCh Mua Lại ĐấT

Vì máy tính nhà bị hư không lấy file được đành viết lại bằng dt nên h mới lên chương

Khi cuộc họp kết thúc Thiếu Kiệt trở lại với công việc của mình, dù sao h đã phân chia công việc một cách tốt nhất, mọi người ai cũng có được công việc cần làm.

Giờ đây Thiếu Kiệt vẫn phải làm việc của h, Hoàng Lâm Nhu thấy h tập trung làm việc trên máy tính đã thành thói quen, nên bản thân mình đi làm một số đồ ăn trong ngày, được một lúc sau Lý Bân tay xách theo một chồng tập vở, vừa ê đến nhà h đã than thở.

- Anh Kiệt! Anh có muốn hại chết người thì đúng có như vậy chứ! anh biết mang theo gần cả chục kí tập này nặng lắm không!

Thiếu Kiệt nghe được giọng Lý Bân cũng giật mình, nhìn thấy đồng nhà mình sắp tới giờ đi học mà Lý Bân lại đến nên h hỏi.

- Ủa sao giờ này qua đây định cúp học hả mà?

- Làm gì có anh! Giờ chuẩn bị qua trường nè, mà lần nào anh nghĩ bài vở quá trời, may mà bọn trong lớp tụi nó chép hộ giùm cũng không ít nếu không em cũng không biết là sao ngốn hết đống tập vở này.

Thiếu Kiệt thấy đống tập của Lý Bân đem theo mà lắc đầu nói.

- Ừ nói bọn trong lớp tao cảm ơn nhé! Mai hay một gì đó tao đi học lại lúc đó làm một buổi khao lớp mình.

- Nói nhớ giữ lời nhá lần trước với lần này luôn phải cất tiết mới được không thì thiệt thòi quá. À mà nghe hiệu trưởng nói anh đi dự lớp bồi dưỡng học sinh giỏi quốc gia luôn đấy, anh làm sao được hay vậy em nhớ là ở trường thành tích thua xa một số người à. Mà phải công nhận ai đó thiệt là có phúc hết Nhã Oanh lại đến Ngọc Nhi liên tục hỏi thăm, thật em mà được như ai đó chắc cũng nở mày nở mặt, chỉ tội cho mấy thằng em suốt ngày bị hai người đó kiểm hỏi tin tức.

- Mày nhiều chuyện quá việc đó là của anh mày, lo mà đi học đi kìa không là có người gọi điện thoại về nhà bây giờ.

Thấy không còn sớm Thiếu Kiệt nhắc khéo Lý Bân, vì hắn biết tuy bố mẹ Lý Bân ích khi quan tâm hắn nhưng mỗi lần hắn nghỉ học không phép thì chắc chắn sẽ có điện thoại cho bố hoặc mẹ hắn. Thiếu Kiệt hắn cũng không ngờ lại quan tâm hắn như thế, dù sao hai người cũng có thể gọi điện thoại hỏi thăm tin tức, mà điện thoại hắn lại không có cuộc gọi của hai người.

Nhưng hắn lại không biết do Tần Tiến nói hắn phải học lớp bồi dưỡng học sinh giỏi nên hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi đều sợ làm, ảnh hưởng việc học tập của hắn.

Lúc này nghe Thiếu Kiệt hù dọa thế Lý Bân cũng liếc qua nhìn đồng hồ qua một cái rồi mới chào Hoàng Lâm Nhu một lần xong xách cặp lên đi học.

Hoàng Lâm Nhu cũng nói Thiếu Kiệt dừng tay nghỉ ngơi dùng cơm rồi hãy tiếp tục làm việc. Đồ ăn được dọn lên tuy chỉ có hai mẹ con hắn, nhưng Hoàng Lâm Nhu làm tương đối nhiều món ăn cho Thiếu Kiệt.

- Mẹ làm gì làm nhiều món thế hai mẹ con mình không đâu cần nhiều món như thế đâu.

- Con còn nói lúc trước nhà mình không có nổi một bữa ăn hoàng chính có hôm lại còn không có gạo mà cho vào nồi, giờ có đồng ra đồng vô rồi thì cũng nên ăn ngon một chút, dù sao con cũng cần phải bồi bổ lại mấy ngày đi hoạt động cứu trợ chứ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngẩn người ra, đúng là dạo gần đây hẳn thật không để ý chuyện này, bởi từ khi mẹ hẳn ra kinh doanh cửa hiệu bách hóa bà cũng chỉ làm qua loa đồ ăn hằng ngày vì không có người trông coi, còn hẳn thì chỉ cần có cái bỏ vô bụng là được nên cũng không quan tâm lắm đến chuyện này. Mà mẹ hẳn nói cũng đúng khi môi trường sống được cải thiện thì người ta cũng phải chăm chút nhiều hơn cho cuộc sống.

- Còn ngẩn ngơ đó làm gì ăn cơm đi nguội hết mất ngon.

Thiếu Kiệt hẳn cũng chỉ cười, đang định gấp thức ăn lên hẳn như chợt nhớ ra điều gì đó nên hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Mẹ vụ nhà cửa mình sao rồi?

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài nói

- Hai người kia nhất định phải đợi ra tòa mới được chứ không chịu hòa giải ở phường với quận.

Trâm ngân một lúc Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc mới nói.

- Theo con thì tính như thế này, bây giờ họ đã chấp nhận ra tòa thì cứ để tòa quyết định nhưng mẹ cần bàn bạc lại với mấy dì, mẹ con mình mua lại toàn bộ số diện tích đất đang kiện tụng kia, dù sao cũng là đất đai của ông ngoại để lại, nếu mà để hai người đó thế nào họ cũng bán sớm hay muộn thôi.

Im lặng tính toán một lúc Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt

- Mẹ thấy ý kiến này cũng hay nhưng bỏ ra số tiền khá lớn với một phần hai người kia có chịu bán lại cho mình hay không đó là chuyện đáng nói.

- Chuyện này con nghĩ hai người đó sẽ đồng ý, thứ nhất là Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim đã có nhà riêng còn bây giờ họ tranh giành miếng đất này cũng chỉ vì tiền thôi mẹ à.

- Mẹ cũng biết là như thế nhưng mà làm sao để thuyết phục mọi người đồng ý với ý kiến này chứ.

Việc này đối với Thiếu Kiệt không khó, bởi hắn đã thấy nhiều gia đình cũng sử dụng phương án này để chia lại tài sản của bố mẹ, họ đợi phân xử của tòa án rồi sau đó gọi người vào định giá ngôi nhà sau khi bán tài sản họ dựa vào đó mà phân chia thành tiền của mình. Bởi anh em có thể lừa dối nhau nhưng tiền không bao giờ lừa dối cho dù họ là ai chỉ cần cầm tiền trên tay họ biết chắc nó sẽ là của mình không bao giờ thay đổi.

- Chuyện này cũng đơn giản không mấy phức tạp mấy, mẹ chỉ cần họp lại các dì nói ra ý kiến này là được, khi mà tòa đã phân xử xong thì mẹ chỉ cần gọi người vào định giá nhà dựa theo giá cả đó mà chia đều theo như tòa phân xử sao đó thì chia số tiền đó cho từng người còn tiền bạc thì mẹ khỏi lo con có thể chuẩn bị.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Được mẹ đồng ý nhưng với một điều kiện con phải kể rõ những gì con đã làm cho mẹ nghe. Mẹ biết bấy lâu nay con luôn giấu diếm mẹ làm những việc khác nhưng mẹ thật sự muốn biết con mẹ trong thời gian qua đã phát triển như thế nào. Mọi việc con phải công khai một cách rõ ràng cho mẹ nghe.

Điều mà Thiếu Kiệt dự liệu cũng xảy ra, dù cho hẳn có thông minh tự làm hết sắp xếp mọi chuyện, nhưng hẳn luôn biết phía sau mình luôn có một người theo dõi những điều hẳn làm. Tuy âm thầm nhưng đó là việc mà mỗi bậc cha mẹ đều làm đối với con cái họ.

Thiếu Kiệt bắt đầu kể lại hết quá trình hẳn từ số vốn ít ỏi của mình kinh doanh máy tính ra sao và những việc hẳn đang làm hiện tại. Quá trình này cũng mất một khoảng thời gian cho đến khi hẳn kết thúc, Hoang Lâm Nhu im lặng thật lâu để kịp tiêu hóa hết những gì mình được nghe. Đến khi Thiếu Kiệt hẳn tự dọn dẹp mọi thứ còn lại của buổi ăn xong mẹ hẳn mới thật sự thoát ra khỏi sự ngỡ ngàng.

- Thiếu Kiệt con nói hiện tại con đang có bốn công ty hai cái đang hoạt động và hai cái đang tiến hành chuẩn bị. Tiền lưu động của con bây giờ là năm mươi tỷ số còn lại của con là hơn ba mươi tỷ? Sao con có, thể kiếm được nhiều tiền vậy?

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhìn mẹ mình nói rõ những gì mà hẳn đã đúc kết được.

- Không có gì không thể cả mẹ à! Chẳng phải mẹ thấy được điều đó rất rõ sao, chỉ cần xem cái nào là cơ hội đó là cơ hội nếu nắm bắt tốt sẽ thực hiện được thôi. Cửa hiệu bách hóa cũng như vậy mẹ trước đây có bao giờ nghĩ được điều này. Con nói rồi chỉ có làm chủ mới có thể làm giàu thôi mà quan trọng nhất vẫn là tầm nhìn, có tầm nhìn tốt thì có thể thấy được cơ hội tốt và điều nguy hiểm. Chưa kể đến con định nâng cấp cửa hiệu bây giờ lên một tầm mới kìa.

- Con còn định nâng cấp cửa hàng, không lẽ con định biến nó thành siêu thị à.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Thiếu Kiệt có dự định nâng cấp cửa hàng thì theo bà đó là biến thành như nhưng siêu thị đang có.

- Không con chỉ muốn cửa hiệu mở rộng phạm vi mặt hàng, không phải trở thành siêu thị. Chúng ta sẽ bỏ bớt những thứ buôn bán ko hiệu quả mà chỉ tập trung bán lẻ dựa vào giá si.

- Ừ như thế thì được cũng không thay đổi nhiều quá chắc sẽ ổn.

Đối với mặt bằng cửa hiệu nhà Thiếu Kiệt hẳn thì không cần thay đổi cấu trúc cơ cấu qua nhiều phương diện với phần Thiếu Kiệt sắp trang bị thêm cho cửa hàng phần mềm quản lý, nên nhân dịp này thì cải tổ lại đôi chút cũng không thiệt hại gì.

- Vốn mẹ định sẽ khuyên con vài lời nhưng có lẽ bây giờ cũng không cần thiết lắm, chỉ cần con tốt là được rồi dù sao con cũng đã hứa không để việc kinh doanh ảnh hưởng quá việc học là được.

- Mẹ cứ yên tâm điều con hứa chắc chắn sẽ làm được, dù sao con cũng mẹ chứ đâu phải người thường.

Hoàng Lâm Nhu cũng cười biết hẳn như thế bà cũng an tâm nên nói.

- Thôi lo học hành bài vở bổ xung lại kiến thức đi. Có làm ông này bà kia ở đâu thì tui không biết nhưng trong nhà nay cậu vẫn là con tôi đó. Phạt lát rửa chén ai bảo giấu mẹ những việc lớn như thế. Giờ mẹ ra cửa hiệu, ở nhà nhớ coi nhà đang hoàng không được đi chơi.

- YES! MADAM

Thiếu Kiệt cười cười làm ra tư thế chào của cảnh sát khi gặp cấp trên là nữ hay thấy trong mấy bộ phim. Cho đến khi mẹ hẳn đi mất hẳn trở lại bàn lười đồng tập võ mà Lý Bân đã đem tới cho mình

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99: Đùa Chết Không Đền Mạng

Ngày mai ra chương theo đúng giờ quy định hai hôm nay máy bị hư nay đã sửa xong máy...

Qua biết bao thời gian trôi qua, Thiếu Kiệt hẳn hết xem lại các bài học lại bổ sung cách thức làm giải bài tập chẳng mấy chốc hẳn cũng thấy mệt mỏi muôn phần.

Vương vai một cái hẳn mới nhận ra đã gần năm tiếng đồng hồ trôi qua, có lẽ đây là lần chú tâm nhất của hẳn. Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ mình tập trung học nhiều như thế. Hẳn thư giãn cho cơ thể hoạt động sau những giờ phút ngồi lỳ bên bàn học.

Thiếu Kiệt hẳn ra khỏi nhà đi dạo cho thoải mái tâm tư chốc lát. Rồi khỏi nhà hẳn đi dạo một vòng chợt nhớ đến Thế Long từng nói là bọn người Cửu Hùng bang đang cho người theo dõi mình nên nảy ra ý nghĩ khá thú vị.

Thiếu Kiệt đi dòng dòng trong xóm song ghé lại một số nơi nói chuyện với mọi người trong xóm. Với ai thì mọi người còn lạ chứ với Thiếu Kiệt thì trong xóm nay ai mà không biết mặt hẳn, một phần vì họ thường hay mua giấy kết quả sổ xố của hẳn. Ai cũng khá lâu không gặp hẳn nên cũng đứng lại nói chuyện khá lâu. Đi đến một căn nhà có mấy người thanh niên đang đứng gần đó Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Sao dạo này làm ăn khấm khá không anh Hiệp!

Một người đang đứng cũng cười với hẳn rồi nói.

- Vẫn ổn sao không đi bán kết quả sổ xố nữa mày. Má làm bọn anh mày phải đi tận ra ngoài đường mua mệt lắm biết không!

- Cũng vậy thôi năm nay em học buổi chiều, nên giờ không đi bán nữa lo học thôi. Mà sao dạo này có một nhóm người lạ xuất hiện xóm mình thế.

Người thanh niên tên Hiệp quăng điếu thuốc xuống đất lấy chân dụi dụi một lúc nói.

- Ý chú là mấy thằng hay ngồi quán ca phê đấy hả? Mà nói ta mới để ý thằng đó hình như hay ra quán đó ngồi.

- ừ em thấy lạ quá trời. Ai lại đi uống ca phê từ sáng đến tối?

Thiếu Kiệt bắt đầu hướng sự chú ý của những người này về phía người của Cũ Hùng Bang đang theo dõi hắn. Bởi hắn biết trong xóm những người này chịu trách nhiệm cảnh giới cho những người đánh bài và đổ cá ngựa ăn tiền, Vì xóm hắn sống không thiếu bất cứ thứ gì, từ ghi số đề cho đến cờ bạc các loại, nên những thanh niên vô công rồi nghề như tên Hiệp này được những chủ sòng bài thuê mỗi ngày làm việc cảnh giới cảnh sát.

Nhóm người này hoạt động khá tốt nên một số lần cảnh sát vây bắt, những chiếu bạc được giải tán một cách nhanh nhất. Tuy nó không có một cơ cấu nhất định chỉ là những nhà nào có chứa các loại mô hình cờ bạc ăn tiền mỗi ngày cứ bỏ ra khoảng một trăm đến hai trăm cho những người này. Còn họ thì lấy tiền sâu gọi tắc là tiền của người đánh bạc bỏ ra thuê một chỗ để chơi bài an toàn. Thường một ván bài dù nhà cái có thua hay ăn thì cũng phải đóng tiền sâu đó là luật lệ bất thành văn của cái xóm này.

- Mà nói đúng đó, thằng này khả nghi lắm.

Thiếu Kiệt lúc này miệng cũng nhất lên một tý xong lại trở về như cũ nói.

- Thằng này một là theo dõi trộm cắp hai là cảnh sát giả dạng. Có thể lắm à hắn cứ ngồi đây theo dõi như thế thì biết được quy luật thay đổi các

chỗ đánh bạc hết thì chết.

- Mà khi lo cảnh sát vừa tới đầu đường là có người báo cho bọn anh rồi. Còn về thằng này nếu nó trộm cắp thì không tha được. Mẹ làm ăn ở đâu đi vào địa bàn ông thì chỉ có nước ăn đòn.

Thiếu Kiệt thấy tên Hiệp có vẻ định kéo người qua đánh tên kia cũng ngăn lại.

- Không được làm vậy sao được? anh nghĩ xem nếu nó không phải là ăn trộm thì nó có thể là cảnh sát chìm nó ngồi đó một thời gian mà theo dõi không làm gì hết lỗ mà qua bên đó nó lôi thẻ cảnh sát ra mình đánh cảnh sát cũng không ổn.

- Vậy chứ bây giờ làm sao, không đánh cũng không được đánh cũng không được mà nói đi bọn anh cần phải làm gì nào?

Biết bọn người này vì một vài lời của mình cũng làm bọn hắn hù dọa sợ nên Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Giờ mới có kết quả sổ xố xong chắc sòng bài chưa tụ lại đâu phải không anh Hiệp

- Ừ sòng bài chưa tụ lại đâu mấy con mẹ đánh bài giờ này về lo com nước cho chồng con hết rồi khoảng tầm tám chín giờ mới tụ tập lại nữa.

Người tên Hiệp hẳn quá quen với những giờ các chiếu bạc bắt đầu, vì đa số ở đây là dân lao động sòng bạc cũng thường không lớn không nhỏ nhiều thẻ loại nhưng đa số là phụ nữ có ít máu me là sẽ tham gia.

- Như thế cũng tốt, giờ như thế này các anh qua bên đó cứ đánh hắn em đi báo cảnh sát.

- Cái thằng mày điên à! Báo cảnh sát muốn ăn đòn hả?

Thiếu Kiệt mới từ từ giải thích cho những người ở đây.

- Ai nói anh điên! anh thử nghĩ xem nếu lỡ như hấn là cảnh sát thì sao, tự nhiên mang vô tội hành hung cảnh sát, em đi báo cảnh sát nói bọn anh bắt được hấn do nghi ngờ tên này là trộm đang theo dõi hoạt động của từng nhà mà ra tay. Cho dù hấn có là cảnh sát đi nữa mình vẫn có lý do hấn không mặc cảnh phục nên không biết, còn hơn lỡ như không báo cảnh sát hấn bỏ lại mình thì chết.

Nghe xong Thiếu Kiệt nói như thế đám người ở đây đều cười với vẻ mặt rất đều.

- Hay ý kiến này hay được rồi để anh qua đập thằng đó cảnh sát hay không thì cũng chơi tất.

- Ấy ấy từ từ này giờ em đứng đây nói chuyện với anh hấn thế nào cũng để ý giờ mà anh qua đó khác nào nói em chỉ điếm chơi vậy ai chơi. Sao này có chuyện ai giám báo các anh nữa, hấn là cảnh sát thì không sao, lỡ trộm nó ghi thù canh lúc em đi học ra tay thì sao ai biết được.

một người trong đám cũng nói vô giúp Thiếu Kiệt.

- Thằng nhóc nói đúng đó anh giờ tự nhiên mình lại mai một nó kiếm chuyện thằng nhỏ tội, ai giám giúp anh em mình kiếm com nữa.

- Cứ để em đi vòng vòng khoảng ba mươi phút sau thì hành động còn không thì em lại nơi nào đó để quan sát khi nào anh hành động thì em gọi cảnh sát tới. Cứ như em nói nếu hấn nói hấn là cảnh sát thì đánh nhằm còn mà không phải thì nói cảnh sát hấn ở đây theo dõi cả hơn mười ngày thì cảnh sát chắc chắn bắt hấn thôi.

Nhóm người canh sòng bạc trong xóm cũng đồng ý để Thiếu Kiệt đi đâu đó vòng vòng trong xóm nếu có thể thì thuận tiện chỗ nào đó quan sát, đợi bọn hắn hành động thì Thiếu Kiệt hãy gọi cảnh sát.

Tội cho thanh niên của Cũu Hùng Bang không biết mình là con cá bị Thiếu Kiệt đem lên thớt chờ đợi thời khắc quan trọng một dao bổ xuống. Hắn ngồi tuy là quan sát Thiếu Kiệt từ lúc hắn bước ra khỏi nhà nhưng chỉ thấy Thiếu Kiệt đi vòng vòng nên hắn không lo lắng ngồi đó phì phèo điếu thuốc.

Hắn nhận nhiệm vụ này tương đối dễ không phải làm gì chỉ cần quan sát động tĩnh của Thiếu Kiệt, tiền com tiền nước có người trả cứ thay phiên nhau túc trực, bởi quán này trong xóm Thiếu Kiệt cũng tồn tại hình thức cá độ đá banh nên cho dù có muộn mấy cũng không là vấn đề. Chỉ đợi nhà Thiếu Kiệt tắc đèn đi ngủ là hắn rời đi báo cáo nên thời gian ngoài đọc báo xem phim ra mọi thứ rất tốt.

Đợi một lúc lâu, nhóm người canh sòng bạc cũng đi về phía thanh niên của Cũu Hùng Bang. Thiếu Kiệt bây giờ cũng cầm điện thoại từ trong túi quần ra, bấm số của Trần Quân liên lạc, đợi cho điện thoại có người bắt máy, Thiếu Kiệt mới nói.

- Alo chú Quân hả? bên chỗ gần nhà cháu phát hiện một người rất khả nghi, khoảng hơn mười ngày nay toàn đóng đô ở quán cà phê, một số người trong xóm thấy thế lại hỏi chuyện, không biết ra sao giờ đang đánh nhau ghê lắm chú xem dẫn người qua can thiệp gấp.

- Được rồi chú cho anh em qua gấp cháu xem tình hình nếu ổn thì can ra bọn chú tới liền còn không thì nút đi an toàn là trên hết.

Nghe được tiếng cúp máy gấp gáp của Trần Quân Thiếu Kiệt cười cười trong bụng nói thầm.

- Muốn theo dõi ông mày hả cho chết luôn chứ theo dõi.

Mọi người trong xóm lúc này bu lại gần chỗ nhóm người đánh nhau bàn tán. Thiếu Kiệt len lén đứng phía sau mọi người lấy tay che miệng lại hô lớn.

- Thằng này theo dõi ở đây hơn chục ngày chắc là định nhắm nhà nào ăn trộm đây!

Trong xóm này tuy không giàu có gì nhưng họ cũng không phải hiền. Nghe được âm thanh phía sau như thế, những người này cũng vội hòa vào đánh cũng bọn người canh sòng bạc.

Đa số mọi người đều như thế ai cũng ghét cay ghét đắng người có hành vi trộm cắp, những người này một khi bắt được họ đánh một cách không thương tiếc. Nên tên thanh niên theo dõi Thiếu Kiệt bị một trận no đòn không hiểu vì sao. Chỉ vì mình ngồi đây mười mấy ngày mà bị đánh thì lý do này hẳn cũng chẳng hiểu được.

Thiếu Kiệt ở phía sau mọi người len lén đi về nhà vừa đi hẳn vừa ôm bụng cười. Ai nghĩ được hẳn sẽ đem người theo dõi mình đùa chết không đền mạng như thế này. Khi mọi người trói tên thanh niên bị đánh cho không còn thấy mặt mũi lại, Bây giờ Trần Quân đã dắt theo một số người dân phòng xuống đến nơi.

Nhìn mọi người lúc này trói lại, người thanh niên như đòn bánh tét Trần Quân cũng phải rùng mình còn nhóm người canh sòng bạc khi thấy đông người như thế cũng len lén bỏ đi, dù sao họ cũng không muốn phải đối mặt với những người cảnh sát cho lắm, đơn giản vì họ cũng không tốt lành gì nên cứ trốn trước tính sau.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100: Đàm Phán

Trong xóm còn đang huyên náo vụ việc thanh niên lạ mặt cầm chốt tại quán cà phê thì Thiếu Kiệt hẳn cũng trở lại bàn học, không ai có thể nghĩ rằng hẳn một tay tạo nên sự việc trên.

Hoàng Lâm Nhu lúc này vừa về tới nhà sau sự việc lộn xộn bên ngoài, Theo sau bà là hai cô gái vẫn còn đang mặc đồng phục học sinh. Thiếu Kiệt hẳn không để ý lắm mọi thứ xung quanh, hẳn đang cố gắng tiêu hóa hết đồng bài vở càng sớm càng tốt để trở lại trường. Thấy Thiếu Kiệt vẫn chăm chăm vào tập vở trước mặt Hoàng Lâm Nhu mới hắng giọng nói.

- Thiếu Kiệt con có bạn tới tìm!

Ngưng lại một chút hẳn nhìn về phía cổng, lúc này hẳn mới nhận ra theo sau mẹ mình còn có Ngọc Nhi và Nhã Oanh. Thấy Ngọc Nhi đưa hai ngón tay về phía hẳn ra vẻ chào hỏi hẳn cũng chỉ biết mỉm cười.

Nhã Oanh thì vô tư hơn vừa thấy Thiếu Kiệt hẳn cô đã chạy lại nhìn tới nhìn lui sao đó nói.

- Bạn ốm đi rồi đó! Bạn vừa mới đi Ngọc Châu học lớp bồi dưỡng giờ còn ôm đồng bài vở này sớm muộn cũng mệt chết thôi.

- Biết sao được bây giờ, dù sao việc học ở trường vẫn là chính quy, còn có bồi dưỡng thêm cũng chỉ là ngoài chương trình. muốn theo kịp các bạn phải cố thôi. Với gần sắp thi giữa kỳ rồi không khéo lại mang tiếng là học sinh bồi dưỡng mà lại không ra gì mất.

Ngọc Nhi lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt cười đùa nói.

- Dù sao là học sinh giỏi phải làm gương sau này bạn phải hỗ trợ mình trong việc kèm những bạn học có thành tích chưa tốt chứ hiện tại các bạn ấy khá đông còn mình với Nhã Oanh thì không làm tốt hết được vậy nhé.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết lớp học của Ngọc Nhi kèm những đứa trong nhóm của hẳn trong đó có cả Lý Bân, mà giờ lại có thêm Nhã Oanh đáng lý ra sẽ không phải một nhọc gì lắm nhưng sao lại kéo hẳn vào thì hẳn hoàn toàn không hiểu.

Thật ra hẳn không phải không muốn làm những việc này nhưng vì hẳn không thật sự có nhiều thời gian, đối với hẳn hiện tại cần phải giải quyết khá nhiều vấn đề chưa kể đến còn phải đối phó với hai người chú và bác hẳn.

- Cũng được nhưng với một điều kiện là lúc nào mình rảnh thì mình sẽ giúp nhưng còn bình thường thì có lẽ vẫn hai người làm tốt hơn.

Nhã Oanh nghe hẳn trả lời như thế cũng hỏi lấy bởi cô hoàn toàn chỉ biết Thiếu Kiệt đang học và thời gian học cũng không phải nhiều chắc chắn sẽ có thời gian giúp mọi người nhưng mà hẳn lại nói như thế làm cô khó hiểu.

- Mình Thấy cũng đâu tốn mấy thời gian đâu mà sao lại phải khi nào rảnh mới được. Dù sao bạn cũng đâu phải học thêm ở các trung tâm.

Hoàng Lâm Nhu nghe cuộc nói chuyện của ba người vừa rồi. Nên biết Thiếu Kiệt có chỗ khó nói nên giải vây cho hẳn.

- Thiếu Kiệt đôi khi cũng phải giúp cô một số chuyện ở cửa hàng với phần sắp tới cô định sắp xếp lại một số nơi trong cửa hàng nên Thiếu Kiệt nó cũng tương đối bận các cháu tha cho thằng nhóc giúp cô.

Hoàng Lâm Nhu nói thế Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng không biết sao cho phải. Dù gì thì nhà Thiếu Kiệt cũng chỉ có hai mẹ con mà hẳn không phụ mẹ mình thì cũng không đúng cho lắm nên hai người cũng im lặng. Thấy không khí có vẻ ngọt ngào Hoàng Lâm Nhu mới nói với ba người,

- Thôi mấy cháu đi đâu đó chơi cho vui chứ cô cũng đi bây giờ, chiều nay mẹ không nấu cơm con đi ăn ở ngoài nhé Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết làm sao đã mẹ mình nói như thế còn không biết ẩn ý trong đó thì hẳn là thằng ngốc à.

- Ừ mình cũng cần thư giãn đôi chút hai bạn đi chơi cùng mình một chút nhé.

Ngọc Nhi lưỡng lự đôi chút cũng gật đầu còn Nhã Oanh thì cô cũng nhìn hẳn cười nói.

- Dù sao mình cũng không bận việc gì cứ như vậy đi bạn dẫn hai đứa mình đi chơi mấy chỗ rồi lại về cũng được.

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy cây viết chèn vào chỗ đang đọc của quyển tập rồi gấp lại, chào Hoàng Lâm Nhu đưa hai cô gái rời khỏi nhà.

Tại một căn phòng khách sạn của Thiên Hoa. Hai nhóm người đang chuẩn một cuộc họp mặt, dựa trên sự thương lượng hai bên.

Cao Thịnh muốn mọi việc an toàn nhất nên đến đây kiểm tra trước nơi này dù sao, đây cũng là địa bàn của hẳn nhưng không thể nói trước được điều gì. Để bốn người đi kiểm tra xung quanh an toàn. Cao Thịnh mới lấy điện thoại gọi cho Khương Đào. Đợi bên kia có tín hiệu bắt máy Cao Thịnh mới nói.

- Lão Đào có thời gian không? cho người đến khách sạn Hòa Bình gấp.

Thấy số điện thoại của Cao Thịnh Khương Đào cũng cao hứng, tuy nói một người cảnh sát và một đại ca bang hội nhưng qua một vài lần tiếp xúc Khương Đào cũng biết được nỗi khổ với lại tại sao Cao Thịnh lại bước lên con đường này. Nghe được Cao Thịnh nói thế Khương Đào cũng hỏi lại.

- Có chuyện gì thế Lão Cao?

- Lát nữa bên Cửu Hùng tiến hành đàm phán có cần cho người bên ông làm thao tác gì thì nhanh lên còn khoảng hai giờ nữa trước khi Cửu Hùng Bang đến đây, nhanh nào.

Khương Đào nghe thế cũng gấp đáp lại

- Ok 20 phút không hơn tổ cơ động tui qua bên đó liền.

Bên Khương Đào lập tức cúp máy bắt đầu triển khai người. Còn tại nơi này bốn người sau khi kiểm tra toàn bộ nhân viên hôm nay phục vụ nơi này cũng gật đầu.

- Lão đại ở đây mọi thứ đều ok hết không có việc gì! mà em thấy lần này mình đem theo ít người như thế này có ổn không?

- Có thể với những lần khác sẽ không ổn nhưng lần này trên địa bàn của mình, mà lại phối hợp với cục phòng chống ma túy của thành phố nên chắc cũng yên tâm. Anh đã báo cho Khương Đào rồi hẳn sẽ cho người qua đây trang bị đồ nghe lén các thứ. Dù sao anh em mình chung một xuồng với hẳn rồi. Có những thứ này mai sau anh em mình có thể ổn hơn khi Cửu Hùng bị phanh phui.

Lúc này Vũ Minh cũng cảm thán nhìn Cao Thịnh nói.

- Phải nói là Thiếu Kiệt hẳn đây bất ngờ! em lần đầu tiên biết tin này cũng hết sức bất ngờ, ai nghĩ được mẹ của Thiếu Kiệt lại quen biết lớn như

vậy, mà lại cam chịu chỉ làm một người thường, theo em thấy nếu mẹ Thiếu Kiệt mà lặn lội quan trường chắc cũng không phải là hạng tép riu đâu.

- Ủ mẹ Thiếu Kiệt bà ta biết lúc nào cần có mặt lúc nào không. Như lần trước trong bệnh viện cũng thấy được mẹ Thiếu Kiệt là người biết tiến thoái rất bài bản, chắc hẳn trước đây cũng có làm trong ngành rồi.

Tước Phàm cũng nói ra những suy nghĩ của mình với mọi người ở đây. Lúc này Cao Thịnh mới nói với mọi người.

- Anh nghe Khương Đào nói nếu mà mẹ Thiếu Kiệt lặn lội trong quan trường có lẽ là sẽ cấp bậc cao hơn hẳn rất nhiều nhưng lý do tại sao bà không làm trong quan trường thì anh không biết nhưng anh biết được một điều lai lịch của Thiếu Kiệt đừng thấy như thế mà bỏ qua, rất sâu không thấy đấy à, cũng may anh em mình đứng về phía Thiếu Kiệt.

Năm Người kiểm một phòng gần đó ngồi xuống đợi thời gian qua cho đến hai mươi phút sau, Khương Đào đưa người của mình bắt đầu lắp đặt các thứ trong phòng này xong cũng là lúc Cữu Hùng Bang xuất hiện.

Khách Sạn Hòa Bình là nơi thường được dùng cho những cuộc hòa giải lớn nhỏ của hai bên vì nơi này nằm trên địa phận của Thiên Hoa, nhưng lại không xa mấy với nơi của Cữu Hùng.

Hôm nay nơi này trở thành nơi Cữu Hùng Bang và Xuân Nghĩa Bang đàm phán, nên một số nhân viên làm việc ở đây có chút rụt rè, dù sao cũng là hai lão đại hắc bang có tiếng tăm đến nơi này, không khéo xảy ra chuyện thì khách sạn họ lãnh đủ.

Thấy mọi người Cữu Hùng Bang vào tới, Tước Phàm ngồi gần Cao Thịnh nói nhỏ chỉ đủ hẩn nghe.

- Công nhận Thiếu Kiệt nó liệu việc như thần. hện cũng hện trên lãnh địa của mình. đi cũng ít người lại chịu bỏ ra cái giá khá lớn. em cứ tưởng hẳn không dám đến đó chứ.

Cao Thịnh lúc này cũng khẽ nói.

- Việc này không bàn bạc ở đây để tối về nói lại xem tình hình cách tính ra sao.

Hiện tại đúng là nơi đây không thích hợp mấy giữa trưa hôm nay Cao Thịnh nhận được thông điệp của Cửu Hùng sẽ bàn hiệp nghị hòa giải đôi bên tránh cho việc anh em tử thương không đáng có nữa.

Dự theo những gì Thiếu Kiệt đã dặn Cao Thịnh và bốn người tử tước cũng đồng ý làm tới cuộc hện này. Dù sao mục đích bước đầu tiên dựa trên cơ sở của buổi hòa đàm này, những gì bỏ ra những ngày vừa qua có thể đem lại thu hoạch tốt hay không đều dựa vào nó hết.

- Sao Cao Lão đại hôm nay anh chúng ta gặp nhau ở đây chỉ giải quyết một số chuyện đáng nói thôi có cần đem theo nhiều người như vậy không?

Phía bên kia Cửu Hùng vừa nói cái gì đó với những người xung quanh của mình xong nhìn Cao Thịnh nói. ai cũng biết hai người này có mối thù nhưng xuất phát từ việc gì thì không ai rõ.

- Bên đây nhiều người cũng không nhiều bằng bên đó đâu nhìn tới lui bên đây chỉ chừng hơn mười người thôi mà, Đâu như Cửu Lão Đại người đông, diện tích làm ăn cũng nhiều anh em phải nhiều người quản lý mới hết được các công việc.

Cao Thịnh cũng đâu vừa gì. Ai cũng biết dựa trên thực lực thì Cao Thịnh và Cửu Hùng đều có một phần địa bàn tương đương với nhau, mà

người không phải là không có, nhưng Cao Thịnh chỉ có bốn người Tử Tước thay hẳn quản lý các công việc khác nhau.

Nếu nói tại sao Cửu Hùng lại nhiều người hơn thì đây là do hẳn kinh doanh nhiều mặt hàng hơn, cần phải có nhiều người giải quyết mà mặt hàng đó là gì chỉ có thể hẳn cùng những người bên trong hiểu được.

- Cao Lão Đại cứ nói quá thôi! mà này khách đến nơi của Cao Lão đại cũng không được mời ngồi trà nước à. Sao phải phép thế đây là phong cách của Xuân Nghĩa Bang à, khá thú vị đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101: Điều Kiện

Nhóm Người của Khương Đào sau khi lắp đặt hết các Thiết bị nghe lén, cùng những máy ghi âm lên người của bốn người tử tước, họ bắt đầu ngồi ở phòng chờ của năm người lúc đầu, để Cao Thịnh và nhóm người của mình quay về với phòng chính làm ra bộ dáng mới tới nơi nên cũng qua mắt được một số người của Cửu Hùng Bang.

Sau lời đánh giá của Cửu Hùng, Thế Long bực tức nhìn Cửu Hùng nói.

- Mẹ muốn ngồi thì ngồi còn phải mời với mọc, anh em bọn này không phải là người có học hay là doanh nhân tiến sĩ mà cứ phải mời mới được. Hay Hùng lão đại trở thành người có học lúc nào sao em không biết nhỉ lão đại.

Thế Long nói như thế làm một số người bên Cửu Hùng Bang cũng nổi giận.

- Thằng kia mày nói gì đó?

Lúc này Thế Hải cũng ngăn những người này lại hướng bên phía Cao Thịnh nói.

- Mọi người không biết Xuân Nghĩa Bang ngoài Cao lão đại ra, bốn người còn lại chưa học hết cấp hai nên không hiểu phép là điều hiển nhiên cần như thế không.

- Móa nó muốn ăn đòn.

Ngọc Hồ cũng bực tức chửi một câu định nhào lên thì Vũ Minh ngăn lại. Bây giờ Cao Thịnh cũng không nhịn nữa nói.

- Muốn hòa giải thì ngồi xuống không thì giải tán. Dù sao anh em bọn này vô học lâu rồi không phải hoa mỹ. Bất quá chưa biết được kết quả về tay ai đâu.

Cửu Hùng lúc này mới cho mọi người ngồi xuống đối diện với nhóm người của Cao Thịnh. Hắn biết đi theo Cao Thịnh thân thủ cũng không đến nỗi tệ, mà mình lại trên địa bàn đối phương nên nhịn một bước, với kế hoạch của hắn đến đây để mở rộng kinh doanh mặt hàng cũng là hàng cấm, nên không vì xích mích nhỏ mà ảnh hưởng đến món tiền lớn.

Thấy Cửu Hùng ngồi xuống những người đi theo cũng phân phó lấy ghế ngồi bên cạnh.

Bên phòng của Khương Đào cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao hắn cũng đã sắp xếp mọi thứ thiết bị xong giờ lại không thu được gì thì rất không hài lòng, Nhưng hắn cũng biết hai bên đối đầu một khi đã không hợp thì có thể dẫn đến chiến tranh ngay, ổn định được tình hình như thế này là điều không tệ rồi. Trong bụng lúc này của Khương Đào như đang niệm phật.

- Lão Cao à Lão Cao ông bình tĩnh dùm một cái đứng có làm uổng công tụi này chứ.

Cao Thịnh thấy mọi người bên Cửu Hùng Bang đã ngồi xuống thì mới nhìn Cửu Hùng nói.

- Sao hẹn ra đây rồi ngồi nhìn à? có việc gì thì cứ nói đi!

- Được rồi nếu Cao lão đại đã nói vậy, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề luôn hôm nay hẹn anh ra đây chủ yếu muốn đàm phán chút chuyện giữa hai bên, nên bên tôi đã hạ thành ý đến nơi này anh cũng phải hiểu.

Cửu Hùng vừa nhìn Cao Thịnh vừa nói. Dù sao hai bên không phải anh em chí cốt gì mà là kẻ thù, việc nói chuyện kiểu cách không phải là vấn đề

nên nói ở đây. Chưa kể đến một màn thuốc súng phía trước đã diễn ra thì nói dài dòng nữa cũng chẳng được gì.

- Biết được? không dại gì một đám cao tầng bên anh lại vào nơi này mà an toàn thế này.

- Vậy tôi nói luôn để tránh anh em thương tổn đáng có. Giờ chúng tôi muốn anh chấm dứt những cuộc tranh giành địa bàn giáp ranh giữa hai bên. Anh chắc cũng không muốn mỗi ngày thấy anh em trong tình trạng thương tích trở về, nên tôi ra ý kiến này anh thấy sao?

Im lặng một lúc lâu Cao Thịnh mới nhìn Cửu Hùng cười nói.

- Việc này cũng được thôi nhưng mà phải có chút gì đó chứ, cứ khơi khơi như vậy hòa giải thì có vẻ như không có thành ý lắm à. Ai cũng biết người xưa đều có câu cắt đất nghị hòa vậy Cửu Hùng anh thấy sao?

Cửu Hùng với mọi người cũng nhú mày một cái nhưng trở về dáng vẻ không có gì ngay lập tức.

- Cái này xem ra Cao lão đại làm khó rồi, anh em bọn tôi dù sao cũng cần phải có gì đó để sống chứ, cắt một phần đất thì bọn tôi mất một số tiền như vậy thì làm sao mà sống. Chưa kể đến bên anh ít người bên tôi một đồng anh em dựa vào nồi cơm mà sống thì sao mà được.

- Anh nói vậy thì đâu có được, anh còn nhiều mối làm ăn không phải như bọn này làm ăn nhỏ, kiếm lời nhỏ đâu dễ dàng gì với nhau đúng không nào.

Cao Thịnh lúc này cũng đã hiểu ý đồ của Cửu Hùng, hẳn cũng đó được những hỗ trợ từ Thiếu Kiệt. Đúng là lúc tới đây hẳn không nghĩ Cửu Hùng sẽ dám đúng hẹn tới, bởi đây là vùng địa phận của Cao Thịnh, mà hôm nay Cửu Hùng đến đây chắc chắn phải bỏ cái giá tương đối lớn.

Mà cái giá đánh đổi của Cửu Hùng ở đây, có lẽ bây giờ không nói ra thì Cao Thịnh cũng biết, hấn đến đàm phán vì mở rộng thị trường hàng cấm.

- Hai ta đều biết cả, dù sao nếu bây giờ cắt một phần đưa qua cho anh Cao đây cũng được nhưng có lẽ bên tôi phải thêm một ít điều kiện nữa như thế mới dễ cho anh em sống chứ.

- Nói Thử điều kiện xem nào? dù sao tôi cũng muốn mang tiếng ác với anh em cùng lăn lộn trong giới.

Cửu Hùng nghe Cao Thịnh nói vậy cũng cười cười, hấn thấy Cao Thịnh đồng ý có nghĩa là năm mươi phần trăm sẽ được đồng ý chỉ là cách thương lượng ra sao thôi.

- Anh cũng biết bên tôi có một số mặt hàng bên anh không có. Nếu bây giờ anh cho phép chúng tôi sẽ nhường lại một số lãnh địa không nhỏ cho bên anh, việc này hi vọng anh có thể chấp nhận.

Trầm ngâm một lúc Cao Thịnh nhìn Cửu Hùng một lúc lâu mới nói.

- Tôi biết bên anh có một số mặt hàng bên tôi không có là sự thật, nhưng anh có nghĩ đến kinh doanh thứ hàng đó lợi nhuận gấp mấy lần bọn tôi thu tiền bảo kê này nọ. Vậy mà anh chỉ chia cho chúng tôi một phần lãnh địa đang có anh đuổi ăn mày à.

Cửu Hùng thấy Cao Thịnh quyết định ngay trước mặt mình cũng cười nói.

- Biết anh cũng thiệt thòi nên chúng tôi mỗi đợt hàng chuyển qua đó thì anh sẽ hưởng được một phần trong tổng lô hàng được bán ra.

- Một phần là bao nhiêu? 10 triệu, 20 triệu hay 50 triệu anh phải nói rõ một phần là bao nhiêu mới dễ tính à. Chứ không đâu biết được sẽ có bao

nhiều phần đây này.

Nghe Cao Thịnh nói thế Cửu Hùng cũng vui mừng bởi Cao Thịnh nói đến vấn đề tiền bạc có nghĩa là hẳn đồng ý sự trao đổi này. Giờ không còn quan trọng cho mấy về vấn đề khác chỉ cần có nơi cung cấp hẳn không lo việc phải thiếu hàng bởi lần nào Hoàng Chí Kim cũng đưa cho hẳn hàng tốt nhất và nhiều nhất.

- Chuyện này Anh Cao khỏi lo. Cũng như anh chắc cũng nắm được một số an hem đánh hàng lẻ bên khu vực của mình, chỉ là hàng lẻ thôi nó cũng đã gần con số hai trăm rồi chỉ giờ nếu được thông suốt quá trình thì con số đó đâu chỉ là hai trăm nữa mà bên anh em tôi cũng đã bàn bạc cứ lấy mười phần trăm là hạn lượng, thì Cao Lão đại mỗi tháng biết đâu chừng được hơn hai trăm rồi.

- Nghe Thì cũng hay đó nhưng mà song song đó bên tôi sẽ nhận lấy thêm ba phường phụ cận như thế xem như ổn.

Một người trong nhóm Cửu Hùng nghe thấy Cao Thịnh nói thế, cũng đứng dậy nhìn hẳn tức giận nói.

- Cao Thịnh mày đừng được nước làm tới. Đại ca tao nhịn mày nhiều rồi còn được nước làm tới. Mày Không thấy quá đáng à.

Tước Phàm thấy thế cũng đứng lên chửi

- Con mẹ mày chứ quá đáng một tháng tụi bây thêm tới mấy chỗ kia thu bảo kê à.

mẹ một tháng thằng nào tụi bây không nhận tiền hơn bọn tao. Kinh doanh hàng mà nói không có tiền là tao không tin rồi đó muốn thì làm lớn tao không tin có đứa ngồi im được.

Thế Hải mới nhìn người đứng lên nói nhỏ cho hắn nghe.

- Mẹ ngồi xuống lão đại đang muốn thâm nhập thị trường bên đó, sau này tụi nó phải lệ thuộc bên mình mà im cái miệng lại cho lão đại nhờ.

Người kia nghe thế cũng phải ngồi xuống dù sao chuyện này là lão đại quyết nếu như hắn không nghe lời cũng chẳng có cái gì tốt. Cửu Hùng ra về trầm ngâm một lúc rồi mới nói.

- Thôi được ba phường lân cận xem như thành giao, còn việc chuyển hàng sẽ bắt đầu sau bên tôi cũng không đưa người nhiều qua đó Anh Cao có thể cho anh em mình giám sát còn số lượng cứ mỗi tháng tôi sẽ gửi phần trăm cho bên Anh Cao.

- Được rồi cứ như vậy vui vẻ có phải tốt hơn không. Hi Vọng hợp tác thành công. Hay mọi người ở lại dùng bữa, mừng cho sự hợp tác này không?

Cao Thịnh là ra về cười đùa mời mọc bọn người Cửu Hùng Bang ở lại. Nhưng Cửu Hùng rất nhanh chóng từ chối dù sao hắn không muốn phá cái hiệp ước mới thành này. Bởi anh em ở đây có một số người cũng không thật sự muốn ở lại. Ai biết được khi ăn nhậu

xong thế nào không lời ra tiếng vào cũng dẫn đến đánh nhau, mà điều đó sẽ làm hư hết mọi kế hoạch của hắn.

- Hiện tại bên kia cũng cần có người điều hành. dù sao cũng phải về phân phó lại với anh em bắt đầu chuyển nhượng lại toàn bộ lãnh địa cho anh Cao mới đúng là có thiện chí hợp tác chứ.

- Ấy vậy để anh em tôi tiễn mọi người ra cửa vậy.

Cao Thịnh cũng vờ vịt, hắn đã đóng cảnh này từ đầu đến giờ thì cũng phải hoàn thành tốt vai diễn cho đến cùng nên cũng đứng lên làm ra vẻ chuẩn bị tiễn bọn người Cửu Hùng Bang ra về, nhưng bị Cửu Hùng ngăn lại.

- Không cần đâu anh Cao dù sao cũng vài bước chân không ngại bọn tôi tự trở về là được anh cùng với anh em ở lại bàn bạc dùng cơm vui nhé lần sau có dịp sẽ mời Anh Cao sao vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102: Đạo Quý Môn Quan

Sực nhớ hôm nay thứ 7 làm một chương cuối ngày luôn tặng anh em bù lại hai hôm trước.

Một lúc lâu sau đó, Khương Đào đợi cho đoàn người của Cửu Hùng Bang rời đi. mới bước qua phòng của Cao Thịnh, bắt đầu cho mọi người trong tổ cơ động của mình thu lại những thiết bị ghi âm cũng những thứ đi kèm theo.

Đợi cho người người cấp dưới mình xong, Khương Đào mới ngồi xuống đối diện Cao Thịnh cùng bốn người tử tước nói.

- Tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn tôi nghĩ, nếu chỉ là số lẻ mà đã có thể gần bằng hai trăm triệu thì ít nhất đường dây này phải gấp nhiều số lượng được biết.

Bọn người Cao Thịnh cũng trầm ngâm, bởi bọn hắn không biết được số lượng hai trăm triệu có thể mua được bao nhiêu tiền hàng, nhưng đó là chắc là con số không nhỏ mà, trong miệng của Cửu Hùng đây chỉ là số lẻ, thì có thể nói Cửu Hùng nắm giữ nguồn hàng rất lớn.

Thấy Cao Thịnh trầm ngâm như thế Khương Đào cũng nói.

- Thật không nghĩ đến mọi chuyện chỉ có vẻ là phỏng đoán của Thiếu Kiệt nhưng thằng nhóc đó lại đoán đúng. Có thể không ngoài dự kiến thì bọn này có đường dây sản xuất chất ma túy riêng chứ không phải mua đi bán lại.

Cao Thịnh không biết được tại sao Khương Đào lại đưa ra phỏng đoán như thế nên cũng hỏi. Dù sao về mặt này Cao Thịnh quả thật không bằng được những người trong ngành.

- Nghiêm trọng vậy sao nếu như bọn chúng chỉ là mua đi bán lại thì sao?

- Lão Cao à ông cứ nghĩ đi nếu mà mua đi bán lại bọn chúng có dám bỏ ra một số tiền là mười phần trăm dựa trên số hàng cho ông không. Chắc chắn bọn chúng phải tự chiếc xuất mới dám đưa ra cho ông lợi ích như thế.

Khương Đào bắt đầu giải thích cho năm người hiểu. Bởi với con mắt nhà nghề và sự lập luận được rèn đúc từ ngành cảnh sát, nên lúc nào Khương Đào cũng luôn đưa ra những lập luận có tính khả nghi thuyết phục nhất.

Bây giờ Vũ Minh cũng trầm ngâm mới nói.

- Quả thật hàng phải nhiều thế nào hẳn mới dám chia lại cho mình một số tiền lớn như thế chứ, lão đại anh cứ nghĩ đi nếu mà một tháng anh cầm chừng hơn hai hai trăm triệu thì một đợt hàng cũng hai tỷ, anh nghĩ hai tỷ thì có thể phân phối lượng lớn như thế nào về ma túy chứ. Theo em thấy là rất nhiều.

Nói thật với mấy ông là hôm nay bọn cũu hùng đi qua đây đàm phán nhưng có đem theo vũ khí nóng nữa. Tôi chỉ nhận được tin tức từ nằm vùng trong cơ sở của Cũu Hùng Bang lúc các ông bắt đầu gặp nhau.

Lúc này Cao Thịnh cũng bốn người cũng toát mồ hôi, ai biết được hôm nay nếu việc không thành có thể bỏ mạng tại đây cũng không thể nói được điều gì. Thật sự như mới dạo một vòng ở quý môn quan đi ra mà.

- Ông chơi thế mà cũng được à! lỡ như có chuyện gì chắc giờ này anh em tôi nằm trong nhà xác rồi quá.

Thấy Thế Long phản ứng lại dữ dội Khương Đào chỉ biết cầu hòa nói.

- Thật sự xin lỗi chuyện này cũng mới biết được sau khi nằm vùng liên lạc. mà chỉ có Cửu Hùng đưa cho Thế Hải thôi giờ cũng qua rồi nên mấy ông yên tâm.

Cao Thịnh cũng nhấn mặt trách Khương Đào.

- Ông giờ nói qua rồi nghe nhẹ nhõm. Lỡ sau này gặp mặt cứ như thế bọn tôi chết chẳng biết sao mà chết nữa.

- Ông cũng thông cảm đi người của tôi cho dù có bố trí được cũng không đến nỗi thân cận được với Cửu Hùng làm ăn chung để lôi hấn ra, thì chỉ có mấy người các anh giúp sức thôi. Nên lỡ leo lưng cọt rồi thì giúp tôi đi mà. Dù sao cũng liên quan đến Thiếu Kiệt cũng nên cho chút mặt mũi chứ.

Khương Đào lúc này cũng lôi giọng yếu thế hơn, lôi cả Thiếu Kiệt hấn vào dù sao chuyện này phát sinh cũng là Thiếu Kiệt đưa ra. Cao Thịnh lúc này cũng không biết nói gì hơn, dù sao hấn đã đồng ý việc thương thảo chia lãnh địa với Cửu Hùng.

Bây Giờ Tước Phạm im lặng nãy giờ mới nói.

- Vậy chuyện này có cho Thiếu Kiệt hấn biết không?

- Báo là phải báo rồi đó dù sao cũng phải để Thiếu Kiệt đề phòng chứ không thể không nói, ai biết được bọn Cửu Hùng Bang lại có sủng đâu lỡ như một ngày nào đó Thiếu Kiệt lơ là phòng bị thì sao? lúc là là chết đó.

Vũ Minh thấy trước sau gì cũng phải cho Thiếu Kiệt biết, bọn hấn thì lẫn lộn trong giới chuyện này cũng chẳng quan trọng gì, Nhưng Thiếu Kiệt lại khác bên ngoài tuy hấn còn là học sinh nhưng xung quanh hấn còn có rất nhiều thứ khác nữa.

- Chuyện này chắc chắn phải báo cho Thiếu Kiệt biết. Tước Phàm nhắn tin Thiếu Kiệt tối nay họp đi.

Khương Đào lúc này cũng ngạc nhiên giật mình nói

- Ấy đâu được! mấy người gặp Thiếu Kiệt biết đâu bọn Cửu Hùng cho người theo dõi làm sao hư bột hư đường hết.

Lúc này cả năm người đều nhìn Khương Đào rồi cười cười. Thế Long lại gần Khương Đào nói.

- Ông anh ơi thời buổi nào rồi còn cần phải gặp mặt mới họp nữa hả, đâu nhất thiết phải gặp mặt Thiếu Kiệt mới họp được. muốn biết không?

Khương Đào ngơ ngác nhìn mọi người trong nhóm Cao Thịnh. Hấn cũng không hiểu đây là việc gì nói.

- Bộ gọi điện thoại nó chuyện à? như thế tiền điện thoại nào chịu cho nôi?

- Thôi bọn bay đừng chọc anh Đào nữa, chủ yếu là anh em bọn tôi không gặp mặt nhưng vẫn nói chuyện với nhau được, còn nó ra sao thì nếu lão Đào, ông muốn biết thì tối nay tới chỗ bọn tôi thì biết. Thôi bây giờ mọi người ngồi ăn uống một tý rồi về nào.

Cùng lúc đó khi rời khỏi khách sạn, bọn người Cửu Hùng ngồi trên xe cùng nhau nói chuyện.

- Xem ra thằng nhóc kia không liên hệ gì đến Xuân Nghĩa Bang thật có lẽ mày nên thu xếp cho thằng nhóc kia về là được.

- Đại ca thằng em cho theo dõi nó bị đánh vào đồn công an rồi. Nghe mọi người trong xóm đó nói do nó ngồi ở quán cà phê cứ hay nhìn ngó

xung quanh tưởng là ăn trộm nên bị đánh.

Lúc này Thế Hải nghe được người kia nói thế nên cũng nhíu mày hỏi.

- Mà biết tại sao thằng nhóc mọi ngày không bị đánh hôm nay lại bị đánh không?

- Nói Thật với anh là trong cái xóm đó có mấy nơi đánh bài tụ phát với đánh cờ cá ngựa, đánh đề toàn là tụ trong xóm làm, mà thằng nhóc em cho theo dõi ngày nào cũng ngồi ở đó. Chắc bọn chúng sợ thằng này là cảnh sát hay là tưởng ăn trộm thật bị đánh cũng nên.

Thế Hải lúc này cũng gật đầu, thật đây cũng là lý do chính đáng nếu không tự nhiên gần chục ngày nay không bị đánh, hôm nay lại phát sinh tình huống như thế này thật đúng là vô lý. Cữu Hùng nghe thế cũng nói thêm vào

- Mà xem coi bảo lãnh thằng nhóc ra cho nó đi viện, dù sao nó ngồi đó cứ dòm nghiêng ngó dọc chỗ tao làm ăn chắc hẳn tao cũng sẽ đập nó thôi. Còn Thế Hải mà thấy Cao Thịnh có gì khác?

Người kia cũng gật đầu bắt đầu gọi điện cho một ai đó, còn Thế Hải khi nghe Cữu Hùng nói vậy hẳn cũng suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Nếu tính ra thì Cao Thịnh không thay đổi gì nhiều mấy, bởi anh cũng biết hẳn bây giờ không phải như lúc mới lăn lộn dưới hắt còn có nhiều an hem, mà công việc hắt kiếm tiền được không nhiều nếu mà tình trạng này cứ kéo dài thế nào an hem cũng mất lòng tin với hắt, Nên giờ chọn cách đuổi theo tiền bạc một chút để giữ chân một số người thôi.

- Ủ mà nói cũng đúng dù sao cũng đâu phải là mới lăn lộn tao với nó cũng đâu còn là mấy thằng cóc con ở tầng dưới nữa. Nội một tháng anh em bên mình tiền bạc không cũng là một mớ lớn. Huống chi bên nó cũng đâu

thua kém gì mình, thêm vào bảo kê các thứ như bọn nó trước kia được bao nhiêu tiền đâu.

Nghe Cữu Hùng nói vậy Thế Hải cũng cười, xong lôi trong người mình ra một vật gì đó đưa lại cho Cữu Hùng nói.

- May mà lần này bọn nó chịu hợp tác nếu không thì chắc bọn nó cũng phơi sương.

Cữu Hùng cầm lấy vật được Thế Hải đưa cho rồi bỏ vào đằng sau lưng mình lấy áo che lại

- Chuyện này cứ tạm thời như vậy để tao báo cáo lại cho anh Kim, đợt sau tăng số lượng lên dù sao muốn thâm nhập vào bên thị trường Thiên Hoa phải làm lớn.

Nói rồi Cữu Hùng lấy điện thoại ra nhấn số của Hoàng Chí Kim. Đợi một lúc sau mới có tín hiệu.

- Alo anh Kim hả bên bọn Xuân Nghĩ Bang xong rồi! dù sao bọn nó cũng đồng ý điều kiện, đợt hàng sau anh tăng số lượng lên giúp em.

- Ủ ờ để tao nói bọn nó tăng số lượng lên còn vụ thằng nhóc sao rồi! Nó có liên quan gì đến bọn kia không?

Hoàng Chí Kim cũng muốn xác nhận lại một lần tình hình quan hệ của Thiếu Kiệt với Xuân Nghĩ Bang.

- Anh Cứ yên tâm mọi thứ đã làm rõ chỉ là trùng hợp thôi nên không sao đâu, lần này bên Xuân Nghĩ Bang hợp tác rồi nếu nó có liên quan thì cũng sẽ lộ ra thôi nên em rút người theo dõi nó rồi dù sao nếu chú tâm vào nó quá thì anh em mình bị rối loạn trận tuyến hết.

- Ừ như vậy cũng được tao cúp máy đây, lo mà thanh lý đợt hàng này nhanh đi sắp tới tao đưa hàng về nhiều mà làm không xong là không được đâu.

Hoàng Chí Kim cúp máy xong ngồi một lúc ở phòng khách là mình như đang suy nghĩ điều gì đó. Cữu Hùng nghe được tín hiệu cúp máy cũng thở ra một hơi dù sao cứ để người theo dõi Thiếu Kiệt, hấn tốn cũng không ít tiền nào là chi phí đi lại, com nước hằng ngày chưa kể cả tiền thuốc hút cho đưa theo dõi. Giờ thì ổn rồi chỉ cần đưa tên kia vào viện xong, sau này hấn ra viện cho hấn đi phân phát hàng để lấy lại những ngày mà hấn ngồi chơi xơi nước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103: Nốt Nhạc Nhỏ

Những năm nay hầu như vấn đề khu vui chơi vẫn chưa phổ biến lắm, nhưng đối với một số siêu thị hiện đại vẫn có được một chỗ giải trí như thế, và nơi đây thường là những trò chơi thông dụng, khá phổ biến của game điện tử thế lúc bấy giờ.

Trong khu vui chơi có hai cô gái đi cùng với một chàng trai hết ghé chỗ này đến chỗ khác. Ung dung dạo chơi những nơi như thế này Thiếu Kiệt cũng không ngại chơi một vài trò chơi quen thuộc như bóng chày hoặc bộ đội.

Đi cùng Thiếu Kiệt hẳn Ngọc Nhi lúc này mới hỏi

- Thiếu Kiệt bạn khi nào đi học lại? tính ra bạn nghỉ học cũng hơn nửa tháng rồi phải không?

- Ừ chắc cũng gần cả tháng không ít. chắc ngày một mình sẽ đi học lại hiện tại mình còn phải sắp xếp một số thứ, trước khi đi học lại. mà thôi chơi này giờ rồi bọn mình đi ăn chút gì nào.

Những khu vui chơi thường được sắp xếp gần ngay cạnh nơi bán đồ ăn nhanh, với mọi người thì đây là nơi xa xỉ nhưng sau này nó sẽ đặt nền móng phát triển lớn trong ngành dịch vụ ăn uống.

Thấy Thiếu Kiệt dẫn mình và Ngọc Nhi đi chuẩn bị đi qua nơi bán gà rán được đặt trong siêu thị Nhã Oanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt hay là ra chỗ khác ăn đi chứ trong này mắc lắm.

Thiếu Kiệt chỉ nhìn Nhã Oanh cười, hẳn biết một phần ăn đơn giản như chỉ một cái bánh mì hamburger giá thành lúc này cũng không rẻ, cái đơn

giản nhất cũng hơn ba mươi ngàn.

Mà đối với thời điểm này khi một bó rau xanh ngoài chợ chỉ từ ba đến bốn ngàn thì ba mươi ngàn đúng là có thể mua được nhiều thứ. Tuy Nhã Oanh biết Thiếu Kiệt hẳn có tiền nhưng không vì thế mà sử dụng hoang phí nên định nói hẳn ra ngoài ăn quán ven đường.

- Bạn nói vậy không được đâu dù sao cũng đã ở trong đây thì cứ ăn một buổi hoành tráng chứ đâu thể nào đi ra ngoài. Với một phần chỉ là một buổi ăn đơn giản nhanh chóng đôi khi lại có lợi hơn.

- Nhưng giá thành ở đây cao hơn bên ngoài rất nhiều lần.

Ngọc Nhi cũng nói thêm vào hiện tại học sinh đi học như hai người tuy nó gia cảnh không đến nỗi tệ, nhưng họ cũng biết được sự chênh lệch giữa siêu thị và bên ngoài.

- Hai bạn sai rồi không phải giá thành cao hơn bên ngoài, mà nó đáng lý ra nó đã được định giá một cách đúng về giá thành rồi. Đi vào gọi món xong mình sẽ nói cho các bạn biết tại sao?

Để hai người ngồi vào bàn một góc trông trái Thiếu Kiệt hỏi hai người dùng gì để hẳn đi lại quây gọi. Hai người lúc này nhìn menu nên cũng khó quyết định, thấy thế Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Thôi đi ba người mình gọi cái combo này với vài cái bánh ăn kèm với khoai tây chiên chắc ổn nếu không có thể gọi thêm được mà.

Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt nhìn sơ lượt qua menu rồi chọn một combo gà cho cả ba người.

- Vậy cũng được mình lấy hamburger phô mai, còn Ngọc Nhi thì sao?

- Thôi trong combo đó có hamburger rồi mình dùng cái nào cũng được với lại dù sao cũng có khoai tây chiên dùng kèm mà không sợ đói đâu.

Nghe hai người chọn món xong Thiếu Kiệt rời đi lại quầy bắt đầu gọi những phần ăn có sẵn sau đó thanh toán tiền xong, Thiếu Kiệt được người mời ra bàn ngồi đợi, sẽ có người đem đồ ăn lại.

Đợi Thiếu Kiệt ngồi xuống Ngọc Nhi vẫn thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại nói nơi đây định giá đúng với giá tiền, trong khi đó cô thấy những món ăn ở đây giá thành vẫn khá cao so với bên ngoài.

- Thiếu Kiệt bạn nhìn menu xem giá thành cao hơn bên ngoài rất nhiều mà tại sao bạn lại nó họ định giá đúng, mình thấy như thế không thích hợp.

- Để mình giải thích cho các bạn nghe vậy. Đối với những công ty kinh doanh về mặt hàng ăn uống như thế này hầu hết các công ty nước ngoài thông qua việc nhượng quyền thương hiệu hoặc cổ phần để có thể kinh doanh tại quốc gia. Các bạn biết đối với những công ty này việc khắc khe nhất là nguyên liệu và thành phần chủ yếu của sản phẩm. Đừng nhìn thấy đơn giản như không có gì mà các bạn làm. Những nguyên vật liệu thông dụng nhưng nó được trải qua chứng nhận từ đầu vào. Một miếng salad nhỏ ở đây phải trải qua sự lựa chọn kỹ lưỡng nhà cung cấp, tới khâu sơ chế là rửa rau cũng phải trải qua ba bước ngâm trong dung dịch nước rửa rau, sau đó rửa lại bằng ba nước lựa chọn những lá salad ngon nhất, mới được sử dụng còn những lá không đủ tiêu chuẩn sẽ được loại bỏ.

Nhã Oanh nghe như thế cũng giật mình, không tin được những gì mình đã nghe thấy hỏi.

- Có cần phải khắc khe như vậy không chỉ là salad thôi mà đâu cần phải rửa kỹ thế còn phải ngâm trong dung dịch nước rửa rau là sao mình không hiểu.

- Rau được trồng đa số sẽ được phun thuốc trừ sâu hoặc một số thuốc kháng thể nên khi gặt hái không thể tránh khỏi việc tồn đọng dư lượng thuốc bảo vệ thực vật, nên họ là như thế để tránh ảnh hưởng đến sức khỏe mọi người. Chưa kể đến ở đây nguyên liệu khác cũng được lựa chọn khắc khe khác nữa.

Nhã Oanh và Ngọc Nhi lúc này càng không hiểu được Thiếu Kiệt tại sao rõ ràng quy trình chế biến ở những nơi này như thế. Bởi đối với hắn công việc đầu tiên khi hắn nghĩ học cũng là công việc đầu tiên hắn làm là ở những cửa hàng phục vụ thức ăn nhanh này với tiền lương mỗi giờ chưa tới 10 ngàn đồng.

- Vậy với rau đã như thế còn thịt bò với thịt gà của nơi đây thì sao nó khác gì bên ngoài mình thấy đâu khác lắm.

- Đối với nguyên liệu chính nó được lựa chọn khắc khe hơn, nhà cung cấp rồi chứng nhận. Chưa kể đến những thứ như thời hạn sử dụng của nguyên liệu, đối với Thịt bò họ lựa chọn những phần ngon nhất làm thành miếng đóng gói lại chuyển đi không phải là thịt vụn, còn đối với thịt gà thì họ lựa chọn những bộ phận ngon nhất như ức trái tim, má đùi, đùi gà còn những thứ còn lại thì bị loại bỏ. Thường mỗi ngày buổi sáng nơi đây sẽ kiểm tra toàn bộ nguyên liệu một lần trước khi đi vào hoạt động những nguyên liệu nào không đủ tiêu chuẩn sẽ bị loại bỏ, chi phí hao hụt là rất lớn nếu nhân viên không biết sắp xếp sử dụng nguyên liệu.

Lúc này một người đi lại trước bàn của Thiếu Kiệt hỏi:

- Xin hỏi anh làm ở bộ phận giám sát cửa hàng nào để em nghi vào báo cáo.

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ trước câu hỏi của người này. Nhưng chợt nhớ ra đúng là mình giải thích hết cho hai cô gái trước mặt mà quên, đây là quy

trình chuẩn của cửa hàng dùng để kiểm tra giám sát các cửa hàng mà đánh giá hạng mỗi tháng.

- Không tôi không phải giám sát cửa hàng, nhưng mà tôi có người quen làm giám sát bên công ty nên biết được, không có gì đâu chỉ là giải thích cho bạn tôi hiểu một chút thôi mà.

- Vâng tại tôi tưởng anh là giám sát cửa hàng, khi nghe nhân viên nói anh đang kể rõ quy trình làm việc của cửa hàng nên hơi lo, dù sao bị đánh giá không tốt thì tháng này nhân viên bị trừ một ít tiền thưởng hạng, tôi cũng không muốn. Vậy chúc anh chị dùng bữa ăn ngon miệng và vui vẻ.

Nghe cửa hàng đang trong thời gian kiểm tra, thưởng hạng nhân viên, Thiếu Kiệt cũng thấy thú vị bởi các đẳng cấp nhân viên lúc này thường được chia ra C, B, A và S.

Đối với người mới vào làm là cấp bậc C vài tháng sau lên B, sau đó là A trên A nữa sẽ là S mà khi đạt cấp độ S, bạn có thể đề xuất với công ty học tập mức độ quản lý. Ngọc Nhi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Bạn hiểu quá làm người ta hiểu làm kia. Mà mình cũng không nghĩ một cửa hàng như vậy phải trải qua nhiều kiểm duyệt khắc khe thế.

- Ừ nghe tới phức tạp cầu kỳ. Nhưng nếu đúng những gì Thiếu Kiệt nói thì quy trình như thế tốn chi phí khá cao mà cho dù có dùng đồ ăn nơi đây cũng cảm thấy an toàn à.

Gật đầu Thiếu Kiệt trả lời lại với Nhã Oanh.

- Ừ chi phí cao do quy trình là một phần còn một phần nữa là nguyên liệu, một số nguyên liệu không thể làm tại quốc gia bắt buộc họ phải nhập về từ nước ngoài. Chưa kể đến vấn đề lợi nhuận trong kinh doanh nữa, nếu như có cổ phần thì không nói nhưng nếu họ kinh doanh như thế này thì hầu

hết mỗi tháng hoặc quý phải trả cho thương hiệu chính một khoản tiền dựa trên doanh thu. đó là việc nhượng quyền thương hiệu từ công ty lớn.

Trước đây hẳn cũng muốn kinh doanh vào ngành nghề này nhưng phải từ bỏ. Bởi thị trường này qua nhiều ông lớn tham gia vào mà mỗi thương hiệu đều đã có lịch sử lâu đời nếu không hẳn cũng tham gia vào, nhưng ở những thời gian sau chuỗi cửa hàng này trở thành trung tâm dịch vụ giải trí khá phổ biến đi kèm theo là rạp chiếu phim, trung tâm mua sắm và cả các dịch vụ khác nữa.

Lúc này điện thoại Thiếu Kiệt nhận được tin nhắn từ một ai đó với nội dung,

Thiếu Kiệt hôm nay có chuyện quan trọng, tối nay tranh thủ online mọi người muốn cùng em bàn bạc.

Đọc lướt tin nhắn hẳn suy nghĩ điều gì đó rồi nhắn lại với bên kia nội dung tương đối dễ hiểu.

9 giờ rảnh sẽ online, hiện tại đang bận. Lúc đó sẽ nghe mọi người có vấn đề gì.

Thiếu Kiệt cất điện thoại vô túi, thấy hai người vẫn còn ngồi nhìn mình nên vội nói.

- Thôi nào ăn đi! Ăn xong thì mình đưa hai bạn về nhà. Dù sao cũng không còn sớm nữa.

Ba người bắt đầu cười đùa vui vẻ bên bàn thức ăn mà Thiếu Kiệt đã gọi, vừa ăn vừa nhìn xung quanh, có những điều gì thắc mắc Nhã Oanh và Ngọc Nhi lại hỏi hẳn về điều đó. Hôm nay xem như là nốt nhạc nhỏ trong cuộc sống làm hẳn nhớ về một số ký ức một thời của kiếp sống trước đây của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104: Hai Người Có Quan Hệ Gì ?

Ba người kết thúc buổi tối đầy niềm vui, dù sao đối với Thiếu Kiệt hẳn cứ giữ những mối quan hệ bạn bè như thế này cũng tốt không ai phải buồn phiền điều gì, thay đổi đôi khi là tốt nhưng nó có thật sự hiệu quả hay không thì chưa chắc được bởi có nhiều thay đổi sẽ ảnh hưởng cả cuộc sống của chính mình và mọi người xung quanh điều này Thiếu Kiệt đã biết được kể từ khi hắn sống lại ở thời điểm này.

Qua các con đường nơi đây Thiếu Kiệt đưa Nhã Oanh về nhà trước, bởi Nhã Oanh gần hơn so với nhà hắn và Ngọc Nhi. Nên cả ba đi đều đi cùng nhau, Nhã Oanh và Ngọc Nhi thì đều đi và bàn tán những gì đang diễn ra xung quanh.

Thiếu Kiệt hẳn chỉ theo sau hai người cho hai người có được không gian riêng của nữ giới, dù sao hai người nói chuyện hắn vẫn không biết ở đâu ra thật nhiều thứ để nói, làm hắn không dám chen vào dù chỉ một câu, cho đến khi tạm biệt Nhã Oanh.

Trên đường về lúc này chỉ còn lại hai người. Thì Ngọc Nhi mới nhìn hắn cười nói.

- Xem ra Nhã Oanh rất thích bạn! sao bạn không đồng ý làm bạn trai của Nhã Oanh?

Thiếu Kiệt hẳn lúc này bắt đầu đồ mò hôi, nếu ai hỏi thì hắn có thể lập lờ cho qua được nhưng Ngọc Nhi hỏi như thế hắn cũng không biết trả lời như thế nào. Một người là Ngọc Nhi hẳn thâm yêu từ cuộc sống trước, Một người là Hà Vi luôn quan tâm nhớ về hắn, một người là Nhã Oanh luôn muốn trở thành bạn gái của hắn giữa ba người bây giờ để Thiếu Kiệt đưa ra lựa chọn chắc hẳn là một lựa chọn khó khăn.

- Mình không biết có lẽ mình hiện tại chỉ muốn tập trung vào việc học.

- Thật không mình thấy cái lý do đó hơi gượng ép đấy. Chắc bạn có người yêu rồi phải không nên không dám nhận lời Nhã Oanh.

Ngọc Nhi nói ra những suy nghĩ của mình làm Thiếu Kiệt bí lồi, dù sao không thể nói hăng đang phân vân không biết chọn ai làm bạn gái thì chỉ có nước bị ghét thôi.

- Bạn đừng nghĩ thế chỉ là mình chưa thật sự muốn bắt đầu bằng một sự yêu thích nhất thời mà làm tổn thương người khác.

- Ừ nếu bạn nói như thế thì còn chấp nhận được. Dù sao thì mọi người vẫn còn đi học. cũng không nói trước được điều gì, mà dạo này bạn bận lắm sao phải tới vài ngày nữa mới đi học lại.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hần không muốn cho Ngọc Nhi biết nhiều lắm về những chuyện hần làm, Đơn giản vì hiện tại chưa là lúc cô phải biết.

- Ừ cũng tương đối nhưng đang cố thu xếp để trở lại trường một cách sớm nhất có thể.

- Mình cứ tưởng bạn làm Quân Sư cho Xuân Nghĩa Bang rồi nên mới nhiều việc như vậy chứ.

Thiếu Kiệt lúc này mới giật mình hỏi lại.

- Bạn vừa nói gì thế? mình nghe không rõ có thể nói lại không.

- À dạo này mình thấy bạn qua lại với Xuân Nghĩa Bang thường xuyên tưởng bạn gia nhập hắc bang thôi.

Biết mình lỡ lời Ngọc Nhi vội sửa lại dù sao việc Thiếu Kiệt làm quân sư cho Cao Thịnh thì chỉ có nhóm người cao tầng như bốn người tử tước

biết. Những cô không nghĩ rằng Thiếu Kiệt đã nghe rõ những gì cô hỏi nhưng giả vờ

- Ừ đâu có dạo này bọn Lý Bân hay qua lại với bên đó còn mình thì không. mà bạn nói vậy có chuyện gì à?

- Cũng không có gì sợ bạn gia nhập hắc bang này nọ bị ảnh hưởng tới việc học nhà trường biết được cũng không hay.

Ngọc Nhi nhìn hấn cười chống chế cho qua chuyện, để Thiếu Kiệt khỏi nghi ngờ.

- Chuyện này cũng chưa biết được khi nào đến nó đến, liệu việc mà làm thôi.

Thiếu Kiệt trả lời một câu lập lờ rồi cũng không nói gì nữa. Ngọc Nhi vì không muốn để hấn biết điều gì nên cũng im lặng

Cho đến lúc Ngọc Nhi về đến nhà chào tạm biệt cô. Thiếu Kiệt trong lòng suy tính, bởi hấn không hiểu tại sao cô lại biết được hấn trở Thành Quân sư cho Cao Thịnh. Chuyện nước này hấn chợt nhớ ra Ngọc Nhi cũng họ Cao nên càng nghi vấn trùng điệp. Tự nói với lòng mình trở về lên gặp Cao Thịnh hỏi cho ra lẽ.

Trên đường cấp tốc trở về nhà hấn liền bật máy tính lên, nếu ai ở trường hợp như hấn bây giờ đều sẽ làm như thế. Một điều gì đó không tìm ra lời giải đáp sẽ nhanh chóng tìm kiếm về manh mối lớn nhất, mà manh mối ở đây thì chỉ có Thẻ là Cao Thịnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cho đến khi đồng hồ điểm 9 giờ, lúc này máy tính của Thiếu Kiệt hiển thị âm thanh báo cuộc hội thoại gọi đến. Nhận cuộc gọi Thiếu Kiệt mang lên chiếc tai phone được trang bị của mình.

- Alo có việc gì thế mấy anh?

Nghe Thiếu Kiệt chấp nhận cuộc gọi Cao Thịnh mới nhỏ giọng nói.

- Tình hình có chút căng thẳng mà thôi chắc để việc này cho lão Đào nói cho em hiểu vậy.

Thiếu Kiệt cũng giật mình, khi nghe Cao Thịnh nói đề Khương Đào giải Thích cho hẳn biết, vì sao lại liên lạc gọi hẳn lên cuộc hội thoại này.

- Hà có cả Chú Đào ở đó à?

- Ừ chú ở đây mà Thiếu Kiệt nè, cháu trang bị như thế này không lẽ cháu nghĩ ra được sẽ có điều gì hay sao mà lại ần mình như thế.

Khương Đào thấy Thiếu Kiệt cẩn thận, lại thông qua những người của Cao thịnh biết được máy tính liên lạc ở đây là hẳn cho người lắp đặt.

- Vân lần đó bị chặn đường cháu đã nghĩ đến nếu mà có ai nghi ngờ quan hệ của cháu với Xuân Nghĩa Bang, mà khi cháu gặp anh Cao sẽ bại lộ hết nên cháu nhờ người trang bị để tiện việc liên lạc.

- Chú phải công nhận, cháu đúng là cái gì cũng nghĩ ra được, lần trước cháu chỉ nói bọn người Cửu Hùng Bang có thể buôn bán ma túy, chú chỉ nghĩ đến khả năng mua đi bán lại. Nhưng hôm nay mới biết bọn chúng có thể có xưởng chiết xuất riêng, ngay cả việc hôm nay hòa đàm với bọn người lão Cao, mà hẳn còn đem theo vũ khí nóng thì cũng không vừa.

Khương Đào cũng hết cách với những suy nghĩ của Thiếu Kiệt, thật tâm Khương Đào cũng có một ít tâm tư, Thiếu Kiệt hẳn chỉ suy đoán tình hình mà lại đem đến một đường dây chiết xuất ma túy, bị theo dõi một lần lại sợ người khác phát hiện ra mình có dính dáng đến Xuân Nghĩa Bang.

Thiếu Kiệt trước hấn chỉ biết là Cữu Hùng Bang có buôn bán ma túy, thật sự không nghĩ đến Cữu Hùng Bang còn trang bị cả một đường dây chiết xuất cho riêng mình, như thế thì khá nhiều ma túy được đưa ra.

- Xem ra chuyện này khá nguy hiểm à. Chuyện này trước mắt không nên manh động dù sao, cũng phải thả lưới một thời gian nên mọi người bên anh Cao chắc phải cẩn thận hơn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Cao Thịnh cũng gật đầu đáp.

- Ủi bọn anh giờ lỡ leo lên lưng cọp rồi dù sao cũng phải chấp nhận thôi.

- Thiếu Kiệt chú thấy cháu nên tham gia vào lực lượng cảnh sát với tuân thủ và ánh mắt sắc bén của cháu thì chắc chắn sẽ phá được nhiều vụ án, cháu chỉ cần đồng ý thôi chú sẽ viết đơn đề cử cho.

Khuong Đào lúc này cũng gấp gáp khuyên Thiếu Kiệt nên gia nhập cảnh sát, bởi hấn thấy Thiếu Kiệt là một người mà hấn cần ở cảnh sát bây giờ.

- Lão Đào tôi nói ông kiểm người cũng đừng lôi kéo quân sự của anh em tôi vào cảnh sát các ông chứ, làm thế trước mặt ông không thấy ngại à.

- Ông hay lắm dù sao Thiếu Kiệt hấn cũng gọi tôi bằng tiếng chú, anh lấy gì tranh với tôi bất quá không được nữa thì tôi quay ra nói với chị Nhu cho Thiếu Kiệt vào cảnh sát.

Thấy hai người ra mặt giành người Thiếu Kiệt cũng không biết sao, nên vội nói.

- Thôi mà! Cháu nói thật là cháu sẽ không vào cảnh sát chú có đưa mẹ cháu và chuyện này cũng như không thôi chú Đào à! Còn có một số chuyện thì lát nữa chú cứ để lại địa chỉ nhà, sau này hôm nào rảnh rồi hoặc buổi

nào đó cháu sẽ tới nhà bàn bạc với chú một số công việc, còn để làm cảnh sát thì sẽ không đâu.

Khương Đào lúc này mặt xụ xuống nói.

- Như thế cũng được để lát nữa chú ghi lại số điện thoại với địa chỉ cho cháu, nhưng do chú công tác thường xuyên, nếu cháu có muốn gặp, nhớ báo chú trước để chú thu xếp.

- Như vậy là được, theo cháu nghĩ bọn người Cửu Hùng Bang vẫn là người ở bên dưới thôi, vì bản thân Cửu Hùng hẳn muốn chiết xuất ma túy không phải dễ, để có được thành phẩm phải qua một công đoạn hóa học phức tạp, Mà theo cháu việc này Cửu Hùng Bang không có người làm được. Như thế chỉ có người ở trên cung cấp hàng cho hẳn để hẳn mở thị trường thôi.

Khương Đào lúc này đã trở về với dáng vẻ nghiêm túc nói ra những suy nghĩ của mình.

- Chú cũng biết là như thế, nhưng mà liệu biết người đó là ai mới là điều quan trọng, hiện tại chúng ta chỉ biết được Cửu Hùng có thể điều động được một số hàng rất lớn mà từ đâu ra thì hoàn toàn không biết được. Chuyện này chỉ có để mọi người bên lão Cao từ từ thâm nhập thôi lúc đó sẽ dễ dàng hơn bắt được đầu mối quan trọng.

- Chuyện này sớm muộn gì cũng phải diễn ra, nhưng quan trọng là nhanh hay chậm thôi, dù sao theo cháu thì đây phải là thời gian lâu dài cần mọi người hợp tác toàn diện.

Ngưng lại một lúc rồi Thiếu Kiệt không nói hẳn đang đắn đo xem nên hỏi Cao Thịnh về việc của Ngọc Nhi không, dù sao từ lúc đối thoại với Ngọc Nhi đến giờ luôn làm hẳn khó chịu trong lòng vì những gút mắt mà

hắn không biết. Nhưng cuối cùng Thiếu Kiệt hẳn cũng thông qua mirco hỏi Cao Thịnh.

- Anh Cao em hỏi thật? anh và Cao Ngọc Nhi lớp A9 Trường Thiên Hoa, hai người có quan hệ gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105: Chân Tướng

Hôm nay có thể chương thứ 2 lên trễ một chút mọi người thông cảm vì bận một số việc.

Căn Phòng Im lặng một cách lạ thường sau câu nói của Thiếu Kiệt, mọi thứ ồn ào náo nhiệt thay bằng không khí im lặng chỉ có tiếng của gió của cánh quạt tạo ra phía bên kia head phone.

Thiếu Kiệt cũng không biết kia Cao Thịnh và mọi người như thế nào chỉ biết được dường như có việc gì đó mà mọi người đồng loạt im lặng. cho đến thật lâu sau đó Tước Phàm mới mở miệng nói.

- Lão Đại em nghĩ dù sao cũng nên nói ra cho Thiếu Kiệt biết. tuy chuyện này anh em chúng ta giữ mãi trong lòng như thế này cũng không phải cách biết đâu khi nói ra Thiếu Kiệt lại có biện pháp thì sao.

Cao Thịnh lấy một điều thuốc lá, nằm trên bàn ở trước mặt mình, đưa lên đốt một ánh lửa. rít vào một hơi rồi thả ra không trung một làn khói dày đặc. Thế Long nhìn hấn như thế cũng nói vào,

- Em thấy Tước Phàm nói đúng đó anh. Cứ nói ra hết đi dù sao ở đây cũng là người của anh em mình còn về việc này, lão Đào chắc từ hồ sơ anh em mình cũng biết rồi.

Điều thuốc trên tay của Cao Thịnh mới đó mà chỉ còn phân nữa. Ở đầu điều thuốc còn một đoạn dài ánh lửa chưa kịp tàn.

- Thôi được rồi mọi người đã nói thế thì anh cũng nói luôn vậy chuyện này trước sau, sớm hay muộn Thiếu Kiệt hấn biết thôi.

Thiếu Kiệt nghe được như thế cũng bần khoản không kém dù sao hẳn cũng chưa từng biết.

- Nói đến chuyện này cũng vào khoảng tám năm trước, khi anh vừa mới bước ra lặn lội ngoài xã hội. Lúc đó anh chỉ là một người mới bước chân vào giới mọi thứ vẫn đối với anh khá mới mẻ từ những ngày còn ngày đây mai đó. Nhờ một thân bản lĩnh anh chiêu mộ được bốn người Tước Phàm, Vũ Minh, Thế Long, Ngọc Hồ. Công việc đơn giản của bọn anh là đi đòi tiền bảo kê, mỗi một lần như thế năm người đều mang thương tích trở về. Cho đến một lần anh và bốn người được Cao Chính gặp được ông đưa bọn anh về làm cận vệ của mình do thân thủ và kỹ năng đánh nhau tương đối tốt. Cao Chính cũng là một lão đại tốt nên thấy anh không cha không mẹ vì là trẻ mồ côi ông nhận nuôi anh rồi đặt cho anh cái tên Cao Thịnh.

Lúc này Thiếu Kiệt mới hỏi Cao Thịnh.

- Cao Chính là ai em chưa từng nghe nói?

- Cao Chính là lão đại Xuân Nghĩa Bang vào tám năm trước lúc đó Cửu Hùng vẫn là người của Xuân Nghĩa Bang, mà còn là thành viên nòng cốt.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt hỏi cũng giải đáp cho hẳn biết, để tránh cắt ngang cảm xúc của Cao Thịnh.

- Đúng vậy! lúc đó Cửu Hùng là một thành viên nòng cốt trong Xuân Nghĩa Bang khi đó. Cao Chính lão đại cũng chính là bố của Cao Ngọc Nhi. Anh thật ra mang họ Cao vì được Cao Chính lão đại nhận làm con nuôi thôi. Lúc đó Ngọc Nhi còn rất nhỏ, anh thường hay vui đùa cùng cô bé rất vui vẻ. Mọi chuyện tưởng chừng như đơn giản như thế. Khi bọn anh trở thành bảo vệ cho Cao Chính lúc này Cửu Hùng cũng bắt đầu nổi lên dã tâm của mình. Hẳn ngày càng bành trướng thế lực ngấm ngấm thâm thấu trong

những người của Xuân Nghĩa Bang lúc bấy giờ mà bọn anh không hề hay biết

- Khoan anh nói là Cữu Hùng trước đây là thành viên nòng cốt của Xuân Nghĩa Bang nhưng tại sao hắn lại tách riêng ra như bây giờ?

Những điều Thiếu Kiệt đang nghe hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của hắn. Nếu Như vậy Ngọc Nhi sẽ là người kế thừa Xuân Nghĩa Bang chính thức. Nên hắn muốn hiểu rõ vì sao Cữu Hùng lại ra tạo thành một bang phái riêng như bây giờ.

- Anh không biết, có lẽ hắn thấy mình quá nổi trội, hoặc cũng có thể hắn thấy việc thu tiền bảo kê ở khắp nơi không đủ đáp ứng cho hắn. Nên hắn bắt đầu tạo những cơ sở ngầm chuyên môn cho vay nặng lãi, thêm vào đó còn bắt đầu tổ chức những sòng bài với giá trị tiền bạc khá lớn. Cứ như thế hắn mua chuộc những người lãnh đạo của Xuân Nghĩa Bang lúc bấy giờ. Trong một lần Cao Chính lão đại phát hiện ra việc này nên đưa hắn ra trước mặt mọi người trách mắng, lúc đó hắn cũng không nói gì ra vẻ hối lỗi và nhất định sẽ không tái phạm. Nhưng không ngờ hắn âm thầm hoạt động ngày một làm lớn hơn, có lẽ Cao Chính cũng biết việc này mà hiện tại danh khí của Cữu Hùng trong Xuân Nghĩa Bang lúc bây giờ không thể nào làm gì được hắn.

- Cũng đúng với tính cách sơ lược của Cữu Hùng thì rất có thể làm ra những việc này. Nhưng có lẽ có người đứng sau chỉ vẽ cho hắn, nếu không với hắn chắc cũng sẽ không nghĩ ra những biện pháp như thế này

Cao Thịnh nói những việc mà Cữu Hùng đã làm cũng đưa đến suy nghĩ nhất thời của hắn đành nói ra cho Cao Thịnh nghe.

- Điều này thì anh không biết có ai đứng đằng sau hay không những trong một lần Cao Chính lão đại mới giao nhiệm vụ cho bọn anh bảo vệ

Cao Ngọc Nhi và vợ mình. Khi nhận được lệnh của Cao Chính lão đại, bọn anh cũng để lại một số anh em bảo vệ ông. Nhóm còn lại bắt đầu đưa Ngọc Nhi và mẹ cô đi nơi khác.

- Có lẽ Cao Chính cảm nhận thấy mối đe dọa của Cửu Hùng mang lại cho Ngọc Nhi và vợ mình, nên mới nói mấy anh đưa hai người đi.

Cao Thịnh cũng rót một tách trà trên bàn, uống một hớp rồi nói tiếp cho Thiệu Kiệt biết.

- Chuyện tưởng chừng như có thể hóa giải được nguy cơ trước mắt, nhưng không ngờ trong nhóm người bảo vệ mẹ của Ngọc Nhi có tên làm nội gián cho Cửu Hùng, trên đường di chuyển về nhà ngoại của mình, bọn anh bị người của Cửu Hùng tập kích, bọn anh bất tài chỉ có thể cứu được Ngọc Nhi dù bản thân anh đã hứa với cô bé là sẽ bảo vệ mọi người về tới nhà ngoại an toàn. Lúc này bọn anh lập tức cho người đưa Ngọc Nhi về nhà ngoại còn năm người bọn anh quay về lại ứng cứu cho Cao Chính nhưng không kịp.

- Vậy sao giờ bọn anh lại có thể cầm về Xuân Nghĩa Bang? nếu đến lúc thì Cửu Hùng có lẽ đã nắm được toàn bộ bang phái rồi chứ.

Thiệu Kiệt hỏi điều này vì nếu đúng như hần nghĩ vẫn còn những chuyện phía sau nữa mà hần không biết nên mới hỏi Cao Thịnh để biết được tại sao đến bây giờ Cao Thịnh vẫn là người nắm Xuân Nghĩa Bang mà Cửu Hùng lại phải tách ra thành một phương.

- Trước đây Cao Chính cũng có một số người thân tín như bọn anh, lúc này mới tập hợp lại cùng nhau chống lại Cửu Hùng. Chứ kể đến khi mẹ Ngọc Nhi mất mọi người bên ngoại Ngọc Nhi đã thao tác rất nhiều, Cửu Hùng bị truy bắt toàn diện từ cảnh sát đánh vào bởi nhà Ngoại cô thao tác, nhưng hần lần trốn được qua một thời gian sau hần lại trở về tụ tập lại

những người cũ của mình tạo thành Cửu Hùng Bang như bây giờ. Kể từ lúc đó Xuân Nghĩa Bang được trao trả về cho Ngọc Nhi trên danh nghĩa anh chỉ là người thay thế điều hành, có lẽ cái bang phái này quá nhỏ bé nên không lọt vào mắt của những người bên ngoài của Ngọc Nhi, còn Ngọc Nhi thì qua sự việc đó cũng ít tiếp xúc với bọn anh. Cho đến khi gặp em, Ngọc Nhi mới chủ động liên hệ lại với bọn anh.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình nếu như thế thì đáng lý Ngọc Nhi phải là người tiếp với bọn người Cao Thịnh thường xuyên sao lại cho đến khi gặp mình mới lại liên hệ lại?

- Khoan tại sao anh nói Ngọc Nhi chỉ liên hệ lại bọn em khi gặp em? Mà không phải là từ trước?

- Vì Ngọc Nhi vẫn hận tại sao bọn anh không quay lại cứu mẹ cô, nhưng đó lại là mệnh lệnh của phu nhân là phải toàn lực bảo toàn cho Ngọc Nhi bởi vết thương của bà lúc đó rất nặng. Còn việc Ngọc Nhi liên hệ với anh việc đầu tiên là hôm em đi gặp mặt Tước Phàm.

Bây giờ Thiếu Kiệt hẳn hiểu tại sao hôm đó Cao Thịnh lại xuất hiện và một số chuyện sau này liên quan chợt hẳn giật mình hỏi.

- Cái vụ em làm quân sư đừng nói là chủ ý của Ngọc Nhi nhé?

- Ủ Ngọc Nhi đề cử em làm quân sư cho anh nên dù sao anh cũng phải kéo em vào, nên em hiểu anh và Ngọc Nhi có mang mối quan hệ như thế nào rồi đấy.

Khương Đào nãy giờ im lặng giờ cũng lên tiếng.

- Không ngờ thằng nhóc cũng bị con gái xoay vòng vòng khổ à! đào hoa quá cũng chết nhỉ. Mà không ngờ Cửu Hùng lại là người như thế. Chuyện lần đó chú cũng tham gia nhưng không biết nhiều vì lúc đó chủ chỉ vẫn là

một cấp thấp chưa biết nhiều lắm chỉ biết là bên trên ra lệnh. Qua mấy tuần điều tra cũng không tìm được manh mối gì, sau này có một người ra nhận tội thay cho Cửu Hùng mà do không có bằng chứng cụ thể nên chỉ có thể khép lại hồ sơ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng khá bực trong lòng dù sao nếu Ngọc Nhi nói hẳn một tiếng thì hẳn cũng chấp nhận, thế mà cô lại xem hẳn như một đứa con nít lại đùa bỡn cả cái vụ nắm tay có thai kia ra vẻ ngây thơ làm hẳn tức ói máu mà không làm được gì. Nhưng việc bây giờ quan trọng nhất là khi nghe được những gì Cao Thịnh nói Thiếu Kiệt chợt nghĩ đến điều gì đó.

- Anh Cao Cửu Hùng tám năm trước có điều gì mờ ám không?

- Lúc đó anh cũng không biết về hẳn nhiều, chỉ sau khi anh với mọi người tập trung đánh lại hẳn để bảo toàn Xuân Nghĩa Bang thì mới phát hiện ra mọi việc. Mà Tính ra những người cùng hẳn tham gia sự việc đó hiện tại đều rửa tay gác kiếm cả rồi.

Cao Thịnh nói ra những gì mình nhớ về Cửu Hùng không nhiều ở thời điểm đó.

- Vậy anh có từng điều tra qua những người kia chưa?

- Việc này thì chưa, nhưng nếu em nói thế thì anh sẽ cho người tìm hiểu thử. dù sao mọi việc em cũng biết về Cửu Hùng, Ngọc Nhi quan hệ ra sao rồi hi vọng em sẽ tìm ra đối sách sớm nhất. chủ yếu em phải cẩn thận, dù sao cũng trễ rồi em nghỉ ngơi sớm đi có việc gì thì bọn anh báo lại em sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106: Có Còn Hơn Không

Hai hôm nay bận một số thứ nên lên chương chậm mọi người thông cảm. sắp xếp xong mọi thứ sẽ lên đều lại ngày 2 chương.

Cuộc nói chuyện với mọi người kết thúc, Thiếu Kiệt biết được thêm nhiều điều về Ngọc Nhi, một số chuyện liên quan đến quá khứ của cô nên cũng trầm mặt im lặng suy nghĩ.

Hắn không nghĩ Ngọc Nhi trải qua nhiều chuyện như vậy, ai cũng có những chuyện phải trải qua trong đời, với một người trải qua bao nhiêu đó biến cố có hay không đây làm vỏ bọc yếu đuối của cô, để tồn tại sự mạnh mẽ bên trong hay nó là con người thật. Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết được.

Có thể Ngọc Nhi đối với không có ý định gì xấu, dù sao tuy nói Ngọc Nhi xem hắn như người không biết gì. Nhưng ở phía sau cô lại âm thầm đưa đến Cao Thịnh giúp đỡ hắn nên chắc chắn sẽ không làm gì bất lợi với mình, dù sao có một số việc mà Thiếu Kiệt không làm được thì Cao Thịnh lại có thể làm giúp hắn.

Tạm gác những chuyện này qua một bên, hắn tập trung vào những gì hiển thị trên màn hình máy tình mình bắt đầu thao tác một cách nhanh chóng. Những ngày tiếp theo hắn hoàn toàn sắp xếp xong các công việc cần thiết của mình.

Hôm nay Thiếu Kiệt hắn trở lại trường học, không có gì thay đổi mấy chỉ có những bạn học đón chào hắn nhiệt tình hỏi về những gì đã diễn ra. Đối với hắn thầy cô cũng không có gì thắc mắc còn đến bên cạnh hỏi về những bài học có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi họ. Có lẽ đây cũng là một phần đặc cách của học sinh giỏi mang cái mác đi học lớp bồi dưỡng về.

Đang ngồi học Lý Bân mới hỏi Thiếu Kiệt tâm trạng vui vẻ hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt định khi nào làm tiệc đây bọn em đợi mấy bữa cái bụng đói meo lên rồi đây này.

Thiếu Kiệt hần suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời voi Lý Bân.

- Nói mọi người lát tan học thì tập trung lại đi luôn một lần cũng được dù sao hôm nay anh cũng rảnh.

- Vậy đề em thông báo mọi người.

Ngồi học trong lớp nhưng Lý Bân chỉ để tay xuống bàn bắt đầu nhắn tin đi một số tin nhắn xong lại nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Đã Xong lát giờ ra về mọi người tập trung ở trước cổng trường hết là đi được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng bó tay với hiệu xuất kinh người của Lý Bân, tính ra nếu mà nhân viên công chức nào làm việc cũng được như hần thì công ty đó chắc phải làm ăn khấm khá lắm.

- Lo học đi sắp có lịch thì giữa kỳ rồi đó chú mày mà điểm số không nên thân là phải học lớp ôn tập dài dài lúc đó rồi thấy cái cảnh.

- Anh cũng đâu hơn em đâu nghe nói mấy ngày nữa có lịch của nhóm học sinh giỏi văn chuẩn bị đề tài viết thư UPU đó. Năm nay ra cái đề thi UPU khó hiểu thật đưa học sinh viết thì làm sao mà biết viết. Nói thật em đọc cái đề” Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn” là em bó tay rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu, những lần ra đề như thế này của cuộc Thi viết Thư UPU thì hẳn không lạ gì, hoàn toàn là ngoài kiến thức xã hội hoặc phải để học sinh nghiên cứu chuyên sâu chọn lọc ra câu từ và lời văn, qua phương pháp viết thư cũng là tương đối khó.

Hắn không quan trọng lắm về đề thi, cái mà Thiếu Kiệt thấy khó khăn bây giờ là làm sao diễn tả lời văn bằng cách viết thư, kinh nghiệm xã hội hẳn có nhưng để chuyển tải từ hiện thực thành lời văn đó là một cách tương đối khó khăn.

- Mà em nghe nói bọn khối B lần này trong nhóm học sinh giỏi sẽ làm khó dễ anh vụ đi bồi dưỡng, bọn nó cho rằng trường thiên vị anh tại sao không làm thi tuyển ai cao điểm được đi mới đúng, mà kỳ này lại chỉ định một mình anh đi học lớp bồi dưỡng thôi, nghe đâu bọn nó cũng tức lắm.

- Kệ bọn nó muốn gì thì muốn quan trọng vẫn là việc của mình mình làm dù sao không chấp việc nhỏ nhặt với cái đám khối B.

Thiếu Kiệt hẳn cũng có nỗi khổ không thể nói ra cho ai biết, đúng là nhà trường thì có lý do là đưa hắn đi học lớp bồi dưỡng, ai mà biết hắn phải lăn lộn trong mưa bão chứ có học thêm được điều gì!

Trong suốt ngày học hôm đó của Thiếu Kiệt ngoài việc biết mình sẽ được học sinh khối B nào đó sẽ làm khó dễ hắn trong việc học tập thì những việc còn lại đều là bình thường cho đến cuối giờ học.

Mọi người hầu như đã tập trung đầy đủ ở trước cổng trường. Thiếu Kiệt lúc này thấy trong nhóm người chỉ có Ngọc Nhi mà không thấy Nhã Oanh nên hỏi Lý Bân.

- Nhã Oanh không tham gia à? sao không thấy cô ta?

- Nhã Oanh nói hôm nay nhà có việc sẽ không tham gia được người nhà đón cô ta về rồi. Giờ đi đâu đây Anh Kiệt!

Suy nghĩ một chút rồi Thiếu Kiệt mới nói

- Trà sữa đi gần đây với lại nó có lâu ba có thể chứa được toàn bộ mọi người giờ này lâu ba chỗ trà sữa chắc cũng chưa có khách đâu.

Nói rồi nhóm người của Thiếu Kiệt chuẩn bị kéo nhau từ trường đi đến điểm hẹn, mọi người ai cũng mang cho mình một chiếc xe đạp chỉ có Thiếu Kiệt là vẫn chiếc xe đạp cọc cạch của mình trong nhóm Lý Bân thấy thế cũng nhăn mày.

Ở đây ai cũng chạy những chiếc xe tương đối tốt mọi người hầu như đều xếp cho mình xe đạp tương đối tốt. chỉ có Thiếu Kiệt tuy có nhiều tiền đi nữa nhưng vẫn không hiểu sao Thiếu Kiệt vẫn không chịu đổi cho mình cái xe đạp mới.

- Em nói Anh Kiệt anh có thể thay cái xe đạp mới được không như thế thì làm sao mà chở con gái người ta đi được chứ.

Thiếu Kiệt cũng không nghĩ rằng mình bị Lý Bân sắp xếp phải chở Ngọc Nhi nên cũng cười đáp.

- Trước giờ tao thấy xe tao là tốt nhất có ai bằng nó không đi từ cấp hai tới giờ lại ở cùng anh mày từ lúc không có một xu dính túi đến lúc này nên mày kiu nó là xe không tốt vậy cái nào trong những chiếc xe của bọn bay cái nào tốt hơn.

- Em biết là thế nhưng mà anh cũng phải tân trang nó một chút chứ, sơn lại hay chỉnh sửa một số thứ nhìn được một chút chứ làm gì mà như thế này.

Lúc này Thiệu Kiệt mới ngẫm nghĩ lại lời Lý Bân nói dù sao hắn cũng chạy xe đạp này tương đối quen tay thắng có hơi cứng một tý, bánh cũng mòn không thể nào mòn hơn đôi khi trời mưa cũng đem nước mưa văng lên toàn bộ sau lưng.

- Ừ để bữa nào sửa một chút cũng được. Mà người ta không chê thì bọn mày nói làm gì.

Ngọc Nhi nghe Thiệu Kiệt nói thế cũng cười nhìn Lý Bân nói.

- Thiệu Kiệt dù đi xe đẹp hay xấu với mình đều không quan trọng, được bạn ấy chở là vui rồi.

Lý Bân cũng lắc đầu, hắn cũng hiểu nếu Ngọc Nhi nói thế thì hắn cũng không làm được gì ai bảo hắn có một đại ca chuyên gia trang bức tiền thì nhiều mà lúc nào cũng nhìn bình thường như bao người khác.

Vốn hắn định đôi xe để Thiệu Kiệt chở Ngọc Nhi bằng xe của hắn, nhưng bây giờ thì chắc không cần rồi. Đoàn người lên đường để lại những anh mắt của người xung quanh nhìn theo một nhóm đông học sinh đi trên những chiếc xe đạp rất vui vẻ.

tại nhà Hoàng Chí Kim, hai anh em của hắn đang bàn tán điều gì đó. Tâm tình hai người lúc này tương đối tốt.

- Anh con Hoàng Lâm Nhu nó ra ý kiến như thế anh thấy thế nào?

- Đúng ra ý kiến này của nó không tệ, đợi tòa quyết định rồi nó mua lại toàn bộ phần đất còn lại cũng là ý kiến hay. Tính ra tao với mày làm xong giấy chứng nhận đất cũng chủ yếu vì tiền. Đúng ra thì được nhiều hơn một chút cũng không tệ nhưng giờ nó đã đưa ra biện pháp như thế cũng tốt đỡ cho mọi người tốn thời gian. Nhưng tao chỉ thắc mắc tiền ở đâu mà nó có thể thao tác được việc này.

Hoàng Chí Kim vừa nói vừa cười bởi Hoàng Lâm Nhu đã đưa ra ý kiến cho Hoàng Chí Hùng về nói lại với hắn dựa theo tòa phân xử cô sẽ mua lại toàn bộ mảnh đất phía bên kia của họ theo đúng như tòa phán xét.

- Chuyện này em cũng không biết nhưng mà như thế cũng tốt dù sao nếu mảnh đất đã chia sáu ra thì cũng chẳng bán được lại phức tạp vấn đề pháp lý buôn bán phải có đủ năm người, giờ nó ra như thế yêu cầu là chỉ đơn giản viết đơn miễn tranh chấp, để nó làm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất toàn diện mảnh đất cũng là đúng thôi.

- Ừ như thế cũng được đỡ hơn phải cầm một mảnh đất mà chẳng buôn bán được gì lại phải phức tạp mỗi lần đụng chạm. Cứ quyết định như thế dù sao tiền bạc vẫn là thứ có thể sử dụng còn đất đó nó có lấy lại xây nhà lên hay làm gì khác thì tao không quan tâm. Nếu nó xây nhà tao chỉ cần cho thẳng con tao chuyển đi qua chỗ khác là xong dù sao anh mày cũng không phải thiếu một miếng đất như thế.

Hoàng Chí Kim cũng nói ra suy nghĩ của mình, dù sao với hắn lúc đầu cũng đã định sẵn là sẽ bán miếng đất khi có giấy chứng nhận quyền sử dụng, Giờ lại vướng vào vấn đề thừa kiện như thế này hắn cũng biết sẽ được tòa án phán xét công bằng cho tất cả mỗi người trên đơn kiện, mà chia ra sáu phần thì mỗi người chỉ còn một chút ít đất phân chia ra cũng không được làm giấy chứng nhận, thêm vào đó bán cũng chẳng được giá vì khó khăn khi làm giấy tờ.

- Ừ như mà em cũng tiết một chút nếu chuyện này không bại lộ thì chỉ có hai anh em mình hưởng trọn miếng đất đó, giờ lại chia sau phần ra cũng thấy hơi tiết, nhưng dù sao có còn hơn không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107: Ngọc Nhi Tâm Sự

Căn phòng lúc này hai người tâm trạng tương đối tốt, Hoàng Chí Hùng còn mở ngay một chai rượu trên đường đi qua đây hẳn đã tiện tay mua đem về. cầm hai cái ly Hoàng Chí Hùng rót rượu vào rồi đưa cho anh mình nói.

- Chúc mừng cho hôm nay mọi sự tốt đẹp chuyển hàng đầu tiên tiến nhập vào Thiên Hoa hoàn toàn thuận lợi.

Hoàng Chí Kim tay cầm ly rượu uống vào một hớp rồi nhìn Chí Hùng nói

- Đúng hôm nay tuy đáng chúc mừng nhưng cũng phải cẩn thận, dù sao thì mọi thứ không thể nắm chắc nhất là với thành phần cao tầng của hai bên Xuân Nghĩa Bang với Cửu Hùng là đối lập điều đó là chắc chắn không thể thay đổi, chỉ xem lợi ích có thể lôi kéo được hay không thôi.

- Em nghĩ từ từ cũng sẽ được thôi, anh cứ nghĩ đi ai lại có thể cho hẳn nhiều lợi ích như thế không phải Cửu Hùng trước kia cũng thế sao, nào là đạo nghĩa giang hồ cái gì. Sau cùng cũng phải dựa vào anh em mình kiếm tiền mới được như ngày hôm nay không phải sao.

Hoàng Chí Hùng cũng nói ra nhưng suy nghĩ của mình khi vừa mới uống một hớp rượu xong, Bởi hớn ai hết hẳn rõ ràng Cửu Hùng được như ngày hôm nay cũng là do anh hẳn một tay phía sau thao thác, không có anh em hẳn Cửu Hùng chưa biết chừng đã bị người bắt vào ngục chưa biết ngày về. Dù sao phía sau anh hẳn còn người nào đó mà Chí Hùng vẫn không biết được.

- Chuyện này cứ từ từ thâm thấu vào nội bộ của Xuân Nghĩa Bang cũng được không gấp có lần đầu sẽ có những lần tiếp theo nên hiện tại là bước

tiền lớn rồi cũng không cần lo lắng quá.

- Em thấy trước sau gì bọn Xuân Nghĩa Bang cũng ôm bấp đùi mình, mẹ cái bọn Cữu Hùng nuôi cho tám năm trời chỉ mở được một chút địa bàn toàn là bọn người ham tiền háo sắc, thành sự không đủ bại sự có thừa.

Hoàng Chí Kim không nói gì chỉ im lặng bởi hắn không nói bình luận việc này bởi Cữu Hùng là do hắn đề cử mà đến hiện nay Cữu Hùng không còn được như xưa, ngang dọc một thời giờ như một con chó theo đuôi không khác chỉ là do hắn có thể đưa mặc hàng của mình đi tiêu thụ, nên đến giờ Hoàng Chí Kim vẫn không nói gì đến hắn.

- Thôi em về bên nha lo thu xếp đây dù sao cũng phải kiếm một căn nhà mới khang trang hơn mới được, lâu nay giả nghèo sống trên mảnh đất kia cũng đủ rồi.

- Ừ mọi chuyện chú lựa việc mà làm, có chuyện gì thì báo cáo lại cho anh biết. Chừng nào xong hết nó chia tiền thì gọi anh mày ra là được.

Nhóm người của Thiếu Kiệt gói gọn một cái lầu ba tại hàng kinh doanh trà sữa, dẫu sao mọi người đến đều là khách mà nơi đây cũng có nhiều loại đồ ăn vặt. Thiếu Kiệt thấy mọi người vui vẻ cũng không nói gì nên bước ra hành lang đứng, bởi nơi đây có thể nhìn ra được một góc sân bay nên phong cảnh cũng tương đối đẹp.

Mọi người tương đối vui vẻ vì cũng ít khi được tập hợp và thoải mái như thế này, mà Thiếu Kiệt là người mới nên hầu hết mọi người ở đây ai cũng nói cười rất thoải mái.

Thấy Thiếu Kiệt đứng bên ngoài Ngọc Nhi cũng tiến đến hỏi.

- Có tâm sự gì à?

Thiếu Kiệt đứng thở ra một hơi nhìn về phía xa xăm trong sân bay cười nói.

- Đôi khi có những chuyện mình nghĩ là đã có thể hiểu hết những không ngờ chỉ là một góc của tảng băng chìm.

- Ấy định trách mình sao? đôi khi cũng cần phải như thế mới cảm thấy được rằng thế giới này không như ta mong muốn có nhiều thứ trôi qua mà ta không thể nào quên được, cũng có những thứ làm cho mình có thể quên đi mau chóng mà.

Ngọc Nhi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt nói ra những câu nói này làm Thiếu Kiệt cũng giật mình, hẳn không nghĩ cô lại sâu sắc đến như thế.

- Vậy đây mới là tiểu thư yếu đuối của tôi ah? Lừa người cũng thâm quá đấy.

- Không phải bạn cũng thế sao? dù sao thì bạn cũng có rất nhiều bí mật mà mình không biết được.

Cô nhìn Thiếu Kiệt ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra nhường vai một cái. Thiếu Kiệt nhìn thấy cũng cười. Ai cũng có cho mình một bí mật riêng nên cứ như thế với nhau xem ra lại là điều thú vị.

- Bạn trải qua nhiều thứ như vậy áp lực có nặng lắm không?

- Trước đây có lẽ mình cảm thấy áp lực nhất là không có ai bên cạnh những lúc buồn mình cũng chẳng biết nói cùng ai, im lặng đợi chờ một điều gì đó. Mỗi ngày trôi qua gò bó mình trong một không gian của bốn bức tường. đôi khi mình tự hỏi quyền thế, tiền bạc, người thân có hay không cũng chỉ dựa trên lợi ích lẫn nhau. Nhưng cho đến ngày hôm ấy, mình biết Nhã Oanh sẽ đối phó với mình nhưng mặc kệ mình định xem thử ai là người sẽ quan tâm mình nhất trong cõi đời này, nhưng hôm đó có lẽ là ngày

mình thấy được vẫn còn có một người quan tâm mình. Có lẽ từ lâu bạn không biết mình thật sự muốn được như bạn ở trong trường thích làm gì thì làm, bạn bè luôn bên cạnh, chỉ cần bạn làm sai mẹ bạn cũng sẽ lên trường họp phụ huynh giúp bạn mình thật sự rất muốn có cảm giác người thân như thế.

Ngọc Nhi đứng cạnh Thiếu Kiệt nói ra những gì mình im lặng bấy lâu nay làm hẳn cũng cảm thấy cô có được một phần cô đơn của chính mình lúc phải một mình đương đầu với những khó khăn ở cuộc sống trước.

- Bạn đừng nói thế vẫn còn mọi người ở Xuân Nghĩa Bang quan tâm bạn chỉ là bạn không biết đấy thôi. Anh Cao cũng vậy vì một chuyện trong quá khứ mà anh ta phải ray rức lương tâm đến tận bây giờ. Bạn làm như thế những người đó cũng buồn vậy.

- Mình biết chứ, mình đã có một thời gian không thể tha thứ cho những người ở Xuân Nghĩa Bang nhưng có chăng chỉ là ý nghĩ của mình đơn thuần lúc đó. Những hình ảnh ngày hôm đó không thể làm mình quên việc năm người họ phải chặt vật như thế nào khi bị vây đánh, trên tay mình vẫn còn nhờ như in máu của mẹ mình vẫn còn vấy khắp người mình cũng chỉ vì một tai nạn được xếp đặt sẵn, nhưng mình hiểu ra rằng lúc đó Cao Thịnh thật sự đã làm hết khả năng, để bảo toàn cho mạng sống của mình, anh ta phải giết ra được đường máu trở về bên bố mình nhắm đánh lạc hướng cho một người đưa mình về tới nhà ngoại.

Thiếu Kiệt cũng chần chừ một chút rồi nói

- Như vậy đáng lẽ bạn phải liên hệ với những người của anh Cao sớm hơn chứ, tại sao đến gần đây bạn mới liên hệ lại. bạn không thấy làm như thế nhẫn tâm với mọi người ở Xuân Nghĩa Bang à.

Ngọc Nhi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cười cười đáp.

- Bạn biết không mình đã từng nghĩ, nếu như không gặp bạn liệu mình có còn liên hệ lại với anh Cao hay không thì điều này không hề biết được. Bởi mình định là sẽ để Xuân Nghĩa Bang cứ như thế này tự sinh tự diệt, vì hiện này Xuân Nghĩa Bang vẫn là máu và nước mắt của bao người anh em của Cao Thịnh mà không phải là của Ba mình. Tuy nói vẫn còn một bộ phận là người của Ba mình nhưng ai cũng hiểu Cao Thịnh đã bỏ ra qua nhiều cho Xuân Nghĩa Bang như hiện nay, mình không muốn vì mình là con của Cao Chính mà Cao Thịnh đem cả Xuân Nghĩa Bang cho mình, mình đơn giản liên hệ vì muốn anh ta giúp bạn không hơn.

- Điều này bạn sai rồi dù sao anh Cao vẫn cho rằng Xuân Nghĩa Bang vẫn là của bố bạn, nếu bạn có quay về Xuân Nghĩa Bang thì anh Cao và mọi người vẫn hai tay dân cho bạn không một lý do. Bạn dù sao vẫn được gọi là tiểu thư trong mọi người mà. Theo mình thấy bạn nên nói chuyện với mọi người một lần xem mọi người quyết định ra sao, lúc đó bạn muốn để ai điều hành hay làm gì Xuân Nghĩa Bang thì cũng không hề liên quan nữa. Bạn thử một lần xem nào?

Thiếu Kiệt lúc này thấy Ngọc Nhi nói thế cũng đưa ra ý kiến của mình, hẳn cũng biết Ngọc Nhi có quyết định của mình nhưng cứ một lần thử biết đâu sẽ có ít thì sao.

- Ừ để mình thử xem, mà mình thắc mắc một câu. Nếu mình đưa Xuân Nghĩa Bang cho bạn thì bạn có chấp nhận làm lão đại hay không?

Thiếu Kiệt cười bởi hẳn cũng không biết nên lựa chọn kết quả nào, nhận thì sẽ phải đối mặt với một số thứ không cần thiết phát sinh song song đó lại có lợi ích rất lớn, mà không nhận thì sẽ ra sao câu trả lời này hiện tại đối với hẳn chắc không thể nào có kết quả chỉ khi nào nắm giữ hoàn cảnh thật sự mới biết được.

- Cái này mình thua. Giờ không trả lời được không nằm trong hoàn cảnh không biết trả lời.

- Vậy mà bạn cũng bày đặt cho mình ý kiến thế mà bạn lại không trả lời được thấy có ngộ không này.

Lúc này Lý Bân từ trong đi ra ngoài, lớn giọng đề mọi người trong phòng cũng chú ý.

- Ấy có hai người núp một bên tâm sự giữa hai người, anh chị vừa mới tâm sự gì có thể cho anh em được biết, chớ làm gì mà để mọi người qua một bên lại ra ngoài này nói chuyện như thế là không được.

- Đúng rồi hai người không hòa nhập với mọi người phải phạt.

Bên ngoài lối vào của khuôn viên lầu ba này lại bị kéo ra vang lên một tiếng roạt làm mọi người giật mình. Mọi người nhìn về hướng cửa phát ra thì thấy một nhóm người thanh niên cũng mặc áo học sinh của trường Thiên Hoa, Người mở cửa đứng nhìn một vòng trong phòng rồi nhìn người nhóm mình nói.

- Hen chi bị đẩy lên đây, có Học sinh được đi bồi dưỡng đãi tiệc, bọn nhóc này nó tổ chức tiệc ở đây làm anh em mình phải mò lên tới tầng ba này. Bọn này có phải là dự tiệc của cái bọn hỗn tạp này đi xuống dưới thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108: Phiền Phức Tới Cửa

Bây giờ trong phòng im lặng, lời nói cũng người thanh niên kia cũng làm cho một số người khó chịu. Thiếu Kiệt nhìn nhóm người thanh niên đó cũng hỏi Lý Bân.

- Bọn nó học trường mình lớp nào mà sao phách lối dữ vậy?

Lý Bân nhìn nhóm người đó một lượt, rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Bọn này là nhóm học sinh nhà giàu khối B, thật chất bọn nó chỉ được cái dựa vào cha mẹ làm kinh doanh không hơn, ai cũng có tiếng nghe nói cũng rất giàu còn lại thì chả được tích sự gì, Hình như thằng nói chuyện vừa rồi cũng nằm trong nhóm học sinh giỏi văn toàn trường tên là Phùng Kiếm Nhất.

Thiếu Kiệt trong bụng cũng nói thầm xem ra có một số người không chịu an phận nhĩ. Trong nhóm Thiếu Kiệt ở đây cũng khó chịu có một người lên tiếng nói.

- Bạn nói vậy là hơi quá rồi đó ai là hỗn tạp vậy, mọi người đều là học sinh nếu các bạn tới không đúng chỗ thì có thể rời đi đâu cần như thế.

Người Thanh niên tên Phùng Kiếm Nhất kia cũng trả lời lại một câu.

- Không phải hỗn tạp chứ gì? tụi bây bắt quá lâu lâu mới được một lần, học sinh giỏi lại pha trộn với đám học sinh kém thêm vào đó một thằng có quan hệ hắc bang không hỗn tạp chứ gì.

Lý Bân lúc này cũng diện máu sấn tới nói.

- Mẹ mày thằng kia đừng tưởng học lớp trên rồi muốn nói gì nói. Bọn tao thích thì chơi chung không có như bọn mày khinh rẻ mọi người. Mà bọn mày cũng chỉ là dựa hơi vào bố mẹ, tiền có phải của bọn mày đâu. Giàu nghèo gì không cần quan trọng, quan trọng là anh em bọn tao chơi chung với nhau vui vẻ, người giỏi kèm người yếu, lâu lâu bọn tao mới đi uống trà sữa ai nói mày thế xin lỗi à bọn tao đến đây vì nơi này đủ rộng đủ cho mọi người vui chơi với nhau, tiền bọn tao có thể chia nhau kẻ ít người nhiều không như bọn mày dùng tiền để có được sự tôn trọng của người khác.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói như thế cũng giật mình đây là lần đầu tiên hắn thấy Lý Bân nói lý lẽ, mà lại hết sức đúng. Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn thấy mọi người trong phòng trở mắt nhìn Lý Bân như người ngoài hành tinh khác, ai cũng ngạc nhiên trước những câu nói của hắn không riêng gì Thiếu Kiệt.

- Xem ra hôm nay có đứa nói lý lẽ với bọn mình nữa kìa. Chưa thấy thằng nào mà lại đi nói lý lẽ giờ phút này hết. tao nói cho mày biết thời buổi này cái gì cũng mua được bằng tiền hết, nên đừng bao giờ nói lý lẽ khi trong túi không có tiền.

Người Thanh niên trả lời lại Lý Bân làm Thiếu Kiệt cảm thấy khó chịu nên tiến lại trước nhóm người này nói.

- Xin lỗi bạn như thế thật có điểm quá phận rồi đấy bọn này không phải không làm gì được bạn chỉ vì bạn là học sinh trong trường dù sao cũng có thể đụng mặt nhau nên đừng có thái độ như thế. Chưa đến cuối cùng chưa biết ai giàu hơn ai đâu bạn à.

- Mày cũng chỉ qua là nhà giàu mới nổi mà đi nói tao không thấy vô nghĩa hay sao?

Thiếu Kiệt cũng cười cười nhìn người này nói.

- Đúng có lẽ nhà tôi cũng chưa phải giàu gì mấy, nhưng tôi biết được thế nào mới đúng là bạn bè, thế nào mới thật sự làm tiền mình làm ra và sử dụng một cách hợp lý, hơn ai hết các bạn chưa đủ tư cách nói với tôi sự giàu hay nghèo bởi bản thân các bạn chưa tạo ra mình được tiền của chính mình. nói một câu đơn giản là các bạn còn ăn bám gia đình thì không có quyền phán xét người khác.

- Mà cũng giống như tao có quyền gì lên tiếng cũng là sai tiền từ bố mẹ, như nhau cả thôi.

Lý Bân lúc này cười nói.

- Bản thân ngu thì đừng la lớn ai nói mày anh Kiệt ăn bám hả. Tao nói cho mày biết anh Kiệt sai tiền hầu như là tự mình kiếm được còn vấn đề tiền ở đâu thì mày không cần biết, mày chỉ cần biết so sánh ra hiện tại mày chỉ như một đứa còn chưa hiểu chuyện đối với anh Kiệt thôi. Mẹ tử tế không muốn thích nghe chửi thì ông mày chửi cho nghe.

Nhóm người thanh niên kia cũng nhìn mày bởi hẳn trước giờ không nổi bật trong trường như cũng là học sinh giỏi có thứ hạng ở khối B, nhà lại giàu một ít nữ sinh vẫn là có tâm tư với hẳn hiện tại cũng có một số người đến đây cùng nếu như thế này thật sự quá mất mặt.

- Tao không tin là thằng Thiếu Kiệt nó tự kiếm tiền được, theo tao thấy nó chỉ có thể được mẹ cho tiền thôi.

- Tao nói này Kiếm Nhất mày không tin thì thôi chứ làm được gì? không lẽ nói anh Kiệt so tiền với mày xem ai giàu hay sao, đồ đàn.

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng nhìn mày đúng là Lý Bân nói không sai giờ chỉ còn cách so tiền xem ai mới thật sự nhiều tiền thì người đó là người

giàu hơn, với phần tự tin với chính bản thân mình, hẳn được bố mẹ mình cho tiền mỗi tháng cũng tương đối lớn nên cũng khá tự tin.

Bởi một tháng hẳn được bố mẹ mình cho tiền sử dụng cũng được gần năm triệu, nhà giàu nên chia ra mỗi tuần đưa hẳn một lần, nên vì thế hẳn cũng để dành một tháng này để tiện một lần khoe khoan cho những nữ sinh cùng khối.

- So thì so tao không tin nó giàu hơn tao. xem ai ở đây nhiều tiền nhất thì thắng người ít tiền hơn thì bị người thắng lấy hết tiền. Dám không hả?

Thiếu Kiệt lúc này cảm thấy tên Phùng Kiếm Nhất này có vẻ gì đó không ổn, ai là lấy tiền bạc tại chỗ này mà so nhà ai giàu hơn ai, đâu phải còn con nít, thằng nào cầm trong tay nhiều hơn hình giấy thì thắng. Đây là tiền chứ có phải hình giấy con nít hay chơi đâu.

- Làm như thế là không đúng nha bạn dù sao tiền bạc không thể đem như vậy ra chơi đùa được.

Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt nói thế trong lòng đặc chí nghĩ rằng Thiếu Kiệt hẳn không có nhiều tiền bằng mình nên mới nói vậy, để mình không làm khó hẳn. Phùng Kiếm Nhất thấy thế lại làm quá lên.

- Mà không dám thì đừng có tự mình nhà giàu, mai một cũng đừng có rủ mọi người tập hợp như thế này mất mặt lắm không có tiền thì cũng đừng khoe khoang giữa chừng để mọi người góp tiền không hay đâu.

- Móa anh Kiệt không muốn so vì sợ mày mất mặt thôi chứ không phải là không dám nha thằng kia. Mẹ cho đường không mất mặt lại muốn đâm đầu vào.

Lý Bân thấy Phùng Kiếm Nhất cố gắng chèn ép cũng tức giận chửi thẳng mặt hẳn, bởi ở đây Lý Bân và Lâm Vũ là hiện biết rõ Thiếu Kiệt có

tiền không phải là ít, dù sao hẳn cũng có một công ty cũng gọi là lớn ở thành phố này thì hỏi hẳn không có tiền mới là chuyện lạ.

- Thôi được rồi nếu bạn đã muốn vậy thì mình sẽ so với bạn, nhưng trước tiên phải có giấy của người làm chứng, không sau này bạn lại nó mình lừa gạt lấy tiền nữa không hay, nếu bạn tìm được người trung gian làm chứng thì mình sẽ so với bạn.

- Được rồi để tao tìm một người làm chứng, đi gọi quản lý của quán lên đây xem nào.

Phùng Kiếm Nhất hung hãn hướng người phục vụ đang đứng một bên không dám lên tiếng, Dù sao mấy người này xích mích hẳn cũng không dám ngăn cản giờ nghe được kêu quản lý nên ba chân bốn cẳng chạy mất.

Không lâu sau người quản lý cũng hốt hải chạy lên, sau khi nghe được sự tình của Phùng Kiếm Nhất người quản lý cũng không biết nói gì hơn, dù sao dạng người như thế này hẳn biết đụng chạm không nổi, một là con ông cháu cha hai là gia đình có chức quyền, còn một người quản lý nhỏ nòi như hẳn thì càng không dám có tiếng nói đành đồng ý đứng ra nhận việc làm chứng cho hai người.

Đợi Phùng Kiếm Nhất ký giấy cá cược xong Thiếu Kiệt chùng chờ đôi chút. Dù sao đây cũng là tiền của Phùng Kiếm Nhất mà lấy đi số tiền của hẳn thì Thiếu Kiệt cũng thấy có gì đó không thích hợp dù sao hẳn cũng không muốn chèn ép người thái quá.

- Bạn có chắc rằng muốn cá không? giờ rút lại còn kịp đấy không thì lại không hay lắm.

- Nói Nhiều quá đã đến nước này mày còn muốn có đầu rút cổ à. Kỳ vào đi tao không tin mày nhiều tiền hơn tao, dù sao nhà mày mở cửa hiệu bách

hóa thì cũng chỉ là con buôn nhỏ nhỏ nhà tao không để vào mắt.

Lúc này Thiệu Kiệt bạo nộ. Đáng lý ra hắn sẽ vẫn hòa nhã dù sao hắn cố gắng né tránh phiền phức, theo kinh nghiệm lăn lộn các trang web đọc truyện đa phần những thằng nhân vật chính như hắn đều dính vào rắc rối không đáng có nên hắn muốn hạn chế đến mức thấp nhất, nhưng đã như thế mà vẫn có tên muốn lao đầu vào thì hắn vẫn không ngại.

- Được rồi bạn đếm tiền đi xem bạn ở đây có bao nhiêu tiền mà phách lối như thế.

Phùng Kiếm Nhất thấy Thiệu Kiệt ký giấy cá cược xong cũng cười cười móc ra trong bóp mình một cọc tiền polime một trăm ngàn tương đối nhiều đưa cho người quản lý, đếm số tiền nhận được từ hắn xem là có bao nhiêu.

Thiệu Kiệt đứng ở một bên nhìn hắn lắc đầu, không ai biết trong túi hắn hiện tại số tiền rất lớn, lần đó rút tiền mua gạo còn dư hắn để sử dụng từ từ cho đến hôm nay. Tiền hắn sử dụng trong vài ngày qua cũng không nhiều lắm.

- Đấy hơn bốn triệu, khá ít dù sao đầu tháng tới giờ tao cũng đã sử dụng tương đối nhiều. Còn tiền mày đâu lấy ra đi đừng ít quá dù sao tháng này tao cũng lấy tiền đó trả cho buổi trà sữa của tao.

Phùng Kiếm Nhất nói như thế mọi người cũng trầm trồ dù sao chỉ có mình hắn biết đầu tháng tới giờ hắn không dám sử dụng tiền nhiều, để ngày hôm nay ra oai một bữa

- Khá nhiều nhưng có vẻ như cũng còn hơi ít nhỉ có lẽ cũng đủ trả tiền trà sữa của bọn người của nhóm chúng tôi.

Thiệu Kiệt lúc này lấy trong túi mình ra một cái bóp của mình, hắn chỉ kéo nhẹ một bên đếm ra chừng mười tờ tiền trong đó.

- Bạn có thể không cần biết tôi có bao nhiêu tiền nhưng có lẽ bao nhiêu đây đủ hơn bạn rồi.

Mọi người nhìn thấy trong tay Thiếu Kiệt có hơn mười tờ polime mệnh giá năm trăm cũng mỉm cười, tuy nói họ cũng muốn biết xem Thiếu Kiệt có bao nhiêu tiền nhưng nếu để lộ tiền nhiều quá cũng không nên.

Người quản lý lúc này cũng chỉ biết đưa số tiền và tờ giấy cá cược cho Thiếu Kiệt, nhưng trước mặt mọi người Thiếu Kiệt cầm tờ giấy đó xé đi, nói quản lý đưa tiền lại cho Phùng Kiếm Nhất. Nhìn Phùng Kiếm Nhất đứng đó Thiếu Kiệt chỉ nói.

- Có thể nhà tôi không giàu bằng bạn nhưng tôi luôn biết rằng bên ngoài xã hội luôn có nhiều người hơn tôi. Cuộc Cá cược này tôi không chấp nhận bạn cứ cầm tiền lại mà dùng chúng tôi không cần.

Nói rồi Thiếu Kiệt cùng mọi người quay lại trong phòng kéo cửa vách ngăn lối vào lầu Ba lại. Hấn Không biết rằng Phùng Kiếm Nhất tay nắm chặt lại nói điều gì đó chỉ mình hấn nghe thấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109: Cô Giáo Tới Nhà

Mọi người của nhóm Thiếu Kiệt trở lại với buổi trò chuyện vui vẻ của chính mình trong phòng, không để ý đến nhóm người của Phùng Kiếm Nhất bỏ đi bên ngoài. Lúc này bên trong phòng cười nói vui vẻ cho đến khi gần cuối tiệc chỉ còn lại vài người thân thiết Lâm Vũ mới nói với Thiếu Kiệt.

- Em thấy cái tên đó thế nào cũng không chịu an phận, trước sau gì hẳn cũng kiếm chuyện nữa cho xem. Tính ra thì hẳn cũng chỉ lớn hơn bọn mình một lớp mà lần này Anh Kiệt lại tham gia nhóm học sinh giỏi văn trong trường, trước sau gì cũng chạm mặt.

- Chuyện này thế nào cũng xảy ra, bọn nó ghét bọn mình từ cái đợt bọn mình hạ bệ bọn người Từ Phong rồi. Mà anh Kiệt nè cái lớp giỏi văn để đi thi đó có gì hay không mà sao trường phải lập nên cái nhóm đó thế. Em thấy năm nào cũng có cuộc thi viết Thư UPU mà chả biết nó là cái gì.

Thiếu Kiệt cũng không biết nhóm người Phùng Kiếm Nhất tại sao lại ghét bọn họ, nhưng hẳn không phải con mèo để người khác có thể thích làm gì thì làm.

- Bọn người Phùng Kiếm Nhất vừa rồi tại sao lại ghét nhóm mình thế, theo tao thấy nó đâu có liên quan gì tới Từ Phong đâu?

- Anh không biết thôi bọn nó giáo viên chủ nhiệm trước kia là Từ Phong, mà anh cũng biết rồi Từ Phong đâu phải mặc hàng gì tốt, giáo dục ra bọn toàn mắt cao hơn đỉnh đầu. Tuy tụi nó học giỏi thật nhưng nghe nói không bao giờ chơi với những học sinh khác, tụi nó chỉ kết nạp người cùng hội mà quy tắc ra sao thì không biết.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng hiểu tại sao hắn bị ghét rồi, ai cũng vậy thôi giáo viên chủ nhiệm mình dạy luôn là nhất, giờ bị bọn người Thiếu Kiệt làm cho phải thay đổi, nhưng tính tình những người này được Từ Phong rèn đúc ra từ khi mới vào trường giờ có thay đổi thì chắc chắn không thể nào thay đổi nhanh được.

- Kệ đi dù sao bọn mình cũng không phải để chọc đến để xem bọn người đó làm gì? dù sao trong trường học vẫn hạn chế nhiều thứ, còn bên ngoài thì chưa biết được hết đâu.

- Theo mình thấy những người đó cũng khá phức tạp. Nghe nói Nhã Oanh cũng từng được mời vào nhóm đó, nhưng bạn ấy không vào bởi nhóm người đó khá rắc rối. Mà chuyện này dù sao cũng qua rồi mọi người cứ làm tốt việc học của mình chắc không sao còn nhóm người kia thì chắc chỉ có mình với Thiếu Kiệt gặp thôi.

Ngọc Nhi lúc này nghe mọi người với Thiếu Kiệt nói như thế, cô cũng đưa ra ý kiến của mình về nhóm người Phùng Kiếm Nhất. Dù sao Ngọc Nhi vẫn nằm trong nhóm tham gia vào lớp học sinh giỏi văn của trường.

- Ủ Nhi nhóm mình cũng có ba người trong lớp học sinh giỏi văn mà, danh sách hình như có anh Kiệt, Ngọc Nhi với Nhã Oanh nữa. Vậy chứ nhóm mình cũng đâu thua kém gì ai đâu. Thêm vào đó nhóm mình cũng được Ngọc Nhi với Nhã Oanh kèm trong việc học đạo gần đây thành tích kiểm tra cũng tiến bộ rõ rệt nếu mà để cho anh Kiệt kèm nữa không biết ra sao nhỉ.

- Thôi đi tao không dám hứa nhưng mà khi nào rảnh thì tao sẽ thử. Chú hiện tại còn khác nhiều việc chưa biết được. Thôi cũng không còn sớm mọi người giải tán, không mấy đại ca đại tỷ ở nhà lại mò lên trường nữa chết nữa.

Nhóm người Thiếu Kiệt thanh toán toàn bộ lũ lượt kéo nhau ra về còn người quản lý thì thở phào nhẹ nhõm, dù sao hẳn cũng không biết những người này với người thanh niên vừa rồi xích mích như thế nào nhưng nếu cứ ở quán lâu không khéo lại có chuyện.

Mọi Người rời đi ai về nhà nấy, Thiếu Kiệt thì đạp chiếc xe của mình chở Ngọc Nhi về nhà. Hai người tuy không ai nói với nhau lời nào, thông qua cuộc nói chuyện hôm nay, Thiếu Kiệt cũng hiểu thêm một phần về Ngọc Nhi.

Vừa về Thiếu Kiệt thấy mẹ mình đang đứng trước cửa hầm hầm hẳn thấy trong lòng có điều gì đó bất an. Nên đi lại hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Ủa mẹ làm gì đứng trước cửa như vậy thế?

- Thiếu Kiệt con đi học giờ này mới về đó hả? có biết cô giáo tới nhà từ lúc nào rồi hay không?

Thiếu Kiệt cũng giật mình, Hoàng Lâm Nhu nói thế làm cho hẳn hoan mang, Dù gì hôm nay hẳn mới đi học lại, cũng đâu có quậy phá điều gì, không lẽ vì hẳn đi học lại chưa gì giáo viên chủ nhiệm tới nhà.

- ủa con nhớ con đâu có làm gì nên tội mà phải giáo viên đến nha? cô giáo có nhằm gì rồi chứ làm sao tự nhiên lại tới nhà mình?

- Con còn nói, cô giáo Lâm thấy con nghĩ nhiều nên sắp xếp thời gian công việc để làm bỏ tức kiến thức những ngày mà con nghĩ học, mà làm gì giờ này mới về, đi học về không về nhà luôn lại đi chơi à.

Thiếu Kiệt nhìn Hoàng Lâm Nhu cũng cười cười nói.

- Chiều đi học về con rủ mọi người đi ăn uống một chút dù gì họ cũng chép bài dùm con cả hơn nữa tháng này, không khao anh em một bữa thấy

có gì đó không được.

- Giờ thì đi vào nhà dùm tôi ông tướng cô giáo Lâm tới đợi này giờ rồi.

Thiếu Kiệt đành phải dắt theo chiếc xe đạp của mình vào nhà phía sau Hoàng Lâm Nhu.

- Cô Lâm thẳng nhóc Thiếu Kiệt giờ này nó mới về cô thông cảm cho nó nhé. Các bạn rủ ở lại ăn mừng chút nên nó về trễ.

- Chào cô!

Mai Uyên Lâm lúc này đợi Thiếu Kiệt cũng đã lâu như thấy hắn cũng cười cười. Dù sao học sinh có về tới nhà thật muộn đó cũng không phải là chuyện gì lạ, ở lứa tuổi Thiếu Kiệt thì chuyện đó rất bình thường, nên hắn cũng được cô xí xóa cho qua dù sao ai cũng từng trải qua một thời học sinh, Mai Uyên Lâm cũng đã từng những lúc đi học về muộn nên cũng không trách hắn làm gì.

- Ừ giờ này đi chơi mới về à!

- Vâng cô! để cô đợi lâu.

Thiếu Kiệt cũng ra vẻ hối lỗi trước Mai Uyên Lâm, dẫn sao người ta vẫn là giáo viên chủ nhiệm của hắn, mà ở lứa tuổi học sinh giáo viên chủ nhiệm đến nhà thì chỉ có hai nguyên do chính là nghỉ học không phép một thời gian dài hai là quậy phá trên trường học mời phụ huynh không được. Thiếu Kiệt nằm ngoài cả hai trường hợp trên nhưng cũng phải ngán một tý dù sao có Mai Uyên Lâm ở nhà hắn vẫn không được tự nhiên.

- Hôm nay cô tới nhà không phải nói chuyện học tập với phụ huynh em đúng có như thế. Dù sao em cũng nghỉ học khá nhiều tuy nhà trường có

chấp nhận nhưng cô sợ thời gian qua bài vở em không được tốt, ảnh hưởng việc học không theo kịp bạn bè.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười nói với Mai Uyên Lâm

- Cô đến dạy kèm Thiếu Kiệt tôi cũng không biết nói gì hơn, nói thật tôi hồi xưa cũng có từng đi học qua nhưng giờ kiến thức cải cách rồi nhiều thứ nữa nên tôi cũng không biết đâu mà kèm cặp thêm cho Thiếu Kiệt.

- Chị đừng nói thế dù sao bản thân Thiếu Kiệt cũng có cố gắng thành tích học không tệ, tôi cũng ngạc nhiên là Thiếu Kiệt cháu không qua lớp học thêm nào hết mà chỉ tự mình học trên trường rồi về nhà ôn tập.

Thiếu Kiệt nghe hai người nói về hắn như thế cũng không biết như thế nào, một người là mẹ hắn, thì đê hắn xuống không cho ngoi dậy, còn một người thì nâng lên cứ như vừa đấm vừa xoa là một dạng.

- Nói thật với cô là Thiếu Kiệt nó từ nhỏ đến giờ nó chưa biết đến lớp học thêm là gì, một phần là nhà trước đây không có tiền, một phần là tôi quá lo công việc trước kia nên cũng chẳng quan tâm được nhiều, cứ để nó như thế lâu lâu tôi chỉ biết nhắc nhở, chứ nhìn vào bài học của cháu nó tôi hoàn toàn không hiểu.

Thiếu Kiệt thấy hai người như thế hắn bèn nói nhỏ xin phép hai người đi thay đồ chuẩn bị tập vở để Mai Uyên Lâm bắt đầu dạy hắn. Đợi cho hắn đi rồi Mai Uyên Lâm mới nói với Hoàng Lâm Nhu

- Nếu ai mà cũng có được đứa con như chị thì tốt biết mấy. Dù rằng Thiếu Kiệt trước đây có ham chơi quậy phá, nhưng không bao giờ đi quá lộ với thân phận học sinh, chưa kể đến tôi còn biết được Thiếu Kiệt giờ đây cũng đã là ông chủ nhỏ kinh doanh cửa hàng máy vi tính.

Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài nhì Mai Uyên Lâm nói.

- Cô không biết đâu, tôi được như ngày hôm nay cũng nhờ nó. Trước đây tôi chỉ biết làm công ăn lương không nghĩ đến một ngày mình ra kinh doanh buôn bán gì, toàn là thẳng nhóc vẽ đường cho tôi thôi. Tính ra cái cửa hiệu tạp hóa tôi đang kinh doanh cũng là Tiền của nó. Nên nhiều khi tôi can thiệp quá sâu vào đời tư của nó cũng không hay lắm.

- Chị nói vậy là sai rồi Thiếu Kiệt tôi thấy nó không như những đứa trẻ khác, chuyện gì khúc mắc chị có thể hỏi nó được mà, dù sao nó cũng có suy nghĩ chính chắn hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi nhiều lắm. Chi thấy đấy ngay cả đến chiếc xe đạp cọc cạch mà Thiếu Kiệt hấn vẫn để mà chạy còn trong khi những đứa học sinh khác có lẽ là bắt phụ huynh thay đổi cho bằng được, chưa kể đến Thiếu Kiệt lại có tiền mà tôi thấy cháu có hoan phí mấy đâu. Cái nào cần dùng thì nên dùng cái nào không nên dùng thì không bao giờ phung phí tiền bạc.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Mai Uyên Lâm nói thế cũng nhìn về chiếc xe đạp mà lâu nay bà không để ý đến, dù sao đối với bà đó cũng chỉ là một cái phương tiện, hai mẹ con tuy bây giờ đã có tiền nhưng vẫn không mua cho mình được một chiếc xe máy mới nào, Một phần cũng vì cửa hiệu tạp hóa cũng gần nhà mà Thiếu Kiệt hấn đi học trên chiếc xe đạp như thế mà vẫn chưa hề có một tiếng kêu ka nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110: Cùng Cha Khác Mẹ

Trong nhà lúc này chỉ có hai người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau, Thiếu Kiệt sau khi tắm xong, nghe được hai người nói về mình cũng không dám bước ra. Dù sao hẳn cũng là người trong cuộc, mẹ hẳn và Mai Uyên Lâm có thể không biết chiếc xe đạp kia là chiếc xe mẹ hẳn mua cho hẳn cho tới bây giờ nên dù sao nó cũng là vật kỷ niệm một thời của Thiếu Kiệt.

Đợi cho câu chuyện của hai người dừng lại Thiếu Kiệt mới từ từ đi ra. Thấy hẳn đi ra Hoàng Lâm Nhu cũng cười nói

- Thôi Cô Lâm dạy cháu chút nhé tôi có việc, chút lát nữa cô ở lại dùng cơm với nhà tôi dầu gì thì cũng chỉ có hai mẹ con thôi không có ai nữa cả. Nên cô cứ yên tâm ở lại dùng cơm với mẹ con tôi cho vui.

Nghe mẹ Thiếu Kiệt có nhã ý như thế, Vốn Mai Uyên Lâm định từ chối, nhưng nghĩ lại không biết khi nào mới về, nên cũng đồng ý ở lại dùng cơm. Hoàng Lâm Nhu rời đi để lại hai cô trò ở lại. Thiếu Kiệt bây giờ mới lấy ra tất cả tập vở để trên bàn học.

Mai Uyên Lâm nhìn sơ lượt từng tập vở đã chép bài đầy đủ của Thiếu Kiệt cũng chỉ biết mỉm cười, ai không biết chứ cô thì không lạ gì mỗi lần Thiếu Kiệt hẳn nghĩ học Lý Bản lại đưa tập vở của hẳn cho nhưng đưa học sinh giỏi từng môn mà chép bài giúp hẳn, nên nhìn tất cả cuốn tập đều không có chữ nhất định nhưng lại có cái hay là mỗi cuốn tập đều là thành quả của những học sinh giỏi nhất môn học đó trong lớp.

- Xem ra các bạn học trong lớp cũng giúp em nhiều đấy chứ. Bài vở đều đã được ghi hết rồi nhưng mà không biết em có hiểu được những thứ trong tập đã ghi không?

- Em cũng có đọc qua một vài lần cũng thử làm một số bài tập nhưng chưa biết đúng không, nếu đã có cô ở đây rồi thì cô hướng dẫn cho em một số chỗ em không hiểu lắm.

Thiếu Kiệt cùng Mai Uyên Lâm bắt đầu vào việc chính của mình tới đây. Thời Gian qua không nhiều, Hoàng Lâm Nhu trở về trên tay cầm thêm một số đồ mới mua từ chợ. Thấy hai cô trợ ngại ôn tập Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì. Chỉ im lặng đi vào trong bếp bắt đầu làm những món ăn hàng ngày.

Tại một nơi thật xa Lưu Minh hai người đàn ông lớn tuổi đang ngồi nói chuyện với nhau. Hai người không ai xa lạ đó là Ông Lưu và Hà Thúc hai người đang nói về một người thanh niên không ai khác ngoài quan hệ của họ là Thiếu Kiệt.

- Xem ra tôi vẫn còn đánh giá thấp Thiếu Kiệt nhỉ không ngờ một chuyến đi của thằng nhóc lại mang tới nhiều điều thú vị như thế.

- Bản thân tôi cũng không ngờ tới sự việc lại diễn ra như thế. Nếu biết trước thì tôi noi làm gì? nhưng mà ông nghĩ xem nếu Thiếu Kiệt biết bố nó là người như thế nó sẽ phản ứng gì?

Ông Lưu lúc này cũng trầm ngâm bởi trước đây ông chưa từng điều tra về mẹ Thiếu Kiệt dù sao ông cũng không cho rằng Hoàng Lâm Nhu lại có quá khứ như thế.

- Nói Thiệt với ông tôi từng muốn lôi kéo thằng nhóc sau này đi theo con đường chính trị nhưng xem ra có thể không thành, nếu biết được thân thế của Thiếu Kiệt chắc nhà họ sẽ không đồng ý cho thằng nhóc bước lên con đường này, chưa kể theo tính cách của Thiếu Kiệt hẳn cũng không phải quá hồng mềm mại mọi người cảm nắm. Tôi sợ khi nó biết được thân thế thật sự của mình cũng khá bất ổn.

- Trước tôi cũng giống như ông thôi xem Thiếu Kiệt như cháu, có đâu ngờ được, đúng là long thì sau này sẽ là long, tôi cũng không biết phải làm thế nào. tuy hẳn có một thằng cha vô trách nhiệm nhưng dù sao tính cách đó và suy nghĩ tính toán đã ăn sâu vào trong tâm trí của cái nhà đó rồi khó có thể thay đổi.

Hà Thúc nói ra suy nghĩ của mình cho Ông Lưu nghe, hiện tại hai người hoàn toàn không biết ra sao dù sao Thiếu Kiệt cũng vẫn còn quá nhỏ, chưa đủ sức để bước một bước dài trước sóng gió lớn này.

- Theo tôi thấy phần lớn tích cách Thiếu Kiệt được thừa hưởng từ mẹ mình là nhiều hơn, nếu như lần này hẳn không bỏ ra một số tiền để ủng hộ mọi người trong cứu trợ tôi cũng không biết tình trạng sẽ tệ đến mức nào, còn nếu là bố hẳn chắc chắn sẽ không bỏ ra đâu. Xem ra đâu óc kinh doanh của nhà đó cũng không phải tầm thường, nhìn qua tràng diện về kinh nghiệm của Thiếu Kiệt tôi cũng cảm thấy mình không bằng. Nói thật lúc bằng tuổi nó tôi chẳng biết gì hơn ngoài cố gắng học theo những người khác làm việc.

- Haizz ông nói thế chắc tôi hơn ông chắc, năm đó bằng tuổi Thiếu Kiệt tôi cũng chỉ mới là thằng nhóc vừa mới gia nhập đoàn viên, sau này làm liên lạc rồi ra một số trận đánh tới nay, ông nghĩ xem nếu lúc đó vẫn là thời bình như bây giờ liệu tôi với ông có được như thằng nhóc hay vẫn còn mãi cái mộng ở ghế nhà trường. Mà nói gì thì nói tôi vẫn muốn Thiếu Kiệt vào quân đội. dù sao thân thủ tốt có đầu óc mai một có chuyện gì thì còn bay binh bổ trận giảm thiểu thiệt hại cho mọi người một cách tốt nhất.

Bây Giờ Ông Lưu cũng khó chịu nói

- Ông thôi đi quân đội có gì tốt, phải để Thiếu Kiệt nó đi theo kinh tế như tôi, phát triển đất nước ông cứ quân đội đánh với giết, ông có biết là chiến tranh xảy ra khổ lắm không biết bao nhiêu người phải nằm xuống rồi

còn chưa muốn đủ hay sao. Thiếu Kiệt nó phải theo kinh tế, sau này kinh tế mới phát triển quốc gia lớn mạnh được.

- Tôi nói lão Lưu ông cũng vừa phải thôi chứ, không có mọi người ngã xuống giành lấy hòa bình thì ông nghĩ ông có được ngày hôm nay à, ông phải biết là quân đội là trên hết chứ sao nói vậy được.

Lúc này ông Lưu cũng cười cười nhìn Hà Thúc nói.

- Đúng rồi quân đội các ông là trên hết để xem. Hình như năm nay không có kinh phí cho quân đội nhé, ông mà giành người thì năm sau năm tới cắt bớt đi một nửa xem không có tiền quân đội ông sống sao.

- Ông mà dám làm như thế tôi đem xe tăng tới oanh bể nhà ông ngay chứ dám cắt tiền quân đội hả muốn chết à.

Bên Ngoài lúc này đi vào một người Thiếu Nữ đến giải hòa cho hai người đang cãi nhau, nhìn hai người nói.

- Hai ông cứ như thế, Thiếu Kiệt chưa có ý định gì mà hai người cứ làm như chuyện đã định. Cái này cháu thấy vẫn là Thiếu Kiệt quyết định tốt nhất hai người có cãi nhau cũng không giúp ích được gì chỉ làm mọi chuyện tệ thêm thôi.

Hà Thúc lúc này cũng cười cười nham hiểm châm chọc Ông Lưu

- Ai da dù sao tôi vẫn còn một đứa cháu gái biết đâu Thiếu Kiệt hẳn lại thích, như thế xem như đặt một chân vào quân đội rồi. Bây giờ mới thấy được lợi ích của việc có cháu gái này, trước đó ai còn nói có cháu gái không bằng cháu trai nhỉ.

Ông Lưu nghe Hà Thúc nói thế cũng bực tức, dù sao ông cũng có tận mấy đứa cháu hận không thể biến toàn bộ thành nữ để ra mị hoạt dụ dỗ

Thiếu Kiệt.

- Xem như lần này tôi thua nhưng mà quyết định của Thiếu Kiệt chẳng phải một mình đưa cháu gái ông là được, nghe đồn là thằng nhóc không ít hồng nhan chưa biết chừng không có cháu ông à.

- Hai Người kỳ vậy chuyện của Thiếu Kiệt làm sao lại liên quan đến cháu, không nói chuyện với hai người nữa, chưa biết chừng giờ này Thiếu Kiệt đang phải ôm một đống bài vở vì những ý định của hai người kia kia.

Hà Vi mặt cũng đỏ lên khi hai người nói về mình, cũng giận dỗi bỏ đi. Lúc này hai người Nhìn Hà Vi đều cười, Ông Lưu thì lại quay sang trách móc Hà Thúc.

- Tôi nói thật với ông nhé sao ông không để Thiếu Kiệt từ từ phát triển mà gấp gáp như vậy làm gì, dù sao hấn vẫn còn nhỏ tuổi việc học vẫn trên hết kiến thức của bọn nó sau này phát triển sau cũng được.

- Tôi lúc đọc hồ sơ của Thiếu Kiệt cũng có dự định như thế, nhưng sau khi biết được thân phận người bố của Thiếu Kiệt tôi lại muốn gấp rút hơn. Ông cứ nghĩ đi hiện tại Thiếu Kiệt còn nhỏ như thế đã lộ ra một ít phong quang rồi nếu mà để những người kia biết được thì sẽ như thế nào, tuy là không nhiều nhưng ít nhất chắc chắn sẽ không như ông muốn Thiếu Kiệt hấn đi theo con đường của họ.

Ông Lưu cũng trầm ngâm một lúc rồi thở dài với Hà Thúc

- Ông nói cũng đúng dù sao những người nhà kia lâu nay luôn dòm ngó những người mới bước chân lên con đường này. Nhưng tôi đang không biết liệu như hai cha con họ gặp nhau thì sẽ như thế nào nhỉ.

- Cái này không biết được qua hồ sơ thì có thể thấy Thiếu Kiệt hấn vì mẹ hấn nhiều hơn, mà chuyện này chắc chắn sẽ hay lắm bởi một người là

con một người là cha, nếu cũng mình thương ám đầu có thể nói là long trời lở đất những chưa biết chừng vì hấn cũng có một thằng em khá thông minh và mưu mô như phụ thân hấn còn trẻ.

Suy nghĩ một lúc về sự việc Hà Thúc nói cho mình nghe Ông Lưu dù cố gắng lắm cũng phải gật đầu.

- Đúng là thằng nhóc kia cũng không vừa, hấn sắp đụng độ với anh mình rồi cũng nên dù sao nghe một số người nói hấn nhắm nhe cái trang sản giao dịch vàng của Thiếu Kiệt rồi chưa biết chừng sớm hay muộn thôi, không biết lúc đó Thiếu Kiệt sẽ đối phó như thế nào.

- Chuyện này tôi cũng đã nói với thằng nhóc rồi, còn việc thằng nhóc sẽ đầu ra sao thì hoàn toàn không biết được, bởi không ai lường trước được thằng nhóc làm chuyện gì hết, Nhưng mà kéo Thiếu Kiệt về nhóm người bọn mình xem như thanh công lớn rồi. Dù sao hai đứa cũng là cùng cha khác mẹ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111: Cơm Nuốt Không Vô

Xin lỗi mọi người giờ mới lên chương do bận một số việc mấy ngày nay nên hôm nay mới lên chương trễ mọi người thông cảm. Cầu giữ lại nguyệt phiếu đầu tháng đề cử thank mọi người.

Sau buổi tối được Mai Uyển Lâm giảng giải cho những kiến thức bổ sung cho mình Thiếu Kiệt cũng hiểu thêm một số bài học cần thiết. Dù sao cũng không còn sớm nên Hoàng Lâm Nhu mới cả hai cô trò ra dùng cơm mình mới làm.

- Thôi hai cô trò ra dùng cơm nào. Dù sao cũng trễ rồi học thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi không thể một lúc mà học hết được.

Thật sự thì trong bụng của Thiếu Kiệt cũng đã đánh trống nảy giờ nhưng mà Mai Uyển Lâm cứ chuyên tâm vào giảng nhưng chỗ hần chưa hiểu làm hần cũng không dám mở lời. Giờ Hoàng Lâm Nhu nói thế hần cũng mừng trong bụng.

- Nghĩ chút cô ơi ăn xong rồi lại học tiếp.

- Ừ vậy cũng được!

Mai Uyển Lâm cũng thấy khá tối, dù sao dạy học thì vẫn phải dạy nhưng học sinh mình cũng cần có thời gian nghỉ ngơi. Mà cô chiếm dụng thời gian của học sinh mình quá nhiều cũng không nên.

Đồ ăn được dọn ra trên bàn tương đối như mọi ngày, chỉ có thêm một chỗ ngồi nữa cho Mai Uyển Lâm. Trong lúc ăn cơm mẹ hần thật sự khá vui vẻ hỏi thăm những gì ở trường của Thiếu Kiệt. Mai Uyển Lâm cũng giải đáp từng câu hỏi của Hoàng Lâm Nhu, Thấy thế Thiếu Kiệt nói.

- Mẹ ngưng hỏi tỳ nào để cô giáo còn ăn cơm nữa chứ, mẹ cứ hỏi thế chắc bữa cơm tối tết vẫn chưa xong đâu mẹ à.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng hơi ngại nên vội cười

- Thôi không bàn nữa dùng cơm thôi Cô Lâm.

- Vâng! không sao đâu chị dù sao em cũng ít tiếp xúc với phụ huynh học sinh nhiều lắm, hầu hết em thấy mọi phụ huynh ở cái thành phố này khá bận rộn ít ai lại có thời gian như nhà mình.

Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nhận ra đúng là trước này Mai Uyên Lâm hầu như rất ít khi mời phụ huynh lên trường, chỉ khi nào có những ngày phải mời phụ huynh như họp phụ huynh đầu năm và cuối năm học, giữa năm thì cũng không thấy mấy.

- Ủa Cô không tiếp xúc với phụ huynh nhiều như thế cũng có nhiều hạn chế lắm, như không kiểm soát được học sinh mình gia cảnh ra sao, gia đình thế nào, bố mẹ học sinh đó thuộc loại nào? như thế mới kết nối nhà trường với phụ huynh học sinh tốt hơn mà cô.

- Cô cũng biết thế nhưng nhiều gia đình phụ huynh học sinh thì công việc không khác nhau cứ tới nhà từng người cũng không phải là cách, mà mời phụ huynh lên trường thì cũng không được, bởi họ phải xin nghỉ làm một buổi hoặc xin nghỉ cả ngày để lên trường chừng vài tiếng như thế cũng không được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy được khó khăn khi làm nghề nhà giáo, không phải cứ muốn mời phụ huynh lên lúc nào cũng được trừ khi là học sinh đó phạm phải nhiều lỗi lớn ép buộc lắm nhà trường mới mời phụ huynh. Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nảy ra một ý tưởng khá thú vị.

- Cô thế sao mình không làm ngày gặp phụ huynh nhỉ. Em thấy cách này rất hay, Vào một tháng nào đó trong năm, giáo viên sau giờ dạy sẽ đến nhà học sinh của mình lần lượt từng nhà mỗi ngày gặp gỡ các phụ huynh bố hoặc mẹ của học sinh để trao đổi thêm các phương thức dạy học và tính cách của học sinh để thuận lợi cho việc dạy các kiến thức sau này. Chỉ cần cô báo trước hôm đó sẽ tới nhà phụ huynh nào của học sinh nào là được. Em nghĩ nếu biết được mục đích của Cô đến nhà để trao đổi với phụ huynh về vấn đề mà học sinh khó giải quyết sẽ rất hay mà các học sinh đó cũng phải phối hợp vì lợi ích của chính mình nữa.

Mai Uyên Lâm nghe thế cũng giật mình. suy nghĩ xem ra cách này tương đối tốt vừa có thể gặp được phụ huynh trao đổi với nhà trường, vừa biết tính cách học sinh để đưa ra vấn đề giảng dạy tốt nhất.

- Tôi thấy ý kiến của thằng nhóc rất hay như thế cô cũng tiện lợi hơn trong việc trao đổi với phụ huynh về những chính sách của nhà trường, chứ nếu không những phụ huynh chúng tôi cũng không thể nào biết được nhà trường đang có hoạt động nào hay là đang có cuộc thi gì, nếu mà con mình không về nói thì hầu hết phụ huynh giống như tôi cũng chẳng biết gì.

- Ý Kiến của Thiếu Kiệt cũng khá hay để cuối tháng em áp dụng thử. Nhưng trước mắt cứ kèm cho Thiếu Kiệt bổ sung kiến thức trước khi nhóm học sinh giỏi thi viết thư UPU quốc tế đã. Dù sao tới lúc đó Thiếu Kiệt cũng phải dùng kiến thức mình học tập mà đem ra phát huy so với các lớp khác và các trường lân cận.

Nghe được Mai Uyên Lâm nói như thế Hoàng Lâm Nhu mới cười nói.

- Thằng này mà đi thi viết thư gì cô ơi chữ thì như gà bới thêm vào đó lại chuyên môn viết sai lỗi chính tả, nó mà đi thi được chắc cũng là chuyện lớn động trời.

Thiếu Kiệt lúc này cũng muốn sặc cơm đang ăn trong miệng ra. Dù sao thì hắn cũng vì dự được đi thi viết thư UPU bà mẹ nào lại chê con mình như thế trước mặt cô giáo.

- Chị nói thế em thấy Thiếu Kiệt cháu viết văn cũng tạm ổn chỉ cần chỉnh sửa đôi chút nữa thôi.

Thiếu Kiệt âm ức nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Đúng rồi đó ai đòi con trai được vô lớp học sinh giỏi văn lại không muốn lại nói xấu con như thế trước mặt cô giáo đâu chứ.

- Mẹ đâu có nói xấu chỉ nói đúng thôi mà, làm văn thì lần nào cũng viết không bỏ dấu, chấm phẩy ngắt câu đôi khi còn bị ăn mất. Thi văn kiếm lỗi mà chấm điểm chắc con bị không điểm bảo đảm luôn.

Mai Uyên Lâm nghe mẹ Thiếu Kiệt chọc hắn như thế cũng cười cười. Dù sao cô cũng biết những việc đó là thật bài văn của thiếu kiệt hắn luôn bị mất điểm bởi những lỗi không đáng có như thế này. Cô cũng đã nhiều lần nhắc nhở nhưng chưa một lần hắn thoát khỏi cái lỗi này.

- Mẹ em nói đúng đó, mấy ngày tới cô sẽ thường xuyên tới nhà dạy kèm cho em, cho đến khi nhà trường đi tham quan bưu điện thành phố hàng năm. Để các em hiểu được lịch sử ngành bưu chính ra sao, lúc đó mới chính thức cho các em tham khảo đề tài.

Theo trí nhớ của Thiếu Kiệt, thì chuyến tham quan này, hầu như chưa từng diễn ra ở cuộc sống trước của hắn, dù thắc mắc có thể đây là điều phát sinh nhưng Thiếu Kiệt vẫn hỏi.

- Ủa mọi năm có chuyện này hả cô sao em nhớ năm ngoái trường đâu có đi Bưu Điện thành phố đâu?

- Đối với các học sinh bình thường sẽ không diễn ra nhưng đối với những học sinh trong lớp bồi dưỡng văn nhà trường để viết thư UPU thì năm nào cũng có.

Thiếu Kiệt bây giờ đã hiểu, tại sao Mai Uyên Lâm lại nói, năm nào cũng có chuyến đi tham quan như vậy, mà hắn hoàn toàn không biết. Chẳng qua là nó được lưu hành nội bộ trong nhóm học sinh được chọn.

- Khoang mà cô nói từ giờ đến lúc đó ngày nào cô cũng tới nhà em ah?

- Ừ một phần là để em theo kịp kiến thức của các bạn học cùng trường, song song đó bắt đầu giúp em rèn luyện chữ viết, cũng như sửa cái tính hay sai lỗi chính tả của em.

Nghe được Mai Uyên Lâm nói thế Thiếu Kiệt cũng than trời, dù sao nếu ngày nào mà cô giáo cũng đến nhà kèm hắn học thì hắn chết mất, đang định nói khéo thì Hoàng Lâm Nhu đã nói với Mai Uyên Lâm.

- Thế tốt quá cô cứ qua kèm cháu học giúp tôi vậy đỡ biết mấy cô cứ yên tâm dạy học cho Thiếu Kiệt giúp tôi, tôi sẽ không để cô thiệt thòi về vấn đề kinh tế đâu.

- Chị đừng nói thế dù sao tôi cũng chỉ dạy học cho Thiếu Kiệt theo đúng bổn phận của người giáo viên với phần Thiếu Kiệt hắn cũng đi thi để lấy thành tích cho lớp trước mà.

Thiếu Kiệt bây giờ cầm chén cơm mà nuốt không vô, mất đi tự do sau giờ học của hắn, tuy với ý định của Mai Uyên Lâm là tốt nhưng hắn cũng có một số chuyện không để người khác biết được. Suy nghĩ nhanh chóng hắn thấy nếu mà một tuần lại bị dạy kèm như thế này cũng không ổn nên nói với Mai Uyên Lâm.

- Cô con thấy là một tuần mà học hết các ngày chắc cô cũng bận bịu nhiều thứ phải sắp xếp hay một tuần mình học ba buổi thôi, dù sao học tập vẫn phải có thời gian nghỉ ngơi mới trao dồi kiến thức nhanh chóng được.

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nổi cáu với hắn.

- Thằng nhóc lại muốn cắt bớt xén giờ học muốn ăn đòn à một tuần học hết thì đã sau viện cơ muốn nghỉ mà bày đặt văn vẻ.

Mai Uyển Lâm Cũng cười dù sao cô không phải chê trách Thiếu Kiệt dù hắn có muốn từ chối học hành, nhưng điều Thiếu Kiệt hắn nói là đúng học nhiều quá cũng không tốt.

- Dù sao cháu nó nói cũng đúng học nhiều kiến thức quá mà không có giờ nghỉ ngơi thì cũng không được. Thôi vậy thì một tuần cô sẽ qua nha dạy ba buổi, ba năm bảy đi còn mấy ngày kia thì cô sắp xếp công việc của mình.

trong bụng hắn cũng mừng thầm, cho dù là cuối cùng hắn cũng phải học thêm với Mai Uyển Lâm, nhưng mà được rút ngắn vài ngày thì còn gì bằng. tự nói với mình những ngày còn lại hắn sẽ tận dụng làm những thời gian đó làm chuyện mà chỉ có hắn biết.

- Ủa cô Lâm khoảng bao giờ thì nhóm học sinh giỏi đi thi viết văn bắt đầu tập hợp vậy cô.

- Ừ cái này cũng sớm thôi, gần nhất chắc phải hết tuần sau. Vì một số thầy cô đang họp đưa ra cái thời gian chính xác nhất cho tất cả các em.

Thiếu Kiệt hắn nghe thế cũng không nói gì bắt đầu chú tâm vào những đồ ăn trên bàn bắt đầu ăn, Hoàng Lâm Nhu và Mai Uyển Lâm thấy Thiếu Kiệt như thế cũng từ từ cầm đũa lên bắt đầu chính thức dùng bữa của mình.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112: Phải Biết Lựa Súc Minh Làm

Hôm qua về nhà trễ qua tận 12h khuya nên không úp chương được mọi người thông cảm...

Sau bữa ăn với hai mẹ con Thiếu Kiệt Mai Uyên Lâm cũng xin phép ra về vì đã tối. Thiếu Kiệt cảm thấy mệt mỏi vì ngồi lâu học bài nên cũng đi sớm. Thế mà buổi sáng hôm nay cho đến gần trưa hấn mới thức dậy.

Thấy đã quá trễ hấn chỉ vội ăn cơm, tắm rửa thay quần áo lại khoác lên vai cái túi xách lôi chiếc xe đạp đến trường. Có lẽ do ngủ quá nhiều hoặc tâm trạng không được tốt lắm nên khi và đến lớp hấn ngồi đó mà cứ nhìn ra ngoài trời thờ dài.

Lý Bân lần đầu tiên thấy Thiếu Kiệt như thế cũng thấy khá lạ nên hỏi hấn.

- Chuyện gì mà than ngắn thờ dài vậy anh Kiệt, làm như mất sổ gạo không bằng.

- Mà biết cái gì đâu mà nói, bản thân tao còn chưa thấy cuốn sổ gạo nó ra sao đây này, mai một nói thì phải để ý câu nói một tý không người khác bắt bẻ lại không trả lời được.

Thiếu Kiệt thờ dài dù sao hấn cũng đã nghe mẹ hấn kể nhiều về thời mà còn phải sử dụng phiếu lương thực hay được gọi là sổ gạo ngày nay thường những phiếu này làm bằng giấy và có xác nhận ở địa phương, thường được người dân sử dụng hàng ngày, mẹ hấn luôn nói thời đó phải cực khổ bao nhiêu mỗi lần mua hàng phải xếp hàng từ sáng sớm, mỗi hộ gia đình tùy theo sổ gạo mà cấp cho đúng khẩu phần lương thực trong ngày.

- Tại em hay nghe người ta nói cứ tâm trạng than ngắn thở dài hay được gọi là mất sỏ gạo nên em cũng nói theo mà có chuyện gì mà trầm trọng dữ vậy anh Kiệt.

- Đạo này tao bị cái vận đen nào đó quấn lên người hay sao ấy. Nghĩ sao cô Lâm kêu mai một ba năm bảy tới nhà dạy kèm tao kìa. Không như vậy mới lạ.

Lúc này Lý Bân cũng hoảng lên.

- Chết Cha rồi anh còn phải bị kèm vậy chắc thì em toi rồi. Khi nào cũng tới em không? về chắc ông bà già biết được hết cho tiền quá.

- Mà yên tâm không tới lượt mày đâu, tao bị kèm vì nghĩ học quá nhiều nhưng mà sau kỳ thi mà mày không nên hôn thì thế nào cũng bị. Tao có ý kiến với cô Lâm rồi là sắp tới cô sẽ đến từng nhà học sinh trong lớp trao đổi giữa nhà trường với phụ huynh nên mày yên tâm tao bị kèm thì phải kéo theo một vài đứa chứ một mình tao không ỏn à.

Lý Bân lúc này cũng sững sờ trước những gì mình vừa nghe thấy.

- Anh Kiệt anh làm sao mà ác vậy dù sao anh em với nhau sao anh nỡ hại mọi người như thế?

- Mày không biết à thế mới tốt cho mày đó. Thứ Nhất cô giáo tới nhà nếu mà mày học tốt sẽ được khen, lại được cho tiền quà thêm, còn không thì nghĩ khỏe co mặt lợi và hại tùy theo mày thôi. Nếu mày muốn bị cắt lương thưởng các kiểu thì cứ thoải mái đi chơi anh mày bảo đảm cô tới nhà rồi mày sẽ hoàn thành tâm nguyện.

Lý Bân lúc này nghe được sẽ được bố mẹ cho thêm tiền nên cũng không nghe được về sau của Thiệu Kiệt muốn nói gì. Chỉ suy nghĩ theo một chiều

hướng nếu hẳn bây giờ cố gắng học tốt đến khi cô giáo tới nhà xong thì hẳn sẽ thư giãn cho thoải mái.

- Ủ ha sao em không nghĩ đến chuyện này ta dù sao cô mà tới nhà chỉ cần một vài câu khen thôi là em lại được cho thêm tiền hàng ngay thế thì tội gì không bỏ ra chút sức nhỉ.

Lúc này bên ngoài lớp đi vào là Lâm Vũ nhìn thấy Lý Ân đang nói thầm cái gì đó hẳn cũng không nói gì đến ngồi vào bàn học trước mặt Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt chiều nay về anh có online được thì nhắn tin cho anh Chu, anh dặn nói anh online anh Chu có một số việc cần nói đây.

- Ủ thế cũng được chiều nay về anh sẽ online, dạo này em học hỏi được gì ở Chu Tường rồi.

Lâm Vũ cũng vui vẻ đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Nhiều lắm anh! toàn kiến thức em chưa biết, chưa kể đến có những chỗ không có trên mạng tìm kiếm nữa khá hay. Những chỗ đó anh Chu nó anh Kiệt code, mà em thấy cấu trúc nó khác với những gì của chương trình lắm vậy mà nó vẫn hoạt động.

- Ủ đó chỉ là cách viết thay đổi một số thứ thôi. Sau này anh có thời gian sẽ hướng dẫn cho em.

Lúc này chợt nhớ ra điều gì Lâm Vũ nói với Thiếu Kiệt.

- Ấy mà hình như nghe nói thằng Phùng Kiếm Nhất nó định cuối giờ này lớp nó với lớp anh thi cái gì đó mà phải không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình nhìn qua Lý Bân nếu có chuyện gì thì Lý Bân sẽ thông báo cho hắn biết, đằng này lại im lặng như thế này cũng không phải tính cách của hắn.

- Có gì đâu nó nói là cuối giờ hai lớp thi đá banh ấy mà, anh Kiệt thì bận bị ai đòi mấy cái trò thi thố này nó lại đem ra chắc do hôm qua mất mặt hôm nay định kiếm thể diện ấy mà. Em cho bọn lớp mình đi đá rồi chỉ cần không có anh tham gia bọn nó cũng chẳng nói được gì.

Suy Nghĩ một lúc Thiếu Kiệt cũng gật đầu, dù sao bớt một chuyện vẫn hơn là thêm một chuyện rắc rối.

- Thế cũng được dù sao tao cũng không tham gia đâu tuy biết thể diện lớp nhưng mà có tao vô cũng vẫn vậy. Tao không thích hợp chơi những trò vận động đó. Còn tiểu Vũ chuẩn bị về lớp học đi dù sao cũng sắp tới giờ học rồi, lát chiều về anh sẽ lên nói chuyện với Chu Tường.

Thiếu Kiệt lại bắt đầu suy tư nhìn qua bên khung cửa sổ cho đến hết hai tiết học hôm đó, có thể nói tâm trạng hôm nay của hắn tương đối tệ, dù một người thích tự do cách mấy như đưa vào một cái khuôn khổ mà mình không muốn cũng khó lòng thích nghi được.

Giờ giải lao Thiếu Kiệt vẫn ngồi ở nơi nhóm mình thường tập trung thì có một nhóm nam sinh tiến lại với dáng vẻ bức tức nói.

- Thiếu Kiệt mày tại sao lại không tham gia vào cuộc thi lại để cho bọn nam sinh khác là sao? tao muốn được thách đấu mày.

- Xin lỗi không hứng thú.

Thiếu Kiệt hờ hững trả lời, dù sao hắn vẫn đang bức mình, đối với hắn thể thao chỉ để giải trí chứ không phải ganh đua thách đấu, làm như thế

không những phi thể thao mà có thể dẫn đến những điều không tốt trong trường.

- Mà nói không hứng thú, vậy mà có biết mất mặt không tao chủ yếu là mời tập thể tham gia cá nhân mà lại không góp phần gì cho lớp mà, chỉ làm những chuyện không đâu có thấy đáng với sự ủng hộ của thành viên lớp mà không?

- Xin lỗi anh lớn tuổi tôi không nói nhưng anh nên xem lại mình, không phải cứ mọi người trông đợi là tôi sẽ làm, con người phải biết lựa sức mình làm đừng bao giờ vì người khác ủng hộ này nọ mà làm những điều mình chưa từng làm, có thể đá bóng với lớp các anh thì cũng được đó, nhưng không phải tôi biết đá bóng là sẽ tham gia, người khác giỏi hơn tôi ở lĩnh vực nào tôi biết, không vì một chút nhất thời mấy câu khích bác của anh mà phải làm theo.

Thiếu Kiệt chưa bao giờ là người hiền lành dù cho Phùng Kiếm Nhất kiếm chuyện thì hắn cũng không phải ăn chay. Bởi ai đang bực mình mà cứ bị người khác làm phiền là chuyện không bao giờ tốt.

- Ý của mà là sao? không ai chỉ là một trận đá bóng thôi mà cũng không dám tham gia sao? vậy mà lại hô hào này nọ không phải ở trường này mà là đại ca sao, bọn tao không chấp bởi mà nhỏ hơn bọn tao như vuốt mặt phải nể mũi tý chứ đừng như thế không nên.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng tức giận, hắn đã muốn tối đa việc xảy ra xung đột, nhưng nên có người cứ không chịu yên thì hắn cũng không nể mặt nữa.

- Anh đã muốn nói thế thì tôi cũng nói thẳng luôn anh không có tư cách, mặt mũi của anh đáng mấy đồng tiền, chẳng qua gia đình cho anh cái mác con nhà giàu thì muốn làm gì thì làm à. Tôi nói thiệt trong số bạn bè cùng lớp tôi có nghèo có, vừa vừa có giàu cũng có bọn tôi chơi chung với nhau là

bạn bè, chứ không phải như anh dựa vào cái mác dính trên người anh mà các học sinh khác nghe theo tôi.

Phùng Kiến Nhất thấy Thiếu Kiệt nói mình như thế cũng giận dữ quát.

- Đúng tao sống nhờ cái mác bố mẹ cho thì sao, ở đây thằng nào ai không muốn được như tao? đâu phải cứ muốn là được cái đó là do trời định rồi, con công nhân sinh ra con cũng chỉ đi làm công nhân thôi ở đó mà đòi treo cao làm giàu triết lý sáo rỗng.

Thiếu Kiệt cười cười lắc đầu nhìn Phùng Kiến Nhất nói.

- Không phải cứ con công nhân thì họ sẽ chú định đi học, đi làm là công nhân. Con người luôn thay đổi không ông ai có thể định đoạt người khác số phận của họ, cuộc sống họ ra sao đều do chính con người đó quyết định, nó không phải triết lý sáo rỗng, treo cao không có nghĩa là mơ tưởng, nó là hiện thực từ chính mỗi con người muốn cố gắng thoát khỏi cuộc sống khó khăn của họ hiện tại, nếu có ước mơ hãy liều mình vì ước mơ đó rồi họ sẽ nhận được gì mà họ muốn.

- Mày nói như mày là người lớn tuổi hơn bọn tao vậy. Cho dù điều đó là của người xưa nói thì bây giờ áp dụng không được đâu, xã hội bây giờ cái quan trọng nhất vẫn là tiền, không có tiền thì đừng nói người khác, vì không có ai đi tin một kẻ trên người không tiền không tài sản cả.

Thiếu Kiệt lúc này mới đứng lên nhìn Phùng Kiến Nhất.

- Người như anh còn thua một học sinh biết cố gắng. Cho dù họ nghèo nhưng biết dựa thế mình ở đâu họ vẫn không cam tâm sống trong cảnh nghèo, cố gắng học tập, cố gắng làm những điều có ích cho xã hội, còn anh dựa vào cái gọi là tài sản giá trị tiền bạc. Nó tồn tại được bao nhiêu lâu, mười năm hay hai mươi năm, nếu anh không làm việc bằng sự cố gắng

phần đầu mà cứ dựa vào quan hệ của bố mẹ, quan hệ đó có tồn tại ngày này qua tháng khác hay chỉ là tồn tại trên lợi ích tiền bạc anh nên tự hỏi và xem lại mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113: Ném Đá Giấu Tay

Thiếu Kiệt rời đi cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu những tiết học sau bắt đầu, nhóm người Thiếu Kiệt rời đi cùng hắn bỏ lại nhóm của Phùng Kiếm Nhất. Nhóm người của hắn cứ bàn tán to nhỏ sau lưng, làm Phùng Kiếm Nhất cũng khó chịu.

Không ai biết Phùng Kiếm Nhất nghĩ gì, chỉ biết hắn khá bức tức khi Thiếu Kiệt rời đi, những người xung quanh hắn cũng im lặng, họ không dám nói bởi Thiếu Kiệt nói hoàn toàn là sự thật, họ đến bên cạnh hắn vì lợi ích bản thân mấy người đó cũng chẳng muốn nhưng ở hoàn cảnh họ phải làm, vì quan hệ gia đình, vì đối tác làm ăn với người nhà của hắn.

Vào đến lớp Lý Bân mới hướng nhóm người trong lớp nói

- Mẹ cái thằng Phùng Kiếm Nhất đó đúng là không ra gì. ý có chút tiền gia đình lại vênh váo với mọi người nhìn mà phát ghét, móa nó phải đổi nó là phùng tiện nhất mới đúng. anh Kiệt giờ sao cho thằng này biết tay chứ nhìn nó ngứa mắt quá.

- Tụi bây nói thế cũng không được, Đối phó với nó mình cũng có được lợi gì đâu mà làm chi cho mệt người thế. Nó muốn làm gì nó làm miễn sao không phạm phải điều mấu chốt của anh em mình thôi. Dù sao xem như nó không liên quan đi, nếu một mai gia đình nó mà có gì đó với tính cách đó nó cũng không sống ổn được.

Lý Bân vẫn còn hậm hực vì tính cách của Phùng Kiếm Nhất hên hoạn tự đại, nên suy nghĩ điều gì đó rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt có cách nào cho thằng này sống cuộc sống của những học sinh khác giống như những anh em mình không cho nó biết học sinh khó

khăn của bọn mình phải cố gắng như thế nào!

Mọi người đi theo Thiệu Kiệt cũng hòa theo Lý Bân.

- Đúng đó anh Kiệt em thấy nên để nó sống thử một lần như mọi người nó sẽ thấy cái cảnh.

- Bọn mày nói thế cũng không được anh có phải việc gì cũng làm được đâu với gia đình người ta kinh doanh từ lâu rồi quan hệ nhiều, dây vào cũng không tốt bỏ ý tưởng ấy đi, học sinh thì làm tốt nghĩa vụ của học sinh là được. Còn nó thì sau này sẽ có xã hội cho nó thấy cái cảnh mà nó không ngờ tời. Dù sao anh em mình cứ cố gắng học tập thật tốt là được, chưa tới lúc cuối cùng chưa biết ai giàu hơn ai đâu.

Lúc này giáo viên vào đến lớp học, tất cả mọi người ai cũng về chỗ ngồi của mình. Lý Bân về chỗ cũng im lặng một lúc lâu dù sao hắn biết Thiệu Kiệt nói cũng đúng, đôi khi có những chuyện không phải cứ muốn làm là làm được.

Thấy Lý Bân như có vẻ lạ hơn mọi ngày Thiệu Kiệt mới hỏi

- Mày với Phùng Kiếm Nhất có việc gì thù hằn à? sao hôm nay lại phản ứng kịch liệt thế?

Lý Bân cũng giật mình khi thấy Thiệu Kiệt hỏi thế nhưng cũng giả vờ nói.

- Đâu có! em và hắn có thù hằn gì chỉ là thấy hắn không ưa được.

Thiệu Kiệt lúc này lắc đầu nhìn Lý Bân. Hôm nay hắn rất khác mọi thường và lại như có điều gì đó không phải là hắn nên Thiệu Kiệt cảm thấy không đúng nói.

- Mà lại định giấu tao à! Ly Bân tao nói mà nghĩ xem tính tình mà, tao còn lạ à, anh em với nhau có gì thì nói, đừng có im im như thế không hay đâu.

- Thật tình em cũng không muốn như thế, nhưng em có cái ác cảm với Phùng Kiếm Nhất khá lâu rồi.

Nghe Lý Bân nói như thế Thiếu Kiệt cũng cố gắng lắng nghe lý do tại sao Ly Bân lại có ác cảm với Phùng Kiếm Nhất như thế.

- Chuyện này cũng lâu rồi lúc em mới học cấp một Phùng Kiếm Nhất học trên em một lớp, mà từ lúc em vào học cho đến lúc hấn rời khỏi cấp một thì mỗi ngày hấn đều dựa vào cái thân hình của em mà đem ra giấu cọt, trước đây bố mẹ em vẫn là bạn hàng kinh doanh với nhà hấn nên mọi thứ em về đều không dám nói chỉ âm thầm chịu đựng thôi. Nên giờ gặp lại hấn em lại có ác cảm rất nhiều dù cho là lúc đó chỉ là tuổi nhỏ nên tới giờ em vẫn không quên.

- Có chuyện này nữa à? vậy thì không tốt chút nào. Bản tính hấn đã như thế thì chuyện này cũng không lấy gì là lạ. Như mà Lý Bân nè tao nói điều này, không phải là có ác cảm thì mình sẽ làm điều gì đó để làm hại người khác, có thể mình sẽ chẳng làm gì được người đó nhưng lại đem thiệt hại về cho mình. Trong cuộc sống này là thế nếu muốn làm hại một người nào đó đều phải trả ra cái giá gấp nhiều lần như thế thật sự không đáng, đến lúc thấy được điều đó đã là quá muộn nên đừng để trong lòng nữa không đáng đâu.

Lý Bân im lặng một lúc lâu suy nghĩ về nhưng gì Thiếu Kiệt khuyên bảo hấn. Trong lòng hấn mới đầu cũng khó khăn lựa chọn. Nhưng nếu Thiếu Kiệt đã nói như vậy chắc hấn sẽ có lý do chính đáng của mình nên cho đến khi hấn nghĩ thông suốt cũng là lúc ngân hết giờ học.

- Ủ Anh Kiệt nói đúng giờ có thù hấn gì với hấn cũng không nên làm gì, lại tốn công tốn sức với tính cách của hấn sớm muộn gì cũng gặp chuyện không sớm thì muộn cũng sẽ có người thay mình lấy lại lẽ phải.

- Chú biết như vậy là tốt rồi ngàn hết giờ học rồi có ở lại xem bọn nó thi thố gì thì làm còn tao phải về nhà xem mọi việc thế nào, hôm nay phải sắp xếp lại mọi thứ, Giờ cứ cách một ngày lại phải về sớm đọi cô giáo đến nhà đúng một mà.

Tại một lớp khác trong trường. Phùng Kiếm Nhất đang ngồi đó với tâm trạng không học được. Vì từ trước tới giờ chỉ có hấn làm người khác tức giận chưa bao giờ bị như thế này đây cũng là lần thứ hai hấn chạm mặt Thiếu Kiệt mà thua thảm hại như vậy.

Thấy Phùng Kiếm Nhất như thế người học sinh bên cạnh cũng nói cho hấn nguôi giận.

- Chuyện này có gì đâu mà anh giận dữ vậy bất quá lát nữa ra sân đê bẹp bọn học chung với thằng nhóc đó. Em không tin lớp mất mặt như thế mà nó còn ung dung đứng ngoài được.

- Sao không tức mày mẹ thằng đó nhà mới bắt đầu kinh doanh lại lên mặt dạy đời tao, thiệt chứ nhà nó mà có hợp đồng với nhà tao thì tao nói bố tao cắt cha nó hợp đồng cho hết vênh váo, nghĩ tới là tức. Cái thằng Lý Bân trước bố mẹ nó cũng hợp tác với nhà tao giờ ra riêng rồi thì lại đi theo thằng đó đúng là ăn cây táo rào cây xung.

Người học sinh ngồi kế bên cạnh nghe thế cũng đăm chiêu suy nghĩ một chút. Rồi mới nói với Phùng Kiếm Nhất.

- Anh thử nói với bố mình xem, nhà hai thằng đó tự nhiên lại phất lên có khi nào tiền bất chính không? nếu thế thì anh bảo bố anh với mấy người bên

cục thuế quen biết lại kiểm tra biết đâu lại lòi ra vấn đề thì sao. Lúc đó nhà nó cũng hết kinh doanh, là nó phải thu mình lại thôi.

- Mẹ mày tưởng nói với ông già dễ lắm hả, ông đâu có rảnh đâu mà làm mấy việc này. Mày toàn nghĩ ra mấy cái gì không đâu.

Người học sinh đó cũng cười nhìn Phùng Kiếm Nhất nói

- Em thấy việc này nên làm, anh nghĩ thử xem nếu bố anh quan hệ với những người bên phòng thuế nếu nói họ kiểm tra nếu mà tra ra trốn thuế này nọ thì họ lại có thành tích còn bố anh lại làm tốt quan hệ của mình sao lại không làm.

Gật gù nghe ý kiến của tên ngồi cạnh Phùng Kiếm Nhất lúc này thấy được ý kiến này thật đúng là hay dù sao nếu không có gì thì thôi nếu có biết đâu bố hấn lại có thêm một số lợi ích từ việc này, mà hấn cũng được hưởng cùng thì sao.

- Ý kiến này được đó để tao về nói cho ông già biết. Còn nữa lát nữa bọn lớp thằng nhóc đó mà ra sân cứ cho anh em làm mạnh tay có việc gì tao chịu trách nhiệm. Cho bọn nó biết đụng vào tao sẽ không có chuyện gì tốt.

- Ấy mà anh đừng về nói lộ ra quá dù sao mình ném đá giấu tay thì phải nên cẩn thận tý, về cứ giả bộ than vãn với bố anh hoặc lấy lý do gì đó nói dao này nổi lên thành phần bất hảo do nhà nó mới kiếm được nhiều tiền mà cũng không biết từ đâu. Bố anh nghe được chắc sẽ đồng ý thôi. Dù sao cứ diễn kịch một chút mà được việc của mình.

Phùng Kiếm Nhất cũng cười cười gật đầu, dù sao diễn kịch trước mặt bố mẹ hấn là việc hấn vẫn thường làm bên ngoài thì hấn muốn làm gì thì làm, còn ở nhà thì vẫn một bộ đạo mạo con ngoan trò giỏi của gia đình, nếu nói hấn không biết diễn vở kịch này chắc chắn ai diễn được.

- Mà yê tâm nghê này của tao mà, ông bà già bao lâu này vẫn nghĩ tao la học sinh ngoan hiền, chỉ chú tâm học tập thôi đấy. Cũng tới giờ hẹn tụi nó rồi mà y nhớ nhá nói mọi người cứ chơi mạnh tay được thì cho một vài thằg lên phòng y tế chuyện lớn nữa thì tao lo nên cứ thoải mái.

- Vâng để em đi nói tụi nó, bảo đảm không đẹp mắt nữa thì thôi chứ, dù sao mấy bữa rồi bọn nó cũng không vận động giờ có dịp thì tội gì không làm, có thằg Thiếu Kiệt còn lo lo một tý, không có nó thì bọn kia chỉ là cá nằm trên thớt thôi.

Khi Phùng Kiếm Nhất dọn dò mọi thứ xong xuôi cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vang lên, đợi giáo viên vừa ra khỏi lớp, tên học sinh ngồi cạnh Phùng Kiếm Nhất cũng rời đi, không ai phát hiện ra lúc này tâm tình của hắ thật sự tốt hơn trước, hắ vẫn cất tập vở của mình vào túi xách hắ ngày như bình thường, nhưng với nụ cười âm hiểm trên khóe môi của Phùng Kiếm Nhất không ai biết được điều gì sẽ xảy ra

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114: Quan Trọng Vẫn Là Thực Lực

Thời điểm tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc, Thiếu Kiệt cũng như mọi người đợi cho giáo viên bắt đầu rời khỏi lớp hẳn cũng thu xếp lại mọi thứ của mình chuẩn bị ra về.

Khi hẳn vừa bước ra khỏi cửa lớp, Thiếu Kiệt thấy hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh đi về hướng mình, hẳn cũng nhìn hai người cười cười hỏi.

- Hai tiểu thư xinh đẹp đi đâu đây? Giờ này không ra về mà còn định làm gì thế.

Nhã Oanh lúc này thấy hẳn hỏi mình với Ngọc Nhi cũng cười đáp lại

- Nghe nói lớp bạn thi đá bóng với lớp khôì trên nên bọn mình kéo nhau qua đây ủng hộ.

- Vậy à! thế thì các bạn phải tới sân bóng trường chứ sao lại tới đây?

Ngọc Nhi nghe hẳn nói thế cũng ngạc nhiên hỏi.

- Thế bạn không tham gia à sao lại hỏi như thế?

- Ừ mình không tham gia, phải biết rằng mình không thích hợp với môn này, Thể thao đã cho vui thì được chứ thi thố mình chẳng hơn ai đâu.

Hai người thiếu nữ nhìn nhau nhíu mày một cái, Nhã Oanh lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt ra vẻ trách móc.

- Bạn như thế là không được dù sao cũng là lớp thi đấu bạn phải bỏ chút thời gian ra ủng hộ mới được chừng vài phút cũng được có gì đâu nào, đi về như thế cũng không tốt lắm đâu.

- Nhã Oanh nói đúng đó dù bạn không tham gia cũng tới ủng hộ tinh thần mọi người cho vui dù sao cũng là thi đấu với khô trên mà. Nghe nói Tiểu Vũ hẳn còn xung phong xin một vé làm hậu vệ để góp phần đại diện khối thể mà bạn lại không có tinh thần đồng đội gì hết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết than thầm trong bụng, Vì hẳn không phải không biết đá bóng nhưng nếu hẳn tham gia sẽ dẫn đến rắc rối, có thể nói hẳn đá bóng không bằng một số người nhưng cũng không đến nỗi là tệ.

Dù sao trong thời gian này vẫn chưa phổ biến cái gọi là sân cỏ mini được cho thuê, hẳn lúc còn làm quản lý nhà hàng vẫn thường hay gọi những nhân viên của mình sau giờ làm tập hợp đi đá bóng với mấy đội chủ nhà của sân bóng lân cận. Đôi khi thì trả tiền giờ, có lúc thì châu nhượng tùy theo mức độ các cuộc.

Có thể nói một tuần bảy ngày thì hẳn đá bóng hết ba ngày trong tuần. Giờ nói hẳn đá bóng thì cũng được thôi, nhưng quan trọng là hẳn đang không muốn dây vào rắc rối. Bởi hẳn biết nếu hẳn có mặt ở sân bóng thì thế nào cũng bị Phùng Kiếm Nhất ép ra sân, mà nếu đã ra sân thì không thể để thua cũng làm cho đối phương thêm cái cớ để thù ghét hẳn.

- Thôi các bạn đi đi, dù sao mình cũng chẳng muốn xem cổ vũ thì cũng phải xem cầu thủ đủ năng lực không, đá bóng đỡ có cổ vũ nhiều thua thì vẫn thua thôi.

- Tiểu cực quá! không được bạn hôm nay phải đi cổ vũ mọi người mới được không thể để bạn về nhà sớm mà không làm gì cả.

Nói rồi Nhã Oanh và Ngọc Nhi đều lôi kéo Thiếu Kiệt đi mặc cho hẳn vẫn nói

- Ấy mình còn có việc ở nhà phải về mà.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười đáp lại.

- Bạn đừng hòng kiếm cơ mình với Ngọc Nhi biết rồi nhé ngày nào bạn về nhà cũng ôm cái máy vi tính thôi, bác đã kể cho mình biết rồi giờ tiệm cũng chưa bố trí lại bạn trốn là không được đâu.

Lần này hẳn thật sự bị mẹ mình hại đến khổ rồi nếu mà cố gắng bỏ về thì hai người này giận thì cũng không tốt mà nếu đến đứng nhìn mọi người đá bóng mà Phùng Kiếm Nhất thấy hẳn thì cũng phát sinh nhiều chuyện. Giờ hẳn chỉ biết phó mặc cho những chuyện sắp xảy ra thôi.

Bây giờ Thiếu Kiệt hiểu tại sao những nhân vật chính truyện đô thị hay gặp phải những thằng phản diện chuyên môn kiếm chuyện mà không tránh được, bởi kinh nghiệm lấy ra từ truyện mà hẳn cố gắng tránh bớt những rắc rối không đáng có nhưng toàn gặp phải việc không như ý muốn mình.

Hai cô nàng lôi kéo Thiếu Kiệt hòa dòng người đang hướng về sân bóng của trường. Một chàng trai bị hai cô gái lôi kéo cũng dẫn đến cái nhìn của nhiều nam sinh trong trường nhưng biết người đó là ai thì mọi người cũng không nói gì, Tuy danh khí của Thiếu Kiệt chỉ tồn tại trong một số thời điểm nhưng không ai lạ gì hẳn.

Thấy Thiếu Kiệt đến những thành viên trong nhóm cũng phấn chấn hẳn lên, vì dựa theo danh khí của Thiếu Kiệt không ít học sinh ở đây xem hẳn như một tượng đài mà mình dõi theo, tuy là học sinh với nhau nhưng Thiếu Kiệt trong khối có biết bao nhiêu là anh em sẵn sàng đi theo hẳn mà không một học sinh nào khác làm được việc đó cũng là một thứ đáng để kính phục.

Hình ảnh Thiếu Kiệt xuất hiện ở sân bóng, làm một số thành viên bên nhóm Phùng Kiếm Nhất cũng nhú mày. Một người đến bên hẳn nhìn Thiếu Kiệt nói với Phùng Kiếm Nhất.

- Anh Nhất thẳng Thiếu Kiệt không tham gia nhưng lại đứng bên sân cỏ vũ như vậy có làm không? lỡ hấn phát hiện ra thì sao.

- Bọn mày cứ làm thẳng tay, nó tức lên ra sân càng tốt tao không tin nó đá bóng được như đánh nhau dù sao trên sân bóng cũng có luật lệ riêng cứ mạnh tay ép hấn ra sân rồi làm hấn mất mặt.

Mọi người thấy Thiếu Kiệt đến sân bóng cũng vây quanh lại. Anh Kiệt vào chơi luôn không bọn em thay ra một đũa để anh vào, thư giãn một chút với bọn này.

- Không cần đâu. mà nè mấy đũa định chơi ra sao đây. Nhìn bọn nó có vẻ thường xuyên đá với người khác đấy, nhìn một đồng đồng phục thì biết, cẩn thận đấy bọn này đá bóng cũng không phải tệ đâu.

Một học sinh trong nhóm nghe hấn nói thế cũng cười cười đáp lại.

- Chắc Không sao đâu anh ơi có đồng phục chưa chắc gì đã đá hay, nhiều khi làm màu cho oai chứ đá cũng không bằng ai thì thêm mất mặt thôi.

- Không bọn nó đá được đấy, mấy đũa nhìn qua những đôi giày bọn nó mang kia, trên đó nhiều vết trầy xước bong tróc không phải mới mua, chưa kể đến trên áo quần bọn nó có những chỗ do mặt sân khi đá bóng tạo ra. Bọn này thường đá sân cỏ rồi, thể lực bọn nó hơn hấn mọi người đấy nhìn những bắp đùi dưới căn có được rèn luyện không phải ngày một ngày hai đâu. Bọn nó còn mang cả để bảo vệ ống quyển nên cẩn thận bọn nó chơi xấu đấy.

Mọi người lúc này cũng nhìn vào những đặc điểm của Thiếu Kiệt nói ra trên người nhóm Phùng Kiếm Nhất thì hoàn toàn thấy được sự trùng khớp với những gì hấn nói. Lâm Vũ lúc này cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Xem ra bọn nó đá không tệ nên mọi người cố gắng thôi thua cũng không sao hết đừng để bị bọn nó chơi xấu là được.

- Mọi người đừng lo mang giày thể thao vải vào là được, bọn nó sẽ không phát huy được hết tốc độ vốn có đâu cứ yên tâm chỉ cần mấy đũa phòng thủ chắc tấn công nhanh là được.

Lâm Vũ lúc này cũng ngạc nhiên hỏi Thiếu Kiệt

- Ủa sao bọn nó lại không phát huy được hết tốc độ vốn có anh, em không thấy dấu hiệu gì cho thấy điều đó cả.

- Mấy chú quên bọn nó mang giày gì à! Giày đó nếu mà đá bóng sân cỏ thì có thể phát huy được nhưng mà đây là nền xi măng đấy. Mặt sân bằng phẳng không tạo độ bám được cho giày sân cỏ đâu cứ lựa những chỗ bằng phẳng hoặc có ổ gà nho nhỏ cũng làm khó được bọn nó thôi cứ như vậy là ổn còn cầu môn của sân bóng trường lại nhỏ hơn sân bóng sân cỏ, bọn nó nhà giàu quen đá bóng với cầu môn lớn rồi không dễ sửa lại đâu.

Nhóm người bên phía Thiếu Kiệt cũng mắt sáng lên, bao nhiêu đó cũng đủ cho bọn hắn có thể ngang bằng với bọn người của Phùng Kiếm Nhất, thấy thế Thiếu Kiệt lắc đầu nói tiếp

- Nhưng nếu thực lực của bọn người bên kia mà chơi bóng giỏi hơn mọi người nhiều thì cũng bằng số không quan trọng nhất vẫn là thực lực của mình, không có thực lực lại muốn hơn người khác không dễ đâu.

Mọi người vừa mới léo lên được một chút niềm tin lại bị Thiếu Kiệt dập tắt nên Lâm Vũ cũng mếu mặt.

- Anh Kiệt có cần đùa mọi người như thế không dù sao thì bọn em cũng đang phấn chấn tin thân mà anh lại nở lòng nào.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười.

- Cái này là sự thật thôi, nếu mà tăng bốc mấy chú quá lại vênh mặt lên đá thua thì xụ mặt xuống cũng vậy à! Nên nói trước cho mấy chú bớt bớt lại, dù sao cũng cẩn thận đấy! thôi mọi người chuẩn bị vào sân đi.

Thiếu Kiệt nói thế mấy người bên cạnh cũng cười cười, hắn nói cũng đúng nên không ai phản bác lại được gì. Lúc này bên Phùng Kiếm Nhất có một người đi về phía bên nhóm Lâm Vũ trong sân bóng nói gì đó hai bên bắt đầu chia sân với nhau.

Đợi mọi người bọn Lâm Vũ xuống sân hết, bây giờ Ngọc Nhi mới chọc gheo Thiếu Kiệt.

- Huấn Luyện viên có ý kiến gì về trước trận đấu giao hữu của hai khối.

Thiếu Kiệt cũng im lặng một chút rồi mới đáp lại lời Ngọc Nhi.

- Chúng tôi sẽ tôn trọng đối thủ, còn khi trận bóng chưa kết thúc trái bóng còn lăn thì không thể nói trước điều gì.

- Xem ra bạn có khiếu làm bình luận viên nhỉ, chắc xem không ít trận đá bóng nghe người ta nói nên bắt chước rồi.

Hắn cũng chỉ cười khi nghe Ngọc Nhi nói như vậy đơn giản vì hiện tại vẫn chưa có được một thứ gọi là live stream mà, sau này sẽ nở rộ trên nhiều phương diện chỉ cần chiếu khó tìm hiểu và ăn nói tốt một chút người bình thường cũng có thể trở thành một streamer thật thụ và kiếm tiền từ nó cũng là một cách phổ biến ở xã hội lúc đó cũng không xa lạ gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115: Một Kèm Một

Hôm qua về trễ nên hôm nay lên chương sáng cho mọi người đọc tối thêm chương bù lại.

Giờ sân trường vẫn khác xa mọi ngày, không im lặng như những lúc sau giờ tan học. Bên cạnh sân bóng hiện tại ồn ào huyên náo, Nhóm người hiếu kỳ với nhóm người cổ vũ được chia ra làm nhiều nhóm riêng biệt, một nhóm cổ vũ cho những người cùng khối với Thiếu Kiệt, những người còn lại thì ủng hộ một ít còn lại cho Phùng Kiếm Nhất còn số người còn lại là hiếu kỳ và hóng hớt chuyện xảy ra.

Tinh thần của nhóm người khối lớp của Thiếu Kiệt sau khi được hấn nói ra một số điểm yếu của đối phương họ cũng tự tin hơn, dù chưa bao giờ họ chạm mặt nhau trên sân bóng nhưng cả hai bên đều mang một ánh mắt như hai đối thủ truyền kiếp với nhau.

Sau khi lựa chọn quyền phát bóng và chọn sân xong hai bên chia người ra trấn thủ kín cả mặt sân, bên nhóm người Phùng Kiếm Nhất chia ra mỗi người một vị trí, bố cục sắp xếp đều đặn như đã quen thuộc từ bao giờ. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng nhíu mày, bởi những người bên nhóm của hấn giờ vẫn còn phân công nhau vị trí, nhìn tổng thể khác xa sự trật tự của đối phương.

Phùng Kiếm Nhất nhìn thấy nhóm người Thiếu Kiệt như thế cũng cười đùa nói.

- Bên đó định xếp đội xong chưa vậy lâu quá đấy. Định dọn cơm ra ăn xong rồi mới đá sao.

Nhóm người ủng hộ cho Phùng Kiếm Nhất, lúc này cũng ò lên ra về chầm chọc. Thiếu Kiệt thấy thế cũng đáp lại.

- An hem cứ từ từ ai làm gì kệ họ còi chưa vang lên thì vẫn chưa tín là đá cứ chậm rãi mà sắp xếp cho phù hợp

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người bên nhóm của Phùng Kiếm Nhất tức giận lắm nhưng không làm được gì, họ đang trong sân bóng còn Thiếu Kiệt lúc này lại ngồi bên ngoài làm người chỉ đạo. Nhã Oanh lúc này cũng quay tới quay lui như đang tìm kiếm gì đó rồi hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa Lý Bân đâu mọi thường mấy chuyện như thế này hẳn là người không bao giờ vắng mặt sao giờ lại chẳng thấy đâu hết vậy Thiếu Kiệt.

- Ai biết đâu nó chắc có việc gì về trước hay sao thì mình không biết.

Bây giờ từ phía ngoài chén vào trong dòng người đang vây chặt lấy cái sân bóng Lý Bân bước vào trên tay còn cầm theo cái loa phóng thanh cầm tay không biết kiếm từ đâu ra.

- Tránh ra tránh ra nào, để tiện cho việc thi đấu tổ chức công bằng nơi đây sẽ diễn ra tường thuật trực tiếp cho mọi người nghe thấy diễn biến của trận đấu.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân cùng hai mấy người khác đem một cái bàn và cái ghế nhựa ra đường biên giữa sân bắt đầu ngồi xuống. âm thanh vang vọng từ cái loa trên tay.

- Được rồi mọi người, trọng tài đâu chuẩn bị chưa nhanh nào, đá nhanh kết thúc nhanh cho anh em còn về nhà sớm.

Một số giáo viên thấy học sinh tập trung khá đông cũng tò mò bước lại quan sát khi nghe những học sinh đang đứng xem nó rằng có hai khối đang

thi đá bóng thì cũng muốn biết diễn biến nên đứng bên ngoài nhìn vào trong sân. Lúc này để tiện cho việc công bằng nên Lý Bân mời một thầy giáo đang đứng ở đây làm trọng tài.

Nghe thế thầy giao kia cũng chấp nhận dù sao giữa học sinh với học sinh thi đấu với nhau thì thầy giáo đứng ra làm trọng tài thì có lẽ là hợp lý hơn.

Bây giờ hai bên đã thiết lập cho mình đội hình hoàn chỉnh. Bên Phùng Kiếm Nhất là người giao bóng trước tiếng còi vang lên bắt đầu trận đấu. Phùng Kiếm Nhất đẩy bóng cho người đứng cùng rồi bắt đầu chạy lên tuyến trên, người kia bắt đầu chuyền cho đồng đội mình ở phía sau cứ như thế cho đến gần thủ môn thì từ người thủ môn mới chuyền một đường bóng bổng lên trên.

Bọn người Lâm Vũ trong sân cũng dân lên bắt đầu tranh đoạt bóng, vì không những những người bên Phùng Kiếm Nhất thường xuyên đá bóng theo đội hình nên có những chỗ chạy cách đuổi bóng mà tới tận hai người chạy làm cho nhóm người Phùng Kiếm Nhất tận dụng được sơ hở khá nhiều.

Thấy đội hình bên Lâm Vũ có thể không chống chọi lại với cách phối hợp ăn ý của Phùng Kiếm Nhất và đồng đội Thiếu Kiệt mới hô to.

- Tập trung phòng thủ phản công đừng dân quá sâu vào phần sân đối phương. Chia cánh ra đừng tụ lại một chỗ như thế không thấy được bóng và che tầm mình thủ môn, chơi một kèm một ấy

Nghe được tiếng của Thiếu Kiệt lẫn vào trong đám người đang hô hào bên kia bọn người nhóm Lâm Vũ bắt đầu áp dụng chiến thuật một kèm một. Tuy nói bọn họ không giỏi bằng nhóm Phùng Kiếm Nhất như nếu cứ kèm

chắc một kèm một đến một lúc nào đó dù hẳn có giỏi đến cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ lộ ra sơ hở.

Chiên thuật hẳn đưa ra hiệu quả thấy rõ nhiều đường chuyền bên Phùng Kiếm Nhất mới đầu rất chính xác nhưng sau khi bị một kèm một toàn sân thì sự dồn ép lúc này lại nghiêng về bên phía Thiếu Kiệt. Dù sao kỹ thuật cá nhân của nhóm người Lâm Vũ chọn ra cũng không đến nổi tệ, mà tranh chấp một một hai bên đều có cơ hội lấy bóng của nhau. Việc còn lại là dựa theo kỹ thuật của từng người.

Đến lúc này thấy tình trạng giằng có như thế này cũng không phải cách vì nếu đá sân cỏ có lẽ bọn người Thiếu Kiệt có thể không nhanh bằng hẳn như lại đá bóng trên nên xi măng mà toàn đội lại sai lầm ở chỗ mang giày sân cỏ đá bóng nên hạn chế của việc bị động trong thao tác cũng ít nhiều. Nhưng sợ mất mặt hẳn cũng không dám nói mọi người đổi giày.

Ngâm nghĩ một lúc, hẳn làm ra quyết định, một dấu hiệu gì đó mà chỉ có nhóm người nhưng người đồng đội hẳn hiểu ý, đội hình lại thay đổi nhanh chóng thành hai kèm một kế hoạch một kèm một của Thiếu Kiệt phá sản.

Chỉ trong chốc lát điểm yếu bên nhóm Thiếu Kiệt lộ ra thấy rõ, những góc khuất tầm nhìn được triển khai một cách thuần thực. Không quá khó để nhận ra những cầu thủ trên sân đang không cầm bóng trọng tài sẽ không để ý đến, những góc khuất tầm nhìn sẽ được tận dụng.

Một cầu thủ trên sân bị loại ra khỏi tầm nhìn nhanh chóng trở thành con mồi cho nhóm Phùng Kiếm Nhất. Mọi người ánh mắt vẫn dõi theo trái bóng lăn trên sân, một cầu thủ bên nhóm người Thiếu Kiệt đang trong lúc tranh chấp một đường bóng bỗng thì bị ngục xuống, mọi người trong sân cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Một số người thấy được toàn cảnh nhưng cũng không dám nói vì không muốn trở thành mục tiêu của Phùng Kiếm Nhất và mọi người. Trong bóng đá va chạm là việc xảy ra rất thường xuyên, nhưng quan trọng đây là cố tình hay vô ý.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhíu mày bởi hẳn từ góc nhìn cũng chỉ có thể đây là một pha tranh chấp bóng đúng luật. Người bị va chạm kia ra tin hiệu cho một người dự bị ngồi gần Thiếu Kiệt thay mình từ từ bước ra khỏi sân bóng.

Nếu một trận đấu chính quy theo đúng luật lệ thì mỗi bên có được ba lần thay người khi đã được sự chấp thuận của trọng tài, nhưng đây là trận đá không chính thức nên việc thay người diễn ra vẫn là thường xuyên, chỉ cần bên bạn có người đủ sức đá bóng và có người chịu thay thế thì thay người đó là quyền của bạn.

Thấy thế Thiếu Kiệt mới nói với người chuẩn bị vào thay.

- Nói mọi người trong đội cẩn thận, dù không biết cái này vô tình hay cố ý nhưng để thương tích như thế này không ổn đâu. Nói Tiểu Vũ đừng dẫn sâu quá ở bên phía sân mình chưa có được cơ hội nên có gì hãy hỗ trợ tuyến giữa giữ sức đợi thời cơ đột phá chuyên dài.

- Vâng để em nói lại với mọi người.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Ngọc Nhi cũng trêu chọc hẳn.

- Xem ra đội khôi mình có huấn luyện viên cũng không tệ nhá nắm bắt trận đấu như thế này còn muốn gì nữa.

Dù Thiếu Kiệt thật sự không muốn như ở vị trí này mọi người tin tưởng hẳn, nên dù không chuyên nghiệp như những người khác hẳn cũng hiểu

được cách nhìn nhận trận đấu từ nhưng kinh nghiệm ngồi nghĩ mệt ngoài sân trong những trận bóng giao hữu ở kiếp trước.

- Người ngồi ngoài sân luôn đưa ra được đánh giá khách quan hơn người ở trong sân rất nhiều nên ai đó là một người đá bóng cũng sẽ nhìn nhận được tình hình không phải chỉ riêng mình thôi đâu.

Bây giờ người vừa mới Thay ra cũng từ từ đến gần chỗ Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi xuống. tay vẫn ôm phải phần hông trái mình có vẻ đau nhức. Thiếu Kiệt mới hỏi người kia.

- Tại sao bị vậy? ở góc này Anh nhìn không rõ được tình hình cố ý hay vô tình mà trọng tài cũng không thấy nên khó mà biết họ phạm lỗi hay không.

Người kia cũng nhăn mặt thở một hơi.

- Hồi nãy em nhắm chuẩn xác cướp được bóng nhưng lúc vừa nhảy lên thì hai người kèm lại trên không tự nhiên phía sau như có ai đó đánh thật mạnh vào phần hông em, đau quá em không thể nào thở được nên mới phải nhờ người vào thay.

- Em cởi áo ra anh xem cái nào.

Thiếu Kiệt nói thế người kia cũng vội cởi cái áo của mình ra. Ngọc Nhi và Nhã Oanh định quay đi che mặt lại thì thấy một bên hông kia bắt đầu tím đi phải bị va chạm mạnh như thế nào mới có thể trong thời gian ngắn làm nên điều này. Nhã Oanh thấy thế cũng thốt lên.

- Vậy là Cố ý phạm luật rồi. Bầm tím như vậy làm sao mà vô tình được.

Qua lời kể sơ lược của người kia Thiếu Kiệt cũng biết Phùng Kiếm Nhất đang định làm gì. Hắn nhăn mặt bắt đầu lấy hai tay mình chà xát một lúc

lâu cho bàn tay thật nóng xong rồi mới để lên vết bầm của người kia. Một âm thanh vì bị thiếu Kiệt để tay vào la lên.

- Tạm thời làm như vậy cho đỡ nhức, Ngọc Nhi hay Nhã Oanh bạn đi cũng một bạn nữa mua cho mình một ít nước đá dạng viên ở mấy cô bán nước trước trường càng nhiều càng tốt. Em đi cùng mang nước đá về chườm cho bạn cái.

Thiếu Kiệt sử dụng các làm giảm đau bằng hơi ấm như hiệu quả chỉ trong phút chốc nên hướng hai người con gái và người ngồi dự bị bên cạnh. Nghe Thiếu Kiệt nói đi mua nước đá về chườm vết thương nên Nhã Oanh nhanh chóng cầm tiền hắt đưa rồi rời chỗ ngồi, cùng người dự bị mà Thiếu Kiệt gọi đi theo mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116: Thẻ Vàng

Một chương nữa chắc tối muộn sẽ lên để có thể bù lại mọi người mấy ngày nay đợi chương.

Nhìn sơ qua vết bầm của người vừa ra sân Thiếu Kiệt cũng biết Phùng Kiếm Nhất chuẩn bị giờ trò gì, không khó để hắn nhận ra thủ thuật thay đổi đội hình che mắt trọng tài để làm hành vi phi thể thao.

Kiếp trước hắn đá bóng cũng gặp phải nhiều trường hợp còn tranh cãi dẫn đến đánh nhau với đội bạn bên ngoài sân bóng là chuyện rất thường gặp. Không ít lần như thế mỗi lần hắn đều có một kinh nghiệm đối phó những chuyện này cho riêng mình.

Ở bàn bình luận viên tuy Lý Bân bây giờ cũng biết được một hai nhưng không có trọng tài chứng thực người chơi cũng không nói hắn cũng không thể bình luận nghiêng về một phía, nhưng hắn luôn cố gắng quan sát tất cả.

Không lâu sau Nhã Oanh cùng với người dự bị kia đi mua về một bao nước đá, và một ít bao xốp kèm theo. Nhanh chóng đổ một ít đá vào bao xốp để lên vết thương của người bị chơi xấu kia.

Trận đấu bây giờ nghiêng về phía Phùng Kiếm Nhất những đợt tấn công được triển khai về phía cầu môn nhóm người Lâm Vũ. Song song đó hành vi phi thể thao được thực hiện cũng nhiều hơn, lúc thì kéo áo lúc thì sơ xuất vào bóng không khống chế, lúc thì phạm lỗi cố ý mọi người đều thấy được, ngoài sân bóng những người xem thấy được cũng lên tiếng phản đối, một ít người ủng hộ Phùng Kiếm Nhất cũng trở mặt quay lại ủng hộ cho nhóm người Lâm Vũ.

Thấy tình hình không ổn mấy một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất mới đến gần hẳn nói.

- Có một ít người phản đối rồi anh Nhất có nên tiếp tục không?

Phùng Kiếm Nhất cũng cười cười đáp lại như không có chuyện gì.

- Mặc kệ họ quan trọng ai là người thắng thôi cho dù mình có làm gì nhưng miễn sao đem lại thắng lợi là được, vì ai cũng chỉ nhìn vào kết quả không cần biết quá trình là mình sẽ đá như thế nào cứ mặc kệ họ.

Được lệnh của hẳn một số người cũng tiếp tục hành vi phi thể thao bất chấp những tiếng phản đối bên ngoài, còn giáo viên là trọng tài cũng không thể bắt bẻ chỉ có thể nhắc nhở bởi những người Phùng Kiếm Nhất dựa vào góc khuất và vào bóng đúng luật nên ông cũng không làm gì được.

Không lâu sau đó từ giữa sân Phùng Kiếm Nhất nhận được đường chuyền từ hậu vệ. đưa bóng lên cách phải của hẳn đâm thẳng trung lộ, qua mặt hai cầu thủ bên nhóm Thiếu Kiệt, Bây giờ hẳn làm ra động tác sút bóng đánh lừa thủ môn, nhưng không sút mà lại chuyền một đường bật tường, mới sút bóng bổng vào trung tâm cầu môn.

Tỷ số bây giờ là một không nghiêng về Phùng Kiếm Nhất, bên Thiếu Kiệt vỡ trận do sự e dè bị phạm lỗi góc khuất đem lại ám ảnh cho hậu vệ, nên dẫn đến tâm lý xuống dốc.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng hô thật to từ phía ngoài đường biên vào bên trong.

- Mọi người bình tĩnh, mọi hành vi phi thể thao sẽ không được chấp nhận, cũng cố tâm lý đi chỉ mới là một bàn chưa nói lên điều gì. Không được rơi vào bẫy tâm lý của đối phương phải thật bình tĩnh.

Nhóm người Lâm Vũ cũng gật đầu cũng tạm thời bình ổn được đôi chút, dù sao không phải một lần họ đá bóng như thế này, việc hơn thua một bàn thắng vẫn không nói lên được điều gì.

Bây giờ tiếng còi kết thúc hiệp một lại vang lên, nhóm người Lâm Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm đi ra chỗ của Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi làm nhiệm vụ đưa nước uống cho mọi người, đang bước từ trong sân bóng ra.

Vừa vào đến bên trong trên tay còn cầm chai nước của Ngọc Nhi đưa Lâm Vũ vừa thở vừa nói

- Anh Kiệt bọn nó chơi kiểu này thật không hiểu tại nó xem thể thao là gì. Tại nó phạm lỗi lại không bị phạt thế chỉ là cảnh cáo mới tức.

- Đúng đó Anh Kiệt bọn nó như thế mà chơi đá bóng cái gì, giống đánh bóng đúng hơn ấy, giờ không đá nữa thì mất mặt chứ bị phạm lỗi như vậy, bọn em cũng căng thẳng lắm.

Một người từ trong nhóm vừa vào cũng nói tiếp theo Lâm Vũ. Thiếu Kiệt biết việc này cũng làm một số ảnh hưởng tâm lý sợ va chạm của một số thành viên trong đội.

- Bọn nó sử dụng tiểu sao sân cỏ với mọi người thì cũng phải cảm thấy tự hào, bởi chỉ khi bị áp chế quá họ mới phải ra đối sách này nhưng mấy chú còn tâm lý yếu chưa thường xuyên gặp những trường hợp này. Anh nói nhé các chú cứ xem như trận này là trận các cược một triệu đi nếu các chú thắng thì được một triệu thua thì không được gì, vậy mấy chú muốn lấy một triệu ăn uống vui chơi hay là không được gì còn mất mặt.

Một người cũng nhanh nhẹn đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Đương nhiên thắng có mặt mũi lại được thưởng một triệu làm tiệc liên hoan.

- Vấn đề là ở đó nếu như các chú xem như trận này là một trận cá cược muốn thắng thì phải phô diễn hết mọi thủ đoạn thì sẽ như thế. Còn các chú trước đây chỉ là chơi theo phong trào chưa chính thức biết được đá bóng là gì. Giờ không phải anh khuyến khích chuyện này nhưng nó là tình thế hiện tại. Bọn nó sử dụng phương pháp đá bóng ăn thua lấy tiền, các chú lại đá theo dạng thể thao thì bên nào thắng, không cần phải nói bên muốn lợi ích sẽ cố gắng hơn rồi.

Nhóm người trong đội bóng lúc này cũng trầm mặc, ở đây hầu như chỉ đá bóng chơi hàng ngày cũng chưa từng nghĩ đến việc kiếm tiền từ việc đá bóng như thế, giờ nghe Thiếu Kiệt nói ra cũng hiểu mình đang đấu với cái gì nên im lặng đáng sợ.

Sau một hồi suy ngẫm Lâm Vũ cũng chưa từng có trải nghiệm như thế này nên cũng không biết làm thế nào đành lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt giờ bọn em phải làm sao, chơi với tụi nó cái kiểu như vậy để bảo toàn với lại phải thắng nữa giờ bị dẫn trước một bàn rồi.

- Tình hình này vào hiệp hai mấy đứa cứ chơi như bình thường nhưng nếu chịu đánh đổi thì lấy đạo của người trị lại cho người, bọn chúng làm như thế nào thì ứng biến làm cho mọi thứ lộ ra trước mặt của mọi người để mọi người tẩy chay bọn hắn, Thường bọn chúng sẽ che mắt hoặc góc khuất với trọng tài chỉ cần thay đổi một chút thì sẽ bị lộ ra những tiểu xảo đó, nếu thấy không ổn anh sẽ ra sân.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người cũng gật đầu, Nhã Oanh lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc này ổn không chứ mình thấy mấy người kia chắc không chịu từ bỏ đâu, bọn nó đã dám làm chắc chắn không sợ đâu.

- Cứ xem tình hình diễn biến ra sao bắt quá mọi người quan sát kỹ một chút di chuyển nhanh hơn chút nữa đừng để lộ khoảng trống. Phòng tuyến bố cục toàn sân không để bị ép về phía bên mình nữa tạo ra khoảng cách nhất định, nếu một người bị hai người kèm phải lập tức thoát ra, dựa và những đợt phát bóng mà triển khai tấn công nhanh nhất có thể.

Bây giờ cũng vừa đúng lúc hết thời gian giải lao, không như những trận bóng chính thức giờ giải lao của trận bóng khá ít chỉ từ năm đến bảy phút.

Hai đội lúc này đổi sân giống như những trận đấu chính thức, người nhóm của Thiếu Kiệt được quyền phát bóng trước, nên mọi người nhanh chóng trở lại sân vào vị trí mà mình chọn.

Tiếng còi hiệp hai bắt đầu vang lên, Lâm Vũ chuyển bóng về phía sau để có thời gian tiến lên vị trí tiền đạo của mình, nhóm Phùng Kiếm Nhất cũng xông lên một cách quyết liệt, lúc này đội hình của Phùng Kiếm Nhất có chút thay đổi là tăng hàng tấn công lên, chỉ để lại hàng phòng thủ một người hậu vệ và Thủ môn.

Bóng được chuyển từ cánh trái đến khu vực giữa sân, nhóm người Phùng Kiếm Nhất lại giở trò đổi cánh, đưa Phùng Kiếm Nhất lên làm tiền đạo, còn người bên cánh phải lại bỏ vị trí áp sát hỗ trợ lấy bóng của một cầu thủ cách trái của đội Lâm Vũ, Hành động ấy bị Lâm Vũ thấy được, nên tiếng về phía cánh trái hỗ trợ, Theo lời Thiếu Kiệt Lâm Vũ không ngại va chạm với người cánh phải đang di chuyển qua chặn lại bước tiến của hắn, Phùng Kiếm Nhất thấy người cách phải bị chặn lại lúc này cũng lùi về sau định che lại ánh mắt trọng tài thì bị hậu vệ bên nhóm Thiếu Kiệt thấy được kèm chặt lại một góc.

Người giáo viên trong giờ giải lao có nói chuyện với những thầy giáo bên ngoài, hầu như cũng biết được ý định của Phùng Kiếm Nhất nên mở ra tầm mắt rộng hơn quan sát kỹ khu vực tranh chấp.

Do sự việc diễn ra nhanh chóng lúc này khu vực giữa sân tạo thành cảnh đối kháng của những người không bóng với nhau, sự việc chớp nhoáng người bên nhóm Phùng Kiếm Nhất không kịp nhìn nhận rõ phía sau nên vội ra tay như vô ý đạp lên chân của người đang đi bóng. Nhưng bị tránh né đem bóng đạp ra sân nên bên Thiệu Kiệt được hưởng quả đá biên.

Ở Những trận đấu như thế này sẽ không áp dụng hình thức ném biên mà chỉ được để bóng sát vạch sơn của sân bóng mà đá lên.

Thấy được hành vi đó người thầy giáo cũng nhắc nhở nói.

- Tôi sẽ quan sát mấy em thật kỹ.

Thầy giáo nói thế, Phùng Kiếm Nhất cũng cười cười đáp lại hứa sẽ chú ý hơn.

Bóng được phát lên, từ phía cầu thủ đội Lâm Vũ lên tuyến trên. Một đường bóng chuyền lên trung lộ đưa bóng qua phải, sát với mép đường biên cánh phải. Bóng chuẩn bị được chuyền qua cho Lâm Vũ, thì một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất băng ngang từ bên trái tới gần làm ra động tác nhào người chuôi bóng. Đưa chân mình đạp vào bóng, hướng chân trụ một cầu thủ trong đội Lâm Vũ làm người này phải ôm lấy chân mình nằm ngoài đường biên cánh phải.

Tiếng còi của trọng tài vang lên, người thầy giáo

Lúc này cầm trên tay mình chiếc thẻ vàng được làm từ giấy màu thủ công đưa về hướng cầu thủ vừa nhào người kia.

- Thẻ vàng cảnh cáo nếu còn tái phạm sẽ buộc em ra sân.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117: Cứ Như Tuyển Thủ Chuyên Nghiệp

Bây giờ người bị phạm lỗi được Lâm Vũ đưa lại chỗ Thiếu Kiệt, cởi đôi giày ra kiểm tra đôi chút, nhìn sơ vết thương sưng lên Thiếu Kiệt cũng thờ phào nhẹ nhõm chỉ là bong gân đôi chút.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nói với người đó.

- Không sao ráng chịu đau một chút, anh xoa bóp nắn lại là được không phải gãy xương nên không phải lo đâu.

Thiếu Kiệt cảm chân của người xoa bóp mới đau nhẹ nhàng nhưng đột nhiên hấn bóp ở vết thương mạnh một cái làm người kia la toáng lên, nhưng sau đó thì không còn nhức như lúc đầu nữa, Thiếu Kiệt lúc này lấy một túi đá để lên chỗ sưng vừa kia. rồi quay về phía Lâm Vũ nói.

- Thay người! lúc này Thiếu Kiệt mới hỏi những học sinh xung quanh, ai mang giày số 42 anh mượn chút.

- Em mang giày số 42 này.

Một người đang ngồi dự bị, vừa nói vừa cởi giày trong chân mình ra. Thiếu Kiệt vội nhận lấy đôi giày mình với người kia. Hấn nhìn Lâm Vũ nói.

- Em cứ cầm làm tiền đạo đi để phân tuyến giữa anh lo, hai cánh hỗ trợ còn phần thủ môn thì quan sát kỹ một chút là được.

Thấy Thiếu Kiệt mang giày vào một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất nói.

- Anh Nhất nó định vào sân kia hạ nó luôn cho đỡ tức nó mà bị hạ xong là hết ai dám đưa đối sách chống lại đội mình trong trận bóng này.

- Cần thận bên những thầy giáo bắt đầu chú ý rồi đó đừng để chuyện này bại lộ không hay đâu.

Thiếu Kiệt bước ra sân Phùng Kiếm Nhất tiến lại trước mặt hần cười cười nói.

- chịu ra rồi à, nhưng mà chắc lại phải ra ngoài sớm thôi cần thận nhé dù sao thắng mà mọi người đối phương không còn ai trên sân bóng cũng không thú vị gì.

- Không vội chưa đến cuối cùng chưa biết ai thắng ai đâu, cứ từ từ. Mà hi vọng bên đó cũng còn người để mà tiếp tục trận đấu.

Hần để Lâm Vũ bắt đầu phát bóng về phía Thiếu Kiệt từ chỗ bị phạm lỗi. Ngay lập tức Thiếu Kiệt cầm bóng thì hai người bắt đầu áp sát hần, hai bên cánh lao vào Thiếu Kiệt, để lộ hai cánh trái phải không người chỉ có đồng đội của Thiếu Kiệt đang băng lên.

Hần dốc bóng hướng về phía khung thành đội Phùng Kiếm Nhất, đường bóng như theo sát bên chân phải rồi đột nhiên bóng lại được đẩy qua chân trái, hần dùng chân trái bằng má ngoài đưa bóng qua đỉnh thoát bằng bên trái, rồi đột nhiên bóng lại được di chuyển qua phải cũng bằng chân trái, không ai nhận ra trong tích tắc ấy đường bóng đầy điêu luyện của một cầu thủ thành danh ở kiếp trước được Thiếu Kiệt luyện tập thuần thục. lách mình qua phải thoát khỏi gọng kiềm, nhanh chóng chuyển bóng lên cho Lâm Vũ đang ở cánh phải.

Mọi người đang ngồi quan sát bên ngoài cũng ô lên vì một kỹ thuật chỉ được thấy trên ti vi ở những trận đấu bóng đá thế giới. Một số giáo viên

cũng ngỡ ngàng hưng phấn hẳn lên.

Lúc Này Phùng Kiếm Nhất cũng bỏ vị trí tiền đạo của mình, gấp rút lui về hỗ trợ hàng hậu vệ. Hai người bị Thiếu Kiệt lách người cũng đuổi theo hẳn. Thiếu Kiệt lại ra hiệu cho Lâm Vũ chuyển bóng về cánh trái, bây giờ lối chơi chuyển cánh ở hai bên là biện pháp hữu hiệu nhất.

Do động tác chậm, nên Lâm Vũ chưa kịp chuyển bóng đi, thì Phùng Kiếm Nhất đã xuất hiện trước mắt chặn lại đường bóng của hắn, Lâm Vũ kỹ Thuật cũng không đến nỗi tệ nên chuyển từ chuẩn bị trả về thành giữ bóng, giằng co với Phùng Kiếm Nhất.

Thiếu Kiệt vội trở về cách khá xa khung thành, ra hiệu cho Lâm Vũ chuyển bóng về phía mình. Trong nháy mắt từ khoảng cách không xa giữa sân là mấy Lâm Vũ đẩy bóng nhẹ về cho Thiếu Kiệt, bóng vừa lăn từ từ gần tới trước mặt Thiếu Kiệt bỗng nhiên chạy đà sút.

Không ai hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại làm động tác sút ở khoảng cách này, họ cứ nghĩ là hắn không đột phá được làm động tác giả, nhưng đến khi bóng được Thiếu Kiệt sút đi. Phùng Kiếm Nhất chỉ kịp nhảy lên định phá đi đường bóng như không được.

Bóng đi một đường cong từ chân Thiếu Kiệt vẽ một độ cong hoàn mỹ vào góc chết phía bên phải khung thành một tiếng xoạt vang lên bóng nằm gọn trong lưới trước sự ngỡ ngàng của mọi người đang quan sát. Lúc này mọi người hoan hô làm náo động cả khuôn viên trường.

Phùng Kiếm Nhất nhìn trái bóng trong khung thành tức giận nhưng không biết làm gì. Từ lúc Thiếu Kiệt đi bóng lừa người hắn đã thấy được rằng Thiếu Kiệt hẳn đá bóng rất giỏi nhưng không ngờ đến trình độ chính xác như thế này.

Bên ngoài hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng nhìn Thiếu Kiệt đứng trong sân với ánh mắt say mê, những người trong nhóm Thiếu Kiệt thì lại trầm trồ miêu tả lại những gì mình vừa chứng kiến.

Ở đẳng cấp học sinh, việc thấy được một pha dứt điểm từ xa vòng cấm địa vào ngay góc chết khung thành, chỉ có thể nhìn qua những trận bóng đá siêu kinh điển ở các giải ngoại hạng, còn giờ đây họ nhìn thấy tận mắt mình một kỳ tích không hơn không kém.

Lâm Vũ lúc này chạy tới ôm lấy Thiếu Kiệt mừng rỡ như chính mình vừa mới ghi bàn, đối với Thiếu Kiệt lúc này hẳn mới thấy được thành quả của việc luyện tập một thời gian dài của sút phạt ở kiếp trước. Biết bao lần đá bóng kiếp trước, Hấn thường sút phạt ở khoảng cách gần như thế này. Nên giờ đây hẳn mới có dịp tạo ra một kỳ tích trước những người đang theo dõi trận đấu.

- Anh Kiệt làm sao được thế sau này nhớ chỉ em với! anh đá hay vậy mà giấu nghề.

- Chú đừng tăng tốc, muốn đá được như thế chú phải bỏ thời gian tập luyện mỗi ngày ít nhất cũng một năm trời ấy. Trở về sân bọn nó sắp phát bóng lại rồi đó.

Trái bóng lúc này được trở lại vị trí giữa sân, hai bên lại sắp xếp đội hình của mình lại một lượt lần này Phùng Kiếm Nhất lại chuyển từ thế công sang phòng thủ, bởi qua cách đi bóng của Thiếu Kiệt hẳn không thể nào để một hậu vệ, như thế chẳng khác nào để Thiếu Kiệt tự do sút bóng vào lưới.

Bóng được chuyển từ người bên cạnh sang cho Phùng Kiếm Nhất khác với mọi lần là hẳn sẽ trả về phía sau mà chạy lên, Lần này hẳn tự mình dẫn bóng hướng về phía cầu môn của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt thấy vậy càng mỉm cười Phùng Kiếm Nhất khi thấy hắn thi thố kỹ thuật đi bóng sợ mọi người đánh giá hắn thấp hơn Thiếu Kiệt nên lúc này đã nôn nóng muốn tấn công lấy lại mặt mũi.

Bình tĩnh ở lại không tiến lên Thiếu Kiệt bây giờ như một vị trung phong đảm nhiệm cướp bóng lại từ chân đối phương, để dành lại thể chủ động tấn công cho đội mình. Khả năng đeo bám quyết liệt và không ngại tranh chấp bóng của hắn làm cho Phùng Kiếm Nhất khó lòng xoay sở, dù cho khá tự tin vào kỹ thuật cá nhân của mình nhưng giờ đây hắn vẫn không qua mặt được Thiếu Kiệt.

Mọi người xung quanh lúc này cũng nhìn thấy một màn long tranh hổ đấu ở giữa sân, không ai biết rằng Thiếu Kiệt hắn vẫn đang đợi thời cơ tới. Vì Lâm Vũ và đồng đội chưa vào vị trí nên hắn mới dây dưa với Phùng Kiếm Nhất.

Bên Phùng Kiếm Nhất cũng không biết nên làm thế nào giữa lúc này, thì có một cầu thủ bên Phùng Kiếm Nhất đột nhiên rời bỏ vị trí của mình tới hỗ trợ cho hắn. Ngay lúc này Thiếu Kiệt làm ra một động tác lấy mũi giày chạm nhẹ vào phần thân bóng của Phùng Kiếm Nhất tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, đưa bóng rời khỏi quỹ đạo đang có của mình.

Bóng rời khỏi mặt đất di chuyển qua bên phải, Thiếu Kiệt cũng xoay người từ trái qua phải. Nhưng lúc này chân trụ của hắn đã dính liền với bóng và đẩy bóng ra khỏi chân Phùng Kiếm Nhất hướng về phía cầu môn đối phương.

Phá thoát lấy bóng thoát người điệu nghệ một cách đẹp mắt, vừa thoát ra khỏi đó Thiếu Kiệt chuyền bóng cho cầu thủ đội mình bên cánh trái. Nơi mà đồng đội của Phùng Kiếm Nhất vừa rời bỏ vị trí.

Hậu vệ lúc này băng lên định lấy lại bóng, thì đồng đội kia lại trả bóng về cho Thiếu Kiệt. Ngay thời điểm này, phía trước hẳn chỉ còn lại thủ môn, phía sau là Phùng Kiếm Nhất đang đuổi theo với ý đồ lấy lại bóng thì Thiếu Kiệt lại giả vờ như chuyền bóng qua cho Lâm Vũ đang băng xuống khung thành.

Hai đồng đội của Phùng Kiếm Nhất bắt đầu lao tới, định lấy lại bóng thì Thiếu Kiệt chuyền bóng về lại cho người đồng đội cánh trái trống trải sau khi thoát khỏi hậu vệ. Không chần chừ một phút nào trái bóng được sút đi từ phía bên phải vào hướng cầu môn nơi mà Lâm Vũ đang băng xuống.

Một tiếng xoạt vang lên, Lâm Vũ đã kịp thời biến đường chuyền thành bàn thắng cho riêng mình. Tấm lưới của đội Phùng Kiếm Nhất lại rung lên, lúc này âm thanh reo hò lại vang lên mọi người hưng phấn khi vừa mới nhìn thấy một màn kiến tạo bàn thắng mới.

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng bức bối dậm chân, nói gì đó với hai người đồng đội của mình. Lâm Vũ tuy lần này làm bàn thắng nhưng không như lúc đầu hẳn chỉ lại cạnh Thiếu Kiệt đập tay một cái.

Bên Phùng Kiếm Nhất bây giờ bị áp chế bởi tỷ số lại không làm gì được Thiếu Kiệt bởi giáo viên canh phòng quá gắt gao mà hẳn thì không thể tìm được góc khuất trong lúc tranh chấp với Thiếu Kiệt. Với phần hẳn cũng quá khinh địch không nghĩ rằng Thiếu Kiệt có thể chơi hay như thế.

- Anh Nhất giờ phải làm sao đây? thằng đó đá hay quá kiểu này bên mình thua mất, Cư Như tuyên thủ chuyên nghiệp.

- Mẹ giờ tìm bàn gỡ lại chứ sao tập trung hai bên cánh đá đi. Thằng này canh trung lộ rất qua, không thể nào đột phá được. Giờ chuyển qua đánh cánh hi vọng có thể thoát xuống cầu môn gần cầu môn là sút đi. Cứ phải chơi may rủi rồi đối phương ở một đẳng cấp khác với bọn mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118: Manh Mối

Bên ngoài sân bóng, những người cổ vũ hoàn toàn chìm đắm trong hai pha làm bàn nên bàn thắng đầy kỹ thuật và việc kết hợp giữa đồng đội một cách đẹp mắt.

Một người thầy giáo đang đứng xem cũng trầm trồ.

- Không ngờ một trận đá bóng của học sinh là có những pha làm bàn đẹp như thế này. Tiếc là không có người quay lại mở bài viết cho mọi cùng xem.

Một người học sinh ở gần đó nghe thấy thế cũng hướng cuộc nói chuyện của hai thầy giáo kia nói.

- Có người quay lại đó Thầy, hình như có một số bạn học của Lâm Vũ ghi hình lại. Thầy có thể mượn xem thử xem biết đâu có.

Người thầy giáo nghe được như thế lúc này cũng vui vẻ nói

- Ừa để xong trận thầy hỏi xem sao.

Trên sân hiện tại, Phùng Kiếm Nhất đang đột phá từ hai cánh từ bên cánh trái di chuyển cùng bóng, cố thoát khỏi người đồng đội của Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt lui về trở thành tuyến hai hậu vệ giờ đây hai cánh trở thành đội hình hai hai, bắt buộc một trong hai cánh đều phải qua mặt được hai người còn trực diện khung thành thì trống trải nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với bốn người.

Tình hình có thể thấy được giữa phòng thủ và tấn công có hiệu quả đều được dựa vào kỹ thuật và người dẫn đội. Hai tuyến phòng thủ đem cầu thủ của đội Phùng Kiếm Nhất khó bề xoay sở, chưa kể độ chính xác khi sút từ xa là rất thấp.

Tranh chấp diễn ra ở thế giằng co cho đến khi một người bên Phùng Kiếm Nhất vừa thoát được xuống phòng tuyến thứ hai vội vàng hướng cầu môn bên phía Thiếu Kiệt sút một đường bóng lên trời. người giáo viên làm trọng tài lúc này mới thổi tiếng còi kết thúc hiệp đấu tỉ số chung cuộc nghiêng về đội bóng khối lớp Thiếu Kiệt với tỷ số hai một. Mọi người lúc này cũng hụt hẫng giá như trận đấu kéo dài lâu hơn để được thấy những pha tranh chấp bóng đẹp mắt.

Nhưng thời gian của trận bóng mini như thế này, thường không kéo dài như ý mọi người, nó chỉ có thể cao lắm là hai mươi phút một hiệp, nên dù có muốn trận đấu kéo dài hơn nữa cũng không được.

Phùng Kiếm Nhất thua trận cũng bực bội cởi áo ném xuống đất, mọi người lúc này cũng vây quanh chúc mừng cuộc. Nhã Oanh mới đưa ra ý kiến.

- thôi mọi người đi ăn mừng đi, dù sao cũng thắng trận đấu rồi.

- Giờ cũng trễ rồi để mọi người về đi hôm khác sẽ ăn mừng sau chứ mình còn một số việc bận, không thể nào tham gia đâu.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng biết được hẳn có việc gì bận nên cũng nói giúp hẳn.

- Tình hình mà giờ không về nhà là có chuyện đấy thôi dù sao cũng kết thúc rồi. Mà Công nhận Anh Kiệt đá bóng ở đẳng cấp cao thật đi làm cầu thủ chuyên nghiệp vẫn là được chứ đúng không mọi người.

Một người trong nhóm cũng tăng bốc trầm trồ khen ngợi Thiếu Kiệt.

- Ủ đúng rồi pha lấy bóng xoay người kia rồi pha sút bóng vào cầu môn khỏi chê chút nào, đúng là bọn người Phùng Kiếm Nhất kia chưa đủ tư cách đá bóng với anh Kiệt được.

- Mấy Chú thôi đi mấy cái kỹ năng này mấy chú tập luyện cũng được mà chỉ tốn thời gian thôi với mấy chú biết cầu thủ người ta tập luyện từ rất sớm không ít nhất là từ 8 tuổi đến 12 tuổi là sẽ vào trường năng khiếu rồi. Đòi cầu thủ bạc bẽo như ca sĩ vậy không tồn tại lâu đâu. Nên đừng mơ mộng học cho tốt đi.

Thiếu Kiệt sau khi đổi lại đôi giày của mình cũng ôm túi xách lấy chiếc xe đạp ra khỏi trường. Thấy Thiếu Kiệt rời đi mọi người cũng giải tán dần, giờ cũng đã quá muộn so với thời gian về nhà hàng ngày của mọi người.

Nhóm của Phùng Kiếm Nhất nhìn dòng người bỏ đi không ai đoán hoài tới bọn hấn cũng lấy làm khó chịu, quy luật cuộc sống là thế bạn thắng mọi người vây quanh chúc tụng, bạn thua mọi người sẽ như thế im lặng không nhìn ngó tới.

- Mẹ nó không có nó tham gia thì mọi người thắng chắc. Tức thật!

- Mà không ngờ thằng Thiếu Kiệt nó đá bóng hay thế! Móa nó mới đầu sao nó nói hay lắm không tham gia mà, giữa chừng chạy vào làm cái gì!

Phùng Kiếm Nhất bây giờ không nghĩ đến vì hấn chơi xấu này nợ Thiếu Kiệt mới hải vào sân. Lúc Thiếu Kiệt vào sân mọi sự đã định sẵn là bọn người Phùng Kiếm Nhất có giở trò gì cũng bị phá giải. Một phần do nhóm của hấn biết được Thiếu Kiệt không phải dễ đối phó, phần còn lại là hấn đánh giá sai thực lực của đối phương rất nhiều nên mới dẫn đến việc thất bại lần này.

- Thôi giải tán chuyện này từ từ tính phục thù sau. Mẹ nó hai lần thua chưa từng lần nào nhục như lần này!

Những người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng không có tâm trạng ở lại mà nghe vào mọi người nói ra nói vào. Sân trường lúc này trở về

dáng vẻ vốn có của nó sau giờ học, im lặng thanh bình những hàng cây xanh gió thổi lay động phát ra âm thanh xào xạc.

Không mất quá lâu để Thiếu Kiệt trở về nhà mình. Dù sao hẳn vẫn cần có thứ cần phải quan tâm lúc này. Bật máy tính lên trong khi chờ đợi khởi động máy hẳn bắt đầu đi tắm. Qua một chút vận động trên sân bóng của trường cũng làm hẳn đổ mồ hôi dính vào trên áo, nên ai sau khi vận động xong cũng sẽ làm thao tác như hẳn là hưởng thụ những giọt nước lạnh xối lên mình.

Đăng nhập vào ứng dụng chat trực tuyến Thiếu Kiệt tìm đến tên của Chu Tường kick vào bắt đầu cuộc hội thoại.

- Có Chuyện gì không anh Tường? em nghe tiểu Vũ nói anh cần trao đổi với em chuyện gì đó.

Không tới một phút bên kia hiện lên dòng tin nhắn.

- Đợi chú từ chiều đến giờ hôm nay về trễ hay sao giờ này vẫn chưa thấy tiểu Vũ qua bên anh thế?

- ừ trong trường có trận bóng nên em với tiểu Vũ cũng tham gia giờ mới về đến chắc thẳng nhóc qua bên anh sớm thôi. Mà bên mình có việc gì gấp hay sao mà anh lại nhắn tiểu Vũ gọi em lên nói chuyện thế.

dòng tin nhắn gửi đi trong cuộc hội thoại tuy dài nhưng rất danh Thiếu Kiệt nhận lại được câu trả lời của Chu Tường.

- Chuyện em nói anh đã điều tra rồi. Hôm qua vừa có manh mối, dù sao chuyện này là cấp thiết nên anh mới gọi tiểu Vũ nhắn cho em lên đây. anh đã tìm ra người lấy cắp dữ liệu của website đưa ra bên ngoài rồi. Bên mình có một nhóm nhân viên chăm sóc khách hàng ấy, không hiểu sao cô ta làm

sao mò ra được mật khẩu của nhân viên viết code nên vào máy anh ta copy toàn bộ dữ liệu đưa cho người nào đó.

- Nhân Viên đó giờ còn ở công ty? chuyện này anh phát hiện ra lúc nào?

Lúc này Thiếu Kiệt cũng giật mình để nhân viên chăm sóc khách hàng có được mật khẩu máy tính của nhân viên lập trình là việc hi hữu khó xảy ra. Mà Thiếu Kiệt cũng muốn biết tại sao Chu Tường lại phát hiện ra cô nàng này.

- Chuyện này anh chưa nói ai! Chỉ có anh với Tiểu Vũ biết! dù sao cô ta cũng chưa biết mình bị bại lộ. Lần trước xảy ra chuyện nên anh có cho người lắp camera ngầm theo dõi hoạt động của hai người lập trình viên. Chuyện anh cảm thấy khá bất ngờ là hôm nay khi hai người lập trình viên về hết chỉ còn lại bộ phận chăm sóc khách hàng làm ca tối, lúc đó cũng 2 giờ sáng anh với Tiểu Vũ đang nghiên cứu một số kế hoạch mà em gửi qua thì thấy phòng nhân viên lập trình bị mở ra. Nên anh với tiểu Vũ theo dõi từ đầu đến cuối dù thế anh cũng không bắt cô ta lại, anh cũng đang có một thắc mắc tại sao cô ta lại có được mật khẩu của người lập trình viên kia.

Đọc những dòng tin nhắn Chu Tường gửi cho mình, Thiếu Kiệt im lặng một lúc lâu rồi sau đó mới trả lời lại cho hắn.

- Chuyện này khá thú vị đấy. muốn biết cô ta tại sao biết được mật khẩu thì có lẽ nên để cô ta nói ra là cách tốt nhất. Giờ mình không biết được cô ta là do người nào sai khiến hay đây là mục đích cá nhân nhằm đem lại lợi ích của cô ta.

Chu tường cũng suy nghĩ điều gì đó rồi gửi lại cho thiếu kiệt một dòng tin để xem nên làm gì.

- Vậy bây giờ mình xử lý cô ta sao đây? chứ nếu mà cứ để như vậy không ổn đâu.

- Được rồi chuyện này lát nữa em qua xử lý, còn việc nhân viên lập trình mà để lộ mật khẩu máy anh nên xem lại, người như thế sống trong nghề này mà có thể để lộ cả mật khẩu mình thì nên xem có sử dụng nữa hay không.

Chu Tường thấy chuyện này vẫn là tương đối nghiêm trọng, ai cũng biết lập trình viên ngoài viết code còn phải học tập những gì, việc một người trong ngành IT mà lại để lộ mật khẩu của mình cho người khác biết được cũng là một việc nghiêm trọng.

- Được! anh sẽ tính đến anh ta lát nữa em qua thì đi thẳng lên phòng, anh cũng muốn biết tại sao cô ta lại có thể làm ra những chuyện này, lương thưởng bên mình cũng đâu có tệ.

- Chuyện lương thưởng không phải là vấn đề chính, nếu mà cô ta làm việc này cô ta cũng đã lường trước được sự việc khi bại lộ sẽ như thế nào. Em tin không ai muốn mất đi một việc làm tốt, lương cao để đổi lấy một hồ sơ đen, không thể làm việc ở nơi khác. Chắc chắn cô ta có điều gì đó cần phải biết mới mong giải quyết thỏa đáng.

Nghe Thiếu Kiệt gửi qua những dòng tin nhắn như thế Chu Tường cũng đồng ý với nhận định đó, bởi hẳn thay mặt trả lương cho Thiếu Kiệt ngoài việc lương cố định cao tối còn có thưởng mỗi tháng không phải là ít, ai có thể tìm được một công việc mà có lương thưởng cao lại công việc nhẹ nhàng, tuy nói làm bộ phận chăm sóc khách hàng buổi tối có phần hại sức khỏe, nhưng Thiếu Kiệt đã đưa ra mức lương khá xứng với sức khỏe của người làm ca đêm bỏ ra.

Nếu một người làm việc buổi sáng chỉ được lương cố định là ba triệu, thì người làm ca tối lại là gấp đôi tiền ca sáng, cái công việc làm ca tối ở đây

lại là nơi thu hút người khác. Bao nhiêu người chủ động bỏ ca sáng để làm việc ca tối, nhưng vẫn không được lọt vào danh sách vì điều kiện khắc khe của Thiếu Kiệt hấn đưa ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119: Lo Lắng

Kết Thúc đối thoại với Chu Tường qua những tin nhắn trong ứng dụng chat trực tuyến Thiếu Kiệt ngồi im lặng suy nghĩ điều gì đó. Trong kinh doanh bảo mật thương nghiệp là điều tối trọng yếu nhưng đôi khi lòng người vẫn không thể dò xét hết được, có thể bây giờ với hẳn Trương Hạo, Chu Tường, Nhã Kỳ, và Phan Nguyệt đều là những người chịu trách nhiệm cho những đầu não kinh doanh của hẳn, tuy hiện tại chưa có chuyện gì xảy ra nhưng cuộc sống luôn thay đổi không phải lúc nào họ cũng cứ mãi toàn vẹn với những gì hẳn muốn.

Đơn giản họ làm cho Thiếu Kiệt vẫn dựa trên lợi ích và kiến thức cần bổ sung nhưng chưa biết chừng đến một lúc họ lại có những dự định riêng của mình, Lúc đó cơ cấu vẫn phải thay đổi. Không ai nói trước điều gì sẽ xảy ra đó là tương lai còn hiện tại họ vẫn chỉ là người đứng đúng nghĩa, ràng buộc nhau bởi lợi ích.

Hoàng Lâm Nhu về đến nhà từ khá lâu, làm những đồ ăn tối cũng được một lúc, thấy Thiếu Kiệt trầm tư suy nghĩ như có điều gì đó khó nói mời tiến đến vỗ vai hẳn nói.

- Làm gì mà trầm tư như thế? có chuyện gì à nói mẹ nghe xem nào?

Thiếu Kiệt lúc này mới nhận ra mẹ hẳn về từ lúc nào. Có lẽ hẳn quá chú tâm vào đọc và trả lời những tin nhắn của Chu Tường nên đã quên đi những gì diễn ra xung quanh.

- Ủa mẹ về từ lúc nào vậy? con không biết luôn đấy.

- Mẹ về từ nãy giờ rồi. Có chuyện gì mà suy tư thất thần dữ vậy việc kinh doanh có vấn đề à? Nói mẹ nghe xem, có thể mẹ không có cái nhìn

kinh doanh như con nhưng để cho góp ý thì mẹ vẫn có thể đấy.

Nghe mẹ mình nói như thế Thiếu Kiệt biết người trong cuộc lúc nào cũng không tìm ra giải pháp, còn người bên ngoài thì nhìn sự việc với một góc độ khác, nên họ dễ dàng nhận ra được đâu là phương pháp hợp lý nhất cho mình.

- Chuyện là con khó quyết định, việc kinh doanh bây giờ con chia làm cho bốn người mà giờ đôi khi có những việc xảy ra con không thể trực tiếp quản lý hết được, mà con người thì luôn thay đổi. Giờ con đang phân vân nếu ôm hết vào người hay là vẫn dựa trên tin tưởng mọi người tiếp tục tin tưởng giao hết toàn quyền cho mọi người.

Hoàng Lâm Nhu nghe được suy nghĩ của Thiếu Kiệt nói ra, cũng im lặng một chút, mới nhìn hắn mà trả lời.

- Con cứ thử nghĩ ngược lại một chút lúc con mới khởi đầu tại sao họ lại đồng ý vẫn liệu mình theo con bắt đầu sự nghiệp, con nên nhớ lúc đó con không có gì đâu đấy nhé, tiền lương cũng chỉ bằng vài chỗ khác, sao họ không chọn nơi khác làm mà lại chọn làm việc với con.

Thiếu Kiệt bây giờ mới chợt nhớ đến ngày đầu tiên hắn cùng với Chu Trương với Nhã Kỳ bắt đầu phỏng vấn. Nếu họ khi biết mình là chủ một người không bằng tuổi họ, không có kinh nghiệm cuộc sống nhiều như hai người vậy vì sao hai người họ vẫn theo mình, đâu phải chỉ riêng nơi này là công việc duy nhất, đối với hai người có thể làm ở bất cứ đâu họ có bằng cấp có chuyên môn được đào tạo. Vậy tại sao họ lại chấp nhận lăn lộn với công ty nhỏ bé mới thành lập chưa tới một tháng. Những câu hỏi bắt đầu hiện ra trong đầu Thiếu Kiệt. Bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới nói thêm.

- Con nên nhớ trải qua hoạn nạn mới có được thành công, những người đi cùng con khi con gặp khó khăn mới là người gắn bó với chính con, bởi

họ tin tưởng với những gì mình đã chọn, cũng như câu đã dùng người thì đừng nghi ngờ nếu nghi ngờ đừng dùng người. Có thể bây giờ con giao mọi thứ cho những người đó, con chỉ đứng phía sau hoạt động, nhưng họ biết con vẫn là lựa chọn con đường phát triển cho chính mình lẫn sự nghiệp của họ. Mọi người gắn liền với những suy tính và chiến lược con đưa ra dù con đúng hay sai họ vẫn đi theo nên mới được như hiện tại. Có thể nói con là thuyền trưởng thì họ là những người thủy thủ đem chiếc thuyền của con đưa ra ngoài biển lớn, giữa thuyền trưởng và thủy thủ đoàn phải có một sự phối hợp ăn ý mới đem chiếc thuyền ấy đi xa được. Mẹ chỉ có thể góp ý như thế việc lựa chọn và quyết định vẫn thuộc về con.

Những gì Hoàng Lâm Nhu nói bây giờ như đánh thức Thiếu Kiệt, hẳn đang quá lo lắng khi mà có một người lại làm bất lợi cho công ty thì không có nghĩa là mọi người đều làm, Chu Tường và Nhã Kỳ còn có Trương Phạm, tại sao mới đầu lại liều theo hẳn, nếu hẳn thất bại họ có được như ngày hôm nay, Giờ phút này hẳn thật sự suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Ngay từ lúc đầu hẳn thay đổi cũng đã làm vận mệnh hẳn kéo theo nhiều người, giờ đây hẳn hiểu thêm một đạo lý không phải bất cứ người nào cũng bỏ ra cái giá lớn đều liều mạng, một khi bạn không có được niềm tin từ người mà bạn muốn hợp tác thì không bao giờ thành công.

- Mẹ nói con đôi khi cứ lo nghĩ thái quá, không phải lúc nào mọi thứ đều giống như suy nghĩ của con đâu cứ thoải mái vung tay mà làm, có thất bại thì mới có thành công, không ai không trải qua một lần thất bại trong đời, nhưng cái quan trọng là con phải biết nhìn nhận thất bại đó ở điểm nào mà sửa chữa khắc phục nó từ đó rút ra kinh nghiệm cho bản thân mình.

- Mẹ nói cũng đúng. Nhưng có nhiều chuyện hiện tại con sắp xếp có chút khó khăn nên con sẽ từ từ chỉnh đốn lại. Dẫu sao mẹ cũng nói đúng mọi người lúc đầu đi theo con thì đã là người một nhà. Con đã giao hết cho họ những gì cần thiết thì lúc này cũng không nên đắn đo suy nghĩ nhiều.

Lúc đầu nếu không tin tưởng thì đừng giao việc giờ tự nhiên lại thấy bất an vì chuyện không đâu.

Hoàng Lâm Nhu thấy hẳn hiểu ra vấn đề cũng lắc đầu cười nói.

- Sao chuyện gì mà lại phải dẫn đến lòng tin bị đánh đổ như thế nói mẹ nghe nào, xem việc đó nghiêm trọng ra sao mà từ một người tin tưởng mọi người lại lung lay ý chí như thế.

Bây giờ hẳn mới kể cho Hoàng Lâm Nhu nghe những gì xảy ra, dù sao mẹ hẳn cũng biết hẳn công ty hẳn như thế nào nên giờ có nói ra thì bà cũng không ngạc nhiên lắm.

- Chuyện là công ty bên bộ phận của Chu Tương đạo gần đây có người lấy cắp, một số dữ liệu bán tin tức ra ngoài, Hiện tại cũng có được manh mối, nhưng việc phát hiện ra người đó cũng làm cho con lo lắng đến những tình trạng xấu nhất. Mẹ cũng biết rồi đó trong kinh doanh thì bí mật thương nghiệp là điều tối trọng yếu mà bị đánh cắp bán ra ngoài thì con phải có nghi ngờ, Dù sao lòng người thì không thể nào lường trước được.

Nghe được Thiếu Kiệt kể rõ tại sao hẳn lại lo lắng. bây giờ Hoàng lâm Nhu cũng trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Có thể mẹ không biết được bí mật kinh doanh đó có tầm quan trọng như thế nào, nhưng mẹ sẽ phân tích ở một góc độ khác cho con thấy. Nếu người đánh cắp bí mật kinh doanh theo con nó thì đúng là nghiêm trọng thật nhưng nếu họ bị ép buộc hoặc là có điều gì đó khó nói thì lại là chuyện khác. Con thử nghĩ xem đâu ai lại muốn đánh đổ chén cơm của mình, mẹ sẽ không nói đến nếu người đó thật sự là một con người suy nghĩ thiện cận chỉ nhìn cái lợi ở trước mắt.

- Điều này thì con biết nhưng cô ta con cũng chưa gặp mặt trực tiếp nói chuyện nên cũng không biết mục đích chính là gì. Lát con phải qua bên Chu Tường gặp mặt cô ta xem coi đây là vì việc gì cô ta lại làm như thế.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu thấy Thiếu Kiệt xử sự như thế không làm ồn ào lên thì cũng nói.

- Nếu đó là một cô gái chắc chắn mẹ tin cô ta có điều gì đó khó nói, bởi phụ nữ thường rất có cái nhìn sâu sắc, bởi họ không dễ từ bỏ một công việc và cho dù có chán nản như thế nào về công việc người phụ nữ vẫn im lặng bảo toàn công việc của mình, chỉ trừ khi nào họ bị dồn ép đến mức độ nào đó mới phải nghĩ đến những chuyện tiêu cực thôi, Con nên hỏi người ta rồi suy xét cẩn thận nếu không mất gì quan trọng lắm thì vẫn có thể cho cô ta một cơ hội cũng được tha được thì tha.

Sau một lúc Thiếu Kiệt suy nghĩ những lời Hoàng Lâm Nhu nói. Đúng là với hần những phần code hay tập tin bị sao chép không đến nỗi quan trọng lắm, vì hần cũng là người đi sao chép lại ý tưởng và viết lại những đoạn code của người khác.

Nếu bây giờ có người lấy cắp đi cũng không phải là vấn đề quan trọng lắm hần đã có đủ những thứ hần muốn và đang triển khai kế hoạch khác thì cho dù có mất code hay tập tin thì cũng không ảnh hưởng mấy đến hần. Người đi trước luôn là người kiếm lợi nhiều nhất, giờ đây có người khác cạnh tranh, vẫn là lẽ đương nhiên.

- Vâng con sẽ xem xét thật chu đáo rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng. Mà Thôi cũng không còn sớm con qua bên Chu Tường giải quyết mọi chuyện xong sẽ về nhà ăn cơm.

- ừ đi sớm về sớm. nên nhớ quyết định của con ảnh hưởng như thế nào, và sự tin tưởng với người đi cùng mình là quan trọng nhất.

Thiếu Kiệt! rời khỏi ghế bước ra khỏi nhà lấy chiếc xe đạp của mình bắt đầu chạy qua đến công ty. Chỉ để Hoàng Lâm Nhu đứng đó nhìn theo hắt lắc đầu mỉm cười nói thầm chỉ một mình bà biết.

- Con còn nhiều thứ phải học lắm cứ từ từ vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120: Truy Vấn

Không mất bao lâu Thiếu Kiệt đã tới công ty đem xe đạp dựng vào bãi giữ xe. Đi vào trong bộ phận của Chu Tường. Người Bảo vệ định ngăn lại Thiếu Kiệt thì một người Bảo vệ gần đó nói.

- Chú mày định làm gì thế? định muốn bị trả về công ty à?

- Cái gì trả về công ty hử đâu phải nhân viên đâu mà lại vào công ty giờ này. người lạ mà.

Người bảo vệ thanh niên cũng ngạc nhiên hỏi lấy bác bảo vệ đã ngăn mình lại. Nghe thế người bảo vệ này mới đánh hử một cái.

- Chú đừng có đại nhìn thẳng nhóc như vậy chứ bọn sếp ở đây đều nghe lời hử đấy. May mà tao thấy không bị trả về công ty cũng không hiểu tại sao.

- Gì ghê vậy thẳng nhóc mới có bao nhiêu tuổi? sao mấy tên sếp ở đây lại nghe hử.

Người bảo vệ lúc này mới thở dài một hơi nói.

- Người so với người tức thật, tao làm ở nhiều nơi lần đầu tiên tới đây là lúc nơi này mới mở ra nên cũng biết đôi chút quen biết Trương Hạo cũng đôi chút, thẳng nhóc đó là chủ của mấy cái công ty rồi đó chú đừng có đùa.

- Mà chú quen biết với Trương Hạo sao không xin vào trong công ty mà làm lại ở ngoài đây làm bảo vệ cố định làm gì.

Thì ra người người bảo vệ ngăn lại người thanh niên là chú của Trương Hạo, hử thấy ông làm việc ở trường cũng không được bao nhiêu tiền

lương, nên kéo ông qua làm bảo vệ cho công ty cho hẳn đỡ một chút việc.

- Tao làm gì có kiến thức đâu mà vào làm, mà chú mày hình như cũng tốt nghiệp đại học lại đi làm bảo vệ, hay để tao giới thiệu mày với sếp lớn nhé dù sao tao cũng quen biết một hai đấy.

- Người thanh niên bảo vệ kia cũng im lặng không nói gì nhìn theo hướng của Thiếu Kiệt rời đi, như làm ra quyết định gì đó.

Thiếu Kiệt qua một số hành lang lên tới phòng của Chu Tường mở cửa đi vào. Lúc này Lâm Vũ cũng ở trong phòng Chu Tường đang làm việc. Thấy Thiếu Kiệt đi vào hẳn vội nói.

- Anh Kiệt video của anh đang làm nóng diễn đàn trên trường lắm luôn đó.

Chu Tường cũng cười cười nhìn hẳn nói.

- Chú mà đi làm cầu thủ khỏi chê nếu không phải xem video thấy anh cũng không tin chú đá bóng hay thế. Không đi làm cầu thủ uổng thật đấy.

Thiếu Kiệt hẳn cũng ngạc nhiên vì những gì mình vừa nghe được nên hỏi Lâm Vũ

- Cái gì mà video với đá bóng ở đây? Hai người nói cái gì không hiểu gì hết.

Thấy thế Lâm Vũ cũng cười nói.

- hỏi chiều đá bóng em có nhờ bạn học cùng lớp ghi lại. mới vừa up lên mạng đăng trên diễn đàn, giờ video anh đá bóng nhiều người xem qua trời.

- Thôi được rồi vào chuyện chính đi, anh Tường đưa em bộ hồ sơ về cô ta một chút trong lúc đó Tiểu Vũ em mới cô ta lên đây cho anh đi.

Nói rồi Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ bàn ghế để trong phòng của Chu Tường. Còn Chu Tường thì lấy từ bàn mình bộ hồ sơ đưa về Thiếu Kiệt. Nhìn qua thông tin ghi trên hồ sơ Trịnh Chi kèm cả hình ảnh và những thông tin cần thiết như học vấn các kinh nghiệm đã có.

Hồ sơ Trịnh Chi không có vấn đề gì đáng nói, ngoại trừ cô ta không phải là người của Lưu Minh, là dân nhập cư làm việc và sống trọ ở Thiên Hoa. Thời gian làm việc của Trịnh Chi cũng khá tốt. Từ lúc bắt đầu công việc tới bây giờ cô có tác phong làm việc khá tốt. Đọc sơ lượt một lần bộ hồ sơ, hẳn đặt xuống vì tiếng gõ cửa bên ngoài.

Chu Tường lúc này mới hướng ngoài cửa nói.

- Vào đi

Trịnh Chi ra vẻ thắc mắc nhìn Chu Tường hỏi, lúc này cô cũng không nhận ra trong phòng có người khác chỉ đang nhìn Chu Tường đang đứng hỏi.

- Sếp gọi em có việc à.

- Cô Ngồi đi, không có việc thì tôi lại gọi cô lên đây à.

Chu Tường cũng cảm thấy khó chịu với việc Trịnh Chi làm bộ như không biết chuyện gì xảy ra. Bây giờ Thiếu Kiệt mới nhìn Trịnh Chi nói.

- Là tôi gọi chị lên đây có việc đấy? Chu Tường cho cô ta xem lại camera đi.

Chu Tường bắt đầu lấy máy tính xách tay của mình để trên bàn mở đoạn video lên rồi nói.

- Cô ngồi xuống mà xem đi.

Trịnh Chi bây giờ ngơ ngác, nhìn vào những gì đoạn video đang phát. Ngay lúc này căn phòng im lặng, không phát ra một tiếng động. Chu Tường không nói gì ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt. Đợi cho Trịnh Chi xem hết đoạn ghi hình Chu Tường mới nhìn cô rồi nói.

- Chị có gì để nói? Tại sao chị lại vào phòng lập trình mà sử dụng máy của lập trình viên.

Trịnh Chi không nói gì ngồi im bất động trước màn hình Laptop, thấy thế Chu Tường cũng khá nóng nói.

- Chị nói đi chứ không nói được điều gì hay sao?

Bây Giờ Thiếu Kiệt mới nhìn Trịnh Chi nói.

- Có lẽ cô làm ở đây khá lâu cũng biết cách đối xử ở đây với mọi người. Tôi đã xem qua hồ sơ của cô. Ngoại trừ cô làm việc tại đây hiện tại dưới quê vẫn còn người thân mà theo tôi thấy cuộc sống ở đó cũng không phải là tốt lắm. Cuộc sống ở đó tôi cũng có biết sơ qua một chút, nếu không cô cũng chẳng cần một mình lặn lội vào trong Lưu Minh này tìm cách sinh nhai.

Trịnh Chi nghe được Thiếu Kiệt nói ra những lời như thế cũng trầm mặc, hơn ai hết cô hiểu được, việc chăm sóc khách hàng ở đây khá tốt chỉ là gọi điện thoại hoặc trả lời câu hỏi hay hướng dẫn người mới sử dụng chức năng của website là việc khá đơn giản. Mà Lương làm ở đây lại khá tốt chưa kể đến tiền thưởng của nơi này cũng là một số tiền lớn.

- Việc quyết định chị làm tiếp hay không cũng phụ thuộc ở tôi, nếu câu trả lời của chị làm hài lòng được tôi, thì tôi sẽ xem lại. Việc lần trước chắc hẳn cũng là chị làm đi. Vậy chị có thể cho tôi biết lý do chị làm như vậy.

Trịnh Chi bây giờ mới hít thở sâu một hơi, rồi nhìn Thiếu Kiệt trả lời.

- Tôi đoán không làm thì mọi người ở đây vẫn là nhân viên của cậu kể cả sếp Chu Tường nên tôi cũng không có gì để nói. Đúng vậy chuyện lần trước cũng là do tôi làm tôi không nghĩ mọi người lại phát hiện ra điều này. Nhưng tôi làm việc này chỉ vì bắt đắ dĩ, tôi cũng không phải ngốc mà tự đập đổ chén cơm của mình. Tôi cũng đã từng làm việc chăm sóc khách hàng ở một số nơi, ngoài công việc này tôi cũng không thể nào làm thêm công việc nào khác, lương thưởng ở đây lại cao hơn những nơi khác, lại có một ông chủ tốt bụng như cậu vậy.

- Mọi thứ có vẻ như cô điều biết vậy tôi chỉ cần lý do vì sao cô lại lấy đồ của công ty mà đưa ra ngoài?

Thiếu Kiệt hỏi lại câu hỏi của hắn nguyên do không ai biết, nếu như những người khác có thể để cho nhân viên mình nghĩ việc mà không cần lý do, nhưng đối với hắn, chuyện này lại là chuyện bất thường nếu hắn kinh doanh buôn bán thì đó là một chuyện khác.

Nhưng hắn đang kinh doanh một thứ được tạo nên từ chính bàn tay hắn nếu không phải người trong ngành nghề liên quan cho dù có lấy được những gì từ công ty vẫn không thể nào ứng dụng được mà với Trịnh Chi lại khác, vì sau khi cô lấy đi các file thì hắn lại có đối thủ cạnh tranh trên lĩnh vực này

- Cô nên biết những thứ này tôi tạo ra được cũng hủy nó được, cũng như công việc cô đang làm. Nếu tôi muốn thì chỉ cần một vết đen trong hồ sơ thì cô không thể làm ở những công ty lớn được và có chắ chỉ đi làm những ở nơi tư nhân mà cũng không được trọng dụng. Và tôi chắ sau lưng chị có người ngắ ngắ thao tác chuyện này. Tôi nói không sai chứ?

Trịnh Chi lúc này cũng gật đầu đồng ý, Thiếu Kiệt đã nói như thế cô cũng không còn cách nào khác. Cô biết những gì Thiếu Kiệt nói không phải là giả chỉ cần ở đây hắn có lưu lại hồ sơ với Trịnh Chi khi đi làm ở những

nơi công tác mới sẽ cần xác nhận ở công ty đã làm việc. Chỉ cần như thế cô ta cũng khó có thể làm việc ở nơi chính quy.

- Đúng vậy việc này tôi không biết vì sao những người đó lại liên hệ được tôi. Lần đó dưới quê gọi điện lên báo mẹ tôi bệnh cần mổ gấp mà nhà lại không có tiền. Mọi người trong gia đình bắt đầu vay mượn mọi nơi. Nhà bắt đầu thiếu người khác một số tiền lớn.

Chu Tường nghe Trịnh Chi nói như thế cũng cau mày nhìn cô ta hỏi.

- Vậy thì liên quan gì việc cô đánh cắp dữ liệu của công ty ra ngoài. Cô nên nhớ đối với người ngoài những dữ liệu này hoàn toàn không sử dụng được nếu không có kiến thức chuyên môn, Mà chính tôi phải mất thời gian khá lâu để có thể hiểu được những gì cậu ta viết ra.

- Tôi không biết mọi việc mới đầu những người đó cho tôi trả tiền mỗi tháng, nhưng đến khi một lần tôi chậm trả tiền cho họ anh tôi có nói với họ tôi có làm ở trang web thì họ bắt đầu không cho trả chậm nữa. Thay vào đó họ nói chỉ cần tôi lấy được dữ liệu của lập trình viên thì họ sẽ dựa vào giá trị của dữ liệu mà trừ nợ. Chuyện này tôi cũng không hiểu tại sao họ làm vậy nhưng vì số tiền quá lớn nên tôi đành làm liều.

Thiếu Kiệt lúc này mới suy nghĩ điều gì đó rồi hỏi Trịnh Chi.

- Cô thiếu họ bao nhiêu và lần trước họ định giá tài liệu cô đưa ra là bao nhiêu?

- Do mẹ tôi cần phải mổ tim nên cần một số tiền khá lớn, cụ thể là mẹ tôi bị hẹp tim và động mạch chủ, mà tiền ca phẫu thuật lên đến gần 100 triệu lần trước những tài liệu lấy ra được họ định giá cho tôi là 50 triệu, tôi cũng không biết những dữ liệu ấy với giá thành cao như vậy. Nên cũng khá sợ chuyện này bị mọi người trong công ty biết.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng trầm mặc, hẳn không biết được lần trước mình đã mất đi bao nhiêu dữ liệu, nhưng hẳn biết chắc chắn họ không hiểu được cách viết của mình nên mới định giá cao như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 121: Viễn Cảnh Xấu Nhất

Cầu cất giữ nguyệt phiếu đầu tháng đề cử lên bảng nhé mọi người thank nhiều nhiều...

Chu Tường cũng giật mình hẳn không ngờ những dữ liệu mất đi đáng giá đến như thế, Hấn thấy việc viết code của trang web khá dễ dàng nhưng hẳn hoàn toàn không nghĩ đến hẳn viết tương đối dễ vì trên khung sườn đưa ra của Thiếu Kiệt còn nếu để một người viết lên bởi sự suy nghĩ và tính toán rất lâu thậm chí còn có thể không thực hiện được.

Nghe đến giá tiền mà cô ta nhận được từ lần đưa các dữ liệu ra ngoài hẳn cũng nổi giận đứng dậy nói.

- Năm mươi triệu! cô có biết năm mươi triệu để đổi lấy những dữ liệu đó thì mọi người trong công ty và cả công ty tổn thất bao nhiêu không? Đã vậy cô còn lại làm lần thứ hai này là sao? cô định bán hết mọi người trong công ty mới vừa lòng à.

Lúc này Trịnh Chi chỉ biết cúi đầu, những giọt nước mắt bắt đầu rơi ra.

- Chuyện lần này là tôi bất đắc dĩ tôi bị họ nói phải lấy thêm một lần nữa để họ so sánh sau đó sẽ trừ hết nợ nếu không thì họ sẽ tố cáo tôi với công ty đã lấy cắp dữ liệu. Lúc đó tôi không ngờ lần đầu khi đưa dữ liệu cho họ bị họ ghi âm quay hình ảnh lại nên tôi bị ép buộc. Họ còn nói nếu xong lần này họ sẽ hủy hết chứng cứ và trừ đi khoảng nợ còn lại. Nên tôi mới làm liều không ngờ mọi người có đặc lại camera mà lần này tôi chỉ cobby một nữa dữ liệu đang lưu trong máy tôi sợ ảnh hưởng tới công ty nên không cobby hết tài liệu tôi vẫn mang bên người chưa chuyển cho họ.

Nói rồi Trinh chi lấy từ trong túi mình, một ổ cứng nhỏ bằng bao thuốc lá để trên bàn. Thiếu Kiệt bây giờ suy nghĩ điều gì đó cầm lấy ổ cứng đưa cho Chu Tường kiểm tra, sau một lúc lâu Chu tường mới gật đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chỉ được một phần hai so với toàn bộ mã code

Thiếu Kiệt đợi Chu Tường kiểm tra xong toàn bộ dữ liệu trên ổ cứng ngoài mới hỏi Trinh Chi.

- Vậy tại sao chị lại có mật khẩu máy vi tính của lập trình viên?

- Mới đầu khi họ nói tôi cũng có thử qua như thấy máy tính có đặc mật khẩu nên cũng không có cách nào liên lạc với họ thì không có phương thức chỉ có họ liên lạc cho tôi thông qua số điện thoại không biết làm cách nào nên trong giờ làm đợi lúc vắng người tôi bắt đầu tìm cách vào máy tính mà không cần mật khẩu thì trên mạng có rất nhiều cách, nên tôi thử và vào được máy tính mới đầu có chút rắc rối vì tôi không quen những chuyện như thế này như sau đó lại thấy thú vị.

Thiếu Kiệt biết để vào máy tính có mật khẩu mà không để lại dấu vết có rất nhiều cách, nhưng quan trọng nhất là người đó phải thao tác đúng những gì được hướng dẫn mới làm được.

Hơn ai hết hẳn biết, những hệ điều hành hiện tại có nhiều lỗ hổng bảo mật như thế nào, cũng không phải là trên mạng không có hướng dẫn mà nó là rất nhiều nhưng quan trọng đọc hướng dẫn mà rút ra kinh nghiệm là hoàn toàn khác.

- Vậy là chị vào được máy lập trình viên nhưng sao chị không nghĩ đến tại sao họ lại cần dữ liệu mà không cần chị trả lại tiền đã mượn?

- Chuyện này thì tôi cũng không biết được, vì trước đây vẫn còn cho tôi trả chậm vẫn tính lãi xuất. Từ khi biết tôi làm cho công ty họ lại không cho trả chậm mà bắt tôi trả một lúc mà có lúc tưởng chừng như tôi suy sụp thì có một người gọi tôi ra. Hỏi về bộ phận thiết lập trang web của công ty ra sao rồi nói nếu tôi lấy được dữ liệu họ sẽ trừ hết nợ, tôi mới đầu cũng không chịu nhưng họ cứ thúc ép trả nợ cho bằng được, mà nhà tôi thì lại không có tiền nên tôi mới

Lúc này Thiếu Kiệt cũng hiểu cô gái này cũng chỉ là con cờ nạn nhân của người khác sai bảo, chắc chắn người muốn những dữ liệu này đang muốn mở một trang giao dịch giống như của hắn.

- Bọn họ tại sao không để lại liên hệ cho chị? mà những người đó bao lâu sẽ gọi điện để biết chị đã có được dữ liệu?

- Cứ cách vài ngày họ sẽ gọi một lần sáng hôm kia họ gọi tôi có thể khoản mai hay một họ sẽ gọi lại, tôi cũng không biết những người đó thuộc tổ chức gì, nhưng lần trước sau khi đưa dữ liệu cho họ thì hai tuần sau họ cho chạy web giống mình nên tôi mới biết được mục đích của những người đó là cạnh tranh với công ty, nên lần này tôi sợ họ có được hết tài liệu sẽ làm ảnh hưởng việc kinh doanh nên chỉ copy một nửa.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn cô lắc đầu cười.

- Chị sai rồi cho dù chị có không muốn làm họ vẫn sẽ uy hiếp chị tiếp tục lấy cắp dữ liệu của công ty, bởi họ biết chị hiện tại ở công ty làm việc thì họ sẽ còn lợi dụng.

Lúc này Trịnh Chi cũng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu thờ dãi.

- Nhưng mà tôi bị cậu phát hiện như thế này thì chắc cũng không ảnh hưởng gì đến công ty sau này. Tôi dù gì cũng sẽ bị đuổi mà., họ cũng không

uy hiếp được tôi chuyện gì.

- Chị nghĩ hay nhỉ, sau bao nhiêu thiệt hại của chị cho công ty, chị muốn nói nghĩ là nghĩ sao? chị không thấy có trách nhiệm với những gì mà chị đã làm à?

Ngay cả Chu Tường và Lâm Vũ lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt bằng ánh mắt ngạc nhiên. Thiếu Kiệt có ý nghĩ gì thì mọi người không hiểu được, mọi ý kiến của hắn đều hoàn toàn có thể nói là khiến người khác bất ngờ, thường những trường hợp này nếu là một người khác sẽ để Trịnh Chi nghĩ việc thay vào đó sẽ bồi thường thiệt hại những gì đã tổn thất.

- Mọi người đừng nhìn tôi với cặp mắt như thế! không gì là không thể? có thể mọi người không tin nhưng nếu ai mất đi một thứ gì đó đều muốn người khác bồi thường các thứ, nhưng thứ đã mất đi rồi không thể lấy lại. Nhưng đó với người khác còn với tôi sàn giao dịch vàng hiện tại chỉ làm một bước nhỏ trong việc kiếm nguồn vốn ban đầu. Nó sẽ không tồn tại lâu dài bởi khi món hời này quá lớn, việc không kiểm soát được thuế nó sẽ bị ngưng hoạt động. nên nó chỉ là bước đệm cho tôi làm những việc khác thôi. Mà Chu Tường cũng vừa mới nhận từ tôi một dự án chưa công khai sắp tới.

Bây giờ Chu Tường cùng Lâm Vũ cũng gật đầu, mấy ngày này hắn nhận dự án sau khi coi xong cũng lấy làm khó hiểu vài phần. nhưng giờ đây Thiếu Kiệt nói ra những điều vừa rồi cũng đã đem những thắc mắc của hắn được giải tỏa.

Đối với sàn giao dịch vàng hiện tại mỗi ngày doanh thu tương đối cao, mà vòng xoay chuyên tiền bạc mỗi ngày trên những giao dịch là rất lớn, Chu Tường hiểu nếu chỉ cần một chút tiền không đúng hoạt động trên trang web sau vài lần nó hoàn toàn được tẩy trắng hoàn toàn chưa kể đến những thành viên dựa vào trang web thu lại tiền mặt mà không phải qua thuế cũng tương đối nhiều.

- Nhưng nếu để cô ta làm việc tiếp tục thì chưa biết chừng sẽ làm ảnh hưởng lớn hơn cho công ty sau này?

Chu Tường nói ra những suy nghĩ ngờ vực cho Thiếu Kiệt nghe để cảnh báo, vì thường những chuyện này có thể lặp lại. Nên thường những người đã có lí lịch không tốt về vấn đề này sẽ không được tuyển dụng, hoặc có thể dẫn đến tình trạng phát triển cho mức độ phạm tội.

- Đôi khi có những thứ nếu càng làm lớn chuyện vẫn thật sự không tốt cho lắm. Nếu hôm nay cô ta bị sa thải với hồ sơ làm việc như thế ở công ty, liệu có nơi nào dám nhận? cô ta cũng phải mất thời gian để tìm được những việc không có cần bằng cấp kinh nghiệm, mà những việc đó thường là lao động tay chân. Viễn cảnh xấu nhất là có thể trở thành nạn nhân mới cho những nhà hàng như Phan Nguyệt đã từng. Nếu cái vòng lẩn quẩn này cứ tái diễn, một người có gánh nặng gia đình như Trịnh Chi sẽ phải chịu sự ảnh hưởng tiêu cực mới.

Chu Tường lúc này cũng im lặng, hẳn thật sự chỉ nghĩ đến việc trước mắt không nghĩ đến nó sẽ có nhiều hệ lụy đến thế nào, nhưng đó là những gì suy nghĩ của Thiếu Kiệt hẳn không tin là đúng như vậy nên cũng nói.

- Nhưng nếu như thế thì đối với cô ta có thể lựa chọn cho mình một công việc đàng hoàn khác mà làm việc, đâu thể nói cô ta sẽ rơi vào vòng lẩn quẩn đó được.

- Anh sai rồi Trịnh Chi chắc chắn sẽ rơi vào vòng lẩn quẩn này. Bởi Trịnh Chi vẫn còn thiếu bọn người kia số tiền năm mươi triệu, em sẽ phân tích cho anh thấy. Nếu làm lớn chuyện này Trịnh Chi sẽ phải bồi thường thiệt hại từ những tài liệu đánh giá như bọn người kia là năm mươi triệu đi thì cô ta phải trả về cho công ty năm mươi triệu, tiền này cô ta hoàn toàn không có. Để bồi thường được lại phải đi mượn, số tiền lại trở về thành một trăm triệu hoặc hơn, ít nhất khi cô ta làm ở đây một tháng vẫn có thể gồng

gánh được số tiền trên cùng gia đình mỗi tháng. Giờ công việc mất, việc làm không có tiền đâu để Trịnh Chi trả cho những người kia. Chưa kể đến áp lực gia đình liệu có chịu nuôi thêm một người, còn tiền phòng hàng tháng và tiền sinh hoạt hàng ngày, cô ta mà không rơi vào bước đường phạm tội khác là không thể nào.

Trịnh Chi nghe được hấn phân tích lúc này cũng xanh mặt lo lắng, cô tin những gì hấn nói sẽ trở thành sự thật, và chắc chắn nó là sẽ xảy ra mà cô là một nạn nhân trong đó.

Trương Hạo cũng trầm mặc, Lâm Vũ im lặng nghĩ về cảnh tượng chính mình là Trịnh Chi thì sẽ ra sao, nhưng rồi cũng lắc đầu thờ dãi không thể nói gì hơn. Hai người nhận định, chính mình đúng là không thể nào thoát được hiệu ứng của những việc thế này, huống chi là một cô gái như Trịnh Chi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122: Có Chuyện Vui

Cầu cất giữ Nguyệt Phiếu đầu tháng để cử để vào bảng. cảm ơn mọi người ủng hộ.

Sau khi Thiếu Kiệt đưa ra lập luận của mình, khiến cho mọi người ở trong phòng im lặng lạ thường. hiện tại ai mọi người đều thấy được, đa số mọi người thường không thể làm chủ được bản thân mình. Cần một lần sai có thể đưa mình vào tử lộ như thế nào.

Trịnh Chi bây giờ cũng lo sợ nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vậy tôi làm sao bây giờ, tôi không nghĩ đến những việc có thể xảy ra như thế, thật lòng mà nói tôi muốn làm việc ở công ty, nếu không tôi sẽ chết mất.

Nói rồi Trịnh Chi lại tiếp tục ôm mặt mình khóc thành tiếng, cô hoàn toàn không dám nghĩ đến những gì sẽ xảy ra cho mình tồi tệ đến như thế nào, giờ cô chỉ mong là mình chưa từng làm việc này.

- Tôi nói thế không phải không muốn giúp chị nhưng chị phải thành thật một điểm tôi mới có thể đem chuyện này hóa giải cho chị. Tôi có cách giải quyết cho chị vừa trừ hết được số nợ, vừa có thể tiếp tục làm việc nhưng quan trọng là chị có đồng ý hay không.

- Tôi làm chỉ cần cậu giúp tôi thoát khỏi chuyện này tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc, tôi không muốn rơi vào những chuyện như thế này nữa chắc chắn sẽ không bao giờ nữa. Dù khó thế nào tôi cũng sẽ cố gắng hoàn thành miễn sao cậu cho tôi cơ hội là được, tôi nhất định hoàn thành.

Nghe được Thiếu Kiệt nói sẽ có cách giúp mình thoát khỏi chuyện này, Trịnh Chi cũng cố gắng đáp lại, trong thâm tâm cô bây giờ thật sự sợ hãi, cô

sợ phải rơi vào tình trạng hấn đã nói. Chu Tường thì vẫn chưa hiểu lắm nên nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện này vẫn có cách giải quyết mà giải quyết như thế nào? việc đến nước này sao mà giải quyết được?

- Gậy ông đập lưng ông là được, nếu họ đã muốn dữ liệu về các phương thức code thì ta sẽ cho họ nhưng có thay đổi chút ít thôi. Trinh Chi bây giờ cô cứ để ổ cứng ở đây nếu họ có liên lạc lại với cô thì cô nói chưa lấy được phải đợi thêm vài ngày chỉ cần tôi có thêm thời gian ba ngày thì mọi thứ sẽ xong. Cô đồng ý chứ.

Trinh Chi cũng gật đầu, bây giờ lời nói và phương án của Thiếu Kiệt là chiếc phao cứu sinh của cô giữa biển rộng mênh mông nếu không có chiếc phao này cô cũng sẽ chìm xuống mà không bao giờ ngoi lên được.

- Tôi có thể nói họ đợi thêm được!

- Như vậy thì tốt rồi. nếu họ có hỏi cô tại sao đợi thêm ba ngày thì cô cứ nói là tập tin lớn quá không copy hết được và hỏi cách có thể nào làm nhỏ dữ liệu được không, lúc đó nếu họ nói là có thể nén lại tập tin thì cô cứ nói họ chỉ cô cô sẽ làm rồi mới lấy dữ liệu ra được.

Trinh Chi tuy không hiểu những gì Thiếu Kiệt nói nhưng cô vẫn ghi nhớ thật kỹ những gì nghe được. Cô còn nhầm lại từng chút một cho đến khi thật sự thuộc rồi mới gật đầu.

- Tôi nhớ rồi, nếu họ hỏi tôi sẽ trả lời đúng như cậu hướng dẫn.

- Vậy là được khi họ nói cách cho cô nén tập tin thì về nói lại với Chu Tường tôi sẽ có cách. Giờ cô có thể trở về phòng làm việc, nhớ trước khi về phòng thì rửa mặt đi còn những chuyện khác cô để tôi lo. Cô cứ làm việc bình thường như chưa có việc gì xảy ra nếu có ai hỏi gì, thì cô cứ nói là Chu

Tường gọi lên hỏi thăm về tình trạng bên bộ phận chăm sóc khách hàng là được.

Đợi cho Trịnh Chi đi khỏi Thiếu Kiệt mới cười cười cầm cái ổ cứng lên nhìn Chu Tường nói.

- Tạm thời kế hoạch kia đình chỉ trong vài ngày, xem như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, việc này em sẽ lo liệu. Lần này xem ra có trò vui để hoạt động rồi.

Lâm Vũ cũng tò mò muốn biết xem Thiếu Kiệt định làm việc gì mà lại đem ổ cứng lưu lại thêm vài ngày nên cũng thắc mắc hỏi.

- Anh Kiệt anh định làm gì với cái ổ cứng đó vậy? cho em biết được không chứ chẳng hiểu anh đang định làm gì hết. Còn nói cô ta giúp anh thật là khó hiểu.

- Lâm Vũ nói đúng đó? Cô ta như vậy sao lại còn sử dụng mà anh cũng đang muốn hỏi em định làm gì không lẽ cho bọn người kia toàn bộ mã code để so sánh.

Bây giờ hai người đều muốn hỏi Thiếu Kiệt định làm gì? vì họ thấy được hẳn định đưa ra toàn bộ mã nguồn mà web đang chạy là thật sự. Thiếu Kiệt nhìn hai người nói ra ý định của mình.

- Định cài một số virus chạy ngầm thôi, cũng không có gì lớn lao. Chơi một chút với bọn người này đùa giỡn vài chỗ kiếm thêm ấy mà.

- Thiếu Kiệt em nói ngày càng làm anh mơ hồ rồi làm sao kiếm thêm việc gì mà phải đưa họ toàn bộ code mã nguồn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cau mày nhìn Chu Tường thờ dãi.

- Anh làm lập trình viên mà còn không biết sao trời. Giờ cứ đưa họ toàn bộ mã nguồn nhưng trên ổ cứng cài file chạy ngầm auto run chỉ cần ổ cứng cắm vào bất cứ máy tính nào thì mình đều có thể kiểm soát được họ làm gì thông qua bàn phím và màn hình chụp lại được gửi về đơn giản quá rồi. Với chỉ cần chỉnh sửa đôi chút trong code chạy hơn thời gian cập nhật bên mình là năm phút là ổn, chỉ cần năm phút hơn thôi không cần nhiều cũng đủ chơi chết bọn họ rồi.

Lâm Vũ sau một lúc suy tư nhưng gì Thiếu Kiệt nói cũng thốt lên.

- Ý anh Kiệt là hack bọn nó trên chính trang web của họ mà mình không cần phải làm gì à.

- Tốt hiểu vấn đề đấy nhưng không những hack mà còn kiếm lợi từ nó nữa. Chu Tường anh cứ nghĩ thử trong vòng năm phút bên mình có bao nhiêu giao dịch được thực hiện.

Chu Tường lúc này đã hiểu được vấn đề Thiếu Kiệt định làm.

- Ý em là bọn mình cũng đăng ký thành viên rồi dựa theo bản của mình mà đánh tỷ lệ bên đó thu tiền về.

Nhìn thấy Thiếu Kiệt cười cười nham hiểm Chu Tường cũng chỉ biết cười khổ giờ đây hẳn hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại đưa cho người ta toàn bộ mã nguồn. Hẳn không những kiếm lợi mà kiếm thật nhiều lợi từ web site của những người kia.

- Chẳng qua nếu họ thua lỗ nhiều qua cũng tìm ra vấn đề trong việc này thôi.

- Càng tốt họ tìm ra được vấn đề cũng không ảnh hưởng, lúc đó mình xóa toàn bộ những dữ liệu mà họ đang chạy, mọi thứ trở về số 0 chỉ còn lại cái tên miền. Như thế bắt buộc nếu họ muốn tiếp tục mở phải liên hệ với

minh. Sau đó một đao mà chém xong rút êm trước khi những người ngồi trên bắt đầu cầm mở sàn.

Bây giờ Chu Tường với Lâm Vũ cũng lắc đầu bó tay ý tưởng của Thiếu Kiệt. Hắn đã muốn lấy tiền người khác còn làm ra vẻ tốt bụng chia sẽ một đao giết người.

- Hai người có thấy ác quá cũng đành chịu, dù sao mình cũng phải thu lại một ít lợi tức, chứ không sao thỏa được cơn giận đây này. Ai cũng có điểm máu chót nếu họ không phạm mình thì vẫn bình thường nhưng nếu họ đụng chạm tới lợi ích của mọi người thì mình phải làm như thế thôi.

Tuy Chu Tường không hiểu về vấn đề kinh doanh thường trường kế hoạch mấy nhưng hắn biết là nếu mà ai đó gây thiệt hại cho mình thì mình phải lấy lại đạo lý đó là hiển nhiên, chưa kể đến mấy ngày qua làm hắn hao tâm tổn sức nghi ngờ những người lập trình hắn đã tuyển vào. Giờ Thiếu Kiệt muốn trả thù theo cách này thì hắn cũng muốn theo nên hỏi.

- Có cần anh phụ việc gì không, dù sao cũng cần đối tượng trút giận cần gì thì cứ nói để anh chuẩn bị.

- À việc này thì có, anh xem coi tập hợp một số người trong web mình nói chung là người mới tham gia thôi không cần nhiều chừng vài chục người liên hệ âm thầm với họ với điều kiện phải ở trong Thiên Hoa này.

Lâm Vũ nghe được việc này cũng háo hức mấy ngày nay theo Chu Tường hắn cũng có biết đôi chút nhưng chưa có dịp thể hiện, dù sao cũng là vấn đề chuyên môn mà Thiếu Kiệt muốn học nên cứ nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt như muốn nói việc này giao cho em. Thiếu Kiệt nhìn hắn cười cười lắc đầu

- Chuyện này chú chỉ có thể qua nha anh xem anh thao tác thôi chứ chú chưa làm được đâu.

Lâm Vũ thấy được xem Thiếu Kiệt làm việc cũng vui mừng dù sao hẳn chưa thể làm được những thứ khó thì cứ quan sát trước những gì Thiếu Kiệt làm thì chắc sẽ có thêm kinh nghiệm.

- À mà Thiếu Kiệt sao khi này em nói phải cần đến sự giúp đỡ của Trịnh Chi vậy cô ta thì sau khi xong việc này thì liên quan gì nữa mà em không cho nghĩ việc.

- Em có những sắp xếp sau cho chị ta, dù sao thì trước mắt cứ để chị ta làm việc. Sau này cần người thì lại kiếm không ra nên trước mắt cứ cho chị ta lấy công chuộc tội. nếu thấy ổn thì sẽ cho chị ta làm việc tiếp, không thì mình không làm việc nữa.

Nhìn Đồng hồ trên tường không phải là còn sớm Thiếu Kiệt mới đứng lên cầm lấy cái ổ cứng để trên bàn bỏ vào túi nói

- Thôi em về đây mẹ đang đợi ăn cơm ở nhà, Ngày mai tiểu vũ có qua thì buổi sáng nha, chiều mai anh còn có việc nên không làm buổi chiều tối được.

Thiếu Kiệt bước ra khỏi cửa sau khi dặn dò cho Lâm Vũ xong, Chu Tường nhìn theo cũng không nói gì, Thiếu Kiệt đã quyết định, tuy không hiểu tại sao hẳn không cho Trịnh Chi nghĩ làm.

Theo Chu Tường thấy thì người mới tuyển dụng vào làm vẫn hơn, nhưng không ai biết, từ sau chuyện này Trịnh Chi lại trở thành một người làm việc dưới Thiếu Kiệt luôn luôn tuân thủ đúng mực mà không phạm một sai lầm nào. Cho dù đó là công việc khó hoàn thành nhất.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123: Tô Thanh

Thiếu Kiệt theo lối hành lang cầu thang đi xuống mà vẫn suy nghĩ điều gì đó. Cho đến khi hắn thật sự xuống tới bãi giữ xe đang nhìn những trang trí bên ngoài của công ty.

- Cha dạo này bánh bao hắn hen không như lôi thôi ở trường nữa đúng là mỗi ngày một thay đổi à.

Một âm thanh làm Thiếu Kiệt cũng giật mình xoay người lại nhìn. Thấy được người nói chuyện với mình là chú của Trương Hạo hắn cũng cười đáp.

- ủa sao chú đi đâu qua đây?

- Đi đâu là đi đâu thằng Hạo nó nói chú qua đây làm nhiều khi nó không kiểm soát hết chú bảo vệ công ty buổi tối với xem hàng về thì gọi nó ra kiểm hàng, mà này chú nói thật hai đứa bây vậy mà gan thật đấy làm ăn kinh doanh gì mà không cho chú mày biết âm thầm mà làm.

Thiếu Kiệt cũng cười cười đáp lại lời chú Trương Hạo.

- Nói chú rồi chú có cho làm không hay cản đây này. Thà là không được thì hai đứa biết thôi còn mà nói chắc không làm được.

Chú Trương Hạo cũng gật đầu.

- Ừ mày nói đúng lúc đó biết chắc tao cản thì cũng không được như thế này. à mà bên công ty còn nhận nhân viên không? chủ hỏi cho thằng bảo vệ đằng kia kia, học xong đại học cầm cái hồ sơ tới lui sao không biết lại phải đi làm bảo vệ cũng tội nghiệp nó làm cho công ty mỗi tháng lãnh lương ra cũng chỉ vừa đủ sống mà tao không dám nói thằng Hạo sợ nó không chịu. giờ thấy Thiếu Kiệt cháu thì hỏi thử.

Thiếu Kiệt cũng cau mày một chút rồi nói

- Giờ cháu cũng không rảnh lắm chú cứ nói anh ta là về làm hồ sơ đi vài bữa nữa rồi con nói với Trương Hạo.

- Ừ như thế cũng được. Để chú nói thẳng nhóc đó, nó đang ngồi đằng kia kia.

Thiếu Kiệt nhìn thấy người thanh niên đứng một góc nhìn hẩn không nói gì hẩn tạm biệt chú Trương Hạo bắt đầu đạp xe về nhà. Đợi cho bóng Thiếu Kiệt khuất xa rồi chú Trương Hạo mới bước lại gần người thanh niên lắc đầu nói.

- Tô Thanh chú nói mày còn non lắm hồi nãy đáng lý ra mày phải lại để chú giới thiệu mày với Thiếu Kiệt. dù sao hẩn cũng có tiếng nói chú mày làm bảo vệ cho cái công ty đó biết bao giờ bên này thì nhân viên không biết đủ chưa nên tao không dám nói với Trương Hạo cho mày vào làm chứ làm lương như chú mày chừng nào mới có tiền cưới vợ.

- Thôi đi Chú Vĩ ơi. Đi làm mà dựa vào quan hệ này nọ công việc không tốt lại mang tiếng, cháu cứ đợi xem một ngày nào đó cũng có công việc phù hợp với mình thôi. Nhưng mà sao thẳng nhóc hồi nãy cháu nhìn chả ra đáng ông chủ gì cả.

Trương Vĩ lúc này cũng cau nháu với Tô Thanh.

- Chú mày biết cái gì nó nhìn người chuẩn lắm đấy chú mày nói không sai đâu, nó nói mày về làm hồ sơ đi mấy bữa nữa nó bảo Trương Hạo cho. Trước giờ nó cứ vậy đó đạp chiếc xe đạp cũng mấy năm rồi mà không bỏ. Nó mà đã nói may làm hồ sơ thì chắc chắn sẽ được. Cứ nghe lời chú về làm hồ sơ đi, không có mày thì cũng có thằng khác vào chỗ bảo vệ của mày thôi, tao thấy học xong đại học ra mà đi làm bảo vệ uổng lắm. Mày nên tao

mới nói với thằng nhóc Thiếu Kiệt chứ đũa khác còn lâu mà thấy mấy đũa làm buổi sáng tao có ngó ngang gì tới không.

Tô Thanh thấy Trương Vĩ cũng có lòng tốt đối với mình nên cũng chấp nhận nghe theo ông một lần.

- Ủ vậy để cháu nghe lời chú làm hồ sơ một lần vậy. Chú xem dùm cháu cháu chạy đi mua bộ hồ sơ về ghi nha.

Nhìn Tô Thanh chạy ra đường lớn tìm mua hồ sơ để xin việc Trương Vĩ cũng lắc đầu nói.

- Tội chỉ vì nghèo mà ngay cả người yêu bốn năm đại học cũng bỏ. Đúng là xã hội này nghèo cũng là cái tội mà. Xem như mình giúp nó một lần thành hay bại do chính bản thân nó đi.

Buổi tối hôm đó Thiếu Kiệt ngoài việc dùng cơm với mẹ mình Thiếu Kiệt bắt tay vào sửa chữa một số phần đoạn mã code vốn có trên ổ cứng di động kia, chưa kể đến hẳn thậm may mắn rằng những người đang đối phó với họ, không lợi dụng Trịnh Chi cài đặt những phần mềm ẩn.

Có lẽ vì thời điểm này những phần mềm ẩn trong nước vẫn chưa phổ biến, còn đối với hẳn việc tạo ra một phần mềm ẩn không mất nhiều thời gian, không như những phần mềm keylog lấy một số mật khẩu game dễ bị phát hiện ở máy tính. Hẳn chỉ cần tạo một chút thao tác cũng có thể để khi những người kia cắm ổ cứng vào bất cứ máy tính hay thiết bị nào thì hẳn vẫn có thể theo dõi được.

Buổi sáng hôm nay khá tốt với Thiếu Kiệt, hẳn ngoài việc trở lại thói quen tập thể dục hàng ngày ra thì những việc khác hầu như đều được Thiếu Kiệt sắp xếp sử dụng thời gian một cách tốt nhất.

Trong khi chờ đợi Lâm Vũ Thiếu Kiệt cũng tò mò lên diễn đàn trường, Kể từ khi bọn người Từ Phòng, Hồ Hưng bị bắt tài khoản admin được chuyển lại cho nhà trường, nhưng Lâm Vũ vẫn có thể quản trị trang diễn đàn của trường do được Tần Tiến cho phép.

Chuyện đá bóng giữa hai khối hôm qua được đưa lên diễn đàn với tài khoản admin mà Lâm Vũ đang giữ, nằm ngay dòng nổi bật nhất diễn đàn, nhìn qua số lượng lượt xem khá cao và lượt bình luận khá nhiều. Thiếu Kiệt cũng muốn biết những người đó đã nói những gì.

Tuy nói hình ảnh không bắt mắt không rõ nét bằng những video được đầu tư công phu của các blogger hay những streamer kiếp trước nhưng vẫn có thể thấy được toàn cảnh của trận đấu do lựa chọn chỗ đứng và quay toàn cảnh cầu thủ dưới sân.

Thiếu Kiệt cũng thấy khá thú vị với người cầm máy quay, không phải ai cầm máy quay hình đều có thể quay phim chụp ảnh một cách đẹp nhất nó cũng tùy thuộc vào con mắt thẩm mỹ của người quay hình.

Đoạn video ghi lại hoàn toàn hai hiệp của trận đấu nên khá dài. Thiếu Kiệt chỉ lướt sơ một chút rồi lại lướt xuống dưới nhìn những dòng bình luận. Đa số đều nói về hai bang thắng sau khi hấn vào sân cũng có một số người ra về tiếc nuối vì không ở lại trường để xem trực tiếp trận đấu. Cũng có một số bình luận mà Thiếu Kiệt cho là người của Phùng Kiếm Nhất như.

- Thằng đó lật lọng đã nói không tham gia sao còn vào sân.

Nhưng bình luận như thế bị chìm trong một đồng chữi mắng về hành vi phi thể thao của nhóm người Phùng Kiếm Nhất. Có người còn bình luận vui rằng Phùng Kiếm Nhất nên đổi tên thành Phùng Tiện Nhất, đọc xong Thiếu Kiệt cũng bật cười nếu đúng thì từ Kiếm và từ Tiện, nếu theo tiếng Hoa thì sẽ đồng âm mà người này đặt tên khá thú vị.

Lâm Vũ sáng rất vui vẻ qua nhà Thiếu Kiệt mong chờ mình sẽ được Thiếu Kiệt hướng dẫn thêm, với những thứ mà mình yêu thích thì bất cứ ai cũng thế khi được biết thêm một điều gì cũng đều vui vẻ như Lâm Vũ thậm chí có người còn bồn chồn đến tối không ngủ được.

Tại một nơi khác trong căn phòng này có ba người đang ngồi nhìn màn hình laptop trên bàn. Xem lại đoạn video được phát trên mạng. Một người đàn ông sau khi xem hết đoạn video trên cũng trầm ngâm đôi lúc rồi mới nói.

- Cậu thiếu niên này học trường nào? không phải trường năng khiếu của thành phố lại có thể chơi bóng hay như vậy, lại đem kỹ thuật này ra đá ở nên xi măng mấy ông có thấy mất đi một tài năng nước nhà không hả.

- Theo như đồng phục thì là học sinh của trường Thiên Hoa, mấy lần trước không phải Thiên Hoa lót đáy về lĩnh vực thể thao trong thành phố sao? giờ tự nhiên lại lòi đâu ra học sinh như thế này.

Một người khác cầm một bộ hồ sơ đặt lên bàn thờ dài nói.

- Cậu ta tên Hoàng Thiếu Kiệt học sinh lớp A7 trường Thiên Hoa danh khí cũng tương đối. Khi thi cũng có đăng ký trường năng khiếu bên mình nhưng lại đủ điểm đậu trường Thiên Hoa. Với phần gia đình có phần khó khăn không chịu nổi tiền học phí, nên vừa đi học vừa kiếm thêm. Đạo gần đây thì gia đình khá hơn. Thành tích học tập lại khá tốt nghe nói là học sinh giỏi văn của trường.

Người đàn ông kia cũng giật mình nhìn người vừa nói thông tin sơ lược của Thiếu Kiệt.

- Ông kiếm đâu ra mớ từ liệu này thế.

- Không giấu gì mấy ông thầy học trò tôi giờ làm giáo viên dạy thể dục trường này hôm qua nó gửi tôi xem cái video này làm tôi cũng giật mình, hỏi sơ một tý là biết. Thầy nhóc này nghe học trò tôi nói cũng khá giỏi võ. Không ngờ còn giỏi cả những môn học chính quy khác nữa. Giờ mấy ông tính sao?

Người đàn ông kia lúc này cũng thở dài. Giờ thấy được đối tượng đáng đào tạo mà không đi nhận người thì có là đồ ngốc, nhưng những người nơi đây đều hiểu, để trở thành một vận động viên không phải như ai cũng tưởng là dễ. Nó còn phụ thuộc nhiều điều.

- Thầy nhóc lại là học sinh giỏi thì hơi khó nhưng có lẽ đi thử xem sao. Biết đâu lại được. Mà tôi nói thiệt chứ nên xem lại cái cách học phí hỗ trợ sao đi chứ mấy lần học viên không dám vào học vì cái vụ học phí rồi giờ thêm chuyện này nữa thấy nó sao sao ấy nội cái vụ học phí là tôi thấy không thích hợp rồi.

- Ông làm như bọn tôi không biết vậy, học sinh nào có năng khiếu cũng đa phần là tầng lớp thấp, miễn học phí đáng lẽ nên áp dụng lâu rồi mà cái tên hiệu phó hẳn cứ bắt phải có học phí để bù vào cơ sở vật chất mẹ nó mấy năm trời cơ sở có cái gì. Tới lui chỉ có nhiêu đó.

Người đàn ông trung niên cũng lắc đầu nói.

- Giờ cứ qua bên trường Thiên Hoa xem sao, được thì lựa chọn một số học sinh có tư chất ổn ổn thì đề xuất miễn học phí chứ ngồi đây mà bàn cũng không được gì, mọi người thu xếp ngày mai qua đó là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124: Tập Trung

Cám ơn đạo hữu Rinsatr đã ủng hộ kim đầu mọi người đầu tháng ủng hộ nguyệt phiếu nha thank mọi người nhiều.

Sau một buổi sáng Thiếu Kiệt vừa thay đổi code vừa tạo chương trình virus chạy ngầm, một bên Lâm Vũ vừa quan sát vừa thực hiện lại những bước thao tác của Thiếu Kiệt, những chỗ sai sót được Thiếu Kiệt chỉ dẫn tuy chương trình vẫn chưa xong những chớp mắt cũng qua hết một buổi sáng.

Lâm Vũ ở lại dùng cơm với Thiếu Kiệt, xong cả hai lại cùng nhau tới trường. Trên đường tới trường thì gặp Lý Bản hẳn khá vui vẻ nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hôm qua thật sự là quá vui đi chứ, thật hả giận mà. bọn người của Phùng Kiếm Nhất thua mất mặt đã vậy còn mang tiếng xấu.

- Không hẳn là sẽ như thế tuy là bọn người Phùng Kiếm Nhất có một chút gì đó cũng gọi là kỹ năng đấy mấy đứa chưa bằng được với bọn nó đâu, chỉ là may mắn thắng thôi nên đừng quá tự cao. Đối với những cầu thủ chuyên nghiệp họ thường phải đá với nhiều đội khác nhau, tùy theo đội có những cách riêng nhưng đối với một số đội, họ xem như hạ gục đối phương trên sân bóng cũng là một cách để thắng cuộc đấy, nhìn vào thì có vẻ họ có hành vi phi thể thao thật nhưng có thể nói để lấy kết quả thắng thì họ phải chấp nhận.

Lý Bản lúc này cũng gật gật đầu, nhưng hẳn vẫn chưa đồng tình mấy về cách chơi bóng phạm lỗi như thế nên cũng nói.

- Nhưng mà thấy những cầu thủ chuyên nghiệp cũng đâu có làm những hành vi đó nhiều đâu.?

- Tại chú mày chưa được thấy, mà với những nhận thức của các chú còn non lắm. Cầu thủ chuyên nghiệp khi họ đá bóng được lên ti vi phát sóng đi, khi họ có phạm lỗi mọi người vẫn cho đó là hiển nhiên vì người ta là cầu thủ chuyên nghiệp, còn nghiệp dư hay cấp thấp hơn vẫn bị xem là hành vi phi thể thao. Các chú có biết để trở thành cầu thủ chuyên nghiệp họ phải cạnh tranh tàn khốc thế nào sao? không biết nhưng để trở thành một người đá bóng được thừa nhận họ vẫn phải đấu với rất nhiều người một đội tuyển mười một người ra sân có bao nhiêu người là dự bị, chưa kể dưới dự bị là đội hai, đội ba. tùy theo số người thi tuyển vào mà chọn lựa chứ không phải khơi khơi có kỹ năng là được đâu.

Hai người Lý Bân và Lâm Vũ sau khi nghe được giải thích của Thiếu Kiệt cũng lắc đầu Lâm Vũ nhăn mặt than thở.

- Không ngờ để trở thành cầu thủ lại khó khăn như thế, cứ nghĩ đơn giản nhưng mà nó phức tạp ghê thật.

- Ừ không đơn giản là đá bóng có kỹ năng là được đâu, nhưng ai có được thực sự đam mê và sự cố gắng mới trụ được thôi.

Thiếu Kiệt hẳn nhận định khá chắc về việc này, vì kinh nghiệm cuộc sống cho hắn biết rằng ai cũng phải có điểm xuất phát khác nhau. làm việc cũng như thế con người chúng ta luôn bước những bước thấp nhất từ người làm công nhân viên mà từ từ thăng tiến nếu con người biết cố gắng đặt ra những mục tiêu của mình muốn thực hiện, họ sẽ đạt được điều đó tùy theo sự cố gắng của chính mỗi người.

- Nhưng mà dù nói sao đi nữa thì anh em mình chống đỡ việc học tập mỗi ngày này đi đã, giờ thì ước mơ chỉ là mơ ước thôi.

- Đôi khi mơ ước phải đặt mục tiêu đầy, mơ cao qua lại không làm được đâu điển hình như tên Lý Bân này anh khuyên mày nên mơ kỳ này thi học kỳ không phải bị điểm thấp là được rồi chứ chú mày mà mơ cao quá là thế nào cũng phải bỏ túc thêm kiến thức.

Lý Bân sợ nhất là học nên mỗi lần ai nhắc việc học đối với hắn là một gánh nặng. nên giờ cũng thế, nghe Thiếu Kiệt nói hắn thở dài đáp.

- Sợ thật kỳ này mà thi giữa học kỳ với học kỳ một mà điểm số thâm là bị cắt lương đấy. Mà không có lương thì em chỉ có nước chết thôi.

Lâm Vũ cũng được dịp nên cũng chọc ghẹo Lý Bân.

- Lý Bân tham gia lớp học bổ túc của Ngọc Nhi với Nhã Oanh mà lại thi điểm thấp thì hai cô nàng không nhẹ tay với ông đâu Lý Bân.

- Lần này đúng thâm mà, trên đe dưới búa toi bời hoa lá hẹ rồi, mà Ngọc Nhi vì Nhã Oanh có bổ túc cũng chỉ mới một phần tao con một đống kiến thức cần phải bổ túc đây, ông trời ơi ai giúp con lúc này không ...

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân than thân trách phận cũng lắc đầu nhưng không ngại chém thêm một vết dao vào.

- Trời xa lắm con bắt thang lên cũng không tới đâu ráng chịu đi. Tao còn phải bị cô Lâm bổ túc ở đó mày, chiều nay lại bắt đầu bổ túc này.

- Anh bổ túc khác, bổ túc kiểu anh là bổ túc học sinh giỏi văn, mà hình như hôm nay lớp giỏi văn bắt đầu tập hợp đấy. Nghe thông tin này hôm qua rồi mà giờ mới nhớ.

Lý Bân lại lấy cuốn sổ từ trong túi ra cầm cây viết ghi ghi vào. Lâm Vũ thì ngó vào trong cuốn sổ xem có việc gì mới hay không, Thiếu Kiệt thì

nhúu mày, bởi theo hấn biết được từ Mai Uyên Lâm, khoảng một tuần nữa mới bắt đầu tập trung lớp học sinh giỏi mà Lý Bân lại nói hôm nay.

- Ê tin tức có nhầm không mày, sao cô Lâm nói khoảng một tuần nữa mới tập trung mày lại nói là hôm nay là sao?

- Không làm được, đâu hôm qua nhà trường mới họp đưa ra quyết định thay đổi do kỳ thi học kỳ một sắp tới nếu mà tập trung ngay lúc đó thì mọi người trong nhóm lớp này bị phân tâm. Nên tập họp trước đưa đề tài.. đợi thi giữa học kỳ xong thì mới chính thức.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu so sánh thời gian thì đúng là nếu đặt tập trung nhóm học sinh giỏi văn tập họp vào lúc đó thì cũng là lúc thi giữa học kỳ, mà như thế cũng hơi bất ổn, dù sao thì cuộc thi UPU cũng có thời gian dài hơn là việc thi cử hàng năm.

Lúc này cả nhóm người Thiếu Kiệt đến trường ngồi tập họp một chỗ, kể về những gì đã xảy ra ngày hôm qua của trận bóng, được một lúc lâu thì từ loa phóng thanh trường vang lên giọng nói.

- Các em học sinh có tên sau đây tập trung về phòng giáo viên, xin nhắc lại các em có tên sau đây tập trung về phòng giáo viên có việc.

Một danh sách gần hai mươi người được đọc ra, Lý Bân lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thấy chưa tin tức em không bao giờ sai, đã nói hôm nay tập trung mà anh cứ không tin.

Quả thật lúc này Thiếu Kiệt cũng không còn gì để nói, giáo viên xem ra tin tức còn không chính xác bằng thẳng này. cũng cười cười đáp.

- Biết rồi chú mày giỏi, tao lên phòng giáo viên đây.

Sau khi danh sách được đọc ra thì âm thanh báo hiệu giờ học cũng bắt đầu, Thiếu Kiệt bước vào phòng giáo viên lúc này cũng thấy được một số học sinh các lớp khác được gọi tên, trong đó có cả Phùng Kiếm Nhất, Ngọc Nhi, Nhã Oanh và một số gương mặt khác.

Thấy mọi người đang đứng Thiếu Kiệt lại kéo một cái ghế giáo viên ngồi xuống, hành động này của Thiếu Kiệt làm Phùng Kiếm Nhất bực mình gai mắt. Từ hôm qua đá bóng xong hẳn trở thành người có mặt bị chỉ trích nhiều nhất trên diễn đàn, giờ thấy mọi người đều đứng mà Thiếu Kiệt đến sau không nói gì lại kéo ghế ngồi.

- Ê Thiếu Kiệt mày thấy mày đủ tư cách giáo viên hay sao mà lại ngồi trong khi người khác đứng.

- Tôi chỉ lên tập trung còn việc giáo viên thì chưa đủ tư cách nhưng nhà trường chỉ nói là tập trung phòng giáo viên chứ có nói không được ngồi sao. Đứng làm gì cho mệt thế hành xác à. Chưa kể đến thấy mọi người đứng thành hàng như thế không phải giống như là học sinh đang chịu phạt xếp hàng sao.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một số người thấy hẳn nói cũng đúng, nhà trường chỉ bảo tập trung, cũng không nói là đứng tập trung trong phòng giáo viên. Mọi người bắt đầu nhìn ngó xung quanh cũng xác nhận, họ đứng thành hàng ngang như thế này tương đối giống chờ giáo viên đến sử phạt.

Hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh thấy hẳn trêu chọc đáp lại Phùng Kiếm Nhất, cũng che miệng cười khúc khích, lấy ghế ngồi xuống bên cạnh hẳn. Một người học sinh khác thấy hành động của Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng nói.

- Ủ Thiếu Kiệt nói đúng, tự nhiên đứng đây làm gì ngồi xuống lát giáo viên vào tính sau.

Những học sinh đang đứng cũng nhanh chân tìm cho mình một cái ghế ngồi xuống, để cho Phùng Kiếm Nhất tức giận chỉ nuốt vào trong lòng định lấy một cái ghế ngồi xuống như mọi người thief Thiếu Kiệt nhìn hần cười cười nói.

- Ủa không phải vừa rồi ai nói là phải đứng sao bây giờ lại lấy ghế ngồi xuống làm gì nhỉ. Sao không áp dụng hình thức hành xác đứng đợi.

- Mà!

Lúc này đang tức giận định mắng chửi thì Tân Tiến cũng một số giáo viên dạy văn của trường tiếng vào, làm Phùng Kiếm Nhất phải nuốt những từ sắp nói vào. Trong lòng hần khá bức tức, vì bị Thiếu Kiệt châm chọc.

Tân Tiến thấy học sinh đã tập trung có người đứng người ngồi. ông đưa tay ra hiệu nói.

- Các em ngồi xuống đi, không cần phải đứng đâu.

Mọi người lúc này muốn cười nhưng lại có giáo viên ở đây nên không dám lên tiếng, nhìn Phùng Kiếm Nhất như đang muốn nói ai đó đang đứng thì ngồi xuống đi. Thấy học sinh đều ngồi xuống quanh cái bàn tròn của phòng giáo viên, đợi cho mọi người ổn định hết, Phùng Kiếm Nhất cũng đã kiểm cho mình một chỗ ngồi xuống. Tân Tiến mới tiếp tục.

- Hôm nay thầy tập trung các em lại ở phòng giáo viên chủ yếu là thầy muốn tập trung các em lại thành một nhóm học sinh giỏi văn của trường với mục đích đem đề tài kỳ thi viết thư UPU lần này giao cho các em trước khi các em thi giữa học kỳ, để các em có nhiều thời gian nhất chuẩn bị cho đề tài cũng như ôn tập đầy đủ và lấy tư liệu tốt để hoàn thành bài viết thư UPU lần này.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125: Công Trình Thế Giới

Ngày mai mọi người ủng hộ nguyệt phiếu leo bảng đề cử nha. hôm nay cuối tháng lên 3 chương cho mọi người.

Trong phòng giáo viên bây giờ hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng nói của Tần Tiến hướng về những học sinh trước mặt, đưa ra mục đích của việc tập trung bọn họ lại một chỗ.

Một học sinh nghe thế mới đưa tay phát biểu ý kiến của mình. Tần Tiến cũng dừng lại đôi chút để nghe người học sinh đó muốn ý kiến là việc gì.

- Thưa thầy mọi năm không phải là mọi người đều tập trung làm một bài viết, năm nay sao lại khá nhiều học sinh tập trung như thế bài viết có thể mất hay vì quá nhiều ý kiến vào bài văn.

Tần Tiến lúc này cũng cười cười nhìn học sinh vừa phát biểu gật đầu.

- Đúng mọi năm là như thế nhưng năm nay sẽ khác, mỗi các em ở đây đều đại diện cho mỗi lớp học trong trường. Năm nay chúng ta sẽ không tập trung làm một bài, thay vào đó chính mỗi các em chuẩn bị cho mình một bài văn viết thư hoàn chỉnh, nhà trường sẽ chọn lọc ra bài hay nhất để làm bài viết thư mà trường sẽ thi với cách trường khác.

Lúc này Thiệu Kiệt cũng đưa tay lên xin ý kiến.

- Thưa Thầy nếu vậy chỉ chọn một bài thì sẽ không ổn lắm, theo em thấy đề trường mình với trường khác thi với nhau nên chọn ra ba bài thì có vẻ hợp lý hơn, dù sao đối với giáo viên trường mình đánh giá thôi thì có vẻ tốt nhưng đối với trường khác thì cũng chưa biết được.

- Điều này thầy với một số giáo viên cũng đã bàn bạc một bài thi làm trọng điểm còn hai bài sẽ là dự phòng. Nên mọi người cứ yên tâm, Dù sao thầy cũng muốn nói hôm nay các em không phải lên lớp để chuẩn bị cho đợt viết thư lần này các em sẽ được nhà trường cho đi tham quan bưu điện thành phố để tìm hiểu thêm về lịch sử hình thành và phát triển của ngành bưu điện.

Những học sinh đang có mặt ở đây đều mừng trong lòng, không học sinh nào mà không muốn được đi chơi mà lại được cấp phép như thế này, nên ở đây ai cũng háo hức chờ đợi.

- Còn đây là những giáo viên sẽ hướng dẫn các em trong nhóm học sinh giỏi văn lần này, nếu có điều gì không biết hoặc cần tìm kiếm tư liệu gì đó các em có thể hỏi những giáo viên này. Song song với việc đi tham quan bưu điện thành phố các em còn được tham quan một nơi để làm tư liệu viết về đề tài lần này là.

“ Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn “

Nên các em sẽ được đi tham quan thêm về công ty nước giải khát quốc tế coca cola. Giờ các em theo thầy cô đây lên đường tham quan để lấy tư liệu nào.

Tân Tiên kết thúc cuộc nói chuyện của mình với tất cả học sinh rồi ra hiệu mọi người đứng lên cũng di chuyển ra xe du lịch vừa chạy vào trong sân trường. Mọi người đều từ từ bước lên xe, Nhã Oanh và Ngọc Nhi thì ngồi chung với nhau một chỗ, Thiều Kiệt ngồi sau hai cô ở những băng ghế giữa của xe.

Đợi cho chiếc xe từ từ lăn bánh Nhã Oanh mới hớn hờ quay ra phía sau nhìn Thiều Kiệt hỏi.

- Bạn từng đi công ty coca cola chưa? Mình từng tới đó rồi nơi đó hoạt động rất hiện đại, mọi thứ đều sử dụng máy móc để sản xuất, khi vào những nơi sản xuất phải qua rất nhiều công đoạn.

- Ừ mình chưa từng đi công ty coca cola, trước giờ cũng ít có dịp đi những công ty lớn như thế, lần này cũng phải trải nghiệm một lần mới được.

Phùng Kiếm Nhất lúc này nghe thấy Thiệu Kiệt cũng chưa từng được đi công ty coca cola nên cũng lên mặt nói.

- Sống trong Thiên Hoa bao nhiêu năm mà chưa được đến công ty coca cola lần nào đúng là lạc hậu mà.

Nhưng hắn không ngờ rằng câu nói vô tình ấy làm cho trong xe biết bao nhiêu cặp mắt hình viên đạn nhìn vào hắn. Trên chuyến xe này cũng không ít người chưa được một lần tham quan công ty trên đang âm thầm mừng rỡ vì được một lần mở mang kiến thức thì bị Phùng Kiếm Nhất cho rằng lạc hậu nên cũng không có thiện cảm nhiều.

Một học sinh cùng khối với Phùng Kiếm Nhất cũng tức giận nói.

- Đúng rồi bọn này lạc hậu nhưng với một số người lạc hậu không có nghĩa là không biết. Nhưng mà để nói người tân tiến mà phải ngồi chung với những người lạc hậu có vẻ không xứng với thân phận mình nhỉ.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ biết được mình mới chạm vào tự ái của không ít người trên xe nên cũng im lặng. Thiệu Kiệt thấy thế cũng cười nhìn Nhã Oanh và Ngọc Nhi nói.

- Mình không quan tâm tới công ty đó như thế nào, vì cái đó đi sau còn với mình bưu điện thành phố như một di tích lịch sử đúng nghĩa nên đi tham quan nó là việc mình muốn bây giờ.

Một người được nhà trường thuê làm hướng dẫn viên trên xe lúc này nhìn Thiếu Kiệt cũng cười nói.

- Các bạn có biết là chúng ta sắp đi tham quan một công trình vĩ đại nhất mà mọi người có thể không biết được, bưu điện thành phố chung ta có thể nói là một trong những thiết kế nổi tiếng sánh ngang với các nước cường quốc trên thế giới như, Mỹ và Pháp không?

Mọi người trên xe lúc này cũng ô lên một tiếng ngạc nhiên, không ai lại nghĩ người hướng dẫn viên lại nói bưu điện thành phố thành một biểu tượng như hai cường quốc trên thế giới kia. Một học sinh không hiểu hỏi người hướng dẫn viên

- Chị sao chị nói bưu điện thành phố lại sánh ngang với mấy nước khác em chỉ thấy bình thường thôi mà.

Người hướng dẫn viên cũng chỉ cười trả lời câu hỏi của bạn học sinh kia.

- Có lẽ mọi người thấy bưu điện trung tâm thành phố vẫn bình thường như bao công trình khác nhưng các em sẽ không ngờ tới nó lại là kiến trúc thiết kế của một kiến trúc sư nổi tiếng là Gustave Eiffel ông là người đã thiết kế ra hai công trình lớn mà các em vẫn thường thấy qua mặt báo hoặc truyền hình đó là Tháp Eiffel nằm tại Paris nước pháp và Tượng Nữ Thần Tự Do tại New York nước mỹ. Không những thế quốc gia chúng ta có tới ba thiết kế của ông vẫn còn tồn tại ngoài bưu điện thành phố.

Thiếu Kiệt lúc này cũng khá bất ngờ đã đôi lần hấn đi ngang qua Bưu Điện Trung Tâm thành phố nhưng vẫn không nghĩ đến lai lịch to lớn đó, đôi với hấn cuộc sống mưu sinh vẫn phải chật vật, thì thời giảnh bước vào một nơi như thế để tham quan là hoàn toàn không có.

Có đôi lần hẳn chỉ lướt qua những bài báo thú vị, những cái sự kiện hay mang lại mà không hề nghĩ đến ở ngay tại thành phố hẳn sống vẫn có một công trình kiến trúc đẳng cấp quốc tế như thế.

- Sao các em ngạc nhiên lắm đúng không. có lẽ ngày thường các em vẫn là đi ngang qua nó, hay là có đôi lần đứng trước bu điện chụp hình lưu niệm nhưng vẫn không nghĩ đến nó lại do một kiến trúc sư quốc tế tạo nên. Chị cũng vậy lúc mới học ngành du lịch này chị cũng từng như các em, ngạc nhiên rất nhiều trước những di tích còn lại của thời gian, nó vẫn như thế tồn tại giữa cuộc sống bình thường không nổi trội.

Trên chuyến xe lúc này như được hâm nóng một bầu nhiệt huyết. Những người trên xe lúc này đã thay đổi cảm giác của mình, về chuyến đi vô cùng buồn tẻ dạo chơi quanh bu điện. Giờ đây ai cũng háo hức mong chờ để chứng kiến một công trình vĩ đại được đặc tại thành phố từ bàn tay thiết kế tài hoa của người đã tạo ra Tháp Eiffel và tượng nữ thần tự do.

- Các em có biết không, đã bao nhiêu năm lịch sử của bu điện thành phố được hình thành một cách hoàn hảo dựa trên những năm tháng chông gai và lưu giữ nhiều năm tháng của lịch sử. là một trong những công trình kiến trúc tiêu biểu của thành phố. Công trình này được xây dựng từ những năm 1886 – 1891 theo đồ án của kiến trúc sư người Pháp theo phong cách châu Âu kết hợp nét trang trí châu Á. Với kiến trúc độc đáo, bu điện trung tâm không chỉ là điểm phục vụ người dân với các dịch vụ liên lạc mà còn trở thành điểm tham quan hấp dẫn cho du khách trong nước và quốc tế. Sau khi đánh chiếm được Thành Phố Pháp đã thiết lập hệ thống thông tin liên lạc. Năm 1860, Pháp cho xây dựng “Sở dây thép” tức là Bu điện thành phố ngày nay. Kiến Trúc nằm ngay vị trí trung tâm thành phố. Người thiết kế công trình này là Gustave Eiffel, Năm 1863, Sở dây thép được thành lập.

Ngừng một lúc người hướng dẫn viên nhìn mọi người trên xe bắt đầu ra một câu hỏi nhỏ, nhằm giải trí và rút gấn khoản cách của các học sinh trên

xe với mình

- Vậy đồ các em bức thư đầu tiên được chuyển đi là năm nào. ai trả lời đúng được câu hỏi nay sẽ có được một phần quà.

A. 1864.

B. 1865.

C. 1866.

Theo các bạn học đang ngồi trên xe thì đáp án nào là chính xác.

Bây giờ mọi người trên xe bắt đầu vang lên những tiếng bàn luận của mọi người. Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết câu trả lời là gì nhưng dựa theo đánh giá công trình thì hẳn cho rằng là một năm là sẽ xong thì có lẽ là năm 1864 thì là thư đầu tiên sẽ được chuyển đi. Nhưng hẳn vẫn không dám chắc, bởi vì không phải công trình nào cũng đều giống nhau. Chưa kể đến điều kiện lúc đó ra sao, nên hẳn hoàn toàn không nắm chắc. Ngọc Nhi thấy hẳn suy tư vì câu hỏi cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Theo bạn là năm nào lá thư được chuyển đi?

- Mình không dám chắc nhưng chắc là năm 1864 mà cũng không biết được nữa. Công trình này lớn mà khi đó chắc điều kiện không nhiều như bây giờ thời gian cũng phải dài hơn, nếu muốn rút ngắn thời gian thì phải tốn nhiều nhân lực lắm mới hoàn thành, còn nếu nhân lực không có thì bắt buộc phải thời gian dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126: Người Viết Thư Tay Cuối Cùng

Mọi người đầu tháng ủng hộ nguyệt phiếu đề cử leo bảng với nhé thank mọi người nhiều nhiều.

Bây giờ trên xe vẫn còn ồn ào náo nhiệt. Những người lấy ý kiến lẫn nhau, Người Hướng Dẫn Viên lúc này cũng cười hỏi.

- Sao nào mọi người đã có câu trả lời chưa.

Phùng Kiếm Nhất cũng muốn lấy lại mặt mũi nên trả lời ngay sau khi người hướng dẫn viên vừa kết thúc câu hỏi.

- Em nghĩ là 1866 hồi xưa làm gì có đầy đủ cơ sở vật chất để xây dựng nên chắc ít nhất cũng bốn năm chắc mới xây xong. Thì đưa vào hoạt động thì là thư đầu tiên được gửi đi là năm 1866 là đúng nhất.

Ý kiến của Phùng Kiếm Nhất không phải là không đúng với hoàn cảnh và lịch sử theo đáng giá nhận thức chung thì ai cũng có thể xem như là câu trả lời thích hợp nhất.

Lúc này Thiệu Kiệt chợt nhớ ra người hướng dẫn viên du lịch đã ra một câu đố mẹo khác hay nếu không đọc kỹ có thể rơi vào cái bẫy tinh vi của người Hướng dẫn viên du lịch và bây giờ hẳn cũng đã có đáp án cho câu hỏi trên.

- Theo em thì năm 1864 lá thư được đầu tiên được gửi đi, Vì chỉ cần chú ý một chút thì bạn kia sẽ chú ý, Chi đã nói rằng năm 1860, Pháp cho xây dựng “Sở dây thép” tức là Bưu điện thành phố ngày nay đó là lúc công trình được khởi công, Mà đến năm 1863, Sở dây thép mới được thành lập thì đáp án gần nhất là năm 1864 là phù hợp nhất. nếu để đến năm 1866 mà mới có lá thư đầu tiên được gửi đi thì có vẻ như hơi chậm chạp.

Bây giờ Phùng Kiếm Nhất nghe thấy bắt đầu mặt cũng đỏ lên mọi người trong xe đều cười đùa. Người hướng dẫn viên thấy thế cũng cười gật đầu nói.

- Năm 1864 là đúng tháng 10 năm 1863 con tem đầu tiên của nước ta được phát hành được in ấn tại hung ga ri và được sử dụng để gửi thư là năm 1864. Đến năm 1886, Bưu điện thành phố được khởi công xây dựng lại theo đồ án thiết kế của kiến trúc sư Villedieu cùng phụ tá Foulhoux, do không đủ đáp ứng nhu cầu sử dụng ngày càng nhiều của người dân. Năm 1891, trụ sở mới chính thức khánh thành. Ngày nay Bưu Điện Thành Phố cùng một số kiến trúc xung quanh tạo thành một quần thể di tích đặc biệt, trở thành biểu tượng khó thay thế của người dân trong thành phố. Các em sẽ được cận cảnh tham quan khi chúng ta tới nơi và cũng như ngắm nhìn kiến trúc pha trộn giữa phong cách châu âu và nét trang trí của châu á.

Dù từ khoảng cách Thiên Hoa đi đến bưu điện Trung Tâm thành phố không bao lâu nhưng cũng trải qua một con đường dài củ dòng người đông đúc, giữa phố phường đan phát triển.

Khi xe vừa đến gần bưu điện thành phố thì mọi người đều xuống xe ngắm nhìn kiến trúc bên ngoài của nơi vừa đến. Bên ngoài, phía trước ngôi nhà trang trí theo từng ô hình chữ nhật, trên đó ghi danh những nhà phát minh ra ngành điện tín và ngành điện. Trên các ô có đắp hình người đội vòng nguyệt quế, cùng chiếc đồng hồ lớn. Phía dưới đồng hồ vẫn còn lưu giữ năm khởi công xây dựng và khánh thành của tòa nhà.

Mặt tiền của bưu điện được trang trí những bảng tên một số danh nhân Pháp như Laplace, Voltaire, Arage, Gay-Lvssac... Hai bên vườn hoa trước cửa là hai tượng đài Bưu điện thời kỳ phát triển hiện đại.

Theo chân người hướng dẫn viên từng phong cách trang trí cũng như cách sắp xếp không gian của kiến trúc, Thiều Kiệt mới thấy được rằng tuy

nơi này có một số tuổi không hề nhỏ nhưng nó vẫn còn đó nét hiện đại, xen lẫn sự cổ kính của phong cách châu Âu đương đại.

Bưu điện có kết cấu hình khối với các vòm cung phía trên các khe cửa. Hệ thống cột, trụ chính, trụ phụ, mái hiên đều có kết cấu hình vuông. Đặc biệt, trên mỗi đầu trụ, cột được chạm khắc hoa văn, phù điêu công phu và tỉ mỉ. Đặc điểm ấn tượng khi khám phá bên trong bưu điện trung tâm thành phố là những mái vòm lớn ở cửa chính, dọc trần. Vòm cung lớn được chống đỡ bởi bốn trụ sắt nằm bốn góc, mỗi cột chống đỡ bốn kèo sắt tỏa ra bốn phía. Trên vòm tiền sảnh treo hai tấm bản đồ nói về lịch sử hình thành hệ thống viễn thông thành phố. Tấm bên phải là bản đồ thành phố và các vùng lân cận năm 1892, tấm bên trái là bản đồ đường dây điện của quốc gia và nước láng giềng năm 1936.

Chính giữa bưu điện có bốn dãy bàn gỗ lớn được xếp dọc để phục vụ người dân có nhu cầu khai báo, ghi chép thư từ, bưu phẩm. Bưu điện trung tâm hoạt động bình thường vào tất cả các ngày trong tuần, phục vụ khách du lịch và người dân thành phố các dịch vụ liên lạc hiện đại cũng như nhiều dịch vụ truyền thống. Tiêu biểu của các dịch vụ truyền thống như bưu phẩm ghi số hẹn giờ, văn hóa lưu niệm, điện hoa, phát chuyên nhanh...

Người hướng dẫn viên không ngừng nói về lịch sử hình thành và phát triển vốn có của bưu điện, mọi người thì nhìn ngắm nhưng gì đang thấy ở trước mắt. Nếu ai đã từng một lần bước chân vào nơi đây đều sẽ như thế nó không ồn ào náo nhiệt, mọi người có thể thấy được nơi đây vẫn còn những buồng điện thoại được sử dụng. Nơi đây vẫn lưu giữ 14 bộ điện thoại chia làm hai bên sảnh chính để phục vụ người dân và du khách có nhu cầu liên lạc cũng như hoài niệm về một thời quá khứ đã qua.

Với nhiều du khách, gửi bưu ảnh từ Bưu Điện trung tâm Sài Gòn tới người thân và bè bạn là một cách lưu giữ kỷ niệm khá thú vị giữa thời hiện đại.

Lúc này mọi người như chìm đắm trong một khoảng không gian của những năm thế kỷ 80 và 90 trong một nơi đô thị phồn hoa đang trên đà phát triển.

Ngọc Nhi như vừa tìm thấy điểm gì đó thú vị nên hướng người hướng dẫn viên hỏi.

- Chị ơi ông ấy ngồi đó làm gì thế?

Người Hướng Dẫn viên nhìn theo tay Ngọc Nhi đang hướng về chính giữa sảnh chính, nơi đó có một ông ông tóc đã bạc lưng đã còng, với một số người khách du lịch đang vây quanh.

Lúc này người hướng dẫn viên cũng cười nói với Ngọc Nhi.

- Ông ấy là niềm tự hào ở nơi đây một con người rất tốt và hòa đồng với mọi người, ông ấy đọc viết được cả tiếng anh và tiếng pháp đấy, Ông tên là Dương Văn Ngô, vốn là người gốc Hoa, sinh ra và lớn lên ở đây, gia đình có sáu anh, chị, em; ông là con thứ năm. Thời xưa, cha ông làm nghề thợ nguội, mẹ mưu sinh bằng nghề vá bao bố. Dù cả ngày cật lực làm lụng nhưng cuộc sống vẫn chật vật, ăn bữa hôm đói bữa mai nên từ nhỏ ông và các anh chị đã phải nghỉ học để cùng cha mẹ bươn chải làm thuê. Cậu học trò nghèo hiếu học năm 1942 được nhận vào học ở trường. Dưới thời Pháp thuộc, ngôi trường này chủ yếu dạy tiếng Pháp nên ông đã nói và viết được tiếng Pháp khá thành thạo. Sau khi tốt nghiệp, vì cuộc sống khó khăn, không có điều kiện được tiếp tục đi học nên ông xin vào làm lao công ở Bru điện Thành Phố. Năm đó mới chưa tròn 16 tuổi nhưng với đức tính cần cù, chịu khó, ham học hỏi, chỉ trong vòng hai năm, ông được cất nhắc lên vị trí quản lý lao công. Năm 18 tuổi, Bru điện tuyển công chức ngành viễn thông, ông nộp hồ sơ và thi đậu, sau đó không lâu được giao giữ chức Chánh sự bộ (thư ký).

Nghe được người hướng dẫn viên nói về cuộc đời của ông ông như thế. Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- Vậy tính ra nếu tới thời điểm này thì ông cũng gắng bó với bưu điện gần năm mươi năm rồi. nhưng mà ông phải về hưu lâu rồi sao ông không ở nhà mà lại lên trên này.

- Chuyện này mọi người cũng như em đều đã hỏi qua ông nên chuyện của ông kể mọi người đề nhớ hết. Ông có kể là “Thời đó cha mẹ ông mất sớm, để lại mấy anh chị em phải nương tựa vào nhau. Ai cũng làm thuê làm mướn, để có được một công việc ổn định tưởng chừng như chỉ trong mơ. Hôm tôi biết tin mình chính thức trúng tuyển thì gần như cả đêm hôm ấy ông không thể chợp mắt được vì hạnh phúc khi được làm công việc yêu thích của mình, vừa nuôi sống được gia đình...”. Ông kể, công việc khi mới vào nghề chủ yếu là kiểm kê, dán tem, đóng dấu và giúp những người khác viết địa chỉ bằng tiếng Pháp, thỉnh thoảng có người nhờ dịch thuật thư từ tiếng Pháp sang tiếng Việt hoặc ngược lại. Năm 36 tuổi ông được cử đi học thêm lớp tiếng Anh. Hồi đó công nghệ thông tin chưa phát triển như bây giờ, người ta chủ yếu chỉ thông tin qua lại bằng thư tay. Thư từ trong nước chuyển ra nước ngoài hoặc từ nước ngoài chuyển về cũng chỉ qua con đường này. Nên hầu như ngày nào ở bưu điện cũng rất đông người chen chúc, chờ đợi. Có thời kỳ cao điểm, một ngày ông phải viết, dịch thuật hàng chục, có khi hàng trăm cánh thư.

Mọi người nghe người hướng dẫn viên kể lại như thế cũng hứng thú với những gì về ông nên mọi người đều đồng ý lại chỗ ông ngồi. Đúng như người hướng dẫn viên nói ông khá vui vẻ, hòa đồng. Khi được mọi người nói ông kể tiếp về những gì xảy ra với ông, thì ông đều cười. Bây giờ ông lại thay cho hướng dẫn viên nói về lịch sử hình thành và phát triển của bưu điện.

Gần 50 năm trong nghề, không biết bao nhiêu cánh thư đã qua bàn tay và khối óc ông để đi ra thế giới. Đến năm 1990, ông được về nghỉ hưu. Nhưng đối với ông, mỗi ngày được gắn bó ở Bưu điện thành phố, được làm công việc “truyền tin” và gặp những vị khách khắp nơi trên thế giới không còn đơn thuần là cuộc chạy gạo mưu sinh mà đã là niềm vui trong cuộc sống, nên cảm giác những ngày đầu về vườn.

- đôi tay cứ ngứa ngáy, buồn đến độ muốn chết...

Không chịu đựng được những nỗi buồn, ông lại đạp chiếc xe cộc cạch đến cơ quan cũ chỉ để được gặp và trò chuyện với đồng nghiệp trong giờ nghỉ, được thỏa sức chuyện trò với những người bạn ngoại quốc:

- Họ hỏi tôi rất nhiều về những danh lam thắng cảnh và con người đất nước ta. Mỗi lần như thế tôi lại được tự hào giới thiệu bản sắc của nước mình...

Sau nhiều lần trở lại thăm cơ quan cũ, tôi chứng kiến cảnh nhiều lớp nhân viên trẻ của bưu điện còn thiếu kinh nghiệm, làm việc có phần chậm trễ trong khi khách chờ đợi rất đông và nhu cầu dịch thư rất lớn nên ông xông xáo xắn áo phụ giúp. Dần dần ông đề đạt ban lãnh đạo tạo điều kiện để mình hỗ trợ dịch thuật, viết thư thuê khi khách có nhu cầu. Ban lãnh đạo bưu điện nghe xong liền đồng ý ngay. Họ cũng tạo điều kiện cho tôi được làm việc ở bàn ghi chép và được ăn uống nghỉ ngơi ở một phòng nhưng tôi luôn tâm niệm phải gắng làm việc hết khả năng của mình, còn lại tôi không muốn ảnh hưởng hay liên lụy gì đến mọi người nên đã từ chối mọi đãi ngộ khác...thời đầu khi mới bén duyên với nghề viết thư thuê, ở thành phố cũng có rất nhiều người theo nghề này.

Những năm ấy chưa có nhiều trung tâm dịch thuật, Internet và công nghệ gửi thư qua email, điện thoại cũng chưa phát triển như bây giờ... nên nghề viết thư thuê được xem là nghề của trí thức và phát triển rất thịnh.

Những ai biết đọc và viết được tiếng Pháp, tiếng Anh thì mỗi ngày có thể thu nhập rất khá. Ngoài viết thư, hồi trước một ngày có đến gần chục người tìm đến nhờ dịch thuật. Tuy nhiên ngày nay số khách cũng dần giảm đi. Những đồng nghiệp cũng đều đã “rơi rụng”, người trẻ không có ai theo nghề, chỉ còn lại một mình ông đeo đuổi cái nghiệp viết thư tay. Một bức thư không chỉ truyền đạt thông tin mà còn chứa đựng những tâm tư tình cảm của người viết. Do vậy để dịch được một bức thư từ tiếng Anh, tiếng Pháp sang ngôn ngữ quốc gia hoặc ngược lại từ ngôn ngữ quốc gia sang tiếng nước ngoài sao cho trọn ý, mềm mại là điều không hề dễ dàng. Người dịch phải nắm rõ được tâm ý của người viết gửi trọn vào câu từ trong thư, để từ đó mỗi câu mỗi từ cũng phải truyền đạt được tình cảm họ đến với người nhận... Lúc đó người dịch thuật mới làm tròn cái tâm và tâm huyết với nghề của mình. Do vậy, những vị khách từng tìm đến, được ông tận tình giúp đỡ đã dần dần “bất rã”, mỗi khi cần viết thư cho người thân ở nước ngoài, họ đều không quên ghé lại.

Những gì ông kể đều khắc sâu trong những tâm hồn của những học sinh trên xe. Ai cũng im lặng lên xe cảm nhận lấy cái gọi là thời gian của một ông cụ làm nghề dịch thuật viết thư tay cuối cùng của thành phố hiện đại và phát triển.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127: Chơi Khăm Phùng Kiếm Nhất

Vì hôm nay đầu tháng thay vì bạo chương nhưng việc quá bận ngày mai sẽ bù lại, mọi người thông cảm. Cảm ơn đạo hữu Billan đã ủng hộ kim đầu, mọi người giúp đỡ nguyệt phiếu lên bảng với cảm ơn.

Thiếu Kiệt hẳn cảm nhận thấy sự trôi đi của thời gian sâu sắc nhất trong tất cả những người đang ngồi trên xe, một cuộc sống của năm tháng qua đi của hai số phận một cuộc đời.

Không khí trầm lắng của một chuyến đi như thế này thường không thích hợp trong một chuyến tham quan, nên cái không khí im lặng này cũng bị phá vỡ bởi người Hướng dẫn viên du lịch.

- Các em học sinh ở đây mọi người đều biết chúng ta sắp đi tham quan nơi nào đúng không, vậy chứ chi hỏi các em, các em có biết chai coca cola đầu tiên được bán ở đâu không?

Một học sinh gần người hướng dẫn viên cũng trả lời lại.

- Chắc ở chỗ bán tạp hóa. hoặc siêu thị.

- Đúng rồi chắc bán ở tạp hóa chứ siêu thị thì lúc đó chưa có tên tuổi gì cũng không biết người ta có cho vào bán không thôi

Mỗi người học sinh một ý kiến khác nhau, Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết nên không trả lời. Dù sao cái mình không biết thì không nên tỏ vẻ ra nguy hiểm làm gì. Người hướng dẫn viên lúc này cũng cười nhìn mọi người trên xe đưa ra câu trả lời theo ý kiến của mình, không khí cũng được đẩy lên không còn im lặng như lúc vừa rời khỏi bưu điện nữa.

- Các em đều sai rồi ngày 8.5.1886: tại Bang Atlanta – Hoa Kỳ, một dược sỹ tên là John S. Pemberton đã chế ra một loại sy-rô có hương thơm đặc biệt và có màu caramen, chứa trong một bình nhỏ bằng đồng. Ông đem chiếc bình này đến hiệu thuốc của Jabco, hiệu thuốc lớn nhất ở Atlanta thời bấy giờ và cho ra mắt công chúng với giá 5 xu một cốc. Ngay sau đó người trợ lý của John là Ông Frank M. Robinson đã đặt tên cho loại sy-rô này là Coca-Cola. Đây là nơi mà coca bắt đầu những sản phẩm của mình với lượn doanh thu 9 chai coca một ngày trong một năm rỗng rã. Một thương hiệu lớn đều bắt đầu từ những bước đi nhỏ nhất. hơn 120 năm qua thương hiệu này đã lan ra toàn bộ thế giới, và có doanh số bán chạy nhất trong lịch sử.

Thiếu Kiệt cũng nhàm chán nhìn ra bên ngoài xe ngắm nhìn những nhà dân hai bên đường và người lưu thông qua ô cửa kính. Đối với hắn, đi tham qua những nơi như thế này, chỉ để lấy thêm kinh nghiệm và cách mô tả những gì xung quanh. Không phải là niềm háo hức như những học sinh, xem như đây là một cuộc vui chơi đúng nghĩa.

Nhã Oanh và Ngọc Nhi cùng mọi người trả lời những câu hỏi được người hướng dẫn viên đưa ra, chốc chốc lại quay xuống hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt hắn. Dù sao công ty này vẫn là nằm trong phạm vi thành phố tuy có phải qua nhiều tuyến đường nhưng nó cũng không mất khá nhiều thời gian, vì hiện tại không phải là giờ cao điểm nên cũng không có vấn đề kẹt xe diễn ra.

Tầm hơn ba mươi phút từ bưu điện trung tâm thành phố đến địa điểm công ty của coca cola bên ngoài được sơn một màu trắng với những họa tiết của logo chính thức màu đỏ, nó đại diện cho một màu truyền thống mà công ty này đã phát triển qua rất nhiều năm.

Vẫn như các công ty mà Thiếu Kiệt từng đã thấy, tại đây vẫn có một nơi trưng bày sản phẩm, một nơi gọi là canteen dành cho nhân viên không khác là mấy so với nhưng công ty bên ngoài.

So với mọi người bên nhóm Thiếu Kiệt được người hướng dẫn viên và một nhân viên của công ty đưa đi tất cả mọi nơi từ khâu sản xuất đến đóng chai cho đến nhưng khâu vận chuyển. Mọi thứ vẫn rất ít thấy được công nhân lao động, nó được tự động hóa và giảm thiểu nhân công một cách thấp nhất. Đưa tay cầm lấy lon nước ngọt đang ở trên Băng chuyền Thiếu Kiệt khui ra uống một hớp. Mọi người thấy hành động của hắn như thế cũng ngạc nhiên.

Không phải vì khát nhưng Thiếu Kiệt muốn cảm nhận cái cảm giác của những lon nước ngọt còn đang trong cơ sở sản xuất. Một người theo dõi dây chuyền thấy thế cũng đến ngay cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Em không nên làm như thế? bên ngoài vẫn có khu trưng bày em nên mua nước ở đó.

Hắn cũng khá ngạc nhiên vì theo hắn biết được qua lời kể là sẽ được dùng thử nước tại công ty. Điều đó lúc này có vẻ không đúng cho lắm, nên hắn định nói gì đó nhưng lại thôi.

Phùng Kiếm Nhất vẫn đợi có cơ hội để làm Thiếu Kiệt lại không bỏ qua trong phút chốc. Cố tình nói lớn cho mọi người nghe thấy.

- Có cần phải mất mặt như vậy không đi tham quan mà còn lấy cắp đồ uống à! Không thấy mất mặt thì cũng phải giữ thể diện cho mọi người chút chứ.

Mọi người nhìn hắn như Thiếu Kiệt làm mất mặt mọi người có mặt tại nơi đây nên cũng ra vẻ bực mình. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười, mấy cái trò ganh đua như thế này hắn cũng không chấp nhưng nếu đã đụng chạm vào hắn. Thiếu Kiệt cũng không phải là quả hồng mềm.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn người nhân viên vừa nhắc nhở mình nói.

- Xin lỗi không phải em nhiều chuyện nhưng có lẽ em có một chút ít ý kiến với bộ phận maketting của công ty đôi chút.

Người nhân viên lúc này cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt khó hiểu. Người đang dẫn đoàn cũng chú ý đôi chút cũng tiếng lại gần nhìn hẳn cười nói.

- Thôi không có chuyện gì chuyện nhỏ ấy mà không sao đâu.

- Không phải là như thế nhưng vấn đề maketting của công ty có vấn đề không hiệu quả mấy. Nếu như không làm thì anh cũng nằm trong bộ phận maketting đi nếu công ty đã cho tham quan nhằm mục đích quảng bá thì tốt nhất nên để người tham quan có thể lấy được sản phẩm tư khâu đang sản xuất để đánh giá chứ nếu mà chỉ xem không thôi thì vẫn không hiệu quả bằng người ta dùng thử đâu, đó là ý kiến của em còn có dám ý kiến lại với những người cấp trên trong phòng maketing hay không là vấn đề của anh, chứ một lon coca không đáng phải để người tham quan phải bỏ ra để mùa hàng ở cửa hàng trưng bày sản phẩm. Nhiều khi cũng chẳng có ai thiết nghĩ mua đến đâu. Còn đây là tiền lon nước.

Thiếu Kiệt phản ứng như thế cũng nằm ngoài dự liệu của người hướng dẫn, Nhưng đúng là những chuyến tham quan như thế này cũng là một các quảng bá thương hiệu, người hướng dẫn cũng thấy ý kiến của Thiếu Kiệt cũng không đến nỗi nào dù sao nếu giá thành sản phẩm cũng không cao, người tham quan cũng có cái nhìn thiện cảm hơn với những gì mà đã được dùng thử.

Đây là tâm lý chung của mọi người, đơn giản không phải nói chỉ có mỗi công ty này mà những công ty khác đều vậy, những khi có một sản phẩm mới sắp đưa ra mắt thì phải sử dụng những phương tiện truyền thông quảng bá thông qua các công ty sự kiện tiến hành ở những chỗ đông người, điển hình là siêu thị hoặc với những thực phẩm như nước giải khát thì vẫn áp

dụng hình thức phát miễn phí lấy ý kiến của những người trong độ tuổi được cho sử dụng thử sản phẩm.

Lúc này người hướng dẫn của công ty, thấy Thiếu Kiệt đưa tiền mình cũng ngại không cầm. Đưa lại cho hắn cười nói.

- Có gì đâu mà phải làm thế, ý kiến của em anh sẽ đề xuất với ban lãnh đạo, anh thấy cách này cũng hay. Bọn anh vẫn thường là đi quản bá sản phẩm ở những nơi công công thì cũng như thế này thôi. Nên chắc ý kiến này sẽ được chấp nhận.

Bây giờ phía sau lưng Thiếu Kiệt lại vang lên tiếng nói,

- Không phải xin ý kiến điều này được chấp nhận ngay bây giờ, những ai đang tham quan có thể lấy cho mình mỗi người từ một đến hai sản phẩm dùng thử tại nhà máy.

Thấy người nói là ai người hướng dẫn cũng chào nhẹ một cái nói.

- Chào sếp.

- Cháu ý kiến về quảng cáo của cháu rất hay trước đây cũng có thời gian được áp dụng nhưng do một số điều kiện nên không áp dụng nữa với một phần là do một số người vô ý không bỏ những vỏ lon đã sử dụng vào thùng rác được trang bị.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười, hắn không biết người này là ai nhưng đã có thể ra lệnh thì chắc cũng không phải nhân viên.

- Vẫn có thể làm hình thức nhắc nhở, với trang bị thêm nhiều thùng rác ở những nơi khách tham quan đi ngang qua vì nếu như thế thì họ sẽ tự có ý thức hơn, không ai thấy thùng rác ở chỗ đông người mà không bỏ vào cả,

đó là cách khắc phục hiệu quả tốt nhất còn nếu không được thì có thể cho nhân viên nhắc nhở như vừa rồi.

Người đàn ông ra lệnh vừa rồi cũng trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói.

- Thôi các cháu đi tham quan công ty tiếp đi, mọi người có thể dùng thử sản phẩm trên dây chuyền sản xuất nhưng nên nhớ phải bỏ rác đúng nơi quy định.

Mọi người trong nhóm tham quan lúc này cũng mỗi người cầm lấy một lon nước lên nhìn Thiếu Kiệt. ai cũng hiểu nếu hắn không nói thì mọi người cũng sẽ không có được nhưng lon nước miễn phí như thế này. Thái độ thay đổi nhanh chóng hơn lật sách.

Chỉ có Phùng Kiếm Nhất là khó chịu, hắn cố tình dẫn đến sự chú ý của mọi người giờ lại thành giúp Thiếu Kiệt trở thành người giúp mọi người. Bản thân hắn cảm thấy mình không có gì là sai nhưng hết lần này đến lần khác lại chịu thiệt thòi bởi Thiếu Kiệt nên cũng bức rút.

Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi thấy hắn làm khó dễ Thiếu Kiệt cũng có chút áy náy, Nhã Oanh ra vẻ tốt bụng cầm thêm một lon nước ngọt len lén lắc đều lên xong mới đưa cho Phùng Kiếm Nhất nói.

- Thôi mọi người đều uống anh gì đó khối trên cũng uống thử xem đồ uống ở nhà máy có khác gì anh mua bên ngoài không.

Thấy Nhã Oanh có ý định tốt với một phần lại là nữ nên hắn không chút nào đề phòng cầm lấy lon nước. Cười với Nhã Oanh nói.

- ừ em nói thế để anh thử xem.

Vừa nói xong lon nước được khai ra thì mọi người đều tránh xa Phùng Kiếm Nhất vì bất ngờ nên hắn cũng không kịp tránh nên hứng trọn những

tia nước từ trong lon văng lên hết người.

Người hướng dẫn viên thấy thế vội lấy khăn giấy từ trong túi đưa cho Phùng Kiếm Nhất lúc này Nhã Oanh đứng từ xa nhìn hẩn cười một nụ cười nham hiểm. Biết mình bị chơi khăm bởi Nhã Oanh nên cả chuyên tham quan Phùng Kiếm Nhất không nói một lời nào nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128: Tinh Toán

Đầu Tháng mong mọi người ủng hộ Nguyệt Phiết. chương thứ 2 trong ngày lên trễ một chút mọi người thông cảm.

Kết thúc buổi tham quan ai chiếc xe lại trở về trường học. Những học sinh trong chuyến đi, được cho phép ra về hoặc ở lại trường. Thiếu Kiệt chọn cách ra về dù sao ở lại học cũng không được bao nhiêu thời gian.

Thiếu Kiệt không về thẳng nhà mà đi ra cửa hiệu bách hóa, dù sao thì dạo gần đây hấn cũng ít ra cửa hiệu. Dù Thiếu Kiệt hấn đã đưa phương án sắp xếp và bố trí lại của hàng cho Hoàng Lâm Nhu nhưng hấn vẫn chưa ra xem lại cách sắp xếp trong cửa hiệu.

Hôm nay có dịp về sớm nên hấn ghé qua xem coi cửa hàng cần phải sắp xếp thêm những gì cần thiết. Hoàng Lâm Nhu đang tính toán một số thứ trong cửa hàng thấy hấn về sớm hơn bình thường cũng bảo nổi nói.

- Thằng quý lại trốn học về sớm muốn ăn đòn à. Nói sao không đi học!

- Gì vậy mẹ chur chi chụp cho cái mũ trốn học rồi, mẹ quên là giờ con có trốn học cũng ko được vì cô Lâm chiều nay tới nhà à.

Mẹ hấn bây giờ mới sực nhớ là Mai Uyển Lâm hôm nay tới nhà dạy thêm cho Thiếu Kiệt. Nhưng bà vẫn thắc mắc tại sao hấn lại đi học về sớm hơn mọi ngày một các bất bình thường nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Làm gì mà hôm nay về sớm thế còn 1 giờ nữa mới là giờ ra về mà?

- Hôm nay lớp học sinh giỏi đi tham quan nên không có học tham quan về giờ học chênh lệch quá nên cho về sớm. Luôn tiện con ghé qua đây

Hoàng Lâm Nhu ra về nghi hoặc nhưng bà nghĩ dầu gì Mai Uyển Lâm cũng tới nhà nếu vậy thì Thiếu Kiệt hẳn không thể nào nói dối được. Bây giờ Hoàng Hương ở gần đó nghe thế cũng nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Thiếu Kiệt lại trong lớp học sinh giỏi luôn. Quá tốt rồi còn gì phải nói nữa nè. Chị cũng đừng làm khó cháu nó thế, học sinh bây giờ học thêm quá trời mà còn có đứa học không ra gì. Mà Thiếu Kiệt nhà mình em thấy nó có học thêm ở đâu đâu mà vẫn vào được lớp chuyên của trường cũng đã là chuyện hiếm rồi chị còn muốn gì nữa đây này.

- Thôi đi cô ơi cái thằng này mà tâng bốc quá thì nó vênh mặt lên trời mất, nó mà không la, không mắng chắc bây giờ nó quậy ra cái gì còn không biết được. Nhìn nó hiền hiền ở nhà như thế thôi, chứ nó quậy ngấm lấm.

Hoàng Lâm Nhu không để cho Thiếu Kiệt được khen đầy đủ đã xối lên một gáo nước lạnh, làm hẳn cũng chỉ biết cười trừ, ai bảo bà là mẹ hẳn cơ chứ, mà Những điều Hoàng Lâm Nhu nói như vậy thì đúng là có thật nếu mà bà không là mắng thường xuyên, hẳn cũng không biết được kiếp trước mình sẽ thành ra cái dạng gì.

Rồi chợt nhớ điều gì đó Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt.

- À đợi mẹ một chút rồi về nhà luôn mẹ có việc cần nói.

Thiếu Kiệt không biết việc gì nên cũng nhú mày một chút suy nghĩ chỉ có thể là chuyện gì đó mà mẹ hẳn thấy không thể nói ở chỗ đông người như thế này nên cũng đồng ý.

Đứng đợi một bên cho mẹ hẳn, giao lại những việc của cửa hàng cho mấy dì của hẳn, Thiếu Kiệt nhìn sơ qua cách bố trí của cửa hàng rồi cũng gật đầu. Bộ cục sắp xếp của Hoàng Lâm Nhu hẳn không có gì để bàn, đa số

được phân loại tốt nhất và cũng thu hút được hiệu quả cao nhất về cách trưng bày sản phẩm.

Ngay tại thời điểm đó tại nhà của Hoàng Chí Kim. Hai em này vẫn gặp nhau sau khi Hoàng Chí Hùng đi đâu về đến. Uống một hộp nước trà trên bàn Hoàng Chí Hùng mới nhìn anh mình nói.

- Tòa phúc thẩm sơ bộ có kết quả rồi anh! bên đó nó kêu là hồ sơ bên mình là không hợp lệ và phải hủy bỏ. Vì các bên liên quan tới vụ kiện đều có đủ bằng chứng đưa ra anh em mình làm giấy tờ nhà đất mà không thông qua mọi người.

- Chú nói vòng vo như thế làm cái gì, đi vào chủ đề chính đi chứ ngoài lề làm gì, ai mà không biết chú và anh lách luật, không thông qua bọn nó.

Hoàng Chí Kim nghe em mình nói như thế cắt ngang lời hấn, nhìn vào đứa con nít cũng biết phải phân xử ra sao, thì kết quả chuyện bị hủy giấy tờ đang làm là điều hiển nhiên thế mà hấn lại đi kể lể dài dòng.

- Tòa nói là bây giờ xem như miếng đất chưa được hợp thức hóa một cách rõ ràng an hem trong nhà nếu giải quyết được thì giải quyết nội bộ còn không thì đưa toa quyết định lúc đó anh em mình phải chịu án phí là cao hơn.

- Vậy mà y thấy con Nhu nó ra sao?

Hoàng Chí Hùng cũng gật đầu kể lại những gì mà hấn được Hoàng Lâm Nhu nói lại.

- Nó nói là tối nay mọi người tập hợp lại bên nhà nó. Việc tiền nong như thế nào thì nó sẽ thương lượng mọi người cho công bằng rồi mới đưa tiền.

- Cái này mới là cái quan trọng này giờ tao cần nghe này. Mà cửa ngõ đi miếng đất bên đó là 100 mét vuông chia cho sáu mà tính đi mỗi người được hơn 15 mét vuông vậy thì được bao nhiêu.

Hoàng Chí Hùng mới im lặng tính toán một chút mới trả lời.

- Tính ra bên đó chỉ được 8 triệu 500 nghìn một mét vuông thôi, một phần là trong hẻm, với phần đường chưa thể lưu thông được xe oto nên giá cả là như thế, tính ra một người chắc khoảng được hơn trăm triệu à.

- Ít vậy sao? tao cứ nghĩ là sẽ nhiều hơn chứ.

Hoàng Chí Hùng cũng nhìn anh mình cười. giá thành này hẳn đã lấy là giá cao nhất, nhà không phải mặt tiền mà lấy giá mặt tiền thì cũng không ổn cho lắm nên giá trị này là thích hợp nhất.

- Anh cứ nói 100 mét vuông chia sáu ra thì cũng đâu được nhiều, nếu mà anh em mình ôm trọn hết thì đợi một thời gian sau bán mới có thể giá cao hơn còn bây giờ thì chỉ có giá trị như thế là hết mức rồi không thêm được nữa đâu.

- Ừ như thế cũng được. Có còn hơn không cứ để nó nằm đó cũng chẳng ít lợi gì. Vậy tối nay nó nói mấy giờ qua bên đó?

Hoàng Chí Kim cũng thấy nhưng gì Chí Hùng nói là đúng, dính tới tiền bạc thì không ai có thể để họ bị thiệt thòi trong chuyện này, không chỉ có hẳn có tư tưởng đó mà tất cả mọi người trong xã hội này đều như thế Khi dính dáng tới lợi ích thì không ai chịu bỏ qua cả.

- Nó hẹn 9h hôm nay nó sẽ đóng cửa hàng sớm để về bàn bạc. Anh qua đó luôn à?

- Qua sao không mày, mày thấy có ai chia tiền mà vắng mặt bao giờ không? Dù sao tao cũng xem thử nó lấy đâu ra số tiền lớn mà lại có ý định mua lại toàn bộ mảnh đất, chưa kể là ý định của nó là như thế nào.

Hoàng Chí Hùng trong bụng chửi thầm trong bụng nhưng không dám nói ra,

- Mẹ chưa đâu vào đâu thì mình làm chân chạy đến lúc có tiền thì lại lết cái mặt mốc ra.

Dù sao hẳn biết hẳn phụ thuộc vào quá nhiều Hoàng Chí Kim, về những mối quan hệ bên trên mà hẳn không thể nào biết được.

Bây giờ hai mẹ con Thiếu Kiệt đã về đến nhà. Hoàng Lâm Nhu đợi cho Thiếu Kiệt đi tắm thay quần áo xong rồi mới cùng hẳn ngồi lại nói chuyện.

- Chuyện là sáng nay phiên toàn phúc thăm về tình trạng mảnh đất đã có kết quả mẹ cũng đã nói với Hoàng Chí Hùng tối nay mọi người tập trung lại xem họ tính toán như thế nào.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng trầm ngâm đôi chút. Hẳn biết giá trị của mảnh đất 100 mét vuông không nhỏ cũng không lớn nhưng để mà chia đều ra thì vẫn là một vấn đề cần phải bàn bạc nội bộ. Bởi con số 100 chưa bao giờ là chia hết cho sáu. Mà tính toán giá trị quy đổi ra tiền, thì cũng cần phải có số lẽ đi kèm nhất định.

- Chuyện này thì cũng tương đối dễ mà mẹ cứ lấy 100 m² chia đều cho 6 người hoặc xem giá trị tham khảo của mọi người về giá đất mà quy theo giá trị tiền mặt là được.

- Mẹ cũng biết là thế nên mẹ cũng đi hỏi một số người trung gian mua bán nhà đất rồi, giá trị của một mét vuông khu này chênh lệch từ 8 triệu đến

9 triệu. Mà nếu tính giá trị cao nhất cũng là 900 triệu, hiện tại mẹ cũng không có được số tiền lớn đó nên mới bàn bạc với con nè.

Hoàng Lâm Nhu đã xem xét tài chính một cách lớn nhất thì vẫn không đủ để huy động ngay được một số tiền lớn như thế, mục đích bàn bạc chẳng qua là muốn Thiếu Kiệt hẳn hỗ trợ để có thêm tiền chia cho mọi người.

- À Chuyện này hả, được rồi mẹ cứ để chuyện này con lo dù sao cũng chưa quá giờ hành chính Trương Hạo chắc sẽ đi rút tiền được, con ra rút lại thôi thôi thứ nữa nên để con gọi cho Trương Hạo. Nhưng mà mẹ xem thế nào chứ nếu sau khi mình mua lại mà họ trở mặt cũng không nên lắm đâu.

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi cho Trương Hạo đợi cho có tính hiệu bắt máy hẳn mới nói.

- Đạo này bạn rộn lắm sao không thấy mặt. Tranh thủ thu xếp đi rút dùm 1 tỷ đi, Tao mà ra rút thì lại lộn xộn phiền phức lắm.

Trương Hạo nghe được cũng cười cười nói.

- Tao mà bận cái gì, chẳng qua đạo này đi ra ngoài với đi lại bên ngoài hơi nhiều thôi. oke tiền đó để lát nữa tao đem qua giờ tao ra ngân hàng cho kịp đã. Mà cần gì tới một tỷ ghê thế dự án gì nữa à.

- Dự án gì đâu tao đưa tiền cho mẹ mua lại mảnh đất ấy mà, mày thu xếp nhanh nha trước 9 giờ tối là được.

Bên kia Trương Hạo cũng bảo nổi mắng.

- Giờ mới 4h mày nghĩ ngân hàng nào làm việc đến 9h tối hả thằng kia Thiếu đánh thà nói. Qua nhà đãi tao ăn uống gì còn được bày đặt kiu qua trước 9 giờ. Thôi lát nữa tao qua chuẩn bị đồ ăn thức uống đi đón tiếp đại gia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129: Tâm Nhìn

Trả Nợ Ngày hôm qua lên từ từ từng chương... Mong mọi người thông cảm

Nghe thấy Thiếu Kiệt với Trương Hạo đùa giỡn Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì cho đến khi Thiếu Kiệt hấn cúp máy xong.

- Rồi lát nữa Trương Hạo đem tiền qua là xong. À mà để con đánh một cái văn bản in ra cho những người đó ký vào, dù sao cũng phòng trường hợp hai người kia trở mặt không chịu lại làm rùm ben lên nữa mình thiệt thòi.

- Ừ con muốn làm thế cũng được. Dù sao hai người kia cũng không thể nói trước điều gì.

Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi vào máy vi tính đánh văn bản nhưng chợt nhớ đến điều gì nên quay ra hỏi mẹ mình.

- Ủa rồi mẹ định xử lý sao với mảnh đất bên đó đây?

- Mẹ cũng chưa biết. Định là vẫn để như thế còn không thì xây dựng lại nối liền hai nhà lại cũng được.

Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy dường vấn đề diễn ra, mẹ hấn nếu xây dựng lại thì không nói gì đến lúc cứ để như hiện tại cũng không phải là cách hay. Ai biết được những người như Hoàng Chi Hùng và Hoàng Chí Kim sẽ làm ra cái việc gì nữa.

- Theo con nghĩ có hai cách. Một là xây dựng để cho thuê, hai là xây dựng để ở cố định hai hình thức này tương đối giống nhau nhưng lại khác nhau nhiều đấy.

- Vậy theo con thì nên xây dựng theo hình thức nào? Với lại chi phí sẽ là bao nhiêu như thế không phải là lại phát sinh chi phí một cách không đáng có sao?

Hoàng Lâm Nhu vẫn chưa hiểu được ý định của Thiệu Kiệt, dù sao đã bỏ ra một khoảng tiền lớn mà giờ lại phát sinh ra vụ xây dựng lại thì mẹ hẳn lại không nghĩ đến.

- Theo con thấy nên xây dựng thành nhà cho thuê. Thứ nhất vừa có thêm thu nhập thứ hai là vừa có thể chuyển các di đang thuê mướn bên ngoài giá tiền nhà phải chịu cũng là cao mà giờ về đây vừa có thể trông coi nhà cửa vừa có thể để dành tiền cho những đứa con của mấy di sau này, con thấy như vậy là hợp lý nhất.

- Mẹ thấy như thế cũng được những mà mình xây phòng trọ cũng như nhưng nơi trong xóm hay sao, mẹ thấy rất phức tạp. Thường có nhiều thứ phát sinh lắm.

Thiệu Kiệt hẳn suy nghĩ một lúc, ở kiếp trước sống cảnh nhà thuê nhà mướn nên hẳn hiểu được, cứ mỗi tháng đề hạn đóng tiền nhà sẽ là như thế nào, bạn có thể làm quần quật suốt ngày, lương có thể bạn sẽ nhận được trên nhưng tiền nhà thì không bao giờ bạn đóng trễ được.

Hiểu được cảnh phải đi ở nhưng nơi nhà Thêu như thế, và cũng không ít sự phức tạp trong đó nên Thiệu Kiệt mới đưa ra một hình thức nhà trọ được áp dụng rất nhiều ở những năm thời điểm đó.

- Theo con nghĩ nhà trọ hay nhà ở gì cũng vậy phải là nơi mà mọi người có thể yên tâm một chút. Như vậy đi một dãy phòng quy hoặc sẽ từ 18>19 mét vuông thêm gác lửng và nhà bếp nhà vệ sinh trong phòng. mình sẽ xây dựng là ba tầng và một tầng hầm bên dưới dù sao chỉ cần đóng cọc hai bên là có thể đào xuống xây dựng thêm một khoảng không tầng hầm dùng để ra

vào xe cộ. Để cho mấy chú thay phiên nhau trông chừng hoặc có thể thuê một bảo vệ bao ăn ở chịu trách nhiệm trông xe hàng ngày.

Hoàng Lâm Nhu suy nghĩ điều gì đó sau đó mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Sao mẹ thấy giống như chung cư vậy? có bao nhiêu đó làm như vậy có phát sinh nhiều quá không? nhưng cũng không được nhiều tính ra chừng 12 phòng còn lồi lên xuống nữa.

- Tính ra như thế vừa ổn thỏa được mọi thứ, tuy chi phí có phát sinh thêm nhưng sau này cũng có cái thu nhập thêm dù sao nếu hai mẹ con mình mà ở một cái nhà lớn quá cũng không ổn.

Ý kiến của Thiếu Kiệt lúc này cũng làm cho Hoàng Lâm Nhu đồng ý dù sao mua lại rồi không làm gì để đó không thì vẫn là vô ích, nên xây dựng một cách tốt nhất lại có thể đưa các chị em về ở gần mình, cũng tốt hơn để mọi người đi thuê nhà tốn tiền hàng tháng.

- Ừ như thế thì để mẹ sắp xếp mọi thứ xem sao, để tối nay họp xong rồi chuyện này sẽ tính sau giờ mẹ đi chợ mua một ít đồ lát nữa cô đến thì cứ học, tầm đến gần tối là được rồi dù sao nhà tối này cũng có việc.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu, hấn lại chú tâm vào máy vi tính đánh những văn bản cần thiết chuẩn bị cho buổi tối nay. Một lúc lâu sau Trương Hạo cũng qua tới nhà. trên vai khoác theo một cái balo nặng trĩu. Nhìn Thiếu Kiệt mếu máo nói.

- Cái thằng mày chơi tao vừa thôi, không phải ít tiền đâu. Nó nặng như vậy mà lại không chịu giúp đỡ anh em cùng đi ngân hàng mang về.

- Thôi đi mày đừng có nói quá, mày đi từ ngân hàng về tới đâu hẻm này bằng taxi chứ có phải đi bộ đâu mà than với vẫn.

Trương Hạo cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói

- Sao mà biết tao đi taxi mà đi bộ. Lỡ như mà đoán mò sai làm sao.

- Tao đoán sai làm sao được mà sai. Mà ở trong ngân hàng máy lạnh đợi cũng một thời gian cái balo đem theo đã lạnh. Nếu mà đi bộ thì ba lô về tới nhà cũng không phải còn hơi lạnh như thế này chỉ có, đi taxi khi lên taxi hệ thống điều hòa vẫn có nên cái balo giờ vào tới nhà vẫn còn lạnh tanh đây này.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa cầm lấy ba lô đưa cho Trương Hạo. Bởi hắn ở trong máy lạnh dù cho đã ra ngoài như bên trên quần áo vẫn còn lấy hơi lạnh nên bây giờ dùng tay của mình cầm lấy ba lô Trương Hạo cảm thấy vẫn còn hơi lạnh mà Thiếu Kiệt nói.

- Sao việc mảnh đất sao rồi, có kết quả rồi à.

- Ừ cũng tương đối khả quan nhưng mà xong đợt này chắc qua tết sắp xếp lại xây dựng cho tốt. Sau này có thể một phần bên này sẽ phải chuẩn bị một sever riêng còn vấn đề khi nào thì chừng nào xây dựng xong sẽ tính đến.

Trương Hạo cũng gật đầu xong chợt nhớ ra điều gì đó lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa mà sao lại trang bị thêm sever nữa, bên kia không sử dụng sao lại làm thêm một cái bên này nữa.

- Bên kia sever dành để kinh doanh khác ông tướng, không thể nào cứ gộp chung là sever kinh doanh với sever làm việc được cái nào ra cái đó. Mà bên cửa hàng như thế nào rồi? xem mấy hôm nữa sắp xếp một cuộc họp là ổn mà chú mà có đề cử người nào xin việc ấy. Hôm nọ gặp tao bên công ty có nói chuyện, mà tao đang về nhà gấp cũng trễ nên không hỏi hang nhiều.

Trương Hạo cũng ngạc nhiên, hẳn không biết được Thiếu Kiệt lên công ty lúc nào. Nên cũng thắc mắc.

- Ô mày lên công ty lúc nào thế, sao tao không nghe nói gì về chuyện này vậy? cũng chẳng ai nói lại chuyện này.

- Chỉ là lên chút việc, bên của Chu Tường mày cũng không có chuyên môn gì nhiều có nói mày cũng có biết đâu. Mà thôi việc này để tao xử lý. Những người khác chắc ổn cả chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói về bộ phận của Chu Tường, Trương Hạo cũng không nói gì, hẳn biết bộ phận Chu Tường cần chuyên môn và hiểu biết nhiều về vấn đề lập trình viết code. Mà hẳn lại không có kiến thức về khâu này nhiều nên cũng đành chấp nhận. Không phải chuyện gì Trương Hạo cũng đều có thể thay Thiếu Kiệt hẳn quản lý nên cũng âm ừ.

- Ô cả bên của Phan Nguyệt chắc vài bữa nữa là xong vấn đề giấy tờ còn, bên Nhã Kỳ thì cô ta bắt đầu tham gia lớp cấp tốc về chuyên ngành quản lý nhà hàng khách sạn rồi, Còn vấn đề giải quyết cái khu đất mà thuê để xây dựng Nhà Hàng Tiệc cưới thì cũng sắp ổn thỏa chỉ còn chọn ra nhà thầu nữa thôi. Mà mày đáp chiếu vụ này qua tết mới khởi công nên mọi thứ đều như vậy.

- Cái Khu đất đó hiện tại xây dựng cũng được nhưng lại không có người quản lý, chưa kể đến là thi công gấp rút thì thế nào cũng có sơ sót nên tao mới để đáp chiếu quá tết làm vì tối thiểu ít nhất một công trình như vậy cần khá nhiều thời gian, nhà thầu có đủ điều kiện thì ít nhất phải 6 tháng là ngày đêm còn nhà thầu không đủ nguồn lực thì cũng là 9 tháng, mà theo quan niệm của ông bà ta là xây dựng công trình thì chỉ được trong năm.

Khó hiểu về vấn đề này, Trương Hạo cũng đã từng thấy nhiều công trình kéo dài không ít hơn hai năm nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thế sao tao thấy có một số công trình vẫn thi công rất lâu mà không phải trong năm có khi còn là ba đến bốn năm trời mới xong vậy?

- Những công trình đó theo dạng của nhà nước, bên nhà thầu vẫn phải chấp nhận thi công nhưng ở những ngày cuối năm, nhà thầu vẫn cúng hoàn công và những ngày đầu năm mới vào họ đều mở một buổi cúng động thổ lại. Mà nghĩ đi cúng kiến như thế lại phát sinh đủ thứ, chưa kể những công trình đó thường phải có những thứ đi kèm. Vì thi công nhiều năm nên họ luôn phải sửa sang lại phân thô, để không bị ảnh hưởng đến kết cấu của kiến trúc chứ không phải để nguyên như thế đâu.

Trương Hạo lúc này cũng gật đầu, đôi khi những thứ trong ngành xây dựng hẳn cũng không hiểu nhiều. Nhưng nghe giải thích của Thiếu Kiệt như thế cũng thấy khá đúng với quan niệm và cách các công ty xây dựng chuyên thi công những công trình quốc gia làm.

- Thế mình làm như họ cũng được mà chỉ tốn công cúng kiến một ít như lại tốt xây xong sớm hơn, hoạt động sớm.

- Theo tao qua năm vẫn là hợp lý nhất vì những tháng cuối năm là mùa cưới hỏi, đang xây dựng thì vẫn được. Nhưng đến khi công trình hoàn thành lại ngay thời điểm là tháng bảy âm lịch, những tháng này cũng ít người cưới hỏi gì nhiều thay vào đó mấy tháng tiếp theo thì khá hơn, mình có thể kinh doanh và hoạt động tốt hơn ở những tháng đó. Để người đặt tiệc có cảm giác họ là người đầu tiên đến tổ chức tại nhà hàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130: Con Trưởng

Mọi Người Ủng Hộ Nguyệt Phiếu với nhé. thank các bạn

Trương Hạo trước giờ cứ nghĩ Thiếu Kiệt để qua năm để xây dựng công trình nhà hàng tiệc cưới nhưng không ngờ hắn còn tính đến cả tâm lý người đặt tiệc hơn hết là còn, canh thời gian có thể thúc đẩy những gì mà hắn nắm chắc nên cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thật tao không biết trong đầu mày còn chứa những thứ gì nữa đấy. Cái gì mày cũng nghĩ chu toàn như thế không mệt à. Chứ tao là chắc thua rồi đó.

- Không tính kỹ không được đâu mày à, sống mà cứ hời hợt cho rằng như thế là tốt thì không ổn đâu, xã hội ngày càng tiến lên thì mình cũng thế suy nghĩ xa hơn người khác mới làm được nhưng chuyện người khác không thể nghĩ đến. Chứ không tao bây giờ vẫn là học sinh, mày cũng chỉ là người giữ xe thôi. Đã không làm thì đừng làm, đã làm phải làm trước người khác một khoảng cách thật xa để có được thời gian cũng cố lại những gì mà có.

Trâm ngâm nhưng gì Thiếu Kiệt nói Trương Hạo cũng thấy khá đúng, nếu không có nhưng bước thúc đẩy của Thiếu Kiệt thì hắn vẫn là đứa trông xe bên đường. Bây giờ Trương Hạo cũng hiểu thêm một đạo lý là. Trong kinh doanh phải nhìn thấy được nhưng thứ người khác không nhìn thấy, phải làm những thứ người khác chưa làm, lúc đó mới thu lại được những gì mà mình muốn.

- À mà thôi ta về bên công ty hôm nay cuối ngày còn có đợt nhập hàng về tao về bên đó xem sao đã, có gì thì tính sau còn vụ của ông Chú tao để tao hỏi ông xem. Cái ông này cũng liều thật chứ không hỏi tao lại đi hỏi mày.

- Chắc chú mày ngại thôi người trong nhà cũng khó nói chuyện này hơn là người ngoài, không lẽ xin cho một người không quen biết mày lại nói này nọ nữa mắc công lắm, cứ nhận hồ sơ tao xem được thì dùng, không thì chuyển qua bên cửa hàng làm việc. Thôi về bên đó có việc thì làm đi lát nữa Mai Uyên Lâm qua dạy kèm tao nữa này.

Nghe như thế Trương Hạo cũng trêu chọc Thiếu Kiệt.

- Có đưa bị dạy kèm mà than thở đây này. thật diễm phúc quá mà còn than thở cái gì nào.

Nói rồi Trương Hạo cũng không dại gì đứng lại mà chạy đi mấy Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười nhìn theo nói

- Cái thằng đã như thế tuổi còn cứ như con nít.

Thiếu Kiệt lại trở đem cái ba lô mà Trương Hạo đưa qua cho mình cất vào phía trong nhà. Hắn bây giờ đã có được những vị thế riêng cho mình, tuy vẫn còn là học sinh nắm trong tay khá nhiều thứ, nhưng đối với Thiếu Kiệt đó là chưa đủ hắn muốn khi mình bước ra khỏi cánh cửa trường học luôn có một số tiền vốn nhất định để hắn có thể phát huy đến mức cần thiết.

Cả buổi chiều hôm đó không ai biết rằng trong căn nhà đơn sơ của Thiếu Kiệt đang tồn tại một số tiền mặt to lớn. Cả giờ học của Mai Uyên Lâm cũng được rút ngắn lại không như hôm đầu tiên. Đợi cho Mai Uyên Lâm đã ra về Hoàng Lâm Nhu mới hướng Thiếu Kiệt hắn hỏi.

- Trương Hạo đã qua chưa thế Thiếu Kiệt? sắp tới giờ rồi đó.

- À nó qua rồi tiền con có sẵn rồi nên mẹ yên tâm chỉ cần đợi mấy dì đóng cửa hàng với hai người kia qua là được thôi.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế mẹ hắn có phần an tâm, không ai biết việc này trở thành việc quan trọng nhất của bà. Đơn giản không phải vì bà muốn tranh giành nhưng theo ý kiến của Thiếu Kiệt hắn nên bà không làm thì những người như Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim thế nào một ngày nào đó cũng đem nó bán đi.

Thời gian cũng không còn sớm khi mà các người di của Thiếu Kiệt đã tập trung đầy đủ ở nhà hắn thì vẫn chưa thấy hai anh em kia ở đâu. Hoàng Hương lúc này mới hỏi Hoàng Lâm Nhu

- Chị nghĩ hai người đó có tham gia cuộc họp này không hay lại không thấy mặt như mọi lần.

- Chắc là sẽ tới vì quyền lợi thôi mà, hai người đó không tới chị em mình lại phải dời ngày họp khác, còn nếu họ không chịu thì chúng ta vẫn phải tiếp tục vụ kiện.

Hoàng Lâm Nhu cũng không biết rằng hai người kia sẽ đến hay không nên chỉ nói ra việc phát sinh nếu chuyện này họp mặt này không được thì sẽ phát sinh nhiều thứ khác.

Mọi người lúc này cũng thở dài, ai cũng hiểu để tiếp tục đi tiếp vụ kiện làm mất thời gian công sức khá nhiều, đo là chưa kể tính đến vấn đề chi phí phát sinh đi kèm như luật sư văn bản chứng từ các thứ.

Bây giờ bên ngoài mới đẩy cửa đi vào hai người không ai xa lạ đó là Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng.

- Sao hôm nay mọi người tập họp bàn bạc xong rồi à, mỗi người được bao nhiêu cũng gần tới rồi mọi người nhanh rồi còn về nhà trẻ quả không hay.

Nghe như thế Nhã Hân cũng bực mình nhìn Hoàng Chí Kim nói

- Anh xem lại anh đi mọi người thì đợi anh tới để họp xem ra sao anh chưa chi vừa vào lại đòi tiền này nọ. Anh không thấy mình quá đáng à.

- Quá đáng, mấy đứa nên nhớ anh là trưởng nam nhà này, còn mọi người vẫn chưa đủ thẩm quyền có tiếng nói trong nhà này đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng khá bực mình, hắn đang muốn giải quyết êm đẹp mà theo bộ dạng của Hoàng Chí Kim.

- Xin lỗi ông đang trên phần đất hợp pháp của nhà tôi chứ không phải mảnh đất kẻ bên đâu nên ở đây ông mới là người không có tiền nói đó.

Bị Thiếu Kiệt nói như thế Hoàng Chí Kim định mắng hắn thì Hoàng Chí Hùng mới kéo tay Hoàng Chí Kim lại nói.

- Anh ơi gì vậy nhà này giấy tờ là của mẹ nó mà đang trên đất của nó mình yếu thế đó.

Nghe Hoàng Chí Hùng nói bây giờ hắn mới chợt nhớ tới mảnh đất này tính trên phương diện giấy tờ thì hoàn toàn thuộc về Hoàng Lâm Nhu. Thấy mất mặt nhưng Hoàng Chí Kim vẫn ra vẻ.

- Mẹ mày là em tao mày chỉ là cháu đưng có hồn láo, Mẹ mày chưa lên tiếng mày đã nói chuyện không coi ai ra gì à.

- Ông nên nhớ tôi là người hợp pháp thừa kế nhà này nên tôi cũng có quyền, khi mẹ tôi không lên tiếng không có nghĩa là tôi không có quyền, ông nên cư xử cho đúng không phải ai ông cũng có thể ức hiếp được.

Thiếu Kiệt nói như thế làm cho Hoàng Chí Kim cũng tức giận quát.

- Con Nhu đâu mày dạy con như thế hả. Mày dạy nó ăn nói với anh mày như thế sao.

Hoàng Hương lúc này nhảy vào bên vực Thiếu Kiệt.

- Tôi thấy Thiếu Kiệt chẳng nói gì sai cả, ông đừng ý là ông làm anh rồi muốn làm gì thì làm qua mặt mọi người còn hồng hách ra về.

Hoàng Lâm Nhu thấy tình hình căng thẳng cũng biết Thiếu Kiệt đang rất bực mình, không phải hẳn muốn mà vì cách hành động của hai anh em làm bà không nói được gì.

- Thiếu Kiệt nó không sai Anh và chú đây cũng chẳng đúng đâu. Nói gì thì nói hôm nay tôi tập hợp mọi người chỗ này, chủ yếu là muốn mọi người phân chia công bằng cho đúng luật pháp rồi làm cái giấy cam kết. Còn nếu hai anh không đồng ý thì chúng ta tiếp tục vụ kiện, dù sao bây giờ tôi vẫn có thời gian theo đến cùng, lúc đó bên thua chịu tiền án phí chắc cũng không phải ít.

- Được rồi tại bây giờ muốn gì thì nói nhanh đi xong chuyện ký giấy xong muốn làm gì với mảnh đất thì tùy mày.

Hai anh em thấy yếu thế hơn nên cũng đành chịu thua thiệt, dù sao tới đây cũng vì tiền nếu không vì tiền thì hai người cũng chẳng hơi đâu tiếp tục vụ kiện, dù sao họ vẫn hiểu rằng nếu tham dự tiếp vụ kiện này, thì hai người chỉ có thể thua kiện còn phải chịu một số tiền án phí không mong muốn, còn không thu được thêm lợi ích gì.

Bây giờ Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim ngồi xuống một cái ghế, những người còn lại trong nhà cũng ngồi xuống. Hoàng Lâm Nhu đợi mọi người ổn định xong mới nói.

- Bây giờ đi thẳng vào vấn đề chính trong chuyện này, mảnh đất bên đó ai cũng biết là một trăm mét vuông như thế chia cho sáu người vẫn là mỗi

người cũng được khoảng hơn 16 mét vuông nếu con số chính xác xuống là 16,6 mét vuông.

- Khoang mà nói 16,6 mét vuông tao không đồng đồng ý. ai cũng biết nhà này tao con trưởng thì tao phải 20 mét vuông tròn còn nhiều thì bọn bây chia.

Hoàng Hương đã không ưa Hoàng Chí Kim nên cũng chỉ thẳng mặt hần nói.

- Ông nghĩ ông là ai, con trưởng, ông hay nhĩ xã hội công bằng nam nữ bình đẳng mà ông chỉ cần nói một câu con trưởng là có thể lấy phần hơn à, nói chuyện dễ nghe nhĩ, vậy không lẽ vì là ông con trưởng nên mọi người phải cắt phần của mình chia ra cho ông sao.

Thiếu Kiệt ngồi một bên cũng chỉ cười thầm, ai cũng hiểu một điều. Nói đến lợi ích không ai muốn thua thiệt, chưa kể đến Hoàng Chí Kim đã phạm vào điều tối kỵ nhất của những người phụ nữ trong nhà, đó là chửi con trưởng.

Ai cũng hiểu trưởng nam luôn có địa vị cao hơn những đứa con khác trong nhà. Nhưng đó là xã hội phong kiến, còn giờ là xã hội pháp trị thì quyền bình đẳng giới là hơn hết, một số gia đình còn bố hoặc mẹ thì con trưởng có phần được ưu ái. Nhưng nếu cả hai đều mất, thì vấn đề bình đẳng giới lúc này sẽ được nổi lên một cách rõ ràng.

- Đúng rồi! Ông là con trưởng là con vậy con thứ trong nhà không phải là con sao. Ông đừng có đem thuyết pháp phong kiến cổ hủ đó ra với bọn tôi. Thời này không phải là thời trọng nam khinh nữ, bọn tôi là nữ cũng có tiếng nói của mình. Nếu ông là Anh Trai Trưởng trong nhà đáng lý ra phải nhường cho mấy em đằng này ông lại cố tình giấu diếm độc chiếm với Hoàng Chí Hùng vậy mà gọi là Anh đấy hả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131: Tiền Làm Chỗ Dựa

Mọi Người ủng hộ nguyệt Phiếu + Đề cử truyện với, ai hào phóng thì tặng kim đầu hay thất thái, kim sa châu ủng hộ mình nhé

Nhã Hân phản pháo lại Hoàng Chí Kim, làm Thiếu Kiệt cũng tỏ vẻ mở cờ trong bụng nhưng hấn lại không nói ra, Dù sao hấn hôm nay chỉ im lặng xem cử chỉ của hai người Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng. Việc của hấn là chia tiền, sau khi mọi người đã ký giấy chấp nhận không còn khiếu nại gì nữa thôi.

- Bọn bây được lắm! Nếu không phải ăn theo con Nhu bọn bây có được ngày hôm nay chắc.

- Đúng rồi toàn lừa hùa vào, chuyện này đáng lẽ ra chỉ có bên dòng chính là Anh Kim với Bà Nhu thôi còn tụi bây cũng chỉ là ăn ké mà cũng la.

Nhã Hân mới nhìn Hoàng Chí Hùng mắng thẳng mặt.

- Mẹ mày nếu nói ăn ké mày cũng là người có phần ăn ké ở đây đó chứ đừng có ở đó mà bênh vực ông Kim, Tao không biết Chị Nhu đã quyết định chia đồng đều thì phải chia đồng đều, ở đây người thắng không phải Ông Kim với mày. Nên có không phục cũng không được, người nắm cán dao là chị Nhu chứ không phải mày và Ông Kim.

Bây Giờ Thiếu Kiệt mới thấy mặc lợi hai của dì mình dù kiếp trước có ít tiếp xúc nhưng cũng có vài tin đồn là di của hấn miệng lưỡi khá lợi hại bây giờ thấy tận mắt quả đúng như lời đồn.

- Bây giờ mọi người muốn hợp tiếp hay là tiếp tục cãi nhau. Tôi nói này anh Kim, tôi nghĩ anh là anh lớn lại không nhường mọi người, bản thân anh có nhà có xem, còn mọi người ở đây có gì, nhà thuê nhà mướn, anh hơn

mọi người ở đây rồi anh lại còn muốn phần hơn à. Tôi nói cho anh biết nếu mà không phải vì mọi người ở đây tôi theo anh tới cùng vụ kiện này. Chưa kể đến anh có nghĩ rằng anh em trong nhà nếu lúc đầu anh lấy ý kiến mọi người, cũng sẽ không đến nỗi như thế này. Nguyên do có ngày hôm nay cũng do anh mà ra thôi Anh Kim à. Anh đừng có trách mọi người vô tình bản thân anh đã vô nghĩ thì làm sao mà mọi người có tình với anh đây.

- Thôi mấy cô đã nói như vậy thì tính sao thì tính đi tôi với thằng Chí Hùng còn có Việc. Không thể cứ dây dưa như thế này mãi, cũng chẳng đi đến đâu lại tốn thời gian mọi người.

Hoàng Chí Kim không phải là không biết là phải chia đồng đều nhưng hẳn muốn ép Hoàng Lâm Nhu xem cô có đủ tự tin để nói chuyện tiền bạc không, bởi số tiền chia ra không phải là nhỏ, mà Hoàng Chí Kim vẫn chưa biết được tài chính của Hoàng Lâm Nhu đến từ đâu.

Nếu nói quy cho Thiếu Kiệt có quen biết với Xuân Nghĩa Bang đi nữa cũng không thể huy động một số tiền lớn như thế. Nên hẳn muốn dò xét xem Hoàng Lâm Nhu định giải quyết vụ này ra sao như gặp phải những người như Nhã Hân và Hoàng Hương nên kế hoạch bị phá sản.

- Được rồi anh đã nói như thế thì tôi noi luôn 100 mét vuông chia cho sau sẽ được mỗi người 16.6 mét tôi tính như vậy cho chẳng, tôi cũng đã đi hỏi các nơi thì được biết giá đất ở đây dao động từ 8 triệu đến 9 triệu do trong hẻm tôi sẽ ra giá 8 triệu một mét vuông mỗi người như thế sẽ được 132 triệu 800 ngàn. Mọi người thấy sao.

Hoàng Chí Hùng lúc này mới nhảy ra đưa ý kiến. Dù giá tiền của hẳn không khác Hoàng Lâm Nhu là mấy nhưng hẳn vẫn muốn kiếm thêm chút đỉnh dù sao cũng là tiền, kiếm được chút nào hay chút đó.

- Sao không lấy giá tiền là 9 Triệu mà lại lấy giá thấp nhất. Cô định ăn bớt tiền à. Tôi nói này cô mua 8 triệu một mét vuông vậy thì quá thiệt thòi rồi đó, nghĩ xem sau này giá nhà đất lên thì sao? cô lúc đó không phải là có lời à.

- Cái đó là anh nói khi bán mà tôi đã bán chưa? giá trị nhà đất có lên hay không tôi còn không biết, Chưa kể đến còn giải tỏa mặt bằng làm đường những thứ đó ai chịu cho tôi.

Hoàng Lâm Nhu cũng không vừa dù sao mỗi người một ý đồ khác nhau, Hoàng Lâm Nhu vẫn muốn ép một chút giá để cho Hoàng Chí Kim hoặc Hoàng Chí Hùng đưa ra cái giá hợp lý là được. Dù sao Hoàng Lâm Nhu và Thiệu Kiệt đã định là sẽ xây lại nên tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

- Mọi người không ý kiến chỉ có ông là ý kiến ý cò. Còn nếu muốn mua lại thì cứ việc bỏ tiền ra cũng được nếu, ông chịu bỏ ra 9 triệu một mét vuông đi thì đưa lại cho ông làm giấy tờ cũng thế. Con không thì đừng có làm rồi.

Hoàng Hương thấy Hoàng Chí Hùng đòi hỏi này nọ cũng nói móc, bởi để Hoàng Chí Hùng bỏ tiền ra mà mua lại thì hẳn cũng không cùng Hoàng Chí Kim âm thầm làm giấy tờ làm gì. Nghe như thế Hoàng Chí Hùng cũng nhắm mắt, hậm hực nói

- Không muốn có thêm tiền nữa thì thôi còn giá cả miễn sao trả đủ cho tôi là được.

Hoàng Lâm Nhu lượn lự một chút mới quyết định.

- Thôi được rồi vậy tôi sẽ lấy số giữa là 8 triệu 500 một mét vuông vậy là một người sẽ được là 141 triệu 100 ngàn. Được thì mọi người Ký vào đây tôi sẽ đưa tiền đủ cho mọi ngay tại hôm nay.

Thiếu Kiệt lúc này mới đưa ra toàn bộ những giấy tờ đồng ý không tranh chấp mảnh đất cho mọi người. Những Di của hắn thì chỉ cần đọc sơ sau đó sẽ ký tên còn, Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng thì đọc một lúc khác lâu phần văn bản xong mới đặt bút ký tên.

Sau khi đợi Thiếu Kiệt thu lại và xác nhận mọi người đã ký đầy đủ không sai sót vấn đề gì hắn mới lấy trong ba lô từ lúc đầu tời giờ đang ở cạnh hắn.

Bây giờ Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng không thể nói gì, ký hắn cũng ksy rồi tiền thì cũng thấy Thiếu Kiệt lôi ra từ trong ba lo cũng không ít số tiền này có thể nói là hơn hắn số tiền phải đưa cho mọi người nên cũng im lặng.

Chỗ dựa của Hoàng Lâm Nhu để tự tin đối mặt với người họ có lẽ bây giờ không nói thì mọi người đều biết đó là tiền, vì tiền Hoàng Lâm Nhu mới tự tin để đối đầu với hai người kia, nhưng không ai biết tiền này ở đâu ra. Họ cho dù có thắc mắc nghi vấn, nhưng không dám hỏi Hoàng Lâm Nhu chuyện tế nhị này.

Sau khi đưa tiền xong cho hết mọi người những người Hoàng Hương, Nhã Hân, Hoàng Ly thì vẫn ở lại. còn Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim thì rời đi rất nhanh sau khi nhận được tiền, như chưa từng có mặt tại căn nhà này.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Tiền bạc đúng là có sức hút khá lớn khi cầm tiền tới tay hai người này tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, rồi ra về còn cười nói vui vẻ. Giờ trong nhà chỉ có những Chị em của Minh Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Còn khoảng hơn 3 tháng trước tết nên chị định là sẽ xây dựng lại phần đất bên này lại thành dãy phòng trọ, mấy đứa xem rồi khi đó về ở với chị

bên này chứ mấy đứa cũng đi thuê nhà đóng tiền hàng tháng không ổn về đây chị em mình sống là được. Còn tiền này cứ để đó cũng không làm gì thì gửi ngân hàng lấy lãi hàng tháng mà trang trải các thứ.

Hoàng Ly cả buổi không nói gì giờ mới đưa ra câu hỏi của mình.

- Chị còn tiền xây dựng à có cần em phụ không? em chưa cần tiền này đâu chị cứ lấy mà dùng.

- Con nhỏ này cứ yên tâm đi chuyện này để chị lo mấy em không cần ra tiền gì đâu. Chị muốn hỏi mấy đứa như thế nếu đồng ý thì về bàn bạc lại với chồng mình. để chị biết mà sắp xếp các thứ chuẩn bị xây dựng liền.

Hoàng Hương và Nhã Hân cũng gật đầu, dù sao đi thuê nhà ở ngoài vẫn không bằng việc ở nhà của chị mình. Dù là Hoàng Lâm Nhu nói xây nhà kinh doanh nhưng vẫn hứa để lại phòng cho gia đình họ.

- Chuyện này em không ý kiến, mà liệu có kịp không tết tây cũng còn gần 2 tháng xong tới tết cổ truyền rồi, làm nhà hai năm chắc ổn không đấy.

- Theo cháu nghĩ là sẽ ổn, vì thường trung bình là xây dựng nếu mà tối đa hết ngày và đêm thì vẫn còn dư 1 tháng còn nếu mà làm từ từ thì có thể là cận tết.

Nghe Thiếu Kiệt tính toán thời gian Hoàng Lâm Nhu cũng suy nghĩ một lúc rồi hỏi hẳn.

- Hình như con có số điện thoại của Bà Vân Anh phải không giờ gọi qua nhận hồ sơ nhà mình mai làm gấp không biết có chịu không nhỉ.

- Để con gọi thử chắc sẽ được thôi. dù sao cũng là chỗ quen biết cũng nhanh hơn.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy điện thoại ra tra trong danh bạ của mình số điện thoại của Vân Anh gọi đi. Đợi cho bên kia bắt máy giọng điệu khá vui vẻ.

- Sao Thiếu Kiệt kỳ này lại có gì cho cô làm đây lần trước cảm ơn cháu vụ công ty đó nhé, nhiều lần muốn gọi mà lu bu quên mất.

Thiếu Kiệt cũng chỉ nói thầm trong bụng

- bà mà muốn gọi là bà gọi lâu rồi con đợi tới bây giờ mới nhớ sao.

Nhưng hẳn vẫn nói chuyện như không có gì vui vẻ nói.

- Giờ cái mảnh đất kê bên xong hết rồi cô có làm giấy chứng nhận không thể? Cháu chỉ sợ nhỏ quá cô chế bai thôi

Vân Anh Nghe được qua điện thoại làm hồ sơ về mảnh đất mà đang tranh chấp nên cũng hỏi lại.

- Sao mảnh đất đó xong rồi à. Nếu mọi người không tranh chấp thì cô làm. Vậy mai cô qua lấy hồ sơ nha.

- Ấy mai nhà con mọi người đều đi hết, con cũng không có nhà cô làm siêng thì qua lấy giúp dùm con tối nay. Có gì thì tính thêm một ít chi phí cũng được. tại con cũng đang gấp xin giấy phép xây dựng, nên cô làm luôn đi còn không thì để cháu đưa người khác làm cũng được.

Phía bên kia Vân Anh cũng im lặng một lúc như tính toán điều gì rồi mới trả lời.

- Được rồi cô sẽ qua lấy bên cô cùng sẽ làm luôn giấy phép xây dựng nhà ở theo bản vẽ được. Nên con cứ vẽ phát thảo như ý của con đi rồi kiến trúc sư sẽ vẽ lại.

- Vâng vậy nhé cô qua sớm.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hoàng Lâm Nhu gật đầu ra hiệu cho mọi việc đã xong nên bà cũng thở ra một hơi bắt đầu nói chuyện với các chị em mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132: Backlink

Mưa gió bão bùng mạng mẽo chập chờn nên hôm nay lên 1 chương ngày mai bù lại mọi người. Cám ơn đạo hữu diep86 đã ủng hộ kim đầu mọi người ủng hộ tác với nhé.

Sau khi mọi người ra về hết Vân Anh cũng tới lấy hồ sơ để về làm, Nhìn qua những giấy tờ lúc này không còn phiền hà gì thì hồ sơ này sẽ làm nhanh hơn của Thiếu Kiệt hẳn đã đưa nhiều. Vân Anh cũng hẹn ngày lấy hồ sơ Thiếu Kiệt cũng trích trước một phần tiền đưa cho Vân Anh trước.

Bây Giờ trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu mới thở dài một hơi. Như trút được một gánh nặng không hề muốn có. Mẹ hẳn giải tỏa được hết một số gánh nặng tâm lý của mình hẳn cũng chỉ cười hỏi.

- Làm gì mà mẹ thở dài như thế có việc gì đâu nào! mọi thứ đã ổn thỏa hết rồi giờ thì hai người đó cũng đâu thể làm khó dễ mẹ con mình đâu nào.

- Ừ có lẽ thế, mẹ vẫn không ngờ có ngày lại được như thế này, nói chung vẫn nhờ thằng nhóc con của mẹ thôi. Giờ thì khuya rồi đi nghỉ sớm một chút, ngày mai con còn có công việc của mình, còn phải đi học nữa.

Thiếu Kiệt hẳn cũng gạt đầu gối vào máy tính tiếp, Còn Hoàng Lâm Nhu dọn dẹp lại mọi thứ trong nhà chuẩn bị cho những ngày sắp tới.

Hoàng Chi Kim và Hoàng Chí Hùng sao khi rời khỏi nhà của Thiếu Kiệt thì ngồi qua nhà Hoàng Chí Hùng.

- Anh nghĩ tiền ở đâu mà con nhỏ đó có nhiều như thế?

- Mà y hỏi tao tao biết hỏi ai nhưng mà tao dám cá với mà y một điều tiền này được rút ra từ ngân hàng. Giấy niêm phong tiền còn đây thì chắc chắn không sai được. Còn nó nhận tiền này từ ai cũng là một vấn đề đó.

Hoàng Chi Hùng trầm ngâm một lúc rồi mới đưa ra ý kiến của mình.

- Có Khi nào là người kia đưa không? Chứ em thấy nếu nó cho dù có bán tạp hóa thì làm sao có số lượng tiền lớn mà gửi ngân hàng. Không lẽ nó trúng số?

- Làm sao mà người đó đưa được. Nếu có thì tao đã biết, mà mà y có biết sắc xuất trúng vé số càng cự kỳ thấp, không khả thì mà ở đâu mà y nghĩ ra là nó trúng số thế?

Hoàng Chí Kim nói làm hắn cũng nhăn mặt kể lại.

- Thì trong xóm bọn người ăn không ngồi rồi ở quán ca phê vẫn đồn thổi mấy lần ghé đó uống họ đều nói nó hình như trúng số, còn nghe nói coi xe đưa tiền tới tận nhà. Hỏi em thì em cũng có biết đâu mà trả lời nên đành ậm ừ cho qua chuyện.

Hoàng Chí Hùng lúc này cũng nhìn Hoàng Chí Kim như xác định là có chuyện này xảy ra.

- Lại có chuyện này, không lẽ nó trúng số thật sao?

- Chuyện này có cơ sở lắm, nếu không có thì làm gì mà người ta lại đồn thổi, anh nghĩ đi không có lừa làm sao có khối. Chắc chắn là có nhưng không biết là ít hay nhiều thôi.

Hoàng Chí Kim lúc này cũng lung lay với những ý nghĩ của mình. Nếu dựa vào sự may mắn thì rất thấp nhưng không có nghĩa là không có, mà như thế số tiền mà Hoàng Lâm Nhu nắm trong tay khá là lớn nó đủ làm một số

chuyện, chưa kể đến là qua phản ứng của Hoàng Lâm Nhu cho thấy bà vẫn có sự tự tin vào những gì mà mình có. Thì ngay cả Hoàng Chí Kim cũng không dám nói điều này không thể xảy ra.

Người khác có thể không biết nhưng người như hấn phải hiểu những thứ đem lại giá trị một người bên ngoài là tương đối lớn, một người không có được nguồn tiền vốn lớn trong tay sẽ không thể nào đưa ra được những gì mình muốn, Dù cho họ có đủ số tiền nhưng đặng đó suy nghĩ rất kỹ khi ra một quyết định nào đó.

Còn Hoàng Lâm Nhu lại khác, bà sẵn sàng đưa ra thêm 500 ngàn cho mỗi mét vuông đất trong một thời gian ngắn nếu xét về mặt tâm lý thì không thể dứt khoát được khi đưa ra số tiền như thế, bởi nhìn giá trị có vẻ ít nhưng để gộp lại thành một lần đó là số tiền lớn.

- Chuyện này tạm thời như vậy xem coi nó sẽ làm gì. Mà bây giờ mà nên xem sét mua nhà mới đi là vừa, ở đây phía sau nhà nó trên mảnh đất này thế nào nó cũng thu hồi lại không sớm thì muộn thôi.

- Theo anh nghĩ nó sẽ làm gì với mảnh đất này? Em cũng đi xem sét một số nơi hợp lý rồi. Sớm hay muộn gì cũng chuyện đi thôi. Dù sao cũng không quan trọng lắm cái mảnh đất này tiền cũng bỏ túi rồi. Không đi người ta đuổi à.

Hoàng Chí Hùng cũng nói ra suy nghĩ của mình cho Hoàng Chi Kim nghe, bản thân hấn cũng muốn chuyển đi lâu rồi nhưng vì tiết mảnh đất nên mới cùng Hoàng Chí Kim bàn bạc làm giấy tờ bán đi. Giờ không thực hiện được, nhưng vẫn cầm được một số ít tiền nên hấn cũng không lo lắm.

- Trước mắt chỉ có ba điều có thể xảy ra một là nó sẽ thu hồi lại và xây dựng theo cách nào thì tao không biết con hai là nó sẽ thu hồi lại rao bán để lấy lại tiền con cái cuối cùng là nó sẽ để lại đập tường nói hai bên lại. Ở đây

có hai vấn đề xảy ra. Nếu tiền này là mượn chắc chắn nó sẽ làm giấy tờ bán đi để trả, lúc đó tài chính của nó mình cũng biết được là ở đâu. Còn nếu mà nó mua xong thì mà chỉ nổi lại hai bên có nghĩa là tiền nó cũng có giới hạn không nhiều. Còn vấn đề còn lại mới là đáng quan tâm, nếu nó xây lại thì ít nhất trong tay nó vẫn còn một số tiền như hôm nay và khả năng nó trúng số là khá cao.

Hoàng Chí Hùng giờ cũng không muốn mệt người, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó nên hỏi Hoàng Chí Kim.

- Chuyện này chỉ có thể nhìn thôi giờ mình cũng không liên quan nhiều đến nó. Em chuyển nhà đi thì hết chuyện sau này được thoải mái cũng tốt. Còn thằng con trai anh ở phần nhà trên thì sao?

- Nó thì tao chuẩn bị lâu rồi, chỉ để nó ở đây để nhìn xem diễn biến thế nào. Mà thằng đó chỉ được cái ăn hại, nó mà không là con tao thì đỡ biết mấy. Vợ con nó còn lo chưa xong nghề nghiệp thì không có gì gọi là cố định tao đang rầu này.

Hoàng Chí Kim nói ra tình trạng của con trai lớn mình mà bực tức. Dù sao mỗi nhà mỗi cảnh không phải ai muốn con mình thành người tài giỏi đều được. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu được dù sao gia đình vẫn là người quan tâm mình nhất. Nhưng vẫn có một số trường hợp ngoại lệ không đáng nhắc tới. Điển hình là người con của Hoàng Chi Kim.

- Mà thôi em thấy anh nên đưa nó quản lý một ít việc chứ để nó như thế này hoài cũng không ổn đâu. Nên đưa nó công việc gì đó có được một số thu nhập nhất định đi rồi nó tự biết lo thôi.

- Ừ chắc phải vậy quá. Thôi anh về đây chú xem sắp xếp mọi thứ lâu lâu nghe ngóng chút về nhà bên kia xem nó có động thái nào lớn không là được.

Ngày hôm sau Thiếu Kiệt vẫn khá thoải mái, giải quyết được một chuyện khá phiền não bấy lâu nay cũng làm hắn có tâm trạng thư thái hơn ngày thường. Lâm Vũ cũng như hai ngày vừa rồi buổi sáng đến nhà Thiếu Kiệt trong tâm trạng vui vẻ.

Những ngày theo Thiếu Kiệt hắn hiểu được thêm nhiều loại khác nhau của những mã nguồn mở được triển khai như thế nào và gọi hàm một cách đơn giản hiệu quả khi làm việc nhóm với cường độ cao. Từ việc chia sẻ cách làm thao tác nhóm đến những bộ cục một số thứ để chỉnh sửa. Vừa vào trong nhà Thiếu Kiệt Lâm Vũ đã nói.

- Anh bên Trịnh Chi có tin tức. họ bảo Trịnh Chi nén vào winrar cho họ đề dễ dàng đưa vào ổ cứng mà không phải thiếu xót tập tin giờ sao anh.

- Thì mình copy thêm một file của mình đã làm mà bỏ vào thôi. dù sao hôm nay cũng đợi đưa coi họ định nén lại bằng gì thôi mà. chỉ cần khi họ bunr file nén ra mở tập tin thì autorun sẽ tự chạy lúc đó họ muốn làm gì làm mình vẫn quan sát được key với màn hình. chỉ cần bên mình kết nối đầy đủ theo dõi trực tiếp là được. Mà Anh cũng thấy được là những code của mình họ về không chỉnh sửa nhiều thậm chí nhiều backlink* cũng không đổi.

Thiếu Kiệt hắn cũng muốn biết đối thủ mình như thế nào nên cũng vẫn thường xuyên ghé qua để xem trang web của họ ra sao, tuy có đổi một số giao diện nhưng không làm khó được hắn. đơn giản vì hắn là người viết nên bộ khung xương của trang web, nên cấu trúc không là vấn đề đối với hắn.

- Vậy là mình giờ chỉ cần nén lại toàn bộ file lại rồi chép vô ổ cứng là được cũng không rắc rối lắm. À mà Anh Hạo nói đưa anh hồ sơ này, Anh xem rồi báo lại cho anh Hạo biết.

Cầm trong tay bộ hồ sơ mở ra xem Lâm Vũ cũng tò mò nên vừa mở máy tính hẳn vừa nhìn ké hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt.

- Ý người này học cao thế kinh nghiệm cũng có tại sao công việc hiện tại lại là bảo vệ. Có vẻ không thích hợp cho lắm nhỉ.

Thiếu Kiệt cười cười nghe Lâm Vũ nói ra ý nghĩ của mình.

- Không phải ai cũng học cao, kinh nghiệm đi làm nhiều là sẽ tốt. Nếu là tốt họ không cần phải điền vào hồ sơ xin việc làm gì chắc chắn sẽ làm ở một nơi tốt hơn chứ không phải là nhân viên bảo vệ như hiện tại. Xem ra người này đáng để gặp mặt.

Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại trong túi mình ra bấm dãy số điện thoại liên hệ trên hồ sơ. Rất nhanh bên kia vang lên âm thanh có người bắt máy.

- Alo anh là Tô Thanh! Hiện tại tôi đang cầm hồ sơ của anh nếu hiện tại anh đang rảnh có thể gặp Trương Hạo bảo dẫn đi gặp tôi.

Backlink: theo nghĩa đen là được trở lại, liên kết lại. Nói cách khác Backlink là dạng liên kết từ trang web A sang trang web B. Và nó cũng đóng một vai trò rất quan trọng trong quá trình tối ưu hóa công cụ tìm kiếm Google.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133: Ngô Nam

Cầu Nguyệt Phiếu + Đề cử vote của mọi người để tác có tinh thần viết được nhiều hơn thank các bạn

Ngay thời điểm này tại sân bay Lưu Minh một người vừa đặt chân xuống thành phố. Khi vừa xe hấn hỏi người đón hấn.

- Chuyện kia tới đâu rồi? Đã điều tra được người đó chưa?

- Vân đã điều tra ra được bà ta đang sống tại số địa chỉ này. Có một cậu con trai, xem ra lớn hơn cậu nhà một tuổi, học trường Thiên Hoa thành tích tương đối tốt. Mẹ cậu ta hiện đang là chủ cửa hàng bách hóa khoảng mấy tháng nay công việc kinh doanh tương đối tốt.

Người đàn ông trầm mặc ngồi trên xe suy nghĩ trong khi chiếc xe vẫn di chuyển rời khỏi sân bay.

- Chuyện này không để cho anh ta biết, kiếm thời gian chúng ta đi gặp bà ta. Không ngờ lại có chuyện này xảy ra, nếu không phải là trong nội bộ bên trong cho biết. Ta cũng không ngờ được rằng anh cả lại có quan hệ như thế này lại còn để lại hậu hoạn.

- Theo điều tra cho biết hai người hoàn toàn không công khai ra ngoài, cậu nhóc cũng không biết mình có bố hấn được mẹ nói là bố hấn chết từ lúc còn trong bụng mẹ. Việc nay giấu đã bao nhiêu năm giờ mình tìm đến có ổn không?

Người ngồi trên xe cũng trả lời lại với sự thắc mắc của mình. Dù sao theo hấn thấy việc này đã không ai biết thì không cần phải tìm kiếm tới làm gì.

- Có thể bây giờ bà ta chưa muốn cho nó biết, một mai nay nó lớn lên cần một chỗ dựa việc làm thì chưa biết chắc được. Con người mà ai cũng muốn có lợi hết làm sao lại không. Chưa kể đó về mặt thương nghiệp trong nước này mang danh nhà họ Ngô cũng dễ dàng đem tới nhưng lợi ích. Cứ sắp xếp để ta gặp người phụ nữ này. Bà ta đã cô tình sinh ra thằng nhóc đó chắc chắn có ý đồ uy hiếp đến gia sản nhà họ Ngô này rồi.

- Vâng để tôi sắp xếp gọi bà ta gặp mặt.

Trong một căn phòng đang vui vẻ họp mặt một số người trong đó có Lưu Hoan, Và Hà Thúc chưa kể đến những người khác gồm Lưu Chính. Mọi người đang cười nói khá vui vẻ lúc này Hà Thúc mới nhìn Ông Lưu nói.

- Lão Lưu này ông được thông qua bộ luật đấy tôi thấy có vấn đề nhưng mà không hiểu vấn đề ở đâu, ông có thể nói ra tại sao ông lại đề xuất cái phương án tốt như vậy không? Tôi cũng không ngờ đấy.

- Ông còn nói lần này cũng do ông mà ra hết đấy không phải ông thối mắc tới lui thì chuyện này xong từ lâu rồi. Mà Tính đúng ra ý kiến đề xuất này cũng chẳng phải của tôi.

Nói đến đây Lưu Hoan chỉ biết thở dài, kinh tế bị khủng hoảng trong nước các nguồn tài chính xem như đình trệ chưa kể đến hai cơn bão tàn phá làm cho toàn bộ hệ thống tài chính trong nước không thể huy động được nguồn vốn FDI trong thời gian ngắn.

- Thế là ngay cả ông mà cũng phải lấy ý kiến của người khác à. có thật không đấy?

Một người đối diện Hà Thúc hỏi Lưu Hoan, Lúc này Lưu Hoan cũng chỉ thở dài nói

- Ý Kiến này là của Thiếu Kiệt thẳng nhóc nói khó khan muốn giải quyết chỉ có cách này thôi, Mờ đầu tôi thật không tin tưởng lắm, nhưng mà giờ mới thấy chỉ có cách này mới, chổng đờ được những khủng hoảng đang có mà thôi.

- Vậy là ý Kiến này cũng lại là của thẳng nhóc sao ông không nói sớm để mọi người quyết định ngay từ đầu mà giờ đợi thông qua một cách chậm chạp rồi mới nói.

Hà Thúc lúc này cũng bất bình trước nhưng gì Lưu Hoan đã làm nên cũng phàn nàn.

- Mấy ông bộ tưởng tôi không muốn nói sao. Nhưng mà nó làm sao được mấy ông lúc đó có tin mới là chuyện là. Ai mà nghĩ được Thiếu Kiệt hẳn suy nghĩ tính toán kỹ lưỡng như thế. Tôi chỉ là hỏi ý kiến thôi, mà lúc đó tôi có nói ra thì cũng ai nghĩ là ý kiến của câu nhóc còn cấp sách nhà trường lại là phương án không thể thay đổi cơ chứ.

- Ủ mà Mấy ông nói thẳng nhóc đó là con của Ngô Kỳ à việc này có chính xác không thế.

Người đang ngồi đối diện Hà Thúc lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

- Chuyện này là không thể giả được Hoàng Lâm Nhu đã xác nhận Thiếu Kiệt là con của Ngô Kỳ rồi. Các ông không ngờ được đâu trong lúc điều tra hồ sơ của Mẹ Thiếu Kiệt tôi mới phát hiện điều này, chắc các ông con nhớ lần Ngô Kỳ tham gia vào lớp huấn luyện cán bộ được điều đi làm Thanh Niên xung phong ở địa phương, Cũng lúc đó hẳn và mẹ Thiếu Kiệt trong lúc hoạt động lại nảy sinh tình cảm. Sau khi về lại Ngọc Châu thì bị lão Ngô Phúc phản đối, Lại thêm lúc đó nhà Lão Diệp lại muốn thông gia cùng nhà lão Ngô. Nên đưa con gái mình gã sang bên nhà đó. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng mang thai Thiếu Kiệt, Mà Ngô Kỳ lại kiên quyết bắt phá thai,

Mẹ Thiếu Kiệt thấy thế từ chức trong đội Thanh Niên công tác bỏ về Lưu Minh. Một mình nuôi nấng Thiếu Kiệt đến ngày này, nghe nói mẹ con họ khổ cực khá nhiều cho đến gần đây thẳng nhóc làm nhiều kế hoạch kinh doanh mà sống tốt hơn.

Mọi người nghe Hà Thúc kể về thân thế của Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm mặc. Người ngồi bên cạnh Lưu Hoàn vừa suy nghĩ vừa uống một hớp trà xong mới chậm chậm nói.

- Thì ra vẫn còn có chuyện này. Mà các ông biết chuyện này từ sớm sao không giúp đỡ thẳng nhóc một tý biết đâu sau này chúng ta lại có thêm một con bài đối phó với hai người kia.

- Chuyện này đến gần đây mới nói cho chúng tôi biết là sao hai ông định âm thầm làm chuyện gì thế?

Hà Thúc và Lưu Hoàn bây giờ, thờ dài nhìn hai người nói.

- Lão Trương và Lão Trần à! các ông cũng biết để tự thẳng nhóc phát triển sẽ hay hơn chứ bên đó họ cũng chưa biết cũng không nghi ngờ gì mà thúc đẩy thẳng nhóc sớm quá thì mọi chuyện bại lộ hết. Hai ông cũng biết hai nhà kia nắm chính sự trong tay bao nhiêu lâu rồi bốn người bọn mình cũng chỉ đấu ngang tay. Giờ có thứ phát sinh thì phải giữ không nên lộ ra con bài sớm mới đúng.

- Mấy ông nghĩ cũng đúng nhưng mà thẳng nhóc này đáng để dài tạo không đấy?

Người được Hà Thúc gọi là Lão Trần có đôi chút nghi ngờ nên hỏi lại.

- Chuyện này ông cứ yên tâm, thẳng nhóc đáng giá bồi dưỡng không tin thì ông có thể đi Lưu Minh một chuyến. Chắc chắn sẽ biết tôi nói không sai đâu.

Lưu Hoàn chắc chắn, bảo đảm việc lựa chọn bồi dưỡng Thiếu Kiệt trong tương lai là hoàn toàn chính xác. Con nói khích cho lão Trần tự thân một lần đi Lưu Minh chứng thực.

Lưu Chính một bên nghe được điện thoại của mình reo lên sau khi bước ra ngoài nghe máy một chút rồi gấp rút quay trở lại. Nhìn Lưu Hoàn bố mình nói.

- Ngô Nam sang sớm nay bay chuyển bay đầu tiên đi Lưu Minh rồi bố.

Bốn người đang ngồi, nói chuyện cũng dừng lại mọi người nhìn nhau chột đột nhiên lão Trương vỗ trán.

- Ấy chết hôm nọ tôi có nói chuyện này cho Lão Tăng biết, mà hấn đi lại thường xuyên với nhà họ Ngô. Không biết chừng chuyện này bại lộ rồi.

- Ông làm sao mà hồ đồ như vậy con cờ như thế ông lại khai ra. Không biết Ngô Phúc biết chuyện này phản ứng phải như thế nào mới đưa Ngô Nam đi Lưu Minh. Lần này ông làm bậy quá mà.

Lão Trần bực tức nói, dù sao bốn người bố cục đã ổn thỏa giờ lại bị lộ bài phải sắp xếp lại mọi thứ ảnh hưởng không nhỏ.

- Tôi chỉ nó với lão tăng là hình như Ngô Kỳ có đưa con ở Lưu Minh thôi. Chỉ là vô tình thôi, tôi không nghĩ hấn lại đi nói lại cho bên Lão Ngô.

- Tạm thời không nói tới là Ngô Phúc biết được gì chuyện này chỉ có thể làm một số thao tác ngăn chặn Ngô Nam thôi. Dù sao hồ sơ của Thiếu Kiệt tôi đã cho người phong kính xóa đi nhưng việc phát sinh gần đây. Chắc sẽ không sao. Giờ chỉ có cách là đưa người về Lưu Minh xem chừng Thiếu Kiệt không để nó thiệt thòi thôi.

Hà Thúc trầm mặc một lúc mới nói ra suy nghĩ của mình. Mọi người lúc này thấy đây cũng là biện pháp tốt nhất, để đối phó với những hành động của Ngô Nam với Thiếu Kiệt.

- Cái quan trọng bây giờ là ai là người đi Lưu Minh để đối phó với Ngô Nam mới là điều quan trọng.

Lão Trần bây giờ nói ra ý kiến của mình thì thấy Lưu Hoan lấy tay chỉ chỉ Hà Thúc cười cười.

- Việc này con ai vào đây nữa lão Hà này ông có đưa cháu thôi lại thân với Thiếu Kiệt như thế thì ai mà đảm nhiệm việc này tốt bằng cháu ông đây?

- Thôi được rồi để tôi gọi Hà Vi đi chuyến này, dù sao sau nhiệm vụ vừa rồi con bé cũng chưa được nghỉ ngơi gì xem như lần này cho nó vừa thực hiện nhiệm vụ vừa nghỉ ngơi. Lưu Chính con gọi Hà Vi vào đây cho mọi người giao nhiệm vụ đi.

Lưu Chính nghe Hà Thúc nói như thế cũng nhanh chóng rời đi kiểm Hà Vi. Để lại mọi người trong phòng tiếp tục bàn bạc.

- Chuyện này phải thật kỹ lưỡng mới được. không để cho Thiếu Kiệt nghi ngờ, lại có thể giúp hắn đối phó một số việc không cần thiết nên phải căn dặn Hà Vi thật cẩn thận không khéo lại bại lộ thì mọi chuyện công cốc hết. Thật là chỉ tại lão Trương ông thôi, mai mốt có việc gì chắc tôi không dám nói ông quá.

- Già rồi lắm cảm mấy ông cứ nói thế, được rồi mà chuyện này có thể cũng không lớn như mấy ông nghĩ đâu, nếu không Ngô Phúc đã trực tiếp cho Ngô Long đi rồi không đợi tới Ngô Nam hắn đi đâu, chuyện này còn cơ hội cứu vãn mà cứ để cho Hà Vi đi tôi thấy sẽ ổn thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134: Hầy Như Một Tờ Giấy Trắng

Không lâu sau Lưu Chính trở lại theo sau là Hà Vi đi cùng. Trên người vẫn còn đang mặc bộ đồng phục quân nhân, Hà Vi nhìn mọi người trong phòng nói.

- Mọi người gọi con có việc gì thế ạ?

- Chuyện là bên kia biết được thân phận của Thiếu Kiệt nên cho Ngô Nam đi Lưu Minh rồi, con rời Ngọc Châu đừng để cho người khác biết, lần này con đi nhiệm vụ chính là bảo vệ Thiếu Kiệt không để cho hắn biết được thân thể thật sự của mình. Đừng để Ngô Nam tiếp xúc với Thiếu Kiệt, còn chuyện muốn để Thiếu Kiệt biết được thân thể của mình hay không là việc của mẹ hắn. Nên nhớ đừng để Ngô Nam chạm mặt Thiếu Kiệt.

Thấy ông giao nhiệm vụ cho mình là đi Lưu Minh bảo vệ Thiếu Kiệt, Hà Vi vui mừng mở cờ trong bụng nhưng vẫn làm ra chuẩn quân nhân của mình đưa tay lên chào nói

- Vâng cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao.

- Được rồi cháu đi thu xếp lên đường sớm đây.

Hà Vi nói xong chạy đi mất lão Trần và lão Trương thấy thế liền true chọc Hà Thúc.

- Có đưa cháu nhưng xem ra tâm không để ở ông mình mà đặt trên một người thiếu niên rồi, mà kể cũng ngộ ở đây thì không một ai tiếp xúc được vậy mà nghe tên thằng nhóc kia lại mừng như vậy.

- Các ông không biết đó thôi Hà Vi nó từ nhỏ đã chơi chung với Thiếu Kiệt rồi chỉ là lúc đó còn nhỏ, mà Thiếu Kiệt lại cứu con bé một lần, trước

đây tôi cũng không để ý thân thể thẳng nhóc, chỉ là sau nay gặp lại mới cho người điều tra thì phát hiện ra chuyện thú vị này.

Hà Thúc thờ dài như nói ra việc còn nhỏ của Thiếu Kiệt và Hà Vi. Lưu Hoàn lúc này mới cười cười nhìn Hà Thúc nói.

- Tôi thấy không có gì phải lo cả ai chứ Thiếu Kiệt hẳn là người có tình nghĩa đàn hoàn, nhận được người một báo đáp mười ông lại là người dạy võ cho thẳng nhóc khi còn nhỏ. Hà Vi lại đối với nó như thế tôi thấy gả cho hẳn cũng không có vấn đề gì.

- Tôi biết là như thế nhưng giờ hai đứa còn nhỏ chưa nói trước được điều gì, với phần Thiếu Kiệt cũng không phải như người ta. Hẳn quá nổi bật thì chắc chắn bên cạnh sẽ không thiếu những hồng nhan tôi chỉ sợ con bé chịu thiệt.

Lưu Hoàn lúc này lại cười nói.

- Ông lo cái gì nhiều thì nhiều miễn sao hẳn hòa thuận được hết là được, pháp luật tuy là không cho phép một nam nhân có nhiều vợ nhưng mấy người như bọn mình người nào có một bà vợ đâu ngay cả ông cũng hai bà, thì lo gì chuyện đó cứ cưới hết là được.

- Ông thôi đi ai như ông ôm một lúc bốn bà vợ.. Thiếu Kiệt hẳn tuy không thiếu người thương đó là điều chắc chắn nhưng mà Hà Vi cháu tôi sẽ chịu thiệt nên tôi không chịu thì đã sao dù gì thì con bé cũng là cháu tôi.

Hà Thúc nói như thế nhưng ông biết cho dù Thiếu Kiệt có ra sao thì Hà Vi vẫn yêu thương Thiếu Kiệt, nhiều lần ông thấy được cháu gái mình vẫn giữ lấy cái váy năm xưa vẫn còn lưu lại vết máu của Thiếu Kiệt đã nói lên tất cả, ngay khi bố mẹ con bé mất con bé vẫn mỗi ngày ôm lấy chiếc áo đó không buông.

Sau khi Thiếu Kiệt liên lạc với Trương Hạo dặn dò chỉ dẫn Tô Thanh qua nhà gặp hẳn xong cũng trở lại với công việc của mình. Được một lúc lâu sau, hai người đang thao tác trên máy tính, thì Thiếu Kiệt có điện thoại gọi đến. Nhìn trên màn hình, là số điện thoại của Tô Thanh mà lúc này hẳn vừa gọi. Đưa tay nhận cuộc gọi hẳn nghe được câu hỏi của Tô Thanh.

- Alo tôi đến trước địa chỉ mà Trương Hạo đã đưa cho mình rồi. Giờ tôi phải làm sao.

Lâm Vũ nghe thế liền đứng lên chạy ra ngoài mở cửa. Thiếu Kiệt thấy như thế cũng lắc đầu, hẳn trả lời lại với Tô Thanh rồi cúp máy.

- Có người ra đón anh rồi.

Thiếu Kiệt cầm lên bộ hồ sơ để vào một góc, lấy cho Tô Thanh một cái ghế để ngồi. Tô Thanh theo chân Lâm Vũ đến trước mặt Thiếu Kiệt. Được ngồi trước mặt Thiếu Kiệt để phỏng vấn không phải là dễ dàng hẳn hiểu điều đó nếu, Trương Hạo đưa vào công ty ở một vị trí khác chắc chắn người phỏng vấn sẽ không phải là Thiếu Kiệt mà có thể là Phan Nguyệt hoặc là Trương Hạo.

- Anh cứ xem như đây là buổi nói chuyện bình thường của tôi và anh là được không phải căng thẳng quá như thế. Mà sao anh giờ này mới đến theo tôi được biết là anh làm ca tối bên công ty nếu vậy thì giờ này cũng gần 9h anh mới qua bên đây lại không mặt nghiêm chỉnh lại mặc bộ đồ bảo vệ nếu anh thấy đây là buổi phỏng vấn chắc là không thể nào rồi?

- Hôm qua tôi làm việc hai ca giúp cho một anh bạn trong công ty nên thời gian có nhiều hơn một chút vì làm cả ca tối nên 8h tôi mới hết ca, lúc cậu gọi tôi vẫn còn trong thời gian làm việc nên không thể bỏ về được, Thêm nữa tôi thấy mình đang làm bảo vệ thì dù có đi phỏng vấn cũng không có việc gì vì trong hồ sơ đã nói công việc hiện tại của tôi là bảo vệ.

Tô Thanh nghe Thiếu Kiệt nói thì cũng thấy đúng, hẳn không phải mặc quân tây, áo sơ mi để đi phỏng vấn. Chưa tính đến hẳn còn đến đây khá muộn. Mà Thiếu Kiệt nói xem đây như một buổi gặp mặt trò chuyện, nên hẳn cũng bớt lo lắng.

- Em thấy trong hồ sơ anh khá thú vị kinh nghiệm lại có bằng cấp cũng có tại sao lại không tiếp tục những công việc đã làm, lại đi làm bảo vệ như hiện tại lương lại không cao nhiều khi lại phải tốn thời gian nhiều hơn.

- Anh cũng muốn lắm nhưng ngành nghề của anh khó xin việc lắm. Trước đây chỉ nghĩ là học xong sẽ có công ty nhận mình rồi làm việc lâu dài. Nhưng khi học xong mới biết đời không như là mơ bao giờ, Khi đi học tích lũy kinh nghiệm cũng chỉ qua đợt thực tập, mà khi ra trường đúng là có chỗ nhận thật nhưng do mình không có quan hệ nhiều lại không có gốc có gác như người ta nên bị đào thải là chuyện mà anh không lường trước được. Sau đó có xin việc ở một số nơi cùng ngành nhưng lại không được.

Thiếu Kiệt lắng nghe những gì Tô Thanh kể lại, cũng suy nghĩ điều gì đó lại hỏi hẳn.

- Anh như thế học ngành kế toán tài chính, đi làm ở một số ngân hàng anh lại không tích lũy được gì sao? Nếu có anh nên kinh doanh một ít gì đó thì cũng đâu đến nỗi như thế này.

- Trước đây thì đúng là có tích lũy một chút nhưng mà cũng không được nhiều cũng có định kinh doanh nhưng mà không thành. Do có một số lý do riêng về gia đình mà cũng không nhiều, Nhưng có lẽ kinh doanh không phải là điểm mạnh của mình nên việc thua lỗ là điều không thể tránh khỏi chưa kể đến những thứ phát sinh, nên giờ mới phải đi làm bảo vệ trả nợ dần ...

Thiếu Kiệt lúc này cũng hiểu nguyên do tại sao, một người có bằng cấp có kinh nghiệm như Tô Thanh, lại phải lâm vào cảnh làm bảo vệ cho một

công ty nhận lấy số tiền lương ít ỏi.

- Cuộc đời mà không nói trước được điều gì hết mà em hỏi thấy anh có bạn gái chưa thế? chắc có rồi chứ nhỉ vậy cô ta không giúp gì anh à.

Tô Thanh lúc này cũng chỉ biết thở dài, hẳn rất sợ người khác hỏi mình điều này vì đó là một việc không vui, nhưng dù sao Thiếu Kiệt hỏi thì hẳn vẫn phải trả lời vì theo hẳn thấy đây không phải là một cuộc phỏng vấn mà thật sự là cuộc nói chuyện đơn thuần.

- Đang ra thì anh cũng có bạn gái nhưng có lẽ giờ thì cũng không còn. Người ta sau khi anh thất nghiệp, chạy tới chạy lui xin việc các nơi, cũng theo tiền gọi của sự giàu sang xung sướng mà chia tay anh rồi. Mà người ta cũng đúng thôi một người nghèo như anh thì làm sao mang lại cho người ta được cái gì khi mà còn hai bàn tay trắng.

- Thôi chuyện đã qua rồi sau này cố gắng hơn thôi, hãy để cho người ta thấy là anh có thể giàu có hơn người khác là được rồi. Có một câu nói rất hay mà em được biết đó là hãy để người đàn ông có được thời gian, họ sẽ đem lại những gì tốt đẹp nhất cho người con gái họ thương yêu. Vậy nếu cô ta đã không cho anh thời gian thì sau này sẽ phải hối hận vì những hành động của mình thôi.

Tô Thanh ngời im ngẫm nghĩ lại những gì Thiếu Kiệt nói rồi siết chặt tay mình như quyết tâm điều gì đó, Thiếu Kiệt thấy hành động đó cũng khẽ mỉm cười nói.

- Nếu anh làm việc không phải chuyên môn của mình anh có chấp nhận không? có thể nó sẽ không liên quan gì đến những kinh nghiệm của anh từng có, nhưng nó có thể đem đến cho anh nhưng gì anh không thể nào tưởng tượng được thì anh có đồng ý không?

Thiếu Kiệt đặt một câu hỏi mà Tô Thanh cũng bất ngờ, dù sao từ đâu từ giờ Tô Thanh và Thiếu Kiệt chỉ ngồi nói chuyện với nhau như một cuộc gặp gỡ thông thường, hoặc là chia sẻ những gì đã qua cho một người bạn mới mà thôi. Giờ Thiếu Kiệt lại hỏi một câu, mà theo Tô Thanh thấy thì nó là một câu phỏng vấn đúng nghĩa.

Thấy Tô Thanh ngạc nhiên như thế, Thiếu Kiệt lại đệm thêm một câu với giọng nói như bình thường.

- Em thấy đôi khi bỏ đi hết những gì mình đã học, đã từng có kinh nghiệm dần thân vào một công việc mới, xóa bỏ tất cả như trút bỏ hết những gì còn sót lại trong quá khứ, lúc đó con người chúng ta sẽ thay đổi được những gì mà mình chưa có, và thay đổi được cả những dự định trong tương lai của mình, hãy như là một tờ giấy trắng khi bắt đầu một công việc mới đó là câu nói có vẻ đúng lúc này.

- Anh nhất định sẽ bắt đầu lại với công việc mà mình chưa từng có kinh nghiệm để xem nó sẽ thay đổi mình như thế nào. Không phải vì điều gì hết nhưng anh muốn thay đổi, anh nhất định phải thay đổi số phận của mình.

Tô Thanh do dự một lúc rồi mới nói ra đáp án mà mình đã chọn lựa. Hắn đã bị Thiếu Kiệt kích thích lên cảm giác hăn hai như vừa mới bắt đầu bước chân ra khỏi trường học. Cũng cố gắng, cũng háo hức làm việc không ngừng.

- Vậy được rồi anh làm đơn xin nghỉ bên công ty bảo vệ đi hết tháng thì bắt đầu qua bên em làm việc em sẽ sắp xếp công việc cho anh sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135: Mua Xe Mới

Cầu mọi người nguyệt phiếu + đề cử để có tinh thần ra truyện nhanh hơn. ai có lòng tốt thì tặng kim đậu cũng là một hình thức khích lệ tác giả.

Tô Thanh sau một lúc mới thôi không bàn hoàng, những điều hấn vừa nghe thật sự khó hiểu. Đây không phải là cuộc phỏng vấn đúng nghĩa mà nó lại như một buổi nói chuyện phiếm đơn thuần. Tô Thanh cũng không hiểu được quyết định của Thiếu Kiệt nên lăm bấp hỏi lại.

- Anh được nhận đi làm? em đã phỏng vấn gì anh đâu?

- Thế anh nghĩ một cuộc phỏng vấn ra sao, câu kỳ phức tạp phải là mặc đồ tây áo sơ mi bàn làm việc à? Như thế thì còn gì là một buổi phỏng vấn. Cái em cần biết đều đã biết qua hồ sơ xin việc của anh thì cần gì phải hỏi những câu hỏi nhảm chán làm gì. Chỉ cần anh có mục đích thay đổi cuộc sống hiện tại định hướng được việc mình làm là anh được nhận thôi. đâu phải cứ phải hỏi những câu theo đúng quy luật mới gọi là phỏng vấn.

Nghe câu trả lời của Thiếu Kiệt, Tô Thanh mới hiểu được rằng những thứ hấn vừa trải lòng đều được xem như câu trả lời cho buổi phỏng vấn, Giờ hấn mới cảm nhận được sự khác biệt mà Trương Vĩ đã nói ở Thiếu Kiệt. Hấn cũng chưa bao giờ nghĩ, mình sẽ đối mặt với một cuộc phỏng vấn lạ thường như thế này.

- Thôi anh làm hai ca đã mệt rồi nhất là thức đêm nữa. Nên về nghỉ ngơi thu xếp mọi thứ tháng sau bắt đầu hợp tác cùng em làm việc thôi. Không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, em tin năng lực anh sẽ làm được.

- Em đã nói vậy thì tốt rồi để anh về nghỉ ngơi thu xếp mọi thứ tháng sau anh sẽ làm việc cùng em.

Tô Thanh bây giờ thật sự tin là mình sẽ làm việc với Thiếu Kiệt, Những lời nói của Thiếu Kiệt giờ đây như làm cho hắn quyết tâm thay đổi. Đợi cho Tô Thanh đi rồi Lâm Vũ mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa anh sao em thấy trên truyền hình với trên internet hay nói phỏng vấn xin việc là nghiêm túc lắm mà. Chứ đâu như cuộc nói chuyện bình thường như anh đâu?

- Thì cái đó là trên truyền hình với internet nó câu kỳ phức tạp hóa mọi chuyện lên thì sẽ như thế, chứ phỏng vấn chẳng qua chỉ là một buổi nói chuyện bình thường thôi. Đơn giản cứ như bình thường đừng quan trọng nó quá thì sẽ được.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt nói cũng cười cười, những hắn vẫn có nhiều điều thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt hỏi chỉ là những câu hỏi đời thường. Tô Thanh cũng trả lời rất bình thường nhưng sao Thiếu Kiệt lại nhận Tô Thanh. Lâm Vũ hắn cũng hiểu những người làm việc với Thiếu Kiệt ngoài Chu Tường, Trương Hạo, Nhã Kỳ. Phan Nguyệt. Không ai trong số họ là không tài giỏi vậy tại sao một người bình thường như Tô Thanh lại được Thiếu Kiệt để ý.

- Mà em thấy anh hỏi mấy câu hỏi đời thường như thế thì làm sao hiểu được con người của anh ta mà anh lại nhận vào làm?

- Anh ta đã trả lời hết mọi thứ rồi đó không phải sao.

Bây Giờ đâu chấm hỏi của Lâm Vũ lại càng to lớn, bởi hắn không thấy được Thiếu Kiệt đã hỏi những gì qua những gì đã nghe.

- Ủa anh đã hỏi anh ta điều gì đâu? em đâu thấy được cái gì từ những giao tiếp bình thường này giờ đâu.

- Câu hỏi đầu tiên của anh là thời gian. Anh đã hỏi cậu ta sao lại tới trễ hơn giờ Tô Thanh đã trả lời cho anh rồi. Anh ta phải làm xong hết ca làm của người bạn mới đến được. Một người làm dùm đôi khi không có mấy trách nhiệm với ca làm việc của người khác. Nếu anh ta có về sớm đi nữa thì cũng không có ai nói gì. Vì anh ta làm cả hai ca thời gian là rất dài nhưng vẫn đợi đến lúc hết ca mới về đó là trách nhiệm. Một người có trách nhiệm sẽ luôn hoàn thành tốt nhưng gì được giao. Đó không phải là trả lời là gì.

Lâm Vũ bắt đầu nghĩ đến câu trả lời của Tô Thanh trong lúc nói chuyện với Thiếu Kiệt, Giờ được Thiếu Kiệt giải thích thì cũng hiểu được câu trả lời mà hắn nói ở đây là gì.

- Còn câu thứ hai là thì là kinh nghiệm của anh ta, không phải kinh nghiệm mà cái anh cần ở Tô Thanh là kinh nghiệm xã hội và nhìn nhận xã hội một cách khách quan nhất.

- Theo em thấy câu này cũng bình thường mà, ai cũng có thể trả lời được câu này, Chỉ cần chịu quan sát xung quanh. Nhìn nhiều một chút là có thể

Lâm Vũ nói ra ý kiến của mình, dù sao theo hắn thấy vấn đề kinh nghiệm này quá mơ hồ không như câu đầu tiên mà Thiếu Kiệt giải thích.

- Có những người họ có bằng cấp, học có kiến thức kinh nghiệm đi làm, nhưng không có được kinh nghiệm cuộc sống nhưng Tô Thanh lại khác anh ta bị người con gái mình yêu bỏ mặc thêm đó là nhìn nhận được bản thân mình ở đâu trong xã hội.

Dù không mấy hiểu về vấn đề xã hội Thiếu Kiệt hỏi và ý định gì nhưng Lâm Vũ muôn biết xem Thiếu Kiệt còn câu hỏi nào đã đặt ra cho Tô Thanh không.

- Ủa vậy anh còn hỏi câu nào nữa không em thấy hình như hết rồi mà đúng không?

- Còn câu thù ba là sự trung thực. Anh ta không nói vấn đề của gia đình mình là như thế nào nhưng anh biết một học sinh tốt nghiệp ngành kế toán tài chính ra trường thì trước đó họ phải trang trải một số học phí không hề nhỏ. Mà Khi đến đây anh ta vẫn phải đi xe đạp thì có thể thấy khi vừa ra trường anh ta phải làm việc để trả nợ tiền học phí. Và anh ta vẫn không ngần ngại cho anh biết mình vẫn còn mang nợ. Thường những người nằm ở hoàng cảnh Tô Thanh mà không dám nói mình đang mang nợ, thì những người đó hoàn toàn không trung thực với chính bản thân mình. Người không trung thực với chính mình thì làm sao anh dám nhận. Còn những câu hỏi còn lại thì đều là để hiểu thêm về anh ta thôi.

Nói đến đây Thiếu Kiệt cũng không nói thêm điều gì nữa, Lâm Vũ cũng không có ý định biết thêm điều gì dù sao đối với hắn tìm hiểu những chuyện ngoài lề như thế đã đủ. Cái hắn mong chờ là khi Trịnh Chi đưa ô cứng cho những người kia hắn được theo dõi những hoạt động ghi lại từ troijan mà Thiếu Kiệt đã tạo ra như thế nào.

Đợi cho mọi thứ đã xong lúc này Thiếu Kiệt hắn mới dặn dò một số thứ với Lâm Vũ. về một số vấn đề chuyên lời cho Trịnh Chi biết. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng vừa đi đâu về.

Buổi sáng, thường Hoàng Lâm Nhu vẫn phải ra cửa hàng trông chừng cho một số chị em mình lo những bữa cơm gia đình, và sau khi mọi chuyện ổn thỏa mới ra cửa hàng thay cho bà. Lúc này cũng vừa thích hợp để Hoàng Lâm Nhu đi chợ, cũng như mua một số đồ dùng để làm một số thức ăn cho Thiếu Kiệt.

Nhưng hôm nay bà lại đi tay không về mà không như mọi ngày mua những thứ thực phẩm để nấu ăn. Thấy như thế Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- ủa hôm nay không mua gì về à mẹ.

Hoàng Lâm Nhu chỉ cười nhìn hấn rồi nói

- Không hôm nay hai mẹ con mình đi ăn tiệm một buổi dù sao lâu lâu cũng làm chút đồ ăn bên ngoài, chứ không khéo chỉ ăn cơm nhà thì chẳng biết gì bên ngoài ngon hết.

- Có cần phải hoành tráng như thế không con thấy cứ ngon nhẹ là xong mà. Dù sao chỉ cần ăn uống qua loa là được không cần cầu kỳ quá đâu. ăn xong con còn phải đi học như thế thì cần gì phải tiệm hay nhà.

Thiếu Kiệt thấy mẹ mình hôm nay lại bày vẽ nên có chút nhàm chán trả lời, bởi theo hấn việc ngày hôm qua cũng chưa có gì gọi là đáng ăn mừng. Tuy nó giải tỏa được một phần nào áp lực cho hấn.

- Thật ra thì lâu lâu đi ăn ngoài cũng không tệ đâu, với lại hôm nay mẹ làm biếng nấu ăn quá nên con với mẹ cùng đi ra ngoài ăn nào. Được không thẳng nhóc.

- Được rồi mẹ muốn thế thì đi. Cũng không cần phải như vậy đâu.

Hoàng Lâm Nhu kéo Thiếu Kiệt kiện ra khỏi nhà một cách không noi năng gì nữa. hấn định lấy xem đạp đi mẹ hấn cũng không cho. Dù khó hiểu nhưng hấn cũng không mấy để tâm. Hoàng Lâm Nhu bắt một chiếc taxi bên đường.

Khi vừa ngồi lên chiếc taxi, người tài xế hỏi mẹ hấn

- đi đâu đây cô?.

Hoàng Lâm Nhu chỉ đưa một mẫu giấy có ghi địa chỉ trên đó nói với tài xế

- Anh tời địa chỉ này đi.

Hoàng Thiếu Kiệt nhíu mày hôm nay mẹ hắn quá khác thường với mọi ngày, hình ảnh này chỉ thấy được ở kiếp trước khi bà định làm một điều gì đó, làm cho Thiếu Kiệt cũng nghi hoặc

- Mẹ định đi đâu thế? cái này có vấn đề nha. Không như bình thường đâu.

- Con cứ đợi tới nơi rồi con sẽ biết.

Chiếc Xe chuyển bánh chạy qua các con đường, Hoàng Lâm Nhu thì cười cười một điều gì đó mà Thiếu Kiệt xem ra mình sắp trở thành nạn nhân của bà. Khoảng hơn 20 phút sau chiếc xe mới dừng lại bên đường.

Bây giờ Thiếu Kiệt nhìn ngó xung quanh thì không thấy được hàng quán ăn uống nào. Hắn cũng chỉ biết lấy tay xoa xoa trên trán. Bản thân thấy không ổn. Thiếu Kiệt định hỏi lại Hoàng Lâm Nhu thì thấy bà đã thanh toán tiền Taxi rồi lúi húi xuống xe.

- Hôm nay mẹ dẫn con đi mua xe đạp mới chiếc xe kia con chạy cũng hơn mấy năm rồi mẹ nhớ không lầm là đầu cấp hai mà giờ con đã cấp ba rồi. nên đổi xe mới thôi.

Đứng trước cửa hiệu buôn bán xe đạp thể thao lớn bên cạnh, Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết than thầm trong bụng. Nhưng Hoàng Lâm Nhu đã quyết thì hắn vẫn không thể nào cãi lại, tuy chiếc xe kia có phần theo hắn khá lâu, hai kiếp người cũng mang nhiều kỷ niệm.

Nhưng thời thế thay đổi thì nếu hắn cứ giữ hoài chiếc xe đó cũng là được. Nhưng là giữ được bao lâu, nên hắn thấy tốt nhất cứ theo lời Hoàng Lâm Nhu đổi một chiếc mới còn chiếc cũ thì vẫn để đó làm kỷ niệm tốt hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136: Cậu Bé Đi Lạc

Theo Hoàng Lâm Nhu Thiếu Kiệt bước vào trong cửa tiệm bán xe đạp. Ở cuộc sống trước thương hiệu này tuy không còn thịnh hành do người dân dần thay thế bằng phương tiện hiện đại hơn như xe máy, xe đạp điện, người nào khá giả thì mua cho con mình những chiếc xe máy điện hoặc xe có dung tích xilanh 50 phân khối.

Nhưng đâu đó vẫn còn những chiếc xe đạp thể thao được chạy trên đường, có những hội nhóm được lập ra chủ yếu về xe đạp và nó cũng cải tiến lên một số tính năng như không cần thắng của xe đạp giới trẻ.

Thiếu Kiệt theo mẹ hẫn dạo quanh một lượt những chiếc xe đạp thể thao ở cửa hàng, cũng không nhiều lắm những mẫu mã đẹp mắt như cuộc sống trước nhưng nó vẫn có một nét thời trang hợp thời của riêng mình.

Hoàng Lâm Nhu nói hẫn lựa cho mình một chiếc xe mà hẫn ưng ý nhất, đây cũng là lần đầu tiên trong đời hẫn tự trải nghiệm cái việc đi chọn lựa xe, tuy nói chỉ là một chiếc xe đạp nhưng có lẽ ở hai kiếp người hẫn chưa từng được đi lựa chọn cho mình một chiếc xe đúng nghĩa nào.

Bởi chiếc xe hẫn đang sử dụng và những kỷ niệm đi cùng chiếc xe cũ, vẫn là mua lại từ một nhà giàu trong xóm chuyên đi để lại. Tham quan một lúc khá lâu Thiếu Kiệt. cũng chọn cho mình được một chiếc xe mang phong cách thể thao được pha trộn giữa hai màu chủ đạo là xanh dương và trắng được trưng bày trên một bệ đỡ bằng mica có dòng chữ mang tên thương hiệu xe.

Bây giờ trong tiệm khá đông, cửa hiệu thì bán xe đạp thì vẫn là cửa tiệm dạng mở không phải cửa kính nhưng những năm hiện đại sau này. Nên những người đến đây thường sẽ có mục đích mua xe là chính. Bên ngoài có

một cậu nhóc bé xíu không biết từ đâu chạy vào trong cửa tiệm, cậu nhóc lại ôm lấy chiếc xe đạp màu xanh của những cậu bé tập đạp xe đạp gần nơi Thiếu Kiệt đang đứng.

Vốn cho rằng cậu bé là một trong số những vị khách ở đây đi cùng. Thiếu Kiệt cũng thấy khó chịu. Bố mẹ của cậu bé tại sao lại không canh chừng cậu cẩn thận lại cứ để cậu nhóc ôm lấy chiếc xe mà không trông coi. Lúc này người nhân viên bán hàng, thấy cậu bé không đi cùng với người lớn. Nên hỏi mọi người trong cửa hàng.

- Cậu bé là con của vị khách nào thế?

Trong cửa tiệm, không ai đứng ra nhận mình là người thân cậu bé. Người khách nào, nhìn thấy cậu bé cũng lắc đầu, xem như hoàn toàn không biết. Thấy tình cảnh như thế này, Thiếu Kiệt mới đến bên cạnh cậu nhóc, ngồi xuống trước mặt hỏi.

- Em bố mẹ em đâu sao không đi cùng em?

- Mẹ mẹ đang ở bên kia kia.!

Theo hướng chỉ tay của cậu bé Thiếu Kiệt ngỡ ngàng, hướng thẳng bé chỉ là công viên gần đó cách một khoảng không xa lắm. Nhưng nếu mà như vậy phụ huynh nào lại để con mình chơi đùa mà không trông coi như thế này, cũng là điều đáng trách. Thiếu Kiệt cười cười với cậu bé nói.

- Để anh dẫn em đi về với mẹ nhé!

- Không em muốn xe đạp! xe đạp màu xanh này nè! chạy xe đạp.

Thiếu Kiệt thấy thằng nhóc dễ thương lại ôm lấy chiếc xe đạp đang để trong cửa hàng cũng cười nói.

- Thì anh dẫn em về với mẹ, mẹ mua cho em xe đạp chịu không?

- Không em muốn xe đạp ngay bây giờ! anh mua xe đạp cho em đi.

Mọi người xung quanh nhìn thấy thế cũng không biết nói gì hơn. Có người còn bàn tán con cái nhà ai mà để chạy đến đây làm phiền như thế này. Có người còn cho rằng, cậu nhóc được bố mẹ cho lại đây, vói vĩnh người mua hàng trong cửa tiệm.

Thiếu Kiệt thì không cho là như thế, bởi hắn thấy trên người đứa bé không phải là những bộ đồ rẻ tiền như những đứa nhóc con nhà bình thường, thêm vào đó cậu bé thích chiếc xe đạp là điều chắc chắn, bởi vừa nói chuyện với Thiếu Kiệt cậu nhóc vẫn không thôi nhìn lấy chiếc xe.

- Anh tên Thiếu Kiệt! Thế còn em tên gì? Tại sao em lại thích xe đạp này? nếu em nói anh mua cho em.

- Em tên Nhật Huy năm nay em bốn tuổi! Mấy bạn ở đằng kia chạy xe đạp, em muốn có xe đạp.

Thấy cậu nhóc cũng dễ thương dù không biết bố mẹ ra sao nhưng chỉ cần cậu bé thích là được. Không phải vì Thiếu Kiệt hắn dư giả tài chính mà vì sự hồn nhiên đáng yêu của cậu bé này. Bây giờ Thiếu Kiệt mới nói với mẹ mình này giờ đứng nghe cậu bé nói chuyện với hắn.

- Mẹ mua luôn cho cậu bé này chiếc xe đạp luôn đi cũng không đáng bao nhiêu tiền đâu. Với con chọn chiếc trên bệ mica đó.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu, dù sao Thiếu Kiệt cũng không thiếu một khoản tiền như thế, mà Hoàng Lâm Nhu lại là người giữ lấy những tiền còn dư sau khi đã chia cho mọi người trong gia đình số tiền mà họ nên có.

Trong Khi đợi chờ Hoàng Lâm Nhu thanh toán tiền và nhân viên gắn pedal vào xe đạp. Thiếu Kiệt xé bao nilon trên yên xe cho cậu nhóc ngồi lên. Đơn giản mọi người thấy mẹ hắn đi trả tiền thì chiếc xe đạp hắn muốn làm gì thì làm, nên đặt cậu bé lên yên xe bắt đầu cho cậu tập đạp xe chạy từ từ trong khuôn viên tiệm.

Đợi cho mọi thứ đã xong Thiếu Kiệt mới giữ cậu nhóc lại hỏi.

- Bây giờ anh dẫn em chạy xe đi tìm mẹ nhé chịu không nào?

- Vâng em muốn cho mẹ xem xe đạp, mẹ em ở bên kia kia.

Vừa nói cậu bé vẫn hướng tay mình chỉ về phía công viên, Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười nếu như thế thì tương đối khó khăn, mẹ thằng nhóc xe đi kiếm cậu bé mà chú nhóc này cứ luôn chỉ hướng về phía công viên cũng may là giờ cũng không phải là sáng sớm. Nếu không thật khó để biết được ai là mẹ cậu bé đây,

Tuy nói bên gia đình cậu bé trong công viên, chắc hẳn sẽ có người đi tìm. Nhưng chắc sẽ không dễ, biết được cậu nhóc đã đi đâu mà tìm kiếm. Thiếu Kiệt chỉ đành phải đánh cuộc một lần hi vọng rằng người nhà cậu bé vẫn ở trong công viên tìm kiếm cậu nhóc, thì sẽ dễ dàng hơn vì muốn bắt đầu tìm kiếm vẫn là nơi mà cậu bé đã mất tích.

- Được rồi đi cùng anh kiếm mẹ nào.

Thiếu Kiệt cũng cậu nhóc lúc này ngồi trên chiếc xe đạp đi lại công viên, vừa dắt chiếc xe đạp theo cùng. Hoàng Lâm Nhu ở phía sau đi cùng hai người một lớn một nhỏ.

Đến một góc ghé đá có bóng mát của những tán cây khá rộng. cây cối trong công viên rất nhiều, nhưng để có được một chỗ ngồi được ánh sáng đưa bóng cây làm nơi che nắng cũng là một vấn đề.

Cậu bé lúc này ngơ ngác nhìn ghế đá trống rỗng không một bóng người. Bắt đầu mếu máo nắm lấy bên hông quần Thiếu Kiệt tay chỉ về cái ghế đá được bóng mát của cây che phủ nói với giọng nghẹn ngào.

- Mẹ! mẹ...! mẹ không thấy! anh ơi mẹ em đâu rồi?

Nghe cậu bé nói thế Thiếu Kiệt cũng ngồi xuống an ủi.

- Nhật Huy! đợi chút mẹ đi mua bánh cho Nhật Huy rồi đừng khóc, không có gì phải khóc hết, nam nhi phải mạnh mẽ lên ... mẹ chỉ mua bánh cho Nhật Huy rồi sẽ về mà.

Thiếu Kiệt lúc này quay lại nhìn mẹ mình nói.

- Mẹ xem lại phòng bảo vệ của công viên trình báo xem, có khi lại gặp được gia đình của cậu bé con ở đây xem chừng hi vọng họ có thể quay lại.

- Ừ mẹ đi liền con ở lại với cậu nhóc, nhớ an ủi nó đừng để xảy ra chuyện gì.

Hoàng Lâm Nhu thấy cậu nhóc dễ thương lại không như những đứa trẻ khác, cậu bé vẫn có thể nhớ được chỗ mẹ mình ngồi đâu, chứng tỏ cậu nhóc vẫn có phần nào biết được nơi tìm mẹ mình. Mà bản thân là một người mẹ bà hiểu được cảm giác của con mình bỗng nhiên biến mất nó phải như thế nào.

Chưa nói đến về sự vô tâm của người lớn, Nhưng vẫn có những đứa trẻ quá hiếu động, mà người nhà chỉ cần một chút lơ là, thì cậu nhóc sẽ biến mất, hồi nhỏ Thiếu Kiệt cũng như thế, có nhiều lần làm bà thót cả tim, nhưng mà bản thân là một người mẹ thì ai lại chẳng thương con mình.

Trừ những trường hợp đặc biệt, dẫn đến những chuyện đáng buồn, đáng tiếc cho một tuổi thơ của những đứa bé còn nhỏ nhoi như thế này, Còn cậu

bé trước mặt ngoài bộ quần áo trên người được chăm chút khá kỹ lưỡng, điều đó chứng tỏ cậu được gia đình mình rất thương yêu.

- Nhật Huy nè mẹ em tên gì thế?

- Mẹ em tên Huyền Thanh, mẹ em rất giỏi nhé, mẹ làm tiến sĩ đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngạc nhiên. Mẹ cậu bé làm tiến sĩ vậy chắc hẳn là cậu bé không thể nào giống như những đứa trẻ khác. Vậy nên chắc chắn người nhà sẽ đi tìm thằng nhóc. Thiếu Kiệt lúc này cũng xoa xoa đầu Nhật Huy nói.

- Nhật Huy muốn sau này sẽ làm gì tiến sĩ giống mẹ không?

- Muốn Nhật Huy cũng muốn làm Tiến Sĩ giống mẹ, mẹ mặc áo trắng dài cầm mấy cái ống có màu đẹp lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười, trong thâm tâm hẳn đã hiểu tại sao chú nhóc này lại đi lạc. Bất cứ người nào tiến sĩ mà lại có thể để đưa con mình vào tới tận phòng thí nghiệm chỉ có một loại. Đó là say mê với công việc quên mất cả con mình thôi.

Có lẽ lần này cũng thế, Mẹ Nhật Huy chắc đang ngồi nghỉ chân suy nghĩ điều gì đó mới đem cậu ta ra công viên này cho thư giãn tâm lý, vậy mà cậu nhóc lại bỏ đi mất, còn chưa kể chạy đi một chỗ khá xa khỏi mẹ mình, xem ra nhà cậu bé cũng ở gần đây thì cậu bé mới biết được gần công viên có nơi bán xe đạp.

Ai cũng thế khi mà mình ở gần nhà mình, hoặc một nơi thường xuyên lui tới, thì sẽ có được cảm giác quen thuộc. Trong tâm trí sẽ ghi nhớ những gì xung quanh một cách rõ ràng nhất. Không riêng gì Nhật Huy đang trò chuyện với Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 137: Đem Chuông Đi Đánh Xứ Người

Thiếu Kiệt cùng cậu nhóc nói chuyện cho cậu bé quên đi, việc không có mẹ mình trong khi đợi chờ Hoàng Lâm Nhu tìm biện pháp liên lạc với gia đình cậu bé. Những câu hỏi của Thiếu Kiệt làm hẳn biết rõ hơn về gia cảnh cậu bé Nhật Huy trước mặt nên việc này chắc cũng qua nhanh thôi.

- Nhật Huy này em nói xem sau này mình sẽ làm gì?

- Sau này em sẽ làm tiến sĩ. Mẹ em làm tiến sĩ giỏi lắm nhé, mẹ có một công ty lớn thật lớn ...

Nói đến đây cậu nhóc lại lấy tay ra đếm đếm trên ngón tay, thấy thế Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- Em tính gì thế?

- Em đếm công nhân của mẹ. Nhiều quá tay em không đủ tay anh cũng thế.

Nhìn những cử chỉ nhỏ bé của Nhật Huy hẳn chỉ biết cười, một chú nhóc thông minh chắc hẳn đây là gien di truyền từ mẹ mình.

- Vậy thì em phải học thật giỏi đấy nhé tiến sĩ mà học không giỏi thì không được đâu.

- Nhật Huy học giỏi mà, Nhật Huy được năm bông hoa bé ngoan luôn đấy.

Bây giờ từ phía xa Hoàng Lâm Nhu cũng trở về, cùng với bà là một người phụ nữ tuổi tác cũng tầm tuổi mình. Bà vừa thấy Nhật Huy chơi đùa với Thiếu Kiệt thì chạy lại cạnh cậu nhóc. vẻ mặt vui mừng trách móc.

- Nhật Huy con đi đâu vậy mẹ đi tìm con nãy giờ!

Nhật Huy thấy mẹ mình cũng lại ôm bà rồi chỉ chỉ chiếc xe.

- Con chơi với anh Kiệt, anh Kiệt mua cho con chiếc xe đạp nè mẹ, xe đạp màu xanh ấy, giống màu cái ống mẹ hay làm đấy.

Giờ thì Thiếu Kiệt hiểu tại sao cậu bé lại thích chiếc xe màu xanh dương này. Bởi cậu bé thấy màu này mẹ mình thường làm, để được sự chú ý của bà, chú nhóc muốn có chiếc xe đạp màu như thế.

Nhận thức đơn thuần của đứa trẻ là thế, cứ muốn được mẹ mình chú ý thì xem những vật dụng mà mẹ mình thường hay chú ý là sẽ muốn cho được những thứ như vậy.

Thấy Nhật Huy không sao, Huyền Thanh cũng đứng lên cầm tay cậu bé nhìn Hoàng Lâm Nhu với Thiếu Kiệt cảm ơn

- Cảm ơn chị và cháu giúp đi tìm lại Nhật Huy, cậu nhóc cứ hể lơ là một chút là không thấy đâu nữa. À cho tôi gửi lại tiền chiếc xe của Nhật Huy.

Nghe thế Thiếu Kiệt nhìn Huyền Thanh nói.

- Không sao đâu dì xem như cháu tặng cho Nhật Huy đi. Cậu bé cũng thông minh mà.

- Như thế sao được! chiếc xe cũng không phải số tiền ít, để tôi gửi tiền lại đi.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt quyết định như thế cũng nói.

- Thôi không cần đâu chị Thiếu Kiệt đã nói tặng cho Nhật Huy thì cứ xem là cháu tặng cho Nhật Huy đi.

- mẹ ơi anh Kiệt nói mẹ đi mua bánh cho co con, mẹ mua bánh đâu rồi?

Nhật Huy nắm lấy tay mẹ mình giật giật hỏi làm cho Thiếu Kiệt cũng không biết làm sao. Nên ngồi xuống nói với Nhật Huy

- Mẹ sợ Nhật Huy buồn nên chưa mua để mẹ dẫn Nhật Huy đi mua, chọn bánh Nhật Huy thích đó.

- Vậy nhé, anh Kiệt đi cùng Nhật Huy mua bánh nhé.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười không thể làm gì, vốn là định sẽ về nhà ăn chút gì đó rồi đi học, giờ lại gặp cảnh này nếu hẳn không đi thì cũng tội cho thằng nhóc, mà không biết thằng nhóc đây đưa đến lúc nào.

- Thôi để tôi mời hai mẹ con chị đi ăn ở gần đây có một chỗ bán đồ ăn tương đối khá, sẵn mua cho Nhật Huy bánh luôn. Dù sao cho tôi mời hai mẹ con nói tiếng cảm ơn. Nếu hai người không chịu tôi cũng chỉ đành gửi lại xe đạp thôi.

Thiếu Kiệt lúc này, nhìn vào đồng hồ điện thoại rồi gật đầu. Hoàng Lâm Nhu thấy thế cũng đồng ý. Dù sao nếu bây giờ Thiếu Kiệt và bà về cũng là đi ăn, rồi Thiếu Kiệt cũng sẽ đi học. Nên việc này cũng không trở ngại gì lớn lắm.

- Vậy cũng được dù sao tôi với Thiếu Kiệt vẫn là chuẩn bị về ăn chút gì đó Thiếu Kiệt còn đi học.

Thiếu Kiệt cùng Hoàng Lâm Nhu đi cùng hai mẹ con Nhật Huy, Huyền Thanh cũng không quên ghé một quán tạp hóa kế bên đường, cho Nhật Huy chọn cho mình loại bánh mà cậu bé thích.

Đợi cho cả bốn người vào trong một nhà hàng, ở gần công viên. sau khi đã gọi món xong Thiếu Kiệt mới nói với Huyền Thanh, những gì mà hẳn

muốn biết.

- Cô cho cháu hỏi sao mà Nhật Huy lại đi mất mà cô không hay biết vậy?

- Nói ra thì thật ngại đạo gần đây công ty có một chút trắc trở, nên cô cũng phân vân suy nghĩ một lát, thế là Nhật Huy đi lúc nào cũng không hay, may mà có chị với cháu đây không tôi cũng chẳng biết làm sao.

Hoàng Lâm Nhu nghe thế cũng cười cười nhìn Nhật Huy nói.

- Thằng nhóc này nó cũng giống như Thiếu Kiệt hồi nhỏ, chỉ cần hở ra một chút là chạy đi mất, có mấy lần làm tôi cũng muốn khổ. Nhưng mà chị mở công ty gì vậy? dù có thể tôi không giúp gì được nhưng có thể cho ý kiến được mà. Người trong cuộc tôi người ngoài cuộc sáng biết đâu lại ổn thỏa.

Huyền Thanh do dự một lúc nhưng xét thấy lời của Hoàng Lâm Nhu cũng tương đối đúng nên mới kể lại.

- Chẳng là trước đây tôi ở nước ngoài có nghiên cứu về các mặt hàng sơn chống thấm của nước ngoài, sau này về nước tôi theo đó phát triển thành lập nên công ty, Những năm cuối thế kỷ 19 công ty phát triển khá ổn định khoảng từ đầu năm ngoái đến nay. những mặt hàng sơn chống thấm của công ty chiếm đa phần thị trường trong nước, đầu năm nay tôi mới đem chuông đi đánh xú người, điển hình là bắt đầu khai thác thị trường Campuchia. Nhưng việc đó khó hơn tôi tưởng, công việc không thuận lợi rất nhiều. Mà thị trường trong nước lại quá bão hòa nếu phát triển như thế thì sẽ chỉ gò bó với mặt hàng nội địa.

Trầm Ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới hỏi Huyền Thanh, để xem dự định của bà là như thế nào. Dù sao đây vẫn là thương hiệu mang tên của quốc

gia, mà đem đi ra nước ngoài là một ý tưởng mạo hiểm khá cao nhưng nếu sản phẩm tốt thì chắc chắn sẽ có thị phần.

- Thế cô định phát triển ở mỗi nước Campuchia thôi hay là những nước khác nữa.

- Cô đang suy nghĩ đến thị trường Singapore mà quốc gia này lại là quốc gia sạch bặt nhất thế giới và cực kỳ kỹ tính với chất lượng hàng hóa, việc thâm nhập vào thị trường này vô cùng phức tạp. Mà cô trước giờ chỉ nghiên cứu là chính, hầu như cô chưa từng kinh doanh mà phải nói là không biết kinh doanh, cũng không biết nói khéo chiêu lòng khách hàng, nên cũng rất khó cho việc đàm phán thương lượng.

Thiếu Kiệt nghe Huyền Thanh nói như thế cũng nhú mày, hẳn đang thắc mắc những hợp đồng thường có của công ty là do đâu mà ra.

- Vậy trước đây làm sao cô lấy hợp đồng được những công ty lớn trong nước?

- Thì trong công ty mọi người bên bộ phận quảng cáo đàm phán với các đối tác công ty lớn trong nước, còn cô chỉ làm việc nghiên cứu đưa ra những sản phẩm tốt nhất và không mang đến thiệt hại gì đến môi trường xung quanh với giá thành thấp hơn những loại sơn ngoại nhập. Giờ ra nước ngoài chỉ được một bộ phận mà đàm phán trước nhất vẫn là chủ tịch công ty phải có mặt nên cô mới lo lắng.

Huyền thanh cũng ngậm ngừng đôi chút rồi mới trả lời. Bởi theo bà thấy Thiếu Kiệt sao lại thắc mắc nhiều đến như thế mà Hoàng Lâm Nhu lại không nói gì chỉ để con mình nói chuyện việc này với bà.

- Cháu thấy cô khá tự tin với nhãn hiệu sơn chống thấm của mình. Cháu tin là nó hiệu quả nhưng mà đối với người nước khác thì dù là ai họ cũng

không tin tưởng đâu.

- Vậy theo cháu sẽ phải làm như thế nào. Nếu cứ phát triển thị trường trong nước không thì, không mấy phát triển còn nếu đánh ở thị trường các nước khác thì vấn đề mà cháu nói sẽ xảy ra dẫn đến thua lỗ là điều chắc chắn rồi.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc. Bởi theo hẳn biết thương hiệu của bà chắc chắn sẽ được chấp nhận ở Singapore nhưng để làm cách nào được chấp nhận thì Thiếu Kiệt hoàn toàn không hiểu. Vì thời điểm hẳn còn làm phụ hồ thì hầu như công trình nào cũng sử dụng sản phẩm sơn chống thấm ngoài trời của công ty Huyền Thanh.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng suy nghĩ như thế Huyền Thanh cũng nhìn mẹ hẳn như muốn biết được câu trả lời từ bà. Hoàng Lâm Nhu chỉ cười cười đáp.

- Chuyện này tôi không rành vì đa số việc kinh doanh trong nhà đều do thằng nhóc này tính toán, nếu nó đã đưa ra ý kiến thì chắc chắn sẽ thực hiện được.

Sau khá lâu, Thiếu Kiệt mới thở dài một hơi chỉ có một cách là liều để tìm đường sống trong cõi chết ở thời điểm này.

- Theo cháu thấy nếu muốn phát triển một lần ở Singapore Dì phải đánh cược một lần liều hoặc mất trắng, hoặc thành công, nếu dì có khả năng tin vào sản phẩm của mình chiếm được thị phần của quốc gia này thì có lẽ nên liều một lần. Một khi thành công ở thị phần này cô sẽ chiếm được một lượng lớn giá trị đơn hàng xuất khẩu ra nước ngoài, còn không thì sẽ phải quay trở lại trong nước chống chọi với lại những thua lỗ đã gặp phải ở nước ngoài. Cô sẽ chọn phương án nào, như thế cháu sẽ đưa ra ý kiến.

Huyền Thanh nghe thế cũng im lặng, bà không biết ý tứ trong câu nói của Thiếu Kiệt hẳn như thế nào. Nhưng bà biết chắc sản phẩm mình phát minh ra không kém với nước ngoài, bà tự tin về điều đó. Bởi bản thân phát minh của mình làm ra, bà còn không tin tưởng, thì làm sao để người khác tin, chưa kể còn là người nước ngoài. nên bà trả lời thẳng với Thiếu Kiệt.

- Cô tin sản phẩm của mình, Được cô liêu một lần cháu nói ra ý kiến của mình đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138: Chơi Liều Cấp Quốc Gia

Thiếu Kiệt Sau khi nghe được quyết định của Huyền Thanh cũng có chút do dự. Hắn không dám chắc phương án của mình sẽ thành công, nhưng theo những gì hắn biết về những người kinh doanh của Singapore, thì điều này hắn chỉ nằm ở năm mươi phần trăm. Còn năm mươi phần trăm còn lại là ở sản phẩm.

- Cháu nói thật phương án này chỉ có thể thành công một nửa, là dựa trên sản phẩm mà nếu cô có đủ điều kiện tự tin về sản phẩm thì cháu nói luôn. Người châu á họ luôn có một quan niệm từ xưa tới giờ đó là cái gì dùng qua rồi nếu chất lượng tốt họ sẽ tin dùng và hơn thế nữa còn miễn phí quảng bá giúp sản phẩm đó. Việc của cô nói khó không khó nói dễ không dễ, Chỉ cần những hợp đồng cô đồng ý không cần phải thương lượng nhiều. Cô cho họ dùng thử sau hai năm nếu sản phẩm không đạt yêu cầu họ có quyền không cần trả tiền.

Hoàng Lâm Nhu và Huyền Thanh cũng giật mình với ý kiến này của Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu mới ngăn lại Thiếu Kiệt nói.

- Con đừng có mà ầu. Chuyện này không giỡn được đâu, toàn là vốn liếng tiền tỷ cả đấy.

- Chuyện này con chắc chắn đấy. Bản thân người nước họ chưa bao giờ sử dụng loại sơn của dì là một, thêm nữa công ty dì vẫn chưa có được công trình nào nổi trội tại quốc gia nước bạn, vậy sao người khác dám mua. Cô cứ thử nghĩ để xây dựng một công trình dù dân dụng hay là kiến trúc quốc gia cần một số tiền rất lớn, nhất là tiền sơn trang trí trong và ngoại thất. nó chiếm hết 20 phần trăm tiền thi công hoàn thiện, vậy cô có dám đánh cược về một sản phẩm chưa hề biết để đem về nhà thi công. Nếu thích hợp thì không nói gì, còn không lại phải đổi lại loại sơn khác, chi phí sẽ phát sinh

thêm là điều không ai mong muốn. Bởi thế cháu mới nói cô liều nếu mà tin tưởng sản phẩm của mình thì cô có thể làm theo phương án của cháu

Huyền Thanh trầm ngâm một lúc cũng xác nhận rằng Thiếu Kiệt nói đúng, tuy bà không muốn điều này xảy ra, nhưng nó là sự thật không thể thay đổi. Ai cũng sẽ chọn cho mình một phương pháp an toàn ít tổn kém, còn hơn là liều mình đánh đổi.

Việc Thiếu Kiệt nói ở đây có thể cho thấy một điều rõ ràng, nếu Huyền Thanh tin tưởng vào những gì mình nghiên cứu và phát minh, Thì chắc chắn sản phẩm của cô sẽ là một bước tiến dài trong công cuộc chinh phục nước bạn, một đất nước sạch sẽ bậc nhất thế giới và kỹ tính với chất lượng hàng hóa.

- Nhưng nếu thực hiện phương án của cháu nếu lỡ như sản phẩm đạt yêu cầu chất lượng tốt mà họ không thanh toán tiền thì sao? lúc đó mình cũng thất bại có khi còn mất trắng về những sản phẩm đã bán ra, không thu hồi lại được giá trị tồn thất.

- Theo cháu thấy điều này cô không cần phải lo lắng đâu bởi, Cô đã là người nước ngoài kết nối kinh doanh, người nước bạn sẽ cực lực giữ chữ tín bởi khi họ thất tín trong giới kinh doanh, những người đó sẽ làm ảnh hưởng đến những gì mà quốc gia họ thúc đẩy trao đổi phát triển giữa các quốc gia, lúc đó họ không chỉ làm xấu mặt mình mà còn làm xấu đi hình ảnh của cả quốc gia đấy. Chỉ cần một sai lầm dẫn đến toàn bộ đối tác không tin tưởng, đó là giới kinh doanh nước ngoài với nhau họ rất kiên ky.

Hoàng Lâm Nhu với Huyền Thanh nghe được như thế cũng trầm mặc, bây giờ cả hai người mới biết Thiếu Kiệt không phải liều lĩnh bình thường, mà chơi liều cấp quốc gia khi kéo lên cả sự hợp tác của quốc gia và giới doanh nhân lại với nhau.

- Theo cháu Việc này sẽ thực hiện được? Vậy hướng đi của công ty sẽ tập trung vào những hợp tác với các đối tác bên đó thôi hay sao?

- Chắc chắn được quan trọng vẫn là sản phẩm thôi, nếu sản phẩm tốt chắc chắn nước bạn phải chấp nhận, đó là hình ảnh chưa kể đến, phải tìm cách lấy được những công trình lớn về phía công ty, chỉ cần có người đi đầu sử dụng sản phẩm thì sẽ có người kéo theo quy luật tự nhiên của hiệu ứng domino sẽ xuất hiện việc quảng bá trên thông tin đại chúng. Lúc đó thị trường được rộng mở hơn, người dân sẽ sử dụng nhiều hơn trong mảng dân dụng, thì sản phẩm mới có lợi nhuận và phát triển. Sản phẩm vẫn phải phát triển ở phân khúc thị trường dân dụng mới mong có được sự phát triển nhất định. Công trình vẫn là công trình xây dựng dân dụng chiếm đa số thị phần công trình của quốc gia.

Huyền Thanh lúc này suy nghĩ một lát rồi mới định hình được những gì mình vừa tiếp nhận từ Thiếu Kiệt. Hiện Tại bà không thể hiểu nổi tại sao một cậu nhóc như Thiếu Kiệt lại có thể nói ra những chuyện mà người lớn như bà không thể hiểu được.

Nhưng mà đúng thật chuyện này, nếu dựa theo những gì Thiếu Kiệt nói thì đây vẫn là cách tốt nhất có thể thâm nhập thị trường nước bạn. Huyền Thanh lúc này cũng nhìn Hoang Lâm Nhu lắc đầu nói.

- Xem ra thằng nhóc nhà chị không Thiên Tài thì cũng là chuyên gia kinh doanh sau này, việc nhìn nhận này vượt khỏi nhận thức của tôi. Nhưng tôi vẫn sẽ cố gắng thực hiện. Nếu liều một lần như cậu nhóc nói. Chỉ có thể như thế mới đưa công ty và sản phẩm trong nước bước một bước ra thế giới.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười lắc đầu với Huyền Thanh trả lời.

- Ngay cả tôi làm mẹ còn không hiểu hết được thằng nhóc, việc kinh doanh tôi cũng chỉ là gà mờ thôi, thật chất tôi cũng chỉ làm theo những hướng đi chỉ dẫn của thằng con mình. Chị xem nó còn ghi ra những phương án và những cách để tôi làm việc, phát triển cửa hàng bách hóa như thế nào. Chưa bao giờ tôi nghĩ con mình như thế cả. Có chăng nó dù thế nào thì vẫn là con tôi thôi mà.

Hoàng Lâm Nhu lấy trong túi xách mình cuốn sổ tay mà bà ghi lại những gì Thiếu Kiệt đã ghi chú cho bà, những cách buôn bán trao đổi hợp tác, chưa kể đó những cách kiểm tra hàng và cách sắp xếp quầy kệ được liệt kê rất rõ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không ngờ cuốn sổ tay đó mẹ hắn vẫn còn giữ, mà là còn đem theo bên mình, giờ lại lấy ra khoe với người khác làm hắn cũng cảm thấy hơi ngại. Trong Khi đó, Huyền Thanh người ta là chủ tịch tập đoàn công ty lớn, còn hắn chỉ là một nhóm công ty nhỏ, chưa biết chừng còn không bằng một góc của công ty của bà.

Nhìn sơ cuốn sổ tay của Hoàng Lâm Nhu, Huyền Thanh cũng cười cười nói.

- Tôi cũng hi vọng Nhật Huy sau này cũng được như thế, Tuy giờ thằng nhóc nó có chút quậy phá nhưng biết đâu sau này sẽ tốt hơn.

Vừa nói, Huyền Thành vừa xoa xoa đầu của Nhật Huy. Cậu nhóc cầm cái đùi gà trong tay, trong lòng còn đang để bụng bánh Huyền Thanh mới mua cho mình. Trông có vẻ rất vui.

- Cháu thấy Nhật Huy bây giờ rất tốt, Cậu nhóc vẫn muốn mình trở thành tiến sĩ giống như dì đấy. Biết đâu sau này chú nhóc sẽ theo ngành nghề của dì thì sao.

Thiếu Kiệt nhìn Nhật Huy cười cười nói, dù sao thằng nhóc vẫn là rất dễ thương, không ai mà không thích một chú nhóc hiếu động và thông minh, hẳn cũng thế việc đó làm hẳn có thiện cảm cũng là chuyện bình thường.

Cho đến khi kết thúc buổi gặp mặt đơn thuần này Thiếu Kiệt vẫn được Huyền Thanh xin số điện thoại để có thể liên lạc với cậu khi cần thiết còn nói khi nào rảnh có thể lại nhà của bà chơi với Nhật Huy, Cậu nhóc nghe Thiếu Kiệt phải về đi học lại muốn đòi theo làm Thiếu Kiệt phải một phen nói chuyện khuyên cậu bé cố gắng học tốt, khi nào Thiếu Kiệt hẳn có thời gian sẽ ghé thăm đi chơi với thằng nhóc, Lúc đó Nhật Huy còn hướng Thiếu Kiệt móc tay hứa ...

Do lúc đi lên đây hai mẹ con đều là đi taxi bây giờ có thêm chiếc xem đạp, Thiếu Kiệt lại là người phải đạp xe chở mình về, hẳn thấy việc này cũng không có gì là lớn, nên trên đường đi về hình ảnh hai mẹ con đi trên chiếc xe đạp mới cũng thu hút một số ánh mắt của những người xung quanh.

Đợi đi xa thật xa Hoàng Lâm Nhu mới trầm trọng hỏi Thiếu Kiệt về việc vừa rồi nói chuyện với Huyền Thanh.

- Con thấy chuyện này có đơn giản không? sao mẹ thấy phiêu lưu mạo hiểm quá. Trong kinh doanh ai lại làm như thế bao giờ?

- Con thấy việc này có thể thành công rất lớn, không vì việc gì hết chỉ là sản phẩm của Di ấy đúng thật khá tốt, không nói gì đến những khía cạnh khác vấn đề màu sắc và độ bền lâu của sản phẩm thì rất tốt, tính năng chống thấm ngoài trời cũng khá ổn.

Thiếu Kiệt theo nhận định của mình mà đánh giá sản phẩm của Huyền Thanh thông qua những gì hẳn biết, đa phần các công trình muốn có sự bền vững của sự trang trí bên ngoài cũng như bên trong thì vẫn ưu tiên sản

phẩm của Huyền Thanh, tuy hẳn không hiểu kỹ thuật để có được một sản phẩm như thế nào nhưng, nhiều công trình hẳn đã làm qua mấy năm sau vẫn như thế về màu sắc của công trình.

- Nhưng mà mẹ thấy sao sao ấy tuy biết sản phẩm của Huyền Thanh có lẽ là tốt thật như mà để phiêu lưu cho người ta sử dụng sản phẩm trước rồi sau hai năm mới lấy tiền thì thật mẹ chưa thấy bao giờ.

- Theo con nghĩ không cần tới hai năm đâu! nếu sản phẩm phát triển được chỉ cần qua một năm. Tất cả những người đã ký kết hợp đồng với dì ấy đều sẽ thanh toán toàn bộ tiền hàng thôi.

Thiếu Kiệt dự đoán có phần mơ hồ, nhưng hẳn tin chắc sản phẩm của Huyền Thanh có được chỗ đứng nhất định, không vì điều gì chỉ vì sản phẩm của Huyền Thanh vẫn còn tồn tại và phát triển thành một trong những công ty đứng đầu về ngành sơn trên thế giới ở cuộc sống trước của hẳn điều đó đã là quá đủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139: Đào Người

Sau khi một buổi sáng đầy thú vị của Thiếu Kiệt. Hấn tới trường không tính là muộn lắm. Vừa kịp giờ lên lớp, Vừa vào lớp mọi người đã chuẩn bị đầy đủ cho việc bắt đầu tiết học. Lý Bân thấy Thiếu Kiệt ngồi vào bàn mới hỏi han hấn.

- Tưởng hôm nay anh lại nghỉ nữa chứ. Hôm qua đi du lịch vui nhé, thật sao em không được tham gia nhìn cái cảnh Phùng Kiếm Nhất người đầy nước ngọt chắc thú vị lắm.

- Tao thấy không có gì để mà vui hết, Nhã Oanh làm như thế cũng không hay dù sao vẫn là học sinh trong trường làm nhau xấu mặt bên ngoài, không biết người khác nghĩ trường mình như thế nào nữa kìa.

Thiếu Kiệt trách Lý Bân vì bản thân hấn việc trả thù qua lại như thế này không đi đến đâu còn mang tới nhiều thứ hệ lụy không đáng có. Đối với hấn vẫn là việc an ổn như bình thường là tốt.

Hấn thường xuyên đọc được những tiểu thuyết trên mạng internet, những nhân vật như hấn, luôn phải vướng vào rắc rối không cần thiết. Từ những nhân vật phụ, cùng giới đọc giả tiểu thuyết mạng gọi chung là bọn nào tàn. Tranh hơi, tranh đấu với nhân vật chính để tự mang tới xui xẻo.

Bởi thế Thiếu Kiệt cực kỳ điệu thấp, chẳng những không phô trương thanh thế, càng là thâm lặng trong bóng tối. lánh đi tranh đấu với người, nhưng không có nghĩa hấn được an phận. Việc Phùng Kiếm Nhất chẳng qua chỉ là việc đụng chạm nho nhỏ, theo hấn thấy là hoàn toàn không đáng để kéo dài.

Thiếu Kiệt nghĩ như thế, nhưng những người như Phùng Kiềm Nhất suy nghĩ ra sao thì hẳn không biết, cái thể loại đô thị như thế này ở trên mạng rất nhiều nào là nhân vật chính trâu bò, được tác giả thêm thắt một cách thái quá cũng có.

Rồi chưa kể nào là hậu cung một đám người, chia ra làm nhiều phe phái. Hẳn tuy là cũng thích đấy, nhưng mà quan trọng với Thiếu Kiệt đây là cuộc sống chứ không phải là tiểu thuyết mạng.

- Tao nói Lý Bân mày học tốt đi đã, dù sao thời gian vẫn còn dài biết đâu năm sau chú mày lại vào lớp học sinh giỏi sao. Lúc đó thì muốn gì được đó đâu phải vật lộn với những lần thi sắp tới.

- Làm sao không muốn chứ anh. Nhưng mỗi lần về tới nhà là y như rằng, chữ nó thấy em là chạy hết, còn ở trên trường thì dù có sao thì vẫn còn được đôi chút. Mà anh nè lớp đó học song song với lớp thường à, hay là đợi thi xong mới tập trung lại lần nữa.

Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nói.

- Ừ sau khi thi xong sẽ tập trung giờ thì cho mọi người có thời gian nghiên cứu đề thi và tìm kiếm tài liệu. Sau đó sẽ viết ra chọn lấy một bài văn tốt nhất đi thi và hai bài văn dự bị. Theo tao thấy mày muốn qua kỳ thi này chắc chiều qua nhà tao cho cô Lâm kèm đi biết đâu lại khá.

- Được không thế! đúng là nếu cô Lâm kèm chắc sẽ khá hơn nhưng mà chưa biết chừng là Cô Lâm có chịu hay không đây. Mà thôi đi học về con phải thư giãn chút chứ ai trâu bò như anh mà cứ học hoài được.

Lý Bân định là sẽ học cùng Thiếu Kiệt, nhưng chợt nhớ điều gì lại thay đổi một cách chóng mặt, làm hẳn chỉ muốn đánh cho thằng này một trận ra trò.

- Mà thiếu đánh à! học không muốn cứ suốt ngày chơi game kỳ này mà mà thì dưới điểm trung bình thì không những phụ huynh, tao bảo anh em cách ly nốt lỏng, không cho chơi chung cho đến khi thành tích học tập tốt lên mới thôi.

- Đừng mà anh Kiệt! À mà thôi để em học cùng với Ngọc Nhi với Nhã Oanh tốt hơn hai cô gái dạy dễ hiểu hơn, dù sao cũng tốt hơn là giáo viên không khắc khe.

Thiếu Kiệt lúc này chẳng quan tâm đến Lý Bân nữa, dù sao đối với Lý Bân được hai người kia dạy học bỏ tức kiến thức đã quen, giờ mà để cô Lâm dạy hẳn khéo lại phản tác dụng không mong muốn.

Bất chợt điện thoại trong túi Thiếu Kiệt lại rung lên, lôi trong túi ra nhìn lên màn hình với nội dung tin nhắn của Hà Vi.

- Mình sắp về Lưu Minh chiều nay 6h sẽ đến bạn ra đón mình nhé.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười tắt đi điện thoại để lại vào túi mình. Kể từ lần đó hẳn rời đi tuy vài lần có nhắn tin cho Hà Vi nhưng thường không nhận được tin nhắn, có thể là những lần như thế Hà Vi đang làm nhiệm vụ hoặc đến khi cầm đến điện thoại thì cũng là giờ đã tối khuya, nên cô cũng không trả lời lại, nhưng đôi lần vẫn có tin nhắn từ Hà Vi đối với hẳn đã là quá đủ, Dù sao mỗi người một con đường cô chọn cho mình con đường quân nhân thì nó sẽ khác với một học sinh bình thường như hẳn.

- Làm gì mà ngời cười một mình thế? nhớ cô nào à, Ngọc Nhi hay Nhã Oanh nói xem nào anh Kiệt. Hay là có khi nào là một cô nàng nào đó..

Lâm Vũ đầy ẩn ý nói. Trêu chọc Thiếu Kiệt nhưng hẳn vẫn chẳng có thái độ gì làm Lý Bân hết sức cụt hứng.

- Nói thật chứ anh Kiệt à em thấy Ngọc Nhi cũng thích anh Nhã Oanh cũng như vậy cứ dây dưa như thế này liệu có tốt, Dù sao người ta vẫn là con gái nếu anh thích ai thì cứ nói ra để người còn lại biết mà rút lui.

- Chuyện này tao đã đưa ra ý kiến rồi nên miễn bàn luận. Con người không phải chỉ là tình cảm mới sống được, phải hiểu mình đang trong tình cảnh nào hiện tại còn là học sinh thì phải cho ra dáng học sinh. Đừng bị phân tâm như thứ xung quanh bên ngoài.

Thiếu Kiệt không đưa ra bình luận vì bản thân hắn cũng chưa biết được là mình sẽ yêu ai, thích ai. Đối với hắn con đường phía trước còn khá dài và nhiều chông gai mỗi bước đi hiện tại luôn phải cẩn thận để ý nhiều thứ xung quanh.

Bây giờ bên ngoài cửa lớp có một giáo viên đến lớp Thiếu Kiệt. Người giáo viên đang đứng lớp thấy thế cũng bước ra, sau một nói chuyện gì đó rồi đi vào trong lớp mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt! Thầy Tần Tiến muốn gặp em, em lên phòng thầy có việc.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng ngơ ngác. Dù việc gặp Tần Tiến đối với hắn không có chuyện gì lạ nhưng mà gặp ngay trong giờ học này cũng làm cho Thiếu Kiệt nghi hoặc.

Đợi cho đến khi đến phòng của Tần Tiến thì lúc này đã có hai người đang nói chuyện với Hiệu Trưởng, Thấy có người Thiếu Kiệt cũng lễ phép nói.

- Thưa Thầy gọi em?

- Ủ Thiếu Kiệt thầy giới Thiệu với em đây là thầy Hiệp và Thầy Quang bên trường năng khiếu thể dục thể thao thành phố.

Nghe Tân Tiến giới Thiệu Thiệu Kiệt cũng không biết ra sao. nhưng vẫn cúi đầu lễ phép chào. Tân Tiến thấy thế kéo Thiệu Kiệt ngồi xuống cạnh mình, giải đáp nghi hoặc trong lòng hắn. Bây giờ người tên Hiệp mới hỏi hắn

- Hôm nay hai thầy này đến đây chủ yếu gặp em có chút chuyện thôi không có gì đâu. chủ yếu thầy muốn hỏi rằng hôm trước trong trường em có thi đấu đá bóng với các bạn khối lớp trên đúng không.

Thiệu Kiệt nghe thế cũng gật đầu, việc hắn đá bóng với khối lớp của Phùng Kiếm Nhất không lạ với những người trong trường, dù sao thì chuyện này tại sao lại liên quan tới buổi gặp gỡ hôm này mới là điều làm hắn thắc mắc.

- Vâng đúng là có việc đó nhưng sao nó lại liên quan gì ở đây à. Em thấy đó chỉ là buổi đá bóng bình thường thôi mà.

- Vậy cho thầy hỏi là ai là người dạy em đi bóng và thực hiện pha sút bóng ghi bàn như thế này.

Bây giờ thì Thiệu Kiệt đã biết hai người này đến đây với mục đích gì, nhưng có lẽ nếu ở một thời điểm khác không phải như bây giờ thì hắn sẽ coi đây là sự may mắn của mình, Nhưng hắn hiểu được điều đó là không thể, hắn cần bước thêm những bước đi tích lũy về những kiến thức và cách kinh doanh cho riêng mình. Việc còn lại là từ chối sao để hai người ra về trong vui vẻ, không ảnh hưởng tới trường là điều tốt nhất.

Tân Tiến Lúc này cũng nhìn đoạn video quay lại cảnh đá bóng hôm đó, rồi lại nhìn sang Thiệu Kiệt, Còn hắn lúc này chỉ biết cười trừ không làm gì hơn được. Thầy Quang và mọi người sau khi xem hết đoạn video thì mới hỏi Thiệu Kiệt

- Cho Thầy hỏi những kỹ thuật ca nhân này có ai dạy em không hay em tự học?

- Thật ra những kỹ năng này do em tự học và tự mình tập luyện chủ yếu là thầy hay.

Thiếu Kiệt cũng chỉ trả lời thật sự, những động tác này hẳn chủ yếu xem youtube, những năm đó do phong trào đá bóng sân cỏ nhân tạo phát triển rầm rộ, Hấn cũng như bao người khác tham gia vào cái vòng lẩn quẩn đó nên phải kiếm cho mình những kỹ thuật để có thể tranh cướp bóng với người ta, nên luyện tập những động tác này hầu như là ngày nào hẳn cũng làm, hơn thế nhiều lần hẳn còn áp dụng thành công trong các trận bóng.

- Thầy hỏi thật em có định đi theo cầu thủ chuyên nghiệp không, bên trường sẽ đưa ra đãi ngộ đào tạo tốt nhất đối với em.

Tần Tiến cũng bất ngờ trước câu hỏi của người thầy tên Hiệp. Ông không ngờ rằng người này trước mặt mình lại công nhiên mời chào Thiếu Kiệt như thế dù sao hẳn vẫn là học trò của trường, mà người này lại làm không xem mặt mũi mình nên có chút tức giận trong lòng.

Nhưng giờ đây người quan trọng nhất vẫn là Thiếu Kiệt, dù sao câu hỏi này dành cho hẳn bản thân Tần Tiến cũng khá run nếu lỡ như Thiếu Kiệt đồng ý thì trường sẽ mất đi một học sinh giỏi, chưa kể đến còn là học sinh mũi nhọn cho kỳ thi văn. mà chỉ tham gia vận động không thì đâu thể nào bằng kiến thức vô tận. Nên Tần Tiến khá lo lắng Thiếu Kiệt quyết định sai lầm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm mặc suy nghĩ một lúc lâu rồi mới hướng hai người trước mặt nói.

- Xin lỗi em thấy bóng đá chỉ là một môn giải trí những lúc căng thẳng thôi còn dự định chuyên nghiệp thì em không hề nghĩ đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140: Hư Danh

Hiện tại Tân Tiến như mừng thầm trong bụng, Thiếu Kiệt hẳn nói lời từ chối làm cho hai giáo viên trường năng khiếu thể dục thể thao cũng giật mình. Có rất ít cơ hội được tài trợ toàn vẹn các chương trình học của trường, thông qua đó còn được đào tạo chính quy thì không một học sinh nào không muốn

Người giáo viên tên Quang mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Em tại sao lại không muốn tham gia vào trường, hồ sơ lúc trước của em đã từng đăng ký thi vào trường mà. Em có năng khiếu tại sao lại không tham gia. Nếu em tham gia có thể có hi vọng mang trên mình màu cờ sắc áo quốc gia đem lại niềm tự hào cho bố mẹ.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười, có rất nhiều người đã từng như hắn, chỉ cần thấy mình chơi thể thao giỏi một tý là sẽ đăng ký thi vào trường năng khiếu thể dục thể thao, thật ra tỷ lệ vào được trường học này rất thấp.

Chưa nói đến việc bạn học tới đâu, nhưng ngoài kia có biết bao nhiêu con người như bạn họ cũng thấy chính bản thân mình giỏi thể thao nên thi vào trường, mà bên ngoài thì không phải ai cũng giống nhau. Ngoài nỗ lực bản thân họ còn phải trải qua nhiều thứ chưa kể niềm đam mê.

Nhưng cuộc đời vận động viên nó cũng bạc như một nghệ sĩ trên sân khấu. Sau vinh quang phút chốc, mọi thứ trở về với đời thường biết bao nhiêu con người cũng đam mê cũng nỗ lực nhưng những thứ đi kèm theo đó là mồ hôi nước mắt, những lần thi đấu mang lại huy hoàng dưới lá cờ tổ quốc không ai hiểu được họ phải trải qua tuyển chọn như thế nào. Có người phải từ bỏ sự nghiệp khi vừa mới chớm nở vì chấn thương.

Không phải ai cũng may mắn về được với đội mà mình yêu thích nhưng đó mới là một phần, tranh đấu giữa những vận động viên còn nhiều hơn việc mỗi ngày bạn thấy một vận động viên được vinh danh.

Số người được tuyển nhận một phần không thích nghi, phần còn lại là không theo kịp với những cầu thủ trong đội, cố gắng họ cũng cố gắng, nỗ lực họ cũng có nỗ lực, họ cũng có đam mê ngoài cầu thủ trên sân vẫn còn đâu đó những người chỉ biết ngồi ở hàng ghế dự bị đó chỉ là nói riêng một bộ phận cầu thủ, nơi mà xét theo vấn đề vận động viên họ có thu nhập cao nhất còn những vận động viên khác thì sao.

Trở về với cuộc sống bình thường như bao người sau một phút vinh quang, để rồi vẫn chật vật với cuộc sống mưu sinh hàng ngày lại tiếp tục chờ đợi đến lần đại hội thể thao tiếp theo Hoặc là im lặng giữa đời sống mà không ai nhớ tới.

- Em xin lỗi cuộc sống vận động viên không bao giờ nuôi sống được em và gia đình em, chỉ có học mới đem lại kiến thức, đem lại được những thành quả từ kiến thức đúng nghĩa. Thể thao tuy tốt nhưng không mang lại được cho em những thứ cần thiết.

Người Thầy Tên Hiệp lúc này mới tung cánh ô liu níu kéo Thiếu Kiệt.

- Sao lại không cần thiết em nghĩ đi trở thành cầu thủ. Đứng trên sân bóng, trước hàng ngàn người, Có thể kiếm được rất nhiều tiền từ những mùa bóng chưa kể đến em có thể lưu danh trên nền thể thao nước nhà.

- Nếu nói vì màu cờ sắc áo của quốc gia đem điều đó là một cái bánh rất to nhưng thật sự nó được gì, bao nhiêu cầu thủ khi qua hết sự nghiệp của mình có thể có được những gì, tiếp tục theo nghề trở thành huấn luyện viên hay tích góp cho mình những khoản tiền vốn kinh doanh, hay lại trở thành

người giống hai thầy đây nói ra thì làm các thầy thấy phản cảm nhưng đòi vận động viên bạc lắm.

Người thầy Quang định nói tiếp gì đó thì bị người bên cạnh ngăn lại. Thở dài một hơi. Dù hai người cũng hiểu được việc mà Thiếu Kiệt nói. Nhưng nhiệm vụ của họ cũng là tìm kiếm những học sinh có tiềm năng. Hơn ai hết họ hiểu được những lời Thiếu Kiệt nói hoàn toàn không sai, ngay cả bản thân họ cũng là vận động viên sau khi hết thời trở thành giáo viên.

Ngay bây giờ, Thiếu Kiệt giống như những đứa trẻ tiềm năng khác, họ tìm kiếm lời khen. Nhưng trong quá trình cạnh tranh không trụ được hay là năng khiếu chỉ giới hạn, học sinh đó cũng trở thành một người xa lạ. Lợi ích được đặt lên hàng đầu đối với những người như họ lợi ích nhóm còn lớn hơn, khi tìm kiếm được một tài năng đã trải qua đào tạo được các câu lạc bộ để ý đến, họ vẫn là thu lại lợi nhuận từ việc cầu thủ được tuyển mộ.

- Em nói không sai, đòi vận động viên không chỉ cầu thủ mà tất cả những vận động viên khác, tuy phút chốc vinh quang rồi vụt tắt nhưng họ vẫn có cái gì đó để lại cho đời mình, Vậy còn em, tài năng có, năng khiếu của sự tập luyện không qua trường lớp vậy sao em không muốn phát huy tài năng của mình. được vinh danh vào lịch sử huy hoàng, để sau này cầm một thứ gì đó hãnh diện với những thế hệ sau.

- Theo em nghĩ điều đó không cần thiết, hư danh chỉ là phù phiếm hiện thực mới là tất cả, cuộc sống luôn đối xử không công bằng như thế đấy, có người họ rất giỏi có thể có được bằng tiến sĩ kỹ sư nhưng họ vẫn không tạo cho mình được cái gọi là cuộc sống. Em thấy rất nhiều người, họ sống vì ước mơ, một ước mơ chính đáng. Nhưng họ có thể sống vì điều đó lâu dài, em thấy được không ai trả lời được câu này ngoài chính người đó. Hiện thực luôn là tất cả chỉ có người nắm trong tay vận mệnh của mình mới tạo được cho mình một con đường không phải người khác muốn.

Người thầy tên Hiệp nghe Thiếu Kiệt nói thế tựa như mơ hồ nhớ lại những gì mình đã trải qua, hai người lúc này cũng trầm mặc. Họ không nghĩ lại gặp ngay một học sinh có thể nói chuyện trải đời như Thiếu Kiệt. Những học sinh còn ngồi ghế nhà trường thường rất mơ hồ trong định hướng của mình, họ không biết được sau này họ sẽ làm gì, sẽ như thế nào. Nên khi có một cơ hội họ thường bắt lấy mà không cần suy nghĩ. Rằng cơ hội đó có thật sự là cơ hội tốt hay nó chỉ là một ranh giới mỏng manh trong biết bao nhiêu điều của cuộc sống.

Người thầy tên Quang thấy Thiếu Kiệt như vẫn chưa thấy được đây là cơ hội tốt chưa bao giờ có mà ông là người đề xuất với ban giám hiệu nhà trường đối với Thiếu Kiệt. Nếu bây giờ ra về thì chắc chắn sẽ mất mặt với những người bên trường. nên phản bác lại những lời nói của hắn.

- Em có quá cực đoan trong chuyện này chẳng, một việc như thế sao có thể nói được hết một đời người được. Em không thấy nó thái quá à.

- Em Thấy đó là bình thường sự thật thì mất lòng. Em không muốn đặt vào một vận mệnh mơ hồ gọi là ước mơ. Thầy đã dạy dỗ biết bao học sinh cho trường vậy có ai từng hỏi thầy, thầy đã có được bao nhiêu huy chương cho cuộc đời sự nghiệp của thầy chưa. hay những tấm huy chương ấy rồi cũng để vào xem như quà lưu niệm, trải qua một cuộc đời đời lấy những hu danh để làm kỷ niệm như thế chẳng tốt chút nào.

Hai người giáo viên lúc này cũng nhìn nhau, hai người trong ánh mắt đã nói rõ cho Thiếu Kiệt biết hai người này chưa từng có học sinh hỏi về những thành tích của họ, Hai người chỉ biết im lặng cố tìm ra được một người học sinh đã từng hỏi tới thành tích của mình nhưng hoàn toàn không có. Họ cũng bị lãng quên trong cuộc sống, trong chính nơi mà họ tự hào giới thể dục thể thao.

Tần Tiến thấy như thế cũng khuyên hai người giáo viên kia, dù sao hẳn cũng không muốn Thiếu Kiệt bị hai người này lôi kéo một cách thái quá.

- Có lẽ Thiếu Kiệt đã có sự lựa chọn cho riêng mình, nên mấy anh nên cân nhắc có cần như thế không. Thiếu Kiệt còn nằm trong lớp học sinh giỏi văn đại diện trường đi thi viết thư UPU mà, hẳn cũng đem lại vinh quang cho quốc gia trên con đường học vấn đầy thoi.

- Thôi được rồi nếu thầy Tiến và Thiếu Kiệt đã nói như thế thì thôi đành vậy nhưng cho thầy hỏi? em nhận ra những đạo lý như thế từ lúc nào sao trước đây em vẫn đăng ký nguyện vọng là trường năng khiếu thể dục thể thao.

Thấy hai người đã từ bỏ Thiếu Kiệt thở dài một hơi trong lòng, hẳn lúc này không phải lo lắng, hai người lại đây đưa nên cũng trả lời rất bình thường.

- Rất đơn giản em nhận ra được việc này qua một người cũng là vận động viên và từ bỏ ngay ý định trở thành một người trong giới thể thao. Năm 2001 người ấy đã mang về cho quốc gia huy chương bạc tại đại hội thể thao khu vực châu á. Thế nhưng sau thời kỳ đỉnh cao ấy không ngờ anh ta lại phải trôi dạt vào Lưu Minh này, với công việc phụ hồ, sau đó là bảo vệ hồ bơi, giờ đây là nhân viên bể bơi, để có được chút gì đó gắn bó với nghề. Liệu điều đó có đáng hay không. Một tấm gương cho cuộc sống như thế thì chắc không phải là cuộc sống của em. Nên em quyết định từ bỏ việc trở thành vận động viên thay vào đó là sự cố gắng học tập để mang lại cho mình một tương lai tươi sáng hơn.

Hai người lúc này cũng im lặng, hơn ai hết họ hiểu được họ vẫn còn may mắn hơn một số người, sau khi giải nghệ còn có thể làm việc trong môi trường này. Còn có những người vẫn phải vất vả hơn, họ mỗi ngày với cuộc sống mưu sinh.

Đó còn chưa kể phải tốn kém tiền thuốc men, cho nhưng khi trở trời vì những chấn thương lúc còn là vận động viên mang lại. Với những điều mình được thấy việc Thiếu Kiệt từ chối con đường trở thành vận động viên, với họ đã là lý do quá đủ mà không cần thêm điều gì khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 141: Già Đời

Nhận thấy quyết tâm của Thiếu Kiệt. Hai người thầy giáo cũng không nói được gì. Họ hiểu tại sao hắn lại từ chối, bởi hắn thấy không có tương lai cho một thứ gọi là vận động viên thể thao. Quá nhiều thiệt thòi nó chỉ sớm nở mau tàn, từng lớp từng lớp thay thế. Không ai biết được số phận họ sẽ đi về đâu sau khi giải nghệ, trở về cuộc sống bình thường cơm áo gạo tiền nỗi lo trăm bề của cuộc đời.

Tần Tiến nhìn hai người rời đi chán nản cũng thở dài, ông cũng không hề nghĩ đến những việc Thiếu Kiệt nói lại tồn tại, một người vận động viên cứ thế mà phải chọn chân trong cuộc sống sau khi rời khỏi bục vinh quang trong phút chốc ấy.

- Thầy không nghĩ vận động viên khi kết thúc nghề lại như thế, chí ít thầy vẫn còn hơn họ ở chỗ những học sinh ra trường rời đi vẫn có người quay lại thăm hỏi. Còn họ thì đưa cuộc sống đi xuống không một vết tích cho thấy họ đã từng vinh quang như thế nào trong quá khứ.

- Ngành nghề nào thì nó cũng có một mặt tối của nó mà thầy, không nghề nào không trải qua thăng trầm, không công việc nào sẽ mãi là một màu hồng hết. Chỉ là nó bị che dấu cho đến khi tự người khác kiểm nghiệm và đúc kết ra thôi.

Tần Tiến cũng gật gù lúc này hắn cũng không biết tại sao Thiếu Kiệt nói chuyện rất thú vị, bản thân là một học sinh nhưng những kinh nghiệm của cuộc sống được hắn đúc kết ra toàn là của những kẻ từng trải lăn lộn ở xã hội.

- Thầy nói thật nếu ai mà chỉ nghe em nói chuyện không chắc chắn sẽ cho em là người lớn tuổi chứ không nghĩ là học sinh còn đi học đâu, nghe

già đời quá rồi đây. Mà em đã được bao nhiêu tuổi đâu.

- Thôi đi ý thầy là nói em già trước tuổi chứ gì, mà sao họ tới đây thầy không từ chối đi biết là dào người rồi mà còn tiếp, thật thua thầy luôn.

Tần Tiến cười cười, hai thầy trò này sau sự việc Từ Phong thì cứ đùa giỡn không có khoảng cách. chợt giật mình Tần Tiến như nhớ ra điều gì đó mới hỏi Thiếu Kiệt hẳn.

- Vậy còn đề thi viết thư UPU kỳ này em thấy thế nào có khả năng nắm chắc không?

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới gật đầu trả lời câu hỏi của Tần Tiến.

- Đề tài thì em cũng có rồi chỉ còn duy nhất là vấn đề chuyển đổi giữa văn phong đơn thuần thành văn viết thư thôi. Những thứ còn lại như bố cục dàn ý đều đã được hoàn thiện đợi thi xong thì bắt tay vào làm.

- À mà chuyện của em với Phùng Kiếm Nhất khối trên là sao vậy? thầy nghe nói hai đứa có mâu thuẫn với nhau hả, hôm qua đi tham quan nhà máy nước giải khát, Phùng Kiếm Nhất còn ăn trọn cả lon nước ngọt phun lên người đúng không?

Tần Tiến nhớ lại những báo cáo của các giáo viên tham gia buổi tham quan ngày hôm qua, hỏi Thiếu Kiệt, dù sao hẳn cũng không muốn học sinh trong trường có xích mích ảnh hưởng đến dự đoàn kết của trường.

- Không có gì đâu thầy ơi chẳng qua là mọi chuyện chỉ là chuyện nhỏ, mà hôm qua Phùng Kiếm Nhất có bị ướt cả người nước ngọt cũng không phải lỗi tại em, chỉ tại cậu ta khai lon nước mà ra thôi, muốn trách thì cách cậu ta không ngó trước dòm sau.

Thiếu Kiệt mặt dày chối tội còn đổ lỗi ấy lên chính do tự Phùng Kiếm Nhất mà ra. Tần Tiến cũng không nói được gì, đúng là một phần lỗi cũng do Phùng Kiếm Nhất không quan sát kỹ dẫn đến bị chơi khăm mà không hề biết. Chưa kể đến hắn còn làm khó dễ Thiếu Kiệt trong chuyến đi mà Tần Tiến đều đã nghe được từ các giáo viên.

- Nếu đã vậy thì thôi em xem trở về lớp đi. Mà này nếu có chuyện gì xảy ra thì cứ nói với thầy. Thầy sẽ giải quyết vấn đề triệt để. Đừng để ảnh hưởng đến nhà trường là được. Thôi em về lớp đi kỳ thi này nhớ thi cho tốt đấy.

- Vâng em về lớp, nếu có chuyện đó xảy ra thì em sẽ báo thầy sớm nhất có thể.

Nói rồi Thiếu Kiệt rời đi quay trở lại với lớp học của mình, tâm trạng khá thoải mái. Dù sao hắn vẫn có chút gì đó, được Tần Tiến thiên vị.

Tại một văn phòng luật sư của Phạm Chiến, Tuyết Dung lo lắng nhìn chồng mình như muốn nói điều gì đó.

- Anh xem Ngô Nam đến Lưu Minh này với danh nghĩa là đi thực tế học tập quan sát quy trình làm việc có thật sự hay chỉ là cái cớ. Trước giờ hắn có rời khỏi nơi đó đâu? có khi nào nhà đó biết được chuyện của Thiếu Kiệt rồi không?

- Chuyện này thì chưa biết chắc được, dù sao đó cũng chỉ là suy đoán của em thôi. Trước giờ tuy Ngô Nam không rời khỏi Ngọc Châu nhưng chưa chắc là bây giờ sẽ không, Chuyện của Thiếu Kiệt trước mắt chỉ có những người trong nhóm mình biết làm sao mà để lộ được.

Phạm Chiến lúc này cũng nói ra những lập luận khả thi nhất mà ông ta suy nghĩ đến.

- Em thấy chuyện này nó sao ấy, Ngô Nam trước giờ hẳn luôn kỹ tính, anh cứ nghĩ xem hẳn đang yên đang lành lại tới Lưu Minh, hẳn chẳng bao giờ làm việc gì không có mục đích cả.

- Em nói cũng đúng gia đình này cũng không phải dễ đối phó như bình thường. Quan trọng bây giờ là biết được mục đích thật của đối phương mới ra kế sách được.

Uống một tách trà, Phạm Chiến cũng trầm tư suy nghĩ tìm ra đâu là việc chính để Ngô Nam đến Lưu Minh này. Tuyết Dung thở dài lắc đầu hỏi.

- Anh liên hệ với tên Khương Đào chưa hẳn chắc giờ này phải đến rồi chứ, làm ăn lè mè không có quy củ gì hết.

- Ai nói ta không quy củ nói thật nói xấu sau lưng là không tốt nhé.

Khương Đào lúc này cũng đi vào hẳn không mặc đồng phục mà vẫn mặc một bộ quần áo bình thường như bao người khác. Tuyết Dung thấy Khương Đào liền nhìn hẳn trách móc.

- Làm cái gì mà giờ này mới đến thế biết người bận, nhưng ta đã gọi cho người từ sáng sớm tới giờ mới tới là sao.

- Thì đi làm chuyện quan trọng! mới có được chút tin tức ít ỏi này. Làm gì ghê thế đã là mẹ rồi mà còn hung dữ, chả hiểu Phạm Chiến người quản vợ kiêu gì.

Khương Đào thấy Tuyết Dung như thế cũng trêu chọc còn đá sáng Phạm Chiến.

- Người là muốn ăn đòn! mà có chuyện gì nói đi cho mọi người còn tính đừng đùa nữa.

- Ừ thôi không đùa nữa. Ngô Nam đúng là có lệnh đi khảo sát thực tế là có thực, nhưng trước khi đi hẳn có ghé qua nhà bố mình một ngày trước khi đáp máy bay đi Lưu Minh, theo ta thấy chuyện này của hẳn đi có thể là một công đôi việc, chuyện lần trước Từ Chấn Dân chỉ bị chuyển qua bộ phận đô thị cũng do hẳn.

Phạm Chiến và Tuyết Dung lúc này cũng trầm mặc, tính đúng ra việc của Thiếu Kiệt cũng không người biết nhiều. chỉ có những người thân thuộc với Hoàng Lâm Nhu biết. Giờ Ngô Nam lại xuất hiện ở Lưu Minh làm cho bọn họ thấy được sự bất an. Vì thân phận thật của bố Thiếu Kiệt khá nhạy cảm, chưa kể đến những việc trong tối họ sẽ làm gì.

Nhưng đôi với những người ngoài cuộc như mọi người ở đây điều hiểu đạo lý, quan to một cấp đê chết người, Mà Ngô Nam nếu muốn đối phó với Hoàng Lâm Nhu hoặc Thiếu Kiệt thì khá là dễ dàng.

- Chuyện này khó tính đây chưa biết chừng nổi sóng Lưu Minh này không chừng, việc này bây giờ để hạn chế tốt nhất việc này chỉ có thể âm thầm bên ngoài tác động không để ảnh hưởng cục diện.

- Mọi người cũng đừng lo lắng quá bên trên đã có người lo liệu rồi, Bản thân Thiếu Kiệt hẳn cũng có một cây đại thụ chống lưng mà mọi người quên sao. Chỉ là về phần chị Nhu thì có hơi chút khó khăn.

Khương Đào lúc này nói ra ẩn ý của mình mà chỉ có ba người hiểu, nhưng lại thờ dài khi nói về mẹ của Thiếu Kiệt. Tuyết Dung lúc này cũng thắc mắc nói.

- Không biết những người kia định làm cái gì? Thật khó hiểu nếu mà chị Nhu như thế Thiếu Kiệt sẽ ra mặt thôi, làm sao mà giấu được cơ chứ.

- Em làm rồi chị Nhu đã nói là giấu diếm thân phận của Thiếu Kiệt thì chắc chị cũng phải đã lường trước tình hình này rồi. Đâu phải chỉ riêng mình bên trên cũng đã nói rồi khi nào chị Nhu muốn cho Thiếu Kiệt biết thì sẽ nói còn không thì chúng ta chỉ biết im lặng thôi.

Khương Đào lúc này cũng cười cười nhìn hai vợ chồng Phạm Chiến và Tuyết Dung nói.

- Phải nói thật nếu gia đình kia mà đưa nào cũng giống như Thiếu Kiệt chắc bên mình thua từ lúc nào không hay. May mà bọn chúng cũng chỉ được một phần mà ta thấy chắc không tới một phần. Thật nếu mà đấu trí với thằng nhóc Thiếu Kiệt ta thà tự tử chết cho xong, mưu kế một đồng hết cái này đến cái khác. Ẩn thân trong bóng tối một cách bí hiểm lại điệu thấp, không phô trương.

- Lại có chuyện này, mày làm gì mà nói thằng nhóc cứ như thánh không bằng. Nên nhớ thằng nhóc vẫn chỉ mới 16 tuổi thôi làm gì mà ghê thế.

Tuyết Dung ra vẻ trách móc hấn, về việc tâng bốc Thiếu Kiệt một cách thái quá. Dù sao cũng là thiếu niên mới lớn, nếu có giỏi giang thì cũng không đến nỗi nào phải khoa trương như thế. Thấy hai vợ chồng không biết về Thiếu Kiệt nhiều Khương Đào hết mặt lên nói.

- Không biết thì đừng có làm như mình biết lắm vậy. Để ta kể cho mà biết đừng cứ hờ ra lại đâm thọt như thế khó chịu lắm.

Khương Đào bắt đầu kể lại mọi việc từ lúc hấn gặp Thiếu Kiệt cho đến cả sự việc kết nối với Cao Thịnh thông qua một tay của cậu nhóc Thêm vào đó là những mối quan hệ không bình thường của những người xung quanh. Tuyết Dung, Phạm Chiến nghe Khương Đào kể chuyện của Thiếu Kiệt, càng không khỏi đi từ ngạc nhiên này, đến ngạc nhiên khác.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142: Tin Không Hay

Vợ chồng Phàm Chiến đợi Khương Đào kể xong mọi chuyện cũng trầm ngâm không kém, ai biết được rằng một thiếu niên như hắn lại trong bóng tối làm những việc kinh người như thế. Chưa kể đến con gái bang chủ cũ của Xuân Nghĩa Bang có liên quan gì đến hắn không, chỉ sự việc hắn thay đổi tây trắng, làm kinh doanh cho hắc bang thành một cách chính quy cũng là một điều đáng sợ rồi.

- Hai người thấy không! ta nói nếu đấu trí với thằng nhóc Thiếu Kiệt này thì ta từ chức luôn cho rồi, hắn chơi tới công nghệ, hạp bàn mà không còn thấy mặt, chỉ nói chuyện qua cái máy vi tính như thế, Mà bọn người Xuân Nghĩa Bang nghe rầm rập chưa kể hình như cô bé ở Xuân Nghĩa Bang lại thích hắn hay sao ấy.

Tuyết Dung lúc này cũng lắc đầu thở dài. Nếu nói cô đứng ở vị trí Khương Đào mà đấu tranh với loại tội phạm như Thiếu Kiệt, thì chỉ có nước đi ở phía sau đầu đầu. Cũng còn may là Thiếu Kiệt hắn đi theo con đường kinh doanh nhiều hơn tham dự những việc hắc bang vẫn làm. Phàm Chiến sau một lúc im lặng cũng nói.

- Xem ra cậu nhóc này còn nhiều bí mật lắm, mà việc này có nên cho chị Nhu biết không? chuyện Ngô Nam ấy! Chứ dù sao cũng để chị Nhu biết mà đề phòng một chút

vẫn tốt hơn, lúc đó chị ấy có đối sách cụ thể hơn.

- Ừ xem ra phải cho chị Nhu biết việc này. Nhưng quan trọng phải nói làm sao bây giờ? Không lẽ nói gia đình đó biết được thân phận của Thiếu Kiệt là con người kia.

Tuyết Dung cũng không biết sẽ phải giải thích thế nào cho Hoàng Lâm Nhu hiểu. Vì chính xác thì họ là người nắm rõ lai lịch thân phận của Thiếu Kiệt. Còn có người nào khác nữa hay không thì họ không biết. Nhưng giờ gia đình kia biết được sự tồn tại của Thiếu Kiệt. thì bản thân họ cũng không tránh khỏi sự ngờ vực của Hoàng Lâm Nhu.

- Theo anh thấy cứ nói đúng sự thật tốt hơn! Chị Nhu cũng biết tính cách bọn mình ra sao nên chắc sẽ hiểu thôi. Còn vấn đề của Thiếu Kiệt thì phải sắp xếp kế hoạch làm cách nào để tránh không tiếp xúc với Ngô Nam, chỉ để một mình chị Nhu đối phó với Ngô Nam thôi là được.

- Vấn đề này nói khó không khó! Nhưng quan trọng thao tác như thế nào, để thằng nhóc đó đừng có nghi ngờ thôi. Thằng nhóc có con mắt quan sát mọi thứ khá ghê gớm. Thật chỉ muốn kéo nó vào ngành cảnh sát, nó mà vào làm cảnh sát tội phạm nào qua được mắt nó ta đi đầu xuống đất đấy.

Khương Đào nói ra suy nghĩ của mình> còn kèm theo cả việc nuôi tiếc không lôi kéo được Thiếu Kiệt vào ngành cảnh sát như hấn. Tuyết Dung với Phàm Chiến vẫn là nghĩ cách nào tốt nhất để an bài chu toàn cái bộ cục phức tạp này.

- Thôi để em gọi điện cho chị ấy! Bọn mình có bàn tính thế nào thì cũng chỉ có chị mới hiểu được tính khi thằng nhóc mà đưa ra kế sách thôi, có gì thì mọi người đem cái kế hoạch đó thực thi góp một phần sức là được rồi.

- Ừ anh thấy giờ mình suy nghĩ sắp xếp thế nào cũng không được gì. Chỉ có chị ấy mới tìm ra biện pháp tốt nhất, đem chuyện này giảm thiểu tối đa nguy cơ trước mắt.

Phàm Chiến cùng Khương Đào lúc này cũng chỉ biết gật đầu, vì theo họ thấy hiểu con không ai bằng mẹ. Mà việc giấu Thiếu Kiệt về thân thế của hấn là cũng do một tay Hoàng Lâm Nhu tạo nên, Giờ chuyện xảy ra phức

tạp nên để cho Hoàng Lâm Nhu biết được tin tức thích hợp để có thể đối phó và đưa ra kế sách vẹn toàn.

Tuyết Dung lấy điện thoại ra đánh một cuộc gọi vào số điện thoại của Hoàng Lâm Nhu. Đợi cho những tiếng chuông buồn tẻ vang lên trên mặt loa, mọi người trong phòng cũng theo đó sự hồi hộp tăng cao.

- Alo! em gọi chị có việc gì thế Dung?

- À À chị em gọi điện hỏi thăm xem chị dạo này thế nào ấy mà!

Nghe được tiếng nói của Hoàng Lâm Nhu, Tuyết Dung càng hồi hộp hơn. Dù sao cũng là tin tức trọng đại cô cũng không thể bình tĩnh như mọi thường. Nghe Tuyết Dung chỉ gọi điện hỏi thăm mình, nên bà cũng tươi cười trả lời, Bởi khi xã hội càng hiện đại, con người dần ít quan tâm lẫn nhau.

Họ gần như quên mất cái gọi là người thân bạn bè mà vùi đầu vào những công việc hằng ngày. Nên việc Tuyết Dung vẫn còn gọi điện hỏi thăm nhau như thế này là Hoàng Lâm Nhu cảm thấy đủ vui rồi.

- À chị vẫn khỏe! dạo này công việc vẫn tốt chứ, Chồng em sắp lên tới chức gì rồi nào?

- Làm gì có chị chức ở đâu mà cứ lên hoài như thế chị! Thằng nhóc Thiếu Kiệt vẫn thế hay có quậy phá gì nữa làm phiền chị không?

Khương Đào bên ngoài, tuy hồi hộp cũng không biết phải làm sao. Bèn ngồi bên cạnh ra dấu chỉ tới, chỉ lui. Như muốn Tuyết Dung nói vào chuyện chính.

- À thằng nhóc vẫn thế, dạo gần đây học hành cũng tốt hơn. được vào nhóm học sinh giỏi của trường đi thi viết thư gì đó. Chị cũng không rành

lắm. Mà này bộ hôm nay rảnh lắm sao mà gọi điện cho chị thế, nếu rảnh thì hai chị em mình đi đâu đó uống nước trò chuyện.

Tuyết Dung thấy Khương Đào và chồng mình nhăn mặt cũng thở dài, thật tuy nói gọi để báo tin cho Hoàng Lâm Nhu, nhưng đối diện điện thoại trực tiếp cô ta lại không nói được gì liên quan. Nghe được tiếng thở dài của Tuyết Dung, Hoàng Lâm Nhu cau mày hỏi.

- Sao có chuyện gì mà lại thở dài? bộ em với chồng gây gổ cãi nhau à? có cần chị gọi điện mắng hấn một trận không.

Bên Ngoài điện thoại nghe được lời nói của Hoàng Lâm Nhu, Khương Đào bịt miệng không dám cười, Còn Phạm Chiến mặt thì xụ xuống một đống. Tuyết Dung bây giờ mới bình tĩnh thật chậm nói ra những điều cần thiết.

- Thật có chuyện nhưng không phải của vợ chồng em mà là của chị. Chị phải thật bình tĩnh nghe em nói chuyện này đó.

- Không phải chuyện hai đứa! ấy mà sao lại chuyện của chị, Chị thì liên quan gì?

Hoàng Lâm Nhu đang định khuyên nhủ Tuyết Dung. Thì cũng giật mình không hiểu mình thì liên quan gì đến nỗi mà Tuyết Dung phải thở dài như thế. Nhưng bà sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại một lần nữa.

- Vì việc này là việc của chị, vợ chồng em sáng nay vừa nhận được tin tức thôi.

- Được rồi em nói xem nào tin tức gì lại dính líu tới chị đây, có việc gì lớn đến nỗi như vậy đây này.

Tuyết Dung cứ ngập ngừng, còn Hoàng Lâm Nhu thì không hiểu đó là việc gì mà khiến cho Tuyết Dung phải lo lắng như thế, nên cũng muốn biết tin tức động trời liên quan đến mình hư thế nào.

- Sáng nay Ngô Nam vừa tới Lưu Minh. Việc hấn công tác là phụ, nhưng kiếm chị và Thiếu Kiệt mới là chính.

Hoàng Lâm Nhu nghe cái tên Ngô Nam, nhưng vẫn chưa nhớ ra đó là ai. Nên hỏi lại Tuyết Dung.

- Ngô Nam nào? chị có quen biết người này àh

Tuyết Dung bây giờ mới nhớ Hoàng Lâm Nhu trước giờ vẫn chưa một lần gặp mặt Ngô Nam, mà chỉ có biết Ngô Kỳ thôi nên đáp lại lời của bà.

- Ngô Nam là em trai của Ngô Kỳ, người mà để chị ra đi một mình với đứa con trong bụng vừa thành hình.

Một sự im lặng không một âm thanh hay một tiếng động nào phát ra, vợ chồng Tuyết Dung và Khương Đào lúc này thật sự đổ mồ hôi. Ba người bây giờ, chỉ mong Hoàng Lâm Nhu giữ được bình tĩnh của mình.

- Alo chị Nhu chị còn đó không? Alo

- Ừ chị còn đây!

Nghe được âm thanh trả lời của Hoàng Lâm Nhu, ba người lúc này mới thở ra một hơi. Bất cứ ai khi nhận được tin tức mà mình không hề muốn sẽ có trường hợp giống như Hoàng Lâm Nhu, hoặc là dẫn đến bất tỉnh, vì tin tức ảnh hưởng chính não bộ gây choáng. Chuyện này thường rất dễ xảy ra nên ba người họ cũng có chút lo lắng.

- Chuyện này chị xem phải tính toán ra sao, để bọn em còn ra sức. Chứ bọn em không thể có kế hoạch cụ thể mà xoay chuyển được việc này.

- Ừ chị biết rồi nếu có gì thì chị gọi lại sau. Cám ơn em đã cho chị biết tin tức này.

Hoàng Lâm Nhu tắt điện thoại làm cả ba người ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc lâu sau Khương Đào mới nói được một câu.

- Như thế này là sao? chưa biết được phải làm gì lại tắt máy. Để ta gọi lại cho chị Nhu.

Lúc này Phạm Chiến bỗng nhiên ngăn Khương Đào lại, không cho hắn gọi điện đi.

- Người bình tĩnh cái nào! đừng làm rối. tin tức như thế phải cho chị Nhu có được thời gian suy nghĩ chứ. Đâu phải cứ muốn có câu trả lời thì sẽ có ngay được, làm như người có ngày hư bột hư đường hết.

- Đúng rồi đó Khương Đào người đừng hồ đồ quá! nếu gặp mình ở địa vị chị Nhu, Ai nhận được tin không hay này, chắc cũng có tâm lý không ổn định như chị ấy thôi, bình tĩnh đi.

Tuyết Dung cũng lên tiếng khuyên can Khương Đào.

- Thật giờ Thiếu Kiệt hắn chưa đủ lớn, không thì ta đi kể hết cho hắn nghe chuyện này cho xong khỏi phải rườm rà. Nhiều khi hắn còn có giải pháp đáp trả lại những người kia. Nếu cứ đợi như thế này, người ta đánh đến nơi rồi mà mình vẫn chưa có đối sách thì chỉ có nước thua trắng.

Khương Đào tuy là nóng tính, nhưng hắn vẫn biết cái nào đúng cái nào sai, hắn cũng hiểu chuyện Hoàng Lâm Nhu không Thiếu Kiệt biết được thân phận thực sự của hắn vì một lý do nào đó, nhưng điều đó chỉ có bản

thân bà biết, còn ba người họ dù cho có thể một lần đem chuyện này nói với Thiếu Kiệt đấy. Nhưng làm vậy liệu nó sẽ đi đến đâu, người làm mẹ giấu con mình một việc gì, chủ yếu chỉ muốn tốt cho hắn.

Ba người vẫn không biết, sau khi Hoàng Lâm Nhu cúp máy thì ngồi xuống thử ra trong nhà. Bà vẫn chưa định hình mình phải làm gì để che giấu Thiếu Kiệt không phải đối mặt với gia đình kia qua sớm. Thật sự nếu Thiếu Kiệt có thể như những người bình thường khác thì bà sẽ vẫn mãi im lặng đưa câu chuyện này chìm vào trong lòng. Vì bà nói dối hắn, nói dối rằng Thiếu Kiệt hắn mất bố khi hắn còn trong bụng mẹ.

Bà đắn đo, liệu hắn có trách móc bà khi hắn biết được việc này hay không, mọi câu hỏi lúc này cứ xoay quanh Hoàng Lâm Nhu. Bởi một người được cho là đã chết, lại vẫn còn sống, mà bà lại không cho con mình nhận người đó làm cha. Bà cũng hiểu được, sự ích kỷ trong lòng mình là quá lớn. Có đôi lần Thiếu Kiệt vẫn bị những đứa trong xóm gọi một câu thằng không cha, Những lần như thế tâm trạng hắn thế nào. Áp lực, Mà Hoàng Lâm Nhu phải chịu chưa bao giờ lớn như lần này. bà tự nói với mình trong căn nhà

- Phải có cách Thiếu Kiệt còn quá nhỏ, chưa đủ sức, chống chọi với những việc như thế này. Chắc chắn phải có cách, nếu Ngô Nam đến đây có lẽ sẽ phải trong giờ hành chính đi. Nếu thế chỉ cần Thiếu Kiệt hắn không ở nhà, thì mọi việc sẽ được ổn thỏa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143: Trình Độ Diễn Xuất

Tự trấn an mình như thế, nhưng Hoàng Lâm Nhu vẫn thôi không hoang mang. Vì bản thân bà biết không có gì là tồn tại theo ý nghĩ của một con người. Hoàng Lâm Nhu cần phải có một kế hoạch, để đối phó với Ngô Nam. Để bà có thể đối diện trực tiếp với hắn mà không phải lo lắng nhiều đến những việc khác. Còn vấn đề của Thiếu Kiệt thì bà vẫn có thể làm nhiều điều tác động lên chuyện này.

Bây giờ như chợt nhớ ra điều gì đó vội tìm kiếm trong danh bạ điện thoại của mình, số điện thoại của một ai đó. Khi vừa thấy được tên người cần thiết, Hoàng Lâm Nhu nhanh chóng nhấn nút gọi đi. Đợi cho những dòng âm thanh vang lên, trên màn hình lúc này đã hiển thị số thời gian mới nói.

- Alo! Hà Vi phải không? cháu đọc số điện thoại của ông cháu gấp cho dì được không?

Bên kia điện thoại, Hà Vi cũng mỉm cười, nhỏ nhẹ đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu.

- Ông cháu không sử dụng điện thoại. Với cháu đang ở sân bay, cũng gần sắp tới giờ bay đến Lưu Minh rồi cô cứ yên tâm.

- Không có cách nào liên lạc với ông cháu sao? Vì dì đang có chuyện rất gấp liên quan một số vấn đề hệ trọng cháu có thể giúp gì không?

Hà Vi lúc này biết được Hoàng Lâm Nhu lo lắng điều gì nên cũng xoa dịu nói.

- Dì yên tâm nếu vì việc của Thiếu Kiệt thì dì không cần phải lo đâu. Ông cháu đã biết rồi còn nói đích thân cháu bay tới Lưu Minh mà.

- Nói vậy ra là ông cháu đã cho cháu biết vấn đề liên quan đến Thiếu Kiệt?

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng lo lắng nếu Hà Vi biết được lai lịch thật sự của Thiếu Kiệt thì càng thêm nghiêm trọng. Bởi hơn ai hết Hà Vi cũng là một trong những người thân cận với Thiếu Kiệt, mà chỉ cần trong một phút chốc cũng làm lộ ra thân thế thật sự của hắn. Hà Vi lúc này cũng nhẹ nhàng nói với Hoàng Lâm Nhu

- Dì cứ yên tâm về việc của Thiếu Kiệt, cháu sẽ không nói cho cậu ấy biết còn nhiệm vụ lần này cháu tới Lưu Minh là để ngăn không cho Ngô Nam có thể tiếp xúc với Thiếu Kiệt. Việc khi nào dì muốn cho Thiếu Kiệt biết về thân thế thật sự của cậu ta thì lúc đó dì hãy nói. Riêng cháu thì tuyệt đối sẽ giữ bí mật chuyện này.

Thở dài một hơi, lúc này tuy không an tâm cho lắm nhưng Hà Vi đã nói như thế thì bà cũng chỉ biết vậy. Dù sao Hà Thúc đã đưa Hà Vi đến Lưu Minh cũng đã lường trước được một số chuyện, nên dặn dò cháu gái mình là điều không lấy gì làm lạ.

Trước đây chỉ có mỗi một mình Hoàng Lâm Nhu đảm nhận việc bảo toàn Thiếu Kiệt. Nhưng giờ đây không chỉ bà, còn có những người xung quanh. Họ muốn Thiếu Kiệt phát triển, cho dù vì lợi ích hay vì tranh đấu. Nhưng hắn vẫn là đứa con tự hào của bà.

- Ủ Thôi được rồi, vậy chừng nào cháu đến Lưu Minh để cô ra đón cháu.

- Không cần đâu dì, khi này cháu đã nhắn tin cho Thiếu Kiệt rồi, chắc cậu ấy sẽ ra sân bay đón cháu thôi. Còn việc của Ngô Nam thì nếu có điều gì khó nói. Dì có thể nói với cháu, cháu sẽ thu xếp mọi thứ thuận lợi nhất một cách có thể. À thôi cháu cúp máy đây, tới giờ cháu lên máy bay rồi hẹn gặp dì ở Lưu Minh nhé.

Điện thoại tắt đi, Hoàng Lâm Nhu lúc này mới bình tĩnh hơn. Hoàng Lâm Nhu hiểu không chỉ một mình bà cô độc trong trận đấu tâm lý này, Bây giờ Hoàng lâm Nhu có chút tự tin hơn nhiều. Soạn một tin nhắn trả lời Tuyết Dung, dù sao họ vẫn là người thân cận lo lắng cho mình, nên bà quyết định nhắn tin cho Tuyết Dung.

- Chuyện của Thiệu Kiệt tạm thời giải quyết ổn thỏa. Cảm ơn em đã báo cho chị biết, nếu có vấn đề gì chị sẽ liên lạc lại sau ...

Trong một phòng vip của nhà hàng 404, Ngô Nam đang ngồi cầm ly rượu trên tay, một bên đang có một nữ tiếp viên ngồi gấp đồ ăn cho hắn. Từ Chân Dân, Minh Long và Từ Phong đang ngồi trên bàn.

Không ai biết tại sao hai người Từ Phong và Minh Long có mặt tại đây, nhưng có lý do nào đó mà hai người trong thời gian thi hành bản án của mình lại có thể ung dung bên ngoài như thế này.

- Ở đây có an toàn không? chỗ này không có gì phiền phức chứ. Ta thấy nơi này khá tầm thường không thú vị.

- Lãnh đạo không biết nơi này vắng nên sẽ ích người để ý. Còn những nơi khác đông

khách, không tiện cho lắm.

Nghe Từ Chân Dân nói thế, Ngô Nam cũng gật đầu, dù sao hắn đi tới Lưu Minh, vì chuyện của Ngô Kỳ là chủ yếu. Nên càng ích người gặp càng tốt.

- Giờ nói rõ xem chuyện hai người rơi vào thảm cảnh này, cũng do thằng nhóc Thiệu Kiệt đó bày ra sao?

- Điều này tôi nói hoàn toàn là sự thật không tin lãnh đạo có thể hỏi Minh Long con tôi hẳn học chung với thằng nhóc Thiếu Kiệt cũng là nạn nhân của hắn.

Từ Chân Dân ra hiệu cho Minh Long lên kể lại mọi chuyện cho Ngô Nam nghe, vừa đứng trước Ngô Nam Minh Long đã nức nở nói.

- Hôm đó mọi người bọn cháu đang tập trung quay phim làm ký sự cho trường, tự nhiên tên Thiếu Kiệt ở đâu kéo tới phá rối việc quay phim còn giật lấy máy quay chưa kể đến hắn còn phá hư máy quay phim mà bố cháu mới mua cho cháu dùng làm đề tài cho trường, Trước khi đi còn đánh cháu vài cái làm mặt mũi phải mấy ngày sau mới hết. Ở trường hắn bá đạo danh tiếng ai cũng biết trước đó cháu không tin vì vẫn thường xuyên nghe lời đồn thổi hẳn có quan hệ với bọn người hắc bang này nọ nhưng cháu vẫn không tin. Hôm đó thấy hắn trêu ghẹo một vài bạn nữ cùng lớp cháu ra ngăn cản hẳn tức giận vì không đắc thủ nên ra về đánh cháu thêm một trận.

Dáng vẻ của Minh Long cực kỳ thương tâm, nên Ngô Nam cũng thật sự nghĩ đây là sự thật. Bởi hắn diễn rất giống người bị hại, Ngô Nam lúc này cũng nhíu mày ra vẻ phần nộ nói

- học sinh như thế sao không báo lên nhà trường, buộc thôi học, đã thân phận học sinh còn cấu kết hắc bang đánh bạn học việc này quá lắm.

- Chuyện này không báo lên Ban giám hiệu được, thằng nhóc này ngay cả hiệu trưởng cũng bị hắn mua chuộc rồi. Hắn hoành hành trong trường như thế do một tay hiệu trưởng bao che, ngay cả em cũng bị hắn hại. Hắn gài bẫy, nói em bắt học sinh trong trường trói lại rồi còn quay phim tung video lên mạng, bôi nhọ danh dự người thầy giáo như em.

Từ Phong lúc này cũng hòa theo Minh Long khóc lóc kể về những oan khuất ngập trời của mình. Ngô Nam không hề biết hiện tại ba người trước

mặt hắn đang đóng một vở kịch đặc sắc tuyệt luân đến cỡ nào. Nếu có mặt Thiếu Kiệt tại đây, chắc hẳn phải rất khâm phục hai người về trình độ diễn xuất.

- Vậy là hai người cho đến bây giờ một người vẫn còn mang bản án, còn một người thì trong trại giáo dục thanh thiếu niên. Sao người không làm giấy tờ bảo lãnh bọn họ ra.

Ngô Nam suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Từ Chấn Dân hỏi, hắn cũng lấy làm lạ bố nào lại muốn con mình ngồi trong trại giáo dục thanh thiếu niên như vậy, mà lại không đau không sót.

- Quả thật tôi cũng muốn đưa con trai và em mình ra lắm nhưng sợ công tác chậm trễ, với một phần là tôi vừa mới bị điều chuyển công tác, sợ làm như thế người khác nói ra nói vào. Ảnh hưởng đến công tác của lãnh đạo giao cho.

- Được rồi chuyện này ta sẽ thu xếp cho hai người sớm về nhà, Đợi ta cho người điều tra mọi thứ rõ ràng, rồi thanh lý luôn một lần một lần khỏi u này, hai người chịu khó trở về trong đó vài bữa nữa ta sẽ thu xếp cho.

Thầy Từ Chấn Dân có khổ không dám than, có con, em trong trại lại không dám bảo lãnh, chỉ để hoàn thành nhiệm vụ hắn giao, sợ người khác soi mói những việc làm của hắn. Ngô Nam cũng cảm thấy thiệt thòi cho cấp dưới, nên hứa hẹn với Từ Chấn Dân.

Từ Phong và Minh Long lúc này cũng đi ra khỏi phòng, Từ Chấn Dân cũng cảm ơn Ngô Nam hết sức mình rồi mới đi ra ngoài. Bước vào trong phòng lúc này là người đã đón Ngô Nam tại sân bay.

- Cậu chủ đã có một số điều kiện sơ bộ, Không ngoài dự đoán của cậu. Hoàng Lâm Nhu quen biết với Nhị gia ở nhà lúc đang công tác thanh niên

xung phong, trong lúc đó hai bên có nảy sinh tình cảm, việc này lão gia ở nhà có biết và nói nhị gia chia tay với Hoàng Lâm Nhu, lúc đó cô ta đang mang thai Thăng nhóc thiếu Kiệt được một tháng tuổi. Cô ta từ chức ở đội thanh niên xung phong về Lưu Minh bắt đầu sinh sống bình thường. vẫn như thế khổ cực chịu một mình nuôi thăng nhóc, cho đến khoảng thời gian gần đây thì bỗng nhiên khá hẳn lên, Hoàng Lâm Nhu thì mở một cửa hàng bách hóa ăn nên làm ra. Còn thăng nhóc kia trước đây học hành chỉ tầm tầm trung bình có tiếng trong trường về vấn đề phá phách, kéo bè kéo cánh trong trường có thể nói là một thế lực ngầm. Chỉ cần đụng tới anh em trong nhóm của hắn, thì đều sẽ khó sống. Đạo gần đây thành tích cũng tốt lên một cách rõ rệt không hiểu vì sao lại được tuyển chọn vào cả lớp học sinh giỏi văn của trường Thiên Hoa, Những thông tin khác thì rất bình thường không có điểm gì nổi bật.

Ngô Nam sau khi nghe sơ bộ về lý lịch của Hoàng lâm Nhu xong. Ngón giữa gõ gõ trên thành tay ghế cũng dừng lại nhíu mày nói.

- Như vậy những chuyện em trai và con của Từ Chấn Dân nói đều là sự thật?

- Chuyện đó thì vẫn chưa xác minh nhưng chắc có lẽ đúng. Còn việc thu xếp gặp mẹ con hắn có thể phải dời lại vài ngày. hiện tại đang cho người ghi lại những hoạt động sinh hoạt hàng ngày để sắp xếp thời gian có thể gặp cả hai người.

Người kia trả lời Ngô Nam theo dự đoán và nói ra thời gian sắp xếp sắp tới cho Ngô Nam biết.

- Xem ra cứ phải ở lại thêm vài ngày xem xét mọi thứ, rồi mới tính tiếp được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144: Quảng Anh Em Đi Theo Gái

Cũng ngay phía trên lầu của Nhà Hàng 404. Trong một phòng Vip khác của Xuân Nghĩ Bang. mọi người đang chăm chú nhìn vào màn hình ti vi, được kết nối với một đầu thu phát sóng.

Toàn thể cao tầng của Xuân Nghĩ Bang lúc này đều ở cả nơi này. Họ đang quan sát bằng hình ảnh và âm thanh trong căn phòng của Ngô Nam.

Thế Long bực tức mắng chửi.

- Má nó ba thằng chó kia lại chơi trò đổi trắng thay đen, bao nhiêu tội lại đổ lên đầu Thiếu Kiệt. Me nó muốn đập cho một trận.

- Chú thôi nào, chuyện lần này may mà có đưa nhận ra Từ Chấn Dân đặt phòng. Nếu không phải hấn quá hào hào thì mọi người mình cũng không biết mà sắp xếp. các thiết bị này đâu.

Cao Thịnh lên giọng nói. Hôm qua hấn cũng không ngờ rằng Tước Phàm lại chạy về bên hấn nói là Từ Chấn Dân đặt phòng ở quán 404, còn nói chuẩn bị người tốt nhất, phòng đẹp nhất, đồ ăn ngon nhất để hấn mời lãnh đạo.

Sáng nay may mà Cao Thịnh gọi điện cho Khương Đào hỏi thử xem Lưu Minh sắp đón tiếp vị lãnh đạo nào, mà để Từ Chấn Dân phải tới cái nơi nhà hàng ích khách này đặt chỗ đón tiếp. Nếu đúng thì Cao Thịnh sẵn sàng không tính tiền để lấy lòng vị lãnh đạo kia. Lăn lộn thương trường việc quan hệ là không thể tránh khỏi nên Cao Thịnh cũng như những người khác, Đem lợi ích nhỏ nhất lấy lợi ích lớn nhất.

Nhưng nghe được Khương Đào nói người này đến đối phó với Thiếu Kiệt và mẹ hấn, nên Cao Thịnh nói Khương Đào cho người qua đây bố trí

những thứ camera và máy ghi âm, để xem có ghi lại được manh mối nào có thể giúp Thiếu Kiệt đề phòng không.

Khương Đào không nói tại sao người này lại đối phó với Thiếu Kiệt nhưng chắc chắn có quan hệ rất lớn nên Khương Đào mới không nói cho anh em mình.

Vũ Minh vừa nhìn hình ảnh ghi lại vừa đưa ra ý kiến của mình, theo cảm nhận của hắn để Từ Chấn Dân chăm chú như vậy thì cũng là một quan chức lớn chứ không phải hạn bình thường.

- Cái lão Khương hẳn cứ vội vội vàng vàng. Vừa xong lại không chịu nán lại xem cảnh này mà đi đâu mất. Xem ra nếu mà tên này là quan to mà cứ cái kiểu tay ôm tay áp như thế này chắc cũng vui nhỉ.

- Thiệt không hiểu thằng này lẩn lộn trong quan trường thế nào chứ vừa thấy con bé đó lại mắt sáng như hai cái bóng đèn. lôi con bé vào phòng, thật nếu cái hình ảnh này được công bố không biết tên này phải ăn nói ra sao với cấp trên nhỉ.

Ngọc Hồ vừa lắc đầu vừa cảm thán, Đối với hắn nhân viên công vụ mà như thế này thì hắn mới thấy lần đầu. Nhưng hắn quên là Từ Chấn Dân cũng không khác gì Ngô Nam. nên có thể nó là vật hợp theo loại. Kẻ ở trên ra sao, kẻ bên dưới như thế.

Chuyện này trước mắt cứ quan sát cái đã, đợi lát lão Đào về rồi nhờ hắn sao chép ra một cái đĩa khác, biết đâu một ngày nào đó mình sẽ cần đến.

- Vậy việc này không nói với Thiếu Kiệt à? chuyện này liên quan đến cậu ta mà không lẽ cứ để như vậy.

Tước Phàm lúc này cũng hỏi Cao Thịnh để xem có nên cho Thiếu Kiệt biết hay không, chuyện này không phải liên lụy ích người, nhưng tại sao

Khương Đào lại dặn mọi người là không được cho Thiếu Kiệt biết. Thì mọi người không hiểu được.

Trong khi Thiếu Kiệt lại là người trong cuộc, bản thân mọi người trong Xuân Nghĩa Bang cũng không biết cái mớ phức tạp này là chuyện gì, nhưng sau khi Cao Thịnh suy nghĩ thật lâu rồi mới thở dài nói.

- Chuyện này có lẽ Khương Đào có lý do gì đó, tốt nhất mọi người cứ giữ bí mật chuyện này. Đừng để lộ ra ngoài kể cả những người biết chuyện cũng phải cấm ngôn, không được truyền lưu một lời nào, nếu còn muốn làm ở đây.

Mọi người trong phòng lúc này mới cảm giác được việc này không đơn giản như là họ nghĩ. Bao nhiêu câu hỏi tồn tại trong lòng nhưng cũng phải nén lại, vì Cao Thịnh đã ra quyết định.

Ngay lúc này đây điện thoại Cao Thịnh chọt vang lên trên màn hình lại hiển thị dòng tin nhắn. Người gửi là Khương Đào nội dung khá đơn giản.

- Mọi chuyện đã sắp xếp xong, tạm thời cứ lưu lại những gì đã có, đợi thời cơ thích hợp sẽ có người cho Thiếu Kiệt biết chuyện này, nhưng cho đến lúc đó đừng ai làm chuyện gì bậy.

Cao Thịnh cười cười đưa điện thoại cho mọi người trong phòng. Tước Phạm lúc này cũng vui đùa nói.

- Hay là giữ lại luôn đĩa ghi hình gốc này cho thú vị, dù sao thì lão Đào cũng chưa xem qua, có gì thì mọi người chỉ cần nói không có gì vui chỉ là nói chuyện bình thường. Như thế thì việc này đơn giản ở chỗ mình rất nhiều.

- Được đó giữ lại luôn lão đại, lão Cao hẳn không biết thì mình giữ lại cái đĩa ghi hình này mai một nếu Thiếu Kiệt cần thì đưa ra, chứ cứ thế này

mà đưa lão Đào thật không giống anh em mình chút nào. công sức anh em mình để lão hưởng đâu có dễ như vậy.

Mọi người trong phòng lúc này, ai nấy nhìn nhau trên mặt đều hiện lên một nụ cười, Cao Thịnh cũng lắc đầu, hẳn biết cho dù không có sự cho phép. thì bọn tử tước vẫn lấy mất cái đĩa video file gốc này là điều khó ai có thể ngăn được. Họ không nghĩ những đoạn video ở đây hôm nay sẽ dấy lên một cơn sóng to lớn chưa từng có.

Bên ngoài dấy sóng nhưng Thiếu Kiệt hẳn không hề hay biết hẳn là nhân vật chính của việc này. Khi kết thúc buổi học không như mọi ngày hẳn thường nán lại đôi chút ở trường nói chuyện với mọi người mà đi thẳng ra bãi giữ xe.

- Nhưng hình ảnh hẳn vội vàng không qua khỏi ánh mắt của Lý Bân, với các thân hình chậm chạp từ từ của mình Lý Bân vội chạy theo sau, Lúc này hẳn thật sự ngạc nhiên, Thiếu Kiệt đang dẫn một chiếc xe đạp mới. một chiếc xe đạp mà hôm nay lần đầu tiên hẳn thấy.

Vội vàng chặn đầu xe Thiếu Kiệt lại Lý Bân nói.

- Không cho đi, có xe mới trốn anh em chơi thế ai chơi phải rửa đi mới được.

- Tao rửa rồi nên mày khỏi lo, giờ tao có công chuyện gấp có gì tính sau.

Lý Bân nào dễ dàng cho Thiếu Kiệt bỏ đi, hẳn hùng hổ như chưa từng được lên mặt.

- Anh nói anh rửa hồi nào, xe mới mua hôm nay chắc luôn mà nói rửa rồi, rửa rồi mà không ai biết, ít nhất cũng phải, bánh trái nước ngọt một chầu mới được chứ. Người ta có em bé còn làm xôi chè mời hàng xóm. Anh mua xe mới mà chả mời anh em được chai nước không thấy kỳ à.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng bó tay tên Lý Bân này, hắn làm trận làm thương chủ yếu là muốn có cái để bắt Thiếu Kiệt móc tiền túi ra mua đồ ăn.

- Tao nói rửa rồi! lúc trưa mua về tao có lấy nước rửa sơ cho hết bụi rồi, nên không cần rửa nữa đâu.

Lý Bân lúc này ngơ ngác đứng im suy nghĩ câu nói của hắn, trong khi đó Thiếu Kiệt đã đẩy xe từ từ ra tới cổng. Chợt nhận ra Thiếu Kiệt chơi từ đồng nghĩa Lý Bân mới chạy theo sau nói.

- ai nói rửa xe kiểu đó, em nói là rửa bằng đồ ăn, nước uống mọi người mà, đứng lại chơi như thế ai chơi.

Thiếu Kiệt hắn nhanh chóng nhảy lên xe đạp đi. Nhưng vẫn không quên quay lại nhìn Lý Bân đùa giỡn.

- Hôm nay tao bận mai hay một gì đó đãi mọi người xe mới sau, còn lèm bèm ngày mai vào cho ăn đòn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân khuôn mặt hiện lên vẻ nham hiểm nói chỉ mình hắn nghe được.

- dám quăng anh em đi theo gái! hãy đợi đấy lần này đừng trách sao anh bị làm thịt.

Do gấp gáp nên chỉ sau một lúc Thiếu Kiệt đã về tới nhà. Lúc này hắn cũng không định thay đồ, mà quăng cái cặp qua một bên. Thấy hắn vội vàng, Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Định ăn mặc như thế mà gặp Hà Vi à? con người ta dù sao cũng là con gái ra sân bay đón thì nên ăn mặc cho thơm tât một chút.

- Ủa sao mẹ biết con đi ra sân bay đón Hà Vi? bộ Hà Vi cho mẹ biết à.

Hoàng Lâm Nhu chỉ cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thằng nhóc này khờ vừa thôi, Hà Vi mà không nói thì làm sao mà mẹ biết, với lại ở Lưu Minh này cô bé có ai là thân thuộc hơn con và mẹ không? Nếu cô bé không nói mẹ thì Hà Thúc cũng nói với mẹ thôi, còn đỡ người mọi thường đầu óc thông minh lắm mà.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười. Những gì Hoàng Lâm Nhu nói cũng một phần nào đó chính xác rồi, đúng là hẳn không nghĩ đến chuyện này chỉ là do phản xạ tự nhiên khi thấy mẹ hẳn biết việc hẳn sắp làm. Mà hoàn toàn quên đi những hoàn cảnh xung quanh.

- Thôi đi tắm thay đồ rồi đón taxi hay gì đó đưa cô bé đi chơi, đi ăn tối một chút rồi về.

Thấy mẹ đưa mình cái túi Thiếu Kiệt nhìn vào bên trong mới thấy được, ngay cả đồ bà đều đã chuẩn bị. Nếu mà hẳn không thay đồ này, chắc là không được nên vừa cầm túi đồ vừa nói.

- Mẹ định bán con trai luôn hay sao mà cả quần áo cũng chuẩn bị sẵn thế này, con trai mẹ đừng có bán rẻ thế chứ. Ích nhất giá cũng phải cao cao một tý chứ.

- Thằng quý bán rẻ, bán mắc gì mẹ cũng bán. Người ta con gái, còn từ Ngọc Châu xa xôi vào đây. Con lại định mặc mỗi cái bộ đồ đi học ra sân bay đón người. Có ai lại như con không?

Thiếu Kiệt hẳn nhìn nhìn đồng hồ dù sao vẫn còn thời gian tính toán một chút rồi hẳn lắc đầu than thở.

- Riết rồi không biết con là con mẹ hay Hà Vi là con mẹ đây. ra sân bay đón người thôi mà phải mua cái bộ đồ như thế này không.

- Mẹ thấy mấy đứa bằng tuổi con mặc đồ như thế này không mà? nên nhờ mấy dì con mua dùm đấy. Con mà nói mẹ không có mắt thẩm mỹ là không được đâu đấy.

Hoàng Lâm Nhu nói như thế Thiếu Kiệt cũng không nói gì được, dù sao thì mẹ hắn cũng đã muốn cho hắn tươm tất. Nhìn đồng hồ một lần nữa tính toán thời gian kỹ một chút rồi hắn đứng lên vác bộ đồ lên vai nói.

- thôi con đi tắm đây. xong rồi con đi không kẹt xe nữa

Vì giờ này là giờ cao điểm nên sẽ bị kẹt xe thời gian đi ra tới sân bay cũng kéo dài hơn, tính toán cả khoảng thời gian kẹt xe thì hắn tới có lẽ vừa đúng giờ. Nên chạy vào nhà tắm vội xối vào xô nước rồi thay bộ đồ mà mẹ hắn mới mua mặc lên người.

Trước khi đi hắn vẫn không quên mang theo điện thoại chìa khóa và những thứ cần thiết.

Hoàng Lâm Nhu nhìn hắn rời đi chỉ im lặng như đang tính toán điều gì đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145: Chuyện Nghề Tài Xế

Qua biết bao con đường đông đúc người với xe, giờ cao điểm luôn là thế, không ai có thể nói trước, trong giờ cao điểm mình có thể đi nhanh bao nhiêu. Dòng người đổ tra từ các văn phòng, công ty nhà máy tạo nên cho đường phố một sự chật hẹp của khoảng không.

Qua chừng hơn nửa giờ ngồi xe, Thiếu Kiệt mới đến được phạm vi sân bay. Dù cho tài xế taxi có cố gắng đến mấy thì Thiếu Kiệt vẫn tốn thời gian khá lâu điều đó hoàn toàn không tránh khỏi. Vấn đề kẹt xe ở trong nước hiện tại đã là vấn đề không nhỏ. Sau này vấn đề này còn cực kỳ nghiêm trọng hơn.

Bên Trong sân bay, ở lối ra của hành khách dù là ngày hay đêm. Đều có những người giống như Thiếu Kiệt. đợi chờ người thân từ nước ngoài về, hoặc ở những vùng xa xôi như Ngọc Châu trở về Lưu Minh.

Vì canh thời gian khá chính xác, nên khi Thiếu Kiệt đến nơi, hẳn chỉ phải đợi chờ đôi chút. Hẳn chọn đứng ở một góc, nhưng vẫn có thể quan sát hết những người bước ra cửa sân bay.

Không quá lâu để hẳn có thể nhìn thấy bóng dáng của Hà Vi. Cô bé mặc cho mình một cái áo thun quần jean cá tính, thêm vào đó là đôi kính mát trên khuôn mặt, đầu đội một chiếc nón thể thao mà mái tóc dài không cột. Tay kéo một cái valy trên vai lại thêm một cái balo. Nhìn Hà Vi dáng vẻ như vừa gom hết đồ mình ở nhà đem theo. Thiếu Kiệt cũng lác đầu, hẳn xem ra lần này, Hà Vi có ý định ở lại nơi này thật lâu.

Bước ra gần tới cửa sân bay, Hà Vi ngó tới ngó lui vẫn không thấy bóng dáng Thiếu Kiệt. Cô mới hạ một bên quai đeo của balo xuống tìm kiếm gì

đó. Rồi lấy ra một cái điện thoại, định nhân gọi đi thì phía sau vang lên tiếng nói.

- Định gọi điện cho ai vậy?

Hà Vi cũng giật mình, nhìn Thiếu Kiệt. xong sau đó nhìn tới nhìn lui hấn một hồi mới hỏi.

- Á! Thiếu Kiệt bạn đứng ở đâu sao mình không thấy? Mà sao bạn mặc đồ chẳng giống ai thế này? đôi gu thẩm mỹ à.

Thiếu Kiệt cũng cười lắc đầu, trả lời câu hỏi của Hà Vi. Vừa nãy lúc mặc vào hấn đã thấy có vấn đề, nhưng mà có Hoàng Lâm Nhu đứng đó hấn không tiện thay ra, mặc đồ bình thường vào. Nên đành để vậy đi ra sân bay.

- Không biết cũng chẳng phải đôi gu thẩm mỹ, chỉ trách thằng nào đó đi ngang mẹ nhìn thấy hấn mặc đồ thế này nên mới đi mua. Giờ mà mua rồi mà không mặc là mẩu hậu mẩu chết.

- haha cậu mà cũng biết sợ à. Anh hùng mưa gió bão bùng, đạn bay tứ tung lại không biết sợ, Mà lại sợ mẹ nè.

Hà Vi trêu chọc hấn vì những việc hấn làm cho thấy, hấn không có gì e ngại giờ nghe Thiếu Kiệt lại sợ Hoàng Lâm Nhu nên. Hà Vi phì cười.

- Thôi đi cô nương ơi! Ai mà không sợ mẹ! Cô cứ nói thánh, nói Tướng. Giờ đi đâu nè.

- Ủa mà cậu đi bằng gì ra đây? Anh Khải Huy không đón cậu à?

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ. hấn vẫn còn xe riêng cho hấn sử dụng mà sao hấn lại phải đi taxi tốn tiền. Thiếu Kiệt hấn thở dài một hơi xem ra nhiều việc nhỏ nhặt mà hấn không để ý nhiều lắm.

Lúc này Hà Vi vẫn đang loay hoay gọi điện cho Khải Huy nhưng lại nhận được tín hiệu máy bận. Thiếu Kiệt thấy thế mới nói.

- Giờ này chắc Khải Huy không tới kịp đâu nên chắc hai đứa đi taxi cho nhanh chứ đợi như thế này biết chừng nào.

- Lần này về nói ông trừ lương, dám không bắt máy của mình. Thôi đành vậy để đi taxi thôi.

Hà Vi vừa nói dứt lời thì Thiếu Kiệt từ xa thấy được một chiếc xe đang trong hàng xe đi vào nơi đón người. Hắn mới chầm chọc Hà Vi nói

- Thôi hay là đi bộ đi dù sao về tới nhà cũng tới lúc đó ăn mỳ gói cũng ngon mà. Vừa rẻ vừa sang, thực phẩm không thể thiếu trong mỗi gia đình

- Hả cái gì, cậu đùa à mình mà đeo ba lô này mà đi bộ từ đây về nhà ít nhất cũng cả giờ hơn. Lúc đó xỉu mất chứ ăn uống gì nữa. mà cậu thích đi bộ cũng được đi nhưng với điều kiện cậu phải đeo ba lô, xách hành lý cho mình.

Thấy Thiếu Kiệt hấn chọc mình Hà Vi cũng trêu chọc lại. dù sao nếu mà thật đi bộ cùng với hắn cô cũng đi. Nên Hà Vi cũng không ngại. Bây giờ Thiếu Kiệt ra vẻ tay cầm lên hành lý và Ba Lô của Hà Vi nói.

- Vậy đi nào! hai đứa đi về nào đưa hành lý ba lô đây mình cầm.

Hà Vi lúc này cũng giật mình nhìn hỏi lại như muốn xác định điều này là sự thật.

- Thật hả? đi bộ về tới nhà là mệt chết đấy.

- Ừ thật mình cầm hành lý với túi xách bỏ lên xe là được!

Ngay lúc này một chiếc BMW đến trước mặt Thiếu Kiệt với Hà Vi. Kéo xuống kính xe là Khải Huy cười nói.

- Hai em lên xe đi khi này vừa đến đầu công nên anh không bắt máy chạy vào đây luôn.

- Vậy ra cậu chọc mình! muốn chết à.!

Hà Vi nghe như thế vội la lên. Làm Thiếu Kiệt phải bỏ tay khỏi hành lý đang kéo, chạy vòng vòng quanh xe. Khải Huy cũng bật cười bước xuống xe mở cốp sau, để hành lý vào. Thiếu Kiệt cũng nhanh chóng chui vào băng ghế sau của xe. Hà Vi cũng vào theo đánh hấn vài cái. Đợi cho Khải Huy lên xe lái đi rồi Hà Vi mới hỏi Khải Huy.

- Ủa Anh Huy! sao anh không qua đón Thiếu Kiệt rồi cùng đi luôn ra sân bay để Thiếu Kiệt đi taxi một mình đến trước vậy.

- Anh qua nhà thì mẹ Thiếu Kiệt nói cậu ta vừa đi. Chạy ra đây gặp trên đường kẹt xe quá nên không cách nào đi nhanh được. cứ nhít từng chút, từng chút một thêm vào đó nhiều người thật quá không ý thức. Anh nói thật chạy xe như thế này còn ổn chứ chạy xe như kiểu của mấy người chạy xe tải xe khách thì thôi ớn lắm.

Nghe Khải Huy nói thế Hà Vi cũng lắc đầu không hiểu, Thiếu Kiệt thì nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe nhìn những người đi đường đang di chuyển từng chút một. Vấn đề làm tài xế lái xe ra sao thì hẳn sẽ không nói cho Hà Vi biết, để cho Khải Huy nói là hay nhất, vì bản thân anh ta là tài xế sẽ hiểu rõ chuyện này hơn.

- Em không biết đâu! anh làm tài xế xe cho ông em ai cũng nói là sướng hết Mới đầu anh không biết tại sao, nhưng qua một thời gian cùng mấy lần

ngồi nói chuyện với những tài xế khác lúc đó anh mới hiểu hết cái nghề này. Không như người ta vẫn nghĩ.

- Em thấy làm tài xế có gì đâu mà khó chỉ cần đi học cái bằng ra không có xe thì xin làm taxi cũng được mà.

Khải Huy với Thiếu Kiệt phì cười, Hà Vi nói lấy bằng lái xe mà cứ như ra ngoài chợ mua mớ rau. Tuy với thân phận của cô thì việc đó dễ thật nhưng mà với người thường là một vấn đề không nhỏ.

- Vậy là em không biết rồi chạy xe cần phải có kinh nghiệm, hơn hết là kinh nghiệm xử lý tình huống. Nhất là chạy xe trong thành phố này. Người lái taxi với chạy xe khách có lưu truyền với nhau một câu bước lên xe cầm vô lăng là bước nửa bước chân vô tù. Họ lưu truyền với nhau câu nói này không vì vui đùa mà là vì tính mạng của người khác và chưa kể đến nỗi khổ của những người xung quanh họ. Nhiều tai nạn mà họ không thể ngờ vẫn luôn cứ xuất hiện nhất là trong thành phố đông đúc này. Những người chạy xe máy thường không tuân thủ luật khá nhiều, còn những lúc gặp tình trạng khó hiểu hơn là xin đường bên trái lại quẹo phải. Nếu không có kinh nghiệm rất dễ gây tai nạn.

Hà Vi nghe xong cũng im lặng suy nghĩ những gì Khải Huy nói. Trước giờ cô cứ nghĩ, làm tài xế thường không tốn nhiều sức lực nhất chỉ cần ôm vô lăng đi đó đi đây là được. Cô hoàn toàn không nghĩ đến những vấn đề này.

- Đó chỉ là bộ phận tài xế chở khách nói với nhau thôi. Còn những tài xế xe hàng mới ghê, họ nói với nhau. Cán mà không chết, để họ tàn tật là mình phải nuôi suốt đời. Thà tông chết một lần lo cho khỏe

- Lại còn có vụ này. Họ không sợ pháp luật truy cứu sao mà lại làm như vậy.

Thiếu Kiệt hẳn trước giờ cũng nghe qua những việc này nhưng hẳn không ngờ điều này lại là thật. Dù sao làm như thế cũng quá mất nhân tính. Khải Huy chỉ gật đầu. Nhìn dòng người chen lấn bên ngoài qua kính xe nói.

- Thật ra nó chỉ tồn tại trong một số tài xế với nhau. nhưng một số luật ngầm trong ngành tài xế xe vận tải là vẫn có một năm họ được bảo hiểm hai mạng người. Nhiều chủ khi thuê lái xe tải hoặc container họ còn bắt tài xế nếu lỡ gây tai nạn thì "xử" ngay tại chỗ, tránh phiền hà về sau. Mọi chi phí họ sẽ lo hết. Vì vậy, nhiều tài xế mới có gan làm. Cũng nhiều chuyện bi hài từ cánh tài xế vận tải là nhiều nhất. họ lưu truyền với nhau mấy câu trên chằng qua vì có vấn đề như thế nên họ mới nói. Nhiều người làm tài xế gây tai nạn người kia không chết lại cứ sống đày đọa người thân. chưa kể đến cánh tài xế mà có nạn nhân như thế cũng mệt lắm. Không ai mong muốn tai nạn xảy ra cả nhưng lỡ xảy ra thì bên nào cũng phải đặt lợi ích của mình lên trên hết. Nói thật nếu là anh thì thà nhận tâm một lần, nhưng tránh cho phiền hà, dây dưa cả đời, có khi sạt nghiệp cho đến khi chết mới thôi. Nhiều người họ còn sống rồi bắt đền ghê lắm, đền được càng nhiều càng tốt, chữa trị bằng thuốc đắt tiền nhất, bác sĩ và bệnh viện tốt nhất, đòi thăm hỏi, lễ tết không đến thì chửi mắng... cứ như thế cho đến bao giờ một bên chết đi mới có thể dừng lại. Mặc kệ lái xe có giàu hay không, bán nhà bán vợ con hay bán nội tạng thì vẫn cứ phải đền.

Vừa đợi kẹt xe Khải Huy kể lại những việc lưu truyền trong giới tài xế để cho qua thời gian giúp cho Thiếu Kiệt và Hà Vi thấy được một mặt nào đó của nghề tài xế mà ai cũng thấy như rất đơn giản nhưng chứa nhiều rủi ro.

Hà Vi và Thiếu Kiệt cũng thờ dài, nghề nào cũng có mặt tối của nó nhưng nói đi phải nói lại về phần người và gia đình người bị nạn đã đúng chưa khi quan niệm của người dân, từ xưa đến nay vẫn còn theo kiểu xử lý tai nạn theo dạng luật rừng như. Xe lớn phải đền cho xe bé, người sống phải

đền cho người chết, mới dẫn đến cách xử lý cùng đường của những tài xế xe tải không may gây tai nạn giao thông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 146: Buffet

Ngồi trên xe nghe Khải Huy tâm sự về những cuộc đời của những tài xế như anh Thiếu Kiệt với Hà Vi cũng không khỏi cảm thán. Đôi khi nghề nghiệp là thế, có những nghề phải đối mặt với những sinh tử hiểm nguy, có những công việc tưởng chừng như nhẹ nhàng hoàn hảo. Nhưng trong đó là những đấu tranh thầm lặng người với người.

- Nhiều Khi thấy cứ thanh bình như thế này tự do muốn làm gì thì làm lại tốt hơn. không phải tranh giành điều gì hết mới được cuộc sống yên bình.

Hà Vi nhìn qua bên cửa kính ô tô nói ra những suy nghĩ của mình. Khải Huy thấy cô bé có tâm trạng như thế nên cũng chuyển đề tài.

- À có chỗ này buổi buffet khá hấp dẫn hai đứa, đi ăn luôn nhé ngày nào cũng vậy nhưng mà mỗi ngày là một món khác nhau. Anh nghiên cứu rồi giá lại vừa phải hợp túi tiền.

- Vậy hả vậy đi nơi đó đi. em chưa đi ăn buffet bao giờ xem thử xem nó như thế nào.

Thiếu Kiệt cũng giật mình. Hắn thấy nếu là Hà Vi thì phải thường xuyên tiếp xúc những buổi hội họp của người lớn quen biết trong Ngọc Châu mới đúng, tại sao Hà Vi lại nói chưa bao giờ đi mấy sự kiện như thế này.

- Bạn chưa bao giờ đi ăn buffet sao, mình nghĩ đáng lý ra cậu phải tham gia những buổi như thế này nhiều chứ. Tại sao lại không biết?

- Có thì có! nhưng mà giống mấy buổi tiệc xã giao của người lớn nhiều hơn, còn tiệc mà của những người quen ở Ngọc Châu mình thường không đi vì phiền lắm. Giờ ở đây phải đi thử một lần cho biết.

Thiếu Kiệt cũng không hiểu, chỉ đi dự tiệc thôi thì có gì là phiền. Nhưng hẳn không nghĩ đến thân phận của Hà Vi, nếu cô dự những buổi tiệc như thế này lại đại diện cho Hà Thúc. Mà vòng tròn tranh đấu trong quan trường tuyệt đối là phức tạp.

Không bao lâu, hai người được Khải Huy đưa đến một trong những khách sạn thuộc chuỗi khách sạn trước đây mẹ hắn làm. Bước vào quầy tiếp tân. Thiếu Kiệt mua ba vé người lớn, hắn và Hà Vi luôn cả Khải Huy. đang đánh xe đi gửi gần đó. Cho Hà Vi gọi điện thoại cho Khải nói hai người họ đợi ngoài sảnh.

Trước mặt Thiếu Kiệt là một không gian rộng lớn bên trong nhà hàng trang trí khá đơn giản. Lần lượt theo các vùng miền trong tổ quốc. Trong Khuôn viên hình chữ nhật này những món ăn trưng bày trong từng cái nong, được đan bằng tre hoặc nứa, phía trên thì lót một lớp lá chuối được rửa và lau sạch.

Những món ăn trình bày một cách bắt mắt từ phải qua trái. Ở giữa sảnh là một bàn dài hình bầu dục. Các khay thức ăn inox có nắp đậy luôn được hâm nóng với ánh lửa nhỏ của hủ cồn bên dưới với chất lỏng màu xanh. Không gây cảm giác khó chịu như những viên cồn khô cùng loại.

Ở mỗi hai đầu của chiếc bàn làm một cái chum cỡ nhỏ bên trong chứa đầy võ trấu để giữ ấm cho những trứng vịt lộn phía dưới. cạnh đó là khay súp khai vị chia làm nhiều loại. trước mỗi món ăn là một bảng nhỏ mica bên trong có một mảnh giấy màu vàng in tên của món ăn bằng hai ngôn ngữ chữ quốc nội và tiếng Anh thông dụng.

Nhìn thẳng từ lối vào sẽ thấy được một cô nhân viên bên trái là một nồi nước lèo nghi ngút khói với bên cạnh đó những nguyên liệu làm từ tinh bột như miến, bánh đa, bún, phở... bên trái là hai chiếc bếp một bên làm bánh

Xèo, còn bên cạnh làm một loại bánh gòn giống nhưng nhỏ hơn nhiều đó là bánh Khọt.

Hướng về trong cùng, là một nơi để đầy những món nướng trực tiếp. với chiếc bếp nướng bằng đá. bên trên có một khay sắt ngoài cũng là những món hải sản vẫn còn tươi được để trong những cái rổ nhỏ với lớp đá bên dưới.

Gòn lò nướng là những món ăn có thể nhờ trực tiếp đầu bếp ở đây nướng lại cho nóng với các loại thức ăn làm sẵn. Phía trên cùng là một con heo sữa quay đỏ hồng với lớp da giòn óng ánh.

Những chiếc bàn được đặt ở một góc xa, khách hàng ở đây thường di chuyển từ bàn ra tới vị trí của mình đã chọn, mà thưởng thức từng món ăn. được làm phong phú bởi sự chuẩn bị và chế biến của từng người đầu bếp tại nhà hàng.

Đợi cho Khải Huy tới ba người cùng mới bước vào trong nhà hàng. Nhã Oanh nhìn xung quanh rồi hỏi.

- Thiếu Kiệt cậu xem bây giờ nên lấy món nào. Nhiều như thế này là sao mà ăn cho hết?

- Đi ăn như thế này vẫn có cách riêng của nó để cho lịch sự nhất và hiệu quả nhất là được.

Khải Huy tuy cũng đã từng đi ăn buffet như thế này rồi. Nhưng cũng khó hiểu với câu nói của Thiếu Kiệt vì theo hắn đi ăn nhà hàng đã ăn buffet thì phải ăn cho đáng, mà ăn rồi lại còn phải lịch sự nên nói với Thiếu Kiệt.

- Đi ăn mà cũng cần phải lịch sự nữa à. cái này anh mới nghe đó?

- Có mà anh “Buffet” trong tiếng Pháp có nghĩa là tự chọn hay còn được gọi là tiệc đứng, nghĩa là thực khách có thể đứng ngồi hay đi lại tùy thích khi ăn. Lợi thế của tiệc buffet là có thể phục vụ cho nhiều người hơn so với tiệc ngồi bàn và tạo nhiều cơ hội để thực khách giao tiếp với nhau hơn. Nhất là tại những buổi tiệc mang tính chất xã giao, cũng vì thế mà thời gian ăn buffet thường kéo dài. Nhìn một người ăn buffet ra sao cũng phản ánh con người của họ có đáng hợp tác làm ăn hay không nên. Lịch sự trong việc đi ăn Buffet là điều mà những người phương tây rất chú trọng.

Hà Vi với Khải Huy lúc này cũng gật gù theo sau Thiếu Kiệt nghe hẳn giải thích. Tại sao lại lưu hành những buổi tiệc như thế này. Sau khi nghe xong Hà Vi mới chơi chọt nhỏ giọng nói.

- Thì ra là vậy hèn gì cứ mỗi lần có tiệc ở Ngọc Châu lại thấy bọn họ ghi là tiệc đứng hoặc tiệc ngoài trời. Giờ thì hiểu tại sao có cái phong trào tiệc buffet như thế này rồi, chủ yếu là chấp nối quan hệ không.

- Không những thế thôi đâu, trong buổi ăn buffet có những nguyên tắc để có được một buổi tiệc hoàn hảo nữa. với lại cách ăn phải hợp lý không thì chẳng ăn được gì hại nhiều hơn lợi đấy. Nước mình người ta hay có thói quen, lấy quá nhiều món ăn trong một lần và lấy quá nhiều số lượng cho mỗi món.

Thiếu Kiệt nói đến đây Khải Huy bỗng nhiên đỏ mặt giả vờ nhìn những thứ xung quanh. Rồi tiến lại một hướng đi lấy gì đó. Hà Vi thấy Khải Huy như thế cũng cười khúc khích.

- Vậy chuyên gia chỉ mình ăn buffet ra sao thì mới gọi là lịch sự và hiệu quả đây.

Hà Vi lấy choàng qua tay của Thiếu Kiệt, nếu ai không có biết có thể nhìn nhận đây là đôi tình nhân. Thiếu Kiệt hẳn lúc này mới hắng giọng một

chút rồi nói.

- Ừm ừm! Đầu tiên khi bước vào phòng tiệc, hãy khoan vội đến ngay quầy lấy đĩa mà trước hết đi lướt qua một vòng xem xét thực đơn hôm nay có những món gì và vị trí các món ăn được đặt ở đâu. Bạn cũng chăm trong đầu các món yêu thích nhất định phải ăn, kể đến là các món mới lạ thử cho biết. Sau khi kết thúc một vòng đó thì hãy lấy đĩa và chọn cho mình những món ăn khai vị nhẹ nhàng trước tiên.

Vừa nói hết câu Khải Huy đã quay trở về bên cạnh hai người trên tay còn cầm theo vài chiếc đĩa. Hà Vi lúc này càng cười nhiều hơn. Thiếu Kiệt hẳn vừa nói xong đã có người chứng minh cho lời nói của hắn. Con Khải Huy thì càng thắc mắc tại sao mình lại bị Hà Vi cười. Thiếu Kiệt cũng nén cười ra vẻ nghiêm túc.

- Sao bạn chọn cho mình được những món mình ưng ý chưa.

Hà Vi bây giờ mới giật mình. thì ra nãy giờ cô cứ bước theo hắn mà không hề để ý Thiếu Kiệt đã đi đủ một vòng quanh sảnh buffet.

- Chưa nãy giờ nghe bạn nói chưa nhìn kỹ các món ăn không lẽ đi lại.

- Thôi khỏi đi lát nữa nếu bạn chọn món cần chú ý những nguyên tắc như thế này là được. Món khô ăn trước, món nước ăn sau, đồ chiên xào và mấy món ngọt thì ăn sau cùng. Bởi vậy món thích hợp nhất để ăn đầu tiên chính là các món nộm, salad, gỏi vì vị chua mà những món này mang lại sẽ kích thích tiêu hóa cũng như vị giác của bạn. Tiếp đến là những món nướng, món luộc, món trộn, rồi mới đến các món chiên xào và những món ăn no bụng như: cơm, súp, mì... và sau cùng là các món tráng miệng và hoa quả.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa gấp bỏ vào trong đĩa mình một ít salad trộn, và một ít gỏi. Khải Huy và Hà Vi cũng chọn cho mình những món nhẹ như

Thiếu Kiệt đã hướng dẫn. Khải Huy lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ừa vậy chỉ ăn mấy món này thôi thì làm sao mà no được như vậy về ăn thêm sao?

Hà Vi cũng gật gật đầu nhìn Thiếu Kiệt, ra vẻ đồng tình với Khải Huy. Thiếu Kiệt từ tôn hướng về một chỗ ngồi phía xa đi tới, vừa đi hẩn vừa nói với hai người.

Những món ăn no nên hạn chế ăn trong tiệc buffet như: mì xào, cơm chiên, khoai, ngô, sắn, rau xào, bánh bột lọc và các loại đồ ăn tương tự vì đây là các món ăn dễ no, bên ngoài lại rất sẵn mà rẻ nên hãy dành bụng để thưởng thức các món ăn đặc sắc khác. Ngoài ra cũng không nên uống nước trái cây để tránh bị đầy bụng chướng hơi. Mới là cách hiệu quả và ăn buffet mới có lợi được.

Ba người ngồi xuống một cái bàn, Hà Vi với Khải Huy cũng tròn mắt với Thiếu Kiệt. đi ăn hẩn lại tính đến việc, ăn để có lợi thì hai người cũng không còn cách nào để nói.

Nhưng hai người không hề biết kinh nghiệm của hẩn rất tốt, vì hẩn đã từng làm quản lý nhà hàng. Các buổi tiệc đùng như thế này hẩn đã làm biết bao nhiêu lần và trong đó đa phần là lợi nhuận khá nhiều trên phương diện doanh thu.

Người ta thường có tính ích kỷ khi ăn buffet tiệc đùng, luôn lựa chọn những món ngon nhất mắc tiền nhất mà ăn thật nhiều một món hoặc vài món để bù lại tiền vé, Nhưng khi đã no rồi thì xem bạn đã mất lượt trong trò chơi lâu dài của một buổi tiệc buffet.

Bởi vì buffet nó là một buổi tiệc dài không chỉ một hai giờ là xong như tiệc cưới hay sinh nhật. Vì khi món ăn đó đã được thực khách dùng hết, đầu

bếp sẽ có một món khác thay vào món đó, Nếu bạn là người bị loại đầu tiên, thì bạn sẽ không thưởng thức được những món ngon ở phía sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147: Đi Cướp Không Xem Ngày

Xin lỗi mọi người vì có công việc về trễ nên giờ mới úp chương này cho đủ 3 chương trả đủ.

Khải Huy với Hà Vi lúc này mới hiểu được cái lợi Thiếu Kiệt nói là gì, không phải về tiền bạc đó là về sự thưởng thức các món ăn đúng nghĩa. Người đi ăn buffet đa phần là thưởng thức những món ngon, chứ không như đi ăn để được no bụng.

- Người nước ngoài công nhận họ cầu kỳ trong ăn uống ghê nhỉ chỉ là một buổi buffet mà hiểu được nhiều điều ấy chứ.

Khải Huy lúc này vừa từ từ ăn vừa cảm thán. Hà Vi thì càng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại có thể nói một buổi tiệc trở thành phức tạp hóa như thế.

Vậy xem ra buffet không đơn giản à. Thấy có cảm giác cầu kỳ phức tạp hơn những buổi tiệc thông thường. À mà Thiếu Kiệt nè sao bạn biết nhiều vậy. Không lẽ bạn thường xuyên được đi ăn buffet sao?

- Hà Vi với Khải Huy lúc này nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt mong đợi câu trả lời từ hắn.

À việc hả mình cũng chỉ mới đi ăn buffet lần đầu!

- Cái gì! Bạn nói giỡn hay thật thế.

Hai người ngạc nhiên âm thanh có vẻ lớn làm mọi người chú ý. Hà Vi thấy thế cũng chỉ biết cười cười. ngượng ngùng nhìn Thiếu Kiệt búng cặp mắt hình viên đạn.

- Vậy này giờ những cái bạn nói là ở đâu ra hả.

- Ừ thì... ở trên internet chứ đâu. Hỏi ngộ mình làm gì có tiền mà đi dự nhiều buổi tiệc buffet như vậy với lại con nít ai mà lại mời.

Thiếu Kiệt đúng là lần này là lần đầu tiên hắn đi ăn buffet mà phải trả tiền. Bởi hắn toàn ăn miễn phí khi còn làm quản lý. Với lý do đi kiểm tra đồ ăn thế là hắn ăn thoải mái mà chẳng cần mất tiền. Còn những kiến thức vừa rồi một phần là do hắn đút kết ra phần còn lại đúng thật là lấy từ internet.

Có một độ thời gian văn hóa ăn buffet được dân chúng trên mạng bàn tán rất nhiều do một số vị khách quay phim lại một người lấy thật nhiều đồ ăn cho mình. Dẫn đến sự phẫn nộ của cộng đồng mạng lên án. Nên văn hóa ăn tiệc buffet được đào móc lôi ra để cho mọi người biết cách mà tham gia các buổi tiệc không phải mất mặt.

Hà Vi cùng Khải Huy cũng không kèm được Khải Huy thì gục xuống bàn cưới không dám phát ra tiếng còn Hà Vi thì cũng ráng nhịn lắm nhưng cũng phải vỗ vỗ vào vai Thiếu Kiệt nói.

- Trời ơi là Trời! cậu làm mình. chịu hết nổi rồi nè! này giờ làm mình tinh rằm rằm. ai ngờ cậu đọc mấy cái thứ đó trên internet rồi học thuộc đây hả. Cậu đùa dai quá đấy.

Thiếu Kiệt hắn cũng không biết trả lời sao giữ tình cảnh này nên nhẹ nhàng hắn giọng.

- Mình nói thật dù sao đi ăn buffet cũng phải ý tứ chút xếp hàng theo thứ tự. chứ ai cũng lấy một đồng chen lấn cũng làm khó chịu lẫn nhau.

Khải Huy chịu không nổi nữa cũng cầm đĩa đứng lên nói.

- Thôi anh đi lấy đồ ăn đây. Em ngồi đó cười lát không ăn được nhiều ráng chịu nha Hà Vi.

Trong lúc mọi người vừa ăn vừa nói chuyện Thiếu Kiệt cũng không làm để ý những chuyện vừa rồi mới diễn ra nữa mà tập trung thưởng thức tay nghề của đầu bếp ở đây.

Cả ba người tham gia buổi tiệc buffet khá vui vẻ. Trên đường về Hà Vi vẫn không quên chọc ghẹo Thiếu Kiệt việc hấn lấy kiến thức trên mạng xuống làm đề tài.

Khải Huy đưa Hà Vi và Thiếu Kiệt về xong mới rời đi. Thầy tương đối còn khá sớm Hà Vi mới nói.

- Thôi hai đứa mình đi dạo một chút trời mát như vậy nên đi dạo một tý cho tiêu hóa hết những gì đã ăn.

- Ừ cũng được. Gần đây có công viên buổi tối vui lắm đi một vòng chơi cho biết.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút rồi mới chợt nhớ ra gần nhà Hà Vi vẫn có một công viên dành cho mọi người tập thể dục hàng ngày.

- Vậy còn gì bằng nữa đi dạo trong công viên buổi tối mới thoải mái.

Hà Vi bắt đầu lôi kéo Thiếu Kiệt cho dù bản thân mình không biết Công viên đó nằm ở đâu. Đi được một chút Hà Vi mới dừng lại bên một tiệm tạp hóa trên đường rồi quay lại nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt mua kem ăn nào. ở đây bán kem ngon lắm lần nào mình cũng ghé mua hết đó.

Thiếu Kiệt lác đầu đi theo Hà Vi. Hắn thật không hiểu sau bữa ăn buffet nhiều như vậy mà cô vẫn có thể ăn thêm nữa đồ ăn. Đi cùng với Hà Vi Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy chỗ này có phần nào đó quen thuộc. Lúc này hắn mới ngật ngừng hỏi Hà Vi.

- Chỗ này là ...?

- Chính Xác chỗ này là nơi mỗi ngày ai đó bị mất tiền vì mua kem hôm nay cũng vậy.

Bây Giờ Thiếu Kiệt hắn cũng bó tay với Hà Vi. Nhưng hắn cũng không ngờ sau bao nhiêu năm quán tạp hóa ngày nào giờ vẫn như cũ. Hắn thậm cảm thán thời gian qua đi.

- Sao bạn tìm được chỗ này thế. thật sự thì mình không nhớ nơi này đâu!

Hồi trường lần nào đi Lưu Minh mình đều ghé qua đây hết đó. cũng vì mấy lần đi dạo nên phát hiện ra, cái tiệm này vẫn còn, tuy người bán hàng đó bây giờ có lớn tuổi hơn một chút, nhưng mà nơi này vẫn còn là được rồi.

Hà Vi nói với Thiếu Kiệt như thế hắn mới cảm nhận thấy, Hà Vi không phải đến Lưu Minh một lần tìm hắn, mà rất nhiều lần đến nơi đây. Ngay cái chỗ cửa hàng năm xưa mà cô còn tìm được. Thì cô phải tìm kiếm hắn biết bao nhiêu lần ở cái thành phố đông đúc này.

- Cô Tài ơi! lấy con hai cây kem đi cô.

Hà Vi vừa mọt tú kem vừa tìm tìm loại kem mình thích mới đưa cho Thiếu Kiệt. Lúc này một người phụ nữ từ trong nhà đi ra nhìn Hà Vi cười cười nói.

- Sao lần này định đến Lưu Minh kiểm cậu nhóc đó nữa à. Ta thấy cháu cũng nên bỏ ý định đó đi cháu kiếm bao lâu rồi. Ý cậu này là.

Bây giờ người chủ quán mới thấy được Thiếu Kiệt nên cũng nhìn Hà Vi. Dáng vẻ như ngại ngùng của Hà Vi với số tuổi và sự trải đời. Thì người trước mặt cũng biết đây là ai.

Xem ra cô bé cuối cũng đã tìm được thằng nhóc nhỏ năm đó rồi hả thích nhé.

Thiếu Kiệt lúc này cũng có phần nào đó hồi hộp, muốn biết thật sự Hà Vi đã tìm kiếm hắn bao nhiêu năm mỗi lần đi tới Lưu Minh nên hỏi người cô bán tạp hóa tên Tài trước mặt.

- Cô ơi Hà Vi kiếm cháu bao nhiêu năm vậy cô?

- Ta nhớ không lầm năm đó cô nhóc được mười tuổi đến đây hỏi cháu. Như thế cũng rông rãi hơn năm năm trời rồi.

Im lặng Thiếu Kiệt hắn không biết phải nói gì. Một người tìm kiếm hơn năm năm. Manh mối chỉ là nhà hắn, thêm vào đó là những người xung quanh. Vậy mà Hà Vi vẫn kiên trì đến bây giờ. Hà Vi ngại trách móc Co Tài.

- Cháu có như thế đâu cô làm quá chỉ là mỗi lần kiếm một ít ngày chứ có tận năm năm hơn đâu mà cô nói vậy.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng giật mình móc trong túi tiền ra đưa cho Cô Tài nói.

- Cháu gửi cô tiền kem. sau này chúng cháu sẽ ghé ủng hộ.

Đợi rời đi quán tạp hóa Thiếu Kiệt mới nhìn Hà Vi thở dài hỏi. bạn làm như vậy không sợ không kiếm được mình rồi cứ lại tìm kiếm biết chừng nào.

Hà Vi nhìn hấn cười cười. tay cầm cây kem chỉ chỉ lên trời nói.

- Mình biết còn hi vọng vì mọi người trong xóm nói nhà cậu chưa dời đi, mỗi lần đến đây mình rất sợ. sợ một ngày mọi người nói cậu và mẹ cậu rời đi không ở đây nữa. Cũng may là lần này mình có được tin tức cậu. Mấy năm trước đến nhà toàn đóng cửa đợi cả buổi cũng không thấy ai về.

Thiếu Kiệt lúc này mới thấy được sự thay đổi của Vận mệnh như thế nào. Nếu hấn đi trên quỹ đạo cũ có lẽ chỉ hết năm nay. Hà Vi sẽ không thể nào gặp hấn! còn những người khác cũng sẽ không được như bây giờ.

- Mình xin lỗi vì đã để bạn tìm lâu như vậy. Sau này bạn không cần phải tìm nữa mình ở Lưu Minh này, mình sẽ không thay đổi chỗ ở, sẽ không phải để bạn mỗi lần đến Lưu Minh phải lo sợ mình dời đi. Mình chắc chắn điều đó.

- Bạn hứa rồi đấy nhé sau nay sẽ không được để mình tìm đâu đấy. Nghéo tay một trăm năm không thay đổi.

Hà Vi như muốn thiếu Kiệt chắc chắn lại những điều mình nói tươi cười đưa ngón áp úp về hướng hấn.

- Thì một trăm năm không thay đổi.

Ngay lúc đó. từ trong công viên một người thanh niên hót hải chạy rất nhanh hướng về phía Hai người, Phía sau có mấy người đuổi theo hô hoán.

Cướp!... Cướp!...

Thiếu Kiệt vừa lúc này chuẩn bị nghéo tay, thì nghe thấy nên cũng hướng về người thanh niên đang chạy tới đám một đám về phía hấn. Hà Vi một bên đang ngo ngác nhìn ngón áp úp của mình.

Kẻ cướp kia thấy bị Thiếu Kiệt chặn lại ngay lúc đó chụp lấy Hà Vi kẻ bên đưa con dao về phía Thiếu Kiệt nói.

- Không được lại gần, mày mà lại gần tao đâm con nhỏ này!

Thiếu Kiệt lắc đầu nhìn tên cướp ra vẻ tội nghiệp nói.

- Anh đừng làm vậy à! ở đây nhiều người anh không thoát được đâu.

Trong khi đó Hà Vi lúc này đang yên đang lành bị phá hỏng bầu không khí của mình với Thiếu Kiệt. Cô thật sự phẫn nộ, đã phá hỏng việc tốt của cô, còn đem cô ra uy hiếp Thiếu Kiệt. Khi con dao đang chỉ về phía trước, tên cướp không ngờ lần này không ai có thể cứu được hắn.

Hà Vi thúc mạnh vào hông hắn rồi hai tay chụp lấy cái tay đang hướng con dao về Thiếu Kiệt quật mạnh xuống đất. về mặt bằng lãnh dùng chân đạp lên tay đang cầm dao của hắn. Thêm vào đó là vài cú đấm vào người, rồi bẻ tay ra sau lưng ghì chặt khuông mặt tên cướp xuống nền đường.

Mọi người xung quanh lúc này cũng giật mình thì đã thấy tên cướp nằm gọn dưới đất, Những người xung quanh thấy thế liên bu vào, lấy dây trói tên cướp đang bị Hà Vi giữ chặt. Thiếu Kiệt hẳn chỉ biết lắc đầu thấy tội nghiệp cho tên này, đã đi cướp mà không Xem ngày. lấy ai uy hiếp không lấy lại lấy Hà Vi ra làm con tin thì hết cứu nổi.

Đợi cho mọi người trói tên cướp lại Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt lay lay hắn nói.

- Chưa ghé tay xong, làm lại này chưa xong mà....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 148: Bị Động

Một ngày mới lại bắt đầu dưới ánh cái se lạnh của buổi sáng, mọi thứ như vừa mới bước ra khỏi một màn đêm huyền ảo đầy thanh bình. Hôm qua cho đến khi hấn ghé tay thực hiện hứa hẹn với Hạ Vi hoàn tất cô mới cho hấn ra về.

Ngày hôm qua quá nhiều việc khiến Thiếu Kiệt an bình không có điều gì lo nghĩ, Mỗi buổi sáng hấn luôn dành cho mình một khoản thời gian nhất định tổng kết lại những ưu khuyết điểm của mình ngày hôm qua.

Hấn giờ đây thấy được cuộc sống luôn thay đổi, những điều nhỏ nhất nhất vẫn có thể biết thành điều phi thường cải biến cuộc sống trong tương lai của mình.

Đang ngồi trầm tư suy nghĩ hấn. Được kéo ra khỏi sự suy nghĩ nhất thời đó bởi tiếng chuông điện thoại vang lên. Màn hình điện thoại hiển thị tên Lâm Vũ. Thiếu Kiệt cũng có thắc mắc sáng giờ hấn không bị đánh thức bởi thằng nhóc này. Nếu có việc gì thì hấn chỉ cần qua nhà là gặp sao lại điện thoại.

- Alo anh Kiệt, có chuyện gấp giờ em không qua bên nhà anh được nhưng để em nhắn tin anh địa chỉ này. Hôm qua Trịnh Chi khi nhận được ô cũng có thử liên hệ lại bên kia thì họ vẫn sử dụng số điện thoại đó. Nên Trịnh Chi hẹn gặp nhau trao đổi. Mà khi đó khuya quá em không dám gọi anh. Giờ em bị bà già nhốt trong nhà không ra được. Vốn theo sắp xếp là em đi cùng Trịnh Chi giờ anh giúp em với!

- Được rồi cho anh cái địa chỉ với số điện thoại Trịnh Chi anh sẽ đi cùng xem họ là người thế nào. Rồi tìm cách để mình ra tay làm một trận. Việc tạo mail đăng ký em gọi Trương Hạo nói làm gấp dùm anh.

Thiếu Kiệt cúp máy chưa đầy một phút sau thì điện thoại vang lên âm thanh của tin nhắn. Ghi rõ địa chỉ và số điện thoại của Trịnh Chi. Thiếu Kiệt lúc này mới lấy số điện thoại đó gọi điện cho Trịnh Chi.

Trịnh Chi vì đang trong thời điểm khá nhạy cảm, nên khi thấy số lạ nên cũng ngập ngừng một lúc lâu sau mới nhận cuộc gọi.

- Alo ai vậy?

- Tôi Thiếu Kiệt đây! hôm nay tôi sẽ đi với chị. Lâm Vũ hiện tại có việc bận rồi không đến được. Họ hẹn gặp chị lúc mấy giờ địa chỉ này là nơi hẹn à.

Nghe được âm thanh người nói là Thiếu Kiệt, Trịnh Chi cũng thở một hơi nói.

- Hôm qua không hiểu sao liên lạc thử với họ lại được. Nên họ hẹn là 2h chiều nay gặp mặt địa điểm thì họ báo sau. Còn địa chỉ đó là của tôi để tiện việc gặp mặt Lâm Vũ.

- Khoan chị nói 2h chiều. Không phải là sáng nay sao. Lâm Vũ nói tôi là họ hẹn sáng nay mà?

Thiếu Kiệt mới giật mình, nếu mà 2h chiều thì bản thân hắn và Lâm Vũ đều không tiện gặp mặt Trịnh Chi. Sao họ lại có sự không khớp về thời gian.

- Đúng là tối qua họ hẹn tôi là sáng nay nhưng lúc tan giờ làm về đến nhà thì tôi nhận được cuộc gọi nói sáng nay họ có việc đột xuất nên dời lại 2h chiều. Hôm qua Lâm Vũ chỉ lấy số điện thoại vì điện thoại hết tiền, mà không nhá máy đưa cho tôi số, gọi số công ty với số riêng cho Chu Tường thì thuê bao không liên lạc được. Tôi đang lo nếu mà Lâm Vũ không gọi thì lên công ty gặp Chu Tường nói lại chuyện này.

- Ừ chuyện này để tôi tính xem sao lát tôi gọi lại.

Thiếu Kiệt lúc này thấy có gì đó mờ ám, hắn lấy điện thoại mình ra nhìn số của Lâm Vũ, thì thấy đây là số điện thoại bàn ở nhà. Còn tin nhắn thì phía cuối cùng lại có thêm một dòng chữ quảng cáo của nhà mạng.

Lắc đầu Thiếu Kiệt hiểu tại sao mà Lâm Vũ lại không nhá máy qua cho Trịnh Chi được. Lúc này hắn mới gọi điện cho Lâm Vũ. Ở phía bên kia nhanh chóng bắt máy của hắn hỏi.

- Sao rồi anh Kiệt chuẩn bị đi chưa. Em gọi điện cho Chu Tường hoài không được. có gọi cho anh Hạo thì anh ấy đang ở ngoài không ở công ty.

- Cái thằng nhóc mày hay nhử đến điện thoại cũng không còn tiền lại chơi cho nhắn tin miễn phí qua web nhà mạng hả?

Lâm Vũ lúc này mới giật mình một chút mới cười cười nói.

- Sao anh biết em nhắn tin miễn phí qua web nhà mạng hay vậy?

- Dưới cái tin nhắn một cái tên quảng cáo nhà mạng chú đang dùng nè. Tiền hoa hồng mày anh vẫn cấp mà làm gì mà để hết tiền điện thoại ở những lúc quan trọng hả.

Thiếu Kiệt nổi điên dù sao Lâm Vũ làm với Chu Tường tuy là học việc nhưng hắn vẫn cấp cho thằng nhóc 70% hoa hồng mỗi tháng dựa theo tiền lương của nhân viên bình thường của công ty. Giờ lúc quan trọng thì điện thoại hết tiền hắn không tức mới là chuyện lạ.

- Hôm Qua ngồi mở 3g thử mấy cái chat trên điện thoại hết tiền lúc nào không hay. sáng nay dậy muốn ra mua card nạp vào thì bị nhốt. Mà anh xem liên hệ ai hỏi anh Tường sao điện thoại không liên lạc được đi anh. Em gọi anh Tường không được.

- Lần này tha cho chú mày. Được rồi để tao liên hệ gặp Chu Tường.

Thiếu Kiệt bây giờ mới ngồi xuống suy nghĩ. Chu Tường không liên lạc được. Lâm Vũ thì hết tiền điện thoại. Thiếu Kiệt thấy hai sự việc này vốn có vấn đề gì đó. Nhưng tạm thời hắn vẫn cứ phải liên lạc với Chu Tường được cái đã.

- Alo Phan Nguyệt hả? giờ chị đi lên lầu gặp Chu Tường giúp em có chút chuyện cái.

- Hà Chu Tường à! hắn ăn sáng xong nói mệt quá nên mới đi ngủ một tý chắc cũng được khoảng 1 giờ rồi.

Thấy Phan Nguyệt nói thế Thiếu Kiệt mới nói. Chị lên xem điện thoại của Chu Tường xem có mở máy không sao em gọi hoài không được.

- Ừ để chị lên xem sao.

Thiếu Kiệt cúp máy đợi, hắn bây giờ có cảm giác bất an. Chu Tường hắn ngủ thì hắn không trách nhưng ngủ vào lúc thời điểm quan trọng này mới là vấn đề. Hắn với Lâm Vũ đều biết, sáng này Trịnh Chi sẽ giao dịch với những người kia, mà giờ Chu Tường lại ngủ là điều không thể nào. Bây giờ có cuộc gọi của Phan Nguyệt vào điện thoại hắn.

- Alo Thiếu Kiệt hả điện thoại của Chu Tường tắc nguồn đang sặc rồi. Chắc thế nên em mới không gọi được chị đang đợi nó lên màn hình. ầy! Thiếu Kiệt điện thoại Chu Tường bị mất sim.

- Được rồi bây giờ chị làm theo cách này, chị tìm một bộ hồ sơ trên bàn lấy một tờ giấy A4. Chị vẽ lên đó một cái khung chữ nhật chị tự nghĩ ra một cái gì đó muốn để lên cái hình chữ nhật đó. ghi vào hình chữ nhật xong phía dưới ghi chữ baner web. Như vậy được rồi, nếu chị bước rời khỏi phòng của Chu Tường thì nhớ tắt nguồn điện thoại hắn đi. Nếu gặp ai sau khi chị

bước ra khỏi phòng thì nhớ lấy người đó là ai tối nay báo lại cho em. Đừng đánh thức Chu Tường. Nếu ai có hỏi thì chị nói Trương Hạo định nhờ Chu Tường thiết kế cái hình chữ nhật chị mới vẽ kia là được. Hôm nay đừng liên lạc lại với em, em sẽ dặn dò Trương Hạo sau.

Phan Nguyệt cũng không biết Thiếu Kiệt dặn dò như thế làm gì nhưng cô biết có điều gì đó mà Thiếu Kiệt không tiện nói.

- Được rồi chị sẽ làm đúng như những việc em đã nói.

Phan Nguyệt cúp điện thoại, bắt đầu làm theo những gì mà Thiếu Kiệt đã dặn dò. Sau khi cúp máy với Phan Nguyệt. Thiếu Kiệt mới ngồi suy nghĩ thật nhiều. Sâu chuỗi lại những gì liên quan.

Thiếu Kiệt mới bắt đầu ghi ra một tờ giấy nhằm bố cục thử xem các thứ. Dấu hỏi lớn nhất của hắn là ngay lúc này lại có nhiều việc trùng hợp vậy, nếu một điều không nói, nhưng nó là nhiều việc tập hợp lại, thì cả một vấn đề nguy hiểm.

Lâm Vũ hết tiền điện thoại điều này có vẻ ngẫu nhiên. Như có gì đó không ổn. Hắn thường xuyên ngồi máy vi tính là nhiều, tại sao nay lại sử dụng điện thoại, thử cái ứng dụng chat trên mạng. Liệu có người nào đó cố tình cho Lâm Vũ thử thao tác điều này.

Hắn hiểu rõ vấn đề 3g trừ cước vô tội vạ, những năm đầu của thế hệ 3g này giá thành để chạy mạng 3g khá cao, không khách hàng nào mà không than phiền điều này. Chưa kể đến theo như những gì Phan Nguyệt miêu tả, thì Chu Tường có vẻ bị người khác bỏ thuốc ngủ vào đồ ăn hoặc nước uống. Như vậy suy ra vẫn còn một người nữa là gián điệp trong công ty. Trịnh Chi chỉ là cò mồi để đánh lạc hướng của hắn.

Việc thay đổi giờ giấc buổi hẹn là dựa theo giờ của Lâm Vũ đi học. Mà nếu ngoài Trịnh Chi ra, người này ần nít lâu như thế, sao họ lại phải bỏ ra số tiền lớn để trao đổi với cô bộ mã nguồn code. Quá nhiều những thắc mắc Thiếu Kiệt mới gọi cho Lâm Vũ.

- Tiêu Vũ? tại sao em lại thử cái ứng dụng chat trên điện thoại vậy.

- À hôm qua mọi người chuyền tai nhau cái ứng dụng chat trực tuyến kết bạn. Em thấy hay nên cũng tham gia vào. Tại công ty sai mạng chùa thì không để ý hôm qua lúc cầm số của Trịnh Chi mới thấy điện thoại hết tiền. Chắc do không biết tắt nó chạy ngầm, ngốn hết tiền trong điện thoại. Có chuyện gì hả anh Kiệt.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi Lý Do hẳn phải dùng tới máy tính nhắn tin điện thoại miễn phí lại gọi bằng điện thoại ở nhà Lâm Vũ trả lời thật tình. Nhưng thấy điều gì đó mà Thiếu Kiệt lo lắng nên hỏi lại.

- Ừ có chuyện, chuyện này hên là phát hiện sớm không là rơi vô bố cục của người khác rồi. Bên Trịnh Chi bọn người kia hẹn lại hai giờ chiều Chu Tường thì bị đánh thuốc ngủ điện thoại bị lấy sim ra rồi giờ anh em mình ở thế bị động. Em biết ai loan truyền cái ứng dụng chat đó không?

- Biết chị lao công dưới công ty bán hàng ấy. Cũng cả tuần rồi ai cũng biết hết. Không lẽ Chị đó cũng trong nhóm người kia. Theo em thì không phải đâu. Bởi chị lao công cũng được bà bán nước trước cửa hàng chỉ tải ứng dụng. Mà bà bán nước thì có từ lâu rồi mà.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhú mày, tại sao nếu mà cái này được lan truyền cả tuần trước đó, nhưng bây giờ Lâm Vũ mới tham gia vào. Mà như thế thì chắc chắn có người nội bộ kích lên chuyện này. Thiếu Kiệt im lặng một lúc mới nói với Lâm Vũ.

- Công nhận một điều là mày cũng nhiều thông tin y chang thằng Lý Bân. Học nó cái gì không học, học tính nhiều chuyện. Được rồi tạm thời. Chiều nay cứ đi học bình thường chuyện này anh sẽ sắp xếp sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 149: Bồ Cục Phức Tạp

Thiếu Kiệt đặt điện Thoại xuống, nhìn vào những gì ghi trên tờ giấy, sự liên quan nhiều phương diện này chứng tỏ người bày ra bố cục này không dễ đối phó. Những người bị tình nghi trước mắt có khá nhiều người phạm vi rộng khó lòng phòng bị. Nhưng hẳn dám chắc chắn những người này không thể tiếp cận được phòng máy như là Trịnh Chi. Bởi như thế họ mới phải bỏ ra một lượng tiền lớn mua lại từ tay cô bộ mã nguồn.

Chuyện bây giờ của hắn lo lắng nhất là Trịnh Chi. Nếu cô ta đi một mình thì hắn không biết đối thủ hắn như thế nào. Còn nếu hắn đi phải nghĩ học. lựa chọn một hồi hắn quyết định nghỉ học một ngày không thông qua Mẹ mình.

Kiểm trong sổ điện thoại Tần Tiến và Mai Uyển Lâm hắn xin phép nghỉ vì lý do việc riêng Tần Tiến thì không nói gì đồng ý ngay còn Mai Uyển Lâm thì mắng hắn một lúc rồi mới chấp nhận cho hắn nghỉ. Chưa kể đến hắn còn nói hôm nay hắn bận nên không học thêm được. làm cho Mai Uyển Lâm làm thêm một trận nữa mới thôi.

Thở dài một hơi sắp xếp chuyện học hành xong, giờ mới là lúc hắn có thể tập trung được mọi việc đối với những người đang làm hắn khó bề xoay sở này. Bản thân hắn cũng phải công nhận người này chịu bỏ vốn bày ra bố cục như thế này.

Hắn đang ngồi tính toán chi tiết lại những thứ đã bỏ qua. Chợt phát hiện một điều mà hắn quên mất. Nếu họ biết Lâm Vũ giờ học mà hắn cũng trạc tuổi Lâm Vũ. Nếu hắn đi đến nơi đó có làm bọn hắn nghi ngờ. Thiếu Kiệt đang băn khoăn không biết lựa chọn ra sao. Thì điện thoại của Trương Hạo gọi đến cho hắn

- Thiếu Kiệt chuyện gì xảy ra vậy, Chu Tường hấn ngủ như thế. sao lại không cho gọi hấn dậy?

Thiếu Kiệt lúc này hết sức bực mình như trách móc hỏi Trương Hạo.

- Mà đừng nói với tao là mà về công ty rồi nha. Mà về bên đó rồi là lần này thua trắng hết.

Trương Hạo mới ngớ người ra một lúc mới trả lời với Thiếu Kiệt.

- Chưa tao chuẩn bị đi bàn việc ký hợp đồng mở lắp đặc quán nét ở tỉnh. Chưa tới giờ xe chạy nên tao gọi điện cho mà nè.

Thở ra một hơi hấn mới trấn tĩnh, dịu bớt lại cơn nóng giận.

- Khoan hôm nay mà có hợp đồng tỉnh. Hợp đồng này lúc nào? sao phải mà đi không cho nhân viên đi.

- Ủ thì hợp đồng này khoảng hơn mười ngày trước, có người tới công ty liên hệ nói bàn về thiết kế phòng net. lúc đó cũng trễ còn Phan Nguyệt với Tao với mấy đứa bán hàng đang kiểm kho. Mà họ nói ở tỉnh đi lên thành phố trễ nên tao tiếp khách. Hôm qua họ gọi nói tao với nhân viên xuống đó, khảo sát xem để được bao nhiêu máy. Tao cũng quên mất đến lúc họ nhắc tao mới nhớ. Mà Mà nói rõ xem tại sao không cho Chu Tường dậy 1 mình Phan Nguyệt lo bên dưới sao kịp.

Trương Hạo lúc này mới kể lại việc hấn phải đi tỉnh khảo sát ký hợp đồng lượng lớn máy để mở phòng nét. Vẫn không quên thắc mắc tại sao hấn lại không cho Phan Nguyệt gọi Chu Tường dậy.

- Lần này bọn mình bị nhóm người này xếp đặc rồi. Cũng may là phát hiện sớm nhưng vẫn nằm trong thế bị động. Chuyện là như vậy nè.

Thiếu Kiệt lúc này mới kể lại chuyện bị mua chuộc nhân viên cho Trương Hạo biết. Sau khi nghe xong hắn cũng đổ mồ hôi. Nhưng kèm theo đó là sự giận dữ nói.

- Chuyện lớn như vậy không nói tao, mà thật là để tao gọi điện hủy khảo sát bữa khác đi. Nếu mà họ đúng thật muốn mở tiệm nét thì sẽ đồng ý không thì thôi.

- Mà mày đừng làm thế bại lộ hết! tao muốn họ an tâm để lần này tao chơi lại một ván chứ. Chuyện này không báo mày là do chủ quan, vì tao định giao lại cho Trương Hạo giải quyết, dù sao ai cũng có việc của mình. Mày chạy tới chạy lui, thêm vô vụ này nữa làm sao mà chịu nổi áp lực.

Trương Hạo nghe hắn nói thế thở dài. dù sao hắn bận là thật. Đạo này việc kinh doanh của Phan Nguyệt giúp đỡ. song song đó là việc hắn bắt đầu dần tiếp quản các khâu để Phan Nguyệt chuẩn bị tách ra một bộ phận riêng. Trước đây còn nhỏ thì không vấn đề gì lớn hắn vẫn đảm đương được nhiều chuyện. Giờ công ty phát triển gấp mấy lần lúc đầu hắn cũng không có nhiều thời gian.

- Giờ mày tính chuyện này sao đây?

- Mày cứ đi khảo sát ở đây để tao lo. À mà sao mày lại biết việc này?

Giờ Thiếu Kiệt mới sực nhớ ra là Trương Hạo gọi điện thoại cho hắn mà đã biết chuyện. Nên hỏi hắn để có thêm manh mối.

- Phan Nguyệt thấy không ổn nhắn tin cho tao biết cô ta không dám gọi vì sợ có người nghe được nên âm thầm gửi tin nhắn đi. Tao mới gọi cho mày nè. Mấy người này chịu bày binh bố trận quá nhỉ. Cũng may có mày không thì lần này chết cả lũ.

- Ủ được rồi chuyện này để tao tính cho. Mà xem người ở tỉnh đó có thực sự mở phòng net không được thì thi công luôn, đưa tiền tới thì lấy không được thì về. Vậy tao cúp máy đây.

Hắn cúp máy sau đó lại ghi lên trên tờ giấy đầy những chữ ra. Bây giờ Thiếu Kiệt mới cười cười. Cầm điện thoại lên gọi đi.

- A Lo chị Nhã Kỳ hả? bây giờ hôm nay chị nếu đi học hay có việc thì thôi nếu không chị qua công ty phụ Phan Nguyệt một chút với nhìn xem ai có dấu hiệu nghi vấn dùm em. Nhớ là nếu có ai hỏi thì chị cứ nói. Nhớ mọi người trong công ty được một ngày nghỉ nên ghé qua.

- Ủ Không sao hôm nay chị nghĩ được. Bên đó có chuyện gì sao phải để ý người khả nghi vậy Thiếu Kiệt?

Nhã Kỳ nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt, cô cũng đồng ý dù sao sinh viên đi học hay không nhà trường cũng chẳng để ý vì học phí cũng đã trả, không học thì bản thân sinh viên chịu lỗ thôi.

- Ủ việc bên Chu Tường có chuyện. Mà Chị qua đó nếu có gì ít hỏi đến Chu Tường một chút, em sẽ để câu trả lời cho chị trước mọi người làm càng tự nhiên càng tốt. Giờ em còn phải đối phó nhiều. Giờ em chỉ sẽ nhắn tin thôi không gọi điện.

- em nói vậy chị biết rồi. Để chị qua bên cửa hàng.

Thiếu Kiệt cúp máy xong bắt đầu nhắn đi một số tin nhắn để an bài những hoạt động của cửa hàng, cũng như người còn lại đang ẩn núp trong công ty.

Thiếu Kiệt đang mãi suy nghĩ xem làm cách nào đối phó với nhóm người này thì Hà Vi qua nhà hắn chơi thì thấy hắn suy tư không để ý đến mọi thứ xung quanh cô nè nhẹ vỗ lấy vai hắn nói.

- Chuyện gì mà mắt hồn thế này nhớ cô bạn nào sao?

Thiếu Kiệt do quá nhập tâm vào công việc chuẩn bị nên cũng không hay biết khi Hà Vi vỗ vai hấn hấn mới giật mình thoát ra những suy nghĩ nhất thời. Thấy Hà Vi nhìn hấn cười, Chợt Thiếu Kiệt lóe lên một ý nghĩ bắt đầu vừa nhìn Hà Vi rồi nhìn vô tờ giấy đang cầm vui mừng ôm lấy Hà Vi nói.

- Bạn đến Lưu Minh này thật đúng lúc mà, vấn đề được giải quyết rồi. Ha Ha này giờ thấy thiếu thiếu quên mất điều gì đó giờ thì có rồi.

- Cái gì vậy Thiếu Kiệt? Chuyện gì mà bạn kích động vậy?

Hà Vi bị Thiếu Kiệt ôm vào lòng cũng ngại ngùng, khuôn mặt đỏ bừng lên nên e thẹn nói nho nhỏ bên tai hấn. Bây Giờ Thiếu Kiệt mới cảm giác không đúng thì nhận ra mình đang ôm Hà Vi trong lòng nên từ từ buông ra đưa tay lên miệng ho khan vài cái.

- Xin lỗi!... tại mình có chuyện quan trọng... nên đang không biết ai là người thích hợp thì cậu xuất hiện, nhất thời có chút vui mừng quá nên thất thố.

Hà Vi sau một lúc trấn định lại biết hấn có chuyện quan trọng mà mình có thể giúp thì cũng nén lại cảm xúc của chính mình, Nhưng khuôn mặt của cô vẫn có chút hồng.

- Có chuyện gì mà mình xuất hiện làm bạn mừng như thế này thế.

Thiếu Kiệt trở lại dáng vẻ bình thường bắt đầu thuật lại những gì diễn ra cho Hà Vi nghe. Bởi hấn không phải lo lắng cho lắm. Hà Vi qua ông mình cũng biết hấn đã làm những gì cho đến ngày hôm nay. Thì nhờ Hà Vi là thích hợp nhất.

Sau một lúc lâu giải thích những việc làm của Thiếu Kiệt. Hà Vi cũng im lặng thật lâu mới nói.

- Việc này cũng đơn giản không khó mấy nhưng mà cậu có tính kỹ chưa nếu chỉ gặp mặt giao dịch như thế này rất dễ phát sinh những chuyện sau này. Nếu thua kiện ra cậu phải lộ mặt đây. còn cậu không lộ mặt thì người ta sẽ thắng kiện. Lúc đó cậu phải bồi thường vì tội ăn cắp bí mật thương nghiệp của công ty khác.

- Suy nghĩ những lời nói của Hà Vi quả thật là không sai. Nếu như thế hẳn lại phải bồi thường thiệt hại, đó là vẫn không nói đến quá trình thao tác của hắn lấy được bao nhiêu tiền của đối phương đều phải trả lại. Thiệt hại như thế là không nhỏ.

- Chuyện này mình quên nghĩ đến giờ bạn nói thế mới cũng cảm thấy có khả thi. Bọn người này đã bày ra bộ cục như thế này thì không dễ gì bọn hắn bỏ qua.

Theo mình thấy nếu có một ít thiết bị hỗ trợ nữa thì tốt. Có thể quay phim hay chụp hình, thậm chí là ghi âm lại những gì họ nói mà những người đó sẽ không phát hiện.

Hà Vi nói chuyện này không phải Thiếu Kiệt không nghĩ đến nhưng thời điểm này có đi mua thì biết chỗ nào bán, chưa kể đến là thời gian gấp rút nhiều khi thao tác sai dẫn đến công dã tràng.

Thấy Thiếu Kiệt cứ băn khoăn rồi rầm Hà Vi cũng lắc đầu. Dù sao ý kiến của cô là nhất thời, mà theo cô thấy chuyện có thể xảy ra nhất. Hà Vi lúc này cũng nhíu mày không nghĩ những đồ dùng hỗ trợ đó lại làm khó Thiếu Kiệt như vậy nên hỏi.

- Có nơi nào mượn được toàn bộ những vật dụng đó này không? nhiều khi mấy tiệm điện tử chắc có bán đó.

- Làm gì dễ kiếm như vậy! thứ nhất đã không biết chỗ nào bán mấy cái này, thứ hai là những vật dụng này nằm trong nhóm vật dụng nhạy cảm của cảnh sát nên khó có nơi bán lắm.

Hà Vi lúc này cũng mừng rỡ cô chợt nhớ Thiếu Kiệt không những quen cảnh sát mà còn quen người cấp cao sao không mượn sử dụng một ngày nên lay lay hấn trong khi hấn đang thả theo suy nghĩ tìm nơi mượn đồ.

- Thiếu Kiệt! Khương Đào!

- Gì? cái gì Khương gì? Á Khương Đào hỏi mượn hấn thử!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150: Cơ Hội

Thiếu Kiệt nhanh chóng gọi đi mong chờ Khương Đào bắt máy. Vừa đợi đồ chuông hấn vừa nhìn đồng hồ bây giờ là mười giờ con 4h nữa trước h hện. Hấn và Hà Vi còn 3h vừa đủ để chuẩn bị các thứ cần thiết. Vừa có tính hiệu bắt máy Thiếu Kiệt đã nghe Khương Đào bên kia nói.

Gì đó ông thần, hôm nay gọi tui làm cái gì nữa vậy? có vụ nào ngon ăn hơn vụ của Cũ Hùng Bang à!

Hà Vi đứng bên cạnh nghe Khương Đào nói như vậy cũng khúc khích cười. Thiếu Kiệt hấn cũng không biết phải nói gì hơn từ sau lần hấn họp bàn với mọi người ở Xuân Nghĩa Bang. Khương Đào lại đổi cách sung hô với hấn làm Thiếu Kiệt chẳng hiểu tại sao.

Làm gì có vụ nào ngon ăn định mượn chú một ít thứ thôi sử dụng trong ngày hôm nay thôi.

Mượn gì? Chú có gì đâu mà cho ông thần cháu mượn đây?

Khương Đào nghe hấn nói hỏi mượn đồ cũng thắc mắc, bởi Khương Đào không hiểu Thiếu Kiệt định mượn đồ gì ở chỗ hấn.

Cháu định mượn một ít thiết bị hỗ trợ như máy ghi âm, camera ghi hình loại ngụy trang thôi ấy mà.

Ấy mượn mấy thứ ấy làm gì. Đồ đó đặc thù mà định chơi trò gì nữa thế.

Nghe đến các loại đồ vật Thiếu Kiệt mượn Khương Đào cũng hết sức ngạc nhiên hỏi hấn. Thiếu Kiệt cũng không có nhiều thời gian nên cũng gấp nói.

Giờ có cho mượn không nào? nhanh gọn lẹ đang gấp chú đừng cù nhây.

Ừ qua bên sở cảnh sát thành phố đi. Chú cho người đi lấy.

Không đợi Khương Đào nói hết câu Thiếu Kiệt đã cúp máy. Nhìn Hà Vi gật đầu nói.

Đi thôi qua chỗ Khương Đào lấy đồ rồi đi luôn.

Để mình gọi anh Khải Huy qua chở đi cho nhanh.

Hà Vi vốn định gọi Khải Huy đang bấm số điện thoại thì Thiếu Kiệt ngăn lại nói.

Thôi khỏi! đi xe đạp cho nhanh đợi anh ta qua tốn mất thời gian đợi nữa. nhiều khi kẹt xe lại đi chậm hơn cả xe đạp.

Ừ cũng đúng ở thành phố đi tới đi lui thật phiền mấy cái vụ kẹt xe mà.

Nói rồi Thiếu Kiệt và Hà Vi cùng dắt chiếc xe đạp ra đi tới sở cảnh sát lấy đồ. Hấn cũng không quên trước khi đi mặc áo học sinh của mình khoác áo khoác ngoài vào và đổi túi xách thông thường bằng ba lô.

khoảng hai mươi phút sau hấn đến được sở cảnh sát thành phố. Liên hệ với Khương Đào hấn được một đồng chí cảnh sát dắt vào một phòng làm việc sau khi nói ra những yêu cầu của mình. Hà Vi được dẫn đi trang bị lên người mình một số đồ dùng mà chỉ có cô biết.

Khương Đào lúc này mới đi đến nơi Thiếu Kiệt đang ngồi đợi nhìn hấn cười cười.

Định hôm nay làm trinh thám ở đâu vậy ông thần?

Có gì đâu trang bị cho Hà Vi một chút đi bàn chuyện làm ăn sợ người khác lật lọng thôi ấy mà.

Thiếu Kiệt trả lời Khương Đào một cách đơn giản như không có chuyện gì đáng lưu ý. Khương Đào thấy biểu hiện của hắn cũng vỗ lưng hắn xuyết xoa nói.

Vậy mà chú cứ tưởng có thêm vụ nào ngon ăn đi làm một mình nữa chứ. Mà vụ của Cữu Hùng dạo này thấy được bọn chúng kinh doanh ghê lắm muốn bắt hết lại nhưng sợ bút dây động rùng.

Cứ để đó nuôi cho mập rồi mới bắt không phải phương châm bên trong ngành sao. Càng để lâu càng có thể bắt được hết những phần tử nguy hiểm mà.

Khương Đào cũng bực mình hắn đang muốn nói chuyện hỏi han Thiếu Kiệt nhưng mà hắn cứ như là chẳng muốn quan tâm chuyện gì.

Thôi đi ông thần! đợi lấy đồ xong thi đi nhanh dùm tôi. Chẳng thú vị gì hết ích nhất phải quan tâm chút chứ chuyên án này do ông mới lập nên mà.

Có người đi lấy rồi lấy xong đi liền! mà còn chuyên án không phải là báo cáo cảnh sát xong nhiệm vụ đó là của cảnh sát chứ đâu phải của học sinh. Chưa kể không có tiền thưởng báo án, mai một có vụ ngon khỏi báo. Báo trọng án như vậy mà không có đồng nào hoa hồng còn người nào làm án xong lại được thưởng.

Thiếu Kiệt thấy Khương Đào dây dưa cũng làm phiền hắn suy nghĩ nên lấy cơ kiếm chút lợi ít của Khương Đào. Nghe hắn vờ vĩnh mình Khương Đào chỉ biết thở dài than.

Thằng nhóc có biết một tháng lương của chú mày chỉ vừa đủ sống không, chưa kể với tiền lương của cô nhà cũng chỉ đủ trang trải. Phải cố

lắm mới không bị cám dỗ của những vật chất do mấy bọn phạm pháp móc nối.

Thế chính sách không hỗ trợ gì với cán bộ à? không có vậy làm sao mà xoay sở.

Thiếu Kiệt khá ngạc nhiên theo hẳn thấy dù Khương Đào không vi phạm điều lệ ngành nhưng vẫn có thể sống tốt, nhưng thấy hẳn thờ dài như thế này thì cuộc sống đồng lương của hẳn không tốt như Thiếu Kiệt Nghĩ.

Có hỗ trợ vay vốn ngân hàng chính sách. Mà vay rồi thì làm cái gì có biết kinh doanh mua bán như mẹ chú mày đâu lại mỗi tháng ề cỗ ra trả tiền mượn à. Có chăng chỉ là chính sách cho nhân viên công vụ thuê đất làm địa điểm kinh doanh cho gia đình đồng chí trong ngành

Có việc này? thế sao không thuê mà cho cô kinh doanh?

Nghe Khương Đào nói Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ, hẳn không biết rằng trong ngành cảnh sát cũng có hỗ trợ như thế này. Suy nghĩ một lúc hẳn mới thấy cũng có chút đúng, dù sao nếu muốn trong ngành không có những người vi phạm điều lệ thì việc hỗ trợ này nên có. Nhưng lại thấy không có ai lại thuê đó là vì sao? đắt mà không có người thuê một là vùng phụ cận ít người, hai là nơi này tập trung không tiện cho việc kinh doanh các mặt hàng khác. Nên mới hỏi Khương Đào.

Chuyện đất ở đâu mà thuê giá ra sao vậy chú?

Ừ đất thì nằm ở khu giáp ranh địa bàn cũng tương đối phức tạp. chưa kể đến rất ít người qua lại nên thuê lại cũng chỉ để đó đâu làm được gì. còn giá cả thì đương nhiên là khá ổn với người trong ngành. Chủ yếu toàn đất sông đắp lên nền móng không chắc muốn mua lại xây dựng cũng không được. Ở Thiết Châu Long Hoa đấy. Đất đó có làm được gì.

Khương Đào lúc trước cũng định mua lại một vài mảnh đất cho mình để ở, nhưng sao khi xem xét thì cũng không biết mua về làm được gì. Còn thuê thì chẳng đem lại lợi ích nào hết mà còn tốn tiền hàng tháng. Nên cũng kể lại cho Thiếu Kiệt nghe.

Thiếu Kiệt ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra Thiết Châu Long Hoa sau này trở thành nơi tập trung tất cả các loại vận chuyển hàng hóa đi tỉnh và khắp các nơi ở mới lóe lên một ý nghĩ nhìn Khương Đào.

Giờ nếu chú thuê lại toàn bộ số đất đó rồi cho cháu thuê lại với hợp đồng 30 năm chú đồng ý không?

Cái gì cháu thuê 30 năm. Cháu có điên không? đất đó làm gì bán hay làm ăn được gì đừng có dại.

Khương Đào lúc này cũng hoảng hốt nghe Thiếu Kiệt nói hấn đang ngồi cũng phải đứng bật dậy. Vì theo hấn nơi này không làm được gì mà chỉ có để đó mà thôi.

Chú có thể thuê được với thời gian đó hay không? được thì cháu thuê, lời lỗ ra sao thì cháu chịu. Chú lo lắng làm gì trả tiền mỗi tháng đàng hoàn với chú thì năm năm ký lại hợp đồng một lần còn chú với nhà nước thì tùy chú. Sao chú cứ phải quan tâm thế nhỉ. Cháu bỏ tiền ra cháu không lo chú lo làm gì?

Thiếu Kiệt đã quyết định hấn thấy nơi đây là một nơi tiềm tàng mà hấn khai thác thì sẽ được lợi. Dù Khương Đào không chịu hấn cũng đốc thúc Khương Đào thuê được những nơi này.

Chỗ đó rộng lắm đó, phạm vi không nhỏ đâu cháu định mượn hết thật sao? thôi đừng chơi dại nữa bán nhà đó ôn thân.

Bán nhà bất quá ra đường ở chú nghĩ xem 30 năm lỡ thì ít nhất cháu cũng có 30 năm ở chỗ đó không lẽ bằng cháu không kiếm được tiền trong 30 năm sao. Chú cứ thuê đi, cháu ra tiền còn việc còn lại để cháu tính chú chỉ nhận tiền thuê hàng tháng lấy phần trăm được rồi. Giờ có thêm thu nhập không muốn đúng không?

Khương Đào suy nghĩ một lúc, hấn thấy Thiếu Kiệt nói cũng đúng, hấn là người bỏ tiền kinh doanh, hấn không lo cho khoản tiền hấn mất thì người ngoài như Khương Đào lại lo lắng là điều dư thừa.

Dù cho có thấy việc đó vô nghĩa nhưng với người kinh doanh thì chỉ cần một cơ hội nhỏ họ cũng có thể biến điều không thể thành có thể. Mà Thiếu Kiệt đã nói là sẽ làm hợp đồng mượn 30 năm, thì chắc chắn hấn cơ sở dựa vào việc của mình.

Khương Đào biết Thiếu Kiệt không làm điều gì mà bản thân hấn không nắm chắc nên đồng ý nói.

Được rồi chú sẽ làm giấy đề xuất việc thuê lại toàn bộ số đất trên. Nhưng mà đừng giữa đường rút lại là chú không chịu trách nhiệm nổi đâu. Mà sao người đi lấy đồ cho cháu lâu vậy? để chú đi hỏi cho nhanh.

Bây giờ ngoài phòng bước vào Hà Vi đi cùng người cảnh sát lúc nãy nói

Tới rồi khỏi đi hỏi nãy giờ hai người nói xấu gì mình không?

Ừ cô bé này cũng tham gia việc của thằng nhóc này nữa à.

Khương Đào thấy Hà Vi mới quay ra hỏi Thiếu Kiệt thì nhận được sự gật đầu của Thiếu Kiệt. Hà Vi nghe thế cũng lên mặt với Khương Đào nói.

Chẳng lẽ không được có cần phải vậy không? thiệt tính khí như vậy làm sao làm việc lớn.

Cô nhóc này hay nhỉ dù sao chú cũng là sếp ở đây mà phải giữ chút mặt mũi chứ.

Người cảnh sát đứng cùng Hà Vi cũng nén cười, đây là lần đầu tiên hắn thấy sếp mình nhún nhường với mượn đồ của cơ sở cho người ngoài ngành mượn. Nhưng cũng thắc mắc nhiều dù sao nếu mất thì hắn không phải chịu trách nhiệm mà là Khương Đào.

Thiếu Kiệt nhìn lại đồng hồ trong điện thoại giờ là mười một giờ hơn. còn 2 giờ nữa là đi cùng Trịnh Chi Nên nói với Khương Đào

Thôi tạm thời cứ như vậy khi nào chú xin được xét duyệt thì liên hệ với cháu. Lúc đó bàn cụ thể sau. Giờ cháu có việc quan trọng hơn, còn mấy thứ này lúc nào xong việc thì sẽ trả chú sau.

Biết rồi nhớ trả là được mà. Không trả chú qua nhà lấy.

Đợi cho hai người rồi đi rồi người cảnh sát mới hỏi Khương Đào.

Cô bé ấy là ai mà sao có vẻ quen thuộc với mấy thiết bị bên cơ sở mình quá vậy sếp.

Khương Đào vừa đi vừa lắc đầu cảm thán nói.

cô bé đó hả bằng quân hàm của ta nhưng bên quân đội, hai đứa đó toàn những đứa không phải người đi chung với nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151: Cứ Đơn Giản Là Được

Theo địa chỉ lưu lại của Trịnh Chi, hai người Thiếu Kiệt và Hà Vi phải đến hơn 12 giờ mới tìm thấy. Gọi Trịnh Chi cũng dùng buổi trưa với hai người. Thiếu Kiệt chọn một nhà hàng gần đó.

Thấy Hà Vi đi theo Thiếu Kiệt Trịnh Chi cũng không dám thắc mắc dù sao những công tử nhà giàu có tiền đều có những bạn gái đi cùng thì không gì là hiếm. Huống chi là Thiếu Kiệt hẳn lại là một ông chủ mỗi tháng doanh thu cao ngất ngưỡng đó chỉ là trong lĩnh vực mà cô biết. còn chưa kể cô không biết đến những công ty bộ phận của hẳn ra sao.

Cả ba người ngồi xuống ở một bàn trong nhà Hàng. Sau khi đã gọi món xong Thiếu Kiệt mới nhìn Trịnh Chi nói.

- Từ sáng tới giờ bọn người kia có gọi điện thoại cho chị lại không? hay là mọi thứ vẫn không có thay đổi gì.

- Không từ lúc sáng, sau khi em gọi tới giờ thì mọi thứ vẫn bình thường. Không có gì phát sinh hết. Nhưng mà có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt gật đầu, hẳn chỉ lo lắng nhưng sắp xếp của hẳn bị đối phương biết được mà thay đổi giữa chừng nên tư thái cũng nhẹ nhàng hơn một ích.

- Như thế thì khá tốt. Đối phương có thể nguy hiểm hơn nhiều so với dự định ban đầu nên có chút thay đổi. Để bảo đảm an toàn cho chị và không bị chúng uy hiếp thì Hà Vi sẽ đi cùng chị còn tôi sẽ quan sát từ xa.

Trịnh Chi bây giờ trong lòng cũng có chút lo sợ, cô nghe hẳn đánh giá về những người kia làm cô cảm giác có chút không an toàn. Nhưng sau khi nghe đến Hà Vi sẽ đi cùng cô thì cũng lo lắng nhìn Hà Vi.

Bởi tâm lý ai cũng thế không khác gì cô, trong một chuyện quan trọng thường là nam giới sẽ là người có quyết định chính xác hơn. Chưa kể là người đàn ông họ có đủ niềm tin để người phụ nữ có cảm giác an toàn, Cho dù Thiếu Kiệt có còn nhỏ tuổi nhưng hẳn tính ra vẫn là người đảm đương chính của công ty.

theo như cô được biết từ Lâm Vũ và Chu Tường thì hẳn cũng không phải như những gì có thể đánh giá từ bên ngoài. Thấy ánh mắt lo ngại nghi ngờ, đánh giá của Trịnh Chi nhìn Hà Vi hẳn cũng nhẹ cười trấn an.

- Chị cứ yên tâm Hà Vi không những vấn đề tâm lý hay tố chất thì Chị chắc chắn không bằng chưa kể Hà Vi còn là người giỏi võ và xuất thân từ quân đội nên Hà Vi sẽ bảo đảm an toàn cho chị. Với những người kia đã sắp xếp thời gian trùng khớp với việc Lâm Vũ đi học chứng tỏ họ đã có tính toán cả rồi, nếu tôi đi cùng chị chắc chắn sẽ dẫn đến nghi ngờ.

Trịnh Chi nghe thiếu kiệt nói Hà Vi xuất thân từ quân nhân nên cũng có phần nào nhẹ nhõm đi ít nhiều.

Khi giao tiếp với mọi người nếu biết bạn là người đặc thù như quân đội xuất ngũ hoặc cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ mặc thường phục. Người dân thường giúp đỡ bạn một cách nhiệt tình nhưng đó chỉ là ở thời điểm này. Còn những năm sau thì việc này có chút khó khăn.

- Vậy cũng được, nhưng mà những người đó có cần phải làm việc này quan trọng quá như thế hay không? Lần trước họ cũng đâu có làm như thế?

Trịnh Chi thắc mắc, theo cô thấy việc lần này những người kia tại sao lại làm ra nhiều vấn đề không cần thiết như thế. Hà Vi lúc này mới suy nghĩ một lúc lâu rồi nói ra.

- Có thể người còn chưa bị phát hiện kia cảm thấy chị có điều gì đáng ngờ. Hoặc họ đã chuẩn bị việc này trước đó nhưng không làm chẳng. Theo mình nghĩ rất có khả năng là họ định bày ra bố cục như thế này từ trước khi gặp chị ta, mục đích chính là lấy tài liệu. Nhưng không ngờ lại phát hiện Trịnh Chi nên mới đưa chị ra làm con mồi.

- Điều này rất có thể xảy ra. cũng may mình nói Chu Tường đổi hệ điều hành linux vào máy của hắn. không thì chắc lần này không ổn rồi.

Thiếu Kiệt vừa gật đầu vừa trả lời lại cho hai người trước mặt nói, Vì không hiểu lắm về máy vi tính nên Hà Vi ngạc nhiên hỏi.

- Ủa? không phải hệ điều hành windows sao lại là li gì nút nữa?

Hai người nhìn Thiếu Kiệt làm hắn cũng cười. Giờ hắn mới nhớ hệ điều hành mà hắn nói ra không phổ biến với những người bình thường vì phần khá khó để sử dụng. Và phải có kiến thức chuyên môn nhất định không như Hệ điều hành windows thông thường.

Trên thế giới có rất nhiều hệ điều hành, trình điều khiển khác nhau. Điển hình thông dụng nhất là windows mọi người vẫn dùng Hà Vi vừa nói. tiếp Đến là IOS được ứng dụng trên những sản phẩm của Apple như điện thoại của mình đang dùng. Nhưng Linux có tính năng bảo mật cao hơn những hệ điều hành khác nhiều bởi khởi động vào được máy chỉ toàn sử dụng code nếu không phải người chuyên môn sẽ rất khó.

Hà Vi mới lúc này mắt sáng lên, vì không ích phim có những cảnh như thế nên mới nói ra ý nghĩ chợt loé lên trong đầu mình.

- Cái này mới biết à. giống mấy người trên phim hay gõ một cái màn hình đen thui chạy mấy cái chữ nhỏ xíu trên trong phim đấy hả.

- Ừ giống vậy đó. bởi thế ít người sử dụng đa số là người chuyên môn thôi.

Thiếu Kiệt trả lời xác nhận vì theo bố cục mà nói linux tuy ra sau nhưng nó được bảo mật khá tốt người nào sử dụng tốt linux luôn có tố chất và độ chuyên nghiệp riêng của mình.

Bây giờ nhà Hàng mới đưa lên các món ăn Thiếu Kiệt đã gọi. Trịnh Chi sau một lúc nghe Thiếu Kiệt hẳn nói, Cô cũng hiểu mình chỉ là môi nhử tạm thời trong chuyện này.

- Vậy được rồi vậy lát chị phải làm gì? giờ chị còn chưa định hình được là sẽ phải ra sao.

Không cần phải làm gì hết cứ như lần trước là được. Còn nhưng việc tiếp theo thì chị cứ để Hà Vi ứng biến là được. Em sẽ ở chỗ xa mà quan sát. Với lại nếu họ có gọi đến chị cứ đến điểm hẹn nhưng kiếm chỗ nào đó như quán cafe hay là nơi công cộng nào đông người mà gọi họ ra.

Hà Vi một bên đang gấp đồ ăn cũng dừng lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Nếu họ không chịu thì sao với mình lấy thân phận như thế nào để gặp những người kia.

- Ừ đúng rồi Hà Vi đi cùng chị phải nói sao?

Thiếu Kiệt lúc này mới trầm ngâm một lúc vừa ăn một chút rồi mới trả lời hai người.

- Hà Vi là nữ nên chuyện này cũng dễ đối phó. Nói nhà gần phòng trọ gửi nhờ Hà Vi vì không ai trông coi, nên chị dẫn theo là được. Không quan trọng đâu, nếu em đi thì họ còn nghi ngờ chứ Hà Vi thì sẽ không.

Thiếu Kiệt hẳn lại tiếp tục dùng đồ ăn trên bàn, căn bản đối với hẳn việc này đã xong chỉ cần đợi đến thời điểm thích hợp mà làm việc thôi. Hà Vi cười cười lắc đầu trêu ghẹo Thiếu Kiệt.

- Ủ chuyện này quyết định như vậy. Đôi khi không hiểu sao đàn ông lại có thể cứ cho bọn này là nữ nên cũng chẳng đề phòng. Nên việc này bạn là người được lợi rồi đấy.

Lời Hà Vi nói không sai, việc này thường xuyên xảy ra trong xã hội. Người đàn ông luôn ở thế chủ động, nhưng họ quên đi rằng một khía cạnh nào đó phụ nữ vẫn vượt trội hơn hẳn. Điều đó được thấy rất rõ trong xã hội hiện đại.

Một người thanh niên đi xin việc với một người phụ nữ đi xin việc cho dù người thanh niên có tốt thế nào nhưng rất dễ bị từ chối. Còn người phụ nữ khi đã đi xin việc thì họ đều rất nhanh tìm được công việc phù hợp với mình.

Suy nghĩ một lúc Trịnh Chi thấy những điều Hà Vi nói, cũng khá đúng nên cũng gật đầu vui vẻ chấp nhận phương án đơn giản nhất mà Thiếu Kiệt đưa ra.

- Ủ. Chị sẽ ứng biến chuyện này. Chắc không sao đâu nhỉ.

- Chị cứ an tâm những thứ nào càng đơn giản càng tốt đừng quá cầu kỳ phức tạp rồi lại rối trong một mớ hỗn độn không chắc chắn. Cứ đơn giản hóa mọi vấn đề là được.

Thiếu Kiệt chỉ chột nói ra những gì hẳn thấy là cần thiết. Nhưng hẳn không ngờ câu nói này của mình được Trịnh Chi nhớ lấy mà làm phương châm cho công việc sau này.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt mới nhận được tin nhắn với nội dung

Ở Dưới đây địa chỉ họ đưa không đúng giờ mọi người đang quay về sớm nhất cũng là 4h. Cũng may là tiền cọc đã nhận một ích không thì lần này bị chơi chết rồi.

Thấy thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười, nếu quả thật phía Trương Hào mà có người lắp đặt tiệm net thật, thì nhóm người bên kia cũng chịu bỏ tiền vốn lớn đây dù hẳn đã dự liệu được Trương Hào lần này đi sẽ không công mà về. Nếu đúng là vậy thì sớm nhất thì hẳn phải về tới Lưu Minh cũng 7 giờ tối. Như thế mọi chuyện đã xong.

Nhắn tin lại với nội dung mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ còn đợi thả lưới nữa thôi. Cứ từ từ không cần phải gấp chắc Chu Tường thế nào cũng dậy khi hẳn về tới nhà.

Đưa điện thoại của mình cho Hà Vi xem, cô nàng cũng gật đầu ba người vừa ăn vừa bàn bạc một số trường hợp xảy ra cho chu toàn. cả ba sau khi ăn xong mới ngồi uống nước đợi bọn người kia liên hệ.

Thời gian đợi chờ trôi qua khá chậm nhất là Hà Vi cứ một chốc lại nhìn vào màn hình điện thoại nên cô cảm giác khác lâu. Như thay vào đó Thiếu Kiệt ngồi lại kể những câu chuyện hài hước mà hẳn đã được đọc, đối với hai người ngồi trước mặt thì những câu chuyện này tuyệt đối mới mẻ, đem lại cảm giác thích thú nên có phần quên đi căn thẳng.

Ngay lúc cả ba người không chú ý nhất thì điện thoại của Trịnh Chi đang đặt trên bàn vang lên kéo mọi người thoát khỏi những thư thái trước đó.

Cầm tay nhận cuộc gọi mở loa ngoài lên Trịnh Chi nói.

- Alo! tôi nghe! giờ tôi phải gặp các anh ở đâu đây?

Phía bên kia điện thoại vang lên tiếng người thanh niên nói

- Chị bây giờ đến địa chỉ tôi sẽ nhắn tới nhớ có mặt đúng giờ. Tôi không có thời gian đợi chờ chị.

- Được rồi anh cho tôi cái địa chỉ đi. Mà các anh đã chuẩn bị cho tôi giấy nợ số tiền còn lại chưa? Sau chuyện này tôi không muốn dính dáng gì tới các người nữa.

Bên kia vang lên một tiếng cười mới đáp lại lời Trịnh Chi.

- Cô yên tâm! mọi thứ cô muốn sẽ có được. Sau lần này thì bye bye đường ai nấy đi cô không liên quan gì đến bọn tôi, tôi cũng chẳng biết cô là ai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 152: Dục Cầm Cố Túng

Khâu lâu sau Trịnh Chi nhận được một tin nhắn bao gồm nội dung địa chỉ nơi mà cô sẽ giao dịch với nhóm người kia. Ba người cũng rời khỏi nhà hàng đi đến địa chỉ mà họ đã gửi.

Tới gần nơi giao dịch Thiếu Kiệt mới nói với hai người Trịnh Chi và Hà Vi.

Minh sẽ ở bên ngoài cho đến khi những người đó vào gặp hai người. nhớ chọn chỗ ngồi để mình thấy được các bạn bây giờ Chi gọi điện cho họ đi.

Trịnh Chi lúc này mới lấy ra điện thoại trong túi xách của mình. gọi vào số máy mà đã liên hệ với cô. Rất nhanh chóng phía bên điện thoại vang lên giọng nói.

Cô tới chưa? sao tôi không thấy cô?

Tôi đang ở gần đó nhưng tôi muôn đổi địa điểm lần trước các anh hẹn tôi ở chỗ khá vắng người lần này tôi không an tâm. Nên các anh phải ra quán cà phê gần đó nơi đông người tôi mới giao dịch.

Nghe theo lời Thiếu Kiệt, Trịnh Chi vừa gọi điện vừa đi vào trong quán cà phê cùng Hà Vi. Từ bên kia điện thoại vang lên giọng phẫn nộ.

Cô đùa với tôi đấy hả. Sao cô dám tự tiện thay đổi nơi hẹn. Cô có tin là tôi sẽ đem chuyện cô thiếu nợ của tôi rồi đánh cắp dữ liệu cho công ty cho tôi hả cô phải đến đây ngay.

Trịnh Chi lúc này thấy Hà Vi ra hiệu bình tĩnh cũng nghiêm nghị nói.

Không! Cùng lắm thì lát nữa tôi sẽ đem việc này báo công ty muốn xử lý thế nào thì công ty quyết còn tiền thiếu các anh coi nhưng các anh có thừa đi nữa cũng không đòi lại được giờ tôi chẳng còn gì

người đang nói chuyện với Trịnh Chi qua điện thoại cũng âm trầm. Hắn không ngờ cô lại hành động như thế này nên suy nghĩ một lúc mới nói.

Cô Giỏi lắm cô không sợ tôi cho người bắt người nhà cô hay là bắt cóc cô à.

Các anh dám! nếu các anh có thuê người giết tôi hoặc người thân ra uy hiếp tôi thì tôi sẽ đưa chuyện này lên cảnh sát tới cùng. Việc đồng ý giao dịch là tôi đã quá nhân nhượng tôi không ngu ngốc để các anh dồn vào đường cùng rồi bị hại nữa đâu.

Hà Vi ngồi bên cạnh Trịnh Chi ra vẻ gật đầu đưa tay lên làm thành dấu hiệu ok. Bên kia điện thoại giọng điệu tức giận. Hắn định nói điều gì đó xong lại im lặng cúp máy. Trịnh Chi lúc này cũng giật mình, tâm trạng lo lắng tưởng chừng như những người này sẽ không bỏ qua cho cô thì Hà Vi bên cạnh nói.

Chị đừng lo họ không dám đâu! vừa mất tiền vừa bị dính dáng tới pháp luật hơn nữa lại là trọng tội không ai ngu lại muốn như thế đâu họ sẽ gọi lại.

Nghĩ cũng đúng nên Trịnh Chi tạm thời bình tĩnh lại đôi chút cô hiểu số tiền 50 triệu cũng không ai ngu ngốc mà lại để mất đi chưa kể cô còn có thể dính dáng tới cách bên pháp luật liên quan.

Trịnh Chi an lòng đôi chút, vì giờ cô cũng không sợ việc này cho lắm, Thiếu Kiệt hẳn đã sắp xếp việc này nếu có gì bất trắc xảy ra hẳn có thể lo được. Dù sao người kinh doanh lúc nào cũng có chút gì đó gọi là quan hệ

mà Chu Tường đã nói với cô cứ an tâm mà làm mọi thứ phía sau có Thiếu Kiệt lo từ cảnh sát tới hắc bang nên cô cũng an tâm.

Ai lại không muốn mình có chỗ dựa vững mạnh, Phải biết Thiếu Kiệt quan hệ thế nào tuy không biết những mối quan hệ đó sâu như thế nào nhưng chỉ cần biết một chút là đủ. Đôi khi biết nhiều thứ quá của người chủ mình cũng là điều không tốt. Trịnh Chi khi thấy những cao tầng làm dưới Thiếu Kiệt cứ ung dung làm việc mà không gặp trở ngại nào nên nhận định đa phần là hắc chống lưng cho những người này rất lớn.

Giờ còn có cả người quân đội là Hà Vi tham gia vào việc của cô thì Trịnh Chi càng hiểu thêm thế lực đằng sau Thiếu Kiệt không phải đơn giản. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô còn Thiếu Kiệt hẳn chỉ là mượn người và thao tác một chút lẫn nhau giữa các bên chứ không tham gia nhiều như nhận định đó.

khoản chừng năm phút sau. Trịnh Chi lúc này cũng có một chút sốt ruột. thì điện thoại của mình lại vang lên, bây giờ người kia gọi đến với giọng điệu nhân nhượng.

thôi được rồi cô đang ở đâu tôi sẽ tới! Khôn hèn thì cô đừng có làm gì không thì đừng trách.

Trịnh Chi hiện tại cũng nhẹ nhõm nói ra địa chỉ của mình. Hà Vi lúc này không nhìn thấy Thiếu Kiệt đâu nhưng cô biết chắc hẳn đang đứng ở đâu đó quan sát mọi việc. Hà Vi mới gửi tin nhắn cho Thiếu Kiệt.

Bọn người đó đã đồng ý thay đổi địa điểm. Bọn bên ngoài quan sát nhé.

Thiếu Kiệt lúc đang ở bên ngoài nhận được tin nhắn cũng không nói gì. Hẳn đang đứng ở một nơi gần đó. Dưới cái trời nắng của buổi trưa không ai

lại đứng ngoài trời, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này nên việc tìm một nơi mát mẽ, có thể quan sát được người ra vào quan là điều cần thiết.

Hắn lựa chọn cho mình một nơi đứng khá xa quan cà phê nói mà Nhã Oanh cùng Hà Vi đang ngồi.

Nơi này là một cái cửa hiệu đang đóng cửa bên ngoài có treo cái bản vừa tầm mắt, Cửa hàng đóng cửa nghỉ trưa 3h mở cửa lại. Việc đóng cửa như thế làm vai người xe ba gác tụ lại cùng nhau trước mái hiên giải trí hoặc nghỉ ngơi.

Gần đó có một nhóm người đang cùng nhau đánh bạc, Thiếu Kiệt đứng lại gần ra về xem họ chơi. Bởi không chỉ hắn mà có vài người cũng thế, đứng bên ngoài dòm vào xòng mách nước. Đa phần là họ đánh điểm trả tiền nước là nhiều. Nên cũng không quan trọng ăn thua, việc người ngoài có mách nước hay không họ không quan tâm. Vì mọi người đều có vẻ quen biết cùng là dân chạy chở hàng thuê với nhau.

vì chọn lựa gần nơi tương đối gần với điểm hẹn nên chỉ trong một khoản thời gian ngắn. Thiếu Kiệt vẫn thấy được một người đàn ông trên lưng đeo một ba lô mặt bịt kính khẩu trang đi với quần jean áo phông xanh từ trong một con hẻm gần đó. Nếu tính theo như địa chỉ mà họ đã đưa thì con hẻm thuộc số hẻm trên địa chỉ mà Trịnh Chi nhận được.

Biết là người đó đi về hướng quán phê của Hà Vi và Trịnh Chi đang đợi. Thiếu Kiệt cũng không dám chắc người này có đúng là đối tượng mà sẽ giao dịch hay không nên đợi chờ theo dõi hành động của hắn.

Thấy người đàn ông đến trước quan bắt đầu quan sát chung quan xem mọi thứ đều ổn. Thiếu Kiệt cũng vờ như chăm chú vào trong xòng bài. Đợi một lúc sau thấy không có gì khả nghi lúc này người đàn ông mới bước vào quán.

Đợi cho người đàn ông đi khuất hẳn Thiếu Kiệt mới rời đi, tiến về một con hẻm khá xa rồi cởi áo khoác của mình đang mặc thay bằng chiếc áo sơ mi tay dài có cổ mà hắn chuẩn bị sẵn ở trong ba lô.

Hà Vi ngồi cũng Trịnh Chi đang ngồi trong quán cà phê chăm chú vào chiếc điện thoại. Người đàn ông thấy Trịnh Chi và Hà Vi ngồi cùng một chỗ, cũng ngừng lại đôi chút sau đó mới tiến về phía hai người ngồi xuống trước mặt.

Chỉ vừa ngồi xuống hắn đã nhìn Trịnh Chi chỉ tay về Hà Vi hỏi

Cô bé này là ai nữa, không phải tôi nói có đi một mình sao. Cô làm trái điều kiện nhiều thứ rồi đấy.

Hà Vi cũng nhìn lấy người đàn ông cô đánh giá đôi chút rồi nhìn Trịnh Chi giả vờ nói.

Anh này bạn trai chị à sao lại đeo khẩu trang thế hai người hẹn hò mà lại phải mang cả khẩu trang sao.

Người Đàn ông lúc này cũng ngờ người vì câu hỏi của Hà Vi. Hắn nhìn Trịnh Chi như cần lời giải đáp.

Cô bé đối diện phòng trọ mẹ cô bé đi làm không ai trông coi gửi tôi trông hộ. Mà hôm nọ đã hứa giờ để cô bé ở nhà một mình cũng không an tâm nên dẫn theo.

Lượng lự một lúc như muốn đánh giá điều gì đó. Hắn mới hỏi Trịnh Chi.

Nó sao lại không đi học mà nhà người ta phải gửi cô. Cô định gài bẫy tôi phải không?

Trịnh Chi lúc này cũng giả vờ hắn học nói.

Con nhỏ học buổi sáng, mà anh nên nhớ rõ ai gài bẫy ai bản thân anh gài tôi vào vụ này giờ còn lý do muốn không giao dịch thì thôi. Về!

Tuy nói đây là kịch bản của Thiếu Kiệt biên soạn lên như Hà Vi cũng ngạc nhiên không kém vì cô thấy cảm xúc của Trịnh Chi bây giờ rất thật. Hà Vi mới giả vờ ngạc nhiên nói.

Ừa không phải Anh hẹn chị sao? Anh mới tới chị lại kêu về, về nhà giờ có cái gì vui đâu thôi đi siêu thị đi.

người đàn ông khi thấy Trịnh Chi hành động như thế có cảm giác không phải giả nên ngăn lại nói.

Được rồi Cô ngồi xuống đi! xem như lần nay là lần cuối cùng.

Hà Vi cũng Trịnh Chi nghe thế cũng mừng thầm trong lòng. Hai đều cảm thấy một nước đi này của Thiếu Kiệt rất là tinh vi một chiếu dục cảm cố túng như thề mà từ từ đưa đối phương vào vòng tròn mà hấn sắp xếp.

Trịnh Chi cũng trả lời như không quan tâm.

xong chuyện này nữa thôi! tôi cũng chẳng cần gặp lại anh.

Bây giờ người Đàn ông mới mở khẩu trang tháo bỏ ba lô trên lưng xuống. Hà Vi nhanh chóng ghi nhớ lấy khuôn mặt của hắn. Lúc này Trịnh Chi cũng ngồi xuống. Từ Trong ba lô hắn lôi là một chiếc máy tính xách tay bắt đầu mở nguồn điện lên.

Lúc này Thiếu Kiệt mới từ bên ngoài bước vào quan ca phê với một chiếc áo mới. Nhìn quanh một lúc hắn tìm cho mình chỗ ngồi gần với Hà Vi và Trịnh Chi. Mới đầu hắn ngồi ở hướng cùng chiều với người đàn ông nhưng lại đổi chỗ đối diện.

Người phục vụ nhanh chóng có mặt hỏi người đàn ông ngồi cũng bàn với Hà Vi và Trịnh Chi gọi đồ uống gì. Sau khi ghi lại xong thì hướng về phía Thiếu Kiệt, kèm theo đó là một cái thực đơn đồ uống.

Không cần lựa chọn nhiều Thiếu Kiệt nói với người phục vụ lấy cho một ly cà phê sữa. chưa dừng lại đó khi người phục vụ định quay đi thì hắn hỏi.

Em ơi cho anh hỏi ở đây mình có wifi không em?

Người phục vụ cũng gật đầu đọc lấy mật khẩu wifi cho Thiếu Kiệt điền vào điện thoại. Thật sự thì Thiếu Kiệt không chủ yếu là wifi của quán cà phê mà hắn muốn cho người đàn ông kia nghe được mật khẩu. Để xem hắn có đăng nhập và gửi đi tài liệu được nhận từ Trịnh Chi hay sẽ giữ lại cho chính mình sử dụng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153: Tay Sai

Cho đến Khi người Phục vụ mang lên thức uống lúc này Thiếu Kiệt trong tay vẫn cầm lấy điện thoại hướng camera phóng thật to chụp lấy chân dung của người đàn ông đó.

Đợi máy mở xong rồi Người đàn ông lúc này mới nói với Trịnh Chi

Cái ổ cứng đâu? đưa đây tôi kiểm tra.

Trịnh Chi bây giờ bình tĩnh hỏi ngược lại người đàn ông ngồi trước mặt mình không hề lo sợ. Bởi cô Biết thiếu Kiệt đang ngồi sau lưng mình. Cảm giác an toàn của Hà Vi và Thiếu Kiệt mang lại cho cô sự tự tin lúc này.

Xin lỗi giấy nợ của tôi đâu? Anh chưa đưa giấy xóa nợ cho tôi, mà anh đòi lấy cái ổ cứng việc này không khả thi à

Nhìn Trịnh Chi một lúc người đàn ông mới lấy ra một tờ giấy đưa cho Trịnh Chi. Kiểm Tra tờ giấy không có gì sai sót, lúc này Trịnh Chi mới đặt xuống một ổ cứng được lôi từ trong túi xách mình ra để trước mặt của hắn rồi nói.

Tôi về chuyện của tôi ta đã xong, Kết thúc! Sau này đừng có làm phiền đến cuộc sống của tôi.

Vừa đứng lên Trịnh Chi bị người đàn ông kia ngăn lại.

Cô từ từ ngồi đó đi đợi tôi kiểm tra cái đã. Việc này không đơn giản cô nên đợi tôi kiểm tra xong rồi muốn đi hay ở la việc của cô.

Nghe người đàn ông nói thế Trịnh Chi ngồi xuống lại bên cạnh Hà Vi.

Thiếu Kiệt lúc này mới ngời bảm điện thoại đi. Người nhận là Tước Phàm với nội dung.

Anh tước cho một vài người đến quán cà phê tại địa chỉ này theo dõi người đàn ông này giúp em.

Gửi đi dòng tin nhắn Thiếu Kiệt giả vờ đứng lên bước về quầy tính tiền trong lúc đi hẩn cố tình nhìn vào màn hình máy vi tính xách tay của người đàn ông, Khi đến gần người nhân viên đứng ở đó hẩn hỏi.

Em cho anh hỏi nhà vệ sinh ở đâu thế?

Hành động của Thiếu Kiệt rất đơn thuần cả ba người ngồi gần hẩn cũng nghe được câu hỏi của hẩn với người nhân viên. Thiếu Kiệt được hướng dẫn vào trong phòng vệ sinh gần đó. Hẩn lấy điện thoại ra gọi đi cho Tước Phàm. Đợi cho điện thoại có tính hiệu bắt máy.

Alo! Tước Phàm anh nhận được tin nhắn em chưa thế?

Ừ anh cho người qua đó rồi vừa đi chắc cũng nhanh lắm tầm 10 phút mới tới.

Thiếu Kiệt im lặng tính toán. Dựa trên việc giải nén tập tin với xem sơ lượt các thứ cũng được 15 phút như thế là đủ rồi.

Ừ mà có chuyện gì mà nói bọn anh theo dõi người này vậy có việc gì lớn không, cần thì bọn anh bắt đem về luôn.

Cứ quan sát trường hợp bất khả kháng thì tính sau. Ừ mà sao anh lại hỏi vậy thế? bộ người đi lần này người quen à.

Tước Phàm mới cười cười nói bên điện thoại.

Thế Long với Ngọc Hồ dạo này không có đánh nhau gì hết nên rảnh rỗi vừa thấy tin nhắn hai thằng cha đó xung phong đi rồi.

Ừ như thế cũng được có gì em liên hệ với hai người đó vậy!

Nói rồi Thiếu Kiệt giả vờ rửa tay rồi quay lại bàn của mình cũng không quên ghé quây thanh toán tiền trước. Vì lúc qua về bàn phải đi ngang qua nơi của Hà Vi và Trịnh Chi nên hẳn nhìn rõ ràng màn hình của người đàn ông kia vẫn là hiện thị khung nhắn với dòng chữ đang kiểm tra file khá rõ ràng.

Thấy được điều đó Thiếu Kiệt biết người này là làm việc theo lệnh của người khác. Mà điều này cũng đúng thôi việc như thế này thì làm sao có thể để một người có thể thấy rõ thân phận mình được chứ. Nhưng xác định điều đó đã là quá đủ với Thiếu Kiệt.

Hà Vi lúc này thấy Thiếu Kiệt đi ra giả vờ gật đầu. Bước về phía chỗ của mình vừa ngồi xuống đợi một lúc không lâu thì Thế Long bước vào quán cà phê Thiếu Kiệt ha hiệu vẫy tay.

Thế Long lúc này cười cười nói với Thiếu Kiệt.

Sao hôm nay rảnh rỗi gọi anh ra đây uống cà phê vậy?

Việc Thế Long vào quán cà phê cũng làm cho người đàn ông chú ý nhưng thấy Thế Long ngồi xuống nói chuyện với Thiếu Kiệt mới tiếp tục thao tác trên máy tính của mình. Thiếu Kiệt cũng giả vờ trả lời lại. Hai người lúc này như hai anh em ở xa lâu ngày gặp nhau.

Có gì đâu hôm nay đi công tác ghé Lưu Minh thăm anh thôi

đợi cho người đàn ông thôi chú ý hai người Thiếu Kiệt mới nói nhỏ với Thế Long.

Anh vào đây còn anh Hồ bên ngoài à? Sao hôm nay lại làm chuyện này? rãnh quá không việc gì làm à.

Ừ anh em bên ngoài với Ngọc Hồ rồi anh không tin đi năm người không theo dõi được hẳn. Đạo này bọn anh toàn giám sát người của Cửu Hùng lại không có đánh nhau tranh giành địa bàn, Nên nhẹ nhàng quá cũng chẳng có gì thú vị.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. bây giờ mới lấy ra cái điện thoại ghi vào đó một dòng tin nhắn. Xong để lên bàn đưa về phía Thế Long.

chuyện này nhớ đúng đề hẳn phát hiện ra, nếu có thời điểm thuận lợi thì bắt hẳn về em sẽ có cách giải quyết.

Thế Long lúc này cũng nhíu mày nhìn Thiếu Kiệt sau đó nói nhỏ.

Chuyện này nghiêm trọng không? được anh cho người theo hẳn bắt lai luôn.

Anh cứ từ từ chuyện này không thể vội cái quan trọng là giữ Laptop với ổ cứng nguyên vẹn về cho em là được. Chẳng qua bọn này khá tỉ mỉ trong việc trao đổi đồ này, Người kia cũng chỉ là tay sai thôi. Một là hẳn sẽ phải gửi đi tập tin nếu có thì hẳn sẽ mất thời gian lâu hơn ở quán còn nếu không thì sẽ nhanh hơn và bắt buộc hẳn phải đưa máy tính và ổ cứng đó cho người nào khác, Đó chính là điều em muốn quan tâm.

Thiếu Kiệt vừa nói nhỏ nhỏ với Thế Long vừa đủ hai người nghe. Thế Long lúc này người phục vụ lại thấy mặt Thế Long hẳn cười lớn nói người phục vụ.

Thôi anh không uống với bọn anh đi bây giờ, thẳng em anh lên chơi ít nhất phải đi uống vài chai chứ ca phê cái gì. Thôi được rồi tính tiền đi em.

Hạ Vi thấy Thiếu Kiệt với Thế Long diễn kịch như thế cũng bó tay với hai người. Người phục vụ định trả lời thì Thiếu Kiệt nói.

Khỏi anh ơi biết thế nào cũng đi nhậu nên tinh tiền rồi. Giờ đi luôn hay sao?

Đi luôn chứ đợi gì nữa? Đợi quán đuổi à. Nó ngồi nữa lấy tiền chỗ ngồi nó cho anh.

Thế Long cũng không quên chọc ghẹo người phục vụ. Nhưng thấy hẳn vui vẻ Người phục vụ cũng cười. Thiếu Kiệt lúc này mới đứng lên khoác ba lô lên vai cùng Thế Long đi ra cửa.

Thấy Thế Long ồn ào người đàn ông đang ngồi thao tác cũng nhíu mày khó chịu ra vẻ bị làm phiền Trịnh Chi lúc này mới hồi thức.

Ông nhanh đi tôi còn phải về com nước chuẩn bị chiều tối đi làm nữa không lẽ phải ngồi đợi ông tới chừng nào.

Cô từ từ năm phút nữa thôi là xong rồi.

Trịnh Chi lúc này cũng thờ dài nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt nói.

Tôi chả hiểu mấy cái này có ít lợi gì, mà mấy người lại bỏ ra số tiền lớn như thế để đổi cơ chứ. Ngoài những chữ số trên đó tôi chẳng hiểu nó là gì.

Cô thì biết cái gì công ty cô được như ngày hôm nay cũng là nhờ những thứ này đây. Đúng là đang cầm trong tay tiền mà không biết.

Hạ Vi lúc này cũng thắc mắc cô không hiểu, tại sao Thiếu Kiệt lại giao dịch với những người này một tập tin quan trọng khiến hẳn có thể trở thành giàu có.

Nhưng sau khi suy nghĩ thì cô cảm thấy có đưa đi những tập tin này Thiếu Kiệt cũng không ảnh hưởng gì bởi hẳn là người tạo ra nó nên việc hủy nó đi cũng là việc có thể nắm trong tầm tay.

Tôi chẳng thấy có gì thú vị hết đi lấy của người khác làm của mình không bao giờ tồn tại đâu.

Hà Vi lúc này mới giả vờ nói vào.

Như thế là ăn cắp không tốt đâu.

Người đàn ông lúc này cũng đen mặt lại tức giận trả lời.

Hai người có im chút cho tôi làm việc được không hay muốn ngồi ở đây tới tối sao. một chút nữa mà bên kia xác nhận đúng thì hai người muốn đi đâu thì đi.

Thiếu Kiệt và Thế Long rời khỏi quán cà phê đến một chỗ vắng người nơi đó có cả Ngọc Hồ và ba người còn lại. Sau khi tụ họp đầy đủ lúc này Thế Long mới hỏi Thiếu Kiệt.

Bọn người này định làm gì? Anh thấy cô bé hôm nọ trong bệnh viện cũng tham gia vào à.

Ừ chuyện này là do một số người muốn lấy đồ từ công ty của Trương Hạo hẳn thì bặn mà anh cũng biết rồi thật chất những công ty đó là của em. Em muốn xem người nào đứng sau chuyện này nên cứ cẩn thận. Bọn người này không vừa bày ra một cái bố cục thâm sâu lắm.

Hắn trả lời Thế Long rất nghiêm túc. Nếu lúc nãy mà người kia hẳn không thấy đoạn tin nhắn thì chắc chắn vẫn để mọi người đi theo dõi và chắc chắn bắt tên đó về hỏi xem mục đích của hắn là gì. Giờ biết hẳn chỉ là tay sai thì Thiếu Kiệt càng phải cẩn trọng.

Đang nói chuyện với Thế Long và Ngọc Hồ hẳn không để ý được sau lưng mình nên Ngọc Hồ mới ngạc nhiên nói với hẳn

Hai cô gái đi ra rồi kìa! anh em chuẩn bị đi chắc chắn tên đó sẽ nhanh chóng rời đi thôi việc còn lại em cứ để bọn anh lo còn những việc khác cứ yên tâm.

Vâng! giao lại cho các anh có chuyện gì thì gọi cho em gấp! Em sẽ tới ngay.

Bây giờ Hà Vi và Trịnh Chi rời khỏi quán cà phê khi người đàn ông cho phép. Thiếu Kiệt cũng không ở lại chuyện này chỉ có thể để cho mọi người trong Xuân Nghĩa Bang theo dõi họ có nhân lực hơn là Thiếu Kiệt hẳn. Giờ hẳn còn phải giải quyết một số việc của Chu Tường và tìm ra người còn lại đang ẩn núp trong công ty.

Đợi cho đến khi rời xa trục đường này Thiếu Kiệt mới hỏi Trịnh Chi.

Chuyện này chỉ mới bắt đầu giờ chị thoát khỏi nó rồi nợ cũng không còn. Trạng thái có thể tốt hơn rồi đấy nhưng em khuyên chị nên đổi chỗ ở sẽ tốt hơn. Những người này cũng không biết là ai chỉ nhận dạng được một tên làm việc cho bọn hẳn thôi.

Ừ để chị thu xếp dọn nhà. Nhưng chắc cũng phải đầu tháng. Với lại phải báo với chủ nhà nữa.

Hà Vi lúc này cũng ngạc nhiên sao cô lại không dọn đi trong lúc này mà lại để lâu như thế, tính ra thì điều này hoàn toàn không phù hợp. Nên mới hỏi Trịnh Chi.

Ừ sao không dọn luôn bây giờ mà phải tới đầu tháng?

Trịnh Chi lúc này cũng ngại ngại nhìn Thiếu Kiệt nói nhỏ.

Chị đang hết tiền nên chờ lương tới đầu tháng mới dọn đi được

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154: Cậu Luôn Có Một Nơi An Toàn

Hà Vi sau khi nghe được Trịnh Chi nói như thế cũng không thể nhin cười. Đúng là cuộc sống nếu muốn dọn nhà trong tay lại không có tiền thì chắc chắn sẽ không thể nào.

Chưa kể đến hầu hết mọi người thường đợi đến ngày mình lãnh lương để. Đổi chỗ ở hoặc nhiều hơn là thay đổi đồ dùng trong nhà đó là điều mà ở thời đại nào cũng có.

Hà Vi nghe như thế cũng cười nói. Chị đang ở đâu đồ dùng có nhiều không nếu không nhiều thì có thể đến ở cùng em ở đó chỉ có một mình.

Được rồi chị xem chuyển qua ở cùng Hà Vi đi người ta đã cho phép thì chị lo gì nữa.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói như thế thấy cũng đúng. Dù sao Hà Vi vẫn ở nhà một mình. Mà nơi cô ở cũng tương đối an toàn với Trịnh Chi.

Ừ hai em đã nói vậy thì chị cũng chuyển đi vậy dù sao chị cũng không có đồ đạc nhiều.

Ừ vậy giờ về nhà em sẽ gọi người qua dọn đồ phụ giúp chị còn Thiếu Kiệt giờ bạn làm gì?

Thiếu Kiệt im lặng một lúc rồi mới nói.

Đi khảo sát một số chỗ cần thiết. với chuẩn bị đối phó với một số người. với lại sao chép lại những gì đã ghi âm được với chuẩn bị một số thứ.

Hà Vi nhận được câu trả lời của Thiếu Kiệt nên hào hứng hẳn lên mới nói.

Giờ cũng còn sớm mình với Trịnh Chi đi theo cậu được không dù sao. Việc dọn nhà để cho Khải Huy với mấy người khác được rồi. còn ba người mình đi tham quan cũng được mà.

Nếu đã vậy cũng được. Đi thi đi dù sao cũng không phải chuyện gì to tát. Thôi được đi nào.

Nhìn vào đồng hồ cũng khá sớm Thiếu Kiệt thấy để hai người ở nhà dọn dẹp không bằng đi cùng.

Người đàn ông lúc này còn lại ở quán cà phê khá lâu. Sau mới rời đi. Thế Long và Ngọc Hồ đều cho người theo sau người này. Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt nói.

Giờ đi đâu đây Thiếu Kiệt?

Mình cần mua một số thứ xem như các bạn đi dạo cùng giờ gọi taxi đi.

Đợi một lúc không lâu taxi đến ngay chỗ ba người vừa bước lên xe Thiếu Kiệt nhận thấy điện thoại mình reo lên cầm điện thoại ra Thiếu Kiệt nhận thấy số của Phan Nguyệt cũng thắc mắc. Vì hắc đã dặn cô chuyện gì thì nhắn tin cho hắc biết. Giờ lại có điện thoại trực tiếp sợ có vấn đề hắc cũng bắt máy.

Alo Thiếu Kiệt hả anh xin lỗi chuyện hôm nay anh không làm tròn trách nhiệm.

Nghe tiếng người gọi là Chu Tường Thiếu Kiệt cũng an tâm đôi chút mới nói.

Không sao em đã xử lý xong hết rồi nếu mệt thì cứ nghỉ ngơi tiếp đi. còn tối mọi người tập trung tại nhà em có việc với lại anh với Trương Hạo đem

theo cái sever qua bên nha em cần có việc sever mới đây chứ không phải cái đang chạy ở công ty đâu.

Ừ được rồi anh sẽ nhắc lại với mọi người. Mà hôm nay anh thất trách quá.

Thở dài một hơi Chu Tương cũng có cảm giác áy náy. Hắn năm ngủ cả ngày không hay biết gì làm cho Thiếu Kiệt long đong chạy hết mọi chỗ. Ai lại để ông chủ mình làm việc bao giờ, Tuy nói là Thiếu Kiệt xem họ như anh em nhưng Chu Tương vẫn ăn lương do Thiếu Kiệt trả.

Anh đừng tự trách mình nhóm người này họ tinh vi hơn mình nhiều lại xếp đặt nhiều cạm bẫy như thế này không phải là một tổ chức nhỏ. Chuyện này có việc gì tối nay sẽ nói.

Hà Vi đọi Thiếu Kiệt cúp máy mới trách móc.

Cậu đây Thiếu Kiệt những chuyện như thế này không hợp bàn ở nơi khác sao lại ở nhà cậu định kéo hết mọi sự chú ý của các bên à.

Trước họp voice nhưng mà giờ công ty vẫn còn nội gián chưa biết là ai. Họp như thế họ sẽ biết được thì sao nên chỉ còn cách đem mọi người về nhà vậy.

Thiếu Kiệt hẳn có nỗi khổ nếu mà họp qua voice thì tất cả mọi người đều phải tập trung, mà như thế cũng đem đến sự chú ý của đối phương. Hà Vi mới lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt thở dài.

Cậu đôi khi lại chẳng chú ý điều gì. Ở Lưu Minh này lúc nào cậu cũng có một nơi tuyệt đối an toàn mà không bao giờ cậu sử dụng.

Mình là gì có nơi tuyệt đối an toàn? làm gì có nơi đó.

Thiếu Kiệt vừa giật mình vừa phải lục tìm trong trí nhớ mình liệu có một nơi nào đủ an toàn như Hà Vi nói. Nhưng sau một lúc cũng đành lắc đầu. Trịnh Chi thấy thế ra hiệu cho Thiếu Kiệt bằng cách chỉ vào Hà Vi lúc này hấn mới ngấn người ra.

Cậu nói nhà cậu! như thế được không?

Thiếu Kiệt cậu khờ vậy mình thì ít ở Lưu Minh muốn vào nhà mình phải qua bác bảo vệ sân vườn mà mình không có ở đó thì cậu có toàn quyền mà, Nhà mình cũng giống như nhà cậu thôi.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc lâu. Hấn biết nếu là nhà của Hà Vi thì tương đối an toàn. Nhưng nếu sử dụng cho mục đích của mình không thì Thiếu Kiệt cảm thấy không ổn lắm nên cũng hỏi lại cô.

Chuyện này được không đó, Ông cậu không nói gì sao?

Bạn lo quá ông biết cậu sử dụng càng không nói gì ấy chứ. Cậu cứ xem đó là nhà mình là được mình thì lâu lâu mới về cũng cần có người ra vào cho nhà có một chút hơi ấm.

Đắn đo một lúc lâu sau Thiếu Kiệt mới đồng ý. Dù sao hấn vẫn phải kiếm một nơi để làm trụ sở cho trung tâm bảo mật và lấy cấp dữ liệu của mình. Mà nếu đặt tại nhà hấn không thôi thì không an toàn cho lắm.

Mà Lâm Vũ và một số người nữa trong những mảnh ghép mà hấn xây dựng thì vẫn còn thiếu nhiều. Chưa nói đến sắp tới nhà hấn lại phải sửa chữa để kịp trước tết.

Vậy được rồi để mình nói với mọi người, như vậy lại phải sắp xếp cho người chở vài máy vi tính về nhà của ông bạn. Lúc đó mới tiến hành công việc của mình được.

Cậu cứ làm muốn chọn chỗ nào trong nhà tùy cậu cậu ở lại luôn cũng được dù sao thêm người chỉ thêm một phòng nhà còn nhiều phòng lắm.

Hà Vi cũng có một chút tâm tư ngoài giờ học của Thiếu Kiệt thì thời gian khác cô khó có thể ở cùng Thiếu Kiệt mãi nếu như hẳn chuyển đến nhà cô ở thì Ngô Nam cũng không thể nào gặp hẳn. Mà công việc của cô và Thiếu Kiệt đều được kết quả tốt nhất. Một mũi tên trúng ba đích thì cô không ngần ngại gì mà không làm.

Cầm Điện Thoại lên hẳn nhắn tin theo nhóm cho tất cả mọi người địa chỉ của nhà Hà Vi nói mọi người chuyển chỗ họp tại địa chỉ hẳn đã gửi cũng không ai nói gì. Thiếu Kiệt đổi địa chỉ mọi người cũng thấy thích hợp vì chuyện hôm nay xảy ra khá nhiều biến cố.

Đợi cho Thiếu Kiệt làm xong việc nhắn tin của mình Trịnh Chi mới hỏi Thiếu Kiệt.

Theo em tên đó sẽ gửi đi cái ổ cứng đi hay là để lại hẳn sử dụng vậy. Theo em nói hẳn chỉ là tay sai vậy tại sao có người lại đưa cho hẳn được tờ giấy nợ và tin tưởng hẳn như vậy.

Chuyện này thì em chưa nghĩ đến tại sao. Nhưng có một điều em chắc chắn, những người sai sử tên này, cũng thuộc một nhóm người hoặc một thế lực nào đó. Tuy chưa biết họ sẽ thao tác bằng cách nào nhưng chắc sẽ sớm thôi chúng ta cũng biết được. Những người Thế Long, Ngọc Hồ làm việc tương đối kính đáo, với họ có những thành viên trái khấp Lưu Minh này nên cũng thuận tiện. Còn mình mà nếu theo dõi hẳn sẽ phát hiện ngay. Chứ kể nếu tên này theo em nghĩ hẳn sẽ phải đưa lại cái máy tính lẫn cả ổ cứng. Những người kia không đơn giản là sẽ để chuyện này ra ngoài có thể tình trạng xấu nhất là giải quyết hẳn.

Thiếu Kiệt cũng trả lời Trịnh Chi một cách thật lòng. Dù sao hắn cũng muốn biết người nào đứng sau tên này. Nên có phần cường điệu quá làm Người tài xế taxi nghe được. lời Thiếu Kiệt cũng hắn đồ mồ hôi. Hắn không biết người hắn chở là ai nhưng lại nói ra những đôi thoại đầy ẩn ý và bí hiểm như thế này là điều hắn lần đầu gặp nên cũng cười cười vừa lái xe vừa nói.

Mấy em bên đội kịch hay diễn viên đang tập lời thoại vậy đừng làm anh sợ.

Nghe thấy âm thanh như thế Thiếu Kiệt mới chợt nhận ra mình đang trên taxi mà nói những chuyện như thế này thì hơi quá. Nên cười đáp lại.

Bọn em tập kịch anh cứ chở bọn em tới trung tâm điện máy PK là được.

Người tài xế cũng thở ra một hơi, cảm thấy cũng đúng nhìn hai đứa nhóc và một cô gái thì làm sao mà giống như trên phim sát thủ hay bí mật này nọ. Nên cũng xua đi ý nghĩ trong đầu tập trung lái xe đến địa điểm mà Thiếu Kiệt đã nói.

Tại văn phòng của Ngô Nam, người đàn ông trung niên đang báo cáo với hắn.

Thằng nhóc Thiếu Kiệt này cả ngày chạy đông chạy tây chưa kể còn nghĩ học dẫn bạn gái đi chơi uống cá phê thêm đó là còn là mặc đồ học sinh đi học bên ngoài chỉ khoác thêm áo khoác nhưng mà hắn tới sở cảnh sát thành phố một thời gian rồi mới rời đi. Mà như theo tin tức thì Khương Đào có liên quan tới mẹ con nhà này đôi chút chắc có lẽ là nhờ Khương Đào điều gì đó. Còn về người bạn gái hắn thì không điều tra được.

Hừ một thằng nhóc như thế đã hoành hành cả trách nó có thể lăn lộn cứng như vậy chỉ là chỗ dựa là một thằng giám đốc sở mà đã thế sau này thì

sau Lưu Minh này cho nó lật trời à.

Ngô Nam tức giận đập bàn hấn nghe được chỉ một thằng nhóc như Thiếu Kiệt lại có thể ra vào tự do ở sở cảnh sát là hấn đã xem đây là việc hệ trọng rồi. Nhưng rồi mới từ tốn hỏi lại.

Người đàn bà đó thì sao? Cô ta có hành động gì hay biết tin tức gì về ta chưa?

Chuyện này hình như không theo như báo cáo là cô ta vẫn đến cửa hàng khá sớm, vẫn làm việc như hằng ngày không khác là mấy. Giờ chỉ cần giải quyết xong việc của cô ta thì chúng ta có thể quay trở về Ngọc Châu.

Nghe người báo cáo nói Ngô Nam thờ dài hấn thật không hiểu ông ánh hấn ra sao lại để lưu lại hậu hoạn như thế này. Giờ hấn là người phải đi giải quyết chưa kể đến lại là giải quyết khó khăn như thế này.

Giờ sắp xếp sao gặp hai người này cùng lúc thì làm ta mệt rồi.

Lúc này người báo cáo vừa lui ngoài vừa đóng cửa lại. trong bụng thầm mắng chửi Ngô Nam. Hư không phải anh của ông và cái gia đình này chống lưng ông được như thế này à. Nhưng những câu nói đó hấn không hề nói ra chỉ âm thầm để trong lòng mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155: Định Cua Gái À ?

Ba Người Thiếu Kiệt sau khi được taxi đưa đến trước một siêu thị điện máy thì dừng lại. Bên ngoài siêu thị được trang trí bởi màu cam của thương nghiệp và một dòng chữ chào mừng quý khách đến với khu mua sắm PK.

Thời điểm này những siêu thị điện máy tương đối chưa rầm rộ phải hai năm sau. Nhu cầu vật chất tăng cao người dân không chọn những nơi mua bán nhỏ lẻ thường thấy ở những nơi bán hàng và sửa chữa điện tử, mà chọn những nơi thế này để đặt niềm tin vào thương hiệu, cũng như chính sách bảo hành, đổi trả sản phẩm của các công ty lớn.

Mục đích hẳn đến đây chủ yếu là muốn tìm một số thứ, mà chỉ nơi này mới trưng bày. Siêu thị này không như những nơi khác chỉ kinh doanh mặt hàng điện máy. Họ còn dành hẳn cho khu vực nội thất văn phòng. Phần vì theo báo cáo của Nhã Kỳ thì trung tâm điện máy này đang đấu thầu nhóm máy lạnh, sau này sẽ lắp đặt trong sảnh hội nghị tiệc cưới.

Hà Vi và Trịnh Chi đi theo hẳn qua một số chỗ nhìn ngắm những vật đang trưng bày trên kệ hoặc trong tủ kính. Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Bạn định mua gì vậy? nơi này cũng giống như chỗ của bạn mà.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười nhìn Hà Vi lắc đầu nói.

- Bạn nhìn xem giống chỗ nào, người ta bán cả điện thoại máy ảnh rồi tivi, tủ lạnh chỗ của mình có bán mấy vật dụng này đâu. Chưa kể đến tầng trên còn có đồ nội thất, dàn karaoke và nhiều thứ nữa.

- Bạn đó đừng nói là mua mấy cái này nha. Cậu định mua về để ở nhà à? mình thấy mua mấy món vật dụng trong nhà cũng tốt nhà cậu chưa có tủ

lạnh, máy giặt mua về cho cô sử dụng cũng tốt.

Hà Vi nghe được các loại vật dụng mà siêu thị có lúc này cũng gật đầu nói ra suy nghĩ của mình.

- Không nhà mình sắp sửa lại nên giờ không cần thiết những vật dụng đó. Chỉ là mua trang bị bên nhà bạn một số thứ trước khi mình chuyển đại bản doanh về thôi.

- Ủa nhà mình đầy đủ mọi thứ có thiếu gì đâu mà phải mua trang bị thêm làm gì tốn tiền? Mà cậu định mua gì thế?

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc lựa chọn sau đó mới trả lời Hà Vi.

- Bàn ghế. Máy lạnh, Quạt đứng ... một số thứ nữa!

Nghe Thiếu Kiệt nói những vật dụng thông dụng cần có trong nhà Hà Vi cũng nổi điên.

- Cái gì sao bạn lại mua những thứ này. nhà mình đều có hết làm gì mà phải mua? Cậu định đùa mình chắc.

- Không hề mình nói thật. Bạn nghĩ xem nhà bạn là nhà ở giờ mình phải tận dụng một khoảng không rộng rãi để làm phòng làm việc thì nó ở đâu? một nơi rộng rãi đủ điều kiện để làm văn phòng cho mình thì bắt buộc phải có bàn ghế máy lạnh để mình đặt sever. chưa kể đến những thứ khác như bàn máy vi tính và một số vật dụng linh tinh.

Hà Vi suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy những gì hắn nói là đúng, dù sao chỗ rộng rãi thì có một nơi là phòng khách mà nơi còn lại thì là nhà kho của Hà Vi ngoài hai chỗ đó thì bên ngoài còn có nơi để xe. cả ba nơi này đều là không gian rộng rãi nhưng chỉ có phòng khách còn được gắn máy lạnh còn hai nơi kia thì không.

Hiểu ra vấn đề cô cũng đành chấp nhận việc Thiếu Kiệt mua vật dụng là điều cần thiết đành gật đầu.

- Ủ cậu nói cũng đúng. Tưởng cậu lại phí tiền đi mua mấy thứ đồ này không có mục đích chứ.

Thiếu Kiệt chỉ cười hần thật sự cần một số bàn ghế tương đối thoải mái cho chính mình, không như những bàn net mà công ty hắn đang thi công. Chưa kể đến hắn cần một mặt hàng điện lạnh khác để có thể duy trì hoạt động của sever 24/24 việc duy trì nhiệt độ trong phòng vừa đủ với sever cũng là điều quan trọng cho việc bảo toàn sever đó hiệu suất hoạt động tốt nhất.

Trịnh Chi đi theo sau này giờ cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa Thiếu Kiệt chị nghe em nói sever gì đó là sao? nó cũng giống như máy tính bình thường hay là khác?

- À hai cái tương đối giống nhau nhưng vẫn có nhiều điểm khác nhau mà mọi người thường không biết. Dù ngoại hình hai cái sever và máy tính bình thường không khác nhau mấy nhưng bên trong lại có nhiều điểm khác nhau một trời một vực.

Trịnh Chi nghe hắn giải thích sự khác nhau này cũng cảm thấy mơ hồ Vì theo cô nhận định những gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn có thể giống như một cái máy tính thông thường thì việc phân biệt rất khó khăn. nên hỏi hắn thêm.

- Nếu như thế sao mà phân biệt được đâu là sever và cái nào là máy tính ở nhà.

Thường thì phân biệt tương đối dễ bằng ký hiệu hoặc tên gọi của sever còn nếu mà máy lắp ráp thì qua các thứ cấu hình bên trong mà máy chủ

cũng có nhiều loại, Máy chủ để kéo máy phòng net và máy chủ lưu trữ dữ liệu. ở công ty đó là máy chủ dữ liệu còn bên dưới công ty khi đi lắp đặt cho khách hàng là máy chủ phòng máy.

Hà Vi và Trịnh Chi lúc này cũng không hiểu được nên đành lắc đầu. dù sao đối với hai cô gái những kiến thức này chỉ là hỏi cho biết chứ không ứng dụng được gì. Trịnh Chi lúc này nhớ tới đúng là trong công ty có một cái máy như thế được đặt ở trong phòng có máy lạnh luôn hoạt động nên hỏi lại Thiếu Kiệt.

- Vậy máy chủ chạy web của mình là cái máy cao cao hình chữ nhật hay để trong phòng máy lạnh đấy hả Thiếu Kiệt?

Thiếu Kiệt lúc này gật đầu xác nhận.

- Ừ nó đó. Vì để hoạt động có hiệu quả và tránh hỏng hóc phải đặt nó trong đó.

Thường những trung tâm lưu trữ dữ liệu cho thuê máy chủ thường đặt các máy chủ ở trong phòng máy lạnh với nhiệt độ cân bằng tương đối giống với công ty hấn hiện tại. Nhưng nếu chuyển đến nhà Hà Vi thì hấn cần phải thay đổi một số thứ.

Vì trước giờ nhà Hà Vi là nhà ở nội thất. Giờ chuyển đổi thành trung tâm của hấn bắt buộc gắn thêm máy lạnh ở khu vực hấn để sever là điều hiển nhiên phải làm. Chưa kể đến những việc khác như phòng làm việc của những người lập trình phải thoải mái mang lại cảm giác tự do mới là điều cốt lõi cho sự sáng tạo cần thiết.

Mọi người thường không hề biết những máy pc nếu hoạt động cùng một lúc, sẽ tạo ra một luồng nhiệt ảnh hưởng tới người dùng thường xuyên gây

cảm giác khó chịu và bức rút trong người. Mà phòng hần đang chuẩn bị không thể nào chỉ có mỗi một máy vi tính và hai sever.

Thường các trung tâm bảo mật thường tập hợp của nhiều máy tính vào một chỗ và bố trí một khoảng không khá rộng cho khí lưu có thể dung hòa. Còn điều kiện tại nhà Hà Vi thì chắc sẽ không được như những công ty chính quy nên việc trang bị bộ phận làm cân bằng không khí là điều phải làm.

Đạo qua một vòng các nơi Thiếu Kiệt cũng lên tới quầy hàng điện lạnh. Các thương hiệu nổi tiếng của các công ty luôn có những quầy trưng bày riêng.

Một người Thanh Niên tương đối trẻ đến ngay cạnh Trịnh Chi hỏi

- Chị cần mua sản phẩm loại nào vậy chị?

Trịnh Chi lúc này cũng khá bất ngờ không hiểu tại sao người này lại hỏi mình như thế. Nhưng chợt nhớ ra mình đang đi cùng với Thiếu Kiệt và Hà Vi mà nhìn dáng dấp của ba người cô là người lớn hơn hết. Mà quy luật tự nhiên là người lớn đi mua hàng.

Người nhỏ hơn chỉ đi theo chơi, được hình thành bởi những người bán hàng là điều thường xuyên xảy ra. Trịnh Chi lúc này cũng lắc đầu chỉ về Thiếu Kiệt nói.

- Anh hỏi cậu ta ấy tôi chỉ là nhân viên.

Người thanh niên lúc này mới ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt, Người có Tiền đi mua đồ hần đã thấy không ít, Nhưng người trẻ tuổi lại có tiền như Thiếu Kiệt đây là lần đầu. Không nói đến điều khác chỉ mỗi việc Trịnh Chi đi theo sau cũng là một nhân viên, thì cậu nhóc trước mặt này sẽ có ý định mua đồ gì.

Thiếu Kiệt để ý từ lúc hắn bước vào cho đến nay đây là người tư vấn bán hàng đầu tiên tiếp cận hắn. Ngoài việc ngoại hình và quần áo của cả ba người đều bình thường thì tố chất của nhân viên trong chỗ này khá thấp. Làm việc mà đứng nói chuyện đùa giỡn chưa kể đó khách muốn đi đâu thì đi đã là một môi trường thất bại.

Bởi người Tư Vấn Bán Hàng mà để người mua tự tìm hiểu được các thông số sản phẩm tự mình so sánh tự mình lựa chọn hắn chỉ có mặt lúc ghi phiếu thì người nhân viên đó không phải là nhân viên tư vấn bán hàng. Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn người thanh niên nói

- Anh có vẻ nhiều chuyện nhỉ, mọi người trong này đều không xem trọng bọn tôi, anh lại dẫn thân lại đây tốn thời gian. Định của gái à?

Người thanh niên lúc này mặt xỉ xuống. Còn Trịnh Chi thì mặt đỏ hồng ngai ngùng. Ai sẽ cũng như cô nếu gặp phải sự trêu chọc của Thiếu Kiệt trước mặt người lạ. Người Thanh niên lúc này cũng ấp úng nói

- Có... có đâu tôi chỉ muốn tư vấn cho mọi người sản phẩm thôi mà. Dù khách không mua cũng có quyền thắc mắc mà.

- Được rồi theo anh thì tôi nên mua máy lạnh nào mới tốt? Thật đắt tiền hay rẻ tiền?

Người Thanh niên lúc này mới bình tĩnh lại trả lời với Thiếu Kiệt.

Tùy theo cậu định dùng cho nhà có không gian bao nhiêu? và hiệu xuất như thế nào thôi. Giá thành thì có nhiều giá lắm tùy theo cậu chọn lựa.

Bây giờ một người nhân viên đang đứng gần đó thấy người thanh niên đang nói chuyện cũng trêu chọc hắn nói.

- Lê Hiếu cậu hôm nay lại tư vấn cho thằng nhóc con nữa à. Hết hướng khách mua hàng rẻ hơn, hôm nay giới thiệu cho cả con nít, ngày mai không biết cậu có tư vấn cho ăn mày không đấy? Cậu làm ơn chịu khó học hỏi đi tháng nào doanh thu cũng lót đáy rồi. tháng này mà như thế nữa thì chẳng được nhận chính thức biết đâu lại phải đi xin việc mới. Công việc này không hợp với cậu đâu người ước mơ lớn lao à.

Anh biết gì mà nói tôi đang tư vấn cho khách không tiếp thì để người khác tiếp!

Thiếu Kiệt này giờ nghe được cuộc đối thoại của hai người cũng mỉm cười. Hắn chưa biết người thanh niên tên gì những cách hành động và làm việc của người này theo như kể có thể gọi là khác người à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 156: Ước Mơ Thành Jeff. Bezos

Hà Vi đi cùng Thiếu Kiệt vốn không muốn quan tâm, nhưng thấy như thế cũng khó chịu. Dù sao họ cũng là khách đầu phải bề ngoài bình thường sẽ không mua hàng được. Đi siêu thị điện máy chứ đâu phải là đi vũ hội học sinh, cần gì mặc đẹp hay thơm tạt.

Mấy người trêu chọc Lê Hiếu lúc này cũng làm ra vẻ khó chịu với hắn nói

- Đã nhắc nhở cho mà còn không biết điều, một thân đồ thường của cô gái kia với hai đứa con nít đòi đi mua máy lạnh máy giặt này nó là chuyện viễn tưởng sao? ta thấy mua mấy đồ này mà không có đàn ông đi sao được, ở đó mà tư với chả vấn.

Lê Hiếu lúc cũng cười thâm trong bụng. để ngoài tai những gì những người kia vừa nói. Quay lại ba người Thiếu Kiệt.

- xin lỗi họ không hiểu chuyện. Cứ xem như cho sửa đầu đường, mình làm tiếp việc của mình thôi là được.

Người Nhân viên tư vấn kia nghe thấy Lê Hiếu nói thế cũng nóng giận bỏ đi. Bây giờ Thiếu Kiệt mới cười cười hỏi?

- Sao mà áp lực vậy? nơi này xem ra anh không được lòng mọi người nhỉ?

- Cái tên đó tôi đắc tội thường xuyên? chỉ toàn việc vặt nhưng hắn cứ làm khó dễ không thôi, dù sao cũng quen rồi không thấy cảm giác gì mới lạ.

Thiếu Kiệt với Hà Vi cũng mỉm cười cả hai người đều có một ý nghĩ xẹt qua xem ra người này cũng dỡ người. Thiếu Kiệt mới cười cười hỏi Lê

Hiếu

- Anh đi làm vậy phải hòa đồng với đồng nghiệp, sao cứ phải như thế? Tranh đấu trong công việc là tốt nhưng phải tránh trước mặt khách chứ.

- Biết là thế nhưng nhịn không được! Chẳng qua chỉ là thấy hấn quá đáng thôi. Em nghĩ xem đâu phải ai cũng có kinh phí nhiều để mua sắm, nhưng mà bọn hấn cứ xem mọi người ai cũng giàu vậy. Cùng tính năng nhưng bán rẻ một chút thì không bao giờ giới thiệu, chỉ giới thiệu những cái mắc tiền. Dem lại doanh thu hoa hồng cao thôi.

cả ba người đều nhìn nhau. Hà Vi cũng không nhịn được cười núp vào lưng Thiếu Kiệt cười. Lần đầu tiên Thiếu Kiệt nghe được người nhân viên tư vấn lại không thích hoa hồng của công ty bán hàng. Thiếu Kiệt mới nén lại hỏi Lê Hiếu?

- tại sao lại có tư tưởng như thế? người bán hàng luôn tư vấn cho khách những mặt hàng mà khách thích. Nếu họ có thấy giá rẻ đi nữa họ không thích thì có được gì?

Lê Hiếu lúc này mới giật mình. Câu nói Thiếu Kiệt nói ra thật sự làm hấn bất ngờ.

- Chuyện này chưa nghĩ đến bao giờ? Nhưng không phải hai cái chỉ mẫu mã khác nhau thôi sao, còn bao nhiêu tính năng đều giống nhau thế, tại sao người ta lại chọn sản phẩm giá thành cao hơn.

- Tính năng thường không quan trọng đối với người mua hàng! họ chỉ để ý đến vẻ bên ngoài thôi. Nếu muốn họ sẽ bỏ ra gấp nhiều tiền hơn để mua hàng.

Thiếu Kiệt thấy Lê Hiếu còn ít kinh nghiệm bán hàng nên cũng ra vẻ chỉ dẫn, với tâm lý một người mua hàng thật sự. Người mua hàng họ thường

không quan trọng tính năng là máy, đa phần những vật dụng mua về nhà, chưa bao giờ họ sử dụng hết tính năng của nhà phát hành.

Người nào cũng vậy, bất cứ sản phẩm nào bán ra tính năng nhiều, công dụng cao ra sao thì mọi người chỉ sử dụng được năm mươi phần trăm, Cao lắm là bảy mươi phần trăm sản phẩm.

Nhưng anh thấy một số web nước ngoài, họ bán hàng và mua hàng dựa trên giá thành là nhiều như amazon cũng như vậy. Họ để ra hai sản phẩm so sánh cho người ta chọn lựa đấy thôi đa phần anh thấy người ta sẽ mua sản phẩm ít tiền hơn và cần thiết hơn với họ.

Lúc này Thiệu Kiệt mới hiểu tại sao mà Lê Hiếu lại có tính cách bán hàng như vậy. Rồi chợt giật mình, trong nước không phải chưa có trang bán hàng trực tuyến tại sao Lê Hiếu lại lấy tên một công ty của nước ngoài. Mà thời điểm này tuy amazon chỉ là tên gọi kinh doanh chỉ phát triển ở nước ngoài chưa về tới quốc gia nhiều.

Nhưng trong giới buôn bán chỉ có một số ít người mua bán hàng trên amazon thôi, còn những trang bán hàng thương mại điện tử của quốc gia hầu như còn chật vật lo tìm đường phát triển.

- Anh không thể so sánh như thế được. Người mua hàng online họ thường không có ai hướng dẫn tư vấn, như tại cửa hàng cũng không được nhìn thấy sản phẩm trực tiếp. Họ chỉ so sánh với nhau qua hình ảnh nên cũng không nhiều người như thế đâu.

Lê Hiếu nghe Thiệu Kiệt nói như thế cũng thở dài một hơi. Lắc đầu nói

- Vậy là ước mơ mở một trang web như amazon của anh bị chìm theo thời gian. Haizz cái ước mơ bé nhỏ trở thành jeff bozes trong nước đã bị dập tắt.

- Ô lại có chuyện này thú vị đây anh kể xem nào anh định làm một trang như amazon thật à?

Thiếu Kiệt cũng giật mình không ngờ Lê Hiếu lại có một tư tưởng mở ở những năm thị trường chưa phát triển như thế này.

- Chuyện này cũng hơn một năm trước anh cũng mở thử nhưng chi phí vốn quá lớn nên không trụ được. Nên giờ mới ra nông nỗi này. Mới đầu anh mở một trang web cũng như thế nhưng không ai chịu đầu tư, nên anh mới tự mua hàng rồi tự bán nhưng chẳng lời được bao nhiêu mà phải chi phí cho trang web quá lớn nên đành dẹp tiệm. Không biết chừng nào mới có thể gây dựng lại cơ nghiệp đây.

Thấy Lê Hiếu có cái nhìn đúng như lại đi sai đường, Thiếu Kiệt chỉ cười cười. không ai biết hắn nghĩ gì. Thiếu Kiệt thì vẫn không ra vẻ gì quan trọng hết hỏi Lê Hiếu.

- Xem anh tư vấn em một bộ máy lạnh công suất 3hp* đi, dùng bền tý nào. giá thành tùy anh xem như xong rồi lắp đặt.

3hp! em định làm gì mà mua công suất lớn vậy hộ gia đình chỉ cần 1 đến 1.5 là nhiều rồi.

Nghe được Thiếu Kiệt cần công suất lớn như thế Lê Hiếu cũng giật mình. vì công suất đó lớn lại chỉ dùng thường ở các siêu thị và mấy khu trung tâm hội nghị rộng lớn mới đủ làm lạnh phòng.

- Thì anh cứ tư vấn đi xem cái nào được thì đem về là được!

Lê Hiếu mới gật đầu dẫn cả ba người đi lại một thương hiệu điện lạnh mới nói.

- Thương hiệu này thường được dùng trong các nơi như thế này, bản thân siêu thị cũng sử dụng loại này em xem phía trên cũng là nó. Tuy nó có tốt thật như giá thành hơi đắt. Có cái rẻ hơn nhưng mà không tốt bằng. Hay qua đó xem luôn.

Thiếu Kiệt theo hướng dẫn của Lê Hiếu nhìn hẳn chỉ lên trần của siêu thị. Thiếu Kiệt tuy không hiểu biết về ngành điện lạnh nhiều nhưng hẳn thấy không ít các nơi công ty hội nghị sử dụng loại này nên cũng gật đầu.

- Máy lạnh loại này thường là âm trần là nhiều, còn ốp tường khá ít nhưng vẫn có vậy em lấy loại ốp tường hay là âm trần.

Thiếu Kiệt mới suy nghĩ một lúc về những nơi trong nhà Hà Vi hẳn thấy nếu gắn loại âm trần khá mất thẩm mỹ vì phải đóng lại cả mặt trên của trần nhìn mới đẹp. Vừa định trả lời thì phía sau một người đàn ông mập mạp đi cùng người nhân viên vừa rồi với vẻ mặt tức giận đang bước về phía bọn hắn nói.

- Hiếu anh làm ăn cái gì thế khách thì không tiếp ra đây tám chuyện bạn bè là sao?

Nhúu mày một cái Thiếu Kiệt bắt đầu cảm thấy tác phong của nhân viên nơi này quá không tôn trọng khách hàng. Nhưng vẫn chưa đáng gì đến mình nên không nói.

- Sếp em đang tư vấn cho mấy khách đây mua hàng. Sao sếp lại nói vậy.

Người đàn ông bước tới gần Thiếu Kiệt thấy rõ trên bản tên người này cái chức vụ giám sát bán hàng cũng lắc đầu. Một giám sát bán hàng lại có tố chất như thế này là việc hẳn mới thấy.

- Cậu đừng có giảo biện. Cậu tư vấn khách hay tám chuyện tôi biết rõ, Mà cậu đừng có giảo biện một phụ nữ với hai đứa nhóc lại đi mua đồ điện

lạnh không có đàn ông ai mà tin. Cậu không định làm thì nghĩ đi đừng ở đây cản trở mọi người bán hàng đem doanh số tăng lên.

Trịnh Chi lúc này cũng bực mình. Mắng lại người đàn ông giám sát bán hàng kia.

- Ông là cái thá gì. Mua hàng hay không là quyền của chúng tôi. Việc các anh bán hàng tư vấn có mua hay không không phải quyền của ông. ông có quyền gì nói?

Người đàn ông mập này nghe Trịnh Chi nói vậy cũng bực mình. Hắn đang đứng dưới quầy cửa cẩm nhân viên bên hãng máy ảnh vui vẻ nghe tin Lê Hiếu lại đang tám chuyện không chăm lo bán hàng tăng doanh số. để hắn được lên chức nên tâm trạng đã bực mình tìm Lê Hiếu kiếm chuyện.

Hắn đã định mấy lần cho tên Lê Hiếu này nhưng lần nào Lê Hiếu vẫn vừa đủ doanh số không hơn không kém nên hắn chưa có dịp. Giờ có thời cơ phải chớp lấy.

- Cô đi tham quan mà còn lớn lối. Hay là thích thằng đẹp mã này nên mới vào đây nói chuyện với hắn, lấy việc tư làm việc công.

Người nhân viên bán hàng lúc này cũng thêm mắm thêm muối vào,

- Em nghĩ là đúng rồi chứ một đũa như thế này quần áo cũng không sang trọng lại lên quầy điện lạnh xem, chỉ có tham quan chứ mua gì? còn không là tránh nóng bên ngoài đường mới vào đây.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cũng khó chịu, Hắn không kiếm chuyện với những người này đã là may mắn thế mà không biết thân biết phận. Dù sao Trịnh Chi vẫn là nhân viên của hắn. Xúc phạm nhân viên đi cùng dù nói không biết nhưng cũng không nên xem thường người như vậy nên mới nói.

- Hai anh nên xem lại cách ăn nói của mình với khách hàng, bản thân anh là giám sát bán hàng lại nói chuyện với khách như thế. xem ra tố chất chuyên nghiệp bọn người các anh không đáng một xu tôi đang cân nhắc xem có nên hợp tác với cái công ty của mấy người nữa không đây.

Lê Hiếu tuy đã biết Thiếu Kiệt là chủ của Trịnh Chi nhưng không ngờ hẳn lại nói ra việc như thế này. Nếu thật sự hẳn có hợp tác với công ty thì đi khảo sát như thế này là điều đương nhiên. Hoặc có chăng hẳn đang chuẩn bị trở thành cổ đông của công ty không chừng. Suy nghĩ như thế nhưng Lê Hiếu cũng không dám nói ra vì đó là điều hẳn không dám chắc nếu lỡ không đúng thì hẳn cũng không biết phải làm sao.

Mã lực: (viết tắt là HP - horse power) là một đơn vị cũ dùng để chỉ công suất. Nó được định nghĩa là công cần thiết để nâng một khối lượng 75 kg lên cao 1 mét trong thời gian 1 giây hay $1\text{HP} = 75 \text{ kgm/s}$.

Trong thực tế để chuyển đổi nhanh chóng giữa các đơn vị "mã lực" và "kW" (kilô watt), người ta hay dùng các hệ số tương đối như sau:

Ở nước Anh: $1 \text{HP} = 0,746 \text{ kW}$.

Ở nước Pháp: $1\text{CV (mã lực)} = 0,736 \text{ kW}$

$1 \text{ kW} = 1,36 \text{ HP}$.

Có nhiều định nghĩa mã lực, với giá trị khác nhau dao động từ 735 đến 746W.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 157: Giám Đốc Xuống Thật

Người đàn ông giám sát nghe Thiếu Kiệt nói cũng sững người đôi chút nhưng nghĩ lại hẳn chỉ là một thằng nhóc. Nên càng phần nộ nói.

- Thằng nhóc mới tý tuổi đầu đã biết nói dối, lừa gạt người. Ta nghi ngờ người định thông đồng với hắn định chôm chia đồ đạc trong này đúng không?

Lê Hiếu thấy không ổn cũng đứng ra can ngăn.

- Chuyện này anh không được nói thế khách đến đi dạo cũng là khách. Anh đâu muốn nói sao thì nói được chuyện này đúng sai ai cũng có thể nhận định rõ ràng mà.

- Việc này anh không cần quan tâm nữa đâu vốn tôi định mua hàng ở đây nhưng có lẽ không thích hợp mấy lại chuốc thêm bực mình. Thôi về!

Thiếu Kiệt thấy người giám sát này không thích hợp. Chỉ cần cấp dưới ra sao thì cấp trên như thế. Người ta thường nói nhìn cấp dưới luận cấp trên. Đó là tác phong cách làm việc, cách làm việc cấp dưới mà đã không ổn như thế này thì cấp trên sẽ ra sao. Điều đó không cần phải nói nữa hẳn cũng biết.

Nhưng hẳn bỏ qua không có nghĩa là người khác cũng bỏ qua lúc này người nhân viên bán hàng vừa rời chòm chọc Lê Hiếu mới hô lên.

- Thấy chưa có tật giật mình! Chắc chắn là bọn này đã lấy cắp cái gì rồi gọi an ninh xem bọn nó lấy cái gì.

Lê Hiếu lúc này không biết Thiếu Kiệt ra sao. Chỉ nói chuyện vài câu tuy có chút hảo cảm nhưng hẳn còn phải có công việc. Mà chưa biết chừng

sau chuyện này hắn cũng bị sa thải nên chen vào nói với người giám sát.

- Anh nghĩ lại đi chưa họ sao lấy được đồ gì ở đây? không khéo lại mất khách hàng lớn của công ty.

Nghe Lê Hiếu nói người giám sát càng giận. Chỉ thẳng mặt hắn quát to.

- Xong hôm nay cậu bị sa thải lên kế toán tính toán lương đi.

Ba người định quay ra thì nghe như vậy. Hà Vi thì không nói cô tuy tức giận có nhưng cô biết Thiếu Kiệt vẫn chưa muốn ra mặt hắn không muốn ý thế hiếp người. Nhưng bây giờ lại vừa chụp bị chụp mũ lại vừa liên lụy người khác. Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Mình không ưa nơi này. Có lẽ nên để cho họ mở con mắt ra.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hắn đã hết nhẫn về tới nhà nổi nên. lấy điện thoại ra gọi điện thoại. Hà Vi lúc này mới nhìn hai người đang đứng đối diện nói.

- Hai người xem như tàn rồi. Đợi đấy! bọn tôi đứng đây xem ai làm gì được bọn chúng tôi nào.

Đợi cho Nhã Kỳ bắt máy Thiếu Kiệt nói.

- Alo! Chị nói với bên bộ phận kinh doanh của Siêu Thị Điện Máy PK rằng họ bị hủy hợp đồng. Nếu họ có hỏi lý do nói là em thấy tổ chức nhân viên không tốt chưa kể con vu oan giá họa cho em là kẻ cắp siêu thị. Chị làm sao thì làm em còn đang gặp rắc rối ở chỗ này nhanh giúp em, em còn có việc không thể cứ như thế này được.

- Được để chị liên hệ gấp! em đứng đó đợi chút chị giải quyết xong nhanh thôi.

Thiếu Kiệt giọng nói phần nộ. Làm Nhã Kỳ cũng thấy bất an chưa bao giờ cô thấy hắn nói chuyện một cách như thế. Cô biết hôm nay hắn đã làm nhiều thứ, giờ lại gặp chuyện này nên đành gọi điện thoại đi để cho những người bên công ty kia tự lo liệu.

âm thanh của Thiếu Kiệt không lớn cũng không nhỏ, với phần Thiếu Kiệt lại cầm trong tay điện thoại không rõ cũng làm người giám sát kia có phần chùng lại. Nhưng tên nhân viên kể nói với hắn làm hắn có lại can đảm.

- Anh đừng để bọn chúng lừa anh nghĩ xem điện thoại đó chính hãng cả anh và em lãnh tiền thưởng cũng chưa mua được. Thằng nhóc như nó mặc đồ bình thường như thế làm sao có tiền mua. hàng giả thôi chắc chắn luôn nó gọi điện cũng chỉ hù anh em mình. Bọn này lừa đảo chuyên nghiệp rồi.

Dù sao đã đâm lao phải theo lao mà lời nói của tên nhân viên có cơ sở cao nhất. Nên hắn cũng không lo lắng nhìn nhóm người Thiếu Kiệt.

- Đến nước này còn lừa đảo. Mọi người nhìn xem bọn người này giống người công ty lớn không. Bảo vệ giữ lại gọi cảnh sát chắc chắn bọn người này lợi dụng sơ hở siêu thị ăn cắp rất nhiều nơi nên mới chuẩn bị chu đáo thế này.

Xung quanh lúc này không ít người hóng hớt, chưa kể đến những người chỉ trở về hắn. Hắn chỉ cười cười. lắc đầu nhìn tên giám sát.

- Được tôi xem coi ai làm khó được chúng tôi lúc này. Có câu mời người thì khó đuổi người thì dễ. Tôi xem hôm nay những người như anh còn tồn tại trong công ty như thế này hay không?

Thiếu Kiệt hắn không ngại. Bởi công ty nào cũng vậy một khối lượng tiền tới tay sắp đến lại bị chính nhân viên mình đập đổ là điều những người

bên trên rất ghét. Mà trong các công ty vấn đề phòng kinh doanh đơn hàng lớn luôn vất vả hơn kiếm những khách hàng nhỏ lẻ bên dưới Siêu Thị.

Trịnh Chi lúc này quan sát Thiếu Kiệt vì cô chưa biết nhiều về hắn, đây là lần đầu tiên cô trải qua việc này, phong cách của Thiếu Kiệt đúng cho câu điệu thấp trong giới nhà giàu. Nhìn bên ngoài có vẻ như vô hại nhưng bên trong là một con rồng ẩn mình.

Bảo vệ lên thấy Thiếu Kiệt có tự tin như thế cũng e ngại. Những người này không biết hắn có gì tin vào. Nhưng họ hiểu không có kẻ cấp nào lại phách lối như thế. Mà việc này chỉ xảy ra ở hai trường hợp một là bọn người này thật sự có chỗ dựa hai là những người này đúng là người hợp tác với công ty.

Ai này trong nhóm bảo vệ đều chỉ đứng đó nhìn không dám tiếng lên. Họ không muốn mình bị kéo vào vòng nếu mà việc Thiếu Kiệt nói là giả thì họ có thể bắt hắn lúc nào cũng được. Nếu trường hợp ngược lại thì học cũng mất đi công việc đang làm.

Người giám sát thấy những người bảo vệ không tiến lên bắt Thiếu Kiệt cũng quát to.

- Còn đứng đó làm gì bắt lại bọn người này. Hay muốn ta góp ý lên công ty hả?

- Ở Đây có chuyện gì?

Lúc này một âm thanh quát ra từ phía ngoài từ cửa thang máy vừa đi xuống mở ra. Mọi người đang vây quanh xung quanh cũng tránh ra cho người vừa mới lên tiếng đi vào.

Bây giờ hai người làm khó dễ nhóm người Thiếu Kiệt cũng bắt đầu run run. Người nhân viên bán hàng giọng áp úng nói.

- thật...giám... giám đốc ... xuống thật!

- Mà làm gì run vậy để tao xử lý chắc là giám đốc tình cờ đi xem xét siêu thị thôi.

Người giám sát trấn an tên bán hàng, Bởi vì hắn không tin Thiếu Kiệt có thể có quan hệ với giám đốc. Mà nếu có giám đốc ở đây, hắn là người phát hiện ra kẻ cắp Thiếu Kiệt thì lại được thưởng.

- Anh! đi quan sát nhân viên à! Chuyện ở đây em lo là được nhóm người này em mới phát hiện tình nghi là kẻ trộm của công ty. Anh cứ để em giải quyết chuyện này xong ngay ấy mà.

Người trung niên nghe thế cũng kìm nén lại. Bởi hắn đang tức giận hắn không hiểu tại sao. Hợp đồng đã ký chỉ đợi ngày giao hàng là hắn lấy được tiền lại bị người ta hủy hợp đồng. mà lượng máy lạnh nhập về đã được hắn thương lượng xong với bên hãng sản xuất.

Sau khi hỏi dò thì Nhã Kỳ cho hắn biết ông chủ của cô đi khảo sát xem mặt hàng thì bị cho là kẻ cắp đang bị giữ dưới quây điện lạnh, nên hắn lập tức bỏ ngay cuộc họp với các thành viên hội đồng chạy xuống mọi người cũng đi theo.

Họ cũng không khác người trung niên kia là mấy cái đơn hàng lớn hơn cả nữa tỷ sắp vào tay lại bị hủy thì ai mà cam tâm. Nên đi theo hắn xuống đây. Giờ nghe tên giám sát nói như vậy càng đập hắn một trận. Người ta là ông chủ bỏ ra cả mấy tỷ xây dựng công trình mà mình ký hợp đồng lắp đặt máy lạnh. Một phần nhỏ thôi đã gần cả tỷ bạc mà lại là kẻ cắp có óc vào nước mới nghĩ ra được như thế.

Người trung niên lúc này mới nhìn hai người đang đứng trước mặt nói.

- Giỏi! Giỏi hai anh làm việc tốt lắm. Từ giờ trở đi các anh chính thức nghỉ việc. Kết toán tiền lương của họ trong 15 phút nữa cho tôi. Tôi không muốn thấy hai người này ở đây nữa! Bảo vệ lôi hai người này ra chỗ khác cho tôi.

Tên giám sát nghe được câu từ giờ trở đi của người đàn ông trung niên cũng mừng rỡ hẳn nghĩ sắp được thăng chức tới nơi. Thì một tiếng sét oanh tạc trong đầu hắn. Hắn bị cho nghỉ việc, không phải thăng chức.

Mọi người xung quanh lúc này mới ồ lên còn hai người kia thì bị mấy tên bảo vệ kéo đi ra chỗ khác. Họ thậm thở phào một hơi. Nếu vừa rồi họ đi lên đối phó với nhóm người đó thì bây giờ họ cũng như hai người này.

Người đàn ông trung niên lúc này đi lại nhóm Thiếu Kiệt cười nói

- Chấn hẳn cậu là Thiếu Kiệt trong lời Nhã tổng. Tôi là Quách An Giám đốc ở đây mong cậu thông cảm, sau việc này tôi sẽ chỉnh đốn lại công ty.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Hà Vi kế bên thì mới nhìn người đàn ông trung niên nói.

- Nhân Viên như vậy cũng làm tới giám sát bán hàng, không biết chất lượng ở đây như thế nào nữa.

- Ấy xin lỗi, điều này là thất trách trong công ty. Tôi sẽ kiểm tra tố chất nhân viên lại hết mong cô yên tâm. Không biết tôi có thể mời Thiếu Kiệt. Lên tầng trên nói chuyện hay không chứ ở nơi này thật không tiện lắm.

Quách An lúc này khuôn mặt hòa nhã như chưa có việc gì xảy ra rất vui vẻ hứa hẹn với Hà Vi cũng không quên mời Thiếu Kiệt lên văn phòng. Hắn muốn gỡ lại hợp đồng mà người quyết định là Thiếu Kiệt nếu mà hắn đồng ý thì hợp đồng được nối lại. Công ty hắn cũng không phải chật vật trả lời bên nhà sản xuất.

- Được rồi để tôi đi. À mà đợi chút. Đây là số điện thoại của tôi nếu anh cần gì thì có thể gọi cho tôi, lúc đó tôi sẽ thu xếp.

Lê Hiếu từ khi Quách An xuất hiện cho đến giờ hẳn chỉ biết ngạc nhiên đứng nhìn trần trời, không phải hẳn không biết Thiếu Kiệt là ông chủ nhưng mà đây là lần đầu hẳn thấy Quách An, ra vẻ điệu bộ như thế với người khác.

Cầm cái danh thiếp trong tay Lê Hiếu như đang phân vân điều gì đó nhìn theo đoàn người Quách An đang đưa ba người nhóm Thiếu Kiệt lên lầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158: Bồi Thường

Sau Khi nhóm Thiếu Kiệt lên lầu được mời vào phòng làm việc của Quách An. Tại đây Năm người bắt đầu ngồi xuống, những người bên hội đồng đi theo Quách An ở dưới lầu chỉ biết đứng bên ngoài. Họ lo lắng chuyện này không cứu vãn được.

Nếu là họ người mua hàng thường thấy, bị nhục như thế thì khó chấp nhận được huống chi là Thiếu Kiệt hẳn là một khách hàng hơn lớn. Cứ tính trung bình một bộ phận máy lạnh là 40 triệu một cái, mà một khu tiệc cưới hội nghị theo thiết kế ba tầng lầu của Thiếu Kiệt gồm sáu khu tiệc nhỏ, năm khu tiệc lớn thì cần biết bao nhiêu cái máy lạnh, chưa tính đó là chỉ mới một tầng nơi của hắn gồm ba tầng thì biết bao nhiêu cái.

Hợp đồng này đã gần hoàn thành giờ ông chủ phía sau nơi đó lại bị chính nhân viên mình làm ra chuyện như vậy. Đòi nhà đấu thầu là việc hiển nhiên. Hợp đồng kinh doanh như thế này thường các bên lẫn nhau trao đổi, sau khi thi công hoàn thành hết các công đoạn mới lấy được tiền. Còn bên nhà sản xuất tuy cũng là tiền trả sau, nhưng gặp phải tình trạng này lâu dài họ mất đi quyền ưu tiên của nhà sản xuất mới là thiệt hại lớn.

Đợi cho người Thư Ký của Quách An đặc nước uống cho mọi người xong Thiếu Kiệt mới nói.

- Giờ có gì thì anh nói đi. Tôi còn có việc không nhiều thời gian.

Quách An cũng vui vẻ ngoài mặt trong thâm tâm hẳn cảm thấy bị đả kích. Ngày trước khi đi bàn hợp đồng với Nhã Kỳ hẳn thấy bản thân cô cũng là một người thành đạt. Tuổi trẻ có kinh nghiệm có ánh mắt nhìn sau vài lần họp bàn làm ăn mới biết được thật chất cô cũng chỉ là người bên dưới.

Bản thân Quách An lúc đó cũng cho rằng khá đúng. Một người như Nhã Kỳ không thể nào làm ra được khối tài sản lớn đầu tư như thế. Hắn luôn nghĩ người bên trên cô luôn là một người tầm tuổi hắn.

Giờ nhìn thấy người thật sự phía sau Nhã Kỳ lại là một thiếu niên mười sáu tuổi bản thân hắn bị đả kích, một cách rất nhiều. Ở độ tuổi của Thiếu Kiệt lại làm ra được một sự nghiệp như thế. Còn không có tính bốc đồng nông nổi của một người thiếu niên vốn có. Nên hắn cảm thấy có áp lực.

- Tôi biết cậu bận nhiều việc nên cũng đi thẳng vào vấn đề, chuyện hợp đồng của quý công ty tôi hi vọng có thể lại tiếp tục hợp tác để thi công. Mong cậu xem xét.

Quách An hiện tại đang ở thế yếu rất nhiều, bản thân là một nhà phân phối hắn biết một hợp đồng của Thiếu Kiệt vượt khỏi tầm tay công ty là một điều thất bại cỡ nào. Nên giờ đây có mặt Thiếu Kiệt là hi vọng nhất để lấy lại được nó. Thiếu Kiệt từ tốn nhìn Quách An nói.

- Ông nghĩ xem? nếu ông là tôi ông sẽ chấp nhận chuyện này? chỉ là một cấp dưới nhỏ nhoi mà lại làm được những việc như thế. Vậy lãnh đạo cấp cao hơn thì sao?

-Chuyện này tôi biết nhân viên của chúng tôi không đúng, nhưng hi vọng cậu có thể bỏ qua giúp. Thật sự thì chúng tôi đã đặt hàng tất cả những thiết bị cần thiết để thi công cho công ty cậu. Giờ nếu không làm nữa chúng tôi tổn thất khá lớn. Làm ăn thì cậu cũng biết nhân viên bên dưới họ không hiểu hết những việc chúng tôi bên trên làm việc. Xét về một góc độ nào đó họ chỉ biết làm công ăn lương không như chúng ta phải suy nghĩ nhiều cho doanh nghiệp. Giờ nếu công ty thua lỗ chỉ vì một hai người mà khiến mọi người phải chống đỡ điều này tôi thấy tốt nhất là mong cậu xem xét.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc. Bản thân hắn đang không vui hôm nay lại gặp trường hợp bên dưới siêu thị cũng làm hắn khó chịu. Tuy nói tạo áp lực lên một người nhưng họ lại đại diện cho mấy trăm người thì có vẻ như hắn đang làm một điều gì đó khá tàn nhẫn.

Hà Vi không biết suy nghĩ như thế nào nên hỏi Quách An, trong khi Thiếu Kiệt đang suy nghĩ.

- Nếu công ty ông không lấy được hợp đồng thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Quách An mới lưỡng lự một lúc lâu mới trả lời. Vì hắn thấy Thiếu Kiệt cũng đang muốn biết chuyện này sẽ liên quan đến đâu.

- Nếu không có hợp đồng, ít nhất hai quý tiếp theo của toàn bộ nhân viên công ty sẽ không có tiền thưởng, chỉ nhận lương tháng theo đúng chức vụ không hơn, đó chỉ mới là phương án tổn thất nhỏ nhất.

Thiếu Kiệt im lặng cầm lên tách trà của Thư Ký của Quách An đã đưa cho mình. Thường tất cả nhân viên tư vấn bán hàng thường có một quy luật bất thành văn cho mình. Làm việc lương không đủ sống chỉ tiền thưởng mới đem lại cuộc sống tốt hơn.

Thưởng quý dựa vào tiền lợi nhuận mà họ mang lại công ty nên doanh số luôn được đặt ra cho từng tháng để họ cố gắng hoàn thành hoặc vượt chỉ tiêu, Càng bán được nhiều hàng hóa đem lại càng nhiều doanh thu thì họ càng được tiền thưởng nhiều. Đó là phương châm sống của các nhân viên bán hàng ở bất cứ siêu thị điện máy nào.

- Thôi thấy chuyện này nếu bỏ qua cũng được đi tôi không muốn mình mang tiếng bụng dạ hẹp hòi. Nhưng cục tức này thì ông nên xem thế nào? Không lẽ tôi khách hàng lại phải cứ chịu cục tức ôm vào người lại phải ký kết hợp đồng với người làm mình bực tức sao, tôi không phải là thánh nhân.

Quách An lúc này nghe Thiếu Kiệt nói câu đầu hẳn khá mừng nhưng sau khi nghe được hết câu thứ hai hẳn trầm xuống một chút. Hà Vi một bên Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng biết hẳn không tốt lành gì. Thật sự hẳn chỉ muốn bồi thường cho mình. Thấy Quách An có vẻ suy tư không biết làm chuyện gì giải quyết Hà Vi mới nói vào.

- Đến đây định mua chút đồ mà chuyện này như thế này hỏi ai không tức. Thật tình Thiếu Kiệt nhanh nào còn đi xem mua đồ chỗ khác nữa.

Lời nói của Hà Vi như điểm tỉnh Quách An đang còn chưa biết làm gì. “Đúng rồi Họ đến đây mua đồ thì chắc siêu thị hẳn sẽ có nếu lấy ra món lợi nhỏ để đem việc này hóa giải xem như cũng là một cách” Nhưng mà hiện tại hẳn không biết Thiếu Kiệt sẽ mua gì nên cũng khá khó, nhưng chắc chắn sẽ không nhiều mặt hàng giá trị, nên giờ mới trả lời Thiếu Kiệt.

- Chuyện lần này bên công ty tôi có lỗi nên hôm nay cậu cứ lựa chọn đồ ở khu mua sắm tất cả đều được miễn phí. Mong cậu bỏ qua lần này chúng tôi rất cảm ơn.

Thiếu Kiệt hẳn thấy Hà Vi chỉ dẫn cho Quách An như thế cũng chỉ biết cười trong bụng, vốn hẳn sẽ tốn không ít tiền mua hàng lần này, giờ Quách An đã nói thế thì hẳn cũng không ngại mà làm thật hẳn.

- Được rồi nếu công ty đã có thành ý như vậy tôi cũng không muốn làm khó tôi sẽ chọn một số mặt hàng trang bị cho nhà tôi. Thời gian không còn sớm tôi còn bận nhiều việc. Không biết bên công ty ông có ai đủ điều kiện làm người tư vấn cho tôi không?

Quách An như mừng rỡ Thiếu Kiệt đã nói như thế thì mọi thứ ổn rồi. Vì người làm ăn như Thiếu Kiệt hẳn biết không phải dễ dàng nói rồi không làm. Nên cũng nhiệt tình hẳn lên đáp.

- Không sao công việc của chúng tôi cũng đã xong để tôi dẫn cậu đi chọn các sản phẩm đó.

Thấy Quách An nhiệt tình như thế Thiếu Kiệt không nói gì cùng hắn đi lựa chọn cho mình các thứ cần thiết chưa kể còn nói Quách An lắp đặt một cái máy lạnh 3 hp loại sắp lắp đặt cho bên khu tiệc cưới.

Hà Vi cùng Trịnh Chi bây giờ mới biết được bản lãnh chặt chém của Thiếu Kiệt không những máy lạnh, hắn còn lấy cả tận hai cái ti vi bốn mươi in chưa kể đến còn có bàn ghế loại tốt. Thoải mái một cái bàn giám đốc và vài cái ghế xoay bọc da.

Quách An đi theo Thiếu Kiệt trong lòng rí máu. Còn những nhân viên bên dưới khi thấy hắn tự thân đưa Thiếu Kiệt đi chọn đồ cũng nghiêm túc hẳn lên, Vì họ biết có hai nhân viên vừa đắc tội lớn nên mới phải buộc thôi việc mà đó là người thanh niên đang đi cùng giám đốc mình. Cho đến khi lựa chọn xong hết. Thiếu Kiệt mới cười cười nhìn Quách An nói.

- Thôi được rồi bây nhiêu là đủ, tôi biết lúc đầu anh đã nói là sẽ miễn phí hết. Nhưng trước giờ tôi chưa nhận không của ai bao giờ nên tôi sẽ chịu năm mươi phần trăm số tiền mua hàng. Anh không phải miễn phí đôi bên đều vui vẻ.

Thiếu Kiệt nói như thế làm Quách An giật mình, hắn cứ nghĩ lần này là xong rồi vật dụng Thiếu Kiệt mua cũng lên cả tới gần hai trăm triệu giờ hắn lại nói chịu một nửa cũng làm cho Quách An trong lòng mừng thầm nhưng cố làm ra vẻ nói với Thiếu Kiệt.

- Tôi đã nói miễn phí mà sao lại như thế? cậu là đã đồng ý nối lại hợp đồng lại làm như thế thì đâu được.

Thiếu Kiệt lúc này mới hấn giọng. Hấn biết Quách An chỉ làm ra vẻ đồ dùng hấn mua không ít giá trị cũng không nhỏ, lại có tính giả vờ bên ngoài nên nói.

- Ông dùng có một mặt như thế, kinh doanh mà không lấy tiền chắc ông là người đầu tiên đấy, Tôi nói rồi tôi trả năm mươi phần trăm. Dùng vờ vịt là gì nữa ai cũng là dân kinh doanh cả có phải đưa mới ra đời đâu mà ông như thế.

Quách An lúc này cũng ngượng người cười cười. Hấn cứ dựa theo tuổi tác của Thiếu Kiệt mà quên mất hấn là một ông chủ kinh doanh thấy được lợi nhuận cũng như mình.

Dù sao Thiếu Kiệt nói cũng đúng, hấn và Thiếu Kiệt đều là người kinh doanh hiểu rõ nhưng việc như thế này còn làm ra vẻ trước mặt hấn, cũng chỉ là vẻ rần thêm chân thôi.

- Đúng là cậu hơn tôi rất nhiều, đúng là tuổi trẻ tài cao à. Không thể nói tuổi tác với cậu được. Thôi vậy dù sao cũng cảm ơn cậu xem ra lừa dối lại không bằng thành thật. Vậy cậu muốn thanh toán tiền mặt hay là quẹt thẻ.

- ông nghĩ tôi đi mua hàng đem nhiều tiền mặt sao? ở nhà cũng để tiền mặt làm gì cừ quẹt thẻ. Ông cho người lắp đặt trong tôi này là được. Càng nhanh càng tốt tôi đang cần dùng.

Thiếu Kiệt và Quách An đến quầy thu ngân bắt đầu làm thủ tục thanh toán các vật dụng của mình đã mua hàng. Việc giảm giá năm mươi phần trăm như thế này luôn cần có chữ ký của Quách An. Chưa kể đến hấn có nói với Thiếu Kiệt trong vòng hai giờ, mọi thứ sẽ được giao tới và lắp đặt.

[6]

[6]

Chương 159: Bạn Yêu Rồi!

Thiếu Kiệt rời đi khu mua sắm khi được Quách An đưa ra tới tận cửa. Đợi hẳn lên hẳn taxi. Hà Vi vừa ngồi trên xe vừa trêu chọc Thiếu Kiệt nói.

- Công nhận cậu hào phóng thật. lại chịu trả một nửa đấy, mình thì không có vụ đó đâu.

- Nói chung tha được thì tha người ta cũng chỉ là nhà phân phối. Đa số những quầy hàng ở đó được mấy cái thương hiệu thuê thôi còn việc bán hàng nhập kho cũng như công ty mình lời lãi không bao nhiêu làm quá sau này lại có thêm một người trên thương trường còn nhìn mặt nhau. Giờ về nhà là được rồi cũng không còn sớm những người kia chắc cũng sắp qua nhà Hà Vi rồi.

Nhìn qua đồng hồ cũng hơn năm giờ. Thời điểm này mọi người bắt đầu tan tầm. Việc nói tài xế đi nhanh về còn kịp để Thiếu Kiệt bắt đầu tập trung hết lại cuộc họp là điều nên làm.

Được một lúc điện thoại của Thiếu Kiệt lại vang lên. Màn hình hiển thị là số điện thoại của Hoàng Lâm Nhu. Đưa tay nhấn chấp nhận cuộc gọi thì phía bên kia vang lên âm thanh phẫn nộ.

- Thằng quý con! Hôm nay lại cúp học, muốn ăn đòn đang ở đâu về nhà gấp. Hôm nay mẹ mà không đánh con cái tội trốn học thì không được mà. Đang ở đâu, lại trốn đi chơi điện tử rồi phải không!

Thiếu Kiệt bây giờ cũng méo mặt hẳn đã nói với Mai Uyên Lâm là hôm nay nhà có việc thì chắc cô hẳn cũng sẽ không đến. Vậy ai là người cho mẹ hẳn biết hẳn không đi học.

Trịnh Chi với Hà Vi lúc này ôm bụng. hai Người thấy Thiếu Kiệt bị mẹ mắng vì tội trốn học đi chơi game cũng cười như đang sát muối vào vết thương. Thiếu Kiệt bây giờ cũng không biết sao nói.

- Hôm nay con có việc chuyện này con đã báo với cô giáo xin nghỉ rồi, thầy hiệu trưởng cũng chấp nhận mẹ lại làm quá rồi. Với con đi cùng Hà Vi với nhân viên bàn họp đồng mà.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Thiếu Kiệt đi với Hà Vi và nhân viên bàn họp đồng. Bản thân cũng dụ lại, vì bà biết hẳn vẫn còn có một cái công ty cần hẳn một tay thúc đẩy nên hỏi hẳn.

- Hà Vi cũng ở đó à. Cho mẹ gặp con bé mẹ hỏi. Không thể tin con được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu đưa điện thoại cho Hà Vi nói.

- Mẹ mình gặp bạn này. Thật không hiểu sao mình thì không tin lại tin bạn.

Hà Vi cầm điện thoại lên trả lời Hoàng Lâm Nhu.

- Alo cháu đây dì? dì gặp cháu có chuyện gì vậy?

Nghe được tiếng nói của Hà Vi, Hoàng Lâm Nhu cũng yên tâm hơn. bà biết nếu cô bé còn bên cạnh Thiếu Kiệt thì những người kia không tiếp cận được hẳn nên cũng thở dài nhẹ nhõm.

- Hôm nay cháu và Thiếu Kiệt đi đâu thế?

- À hôm nay cháu và Thiếu Kiệt đi gặp Khương Đào một chút sau đó đi họp bàn một số hợp đồng với Thiếu Kiệt. Hiện tại đang trên taxi đi về nhà cháu lát nữa Thiếu Kiệt có hẹn mấy người lại nhà họp chuyện công ty.

Nghe được Hà Vi trả lời Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Nếu Hà Vi nói như thế thì chắc chắn sự thật. Vì khi biết tin Thiếu Kiệt nghỉ học bà đã có một chút lo lắng.

- Ừ được rồi vậy cháu xem coi chừng Thiếu Kiệt giúp bác là được rồi.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu cúp máy vì biết được ngày hôm nay Thiếu Kiệt đi với Hà Vi là quá đủ. Hà Vi thấy Hoàng Lâm Nhu hết lo lắng cũng cười cười đưa Điện thoại lại cho hấn nói.

- Trả cậu nè. Cô nói mình coi chừng cậu đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết lắc đầu ngao ngán,

- Không hiểu là mình con bà hay là cậu là con bà đây chưa chi đã bị mắng rồi. Thôi kệ về nhà tính tiếp. À mà quên hỏi ai là người cho mẹ biết mình nghỉ học.

- Cậu nói vậy cô chỉ lo cho cậu thôi, mà chuyện cậu cúp học đáng ra phải nó cô một tiếng. Để cô khỏi lo chứ

Thở dài một hơi Thiếu Kiệt cũng không muốn nói. Dù sao hấn cũng đã hứa với mẹ hấn không nghỉ học nữa mà lại cúp học. hấn đang muốn tìm ra người nào đã nói việc hấn nghỉ học cho bà biết.

Lúc này tại nhà Thiếu Kiệt hai cô gái đang ngồi nói chuyện với Hoàng Lâm Nhu. Hai người này không ai khác là Nhã Oanh và Ngọc Nhi. Trên cả hai trường không thấy Thiếu Kiệt đi học nên cũng hỏi Lý Bân nhưng chỉ nhận được câu trả lời là Anh Kiệt có việc còn hỏi Lâm Vũ thì hấn nói không biết. Hai người mới đợi giờ tan trường cùng nhau tới nhà Thiếu Kiệt

Đến đây lại gặp Hoàng Lâm Nhu nói Thiếu Kiệt đi học chưa về làm hai người cũng ngạc nhiên. Mẹ hấn thấy hai người ấp úng nên mới cố tình hỏi

thì phát hiện ra Thiếu Kiệt nghĩ học. Lập tức bà gọi cho Thiếu Kiệt thì biết được rõ sự việc. Nên giờ mới nói với Nhã Oanh và Ngọc Nhi

- Xin lỗi hai cháu Thiếu Kiệt bận việc chưa về được. Hay là các cháu ở chơi một chút với dì rồi về

Ngọc Nhi nghe thế cũng từ chối Hoàng Lâm Nhu.

- Dạ thôi dì ơi không sao đâu giờ hai cháu về mai gặp Thiếu Kiệt cũng được

- Dạ đúng rồi. Ủa Dì Thiếu Kiệt đi với Hà Vi hả dì?

Nhã Oanh qua cuộc điện thoại của Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt đi cùng Hà Vi trong lòng có chút khó chịu. Bởi hai ngày nay cô nghe loáng thoáng tin tức Thiếu Kiệt có bạn gái mà không biết điều này đúng hay không nên mới cùng với Ngọc Nhi qua đây gặp hẳn hỏi dò thử xem.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Nhã Oanh cười hỏi

- Ủa Cháu biết Hà Vi à?

- Vâng cháu có gặp bạn ấy đi cùng Thiếu Kiệt vài lần. Mà Hà Vi quen Thiếu Kiệt lâu chưa cô?

Nghe có vị ghen tuông không nhẹ trong câu hỏi Hoàng Lâm Nhu cũng không biết làm thế nào. Có trách thì trách con bà khá ưu tú những đứa bé này có ánh mắt nhìn. Nhưng cũng vì việc đó mà bà sầu nếu như người ta một vài người thích không là việc gì. Nhưng hẳn tận ba cô bé, Với bà nhìn nhận thì cả ba người đều tốt mỗi người một vẻ đẹp riêng. mà quan trọng nhất là Thiếu Kiệt hẳn cứ như khúc gỗ chẳng màng gì đến chuyện này.

- Hà Vi nếu nói quen biết Thiếu Kiệt thì chắc lâu rồi từ lúc nó còn bé xíu nhưng thời gian đến độ gần đây hai đứa mới gặp lại. Từ cái vụ Thiếu Kiệt nằm viện đấy.

- Ủa cô sao quen lâu rồi nhưng mà mới gặp lại là sao cô cháu chưa hiểu lắm.

Ngọc Nhi lúc này cũng thắc mắc tại sao đến khi Thiếu Kiệt gặp chuyện thì mới gặp lại. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng trả lời Ngọc Nhi.

- Thì hồi bé Thiếu Kiệt học võ của ông Hà Vi sau này Hà Vi cùng ông về lại Ngọc Châu thì hẳn mới không gặp Hà Vi nữa cho đến gần đây hai đứa mới gặp lại nhau.

Nhã Oanh nghe mẹ Thiếu Kiệt kể chuyện như thế cũng tỏ vẻ vui mừng nói.

- À vậy ra Thiếu Kiệt giỏi võ là nhờ ông Hà Vi, vậy chắc Hà Vi cũng giỏi võ lắm hôm nào cháu nói Hà Vi dạy cho cháu mới được. Thôi bọn cháu về đây cô hôm nào rảnh bọn cháu lại qua.

- Ừ thế cũng được!

Hoàng Lâm Nhu nghe Nhã Oanh nói đi về cũng không giữ lại. Dù sao Thiếu Kiệt cũng không biết chừng nào về mà hai đứa cứ ngồi chờ thì không ổn, Lại hỏi chuyện Thiếu Kiệt nữa không biết khi cao hứng bà lại để lộ ra việc gì đó nữa thì không hay.

Hai cô gái rời đi thật xa nhà Thiếu Kiệt Nhã Oanh mới nói với Ngọc Nhi.

- Không biết cô ta tại sao lại lôi Thiếu Kiệt đi đâu! Gần tới thi rồi mà Thiếu Kiệt lại đi cùng cô ta không khéo lại điểm thấp cho xem.

Ngọc Nhi nghe Nhã Oanh nói chuyện như thế nên nhìn cô nói.

- Cậu có thành kiến với bạn Hà Vi đó nhi? mình nghĩ Thiếu Kiệt hiểu được cái nào quan trọng hơn mà. Với Thiếu Kiệt chắc sẽ thi tốt thôi cậu ta trước giờ luôn thế.

- Cậu không biết đâu Hà Vi nay ngoại hình không thua kém gì bạn với mình, lại có giao tình với Thiếu Kiệt, Nói không chừng cô ta câu dẫn mắt Thiếu Kiệt của mình mất.

Ngọc Nhi lúc này cũng lắc đầu cười nói với Nhã Oanh.

- Cậu cứ làm như Thiếu Kiệt là của cậu rồi không bằng, chưa cưới hỏi gì hết mà làm quá à. Không biết đến lúc gặp Thiếu Kiệt cậu dám nói những câu thế này không nhi.

Thở dài một hơi tâm trạng Nhã Oanh bỗng buồn đi nhiều. Ngọc Nhi nói đúng trước giờ chỉ có cô cố gắng đuổi theo hình bóng của hắn. Còn Thiếu Kiệt thì sao bấy lâu này hắn vẫn như vậy, vẫn vô tâm không để ý đến những gì mà cô làm.

- Mình cũng không biết. Thích một người có phải là như thế này sao Ngọc Nhi. Mình luôn cố gắng theo đuổi nhưng lại nhận được sự vô tâm, thờ ơ như vậy có đáng không?

Điều này mình không giúp bạn được mình cũng chưa yêu là gì. Có phải nhớ, hay là quan tâm mỗi khi người ta có việc hệ trọng, hoặc là cảm thấy cô độc khi không có người ta bên cạnh những điều này mình chưa hề trải nghiệm. Mình chỉ có thể đứng quan sát người ta vui cười mỗi ngày thì mình đã vui trong lòng rồi.

Nhã Oanh đang muốn Ngọc Nhi giải bày tâm sự của mình lại nghe cô nói như thế cô cũng nhìn Ngọc Nhi ngạc nhiên cười cười.

- bạn yêu rồi! mới biết nha, người nào điễm phúc được Ngọc Nhi yêu vậy?

- Làm gì có! mình chỉ đọc mấy cái cuốn tiểu thuyết họ ghi như vậy thôi nên nói ra. Cậu không tin thì thôi.

Ngọc Nhi bị Nhã Oanh nói như thế cũng ngại ngùng. Nhưng cô có điều không dám nói, cô chỉ dám nói ra những tâm tư của mình với Thiếu Kiệt mà chưa bao giờ dám thổ lộ ra giống như Nhã Oanh.

Ngọc Nhi sợ ngoài Thiếu Kiệt cô chỉ có Nhã Oanh là bạn mà người ta nói bạn thân sau khi yêu thường khó có thể trở lại như lúc đầu. Nên cô sợ mất cả hai người thân thuộc. Đành im lặng, chôn giấu nỗi lòng của mình lại. Mỗi ngày được nhìn thấy Thiếu Kiệt vui cười cùng mọi người trong nhóm cũng khiến cô vui vẻ. Nhã Oanh sau khi nghe Ngọc Nhi trả lời như thế cũng hỏi lại cô.

- Cậu chắc không đây mình thấy những gì cậu nói cứ y như nỗi lòng của cậu vậy. Nếu yêu ai thì nói mình, mình sẽ sát hạch cậu ta xem có đủ tiêu chuẩn làm bạn trai của bạn không mới được đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160: Bật Đầu Mối

Ba người Thiếu Kiệt đến nhà Hà Vi cũng vừa tầm sáu giờ, bây giờ cô cũng đã dặn dò người bảo vệ bên ngoài về những người sắp đến để mở cổng. Thiếu Kiệt bắt đầu đi dạo một vòng quan sát các thứ cần sắp xếp lại của khu nhà kho Hà Vi.

Nếu như nhìn bên ngoài cánh cổng qua bức tường, không ai sẽ bên trong nhà Hà Vi có một khuôn viên rộng rãi, nơi này chỉ thiếu duy nhất một hồ bơi thì có thể trở thành biệt thự một cách đúng nghĩa, bãi cỏ xanh, nơi để xe riêng một chỗ tách biệt. Nơi đây có cả chỗ để cho Khải Huy có thể nghỉ ngơi và sinh hoạt khá tốt cho một tài xế xe.

Trịnh Chi được Hà Vi dẫn đi hướng dẫn phòng mình nơi mà cô sẽ được không lo nghĩ điều gì. Sau khi biết được phòng mình đã ở hai người sau khi xem xong phòng thì Trịnh Chi với Hà Vi bắt đầu đi pha trà chuẩn bị cho cuộc họp của Thiếu Kiệt.

Theo địa chỉ của Thiếu Kiệt nhóm người Lý Bân, Chu Tường, Nhã Oanh, Phan Nguyệt cùng với Lâm Vũ sau khi tan trường cũng đến nhà Hà Vi. Sau khi bước qua khỏi cánh cổng năm người ngạc nhiên không nói nên lời trước kiến trúc bên trong. Khải Huy khi đưa họ vào phòng khách mới đi về nhà kho gọi Thiếu Kiệt.

Hà Vi và Trịnh Chi lúc này mới đem nước ra cho mọi người. Nhìn mọi người đã có mặt đông đủ Thiếu Kiệt mới ngồi xuống bàn nói.

- Sau này nơi đây sẽ là nơi tập trung những cuộc họp cần thiết. Mô hình họp online có khiếm khuyết, mọi người phải tập trung về công ty để đảm bảo một số người chú ý đến hành động của mình. Qua lần này cho thấy đối thủ của chúng ta không tệ đâu. Chuyện này Trịnh Chi đã nói với tôi một lần

rồi ở đây có một số người chưa biết nên Chị kể lại toàn bộ câu chuyện của chị cho mọi người nghe đi rồi sau đó mọi người có câu hỏi nào ý kiến gì thì nói ra.

Không như lúc đầu Trịnh Chi còn e sợ, giờ áp lực tâm lý của cô đã được giải tỏa hoàn toàn. Nên cô từ từ kể lại tất cả mọi việc cho mọi người đang có mặt ở đây. Câu chuyện bắt đầu trong không gian im lặng cho đến khi Trịnh Chi kết thúc nó một lúc lâu sau vẫn chưa ai nói được lời nào.

Đúng ngay lúc này, âm thanh im lặng của nơi đây bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại của Thiếu Kiệt. Hắn lấy điện thoại ra nhủ mày một cái vì số điện thoại gọi đến hắn là Thế Long. Trong lòng dao động một lúc hắn có cảm giác không tốt. Đưa tay nhận cuộc gọi Thiếu Kiệt trả lời Thế Long bên kia điện thoại.

- Alo! anh Long có chuyện gì thế? nếu quan trọng thì anh nói luôn còn không tầm tôi anh gọi lại em nhé em đang bận họp.

Bên kia điện thoại Thế Long áp ứng nói.

- Thiếu Kiệt có tin khá quan trọng. Bọn anh không trở tay kịp nên mới gọi cho em. Xin lỗi người em nhờ anh theo dõi...Hắn chết rồi!

- Cái gì? Làm sao mà chết ngay lúc này được. hắn ta bị sao mà chết?

Mọi người đang ngồi nghe Thiếu Kiệt lớn tiếng cũng giật mình những nghe tới chết chóc cũng lặng người đi. Hà Vi và Trịnh Chi biết người Thiếu Kiệt đang nói là ai. Người lúc chiều vẫn còn tiến hành giao dịch với cô.

Trịnh Chi lúc này mặt tái lại. Cô suy nghĩ nếu hôm nay cô không đi với Thiếu Kiệt với Nhã Kỳ mà trở lại trong phòng của mình thì chuyện gì sẽ xảy ra. Hoặc là cô sẽ trở thành nạn nhân của một tai nạn nào đó giống như tên kia. Cô thật không dám tin và cũng không dám nghĩ đến.

Thế Long nghe Thiệu Kiệt kích động cũng từ tốn nói tiếp, bản thân hẳn khi chính mắt nhìn thấy người đàn ông kia chết trước mặt mình đến giờ vẫn không dám tin.

- Hẳn bị đụng xe. Một xe tải mất thắng tông thẳng trực diện từ phía sau tới. Bọn anh tránh được xe tải nhưng hẳn thì không. Cảnh sát kiểm tra trên người hẳn không có gì hết ngoài mười triệu tiền mặt.

Thiệu Kiệt nghe Thế Long nói như thế cũng gấp gáp hỏi hẳn.

- Thế còn máy tính xách tay với ổ cứng đâu?

Chuyện này mới đáng nói, sau khi hẳn rời đi quán cà phê thì về khu phòng trọ. Bọn anh vẫn bên ngoài quan sát. Đến gần một tiếng sau hẳn đi ra, trên người không có gì cả. Bọn anh nghĩ hẳn để lại trong phòng nên để Ngọc Hồ ở lại canh chừng. Nhưng không thấy ai có dấu hiệu khả nghi. Lúc này anh báo cho Khương Đào nhờ hỗ trợ vào phòng hẳn xem xét thì không thấy máy tính với ổ cứng đâu. Xem như lần này bọn anh thua không hiểu sao lại như thế được.

Thế Long kể lại mọi chuyện diễn ra cho Thiệu Kiệt nghe khiến hẳn trầm mặc một lúc lâu sau mới hỏi Thế Long.

- Vậy là ở trong phòng trọ hẳn đã tồn tại người lấy máy tính với ổ cứng trước khi các anh tới đó. Anh thử hỏi Ngọc Hồ xem có ai mang ba lô ra khỏi khu phòng trọ đó không?

- Anh hỏi rồi! Có tới năm người mang ba lô rời khỏi khu nhà trọ. Mà đến giờ họ vẫn chưa quay về, mà cho dù họ có quay về đi nữa cũng không biết ai là người đem ổ cứng ra ngoài. Nên chuyện này bọn anh bất lực.

Thiệu Kiệt cũng biết những người này tinh vi nhưng không nghĩ họ lại dám giết người bịt đầu mối. Dù sao hai người Ngọc Hồ và Thế Long cũng

đã giúp hẳn hết mình trong chuyện này. Việc máy tính xách tay và ổ cứng có bị lấy đi như hẳn dám chắc những người này sẽ sử dụng mục đích tạo lập trang web như hẳn. Hẳn thấy liệu có đáng một mạng người cho việc có được bộ mã nguồn trang web đó hay không.

Thiếu Kiệt hoàn toàn không nghĩ đến những doanh thu của hẳn hôm nay hoàn toàn dựa vào sự cờ bạc hơn thua của những người chơi. Không những thế phần trăm quy đổi giá trị mang lại cho hẳn cũng không ít tiền nên hiển nhiên việc người chơi nhận được tiền thật thì khiến họ càng thêm muốn kiếm nhiều tiền bằng việc đầu tư.

- Thôi được rồi chuyện này cảm ơn các anh. Em sẽ giải quyết vấn đề này sau giờ em họp rồi mới tính được các bước tiếp theo. Lúc nào rảnh thì em mới các anh một bữa.

Nói rồi Thiếu Kiệt mới cúp máy, ngồi xuống ghế thở dài một hơi. Trịnh Chi bây giờ mới run run hỏi Thiếu Kiệt.

- Người kia ... hẳn... chết à Thiếu Kiệt!

- Ủ hẳn bị xe đụng chết. Nhưng chắc hẳn không đơn giản như vậy nên chị cứ ở lại nhà Hà Vi còn các vật dụng trong nhà thì để Hà Vi cho Khải Huy đi lấy là được.

Thiếu Kiệt gật đầu một lần nữa xác nhận với Trịnh Chi và muốn cô an toàn ở nhà Hà Vi. Vì những người kia dám ra tay sát hại người đàn ông giao dịch với cô, thì không có lý do nào cô nằm ngoài tầm ngắm của chúng.

-Chuyện lần này cho thấy chúng ta đã quá chủ quan riêng về phần Chu Tường lần này cũng là người bị hại. Lần sau cẩn thận hơn là được. Nhưng em hoàn toàn không nghĩ đến những người này sao có thể bỏ ra cái giá lớn như thế để làm nên chuyện này.

Chu Tường lúc này cũng thấy ngại lên tiếng.

- Chuyện lần này là do anh quá chủ quan không nghĩ đến họ lại tinh vi như thế. Còn nếu mà nói để họ đáng hay không bỏ ra cái giá lớn như thế này anh cũng không biết, nhưng nếu họ đã thao tác việc này anh nghĩ những người họ cũng muốn tiền mà thôi. vì hiện tại trung bình một tháng doanh thu cứng của bên trang web ổn định tầm ba tỷ hơn. Số tiền này càng lâu dài càng lớn họ dám bỏ ra vốn gốc cao là điều hiển nhiên.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc lâu sau mới hỏi lại Chu Tường.

- Toàn bộ tiền lãi thu về anh cứ chuyển đổi bảy mươi phần trăm thành vàng thật cho em những thứ đó sau này sinh lợi sau còn vấn đề bây giờ là tìm ra người còn lại đang ẩn núp trong công ty.

- Ừ anh sẽ cố gắng thao tác một cách tốt nhất. Còn phần Trịnh Chi anh thấy cô ta nên nghĩ làm vài ngày. Nếu hiện tại Trịnh Chi đi làm lại rất có thể làm những người này nghi ngờ.

Phan Nguyệt thấy Trịnh Chi thất thần cũng cảm thán, giờ ai cũng hiểu cô trải qua cú sốc thế nào. Nếu hôm nay mà không có Thiếu Kiệt đứng sau thao tác chuyện này trót lọt thì công ty sẽ nhận được thông tin cô nghỉ việc vì bị tử vong do tai nạn giống người kia là rất lớn.

- Chị thấy đúng đó Trịnh Chi hiện tại nên cứ ở lại nhà Hà Vi, dù sao đi nữa an toàn vẫn là trên hết, chưa biết chừng những người đó còn làm ra việc gì nữa.

Lời Phan Nguyệt nói ra ngay cả Trương Hạo cũng gật đầu hẳn không ngờ chuyện này căng thẳng đến như thế. Nếu là hẳn thì không biết sẽ giải quyết ra sao. Thiếu Kiệt thấy mọi người đồng ý với ý kiến của hẳn nên cũng nói tiếp.

- Thời gian sắp tới mọi người nên chú ý một chút. Nhất là bên cửa hàng và bên mã kinh doanh của Chu Tường. Quan sát xem ai là người khả nghi nhất còn đang tồn tại trong công ty. Chuyện này chắc chắn bọn người đó phải có được quan hệ nhất định vì địa chỉ công ty chúng ta chỉ có thể tìm thấy từ nhà cung cấp dịch vụ mạng thông qua địa chỉ kết nối hòa mạng được đăng ký.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật gù rồi chợt nhớ ra điều gì đó hẳn mới nói ra ý nghĩ của mình.

- Theo anh nghĩ nếu thế thì có thể là nhân viên mới tuyển vào cách đây hơn nửa tháng thì rất có thể dễ dàng tìm được, cứ xem hồ sơ nhân viên các đây hơn nửa tháng bắt đầu làm việc là ổn.

- Chuyện này không chắc chắn được! Trịnh Chi làm việc với công ty bạn ngày đầu còn rơi vào tình cảnh như thế này. Thì không kể là nhân viên mới, nhân viên làm lâu rồi cũng có thể trở thành đối tượng mà họ uy hiếp nếu có điểm yếu giống như Trịnh Chi.

Hà Vi thấy Chu Tường suy nghĩ có những không phát triển hết toàn cục diện nên chỉnh lại. Bởi cô cũng muốn đưa ra ý nghĩ của mình cho Thiếu Kiệt biết.

- Mọi người cứ nghĩ thử xem người nội gián còn lại phải có liên hệ và biết chắc là Trịnh Chi làm ở công ty. Nếu như ngày mai tin tức hoặc báo đài cũng sẽ đưa tin việc này mà Trịnh Chi lại nghĩ làm không có lý do. Thì mọi người nghĩ tên kia sẽ ra sao. Nếu cho hẳn thấy người đàn ông kia chết vì bị xe đụng nữa thì hẳn sẽ như thế nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161: Cải Tổ

Mọi người trong phòng lúc này, bỗng nhiên nghĩ về những ý kiến của Hà Vi vừa mới nói. Chưa suy nghĩ được kết quả Thì Thiếu Kiệt đã cười nói.

- Hay cách này hay đấy. Để cho người kia thấy được thông tin thì hẳn sẽ phải lo ngại cho an toàn của mình như thế sẽ lôi được hẳn ra ngoài ánh sáng.

- Nhưng quan trọng làm sao biết báo nào sẽ đăng tin mà để hẳn đọc được?

Trương Hạo cũng nói ra thắc mắc của mình. Thiếu Kiệt bây giờ đã tìm được người để giúp mình thao tác chuyện này. Dù sao cũng là một tin tức thôi nên thao tác vài chỗ là sẽ được nếu thông qua Tuyết Dung là hẳn có thể làm được một tin tức để lôi người đó ra thì vẫn là đáng giá.

- Chuyện này khỏi lo mọi người cứ yên tâm đi chuyện này lo được.

Còn về phần Chu Tường và Lâm Vũ sắp tới sau khi triển khai được hết các bước đi thuận lợi đem người đó ra khỏi công ty bắt đầu bước phát triển phương án kia. Còn từ giờ trở đi Lâm Vũ không cần đến công ty nữa. Hôm nay mọi người bắt đầu đem sever lắp đặt sắp tới anh sẽ ở đây thường xuyên có gì thì em cứ tới là được bác bảo vệ sẽ cho em vào.

Thiếu Kiệt bắt đầu phân phó cho Chu Tường và Lâm Vũ các phương án sẽ làm sắp tới. Hẳn muốn Lâm Vũ bắt đầu nghiêm túc với các công việc sắp tới. Tập trung tạo lập cho mình một đội bảo mật và hacker riêng.

- Vậy là sắp tới bắt đầu chỉ có hai anh em mình làm việc ở đây thôi hả anh Kiệt. Chuyện đó khi nào thì mình tiến hành.

- Sau khi lắp đặt sever xong thì bắt đầu gây dựng những tài khoản cần thiết, số lượng email đã chuẩn bị tới đâu rồi anh Tường.

Thiếu Kiệt muốn triển khai các bước cần thiết, lần này nhóm người kia đã làm ra một bộ cục chắc chắn để đối phó với công ty. Thì hẳn cũng không hiên, tuy việc lần này có thể dẫn đến một số thất thoát nhỏ với hẳn nhưng. Thiếu Kiệt hẳn sẽ lấy lại được thông qua trang web của những người kia.

- Số lượng mail giờ tạo lập được khoảng hai nghìn cái. vừa đủ để cho em hoạt động thoải mái. số lượng IP mua về từ các trang mạng cũng tầm đó.

- Vậy cũng được. Chuyện ngày mai Trương Hạo làm là điều người qua bên đây lắp đặt khoảng hơn 15 máy vi tính. sau này nhóm người Lâm Vũ và một số anh em khác cần dùng. Còn trang web công ty bán hàng phía dưới hiện tại không hiệu quả. Ngày mai Chu Tường thêm vào phần đối thoại với khách hàng để có thể tư vấn cho khách hàng. Cũng như tiếp nhận thông tin bảo hành từ xa. Chúng ta không thể để lúc nào khách hàng cũng là người chủ động đến bộ phận bảo hành. Họ rất ngại đi lại mà việc này góp phần tin tưởng ở khách hàng về công ty hơn nên thiết lập ngay.

Sống lại ở thời điểm này Thiếu Kiệt đem những kiến thức của mình có được về cách bán hàng và chăm sóc hàng tân tiến nhất để lấy sự tin cậy từ khách hàng. Thường xuyên gọi điện đến hỏi thăm khách hàng sử dụng về sản phẩm là nhiệm vụ của bộ phận chăm sóc khách hàng mà các công ty lớn thời điểm đó vẫn thường sử dụng. Chưa kể khi mua hàng có vấn đề về kỹ thuật hoặc lỗi của nhà sản xuất thì người mua hàng cũng thường rất khó chịu phải đi lại nhiều nên trang bị một bộ phận sửa chữa tại nhà là điều cần thiết.

Trương Hạo tiếp nhận một số vấn đề mới của Thiếu Kiệt đưa ra cũng cảm thán, hẳn méo mặt Thiếu Kiệt càng ngày càng nâng cấp cơ sở hết mức

có thể mà hấn sắp tới cũng chỉ có một mình nên than.

- Thiếu Kiệt nhân lực có vẻ không đủ một mình tao kham không nổi à. sắp tới Phan Nguyệt lại được tuyển qua bộ phận mới vậy thì còn mỗi mình tao thôi giải quyết sao đây

- Vấn đề đó khỏi l Trước hết hiện tại công ty bên dưới có bao nhiêu bộ phận chia ra. Trước giờ chỉ hai người Phan Nguyệt và Trương Hạo giải quyết, giờ thì để cho cấp dưới giải quyết. Chỉ có như thế Trương Hạo mới có thể học hỏi thêm nhiều thứ khác để phát triển được. Toàn bộ công ty chia ra hết mỗi bộ phận có một tổ trưởng riêng. Những người nào có năng lực, gắn bó lâu dài với công ty được ưu tiên. Tự họ phải lên lịch làm việc cho tổ của mình, làm báo cáo trực tiếp với Trương Hạo về đánh giá nhân viên hàng tháng. Trước giờ công ty mới thành lập vẫn là quyền hành tập trung cho Trương Hạo hết. Thì giờ chia ra hấn hỏi có thay đổi mới phát triển được, cứ đưa cho Trương Hạo quản lý hết cả công ty theo kiểu cũ thì không ổn được.

Trương Hạo bắt đầu suy nghĩ những ý kiến của Thiếu Kiệt đưa ra. Trước đây kể cả khi tuyển người hấn vẫn phải tham gia, chưa kể đến nhiều bộ phận khác cũng có mặt giờ nếu phân cấp tổ trưởng thì những người đó trực tiếp báo cáo với hấn. Còn đánh giá nhân viên và công việc có hoàn thành hay không thì dựa theo tổ trưởng đánh giá, như thế hiệu quả cao hơn là mọi thứ đều tập trung cho hấn. Nên cũng vui mừng nói.

- Cái này hay như vậy sao không áp dụng ngay từ đầu có phải hơn không. Giờ mới nói ra để thay đổi cái tổ. Việc chuyển đổi sẽ mất thời gian cho công ty nữa.

- Trước đây công ty vẫn chưa phát triển quy mô như giờ, việc áp dụng hình thức này sẽ dẫn đến gò bó nhân viên. Nhưng giờ khối lượng nhân viên và số lượng người quản lý chênh lệch quá nhiều. việc áp dụng hình thức

này không mấy khó khăn như tưởng tượng, bởi nhân viên cũ lúc nào cũng có kinh nghiệm hơn. Thường nhân viên mới họ sẽ tìm những nhân viên cũ để được hướng dẫn nên Vấn đề này Trương Hạo không cần phải lo.

Phan Nguyệt trước đây thấy cũng có vấn đề, nhưng không hiểu là ở đâu cô vẫn thường thắc mắc tại sao cô và Trương Hạo phải thao tác quá nhiều việc. Giờ Thiếu Kiệt nói ra những điều trên làm cho cô phần nào sáng tỏ.

- Chuyện này Thiếu Kiệt nói đúng, bởi những nhân viên mới và người cũ giờ không phân rõ cấp bậc quản lý, nên những người đó cứ đưa mình với Trương Hạo. dẫn đến hai người bồng nhiều việc mà không hiểu tại sao.

Nghe Phan Nguyệt nói như thế Trương Hạo mới chọc ghẹo cô.

- Được rồi sẽ áp dụng từ tuần sau, nhưng mà trước khi ai đó qua bộ phận mới thì nhớ phụ tôi cái vụ này cho xong cái đã rồi tính không thì tôi không tha cho đâu.

- Biết rồi dù sao bên kia cũng còn hơn nữa tháng nữa mới bắt đầu, nửa tháng đã là quá đủ rồi. Cần chi mà hăm dọa.

Phan Nguyệt nghe Trương Hạo nói như thế cũng trả lời lại hần. Dù sao thì cô vẫn còn thời gian phải ở công ty nên việc giúp đỡ hần là điều hiển nhiên. Thiếu Kiệt thấy chuyện Trương Hạo đã ổn định nên cũng nói tiếp.

- Bên Phan Nguyệt cứ từ từ. Trước đây em còn đang thắc mắc nơi nào để thao tác xây dựng giờ thì có rồi. Sắp tới mọi thứ sẽ có kết quả nếu xong. Chị có thể thỏa sức tung hoành. Em tin chị sẽ làm được.

Nói rồi Thiếu Kiệt mới uống một tách trà. Nhã Kỳ đang cùng mọi người cười đùa vui vẻ sau sự việc phức tạp của Chu Tường và Trịnh Chi. Bởi cô thấy phần nào đó yên tâm, khi biết chuyện của Chu Tường cô thật sự có

một chút lo lắng. Giờ thấy Thiếu Kiệt một tay xoay chuyển mọi thứ cô cũng yên tâm. Thấy Thiếu Kiệt nhìn mình Nhã Kỳ mới hỏi.

- Còn bên chị khi nào thì em chọn người trúng thầu đây. Chị một ngày không biết phải nhận bao nhiêu cuộc gọi đấy. Tuy mình không gấp nhưng những người kia thì gấp đấy.

- Đáng lý ra hợp bên nhà em thì sẽ đưa cho chị nhưng chuyển lại địa điểm nên em không có đem những hồ sơ đó theo. Còn việc với công ty siêu thị điện máy PK thì mình vẫn ký hợp đồng bình thường. Riêng về nhà thầu xây dựng thì em đã chọn rồi chỉ có một nhà được thầu thôi. Ngày mai nếu chị rảnh thì ghé bên nhà em sẽ đưa cho chị. Cũng nói họ luôn để chuẩn bị sau tết mình khởi công để không chậm chạp tiến độ.

Thật Thiếu Kiệt chỉ xem qua sơ lượt những hồ sơ của Nhã Kỳ đưa. nhưng với ký ức hắc có được thì toàn bộ hồ sơ trong đó chỉ duy nhất một nhà là không có móc nối với Hoàng Chí Hùng. Nên việc thi công trung tâm hội nghị tiệc cưới thì hẳn sẽ không để những công ty có dính dáng tới Hoàng Chí Hùng làm việc. Lúc này Thiếu Kiệt mới háng giọng một lúc nói.

- Mọi người tập trung nào. Qua chuyện này mọi người cũng thấy được có nhiều người vì lợi nhuận mà không tiếc bằng bất cứ giá nào ra tay. Nên sau này nếu có trường hợp như thế này thì nên nói ra để mọi người nghĩ cách đối phó. Lần này cũng là một phần do em chủ quan. Nhưng tuyệt đối không có lần sau nữa đấy.

Mọi người lúc này cũng im lặng thật lâu. Đúng như Thiếu Kiệt nói ai cũng vì lợi ích và lợi nhuận không từ thủ đoạn nào. Việc này xem như một hồi chuông cảnh báo cho những việc thuận lợi trước giờ của họ.

- Qua chuyện này anh rút ra được kinh nghiệm dù cho mình có là người thường đến đâu nếu mình có thể đụng chạm tới việc đem lại lợi ích thì khác

à.

Chu Tường lúc này cũng thở dài, lắc đầu cảm thán nói. Hơn ai hết ở đây Chu Tường ngủ một giấc từ sáng tới chiều cũng làm hấn khắc cốt ghi tâm. Giờ có mua đồ ăn cho hấn thì hấn vẫn tự mình đi mua còn hơn là trải nghiệm thêm một lần như thế này nữa.

Trương Hạo thấy Chu Tường uể oải như thế cũng cười cười. Nhưng chợt nhớ ra điều gì mới hỏi Thiếu Kiệt.

- y Thiếu Kiệt còn Tô Thanh với Trịnh Chi sau này thì sao?

Mọi người nghe Trương Hạo hỏi như thế cũng thắc mắc, họ chỉ mới thấy Trịnh Chi còn người Tô Thanh trong miệng của Trương Hạo là ai thì chỉ có Lâm Vũ là rõ. Hà Vi lúc này ngồi kế bên thấy Thiếu Kiệt không nói cũng cười cười hướng những có mặt tại đây.

- Chuyện đó tính sau đi mọi người chiều giờ đã mệt rồi mình có nhớ Khải Huy đi mua đồ ăn nhanh cho mọi người rồi, nghỉ ngơi tý đi nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 162: Thằng Không Cha

Rất nhanh bên ngoài Khải Huy đem vào trong phòng khá nhiều đồ ăn vừa mua ở những tiệm thức ăn nhanh đem về mọi người bắt đầu phân phó nhau cùng ăn chung Khải Huy cũng cùng mọi người bắt đầu đánh chén.

Thiếu Kiệt cùng mọi người ăn uống trong chốc lát xong lại đứng ra cửa phòng khách. lấy điện thoại ra gọi cho Tuyết Dung. Những hồi chuông bắt tận vang lên. Cho đến khi bên kia điện thoại bắt máy.

Alo! ai vậy?

Dì Tuyết Dung cháu Thiếu Kiệt đây! Cháu có việc muốn nhờ dì giúp.

Tuyết Dung nghe được lời Thiếu Kiệt nói cũng hồi hộp, bản thân không biết hẳn sẽ nhờ mình giúp việc gì. Nhưng đây là thời gian nhạy cảm mà mọi người đều không mong muốn Thiếu Kiệt biết được điều gì về thân thế của hẳn. Cô bắt đầu bình tâm lại xem Thiếu Kiệt muốn nhờ mình giúp điều gì. Nếu là việc về thân thế của hẳn thì cô sẽ từ chối nên nói.

À Cháu Thiếu Kiệt à? Chuyện gì mà hôm nay lại gọi tới dì thế?

Chuyện là chiều này cháu đi ngoài đường thấy có vụ tai nạn xe mà người đó không mang giấy tờ tuy thân nên định là nhờ cô thao tác cho mẫu tin lớn một chút. Để người nhà nhận diện được mà lên cảnh sát làm thủ tục nhận lại thi thể về mai táng ấy mà.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tuyết Dung cũng nhẹ nhàng mừng thầm trong lòng, hẳn cần cô giúp việc này không thì tương đối dễ những có một chút khó khăn nên cau mày. Vì một ngày có bao nhiêu là tai nạn diễn ra, nếu cứ như Thiếu Kiệt nói thì biết vụ nào mà để đưa lên mặt báo. Nhưng cô chắc

đội săn tin sẽ có, quan trọng vẫn là vụ tai nạn đó ở đâu. Tuyết Dung lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

Thật cô muốn giúp nhưng cháu nói chung chung như thế thì cô cũng không giúp được, một ngày có biết bao nhiêu người bị tai nạn tử vong, không ít thì nhiều cả ba bốn vụ như thế thì biết vụ nào mà thao tác cho cháu đây này.

À cái này thì hỏi Khương Đào ấy. vụ tai nạn này bác Khương Đào có biết. Bởi anh bạn của cháu gọi cho người của Khương Đào đến hiện trường.

Tuyết Dung lúc này cũng giật mình bởi Khương Đào bên đội điều tra là nhiều việc tai nạn lại là của cảnh sát giao thông, thế tại sao lại có hấn dĩnh đáng tới vụ này. Nhưng Thiếu Kiệt đã nói như thế Tuyết Dung cũng cười đáp lại hấn.

Mà chắc chuyện này lại dính dáng gì tới cháu nữa phải không. thằng nhóc này không quậy không được à. Chuyện này để đi lo cho thao tác tỵ với ban biên tập là được. Còn gì nữa không thằng nhóc?

Dạ hết rồi chuyện chỉ có thế thôi. Mà đi cứ làm như cháu cái đi quậy ra tới mới can thiệp vào vậy lâu lâu cũng phải có lòng tốt với xung quanh một chút chứ.

Cuộc nói chuyện của hấn kết thúc. Thiếu Kiệt vẫn đứng đó nhìn ra khoảng không gian trước mặt. Hôm nay đối với hấn là một trong những ngày nhiều chuyện xảy ra nhất.

Hà Vi thấy hấn như thế cũng tiến đến bên cạnh hỏi.

Có tâm sự à! sao lại suy tư như thế ít khi thấy bạn như thế này.

Ừ lần đầu tiên mình mới thấy được sức mạnh của đồng tiền thật sự. Nó có thể cứu người cũng có thể giết người. Lợi ít đáng giá khi mà nó thật sự đi với lương tâm của một người.

Thiếu Kiệt bây giờ cảm thán nói từ khi được sống lại đến này đây là lần đầu tiên có một người thông qua gián tiếp chết trên tay hắn. Nhưng Thiếu Kiệt không tự trách mình, bởi những người này đã muốn ý đồ trên người hắn.

Kinh doanh là hại người lợi mình mà. Cậu đã dấn thân vào ngành này rồi thì sớm hay muộn cũng phải gặp trường hợp này thôi. Lần trước trong rừng không phải bạn đã từng nổ súng với đối tượng nguy hiểm sao.

Biết là thế nhưng cảm thấy người ta chỉ là làm theo việc lấy tiền thôi mà cũng gặp trường hợp này thì cũng thật không hiểu nổi.

Hà Vi cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt. Cô cũng không hiểu hắn nghĩ gì chỉ có thể khuyên hắn.

Nhân từ với kẻ thù là làm hại chính bản thân mình, có lẽ bạn chưa thật sự muốn ở mình điều gì. Bản thân bạn chưa xác định được chiến trường bạn tham gia nó còn tàn khốc chiến trường thật sự. Khi bạn thất bại không chỉ một mình bạn mà còn những người khác nữa. Mình chỉ có lời khuyên như thế thôi.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ im lặng. Những gì Hà Vi nói hắn hiểu nhưng để áp dụng mọi thứ đúng như những câu nói ấy có lẽ hắn còn quá nhân từ mưu tính sâu xa cũng cần có thực lực. Bản thân hắn qua chuyện này cảm thấy mình quá nhân từ. Có lẽ sau này hắn sẽ tìm cách khắc phục nhược điểm này của mình.

Được một lúc sau, những vật dụng Thiếu Kiệt mua sắm được đưa đến và lắp đặt trong ngày cho hẳn. Hà Vi và mọi người bắt đầu cùng nhau sắp xếp mọi thứ giúp Thiếu Kiệt hẳn.

Việc lắp đặt sever thì có Chu Tường và Lâm Vũ còn những việc khác như trang trí sắp xếp bàn ghế để Thiếu Kiệt làm việc thì do mọi người cùng làm. Kết thúc mọi thứ cũng khá tối. Thiếu Kiệt và mọi người bắt đầu rời đi. Ai về nhà nấy kết thúc một ngày đầy nhưng nguy cơ và căng thẳng.

Buổi sáng hôm sau đó ngoài việc Thiếu Kiệt và Lâm Vũ bắt đầu cài đặt một số máy vi tính do người của Lý Bân đem lại cho đến tận trưa mới kết thúc. Hà Vi và Trịnh Chi cùng nhau đi chợ khiến cho mọi người trong nhà có một buổi ăn trưa đầy vui vẻ. Thiếu Kiệt cũng không quên lựa chọn ra hai bộ máy để hai cô gái giặt thời gian buổi chiều.

Trở lại trường học vào buổi chiều hôm sau Thiếu Kiệt được Lý Bân theo sát bên người không tha dò hỏi hẳn những gì đã xảy ra.

Anh Kiệt kể cho em nghe những gì diễn ra hôm qua đi. Nghe Lâm Vũ nói ly kỳ lắm mà.

Mày không lo học lại cứ lo nhiều chuyện. Mà tao hỏi này hôm qua đưa nào khai báo tao nghỉ học. Làm cho mẹ tao biết hả?

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân lẻo đẻo theo sau hoài cũng bực mình. Rồi chợt nhớ ra chuyện hôm qua bị mẹ mình phát hiện nghỉ học nên hỏi hẳn. Bởi chỉ có sự nhiều chuyện của Lý Bân mới dẫn đến hẳn bị mẹ mình phát hiện.

Không có à! hôm qua Nhã Oanh và Ngọc Nhi có hỏi anh nhưng em chỉ nói là nhà anh có việc thôi.

Thế quái nào hôm qua mẹ tao lại biết tao nghỉ học nhỉ?

Thiếu Kiệt cũng suy nghĩ thường chuyện này trên người Lý Bân Là liên quan nhiều nhất. Mà Lý Bân lại khá bình thường xem như chuyện này không phải hẳn. Lý Bân thấy dạo gần đây Thiếu Kiệt nghĩ học quá nhiều mà sắp tới ngày thi nên cũng nói.

À Anh Kiệt mấy hôm nữa thi rồi đấy. Anh mà nghĩ trúng mấy ngày đó thì không xong đâu. Lát viết lại cho anh cái lịch thi về mà ôn bài.

Ừ chuyện này tao biết rồi đợi không nghĩ học nữa là được. Với lại giờ cũng không còn chuyện gì quan trọng tốt nhất là cứ an nhàn thi xong lần này mới tính tiếp.

Thiếu Kiệt không lo không nghĩ trả lời Lý Bân. Bài học Thì Thiếu Kiệt hẳn chỉ cần về ôn tập lại một chút là ổn còn những thứ khác thì không lo lắm.

Ngồi xuống chỗ nhóm Thiếu Kiệt tập trung mọi ngày Ly Bân mới hỏi Thiếu Kiệt.

Giờ sao đây Anh Kiệt mua xe đạp mới rồi cứ im lìm không khao anh em cái gì làm sao mà được đây nè. Mấy hôm rồi tụi em đợi mãi.

Một người ngồi cạnh Lý Bân cũng thêm vào.

Đúng rồi đó anh Kiệt Dạo này có thông tin đồn thổi trong trường anh có bạn gái. Lại mua xe đạp mới chùng nào dẫn chị dâu ra mắt anh em đây.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình nhìn qua Lý Bân. Sau đó cười cười nhìn tên kẻ bên hẳn nói.

À chuyện này ấy hả ai nói chú biết thế? Cái tin đồn này ai đồn vậy?

Thì chuyện này Lý Bân nó nói anh mới mua Xe đạp để chở bạn gái cho đỡ mất mặt. Chứ ai vào đây nữa nó nói là anh sẽ đi tiết hoành tráng vì mới quen bạn gái mới.

Thiếu Kiệt lúc mới rời khỏi chỗ mình đang ngồi vừa đứng lên vòng ra phía sau Lý Bân để hai tay lên vai hắn nói.

Lý Bân chuyện này là sao đây. Chú hết người để chọn ra đề tài mới của trường hay sao lại là anh mày. Muốn Chết à!

Anh Anh Kiệt đừng đùa làm sao dám anh đang làm gì đó? A! Đau!

Bị Thiếu Kiệt nhấn một cái thật mạnh Lý Bân kêu lên thất thanh. Thấy thế mọi người ngồi xung quanh cũng ôm bụng cười. Riêng chỉ có nhóm thanh niên gần đó thì mặt hầm hầm nói lớn về Thiếu Kiệt.

Không hiểu sao nhà trường lại chấp nhận cho cái thể loại này đi học. Ba bốn bữa nghỉ học một lần sắp thi là không chú tâm học lại yêu đương này nọ.

Nhóm người này không ai khác là Phùng Kiếm Nhất. Hắn đang bực tức vì hết lần này đến lần khác bị thua bởi Thiếu Kiệt. Giờ Thấy Thiếu Kiệt vui vẻ đùa giỡn hắn lại tức khí.

Nhóm người bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này mới dừng dậy nhìn Phùng Kiếm Nhất. Một người trong nhóm nhìn phía bên kia nói.

Mày nói xỏ xiên gì đó? Không được tức à.

Thiếu Kiệt lúc này mới ra hiệu trấn an cho mọi người ngồi xuống. Nhìn Phùng Kiếm Nhất lắc đầu nói.

Chuyện ai người đó hiểu đừng làm quá lên thế. Không phải ai cũng nhìn được đâu. Còn chuyện nghĩ học hay không thì nhà trường biết là được. Với có người yêu hay không đàn anh bên đó cũng không quản được nên tốt nhất không ai đụng chạm ai vậy.

Phùng Kiếm Nhất kiếm chuyện với hắn không phải là lần đầu nên Thiều Kiệt cũng không ngại đáp trả. Dù sao đã lỡ vạch mặt nhau rồi thì cũng không cần thiết phải câu nệ nữa.

Tao không hiểu một thằng không cha có gì tốt. Nhà cũng bình thường chỉ là mới có chút tiền mà phách lối như vậy. Hay đây là người ta thường nói nhà giàu mới nổi? Bọn bây biết không cái cửa hiệu tạp hóa thôi mà cũng lên mặt như thế không biết bố tao có mấy cái công ty thì sẽ ra sao nhỉ.

Lời Phùng Kiếm Nhất vừa nói ra làm Thiều Kiệt thật sự giận dữ. Hắn trước giờ chưa từng đụng chạm phụ huynh hay người nhà của ai trong tất cả mọi người ở đây. Nhưng lần này Phùng Kiếm Nhất đụng chạm tới máu chốt của hắn. Trước giờ hắn rất ghét người khác gọi mình là thằng không cha.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 163: Tiểu Lý Tàng Dao

Lúc này Thiếu Kiệt khá tức giận ở đây chỉ có một mình Lý Bân hiểu rõ lý do vì sao lại như thế. Nhưng hắn nhanh chóng đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ hắn.

Bình tĩnh anh Kiệt sắp thi rồi đừng manh động bị đình chỉ thi không ổn đâu.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói như thế cũng đè nén tâm trạng của mình lại. lấy lại chút trấn định hắn mới nói với Lý Bân

Được rồi! sắp tới giờ lên lớp rồi tranh thủ lên lớp đi không còn sớm.

Một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt như thế mới nói.

Công nhận lâu lâu nói đúng vài chuyện thì người có phận sự im lặng lui thủi tránh đi cũng là đúng thôi.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới dừng lại nhìn về nhóm người Phùng Kiếm Nhất lắc đầu. Hắn đã không muốn kiếm chuyện nhưng nếu người khác cứ được nước lán tới thì hắn cũng không có cách nào khác hơn là tiếp đón lấy. Quay lại Thiếu Kiệt mới hỏi Lý Bân.

Ê Lý Bân dạo này trường mình có nuôi chó à sao nghe tiếng chó sủa đâu đây? này giờ làm rộn nghe ồn ào chết được. Có lẽ nên ý kiến xem nhà trường nên khóa mõm chó của mấy con này lại mới được. Thả rông cắn càng lại sủa um sùm.

Lý Bân cũng cười cười hiểu ý Thiếu Kiệt. Mấy thành viên gần đó cũng ôm bụng cười đáp lại hắn.

Không phải chó của trường đâu. Nghe nói dạo này bệnh dại nhiều lắm chó hoang đấy mai gọi xe bắt chó hốt hết về.

Một người trong nhóm cũng hòa vào nói.

Trộm chó bọn nó mà biết chỗ này nhiều chó như thế nó cũng bắt ấy chứ mấy quán thịt cây dạo này nghe nói thiếu thịt. Chắc nên cho bọn nó bắt bớt đi mới được đấy Anh Kiệt.

Lý Bân nghe hẳn nói thế cũng giả vờ giật mình đáp lại.

Mày nói thế ai mà dám ăn thịt chó nữa. Chó này khôn lắm nghe nói là nhà ai đó nuôi không bị bệnh dài nhưng có tính cắn càn thôi. Sớm muộn gì cũng bị người khác rọ mõm lại thôi à. Để ý làm gì.

Thiếu Kiệt chỉ cười nhìn nhìn một chút những thành viên bên nhóm Phùng Kiếm Nhất rồi nói với mọi người xung quanh.

Bọn mày làm quá. Cũng phải chừa đường cho người ta một chút mặt mũi chứ dù sao cũng là đàn anh nên tôn trọng thì tôn trọng đừng để người khác phải xem thường, Đừng nghĩ người khác như mình, không phải muốn đôi co thiệt hơn chẳng được gì đâu hiểu chưa thôi lên lớp đứng ở đây chạt đất thêm làm gì.

Nhóm của Phùng Kiếm Nhất rất tức giận, bị nhóm Thiếu Kiệt ví von ai cũng nén lại bực tức trong lòng nhưng không làm được gì hơn. Họ cũng hiểu nếu họ ra tay trước chưa chắc là đã đánh nhau bằng Thiếu Kiệt vốn họ muốn khích tướng để hẳn ra tay trước, khi chuyện náo lớn thì người thiệt thòi là Thiếu Kiệt hẳn vì sắp tới ngày thi.

Việc đánh nhau công khai khi bị một phần Phùng Kiếm Nhất làm lớn chuyện thì hẳn phải bị kỷ luật đình chỉ thi. Nhưng không ngờ Thiếu Kiệt hẳn không động tay động chân mà châm chọc bọn họ.

Một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất đang bực tức cũng nói lớn về phía Thiếu Kiệt đang rời đi.

Mẹ chỉ được cái miệng lưỡi lợi hại. Được cái gì hơn cũng chỉ là đứa con hoang không cha dạy dỗ mới lên được như thế này.

Bây giờ bỗng nhiên có một người bước ra từ căn tin gần đó nơi mà nhóm Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Nhất đang ngồi nói.

Các em là học sinh lại đi nói ra những lời như thế với học sinh lớp dưới lại là phỉ báng tới người lớn các em có thấy như vậy là quá đáng. Tôi không phải bênh vực gì nhóm học sinh của Thiếu Kiệt nhưng các em đúng là không nên người.

Giật mình nhóm Phùng Kiếm Nhất bây giờ mới thấy được người giáo viên đó dạy khối lớp của mình. Tuy không phải chủ nhiệm nhưng ông vẫn là giáo viên dạy môn chính thức. Người học sinh vừa lên tiếng nói cũng áp úng ùng nép vào một chỗ.

Thầy ... em ... em chỉ nói đúng sự thật. Bọn hấn chế giễu bọn em.

Chuyện học sinh tôi không muốn quan tâm các em đấu đá như thế nào, tôi không cần biết nhưng đụng tới phụ huynh gia đình của các học sinh khác là không được. Trong bất cứ hoàn cảnh nào con người sinh ra không phải ai cũng có đầy đủ cha mẹ. Nếu lời này của các em đến được tai Hiệu Trưởng tôi sẽ không dám chắc vì Hiệu Trưởng cũng là người không có bố như Thiếu Kiệt. Nên các em nên lựa lời mà nói. Chuyện ngày hôm nay tôi không muốn tái diễn các em tự lo liệu đi.

Người giáo viên rời đi ngay sau đó nhóm Phùng Kiếm Nhất bực tức trong người mà không có chỗ phát tiết. Thiếu Kiệt hấn lúc vừa đứng lên rời đi thì thấy người giáo viên đứng ở một góc gần đó quan sát nên tùy cơ ứng

biến châm chọc nhóm học sinh ngôi cũng Phùng Kiếm Nhất. Nên đã hạn chế việc quá khích của những người đi cùng mình.

Dù sao nếu có người đã quan sát tình huống này thì sẽ biết ai là người gây sự trước mà hắn thì không để mọi người đụng chạm tới người lớn nên cũng không nói gì được tới hắn.

Đợi cho thầy giáo rời đi Phùng Kiếm Nhất mới mắng một câu

Thật tình kiêu nào cũng bị bọn hắn chơi một vố. Không lẽ phải bị bọn này áp chế. Chuyện này phải tìm cách xoay chuyển mới được.

Người đi theo Phùng Kiếm Nhất suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói hắn.

Theo em thấy muốn chơi bọn nó trong trường tương đối khó hay là mình canh nó ra về rồi đánh. Bên mình nhiều người lựa chỗ vắng mà hành động gọi bọn ở sân bóng luôn. Không tin một mình nó đánh với nhiều người được phải dạy dỗ một lần cho biết.

Bọn nó kỳ này đi thi vẫn là chia ra sáng chiều. Đi học trái buổi nhiều được gọi bọn ở sân bóng kỳ này chơi chết thằng này. Nhưng đừng đánh gần trường đợi nó xa trường rồi hãy ra tay mới được. Giờ cứ cho người theo dõi nhà nó ở đâu rồi lựa đường mà đánh nó. Giờ lên lớp chiều này một thằng âm thầm theo nó đi.

Im lặng một lúc lâu Phùng Kiếm Nhất mới nói ra nhưng ý nghĩ trong đầu mình. Dù sao nhiều lần hắn bị Thiếu Kiệt làm mất mặt trước mọi người trong nhóm mà chưa bao giờ gỡ được một mặt nào nên ý định đi đến vũ lực là điều không thể tránh khỏi. Một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất cũng vỗ tay nói.

Lần trước nó nói việc ra khỏi trường không còn nằm trong phạm vi quản lý của nhà trường nữa thì giờ mình lấy câu nói của nó đối phó thôi nếu có

chuyện xảy ra thì cũng không thể trách bọn mình. Hắn nói như thế thì cứ để cho hắn chịu thiệt đi.

Lúc này Phùng Kiếm Nhất xem như có cơ hội lấy lại mặt mũi khá lớn mà Thiệu Kiệt không làm gì được.

Xem ra chỉ có cách như vậy là tốt nhất, trước nay luôn e ngại đủ thứ giờ chơi nó được thì tao đả anh em đi ăn mừng. Giờ lên lớp ngồi ngốc hết ngày. À mà tụi bây không biết đâu mấy ngày nay tao nói ông bà già ở nhà vụ của nó, thêm mắm thêm muối chắc hắn vài ngày nữa thì nhà nó cũng bị kiểm tra. Tao xem lần này nó còn phách lối được tới khi nào.

Lúc này khi đã ngồi ở trên lớp Thiệu Kiệt vẫn không biết được những gì mà Phùng Kiếm Nhất đã bàn bạc đối phó hắn. Võ Vai Lý Bân, Thiệu Kiệt nói.

Cám ơn chú mày mém tí nữa là anh mày bị bọn nó chơi rồi.

Có gì đâu anh. Em vừa rồi cũng muốn đập cho tụi nó một trận nhưng mà thấy trong góc có thầy giáo đứng nhìn bọn mình nên mới nhắc nhở anh. Xem ra bọn mình bị chú ý dữ lắm.

Lý Bân cũng đáp lại Thiệu Kiệt theo trực quan của hắn. Dù sao Lý Bân hắn giỏi nhất vẫn là quan sát và lấy thông tin, việc nhận ra có người quan sát nhóm người bọn hắn không có gì là không thể. Còn Thiệu Kiệt lúc đó đang nóng dễ mất bình tĩnh.

Chuyện lần này tạm thời để đó một lần rồi tình với bọn nó luôn. Bọn này chưa từ bỏ ý đồ đâu. Mà không hiểu bọn nó cứ kiếm chuyện với nhóm mình làm cái quái gì. Hơn người được cái gì cơ chứ.

Bọn nó là những người của thằng Minh Long tập hợp lại thôi, bọn nó thua mấy lần, thua hoài cũng nhục. mà nhục thì bọn nó cứ tìm cách trả thù

bằng mấy trò mèo ấy mà anh ơi.

Bây giờ Thiếu Kiệt cũng giật mình, hấn không nghĩ đến những người trước đây theo Minh Long giờ lại chung nhóm với Phùng Kiếm Nhất. Chưa kể đến Phùng Kiếm Nhất và Minh Long hoàn toàn không chung một khối. Mà như thế sao lại không một chút nào nghe tiếng của hấn. Nên giờ đây Thiếu Kiệt mới hỏi Lý Bân.

Thế quái nào sao hồi xưa không nghe một chút tiếng tăm của hấn giờ lại nổi lên thế này? bọn Minh Long sao giờ lại nghe lời tên Phùng Kiếm Nhất như thế?

À chuyện này thì có lý do của nó, Hồi trước Minh Long ý thế ba mình làm quan nên bọn Phùng Kiếm Nhất mới ngoan ngoãn nghe lời không đụng chạm tới. Anh cũng biết mà nhà thằng Phùng Kiếm Nhất kinh doanh thì quan chức phải áp chế nhà hấn thôi. Sau vụ của nhà Minh Long nghe nói bố nó kiếm đâu ra chỗ dựa lớn lắm nên không e ngại cái gì. đến bố của thằng Minh Long còn phải nghe lời nên hấn mới thế.

Suy nghĩ một lúc rồi Thiếu Kiệt mới gật đầu. Như thế cũng đủ giải thích sau Phùng Kiếm Nhất mới tạo thế lực ngày càng rầm rộ như thế. Rồi nhìn Lý Bân hỏi.

Tao hỏi thật sao mấy cái tin tức như thế này mà mày cũng lấy được hay vậy. Dễ gì bọn Phùng Kiếm Nhất lộ ra cho mày đây này

Lý Bân lúc này mời gãi đầu cười cười nhìn Thiếu Kiệt, rồi ra vẻ trịnh trọng như đây là một niềm tự hào.

Đương nhiên em mà! Anh nghĩ xem binh pháp tôn tử có nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng việc quân cơ thì quan trọng nhất vẫn là tình báo. Có tình báo chắc chắn mới đánh đâu thắng đó chứ. Lần trước Minh Long là

do sơ suất, từ sau đợt đó khâu tình báo phát triển nhiều rồi. Bọn Phùng Kiếm Nhất kỳ này có thua trắng cũng chẳng biết tại sao. Chẳng qua đặt hai người nội gián trong nhóm đó thôi mà hai thằng đều không biết. Như thế mới đáng tin cậy chứ.

Thiếu Kiệt giật mình hẳn không ngờ tên Lý Bân này lại đem một cái binh pháp tôn tử vào cả cái chuyện nhỏ này. lắc đầu hẳn than thở.

Mày giỏi cái chuyện như vậy mà cũng chơi lớn được.

Lý Bân lúc này cũng ngời cười đắc chí. Từ lúc hẳn bị Minh Long bắt nhốt một lần hẳn không ngừng dụ dỗ một số người cũ của Minh Long làm tay trong cho mình ở Những nhóm học sinh nhỏ có thể lặc. Kể từ lúc đó trở đi. Mọi hoạt động trong trường được Lý Bân hẳn nắm rõ trong lòng bàn tay. Dem về nhiều tin tức giá trị mà người khác không biết được.

Với Việc làm thân với Ngọc Nhi và Nhã Oanh hẳn còn bán tin tức cho những nam sinh có lòng mến mộ một cô gái nào bất kỳ chỉ cần liên hệ hẳn mua tin tức hẳn sẽ giao cho người đó về thông tin cá nhân sở thích và các thứ liên quan. Lý Bân tự hào với việc mình làm nên khoe khoang với Thiếu Kiệt.

Anh không biết đây thôi ở nhóm người Phùng Kiếm Nhất khi này vẫn là có mặt hai người của em đó thôi. Bọn chúng vẫn khích bác xem thử coi ý định của tên họ Phùng kia như thế nào. Nếu có gì thì em sẽ báo lại anh sau có gì đâu nào dễ dàng chơi hẳn thôi mà.

Đây là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy được một mặt khác của Lý Bân hẳn vẫn không ngờ cái tên này lại làm ra những chuyện như thế này. Nếu nói Thiếu Kiệt thường ứng dụng những kế sách người xưa vào việc kinh doanh thì lần này một chiêu tiểu lý tàng đao(*) này cũng Lý Bân cũng làm cho Thiếu Kiệt phải khâm phục không thôi.

Tiêu lý tàng đao: Cười nụ giấu đao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết

Diễn cố: Tể tướng của Đường Huyền Tông là Lý Lâm Phủ có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kì nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ “Miệng nam mô, bụng bồ dao găm”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164: Bị Làm Thọt

Không thể nói cách của Lý Bân khá là hay nhưng đối với Thiếu Kiệt hẳn đem những phương án này vào chuyện nhỏ nhặt như thế một cách vui vẻ mà Lý Bân học được.

Mày thật sự thuật ba mươi sáu kế trong binh pháp tôn tử thật đấy hả Lý Bân?

Thuộc chứ sao không. Em tìm hiểu kỹ lắm anh quên là em làm Bang chủ trong game sao không thuộc thì làm sao mà đi công thành với đối phương chứ. cài người tình báo rồi đem phương án đối phó một cách tốt nhất mới chiếm được thành của đối phương chứ.

Lần này thì Thiếu Kiệt bó tay rồi. Lý Bân hẳn học thuộc một kiến thức cao thâm chỉ nhắm vào chơi game nhập vai. Nên Thiếu Kiệt cũng không ngại vỗ đầu hẳn một cái mắng.

Móa mày còn đường nào để chơi không. Kiến thức vĩ nhân mà lại áp dụng vào trò chơi mày có biết kiến thức đó mười người kinh doanh thì hết chín người đều thuộc không. Đem kiến thức áp dụng không đúng chỗ. Nhưng mà với bản lãnh của mày làm sao mà học thuộc hết ba mươi sáu kế đó thế?

Thiếu Kiệt cũng không hiểu được một người học bài thì không bao giờ nên thân nhưng lại thuộc được cả ba mươi sáu kế trong binh pháp tôn tử mà ngay nay nhiều người vẫn thường ứng dụng nhất là những người trong chốn kinh doanh.

Thì anh cũng không nghĩ lại xem. em chỉ có chơi game là giỏi còn lại học có vô đâu. Nhưng mà công nhận cái đó nó ứng dụng vô nhiều thứ được

lắm. Thế là không biết từ lúc nào thuộc luôn. Mà kệ miễn sao ứng dụng được thì chơi thôi.

Đam mê cũng không phải là xấu đôi khi nó vẫn đem lại một ít gì đó gọi là thiết thực. Mà Lý Bân giờ là một minh chứng tốt nhất cho việc đó. Chỉ vì đam mê game mà hẳn không ngần ngại thuộc luôn cả một mớ kế sách của người xưa cũng là điều đáng quý. Nên Thiếu Kiệt cũng không bàn thêm về chuyện này nữa để Lý Bân cứ tự phát triển theo hướng hẳn muốn sau này.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đang ở nhà bà đã cầm trong tay vấn đề giấy phép xây dựng hoàn chỉnh. Thường những thủ tục đầy đủ giấy tờ thường được Vân Anh thao tác khá nhanh chóng. Hà Vi lúc này cũng đang có mặt tại đây. Cô đến nhà Thiếu Kiệt chủ yếu sắp xếp cho Khải Huy di dời những máy vi tính đang để tại đây cho Thiếu Kiệt.

Thấy mẹ Thiếu Kiệt phân vân lựa chọn giữa việc nên xây dựng toàn diện hay chỉ một phần đất vừa được sở hữu Hà Vi mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

Cô làm gì mà phân vân như thế? Theo cháu thấy thì cô cứ làm theo bản vẽ Thiếu Kiệt đưa là được rồi cần gì cô phải phân vân nếu xây trước hay sau gì cũng phải tốn tiền. lại phải để đó nhiều thứ phát sinh trong lúc tạm hoãn thi công. Thì làm luôn một lần là được.

Cô cũng biết thế nhưng còn đồ đạc và một số vật dụng phải để ở đâu rồi để cô với Thiếu Kiệt mượn nhà ở trong thời gian này nữa.

Hoàng Lâm Nhu nói ra suy nghĩ của mình cho Hà Vi nghe, Vì nhà Thiếu Kiệt hẳn không nhiều đồ nhưng vẫn phải có một nơi để hai mẹ con ở tạm là điều cần thiết. Bà chưa bao giờ nghĩ đến tình huống mình sẽ xây dựng nhà cửa lại một lần nữa do chính tiền bạc của Thiếu Kiệt hay của Bà.

Cô chuyển qua nhà cháu ở vài tháng cũng được mà. Thiếu Kiệt cũng thế. Như thế tiết kiệm được một ít với lại cũng giải quyết được tình trạng trước mắt của Ngô Nam đi. Nhà cháu cũng còn khá nhiều phòng mà.

Hoàng Lâm Nhu cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều kiện này. Dù sao bà cũng chưa tới nhà Hà Vi bao giờ, bà cũng không biết nhà Hà Vi ra sao nếu mà chuyển đến ở nhà cô cũng được nhưng Hoàng Lâm Nhu thật sự là sợ phiền phức.

Theo Dì thấy điều đó không hay lắm nên lắm. Với lại điều này phiền phức không cần Thiết. Theo dì thấy nếu muốn để cho Ngô Nam không gặp được Thiếu Kiệt thì hẳn chuyển qua đó ở vẫn là không có vấn đề gì. Còn đi mà nếu cũng ở cùng thì Ngô Nam chắc chắn sẽ lựa thời gian gặp cả hai người cùng một lúc như thế Ngô Nam sẽ biết được ông cháu đứng sau. Càng thêm rắc rối không cần thiết phát sinh.

Hà Vi mới giật mình lời phân tích của mẹ Thiếu Kiệt là không sai. Cô quên mất rằng mọi người phía sau còn có ông mình. Nếu Ngô Nam thật sự biết được người đứng sau Thiếu Kiệt là ông cô cũng đem đến những hệ lụy sau này.

Dì nói cháu mới thấy đúng thật. Nhưng mà lựa thời gian có dì và Thiếu Kiệt cùng một chỗ thì chỉ là buổi tối hoặc sáng sớm mà thôi. Nhưng mà vấn đề là chỉ một mình dì ở lại nơi này thì sao mà được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới cười nói với Hà Vi.

Nếu không cô ngủ ở cửa hàng vẫn được mà, Cứ để Thiếu Kiệt hẳn ở bên nhà con có chỗ học hành rồi làm việc ổn hơn dì cũng an tâm hơn.

Dì làm như thế Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không chịu đâu. Dì biết tính bạn ấy mà để gì bạn ấy chịu cho dì bị thiệt thòi đây này. Tuy dì muốn tốt cho

bạn ấy nhưng chắc chắn là Thiếu Kiệt sẽ không đồng ý đâu. Bạn đó thà ngủ ngoài cửa hàng cũng bảo đi về nhà cháu thôi. Vời đi cũng không cần lo lắng tới vấn đề Ngô Nam đâu. hấn không vào được nhà cháu nếu bảo vệ không được sự đồng ý của ông cháu hay của cháu đâu.

Hoàng Lâm Nhu vẫn lưỡng lự mãi Hà Vi mới nói tiếp.

Theo cháu thấy đi cứ nhưng thế này phân vân thì thế nào Thiếu Kiệt cũng nghi ngờ thôi. Lúc đó mọi chuyện mà đi cố gắng không cho bạn ấy biết cũng phải nói ra. Khi thế còn mất nhiều hơn được.

Được rồi đi sẽ tranh thủ chuyện này để mọi người có cái kết toàn diện nhất. Nhưng trước mắt để đi nói Thiếu Kiệt qua ở nhà cháu trước rồi đi mới qua. Dù sao cũng cần phải thu xếp một vài thứ.

Sau khi phân tích thiệt hơn, Hoàng Lâm Nhu cũng thấy được Hà Vi nói khá đúng, nếu cứ không quyết định dứt khoát Thiếu Kiệt sẽ từ đó thắc mắc mà dẫn đến nghi ngờ. Cũng làm khó mọi người nếu Thiếu Kiệt muốn tìm hiểu mà bà thì không nói.

Vậy đi cháu sẽ dời mấy vật dụng Thiếu Kiệt qua bên nhà cháu trước. Nhà càng đông càng vui ở nhà bên đó có vài người rồi nếu mà có thêm Thiếu Kiệt và đi nữa vui lắm.

Nói rồi Hà Vi cho Khải Huy bắt đầu sắp xếp người đưa người đi dời những bộ máy tính tại nhà Thiếu Kiệt lên xe. Hoàng Lâm Nhu bắt đầu thu xếp những vật dụng của Thiếu Kiệt vào một ba lô đưa cho Hà Vi mang về nhà mình.

Giờ nghỉ giải lao của lớp học Thiếu Kiệt đang ngồi cùng mọi người Thì Nhã Oanh và Ngọc Nhi đến gặp hấn. Thấy hấn ngồi cùng mọi người vui vẻ Nhã Oanh mới nói.

Thiếu Kiệt hôm qua cậu nghĩ học đi đâu vậy mình với Ngọc Nhi đến nhà cậu gặp mẹ cậu mà không thấy cậu đâu hết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết than trời, hấn đang không biết tên nào để cho mẹ hấn biết được hấn nghĩ học, Đang tự nói là kiếm được hấn sẽ mắng cho một trận giờ Nhã Oanh và Ngọc Nhi tự mình nói ra hấn cũng không thể nào mắng các cô được. Bởi hấn biết nguyên nhân là đủ rồi còn mắng hai người thì chắc kết quả của hấn không tốt. Hấn chỉ biết thở dài nói.

Thì ra hai người hôm qua đến nhà mình, làm mình cúp học bị mẹ phát hiện. Sao mà không gọi điện thoại đây này.

Nhã Oanh vẫn còn hậm hực chuyện Thiếu Kiệt nghĩ học vì cho rằng hấn đi chơi với Hà Vi mà Hoàng Lâm Nhu đã nói tránh đi vì công việc nên cũng giận dỗi trách móc.

Biết sao được bạn cúp học làm gì lại là đi cùng với Hà Vi như thế không tốt với gặp trực tiếp cậu cũng hơn chứ. ai biết cậu cúp học làm gì, đáng đời.

Ngần sắp thì rồi đó Thiếu Kiệt cậu mà cứ nghĩ học nữa là không ổn đâu không khéo lại nghĩ ngay ngày thi thì chết đấy.

Ngọc Nhi cũng không chừa cho Thiếu Kiệt một cơ hội bắt đầu đã kích hấn. Thiếu Kiệt cũng không ngờ hai cô gái này không hiểu vì sao hôm này lại không nể mặt mũi cho hấn chút nào nên cũng cười cười đáp lại.

Hai người có cần phũ phàng thế không, nhưng mà được rồi từ giờ đến lúc thi hết nghĩ rồi. Ráng xong rồi được mấy ngày nghĩ xả hơi mà. Với sắp tới thi chéo buổi tương đối nhiều thì làm sao mà lơ là được.

Mà hôm qua cậu với Hà Vi đi đâu thế? lại phải nghĩ học. Đến tận giờ về bọn mình tới nhà vẫn là không thấy?

Thiếu Kiệt cũng miễn cảm xem ra Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi đang ghen với Hà Vi nên hẳn mới trở thành tiêu điểm bị tra hỏi.

Thì đi công việc với mua sắm một số thứ vật dụng cần thiết cho nhà Hà Vi. Nên thời gian mất khá lâu.

Hắn hiện tại chỉ dám nói như thế vì nơi đây khá đông người, mà ngoài Ngọc Nhi, Lâm Vũ, Lý Bân ra thì không ai biết hẳn đang phải kinh doanh và điều hành công ty. Lý Bân lúc này mới vỗ tay nói.

Vậy là rõ rồi nhé, hôm qua anh Kiệt đi dạo với gái bỏ bê anh em cả việc rửa xe khao anh em một chầu cũng chìm vào quên lãng như thế là không được giờ phải bồi thường.

Được dịp bắt thóp Thiếu Kiệt Lý Bân cũng không ngại chém một nhát, mọi người xung quanh nghe hẳn nói thế cũng vỗ tay. Thiếu Kiệt đành lắc đầu. Việc này tuy là nói Lý Bân có cơ hội hóa nhưng do hắn đã hứa nên đành chấp nhận. Cũng may nơi này là căn teen đồ ăn cũng vừa túi tiền cũng không nhiều nên Thiếu Kiệt cười cười nói.

Được rồi kìa căn teen kìa mua đồ đi lát tính tiền.

Lý Bân hẳn nào để chớ Thiếu Kiệt bỏ ra ít tiền để đãi ở căn teen như vậy nên cũng xua tay không đồng ý nói.

Ấy vậy sao được chỉ ở căn teen không thì chán chết à. Ích nhất phải như lần trước ở quán trà sữa mới vui chứ. Đông đủ mọi người ai cũng có phần ở đây mấy người muốn chém anh Kiệt cũng không được mấy đồng.

Mọi người xung quanh lúc này cũng hòa vào kể cả Ngọc Nhi cùng Nhã Oanh. Xem như Thiếu Kiệt đã biến thành một con dê đang đợi chờ xẻ thịt.

Đúng rồi lần trước mình không có mặt nên lần này phải làm bù. Phạt bạn vì cái tội nghĩ học không báo cáo, lại đánh lẻ đi chơi riêng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165: Chơi Chết Người

Trong nhóm Thiếu Kiệt hiện tại đang vui vẻ mọi người cười đùa như thể sắp được dự một buổi tiệc linh đình. Thì gần đó một học sinh đến gần Lý Bân, hắn đi ngang qua chỉ trong chốc lát nhưng Thiếu Kiệt vẫn thấy được một tờ giấy nhỏ được đưa đến tay của Thiếu Kiệt ở phía sau lưng.

Những tờ giấy như thế Thiếu Kiệt không lạ, Những tin tức của Lý Bân thường được nhận từ những mảnh giấy nhỏ như thế ghép lại tổng hợp ra các tin tức nổi bật trong ngày mà chỉ có hắn mới tập hợp được.

Lý Bân trong lúc mọi người đang vui vẻ thì vẫn lấy cuốn sổ trong túi áo mình và cây viết ra bắt đầu ghi vào. Hình ảnh này không còn lạ với nhóm người ở đây. Một người trong nhóm cũng hướng hắn hỏi.

- Sao Lý Bân tin tức mới nào hơn tin tức anh Kiệt sắp bị tôn một mớ tiền đái anh em không?

Im lặng Lý Bân đang ghi chép không trả lời nhưng rồi hắn nhú mày một cái. Bước lại đến gần Thiếu Kiệt đưa tờ giấy ra cho xem chỉ vào dòng chữ ghi trên đó.

“Phùng Kiếm Nhất cuối giờ cho người theo dõi Thiếu Kiệt để biết tuyến đường đi lại nhằm ra tay tai một nơi vắng, tham gia có học sinh trong trường lẫn người ở sân bóng của hắn. ps Phùng Kiếm Nhất nói phụ huynh hắn qua tác động sắp tới sẽ hướng tiệm tạp hóa của nhà Thiếu Kiệt kiểm tra khó dễ.”

Lý Bân đợi cho Thiếu Kiệt đọc xong mới nói với hắn.

- Thằng này óc bị đồ đậu hủ rồi anh Kiệt, nó lại dám động tay động chân anh định làm sao đây?

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười, hấn lắc đầu nói với Lý Bân.

- Nếu tụi này muốn chơi thì anh em mình chơi thôi. Nhưng mà chuyện này phải bàn bạc kỹ lại mới được.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt với Lý Bân thì thăm to nhỏ nên tò mò hỏi.

- Hai người đang suy tính chuyện gì thế? định làm gì nữa àh.

Thiếu Kiệt cũng không dám cho hai cô nàng biết chuyện này biết đâu, hai cô lại thật sự làm rối tung chuyện này lên thì hấn cũng không thể nào đoán được. Hấn chỉ trả lời Nhã Oanh một cách đơn giản nhất.

- Không làm gì có đang định bàn xem nơi nào thích hợp nhất thôi mà không lẽ lúc nào cũng đi tra sữ sao thế thì đâu có vui nữa.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu lần trước đi uống trà sữa thôi mà mang đến cho Thiếu Kiệt bao nhiêu phiền phức đến giờ vẫn chưa giải quyết được. Nên cô thấy hấn làm như thế cũng là hợp lý thôi.

- Thế hai cậu định để mọi người đi đâu nào?

- Cái này chưa biết nhưng mà chắc hấn phải gần đây đi hoặc là ngày mai tính chứ hôm nay gấp rút cũng không đem theo tiền nhiều.

Thiếu Kiệt trả lời với Ngọc Nhi có một phần nào đó chính xác bởi hấn thật sự không mang nhiều tiền lắm. Đi học đối với hấn thì không sử dụng nhiều tiền nên việc bị Lý Bân nói đi khao mọi người hoành tráng thì chắc chắn hấn phải dời qua ngày hôm sau mới chuẩn bị tốt tiền mặt.

- Theo mình thấy cứ để mọi cùng đi ăn đồ nướng gần đây mới mở khá nhiều món ngon ấy chứ lại rẻ nữa.

Lý Bân nghe Ngọc Nhi nói vậy cũng suýt xoa. Theo hẳn thấy Ngọc Nhi ít khi nào biết những nơi ăn uống như thế này, hầu hết là Nhã Oanh và mọi người cùng nhau dẫn đi. Chứ cô không thường xuyên ăn vặt nên cũng nói.

- Ngọc Nhi mà đã đề cử thì chắc chỗ đó ngon lắm, vậy đi ngay mai em gọi mọi người tập trung lại rồi đi ăn luôn một thể cho vui.

- Ừ như thế cũng được! thôi mình với Nhã Oanh lên thư viện trường một chút rồi lên lớp đây mấy cậu cũng tranh thủ lên lớp đi sắp tới giờ vào học rồi.

Ngọc Nhi đồng ý với Lý Bân xong rồi rời đi cũng Nhã Oanh, Bây giờ Thiếu Kiệt với Lý Bân mới thở phào một hơi. Dù sao nếu mà để hai cô biết bọn hắn động tay động chân đánh nhau cũng không hay. Thiếu Kiệt bây giờ mới cười cười nói với Lý Bân.

- Mà xem muốn chơi bọn Phùng Kiếm Nhất ra sao đây?

- Theo em thấy bọn này muốn chơi anh thì mình chơi nó trước cho rồi. Người xưa có câu rất hay cách phòng thủ tốt nhất là tấn công lát ra về theo hẳn đập cho một trận lúc đó hẳn cũng không dám làm gì.

Lý Bân bắt đầu bày mưu tính kế của mình cho Thiếu Kiệt nghe. Thiếu Kiệt cũng không ngờ khi bàn tới đề tài này Lý Bân như một người khác có lẽ trước giờ bị người khác ức hiếp nên hẳn đã có tâm lý muốn một lần đánh người khác cho thoải mái tâm tư. Nên không ngần ngại đưa ra kế sách mà Thiếu Kiệt nói là khó xem nhất.

- Mà làm như thế mà được à. Quân tử động khẩu không động thủ làm thế anh em mình chẳng khác gì bọn nó sao. Cái gọi là đánh lén như thế sao gọi là anh hùng ít nhất phải là công khai mà đánh mới thú vị.

- Lý Bân cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Hắn biết sắp tới là ngày thi mà nếu chuyện này được đưa ra hội đồng kỷ luật thì sẽ bị đình chỉ thi là điều không thể nào tránh khỏi. Nhưng Thiếu Kiệt lại muốn làm công khai càng khiến Lý Bân khó hiểu.

- Anh giỡn chơi sắp tới ngày thi anh định nghĩ thi hay sao mà lại làm công khai thế?

- Sao mày khờ quá vậy tao nói công khai ở đây hiểu theo nghĩa bóng mày hiểu không. Thằng Phùng Kiếm Nhất nó muốn đối phó cả cửa hiệu bách hóa nhà anh mày, tao bỏ qua làm sao mà được. Chuyện này phải làm cho nó bị khủng bố tinh thần mới là cách tốt nhất.

Trong đầu Thiếu Kiệt bây giờ dự mưu cao thâm. Hắn đang muốn áp dụng những hình thức ở ký ức về những nhóm giang hồ đòi nợ phá sơn với mắt tôm phục kích ở nhà Phùng Kiếm Nhất đợi đêm tối trời ra tay ném vào nhà tên này.

Dù sao Thiếu Kiệt đã rất nhân từ nhưng giờ Phùng Kiếm Nhất muốn đối phó với cả cửa hàng bách hóa thì hắn không nhân nhượng nữa mà làm một lần lớn chuyện cho Phùng Kiếm Nhất biết sợ mà lui quân.

- Anh nói gì em chẳng hiểu gì hết cái gì mà công khai theo nghĩa bóng, với nghĩa đen? định chơi lớn mà sao gọi là lớn.

Lý Bân giờ bị Thiếu Kiệt quay một vòng không biết hắn làm gì. Mà đúng là bản thân Lý Bân có thể sẽ không nghĩ đến nhiều cách như Thiếu Kiệt, nên cũng lắng tai nghe.

- Tao nói mày không có tý nào là phong phú trong chuyện này, để anh mày giải thích cho nghe. Giờ có ba bước cần phải làm với chuyện này.

- Cái gì có tới ba bước. Liên hoàn kế à hay đó? không mình cũng hay chơi liên hoàn kế lắm.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói ra như thế cũng chỉ biết gõ đầu hấn. Người ta cũng là bậc thầy quân sự, nếu biết hấn ví von như thế trong chuyện này cũng đội mồ sống dậy không giết chết Lý Bân mới là chuyện lạ.

- Mà nhiệm mấy cái binh pháp nhiều quá rồi đó. Cái này chỉ là tiểu kế tạo trò đùa mà mà đi ví nó như binh pháp đánh trận có quá không đấy.

- Thì anh phải nói ra thì mới biết được chứ? không nói ai biết nó là kế sách gì.

Lý Bân cười trừ với Thiếu Kiệt hấn đang rất muốn biết những bước mà Thiếu Kiệt sắp nói ghê gớm cỡ nào.

- Giờ nhé trước mắt nhớ mấy cái nữ sinh. đến cổng trường đợi thẳng Phùng Kiếm Nhất ra thì bắt đầu hô hoán, hấn làm con người ta có thai xong rồi bắt phá này nọ. quay lại video tung lên mạng là một. Thứ hai là cho một số người anh em bên Xuân Nghĩa Bang chặn đường đánh hấn với lý do quyền rũ bạn gái người khác. Chuyện này mà chỉ cần nói với Tước Phàm là được. Chuyện này anh em bên đó khá rành. Cái thứ ba là nhờ một số anh em bên Xuân Nghĩa Bang, buổi tối tới nhà hấn đợi cho nhà hấn ngủ say đem sơn với mắm tôm ném vào. Hấn ngủ được mới lạ đấy tốn ít tiền sơn với mắm tôm mà hiệu quả lắm.

Im lặng một lúc lâu Lý Bân mới nhìn Thiếu Kiệt thờ dài một hơi nói.

- Anh Kiệt anh có cần ác như vậy không? Định chơi chết người ta sao mà vẽ ra thế này. Hấn mà không khóc em con anh đấy. Nhưng mà lỡ nó nhờ cảnh sát điều tra là chết.

Thiếu Kiệt lúc này mới khoác vai Lý Bân cười cười nói.

- Thì nói anh em Xuân Nghĩa Bang, ném sơn với mặ́m tộ̀m xong để lại mảnh giấy ghi tên anh mạ̀y làm. Bọn hặ́n dám điều tra anh mạ̀y à?

- Anh đừng giỡn chứ Anh Kiệt còn cho biết người nào làm định kéo một bọn lên đồn cảnh sát sao?

Lý Bần lúc này thấy Thiếu Kiệt cứ cười cười hặ́n cũng lo lắng, Theo hặ́n thấy không ai đại gì làm những chuyện như thế này mà lại để lại danh tính của mình. Mà Thiếu Kiệt vẫn muốn cho Phùng Kiếm Nhất biết là hặ́n làm thì chắc là không thể nào.

- Mạ̀y Nghĩ xem như thế không thú vị hơn sau. Còn chơi để lại tên mới là cách hay nhất mạ̀y thấy có ai làm những chuyện đó mà để lại tên không? Có thằng ngu mới làm như thế nhưng mà hặ́n thừa kiện được không, chúng cứ đâu. Đem ra ai tin anh mạ̀y làm nào. Bất quá nói tên nào hặ́t nước bản vào tao thôi có gì đâu mà sợ. Chơi thì phải chơi như thế chứ. Cái này gọi là công khai chơi chết hặ́n.

Thiếu Kiệt nói ra hết ý định của hặ́n trong chuyện này làm Lý Bần cũng đổ mồ hôi. Đúng là đâu ai đại khờ trong chuyện này mà nếu có điều tra tới Thiếu Kiệt thì hặ́n vẫn có cách đối phó với chuyện đồn cảnh sát. Như thế thì toàn bộ thiệt hại chỉ có Phùng Kiếm Nhất là người phải chịu

- Em biết sợ rồi đó. Tội cho thằng Phùng Kiếm Nhất sắp đại nạn lâm đầu mà còn không biết. Anh mà muốn chơi ai chắc người ta không sống quá, có mỗi chuyện nhỏ mà anh làm như thế này rồi chuyện lớn thì còn như thế nào nữa.

- Mạ̀y không nghĩ xem hặ́n nhờ người nhà gây khó dễ cửa hàng bách hóa không phải là muốn náo chuyện lớn sao. Đã muốn làm lớn thì anh mạ̀y chỉ tác thành thôi? Mạ̀y chơi không để anh gọi Tước Phạm nhờ hặ́n. Đạo

này nhờ bên đó hơi nhiều chắc kiếm buổi đẹp trời nào đó mới mọi người
bên Xuân Nghĩa Bang mới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166: Áp Dụng Thử

Sau một hồi suy nghĩ thật lâu về những phương án của Thiếu Kiệt đưa ra Lý Bân mới thật sự thấy được mình còn nhẹ tay quá. Nên hắn đành chấp nhận với Thiếu Kiệt trong chuyện này. Dù sao hắn cũng muốn lấy lại một phần ách ức từ Phùng Kiếm Nhất.

- Được rồi em tham gia kỳ này đứng nhìn cũng được, xem vụ này chơi cho lớn.

- Ok vậy đi để liên hệ với Tước Phàm.

Thiếu Kiệt nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Tước Phàm. đợi cho có được tính hiệu thì hắn nghe thấy Tước Phàm nói.

- Đang trong giờ học vẫn có thể gọi điện thoại à Thiếu Kiệt?

- À không đang định hướng anh nói một chút anh em giúp đỡ ấy mà? nếu anh bận thì thôi vậy dù sao dạo gần đây cũng làm phiền bên anh nhiều quá.

Tước Phàm dù sao cũng là người có công việc bận rộn với Xuân Nghĩa Bang điều này khiến cho Thiếu Kiệt cũng hơi ngại khi hắn chỉ nhờ những việc của hắn mà không giúp gì được cho Xuân Nghĩa Bang trong một vài thời gian gần đây nên khá áy náy.

- Có gì đâu. Bên bọn anh giờ không có gì nhiều việc để làm mọi thứ đã đi vào ổn định hầu như anh em có việc đều là theo dõi bọn người của Cửu Hùng Bang thôi. Có chuyện gì nào, hai người Thế Long với Ngọc Hồ đang rất là rảnh để anh gọi điện cho hai tên đó.

- Ấy ấy không cần đâu chỉ chuyện nhỏ ấy mà đâu cần phải hai người nó đó động tay động chân làm gì?

Nói rồi Thiếu Kiệt kể lại mọi thứ phương án cho Tước Phàm nghe, càng chăm chú Tước Phàm càng đỏ mồ hôi. Lần đầu tiên hắn nghe được cách này với cách hành hạ khủng bố tinh thần không giống ai. Tước Phàm cũng nói ra suy nghĩ của mình.

- Thiếu Kiệt bộ tên này có thù hằn với em nhiều lắm hay sao mà chơi ác vậy. Anh mà không biết chắc cũng tưởng là mối thù truyền kiếp đấy.

- Có đâu chủ yếu tên này muốn giở trò với cửa hiệu bách hóa thôi. Còn nếu anh sợ thì cứ để lại giấy đòi nợ tự làm cũng được. Chẳng qua nếu có điều tra ra gì cũng là không thể.

Tước Phàm lúc này cũng cảm thấy may mắn hắn không phải là Phùng Kiếm Nhất. Chứ nếu mà bị như thế này chưa nói đến sinh hoạt chỉ mỗi việc tinh thần bị áp bách cũng là một vấn đề đáng nói.

Được rồi để anh sắp xếp mấy tên rảnh rồi đi làm chuyện này còn nữ sinh với người nhà bọn anh thuê được. Mà này anh chưa biết mặt tên đó thì làm sao ra tay đọi em đưa hình rồi làm hay sao?

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc nhìn Lý Bân xong mới trả lời.

- Anh cứ cho người đến gặp Lý Bân là hắn sẽ chỉ tên này cho anh thôi, Nhớ là trước cổng trường hát nước bản nhớ để cho Lý Bân hắn quay lại video là được. Em còn muốn cho hắn nổi tiếng toàn quốc. Nhớ dặn những người đó mang cái khẩu trang che mặt lại là ok.

- Chuyện này được! đơn giản nghề của bọn nó mà được rồi để anh sắp xếp. Có gì anh liên hệ Lý Bân sau.

Kết thúc cuộc gọi với Tước Phàm Thiếu Kiệt mới nhìn Lý Bân nói.

- Thôi lên lớp hai thằng đứng đây hoài anh em trong nhóm thắc mắt nhiều người càng dễ lộ. Có gì Tước Phàm liên hệ với mày đó.

- Rồi vậy nhé! Khi nào Tước Phàm cho người liên hệ với em thì bắt đầu làm. Mà Anh định ngày mai khao anh em như ý kiến của Ngọc Nhi đúng không để em biết mà còn loan tin cho bọn nó nữa.

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt thấy ý kiến Ngọc Nhi vẫn là không tệ nên cũng chấp nhận gật đầu nói.

- Ừ cứ như ý của Ngọc Nhi mà làm, nhớ hỏi kỹ Ngọc Nhi xem địa chỉ ở đâu để mọi người chuẩn bị.

Nói rồi Thiếu Kiệt với Lý Bân đi về lớp học của mình nhóm người gần đó cũng giải tán dần trước giờ vào lớp.

Cúp máy với Thiếu Kiệt Tước Phàm suy nghĩ một chút rồi gọi cho hai Người Thê Long và Ngọc Hồ. Theo hấn nếu đã muốn đối phó với Thiếu Kiệt thì hấn cũng không nhân từ mà làm lớn chuyện này mà Thiếu Kiệt hoàn toàn không hề hay biết.

- Ê Thê Long ông đang ở đâu có chuyện này vui lắm nè về làm chơi.

- Hai anh em đang qua bên ông nhậu đây. Chán quá rồi mấy ngày nay hết đi dòng dòng lại đi cà phê. Chuyện lần trước Thiếu Kiệt nhờ thất bại hoàn toàn hai anh em đang chán đây.

Thê Long và Ngọc Hồ đang chán vì hai người không làm xong việc của Thiếu Kiệt nhờ vả, đã vậy còn làm mất mặt mọi quan trọng. Giờ đang buồn định kiếm Tước Phàm thì hấn gọi đến nói có chuyện vui để làm thì hai người hoàn toàn phấn khởi.

- Có chuyện gì vậy? có gì hay khoảng năm phút nữa anh em tao qua đến rồi.

Thế Long vừa chạy xe vừa trả lời điện thoại cho Tước Phàm biết. Dù sao cũng rất nhanh nên hắn cúp máy ngay mà không đợi câu trả lời của Tước Phàm.

Chưa đầy mười phút sau hai người đã đứng trước mặt Tước Phàm. Ngọc Hồ mới nhìn Tước Phàm đang cười cười suy nghĩ về điều gì đó nên hỏi hắn

- Chuyện gì mà mà vui vậy Tước Phàm? hai anh em bọn tao đang rầu chuyện của Thiếu Kiệt mà mà lại vui vẻ như vậy thiệt không phải à.

- Hai bọn bây nói ngộ, Không vui làm sao mà cười. Chuyện này liên quan tới Thiếu Kiệt nó mới nhờ tao giải quyết thằng nhóc này mà cách làm đẳng cấp quá làm tao cũng phải sợ.

Hai người Thế Long Ngọc Hồ nghe được lời của hắn hai mắt sáng lên. Lần trước thất bại giờ Thiếu Kiệt nhờ giải quyết vấn đề nhỏ mà theo Tước Phàm cho rằng khá đẳng cấp kia là họ cũng hồi hộp. Thế Long nóng nảy nói.

- Mẹ có chuyện gì thì nói! úp úp mở mở cái gì. Nói ra xem nào như thế nào mới là gọi đẳng cấp đây.

- Hai đứa mà cứ từ từ tao kể lại cho nghe. Hồi qua tao im làm một mình à. Cách này hay lắm.

Tước Phàm cũng hăm he hai người, bởi hắn thấy cách này nếu áp dụng để hai người thao tác một số việc vẫn khá là hay. Từ tốn Tước Phàm bắt đầu kể lại từng bước mà Thiếu Kiệt đã nói với mình cho hai người.

Sau khi nghe được Tước Phàm kể rõ mọi chuyện Thế Long cũng vỗ bàn một cái ầm nói.

- Hay cách này hay à chơi không chết thằng kia mới lạ đó. Vậy Chùng nào làm tao nóng lòng muốn xem lắm rồi đấy.

- Mà gấp cái gì giờ còn sớm chán cứ để đó cho mấy thằng đàn em kiểm mấy đũa đánh ghen là được rồi. Còn bọn bay ở lại tao nói chút này.

Bây giờ Tước Phàm mới thật sự nghiêm túc, làm cho hai người cũng nhìn hấn xong Ngọc Hồ mới hỏi.

- Còn chuyện gì nữa? sao mà mới đó thay đổi lạ như chong chóng vậy mà.

- Tao nói nghiêm túc, hai bọn bay có thấy cách này nếu ứng dụng vào mấy món nợ khó đòi hiệu quả không? Tao là tao thấy hay đó mà không biết ứng dụng sao thôi.

Ngọc Hồ và Thế Long cũng im lặng suy nghĩ một lúc lâu rồi mới quyết định được. Thế Long bây giờ mới gật đầu nói.

- Đúng là cách này hay nhưng mà trước giờ anh em mình chưa làm bao giờ. Đa số là đến nhà trực tiếp đòi không có bao giờ áp dụng như thế này.

- Ủ Trước giờ nhưng nợ khó đòi anh em thường đến hăm dọa này nợ là được đôi khi đem theo vài món đồ chơi là hiệu quả nếu giờ áp dụng cách này liệu có ổn không.

Tước Phàm đợi cho hai người nói xong những ý nghĩ của mình hấn cũng trầm mặc. Hơn ai hết người trong nghề như bọn hấn đòi nợ thường vẫn là dằn mặt răng đe, Những người nhà như thế cũng phải sợ ít nhiều mà trả nợ cho bọn hấn.

- Tao thấy bên bang mình càng ngày càng chính quy, nếu cứ như lúc trước cầm đồ chơi mà đi đòi nợ khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Người nào mà không biết bọn mình là dân giang hồ, đôi khi còn bị cảnh sát khu vực với bọn dân phòng tóm lại tống công bảo lãnh các anh em. Giờ nếu phương án này làm thử mà được thì tốt hơn nhiều. Nghĩ xem đi nếu mà bọn mình công khai như thế hàng xóm láng giềng họ cũng biết được nhà kia thiếu nợ ra sao mà không dám tiếp xúc, hoặc như bị khủng bố tinh thần như thế thì họ cũng phải mau mau trả nợ không thì mọi người bàn tán. Còn hơn là anh em mình phải ngày đêm châu chực, đợi mấy người thiếu tiền đó xuất hiện mới đòi được.

Thế Long và Ngọc Hồ lúc này cũng im lặng. Việc Tước Phàm nói cũng đúng, bọn hắn luôn phải chường mặt ra mỗi khi có anh em bị cảnh sát giữ lại vì hàng xóm láng giềng nơi người thiếu tiền ở gọi. Mà như thế thì chẳng khác nào phiền phức không đáng có, dù là những người kia có nể mặt nhưng kết cuộc cũng đâu vào đấy không lẽ cứ hai ba hôm lại bảo lãnh người một lần. Thế Long lúc này mới đồng tình với Tước Phàm về việc này nên nói.

- Trước mắt thì việc này đúng là cần phải thay đổi. Giờ có phương án này của Thiếu Kiệt xem ra thì hiệu quả đó nhưng để xem kết quả đạt được ra sao đã. Còn về vấn đề mà muốn áp dụng chính thức vào việc đòi nợ xấu thì phải hỏi Thiếu Kiệt xem đồng ý không đã. Lỡ như mà có việc gì thì còn có đường ăn nói.

Ngọc Hồ nghe Thế Long nói như thế cũng phản bác lại.

- Anh cứ lo xa trước giờ thằng nhóc Thiếu Kiệt không làm việc gì mà không chắc chắn cả anh nghĩ xem nếu mà nó đã đưa ra được phương án như thế này thì chắc chắn đã nghĩ đến những gì phát sinh của chuyện này rồi chứ đâu cần anh em mình phải lo.

- Chuyện này đúng đó Thiếu Kiệt hẳn đã nhờ anh em mình là thì chắc chắn biết rằng không có chuyện gì. Mà việc có ném sơn hay ném mắm tôm cũng làm vào buổi tối chưa tới năm phút là xong cũng không ai bắt được chỉ cần thao tác nhanh một tý là ổn cả ấy mà.

Ba người lúc này bàn bạc một lúc, đều đi đến thống nhất rằng sẽ áp dụng thử ở nhà Phùng Kiếm Nhất để kiểm chứng độ an toàn của việc làm này. Họ hoàn toàn không ngờ rằng việc họ sắp làm trở thành cho những lần đòi nợ xấu sau này. Khiến cho người thiếu nợ phải mau chóng hoàn trả tiền lại cho bọn hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 167: Sở Khanh

Khi giờ học vừa mới kết thúc âm thanh vang lên của tiếng tan trường. Những học sinh đầu tiên ra khỏi trường học thì một học sinh bị một nhóm người chặn lại hỏi.

- bạn gì đó ơi! cho hỏi cậu biết Phùng Kiếm Nhất là học sinh nào không bọn tôi được nhà cậu ấy tới đây đón do nhà có việc.

Người học sinh nhìn nhóm người hỏi mình mới đâu có vẻ lo lắng nhưng thấy nhóm người này nói ra có vẻ hợp lý nên cũng gật đầu nói.

- Biết lớp hần chưa ra đâu. Mà sao mấy anh là người nhà mà không biết mặt cậu ta là sao.

- Cậu em thông cảm bọn anh trước không thường xuyên gặp cậu ta nên cũng chẳng biết cậu ta thay đổi thế nào. Có gì nhờ cậu em chỉ giúp bọn anh gửi ít tiền uống nước.

Nói rồi người thanh niên đưa cho cậu học sinh một tờ tiền mệnh giá hai mươi ngàn. Suy nghĩ một lúc người này thấy chỉ cần chỉ Phùng Kiếm Nhất thôi là được tiền nên cũng đồng ý. Tiền đến tay mà ai lại muốn bỏ qua đây cho dù có chuyện gì cũng chẳng liên quan tới hần nên cũng cười cười, nhận lấy tiền nhét vào túi.

Một người trong nhóm thấy ổn rồi mới rời đi khi người học sinh không chú ý. Hần nhanh chóng tới gần một hẻm cách đó chừng trăm mét đi vào.

Tại nơi này hần đang báo cáo lại việc vừa rồi cho hai người không ai khác là Thế Long và Ngọc Hồ. Đợi xong việc Ngọc Hồ mới hỏi Thế Long.

- Mình làm như vậy có ổn không? không liên hệ thằng nhóc Lý Bản mà làm luôn như thế này. Liệu Thiếu Kiệt biết được thì sao.

- Mà yên khỏi lo Thiếu Kiệt chỉ cần người quay lại video anh em mình là cũng được vậy. Mà như thế này mới giống chứ nếu đợi Lý Bản mà thằng nhóc kia lỡ về rồi thì sao. Thành công cóc à. phải ra tay khi hắn không phòng bị chứ.

Thế Long theo suy nghĩ xếp đặt của mình nói ra cho Ngọc Hồ nghe. Vì theo hắn thấy nếu đợi được Phùng Kiếm Nhất chưa biết chừng thằng này đã về thì tốn công hắn sắp đặt. nên làm trước không như kế hoạch của Thiếu Kiệt. Tuy chỉ là thay đổi một chút nhưng miễn sao kế hoạch vẫn hoàn thiện một cách tốt nhất là được.

- Vậy hôm nay là để mấy con mẹ kia hoạt động trước đi ngày mai tới anh em mình. Phải mỗi ngày làm một lần cho đến khi hắn sợ thì thôi. Hôm nay cho hắn thành sở khanh ngày mai thì lại là giựt bò người khác. Em thấy kiểu này hắn không sớm thì muộn cũng chết không có đất chôn.

Ngọc Hồ bây giờ mới phân tích cái kế hoạch thay đổi nhưng vẫn dựa theo Thiếu Kiệt mà làm. Thế Long lúc này cũng gật đầu kéo anh em đi ra khỏi con hẻm nói.

- Cho mấy thằng lựa chọn góc quay tốt nhất ghi hình lại có gì đưa cho Thiếu Kiệt sau. Nhanh nào anh em xem chừng nó sắp ra khỏi trường rồi đấy.

Nói rồi Thế Long và Ngọc Hồ cùng một số người chia ra ở những vị trí khác nhau gần trường học. Một tốp luôn chuẩn bị làm theo lời Ngọc Hồ tùy thời điểm hành động.

Hiện tại Thiếu Kiệt vẫn chưa hay biết gì về những việc đang diễn ra bên ngoài cổng trường. Lớp Thiếu Kiệt đang phải trải qua bài kiểm tra cuối giờ. Hắn với Lý Bân đang đau đầu, Việc kiểm tra này sẽ làm trễ đi ít phút giờ ra về của hắn vì Lý Bân hầu như phải đợi kết quả của Thiếu Kiệt đưa cho mình mà chép vào. Nhưng bài làm cũng kịp giờ ra về tuy có trễ ít phút vì bị giáo viên giữ lại dặn dò một số thứ. Khi giáo viên rời khỏi lớp thì Lý Bân và Thiếu Kiệt đã theo sát ở phía sau.

Lý Bân lúc này đã nhận được tin nhắn của Thế Long nên cũng nhanh chóng chạy đi hướng về phía cổng trường nhưng chậm. Lâm Vũ lúc này từ bên ngoài chạy vào, trong khi đó các học sinh bắt đầu thấy có sự ồn ào ở cổng trường nên dần đổ xô về đó.

Vừa chạy Lâm Vũ vừa hướng về phía Thiếu Kiệt và Lý Bân hô.

- Chuyện lớn! Chuyện lớn thằng Kiếm Nhất bị vạch mặt sở khanh trước cổng trường kia anh Kiệt.

- Thiếu Kiệt với Lý Bân lúc này cũng giật mình. Bởi hai người chưa hề đưa hình ảnh hay thông tin gì của Phùng Kiếm Nhất cho bọn người Tước Phàm thì sao lại có trường hợp này xảy ra.

Lý Bân thì sợ bọn người Tước Phàm làm liều đợi hắn không được mà ra tay trước nhằm người nên hỏi dồn Lâm Vũ.

- Chắc không? mà chắc Phùng Kiếm Nhất chứ?

- Còn chắc với không chắc là sao? không lẽ em không biết mặt nó. Không tin Anh Kiệt với mà ra đó xem thử đi rồi biết mấy người đang vây lấy hắn ngoài cửa trường kia.

Lúc này ngoài Thiếu Kiệt và Lý Bân một số người đang trên sân trường cũng nghe thấy Lâm Vũ nói việc hay ho đang diễn ra trước trường học nên

bỏ hết mọi thứ nhanh chóng chạy ra xem.

Lý Bân và Thiệu Kiệt chạy ra tới cổng trường bây giờ đã chật kín người, nhưng cũng đủ để quan sát mọi thứ. Phùng Kiếm Nhất lúc này đang bị vây quanh bởi ba người thanh niên và vài người phụ nữ. Một người còn đang chỉ thẳng mặt Phùng Kiếm Nhất mắng.

- Nay các học sinh nhìn cho kỹ thằng này. Học sinh giỏi đó. Quen con gái người ta mới có vài tháng lại làm chuyện đồi bại sở khanh. Hấn đem con bé làm cho có cái thai rồi không chịu nhận, bắt con nhỏ phải đi bệnh viện phá. Rồi còn nói chia tay với con nhỏ. Không chỉ một mà hai ba đứa bị lừa rồi đừng thấy hấn vẻ mặt như này mà lầm. Thằng sở khanh hôm nay bà không vạch mặt mày trước bàn dân thiên hạ lấy lại công bằng cho con bà thì không phải là người!

Phùng Kiếm Nhất lúc này mặt tái xanh. Hấn thấy vài người thanh niên lại thêm mấy người này từ khi hấn vừa ra khỏi trường đã vây hấn lại hết chỉ trở rồi lại hô hào chuyện này làm hấn cũng giật mình không biết phải đối phó ra sao âm úng nói.

- Mày đi có nhằm ai không chứ con làm gì có làm mấy chuyện đó?

- Mày còn chối? tao hỏi mọi người ở đây xem tao có vu oan cho mày không nhé. Các bạn học sinh phải cái thằng này tên Phùng Kiếm Nhất không?

Một số học sinh đứng gần đó cũng gật đầu, một số người còn xác nhận đúng là tên hấn. Làm cho Phùng Kiếm Nhất không biết làm sao đành nói.

- Đi xem lại chứ con có làm gì? mà nhiều khi đi lại nhận nhầm trường khác thì sao?

Người phụ nữ không bịt khẩu trang mà trực diện đứng đối mặt với Phùng Kiếm Nhất lồng lộn lên mắng.

- Nhầm trường mày nói nhầm trường là xong à? tao hỏi một lần nữa xem tao có nhầm trường không nhé. Mày học Khôi B1 học sinh giỏi văn trường này đúng không. Mày đừng có chối con tao đã nói hết rồi. Mày theo đuổi nó viết thư tỏ tình này nọ, kể ba mà kinh doanh nhà cao cửa rộng lại có thể lực. Ép con bà ăn nằm với mày đã rồi giờ có thai không nhận lại bắt con nhỏ phá đi. Mày còn có là con người không?

Những học sinh ở đây bắt đầu to nhỏ với nhau. Có người nhìn Phùng Kiếm Nhất lắc đầu ghê tởm. Thiếu Kiệt và Lý Bân thấy thế cũng há hốc mồm không ngờ Tước Phàm lại đưa đến một mụ chanh chua, đánh đá như thế nhưng hấn chỉ đứng bên ngoài quan sát mà không nói gì.

Một học sinh gần đó nãy giờ chứng kiến cũng cảm thán nói với người bên cạnh.

- Má tao thật không ngờ thằng này nhìn như vậy mà sở Khanh. Quất ngựa truy phong, làm cho con người ta mang ba lô ngược rồi còn bảo đi phá.

- Nhà người ta giàu mà bọn bây không biết à? nếu mà tính ra thằng này còn ghê hơn Thiếu Kiệt trường mình. mấy cái bọn nhà giàu như thằng này phải trừng trị thật nặng. Chuyện này không biết có đến tai các thầy cô không?

Người học sinh đang đứng gần đó cũng hướng người nói chuyện lúc này mà nói. Những học sinh ở đây đa phần đều bàn tán xôn xao nhất là những học sinh nữ.

Ai cũng vậy nếu mình là người nữ sinh kia. Cho người yêu mình thứ quý giá nhất mà lại gặp ngay tên sở khanh như thế này cũng là điều tuổi nhục.

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng hoảng loạn, hắn chưa gặp phải tình trạng như thế này bao giờ cũng lo lắng. Hắn hoàn toàn không hiểu mình tại sao lại trở thành người bị người khác hất nước bản. Vì không có kinh nghiệm tình huống như thế này nên Phùng Kiếm Nhất cứ lôi lý lẽ ra nói chuyện.

- Chuyện này chắc chắn có người vu oan cho cháu các cô có thể đưa cô bé đó ra làm chứng hay không?

Người phụ nữ được Thế Long và Ngọc Hồ đem tới chỉ mặt Phùng Kiếm Nhất tiếp tục mắng khi nghe hắn nói như thế. Những người chanh chua thế này thường là đi đòi nợ chửi mắng đối phương nên đã tập thành thói quen. Muốn bắt bẻ những người này về lý là điều không thể. Thiếu Kiệt chỉ cười cười đứng một bên nói nhỏ với Lý Bân.

- Đi kiểm Tước Phàm hỏi xem có ghi lại video không?

Lý Bân lúc này cũng cười đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- ok anh! Chuyện này ngày một vui rồi đó xem ra kỳ này hắn mất hết mặt mũi.

Người phụ nữ càng ngày càng tỏ vẻ ra giận dữ mắng Phùng Kiếm Nhất nhiều hơn.

- Mà còn muốn con bà xấu mặt trước bao nhiêu người mới chịu. Nó mà không phải nghe lời mà đi phá thai, tao còn không phát hiện. Giờ mà lại muốn nó chường mặt ra cho mọi người bôi tro trát trấu lên mặt bà. Mà muốn nó tự tử chết mà mới vừa lòng hay sao thằng ác độc bà xé xác mà.

Trong tiếng bàn tán không ít nữ sinh lúc này cũng bực tức. Cũng đúng thôi nếu các cô là những cô bé kia còn dám chường mặt ra cho người khác biết sao. Chẳng khác nào muốn mọi người đều biết chính cô quan hệ với tên sở khanh để phải phá thai.

Giờ đây Phùng Kiếm Nhất như trở thành công địch của tất cả nữ sinh tại đây. Một người hướng người khác bắt đầu nói ra những bực tức của mình.

- Tên này còn muốn cô bé kia ra mặt hẳn chưa thỏa mãn sao còn muốn ức hiếp không cho người khác còn đường sống. Mình thề là sau này thấy hắn trong trường thì sẽ kiếm đồ ném hẳn cho chừa tội ức hiếp phụ nữ. Học sinh giỏi như hắn thì đã sao đạo đức có vấn đề. Mà dì này mình chắc làm sao có thể vu oan cho hắn được người ta người lớn. Gặp mẹ mình chắc cũng sẽ hành động như thế thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168: Ghi Nợ

Trong hoàn cảnh ồn ào này, Phùng Kiếm Nhất dường như thấy được cả thế giới đang chông lại hắn. Nhưng người thường đi cùng cũng không dám đứng gần. Họ làm sao biết được Phùng Kiếm Nhất có phải là người như thế không.

Bạn bè thì vẫn là bạn bè trên danh nghĩa thôi làm sao biết được bên ngoài Phùng Kiếm Nhất làm những chuyện gì. Mà nếu không có lửa làm sao có khói việc này chỉ có thể tự hắn đứng mũi chịu sào mà thôi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ rất bức bối trong người. Hắn không nghĩ rằng mình bị chơi một cách trắng trợn như thế này. Mà ai thì trong đầu hắn bây giờ chỉ có duy nhất một người đó là Thiếu Kiệt.

Tim trong một đồng người hắn hi vọng thấy được Thiếu Kiệt. Hắn muốn lôi Thiếu Kiệt ra để giải oan cho mình. Việc này đối với hắn bây giờ là quan trọng nhất. Bởi theo hắn thấy người có thể làm việc này chỉ có mình Thiếu Kiệt.

Bị mọi người chỉ trích Phùng Kiếm Nhất cũng khó chịu nhưng rồi hắn vẫn tìm thấy hình ảnh của Thiếu Kiệt. Hắn đang đứng dựa lưng và một góc nhìn về phía mình. Hai ánh mắt đối diện với nhau. Thiếu Kiệt bây giờ cũng biết được Phùng Kiếm Nhất muốn lấy hắn ra giải nỗi oan khuất này. Nên cũng chăm chăm nhìn hắn.

-Thiếu Kiệt mày hại tao. Mày ra đây! chuyện này mày bày ra chắc chắn là vậy. còn những người này mày thuê đến đúng không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nổi quạo. Hắn thấy Phùng Kiếm Nhất thật sự bị nước vào. Đã không bằng không chứng còn lôi hắn vào chuyện này. Đã thế

Thiếu Kiệt cũng không ngại bồi thêm một đao.

- Ê thằng kia mày nói bậy bạ gì đó. Mẹ chơi con gái người ta xong giờ đổ thừa sao. Tao nhớ mày cũng anh hùng lắm mà sao hạ lưu vậy.

Mọi người lúc này theo hướng tay của Phùng Kiếm Nhất chỉ về Thiếu Kiệt nên nhìn hẳn. Bằng ánh mắt nghi ngờ. Lúc này Thiếu Kiệt cũng bước ra khỏi đám đông mắng.

- Tao nói thật chưa bao giờ tao thấy thằng nào hèn như mày đó Phùng Kiếm Nhất. Ủng cho mình tự cho là đàn anh trong trường đầu óc bị ngu à. Tao mà làm chuyện này thì tao đứng xem để mày chỉ tao ra chắc. Ngu thì chừa người khác ngu với ôm cái ngu hết về người sao?

Mọi người nghe Thiếu Kiệt mắng Phùng Kiếm Nhất bắt đầu suy nghĩ. Ai cũng biết hai người có thù hằn nhưng mà nếu Thật sự Thiếu Kiệt làm thì lại dám đứng đây nhìn để Phùng Kiếm Nhất vạch trần mới là chuyện lạ.

- Mày nói láo những người này là mày dẫn tới, mày vu oan giá họa cho tao. Không phải mày chứ là ai.

Thấy Thiếu Kiệt phản bác lại Phùng Kiếm Nhất cũng không kém hẳn muốn rửa sạch tội danh ở đây nên cố gắng dồn những tội danh này do Thiếu Kiệt làm ra cho hẳn.

- Mày có bị ngu không tao với những người này chưa từng gặp mặt chưa biết họ là ai. Tao bày ra chuyện này làm cái quái gì. Tao không dư tiền chơi mấy cái trò vô bổ này. Mày nghĩ muốn được một đám người các cô dì như này tốn ít tiền thôi à. tao không dư tiền như mày đùa giỡn tình cảm xong lại vứt bỏ có làm thì tự mà nhận lấy đi để được người ta tha cho.

Người Phụ nữ được thuê cũng tiếp tục bực tức xông tới Phùng Kiếm nhất nói.

- Thằng kia mà định đồ thừa cho người khác rồi tìm đường trốn à. không dễ đâu nhé. Mà phải bồi thường thiệt hại cho con bà. mà đừng có đem thằng nào ra làm bia đỡ đạn. Con tao chỉ có nói tên mà thôi thì tao biết mà thôi, không biết thằng nào khác nữa.

Mọi người xung quanh lúc này mơ hồ nghi hoặc. Không phải lời của Phùng Kiếm Nhất không đúng mà lời Thiếu Kiệt cũng chẳng sai. Việc này không ai dại gì bỏ tiền làm lớn như thế. Với một phần Thiếu Kiệt nếu hắn có làm cũng đâu được gì. Nên giờ đây tất cả mọi người đều nghĩ Phùng Kiếm Nhất lôi Thiếu Kiệt ra để làm bia đỡ đạn cho mình. Với lại đồ tội hết cho hắn.

Phùng Kiếm Nhất bị ép buộc nên đuổi thế đành. Phải áp dụng hạ sách là hăm dọa theo hắn thấy nếu những người này thấy cảnh sát sẽ chạy. Lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng nên hắn bắt đầu suy tính

- Tôi không tin bà đưa con gái bà ra đây đối chất với tôi. Tôi chắc là mấy người vu oan giá họa chuyện này. Tôi gọi cảnh sát mấy người mà tới gần tôi gọi họ tới ngay.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng cười cười nhìn Phùng Kiếm Nhất nói.

- Ngay từ lúc đầu sao lại không gọi để tao gọi cho xem như giúp mà một lần chịu không. Cảnh sát bình thường chắc không xong đây để ta gọi cho sở xuống nhé.

Nhanh chóng móc điện thoại ra Thiếu Kiệt không ngần ngại gọi cho Khương Đào. Người phụ nữ được thuê có chút run run định lui lại, thì một người đứng phía sau nói nhỏ với bà điều gì đó thì bà lại tự tin hơn hẳn.

- Gọi đi tao cho mà gọi đó. Chuyện này ra cảnh sát tốt nhất tao xem những thằng như mà làm được việc gì không.

Lời của Người phụ nữ vừa dứt câu Thiếu Kiệt ở đây đã đánh thông với Khương Đào nói.

- Cái gì nữa đây ông thần?

- Chú Đào hả? ở trước trường con nghe nói có người chơi đùa nữ sinh xong lại bắt người ta phá thai người nhà đang làm âm lên hấn đi đồ thừa cho con là thuê người vu oan cho hấn. Chú xem gặp hấn nói chuyện nhé.

Nói rồi Thiếu Kiệt quăng điện thoại cho Phùng Kiếm Nhất nói.

- Đó mày muốn giải oan gì giải đi. Cảnh sát đó gọi một cuộc là được xem mày nói như thế nào?

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng nghi hoặc nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Ai đây?

Thiếu Kiệt lúc này cũng hồ hững cười cười đáp.

- Phó Giám Đốc Sở Cảnh Sát Thiên Hoa. Chúc tương đối nhỏ nhưng mà vẫn giải quyết những chuyện như thế này được.

Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt như vậy cũng mơ hồ như hấn không tin nhưng vẫn để điện thoại lên nói.

- Alo tôi muốn báo cảnh sát có người vu oan giá họa.

- Tôi Phó giám đốc sở cảnh sát thành phố Thiên Hoa cậu có việc gì báo cảnh thì cứ nói. Tôi sẽ cho người xuống ngay. Tiện thể xong nhớ đưa điện thoại lại cho Thiếu Kiệt tôi cần gặp nó.

Bây giờ Phùng Kiếm Nhất tin là thật. Hấn rung rung không dám nói nữa. phòng tuyến tâm lý cuối cùng cũng bị vỡ nát hấn cứ cho là Thiếu Kiệt

vu oan cho mình giờ Thiếu Kiệt chỉ một cuộc gọi lại đưa ra người mà ngay cả bố hắn vẫn không thể giao thiệp nên hắn có phần sợ. Sợ mình đắc tội với Thiếu Kiệt làm cho bố mình cũng không có chỗ đứng.

Hiện tại chỉ còn tiếng alo của Khương Đào bên kia điện thoại. Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng rung rung trả Điện Thoại cho Thiếu Kiệt hắn không biết nói gì. Nếu lỡ không đúng Thiếu Kiệt làm chuyện này hắn chắc chắn gặp nhiều rắc rối nữa.

Thấy Phùng Kiếm nhất đưa điện thoại lại cho Minh Thiếu Kiệt mới giả vờ hỏi.

- báo cảnh sát đi chứ làm gì đưa lại tao, tao giúp mày gọi cảnh sát rồi đó.

Thiếu Kiệt khích tướng giọng điệu như ép Phùng Kiếm Nhất nhưng hắn biết Phùng Kiếm Nhất không dám làm nên mới cầm điện thoại lên trả lời Khương Đào.

- Alo chú Đào hả gặp cháu làm gì thế?

- Thằng nhóc cái gì mà lộn xộn lung tung vậy nè. Có tin chú mày làm một trận cho chừa cái tật không. Mà chuyện này là sao thế?

Khương Đào nghe được tiếng Thiếu Kiệt thì bắt đầu mắng. Hắn đang rảnh rỗi cũng không muốn bị Thiếu Kiệt làm cho loạn mất cả thời gian.

- À không có chuyện gì đâu hết rồi!i còn nếu muốn biết rõ đọi cháu về nhà cháu gọi điện thoại cho chú rồi nói. Tiếp giờ cháu giải quyết cái đã.

Nói rồi Thiếu Kiệt cúp máy. Nhìn Phùng Kiếm Nhất lắc đầu.

- Ngươi tự giải quyết chuyện của mình đi. Đã giúp rồi còn không muốn thì tự mà lo liệu lấy.

Thấy Thiếu Kiệt cúp máy lại nói với Phùng Kiếm Nhất những lời như thế người phụ nữ từ nãy tới giờ đứng đợi cũng tiếp tục.

- Sao thằng kia mà bây giờ giải quyết chuyện của con bà sao đây. Định như thế là xong à. Chuyện con bà mà tính sao hả thằng kia.

Mọi người ở đây đều nghe được những gì diễn ra từ nãy tới giờ cả việc Thiếu Kiệt gọi điện cho cảnh sát giúp cho Phùng Kiếm Nhất mà hắn lại không nói gì. Thì càng chắc chắn việc này do hắn là ra. Một người trong đám đông hay ở trong nhóm Thiếu Kiệt mới giả vờ nói với người bên cạnh.

- Thiếu Kiệt vừa rồi còn giúp thằng này làm gì không biết. Đã là lấy mình ra làm bia đỡ đạn còn đi giúp hắn làm gì cơ chứ. Giờ thì rõ ràng gương mặt thật của thằng sở khanh này rồi đó. Dám báo cảnh sát đâu.

Một người nghe thấy thế mới trả lời lại.

- Cái này người ta là không chấp nhận với hắn. Lấy đức phục người, chứ gặp ta là thằng kia không ăn đập mới lạ đấy. Mất mặt nam nhi quá.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng rồi rắm, hắn không biết giải quyết chuyện này ra sao giờ chỉ có cách đối phó hay được bước nào hay bước đó.

- Sao giờ mà giải quyết ra sao đây? một là lấy con bà hai là đèn tiền thuốc thang chịu thì tao bỏ qua cho. Không thì chuyện này có lên cảnh sát đi nữa bà theo đến cùng.

Nghe được như thế Thiếu Kiệt cũng giả vờ nói với Phùng Kiếm Nhất.

- Giải quyết nhất thời ở đây đi về nhà rồi nói bố mẹ người mà điều tra. Chứ bị bắt ở đây chẳng làm được gì cũng chẳng biết ai đứng sau lưng đâu.

Phùng Kiêm Nhất giờ nghe Thiếu Kiệt ý kiến cũng mừng thầm hẳn bây giờ thấy đây là cách tốt nhất mà Thiếu Kiệt đưa ra cho hẳn. Còn những người xung quanh hẳn mọi ngày thì giờ hoàn toàn không thấy mặt mũi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười hẳn muốn Phùng Kiêm Nhất đền tiền theo kế hoạch để lấy tờ giấy nợ. Từ đó việc Tước Phàm có ném sơn hay mắm tôm cũng không ai trách được. Giấy nợ có thì cái gì cũng dễ nói.

- Được rồi mấy dì muốn giải quyết sao đây mới cho tôi trở về.

Người phụ nữ thấy tình hình đi theo hướng đã được căn dặn nên mới hùng hồn trả lời.

- Giờ mày đền tiền thuốc cho con tao với tiền tổn thất sức khỏe và tinh thần đã gây ra số tiền không lớn cũng không nhỏ khoảng 50 triệu thôi được rồi. Nếu Không có tiền thì ghi nợ về xin bố mẹ tiền mà trả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 169: Không Cần Tính Toán

Mọi người lúc này ngay cả Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ. Vì theo hẳn chỉ cần ghi một cái giá nào cung là đã được mà không ngờ bọn người Tước Phàm lại hét một cái giá cao như thế.

Thấy mọi người đều sững sờ người phụ nữ này liền nói.

- Sao thấy cao quá đúng không? bà nói cho nghe nhé. Con bà là con gái người ăn xong quẹt mỏ bỏ đi. Sau này con bà là sao ai lấy được. Chưa kể đến may bảo con bà đi phá thai biết đâu sau này nó không sinh con được thì sao. Tiền viện phí chưa tính, tiền tổn thất tinh thần rồi còn nhiều thứ khác nữa Như vậy là đáng rồi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ chỉ biết lắp bắp nhìn người đàn bà trước mặt và những người xung quanh bà.

- Máy người ... Máy người ép người quá đáng.

Một người trong nhóm kia mới chỉ mặt Phùng Kiếm Nhất mắng.

- Mẹ mày như thế mà ép mày à. Lúc mày ép con gái người ta lên giường với mày sao mày không nghĩ giờ chán chê rồi lại bỏ. Không nói nhiều nữa lời nó lên đồn cảnh sát. Kiện nó cho ở tù một gông đi.

Thiếu Kiệt lúc này đứng ngoài suy nghĩ một lúc, hẳn cũng cảm thấy số tiền khai khống kia cũng là một cái giá thỏa đáng. Nhưng hẳn không thể nào bật cười lúc này được vì nếu như thế mọi chuyện sẽ bị bại lộ.

Bây giờ một người nữ sinh lại đứng ra nhìn Phùng Kiếm Nhất mắng hẳn.

- Người ta hạ đài như thế là đã quá tốt rồi. Gặp Minh là không có chuyện đó đâu. Sở Khanh mang lên người tiếng con nhà giàu học giỏi phải làm một lần cho chừa. Chứ không sau này còn nhiều bạn rớt vào bàn tay của tên này nữa.

Thiếu Kiệt giờ hoàn toàn không hiểu được nhân tố bất ổn này xuất hiện là do Tước Phàm an bài hay là do tức giận mà nói lên tâm tư của mình. Nhưng dù sao chuyện này không còn liên hệ tới hắn nữa.

Đã có người đứng ra nói thì sẽ có những người tiếp theo nên cứ như thế hết học sinh nữ này đến học sinh nữ khác cứ tiếp nối nhau. Mọi người xung quanh cũng đồng tình bảo Phùng Kiếm Nhất phải ghi giấy nợ.

- Những người kia thấy thế cũng càng hùng hổ hơn. Phùng Kiếm Nhất bây giờ như con cừu giữa bầy sói đói. Hắn phải cố gắng trấn tĩnh lắm mới không ngã bất tỉnh tại chỗ.

Người phụ nữ kia bây giờ mới lấy ra một tờ giấy trước mặt của mọi người đưa về hướng Phùng Kiếm Nhất.

- Mày ghi giấy nợ xong, thì mọi thứ sẽ ổn. Chuyện này tạm kết thúc, còn không dây dưa từ giờ đến tối không xong. Lúc đó đừng trách tại sao mọi người ở đây đều muốn đưa mày vào đồn cảnh sát.

Phùng Kiếm Nhất đứng giữa lựa chọn này hắn đành phải chấp nhận ghi giấy nợ để thoát thân. Hắn thật sự muốn thoát ra lúc này để về nhà nhờ bố hắn. Đem chuyện này sáng tỏ minh oan cho hắn.

Nhưng hắn không ngờ giờ đây những dòng chữ hắn ghi trở thành một món vũ khí khiến hắn rơi vào cuộc sống ám ảnh không lối thoát. Trước sự chứng kiến của nhiều người khi Phùng Kiếm Nhất ghi xong tờ giấy nợ thì

có rất nhiều người mỉm cười. Người phụ nữ lúc này mới cầm tờ giấy hướng mọi người nói.

- Các em học sinh với những người qua đường làm chứng nha. Nếu hẳn lật lọng không trả số tiền này cho gia đình chúng tôi lúc đó mong mọi người làm chứng cho.

Lời của người phụ nữ vừa dứt người người ở đây có một số người đề đứng ra chắc chắn mình sẽ làm chứng cho bà. Thì mọi chuyện của Phùng Kiếm Nhất là kết cuộc đã rồi.

Bởi hẳn biết có nhân chứng, có video thì lúc này Phùng Kiếm Nhất chạy trời không khỏi nắng. Chuyện diễn ra tiếp theo cũng không còn gì thú vị với hẳn nên cũng rời đi. Những người được thuê đến cũng rời đi sau đó.

Dòng người bắt đầu thưa dần, chỉ còn lại Phùng Kiếm Nhất ngồi thừ một chỗ. Hẳn giận có, hận có, oan ức có nhưng không ai nhìn tới hẳn. Những ánh mắt khinh bỉ lướt qua hình ảnh hẳn ngồi đó.

Chuyện của Phùng Kiếm Nhất khép lại, hẳn đang trên đường về trên chiếc xe đạp của mình thì nhận được tin nhắn của Lý Bân. với nội dung đã có được Video cần thiết.

Đứng bên đường hẳn mới nhắn lại với Lý Bân. Cứ lấy hết video tập hợp đem về là được để xem cái nào đưa lên được thì đưa.

Thiếu Kiệt về đến nhà thì không thấy mẹ Minh đâu chỉ thấy được một mảnh giấy trên bàn.

“Đồ đạc của con được chuyển qua nhà Hà Vi rồi con xem qua bên đó ở trước mẹ sắp xếp xong việc thì sẽ qua sau. Hồ sơ thi công có rồi giờ chỉ còn dọn hết đồ với sắp xếp mọi thứ chọn ngày xây lại nhà nữa thôi.”

Lắc đầu Thiếu Kiệt cũng không hiểu nổi mẹ hắn tại sao lại có quyết định như thế. Như bây giờ hắn đành chịu. Hà Vi đã đem đồ đạc của hắn cả những vật dụng cá nhân về nhà mình. Đành phải đợi Lý Bân đến đưa cho hắn những video rồi qua bên nhà Hà Vi bắt đầu biên tập lại.

Ngồi được một lúc trước nhà thì Cô Dung hàng xóm thấy hắn mới cười nói.

- Thiếu Kiệt làm gì ngồi ngoài đường vậy nè? qua đây cô hỏi chút chuyện cái.

Hơi ngạc nhiên nhưng Thiếu Kiệt cũng không thấy gì là lạ bởi Hàng xóm với nhau. Nhà hắn kinh doanh cũng là cửa hiệu bách hóa. Đi lên cũng như nhau nên hắn như bình thường qua bên nhà Cô Dung.

Vừa ngồi xuống thì Cô Dung đã cười cười hỏi hắn

- Thiếu Kiệt cho cô hỏi mẹ con bán cửa hàng bách hóa như thế có thể cho cô lấy giá sỉ mấy mặt hàng được không? bên cô dạo này mấy người bỏ hàng ở các hãng ít đến lắm. Mà con thì biết rồi cô cũng đâu đi tới đi lui được toàn ở nhà. Mấy thằng con cô thì trông được mỗi buổi trưa con những giờ khác là chạy đi đâu mất. Nên có nhiều khi không có hàng bán mà đợi hoài bọn người bên công ty không xuống.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc suy nghĩ. Hắn biết cửa hiệu tạp hóa thì không có người là không được mà. Kinh doanh như Cô Dung lại phải qua sang tay của các nhân viên của công ty.

Hầu hết những người này, họ cũng là một nhà phân phối lấy hàng rồi giao lại cho bà. Còn tiền đưa về công ty định mức bao nhiêu thì đưa đúng. Còn tiền dư thì bỏ túi xem như tiền hoa hồng nên bà cũng không lời lãi được bao nhiêu.

Với cô Dung Thiếu Kiệt cũng không cần phải lo lắng nhiều nhà bà cũng ở với nhà hấn đâu phải ngày một ngày hai. Trước hầu như vốn liếng của hấn cũng là từ những lần đi mua hàng hóa giúp bà mà ra. Nên giờ giúp được bà việc gì thì hấn sẽ làm nên không từ chối.

- Chuyện này cháu nghĩ chắc được nhưng mà để cháu hỏi lại mẹ cháu cái đã. Nhưng mà đi định lấy một số mặt hàng nào. Nếu cần gấp thì cháu gọi điện hỏi mẹ cho đi luôn.

Cũng không nhiều lắm hầu hết là những thứ như Thuốc Lá, Cà Phê, Mỳ gói... các thứ nhu yếu phẩm cần thiết ấy mà. Cháu thử hỏi mẹ cháu đi có gì ngày mai đi sẽ lấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu hấn. Nghĩ một chút giờ này còn không gặp mẹ hấn thì Thiếu Kiệt vẫn gọi luôn cho bà là điều tốt nhất. Vì lát nữa hấn qua nhà Hà Vi rồi làm việc nghỉ ngơi bên đó luôn. Mai lại tiếp tục như thế thì khó có thể gặp bà hỏi trực tiếp được.

Lấy Điện thoại ra gọi cho Hoàng Lâm Nhu ngay trước mặt cô Dung. Để có gì thuận tiện bà nói chuyện với mẹ hấn luôn.

- Alo mẹ nghe nè Thiếu Kiệt có chuyện gì hả? mẹ nhớ có ghi giấy để lại cho con mà.

- À cái đó con đọc rồi! chỉ là cô Dung có một số việc cần mẹ con mình giúp nên có gọi điện cho mẹ để hỏi ấy mà. Con đưa điện thoại cho cô nói chuyện với mẹ luôn cho tiện.

Đưa điện thoại cho Cô Dung bán quán nói chuyện với mẹ mình Thiếu Kiệt. lúc này ngồi một bên cũng nhàm chán đi lại tủ lạnh của nhà bà lấy một chai nước ngọt.

Cô Dung khi nhận điện thoại của Thiếu Kiệt. Bắt đầu thương lượng việc nhờ vả Hoàng Lâm Nhu giúp đỡ cho mình lấy hàng. Vội lại sắp xếp đưa người đem vô nhà giúp. Một lúc lâu sau Thiếu Kiệt vừa ngồi phía trước vừa hóng mát. thì Cô Dung gọi hấn.

- Thiếu Kiệt mẹ cháu gặp cháu này!

Đứng lên nhận lấy điện thoại từ tay của Cô Dung hấn mới nói.

- Con nghe nè mẹ?

Hoàng Lâm Nhu bên kia điện thoại lúc này mới nói với Thiếu Kiệt hấn.

- Chuyện của cô Dung mẹ đồng ý rồi nhưng mà mẹ muốn hỏi con là định đưa hàng với giá ra sao ấy mà? nếu như người mua hàng ở cửa hiệu thì mẹ thấy cũng không ổn lắm nên hỏi con thử xem.

- Mẹ cứ lấy như bên công ty đưa mình đi. Dù sao cô Dung cũng giúp đỡ mẹ con mình nhiều rồi. bao nhiêu đó không cần tính toán đâu. Bất quá chỉ là việc đem vô nhà cô thì có phần không ổn lắm tại bên cửa hiệu bách hóa không có người giao hàng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng cười cười mắng hấn.

- Thằng nhóc con không ra cửa hiệu mà đòi hiểu rõ thì không được nhé. Bố của Hoàng Ngân nghĩ làm bảo vệ cho người ta rồi, hiện tại đang làm nhân viên giao hàng cho cửa hiệu con không biết thì đừng có nói. Mà mẹ phải công nhận có người giao hàng doanh thu cao hơn hấn, Thường là đi giao bia với các thứ của mấy tiệm tạp hóa cần thôi nên cũng nhẹ nhàng không nặng nề mà khi nào có mới đi giao.

Thiếu Kiệt hấn nghe thấy bố của Hoàng Ngân làm người giao hàng ở cửa hiệu cũng thấy được mẹ hấn bắt đầu có những phương án kinh doanh

tốt hơn nên cũng cười cười nói.

- Ấy thế thì được rồi cần gì phải bàn với con nữa mọi thứ đã đâu vào đấy rồi còn gì. Mà mẹ định đuổi con đi sớm sao mà lại cho con qua nhà Hà Vi ở thế?

- Thì xây lại nhà mà đi thuê nhà nữa thì tốn tiền. Hà Vi nói nhà còn phòng nhiều. Bảo hai mẹ con mình qua ở thì qua thôi. Con giờ đem máy tính qua đó hết thì làm việc bên đó cũng dễ hơn đưa qua bên đó ở trước cũng có sao đâu nào. Đợi mẹ thu xếp mọi thứ của mẹ xong thì qua sau. Bán con đi sớm cũng có là gì đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 170: Ném Đá Dò Đường

Nói đùa với mẹ mình vài câu xong Thiếu Kiệt cúp máy, Thì Cô Dung lúc này mới nhìn hẳn cười nói.

- Cảm ơn cháu nha Thiếu Kiệt mấy hôm rồi vậy mà dì không dám nói chuyện này với mẹ con. Thấy cứ đi đi về về mà dì chưa gặp được nói gì hết lại không thấy mẹ cháu đâu.

- Chắc dạo này mẹ cháu bận nhiều thứ. Nhà cũng chuẩn bị xây lại rồi nên giờ cháu đang đợi bạn một lúc rồi cũng qua bên nhà bạn ở tạm đây.

Nghe thế Thì Cô Dung cũng giật mình, dù nhà Thiếu Kiệt chỉ mới tốt hơn dạo gần đây nhưng mà không thể nào nhanh chóng như thế. Chuyện này càng làm bà tò mò nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt cô nghe nói là nhà con trúng số. Việc này đúng không vậy. Theo cô thấy là chắc chắn rồi. Công nhận hai mẹ con cháu may mắn thật.

Thiếu Kiệt tuy không muốn nhiều chuyện nhưng có một số thứ từ những người lan truyền đi vẫn là tốt nhất. Nên hẳn không ngại, Dù sao hẳn biết vẫn là có người nhắm vào mẹ con hẳn đang dòm ngó từng ngày.

Giờ hẳn chỉ cần xác nhận thông tin thật thiệt kia thì mọi thứ đã xong. Ai cũng có thể trúng số một số tiền lớn thì vẫn là tốt nhất chỉ cần mẹ con hẳn biết được số tiền thật sự ở đâu là được rồi.

- Ủa chuyện này ai nói vậy cô? chuyện này ở đâu mà người ta biết hay vậy ta.

- Dì cũng không biết nữa? chỉ nghe mấy bà trong xóm nói. Nhưng giờ cháu xác nhận là đúng phải không nào?

Lúc này điện thoại Thiếu Kiệt mới vang lên nhìn thấy cuộc gọi đến là của Lý Bân Thiếu Kiệt cũng thắc mắt. Thằng này bộ không qua đây được hay sao mà phải gọi điện thoại.

- Nghe nè! chừng nào qua đây mà đợi lâu quá?

- ủa em tưởng anh qua chỗ mà Lâm Vũ dẫn em đi. Hấn nói giờ nhà anh làm gì có máy mà làm máy cái này nên dẫn em đến chỗ này giờ đang đứng ngoài. Chủ nhà đi đâu mất rồi. Anh qua nhanh đi.

Hiện tại Thiếu Kiệt hiểu tại sao mình đợi lâu như vậy mà Lý Bân vẫn chưa xuất hiện. Thằng này với Lâm Vũ đến thẳng nhà Hà Vi lại gặp không có Hà Vi ở nhà nên mới phải đứng bên ngoài. Thiếu Kiệt bây giờ mới đáp lại lời Lý Bân.

- Ừ ở đó đi tao qua liên giờ dùng đi đâu.

Thiếu Kiệt quay lại chào cô dung một tiếng rồi trả tiền chai nước mình đã lấy xong lên xe chạy qua nhà Hà Vi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ đang ở nhà mình kể lại mọi chuyện cho bố hấn nghe. Tiếng đập vỡ đồ đạc vang lên trong nhà bên ngoài nghe thấy rõ.

- Cái thằng trời đánh. Mà có ngu thì ngu vừa thôi. Đã biết bị gài còn ráng viết giấy sao lúc đó mà không gọi cho tao.

Bồ Phùng Kiếm Nhất lúc này đang tức giận. Mọi thứ của hấn đang không thuận lợi còn gặp thêm thằng con lại bị người khác động tay động chân. Chỉ trách cho Phùng Kiếm Nhất bây giờ trở thành nơi trút giận của bố mình.

- Ông cứ từ từ đã chứ làm gì mà đối xử với con như vậy. Chuyện này không phải là không có cách giờ chỉ cần báo cảnh sát là xong thôi chứ có

gì. Còn nếu con tôi có làm chuyện đó thì nó bảo con nhỏ kia phá thai vẫn là chuyện bình thường. Nam nhi mà lo gì chuyện đó cơ chứ.

- Bà nói hay nhỉ giờ bọn người đó ở đâu? giấy nợ đó biết đi đâu lấy về. Chuyện này nếu không ai biết thì tốt, họ mà biết hết thì chuyện làm ăn của tôi ra sao.

Phùng Kiếm Nhất lúc này chịu đủ ủy khuất hẳn không dám nói một lời. Hiện tại hẳn thật hận tại sao mình lại ngu ngốc khi đi ghi tờ giấy đó. Lại không làm theo lời Thiếu Kiệt gọi cảnh sát.

- Vậy theo ông thấy cái thằng nhóc kia quan hệ có được không? Tôi thấy sợ rằng nó lừa gạt con mình. Mà nó một tay ở phía sau làm ra chuyện này.

- Chuyện này để tôi xác minh đã. Nhưng quan trọng bây giờ là con mình kia kìa. Nó như thế thì còn mặt mũi gia đình ở đâu nữa, Sao tao lại sinh ra cái đồ khôn kiếp như mày hả Kiếm Nhất.

Vừa nói ông vừa cầm điện thoại lên cho một ai đó. Chỉ trong chốc lát bên kia đã xác nhận cho hẳn chức vụ mà người đã nói chuyện qua điện thoại với Phùng Kiếm Nhất.

Bây giờ hơn ai hết Phùng Kiếm Nhất đang lo lắng cho mình. Sau khi bố hẳn nhận được được xác nhận chính xác hẳn mới run run. Nhìn qua trạng thái của Phùng Kiếm Nhất bố hẳn nhíu mày một cái, bản thân ông cũng không nghĩ con mình sẽ làm nên việc gì nên hỏi.

- Mày còn làm cái chuyện gì nữa hả để tao còn giải quyết cho mày chứ mà lâu lâu làm một vô như thế này tao cũng không lo hoài được.

- Dạ con... Con không dám chắc người ta có thù hẳn với con hay không nữa. Thằng đó con đặc tội không nhỏ...

Phùng Kiêm Nhất mồ hôi nhễ nhại, lưng ướt đẫm. Kể lại những gì mình đã làm. Lúc này hấn sợ Thiếu Kiệt trả thù hấn nên thật tình khai báo không còn gì hết. Từng việc từng việc một kể ra.

Mẹ hấn cũng không còn gì để nói nhưng lo lắng cho con mình là điều không thể tránh khỏi nên nói với chồng mình.

- Ông! Ông xem cứu con mình lần này! không thì mình cũng chết.

Thở dài một hơi ông cũng đăm chiêu suy nghĩ một lúc lâu thật lâu mới nói.

- Chuyện này bắt buộc phải đi xin người ta rồi. Dù bố mày có chỗ dựa lớn thật. Nhưng chuyện này cũng phải lết cái thân đi thôi. Nước xa không cứu được lửa gần. Mày biết nhà của người ta ở đâu không? Mà thằng nhóc đó tên gì?

Phùng Kiêm Nhất lúc này cũng đành cúi đầu nhận tội hấn thấy bố mình định đem hấn đi xin lỗi thì cũng là các giúp hấn ổn định một phần nào.

- Nó học lớp dưới tên Hoàng Thiếu Kiệt. còn nhà cửa thì con không biết chỉ mới nhờ mấy đứa nó theo dõi để biết chứ chưa làm gì.

Bây giờ bố của Phùng Kiêm Nhất chợt đứng lên. Hấn không ngờ con mình lại dính dáng với người mà hấn đang được lệnh quan sát.

- Cái gì mày nói lại xem nó tên gì?

- Hoàng Thiếu Kiệt mà có chuyện gì vậy bố. Làm gì mà bố kích động dữ vậy.

Mẹ của hấn thấy thế cũng nhìn chồng mình chăm chăm. Bởi đây là lần đầu tiên bà thấy chồng mình thất thố như thế?

- Chuyện này nhất định phải tính thật kỹ không là không xong rồi.

Ông bắt đầu kể lại những gì mấy ngày nay mình đang làm cho Ngô Nam. Cho hai mẹ con Phùng Kiếm Nhất nghe. Trong nhà lúc này chỉ còn lại tiếng của bố hấn đang nói rõ sự tình.

- Đợi cho ông dứt lời vợ ông mới hỏi.

- Ông định chuyện này tính như thế nào? Hay là báo cho người kia biết.

im lặng một lúc lâu. chồng bà vẫn phải suy nghĩ chu toàn tuy hấn ở trong giới kinh doanh vẫn chỉ là một ông chủ nhỏ bé, nhưng với phần lẫn lộn không tệ cũng kéo được quan hệ với cấp lớn như Ngô Nam. nhưng chỉ là một người sai vặt không hơn.

- Chuyện này phải thật chu toàn. Trước mắt tôi phải đưa con đi xin lỗi thằng nhóc này. Dù bên kia chưa có ý định gì. nhưng hấn vẫn là con của người kia. Lỡ như mai này thằng nhóc lại được thừa nhận vậy chúng ta đắc tội càng lớn. Giờ cứ ném đá dò đường rồi tính. Mà nếu có gặp người ta gia đình mình cũng không nói gì hết về chuyện này tuyệt đối bí mật. Vì theo như tôi thấy thằng nhóc vẫn chưa biết được thân thế thật sự của nó.

Hai mẹ con Phùng Kiếm Nhất nghe thế cũng gật đầu. Hấn không ngờ Thiếu Kiệt lại có một thân thế kinh người như vậy. Hấn thầm mong cho mình không bị Thiếu Kiệt liệt vào danh sách đen.

- vậy giờ mình đi luôn hay ngày mai mới đi bố. Con không biết nhà bố theo dõi như thế chắc hấn là biết Thiếu Kiệt hấn ở đâu.

- Ừ theo như bọn người được bố thuê, thì giờ này chắc hấn đang ở đó. Cả nhà chuẩn bị đi lát trên đường thì mua ít đồ tỏ lòng thành là được. Chủ yếu là con nên nói sao để hấn tạm thời không đụng đến nhà mình là được. Đi thôi.

Thiếu Kiệt đến nhà Hà Vi cũng không phải lâu. Thấy Thiếu Kiệt vào người bảo vệ nhanh chóng mở cửa hai người Lý Bân và Lâm Vũ cũng thờ phào. Lâm Vũ thì lắc đầu nói.

- Đúng thật nơi này an toàn mà có cái phiền phức là phải trình báo này nọ phiền chết được.

- Mà đừng nói thế. không có gì phiền phức hết chỉ là Hà Vi chắc chưa đưa danh sách cho bảo vệ nên hai đứa mới không được vào. Để lát nữa Hà Vi về rồi anh nói cho.

Lý Bân lần đầu vào nhà Hà Vi nên nhìn ngó mọi thứ xung quanh một cách mân mê. Hắn tuy nhà có gọi là khá giả nhưng vẫn chưa đến mức hoành tráng như thế này. Chỉ cách một bức tường nhưng mọi thứ khác xa quá. Trầm trở một lúc hắn mới nói.

- Nhà đẹp! Ở trong đây chắc thoải mái lắm. À anh Kiệt mấy cái thẻ nhớ này. Anh định làm gì với nó thế. đưa lên mạng luôn hả?

- Không còn phải chỉnh sửa lại một chút. Mà không nhớ hồi chiều tao vẫn là bị dính vào chuyện này à. Còn chưa kể đến mấy người kia vài người lộ mặt giờ đem video đưa lên khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Phải sửa lại thêm một số hiệu ứng thay đổi góc quay là được cắt ghép biên tập lại chắc mai mới đưa lên mạng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân cũng lắc đầu. Theo hắn thấy chuyện này tuy có người vẫn bị lộ mặt nhưng biết ai là ai. Chỉ có bọn người của Xuân Nghĩa Bang là biết rõ thì đâu có sao nên nói.

- cần gì phiền phức thế không anh. Em thấy cho dù họ có lộ mặt đi nữa cũng đâu ai biết họ là ai đâu làm gì có thông tin mà tìm.

- Mà sai rồi chuyện này mà cảnh sát vào cuộc thì sẽ tìm ra chỉ cần cắt ra khuôn mặt lấy hình bắt đầu tìm trong hồ sơ là ra. Bộ phận nhận diện sinh trắc học của bên phòng khoa học kỹ thuật của cảnh sát khá tốt nên phải phòng ngừa.

Thiếu Kiệt ngày đó có nhiều lần cũng đã chứng kiến việc tìm kiếm theo dạng hình ảnh này bởi hắn ở trong trại giam đợi điều tra. rồi lại thả ra không biết bao nhiêu lần nên hắn rất hiểu cách làm này của sở cảnh sát để tìm tội phạm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171: Gặp Lại Lê Hiếu

Từ hôm nay trở đi truyện sẽ tăng số từ và giảm chương tùy theo việc quỹ thời gian nhiều hay ít nên mọi người thông cảm một chương nhưng chất lượng cao.

Ba người đi vào nhà Hà Vi. mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng những đồ dùng nào Hà Vi không biết Thiếu Kiệt có sử dụng hay không thì để vào một góc. Còn những máy tính được chuyển từ nhà Thiếu Kiệt đến cũng chưa gắn nguồn mà sắp xếp theo đúng như xếp đặt tại nhà Thiếu Kiệt.

Lý Bân nhìn thấy trang cảnh như một tiệm nét cũng há hốc miệng hẳn không ngờ ở phạm vi nhà kho lại rộng như thế này. Lâm Vũ bắt đầu khởi động toàn bộ hệ thống máy tính lên rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt lát nữa anh Tường qua đây luôn hả? hay là vẫn bên công ty xem chừng bên đó. Sáng nay tờ báo anh nói trải rộng trong và ngoài công ty hết rồi nếu có kết quả người kia thế nào cũng lộ diện.

Thiếu Kiệt bắt đầu dọn dẹp lại những đồ mình cần dùng thì để qua một chỗ còn những thứ không cần thiết thì bỏ vào một thùng giấy gần đó đóng lại rồi để vào trong góc. Vừa làm hẳn vừa nói chuyện với Lâm Vũ.

- Điều này phải đợi Chu Tường sắp xếp xong hết mọi thứ bên công ty qua đây rồi nói chuyện. Giờ mọi thứ chuẩn bị xong hết thì bắt đầu làm việc. Trước tiên em lên máy trang IT kiếm một ít người có kỹ năng ổn một chút đi Tiểu Vũ. Anh đi thay đồ cái đã.

Lúc này Lý Bân bỗng nhiên hỏi Thiếu Kiệt hẳn.

- Anh Kiệt. Chu Tường ấy sao em thấy giống như không bao giờ về nhà hay sao vậy? mấy lần qua bên công ty đều thấy hẳn ở đó túc trực hoài?

Thì Anh Tường bỏ nhà đi bụi mà, nghe nói nhà anh Tường không muốn anh ta theo nghề này, mà muốn theo nghề gia đình làm nhà giáo với bắt ảnh kết hôn nên anh Tường bỏ nhà đi bụi, giờ công ty như là nhà của anh ta vậy đó.

Thieu Kiệt lúc này bất ngờ hẳn không nghĩ đến Chu Tường đang bỏ nhà đi bụi xem như công ty vẫn là nơi trú ẩn của mình. Hẳn nghĩ chuyện này chắc mới mà hẳn không quan tâm nhiều lắm đến việc riêng của nhân viên mình nên không biết được hỏi Lâm Vũ.

- Chuyện này thật không? sao anh không biết gì hết vậy mới đây ah? hay lâu rồi?

- Từ lúc trước khi đi làm cho anh. Anh Tường bỏ nhà đi bụi lúc trước thì vẫn là tôi về nhà trọ với mấy người bạn sáng đi phát tờ rơi ngoài đường. Nghe bạn bè nói công ty mới thành lập tuyển người nên anh Tường đi nộp hồ sơ thử, không ngờ được làm, từ khi chuyển qua bên cửa hàng mới là anh Tường chuyển qua công ty ở luôn.

Thieu Kiệt lúc này cũng rơi vào trầm tư. Hẳn trước giờ cứ nghĩ Chu Tường tuy làm việc thường xuyên nhưng vẫn sắp xếp về nhà thăm người thân hoặc là cuối tuần ở cùng người nhà. Nhưng vẫn không nghĩ đến Chu Tường lại xem công ty là nhà của mình.

- Chuyện này đến bây giờ anh mới biết đấy. sao trước giờ không ai nói hết. Nếu không có Lý Bân hỏi thì anh cũng chẳng biết.

- Tại chuyện này anh Tường nói mọi người không nên tuyên truyền chỉ có mấy người như Chị Nguyệt, Chị Nhã Kỳ với Anh Hạo biết thôi. Em tại làm việc với anh Tường nên mới biết chứ không cũng không biết đâu.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt cũng đáp lại. Dù sao bởi tiếp xúc nhiều với Chu Tường nên Lâm Vũ mới biết chuyện này. Giờ thấy Lý Bân hỏi cũng không phải người ngoài nên thật tình kể lại mà không hay Thiếu Kiệt vẫn không biết chuyện này.

- Việc này để anh nói chuyện với Chu Tường sau. giờ đi tắm cái đã. Lý Bân mày xem coi các đoạn video như thế nào. lát anh xem lại góc độ rồi bắt đầu cắt ghép sau.

- Xem video thôi mà chuyện nhỏ. Mà em hỏi cái anh Kiệt sao mà anh quen chủ nhà này thế. Nhà này không phải nhỏ, Xem ra chủ nhân ngôi nhà cũng không đến nỗi tệ đâu khi cho anh ở đây rồi còn sắp xếp nhiều thứ như vậy.

Thiếu Kiệt định đi thì bị Lý Bân kéo lại nên cũng trả lời bân quơ.

- Người này mày biết mà? cần gì phải hỏi.

Lý Bân bây giờ ngờ ngác không hiểu mấy. Nếu thiếu Kiệt nói chủ nhân ngôi nhà này hẳn biết thì đó là ai? Hẳn hoàn toàn không nhớ được là ở bệnh viện hẳn đã gặp Hà Vi rồi. Nhưng chỉ một vài lần nên hẳn không nhớ được.

Lâm Vũ thấy Lý Bân ngờ ngác cũng nhìn hẳn cười khi nói.

- Tập trung nhiệm vụ đi. Đứng đó hoài lát nữa người ta về thì mày biết là ai thôi ấy mà.

hai cô gái đang dạo một vòng quanh siêu thị trên xe hiện tại rất nhiều thứ đồ ăn vặt làm sẵn và một số đồ dùng linh tinh khác. Hà Vi và Trịnh Chi đang đi dạo quanh siêu thị mua các vật dụng cần thiết. Thấy quá nhiều đồ đạc Trịnh Chi mới hỏi Hà Vi.

- Hà Vi em mua đồ nhiều như thế này làm gì? nhà mình chị thấy đủ dùng mà?

Đâu có em thấy như thế còn ít đây mình mua thêm nữa càng nhiều càng tốt mới được? Thiếu Kiệt nếu muốn làm việc buổi tối thì sẽ tốn nhiều sức hơn nên cần phải bồi bổ. Theo một nghiên cứu em đọc trên mạng thì những người hoạt động về đêm cần nhiều thức ăn hơn để giữ cho mình ở trạng thái tốt nhất.

Hà Vi sau khi được Hoàng Lâm Nhu nói Thiếu Kiệt hay thức để làm việc trên máy tính nên khi sắp xếp các vật dụng của hắn xong cô liền nghĩ đến ý định chất đầy tủ lạnh nhà mình bằng đồ ăn để Thiếu Kiệt có thể bồi bổ một cách tốt nhất.

- Em xem ra rất quan tâm tới Thiếu Kiệt à. Mà chị thấy em với cậu ta cũng hợp đấy chứ. Thông minh tài giỏi hơn người còn em xinh đẹp biết lo lắng cho người khác chị thật hâm mộ à. Em với Thiếu Kiệt quen biết nhau như thế nào vậy kể chị nghe được không?

Trịnh Chi cũng tò mò tại sao hai người này biết nhau theo cô được biết thì Hà Vi ở Ngọc Châu là nhiều chỉ một năm vài lần ở Lưu Minh này thôi. Nhưng hai người lại quen nhau từ nhỏ. Mà theo cô thấy thì Hà Vi khắc sâu hình ảnh của Thiếu Kiệt rất nhiều.

- Em gặp Thiếu Kiệt ấy hả? chưa bao giờ em trả lời ai câu này vì ngại lắm. Đúng ra thì em gặp Thiếu Kiệt trong tiệm đồ chơi. lần đó là lần đầu tiên em đi cùng ông mua đồ chơi Thiếu Kiệt bên ngoài bị mấy đứa khác đánh.

- Ấy lúc đó mấy tuổi mà Thiếu Kiệt đã bị đánh? xem ra cậu ta hồi nhỏ cũng ghê gớm lắm.

Hà Vi nghe thế cũng ngại ngại nhìn Trịnh Chi. Vì đúng thật Thiếu Kiệt lúc đó còn rất nhỏ nhưng đã đi đánh nhau với người ta.

- Giờ nghĩ lại em cũng thấy buồn cười cậu ta bị đánh vì giành lại đám đồ chơi nấu ăn của em gái mình. Ông em thấy thế mới ra ngăn cản chị không biết thôi Thiếu Kiệt bị ba bốn thằng nhóc đánh nhưng mà vẫn chống trả đánh lại. Sau khi được ông giúp cậu ta cũng cảm ơn rồi tự thân đi về. Ông em thấy thế mới dẫn em đi phía sau xem cậu ta như thế nào. Chị biết không cậu ta lì lợm nhất quyết không nhận sự giúp đỡ của ông mấy lần té lên té xuống ông em hỏi tại sao thì cậu ta nói là nam nhi ngã được phải đứng lên được. Lúc đó em nghĩ cậu ta chỉ bằng em mà sao là nam nhi. Nam nhi là như thế nào em không biết nhưng em chỉ thấy cô bé kia được cậu đưa về món đồ chơi vui mừng không khóc. Lúc đó em chỉ muốn được là cô bé kia được Thiếu Kiệt đưa món đồ chơi thôi.

Trịnh Chi lúc này cũng chỉ biết xuýt xoa. Cô hiểu tại sao Thiếu Kiệt có thể được như ngày này đó là một ý chí được khắc sâu từ trong dòng máu của mình. Mà hẳn lại có thể trở thành một người chủ phía sau của công ty như hiện tại cũng là một điều không mấy quá đáng.

- Vậy là em thích Thiếu Kiệt từ lúc còn nhỏ xiu như vậy đến giờ sao không nói cho cậu ta biết.

- Thật ra lần đó xong em cũng không có suy nghĩ gì con nít mà. Ông em thấy thế mới hỏi cậu ta có muốn học võ không chị chẳng sẽ không nghĩ Thiếu Kiệt lúc đó trả lời sao đâu. Cậu ta bảo nhìn mấy người tập võ ở câu lạc bộ gần nhà là được rồi đi học tốn tiền. Ông em nghe thế nên mới dạy võ cho Thiếu Kiệt mỗi ngày em đều lấy tiền của Thiếu Kiệt mua kem. Cậu ta bảo ông không lấy tiền học phí thì cậu lấy tiền đó cho em vì em là cháu của ông. Sòng phẳng không thiếu nợ lẫn nhau. Nên ngày nào em cũng có kem của Thiếu Kiệt.

Hà Vi giờ đây kể lại những gì ngày đầu gặp gỡ Thiếu Kiệt như một kỷ ức đẹp mà cô lưu giữ. Trinh Chi bây giờ mới cười cười nói.

- Vậy sao không nói. cứ im lặng thế rồi cô bé khác cướp đi mất thì sao?

- Em thấy hiện tại không nên nói ra dù sao cũng vẫn là như thế là đủ. Thiếu Kiệt còn nhiều việc phải làm chưa kể đến cậu ta còn phải đi học em thì tốt hơn, nhưng tính ra em vẫn còn khá nhiều việc chưa muốn gò bó Thiếu Kiệt. Thôi đi mua đồ như thế này cũng lâu rồi hai chị em mình về không Thiếu Kiệt không biết lại lo lắng cho chị nữa.

Hai người vừa đi vừa nói đem đồ mua ở siêu thị chất đầy một xe bắt đầu ra quầy tính tiền. Trong khi đợi tính tiền thì Hà Vi mới thấy bên ngoài có một người. Thanh niên đang cầm một xấp tờ rơi trên tay. Hà Vi để lại ví của mình cho Trinh Chi xếp hàng rồi bước ra khỏi nơi đó tiên về chàng thanh niên hỏi.

- Anh làm gì ở đây?

Người thanh niên không để ý đến những người khách ra vào xung quanh, mà chỉ cầm cúi đưa tờ rơi cho họ cho đến khi nghe được câu hỏi của Hà Vi mới ngược lên nhìn.

- À em là người đi chung với cậu gì mua hàng ở khu mua sắm PK.

Thấy Lê Hiếu vẫn nhận ra mình Hà Vi cười hỏi.

- Ủ anh làm gì ở đây sao lại phát tờ rơi như thế này?

Nhận ra cô bé là ai Lê Hiếu lúc này cũng vui vẻ cười đùa đáp lại.

- Thì em thấy đó đang phát tờ rơi kiếm chút ít tiền sống qua ngày ấy mà.

Nhìn xấp giấy dày cộm trên tay của Lê Hiếu. Hà Vi thấy đây là những tờ giấy quảng cáo những trung tâm gia sư cũng thắc mắc hỏi.

- Ủa anh đang làm công việc bên kia sao lại nghĩ đi mà phát tờ roi?

Gãi đầu nhìn xấp giấy trong tay Lê Hiếu lúc này cũng tương đối ngại trả lời.

- Hôm qua công ty làm thanh lý nội bộ, Những nhân viên không đủ yêu cầu doanh số tháng hay là làm việc không hiệu quả đều bị cho nghỉ, anh cũng nằm trong số đó. Giờ đợi ngày lấy lương công ty thì không có việc gì làm nên đành phải đi phát tờ roi kiếm thêm chút nào hay chút đó. Để chuẩn bị tiền đi làm hồ sơ xin việc rồi còn một tháng cầm cự trước khi lãnh lương ở chỗ làm mới.

Hà Vi lúc này cũng nhú mày. Theo như cô nhớ Thiếu Kiệt đã đưa cho Lê Hiếu danh thiếp của mình tại sao anh ta lại không gọi điện cho Thiếu Kiệt nên cũng thắc mắc hỏi.

- Bạn em có đưa anh cái danh thiếp sao không gọi cho cậu ta xin một việc gì đó được mà.

- Thật ra tôi cũng định như thế nhưng khi kiếm tờ giấy lại thì mới nhớ để trong túi áo ghile đồng phục đã trả cho công ty bên kia nên cũng đành chịu. Giờ gặp em ở đây là may mắn rồi em cho anh số điện thoại của cậu ta đi.

Lê Hiếu cũng nói thật lòng mình. Hắn để danh thiếp của Thiếu Kiệt vào áo ghile, để khi nào chuẩn bị đầy đủ hành trang kinh nghiệm rồi mới liên hệ với Thiếu Kiệt. Xem như một cái phao cứu sinh nhưng lúc trả đồ lại công ty lại quên lấy ra nên mới gặp tình trạng dở khóc dở cười này.

- Anh phát tờ rơi ở đây chắc cũng mới đi. Bỏ hết mấy cái này, rồi đi cùng em gặp cậu ấy trực tiếp có gì thì cậu ta cũng hiểu hơn về anh. Còn việc sắp xếp anh vào việc gì thì để cậu ta tính.

Trịnh Chi sau khi tính tiền xong thì hai tay xách đầy những đồ là đồ đến cạnh Hà Vi nhìn Lê Hiếu mới nói.

- Cậu là cái anh nhân viên ở khu mua sắm.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu như đáp lại lời của Trịnh Chi. Lê Hiếu thấy hai người mua khá nhiều đồ cũng bỏ xấp giấy vào cái túi bên hông nói.

- Đây để tôi cầm cho hai người gọi taxi hay sao?

- Không cần đâu cứ ra phía bãi đậu xe là có người chạy xe ra thôi. Hai chị em tôi đi xe của nhà.

Trịnh Chi mới đưa lại hai túi đồ nặng trĩu cho Lê Hiếu xong đưa lại bóp cho Hà Vi lúc này cả hai người đi trước Lê Hiếu theo sau với hai túi đồ. Khải Huy từ xa nhìn thấy Trịnh Chi đi ra cổng cũng đã lên xe đánh lái hướng về nơi ba người đi tới.

Chiếc xe đỗ lại trước mặt ba người Khải Huy mới bước xuống xe mở cốp xe cho Lê Hiếu bỏ hai túi đồ vào còn để cho Hà Vi và Trịnh Chi ngồi ở phía sau.

Lê Hiếu thấy thế cũng lên xe ngồi cạnh Lê Hiếu. Để cho Khai Huy đưa về gặp mặt Thiếu Kiệt...

Thiếu Kiệt lúc này đang ở nhà thao tác trên máy vi tính bắt đầu kiểm tra từng đoạn video. Đã được lấy từ Xuân Nghĩa Bang.

Lý Bân ngồi nhìn theo Thiếu Kiệt thao tác cũng không ngờ có những thứ như thế này nên hỏi hấn.

- Anh Kiệt phần mềm này em mới thấy lần đầu mà sao anh thao tác quen thuộc vậy. cái đoạn video này góc quay như là người phụ nữ đó trực diện lại không thấy mặt nhưng đoạn kia thì khá xa đoạn phân giải của anh lẽ như vẫn phát hiện thì sao anh.?

- Mày khỏi lo đi. Nhìn nè hình ảnh góc này là đối diện với mặt bà ta Giờ phóng lớn lên gấp hai lần. Nhìn thấy rõ mặt nữa đâu nè. Chỗ này hơi xa là đã đủ.

Thiếu Kiệt chỉ lựa những cảnh quay có hấn gián tiếp dính vào vụ này mà lướt bỏ đi còn những cảnh từ xa hấn không lo lắng. Vì hiện tại điện thoại chỉ có thể ghi được cao nhất độ phân giải bốn trăm tám mươi không như HD hay là bốn K như thời của hấn việc phóng to lên tới mức độ nào đó sẽ bị bể hình chỉ còn điểm ảnh, mà như thế thì cũng không thể nào nhận diện được.

- Ủa sao lên tới lúc này chỉ còn lại ô vuông không vậy anh Kiệt. Cứ hình phóng to lên là xuất hiện hình vuông sao?

- Người ta gọi những hình vuông này là điểm ảnh, bất cứ hình ảnh nào đều có điểm ảnh. Mày mà đi ra đường nói hình vuông người ta cười chết. một điểm ảnh khá nhỏ khoảng 0,26 nhân cho 0.35 milimet tức là chưa tới 1 milimet. thường được gọi là pixel.

Cả Lâm Vũ và Lý Bân bắt đầu khoái chí với cái định nghĩa mới mẻ này, bởi họ vẫn thường gọi những điểm ảnh như thế này là hình vuông hoặc hình chữ nhật chứ không gọi là pixel như Thiếu Kiệt nói. Lâm Vũ bây giờ cũng nghi ngờ nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Mà anh cắt ghép như thế này người ta có tin không. Sợ họ không tin thôi.

- Làm gì mà không tin mà có thấy ai cắt ghép đoạn phim ngoài phim đám cưới không? cái video tào lao này ai mà cắt ghép làm gì? đâu ai cũng rảnh như anh em mình.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế hai người Lý Ân và Lâm Vũ cũng gật đầu. Thường những phim đám cưới ngày trọng đại mới làm như thế này còn Thiếu Kiệt hấn lại đi cắt ghép một đoạn phim tào lao như thế này chắc cũng không ai để ý đến lắm.

Bây giờ điện thoại Thiếu Kiệt lại vang lên một số lạ mà hấn không hề biết. Bật máy lên thì nghe giọng nói Chu Tường,

- Alo Thiếu Kiệt hả? ra nói bảo vệ cho anh vào với anh đang ở trước nhà nè.

Chu Tường lúc này đến trước nhà cũng phải gọi cho Thiếu Kiệt đi ra đón. Hấn mới được sự cho phép của bảo vệ vào. Vừa vào tới nơi Chu Tường cũng than một tiếng.

- Em xem sao chứ? như thế này thì làm sao mà được. Nhiều khi em bận chưa về có mà anh ở ngoài mất.

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười lắc đầu nói.

- Hết hôm nay thôi. tại Hà Vi đi đâu đó với Trịnh Chi nên không có ai ở nhà. Mà hai cô nàng này không biết bao giờ mới về đây.

Chu Tường gật gù đầu thì bên ngoài cánh cổng lại được mở ra để cho xe chạy vào. Thiếu Kiệt thấy thế lắc đầu nói với Chu Tường.

- Anh xem. vừa nhắc là về tới linh hơn chùa hư miếu sập rồi

Hai người lúc này mới đứng vào một bên để cho Hà Vi và Trịnh Chi xuống xe lúc này trên xe bước xuống Lê Hiếu cũng làm Thiếu Kiệt ngỡ ngác nhìn. Chu Tường thì được Trịnh Chi gọi tới xách đồ từ trong cốp xe ra. Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Hà Vi còn tay thì chỉ về Lê Hiếu hỏi.

- Cái này là sao đây? tự nhiên ở đâu mọc ra đây?

Hà Vi nghe thấy Thiếu Kiệt mới trả lời hẳn.

- Thì mình với Trịnh Chi đi siêu thị gặp anh ta đang phải phát tờ rơi ở trước siêu thị nên kéo về. Anh ta bị biên chế của bên khu mua sắm nên giờ trong lúc đợi lương của bên đó thì đi phát tờ rơi mà danh thiếp của bạn anh ta để trong đồng phục đã trả lại cho công ty nên không liên lạc được nên mình mới dẫn anh ta về đây?

Thiếu Kiệt im lặng nghe hết những gì Hà Vi nên hướng Lê Hiếu đang đứng kế bên cũng hiểu được đôi chút. Không phải hẳn không biết cách làm của Lê Hiếu ở khu mua sắm thế nào cũng không được nên mới nói.

- Thôi đừng ngoài đây cũng không nói được chuyện gì vào nhà ngồi rồi nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172: Đi Sai Đường

Lê Hiếu Lúc này theo chân Thiếu Kiệt vào trong nhà. Hà Vi thì đi vào bếp bắt đầu sắp xếp những thứ vừa mới mua vào tủ lạnh và bắt đầu cùng Trịnh Chi làm đồ ăn tối. Trịnh Chi nhanh chóng hâm nóng trà đem ra để trên bàn, để Thiếu Kiệt nói chuyện với Lê Hiếu.

Ngồi xuống bàn để Lê Hiếu ngồi trước mặt mình Thiếu Kiệt mới hỏi anh ta.

- Vậy anh có dự định gì cho tương lai của chính mình?

Lê Hiếu giờ đây đang đối diện với một câu hỏi mà anh ta không hề biết trước. Bản thân anh đang không biết tương lai mình ra sao. Ước mơ của anh vừa mới bắt đầu đã thất bại. Anh phải làm việc như bao người khác thời gian anh ở khu mua sắm cũng làm cho anh hiểu được nhiều điều. Hiện tại luôn tàn khốc nó không như một giấc mơ, một mộng tưởng của chính anh. Dẫn đo rất lâu Lê Hiếu mới đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Anh vẫn sẽ cố gắng thực hiện ước mơ của mình cho bằng được. người khác nói gì thì mặc kệ. Anh biết nhiều người nói ước mơ sẽ không thực hiện được nó không như hiện thực nhưng anh tin mình sẽ làm được bằng tất cả khả năng của mình. Cho dù thời gian có lâu dài đi nữa cũng phải hoàn thành ước mơ của mình.

- Vậy anh định thực hiện nó như thế nào? Em hỏi anh bây giờ anh bao nhiêu tuổi? Anh đã được gì cho chính mình sự nghiệp, người thân của anh đã thấy được gì từ ước mơ của anh chưa?

Thiếu Kiệt hẳn luôn biết nắm bắt tâm lý của người khác thông qua những câu hỏi, Nên những lúc cảm xúc của Lê Hiếu như thế này hẳn cần

phải đập tắt. Bởi Thiếu Kiệt biết cảm xúc luôn chi phối được lý trí và thường dẫn đến những sai lầm không đáng có. Điển hình là Lê Hiếu đã thực hiện được năm mươi phần trăm trên con đường của mình, nhưng lại để cảm xúc chi phối mà dẫn đến sai lầm không đáng có. Vì như thế nên hôm nay hẳn có dịp gặp được Thiếu Kiệt.

Lê Hiếu cũng ngẩn người, trước này chưa ai hỏi hẳn những câu này nên anh ta cũng không biết phải làm sao. Bản thân tự kiểm nghiệm lại những gì đã qua trong cuộc đời mình. Lê Hiếu lúc này bỗng trầm lại không thể nào xúc động được nữa. Đúng vậy anh chưa một lần được mọi người xung quanh tán thành, cũng khi anh khởi nghiệp không ai tin anh làm được. Mà khi anh thất bại những người đó đều cho đó là điều hiển nhiên phải có.

Quan niệm của người khác đối với chính người thân đều như thế. Nếu là con công nhân suốt đời bạn vẫn là công nhân. Còn nếu bạn đi lệch ra khỏi quỹ đạo đó bạn sẽ là kẻ khác người.

- Anh thật sự chưa nghĩ đến những điều này giờ nghe em hỏi anh không biết trả lời sao cho đúng. Đúng năm nay anh 27 tuổi công danh sự nghiệp chưa có, người thân thì anh vẫn chưa mang lại điều gì cho họ ngoài nỗi phiền hà. Từ nhỏ đến giờ anh chỉ biết ước mơ. Một ước mơ mà ai nhìn vào cũng nói không thực hiện được.

- Vậy khi anh khởi nghiệp anh cũng kéo bạn bè mình cũng tham gia đúng chứ? Rồi đến khi ý kiến bất đồng vì việc thua lỗ thì hai người lại tách ra phải không?

Lê Hiếu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt. Đúng như hẳn nói khi Lê Hiếu thực hiện việc này mời cả hai người bạn cùng vào. Mới đầu ai cũng hẳn hái với mô hình này nhưng chỉ được thời gian đầu. Mọi thứ bắt đầu đi vào việc bê tắc giữa những lần đi kiếm nhà đầu tư. Rồi bất đồng quan điểm nên tách

ra. Chỉ còn Lê Hiếu với công ty một cái xác bắt đầu mọi việc mua hàng, đăng bài bán hàng các thứ liên quan.

- Viện này sao em biết. Đúng là trước đây khi khởi nghiệp anh cũng có cùng với hai người bạn nữa làm dự án này. Nhưng rồi cũng thất bại không lên được mặt bàn. Chắc ước mơ vẫn chỉ là ước mơ, giờ đây cuộc sống nó không dễ dàng gì đối với người như anh rồi. Quá nhiều thứ phải làm lại từ đầu.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ cười, Cầm lấy ly tra trước mặt uống một ngụm rồi mới hỏi tiếp.

- Đôi khi ước mơ vẫn thực hiện được. Anh có thể làm nó bằng nhiều cách hoặc trở thành người điều hành nó một CEO chứ không phải chủ tịch tập đoàn. Thì anh có chấp nhận đánh đổi bán ước mơ của mình đi để được làm việc mà mình mong ước.

- Ước mơ mà cũng bán được sao. Em nói cứ như một chuyện viễn tưởng không có cơ sở khoa học vậy? nếu mà ước mơ bán được thì biết bao nhiêu người đã giàu vì những ước mơ của mình rồi không đợi tới lượt anh đâu.

Lần đầu tiên Lê Hiếu tiếp nhận được một thông tin mà mơ hồ không hiện thực anh ta cũng không biết Thiếu Kiệt đang nói đùa hay là thật. Chỉ thấy lần gặp mặt này rất khác thường. Thiếu Kiệt luôn đặt ra những câu hỏi mà anh phải suy nghĩ về nó ra nhiều mới đưa ra quyết định.

- Ước mơ bán được chứ nếu anh biết vận dụng đúng cách. Nhưng phải xem việc anh làm thế nào thôi. Bởi bản thân anh khi khởi nghiệp đã quá nóng vội, và cách thức đi sai đường.

- Anh không hiểu tại sao lúc khởi nghiệp em lại nói anh đi sai đường? anh vẫn áp dụng các hình thức của amazon thực hiện quy trình của mình

đúng cách mà? người ta làm được sao anh làm theo em lại nói anh đi sai đường?

Lê Hiếu nghe được Thiếu Kiệt nói mình đi sai đường lỗi khởi nghiệp cũng thắc mắc. Bởi anh ta không hiểu mình vẫn làm giống người khác nhưng tại sao vẫn không mang lại hiệu quả, ngược lại còn phải trắng tay. Nếu đúng như thế thì Jeff Bezos đã không có được một tập đoàn amazon lớn mạnh.

Thiếu Kiệt biết Lê Hiếu không hiểu mình sai ở chỗ nào nên mới từ từ giải thích cho hắn biết. Để Lê Hiếu hoàn toàn chấp nhận với sự thật là mình đi sai đường.

- Thứ nhất anh đã phạm vào điều không nên có đó là hùn vốn với bạn thân. Bởi sẽ chẳng có người đầu tư nào muốn làm việc với công ty toàn những người bạn thân hùn vốn lại mà khởi nghiệp việc này có những hệ lụy mà anh không bao giờ biết trước được. Việc tại sao không nên góp vốn với bạn thân thì tôi sẽ kể một câu chuyện cho anh nghe vậy.

Lê Hiếu lúc này hoàn toàn chú tâm vào câu chuyện của Thiếu Kiệt sắp kể, anh muốn biết được câu chuyện của Thiếu Kiệt sẽ liên quan gì đến những gì Thiếu Kiệt nói. Về sự khởi nghiệp không nên góp vốn với bạn bè thân thiết.

“có hai người bạn thân A với B. Một hôm anh A dẫn anh B đến một khu đất, anh A thuyết phục anh B là góp vốn mở một nhà hàng. sau khi anh B đồng ý, anh ta thông qua người A kia thuê được khu đất. sau đó anh A viện lý do công ty anh ta đang có một số vấn đề cần tài chính và mượn anh B một số tiền nhiều hơn số vốn mà hai người bỏ ra để xây dựng quán. Anh B lúc này mới gọi anh C cũng là bạn thân của anh A vào góp vốn chung. Như vậy nhà hàng bây giờ có ba cổ đông chính là ba người A,B,C. Anh B lo việc quản lý, tuyển người những tháng đầu có lợi nhuận anh A lại thuyết

phục hai người nâng cấp quán lên. Hai người cũng đồng ý nên không thu về được tiền lãi của mình. Một năm sau quán đã hình thành khá khang trang và đông khách, lúc này xảy ra một vấn đề. người A là người đứng tên trên giấy tờ thuê đất nhưng một năm qua lại thông báo tăng tiền mặt bằng lên tới 3 lần. Nghi ngờ có điều không ổn anh B và anh C định đi gặp người cho thuê hỏi. Thì anh A nói anh B không tin tưởng anh ta làm chia rẽ nội bộ. Lúc này ba người họp lại và anh A không cho anh B đầu tư hùn vốn nữa chỉ trả lại số tiền ban đầu anh đã góp vốn. Vì là bạn thân nên những lần trước, họ đều không ký kết giấy tờ tái đầu tư. Chỉ có anh C là ký kết với anh A nên người B phải ra đi với số tiền ít ỏi và công sức của mình sau một năm gầy dựng.”

Thiếu Kiệt kể xong Lê Hiếu cũng trầm mặc, Lần đầu anh nghe được câu chuyện như thế này. Nhưng sự việc này Thiếu Kiệt từ một chủ quán cafe mà biết được. Anh chủ quán này chính là người B trong câu chuyện của Thiếu Kiệt.

- Câu chuyện vừa rồi anh có kinh nghiệm gì? bản thân anh có thể không giống người B kia nhưng anh có phải cũng gặp vấn đề với bạn thân mình khi góp vốn hay không. Nếu có thì đó là lý do tại sao anh lại không thể thuyết phục nhà đầu tư.

Thở dài một hơi thật sâu qua bao nhiêu lâu Lê Hiếu mới nhận ra bài học đắt giá này, bằng cách phải trả chạt vật trở thành người đi làm công cho người khác.

- Nếu anh đã kinh doanh thì không nên hợp tác với bạn thân, cũng như nếu bạn thân xin việc hãy để anh ta đến xin việc như bao người khác? hoặc làm nhân viên của mình và phải luôn sòng phẳng với họ. Giờ nếu anh đồng ý trở thành người điều hành công ty thì tôi sẽ chấp nhận vì không có anh thì trang thương mại điện tử của tôi vẫn sẽ hoạt động và nó đang được tiến hành. Tôi chỉ cần người thúc đẩy và điều hành nó thay tôi thôi.

Lê Hiếu bây giờ cũng im lặng, anh ta vẫn không nghĩ được rằng có một người cũng đang thực hiện một trang thương mại điện tử như mình. mà bản thân Thiếu Kiệt còn là người có điều kiện và hiểu biết hơn. Dù cho nhìn bên ngoài cậu ta cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi.

- Được rồi nếu em đã nói như thế thì anh chấp nhận. Dù sao anh cũng muốn mình chính tay thực hiện được ước mơ của mình. Nếu anh không phải người chủ của nó thật sự nhưng trên danh nghĩa cũng là đã đủ. Việc của anh bây giờ là gì?

Lê Hiếu sau một lúc lâu mới đi đến quyết định chính mình cần muốn. Bởi anh ta thấy thời gian để anh ta thực hiện được cái ước mơ của mình khá xa vời. Trong khi đó Thiếu Kiệt đã thực hiện việc này dù không có anh ta thì cũng có người chấp nhận làm người đứng sau chuyện này.

- Tạm thời công việc của anh bắt đầu đơn giản thôi thuyết phục. Anh phải thuyết phục những nơi bán hàng hoặc những shop bán hàng nhỏ lẻ. Chấp nhận thuê lại mặt bằng của trang web việc này chắc anh không cần tôi phải đưa kinh nghiệm đâu. Trước mắt tôi sẽ đưa cho anh một bản mẫu đi nói chuyện với khách hàng. Hãy bắt đầu từ những cửa hàng nhỏ trước sau đó mới tới cửa hàng lớn hơn

Thiếu Kiệt bắt đầu đưa ra nhiệm vụ đầu tiên cho Lê Hiếu, Hẳn tin với việc này anh ta sẽ làm được. Bởi có thể đi nói chuyện khởi nghiệp với những nhà đầu tư thì phải có một chút gì đó kiến thức và sự giao tiếp cần có.

- Ủa như vậy mình cho thuê mặt bằng sản phẩm không phải là trực tiếp lấy hàng về như amazon về nhập kho rồi mới đợi bán hàng sao?

- À quên đây cũng chính là sai lầm của anh ở lần khởi nghiệp của mình. Anh quá xem trọng cách thức làm việc của người khác mà quên đi mất họ

với anh là hai văn hóa khác nhau. Chưa kể đến những nơi đó họ có khối lượng tiền đầu tư khá lớn. Khác biệt vùng miền không chỉ khác biệt đi hình thức kinh doanh mà còn là cách thức kinh doanh trong đó nữa nên anh đã đem một mô hình kinh doanh của châu Âu vào một đất nước châu Á. Anh không thất bại mới là chuyện lạ đấy.

Hiện tại Lê Hiếu đã hiểu được tại sao lần khởi nghiệp của mình lại chìm xuồng chỉ vì anh ta không tìm hiểu hết những gì cần thiết. Thêm vào đó hẳn quá nôn nóng, khiến cho việc phán đoán sai tình hình thực tiễn của một người kinh doanh nên có.

- Được rồi vậy để anh về chuẩn bị mọi thứ ngày mai bắt đầu đi gặp những cửa hàng cần thiết.

Lê Hiếu đứng lên định ra về Thì Thiếu Kiệt lại ngăn lại cười cười nói.

- Anh lại quá nôn nóng rồi! bản thân anh chưa biết gì về trang web mẫu làm sao anh nói chuyện với người ta? với anh đã biết gì về cách hoạt động của trang web cũng như hình thức hoạt động ra sao đâu. Anh định tay không bắt giặc hay sao? Không có vũ khí mà đòi ra chiến trường như thế không được.

Thiếu Kiệt chỉ trích ngay tính nôn nóng của Lê Hiếu làm anh ta cũng không phản bác được. Những gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn đúng nên giờ Lê Hiếu chỉ biết ngại ngùng cười.

- Tạm thời cho anh xem trang web mẫu để anh tìm hiểu thêm nhưng tôi khuyên anh nên bỏ ra một tháng đầu nghiên cứu nó cũng như tìm kiếm những người kinh doanh cửa hàng nhỏ lẻ trước rồi mới bắt đầu đi đàm phán. Chứ không lại chẳng có người khách nào chịu đâu.

Lê Hiếu bắt đầu theo chân Thiếu Kiệt đi đến nhà kho của Hà Vi. Hấn được Thiếu Kiệt giới thiệu cho mọi người. Hấn nói Chu Tường hướng dẫn Lê Hiếu về những căn bản nhất của việc hoạt động của trang web, cũng như những cấu hình cần thiết cách thanh toán và chuyển giao hàng hóa một cách đơn giản.

Chu Tường nói về những tính năng của trang web cũng làm cho Lê Hiếu trầm trồ bởi anh ta cũng chưa nghĩ đến việc vận dụng một khâu giao hàng riêng biệt cho chính trang web, cách thức lấy hàng của các cửa hàng thuê lại mặt bằng trên trang web.

Lâm Vũ với Lý Bân đang tập trung xem những đoạn video đang tiến hành cắt ghép lại chúng. Những chỗ sơ sót hay có góc nhìn không được. Thiếu Kiệt nói loại bỏ để nhìn đoạn video một cách chân thật nhất, mà người xem không thể nào nhận biết được đây là nhiều góc quay ghép lại.

Hà Vi lúc này đem ra một đĩa đồ ăn được cô với Trịnh Chi làm. Mọi người bắt đầu thưởng thức những món ăn được đem tới. Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi vào máy tính của mình bắt đầu mở một số phần mềm cần thiết thì Khải Huy bên ngoài đi vào đến chỗ Hà Vi nói nhỏ vào tai.

- Có ba người lạ mặt đến muốn gặp cậu Thiếu Kiệt. Đang bên ngoài công. Camera có thể thấy hình ảnh của họ.

- Được rồi em lên xem liền.

Trả lời Khải Huy xong Hà Vi bắt đầu đi lên phòng mình mở màn hình sau khi đánh một số dãy số thì hiện ra các khung hình nhỏ ở trên. Nhấn vào một khung hình thì thấy đây là hai vợ chồng cùng một người thiếu niên nên mới nói Khải Huy.

- Anh xuống nói Thiếu Kiệt xem có biết những người này không? dù sao mình cũng không biết đối phương là ai cứ hỏi Thiếu Kiệt cho chắc chắn, những người này không phải người của Ngô Nam đi.

Rất nhanh chóng theo lời của Khải Huy Thiếu Kiệt lên phòng Hà Vi đang đứng quan sát thì thấy cô đang nhìn chăm chăm vào màn hình nên hỏi.

- Có chuyện gì gọi mình lên đây vậy Hà Vi?

- À có ba người tìm cậu. Mình không biết những người này là ai vì lý do an toàn nên mình mới gọi cậu lên xác minh thử.

Thiếu Kiệt nhìn vào màn hình thì thấy ba người. Người thiếu niên được hiển thị trên màn hình thì lại khá quen thuộc với Thiếu Kiệt. Trên khóe môi hiện lên một nụ cười trong lòng thầm nói.

- Chuyện vui rồi đây tìm được nhà này cũng không phải dễ à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173: Kéo Xuống Thuyền

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt đang quan sát hình ảnh của camera an ninh, một lúc sau Thiếu Kiệt mới trả lời cô.

- Người này mình biết, còn cặp vợ chồng này là ai thì mình không rõ lắm. Nhưng có lẽ là bố mẹ của tên này. Điều mình thắc mắc là tại sao họ lại biết mình ở đây mà đến tìm. Quan trọng là mình lại đang có một chút khúc mắc với hắn. Đoạn phim đang được biên tập bên nhà kho cũng là quay lại việc náo động của tên này do mình làm ra.

- Vậy người này cho vào hay không đây? Nếu bạn từ chối thì mình để cho bảo vệ báo với họ bạn không tiếp khách. Đơn giản thôi mà

Thiếu Kiệt nhìn người đàn ông trong màn hình đang đi tới đi lui, như lo lắng điều gì đó. Rồi trầm ngâm làm ra quyết định của mình.

- Theo mình nghĩ chắc họ đến với thành ý xin lỗi giùm con họ đi. Cứ cho họ vào nhưng đưa vào phòng khách là được bạn xuống nhà nói Lý Bản Lâm Vũ tạm thời đừng lộ diện.

Nói rồi hai người đi xuống nhà Hà Vi nói Khải Huy cho phép ba người vào xong đi về hướng nhà kho nơi mọi người đang làm việc Trịnh Chi thấy Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ ghế ở phòng khách cũng biết có người đến nên nhanh chóng châm trà.

Lúc này Thiếu Kiệt nhìn cô châm trà xong mới nói.

- Chị tạm thời châm trà xong thì cùng với Chu Tường lên đây đứng giúp tôi một chút em cần tạo thế để chấn nhiếp những người này.

Trịnh Chi gật đầu! Sau khi châm trà xong cũng theo lối đi của Hà Vi gọi Chu Tường. Lúc này bên ngoài cổng đã mở ra cho xe ô tô của gia đình Phùng Kiếm Nhất. Khải Huy đang hướng dẫn họ đưa xe vào nơi đỗ xe.

Cả ba người gia đình Phùng Kiếm Nhất sau khi qua khỏi cánh cổng cũng ngỡ ngàng. vì phía bên trong hoàn toàn không giống bên ngoài chỉ là cổng sắt được bịt kính với ít họa tiết. Mà đằng sau nó như một ngôi nhà nguy nga tráng lệ như một căn biệt thự đúng nghĩa.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng há hốc mồm. Nhìn cách bài trí xung quanh, hẳn không ngờ rằng Thiếu Kiệt lại ở trong một căn nhà lớn gấp đôi nhà hẳn.

Ba người Theo chân Khải Huy hướng về phòng khách của ngôi nhà nơi có Thiếu Kiệt ngồi đợi sẵn. Bên cạnh Thiếu Kiệt hiện tại có Trịnh Chi và Chu Tường.

Nhìn thấy gia đình Phùng Kiếm Nhất đến trước mặt Thiếu Kiệt ngồi đó đưa tay mới bà người nói.

- Không biết các vị đến đây với mục đích gì?

Phùng Kiếm Nhất lúc này định lên tiếng thì bố hẳn chặn nhìn Thiếu Kiệt thật sâu ông không thể đoán được đối phương đang suy nghĩ điều gì. Phong thái trấn định và hoàn toàn nhìn không thấu mới nói.

- Tôi là Phùng Kiếm Hoa bố của Phùng Kiếm Nhất còn đây là Nguyên Ngọc là vợ tôi. Lần này đến đây chủ yếu là vì việc của thằng con không nên thân của tôi mà ra mong cậu bỏ qua cho.

Nghe được lý do khác người của Phùng Kiếm Hoa hẳn bắt đầu nhìn ông như thăm dò điều gì đó. Hẳn bây giờ cảm giác rất lạ, Người này chưa từng gặp mình, gia cảnh lại có thể nói là giàu có hơn. Tại sao lại hướng về một

người thấp hơn mình lại nhỏ tuổi làm ra việc này. Người có tiền thường rất trọng thể diện nhưng Phùng Kiếm Hoa lại làm ra việc này.

Theo Thiếu Kiệt nhận thấy tính cách của Phùng Kiếm Nhất cũng từ cha hoặc mẹ mình mà ra, thì việc tự thân đi xin lỗi này rất có vấn đề. Đăm chiêu suy nghĩ lúc này không chỉ có mình Thiếu Kiệt mà còn có cả hai người Trịnh Chi và Chu Tường. Nhìn vào vẻ bên ngoài của đôi vợ chồng trước mặt họ biết người này cũng là dân kinh doanh không đến nỗi nào. Việc phải đích thân đi xin lỗi một thiếu niên mười sáu tuổi chưa ráo máu đầu là việc không thể. Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Phùng Kiếm Hoa

- Tôi tự hỏi rằng lý do nào để ông bỏ đi tôn nghiêm của mình mà tới thay mặt cho Phùng Kiếm Nhất xin lỗi tôi? Ông nên nhớ tôi vẫn là học lớp dưới hẳn. Ông có thấy như vậy là khá phi lý và làm cho người ta khó hiểu về cách hành xử của ông hay không?

Thiếu Kiệt không ngại nói ra những gì hẳn đang thắc mắc bởi gia đình trước mặt đang ở trong địa bàn của hẳn. Lại làm ra việc mà hẳn không hiểu được nguyên do thì chắc hẳn hẳn phải biết cho bằng được.

Phùng Kiếm Hoa thấy hẳn ngang nhiên hỏi mình như thế bên cạnh còn có cả hai người mà hẳn không biết một nam một nữ xem như là một người thư ký làm việc dưới trướng một vị giám đốc. Chưa kể đến ngôi nhà bí ẩn này cũng là một vấn đề hẳn chưa từng nghĩ phía sau cánh cổng sắt mà mọi báo cáo hẳn có từ thám tử, lại là một ngôi nhà như thế này. Mấy lần điều tra thì hoàn toàn không ra lai lịch địa chỉ này trong khi đó vẫn có địa chỉ vẫn có nhà nhưng không biết ai là người sở hữu đứng tên.

- Tôi nghe con tôi kể hôm nay nó gặp một chút rắc rối cậu đã ra tay giúp đỡ, một phần đến cảm ơn cậu là chuyện nhỏ chuyện chính là tôi cũng biết con trai nhà tôi có một ít những việc không đáng có với cậu nên tôi mới dẫn nó tới đây để xin lỗi cậu mong cậu bỏ qua cho.

- Ông nói dối! Bản thân gia đình ông có nhiều sơ hở lắm mà ông không nghĩ đến đi. Tôi ở đây chỉ một vài người biết. Mà hẳn không nằm trong số này. Nếu có thông qua bạn bè tôi mà biết được địa chỉ thì đây sẽ là nơi không phải ông đến. Ông sơ hở khá lớn là từ lúc hẳn ra về cho đến này không trải qua bao lâu ông đã dẫn hẳn tới được nơi này. Tôi thử cho ông có qua nhà tôi gặp mẹ tôi đi nữa thì bà cũng chỉ cho ông được địa chỉ. Mà cũng là chưa chắc vì đến bà cũng chưa bao giờ tới nơi này. Nói mục đích thật của ông tới đây là vì chuyện gì?

Thiếu Kiệt vừa nói vừa chỉ về Phùng Kiếm Nhất còn phân tích rõ ràng những tình huống mà Phùng Kiếm Hoa không ngờ tới. Bây giờ ông phải nhìn hẳn bằng con mắt khác. Suy luận này với cái bá khí bức người như của Ngô Nam làm ông lo lắng, Thì những gì mà thám tử báo về cho ông chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Lúc này ông cũng không biết trả lời sao cho Thiếu Kiệt biết. Ông cảm thấy mình đúng là thất bại khi tự đưa mình vào thế khó xử này mà nguyên do cũng là bởi Phùng Kiếm Nhất gây nên.

- Chuyện này... tôi không thể nói cho cậu biết được... Bất quá cậu cứ biết được tôi có tin tức nói giờ này cậu hay ở đây thôi. Bản thân tôi cũng chỉ làm việc cho người ta thôi mà. Nay con tôi đắc tội với cậu sau này việc tại sao tôi đến đây thì cậu cũng sẽ biết thôi đừng bắt chẹt gia đình tôi như thế?

- Ông không nói chứ gì! Được rồi Chu Tường tiễn khách.

Thiếu Kiệt lúc này cũng tức giận thật sự. Hẳn đứng lên nói với Chu Tường đuổi khách thì Nguyên Ngọc đang ngồi đó mới hô lên

- Khoang! cậu không cần làm khó ông nhà tôi. Tôi nói cho cậu biết, có người sai chồng tôi theo dõi cậu và mẹ cậu thôi. Còn mục đích gì thì bọn tôi không nói được. Thà bọn tôi giữ mạng để còn được sống cậu thì vẫn không sao nếu nói ra thì cả nhà tôi không biết sẽ nằm trong hoàn cảnh như thế nào đây.

- Bà ta nói đúng đấy Thiếu Kiệt! chuyện này bạn có thể nói chuyện riêng với mình một chút. Tôi chắc là gia đình ông bà có thể ngồi đợi được mà phải không?

Hà Vi từ trong bước ra vừa nhìn Thiếu Kiệt vừa nói. Sau đó lại hướng hai vợ chồng Phùng Kiếm Hoa hỏi một câu hỏi mà không cần lời đáp trả. Lúc này Thiếu Kiệt cũng nhìn Hà Vi một lát rồi gật đầu. Trước khi đi hẳn còn nói với Chu Tường và Trịnh Chi, xem chừng những người này.

- Việc này tương đối nhạy cảm vì đây là chuyện riêng của Thiếu Kiệt nên hai người vẫn hiểu một người nhân viên thì không nên biết quá nhiều về chuyện của sếp mình. Thiếu Kiệt đã đưa hai người ra thì đó là sự tin tưởng của hẳn dành cho hai người.

Thiếu Kiệt và Hà Vi vào một phòng gần đó. Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng chỉ biết nhìn theo hẳn. Bởi khoảng cách quá xa bây giờ hẳn hiểu được Thiếu Kiệt nói đâu với hẳn Phùng Kiếm Nhất không có tư cách là điều thật sự. Người ta có hẳn cả những nhân viên ở dưới làm việc cho mình trong khi đó hẳn vẫn là học sinh đang còn ngồi ghế nhà trường và phải xin tiền bố mẹ.

Đợi cho Thiếu Kiệt đi rồi Phùng Kiếm Nhất mới nhỏ nhẹ hỏi hai người Chu Tường và Trịnh Chi.

- Anh Chị làm cho Thiếu Kiệt một tháng tiền lương bao nhiêu vậy?

Chu Tường cũng cười cười nhìn Phùng Kiếm Nhất đáp lại.

- Tầm khoảng bốn mươi triệu một tháng đi. Chắc hẳn bố cậu cũng kiếm nhiều hơn một tháng lương của tôi nhiều nhỉ. Cậu rất may là còn ngồi đây nếu là tôi thì chắc gia đình cậu không còn ở Lưu Minh rồi.

Nguyên Ngọc lúc này cũng xem như lời của Chu Tường là lời hù dọa. Vì bà thấy chồng mình vẫn là một người kinh doanh có tên tuổi thì việc này không thể xảy ra.

- Anh cứ làm như đây là chuyện giạt gân. Bất quá chỉ là chạt vật một chút chứ làm gì đến nổi.

- Bà nghĩ xem chồng bà tài sản hiện tại được một trăm tỷ chưa mà đòi nói chuyện với cậu chủ nhà chúng tôi.

Cả gia đình Phùng Kiếm Hoa bây giờ đều ngẩn người khi nghe Trịnh Chi nói. Phùng Kiếm Nhất thì đỏ mồ hôi thấm ra trên trán thấy rõ. Một trăm tỷ, không phải là triệu hần có thể nghĩ đến số tiền này lớn như thế nào mà Thiếu Kiệt lại đang nắm giữ. Chung Tường thấy hiệu quả chấn nhiếp của Trịnh Chi đã đạt được nên cũng hần giọng nói.

- Cô cũng rảnh nhỉ nếu Thiếu Kiệt nghe được thì làm sao.

- Cái này tôi chỉ nói sự thật thôi nhà này cậu ta muốn quyết định sao thì thế đó mà. Với lại những người này làm sao biết được Thiếu Kiệt khủng bố ra sao đâu. Thôi tôi đi châm trà anh ngồi nhìn họ đi.

Lời của Trịnh Chi và Chu Tường lúc này làm cho Phùng Kiếm Hoa bắt đầu hoang mang hần không biết mình nên làm thế nào. Lựa chọn giữa việc cho Ngô Nam biết thông tin này hay là bắt đầu đứng vào hàng ngũ của Thiếu Kiệt.

Còn Thiếu Kiệt sau khi bước vào phòng chỉ có hai người là Hần và Hà Vi thì hần mới hỏi.

- Chuyện này là sao vậy Hà Vi cậu biết những chuyện gì mà giấu mình?

Thấy Thiếu Kiệt gấp Hà Vi cũng chỉ lắc đầu. Thờ dài một hơi đáp.

- Chuyện này đúng là mình biết nhưng cũng không thể nói cho cậu vì điều này thuộc về mẹ cậu. Chuyện cậu muốn biết thì hãy hỏi mẹ mình. Nhưng mình khuyên hiện tại vẫn chưa phải lúc bạn nên biết vấn đề này đâu.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng ngồi xuống cái giường gần đó bắt đầu suy nghĩ rất nhiều. Hắn biết Hoàng Lâm Nhu có điều gì đó vẫn không cho hắn biết nhưng điều đó là gì khi mà Hà Vi biết được mà hắn hoàn toàn không biết. Liệu điều này có hay không người khác nữa. Hoặc liên quan quá lớn trong đó nên mới không để cho hắn biết bây giờ.

- Cậu đừng nói với mình là lần này cậu đến Lưu Minh này cũng bởi vì chuyện này nhé? Nó có liên quan nhiều người lắm đúng không?

- Ừ lần này mình tới Lưu Minh nhiệm vụ là không cho cậu dính dáng vào việc này để mẹ cậu xử lý. Ông mình cũng đã lường trước được điều ngoài ý muốn như thế này nên có gửi cho cậu một bức thư cậu đọc đi rồi tự mình quyết định.

Hà Vi vừa xác nhận vừa cầm ra một phong thư được để ở một cuốn sách trong phòng đưa cho Thiếu Kiệt. để cho hắn tự mở ra xem xong rồi quyết định xem chuyện này hắn nên làm như thế nào.

Cầm trong tay cái phong bì còn niêm phong kính chưa mở ra. Thiếu Kiệt biết Hà Vi cũng không thể nào biết được bên trong ghi gì nên mới đưa tay xé lấy phong bì. Mở bức thư trong đó ra Thiếu Kiệt thấy Hà Thu ghi cho hắn nội dung không dài.

“ Thiếu Kiệt nếu cháu thấy được thư này thì nhiệm vụ của Hà Vi có sự ngoài ý muốn. Nhưng ông nói cho cháu biết chuyện này nếu cháu tham gia vào thì sẽ dẫn đến mẹ cháu thua thiệt nhiều lắm. Nếu mẹ cháu chưa cho cháu biết thì cháu nên tránh xa vụ việc này ra. Đừng để công sức của mẹ cháu trở thành bọt biển. Khi nào chuyện này thật sự ổn mẹ cháu chắc chắn

sẽ nói cho cháu nghe mà không phải ai khác biết việc này cho cháu biết. Nên lựa chọn như thế nào là việc của cháu. Ông chỉ khuyên nếu cháu muốn tốt cho mẹ mình thì đừng dính dáng vào việc này hãy để mẹ cháu tự giải quyết. ”

Đọc xong lá thư mà Hà Vi đưa cho mình Thiếu Kiệt im lặng thật lâu. Hắn phân vân việc nếu mình dính dáng vào việc này tại sao lại khiến cho mẹ hắn những thứ gì đã gây dựng biến thành bọt biển. Mà tại sao Hà Thúc lại nhắc đi nhắc lại hắn không nên dính vào việc này. Nên mới hỏi Hà Vi.

- Nếu chuyện này mình vẫn muốn tham dự vào thì việc gì sẽ xảy ra còn nếu mình không tham dự vào thì nó ra sao bạn có thể nói cho mình biết không?

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt thờ dài một hơi lấy can đảm mới nói.

- Theo mình nếu cậu dính vào chuyện này sẽ trở thành trung tâm của mọi việc, Mẹ cậu cũng phải chịu nhiều thiệt thòi sau này. Ông tớ cũng không giúp được cậu trong những chuyện sắp tới. Dù cho có bất trắc cậu cũng phải tự mình gánh lấy bởi cậu trước thế lực kia quá nhỏ bé mà ông mình và bạn bè rất nhiều người gộp lại mới có thể ngang tay với những người đó. Nếu cậu lộ ra quá sớm sẽ dẫn đến những thứ không lường trước được. Mọi người chỉ có thể bỏ xe giữ tướng thôi cậu cũng đừng trách móc mọi người. Còn nếu cậu vẫn như thế không lộ diện thì sau này chính cậu có thể làm những người đó bất ngờ và hiệu quả hơn. lúc đó mẹ cậu cũng an toàn hơn.

Thiếu Kiệt nghe trong lời Hà Vi nói hắn biết, lần này hắn không thể nào dính dáng vào việc này. Một nước cờ sai sẽ dẫn tới thua cả một bàn cờ. Tuy bây giờ hắn vẫn là một con chốt nhưng sau này hắn lớn mạnh. vẫn có thể ăn hết cả bàn cờ. Con chốt sang sông không đoán được đường đi.

Trầm ngâm chuyện này thật lâu Thiếu Kiệt mới nói ra quyết định của mình đối với chuyện này.

Được rồi chuyện này mình sẽ không dính dáng vào. Nhưng từ giờ trở đi mình sẽ phải cần có những bước đi cần thiết của mình. Chuyện chính trị mình sẽ không dính dáng vào. Nhưng chuyện của mẹ mình nhất định mình sẽ làm sáng tỏ những người này hiện tại mạnh mẽ mình có thể như mọi người nhận định không đâu lại. Nhưng một thời gian sau nếu mình thật sự biết chuyện này là như thế nào lúc đó Hà Vi bạn cũng không nên ngăn cản nữa đấy.

Thiếu Kiệt vừa đứng lên vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi có thể hướng nhìn thấy bên ngoài bãi cỏ xanh ngát, rồi nói ra những gì dồn nén trong lòng mình lúc này.

- Việc đó là tùy cậu nhưng mà cậu định làm việc này như thế nào. Những người ở ngoài đó tính toán là sao đây? Những người này xem ra cũng chỉ là tay sai tép riu của những người kia thôi. Tâm lý và cách hành xử thua xa.

- Mình đã có kế hoạch rồi những người bên ngoài mình sẽ khiến hẳn trở thành một con cờ trong tay mình dù sao mình vẫn là người nắm đằng cán. Chỉ nội mỗi một đoạn phim chưa cắt ghép cũng đem nhưng người đó kéo xuống thuyền được rồi. Dù sao tép thì cũng thành tôm mà, tôm thì lúc đó cắt vó bắt là được rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 174: Khuyên Chu Tường

Hôm nay bạn nên lên chương trình mọi người thông cảm.

Thiếu Kiệt trở lại phòng khách sau khi đã bàn bạn xong với Hà Vi ngồi xuống trước mặt gia đình Phùng Kiếm Nhất bây giờ đang hội họp. Khác với tư thái thăm dò khi tới đây Phùng Kiếm Hoa lúc này cảm thấy bế tắc là nhiều.

Bởi ông biết Thiếu Kiệt hẳn có thể thao tác nhiều điều khác. Ngô Nam chỉ có thể có mặt ở đây một thời gian không dài mà nơi này tại thành phố Lưu Minh này nếu Thiếu Kiệt thao tác một chút thì gia đình ông chắc sẽ không thoát được. Vì Ngô Nam cũng chỉ xem ông như một ngã sai vật thì hẳn sẽ can thiệp giúp ông hay không là điều không thể nào chắc chắn được.

Nắm bắt được tâm lý đó Thiếu Kiệt mới nhìn Phùng Kiếm Hoa mà nói.

- Chuyện hôm nay có vẻ như ông chỉ đến xin lỗi cho con ông thôi hay là còn vấn đề gì khác nữa thì tôi không biết. Người sau lưng ông là ai tôi hiện tại cũng chẳng quan tâm. Giờ xem như mọi chuyện đã kết thúc. Tôi không muốn chuyện này lộ ra ngoài hơn nữa là con ông sau này cũng đừng có đụng chạm tới tôi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng lúng túng mới nói với Thiếu Kiệt hẳn.

- Vậy còn... giấy nợ của tôi?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn hẳn thương hại nói

- cái giấy nợ cậu tự mình ghi. tôi không biết cậu đem bố mẹ đến đây vì cho rằng tôi cần số tiền nhỏ nhoi của cậu à?

Nghe con mình hỏi Thiếu Kiệt như thế Phùng Kiếm Hoa muốn đánh hấn ngay tại chỗ. Người ta làm chuyện lớn ai lai đi làm mấy cái việc nhỏ nhất này vừa tốn công vừa tốn tiền chẳng được bao nhiêu. Nên mới trừng mắt với Phùng Kiếm Nhất.

Thấy bố mình bắt mãng Phùng Kiếm Nhất chỉ biết cúi đầu hấn chỉ định hỏi Thiếu Kiệt thử xem coi có phải chuyện này do một tay Thiếu Kiệt làm hay không thôi. Chứ tiền của người ta nhiều như thế thì lấy làm gì tờ giấy tổng tiền chỉ chưa tới một phần nhỏ trong tài sản của mình.

- Ấy cậu Thiếu Kiệt con tôi không hiểu chuyện cậu người lớn không chấp nhận con nít đi. Dù sao gia đình tôi cũng không biết những người đó là ai. Đến giờ họ cũng không liên lạc chúng tôi cũng không biết được phải làm ra sao mong cậu giúp dùm.

- Chuyện của nhà mấy người sao tôi lại phải giúp, ông không phải vẫn là dân kinh doanh à. Không có lợi thì làm gì cho mệt. Ông tới đây mà còn không biết mình kiếm họ ở đâu lại còn nhớ tôi giúp ông không thấy như vậy là quá sức thiệt thòi cho tôi sao.

Thiếu Kiệt bắt đầu dẫn dắt, Phùng Kiếm Hoa từng bước từng bước một rơi vào trong vòng kế hoạch của mình. Nên cứ vòng vòng để cho Phùng Kiếm Hoa tự chui vào.

- Tôi cũng biết như thế làm không đúng nhưng giờ nhà tôi cũng không có gì để cho cậu có thể lấy. Tiền thì cậu có quá nhiều rồi công ty thì tôi chỉ là một người kinh doanh vừa mới lên đây. Cái công ty như thế cậu cũng không muốn làm gì. Vậy cậu cần gì ở gia đình tôi được chứ.

Phùng Kiếm Hoa lẳng lộn cũng biết được một hai nhưng hấn hiện tại không biết được tung tích những người kia thì tìm ở đâu để lấy về tờ giấy

nợ mà bọn người kia đang giữ. Năm mươi triệu với hấn không lớn cũng không nhỏ nhưng cái chính là làm sao để liên lạc được với những người đó.

- Không cần đao to búa lớn thế đâu. Tôi cũng không vì cái công ty hay là tiền bạc của ông đâu cái tôi cần là ông làm việc cho tôi.

- Cái Gì? Tôi làm việc cho cậu? Như vậy sao được?

Cả Phùng Kiếm Hoa lẫn vợ và con hấn đều bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Cả hai người Trịnh Chi và Chu Tường cũng thắc mắt. Phùng Kiếm Hoa thì làm được gì cho Thiếu Kiệt. Việc một tờ giấy nợ được có ít tiền chỉ không lôi kéo được ai đi.

- Ông thử nói xem tại sao lại không được tôi thấy chuyện này khá đơn giản với ông mà? Tôi đâu cần ông phải về làm ở công ty của tôi hay việc gì đâu. Tôi chỉ cần ông trở thành tai mắt của tôi với người kia là được.

- Việc này không được đâu nếu người đó biết được thì gia đình tôi cũng không sống nổi đâu cậu làm ơn đừng đi đừng lôi nhà tôi vào những chuyện thế này mà. Thà tôi đợi những người kia liên lạc chứ không đánh đổi mạng sống của gia đình mình. Thôi cậu đã bỏ qua cho con tôi. Gia đình tôi cảm ơn cậu còn việc còn lại. Tôi thuê người hoặc đợi những người đó liên lạc lại là được.

Phùng Kiếm Hoa ngay lập tức từ chối. Hấn sợ dính vào việc tranh đấu này nữa thì hấn và gia đình mình còn gặp nhiều thứ rủi ro hơn nữa.

- Được rồi nếu ông không muốn tôi cũng không ép. Chuyện hôm nay dừng lại ở đây chuyện của tôi ông cũng không được tiết lộ ra cho người kia biết. Nếu không chuyện ông đến đây gặp tôi sẽ được gửi cho người đó. Và ông cũng đừng quên tôi có thể chơi chết ông lúc nào cũng được.

Thiếu Kiệt lúc này đe dọa Phùng Kiếm Hoa. Hắn không sợ chuyện này ông ta nói lại cho Ngô Nam nếu thật sự như thế hắn chỉ cần đưa đoạn phim mà có ghi hình lại Phùng Kiếm Hoa đến đây gửi đi cho người cần thiết là được.

- Ông có thể đi về được rồi còn những chuyện tiếp theo tôi không liên quan. Gia đình ông muốn làm gì thì làm nếu mà có suy nghĩ lại thì hãy đến đây gặp tôi. Hi vọng ông kiếm ra những người kia.

Đợi cho gia đình người Phùng Kiếm Hoa đi mất. Thiếu Kiệt lúc này mới đi xuống nhà kho. Lâm Vũ và Lý Bân bên dưới này đã lâu. Lúc này Lý Bân mau chóng bước đến chỗ Thiếu Kiệt hỏi hắn.

- Sao rồi anh Kiệt sao họ tới đây thế? Mà chuyện này Phùng Kiếm Nhất nó sao lại kéo phụ huynh nó đến đây.

- Chưa đánh giá được. Trước mắt xem như việc này tạm lắng lại cái đã. Còn đoạn video này cứ từ từ không tung ra vội. Xem như gia đình đó có nghi ngờ thì cũng không làm được gì anh em mình.

Thiếu Kiệt lúc này mới tiến đến nhìn màn hình máy tính đang chạy chế độ xuất phim của máy vi tính. Chu Tường cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Cho bọn họ đi như vậy ổn không? Thấy như mình nhẹ nhàng quá hay sao ấy.

Cứ từ từ mới được chứ. Cứ thả lưới từ từ cầm cọc cái đã. Những người này sẽ quay lại thôi. Bởi mình vẫn luôn có cái để họ phải quay lại nơi này. À mà Lý Bân mày có hỏi Tước Phạm sao biết Phùng Kiếm Nhất mà ra tay không? Hôm nay sao những người Xuân Nghĩa Bang lại làm trước kế hoạch vậy.

Đang nói chợt Thiếu Kiệt nhớ ra điều gì đó nên mới hỏi Lý Bân. Sự việc ngày hôm nay có vẻ như khác hơn mọi thường. Hầu như là chủ động hơn trong việc vụ oan cho Phùng Kiếm Nhất.

- À không phải Tước Phàm thực hiện. Hôm nay anh Long với anh Hồ làm việc này. Họ nắm một học sinh chỉ mặt được thằng kia nên thế là hành động luôn.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói Thế Long và Ngọc Hồ làm thì cũng hiểu hai người vì lần trước không được việc nên lần này làm cho hoàn toàn tốt đẹp rồi đến người cũng chuẩn bị hết đầy đủ mọi thứ. Bây giờ hắn lấy điện thoại ra gọi cho Thế Long.

- Anh Long hả chuyện lần này cảm ơn anh nha. Giờ chỉ cần cái khung bố tin thần nữa là thôi. Anh xem nói anh em cẩn thận một chút dù sao họ cũng đang có phòng bị đấy.

Thế Long bên kia cười cười trả lời lại Thiếu Kiệt.

- Em cứ yên tâm chuyện này bọn anh sẽ làm thần không biết quỷ không hay cho nhà đó sợ vỡ mật mới được. Chuyện này em cứ đợi đó nghe tin tốt từ bọn anh là được rồi nha vậy đi anh cùng anh em uống chút ít đã.

Cúp máy Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu. Những người này thật không lo lắng điều gì. Chu Tường bây giờ đang cài đặt máy thứ cho sever để mở cổng mạng kết nối. Thiếu Kiệt thấy thế mới vỗ vai Chu Tường một cái hỏi.

- Anh Tường gần đây anh có về nhà không? Làm việc với em mà chưa bao giờ em hỏi về gia đình anh nhỉ.

- Việc này ... việc này khó nói à. Em hỏi cái khác đi Thiếu Kiệt.

Chu Tường bắt đầu ngại ngùng gãi đầu hẳn không biết phải nói điều gì với Thiếu Kiệt vì nếu nói thì cũng được nhưng đây có vẻ là việc riêng mà nói ra thì hẳn cũng không biết Thiếu Kiệt sẽ nghĩ gì.

Thiếu Kiệt nghe thế nên thở dài một hơi nói với Chu Tường.

- Anh vào phòng nói chuyện với em một lúc. Không tốn nhiều thời gian đâu.

Chu Tường lúc này bộ dạng uể oải đi theo Thiếu Kiệt vào trong phòng. Sau đóng cửa phòng lại Thiếu Kiệt mới Nhìn Chu Tường thở dài hỏi.

- Việc của anh với gia đình mình em đã biết rồi. Anh không nhớ bố mẹ à?

Chu Tường ngồi xuống một bên cũng thở dài.

- Anh biết mình không đúng thật. Nhưng làm nhà giáo thì anh không muốn. Ngay cả việc học lập trình là anh giấu bố mẹ mà thi lấy. Đi học họ cũng tưởng anh học sư phạm thôi. Nhà anh nói học ngành này không có tương lai ai cũng nói như thế hết. Mà anh đã đam mê họ không hiểu được đâu mỗi ngày không rip một trang web, không giải ra cách bố cục trong đó anh rất khó chịu. Giờ ra đi làm lúc đó nhà mới biết anh theo ngành lập trình viên. Vậy mà bố mẹ anh lại xin cho anh vào làm thầy giáo dạy vi tính trường cấp hai. Em nghĩ đi kiến thức của anh sử dụng vào làm giáo viên cấp hai anh có chấp nhận không. Anh không muốn phải mặc áo sơ mi quần tây đi làm. anh không thích lúc nào cũng gợn gàng đến nơi làm việc mà phải gò bó chính mình. Chưa kể đến lại còn ép anh lấy người ta trong khi chưa biết mặt, chưa lần nào nói chuyện với nhau. Cưới về hai người sẽ hạnh phúc hay không. em nói đi anh làm việc này chỉ là bắt đắ dĩ thôi.

Chu Tường Bây giờ mới kể hết những gì mình đã giấu kính bấy lâu nay cho Thiệu Kiệt nghe. Tâm Trạng khá buồn rầu Chu Tường như muốn nói hết những gì ấu ức bấy lâu nay. Thiệu Kiệt thấy Chu Tường như thế mới từ từ nói.

- Anh rời nhà đi không để lại tin tức. Bố mẹ anh sẽ lo lắng cho anh chưa kể đến em nói thật làm cha làm mẹ nào cũng vậy luôn muốn tốt cho con mình. Họ sợ anh đi sai đường bởi trong nhà anh theo nghề giáo mà anh lại chọn một ngành nghề hiện đại. Đúng nghề giáo là nghề cao quý nhưng nó chỉ đối với những người yêu nghề đừng lớp. Còn những người có học vị cao đến cỡ nào đi nữa họ không yêu nghề cố gắng thăng tiến cũng chỉ như là một người kinh doanh chức vụ mà thôi. Nếu ngay lúc đầu anh nói thật với bố mẹ mình những điều này chắc gia đình anh sẽ hiểu.

Chu Tường lúc này cũng im lặng bởi hắn chưa từng làm những điều Thiệu Kiệt nói. Hắn không biết bố mẹ mình nếu lúc đó mình làm những việc như thế này có ngăn cấm hắn hay không. Nhưng bản thân đã đi sai đường nên giờ mới được như ngày hôm nay. Nên đối diện với nó một lần nữa chắc Chu Tường sẽ vẫn chọn cách này để thực hiện ước mơ của mình.

- Nếu lúc đó anh nói chuyện này ra có lẽ sẽ không thực hiện được vì bố anh rất gia trưởng trong nhà. Anh không dám nói với ông việc này nên chỉ dám giấu kín và tự mình thực hiện.

Thiệu Kiệt nghe Chu Tường nói như thế cũng lắc đầu.

- Anh sai rồi! bố anh có thể là gia trưởng. Không cấp tiến nhưng luôn có nhiều cách để thuyết phục được người như thế. Nếu lúc đó anh tự đấu tranh chính diện một lần nói hết những gì mà mình muốn thì anh không phải ở thế yếu như ngày hôm nay.

Im lặng tưởng tượng ra cảnh mà chính mình sẽ đấu tranh cho niềm mơ ước của mình. Chu Tường hoàn toàn phát hiện ra nếu hắn cố gắng một lần đấu tranh như thế thì biết đâu hắn lại là một người danh chính ngôn thuận đi con đường mới mà cả gia đình không ai theo này. Thấy Chu Tường không nói Thiệu Kiệt hỏi thêm.

- Khi đó anh sẽ được tự do phát triển nghề nghiệp của mình. Đã bao giờ anh tự hỏi nếu không có bố mẹ mình sẽ ra sao. Nếu không có họ chăm lo cho anh từ nhỏ đến lớn anh sẽ như thế nào hãy tự hỏi với mình điều đó. Em biết anh không xấu nhưng hay suy nghĩ thật chính chắn. Giờ anh đã là người đi làm. Nếu đem ra anh đã là người thành công trong công việc mình đã chọn. Vậy tại sao anh không về nhà một lần?

- Anh sợ về nhà gia đình sẽ không chấp nhận anh. lại bắt anh đi theo nghề giao, rồi lại lấy vợ trong khi đó anh không muốn. Anh không thể vì cá nhân gia đình anh mà ảnh hưởng đến hạnh phúc của người khác được. Không yêu mà đến với nhau thì cũng không lâu bền.

Chu Tường bây giờ nói ra những gì hắn đang suy nghĩ với Thiệu Kiệt. Bởi hắn thấy tuy tuổi nhỏ nhưng xét về kinh nghiệm sống Thiệu Kiệt lúc nào cũng có thể đưa ra phương án tốt nhất.

- Anh cứ trở về thử. Rồi nói hết những gì mình muốn. Nếu anh về với tay trắng thì gia đình, bố mẹ anh còn có cái để nói. Nhưng bây giờ anh về với tiền lương. Công việc ổn định có danh thiếp làm việc tại công ty đang hoàn. Lúc đó ai nói được anh. Lương giáo sư có thể hơn tiền lương và hoa hồng anh bây giờ sao? Người có tiền luôn là người đúng. Nên anh không cần lo về vấn đề này cứ thử một lần Còn muốn từ hôn thì kéo theo mấy đồng nghiệp nữ nhờ giả làm người yêu cho bố mẹ anh thấy là được cần gì phải khổ thế.

Thiếu Kiệt vẫn cố gắng khuyên nhủ Chu Tường bởi hắn biết không nơi nào quan trọng bằng nhà của mình. Chỉ có người thân mới là hậu phương vững chắc cho mọi người. Dù cho họ có khắc khe với bạn ra sao nhưng họ vẫn luôn là người sát cánh bên bạn mỗi khi bạn gặp khó khăn nhất.

Chu Tường Bây giờ cũng im lặng suy nghĩ những gì mà Thiếu Kiệt nói. Căn phòng còn lại sự tĩnh lặng cho thật lâu sau Thiếu Kiệt rời phòng chỉ còn lại Chu Tường hắn mới nói nhỏ chỉ mình hắn nghe thấy.

- Anh sẽ về thử một lần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175: Ăn Ít No Lâu

Thấy Thiếu Kiệt quay lại không có Chu Tường mọi người cũng không biết hai người đang làm gì. Thiếu Kiệt nhìn mọi người đang dõi theo mình cười cười nói.

- Chu Tường cần một ít thời gian im lặng suy nghĩ một vài điều nên không nên làm phiền. Giờ mọi người bắt đầu vào công việc nào.

Lý Bân với Lâm Vũ không thắc mắc nữa nhưng Trịnh Chi và Hà Vi thì không biết làm gì nên nói Thiếu Kiệt.

- Hai người bọn mình làm gì đây cậu định để hai người bọn tớ nhìn à. mà tên mập này có biết gì đâu mà làm cậu lại ưu ái cho hắn. không để phụ nữ hoạt động sao.

- Làm sao không có được chứ. Hai cô nàng của chúng ta không thấy giờ đã quá trễ rồi à anh em bọn tôi vẫn chưa có cái gì ăn trong bụng đâu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa trêu đùa Hà Vi. Để hai cô nàng bắt tay vào đi làm đồ ăn tối cho mọi người tại đây. Lâm Vũ bắt đầu mở lên những chương trình hoạt động. Thiếu Kiệt sau khi kết nối sever bắt đầu đưa tất cả những file tài liệu đang trên một VPS chạy trên mạng về máy tính.

Những thứ tài liệu này hoàn toàn là video ghi lại hoạt động của bàn phím và màn hình đối phương khi sử dụng các tập tin trong ổ cứng ở bất cứ địa điểm nào.

Lâm Vũ bắt đầu mở những video này xem xét còn Thiếu Kiệt bắt đầu với chương trình có sẵn. Hắn gõ những ký tự một cách nhanh chóng trên màn hình máy tính của mình để khởi động hệ thống linux sau khi đã cài đặt.

Những khung cmd được mở tại những máy chủ con đều hướng vào một dãy ký tự hướng vào trang web của đối phương.

Chu Tường lúc này đi ra khỏi phòng sau khi đã suy nghĩ xong điều gì đó cũng hướng Thiếu Kiệt nói.

- Định làm cuộc vui mà không có tôi là không được nhé.

Nói thế rồi Chu Tường ngồi vào một máy vi tính con bắt đầu thao tác những dữ liệu trên một bản bản ứng dụng màu đen trên màn hình.

Lý Bân sau khi lấy ra một bộ các thứ được liệt kê từ bàn phím và màn hình mới đưa cho Lâm Vũ.

Lâm Vũ bây giờ lại tiếp tục sử dụng những đoạn ký tự bàn phím và video để lấy cơ sở đăng nhập vào dữ liệu của web. Hắn bắt đầu lấy địa chỉ IP web bắt đầu hướng xem những gì có được trong tập tin có cơ sở dữ liệu trên hệ thống database bắt đầu phân loại.

Hầu hết trang web đều sử dụng giao diện đang có và những mã code từ Thiếu Kiệt nên những số liệu đều không thay đổi nhiều chỉ phần đăng nhập admin vào admin là thay đổi còn cơ sở dữ liệu của những người kia Thiếu Kiệt dựa trên những đoạn video được lọc ra để lấy mật khẩu và pass của host.

Mọi tập tin cơ sở dữ liệu được hiện ra trước mặt Thiếu Kiệt. Hắn bắt đầu thêm vào những tài khoản thành viên mà Thiếu Kiệt đã chuẩn bị. thay vào đó là chỉnh sửa các mã tiền tố để tăng lượng tiền và giao dịch ảo của những tài khoản này.

Con số khá lớn nên Thiếu Kiệt sử dụng một phần mềm do chính hắn viết ra nhằm mục đích thêm vào thành viên đang có và tạo ra một cách hợp lý nhất.

Chu Tường bắt đầu từ những tập tin đang có trên cơ sở dữ liệu bắt đầu thay đổi những đoạn code thời gian chậm hơn thời gian thực, độ trễ có thể là một đến mười giây.

Khi mọi người đang tập trung làm việc cũng không hay biết được những việc xung quanh. Hà Vi và Trịnh Chi sau khi làm hết những món ăn bắt đầu dọn lên đầy một bàn ăn tại chỗ này. Cô cũng không quên gọi người bảo vệ và Khải Huy vào. Thấy mọi người chú tâm vào công việc quá Hà Vi mới hần giọng nói.

- Mọi người nghỉ tay ăn uống chút gì đó đi rồi làm tiếp không thì chỉ để bụng đói thôi đó.

Thấy Hà Vi và Trịnh Chi đã đưa ra một bàn đồ ăn ngon lành. Mọi người cùng nhau vui vẻ ngồi vào bàn. Thiếu Kiệt cũng dừng lại những việc mình đang làm bắt đầu ngồi xuống.

Nhìn qua bàn ăn đầy đủ mọi thứ hần mới thở dài một hơi. Tuy ngoài mặt vui vẻ nhưng mà Thiếu Kiệt vẫn có một ít tâm sự. Ai cũng thể nếu diễn ra sự việc mà mình không biết đều bức rút trong người. Thấy Thiếu Kiệt ngồi ăn mà không nói gì Hà Vi mới hỏi.

- Cậu đánh giá những món ăn này như thế nào? Mình với Trịnh Chi tự tay làm đấy.

- À cũng tạm tạm xem như có tay nghề đi. Làm một bà nội trợ thì đủ chuẩn.

Thiếu Kiệt trả lời Hà Vi cho có lệ bởi hần ăn uống không có tâm trạng nên đánh giá cũng chỉ qua loa để đối phó với những câu hỏi của cô.

Lê Hiếu cũng ở đây sau khi tham khảo bố cục mà được Chu Tường Hướng dẫn hần mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Phải nói thật nếu mà cứ theo những cơ sở có sẵn trang web và cách thực hiện thao tác tương đối giống với một trang thương mại điện tử hiện đại. Giao diện đẹp hình thức thanh toán lưu động được ứng dụng nhiều thứ. Quá tuyệt! Anh không nghĩ đến được nếu phát triển nó sẽ như thế nào. Rất nóng lòng muốn thực hiện kế hoạch em đưa ngay bây giờ.

- Chuyện này anh cứ từ từ. Đợi cho bộ phận giao hàng đi vào hoạt động trước mắt cái đã còn những thứ như khách hàng cứ kiếm từ từ. Trang web sẽ sao ra một bản mẫu đầy đủ các giải thích tính năng cho anh đi gặp những người khác thế là ổn.

Thiếu Kiệt vừa ăn vừa hướng Lê Hiếu nói. Bởi hẳn không chỉ mở mỗi trang thương mại điện tử mà song song đó còn mở một công ty giao hàng để bổ sung các dịch vụ.

Vì theo hẳn thấy bộ phận giao hàng vẫn là nơi kiếm được tiền nhiều hơn bởi nó không thuộc trang web bán hàng mà là độc lập do Phan Nguyệt điều hành. Nếu sau này những trang mạng bán hàng điện tử khác có ra mắt thì hẳn vẫn có thể hợp tác với những nơi đó mà kiếm thêm.

- Vậy là hình như Trịnh Chi không có việc gì làm nhỉ. Thiếu Kiệt bạn sao không sắp xếp cho Trịnh Chi công việc gì đó đi.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hầu như đã sắp xếp hết cho mọi người những công việc cần thiết chỉ còn có Trịnh Chi là vẫn chưa có công việc thích hợp nên mới hỏi dò hẳn cho cô.

- Có chứ nhưng hiện tại vẫn chưa được. Trước mắt Trịnh Chi cứ từ từ mình sẽ sắp xếp sau không vội.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nghĩ đến Khương Đào, hẳn không biết ông có thuê lại được những mảnh đất hỗ trợ đã bàn bạc không. Nhưng có vẻ như

hôm nay quá nhiều việc để khi nào rảnh rồi hẳn sẽ hỏi sau.

- Thiếu Kiệt hiện tại tất cả ip đã hoạt động. Việc mọi người cần làm để đối phó với những người kia ra sao? mình tiến hành như thế nào? nhanh hay chậm.

- Buông đôi đũa trong Thiếu Kiệt nhìn về màn hình máy tính mới nói.

- Chương trình hoạt động dựa trên các cơ sở bây giờ cứ cho những tài khoản này có những khoản tài chính nhỏ không mấy nhiều. Đợi cho họ thật sự không để ý đến lúc đó chúng ta ra tay. Hiện tại em đã cài đặt chương trình mỗi ngày tăng mười phần trăm khoảng một tháng sau xem như mọi chuyện đã ổn. Thì bắt đầu từ hơn 2000 tài khoản này rút tiền về.

- Có ít quá không hiện tại chỉ là mười phần trăm khối lượng như thế qua tới 30 ngày cũng chỉ là 300 phần trăm vậy thì tiền cũng chẳng được bao nhiêu.

Chu Tường thấy giá trị quá thấp nên cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại để thấp như vậy mà không để số lượng nhiều hơn bởi hẳn thấy 2000 tài khoản mỗi cái chỉ có 10 USD cũng không tốn bao nhiêu tiền.

- Anh sai rồi 10 usd hiện tại không nhiều nhưng nếu để lâu dài chúng ta mới có thể qua mặt được những người kia. Anh thử nghĩ xem sau 1 tháng con số tiền lên là 60 ngàn đô đi mỗi ngày anh cho 30 tài khoản rút thì còn lại những tài khoản kia vẫn còn tiền phải có. và nó vẫn tăng. Như thế thì nguồn tiền chúng ta rút từ họ mỗi lần một ít. Họ không biết được thất thoát từ đâu. Những giao dịch lịch sử ảo của hệ thống tra là vẫn không ra đâu. Cái gọi là ăn ít no dai ăn nhiều bẻ bụng đầy cứ bòn từ từ là được.

Thiếu Kiệt nói dự định của mình ra làm Chu Tường mắt cũng sáng lên hẳn. Không nghĩ đến số lượng nhiều thì càng lợi một tháng trung bình vẫn

sẽ là 900 tài khoản cứ như thế xoay vòng thì tháng thứ hai 1100 tài khoản còn lại được gấp đôi lúc đó cứ rút một ít không bao nhiêu tiền như khi cộng lại vẫn là một con số khủng bố. Nhưng Chu Tường cũng có một chút lo lắng nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Hay à nhà kiểu này bọn người kia không phá sản mới là lạ đấy. Nhưng mà em định làm như thế này hoài lỡ họ bỏ sever làm sao?

- Để truy ra lịch sử giao dịch rất khó hiện tại họ vẫn có số lượng thành viên của mình những người đó vẫn hoạt động nếu dựa theo ip thì mình vẫn có số lượng ip của tất cả các tài khoản khác nhau. Họ tra làm sao được. Sever nếu mà bọn hấn bỏ càng tốt người chơi bị Thiệt hại thôi chứ bên mình làm gì thiệt hại. Người chơi lúc đó lại quay về với trang của mình. Lúc đó thì anh em mình vẫn còn tốt chán.

Thiếu Kiệt nói ra như kiểu hấn nắm chắc được nhiều thứ. Bởi hấn biết những người có kinh nghiệm họ khi bị mất tiền thì sẽ có 70 phần trăm muốn gỡ lại ở nơi khác uy tín hơn. Mà trang của hấn lại là trang đầu tiên đưa ra thị trường. Nhiều người dùng và chính sách rành mạch, lại không chết yếu thì mọi người lại có cơ sở tin tưởng hơn nhiều.

- Nhưng mà mỗi ngày đều hoạt động như thế sever bọn nó chậm khó thao tác thì dễ bị phát hiện không Thiếu Kiệt.

- Cái đó anh khỏi lo em đã cho chương trình đăng nhập một ngày 2 đến 3 giờ mỗi lần là 100 acc di chuyển luân phiên nhau như thế thì sao bọn chúng biết được. độ trễ với thời gian hiện tại là 2 đến 5 giây nếu bọn hấn muốn kiểm tra ít nhất cũng phải hai tháng sau. Còn không phát hiện nữa thì chết chứ sống làm sao được mà sống.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chu Tường với Lâm Vũ cũng gật đầu bởi họ là người hiểu nhất về vấn đề này. Còn Hà Vi và Trịnh Chi nghe được một

tháng mà hần kiếm của người ta 60 ngàn đô đó là số tiền không nhỏ rồi nếu tính ra là hơn 1,2 tỷ mà đó chỉ là Thiếu Kiệt cho rút một phần là đã 600 triệu đi nữa thì chỉ sau hai tháng hần lại có thể thành 1,8 tỷ. như thế hần định ăn chết người khác đến bao giờ. Nên Hà Vi mới hỏi

- Cậu tính toán hay nhỉ, một tháng có không 600 triệu như thế cậu định làm đến bao giờ đây?

- Mình thấy số tiền này vẫn còn ít. Nếu muốn ăn được nhiều hơn thì chắc mình phải chuyển công ty ra nước ngoài, điển hình là singapore thì lúc đó mới dám làm nhiều với phần máy chủ hiện tại đang ở trong nước nếu thật sự có chuyển biến bắt buộc mình phải di dời Chu Tường ra nước ngoài hoặc đặt trụ sở công ty tại đó những hoạt động vẫn tại trong nước khi đó hành lang pháp lý mới dễ thở hơn.

Thiếu Kiệt cũng đã có dự định cho mình bởi hần biết sau này quốc gia sẽ cấm. Những trang giao dịch vàng mà hần đang làm, nên cách tốt nhất hần vẫn muốn là dời đi máy chủ không đặt tại trong nước. Nên khi mở trang Thiếu Kiệt mới nói Chu Tường thuê máy chủ nước ngoài chứ không nằm tại quốc gia.

Vì nếu có chuyển biến thì hần chỉ cần đưa ra hồ sơ máy chủ đăng ký, Thì hệ thống sẽ không bị can thiệp pháp lý. Còn đặt công ty chính tại nước bạn thật sự có rất nhiều cách nhưng hần muốn vẫn không nằm ở đó. Mà là phát triển thành những công cụ kiếm tiền không chỉ ở trong nước mà còn có cả nước ngoài.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi cũng cầu may bởi cô là một người theo gia đình truyền thống quốc gia. Nhưng mà một số tiền lớn chảy ra ngoài đóng thuế cho nước bạn từ người trong nước, thì cũng thấy khó chịu. Nhưng cô hiểu những hành lang pháp lý mà Thiếu Kiệt nói là hoàn toàn có thật vì nó mơ hồ không rõ ràng. nên khó khăn cho những công ty không chỉ

trong nước mà còn có cả nước ngoài nếu muốn gia nhập vào thị trường quốc nội. Nhưng tại sao Thiếu Kiệt nói ở nước ngoài lại kiếm được nhiều tiền hơn thì vẫn không hiểu nên hỏi.

- Vậy tại sao bạn lại nói tại nước ngoài bạn có thể kiếm được nhiều tiền hơn trong nước? mình thấy nơi nào cũng vậy mà?

- Tại các quốc gia như Singapore khi những công ty có nhu cầu khởi nghiệp họ sẽ được hỗ trợ rất nhiều nhất là các ngành tài chính như sàn giao dịch thế này. Mình có thể kêu gọi đầu tư từ những tập đoàn lớn khác, chưa kể đến tiền thuế của họ chỉ khi nào công ty đi vào hoạt động có lãi thì mới phải đóng với lại phần thuế của họ vẫn là nhẹ hơn ở quốc gia mình rất là nhiều.

Chu Tường lúc này cũng nhăn mặt điều Thiếu Kiệt nói hẳn không hiểu nhưng mỗi lần báo cáo thuế của công ty bên dưới không đã làm hẳn phải sót tiền. Quả thật tiền thuế để được một doanh nghiệp đóng đầy đủ giết chết nhiều thứ quy tắc của các doanh nghiệp mới mở. Lê Hiếu bây giờ mới thờ dãi lắc đầu nói.

- Lần trước khởi nghiệp của anh cũng vì vụ thuế má của các giấy tờ không mà ra nông nổi đấy. Các em không biết ở quốc gia nhiều thứ thuế lắm. Thuế đăng ký kinh doanh, mã số thuế cá nhân, mã số thuế doanh nghiệp. Một công ty lập ra chỉ cần dán một cái biển mica trước nhà cũng phải đóng thuế môn bài, ngành nghề kinh doanh rất chi là nhiều thứ thuế. Đó là doanh nghiệp mới đi vào hoạt động đã phải đóng khá nhiều thứ. Thì hỏi khi kinh doanh có lời lại phải đăng ký đóng thuế như thế nào nữa.

Trịnh Chi cũng buồn rầu nói về tình trạng của mình. Cô cũng đã từng đi làm giấy xin việc mà nản nên nói ra.

- Nội xin việc chứng giấy tờ hồ sơ đã tốn tiền rồi đấy. Mọi người chưa biết đâu đi xác nhận một bộ hồ sơ xin việc, nội tiền photo giấy tờ thôi đã là một chuyện chứng giấy công dân và sổ gia đình. Rồi sơ yếu lý lịch một đồng thứ cũng tốn mỗi bản gần cả ba mươi nghìn. nếu mà làm chừng năm cái hồ sơ là hết một trăm ba mươi nghìn. Đã thất nghiệp mới làm giấy xin việc mà phải đóng quá nhiều thứ. Gặp công ty tuyển mình nhận hồ sơ không sao nếu có công ty không nhận vẫn giữ hồ sơ thì xem như tiền bộ hồ sơ đó mất chẳng được gì. Mà đã thất nghiệp không có tiền thì làm sao mà đóng. Bởi thế mới nhiều người chỉ nguyện ý đi làm xin việc không giấy tờ đầy đủ công chứng.

Lê Hiếu cũng gật đầu hẳn đi xin việc cũng nhiều giờ Trịnh Chi nói như thế cũng quá đúng với những việc hẳn phải trải qua. Nên ngao ngán lắc đầu quá nhiều thứ mà hẳn cũng không hiểu sao phải cứ có thuế rồi tiền mới được.

Hà Vi thì lần đầu tiên nghe được những điều này nên cũng bất ngờ. Cô không phải thường xuyên chứng những giấy tờ của mình mà thường được ông cho người làm giúp, nên cũng không hiểu được giờ thấy ai nói về giấy tờ cũng ghê gớm thế này nên cũng biết còn quá nhiều điều mà cô chưa hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176: Quan Chiến

Trong khi mọi người rời đi nhà Hà Vi để lại trong nhà mọi thứ được dọn dẹp lại như lúc ban đầu Thiếu Kiệt thì vẫn ngồi bên máy tính đang làm việc của mình thì một nơi khác.

Nơi này không phải một nơi xa lạ. Tại nơi đây gia đình Phùng Kiếm Nhất đang ngồi lại với nhau. Phùng Kiếm Hoa cùng vợ con mình đang ngồi lại với nhau xem xét xử lý việc của Phùng Kiếm Nhất như thế nào.

Nguyên Ngọc lúc này mới hỏi chồng mình.

- Ông xem chuyện này tính sao bây giờ? thằng nhóc đó tuy là học sinh nhưng vẫn có số tài sản lớn như thế. Ít ra nó với những người kia tuy là không đáng là gì nhưng với gia đình mình thì người ta có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Lo lắng lúc này không chỉ có mỗi Nguyên Ngọc, mà có cả Phùng Kiếm Hoa. Nếu thật sự tối nay Thiếu Kiệt không bày ra một cục diện mà ông không lường trước được thì có thể ông sẽ vẫn như trước báo cáo chuyện này cho Ngô Nam biết.

Còn hiện tại Thiếu Kiệt lại đưa ra một tầng bí ẩn, Hấn có tài sản có chỗ dựa, qua quan sát được nơi ở của Thiếu Kiệt cũng không tầm thường như bao chỗ khác. Tuy bên ngoài vẫn là tường công sắt không thấy được bên trong như bao nơi khác, như bên trong đó nó lại là một ngôi nhà nguy nga tráng lệ không như Phùng Kiếm Hoa vẫn nghĩ đây là một nơi ở bình thường. Việc ra vào lại có bảo vệ nhìn qua những người này vẫn là được vũ trang đúng nghĩa theo kiểu quân sự.

Trong và ngoài nhà đều có camera. Những nơi như thế này chỉ có những thành viên cấp bậc cao hay cư ngụ mà Thiếu Kiệt lại là người toàn quyền quyết định trong nhà có thể nói sau lưng hắn ít nhất vẫn còn có một thế lực có thể ngang bằng với Ngô Nam.

- Tôi hiện tại cũng không biết phải làm như thế nào đây này. Bà tưởng tôi không biết chắc giờ gia đình mình đứng giữa cuộc tranh chấp không hề nhỏ của những người này, mình lại chỉ là mấy con cò trong tay người ta thôi muốn bỏ lúc nào mà chẳng được.

Phùng Kiếm Nhất thấy bố và mẹ mình lo lắng như thế cũng đưa ra ý kiến của mình. Dù sao bản thân đặc gia đình và tình trạng như thế này cũng là do hắn gây ra. Nếu chỉ im lặng không làm gì cũng thật không đúng.

- Bố hay mình đem chuyện này nói cho người kia biết đâu người ta lại giúp được nhà mình thì sao?

- Mày đừng có điên! Giờ mà có nói với người kia. Biết được thằng nhóc kia có để đoạn ghi hình nhà mình tới gặp nó à. Người ta mà nghi ngờ thì gia đình mình cũng chết. Mày đừng quên thằng nhóc đó phía sau còn có quan hệ rất lớn. Mày không động não được tại sao một phó giám đốc cảnh sát thành phố lại nghe điện thoại của thằng nhóc vì một chuyện nhỏ nhặt của mày gây nên hay sao, mà nó còn cúp máy chẳng cần biết bên kia có quan tâm không nữa. Chúng tớ người ta cũng kiêng kỵ nó mày thử hỏi xem người như thế thì bố mày làm sao mà đấu.

Phùng Kiếm Hoa vừa bực tức vừa giải thích cho con mình nghe. Theo ông thấy Thiếu Kiệt dám vì một chuyện nhỏ nhặt bên đường mà đem ra người như Khương Đào chỉ vì một cú điện thoại thì chắc chắn phía sau phải có chỗ dựa lớn hơn. Mà những người như Khương Đào bản thân người làm kinh doanh như ông đã đấu không lại thì nói gì đến người phía sau.

-Bố con nói đúng đó Kiếm Nhất lần này con hại nhà ta thảm rồi. Mai một con làm ơn tránh xa những người mà con không chọc được cho bố mẹ nhờ không khéo con kéo bố mẹ vào chỗ chết lúc nào không hay đâu.

Nguyên Ngọc bây giờ chỉ có cách khuyên nhủ con mình nên tránh xa những rắc rối, Bà hiểu hẳn cũng muốn giải quyết việc này, nhưng ở góc độ của Phùng Kiếm Nhất vẫn chưa hiểu được cái gọi là tranh đấu giữa những phe cánh trong quan trường ra sao, bởi tuổi hẳn còn quá nhỏ.

- Theo tôi nghĩ chắc chắn gia đình mình vẫn còn có ít nên thằng nhóc mới dễ dàng cho gia đình mình ra về một cách đơn giản như thế này. Ông thử nghĩ xem, thằng nhóc này nó tuy biết sau lưng mình có người đang sai bảo ông theo dõi mẹ con nó. Mà hẳn lại không sợ ông báo cáo chuyện này cho người kia biết chắc chắn nó đã có cách đối phó với người kia rồi. Ông nghĩ xem nó còn nhỏ như thế đã tâm cơ như vậy. Tôi nói thật ông kinh doanh bao nhiêu lâu nay. Có bao giờ ông dám trả lương cho một người nhân viên dưới mình bốn mươi triệu chưa kể cả thằng bên dưới làm được việc nhất.

- Bà làm sao so như thế bà nghĩ tôi có tài sản hơn trăm tỷ như thằng nhóc đó chắc. Mà tôi thấy cũng lạ nó chỉ mới mười sáu tuổi kinh doanh hay làm việc gì mà có được số tài sản lớn như thế. Nếu xét về vấn đề bên trong có chỗ dựa lớn lắm đi nữa thì tài sản của một thằng nhóc không thể lớn đến mức độ đó được. Theo nguồn tin của tôi thì trước này hẳn tuy có lẩn lộn thật nhưng đó là những món tiền nhỏ xíu không đáng. Giờ hôm nay tôi tiếp nhận những thứ bất ngờ này bản thân tôi còn khó hiểu đấy.

Phùng Kiếm Hoa thấy vợ mình so sánh tiền lương của Chu Tường với nhân viên bên dưới mình cũng hơi bực mình. Nhưng cũng hiểu bà nói đúng một nhân viên đi cùng với lãnh đạo lúc nào cũng lương cao là thật nhưng mà nếu lãnh đạo đó lại là thằng nhóc mười sáu tuổi như Thiếu Kiệt lại là chuyện khác.

Cơ sở để có được số tài sản lớn như của Thiếu Kiệt thì hẳn không hề biết được từ đâu mà có. Chưa kể là chỗ dựa phải lớn thế nào để thằng nhóc như Thiếu Kiệt có thể kiếm được tài sản như thế mới là chuyện quan trọng.

Nguyên Ngọc lúc này thấy chồng khó sử cũng thờ dài nói.

- Tôi nghĩ không phải một sớm một chiều mà thằng nhóc có tài sản lớn như thế chắc là lâu rồi. Giờ gốc nó đã cứng, những người kia muốn đối phó nó không nổi đâu chưa kể đây lại là địa bàn của nó. Qua việc Kiếm Nhất kể những chuyện nó làm đủ thấy nó lớn thế nào chưa nói đến những thành phần xã hội hắc bang dưới tay.

```
var adtrue_tags=window.adtrue_tags||  
[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});
```

- Đúng rồi đó bố con nghe nói Xuân Nghĩa Bang gì đó hình như có qua lại với thằng này. Hình như tận mấy người đại ca lặn chứ không phải mấy đứa bên dưới đâu. Mà chuyện này đồn thổi có nhiều mặt lắm không biết mặt nào là thật cả.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ muốn cho bố mình nghĩ cách nhanh chóng nên những gì biết về Thiếu Kiệt qua truyền miệng hoặc tin đồn trong trường cũng nói ra cho bố mình biết. Ngược lại Phùng Kiếm Hoa càng bức tức chửi mắng con mình.

- Mà đã biết như thế tại sao còn dây vào nó làm gì? Cái thứ trời đánh mà muốn hại chết cả nhà hay sao?

- Tại những tin đồn này toàn là bên lẻ thôi con làm sao nghĩ nó là thật chứ. Nào là thằng nhóc đó là người sau lưng lão đại Xuân Nghĩa Bang. rồi là thành viên trụ cột. rồi là giao dịch gì của những người kia đều do hắn đề xuất. Bố nghĩ xem nếu hôm nay nhà ta không biết thằng nhóc đó có chỗ dựa

có tiền bạc thế lực thì có tin không? Mấy chuyện này con còn thấy khó tin nếu hôm nay không chứng kiến những gì mà mình biết được đây.

Sợ bố mình lại nổi giận Phùng Kiếm Nhất bắt đầu nói ra những gì mà hắn đã từng nghe thấy. Những tin này hầu hết là từ Lý Bân thả ra bên ngoài có thật, có giả không ai biết được nó như thế nào. Chủ yếu hắn muốn làm lớn thế lực của Thiếu Kiệt nên mượn cớ nói bóng gió.

Còn những học sinh trong trường thì nghe được một ít tới tai người khác lại thêm thắt vào một ít nữa thành ra tam sao thất bản về Thiếu Kiệt. Phùng Kiếm Hoa nghe con mình nói như thế cũng gật đầu, Nếu những việc này mà hắn chỉ nghe từ con mình chắc cũng chỉ cười cho qua chuyện nhưng hôm nay hắn biết được những lời đồn thổi này không phải không có căn cứ.

Người kinh doanh thì hắc bạch lưỡng đạo đều có một chân trong đó. Hắn cũng thế nhưng chỉ là những thành viên bên dưới không được như Thiếu Kiệt. Nếu nói mà quan hệ tới cao tầng của Xuân Nghĩa Bang thì hắn vẫn chưa làm được.

Nguyên Ngọc khi nghe con mình nói như thế thì những chuyện như của Phùng Kiếm Nhất chỉ cần Thiếu Kiệt muốn hắn vẫn có thể tìm ra những người kia và tác động một chút chuyện này liền êm đẹp nên nói.

- Việc này nếu thẳng nhóc Thiếu Kiệt mà can thiệp thì con mình không phải thoát khỏi chuyện này sao. Ông nghĩ xem giờ làm sao?

- Không phải tôi không muốn. nhưng mà bà biết rồi đó thẳng nhóc để điều kiện mở như vậy là bắt mình nhảy vào. Chưa kể đến nếu chuyện này bị người kia biết được tôi cũng không yên thân giờ gia đình mình là người ở giữa đi sai một nước cờ là chết hết đây.

Cả nhà Phùng Kiếm Hoa bây giờ rơi vào im lặng không ai nói được điều gì. Nếu giúp Thiếu Kiệt mà để Ngô Nam biết được họ cũng không yên thân nên mà giúp Ngô Nam biết được sự thật thì họ cũng bị Thiếu Kiệt đối phó người đứng giữa là họ. Mà người khiến gia đình như thế này lại là Phùng Kiếm Nhất.

Nguyễn Ngọc sau khi suy nghĩ một lúc thật lâu mới nói ra ý kiến của mình cho chồng mà theo bà thấy là cách tốt nhất.

- Ông theo tôi thấy tốt nhất là nên cứ như cũ là được như thế không đụng chạm ai hết mà gia đình mình tạm thời yên ổn nếu những người kia có ý định tổng tiền thì cứ đưa lúc đó xem như mình thoát một bên còn bên còn lại chỉ đợi họ đánh nhau mình đứng giữa quan sát thôi.

- Ý bà là sao? Tôi không hiểu lắm bà nói gì mà rồi rắm vậy nè?

Phùng Kiếm Hoa đang nhúc đầu chuyện này mà Nguyễn Ngọc vợ mình lại nói vòng vo làm ông cũng bực mình vì không hiểu được ý bà.

- Giờ né người kia nói ông thu thập tin tức về mẹ con thằng nhóc còn thằng kia lại muốn ông làm tay trong. Giờ thì ông chỉ cần cho những người kia biết được tin tức mặt ngoài thôi còn đằng sau sự thật xem như mình điều tra không tới. Còn với thằng nhóc mình vẫn im lặng không đồng ý chỉ là chưa trả lời thôi xem nếu nó đối phó được người kia thì mình theo còn không thì tính tiếp. Còn chuyện của con mình mình cứ đợi những người kia. Năm mươi triệu dễ gì bọn chúng bỏ. Ông nghĩ xem thằng nhóc kia không làm thì chắc chắn những người nhắm vào con mình phải liên hệ để lấy tiền. Họ đâu dễ gì bày ra một đồng lớn để công không.

- Đúng rồi tại sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ. Ý kiến này hay, nếu gia đình mình không vào được trong nhà đó làm sao biết bối cảnh thằng nhóc Thiếu Kiệt này, người kia cũng không trách được mình. Mà mình lại không trả lời

việc làm tay trong không chỉ cần đợi những người kia là được. Dễ mà sao này giờ tôi không nghĩ ra nhỉ. Cứ đứng giữa quan chiến như thế này có phải hơn không.

Phùng Kiếm Hoa nghe vợ mình giải thích thấy đây cũng là một ý kiến hay mà hẳn cần phải theo nên cũng đồng tình. Bây giờ cả nhà như nhẹ nhàng bỏ xuống tảng đá từ chiều tới đến giờ. Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm Phùng Kiếm Hoa mới nói.

- Chuyện này tính như thế đi giờ đi ngủ mệt lắm rồi. Còn mày nghĩ ngợi mai cứ đi học bình thường chuyện này để chừng nào những người kia đòi tiền thì lúc đó tao gọi cảnh sát giúp đỡ lấy lại danh dự cho. Nhưng nhớ từ giờ trở đi không được đụng chạm tới thằng nhóc Thiếu Kiệt nữa không là mày ra đường mà sống cho cả nhà khỏi bị mày liên lụy.

- Con biết rồi! nó như thế ai mà dám đi trêu vào, Thật không nghĩ được nó lại ghê gớm như thế giả heo ăn thịt hổ. Ai mà đụng tới nó được cái gì con mới sợ đấy.

Nói rồi Phùng Kiếm Nhất cũng lắc đầu, nếu nói hẳn còn kiếm chuyện với Thiếu Kiệt nữa trừ khi hẳn không muốn sống. Bố mình còn không đối phó được thì nói chi tới hẳn, một thằng còn đang ngồi ghế nhà trường.

Gia đình Phùng Kiếm Hoa không ngờ tới bên ngoài gần nơi họ ở có một nhóm người đang ngồi tại một quán cà phê ven đường nói chuyện với nhau.

- Mày xác định đúng nhà thằng đó chứ làm nhầm nhà là khổ người khác à.

Thế Long vừa nhìn một người thanh niên vừa đến không lâu hỏi hẳn. Người này được bọn Thế Long cho đi định vị nhà của Phùng Kiếm Nhất để tới nay đi mua sơn với mắt tôm.

- Em chắc mà! nhà nó dễ nhận diện lắm với lại em thấy được nó ra vào nhà mà. Chiều nó đi với bố mẹ nó đi đâu đó. Khi này mới về giờ nhà còn sáng đèn chưa đi ngủ đâu. Chắc nhà thằng này thức khuya.

- Vậy được rồi bọn mày cầm tiền mua sơn với xăng đâu được bao nhiêu? tao xem coi mẹ nó kỳ này làm lần đầu tiên phải chuẩn bị tốt, xem hiệu quả thế nào mai mốt còn áp dụng nữa.

Vừa nói Thế Long nhìn những người còn lại đang ngồi cùng một người mới đáp lại lời hắn nói.

- Anh yên tâm sơn đỏ này rồi xăng nữa mắm tôm thì một bịch trên xe ấy.

- Mày ngu thế mua xăng làm gì pha sơn đâu nhất thiết phải xăng mới được mày mua dầu hỏa cho rẻ chứ sao lại mua xăng.

Người kia đang cầm một bình xăng để gần mình cũng nhìn Thế Long như khó hiểu theo hắn thấy sơn pha xăng là mau khô khó tẩy nhất thế sao Thế Long lại bảo dùng dầu hỏa. Thấy những đứa này trở mặt ra nhìn hắn như thắc mắc Thế Long lúc này mới nói.

- Bọn bây ngu quá xăng mau khô lại mắc hơn dầu hỏa cái tao cần là sơn pha với dầu hỏa có ném lên tường hay vào nhà nó thì khó mà tẩy hiệu không. tụi bây thử nghĩ xem nếu sơn lâu khô nó có đụng vào thì vẫn dính chút gì đó. chứ mau khô thì nó đụng vào cũng vậy không bản người thậm chí sơn chỉ có thể làm nhà nó trông kỳ chút thôi thì sao hiệu quả. cái gọi là vừa sơn vừa dầu hỏa chưa thấm lắm phải có thêm mắ môm pha loãng với nước ném vào mới tốt chứ. Muốn kích thích nữa thì mua mấy lít giấm pha vào.

Mọi người đang ngồi cạnh Thế Long cũng xanh mặt một người trong nhóm mới nhẹ giọng nói.

- Có cần ác vậy không anh, chơi kiểu thế thì từ trong ra ngoài nhà thằng đó mà không đại thanh tẩy mới lạ ấy. Mà bên khu vực đó tối khuya thường hay có bọn dân phòng đi tuần tra lắm sợ khó ra tay lắm.

Trầm ngâm suy nghĩ về việc tránh né dân phòng bảo vệ khu Thế Long sau một lúc lâu mới nói.

- Bọn bây cứ đợi cái giắc một hai giờ sáng mà làm. Bọn mày ngày nào mà không thức tới giờ đó. Thằng nào cũng ngồi quán nét mà không làm được chuyện hôm nay sao. Còn không thì giờ anh mày đi về ngủ tụi bây đi quán nét chơi chút chừng nào tới giờ đó gọi anh mày. Tao đi theo bọn bây con tụi dân phòng cảnh sát khu vực nào dám bắt không.

- Thà anh nói vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Hôm nay cũng không có trận bóng nào, ngồi quán cà phê cũng chẳng có gì thú vị đi tiệm nét đi bắt quá có chỗ này quen, kể bên có cái khách sạn anh Long qua đó ngủ khi nào đi bọn em gọi như thế đỡ phải đợi chờ.

Một người thanh niên trong nhóm mới đưa ra ý kiến của mình. Vì theo hấn nghĩ nếu Thế Long mà đi về nhà ngủ bọn hấn có gọi sợ hấn không ra thì cũng bằng không tốt nhất cứ ở gần chỗ bọn hấn chơi game dễ gọi dễ đi cùng bọn cảnh sát thấy thế long thì mọi chuyện làm hôm nay thuận lợi hơn.

- Ừ vậy đi đem tao qua bên chỗ khách sạn, tao nghĩ ngơi chút nào. Thằng Hồ khôn thật nó nằm ngủ ở nhà cha nó rồi, biết vậy anh mày kéo nó đi theo. Thôi đưa anh mày tới chỗ khách sạn rồi tụi bây muốn làm gì làm tới giờ gọi tao là được

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 177: Đòi Kế Hoạch

Khác với Thiếu Kiệt đang ung dung làm việc. Khương Đào hiện tại vừa mới tan ca trực của mình. Hắn cũng bực tức bởi cả buổi chiều tối hắn đợi Thiếu Kiệt gọi điện để nói về việc gì đang diễn ra nhưng hoàn toàn không có tin gì của hắn nên đành gọi điện thoại trong khi trời gần khuya.

Đợi cho điện thoại Thiếu Kiệt có tín hiệu bắt máy Khương Đào đã mắng như tát nước.

- Thằng nhóc nói về nhà gọi điện cho chú mày sao tới giờ vẫn chưa gọi. Muốn ăn đòn à!

- Chú làm gì mà căng thế chẳng qua thấy trễ nên không định gọi cho chú thôi mà. Chuyện chỉ là một ít thằng nhóc không hiểu chuyện thôi ấy mà định là đòi phó cháu trong trường với làm một ít thao tác kiểm tra liên ngành với cửa hiệu bách hóa thôi.

Khương Đào vừa mới dịu lại thì lại nghe đùng tới Hoàng Lâm Nhu nên hắn bảo nôi nói với Thiếu Kiệt.

- Thằng nhóc nào to gan cùng mình định chơi trò đó nói chủ cho người bắt hắn về hỏi cung xem ai sau lưng sai khiến nó.

- Chú làm cảnh sát hay hắc bang thế? Chuyện này xong rồi cháu nhờ bọn Thế Long giải quyết rồi.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời như Thế Khương Đào cũng nhịu mày. Bởi hắn biết những cách của Xuân Nghĩa Bang nên tưởng tượng ra một tràng cảnh không hay lắm làm Khương Đào rùng mình nói.

- Ấy Thiếu Kiệt cháu đừng có làm bậy nhé có chuyện gì chú không gánh được đâu.

Thiếu Kiệt nghe Khương Đào nói vậy cũng cười cười hần biết bên kia điện thoại đang suy nghĩ điều gì ra sao nên đáp lại.

Chú đừng có nghĩ bậy à! bắt quá chỉ mang tội gây rối trật tự thôi chứ nào có việc gì lớn đâu. Chuyện này để cháu kể cho chú nghe. là như thế này.

Kể lại mọi chuyện cho Khương Đào từ những kế hoạch của mình Thiếu Kiệt cũng biết những điều này nếu bắt thì chỉ là tội gây rối trật tự công cộng thông thường. Mà vấn đề của Phùng Kiếm Nhất nếu có bị bắt bẻ hần vẫn có thể nói được là do hần tự ký. Đơn giản gì ở đó có những người làm chứng cho tờ giấy kia hợp pháp thì chuyện này là sự thật.

Nghe Thiếu Kiệt kể xong Khương Đào cũng trầm giọng nói.

- Thằng nhóc uy hiếp người khác ký giấy tờ không đúng thực tế bằng vũ lực là phạm pháp nhé. Nhưng mà ta thích cho đáng cái tật cậy nhà có tiền đi. Thôi thế được rồi chú cúp máy đây đi ngủ sớm đi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Khương Đào nhắc nhở hần.

- Chú từ từ đã. Cái vụ những mảnh đất thuê tới đâu rồi? để cháu biết còn lo tiền bạc chứ.

Khương Đào giờ mới chợt nhớ đến chuyện mà hần và Thiếu Kiệt đã bàn nên mới âm ừ tra lời.

- Mấy ngày nay quên đi hỏi. Được rồi mai chú hỏi cho có gì gọi lại cho cháu sau. Còn giờ cũng trễ rồi ngủ sớm đi ông thân.

Nói rồi Khương Đào cúp máy Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười trừ bản thân hẳn cũng chuẩn bị đi ngủ thì Khương Đào gọi, hẳn không biết người nào mới là người làm phiền nên cầm theo điện thoại hướng về phòng của mình đã được sắp xếp sẵn chuẩn bị cho giấc ngủ sau một ngày nhiều việc xảy ra.

Trong đêm hôm đó khi mà mọi người chìm vào giấc ngủ. Một nhóm người đang chuẩn bị những vật dụng ven đường chuẩn bị làm gì đó.

- Bọn mày nhanh lên nào giờ này gần hai giờ sáng rồi làm lẹ về còn ngủ nữa định đến bao giờ.

Thế Long vừa ngáp đôi mắt còn đỏ vì những tơ máu vì mất ngủ. Hối thúc những người bên cạnh.

- Nãy giờ bọn mày không chuẩn bị mấy cái bịt này là được cần gì phải rắc rối như thế này. Giờ nào phải bỏ sơn pha ra rồi các thứ không phiền phức à. Thằng kia mang bao tay vào mày muốn cảnh sát có dấu vân tay tóm cả lũ. Tụi bây cột hở tôi quăng vô nó mới bung ra được cột chặt như thế thì sao mà mấy cái này vỡ ra được.

Vừa nói Thế Long vừa mắng. Hẳn khi về khách sạn đã dặn bọn này chuẩn bị các thứ chỉ cần tới giờ hành động là được. giờ này phải đợi chờ bọn này chuẩn bị mất thời giờ nên cũng không kiên nhẫn. Sau một lúc sơn và xăng được đổ vào chung với nhau giấm với mắm tôm đều được chuẩn bị xong mọi người mới lên xe máy.

Gần tới nơi Thế Long cùng một số người bắt đầu đi bộ mỗi người đều chuẩn bị tư thế quăng hết những thứ trong tay đi. Đang đi vào hẻm thì một nhóm dân phòng đang đi tuần gần đó thấy. Nhiều người thanh niên đi cùng nhau như vậy nên quát hỏi.

- Bọn mày đông người như thế đêm hôm khuya khoắt định ăn trộm à. var adtrue_tags=window.adtrue_tags||
[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});

Bọn người Thế Long cũng giật mình, hấn biết nhưng người dân phòng này vẫn là làm tốt nhưng nhiệm vụ mình hằng đêm ăn lương cũng không dễ dàng nên định cho anh em lui ra một chút quay lại. Một người dân phòng trong nhóm như nhận biết được Thế Long vội bịt miệng người vừa nói chuyện cười cười với Thế Long nói.

- Anh Long khuya rồi còn đi đâu qua bên đây vậy anh?

Thấy người dân phòng này nhận biết mình Thế Long miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

- Mày biết anh sao?

Người dân phòng kia lấy lòng nhìn Thế Long cười nói.

- Anh Long cứ nói thế thẳng em của em cũng đang làm bên bảo vệ bên công ty anh. Không có bọn anh làm sao nó chịu đi làm đàng hoàng đây em cảm ơn còn không kịp ấy chứ. Mà anh có việc gì mà đi đêm hôm vậy?

- Chẳng qua trong xóm này có thằng còn thiếu bọn anh ít tiền giờ nó đang ở nhà nên qua đòi. Còn hôm nay mấy chú cứ xem như không biết gì là được cho mấy chú mày tiền này xem như uống nước.

Thế Long được dịp như thế cứ mua chuộc những người dân phòng này dù sao thì những người này thức đêm thức hôm mà lương lại không cao chỉ cần chút ít tiền là được.

-Ấy! anh làm như vậy khó cho bọn em quá, nếu lỡ như phường xuống trách phạt thì sao?

- Mà nhiều quá anh mà chủ yếu chỉ hăm dọa không đập phá đồ đạc không gây tiếng động làm gì có thằng nào lại biết mà báo mấy chú bắt quá chưa tới năm phút là đi rồi xem như đờn bọn mà không có ở đây rồi làm thôi. Bất quá bọn bây thất nghiệp thì tìm anh vào làm bảo vệ cho công ty tao không tốt sao.

Nghe Thế Long nói như thế người dân phòng cũng thở phào hẳn nghĩ chưa tới năm phút chắc cũng không có chuyện gì to tát. Với phần Thế Long là lão đại đã nói như thế thì chắc cũng không đến nỗi nào.

- Vâng vậy xem như bọn em không thấy gì hết. Nhưng mấy anh đừng làm ồn ào người khác biết được cũng không hay.

- Anh mà biết rồi cầm tiền đi đi năm phút sau tao đi mất rồi số điện thoại tao đây khi nào thất nghiệp gọi điện anh mà cho đi làm bảo vệ nhẹ nhàng.

Người dân phòng bây giờ mới cầm tiền với cái card mà hắn đã đưa, lui ra một bên cho hắn đi qua còn tươi cười như đón vị thần tài của mình vào nhà. Thế Long cùng nhóm người của mình rời đi người dân phòng khi này vừa bị bịt miệng với những người chung quanh mới hỏi.

- Cái thằng đàn mà muốn chết mà đừng có kéo mọi người vào theo. Tên đó là Thế Long một trong bốn lão đại của Xuân Nghĩa Bang. Mẹ anh em bị đánh là chuyện nhỏ chưa kể đó chết hồi nào không hay mà lại đi xem người ta như trộm cắp vặt. Thôi tiền nè mỗi đứa một trăm xem như hôm nay không thấy gì có tiền bảo toàn mạng mình là được đừng đắc tội với mấy người này. Hắn nói không làm ồn ào chỉ trong năm phút là đi rồi nên đừng dây vào qua chỗ khác tuần tra nữa tiếng nữa quay lại.

Thế Long tới trước cửa nhà của Phùng Kiếm Nhất lúc này mới cho anh em đã đem theo đồ nghề hoạt động một loạt tiếng động vang lên kèm theo

đó là mùi sơn và mẩn tôm pha trộn với mùi chua của giấm bốc lên không nhẹ. Ngôi nhà bây giờ loạn lổ bởi những vệt sơn được văng tứ phía nơi lớn nơi nhỏ không đều màu sơn cửa vốn có được biết thành một bức tranh trừu tượng bởi những vệt sơn kéo dài.

- Xong anh em về nhà ngủ giải tán! Má nó hôm nay trễ rồi sáng mai tao phải ngủ bù.

Nhìn lại một lần nữa việc mình đã gây ra cho nhà của Phùng Kiếm Nhất Thế Long cũng nở một nụ cười nhẹ rồi quay trở ra bên ngoài nơi có một số người còn đang đợi bằng xe máy. Rồi khỏi hiện trường không thấy tăm hơi.

Cho đến nửa tiếng sau những người dân phòng quay lại mới biết được tại sao Thế Long nói việc này chỉ tốn năm phút. Ném sơn với một mùi xú uế trong không khí làm ai cũng há hốc mồm. Như thế này thì chỉ cần năm phút thật sự không gây ồn ào cũng không nào động. Ai có hỏi họ tại sao không biết cũng có cái để nói.

Khi bình mình vừa lo lên cũng là nỗi kinh hoàng cho gia đình Phùng Kiếm Nhất còn Thiếu Kiệt thì vẫn ngủ ngon cho đến khi Hà Vi gọi dậy.

Thiếu Kiệt sau khi làm tốt vệ sinh cá nhân của mình lúc này mới nhìn vào Điện thoại thì thấy có vài cuộc gọi nhờ của Thế Long và Hoàng Lâm Nhu. Bây giờ hẳn mới gọi lại cho mẹ mình hỏi.

- Alo mẹ gọi con có chuyện gì thế? giờ con mới dậy.

- Ừ tại mẹ đang bên nhà hôm nay mấy người kia dọn đi hết giờ chỉ còn lại việc chuẩn bị động thổ khơi công với cho tiếng hành thôi. Mẹ cũng đã coi ngày giờ xong rồi con phải thấp nhang động thổ mới được.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói như thế Thiếu Kiệt cũng chỉ cười đáp.

- Mẹ muốn làm sao cũng được mà nhưng mà có vài việc sau này con sẽ hỏi mẹ sau. Chuyện mà mẹ đang giấu con không cho mọi người cho con biết. Chắc chắn mẹ phải làm rõ thắc mắc của con mới được.

- Chuyện này ai nói cho con biết!

Hoàng Lâm Nhu giật mình điện thoại run run hỏi Thiếu Kiệt. Bà sợ trong một lúc sơ ý Hà Vi lại nói điều gì đó với Thiếu Kiệt.

- Chưa có ai nói hết hôm qua con phát hiện có người theo dõi mình nên hỏi hẩn nhưng những người đó không nói. Chuyện này Hà Vi cũng biết nhưng cũng đưa ra được đáp án cho con. Hà Vi chỉ nói là khi nào mẹ muốn cho con biết thì mẹ sẽ làm, cô ta cũng không nói được.

- Ừ việc này đến lúc nào đó mẹ sẽ nói cho con hiểu hiện tại không phải lúc nên con cứ yên tâm mẹ sẽ không để con phải đợi lâu đến khi cần thiết mẹ sẽ nói.

Nghe Thiếu Kiệt nói ra kết quả cũng khiến bà đỡ lo hơn nên cũng muốn hẩn không quan tâm nhiều đến chuyện này.

- Chuyện này con sẽ không can thiệp nhưng con sẽ tự tìm hiểu dần, nếu đến lúc con cần biết điều gì từ mẹ thì lúc đó mẹ hãy nói sự thật. Cho dù nó có lớn cỡ nào con cũng chấp nhận được mẹ yên tâm đi.

- Ừ khi nào đến lúc đó hẩn hay. Chuyện bên đội thi công mẹ cũng đã tìm được rồi bản vẽ của con đưa kiến trúc sư hôm nay cũng hoàn thành. Tới ngay đó con qua cúng động thổ là được. Mấy ngày nữa khi sắp xếp xong chuyện thì mẹ chuyển qua bên đó ở cùng con. Nhưng mà ở nhà người ta cũng phải biết một chút chuyện đấy không thể lúc nào cũng theo ý con đâu mẹ bán hàng đây.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu cúp máy điện thoại Thiếu Kiệt biết bà không muốn nói đến những chuyện liên quan nên cũng không gọi lại. Hắn lấy điện thoại của mình gọi cho Thế Long.

- Chuyện gì vậy anh Long? hôm qua làm suông sẽ phải không.

- Em còn phải nói nữa sao. Giờ làm xong rồi bước tiếp theo làm sao đây Thiếu Kiệt.

Thế Long cũng muốn bước tiếp theo mình phải làm như thế nào nên hỏi Thiếu Kiệt dù sao hôm qua khi nhìn lại hiện trường nhà Phùng Kiếm Hoa hắn cũng rùng mình. Không ngờ tác dụng của của những thứ Thiếu Kiệt nói lại ghê gớm như thế nhưng hắn quên rằng hắn còn bỏ giấm vào trong mắm tôm nên mới bốc mùi như thế.

- À chuyện này hiện tại có lẽ nên liên lạc với thằng kia hoặc bố mẹ hắn nếu họ đồng ý trả tiền thì anh cứ làm vòng vèo như mấy cái phim tổng tiền vậy đó. nhà kia có yêu cầu giấy nợ thì anh cứ nói sẽ gửi bưu điện sau. Còn giấy nợ kia thì phô tô ra gửi bản sao là được. Em còn cần dùng gia đình đó nên không thể dễ dàng như thế này được.

- rồi anh biết rồi để anh đem phô tô giấy này ra.

Nghe được Thiếu Kiệt định ra kế hoạch Thế Long cũng đồng ý định cúp máy thì Thiếu Kiệt nói tiếp.

- Anh phô to ra tầm hai hay ba ngàn tấm đấy nhé.

Nghe thấy số lượng của Thiếu Kiệt nói Thế Long cũng giật mình mới vội hỏi lại.

- Cái gì nhiều dữ vậy em định làm gì nữa. anh tưởng chỉ đem ra phô tô thành mấy bản đã nhiều rồi chứ.

Em vừa có một ý tưởng mới. Anh thuê vài đũa trong bang mình ra đứng trước cửa phát một đồng giấy nợ phô tô là được rồi. Lúc đó có bắt bọn nó lại thì anh dặn nó có người thuê đi phát tờ rơi này trước công trường. Chỉ là ăn lương nên không biết là được. Trưa nay một lần chiều tan trường một lần nữa là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói kế hoạch mới mà Thế Long đổ mồ hôi. Hắn thầm nói trong bụng “ Quân sư đúng là quân sư đưa ra toàn những kế sách chết người, mà xem ra trò này vui không kém ”

- Em định chơi thế này chết người ta à. Hắn còn đường nào xoay sở với em đây.

Đâu có em muốn gia đình bên đó làm việc cho em nên đành phải làm cách này thôi. Tối này ngưng không tạt sơn với mắu tôm nữa để đó qua một vài ngày làm tiếp nếu hắn không chịu kiểm em thì lại tiếp tục. Còn giờ em chỉ nhờ mấy anh như thế thôi.

Với mục đích muốn Phùng Kiếm Hoa phải trở thành tay trong cho mình Thiếu Kiệt không ngại nghĩ ra những kế sách tốt nhất để đem lại khó khăn cho con ông ta để ông ta phải ra mặt nếu hôm nay phát tờ rơi ở mỗi trường hắn không hiệu quả thì hắn nhắm tới những trường học lân cận và một đội ngũ phát tờ rơi ở ngoài đường với những thông tin đầy đủ về Phùng Kiếm Nhất và bố hắn. Tiếp đó là những đoạn video được đưa lên mạng sẽ tạo ra một làn sóng lớn hơn.

Ý Tưởng đã có nên Thiếu Kiệt không lo lắng về việc hoạt động này có thành công hay không. Hắn chỉ lo là những người phía sau Phùng Kiếm Hoa ra mặt đưa vụ này im lặng thì lúc đó hắn phải nghĩ cách khác.

- Thôi được rồi để anh làm vụ này. Bọn anh cũng đang rảnh rỗi nên mấy việc này đơn giản ấy mà. Xem ra ai đắu tội em sống không dễ đâu nhỉ? Anh

cúp máy đây.

Vừa nói vừa cười Thế Long cúp máy bắt đầu triển khai kế hoạch mới mà Thiếu Kiệt đã nói đem Phùng Kiếm Nhất vang danh trong trường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178: Hồ Sơ Bị Sửa

Ngay Khi Thiếu Kiệt đang nói chuyện cùng mẹ mình thì tại nhà Phùng Kiếm Hoa. Hiện trường của một mớ hỗn độn được Thế Long gây nên làm cho tất cả mọi người phải kinh hoàng. Người chịu khùng bố nhất vẫn là Phùng Kiếm Nhất. tuy chỉ bên ngoài ngôi nhà nhưng hắn phải trở thành người dọn dẹp cái đống này vì hắn đã gây ra.

- Mà ở nhà coi mà dọn dẹp đống này cho tao chuyện này nhóm người kia gây nên chứ không ai hết. Tao còn phải đi có việc mẹ mày thì lại phải đi làm không ai giải quyết cho mày vụ này đâu. Con với chả cái, toàn đem đến phiền phức cho gia đình.

Phùng Kiếm Hoa cũng bực tức vì hắn tốn không ít tiền cho việc phải sơn sửa lại nhà cửa. Tuy đồ đạc bên trong không như hại gì nhưng tiền sơn rồi thợ thi công cũng tốn của hắn không ít tiền. Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng chỉ biết nghe theo bố mình nói.

- Vâng để con dọn dẹp, Nhưng nếu bọn người này cứ làm như vậy thì chết mất hôm nay đã như thế này không biết họ còn làm ra điều gì.

- Mày không thấy bọn nó cả gan đem cái tờ giấy này dán trước cửa hả.

Vừa nói Phùng Kiếm Hoa quăng cái tờ giấy đang cầm vào mặt của con mình. Khi Phùng Kiếm Nhất cúi xuống nhặt lên tờ giấy bố mình vừa ném thì trong đó có nội dung ghi.

“ Ông bà và gia đình vui lòng thanh toán cho chúng tôi tiền mà con ông bà đã thiếu chúng tôi cảm ơn nhiều.”

Lúc này Phùng Kiếm Nhất không cười nổi vì tờ giấy được dán trước cửa. Những người đi đường đi ngang qua cũng đã thấy ích nhiều. Họ không

biết cũng chỉ nghĩ do hấn thiếu nợ giang hồ bị đòi tiền mà không trả nên phải làm cách này nên không ai nói gì.

Vì nếu là họ là người bị thiếu tiền mà người nợ lại ở nhà cao cửa rộng thế này và không trả tiền cho họ thì những người này cũng làm như vậy cho đến khi thu được tiền nợ mới thôi.

- Mày lo giải quyết đi tao đi đây. Mẹ mày cũng đã gọi điện bên công ty dọn dẹp rồi mày ở nhà mà xem trưa mẹ mày về.

Nói rồi Phùng Kiếm Hoa đi bộ ra khỏi nhà. Bởi đường trong hẻm hấn xe ô tô không vào được nên hấn phải gửi ở một nơi gần nhà. Trong lòng cũng thấy may mắn nếu mà để ô tô trong nhà chắc xe hấn cũng đã thành một đống trong đám sơn và mắnmôm như thế này thì hấn mặt mũi đâu mà đến gặp khách hàng cũng như đi đến công ty làm việc.

Nguyên Ngọc thấy chồng la mắng con mình nên mới nói.

- Ông cũng đừng la nó như thế. Chuyện này lỗi do con mình thật nhưng bố mẹ phải chịu trách nhiệm ông cứ như vậy sau này con nó có việc gì thì hối hận không kịp cái chính là bọn người kia sao không gọi điện liên lạc với gia đình mình để mà thương lượng này.

- Tụi nó đã ghi như thế thì sớm muộn cũng liên lạc thôi bà ở đó lè mề trễ giờ vào làm. Giờ này không đi sớm lát kẹt xe bà đi bộ đây.

Phùng Kiếm Hoa bực mình vì vợ mình dây dưa hấn sáng nay phải đi gặp Ngô Nam báo cáo tình hình. Đang lo lắng không biết phải ăn nói thế nào còn gặp phải tình trạng này. Mà sáng sớm đường lại dễ bị kẹt xe hấn mà ngồi trong xe đợi chờ nhích từng chút một thì thế nào cũng trễ.

Nguyên Ngọc nghe thế cũng đành chịu để lại Phùng Kiếm Nhất thu dọn hậu quả cùng chồng đi làm, vừa đi vừa lâm bầm.

- Mấy cái bọn người bắt lương này cái gì cũng làm ra được người ta chết đông chết tây sao bọn nó không chết đi cho rồi cảnh sát dân phòng tuần tra tôi làm gì không biết tháng nào cũng tốn tiền an ninh khu phố làm gì.

- Người ta cũng là con người bà nói quá, dân phòng cảnh sát thì chỉ đi vòng vòng người ta biết bao nhiêu con phố, bọn nó chỉ mất chưa tới năm phút cũng làm xong những chuyện này không lẽ bà bắt người ta phải đứng túc trực ở nhà mình nguyên đêm người đâu mà cho đủ với lại tiền an ninh khu phố trước giờ bà có đi học tổ dân phố đâu mà đóng. Nói ra bọn nó nghe được bọn nó chửi cho thêm đấy.

Biết vợ mình ki bo những tiền nhỏ nhặt của khu phố Phùng Kiếm Hoa cũng nhắc khéo vợ mình. Vì hấn cũng không ít lần nghe nói chuyện bà không đóng tiền an ninh khu phố, nhưng vì chuyện nhỏ nên hấn không mấy quan tâm Nguyên Ngọc muốn làm gì thì làm. Giờ bà nói như thế nên hấn sợ những người xung quanh nghe thấy lại không hay.

- Bọn nó mà liên lạc, tôi báo cảnh sát bắt ngô cổ bọn chúng lại vì tội phá hoại tài sản công dân. Chứ cứ như thế này tôi ngủ cũng bất an sáng nào ra cũng thấy một đồng tội cho thằng con tôi phải đi dọn dẹp.

- Bà bắt được chúng thì tôi cũng đã nhờ. Bọn này tính toán như thế là đã biết rõ gia đình mình bà có đi báo cảnh thì bọn nó lại làm lớn nữa lúc đó mặt mũi tôi ở đâu. Làm ăn ở đâu chưa kể đến thằng quý tử của bà ký giấy nợ mới đau đầu người ta đem ra kiện lúc đó tôi lại phải mất một đồng tiền bồi luật sư chưa kể nếu thua lại tốn thêm một mớ án phí này nợ bà muốn mất tiền thêm nữa à. Chuyện này xong đi rồi tính giờ tôi phải đi gặp người kia nữa mới đau đầu này.

Nghe chồng mình nói phải đi gặp Ngô Nam Nguyên Ngọc cũng nhắc nhở. Bà sợ chồng mình không khéo lại hớ hên nói ra chuyện hôm qua là mọi chuyện không xong.

- Ông cũng nhớ cẩn thận đấy xem tình huống thế nào liệu mà ứng biến, suy nghĩ thật chu toàn rồi hãy đưa ra báo cáo cho người kia. Không nhà mình chết hết đấy.

- Tôi biết rồi bà nói nhiều quá! tôi không phải là thằng nhóc con bà hờ hênh làm hư việc. Chuyện này liên quan đến cả nhà tôi chứ có phải chuyện chơi như nó.

Hai vợ chồng Phùng Kiếm Hoa ngồi vào xe của mình rời đi nơi bãi đỗ xe gần nhà. Hòa vào dòng người lưu thông đông đúc của một ngày mới bắt đầu.

Ngay tại Ngọc Châu nơi Hà Thúc cư ngụ hiện đang diễn ra một cuộc họp kín chỉ có bốn người trong căn phòng. Hà Thúc là người đề xuất ra lần hội họp này.

- Tình hình là hôm qua Thiếu Kiệt đã biết được một ít chuyện nhưng mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Thằng nhóc muốn đem gia đình nhà tên thương nhân kinh doanh kia trở thành người tay trong cho nó. Bằng nhiều cái phương án mà lần đầu tiên tôi thấy được áp dụng mọi người đọc rồi sẽ hiểu.

Mọi người trong phòng lúc này mỗi người nhận một bản báo cáo từ Hà Thúc đưa cho bắt đầu nghiền ngẫm. Lưu Hoan đọc bộ hồ sơ trong tay xong nhú mày một cái đầy dáng vẻ suy tư.

Đợi cho mọi người đọc xong Hà Thúc mới tiếp tục nói.

- Chuyện lần này tuy không ảnh hưởng xấu đến tình hình chung như các ông cũng thấy rồi đó vì một tập tin mà cả gan ra tay giết người bịt đầu mối. Lại còn đe dọa ép buộc pháp luật ở đâu cơ chứ. Tôi bên quân đội thật như thấy cũng chướng mắt đấy này.

- Lão Hà à ông nói như thế chứ tôi thấy Thiếu Kiệt hẳn cũng làm thôi chuyện hôm qua hẳn làm cũng đâu khác những người kia chỉ là hẳn làm công khai không gây chết người mà đôi phương cũng phải ký giấy đầy sao ông cứ nói quá lên thôi.

Trương Lão ngồi đó nghe Hà Thúc nói như thế cũng phân bua. Vì theo ông thấy Thiếu Kiệt cũng là đe dọa người khác để được giấy nợ cũng giống như bọn người muốn có tập tin hồ sơ từ tay Thiếu Kiệt làm với Trịnh Chi.

- Lão Trương ông sai rồi! vấn đề ở đây không giống nhau, ông nghĩ xem một bên là bắt buộc còn phía Thiếu Kiệt hẳn lại khác cái này là tự vệ có tính toán. Ông thử nghĩ xem nếu thằng Phùng Kiếm Nhất đã có thể nói cha mình tác động đến kiểm tra cửa hàng bách hóa của mẹ Thiếu Kiệt, lúc đó hẳn phải chính diện ra mặt hay không khi đó chuyện càng đổ bể hết. Cái này tôi cho là hợp lý bởi ai cũng biết người kinh doanh không thể nào gọi là cứ thẳng một đường được. Không có chút sai phạm thì sao kiếm được lợi. Còn bọn người kia bất chấp cả tính mạng con người chỉ vì lợi nếu điều tra ra thì vẫn có thể quy tội được. Còn Thiếu Kiệt bất quá hẳn chỉ bị phạt hành chính mà không phải hẳn bị mà là người hẳn sai làm việc này bị thôi.

Lưu Hoan bây giờ cũng biện minh cho hành vi của Thiếu Kiệt. Bởi ông là người làm kinh doanh mà những việc mình tranh ám đấu như thế này là chuyện bình thường có thể nói là việc xảy ra hàng ngày trong giới kinh doanh. Thấy mọi người tranh cãi Trần Minh mới lên tiếng nói.

- Tôi nói các ông sao không nhìn vào một mặt khác nhỉ. Chuyện này nếu những thứ kia của Thiếu Kiệt tại sao hẳn không đăng ký bản quyền sở hữu trí tuệ. Nó cũng là một phần của thằng nhóc tạo ra mà mấy ông quên sao. Nếu nó làm thế thì khi bị ăn cắp như thế nó có thể kiện được mà đúng không.

- Lão Trần tôi nói thật cái vụ phần mềm công nghệ gì đó tôi không biết nhưng tôi chắc Thiếu Kiệt nó không đăng ký được tất là có lý do. Ông không hiểu đâu tôi đã xem qua luật sở hữu trí tuệ đó rồi cực kỳ gò bó và hà khắc phải nói là không áp dụng được với những chính sách hiện nay.

Lưu Hoan bây giờ mới nói ra những việc mà ông đã biết. Cũng nhiều lần ông thắc mắc việc này nên đã nói Lưu Chính đi lấy những bộ luật được duyệt về cho ông đọc. Nên phát hiện ra khá nhiều điều mơ hồ cùng với những sự bất cập trong chính sách thực thi.

- Không phải tôi nói lão Lưu với lão Trần thật tôi mà như Thiếu Kiệt tôi cũng sẽ không dám khởi nghiệp như thằng nhóc ở trong nước đâu. May mà lần đó tôi giúp đỡ thằng nhóc đôi chút. Mấy ông cứ nghĩ đi một buổi nói chuyện bên bữa cơm đem ra biết bao nhiêu điều phiền phức này mà các ông có bao giờ nghĩ đến không. Chúng một bản xin việc phải đi phòng công chứng rồi lại phải phô tô giấy tờ, lại phải đóng các lệ phí rườm rà. Nếu là tôi thì cũng đi làm cho tư nhân cho lành, tới tháng nhận tiền lương không bảo hiểm y tế thì đã sao miễn mình cẩn thận là được quá nhiều thứ bất cập.

Lão Lưu ông nói cũng đúng nhưng mà là sao kiểm soát được hết đây. Tôi hỏi ông nội một việc thành lập công ty vốn điều lệ rồi các cổ đông thêm vào đó các loại thuế má khác nhau. Quá nhiều thứ bởi thế không ai muốn làm thành chính quy cả. Đó là tôi chưa nói đến việc tồn tại trong này là công ty chính quy lại bắt mỗi tháng người lao động lại mất một khoản tiền lương vào việc đóng bảo hiểm vậy mà đến khi nghỉ hưu họ nhận lại được bao nhiêu lương thâm niên các thứ công hết lại chỉ được chưa tới một triệu làm sao mà sống.

Hà Thúc lúc này cũng thờ dài nhưng bài báo cáo thực tiễn của người dân thông qua các con đường tới tai ông nhiều không thể kể hết chỉ là do ông không can thiệp được những việc mà chính sách đã đưa ra trước hội nghị và đạt được sự đồng thuận.

- Mấy ông bàn chuyện thăng nhóc chưa xong, lại nhãy qua tới chính trị mấy ông rảnh nhĩ. Tôi hỏi bây giờ là cần làm gì đây này? chứ mấy ông ở đây bàn chính trị được gì. Mấy ông nên nhớ đa số ra nghị quyết bên nhà kia nhắm hết hơn năm mươi phần trăm phiếu thuận rồi.

Lão Trương thấy ba người chuyển đề tài một cách qua loa nên kéo về vấn đề chính của việc họp hôm nay.

- Ủ chuyện này nếu theo tính toán của tôi chắc chắn Thiếu Kiệt hẳn sẽ phải đấu với bên nhà kia lớn đấy giờ nếu mà theo những kế hoạch này của Thiếu Kiệt thì chắc hẳn gia đình kia sẽ là tay trong cho thăng nhóc khá cao. Ông nghĩ xem mối quan hệ giữa hẳn và Khương Đào không tồi mà gần đây nghe báo cáo Khương Đào vừa mới làm giấy thuê lại toàn bộ mặt bằng hỗ trợ người trong ngành, Việc này phía sau chắc chắn là Thiếu Kiệt cái thăng nhóc Khương Đào không bao giờ làm những chuyện như thế này nên tôi cho người duyệt rồi.

Lưu Hoàn bây giờ mới nói ra việc của Khương Đào mà theo ông nhận định là Thiếu Kiệt đứng sau lưng giật dây cho mọi người ở đây đều biết. Bây giờ Hà Thúc mới nói ra suy nghĩ của mình

- Tôi không biết chuyện này thăng nhóc đó thành công hay không nhưng dựa theo trực giác cho thấy có thể thăng nhóc sẽ biết được thân phận của nó từ cái tên họ Phùng này. Mấy ông thử nghĩ xem tên này là một người kinh doanh nhỏ, hiện tại chỉ là chân chạy vặt cho thăng Ngô Nam. Mà sự nghiệp của tên này hầu hết nằm ở Lưu Minh. Có thể nói Thiếu Kiệt bây giờ ngoài quan hệ của hẳn còn có quan hệ của Hoàng Lâm Nhu, Chúng ta vẫn chưa biết cô ta có những mối quan hệ với những người nào ngoài Khương Đào, vợ chồng Phạm Chiến với Tuyết Dung một người là trưởng đoàn luật sư còn một người làm ở ban biên tập báo Lưu Minh.

Im lặng trầm ngâm một chút lão trần mới nói ra những gì mà mình vừa mới nhận định. Theo ông thấy những mối quan hệ của mẹ Thiếu Kiệt thì mọi người vẫn chưa Tìm Hiểu được. Mà quan trọng những mối quan hệ này trước này vẫn chưa lộ diện ra bên ngoài.

- Nếu muốn hiểu rõ đằng sau Hoàng Lâm Nhu còn có những người nào phụ trợ không. Thì chúng ta chẳng thể biết được, nhưng chắc chắn thế lực ở Lưu Minh của thằng nhóc Thiếu Kiệt rất lớn là điều không thể nào tránh khỏi. Chỉ cần mỗi người có một ít quan hệ vẫn có thể kéo đến nhiều thứ mà Ngô Nam không hề biết đâu đấy.

- Tôi cũng đã xem hồ sơ về Hoàng Lâm Nhu khá nhiều lần nhưng chỉ có đoạn khi cô ta công tác trong đoàn viên thanh niên là hầu như được thay đổi đi khá nhiều. Ai có thể nói đoạn đó cho tôi biết tại sao lại bị thay đổi nhiều đến thế không. Tôi cũng đã so sánh đối chiếu với bộ trước khi đổi rồi quá nhiều điều mơ hồ không biết được.

Lão Trương bây giờ mới nói ra những suy nghĩ của mình. Ông cũng như ba người đều tìm hiểu qua hồ sơ của Thiếu Kiệt và mẹ của hắn nhưng phát hiện ra điều mà không ai có thể giải thích cho ông biết về sự sửa đổi bất thường trong hồ sơ của Hoàng Lâm Nhu.

- Lão Trương tôi cũng như ông thôi lúc đầu xem hồ sơ tôi cũng không chú ý sau này mới phát hiện là tên mẹ Thiếu Kiệt nằm trong hồ sơ bị sửa thì lại càng thắc mắc mà thắc mắc lớn nhất của tôi vẫn là những đoạn đó nhưng không ai giải đáp được. Nếu được thì tôi cũng đâu phải mơ hồ như bây giờ.

- Tôi chưa từng biết đâu cũng không thắc mắc. Nếu người nào làm được điều này thì có lẽ cao hơn chúng ta nhiều. Mà cao hơn chúng ta thì tôi không thấy có ai đâu nên mấy ông đừng ôm việc thắc mắc này nữa làm gì. Tôi thấy lần này Ngô Nam chỉ có đi một chuyến không công về thôi. Còn vấn đề của Thiếu Kiệt khi nào hắn muốn biết hết mọi thứ thì mẹ hắn sẽ nói

không phải trong báo cáo đã ghi rõ ràng rồi sao mấy ông cứ làm việc phức tạp hơn không.

Lưu Hoàn bây giờ vừa uống trà vừa đáp lại những lời thắc mắc của mọi người. Dù sao ở đây đều là những người cao tầng mà đi thắc mắc chuyện của mẹ con Thiếu Kiệt quá theo ông vẫn là không mấy hợp lý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179: Chuẩn Bị Tốt

Trong phòng lúc này khi Lưu Hoan nói lời công bình ra xong ai nấy đều gật đầu. Họ thấy càng ngày mình càng đi quá sâu vào chuyện của hai mẹ con Thiếu Kiệt nên cũng tạm thời không khí có phần chững lại.

Bây giờ bên ngoài đi vào một người đến ngay cạnh Hà Thúc nói điều gì đó mà chỉ có ông nghe được. Mọi Người trong phòng lúc này cũng nhìn về ông để xem ông vừa tiếp nhận thông tin như thế nào.

Sau khi người kia nói vài điều với Hà Thúc rồi rời đi, căn phòng trở nên im ắng. Một lúc lâu sau nhìn mọi người lúc này ông mới nói.

- Việc của Thiếu Kiệt hiện tại vẫn có Hà Vi xem chừng, nếu theo tiến độ này sớm muộn gì điều hẳn biết sẽ là hiển nhiên nhưng lúc đó chúng ta cần xem phản ứng của Hoàng Lâm Nhu ra sao mới quyết định được những việc nào nên làm việc nào không. Theo một số tin tức cho thấy Lão già Ngô kia hình như đã có lệnh cho Ngô Nam trở về lại Ngọc Châu này còn việc lúc nào thì chưa biết được nên mọi thứ sẽ nhanh kết thúc thôi.

- Vậy tốt rồi Ngô Nam được lão ta gọi về thì Thiếu Kiệt an toàn nhưng chỉ sợ là hẳn sẽ gặp Mẹ Thiếu Kiệt trước khi đi nên lão Hà ông nói với Hà Vi xem nhất nhờ Hoàng Lâm Nhu một chút trước khi sự diễn ra để cô ta chuẩn bị tâm lý tốt đối mặt với Ngô Nam là được rồi.

Lưu Hoàn lúc này mới vỗ tay một cái nói ra những suy nghĩ của mình cho mọi người nghe. Ông thấy nếu cảnh báo cho mẹ Thiếu Kiệt biết trước một chút cũng là điều nên làm mà không phải lo lắng cho sự gặp mặt giữa hai người.

- Ừ chuyện này lát nữa tôi sẽ nói với Hà Vi sau, Giờ tôi nghĩ các ông nên chọn ra một số người để dòi về Lưu Minh xem hỗ trợ Thiếu Kiệt đi. Nơi đó chúng ta ít người mà chỉ mỗi mình Hà Vi tôi không an tâm. Tuy nói là Hoàng Lâm Nhu có cơ sở ủng hộ nào không thì mọi người đều không biết nhưng nếu có thêm người ở Lưu Minh nữa thì càng tốt. Các ông tạm thời suy nghĩ đi tôi đi gọi điện cho Hà Vi nói rõ tình hình cho cháu tôi biết đây.

Hà Thúc vừa nói xong cũng đứng lên rời khỏi phòng những người còn lại bắt đầu suy nghĩ những gì Hà Thúc vừa nói.

Về phần Ngô Nam lúc này đang ngồi ở trong phòng mình Phùng Kiếm Hoa vừa đến gặp hấn chuẩn bị báo cáo tình hình của mình thì Ngô Nam cất tiếng nói.

- Báo cáo nhanh gọn thôi thời gian không còn nhiều. Trước mắt tôi nay sắp xếp cho ta gặp hai mẹ con nhà đó. Ở Ngọc Châu có việc ta phải về gấp.

Nghe Ngô Nam nói như thế Phùng Kiếm Nhất lung bắt đầu túa ra những giọt mồ hôi. Hấn thấy nếu chỉ cần lỡ lời một chút cũng dễ là Ngô Nam nghi ngờ nên đáp lại lời hấn.

- Hiện tại thời gian để gặp hai mẹ con cùng một lúc không có thường buổi sáng là hai người đã tách ra còn buổi tối thằng nhóc kia ích khi nào ở nhà. Sáng có thể về nhưng lại không gặp được mẹ hấn. Chuyện sắp xếp hai người gặp cùng một lúc tương đối khó.

Ngô Nam lúc này cũng nhú mày hai tay đan vào nhau để trước mặt dăm chiêu suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói.

- Tạm thời sắp xếp tối này ta gặp người phụ nữ đó là được còn thằng nhóc lần sau quay lại Lưu Minh này thì gặp sau cũng được. Ở Ngọc Châu

thu xếp xong công việc ta sẽ quay lại đây giải quyết dứt điểm chuyện này.

Phùng Kiếm Hoa lúc này mắng thắm trong bụng

“ mẹ đờn mày quay lại nhà tao chết cả chục lần chưa biết chừng. mẹ hờ cái ta ta lớn lối hơn thằng nhóc kia nhiều mà không được cái gì. ”

Nghĩ thế nhưng Phùng Kiếm Nhất vẫn không nói ra, hấn vẫn phải chấp nhận với sự thật là hiện tại nếu Ngô Nam rời đi Lưu Minh cho dù có trở lại sớm nhất thì gia đình hấn vẫn không tránh khỏi một tràng cảnh phải đối phó nhiều thứ. Nhưng hấn vẫn chưa làm ra được quyết định là sẽ đứng về phía bên nào.

- Vâng tôi sẽ sắp xếp chuyện tối nay một cách tốt nhất.

Nói rồi Phùng Kiếm Nhất lui ra khỏi phòng. Để lại Ngô Nam lung dựa vào ghế cảm những hồ sơ trước mặt mình bắt đầu làm việc.

Hà Vi sau khi nhận được tin tức của ông Minh bây giờ cô mới ngồi trong phòng lấy điện thoại mình ra gọi cho Hoàng Lâm Nhu. Đợi cho chuông điện thoại có tín hiệu bắt máy kèm theo giọng nói của Hoàng Lâm Nhu.

- Hà Vi có chuyện gì mà cháu gọi cô vậy?

- Vâng cháu có một số điều muốn nói với cô. Hôm qua Thiếu Kiệt có hỏi cháu về vấn đề của bạn ấy. Có một người đang làm việc cho Ngô Nam vì một số vấn đề nên đến nhà gặp Thiếu Kiệt. Nhưng hấn cũng không dám nói nhiều những thứ liên quan làm Thiếu Kiệt tò mò. Nhưng chuyện này cháu nói bạn ấy muốn biết hỏi cô rồi. Chắc sớm thôi cô sẽ biết.

Nghe Hà Vi nói thế Hoàng Lâm Nhu lúc này mới thở dài một hơi có thể nghe thấy bên tai nghe của điện thoại.

- Ủ Chuyện này sáng sớm nay Thiếu Kiệt đã nói với cô. Trên tinh thần thì Thiếu Kiệt sẽ không thắc mắc nhưng cô hiểu tính nó sẽ tìm hiểu chuyện này thật chu toàn rồi mới hỏi cô. Nên trước khi chuyện đấy xảy ra thì cô cũng đã có chuẩn bị rồi.

Thấy Hoàng Lâm Nhu rõ ràng việc này Hà Vi cũng có chút vui nhưng cũng nghiêm chỉnh lại nói.

- Còn một chuyện ông bảo cháu chuyển lời cho cô. trong hôm nay hoặc ngày mai Ngô Nam phải quay về Ngọc Châu nhưng có lẽ trước khi đi hẳn có thể sẽ gặp cô trước rồi mới rời khỏi Lưu Minh ông cháu nói cô nên chuẩn bị đối phó đi. Có việc gì thì liên hệ cháu.

- Ủ cô cũng chuẩn bị đầy đủ rồi việc này cháu yên tâm sớm muộn gì cũng gặp. gặp sớm thì phiền toái này xong sớm thôi. Cô chắc rằng sẽ có một chút bất ngờ cho Ngô Nam đấy. Mà cháu thời điểm này trông chừng Thiếu Kiệt giùm cô nhé.

Nghे mẹ Thiếu Kiệt tương đối tự tin Hà Vi cũng không biết những ngày vừa qua bà đã làm những gì nhưng nếu so ra bà có cách đối phó Ngô Nam là được nên mới đáp lại Hoàng Lâm Nhu.

- Vâng cháu sẽ trông chừng Thiếu Kiệt giúp cô để bạn ấy không can thiệp vào việc này.

- Ủ thôi cô cúp máy đây! cháu giúp cô chuyện này là được rồi.

Hoàng Lâm Nhu cúp máy Hà Vi cũng rời khỏi phòng mình. Thiếu Kiệt sáng đã dậy sớm hẳn bắt đầu kiểm tra các máy vì việc để máy chạy không nghỉ nên luôn cần người kiểm tra thường xuyên các chương trình đang chạy để biết những máy nào sẽ bị lỗi mà khắc phục ngay tình trạng. Trịnh Chi thì ngồi gần đó đang đọc tin tức buổi sáng trên mấy trang báo mạng.

Thấy Hà Vi đi xuống Thiếu Kiệt nhìn cô cười nói.

- Hôm nay dậy trễ vậy! Đồ ăn sáng Trịnh Chi làm sẵn rồi đó. Ăn đi rồi làm việc. Ấy mà bạn đang trong kỳ nghỉ mà có làm gì đâu nhỉ.

Thiếu Kiệt định nói cho Hà Vi ăn xong làm gì đó nhưng chợt nhớ ra Hà Vi thật chất không làm gì cả ngoài việc thư giãn.

- Mình làm mọi việc xong hết rồi. Nói chung hôm nay mình có nhiệm vụ xem bạn làm việc thôi. Vội lại xem bạn làm việc ra sao.

Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười hần thật sự cũng không phải làm điều gì nhiều cho lắm. Chủ yếu là chỉnh sửa và làm một số chương trình cần thiết của mình. Bây Giờ Thiếu Kiệt mới nhận được một tin nhắn từ điện thoại của mình.

“ Thăng Nhóc việc thuê đất được duyệt rồi đó chỉ cần làm một số thủ tục nữa thôi là được. Giá cả thì chú cũng không biết phải nói với chú mày thế nào nên lúc nào rảnh thì ghé quá nhà chú bàn bạc. ”

Nhìn xong tin nhắn Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu bản thân Khương Đào hần nói Thiếu Kiệt qua nhà mà cũng chẳng cho cái địa chỉ. Thiếu Kiệt mới cầm lên điện thoại nhấn nút gọi đi Ngay lập tức bên kia Khương Đào nhận cuộc gọi ngay.

- Chú chơi cháu à! nói qua nhà chú mà không cho cái địa chỉ đi đâu mà tìm? Nhấn qua cho cháu cái địa chỉ đi có gì tối nay cháu đi học về thì ghé qua.

- Ấy chết chú quên mất đời chút để chú nhắm qua. À tối nay mấy giờ qua để chú còn biết sắp xếp. Trễ quá không được đâu đấy hôm nay chú trực đêm.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt nói tới qua sợ hãi qua trẻ ông còn phải đến cơ quan theo ca trực của mình được chia theo lịch nên cũng nhắc nhở Thiếu Kiệt.

- Vậy chắc sớm tầm sau bảy giờ đi cỡ đó được rồi. Có gì cháu đến sẽ gọi điện thoại.

Cúp May Thiếu Kiệt đợi tin nhắn của Khương Đào. Bây giờ hẳn mới hướng Trịnh Chi nói.

- Chị làm một số hợp đồng soạn sẵn tới này cũng em đi ký kết hợp đồng. Còn các điều khoản để em ghi ra cái đã rồi chuyển cho chị. Tạm thời cứ như vậy đi, Chị hiện tại có một buổi chiều làm việc.

Trịnh Chi đang đọc báo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu đáp lại.

- Được rồi chị sẽ soạn thảo văn bản trước em ghi các điều cần thiết ra đi rồi xem lại chiều rồi in ra là được ấy mà.

- Hợp đồng kinh doanh nên chị làm tốt các điều khoản giúp em, dù là ký hợp đồng này với người quen nhưng cũng không qua loa được.

Thiếu Kiệt lấy bút giấy bắt đầu vừa ghi vừa nói. Hà Vi thắc mắc người quen của hắn chuẩn bị ký kết là ai nên cũng thắc mắc hỏi.

- Ủa mà đi ký hợp đồng với ai vậy? quen à mọi người đi hết còn một mình ở nhà vậy đâu được, mình cũng đi theo nữa mới được chứ.

- Có ai xa lạ đâu qua nhà chú Đào ký cái hợp đồng thuê đất thôi hôm bữa có bàn với chú giờ được rồi thì làm. Cậu đi theo cũng được nhưng nhớ dặn bác bảo vệ Chu Tường với Lâm Vũ có đến thì cho vào không họ lại ở bên ngoài nữa mệt lắm.

Thấy người cũng không phải xa lạ Hà Vi đòi đi theo Thiếu Kiệt cũng đồng ý dù sao mấy cái kỹ thuật máy tính chỉ có thể để Chu Tường và Lâm Vũ làm còn để Hà Vi ở nhà một mình như thế cũng không được dù sao cô đến Lưu Minh hấn vẫn là nghỉ ngơi du lịch là chính.

- Cậu yên tâm hôm qua mình đã nói bảo vệ bên ngoài rồi. Cậu cứ yên tâm.

Vừa nói vừa ra vẻ vui mừng Hà Vi bắt đầu đem phần ăn sáng của mình thanh lý hết. Bắt đầu ngồi vào một máy tính gần đó lên mạng cô bắt đầu mở tro chơi online ra chơi.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Còn Trịnh Chi hiện tại đang rất chú tâm đánh máy theo cô đây là lần đầu tiên sau những việc kia cô làm việc cho Thiếu Kiệt nên từng câu từng chữ cô rất cẩn thận đợi cho hấn đưa những điều cần thiết đã ghi đưa cho mình thì bắt đầu chỉnh sửa lại các bộ cục của một hợp đồng kinh doanh đúng nghĩa.

Buổi Trưa hôm đó Thiếu Kiệt sau khi dùng cơm cùng mọi người trong nhà Hà Vi hấn đến trường bằng xe đạp của mình. Vừa tới cổng trường đã nhận được những tờ giấy phô tô được liệt kê rõ bối cảnh của Phùng Kiếm Nhất bố làm gì ở công ty nào và hấn đang học lớp nào các thứ kèm theo cả giấy ký nợ năm mươi triệu kèm theo trong cả tờ giấy A4.

Lý Bàn từ xa như đứng chờ sẵn Thiếu Kiệt. Vừa Thấy hấn đã bay đến hỏi.

- Anh Kiệt chuyện này có vẻ lớn à. Định chơi chết hấn sao? Giờ đâu đâu cũng bàn tán vấn đề này rồi hấn trở thành nhân vật trong trường chỉ khác anh ở anh là ô danh thôi.

- Lần này anh mày mới nghĩ ra nhưng mà tao hôm qua đến giờ thức mắc tại sao mà sự việc oanh động như thế mà không thấy giáo viên nào ra can thiệp đây này.

Thiếu Kiệt hôm qua cũng thấy lạ tại sao sự việc diễn ra trước trường như thế mà không giáo viên nào ra mặt, lại để cho hắn thành công đem chuyện này ép chết Phùng Kiếm Nhất.

- Chuyện là hôm qua bọn em cho chặn lại hết mấy đứa học sinh đi báo cáo với phần đưa ra chuyện này liên quan đến Xuân Nghĩa Bang. Không có đánh nhau gì ghê gớm. Anh cũng biết rồi đó mấy tên bảo vệ trong trường được cái nói khoác là giỏi. Đụng chuyện quan trọng thì trốn mất nghe tới có hắc bang trong chuyện này, ai nấy đều không ra mặt với phần giáo viên, hôm qua hình như họp để chia giám thị gác thi lúc biết được chuyện thì đã xong rồi.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt hiểu chuyện này tại sao hôm qua vẫn không có giáo viên ra mặt. Bởi Lý Bân hắn sắp xếp hết tình huống nhưng Thiếu Kiệt cũng thầm khen hắn. Nếu hôm qua có sự can thiệp của giáo viên chắc chắn là chuyện hắn làm sẽ không thực hiện được. Giờ có phát tờ rơi như thế này mà giáo viên can thiệp cũng không được gì.

- Xem như hôm qua mày làm khá tốt. Còn chuyện đi ăn uống gì đó gác lại đi hôm nay anh mày có việc đột xuất với chuẩn bị đối phó với nhà Phùng Kiếm Nhất. Nên nói anh em đợi xong chuyện. Anh tổ chức một lần. Với thả ra tin tức anh em nào kỳ này thi tốt có thưởng nhưng chưa biết thưởng gì đợi đến lúc đó sẽ xem xét tính sau.

Lý Bân tuy là đi theo Thiếu Kiệt cũng có cái gọi là mặt mũi với mọi người. Nhưng bản tính nhát gan không bao giờ qua được, nên cũng sợ chuyện này không thể kiểm soát hỏi.

- Ok chuyện này thì đơn giản thôi. Mà anh định kết thúc chuyện này như thế nào. Chứ làm lớn quá cũng không ổn đâu đấy liên quan tum lum người chứ chẳng phải chơi à.

Chuyện này quan trọng vẫn phải xem ở bố con Phùng Kiếm Nhất muốn sao thôi. Hiện tại tờ rơi chỉ phát ở mỗi trường ta nếu mà. Họ chưa cảm nhận thấy áp lực lúc đó tao mới nói với bọn người Thế Long phát khắp các trường học rồi tung đoạn phim đã quay lên mạng lúc đó mới gọi là phiền phức đấy. Nhưng mà có điều tra thì cũng chẳng được gì đâu. Tạm thời cứ xem phản ứng như thế nào đã. Nếu mà hôm nay Phùng Kiếm Nhất vẫn đi học thì hẳn chắc chắn giờ này đang lo lắng sốt vó đấy.

Lý Bàn thấy Thiếu Kiệt có sự sắp xếp hết rồi nên cũng bớt phần nào lo lắng. Nhưng hẳn vẫn hiểu những chuyện này nói nháo lớn chắc là không bởi nếu hẳn là Phùng Kiếm Nhất khi cầm được tờ rơi như thế này lo lắng bất an là điều không thể tránh khỏi.

-Sau việc này hẳn mà dám đối mặt với anh em bên bọn mình nữa mới sợ đấy. Hôm qua nhìn hẳn khúm rúm bên bố mẹ cũng đủ hiểu rồi. Nhưng mà liệu hẳn biết được anh như thế lờ như đem chuyện này nói ra thì anh em mình lộ hết.

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới đáp lại câu nghi vấn lo lắng của Lý Bàn.

-Tao nghĩ chắc sẽ không nếu hẳn biết được anh em mình cũng không phải như hẳn thường nghĩ chắc sẽ không dám làm điều đó. Phùng Kiếm Nhất chỉ là dựa thế bố mẹ hẳn thôi nếu người mạnh hơn bố mẹ hẳn bắt buộc hẳn phải nghe theo. Nên chuyện này không thể xảy ra mà nếu có thì cũng chỉ là rất nhỏ. Nếu hẳn thật sự muốn mình và gia đình đi tới chỗ không góc đầu lên nổi. Thôi vào lớp đi rồi tính.

- Ừ để em đi lấy mấy cái tin tức xong rồi về lớp. Anh vào lớp trước đi dù sao em cũng phải đem tin anh hoãn lại liên hoan với mấy tin khác nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180: Cam Kết

Ngay tại thời điểm Thiếu Kiệt đang tiến vào lớp một nam sinh đang ngồi trên một ghế đá của trường mắt không rời khỏi tờ giấy được phát trước công trường. Mặt tái nhợt đôi tay run run. lấy trong túi mình ra chiếc điện thoại, lúc này bàn tay run run bấm lấy số điện thoại của mẹ mình trên danh bạ điện thoại.

Tùng hồi chuông vang lên như báo hiệu một chuỗi thước dây dài không hồi kết. Xung quanh không người từng ánh mắt lướt qua hắn rồi chỉ trở, cái sự cô lập của những người xung quanh khiến hắn trở thành một người đang đứng giữa vực thẳm xung quanh không có chỗ bám víu.

- Alo ... mẹ hả... hôm nay trước công trường họ phát tờ rơi về việc con thiếu nợ họ những người kia ... họ phát tờ rơi nói...nói con thiếu nợ họ cho cả trường đều biết con phải làm sao đây mẹ...

Nghe lời nói qua điện thoại của con mình hoảng loạn lại không trấn tĩnh Nguyễn Ngọc cũng lo lắng hỏi lại con mình.

- Con nói gì. Nói rõ xem nào để mẹ còn biết chứ!

- Cái tờ giấy nợ... con ký họ... bọn người đó đem phô tô ra rồi phát trước công trường có cả thông tin của bố mẹ... ở trường bây giờ ai cũng biết chuyện này rồi...

Phùng Kiếm Nhất lắp bắp miệng cố gắng nói lại những gì đơn giản nhất cho mẹ hắn hiểu. Hắn không biết mình phải làm việc gì ngay bây giờ tâm trạng hụt hẫng rối như tơ vò, trong lòng bất an đối tay lạnh ngắt vì sợ.

- Cái gì bọn nó dám! Ấy mà con đi gặp Thiếu Kiệt đi chuyện này bây giờ chỉ có hắn mới giúp được con thôi. Chuyện bố mẹ lo cho. Nhớ nên ăn

nói cẩn thận. Con phải đi gặp thẳng nhóc Thiếu Kiệt ấy ngay để hắn còn có thể giải quyết, trễ nữa không xong mẹ gọi điện cho bố con cái đã.

Nói rồi Nguyên Ngọc cúp máy. Lời nói của mẹ hắn như chiếc phao cứu sinh của hắn trong dòng nước lạnh giá không nơi nương tựa. Hắn vội vàng nhìn vào đồng hồ trên màn hình điện thoại lập tức đứng lên. Hướng về phía lớp Thiếu Kiệt chạy đi.

Bởi hắn biết mẹ hắn nói đúng chuyện này có thể không do Thiếu Kiệt làm nhưng với bối cảnh của hắn chắc chắn sẽ giải quyết được việc này. Chỉ có Thiếu Kiệt có thể giúp hắn. Phùng Kiếm Nhất trong lòng lúc này chắc chắn điều đó. Mẹ hắn nói thường không sai. Bố hắn giờ đây có ra sao thì hắn mặt kệ,

Phùng Kiếm Nhất hắn còn mặt mũi ở trường này mà Phùng Kiếm Hoa thì ai mà biết mặt bố hắn là ai chỉ là cái tên và chỗ làm ai lại đi tìm đến. Vừa chạy đi vừa nghĩ như thế. Phùng Kiếm Nhất trong lòng không có mục đích gì ngoài nhờ Thiếu Kiệt giải quyết chuyện này.

Thiếu Kiệt lúc này vừa vào lớp hắn chỉ kịp để xuống balo mình mang theo để xuống bàn thì bên ngoài Phùng Kiếm Nhất đã tới. Hắn chạy thẳng vào chỗ Thiếu Kiệt. Làm mọi người giật mình, tiếng thở phát ra từ người của Phùng Kiếm Nhất làm Thiếu Kiệt cũng nhíu mày.

Mọi người nhìn Phùng Kiếm Nhất bắt đầu bàn tán, Thấy hắn đến gặp mình Thiếu Kiệt cũng không làm gì khác hiện tại đang ở trong lớp. Mà Phùng Kiếm Nhất cũng không có hành động gì gọi là ngu ngốc nên mới nói.

- Có việc gì nữa đây? Đến chỗ này làm gì? Muốn kiếm chuyện nữa là sao?

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phùng Kiếm Nhất mới trấn tĩnh lại. Hắn không biết phải đối diện sao lúc này, trong lúc chạy đến gặp Thiếu Kiệt hắn chưa thật sự chuẩn bị cho mình những câu nói thích hợp nên lúng túng nói.

- Thiếu Kiệt ... bạn ra ngoài nói chuyện được không?

Thiếu Kiệt thấy Phùng Kiếm Nhất đang trong tình trạng không ổn định biết hắn không chịu nổi tâm lý của việc mà mình làm ra nên nhìn đồng hồ ở giữa lớp trên bục giảng nhẹ giọng nói.

- Được thôi xuống canteen đi giờ này cũng còn sớm muốn nói gì thì nói nhanh rồi còn vào học.

Nói rồi Thiếu Kiệt bước hướng về phía cửa lớp đi ra ngoài, Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng bước theo phía sau. Hắn thầm mừng vì Thiếu Kiệt đã nhận lời. bản thân Phùng Kiếm Nhất rất sợ Thiếu Kiệt không chấp nhận. Hắn tuy mất bình tĩnh thật nhưng cũng hiểu nếu Thiếu Kiệt đã chịu ra ngoài nói chuyện thì hắn vẫn còn hi vọng cứu vãn được chuyện này.

Thiếu Kiệt sau khi đến canteen ngồi xuống ở một chỗ gần đó, Phùng Kiếm Nhất cũng ngồi xuống trước mặt. Bây giờ Thiếu Kiệt mới hỏi hắn.

- Sau đây định nói chuyện gì?

- Chuyện này...chuyện... việc tờ giấy này Thiếu Kiệt khắc phục được không?

Vừa lấp bắp nói Phùng Kiếm Nhất mới đưa tờ giấy đang xếp lại trong tay đưa về phía Thiếu Kiệt. Không cần nhìn Thiếu Kiệt cũng biết nội dung trong tờ giấy là gì nhưng vẫn từ từ mở ra vờ như xem xét, lại lâu lâu nhíu mày một cái làm như khó xử cho Phùng Kiếm Nhất thấy. Sau khoảng thời gian vừa tầm hắn để tờ giấy xuống rồi mới nói.

- Chuyện này à giải quyết tương đối dễ nhưng hình như không liên quan.

Phùng Kiếm Nhất chỉ cần nghe Thiếu Kiệt nói giải quyết được là tốt rồi nhưng hắn lại nói không liên quan làm Phùng Kiếm Nhất cũng có chút lo lắng.

- Thiếu Kiệt bạn có thể làm việc này chấm dứt giúp mình với. Nếu không mình không còn mặt mũi nào đi học.

Chuyện này khó đấy! Nên nhớ tôi chẳng có lợi ích gì việc này cả? Thì cần gì phải giải quyết thay người ta đây. Bạn có thể nói bố bạn giải quyết thử xem, chuyện này đơn giản mà.

Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng Thiếu Kiệt đang vui mừng không thể tả được bởi. Nếu Phùng Kiếm Nhất có thể tạo áp lực cho bố hắn đồng ý việc làm tay trong cho hắn, lúc đó sẽ là một trợ lực khá lớn để hiểu rõ hơn về những điều mình chưa biết.

- Bố... Bố mình không giải quyết được đâu. Cậu giúp mình đi!

Ngay lúc này điện thoại của Phùng Kiếm Nhất lại vang lên màn hình hiển thị tên của bố hắn. Đưa tay bắt máy nhận cuộc gọi Phùng Kiếm Nhất nói.

- Bố! Bố... nói giúp...cho Thiếu Kiệt giải quyết vụ này với cậu ta có thể giúp con chuyện này được.

Thở dài một hơi. Từ khi Phùng Kiếm Hoa nhận được tin tức từ vợ mình hắn đã lo lắng suy nghĩ mọi thứ mới đi đến quyết định này. Hắn gọi cho Phùng Kiếm Nhất chủ yếu là để gặp Thiếu Kiệt nói chuyện qua điện thoại. Hôm qua Thiếu Kiệt nói có thể tìm đến nhà Hà Vi tìm hắn lúc đó Phùng Kiếm Hoa cũng không xin số điện thoại mà Thiếu Kiệt cũng không đưa cho

hắn. Nên nghe Nguyên Ngọc nói Phùng Kiếm Nhất đã đi kiếm Thiếu Kiệt mới gọi tới hỏi tình hình.

- Được rồi đưa cho Thiếu Kiệt điện thoại, bố nói chuyện còn mày đợi tao bàn xong chuyện với Thiếu Kiệt thì xách cái thân mày về nhà cho tao.

Nghe bố mình nói thế Phùng Kiếm Nhất cũng bớt lo lắng đi phần nào mới để điện thoại xuống hướng về phía Thiếu Kiệt nói.

- Bố mình muốn nói chuyện với bạn.

Thiếu Kiệt lúc này khloe miệng đã nhếch lên một nụ cười. Hắn biết Phùng Kiếm Hoa nếu muốn gặp hắn thì chắc chắn đã làm ra quyết định của chính mình rồi. Nên cũng cầm lấy điện thoại nói.

- Alo! ông cần nói chuyện với tôi?

- À Cậu Thiếu Kiệt! Cậu có thể giúp gia đình tôi chuyện này được không? Hôm qua những người kia thật sự không để gia đình tôi yên thân, giờ lại tới Kiếm Nhất nó. Hi vọng cậu có thể giúp chúng tôi chuyện này thêm một lần nữa.

Phùng Kiếm Hoa lúc này nhỏ nhẹ nói bên điện thoại với giọng năn nỉ kèm theo với sự hòa đồng giả tạo.

- Ông muốn tôi giúp cũng được thôi chuyện này đối với tôi không khó lắm, chỉ cần vài cuộc điện thoại một ít tin tức là xong ấy mà. Nhưng mà tôi được lợi gì trong chuyện này đây. Không phải ông đã không chấp nhận làm người của tôi sao. Nếu mà hôm qua ông chấp nhận thì mọi chuyện giải quyết xong rồi cần gì phải lôi thôi tới mức này.

Thiếu Kiệt ra vẻ tội nghiệp cho Phùng Kiếm Hoa, còn kèm theo giọng điệu như tiếc nuối. cũng không quên nhắc lại điều kiện của mình một lần

nữa cho hắn nghe.

- Ấy hôm qua tôi về nhà cũng đã suy nghĩ vấn đề chuyện này không biết nếu tôi giúp cậu theo dõi tình hình của những người đó cậu giúp gia đình tôi chuyện này được chứ.

- Chuyện này cũng được thôi nhưng mà phải nói sao nhỉ. Tôi giúp gia đình ông xong lại lật lọng thì tôi lấy gì bảo đảm đây? Tới lúc đó ông lại không làm đúng giao kèo của mình thì tôi biết phải làm thế nào nhỉ.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng rơi vào trầm tư. Hắn bây giờ cũng không biết lấy gì làm tin để Thiếu Kiệt tin tưởng hắn sẽ không thực hiện giao kèo. Bây giờ Phùng Kiếm Nhất bên ngoài mới nói chen vào.

- Giấy nợ! Thiếu Kiệt giữ giấy nợ! liên quan chuyện này là được! lúc đó cơ sở rồi nếu mình không thực hiện thì Thiếu Kiệt làm chuyện mình muốn là được!

Phùng Kiếm Nhất qua bức bách nên tự đưa ra giải pháp trối buột chính mình. Điều này nằm trong suy tính của Thiếu Kiệt hắn dù sao để người khác tự nguyện tốt hơn là không xem như là chứng từ quan trọng. Thiếu Kiệt vờ như vừa nghe thấy ý kiến hay nên nói.

- Ấy cái này được đấy! Mà khoan có năm mươi triệu cũng ít thôi như vậy đáng không ta? Theo ông tôi nên làm thế nào nhỉ

- Được rồi tôi nay tôi sẽ gặp cậu viết một giấy cam kết đứng vào hàng ngũ của cậu là được, chuyện này cậu tin tôi đi, tôi nói sẽ làm.

Phùng Kiếm Hoa bị con mình nói như thế cũng làm ra hứa hẹn với Thiếu Kiệt. Mà theo nhận định của ông thì như thế trường hợp hắn có gặp khó khăn cũng nhờ sự viện trợ của Thiếu Kiệt được.

Làm bộ trăm ngâm suy nghĩ điều gì đó Thiếu Kiệt mới đáp lại lời của Phùng Kiếm Hoa.

- Thôi được tôi tạm tin ông lần này. Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện nếu mà ông lật kèo tôi chắc chắn công ty và danh tiếng của ông mất sạch trong vòng một đêm thôi. Vậy đi tôi gần tới giờ vô lớp rồi. Có gì tối gặp. À mà tôi này tôi có hợp đồng phải ký, nên ông qua trễ một chút khoảng chín giờ cũng được.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng lên đưa điện thoại lại cho Phùng Kiếm Nhất. Thấy hắn vội vào lớp Phùng Kiếm Nhất mới lên tiếng hỏi.

- Chuyện này Thiếu Kiệt xem ...

- Được rồi yên tâm tôi sẽ nhắn tin cho người đi làm việc này. Về nhà đi hôm nay xem như nghỉ học lấy lại bình tĩnh đi. Còn đây số điện thoại của tôi đưa cho bố cậu có gì để ông liên lạc.

Hắn rời đi bắt đầu lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thế Long với nội dung.

“ Tạm thời thỏa thuận được đồng ý cho anh em rút về khi nào thật sự xong thì em sẽ báo sau.”

Nhắn tin xong Thiếu Kiệt không quên chuyển điện thoại qua chế độ rung và bỏ vào túi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhìn Thiếu Kiệt rời đi mà Phùng Kiếm Nhất chỉ biết im lặng. Hắn giơ trên vai khoác một cái balo lùi thủi xách xe đạp của mình ra khỏi bãi giữ xe của trường rời đi.

Bảo vệ thấy hắn là trung tâm của câu chuyện ử rữ chán chường cũng không ngăn lại. Họ cũng chỉ lắc đầu rồi quay lại công việc của mình. Ai cũng biết tinh thần của hắn giờ đây đừng nói là đọc sách ngay cả những gì người khác nói hắn còn không nghe thì đừng nói là ở lớp ngồi nghe giảng bài. Mọi người xung quanh lúc này nhìn hắn đều lắc đầu.

Thiếu Kiệt trở về lớp đã thấy Lý Bân và một đám học sinh nhìn về phía canteen nơi mà hắn và Phùng Kiếm Nhất vừa ngồi. Vừa thấy hắn đi tới Lý Bân đã nhảy ra hỏi.

- Sao rồi anh Kiệt sao thằng Phùng Kiếm Nhất nó đi về vậy?

Những người xung quanh hình như đều có một câu hỏi như Lý Bân nên ai ai cũng nhìn về Thiếu Kiệt đợi chờ câu trả lời từ hắn.

- Thì mọi thứ xong rồi bố hắn muốn hắn về nhà. Mà Phùng Kiếm Nhất hôm nay không học cũng là cách tốt nhất để đề nèn lại vụ này. Thỏa thuận tạm thời giữa tao và bố hắn đạt được rồi. Hắn mà cứ ở lại trường nữa thì cũng nhận thêm Chỉ trích thôi cũng không được gì.

Thiếu Kiệt nói ra lý do tại sao Phùng Kiếm Nhất lại rời khỏi trường khi mà vừa đến. Mà theo Thiếu Kiệt thì bố hắn làm cũng đúng. Nếu hôm nay Phùng Kiếm Nhất vẫn còn tiếp tục ngồi học được. Thì hắn cũng là đề tài bàn tán cho tất cả người trong lớp lẫn những nơi hắn đi qua, Như thế chuyện đem hắn rời xa khỏi phong ba này càng khó.

- Vậy xong rồi à. Tưởng thằng này phải lỳ lắm chứ. Ai ngờ tâm lý yếu vậy?

- Mà cứ nói như thế. Mà hơn gì nó nào. Không dễ đâu ai nằm ở trường học Phùng Kiếm Nhất bây giờ đều rất không thoải mái kể cả anh mà đây chứ đừng nói tới mày. Được rồi bu đông ở đây làm gì giải tán hết đi.

Nghe Lý Bân nói chuyện ra về anh hùng ghê lắm nhưng Thiếu Kiệt biết nếu nằm ở tâm lý của Lý Bân bây giờ có thể cũng phải chịu áp lực như Phùng Kiếm Nhất thậm chí có thể lớn hơn nhiều.

Thấy quá nhiều người tập trung nơi này hẳn vừa đi vào lớp vừa nói mọi người giải tán. Ngồi xuống chỗ của mình chỉ còn mỗi Lý Bân Thiếu Kiệt bắt đầu nói với hẳn.

- Bắt đầu từ ngày mai nói anh em cố gắng đề việc này xuống. Nói chung là những ngày tiếp theo cố gắng để mọi người trong trường ít đề cập tới chuyện này. Càng để lùm xùm anh em mình càng khó kiểm soát ở phía sau. Nhớ đấy hôm nay Phùng Kiếm Nhất về nhà rồi giờ ra chơi nói mọi người trong nhóm cố gắng tránh sang những chuyện khác hạn chế việc này càng nhiều càng tốt.

- Ủa đề em nhắn tin dặn bọn nó. Ủa anh mà bố thằng Phùng Kiếm Nhất đơn giản như thế đồng ý, em thấy có vẻ như dễ quá hay sao ấy.

Lý Bân bây giờ cũng nói ra ý nghĩ của mình, Hẳn thấy một người lớn như Phùng Kiếm Hoa lại có thể quyết định chuyện này có vẻ quá qua loa và nhanh chóng.

- Chưa biết tại sao ông ta lại đồng ý sớm như thế, Nhưng mình nắm đằng cán nên không sợ lắm. Cứ xem đối phương thật sự muốn hợp tác hay là còn lý do nào ẩn ý trong đó nữa không. Nếu mà chỉ là tạm dẹp bỏ tin tức này trong nhất thời thì mình vẫn còn con bài đem chuyện này lật lại và đem lại nhiều kết quả xấu hơn bây giờ nhiều.

Thiếu Kiệt cũng vẫn là đang thăm dò Phùng Kiếm Hoa bởi hẳn thấy nếu muốn để gia đình này phục tùng vì chuyện này không thôi thì vẫn chưa có nhiều khả năng lắm. Nên hẳn cũng nói ra những ý nghĩ của mình cho Lý Bân biết.

Hẳn muốn xem việc này sự hợp tác của Phùng Kiếm Hoa là bao nhiêu nếu mà Phùng Kiếm Hoa chơi xấu hẳn vẫn có thể đem những thứ còn lại cho đem ra ánh sáng mà để cho Thế Long đem chuyện này phóng rộng

khắp cả thành phố Lưu Minh này nên hắn cũng không lo lắng lắm bởi người nắm ưu thế vẫn là Thiếu Kiệt hắn.

- Ủ vậy được rồi. Nếu cần anh chỉ cần nói một tiếng thôi em đem chuyện này mở ra lại lần nữa cũng tương đối dễ. Mà cũng gần tới ngày thi việc này đề lại tương đối dễ vì sắp tới cũng là những ngày thi chèo buồm, cũng tiện cho hắn quá rồi. Anh em mình cũng nhàn hơn thôi.

- Ủ thôi chuẩn bị đi sắp tới thi, nhớ theo sát tình hình này đừng để mấy cái việc không muốn xảy ra. Mà mà nửa kỳ này đi thi đừng nói với tao là chuẩn bị ôm một đồng phao vào phòng thi nữa nhé. Thì mà không được thì roi hình chờ đợi của ông già mày kia ở đó mà linh tinh đi.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói như thế mặt cũng xụ xuống một đồng, Hắn kỳ này đi thi cũng đã chuẩn bị một số thứ cho mình. Nhưng vẫn cảm thấy lo cho điểm số, nếu mà thấp quá thì vẫn có thể bị bố hắn đánh đòn là chuyện bình thường. Mà nếu hắn làm điểm cao qua vẫn bị đánh vì bố hắn sẽ biết hắn quay cốp trong giờ thi. Đẳng nào cũng bị đánh chỉ là ít hay nhiều thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181: Không Giúp Gì Được

Đầu Tháng Ngày mai mọi người ủng hộ Nguyệt Phiếu Đồ Buff + Kim Đậu nếu có điều kiện thank các bạn

Hôm đó ngoài những việc thông tin bị Lý Bân và Thiếu Kiệt cùng nhóm người của mình trong trường đề nén xuống một cách thấp nhất thì việc của Phùng Kiếm Nhất cũng triệt để được Thế Long thao tác làm đi không một tiếng động nhưng điều đó Phùng Kiếm Nhất hoàn toàn không biết.

Hắn đang ở nhà chịu đựng cơn bão từ bố hắn. Nguyên Ngọc thì ở một bên khuyên can chồng mình.

- Việc đến nước này giờ tôi chỉ biết đưa chân làm theo thằng nhóc Thiếu Kiệt này thôi bà có thấy một thằng người lớn nào bị một đứa con nít dắt mũi chưa. Chuyện này cũng do thằng con trời đánh của bà làm ra hết đấy, giờ mà người ngoài biết được tôi ăn nói sao đây.

Phùng Kiếm Hoa vừa tức giận vừa hậm hực nói với vợ và con mình nghe. Tâm tư của hắn lúc này

- Hừ ông làm như mặt mũi đáng giá lắm vậy. Tôi hỏi ông thằng nhóc Thiếu Kiệt đó đầu gì thì hắn cũng đứng sau một số người, ông biết ai kinh doanh mà không có chồng lưng mình biết hết về nó chắc. Nó nhỏ như thế kiếm được nhiều tiền như vậy. Đi theo nó hưởng được chút canh có gì là sai. Tôi thấy mấy người kia giúp ông được gì đâu. Cũng xem ông như người sai lên sai xuống lúc cần thiết quan trọng lại có chuyện gấp ở Ngọc Châu. Ông nên nhớ họ ở xa, còn Thiếu Kiệt hắn ở đây ở đây hắn là rỗng còn mình chỉ là con mồi thôi. Còn những người kia tôi khinh đến địa bàn Lưu Minh này cũng như hổ xuống đồng bằng thôi.

Nguyên Ngọc cũng đã suy nghĩ từ hôm qua tới giờ, chuyện của Thiếu Kiệt và chồng bà. Theo bà thấy theo Thiếu Kiệt cũng không có gì gọi là mất mặt hẳn kiếm được nhiều tiền. Nếu đi theo hẳn không chừng Phùng Kiếm Hoa nếu chồng bà làm tốt trở thành người hẳn trọng dụng thì không khéo cũng được lợi.

Trầm ngâm những lời vợ mình nói không phải không có lý. Lúc này Phùng Kiếm Hoa mới như giật mình nhận định lại mọi thứ.

- Đúng rồi nhĩ chuyện này sao tôi không nghĩ ra sớm còn bà nữa. Biết chuyện như thế thì nói ra đại đi để tôi còn quyết định giờ nói mấy cái này thì chuyện cũng đã rồi Thiếu Kiệt hẳn vẫn sẽ nghi ngờ nếu hôm qua bà nói hết những thứ này tôi nào phải đợi đến bây giờ nằm ở tình thế bất ép thế này.

- Tôi cũng vừa mới nghĩ ra lúc con mình gọi thôi chứ ông tưởng tôi không muốn tìm biện pháp à. Ông nghĩ xem Thiếu Kiệt hẳn vẫn là học sinh nhiều chuyện chỉ có thể ở phía sau chỉ đạo không thể lộ diện. Việc con mình đắc tội với hẳn không phải cũng vì cho rằng Hấn cũng chỉ có một cửa hiệu bách hóa thôi sao? Nếu như thế thì những người bên cạnh hẳn là người điều phối các công việc cấp thiết. Người chủ sự vẫn là Thiếu Kiệt mà ông thấy có công ty nào mà là ăn phát triển lại không có người đứng sau không. Theo tôi thấy người đứng sau thằng nhóc Thiếu Kiệt cũng không kém gia đình kia là bao nhiêu đâu. Mình dựa vào hẳn xem như cũng có cái mà đi lên.

Thấy Chồng mình trách móc Nguyên Ngọc đành nói ra suy nghĩ thật sự của mình. Bởi bà thấy những việc như thế này, chồng bà có thể trong cuộc không nhìn rõ. Nhưng đứng ở góc độ người ngoài bà không hiểu lắm vòng tranh đấu kia, thì theo bà lợi ích lớn nhất vẫn ở phía của Thiếu Kiệt.

- Vậy theo bà, giờ tôi có nên báo cho Thiếu Kiệt biết những người kia tối nay sẽ gặp mẹ hắn hay không?

Phùng Kiếm Hoa lúc này mới lấy ý kiến từ vợ của mình. Bởi ông vừa sắp xếp cho Ngô Nam gặp Hoàng Lâm Nhu. Mà đúng ra là chỉ là Ngô Nam đến nơi giờ đó Hoàng Lâm Nhu ở nhà mà thôi.

- Tôi thấy nếu thằng nhóc Thiếu Kiệt mà biết hắn sẽ có cách đối phó. Ông cứ báo đi xem như là mình đã đứng vào hàng ngũ đem chuyện này kéo mình ra khỏi quan hệ với mấy người kia, từ từ cố gắng làm cho Thiếu Kiệt hắn tin tưởng giao những công việc đem lại lợi nhuận cho mình.

Phùng Kiếm Nhất một bên nghe mẹ mình nói như thế cũng thêm vào.

- Bố con thấy mẹ nói đúng đây Thiếu Kiệt không bao giờ bạc đãi nhân viên bên dưới hắn. Những đứa trong trường cũng vì thế mà theo hắn nhiều. Nên con thấy chỉ cần làm tốt công việc của mình đối với hắn thì gia đình mình sẽ được nâng lên tầm cao mới. Ngang dọc trong Lưu Minh này chỗ nào phải lo lắng nữa.

Phùng Kiếm Hoa lúc này tâm cũng động. Việc vợ con hắn ủng hộ đã thấy rõ. Mà việc này nếu thành thì hắn cũng bốc lên từ giới kinh doanh. Mà nếu Thiếu Kiệt đứng sau thì hắn cũng là người đại diện ai biết đó là không phải do hắn làm.

- Được rồi xem như đây là một lần cơ hội. Đâu đưa số điện thoại của Thiếu Kiệt đây cho bố. Để bố gọi đi. Chuyện này mà thành công thì mày ở trong trường phải nghe lời Thiếu Kiệt, chắc sẽ có lợi cho mày biết đâu mai một ra trường vào làm một trong những cơ sở đó không chừng.

Phùng Kiếm Nhất lúc nào mới đưa cho bố mình cái card có tên của Thiếu Kiệt. Rồi mới nói với bố hắn.

- Giờ vẫn còn trong giờ học bố gọi điện không nghe đâu nhắn tin đi lát ra chơi hoặc giờ về Thiếu Kiệt hẳn xem thì biết bố không muốn làm phiền giờ học của hẳn là được rồi.

Giỏi được để tao nhắn tin cho Thiếu Kiệt. phải học cách nịnh nọt từ cái nhỏ nhất như thế này sau này ra đời con lặn lội được.

Giờ đây Phùng Kiếm Hoa hầu như quên mất là mình hôm qua đến vừa lúc này còn mắng con hẳn thậm tệ mà còn khuyến khích. Rồi mới cầm lấy điện thoại của mình lưu tên Thiếu Kiệt vào bắt đầu viết tin nhắn gửi đi. Hẳn viết khá chậm nhưng vẫn đầy đủ.

Thiếu Kiệt ngồi học trong lớp thấy điện thoại rung cũng biết được có người nhắn tin. Nên lấy điện thoại ra đọc vì lúc này tương đối nhạy cảm nếu ngày thường hẳn sẽ đợi đến lúc giải lao hoặc là ra về mới động tới điện thoại của mình.

Nhìn màn hình hiển thị nội dung Thiếu Kiệt cũng nhú mày.

“ Cậu Thiếu Kiệt tôi là Kiếm Hoa đây những người kia cho tôi sắp xếp để hẳn gặp mẹ cậu tối nay. Tên hẳn là Ngô Nam, tôi báo với cậu trước để cậu chuẩn bị dù sao mẹ cậu hình như vẫn muốn giấu không cho cậu biết điều gì đó. tôi cũng không hiểu nhiều về chuyện này chỉ làm theo lệnh.”

Đưa tay bấm điện thoại trả lời nội dung vừa rồi với từ ngữ xúc tích “ Tôi Biết rồi. Chuyện này tôi sẽ có sắp xếp”. Thiếu Kiệt lúc này mới đứng dậy hướng về phía bàn giáo viên xin ra khỏi lớp đi vệ sinh.

Học sinh như Thiếu Kiệt xin ra khỏi lớp khi đang trong tiết học tương đối hiếm nên hẳn xin ra ngoài các giáo viên cũng đồng ý. Nếu đây là thời điểm lúc trước hẳn còn là một học sinh quậy phá học lực không ra gì có lẽ sẽ không thế nào.

Nhưng giờ đây hẳn vẫn là học sinh giỏi của trường được đi học tập tại Ngọc Châu vẫn là chiêu bài có hiệu lực. Việc này cho chúng ta thấy rõ được sự ưu ái giữa học sinh bình thường và học sinh giỏi được các giáo viên quan tâm.

Vừa rời khỏi lớp Thiếu Kiệt đã lấy điện thoại gọi cho Cao Thịnh. Phải đợi hai ba hồi chuông sau Cao Thịnh mới bắt máy.

- Thằng nhóc đang đi học gọi điện cho anh làm gì thế nghe nói dạo này bọn Thế Long, Ngọc Hồ làm mấy việc cho chú mà.

- Vâng em có chuyện gấp đây à. Em định nhờ anh cũng bốn người tử tước lần này xuất ra tạo thế cho mẹ em một tý.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Cao Thịnh đầy những thắc mắc trong đầu vì theo hẳn mẹ Thiếu Kiệt quan hệ khá rộng thì việc gì phải để cho dân hắc bang như bọn hẳn tạo thế làm gì.

- Việc này là sao? em nói rõ hơn được không? Tạo thế mà tạo thế này ra sao với ai?

- Em không biết! Chuyện này mẹ giấu em nhưng chắc chắn có liên quan tại bà không muốn cho em biết việc này. Bà chỉ nói khi nào cần thiết thì sẽ nói. Còn theo tin tức của em nhận được là những người đó tới nay sẽ tiến hành gặp mẹ em. Nếu bà một mình có thể khó khăn. Em có thể chưa cần thiết biết việc này nhưng để mà ức hiếp mẹ em thì không thể nào. Nên mấy anh có thể bớt chút thời gian giúp em việc này được không.

Thiếu Kiệt cũng không ngần ngại nói ra những gì hẳn vẫn còn mơ hồ trong chuyện này cho Cao Thịnh biết. Bởi hẳn xem có vẻ những người này mạnh theo cách mà hẳn chưa biết, nhưng để Cao Thịnh tham gia vào việc

này dù sao Cao Thịnh cũng là một người hắc bang lớn. Nếu muốn đụng chạm cơ sở cũng khó khăn hơn là những người kinh doanh.

- Được rồi anh sẽ giúp em việc này. Chuyện này em không cần phải lo bọn anh bây giờ cái dư thừa nhất là thời gian. Hiện tại các thứ đã đi vào bộ máy khá tốt chỉ còn việc của Cửu Hùng làm anh nhức đầu thôi. Hiện tại bọn chúng vẫn chưa tin tưởng mấy vẫn phải thả dây đợi đến khi nào đủ giăng lưới lão Đào mới ra hiệu cho bắt. Nên giờ bọn anh không tranh giành địa bàn thì rất rảnh.

- Anh yên tâm đi! sau chuyện này sẽ có một số thứ các anh tham gia được mà không những tham gia không thôi mà còn kiếm lời từ nó hơi bị nhiều đấy có gì em liên lạc lại sau. Mấy anh giúp em được chuyện này là tốt rồi.

Cúp máy lúc này trong phòng có Tước Phàm với Vũ Minh thấy Cao Thịnh suy tư điều gì đó từ khi nghe xong cuộc điện thoại của Thiếu Kiệt Vũ Minh mới hỏi.

- Có chuyện gì mà anh trầm tư như vậy thế?

- Thiếu Kiệt gọi nói tạo thế cho mẹ hắn mà anh có hiểu tạo thế là thế nào đâu? giờ không biết làm sao đây này.

Tước Phàm cũng lần đầu mới nghe từ này, nên cũng lắc đầu bó tay chỉ duy nhất vũ minh uống một hộp trà trên bàn nói.

- Theo như em hiểu tạo thế theo Thiếu Kiệt nói là nâng cao một tầm đẳng cấp khác cho mẹ hắn, làm chỗ dựa để người đối mặt hoặc người xung quanh xem mẹ hắn thật sự nổi bật mấy từ này hay có trong mấy cái truyện gần đây xuất hiện trên mạng lắm.

Nghe được lời của Vũ Minh nói thế Tước Phàm và Cao Thịnh lúc này cũng hiểu đôi chút nhưng cũng không biết phải làm thế nào nên hỏi hẳn.

- Vậy trong mấy cái truyện đó, thường tạo thế ra sao anh em mình áp dụng được không? dễ hay khó đây?

- Thường việc này cũng tương đối dễ chủ yếu là đề cao người cần tạo thế. Đem lại sự lớn mạnh và hùng hậu cho người đó thôi. Còn như anh em mình nói dễ cũng không dễ khó không khó. Chỉ cần thao tác một chút là được.

Vũ Minh sau một lúc suy nghĩ mới nói ra được theo suy nghĩ của hẳn về việc này cho hai người trong phòng nghe.

- Vậy chuyện này do chú sắp xếp. Tước Phàm gọi Ngọc Hồ với Thế Long về anh em mình bắt đầu triển khai luôn. Còn việc khác tính sau. Mà xem ra chuyện này khá quan trọng với Thiếu Kiệt. Nên anh em mình toàn lực làm vậy.

- Việc này quan trọng là mẹ Thiếu Kiệt muốn sao thôi, trước mắt nếu bà biết nơi mà gặp mặt với những người đó thì hiệu quả hơn. Anh em mình nên gặp mẹ của Thiếu Kiệt hỏi. Dù sao theo ý bà vẫn tốt hơn.

Vũ Minh giờ nói ra phương án theo hẳn thường đọc được từ truyện trên mạng mỗi khi rảnh rỗi. Cao Thịnh thấy ý kiến của Vũ Minh cũng không tồi dù sao cũng phải biết đối phương như thế nào họ mới thao tác được.

- Được rồi vậy anh em mình đi gặp mẹ Thiếu Kiệt hi vọng bà biết những người mình cần gặp mặt là được. Đợi bọn Ngọc Hồ với Thế Long về rồi đi chung luôn.

- Ừ mà dạo này em thấy bên Thiếu Kiệt nhiều chuyện xảy ra thật hết chuyện này đến chuyện khác. Không biết Thiếu Kiệt xoay sở ra sao ta.

Tước Phàm sau khi nhận tin cho Thế Long và Ngọc Hồ cũng nói ra những sự việc mấy ngày gần đây Thiếu Kiệt nhờ mọi người thao tác.

- Chẳng sao cả em thấy việc này bình thường Thiếu Kiệt mà không nhờ anh em mình mới là chuyện lạ. Anh với thằng Tước nghĩ xem, Thiếu Kiệt còn gọi điện nhờ anh em mình giúp có nghĩa là hẳn còn quan tâm anh em mình. Hẳn mà không gọi thì chắc anh em mình cũng không còn gì để giúp đỡ được Thiếu Kiệt.

- Vũ Minh nói đúng đấy dù sao Thiếu Kiệt đã lên tiếng. Thằng nhóc nói là đang có dự án gì đó sắp tới cho anh em bên mình tham gia, lại có thêm một khoản thu nữa đấy. Chắc vì lo vụ này mà mấy chuyện nhỏ nhặt nó không làm được hết nên mới nhờ anh em mình.

Cao Thịnh bây giờ mới nhớ đến điều gì đó nói ra cho Vũ Minh với Tước Phàm nghe. Bởi hẳn không biết Thiếu Kiệt sẽ đưa việc gì đến mọi người. Cao Thịnh hẳn cũng biết những vấn đề Thiếu Kiệt giải quyết cho Xuân Nghĩa Bang khá nhiều từ tiền thu được dạo gần đây cũng cho thấy một chuyển biến tốt. Công việc của mọi người vẫn có tiền lương các đàn em bên dưới cũng ổn định không kém nhân viên có việc làm đảng hoàng. Vũ Minh vừa uống trà vừa thư giãn thoải mái nói.

- Em không ý kiến! mỗi lần mà ý tưởng kinh doanh của Thiếu Kiệt đưa em đọc xong toàn chỉ biết khen thôi, không có gì chê được hết. Mà những đề xuất của Thiếu Kiệt đưa ra tự nhiên anh em mình thao tác cũng quá thuận lợi như là dành sẵn cho mọi người trong bang vậy.

- Chuyện này khỏi nói đi vấn đề sổ sách hồi xưa làm em đau đầu bao nhiêu. Giờ thì làm nhanh chóng không tốn công sức nhiều, mà hầu như chỉ cần nhìn sơ qua là hiểu. Dem so sánh mấy việc mình là cho Thiếu Kiệt thiệt chẳng đáng là bao.

Tước Phàm vừa bấm điện thoại vừa nói ra ý kiến của mình. Cao Thịnh những chuyện này không phải không biết nhưng hắn cũng chỉ đành thờ dài cho qua. Đạo gân đây hắn quá thoải mái không phải phiền hà, mấy việc tranh giành địa bàn anh em tổn thương chỉ cần quán chú mọi người tốt theo dõi những thành viên buôn bán hàng của Cửu Hùng còn lại mọi thứ đều tốt hết hắn cũng khá nhẹ lòng.

Tước Phàm đang bấm điện thoại bỗng nhiên nhớ ra việc gì đó. Nên ném điện thoại qua một bên, giật mình nói với Cao Thịnh với Vũ Minh.

- Ấy em nhớ rồi mấy hôm trước có cái tên Ngô Nam nào tới quán 404 mà anh em mình giữ lại đĩa ghi hình đấy. Không chừng kỳ này hắn muốn gặp mẹ Thiếu Kiệt không?

Vũ Minh và Cao Thịnh lúc này cũng nhìn hắn. Họ mấy ngày nay cũng quên đi mất việc này giờ Tước Phàm nói ra càng làm hai người suy nghĩ lại.

- Có thể lắm! Chuyện này có nên cho Lão Đào biết không anh? em thấy lão cũng quen biết với mẹ Thiếu Kiệt có gì nhờ lão hỗ trợ.

- Anh nghĩ không nên. Nếu Thiếu Kiệt muốn lão Đào giúp thì đã không gọi anh em mình. Vì ngoài mặt cảnh sát vẫn có mặt mũi hơn anh em hắc bang mình nhiều. Chuyện này không nên cho lão Đào biết chắc hắn cũng không giúp gì được.

Cao Thịnh bây giờ mới nói ra ý của mình dự đoán dựa theo những gì hắn biết về Thiếu Kiệt. Vì nếu chuyện này Khương Đào có thể tham gia giúp hắn, Thiếu Kiệt đã không gọi điện cho Cao Thịnh làm gì.

- Trước mắt đi gặp mẹ Thiếu Kiệt đã bọn Ngọc Hồ với Thế Long ở dưới đợi rồi kia.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182: Cường Long Không Áp Địa Đầu Xà

Không lâu sau đó hai chiếc xe ô tô chạy trên đường ra hiệu ghé sát vào lề đỗ lại trước cửa hiệu bách hóa của Hoàng Lâm Nhu. Cao Thịnh từ chiếc xe phía sau đi xuống. Ba người còn lại cũng xuống xe đi về cửa hiệu tạp hóa.

Tiến về cửa Hiệu tạp hóa Hoàng Lâm Nhu thấy Cao Thịnh đến cũng mỉm cười nhìn nhóm người Cao Thịnh nói.

- Hôm nay rảnh rang mấy chú lại đến đây! Phúc cho tiệm tạp hóa nhỏ bé này à.

Hoàng Hương đứng bên cạnh thấy được những người vừa tới cũng hỏi nhỏ chị mình.

- Ai vậy chị? thấy lạ vậy. Quen chị à.

- Không bạn của Thiếu Kiệt. Mà thôi em xem cửa hàng chị tiếp khách một chút.

Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì nhiều về nhóm người Cao Thịnh bà cũng thừa sức biết Cao Thịnh làm gì nhưng để mọi người không quá thắc mắc bà đành phải nói qua loa. Dù sao không phải ai cũng biết được mặt mũi những người cao tầng của bang hội hắc bang nổi tiếng ở Lưu Minh này.

Bây Giờ bà nhìn về nhóm người Cao Thịnh nói.

- Các chú đánh xe qua quán cà phê bên kia đi tôi qua liền bên đó rộng rãi lại có cả chỗ để xe ô tô nên cũng đỡ phải phiền hà những người bán hàng ở đây.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu ra khỏi cửa hàng đi bộ sang bên đường Tước Phàm với Ngọc Hồ thì lên xe chạy đi đánh lái, ra tín hiệu qua đường chỉ có Cao Thịnh là bước theo cùng Hoàng Lâm Nhu.

Quán cà phê này thuộc loại sân vườn tuy bố trí khá đơn sơ bàn được đặt ngay ngắn thành vài hàng riêng biệt, Mà những bộ bàn ghế ở đây cũng được trang trí khá tốt, ghế tựa đan giả mây lót đệm bàn mặt kính được đặt ở khắp mọi nơi.

Thường xếp thành bốn ghế một bàn và cạnh lối đi nếu kê vào một hoặc hai ghế hai bên thì vẫn có thể ngồi được thành sáu người. Ở xung quanh được trồng những cây cao che bóng mát, một vài cây sa kê và những cây đủng đỉnh. Nặng trĩu những buồn trái trên cao.

Vào quán cà phê đợi cho mọi người ngồi xuống hết Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Các chủ chắc không phải rảnh rồi mà đến đây nhỉ. Tôi đoán có lẽ Thiệu Kiệt biết chuyện gì đó nên mới nhờ mấy chú qua đây đi.

Cao Thịnh nghe được mẹ Thiệu Kiệt đã nói rõ như vậy nên cũng không vòng vo giải thích. Hấn gật đầu xác nhận điều này bà nói hoàn toàn đúng.

- Đúng vậy Thiệu Kiệt có nhớ bọn em qua đây xem giúp đỡ chị. Nếu chị dự đoán được như thế chắc chị cũng đã biết được đó là những người nào.

- Ủi tôi biết những người đó ra sao còn có cả những chiến lược đối phó không nhỏ với những người này. Nên mọi người cứ yên tâm, từ lúc biết có người theo dõi mình tôi đã sắp xếp đến bộ cục này.

Hoàng Lâm Nhu bình tĩnh nói ra mọi chuyện như đã được cô tính toán kỹ lưỡng. Cao Thịnh từ lâu đã thấy Hoàng Lâm Nhu không phải là nhân vật bình thường nhưng hấn vẫn không biết tại sao bà lại có thể cam chịu như

thế suốt nhiều năm trời, Chỉ khi Thiếu Kiệt gặp chuyện bà mới biến đổi mình nên mới nói.

- Có thể là chị vẫn có khả năng của mình điều này tôi hoàn toàn tin tưởng. Nhưng Thiếu Kiệt đã giao phó chúng tôi nên việc này hi vọng chị có thể cho bọn tôi tham gia để có cái mà nói với Thiếu Kiệt. Nếu chị có điều gì cần giấu với cậu nhóc chúng tôi sẽ làm theo ý kiến của chị còn những việc còn lại chúng tôi sẽ không can thiệp vào.

Đối mặt với nhóm người Cao Thịnh Bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới im lặng một lúc như suy nghĩ điều gì đó rồi mới đưa ra quyết định của mình.

- Được rồi nếu mấy cậu đã nói như thế tôi cũng chấp nhận nhưng mọi thứ tôi phải sắp xếp lại. Đáng ra tôi sẽ ở nhà đợi bọn người kia đến mà nói chuyện, nhưng giờ có thể chuyển thành chủ động được rồi.

Cao Thịnh bây giờ thấy mẹ Thiếu Kiệt như khoác thêm một sự thần bí nào đó mà hẳn không thể nào lý giải. Bà có thể bị động biết trước được những gì sắp diễn ra của đối phương mà không hề lo lắng. Cứ y như tính toán của bà được xếp đặt sẵn sàng.

Giờ hẳn cũng hiểu hơn tại sao Thiếu Kiệt luôn đưa ra một quyết định nào đó thường không thay đổi, Bởi vì cái bản tính này được di truyền từ Hoàng Lâm Nhu mẹ hẳn.

- Vậy mấy người chúng tôi sẽ phải làm gì trong chuyện này chắc chị cũng đã biết. Nên chị cứ quyết định chuyện này bọn tôi hoàn toàn nghe theo chị.

- Ừ thế mấy cậu ngồi đây đợi tôi một chút tôi quay về cửa hàng lấy một ít đồ, rồi tôi quay lại sẽ nói cho mọi người biết.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đứng lên rời khỏi quán cà phê. Đợi cho bà vừa đi xa xa một chút Vũ Minh mới nói với Cao Thịnh.

- Xem ra mẹ của Thiếu Kiệt cũng không đơn giản à. Hèn gì cậu ta làm việc quyết đoán như thế cái này chắc di truyền không sai được.

- Chuyện này không nên cho Thiếu Kiệt biết. Không dễ gì một người chịu đựng hơn mười mấy năm trời khổ cực chạy vạy khắp nơi lo cho cuộc sống mà có được khí chất này đâu. Anh đang tự hỏi nếu mà anh em mình đối đầu với Thiếu Kiệt thì sao. Mới chỉ có mình cậu ta mà anh đã thấy khó lường rồi. Mẹ cậu ta vào nữa chắc anh em mình cũng không sống nổi đâu.

Cao Thịnh sau khi nói chuyện vài câu với Hoàng Lâm Nhu cũng làm ra một số nhận định của mình về mẹ con Thiếu Kiệt. Hắn thật sự thấy làm may mắn khi Ngọc Nhi quyết định để cho hắn kết nối với Thiếu Kiệt. Trước Phàm nghe Cao Thịnh nói như thế mới nói ra thắc mắc của mình.

- Nhưng mà em vẫn không hiểu tại sao chị ta như thế mà lại phải im lặng xem như một người bình thường chứ. Mọi người nghĩ xem với năng lực như thế này chị ta muốn làm gì mà không được.

- Chuyện này nói sau đi chị ta quay lại rồi kìa.

Thế Long thấy Hoàng Lâm Nhu quay lại cũng vội nhắc nhở mọi người. Khi mẹ Thiếu Kiệt quay lại thì cũng ngồi xuống cười nói.

- Hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại hẹn với người kia gặp mặt. Thay vào đó khoảng thời gian này mọi người cùng tôi đi mua một số quần áo chắc ổn nhĩ. đã lâu rồi tôi không mặc cho mình một bộ đồ đúng nghĩa.

- Chuyện này đơn giản mà chị. Có gì đâu nhưng mà chị định hẹn người kia ở đâu để bọn em sắp xếp.

Cao Thịnh nghe Hoàng Lâm Nhu nói chủ động hẹn gặp những người kia cũng muốn biết trước địa điểm đi trước chuẩn bị. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới cười cười nói.

- Không cần đâu! Chỉ cần mọi người đi cùng tôi là được còn việc nơi nào thì cứ để những người đó sắp xếp. Coi như hôm nay mấy cậu trở thành vệ sĩ một lần xem thế nào ra dáng hay không.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu lấy ra điện thoại của mình kèm theo cuốn sổ tay nhấn vào điện thoại một dãy số không có trong danh bạ. Điện thoại được nối liền khi có tiếng chấp nhận cuộc gọi từ phía bên kia.

- Alo ai vậy?

- Tôi Hoàng Lâm Nhu cũng là mẹ của Thiếu Kiệt. Có thể ông khá bất ngờ khi tôi gọi cho ông phải không ông Ngô Nam.

Phía bên kia đầu dây. Ngô Nam cũng giật mình hẳn không hiểu tại sao Hoàng Lâm Nhu lại có số điện thoại của mình. Việc nhận cuộc gọi từ người mình sắp gặp mặt trước cuộc hẹn cũng là một vấn đề đem lại yếu tố bất ngờ với hẳn.

- Xem ra cô cũng biết tôi đến Lưu Minh? Cô đã liên lạc thì tôi cũng nói luôn tôi muốn gặp cô nói chuyện đây.

- Đơn giản mà cứ chọn địa điểm xong nhắn lại cho tôi biết là được. Chứ ông không nghĩ là vẫn định đến mái nhà nhỏ của tôi để gặp à? Nơi đó đâu xứng với thân phận tam thiếu gia nhà họ Ngô của ông đâu nhỉ.

Hoàng Lâm Nhu cũng không dễ dàng gì buông tha. Bà ra giọng châm chọc Ngô Nam. Bởi bà thấy những người như Ngô Nam đáng như thế. Mà bà đã chủ động thì cũng không ngại gì hẳn có bối cảnh và thân phận lớn như thế nào.

- Cô được lắm. Vậy đi tôi sẽ để người sắp xếp chuyện này rồi sẽ nhắn tin cô địa điểm sau. Hi vọng cô đi cùng thằng con hoang đó đến gặp tôi cho tôi đỡ phiền phức.

- Xin lỗi ông chưa đủ tư cách gặp Thiếu Kiệt. Nếu người đó đến họa may tôi còn cho gặp mặt. Còn gặp mặt ông à. Ông không xứng để Thiếu Kiệt phải gặp mặt làm gì. Muốn thì nói chuyện với tôi còn không thì biến về Ngọc Châu mà an phận.

Nhóm người Cao Thịnh cũng không ngờ Hoàng Lâm Nhu lại có được một mặt tính cách này nên giờ chỉ có ánh mắt bàng hoàng nhìn bà. Còn bên kia Ngô Nam tức điên. Nhưng hắn không biết làm cách nào hết đang nén sự bực tức lại trong người.

- Giỏi! Cô Giỏi lắm để xem cô gặp mặt với tôi cô còn có thể ăn nói được như vậy không. Chuyện này tôi sẽ tính toán với cô sau. Còn trước sau gì tôi cũng gặp được thằng nhóc đó. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Cái đó thì ông vẫn chưa chắc đâu không phải ông muốn gặp Thiếu Kiệt là gặp. Ông nên nhớ ông chỉ là người dung trong mắt của tôi và Thiếu Kiệt thôi. Với phần mặt mũi ông tròn méo xéo vuông như thế nào tôi còn không biết thì ông tốt nhất là đừng nên đem cái chõ dựa sau lưng ông ra ở đây. Lưu Minh chứ không phải Ngọc Châu ông nên nhớ Cường long không áp được địa đầu xà.

Hoàng Lâm Nhu không ngần ngại mắng xỏ Ngô Nam. Dù sao hắn cũng không làm được gì. Ngô Nam nãy giờ khá tức giận nhưng vẫn ra vẻ nói.

- Cô miệng lưỡi cũng khá đấy! Để xem ai cho cô lá gan lớn như thế nói chuyện với tôi. Hay là chỉ nhất thời nổi hứng vì không gặp mặt nên mới chửi cho thỏa thích. Hẹn gặp cô tôi nay đi.

Chưa đợi hết câu Hoàng Lâm Nhu đã cúp máy, thấy mấy người Cao Thịnh nhìn mình như bắt gặp một hành tinh mới cô chỉ cười bảo.

- Đối với những người thế này phải ứng xử như vậy. Đi với phật mặc áo cà sa đi với ma thì mặc áo giấy thôi. Người ngang ngược phải nói chuyện ngang ngược. Hiền lành quá thì sẽ dễ bị bắt nạt, Tôi không muốn ác nhưng người ta đã như vậy thì tôi phải làm.

Cao Thịnh và mọi người nghe bà nói như thế cũng thấy đúng. Bản thân họ cũng chứng kiến sự ngang ngược của Ngô Nam rồi nên cũng không thấy điều này là lạ.

- Vậy bây giờ mình đi chưa chị. Dù sao đi mua đồ cũng mất khá nhiều thời gian.

- Được rồi chị em mình đi thôi! lần này tân trang cho mấy chú một chút cho giống phim ảnh một tý.

- Vừa nhìn mọi người Hoàng Lâm Nhu vừa nói. Bởi cô thấy hầu hết chỉ có Cao Thịnh là ăn mặc áo sơ mi còn lại những người khác đều thích mặc áo thun quần jean khá lồi thối.

Nhìn bên ngoài nếu họ không đi trên xe ô tô thì mọi người có lẽ sẽ nghĩ là những người vô công rồi nghề. Mà hình thức như thế thì làm sao mà đi ăn nói có mặt mũi được.

Bốn Người nghe Hoàng Lâm Nhu nói vậy cũng bắt đầu nhìn quần áo mình đang mặc rồi có cảm giác ngại không nói được lời nào. Bọn hấn đã nghe việc Vũ Minh nói sẽ tạo thế cho Hoàng Lâm Nhu như thế nào nhưng quên mất bọn họ ăn mặc thật sự không giống ai. Nếu đi trên đường hiện tại chỉ có thể nói là cực kỳ khó coi.

Lúc này trong căn phòng làm việc của Ngô Nam tương đối bẽ bộn một ít mảnh thủy tinh vỡ. một số bút viết rơi dưới đất một số giấy tờ bị vò nhàu nát.

Ngô Nam thật sự rất tức giận chưa bao giờ hắn bị xem thường như thế này. Dù sao hắn cũng ngang dọc ở Ngọc Châu không người không biết nhưng tới nơi này một người phụ nữ chỉ là một chủ cửa hiệu tạp Hóa mà xem hắn không ra gì thì Ngô Nam hoàn toàn không chịu đựng được.

Cầm lên cái điện thoại đang đặt trước mặt Ngô Nam mới gọi cho Phùng Kiếm Hoa.

- Bọn người là cái đồ ăn hại. Theo dõi làm sao để người ta biết cả số điện thoại của ta hả. Cái con Hoàng Lâm Nhu mới gọi cho ta đây này. Lo mà thu xếp tôi này ở chỗ nào đó để ta nói chuyện. Mẹ cái lũ ăn hại.

Ngô Nam không để cho Phùng Kiếm Hoa nói được câu nào đã mắng như tát nước vào điện thoại.

- Chuyện này bọn tôi hoàn toàn không biết? ngay cả điện thoại của cậu cũng chỉ có mình tôi biết được thì làm sao mà những người khác biết hả cậu.

Phùng Kiếm Hoa nghe chửi như thế cũng thấy quá là vô lý bản thân hắn còn chưa cho Thiếu Kiệt số điện thoại của Ngô Nam, mà giờ đây Hoàng Lâm Nhu đã gọi tới còn làm cho Ngô Nam bực tức như vậy chứng tỏ hai người nói chuyện cũng không tốt lành chút nào. Còn Ngô Nam vì bực tức nên không muốn nhận lý lẽ gì từ Phùng Kiếm Hoa nữa.

- Thế ông nói xem? Tại sao? Tại sao cái người phụ nữ đó lại có số điện thoại của tôi mà lại là số di động nữa hả. Người ta gọi điện cho mình đặt cả chỗ trước rồi cho địa chỉ. Ông làm ăn thế nào tôi hỏi ông bọn người của ông

không làm người ta phát hiện sao nó có thể biết được như thế. Không ông với những đứa bên dưới thì ai?

- Việc này để tôi kiểm tra lại mới có thể một câu trả lời chính xác cho cậu được. Hiện tại cậu hỏi tôi cũng không biết trả lời sao! Để tôi tận lực xem ai mà to gan như thế. Cậu thông cảm chuyện này không phải người của tôi làm.

Phùng Kiếm Hoa bị Ngô Nam dọa không hề nhẹ nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh. Xoa dịu lại hẳn để tìm lý do chính đáng và chắc chắn chuyện này không phải do những người của mình làm.

- Ông mau chóng tìm ra cái tên nào to gan như thế cho tôi ngay. Còn nữa chuẩn bị một nơi thích hợp một chút tôi muốn xem người phụ nữ này như thế nào. Cường long không áp được địa đầu xà àh. Ông đây phải cho nó biết ta đây không phải dễ chọc như vậy đi làm đi.

Bên kia Phùng Kiếm Hoa thấy Ngô Nam có vẻ dịu lại nên cũng chỉ trả lời vâng dạ vài câu cho có lệ rồi cúp máy.

Hắn trở thành nói phát tiết cho Ngô Nam nên cũng bực dọc. Vừa cúp máy đã mắng xối xả vào điện thoại.

- Má nó mày ngu thì chịu đi chứ ở đó nói ai. Không phải mày làm lớn thôi sao. Mẹ ông mày mà chức to hơn thì ông đây cũng không cho mày dễ chịu đâu.

Vừa chửi mắng xong nhưng Phùng Kiếm Hoa cũng không khỏi im lặng bởi hẳn cũng không hiểu tại sao mẹ của Thiếu Kiệt lại có số điện thoại của Ngô Nam. mà còn là chủ động hẹn gặp cho Ngô Nam chọn địa chỉ nữa. Việc này thật sự quá là lạ. Còn tại sao Ngô Nam tức giận như thế thì Phùng

Kiểm Hoa không quan tâm lắm. Ai cũng biết kẻ thù nói chuyện mà không hợp thì bực tức là chuyện thường tình ở huyện rồi.

Giờ Việc của hắn chỉ còn là đặt nhà hàng hay nơi nào thích hợp với thân phận của Ngô Nam là được. Hắn cũng không cần phải chờ người đợi cho Hoàng Lâm Nhu về nhà rồi mới đưa Ngô Nam đến. Như thế cũng bớt cho hắn được một chút phiền phức xoay vòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183: Đôi Mắt (1)

Sau buổi học hôm đó Thiếu Kiệt vẫn bình thường về đến nhà Hà Vi. Hắn trong lòng tuy có bồn chồn lo lắng như đối với chuyện Hoàng Lâm Nhu đang làm hắn có muốn biết thì vẫn không được.

Để xua tan sự lo lắng ấy hắn bắt buộc phải thật bình tĩnh ở buổi tối hôm nay để đối diện nhiều thứ. Hà Vi thấy hắn có vẻ khác mọi ngày nên cũng nghi ngờ hỏi.

- Hôm nay cậu có vẻ lạ, bận rộn hơn hàng ngày. Lại quên đi mất thói quen của mình nhỉ. Có chuyện gì à?

Đang sắp xếp lại mọi thứ cần thiết có việc bàn bạc với Khương Đào nên Thiếu Kiệt không chú tâm đến Hà Vi quan sát mình đã được khá lâu.

- Ấy mình vẫn bình thường sao bạn lại nói vậy?

- Bạn lúc này bình thường mới lạ đấy. Thói quen chỉ khi nào đó có một việc lo lắng bất an nên mới bị thay đổi thôi. Hôm nay từ lúc về đến giờ bạn chưa hề đi tắm. Bản thân bạn vẫn chưa nhận ra thói quen đi học về phải vào nhà tắm của cậu. Hôm nay bỗng nhiên biến mất. Cậu lại sắp xếp bộ hồ sơ lần này là lần thứ hai rồi. Đồ bạn chuẩn bị để tắm vẫn còn để một bên chưa đựng tới. Bạn còn nói bạn vẫn bình thường, Thì bạn giải thích cho mình hiểu tại sao mà bạn lại như vậy à.

Hà Vi liệt kê ra những kẻ hở của Thiếu Kiệt từ lúc cô quan sát hắn từ nãy tới giờ. Trịnh Chi đứng một bên cũng gật đầu như xác nhận điều Hà Vi nói đúng. Đến lúc này Thiếu Kiệt nhìn vào bộ đồ mình đã chuẩn bị sẵn để tắm xong mặc vào đi gặp Khương Đào.

Giờ đây hắn mới phát hiện ra mình vẫn còn mặc trên người bộ đồ học sinh. Mà có nói gì thì với những sơ sót hắn mắc phải để Hạ Vi nói ra, khiến hắn không thể chối cãi nên chỉ biết thở dài nói.

- Chắc cậu cũng biết những người kia tối nay sẽ gặp mẹ mình đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt hỏi vậy cũng gật đầu xác nhận. Cô hiện tại hiểu tại sao hôm nay hắn lại có cử chỉ hành động khác với mọi ngày. Nhưng Hà Vi cũng nghiêm túc biết rằng nếu chuyện này Thiếu Kiệt biết chắc hẳn Phùng Kiếm Hoa đã đưa ra tin tức này cho hắn. Và hắn cũng đã nắm bắt được gì đó từ thông tin này.

- Chắc là cái ông hôm qua cho bạn biết tin đi. Nhưng mà mẹ bạn đã nói hôm nay mình phải trông chừng bạn. Còn việc của mẹ cậu thì cậu cứ yên tâm bà chuẩn bị tốt rồi sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

- Cậu nói vậy mình cũng an tâm phần nào, với mình cũng đã nhờ sự giúp đỡ của Cao Thịnh và Xuân Nghĩa Bang giúp mẹ mình một chút trong tối nay chắc cũng không sao thôi để mình đi tắm rồi mọi người lên đường.

Lâm Vũ nãy giờ làm việc của mình giờ nghe Thiếu Kiệt và Hà Vi nói thế cũng tò mò hỏi nhỏ Trịnh Chi.

- Chuyện gì mà ghê thế chị? chị biết chuyện gì không?

- Chú mày muốn ăn đòn chị đâu phải thầy bói mà cái gì cũng biết. Chuyện của Thiếu Kiệt chú mày đi mà hỏi chị không đại gì thối mác thứ không liên quan đến mình.

Trịnh Chi vừa ca cẩm trả lời với Lâm Vũ. Dù sao cô cũng thấy việc này có vẻ quan trọng với Thiếu Kiệt. Nhưng đó là chuyện riêng không liên quan đến phận sự của cô, nên cô cũng không dám tò mò chuyện này.

- Thôi Lâm Vũ em ở nhà đợi Chu Tường qua nhé! chị có đồ ăn sẵn dưới bếp em với Chu Tường có ăn thì ăn, còn không thì gọi đồ ăn nhanh đem tới là được. Hôm nay chắc ba người bọn chị không ăn cơm nhà đâu biết chưa hả thằng nhóc.

Hà Vi vừa nói vừa trêu ghẹo Lâm Vũ cũng không quên dặn dò mấy thứ liên quan đến chuyện nhà cửa. Nghe Hà Vi nói thế Lâm Vũ cũng đùa lại.

- hử bằng tuổi mà xưng chị vậy là già rồi. Coi chừng già quá có người nào đó không để ý lúc đó hối hận không kịp đấy. Đừng để giống như ai đó gần hai sau tuổi vẫn chống ề đấy.

Trịnh Chi lúc này mặt đăm chiêu hai mắt hình viên đạn nhìn về Lâm Vũ quát to.

- Thằng Nhóc dám nói chị mày ế chồng muốn chết à...

Hà Vi đứng một bên ôm bụng cười. Sau đó để hai người đùa giỡn đi ra bên ngoài nói Khải Huy chuẩn bị xe. Thiếu Kiệt trở lại phòng lúc này cũng đã chuẩn bị hết mọi thứ. Nhìn Đồng hồ cũng hơn sáu giờ. Thiếu Kiệt tính toán điều gì đó rồi lấy điện thoại ra xem một lúc mới. Ra xe cùng Hà Vi và Trịnh Chi lên đường qua nhà Khương Đào.

Ngay lúc này đây tại nhà Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu sau một buổi chiều đi mua sắm các thứ Cô cũng thay cho mình một bộ đồ tây trang khá gọn gàng. Đợi Bà bên ngoài là Nhóm người Cao Thịnh với những bộ vest cực kỳ bắt mắt, những đôi giày tây bóng như gương. Cao Thịnh mặt lên mình bộ vest cũng có chút khó chịu nói.

- Anh mày lần đầu mặt vest cứ thấy vương vীu như thế nào ấy. Đẹp thì đẹp thật nhưng mà thấy sao sao ấy.

- Chắc chỉ có mỗi mình anh à bọn em cũng vậy thôi. Nhưng mà mặt lên có khó chịu một chút nhưng nhìn vào đẹp thật, cứ như mấy vệ sĩ cho tổng thống hay chiếu trên ti vi ấy.

Thế Long vừa nhìn bộ đồ trên người mình vừa trầm trồ đáp lại với Cao Thịnh. Đây là lần đầu họ mặc bộ vest như thế này. Hoàng Lâm Nhu bỏ cả buổi chiều không phải mua đồ cho bà mà là cho năm người.

Từ quần áo tới giày. Hoàng Lâm Nhu đều bỏ tiền mua hết trong khi Cao Thịnh đòi trả tiền thì bà luôn miệng nói, xem như bà tặng vì giúp làm vệ sĩ cho bà tối nay. Bất buộc cả năm người bây giờ như trở thành vệ sĩ với bộ đồ đang mặc trên người.

Vũ Minh nhìn bộ đồ của mình cũng xoa tay, hẳn thấy hai người than thở nên mới khuyên.

- Đáng ra anh em mình phải nên mặc như thế này lâu rồi mới đúng. Anh nhìn bọn Cửu Hùng Bang xem thằng nào thằng nấy mặc bộ đồ cứ như giám đốc công chức còn nhìn lại anh em mình lúc trước xem. Giống mấy thằng đàn em chợ trời. Với chưa kể anh em mình giờ cũng là mấy người nhân viên của công ty chính quy mà liệu mà tập quen dần tốt hơn. mai một có những việc họp bàn này nọ đi với Thiếu Kiệt gặp mấy khách hàng. Nhìn thấy anh em mình mà mặc như mọi thường họ chạy mất dép. Mất bao nhiêu tiền chỉ vì cái vẻ bề ngoài.

Tước Phàm thấy Vũ Minh nói đúng nên cũng hòa theo.

- Ừ đúng đấy! Sau này cứ không có chuyện gì thì anh em mình mặc đồ thường. Còn đi gặp mặt hay ra đường chỗ nào đông đông mặc như thế này óách lắm à. Với lại anh em mình đi xe ô tô nữa của mấy em gái cũng dễ hơn. Chứ mặc như cũ bọn con gái chạy mất hết không vui tý nào.

Cao Thịnh lúc này cũng cảm thấy mấy lời nói kia cũng đúng. Dù gì cũng đại ca cả một bang hội vậy mà ra đường thấy em nào xinh xinh vừa lại gần là y như rằng người ta không còn thấy tăm hơi.

- Tụi bây nói cũng đúng chứ không phải sai. Nhưng mà mặc thế này nóng chết được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đi ra nghe thấy mấy người Cao Thịnh than phiền cũng cười nói.

- Mới đầu không quen nhưng sau này sẽ tốt hơn. Mấy chú cũng xem như là người kinh doanh rồi sớm hay muộn gì cũng phải mặt. Thà là quen từ bây giờ sau này đỡ phải khó khăn hơn.

- Chị nói thế bọn em cũng nghe theo vậy. Nhưng mà lát nữa mọi người sắp xếp sao đây chị?

Cao Thịnh nghe mẹ Thiếu Kiệt nói như thế cũng cười hỏi bà về việc lát nữa những người bên mình cần phải làm gì cho đúng.

- Tạm thời thì cứ tùy cơ ứng biến nhưng mà tôi chắc không dễ dàng nếu mà chỉ nói chuyện thôi thì chắc hẳn sẽ không sao còn nếu có chuyện gì xảy ra thì các chú cứ yên tâm tôi cũng không yếu như các chú nhìn thấy.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói sợ có điều bất trắc Cao Thịnh cũng chỉ cười khẳng định với bà.

- Chị yên tâm đi chuyện này Thiếu Kiệt đã nhờ bọn em thì làm sao mà để có chuyện gì được em cam đoan với chị nếu không có địa điểm thì không dám chắc giờ có địa điểm rồi bọn em cho người mai phục bên ngoài vẫn được mà. Dù sao nơi này cũng là trong thành phố cũng không đâu xa. Chỉ cần điều người tới sau là được.

- Đây địa chỉ này mấy chú chắc biết nhỉ?

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu đưa địa điểm hẹn cho mọi người xem bọn người Cao Thịnh. Vừa nhìn địa chỉ trên tờ giấy của Hoàng Lâm Nhu đưa cả năm người đều ôm bụng cười.

Hoàng Lâm Nhu thì không hiểu tại sao cả năm người Cao Thịnh đều nhìn địa chỉ xong lại vui như thế nên mới hỏi.

- Các chú có chuyện gì mà vui vẻ vậy không lẽ các chú biết chỗ này?

Tức phàm lúc này cũng nhanh miệng nói với bà.

- Chị yên tâm! ở đâu thì bọn em còn lo lắng chứ chỗ này ấy hả. Bọn em ăn ngủ muốn nát cái Nhà Hàng rồi. Không giấu gì chị cái Nhà Hàng Karaoke ghi trên tờ giấy là tổng bộ của bọn em. Thằng này biết bao nhiêu là chỗ không chọn. Nó lại đi chui đầu vào rọ khi cả gan lấy địa bàn của bọn em mà gặp chị.

Cao Thịnh lúc này cũng ném cười lại nói với mấy người bên mình.

- Kệ cứ xem coi bọn nó muốn làm gì cứ để xem coi những người này chuẩn bị ra sao đợi cho mọi thứ tốt rồi thì mới ra tay không muộn.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng hiểu tại sao những người Cao Thịnh lại vui vẻ như thế. Bà cũng thầm thở phào một hơi, nếu ở chỗ của Cao Thịnh thì bà cứ việc phóng tay muốn làm sao cũng được.

- Ủ vậy thì tốt rồi mình đi đi cũng hơn sáu giờ rồi qua bên đó nhiều khi kẹt xe nữa là đến vừa đúng giờ.

- Chị cứ yên tâm bọn em chạy hai vòng cũng còn nhanh hơn hẳn đến chỗ này. Để em nhắn tin cho Thiếu Kiệt biết để thằng nhóc an tâm. Không

thì thẳng nhóc lo cho chị lắm đấy.

Cao Thịnh vừa nói vừa đùa với Mẹ Thiếu Kiệt xong chợt nhớ tới hẳn nên cũng xin phép bà để hẳn nói chuyện này cho Thiếu Kiệt.

- Ừ như thế cũng tốt. Để thẳng nhóc đỡ phải lo lại không phải bị phân tâm làm việc không được.

Nói rồi Cao Thịnh lấy điện thoại gọi cho Thiếu Kiệt những tiếng chuông vang lên qua cái loa được bật. Thiếu Kiệt ngồi trên xe đang nhìn ra bên ngoài đường cũng giật mình khi chuông điện thoại reo. Nhìn trên màn hình là tên Cao Thịnh nên vội bắt máy.

- Alo Anh Cao hả? có chuyện gì vậy? Mẹ em sao rồi? có gì bất trắc hay sao?

Nghe thấy Thiếu Kiệt hỏi dồn Cao Thịnh mới cười cười nói.

- Bình tĩnh em trai! mẹ cậu không có gì hết, chỉ báo cho cậu an tâm cái địa điểm hẹn của những người kia với mẹ cậu là tổng hành dinh của Xuân Nghĩa Bang. Nói cho cậu biết để cậu khỏi lo lắng thôi.

Trái tim đang treo cao vì lo lắng của Thiếu Kiệt lúc này cũng được thả lỏng hẳn giờ đây trong lòng nhẹ đi rất nhiều Thở một hơi mới đáp lại Cao Thịnh.

- Vậy thì tốt rồi! Có gì anh báo lại em sau nhé lát nữa em phải đi thương thảo với người ta một số việc giờ thì an tâm rồi. Cảm ơn anh nhiều.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt cúp máy rồi mới hỏi.

- Cô có việc gì hay sao mà Cao Thịnh lại gọi cho bạn thế.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ lắc đầu xong mới đáp lại lời của Hà Vi.

- Không mẹ mình không có việc gì hết. Chỉ là Cao Thịnh gọi điện cho mình biết bọn người kia hẹn mẹ mình ở Nhà Hàng Karaoke của Xuân Nghi Bang thôi. Nên giờ mình cũng an tâm ít nhiều, dù sao ở đó mẹ vẫn được sự bảo vệ tốt nhất.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi cũng nhẹ bớt sự lo lắng. Nếu nói cô không lo lắng là điều không thể nhưng vì tình huống đặc thù cô không thể nào để lộ ra ngoài. Giờ đây nghe được tin tức như thế cũng là cho Hà Vi một phần nào nhẹ nhõm. Thiếu Kiệt hiện tại cũng thả lỏng rất nhiều hẳn đang suy nghĩ nếu những người kia biết nơi đó là của Xuân Nghi bang có thể nào đặt chỗ ở đó không.

Hắn thật sự lúc này cảm thấy may mắn nếu là chỗ khác thì hẳn phải lo lắng cả một buổi tối có khi lại làm ra quyết định với hợp đồng này của Khương Đào.

Bởi Thiếu Kiệt biết cái kế hoạch này của hắn cần nguồn vốn khá lớn mà bản thân thao tác lần này chỉ cần đi sai một ít giá trị tiền thuê hẳn cũng phải chịu khá nhiều lỗ lã. Vì càng để lâu dài những mảnh đất không sử dụng thì lại tốn một khoảng phí không thể thu hồi. Thấy hắn im lặng như thế Hà Vi tưởng Thiếu Kiệt vẫn còn lo lắng nên nói.

- Thế Thì cậu phải lấy lại tinh thần cái đi! mặt mày như cái bánh bao chiều thế kia thì làm sao được. Mẹ cậu có Cao Thịnh trông chừng rồi trong địa bàn đó thì ai có thể làm gì mẹ cậu đâu.

Lời của Hà Vi hẳn cũng biết dù sao không ai rõ hơn bọn Cao Thịnh ở chính địa bàn của mình. Bây giờ Thiếu Kiệt mới xua tan được chút cảm giác hết lo lắng của mình hỏi Khải Huy.

- Khoảng bao nhiêu lâu nữa mình tới nhà Khương Đào anh?

- Hơn nữa giờ đi đường mới tới. nếu mệt thì nghỉ ngơi chút đi gần tới nơi anh nói Hà Vi gọi cho.

Thấy Tinh Thần của Thiếu Kiệt không tốt Khải Huy cũng muốn hấn ổn định lại nên khuyên hấn chợp mắt một chút trên xe để lấy lại sức. Bởi Hà Vi cũng biết Thiếu Kiệt hấn hay thức khuya và giải quyết nhiều việc nên tinh thần thường trong trạng thái làm việc hết sức căng thẳng.

- Ừ như vậy cũng được khi nào gần tới bạn gọi mình nha Hà Vi.

Tại một phòng của nhà hàng bên dưới của nhà hàng karaoke trong một phòng trang trí khá tốt căn phòng được trang bị máy lạnh bàn tròn tám người. Có cả những chậu cây kiểng xung quanh. Thêm vào đó một cái tủ chén đĩa bằng gỗ, Một bộ ghế dựa sát tường. tay vịn được sơn nhũ màu vàng với những đệm lót màu đỏ. Trên tường là một bức tranh sơn dầu được đặt dưới một cái bóng đèn vàng rọi vào.

hiện tại Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa đã có mặt sẵn. Ngô Nam thì ngồi trên bộ ghế hời hấn.

- Mà hẹn mấy giờ mà giờ này vẫn chưa tới thế? Mà có cho đúng địa chỉ không?

- Giờ hẹn là 18 giờ 30 giờ này đáng lý ra phải đến rồi mới đúng. tôi chắc chắn là không cho sai địa chỉ đâu.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng khẳng định lại với Ngô Nam rằng đã tính toán thời gian và địa điểm không sai. Nhưng lý do tại sao Hoàng Lâm Nhu chưa đến thì ông hoàn toàn không biết.

- Mẹ nó đàn bà lè mê. lúc nào cũng thế biết vậy bảy giờ tao hãy tới giờ ngồi đợi chờ như thế này không ra cái thể thống gì. Bởi thế ghét nhất mấy mẹ đàn bà chậm chạp đồ đạc này nợ thiệt phiền phức.

Ngay lúc này cánh cửa được mở ra. Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng giật mình thì một giọng nói của phụ nữ vang lên.

- Xem ra ông coi thường bọn đàn bà chúng tôi hơi nhiều đấy. Hiện tại mới chính thức đúng 18h30 không trễ giờ lễ mẹ như ông vừa nói đâu. ông Ngô Nam à!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184: Đồi Mặt (2)

Theo sau Hoàng Lâm Nhu là năm người mặc vest đen đồng bộ trông rất hoành tráng và bắt mắt. Từ lúc bọn người Cao Thịnh bước vào đi phía sau Hoàng Lâm Nhu cũng làm cho tất cả nhân viên ở đây ngỡ ngàng. Bởi họ biết những người phía sau Hoàng Lâm Nhu là ai. Tuy bên ngoài có thay đổi nhưng những gương mặt ấy nhân viên ở đây vẫn thường gặp phải hàng ngày.

Thấy năm người đi theo sau Hoàng Lâm Nhu. Ngô Nam nhìn đăm chiêu một lúc rồi mới giọng khinh thường của mình ra.

- Xem ra có người đến đây có chuẩn bị nhỉ. Cả năm người cơ đấy.

- Buồn cười một phụ nữ đi tới một cuộc hẹn không lẽ đơn thân độc mã đi vào sao? Không biết người khác lại nói mình ngu đấy. đừng để người khác gọi mình ngu ngốc tự đưa thân vào hiểm cảnh đó không phải cách làm của tôi. Giờ sao muốn gì đây nói chuyện thì ngồi xuống không thì thôi giải tán chẳng có chuyện gì để bàn nếu ông cứ cái giọng này

Phùng Kiếm Hoa và Ngô Nam cũng khá bất ngờ theo thông tin biết được của họ thì Hoàng Lâm Nhu thuộc loại người cam chịu sống. Hòa đồng với mọi người không gây chuyện hòa bình. Nhưng hiện tại bà lại khác xa những gì mình thu thập được. Một người phụ nữ mạnh mẽ không như trong tưởng tượng của họ.

- Cũng không khác cách nói chuyện với tôi qua điện thoại lắm. Được rồi ngồi xuống thì ngồi xuống. Bây giờ bà nói đi. Bà muốn chuyện này diễn ra như thế nào?

Ngô Nam khinh thường nhưng vẫn ngồi xuống. Nhưng hắn không ngờ ở màn tâm lý chiến hắn đã thua ở Hoàng Lâm Nhu khi bà chuyển mình từ thế bị động sang thế chủ động. Người chủ sự căn phòng này từ thế thuộc về Ngô Nam chuyển qua cho Bà mà hắn hoàn toàn không hề hay biết.

Hoàng Lâm Nhu chỉ sử dụng một kế khích tướng nhỏ. Nhưng Ngô Nam lại ngồi xuống trước theo lời Hoàng Lâm Nhu thì phần thắng đã nghiêng về phía bà. Nhìn Ngô Nam ngồi xuống đưa ra câu hỏi cho mình bà chỉ cười lắc đầu nhìn hắn nói.

- Muốn gì điều này ông còn hỏi tôi sao? tôi hỏi ông có bị khờ không? Lâu này con tôi và tôi đều yên lành chỉ có sau bao nhiêu năm tự nhiên mấy người hỏi tôi muốn gì? Cái này đáng lẽ phải là câu hỏi tôi đặt ra cho mấy người mới đúng.

- Hư cô nói hay nhỉ cô không muốn gì? cô không muốn gì sao khi xưa không bỏ thằng nhóc đi mà để nó lớn như thế này hả. Còn cam tâm một thân một mình nuôi nó. Nếu cô không muốn gì tại sao khi xưa cô không nghe lời anh tôi phá cái thai đi. Cô Định mưu đồ gì?

Ngô Nam thấy bà hỏi ngược lại hắn thì tức điên lên. Theo hắn thấy Hoàng Lâm Nhu đã có ý đồ gì đó từ khi Thiếu Kiệt còn là một cái bào thai trong bụng. Bởi hắn biết anh hắn đã từng nói Hoàng Lâm Nhu bỏ đi cái thai này khi chia tay với bà.

Nên theo suy nghĩ của hắn bà hận anh của mình nên mới mưu đồ đợi cho anh hắn bước lên thật cao trên chính trường thì đạp ngã xuống. bằng công bố sự việc này ra ngoài. Nhằm làm ô nhục thanh danh của cả gia đình hắn.

- Mưu đồ gì? nói hay quá đấy à? không phải ai cũng có cái mưu đồ với cái gia đình xem tiền tại quan trọng của ông đâu Ngô Nam. Tôi giữ Thiếu

Kiệt vì sao ư? Bởi vì nó là con tôi, nó chưa từng có một người bố tên Ngô Kỳ sẵn sàng bỏ đứa con mình để đạt được danh vọng. Con tôi cũng chưa từng biết hẳn có một người bố. Bố của hẳn mất khi hẳn còn ở trong bụng mẹ rồi. Còn với gia đình ông không phải tiền là tất cả sao. Bao năm qua mẹ con tôi đã đá động gì tới gia đình ông chưa. Mẹ con tôi chưa từng đưa tay xin một đồng nào từ gia đình ông nên ông đừng nói mưu đồ gì ở đây. Còn gia đình ông hiện tại tìm đến bọn tôi làm gì. Việc này chỉ có do mấy người có tật giật mình gây ra thôi.

Hoàng Lâm Nhu không hề kiêng nể gì, nói hết những gì trong lòng mình ra mắng thẳng Ngô Nam làm hẳn cũng tái mặt. Điều này Ngô Nam không phải không biết nhưng với một trong những gia đình tồn tại thâm căn trong chính trường. Thì việc có con không phải với vợ hoặc chồng chính thức trên giấy đăng ký hôn nhân thì là một vấn đề lớn.

Vì luật căn cứ của một người trong chính trường có điều khoản nghiêm cấm việc có con riêng hoặc người sống chung như vợ chồng với người không được pháp luật công nhận tùy theo hình thức sẽ bị xử lý phạt tiền hoặc phạt tù cảnh cáo và khai trừ khỏi cơ cấu hành chính chức vụ đang nắm giữ.

Ngô Nam hiện tại cũng cảm thấy anh mình lúc đó quá không dứt khoát để dây dưa đến tình trạng như thế này. Nhưng điều này thì làm sao mà hẳn chấp nhận nên đáp trả Hoàng Lâm Nhu.

- Xảo trá thật cô nghĩ mọi thứ chỉ đơn giản như cô nghĩ sao. Cô nghĩ tôi tin những lời nói chỉ một phía của cô thôi à. Cô nên nhớ bao năm qua cô và con cô không có người chú ý đến. Vậy tại sao bây giờ gia đình tôi lại nghe tin tức về thằng nhóc năm xưa? Nếu cô không nói ra. Cô không làm gì đó để có người biết về sự tồn tại của thằng nhóc Thiếu Kiệt thì tại sao? những thông tin này lại bay xa cả trọn vẹn đất nước từ Lưu Minh này đến Ngọc Châu.

- Chuyện này là của mấy người tôi không hề quan tâm trước giờ ra sao thì bây giờ cũng vậy. Nếu có làm cho chuyện này lộ ra ngoài thì đó là do mấy người. Còn Thiếu Kiệt là con tôi cũng chỉ có mình tôi còn sau này có ra sao thì chưa biết được. Mấy người cứ chăm chăm vào một việc không đâu như thế này đáng hay không? Giờ Thiếu Kiệt lớn như thế rồi mấy người cũng không thể làm được gì? Đừng nói với tôi là mấy người sẽ chu cấp nha. Chuyện này là trời sập đấy.

Hoàng Lâm Nhu hôm nay được dịp phát tiết nỗi lòng mình bao nhiêu năm qua nên cũng không ngần ngại mà nói hết những việc ở trong lòng mình. Còn kèm theo đó là xỏ xiên Ngô Nam không chừa một đường nào. Bởi bà biết Ngô Nam hiện tại hẳn đang rất tức giận và rất dễ mắc phải lỗi.

Thường những người tức giận không kìm nén được sẽ phải thất bại vì không làm chủ được tình hình và cảm xúc của mình. Nên được dịp Hoàng Lâm Nhu cứ theo đà tiến triển mà công kích hẳn.

- Cô giỏi lắm. chuyện này không thể cứ hễ cô muốn là được đâu. Cô nên nhớ tôi có rất nhiều cách để cho cô phải dẹp cái cửa Hiệu bách hóa của mình ngay tức khắc. Cô vẫn sẽ trở về với việc làm công nhân thằng nhóc đó lấy thế ở đâu mà ức hiếp bạn bè. Chỉ giỏi dựa vào cô để hoành hành trong trường học thì cũng không ngóc đầu lên nổi đâu cô Hoàng Lâm Nhu à.

Nghe được lời của Ngô Nam, những người nhóm Cao Thịnh ở phía sau cũng khẽ mỉm cười. Họ muốn cười thật thoải mái nhưng tình hình ở đây căng thẳng không cho phép.

Phùng Kiếm Hoa lại chỉ biết nhăn mặt hẳn không có thể nói gì lúc này. Còn Hoàng Lâm Nhu lại hoàn toàn khác lúc này bà cũng biết được Ngô Nam chỉ hiểu được một phần nhỏ trong tảng băng chìm. Mọi thứ Thiếu Kiệt bày ra cho mình một vở kịch quá hoàn hảo để hẳn có thể ẩn mình mọi sự chú ý của Ngô Nam chỉ dựa vào cơ sở có được là Hoàng Lâm Nhu.

- Đúng vậy con của tôi nó có thể làm gì nó thích bởi luôn có tôi chống lưng cho nó, Mà ông cũng đừng quên nếu mà tính đúng Thiếu Kiệt vẫn là con trai trưởng gia đình ông đây thằng nhóc con của Ngô Kỳ đúng thật mang danh là thiên tài thật phải nói như thế nào nhỉ. Nó thiên tài thì cũng nằm trong số những thành phần con ông cháu cha được nâng đỡ từ chính cơ sở của mình đi. Còn Thiếu Kiệt nhà tôi nó có người mẹ như tôi. Tôi dám cá với ông cửa hiệu bách hóa của tôi tuy đơn sơ như thế thôi. Nhưng ông và gia đình ông không bao giờ đánh ngã được. Ông nên nhớ tôi kinh doanh là những thứ người khác cần. Tôi có thể kiếm được bất cứ thứ gì có thể bán được cho người khác đó gọi là kinh doanh tầm thấp mà tôi rất thích đấy.

Lời của Hoàng Lâm Nhu như tát thẳng vào mặt của Ngô Nam. Bởi hẳn không ngờ cô lại có thể cứng như thế. Đúng là ngành thương mại mậu dịch tầm thấp luôn tồn tại cho dù hẳn dùng quyền thế như thế nào chỉ cần Hoàng Lâm Nhu bà còn vốn thì cửa hiệu bách hóa vẫn còn tồn tại chỉ cần thay tên đổi họ. Đưa người đứng tên kinh doanh là người khác thì vẫn có cách hoạt động.

- Xem ra cô đã suy nghĩ rất kỹ khi kinh doanh ngành nghề này. Một người như cô mà vẫn phải chịu ở tầm thấp như thế này cũng đủ thấy dã tâm của cô rồi đấy. Đúng nếu chỉ cần cô còn vốn bất cứ lúc nào cô cũng có thể kinh doanh lại được nhưng nếu cô bị bắt thì sao? ai sẽ là người giúp cô nào? cô nên nhớ có tiền có quyền lúc nào cũng hơn hết. Tiền và quyền luôn đi đôi với nhau, cô hiện tại cũng chỉ có tiền mà quyền là nằm ở gia đình tôi.

Nghe Ngô Nam nói như thế Hoàng Lâm Nhu cũng bật cười lắc đầu nhìn Ngô Nam một cách thương hại nói.

- Đúng quyền của anh rất to. Nhưng anh nên nhớ có một thứ mà quyền hành của nhà anh không bao giờ qua được. Chỉ cần tôi hợp tác với những người đó. Anh nghĩ quyền hành của anh áp chế được à? không đâu anh còn

chưa biết nhiều lắm. tốt nhất anh nên quay trở về Ngọc Châu làm một người ngang dọc Ngọc Châu đi ở đây anh không thể nào đấu lại tôi đâu.

- Chỉ giỏi dọa người! cô nói xem gia đình tôi có gì mà không làm được. Những người nào mà chúng tôi không thể qua chứ. Chỉ giỏi giả vờ hù dọa người khác.

Ngô Nam thấy Hoàng Lâm Nhu nói được những người mà cô cho rằng sẽ hơn gia đình hắn. Cùng xem thường, bởi hắn thấy không ai qua mặt được vấn đề chính trị của gia đình mình. Mà những người bà nói chỉ là những cái bóng đem ra hù dọa hắn.

- Ấy quên mất tôi nói chuyện, quên mất chưa đề cập đến những người kia nhỉ. Không biết gia đình anh có thể qua được quân đội của Hà Thúc hay không? Nhóm người đó nếu tôi công khai danh tính Thiếu Kiệt ra cho họ thì thế nào nhỉ. Đó chỉ là một mặt thôi còn một số người không biết tôi nên nói ra hay không? Như bên ngân khố quốc gia chẳng hạn Lưu Hoan này. Ông đừng nên xem thường nữ nhân chúng tôi. Tuy bọn tôi không can thiệp những chuyện của mấy người nhưng không phải là tôi không biết. Ông thử nghĩ xem nếu có những người đó chống lưng cho Thiếu Kiệt thì sao.

Ngô Nam lúc này cũng lo lắng bởi những người Hoàng Lâm Nhu nói ra thuộc về phe tranh đấu còn lại với gia đình hắn. Chuyện này đã giằng co khá lâu nếu chỉ cần một chút sơ xảy nhỏ cũng dẫn đến. Thanh danh nhà hắn và sự nghiệp một số người liên quan trong phe cánh đều lung lay. Ngô Nam lấy lại bình tĩnh nhìn Hoàng Lâm Nhu hỏi.

- Chuyện này bọn người đó biết?

- Xem như là vẫn chưa đi. Nhưng tôi không ngại cho họ biết ngay bây giờ nếu ông không tin. Cách thức liên lạc với họ tôi vẫn có nhưng không

muốn bởi tôi và Thiếu Kiệt vẫn muốn sống bình dị như bao người khác. Nên ông đừng ép tôi phải đi đến quyết định này.

Hoàng Lâm Nhu biết Ngô Nam đã rơi vào thế yếu. Việc đưa ra Hà Thúc và Lưu Hoan cũng đã làm cho ngô nam lo sợ bởi nếu người đứng đầu phe cách là anh trai hẳn bị điều tra. Thì ngay lúc đó trên chính trường sẽ có một cuộc thanh trừng phe cánh dữ dội mà người của bên gia đình hẳn chắc chắn sẽ là bên thiệt hại nhiều nhất.

- Cô...! Thôi được. cô thắng chuyện này xem như cô nắm được điểm yếu của gia đình tôi. Nhưng cô phải chắc rằng danh tính của Thiếu Kiệt chưa ai trong họ biết được.

- Điều này tôi hoàn toàn chắc chắn những điều về Thiếu Kiệt họ chưa biết hết được.

Thấy Ngô Nam thất thế Hoàng Lâm Nhu cũng cười nhẹ một cái nhưng rất nhanh trở lại với trạng thái bình thường bởi không chú ý nghe rõ nên Ngô Nam cũng nhận định những người khác đều chưa biết việc này. Hẳn hoàn toàn không ngờ bà lại chơi chữ ở đoạn chưa biết hết được. Bởi vì chuyện của Thiếu Kiệt Hà Thúc là người đã biết thì những người kia làm sao mà không biết chỉ có điều là nhiều hay ít thôi.

- Vậy được rồi. Nếu cô vẫn cam kết bảo toàn bí mật này thì chuyện này tạm gác qua một bên. Giờ cô thật sự muốn điều gì cô nói rõ ra đi nếu được tôi sẽ đáp ứng. Với điều kiện cô phải bảo toàn mọi việc này không để người nào được biết.

- Ngô Nam tôi hỏi anh có ngọc không? nói này giờ không hiểu hả. Cái tôi muốn là được yên thân không người làm phiền. Còn nữa anh mau chóng về Ngọc Châu của anh. Chuyện này tôi không cần điều kiện gì nữa hết anh hiểu không hả.

Trầm ngâm một lúc thật lâu Ngô Nam mới nói.

- Được chuyện này chấm dứt ở đây nhưng nếu tôi biết được cô đã đem chuyện này nói cho ai biết kể cả những người đi cùng cô. Thì tôi sẽ không ngại quay trở lại Lưu Minh này để làm cho mẹ con cô biến mất đâu.

Lúc này trong đầu Ngô Nam lóe lên một cái gì đó rồi mới mỉm cười nói với Hoàng Lâm Nhu.

- À mà quên tôi có một thói quen tôi rất ghét người ta chửi mình nên hôm nay cô có năm người đi theo cùng cũng gọi là có chuẩn bị đi. Nhưng tôi không ngại đâu việc thấy phụ nữ bị đánh là sở thích của tôi nếu cô chịu được qua tràng này thì mọi chuyện xem như tôi xí xóa hết và không bao giờ quay trở lại Lưu Minh. Cũng xem như qua gặp mặt lần này của tôi. Người Đâu!!

Bên ngoài tự nhiên xông vào hơn mười người mặc đồ bình thường. Những người này vừa rồi vẫn đang ngồi ăn nhậu gần nơi phòng của Ngô Nam và Hoàng Lâm Nhu nói chuyện.

Bây giờ Hoàng Lâm Nhu cũng có chút giật mình nhưng lại ngay lập tức nhìn Ngô Nam lắc đầu nói.

- Ông nghĩ tôi chỉ chuẩn bị như thế khi đến đây à. Cũng nói cho ông biết, ông chọn sai chỗ rồi. Cao Thịnh Đánh!

Cao Thịnh này giờ tưởng hòa bình thì hẳn cũng chỉ làm nèn. Nhưng lại có màn này nên cũng không ngại một cước đạp một người gần ngày cửa phòng văng ra ngoài. Kèm theo đó là Vũ Minh và Tước Phạm đứng che chắn cho Hoàng Lâm Nhu.

Động tĩnh này làm mọi người trong nhà hàng chú ý rất nhanh từ trên lầu chạy xuống và bên ngoài chạy vào thấy Cao Thịnh đang ra tay đánh những

người xung quanh mọi người không ai nói ai đều xông vào đánh những người đó để cho Cao Thịnh quay trở lại trong phòng.

Thế Long và Ngọc Hồ dạo gần đây không được động tay động chân nên cũng nổi máu tả xung hữu đột vào những người bị đánh loạn lên những tên phía ngoài lại bị đập cho thêm một trận cho thỏa thích.

Vừa vào nhìn lấy Ngô Nam Cao Thịnh lắc đầu nói.

- Lưu Minh này biết bao nhiêu nhà hàng karaoke, vậy mà mấy người lại chọn ngay tại địa bàn của bọn này. Năm người ít vậy chừng năm chục người chắc không gọi là ít đâu xem ra hôm nay có người không muốn về Ngọc Châu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185: Đồi Mặt (3)

Lời Cao Thịnh vừa nói ra làm cho Ngô Nam cùng với Phùng Kiếm Hoa cũng rung rung. Hắn hoàn toàn không biết nơi này là địa bàn của Cao Thịnh, cũng như là nơi tập trung nhiều thành viên Xuân Nghĩa Bang nhất.

Vì cách bố trí ở nhà hàng, nhìn không giống với một hắc bang. Kèm theo nơi đây lúc nào cũng có khách hàng sang trọng lui tới. Nên Phùng Kiếm Hoa mới đặt chỗ tại đây cho Ngô Nam và Hoàng Lâm Nhu gặp mặt. Còn việc có Ngô Nam gọi người lúc nào thì hắn cũng hoàn toàn không biết.

Hắn hiện tại lo lắng, nếu Thiếu Kiệt biết có người mai phục với mẹ mình. Mà hắn lại không có tin tức gì để chuẩn bị thì biết ăn nói thế nào. Nhưng cũng thấy may mắn đây là địa bàn của những người phía sau Hoàng Lâm Nhu. Nếu Thiếu Kiệt có hỏi thì hắn cũng có đường trả lời.

Ngô Nam lúc này cũng nghếch ra nhìn bọn người phía sau Cao Thịnh. lúc này hắn cảm thấy mình vừa rồi ra quyết định là sai lầm cỡ nào.

Hắn nhìn nhóm người của mình bị giữ lại một góc cũng đồ mồ hôi. Phùng Kiếm Hoa thấy tình hình căng thẳng, đứng phía sau Ngô Nam không dám nói một tiếng. Hắn quan sát cả những người đang bên cạnh của Hoàng Lâm Nhu và Ngô Nam xem phản ứng thế nào.

Ngô Nam thấy tình thế không được như ý. Nhưng với bản lĩnh lẩn lộn của mình hắn cũng không biểu hiện ra nỗi lo sợ trong lòng mình vô tay nói.

- Giỏi thật! Lần này có vẻ như tôi tính hơi bị sai nhĩ. Không ngờ một người phụ nữ như cô lại có thể dính dáng tới cả hắc bang ở phía sau cơ đây.

Tước Phàm thấy Ngô Nam ra vẻ như thế cũng nhíu mày mắng thẳng mặt.

- Thằng chó. Còn ra vẻ thân sĩ trước mặt bọn tao sao. Mà nên nhớ một điều bây giờ mày là cá nằm trên thớt rồi. Ở đó mà ra vẻ bọn tao chỗ này không phải nơi mày muốn làm gì cũng được đâu.

Vừa nói chuyện Tước Phàm vừa phun nước bọt một bên khinh thường vẻ đạo mạo của Ngô Nam. Bản thân hắn đã không ưa cái giọng phách lối của Ngô Nam, đã vậy còn tính toán với cả phụ nữ. Nếu ở đây không phải là địa bàn của Xuân Nghĩa Bang mà tại một nơi khác, với năm người họ và Hoàng Lâm Nhu cũng khó bề xoay sở. Với tình huống bất ngờ như thế này. Lúc đó nếu Hoàng Lâm Nhu có vấn đề gì thì bọn họ khó lòng ăn nói với Thiếu Kiệt.

- Con mẹ nó thằng này phải bắt lại nhốt bỏ đói, dìm nước cho nó chừa cái thói này mới được. Mẹ không phải cứ người ta hiền là nó ăn hiếp nhỉ. Xem ở đây bọn tao là vua chứ không phải là bọn người làm cho nhà nước chúng mày làm vua. Hay là mày muốn sáng mai mấy tờ báo trang bìa có mục nhân viên công vụ nhà nước bị lột đồ quăng giữa phố đông người? Cái này hay lắm đấy biết đâu lại thành người nổi tiếng hơn bây giờ. Anh em bắt thằng chó này lại nào.

Thế Long vừa vận động tay chân xong với mấy người khác quay lại cũng hùng hổ muốn đem Ngô Nam làm thành mấy sự kiện nổi bật. Lời của hắn vừa ra không ít người trong nhóm bên ngoài xông lên đề Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa xuống.

Thấy mấy người Cao Thịnh quá manh động khi nhóm đàn em của họ đang bắt lấy Ngô Nam thì Hoàng Lâm Nhu cũng lên tiếng.

- Từ Từ nào. Mấy chú làm gì manh động vậy.

- Chị thằng này phải đánh một trận cho ra trò. Chứ nhẹ nhàng quá hắn không nhớ được đâu. Phải làm thật mạnh tay bọn công tử ca nhà giàu ỷ

quyền thế như thằng này mới chừa, không thì sau này còn tiếp tục gây hấn với chị và Thiếu Kiệt nữa.

Nghe thấy Hoàng Lâm Nhu có phần mềm mỏng Cao Thịnh cũng nói thêm vào. Hấn tuy không hiểu nhiều chuyện này nhưng cũng biết được một hai. Thiếu Kiệt tuy nói là không biết gì nhưng mà mẹ hấn lại chịu thiệt thòi bấy lâu này. Giờ đang yên lành bọn người của Ngô Nam lại tìm đến. Nếu không phải có Thiếu Kiệt quan hệ với bọn hấn thậm chí ngày hôm nay nếu Hoàng Lâm Nhu đơn độc đi gặp Ngô Nam thì chắc chắn chịu thiệt thòi là điều không thể tránh khỏi. Nên Cao Thịnh cũng không muốn bỏ qua lúc này.

Ngô Nam bị giữ lại bực tức quát mắng xung quanh, nhìn Hoàng Lâm Nhu đôi mắt lóe lên tia lửa hận ý.

- Bọn bây dám bắt ta lại sao? Bọn mày thả tao ra. Bọn mày nhớ lấy sau chuyện này tao sẽ cho bọn mày không có đất chôn thân. Cái con điếm kia mày thả ông mày ra.

Thế Long nghe Ngô Nam chửi mắng mẹ Thiếu Kiệt và cả bọn hấn, nên không ngần ngại một đạp đem gương mặt hấn giẫm xuống đất. Máu từ miệng văng ra vài cái răng cũng theo máu mà bay ra ngoài.

Vốn Hoàng Lâm Nhu còn thương tình cho Ngô Nam. Nhưng giờ thấy hoàn toàn không cần thiết nhìn Ngô Nam đang bị Thế Long đạp dưới đất nói.

- Tốt nhất không muốn bị đánh thì im mồm vào. Chưa thấy ai ngu như ông, đã nằm trong tình thế này còn cố gắng chửi rủa. Ông ở Ngọc Châu không bị ai đánh qua, ngang ngược quen rồi nhỉ. Bây giờ ông là cường long đấy nhưng bị một đám rắn làm cho không gượng dậy nổi cảm giác thế nào. Ông đợi đó đi! à mà quên tối nay ông hấn có chuyến bay về cái ổ của gia

đình ông mà phải không? mặt mũi như thế này đi gặp người chắc hãnh diện lắm.

Ngô Nam ở thế yếu bị kèm xuống không thể nói gì đôi giày tây của Thế Long vẫn nằm trên mặt hấn không rời. Lúc này Cao Thịnh mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chị muốn bọn em xử lý tên này như thế nào? chứ giết thì mình không giết được mà chỉ qua loa như thế này thì hấn quay lại trả thù là điều chắc chắn rồi đấy.

Suy nghĩ một hồi lâu Hoàng Lâm Nhu mới nói với Cao Thịnh.

- Mấy chú làm cách nào đó để hấn lúc nào cũng sợ bọn người mình là được sau này tính sau đi.

Thế Long Sau khi nhét một cái khăn lau tay vào miệng của Ngô Nam lúc này mới đi tới chỗ của Hoàng Lâm Nhu đang đứng thấy mọi người đang lấy ý kiến nên cũng nói vào.

- Theo em thấy nếu mà muốn có cái gì đó để bắt hấn phải sợ, chỉ có cách như ban nãy nhưng mà không công khai ra thôi. Giờ đem hấn lột đồ hết từ trên xuống dưới. Chụp ảnh lưu lại sau này biết đâu Thiếu Kiệt có việc dùng thì sao?

Mọi người không hiểu sao Thế Long hôm nay lại đưa ra một biện pháp khác hấn tính cách của mình. Mà hấn ngày thường chỉ biết đánh đấm tại chỗ nên cũng ngạc nhiên. Tước Phàm thì mắt càng sáng rực nhìn Thế Long hỏi.

- Ê Long hôm nay mày khai sáng một nhận thức mới rồi đấy. Đúng ông bà ta nói câu tục ngữ xưa ứng với mày bây giờ. cái gì mà ngu ba năm khôn một giờ hay sao ấy nhỉ.

- Mẹ không biết thì im đi còn bày đặt. Người ta là khôn ba năm dại một giờ. Mà đi nói ngược lại là sao?

Thế Long cũng bực tức vì bị Tước Phàm trêu chọc. Nên chửi hấn ngay tức thì. Hấn dạo này đi theo Thiếu Kiệt làm mấy việc có đầu óc phải biết suy nghĩ, nên lần này hấn thấy cái mà mình đưa ra hoàn toàn phù hợp. Thế mà lại bị Tước Phàm trêu chọc nên cũng bực mình.

- Giờ mấy thằng cóc con này thì để một bên, hai người kia tách riêng ra đem đồ trên người bọn nó lấy xuống rồi chụp hình lại. Đợi xong rồi thì cứ thả bọn nó ở những nơi khác nhau là được. Còn mấy thằng này đợi thả hai người kia xong thì thả bọn nó cũng y như thế là được. Anh mà lái xe đưa chị Nhu về nhà. Tụi bây lo liệu vụ này có gì về nói sau.

Đưa ra cách thức làm việc với Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa. Cao Thịnh bây giờ mới quay lại nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chị bây giờ mình về thôi chuyện ở đây để cho bọn nó làm là được. Em đưa chị về nhà còn có gì em sẽ báo lại sau.

- Ừ chuyện này tạm thời mấy chú giải quyết. Nhưng mà cuộc đối thoại vừa rồi trong phòng không nên cho Thiếu Kiệt biết. Để Thăng nhóc tự nói chuyện với chị là được.

Hoàng Lâm Nhu cũng dặn dò mọi người trước khi để Cao Thịnh đưa mình về. Dù sao thì chuyện này đến đây xem như Ngô Nam chịu thiệt hại lớn nhất. Mà những phương án của Thế Long đưa ra bà không vội bình luận cho lắm vấn đề này nếu bắt được điểm yếu của hấn thì Thiếu Kiệt và bà tạm thời cũng an ổn.

Ngô Nam miệng bị nhét cái khăn không nói được gì vùng vằng trong nhóm người bị cách ly. Cố gắng nhìn theo bóng dáng của Hoàng Lâm Nhu

rời đi càng vùng vẫy kịch liệt.

Thiếu Kiệt hiện tại cũng gần tới nhà của Khương Đào nên được Hà Vi đánh thức dậy. xe dừng lại bên đường cho Thiếu Kiệt lấy nước rửa mặt. Cảm giác mệt mỏi gần đây bị tan biến một cách nhất thời. Hắn cũng thoải mái hơn. Bây giờ ngồi trên xe Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra gọi cho Khương Đào. khi nghe được tín hiệu bắt máy Thiếu Kiệt hắn nói luôn.

- Alo! Chú Đào hả? khoảng năm phút nữa con đến nơi. Chú đứng trước cửa nhà đi để bọn con còn thấy không thì chạy qua mất thời gian vòng xe.

- Ừ được rồi để chú mày ra trước nhà. Nhanh nhé!

Khải Huy vẫn đang đưa xe chạy chậm chậm để cho Thiếu Kiệt và Hà Vi có thể quan sát được xung quanh hai bên đường. Vì chỉ có số nhà không thì việc kiếm được nhà cũng là một vấn đề đáng nói như hiện tại tuy nhà mặt tiền như chỉ cần sai lệch một chút cũng đủ để bạn phải đi xa cả cây số để đến được đúng nơi.

Đây là chưa nói tới những con hẻm trong hẻm. Việc kiếm số nhà với những nơi này luôn là một điều đáng sợ, có nhiều nơi việc lồng ghép vào nhau bởi năm sáu con hẻm thành một cái số nhà, thường được gọi với danh từ mỹ miều mà nhiều người vẫn đùa với nhau nói là nhà siêu xẹt.

Từ đằng xa Hà Vi và Thiếu Kiệt đều thấy được Khương Đào đang vẫn vãn tay với xe của mình. Nên chiếc xem từ từ chậm lại cho đến khi dừng trước cửa nhà Khương Đào. Thiếu Kiệt lúc này quan sát phía sau rồi mới mở cửa bước xuống.

Khương Đào thấy Hà Vi và Trịnh Chi đi cùng cũng vui vẻ chọc Hà Vi. cũng không quên hỏi lấy Trịnh Chi đi kế bên.

- Bộ thẳng cháu chú có sức hấp dẫn lắm sao mà cô bé cứ đi theo hoài thế không để nó đi một mình được à. Còn vị này là?

- Tôi là Trịnh Chi hiện tại là nhân viên của Thiếu Kiệt chào ngài.

Trịnh Chi lúc này mới đưa tay mình ra bắt tay với Khương Đào, bởi hiện tại cô và Thiếu Kiệt là đại diện hai người trên danh nghĩa công ty cùng đàm phán hợp đồng.

Hà Vi thấy mình bị Khương Đào chọc ghẹo lúc này cũng hậm hực không trả lời. Khải Huy thấy đậu xe ở đây không mấy thuận tiện nên nói với Hà Vi.

- Anh đánh xe đi kiếm chỗ đậu xe Hà Vi. ở đây không có chỗ đậu xe ô tô. Đậu dưới đường như thế này cảnh sát giao thông lập biên bản phiền phức lắm. có gì xong thì em gọi điện cho anh lấy xe ra đón.

- Anh khỏi lo đi nào. Cứ đậu xe ở đây, nếu có giấy phạt người nào đó phải lấy ra cho anh. Không lấy ra thì biết tay em.

Vừa nói Hà Vi vừa liếc nhìn Khương Đào hăm dọa. Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy tuy nói nhà mặt tiền nhưng nhà Khương Đào cũng không mấy trang hoàng bên ngoài vẫn nét kiến trúc cũ chỉ được sơn phết đơn giản. Cánh cổng cửa sắt kéo được sơn màu xanh lá cây từng lá thép có vẻ không còn mới chắc đã được làm từ lâu.

- Thôi vô nhà! cô đợi cháu cũng lâu rồi đấy. Xe cứ để đó cũng được cam đoan không có giấy phạt đâu.

Vừa cười đùa nói với Thiếu Kiệt Khương Đào mới kéo cánh cửa sắt mở rộng ra có thể nhìn thấy được bên trong. một cánh cửa bốn cánh mặt kính hoa văn bằng sắt màu vàng với những tấm kính màu cánh kiến kiểu cũ. Một

vài chiếc xe máy của thương hiệu nhật bản như dream và một chiếc xe wave 100 được dựng bên trái.

Thiếu Kiệt bây giờ mới biết được Khương Đào sống không dễ dàng gì. Với chức vụ của hắn nhiều người đã có ô tô riêng đi xe không ngại giao tiếp với những tầng lớp giàu có mà hắn thì lại chỉ đơn giản như thế này.

Khương Đào mới hướng vào trong nhà gọi vợ mình ra.

- Em ơi! con chị Nhu tới rồi nè.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng ngạc nhiên. Hắn không nghĩ ngay cả đến vợ của Khương Đào cũng biết mẹ mình nên nhìn hắn. Khương Đào thấy như thế cũng cười cười đáp lại sự thắc mắc của Thiếu Kiệt bằng lời nói.

- Chú mày đừng có nhìn! chú có vợ cũng do mẹ cháu thúc đẩy mà ra nên đừng nhìn như vậy còn lý do ra sao thì đừng hỏi nhé.

Bây giờ từ trong nhà sau đi ra một người phụ nữ trạc tuổi Khương Đào cái dáng vẻ vẫn có phần giản dị và không như những phụ nữ nhà giàu có khác nhưng bà vẫn toát lên thứ gì đó mà không hiểu nổi.

Vợ Khương Đào đến gần chồng mình nhìn qua Thiếu Kiệt và Hà Vi thắc mắc. Khương Đào bây giờ mới giới thiệu hắn với vợ mình.

- Thằng nhóc này là Thiếu Kiệt! còn cô bé này là Hà Vi, còn đây là nhân viên của Thiếu Kiệt. Còn đây là vợ chú Trương Băng

Trương Băng nhìn qua Thiếu Kiệt một lúc rồi mới nói.

- Xem ra cháu có một chút ít đôi nét giống mẹ. Cô là vợ chú Khương Đào đây hôm nay hân hạnh gặp cháu.

Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt nhìn đăm chiêu vào Trương Băng một lúc như nhận định rồi mới nói.

- Cô là con gái Trương Thúc à?

Trương Băng lúc này cũng giật mình nhìn Hà Vi một lúc có vẻ ngạc nhiên. Khương Đào cũng hiểu điều gì đó mới cười nói.

- Quên nói em! cô bé này là cháu gái Hà Thúc. em cũng biết mà.

Áy tiểu thư của Hà Thúc đây sao. Chưa bao giờ gặp cháu ở các buổi hội họp của những người Ngọc Châu đây mà. Vị tiểu thư thần bí nhỏ của Hà Thúc lại quen biết với Thiếu Kiệt à.

Hà Vi lúc này cũng ngại ngùng mặt cô đỏ lên. Bởi Hà Vi ít tham dự những tiệc hội của mọi người trong Ngọc Châu nên dần dần cô được phong tặng nhiều danh hiệu và không ít lời đồn đãi trong đó nhưng hiện tại bị Trương Băng nói ra trước mặt Thiếu Kiệt cô cũng không khỏi e thẹn gật đầu như xác nhận.

- Thôi mọi người vào nhà đứng bên ngoài làm gì. Thiếu Kiệt hôm nay cháu phải ở lại dùng cơm với vợ chồng cô đấy. Mà hôm nay mẹ cháu sao không đến cô lâu lắm rồi không gặp mẹ cháu rồi đấy. Còn ông nữa sao có Hà Vi mà ông không nói sớm để tôi chuẩn bị nhiều thứ hơn chứ. Ông thật là.

- Áy tôi nào biết có Hà Vi đi cùng nếu biết tôi cũng đã nói làm sao dám giấu giếm. Bà làm quá Thiếu Kiệt cười tôi bây giờ.

Thiếu Kiệt cũng cười. Thì ra Khương Đào cũng không khác gì những người khác hẳn vợ. Bởi qua cách ứng xử của Khương Đào với Trương Băng hẳn thấy rõ quyền quyết định trong nhà này người lớn nhất là Trương Băng chứ không phải là Khương Đào.

Nhưng nam nhân mà ai lại không sợ vợ, một người vợ đúng nghĩa để cho nam nhân phải nể sợ cũng là một người phụ nữ bản lĩnh. trừ những đấng mày râu quá yếu kém thì không tính trong chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186: Con Đường Huyết Mạch

Mọi người đi vào. Chỉ có mình Khải Huy bên ngoài, anh ta không muốn vào mà chỉ lấy lý do kiếm nơi nào đó uống cà phê. Còn bọn người Thiếu Kiệt theo chân của Khương Đào và Trương Băng vào nhà.

Ngồi xuống một chỗ đối diện với hai vợ chồng Khương Đào, Thiếu Kiệt bị Trương Băng hỏi về tin tức của mẹ hắn một cách liên hồi.

- Thiếu Kiệt mẹ cháu giờ ra sao? Hiện tại đang làm gì? Cuộc sống có tốt không? Mẹ cháu hôm nay sao lại không đi cùng tới đây vậy.

Thấy vợ mình liên tục hỏi Thiếu Kiệt Khương Đào đặng nhẹ vợ mình nói.

- Bà này để Thiếu Kiệt từ từ trả lời chứ làm gì mà gấp gáp vậy.

- Tôi hỏi Thiếu Kiệt không có hỏi ông đâu mà ông khều cái gì.

Nghe chồng mình nói thế Trương Băng cũng nhìn Khương Đào cau mày trả lời rồi hướng Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Cháu thông cảm tại đi lâu lắm rồi không có tin tức của mẹ cháu nên muốn biết. Cháu cứ trả lời từ từ là được.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Trương Băng cũng cười cười nói

- Dạ Không sao đâu dì. Mẹ cháu hôm nay có việc bận nên không đến được với lại dạo gần đây cuộc sống của mẹ cháu vẫn tốt nếu sau này có dịp thì cháu sẽ dẫn mẹ cháu qua đây cho dì gặp.

- Cháu nói đấy nhé. cũng hơn mười mấy năm không gặp lại mẹ cháu rồi. Cháu không biết đâu lúc mà mẹ cháu liên lạc lại với vợ chồng dì, lúc đó dì mừng lắm luôn đấy. Thế mà đi gặp mẹ cháu ông chồng của dì lại chẳng chịu nói có dì biết. Bực mình dì để hẳn ăn cơm tiệm hôm đó luôn.

Thấy vợ mình chê bai còn đem chuyện nhà cho Thiếu Kiệt biết Khương Đào đỏ mặt càu nhàu nói.

- Bà sao lại nói chuyện đó. Hôm gặp mẹ Thiếu Kiệt tôi phải vào bệnh viện thăm thẳng nhóc mà bà làm sao đi được. Đừng làm tôi mất mặt với người ngoài chứ.

- Người ngoài nào. Thiếu Kiệt Hà Vi đâu phải người ngoài.

Trương Băng vô tư hỏi Khương Đào vì theo cô thấy ở đây hoàn toàn không có người lạ, vì Thiếu Kiệt là con của Hoàng Lâm Nhu, còn Hà Vi thì cháu Hà Thúc mà trong vòng tròn này thì không có người ngoài nào khác. Khương Đào mới ra hiệu nhìn về Trịnh Chi lúc này Trương Băng mới chợt nhớ ra còn có nhân viên của Thiếu Kiệt. nên chỉ cười cười. Rồi nhớ ra điều gì mới hỏi hẳn.

- À mà hôm nay Thiếu Kiệt đến đây làm gì thế?

- Bà này còn hỏi? cái vụ mà tôi nói với bà là do Thiếu Kiệt nó đề xuất chứ ai. Tôi làm gì biết cái gì mà kinh doanh. Chứ bà nghĩ hôm nay Thiếu Kiệt đến đây làm gì.

Lời Khương Đào nói ra làm vợ hẳn cũng giật mình bởi nếu bàn chuyện làm ăn thì Thiếu Kiệt còn quá nhỏ. Nên nhìn Khương Đào trợn mắt nói

- Không phải ông nói là đồng nghiệp nhờ ông mướn sao? giờ tại sao lại thành Thiếu Kiệt ông nói rõ cho tôi nghe xem nào.

- Ấy bà từ từ cái đã. Không nói vậy bà mà chịu sao. Không lẽ tôi nói nghe lời Thiếu Kiệt lúc đó bà làm sao mà tin?

Hà Vi lúc này ngồi một bên cũng khúc khích cười. Còn Trịnh Chi thì vẫn cố gắng gượng lại. Bởi cô khác với Hà Vi nên phải nghiêm túc trong chuyện này. Thiếu Kiệt lúc này mới nói với Trương Băng.

- Chú Khương Đào làm như thế cũng đúng thôi cô. Hiện tại ai tin là cháu có công ty có tiền cơ chứ. Mà việc này chắc chắn cháu sẽ làm, nên hôm nay mới tới đây bàn bạc với cô và chú đây.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Băng cũng nghiêm túc lại nhìn thẳng hấn đánh giá một lần. Không hời hợt như lúc gặp mặt vừa rồi lần này Trương Băng hoàn toàn nhận thức Thiếu Kiệt ở mức độ khác nên từ từ hỏi hấn.

- Cháu biết gì ở những chỗ như thế này mà đòi thuê lại? cháu có biết kinh phí để bỏ vào những nơi này khá lớn mà cháu bỏ ra như thế thì làm sao thu lại lợi nhuận và trả tiền thuê cho cô chú.

Thiếu Kiệt lúc này uống một hớp trà ở trong ly nhìn Trương Băng. Hấn hiểu một người thuộc tầng lớp của Trương Băng thì không phải những nhân vật có thể qua loa như những người khác. Nhưng hấn vẫn có mục đích để nói chuyện với bà.

- Trước hết cháu sẽ không nói việc làm sao cháu đem lại lợi nhuận. nhưng cháu biết chắc chắn thành công, bởi nơi đây tiềm tàng một món tài chính khổng lồ mà không ai có thể biết được khi nó hoạt động.

Trịnh Chi bây giờ mới trải dài tấm bản đồ đã được chuẩn bị sẵn trong hồ sơ. dọn dẹp bộ tách trà qua một bên, Trương Băng và Khương Đào bắt đầu chăm chú vào những gì Trịnh Chi đang làm. Khi bản đồ được trải ra mọi

người đều có thể thấy được đây là bản đồ toàn bộ thành phố Lưu Minh. Thiếu Kiệt bắt đầu chỉ vào những nơi trên bản đồ nói.

- Ngày 1 tháng 5 năm 2005 khởi công dự án đại lộ Đông tây nối liền 8 quận kéo dài từ trung tâm thành phố Lưu Minh cho đến con đường xuyên quốc gia. Nơi này nối liền với trung tâm hành chính và cảng biển và các nơi. Đây sẽ là con đường huyết mạch liên kết chặt chẽ các địa phương trong vùng kinh tế trọng điểm phía miền nam này. Hơn ai hết cháu thấy được tiềm năng của những khu vực như ba quận liền kề trung tâm. Mà nơi đây từ tin tức của chú Khương Đào cháu biết được nhà nước hỗ trợ cho các nhân viên công vụ của mình có điều kiện thu nhập thêm, tránh tình trạng hủ bại. Nhưng không ai có thể thấy được điều đó. bởi qua ba năm thi công hiện tại công trình này vẫn còn đang xây dựng.

Khương Đào cùng Trương Băng lúc này cũng hết sức kinh ngạc. Những điều Thiếu Kiệt nói về công trình trọng điểm này không phải hai người không biết, nhưng thời gian quá lâu ai cũng đợi chờ chưa biết khi nào sẽ xong.

Đợi cho đến ngày thi công xong đi nữa, thì quyết định thuê sớm bao nhiêu càng mất nhiều tiền bấy nhiêu. Việc Thiếu Kiệt làm ra quyết định lúc này có là quá sớm điều này là dấu chấm hỏi cho cả hai người.

- Đúng là cháu nhìn nhận con đường huyết mạch này đúng là không sai. Nhưng hiện tại nó vẫn chưa đi vào sử dụng. Dì cũng nhìn thấy được tiềm năng của nó đứng ở góc độ chuyên gia kinh tế trong ngành thì đó là điều tốt, nhưng hiện tại số tiền bỏ ra để thuê lại khá cao chưa kể đến không biết công trình lâu dài này khi nào đi vào hoạt động. liệu cháu có quá vội vàng trong khi những người khác vẫn chờ đợi.

Trương băng lúc này mới nói ra những nhận định của mình thông qua những gì Thiếu Kiệt nói. Bản thân bà là một chuyên gia kinh tế theo gia

đình làm việc. Những điều Thiếu Kiệt nói bà sẽ hiểu, nhưng để nó phát triển có khá lâu. Nên giờ đây ai nhảy vào nơi này đều vì tiền thuê mà chịu lỗ nặng. Thiếu Kiệt bây giờ vẫn từ từ nói.

- Cháu không ngại nhảy vào nơi đây, vì cháu có cách của cháu khi nào hợp đồng được ký lúc đó cháu sẽ nói sau. Còn bây giờ thì chưa được. Dĩ cũng biết bí mật kinh doanh vẫn là yếu tố quan trọng mà. Nhưng cháu tin chắc mình sẽ thắng mà còn là thắng lớn nữa.

- Cháu có vẻ tự tin cho kế hoạch của mình. Nhưng cháu nên nhớ công trình vẫn đang thi công chưa hoàn thiện vậy biết bao nhiêu lâu sao cháu mới thắng, mà thời gian thuê của cháu lúc đó phải kéo dài. Tiền bỏ ra ở lần này rất lớn cháu không sợ có rủi ro sao.

Thiếu Kiệt lúc này vẫn cứ bình thản như không có chuyện gì từ tốn nói với Trương Băng. Khương Đào vì không hiểu hết về những vấn đề này nên chỉ im lặng để vợ mình và Thiếu Kiệt nói chuyện.

- Không cháu không sợ rủi ro, cháu có đủ kinh phí và nhân lực làm việc cho mình. Những thứ cháu không lo được thì nhân viên của cháu sẽ lo thay cháu. Đơn giản một điều vì cháu biết công trình rất sớm sẽ đi vào hoạt động. Mà chỉ cần một năm trong khi đó sáu tháng cháu đã có thể biến điều không thể thành có thể. Cháu để có được khối tài sản lớn như hiện tại. cháu chỉ mất không tới ba tháng. thì cô nghĩ xem một nơi tiềm năng thì đại gì cháu không làm. Trong khi đó cháu vẫn có cách phát triển nó hơn.

Lúc này cả Khương Đào lẫn Trương Băng đều không khỏi sửng sốt. Ba tháng chỉ cần ba tháng một thằng nhóc còn đang đi học lại sở hữu công ty. Dù điều kiện làm nên một hợp đồng lớn như thế này thì nói ra ngoài sẽ không ai tin nhưng ở đây người tin điều đó là Trịnh Chi.

Bởi cô là nhân viên có mặt từ những ngày đầu khi trang giao dịch vàng của Thiếu Kiệt mới đi vào hoạt động cô biết được một ngày Thiếu Kiệt có thể kiếm ra được biết bao nhiêu tiền. Nhưng cô cũng không ngờ hẳn mở cả công ty kinh doanh mặt hàng linh kiện máy vi tính lớn nhất nhì thành phố lại chỉ có ba tháng. Sau một lúc thất thần Trịnh Chi mới lấy hồ sơ tài chính của công ty đưa cho Khương Đào và Trương Băng xem.

Vì Thiếu Kiệt đã có nói họ sẽ cần biết điều kiện tài chính của hẳn mới dám ký kết. Nên cô theo lệnh Thiếu Kiệt. Lấy hồ sơ từ Chu Tường chuyển qua cho mình mà làm thành báo cáo.

- Với điều kiện những gì đã có, một tháng tính trung bình theo quỹ đạo ổn định không phát sinh. thì tài sản của Thiếu Kiệt có thêm gần mười tỷ đồng. Đó chỉ là phép toán sơ bộ, còn những thứ phát sinh thêm trong quá trình làm việc vẫn chưa tính vào. Hiện tại trên mặt giấy tờ thì đã có bốn công ty. Hai công ty đi vào hoạt động mạnh mẽ, một công ty đang trong giai đoạn xây dựng và một công ty vừa được cấp phép hành nghề kinh doanh. Tất cả những công ty này đều dưới danh nghĩa của Thiếu Kiệt. những chỉ khác người điều hành. Những người điều hành này và luôn cả tôi đều là nhân viên cấp dưới của Thiếu Kiệt.

Khương Đào lúc này cũng méo mặt hẳn nhìn những báo cáo tài chính này hoàn toàn không hiểu, nhưng những gì Trịnh Chi nói thì Thiếu Kiệt một tháng có thể kiếm được gấp nhiều lần hẳn.

Còn Trương Băng lúc này cũng nhìn chăm chú vào bộ hồ sơ trên tay mà đỏ mồ hôi. Cô Không ngờ một thằng nhóc như Thiếu Kiệt lại có thể kiếm được nhiều tiền như thế, nhưng đó vẫn chỉ là tính sơ bộ thôi.

Lắc đầu Trương Băng bây giờ mới thở dài một câu.

- Cháu đưa cô từ bất ngờ này đến bất ngờ khác hơi bị nhiều đấy. Nếu kinh phí cháu đã như thế thì chắc chuyện này tốt thôi. Cô Không ý kiến nhưng cháu định mượn với giá thành bao nhiêu đây. Vì với chính sách hỗ trợ của chồng cô thì giá thành khá rẻ tầm 10 triệu cho một ngàn mét vuông. Vậy cháu định thuê bao nhiêu, số lượng mặt bằng là như thế nào?

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới chỉ vào bản đồ ba quận gần trung tâm nói

- Cháu cần toàn bộ mặt bằng của cả khu vực này. Những nơi này nếu là mặt bằng còn thì cháu thuê hết. Nên cô chú cứ việc nói giá. Xem như 20 triệu một ngàn mét vuông cũng được cháu không nhất thiết lắm vì cháu có thể kiếm hơn được rất nhiều.

Khuong Đào lúc này cũng gật đầu với số tiền Thiếu Kiệt đưa ra không phải là không có lý do bởi người thuê có quyền cho người khác thuê lại với giá thành mà mình muốn kể cả hần cũng vậy. Vì Giá thành hần Thuê đều là dựa theo giá mặt bằng kho bãi của nhà nước nên diện tích khá rộng mà giá thành lại cực kỳ thấp.

Việc cho nhân viên công chức thuê đất như thế này không phải để kinh doanh mà là để những người này cho người khác thuê lại để kiếm thêm thu nhập hàng tháng. Tránh trường hợp phải túng quá mà ảnh hưởng đến hình ảnh và tác phong của nhân viên ngành.

- Nếu cháu đã nói thế thì chú không ngại đâu dù sao tư bản vẫn là người giàu, không cất cổ cháu thì cất cổ ai bây giờ nhỉ. Đâu? hợp đồng đâu. Chú xem nào.

Đợi cho Khuong Đào đọc hợp đồng một lượt rồi mới ký bởi hiện tại Khuong Đào cũng chỉ mới biết được những nơi Thiếu Kiệt cần thuê và hần không ngờ trong hợp đồng lại có điều khoản công ty sẽ thuê lại những mặt

bằng được vợ chồng Khương Đào thuê lại được từ tuyến đường đại lộ đông tây.

Như thế bắt buộc những mảnh đất mà Khương Đào thuê nằm trong phạm vi này đều được Thiếu Kiệt thuê lại và nắm giữ. Còn ngoài ra những nơi khác hẳn không có quyền can thiệp vào.

Đợi cho Khương Đào ký giấy tờ xong Trương Băng mới hỏi Thiếu Kiệt. Bởi hiện tại bà vẫn thắc mắc. Thiếu Kiệt định làm gì với khối lượng đất lớn như thế này, và hẳn sẽ làm gì để làm ra tiền với những mặt bằng rộng lớn toàn diện.

- Giờ thì cháu nói cho cô biết được tại sao cháu lại cần nhiều mặt bằng như thế? lại có cơ sở nào để cháu lấy lại vốn cho những mặt bằng này. Tuy nói tiền thuê không đáng bao nhiêu nhưng nó vẫn là vấn đề cô quan tâm đấy.

Thiếu Kiệt giờ đã có trong tay hợp đồng nên hẳn cũng không ngại. Dù sao với Khương Đào vào Trương Băng hẳn không lo hai người hủy hợp đồng khi nghe được kế hoạch của hẳn. Vì hai người nếu làm như vậy thì chắc chắn không thể nào là họ.

- Công Trình đại lộ đông tây là một công trình cấp quốc gia. Ai cũng biết nhưng họ quên một điều là công trình được chia nhỏ ra làm nhiều giai đoạn, nếu theo tính toán của cháu đúng thì hiện tại giai đoạn một trong vòng một năm nữa sẽ đưa vào sử dụng. Mà giai đoạn này là phần thi công của đoạn đường khu trung tâm kéo dài đến qua chợ nông sản đi.

Vừa nói Thiếu Kiệt lại kéo dài ngón tay của mình theo đoạn đường mà hẳn biết. Bởi vì ngày đưa vào giai đoạn một này hẳn nhớ rất rõ. nó diễn ra cũng ngày quan trọng của đất nước 2 tháng 9 năm sau.

Trương Băng với Khương Đào lúc này mới nhớ ra. Đúng là công trình này chia ra làm hai giai đoạn như Thiếu Kiệt nói. Còn khi nào xong một giai đoạn đưa vào sử dụng thì họ không chắc. Khương Đào lúc này cũng trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi hẳn.

- Thế còn cháu định làm gì với những mặt bằng này. Công trình đưa vào sử dụng nhưng làm sao để cháu kinh doanh khi mà tuyến đường này bị cắt ngang một con sông chạy dọc theo tuyến đường. Vậy là cháu chỉ sử dụng được một chiều tuyến đường thôi.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng cười. Nhìn Khương Đào trả lời như chuyện này không có gì là phức tạp.

- Đơn giản! cháu sẽ biến những nơi này thành nơi ký gửi hàng hóa đi các tỉnh và biến nó thành kho bãi sử dụng cho các công ty thuê lại, hoặc điểm trung chuyển hàng hóa vẫn đơn giản mà. Bởi những nơi này cô chú có để ý thấy, nếu ở địa điểm này xe gắn với bên xe xuôi đi các tỉnh sông nước. Mà tại đây các hàng hóa phía miền sông nước được chuyển lên thành phố và ngược lại. Nếu họ không có kho bãi, Thì họ phải ký gửi hàng hóa ở một nơi nào đó. Thì những chuyện đó cháu chỉ cần thao tác một ít là được. Không những thế cháu còn có thể thu tiền người gửi hàng đi, thông qua việc họ đến kho bãi của cháu. Ví dụ như một chiếc xe gắn máy ba đến bốn ngàn một lần vào bãi. cùng với xe hàng đợi người ký gửi hàng hóa, đối với xe tải hạng nặng. hoặc là hàng gửi qua đêm đều có thể thu được tiền thuê mà.

Thiếu Kiệt nói ra những kế hoạch của mình làm Trương Băng phải nhìn nhận về những món tiền sắp tới hẳn thu về khá nhiều như thế nào. Chỉ một chiếc xe máy đến gửi hàng đã thu tiền dù đậu lại nơi đây không bao lâu mà những xe gửi hàng như thế này hoạt động cả ngày lẫn đêm.

Mà chỉ một ngày hẳn có thể thu lại được biết bao nhiêu là tiền. Chỉ với xe máy ra vào kho tính trung bình một lần lên xuống hàng chưa tới năm phút đã mất ba đến bốn ngàn. Thì với 10 nghìn chiếc như thế hẳn đã thu về bao nhiêu. Mà một ngày có 24 giờ hoạt động liên tục, đó chỉ tính là xe máy còn với tiền lưu kho buổi tối mà Thiếu Kiệt nói. Rồi tiền xe tải vào nhận hàng hoặc gửi hàng nữa thì biết là bao nhiêu.

đó là với xe máy tới gửi hàng, còn nếu tới lấy hàng cũng với giá như trên thì con số lên tới bao nhiêu. Hiện tại không chỉ riêng hai vợ chồng Khương Đào mà những người có mặt trong phòng bắt đầu suy tính về những gì Thiếu Kiệt nói, cố gắng tiêu hóa sự thật trước mắt này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 187: Tương Lai Mười Năm

Căn phòng đang im lặng ai cũng chạy theo những tính toán của mình về số tiền Thiếu Kiệt sắp kiếm được. Ngay lúc này điện thoại Thiếu Kiệt vang lên phá làm mọi người nhìn hẳn.

Thấy thế Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười. Nhìn vào màn hình hiển thị tên Thế Long, nên Thiếu Kiệt mới xin phép hai vợ chồng Khương Đào ra ngoài nghe máy.

Đi ta khỏi chỗ ngồi của mình đến bên cạnh cánh cửa kính bên ngoài Thiếu Kiệt đưa điện thoại nhận cuộc gọi rồi nói.

- Alo! anh Long hả có chuyện gì mà anh gọi em vậy? Chuyện của mẹ em xong chưa?

- Ừ chuyện của mẹ em xong rồi nhưng bên anh phát sinh vấn đề nhỏ. Cái thằng bố của tên nhóc mà em đôi phó đấy. Hắn lại đi cùng với người đến gặp mẹ em. Giờ bọn anh đang giữ hắn lại định đem đồ hắn trút hết ra chụp hình giữ lại khi cần thiết thì hắn nói hắn nằm vùng cho em. Nên anh mới gọi điện nè.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhú mày. Hắn không hiểu tại sao Thế Long nói chuyện của mẹ hắn xong rồi mà Phùng Kiếm Hoa lại bị bọn người Xuân Nghĩa Bang giữ lại, mà còn định lột đồ ra chụp hình để dành khi bắt trặc nên hỏi Thế Long.

- Chuyện này anh nói sao khó hiểu vậy? Chuyện mẹ em xong thì tại sao lại giữ tên đó lại, rồi còn lột đồ chụp hình gì ở đây nữa.

- À chuyện là như thế này. Mới đầu mẹ em với hắn nói chuyện cũng bình thường à. Nhưng cuối cùng khi gần ra về thì thằng ấy trở mặt. Gọi

người mà hắn sắp xếp đang ngồi gần phòng vậy bọn anh lại. Thế là bọn anh gọi anh em vào túm lại đánh cho một trận. Thăng Ngô Nam đó bị anh đập mấy cái vô mặt. Rồi đem ra một phòng riêng lột đồ chụp hình. Tới thăng này anh mới phát hiện ra nó là người quen định làm như tên Ngô Nam thì hắn nói là năm vùng cho em. Đòi gặp em nói chuyện nên anh mới gọi cho em nè.

Nghe Thế Long Thuật lại như thế Thiếu Kiệt cũng hiểu đôi chút. Hắn lúc này đang rất bức tức tại sao chuyện này có sơ xuất lớn là người tên Ngô Nam này chuẩn bị đối phó với mẹ hắn mà Phùng Kiếm Hoa lại không biết.

- Em hiểu rồi anh đưa điện thoại cho hắn em nói chuyện chút.

Thiếu Kiệt muốn biết tại sao Phùng Kiếm Hoa không đưa ra tin tức thiết yếu cho hắn. Nên khi nghe Thiếu Kiệt đòi gặp Phùng Kiếm Hoa cũng đem điện thoại qua.

Nhìn Phùng Kiếm Hoa khúm núm một góc tay bị trói Thế Long mới bấm loa ngoài điện thoại và để trước mặt hắn để Phùng Kiếm Hoa nói chuyện với Thiếu Kiệt.

Không đợi chờ gì Phùng Kiếm Hoa nói vào điện thoại một cách trực tiếp. Bởi tình cảnh của hắn bây giờ chỉ có những người của Xuân Nghĩa Bang đang chuẩn bị đầy đủ tư thế nên hắn khá sợ noi.

- Cậu Thiếu Kiệt! cậu nói những người này thả tôi ra đi, tôi không muốn bị đánh với bị lột đồ à.

- Ông nói cho tôi nghe. Tại sao người Ngô Nam đó bố trí người định hành hung mẹ tôi mà ông không báo hả?

Thiếu Kiệt lúc này cũng hăng giọng nói qua điện thoại. Mà Phùng Kiếm Hoa có thể nghe được cảm giác tức giận của hắn. Bản thân đang lo sợ nên

hắn cố gắng phân trần.

- Việc này tốt hoàn toàn không biết, tôi không biết thật đấy tôi chỉ phụ trách đặt chỗ rồi đưa địa điểm với giờ hẹn cho Ngô Nam thôi còn hắn tại sao lại bố trí người như thế tôi không biết mà những người đó hình như là người đi cùng hắn tới Lưu Minh này hay sao đấy tôi hoàn toàn không biết cậu tin tôi đi nếu biết trước chuyện này tôi đã báo cho cậu với tôi nghĩ chuyện này hắn không động tay động chân mà muốn an toàn cho mẹ cậu tôi chọn địa điểm Xuân Nghĩa Bang vì nghe thằng con tôi nói cậu có quan hệ với mấy anh em bên này tôi cũng không có dám giấu cậu điều gì đâu tôi dám chắc đấy.

Phùng Kiếm Hoa không ngừng nói, để tìm cho mình cơ hội. Để Thiếu Kiệt cho người thả hắn ra. Vì hắn thấy Hoàng Lâm Nhu có thể nói chuyện với những người này thì Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ nói được để hắn thoát khỏi ăn đòn và ô nhục.

Trầm Ngâm suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt cảm thấy lời của Phùng Kiếm Hoa không phải không đúng. Bởi việc hắn có quan hệ với Xuân Nghĩa Bang ít nhiều gì mọi người đều biết nhưng với những người không biết hắn như thế nào thì vẫn chỉ tưởng là giao du với những người tầng lớp thấp.

Còn Phùng Kiếm Hoa hắn biết Thiếu Kiệt như thế nào mà quan hệ với cao tầng của Xuân Nghĩa Bang dựa theo bối cảnh của hắn là điều hoàn toàn có thể.

Ông nói những người hôm nay hành động ông không biết. Tại sao chuyện này ông lại chỉ được phân phối đặt chỗ mà không biết vụ xếp đặt người này ông xem lời nói của ông nhiều điểm phi lý không?

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy Phùng Kiếm Hoa mới vội vàng đáp lại với hắn.

- Không không! chuyện này tôi không hề biết ở Lưu Minh tôi chỉ phụ trách đi lại và sắp xếp địa điểm gặp mặt thôi, còn những chuyện khác có người khác làm tên ông ta là Từ Chấn Dân. Chuyện này tôi hoàn toàn không biết thật mà. Hấn có đưa con với người em là Minh Long và Từ Phong mới được thả ra hôm đầu tuần do Ngô Nam tiến hành còn tôi không biết việc này.

Thiếu Kiệt nghe tới Từ Chấn Dân và những cái tên đi kèm theo cũng nhú mày. Bởi những người này với hấn hoàn toàn không xa lạ mà có những người nhân phẩm như gia đình họ Từ này thì việc sắp xếp người có lẽ không tới lượt của Phùng Kiếm Hoa thật.

- Được rồi! lần này tôi sẽ tha ông nhưng ông phải bị đánh vài chỗ để lấy thương tích quay về lại bên Ngô Nam làm việc cho tôi. Tối nay nếu được thì qua gặp không thì thôi. Ông nhớ qua đem theo hồ sơ của Từ Chấn Dân và những gì ông biết cho tôi.

Phùng Kiếm Hoa nghe được Thiếu Kiệt tha bổng cho mình, mà lại phải chịu vài vết thương tích cũng méo mặt. Nhưng hấn biết không còn cách nào hơn bởi nếu hấn lảnh lạng quay về thì Ngô Nam và những kia chắc chắn sẽ nghi ngờ lúc đó hấn còn thảm hơn hiện tại nên đành chấp nhận. Còn đỡ hơn là vừa bị đánh vừa bị lột đồ chụp ảnh. Như thế thì sau này lúc nào cũng lo lắng sợ sệt.

- Vâng! Vâng cảm ơn cậu! Tôi sẽ cố gắng làm việc mà cậu đã giao cho.

Qua chuyện này Phùng Kiếm Nhất biết được đằng sau Thiếu Kiệt và mẹ hấn là một thế lực lớn không thua kém gì Ngô Nam bởi những cái tên Hoàng Lâm Nhu đưa ra khiến Ngô Nam phải e dè mà thương lượng chấp nhận quay trở về Ngọc Châu.

Thế Long này giờ vẫn đứng bên cạnh nghe được cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Hoa nên bây giờ mới lên tiếng nói.

- Việc này để bọn anh thao tác cho cái tên Ngô Nam kia chắc chắn sẽ không biết được đâu. em cứ yên tâm đi với lại mẹ em không gặp vấn đề gì hết anh Cao đưa mẹ em về nhà rồi còn nếu em bận thì thôi anh làm cho tên này có vài vết thương tích đã.

- Ủ vậ đi có gì em liên lạc lại sau em cúp máy đây.

Thiếu Kiệt cúp máy mới từ từ quay trở lại chỗ của mình khi nãy ngồi xuống. Hà Vi thấy hắn nói chuyện qua điện thoại hơi lâu nên cũng hỏi.

- Chuyện gì sao Thiếu Kiệt?

- À Không chút chuyện nhỏ ấy mà đã giải quyết xong rồi.

Trương Băng bây giờ thấy Thiếu Kiệt uống lấy một hớp trà nhìn hắn hỏi.

- Thiếu Kiệt cháu có nhận thức về chuyện này lúc nào. Cô không nghĩ là cháu sẽ biết trước những nơi này. Ông chồng cô có nói thì cũng chỉ mơ hồ thế tại sao cháu lại làm ra được một kế hoạch kinh doanh đem lại nguồn thu nhập từ việc này?

Thiếu Kiệt chỉ cười việc này hắn không thể nói cho mọi người biết được nếu theo quỹ tích cũ thì năm năm sau hắn phải chờ hàng thuê đi gửi ở những nơi thế này nên mới biết được cách kinh doanh đem lại lợi nhuận mà chỉ có thể khi có quan hệ tốt và điều kiện đủ mạnh mới làm được.

- Việc này là nhu cầu thiết yếu mà cô nếu một bên cung ứng và một bên có nhu cầu thì chắc chắn sẽ làm được thôi. Đơn giản vì những nơi như ở đây đều tập trung tất cả các mặt hàng tiêu dùng thiết yếu điển hình. Nhiều

cơ sở lớn không nói họ có phương tiện đầu tư kho bãi. Còn những người không có điều kiện về kho bãi trung chuyển thì họ phải đi thuê. Một ngày biết bao nhiêu xe chuyên chở những thứ từ những nơi như thế về thành phố. Nên điều này là điều tất nhiên sẽ thực hiện được. Chỉ cần tập trung các kho về một chỗ thì những người cần chuyên chở hàng hóa rất là cao.

Thiếu Kiệt chỉ dựa theo những gì mình nhận định về sự phát triển của thành phố sau này mà đánh giá mức độ hoạt động kinh doanh của ngành nghề đưa ra ý kiến của hấn cho Trương Băng nghe.

- Vậy sao cháu luôn chọn thành lập ra những công ty thu về những món tiền ít với số lượng nhiều mà không phải thành lập một công ty lớn như buôn bán bất động sản hoặc xây dựng chung cư siêu thị?

Xem qua hồ sơ kinh doanh của Thiếu Kiệt. những thứ hấn đang làm và thao tác ngoài sàn giao dịch vàng ra thì tất cả đều là những thứ đem lại lợi nhuận nhỏ giọt nhưng lại khá nhiều. Nên Trương Băng cũng thắc mắc tại sao hấn không chọn những thứ quy mô tầm cỡ có thể đem lại nhiều tiền mà phải xây dựng những thứ như thế này.

Biết tâm lý của Trương Băng Thiếu Kiệt chỉ cười thầm trong lòng mà không thể nói ra với bất cứ ai. Vì những thứ kinh doanh như trên đều lệ thuộc khá nhiều vào khách hàng tầm trung mà điều đó thì hấn hoàn toàn không thấy thích hợp bởi một quốc gia tầng lớp trung lưu và người giàu có luôn chiếm một tỷ lệ thấp hơn những người bình dân trong xã hội.

- Điều cô nói không phải cháu không thấy thích hợp vì cháu không muốn làm. Sự cạnh tranh ở môi trường này khắc nghiệt chưa kể đề bong bóng nhà đất của mỹ vừa làm một cuộc suy thoái kinh tế. tâm lý những người đầu tư và người sở hữu nhà đất lúc này đang lung lay. Việc cháu đầu tư vào những lĩnh vực đó vừa mất quá nhiều thời gian vừa không mang lại hiệu quả.

Trương Băng bây giờ phát hiện cách nhìn nhận của Thiều Kiệt khác xa những người kinh doanh khác. Hắn nói những thứ đem lại lợi nhuận cao lại là mất thời gian và không hiệu quả thì có phần hơi quá nhưng cô ý thức được tầm nhìn của hắn là toàn cục chứ không gò bó trong nước như cô vẫn nghĩ.

- Cháu nói có phần đúng đi. Nhưng vẫn còn một số thứ vẫn đem lại lợi nhuận cao mà như Siêu Thị, Khu vui chơi giải trí, Đầu tư vào các doanh nghiệp phát triển. Thì cháu vẫn thu lợi nhuận cao hơn hiện tại mà.

Bởi Thiều Kiệt đang trao đổi với Trương Băng nên mọi người xung quanh đều muốn biết nhận định của hắn. Vì những gì biết về Thiều Kiệt họ luôn thấy là quá phức tạp. Điều Trương Băng nói ra lúc này cũng là tâm tư một vài người. Khi không hiểu sao có rất nhiều thứ để hắn có thể đầu tư mà Thiều Kiệt lại không làm.

- Ở một mức nhất định nào đó việc kinh doanh những thứ như thế này không đem lại lợi nhuận. Còn nếu nói tại sao lại không đầu tư vào siêu thị bán hàng hóa thu lợi thì cháu cũng không muốn tham gia. Mặt hàng siêu thị dành cho dân trong quốc gia khá nhiều thương hiệu cạnh tranh giờ mình ra thêm một siêu thị nữa thì việc cạnh tranh với những thương hiệu cũ là không thể tránh khỏi. Chưa kể đến là quốc gia mới gia nhập vào tổ chức thương mại thế giới. Thì trong vòng 10 năm chúng ta phải bình ổn được hết các thứ điều lệ và phát triển doanh nghiệp cho đến năm 2017. Những doanh nghiệp nước ngoài sẽ được quyền tiến vào và đem những lĩnh vực kinh doanh phát triển họ thuận lợi ở các quốc gia khác. Tấn công mọi mặt những thương hiệu đang có của mình. Như thế chúng ta rất bị động. Vì không biết họ sẽ đánh bài gì trong kế hoạch của mình. Chưa biết chừng họ đã âm thầm cho người quan sát những thứ ở Lĩnh vực họ kinh doanh rồi đấy.

Thiều Kiệt nói ra hiện thực ở tương lai không xa khi mà kinh tế phát triển hội nhập. Một số công ty trong nước vẫn chỉ là chạy theo các hình

thức và dịch vụ mang lại thua xa những doanh nghiệp nước ngoài phải thất bại nhiều mặt và giảm doanh thu một cách đáng kể mà những tờ báo hàng ngày đưa ra.

- Bạn có dự đoán sớm quá không vậy. 2017 gần mười năm nữa đấy, mười năm đó bạn sẽ kiếm được bao nhiêu trong những lĩnh vực lớn. Lúc đó bạn cũng không cần phải lo lắng với bây giờ bạn mới bao nhiêu tuổi đây tới lúc đó cũng chỉ mới 25 thôi thì bạn còn nhiều thời gian mà.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hoạch định một kế hoạch khá dài về thời gian của mình quá xa vời nên cũng thấy lạ. Dù sao hấn còn rất nhỏ nhìn đến những gì ở tương lai xa như thế làm gì thì cô không hiểu.

- Nói chung là mình thấy nhìn trước như thế để hoạch định tốt các thứ mà mình cần phải làm là tốt nhất thôi. Khi đó mọi thứ sẽ đúng với những gì mình thao tác. Với mười năm thì mọi thứ đều có thể diễn ra. Mình muốn cái gì mình đã làm là làm đến cùng. Nếu chỉ mười năm rồi lại rút lui như thế không đáng

- Cháu có nhiều nhận định rất mới mẽ. Nhìn nhận rất sâu về tình trạng thực tế. Nhưng Cháu định là chỉ tham gia những thứ đem lại lợi ích như thế này tích lũy đến bao giờ. Và những dự định tiếp theo của cháu là gì cô có thể tham khảo hay không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Câu hỏi này của Trương Băng là vấn đề nhạy cảm hấn không muốn cho ai biết, Hiện tại hấn có nhiều dự định thật những bí mật kinh doanh này là của chính hấn. Nên hấn sẽ không nói ra cho dù người đó là Hoàng Lâm Nhu thì cũng như thế Bởi vì chỉ có khi hấn thao tác mới đem lại hiệu quả vì hấn còn nhận định tình hình qua những việc hấn làm nên chỉ cười nhìn Trương Băng.

- Cho cháu xin lỗi việc này không thể được. Kinh doanh là Vạn biến, mỗi một bước đi là một mảnh ghép trong một bức tranh không cố định nên cháu sẽ không nói ra những gì mình muốn làm sau này cho cô biết được.

Khương Đào tuy hấn không kinh doanh nhưng cũng hiểu được đôi chút những lời Thiếu Kiệt vừa nói ra. Ngay lúc này để tránh cho tình trạng không vui hấn nhìn vợ mình nói.

Bây giờ cứ nói chuyện kinh doanh hoài như thế này là nguyên một buổi tối đấy. Bà Làm ơn tha cho Thiếu Kiệt bà mà hỏi hoài là nguyên một đám đói hết.

Trương Băng biết chồng mình đang kéo một cái thang giải hòa nên cũng cười nhìn Thiếu Kiệt đáp.

- Ấy di quên mất thôi mọi người ngồi đây để di dọn cơm lên nào.

Thiếu Kiệt nghe thế mới nhẹ lòng rồi nhìn Hà Vi với Trịnh Chi cười cười nói.

Hà Vi bạn với Trịnh Chi đi giúp di đi nào ngồi đây mãi làm gì vào bếp học mấy món mai một làm cho mình ăn.

- Hà Vi với Trịnh Chi vừa đùa với Thiếu Kiệt vừa đi cùng Trương Băng ra sau nhà bếp chuẩn bị cơm nước cho mọi người. Trong phòng chỉ còn lại Khương Đào và Thiếu Kiệt nên hấn mới lên tiếng hỏi.

- Chú Đào? Ngô Nam là ai có liên quan gì đến mẹ cháu?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188: Mất Tinh Thần .

Khương Đào Không Ngờ đến Thiệu Kiệt lại hỏi chuyện này. nên đang cầm tách trà uống vào một ngụm cũng sặc ra. Rồi nhìn Thiệu Kiệt không ngừng, xong rồi lại giả vờ như hấn không biết gì hỏi Thiệu Kiệt.

- Ngô Nam? Ngô Nam nào mà liên quan gì tới mẹ cháu.

Khương Đào chỉ cố gắng chống chế nhưng. Thiệu Kiệt biết chuyện này hấn nhất định rõ ràng. Bởi Hà Vi còn có thể biết chút gì đó thì. Khương Đào gần với mẹ hấn lại là chồng của Trương Băng thì sẽ biết chút gì đó về việc này nên hấn phủ đầu Khương Đào.

- Chú nên nói những gì mình biết cho cháu nghe đi. Bởi trong chuyện này cháu đã có một số cơ sở rồi. Hiện tại cuộc gặp của mẹ cháu cũng đã kết thúc không lâu. Nếu chỉ cần rời khỏi đây. Thì những gì cháu cần cũng sẽ biết thôi. Nên tốt nhất chú nên nói thật những gì mình biết cho cháu nghe là cách tốt nhất.

Nghe Thiệu Kiệt nói như thế Khương Đào có chút trầm ngâm rồi mới nhìn hấn như muốn xác định điều này đúng hay không. Thấy Thiệu Kiệt vẫn bình tĩnh như đang thăm dò mình. Khương Đào biết chuyện hấn nói là thật dù chỉ một chút trong đó thì những gì hấn biết về chuyện này là điều không phải giả.

Thở dài một hơi Khương Đào mới lắc đầu nhìn hấn đáp.

- Chuyện đã đến nước này chú cũng nói luôn vậy! ai nấy cũng giấu thật kỹ chuyện này rồi được gì, cháu cũng biết rồi thôi. Nếu đúng ra thì chuyện này xảy ra ở hơn 17 năm trước. Ngô Nam nếu tính đúng ra là chú. Bởi vì cháu và hấn có chung dòng máu trong người. Hấn là em của bố cháu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bất ngờ. Từ trước tới giờ hắn chỉ biết là bố mình mất khi hắn còn trong bụng mẹ còn người nhà còn lại của bố hắn chưa bao giờ hỏi tới giờ lại có thêm điều này làm hắn thật sự hoang mang. Nhưng hắn chợt nhận ra có điều gì đó không đúng trong này nên mới nhìn Khương Đào hỏi.

- Khoang chú nói như thế thì tại sao? Ngô Nam lại đối phó với mẹ con cháu. Nếu hắn là một người chú thì việc này có vẻ không đúng. Hắn vừa mới định hành hung mẹ cháu may mà cháu có chuẩn bị một chút mới không xảy ra chuyện gì.

- Cái gì hắn dám! Mẹ cháu bây giờ ra sao rồi? Nếu có chuyện gì thì về gấp cũng được.

Khương Đào lúc này cũng gấp gấp nghe Khương Đào thốt lên Trương Bang và Hà Vi cũng từ phía sau nhà đi lên nhìn.

- Không mẹ cháu hiện tại không sao hết. Chú nói rõ xem nào Ngô Nam tại sao lại làm như vậy hắn có lý do gì?

Hà Vi lúc nghe thấy Thiếu Kiệt nói như vậy sợ Khương Đào nói hết chuyện này cho hắn nghe nên. Bước đến gần thở dài nhìn hắn nói.

- Bố cậu thật chất không có như những gì cô đã nói đâu. Còn nếu muốn biết rõ việc này thì cậu tốt nhất về hỏi mẹ cậu. Khương Đào và mình không nói được đâu. Cậu chỉ cần biết cậu vẫn còn bố và bố cậu vẫn còn sống liên quan những chuyện này trong đó thì mình không tiện nói được. Còn bây giờ com nước dọn cũng sắp xong rồi cậu ngồi suy nghĩ một lúc đi quyết định là quyền ở cậu.

Khương Đào lúc này cũng gật đầu xác nhận những gì Hà Vi nói là đúng. Bây giờ hắn cũng đứng lên để Thiếu Kiệt ngồi đó suy nghĩ. Tâm trạng

Thiếu Kiệt bây giờ rất lẩn lộn không biết phải làm như thế nào. Chuyện này là một thứ gì đó mà bản thân hắn rất khó tiếp nhận.

Nhìn Thiếu Kiệt lúc này mọi người đều lắc đầu. Ai cũng biết một người từ nhỏ đến lớn đều cho rằng bố mình mất đi từ khi hắn còn rất nhỏ nhưng điều đó lại không đúng thì có thể đã kích đến thế nào. Trong Khi đó Thiếu Kiệt hắn sống cả hai đời người mới biết được sự thật như thế này trong lòng hắn phải phức tạp đến mức độ nào mới nói được.

Thiếu Kiệt cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của mình, tay cầm ấm trà rót những dòng nước từ trong ấm vào ly. những ngón tay đang lạnh dần cảm nhận lấy hơi ấm từ nhiệt độ của dòng nước trà vừa mới được rót ra. cầm trên tay một mực không nhấp môi vào.

Ở Phía sau nhà Khương Đào đang bị Trương Băng và Hà Vi truy hỏi.

- Chú nói cái gì vậy hả? chuyện này cô đã dặn là giấu Thiếu Kiệt mà chú nói ra làm cái gì?

- Giấu làm sao mà giấu hai người có biết cuộc gọi khi nãy là gì không? báo tin chị Nhu đấy. Hà Vi phải hôm nay Chị Nhu đi gặp Ngô Nam không?

Hà Vi lúc này mới nhìn Khương Đào. Cô cũng không biết chuyện này theo lý là phải Ngô Nam đến gặp Hoàng Lâm Nhu bây giờ đổi ngược lại nên cô cũng bất ngờ.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Hà Vi Khương Đào cũng thở dài nói.

- Xem ra dự đoán của mọi người bị Thiếu Kiệt hắn làm rối hết rồi. Chị Nhu vừa rồi mới đi gặp Ngô Nam xong, mém tý nữa bị hành hung. May mà Thiếu Kiệt hắn có chuẩn bị nên chị ấy hiện tại vẫn an toàn. Mọi người nghĩ xem đã đến nước này sớm muộn gì Thiếu Kiệt nó cũng biết thôi. Chưa biết chừng nó đã biết được một ít thứ rồi chứ không phải chơi đâu.

Nghe Khương Đào thuật lại những gì mình biết Hà Vi cũng giật mình.

- Hà có cả chuyện này? Đúng là chiều nay bỗng nhiên Thiếu Kiệt nói với cháu là địa điểm hẹn là Nhà Hàng của Cao Thịnh. Cháu tưởng là hẳn nói là cô Nhu đang ở đó? rồi để Ngô Nam đến chứ.

- Chuyện này có lẽ Cao đề chú hỏi hẳn tại sao lại có thay đổi này.

Biết Cao Thịnh có Tham gia vào việc này Khương Đào ngay lập tức lấy điện thoại gọi cho hẳn. Đợi một lúc điện thoại bên kia mới vang lên tiếng nói của Cao Thịnh.

- Ê lão Đào rãnh rồi gì gọi giờ này. Vợ bỏ đói nên gọi anh em tôi đi nhậu hả ở đâu qua liền.

Vì mở loa ngoài cho mọi người cũng Nghe nên giờ đây Khương Đào muốn đào cái lỗ chui xuống không kịp với những câu nói của Cao Thịnh. Còn tại hiện trường hẳn bị Trương Băng nhìn bằng cặp mắt hình viên đạn.

- Ê Không giỡn nha! Cao Thịnh vợ ta đang ở đây đấy. Chiều nay người đi theo Chị Nhu là sao vậy?

Ấy! có vợ người hả? thế ta sẽ không nhắc gì đến ăn nhậu gì nữa đâu. Mà sao người cũng biết việc vừa diễn ra thế? ta mới đưa mẹ Thiếu Kiệt về nhà xong này. Chiều này thì chị Nhu hẹn gặp tên Ngô Nam chó chết ấy ở ngay địa bàn ta. Giờ hẳn bị hành cho một trận rồi còn chị nhu không sao hết.

Thấy Cao Thịnh vòng vo Trương Băng mới tức giận nói.

- Ý chúng tôi bên này muốn hỏi tại sao chị Nhu lại hẹn Ngô Nam, thay vì Ngô Nam đến nhà mới đúng chứ.

Nghe Trương Băng hỏi như thế Cao Thịnh mới hiểu ra vấn đề cần thiết rồi đáp lại.

- Tôi cũng không biết lý do, nhưng mà ý kiến này của mẹ Thiếu Kiệt. Chúng tôi chỉ làm theo thôi. Cũng may là thằng kia chọn chỗ làm sao ngay tại cứ điểm của anh em bọn tôi. Thế nên bị đánh một trận vì cái tội định đánh chị ấy. Bọn tôi bắt lại lột đồ chụp hình lại làm vật sau này để đối phó với hắn rồi.

Cao Thịnh lúc này mới kể lại tóm gọn sự việc đã diễn ra cho mọi người nghe. Bởi hắn thấy điều này chỉ cần giấu với Thiếu Kiệt như lời Hoàng Lâm Nhu là được còn việc những người xung quanh có quan tâm thì nói cũng là không sao.

- Như vậy là những chuyện gặp mặt chiều này là do Chị Nhu chủ động hết bên mấy người chỉ làm theo thôi đúng không?

- Ừ bọn tôi chiều tới giờ chỉ làm theo thôi chứ không có kế hoạch gì hết. Còn kế hoạch ra sao thì chỉ có Chị Nhu biết thôi.

Bây giờ lúc này mọi người cũng trầm mặc. Bởi họ không hiểu mẹ Thiếu Kiệt suy tính điều gì trong chuyện này. Cao Thịnh cũng thắc mắc tại sao họ lại quan tâm vấn đề này như thế nên hỏi lại nhóm người Khương Đào.

- Ủa mà sao chuyện này mấy người biết, với lại quan tâm dữ vậy? tôi thấy đâu có chuyện gì đâu?

Hà Vi bây giờ mới trả lời lại Cao Thịnh.

- Thiếu Kiệt đang ở bên ngoài, nên chúng tôi phải biết được chuyện gì đang xảy ra mới được.

Nghe được Thiếu Kiệt cũng đang ở nhà Khương Đào lúc này Cao Thịnh mới chợt nhớ đến lời Hoàng Lâm Nhu dặn mà nói với mọi người.

- Ấy có Thiếu Kiệt hả? mọi người nhớ là chuyện này Thiếu Kiệt chưa biết gì hết đâu. có nói chuyện với cậu ta thì đừng tiết lộ gì hết. Chị Nhu dặn như thế đấy!

- Lão Cao ơi Lão Cao ông hại bọn tôi lắm rồi! Chuyện này xong sao ông không nói chúng tôi biết một tiếng chứ!

Cao Thịnh lúc này nghe Khương Đào nói vậy cũng giật mình. Hắn lơ mơ đoán được có điều gì không ổn phía bên kia điện thoại.

- Ông đừng nói là Thiếu Kiệt biết chuyện này rồi nhé. Mà ông mấy ngày nay có liên lạc đâu mà bọn tôi biết phải báo tình hình này cho ông cơ chứ. Chuyện này tôi không liên quan à Ông tự xử lý đừng lôi tôi vào. Tôi chưa muốn bị làm tâm bìa.

Thở dài một hơi, Khương Đào bây giờ biết được Thiếu Kiệt lừa gạt mình, để hắn nói ra một số chuyện nhưng giờ đây đã trễ. Thiếu Kiệt hẳn chắc chắn sẽ biết chuyện này tới cùng theo đúng như tâm lý bây giờ của hắn.

- Thôi được rồi chuyện này Thiếu Kiệt sớm muộn gì cũng sẽ biết có gì tôi chịu trách nhiệm vậy. Nói hắn chưa biết cũng đúng mà biết rồi cũng đúng. nên thôi cứ để thằng nhóc tự mình đi hỏi mẹ là tốt nhất tôi cúp máy đây.

Khương Đào Lúc này này cũng không biết phải làm thế nào nhìn mọi người trong phòng. Hà Vi thì trầm mặc suy nghĩ điều gì đó còn Trịnh Chi thì ở một bên im lặng không nói gì. Trước đây cô không hiểu hết được gia

cảnh Thiếu Kiệt như thế nào. Giờ thì thấy nó quá phức tạp mà chuyện này cô cũng thấy được Thiếu Kiệt bị đã kích không nhẹ nên mới lên tiếng.

- Chuyện này chưa biết ra sao nhưng mà nên giải quyết tình thế trước mắt của Thiếu Kiệt đi. Chứ mọi người đứng đây cũng không được gì.

Nhưng quan trọng bây giờ là giải quyết thế nào.

Im lặng một lúc lâu Hà Vi mới xoay người đi ra phòng khách. Thiếu Kiệt vẫn ngồi nơi đó hẩn thẩn quá lâu ở một chỗ nhìn thấy hình ảnh hẩn như thế hà vi ngồi xuống bên cạnh nói.

- Cảm xúc thế nào? không thể diễn tả được nhỉ?

Thiếu Kiệt hẩn nghe được lời nói của Hà Vi cũng chỉ nhìn cô mà không nói lời nào. im lặng không trả lời cũng không nói ra những gì mà hẩn đang nghĩ trong lòng. Hà Vi cũng không đợi chờ câu trả lời của hẩn mà nói tiếp.

- Khó tiếp nhận đúng không nhưng bạn phải hiểu một điều. Có những thù không phải mẹ cậu muốn giấu nhưng điều đó là bắt buộc cậu nên tập quen dần đi. Hiện tại chỉ với một chút như thế này mà cậu đã như thế. Thì khi bí mật mà mẹ cậu giấu cậu bao nhiêu lâu này được mở ra cậu phải làm như thế nào. Bản Thân cậu không đủ tinh thần để có được trạng thái tốt nhất để tiếp nhận chuyện này thì làm sao mẹ cậu dám cho cậu biết. Cậu nên nhớ bây giờ chỉ mới bắt đầu mà cậu đã chịu không nổi thì sau này sẽ như thế nào? Cậu nên nhớ cậu vẫn là chỗ dựa của mẹ cậu trong cuộc đời. Duy nhất chỉ có mỗi mình cậu thôi. Cậu mà cứ suy sụp như thế này thì mẹ cậu cũng không tốt hơn là bao đâu.

Hà Vi từ từ nói ra những gì theo cô cảm nhận nhằm giải tỏa bớt phần nào áp lực của Thiếu Kiệt. Khương Đào và Trường Băng với Trịnh Chi ra theo phía sau ngồi xuống trước mặt hẩn.

Trương Băng mới thở dài nói với Thiều Kiệt một cách nhẹ nhàng.

- Không phải mọi người không muốn cháu biết, nhưng áp lực chuyện này là quá lớn nhiều người vẫn đan sang sẻ với mẹ cháu. Mà nếu cháu cứ tinh thần không tốt như thế này. Cháu nghĩ xem mọi người sẽ yên tâm được hay sao? Cháu phải hiểu chuyện này không chỉ có mẹ con cháu mà còn có nhiều người sát cánh cùng. Nên thời điểm này cháu nên bình tĩnh. Việc nói rõ chuyện này hay không cháu hãy xin ý kiến của mẹ để có được đáp án hoàn thiện mà cháu muốn nhất.

Mọi người xung quanh đã nói như thế tâm trạng của hắn qua thời gian cũng bình ổn trở lại. Lần này hắn đúng thật không bình tĩnh được. Hắn tự nói với mình sẽ luôn bình tĩnh trong mọi chuyện sẽ xảy ra. Hắn đã từng nói dù thế nào thì hắn cũng đứng về phía mẹ hắn. Vậy mà chỉ mới một chút tin tức mà đã đem tin thân của hắn tuột dốc không phanh.

Nhưng nếu Hôm nay Thiều Kiệt hắn không cố gắng muốn biết thì tất cả với hắn chỉ là mơ hồ. Hắn sẽ không biết được một mai này tiếp nhận thông tin này từ mẹ hắn như thế nào nhưng Thiều Kiệt biết đến khi đó hắn chắc chắn mình phải trong trạng thái bình tĩnh và ổn định nhất để không mắc phải sai lầm gì nhiều.

Cầm Ly Trà lạnh tang trong tay Thiều Kiệt vô thức uống vào rồi chột nhìn lại tách trà vừa cầm. đặt xuống trên bàn nhìn mọi người xung quanh đang quan tâm hắn.

- Được rồi chuyện này xem như cháu đã có chút ít kinh nghiệm đi. Lần sau khi biết được tin động trời tiếp theo chắc cũng không hơn thế này. Cám ơn mọi người đã quan tâm cháu giờ thì cháu ổn rồi.

- Nếu thế thì cùng gia đình dì dùng cơm đi mọi người chỉ còn đợi mỗi cháu nữa thôi.

Thấy Thiếu Kiệt như thế mọi người cũng không biết hẳn đã thật sự trở lại bình thường hay không. Nhưng vẫn cố gắng đem mọi chuyện không bàn đến vấn đề liên quan tiếp tục nữa.

- Vâng xin lỗi để mọi người đợi. Dùng buổi xong chắc cháu sẽ phải về nghỉ ngơi hôm nay với cháu nhiều đó là quá đủ rồi. Hiện tại tâm lý cũng còn chút vướng mắt nhưng cháu sẽ cố gắng khôi phục nó trở lại trạng thái tốt nhất để sẵn sàng đối mặt với những gì sắp diễn ra.

- Cậu biết thế là tốt. Thế mới là Thiếu Kiệt mình biết chứ. Luôn là một người đầy bản lĩnh và tự tin với chính mình đó mới là cậu còn khi này há chắc là mình sẽ không thấy được khuôn mặt cậu và tinh thần tệ hại đó nữa đâu nhỉ.

Hà Vi cố gắng làm hẳn vui lên và đưa ra ý kiến về tình trạng thảm hại của Thiếu Kiệt khi tiếp nhận tin tức mà hẳn không mong muốn. Cô không muốn thấy hẳn phải như thế nữa. Bởi trong mắt cô Thiếu Kiệt phải là người đáng tin cậy và luôn quyết đoán với những gì mà mình có.

Những lời của mọi người và Hà Vi nói với hẳn. Thiếu Kiệt đều nghe hiểu hết hẳn biết trên cuộc đời này dù thế nào đi nữa. Chỗ dựa duy nhất của mẹ là chính hẳn và ngược lại. Người để hẳn tin tưởng và những lúc mệt mỏi dù bên ngoài có vất vả lẫn lộn như thế nào vẫn là đôi vòng tay và sự ấm áp che chở mẹ hẳn dành cho mình. Điều đó được hẳn nhìn thấy qua quá khứ của một kiếp người. Một cuộc đời chìm nổi phong sương.

- Mình chắc chắn sẽ không có lần nào nữa đâu. Một lần là đã quá đủ cho mình rồi. Mình hứa với bạn đấy.

Khương Đào Nghe Thiếu Kiệt trả lời như thế cũng cười cười nhìn mọi người. Bởi này giờ lo lắng hiện tại sau khi trải qua những thứ đó cái bụng của hẳn bắt đầu biểu tình.

- Thôi đi ăn cơm nào mọi người chứ ngồi ở đây như thế này hoài cũng không biết đến chừng nào đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189: Có Tới Hai Người

Buổi tối hôm ấy Thiếu Kiệt dùng cơm với gia đình Khương Đào và mọi người thì trở về nhà Hà Vi. Mọi người trong lúc ăn cơm vẫn cô ra vẻ không có chuyện gì những chốc chốc lại để ý đến Thiếu Kiệt hẳn xem biểu hiện của Thiếu Kiệt như thế nào.

Cả đến lúc về tới nhà Thiếu Kiệt chỉ cười đùa và nói chuyện vài câu với Lâm Vũ nhìn một chút về hệ thống những cái máy tính đang chạy rồi đi lên phòng của mình. Cho đến khi Chu Tường định nói gì đó với hẳn thì Thiếu Kiệt đã không còn ở tại đây. Thấy hành động của hẳn khác hẳn mọi thường nên Chu Tường và Lâm Vũ cũng tò mò hỏi han hai người Trịnh Chi và Hà Vi.

Lâm Vũ lại gần Trịnh Chi mới hỏi cô về Thiếu Kiệt

- Chị anh Kiệt bị gì vậy sao đi ký hợp đồng gì về xong lạ quá vậy? mọi ngày anh Kiệt thức khuya lắm. Nhiều khi một hai giờ sáng vẫn còn thức sao hôm nay mới hơn chín giờ máy mà lên phòng ngủ rồi.

- Ừ Thiếu Kiệt bị gì vậy Trịnh Chi. Anh định bàn với cậu ta một số việc mà cậu ta lại như thế cũng không biết xử lý sao chuyện này đây.

Chu Tường cũng đồng ý với những gì Lâm Vũ nói. Hẳn hôm nay qua đây có những việc cần Thiếu Kiệt giải quyết, đợi Thiếu Kiệt về thì hỏi hẳn. Nhưng vừa ngưng tay với công việc thì Thiếu Kiệt lại lên phòng nghỉ ngơi. nên giờ đây hẳn cũng đang bị động.

Hà Vi nhìn thấy hết những hành động của Thiếu Kiệt từ khi còn ở nhà Khương Đào cho đến nay cũng lắc đầu thờ dài nói.

- Hôm nay Thiếu Kiệt có chuyện khó chịu trong lòng, không thể tập trung giải quyết được những việc của anh đâu. Mà chuyện quan trọng mà anh cần Thiếu Kiệt giải quyết gấp thế?

Biết Thiếu Kiệt giờ vẫn còn suy nghĩ chuyện của mình Hà Vi cũng chỉ nói đơn giản để cho Chu Tường hiểu. Nhưng cũng thắc mắc vì những việc thường của công việc Chu Tường đều có thể tự mình quyết định còn những việc quan trọng mới hỏi ý Kiến của Thiếu Kiệt. Mà những việc này thường là Chu Tường không biết xử lý sao mới cần đến sự giúp đỡ của Thiếu Kiệt thôi.

- Ừ! nói quan trọng thì cũng không quan trọng lắm. Chủ yếu liên quan đến chuyện của công ty. Hôm bữa tới giờ quan sát nhân viên thì có bốn người rơi vô trường hợp tình nghi mà Thiếu Kiệt nói nên hôm nay định hỏi cậu ta xem như thế nào.

- Ủa tình nghi thì theo em thấy cứ sa thải hết là được. Thà giết lầm còn hơn bỏ sót mà. Cần gì phải đưa cho Thiếu Kiệt làm gì?

Hà Vi lúc này nói ra thắc mắc của mình, bởi cô thấy những người nằm trong diện tình nghi của Thiếu Kiệt thì tốt nhất sa thải hết để đề phòng những chuyện khác phát sinh. mà Chu Tường lại đẩy chuyện này sang cho Thiếu Kiệt giải quyết thì đao to búa lớn quá.

- Anh cũng có ý định như thế nhưng Thiếu Kiệt nói cứ đưa cho cậu ta để cậu ta xem xét nên mới vậy chứ. Gặp anh là anh sa thải hết rồi chứ để làm gì?

Ngộ nhi Thiếu Kiệt làm như vậy để được gì ta thật khó hiểu. Mà chuyện này chắc phải để cậu ta tự mình giải quyết thôi mình không thể nào biết được Thiếu Kiệt nghĩ gì đâu.

Ngay lúc này chợt một âm thanh vang lên sau lưng hai người.

- Có chuyện gì mà hai người suy tư ghê thế.

- Ủa Thiếu Kiệt cậu không phải đi ngủ sao? Mệt thì đi nghỉ đi ra đây làm gì?

Hà Vi bây giờ cũng giật mình. Mọi người cứ nghĩ Thiếu Kiệt do mệt mỏi vì những việc hôm nay mà cần phải nghỉ ngơi giờ thấy hắn ở trước mặt nên cũng thắc mắc.

- Có gì đâu ngủ muộn quen rồi giờ vào phòng cứ trần trọc mãi không nhắm mắt được. Nên đành ra đây thôi, mà mọi người đang bàn chuyện gì thế?

- À Thiếu Kiệt nếu em ở đây rồi thì anh muốn hỏi những người này tính sau đây?

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt xuất hiện lại quan tâm những việc đang diễn ra như không có chuyện gì nên cũng nói luôn. Thiếu Kiệt nhìn bốn bộ hồ sơ mà Chu Tường đưa cho mình hỏi.

- Những người của mấy bộ hồ sơ này là?

Đây là những người tình nghi mấy ngày nay anh quan sát thấy và tổng hợp lại. Lần trước em nói để ý người nào khả nghi lên danh sách cho em rồi em xử lý mà?

Nghe Chu Tường nói về những hồ sơ đang trên tay của mình Thiếu Kiệt mới gật đầu. Bản thân hắn quên mất đã giao việc này cho Chu Tường. Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu di chuyển lại bàn ngồi xuống. Chu Tường và mọi người cũng bước lại gần chỗ hắn.

- Hà Vi dăm chiêu nhìn Thiếu Kiệt nói.

Hay là việc này để sau cũng được cậu cứ nghĩ ngơi, mấy chuyện này đâu phải lúc nào cũng gấp gáp được.

- Không sao công việc là công việc, những lúc việc ca nhan sẽ không đem vào công việc hiện tại mình chỉ giải quyết công việc không ảnh hưởng đến những việc cá nhân nên không sao. Dù sao đi nữa công việc vẫn quan trọng hơn. Tìm ra người này sớm chừng nào hay chừng đó mình còn muốn biết rõ tại sao người này lại tồn tại trong công ty.

Lúc này Thiếu Kiệt hoàn toàn khác hẳn lúc còn đàn ở nhà Khương Đào. Hắn thay đổi làm cho Trịnh Chi và Hà Vi cũng phải ngỡ ngàng. Chu Tường thấy Thiếu Kiệt thì bắt đầu nói.

- Những người này đều là những người hội đủ ba yếu tố mà em đã đưa ra, Thứ nhất là luôn thắc mắc về Trịnh Chi, thứ hai khi tin tức được họ nhìn thấy thì có xin nghỉ hoặc được phép nghỉ vào ngày hôm sau, Còn yếu tố thứ ba là những người này tương đối quen thân với toàn bộ các nhân viên.

Thiếu Kiệt nhìn qua hồ sơ một lượt rồi Đưa về Trịnh Chi hỏi.

- Những người này quan hệ như thế nào với chị. Chị xem rồi đánh giá từng người cho em.

Cầm bốn bộ hồ sơ được chuyển đến mình, Trịnh Chi thấy những người này đều là những người mình quen thuộc ở công ty và thường xuyên tiếp xúc nói chuyện vui đùa cùng mình.

Thiếu Kiệt đợi cho Trịnh Chi xem sơ lược về những hồ sơ vừa đưa. Hắn thấy những chức vụ của bốn người đều có thể làm được những việc này. Trong đó có một người là nhân viên lập trình. Một người phòng chăm sóc khách hàng một người dưới công ty bán hàng và người lao công. Những

người này tính đúng ra đều liên quan mật thiết đến cả Trịnh Chi, Chu Tường và Lâm Vũ.

Cầm những bộ hồ sơ trong tay Trịnh Chi bắt đầu phân tích nói ra những gì mình hiểu biết về những người này.

- Chị đánh giá mức độ nếu thân thiết nhất thì là Cô lao công nhưng thường ngày cô ta cũng không có gì nổi bật lắm. Tính tình khá khó khăn. Thường xuyên la mắng mọi người đồng nghiệp khi không làm đúng việc gì đó hoặc là cầu thả trong vệ sinh cá nhân của mình thường bị mọi người khó chịu nhưng tương đối tốt. Còn người nhân viên bán hàng và người này bên bộ phận chăm sóc khách hàng thì khá vui tính luôn là tâm điểm của những giờ giải lao họ kể chuyện với pha trò khá vui. Còn người nhân viên lập trình này tính tình rất kỹ lưỡng mọi thứ đều khá chu toàn. Nếu đã nhờ anh ta cái gì anh ta sẽ làm hết mình với mọi người nên được lòng mấy chị em trong phòng lắm. Chưa kể đến còn hay mua đồ ăn tối khi đã ra ca cho mọi người. Nếu là chị thì sẽ không nghĩ người nhân viên lập trình này liên quan đâu? anh ta có đủ cơ sở để lấy dữ liệu không cần phải thông qua chị làm gì.

Mọi người nghe Trịnh Chi nói thế cũng gật đầu. Bởi nếu là nhân viên lập trình sẽ có đầy đủ cơ sở lấy được những tập tin tài liệu, không cần bỏ ra một món tiền lớn thông qua Trịnh Chi làm gì lại tốn nhiều công sức. Mọi người bây giờ đã loại bỏ anh ta khỏi danh sách tình nghi. Với mọi người ba người còn lại mới là người đáng nghi hơn ai hết. Những Thiếu Kiệt vẫn còn nhiều nghi vấn nên tạm thời vẫn chưa loại bỏ người này ra khỏi diện tình nghi.

Thiếu Kiệt trầm mặc một lúc lâu mới hỏi Trịnh Chi về một khía cạnh nào đó mà hấn thắc mắc.

- Những người này có quan hệ như thế nào với nhau không? nếu chỉ như vậy không thì những người này sao lại có khá nhiều điểm chung.

Câu hỏi thắc mắc của Thiếu Kiệt hiện tại không ai có thể trả lời được ngoài Trịnh Chi. Bởi cô là người biết rõ những người này nhất mà việc những người này có gì đó liên quan tới nhau thì mọi người không ai nói được.

- Nói thật những mối quan hệ của những người này tương đối mơ hồ. Không biết được bởi người nhân viên chăm sóc khách hàng thì đang có mối quan hệ mập mờ với nhân viên lập trình, còn nếu nói nhân viên bán hàng lại đang theo đuổi cô này nữa. Còn người lao công thì hay xích mích với cô ta vì mấy vụ bê bối về vệ sinh nên cũng không thể nào đoán được chẳng hiểu trong công việc cô ta rất được chỉ có vấn đề này lúc nào cũng cãi vã với người tạp vụ

Chu Tường lúc này cũng xác nhận với Thiếu Kiệt những điều mà Trịnh Chi vừa nói.

- Anh Cũng đã tìm hiểu những mối quan hệ của mấy người này lung tung lắm. Nếu tính ra việc anh bị bỏ thuốc cũng là liên quan tới bốn người này luôn nên giờ em nói để bắt ra một người trong bốn người anh thấy là sa thải hết cho rồi.

Nghe Chu Tường nói thế Thiếu Kiệt lúc này có chút bất ngờ. Hắn không nghĩ là việc Chu Tường bị bỏ thuốc cũng dính dáng tới những người này nên mới hỏi.

- Tại sao việc anh bị bỏ thuốc lại liên quan tới cả bốn người không lẽ mọi người đều ăn cùng một đồ ăn mua về sao.

- Chuyện này nói ra cũng là do những người làm biếng mà gây ra thôi. Hôm đó thấy mọi người cùng nhau mua đồ ăn sáng. anh thì ngại đi ra đường nên cũng hòa theo chung. Mà lúc đó cũng gần tới giờ làm, nên cô tạp vụ với nhân viên bán hàng đi mua.

Thiếu Kiệt lúc này ngắt lời của Chu Tường khi hắn đang nói.

- Khoan! anh nói sáng hôm đó mọi người mua đồ ăn cũng nhau thế chỉ mỗi mình anh bị. thì ai là người đưa đồ ăn cho anh hay anh tự lấy. Mà mọi người thường bọn anh vẫn ăn uống như thế sao?

- Thì người lập trình viên đem lên cho anh. Cậu ta uống cà phê xong rồi đem lên. Mọi người đều như thế hôm đó Trương Hạo đi người đề xuất mua đồ ăn sáng là nhân viên chăm sóc khách hàng. Mọi người như thường lệ chọn món mình ăn rồi đưa cho cô tạp vụ với người nhân viên đi cùng. Ngày nào cũng thế cậu ta luôn tự nguyện đưa cô tạp vụ đi mua đồ ăn. Về rồi mới phân chia ra phần của mỗi người lần nào cũng vậy, anh ăn đồ không ớt nên ai cũng biết, nên họ luôn chừa lại một phần không ớt cho anh. Mà tên lập trình này anh biết hắn không dám làm như vậy đâu. Bởi anh là người kéo nó vào công ty mà nhà của bối cảnh nó anh thuộc lòng. Hồi trước anh thất nghiệp ở ké nhà nó ăn ngủ các thứ. Cũng là nó nói anh xin vào công ty em thử đây. Giờ hắn đang ở với bố mẹ gần công ty mình.

Chu Tường vừa giải thích lại quá trình đồ ăn mình bị bỏ thuốc cũng ngại ngừng phân trần. Cùng người bạn của mình. Thiếu Kiệt bắt đầu chau mày việc Chu Tường không ăn ớt. Lúc này Thiếu Kiệt biết nó đã trở thành một thứ đánh dấu cho việc bỏ thuốc ngủ.

Mà khả năng bởi người nhân viên lập trình bị Thiếu Kiệt loại bỏ. Vì nếu là người Chu Tường hiểu rõ về gia đình và bối cảnh như thế, cũng không tránh khỏi hẳn tin tưởng bạn mình như thế. Một người bạn có thể giúp đỡ

mình khi mình khó khăn rất là quan trọng. Nó thể hiện rõ người đó có là một người bạn chân thành hay không.

- Vậy là đồ ăn của anh được đánh dấu rồi? anh gọi điện hỏi bạn anh xem hôm đó ai đưa đồ ăn cho bạn anh cầm lên?

Chu Trương lúc này mới thở dài nói với Thiếu Kiệt.

- Anh hỏi rồi hẳn nói lúc hẳn vào. Thì người mọi người đều nói còn một phần đó là của anh. Nên hẳn mới cầm lên phòng. Nhưng mà anh nghĩ tốt nhất sa thải hết kẻ cả bạn anh.

- Chuyện này không cần thiết. Bạn tốt khó tìm anh làm như thế bạn anh tuy biết là lệnh của em nhưng cũng buồn thôi. Sau này anh đem bạn anh qua đây luôn đi làm việc em tính theo lương của anh luôn cho công bằng.

Hà Vi nghe được những phân tích và các bộ cục này giờ. Cô im lặng khá lâu xong mới lên tiếng.

- Chuyện này tuy rối thật, nhưng nhìn một góc độ nào đó. Công ty bạn còn có tới hai người làm gián điệp. Chuyện này mình chắc chắn đây Thiếu Kiệt. Người mà bạn đang đấu trí không thường đâu hẳn áp dụng chính sách quân đội vào cả chuyện này rồi.

Mọi người trong phòng đều bất ngờ với những gì Hà Vi nói. Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi. Bản thân hẳn chưa tìm ra được lời giải đáp mà Hà Vi đã biết được kết quả mà còn làm mọi người giật mình.

- Bạn biết ai rồi sao? mà bọn hẳn áp dụng cách nào mà tới hai người nữa. Mình tưởng chỉ còn một người thôi chứ?

- Điều này mình chắc chắn. Bởi nhìn qua thật chất chỉ còn một người. Nhưng mà người còn lại ẩn núp khá sâu, Nếu không phải vẫn còn nhiều sơ

hở, chắc chắn mình sẽ không nhận ra người này là người nào.

Trong phòng lúc này hầu như im lặng để nghe kết quả của Hà Vi. Bởi hiện ai cũng muốn biết người đó là người nào và là ai.

- Mình nói thật, nếu không phải quân đội ra, mình sẽ không biết những người này là ai đâu. Người mình nói là người lao công với nhân viên chăm sóc khách hàng này. Mọi người suy nghĩ nhé. Lập luận nếu phát hiện ra người thứ hai trong công ty các cậu sẽ như thế nào. chắc chắn mọi người sẽ thăm điều tra, hoặc công khai điều tra về người này. Thứ nhất Trương Hạo và nhân viên cửa hàng đã có thói quen mua đồ ăn sáng cho cả công ty, việc này đã thành thói quen. Người lao công chỉ đi theo mang đồ giúp. Điều này được này tính toán khá tỷ mỉ. Tại sao không phải là hai người nhân viên của cửa hàng cùng đi, mà luôn là người lao công với nhân viên cửa hàng. Bởi những người khác sắp tới giờ làm, còn phải chuẩn bị nhiều thứ không ai đi được. Còn nhân kia thì ngày nào cũng được mọi người làm giúp, vì hẳn đi mua đồ ăn cho mọi người. Còn cô lao công thì lúc nào cũng khá rảnh.

Lý luận của Hà Vi đưa ra Thiếu Kiệt càng suy nghĩ càng thấy hợp lý bởi theo hồ sơ người nhân viên này làm việc với Trương Hạo và Nhã Kỳ từ những ngày đầu.

- Nhưng lỡ như cậu ta cũng bị uy hiếp giống chị mà phải làm việc cho những người kia thì sao Hà Vi?

- Không cậu ta không thể nào bị như vậy, bởi mọi người nhìn xem bảng lương gần nhất của cậu ta khá cao, về phần sơ yếu lý lịch rõ ràng mẹ thì làm cho công ty xuất nhập khẩu, bố làm tài xế cho giám đốc. Chỉ là cậu ta thích và tốt nghiệp ngành sửa chữa máy tính nên mới đi làm chỗ của Thiếu Kiệt, đem lại sự hiệu quả nhất định với định hướng nghề nghiệp cậu ta đã chọn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cầm bộ hồ sơ của người nhân viên dưới cửa hàng lên đọc sơ một lượt về toàn bộ hồ sơ của anh ta cũng gật đầu xác nhận những gì Hà Vi nói là đúng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190: Quá Khứ

Mọi người lúc này chuyền tay nhau, cùng xem hồ sơ của nhân viên bên dưới cửa hàng đều gật đầu hồ sơ khá rành mạch về công việc của bố mẹ. Lại làm ở những nơi có điều kiện. Cuộc đối thoại phỏng vấn cũng được đọc sơ lượt, cậu ta thích làm công việc sửa chữa máy vi tính nhiều hơn những công việc khác nên mới xin vào làm ở công ty.

Hà Vi đợi cho ý kiến của mình được mọi người đồng tình xong mới gật đầu nói tiếp.

- Giờ nếu là Chu Tường. Người đi mua đồ ăn có vấn đề. Mà người đưa đồ ăn của mình lại là bạn thân. Dứt khoát trong chuyện này nếu công bình thì mọi người sẽ sa thải hết những người tình nghi. Nhưng mọi người sẽ quên một người, cô Nhân viên chăm sóc khách hàng vì cô thường xuyên có mâu thuẫn với người lao công. Lại đứng giữa chuyện tình cảm tay ba của cả hai người nhân viên trong công ty. Việc cô đề xuất mua đồ ăn sáng có vấn đề nghiêm trọng. Tại sao mọi người hàng ngày đều có thói quen đó, nếu cô có đề xuất thì cũng là chuyện bình thường như Trương Hạo vậy là cô ta được loại ra khỏi diện tình nghi không một ai nghi ngờ. Trong khi đó mọi việc cô làm đều kỹ lưỡng, nhưng chỉ có việc vệ sinh cá nhân tại sao lại luôn làm người tạp vụ và cô cãi vã. Mọi người thấy điều này khá phi lý không, nếu mà một người khá kỹ lưỡng trong công việc của mình thì không thể nào lơ là thôi trong việc vệ sinh cá nhân được. Huống chi cô ta cũng là con gái như Trịnh Chi và mình. Mà điều này lại lặp đi lặp lại nhiều lần cô ta không biết ngượng à.

Vừa nói cứng nhưng Hà Vi, Trịnh Chi cũng không khỏi hiện lên một chút ít đỏ mặt. Thiếu Kiệt và Chu Tường thì biết mấy vụ vệ sinh cá nhân mà Hà Vi muốn nói là gì chỉ có Lâm Vũ ngu ngơ còn hỏi lớn.

- Ưu vệ sinh cá nhân gì mà ở công ty? Đánh răng rửa mặt thôi thì làm gì vệ sinh cá nhân kém, lại dẫn đến cãi nhau ghê vậy.

Lời của hắn càng làm hai cô nàng mặt đỏ như gấc. Chu Trương mới kéo hắn qua một bên nói nhỏ vào tai hắn cái gì đó rồi bỗng nhiên Lâm Vũ thốt lên.

- Cái Gì Kinh Nguyệt hàng tháng với băng vệ sinh. Ấy!

Chu Trương vội vàng bịt miệng Lâm Vũ lại, lúc này hắn chợt nhận ra ở đây đang có bốn viên đạn nhìn về mình nên cũng im lặng. Nhưng giờ hắn cũng hiểu được vệ sinh cá nhân trong miệng Hà Vi là gì.

Thiếu Kiệt cũng biết những vấn đề này tương đối tế nhị. Lúc hắn còn làm ở nhà hàng gặp qua không ít những ngày nhân viên gặp đèn đỏ đôi khi quên mang theo vật dụng cần thiết cũng phải xin hắn cho phép về. Những trường hợp này Thiếu Kiệt không ngại mà duyệt ngay cho về bởi những nhân viên có đèn đỏ hắn không sợ chỉ sợ những người có trẻ so với thời gian hàng tháng.

Vì môi trường kinh doanh nhà hàng khá phức tạp và nhiều thứ kiêng kỵ, như sáng sớm không được chải đầu buổi sáng. Còn có nhân viên mà lỡ mang thai thì phải cho nghỉ ngay, cũng như vắng khách thì đốt phong long xả xui, đập chén đĩa kéo khách. Những thứ đó thường được áp dụng thường xuyên. Dù hắn không phải người tin tưởng lắm mấy việc này ở thời điểm đó nhưng cũng biết được là mình phải làm.

Lúc này hắn mới hắng giọng đem không khí ở đây trả lại nguyên bản của cuộc nói chuyện

- Hừm! rồi Hà Vi bạn nó tiếp những nhận định của bạn trong chuyện này đi.

- Đó dựa trên lập trường của mình là như thế, nếu mà nghi ngờ được kéo ra thì người nhân viên dưới cửa hàng hoặc nhân viên lập trình kia sẽ bị sa thải cùng với người lao công là khá cao. Còn nhân viên chăm sóc khách hàng thì vẫn ở lại. Lúc này có thêm trường hợp xảy ra là sẽ có người liên hệ với bạn của Chu Tường về làm việc. bởi bạn Chu Tường hiểu biết khá nhiều về mảng kiến thức này. Nhưng họ sợ hở ở đây vì chủ quan. Do mối quan hệ của Chu Tường không công khai ra ngoài, nên mới dẫn đến phương án của họ đổ vỡ. Và chắc chắn với sự ra đi của anh bạn của Chu Tường thì anh ta phải tuyển người bù vào vị trí đang trống. Người của bên kia sẽ thâm nhập tiếp vào bộ phận quan trọng nhất. Những gì mà họ bỏ ra với Trịnh Chi là một con số nhỏ cho những dự án sắp tới của cậu đi qua bộ phận của Chu Tường thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhận định những gì Hà Vi đã nói nhưng hẳn càng thắc mắc hơn tại sao cô lại có thể suy nghĩ ra được nhiều lý luận khác hẳn thường ngày nên mới hỏi Hà Vi.

- Sao bạn lại nghĩ ra được tất cả chuyện này một cách thích hợp như thế. Mình nhớ bạn với ông thuộc quân đội tại sao lại am hiểu những chuyện này.

- Có gì đâu quân đội có những kiến thức riêng, những thứ này thường được áp dụng để cài người của mình vào những quốc gia khác, hoặc những công ty tập đoàn nghi ngờ núp bóng dưới danh nghĩa hoạt động phi pháp. Hành động này cũng nhằm triệt tiêu một ít đối thủ phải gặp thôi mà.

Hà Vi tiết lộ ra một ít chuyên ngành đặc thù của quân đội, nơi mà cô học qua những kiến thức này. Nên khi nhìn bố cục được mọi người trao đổi Hà Vi nhanh chóng nhận định đâu là mục tiêu trong việc diễn ra.

Chu Tường cũng hiểu được đôi chút bây giờ hẳn mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Chuyện này nên tính sao Thiếu Kiệt. Hai người này em định xử lý như thế nào?

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới nhìn Chu Tường hỏi.

- Bạn anh chắc chắn tin tưởng được hoàn toàn không? nếu được thì em sẽ áp dụng hình thức ăn miếng trả miếng.

- Em yên tâm! Nó hoàn toàn tin tưởng được. Có gì mai anh sẽ cho nó gặp em. Bảo đảm yên tâm nó mà lạng quạng anh bẻ cổ.

Chu Tường quả quyết nói với Thiếu Kiệt về người bạn thân của mình đã quen biết bao lâu nay.

- Trước mắt chúng ta có phương án như sau. Đối với người nhân viên công tác dưới cửa hàng. Thì vẫn giữ nguyên còn người nhân viên lao công thì sẽ kiểm lý do gì đó mà sa thải. Những người kia chắc cũng biết mình đang âm thầm điều tra. Còn với bạn anh thì để gặp mặt em lúc đó sẽ nói chuyện cụ thể với anh ta. Chuyện cáo với Trương Hạo nói Tô Thanh ngoài giờ làm bảo vệ quan sát lấy người nhân viên ở cửa hàng ra thì sau khi nghỉ làm ở công ty bảo vệ thì gặp em. Trước mắt cứ như vậy còn người nhân viên chăm sóc khách hàng kia thì từ từ em sẽ có cách đối phó sau.

Lúc này nhìn đồng hồ cũng không còn sớm Thiếu Kiệt cũng đã khá mệt nên mới nói với mọi người.

- Thôi tạm thời như thế Lâm Vũ trở về nhà đi. Anh Tường muốn ngủ lại cũng được giờ này về công ty cũng vậy thôi. Phòng bên đó chỉ cần khóa lại có camera quan sát là được. Lần trước tại không muốn mọi người biết nên chỉ lắp ở phòng It cũng thật thất sách. Sau chuyện này nói Trương Hạo lắp camera toàn bộ công ty luôn đi anh.

Thiếu Kiệt nói ra những suy nghĩ của mình lúc này rồi mới đi lên phòng. Thấy Thiếu Kiệt như thế Hà Vi cũng có phần nào an tâm. Bởi đã kích buổi chiều với hắn quá lớn. Ai ở địa vị của hắn chắc giờ này cũng không đủ tỉnh táo được. Khi từ nhỏ đã nhận được tin bố mình đã mất dùng một cái lại biết những gì mẹ nói là không phải. Bố mình vẫn còn sống mà lại không nhìn nhận mình, thì là một điều chẳng thể nào chấp nhận được.

Lâm Vũ nghe thấy Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu bắt đầu. làm xong việc của mình rồi ra về. Chu Tường nghe Thiếu Kiệt ngủ lại hắn cười cười. Giờ người nào trong nhóm cũng biết hắn đi bụi khỏi nhà cả mấy tháng này kể cả Hà Vi trong đó nên cũng khuyến khích hắn ở lại. Vì phòng trong nhà còn khá nhiều.

Đợi cho Thiếu Kiệt về phòng rồi Hà Vi mới đi ra vườn trước nhà lấy điện thoại ra gọi vào một số điện thoại bàn.

- Alo ông hả Thiếu Kiệt tạm thời đã biết được một số chuyện trước mắt chỉ còn đợi động thái của Di Nhu thôi nhưng chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ biết chuyện này sớm thôi ông với mọi người nên chuẩn bị tinh thần đi. Cháu hiện tại hoàn thành nhiệm vụ rồi.

- Được rồi ông sẽ thu xếp. Mọi thứ sắp tới Cháu yên tâm Thiếu Kiệt sẽ được mọi người ở bên này che giấu cho hắn còn ở Lưu Minh hắn cứ phóng tay mà làm mọi người đã cử hết những người có khả năng đến Lưu Minh hỗ trợ cháu và Thiếu Kiệt rồi. Thôi thôi rồi cháu ngủ sớm đi đừng lo lắng chuyện này.

Khi không khí chìm vào màn đêm của khung cảnh tĩnh mịch một chiếc máy bay vừa mới rời khỏi đường băng. Một người mặt vẫn còn nhiều vết thương đang ngồi ở khoang hạng nhất của chuyến bay nhìn ra bên ngoài cửa sổ nơi thành phố Lưu Minh ngày càng thu nhỏ lại. Tay nắm thật chặt

nghiến răng nói. Mẹ Con hai người hãy đợi đấy tao sẽ rất sớm quay lại. Lúc đó bọn bây sẽ phải biết đá biết vàng.

Hôm qua Thiếu Kiệt ngủ sớm hơn mọi thường. Nên sáng nay hẳn thức dậy khi những giọt sương sớm còn đọng trên những phiến lá. Bác bảo vệ đang tưới cây buổi sáng thấy hẳn rời khỏi nhà sớm cũng không thấy làm lạ chỉ là sớm hơn mọi ngày thường một chút.

Thiếu Kiệt đi qua những con phố còn chưa có người về đến nhà mình. Hẳn biết Hoàng Lâm Nhu mẹ mình dậy rất sớm giờ sinh hoạt của bà thường bắt đầu từ lúc bốn giờ.

Ngày nào cũng thế Hoàng Lâm Nhu dậy giờ đó bắt đầu đi pha cho mình ly cà phê đá và thắp nhang trên bàn thờ, sau đó giặt giũ đồ đạc hàng ngày. Thói quen này cũng khiến Thiếu Kiệt hẳn quen dần với ngủ trễ dậy sớm do tiếng đập đá của mẹ hẳn khi pha cà phê.

Thấy Thiếu Kiệt sáng sớm trở về Nhà Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình. Rồi cũng nhìn hẳn nói.

- Sáng dậy đi tập thể dục qua đây. Mẹ đang định là hết hôm nay để cho người dọn mấy đồ này qua bên nhà Hà Vi nữa là xong. khoảng ba hôm nữa thì con về đây khoảng 7h30 không được trễ hơn đâu đấy. Để cúng kiến động thổ xây lại nhà cửa nữa.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt không trả lời cũng chau mày nhìn hẳn. Thiếu Kiệt lúc này mới thờ dài một hơi rồi nói với mẹ mình.

- Chuyện này con biết rồi. Nhưng có một điều làm con muốn biết nhiều hơn, mà chỉ có mẹ mới giải đáp điều này cho con biết được thôi.

- Chuyện gì mà con có vẻ trịnh trọng mà lại thờ dài ghê thế?

Nghe được những lời của Thiếu Kiệt mẹ hắn cũng thắc mắc có việc gì quan trọng mà Thiếu Kiệt lại mới sáng sớm về nhà gặp bà cho bằng được.

Ngồi xuống ghế trong nhà Thiếu Kiệt lúc này mới từ từ nói ra những gì hắn muốn biết.

- Con muốn biết thân thế thật sự của con. Ngô Nam danh nghĩa là Chú mà Bố con vẫn còn sống không như mẹ nói là đã mất lúc con còn chưa sinh ra là như thế nào?

“ Choang ”

Âm thanh của cái ly thủy tinh của ly cà phê đá lúc này tuột khỏi tay của Hoàng Lâm Nhu. Bà biết ngày này sẽ đến vì nếu Thiếu Kiệt như bao người bình thường khác chắc chắn ngày này sẽ không diễn ra. Nhưng hắn lại thoát ly khỏi những gì mà bà muốn. Từ lúc đó bà biết rằng một ngày nào đó Thiếu Kiệt sẽ hỏi chính bà câu hỏi này.

Thiếu Kiệt lúc này cuối xuống nhặt những mảnh vỡ của ly thủy tinh lên bỏ vào tay mình. và dùng khăn lau đi vết cà phê đang loang lổ dưới đất. Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn hắn thờ dài.

- Con để đó đi nếu con đã muốn biết thì mẹ sẽ cho con biết còn những việc sau này con muốn sao cũng được.

Hắn vội để những mảnh vỡ vào một góc. Đợi chờ kết quả hắn muốn biết từ mẹ hắn. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt từ từ nói.

(Đoạn này vì là kể lại quá khứ cũ nên mình sẽ cách ra cho dễ đọc)

“Cách đây mười tám năm trong một lần hoạt động thanh niên mẹ gặp người đàn ông đó. Hắn ta khá tốt, tài hoa, phong độ hiểu lễ nghĩa và những

thứ hấn làm đều được mọi người khen ngợi. hấn từng tham gia quân ngũ ở đội không quân khi trở về thì công tác ở địa phương mẹ đang hoạt động.

Mẹ và Hấn bắt đầu đến với nhau bởi những lần sinh hoạt công tác. Cứ như thế mẹ yêu hấn lúc nào không biết. Người đàn ông đó cũng chính là bố con Ngô Kỳ.

Rồi tình yêu và mối quan hệ của mẹ cũng được hấn đáp lại. Mọi người đều biết mẹ và hấn trở thành người yêu của nhau. Lúc đó Ai cũng cho là mẹ có phúc mới quen được người như hấn.

Mọi chuyện tưởng chừng đơn giản như thế, mới đầu mẹ cũng không quan tâm đến gia thế phía sau của Ngô Kỳ, hấn cũng vậy. Những lần hấn có việc nói với mẹ là phải về nhà vì nhớ gia đình, mẹ cũng cho đó là sự thật.

Khi đó mẹ biết hấn và gia đình ở Ngọc Châu nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều. Ngày một nhiều hấn trở về Ngọc Châu đều đặn hơn. Rồi một ngày sức khỏe không tốt mẹ đi trạm xá khám, lúc đó mẹ biết tin mình có thai và được sáu tuần mẹ rất vui mừng.

Nhưng lại lo lắng sợ sệt nhiều thứ. Vì Hồi đó ông ngoại bà ngoại tuy đã gặp hấn cũng biết là Ngô Kỳ và mẹ quen nhau họ cũng không phản đối. Nhưng mẹ chưa biết gia đình Ngô Kỳ ra sao nên mới nói chuyện này cho hấn biết.

Điều mẹ không ngờ là hấn bảo mẹ bỏ con đi. và nói ở Ngọc Châu bố mẹ hấn bắt hấn lấy một người con gái khác rồi nên hấn không thể nào chấp nhận được mẹ. Khi đó tâm trạng mẹ rối bời. không biết phải làm thế nào. nhưng vẫn nhất quyết cứ giữ lấy con.

Cho đến một tuần sau một người đàn ông đến đưa mẹ một xấp tiền, bảo là phải bỏ con đi và không được xuất hiện trước mặt Ngô Kỳ. Lúc đó mẹ đã

suy nghĩ thật nhiều và hoàn toàn không biết phải làm sao.

Nhưng rồi mẹ quyết định mặc kệ những lời nói, lời khuyên của mọi người xung quanh mẹ trở về Lưu Minh này. Một thân một mình cãi lời ông ngoại con về bài thai trong bụng mình.

Ngay cả lúc đi sanh mẹ cũng chỉ đi một thân, một mình. Cũng may lúc đó khi con ra đời mẹ không phải đau đẻ như những người khác. Con ra đời giữa đêm. Khi mà bác sĩ mẹ quên chỉ kịp để mẹ nằm trên giường bệnh khám thử. Thì nước ối đã vỡ và con ra đời. Nếu không có bác sĩ chụp kịp chắc con lọt xô nước đang đẻ ở dưới giường rồi.

Những người đó mẹ tưởng chừng sẽ không gặp lại nữa cho đến khi một lần mẹ biết được bối cảnh của người kia qua tin tức của vợ Khương Đào.

Lúc này mẹ cũng không hối hận vì đã sinh con ra mà chỉ muốn con trở thành một người bình thường như bao người khác. Mẹ cam chịu trở thành người phụ quán cơm, người làm việc nhà, người hầu phòng khách sạn chỉ muốn con trai trở thành một người bình thường như bao người khác. Có công việc đi làm hàng ngày và có vợ có con.

Nhưng nó lại không giống như những gì mẹ mong muốn. Con nổi bật mà những người như Hà Thúc, Lưu Hoàn nhìn vào.

Thân phận của con cũng bị tìm kiếm. Bởi như thế nên ngày hôm nay Ngô Nam mới gặp mẹ để nói chuyện.

Trước đây mẹ rất lo lắng về chuyện này nhưng giờ mẹ hiểu con càng lớn mạnh thì người kia mới càng hối hận vì những gì hắn đã bỏ đi. Con còn có một đứa em nó tên là Ngô Thiên, hắn sinh sau con hai tháng hiện tại bằng tuổi của con. Kể từ chuyện đó mẹ không hề khóc nữa bởi không có gì để mẹ phải rơi lệ nữa hết.”

Trong Căn phòng như thế này với cái không gian trầm lặng của một buổi sáng mùa đông. Từng lời nói của Hoàng Lâm Nhu vang lên bên tai Thiếu Kiệt. Nắm tay siết chặt lại như kìm nén lại điều gì đó. Thiếu Kiệt có thể biết được tại sao cuộc đời trước và hiện tại mẹ hắn không rơi một giọt nước mắt. Bởi bà khóc đã quá nhiều một người phụ nữ tự mình đi sanh, mà không có một ai bên cạnh. Một người phải chịu đủ tai tiếng về mình chỉ muốn bảo toàn lấy sinh mệnh nhỏ bé của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191: Sét Đánh

Căn phòng hiện tại chỉ có lại âm thanh của sự tĩnh lặng Thiếu Kiệt hẳn đang nén lấy cơn bức tức của mình. Hẳn biết chuyện này lỗi không phải do mẹ hẳn mà là do người đàn ông kia. Người mà xem như số phận một đứa bé như trò chơi. Thích thì để không thích thì bỏ đi. Mẹ hẳn cũng chỉ là nạn nhân của người này. Bởi nếu có lương tâm hẳn sẽ không làm ra những chuyện như thế này.

Vì vợ và con hẳn cũng bằng tuổi với Thiếu Kiệt. Nên nói mẹ hẳn không sai. Cái sai duy nhất của hẳn là để có được danh vọng hẳn chấp nhận để một người phụ nữ phải đau khổ để đổi lấy những thứ hẳn mong muốn.

- Mẹ nói người đàn ông đó đang làm gì? hẳn ở Ngọc Châu gia thế ra sao con muốn biết điều này. Không để hẳn cứ mãi như thế an nhàn được.

- Nếu tính theo hiện tại. Con chưa đủ sức chống lại những người đó đâu, tuy những người như Hà Thúc và Lưu Hoan cũng là một thế lực nhưng với cân bằng họ sẽ không hành động khi con còn chưa trưởng thành. Với lại con cũng không cần đấu với tên đó làm gì, thời gian sẽ cho con tất cả những thứ con muốn, nếu con có cơ hội. Người con muốn biết có thể thường xuyên xuất hiện trên báo chí và các phương tiện truyền thông nên con cứ vẫn từ từ đi Thiếu Kiệt à.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt muốn biết về Ngô Kỳ nên bà khuyên can hẳn. Bởi biết tính khí của con mình. Hẳn muốn biết điều gì sẽ tìm hiểu đến cùng. Nên bà chỉ muốn hẳn hạ nhiệt lại trước khi quá muộn.

- Nếu đã thế, hiện tại con chưa đủ sức thật. Nhưng mẹ yên tâm cho dù hẳn có là ai đi nữa. Thì mối thù này của mẹ để con trả. Hẳn đã như thế nhẫn tâm thì đừng trách tại sao con lại tàn nhẫn. Đối với hẳn con không có gì hết

ngoài sự phẫn nộ lúc này. Con sẽ bắt hấn quỳ xuống dưới chân mẹ mà xin lỗi. Con hứa đấy.

- Giờ nói chuyện này còn quá sớm con à. Cứ cố gắng làm tốt những gì con đang làm là được. Mẹ mong một ngày hấn sẽ phải hối hận về những việc hấn đã làm như thế đã là quá đủ. Với con vẫn chảy trong người mình dòng máu của hấn nếu làm quá mọi người sẽ nói cũng không hay.

Hoàng Lâm Nhu chỉ muốn để Thiếu Kiệt suy xét thật kỹ, trước khi đưa ra những quyết định sau này. Nên bà chỉ khuyên Thiếu Kiệt nhẹ nhàng, mà bà cũng không mong muốn con mình mang trên người tiếng bất hiếu, đại nghịch bất đạo vì dù sao hấn vẫn là con trai của Ngô Kỳ.

- Mẹ yên tâm chuyện này con sẽ ẩn nhẫn. Nhưng con thề với trời, cho dù có ai bao che ngăn cản chuyện này đi nữa, Nếu có phải vạn kiếp bất phục không được siêu thoát. Hay có đối đầu với tâm linh thần, phật, thiên con cũng đạp đổ hết tất cả để quyết đòi lại những gì mà mẹ phải chịu.

Lúc này như để chứng minh cho lời Thiếu Kiệt vừa nói. một âm thanh từ trời cao trong một buổi sáng. Một ánh sáng lóe lên phá không đánh thẳng vào nhà Thiếu Kiệt.

“ Ầm ”

Mọi thiết bị đèn điện trong nhà đều chớp tắt vì luồng điện quá tải. Ti vi tủ lạnh bóng đèn điện đều bị xét toạc bởi luồng điện cao thế. Thiếu Kiệt vẫn nắm chặt tay mình không buông bỏ. Hoàng Lâm Nhu thì giật mình trước những gì đang diễn ra.

Mọi người hàng xóm bị đánh thức bởi tiếng sét giữa trời quang. Cũng lục đục thức dậy ra khỏi nhà mình hiếu kì về việc vừa rồi. Nên vây quanh nhà Thiếu Kiệt lại.

Thấy nhà mình trở thành tâm điểm bị mọi người hỏi han các thứ Hoàng Lâm Nhu chỉ biết cười nói mọi thứ vẫn ổn chỉ hư hao vài thiết bị còn Thiếu Kiệt thì cũng dừng lại bắt đầu dọn dẹp những thứ xung quanh. mọi người cũng phụ giúp một tay nên đa số các đồ đạc cũ đều được bỏ đi.

Vì những vật dụng này đã quá cũ bởi những lần dọn dẹp nhà cửa người khác thuê, Hoàng Lâm Nhu thấy được vật nào còn sử dụng được thì xin về. Ti vi và tủ lạnh cũng vậy, có thể nói nước đá sử dụng hàng ngày không nhiều. Nhưng lớp tuyết dày trong tủ lạnh bung ra cũng làm cho nơi đây giờ toàn nước đá. Thiếu Kiệt nhìn thấy những thứ bừa bộn trước mắt cũng lắc đầu hần mới nói với mẹ mình.

- Những thứ này bỏ hết đi! còn những vật dụng nào sai được ai cần thì cho họ. Chỉ đem đi những vật cần thiết thôi khi nào xây nhà xong rồi thì mình sắm lại sau cũng được.

- Ừ chủ yếu là đồ dùng hàng ngày thôi chứ hư hỏng hết như thế này cũng chỉ bán ve chai thôi. Để mẹ đi gọi xe chở những vật dụng cần thiết qua bên nhà Hà Vi con xem ở nhà chuyển đồ giúp đi. Giờ mẹ ra cửa hàng có gì tối mẹ qua bên nhà Hà Vi.

Hoàng Lâm Nhu hôm nay ra cửa hàng sớm hơn mọi ngày, còn nguyên một buổi sáng Thiếu Kiệt thay mẹ hần sắp xếp những thứ cần thiết để chuyển đi. Những đồ nào không cần, ai tới xin hần đều cho hết. Ai cũng nói nhà hần may mắn khi chuẩn bị dọn dẹp làm nhà mới thì bị như thế này. Như muốn hần bỏ đi hết các vật dụng. Thiếu Kiệt thì cũng không hiểu nổi những lời của hần vừa thế có quá đáng hay không. Trong một môi trường tâm linh thì rất có thể hần như đang đi ngược lại ý trời chuyện gì đó.

Hà Vi dậy không thấy Thiếu Kiệt ở dưới phòng làm việc của hần cũng có thắc mắc cho đến khi Thiếu Kiệt cùng người chở đồ của Hoàng Lâm Nhu về cô và Trịnh Chi với Khải Huy mới xuống phụ giúp hần.

Hầu hết là những vật dụng như quần áo và những vật linh còn những thứ khác Thiếu Kiệt đã bỏ lại hết nên cũng không nặng nhọc gì lắm. Nhìn Thiếu Kiệt đem những thứ này về Hà Vi mới hỏi hấn.

- Cậu mới gặp di à? Chắc hẳn cậu đã biết mọi chuyện rồi phải không?

- Ừ chuyện này hiện tại giờ mình không muốn nhắc tới, Khi nào đủ sức mình sẽ quan tâm sau.

Thiếu Kiệt từ chối trả lời chi tiết về những gì hấn và mẹ mình đã trao đổi. Nhưng Hà Vi biết hấn đã có quyết định về hướng đi của mình cô cũng im lặng không nhắc tới những gì đã diễn ra nữa.

- Sắp tới sẽ có một số người tìm cậu họ sẽ đến Lưu Minh công tác, nếu cần cậu có thể nhờ họ hỗ trợ những chuyện còn lại ông mình nói mọi người ở Ngọc Châu sẽ lo cho cậu.

- Ừ gửi lời cảm ơn ông cậu giúp mình. Chuyện của mình sau này mình sẽ tính sau. sắp xếp hết các thứ đã hôm qua quên hỏi Chú Đào điều tra người bị tông xe chết ra sao rồi.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhớ đến hôm qua hấn định hỏi vụ điều tra về cái chết của người trung gian giao dịch với Trinh Chi nhưng do việc đột ngột diễn ra nên hấn quên mất.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra gọi cho Khương Đào hỏi. Đợi cho bên kia được bắt máy Thiếu Kiệt đã nghe được than vãn từ Khương Đào.

- Ông Thần! có chuyện gì vậy? nếu mà chuyện về cháu thì tha cho ta cái đi. ta vẫn còn muốn yên ổn không muốn đối mặt với con thịnh nộ của mẹ cháu đâu.

- Chuyện đó thì cháu được mẹ cháu nói rõ rồi. Còn chuyện chính cháu muốn gọi hỏi chú là việc điều tra người tài xế cố ý đụng chết người kia thì sao kia. Cháu cần có kết quả để có thể tính toán các thứ nữa.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Khương Đào cũng có vẻ nghi ngờ nhưng Thiếu Kiệt đã nói hẳn được mẹ cho biết các thứ liên quan về mình cũng khiến cho Khương Đào sững sờ hỏi.

- Vậy cháu có nói là chú nói ra cho cháu biết không thế? Để chú mày biết, còn nhanh chóng trốn về nhà bố mẹ vợ, không thì mẹ cháu tử hình chú mất.

- Chú làm ơn nói vào chuyện chính được không? Nếu chú thật sự muốn để mẹ cháu biết chú bị chụp mũ, nói ra hết những gì mà cháu muốn biết. Thì lúc đó chú sẽ thảm hay là cháu thì chưa biết được à!

Thiếu Kiệt cũng bực mình vì lần nào Khương Đào cũng dong dài như thế hẳn đang muốn biết một việc mà Khương Đào luôn kéo dài thời gian.

- Ấy! Ấy! đừng để chú nói. Quá trình điều tra khá phức tạp. Bởi người này mang trong mình tình trạng khá phức tạp. cũng biết hẳn sống không lâu. Tuy qua điều tra biết được, trước khi hẳn gây tai nạn có đưa một gia đình một số tiền khá lớn. nhưng không biết từ đâu hẳn có được số tiền này?

Hơi ngạc nhiên về tình trạng của người tài xế cố ý gây tai nạn chết người kia Thiếu Kiệt mới hỏi Khương Đào.

- Hẳn bị gì mà tình trạng khá phức tạp? lại còn số tiền đó chắc chắn phải có người đưa cho hẳn chứ làm sao mà mấy chú vẫn không hỏi được?

- Thì bởi cháu nghĩ coi hẳn bị AIDS và ung thư gan vào thời kỳ cuối người còn mang dương tính với chất gây nghiện không phức tạp thì sao được hẳn đã chủ định là ôm tội một mình rồi. Bên chú đã dùng nhiều cách

cũng không cạy được một chút gì. Chưa kể hắn đã từng có một tiền án say rượu lái xe đụng người ta tử vong nữa thì không phức tạp sao được. Hơi thở có nồng độ còn gấp năm lần nồng độ cho phép.

Thiếu Kiệt bây giờ hiểu được cái phức tạp mà Khương Đào đang nói là gì. Thở dài một hơi Thiếu Kiệt chợt nhớ đến điều gì đó mới hỏi Khương Đào.

- Thế xe đó của hắn hay của chủ điều tra người chủ phương tiện chưa chú.

- Bên chú làm rồi! Chủ xe nói hôm đó hắn phải có chuyến đi bắc nam chắc cũng cả tháng mới về. Xe vừa xuống hàng nên hắn đưa phụ xế về nhà. Thường là đem xe về bãi luôn nhưng không hiểu sao hắn lại đi đường đó.

Trầm Ngâm một lúc lâu sau Thiếu Kiệt mới nhìn Khương Đào hỏi

- Vậy chú biết hắn mới từ ngoài bắc về điển hình là chỗ nào không?

- Chú mà y hỏi ngộ đi bắc nam mà lại hỏi chỗ nào Ngọc Châu chứ đâu. Hắn vừa về từ nơi đó mà.

Thiếu Kiệt lúc này cảm thấy như mọi việc không thuận lợi cho hắn mấy. Những gì hắn biết bây giờ chỉ là những thứ được tạo ra và thả trên máy chủ đối phương, còn những thứ còn lại chỉ là số không. Bởi những lời của Khương Đào nói vừa rồi hắn hiểu.

Lái xe bắc nam thường vướng vào khá nhiều thứ phức tạp, nhất là tài xế đường dài như người kia là điều không thể tránh khỏi. Để tỉnh táo chạy xuyên đêm trên những chuyến hàng sau tay lái. Họ tìm đến những chất kích thích và khi xong rồi, lúc đến nơi ăn nhậu với nhau là điều không thể nào tránh khỏi.

- Vậy được rồi cháu cảm ơn chú. Tên này hẳn đã chấp nhận hi sinh để mang về món tiền lớn cho người thân thì hẳn đã tính toán cả rồi với những căn bệnh hẳn mang trên người thì hẳn mang tâm lý như thế rồi.

- Ủ cháu nói cũng đúng xem như hẳn hi sinh để bảo toàn những người kia rồi. Tuy có số điện thoại nhưng sim đó lại là sim rác dùng vài lần là bỏ nên cũng không tìm ra ai là người đã gọi cho hẳn.

Thiếu Kiệt cũng thờ dài lắc đầu rồi cúp máy. Kết quả về những người kia vẫn là một con số bí ẩn mà hẳn phải tìm hiểu. Hà Vi thấy hẳn thờ dài như thế cũng hỏi.

- Không tìm ra người à? bên công an làm gì mà chậm chạp như thế cơ chứ.

- Bọn họ cũng hết cách rồi cái tên tài xế biết hẳn không còn sống được lâu nên làm chuyện này nhất quyết ôm vào mình. Bởi hẳn trước sau cũng chết giờ có đem hẳn ra bắn hẳn cũng sợ nhiều khi còn mừng nữa là khác.

Hà Vi lúc này mới cau mày, Cô không nghĩ việc này lại phức tạp như thế này. Con người ai mà không muốn sống trừ khi là cái tên kia biết hẳn trước sau cũng chết. Giờ có người cho hẳn một đồng tiền để chết thì lại là chuyện khác.

- À sáng nay trước khi lên công ty Chu Tường nói cậu tối này phải tranh thủ công việc anh ta đem bạn mình qua.

- Ủ phải về sớm chứ. Lát nữa dặn bác bảo vệ cho mẹ mình vào. Không là bà gọi điện mắng mình một trận thì không xong đâu.

Thiếu Kiệt cũng không quên dặn Hà Vi. rút kinh nghiệm lần trước Lâm Vũ và Lý Bân phải đứng đợi ở ngoài là bất khả kháng. Nên hẳn không muốn mẹ mình phải ở bên ngoài như hai đứa kia.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt mới vang lên. Nhìn số điện thoại của Phùng Kiếm Hoa hẳn mới đưa tay bắt máy.

- Alo Cậu Thiếu Kiệt bây giờ cậu có nhà không tôi đang trên đường qua gặp cậu.

- Ừ qua đi tôi đang ở nhà. Ông tới cứ nói với bảo vệ nói tôi gọi ông đến là được.

Hà Vi không nghe được là người nào gọi nên mới hỏi Thiếu Kiệt

- Ai vậy? cái ông gì đó người của Ngô Nam à!

- Ừ hôm qua mình có bảo ông ta tới, nhưng nhiều chuyện với hôm qua ông ta ăn một trận đánh chắc cũng không đi được nên giờ mới qua.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi mới cười cười nói với hẳn.

- Tên đó phải qua đây thôi cậu không biết hôm qua Ngô Nam phải mang thương tích đi về Ngọc Châu à. Mình nghĩ hẳn tức lắm nhưng hiện tại không làm gì được. Chuyện này chắc thằng cha đó chưa chịu yên đâu. Nhà đó tên nào cũng hẹp hòi, thù dai lắm. Chỉ được về bề ngoài đạo mạo còn bao nhiêu là ngụy quân tử hết thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới biết là Ngô Nam đã rời khỏi Lưu Minh. Như thế hẳn cũng đủ thao tác một số thứ. Với Những gì đang có. Không lâu sau Thiếu Kiệt và mọi người sắp xếp hết các thứ thì Phùng Kiếm Nhất đến. cầm trong tay bộ hồ sơ về Từ Chấn Dân mà Thiếu Kiệt yêu cầu.

Nhìn sơ một lượt vết Thương trên người của Phùng Kiếm Hoa lúc này Thiếu Kiệt cũng chỉ lắc đầu nói.

- Xem ra bọn người Thế Long cũng là nhẹ tay với ông đấy chứ. Chuyện hôm qua tôi không muốn xảy ra lần nữa. Còn hồ sơ tôi muốn ông đã chuẩn bị đầy đủ rồi chứ.

- Vâng nhờ cậu nói giúp những người kia không làm gì quá nặng tay. Còn đây là hồ sơ của Từ Chân Dân mà cậu yêu cầu mọi thứ đều đầy đủ ở đây hết.

Phùng Kiếm Hoa nghe lời nói của Thiếu Kiệt, hẳn cũng biết điều này là đúng sự thật. Bởi nhìn bộ dạng hôm qua của Ngô Nam, hẳn biết đối với những vết thương như thế này trên người mình chẳng thấm vào đâu.

Cầm hồ sơ về Từ Chân Dân trong tay Thiếu Kiệt bắt đầu đọc sơ lượt mọi thứ rồi đóng lại mới nói Phùng Kiếm Nhất.

- Chuyện của con ông tôi đã giải quyết xong rồi. Bảo cậu ta là tạm thời đừng làm chuyện gì chuyên tâm thi là được. Còn với Ngô Nam ông vẫn phải làm theo những gì hắn sắp xếp ở đây. Nếu việc nào khó quá thì ông cứ liên hệ với tôi. Sau này tôi hi vọng ông làm việc tốt cho tôi lúc đó ông cũng không thiệt thòi như bây giờ đâu.

- Vâng cậu cứ an tâm tôi chắc chắn tận tâm tận lực chuyện hôm qua tôi hoàn toàn không biết. nếu biết hẳn chuẩn bị người như thế tôi đã báo cáo cho cậu sớm.

Phùng Kiếm Hoa hôm qua đã thấy được một phần nào thế lực ngầm của Thiếu Kiệt, khi mà một hắc bang lão đại vẫn gọi Hoàng Lâm Nhu là chị thì biết được thế lực của hắn lớn đến chừng nào.

Phùng Kiếm Hoa tối qua về bàn bạc về với vợ và ra quyết định tốt nhất là đứng về Thiếu Kiệt mới là thượng sách bởi ở đây hắn có quyền hành rất lớn.

- Ừ tôi tin tưởng ở ông. Trước mắt ông cứ như thế Từ Chấn Dân tôi sẽ loại bỏ hẳn để cho ông có thể nắm toàn quyền những khi Ngô Nam và người của hắn đến đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192: Kế Thừa

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói Phùng Kiếm Hoa không khỏi tim đập trong lòng hẳn không biết Thiếu Kiệt sẽ dùng cách gì để loại bỏ Từ Chân Dân nhưng nếu Thiếu Kiệt đã có cách thì không có gì tốt hơn. Việc này đem lại lợi ít nhiều mặc cho Phùng Kiếm Hoa, Hấn có thể được Ngô Nam tin cậy hơn chưa kể đến những việc khác sau này hẳn làm nếu được Thiếu Kiệt trợ lực nữa thì việc gì cũng đơn giản hơn.

- Vâng xin nghe cậu! chuyện này tôi sẽ cố gắng để cho Ngô Nam tin tưởng từ từ thâm nhập nhiều thứ cơ sở của hẳn. Hiện tại tôi đi bên cạnh hẳn như thế nhưng không được biết nhiều chỉ là làm theo lệnh thôi.

- Ủ ông về đi tôi cũng sắp tới giờ đi học rồi. Nói con ông ở trường điệu thấp một chút đừng ngang ngược quá là được. Nếu hẳn cứ như lúc trước thì chuyện lần này tôi có giải quyết được sau này cũng phiền phức dư âm không nhẹ đâu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa dặn dò Phùng Kiếm Hoa về con hẳn. Bởi lần này Thiếu Kiệt hẳn thao tác cũng hơi quá tay. Nếu mà Phùng Kiếm Nhất vẫn còn như trước thế nào chuyện này cũng bị lôi ra làm chủ đề bàn tán nữa.

- Vâng tôi sẽ dặn dò nó thật kỹ lưỡng nó mà không ỏn cậu cứ nói với tôi. Tôi xử lý nó ngay.

Thiếu Kiệt nhìn thời gian cũng không còn sớm hẳn gặt đầu để Phùng Kiếm Hoa rời đi còn mình thì đi tắm thay đồ chuẩn bị đi học.

Qua một buổi sáng sắp xếp được nhiều thứ Thiếu Kiệt đến trường với tâm trạng ổn định hơn. Hấn dần biến những buổi tới trường là một cuộc sống bình thường để tự đánh giá đúng độ tuổi của mình hiện tại. Vừa vào

tới trường để xe đạp vào bãi giữ xe của trường. Hấn thấy Ngọc Nhi đang đứng gần đó nhìn cô cười nói.

- Bạn làm gì đứng ở đây? mọi thường giờ này bạn đã lên lớp rồi mà đứng đợi Nhã Oanh à?

Ngọc Nhi lắc đầu nhìn hấn cười cười nói.

- Không mình đợi bạn. Mà bạn hình như không để ý lắm đến những thứ xung quanh lắm nhỉ. Mình và Nhã Oanh đi học thường có xe đưa đón hoặc là đi xe bus mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngại hấn quên mất hai cô nàng này luôn có người đợi sẵn ở cổng trường chỉ khi nào có việc gì đó hai cô mới cùng nhau đi xe bus thôi.

- Sao vậy đợi mình có chuyện gì à? mình nhớ mấy ngày nay mình đâu có phạm phải lỗi lầm gì đâu nhỉ.

- Chuyện của bạn mình được nghe Cao Thịnh nói lại rồi bạn tính việc này thế nào?

Giật mình Thiếu Kiệt mới chợt nhớ ra vị tiểu thư trước mặt này vẫn là người đề Cao Thịnh và nhóm người Xuân Nghĩa Bang nghe lệnh nhiều nhất hấn cũng chỉ là dựa vào mối quan hệ của cô nàng mà Cao Thịnh xem hấn như bình đẳng thôi.

- Quên mất ở đây mình còn một chị đại vẫn là tương đối lớn nhỉ? Chuyện này mình chưa có ý kiến gì. Nhưng hiện tại cứ học hành tốt trước đã sắp thi rồi. À mà cậu sao lại tìm hiểu chuyện này thế tiểu thư nhà tôi.

- Mình chỉ sợ cậu bị đả kích nên mới lo lắng cho cậu thôi nếu cậu vẫn ổn thì tốt rồi. Sao mình lại phải tìm hiểu chứ tuy mình không đứng ra quản lý

Xuân Nghĩa Bang nhưng mọi chuyện diễn biến ra sao mình đều biết nhé. Anh Thịnh mỗi buổi tối đều qua nhà báo cáo những gì xảy ra cho mình. Nên không muốn nghe cũng phải nghe thôi. Cậu đẩy dạo này nhiều việc lắm, sắp thi rồi cũng nên buông gánh một chút chuyện gì khó làm cứ để mọi người giúp cậu. Đừng ôm việc một mình qua nhiều kiệt sức đấy.

Thấy Ngọc Nhi quan tâm mình và cũng hiểu tại sao những việc của hắn mới xảy ra hôm qua mà hôm nay Ngọc Nhi đã biết dù cho chuyện này chỉ có một ít người hiểu được nội dung chính nhưng hắn lại không nghĩ chuyện này lại được Cao Thịnh báo cáo cho Ngọc Nhi. Nên chỉ biết cười khổ, cho dù hắn biết Ngọc Nhi vẫn là người nắm đầu của Xuân Nghĩa Bang. Nhưng hắn vẫn không ngờ mọi chuyện lớn nhỏ trong Xuân Nghĩa Bang Cao Thịnh lại báo cáo với cô nàng này.

- Cậu cũng đừng làm ra cái mặt đó không phải mình muốn đâu nhưng nếu cậu cần một phương diện nào đó giúp đỡ thì mình luôn đứng về phía cậu. Cậu còn thiếu mọi người một buổi tiệc đấy. Đừng có mà quên tên Lý Bản hắn không buông tha việc này đâu nên xét ra mình vẫn là chủ nợ của cậu.

Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt nhăn mày bắt đầu châm chọc hắn. Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười đùa đáp lại Ngọc Nhi

- Biết rồi mà để thư thái một chút rồi sẽ trả nợ. Chứ bị thằng đó ám hoài không hay chút nào. Cậu định điều hành lại Xuân Nghĩa Bang kế thừa lại bố cậu sao?

Thiếu Kiệt lúc này mới nghiêm túc hỏi lại Ngọc Nhi. Vì hắn từng nghe cô không muốn dính dáng gì tới chuyện hắc bang nhưng giờ đây cô lại khác nghe trong lời nói hắn thấy cô muốn làm một việc gì đó trong lòng mình.

- Ừ tạm thời mình sẽ kế thừa lại Xuân Nghĩa Bang của bố mình nhưng trên danh nghĩa vẫn là Cao Thịnh nắm giữ chủ yếu mình muốn cậu có thêm một phần trợ lực ngoài xã hội mình có thể không giúp gì được cho bạn trong kinh doanh nhưng những thứ bạn không giải quyết được thì mình có thể giải quyết giúp bạn. Chuyện này tạm thời vẫn là bí mật của hai người chúng ta đi.

- Cậu đã suy nghĩ việc này tốt chưa môi trường này không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Nó không yên bình như những gì cậu đã trải qua từ nhỏ đến giờ. Nó đánh đổi bằng máu và nước mắt của nhiều người đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lo lắng cho Ngọc Nhi vì bên ngoài cô như một cô nàng yếu đuối hẳn không muốn thấy cô phải khóc. Nội tâm hẳn không muốn làm tổn thương người con gái bé bỏng mà ký ức hẳn đem theo từ tiền kiếp.

- Mình biết chứ. Bản thân mình cứ nghĩ những thứ như thế này là một nét không tốt của xã hội. Nhưng gần đây tiếp xúc mình biết được nó không như mình nghĩ. Vì xã hội phát sinh những điều như thế mới tạo ra những thế lực này nếu làm đúng nó không còn là hắc bang đơn thuần. Mà cậu đã cho mình thấy điều đó. Hắc bang thì sao không phải cũng tạo ra công việc cho nhiều người sao. Họ cũng làm ăn lương, Nguy hiểm đánh đổi thì tiền lương cao hơn. Với lại mình cũng không phải là bình hoa. Nếu nói đúng thì mình đã bước chân vào nó kể từ khi bố mình mất đi nhưng chỉ là mình không chấp nhận nó thôi.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Thiếu Kiệt cũng biết những biến cố mà cô đã trải qua, lời cô nói không phải không sai. Khi bố mẹ cô mất, cô đã là một phần của hắc bang chỉ là cô vẫn không chấp nhận được mặt cho Xuân Nghĩa Bang tự sinh tự diệt mà thôi. Giờ thấy hẳn thao tác Xuân Nghĩa Bang thành một công ty đúng nghĩa thì cô lại có nhận định khác. Không phải hắc bang tất cả đều là xấu chỉ là do thao tác không đúng mà thôi. Nhưng với

những kiến thức non nớt của cô. Thiếu Kiệt biết cô còn phải trải qua nhiều thứ nữa.

- Được rồi vậy đi. Mình sẽ giúp bạn trong chuyện này dù sao mình vẫn mang tiếng là quân sư của Xuân Nghĩa Bang nói đúng hơn vẫn là một phần tử đàn em của bạn.

- Biết thế là tốt đấy thôi chị vào lớp đây!

Ngọc Nhi nói như thế rồi chạy mất, Thiếu Kiệt lúc này bị Ngọc Nhi trêu chọc cũng lắc đầu nhìn Ngọc Nhi rời đi, hắn cũng hướng về lớp mình.

Lý Bân thấy Thiếu Kiệt vào lớp vừa ngồi xuống cũng nói.

- Nãy giờ tâm sự với người đẹp sao rồi? thấy hai người say sưa nói chuyện không để ý gì đến xung quanh hết tron.

- Mà Thiếu đánh hay là lâu rồi không bị ăn đòn nên ngứa da? anh mà với Ngọc Nhi chỉ nói một số chuyện thôi.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân nhiều chuyện lại muốn đem hắn ra làm tiêu đề nên cũng hăm dọa hắn rồi mới nghiêm chỉnh nói.

- Từ Phong với Minh Long hiện tại đang ở ngoài. Trước mắt bọn nó chưa xuất hiện nhưng lần này chỉ còn lại bố của Minh Long là có khả năng thôi nên anh mà đang suy nghĩ cánh hạ bệ hết để cho nhẹ người này.

- Cái định mệnh hai thằng đó sao lại được ra, Tên Từ Phong không phải là bị bắt giam còn Minh Long không phải bị vào trại giáo dưỡng thanh thiếu niên một năm sao? mới có hơn tháng tại sao hai thằng khốn kiếp ấy lại ra rồi.

Lý Bân Lúc này cũng bất bình nói, Vì việc này hẳn là người quan tâm nhất nhưng giờ nghe Thiếu Kiệt nói hai người được ra ngoài không như bản án lúc đầu cũng tức giận.

- Chuyện này có người giúp đỡ hẳn ra, nên cũng đành chịu người ta vẫn còn chỗ dựa. Giờ phải nắm được gáy tên bố kéo ngã được hẳn là được. Nhưng mà tên này chưa biết điểm yếu như thế nào.

- Theo em thấy thằng con với thằng em như thế mà hẳn không có điểm yếu mới là lạ. Anh thử nghĩ xem hai chú cháu nó đã ham quyền lực để làm gì? Không dứt tiền bỏ túi mới là lạ.

Lời của Lý Bân nói Thiếu Kiệt thấy không phải sai. Nhưng vẫn còn thắc mắc nếu hẳn dám từ bỏ công việc bên phòng giáo dục để qua bên quản lý đô thị thì chắc chắn tên này cũng không phải như bình thường.

Suy Nghĩ một lúc hẳn mới chợt nhớ ra một điều những nhân viên quản lý đô thị thường hay phạm phải những lỗi nào nên mới cười cười nhìn Lý Bân nói.

- Hay anh mày có ý tưởng rồi nhưng không biết tên này có mắt phải hay không thôi.

- Cách gì thế anh Kiệt nói nghe chơi thử xem nào? Biết đâu lại được.

Lý Bân lúc này cũng tò mò nên hẳn cố gắng muốn biết cách Thiếu Kiệt đã nghĩ ra là gì. Bởi những ý tưởng của Thiếu Kiệt đưa ra thường rất mới mẻ.

- Không mới cũng không củ chỉ là kiểu kết hợp thôi giờ thì thử sai cách này nếu có gì phát sinh thêm thì sẽ thay đổi. Giờ nếu hẳn đã làm đô thị mà nhà anh mày sắp phải xây lại những người này chắc chắn sẽ mò tới. Lúc đó anh mày cho người bỏ phong bì với lại quay phim lại là được, Xong thì đem

lên mạng phát tán ra. Chưa hết đem thông tin con với em nó lý do nào được thả ra ngoài mà nghĩ lúc đó mọi người sẽ nghĩ sao?

- Định làm một vợ như Phùng Kiếm Nhất nữa à? nếu thế tên này mất chức chắc chưa kể đến những người liên quan nữa mình đừng nổi không?

Nghe Lý Bân nhắc nhở Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm đôi chút. Chuyện này chắc không kéo nhiều người theo đâu, mà nếu kéo thì cũng chỉ có phe cánh của hắn sẽ bị lúc đó anh em mình cũng không liên quan.

- Được rồi chuyện này để anh mày tính những việc còn lại là xong rồi đó bây giờ không cần lo lắng lắm. Từ từ cũng có dịp thôi.

Thiếu Kiệt với Lý Bân không bàn tiếp về những gì sắp diễn ra nữa vì cũng đã đến giờ học. Nguyên một buổi học hôm đó chủ yếu là ôn tập các môn chuẩn bị cho kỳ thi diễn ra sắp tới. Thiếu Kiệt không tin với kiến thức vốn có với khả năng của mình lại thua kém người khác nên hắn cũng nghiêm túc. Dù sao việc ôn tập diễn ra nhiều lần cũng giúp hắn ghi nhớ tốt hơn.

Buổi chiều hôm đó Thiếu Kiệt trở về nhà Hà Vi khá sớm. Bởi hắn có hẹn với Chu Tường về để gặp người đang làm cho mình mà hắn chưa gặp mặt bao giờ. Vừa về đến nhà hắn đã thấy Lê Hiếu ở sẵn trong phòng làm việc mới giật mình nhìn hắn cười hỏi.

- Sao rồi hôm qua bắt đầu lại thấy như thế nào? Ôn không.

- Cũng có khó khăn nhưng mà kiếm được hai nhà đồng ý nếu mở sàn họ sẽ chấp nhận đăng ký. Hai người đó chủ yếu là người quen lúc trước đã làm việc nên họ hứa sẽ ủng hộ.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng lắc đầu nhìn Lê Hiếu cười. Hắn hiểu khi bắt đầu việc gì thường gặp trở ngại thuận lợi có được hai người hứa hẹn là tốt

lắm rồi.

- Cứ từ từ công việc vẫn chưa triển khai cứ hứa mười người thì cũng chỉ có một hoặc hai người thực hiện thôi. Trước mắt như thế hiện tại anh cứ lập kế hoạch kinh doanh sau này trước cùng với đó là đi tìm mấy nơi hợp tác cũng được. Cứ từng bước một com cũng phải ăn từng miếng chứ chưa có gì mà đòi ăn cả bàn tiệc thì không nên.

Thấy Lê Hiếu chán nản Thiếu Kiệt cũng chỉ khuyên bởi hẳn biết Lê Hiếu tự tin là do trước đây hẳn vẫn có một số người hợp tác nhất định. Nhưng chuyện đời là thế một khi hợp tác đó thành công thì không nói nhưng nếu thất bại họ sẽ phải e dè cho lần thứ hai.

Lê Hiếu cũng biết được Thiếu Kiệt nói không sai nhưng hẳn thấy bản thân mình vẫn chưa làm tốt những gì hẳn mong muốn nên mới lo lắng như thế này.

- Ừ anh sẽ làm được việc này. Hiện tại xem như chỉ mới tầm tạm đi. Đợi đến khi nào mọi thứ đi vào hoạt động anh tin rất nhiều nhà bán lẻ và các cửa hàng sĩ lớn nhỏ trong và ngoài nước tham gia vào.

- Nhưng đừng đến lúc đó còn dài lắm. Anh cứ làm bản kế hoạch để em xem xét xong chỉnh sửa lại cho anh rồi tính. Đôi khi nó tốt, nhưng chỉ cần đi sai một nước cờ là thua trắng như anh đấy.

Thiếu Kiệt tuy không muốn nói nhưng mà tầm nhìn của Lê Hiếu khá tốt trong lĩnh vực này. Hẳn chỉ cố gắng nhắc nhở Lê Hiếu về những gì hẳn đã trải qua nên cũng gật đầu. Thiếu Kiệt cũng không quên động viên và khích lệ hẳn.

- Nhưng mà những việc anh nói thì em xác nhận là không sai chút nào. Bởi tâm lý của con người là khi họ sử dụng tốt thường đi giới thiệu với bạn

bè. Có thể sau này việc này không cần anh làm nữa mà tự những chủ shop những người đang có gian hàng trên trang web sẽ giới thiệu miễn phí giúp anh nữa. Thôi em đi tắm anh ngồi nghiên cứu tiếp đi.

Nói rồi theo thói quen của mình Thiếu Kiệt thay bộ đồ đi học ra bắt đầu vào nhà tắm. Gội rửa hết những bụi bẩn trên người và mồ hôi đổ ra từ trường học mang về nhà.

Lê Hiếu chỉ nhìn theo hướng Thiếu Kiệt mà nhìn Hà Vi đang ngồi bên máy vi tính đang chơi game nói.

- Cùng là con người với nhau sao cậu ta lúc nào cũng có thể nhìn mọi chuyện ở khía cạnh tốt thế nhỉ, Nói chuyện với cậu ta cứ như những người lớn tuổi dày dặn kinh nghiệm vậy chả giống cậu nhóc còn ngồi ghế nhà trường tí nào.

- Thiếu Kiệt là vậy đấy sau này anh tiếp xúc nhiều hơn thì sẽ biết thôi. Có đôi khi những ý nghĩ của cậu ta rất mới mẻ mà mọi người thường không nghĩ đến đâu.

Hà Vi lúc này không nhìn Lê Hiếu chỉ chăm chú vào màn hình máy vi tính trả lời hắn một cách bình thản. Như câu nói của hắn là bình thường. Lê Hiếu nhìn Hà Vi một lúc cau mày mới lắc đầu nói.

- Một người đã thế đẳng này tập trung ở đây lại tới hai người, hai đứa em có ai nói là mới mười sáu, mười bảy tuổi anh chết liền đó. Đứa nào cũng toàn đầu óc ghê gớm.

Lê Hiếu cảm thán nhưng làm Hà Vi quay sang nhìn hắn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Lê Hiếu biết mình lỡ lời nên cũng làm lơ đi chạy về chỗ mình ngồi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 193: Lý Vũ Hào

Không lâu sau đó Thiếu Kiệt trở lại bắt đầu kiểm tra những việc hẩn cần phải làm những chương trình hẩn chạy có xác xuất ổn định hay không và có bị nghi ngờ trong việc làm thuật toán giao dịch của sàn.

Đây là công việc hiện tại của Thiếu Kiệt, bởi hẩn hiểu nếu có người kiểm tra toàn diện sẽ thấy được khác thường trong việc này. Nên mỗi ngày hẩn bỏ ra một ít thời gian kiểm tra và thời lượng ổn định của máy chủ đối phương.

Vì muốn lấy tiền người khác thì không dễ dàng, không ai muốn mình phải mất một số tiền không đáng có. Nên đôi khi họ vẫn có người xem xét về máy chủ. Nếu trong cả hàng ngàn tài khoản hoạt động mà hẩn chỉ hoạt động ở một số tài khoản tồn tại thì rất khó, nhưng không phải là không có khả năng tìm ra nên hẩn phải kiểm tra một ngày ba lần sáng trưa chiều tối. Để chương trình ổn định nhất và kiểm soát lỗi.

Chu Tường đến để bạn mình ngồi ở bên ngoài phòng khách rồi mới gọi Thiếu Kiệt ra. Ngồi ở bộ ghế salon của phòng khách một người thanh niên trạc tuổi của Chu Tường với một cái áo sơ mi màu xanh quần jean, Khuôn mặt có thêm một cặp kính nhìn khá tri thức.

Thấy Thiếu Kiệt đi ra cùng Chu Tường anh ta cũng đứng lên nhìn kỹ Thiếu Kiệt giật mình. Thấy bạn mình như thế Chu Tường cũng cười cười nói.

- Giới Thiệu chính thức với cậu siêu boss Thiếu Kiệt.

Người thanh niên lúc này cũng ngỡ ngàng đứng lên đưa tay ra phía trước vừa giới thiệu về mình vừa bắt tay lấy Thiếu Kiệt.

- Chào cậu tôi là Lý Vũ Hào hiện tại đang làm ở bộ phận lập trình và thiết kế giao diện cho web.

- Chào anh tôi là Thiếu Kiệt! chắc không phải nói nhiều về tôi đâu nhỉ anh cũng đã biết sơ về tôi rồi.

Thiếu Kiệt thấy Lý Vũ Hào chủ động cũng cảm thấy người này khá ổn. Dù cho anh ta đối diện với hắn có chút ngạc nhiên nhưng vẫn không quên chủ động trong việc chào hỏi thì Thiếu Kiệt cũng có ấn tượng khá tốt.

- Thật trước giờ tôi chỉ tưởng tên Tường đùa giỡn. Hắn nói cậu mới mười sáu tuổi tôi lại cứ tưởng một nhân vật lão làng nào trong ngành kinh doanh sáu mươi một tuổi muốn mình trẻ nên mới nói mười sáu tuổi.

Lý Vũ Hào cũng nhìn Thiếu Kiệt cười đùa nói. Dù bản thân hắn được Chu Tường nói về người giám đốc đầy kiến thức này trước mặt mình. Nhưng vẫn không nghĩ Thiếu Kiệt là người trẻ đến vậy.

- Thôi ngồi xuống đi mọi người nói chuyện!

Bây giờ Trịnh Chi mới từ phía sau nhà bếp bung lên trà nước. Sự xuất hiện của cô làm cho Lý Vũ Hào giật mình nhìn cô đăm chiêu đợi cho cô đặt trà xuống rồi rót cho mỗi người xong mới ngồi xuống. Vũ Hào bây giờ mới nhìn Trịnh Chi lấp bắp nói.

- Cô! sao lại ở đây? mọi người trong công ty đều thắc mắc tại sao cô không đi làm nữa.

- Xin Chào. Ngạc nhiên lắm à. Giờ tôi là nhân viên của Thiếu Kiệt cũng giống như Chu Tường thôi sau này anh cũng vậy mà.

Ngồi xuống phòng khách cùng mọi người Trịnh Chi cũng giải đáp thắc mắc cho sự ngạc nhiên của Vũ Hào. Nghe cô nói xong hắn nhìn lấy Chu

Tường như muốn giải đáp thắc mắc mà hắn cần biết.

Bây giờ Chu Tương thấy Thiếu Kiệt gật đầu nhẹ một cái. Hắn mới nhìn bạn của mình kể lại những gì đã xảy ra với công ty và cả chuyện của Trịnh Chi luôn cả việc tại sao hắn lại bị bỏ thuốc ngủ. Dù chuyện này Vũ Hạo biết Chu Tương bị bỏ thuốc ngủ nhưng vẫn không biết nguyên do tại sao bạn mình lại bị như thế. Có hỏi thì Chu Tương cũng lắc đầu nói không biết.

Qua một lúc thật lâu sau đó khi được bớt trần hết những gì mà Vũ Hạo đã thắc mắc lúc này hắn chỉ thở dài nói.

- Không ngờ những người này lại xảo quyệt tới như thế? ngay cả việc giết người cũng có thể làm được. Thật ghê tởm, bọn hắn không phải là con người nữa à?

Thấy Lý Vũ Hạo tức giận Thiếu Kiệt mới nhẹ nhàng nhìn hắn nói.

- Việc này bên cảnh sát cũng không thể nào giúp gì cho mình. Mà tìm ra những người kia chỉ là mờ mịt không có điều gì lý giải. Điều duy nhất bây giờ biết được là bọn hắn là người cạnh tranh với chúng ta trong chuyện này. Còn hiện tại chúng ta tuy nắm giữ máy chủ của bọn họ nhưng không biết đó là ai mới là vấn đề đau đầu.

Im lặng một lúc Lý Vũ Hạo cũng không biết phải làm gì rồi chợt nhớ ra Chu Tương nói Thiếu Kiệt muốn gặp hắn nên mới hỏi.

- Chuyện này tôi cũng không biết được đâu. Nhưng mà hôm nay cậu gọi tôi đến để làm gì?

Uống một hớp trà Thiếu Kiệt nhìn Vũ Hạo cười cười nói.

- Tôi có một số câu hỏi để lấy ý kiến của anh với một ít sự giúp đỡ từ anh.

- Cậu cứ hỏi, còn nếu tôi giúp được gì sẽ giúp dù sao tôi cũng không biết gì nên việc này tôi cũng chỉ trả lời trong khả năng hiểu biết của tôi thôi.

Lý Vũ Hạo không biết Thiếu Kiệt sẽ hỏi hắn những gì, nhưng vẫn nói sẽ trả lời nếu hắn biết và giúp trong khả năng của hắn là đã được Thiếu Kiệt chấp nhận. Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười nói.

- Ừ câu hỏi đầu tiên tôi muốn đưa ra là tại sao anh lại không muốn Chu Trương công khai tình bạn của hai người trong công ty. Theo tôi thấy nếu công khai ra anh cũng có nhiều mặt có lợi mà.

- Việc này tôi nói thật trước đây tôi cũng đã từng là việc ở những công ty của bạn hoặc người quen. Ở những nơi đó tôi thấy rất thoải mái không có áp lực nhưng tôi không thấy thích hợp. Về bên ngoài những người làm chung một phòng với nhau ngay cả người tổ trưởng hoặc người cấp trên khi biết tôi có quan hệ thân thích với những người cấp cao hơn đều có ý thiên vị. Mà tôi hiểu tôi không phải lúc nào cũng hoàn thiện được hết. Trên bàn họp có thể ý kiến của tôi được mọi người tán thành nhiệt liệt, nhưng sau lưng là những lời nói ra nói vào, Dựa vào quan hệ này nọ ý kiến mà không được duyệt thì cấp trên có quen biết sẽ duyệt cho nên tôi không muốn điều này lặp lại.

Lời của Lý Vũ Hạo không phải không có cơ sở vì Thiếu Kiệt cũng đã thấy nhiều những trường hợp như thế này không phải là ít. Ở trong những công ty quốc gia từ lâu đã hình thành vấn đề quen biết các thứ, nâng đỡ lẫn nhau làm thuận lợi cho những người thân của mình không ít.

Chưa kể đến còn không ít những người có bối cảnh lớn trong công ty làm cho mọi người e dè và làm việc không hiệu quả lại được lương thưởng nhiều hơn những người khác đó là điều bất cập của việc quen biết đem lại.

- Vậy tại sao anh lại xin vào công ty làm việc khi biết điều đó là không tốt? Sao anh không chọn những công ty khác làm việc.

- Bởi tôi thấy được cách mà Chu Tường làm việc là rất thoải mái. Những ngày đầu đi làm tôi còn nghĩ Chu Tường hẳn vẫn đang lặn lội đi kiếm việc. Tôi không nghĩ cậu lại cho công ty mình cởi mở như thế. Đến khi hỏi ra tôi mới biết cậu cho Chu Tường làm việc phát huy hết khả năng của mình như thế nào. Nhiều lần Chu Tường kể cậu còn ngồi chơi game chung với hẳn thì quả thật môi trường lý tưởng như thế, sao tôi lại phải e dè vì mình là Bạn của Chu Tường chứ. Tôi có thực lực của mình tôi qua được bài kiểm tra của cậu bằng chính năng lực của mình nên tôi chỉ cần giấu đi mối quan hệ của mình với Chu Tường là được. Không ai biết thì tôi có thể tự do làm những việc mình thích vẽ ra những bộ cục chưa ai làm và điều đó tôi đã thực hiện được khi vào làm ở công ty.

Lý Vũ Hạo cũng muốn cho Thiếu Kiệt hiểu tại sao hẳn muốn vào làm việc ở công ty mà Chu Tường mà không phải những nơi khác. Bởi hẳn thấy được ở đây sự tự do, những khi hẳn căng thẳng không suy nghĩ được gì hẳn có thể giải trí đến khi nào ổn định lại mới thôi miễn sao công việc của hẳn vẫn tốt đẹp là được. Mà chính sách này đối với nhân viên rất khó kiếm được ở một công ty trong nước.

Nếu ở nước ngoài những tập đoàn lớn chưa chắc là đã được như vậy nhưng Thiếu Kiệt lại áp dụng vào công ty nhỏ bé của mình mà lại đem lại hiệu quả khá cao

Hai câu trả lời của hẳn làm Thiếu Kiệt khá hài lòng bởi ai cũng biết ngành lập trình viên thường chịu nhiều áp lực nếu chỉ phân công việc rập khuôn thì sẽ không bằng việc tự mình sáng tạo ra một điều gì đó chính sách này Thiếu Kiệt cũng chỉ là sao chép ý tưởng của những tập đoàn công ty làm về ngành lập trình viên ở những tập đoàn thế giới nổi tiếng.

- Nói chung là anh thích làm việc khi mà tự do nhưng tôi vẫn cần anh giúp đỡ vào chuyện này. Anh cũng biết Trịnh Chi sẽ không lộ diện ở công ty nữa. Qua việc Chu Tường bị bỏ thuốc mê người bị nghi ngờ nhất sẽ là anh. Do đó anh sẽ được rút ra khỏi công ty trong âm thầm.

Vũ Hạo lúc này cũng bất ngờ nhưng hẳn hoàn toàn không hiểu. Tại sao hẳn phải rút ra khỏi công ty mà lại là trong âm thầm. Điều này làm hẳn rất khó hiểu nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Tại sao anh lại phải rút ra khỏi công ty trong âm thầm? Anh thì liên quan gì trong chuyện này? em nói làm anh khá mơ hồ trong chuyện này không định hình được.

- Việc này là do anh trở thành một trong ba đối tượng bị tình nghi trong công ty và anh là người liên quan sâu sắc nhất. Nên phải rút anh ra. kèm theo đó là em sẽ đưa hai người cùng với anh dính líu với chuyện này một người sa thải một người chuyển vị trí. Chuyện này khá quan trọng nếu anh có thể làm theo quyết định này chúng ta mới nói tiếp.

Căn phòng lúc này im lặng hẳn lại Thiếu Kiệt để cho Vũ Hạo có được suy nghĩ của mình trong lúc này. Vì quyết định sắp tới của hẳn ảnh hưởng đến nhiều thứ khác. Mọi người đều đang đợi kết quả từ hẳn bởi nếu đúng những gì Hà Vi đưa ra thì Vũ Hạo trở thành con bài duy nhất để có thể tìm được những người phía sau kia.

- Được rồi em nói đi chuyện này anh sẽ tham gia theo sự sắp xếp của em.

Được sự chấp thuận của Vũ Hạo. Chu Tường bên cạnh cũng khẽ mừng.

- Chuyện này đối với anh tương đối dễ, chỉ là đi năm vùng công nghệ thôi. Như nhận định của mọi người những người kia sẽ tuyển dụng anh

ngay sau khi được tin anh nghỉ việc. Mà Việc này có thể nói là nằm trong sắp xếp của họ khi chọn anh làm đối tượng đưa thức ăn có thuốc ngủ cho Chu Tương. Em cần anh đồng ý làm việc cho họ. Hình Thức ra sao thì hiện tại em chưa nắm chắc nhưng chắc chắn một điều là tiền lương của anh một là họ sẽ đưa tiền mặt, hai là họ sẽ sử dụng chuyển khoản. Nếu làm việc cho họ một thời gian anh hay yêu cầu để họ chuyển khoản qua lương vì anh cần để dành. Như thế em mới có thể tìm ra những người đang đứng đằng sau chuyện này.

Đắn đo một lúc Vũ Hào mới chấp nhận bởi hắn thấy không còn lựa chọn nào khác. Để đưa ra những người phía sau giải nổi oan cho mình. Vì hiện tại việc Chu Tương bị bỏ thuốc ngủ luôn được xì xào bàn tán trong công ty mà người liên quan trực tiếp là hắn.

- Ở nơi này thì mọi người đều biết được chuyện này do đâu còn ở công ty thì không ai hiểu được. Nên nói giờ Vũ Hào nằm vùng trong một thời gian, sau khi tìm ra đối phương lại được gọi trở về thì lúc đó mọi thứ sẽ tốt hơn.

- Được rồi chuyện này anh sẽ làm. Để xem những người đó như thế nào lại làm những chuyện thế này. Với lại chắc nếu họ liên hệ anh sẽ vẫn làm theo kiểu của công ty đang áp dụng. Việc gò bó với anh có vẻ bây giờ không thích hợp lắm.

Vừa gật đầu đồng ý Vũ Hào cũng nói ra yêu cầu của mình sẽ đề cập với những người kia. Bởi hắn đã quen với việc không bị ràng buộc của Thiếu Kiệt và Chu Tương áp dụng.

Trò chuyện một lúc nữa về những việc sắp xếp sắp tới xong Vũ Hào lúc này mới rời đi. Chỉ còn lại Chu Tương ở lại bắt đầu nghiên cứu những chương trình mà Thiếu Kiệt đã viết nên.

Đợi cho mọi người ổn định hết mọi thứ Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra tìm trong danh bạ số điện thoại của Vân Anh gọi đi.

- Alo Di nghe nè Thiếu Kiệt có chuyện gì cần gì sao?

Vân Anh đã quá quen thuộc với những lần Thiếu Kiệt gọi điện. Bởi thế khi thấy số của hắn bà biết sắp có một món hời nữa nên ngay lập tức bắt máy.

- Đúng là có chút việc thật Di, cho cháu hỏi bên phòng quản lý đô thị của mình có một người tên Từ Chấn Dân đúng không?

Nghe được câu hỏi của Thiếu Kiệt Vân Anh cũng cau mày với hỏi.

- Đúng là có tên đó. Nhưng mà cháu hỏi hắn làm gì?

- Định hỏi di có làm ăn gì với hắn không ấy mà. Tại có một chút gai mắt với hắn thôi.

Thiếu Kiệt không ngại hỏi thẳng Vân Anh vì nếu thật sự bà có dính dáng tới Từ Chấn Dân thì hắn phải tạm hoãn lại việc này cho đến khi nào nhà cửa xong hết mới hạ bệ hắn được.

- Hắn cũng gây chuyện với cháu nữa sao? Cô Nhớ là nhà cháu chưa xây dựng mà sao kỳ vậy. Tên này là trưởng phòng mà công trình nào cũng có mặt hắn hết. Chủ yếu đi ăn thôi, già trẻ lớn bé hắn đều không tha, một số anh em làm việc lâu với bên di cũng ghét hắn lắm.

- Nếu vậy thì tốt cháu đang định hạ bệ hắn đây. Nếu hắn không liên quan đến bên di thì tốt rồi.

Nghe được những lời Thiếu Kiệt nói. Vân Anh cũng giật mình rồi hớn hờ cười nói.

- Cháu định làm sao hạ bệ hắn thế? Bên dì người kia nghe nói hắn có người đằng sau không làm được. Cháu định làm như thế nào cho dì biết chút tin tức với để dì báo lại cho người ta lập công nào?

- Người kia của bên dì là ai? nếu được thì dì đưa người đó đến gặp cháu. Chuyện này đâu thể nói qua điện thoại được. Còn nếu dì sợ người kia không muốn tiết lộ thì thôi để cháu tự làm.

Nghe được những lời của Vân Anh Thiếu Kiệt cũng thắc mắc, Hắn luôn biết Vân Anh có chỗ dựa phía sau nhưng làm ăn với Vân Anh nhiều lần hắn cũng chưa biết được người này là người nào. Nếu có người đó hợp tác với hắn nữa thì cơ hội hắn hạ bệ được Từ Chấn Dân nhiều hơn việc hắn phải thao tác nhiều.

Vân Anh cũng do dự một lúc lâu rồi nói với Thiếu Kiệt, Bởi bà cũng không chắc người ở sau mình có muốn gặp mặt Thiếu Kiệt hay không nên nói.

- Chuyện này để dì hỏi người kia đã. Cháu cứ cho dì địa chỉ, nếu người đó đồng ý sẽ báo lại cho cháu. Mà Theo dì nghĩ là chắc người kia đồng ý. Việc của ai chứ việc của Từ Chấn Dân chắc chắn sẽ được. Bên dì bị áp chế đạo gần đây bởi những người phía sau hắn rồi.

- Vậy được rồi cháu sẽ nhắn tin qua cho dì. Mà dì nói người đó tranh thủ trong hôm nay giúp cháu để cháu còn sắp xếp. Chậm một ngày thì việc này càng kéo dài.

Thiếu Kiệt đang không muốn mất quá nhiều buổi gặp mặt đàm phán bàn chuyện như thế này cũng nói với Vân Anh để người phía sau kia gặp hắn trong hôm nay.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 194: Satoshi

Cám ơn đạo hữu Rinsatr đã ủng hộ kim đầu cảm ơn đạo hữu. Mọi người ủng hộ Nguyệt Phiêu với kim đầu ủng hộ tác nhé.

Cuộc nói chuyện với Vân Anh kết thúc. Thiếu Kiệt nhắn tin địa chỉ nhà Hà Vi cho Vân Anh. Và căn dặn đến nhà gọi điện cho hắn lúc đó sẽ có người đón.

Lúc này Thiếu Kiệt mới vươn vai cả ngày mệt mỏi Hà Vi đến phía sau hắn vỗ vai nói.

- Cậu đi sân bay cho thư giãn không. Hôm nay có mấy người đến lưu Minh đây cậu có đi gặp họ thì đi luôn.

- Mình mới hẹn khách tới nhà, gặp bàn chuyện rồi. Không biết họ sẽ đến hay không nên mình phải ở nhà. Với lại mẹ mình sắp về đi đâu giờ này nữa.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng chỉ gật đầu, nếu Hoàng Lâm Nhu qua đến đây không có hai đứa ở nhà. Thì bác bảo vệ cũng không dám chắc Hoàng Lâm Nhu có phải là người mà Hà Vi đã dặn hay không, nên việc không mở cửa cho mẹ hắn vào là sẽ xảy ra.

- Ủ vậy cũng được để mình đi một mình vậy phòng của cô mình dặn Trịnh Chi sắp xếp rồi đó. Mình đi đây.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới thắc mắc, những người Hà Vi sắp đón về sẽ ở đâu. Vì trong nhà Hà Vi tuy rộng nhưng phòng ốc có hạn. Nếu thêm mấy người nữa liệu có đủ phòng để mọi người ở nên mới hỏi.

- Ủa nhưng người kia về đây luôn hay là ở đâu Hà Vi.

- À chuyện này cậu khỏi lo, ở Lưu Minh ông mình có tới hai nơi ở. Cho những người kia qua bên đó là được. Thường bên đó để tiếp khách ở lại của ông, còn bên đây chỉ có ông với mình ở thôi.

Nghe được lời giải đáp của Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng an tâm phần nào. Vì nếu mọi người đều tập trung hết ở nơi này, thì quả thật có chút lộn xộn.

- Ừ vậy bạn đi sớm về sớm. Có gì thì gọi cho mình biết. Vậy nhé mình vào làm tiếp công việc đây.

Lúc này Thiếu Kiệt nhận được một tin nhắn. Nội dung khá đơn giản.

“ một giờ nữa đi và người đó sẽ qua gặp cháu!”.

Thiếu Kiệt nhìn tin nhắn xong chỉ mỉm cười, hẳn biết đôi khi tự thân vận động cũng không tốt phải kéo người làm dùm. Nếu thật sự liên quan đến lợi ích của người khác họ sẽ tự làm giúp hẳn.

Ngồi vào máy vi tính của mình Thiếu Kiệt vào một khung chat với một nhóm người. Kể từ đầu tháng tới nay hẳn luôn nhắm vào nhóm mục tiêu này mà nói chuyện.

Kể từ khi hẳn sống lại. Hẳn đã tìm kiếm mục tiêu này. khi mà mọi thứ vẫn còn mới mẻ đối với mọi người. Chỉ có hẳn và nhóm người này tin mô hình họ đang nghiên cứu sẽ được đưa ra và ứng dụng một cách tốt nhất.

Và qua những cuộc trao đổi hẳn đưa ra những ý kiến của mình để những người này hoàn thành quá trình công tác chính. Kể từ khi hẳn cùng nhóm người này nói chuyện, những nhân tố khác Thiếu Kiệt đều thêm vào những lời động viên và góp ý hàng ngày. Thiếu Kiệt không cần biết người đó là ai chỉ cần biết mục tiêu hẳn cần nắm giữ là được.

Gõ một dòng chữ trên màn hình nội dung

“ Giao thức thanh toán phải hoàn toàn là ẩn danh, nói chính xác hơn là người giao dịch với nhau phải bỏ qua sự minh bạch về danh tính. Cũng như ông đừng công khai quá nhiều về ông, sự tò mò mới đem lại hiệu quả tốt nhất cho việc này. Với một khi chuyện này hoàn thiện thì tất cả những quốc gia khác sẽ tìm kiếm ông và dựa theo thứ chúng ta tạo ra để đánh thuế lên nó.”

Tin nhắn được chuyển đi một chỉ trong vài giây hẳn nhận được đáp lại với câu hỏi đơn giản.

- Chuyện này tốt không? họ không biết ai tạo ra có thể là tiền đề cho những tin đồn không hay?

- Ông bạn à họ đã biết ông là ai rồi đấy thôi Nakamoto Satoshi như thế là đã quá đủ.

tin nhắn một nụ cười được gửi lại với Thiếu Kiệt và thêm dòng chữ.

- Ý kiến hay. Nhưng hiện tại vẫn còn đang trong thời kỳ kiểm tra lần cuối. Tôi sẽ thực hiện giao thức. Toàn bộ mã nguồn mở này cậu sẽ là người kiểm chứng. Việc tôi đang thắc mắc bây giờ là những dự đoán của cậu có đúng không thôi.

- Ông cứ đùa. Nếu giao dịch lúc đầu sẽ tính trên số bit mà chúng ta đã đặt tên thì một khi giá thành tăng cao theo người dùng ngày một nhiều. Từ số nguyên ban đầu 1 bit ban đầu sẽ phải chia nhỏ ra. lấy số thập phân đi như thế chắc ổn.

Một người trong nhóm chat với Thiếu Kiệt mới nhắn tin chen vào.

- Ý kiến của TK hay đấy! Những chia ra cũng là giá trị bao nhiêu đây.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười nhìn màn hình những câu trả lời trên nhóm ghi vào.

- 100.000.000 bằng 1 bitcoin đi còn tên nó thì cứ lấy tên Satoshi cho gọn. Ông tạo ra nó cũng phải được vinh danh một chút chứ.

- Hay đây TK ông nghĩ đến điều này khi nào thế. Chúng tôi làm thuật toán không nghĩ rằng một người kinh doanh lại am hiểu việc này đâu.

Tin nhắn trong nhóm với tên hiển thị nakamoto satoshi. nói về ý kiến của mình về cái tên mà Thiếu Kiệt đã đặt ra.

- Tôi theo dõi mấy ông từ năm 2007 đến giờ cho đến khi nakamoto đưa bài phát biểu về Bitcoin: A Peer-to-Peer Electronic Cash System Mới gia nhập vào mấy ông được đây. Nếu mà tôi có được cách liên lạc sớm hơn thì đã tốt rồi. Kiếm mấy ông muốn khổ à.

Nhiều tin nhắn hiển thị hai chữ HaHa trên màn hình nối đuôi nhau.

- Vậy là bây giờ chỉ cần hoàn thiện cách thức giao dịch nữa là ổn. Nhưng mà tôi thấy việc trao đổi như thế này có vấn đề đấy. Mấy ông nghĩ xem tạo ra bao nhiêu là được?

Một câu hỏi của nakamoto satoshi được đặt ra cho tất cả mọi người ở đây. Thiếu Kiệt nhìn chỉ cười cười nói đánh máy

- 21.000.000 đi

Những tin nhắn lại tiếp tục thay nhau hiện lên. Mọi người đều nhấn lên một dòng chữ.

- Có ít quá không?

- Vừa tầm sự khan hiếm, mới đẩy giá thành tăng cao và về đúng vị trí nó được tạo ra. Với 1 bit bằng 100.000.000 satoshi mới nói đầy thôi. Không phải đã có số nhỏ hơn cho một bit rồi sao.

Một tin nhắn của Nakamoto satoshi hiện lên.

- Lão TK cáo già. Cái này hẳn tính toán theo hình thức kinh doanh rồi. Nhưng mà hay nếu nó tương đương vàng thì nó phải có độ khan hiếm nhất định. Nhưng mà nảy sinh vấn đề nữa rồi. Nếu 21 triệu này khan hiếm thì khi thuật toán chạy xong hết người khai thác công nghệ thì nhau kiếm từ nó thì sao?

- Ủ đúng rồi! Như thế chỉ có mỗi chúng ta cầm trong tay nó thì đem ra ngoài phân bố rộng rãi sao được.

Một người tên Hal Finney nhắn tin lên cho mọi người.

- Hal à ông yên tâm đi tôi chưa nói xong mà, chúng ta chia nhỏ ra nó thành nhiều độ khó khai thác trong thuật toán hash là được. hạn định chu kỳ là 4 năm bắt đầu từ giờ đến 2012, từ 2012 đến 2016, rồi tiếp theo nữa tới năm 2140 là phát đủ 21 triệu thôi. Giao dịch từ giờ đến 2012 thì lấy hạn định 50 bit cho một khối 10 phút. Tới những mốc giảm thì giảm một nửa thì 50, 25, 12, 6,5 như thế độ khan hiếm ngày một cao hệ xuất công nghệ 4 năm theo tỉ lệ cũng tăng dần theo như thế là ổn.

lúc này Hal mới nhắn tin lại cho mọi người trong nhóm

- Đầu lão TK này tính toán hay nhỉ chu kỳ công nghệ cũng tính cả trong này. Ông biết trước à. Nhưng mà cách của ông không tồi.

- Đúng rồi lão TK kinh doanh, hẳn nhìn xa hơn chúng ta trong chuyện này. được đề tôi chỉnh lại thuật toán hash cái đã. Mấy ông chuẩn bị nhận bit

đi nếu hoàn thiện hết tôi nghĩ là đầu năm sau khoảng một tháng nữa là hoàn thiện phần giao dịch

Nakamoto trả lời với những thành viên trong nhóm của mình. Thiếu Kiệt chỉ cười cười. Nhấn tin lên.

- Tôi nghĩ người đầu tiên thử giao dịch là Hal đi. vì hai người làm việc với nhau từ những ngày đầu, sau này có gì Hal còn được lưu vào lịch sử của chúng ta chứ. phải không Hal?

- Lão TK ông đừng có xem như tôi mất rồi chứ? dù tôi bệnh ALS hội chứng teo cơ hiếm gặp. nhưng khi nào nó hoàn thiện hết chưa biết chừng tôi vẫn còn sống đấy.

Trên màn hình hiện lên những dòng chữ haha của các thành viên khác. Thiếu Kiệt định rời đi làm tiếp công việc của mình thì một tin nhắn hiển thị lên.

- TK tôi muốn nói chuyện với ông

Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên thường ít khi nào họ nhắn tin riêng mà hôm nay nakamoto lại nhắn tin với chính mình. Nên hắn cũng vội trả lời.

- Tôi đây có gì thể nakamoto?

- Ông có muốn trở thành người tạo ra bitcoin này không?

Nhìn dòng chữ Thiếu Kiệt hồi hộp. Nhưng hắn thật sự không hiểu hết những cái gọi là thuật toán, hắn chỉ biết một chút da lông bên ngoài thì làm sao hiểu hết được những thứ như thế nên nhắn tin lại.

- Ông đùa! tôi làm sao hiểu hết các thuật toán, tôi chỉ là người kinh doanh. Với lại nếu muốn như thế sao ông không bỏ danh tính thật của mình

cho mọi người biết luôn. Đâu cần phải giấu.

- Không mới đầu tôi cũng có ý định lộ diện vì nó là tâm huyết của tôi. Nhưng hôm nay nghe được những lời ông tôi mới hiểu, không phải lúc nào lộ diện cũng tốt với tên tôi đã được đặt cho đồng tiền mệnh giá thấp hơn bit ròi, thì cần gì tôi phải ghi danh lộ diện nữa.

Thiếu Kiệt cảm giác có gì đó bất ổn trong chuyện này. Hắn mới nhắn tin lại với nakamoto

- Ông bị gì à đừng nói ông cũng như Hal nhé?

- Không tôi không giống hal. Nhưng số tôi nó ngắn hơn hal nhiều. cách đây một năm tôi nhận được bác sĩ nói tôi ung thư não giai đoạn cuối còn một năm hiện tại tôi gần đi đến hồi kết. Nhưng tôi vẫn không cam lòng nhìn đứa con của tôi bị bỏ dở giữa chừng.

Im lặng thật lâu bây giờ Thiếu Kiệt biết tại sao không ai có thể tìm ra cha đẻ của bitcoin đơn giản ông không còn tồn tại. Trên một pháp lý nhất định việc lịch sử ghi lại ông trao quyền cho Gavin đó là chính xác.

- Vậy sao ông lại chọn tôi mà không phải người khác?

- Vì cậu là dân kinh doanh. Cậu biết thế nào để đưa thứ này lên tầm cao mà những người khác không chú trọng. Trên vấn đề Hal vẫn chỉ là người cố động hỗ trợ tôi thôi. Mà việc này thì ai cũng biết, chuyện này giao vào tay cậu là cách tốt nhất sau khi tôi mất cậu có thể sử dụng id này với danh nghĩa của tôi. Cho đến một thời gian nào đó cậu thấy người nào thích hợp thì hãy giao lại toàn quyền khóa bảo mật và phương trình nghiên cứu của tôi cho họ là được. Mà những ý kiến của cậu tôi đều áp dụng được nếu không có cậu chắc còn rất lâu tôi mới hoàn thiện. Nó chỉ gặp cậu có hơn một tháng mà khiến tôi làm được rất nhiều thứ.

Những lời của nakamoto nhắn với Thiếu Kiệt làm hắn ngồi nhìn một lúc lâu sau rồi mới nhắn tin trả lời.

- Được rồi. Nhưng tôi sẽ chỉ chuyển giao nó khi thật cần thiết. Cũng gần đến lúc hoàn thiện tất cả các bước rồi ông nên cố gắng, tôi sẽ giữ bí mật này. Cho đến khi thấy được người đủ tiềm năng và giao lại nó cho ông ta. Nhưng ông cũng nên hiểu rằng việc phân mảnh sau này sẽ tồn tại. Chắc chắn điều đó sẽ xảy ra, không sớm thì muộn nhưng tôi nghĩ lúc đó bitcoin sẽ có một tầm cao mới hơn mà nó đáng lý ra phải có.

- Tôi tin tưởng cậu. Bởi qua cách nói chuyện tôi hiểu cậu biết được nhiều thứ về vấn đề này. Chỉ là không hiểu sao tôi cứ có cảm giác như cậu biết trước tương lai và hướng đi của những thứ tôi đang tạo ra. Chỉ có cậu mới có thể nói rõ vấn đề tiền tệ và lịch sử hình thành nó thôi. Mọi người thường không quan tâm tới nó lắm. Cậu cũng hiểu trao đổi trực tiếp không qua trung gian là thế nào. nên việc này đặt lên vai cậu là hợp lý nhất. Cậu cho tôi cái địa chỉ tôi sẽ cho người chuyển đi tất cả các thứ tôi nghiên cứu cho cậu. Vì hiện tại tôi chỉ là đang chỉnh sửa nữa mà thôi có lẽ là đầu tháng một, tôi sẽ gửi cho Hal để kiểm tra lần cuối nữa là hoàn thiện.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc lâu rồi mới ghi địa chỉ của mình lên trên tin nhắn rồi gửi đi. Một lúc sau bên kia nhắn tin lại với tin

- HaHa thì ra tôi hiểu TK là gì rồi nhé ông bạn. Thôi được rồi. Tôi đi chỉnh sửa thuật toán đây. Còn lại mọi thứ sau này sẽ tính đến, hiện tại cậu cứ chờ nhận bưu kiện gửi nước ngoài chắc lâu đấy.

- Ừ cô gắng nhé cứ từ từ. Rồi sẽ thành công lúc đó mọi người sẽ nhớ ông qua cái tên Satoshi

- Mong sẽ được như cậu nói.

Bên kia màn hình chỉ để lại hình mặt cười. Thiếu Kiệt ngồi thật lâu trước máy tính nhưng cố gắng tiêu hóa hết những gì hắn vừa tiếp nhận. khá lâu sau đó. Chu Tường lúc này thấy hắn ngồi thừ ra cũng hỏi.

- Có chuyện gì mà ngồi ra đó như người mất hồn vậy Thiếu Kiệt?

Bị kéo về hiện thực Thiếu Kiệt cũng chỉ lắc đầu đáp lại hắn.

- Không. Chẳng qua ngồi chat vui quá ngồi đọc lại một số thứ thôi mà.

Tắt hết khung chat thoát đăng nhập. Thiếu Kiệt đứng lên vươn vai một cái rồi rời khỏi máy Vi Tinh. Thiếu Kiệt đứng ở cửa nhà kho, thờ dài nhìn ra bên ngoài khu vườn của buổi tối. Hắn quay trở lại thế giới này cũng chỉ vì một ổ cứng có bên trong chỉ có 10.000 bitcoin tương đương 3220 tỷ thời điểm đó. Giờ thời điểm này hắn được chuyển giao thành người nắm giữ 21 triệu bitcoin.

Nhưng hắn hiểu việc hắn nắm giữ như thế. cũng chỉ là mã nguồn tạo nên số tiền khổng lồ đó. Mà hắn không sở hữu. Nhưng với việc biết trước như thế này hắn có thể nắm giữ 1 trong 21 triệu bitcoin đã là quá đủ.

Cuộc đời người là như thế ngay cả bản thân người vừa nói chuyện với mình là ai khuôn mặt ra sao Thiếu Kiệt cũng không hề biết. Nhưng hắn hiểu một ngày nào đó cái từ bitcoin được toàn thế giới biết được ở những cuộc nói chuyện trong một nhóm nhỏ như thế này. Mà hắn là người có mặt ở trong đó.

Mục đích lúc đầu của hắn chỉ là người muốn biết được khi nào thì hắn sẽ bắt đầu đào được bitcoin. Mà không nghĩ đến khi vào đến nhóm, những ý kiến của hắn về sự tìm hiểu khi phải phục hồi chiếc ổ cứng kia đem lại cho hắn một kỳ ngộ chưa bao giờ có thể lớn đến như vậy.

Thiếu Kiệt vẫn chỉ nghĩ đơn thuần hắn đi trước người khác, nắm thật nhiều bitcoin trong tay đã là được. Hắn không muốn trở thành đối tác đầu tư nhiều chi cho một người. Nhưng giờ đây hắn lại được chuyển giao trọng trách đưa bitcoin ra toàn thế giới.

Tuy nói những gì hắn làm trong thời gian qua với cả nakamoto và trong nhóm bàn luận và trao đổi với nhau. Hắn hiểu thêm nhiều điều về các khối được tạo ra và cách nó lưu hành khi mới bắt đầu xuất hiện. Nhưng hắn không ngờ đến những ý kiến của hắn đưa ra đều được nakamoto áp dụng vào việc vận hành và viết lên mã nguồn mở cho mình.

Lúc này người bảo vệ mới đi vào nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu có người tên Vân Anh muốn gặp cậu đang đứng bên ngoài tôi cho vào nhé.

- Ừ bác cho họ vào và dẫn đến phòng khách giúp cháu để cháu tiếp họ.

Hít thở thật sâu Thiếu Kiệt cần xua tan cảm xúc lúc này để nói chuyện với Vân Anh và người phía sau bà. Để đem lại kết quả mà hắn mong muốn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195: Tội Chồng Tội

Khi Thiếu Kiệt ra đến Phòng khách bước vào lúc này là Vân Anh và một người đàn ông trung niên dáng người trung bình nhưng vẫn toát lên vẻ khí thế của một quan chức đúng nghĩa. Họ nhìn ngấm xung quanh. Bởi ngay cả Vân Anh cũng không ngờ được sau một cánh cửa kéo cao như nhà kho kia lại là một nơi như thế này. Trịnh Chi lúc này cũng đã cầm đi ấm trà để pha mới.

Thấy Thiếu Kiệt ra bà mới nhìn hẳn cười nói.

- Thằng nhóc có một nơi như thế này, mà còn là nằm trong thành phố không biết bao nhiêu tiền đấy.

- Làm gì có đây chỉ là nhà người quen cháu ở tạm trong khi đợi xây dựng bên kia thôi.

Lúc này Thiếu Kiệt mới đưa tay về hướng người đàn ông nói.

- Xin chào chắc ông là người hiện tại đang hỗ trợ dì Vân Anh nhỉ.

Người đàn ông đang nhìn ngấm những nội thất trong ngôi nhà cũng đưa tay bắt lấy cười đáp lại.

- Tôi tên Chung Diệp hiện tại đang làm ở phòng tài nguyên môi trường quận Thiên Hoa chào cậu.

Chung Diệp lúc này cũng đối xử khá dè chừng, bởi hẳn thấy Thiếu Kiệt ở trong một ngôi nhà lớn như thế này. Theo nhận định của hẳn ở nhờ là không có khả năng. Vì ai lại mang một ngôi nhà sang trọng với cách bố trí thượng lưu cho một người khác ở.

- Mọi người ngồi đi.

Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ ghế salon lúc này bên ngoài mới có điện thoại gọi hắn.

- Alo Thiếu Kiệt mẹ đang đứng trước cửa nhà nè mà sao không có chuông.

Nhận điện thoại Thiếu Kiệt lúc này mới trả lời

- Để con cho người ra mở cửa cho mẹ.

Trịnh Chi vừa hâm nóng ấm trà Thiếu Kiệt mới nói.

- Chị ra trước dẫn mẹ em vào chỗ này luôn đi.

Trịnh Chi lúc này cũng gạt đầu để xuống ấm trà trên bàn. Thiếu Kiệt lấy ra những chiếc tách trà rót đều nước vào đó thay cho Trịnh Chi. Rồi cười nói với Vân Anh và Chung Diệp.

- Thất lễ quá! vì có điện thoại nên phải nhận. Nên dì Vân Anh với Chú Chung đây thông cảm.

Vân Anh nghe thấy Thiếu Kiệt sung hô cũng biết là ai nên chỉ cười cười khách sao xem như chuyện này không là việc gì. Chung Diệp lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Thấy hắn vẫn ra vẻ bình thản không có chuyện gì mới hỏi.

- Cậu nói với Vân Anh, cậu đang muốn hạ bệ Từ Chấn Dân không biết chuyện này có thật không?

Thiếu Kiệt sau khi được Chung Diệp đặt ra một câu hỏi nghi ngờ cũng biết ở những chuyện này khá nhạy cảm bởi bản thân hắn trước mắt hai

người này chỉ là người thường còn việc muốn đấu tranh hạ bệ Từ Chân Dân lại là một quan chức nên rất khó lòng đạt được.

- Chuyện này chú đây cứ yên tâm tôi nói là tôi sẽ làm. Dù không có chú tôi cũng có thể thực hiện được chỉ là lâu hơn thôi.

Vân Anh cũng ngạc nhiên trước những gì Thiếu Kiệt nói ra. Bởi từ lúc vào nhà tới giờ cô thấy Thiếu Kiệt hoàn toàn khác. Hẳn xem người cô dẫn đến hoàn toàn ngang hàng không phải là một người mang quyền hành.

Bởi khi gặp một người có chức tước trong người. Người bình thường hay tỏ ra e dè nhiều thứ. Nhưng Thiếu Kiệt thì lại không. Chung Diệp nghe trong lời nói của Thiếu Kiệt sự phách lối ngang ngược nên cũng cau mày.

- Nếu đã thế thì sao cậu không tự làm lấy mà hỏi Vân Anh về tôi làm gì điều này cũng đâu có ít lợi gì cho cậu.

- Tôi nói tôi làm được nhưng mất nhiều thời gian hơn thôi nếu có sự hợp tác của ông thì có lẽ thời gian sẽ được rút ngắn.

Bây giờ Hoàng Lâm Nhu và Trịnh Chi cũng bước vào. Ngồi Xuống chỗ của Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu thấy Vân Anh và Chung Diệp nên cũng cười nói.

- Chào Vân Anh! Ấy nếu tôi nhớ không lầm ông là Chung Diệp ở phòng tài nguyên môi trường nhỉ. Tôi là mẹ của Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu. Hân hạnh được gặp ông.

Nghe được lời của mẹ Thiếu Kiệt Chung Diệp cũng nhìn Vân Anh như thắc mắc tại sao Hoàng Lâm Nhu lại biết lai lịch của mình mà có thể nói ra như thế

Vân Anh thấy ánh mắt của Chung Diệp Như thế cũng chỉ cười giải đáp cho hắn.

- Chị Nhu trước đây làm bên hội phụ nữ, không ít lần lên quận hội họp chắc anh không để ý. Giờ thì chị không làm nữa tập trung kinh doanh của hiệu bách hóa.

Được giải đáp sự thắc mắc của mình Chu Diệp mới nhìn Hoàng Lâm Nhu chào lại.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đánh giá Chung Diệp từ lúc vừa vào đến giờ Chung Diệp có vẻ vẫn xem như mình là quan chức nên không coi hắn ra gì nên cũng chỉ mỉm cười. Bởi hắn biết người nào cũng có sự kiêu ngạo của mình. Mà Chung Diệp ngồi lâu giờ đối với người có cấp bậc thấp hơn mà lại phải chịu lép vế thì sẽ có cảm giác khó chịu.

Thấy hai người đang nói chuyện với Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu cũng biết họ đang bàn bạc gì đó nên mới lên tiếng.

- Mọi người đang bàn bạc việc gì thế

- Con đang muốn loại bỏ một người bên phòng đô thị, bởi người này đã sắp xếp vụ hành hung mẹ theo lệnh Ngô Nam và bản thân người nhà hắn chọc con cũng không ít.

Vân Anh và Chung Diệp bây giờ cũng giật mình và hiểu tại sao Thiếu Kiệt nói hắn sẽ loại bỏ Từ Chấn Dân, mà Thiếu Kiệt lại nói ra thẳng tên người đứng sau Từ Chấn Dân là Ngô Nam mới vừa thanh tra mọi phòng ban làm cho Chung Diệp chùng xuống. Bởi hắn biết đẳng cấp của Ngô Nam là tầm bọn hắn không thể với tới.

- Không phải Ngô Nam tối qua đã về Ngọc Châu rồi sao? hay hôm qua bị đánh không về được mà còn ở đây.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ cười. Hoàng Lâm Nhu nói ra cả việc Ngô Nam bị đánh làm cho hai người trước mặt đỏ mồ hôi thấy rõ nên cũng chỉ cười cười

- Hấn về rồi nhưng chân rết vẫn còn. Nên giờ con mới phải chặt đi này. Mẹ nhìn xem hai tên này ở trường đối phó con không ít, giờ được Ngô Nam hấn đưa ra tuy là chưa mang phong hầu bái tướng lên được nhưng sớm hay muộn cũng sẽ được. Vậy thì ra tay trước mới là thượng sách.

Thiếu Kiệt đưa hồ sơ của Từ Phong Và Minh Long của hấn cho mẹ mình xem. Cau mày nhăn mặt mọi thứ lúc này đều đổ dồn về Từ Chấn Dân nên bà mới mắng hấn.

- Con làm sao vậy? chuyện này cũng không nói mẹ một tiếng. lại còn giấu tới bây giờ.

- E hem có khách nha!

Hoàng Lâm Nhu mắng Thiếu Kiệt cũng quên mất có Vân Anh với Chung Diệp ở đây nên mới ngại nói.

- Xin Lỗi mọi người tại tôi bức xúc quá hai người nhìn xem, nội người em với đứa con đã ngang ngược như thế này thì người bố ra sao nữa.

Cầm lấy hai bộ hồ sơ từ tay mẹ Thiếu Kiệt Chung Diệp nhìn vào đọc cũng nổi lên trên trang những đường gân. Hấn khó chịu vì tại sao người như Từ Chấn Dân lại tìm được chỗ dựa lớn mà hấn lăn lộn tới giờ vẫn nằm một chỗ.

- Quá đáng dung túng con với em mình làm chuyện như thế, lại còn đem ra tại ngoại khi chưa thi hành án xong lý nào lại vậy.

Chung Diệp sau khi xem hồ sơ mà nhận được cũng tức giận, phân nào vì con hấn cũng học ở Trường Thiên Hoa. Nên nhìn Thiếu Kiệt hỏi,

- Cậu định đối phó với tên này thế nào? chứ hấn có chỗ dựa lớn tôi không thể đá động được. Những người ở trên thì hoàn toàn làm ngơ những việc của hấn.

Mới đầu tôi định sử dụng một số thủ đoạn để đem hấn ra ánh sáng để cho mọi người đều biết để hấn bị pháp luật trừng trị. Nhưng sau khi nghĩ lại thì tôi lại có cách nhìn khác bởi nếu làm như vậy ảnh hưởng không nhỏ hình ảnh trong dân chúng nên cũng không nên.

Vân Anh lúc này cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Nếu mà đem chuyện này ra ngoài ánh sáng nhiều người bị liên lụy lắm, chỉ có một mình hấn mà kéo theo nhiều người cũng không quá tốt đâu Thiếu Kiệt. Họ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo thôi. Cháu nhìn bề ngoài họ làm cho nhà nước nhưng lương không đáng là bao điển hình như chú Diệp đây nếu không có những khoản thu thêm ngoài giờ làm việc như tư vấn luật và các thứ liên quan đến đất đai nhà cửa cũng chẳng có được bao nhiêu. Lương nhà nước thì chưa tới bốn triệu làm sao mà sống.

Thiếu Kiệt biết những tiền thu ngoài giờ mà Vân Anh nói là gì cũng hiểu cô nói tránh đi. Dù sao cũng là người kinh doanh hấn hiểu nước trong quá thì không có cá nhưng mà đục quá thì chỉ còn lươn với lạch.

- Điều này bởi thế cháu mới suy nghĩ lại và cần một người hợp tác như chú Diệp đây. Hiện tại cháu chưa hiểu lắm vấn đề, nếu biết Từ Chấn Dân như thế tại sao anh em lại không cách ly hấn ra mà tự hoạt động.

Chung Diệp lúc này cũng chỉ thở dài mới đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Cháu không biết tên này cái gì cũng ăn được hết. Hẳn hầu như công trình nào cũng đi kiểm tra, nói Kiểm Tra là thế nhưng hẳn toàn tới đó nhận phong bì. Nhiều công trình không đúng vẫn được chấp nhận chỉ cần phong bì dày một chút là được. Hỏi cháu chứ những anh em khác đi kiểm tra xong hẳn tới kiểm tra lần nữa, nếu chưa đưa phong bì thì hẳn kiểm tra hoài thôi.

Hoàng Lâm Nhu nghe Chung Diệp nói thế cũng cau mày lại. bất bình trước những gì được nghe nên hỏi.

- Hẳn muốn tiền điên rồi, hẳn không sợ bị bắt gặp sao?

- Ai đâu mà bắt hẳn. Hẳn tới công trình kiểm tra trên danh nghĩa rồi hẹn người ta ra chỗ khác đưa tiền ở đó chỉ ghi tờ giấy phạt giả. Người nào mà cầm tờ giấy đó lên nộp phạt thì không được bắt buộc phải liên hệ hẳn thôi.

Vân Anh chỉ lắc đầu nói ra những việc gần đây xảy ra với những người có công trình nhận giấy phạt của Từ Chấn Dân. Thiếu Kiệt ngồi một bên trầm ngâm một lúc lâu rồi mới hỏi.

- thường một công trình như thế hẳn đi kiểm tra chỉ một lần rồi thôi hay làm nhiều lần thế?

- Cũng còn tùy với công trình lớn một chút hẳn có thể một tháng ghé hai đến ba lần tùy theo mức độ sử dụng tiền của hẳn còn mà công trình nhỏ thì ít nhất cũng hai lần. Anh em đạo này làm việc bị những người dân mắng không ít.

Chung Diệp thấy Thiếu Kiệt hỏi cũng trả lời. Dù sao biết nhiều hơn về Từ Chấn Dân cũng là cách để hẳn biết thêm được điểm yếu của tên này. Mọi người thấy Thiếu Kiệt suy tư cũng im lặng. Hoàng Lâm Nhu thì biết chắc Thiếu Kiệt đang tìm đường gì đó để đem hẳn ra pháp luật mà không kinh động tới xã hội.

- Có rồi. Hiện tại có một cách khá hiệu quả nhưng còn cần nhờ sự giúp đỡ của một số người mà những người này chắc chắn sẽ hợp tác.

- Cách gì thế Thiếu Kiệt cho mọi người biết được không? Nếu được bên chú anh em sẽ hỗ trợ hết mình.

Chung Diệp nghe thấy Thiếu Kiệt đã có cách cũng vội vàng nói. Vì hắn đã chứng mắt Từ Chấn Dân từ lúc tên này được điều qua.

- Vậy nhé! trước tiên xem trong quận mình có công trình nào. Mà Từ Chấn Dân đã ghé qua nhiều lần. Nhờ chủ công trình đó hỗ trợ, Trước mắt nếu hắn trở lại đòi phong bì thì có thể nói họ cho mình biết. Lúc đó mẹ liên hệ với với Chú Khương Đào sắp xếp sao cho khi hắn nhận phong bì thì cảnh sát ập vào tang chứng vật chứng có đủ.

Mọi người trong phòng lúc này cũng im lặng một lúc sau Vân Anh mới nói.

- Nhưng lỡ hắn vẫn được cứu ra thì mọi người công cốc hết. Mà người kia lúc này cũng không dám kết hợp với chúng ta nữa thì sao.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười nói.

- Bây giờ nhờ một số báo chí lên tin, bắt được hắn vì tội nhận hối lộ này nọ ai là nạn nhân thì lên trình báo. Một người như thế nếu nhiều người thì ai cứu được hắn đây?

Chung Diệp đã suy nghĩ thấy cách của Thiếu Kiệt cũng tốt, Nhưng nếu đem việc này ra cho báo chí biết thì. Chẳng khác nào mọi người đều biết

- Cách hay đấy nhưng nếu lên tin như thế ảnh hưởng cái nhìn của dân chúng với ngành cũng không phải là cách giải quyết à.

- Có gì đâu không phải cách giải quyết chỉ cần trên đầu tin bài báo nói qua điều tra cảnh sát phát hiện là xong, Với hấn gặp người mình sắp xếp với danh nghĩa cá nhân chứ đâu phải tổ chức. Mà người dân cũng không đọc báo nhiều đâu chỉ cần chúng ta cho mọi người truyền miệng nhau, những công trình bị hấn nhận phong bì thì lên trình báo vừa chẳng biết ai tố cáo vừa không hiểu hấn bị gài bẫy ra sao ấy mà.

Lúc này Chung Diệp với Vân Anh đôi mắt sáng như đôt. Đúng nếu làm như Thiếu Kiệt thì cho dù Từ Chân Dân có thoát tội cũng không biết tại sao. Đơn giản vì hấn không ít người ghét. Hấn bị tố cáo cảnh sát điều tra là chuyện bình thường lại đúng dịp hấn nhận phong bì thì tang chứng vật chứng có đủ. Thêm đó những người bị hại ra báo cáo nữa thì hấn có chạy đằng trời.

- Hay! chuyện này chú sẽ liên hệ anh em thuyết phục với tìm ra những nơi hấn tới làm phiền nhiều nhất mà nhờ những người đó giúp đỡ. Chuyện này cháu cứ để chú làm chú bảo đảm nếu chuyện này thành công việc nhà cháu xây dựng ra sao toàn bộ anh em sẽ không để ý.

- Chuyện này không cần nhất thiết như thế nếu anh em bên chú có ghé qua thì gọi cháu hoặc uống nước xem công trình một lúc cho có lệ được rồi nếu không ghé thăm người khác lại nghi ngờ nữa không ổn đâu.

Thiếu Kiệt thấy Chung Diệp tự mình muốn nhận trách nhiệm này nên cũng từ chối chỉ cần như thế là đã đủ. Vốn hấn muốn làm nhưng mà giờ có người làm thay cho mình không phải động tay, lại còn được hứa hẹn không làm khó trong lúc xây dựng, thì còn gì mà phải lo lắng.

- Ừ cháu nói cũng đúng như vậy cũng được, thôi chuyện này giải quyết như thế là ổn rồi. Chú cảm ơn cháu nhiều nếu không có ý kiến của cháu chắc chú vẫn còn lẩn quẩn không thoát ra được.

Chung Diệp hấn xem hôm nay đến đây gặp đúng người. Bởi với ý Kiến của Thiếu Kiệt thì hoàn toàn có thể thực hiện được. Mà với nhiều nạn nhân của Từ Chấn Dân thì cho dù Ngô Nam có ra tay thì cũng không thể cứu vớt được hấn xem như hấn phải vào tù ngồi là điều chắc chắn.

- Không cần đâu cháu với mẹ cháu sẽ thêm vào một số thao tác nhỏ như điều tra hai người em và con hấn cho có thêm tội ngồi cho lâu một chút ấy mà.

Thiếu Kiệt cho thêm ý kiến của hấn đề Từ Chấn Dân có thêm tội. Vì nếu điều tra thêm lại phát hiện con và em hấn đang tại ngoại nữa thì lại càng tội chồng tội. Nhất định sẽ phải ngồi hơi lâu trong bốn bức tường.

Bây giờ phía bên ngoài chạy vào trong sân chiếc xe đến trước cửa phòng khách Hà Vi bước xuống xe cùng với ba người khác đi vào. Thấy được xuống xe cũng Hà Vi có hai người nam một người nữ. Thiếu Kiệt cũng cau mày.

Bởi theo như Hà Vi thì những người kia sẽ ở một nơi khác, giờ lại xuất hiện tại nơi này làm hấn có phần thắc mắc không nhỏ.

Bất ngờ khi có người đến Chung Diệp, Vân Anh nhìn lấy Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu thì khều nhẹ hấn như hỏi những người sau lưng Hà Vi là ai. Hấn nhìn mọi người cũng chỉ cười đáp

- Không cần lo đâu khách từ Ngọc Châu mới vào thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 196: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ

Theo sau Hà Vi những người từ Ngọc Châu, tuy được biết là nhà có người nhưng vẫn không nghĩ là đông như vậy. Vân Anh với Chung Diệp nghe Thiếu Kiệt nói người này là khách ở xa mới đến nên cũng không ngại. Để Thiếu Kiệt ra tiếp khách.

Thấy Thiếu Kiệt rời chỗ của mình, Hà Vi mới cười cười nhìn hắn nói.

- Thiếu Kiệt mấy người ở Ngọc Châu muốn gặp cậu nên qua đây trước hiện tại mình giới thiệu cho cậu luôn đây là. Di Trần Như Ý, còn đây là Chú Trương Hoành và Chú Lưu Bá. Hiện tại họ đại diện cho bốn nhà đến đây hỗ trợ cậu.

Vân Anh với Chung Diệp nghe Hà Vi nói những người này đến hỗ trợ Thiếu Kiệt cũng tò mò nghe ngóng. Thiếu Kiệt thì không ngờ rằng những người trước mặt được sắp xếp đến đây chỉ để hỗ trợ cho hắn, nên cũng ngạc nhiên. nhưng cũng đưa tay ra bắt lấy. Người được Hà Vi giới thiệu là Trương Hoành nhìn hắn cười cười nói.

- Xem ra cháu được mấy ông nhà rất quan tâm. lần này chú đến làm thanh tra cơ sở cho Lưu Minh nên có việc gì cháu cần thì cứ nói. Còn tên này hả để hắn tự nói cho cháu biết đi

Vừa nói Trương Hoành vừa bắt tay vỗ vai Thiếu Kiệt. Nhìn qua người được gọi là Lưu Bá đưa tay ra bắt lấy. Nhìn Thiếu Kiệt cười cười quan sát một chút.

- Xem ra cháu đủ tự tin giống như ông nhà chú được biết. Chú sắp tới đảm nhận vị trí bên quản lý quỹ đầu tư của Lưu Minh đang ra chuyện này của thằng con của Chú Lưu nhưng hắn vừa mới bị điều đi chỗ khác nên chú

thay vào, Nhưng cháu yên tâm nếu cái nào cháu thấy đầu tư được cần vốn ngân hàng cứ nói chú, Bên chú sẽ làm hồ sơ cho Ngân Hàng cho cháu vay.

- Mấy người dành hết phần nói rồi sao? không biết tôn trọng phụ nữ đang lẽ ra tôi phải nói trước mới đúng

Thấy hai người tranh nhau giới thiệu mình trước Thiếu Kiệt. Trần Như ý tỏ vẻ ra bực bội vì bị dành trước. Nên giờ đem mọi sự tập trung về mình, nhìn Thiếu Kiệt nói.

Chào cậu Thiếu Kiệt Chị tới đây lần này chủ yếu ở địa phương lăn qua một vòng lấy kinh nghiệm thôi. Nếu cần gì em cứ liên hệ với chị. Qua mấy ngày nữa chị sẽ có lệnh đảm nhận chức chủ tịch quận Thiên Hoa này, có gì thì tìm chị trước đừng tìm mấy người này.

“ Choang”

Nghe được âm thanh lời nói của những người khách mà Thiếu Kiệt đang tiếp, cũng làm cho Vân Anh và Chung Diệp giật mình nhưng đến Trần Như Ý Chung Diệp không giữ được bình tĩnh đánh rơi cả tách trà trên tay làm mọi người chú ý.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười khẻ trong lòng, bởi chức vụ mà Trần Như Ý mới báo ra. Thì sắp tới Chung Diệp sẽ là người làm việc dưới quyền của cô nên hẳn rơi cả tách trà trong tay. Không chỉ có hẳn cả Vân Anh cũng hết hồn trước câu nói kia.

Mọi người lúc này cũng nhìn về phía Chung Diệp và Vân Anh. Lúc này Hoàng Lâm Nhu mới đứng lên cùng ba người đi ra. Bà cũng không nghĩ Hà Thúc và những người ở Ngọc Châu lại điều động con em mình tới Lưu Minh này đưa Thiếu Kiệt bảo vệ trước khi hẳn trưởng thành.

- Xin Chào mọi người tôi là Hoàng Lâm Nhu mẹ của Thiếu Kiệt. Hi vọng sau này mọi người giúp đỡ cháu nó.

Ba người đều xua tay nói những lời khách sáo với Hoàng Lâm Nhu nhưng không ngừng nhìn về Chung Diệp với Vân Anh. Thiếu Kiệt thấy thế vội giải vây cho hai người nói.

- Đều người quen cả đến gặp mặt một chút cũng không sao đâu. Đây là Chung Diệp làm việc bên phòng tài nguyên môi trường quận Thiên Hoa. Còn đây là Lý Vân Anh hiện đang là tư vấn nhà đất trong quận. Mọi người trước lạ sau quen.

Vừa nói hần vừa thao tác giới thiệu Chung Diệp cho mọi người Trần Như Ý nghe thấy chung Diệp sắp tới làm dưới quyền mình nên cũng cười. Đưa tay ra bắt lấy nói.

- Thế thì còn gì bằng sau này nhờ Anh Diệp đây giúp đỡ nhiều.

Chung Diệp bắt tay từng người mà mồ hôi ướt đầm lưng. Hần không nơi đây giờ là nơi tụ tập nhân vật cấp lãnh đạo hần. Giờ thì hần hiểu tại sao Thiếu Kiệt muốn ra tay với Từ Chấn Dân mà không phải e ngại. Toàn bộ những chức tước có sẵn đang đợi thay thế giờ là người của hần Từ Chấn Dân muốn sống cũng khó.

- Tôi nào dám nếu sau này Chị nhận chức tôi vẫn phải gọi một tiếng lãnh đạo. Thôi để tránh mọi người mất vui tôi xin phép ra về trước.

Thiếu Kiệt đột nhiên ngăn cản Chung Diệp nói.

- Có sao đâu, chúng ta cũng đang bàn về việc của Thiên Hoa mà nên để mấy vị lãnh đạo ý kiến xem sao.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nháy mắt với Chung Diệp thấy hành động đó của Thiếu Kiệt Chung Diệp đang lo lắng bỗng rộ lên. Hẳn hiểu Thiếu Kiệt đang cho hẳn những bậc thang cao hơn trong chốn quan trường, chỉ cần hẳn thao tác tốt là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói việc liên quan đến quận Thiên Hoa cả ba người cũng giật mình, nên Trương Hoành định hỏi hẳn điều gì, thì Hà Vi thấy thế nhăn mặt nhìn mọi người nói

- Muốn biết chuyện liên quan thì mọi người cùng vào nhà ngồi xuống nói. Chứ đứng như thế này thì sao được. Mọi người định đứng nói tới tới đấy à.

Mọi người bây giờ mới nhớ đến họ chỉ đang đứng ở cửa của phòng khách, mà chưa hề ngồi xuống từ lúc xuống xe tới giờ, nên cả một đám người đều cười vang lên.

Trình Chi sau khi thay bộ ấm trà lớn hơn mọi người lúc này đã ngồi xuống bàn Trương Hoành mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Chuyện gì mà liên quan tới quận Thiên Hoa thế?

- Chẳng qua là định hạ bệ một tên không nên thân của Thiên Hoa thôi. Còn sự việc muốn rõ hơn nữa phải hỏi đến anh Diệp đây.

Thiếu Kiệt đá trái bóng lại cho Chung Diệp cũng là để cho hẳn có cơ hội ra mặt với lãnh đạo, sau này nhằm cất nhắc hẳn trở thành người phe cánh của mình.

Chung Diệp cũng hiểu ý Thiếu Kiệt nên nhanh chóng kể lại những việc liên quan và Những kế sách mà Thiếu Kiệt đã đưa ra. Qua rất lâu sau từng vấn đề được đem ra ba người lúc này nhìn Chung Diệp một cách hài lòng. Đợi cho Chung Diệp nói hết những gì nếu ra Thiếu Kiệt lại bồi thêm vào.

- Đó là mọi người chưa biết đâu hẳn còn mượn Ngô Nam đưa con với hẳn ra khỏi nơi thi hành án. Giờ chắc đang ở nhà hưởng thụ rồi. Mọi người nhìn xem hồ sơ thì rành rành ra đó con hẳn bị quản thúc ở trại giam giữ cho trẻ dưới vị thành niên hai năm, còn em hẳn cũng ba năm vì tội lạm dụng chức vụ và quyền hạn bắt người trái pháp luật vậy mà chưa tới mấy tháng đã thả ra ngoài.

Thiếu Kiệt giờ đây còn bồi thêm hồ sơ của Từ Phong và Minh Long vào đưa cho mọi người chuyền tay nhau xem. Ba người không ngờ ở nơi mình sắp làm việc lại có chân rết của Ngô Nam nên vừa nhìn qua hồ sơ đã thật sự nóng giận vì những gì được ghi trong đó. Thiếu Kiệt một bên đưa chén trà lên uống nhưng nở một nụ cười.

Trương Hoàn sau khi đọc xong mọi thứ mới nói với Trần Như Ý.

- Xem mà giải quyết tên này trước đi địa bàn của em đây làm xong báo cáo lên là được. Những việc phía trên bọn anh lo còn Thiếu Kiệt cần gì cứ trực tiếp báo với em là được. Nếu ông cứ thẳng tay làm, những thành phần này cần phải loại trừ. Không quyền không thế nữa chắc hẳn cũng không làm nên cơm cháo gì đâu.

- Anh Cứ yên tâm làm theo sắp xếp vừa rồi. Sự việc vừa mới đem ra chúng tôi sẽ giải quyết hết mặt trên cho anh.

Trần Như Ý lúc này mới nhìn Chung Diệp đưa ra đáp án của mình. Vì dù sao đây cũng sắp là nhân viên cấp dưới của cô. nên Không ngần ngại cho dù hiện tại cô chưa nhậm chức. nhưng sớm muộn gì cũng là sếp của Chung Diệp.

Nghe được sự giao phó của Trần Như Ý và một số lãnh đạo cấp trên Chung Diệp lúc này mừng thầm trong lòng. Nếu hẳn không đi đến đây gặp Thiếu Kiệt chắc sẽ không đụng phải cuộc hội ngộ bất ngờ này. Và sẽ không

thay đổi được con đường quan lộ của hắn sau này. m Thâm nhìn Thiếu Kiệt hẳn dường như làm ra lựa chọn của chính mình cho việc này.

- Vâng vậy tôi sẽ làm việc này thật tốt, cũng không còn sớm thôi xin phép về trước. Máy vị lãnh đạo ở lại.

Nghe Chung Diệp nói như thế Trần Như Ý mới nhìn đồng hồ lúc này đã hơn 9 giờ hơn nên cũng nói.

- Thôi cũng trễ rồi mọi người để cho Thiếu Kiệt với Di nghi ngơi. Về bên đó còn thu xếp đồ đạc nữa. Hôm nay chủ yếu qua đây gặp Thiếu Kiệt trước để biết mặt sau này để bàn chuyện thôi. Nên giờ về bên nhà khách mà Hà Thúc đã chuẩn bị được rồi.

Lúc này cả Trương Hoành và Lưu Bá cũng đồng ý. Mọi người lục đục kéo nhau ra về chỉ còn lại những người cư ngụ trong nhà. Đợi cho Họ đi hết Hoàng Lâm Nhu mới hỏi Hà Vi.

- Những người đó điều tới đây không oán trách gì chứ Hà Vi, thấy họ tới đây chỉ vì Thiếu Kiệt thôi không cũng thiệt thòi cho họ.

- Di cứ yên tâm họ đi kiểu này chủ yếu làm dày hồ sơ của họ để sau này để cất nhắc hơn thôi với bối cảnh sau lưng họ đi đến đâu mà công việc không thuận lợi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu đúng là những người này đi đến vùng nào với bối cảnh của họ phía sau lưng thì các nơi họ trải qua đều thuận lợi những khó khăn chỉ cần họ nói những người phía trên sẽ giải quyết tạo cho họ một lý lịch đủ để sau này làm những chức vụ cao hơn.

Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Hà Vi.

- Ừa không phải bạn đưa những người đó qua bên kia sao. Vậy mà họ lại qua đây thế lúc nào chào hỏi mà không được?

- Mình cũng nói vậy nhưng họ đòi qua thì đưa qua, đâu ngờ khách của cậu lại là nhân viên sau này của Trần Như Ý đâu. Mà thôi chẳng qua là một lần thăm dò thôi mà. Không quan trọng lắm bởi những người này nghe mấy người ở Ngọc Châu tâng bốc cậu nên mới qua thăm dò thôi.

Gật đầu xác nhận Thiếu Kiệt trong lúc mọi người nói chuyện đã có những lúc quan sát họ. Cũng biết mình là trung tâm của cuộc chào hỏi này. Nhưng hắn không có việc gì phải lo lắng bởi hắn tin họ tự nhận định được cho chính mình.

- Thôi cũng trễ rồi mẹ về phòng nghỉ ngơi đi. Con còn làm việc một lúc nữa rồi mới đi ngủ.

Thiếu Kiệt đợi Hoàng Lâm Nhu và Hà Vi đi cùng nhau để dẫn bà tới phòng mình thì xuống nhà kho, Chu Tường thấy hắn đến cũng hỏi Bởi này giờ làm việc nghe tiếng ồn ào bên ngoài hắn biết hôm nay phòng khách khá nhiều người. Vì thường chỉ có mấy người bọn hắn không có người ngoài nhiều nên hôm nay cũng hiếm kì.

- Hôm nay làm gì mà nhiều người đến đây vậy Thiếu Kiệt?

- Không chỉ là mấy người ở Ngọc Châu đến đây làm việc thôi giờ họ rời đi hết rồi. Thôi làm việc.

Thiếu Kiệt và Chu Tường bắt đầu những dự án trên giấy của hắn và đưa ra những phương trình thay đổi chính sửa nhiều thứ nhưng không ai biết đó là gì.

Không lâu sau đó khi Lưu Minh trở về với sự tĩnh lặng của màn đêm. Trong một phòng khách ba người đang ngồi nói chuyện với nhau. Trần Như

Ý lúc này vừa lau tóc của mình vừa nói.

- Hai anh đánh giá thằng nhóc như thế nào?

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt đúng như ông già nói. Nó còn cáo hơn bất cứ người làm quan trường nào chúng ta.

Trương Hoành vừa hút thuốc cũng dập tắt đi điếu thuốc trên tay vào cái gạt tàn. Nói ra câu trả lời của mình về đánh giá Thiếu Kiệt. Lưu Bá cũng gật đầu nói thêm vào.

- Thằng nhóc này nó rất khéo, nội chuyện ngày hôm nay cái người Chung Diệp kia đủ thấy hấn như thế nào. Theo anh nghĩ cái kế sách mà Chung Diệp nói thật chất là của Thiếu Kiệt nói cho hấn.

Trần Như Ý lúc này cũng buông cái khăn đang lau tóc để trên vai mình nói.

- Chuyện này anh không nói thì ai cũng biết. Nhìn nó rất tự tin vì những việc nếu là Chung Diệp nghĩ ra là điều không thể nào. Nếu Tên này có thể nghĩ ra cách hay như vậy thì không thể nào chỉ ngồi một chỗ ở cái phòng tài nguyên môi trường được.

- Việc này không phải bàn. Nhưng hay nhất là thằng nhóc kéo Chung Diệp vào phe cánh mình rất tốt có thể thấy chỉ một câu trước lạ sau quen của thằng nhóc mà Chung Diệp leo lên thuyền của mình.

Lưu Bá với Trần Như Ý cũng gật đầu xác nhận điều Trương Hoành nói. Bởi chưa biết đối phương như thế nào. Chỉ với từ hỗ trợ hấn nhưng không nói cụ thể mà Thiếu Kiệt đã kéo một phòng của quận Thiên Hoa vào dưới trướng của Trần Như Ý. Lưu Bá thầm than thở với hai người.

- Thằng nhóc rất khéo điều đó phải công nhận. Nó mà làm quan thì chắc chắn nhiều người chết với thằng nhóc này lắm. Hấn bày ra cái bố cục mượn dao giết người, để cho Chung Diệp phải cam tâm tình nguyện giúp hấn hạ bệ Từ Chấn Dân mà lại phải cảm kích hấn nữa đúng là như mấy ông già ở nhà nói thật.

- Cũng may là mấy ông già phát hiện ra thằng nhóc, nếu không một mai bên phía kia mà lôi kéo được hấn với mưu kế này bên mình không thua trên tay nó mới sợ.

Trần Như Ý cũng nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Qua việc thăm dò hôm nay cô thấy được nếu Thiếu Kiệt mà rơi vào phe cánh của Ngô Nam những bước đi của hấn có thể đem lại không ít cho phe cánh của những người mình.

- Mọi người quên còn một người nguy hiểm hơn cả Thiếu Kiệt nữa. Trong ngày hôm nay anh thăm nhận định và hiểu sao Thiếu Kiệt hấn nổi bật như vậy. Bởi Hoàng Lâm Nhu không thua kém đâu. Từ khi ngồi vào bàn nói chuyện bà ta chỉ im lặng không nói gì nhưng thật chất là để cho con mình phát huy hết những thứ đã bố cục. Có ai nghĩ rằng trong khi nói chuyện chúng ta hầu như quên mất bà ta hay không cho dù ở nơi đó Hà Vi lâu lâu vẫn lên tiếng. Nếu không phải Hà Vi lên tiếng anh cũng không nhận ra ở đó vẫn còn Hoàng Lâm Nhu đang bên cạnh Thiếu Kiệt đâu.

Lưu Bá lúc này cũng nhìn Trương Hoành nói ra những gì theo hấn nhận định vì Như Trương Hoành nói thì hấn thấy quá đề cao Hoàng Lâm Nhu.

- Anh có đánh giá cao quá không? Em nghĩ bà ta vẫn thường thôi mà?

Trần Như Ý cũng ra vẻ đồng tình với ý kiến của Lưu Bá gật đầu nói.

- Anh có suy nghĩ nhiều quá hay không? Hay là tại vì bà ta chưa quen mọi người nên không nói chuyện thôi.

Trương Hoàn lúc này cũng thở dài lắc đầu nói.

- Lúc này khi ngồi trong phòng anh cũng nghĩ như thế. Nhưng giờ về tới nhà mới xác nhận không phải. Hoàng Lâm Nhu sau khi nghe đến những chức danh chúng ta sắp làm lại không có vẻ nào là lo lắng. Còn nữa bà ta chủ động bắt tay giới thiệu mình chỉ muốn giúp đỡ Thiếu Kiệt. Đó chỉ là chào xã giao cho có mặt thôi. với phần người phụ nữ này cũng không có cảm giác gì cho thấy là sẽ loạn, nhưng Vân Anh thì lại khác. Cô ta tỏ vẻ khúm núm hơn và lo lắng hơn trong khi Hoàng Lâm Nhu lại rất bình thản. Ngồi một bên nghe những sắp xếp của con mình đưa cho Chung Diệp mà không nói một lời cho đến khi mọi người ra về. Bà ta có điều gì đó mà ngay cả những ông già cũng không biết được đó mới là điều quan trọng.

Những lời Trương Hoàn nói ra làm hai người Lưu Bá và Trần Như Ý run động. một không khí im lặng trong căn phòng mỗi người chạy theo một ý nghĩ cho đến khi không có được giải đáp của mình cả ba người đành phải giải tán ai về phòng người đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 197: Cho Ăn Cháo

Những ngày tiếp theo Thiếu Kiệt hoàn toàn được nghỉ ngơi. hấn ngoài việc tổ chức tiệc tùng cho mọi người quen biết trong trường còn hứa hẹn nếu anh em trên trung bình một lần nữa thì lại tổ chức thêm 1 lần gần giáng sinh để mọi người thật sự thoải mái.

Lễ động thổ nhà hấn diễn ra, cũng là lúc nhiều tờ báo với tiêu đề Thiên Hoa thanh tẩy bộ máy làm việc quan liêu. Mà người bị bắt đầu tiên không ai khác là Từ Chân Dân tiếp theo sau đó những sự kiện dây chuyền domino như Từ Phong và Minh Long được đưa ra khỏi nơi thi hành án bị bắt giam lại.

Nhưng những việc đó bây giờ hoàn toàn không liên quan tới Thiếu Kiệt nữa. hấn giờ là người ngoài luồng. Những ngày bận bịu của hấn bỗng nhiên được thanh bình hấn trở lại là một học sinh đúng nghĩa trong kỳ thi. Qua hơn một tuần lễ thi cử Thiếu Kiệt thư giãn đầu giờ học,ngồi thoải mái vươn vai trên ghế đá sân trường.

- Xem con người ta sung sướng chưa kia. Người ta vừa thi xong lại bắt đầu chuẩn bị thi tiếp. Còn anh chàng nhà chúng ta lại phơi nắng nằm gió như thế này đây. Thật là sung sướng quá mà.

Thiếu Kiệt chột giật mình nhìn ra phía sau, thì ra Nhã Oanh và Hà Vi đang đứng sau lưng hấn. Cười cười Thiếu Kiệt nói.

- Thi thi xong rồi thì phải xả hơi chứ không lẽ thi tiếp. Mà Thi tiếp là thi cái gì nữa hết rồi mà.

- Cậu thấy chưa Ngọc Nhi đã nói là hấn quên mất chuyện này mà. Mình nói có sai đâu.

Nhã Oanh lúc này nhìn Ngọc Nhi nói như xác nhận lại lời mình. Nhìn hai người bình luận mình Thiếu Kiệt cũng ngỡ ngác hỏi.

- Mình quên mà quên cái gì?

- Thôi đi anh ơi! lớp học sinh giỏi thi viết thư UPU hôm qua ngày thi cuối cùng thông báo của trường gọi tập trung, anh có nghe đâu. Hèn gì hôm qua không thấy mặt đâu hết.

Bây giờ Thiếu Kiệt được Nhã Oanh nhắc nhở cũng nhớ ra hẳn hứa với Tần Tiến là sẽ thi tốt kỳ thi này để mang vinh quang về cho trường. Thế mà ngay ngày tập trung đầu tiên hẳn đã vắng mặt.

- Ấy Chết! chuyện này quên mất. Mà hai tiểu thư hôm qua có mặt giáo viên có dặn dò gì không tiết lộ chút đi.

Ngọc Nhi đưa cho Thiếu Kiệt tập giấy phô tô dày cộm rồi cười nói

- Biết cậu sẽ nói như thế nên bọn này lấy tài liệu cho cậu rồi. Máy bài này là những bài đoạt giải ở những lần thi trước cậu xem rồi tham khảo nhé thôi đi về lớp đây.

Thiếu Kiệt cầm trong tay một đống tài liệu được photo cũng than thầm.

“Thi mỗi năm mỗi đề tài khác nhau thế quái nào lai lấy mấy đề bài cũ mà tham khảo có ít gì đâu.”

Nhưng giờ đây hẳn chỉ có cách là nhận lấy những tài liệu này, còn có tham khảo hay không thì chỉ có mình hẳn biết. Bởi nhiều trường học trong nước cứ như thế. Cái đề thi mỗi năm lại mỗi khác mà tài liệu tham khảo là những bài văn của những năm đã thi thì hoàn toàn không đúng với những gì muốn viết.

Thiếu Kiệt vừa bước ngang qua phòng ban giám hiệu thì bị Mai Uyên Lâm bắt lại vì tội hôm qua không tập trung lớp học sinh giỏi.

- Sao hôm qua em không đến lớp học sinh thi viết thư hả? em có biết là hôm qua tất cả mọi học sinh đều tập trung chỉ có em là không có mặt. Em làm vậy mà coi được hả.

- Dạ hôm qua em không nghe loa thật. Em đang tập trung hết sức tính xem mình thi trên trung bình không nên mới như thế.

Nghe đến đây Mai Uyên Lâm càng bão nổi hơn. Măng hấn.

- Em còn nói được. Em có biết rất nhiều giáo viên phản ánh về em cho thầy Tần Tiến không. Môn Văn thì em viết gần hết giờ cô không nói. môn Toán, Lý, Hóa, Ngoại Ngữ. Môn nào em cũng làm mới một phần ba giờ rồi đi ngủ. Chưa kể đó em còn bày cho các bạn vào môn Ngoại Ngữ không làm được thì lác xí ngẫu, bốc thăm kết quả rồi đánh đại. Phòng thi thành cái chỗ cho bọn em hên xui hết rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng méo mặt. Chuyện này do tên Lý Bân hỏi hấn thi Ngoại ngữ nên chuẩn bị cái gì. Vì cao hứng hôm đó hấn bày các kiểu hên xui cho Lý Bân, ai ngờ Lý Bân đem chuyện này nói cho bọn trong nhóm. Nên đứa nào cũng làm theo. Mỗi đề Anh văn là một cách đánh khác nhau. Nên giáo viên tức điên.

- Cô Cũng đừng nói thế chứ chuyện này không phải lỗi tại em. Cô có thể đợi kết quả môn Anh văn mà biết, em bảo đảm trên năm điểm, Riêng môn văn trừ điểm chính tả ra còn lại 8 đến 9 điểm. Toán. Lý Hóa ba môn bằng nhau điểm 8 nên cô đừng có làm em sợ.

Hấn lúc này hùng hèn nhìn Mai Uyên Lâm trả lời số điểm mà hấn dự đoán. Vì chỉ có môn Ngoại ngữ là hấn không chắc chắn. Còn những môn

khác hẳn đều tự tin mình làm bài tốt.

Mai Uyển Lâm thấy Thiếu Kiệt tự tin như thế cũng thờ dài nói với hắn.

- Biết em lợi hại rồi! nhưng cái gì cũng nên nghiêm túc một chút. Tài Liệu hôm qua của lớp ôn tập em nhận được chưa?

Thiếu Kiệt bây mới lôi trong túi quần mình ra một tập giấy phôi tô nặng trĩch nói với Mai uyển Lâm.

- Em đang không hiểu? những thứ này tham khảo để được cái gì. Đề bài không đúng nội dung cũng không đúng, Làm Văn mỗi người có một ngôn ngữ văn phong riêng, một cách viết riêng của từng người. Nếu mà cô nói em học theo mấy cái tờ giấy này thì em xin thua. Như thế chẳng khác nào chép bài văn mẫu viết ra vậy.

- Vậy chứ em định ôn tập bằng gì? Không theo tài liệu không lẽ em có bài viết rồi?

Mai Uyển Lâm lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt, vì cô cũng bất ngờ trước những câu nói của hắn. Thường người khác không chú ý lắm về vấn đề này vì còn là học sinh văn phong chỉ hạn chế ở miêu tả là chính.

- Vâng em tự có đề tài rồi, mấy ngày nữa em nộp bài cho cô là được. Còn cái này em chỉ cầm về cho có lệ thôi chứ không dùng. Cô Đừng thu tiền tài liệu của em là được.

- Ừ vậy thôi em muốn làm sao thì làm. Miễn sao nộp bài cho Cô là được.

Nghe Thiếu Kiệt muốn làm Theo ý mình Mai Uyển Lâm cũng không thắc mắc bởi, Cô biết hắn có ý kiến riêng của hắn mà không ai có thể thay đổi.

Vào lớp vừa ngồi xuống Lý Bản đã than thở vụ thi cử của hắn.

- Cầu trời khẩn phật, Thiên Chúa Giáo, Trương Tam Phong cho lần này con thi được trên điểm trung bình có hứa sẽ ăn chay một tuần, ý một ngày.

- Mà có thôi đi không! cầu trời khẩn phật rồi mà còn kêu cả thiên chúa vào đây lai thêm Trương Tam Phong nữa mà không bệnh tao cũng bệnh à.

Thấy Thiếu Kiệt nổi quạo Lý Bản cũng méo mặt, vì mới vừa thấy Thiếu Kiệt còn vui vẻ giờ đâm ra cáu gắt nên mới hỏi hắn.

- Có chuyện gì vậy anh Kiệt? ai chọc anh à.

- Mới bị Cô Lâm mắng, mà mà là nguyên nhân, Mà nói bọn nó cái trò may rủi làm gì? Thi Ngoại Ngữ bọn nó đem vào phòng thi làm một đám. Giờ anh mà bị chửi nè.

Nghe Thấy do mình nên Thiếu Kiệt bị chửi nên hắn cũng im lặng. Nguyên hai tiết sau đó Thiếu Kiệt mới bình tĩnh trở lại. Ngồi trong căn teen nguyên một nhóm đang thấp thỏm bất an vì sắp tới phải đợi kết quả thi. Nhìn Nguyên một đám Thiếu Kiệt cũng thấy nản. Chợt Điện Thoại Thiếu Kiệt vang lên một dãy số lạ. Cau mà Thiếu Kiệt mới nghe máy.

- Alo Anh Kiệt cứu em với? Bọn nó đòi ra về kêu người đánh em?

- Hoàng Ngân hả? Chuyện gì nói anh nghe xem.

Thiếu Kiệt đang ngồi cũng vội bật dậy những đứa trong nhóm thấy thế cũng nhìn theo cả Lý Bản và Lâm Vũ.

- Chuyện là trưa nay em ngồi ôn bài đầu giờ trên sân trường ấy. lúc đó đang viết bài bài tập, cây viết không ra mực em cầm vũ vũ làm sao mà mực

nó bay ra văng hết qua một nửa lớp nam sinh bên cạnh. Bọn nó mới vừa hăm dọa em ra về sẽ đánh em. Em sợ!

- Cứ bình tĩnh trả lời anh nào. Chuyện này em báo giáo viên chưa? Tầm mấy giờ em tan học? Chuyện này báo phòng ban giám hiệu chưa?

Thấy Hoàng Ngân em mình có vẻ bị hoảng sợ bị hăm dọa tuy cô bé tự hào vì anh mình là Thiếu Kiệt nhưng chưa bao giờ cô làm chuyện gì xấu Thiếu Kiệt biết điều này. Thậm chí cô chỉ tinh nghịch một vài chỗ nhưng khá hiền.

- Bọn nó đông lắm em nhớ chỉ có nửa lớp thôi à? nhưng bọn nó kéo người đông lắm em không đi đâu được. Giáo Viên cũng không để ý lắm vì trong lớp cũng có người của bọn nó. Nên em lên nói giáo viên không được. Mấy đứa bạn em có nói anh mà nó xem như là nói xạo không tin nên giờ em chỉ ngồi trong lớp thôi. đến 5h30 em mới tan trường có cách nào không anh Kiệt.

- 5h30 đúng không? được rồi em cứ yên tâm giờ đó anh tới đón em không cần phải lo lắng chuyện này anh lo cho không cần báo giáo viên làm gì.

Lý Bàn nghe thấy lời nói của Thiếu Kiệt có chút gì đó không ổn nên hỏi.

- Chuyện gì vậy anh Kiệt? cái gì mà cô giáo rồi 5h30 nữa?

- Em gái anh bị người ta hăm dọa bên trường Lưu Minh. Lát ra về thằng nào đi với anh qua bên đó.?

Nguyên một đám đang ngồi nghe Thiếu Kiệt nói thế đều đứng lên nói

- Em đi!

Lý Bân cũng biết tới Hoàng Ngân nên tức giận không kém mắng.

- Chó má thằng nào uống thuốc liều vậy. Anh em tản ra đưa tin tức này cho anh em trong trường ai đi được thì đi ai không đi được thì về. Lát hết 4h45 tập trung trước trường đi qua Lưu Minh làm gỏi bọn nó.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân gọi nhiều người cũng không hiểu thằng này tại sao hôm nay lại máu thế nên hỏi

- Mà định đem hết người à? qua bên đó mấy người thôi cũng được rồi cần gì lắm thế? Đem nhiều cho cảnh sát tóm?

- Chuyện này phải làm lớn bọn bên đó quen thói rồi anh ơi. Gần đây anh em mình đi ngang qua bên trường nó bị đánh không ít. Nhưng vì nhẹ nên em không nói. Còn lần này đụng tới bé Ngân thì chơi chết tụi nó luôn kéo càng đông càng vui sẵn cho bọn nó biết sau này đừng đụng tới bé ngân nữa.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu nhưng cũng kèm theo đó nhắc nhở.

- Anh em nào muốn đi thì đi.Đừng ép bọn nó chuyện này anh mày bực rồi đấy má hôm nay cái ngày gì gặp toàn chuyện gì đâu. không giờ ngồi học thêm hai tiết nữa mới được ra về bực mình.

Thiếu Kiệt hiện tại đang rất khó chịu bởi Hoàng Ngân tuy ít nói chuyện với Thiếu Kiệt vì không gặp hẳn nhưng đối với cô công chúa bé nhỏ của nhà hẳn thì lúc nào cũng được ưu tiên là trên hết. Nên giờ trong lòng hẳn nóng như lửa đốt.

Mọi người thì đang thả ra tin tức về chuyện đi đánh nhau sắp tới của Thiếu Kiệt không ít người thấy khoái chí vì đã lâu chưa hoạt động. Còn một số thành phần vì hiếu kì và mang tâm lý đi xem cho vui nên cũng hồi hộp.

Hai Tiết học đó ai nấy đều không tập trung học tập được. Thiếu Kiệt thì càng bình tĩnh. Lý Bân rất sợ trạng thái này của hắn bởi khi nào càng bình tĩnh Thiếu Kiệt cũng làm ra chuyện lớn. Vì giờ của Thiếu Kiệt ra về và giờ của Hoàng Ngân tan lớp chênh lệch không nhiều nhưng đề từ Trường Thiên Hoa qua trường Lưu Minh cũng mất khoảng thời gian hơn hai mươi phút.

Giờ học cứ chậm chậm trôi qua không ít người thường xuyên nhìn lên đồng hồ để mong ngóng tới giờ ra về. Trong trường một điều gì đó căng thẳng đang diễn ra thâm lặng nhen nhóm trong từng học sinh.

Khi tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc từng giáo viên rời đi khỏi lớp một tràng cảnh. Những học sinh thay nhau kéo về bãi giữ xe thật nhanh tiến ra khỏi trường.

Thay vào sự bận rộn của bãi xe trong trường vì phải kiểm soát xe của học sinh ra về thì những bãi giữ xe tư nhân gần đó bắt đầu nhận nhiệm vụ những học sinh đem xe mình gửi vào. Những nơi này cũng không ngừng nhìn lấy nhau như không hiểu điều gì đang xảy ra.

Bên cạnh con hẻm của Trường từng học sinh sau khi gửi xe xong thì chạy ra đó họp mặt. Ai cũng muốn mình là người có mặt trong chuyện này nên chẳng mấy chốc con hẻm dần trở nên đông đúc.

Thiếu Kiệt thì không hề hay biết vì một câu nói của hắn, lại gây nên một cơn sóng ngầm nghiêm trọng. Cho đến khi hắn rời khỏi trường đến con hẻm đã hẹn cũng giật mình. Lý Bân nhìn thấy hắn cũng chỉ biết vươn vai lên theo kiểu hắn là người vô tội.

- Anh em làm gì tập trung đông ở đây vậy?

- Đòi lại công bằng cho em gái Anh Kiệt. Đập cái bọn Lưu Minh một trận ra trò.

Nghe xong một đám học sinh nói chuyện giang hồ Thiếu Kiệt cũng chỉ cười khò. Bây giờ hẳn thấy đôi khi có nhiều anh em đi theo quá cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Nhưng mọi người đã lỡ tập trung khá đông đang đợi lệnh hẳn nhưng vẫn vướng mắt vì những bãi giữ xe xung quanh đã đầy các xe nên chỉ còn cách giải quyết cuối cùng là dắt theo.

Thấy như Thế Lý Bân mới nói một tên trong nhóm dắt xe Thiếu Kiệt còn mọi người thì đi theo phía sau. Một đám học sinh gần hơn ba trăm người đi ngoài đường tạo thành một màu trắng xóa. Những dân phòng gần đó hoặc người đi đường ngang qua thấy vậy đều chăm chú nhìn nhóm người Thiếu Kiệt.

Dù có vẻ hư vinh nhưng cảm giác kéo người từ trường này qua trường khác đánh nhau lần này khá thú vị cứ không khác gì người trong giang hồ chuẩn bị ra trận.

Đoàn người Thiếu Kiệt đi qua những con phố làm mọi người đều nhìn theo có người đang ở trong nhà cũng chạy ra xem. Những nơi không có lề đường dành cho người đi bộ một đám người của Thiếu Kiệt tràn xuống đường những người đi sau chỉ còn cách đứng lại đợi bọn hẳn đi qua rồi mới dám cho xe chạy tiếp.

Đến gần trường Lưu Minh nơi của Hoàng Ngân học Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra nhìn vào đồng hồ. Lý Bân cũng nhìn kè vào rồi đưa ra lệnh

- Còn khoảng 10 phút nữa ra về anh em nghĩ ngơi tại chỗ chuẩn bị hết tư thế đi lần này chỉ cần trường học vừa mở cửa toàn bộ ập vào đem thẳng nào định đánh em anh Kiệt cho nó lần này đi ăn cháo luôn.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 198: Đấu Một Trường

Một nhóm người tư thái bưng bưng. Thiếu Kiệt cũng không cần nhất Thiết phải chú ý lắm vốn hẳn định chỉ đi vài người đến bảo vệ Hoàng Ngân là được. Nhưng nếu đã kéo đông thì tên nào không biết đánh trước tính sau.

Từng người đều chuẩn bị cho mình tư thế khá tốt Thiếu Kiệt nhìn mà cũng chỉ biết cười thầm, bọn này xem phim xã hội đen nhiều quá rồi nhiễm mất một phần.

Thiếu Kiệt lúc này cầm lấy điện thoại nhắn tin vào số lúc trưa Hoàng Ngân gọi cho hắn.

“ Em học lớp mấy bọn anh đến đón bảo đảm không một thằng nào dám đụng em gái anh ”

một tin nhắn được trả về cho Thiếu Kiệt từ số của Hoàng Ngân

“ Em học lớp C5. Bọn nó từ chiều tới giờ cứ canh chừng em thôi. Nghe nói một thằng trong nhóm cũng giống anh học sinh quậy của trường. ”

Thiếu Kiệt nhìn qua những đứa trong nhóm đang đứng đầy gần đó, Phụ Huynh của trường Lưu Minh đứng trước cổng cũng nhìn về phía bọn hắn lo lắng không biết chuyện gì xảy ra tại sao lại đông học sinh như thế.

Lớp em anh học C5 anh em lát vào trường thẳng tiếng lớp C5 trước giáo viên không cần quan tâm, đã không lo được cho Hoàng Ngân thì anh em mình lo.

Mọi người trong nhóm đều gật đầu khi được hiệu lệnh của Thiếu Kiệt.

Khi tiếng kéo cửa của trường học Lưu Minh bắt đầu vang lên Thiếu Kiệt chỉ nói lên một tiếng.

- Đi

Toàn bộ phía sau tất cả đứa ngồi đứa đứng đều hết sức tập trung Lý Bân và Lâm Vũ đi sau Thiếu Kiệt. Bảo vệ lúc này thấy học sinh của trường khác kéo vào trường cũng lo lắng kéo nhanh cửa trường định đóng lại Lâm Vũ đã nói.

- Chặn cửa lại không cho đóng!

Lúc này hơn chục đứa phía sau xông vào đem bảo vệ ngăn lại không cho đóng cổng thành công còn đứng làm hai bên kéo cửa Trường thật rộng ra.

Một số phụ huynh gần đó lên tiếng khuyên can vì biết sắp có đánh nhau một đứa ngăn cửa lại trước trường tách phụ huynh ra lớn tiếng nói.

- Dám đòi đánh em anh Kiệt thằng đó đáng đánh mấy cô dì khuyên làm gì.

Thiếu Kiệt thấy thế đứng lại nhìn hẳn và người phụ huynh kia.

- Xin lỗi cô cháu chỉ muốn đem em cháu về. Nếu trường học để em cháu bị đe dọa cháu phải làm như vậy. Còn cậu xin lỗi cô ngay, còn nhỏ không được lớn tiếng với người lớn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế nhưng phụ huynh đứng gần cũng bàn tán. Ai cũng hiểu nếu con em mình bị đe dọa mà trường học không làm gì được thì họ cũng sẽ nghĩ đến tình cảnh không tốt mà làm việc như Thiếu Kiệt. Nhưng thấy hẳn nói chuyện như thế khác xa với tràng đồ sộ phía sau cũng thấy hơi lo lắng.

Người vừa lớn tiếng với vị phụ huynh đứng gần đó cũng quay lại xin lỗi một cách đúng nghĩa làm những người đàn ông đón con em mình đưa lên ngón tay cái với Thiếu Kiệt có người còn nói.

- Móa như thế mới đáng mặt đại ca chứ! con tôi mà theo thằng nhóc này chắc sau này cũng tốt à.

Lời nói của người phụ huynh kia làm cho một số người khác sầm mặt lại. Không ai muốn con mình lăn lộn thành hắc bang mà người này thấy phía sau Thiếu Kiệt đông anh em như thế còn là học sinh thì biết sau này làm đại ca như thế nào còn muốn gửi gắm con mình là điều không thể chấp nhận được.

Người đàn ông lúc này mới nói lý lẽ của mình.

- Tôi nói nhé mấy người thấy con em mình học hành vậy đó bên ngoài hẳn giao du làm sao mà biết được. Nhiều đứa con cãi lại cả cha mẹ. Vậy mà những đứa này vì một câu của thằng nhóc lại quay ra xin lỗi. Trong các vị ai làm được như nó. Mẹ chứ con tôi chắc chuyển qua trường Thiên Hoa quá, để cân nhắc thử xem.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng chỉ cười. Cổng trường lúc này rộng mở Bảo vệ đứng một góc bị hơn năm sau người vậy lại. Tuy là người lớn nhưng với một đám thanh niên vây lấy mình thì đừng nói chuyện yên ổn mà bị đánh như thế nào mới là đáng lo lắng.

Lâm Vũ lúc này mới tiến đến hỏi người bảo vệ. Lớp C5 của Hoàng Ngân nằm tại vị trí nào. Sau khi sát định vị trí hẳn quay lại nói với Thiếu Kiệt.

Không như trường Thiên Hoa lớp C5 của Hoàng Ngân nằm tại lầu hai dãy ở giữa. Nên bắt buộc Thiếu Kiệt phải đi qua hành lang dọc trường và

lên cầu thang bộ ở cuối hành lang mới lên được lớp của Hoàng Ngân.

Đoàn người tiến vào trong trường đi qua các lớp học bên dưới học sinh còn đang ngồi học. Cũng nhốn nháo hết lên, các giáo viên cũng sững sờ trước chuyện học sinh trường khác tiến vào trường đồng thể này.

Một số học sinh đi trong lớp lúc này nhận diện ra được Thiếu Kiệt mới là lên.

- Thằng đó không phải Thiếu Kiệt của trường Thiên Hoa đi hấn kéo đến đây làm gì.

Nghe được một số người nói tên người đứng đầu. Giáo viên cũng bỏ lớp ra can ngăn. Thiếu Kiệt đứng tại giữa sân trường nhìn toàn bộ trường nói.

- Lâm Vũ, Lý Bân chia hai bên lên lầu đem Hoàng Ngân bảo vệ xuống đây Anh mày đứng ở đây xem thằng nào dám làm gì.

Lúc này Lý Bân và Lâm Vũ cũng chia ra hai đường đem hai lối cầu thành bộ mỗi người một nhóm đi lên.

Một người thầy giáo giám thị từ trong phòng học chạy ra la lớn

- Em kia em biết làm như vậy là như thế nào không. Em còn phách lối đứng đây để tôi bắt em lại xem em là học sinh trường nào.

Thầy giám thị vừa chạy tới không nói gì nhiều đã vung lên nắm đấm hướng về Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt thấy thế chỉ cười chân phải bước lên một bước vừa đủ tầm vai chụp lấy nắm đấm đang đến trước mặt mình kéo lùi ra sau cũng không quên lên gối một cái trước khi giáo viên này ngã xuống. Hấn đứng đó. Nhìn vị giáo viên lắc đầu nói.

- Tôi hiểu tại sao em tôi là bị những học sinh khác khi dễ bắt nạt rồi. Không nói lý lẽ đã đánh người.

Những học sinh còn lại đang đứng gần Thiếu Kiệt thấy người giáo viên đứng dậy phần nộ định ra tay với Thiếu Kiệt từ phía sau. Thì bị một học sinh gần đó đạp cho một đạp Nói

- Mẹ thằng chó mày định đánh với anh Kiệt à còn lâu nhé. Anh em đánh nó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không nói gì phóng tầm mắt ra khắp sân trường hướng về lớp có tấm C5 ngoài cửa lớp. Nơi Lý Bân và Lâm Vũ đang tiến đến. Tất cả học sinh đều không còn tâm lý muốn học giờ diễn biến bên ngoài mới đúng thật sự là hấp dẫn.

Một số học sinh có máu mặt trong trường Thấy Thiếu Kiệt hoành hành ở giữa sân. Một số giáo viên nam đều chạy lại định cùng nhau áp chế hắn nhưng bị một đám học sinh còn lại của bên Thiếu Kiệt thay phiên tấn công.

Thấy áo sơ mi có vẻ vương vীu Thiếu Kiệt mới cởi áo sơ mi đang mặt của mình ra đưa cho một học sinh trong nhóm mình.

Cứ như thế cho đến khi hắn thấy bóng dáng Hoàng Ngân thì phía sau hắn hai đến ba giáo viên bị những người còn lại sau lưng Thiếu Kiệt đánh không còn gì. Hầu hết Thiếu Kiệt chỉ đánh vào những chỗ không tổn hại nhưng gây đau nhất thời. Để những người phía sau hoạt động.

Toàn trường Lưu Minh bây giờ bàn tán. Họ không hiểu tại sao Thiếu Kiệt đến đây còn hoành hành như thế. Lý Bân bởi hắn biết Hoàng Ngân nên khi đến giáo viên thấy một đồng người hắn chỉ nhìn Hoàng Ngân nhẹ nhàng nói.

- Ngân anh Kiệt đang ở dưới sân em đi theo bọn anh.

Một đám đờc Hoàng Ngân chỉ ra đờc Lý Bân và Lâm Vũ cho anh em đánh tại chỗ rồi kéo xuống sân.

Hoàng Ngân nhìn ra ngoài ban công thấy Thiếu Kiệt mình trần giữa sân cũng theo chân Lâm Vũ đi xuống. Lúc này trong trường lại càng náo động hơn. Những người bạn của Hoàng Ngân cũng đi theo cô.

Khi này Hiệu Trưởng đã bị kéo xuống phụ huynh thì tập trung bên ngoài thấy cảnh Thiếu Kiệt đánh nhau bên trong cũng xanh mặt.

Học sinh trong trường thấy đờc Hoàng Ngân đứng bên cạnh Thiếu Kiệt cũng choáng váng. Vốn không ít đờa theo đờuôi nhưng giờ phải suy nghĩ lại.

- Anh Kiệt! bọn hấn hồi chiều đến giờ đời đánh em rồi còn đời trả thù nữa.

- Đúng đờc anh Kiệt bọn này trong trường không xem ai ra gì đờu. Bọn nó đờc giáo viên dung túng rồi.

Bước lại gần Thiếu Kiệt một số giáo viên đứng phía sau Hiệu Trưởng. Thiếu Kiệt nhìn vị Hiệu Trưởng lắc đờu. Bởi hấn thân hình mập mập với cái bụng bia của mình cũng nói lên tất cả những gì về hấn

- Cậu là học sinh Thiên Hoa không sợ việc này tôi báo về trường của cậu sao? Cậu nên nhớ cậu còn là học sinh. Cậu không đờc hành xử thói côn đờ như thế này.

Xung quanh lúc này những học sinh đứng sau lưng Thiếu Kiệt cũng cười lớn. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn vị Hiệu Trưởng mập nói,

- Ông biết đờ trường nào chứ. Lưu Minh không phải Thiên Hoa. Bọn tôi sau giờ học không phải là học sinh, chúng tôi đến đờ đây với danh nghĩa cá

nhân ông có thể báo về trường Thiên Hoa cũng được. Hoàng Thiếu Kiệt lớp A7. Nếu ông thích thì tôi gọi Hiệu Trưởng luôn cho ông.

Hoàng Ngân cũng chưa từng biết Thiếu Kiệt bá đạo như vậy. Những cặp mắt long lanh của bạn cô nhìn Thiếu Kiệt chăm chú như hai bóng đèn.

Nhóm người Thiếu Kiệt hiện tại tập trung dưới sân trường. Vốn định chuyện này hẳn muốn nói chuyện với Hiệu Trưởng nhưng một nhóm người. Tập trung lại hướng nhóm Thiếu Kiệt đang đứng hô to.

- Mẹ bọn nó trong trường mình mà đề như vậy mà xem được. Anh em lên. Cho bọn này không rời được đây.

Giáo viên của mình thấy học sinh hung hăng cũng tái mặt. Thiếu Kiệt không bất ngờ gì lắm. Hẳn biết vào địa bàn người khác thì chắc chắn cũng có cảnh này.

- Lý Bân bảo vệ Hoàng Ngân.

Một lời vừa ra toàn bộ hơn mười người vây quanh lấy Hoàng Ngân và nhóm người của cô lại. Còn những người còn lại tản ra xung quanh đem Hoàng Ngân trở thành trung tâm. Giáo viên cũng vội tránh qua một bên tình hình này những người giáo viên như bọn hắn không thể nào kiểm soát được.

Những nam sinh của các lớp bắt đầu ủa ra. Thiếu Kiệt động Hấn mình trần xông vào đám người trước mặt. Toàn bộ người ở đây của nhóm Thiếu Kiệt tuy nói không bằng cả trường nhưng bọn hắn có thực lực đủ để một đánh một còn những thành phần dư thừa thì để Lâm Vũ.

Thiếu Kiệt tay nắm chân đá, những người xông lên hàng đầu đều bị hắn đánh dạt ra hai bên. Phía sau Thiếu Kiệt một đám loạn thành từng bầy. Chỉ còn mười người đứng bảo vệ nhóm Người Hoàng Ngân quan sát cục diện.

Để tránh gây rắc rối, Thiếu Kiệt hoàn toàn nhắm vào những nơi hiểm yếu ra tay có chừng mực.

Một nhóm người trong trường Lưu Minh thấy Thiếu Kiệt đánh nhau loại bỏ từng người, nên gộp lại thành một nhóm tấn công hấn khắp nơi. Nhưng Thiếu Kiệt luôn chọn cho mình thủ thế tốt nhất để ra đòn đánh trả. Những đòn thế lên gôi đập, thuận thế đâm hay đón chân được Thiếu Kiệt triển khai hết mức.

Hiện tại vì không biết tên nào cầm đầu nên Thiếu Kiệt chỉ có cách hạ gục hết những người trước mặt mới tính được tiếp theo. Những nữ sinh thấy bạn học mình bị đánh thì lại lo lắng.

Nhưng một số khác lại nhìn vào Thiếu Kiệt đang tung hoành đánh bạn mình mà ngưỡng mộ. Hai người bạn của Hoàng Ngân cũng như thế đứng nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng người của mình đánh nhau lại càng hâm mộ.

Lý Bân tuy thân hình có vẻ không ổn lắm nhưng cũng tham gia vòng chiến. Hoàng Ngân thấy thế lo sợ nói.

- anh Bân anh Kiệt ổn không.

Vừa đá một tên gần đó Lý Bân cười khì. Chụp một người gần mình ném về phía xa nói.

Khỏi lo dân trường công không đánh lại bọn anh đâu. Mấy đứa này chỉ đủ gãi ngứa anh còn đánh được, huống chi Anh Kiệt bọn này hà Anh Kiệt một chấp mười cũng được, toàn bọn yếu nhớt ấy mà.

Hoàng Ngân nghe Lý Bân nói thế nhưng vẫn hồi hộp. Cô không biết được Lý Bân nói hoàn toàn đúng bởi trường công lập điểm đầu vào hầu như là dựa trên thành tích học là nhiều còn hoạt động thể chất thì rất ít còn trường của Thiếu Kiệt tuy cũng là công lập nhưng dạng cá biệt đều tập

trung về nơi này học. Hầu hết đũa nào cũng trải qua đánh đấm không ít thì nhiều.

Thiếu Kiệt càng đánh càng hăng, có lẽ vì đã lâu chưa đánh nhau. Khi trở lại ở thời điểm này hẳn hạn chế thấp nhất việc đánh nhau mà hẳn xem như com bữa. Nên giờ đây Thiếu Kiệt càng hăng say đánh hẳn quên mất hậu quả mà chỉ có đánh nên dốc hết toàn lực.

Những người giờ đây bị hắn đánh hầu hết là phải nằm một chỗ không gượng dậy nổi nhưng vết đập hay vết đấm đá của Thiếu Kiệt đều để lại dấu trên người những tên nằm xuống. Đôi khi hắn thấy Lâm vũ bị vây công thì chuyên trận tuyến, qua hỗ trợ một vài tên, rồi quay về nơi của mình.

Cuộc chiến tưởng chừng dần đến hồi kết thúc. Lúc này một nhóm nhỏ vẫn ở phía sau bắt đầu tiến lên một trong những đũa đó xông lại Thiếu Kiệt.

Hoàng Ngân thấy người sắp đánh nhau với anh mình là ai nên hô to lên.

- Tên đó đầu lĩnh đấy anh Kiệt!

Thiếu Kiệt lùi về sau hai bước bắt đầu thăm dò khi xung quanh trận chiến giữa những học sinh với nhau vẫn còn rối loạn.

Tấn Công bị trượt tên này càng là xông lên trước Thiếu Kiệt thấy hắn vẫn bình tĩnh. Thâm nói.

“Thằng này có học võ cũng không phải lâu”

Nhưng lúc này hắn không thể suy nghĩ nhiều Bởi hắn biết chỉ cần hạ gục người này thì mọi chuyện bên vòng chiến sẽ kết thúc.

Tên kia cũng không phải khờ hắn biết chỉ cần chế phục được Thiếu Kiệt thì bên hắn dù có thua thế nào cũng thắng nên Tức tốc tấn công một đũa

trái phải được tung ra. Thiếu Kiệt lúc này đã biết tên này học võ gì nên bình tĩnh một đá quét ngang từ phải qua trái ở trung lộ. Thêm vào đó là một cú đá trên không. vào phần mặt của tên này. Một cú đá xoay 360 độ được tung ra giữa trận chiến. Vừa đáp xuống Thiếu Kiệt dùng lực đầu Ngón chân chạm đất né qua lùi về phía trái đối phương hai tay phía trước tạo thành một tấm khiên chắn lấy một đá của tên này. Rất nhanh chóng từ tấm Khiên chắn ấy, tay trái di chuyển một góc 90 độ hướng khủy tay mình về phía lồng ngực của đối phương, rồi biến chiêu bằng tay phải đâm một đâm thật mạnh vào mặt của người đang giao thủ với mình.

Bị đâm vào mặt hấn lùi về sau bị Thiếu Kiệt liên chiêu, một đá quét từ phải qua trái. đưa Thân hình hấn văng theo lực đá. Nằm một chỗ những Thành viên khác thấy thế cũng chúng lại bị Thiếu Kiệt tiến đến đưa tay phải lên một góc 45 độ kéo từ trên kéo xuống đánh ngay xương đòn. Một người Đạp tới ngực Thiếu Kiệt bị hấn né được đem chân cho gãy.

Chiến trường trước mặt Thiếu Kiệt làm nhiều người kinh hãi. Không ai nghĩ rằng hấn có thể đấu với nhiều người như thế mà giáo viên học sinh lúc này thấy nhóm người đầu lĩnh bị đánh nằm dưới đất cũng không còn phản kháng được. Nên từ từ đầu hàng ngồi xuống đất. Những người bị đánh lẫn lộn trên sân trường hầu hết đều là do Thiếu Kiệt và Lâm Vũ đánh gây nên.

Nếu nói đây là một trận thủ thành thì nhóm hơn 300 người của Thiếu Kiệt đã thủ thế thành công còn đem kẻ địch chế phục. Buộc đầu hàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 199: Anh Mày Quậy Một Lần

Lúc này ngay cả vị Hiệu trưởng cũng tái xanh mặt mày hấn hiểu học sinh hấn có bao nhiêu. Toàn bộ học sinh nam trong trường chỉ là con số 572 người, ở đây hấn nhìn ít nhất cũng hơn xa những người Thiếu Kiệt đem đến. Nhưng vẫn phải chịu Thua ngay cả học sinh cá biệt nhất còn bị đánh nằm cho la liệt.

Thiếu Kiệt bước lại người được Hoàng Ngân nói là đầu lĩnh. Đứng đó nói.

- Chắc hấn mày là thằng dám đe dọa em tao nhỉ.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới để ý đến người đánh nhau với mình là ai. Bởi khuôn mặt này rất quen không ai khác là người hại Hoàng Ngân phải lấy hấn sau khi sinh con gái thì bị hấn bỏ đi phải trở về nhà với mẹ mình.

Thiếu Kiệt không ngần ngại đạp thêm vào mặt hấn một cái đè xuống đất.

- Mày nói cho tao biết.

- Mục đích mày kiếm chuyện với em gái tao để làm gì?

Tiếng Xe cảnh sát vang lên từ Phía cổng Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Đợi đến lúc đánh nhau kết thúc thì mới đưa cảnh sát xuống làm gì.

Hiệu Trưởng thấy thế cũng hùng hổ chỉ về Thiếu Kiệt nói.

-Hấn chính hấn tổ chức ẩu đả với học sinh.

Ba người tiến lại xông lên định bắt Thiếu Kiệt lại thì hấn đạp mạnh vào người của tên này một cái nữa, Những cảnh sát đang tiến đến cũng dừng lại.

- Tên nào muốn mất chức rời khỏi đơn vị thì cứ tiến lên. hôm nay tao xem coi mày mạnh đến cỡ nào đòi đánh Hoàng Ngân em tao.

Cậu Thanh Niên kia không được làm hại người khác nếu không chúng tôi bắt buộc phải bắt cậu.

Người đi đầu nhóm cảnh sát nhìn Thiếu Kiệt nói. Hắn thấy học sinh bị Thiếu Kiệt đập vừa rồi không nhẹ nếu chỉ cần một lần nữa cũng có thể vỡ xương ngực của người thanh niên kia. Nên hắn cũng e ngại.

- Nếu muốn bắt, ông không có quyền và ông nghĩ ở đây hơn 300 người ông bao nhiêu người. Báo trước một khi nổ súng 1 viên đạn báo cáo năm bảng đây. Tính cho ông bắn 3 viên chỉ thiên thì cũng chẳng chết ai đâu. Toàn đạn rỗng không thôi.

Người cảnh sát lúc này cũng tái mặt, hắn không nghĩ là chuyện lần này lớn đến thế. Vốn dân phòng và cảnh sát đến chỉ là giải tán là nhiều, vì thường mặt lên bộ sắt phục hắn đi tới là côn đồ giải tán hết không dám ở lại. Nhưng lần này lại khác. Hắn không ngờ có một người lại ương ngạnh như thế trước mặt mình.

Người Hiệu Trưởng thấy thế cũng xanh mặt, hắn không ngờ học sinh lại không sợ cảnh sát. Mà đây là lần đầu tiên hắn thấy có người thách thức cả cảnh sát nổ súng.

- Cậu đã biết như thế mà cậu đang làm gì? đánh người gây thương tích, lại còn tụ tập như côn đồ cậu còn là học sinh sao. Bố mẹ cậu không dạy dỗ cậu như thế là sai sao còn hung hăng.

- Nhiều Chuyện. Anh chưa có tư cách nói chuyện với tôi. Cút! sự nhẫn nại của tôi có giới hạn.

Thiếu Kiệt hẳn rất hiền nhưng hẳn ghét nhất ai nói động đến mẹ mình. Hoàng Ngân dù đã biết anh mình rất ghê gớm nhưng cô chỉ nghĩ là trong phạm vi học sinh với nhau chưa từng thấy hẳn có dáng vẻ như thế này. Cô cũng hiểu trong lòng anh mình Cô là người quan trọng nhất. Lúc nhỏ cô đã thấy anh mình đánh một thằng nhóc đến nỗi nhập viện vì đụng chạm tới Cô.

Mọi người sững sờ trước hành động của Thiếu Kiệt, Bởi không ai nghĩ rằng hẳn có thể làm điều bá đạo như thế này. Hoàng Ngân lúc này mới chạy đến bên Thiếu Kiệt ngăn cơn thịnh nộ của hẳn lại. Thấy Thiếu Kiệt như thế cũng khuyên ngăn.

- Anh Kiệt đừng làm lớn chuyện. Chuyện đâu còn có đó. Lỗi này cũng ở một phần do làm áo người khác dính mực.

Thiếu Kiệt lúc này xoa đầu Hoàng Ngân cười nói.

- Em gái anh không có lỗi. Lỗi ở những người kiếm chuyện kia. Thằng này hẳn tên gì?

- Hẳn tên Hồng Phi, nghe nói bố hẳn là phó giám đốc công ty nào đó.

Lời Hoàng Ngân vừa dứt người cảnh sát thấy Thiếu Kiệt không xem lời nói hẳn ra gì. Nên quát.

- Cậu kia cậu không xem luật pháp ra gì thật à. Cậu nên nhớ đôi đầu với luật pháp không tốt cho cậu.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhú mày hẳn bực mình người cảnh sát nên cũng nói

- Anh tốt nhất đừng xen vào chuyện này, nếu không công việc bây giờ của anh cũng thay đổi không nhỏ đấy.

- Cậu!.

Tuy nói cứng nhưng người Cảnh sát thấy có vẻ lời nói của Thiếu Kiệt có phần gì đó chắc chắn nên cũng e ngại. Bởi hắn vẫn biết nếu mà đụng phải người không chọc được thì hắn cũng không tốt lành gì.

- Toàn bộ ai không liên quan thì ra về đi ở đây làm gì phụ huynh bên ngoài đợi kia. Còn mày tao cho mày gọi bố mẹ mày tới xem hôm nay ai cho mày lá gan đụng phải em tao.

Nhìn những học sinh trong trường Thiếu quát lớn đuổi hết học sinh đang ở đây về chỉ chừa lại Hồng Phi đang nằm trên đất.

- Mày đợi đó tao gọi bố tao đến, xem mày cứng tới lúc nào. Bố tao làm phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu. Quan hệ của bố tao lớn hơn mày tưởng nhiều.

- Được! để hôm nay tao xem coi, tên nào dựa vào gia cảnh của mình mà láo nữa. Mẹ ông mày dựa vào bối cảnh xem ai hơn ai. Đừng thấy ai cũng hiền mà ức hiếp.

Vừa nói Hồng Phi vừa gọi điện thoại. Thiếu Kiệt hôm nay muốn giải quyết dứt điểm tên này bởi hắn biết nếu cứ nhân nhượng sẽ tạo thành một mối nguy hại khác nữa. Vì Thiếu Kiệt biết Hồng Phi sau này thế nào nếu cứ để đi theo vết xe đổ kia thì nhiều người bị hại hơn nữa. Lâm Vũ nghe thấy hắn nói như thế ở một bên âm thầm nói.

- Công ty thằng này nói ra hình như của bố tên Phùng Kiếm Nhất anh xem để cho hắn đến đây xử lý luôn đi cho đỡ mệt.

Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra đưa cho Lý Bân nói hắn gọi Phùng Kiếm Hoa đến đây. Còn mình thì nhìn lấy ngã Hiệu Trưởng nói.

- Tôi muốn rút hồ sơ học bạ của em gái tôi.

Vị Hiệu Trường Bây Giờ cũng nhìn Thiếu Kiệt nói lo lắng nói.

- Đâu có được. Cậu đâu phải phụ huynh của học sinh đó đâu sao tôi cho cậu rút hồ sơ học bạ được.

Thiếu Kiệt nghe vậy thấy cũng đúng, nên nói với Hoàng Ngân em gọi mẹ nói tới trường đi anh sẽ rút hồ sơ chuyển qua Thiên Hoa cho em trong vòng một ngày thôi.

- Tôi nói cho ông biết làm hiệu trưởng như ông không đáng để tôi phải tôn trọng. Nhưng tôi sẽ làm đúng theo quy trình của ông muốn. Còn những việc khác ông không cần phải lo. Nếu ông muốn còn ngồi cái chức này thì nên kiểm điểm lại mình.

Hoàng Ngân nghe lời Thiếu Kiệt cũng gọi cho mẹ mình Hoàng Hương và nói rõ lại mọi chuyện. giờ đây Hoàng Hương muốn gặp Thiếu Kiệt nên cô mới đưa điện thoại cho Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt mẹ em muốn gặp anh đấy?

- Cháu nghe đây cô. Chuyện này đây hả cháu muốn rút hồ sơ của Hoàng Ngân về trường Thiên Hoa. Cháu thấy nơi này không đủ điều kiện để em cháu đi học. Mọi Chuyện cô an tâm việc đó cháu sẽ lo.

Nghe qua Thiếu Kiệt lời nói hần như chắc chắn có thể cho Hoàng Ngân vào Thiên Hoa học mà không phải lo lắng điều gì nên Hoàng Hương cũng thở dài nói.

- Ừ nếu cháu nói thế thì được rồi, để cô qua bên trường rút học bạ cho bé Ngân. Cô cũng không ngờ ở một trường công lập lại xảy ra chuyện này. Xem ra không phải môi trường tốt là con người cũng đều tốt.

Phùng Kiếm Hoa lúc chiều đã nghe được tin Thiếu Kiệt đi đánh nhau từ Phùng Kiếm Nhất. Hắn chỉ cười suy nghĩ coi ai là người không có mắt chọc giận tổ ông vo vẽ. Bây giờ đột nhiên Lâm Vũ gọi điện cho hắn bằng điện thoại của Thiếu Kiệt cũng làm hắn giật mình.

- Alo tôi nghe cậu Thiếu Kiệt!

- Tôi không phải anh Kiệt, nhưng anh Kiệt nói ông đến Trương Lưu Minh ngay có việc cần kia.

Lúc này Phùng Kiếm Hoa lo lắng không biết tại sao hắn lại liên quan đến chuyện này nhưng nghe Thiếu Kiệt gọi thì hắn cũng không dám chậm trễ nói.

- Vâng Vâng mười phút nữa tôi qua tới ngay. Tôi qua tới ngay.

Lý Bàn cúp máy đưa lại điện thoại cho Thiếu Kiệt lúc này vẫn còn mình trần trong một đám người nói.

- Trói hắn vào cái ghế, hôm nay Anh mày quậy một lần xem nó con ông cháu cha tời mức nào. Mà dám chơi đùa kiểu này.

Một đám lấy dây ở đâu đó đem ra trói hai tay Hồng Phi lại. Khi hắn vừa cúp máy điện thoại. Người Hiệu Trưởng thấy thế cũng âm trầm. Hắn hiểu nếu Thiếu Kiệt dám làm như thế này chắc chắn có chỗ dựa mà ngay cả cảnh sát cũng phải e ngại.

Hồng Phi bố hắn chỉ là phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu đã thế thì Thiếu Kiệt sẽ như thế nào, với những công tử ca như thế này hắn không thể can thiệp người ta nói không tiền không tiếng nói. Nhưng mà Tiền có thể đè chết người.

Người cảnh sát lúc này cũng không biết làm gì rút lui thì mọi người nói mà đứng đây nhìn thì cũng không làm tròn trách nhiệm nên cũng khó xử. Thiếu Kiệt nhìn chỉ cười nói.

- Anh cứ đứng đó nhìn là được! Nếu anh có bị gì thì cứ kiếm tôi. Những việc này anh không nên nhúng tay là hơn.

Hoàng Ngân đứng cạnh Thiếu Kiệt lúc này mới khẽ nói với hắn.

- Anh Kiệt bạn em cũng có thể chuyển học được không em sợ nếu mà em chuyển đi những người này làm khó bạn em nữa thì không tốt.

Thiếu Kiệt cảm thấy cũng đúng. Chỉ Hoàng Ngân thôi thì sau này bạn của cô ta cũng bị liên lụy.

- Được!nhưng nếu nhưng bạn em thuyết phục được bố mẹ chuyển học bạ qua Thiên Hoa thì anh đồng ý.

Hoàng Ngân quay lại những người bạn của mình Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hồng Phi bị trối lại hỏi.

- Màý ngang ngược trường này chắc không nghĩ tới chuyện này đâu nhỉ.

- Con mẹ màý đơi đây! bố tao tới xem màý hống hách tới cỡ nào. Mẹ màý thằng cảnh sát tép riu kia màý nói được. Tao sẽ nói bố tao nói cấp trên bọn nó cách chức hết. Mẹ tao làm thư ký cho đoàn luật sư thành phố Lưu Minh tao sẽ kiện bọn màý về tội đánh tao.

Thiếu Kiệt nghe được Hồng Phi có vẻ như khá nhiều chỗ dựa cho mình nên cũng cười lớn. Gật Gật Đầu. đúng là những thứ tiền tài luật pháp đều có thì Hồng Phi hống hách như thế cũng là đúng.

Một chiếc xe Honda Civic chạy vào trong sân trường một người đàn ông bước xuống kèm người phụ nữ tầm tuổi. Hồng Phi lúc này hô to lên.

- Bố mẹ cứu con hấn đánh con!

Thiếu Kiệt bây giờ cũng cười người phía sau để Hồng Phi có được sự hống hách đã xuất hiện.

- Cậu là ai cậu thả con tôi ra cậu có biết như thế là trái pháp luật hay không? Ai cho cậu quyền hành này.

Người phụ nữ nhìn Thiếu Kiệt nghiêm mặt mình nói. Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Một người Thư ký thôi đã như thế này thì hỏi sao đưa con nên thân.

- Chẳng là ai hết? nhưng con bà đòi hăm dọa em tôi nên hấn đáng đánh.

- Cảnh sát các anh đứng đó làm gì? hấn làm con tôi như thế mà các anh đứng nhìn được à. Hay các anh đồng lõa với hấn. Hấn mua chuộc các anh bằng tiền đúng không.

Thiếu Kiệt lúc này cũng vỗ tay vì những lời của bà ta. Bởi hấn biết miệng lưỡi lợi hại của luật sư, không nói thành có, bẻ cong thành thẳng như thế nào nên cũng chịu vì đó là nghề của người ta. Chụp mũ vu oan hay là được vô tội cũng chỉ do luật sư giỏi hay kém mà thôi.

- Thằng nhãi con mày làm gì con ông? mày có tin hay không ông đây gọi người đến bắt lấy mày cả bọn cảnh sát này về điều tra hay không.

Người chồng cũng không kém gì vợ mình. Vừa mở miệng ra là đã nghe thấy mùi quan hệ.

- Được rồi đã có luật sư và gia đình thế lực vậy tôi cũng xem xem gia đình và thế lực của mấy người như thế nào.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế hai vợ chồng cũng nhìn nhau chỉ có Hồng Phi lúc này mới lên tiếng.

- Bố mẹ hẳn chỉ là con của cửa hiệu tạp hóa thôi. Không có phải làm quan chức gì đâu đừng nghe hẳn hù dọa.

Thiếu Kiệt thấy Hồng Phi nói ra được như vậy chỉ cười bởi hẳn biết tại sao Hoàng Ngân sau khi được tên này cưới về bị xem như osin không công trong nhà, Bởi thân phận của cô nghèo lại sinh con gái. Nên mới dẫn đến bị coi khinh khi nhục.

- Chỉ là một cửa hiệu bách Hóa đủ ngang ngược. Tôi nghi ngờ hẳn có câu kết hắc bang buôn bán chất cấm. Điều này chắc chắn nhìn hẳn tổ chức những người theo sau là có thể thấy được. Trên danh nghĩa luật sư thành phố tôi yêu cầu các anh bắt hẳn lại điều tra tỉ mỉ tình hình công tố viên sẽ hỗ trợ cho các anh làm việc.

Bây giờ Thiếu Kiệt cũng phục mẹ của Hồng Phi. Chỉ một câu nói mà có thể kéo hẳn vào tội hình sự nghiêm trọng lại có thể kéo theo các ban ngành liên quan.

- Tốt, nếu thế tôi xem bà tổ tụng tôi như thế nào. Bất quá chỉ là đánh người gây thương tích còn chất cấm tôi không dám nhận hắc bang cũng được dù sao tôi cũng không ít quan hệ với Xuân Nghĩa Bang. Mà thôi nói với mấy người chi cho mệt nhĩ để người của tôi nói chuyện với ông bà vậy.

Thiếu Kiệt thấy xe của Phùng Kiếm Hoa đậu trước cửa trường, hẳn đang cố gắng chạy thật nhanh chen vào bên trong đông người. Thiếu Kiệt như nhớ ra điều gì đó mới cười cười nói tiếp.

- Ấy mấy người có luật sư tôi cũng phải có luật sư chứ để tôi liên hệ luật sư của mình cái nào.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy điện thoại mình ra tra danh bạ của Phạm Chiên. Hắn lưu tên Phạm Chiên với mục đích sau này có thể hỏi một số luật lệ để hấn tránh nhưng không ngờ cuộc gọi đầu tiên lại là sự giúp đỡ về chuyện này.

Thấy Thiếu Kiệt nói gọi luật sư mẹ của Hồng Phi tỏ vẻ ra khinh thường bởi bà nghĩ hấn không thể nào kéo ra được người luật sư nào mà bà không quen biết ở đây. Nếu quen biết với nhau bà chắc chắn họ sẽ không dám đại diện cho Thiếu Kiệt. Lúc đó bà có thể tố tụng hấn vì tội đánh con mình hoặc bắt hấn ở tù.

Đợi cho Điện thoại bên kia có tín hiệu bắt máy Thiếu Kiệt nói rất nhẹ nhàng.

- Chú hả cháu Thiếu Kiệt đây! Hiện tại có một người hình như trong ngành luật sư của chú định thừa kiện cháu. Nên chú đến trường Lưu Minh ngay nhé.

Phạm Chiên lúc này cũng khó hiểu. Vì sao một người luật sư nào đó lại muốn thừa kiện Thiếu Kiệt nên cũng đáp lại hấn.

- Ủ chú tới ngay mọi chuyện ở đó phải giữ nguyên chú tới cháu đừng làm gì quá đáng hết thì mọi chuyện để chú lo.

Sợ Thiếu Kiệt làm chuyện không lường được hậu quả Phạm Chiên khẽ nhắc nhở rồi cúp máy. Hấn hiện tại cũng đang trên đường về nhà nên thấy ghé qua trường Lưu Minh cũng không phải là cách nào không thể. Với phần nếu Thiếu Kiệt là người bị hại hấn sẽ phải quan tâm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Luật sư đấu với luật sư, phó giám đốc đấu với giám đốc như thế là đã đủ cho một cuộc chơi. Còn những người có mặt ở đây hẳn không quan tâm lắm.

Thấy trời không còn sớm Thiếu Kiệt lúc này nói với Lý Bân.

- Anh em nào thấy trễ quá thì để họ về còn muốn xem hết kịch thì ở lại cũng được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 200: Nguyên Nhân

Qua một lúc lâu chen ra khỏi những người hiếu kỳ Phùng Kiếm Hoa mới đến được những người ở trung tâm ở đây. Vừa bước vào người đầu tiên hấn gặp không phải là Thiếu Kiệt mà là bố của Hồng Phi.

- Chuyện gì mà đông như thế này?

Đang phải lại cho bộ đồ đỡ nhăn nheo Phùng Kiếm Hoa bị bố của Hồng Phi chạy tới nói.

- Sếp sao sếp đến đây! hay sếp nghe con em bị đánh lại quan tâm. Sếp thật là chuyện này chuyện nhỏ em giải quyết ở đây là được rồi.

Phùng Kiếm Hoa cũng ngỡ ngàng hấn không ngờ ở đây còn gặp được cấp dưới của mình nên hỏi.

- Hồng Bảo. ông nói con ông bị đánh à? Tên nào to gan thế không xem luật pháp là gì vậy. Những thành phần này tôi không nói ông cũng biết nên nhờ pháp luật can thiệp để bắt hấn chứ.

- Vâng vâng sếp bảo chí phải? chuyện này sếp để em lo. Sếp quan tâm như thế là em vui rồi. Chuyện này cứ để em.

Vừa ra khỏi đám đông gặp Hồng Bảo nịnh nọt Phùng Kiếm Hoa cũng có một chút hư vinh lên tiếng.

- Đâu tên nào đánh con ông đâu? Cho tôi xem hấn là ai mà gan như thế.

- Người đó là tôi đây ông cũng tốt nhỉ Phùng Kiếm Hoa. Còn biết quan tâm cấp dưới của ông nữa đấy!

Phùng Kiếm Hoa nghe thấy lời nói còn nếu thẳng đích danh tên mình mới ngược lên nhìn. Hiện tại hấn tái mặt mồ hôi trên trán đổ ra. nuốt một ngụm nước bọt trở lại trong cổ phát lên cả âm thanh. Bởi người đứng trước mắt hấn là Thiếu Kiệt không mặt áo tay bỏ vào túi quần mình.

Hấn nhanh chóng thấy mình không biết đường nào mà tránh né. Lúc này hấn cảm nhận thấy được câu họa từ miệng mà ra của người xưa nói không sai trong tình huống của hấn lúc này. Nhưng hấn vội quay qua Hồng Bảo quát to.

- Cậu làm ăn thế hả? Con cái cậu như thế nào mới bị đánh. Cậu quen thói hành hoành ngang ngược dung túng con cái mình để gây chuyện đúng không. Hay cậu nghĩ chức vụ của cậu quan hệ rộng muốn làm gì thì làm. Chuyện này lỗi ở con cậu tôi chắc chắn trăm phần trăm.

Mọi người mới đầu tưởng Phùng Kiếm Hoa đến để can thiệp giúp đỡ Hồng Phi. Nhưng trong chớp mắt hấn vừa mới nói sẽ đem người coi thường luật pháp thành người phạm lỗi còn chắc chắn toàn phần làm mọi người xung quanh há hốc mồm không kịp ngậm lại.

Cả Hồng Bảo cũng không hiểu sao Phùng Kiếm Hoa lại thay đổi một trăm tám mươi độ đem chuyện này đổ lên đầu hấn nên ngơ ngác nhìn vợ mình.

Phùng Kiếm Hoa ngay lập tức nói lờ Hồng Bảo cùng vợ hấn đến trước Thiếu Kiệt nói.

- Cậu Thiếu Kiệt tôi quản người không nghiêm, mong cậu trách phạt.

Thái độ thành khẩn như một nhân viên đối với sếp mình làm Hồng Bảo càng khó tin hơn. Ngay cả vợ hấn cũng chăm chăm nhìn Thiếu Kiệt.

- Không phải lỗi của ông, chỉ là thằng con hấn muốn đem em gái tôi hành hung thôi. Chuyện này ông giải quyết được hay không. Nếu không tôi sẽ giải quyết dùm ông.

- Vâng vâng tôi sẽ giải quyết chuyện này dứt điểm bảo đảm cậu sẽ hài lòng, Không biết tiêu thư của mình có bị gì không.

Phùng Kiếm Hoa rất ngoan ngoãn nghe lời, còn cố gắng hỏi thăm và quan tâm tới em gái mà Thiếu Kiệt nói. Hoàng Ngân thấy người tới có vẻ như giúp đỡ anh mình và chức vụ có vẻ như lớn hơn người bố của Hồng Phi nên mới lên tiếng nói.

- Cháu không sao! Chỉ là hơi sợ một chút.

Nghe được lời nói của Hoàng Ngân Phùng Kiếm Nhất cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hấn biết nếu mà cô bé này có chuyện gì thì hấn cũng không tránh khỏi liên quan.

- Vâng! tiêu thư không sao tôi cũng yên tâm. Chuyện này tôi sẽ giải quyết triệt để.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ đã biết mình làm gì nhưng có Thiếu Kiệt ở đây. Hấn phải tỏ ra thái độ kiên quyết với người chồng đối. Hấn đã quyết định sa thải Hồng Bảo để lấy lòng Thiếu Kiệt.

- Hồng Bảo! kể từ bây giờ ông không còn là người của công ty tôi nữa. Ông muốn làm sao thì làm. Chuyện này tôi xem lỗi do ông chắc rồi ông không tìm được người giúp mình đâu.

Lời Phùng Kiếm Hoa vừa ra làm mọi người cũng gỡ ngang. Chỉ cần mấy câu mà Thiếu Kiệt đem một người còn sinh khí. Một phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu mất chức. Lúc này mấy người cảnh sát thầm thấy may mắn khi mà lúc vừa rồi không đụng gì tới Thiếu Kiệt. Một lời đã bãi

miễn toàn bộ chức vụ của một phó giám đốc. Nếu thật sự vừa rồi bọn họ cản trở, quan hệ của người thanh niên này sẽ làm gì với những người

bọn hắn thì không biết được.

Người Hiệu Trưởng lúc này mới biết trước mặt mình một thiếu niên có quyền bái miễn một người tương đương với chức vụ của hắn cũng lau mồ hôi.

Mọi người xung quanh nhất là những người đi theo Thiếu Kiệt càng khoái chí. Bởi lần đầu tiên họ thấy Thiếu Kiệt bá đạo như thế này. Chỉ cần đụng một chút là cho một phó giám đốc bị mất chức chuyện thật như đùa diễn ra trước mắt làm cho bọn hắn cũng thấy tham gia lần này đánh nhau là điều tốt bao nhiêu.

- Phùng Kiếm Hoa tôi nhìn ông lâu rồi. Nghĩ làm thì nghĩ làm tôi không tin không có nói nào cho tôi làm việc. Hư một thằng nhóc mà ông theo đuổi như thế đáng không. Ông chờ đây.

Hồng Phi bị đánh mặt cũng tức giận quát lại, Vừa mới còn nịnh nọt Phùng Kiếm Hoa giờ trở cờ như lật sách. vợ hắn lúc này mới nói.

- Anh Yên tâm bắt quá một công ty xuất nhập khẩu thôi mà có gì ghê gớm. Em sẽ nhờ người cho anh làm ở những nơi tốt hơn.

Hai vợ chồng một trước một sau mắng. Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng chỉ cười thầm trong bụng.

“mấy người cứ việc mắng, ông đây không sợ chỉ tránh mấy người có mắt không trông chọc phải tổ ong vò vẽ thôi”

Thấy Phùng Kiếm Hoa dửng dưng như không quan tâm Hồng Bảo tức giận mới nói với vợ mình.

- Em cứ thúc đẩy thanh tra thử xem hấn còn như thế nữa không. Mẹ lâu này không có ông nhắc nhở thanh tra cho mày, thì mày cũng không có ngày hôm nay đâu thằng khốn kiếp kia.

- Được để em gọi ngay bây giờ! Em xem coi thanh tra hấn công ty sai phạm những gì mà hấn như thế.

Phùng Kiếm Hoa nghe vậy cũng giật mình định lên tiếng thì Thiếu Kiệt ngăn lại nói.

- Không cần quan tâm! Chuyện này cô ta không làm được!

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế, hấn cũng không hiểu tại sao vì vợ của Hồng Bảo. Đúng là có cơ sở làm những điều này thật. Mà công ty hấn cũng không phải ít các chỗ không đủ điều kiện.

- Phùng Kiếm Hoa tôi thấy ông giàu lên nhanh chóng chắc chắn là cấu kết với hấn rửa tiền chuyện này tôi sẽ tố cáo đến cùng đem chuyện này ra ánh sáng. cho ông và thằng nhóc này bị bắt mới thôi.

Bên ngoài bây giờ lại chen vào một đám người. Đang bấm điện thoại vợ của Hồng Bảo nghe thấy âm thanh cũng khựng lại. Bởi âm thanh này khá quen thuộc với mình.

- Tôi thử hỏi xem ai dám bắt Thiếu Kiệt nhỉ. Cô cũng có gan lắm nhiều tội như vậy mà cũng có thể đưa ra được. Lý Trinh! Cô có thể tiếp tục với những tội danh của mình với Thân chủ của tôi chúng tôi sẽ theo hầu đến cùng.

Phạm Chiến mới đầu chen vào nhưng vẫn không ra mặt hấn hỏi mọi người xung quanh cũng biết được chuyện đầu đuôi. Vốn chuyện này không nhỏ nhưng nếu đúng ra chỉ là tập trung người gây rối mất trật tự thôi còn đánh người gây thương tích chỉ cần đóng tiền phạt là ổn. Nhưng khi những

lời của Lý Trinh vang lên làm cho hấn nhăn mặt bởi cô là người cấp dưới của hấn mà lại lộng quyền đưa chuyện nói không thành có.

Theo sau Phàm Chiến không ít người khi Hoàng Ngân gọi điện cho mẹ mình Hoàng Hương kể lại những gì được nghe từ con mình cho cô nghe. Hoàng Lâm Nhu lại lo lắng điều gì đó xấu diễn ra nên gọi điện cho Khương Đào cũng Hà Vi.

- Thật lão Chiến ông xem nhân viên ông cao nhĩ, Tôi mới thấy lần đầu có người vu oan giá họa có bài bản như cô ta đấy.

Phàm Chiến nghe được lời châm chọc của Khương Đào cũng sầm mặt.

- Cô Trinh tôi không ngờ! bên ngoài công việc cô còn là một chánh án có thể phát xét tội danh của người khác đấy. Chuyện này tôi sẽ báo về hội đồng luật sư thành phố kiểm tra lại tư cách của cô.

Hàng loạt nhân vật xuất hiện chỉ với một mục đích đó là can thiệp vào chuyện này của Thiếu Kiệt.

Bây giờ Lý Trinh cũng lấp bắp phân trần.

- Thằng nhóc này sao nó có thể đánh con tôi mà bắt trời cơ chứ. Máy người là gì của hấn. Chuyện này tôi sẽ thưa kiện đến cùng cho dù mất chức cũng được.

Khương Đào lúc này cũng nhíu mày, đúng là chuyện này Thiếu Kiệt không đứng trước nhưng mà nếu xử lý ra chuyện thì hấn cũng chỉ bị phạt tiền. Mà con số này không đáng kể với Thiếu Kiệt. Bỗng nhiên lúc này một âm thanh vang lên.

- Cô sai rồi! Thiếu Kiệt nhà chúng tôi có quyền bắt người đó là việc cậu ta có được.

Lời Hà Vi nói ra làm toàn thể mọi người giật mình. Lúc này cô đem trong túi mình ra một tấm giấy màu đỏ đưa cho Thiếu Kiệt.

- Ông mình nói một ngày cậu sẽ sử dụng nhưng không nghĩ sớm như vậy tuy nó chỉ là tượng trưng thôi nhưng ở hoàn cảnh này nó có tác dụng

Mọi người đều đợi xem điều Hà Vi nói là gì lại thấy cô đưa cho Thiếu Kiệt một vật gì đó nên cũng thắc mắc. Hà Vi thì không muốn giải đáp chỉ im lặng bởi nếu công bố mảnh giấy cô mới đưa cho Thiếu Kiệt cũng là một sự oanh tạc lớn ở đây.

- Chuyện này cô không cần thắc mắc tại sao. Nếu cô có thể ra tòa án quân sự được thì cứ làm. Còn việc này con ông bà uy hiếp đã thương người thân cấp lãnh đạo không biết lúc đó sẽ ra sao nhỉ. Tôi chỉ nhắc nhở như thế thôi.

Hoàng Hương thì không quen biết với những người này, nhưng cũng thắc mắc tại sao họ lại bảo vệ Thiếu Kiệt như thế. Nhưng với cô bây giờ có vẻ như đó là điều tốt. Đến gần Hoàng Ngân bà hỏi

- Con có sao không được rồi để mẹ đi làm giấy chuyển trường cho con qua Thiên Hoa học theo lời Thiếu Kiệt. Dù sao hai đứa cũng học cùng chương trình. Trường này chuyển qua bên đó cũng đơn giản hơn nhiều.

Những người phụ huynh của bạn Hoàng Ngân mới đầu cũng có chút do dự, nhưng sau khi thấy Thiếu Kiệt được hết người này đến người khác ra chống lưng cũng làm ra quyết định cho con mình chuyển trường.

Bố mẹ Hồng Phi lúc này cũng lo lắng. Họ biết con họ chọc phải cái sọt không nhỏ. Trưởng đoàn luật sư thành phố, thêm vào đó Khương Đào còn mặc cả bộ sắc phục đang hỏi thăm ba người cảnh sát vừa rồi.

Không ngoài họ cả ba người cảnh sát cũng đều run. Bởi theo cấp bậc Khương Đào là cấp trên, của cấp trên, của cấp trên họ. Nên cả ba người lo lắng không thua kém những người khác. Nhưng họ thầm cảm ơn trời phật khi này bị người khác coi thường không nổi máu điên lên. Vì nếu như thế họ chắc chắn sẽ chịu không nổi chuyện này.

Phàm Chiến lúc này cũng thờ dài hỏi Thiếu Kiệt.

- Chuyện này cháu chọc không nhỏ đâu. Làm sao đây bà ta mà thừa kiện thì quả thật là có hơi phiền phức thật bởi cháu vừa tụ tập người vừa đánh bị thương khá nhiều người còn trối lại nữa.

Lời Phàm Chiến kéo Thiếu Kiệt về hiện thực bởi từ khi hắn nhận tờ giấy này từ tay Hà Vi hắn như người mất hồn đứng nhìn chăm chăm tờ giấy. Nghe Phàm Chiến nói như thế Thiếu Kiệt mới đưa cho Phàm Chiến xem.

Không khác gì hắn. Phàm Chiến nhìn xong cũng hóa đá theo nhưng chợt cười cười nói với hắn.

- Thẻ này không phải giả à. Nhưng mà như thế cũng tốt để cho bà ta biết chọc phải người nào. Cho người ta bớt hồng hách.

Phàm Chiến lúc này đến trước mặt hai vợ chồng Lý Trịnh với Hồng Bảo nói.

- Chắc mấy người định đem chuyện này làm lớn nhỉ. Tôi chỉ có vài lời muốn nói thôi nếu mà mấy người vẫn định thừa kiện thì xem như tôi chưa nói là được.

Lý Trịnh không phải ngày một ngày hai làm việc với Phàm Chiến nghe hắn nói thế cũng thắc mắc. Bởi thân phận gì có thể khiến Phàm Chiến trở thành luật sư của mình lại có nhiều mối quan hệ như thế.

- Ông nói đi thẳng nhóc đó là ai. Tại sao tôi không được quyền thừa kiện hẳn, còn cô bé kia nói tòa án quân sự. Đây là việc dân sự sao lại có tòa án quân sự ở đây.

Phàm Chiến lúc này cũng cười cười đáp lại lời nói của Lý Trinh.

- Có một số việc biết rồi có lẽ sẽ tốt hơn cho ông bà nhỉ. Cũng được chuyện này ông bà không được nói lớn, nếu muốn biết tại sao lại ra tòa án quân sự thì xem cái này nhưng mà không được kích động để mọi người biết.

Phàm Chiến lúc này mới đưa chiếc thẻ nhận từ tay Thiếu Kiệt trên miệng khẽ cười lên một nụ cười nham hiểm. Lý Trinh nghe thế càng muốn biết rõ nhưng khi nhận được mảnh giấy màu đỏ từ tay Phàm Chiến.

Hai vợ chồng hóa đá họ hiểu tại sao không tại toàn án dân sự mà là tòa án quân sự. Vì trên đó có một quốc huy một tấm ảnh ba bốn thẻ cứng. được bọc bên ngoài trên ghi rõ

“ Chứng Nhận Quân Nhân Họ và Tên: Hoàng Thiếu Kiệt, chức vụ: Thiếu Tá Đơn Vị: Đặc Khu Quân Sự Trung Ương.”

Cầm tờ giấy trong tay hai người run run, Họ hiểu nếu lần này mà họ làm lớn người có hại chỉ là con họ.

Phàm Chiến nhìn sắc mặt hai người biến đổi nên cũng cười cười nói.

- Sao chuyện này làm lớn nữa thì tôi theo đây, nhưng tôi sẽ thắng cam đoan không sai đâu.

Lý Trinh là người hiểu Luật nên Phàm Chiến chỉ nhắc nhở, bởi nếu uy hiếp người thân có cấp bậc lãnh đạo thì chịu án sẽ là của quân đội không còn án dân sự mà cô có thể can thiệp.

Đưa lại thẻ cho Phàm Chiến, Hồng Bảo ngay lập tức chạy tới chỗ Hồng Phi tát một cái thật mạnh mẽ.

- Mày hại cả nhà rồi thằng trời đánh. Mày hết chuyện rồi sao lại đi kiếm chuyện với người như thế này hả.

Hồng Phi lúc này cũng ngỡ ngác không hiểu gì. Hắn vừa được bố mẹ mình cưới cho giờ lại quay sang đánh. Không chỉ thế Lý Trinh vẫn còn tiếp tục.

- Con ơ là con! Lần này mày hại hết cả bố với mẹ mày rồi. Mày muốn sao nữa đây.

Những người xung quanh thấy thế cũng càng khó hiểu, không biết Phàm Chiến đã nói gì với hai vợ chồng mà họ lại chuyển biến như thế này đúng là hiếm thấy.

Nhìn thấy cảnh như thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Vì những đứa con ngu ngốc mà kéo cả gia đình vào vạ kiếp bất phục thì quả là tên này hiếm thấy. Nhưng hắn mới nhìn hai người nói.

- Tôi chưa hỏi con ông bà xong đâu đấy.

Khác với lúc đầu hai người giờ đây khá hợp tác.

- Vâng Vâng cậu cứ hỏi. Con tôi sẽ trả lời thật tôi bảo đảm

Hồng Phi nghe được hai người nói thế cũng ảo não hắn hiểu chỗ dựa của mình hoàn toàn không trụ được trước thế lực của người trước mặt này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm nên hỏi thẳng. Bởi vì giờ đây hắn vẫn không hiểu được tại sao Hoàng Ngân lại cưới tên này khi vẫn

còn đi học. Mà hôm nay hẳn lại là đầu nguồn mọi chuyện. Nên Thiếu Kiệt muốn biết Nguyên Nhân tại sao.

- Vậy thì tốt tôi muốn biết con ông bà! Tại sao lại kiếm chuyện với em gái tôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 201: Vì Yêu Sinh Hận

Bây giờ không chỉ có mỗi Thiếu Kiệt, mà còn có hai người Hồng Bảo và Lý Trinh cũng thắc mắc tại sao con mình lại đụng phải ổ kiến lửa như thế này.

Thiếu Kiệt nhìn Hồng Phi chăm chăm như đọi câu trả lời từ hấn. Bởi chuyện này nguyên nhân ra sao thì chỉ có mỗi người trong cuộc là Hồng Phi hấn rõ ràng hơn ai hết.

Trước cặp mắt của Thiếu Kiệt và sự phẫn nộ vì bị chính con mình kéo vào vũng bùn mà hấn gây nên mọi người đang muốn hấn trả lời Hồng Phi hấn nói.

- Chuyện này vì Hoàng Ngân. Cô ta có bối cảnh như thế sao không công khai ra, nếu cô ta nói ra tôi cũng chẳng dám đụng chạm tới cô ta.

- Cậu nói sao? do em tôi? tôi có làm không? cậu nói hay nhi bối cảnh chỗ dựa. Không lẽ em tôi ra đường phải mang theo một đồng thứ như anh tôi quen ông này ông kia,

làm ăn với người này người khác mới được sao? Cậu không hiểu cái gọi là ra đường không nên quá vì thể diện sao.

Lời của Thiếu Kiệt bố mẹ Hồng Phi cũng gật đầu. Ai cũng biết có bối cảnh là tốt, có chỗ dựa lớn cũng là một sự cần thiết nhưng nếu như không hiểu việc đó đem lại những gì chỉ là như một con dao hai lưỡi. Mà người đi trên nó lại đang đùa giỡn với tử thần không đường quay lại.

- Thật sự tôi cũng không nghĩ đến, chỉ theo dõi cô ta thấy về chỗ cửa hiệu bách hóa lại ở nhà thuê nên tôi tưởng?

- Cho cậu biết cửa hiệu bách hóa đó của tôi! Thế cậu tưởng gì? nhà tôi một đồng người sống nhờ nơi đó à? Mà cậu theo dõi em gái tôi là cái gì?

Không chỉ Thiếu Kiệt lúc này Hoàng Ngân cũng đến bên cạnh anh mình, như muốn biết tại sao hấn chỉ dính mực một chút, lại đem đến đây chuyện liên hệ nhiều như thế.

Thấy Hoàng Ngân cũng có mặt tại đây lúc này Hồng Phi cũng có chút ngại mới từ từ nói ra.

- Thật ra tôi thích Hoàng Ngân, nhưng nhiều lần bị Hoàng Ngân từ chối. Nên đâm ra ghét cô ấy. Nên tìm hiểu kỹ, vì mỗi lần cô ta thường xuyên so sánh tôi và anh. Anh có biết trong mắt em mình anh mình như thế nào? nhiều thứ lắm nào giỏi võ nào học giỏi lại còn có cả đàn em. Nên tôi mới đi học võ cũng lập thành băng nhóm của chính mình chọc phá khắp nơi chỉ để Hoàng Ngân để ý.

Thấy Hồng Phi lúc này thành thật nói ra lý do hấn theo dõi và làm nhiều thứ trong trường chỉ với mục đích để được Hoàng Ngân chú ý Thiếu Kiệt cũng hiểu được. Thanh niên ở độ tuổi của hấn vẫn có những cảm xúc tiêu cực như thế này.

Hoàng Ngân lúc này cũng đỏ mặt, Cô không nói gì bởi từ nhỏ cô được Thiếu Kiệt bảo vệ. Tuy nói cô cũng bằng tuổi Thiếu Kiệt nhưng giữa vai vế trong nhà cô vẫn là em của hấn. Vì tính đúng thì Thiếu Kiệt lớn hơn tất cả mọi người con cháu trong gia đình chỉ trừ những người ở nhà của Hoàng Chi Kim.

- Cậu chỉ vì như thế cũng có thể được Hoàng Ngân em tôi biết rồi thì cần bày ra trò này làm gì? Cậu suy nghĩ gì khi làm Hoàng Ngân hoảng sợ thì đem lại lợi ích gì cho cậu cơ chứ.

Thiếu Kiệt cũng thấy làm lạ tại sao hắn muốn Hoàng Ngân để ý nhưng vẫn làm ra chuyện khó hiểu như thế này nên muốn Hồng Phi giải đáp hết mọi thứ Lý Trinh cũng gật đầu nhìn con mình khó hiểu.

- Vì sau đó không lâu tôi nghe được bạn bè nói anh cũng chỉ là học sinh bình thường quậy phá các thứ ở trường Thiên Hoa chứ không như những gì Hoàng Ngân nói. Lúc đó tôi thật sự thấy mình là một thằng ngốc. Bị cô ta lừa gạt về một anh trai hoàn hảo của mình.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không biết trong mắt Hoàng Ngân hắn như thế nào. Nên cũng bó tay trước cách suy nghĩ về một thanh niên sốc nổi của tuổi trẻ.

- Vậy là vì chuyện đó nên anh đâm ra ghét em tôi. Nên Chỉ vì một chút mực dính lên áo lại bắt chấp để cả trường lao vào đánh nhau với người tôi mang đến.

- Tôi nghĩ anh cũng chỉ giống như tôi, vài người đàn em theo sau thì đã được gọi là đại ca trong trường. Nhưng hôm nay tôi mới biết được tôi khác xa anh. Chỉ với bao nhiêu đó người anh cũng đã hơn tôi rất nhiều, nhưng không cam tâm tôi mới kích động mọi người. Vì anh đến trường tôi, nên tôi muốn nhờ số đông đánh bại anh để Hoàng Ngân thấy anh không hoàn hảo gì cả. Nhưng tôi vẫn thất bại. Thất bại thảm hại trong chuyện này.

Thiếu Kiệt lúc này bỗng nhiên thấy việc đem theo nhiều người đi đánh nhau cũng không phải chuyện gì xấu. Nếu hôm nay hắn đem theo ít người chắc có lẽ người thất bại không phải là Hồng Phi mà là hắn.

- Vậy nếu hôm nay tôi đem ích người. Anh thành công trong việc này thì anh sẽ làm thế nào? Tôi biết anh có ý định gì bởi anh bày ra nhiều như thế này phải có mục đích.

- Vốn định nếu chuyện này thành công tôi sẽ đối phó với Hoàng Ngân. Vì gia cảnh không có nên tôi định giáng sinh sắp tới rủ cô ta họp mặt cùng bạn bè lúc đó mới chuốc say Hoàng Ngân.... để trả thù cho việc xem tôi là thằng ngốc.

Nghe tới đây Hồng Bảo với Lý Trịnh cũng điên máu. Hoàng Ngân thì xanh hết mặt mày.

Hồng Bảo đưa tay táng vào mặt của con mình một cái còn túm lấy cổ áo hấn lay lay

quát mắng.

- Mày! Mày thằng trời đánh! Ai! Ai dạy mày cái chuyện này hả! Tao nhớ là đâu có dạy mày mấy cái thứ thất đức đó đâu.

- Con ơi là con! Mày làm bố mẹ phải sống sao hả? người ta quyền thế quý nhân mình chỉ là tầm thấp mà mày lại muốn làm cái chuyện này sao. Mày điên rồi mà. Mày muốn đem cái nhà này chôn cùng mày sao.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu. Những chuyện vì yêu mà sinh hận không phải là ít như mà đây là lần đầu hấn thấy có người lên kế hoạch tử mỹ như vậy. Đã biết được nguyên nhân và cũng hiểu được tại sao em mình lại bị hắc hủ ở kiểm trước Thiếu Kiệt mới nhìn gia đình Hồng Phi nói.

- Lỗi toàn bộ hai ông bà hết, chứ không phải hoàn toàn ở cậu ta đâu. Nếu một người bố mẹ biết chăm lo cho con cái mình đã phải nhận ra việc hấn thay đổi như thế nào, để biết mà khích lệ hay khuyên can. Việc cậu ta dám làm những việc như thế này nói rõ ông bà cũng không phải một lần khinh thường người khác. Cái gì nhìn thấy nhiều sẽ quen, Vì ông bà cho rằng những người lãn lộn ngoài xã hội không ngang hàng với mình, nên mới dẫn đến tình trạng như thế này. Nếu em gái tôi không phải có chỗ dựa vững

chắc, có bồi cảnh là tôi. Thì sau khi những chuyện này ông bà sẽ cho rằng em gái tôi trèo cao với con ông bà tôi nói đúng chứ. Chuyện tới đây xem như bài học cho gia đình ông bà đấy.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế bố mẹ Hồng Phi cũng sầm mặt, Lời hấn nói không phải không đúng, bởi họ thường xuyên không quan tâm đến Hồng Phi mà chỉ muốn con mình được tốt. Những lần hội họp đóng góp hai ông bà đều bỏ tiền đem ủng hộ nhà trường.

Nên hấn được xem là nhân vật trọng điểm, tuy là học sinh cá biệt nhưng lúc nào cũng được xí xóa. Vì bố mẹ hấn lấy tiền trái thảm cho hấn, nên mới dẫn đến những việc như hôm nay.

Nếu Hồng Phi là một người bình thường như bao người khác, thì chuyện hấn định tụ tập đánh người nhà trường đã phát hiện ra và ngăn chặn. Không để tình trạng này xảy ra.

Thấy Thiếu Kiệt và Hoàng Ngân sắp quay đi. Hồng Phi mới nói với hấn.

- Anh có thể tha thứ việc này cho tôi được không, tuy tôi biết mình làm sai nhưng tôi không muốn liên lụy đến bố mẹ mình. Tôi không dám yêu cầu, nhưng tôi xin cậu để cho bố mẹ tôi được tiếp tục công việc của mình. Nếu không tôi thật sự không thể chịu nổi, chỉ vì việc làm sai của mình, mà kéo theo mọi người vào cảnh như thế này.

Hoàng Ngân nghe Hồng Phi nói như vậy cũng mềm lòng kéo tay Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt xem như nể mặt em tha thứ cho gia đình Hồng Phi một lần. Dù sao cậu ta cũng chưa làm hại gì đến em, Chỉ là cậu ta không được chính chắn thôi.

Trầm Ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới nhìn Hồng Phi nói.

- Chuyện này tôi sẽ tác động. Nhưng bố cậu nên bắt đầu lại vì công việc của ông kiếm không khó. Mẹ cậu thì tôi sẽ nói giúp, tôi xem ở mặt mũi Hoàng Ngân và công sức bà cố gắng học hết 7 năm luật sư mà xem xét đi. Nhưng tôi không muốn tình trạng này tiếp diễn, việc còn lại thì phải dựa vào gia đình cậu rồi. À mà nói cho cậu một điều. Mai mốt đừng nghe người khác nói điều gì. Hãy tận mắt thấy những điều người ta nói. Đó mới là sự thật. Vì tôi không chỉ quậy phá mà tôi còn là học sinh giỏi của lớp thi viết văn trường Thiên Hoa.

Nói rồi Thiếu Kiệt quay trở lại với bọn người Lâm Vũ, Lý Bân đang nói chuyện xôm tụ với nhóm người còn ở lại. Những người xung quanh thấy chuyện này không còn gì để nghe ngóng nữa cũng rời. Đi nơi này chỉ còn lại một số người liên quan. Những học sinh bị đánh thương tích cũng không nghiêm trọng lắm vài ngày sau cũng khỏi. Chỉ riêng Hồng Phi là ăn đòn nặng nhất trong đám.

Nhìn bóng lưng của Thiếu Kiệt từ phía sau. Hồng Phi thấy mình thật sự ngu ngốc. Khi tin những gì của người khác nói, trong khi đó nếu đúng như những gì Thiếu Kiệt nói thì hẳn thua xa về mọi mặt anh em, học vấn, địa vị, và cả trong việc đánh nhau cũng thua xa người ta, Hẳn thềm lặc đầu nói.

“ Người với người sao khác biệt. ”

Thiếu Kiệt đến bên nhóm người của mình. Lý Bân lúc này mới hỏi hẳn.

- Chuyện sao rồi anh? định giải quyết thằng này sao đây?

- Mà xem lúc nào, anh mà cũng như thế sao. Lần này hẳn ăn đòn như vậy đủ rồi chừa cho người khác sống với chứ. Cũng không còn sớm lần nhớ anh em. Đợi đến gần giáng sinh mọi người cùng nhau làm một cái tiệc nhẹ nữa là được. Giờ anh phải sắp xếp mọi thứ đã. Lâu Lâu chơi lớn, làm nổi

một lần giờ phải đi thu dọn đây. Mọi người về đi không phụ huynh lại tìm tới anh mà bây giờ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một đám cũng biết chuyện này đã được giải quyết êm xuôi có ở lại cũng không được gì. Bọn hắn thật sự nếu phải ở lại giải quyết tàn cuộc thì cũng không biết nên phải bắt đầu từ đâu. Hoàng Ngân bây giờ mới nói với mọi người trước mặt. Dù sao họ cũng là đến đây theo Thiếu Kiệt giúp cô giải vây lần này.

- Cám ơn mấy anh đã giúp em hôm nay. Sau này có gì cần em giúp thì cứ nói nhé.

- Không cần đâu em ơi! chuyện qua trường Thiên Hoa bọn anh chơi chung là được rồi. Với lại việc này là chuyện nên làm của bọn anh. Nam nhi ai lại đi ức hiếp con gái. Phải làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ.

Lâm Vũ lúc này cũng trêu chọc Hoàng Ngân, Vì hắn cũng biết Hoàng Ngân gọi bọn họ là anh vì chơi chung với Thiếu Kiệt, Chứ tuổi cô cũng bằng bọn hắn không phải nhỏ hơn.

- Bọn nhiều chuyện giải tán bớt đi nào. Có gì anh xin chuyển trường cho Hoàng Ngân rồi bọn bây gặp lại.

Thiếu Kiệt thấy một đám vẫn có thể hò reo vui vẻ sau khi gây chuyện cũng đuổi hết về. Tuy đã về bớt một số người, nhưng nguyên một đám học sinh kéo nhau ra khỏi trường Lưu Minh vẫn để cho mọi người gần đó chú ý.

- Bạn bè anh như thế mà vui thật.

- Ừ bọn nó là như thế đó. Thôi em lại chỗ mẹ hoàn thành hết các thủ tục đi để anh liên hệ với bên trường Thiên Hoa.

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi cho Tần Tiến. Hắn biết nếu hồ sơ chuyển từ Lưu Minh qua trường Thiên Hoa sẽ dễ dàng hàng nhiều nhưng hắn vẫn muốn thuận lợi hơn với sự trợ giúp vì hắn cũng không chắc là sẽ đem một lúc cả bốn người qua. Nên cứ gọi điện của Tần Tiến là điều nên làm.

- Alo! Thầy Tiến hả em Thiếu Kiệt đây em có chút chuyện nhờ thầy giúp.

Vừa dứt câu bên kia điện thoại tiếng của Tần Tiến vang lên mắng hắn.

- Ông ơi? ông gây họa chưa đủ à còn định nhờ tới tôi giúp làm gì? sao đánh nhau bên trường Lưu Minh giờ lại gọi giúp.

- Chuyện này thầy cũng biết à? Thế thì tốt em định chuyển trường cho bốn người bên Lưu Minh qua Thiên Hoa mình thôi. Còn việc còn lại không ảnh hưởng gì hết.

Tần Tiến ở trường cũng đã nhận được tin tức, hắn không ngờ Thiếu Kiệt lại làm lớn chuyện như bây giờ, lại nghe được Thiếu Kiệt nói chuyện như không có gì cũng cảm thấy ngạc nhiên không kém. bởi những việc như thế này thường khó giải quyết, Thiếu Kiệt lại chỉ nói mình giúp chuyển trường dùm bốn học sinh từ Lưu Minh qua Thiên Hoa nên hắn lo lắng hỏi.

- Bốn học sinh nam hay nữ thế? cậu đánh nhau còn đào người bên đó được à.

- Thì em gái em và ba người bạn thôi là nữ hết chứ thầy tưởng em kéo nam sinh về trường ngắm à. Chuyện này em bảo đảm sẽ không dính dáng gì tới trường. Chỉ cần thầy nhận giúp bốn người thôi mà.

Suy nghĩ một lúc Tần Tiến mới đáp lại yêu cầu của Thiếu Kiệt.

- Thôi được rồi ngày mai nói gia đình bố em học sinh đó lên trường gặp ban giám hiệu nộp hồ sơ. Thầy sẽ đồng ý. Mà thầy nói em phải đảm bảo việc này không ảnh hưởng gì đến trường đấy nhé.

Chuyện này thầy cứ yên tâm, không ai lại đụng đến danh tiếng của trường ta đâu. Thầy khỏi lo chuyện này đi. Thôi vậy nhé có gì ngày mai em dẫn em gái em lên ban giám hiệu trường làm hồ sơ.

Nói rồi Thiếu Kiệt nhanh chóng cúp máy bởi hấn sợ dây dưa nhiều, Tàn Tiến lại nói tới lui các thứ hấn phải nghe giảng đạo hết sức phiền hà. Thấy hấn nói chuyện điện thoại xong Khương Đào mới đi lại gần nói.

- Ông Thần! lần này làm chuyện hơi quá rồi đấy! sau này tiết chế lại đi. Chuyện đâu còn có đó không giải quyết được thì gọi điện báo chú để giải quyết. Chú mà không biết ta đến đây nhìn một đồng người cũng tưởng bạo động học sinh đấy.

- Lúc đó cấp bách không nghĩ nhiều, vốn chỉ định đem ít người qua dẫn Hoàng Ngân về nhưng không ngờ nguyên một đám đòi đi theo, nên mang theo luôn.

Thiếu Kiệt cứ nói chuyện lần nào với Khương Đào đều cảm thấy như hai người ngang hàng chứ không phải chú cháu. Bởi Khương Đào tính hay đùa nhưng trong công việc thường khá nghiêm túc nên lúc này mới nói hấn.

- Lần này vì chú mà y hù dọa thôi chưa ra tay. Nếu mà thật sự ba người cảnh sát kia ra tay chú mà đánh lại ta cũng không cứu được. Tội chống người thi hành công vụ không phải nhỏ đâu. Mai một nhớ cẩn thận.

- Ừ đúng đấy! Thiếu Kiệt lần này may mà cháu chưa đánh nhau với cảnh sát. Cũng bởi ba người đó tâm lý hơi yếu một chút. Gặp tên nào mà không nói lý lẽ thì hôm nay cũng không đơn giản như thế này. Trả lại cháu tám thẻ

này. Mà sao cháu kiếm đâu ra tấm kim bài miễn tử này vậy hữu hiệu đấy. Những người kia vừa nghe ra tòa án quân sự đều nói không thừa kiện nữa. Nên mới qua loa được.

Không chỉ mình Khương Đào mà Phạm Chiến sau khi cầm tấm thẻ của Thiếu Kiệt đi một vòng cũng thuyết phục được khá nhiều người. Khiến hắn đỡ phải tốn một phen phiền phức.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 202: Xin Tiền

Thiếu Kiệt nhận tấm thẻ quân nhân của mình mới nhìn về phía Hà Vi đang nói chuyện với Hoàng Ngân và các bạn của cô. Thiếu Kiệt cũng thờ dài lắc đầu nói.

- Giấy này của Hà Thúc làm cho. Hiện tại thì sử dụng cứu nguy nhất thời thôi, chứ cầm cái này sử dụng không hay lắm, chỉ lần này là nhờ nó vậy. Để lát đưa lại cho Hà Vi

- Hà Thúc đã làm cho cháu thì cứ dùng, biết đâu sau này còn nhiều việc cần đến. Tuy nói ở Lưu Minh này cháu có thể lực đầy đủ. nhưng ở những nơi khác thì không biết được.

Khương Đào nghe thấy Thiếu Kiệt định trả lại thẻ cho Hà Vi. Hấn cũng khuyên can bởi vì chiếc thẻ này đôi lúc lại là phao cứu sinh trong những chuyện như thế này.

- Khương Đào nói cũng đúng đấy! cháu nên nhận lấy dù sao thì nếu cháu không lạm dụng, thì nó vẫn có hiệu lực. Những chuyện như thế này cháu biết phải hạn chế, mấy chú cũng nói thế thôi, còn quyền quyết định là thuộc về cháu.

Thiếu Kiệt ngẫm nghĩ một lúc cũng cảm thấy những lời của hai người tương đối chính xác. Ở Lưu Minh này hẳn có thể làm gì hẳn muốn. Nhưng nếu ở chỗ khác thì chắc chắn không. Mà nếu như có người kiếm chuyện nữa thì hẳn phải động thủ, nhẹ thì cũng phát sinh xô sát là điều không thể tránh khỏi.

- Vậy cũng được chuyện này để cháu quyết định. Mà chuyện này cũng cảm ơn hai chú tới đây giúp cháu. Sau này có dịp nào đó cần tới sự giúp đỡ

của cháu thì mấy chú lên tiếng.

Phàm Chiến lúc này cười cười nhìn Thiếu Kiệt châm chọc.

- Chú nói cháu này Thiếu Kiệt! cùng là chức chú với nhau, cháu cho lão Đào này tiền thuê đất mà không kiếm cái gì cho chú thì cũng không được đâu đấy.

- Vâng mà chú Chiến xem việc của người phụ nữ Lý Trinh kia chỉ cần nhắc nhở răn đe là được, ép quá họ đường cùng cũng không hay.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phàm Chiến nhìn về gia đình Hồng Phi một lúc rồi gật đầu.

- Được rồi cháu đã nói thế thì tha cho cô ta một lần. Mà nhớ nhé sau này nếu có món hời nào phải nói chú trước đây. Tuy bên chú không mạnh bằng tên này, nhưng mà ngôn luận của bọn chú cũng không thấp đâu. Thôi bọn chú về đây.

Nói rồi Khương Đào và Phàm Chiến rời đi để Thiếu Kiệt quay về với những cô nàng đang nói chuyện phiếm cười đùa còn Phùng Kiếm Hoa lúc này vẫn sốt sắng giúp đỡ Hoàng Hương và mấy người phụ huynh làm giấy tờ. Chưa kể đến còn đốc thúc lão Hiệu trưởng giải quyết nhanh gọn lẹ chuyện này.

- Mấy vị cô nương đang nói chuyện gì thế? Báo cho mọi người một tin ngày mai chỉ cần nói bố mẹ qua bên trường Thiên Hoa nộp hồ sơ là được nhập học luôn. Lúc đó tha hồ mà vui nhé.

- Vậy hả anh Kiệt để em đi báo với mẹ em.

Một người nữ sinh đứng gần đó cũng reo lên nhìn Thiếu Kiệt một chút rồi chạy đi. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt như thế cũng cười hỏi.

- Mọi chuyện xong rồi à? giờ về thôi. Còn ở đây làm gì?

- Ừ định nói với Cô một tiếng mà như thế cũng được.

Thấy Hà Vi và Thiếu Kiệt định rời đi, Phùng Kiếm Hoa mới chạy lại gần. Bởi tuy hấn dáng vẻ lẳng xẵng giúp đỡ mấy người phụ huynh, nhưng vẫn luôn quan sát Thiếu Kiệt.

Phùng Kiếm Nhất chạy lại tới gần Thiếu Kiệt biết hấn định làm gì nên mới nói.

-Thôi lo mấy cái đó xong là được rồi! Nói với Hoàng Ngân với Cô tôi là tôi có việc đi trước, xong việc thì ông về nhà đi. Hôm nay ông làm khá tốt.

- Vâng để tôi chuyển lời của cậu. Mọi chuyện còn lại ở đây để tôi giải quyết được rồi cậu cứ đi về thông thả.

Đợi cho đến khi lên xe Thiếu Kiệt mới hỏi Hà Vi. Vì hấn vẫn chưa hiểu được tại sao Hà Thúc lại chuẩn bị cho hấn cả những thứ như thẻ quân nhân này. Hà Vi lúc này chỉ cười nhìn hấn đáp lại.

- Ông nói cậu thế nào cũng phải sử dụng đến, vì trước sau gì cậu cũng gặp mấy tên không hiểu chuyện làm phiền, Mà khi cậu có thẻ quân nhân thì chuyện này sẽ không nằm trong tay cảnh sát nữa. Như thế thì cậu sẽ thoát dễ hơn.

Thiếu Kiệt lần đầu tiên nghe được lý lẽ này của Hà Vi. Bởi nếu đem một thân phận quân nhân vào việc hấn làm thì hấn phải ra tòa án quân sự là điều chắc chắn. Mà tại nơi đây chỉ là quân nhân với nhau nên hấn chịu án chắc chắn sẽ không nặng.

- Ông cậu làm như thế không sợ tố dùng cái thẻ này lạm dụng việc xảy ra như ngày hôm nay sao.

- Mình cũng có hỏi. Ông nói nếu ông cấp được thì cũng có thể thu hồi được. Nhưng chắc bạn sẽ không làm như thế.

Hà Vi nói chuyện bình thản như không quan tâm đến việc này. Thiếu Kiệt cũng hiểu những thứ này ông Hà Vi cấp được thì sẽ thu hồi được là điều chính xác. Chưa kể đến hẳn chắc sẽ không sử dụng nhiều đến nó bởi hiện tại hẳn đang ở Lưu Minh thì chuyện này đơn giản hơn nhiều.

- Thật khó hiểu tại sao ông cậu lại ghê gớm đến thế, dự đoán trước cả tình hình. Nếu được phải nhờ ông cậu xem bói thử xem linh không.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chăm chọc Hà Vi. Dù sao hẳn thấy việc Hà Thúc biết trước những chuyện này cũng có bất ngờ. Nhưng vẫn không nên lúc nào cũng đoán đúng như thế thì hẳn sẽ dè chừng nhiều hơn.

Đối với một sự đầu tư dù lớn hay nhỏ đều có mục đích, có thể họ không mong bạn hỏi báo lúc này. Nhưng sẽ phải khó quyết định ở những thời điểm quan trọng khác.

- Mình sẽ mách ông cậu dám nói ông mình là thầy bói nhà. Lúc đó thầy bói kiếm cậu phiền phức thì đừng trách tại sao.

- Cậu cũng đừng làm thế chứ. Chết người đấy. Mình vẫn còn nhớ bị ông cậu đánh khi dạy võ đấy đừng chơi ác thế.

Hà Vi lúc này mới cười cười nhìn Thiếu Kiệt thắc mắc hỏi.

- Mình cũng thắc mắc cậu chỉ chạy bộ buổi sáng, lâu lâu lại tập vài quyền vậy tại sao cậu lại có khả năng ứng biến và thích nghi với cuộc chiến như thế vậy. Mà xem ra cậu rất ít khi đánh nhau nhưng lại làm được. Nó y như thói quen của cậu hàng ngày vậy. Vừa rồi mình có nghe lại Hoàng Ngân nói nên cũng hiểu tình cảnh đó như thế nào. vậy mà cậu lại chỉ bị vài vết thương ngoài da là sao?

- Chuyện này đây hả. Ai biết đâu có thể là ông cậu đúng, mình có thiên phú hoặc tư chất võ học gì đó như mấy phim kiếm hiệp hay chiếu trên ti vi thì sao nào. Mà công nhận mình cũng tài thật chứ.

Thiếu Kiệt làm sao có thể nói được cho Hà Vi biết rằng kiếp trước hẳn ngày nào cũng đánh nhau, trước khi trọng sinh lại còn phải tự mình trốn tránh sự truy đuổi của người khác giết mình. Nên cũng đưa ra lý do trên trời rồi tự khen lấy mình để cho Hà Vi không quan tâm việc này nữa.

- Cậu đây bớt khoe khoan lại đi. Cậu mà được như mấy cao thủ võ hiệp chắc mình đã là nữ hiệp trong dương môn nữ tướng quá.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười. Hắn im lặng nhìn bên ngoài xe những người đi đường không đề cập đến chuyện này nữa. Bởi hắn tránh né thành công những câu hỏi của Hà Vi nên cũng không muốn bị khơi lại

Buổi tối hôm đó Thiếu Kiệt trở lại với công việc thường ngày của mình và không có việc gì xảy ra.

Hoàng Lâm Nhu cũng không hỏi hắn về những việc đã diễn ra, vì có người cho bà biết hết mọi chuyện nên Thiếu Kiệt cũng nhẹ người.

Hôm sau hắn dậy trễ hơn mọi thường. Tuy nó hắn vẫn thường xuyên tập thể dục buổi sáng. Thể lực là có, nhưng vận động đánh nhau làm hắn cũng rơi vào trạng thái mệt mỏi. Khi hắn thức giấc cũng gần giữa trưa. Kiểm tra một chút lại toàn bộ máy móc rồi mới đi học.

Hoàng Hương cùng mấy người Phụ huynh hôm qua đang đứng trước cổng trường tuy bên cạnh có Lý Bân nhưng tên này kiên ky phòng ban giám hiệu nên chỉ dám đứng nói chuyện với em gái Thiếu Kiệt đợi hắn đến trường.

Thiếu Kiệt chạy xe đến trước cổng trường thấy thế cũng cười nói với mọi người đưa lại chiếc xe đạp của mình cho Lý Bân đem vào bãi giữ xe. Hấn cùng với Hoàng Hương và những vị phụ huynh đây nói chuyện.

- Xin lỗi mọi người hôm qua cháu có việc không ở lại được đến cuối. Mọi người đã chuẩn bị hồ sơ đầy đủ hết rồi phải không.

- Không sao đâu Thiếu Kiệt cháu có việc thì vẫn phải nên làm. Mấy dì cũng đã chuẩn bị hết mọi thứ. Hôm qua ngay trong tối đó, ban giám hiệu trường Lưu Minh chấm luôn điểm của cả kỳ thi vừa rồi. Nên đợi có hơi lâu nhưng hôm nay thì tốt rồi.

Hoàng Hương lúc này mới trả lời lại Thiếu Kiệt. Mọi người ở đây cũng biết hôm qua những giáo viên bộ môn phải đi kiểm hết bài thi của con họ chấm điểm tại chỗ để hoàn thành hồ sơ trong khi đó Phùng Kiếm Nhất nói chuyện với Hiệu Trưởng và hai người phụ huynh đã gây cho con họ phiền phức.

Mọi người trong trường hiện tại vẫn đang bàn tán xôn xao sự việc hôm qua nay lại thấy Thiếu Kiệt dẫn phụ huynh và bốn người nữ sinh của trường Lưu Minh đến nên càng xì xào bàn tán.

Theo chân Thiếu Kiệt. Mọi người đến phòng ban giám hiệu. Mọi người ở đây thấy hấn dẫn theo phụ huynh và học sinh Lưu Minh cũng vui vẻ nhiệt tình như được Tân Tiến báo trước. Tuy nói họ chưa biết học lực của những học sinh này như thế nào.

Nhưng trên một thực tế so sánh Thiên Hoa và Lưu Minh không kém gì nhau như tỉ lệ lựa chọn ở Lưu Minh thường là cao hơn Thiên Hoa. Vì Trường Thiên Hoa luôn hạ thấp điểm chuẩn vào trường để nhiều học sinh thiếu một hai điểm có thể vào một trường tốt.

Giờ đây có học sinh từ Lưu Minh chuyển tới Thiên Hoa này thì chắc chắn điểm đầu vào cũng sẽ cao hơn các học sinh khác. Nên những giáo viên cũng lấy làm vui vẻ. Một giáo viên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt em để mấy bạn học sinh ở đây đi. Thầy Tiến muốn gặp em đây. Lên phòng hiệu trưởng đi ở đây làm gì. Mấy thầy cô sẽ xếp lớp cho các bạn ở đây sau.

- Vâng vâng em lên phòng thầy Tiến. Mấy thầy cô giúp đỡ các bạn giúp em.

Những giáo viên thấy thế đều gật đầu còn, mấy người phụ huynh thấy vậy đều ngạc nhiên bởi hôm qua Thiếu Kiệt là một người hết sức khác hiện tại. Không coi ai ra gì mà hôm nay rõ ràng lễ phép với tất cả thầy cô trong trường.

Thấy Phụ Huynh nhìn Thiếu Kiệt như khó hiểu một giáo viên mới nói.

- Thiếu Kiệt là vậy đó. Bên ngoài hẳn làm những thứ xem là không chấp nhận được nhưng khi vào trường cậu ta là một học sinh đúng mực chỉ những người đụng chạm mấu chốt với cậu ta thì mới thấm thối.

Người giáo viên này cũng nghe được chuyện hôm qua của Thiếu Kiệt. Lúc mọi người biết chuyện đều lo lắng ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của trường. Nhưng Tân Tiến lại cam đoan chuyện này chắc chắn sẽ không có vì ông tin Thiếu Kiệt nói. Chuyện ngoài trường không còn liên quan tới trường. Mọi Người lúc đó đều mơ hồ tại sao Tân Tiến lại tin chắc điều này.

Nhưng đúng thật là sáng nay họ hồi hộp lo lắng những tờ báo sẽ kéo lên chuyện học sinh kéo người đánh nhau. Ngược lại với nỗi lo ấy không một tờ báo nào lên tin tức này. Bây giờ mới hiểu được tại sao Tân Tiến lại có thể

tin tưởng Thiếu Kiệt. Một chuyện thế này mà không một tờ báo nào lên tin thì biết được hẳn cũng có một thế lực không nhỏ sau lưng.

Thiếu Kiệt đi đến trước cửa phòng Tần Tiến định gõ cửa để vào thì bên trong đã phát ra tiếng kêu.

- Thiếu Kiệt hả vào đi.

Hắn ngỡ ngác sao dạo này ai cũng phán đoán như thần. Hà Thúc thì không nói đến. Tần Tiến hôm nay cũng có vẻ thần bí như thế làm Thiếu Kiệt khó hiểu. Hắn mở cửa vào nhìn Tần Tiến đang ngồi sẵn ở bàn trà cười nói.

- Hôm nay sao Thầy lại biết em tới. Chưa kịp gõ cửa đã biết người.

Thiếu Kiệt hỏi thẳng Tần Tiên về sự thần bí của ông. Tần Tiên chỉ cười cười đáp lại nói

- Ngồi xuống đi rồi nói.

Ngồi xuống trước mặt Tần Tiên ly trà được rót ra để trước mặt hắn.

- Mấy ngày nay mặt trời bắt đầu xoay chiều, nếu em đi từ phòng ban giám hiệu qua đây thì chắc chắn bóng của em sẽ hiện lên cửa sổ thôi. Một quy tắc vật lý đơn giản mà.

Tần Tiên vừa nói vừa nhìn về cửa sổ phòng nơi được che lại với cái rèm màu trắng. Có một chút ánh nắng xuyên qua. Nếu hắn đi từ phòng giáo viên đúng là sẽ phải đi ngang qua cửa sổ. Nhưng mà việc này cũng không đúng nếu người khác cũng đi ngang qua thì Tần Tiên biết là ai nên hỏi ông.

- Như thế cũng không chắc là em được sao thầy lại biết đúng người chứ.

- Cửa phòng thầy bên dưới bị hở, chỉ cần em đứng đó bóng sẽ che lại ánh nắng. Mà nếu là giáo viên thì đôi giày sẽ khác, còn học sinh sẽ khác hết

thắc mắt chưa.

Thiếu Kiệt bất giác nhìn xuống chân mình kiểm chứng đúng là việc khác nhau giữa giáo viên và học sinh là đôi giày tây với giày thể thao hoặc giày có quai hậu thật. Hắn chỉ biết cười cười nhìn Tân Tiến hỏi.

- Ủa thầy gọi em hôm nay có chuyện gì không?

- Em còn nói thầy có chuyện gì không. Việc hôm qua của em cả trường đều biết vậy mà em còn nói có chuyện gì không?

Tân Tiến nói như thế hắn cũng chỉ biết cười trừ. Việc của hắn làm mọi người đều biết thì cũng chỉ trong phạm vi nội bộ không lan truyền lên cao quá là được.

Chuyện này thì em xin ghi nhận, nhưng mà em cũng đã hạn chế thấp nhất thiệt hại rồi. Báo chí cũng có lên tin đâu nên thầy khỏi lo chuyện này.

- Việc này em thao tác thế nào thì thầy không biết, nhưng mà sau này không được làm thế nữa, không phải lúc nào cũng may mắn né được cánh báo chí phải cẩn thận hơn.

Thiếu Kiệt nghe Tân Tiến nói thế cũng gật đầu, chuyện hôm qua hắn không hiểu tại sao lại không bị lên báo các thứ. Nhưng chắc chắn có ai thao tác sau lưng hắn mà hắn hoàn toàn không biết.

- Vâng! sẽ không có lần sau tái diễn nữa đâu thầy cứ yên tâm? Ủa mà thầy gọi em lên đây cũng chỉ có vậy thôi à.

- Ừ. Mà Thiếu Kiệt thầy nghe cô Lâm nói em có một chút cổ phần trong công ty bán máy vi tính phải không.

Tần Tiến hỏi Thiếu Kiệt như thế cũng làm hắn giật mình. Bởi chuyện này đáng lý ra Tần Tiến sẽ không hỏi tới, nên cũng có chút thắc mắc nhưng Thiếu Kiệt vẫn đáp lại.

- Vâng! đúng là có việc này nhưng mà có chuyện gì không thầy.

- À chẳng qua cơ sở hạ tầng vật chất của trường ta dạo này xuống cấp, điển hình là phòng tin học. Mà em cũng biết cập nhật tin học mà không tốt cũng lạc hậu so với trường khác. Nên thầy định hỏi xem em có cách nào để công ty kia ủng hộ việc thay mới phòng tin học của trường không ấy mà. Dạo này kinh phí ỉm ỏi mà phòng tin học máy cứ hư lên hư xuống, Thầy cũng rầu lắm chứ.

Tần Tiến vừa nói vừa ra giọng kể khổ với Thiếu Kiệt. Còn hắn nghe được ẩn ý của Tần Tiến, hắn không phải ngốc nên cũng hiểu hắn sắp bị chém một khoản không nhỏ để ủng hộ phòng tin học, mà đây mới đúng là chuyện Tần Tiến muốn gặp hắn hôm nay, chẳng qua muốn xin tiền hắn thay mới phòng tin học.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 203: Ý Kiến Đề Xuất

Thiếu Kiệt nhìn Tần Tiến, Hấn biết Tần Tiến tính toán như thế nào. Nếu không biết chắc chắn Tần Tiến không nói chuyện ủng hộ phòng tin học với mình suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới nói.

- Thầy nói đúng cơ sở vật chất thì không thể thiếu nhưng để em xem xét. Thầy cũng biết đứng trên lập trường của người kinh doanh. Đầu tư mà không có lợi thì sẽ chẳng có người làm.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Tần Tiến không biết sao. Bởi chỉ một phòng tin học không thể nào đem lại lợi ích gì cho Thiếu Kiệt trong chuyện này. Mà kinh phí bỏ ra là không nhỏ, Tần Tiến vốn chỉ định hỏi hấn xem hỗ trợ được bao nhiêu, nhà trường sẽ bỏ một phần kinh phí bù vào.

Nhưng giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ảo não Tần Tiến cũng biết việc đầu tư phải đem lại nguồn lợi thì những người Như Thiếu Kiệt mới nhúng tay vào. Mà chưa dừng lại ở đó Thiếu Kiệt lúc này nói tiếp.

Nhưng em có hai điều kiện, nếu hai điều kiện này được đáp ứng em sẽ thúc đẩy công ty tài trợ về phòng tin học toàn bộ vật chất. Nếu hai điều kiện này không được đáp ứng thì những chuyện khác em không dám chắc.

Càng bất ngờ hơn Tần Tiến không nghĩ đến Thiếu Kiệt nói sẽ tài trợ toàn bộ phòng tin học nếu đáp ứng điều kiện của hấn. Tuy không biết đó là điều kiện gì nhưng ông cũng cảm thấy hồi hộp hỏi.

- Điều kiện của em là gì nếu được thầy đồng ý ngay.

- Việc này đối với trường ta cũng không mấy khó khăn đâu. Thứ nhất việc này trường sẽ làm một buổi công khai về việc tài trợ phòng tin học của trường trước toàn bộ học sinh. Việc thứ hai đối với những học sinh năm

cuối cấp có nguyện vọng thi vào trường công nghệ thông tin em đều muốn biết nếu cậu ta đủ điều kiện của em thì học phí và việc học của những bạn đấy sẽ do bọn em tài trợ khá đơn giản.

Thiếu Kiệt nói ra hai điều kiện của mình nhìn tưởng chừng như đơn giản và người thiệt thòi là hẳn nhiều nhất. Nhưng song song đó hẳn cũng là người được lợi nhất. Nếu bỏ ra một phòng tin học để tuyên truyền ra ngoài nhằm quảng bá thương hiệu của công ty.

Không nói đâu xa trường học Thiên Hoa có hơn 1500 học sinh ở ba khối lớp. Vậy chỉ cần 1 trên 10 người nhớ đến thương hiệu của công ty hẳn là quá đủ, Còn việc làm một học bổng toàn phần thì hẳn đã dự liệu nếu những người đủ điều kiện của hẳn có thể học tập và làm việc tốt nhất.

Hẳn tin với mức lương thưởng của mình, những học sinh này sau khi ra trường ngoài việc ký kết với hẳn làm việc còn giúp hẳn tạo dựng cho mình nguồn nhân viên có kiến thức chuyên môn nhiều hơn sau này.

- Em nói chỉ là hai điều kiện này thôi sao, Không có cái nào hơn nữa chứ.

- Vâng chỉ hai điều kiện như thế thôi.

Tần Tiến bây giờ cũng mừng trong lòng bởi Thiếu Kiệt hẳn đem hai điều kiện này tương đối dễ với tình hình hiện tại.

- Được thầy đồng ý! chuyện này đơn giản với điều kiện thứ nhất thầy sẽ làm khi phát thưởng học kỳ một lúc đó sẽ công bố và nhờ báo chí tới làm lễ này giúp em. Còn việc thứ hai thì càng dễ hơn, nếu biết nguyện vọng của từng em học sinh. Thì chỉ cần thầy tập trung các em học sinh có ý định học tập ngành nghề này lại, để em kiểm tra là được. nếu mà qua được những phụ huynh học sinh cũng bớt phần nào kinh phí của mình.

- Vậy nhé. Chuyện này tạm thời em sẽ về bàn lại bên công ty. Việc đầu tư bao nhiêu máy và những trang thiết bị cũ của trường công ty em sẽ thu hồi lại. Thầy còn việc gì không nên không em về lớp đây.

Tần Tiến lúc này tâm trí nghĩ đến phòng tin học được đổi mới cũng vui vẻ. Hấn gật đầu hài lòng về việc này nên không giữ Thiếu Kiệt nữa.

- Được rồi em về lớp đi chuẩn bị xong hết mọi việc thì thầy sẽ gọi cho em.

- Vậy được rồi em về lớp đây.

Thiếu Kiệt thấy Tần Tiến vui vẻ tiếp nhận không đòi thêm gì nữa nên cũng rời phòng hiệu trưởng. Ra đến bên ngoài. Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra gọi cho Trương Hạo

- Trương Hạo! Tôi này tập hợp toàn bộ nhân viên lại bao gồm cả tô Thanh và những người khác họp.

Trương Hạo thấy ngạc nhiên hôm nay tại sao Thiếu Kiệt lại gọi mọi người tập trung họp lại thường hẳn sẽ báo trước chuyện này trước một ngày nhưng hôm nay lại báo buổi sáng nên hỏi

- Chuyện gì mà hôm nay họp gấp vậy? có việc gì phát sinh à?

- Hôm nay đầu tháng rồi không họp tổng kết lại tháng trước thì sao mà được. Chú ý chút đi Trương Hạo làm việc mà quên cả ngày tháng cũng không tốt à.

Nghe được Thiếu Kiệt nói hôm nay đầu tháng Trương Hạo cũng giật mình nhìn vào tờ lịch treo trong phòng.

- Ấy đầu tháng rồi. Ủ đề nói mọi người qua họp. Mấy ngày nay bận rộn nhập hàng mới chuẩn bị đợt tết này mấy cái mẫu mã mới ra mắt nên quên mất.

- Ủ chủ yếu nhắc mọi người thôi vì họp chính thức là đầu tháng không thể trễ được. Ít họp thì phải định một ngày cố định để mọi người quen cách làm việc đi. Mà cũng nên chia việc lại cho hết nhân viên đừng ôm nhiều quá.

Biết tin Trương Hạo cái gì cũng phải tự tay làm Thiếu Kiệt cũng nhắc nhở. Vì trước đây bọn hắn cái gì cũng tự tay thao tác giờ chỉ cần đứng ra điều hành đừng ôm quá nhiều việc như thế mới có thể tập trung những việc khác.

- Được rồi để tao làm quen cái đã. Có gì tới gặp!

Thiếu Kiệt kết thúc cuộc nói chuyện của mình với Trương Hạo trở về lớp. Hôm đó cả bốn người Hoàng Ngân và bạn của cô được xếp vào lớp A5 để thuận tiện. Việc này Thiếu Kiệt biết những giáo viên cũng đã ưu ái như thế nào.

Giờ nghỉ giải lao hôm đó nhóm chỗ tập trung của Thiếu Kiệt có thêm bốn cô gái thêm Ngọc Nhi và Nhã Oanh ra thì tổng cộng có sáu người khác giới. Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Hoàng Ngân hỏi,

- Sao hôm nay ngày đầu đi học ở Thiên Hoa như thế nào? Tốt Không

- Được anh! So với bên trường em giáo viên giảng dễ hiểu hơn nhiều không phức tạp lắm.

Thiếu Kiệt nghe nói cô nói thế cũng cười. Bởi đây là hai sự khác biệt rõ rệt một bên dành cho những thành phần có trụ cột chắc, còn một bên dành

cho đại trà. Nên Hoàng Ngân từ Lưu Minh chuyển qua trường Thiên Hoa môi trường học sẽ khác và cách thức dạy sẽ khác.

- Ủ bên này là thế vì vậy nên cố gắng, Có khi cả bốn đứa lên làm học sinh giỏi hết cũng không biết chừng.

- Vâng bên Lưu Minh bọn em thường phải tự tìm hiểu là nhiều đôi khi không biết cũng chỉ im im. Bên này xem ra kiến thức cũng như bên kia nhưng cách giảng dễ hiểu có gì không biết đều hỏi được. Chẳng bù trường quốc gia mà cứ dạy khó hiểu không biết được.

Một người bạn của Hoàng Ngân cũng lên tiếng nói về nhận định của cô. Thiếu Kiệt lúc này cũng thờ dài. Nhìn bốn người nói.

Bởi thế nhiều người cứ chọn cho con mình trường điểm trường chuyên này nọ nhưng chả hiểu gì về cách dạy học của họ. Nhiều khi học sinh không theo kịp lúc đó lại hỏi tại sao con mình lại yếu kém hơn các bạn khác.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Bạn nói vậy cũng không đúng cũng do một số người không cố gắng thôi, Chứ mình thấy chỉ cần cố gắng học nhiều hơn bạn khác là được.

- Ấy vậy mình không đi học thêm này, bài tập không làm này, kiến thức phần khung ghi nhớ, cũng không động tới nhưng sao mình vẫn là học sinh giỏi nhỉ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng châm chọc Nhã Oanh bởi việc học. Hẳn biết không phải cứ cố gắng là được mà còn phải xem việc học sinh đó có ngộ tính và tiếp thu bài giảng trên lớp như thế nào. Nếu mà yếu kém thì mới phải bù lại bằng sự siêng năng mà cũng không phải là học bằng cách đối phó.

- Bạn khác rồi! ai cho bạn lấy mình làm ví dụ? bạn lấy mình làm ví dụ thì đâu phải ai cũng làm được. Cái chính là mỗi người có cách khác nhau để học mà.

- Mình dám chắc các bạn ai cũng làm được chỉ là trước giờ chưa ai nói thôi. Vấn đề quan trọng là nội dung bài giảng gắn liền về hiểu nó. Không phải chỉ có học những

phần khung ghi nhớ chép bài là được. Tuy những thứ trên chỉ là một công cụ để giúp các bạn học lại những bài giảng trên lớp. Thứ một ngày chú ý vào bài học không cần chép bài lấy điện thoại quay lại giáo viên giảng một buổi. Về chỉ cần nghe lại các bạn sẽ thấy hiệu quả như mình nói.

Thiếu Kiệt biết học sinh hiện tại chưa áp dụng hình thức học này. Bởi với hấn việc học như thế bắt đầu khi mà những người làm video về những kiến thức các ngành nghề. Người học chỉ cần xem đi xem lại đoạn video, cũng hiểu được bài giảng kia phải làm như thế nào, và phải học và viết ra sao.

- Việc học này cũng được sao? mới nghe đây anh Kiệt.

- Được sao không? nếu sau này việc sử dụng máy chiếu chỉ ở những buổi thực hành hoặc dự giờ thì sau này nó trở thành phương tiện đại chúng. Thì những buổi quay lại giờ giảng để học sinh có thể học thì có gì sai.

Ngọc Nhi lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt, bởi vì cách làm này của hấn rất tốt, Giờ học của giáo viên sẽ được phát đi phát lại học sinh chỉ cần dựa vào đó nghe và học ở nhà cũng có thể hiểu được bài tốt hơn. Ngọc Nhi mới nói.

- Tính ra như thế Thiếu Kiệt vừa tiết kiệm được thời gian cho giáo viên vừa giúp những học sinh khác đều có thể nghe lại bài trên lớp, Việc này đáng để thử lắm chứ. Hay cậu đề xuất chuyện này cho thầy Tiến đi.

Việc này chỉ vui đùa nhưng chợt Thiếu Kiệt thấy nó hiện tại khá thú vị nên mới nảy ra ý tưởng đem việc này thực hiện.

- Chuyện này đề đi gặp Thầy Tần Tiến nói cái đã. Nếu được thì làm thử cho mọi người cùng thử vậy. Dù là ý kiến nhất thời nhưng có vẻ tốt.

- Ủ thử đi anh Kiệt biết đâu lại hay đấy!

Mấy người ngồi gần đó nghe về ý kiến của Thiếu Kiệt cũng thích thú. Nếu việc này được thực hiện thì bọn hắn ôn bài dễ hơn nhiều. Mà không cần phải lo lắng không hiểu bài. Thiếu Kiệt thấy mọi người đều đồng ý nên gật đầu đi về phòng Hiệu Trưởng. Nhã Oanh nhìn Thiếu Kiệt rời đi cũng nói với Ngọc Nhi.

- Cậu nói xem tại sao Thiếu Kiệt lúc nào cũng đưa ra một ý kiến thay đổi được nhiều thứ như thế? Trong khi đó cậu ta cũng chỉ là học sinh như bọn mình.

- Việc này thì mình không biết, nhưng nếu chuyện này được đồng ý cậu có biết Thiếu Kiệt có thể cải cách cả nền giáo dục hiện nay đấy.

Mọi người nhìn theo hướng đi của hắn suy nghĩ về những điều Ngọc Nhi nói. Bởi họ đang theo đuổi cái ý nghĩ nếu mà ở nhà vẫn có thể học như trên trường thì đúng là quá tốt.

Thiếu Kiệt đến phòng Tần Tiến cũng làm hắn ngạc nhiên vì mới lúc đầu giờ đã gặp. Giờ Thiếu Kiệt lại tìm đến làm Tần Tiến cũng có chút gì đó lo lắng, sợ hắn không xin được tài trợ nên trở lại bàn bạc với mình.

- Chuyện xin tài trợ không được hả Thiếu Kiệt. Nếu không được toàn bộ thì một phần cũng được.

- Không phải chuyện đó. Bọn em mới nghĩ ra một ý kiến rất hay nên mới cũng thầy thương lượng này.

Tần Tiến lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm nếu không phải vì việc tài trợ thì hẳn an tâm nhưng lại muốn biết ý kiến của Thiếu Kiệt ra sao mà lại Thương Lượng gấp rút như thế này.

- Ý kiến gì mà cần phải thương lượng với thầy thế Thiếu Kiệt?

- Em muốn thầy đề xuất thí điểm với sở giáo dục, hoặc cao hơn để em làm việc này. Bởi nó có là cuộc cách mạng lớn của ngành giáo dục hiện nay.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tần Tiến cũng giật mình. Bởi điều mà Thiếu Kiệt đang nói có vẻ rất lớn lao. Tuy không hiểu đó là ý kiến của hẳn là gì Nhưng việc nói hẳn đề xuất ý tưởng lên tới những ban ngành lãnh đạo cấp trên là điều phải cực kỳ lớn.

- Ý Kiến của em là gì nói Thầy nghe nếu được thầy sẽ viết bản đề xuất ý kiến ngay.

- Như thầy cũng biết hiện tại trường mình các giáo viên luôn thay nhau ở từng lớp giảng bài em tính trung bình khối A gồm 12 lớp vậy một bài giảng giáo viên cần mất 12 lần giảng bài cho một tiết học và sẽ mất 45 phút cho mỗi tiết học như thế tổng cộng là 540 phút bằng 9 giờ cho một bài học để giáo viên đưa đến học sinh.

Tần Tiến nghe Thiếu Kiệt tính toán như thế cũng nhìn hẳn. Bởi không biết vì sao Thiếu Kiệt lại làm ra tính toán giờ dạy của giáo viên làm gì nên cũng hỏi.

- Ừ việc này thì đúng thật. Mà em tính giờ dạy của giáo viên làm gì? chuyện này có ít gì?

- Có chứ thầy. Để em trình bày hết lúc đó thầy sẽ hiểu. Giờ nhé 9 giờ dạy cho một bài học mà không phải trong một ngày sẽ vẫn có lớp học trước lớp học sau. Như thế thì đôi khi vẫn có sự nhầm lẫn giữa bài giảng và việc học từng lớp. Chưa kể đến hiện tại một môn giáo viên đảm nhận ba khối lớp như thế giữa bài giảng có sự khác biệt và thời gian sắp xếp cho giáo án trong tuần cực kỳ phức tạp và tốn thời gian.

Vừa nói vừa quan sát xem phản ứng của Tần Tiến thế nào Thiếu Kiệt mới đánh giá được mình sẽ phải đánh vào trọng tâm nào. Dù đây là chỉ là ý tưởng nhất thời. Nhưng dựa vào kiến thức vốn có và khả năng thuyết trình của mình Thiếu Kiệt không ngừng lập luận dựa trên cơ sở thực tiễn trước Tần Tiến.

- Điều này em nói không phải thầy không biết nhưng cái chính là không thể nào thay thế được. Bởi nguồn lực nhân sự có hạn mà lương giáo viên lại thấp đâu thể nào bắt ép họ phải dạy đồng đều hết các lớp cũng như có thời gian quan tâm sức học của từng học sinh được.

- Điều này em cũng biết. Nhưng ý kiến của em sẽ thay đổi Sao cho rút gọn giờ giảng dạy lại, đưa thời gian trống ra để giáo viên có thể chăm chút hơn cho từng học sinh của mình.

Tần Tiến lúc này cũng ngạc nhiên một chút rồi lắc đầu. Bởi điều Thiếu Kiệt đang nói không thể làm được nếu rút gọn giờ giảng dạy lại. Nhiều học sinh không hiểu bài càng nhiều hơn.

- Không thể được. Giờ giảng bài của giáo viên nếu rút lại học sinh làm sao mà hiểu bài. Làm sao có thể học tốt các môn kiến thức được thầy không đồng ý với ý kiến này.

Nghe Tần Tiến nói Thiếu Kiệt cũng biết ông hiểu sai ý hấn nên phân trần

- Thầy hiểu sai rồi. Ý em là giờ giảng dạy thì vẫn như thế. Nhưng Giáo viên lại có thể dư ra nhiều thời gian hơn để quan tâm học sinh của mình chứ không phải giảm giờ giảng bài đang có.

- Giờ giảng bài vẫn như cũ, mà giáo viên vẫn dư ra thời gian quan tâm cho học sinh em lấy giờ đó ở đâu. Không lẽ bắt học sinh học thêm như thế cũng không đúng?

Tần Tiến lúc này nhìn Thiếu Kiệt như muốn, xem hẳn có phải đang đùa giỡn với mình không. Nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn thấy như là Thiếu Kiệt đang rất nghiêm túc trong chuyện này. Thấy ông nhìn mình quan sát Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười nói.

- Nếu em có cách biến một bài giảng chỉ còn một đến hai tiết còn lại toàn bộ thời gian dư ra 10 tiết học mà tất cả học sinh đều có thể hiểu bài tốt hơn trước đây thầy thấy sao? Điều này em không đùa đâu là thật đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 204: Chiết Xuất Vàng

Nhìn Thiếu Kiệt một ánh mắt nghi ngờ Tần Tiến cũng thắc mắc 12 tiết chỉ gói gọn trong hai tiết học thì làm sao tất cả mọi người đều hiểu hết bài học mà lại là còn hiểu hơn hiện tại thì càng vô lý.

- Em cứ vong vo mãi, nói đi cách gì mà lại có hiệu quả như vậy. Không chiếm thời gian lại có thể để cho học sinh hiểu hơn được bài học của mình.

- Em đề xuất thí điểm. Quay phim lại các buổi giảng dạy của giáo viên tạo thành một giáo án. Trước mắt em gọi nó là chương trình học online.

Tần Tiến lúc này cũng ngẩn ra nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt. Bởi những năm 2008 đầu 2009 chương trình học online tương đối mới mẻ. Mọi người chưa hiểu hết về khái niệm học trực tuyến hoặc học online và offline là gì.

Thấy Tần Tiến như thế Thiếu Kiệt bắt đầu giải thích cho hắn hiểu.

- Hiện tại như lúc này em nói một giáo viên dành quá nhiều cho thời gian lên giáo án và giảng dạy ở những khối lớp từng môn học mà mình đang trực tiếp được nhà trường giao. Thay vì như thế chúng ta, sử dụng cách Quay phim lại các buổi giảng dạy đó. Một buổi học hai tiết của một bài giảng được một giáo viên sử dụng cho 12 lớp nhưng chỉ quay ở một lớp cố định. Như thế giáo viên chỉ cần tập trung giảng dạy cho một bài học chính thức từ 60 đến 90 phút. sau đó nâng cấp trang bị chỉ cần một bộ máy chiếu và một cái laptop giáo viên vẫn có thể đem bài đã giảng cho tất cả học sinh ở các lớp khác.

Tần Tiến lúc này như đã hiểu được phần nào ý kiến của Thiếu Kiệt. Bởi nếu áp dụng như vậy thì những học sinh lớp còn lại chỉ cần nghe và nhìn.

Tập trung vào đoạn phim được chiếu. Giáo Viên lại có thời gian khác để soạn giáo án hoặc đưa ra những câu trả lời về thắc mắc của học sinh.

- Ý kiến hay nhưng như thế học sinh các lớp còn lại chỉ nghe nhìn một lần thì sao mà hiểu được hết nội dung bài giảng.

- Điều này thầy yên tâm. Em đã có ý kiến của riêng mình. Hiện tại trường mình tuy là có diễn đàn đó nhưng chưa thật sự thu hút nó chỉ là diễn đàn do học sinh tự thành lập. Em sẽ tạo ra một trang web. Phân chia ra tất cả các khóa học tin tức khen thưởng lịch sử trường cũng như thêm vào trên đó nhưng tên thầy cô đang làm việc. Học sinh chỉ cần đăng ký tài khoản hoặc được nhà trường cấp id dựa theo mở phân quyền khối A chỉ được xem những video học tập giảng dạy của giáo viên đang dạy ở khối A. Nên chỉ cần dùng 1 lần ghi hình. Có thể để được 12 lớp xem được chưa kể đó học sinh có thể xem lại các bài giảng mà mình vừa mới được học.

Thiếu Kiệt áp dụng cả hình thức sử dụng tài khoản để được học tập chương trình mình muốn của các trang web dạy học online để nói với Tần Tiến, làm cho Ông thấy được đây là một sự cải cách tiến bộ.

- Nhưng thầy thấy có gì đó không thích hợp trong việc này. Tuy ý kiến này rất hay nhưng mà có hạn chế gì đó mà thầy chưa biết.

- Đúng là có hạn chế và điểm yếu, bởi cơ sở vật chất trường không đủ máy chiếu để phát hình đồng loạt cho tất cả giáo viên sử dụng trong giờ học. Theo em nghĩ nếu muốn hạn chế chuyện này mất đi rất đơn giản, chỉ cần thay thế máy chiếu bằng thiết bị khác như Ti Vi và đầu ghi hình là được. Việc chuyển đổi này cũng tiết kiệm không ít chi phí của việc sắm máy chiếu giá thành cao.

Nghe Thiếu Kiệt nói có cả phương án thay thế bằng thiết bị khác Tần Tiến cũng lắc đầu bởi chi phí việc này khá cao. Nhà Trường thì sẽ chịu

không nổi. Tuy việc này đem lại hiệu quả có thể nói là khá cao. những thứ quan trọng để làm được phải có một nguồn tiền vốn cực kỳ lớn.

Tần Tiến cau mày tính toán để áp dụng phương án của Thiệu Kiệt thì cũng nhăn mặt bởi. Mỗi trang thiết bị đem đến cho một lớp học rất lớn. Nếu điều này được trao đổi trước khi đầu năm, thì khi đó sẽ họp bàn tăng chi phí tiền cơ sở vật chất đầu năm của mỗi học sinh. Còn hiện tại thì không được.

Biết vẫn là chuyện tiền nong vấn đề chi phí Thiệu Kiệt chỉ cười nói.

- Trước hết thầy cứ lấy ý kiến của tất cả giáo viên. Bởi em thấy được điều này khá tốt. Nếu thầy thuyết phục được tất cả giáo viên về vấn đề này, em sẽ làm bản thuyết trình và thậm chí nếu thầy đề xuất được thông qua em sẽ đứng trước toàn bộ sớ hay bộ giáo dục để làm phương án này. còn nếu họ hỏi kinh phí ở đâu thì thầy chỉ cần nói có nguồn tài trợ cho phương án này là được.

- Ấy em biết phương án này phát sinh bao nhiêu tiền không? lớn lắm đấy.

Tần Tiến cũng lo lắng bởi. Nếu để đi vào được ý kiến của Thiệu Kiệt thì việc tiền bạc và nguồn chủ yếu lúc đó. Chưa kể các thứ chỉ là việc trang bị ti vi và đầu phát hình cũng là một chi phí không nhỏ.

- Thầy cứ yên tâm. Nếu phòng Vi Tính em tài trợ được thì em sẽ làm được việc này. Thầy không muốn trường mình thành Trường nổi tiếng nhất quốc gia à.

- Cái gì? Nổi tiếng nhất quốc gia?

Đang đắm mình tính toán những chi phí kia Tần Tiến bị Thiệu Kiệt làm cho giật mình không nhẹ. Bởi Từ nổi tiếng khắp quốc gia không nhỏ.

- Hiện tại thầy có thấy trường nào trong nước mình đã áp dụng hình thức này chưa? Mình là người tiên phong nếu thành công thí điểm. Trường ta không còn trường trọng điểm thành phố nữa. mà sẽ nâng tầm lớn so với trường Lưu Minh nhiều.

- Được rồi chuyện này hiện tại thầy sẽ để em làm bản thuyết trình bởi tiền đầu tư này là của em và ý kiến cũng của em. Đến khi đó nếu Giáo Viên đồng ý thầy sẽ đề xuất lên các cấp lãnh đạo. Chuyện này trước mặt thầy sẽ cân nhắc thật tốt đã.

Tần Tiến thấy được lợi ích khi mà áp dụng ý kiến này thành công, mà hầu như hẳn chỉ cần giáo viên đồng ý nữa là tốt. Bởi trường học sẽ không phải đầu tư chi phí cho chuyện này mà Thiệu Kiệt là người sẽ làm.

- Vâng trước mắt vì chưa lên bảng kế hoạch, có thể thầy vẫn còn thắc mắc. Ngày Mai em sẽ làm xong bản thuyết trình đưa cho thầy xem rồi triệu tập họp giáo viên luôn cũng không muộn.

- Ừ em về làm bản thuyết trình đi. Đừng gấp quá, cứ từ từ thôi để hoàn thành hết rồi hãy đưa thầy. Mà Thiệu Kiệt sao em lại có thể nghĩ được nhiều vấn đề như thế trong khi em chỉ mới nghĩ ra việc này.

Thiệu Kiệt chỉ cười. Hẳn không nói với Tần Tiến bởi những thứ này sẽ là. Những công cụ cải tiến để tối ưu hóa cách giảng dạy truyền thống.

- Thì ý tưởng để thực hiện chứ ý tưởng mà không làm thì nó cũng chỉ là mơ hồ trên giấy thôi.

- Em nói cũng đúng! Được rồi chuyện này thầy sẽ ủng hộ hết mình. Còn Em chuẩn bị bản Thuyết Trình và nhớ lần này nếu em thi viết thư quốc tế mà có chút giải nào đó thì cũng dễ hơn trong chuyện này đây. Tần Tiến cũng không quên nhắc nhở Thiệu Kiệt về việc thi văn sắp tới.

- Vâng Thôi em về lớp đây! Thầy cứ từ từ mà suy nghĩ đi nhé. Còn về bài thi văn thầy khỏi lo đi em đã có bài viết cho mình rồi.

Nói rồi Thiếu Kiệt đứng dậy rời khỏi phòng hiệu trưởng Tần Tiến lúc này chỉ thở dài một hơi.

"Thiên tài à! Đúng là không nhìn nhận được theo thói thường. Mà không biết thằng nhóc này sẽ kéo tài trợ ra sao nhỉ?"

Thấy Thiếu Kiệt trở về lớp lúc này lớp học đã bắt đầu được một thời gian. Giáo Viên mới đầu không thấy Thiếu Kiệt cũng có hỏi Lý Bân thì biết hắn đang nói chuyện với Tần Tiến nên cũng không trách móc gì. Vừa ngồi xuống bàn Lý Bân đã hỏi hắn.

- Chuyện đó sao rồi anh? Được không em thấy học cách đó hay đó chỉ cần coi thuộc video là vào thi làm được bài chắc luôn.

- Tạm thời phải đợi thầy Tiến họp với tất cả giáo viên mới đưa ra ý kiến chung được. Nhưng chuyện này thành chắc rồi. Nhưng mà mày đừng bung ra sớm. Khi nào được giáo viên chấp thuận mới được.

Lý Bân lúc này cũng mừng rỡ đứng đứng bật dậy hô.

- Ngon Kèo!

Cả giáo viên và toàn bộ học sinh đều nhìn hắn cười ầm lên. Người giáo viên tức giận mắng.

- Lý Bân em ra ngoài đứng cho tôi!

Thiếu Kiệt lắc đầu nhìn Lý Bân ảo não bước ra trước cửa lớp đứng. Hắn thấy lần này ý kiến mình khá tốt trước giờ hắn luôn dùng kiến thức có được để kiếm tiền mà chưa làm một việc gì cho cộng đồng và những người khác.

Chuyện này xem như một lần hấn mua danh chuộc tiếng. Cho mái trường hai đời người của mình.

Hết buổi học hôm đó Thiếu Kiệt cùng với mọi người ra về nhưng hôm nay lại khác bởi có cả Hoàng Ngân đi cùng.

- Anh Kiệt nghe mẹ nói nhà bên đó bắt đầu xây dựng rồi. Hiện tại anh với Di đang ở nhà bạn nhỉ.

- Ừ hiện tại thì anh đang ở bên nhà bạn chắc trước tết thì sẽ xong. Để buổi nào rảnh qua bên công trình nhà mình xem thử.

Thiếu Kiệt dạo gần đây công trình xây dựng nhà của hấn cũng chưa biết tiến độ đến đâu. Bởi hấn chỉ nhìn vào tiến độ công trình thì sẽ biết khoảng thời gian nào nhà sẽ xong. thường thì đối với nhà từ một đến 3 tầng khoảng 45 ngày đến 50 ngày là chậm nhất.

Những công trình khác nhau có một thời gian khác nhau về thi công, cũng như lượng công nhân cho công trình cũng là một cách tính toán chính xác thời gian hoàn thiện.

- Mẹ nói là sau khi nhà anh xây xong thì mấy dì và nhà em cũng về đó ở à. Lúc đó mọi người lại chung một nhà.

- Không nhà đang xây trừ phần bên ra còn lại bên kia thì lên 3 tầng còn ba phòng ở dưới là cho mấy dì còn ở trên anh nói mẹ cho Thuê.

Thiếu Kiệt cũng không ngại nói ra dự định mà hấn đã tính với mẹ mình bởi Hoàng Ngân sớm hay muộn gì cũng biết chuyện này.

- Ừ sao không xây chung luôn. Em thấy xây chung cũng ổn mà.

- Đó là em chưa thấy! ở chung phức tạp lắm thà là anh ngăn mỗi nhà một phòng như thế. Chứ một khi đã có chút xích mích thì không tốt khi ở chung một nhà đâu. Đây là anh chỉ phòng ngừa thôi. Còn nhà mình thì chẳng có chuyện đó nhưng cứ phân phòng như thế đỡ hơn.

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt nói thế ngẫm nghĩ điều gì đó rồi gật đầu xong lại hỏi tiếp.

- Mà em đang có thắc mắc, tại sao anh lại có thể ra vào phòng hiệu trưởng dễ dàng rồi chuyện hôm qua nữa. Những người đến giúp anh là ai vậy. Thấy họ cũng không chỉ là người giống nhà mình đâu thôi hầu như là có chức quyền gì lớn lắm. Như cái ông hôm qua giúp mẹ em làm hồ sơ đấy. Thấy ông ta làm cho Hiệu Trưởng sợ chết khiếp mà ông ta tại sao lại nghe lời anh khó hiểu thật.

- Việc này hả còn nhỏ đừng thắc mắc chuyện người lớn nhé! Tính đó không tốt đâu. Nhưng mà em chỉ cần biết những người đó hôm qua giúp anh là được rồi.

Thiếu Kiệt chạy xe vừa cười cười nói với Hoàng Ngân phía sau. Cô lại thấy bất bình nên cũng đáp lại.

- Em cũng bằng tuổi anh vậy nhỏ chỗ nào? Anh biết được sao em không được chứ.

-Giật mình hấn mới nhớ cô bé đang ngồi sau cũng bằng tuổi. Hấn nếu nói cô nhỏ thì hấn là lớn như thế nào.

- Ấy nói chung chuyện này em không cần biết đâu. Thế là được rồi. Mà này mai đi xe đạp đi học nhé! Nhiều khi anh có việc bận không đưa về được đâu.

- Ừ có gì mai em đi xe đạp đi học!

Thiếu Kiệt đưa Hoàng Ngân về nhà. Xong lại từ đó trở về nhà Hà Vi. Đợi cho hần thay đồ tắm rửa xong. Thì những người khác cũng từ từ đến.

Hôm nay có tất cả mọi người liên quan nên Trịnh Chi đã chuẩn bị bánh và trà trong lúc đợi chờ. Thiếu Kiệt thì đi kiểm tra hệ thống một lần nữa trước khi vào cuộc họp hần tháng.

Đến gần sau giờ mọi người như đã tập trung đầy đủ ngồi trước phòng khách. Mười hai người ngồi nơi này tính luôn cả Thiếu Kiệt và Hà Vi Bao gồm tất cả mọi người.

Trương Hạo, Chu Tường, Phan Nguyệt, Nhã Kỳ, Lâm Vũ, Trịnh Chi, Lê Hiếu, Vũ Hào. Tô Thanh. Lý Bân.

Thiếu Kiệt nhìn thấy đầy đủ mọi người không thiếu một ai mới nói,

- Hôm nay đầu tháng. Như mọi thường mọi người báo cáo những gì trong tháng vừa qua đã làm được và chưa làm được. Cũng như tổng kết lại những việc đã qua trong tháng. Đầu tiên là Trương Hạo đi.

Nghe thấy mình là người khởi xướng bắt đầu cuộc họp hần cũng cười nói.

- Hiện tại công việc kinh doanh ở dưới cửa hàng tháng vừa rồi phát triển được 10 phần trăm hơn tháng trước, vượt chỉ tiêu do các mảng kinh doanh mở rộng về thi công lắp đặt tiệm net ở các tỉnh và vùng lân cận. Hiện tại những công việc ở các khu vực đã được phân bổ xuống dưới từng tổ trưởng chỉ còn khâu nhập hàng và kiểm hàng còn thiếu nhân lực chưa đáp ứng đủ yêu cầu. Sắp tới đây là đợt giáng sinh nên ý kiến làm chương trình khuyến mãi của các hãng cũng tăng cao và việc bỏ mẫu của những loại linh kiện đời cũ cũng là một khoản thu nhập hoa hồng cho công ty.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng trầm mặc. Một lúc lâu sau Thiếu Kiệt mới nói.

- Bộ phận cửa hàng tin học có thể phát triển thêm nguồn nhân lực cũng như tăng thêm một khâu là thu mua các linh kiện đời cũ đã qua sử dụng hoặc hỏng hóc không sử dụng được nữa.

- Ấy! tại sao lại mua những thứ ấy vào đồ đó là ve chai mà Thiếu Kiệt.

Trương Hạo cũng giật mình bởi Thiếu Kiệt tạo thêm quá trình thu mua những loại linh kiện bỏ đi này theo hắn là không có lợi. Lại tốn chi phí đầu ra.

- Chỉ với những mặt hàng linh kiện máy tính cũ, mua ve chai cũng được nhưng phải là mặt hàng thuộc lĩnh vực Main; Ram ; Cpu của vi tính là được. Những linh kiện thu vào cứ đóng thùng là được qua tết sẽ sử dụng đến.

Lúc này Trương Hạo cũng khó hiểu. Những thứ ve chai đồng nát mà Thiếu Kiệt nói lại sử dụng được thì hắn không hiểu sẽ sử dụng được vào việc gì. Nhưng ý kiến của Thiếu Kiệt đã ra hắn chỉ làm theo là được. Vì Thiếu Kiệt luôn đưa ra ý kiến khác người nhưng lại đem lại lợi nhuận.

- Vậy được rồi để ngày mai anh về. Làm bảng giá thu mua.

Trương Hạo không biết nhưng Thiếu Kiệt hắn không lạ gì những đồ ve chai này sẽ sử dụng như thế nào. Bởi hắn biết cách tinh lọc vàng ra khỏi những linh kiện đã không còn sử dụng được này. Hắn Kiếm không ít tiền từ việc tinh lọc vàng từ những linh kiện lỗi thời không sử dụng ở kiếp trước khá nhiều.

Dù cho người khác vẫn không biết khối lượng vàng từ rác thải công nghệ luôn chiếm không nhỏ trong tất cả vàng lưu hành thời điểm đó. Bởi

vàng là kim loại hiếm và nó chỉ được khai thác ở những nơi có điều kiện. Còn với vàng từ rác công nghệ chỉ cần bạn đủ hiểu và có một công thức để tin lọc là được, mà Thiệu Kiệt lại có được công thức chiết xuất vàng, tưởng chừng khó kiếm được. Nó lại nằm ở tất cả các chợ bán hóa chất thường thấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 205: Tay Không Bắt Giặc

Thấy Thiếu Kiệt đã quyết định xong chuyện của Trương Hạo. Chu Tường lúc này mới tiếp tục báo cáo tình hình của mình. Vì Hiện tại bên Hấn là người tiếp xúc nhiều với Thiếu Kiệt nhất và cũng là người xảy ra nhiều việc nhất trong một tháng qua.

- Dựa theo những gì chúng ta biết được thì bắt đầu từ hôm nay Vũ Hào sẽ lui khỏi công ty bắt đầu ẩn thân. Người lao công cũng được cho nghỉ việc, hai người còn lại thì đang cách ly và nằm trong diện theo dõi. Còn so với những tháng đầu kinh doanh thì hiện tại nguồn vốn lưu động với vốn cố định không khác nhau là mấy. Tỷ lệ lãi xuất phát sinh là 10 phần trăm một tháng. Tuy vào giữa cuối tháng bên sàn giao dịch có những biến cố nhất định về sự cạnh tranh nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến những người chơi.

Thiếu Kiệt cũng biết những việc này nên chỉ ngồi nghe Chu Tường báo cáo bởi từ khi dọn qua đây Hấn và Chu Tường luôn theo sát hành động đối phương. Còn ở trang giao dịch của mình thì doanh thu với lợi nhuận của mình do Chu Tường nắm giữ nên Hấn mới hỏi.

- Tỷ lệ người đầu tư giữa bên mình và bên những người kia ra sao có bao nhiêu phần trăm tỷ lệ đầu tư vào bên đối phương? sát suất thống kê gần nhất khi nào thì bắt đầu cho thu hồi vốn virut?

- Hiện tại người dùng chơi song song trên hai sàn khá nhiều. Diễn hình như qua việc theo dõi hệ thống của những người kia với tra trong máy chủ của chúng ta thì tương đối họ chỉ mới đầu tư vào nhóm người kia tỷ lệ là 3 trên 10 triệu cho sự chênh lệch. bắt đầu vào gần giáng sinh chúng ta sẽ rút dần những tài khoản đạt định mức chuyện này sẽ để cho Vũ Hào kiểm soát bên đó sau khi thâm nhập. Vì hiện tại vũ Hào vẫn chưa nắm được hết các

loại mã Nguồn mà Thiếu Kiệt đã đưa. Nên cần có một thời gian nữa mới làm quen hết được.

Thiếu Kiệt bắt đầu tính toán điều gì đó. Trầm ngâm một lúc lâu.

- sắp tới Vũ Hào phải nắm bắt rõ cách thức hoạt động ở một số phần vùng. Em sẽ cấy thêm một con virus phụ, ghi lại những gì giao dịch rút tiền. Vì khi mình bắt đầu rút tiền sẽ có sự thay đổi thất thoát mà họ chắc chắn sẽ nhờ đến sự can thiệp của anh. Khi đó

anh Vũ Hào sẽ được lôi ra virus phụ để dễ dàng lấy được sự tín nhiệm bên kia. Còn con virus chính sẽ vẫn còn hoạt động. nhưng thay vào đó mỗi tài khoản còn lại chúng ta sẽ chỉ rút ở định mức nhất định không cao và cũng không thấp nhằm đánh lạc hướng họ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Vũ Hào, Chu Tường với Lâm Vũ suy nghĩ cái gì đó rồi gật đầu như tán thành ý kiến này. Thiếu Kiệt nhìn đến Nhã Kỳ xong mới nói.

- Trước mắt bên Nhã Kỳ sẽ đề qua tết thi công nhà hàng Tiệc cưới, nên những thời gian này sẽ phải đi học thường xuyên. Việc mặt bằng và chủ thầu đã được sắp xếp xong. Khi nào không đi học thì chị có thể qua đây em sẽ hướng dẫn chị về một số thứ về lĩnh vực nhà hàng khách sạn mà trường lớp sẽ không dạy.

Nhã Kỳ nghe thế cũng thầm mừng bởi hơn ai hết cô hiểu Thiếu Kiệt có một kiến thức xã hội như thế nào, mà hẳn lại chịu hướng dẫn cô những thứ tại trường lớp không dạy thì còn gì bằng nên cũng gật đầu đồng ý.

- Ừ chị sẽ sắp xếp việc học của mình.

Phan Nguyệt bây giờ cũng bắt đầu hồ hởi hơn vì sau gần một tháng bàn giao tất cả cho Trương Hạo cô đã có giấy phép kinh doanh đứng tên mình

nên nhìn Thiều Kiệt nói.

- Hiện tại giấy phép kinh doanh bên chị đã xong vậy chị nên làm gì?

Thiều Kiệt nhìn Phan Nguyệt một lúc lại nhìn tới Tô Thanh.

- Trước mắt em sẽ sắp xếp Tô Thanh phụ giúp chị vì công việc sắp tới của chị rất nhiều. chị sẽ đăng tin tuyển dụng trên các trang web tìm lao động phổ thông không cần kinh nghiệm. Đối với yêu cầu thì nhất định phải có xe máy, hồ sơ rõ ràng. Chị và Tô Thanh phải bắt tay tuyển dụng những người như thế để tạo cho mình một công ty giao hàng hóa bằng xe máy. Công ty của chị xe phải trải khắp các tỉnh thành nên việc đưa ra mức độ tiền ký quỹ để bảo đảm là phải có. Còn vấn đề ký quỹ bao nhiêu thì mọi người tự quyết định.

Thiều Kiệt muốn đưa cho Phan Nguyệt và Tô Thành làm cùng một chỗ đơn giản vì Tô Thanh có thể tính được sát suất lợi nhuận từ việc nhỏ lẻ, theo chuyên môn của mình, và phần nào hỗ trợ Phan Nguyệt trong những ngày đầu. Vì công việc này nếu chỉ một mình cô chắc chắn sẽ không hoàn thành được những gì mà Thiều Kiệt muốn.

- Vậy là chỉ một công ty giao hàng như thế ỏn không khi mình chưa có người bán hàng hay người dùng?

- Chuyện này chị khỏi lo vấn đề đó đã được giải quyết, bắt đầu từ ngày mai trang web nhận đơn giao hàng cho khách sẽ hoạt động, em đã bỏ ra kinh phí quảng bá và thu hút người đang là chủ cửa hàng lớn nhỏ để kiếm đơn hàng. Chị cứ tuyển người đi. Nếu Không có tiền ký Quỹ thì phải có người thân bảo lãnh mới được làm việc. nên nhớ phải có cả xác minh hạnh kiểm địa phương do cảnh sát đóng dấu. Em sẽ cấp cho anh chị 100 Triệu để hoạt động.

Lúc này cả Tô Thanh lẫn Phan Nguyệt đều giật mình. Vì những dự án khác Thiếu Kiệt đều cấp tiền tỷ chỉ có dự án hai người là chỉ cấp 100 triệu nên mới lo lắng hỏi.

- Thiếu Kiệt em xem lại làm nhiều như thế cấp cho chị với Tô Thanh chỉ có 100 triệu thì làm sao bọn chị hoạt động.

Thở dài một hơi Thiếu Kiệt như hiểu mối lo lắng của hai người nói.

- 100 triệu là hạn mức tương đối, chị có thể hoạt động rồi. Tại sao em lại cấp ít tiền như thế bởi vì công ty giao hàng luôn là một công ty không cần bỏ vốn mà cũng có thể đem lại lợi nhuận. Nói đúng hơn nó là một công ty tay không bắt giặc. Và luôn đem lại lợi nhuận chỉ với cái vỏ rỗng bên ngoài.

- Cái gì?

Lúc này không ngoài Tô Thanh, Phan Nguyệt mà tất cả mọi người đều giật mình. Có công ty nào lại không cần vốn lại có thể lấy tiền người khác. ý nghĩ này của Thiếu Kiệt không khỏi làm mọi người nhìn hẩn.

- Mọi người đừng ngạc nhiên đối với dạng công ty này ngoài thiết bị văn phòng không tới tiền. Thì việc lớn nhất nó tiêu tốn chỉ làm làm cái giấy phép kinh doanh và cái trang web thôi. Này nhé để giải thích cho mọi người hiểu thế nào là công ty giao hàng. Nó tóm gọn một chữ Giao hàng. Thường là từ A đến B người bán hàng trả một khoản phí để được hàng được giao tới khách hàng hoặc, người mua sẽ trả một khoản phí để nhận hàng. Như thế thì chúng ta có như sau. Một người nhận hàng từ điểm A giao đến điểm B thì thu tiền, Tiền đó người giao hàng là C đem về cho công ty tức là D. Mà quá trình như thế chúng ta sẽ tính phí vào đơn hàng của A sau khi trừ đi phí và tiền của nhân viên. Chúng ta chưa mất gì đúng không? Mà Công ty lại nhận được tiền từ A hoặc B.

Mọi người lúc này đều gật đầu, vì này giờ công ty là điếm thu lại lợi nhuận đó là điều chắc chắn mà chưa phải bỏ bất cứ chi phí nào dù cho có phải trả tiền nhân viên.

Lúc này Hà Vi nghe thế cũng hiểu nhưng có một thắc mắc nên hỏi Thiệu Kiệt.

- Nhưng mà nếu C nhận tiền từ B không đưa về công ty thì bạn phải đền tiền cho người khác à?

Thiệu Kiệt lúc này cười cười lắc đầu nói.

- Cậu quên đề C được làm việc phải có hồ sơ lí lịch và phải được xác nhận cảnh sát thêm vào đó là tiền ký quỹ à. Vốn tiền ký quỹ là tiền thế chân cho việc làm của nhân viên người đi làm muốn có một công việc ổn định và thời gian lâu dài thì họ sẽ đồng ý với số tiền này. Như thế công ty lại nhận được khoản tiền ký quỹ của nhân viên. Mà đến khi nào nhân viên đó nghỉ làm chúng ta mới phải trả lại. Như thế không phải tay không vẫn có được tiền từ ba bên à?

Mọi người lúc này đều hiểu ra tại sao Thiệu Kiệt lại có thể nói là công ty này không cần bỏ vốn mà vẫn có thể hoạt động. Trong khi đó việc thu về với công ty là không thể hạn định.

Lúc này Lâm Vũ cũng lên tiếng hỏi Thiệu Kiệt bởi hẳn nghĩ nếu ai cũng nghĩ làm thì lúc đó tiền đâu mà trả lại cho những người kia

- Ấy nhưng mà lỡ họ không làm thì mình lấy tiền trả họ người khác cũng như thế thì sao?

Thiệu Kiệt gật đầu. Điều Lâm Vũ hỏi không phải không có cơ sở nhưng việc này chỉ tỉ lệ 10 phần trăm trong những người đang làm việc cố định nên trả lời hẳn.

- Vì môi trường này luôn là linh động và dành cho người lao động không có bằng cấp, nên đi với nói là thị trường lao động không hề thiếu, mà người này nghĩ sẽ có người khác thế chỗ vào nên em cứ yên tâm.

Vì theo những nguồn lao động cần công việc ổn định, có lương thưởng bảo hiểm xã hội đầy đủ. Thì không ai dại gì bỏ chén cơm của mình để đi làm công việc khác. Trừ khi đó là ở một môi trường kiếm được nhiều tiền hơn, và đãi ngộ tốt hơn công việc hiện tại.

Tô Thanh sau khi suy nghĩ một lúc cũng lắc đầu bây giờ chỉ với một kế hoạch nhỏ hần cũng đã thấy được tiềm tàng trong một cái công ty không có gì cũng có thể đem lại tài sản đến mức nào.

Thấy mọi người đồng ý với những gì mình nói ra Thiếu Kiệt chỉ cười. Việc này không phải vì hần thông minh hay biết trước mà hần đã từng làm người giao hàng tự do. Hần hiểu những việc này như thế nào. Không cần vốn nhiều nếu biết cách hoạt động vẫn có thể đem lại tiền bạc một cách tốt nhất.

Hiện tại Thiếu Kiệt muốn việc của Tô Thanh Phan Nguyệt phải đi vào hoạt động vào lúc này để có thể lấy được nguồn lợi nhuận lớn nhất. Vì thị trường quà tặng và mua sắm cuối năm tương đối lớn khai thác Thành công đi vào hoạt động ngay lúc này là lựa chọn ngay tâm bão mà đánh trụ qua tâm bão thì lúc đó công ty sẽ ổn định.

- Việc này ngay ngày mai Tô Thanh, Phan Nguyệt triển khai càng sớm càng tốt ngay dịp cuối năm này. Không cần phải lo về vấn đề đơn hàng vì hiện tại chúng ta mới ra cứ định một giá trần vừa đủ là được. Sau này tăng hay giảm sẽ xem xét hoạt động sau khi qua khỏi đợt cuối năm này.

- Ủ bọn anh sẽ nhanh chóng đưa vào hoạt động, trước mắt chỉ với môi trường ở thành phố là đã đủ qua tết chúng ta bắt đầu trải dài ra toàn quốc.

Nghe Tô Thành nói như thế Thiếu Kiệt khẽ cười thầm bởi. Tô Thanh tính toán khá chính xác chỉ việc thu tóm xong môi trường ở Lưu Minh mới có thể đem việc này trải dài toàn quốc thuận lợi.

- Ừ như vậy cũng tốt chủ yếu là sắp xếp đơn hàng và thời điểm giao càng sớm càng tốt. Với Anh thì tuyển dụng bắt đầu tính toán các tuyến đường phân chia nhân viên, Còn Phan nguyệt thì nên đi ngoại giao và liên hệ với các bên của bưu chính hỗ trợ song song nếu được còn không thì chúng ta cũng không cần.

Lúc này Lê Hiếu hồi hộp vì hắn thấy Thiếu Kiệt nhìn đến mình. Bởi mấy ngày nay tuy cũng có một số hợp đồng với hắn nhưng hầu hết là hợp đồng miệng khi nào bắt đầu thì mới chấp nhận làm thành viên. Nên cũng lo lắng.

Thiếu Kiệt thấy Lê Hiếu có vẻ lúng túng cũng cười cười nhìn hắn hỏi

- Công việc của anh tiến triển thế nào rồi?

- Hầu như tất cả đều là hợp đồng miệng trên danh nghĩa thôi không được nhiều.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng gõ gõ bàn, trầm ngâm một lúc mới nói.

- Trang web của anh ngày mai sẽ hoạt động đưa đi vào hoạt động sớm lấy khách bán hàng đúng dịp cuối năm qua thương mại điện tử. Đơn hàng thì do bên Phan Nguyệt và Tô Thanh phụ trách còn những đơn hàng xa đi tỉnh thì gửi bưu điện chuyển phát.

- Thế thì hay quá. Nếu mà web đi vào hoạt động anh dễ lấy hợp đồng hơn người ta cũng biết nhiều hơn.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Lê Hiếu nói.

- Muốn Kiếm hợp đồng nhiều hơn anh phải phối hợp với bên của Tô Thanh với Phan Nguyệt. Bởi bên họ sẽ lưu giữ thông tin người bán hàng nhiều hơn. Lúc đó người có nhu cầu mở shop trên trang thương mại điện tử sẽ tự do anh quyết định. Còn về Trịnh Chi có thể phụ Lê Hiếu cũng được vì hiện tại chưa có thông tin của chú Đào về việc thuê đất như thế nào.

Lê Hiếu Và Trịnh Chi thấy Thiếu Kiệt sắp xếp mọi thứ cho mình cũng thầm nhẹ nhõm với Lê Hiếu thì việc kiếm hợp đồng các thứ nếu có cơ sở thì hẳn không cần phải chạy đôn chạy đáo các nơi. Còn Trịnh Chi thì có thể thương lượng hợp đồng qua nói chuyện điện thoại bởi cô có kinh nghiệm làm nhân viên chăm sóc khách hàng.

- Trương Hạo ngày mai, cho người đem qua bên này thêm 3 thùng máy chủ. Cho chạy các chương án đã bàn. Có ai còn thắc mắc gì nữa không? Nếu Không thì tôi có một dự án cần nói với mọi người. Mà nó cũng không phải là dự án chỉ là hỗ trợ cộng đồng thôi.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói về dự án cũng đang thắc mắc vì họ thấy hiện tại hẳn không còn ai để có thể giao việc nhưng lại thay đổi thành hỗ trợ cộng đồng thì mọi người càng có một dấu chấm hỏi to đùng cho việc này.

Mọi Người nhìn hẳn như đang chờ kết quả muốn biết nên Thiếu Kiệt chỉ cười cười nhẹ nhàng nói ra.

- Sắp tới tôi định quảng bá thương hiệu công ty bằng cách tài trợ một số trang thiết bị cho trường học Thiên Hoa. Có thể mọi người thắc mắc tại sao tôi lại làm như thế đúng không?

Lâm Vũ lúc này cũng cười cười bởi hẳn biết Thiếu Kiệt đang định muốn hỗ trợ cộng đồng là gì nên háo hức muốn nghe Thiếu Kiệt thực hiện nó như thế nào.

- Sắp tới chúng ta sẽ bỏ ra một số tiền không nhỏ để hình như trang thiết bị cho trường học và các thứ liên quan trong đó có một phòng tin học cho trường Thiên Hoa việc này do Trương Hạo phụ trách. Song Song đó Trường Thiên Hoa sẽ thông báo với tất cả những phương tiện đại chúng về lần ủng hộ cơ sở vật chất trường. Lê Hiếu sẽ đại diện trang thương mại điện tử đầu tư thiết bị như ti vi và đầu phát hình cho Trường. Cùng với đó là Trương Hạo sẽ lấy danh nghĩa công ty đầu tư cho phòng tin học. Còn lại là bên Phan Nguyệt và Tô Thanh chọn ra một người dự ủng hộ 100 triệu học bổng tin học. Vì ba công ty gộp lại nên hôm đó mọi người là những người đại diện công ty cho riêng mình nếu có phóng viên phỏng vấn thì nên soạn sẵn một bài nói chuyện làm quen dần đi.

Mọi người lúc này được Thiếu Kiệt phân công cũng gặt đầu. Hơn ai hết Trương Hạo là người vui mừng nhất. Hắn từng ở Thiên Hoa chỉ với vai trò người giữ xe, nay lại quay về trong tư thế một người giám đốc vì học sinh thay đổi này sẽ làm nhiều người trở mắt nhìn hắn.

- Thiếu Kiệt chuyện này quá đã rồi. Lâu lâu ủng hộ như thế vừa để người khác biết tên tuổi công ty vừa lấy danh tiếng, và cũng để sau này kiếm được món hời hơn. Tuy là bỏ ra hơi nhiều nhưng như vậy cũng đáng à.

Thiếu Kiệt không ngờ Trương Hạo lại nói ra được những lời này nên cũng gặt đầu vì nếu nói ra được những lời như thế này Thì Trương Hạo đã có được một tầm nhìn của người kinh doanh. Tuy chỉ mới vào nghề nhưng đó là điểm báo hiệu tốt cho hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 206: Đem Đá Đập Chân Minh

Sau buổi họp hôm đó mọi người đều gọi đồ ăn ngoài gọi về. Ai cũng chọn cho mình những đồ ăn mà mình thích bởi. Họ ăn xong chỉ cần bỏ các thứ vào thùng rác là được. Cũng tránh cho Hà Vi và Trịnh Chi ở lại dọn dẹp nhiều. Thiếu Kiệt lúc này đứng cạnh Lâm Vũ với Lý Bân hỏi.

- Hai đứa thấy trình độ tin học của mấy đứa trong nhóm có bao nhiêu đứa là thích ngành IT này không? Chứ anh thấy chỉ có mấy người anh em mình là như vậy hoài cũng không phải là cách.

Đắn đo suy nghĩ một lúc rồi Lâm Vũ mới trả lời Thiếu Kiệt.

- Theo em thấy thì Cũng không nhiều nhưng nói chung bọn nó không có ai hướng dẫn nên cũng không có được kiến thức nhất định. Hầu hết là tự mày mò cái được cái không. Có đứa thì thích nhưng không làm được gì. Vì những hướng dẫn trên mạng rất chung chung không thể nào hoàn toàn làm đúng hết được

Trầm Ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới nói.

- Ừ chuyện này để anh tính, còn Lâm Vũ em tìm hiểu xem trong nhóm có những thằng nào muốn theo nghề It thì ghi lại sau này biết đầu cho bọn nó làm chung. rồi lúc đó hướng dẫn bọn nó sau cũng được

- À mà ngày mai có lớp học sinh giỏi văn buổi sáng đó Anh Kiệt nhớ dậy sớm lên trường.

Lâm Vũ cũng chợt nhớ ra lớp học sinh giỏi nên cũng nhắc nhở Thiếu Kiệt để đi học. Gật đầu như ghi nhớ việc này, Thiếu Kiệt bây giờ mới bắt đầu ngồi vào máy vi tính, với trang word hiển thị trên màn hình Thiếu Kiệt

viết cái gì đó rất dài. Còn mọi người thì bắt đầu giải tán đem nhà Hà Vi trở lại như cũ.

Buổi sáng hôm đó Thiếu Kiệt đến trường, Chỉ với một quyển vở và cây viết hần không đem gì hơn vì Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mình bài thi viết trong cuốn tập. Những gì cần thiết cho hần lúc này cũng chỉ là lên cho có mặt. Vì bài viết thư hần đã làm dàn ý và viết ra ở tối qua.

Ngồi dựa lưng vào ghế đá vươn vai ngáp dài một cái hần nhìn sân trường. Hiện tại chỉ có những lớp buổi sáng đang học. Nhóm lớp học sinh giỏi văn thì vào trễ hơn nên sân trường chỉ còn lại hần và lát đất một vài học sinh ở canteen. Nhã Oanh đến trước mặt Thiếu Kiệt thấy hần có vẻ mệt mỏi nên hỏi.

- Sao lại ngồi đây vẻ mệt mỏi quá vậy hôm qua thức khuya à.

- Ủ hôm qua thức khuya làm bài viết thư xong rồi nên giờ buồn ngủ quá. Mà sáng nay lại dậy sớm nên hơi mệt.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng bất ngờ,

- Sao cậu đã làm bài văn rồi là sao? giáo viên chưa nói làm mà? Cậu làm trước như thế biết đúng không?

- Yên tâm đi cái đề bài đó không làm khó được mình. Không phải đợi giáo viên nói mới làm mình phải làm bây giờ đi sau này chỉ viết ra giấy rồi nộp nữa là được. Nhiều khi đến lúc đó không có thời gian nữa thì phiền phức lắm.

Nhã Oanh bây giờ mới nhìn hần như không tin điều gì đó nói hần.

- Cậu thật là! mình không hiểu sao mà lúc nào cũng bạn được thế nhỉ? Lúc nào cậu cũng nói bạn chuyện này chuyện kia. Không bao giờ nghe cậu

nói rảnh được hết ấy.

- Thì Bạn mình nói bạn thôi. Ấy giáo viên gọi tập trung rồi kia vào lớp thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng hướng phòng thực hành nằm cạnh sân bóng mà đi vì Lớp học Thực Hành trở thành lớp trống để giáo viên có thể dạy cho những học sinh giỏi văn nên nó cũng được tận dụng. Bên trong phòng thực hành những hủ ngâm các bảng tiêu mẫu, ống thủy tinh, đèn côn thí nghiệm được đặt ở một góc.

Nơi này không có bàn học sinh như lớp học, thay vào đó là những bàn đá được xây lên, bên trên mặt là lớp gạch men xung quanh là những ghế gỗ được xếp dọc lớp.

Nhóm học sinh giỏi không nhiều người mọi người đều tập trung ở gần bảng. mỗi nhóm chia ra chiếm cứ hàng đầu của hai hàng bàn đá gần bục giảng nhất. Thiếu Kiệt thì chọn cho mình cuối bàn để hẩn ngủ,

Người giảng dạy hôm nay không ai khác là Mai Uyên Lâm. Dù là cô giáo chủ nhiệm nhưng hôm nay Thiếu Kiệt vào chỗ này im lặng không một tiếng động cũng không phải bị Lý Bân chốc chốc hỏi chuyện nên hẩn không cưỡng lại cơn buồn ngủ gục xuống mặt bàn lạnh của gạch men mà nhắm mắt lại thiếp đi.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh Thấy thế cũng không tốt, nên lấy người mình che lại cho hẩn. Nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Mai Uyên Lâm.

- Thiếu Kiệt giờ này là giờ học hay giờ ngủ.

Đang mơ hồ chìm vào giấc ngủ, Thiếu Kiệt bị đánh thức bởi tiếng gọi của Mai Uyên Lâm nên mở mắt ra. Nhìn thấy mọi người nhìn vào mình hẩn thầ nói.

“ Biết vậy hôm nay ngủ ở nhà tới trưa đi học luôn cũng được! Bất quá nghe chửi thêm một lần “

- Cô Hôm qua em thức tới năm giờ sáng, nên giờ không thể nào mở mắt được cô Thông cảm?

Nghe Thiếu Kiệt nói mình thức tới năm giờ sáng cả lớp đều ồ lên. Còn Mai Uyên lâm thì tức giận hỏi.

- Em biết sáng này học văn để chuẩn bị thi mà em lại thức như thế làm gì? Không ai nhắc em đi ngủ sao?

- Không cô hôm qua buổi tối im lặng quá nên em ngồi viết bài làm của kỳ thi này xong rồi. Em thấy nó đủ hoàn hảo nên ngủ không kịp.

Nghe Thiếu Kiệt nói mình đã làm bài thi viết Thư Mai Uyên Lâm cũng ngẩn ra một lúc rồi mới nhìn hấn hỏi.

- Bài làm của em đâu? Em có biết là cô và mấy thầy chưa cho các em làm bài vậy mà em lại tự ý làm trước em không sợ sai đề hay sao. Tuy em làm bài rồi là chuyện tốt nhưng làm sai, lại đem nộp thì không hay tí nào.

Mai Uyên Lâm. Nghe Thiếu Kiệt đã làm bài cũng lo hấn làm sai đề nên khuyên can, lúc này thay vì đồng ý với lời nói của cô. Hấn lại trả lời.

- Em bảo đảm bài làm đúng yêu cầu với nội dung thi, nên cô cứ yên tâm còn nếu cô muốn xem qua thì em có đem theo bài đó đây.

Nói rồi Thiếu Kiệt cầm cuốn tập mở ra bắt đầu đọc sơ qua, một lúc sau cô quay lại nhìn Thiếu Kiệt thì thấy hấn lại gục xuống bàn bắt đầu ngủ. Lắc đầu bó tay với cậu học sinh này. Mai Uyên Lâm mới nói.

- Đúng là Thiếu Kiệt đã làm rất sát với nội dung của đề bài lần này xem ra cậu ta thức khuya không uổng à. Vậy để biết bài làm của Thiếu Kiệt ra sao thì cô đọc cho các em tham khảo. Vì văn phong khá tốt và các hành văn tự sự kể chuyện lại một sự vật hiện tượng qua lời kể rất hay.

Mai Uyên Lâm đọc qua bài Thiếu Kiệt chỉ mấy câu đầu cũng biết hẳn là không sai. Vì ngay từ đầu bài hẳn đã làm đúng những gì theo một là thứ yêu cầu ngày, tháng, năm và cả người cần gửi.

Đọc bài làm của Thiếu Kiệt lâu thật lâu sau đó. Mọi người bắt đầu phân tích từng câu chữ trong bài làm của hẳn. Chỉ có hẳn là vẫn nằm ngủ. Mấy học sinh khác chốc chốc lại nhìn về Thiếu Kiệt. Bọn họ không phải ghen tỵ mà phục thật sự. Vì nếu bọn hẳn có thể viết ra bài văn để mọi người phải cùng nhau phân tích về các vấn đề liên quan. Thì ưu đãi được ngủ trong giờ học như thế này cũng là không quá đáng lắm.

Cho Đến khi gần hết 90 Phút học Mai Uyên Lâm mới xuống ngay chỗ Thiếu Kiệt đánh thức hẳn dậy nói.

- Lần này cô tha cho em đấy! sau này không được làm như vậy nữa. bài làm của em cô sẽ chép ra để cho các bạn toàn trường chép lại. Còn em thì phải dùng chữ viết của mình mà viết hoàn chỉnh lại bài văn mà nộp.

Nghe Mai Uyên lâm tha cho mình vì tội ngủ gục trong lớp Thiếu Kiệt cũng chỉ cười khi. Bởi hẳn hiện tại cũng có đôi chút tỉnh táo.

- Vâng! để em chép lại bài văn. Mà cô chắc cho em nghỉ lớp này đi, chứ em đi học buổi sáng như thế này lên cũng không làm gì.

- Em hay nhỉ. Chỉ một bài văn mà em đòi nghỉ cả lớp học sinh giỏi em không thấy yêu cầu của em có chút quá đáng à?

Mai Uyên Lâm lúc này cũng tức giận. Vì những gì Thiếu Kiệt nói ra.

- Thì em nói đúng mà nếu mà để cho em ngồi trong lớp mà cứ ngủ lên ngủ xuống mấy bạn đó lại chướng mắt không tốt đâu?

Im lặng một lúc Mai Uyên Lâm suy nghĩ những lời Thiếu Kiệt nói không sai. Thiếu Kiệt thấy cô giáo có phần dao động nên tiếp tục.

- Cô thấy không bài văn em làm đã toàn diện. Giờ nếu mà em đi học nữa lỡ như nghe nhiều quá bị dao động tâm lý về sửa bài lại. Nếu hay thì không nói, nhưng lỡ đem nó phá đi thì lúc đó làm sao mà được.

Mai Uyên Lâm lúc này mới cười cười nhìn Thiếu Kiệt như đang suy nghĩ điều gì đó trong đầu nên hỏi hấn

- Chuyện này cũng đúng! Vậy em định thế nào?

- Theo em thì cô cho em nghỉ lớp buổi sáng học thi văn là được ấy mà, Giờ bố cục mấy cái tự sự với kể chuyện em làm tốt lắm, nên cô không cần phải lo đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa nói nhẹ nhàng chắc chắn những gì mình đã nói với Mai Uyên Lâm. Cô nhìn hấn một lúc suy ngẫm rồi nói.

- Ừ vậy là! Em sẽ không phải học lớp thi văn nữa đúng không.

- Vâng như thế thì em lên học buổi sáng nữa mệt lắm. Nên cho em nghỉ là tốt nhất.

Thở dài một hơi Mai Uyên Lâm Nhìn Thiếu Kiệt một lần rồi nhìn vào bài văn đang nằm trong cuốn tập mình cầm.

- Thôi được em sẽ không phải học lớp thi văn nữa. Nhưng thay vào đó em sẽ đứng hướng dẫn các bạn thay cô. Vậy nhé cô sẽ đề xuất với thầy Tân Tiến. Thôi cô đi đây.

Thiếu Kiệt lúc này hóa đá hẳn vừa vui mừng trong lòng vì không phải đi học, thì bị Mai Uyển Lâm ép vào thế đứng lớp hướng dẫn. Người ta thường nói những điều hoa lệ phía trước từ nhưng đều là những thứ vô nghĩa. Đối với Thiếu Kiệt giờ đây như cảm nhận thấy được mình bị đem ra làm đối tượng ví von đó.

Thấy Thiếu Kiệt sững người đứng im khi bị cô giáo Lâm gài bẫy Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng đứng bên cạnh cười hẳn. Ngọc Nhi lúc này mới vỗ vai hẳn.

- Sắp được thăng chức thầy giáo vui mừng quá nên đâm ra như thế à. Nhưng mà cũng đúng thôi nếu cậu nghĩ buổi sáng lớp thi văn thì cũng đâu làm gì?

- Đúng rồi đó cho cậu chịu khổ một lần mới biết được. Lần trước trốn kèm học sinh yếu lần này phải hướng dẫn học sinh giỏi cũng giống nhau thôi ấy mà.

Thiếu Kiệt như thấy nỗi đau bị sát muối bởi hai cô gái thân thiết. Hẳn thở dài. lắc đầu thầm nói.

“ Thông minh quá bị thông minh hại rồi lần này đem đá đập chân mình ”

- Thôi mình về đây chiều còn đi học nữa?

Dáng vẻ chán nản vì sắp tới phải đến trường buổi sáng Thiếu Kiệt đang ể oải. Chợt nhớ ra điều gì đó hẳn vào bãi xe lấy xe chạy về.

Thiếu Kiệt hiện tại không chạy thẳng về nhà Hà Vi, mà chạy qua bên nhà hẳn đang xây dựng. Nhìn xem công trình như thế nào. Vừa đến thấy mẹ mình đang đứng ở đây mà không phải ở cửa hàng hẳn cũng thắc mắc hỏi.

- Ủa mẹ không ra cửa hàng hay sao mà giờ ở đây?

- Ủ chuyện là định bên nhà thầu đào hầm tự hủy đây, nhưng mà hình như trước kia chỗ sân nhà bên ngoài là hầm nước hay sao ấy. Giò đào không được.

Nghe mẹ hắn nói Thế Thiếu Kiệt cũng tò mò. Bởi nếu hầm nước thì rất có thể dễ dàng đập vỡ chỉ cần phá được lớp đất ở trên là được tại sao cần huy động nhiều người như thế này mới là chuyện quan trọng.

- Hầm nước ông ngoại xây năm nào mẹ?

Thì năm 1945 lúc ông ngoại di cư vào trong này thì xây nhà, chắc là lúc đó.

- Cau mày bởi Thiếu Kiệt biết những hầm nước được làm từ thời đó hầu hết là bê tông hoặc đá xanh ghép lại với nhau. Tạo kiến trúc kiên cố để khi có chuyện gì thì tổng hết vật dụng quý giá xuống hầm.

- Việc này để con xem thử.

Nghe Thiếu Kiệt đòi xem Thì Hoàng Lâm Nhu mắng hắn.

- Con biết gì mà xem cơ chứ? để mấy chú người ta làm tốt hơn.

Tuy mắng Thiếu Kiệt như thế nhưng hắn đã chạy vào trong chỗ thi công mà đứng. Nhìn người đàn ông cầm xà beng đâm xuống lòng đất Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Hầm Xây năm 45 bằng đá xanh 30 anh có đâm có mà tới tháng sau đấy.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người nhìn hắn. Người thầu thì biết hắn nên hỏi.

- Cậu chắc đây là đá xanh không? Nếu thế phải sát định kỹ mới biết đầu là đầu là cuối đấy.

- Chắc chắn đấy, Nếu dựa theo chiều rộng của sân lúc đầu thì phạm vi của cái hầm sẽ ngang hơn hai mét và nếu sâu thì chắc một mét rưỡi.

Mọi người nhìn Thiếu Kiệt như không hiểu tại sao một chút nhóc lại có thể biết được điều này, trong khi đó mẹ cậu còn không xác định được nó dài bao nhiêu và rộng bao nhiêu.

Thiếu Kiệt nhặt lên một cuộc thước dây bắt đầu kéo và nói.

- Hầm nếu được xây năm 45 chắc chắn phải như thế vì lúc đó mọi người xây nhà vẫn là sợ đạn lạc bom rơi nên việc làm hầm nước để có thể bảo vệ được những tài sản quý giá là hoàn toàn sát thực. Vừa đi Thiếu Kiệt vừa đánh dấu những cột mốc từ thước dây hẳn đang đo.

Người Thầu thấy hẳn với kinh nghiệm lâu năm của mình thấy Thiếu Kiệt đo đạc cũng biết hẳn đang xác định vị trí của cái hầm nước khi xưa. Cầm theo mấy khúc cây tới những chỗ hẳn đánh dấu ghim xuống.

- Rồi phạm vi ba mét hai lọt lòng hai mét, đá xếp mét hai. Rồi đó mấy chú đào thử đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa thu thước lúc này mấy người thợ hồ thấy hẳn nói tiếng lóng cũng hiểu rõ. Nhìn hẳn chăm chăm.

Thấy Thiếu Kiệt lại cầm một cục tròn dưới đất có sợi dân thả từ cây trụ mới làm móng xuống nhú mào. Người thầu thấy hẳn có những hành động đó cũng hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Con chị còn đi học? không phải thợ hồ đi sao lại biết mấy thuật ngữ tiếng lóng chúng tôi vậy.

- Cái đó mẹ tôi cũng không giải đáp cho chú được đâu? Nhà mình lún năm phân nghiên hai phân trả lộn lại cho anh nè.

Hắn lúc này quần lại sợ dây chỉ cước thả điều lại trong cái trụ đưa người thầu xây dựng.

Nghe Thiếu Kiệt nói nhà mình nghiên năm phân Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình hỏi hắn.

- Nhà lún năm phân vậy có sao không Thiếu Kiệt?

- Không sao đâu mẹ 100 căn hết 101 căn bị lún rồi. năm phân là nhỏ lắm không sao đâu còn có nhà bị cả 10 phân 20 phân kia quan trọng là lúc đổ đã lên móng thôi với lại độ nghiên chỉnh lại chừng hai phần nữa là được.

Chủ thầu lúc này cũng xanh mặt với Thiếu Kiệt bởi chỉ qua một lúc Thiếu Kiệt hắn đã nói ra được độ lún và độ nghiên của một căn nhà. Thường nhà thầu thi công sẽ không bao giờ nói chuyện này với chủ nhà. Vì họ biết không nhà mà mà không bị lún hay nghiên cả. chỉ là cho phép được hay không cho phép thôi.

- Ông yên tâm đi không sao đâu tôi hiểu kiến trúc nhà như thế nào. Nhưng mà bồi sắt kỹ một chút, nếu cát tô mà không được thì cứ đổi chỗ lấy giá thành cao hơn một chú cũng được. Gạch ốp lên một mét hai đi chứ mét rưỡi cao quá. xác nhà nặng thêm chứ được gì. bỏ một viên đi gạch ba mươi bốn mươi là được. lấy len đúng chiều là ok.

Lúc này người thầu cũng cười khỏ. hắn như đang nói chuyện cùng một thằng thầu xây dựng khác, trong khi đó trước mặt hắn chỉ là thằng nhóc hơn mười sáu tuổi.

- Ủ ề đề tôi cho người chỉnh lại.

- Ừ mẹ mỗi ngày cho người đẽm thợ mua cà phê cho họ uống, với mỗi buổi hai gói thuốc. Hôm nào đổ bê tông thì cho họ hai thùng bia một con gà muốn đi đâu nhậu kệ họ.

Đám thợ nghe Thiếu Kiệt nói thế ai nấy đều giơ ngón tay cái. Thiếu Kiệt không lạ gì những thủ tục như thế này. Phải để thợ vui thì những người này mới làm tốt nhà mình, còn không biết điều thì bạn không thể nào hiểu hết họ làm ầu như thế nào đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 207: Vật Dưới Hàm

Cám ơn đạo hữu Rinsatr đã ủng hộ kim đầu cám ơn đạo hữu. Mọi người ủng hộ Nguyệt Phiêu với Kim đầu ủng hộ tác nhé. Hôm nay vì bận quá nên lên 1 chương mấy ngày sao sẽ bù lại cho mọi người. Thông cảm cho tác nhé.

Một nhóm người đang đào lên những đất đá trong khuôn viên của phần đất Thiếu Kiệt đánh dấu. Người thầu xây dựng lúc này cũng đứng cạnh Thiếu Kiệt với Hoàng Lâm Nhu. nhìn những người công dân đang đào sỏi lên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu chắc trong khuôn viên đó không, Nếu chỉ lệch một chút cũng phiền lắm đó.

- Nếu đúng là xây dựng vào năm đó thì tôi chắc chắn, Phần nhà này nền nhà và sân bên ngoài được, nâng nền lên hai lần. mỗi lần hơn mười phân vậy xuống hai mươi phân sẽ là nơi nắp hầm nước.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng nhìn hẳn. Bà không hiểu sao hẳn lại nói đến cả nhưng hai lần nâng nền chỉ với sân vườn như thế nào nên hỏi.

- Sao con chắc chắn thế Thiếu Kiệt? mẹ tuy biết nó nằm ở đây nhưng không nhớ rõ kích thước lắm làm sao con sát định được vị trí.

Thiếu Kiệt mới thở dài nhìn và những người đang làm việc.

- Khi con còn nhỏ ông ngoại mất đi. Hoàng Chí Kim vẫn chưa lấy phần đất này cho con hẳn làm nơi cư ngụ thì có ai nói nhà mình là nhà không? Ông ngoại xây dựng nhà như cái đình. Tượng phật nhìn thẳng ra tới sân. Nếu con tính không lầm là ông ngoại định làm hồ sen, nhưng có thể đang làm thấy không thích hợp nên mới đổi thành hầm nước.

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt nghi ngờ. Bởi những thứ này bà biết không nhiều. Nhưng cũng hiểu một hai trong đó. nếu tính ra hầm nước cũng đã không sử dụng cả ba mươi năm. Năm đó bà chỉ nhớ bố mình chọt lấp lại hầm nước mà mọi người hoàn toàn không hiểu tại sao.

- Ấy thấy rồi nè. đúng hai mươi phân tới mặt.

Cuộc nói chuyện của Thiếu Kiệt ở đây không phải là nhỏ ai cũng có thể nghe được. Giờ đây thấy đúng hai mươi phân đụng tới đá xanh mặt trên. Những người phụ hồ cùng thợ chính cảm thấy có chút phục rồi.

- Giờ lấy xẻng xúc lên là được hầu hết là đất đá làm nền thôi không phải xi măng tráng đâu. mặt trên xi măng cũng chỉ mới được hơn ba năm thôi.

Ba người được huy động lấy xẻng xúc những đất đá lên. Chuyển ra khỏi khu vực mà Thiếu Kiệt đánh dấu. Mọi người đều hồi hộp xem cậu nhóc tính toán đúng về diện tích của căn hầm không. Vì đây là lần đầu tiên họ thấy được một thiếu niên có thể hiểu được công việc của những người như họ.

Hoàng Lâm Nhu giờ mới chợt nhớ Thiếu Kiệt vẫn đang mặt đồ học sinh nên hỏi.

- Ủa hôm nay con đi học buổi sáng hay sao mà lại mặc đồ này.

- Vâng! sáng này có hai tiết lớp học sinh giỏi nên con về ghé đây luôn. Đi học buổi sáng mệt thật.

Toàn bộ mặt của những phiến đá được ghép lại mọi người lúc này cũng trầm trồ. Vì Thiếu Kiệt đánh dấu chỉ lệch một góc lọt lòng nhỏ không hơn, nhưng vẫn nằm trong phạm vi lọt lòng.

Một tấm xi măng ở một góc, với độ dài ba mươi nhân ba mươi được những người thợ hồ lấy lên. Thấy độ dày của lớp đá xanh ai cũng lắc đầu?

Ngày xưa người ta chỉ xây một hầm nước thì đã như thế này, hiện tại thì không sao kiếm ra được người làm công phu như thế này nữa.

- Bên trong còn nước mà giờ gỡ mấy tấm này ra cũng mất cả ngày phải hút hết nước trong đó ra nữa.

Người Thầu lắc đầu nhìn xuống cái nắp rồi than thở. Bởi hắn làm việc mất một ngày nào là tốn tiền công bao nhiêu đó. Giờ hao mất một ngày chưa chắc đã phá bỏ căn hầm này ra chưa kể đến phải thuê cả máy đục đá để phá hầm.

- Khoang bên dưới còn nước à?

- Còn đây cả một hầm. Mà cũng ngộ cái hầm này qua bao nhiêu lâu rồi không dùng ít nhất có còn thì chỉ còn ít thôi chứ.

Thiếu Kiệt cũng chau mày. Hắn nhìn xuống chỗ nắp hầm thì nước còn khá nhiều và trong vắt. Nên mới nói

- Lấy cho mượn thước nhôm hai mét đây?

Một người phụ hồ gần đó cầm lên cái Thước nhôm ngay góc đưa cho Thiếu Kiệt. Hắn thả xuống miệng hầm lấy mực nước và so sánh. Rồi nghĩ thầm.

“quái nào ông ngoại lại xây hầm một mét tám, mực nước còn mét tư cao lên còn bốn mươi. bỏ được cả người vào được chứ chẳng chơi.”

Thiếu Kiệt cầm cây lấy cây thước đưa cho người thầu xây dựng, hắn cười áo ra. Hoàng Lâm Nhu thấy thế vội hỏi.

- Con làm gì đó Thiếu Kiệt không lẽ con định xuống dưới hay sao? Biết bên dưới có gì mà xuống.

- Không xuống sao biết bên dưới có gì? Chỉ là một cái hầm nước thôi mà. Vói lại đâu ai ở đây có thể xuống đó đâu mẹ. Phải xem bên dưới có gì mới được lúc đó mới cho người phá ra chứ. Khơi khơi phá lỗ như làm sập lún thì sao.

Nhìn tới mấy người phụ hồ hiện tại, nơi này chỉ có mình Thiếu Kiệt xuống được dưới hầm. Mọi người cũng thấy Thiếu Kiệt nói đúng, bởi những kiến trúc ngày xưa không biết họ xây dựng cái gì.

Nói người chủ thầu kiếm một cái đèn bin cho mình, Thiếu Kiệt nhảy xuống miệng hầm vừa đủ thân hình hấn. Mọi người bên trên nhìn xuống xem có việc gì không.

Mặt nước dao động chân Thiếu Kiệt đụng tới đáy hầm cũng là lúc mực nước tới giữa ngực hấn. Hoàng Lâm Nhu lo lắng theo dõi. Cầm chiếc đèn bin trong tay Thiếu Kiệt chiếu vào trong căn hầm.

Nó Không rộng mấy, lớp trên mặt nước được phủ đầy rêu mốc một mùi rất nồng. Mực nước bào mòn lớp đá xanh, để lại một vết nứt nhụi đường cong.

Chiếu vào dòng nước bên trong Thiếu Kiệt mới giật mình. Những cái hộp bằng sắt, những lon nhôm ligo đựng đồ lính, nhưng chiếc bình đựng nước trong đó có một hộp nhôm đã bung nắp đồ trong đó Thiếu Kiệt thật sự không nhìn rõ

Hoàng Lâm Nhu lo lắng hỏi từ trên miệng hầm xuống dưới.

- Bên dưới có gì không con! Nếu không có gì thì lên đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trả lời lại cho Hoàng Lâm Nhu phía trên.

- Có một vài món đồ của ông ngoại, con chắc vậy nên để con đem lên. Mẹ lấy cho con cái túi xốp.

Thiếu Kiệt đi về phía miệng hầm. Nhìn lên mọi người đang đứng nói,

- Ở dưới này có mấy hộp ligo với mấy thứ đồ linh năm xưa chắc của ông ngoại cứ đem lên về nhà chung hay sử dụng cũng được mấy cái này đồ cổ đấy.

Hoàng Lâm Nhu lấy cho Thiếu Kiệt một cái bao xốp đưa cho hắn rồi mới nói.

- Ừ nếu đồ của ông ngoại thì đem lên không sai thì tới đám giỗ đốt là được.

Những người phụ hồ với thầu xây dựng cũng nhú mày, bởi họ nhiều người cũng tin vào thần linh ma quỷ. Đồ người chết động vào thì xui xẻo các thứ nên.

Khi Thiếu Kiệt gom hết những thứ dưới nước vào bao xốp. Hắn vẫn hiếu kỳ nhất với hộp sắt hình vuông ở dưới này. Hầu hết những hộp ligo đều nặng và được đóng chặt chỉ có một hộp là rỗng bên trong không có gì.

Thiếu Kiệt gom hết các thứ trong hầm rồi mới leo lên trên. Hoàng Lâm Nhu thấy con mình lên đưa cho hắn cái khăn mới mua của bên tiệm tạp hóa của cô Nhung.

Nhìn những đồ trong bao xốp người thầu cũng bủ môi nói.

- Thật mấy cái đồ này cũng được xem là đồ cổ rồi đấy, nhưng vẫn không đáng tiền. Thôi biết được thế rồi. Chắc hầm này ngày mai mới phá được giờ không có đủ đồ.

- Ừ như thế cũng được chậm vài ngày không sao vẫn là trước tết.

Thiếu Kiệt nhìn một đồng đồ mình lôi lên. Hắn không biết những đồ này sao lại ở dưới hầm có lẽ vì chuyện gì đó nhưng được bỏ quên dưới đây. Thở dài một hơi cầm túi đồ này để lên xe đạp Thiếu Kiệt mới hỏi với mẹ mình.

- Từ lúc xây dựng tới giờ Hoàng Chí Hùng có phá rối hay làm gì không mẹ.

- Không chẳng thấy động tĩnh gì. Mới đầu mẹ cũng tưởng họ thế nào cũng dò hỏi. Nhưng chẳng thấy hắn nên cũng thôi.

Người Thầu xây dựng đứng gần đó nghe thấy vậy mới lên tiếng nói.

- Hoàng Chi Hùng hắn dạo này không thêm mấy công trình nhỏ nữa rồi, nghe nói hắn ép mấy nhà trúng thầu xây dựng mấy cái công trình lớn để lại công ty cho hắn hết rồi. Tên này dạo này lộng hành lắm, Hắn còn có cả giang hồ mà hầu như công trình hắn thi công toàn bị rút ruột. Bọn chú không làm lớn được như hắn, nếu có làm cũng làm nhà dân thôi cho lành. Mấy công trình lớn rắc rối lắm. đụng với mấy thành phần đó cũng ngán.

Thiếu Kiệt chau mày. Bởi nhà hàng tiệc cưới của hắn tuy đã ký kết với chủ thầu lớn nhưng nếu sau lưng mà Hoàng Chí Hùng làm như thế này thì hắn cũng không biết được. Chuyện này đến khi nào thi công thì mới biết đâu là người chủ thầu thật sự.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng phải bỏ ngoài tai bởi hiện tại. Nếu chưa thi công thì không biết nhà thầu của hắn có bị thao tác phía sau hay không nếu mà không có lại hủy thì cũng tội cho người khác. Nên hắn cũng không có cách nào là bỏ qua chuyện này.

- Thôi con về giờ này cũng mười giờ rồi. Lát chiều còn tranh thủ đi học nữa.

Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu với hắn. Nhìn theo Thiếu Kiệt đem đi một đồng đồ. Mọi người lại tiếp tục bắt đầu làm những công việc của mình.

Thiếu Kiệt đi về nhà cởi trần áo để trên tay lái xe, quần ướt lại còn cầm theo một bọc xộp nhiều đồ linh tinh mà vẫn còn nước bên ngoài. Hà Vi Thấy thế mới chọc hắn.

- Mới đi vớt đồ cổ dưới sông về hả Thiếu Kiệt sao mà cậu lại như thế này.

- Cũng gần như vậy toàn đồ cổ thôi. nhưng mà niên đại hơi thấp tý.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng giật mình. Cô chỉ nói đùa mà Thiếu Kiệt nói đồ cổ thật nên mới nhìn vào trong túi xộp. Nhìn thấy lon nhôm ligo, ca múc nước hộp sắt, bình đựng nước của lính hồi xưa cô nhìn hắn.

- Cái này mà cổ gì? Mới mấy chục năm mà?

- Thì mấy chục năm không phải cổ sao? mấy cái này là đồ từ thời ông ngoại mình đấy chưa biết chừng cũng nửa thế kỷ rồi chả chơi.

Thiếu Kiệt cũng cười cười chọc Hà Vi. Hắn biết những món này có thể ra được chợ đồ cổ hoặc chợ trời đều có thể kiếm ra nhưng cái quan trọng là nó đúng là được vớt lên được.

- Của ông ngoại cậu sao lại phải vớt lên mà vớt ở đâu thế?

- Thì nhà mình có cái hầm nước từ năm 45 còn tới giờ, hôm nay làm hầm tự hủy thì phải phá đi mà mở ra ở dưới còn nước nên mình nhảy xuống xem. xong vớt được một đám này lên nè.

Hà Vi nghe thế cũng tò mò hỏi Thiếu Kiệt.

- Có khi nào ông cậu giấu đồ gì trong mấy cái lon này không? Thấy nắp đóng cứng ngắc nè!

- Ai biết đâu không chừng có thật, để Minh thay đồ xong mở thử xem sao.

Nói rồi Thiếu Kiệt đưa cái túi xộp cho Hà Vi rồi đi về phòng mình thay đồ. Đặt những các vật trong túi xộp ra đặt trên bàn. Hà Vi cầm lên cái hộp sắt nhìn tới nhìn lui. Khi Thiếu Kiệt đi ra thì mới hỏi.

- Hộp này làm sao mà mở. Bốn bên kính mích như thế này thì mà mở ở đâu Thiếu Kiệt.

Cầm khối lập phương sắt trong tay Thiếu Kiệt nhìn tới nhìn lui rồi mới đáp.

- Cứ để nó cuối cùng xem trong nó là gì mà để kính như thế này. bên ngoài thì có vẻ như là sắt, nhưng mà nó nhẹ hơn sắt cũng chẳng biết là cái gì.

Ngồi xuống bàn Thiếu Kiệt thấy khá nhiều thứ Đối với những bình nước của lính thì chắc sẽ không đựng vật gì trong đó rồi còn những hộp nhôm ligo khác thì hẳn nghĩ chắc trong đó sẽ có gì. Bởi vỏ ngoài bằng nhôm nên nó tương đối nhẹ mà trong mấy cái hòm ngoài một hộp bị bung nắp là không có gì ngoài ra tất cả đều được đóng chặt.

Nắp hộp không phải là vặn mở hay đóng chụm lại mà nó nằm lọt lòng bên trong trong hộp vừa khít với miệng hộp nên mở ra cũng khó khăn.

Thấy như thế Thiếu Kiệt mới đi lấy một bộ mở ốc vít loại nhỏ, để mở những con ốc linh kiện, Hẳn lúc này dùng sức mở ra. Khá tốn thời gian để mở được một cái hộp. Nhìn vào bên trong Thiếu Kiệt thấy một cái túi vải màu nâu dạng túi tiền của những người lớn tuổi hay sử dụng.

Hà Vi và hấn cũng háo hức bởi cái túi chiếm hết trong cái hộp bên trong vẫn nghe tiếng leng keng. Thiếu Kiệt với Hà Vi thì nghĩ đây chắc là tiền xu những năm trước sử dụng. Vì muốn cất giữ nên ông ngoại hấn mới bỏ vào hộp đem bỏ xuống hầm.

- Cậu nói trong túi này là gì. Mình dám chắc tiền xu luôn đấy?

- Bậy rồi! tiền xu sao nhiều vậy được? mà nếu tính lúc bỏ xuống hầm khoảng gần 40 năm tới thời điểm này. mà lúc đó ông ngoại mình cũng là chỉ tầm hơn 50 thôi thì không sử dụng túi vải như thế này đâu.

Hai người đoán già đoán non vật trong cái túi vải, bởi nó khá dày được cột lại miệng túi là cột gút chứ không thắt lại như vẫn thường thấy.

- Thôi mở ra xem biết chứ đoán cũng như không.

Thiếu Kiệt lúc này mới cố gắng gỡ bỏ nút thắt của túi, khi hấn mở ra thì bí mật được hé lộ. Bây giờ thì hấn hiểu thêm tại sao kiếp trước sau hấn rời đi, Hoàng Chí Hùng khi xây nhà xong lại bán ngay và chuyển đi nơi khác.

- Bởi trong này không phải là tiền xu, mà phải gọi là một sấu vàng nhẫn. Hà Vi cũng ngỡ ngàng nhìn. Từng chiếc nhẫn được đem ra hơn gần bốn mươi chiếc nhẫn hơn. Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt hấn cũng ngỡ ngác.

Lấy điện thoại ra gọi điện cho mẹ mình ngay lúc này. Thiếu Kiệt đợi cho có âm thanh bắt máy của mẹ mình hấn nói luôn

- Mẹ Đang ở đâu vậy? về nhà Hà vi Gấp con có chuyện quan trọng.

- Có chuyện gì mà con có vẻ gấp gấp vậy? Mẹ đang trên đường ra cửa hiệu để mẹ quay về.

Thấy Thiếu Kiệt gấp gáp gọi mình về Hoàng Lâm Nhu cũng lo lắng không biết chuyện gì xảy ra. Thiếu Kiệt cúp máy cầm cái bao túi để lên trên bàn Hà Vi mới nhìn hắn nói.

- Thiếu Kiệt cậu có chắc đâu là lấy lên từ hầm nhà cậu chứ không phải là mới cướp tiệm vàng chứ.

Thiếu Kiệt nhăn mặt khó hiểu. Bởi theo những gì hắn biết về ông ngoại mình thì ông ngoại hắn là người máu me cờ bạc lắm, có khi trong nhà chỉ còn lại rương đồ cũng đem đi bán. Thì số vàng này ở đâu mà ra.

- Hay Ông cậu làm tướng cướp. Chứ mình giờ đang thắc mắc là ông của cậu làm sao có được số vàng này đây.

Không phải chỉ riêng Hà Vi, lai lịch của số vàng này nó như thế nào là một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu Thiếu Kiệt. Hắn vẫn thường xuyên nghe mẹ hắn nói về ông ngoại bán nhà, bán đất như thế nào để cờ bạc nhưng giờ đây số vàng này sao lại nằm trong hầm thì chỉ có ông là người biết được.

Thở dài một hơi Thiếu Kiệt lắc đầu.

- Chuyện này mình cũng không biết đâu? Có đợi mẹ mình về lúc đó mở hết các hộp còn lại họa may có được chút manh mối. Vì nếu những hộp kia đều như cái hộp này thì khó nói được lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết lắc đầu. Bởi trong đầu đang khá nhiều suy nghĩ mỗi cái nhân tron như thế này, thường từ một chỉ đến năm phân mà, nếu nhưng số lượng và giá thành hiện này thì cũng là quá lớn. Dù sao đây cũng là số vàng không rõ lai lịch. Dù biết rằng trong nhà hắn là của hắn. Cũng có thể là của ông ngoại hắn nhưng ở đâu ra mới là điều quan trọng.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 208: Hoàng Lâm Nhu Con Nuôi

Cả Thiếu Kiệt và Hà Vi cũng tò mò muốn biết những hộp còn lại là gì. Nhưng hai người thấy cứ đợi Hoàng Lâm Nhu về vì trước sau cũng phải mở sớm hay muộn gì cũng vậy. Nhưng có mặt Mẹ Thiếu Kiệt thì càng dễ xác định hơn nguồn gốc của số vàng như thế này.

Đi tới đi lui trong căn phòng. Thiếu Kiệt suy nghĩ rất nhiều. Nếu ông ngoại có được số vàng như thế này. Thì việc ông bán hết đồ đạc trong nhà để cờ bạc làm gì. Chưa kể đến nếu đem lên hết số vàng này thì ông đã có thể trở thành một phú hộ đúng nghĩa.

Thấy Thiếu Kiệt đi tới đi lui như thế Hà Vi cũng lắc đầu. Đây có thể nói lần đầu tiên cô thấy Thiếu Kiệt suy nghĩ phức tạp như thế này. Hoàng Lâm Nhu gấp gấp trở về. Thấy Thiếu Kiệt đi tới đi lui như thế bà hỏi hấn.

- Có chuyện gì mà con gọi mẹ về gấp như vậy?

- Mẹ nhìn xem! Trong mấy hộp ligo này bên trong chứa gì? chứ chỉ một hộp này không đã bao nhiêu đây rồi nè.

Thiếu Kiệt nhìn mẹ mình và chỉ xuống bàn, nơi để mấy hộp ligo và số vàng trước mắt. Hoàng Lâm Nhu mới giật mình bà nhìn những chiếc nhẫn vàng trơn, lại nhìn Thiếu Kiệt.

- Con nói trong mấy cái lon có vàng sao? Chuyện này sao có thể được?

- Con chưa chắc hết, nhưng chỉ mới một hộp mở ra thì đã nhiều như thế này? con không biết những hộp kia có như vậy hay không. Nhưng dựa theo độ nặng của nó cũng không ít đâu. Quan trọng là những thứ này ở đâu ra kia.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống, bắt đầu cầm lấy đồ mở ốc vít mở những hộp tiếp theo. Có để cho Hoàng Lâm Nhu có thể thấy. Vẫn không ngoài dự liệu của hắn, những hộp tiếp theo đều có một túi vải, như vậy tổng cộng có tất cả năm túi riêng hộp cuối cùng có ít một chút.

- Ấy có giấy gì nữa nè Thiếu Kiệt.

Mỗi người một túi mở ra trong đó thì cái túi của Hạ Vi có một xấp giấy đi kèm theo, đặt bên dưới đáy hộp. Thiếu Kiệt cầm lấy tờ giấy của từ tay Hạ Vi, mảnh giấy vẫn còn khá trắng nhưng màu trắng gà gần như là đen của kỹ thuật làm giấy những năm trước đây.

Mảnh giấy khá lớn, nó lớn hơn cả tờ giấy A4 hiện nay, được gấp lại hầu như chỉ vừa nằm gọn trong lòng bàn tay. Mở tờ giấy ra Thiếu Kiệt thấy những dòng chữ được ghi khá đẹp. Hắn cũng không hiểu sao có thể lưu giữ trong môi trường dưới nước số chữ này lại không bị lem hoặc mất chữ.

“ Tôi tên Hoàng Văn Minh. Nếu có người đọc được tờ giấy này thì có thể ngày đó đã tới. Tôi làm việc hơn 50 năm từ bắc vào nam tôi đến nơi này năm 45 cùng với toàn bộ gia tài của mình mua được mảnh đất này. Số vàng tôi để lại trong những hộp ligo là số tài sản một phần của tôi tích lũy hơn năm mươi năm. Và cùng với một phần tài sản của con nuôi tôi Hoàng Lâm Nhu.

Năm đó vào đây lập nghiệp vợ chồng tôi xoay sở hơn chín năm trời vẫn không kiếm được nhiều tiền. Công việc của tôi chủ yếu vẫn là hát văn ở các đình, nên tiền bạc cũng không nhiều, thời đó không kiếm được tiền vợ tôi muối dưa và bán trái cây hàng ngày cũng đủ sống. Trong một lần hát văn ở nhà một người sĩ quan miền tây.

Số Phận Hoàng Lâm Nhu gắn liền với vợ chồng tôi từ ngày đó. Đứa con vừa chưa được một tháng của người sĩ quan. Trong chiến sự người sĩ quan

ấy được chuyển về đơn vị mới để công tác ngoài đó vô thời hạn.

Sợ chiến sự loạn lạc, nên ông đã bán hết toàn bộ gia tài, chỉ giữ cho mình một ít để đến công tác. Ông gửi toàn bộ số tiền vàng có được cho tôi để nuôi nấng dạy dỗ con mình. Thời đó chiến sự ở vùng của người sĩ quan được điều đến luôn có câu người đi thì nhiều, người về thì ít.

Việc ông ta để lại hết vàng bạc cho tôi và vợ để nuôi nấng Hoàng Lâm Nhu là một việc tôi không ngờ tới. Ông nói nếu mà ông có thể trở về thì ông sẽ tìm lại tôi để nhận lại con mình. Nhưng từ đó tôi không có được tin tức gì của ông nữa.

Thay vào đó Hoàng Lâm Nhu ngày càng lớn. Nhìn con bé tôi cứ nghĩ nó là con ruột của mình. Số vàng tôi và vợ giữ lấy, chỉ để chứ không dám sử dụng, vợ chồng tôi lấy một ít ra để nuôi nấng con bé. Nhưng thấy con bé ngày càng độc lập vợ chồng tôi mới bàn bạc sau này sẽ để lại hết tài sản này của mình cho con bé. Bởi nhà này đồ vật gì đều sử dụng tiền của nó. Một số đất đai tôi mua được cũng từ đó mà ra.

Năm đó Hoàng Chí Kim con tôi được tôi gửi gắm làm lái xe cho sĩ quan cấp cao, nhưng hắn muốn trốn không đi lính nên lấy súng bắn vào tay mình. Tôi phải đem lên một ít vàng bạc lo lót cho những người liên quan. Nay số còn lại tôi vẫn hi vọng một ngày nào đó được để lại hết cho Hoàng Lâm Nhu. Nhưng vợ tôi lúc này lại muốn chia đều cho các con mình.

Nên tôi bày ra việc mình cờ bạc, bán đồ đạc đất đai các thứ. Để bà tưởng tôi sài tiền hết. Năm đó trước khi lấp lại hầm nước, tôi thả xuống đây gồm năm lon ligo trước và một hộp rỗng khi chuẩn bị đóng hầm lại cho vợ mình nhìn thấy. Vì tôi biết nếu một mai này tôi mất trước bà, thì bà sẽ đem chõ này để lại cho hai thằng con không nên thân của tôi. Còn Hoàng Lâm Nhu có thể chỉ được một ít gì đó.

Việc hai thằng con nếu sở hữu được mảnh đất, sớm muộn gì cũng đem bán đi. Nếu xây dựng lại kiên cố phải phá bỏ hầm và sẽ tìm được thư này. Tôi nghĩ lúc đó nếu người nào hiểu cho tôi. Thì xin gửi lại số vàng này đến Hoang Lâm Nhu và nói rõ việc này cho nó. Còn Khôi sắt trong hồ tôi không biết nó là gì. Bởi người ta thường nói khi sét đánh xuống đất, thần sét nếu không thu hồi kịp vật của mình thì nó sẽ nằm lại đó và vật đó sẽ đem lại may mắn cho người sở hữu. Nó là thứ tôi nhặt được trong một cơn sét đánh giữa trưa.

Tôi không biết điều đó là đúng hay sai, nhưng tôi để lại cho người đọc được thư này một nửa số tài sản, và khối sắt kia trên để hoàn thành tâm nguyện của tôi. Mong người đọc được thư này sẽ thực hiện nguyện vọng hai người bố của Hoàng Lâm Nhu. Ký tên Hoàng Văn Minh. ngày 16 tháng 8 năm 1970.”

Thiếu Kiệt đọc xong cũng trầm mặc hẳn đưa lại cho mẹ mình. Thở dài Căn phòng bây giờ rơi vào im lặng. Hà Vi bên cạnh cũng không nói gì. Một đời người cuối cùng mẹ hẳn vẫn chỉ là con nuôi của ông ngoại.

Hoàng Lâm Nhu cầm thư đọc một lát sau vẫn không có gì đó biểu hiện ra bên ngoài. Bà chỉ thở dài một hơi nói.

- Số vàng này bây giờ tính sao đây Thiếu Kiệt?

- Thì trên đó ghi là của mẹ, thì nó là của mẹ thôi chứ hỏi con làm gì? May mà là mẹ con mình lấy được mảnh đất. Nếu không chẳng biết hai ông thần kia làm gì với số vàng đó đây?

Thấy mẹ hẳn bình tĩnh không có chuyện gì xảy ra nhưng Thiếu Kiệt biết bà có chút đau lòng. Nhưng như thế cũng không thay đổi được kết quả của chuyện này vì việc này không thể nào giỡn được.

- Con nghĩ ông ngoại cũng không nghĩ đến chuyện này đâu. Hồi đó vàng làm gì có giá như bây giờ, bất quá lúc thời mẹ chỉ mấy trăm một chỉ. Trước đó nữa thì còn không biết được bao nhiêu đâu. Việc vàng nhiều như thế này cũng không biết được nên làm gì?

- Theo mẹ thì để lại cho con muốn làm gì thì làm. Dù sao có nó bây giờ cũng không là gì với con nữa rồi.

Hoàng Lâm Nhu thở dài nhìn khối tài sản trước mặt mình. Ngày xưa vàng rẻ như thế nào thì bà cũng biết, nhưng giờ đây khối tài sản cách đây gần hơn năm mươi năm mới chính thức thuộc về bà thì đó lại là chuyện khác.

- Mình thấy cô nói cũng có lý. Nếu tính ra bạn hiện tại cũng không có tiền nhiều như vẻ bên ngoài thấy được đâu. Bởi mình đã được nghe chú Lưu Hoan phân tích về số tiền bạn ở đâu mà có rồi.

- Đúng thật nguồn vốn của mình hiện tại, nó không phải của mình. Số tiền đó hầu hết là của người chơi trên sàn giao dịch.

Nghe được Thiếu Kiệt nói như thế. Hoàng Lâm Nhu ngạc nhiên nhìn hắn nói.

- Không phải tiền của con sao con lại sử dụng? mà việc này là sao? Tiền trước giờ sử dụng không phải là tiền của con là sao?

- Đúng là số tiền hiện tại trong tài khoản có thể thấy nhiều, làm nhiều thứ nhưng vốn gốc nó vẫn không phải của con. Bởi vì tiền đó người chơi đổ vào mỗi lần nạp tài khoản của họ. Thì tiền trong ngân hàng lại tăng thêm. càng nhiều người số tiền con có càng lớn. Con có thể làm nhiều việc. Còn lại nếu tính đúng thì số vốn trong tay con chỉ đủ hoạt động một số dự án như nhà hàng tiệc cưới thôi.

Hoàng Lâm Nhu Nhìn hấn quát lớn.

- Giải Thích chuyện này rõ ràng cho mẹ nghe! con làm như vậy không sợ pháp luật sao?

- khi lập sàn giao dịch ra vốn của con bỏ ra hầu hết không nhiều. Chỉ là một trang web với máy chủ hoạt động. Người chơi nạp tiền vào. Càng nhiều tiền tài sản trong ngân hàng của con cũng theo đó mà tăng. Họ giao dịch nếu rút con chỉ được ăn phần trăm còn lại toàn bộ tiền vẫn thuộc về họ, chứ không phải của con. Nhưng con lấy tiền đó để con làm những việc khác, đầu tư những dự án kiếm ra tiền nhiều hơn. Sau khi kiếm được tiền rồi thì trả trở lại cho số đó. Nhưng hầu hết chỉ tiền hiện nay cũng chỉ để nắm chắc việc hợp đồng kết hợp với chú Khương Đào thôi. Còn mô hình nhà hàng hội nghị tiệc cưới hiện tại, con còn phải duy trì qua tết mới làm được. Nên thật sự tiền Hiện tại đang làm nhà là tháng sau bù vào từ doanh thu của cửa hàng máy tính. Cũng như lấy tiền bên công ty máy tính nuôi sống các thứ như chi phí nhân viên và người quản lý.

Hoàng Lâm Nhu trầm ngâm một lúc, Bà không nghĩ con mình sẽ tính tới những việc như thế này để đem lại kinh doanh, Hấn đầu tư như thế này thế kia thật chất cũng chỉ là tiền của người khác, đem lại lợi nhuận rồi mới từ đó đem đi đầu tư các mục khác xem như là mượn vốn, nhưng lại không phải trả lãi mà còn phát sinh lời. Nhưng bà cũng có nhiều điều thắc mắc.

- Vậy chứ tiền con đưa mẹ với những thứ khác, làm chuyện này, chuyện kia là hầu hết từ lợi nhuận mấy tháng nay của con hay là tiền của những người đầu tư trang vàng mà con nói. Còn nếu lỡ như những người đó rút hết tiền thì con lấy đâu lấp vào.

- Hầu hết những món tiền nhỏ đều lấy từ lợi nhuận doanh thu. và tiền lãi hàng tháng của các thứ đập vào. Những món tiền lớn thì vẫn phải đợi và trả theo kỳ hạn. Còn việc người chơi rút hết tiền là không thể nào. Ai có thể họ

có chỗ kiếm được tiền, thì không dễ gì họ rút ra để sai. Mà có rút thì mấy ngày sau cũng lại nạp vào. Như thế thì tiền xoay vòng của con vẫn có. Phí giao dịch lại có thêm một khoản. Người nào tiết kiệm phí giao dịch thì tiền vẫn để, đó sẽ không rút đâu.

Thiếu Kiệt chắc chắn về những vấn đề này. Bởi hầu hết người chơi tâm lý đều như thế. Hôm nay được chỉ một ít mà rút ra thì lại mất phí, mấy ngày sau lại nạp vào họ thà rằng để đó, khi nhiều rút một lần còn hơn là rút đi từng chút một.

Nhưng con lấy tiền đó đầu tư những thứ khác lại không ổn, nó đâu phải tiền của con. Làm thế nếu phát hiện ra thì con còn bị thừa ra pháp luật đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười hắc hắc trong chuyện này đã tính toán rất cẩn thận. Bởi nếu họ biết tiền của mọi người hấn đem đi đầu tư như thứ khác thì không thể nào. Họ đâu biết hấn là ai và chuyện kinh doanh hấn ra sao.

- Mẹ cứ yên tâm chuyện này chẳng có gì cả! Ai biết được ngoài những người làm việc với con. Không công khai ra thì làm sao họ biết được. Vì con vẫn có lợi nhuận duy trì từ nó nên cũng không đến nỗi nào. Càng lâu dài thì càng kiếm được tiền nên mẹ an tâm.

- Con nói vậy cũng được. Nhưng thôi số vàng này con cứ giữ lấy phòng việc bất trắc. Còn mẹ thì cũng không cần đến đâu. Chỉ cần con làm việc nên chú ý một chút là được.

Hoàng Lâm Nhu bình thản như thế cũng làm Hà Vi khó hiểu nên thắc mắc hỏi bà.

- Cô không muốn tìm bố mẹ thật của mình sao? biết là không có tin tức gì nhưng biết đâu họ còn sống thì sao?

- Cháu khờ quá lúc đó là năm bao nhiêu? bây giờ là năm bao nhiêu? Ông Ngoại Thiếu Kiệt mất cũng được mười lăm năm rồi? lúc đó ông cũng sáu mươi mấy. Giờ một người bảy mươi mấy tám mươi tuổi. Không chết vì chiến tranh, thì cũng chết vì già. cô phải tìm làm gì và tìm như thế nào?. Chỉ cần chuyện này cô biết là được rồi.

Hà Vi lúc này mới giật mình. Đúng là nếu mà những người đó còn sống thì tuổi cũng đã quá già không thể nào biết được. Có khi mất không biết đường nào mà kiếm. Thiếu Kiệt thấy mẹ hẳn nhận định như thế cũng mỉm cười. Dù sao bà nói cũng là thật. Người lớn tuổi như thế, giờ kiếm được cũng chưa biết chắc còn sống hay không.

- Thôi ngồi xuống đếm xem, ông ngoại con để lại được bao nhiêu vàng lúc đó cho con toàn quyền xử lý.

- Chắc nhiều đấy. Thiếu Kiệt giờ mới đúng là phú ông này. Trước toàn làm tới làm lui kiếm chút ít tiền bạc, đập đầu này xoay đầu kia thôi.

Hà Vi lúc này cũng chọc gheo Thiếu Kiệt. Hẳn không quan tâm tới tiền nhiều lắm lúc này. Vì hẳn còn khá nhiều cách kiếm được tiền, nên không quan trọng. Dù sao hẳn cũng có thể kiếm được vốn mới bằng những cách khác nhau.

- Hà Vi nói đúng đấy Thiếu Kiệt. Chuyện đó con làm liều quá đấy lỡ như mà không xong thì chưa biết chừng giờ này. Con không ngồi ở đây mà mẹ mỗi tháng phải đi thăm nuôi không biết tới chừng nào đâu.

Thiếu Kiệt chỉ cười khỏ. Tâm lý sợ này sợ nọ của con người thường ràng buộc nhiều thứ. Bạn muốn kinh doanh nhưng bạn lại sợ không được. Bạn không có vốn lại sợ mượn tiền gây nợ. Thì sẽ chỉ gò bó trong những khuôn khổ tâm lý đó mà không bước ra được.

- Thì phải có gan mới làm giàu, Liều ăn nhiều chứ mẹ. Thà một lần liều còn hơn cứ mãi sống như thế có ổn không? sống là phải biết mình ở đâu cố gắng vì điều đó, để không phải hối hận sau này. Đó mới là sống có ý nghĩa chứ. Mà tính ra lai lịch của mẹ cũng thần bí y chan con, có khác nào đâu nhỉ. Sau gần được 55 năm sau mới biết được thân thế của mình thật sự là thiên đại bí mật à. Nhưng mà 55 năm phải biết là bố thật của mẹ làm sĩ quan cấp cao đấy. Không thì tài sản làm gì nhiều thế này.

Thiếu Kiệt chỉ dám nhận định như thế! bởi hẳn thấy nếu gia tài của ông ngoại hiện tại cũng không có được nhiều, Vậy thì số còn lại chỉ là của người kia gửi gắm cho ông nên mới nhiều như vậy. Bởi người nhà giàu có chức tước sĩ quan thì có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Chỉ nội lính cảm tử thôi, trước khi ra trận được nhận tiền tử đã thế còn được vợ con nhà nước nuôi cho đến lớn, đúng là đãi ngộ không tệ rồi. Vậy mà bố thật của Hoàng Lâm Nhu lại mang danh sĩ quan thì phải như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 209: Em Diệu Thấp Để Làm Gì ?

Thiếu Kiệt một lần nữa cũng mẹ mình và Hà Vi bắt đầu sắp xếp lại những chiếc nhẫn này. có khá nhiều nhẫn nên cứ mỗi chiếc được tính là năm phân. Tuy không biết nó có đủ số tuổi cần thiết không nhưng Thiếu Kiệt biết số vàng này có được là một sự may mắn.

May mắn bởi hấn mua lại miếng đất, may mắn bởi hấn có một người ông ngoại nuôi có tầm nhìn xa trông rộng. Ông mất trước bà ngoại chỉ một năm, nhưng dựa vào những tờ di chúc thì có thể thấy, bà ngoại muốn chia đều tài sản cho mọi người là sự thật. Nếu Ông hấn không tạo cho mình một vỏ bọc cờ bạc, Bán cả rương quần áo ở nhà thì chắc vợ mình sẽ không tin ông còn lưu giữ đồng tài sản này.

- Tổng cộng 263 cái nhẫn toàn bộ chỗ này được mười ba cây một chỉ năm phân đi

Thiếu Kiệt sau khi tổng kết lại số nhẫn đang có, nói ra một con số cho Hà Vi và mẹ mình biết, bởi vì nhân năm phân thấy nhiều nhưng gộp lại chẳng bao nhiêu.

- Ừ con muốn làm sao thì làm! theo mẹ thì cứ bán đi, gửi tiền vào ngân hàng lấy lãi cho rồi.

Hoàng Lâm Nhu nghe số lượng không lớn lắm, thấy thì có vẻ như nhiều nhưng thật chất cũng không nhiều hơn là bao nhiêu, nên mẹ hấn có ý định bán ra để bổ sung lại cho Thiếu Kiệt làm vốn, nhưng bản thân Thiếu Kiệt lúc này lại có ý định khác.

- Cứ để đó! đợi chừng nào vàng lên giá bán cũng được, không nhất thiết đâu dù sao thì. Hiện tại xem như chính thức có vốn đỡ phải xoay tới xoay

lui.

Thiếu Kiệt hẳn không dám nói với Hoàng Lâm Nhu về ý định thật sự của mình. Vì hiện tại nếu bán đi ở thời điểm này, có rất nhiều thứ mà hẳn tiết nuôi. Một người biết trước được hơn chín tháng sau giá vàng sẽ lên gần gấp hai lần, thì hẳn không dại gì hẳn bán ra lúc này.

- Ừ như thế cũng tốt! nhưng cái hộp này với những thứ khác thì con giải quyết luôn đi. Còn cái khối lập phương này thì mẹ không biết.

- Con cũng không biết! trong thư ông nói nhặt được sau khi sét đánh xuống. mà vật này thì cứ y như hộp sắt thông thường, Nhưng nó lại không phải là sắt cứ để lại xem sao.

Hà Vi lúc này cũng cầm khối lập phương lên. Nhìn ngắm một lúc rồi mới nói.

- Chẳng biết là gì sắt thì để lâu dưới nước phải bị rỉ còn inox thì nó không nặng như thế này, Nhôm thì cũng không đúng. Chắc ông ngoại cậu chỉ làm ra vẻ huyền bí chứ làm gì có sét nào ra cái hộp này

- Thôi cứ để nó một bên đi sau này làm vật kỷ niệm cũng được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chẳng biết sử dụng ra sao chỉ có thể xem nó như một vật kỷ niệm trong đám đồ được vớt lên. Hẳn thu dọn hết mọi thứ lại. Toàn bộ số vàng thì để vào chung trong một hộp. Rồi cầm về phòng mình cùng khối lập phương để trang trí. Còn những thứ linh tinh khác thì để vào một chỗ khác.

Thiếu Kiệt ăn trưa cùng Hà Vi xong thì đi học. Hẳn hiện tại đang suy nghĩ về những gì mà hẳn dự định làm sắp tới. Vừa dắt xe đến trước cổng trường Thiếu Kiệt thấy Lâm Vũ lần này đứng trước cổng đợi hẳn còn có cả Hoàng Ngân, Lý Bân và mấy người khác.

- Mọi người làm gì đứng đây? bộ ngoài trời nắng vui lắm sao mà ra ngoài này đứng hết thế?

- Oái Oái có người giả điên! Tình hình mọi người ra đây chủ yếu muốn hỏi cảm tưởng của người sắp lên chức, hướng dẫn lớp học sinh giỏi ra sao ấy mà.

Lý Bân vừa nhìn Thiếu Kiệt bĩu môi châm chọc. Hắn ngược lại nghe cái tin này tâm tình đang vui cũng bị dập tắt. Thờ dãi đáp lại

- Cái chuyện này chẳng thành hiện thực đâu! Ai lại để học sinh đi làm người hướng dẫn học sinh. Để gì thầy Tần Tiến và các thầy cô khác chịu.

- Lần này có người bẽ kế hoạch bà con ơi! xem ra tự tin quá cũng không phải là cách tốt à.

Vừa Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân cười cười nhìn hắn và mọi người xung quanh đều cười cười. Hắn có cảm giác bất an khó hiểu nhìn mọi người như nghi ngờ. Ngọc Nhi lúc này mới cười đáp.

- Lần này cậu thua rồi! Bài viết của cậu được đưa cho giáo viên đọc. Ai cũng nói cậu có khả năng viết về đề tài này. Cảm giác chân thật nhưng một người công nhân làm việc trong các nhà máy rồi. Lại hiểu hết từng nỗi khổ, vì phải trải qua những bữa ăn tập thể của các xí nghiệp đang có người lao động làm việc. Với ánh mắt khách quan của giáo viên và thầy Tiến. Mọi người quyết định cậu trở thành người hướng dẫn. Lần này là cậu khỏi chạy đi nhá.

- Cái quái gì thế này? Điều này thật?

Nghe Ngọc Nhi nói Thiếu Kiệt nghi ngờ nhìn mọi người như được đáp lại bằng cái gật đầu xác nhận. Càng thêm sâu trong lòng suy nghĩ.

“ Tô trác rồi lần này chơi đại cha nó rồi ”

Thấy Thiếu Kiệt mặt sầm xuống một đồng Nhã Oanh cười cười nói.

- Cậu nên cảm thấy tự hào đi mới đúng! cậu là học sinh được đứng hướng dẫn người khác của trường, vinh hạnh lắm rồi! Còn cái gì phải lo cơ chứ. Chỉ cần cậu xong đợt này nữa thôi là xong ấy mà.

- Không được chuyện này tuyệt đối không được! phải gặp thầy Tiến rút lại quyết định này mới được! Chơi kiểu này không vui.

Thiếu Kiệt mặt hầm hầm đem xe vô bãi để lại mọi người nhìn theo hẩn. Hoàng Ngân mới thắc mắc hỏi mọi người.

- Ủa Anh Kiệt được như thế tốt mà sao lại không muốn làm nhỉ?

- Thiếu Kiệt chuyên môn nói mình bận! mà chẳng biết bận ấy bận gì? những thứ chuyện mà bận ấy cho rằng không cần thiết toàn lấy lý do bận không thôi.

Nghe Hoàng Ngân thắc mắc Nhã Oanh cũng lắc đầu trả lời cho cô hiểu.

- Ngộ thật theo mình biết Anh Kiệt đâu phải đi học thêm, Cũng không phải làm việc gì nhiều. Sao suốt ngày bận được ta?

Lúc này Lý Bân và Lâm Vũ nhìn nhau hai người lẳng lặng rời đi để ba cô nàng ở lại thắc mắc chuyện của mình. Bởi hai người biết Thiếu Kiệt bận việc gì? Nếu tính ra có thể nói hẩn bận hơn học sinh bình thường gấp mấy lần.

Nào là công ty cần giải quyết chuyện gì cấp bách đều phải thông qua Thiếu Kiệt. Còn những việc nhỏ nhặt linh tinh mà hẩn xem không quan trọng thì Thiếu Kiệt sẽ không tập trung quá nhiều về nó. Thiếu Kiệt thường

để đầu óc giải quyết những vấn đề quan trọng hơn là những thứ nhỏ như thế này.

Cất xe xong hắn đi thẳng về phòng hiệu trưởng gõ cửa. Lúc này Tần Tiến đang ngồi trên bàn làm việc mới đứng lên mở cửa ra thì thấy Thiếu Kiệt hỏi.

- Ủa Thiếu Kiệt em tới tìm Thầy có việc gì?

Thiếu Kiệt thấy thế mới nói thẳng với ông.

- Em muốn thầy hủy quyết định để em làm người hướng dẫn lớp học sinh giỏi văn đi.

- À nếu em nói chuyện này thì thầy lại có ý nghĩ khác em ngồi xuống đi.

Tần Tiến Nghe Thiếu Kiệt từ chối không muốn làm người đứng lớp hướng dẫn lớp thi văn nên cũng muốn nói chuyện với hắn về việc này.

Thiếu Kiệt và Tần Tiến ngồi xuống bàn, Ông ta lấy tách ra rót vào trong đó trà cho Thiếu Kiệt. Rồi hỏi hắn

- Trước hết em nói cho thầy nghe tại sao em lại không muốn tham gia chuyện này được không?

- Việc này thì có nhiều lý do. Trước mắt em vẫn còn đi học điều này không sai nhưng ngoài việc học ra em còn phải làm một số thứ khác. Như điều hành công ty, giải quyết các chuyện khác của công ty của em và hiện tại nếu em làm người hướng dẫn như thế cũng là không thích hợp.

Thiếu Kiệt không ngại nói với Tần Tiến những thứ này. Vì Tần Tiến hướng hắn xin tiền đầu tư thì chắc chắn cũng biết ít nhiều. Nên hắn không

lo lắng, Thiếu Kiệt chỉ muốn nói ra để cho Tần Tiến thấy được mình không có nhiều thời gian cho mình trong chuyện này.

- Vậy đó là lý do của em cho việc không muốn làm hướng dẫn của lớp Thi Văn thôi đúng không?

Nhíu mày một cái Thiếu Kiệt. Trả lời với Tần Tiến ngay.

- Vâng đúng vậy chỉ với những thứ này em cũng quá bận rộn rồi.

- Vậy thì thầy càng không chấp nhận chuyện này. Đơn giản vì em phải biết sắp xếp được những thứ phát sinh ngoài ý muốn chứ. Cuộc sống em rất phong phú thầy luôn tự hỏi em làm sao được như thế? Em rất khác người! Những học sinh khác có tiền, có công ty như em không? Hoàn toàn không đúng không nào? Thế mà em lại có tất cả những thứ này. Nhiều học sinh được bố mẹ đưa rước bằng ô tô. Thì còn ra vẻ huênh hoang em thì sao? em dư sức mua ô tô vẫn đi xe đạp. Em điệu thấp để làm gì?

Tần Tiến lúc này nói ra những nghi vấn thắc mắc trong lòng mình cho Thiếu Kiệt nghe. Bởi những thứ này ông thường xuyên thấy không phải ngày một ngày hai. Học sinh nhà có gia thế bối cảnh một chút bố mẹ đưa rước, sử dụng điện thoại đời mới. Thì lại càng huênh hoang không coi những bạn học cùng trang lứa ra gì. Còn hẳn lại khác xa những người này đó là điều Tần Tiến nhận định.

- Thầy nói sai rồi! đúng là em có công ty? có nhân viên? có tiền nhưng mỗi ngày em phải làm sao để nó kiếm ra tiền. Thời gian em bỏ một thì phải kiếm lại được mười. Tiền không phải là mọi thứ nó chỉ là công cụ trao đổi em hiểu điều đó. Tiền có thể đem lại bộ mặt cho mình trước những người khác nhưng để làm gì khi em vẫn chỉ là học sinh. Những thứ như Xe ô tô người đưa rước, đúng là em có thể làm được hết nhưng làm như vậy lợi ích

gì. Hư vinh bên ngoài không thể nào làm nội tâm bên trong tốt được. Với lại bỏ ra chi phí cho những thứ tiêu sản ấy hiện tại không ý nghĩa.

Thiếu Kiệt phản bác lại với những lý lẽ của hắn. Bởi hắn thấy những thứ này bỏ tiền ra cũng chẳng đem lại lợi ích gì. Tồn tiền và chỉ được cái vẻ bên ngoài hào nhoáng.

- Em hiểu thế là tốt! Nhưng việc em trở thành người hướng dẫn lớp thi văn theo thấy là thích hợp. Bởi mỗi năm đề thi viết thư quốc tế upu không giống nhau. Nó không phải lấy trong chương trình học tập của học sinh mà lấy đề bài từ cuộc sống. Ở trường này cuộc sống ai phong phú bằng em. Ai có thể hiểu được nhân viên một ngày phải làm công việc như thế nào? Ai biết được một bữa ăn của công nhân ngoài canh không vài cọng rau một ít thịt cá không đủ chất dinh dưỡng để bổ sung thì họ phải viết bài như thế nào?

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng, bởi những thứ hắn viết trong lá thư của mình. Hầu hết là hắn trải nghiệm từ những công việc ở các công ty sản xuất, những buổi nghỉ trưa không đủ thời gian. và những bữa ăn không nuốt nổi của một người công nhân.

Tần Tiến dạy học bao nhiêu lâu. Ông cũng từng trải qua không ít lần thấy đề thi viết thư quốc tế là nhiều thứ chỉ có thể do trải nghiệm viết nên, không thể nào một học sinh còn ngồi ghế nhà trường viết được. Nhưng mà cả nước đều phát động chương trình, thì trường ông cũng phải hưởng ứng theo.

- Em nghĩ xem nếu em trở thành người hướng dẫn lớp thi văn trường ta có thêm các bạn có kinh nghiệm trong cách nhìn nhận mọi thứ thế giới hơn. Còn nữa khi em làm người hướng dẫn như thế thầy mới có cơ sở đề xuất ý kiến của em lên các cấp bên trên. Việc này vừa đem lại hiệu quả cho trường cùng đem ý tưởng của em thực hiện thúc đẩy.

- Nhưng như thế có quá đáng hay không, em vẫn là học sinh em chưa muốn người khác nhìn vào mình quá nhiều, bởi em còn nhiều việc phải làm.

Thiếu Kiệt cố gắng từ chối chuyện này bởi theo hắn thấy việc này không đem lại lợi gì cho hắn. Khiến mọi người nhìn vào cũng không phải là tốt. Theo hắn nghĩ cứ tồn tại như trước giờ là ổn.

- Lần này em nghĩ sai rồi. Nếu em làm người Hướng Dẫn lớp học sinh giỏi thi văn mới tránh được sự chú ý mọi người đấy. Em nghĩ xem một học sinh có thể làm nhiều thứ. Ở trường này thanh danh của em không tồi đâu. Mọi người luôn thắc mắc tại sao em bình thường lại có thể làm được nhiều thứ mà nhà trường không can thiệp em nghĩ sao? Nếu thế sao em không để họ thấy được những thứ cần phải thấy. Còn những thứ không nên thì cất đi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình. Đúng hắn hiện tại mới chợt nhận ra mình hiện tại không còn như người bình thường. Bởi những chuyện hắn làm đều là động trời. Chỉ có những thành viên trong nhóm thì không nói gì, nhưng cả trường thì lại là chuyện khác.

Không ai đủ hiểu hết chuyện này. Chưa kể đến họ sẽ suy nghĩ như thế nào. Nhà trường bao che cho học sinh, hoặc Thiếu Kiệt làm gì đó khiến trường học không can thiệp chuyện của hắn cũng là vấn đề.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng Tần Tiến biết hắn có suy nghĩ của mình. Nên uống một hớp trà rồi nói tiếp.

- Nếu bây giờ em trở thành người hướng dẫn đứng lớp học sinh giỏi thi văn lúc này, mọi người sẽ nhìn em bằng một khía cạnh khác. Họ sẽ nghĩ em không bình thường hoặc là thiên tài chẳng hạn. Như thế công việc của sẽ ít người chú ý hơn. Ý kiến của em đưa ra được thầy cô và học sinh chấp thuận nhiều hơn.

- Điều thầy nói cũng không phải không đúng. Nhưng em làm sao mà biết hướng dẫn gì? em chưa từng hướng dẫn ai thì làm sao có thể làm được. Với lại văn học là tự cảm nhận tự suy nghĩ nhìn mọi thứ dưới mọi góc độ. Thế thì làm sao mà em hướng dẫn mỗi người có một cách nhìn nhận khác nhau về một bối cảnh mà họ thấy mà.

Thiếu Kiệt tuy biết lời của Tần Tiến không sai nhưng nói bản thân hẳn hướng dẫn toàn học sinh giỏi văn mọi người có một cái nhìn khác nhau thì hẳn làm sao mà hướng dẫn với những thành phần này có phần tự cao của mình đâu muốn thua kém người khác. Chưa kể đó để học sinh khối dưới, hướng dẫn cho những người khối lớp trên, có thể là một sỉ nhục đối với những người đó.

- Chuyện này em cứ an tâm. Theo như thầy biết những khối trên hiện tại không còn nội đấu với em đâu. Diễn hình như Phùng Kiếm Hoa. Thấy không hiểu em hóa giải chuyện này bằng cách nào nhưng như thế cũng thấy được em có cách làm của em. Vậy đi em cứ thử làm người hướng dẫn, nếu mọi người chấp nhận em vẫn làm tiếp. Nếu mọi người không đồng ý, thì thầy sẽ cho mọi việc trở lại như cũ và để em khỏi cần tham gia lớp học sinh ôn tập thi viết thư.

Đắn đo một lúc. Hiện tại Tần Tiến đưa ra quyết định này như là một canh bạc đánh cuộc của mình đối với Thiếu Kiệt. Cho hẳn thử sức nếu không được thì hẳn sẽ nhàn hạ những buổi sáng, còn nếu Thiếu Kiệt được sự chấp nhận hết của tất cả những học sinh ở lớp đó thì hẳn phải tiếp tục trở thành người hướng dẫn.

- Được rồi chuyện này em đồng ý. Em chắc chắn bọn họ sẽ không chấp nhận đâu. Em sẽ có những buổi sáng của mình thôi.

- Thì cứ thử xem rồi mới biết được. À mà thầy đã liên hệ với bên sở giáo dục rồi. Ngày mai họ sẽ qua trường nghe bài thuyết trình về kế hoạch của

em. Lúc đó em làm người thuyết trình đi. Bởi em hiểu việc này và đây cũng là ý kiến của em.

Thiếu Kiệt lúc này gật đầu, vì nếu để hẳn thuyết trình ý kiến trước sở giáo dục bất quá cũng chỉ vài người. Nên hẳn chấp nhận. Còn hẳn đồng ý với việc trở thành người hướng dẫn, Vì tin chắc sẽ có những người không phục mình trong chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 210: Gấp Ba Lần .

Sau Khi thỏa thuận với Tần Tiên Thiếu Kiệt rời khỏi phòng. Hấn dựa vào tính cách con người để đánh giá chuyện này không phải một học sinh lớp trên nào muốn một thằng nhỏ hơn mình đứng trên bục hướng dẫn hấn về cách thức các kiểu.

Bởi ai cũng có một sự tự cao cho riêng mình không phải ai cũng thể chấp nhận được chuyện này. Nên Thiếu Kiệt hấn thấy mình sẽ thắng chắc. Nhưng hấn cũng nhìn nhận việc Tần Tiên nói không sai. Nếu bây giờ hấn đứng lên làm người hướng dẫn thi văn viết thư quốc tế, thì mọi thứ hấn làm được hợp thức hóa nhiều hơn, ý kiến của hấn dễ chấp nhận hơn.

Thiếu Kiệt trở về lớp, giáo viên cũng ra hiệu cho hấn đi vào. Việc Thiếu Kiệt gặp hiệu trưởng thời điểm này, mọi giáo viên trong trường đều biết là bàn bạc chuyện gì, nên vẫn du di cho hấn đôi chút. Vì mọi người hiểu nếu kế hoạch của hấn phần nào đó được chấp thuận, sẽ giúp họ có thời gian nhiều hơn. Cũng đỡ cực hơn sau này.

- Sao rồi anh Kiệt chuyện anh không đồng ý sao? hủy bỏ hay tiếp tục.

Lý Bân vừa thấy hấn ngồi xuống hỏi ngay. Bởi nghề hóng hớt là của hấn nếu hấn không làm thì Thiếu Kiệt mới lấy làm lạ đấy.

- Ừ tạm thời thử nghiệm, được thì làm tiếp không được, thì anh mày được miễn học lớp đó.

- Ấy thế là đánh cuộc à? Vậy anh nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

Trầm Ngâm một lúc, Thiếu Kiệt cũng không biết trả lời sao mới phải. Để nắm chắc phần thắng trong chuyện này thì hấn cũng không dám nói

trước. Vì có nhiều yếu tố khách quan mà hắn chưa biết được, nên chỉ trả lời cho có lệ.

- Năm mươi năm mươi, hên xui đi, được thì làm không được thì nghĩ khôe.

- Vậy ít ra thì anh vẫn còn phải đi tới lớp văn mấy cái buổi sáng nữa. Mà thôi em nghĩ anh chắc làm hướng dẫn là chuyện đã rồi, không thể thay đổi được đâu. Anh Kiệt ra tay thì cái gì cũng xong hết.

Lý Bản vừa suy nghĩ vừa tăng bốc Thiếu Kiệt, Bởi hắn thấy Thiếu Kiệt có thể làm được nhiều thứ thì với chuyện này chắc chắn sẽ được thôi.

- Mà cứ làm như tao là thánh không bằng, chuyện gì qua tay đều xong hết sao. Hướng dẫn những người học sinh giỏi không dễ đâu. Đứa nào cũng có một cái tôi bự chà bá đấy.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa ghi chép bài học trên bảng. Còn Lý Bản hắn vẫn cười khi. Như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ở một nơi khác trong thành phố Lưu Minh tại đây một họp của một hắc bang lớn của Lưu Minh là Cửu Hùng Bang đang diễn ra. Xung quanh có mặt tất cả những thành viên cộm cán, các đầu não lớn của Cửu Hùng bang. Cửu Hùng ngồi trên một cái ghế giám đốc đầu bàn đưa ánh mắt đi khắp phòng rồi mới lên tiếng nói.

- Đạo này bên chỗ Cao Thịnh có việc gì không?

- Không anh. Bên hắn vẫn đang phát triển mấy cái nơi nhà hàng quán ăn. Đưa người mặc đồ bảo vệ túc trực trước những địa điểm này. Có vẻ nhưng hắn muốn đưa bang hội thành công ty bảo vệ.

Thế Hải lúc này mới đáp lại câu hỏi của Cữu Hùng. Bởi hai bên quan sát lẫn nhau nên họ thấy Cao Thịnh chỉ tập trung phát triển những chỗ danh thu thấp cũng không màng đến nhiều.

- Xem ra thằng Cao Thịnh định tẩy trắng tiền nhận được của anh em mình. Thằng này xem bộ thế mà khôn nhỉ.

- Hàng mấy đợt gần đây khá tốt, đem qua bên đó tiêu thụ tiếc thật, nhưng phải chịu chúng ta đang mở địa bàn. Đạo này gần tết chắc giá tiền hàng sẽ tăng cao. Nên anh em cứ chuẩn bị đi, còn việc hàng kỳ này về Như thế nào thì tao báo lại sau.

Cữu Hùng nhìn những người đang ngồi ở đây nói ra ý kiến của mình. Hắn thấy cũng gần dịp cuối năm nên sẽ phải bị cảnh sát lùng bắt gắt gao hơn, nhưng thay vào đó là lợi nhuận sẽ tăng.

- Anh Hùng! bên địa bàn Cao Thịnh bây giờ mình là độc quyền. Tại sao không đẩy hết một lượng hàng lớn qua bên đó luôn đi. Chứ từ từ như thế này biết bao giờ mới xong.

Một người ngồi gần Thế Hải mới lên tiếng hướng Cữu Hùng nói ra ý kiến của mình. Vì hắn thấy bên địa bàn Cao Thịnh, một khi chiếm cứ được là có thể xoay ngược thế cờ với Xuân Nghĩa Bang.

- Chuyện này không phải tao không muốn, nhưng trước mắt nguồn hàng chất lượng có hạn. Nếu muốn đẩy mạnh việc tiêu thụ bên đó thì chắc cần nguồn hàng lớn hơn, Tao phải tham khảo ý kiến để xem có hay không đã. Cái này chứ có phải mấy thứ bột mì ngoài chợ đâu mà mày muốn tăng là tăng.

- Theo em anh cứ hỏi thử đi. Càng nhiều càng tốt, thời điểm gần tết tuy nóng, nhưng cũng là thời điểm tiêu thụ và nâng cao giá thành tốt nhất. Bên

anh em bọn mình cũng không có ai đụng tới hầu hết đã bị trám răng rồi mà.

Trầm Ngâm một lúc Cữu Hùng suy nghĩ những điều Thế Hải nói cũng khá đúng nếu chỉ cần tạo ra một số thứ như độ khan hiếm, tung tin cảnh sát bắt bớ nhiều quá vẫn hiệu quả, bởi thời điểm cuối năm báo cảnh sát thường xuyên được lên bài những chuyện này.

- Được rồi để anh mày gọi điện hỏi thử xem.

Cữu Hùng lúc này mới cầm điện thoại lên gọi cho Hoàng Chi Kim. Đợi cho bên kia vang lên tín hiệu bắt máy Cữu Hùng lúc này vui vẻ nói qua điện thoại.

- Anh bên mình còn hàng không anh? Bên em định tăng số lượng lên, đẩy mạnh trong dịp tết.

Giọng nói ồn ồn của Hoàng Chí Kim vang lên bên điện thoại.

- Mày chắc không đó? nếu muốn thì anh mày vẫn có thể đem tới được. Nhưng sợ nhiều quá bọn mày không đủ tiền trả tiền hàng thôi. Mà sao lại có ý định đẩy mạnh trong dịp tết hả? Bên bọn mày làm gì còn chỗ mới mà đẩy mạnh.

- Chẳng giấu anh làm gì? Đạo gần đây phát triển bên bộ phận địa bàn Xuân Nghĩa Bang không đủ hàng cung, mà số lượng về ít chỉ đủ chia cho bọn anh em bên này. Nên mọi người quyết định tăng số lượng hàng lên. Sợ anh không có đủ bọn em mới hỏi.

Cữu Hùng cũng nói ra ý định tăng số lượng ma túy của mình lên, để phân phối bên khu vực mới mở của Xuân Nghĩa Bang. Sau khi nghe được hẳn nói như thế Hoàng Chí Hùng cũng im lặng một lúc rồi hỏi.

- Mà chắc chắn bên đó không có chuyện gì chứ? có sớm quá không mới đem hàng đi tiêu thụ mở cửa mà lại gấp sao?

- Chuyện này anh yên tâm! Hơn một tháng qua, bọn em cho người quan sát bọn nó rồi. Bọn nó đang định tẩy trắng tiền em chia hay sao ấy. bày đặt mở công ty bảo vệ nữa. Bọn nó ngậm tiền khoái chí rồi.

Cửu Hùng vội khoe khoang vì việc không để Cao Thịnh phá chuyện làm ăn. Nên hẳn rất tự hào.

- Ừ nếu thế thì tốt! nhưng bọn mày muốn lần này lấy bao nhiêu?

Nhìn mọi người bên dưới đang đợi mình hẳn mới nói.

- Lần này em lấy gấp ba lần đợt trước nhà anh. Chứ mắc công cận tết lại gọi điện anh lấy hàng nhiều khi anh bận rộn không lo được.

- Ừ vậy cũng được! tuy đợt này có nhiều thật nhưng anh mày lo được. Mà nè dạo này nghe tụi bây đi với thằng Hùng làm nhiều chuyện lắm phải không?

Hoàng Chí Kim như chợt nhớ ra điều gì đó nên mới hỏi Cửu Hùng, Dù sao hẳn vẫn qua lại với Chí Hùng, nên hỏi thăm tình hình thì cũng không có gì là lạ.

- Vâng! Nói chung là cũng dễ anh em cũng chia được chút canh trong đó nên anh cứ yên tâm. Bọn em làm việc cũng mau chóng cho anh Hùng Kiếm được cháo, thì em cũng có cái mà húp chứ.

- Nói thì nói vậy thôi bọn bây xem mà giúp nó. Việc gì mà nó không giải quyết được thì cứ thẳng tay. Tiền bọn anh sẽ không để mấy đứa bây thiệt thòi. Vậy đi cố gắng chuẩn bị tốt tiền hàng đợt này. Khi nào hàng tới thì anh sẽ báo cho chúng mày.

Dặn dò một chút Cửu Hùng xong hấn kết thúc cuộc gọi còn. Cửu Hùng lúc này vui vẻ nhìn anh em bên dưới nói.

- Chuyện thêm hàng là chắc kèo rồi đó. Lần này gấp ba hàng lần trước đó. Anh em tính toán phân chia đi. Rồi báo lại

Trong phòng lúc này mới xì xào bàn tán. Một lúc lâu sau đó mới có người đứng lên nói.

- Bên em thì chắc vẫn giữ nguyên như đợt trước. Vì địa bàn của em không tăng thêm được bao nhiêu nữa, giờ chỉ có bên địa bàn Cao Thịnh là có thể ăn nên làm ra thôi.

- Nó nói đúng đó Anh Hùng, hiện tại chỉ có bên địa bàn Cao Thịnh là có thể đem lại lợi nhuận thôi. Còn những chỗ khác hầu như là bão hòa rồi. Không thể kiếm thêm được nữa đâu.

Cửu Hùng lúc này cũng trầm mặc. Hấn biết chuyện này Thế Hải nói đúng chứ không sai. Nhưng hấn vẫn tiếc số tiền phải chia cho Cao Thịnh. Nên mới đắn đo như thế này.

- Chuyện này không phải tao không biết, nếu đem qua bên Cao Thịnh hết thì tiền kiếm được lại phải chia cho thằng đó tao thấy cứ sao sao ấy.

- Thì mình vẫn đem qua bên đó nhưng chỉ nói số lượng như đợt rồi là được hấn có biết gì về thứ này của mình đâu. Hấn làm gì mình đem qua bao nhiêu. Chỉ cần đưa qua số lượng như cũ. Còn số lượng còn lại mình vận chuyển không qua trung gian là hấn. Đến lúc đó, Hấn có hỏi thì nói bán chậm lại là được.

Thế Hải nói ra ý kiến của mình mọi người cũng gật đầu họ thấy cách này tương đối tốt. Vì Cao Thịnh chỉ có thể biết được phần nổi còn phần chìm thì hấn làm sao mà rõ bằng bọn người Cửu Hùng.

- Được đó ý kiến này hay! Mọi người thấy sao? nếu đồng ý thì giải tán về gom tiền để đó khi có hàng thì lấy.

Mọi người trong phòng lúc này cũng gật đầu. Bởi họ thấy cách của Thế Hải không phải không được. Việc này ngoài những người họ Cao Thịnh làm sao biết chính xác khối lượng hàng sẽ phải chuyển qua đó. Nếu mà như thế cũng không quản lý hết được nguồn hàng được cấp. Khi mọi người gần ra khỏi phòng hết Cửu Hùng mới hỏi Thế Hải.

- Mà thấy chuyện này làm thế nào? Bên thằng Cao Thịnh anh cứ cảm thấy quá dễ dàng hay sao ấy.

- Em không biết! nhưng nghe đồn là sau lưng Cao Thịnh còn có người. Việc này đúng hay không thì chưa chính xác. Nhưng qua những động thái gần đây thì có vẻ như Cao Thịnh đang muốn rút khỏi giới. Nhìn như hắn đang hợp thức hóa các thứ từ bang hội hắc bang chuyển sang thành người kinh doanh.

Cửu Hùng nghe Thế Hải nói như thế cũng gật gù. Hắn thấy dạo này động thái của Cao Thịnh với Xuân Nghĩa bang rất khác trước này. Hầu hết được chuyển qua dạng công ty các thứ.

- Mà nói anh nghĩ cũng đúng. Thằng Cao Thịnh nó khi không lại chấp nhận cho anh em mình thò một chân qua địa bàn nó. Mà nó chỉ đổi lại các thứ để cho anh em làm bảo vệ thì chắc hắn thật sự đang an bài cho anh em đường lui à.

- Em nghĩ chắc vậy! thằng này xem anh em quý lắm. Mà giờ đưa anh em đi làm công hàng ngày cứ như nhân viên chính quy, lại có cả hợp đồng lao động nữa đấy. Không khéo sau này hắn rửa tay chậu vàng chuyển sang kinh doanh cũng nên.

Thế Hải vừa nói vừa tán thành ý kiến của Cửu Hùng bởi hắn thấy. Những việc này khá giống với một đàn anh giang hồ chuẩn bị lui về ở ẩn, Việc sắp xếp các thứ cho anh em trước khi đi là điều cần thiết.

- Nếu thế thì còn gì bằng. Mẹ tao đang mong nếu nó mà rửa tay chậu vàng thật thì anh mày bảo đảm sẽ không đụng chạm tới hắn nữa. Những chỗ hắn kinh doanh anh mày để người bảo kê không lấy một xu, nhưng mà lúc đó địa bàn của nó cũng thuộc của anh mày rồi.

Cửu Hùng nói chắc chắn như chuyện này đã nằm trong tầm tay. Hắn dù chưa hiểu gì nhưng cũng vui mừng hứa hẹn. Bởi nếu thật sự Cao Thịnh mà quy ẩn hắn sẽ thu tóm cả hai địa bàn. Lúc này hắn lại có thêm nhiều nguồn thu tiền lại càng nhiều.

- Thiệt ngày đó mà tới anh em mình mừng biết bao nhiêu nhỉ. Nhưng giờ cứ phải để cho hắn chút gì đó vậy. Việc lần này thêm hàng phải làm ầm thẳm. Số lượng hàng lần này không nhỏ. Nếu mà trót lọt hết chắc anh em mình sống mấy năm đấy.

- Sống mấy năm làm cái gì ít nhất mỗi đợt phải mấy năm như thế tao sống tới già cũng chưa hết tiền. Thôi anh em mình đi nhậu kiếm em nào tới nay masager giải tỏa tý.

Hai người Cửu Hùng với Thế Hải, vừa nói chuyện với nhau đi ra khỏi phòng. Đợi một lúc lâu sau thân ảnh một ai đó xuất hiện sau căn phòng rồi mới rời đi.

Khoảng hơn nửa tiếng sau Cao Thịnh đang ngồi ở trung tâm của mình nhận được một cuộc gọi của ai đó sau khi nói chuyện xong hắn trầm mặc một lúc lâu suy nghĩ điều gì đó. Qua một lúc sau hắn mới lấy điện thoại ra gọi cho Tước Phạm.

- Nói với anh em chuẩn bị họp lần này có chuyện muốn bàn bạc với mọi người đây.

Thấy Cao Thịnh nói anh em tập trung, Tước Phàm cũng thắc mắc nên hỏi luôn dù sao. Hấn chút nữa cũng biết có gì báo lệnh dễ dàng hơn.

- Chuyện gì vậy anh để em nói bọn nó tập trung về?

- Bên Cữu Hùng có động thái quan trọng, Nói anh em tập trung về chỗ anh bàn chuyện đối phó lần này?

Nghe Cao Thịnh nói chuyện liên quan đến Cữu Hùng, Tước Phàm mới hỏi lại hấn.

- Có gọi lão Đào không em gọi luôn? Chuyện bên đó biết đâu hấn giúp được.

- Không cần gọi Lão Đào đâu. Nhưng mà nhấn tin Thiếu Kiệt biết đi chuyện này cậu ta chắc sẽ có cách hỏi cậu ta xem đối phó thế nào?

Tước Phàm bây giờ mới méo mặt nói qua điện thoại với Cao Thịnh.

- Anh ơi! Thiếu Kiệt giờ này đang học! anh bảo nhấn tin cậu ta họp bang thì cậu ta có lên được đâu. Có nhấn tin bây giờ, tối họp thì họa may cậu ta mới lên được à.

- Ấy anh mà quên mất! cứ tưởng Thiếu Kiệt cũng như bọn bây. Thôi nhấn tin Thiếu Kiệt tôi nay họp đi báo tụi nó luôn tối nay họp. Giờ mà muốn làm gì thì đi làm đi.

Cao Thịnh được Tước Phàm nhắc nhở mới nhớ ra Thiếu Kiệt khác mấy người bọn hấn. Người ta hiện tại vẫn còn là học sinh đang đi học, mà hấn lại tưởng Thiếu Kiệt lúc nào cũng rảnh như bọn tử tước, nên cũng hơi ngại.

Nên mới nói Tước Phàm nhắn tin hỏi Thiếu Kiệt đợi hắn có mặt rồi họp cùng mọi người luôn.

Ngồi trong lớp Học lúc này Thiếu Kiệt nhận được Tin nhắn của Tước Phàm với nội dung khá ngắn gọn.

“ Tôi nay mọi người họp bên Cửu Hùng Bang có động tĩnh chừng nào em lên được để anh hẹn mọi người với nhắn lại cho anh Cao.”

Thiếu Kiệt đọc tin nhắn xong suy nghĩ một chút mới nhắn lại

“ Tầm 7h3 lúc đó sẽ được. Anh báo lại với anh Cao đi giờ đó họp là tốt nhất”

Lý Bân lúc này cũng tò mò vì thấy Thiếu Kiệt nhắn tin nên hắn cũng hỏi.

- Chuyện gì vậy anh Kiệt? có gì hot?

- Bên Tước Phàm hẹn tối nay bàn bạc mấy thứ chú mày thì biết cái gì. Thôi học bài đi

Tuy không biết Cửu Hùng Bang có động tĩnh như thế nào, nhưng việc Cao Thịnh hẹn họp như thế này, thì chắc chắn phải liên quan gì đó lớn lắm. Bởi phải là việc hệ trọng Tước Phàm mới phải nhắn tin với mình trong giờ học của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 211: Đầu Nguồn

Buổi học hôm đó Thiệu Kiệt trở về nhà như thường lệ hẳn bắt đầu kiểm tra lại một số thứ cần thiết của mình, Chu Tường cũng có mặt thay Thiệu Kiệt làm một số thứ để Thiệu Kiệt có thể bắt đầu vào cuộc họp của mình với những người Xuân Nghĩa Bang.

Dặn dò một số thứ với Chu Tường và Lâm Vũ Thiệu Kiệt bắt đầu ngồi vào máy tính nơi có đầy đủ thiết bị như head phone và micro để nói chuyện online với bọn người Cao Thịnh.

Nhìn đồng hồ vừa đúng giờ Thiệu Kiệt mới mở chương trình kết nối các thứ. Nhìn danh sách kết nối bên nhóm người Cao Thịnh sáng đèn Thiệu Kiệt nhấn vào một biểu tượng hội thoại âm thanh.

- Chuyện gì mà anh gọi em lên vậy Anh Cao?

Bên kia nhóm người Xuân nghĩa bang cũng đang đợi chờ cao thịnh nói.

- Hôm nay mới nhận được tin tức. Bọn người Cửu Hùng lần này sẽ nhập hàng về số lượng lớn. Phân bố những nơi khác thì vẫn bình thường chỉ riêng bên mình là bọn nó sẽ thêm hàng.

Thiệu Kiệt nghe thế tuy không biết số lượng chính xác là bao nhiêu nhưng vẫn có vẻ nhiều nên hỏi.

- Gấp ba lần thì đã sao? nếu hẳn đem qua bên mình bọn nó vẫn phải khai báo mà?

- Cái chính là bọn hắn muốn đem qua bên mình với số lượng như cũ, mà số còn lại thì đi đường tiểu ngạch. Bọn hắn muốn kiếm thêm không mất một khoản tiền hoa hồng nên anh mới định hỏi em về chuyện này.

Cao Thịnh mong chờ Thiếu Kiệt trả lời thì Thế Long đã nhảy ra nói chen vào.

- Bọn nó làm như thế không coi anh em mình ra gì mà? Chơi chết bọn nó khỏi cho bán buôn gì nữa luôn. Mẹ em gai mắt tụi này lâu rồi, đã như thế còn không biết điều.

Thấy Thế Long nói thế Thiếu Kiệt cũng trấn an.

- Anh cứ từ từ anh Long chuyện này nói dễ không dễ, nhưng nói khó thì cũng có một phần không lớn lắm.

- Em có cách hả Thiếu Kiệt? Nói ra bọn anh xem nào nếu được anh cho người tiến hành luôn.

Cao Thịnh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng mừng. Hắn đang muốn rút chân khỏi chuyện này. Vì việc này càng lún sâu vào càng mang đến nhiều thứ liên quan khác.

- Không có gì cả giờ bên bọn Cửu Hùng bọn hắn muốn đánh lẻ thì mình cho đánh hàng đó. Nhưng bên Khương Đào đâu. Những nhánh đi lẻ cho bắt hết là được. Chỉ khi nào thông qua anh thì chúng ta cho hoạt động một chút. Nhưng vẫn là kiểm soát trong tình huống cho phép.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Cao Thịnh và bốn người đều trầm mặt, Chuyện này tuy nói đơn giản nhưng cũng vẫn có nhiều cái phức tạp. Nếu mà những thành phần tiểu ngạch bị bắt có thể dẫn đến bức dây động rừng. Để để Cửu Hùng bên kia nghi ngờ. Một lúc im lặng Vũ Minh mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt

- Chuyện này nếu làm thế bọn hắn nghi ngờ thì sao Thiếu Kiệt? Vì nếu như thế chuyện hàng lớn lại trót lọt, mà những món nhỏ lại được thông qua rất dễ bọn nó nghi ngờ.

- Chuyện này anh cứ an tâm đi. Bọn người bên Cửu Hùng chọn thời điểm này để gia tăng số hàng không phải không có lý do. Những chỗ khác của bọn hắn giờ không thể kiếm thêm được nữa, Mà đây là dịp cuối năm nên bọn hắn muốn đẩy mạnh tiêu thụ, Mà cuối năm là thời điểm gặt gao nhất về công tác kiểm tra hàng hóa. Thường dân buôn hàng lậu tháng này làm việc rất ghê gớm. Nếu có bị bắt bọn hắn cũng không nghĩ là bọn mình thao tác trong đó đâu.

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy Vũ Minh cũng gật đầu. Thời điểm cuối năm thường kiểm tra vấn đề buôn bán hàng lậu khá gay gắt nếu thật sự có bị bắt cũng thường không ai để ý.

- Ý kiến này cũng tương đối tốt nhưng mà hiện tại vẫn chưa biết khi nào bọn hắn sẽ có hàng. Nguồn hàng này Cửu Hùng là người trực tiếp liên lạc nên chưa biết được người sau lưng là ai. Nhưng mà có một việc anh nói với em. Cái tên Hoàng Chí Hùng chú em có quan hệ với Cửu Hùng Bang không tề đâu. Đạo gần đây hắn cùng bọn người Cửu Hùng làm nhiều việc lắm, bắt cóc tổng tiền. Đe dọa bán công ty đủ cả đấy.

Cao Thịnh sau khi nghe được những ý kiến của Thiếu Kiệt cũng đồng ý. Với cách nghĩ này. Rồi như chợt nhớ ra điều về Hoàng Chí Hùng liên quan tới Cửu Hùng bang cho Thiếu Kiệt biết.

- Ừ chuyện này em sẽ chú ý, nhưng mà có một việc em cần hỏi là. Những lần nhận hàng Cửu Hùng đến giao dịch trực tiếp với anh hay thông qua người khác đến thế?

- Việc Nhận hàng hóa là hắn với anh trao đổi trực tiếp. Nên thường là nhận hàng hắn mới đưa hoa hồng đợt trước, hiện tại tiền đợt vừa rồi anh vẫn còn để chưa động vào. Còn đợt này hắn sẽ đưa khi nhận hàng đợt tới. Thường thời gian nhận hàng được báo trước cho anh một ngày

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về cách nhận hàng của mình Cao Thịnh nói ra hết những phân chia hoa hồng như thế nào và nhận hàng ra sao cho Thiếu Kiệt biết.

- Ừ tiền đó anh không nên sử dụng, tốt nhất mỗi lần giao dịch phần trăm hoa hồng bao nhiêu thì ghi lại. Và nói Khương Đào lập biên bản bỏ vào vật chứng. Nó sẽ bảo vệ được các anh sau này khi Khương Đào phá án. Xem ra những người đưa hàng cho Cữu Hùng không phải người lạ.

- Anh biết chứ lần trước Khương Đào cũng ký nhận cho người niêm phong nhưng hấn chưa cho đem về. Hấn nói sợ có những người bên hấn bị hủ bại thấy được sẽ báo cho Cữu Hùng.

Cao Thịnh cũng nói ra việc sắp xếp của Khương Đào về số tiền mà lần trước hấn nhận. Kể cả sự đề phòng của hấn với bọn người trong sở cảnh sát.

- Hiện tại không biết số lượng hàng gấp ba là bao nhiêu, nhưng dựa theo tính tổng quan thì con số này không phải là nhỏ. Như thế phải có một nguồn hàng lớn đổ về thành phố mà nếu là hấn tự chiết xuất ra thì là phiền phức đấy. Vì không biết cơ sở điều chế là ở đâu. Trước mắt Anh cứ cho Khương Đào bắt hết mấy chân rết con đi là được. Hấn thấy nếu mà chân rết bị bắt nhiều, mà bên anh lại không sao thì sẽ tìm cách thông qua anh thôi. Việc này Anh cứ đợi khi nào xác định rõ ràng mới tính được.

Bây Giờ Tước Phàm mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt

- Anh thấy lần này rủi ro nhiều quá. Mà bên bọn anh lại không được gì? Em coi có cách nào giúp bọn anh không?

Nghe Tước Phàm phàn nàn Thiếu Kiệt mới sực nhớ ra điều gì đó hỏi mọi người của Xuân Nghĩa Bang

- À em hỏi bộ phận bên trục đường đông tây là bên mình quản lý hay là bên của Cửu Hùng thế?

- Ý em nói là cái chỗ đang mọc mấy cái lô cốt những năm gần đây đó hả? Bên đó của Cửu Hùng. Mà có chuyện gì thế. Bên đó vắng vẻ lắm em hỏi bên đó làm gì?

Ngọc Hồ lúc này mới lên tiếng trả lời lại câu hỏi của Thiếu Kiệt. Bởi hẳn thấy những khu vực này không có gì ngoài ồn ào khó chịu của khu xây dựng.

- Em muốn lần sau anh Thịnh phải lấy được nguyên một con đường đó. Bàn bạc nếu thật sự Cửu Hùng bị bắt ở những chân rết gấu gao anh phải lấy chỗ đó cho em.

- Ấy nơi đó thì lấy làm gì vừa không thể kiếm được tiền vừa phải giải quyết lộn xộn, khu đó em định làm gì thế?

Thế Long nghe được Thiếu Kiệt muốn lấy đoạn đường đông tây đang xây dựng hẳn cũng hỏi. Vì nơi đây tập trung thường là thợ xây, nhiều lúc nhậu nhẹt đánh nhau là chuyện hàng ngày như cơm bữa. Mà nếu lấy nơi đây cũng không thu được gì lại tốn công anh em quản lý.

- Sắp tới em có nhiều dự án bên đó. Mấy Anh cứ cho người lấy khu đó về tay anh em mình lúc đó em có sắp xếp của em sau.

Cao Thịnh Trầm Ngâm một lúc rồi mới đáp lời Thiếu Kiệt.

- Được rồi anh sẽ cho anh em lấy ở chỗ đó! Nhưng mà Thiếu Kiệt này hiện tại sao không để anh bảo Khương Đào bắt gọn ổ lần này luôn cho xong? Chứ đợi như thế này biết chừng nào.

- Việc này chưa được đâu? Anh phải từ từ chưa tìm ra được người phía sau đưa hàng cho Cửu Hùng nếu bắt hấn bây giờ. Cũng không bắt được người ở trên. Anh nghĩ xem Cửu Hùng không có thì với tiền bạc người kia có thể tạo nên một Cửu Hùng thứ hai, thứ ba. Lúc đó anh em mình lại tốn công đối phó, mà không phải lần nào cũng đơn giản như lần này.

Toàn bộ người bên Cao Thịnh cũng trầm mặc họ tuy thấy lần này rủi ro muốn giải quyết sớm ngay bây giờ. Nhưng họ nếu làm như thế đúng là thả đi người phía sau mà nếu người này lại có thể ở ngoài, thì việc tạo ra bang hội khác tranh chấp với bọn hấn là điều có thể. Chưa kể tới nguồn vốn trong tay mà Cao Thịnh không có rất nhiều kẻ có thể bán mạng cho hấn.

- Ừ nhưng không biết chừng nào thì người kia mới lộ mặt. Hấn không xuất hiện thì anh em mình cứ đợi chờ như vậy hoài cũng đâu phải là cách giải quyết

- Theo em nghĩ hấn sẽ sớm lộ diện thôi. Nếu Cửu Hùng cứ phải bỏ ra một khoản hoa hồng thì hấn sẽ nản việc người kia bàn bạc lại giá thành.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình về vấn đề này. Nếu một người như Cửu Hùng có đầy đủ tham vọng mà phải bị mất đi số tiền của mình thường xuyên hấn sẽ bực tức. Đánh thì mất địa bàn không đánh thì cứ làm trung gian ăn không được bao nhiêu tiền. Hấn sẽ dứt khoát gặp thẳng người kia. Nếu mà mà như thế thì chỉ cần có người theo dõi Cửu Hùng trong thời gian dài là được.

- Tạm thời cho người theo dõi động thái của Cửu Hùng từ bây giờ, Đến một lúc nào đó hấn sẽ tự dẫn anh em mình đến với đầu nguồn người cung cấp hàng cho hấn.

Suy nghĩ một lúc lâu Cao Thịnh thấy khả năng này rất có thể khả năng như Thiếu Kiệt đã nói bởi hấn không phải không hiểu Cửu Hùng cái nào có

lợi lớn hẳn mới làm, còn đứng trung gian như thế này thì chắc chắn sẽ không lâu dài.

- Chuyện này anh sẽ để mấy đứa bên dưới làm việc. Với anh sẽ báo lại chuyện này với Khương Đào nhờ hẳn hỗ trợ sau. Còn em nói cho bọn anh biết, tại sao phải lấy cái đường đang xây dựng đó đi. Nơi đó có gì đâu mà em định làm dự án.

Nãy giờ Cao Thịnh cũng thắc mắc tại sao có nhiều nơi mà Thiếu Kiệt không lấy chỉ lấy phần đường đang xây dựng. Mà theo hẳn được biết đường đó lại là đường dạng cao tốc. Rất khó có thể kinh doanh được thứ gì.

- Không dấu gì anh hiện tại em với Khương Đào vừa ký kết thuê toàn bộ một số mặt bằng hiện hữu bên đó, để sắp tới em sẽ làm kho hàng, hoặc nơi trưng chuyên hàng hóa. Để thu lại lợi nhuận, nên lấy về khu bên đó để anh em mình hợp tác làm ăn thì sẽ dễ dàng thuận lợi hơn nhiều. Vì là hàng hóa liên tục em sợ sẽ có kẻ thêm mà động chân vào. Nên chắc chắn sẽ có người gây rối. Nếu bên Cửu Hùng Bang quản lý em càng thấy không an tâm.

Nghe Thiếu Kiệt nói mình muốn xây dựng kho hàng dọc tuyến đường trên Thế Long cũng giật mình vội vàng nói rõ tình hình ở những khu này cho Thiếu Kiệt bởi hẳn sợ một khi Thiếu Kiệt dây vào nơi đây lại rắc rối

- Cái gì em định làm kho hàng bên khu đó? Bên đó là vùng phức tạp lắm, bến xe, taxi, xe ôm. dân bốc vác đủ loại thành phần hết đây.

- Cũng bởi thế mà em muốn các anh lấy lại chỗ đó của Cửu Hùng, Hiện tại em biết chỗ đó tập trung nhiều thành phần, Chưa kể đến tệ nạn trộm cắp khá nhiều. Nhưng nơi đó làm ra tiền không thể vì một chút những nguyên nhân như thế mà bỏ đi món lợi lớn được. Phải lấy được chỗ đó anh em mình mới phát triển được.

Cao Thịnh cũng trầm ngâm một lúc lâu mới hỏi Thiếu Kiệt

- Em định như thế nào mà phát triển khu này? Bên đây thường không đem lại cái gì nên Cửu Hùng mới bỏ thí. Giờ mình nhảy qua đó giải quyết nhiều vấn đề liên quan chưa biết chừng lại đụng phải mấy thế lực mới nổi bên này.

- Chuyện này không phải em không biết. Giữa bên xe và bên ngoài đã có những thứ phức tạp. Nhưng nếu quản lý được, lúc đó sẽ là chuyện khác. Anh cứ làm đi việc này còn có cả Khương Đào tham gia vào, nên sẽ không dẫn đến mấy cái rắc rối không cần thiết.

Thiếu Kiệt không phải không hiểu môi trường của những nơi này khá phức tạp nào là các loại xe ôm chặt chém, nào những chỗ bán nước giá cao chót vót, xe chạy ngoài bến, với nhà xe trong bến các thứ. Nhưng hắn cũng biết được tiềm năng của những nơi này.

Việc gửi hàng hóa luân chuyển của những nhà xe khá nhiều. Họ cần nơi để hàng để cho xe vào bên chạy lượt tiếp theo khá nhiều. Nếu mà để có mặt bằng trong bến xe nhận là lấy hàng thì giá lại khá cao. Chi phí sẽ lớn hơn nhà xe khác người gửi đi nơi khác gửi họ mất khoảng phí thu thêm về tiền gửi hàng.

Đa số xe khách tại bến hoạt động nhiều nhất vẫn là thời điểm gần tết. Những tháng còn lại hàng hóa họ chuyển đi mới là thứ giúp họ gỡ vốn tiền xăng và nhiều chi phí trên đường. Nên việc có một nơi để xếp hàng xuống đờng người nhận và để xe chạy chuyển tiếp theo để kiếm thêm rất nhiều nhất là những chuyến đi của xe đường không dài.

- Được rồi chuyện này anh sẽ thu xếp nếu có gì đó thì anh báo lại em sau. Hiện tại thì để anh báo lại cho lão Đào mấy cái vụ này đã.

Thiếu Kiệt chợt nhớ ra điều gì nên mới hỏi Cao Thịnh.

- Ủa mà sao anh biết lần này bên Cũ Hùng lại về nhiều gấp ba lần hàng? Lại có thể biết hẳn sẽ đi đường tiểu ngạch qua thế?

- Nói chung bọn anh ngoài người của lão Đào, cũng có người của anh cài vào trước đó khá lâu. Nhưng hiện tại vẫn cầm chừng đợi một ngày trả thù mà. Thôi em biết như thế được rồi. Đợi đánh tan được Cũ Hùng bang lúc đó anh sẽ cho em biết.

Cao Thịnh cười cười nói với Thiếu Kiệt chuyện này xem như về đời cho của hẳn là khá lâu. Cao Thịnh ngắt cuộc hội thoại Thiếu Kiệt vẫn ngồi bên máy Vi Tính khá lâu. Bởi những gì Cao Thịnh vừa nói thì chuyện này không phải ngày một ngày hai mà là rất lâu rồi.

Gỡ head phone bên tai ra Thiếu Kiệt nhìn thời gian cũng không còn sớm hẳn nhìn Chu Tường đang bận rộn mới đứng lên lại nhìn một chút rồi mới lên tiếng

- Hai máy chủ trang web mới đi vào hoạt động như thế nào rồi ổn không Anh Tường?

- Em cứ an tâm, chỉ có mới đầu bên trang giao hàng chạy quảng cáo người tò mò nhiều đăng ký khá đông nên làm xử lý chậm một chút giờ thì hết rồi.

Thấy Thiếu Kiệt đã bàn bạc chuyện của mình xong rời khỏi phòng máy riêng của hẳn thì Chu Tường cũng cười cười đáp lại. Vì những thứ này với hẳn chỉ là chuyện nhỏ không có gì phát sinh.

- Ủa để em đi gọi đồ ăn bên ngoài. Hôm nay làm biếng ăn cơm nhà rồi.

Thiếu Kiệt bước ra khỏi chỗ này đứng bên ngoài ban công sau khi gọi một số đồ ăn nhanh thì nhìn lên trời hít thật sâu không khí của buổi tối dựa vào lan can nói thầm chỉ một mình hấn nghe thấy.

- Lại phải kiểm người rồi cứ nghĩ là đã đủ giờ lại thiếu mệt rồi đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 212: Buổi Tối Bận Rộn

Đang suy nghĩ mông lung về việc kiếm người bổ sung vào một số vị trí mà hẳn đang cần kiếm người. Thiếu Kiệt bị kéo ra khỏi tâm trạng nhất thời, bởi tiếng chuông điện thoại của mình.

Lấy trong túi ra cái điện thoại Thiếu Kiệt thấy trên đó tên Tần Tiến cũng ngạc nhiên. bởi hiện tại cũng khá tối, Tần Tiến lại gọi cho hẳn vào lúc này không biết là chuyện gì.

- Alo em nghe nè thầy! Có chuyện gì mà giờ này thầy gọi cho em vậy?

Phía bên kia điện thoại nhận được câu hỏi của Thiếu Kiệt cũng từ tốn nói.

- Chuyện là như thế này, vốn dĩ thầy có đưa ý kiến của em lên sở giáo dục. Thầy cô cũng chưa họp, nên thầy không dám chắc. Nhưng mới vừa rồi không hiểu sao bộ giáo dục lại muốn đi thăm trường ta. Thầy không biết là có chuyện gì. Nhưng mà nếu được thì thầy nghĩ sẵn dịp này, mình làm cái kế hoạch của em trước bộ sở cùng các thầy cô luôn. Sáng mai 7 giờ sáng em có mặt được không?

Nghe được lời Tần Tiến hẳn cũng nhú mày. Trước giờ hẳn luôn hiểu không lý nào bộ lại ra một cái quyết định bất ngờ như thế này. Nếu có thì cũng chỉ có thanh tra trường lớp thì phải ở trường Lưu Minh làm gì mà tới nơi Thiên Hoa này.

- Thầy nói thật không? tốt quá! Bộ có thông qua sở hay nơi nào khác rồi tin tức mới tới thầy à? hay họ qua trường Lưu Minh trước mới đến trường mình hả thầy?

- Không? thầy chắc chắn lần này bộ xuống chỉ đích danh trường mình, không phải thông qua sở giáo dục cũng không ghé trường Lưu Minh mới chết chứ.

Thường những các cấp lãnh đạo đi thăm trường, phải thông qua các ban ngành như từ bộ xuống sở, rồi mới xuống trường vậy mà lần này lại vượt cấp báo xuống chỉ định trường hẳn mới là chuyện đáng nói.

Ai cũng hiểu một điều vượt mặt cấp trên là điều không thể được. Nhưng mà muốn tham quan cơ sở phải báo một tiếng. Còn đi vi hành theo dạng không báo trước thì lại khác.

Đảng này đưa Thiên Hoa vào cái cơ viếng thăm, không khỏi qua mơ hồ đi.

- Thầy báo với lại bên sở giáo dục chưa? Khi họ biết chuyện này họ nói sao?

- Con sao trắng gì nữa họ còn tưởng thầy giỡn đấy. Chứ nhưng mà thầy chắc chắn lần này không phải đùa, nên họ mới xác minh các thứ rồi mới báo lại cho thầy chuẩn bị đây này.

Tần Tiến cũng không biết chuyện này tại sao lại nhắm vào trường mình, nhưng hẳn thấy nếu đây là một cách tốt nhất để đem ý tưởng của Thiếu Kiệt ra cho mọi người đi tham quan ngày mai biết luôn thì càng tốt.

- Chuyện này em nghi ngờ không phải gì tốt lành, cũng không biết họ sẽ làm gì. Nhưng chắc chắn người tới không hảo ý, người hảo ý thì không tới. Nên cứ tốt nhất thầy đừng trông mong quá. Còn việc về kế hoạch thì thầy cứ yên tâm. Thuyết trình những thứ này đối với em cũng không khó lắm.

- Ủ thầy cũng biết lần này nguy cơ tiềm ẩn. Nhưng nếu mà mình không liều cũng không được, đợi theo từng bước chắc không phải ngày một ngày

hai, Nếu mà bước từng bước nhiều khi mình đã thực hiện rồi chỉ mới lên được tầng trên thôi. Vậy em chuẩn bị đi nhé. Cần thầy giúp gì không?

- Thôi được rồi thầy! chuyện này em lo được! Thôi em đi chuẩn bị đây.

Thiếu Kiệt cúp máy suy nghĩ điều gì đó. Lúc này Hà Vi mới vỗ vào lưng hắn làm Thiếu Kiệt giật mình.

- Chuyện gì mà đăm chiêu thấy ghê vậy? Đồ ăn tới rồi kia ra ăn cùng mọi người đi.

- Ủ! À mà nè Hà Vi bạn thử hỏi ông bạn xem mai tại sao bên bộ giáo dục lại cử người đi tham quan trường Thiên Hoa mình thế? lại là chỉ đích danh trường mình không phải là trường khác.

Thấy Hà Vi Thiếu Kiệt như chợt nhớ ra hắn cần phải biết được mục đích ngày mai của những người bên Bộ giáo dục là gì còn có cách đối phó.

- Hà cậu nói gì? Ngày mai bộ giáo dục thăm trường cậu? mà lại là chỉ đích danh sao mình không nghe ông mình nói gì hết? Để mình hỏi chuyện này sao kỳ vậy.

Phản ứng của Hà Vi không ngoài dự liệu của Thiếu Kiệt. Hắn tin chắc rằng chuyện này cô cũng không biết. Dù sao nếu biết cô đã nói cho hắn từ sớm không để hắn nhận tin này từ Tần Tiến.

Lấy Điện thoại ra gọi về Ngọc Châu cho Hà Thúc, Hà Vi đợi tiếng chuông điện thoại vang lên như có vẻ bực mình. Đợi bên kia điện thoại vang lên âm thanh Hà Thúc.

- Tiểu Thư nhà chúng ta đi miết không về vậy à? Định ở luôn Lưu Minh với Thiếu Kiệt sao? Không về thăm cái thân già này thế?

- Hôm nay không đùa với ông đâu! đang có chuyện gấp này. Ông xem dùm cháu, tại sao bộ giáo dục bên kia, lại chỉ đích danh ngày mai sẽ ghé thăm trường Thiên Hoa mà không thông qua các bước khác thế?

Lời nói của Hà Vi mang vẻ muốn Hà Thúc xác nhận chuyện này, bởi cô không hiểu sao những người bên mình lại hoàn toàn không biết chuyện gì, Động thái như thế lại không báo về cho cô biết để nhắc nhở Thiếu Kiệt đề phòng.

- Có chuyện này? Cháu chắc chứ? bên ông không nhận được tin tức gì mà?

- Làm sao mà không chắc được, Thiếu Kiệt mới nhận được tin này từ Hiệu Trưởng trường Thiên Hoa luôn này.

Hà Vi như muốn xác nhận lại một lần nữa với Hà Thúc mọi tin tức cô có được ở đây hoàn toàn chắc chắn.

- Được rồi để ông cho người xem xét. Sẽ báo lại cho cháu sau. Chuyện này phải làm rõ mới được bên hẳn điều người đi mà không một ai biết gì cũng là một vấn đề rồi đấy. Được rồi chút ông sẽ gọi lại.

Hà Thúc cúp máy để Hà Vi và Thiếu Kiệt chờ đợi đáp án của mình. Thiếu Kiệt thấy vậy mới nói với Hà Vi.

- Thôi đi vào ăn trước đã còn chuyện này đợi ông bạn gọi lại sẽ tính sau.

- Ừ! chuyện này nếu không có người báo trước cho cậu, chắc sẽ thảm rồi. Bởi bên mảng giáo dục thuộc về nhóm người bố cậu. Mình chỉ tức là bao nhiêu người ở Ngọc Châu mà họ không để lộ thông tin xuống đây mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết gật đầu bởi hắn không biết được người ở Ngọc Châu như thế nào nhưng qua cách Hà Vi tức giận hắn nghĩ phải nhiều người kết hợp lại lắm mà vẫn không thu được tin tức này mới làm cô như thế.

Hà Vi đến lúc ăn uống vẫn cứ chốc chốc lấy ra điện thoại của mình. Thiếu Kiệt thấy như thế cũng chỉ biết cười khở. Hắn hiểu cô lo lắng như cứ chưa tới năm phút mà nhìn vào điện thoại thì cũng có hơi quá nên mới nói.

- Cậu không cần phải như thế đâu! khi nào có tin thì ông cậu sẽ gọi thôi! cần gì phải như thế. Ăn uống mát ngon à

- Mà hai em có chuyện gì mà Hà Vi vội vàng như thế vậy? Cái gì cũng phải để qua một bên chứ. Ăn uống mà cứ tập trung vào các thứ bên ngoài thật không có mùi vị gì đâu.

Thấy Hà Vi hành động bất thường Chu Tường cũng trêu chọc cô, dù hiện tại không biết là có chuyện gì khiến cô như thế nhưng hắn biết sự lo lắng này của Hà Vi khác xa vẻ bình thản hàng ngày.

- Để ăn xong mình gọi lại cho ông mới được? Khâu tình báo như thế này là chết rồi địch đánh đến nơi mà mình còn không biết gì thì chỉ có nước phơi xác pháo.

- Cậu cứ quan tâm qua! giờ không phải thời chiến. Họ đã tính toán việc này không để bị bại lộ ra thì cũng chẳng phải tốt lành. Biết được họ như thế thì mình càng đề phòng có gì đâu. Chưa kể đến muốn đấu với mình trận này. Thì cứ để họ ra bài, phép vua thua lệ làng họ có muốn làm gì ở đây thì vẫn phải bị áp chế một chút nên yên tâm.

Thiếu Kiệt bình thản nói với Hà Vi để cô có được tâm trạng trở lại. Vì theo hắn thấy cho dù ngày mai những người kia có ra bài không cố định

như thế nào đi nữa, thì hẳn vẫn có thể xoay chuyển trong những trường hợp cấp bách.

- Ủa mà sao hiệu trưởng lại báo cho cậu chuyện này thế, thường học sinh đâu được biết chuyện lãnh đạo?

- Thì cũng cái vụ ý tưởng làm chương trình dạy học online đó. Mình đầu tư cơ sở cộng đồng hôm trước nói, chủ yếu vốn để hoàn thành ý tưởng của mình thôi. Ý tưởng đó vừa được đưa lên sở, còn chưa họp hành thông qua giáo viên bên dưới. Định là mấy ngày sau họp xong, sở có xuống thì thuyết trình ý tưởng. Giờ bộ chơi chen ngang thì thuyết trình trước trường, sở với bộ luôn. Đã làm thì mình không ngán chỉ có điều tối này phải thức đêm làm bản thuyết trình thôi. Với lại để đưa mình ra ánh sáng ở một góc độ nào đó, che giấu đi một phần khác nữa chứ.

Thiếu Kiệt cũng nói ra ý tưởng của mình đang thực hiện. Chu Tường, Hà Vi, Trịnh Chi bây giờ mới biết là cái kế hoạch cộng đồng không phải chỉ để quảng bá thương hiệu đơn giản như bên ngoài. Mà bên trong nó còn có ý tưởng của Thiếu Kiệt đang thực hiện. Một ná bắn ba chim vừa được danh tiếng, vừa được cơ sở học tập tốt, lại được phô diễn toàn bộ thực lực của hẳn.

- Chị thấy phục em rồi đó! Em chắc mình thuyết trình sẽ đạt hiệu quả nên mới nghĩ đến cách này ngay từ đầu. Vậy hôm nay để mọi người cùng thức với em, giúp em làm chuyện này vậy được không?

- Ừ đúng đó Thiếu Kiệt cậu vẫn phải nghỉ ngơi đôi chút, để đối phó những người kia còn để ba người bọn mình giúp cậu làm báo cáo thuyết trình như thế lại nhẹ nhàng hơn cho cậu.

Hà Vi thấy ý kiến của Trịnh Chi khá hay, bởi nếu họ thay Thiếu Kiệt làm tư liệu và các thứ đến lúc hoàn thành, Thì Thiếu Kiệt hẳn có thể ngủ một

giác ngủ lấy lại sức trước những người mà hấn sắp đấu.

Bây giờ điện thoại của Hà Vi mới vang lên. Hà Thúc sau khi hoạt động điều tra của mình kết thúc mới có kết quả cho Hà Vi. Nhận cuộc gọi Hà Vi gấp hỏi.

- Chuyện sao rồi ông? Tin tức có đầy đủ không ông?

- Đã xong lần quyết định này vừa mới được đưa ra các đây chưa tới ba giờ. Bọn hấn lần này đi chủ yếu dựa vào những gì khách quan của Ngô Nam biết về Thiếu Kiệt, hấn muốn Thiếu Kiệt bị trường Thiên Hoa không nhận Thiếu Kiệt học nữa. Lúc đó hấn sẽ tác động các trường khác, liệt Thiếu Kiệt vào sổ đen học sinh sẽ khó được trường nào chấp nhận. Nhưng mà tình báo của hấn thì chỉ là tình báo giấy, nên cháu cứ yên tâm Thiếu Kiệt lần này không cần ra mặt cũng thắng

Nghe Hà Thúc nói như thế Hà Vi cũng thở nhẹ một hơi nhưng câu mày mím môi nói.

- Tình hình ngày mai Thiếu Kiệt lại phải thuyết trình các phương án của mình trước những người này mới khổ. Vì Thiếu Kiệt muốn đem mình ra ở một phương diện để những người khác không chú ý cậu ta ở những chuyện khác. Ông xem lần này phải làm như thế nào? Có Thiếu Kiệt ở đây này ông nói với cậu ta luôn đi.

Hà Vi bắt đầu kể cho ông mình nghe về dự định của Thiếu Kiệt ngày mai, bởi cô thấy nếu để Thiếu Kiệt không lộ ra ngày mai thì không thể nào. Vì hấn đã quyết định thường khó thay đổi. Chưa kể đến Thiếu Kiệt còn có những ý tưởng của mình trong chuyện này.

- Cháu ngày mai định làm cái gì thế Thiếu Kiệt? Họ đến đối phó cháu, Cháu nên điệu thấp mới phải, lộ ra quá thì họ sẽ nhắm vào cháu rất sớm.

Điều này có hại chứ không có lợi đâu.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười cười đáp lại Hà Thúc.

- Lần này cháu muốn cho họ thật sự sai lầm nên mới ra mặt. Ông thử nghĩ Ngô Nam với tin tức của cháu đem về cho người kia hẳn sẽ nghĩ gì? Một đứa không làm nên trò trống gì được mẹ cháu bảo hộ. Như thế thì hẳn đối phó trên con đường học vấn. Nên mới để người đi tham quan môi trường học tập ở Thiên Hoa. Nếu cháu điệu thấp giấu mình họ càng có cơ hội cháu ra. Sao lại không đường đường chính chính đối mặt. Cháu tin với sức học của cháu đủ để đem họ lật thuyền trong mương đấy.

Thiếu Kiệt tự tin nói vào điện thoại những ý nghĩ trong đầu hẳn làm Hà Thúc cũng bất ngờ ngẫm nghĩ một lúc thật khi con số của thời gian gọi cứ tăng dần một lúc rồi mới nói.

- Cháu nói như vậy cũng đúng! Nếu cháu đã đủ điều kiện đối mặt với họ thì ông nghĩ những người được điều đến lần này chắc phải toi bời, không còn manh giáp trở về đấy. Nhưng cháu cũng đừng lộ ra quá nhiều thứ để người khác có thể nắm bắt được cháu. ông tin nếu cháu đã có quyết định của mình thì sẽ có kế hoạch đối phó với những gì sắp diễn ra.

- Ông cứ yên tâm. Việc khác có thể cháu không dám chắc nhưng để đấu trên bàn thuyết trình chưa chắc ai hơn ai đâu. Chỉ cần tối nay cháu chuẩn bị đủ các thứ cho dù ai đi nữa thì cháu cũng đánh bại được thôi. Người ra trận phải có niềm tin tất thắng chứ ông.

Thấy Hà Thúc vẫn chưa hết lo lắng cho mình nên Thiếu Kiệt một lần nữa khẳng định với ông hẳn, đã chuẩn bị tốt mọi thứ có thể xảy ra làm cho Hà Thúc vui vẻ cười lớn.

- Giỏi cho câu người ra trận phải có niềm tin tất thắng. Chuyện này cháu nói được như thế thì ông không còn lý do gì nữa, cứ phóng tay mà làm đi. À nhớ chăm sóc cháu ông cho tốt đấy. Nó mà về đây ốm cân nào thì cháu chết với ông.

- Vâng! cháu sẽ nuôi mập Hà Vi mới thôi ông yên tâm.

Hà Vi lúc này cũng đỏ mặt, nhưng nghe thấy Thiếu Kiệt định nuôi mập mình lại tức giận quăng điện thoại lên bàn hùng hổ rượt hấn chạy khắp phòng. Chu Tường và Trịnh Chi ngồi ngay đó chỉ biết cười lớn.

Chạy được vài vòng thì Thiếu Kiệt xin tha hấn bắt đầu vào trạng thái nghiêm chỉnh của mình.

- Thôi mọi người ăn uống xong rồi! Thì vào việc thôi hôm này còn rất nhiều chuyện phải làm đấy. Trịnh Chi chị pha cho em một ly cà phê đen bỏ đường nhiều để vào tủ lạnh không bỏ đá để em chiến đấu nha.

- Cậu uống cà phê kiểu gì thế đã pha đậm, lại còn cho thật ngọt thật khó hiểu mà.

Hà Vi nhú mày hỏi hấn khi nghe thứ Cà Phê mà Thiếu Kiệt yêu cầu cũng là lần đầu tiên cô thấy có người uống như thế. Trịnh Chi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu. Cô bắt đầu đi pha khá nhiều cà phê. Dù không hiểu cà phê kia Thiếu Kiệt sẽ uống ra sao nhưng cô biết mọi người tối nay thức là điều chắc chắn.

Thiếu Kiệt chỉ cười bởi thói quen của mình hấn thường thức khuya với chỉ một ly cà phê đậm thật đậm lại pha ngọt. Để lạnh cứ như thế hấn có thể làm việc cả tuần lễ mà không ngủ một giấc cũng được.

Đó là thói quen mà ai cũng phải lắc đầu với hấn, bởi những người thấy hấn làm việc như thế cũng phán hấn một câu vui đùa quái vật chứ không

phải người.

Thiếu Kiệt bắt đầu lên danh sách các thứ cần Thiết. Đưa những phần cần phải tìm kiếm cho Hà Vi để cô ghi lại. Còn Chu Tường thì bắt đầu ráp nối những dữ kiện mà hắn đã làm sau khi chỉnh lý lại mọi thứ. Trịnh Chi thì được hắn đưa cho một bài viết bắt đầu đánh máy.

Để cho mọi người khỏi buồn ngủ lúc này dưới căn phòng được mở nhạc giúp mọi người được sự tỉnh táo nhất định và chốc chốc Thiếu Kiệt lại đi tới đi lui. Kiểm tra từng người từng dữ kiện hắn cần để sắp xếp lại. Cứ như thế thời gian ngày một trôi đi nhanh chóng trong đêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 213: Đầy Mùi Thuốc Súng

Một đêm không ngủ nhưng Thiếu Kiệt vẫn tỉnh táo làm cả ba người cũng thấy ngạc nhiên hẳn hiện tại cứ giống người uống thuốc kích thích không ngừng làm việc. Đôi khi lại cầm lên những tài liệu đọc tới đọc lui chỗ nào không được, thì chỉnh sửa lại cho đến khi xong hết mọi thứ.

Hà Vi cũng bất ngờ Thiếu Kiệt đang ở trạng thái mà đến cô còn không nghĩ là hẳn có thể làm được. Nhìn như hẳn không biết mệt mỏi hiện tại là năm giờ sáng mà hẳn vẫn còn hết sức tỉnh táo như bình thường còn Trịnh Chi thì lúc này gục hẳn trên bàn máy vi tính. Chu Tường ngáp dài. Hà Vi thì có phần đỡ hơn nhưng cô vẫn uể oải vương vai.

- Cậu chắc bảo trì được chứ cả tối hôm qua cậu chưa chớp mắt chút nào đấy.

- Mọi người yên tâm mình vẫn còn hoạt động được. Chưa tính đến nỗi nào. Lát nữa chỉ cần một ít cà phê đem đi theo nữa là được. May mà lần đó đi siêu thị được tặng mấy bình giữ lạnh.

Thấy Hà Vi lo lắng nên hẳn cũng chỉ cười đùa.

- Còn hai giờ nữa để mình đi pha một ít cà phê cấp đông rồi để vào trong bình giữ lạnh lát đem theo uống. Rồi tắm rửa chuẩn bị mọi thứ nữa. Mọi người đi ngủ đi Chu Tường ngủ một giấc chùng nào dậy đi làm cũng được có gì gọi điện cho Lâm Vũ trông giùm cũng được.

- Ừ! Anh chớp mắt chút xíu! em đúng là quái vật như thế nguyên đêm mà lại có thể tỉnh táo như vậy còn y như bình thường không thâm quần mắt hay thật. Anh thì chịu rồi đó.

Nói rồi Chu Tường hướng về cái ghế bố trong phòng nằm xuống ngủ. Hà Vi thấy thế cũng cười nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu đi tắm cho tỉnh táo để mình pha cà phê rồi cấp đông cho. Hôm nay cậu để Khải Huy đưa cậu đi lên trường đi. Đi xe đạp mệt người hao sức không tốt.

- Ừ như thế cũng được! mọi thứ đã xong hết rồi. In ra nữa là hoàn thiện hết các bước. Giờ mình đi tắm rồi chuẩn bị các thứ cậu pha Cà phê dùm mình nhé tắm xong mình xếp lại các tài liệu nữa là được.

Hà Vi bắt đầu đi pha cà phê Thiếu Kiệt cũng không nói gì về vấn đề cô để Khải Huy đưa hấn đến trường. Hấn cũng hiểu thức đêm hoạt động buổi sáng nữa khá mất nhiều sức, Mà đi xe của Hà Vi cũng là ý tưởng không tồi.

Thiếu Kiệt tắm xong chỉnh lý lại tài liệu rồi thay cho mình bộ đồng phục học sinh mọi ngày. Hấn còn mượn luôn cả máy tính xách tay của Hà Vi để đem đi sử dụng. Ra khỏi nhà thì Khải Huy đã đem xem tới. Việc đi buổi sáng như thế này tương đối ít, nhưng hấn đến trường sớm để làm các thứ.

Việc chuẩn bị tốt các công cụ thuyết trình trước khi diễn ra là một cách tốt nhất để bạn biết mọi thứ đã tốt. Một số giáo viên hôm qua biết được tin tức cũng đến trường sớm để làm ra chuẩn bị lúc này đã là 6 giờ hơn. Thấy Thiếu Kiệt đi trên xe ô tô đến trường một số học sinh đi sớm cũng hiếu kỳ.

Khải Huy đánh xe đến bên cạnh trường học đỗ lại ở đó. Cùng đi với Thiếu Kiệt vào trong trường, hấn được Hà Vi dặn dò hỗ trợ Thiếu Kiệt các thứ sau khi xong việc thi đưa Thiếu Kiệt về nên cũng vào trường chung.

Thấy Thiếu Kiệt đến sớm đi kèm còn có Khải Huy nên đi lại gần hấn hỏi

- Em chuẩn bị mọi thứ xong hết chưa? còn nữa giờ nữa bọn họ xuống đây.

- Thầy yên tâm mọi thứ đã chuẩn bị xong giờ em chỉ chuẩn bị máy chiếu cho phòng họp giáo viên nữa là có thể bắt đầu buổi thuyết trình bất cứ lúc nào.

Nghe Thiếu Kiệt nói đã chuẩn bị tốt cần đến máy chiếu để thuyết trình. Tần Tiến cũng hơi ngạc nhiên nhưng cũng cười nói. Được rồi để thầy nói người đi lấy đem tới phòng cho em.

- Vâng em vào phòng chuẩn bị tốt đã. Mà thầy yên tâm nói 7h chứ sợ họ sẽ đến trễ hơn nhiều. Những người này có thói quen sai giờ đây thun mà.

- Thôi em chuẩn bị những thứ của em đi thầy đi dặn dò với giáo viên để hai tiết đầu họ cho học sinh tự học cái đã.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu hướng về phòng giáo viên bắt đầu cũng Khải huy làm các thứ như trao phong màn máy chiếu khởi động lại máy tính và thử lại một lần nữa trước khi bắt đầu làm việc. Nhìn qua thì có vẻ như nhanh chóng nhưng cũng mất của Thiếu Kiệt hơn gần nửa giờ.

Đúng 7h tất cả học sinh vào lớp hết thì Thiếu Kiệt ngồi ở ngoài căn teen cũng Khải Huy ăn mỳ gói của căn teen bán. Lúc này từ hướng cánh cửa của trường học chạy vào bên trong sân trường một chiếc xe ô tô bảy chỗ và một chiếc xe du lịch.

Xe dừng lại khi vừa qua khỏi cổng trường một chút rồi dừng lại. Bây giờ Tần Tiến và một số giáo viên đứng đợi chờ ở gần cổng cũng bước đến tiếp đón. Hai chiếc xe mở cửa bước xuống hơn gần mười lăm người.

Nhìn sơ qua Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười hẩn biết ngồi trên xe bảy chỗ là những người nào và ngồi trên chiếc xe du lịch phía sau là ai. Nhưng không nghĩ chỉ một chuyến tham quan lại làm như thế này tiền hô hậu ủng như một nhân vật quan trọng tầm cỡ thế này.

Lúc này Thiếu Kiệt mới đứng lên ở cùng Khải Huy quay trở lại phòng giáo viên. Tân Tiến và các giáo viên khác dẫn những người này đi tham quan một số lớp học rồi mới. Hướng về phòng giáo viên đi đến.

Thấy mọi người hướng về phòng giáo viên người đi cạnh Tân Tiến thấy Thiếu Kiệt mới quay sang hỏi hấn.

- Cậu học sinh này tại sao giờ học lại ở đây?

- Vâng! cậu học sinh này tên Hoàng Thiếu Kiệt học khối lớp buổi chiều hôm nay cậu ta có ý tưởng muốn thuyết trình trước mọi người trong trường nên có mặt ở đây.

Nghe Tân Tiến nói thế người đàn ông cũng nhú mày khó chịu nói

- Học sinh không lo học ý với tưởng gì. Định làm loạn à em đi về cho tôi ở đây làm gì?

Thiếu Kiệt nghe thấy thế cũng cười cười nhìn Tân Tiến nói.

- Ủa thầy em nhớ thầy bảo thuyết trình với người trong trường mà. Thầy cha người ngoài này ở đâu vào trường mình còn đuổi em về vậy.

Tân Tiến lúc này cũng méo mặt hấn không nghĩ là hai người vừa gặp nhau đã nghe trong đó khẩu khí đầy mùi thuốc súng nên cũng cười cười nói.

- Em không biết đây là ai sao lại nói như thế?

Thiếu Kiệt lúc này giả vờ ngờ ngạc. Còn người đàn ông lúc này nhìn hấn xem thường như. Thiếu Kiệt là thằng không biết gì. Dám nói hấn như thế.

- Thằng cha này em thật sự không biết?

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy một số giao viên đi sau cũng cố gắng nén cười. Họ dạy hẳn nên hiểu. Chỉ cần không đụng chạm tới hẳn thì hẳn sẽ để bạn làm gì thì làm còn nếu mà đã gây chuyện thì hẳn không ngại làm bạn mất mặt mà gương trước mắt là Từ Phong họ còn ấn tượng chưa quên được.

- Đây là thứ trưởng bộ giáo dục Văn Hạ hôm nay đi tham quan trường ta nên thầy mới nói em có gì thuyết trình trước toàn trường sẵn đó xem ý kiến của thứ trưởng ra sao.

Tần Tiến cũng muốn nén cười nhưng vẫn từ tốn cười cười nhỏ nhẹ nói với Thiếu Kiệt về lai lịch của người này. Thiếu Kiệt giả vờ như chưa hiểu hỏi.

- Ủa có thứ trưởng nữa à? em thường chỉ nghe bộ trưởng bộ giáo dục có bao giờ nghe thứ trưởng bộ giáo dục đâu vậy là cấp cũng không cao nhỉ?

Một số khuôn mặt ở phía sau nhếch lên nụ cười Thiếu Kiệt thấy rõ lúc này hẳn biết những người đi sau kia thuộc sở giáo dục. Việc có người đột nhiên chen ngang không theo quy tắc xuống thăm trường Thiên Hoa cũng làm bọn hẳn khó chịu không ích giờ thấy người ta bị vể mặt một bên hả hê trong lòng.

Còn Văn Hạ cũng sầm mặt lại hẳn biết Thiếu Kiệt nói không sai nhưng mà cái vẻ ngây ngô của Thiếu Kiệt làm hẳn bực mình. Bởi thường người ta toàn nói người đạp trên đầu hẳn, là bộ trưởng bộ giáo dục còn hẳn thì ít khi được nhắc đến nên cũng khó chịu.

- Ấy nhưng mà cái này cũng là cấp lãnh đạo à, Vậy cho em xin lỗi nhé, em không biết mấy người cấp cao đâu. Cũng may thầy hiệu trưởng giới thiệu chứ nếu đi ngoài đường em cứ nghĩ là một thành phần của đa cấp đấy. Bọn họ cũng thường mặc áo vét này đầu tóc bóng bẩy nhìn lão đạo y chang nhưng người đó không sai đâu.

Được dịp lần tới Thiếu Kiệt sổ ra một tràng mới đầu còn tăng bốc hơi lỗi, sau đó lại ví von Văn Hạ giống thành phần lừa đảo khiến cho nhưng người phía sau chỉ có chem miệng mà cười.

- Thiếu Kiệt em không thể nói thế lãnh đạo là người cấp cao, em lại đánh đồng với thành phần lừa đảo ngoài xã hội được không nên. Thôi nếu hôm nay không tiện thuyết trình thì để buổi khác vậy em chuẩn bị rồi thì buổi khác làm lại.

Vừa nói Tân Tiến vừa nháy mắt ra hiệu với Thiếu Kiệt. Bởi hắn biết đã đến nước này nếu mà tiếng hành thuyết trình nữa cũng không biết dạng gì sẽ xảy ra. Như hắn thử xem coi Văn Hạ và những người bộ giáo dục này có ý kiến gì.

- Thế thì thôi vậy em chuẩn bị cả tháng rồi. Vậy mà phải hủy lãnh đạo không thích thì thôi vậy để em đi theo trình tự rồi cũng lên tới đó mà.

Nghe lời Thiếu Kiệt nói thế một người đứng sau Tân Tiến và Văn Hạ mới nháy ra mới nói.

- Cần gì phải hủy chứ! cứ thử thuyết trình xem biết đâu lại hay thì sao. Thầy nghĩ thứ trưởng Văn Hạ cũng không phiền để nghe em thuyết trình đâu.

- Đúng rồi đó Thứ Trưởng hay là ngài nghe Thiếu Kiệt Thuyết trình thử xem biết đâu đó lại là ý kiến hay.

Tân Tiến cũng giả vờ thúc đẩy xem như để không uổng phí việc chuẩn bị của học sinh mình. Còn Thiếu Kiệt khi nhìn thấy người nháy ra chen ngang cũng ngạc nhiên nhìn hắn. Nhưng không đợi Thiếu Kiệt nghi hoặc, Người này đã đưa tay hướng về phía hắn nói.

- Thầy là giám đốc sở giáo dục Vũ Luận chào em. Thầy đã xem qua bản đề xuất ý tưởng của em mới nộp lên. Nói chung là rất khá.

- Vâng! em chào thầy. Vồn hôm nay sẽ thuyết trình để lấy thêm ý kiến của thầy cô trong trường. Nên em mới chuẩn bị đến đây buổi sáng. Nhưng giờ phải đẹp thì thấy cũng hơi tiếc

Văn Hạ lúc này cũng bực mình những người đi cùng hẳn hầu như bị cách ly bởi Vũ Luận ở phía sau. Giờ lại bị cô lập hàng đầu nên cũng bực tức nói.

- Thân còn đang ngồi ghé nhà trường thì biết cái gì mà ý với tưởng? Học hành không ra gì có ý tưởng gì mà giúp ích được cơ chứ. Học sinh giỏi trường này bộ không có hay sao mà thằng nhóc này lại có thể đem ý tưởng mình ra để hướng thay đổi.

Mai Uyển Lâm Lúc này ở sau mới nói vọng lên.

- Thiếu Kiệt không phải học sinh bình thường, cậu nhóc là học sinh giỏi trường Thiên Hoa chúng tôi, được toàn thể giáo viên chấp nhận. Hiện tại đang giúp giáo viên khôi văn đứng hướng dẫn lớp học sinh giỏi văn viết thư quốc tế. Nếu nói Thiếu Kiệt không phải học sinh giỏi thì ai mới là học sinh giỏi chứ thầy Hạ

- Đúng rồi ý tưởng củ Thiếu Kiệt tôi đã được thầy Tàn Tiến cho xem qua khá hay tiết kiệm được bao nhiêu là giờ dạy và để giáo viên quan tâm học sinh hơn như thế mà để lâu dài cũng không biết tới chừng nào.

Một giáo viên cũng hướng Văn Hạ nói ra ý kiến của mình. Bởi hẳn thầy nếu áp dụng những gì Thiếu Kiệt đưa ra, thì hẳn không phải mỗi ngày lúc nào cũng đi làm xong về phải tập trung làm giáo án hết cả ngày giờ, mà thay vào đó có thể làm ngay tại trường không phải về nhà.

Lúc này Vũ Luận cung ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt xong mới cười nói.

- Đúng như thầy nghĩ à! người học sinh đưa ra ý tưởng tốt như thế chắc hẳn là học sinh giỏi nhưng không ngờ em còn hơn cả thầy tưởng tượng đấy

- Chỉ là em suy nghĩ cho các thầy cô một chút khó khăn thôi. Nên thầy không cần phải nói thế đâu à. Với lại việc học của em vẫn làm tốt thì em mới có thể nghĩ ra nhiều ý tưởng tốt hơn.

Thiếu Kiệt cũng khiêm tốn trả lời Vũ Luận, Người ta đã khách sáo với hấn thì hấn cũng phải thể hiện sự tôn trọng của mình. Vũ Luận thấy Thế cũng cười cười.

- Sao thầy Hạ thầy thấy ý kiến mọi người sao nào? Để Thiếu Kiệt hấn thuyết trình luôn xem được không, được thì đồng ý không thì thôi. Cũng đâu mất nhiều thời gian của thầy. Đã đến đây lại được nghe ý kiến trực tiếp từ học sinh thì vẫn phải tốt hơn đi dạo như thế này nghe báo cáo nhằm chán chứ.

- Được rồi! để tôi xem ý tưởng của thằng nhóc này là gì. Mà mọi người đều nói tốt cho nó thế?

Văn Hạ nói vậy nhưng trong lòng thầm mắng, Hấn không ngờ tình báo lại không đúng. Vốn dĩ hấn sẽ đợi báo cáo gọi thẳng đích danh Thiếu Kiệt ra với thành tích yếu kém mà nhà trường che giấu. Giờ lại biết được hấn là học sinh giỏi lại được mọi thầy cô chấp nhận, Thì hấn biết kế hoạch mình đã không thể thực hiện.

Việc nghe thuyết trình để hấn tìm ra nhưng thứ có thể bắt bỏ ý kiến này của Thiếu Kiệt cũng là cách để hấn gỡ lại thể diện bị mất, Nên cũng tỏ vẻ ra

bên ngoài vui vẻ nhưng một người độ lượng. Thật chất này giờ gặp mặt Thiếu Kiệt hẳn đã rơi vào thế hạ phong.

- Ấy vậy mọi người chấp nhận nghe em thuyết trình à. Thế thì còn gì bằng.

Thiếu Kiệt làm ra vẻ vui mừng. Hắn từ lúc thấy có Vũ Luận đứng ra thì đã biết chuyển thuyết trình này sẽ thành công. Còn việc Văn Hạ có đồng ý hay không thì hắn không cần quan tâm.

- Vậy mọi người vào phòng giáo viên để cho Thiếu Kiệt nói về ý tưởng của mình cũng như đưa ra những ý kiến của cậu nhóc về ý tưởng này nào.

Tần Tiến thấy mọi người như thế vui vẻ cũng mỉm cười, giờ còn lại là do bản thân Thiếu Kiệt trong chuyện như thế này. Nhưng mà hắn tin chắc việc này sẽ thành công, bởi Thiếu Kiệt hẳn đưa ra khi chưa đầy đủ những dẫn chứng, đã thuyết phục được hắn. Giờ được đúc kết lại chắc chắn sẽ được.

Hướng dẫn mọi người vào phòng giáo viên. Tần Tiến và Văn Hạ, Vũ Luận đi trước tiên vào những người khác lần lượt theo sau. Mai Uyên Lâm đi cuối cùng đến chỗ Thiếu Kiệt vỗ vai hắn.

- Cố lên cô tin em làm được chuyện này! còn về phần có được duyệt hay không thì phải trông cậy ở em rồi.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười gật đầu với Mai Uyên Lâm đáp lại

- Vâng cô cứ yên tâm chuyện này em sẽ làm tốt.

Đợi cho những giáo viên vào phòng hết lúc này Thiếu Kiệt mới là người cuối cùng vào trong phòng. Khải Huy cùng một số giáo viên khác đang đưa nước tới những chỗ của mấy người từ bộ và sở xuống lúc này ngồi ở trong

phòng nhóm người của bộ và sở phân ra hai chiến tuyến thấy rõ. Còn giáo viên và Tần Tiến thì ở lại một bên khác. Tình hình tạo thành thế đối lập. Thiếu Kiệt nhìn như thế cũng chỉ biết cười. Tiến về máy vi tính bắt đầu mở máy chiếu lên hiển thị trên màn hình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 214: Trực Tiếp Phản Bác

Đợi cho mọi người ổn định lại hết chỗ ngồi. Khải Huy trước khi đến bên máy tính xách tay bắt đầu chuẩn bị cho việc phối hợp với Thiếu Kiệt thì phát tất cả tài liệu của của Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mọi người.

Bây giờ màn hình hiển thị lên một dạng tiêu đề. Chương Trình Giáo Trình học tập online. Thiếu Kiệt đứng trước tấm phong màn trắng bắt đầu nói.

- Tất cả mọi người ở đây hầu hết là giáo viên em xin cảm ơn vì đã trích ra thời gian để có thể nghe em thuyết trình dự án này. Hơn ai hết tất cả mọi người đều là giáo viên em xin hỏi. Hiện tại một giáo viên trường ta trung bình phải dạy bao nhiêu môn?

Câu hỏi của Thiếu Kiệt một số giáo viên suy nghĩ im lặng. Một người mới đứng ra nói với Thiếu Kiệt.

- Trung bình giáo viên hiện tại ở trường dạy ba một chuyên ngành của mình gồm hai môn chính và một môn phụ chỉ làm ba khô lớp.

- Vậy em sẽ dựa theo ý kiến của thầy làm mốc đi. Nếu một giáo viên dạy ba môn ở ba khối mỗi tuần 1 tiết. một tiết học sẽ là 45 phút nhân khối lớp A B C là 12, 10 và 10 vậy ta có được tổng cộng là 1440 phút sẽ mất. bằng 1 ngày mà để chuẩn bị giáo án các thầy thường sẽ mất ít nhất từ hai đến ba ngày một môn. vậy các thầy mất 4 ngày cho một ngày giảng dạy. Như thế có mất quá nhiều thời gian? quỹ thời gian với gia đình và quan tâm học sinh chắc chắn sẽ không còn.

Mọi người trong phòng lúc này cũng gật đầu. Họ thấy Thiếu Kiệt tính toán trên cái bảng di động thường dùng cho lớp quân sự dưới sân trường ghi

ra phép toán tính và thời gian. Cũng giật mình họ không ngờ mình chiếm nhiều thời gian như thế.

Ngay cả Vũ Luận cũng giật mình. Hắn không ngờ trong một chút như thế Thiệu Kiệt lại tính toán được hết các thứ. Lại đứng trước tất cả những người giáo viên mà vẫn bình tĩnh như thế này nên cũng mỉm cười.

- Vậy với bốn ngày chuẩn bị các thứ. Các thầy chỉ được nhận lương cho 1 ngày nhận lương giảng dạy. Ở đây em sẽ không đề cập đến lương của các thầy nhưng như thế có đáng. Để tất cả các giáo viên mất thời gian cho việc ở trường nhiều hơn ở gia đình và những việc riêng tư khác. Nếu ở đây mỗi thầy cô dạy một môn chút ta bỏ ra 45 phút để quay lại chương trình giảng dạy đó thì với ba môn mỗi người mất 135 phút. Nếu chỉ đem mỗi tiết học chiếu lại cho các học sinh lớp khác. các thầy cô ở nơi này tiết kiệm được 1305 phút. Gần một ngày.

Vũ Luận lúc này mới hào hứng hỏi Thiệu Kiệt.

- Vậy theo em các giáo viên sẽ dành thời gian đó để làm gì? Quỹ thời gian dư ra đó. Họ phải làm gì? khi họ vẫn đang ăn lương?

- Thầy hỏi như thế em cũng xin trả lời. Thời gian đó giáo viên có thể tự soạn giáo án cho mình. Chưa kể đến Thầy có thể quan sát tất cả mọi học sinh đều có thể chú tâm học hơn. Bởi tài liệu phim ảnh là nguồn thu hút không nhỏ. Thay vì học sinh đến trường nhìn giáo viên học tập như vẫn thường thấy thì họ đến trường háo hức đợi xem mình hôm nay sẽ được giáo viên giảng điều gì. Như thế hiệu quả hiểu bài tại lớp sẽ nâng cao hơn.

Văn Hạ lúc này mới cắt ngang lời Thiệu Kiệt. Bởi hắn thấy kế hoạch này áp dụng được nhưng mà để một thằng nhóc đưa ra ý kiến như thế chẳng khác những người như hắn là vô dụng.

- Bậy bạ hết sức. Đem bài giảng quay chụp lại thành video mà để cho học sinh hiểu bài hơn. Lần đầu tiên tôi thấy xem bài giảng mà lại có thể hiểu bài. Giảng trực tiếp còn chưa thấy hiệu quả ở đó mà xem video.

- Vậy theo thầy phải thế nào mới hiểu bài. Để giáo viên giảng như củ chiếm dụng thời gian của họ. Trả lương bèo bọt phải không? Em chỉ hỏi mọi người ở đây, mọi người chắc cũng đã từng đi xem phim rạp hoặc xem phim ở ti vi. Vậy cho em hỏi sau khi kết thúc phim đóng lại trong mọi người có phải là cốt truyện của bộ phim hay là khi bộ phim kết thúc ra khỏi rạp mọi người đều quên sạch.

Mọi người lúc này trầm ngâm. Kể cả Văn Hạ cũng giật mình hẳn không hiểu ai là người đưa tin tức về Thiếu Kiệt mà để sai lầm như thế này. Bởi hẳn hiểu vừa bắt đầu tới giờ hầu hết là Thiếu Kiệt tự biên tự diễn, màn hình vẫn chưa hoạt động điều gì. Đây là phản diện trực tiếp không thông qua câu hỏi chuẩn bị trước vì. Những điều Thiếu Kiệt nói toàn dựa theo dẫn chứng rất đời thường.

- Điều này tôi phải xác định là Thiếu Kiệt đây nói đúng. Đánh vào tâm lý học sinh muốn biết bài giảng được quay ở lớp nào là cái thứ nhất, Việc bài giảng đó ra sao mới là điều học sinh thích thú.

Vũ Luận sau khi trầm mặc. Hẳn thấy điều Thiếu Kiệt đưa ra rất đúng. nếu học sinh xem nhưng phim được phát như thế nào. Học sinh sẽ chăm chú hơn vào bài học hơn hiện tại rất nhiều.

- Xem bài học như xem phim thì đã sao? học sinh chỉ xem được một lần nhớ được hết không? có nhớ được hết không hả. Vô ích giải tán.

- Xin lỗi ông tôi chưa kết thúc buổi nói chuyện ở đây. Ông có là lãnh đạo cũng như thế thôi. Ông không xem trọng một người đứng thuyết trình thì ông làm sao đứng làm báo cáo trước những lãnh đạo cấp trên. Hay ông

chỉ nịnh nọt để leo lên cái chức này? Nếu ông nói xem một lần không hiểu cũng như không thì đây là cách của tôi.

Thiếu Kiệt lúc này tiếp tục màn hình trên phong nền được chuyển đổi. mọi người nhìn thấy trên đó chia làm hai bảng phân loại và những thứ ô vuông khác.

- Bài học được quay lại sẽ được em đưa lên trang web trường. Dựa theo bài đó thuộc khối nào và tiết học thứ bao nhiêu. Học sinh có thể tiến hành vào trang web trường. để cập nhật các tin tức này, Nhưng học sinh sẽ được cấp cho mình một tài khoản đăng nhập để xem lại bài học của mình theo khối lớp mình đang học. Mà như thế các bạn học sinh không chỉ có thể một lần nghe bài giảng, mà có thể tiến hành nghe đi nghe lại nhiều lần.

Tất cả giáo viên đều ô lên chỉ có Văn Hạ thì xám mặt bởi. Thiếu Kiệt mắng hấn trước toàn bộ những người có mặt ở đây mà không kiên nhẫn điều gì.

- Hoang Đường. Một học sinh mà dám ăn nói với tôi như vậy em là cái gì? Chỉ là học sinh không hơn không kém em dám nói lãnh đạo như thế, em không có tư cách học sinh.

- Muốn người khác tôn trọng mình trước hết phải tôn trọng người khác. Từ đầu tới giờ mọi người không ý kiến chỉ có mình ông là ý kiến này nọ. Tôi hỏi ông là gì Thứ Trưởng đấy. Tôi là học sinh thì ông vẫn là công bộc cho dân thôi. Ông nên lãnh đạo là đầy tớ của nhân dân. Trong trường tôi có thể là học sinh nhưng tôi vẫn là người dân. Ý kiến của người dân thì ông và mấy người trên ông phải nghe.

Văn Hạ lúc này nóng giận đập bàn một cái rầm. Chỉ thẳng mặt Thiếu Kiệt nói.

- Mà nói như thế là còn gọi là học sinh sao?

- Ông mới sai đây Văn Hạ. Tư cách của ông đang có vấn đề đây tôi sẽ đưa ra trước cuộc họp sắp tới xem mọi người nói sao. Ông cắt ngang bài thuyết trình không đúng. Ông còn có lời đó nói với học sinh sao? Ông nên nhớ điều Thiếu Kiệt nói không sai đâu. Lãnh đạo là công bộc của dân nếu ông không làm theo tôi nghĩ sớm muộn gì ông cũng không ngồi được lâu đâu.

Vũ Luận lúc này cũng âm trầm. Từ tốn nói với Văn Hạ bởi hấn nhin từ sáng tới giờ. Một người chen ngang cách quản lý của hấn với những người ở sở là hấn đã không thích nhưng vẫn giữ mặt mũi cho Văn Hạ. Giờ đây trước mặt hấn, Văn Hạ lại làm ra hành động đập bàn dằng mặt xem hấn không ra gì thì hấn cũng không nể nữa.

Văn Hạ không nghĩ Vũ Luận đã kích hấn ngay tại trên bàn này trước nhưng giáo viên, mà hấn không xem ra gì.

- Cả ông cũng nói thế ông có biết tôi là cấp trên của ông không?

- Cấp trên hay không tôi không cần biết tôi chỉ thấy điều ông làm không đúng thì tôi sẽ nói. Tôi không tin đem chuyện này ra mặt trên ông vẫn có thể nói được. Nếu ông còn muốn mặt mũi tôi khuyên ông nên nghe hết buổi thuyết trình. Còn quyết định ra sao thì sau này ông làm.

Vũ Luận cũng không vừa bẻ ngược lại Văn Hạ. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Hấn không ngờ Vũ Luận lại ra mặt trong chuyện này. Bởi hấn biết người đầu não bên kia nắm bộ phận nào, mà hấn lại có thể phản pháo như thế này. Chứng tỏ Vũ Luận cũng có một bộ phận dựa vào mới đâu tranh cả ngoài mặt thế này.

Văn Hạ lúc này cũng đỏ mặt tía tai nhưng hấn bị những người đi cùng kéo lại. Nói nhỏ gì vào tai hấn điều gì đó.

- Được rồi tôi sẽ ngồi nghe hết buổi Thuyết Trình này xem thằng nhóc làm được gì.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười bắt đầu nhìn mọi người ổn định rồi mới nói tiếp.

- Nhưng học sinh trường ta luôn thường xuyên online bằng mạng internet ở các nơi. Nếu Trường ta tạo lập một trang web như thế này. Các thông tin tới học sinh cũng dễ dàng hơn. Điển hình là những tin tức về học sinh giỏi. Về điểm số từng môn học được cập nhật theo mã số học sinh. Lúc đó những bài làm kiểm tra khi có điểm chỉ cần giáo viên cập nhật điểm số. Bộ phận trang web sẽ đưa nó lên phụ huynh cũng có thể xem được điểm con em mình. Như thế việc phối hợp giữa nhà trường với phụ huynh tốt hơn. Chỉ cần biết còn mình yếu kém ra sao phụ huynh sẽ gọi điện cho giáo viên trao đổi về việc học con mình. Giáo viên không phải chủ động phát thư mời có khi không đến được tay phụ huynh nữa.

Mọi giáo viên lúc này cũng gật đầu. Nếu công khai như thế họ cũng biết được hoàn cảnh của mỗi học sinh của lớp mình ra sao mà quan tâm hơn do thời gian dư ra nhiều hơn. Bây giờ Vũ Luận mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Các điều em nêu ra rất tốt. Nhưng có nhiều thứ thầy còn chưa hiểu lắm. Mỗi giáo viên phải quay lại quá trình giảng dạy của mình như thế nào? Không thể giáo viên nào cũng biết quay phim nếu làm điều đó có vẻ như giáo viên phải tốn một khoản cho việc máy quay. chưa kể đến nhưng vấn đề thiết bị cần thiết.

- Điều này em cũng đã tính toán tới. Hiện tại chúng ta có tất cả 32 lớp với tổng số giáo viên là 32 người cho từng lớp. Mỗi giáo viên nếu trang bị

một máy quay thì sẽ không ổn. Nhưng mà có một thứ mọi người quên mất là quay video chỉ 1 tiết sẽ sử dụng cho nhiều tiết học. Vậy chúng ta sẽ chia tiết dạy ra để mỗi giáo viên đều cập nhật được bài giảng của mình không nhất thiết là phải trang bị cả 32 cái máy quay.

Tất cả giáo viên đều nhìn nhau nếu để chia tiết ra thay phiên nhau thì quá đơn giản ai cũng có thể quay được, mà họ cũng không cần phải trang bị cho mình máy quay đắt tiền làm gì.

Thiếu Kiệt thấy những giáo viên nghe như thế có vẻ đồng ý với lựa chọn này nên mới tiếp tục nói.

- Em biết nhiều giáo viên hiện tại vẫn không thể trang bị hết cho mình nhiều thứ. Nhưng có những thứ vẫn có thể trang bị bài giảng hoàn thiện cho mình một cách tốt nhất.

Một người thầy trong đám đông mới hướng Thiếu Kiệt hỏi rõ một vấn đề mà hẳn đang thắc mắc.

- Vậy quay xong rồi làm sao mấy thầy phát cho nhưng lớp khác? Sử dụng máy chiếu và phong thì cũng không đủ hết để các giáo viên sử dụng chưa kể đến chi phí này quá đắt.

- Việc này em đã nghĩ được cách giải quyết. Chút ta có thể thay ti vi và đầu dvd là có thể phát hình cho tất cả mọi người. Chỉ cần một máy tính ở phòng tin học có chức năng ghi đĩa là được. Việc này thì mấy thầy tin học có thể giúp mọi người xuất đĩa giảng dạy được mà.

Vũ Luận thấy cách giải quyết này của Thiếu Kiệt có vẻ khá tốt nhưng mà hẳn thắc mắc. Liệu kiếm đâu đủ cho toàn bộ trường học trang bị tivi và dvd nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc làm này tương đối tốt nhưng thầy đang thắc mắc. Nếu em muốn thực hiện được dự án này, thì trường phải trang bị thêm ti vi và đầu dvd chưa kể đến là cả máy quay phim nữa. Thầy không hiểu em lấy căn cứ đâu để em có được số điều kiện hỗ trợ này.

Nghe đến thứ chủ chốt để dự án này đi vào hoạt động thiết bị là tiền. Văn Hạ không khỏi cười đùa nói với những người đi cùng mình.

- Nói tới nói lui vẽ cho có vào lại không có điều kiện làm, mấy người cũng rảnh nhỉ. Làm sao để đưa thiết bị vào tăng tiền học phí à. còn lâu mà phụ huynh đóng mấy cái tiền này.

Thiếu Kiệt bỏ qua ngoài tai của Văn Hạ nhìn Vũ Luận trả lời hẳn. Trong khi đó mấy người của bên Văn Hạ thì xem như kế hoạch này sẽ không thực hiện được. Vì không có ai chịu bỏ học phí cho con mình để đầu tư những thứ này.

- Em biết để thực hiện điều này tốn khá nhiều kinh phí. Nên hiện tại em đang nhờ một số người quen là chủ một số công ty thuyết phục họ đầu tư cho em dự án này. Nếu được thì sẽ thực hiện việc này trong thời gian sắp tới.

Nghe lời Thiếu Kiệt nói đang xin tài trợ từng những người quen. Vũ Luận cũng giật mình hẳn không nghĩ cậu nhóm Thiếu Kiệt trước mắt này lại có thể xin được những món tiền đầu tư này. Bởi không phải ai cũng bỏ tiền ra cho một thằng nhóc làm những việc không đem lại lợi nhuận.

Suy nghĩ một lúc khá lâu Khi Thiếu Kiệt đang trả lời những câu hỏi của các giáo viên trong trường thì Vũ Luận mới lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt việc này nếu nhà trường có thể kéo được đầu tư mà không mất một chi phí nào của Trường thì sở sẽ ủng hộ em làm thí điểm chuyên

này. Còn Văn Hạ ông nghĩ sao?

Đá quyết định cao hơn về phía của Văn Hạ, Vũ Luận cười cười nhìn hắn như xích mình vừa rồi chưa hề xảy ra.

- Hừ tôi nói rồi! Việc này tôi không đồng ý! Chắc chắn bộ sẽ không đồng ý chuyện này mấy người muốn làm gì thì làm. Về không tham quan gì nữa hết.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Văn Hạ đang đứng lên từ tốn nói.

- ông không đồng ý đó là chuyện của ông. Còn việc ở Thiên Hoa này hoàn thành dự án này tôi làm chắc rồi! Ông cứ về lo mấy cái đề thi quốc gia của ông với mấy cái đề xuất với bộ không thực thi được của mình đi.

Văn Hạ bực tức tách đoán người đang ở xung quanh rời khỏi căn phòng cùng vài người của hắn, hôm nay hắn bị xem như trò đùa bởi những tin báo không chính xác một chút nào trước mặt thằng nhóc này. Đến Thiên Hoa tâm trạng háo hức vì sắp làm được việc người kia yêu cầu giờ đây ra về lại ôm cục tức hắn thật sự bị đánh mặt không còn manh giáp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 215: Quân Cờ Ngâm

Nghe những lời Thiếu Kiệt nói vậy? Văn Hạ cũng dừng lại nhìn hắn. Cả Vũ Luận cũng không hiểu cơ sở ở đâu, mà chú nhóc Thiếu Kiệt này dám nói hùng hồn như thế.

Tần tiến lại thấy khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt nói đang xin đầu tư lại chắc chắn như thế. Tuy hắn biết Thiếu Kiệt cũng có cổ phần gì đó ở những công ty kia nhưng cổ phần chỉ có thể đem lại một số tiếng nói nhất định. Nhưng để đầu tư một số tiền lớn không chỉ có một mình Thiếu Kiệt nói là được phải qua nhiều người đồng ý trong công ty như thế mới đúng. Còn việc Thiếu Kiệt chắc chắn thì trừ khi hắn là chủ của cả công ty.

Nhưng việc Thiếu Kiệt là chủ của cả công ty thì vẫn còn hơi quá sức đối với hắn. Nếu nói hắn có cổ phần góp vốn Tần Tiền cùng mọi người còn có thể tin, nhưng nếu nói hắn là chủ của những công ty này thì chắc chắn không ai tin được việc này.

Thiếu Kiệt nhìn Văn Hạ đang đứng đó mỉm cười nhìn từ từ khẳng định một lần nữa.

- Có lẽ điều tôi nói có vẻ như ông tin vào lúc này đâu nhưng ông hãy đợi chờ xem!

- Hừ thằng con nít ranh, lo chuyện bao đồng.

Văn Hạ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nổi nóng. Xoay người bước đi tiếp. Hắn hiện tại chỉ có thể mắng chửi như thế bởi đại thế thua hết trong một buổi sáng.

Nhìn Văn Hạ rời đi. Vũ Luận mới tiến tới bắt tay với Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Giỏi lắm cháu đáng mặt làm học sinh giỏi đấy những thứ như thế này cũng làm được Nhưng khi nào cháu kêu gọi được đầu tư bên ngoài lúc đó chú sẽ đồng ý cháu cho thực hiện những dự án này nhưng mà bắt đầu từ năm sau. Bởi nếu cháu đưa vào năm nay nhiều học sinh sẽ không thích nghi được sự thay đổi đâu.

- Vâng! chuyện này cháu sẽ xem xét. Sao cho hợp lý nhất khi mà mọi thứ đâu vào đấy cháu sẽ nhờ thầy Tiến báo lại cho thầy.

Thiếu Kiệt cũng đáp lại Vũ Luận về những yêu cầu mà ông đã đưa ra. Hấn hiện tại không hiểu sao Vũ Luận lại công khai thẳng mặt với Văn Hạ, như thế nhưng hấn cũng thấy được tuy phe cánh có phần bố cục thuộc về gia đình họ Ngô kia nhưng từ đây Thiếu Kiệt thấy được một chút gì đó, một quân cờ chưa lật để có thể đối đầu với gia đình kia sau này.

Thấy Thiếu Kiệt nói sẽ báo lại cho mình Vũ Luận mới cười cười nói.

- Ừ như thế cũng tốt thôi để thầy và mọi người về cũng là tốt rồi những người kia không theo trình tự, xuống đây tham quan chủ yếu là dăng mặt thầy không hơn không kém nên em cứ yên tâm. Được rồi em học tập tốt nhé. Thầy đợi tin tức của em.

Nói rồi Vũ Luận chào mọi giáo viên trong trường rồi cùng với người của mình ra xe rời đi. Tần Tiến sau khi đưa những người nhóm Vũ Luận rời khỏi trường. Thì quay trở lại phòng giáo viên gặp Thiếu Kiệt đang cùng Khải Huy thu dọn những thứ thiết bị xung quanh.

- Ủa Thiếu Kiệt sao hôm nay em lại mạnh động như thế. Những người kia tuy đến không hảo ý nhưng mình cũng phải từ từ chứ dù sao họ đến đây không nhiều và cũng đâu quá lâu đâu.

- Thầy sai rồi những người ở bộ hôm nay đến trường mình vì muốn đối phó em. Bởi vì tình báo sai lầm mới dẫn đến họ phải bị động nếu không họ đã đưa ra cách khác rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngưng lại việc đang làm nhìn Tân Tiến đáp lại thắc mắc của ông. Vì hẳn hiểu Tân Tiến muốn biết tại sao hôm nay Thiếu Kiệt lại ra bài không như bình thường đem Văn Hạ tức khí áp chế từ đầu đến cuối.

- Việc này là thật? em chỉ là học sinh thì họ cần đao to búa lớn như thế làm gì? Cũng đâu phải là cấp lãnh đạo trong trường học đâu mà lại làm như thế?

Tân Tiến nghe được Thiếu Kiệt nói thế cũng ngạc nhiên. bởi một người Thứ Trưởng lại đi đối phó một học sinh thì chuyện này rất phi lý. Nên hẳn cũng không tin được việc này bởi nó quá hoang đường khó có thực.

- Chuyện này là thật đấy hôm qua em đã xác nhận việc này và tin tức của em hoàn toàn chính xác. Những người muốn đối phó em không phải dạng bình thường ra tay rất quyết đoán. Họ thà chấp nhận giết gà phải dùng đến dao mổ trâu. Một kích toàn lực nhưng vẫn còn sơ sót bởi ở giữa nháy ra một Vũ Luận như thế này. Ủa mà thầy? người Vũ Luận này làm việc ở sở lâu chưa thầy?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về lai lịch sơ bộ của Vũ Luận Tân Tiến cũng chỉ biết thông qua lời đồn nên nói ra với hẳn.

- Cũng tương đối lâu. Nghe nói trước khi về đây vì bất bình ý kiến với người nào đó nên bị chuyển dời về Lưu Minh này. Hình như ông ta cũng có hậu thuẫn nên mới chỉ bị điều đi. Nhưng mà đó chỉ là tin đồn, còn những việc khác thầy không rõ em thử cho người điều tra thử xem.

- Vâng! Việc này em sẽ nhờ người đi điều tra. Nhưng thầy nói với cô Lâm hôm nay em nghỉ học buổi chiều nhé! Cả buổi tối hôm qua em đã không ngủ được rồi. Giờ mà đi học nữa chắc ngồi trong lớp chỉ ngủ không lại ảnh hưởng giáo viên giảng bài.

Tân Tiến nhìn Thiếu Kiệt một hồi rồi mới mắng hấn.

- Lại kiếm có nghỉ học! Nhìn em có vẻ gì là thức suốt đêm đâu! tỉnh rụi thế này.

Khải Huy đang thu xếp phòng màn hình lúc này mới cười cười nói với Tân Tiến. Bởi hấn thấy hôm qua đã trễ, mà mọi người vẫn chưa ngủ sáng sớm ra đã thấy Thiếu Kiệt và mọi người làm việc mà đèn vẫn không tắt hấn hiểu hôm qua không chỉ có mình Thiếu Kiệt mà những người ở trong nhà đều không ai chợp mắt nên mới nói.

- Hôm qua Thiếu Kiệt đến giờ cũng không có ngủ một giấc nào hết đấy thầy, mọi người hôm qua cùng phụ giúp Thiếu Kiệt làm một số bài thuyết trình, nhưng chỉ sử dụng được một nửa bởi thằng cha kia phá phách.

Vì chính chạy phương án của bài thuyết trình trên máy tính xách tay, nên Khải Huy biết Thiếu Kiệt vẫn chưa hoàn thiện được bài nói chuyện của mình. Hấn bị Văn Hạ chen ngang phá rồi lại hết lần này đến lần khác nên cũng có chút bực.

Nghe Khải Huy nói vậy Tân Tiến cũng gật gật đầu. Tuy nói bài Thuyết trình chỉ mới được sử dụng một nửa, nhưng đủ thấy phải làm đầy đủ như thế nào thì Thiếu Kiệt có thể trực diện phản bác lại Văn Hạ.

- Ừ như thế cũng được! em xem nghỉ ngơi mai lại đi học có gì thầy báo với giáo viên chủ nhiệm của em sau.

- Vâng thu dọn xong hết em sẽ về nhà nghỉ ngơi.

Cả Thiếu Kiệt và Khải Huy đều sắp xếp hết những thứ còn lại để có thể ra về nghỉ ngơi cả ngày, không phải mệt mỏi.

Không lâu sau đó tại một văn phòng làm việc ở cơ sở hành chính Lưu Minh tại phòng Minh Vũ luận vừa đi từ Thiên Hoa về. Hấn vừa ngồi xuống bàn làm việc khi mà người thư ký đã đi ra ngoài liền lấy điện thoại ra gọi đi.

- Thưa ông Thăng Nhóc Thiếu Kiệt rất tốt nó làm mọi thứ vượt xa tâm kiểm soát của tôi nhận biết, hiện tại còn làm cho Văn Hạ toi bởi hoa lá.

- Xem ra chúng ta còn đánh giá thấp Thiếu Kiệt nhiều nhỉ. Hèn gì bên bọn Hà Thúc với Lưu Hoàn không có động thái gì. Xem ra họ dự liệu chuyện này trước rồi.

Một người giọng trầm trầm nói ra những gì hấn suy nghĩ cho Vũ Luận nghe được.

- Vâng ý kiến của thằng nhóc khá hay! nhưng có vẻ nó có thể thực hiện được nếu không có sự can thiệp của nhà họ Ngô kia. Chuyện này phơi bày ra một phần thực lực của thằng nhóc cũng không nhỏ, sợ rằng những người kia sẽ ra tay sớm.

Vũ Luận lo lắng điều gì đó nói qua điện thoại cho người kia biết tình hình mà Thiếu Kiệt đang gặp phải dựa theo hấn suy đoán.

- Chuyện này không cần phải lo đâu. Cứ để nó tự phát triển. Những người Hà Thúc với Lưu Hoàn không để gì cho con bài của mình bị triệt hạ một cách như thế đâu. Ta bỏ thời gian theo dõi nó từ khi nó chưa chào đời lại không nghĩ là bị hai cái lão già Hà Thúc với Lưu Hoàn ấy lại ra tay trước. Vốn dĩ bao năm qua hấn hành động như một đũa chắng biết gì. Đến lúc định từ bỏ bao nhiêu năm trời thì thằng nhóc này lại trở mình. Xem ra ần ần có thừa nhưng có vẻ hơi sớm. Người cứ từ từ dựa theo Thăng nhóc

Thiếu Kiệt đó qua sự thao tác sau này. Sẽ có lợi cho đường thẳng tiến của người. Cứ để hai bên đánh nhau bẻ đầu bọn chúng ta chỉ ngồi giữa xem kịch là được rồi. Mười sáu năm đợi chờ xích mích từ hai phe phái để trở mình thì không thể để vượt đi trong chốc lát được.

Vũ Luận nghe những lời người kia cũng cười cười. Đáp lại với vẻ nhiệt tình.

- Xem ra bọn người Hà Thúc với Lưu Hoan xem trọng thẳng nhóc này, cả những người trụ cột bên hấn cũng đều điều đến Lưu Minh để bảo toàn thẳng nhóc. Như thế những người được đặt ở Lưu Minh chuẩn bị cho việc Thiếu Kiệt trở mình có thể điều dần về hết là được rồi đấy ngài a.

- Ủ những bố cục đã bày ra trước đây đều phải thay đổi, nhưng vẫn còn hai năm cứ xem tình hình thế nào rồi cho quân rút từ từ. Chuyện này tạm thời từ bây giờ người cố gắng tiếp xúc với hấn ngẫu nhiên nhiều hơn. Thẳng nhóc cần gì âm thầm để người báo lại là được.

Người đó bắt đầu ra lệnh cho Vũ Luận bắt đầu tiến hành những gì mà hấn đã sắp xếp từ rất lâu. mà chỉ có Vũ Luận biết đó là việc gì với những ai ở Lưu Minh này. Lúc này chợt nhớ ra điều gì hấn mới nói với người bên kia điện thoại.

- Ấy! Hôm nay đối diện trực tiếp với Văn Hạ để lấy được cảm tình của thẳng nhóc. Tôi sợ thẳng nhóc có thể nghi ngờ thông qua quan hệ của bọn người Hà Thúc và Lưu Hoan tìm hiểu được mọi thứ rất dễ bị bại lộ những thứ sắp tới.

- Việc này thì người cứ an tâm! Chuyện này khi Lưu Hoan cho người điều tra về thân thế Thiếu Kiệt lần đầu tiên ta đã cho người xử lý rồi. Sẽ không có chuyện gì với tất cả những người ở Lưu Minh của mình hết. Tất cả đã được xếp đặt sẵn rồi. Chỉ cần tiến hành các bước như đã định là được.

Nói rồi người đó cúp máy, Vũ Luận cũng đặt chiếc điện thoại lên bàn. Dựa lưng vào vào ghế nhìn mọi thứ xung quanh, khóe môi mỉm cười. Hắn được điều đến Lưu Minh này ba năm trước nhằm thay đổi một số kế hoạch trong chiến lược của người kia sắp xếp.

Mọi thứ đều dựa theo phân phó từ sắp xếp các điểm thi chuyên cấp cho Thiếu Kiệt vào Trường Thiên Hoa cũng là do một tay hắn làm. Nên có thể nói hắn và Thiếu Kiệt được đặt chân ở cùng nhau chỉ khi nào Thiếu Kiệt rời khỏi Thiên Hoa hắn cũng sẽ cất bước theo sau nên hắn hết sức hi vọng.

Hắn cúp máy rồi bắt đầu nhắn tin đi một dòng tin nhắn cho một nhóm.

“Phương án B bắt đầu Triển Khai. Mọi người chờ đợi này anh em chúng ta bước lên một tầm cao mới ”

Hàng loạt tin nhắn được trả về với điện thoại Vũ Luận nhưng hắn không xem mà đứng lên nhìn ra bên ngoài qua tấm rèm cửa sổ nói một mình trong phòng.

- Bàn cờ đã được lập! con chốt qua sông có tung hoành ngang dọc được hay không vẫn là do cậu đẩy cậu nhóc Thiếu Kiệt.

Không như Vũ Luận những người ở Bộ Giáo dục sau khi rời đi thì đến ở một khách sạn. Lúc này trong phòng có mặt bốn người khi này đi theo Văn Hạ.

Ngồi ở trên ghế không phải là Văn Hạ mà là người nữ Thư Ký của Hãn còn Văn Hạ lúc này cũng chỉ đứng một bên.

- Thưa bà thằng nhóc này tôi bảo đảm ý kiến của nó sẽ không thực hiện được. Nhưng không hiểu bà tại sao lúc đó lại ngăn cản tôi không để trảm thảo trừ căn đi à.

- Đồ ngu! ngay từ khi thằng nhóc đó xuất hiện trước mặt người dám đối đáp như thế ta đã biết thông tin của lão Nam là hoàn toàn sai sự thật rồi. Nhưng cũng không tệ một thằng nhóc con hoang của một phút nông nổi của hấn lại sinh ra một mầm mống tốt như vậy.

Văn Hạ bị mắng nhưng cũng không nói gì hấn đứng một bên chỉ biết im lặng. Cũng đúng bởi người đứng trước hấn lại là phu nhân của lãnh đạo cấp cao. Hấn chỉ có thể im lặng mà không nói.

Một người trong nhóm vừa rời mới hướng người phụ nữ đang ngồi trên ghế hỏi.

- Diệp phu nhân bây giờ mọi chuyện nên giải quyết thế nào chứ nếu để hấn như thế này có ngày gây họa. Hấn có bản lĩnh và sự thông minh của lãnh đạo thì rất khó mà giải quyết được hấn sau này khi lớn lên.

- ta nghĩ không cần thiết bởi hấn có làm cái gì cũng chỉ là một thằng học sinh. Không hơn không kém một đứa con hoang sao lại bằng con trai ta được. Thằng nhóc Ngô Long nhà ta đã có thể kiếm tiền còn hấn thì sao. Làm một cái ý tưởng bé tý lại phải đi kiếm đầu tư. Mà các người thì đều hiểu không một thằng kinh doanh nào lại đại dốt bỏ ra số tiền lớn như thế để đầu tư một cái ý tưởng tốn tiền. Nếu hôm nay hấn nó hấn mà sẽ tự bỏ tiền ra làm thì ta còn lo ngại còn hiện tại vẫn còn đi xin đấy.

Văn Hạ lúc này cũng bước đến nhìn nọt người Diệp phu nhân này.

- Vâng bản lĩnh sao bằng thiếu gia nhà được. Nói chung là hấn cũng chỉ lẩn lộn không tới đâu thôi.

lúc này người Diệp phu nhân kia mới mở tủ lạnh kế bên lấy một chai nước của phòng khách sạn cầm trong tay trầm ngâm điều gì đó rồi mới nói.

- Cái quan trọng là thằng nhóc này tại sao lại được bọn Hà Thúc với Lưu Hoan xem trọng như thế này nhỉ? Lại còn điều người của các bên đến bảo bọc nó. Xem như nó là bài chưa lật thì có vẻ còn hơi sớm với nó chỉ có nhiều đó mà đủ để tài bồi thì có những người kia con mắt ngày càng kém đi nhỉ. Còn con đàn bà kia thì sao? Đã cho người đi thăm dò chưa?

Một người lại bước ra nhìn bà đáp lời.

- Xem ra bà ta vẫn không có gì nổi bật, có thể là do quan hệ của Thiếu Kiệt với Hà Thúc và Lưu Hoan nên mới có sự trợ giúp của người khác. Nên tình hình này có thể xem như bà ta dựa hơi vào thằng con của mình mà lấn lộn.

- Chỉ là một con đàn bà cũng muốn dựa vào thằng con mình thượng vị sao! Chuyện này không có dễ như nó đã tưởng đâu. Nhưng hiện tại thì có vẻ như nó đang được thiên thời địa lợi, cứ để cho nó vùng vẫy một thời gian rồi cho người sử lý mẹ con nó một thể. Muốn tranh giành thì bà sẽ cho mày biết Diệp Nhi này không phải là người mà có thể để những hạt cát như hai mẹ con nó có thể muốn làm gì thì làm.

Mọi người trong phòng cũng đều đỏ mặt. Bởi họ biết Diệp phu nhân, Diệp Nhi này đang ghen mà ở cấp bậc của bà nó không còn là chuyện đơn thuần như những gia đình khác mà nó còn đi kèm theo nhiều thứ không đáng có. Ngay lúc này không ai dám hó hé một lời nào chỉ đứng bên cạnh bà im lặng đợi chờ lệnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 216: Tấn Tâm

Trong khi các phe phái đang kiềm chế nhau dữ dội phỏng đoán về hấn. Thiếu Kiệt đã về đến nhà Hà Vi. Chu Tường ngủ ngon lành nên Thiếu Kiệt cũng không nói gì. Trịnh Chi lúc này mới dậy nên cũng có cảm giác ngại bởi cô là người. Đưa ra ý kiến sẽ thức cùng mọi người để giúp Thiếu Kiệt làm thuyết trình như lại ngủ trước nhất.

- Chị xin lỗi hôm qua lại ngủ trước mọi người mất. Sáng nay dậy thì thấy em đã đi rồi.

- Đâu có sao chị! Chị cũng giúp em nhiều mà. Nói chung chuẩn bị nhiều nhưng bị phá rối, cũng không đưa ra hết được cả bài thuyết trình như thế cũng tốt. Nếu không thì lộ một chút ít thực lực rồi.

Hà Vi lúc này đi trên phòng mình xuống nhìn Thiếu Kiệt cười cười hỏi hấn

- Sao rồi buổi thuyết trình ổn không? bọn người đó làm khó nhiều không?

- Còn phải hỏi người ta đến vì mình mà lại để cho mình được thuyết trình toàn bộ ý kiến sao? Hấn không chấp nhận nhưng một người tên là Vũ Luận lại có thể đối diện với hấn phản pháo đánh mặt xem như cũng có hảo cảm. Mà người này cũng là người bên ông cậu ah?

Thiếu Kiệt vẫn không khỏi thắc mắc về Vũ Luận nên mới hỏi Hà Vi. Vì nhiều khi bên người của Hà Thúc mà hấn không biết thì không được.

- Người này mình chưa nghe bao giờ nhưng để mình hỏi ông thử xem. Vậy là cái ý tưởng của cậu họ không chấp nhận hay sao? hay là cậu vẫn cứ làm?

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói ra cái tên cô chưa nghe bao giờ nên cũng không biết nói để hỏi Hà Thúc còn tò mò về việc ý tưởng của Thiếu Kiệt ra sao.

- Nói chung là ông sợ cho ông bộ không cho nên cứ làm. Vì việc này mình có lợi nhiều hơn hại. Thứ nhất quảng bá thương hiệu là một việc mới đầu có thể không ai chú ý nhưng sau này khi mô hình đi vào thành công thì lấy một tin tức quảng cáo trá hình về trường Thiên Hoa, lúc đó lại cho người công ty ý kiến về mô hình thiết bị hiện đại tại sao lại dám can đảm bỏ ra để đầu tư chuyện này đơn giản mà.

- Chuyện hậu cần cậu đã suy nghĩ luôn rồi đấy hả? Cậu định ăn chết ai nữa đây?

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười nhìn Hà Vi và Trịnh Chi ngạc nhiên khi hắn đưa ra cả kế sách hậu bị ở phía sau.

- Thì đơn giản là mấy trường khác chứ sao? Cậu nghĩ mình chỉ lấy danh tiếng tiền thu lại được từ những học sinh sẽ ủng hộ sau này à. Đâu có được phải nhân rộng mô hình này ra mấy trường khác bắt chước làm thì phải lựa người có kinh nghiệm lắp đặt như công ty mình thôi kiếm lại chút vốn bỏ ra trước ấy mà.

Cười Cười Thiếu Kiệt nói ra hắn muốn thu lại vốn chuyện đầu tư mà hắn cảm thấy mình cần phải có lợi nên hắn mới làm.

- Làm sao cậu thu lại lợi được? mình thấy tiền đầu tư cũng chỉ có bao nhiêu đó cậu làm sao mà thu lợi? tiền bỏ ra bao nhiêu trên mặt báo đều biết hết thì lấy gì cậu thu lại lợi hả.

- Chuyện này thì đơn giản. với mấy mặt hàng điện tử chỉ cần mình chọn nhà cung cấp nào bỏ giá rẻ nhất làm hợp đồng thì để giá thị trường là được.

Có gì đâu đơn giản mà không thu được lại một ít mới là chuyện lạ đấy. Báo cáo khác thực tế sẽ khác hướng chi công ty tin học lại là công ty phân phối các ngành hàng điện tử cái này đơn giản nhiều.

Hai người Trịnh Chi và Hạ Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cùng nhau thốt lên một câu Lâm Thiếu Kiệt cũng bật cười.

- Gian Xảo. Thế mà cũng làm được!

- Không gian xảo sao kinh doanh. Thật thà quá thì cũng chết đây nên tốt nhất mình lấy lại vốn có của mình thôi thì đâu có gì phải lo.

Lúc này Hà Vi mới chợt nhớ đến điều gì mới nói với Thiếu Kiệt.

- À sáng nay mẹ cậu trước khi đi dặn mình cậu lo mà cắt tóc đi đầu tóc để cả hơn hai tháng trời không cắt rồi. Nếu mà mẹ cậu về mà thấy chưa cắt tóc. Tội bà lấy dao cạo sạch đó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình. Hắn mới lấy tay kéo tóc xuống thì gần tời xương cằm của mình nên cười cười nhìn Hà Vi nói.

- Được rồi để đi cắt tóc. Chuyện này đơn giản hôm nay xin nghỉ bù rồi đi cắt tóc về tắm cái xong leo lên giường cái một ấy mà!

Hà Vi và Trịnh Chi lúc này cũng ôm bụng cười. Hai người cũng không để ý lắm đến chuyện đầu tóc Thiếu Kiệt. Vì thấy hắn cứ xuất hiện hàng ngày. Cảm giác không có gì thay đổi nhưng lại có nhiều điểm khác biệt chỉ có Hoàng Lâm Nhu là nhận ra điều này nên mới nói Hà Vi nhắc nhở hắn.

Trịnh Chi lúc này cũng quay trở lại công việc bắt đầu trả lời những câu hỏi của trang tiếp nhận giao hàng của khách. Hà Vi mới quay trở lại lên lầu Thiếu Kiệt thấy thế cũng đi ra khỏi nhà.

Hôm nay tâm trạng hấn khá vui vì mắt Văn Hạ không phản bác được chỉ ôm cục tức mà ra về nên vừa đi hấn vừa huých sao. Từ từ thong dong ngoài đường. Đến Bên tiệm cắt tóc Thiếu Kiệt không phải đợi lâu vì giờ này chỉ có mình hấn.

Đang ngồi thả người đưa cái đầu mình cho thợ cắt tóc, hấn thấy một cậu nhóc khá quen mặt mà không biết đã gặp ở đâu rồi. Cậu nhóc đến trước mặt Thiếu Kiệt chìa ra một cục vé số chừng mười tờ nói.

- Anh ơi muaùm em mấy tờ vé số.

Vốn không định mua nhưng người thợ cắt tóc lúc này mới nói với thằng nhóc.

- Lại chơi bài cũ à. Cầm mười tờ đi bán hết lại lấy ra thêm hôm nay lấy mấy tờ thế cu.

Thằng nhóc cũng bữ môi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Anh muaùm em đi bán hết mười tờ này em mới bán tiếp mấy số khác?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn thằng nhóc cười cười hỏi?

- Tại sao lại bán như thế sao em không để cho người ta lựa mà mua?

- Tay em cầm không hết với lại. Mua như vậy lẻ hết vé số. Nhiều khi người ta lại không trúng cứ mua hết một số trúng nhiều hơn.

Cả Thiếu Kiệt cùng người thợ hớt tóc cũng đều cười. Thiếu Kiệt mới nói với cậu nhóc. Em ngồi đó đi, lát nữa anh hứa cắt tóc xong anh mua hết cho em, còn chút xíu nữa thôi.

- Anh nói đấy nhé! Em ngồi đợi!

Thiếu Kiệt ngồi ngay ngắn lại mới thở dài với người thợ cắt tóc nói. Có đứa con như thế mà nhiều hoàn cảnh phải để cho thằng nhóc đi bán vé số thế này cũng không thích hợp à.

- Thằng nhóc tội! bố nó trước làm lái xe khách. đi tỉnh hoài con vợ ở nhà bày đặt có kếp nhí. Để lại thằng nhóc ôm hết tiền bạc đi mất. bố nó thấy thế cũng ráng mà ôm nó bươn chải mới đầu còn cho thằng nhóc đi học. Từ từ thấy công việc chạy xe không lo được cho thằng nhóc mỗi ngày ông ta mới nghĩ chạy xe đi làm các thứ mà tội. Cái tiền án đụng xe chết người thì chẳng công ty nào nhận phụ hồ thì phải theo công trình nên ông ta mới đi bán vé số nuôi con. Nhưng mà ông trời cũng chẳng thương người mới mấy tháng nay ông phải ở nhà, vì bị bọn giang hồ đòi nợ đánh. Con vợ mượn tiền đâu đó giờ trốn mất để cho thằng chồng ôm. Nhìn cảnh này hên là vợ chú không như thế không thì chém chết cho rồi.

Thiếu Kiệt lúc này nhú mày. Cái chuyện này hẳn hình như nghe ở đâu rồi mà không thể nhớ ra được mà mình đã được nghe ai kể. Thanh toán tiền xong, thấy cậu nhóc cầm tờ báo của người thợ để cho khách ngồi đợi xem đọc. Thiếu Kiệt xoa đầu hỏi

- Em thích đọc báo lắm à? năm nay em bao nhiêu tuổi?

- Em tên Tấn Phúc năm nay 8 tuổi? em thích đọc báo tại em vẫn còn muốn đi học đợi

cho ba khỏe lại rồi thì ba cho em đi học.

Giật mình bây giờ Thiếu Kiệt biết được hẳn đã gặp thằng nhóc này ở đâu rồi. Ở tiền kiếp bố con hai người bán nước ở trước công trường hẳn làm việc, thấy thằng nhóc ham học có mấy lần Thiếu Kiệt vẫn thường xuyên chỉ bài cho thằng nhóc. Giờ hẳn mới nhớ ra nên gấp hỏi.

- em anh hỏi bố em phải tên Tấn Tâm không? anh hình như biết bố em?

Thằng nhóc lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt ngạc nhiên hỏi,

- Anh biết bố em? Sao em chưa gặp anh bao giờ?

- Chuyện này em không cần biết đâu! Được rồi anh mua hết vé số của em hôm nay. Còn bao nhiêu vé thì đưa anh dẫn anh về nhà thăm bố em nào.

Cậu nhóc mới lấy trong cái túi trước ngực ra một cọc dày vé số đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Em còn 80 vé tờ. Anh mua hết nhé. Rồi em dẫn anh đi gặp bố.

- Được rồi em đưa đây. nè 500 đủ nhé. Giờ dẫn anh về nhà nào?

Thằng nhóc lúc này lục lục trong cái túi lúc này đưa lại cho Thiếu Kiệt tờ một trăm nói.

- Tiền dư của anh này! Giờ để em dẫn anh về gặp bố.

Thiếu Kiệt cũng cười thằng nhóc này từ nhỏ đã vậy hèn gì mỗi lần hấn dạy học cho thằng nhóc nó đều lấy nước cho Thiếu Kiệt uống mà không lấy tiền. Cái này vốn là bản tính không muốn Thiếu nợ người nào. Có vẻ như cũng từ những người đòi nợ mẹ hấn đánh Tấn Tâm, làm cho thằng nhóc có tâm lý như vậy.

Thằng nhóc vui mừng đi cùng Thiếu Kiệt hỏi các thứ liên quan tại sao lại biết bố hấn, rồi còn những thứ như tại sao Thiếu Kiệt lại có nhiều tiền như thế. Làm Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười khổ.

Qua mấy con phố Thiếu Kiệt theo chân Tân Phát đến một dãy phòng trọ lụp xụp bên ngoài giảng đầy đồ đạc của người ở trọ đang phơi. Tân Phát lúc này đến ngay một căn phòng cởi dép ra nói vào trong.

- Bố ơi! Bố có khách!

Nhìn căn phòng với cánh cửa tôn! cửa sổ được dán bởi những tờ báo quảng cáo. trong góc nhà một cái nồi cơm điện và một cái bếp gas chén bát dùng hàng ngày và nhà vệ sinh.

Thiếu Kiệt thở dài bước đến bên cửa phòng nhìn vào thì thấy Tân Phát đang diu bố hấn ngồi dậy trên người còn có nhiều vết bầm tím. Hai bố con nằm ngủ ở cái chiếu bằng những mảnh gỗ nhỏ ghép lại, một ít gối và mền để xung quanh. Quần áo được để trong hai cái túi xách một số thì treo trên sợi dây thép mắt trong góc.

- Chào anh Tân Tâm hôm nay vô tình gặp cậu bé tôi biết được hoàn cảnh của anh mà đến thăm.

- Cậu là! Tôi hình như không biết cậu!

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngồi xuống trước mặt hai bố con. Lắc đầu nói.

- Anh không biết tôi là thật nhưng tôi biết anh là không giả. Tôi nghĩ từ khi bị đánh đến nay anh chưa đi khám bệnh bao giờ nhỉ.

- Cậu cũng thấy rồi đó nhà cơm lo còn không xong! Thì lấy đâu tiền mà để tôi đi khám, việc học của thằng Phát tôi còn không lo được thì nói gì đến lo tiền khám bệnh.

Tân Tâm cũng thở nhẹ cùng với những cái ho đi kèm khi nói chuyện với Thiếu Kiệt. Hấn không hiểu cậu Thiếu Niên này là ai nhưng với dáng vẻ của cậu ta thì không phải là người xấu. Nên cũng trả lời thật tình.

- Tôi nghĩ anh vẫn muốn cho Bé Phát lại được đi học đi. Nhưng anh như thế này thì sao mà lo cho thằng bé lâu dài được. Sức khỏe không có. Nếu anh gục xuống ai là người sẽ lo cho bé Phát đây để nó một mình à?

- Cậu nói thì tôi cũng biết, nhưng nhà còn nay lo bữa này, mai lo bữa kia, tôi chưa khỏe được thì làm sao mà tính được đến những chuyện khác. Con Vợ tôi nó đã như vậy tôi giờ cũng không biết làm sao. Thà nói tôi giàu có đi làm không thường xuyên về nhà nó sanh tật thì tôi không nói đặng này.

Tấn Tâm thấy Thiếu Kiệt quan tâm cũng không ngại bởi chuyện này không phải hay ho gì nhưng mà ai cũng có thể biết được. Lúc này bên ngoài vang lên tiếng quát.

- Thằng Tâm đâu. Tiền của ông mày chừng nào mày trả hả thằng chó. Con vợ mày theo trai mày quyết nợ à? ra đây mày.

Tấn Phát lúc này ôm bố mình. Trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ thật sự. Thiếu Kiệt lúc này mới cau mày. Sợ Thiếu Kiệt bị những người đến đòi nợ mình động tay động chân nên Tấn Tâm mới nói với hắn

- Đấy cậu thấy không bọn nó ngày nào cũng tới! Chuyện này không liên quan tới cậu đâu bọn chúng đến tìm tôi cậu đừng can thiệp mắc công lại chỉ rước họa vào thân.

Bỗng nhiên lúc này Tấn Phát mới nhào qua ôm Thiếu Kiệt hai mắt đỏ hoe nói.

- Anh Kiệt! Anh Kiệt anh có tiền trả giúp cho bố con em đi sau này em bán vé số trả lại cho anh sau. Em không muốn thấy những người này đến đây nữa.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười nhìn Tấn Phát xoa đầu nhỏ nhẹ nói.

- Em yên tâm chuyện này anh sẽ giải quyết giúp cho em. Cứ ở trong nhà với bố là được. Chuyện này Anh Tâm cứ để tôi lo. Nếu không có tôi thì bọn chúng muốn làm gì thì làm nhưng giờ thì không có chuyện đó đâu.

- Cậu...!

Thấy Thiếu Kiệt đứng lên tay nắm lại Tân Tâm định ngăn Thiếu Kiệt lại. Nhưng cơn ho lại đến làm hắn không nói ra lời được.

- Thằng nào làm ồn ào vậy? Muốn chết à!

Thiếu Kiệt lúc này từ trong Phòng quát lớn ra phía bên ngoài. Hắn đi từ trong phòng ra làm cho mấy người bên ngoài cũng giật mình. Vì họ thường tới đây cứ vài ba hôm lại đến. Hôm nay lại có người đứng ra quát nạt bọn hắn lại là từ nhà Tấn Tâm vọng ra.

- Thằng nào giỏi thì bước ra đây ông đây đến đòi nợ! Thằng nào không liên quan thì biến!

- Có vẻ như tụi bây muốn chết nhiều hơn nhỉ? Hôm nay tao ở đây thằng nào dám đụng thử hai người trong phòng thử xem.

Thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ tuổi mà khẩu khí không nhỏ một thằng trong đó cũng nhú mày. Bởi Thiếu Kiệt thật sự đang dùng giọng điệu của dân anh chị nói chuyện mới nhưng người mình nên mới nói.

- Này người anh em! mọi người đều lẫn lộn cả? bọn này cũng muốn đòi tiền con vợ nó thiếu thôi. Nếu anh em hiểu được thì đừng làm mất mặt nhau như thế.

- Con mẹ tụi mày! mày vừa nói gì? Tao nghe không rõ đấy. Đã con đàn bà kia bỏ hai bố con. Bọn mày ngu cho mượn tiền thì bọn mày chịu. Lại đem chuyện này đổ lên người không liên quan. Xem ra đói bụng ăn quàng à.

Thiếu Kiệt cũng không nể nang gì bọn người trước mặt bởi hắn có đủ sức để chơi chết bọn này nên mới dám ra mặt với phần hắn thấy nhiều vết

thương trên người Tần Tâm là do vết thương cũ, chồng lên vết thương mới. Nên mới phải ra tình trạng này nên cũng tức giận.

- Này người anh em bọn này nê mặt nhau thế. Chú mày muốn sao nữa đây ai cũng vì chén cơm của mình thôi. Anh không biết chú mày ở đâu đến, như xem vào chuyện này như vậy là không được rồi. Tiền bọn anh nhất định phải lấy về, có trách thì trách nó tại sao lấy một con đàn bà như thế.

Thấy Thiếu Kiệt một người lại dám nói chuyện với nhóm ba người bọn mình như thế. Nhìn qua cũng không phải là một thành niên bình thường. Nên những người ở đây cũng chưa biết Thiếu Kiệt là ai nhiều khi ra tay lại gặp người của chỗ này nữa lúc đó phát sinh chuyện lớn họ thật sự không chịu nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 217: Đùng Quỳ Lạ Ai Ngoài Cha Mẹ

Thiếu Kiệt thì đang thắc mắc những người này là thuộc hạ của ai Xuân Nghĩa Bang hay là Cữu Hùng Bang nên hắn vẫn chưa vội ra tay. Việc này hắn phải xác định rõ nếu là người Xuân Nghĩa Bang thì hắn chắc chắn phải nói Cao Thịnh chính đốn lại còn nếu người của Cữu Hùng thì có một chút rắc rối nên mới lên tiếng.

- Bọn mày là người của ai? Trước đây chưa thấy bọn mày ở khu này!

Người đi đầu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhui mày bởi chỉ có người lẫn lộn mới hỏi việc bọn hắn là người của ai. Để nếu có xích mích không giải quyết được thì hai bên sẽ đứng ra đàm phán với nhau.

- Này người anh em có vẻ như khu này của cậu nhỉ! Bọn tôi ở vùng ngoài nhưng con vợ của thằng này mượn tiền của bọn tôi rồi trốn mất. Không kiếm được nó thì phải kiếm tới nhà cậu nghĩ chúng tôi rảnh rang mà ở đây sao?

- Chuyện cười. Bọn mày ngu cho mượn tiền lại không biết nó bỏ chồng bỏ con lại đến đây đòi. Có nợ nào mà bắt trả như thế cho dù có tiền cũng không trả thì làm gì được nhau. Bọn bây cho ai mượn thì kiếm người đó đòi. Không phải cứ muốn người khác trả thay là trả. biết con mẹ đó thiếu bọn mày bao nhiêu mà đòi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không ngại dùng những từ ngữ dân anh chị nói chuyện với những người này. Bởi hắn thấy nếu mình nghiêm trang đạo mạo cũng chẳng được gì những thành phần này phải nói chuyện như vậy mới đúng với bọn hắn.

Một người đi trong nhóm nghe Thiếu Kiệt nói chuyện này giờ cũng bão nổi hẳn. Chỉ thấy một thằng nhóc ra về anh chị. Lại không biết thời thế bởi bên hẳn có tới cả ba người còn Thiếu Kiệt chỉ là một mình.

- Mẹ đánh thằng này coi nó lớn lỗi được bao nhiêu. Đụng chạm con mẹ thằng nào cũng kệ, làm trước tính sau.

Nói rồi hẳn xông lên một đám hường về phía Thiếu Kiệt những người khác cũng vậy Thiếu Kiệt đứng trước cửa phòng. Hẳn cố thủ ở đó bởi muốn và tròng nhà thì phải đi qua cách cửa sau lưng mình.

Thiếu Kiệt một cước quét ngang từ phải qua trái đưa người kia lùi lại. Rồi xông tới trước mặt. Một quyền ở tay phải đâm ra ngay giữa ngực đối phương. Lấy trái làm trụ hướng về hai người đang xông tới bên phải một cú đá xoáy chuyển người từ trái quét ngang qua ngăn cho hai người không đến được cánh cửa.

Người kia nhanh chóng lui lại mới hướng về Thiếu Kiệt một đá tạt ngang qua. Cú đá đến ngang tầm ngực, thì bị chính đầu khớp gối của Thiếu Kiệt đánh từ dưới đánh lên phá giải một cước này. rồi đạp một góc xéo xuống ngay khớp gối chân trụ đối phương một đám từ tay phải hướng từ dưới lên ngay cầm đối phương mà đánh tới.

Sau đó tay trái đưa ra thành một chảo chụp lấy tay của tên còn lại đang đâm về mặt mình. Năm đầu ngón tay kìm chặt xuống ngay khớp bàn tay hường xuống dưới. lên gối rồi đạp văng người đó ra. Mọi động tác diễn ra trong chớp nhoáng. Chưa tới vài phút ba người ba góc bị Thiếu Kiệt triệt hạ không còn sức hoán thủ một người bị đánh vào cằm không đứng dậy được.

- Mà mà mà đánh chết người...

Một người thấy đồng bọn của mình nằm một đống không cử động được hoảng sợ nhìn Thiếu Kiệt nói. Trong khi đó Thiếu Kiệt rất từ tốn hẳn biết người kia không chết chỉ bị choáng do bị đánh trúng dây thần kinh gây tê liệt cục bộ ngắt đi thôi. Nhưng nơi này thường được các võ sĩ quyền anh nhắm vào bởi một cú móc từ dưới lên để hạ gục đối thủ.

- Đừng sợ nó chỉ bị choán nhẹ thôi chỉ cần một xô nước là tỉnh thôi! Sao giờ chịu nói chuyện đàng hoàng chưa? Hay muốn giống như thằng kia luôn.

Những người này mới im lặng nhìn Thiếu Kiệt họ biết lần này không xong rồi vì ba người bọn hắn, một người thì bất tỉnh còn hai người đều bị đánh khá đau.

- Được rồi anh nói đi chung tôi cũng chỉ là người đi thua tiền nợ khó đòi. Việc chúng tôi làm là thu hồi lại vốn bọn tôi đâu có sai điều gì?

- Đúng các anh không sai nhưng các anh đòi nợ sai đối tượng. Không phải vợ chồng nào cũng gánh tiền nợ của nhau. Bản thân anh Tâm không có mượn các anh. Vợ anh ta mượn nhưng giờ thì sao vợ anh ta trốn đi cũng người khác. Vậy sao anh ta phải có nghĩa vụ thanh toán với các anh?

Thiếu Kiệt bây giờ đứng nói giọng từ tốn, Nhưng người này vẫn là người bị hại giữa những người này và Tấn Tâm không có gì khúc mắc liên hệ. Người có mối liên hệ lớn nhất trong này là người phụ nữ kia.

- Nhưng nếu thế tiền bạc của bọn tôi mất trắng sao? bọn tôi cũng ra làm ăn. Ai cũng như thế thì bọn tôi lấy gì mà sống. Cậu cũng biết lẫn lộn trong chuyện này đâu phải ai cũng muốn bắt đắc dĩ bọn tôi mới phải làm như thế thôi.

- Bà ta thiếu mấy người bao nhiêu? giấy nợ đâu?

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một người lồi trong túi mình một cuốn tập hướng về đứng lên đưa về Thiếu Kiệt nói.

- Cậu xem tổng cộng là hai mươi triệu vốn lãi là hai mươi ba triệu. giấy nợ bà ta ký rõ ràng.

- Còn ở đó tính lãi người ta đã trốn đi tận sứ nào giờ này mà còn tính lãi.

Người thanh niên kia cũng im lặng Thiếu Kiệt mới cầm lấy cuốn sổ nhìn qua ngày mượn giá tiền và chữ ký mới nói.

- Đứng đây đợi một chút!

Thiếu Kiệt lúc này cầm cuốn sổ đem vào cho Tấn Tâm xem. Nhìn thấy hấn lạnh lạng đi vào Tấn Tâm trong lòng thầm mừng dù trong nhà nhưng ông vẫn thấy được bên ngoài có cảnh đánh nhau và tiếng nói. Thiếu Kiệt mới hỏi ông.

- Vợ anh thiếu số tiền này phải không? anh xem phải chữ ký của vợ mình không để tôi còn biết?

Cầm lấy cuốn sổ trong tay mình ông nhìn qua một lượt rồi mới trả lời hấn.

- Đúng là chữ ký của nó. Nhưng mà không lẽ cậu định trả cho bọn chúng số tiền này. Không được đâu cậu đâu có thiếu tiền gì bọn nó cũng đâu quen biết gì tôi sao cậu phải làm như vậy.

- Chuyện này anh không cần quan tâm đâu. Tôi giúp vì có việc cần anh sau này trả lại tôi được rồi. Với lại tôi muốn bé Tấn Phát không phải đi bán vé số nữa chuyện này tôi nói sau.

Thiếu Kiệt cầm lấy cuốn tập lại quay ra bên ngoài. Bọn người vừa rồi đã lay tỉnh người của mình đang đứng một bên. Thiếu Kiệt nhìn bọn hắn mới nói.

- Được rồi đứng đây đợi đi tôi sẽ cho người mang tiền lại. Nhưng tôi chỉ trả phần gốc còn phần lãi miễn bàn.

- Vâng! Vâng lấy lại được tiền gốc là bọn tôi mừng rồi! không mong lấy lại tiền lãi đâu.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy điện thoại ra gọi về cho Hà Vi thì lại không bắt máy. Hắn đành phải gọi cho Tước Phàm. Bên kia Tước Phàm thấy điện thoại của Thiếu Kiệt cũng nhận máy hỏi.

- Đang ở đâu thế rảnh rồi hôm nay gọi anh có chuyện gì à.

- Ủ đang có chút việc bao đồng muốn nhảy vào mà trên người không đem theo tiền anh đem qua cho em hai mươi triệu lát về em chuyển khoảng lại sau

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tước Phàm cũng cười cười. Nghĩ thầm trong bụng thằng nhóc này mỗi lần lo chuyện bao đồng không lớn cũng nhỏ mà lần này hắn lại khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại mượn tiền nên cũng trả lời.

- Được rồi đang ở đâu anh đem tiền qua cho.

Thiếu Kiệt nói địa chỉ chỗ mình ra rồi mới cúp máy. Nhìn những người kia quần cuốn tập về phía họ nói.

- Đợi chút có người đem tiền qua.

Những người này tuy bị Thiếu Kiệt đánh khá đau nhưng vẫn cố gắng gật đầu. Họ thấy Thiếu Kiệt nói có người đem tiền lại cũng thầm mừng với họ

bây giờ lấy được tiền về cho dù hôm nay có bị đánh cũng không sao còn hơn là mất trắng nên ngồi bên ngoài đợi.

Quay lại trong nhà Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Tấn Tâm.

- Sau chuyện này tôi thấy hai bố con ở đây không thích hợp đâu. Được thì trả phòng trọ này đi rồi về bên chỗ tôi sống. Để cho Tấn Phát có được điều kiện học tập tốt nhất đi.

- Nhưng vừa rồi cậu định để tôi làm việc gì cho cậu? Hiện tại tôi như thế này thì sao làm việc gì cho cậu được. Với lại số tiền lớn như thế thì tôi phải làm cái gì để có thể trả lại tiền cho cậu.

Giờ đây Tấn Tâm không khỏi thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại bỏ một số tiền lớn như thế để làm gì trong khi đó hẳn hoàn toàn không thể trả nổi số tiền này.

- Cái này không nhất thiết là ngay bây giờ. Cái cần của anh lúc này là đi khám bệnh chữa lành những vết thương này. Mọi chi phí sau này tôi sẽ lo cho anh. Còn nữa tôi nghĩ anh nên nộp đơn ra tòa để xin phép hủy đi giấy đăng ký kết hôn với vợ mình đi. Tôi sợ sau này khi anh có việc làm ổn định lúc đó lại rắc rối đấy.

- Sau chuyện này nếu mọi thứ đều ổn. Tôi sẽ làm những gì cậu nói. Còn hiện tại chúng tôi hai bố con chỉ biết dựa vào nhau mà sống thôi.

Tấn Tâm cũng chỉ biết thờ dài. Chuyện này dù sao cũng là một sự đã kích lớn với hẳn trong cuộc đời này. Không ai muốn rơi vào tình trạng này một mình gà trống nuôi con.

- Được rồi! chuyện này xem như anh hiểu là tốt rồi. Sau này khỏe lại thì về làm việc với tôi.

Tấn Phát cùng bố mình ngồi một góc trong nhà im lặng không nói gì không khí im lặng này được phá vỡ khi mà bên ngoài tiếng xe máy dừng lại trước khu trọ. Thiếu Kiệt thấy thế đứng lên bước ra khỏi phòng.

Tước Phàm thấy Thiếu Kiệt đi ra thì cười cười vừa nói vừa chỉ mấy người trước nhà bị Thiếu Kiệt đánh.

- Em chui ở đâu trong cái góc này thế. Có chuyện gì mấy thằng này sao thế?

- có người bạn vợ ôm tiền bỏ đi để lại món nợ cho hai bố con, còn mượn không ít tiền từ bọn này. Vài ngày bọn nó lại đến một lần ông bố bị đánh bệnh lên bệnh xuống cũng không tha nên em mới làm cho một trận.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Tước Phàm mới nhìn mấy người đó hỏi.

- Bọn bây người của ai? Trước giờ tụi tao chưa thấy ba thằng bọn bây? người của thằng Cửu Hùng à?

Ba người thấy Tước Phàm tới đưa tiền đáng vẽ không gì là hiền hậu dễ nói chuyện như Thiếu Kiệt. Nên cũng đáp lại.

- Bọn em ở vùng ngoài. Vừa đến đây làm ăn chút đỉnh thì bị vợ tên này quỵt nợ. Mấy anh lớn ở đây cũng biết bọn em làm ăn không dễ dàng chút ít tiền vốn chỉ có thể cho vay giờ người vay trốn mất bọn em mất trắng à.

Tước Phàm lúc này cũng gật đầu cười nói.

- Xem ra Thiếu Kiệt ra tay con nhẹ nhĩ gặp anh mày là lết về. Mẹ người nào mượn người đó trả. Giờ tụi bây kéo cả người không liên quan vào muốn chết mà.

- Thôi bọn này cũng là người bị hại. Anh đưa tiền cho bọn nó lấy giấy nợ lại đi. Lát nữa em chuyển khoản lại sau.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tước Phàm mới gật đầu. Đưa tiền còn mắng những người này.

- Mẹ bọn bây hôm nay tao nể mặt Thiếu Kiệt mới đưa tiền chứ không thì khỏi đi. Mẹ đụng tới anh em Xuân Nghĩa Bang còn muốn tiền chết chưa hết tội mà.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười khỏ. Đường đường là một nhánh của bang hội mà Tước Phàm lúc nào cũng hăm dọa người. Đúng thất lãn lộn nhiều thành quen nên mới nói.

- Thôi đi anh ơi bọn nó có biết gì đâu người bị hại với nhau thôi mà. À mà anh có đem anh em theo không? Cho một thằng đi gọi xe cứu thương đi.

- Ừ để anh gọi có mấy thằng bên ngoài. khi nãy đi cùng anh để gọi bọn nó vào mà chi vậy?

Tước Phàm nghe gọi xe cứu thương thì nghĩ chắc bạn của Thiếu Kiệt bị nặng lắm cũng không nói gì còn gọi mấy anh em vào để làm gì thì hẳn không biết.

Thiếu Kiệt thấy nếu mà cứ để cho Tấn Tâm ở trong phòng trọ như thế này cũng không phải là cách giải quyết nên định nhờ một số người đem đồ của hai bố con về nhà Hà Vi. để cho Tấn Phát ở cùng bọn hẳn đến khi Tấn Tâm vào viện thì vẫn an tâm về con mình.

Hắn quay lại. Trong phòng lúc này Tấn Tâm ngồi một góc lưng dựa tường còn Tấn Phát thì bắt đầu đi nấu cơm. Thấy vậy Thiếu Kiệt vội nói.

- Em không cần nấu cơm nữa đâu! hôm nay anh chuyển bố con đi luôn. Phòng thì có gì để người ở lại liên hệ trả phòng là được nhà cũng không có đồ đạc gì hết nên cũng dễ.

- Chuyển đi? Tôi như vậy sao đi đâu được cậu. Giờ đứng còn không nổi nói gì mà chuyển đi đây.

Tân Tâm cứ nghĩ Thiếu Kiệt sẽ đi vài hôm, hoặc hết tháng mới để bố con hẳn chuyển về chỗ của hẳn giờ lại thấy Thiếu Kiệt làm liên nên có chút lo lắng bởi hẳn biết thể trạng của mình bây giờ rất kém.

- Anh yên tâm đi! Anh thì phải đi bệnh viện liên còn Tân Phát đi theo cùng lát nữa em sẽ dẫn cậu bé về nhà mình. Ở đây thằng nhóc tự mình lo lắng cơm nước cũng không tốt.

Tân Phát lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt với Bố mình hỏi.

- Mình lại dọn đi trốn những người kia nữa hả bố?

Câu hỏi đơn sơ nhưng làm hẳn chạnh lòng. Phải như thế nào với bố con họ mới để một thằng nhóc có ý nghĩ như thế. Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt Tân Phát cười nói.

- Em và bố không phải trốn nữa tiền những người kia anh đã trả rồi! giờ đưa bố em đi bệnh viện cho mau khỏi bệnh còn em về nhà anh ở sau này bố về thì hai bố con lại ở cùng nhau. Không phải dọn nhà nữa.

- Vậy em có được đi học lại không anh? Em muốn được đi học lại có bạn bè không phải đi bán vé số nữa.

Thiếu Kiệt xoa đầu Tân Phát cười với cậu nhóc.

- Em sẽ được đi học lại! Nhưng phải hứa với anh đi học lại phải học thật tốt đây.

- Vâng! Bố ơi anh kiệt nói mình trả hết nợ rồi con được đi học bố được đi khám bệnh nữa kia! Mình về nhà Anh ấy ở nha bố.

Tấn Tâm lúc này hai hàng lệ tuông rơi hấn không biết nói gì lúc này. Hấn chỉ biết Thiếu Kiệt cần việc gì đó liên quan đến mình. Mà lại bỏ ra cái giá nhiều như thế. không phải ai cũng bỏ ra nhưng thứ này chỉ để một người giúp mình việc gì đó.

Bởi ngoài kia còn có nhiều người sẵn sàng có thể làm việc cho cậu nhóc trước mắt này vì hấn có tiền. Hấn có thể kiếm người làm việc tốt hơn Tấn Tâm đang trong trạng thái như thế này.

- Cái ơn này của cậu tôi không biết bao giờ mới trả hết? Cậu xin nhận của tôi một lạy này. Tôi không quen biết cậu gì nhưng cậu lại giúp đỡ bố con tôi như thế này. Chỉ cần tôi khỏe mạnh lại bất cứ cậu có việc gì cần tới tôi sẽ không ngại cực khổ mà làm cho cậu.

Thấy hành động của Tấn Tâm Thiếu Kiệt vội đỡ hấn không cho Tấn Tâm lạy mình nói.

- Không cần phải thế đâu anh Tâm à. Đừng quỳ lạy ai ngoài cha mẹ. Mình phải có tự tôn của mình. Anh và bé Phát phải sống tốt và phải tốt hơn trước để người đàn bà kia hối hận về những gì mình đã làm ra. Đừng như thế!

(Đang định chuyển đổi giờ lên chương là buổi chiều anh em cho ý kiến ở dưới phần cmt nhé)

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 218: Lấy Giả Đánh Thật

Lúc này bên ngoài tiếng còi của xe cứu thương vang lên. Tước Phàm đi cùng với bác sĩ và y tá đi vào cũng hết hồn bởi gương mặt xanh xao thân hình vẫn còn nhiều vết thâm tím của Tấn Tâm.

Bác sĩ và Y Tá lúc này thấy vậy cũng trách móc hẳn.

- Sao để đến tận bây giờ mới gọi điện. Đưa lên xe ngay, tình hình này nếu càng để lâu sớm muộn gì cũng để lại di chấn sau này.

Vài người hộ lý bắt đầu chuyển Tấn Tâm lên cán cứu Thương đẩy lên xe Tấn Phát và Thiếu Kiệt cũng lên xe cứu Thương rời đi trước khi đi Thiếu Kiệt đặt Tước Phàm những vật dụng trong nhà đem tới chỗ bảo vệ nhà Hà Vi nói gửi cho hẳn là sẽ có người nhận.

Lúc này đang trên xe cứu thương điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên nhìn thấy số Hà Vi hẳn cũng cười bắt máy.

- Thiếu Kiệt cậu đi cắt tóc gì mà lâu thế? ừ sao có tiếng xe cứu thương?

- Ừ thì mình đang trên xe cứu thương mà? Đang trên đường đến bệnh viện.

Nghe Thiếu Kiệt đang trên xe cứu thương Hà Vi cũng hoảng hốt. Khi này cô vừa chơi game vừa nghe nhạc bằng tai phone nên không nghe được điện thoại reo. Giờ nhìn lại thấy điện thoại có cuộc gọi nhờ thì của Thiếu Kiệt. Mà lại nghe hẳn nói đang trên xe cứu thương nên cô cũng lo lắng hỏi.

- Cậu bị gì đang đi bệnh viện nào mình tới ngay.

- Ấy không phải mình bị thương. Là một người quen mình đang đi cùng anh ta tới bệnh viện thôi. À mà lát nữa có người đem đồ gửi cho mình thì nói bảo vệ nhận giúp là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói người bị thương không phải là mình. Hà Vi cũng bớt phần nào lo lắng. Thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Cậu cũng đừng làm mình thót tim như thế chứ. Mà bạn cậu đang tới bệnh viện nào để mình tới xem sao có gì giúp được thì mình giúp.

Suy nghĩ một lúc rồi Thiếu Kiệt mới nói bệnh viện đang tới cho Hà Vi. Dù sao nếu dựa vào một số quan hệ của cô biết đâu Tấn Tâm được chăm sóc tốt hơn cũng không biết chừng.

Tấn Phát ngồi một bên lo lắng cho bố mình. Dù sao hẳn cũng không biết bố mình bị nặng như thế nào. Vì thấy bố không đứng được nhưng vẫn có thể nói chuyện bình thường thì nghĩ không có gì. Giờ nghe Bác sĩ nói có vẻ trầm trọng bệnh tình của bố hẳn nên cũng lo lắng.

- Em đừng lo anh bảo đảm bố em không sao đâu. Anh sẽ nhờ bác sĩ chăm sóc tốt nhất cho em.

- Vậy là bố em sẽ mau hết bệnh về với em phải không anh.

Gật đầu Thiếu Kiệt xoa đầu Tấn Phát xe cứu thương vừa dừng lại trong sân bệnh viện thì các hộ lý bác sĩ chạy lại. Bắt đầu làm các bước khám sơ bộ. Đưa Tấn Tâm đi chụp x quang làm xét nghiệm các thứ. Rồi mới đưa vào phòng bệnh chờ kết quả.

Hà Vi sau khi nhận được địa chỉ của Thiếu Kiệt đưa cũng tức tốc nói Khải Huy đưa đến bệnh viện. Khi đến số phòng Thiếu Kiệt nói thì thấy hẳn đang ngồi một bên nói chuyện gì đó với Tấn Tâm.

Bước vào phòng Thiếu Kiệt thấy cô mới giới thiệu cho Tấn Tâm.

- Đây là Hà Vi bạn tôi. Nghe anh vào viện nên ghé thăm còn đây là Tấn Tâm còn chú nhóc này là Tấn Phát con của anh Tâm đây.

Hà Vi lúc này cũng cúi chào với Tấn Tâm đang nằm trên giường bệnh. Thấy Hà Vi như thế hẳn lại thờ dài. Thiếu Kiệt thì biết vậy nên nói.

- Thôi anh cứ nằm nghỉ để tôi với Hà Vi đi lấy kết quả xem sao còn biết đường điều trị cho anh.

Thiếu Kiệt vội lôi kéo Hà Vi ra khỏi phòng để Tấn Phát cùng bố mình ở lại. Ra ngoài Hà Vi mới hỏi Thiếu Kiệt về Tấn Tâm.

- Sao anh ta bị thương nhiều vậy? Vết Thương có vẻ là thường xuyên bị đánh?

- Ừ anh ta cũng là một người số khổ. Vợ anh ta ôm tài sản bỏ đi với người tình, để lại Tấn Phát và một cục nợ lớn của dân cho vay. Anh ta không có tiền trả phải trốn chui trốn nhủi cùng thằng nhóc bọn cho vay bắt được đánh anh ta, Cứ cách vài ngày lại tìm đến. Mình biết chuyện nên mới trả nợ giúp còn đưa anh ta về đây.

Hà Vi nghe thế cũng bực mình. Cô là thân nữ nhi nhưng vẫn hiểu được việc làm của mẹ Tấn Phát kia là sai trái cỡ nào nên nói.

- Lại có chuyện này? Thật nhìn thằng nhóc nhỏ xíu mà phải gặp cảnh thế này chắc cũng không dễ dàng gì? À mà sao cậu lại biết anh ta con trả nợ dùm.

- Thì cậu cũng biết đó sắp tới việc mở rộng kho bãi bên Khương Đáo đấy. Hiện tại mình đang cần người. Mà anh ta lại khá phù hợp. Vừa hay công việc của anh ta cũng là tài xế xe khách. Nên những việc như giao

tiếp với mấy chủ xe và các nơi anh ta hiểu hơn những người người của mình nhiều.

Thiếu Kiệt cũng không giấu giếm Hà Vi mà nói thẳng mục đích của mình. Dù sao nhưng việc kinh doanh cô cũng biết không ít chuyện.

- Ừ. Như thế cũng tốt để anh ta có một công việc ổn định để lo cho con anh ta là tốt rồi. À mà hồi nãy bạn nói bạn có gửi đồ mà đồ đó là gì vậy.

- Cũng không có gì chỉ là đồ đạc của hai bố con đó thôi. Họ ở trong một phòng trọ lụp xụp mà lại nằm ngủ trên cái chiếu cách nền đất chưa tới năm phân. Hiện trạng như giờ có lẽ do nằm như thế gây ra nên mình định đưa hai bố con họ về ở trong nhà cậu luôn cậu không ý kiến chứ.

Hà Vi nghe được ý kiến của Thiếu Kiệt trong chuyện này mới mỉm cười nhìn hắn nói.

- Cậu không cần phải xin phép mình đâu. Với lại nhà có thêm người cũng vui mà Trịnh Chi dạo này lo lắng công ty cho cậu có thêm cậu bé đôi khi mình cũng có thể dẫn thằng nhóc đi giải khuây.

Thiếu Kiệt lúc này có cảm giác gì đó phiền muộn. Bởi Hà Vi đến Lưu Minh này vì hắn. Giờ ngoài việc học, với nhưng thứ liên quan hắn không dành cho cô được thời gian rảnh nào. Thở dài một hơi Thiếu Kiệt mỉm cười hắn hôm này buổi chiều được nghỉ sẽ dùng thời gian này giúp Hà Vi giải khuây vậy.

- Thôi đi vào hỏi bác sĩ xem tình hình của Tấn Tâm như thế nào? để biết mà còn sắp xếp người trông coi anh ta vậy.

Hà Vi cùng Thiếu Kiệt sau khi cầm hồ sơ bệnh án của Tấn Tâm hắn vội lấy phim x quang đưa lên bóng đèn nhìn thử. Thấy hành động đăm chiêu nhìn phim x quang của Tấn Tâm. Hà vi mới cười cười chọc hắn.

- Cậu định làm gì thế? định chuyển nghề à?

- Không xem ra vẫn còn may Anh ta chỉ mới bị đa thương choáng nặng vùng phổi không đến nỗi nguy hiểm. Có biểu hiện dập phổi. Mình tuy không phải bác sĩ nhưng như phim x quang thì phải biết bị gì chứ.

Thiếu Kiệt bỏ phim x quang vào trong phòng bì nhìn Hà Vi cười cười. Hà Vi nghe thế cũng lắc đầu cô không hiểu Thiếu Kiệt còn cái gì không biết hay không. Nhưng cô không biết rằng hẳn dựa vào bệnh lý của Tân Tâm ở Tiền Kiếp mà xem phim x quang.

Không phải vô cơ vì Tân Tâm lúc đó mang trong mình căn bệnh viêm phổi. Mà dựa theo những gì Thiếu Kiệt đã thấy thì nguyên do ra sao mà hẳn bị thì Thiếu Kiệt cũng hiểu.

Lúc này người bác sĩ nhìn Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Ai! Người nhà bệnh nhân ai cũng đọc được phim x quang với xem được bệnh án bệnh nhân thì bác sĩ chúng tôi khỏe biết bao nhiêu. Cậu nói đúng đấy bệnh nhân bị đa thương choáng nặng vùng phổi. Nhưng nếu mà điều trị tốt thì vẫn có thể trở lại bình thường cũng may là phát hiện sớm nếu không có thể biến chứng thành Viêm Phổi lúc đó khó khăn hơn nhiều.

- Ủ vậy các bác sĩ giúp đỡ giúp cho anh bạn tôi mau lành bệnh còn những chi phí khác chúng tôi sẽ lo.

Trời đi phòng bác sĩ điều trị Thiếu Kiệt đi ra ngoài mua một ít thức ăn. Hà ngoài cổng bệnh viện một thùng nước năm lít và một ít vật dụng cần thiết cho bệnh nhân.

Thiếu Kiệt với Hà Vi làm thủ tục nhập viện còn mướn cả hộ lý túc trực chăm sóc Tân Tâm. Hà Vi thấy vậy cũng không nói gì. Cô cũng hiểu hiện tại Tân Tâm cũng không có người nhà việc để Tân Phát ra và chăm sóc tuy

có phần tốt nhưng không thể nào bên cạnh thường xuyên được. Với cậu nhóc còn nhỏ không thể nào ở mãi trong bệnh viện để chịu mùi sát trùng như thế này không tốt cho lắm.

Sau khi làm xong các thứ Thiếu Kiệt và Hà Vi trở lại phòng của Tấn Tâm. Thấy hẳn về Tấn Phát hỏi ngay.

- Anh Kiệt bố em có sao không anh?

Hà Vi thấy thằng nhóc dễ thương nên ngồi xuống bên cạnh nói.

- Bố em không sao hết để bác sĩ y tá ở đây chăm sóc một thời gian là được. Như thế bố em sẽ mau khỏi hơn mỗi ngày chị sẽ dẫn em đi thăm bố cho bố em mau hết bệnh.

- Ừ Anh chỉ cần uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ thôi. Cần cái gì thì nói hộ lý chăm sóc cho anh em có thuê họ rồi. Giờ cũng trưa rồi anh ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi lát nữa em đưa Tấn Phát về nhà cho cậu bé nghỉ ngơi cũng như chuẩn bị việc học lại cho cậu nhóc.

Thấy mọi thứ Thiếu Kiệt đều lo liệu chu toàn Tấn Tâm cũng hiểu hẳn gặp được Thiếu Kiệt là một sự may mắn biết chừng nào bởi không có ai làm nhưng việc này với người xa lạ.

Đồ ăn Thiếu Kiệt lấy ra để cho mọi người cùng nhau ăn trong phòng bệnh. Cuộc nói chuyện xoay quanh nhưng gì hai bố con đã xảy ra làm Hà Vi cũng hiểu thêm một phần nào đó về cuộc sống của hai bố con này.

Tại Ngọc Châu lúc này Hà Thúc đang cùng nhóm người của mình xem một bộ hồ sơ của một người mà Hà Vi đã báo cho họ.

- xem ra kích lịch của tên Vũ Luận này không dễ có à. Mà Cũng không biết khâu khí ở đâu mà tên này lại bật lại cả Văn Hạ. Nhưng xem ra bộ phận

bên kia cũng có vài chỗ không được lòng người à.

Lưu Hoan sao khi đọc qua hồ sơ của Vũ Luân cũng hướng mọi người có mặt ở nơi đây nói. Hà Thúc bây giờ cũng mới lên tiếng sau khi nghe Lưu Hoan đánh giá xong.

- Quan trọng là biết được điểm yếu này chúng ta có dùng được hay không? hay là cái bẫy của bên nhà họ Ngô bày ra đây này?

- Lão Hà! Chuyện này không thể nào là của nhà đó được đâu. Ông nghĩ xem hấn đất tội với Văn Hạ bị chuyển đi về địa phương? Chuyện đó cách đây hơn ba năm. Mà Thiếu Kiệt mới bị chúng ta tìm thấy chưa tới nửa năm. Với tính khí và hồ sơ thể này tôi nghĩ có thể sử dụng được người này.

Lão Trần bây giờ vừa uống trà vừa nói ra những suy nghĩ của mình về Vũ Luân. Đơn giản vì hấn không nghĩ rằng chuyện này có gì liên quan tới Thiếu Kiệt. Một người đất tội người khác mà lại không được lòng của phe phái thì bị điều đi là chuyện hiển nhiên. Mà từ Ngọc Châu ra tới Lưu Minh thì có vẻ như đây biên ải với quan viên.

- Lão Trần nói đúng đấy, Nhà bên kia mà biết Thiếu Kiệt trước thì bọn mình không có cơ sở nào cho đến hôm nay rồi. Việc này chỉ có thể là ngẫu nhiên thôi. Có vẻ như tên Văn Hạ khi nghe thấy Vũ Luân làm ở Lưu Minh nên mới xung phong đi thử để làm Vũ Luân xấu mặt. Nhưng lại để áp chế với Thiếu Kiệt.

- Máy ông nói cũng đúng nếu mà nhà họ Ngô kia biết được Thiếu Kiệt chắc cũng không để tới bây giờ. Máy ông xem người này nên sắp xếp ra sao. Nếu nâng được thì nên nâng.

Hà Thúc thấy mọi người nói cũng đúng. Nếu chuyện này là sắp xếp thì không thể nào một người trong tổ chức lại chịu nằm một chỗ hơn ba năm

mà không thẳng tiến được bước nào. Lưu Hoan cũng gật đầu bởi ông và Hà Thúc là hai người phát hiện ra tiềm năng to lớn của Thiếu Kiệt. Không những thế còn biết được Thiếu Kiệt hẳn đi lên như thế nào.

Trần Lão lúc này mới nói.

- Theo tôi có nên điều anh ta về gần Ngọc Châu lại không dù sao gia đình anh ta vẫn là ở Ngọc Châu này.

- Bậy ông làm vậy không được đâu! Văn Hạ mới đi Lưu Minh đổi chọi với là Vũ Luận giờ ông mà điều hẳn về gần Ngọc Châu khác nào lạ ông tôi ở bụi này. Vũ Luận hẳn kịch liệt có. Dưới cơ sở cũng có. Nếu bây giờ mà đem hẳn về gần Ngọc Châu. Bên kia biết mình thu nạp hẳn thì không được.

Trương Lão nhanh chóng bắt bỏ điều này bởi thấy được đây rất nhiều nguy cơ. Vì chưa biết là Vũ Luận sẽ dừng về phía bên nào. Nếu cứ đem hẳn từ Lưu Minh về Ngọc Châu thì những người của bên kia sẽ lôi kéo trở lại. Hà Thúc thấy Trương Lão nói thế biết hẳn đã có dự định của mình nên hỏi

- Vậy theo ông phải làm thế nào mới thích hợp trong chuyện này? Vũ Luận này nếu mà đào được đi ra thì bên kia chắc chắn có một nơi chí mạng.

- Theo tôi trước mắt cứ để hẳn cố định đó cho người từ từ thăm dò ý nghĩ của hẳn. Đợi chuyện này tạm lắng chúng ta mới đưa hẳn về làm hậu thuẫn sau này cho Thiếu Kiệt. Còn đưa người vào chỗ hẳn thế chỗ như thế chúng ta cấm thêm được một quân bài.

Trần Lão và Lưu Hoan cũng gật gù. Phòng tuyến bên kia trước giờ chắc chắn. Nhưng giờ có điểm đột kích thì đó là nơi làm nơi chiến tích. Trần Lão lúc này cũng tán đồng với ý kiến của Trương Lão đưa ra nói.

- Chuyện này tốt. Chỉ cần biết hẳn có dự định gì là được. Nếu đứng vào hàng ngũ chúng ta được thì. Như thế Lưu Minh trở thành nơi đổi chuyen

tuyên một phần của bên kia dễ dàng suy yếu đi các chỗ khác nữa.

- Như thế cũng tốt nếu hấn thật tình muốn thay đổi chỉ cần vẫn ở Lưu Minh một thời gian nhìn Thiếu Kiệt bên đó là được. Chúng ta chỉ cần thấy hấn cần trợ lực lúc đo ra tay sẽ lấy được cứ điểm của Lưu Minh hoàn toàn.

Lưu Hoan lúc này cũng nói ra ý nghĩ của mình. Hấn thấy chuyện này nếu không có gì phức tạp xảy ra thì rất có khả năng nắm chắc được. Lưu Hoan lúc mới nhẹ giọng nói.

- Tôi thấy đạo này Thiếu Kiệt ra những nước cờ khá mạo hiểm không biết thằng nhóc này lại nghĩ gì khi bại lộ ra cả thực lực của mình như thế? Thật thất trách cũng may la chỉ có một phần được đem ra.

- Ông nói sai rồi tôi thấy thằng nhóc ra nước cờ này hay đó chứ. Giờ bên kia biết bọn mình bảo bọc hấn. Thiếu Kiệt mà vẫn ần núp như trước đây Thì người bên kia càng cho hấn là mối nguy hiểm lớn. Cái này là lấy giả đánh thật. Cho bên kia thấy do dựa vào bên mình mà Thiếu Kiệt hấn như thế. Cũng rất có lợi bởi không ai biết rõ thực lực của thằng nhóc ra sao.

Hà Thúc này mới từ tốn nói ra nhưng ý kiến của mình về Thiếu Kiệt. Ông thấy tuy nước đi này có phần mạo hiểm nhưng cũng cho thấy Thiếu Kiệt hấn đã có tầm nhìn toàn cục lớn hơn không còn hạn chế ở Thiên Hoa hay Lưu Minh nữa.

- Nói chung chuyện này tôi thấy thằng nhóc có ánh mắt bắt đầu cao hơn trước, không còn chỉ nằm ở mỗi Lưu Minh nữa mà bắt đầu hướng về Ngọc Châu này rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 219: Ngô Nam Ý Kiến

Các đó không xa tại Ngọc Châu một căn phòng trang nghiêm đầy bề thế của một gia đình khác với nét kiến trúc hiện đại, trong phòng hiện tại có bốn người đang ngồi với nhau. Một ông lão trạc tuổi bọn người Hà Thúc, Lưu Hoan ngồi giữa phòng.

Khuông mặt giận dữ của Ngô Minh với nhiều nếp nhăn trên trán vẫn tỏ ra nét uy nghiêm của một gia chủ, ánh mắt vẫn còn sắc bén của một người đứng tuổi đang nhìn chăm chăm ba người,

Với vẻ phần nộ của mình. Ông hướng mọi người trong phòng mắng không nề nang một ai. Nhưng người khác cũng chỉ im lặng không nói lại lời nào.

- Mẹ cái bọn ăn hại! Ngô Minh ta có ba đứa con mà toàn những thứ vứt đi thế này thì làm sao trụ nổi hả? Ba đứa bây một đứa thì để có con bên ngoài, một đứa đi thăm dò thì tin tức không chính xác. Còn một đứa thì sao suốt ngày làm những chuyện không đâu. May là cái gia đình này chống nổi không thì chết hết rồi.

Ngô Nam ngồi một góc im thin thít không nói được lời nào. Hắn đưa mắt nhìn anh mình Ngô Kỳ như nhờ sự giúp đỡ. Ngô Kỳ ngồi đó với đôi chân mày rậm và ánh mắt sắc bén khuôn mặt vuông mang dám dấp của người phú quý không lo chuyện tiền bạc trong đời. Lúc này nhìn qua bố mình là Ngô Minh.

- Chuyện này thằng Nam con công nhận là nó sơ sót, trong đất địch mà lại không có sự chuẩn bị với phần có vẻ như con đánh giá sai lầm về cô ta.

- Đúng rồi đó bố anh Nam lần này đi có thu thập sai tin hướng nhưng mà hiện tại không phải mình biết được thực lực thằng nhóc đó rồi sao? Cũng không bằng thằng cháu con đâu mà bố lo. Với lại tin tức chỉ vài ngày thì làm sao thu thập được bố làm vậy người bên dưới anh Nam cũng nản chí.

Ngô Trực lúc này mới lên tiếng bên vực cho Ngô Nam, Hấn thấy ở đây tin tức sai lầm chủ yếu do thời gian thâm nhập cơ sở quá ít không hiểu hết được về Thiếu Kiệt mới dẫn đến tình trạng như thế.

- Đúng rồi bố tin tức con thu thập đâu được bao nhiêu ngày bố đã gọi con về. Thật tình con còn muốn ở lại đó quan sát nhiều hơn việc thu thập tin tức có vấn đề cũng do cái bọn kia tạo vỏ bọc cho thằng nhóc. Nên con đi một mình nhân lực ở Lưu Minh mình lại mỏng thì làm sao biết hết được bố.

Ngô Minh lúc này đập bàn một cái rầm làm Ngô Nam cũng im lặng không nói nữa cúi đầu.

- Vậy ý mày là thằng già này sai đúng không. Bao nhiêu đó ngày còn chưa đủ thu thập tin tức. Mày biết là bọn kia đem thằng nhóc để làm gì? không đối phó với cái thằng anh mày thì để làm gì? Còn mày với Ngô Trực làm gì bên ngoài đừng tưởng tao không biết. Một thằng thì dựa vào kiến thức học ở nước ngoài về không giúp ít anh mày lại con đi chiết xuất chất cấm. Một thằng thì kéo bè kéo cánh làm tổn hại cơ sở. Thằng Vũ Luận đó không phải mày thì ai mà đá nó ra tận Lưu Minh để giờ nó trở cờ. Đã ra tay lại không quyết đoán để cho hấn còn sống mối họa sau này.

Ngô Trực lúc này bị chửi nhưng cũng cứ cười như không có chuyện gì xảy ra. Hấn lúc này mới đáp lại lời bố mình.

- Bố à! con cũng đâu muốn, bố nghĩ xem Anh con như thế thì con làm gì bây giờ phải đi kiếm chút tiền cho gia đình mình thôi. Bố nghĩ con không biết sao. Anh tuy chức lớn thật nhưng muốn hoạt động được các người bên

dưới điều cần tiền con chỉ kiếm tiền giúp anh thôi mà. Có Anh trụ vững muốn lôi kéo người chỉ cần mình ra tiền là được.

- Thằng Trục nói đúng đấy bố dù sao chống đỡ đến bước này đều là Tiền của nó mới đấu lại với những người kia. Tuy có thật sự là điểm yếu thật nhưng xét ra con còn tại vị với thằng Nam thì không ai có thể đụng đến nó được. Chứ bên kia họ nắm cả quân đội và kinh tế. Minh không có cái chống lại sao được, tuy điều này có phần không tốt thật nhưng để có cách ngang bằng với họ mình phải chấp nhận thôi.

Ngô Kỳ lúc này mới thật sự nghiêm túc trong việc này. Nói ra những suy nghĩ của mình với bố. Hắn cũng hiểu bấy lâu nay hai thằng em hắn Ngô Nam đi kéo bè kéo cánh chủ yếu triệt hạ những người không thật sự nắm quyền điều khiển của mình còn tiền ở đâu thì đó toàn bộ tiền của Ngô Trục.

- Tao không phải không biết nhưng mà nó nên điệu thấp một chút mà coi trong nhà này mấy chiếc xe sang trọng mua của nước ngoài. Mẹ người ta chưa nhìn vào là may rồi. Tiền bạc phải giấu không phải đem khoe. Cứ như thế này mai một bọn kia mà chú ý thì với toàn bộ tiền công chức của bọn mày và cả của lão già này thì thằng Ngô Trục làm sao mua được bao nhiêu đó xe. Rồi còn mày. Năm xưa lại đại dột để lưu lại hậu hoạn tới bây giờ mày tính sao đây.

- Theo con nó không đủ uy hiếp đâu. Bố cứ nghĩ xem với thao tác này một khi đem thằng nhóc lên bàn cũng chẳng được gì con nói cái gì không làm giả được. Nếu thật sự mà đem ra so ADN thì để cho bên của anh Nam làm một cái rụp không liên quan thế là xong. Bọn kia cũng biết chuyện này hệ trọng mà không nói bọn nó cũng biết. Không lẽ tụi nó muốn đập đổ chén com của một đồng người.

Ngô Trục lúc này cũng trả lời lại bố mình. Hắn cho rằng việc thằng nhóc chỉ cần Ngô Nam với phe cánh của mình có thể áp chế kết quả xét nghiệm

của thằng nhóc Thiếu Kiệt.

- Ngô Trục nói đúng đó bố. Chỉ cần thao tác một chút trong chuyện này là được. Mấy người kia biết thì đã sao? người của mình bọn chúng dám điều tra à. Mà điều tra vẫn phải thông qua nhiều thứ. Không lẽ vì một thằng nhóc toàn bộ các nơi đều động thì không thể nào. Bọn kia phải biết ném chuột vỡ đồ nên cũng không làm ra manh động đâu.

Ngô Nam cũng vội phân trần bởi những gì Ngô Trục nói hẳn có thể thao tác được phía sau. Dù sao thì những người Hà Thúc, Lưu Hoan cho dù có biết thì đã sao. Kết quả không như ý thì làm gì được nhau. Đấu tranh thì gia đình họ không nhất thiết là thua cho bên đó.

- Chuyện này bọn bây nói cũng đúng. Nhưng lỡ như bọn nó vẫn muốn truy thì sao? Bọn người bên kia cũng không dễ chơi như bọn bây tưởng. Nếu không thì bên họ cũng không ngang bằng với bên mình đến giờ phút này.

- Việc này chỉ cần bố và anh Kỳ áp chế họ đủ để mọi người bên dưới thao tác là được. Thằng nhóc đó dù sao cũng không nổi bật như Ngô Long làm việc tùy hứng. Một cái việc nhỏ như con thỏ cũng làm. Nói chung là bọn người bên kia muốn đào tạo nó con thấy còn hơi lâu đây. Làm một chút ý tưởng cũng phải xin đầu tư, thua xa cháu con nhiều.

Ngô Trục lúc này đánh giá Thiếu Kiệt dựa theo những gì hẳn biết. Bởi hẳn thấy mỗi việc phải đi xin tiền đầu tư của mấy chỗ khác không cũng là một phiền phức trong khi đối với hẳn đó là ý tưởng không đáng một đồng nào trong chuyện này.

- Đúng là thằng nhóc này có điểm thông minh của nó. Nhưng chỉ mới chớm nở. Cũng may là người bên mình biết được chuyện này không thì đợi nó được bọn người kia bồi dưỡng xong cũng không biết sao.

Ngô Minh bây giờ mới thâm gặt đầu đồng ý. Ông cho rằng việc này cũng khá tốt khi biết được con bài ẩn của những người phía bên Hà Thúc. Bởi nếu không bị tiết lộ thông tin này thì có thể sau này Thiếu Kiệt là mối nguy hiểm tiềm ẩn với họ. Ngô Trục lúc này mới nhìn anh mình Ngô Kỳ hỏi.

- Anh Kỳ sao hồi đó không để người làm cho con đàn bà kia hư thai đi mà để đến lúc này mới phát hiện ra vậy.

- Tao biết chắc lần đó đã định là phá cái thai đi thì nó lại mất tích. Tao cho người tìm nhưng vẫn không tìm được thông tin gì của cô ta. Qua một thời gian tao cũng quên mất. Chỉ là một đũa qua đường thì cần nhớ làm gì. Giờ lại mọc ra nên tao mới bực tức chứ.

Ngô Kỳ hẳn giờ mới nói ra những dự định năm xưa của mình. Hẳn còn không biết tại sao Hoàng Lâm Nhu lúc đó như biến mất không một tăm hơi nào. Giờ nói ra việc này hẳn càng tức năm xưa không ra tay sớm hơn. Ngô Nam nghe anh mình nói vậy cũng có một vài chỗ thắc mắc, rồi chợt nhớ ra đạo này không thấy Ngô Long nên mới hỏi Ngô Kỳ

- Vậy cũng lạ thật với nhà mình lúc đó mà không tìm ra cô ta được thì có chút khó hiểu nhưng mà chuyện đã lỡ rồi cũng may nó không quá ưu tú. Nếu mà nó như Ngô Long thì là mối họa rồi. Ấy nhắc đến thằng cháu đạo này sao không thấy nó đâu thế anh hai.

- Mà đừng hỏi nó với tao nó làm gì tao còn không biết đây này. Học hành thì chẳng thấy nó học suốt ngày nó làm những việc gì đâu đâu tao không biết định hướng nó đi con đường nào sau này nữa.

Thật sự thì Ngô Kỳ hẳn cũng không biết con mình đang làm gì. Chỉ biết đạo gần này hẳn làm điều gì đó xem ra rất bí mật mà không ai trong nhà được biết hẳn cũng phát sầu vì con của mình.

- Thôi thằng nhóc chẳng ai đoán được ý nó đâu. Nên để nó tự muốn làm gì thì làm là tốt nhất. Nói thế nhưng bọn chúng mày lâu lâu nên xem nó ra sao mà biết đường mà tính. Chứ không nó lại lấy tài mình đi làm những việc như của Ngô Trực nữa thì khổ. Tao có mình nó là cháu trai thôi. Còn thằng Trực mày xem việc của mày tốt vào. Đừng để sau này bị lộ ra lúc lại kéo theo không ít người.

- Việc này bố cứ yên tâm mỗi nơi con chỉ cung cấp một người. bên dưới nó phải có ít nhất vài người nữa rồi mới xuống dưới tiếp theo các tầng quản lý nhỏ hơn rồi mới tới mấy thằng bán lẻ với lại bọn chúng chỉ gặp người mà con cho đóng giả mình thôi. Bất cứ là bất kể đó mà hình như thằng đó chết cũng được hơn một năm rồi.

Ngô Minh âm trầm không nói gì. Hắn biết con mình sắp xếp như thế thì cũng ổn mọi thứ có truy ra cũng không đến được hắn. Thở dài với đám con mình. Ngô Minh mới lắc đầu đứng lên nói.

- Chuyện thằng nhóc kia mấy đứa tự bàn bạc với nhau các làm việc. Lưu Minh hiện tại là điểm nóng không nên trực diện đối kháng với nhưng quân bài của bên kia. Cư âm thầm mà làm bắt đầu từ Vũ Luận nếu hạ được hắn cứ hạ còn không thì phải cho hắn biết thế nào là không đi cùng một con thuyền.

Nói rồi Ngô Minh rời đi để ba đứa con của mình ngồi lại với nhau. Ba người nhìn nhau lắc đầu. Ngô Nam lúc này mới hướng anh mình nói.

- Anh xem bố có phải lo lắng quá không em thấy hai mẹ con nó giờ thì sinh long hoạt hổ như thế nhưng chưa biết chừng gãy gánh giữa đường không hay mà bố cứ lo thừa.

- Không phải tại mày lấy tin tức sai lầm thì ông đâu có thế. Nhưng mà nói gì nói nó cũng là con tao. Mà hai đứa thử nghĩ xem nó có biết mình có

bố không? Tao thấy nếu nó biết thì gặp mặt mày không chỉ có con mẹ nó không đâu.

Đánh giá trong chuyện Ngô Nam và Hoàng Lâm Nhu gặp mặt bà lại không muốn cho em mình gặp Thiếu Kiệt chúng tỏ có điều gì đó mà hẳn chưa biết thậm chí hẳn cho rằng Hoàng Lâm Nhu có thể vẫn chưa cho Thiếu Kiệt biết về bố mình. Ngô Nam nghe anh mình phân tích suy nghĩ lại cảm thấy cũng đúng nên nói với hẳn

- Ừ anh nói em mới phát hiện nhé. Hình như là những người bên kia cùng con nhỏ đó không cho em gặp mặt thằng nhóc. Có khi nào thằng nhóc vẫn chưa biết chuyện này không?

- Chuyện này dám lăm đó? em đã xem qua hồ sơ của thằng nhóc rồi. Nó chỉ đề bố mất không ghi cả tên họ của bố. Em nghĩ có khả năng xảy ra viện này có thể con nhỏ đó nó muốn cho anh không phát hiện mà bắt thằng bé ghi như thế. Anh nghĩ thử xem nếu một người con tôn trọng bố mình dù ông có chết thế nào thì cũng phải để tên vào rồi mới ghi mất đằng này lại không có ghi cả tên. Nếu ghi tên nhà mình đã phát hiện sớm rồi. Tuy tên giống tên nhiều nhưng chỉ cần chung mối quan hệ là bà ta không lẽ bao nhiêu năm nhà ta không phát hiện được.

Nghe được Ngô Trục phân tích về chuyện này Ngô Kỳ trầm mặc suy nghĩ một điều gì đó còn Ngô Nam như có sáng kiến của mình nên mới hồ hởi nói.

- Em thấy chắc chắn bà ta không cho thằng nhóc biết mình có bố che giấu bấy lâu nay. Nếu không bọn người bên kia sẽ không toàn lực giúp đỡ Hoàng Lâm Nhu che giấu chuyện này. Nếu mà như thế thì em có cách này hay lăm.

- Mày có cách gì nói nghe coi nếu được thì tiến hành không ôn thì thôi.

Ngô Kỳ nghe em mình nói có cách cũng muốn hẳn nói ra để ba anh em tham khảo chuyện này. Dù sao có sáng kiến cũng là một lối đi để tìm được cơ sở.

- Giờ nhé nếu thằng nhóc nó không biết mình có bố là anh đi. Chỉ cần mình cho người tác động vào thằng nhóc. Nói mẹ nó ôm nó bỏ đi anh tìm nó mấy chục năm không thấy. Vì không có hồ sơ tìm kiếm. Anh thử nghĩ thằng nhóc lúc này nó sẽ nghĩ sao. Mẹ nó nói xạo nó. Bắt nó chịu khổ chung với bà ta. Buộc nó phải lăn lộn sống ở những chỗ như thế kia. Có tài năng mà không dùng được vì thân phận thấp kém không có tiền bạn anh nghĩ sao.

- Áy cái ý kiến này hay à. Anh Nam lâu lâu anh có sáng kiến tuyệt đấy. Thằng nhóc ở trong khu nghèo hen mười mấy năm, giờ phát hiện mình có một ông bố có thể lực. Chỉ vì mẹ hẳn ôm hẳn bỏ đi nên hẳn không được hưởng thụ phải chịu khổ hay à.

Nghe được hai người em mình nói chuyện này như thế. Ngô Kỳ cũng gật gật tán đồng. Nhưng mà Ngô Nam lại khó chịu vì hẳn chưa nói hết thì bị Ngô Trục nhảy vào nên mắng.

- Tao đã nói xong đâu mà mày nhảy vào nói. Nè anh xem nếu nó đã như vậy mình nói mẹ nó là hợp tác với người ngoài định lật đổ nó điển hình là bọn Hà Thúc, Lưu Hoan muốn hẳn đánh bại anh sau này để tìm đường mà hạ bệ anh để anh không còn chỗ đứng anh nghĩ sao. Việc này chỉ cần thao tác âm thầm làm việc tốt một chút thì xác suất phần trăm khá cao. Dù sao nó cũng là con anh mà máu mủ ruột rà cũng hơn người ngoài chứ đúng không. Vậy là mình từ thằng nhóc thâm nhập phá rối bên kia. Một nước cờ mà bọn người kia không biết được. Bỏ công đào tạo rồi lại công cốc hay hơn là mình tìm cách đối phó nó càng để nó biết được sau này càng trở mặt làm thù. Còn chuyện Văn Hạ thì để ợt đem chuyện này đổ lên người Vũ

Luận nói hấn đến đề đối phó Vũ Luận nhưng lại đụng phải Thiếu Kiệt đơn giản không.

ý kiến của Ngô Nam đưa ra làm cho Ngô Kỳ trầm ngâm suy nghĩ. Hấn thấy cách này không phải là tệ nhưng có điều gì đó thấy không thích hợp lắm. Bởi chuyện này nếu muốn làm được thì sau này hấn phải quyết định cho Thiếu Kiệt như thế nào mới là đáng nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 220: Trung Tâm Vòng Xoáy

Thấy Ngô Kỳ ngồi suy nghĩ hai người cũng để cho hắn có được chút thời gian quyết định. Vì việc này nhân tố chủ yếu là Thiếu Kiệt nếu, những gì Ngô Nam nói có thể thực hiện được thì mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

- Việc này như một con dao hai lưỡi, đi trên nó rất dễ rơi xuống vạn kiếp bất phục. Trước không nói đến chuyện khác chỉ nói đến nếu thành công phải an bài cho hắn thế nào mới là chuyện quan trọng. Xét thấy hắn cũng không phải người ngu ngốc nên cẩn thận.

Ngô Trục thấy điều anh mình nói cũng có thể xảy ra phân vân một hồi rồi mới thêm vào ý kiến của mình.

- Anh hai nói không phải không có lý. Nếu mà hắn giữa đường giết ngược lại chúng ta cũng rất khó lòng phòng bị. Nhưng mà chỉ cần mình đưa người mình thân cận với thằng nhóc kiểm soát hành vi của hắn thì chắc chắn có thể à. Đến lúc thỏ khôn chết thì chó săn cũng bị làm thịt. Đơn giản tạo một chút hiện trạng xe đụng chết tài xế có tiền án là được mấy chuyện như thế này đối với em đơn giản.

- Đừng đại giờ thằng nhóc nó đang trong vòng nghiêm ngặt bảo vệ không được đâu.

Ngô Nam thấy em mình có ý định giết người thì cũng nói với hắn cấm kỵ lúc này. Ngô Trục chỉ cười cười nói.

- Hiện tại nó là chó săn thì em sẽ không làm chỉ đợi khi con thỏ của những người kia mất đi thì ra tay lúc đó vẹn cả đôi đường không thấy lợi

sao. Còn nó muốn trở giáo chỉ cần biết được lúc đó mình ra tay cũng không muộn.

- Vậy cũng ổn. Chuyện này em thao tác đi. Còn những thứ khác để cho Ngô Nam làm. Tạm thời làm như vậy còn thằng Vũ Luận giờ nó còn là con bài để che dấu tạm thời không động đến nó. Đợi đến khi có cơ hội thì làm luôn một lúc.

Ngô Kỳ bắt đầu phân phó các thứ chính thể trong chuyện này. Còn lại bắt đầu giao lại chuyện Lưu Minh cho Ngô Trục. Bây giờ bên ngoài mới bước vào Diệp Nhi hùng hổ nhìn Ngô Kỳ nói.

- Ông hay nhĩ bên ngoài phong lưu đến con cũng đã lớn giờ còn định an bài cho nó phát triển sao? ông có xem mẹ con tôi ra cái gì đâu?

Diệp Nhi ra giọng ủy khuất nhìn Ngô Kỳ mắng, bất kể có người ngoài hay không. Ngô Kỳ vừa mới xong chuyện với mọi người giờ lại đưa ra bà vợ. Vừa mới bay về từ Lưu Minh sinh khí trong người.

- Bà cũng đừng làm quá chứ. Ai chấp nhận nó. Chẳng qua muốn lấy nó làm con cờ thôi. Bà không phải không biết tính tôi rồi sao? Mà chuyện này Ngô Long nó không biết gì đi.

Ngô Kỳ cũng cố gắng phân trần những gì vừa bàn thảo tại đây và nói cho vợ mình biết ý định thật sự của hắn, cũng như dò hỏi còn mình biết gì về việc này hay không.

- Nó chưa biết. Ông nghĩ nó biết thì giờ này còn ở bên ngoài à? Mấy ngày nay tôi cũng chẳng thấy nó đâu. Rồi còn chuyện thằng nhóc này mọi người ý kiến gì? Em muốn biết xem mọi người định làm như thế nào.

Bây giờ Ngô Trục mới kể lại cho chị dâu mình những dự định mà ba người đã bàn bạc một lúc lâu sao đó Diệp Nhi mới nói.

- Chuyện này có nhiều cơ sở khó thực thi nhưng nếu thế thì quả thật xem là thằng nhóc này đúng là không biết gì thật. Hồi sáng nó sinh khí thấy rõ ràng rất muốn kế hoạch này thực hiện. Hiện tại thì em nghĩ nên xem xét thằng nhóc thử xem. Nếu đúng là nó không biết về anh thì lúc đó mới tiến hành được. Không là mọi người dẫn sói vào nhà hết.

- Vâng để em lo liệu chuyện này mà dạo này bên chị kinh doanh rồi sao chị?

Ngô Trục lúc này mới hỏi han chị Dâu mình về những việc kinh doanh của chị dâu mình. Bởi Diệp Nhi thường lấy danh nghĩa đi xem sét cửa hàng của mình nên hành tung bất định cũng làm cho cô có thể làm nhiều việc mà những người khác không thể làm.

- Chú còn nói sao chị kinh doanh làm sao lời bằng chú đây! Hàng lần này theo chị là chuyển đi rồi đó chú cho người đi nhận đồ đi.

- Lần này bên kia tăng sản lượng nên em không chuyển được bằng đường như thường lệ đành nhờ đến máy bay của anh chị mà chuyển dùm. Để sau này em tìm mấy người có thể đi hàng đường dài rồi lúc đó cũng không làm phiền chị nữa.

Nghe chị Dâu mình nói hàng đã về đến Lưu Minh trong tích tắc. Ngô Trục cũng cười cười chỉ có Ngô Kỳ là nhăn mặt mắng.

- Thằng khờ mày đưa mấy cái đó lên máy bay nhà chết cả nút làm sao.

- Lo quá anh ơi đỡ một chuyến này thôi chứ máy bay nhà mình ai kiểm tra. Nói lãnh đạo buôn hàng à. Chuyện này năm mơ giữa ban ngày nói ai tin. Em chỉ nhờ lần này thôi. Lần sau em tự cho người đi là được ấy mà.

Diệp Nhi thấy chồng mình có vẻ tức giận nên cũng nhẹ giọng cười mỉm nói với Ngô Kỳ.

- Anh yên tâm đi máy bay của nhà mình không ai xét đâu. Nên em bay đi bay về trong một buổi sáng. Còn không có việc gì đây này. Lâu lâu em út nó nhờ thì mình phải làm chứ. Mà chuyện lần trước cháu nó nhờ em sao rồi Trục.

Chợt nhớ ra điều gì Diệp Nhi mới hỏi Ngô Trục về việc mà Ngô Long nhờ hẳn.

- Chị cứ yên tâm. Chuyện đó ngay trong ngày đã xong những thứ kia em đưa lại cho nó rồi. Chẳng biết nó đang làm gì nữa. Mà thôi chuyện này cũng xong rồi. Còn thằng nhóc đó em đôi phó. Anh Chị không phải lo, nếu có gì thì em báo lại sau. Em đi ngủ đây. hôm qua thức đêm ở mấy quán bar vừa về tới bị ông già lôi vào hạp buồn ngủ chết đi được.

Nói rồi Ngô Trục vươn vai đứng lên Diệp Nhi cũng cười cười lắc đầu. Ngô Kỳ thì thờ dài khi thấy thằng em mình như thế. Học ở nước ngoài chẳng biết nó làm cái gì giờ về đây toàn hoạt động về đêm là cuộc sống.

- Thôi em cũng đi về lo bên phần của em đây. Còn những việc khác hôm nay chưa làm nữa.

hai người rời đi chỉ còn lại hai vợ chồng nên Ngô Kỳ lúc này mới nói.

- Thằng Long nó nhớ thằng trục làm gì vậy? Mà bà cũng đừng tiếp tay cho bọn nó quá làm những việc đó không tốt đâu.

- Anh cứ lo hảo bọn nó muốn làm thì phải giúp chứ. Với lại thằng Long cũng nhớ chuyện nhỏ thôi mà lấy một cái laptop với cái ổ cứng gì đó đưa cho nó thôi. Không có chuyện gì đâu. Ông Xem mà sắp xếp đi bên bố em mới báo qua đầu tháng vừa rồi báo cáo lên bên bộ phận anh 27 cái công ty có thành phần sửa có melamine đấy anh lo mà duyệt đi. Hồ sơ gửi lên 10 tây giờ là bao nhiêu ngày rồi.

Ngô Kỳ Nghe Diệp Nhi nói như thế nên cũng nhìn bà hỏi.

- Trong đó có bao nhiêu công ty mình có cổ phần rút chân được không. Nếu không thì ém nhem vụ này đi là được mà.

- Mình rút ra kịp cũng may đầu tháng tháng Trục nó đi du lịch về báo sớm cho mình không thì mấy số cổ phần trong đó xem như mình liên lụy. Mà sắp tới ông nghĩ xem nên đầu tư cái gì đây. Mấy nơi gửi quà cáp tôi còn chưa trả lời đợi ý kiến của ông đây.

Trầm ngâm một lúc Ngô Kỳ suy nghĩ đôi chút mới nói.

- Bà nói mấy người đó bắt đầu đầu cơ vàng đi là được. Bọn người Hà Thúc với Lưu Hoan vừa mới phải thương nghị để bán đi 60 tấn vàng để chống đỡ với khủng hoảng kinh tế, để bọn người đó đầu cơ đi làm cho vàng khan hiếm xuất hiện tình trạng tăng giá ảo là được. Nhưng mà nói họ làm khôn khéo một tý đừng làm gấp quá hư chuyện đây. Bởi quyết định cấm nhập khẩu vàng và đưa một lượng lớn vàng trong nước ra ngoài cũng phải dẫn đến tình trạng này. Nên bá nói bọn họ thao tác như thế nếu được có thể tăng giá gấp đôi đây.

Ngô Nam lúc này mới đem suy nghĩ phân tích của mình nói cho Diệp Nhi biết. Bởi vợ mình đã thu qua của người khác, không thể đem lại lợi ích cho những người này thì cái ghế hần sẽ bị xoay chiều.

- Việc này để em nói với những người đó. Còn xem tình hình ra sao thì để mấy người đó tính. Thế còn con đàn ba kia anh tính sao đây. Nó bây giờ tuy không có thông tin nhiều nhưng xem ra kết nối với bọn Hà Thúc không ít đâu.

Diệp Nhi bây giờ vẫn còn hậm hực chuyện của Hoàng Lâm Nhu, nên muốn Ngô Kỳ cho cô một lời giải thích hợp lý về chuyện này.

- Về phần cô ta anh nghĩ là em muốn làm sao thì tùy, Không phải em vẫn quen biết với mấy thằng bên kinh tế sao. Cửa hàng bách hóa thì bán thuốc lá thiếu gì kiểm tra xem có thuốc lá lậu không thì hốt về phạt tiền. Còn không thì em mở một cửa hàng gần đó cạnh tranh cũng được. Một cửa hiệu bách hóa thôi mà cũng cần anh phải tin cho à. Việc nhỏ như thế còn hỏi anh.

- Được rồi chuyện này để em lo liệu thôi anh cũng nghĩ ngợi đi.

Nói rồi Diệp Nhi cũng rời khỏi phòng. Còn lại Ngô Nam ngồi trong phòng lúc này ông ta dựa vào ghế nhìn lên trần nhà mình thở dài một hơi nói thầm.

- Không ngờ cái thai năm xưa lại trở thành trung tâm vòng xoáy đấu tranh. Nhưng nếu dám cản đường tao thì mày cũng có thể biến mất lúc đó đừng trách.

Trở lại Lưu Minh sau khi cùng cùng hai cha con Tấn Tâm dùng cơm xong, Thiếu Kiệt cùng Hà Vi dẫn Tấn Phát về nhà. Vừa Vào đến nhà Hà Vi, Tấn Phát không ngừng nhìn lấy xung quanh bởi với hắn chưa bao giờ được thấy ngôi nhà nào đẹp và khang trang như thế này nên mới nhìn Thiếu Kiệt và Hà Vi hỏi.

- Em được ở đây? Em không phải nằm mơ chứ! Nhà đẹp như trên mấy tấm hình vậy.

- Ừ sau này em sẽ ở đây với anh chị và mọi người nữa.

Thiếu Kiệt nhìn cậu nhóc vui vẻ nằm lăn ra trên bãi cỏ cũng lắc đầu còn Hà Vi thì tới nâng cậu nhóc đứng dậy nói.

- Đừng nằm lên cỏ dơ lắm đấy!

- Bạn không cần phải thế đâu con nít chơi đùa dưới bãi cỏ là bình thường không phải hồi nhỏ bạn cũng lấy đất sét ném mình còn gì.

Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt đỏ mặt, bởi lúc nhỏ cô thường hay muốn Thiếu Kiệt dẫn đi chơi những nơi như thế. Có thể nói ngày nào hai người về đến nhà cũng bùn đất lấm lem.

- Hai đứa đi đâu mới về còn Thiếu Kiệt nữa sao hôm nay lại nghỉ học.

Từ trong nhà lúc này vọng ra tiếng của Hoàng Lâm Nhu. Đang đứng trước cửa lối ra vào nhìn hai người. Thấy thế Tấn Phát mới đứng dậy khoanh tay hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Thưa Cô cháu mới tới!

Thấy thằng nhóc đi cùng với hai người bà ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt. Lúc này hẳn cũng chỉ cười dặt Tấn Phát đến trước mặt mẹ mình nói.

- Đây là Tấn Phát bố em hiện tại đang ở bệnh viện không ai chăm sóc cho thằng bé nên để nó ở đây ở chung với nhà mình.

- Người ta cái gì không gửi lại gửi con người ta cho con?

Hà Vi lúc này một bên cười cười. Thiếu Kiệt thấy mẹ mình thắc mắc cũng kể lại toàn bộ sự việc liên quan. Sau một lúc mẹ hẳn mới gật đầu chấp nhận.

- ai cũng có số khổ như nhau nhỉ. Mỗi nhà mỗi cảnh. Thôi để thằng nhóc vào tắm rửa thay đồ đi. Mà con sao hôm nay lại nghỉ học thế Thiếu Kiệt.

- À sáng con đi thuyết trình rồi nên chiều con được nghỉ ấy mà định lát nữa dẫn Hà Vi cùng Tấn Phát đi mua mấy bộ quần áo. Sẵn đưa Hà Vi đi giải khuây

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Cô cũng biết Hà Vi đến đây với việc gì nhưng cứ để một cô gái cứ chăm lo cho con mình mà hấn cứ như cái khúc gỗ suốt ngày cứ công việc và công việc. Hôm nay hấn đã nói như thế cũng xem như là cách tốt nhất để cho Hà Vi vui vẻ đi chơi một chút.

- Ừ như thế cũng được. Đạo gằn cửa hàng bán có chậm lại một chút nên mẹ cũng rảnh có gì mẹ ở nhà tính toán các thứ cũng yên tĩnh.

- Ừa sao mà cửa hàng lại bán chậm. Có chỗ nào mở ra cạnh tranh sao mẹ

Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên vì ngành hàng sửa dựa theo công ty phân bố thì làm sao mà bán chậm lại được, đó là theo ý kiến của hấn.

- Con không xem tin tức à mấy cái vụ sử có chưa thành phần melamine cả gần hơn tháng nay từ lúc bão tới giờ đó. Mấy tháng trước còn đỡ Tháng này bắt đầu phát hiện mấy cơ sở trong nước cũng có chất đó nên việc bán hàng có chậm lại.

- Vậy thì con không quan tâm thật! Mà thôi hàng mình hàng của mấy hãng lớn có hợp đồng đang hoàng nếu những công ty đó dính tới mấy thứ này thì mình trả hàng về công ty họ phải bồi thường hợp đồng mà.

Thiếu Kiệt bây giờ mới chợt nhớ ra sự kiện sửa nhiễm các chất cấm độc hại cho cơ thể trong sửa bột

- Ừ! thì chắc đợi có kết quả của mấy bên vệ sinh an toàn thực phẩm với bộ y tế gì đó kiểm nghiệm mới cho ra kết quả. Lúc đó mình mới biết được đường mà còn trả hàng. Giờ cũng chỉ bán cầm chừng thôi.

- Thôi việc này con không dính vào đâu mẹ lo đi con mệt rồi. Bữa nào con ghé ngang bên cửa hàng thì còn được. Thôi con đi tắm rồi đi nghỉ ngơi chút có gì lát chiều mẹ gọi con dậy là được.

Thấy việc này không đáng lo nên Thiệu Kiệt quăn gánh lại cho mẹ mình. Hắn giờ có quá nhiều thứ phải lo lắng rồi.

- Ừ đến lúc đó mẹ gọi thôi hai đứa đi nghỉ đi. Còn thằng nhóc Tấn Phát cứ để cho mẹ trông chừng cho.

Thiệu Kiệt lúc này mới cười cười, nói với Tấn Phát

- Em xem cần gì thì nói mẹ anh nhé phòng còn trống đây là của em có nệm nữa không phải nằm chiếu đâu. tắm rửa nghỉ ngơi mấy bộ đồ cũ của em để lát bác bảo vệ đem vào rồi thay đi. Bộ đồ này em lăn lộn trên cỏ cũng dơ rồi.

- Vâng vậy là chiều anh với chị dẫn em đi chơi phải không để em biết em chọn đồ nào thật đẹp để mặc.

Thấy Tấn Phát trả lời ngô nghê con nít nên Thiệu Kiệt cũng gật đầu xác nhận với cậu bé.

- Ừ chiều nay anh với chị dẫn em đi chơi mua vài bộ quần áo mới. Ngày mai mẹ anh hoặc chị Hà Vi dẫn em đi xin trường nhập học lúc đó em được đi học lại rồi nhất định phải nghe lời biết không.

- Vâng em nhất định nghe lời. Thôi anh đi ngủ đi chiều còn dẫn em đi chơi với mua đồ mới.

Hoàng Lâm Nhu đứng một bên thấy Tấn Phát nói thế cũng cười cười đưa tay vịn vai cậu bé hỏi.

- vậy giờ cháu với dì ra ngoài kia lấy đồ vào tắm rửa rồi nghỉ ngơi chiều còn đi chơi nữa.

- Vâng để cháu ra ngoài đó lấy đồ!

Nói rồi Tấn Phát chạy ra ngoài sân hướng về chỗ bảo vệ mà cậu bé lúc vào thấy. Còn Hoàng Lâm Nhu thì từ từ đi ra theo chỉ còn Thiếu Kiệt hẳn nhìn thẳng nhóc thờ dài. Tiền Kiếp ít khi nào thấy Tấn Phát cười, có lẽ do những biến cố của thằng nhóc quá lớn dẫn đến sự âm trầm sau này. May là sống lại ở thời điểm này thay đổi được một chút các tính và vận mệnh cậu nhóc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 221: Thay Người May Áo Cưới

Buổi chiều hôm đó Thiếu Kiệt đưa Hạ Vi cùng với Tấn Phát đi dạo một số nơi siêu thị ghé qua nhưng quán ăn ngon vui chơi cùng nhau cho giải tỏa hết những căng thẳng nhưng ngày qua. Cả ba người trở về lúc trời đã tối.

Lúc này Chu Tường và Lý Vũ Hào đã ở nhà chờ sẵn thấy hai người đợi mình trong phòng máy Thiếu Kiệt cũng xuống nhà bắt đầu xem xét cả ngày hôm nay về lịch sử hoạt động của các máy chủ một lượt rồi ngồi ra bàn.

Thấy Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn Lý Vũ Hào mới tiến đến ngồi trước mặt hẳn nói.

- Hôm nay họ bắt đầu tiếp cận tôi sau vài ngày nghĩ việc không nghĩ họ sẽ gấp thế. Cô ta bắt đầu hỏi hàn về công việc sắp tới của tôi. rồi còn nói có gì sẽ giới thiệu cho tôi làm đúng công việc sở trường của mình. Nếu không biết tôi còn cảm kích cô ta đấy.

Lý Vũ Hào bây giờ kể lại những gì mà hôm nay hẳn ở nhà được người nhân viên còn lại trong công ty tiếp xúc cho Thiếu Kiệt nghe.

- Cô ta có hỏi anh sao nghĩ việc không?

Thiếu Kiệt rót một ly nước rồi hỏi Vũ Hào. hẳn thấy xem ra những người kia khá gấp gáp kiếm người về điều hành. Vì theo Thiếu Kiệt thấy chỉ có những người đang làm ở công ty mới hiểu hết cơ chế hoạt động của những thứ hẳn đã viết ra.

- Có chứ cô ta hỏi sao tôi lại nghỉ làm mà không báo trước. Còn làm bộ như không biết gì nói Chu Tường làm việc dựa vào quan hệ mới có được chứ.

- Vậy anh có nói lý do mình nghĩ việc không? hay là chỉ để cô ta tự biên?

Thiếu Kiệt bây giờ muốn biết cuộc đối thoại của Vũ Hào và người nhân viên kia như thế nào để hẳn có được những đối sách tiếp theo.

- Anh nói không biết tại sao mình lại bị cho nghĩ. Bên công ty không nói rõ lý do.

- tạm thời anh cứ liên hệ với cô ta làm được rồi đừng chủ động quá em nghĩ vài ngày nữa cô ta sẽ liên hệ lại. lát em sẽ hướng dẫn anh về một số thứ để ngắt bot ảo trong chương trình.

Bây giờ Chu Tường mới dừng lại công việc của mình đi lại bàn ngồi. nhìn hai người thờ dài.

- Trong công ty dạo này đồn thổi không hay về Vũ Hào. Nói quyết định của anh có vấn đề, nào là nói Vũ Hào không hiểu tại sao lại nghĩ việc nhiều thứ.

Thiếu Kiệt chỉ cười lắc đầu. Nơi nào cũng thế luôn có những thành phần như vậy. Chỉ khi nào quyết định được đưa ra không ít xì xào bàn tán. Nhưng đó là cơ sở để biết nhân viên mình nhận thức tới đâu. Nên Thiếu Kiệt cũng nói với Chu Tường.

- Nếu có ai trong công ty hỏi anh việc này thì chỉ nói với họ. Tầm nhìn hạn hẹp của nhân viên nên chỉ mãi là nhân viên khi nào họ thật sự làm chủ sẽ hiểu được việc anh đang làm. Có bàn tán thì cứ việc bàn nhưng chén com của họ được tạo từ chính anh. Nếu quyết định của anh mà sai thì họ cũng thất nghiệp ra đường ở rồi.

- Như vậy có làm gắt quá không. Trước giờ anh ít nói nhưng từ này trong công ty. Giờ mà nói ra chắc ai cũng há hốc mồm không ngậm lại được

quá.

Nghe Thiếu Kiệt dặn dò mình nói những điều này Chu Tường cũng cười cười. Hắn ít khi nói được những lời bá khí có lẽ vì tính tình của gia đình đã ăn sâu trong máu mình, nên lúc nào cũng từ tốn không hơn thua với người khác.

Vũ Hào nghe Thiếu Kiệt chỉ dẫn Chu Tường cũng một bên ôm bụng tưởng tượng ra cảnh mà Chu Tường nói chuyện với nhân viên cấp dưới bằng giọng điệu như vậy ra sao thì ôm bụng cười.

- Thằng Tường mà nói câu này nhiều đưa trong công ty mặt chắc nghếch ra ngo ngáo suốt cả ngày đây Thiếu Kiệt.

- Anh Tường nên tập dần đi là vừa. Hiện tại nhìn anh không chú nào có vẻ là một người lãnh đạo nên mới dẫn đến những việc khác. Còn anh cũng vậy hai người chơi chung mà tính tình y chang nhau như thế này khó điều khiển được cấp dưới lắm.

Thiếu Kiệt từ tốn trách cả Chu Tường và Vũ Hào bởi hẳn hiểu hai người tính tình chơi chung với nhau nhiều năm sẽ cảm nhiễm lẫn nhau không ít nhưng như thế lại càng làm cho việc lãnh đạo của hai người khó khăn không kém.

- Làm một lãnh đạo phải biết cái gì nên làm và không nên làm. Có thể anh và Chu Tường không để ý đi. Làm một lãnh đạo nên có một khoản cách nhất định với nhân viên của mình. Thân chỉ với hình thức. Xem nhân viên mình như thế nào công việc có gặp trở ngại gì không mà giúp đỡ. Chứ không phải như hai nói ra bây giờ. Vũ Hào và Chu Tường chắc không ít lần mình đưa ra lệnh thường bị nhân viên cấp dưới kỳ kèo, làm chậm chạp thời gian đi.

Chu Tường với Vũ Hào lúc này cũng im lặng nhớ lại xem mình có gặp những trường hợp như thế không. Thì họ cảm thấy có nhiều lần như thế diễn ra nhưng thường độ họ cho qua vì thấy không đáng kể.

Suy ngẫm lại những gì mình đã gặp phải rồi thay đổi theo cách của Thiếu Kiệt nói hai người chợt nhận ra có lẽ nếu lúc đó thay đổi cách ứng xử sẽ tốt hơn.

Thấy hai người im lặng Thiếu Kiệt biết họ đã gặp những trường hợp đó nên mỉm cười, lúc này mới từ từ nói.

- Làm một người cấp trên phải biết thưởng phạt đúng chỗ thân với nhân viên để nhân viên giúp mình làm tốt các việc bên dưới. Chứ không phải làm thân với kiểu hòa đồng.

Chu Tường lúc này mới thắc mắc tại sao Trương Hạo cũng làm việc giống bọn hắn nhưng hiệu quả lại khác nhau. thậm chí là tốt hơn hẳn nên mới hỏi Thiếu Kiệt

- Anh thấy Trương Hạo làm việc cũng giống như bọn anh, nhưng sao hắn hiệu quả hơn bọn anh vậy Thiếu Kiệt?

- Bởi vì hắn khác các anh. Công việc sale cần một thứ đó là vui vẻ và hòa đồng với những người mà mình đã gặp. Việc tạo áp lực cho nhân viên sẽ khiến những người nhân viên cấp dưới không đủ tâm trạng để tiếp khách hàng. Nên môi trường sale cần mọi người thoải mái và luôn vui vẻ.

Vũ Hào lúc này cũng gật đầu hắn thấy điều này rất đúng. Những lần hắn mệt mỏi chỉ cần xuống dạo một vòng cửa hàng không khí nhộn nhịp vui vẻ ở đó sẽ khiến hắn xua ta đi những phiền muộn của hắn.

Thiếu Kiệt lúc mới nhẹ nhàng uống một hớp nước rồi nói chuyện tiếp cho hai người Vũ Hào và Chu Tường.

- Làm việc với em các anh cũng hiểu được điều đó rồi mà. Em làm việc dựa trên kết quả, Đúng ngoài những việc khác em rất thân với các anh nhưng trong công việc thì mọi thứ phải làm một cách tốt nhất. Sau này các anh sẽ phải dùng đầu cho mình một khía cạnh riêng lúc đó các anh không thể nào như thế được. Nhiều khi em vắng mặt các anh phải tự quyết định. Không thể cứ dựa vào những suy nghĩ tính toán của em như hiện giờ được. Thời gian và địa điểm, hình thức các anh gặp phải sẽ không giống nhau nên tập dần đi. Tất cả mọi người đều phải tập dần với thói quen này mới hoạt động tốt hết mọi thứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chu Tường cũng gật đầu hẳn thấy đôi khi mình quá phụ thuộc vào Thiếu Kiệt. Những việc nhỏ nhặt khác không nói. Nhiều khi những việc đơn giản cũng không tự đưa ra quyết định được phải hỏi Thiếu Kiệt.

- Ừ anh hiểu tại sao mọi người luôn hoạt động riêng lẻ mà tốt chỉ có bọn anh là lúc nào cũng cần ý kiến của em rồi. Từ này sẽ thay đổi để làm việc một cách độc lập như Trương Hạo một cách tốt nhất. Đúng là nhiều khi những bài học cơ sở ở trường không áp dụng được gì.

- Anh nói vậy không đúng bộ phận của các anh em phải hướng dẫn vì có những mã nguồn mở em đưa ra các anh không thể nào hiểu được tại sao chỗ đó gọi là làm lại như thế cũng như nhiều chỗ em lại có thể chuyển đổi viết tắt hơn rất nhiều. Nếu các anh không làm việc với em. Đưa nhưng thứ đó tự làm thì các anh cũng không hiểu được. Điển hình như bọn người kia. Họ đưa được lên web hoạt động nhưng không thể nào thay đổi cấu trúc mã code của mình. Bởi họ đã làm bản nháp thử nếu xóa đi thì không sử dụng được nhưng vẫn không hiểu nội dung nó muốn làm gì.

Vũ Hào lúc này mới hào hứng. Bởi từ khi làm việc đến này có những chỗ hẳn hoàn toàn không hiểu về bộ mã nguồn. tuy Chu Tường đã đưa cho

hắn xem xét đánh dấu tất cả những thứ cần thiết. Hắn cũng không hiểu được tại sao nó lại hoạt động như thế.

- Nhắc đến mã nguồn web mình anh có nhiều điều thắc mắc lắm. Có những chỗ không thể hiểu nổi tại sao nó lại hoạt động. Mà thật nhìn vào anh cứ tưởng lỗi viết trên note pad cũng thấy nó hiển thị lỗi, nhưng đem vào cơ sở ứng dụng thì lại chạy mới ghê chứ. Em làm cách nào hay vậy Thiếu Kiệt.

- Chuyện này anh có thể nói là em viết tối giản đi trước thời đại một chút đi. Chẳng có gì khi trong ngành nghề chúng ta là một ngành nghề công nghệ đi trước thời đại nói cũng không quá đâu.

Cả hai người lúc này cũng trầm mặc. Nếu nói họ là người hiện tại bất kịp xu thế đi trước thời đại thì họ đồng ý vì công việc này hiện tại rất cần nguồn nhân lực. nhưng nếu muốn tự tin nói là mình đi trước thời đại về tầm nhìn và những tính toán logic trong phân tích toán học để tối giản những mã code hiện tại bây giờ thì hoàn toàn không dám.

Cả hai người nhìn Thiếu Kiệt như một sinh vật sống. Bởi những thứ này ai có thể nghĩ đến một người có độ tuổi như thế làm ra được. Không những thế hắn còn thao tác một cách thành thạo hướng dẫn lại người khác như đã trải qua thực nghiệm cả ngàn lần.

- Giờ anh biết sợ em rồi đó Thiếu Kiệt người trong ngành mà đụng phải con quái vật như em thì làm sao mà sống đây chứ. Làm nhân viên của em mà bọn anh đã biết nhiều như thế thì còn những gì bọn anh không dám làm đây. Có cái gì nguy cơ em giải quyết hết trơn rồi.

Vũ Hào lúc này cũng thở ra một hơi. Hắn trước giờ cứ nghĩ làm việc với Thiếu Kiệt vẫn chỉ giống như bình thường.

Từ khi tiếp cận đến tầm cao ở bên dưới Thiếu Kiệt hẳn mới hiểu rõ Những mã nguồn đơn giản và hiệu quả cao này ở đâu ra vì khi Chu Tường nói hẳn còn không dám tin nhưng vài lần thấy Thiếu Kiệt làm việc hẳn từ không tin chuyện sang khâm phục giờ thì triệt để tin tưởng.

Bởi những thứ đưa ra từ Thiếu Kiệt luôn quyết đoán và nhắm vào những điểm yếu của hẳn đang có. Chưa kể đến nhiều quyết định của Thiếu Kiệt đưa ra ai cũng thấy mơ hồ. Chỉ khi những ẩn ý được Thiếu Kiệt nói ra mọi người lúc này mới hiểu hẳn. Có dụng ý gì trong chuyện này.

- Có cần phải nói thế không? Đi trước thời đại thì đâu cần phải nói em như thế. Đôi khi nghĩ khác làm khác người chưa phải là, một cái không tốt. Các anh nghĩ thử xem năm 1990 bill gates nói sau này trong nhà mỗi người sẽ có một con chip cpu lúc đó ai tin. Nhưng công nghệ là thế qua 18 năm hiện tại thì điều đó không phải đang trở thành hiện thực hay sao. Quan trọng nhất vẫn là tầm nhìn. Mình làm được nhưng phải biết cái đó giới hạn thời gian là bao lâu thì mới thực hiện đơn giản hóa được.

Chu Tường lắc đầu, Bởi Thiếu Kiệt nói không sai khi mà năm 1990 bill gates được cho là điên khi nói về tương lai của chiếc CPU đầu tiên trên thế giới và nó sẽ xuất hiện ở trong tất cả mọi gia đình. Bởi lúc đó một chiếc máy tính để bàn trong nhà thật sự là món tiền quá lớn. Với phần người sử dụng phải ghi nhớ hết tất cả các mã lệnh, cũng như muốn thực hiện điều gì đó cho máy đều phải khởi động lại.

- Ừ điều em nói không sai anh em mình làm trong ngành này luôn phải có tầm nhìn đi về phía trước không thể nào cứ dậm chân tại chỗ được. Thôi làm việc tiếp nào.

Thiếu Kiệt bắt đầu hướng dẫn cho Vũ Hào về những thứ hẳn sắp phải làm và, đưa ra những câu trả lời cho hẳn để có thể ứng biến khi những người kia hỏi. Với Thiếu Kiệt những thứ này có thể quen thuộc nhưng đối

với Vũ Hào thì hẳn chỉ mới bước vào sự tìm hiểu vốn có. Lúc này Vũ Hào mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Nếu như họ biết mình cài bot như thế họ không tự tìm cách loại bỏ được sao Thiếu Kiệt.

- Việc này em cũng đã tính đến rồi nếu không đi theo từng bước thì những con bot của em sẽ tự nhân số tiền của mình đang có lên gấp đôi trong 1 phút và lệnh rút sẽ được thực thi trong vòng 15 phút thì sẽ có 100 tài khoản rút tiền cứ như thế cho đến khi những tài khoản được cài đặt không còn tiền nữa. Việc rút tiền hiện tại là tự động họ chỉ có thể nhìn mình bị mất tiền. Mà họ cũng không dám thay đổi bố cục mã nguồn của web bởi họ không hiểu.

Hắn khá tự tin với những gì mình đã làm bởi hơn ai hết hẳn biết những người kia không thể hiểu hẳn làm ra sao bởi những đoạn mã này luôn đi em trong mã nguồn của web việc kết nối những thứ khác lại với nhau tạo ra một công sau cho hẳn thoải mái xâm nhập mà những người kia không thể nào xóa bỏ.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới đưa ra một đoạn code cho Vũ Hào xem. Hẳn đưa chuột bôi đen những phần vô nghĩa ở nhiều chỗ. Rồi thực hiện ghép nối bên ngoài cho Vũ Hào xem.

- Thì ra là vậy những đoạn mã này nằm trong cả bộ nguồn như thế thì bọn họ muốn động đến cũng không phải chuyện dễ dàng. Họ có thể thay đổi một vài chỗ nhưng không thể thay đổi hết. Như thế thì em lúc nào cũng có một tài khoản admin để xâm nhập thẳng vào máy chủ của họ

Vốn tưởng đơn giản là chỉ cần phát hiện bot họ có thể loại bỏ được. Nhưng giờ Vũ Hào biết nếu họ phá bỏ hết những thứ này thì đi kèm với nó là hệ thống cập nhật của trang web và những thứ khác cũng chết theo. Nên

dù làm gì đi nữa thì Thiếu Kiệt vẫn có được một công xâm nhập dựa trên những thứ hắn tạo ra.

- Cao à! nhìn cứ tưởng đơn giản nhưng mà không phải à. Xóa một cái là đi đứt hết nguyên một cái web. Vậy thì sao mà thay đổi được cơ chứ. Bọn họ có làm như thế nào cũng trở thành người may áo cưới cho Thiếu Kiệt thôi.

Chu Tường cũng tò mò xem sét mới cảm thán. Vì những thứ như thế này xem như là bản quyền của Thiếu Kiệt hắn có muốn lấy thì cũng chỉ kiếm tiền về cho Thiếu Kiệt mà không phải họ.

- Các anh xem xét mọi thứ xong rồi đi ngủ sớm dù sao hôm nay mọi thứ vẫn bình thường không có gì nổi bật lắm. em cũng đi ngủ đây hôm nay tuy rảnh nhưng nhiều việc quá.

Thiếu Kiệt định đi về phòng lúc này Chu Tường mới nhớ ra điều gì đó nói.

- Ấy mém quên Lâm Vũ nhắc em là ngay mai có lớp học sinh giỏi văn gì đó em phải lên lớp hướng dẫn đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ảo não xem ra ngày mai hắn lại phải đi lên trường sớm để dạy học những kiến thức ngoài cuộc sống. Thở dài một hơi lắc đầu hắn mới trả lời.

- Ủ được rồi để sáng mai em lên trường. Sao mà người ta lúc nào cũng chỉ có học chơi còn tôi bận dừ vậy nè trời.

- Ai biểu em khác người làm gì! người đứng càng cao trách nhiệm càng nhiều mà.

Chu Trường nghe thấy hấn than thở cũng lên tiếng trêu chọc. Vũ Hào đứng đó lắc đầu nhìn hấn mỉm cười như thấy một thứ gì đó đời thường của Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 222: Hướng Dẫn Kinh Nghiệm

Buổi sáng sớm cái se lạnh của đầu ngày của những ngày tiết trời dần về cuối đông. Trên đường phố nhộn nhịp những người qua lại. Nhưng âm thanh vang dội của những tiếng còi xe buýt, xen lẫn trong tiếng in ỏi của động cơ xe di chuyển trên đường. Không khí lạnh bị thay thế bởi cái nóng của khói xe, cái nắng đang bắt đầu chiếu rọi xuống mặt đất.

Thiếu Kiệt trong dòng người như bao người khác đến nơi làm việc thì hẳn lại đến trường học trên chiếc xe đạp của mình. Trong trường hiện tại không ít học sinh hẳn đi vào bãi giữ xe đặt xe vào đúng chỗ của mình như thói quen. Tiến lại canteen ngồi ăn sáng. Xung quanh hiện tại khá nhiều học sinh khối trên mọi người hiện tại đang bàn tán về việc hẳn đứng lớp học sinh giỏi và ý tưởng của hẳn ngày hôm qua thuyết trình.

- Hôm qua nghe nói buổi sáng thuyết trình gì đó có bộ giáo dục nữa Thằng Thiếu Kiệt khối A7 đây nó bật lại cả người lớn.

- Chuyện này không hay. Biết Thiếu Kiệt hẳn thuyết trình gì không. Nó định biến bài giảng của mấy thầy cô thành video để mọi người xem. Còn nếu xem trong lớp không hiểu thì nó lập trang web cho nhà trường học sinh vào đó xem lại.

- Cái này hay đó. Móa học ở trường không vô về nhà lên mạng học lại quá được. tao là tao kết cái ý tưởng này rồi đó ủng hộ hai tay.

Một nhóm người gần đó ngồi bàn tán. Thiếu Kiệt vẫn ngồi gần đó nhưng có vẻ như họ không để ý thấy hẳn và cũng không biết hẳn. Cũng đúng thôi đâu phải trong một trường học có tiếng tăm thì ai cũng biết mặt được nên Thiếu Kiệt ngồi ăn mỳ gói với giá hẹ tỉnh bơ như chuyện không liên quan đến mình.

- Chuyện đó là xưa rồi chuyện hôm nay mới dữ nè. Thiếu Kiệt nó hôm nay chính thức buổi đầu tiên đứng hướng dẫn học sinh giỏi văn. Mà nghĩ xem nó mới học khối A làm sao hướng dẫn cho khối B khối C được.

- Cái thì đúng nhưng mà nghe nói bài văn của nó sắp được phát xuống cho anh em mình chép tay nộp. Nói chung là trường chọn bài nó để đem đi thi. Nên cũng không biết sao?

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Những người này đã vậy rồi thì lớp học sinh giỏi văn sẽ như thế nào. Đâu dễ gì chấp nhận hắn làm người hướng dẫn để cho mọi người học tập.

Bây giờ Thiếu Kiệt ngồi uống nước, gác chân lên cái ghế đối diện đọc tin tức qua điện thoại. Làm mọi người ở đây lúc này nhìn hắn. Bởi bản thân hắn không mang tập sách lại ung dung như chưa từng có. Nên một học sinh gần đó hỏi hắn.

- Sắp tới giờ vô lớp rồi mà còn ung dung dữ không đem tập sách luôn ngầu.

Thiếu Kiệt cười cười nhìn người kia đáp lại bân quơ.

- Buổi sáng nhẹ nhàng mà không có gì phải lo hết dù sao cũng chỉ vài tiết học.

- Nói không biết gương học sinh mà lại như thế chắc cũng chỉ là học sinh yếu kém.

Những người ở đó đứng lên chuẩn bị vào lớp Thấy Thiếu Kiệt trả lời như vậy cũng khinh thường. Nhưng hắn không chấp bởi những người này không biết hắn là ai.

Đơn giản vì họ không học cùng buổi với hắn và không biết người mà họ vừa nói đến chính là mình. Dù cho đầu năm hắn có xuất hiện trên sân khấu trường trước toàn thể các lớp thì cũng không ai có thể nhớ mặt hắn qua từng đó ngày.

Bây giờ người thầy giám thị trong trường thấy bên can teen còn tập trung đông học sinh nên đi lại Thấy Thiếu Kiệt ngồi ung dung xem giờ lên lớp không phải của hắn định mắng thì mới phát hiện là Thiếu Kiệt nên tiến lại gần nói.

- Thằng nhóc đi sớm vậy lớp học sinh giỏi văn còn một tiết nữa mới tới giờ lên lớp mà.

Lúc này những người kia nghe thầy giám thị nói vậy cũng nhìn Thiếu Kiệt đánh giá lại một lần chỉ thấy Thiếu Kiệt ngồi lại đàng hoàn cười cười.

- Hôm qua chiều em nghĩ rồi sáng nay phải vào sớm chứ người lên hướng dẫn mà đi trễ thì người khác nói cho đấy thầy.

- Ừ cũng đúng! Ne chìa khóa phòng thực hành lát nữa em tự mở cửa cho học sinh vô đi tan lớp thì đưa lại cho thầy. Giờ thầy đi làm điểm danh đầu giờ đã.

Nói rồi người thầy giám thị đưa cho Thiếu Kiệt một sấp chìa khóa lựa ra trong túi quần của mình. Cười cười với hắn còn không quên nhóm học sinh trước mặt nói.

- Tới giờ lên lớp rồi còn không đi đứng đây đợi tui điểm danh xong rồi lên à.

Nghe thấy người thầy giám thị nói như thế một đám học sinh kéo nhau đi trước khi đi còn không quên ngoái đầu nhìn lại. Trong nhóm đó nhiều

người thở phào nhẹ nhõm. Người ta ngồi kế bên cạnh lại đi nói xấu cũng may là hắn không làm gì. Chứ không những người này không biết làm sao.

Thiếu Kiệt thành tích học tập tốt cách mấy thì không ai biết nhưng họ luôn hiểu có một ôn thần trong trường tên Thiếu Kiệt không kiên nể ai ngay cả Phùng Kiếm Nhất cũng phải sợ thì bọn hắn có là gì.

Nhìn một đám người kéo nhau lên lớp Thiếu Kiệt ngồi lại cái ghế của mình. Tiếp tục gác chân lên ghế ngồi đợi vừa uống nước vừa nhìn những thầy cô đang tiến vào trong lớp học chuẩn bị cho một bài học mới.

Thời gian chăm chú trôi qua Thiếu Kiệt đọc tin tức cũng không mấy thích thú nữa nhìn đồng hồ thì gần 7h 30 hắn mới đi lại gần phòng thực hành mở cửa sẵn. Không ít người thấy Thiếu Kiệt mở cửa cũng kéo nhau vào lớp. Dù sao ngồi ngoài sân trường cũng không giúp họ được gì ngoài tám chuyện các thứ.

Một học sinh đặt danh sách học sinh lên bàn giáo viên Thiếu Kiệt ngồi bên dưới thở dài một tiếng. Ngọc Nhi và Nhã Oanh thấy hắn như vậy đều che miệng cười.

Đợi cho Tiếng báo hiệu hết một tiết hắn mới từ bên dưới đi lên trên bục giảng. Lúc này cả lớp đang ồn ào, cũng im hẳn lại. Phùng Kiếm Nhất cũng ở đó ngồi ngay ngắn nhìn theo Thiếu Kiệt một cách đợi chờ. Thiếu Kiệt nhìn lướt qua bên dưới lớp học thấy hắn như thế cũng hiểu tên này bị bố mình sửa trị không ít giờ nhìn thấy hắn cứ như chuột sợ mèo.

Thiếu Kiệt không nhìn qua danh sách lớp. Hắn hoàn toàn không cần thiết phải điểm danh, bởi hầu hết học sinh giỏi đều có tính tự giác rất cao không phải ai cũng như hắn. hắng giọng một tiếng để mọi người tập trung hắn mới nói.

- Có thể ở đây mọi người sẽ có tâm lý không phục. Bởi bản thân ở đây không những có bạn học cùng khôi còn có cả anh chị lớp trên nhưng tôi xin phép được gọi chung là các bạn bởi hiện tại chúng ta là một lớp.

Không một tiếng động lớp học như chìm vào thế giới khác chỉ có tiếng Thiều Kiệt nói và một chút âm thanh phát ra từ cái quạt trần trên cao. Bên ngoài vẫn có tiếng lá rơi và một vài chú chim sẻ đang đáp xuống sân trường.

- Các bạn cũng biết hiện tại lớp này chuyển giao lại cho tôi hướng dẫn mặc dù tôi chỉ mới khối A. Đúng có nhiều điều tôi vẫn phải học, Nhiều thứ vẫn chưa biết nhưng ở đây tôi dám nói thẳng một câu ở đây nếu ai thấy kinh nghiệm cuộc sống, bản thân mình đã tự kiếm được tiền đóng học phí không cần đến bố mẹ giúp thì có thể đứng lên đây thay tôi hướng dẫn mọi người.

Lớp học lại không một tiếng động, Không một người nào đứng lên. Bởi ở đây hầu hết đi học đều từ tiền bạc của bố mẹ đóng cho họ. Tiền sáng mỗi ngày là bố mẹ phát. Có người phát tuần có người phát theo tháng. Nhưng hầu hết đều phải dựa vào bố mẹ mình. Nên chẳng ai dám nói mình đã kiếm được tiền đóng tiền học phí hằng tháng.

- Xem ra lớp chúng ta vẫn còn phải dựa vào khá nhiều vào Phụ Huynh. Đối với lớp học này tôi sẽ không hướng dẫn gì nhiều. Bởi các bạn đã học qua rất nhiều rồi. Tôi cũng không phải hướng dẫn các bạn phải viết thư ra sao, bởi ngày nào các bạn cũng đã viết thư rồi.

Một người học sinh lúc này mới đứng lên phản bác lại ý kiến của Thiều Kiệt.

- Cậu nói bọn mình ngày nào cũng viết thư, làm sao mà có đây? Chỉ khi nào trường phát động phong trào này thì bọn mình mới viết thư thôi?

Mọi người trong phòng học lúc này cũng gật đầu. Thiều Kiệt nói họ ngày nào cũng viết thư thì họ làm gì mà có. Và hầu như là không có viết thư. Hắn chỉ cười nhìn người đứng lên từ tốn đáp lại.

- Đôi khi những việc các bạn làm thường là mình không để ý vì nó quá nhỏ. Vậy mình hỏi điều này, trong giờ học Cô Giáo giảng bài cậu muốn nói chuyện hoặc chia sẻ một tin tức cho người khác thì làm các nào có phải là viết ra tờ giấy rồi chuyền tay nhau đến với người bạn muốn gửi tin hay không. Đó là hình thái đầu tiên của việc viết thư rồi đấy. Thuật ngữ thư tay là chỉ một điều gì đó được viết lên giấy chuyền tay nhau đến nơi người cần nhận tin tức đó. Thế không phải các bạn ngày nào cũng làm là gì?

Mọi người lúc này như phát hiện ra một điều gì đó mới mẻ mà bấy lâu này họ vẫn làm mà không biết. Ai nấy nhìn nhau như xác nhận điều mà Thiều Kiệt nói đúng thật mỗi ngày họ đều viết thư. Người khác lại đứng lên hỏi hắn.

- Nhưng đó là thư tay trong lớp học cũng không phải là thư bưu chính như cuộc thi nói.

- Vậy là cậu không biết bưu chính bắt đầu cũng bởi vì như thế sao. Các bạn không ít lần xem phim cổ trang được dựng từ lịch sử hoặc được làm theo bối cảnh trung cổ đi. Một người chỉ huy ngoài chiến trận thấy nước láng giềng hăm he muốn dấy binh chiến sự. Công việc của ông ta đầu tiên là viết một bức thư về cho hoàng đế của mình. Mà Người lính được ông gửi gắm tất cả quân tình cấp bắt đó là một vị binh sĩ. Anh ta phải chạy qua bao nhiêu thành trì ngày đêm không nghỉ để bức thư cấp báo quân tình kia được đến tay nhà vua của mình đó có phải là thư không?

Ngọc Nhi lúc này cũng đứng lên hỏi Thiều Kiệt. Cô không ngờ giờ học của Thiều Kiệt chỉ là toàn đối thoại với nhau như thế này nên nói.

- Cái đó cũng là thư nhưng hồi đó phải dùng sức người để đưa thư. Còn hiện tại thì thư từ bưu chính phải có ngày tháng năm và nhiều thứ đi kèm nữa.

Thiếu Kiệt gật đầu bởi những điều Ngọc Nhi nói không sai một lá thư sẽ phải đi kèm theo ngày tháng năm và người gửi. Nên cũng không phản bác mà nói tiếp.

- Vậy mình đổ mọi người tại sao một bức thư lại phải để ngày tháng năm và phải để người gửi làm gì?

- Để lá thư đó người nhận biết xuất phát ở đâu và người gửi là ai.

Nhã Oanh cũng bị Ngọc Nhi kéo theo trả lời câu hỏi của Thiếu Kiệt nên cũng đáp lại câu hỏi của hắn. Mọi người trong phòng thực hành giờ đây hầu như đều nhập vào câu hỏi và câu trả lời của Thiếu Kiệt. Họ bàn luận sôi nổi hơn là nghe giảng bình thường.

- Lại đoán đúng vậy mình sẽ giải thích điều này tại sao phải làm như vậy cho mọi người nghe. Vào thời xưa có một anh thư sinh nợ đi thi khoa cử. Bố anh ở nhà đang đợi con mình công danh đỗ đạt trở về. Gia đình khá giả nhưng cũng đủ tiền đi đường, Đến kinh thành anh ta thấy cái gì cũng mới lạ mà lộ phí trên người đã hết. Nên lập tức viết một bức thư đem ra dịch trạm nhờ người nơi đó gửi cho bố mình để nhờ gửi thêm tiền học thì chờ ngày khoa cử. Hai tháng sau ông bố nhận được thư của con mình. Nghĩ là hắn cần tiền nên ông gửi tiền cho con mình thông qua ngân khổ thương nhân. Khi người thương nhân đến nơi trọ mới hay tin anh bị đuổi ra khỏi nơi đó không biết tung tích mà chuyện này đã là bốn tháng sau.

- Vậy anh chàng thư sinh kia sống sao trong bốn tháng đó, anh ta không có tiền thì làm sao mà đi thi.

Lúc này mọi người bên dưới tập trung vào câu chuyện của Thiều Kiệt nên cũng nhiều người cũng thắc mắc người trong câu chuyện trên sẽ ra sao.

- Từ Từ. Trong tuần đầu tiên anh ta không có tiền trợ bị đuổi ra khỏi nơi ở. tuần thứ hai anh ta lang thang đầu đường xó chợ. Tới tuần thứ ba anh ta không kiếm được tiền phải đi bốc vác làm lao động để sống. Qua hết cả ba tháng anh ta nhận được tiền thì khoa cử cũng đã kết thúc. Như thế thấy được việc ghi rõ ngày tháng và tính toán được lá thư sẽ bao lâu đến nơi là điều quan trọng. Nên từ đó người ta rút ra được cho mình là phải thêm vào ngày tháng để người nhận biết được thời gian mà giúp đỡ người gửi.

Trong phòng lúc này cũng im lặng bởi Thiều Kiệt đã giải thích rõ tại sao một lá thư lại phải có ngày tháng cố định. Để người nhận biết được cái đó đã mất bao nhiêu thời gian mà hồi đáp người gửi.

- Cuộc thi viết Thư UPU nó đơn giản cũng như những bức thư bình thường thôi các bạn à. Nó không quan trọng với các bạn đâu. Nó cũng như là một môn học mà các bạn thấy không cần thiết thôi. Ở đây ai đã viết thư tỏ tình rồi nào giờ tay mọi người biết xem. Biết đâu sau này họ cũng bắt chước thì sao.

Lớp học bây giờ lát đất nhưng cánh tay giờ lên với nữ sinh thì còn ngại ngừng đôi chút còn với nam sinh thì hùng hồn.

- Đây thấy không các bạn không ít người đã viết thư rồi đấy. Đâu cần mình hướng dẫn về viết thư ra sao. Nên những tiết như thế này các bạn đi cũng được không đi cũng được. Bởi mình sẽ không dạy các bạn cách miêu tả thế nào tự sự là thế nào vì những kiến thức này chúng ta đã học qua lâu rồi. Tự sự chỉ là cách kể chuyện như mình vừa nói cho các bạn. Còn với miêu tả thì hãy sử dụng nội tâm cảm nhận nó phát thảo lên hình ảnh đó. Như các bạn đang viết thư cho người mình thích kể ra các đức tính tốt của họ trong thư thôi đơn giản như thế đấy.

Không ít học sinh trong lớp lúc này hiểu ra một điều viết thư cũng đơn giản chứ không phải khó. Họ vẫn làm được và vẫn có thể làm tốt đấy chứ vậy tại sao lại phải tham gia lớp học như thế này. Dù sao họ cũng là học sinh giỏi văn những vấn đề này với họ không khó. Bây giờ một người học sinh mới đứng lên hướng Thiếu Kiệt nói.

- Biết là như thế nhưng đề bài nó cố định một phương thức thì làm sao mà viết Thiếu Kiệt. Với nếu như vậy cậu sẽ hướng dẫn bọn mình cái gì?

- Đề bài à? Đúng thật việc này mỗi năm đều ra một đề bài khác nhau chỉ là thay đổi câu chuyện thôi mà. Còn nếu nói mình sẽ hướng dẫn gì thì mình chỉ nói một câu kinh nghiệm. Kinh nghiệm cuộc sống, Kinh nghiệm của các người lao động trong môi trường làm việc. Cái mình hướng dẫn là kinh nghiệm

Thiếu Kiệt ra vẻ trầm ngâm nhìn một lần quan sát hết tất cả mọi người bên dưới mỉm cười nói ra lớp học này hẳn sẽ hướng dẫn gì. Bởi bằng kinh nghiệm dạy học số không cái hẳn có chỉ là chia sẻ những gì một đời người trải qua cho những người ở đây để họ lấy ra kinh nghiệm đó tự viết cho mình một lá thư hoàn chỉnh. Còn hơn là Thiếu Kiệt không biết gì hướng dẫn bấy bạ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 223: Dự Thính

Trong khi Thiếu Kiệt đứng trong phòng nói chuyện tán gẫu với những học sinh giỏi khác thì bên ngoài gần đó len lén đứng nhìn là một vài giáo viên dạy văn không có tiết cùng với Tần Tiến.

Một người trong nhóm giáo viên văn mới hướng Tần Tiến ra vẻ bức tức nói.

- Thầy xem Thiếu Kiệt hẳn cái này giờ lên lớp hướng dẫn các bạn thì không hướng dẫn lại đi ngồi kể chuyện rồi cái gì nói hướng dẫn kinh nghiệm. Chuyện này không được, hôm sau không cho thằng nhóc này đứng lớp nữa.

Người đứng cạnh giáo viên vừa mới phản ứng kia mới nhìn hấn lắc đầu.

- Ông có khùng không thằng nhóc hướng dẫn như thế hay thế còn gì? Tôi chưa nghĩ ra cách hướng dẫn như thế bao giờ. Nó toàn xoay quanh trọng tâm thôi chứ có ra khỏi đề thi viết thư đâu. Đôi khi cách này lại hiệu quả hơn mình đứng lớp đấy. Ông thấy bọn học sinh không kể các khối lớp đều chăm chú nghe với lại trả lời phát biểu sao. Giờ học tôi mà cũng được như thế cũng mừng.

Tần Tiến lúc này cũng làm ra vẻ để mọi người trong nhóm nhỏ giọng lại nói với những người đang đứng xung quanh.

- Tôi dám chắc phương án này hiệu quả hơn nhiều. Mọi người nhìn đi chỉ với những mẩu chuyện Thằng nhóc nó hướng mọi người tới tâm quan trọng mở đầu của bức thư phải như thế nào rồi. Còn phần bên trong chưa biết ra sao nên cứ từ từ nó còn tới hơn một tiết nữa mà.

Nghe Tần Tiến nói thế các giáo viên cũng gật đầu. Họ tiếp tục im lặng còn người giáo viên lúc nãy phản đối cũng chợt hiểu ra tầm quan trọng mà Tần Tiến nói của một bức thư là gì. Nó nằm ở đầu bức thư ngay tháng năm người gửi. Mà câu chuyện của Thiếu Kiệt lại nắm đúng vấn đề trọng tâm điều quan trọng nhất khi mở đầu cho một lá thư.

Lúc này hẳn không thấy cách dạy vừa rồi của Thiếu Kiệt có vấn đề nữa mà thậm chí ghi nhớ lại về bắt đầu tìm kiếm tư liệu để thay đổi bài giảng của mình cho giống với những gì hôm nay nghe được.

Bây giờ những ánh mắt của giáo viên nhìn vào một người đứng trên bục giảng và tiến nói đi vào trong tai mình để biết được những gì Thiếu Kiệt nói sẽ như thế nào.

Thiếu Kiệt vẫn tiếp tục buổi hướng dẫn của mình bằng cách nói chuyện với những người đang ngồi trong lớp. Mọi người vẫn đang thắc mắc liệu Thiếu Kiệt hẳn Hướng dẫn Kinh Nghiệm đó là hướng dẫn ra sao nên Phùng Kiếm Nhất mới đứng lên hỏi hẳn.

- Thiếu Kiệt theo cậu hướng dẫn kinh nghiệm là như thế nào? Minh lần đầu được nghe cụm từ này nó thì liên quan gì đến viết thư?

Không chỉ có mỗi mình Phùng Kiếm Nhất mà những người đang ngồi bên dưới cũng gật đầu họ thường chỉ biết kinh nghiệm là thứ đúc kết bản thân thôi. Giờ lại nghe Thiếu Kiệt hướng dẫn về vấn đề này thì lấy làm lạ.

Thiếu Kiệt lúc này mới cầm viên phấn lên nhìn xuống mọi người đang chú ý mình nói.

- Các bạn thường nghe từ kinh nghiệm mà kinh nghiệm là gì nó là thứ các bạn đúc kết được trong khi học tập, Khi chơi game. Kinh nghiệm chơi game giúp bạn qua được vòng chơi đó. Còn kinh nghiệm học tập giúp các

bạn có kiến thức để trải qua các kỳ thi. Vậy Kinh Nghiệm là thứ chúng ta đúc kết được từ qua trình rèn luyện, Là tri thức hay là một sự thông thạo nào đó của các bạn.

Ngọc Nhi lúc này mới đứng lên hỏi Thiếu Kiệt khi hẳn vừa ghi được hai từ kinh nghiệm lên bản.

- Vậy với Hướng Dẫn Kinh Nghiệm thì làm sao mà hướng dẫn mình không trải qua việc lao động ở các công ty thì làm sao làm bài được.

Thiếu Kiệt lúc này quay lại nhìn xuống mọi người từ tốn giải thích cho Ngọc Nhi và những người trong lớp hiểu.

- Kinh nghiệm được chia ra làm hai loại. Một loại là các bạn phải tự trải qua còn cái thứ hai là các bạn được đọc lấy được tìm hiểu được quá trình làm việc đó như thế nào thông qua sách báo hoặc chương trình học. Đó là kinh nghiệm được những người đi trước viết nên để những người học tập sau này tránh né những lỗi sai mà họ đã gặp phải đó là hướng dẫn kinh nghiệm bằng cách thông qua kiến thức và kinh nghiệm sống của người đi trước truyền đạt lại cho người sau này.

Bên ngoài một giáo viên suy ngẫm theo từng câu nói của Thiếu Kiệt như ngộ ra một chân lý gì đó đành thốt lên.

- Hay lâu rồi mới nghe bài giảng hay như vậy!

Những người bên cạnh không kịp ngăn người giáo viên lại làm cho tiếng nói đó vọng vào trong lớp. Nghe thế Thiếu Kiệt mới bước ra khỏi lớp lúc này một đám giáo viên nhìn hẳn cười cười.

Tần Tiến thấy thế đi lại chỗ Thiếu Kiệt theo sau là những giáo viên đứng bên ngoài nãy giờ.

- Máy thầy định dự thính giờ hướng dẫn của em. Không phiền chứ Thiếu Kiệt?

Tuy Tần Tiến nói thế nhưng Thiếu Kiệt biết họ đứng ở ngoài cũng khá lâu nên cười đáp lại.

- Có gì đâu lớp càng đông càng vui mà dù sao em cũng chỉ là hướng dẫn có nghe hay không thì vẫn vậy gì em có giảng bài theo cách thường thấy đâu. Các thầy cô cứ vào trong lớp đi sao lại phải đứng bên ngoài làm gì.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tần Tiến cũng cười cười bước vào phòng thực hành đến cuối lớp kéo ghế ngồi. Hắn đi đầu thì những giáo viên khác cũng theo sau. Đâu ai muốn mình phải đứng hai tiết học bên ngoài mà chịu khổ.

Mấy học sinh khác trong lớp lúc này thấy giáo viên vào lớp bắt đầu nghiêm chỉnh lại. Thiếu Kiệt bước vào lớp mới nhẹ giọng nói.

- Lớp của bọn mình hôm nay có thêm mấy bạn mới đến nghe nên không cần lo lắng qua, mọi người cứ như vừa rồi là được căn thẳng chỉ thêm một người mà thôi. Hôm nay đứng giữa lớp này mình là người cao nhất những người còn lại ngồi bên dưới đều là học sinh.

Lúc này cả giáo viên với học sinh trong lớp đều cười thành tiếng. Bởi không ai biết Thiếu Kiệt sẽ nói điều này nhưng chỉ trong chốc lát hắn kéo không khi lại như bình thường vốn có của lớp học từ lúc bắt đầu tới bây giờ.

- E hem các bạn mới vào lớp có thắc mắc gì không mình sẽ giải đáp các bạn đứng bên ngoài cả từ đầu tiết đến giờ chắc cũng có nhiều câu hỏi đi.

Tần Tiến lúc này trọng bụng thầm mắng Thiếu Kiệt vì biết mọi người đứng bên ngoài mà còn không mời vào. Đợi cho họ bại lộ mới bước ra đưa vào.

Một cô giáo dạy văn nghe thế mới hướng Thiếu Kiệt hỏi. Bởi không phải riêng cô mà những người bên ngoài đang thắc mắc chuyện này.

- Thiếu Kiệt tại sao em lại nói là không hướng dẫn các bạn miêu tả cũng như tự sự gì đó công thấy làm khó hiểu bởi trong một bài viết thư hoặc một bài văn thì điều này khá là quan trọng.

- Vấn đề chuyện này thì khá đơn giản bởi ai ngồi ở đây chúng ta đều đã học những kiến thức này ở cấp một và cấp hai. Đối với miêu tả các bạn không xa lạ gì nữa còn với cấp hai tự sự kể chuyện là một phần không thể thiếu trong bài học rồi thì em hướng dẫn lại làm gì. Trong các bạn ai nói mình chưa từng viết một bài văn tả con vật em yêu thích chưa? Hay là các bạn từng miêu tả cô giáo hoặc thầy giáo của các bạn chưa. Đừng nói với mình là chưa bởi cấp một các bạn phải làm mấy bài dạng này rồi. Và cũng từ đó biết được bài văn có bố cục ba phần thân bài kết bài nếu chưa chắc các bạn sẽ không ngồi đây.

Tất cả học sinh và cả giáo viên lúc như rơi vào một vùng ký ức thừa nhỏ khi còn ở cấp một và thật sự khi nhớ về nó có người còn thậm chí cười riêng cho mình bởi vì những gì họ nhớ về bài làm mà mình đã nộp.

Cô giáo kia cũng gật đầu nhìn Thiếu Kiệt như đã hiểu được trọng tâm của hẳn không hướng dẫn miêu tả. Vì những ký ức thừa bé đến cô cũng còn nhớ thì đừng nói gì những người đang là học sinh ngồi trong lớp học này.

- Vậy cấp hai các em học cái gì liên quan tới tự sự. Thầy nhớ các em thi lên cấp ba hầu hết là phân tích văn mà.

Tần Tiến lúc này cũng hướng Thiếu Kiệt hỏi bởi hẳn biết đề thi hẳn năm để có điểm vào trường hầu hết là phân tích văn học chứ không phải miêu tả tự sự như Thiếu Kiệt nói.

- Ấy cái này mới đáng nói nè. Năm đầu cấp hai các bạn có một đề bài khá hay đấy ai nhớ đề bài đó không nó liên quan đến một câu truyện. Mà ngày nay mỗi lần mưa bão các cậu hay nói đấy thôi ai biết nào? nó

Một học sinh nghe thế suy nghĩ trong giây lát rồi hướng Thiếu Kiệt nói.

- Đúng rồi mình nhớ đầu năm cấp hai có một bài văn kể lại một câu truyện qua lời văn của em.

- Chính xác mười điểm về chỗ quy ngồi. Ý nhằm không có điểm chấm nên tạm thời ngồi xuống đừng đứng lên. Vậy mọi người có cần mình hướng dẫn những thứ kiến thức đó không hay là khỏi.

Tất cả giáo viên và học sinh đều đồng thanh nhìn Thiếu Kiệt cười cười đáp lại.

- Thôi Khỏi đi!

- Vậy nhé bắt đầu lại bài hướng dẫn kinh nghiệm.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười hần đã nói đến thế mà mọi người bắt hần hướng dẫn những thứ đó nữa thì chắc chắn hần sẽ khuyên người đó về học lại cấp một và cấp hai. Khi đó mới đủ điều kiện để làm bài viết thư này.

- Rồi mọi người ổn định nhé chúng ta sẽ đến với những kinh nghiệm. Có thể ở những kinh nghiệm này các bạn rút ra được điều gì cho mình thì nó là của các bạn còn mỗi người một suy nghĩ. Đi tìm được suy nghĩ của chính mình lúc đó mấy bạn sẽ tự làm. bài được và sau này những tiết như thế này chỉ dành để chia sẻ kinh nghiệm thôi.

Mọi người lại trở về không khí im lặng của một lớp học ai cũng chăm chú hướng về Thiếu Kiệt muốn xem hần sẽ kể chuyện gì tiếp theo và kinh nghiệm từ những việc đó là gì.

- Trong tất cả các bạn ở đây có thể có nhiều bạn bố mẹ là công nhân nên việc mình nói ở đây có thể về hỏi bố mẹ bạn đúng hay không.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn qua lớp học một lượt rồi từ từ nói như mình đang ở trong hoàn cảnh ở tiền kiếp.

- Một vài khu công nghiệp trên một số tỉnh, thành hiện nay có thể nói chưa thực sự chú trọng đến vấn đề ăn uống của công nhân. làm ở đây lương không cao, lại hay bị tăng ca. Còn cơm ở trong công ty thì chán lắm, mỗi bữa có hai đến ba miếng thịt toàn mỡ, một quả trứng và nước rau. bảy nghìn một suất chắc chỉ thế thôi. vài công ty có năm nghìn đồng một suất. Nói chung đã là kiếp đi làm thuê, chỉ cần ăn chứ không cần ngon, rẻ là được”. Nói thì nói vậy nhưng chắc chắn rằng chẳng ai không muốn được “ăn ngon, mặc đẹp” cả các bạn chưa bao giờ trải qua những cảnh như vậy nên các bạn hiện tại vẫn là người sung sướng.

Một học sinh lúc này đứng lên thắc mắc việc gì đó mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu chưa làm việc ở những nơi đó sao biết được những suất cơm ấy có gì? Mà mẹ mình cũng thường ăn cơm ở công ty sao mình chưa từng nghe nói điều này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn người đang đặt ra câu hỏi cho mình từ từ nói.

- Phải làm việc 8 tiếng một ngày trong môi trường toàn bụi, khói và tiếng ồn, trưa nào cũng nhắm mắt nhắm mũi vào căng-tin của công ty ăn cơm đến nghẹt thở. Nói là ăn chứ thực chất là nuốt chửng. Ăn cho qua bữa, chứ sức thanh niên và người làm công nhân ở những nơi này thật sự không thể nói là phải chịu nhiều thứ của điều kiện lao động không đủ. Mẹ cậu không nói bởi vì cậu chưa hiểu vấn đề này đâu không tin cậu thử đem những điều này nói với mẹ bạn hỏi thử xem.

Thiếu Kiệt không ngại đề người học sinh đó về hỏi mẹ mình về những bữa ăn trong công ty của bà. Bởi hẳn biết chỉ có một vài công ty là chú trọng việc ăn uống của nhân viên còn những công ty còn lại thì cái nào cũng như cái nào.

Người Học sinh đó như quyết tâm về sẽ hỏi mẹ mình xem những gì Thiếu Kiệt nói hôm nay là đúng hay không. Vì thấy nếu có thì chắc mẹ mình phải than vãn về những việc này. Thiếu Kiệt lúc này thở ra một hơi rồi lại tiếp tục nói.

- Ở một số những công ty lớn của nước ngoài có danh tiếng. Các bạn sẽ thấy được hệ thống tự động hóa. Người công nhân làm việc cũng tốt hơn năng suất cao hơn. Đó mới thấy được cũng là xí nghiệp lao động với nhau tại sao nhiều nơi công nhân đều muốn vào làm lại không được, còn những nơi Công nhân làm việc chỉ cho có lệ là như thế. Bữa ăn của những công ty này đôi khi còn tốt hơn những thứ mà các bạn ăn hằng ngày.

Mọi người lúc này đều ô lên thấy rõ, Bởi những gì Thiếu Kiệt nói ở trên đều khác với những công ty mà hẳn đề cập bên dưới. Mà việc này Thiếu Kiệt biết rất rõ điển hình mấy công ty điện tử quốc tế. Mà công nhân xin vào nhiều như nôm như vẫn không vào được.

- Các bạn thử tưởng tượng hai công ty một công ty rất nhiều máy móc. Và một công ty chỉ có lao động là chính. Hai nơi này cùng sản xuất một mặt hàng bán ra thị trường. với công ty có dây chuyền sản xuất một ngày họ làm ra 100 sản phẩm chỉ với tám người. Còn một bên lao động là chính thì lại cần tới mười sáu người. Bán ra sản phẩm đều giá thành như nhau nhưng việc làm của hai bên đều khác nhau công nhân ở nơi có dây chuyền sản xuất chỉ cần làm quen với máy móc. Còn nhân viên lao động thì phải làm bằng tay là chính năng suất không cao, lương lại thấp những vẫn làm bằng thời gian với công ty kia. Vậy các bạn sẽ chọn công ty nào vào làm?

Những học sinh ở đây không ai nói ai, Tất cả đều đồng loạt chọn công ty có hệ thống máy móc mà làm việc. Bởi như thế lương họ sẽ cao hơn làm việc cũng nhẹ hơn.

- Đây các bạn thấy rồi đây với công ty có máy móc họ tăng được năng xuất, việc làm của người lao động được giảm thiểu. Đem lại những giờ làm ổn định không phải mệt mỏi. Con người tạo ra máy móc vì thế. Và họ cũng muốn máy móc làm thay mình. Nên điều kiện làm việc sẽ tốt hơn những chỗ không có máy móc. Cuộc sống của các bạn khi nhận được nhiều lương hơn thì lúc đó mọi thứ sẽ tốt hơn. Đúng không nào.

Mọi người trong phòng không ai nói ai. Tất cả đều chấp nhận qua những gì Thiếu Kiệt nói. Họ hoàn toàn không biết ở trong buổi nói chuyện này Thiếu Kiệt đã đem hết tất cả những gì trọng điểm về một đề bài viết thư cho họ. Bởi nó đi sát với thực tế của người lao động.

“Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn”.

Từng người ngồi ở đây đều suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt nói hôm nay. Vì nó hình thành trong tư tưởng họ một cảnh đối lập giữa hai công ty rất rõ. Một nơi dùng người sản xuất, một nơi dùng người để điều chỉnh máy sản xuất là hai khai niệm tương phản lẫn nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 224: Cafe Sách

Cám ơn các đạo hữu Rinsatr ; ; 0981760648 đã ủng hộ kim đầu cám ơn đạo hữu. Hôm nay lên 1 chương mọi người đọc đỡ vì hôm nay đi làm về trễ. Nếu ngày mai ok có thể lên từ tầm 4 chương lúc đó bù lại cho mọi người. thank mọi người đã ủng hộ mình kim đầu

Tiết Học kết thúc cũng là giờ giải lao của trường học Thiếu Kiệt đợi mọi người rời đi rồi mới đứng lên hướng về phía lối ra. Lúc này Tân Tiến và một số giáo viên đứng bên ngoài đợi sẵn.

Thấy Thiếu Kiệt đi ra Tân Tiến mới bước lại gần nó với hẳn.

- Cám ơn em cho thầy thấy các giảng dạy tự nhiên của em thú vị như thế nào.

- Có gì đâu thầy em chỉ chia sẻ những gì mình biết thôi. Em thấy các bạn cần nhất vẫn là cái nhìn từ cuộc sống chứ không phải qua những bài học khô khan lý thuyết.

Thiếu Kiệt cũng chỉ nói sự thật học sinh còn ngồi ở trường. Thường khá mơ mộng nhưng hiện thực lúc nào cũng không phải người ta có thể chấp nhận được. Chỉ khi bạn bước chân ra khỏi khuôn khổ của chính mình mới cảm nhận thấy điều đó.

- Sau hôm nay thầy hi vọng lớp này em cứ như ngày hôm nay chia sẻ về những kinh nghiệm mà em biết như thế giúp được các bạn học của em cái nhìn toàn cảnh của việc cần thiết là được. Thầy còn đang không biết có nên mở rộng cái này cho các bạn học sinh không đây.

Tân Tiến thấy bài học của Thiếu Kiệt khá thu hút bởi hẳn nói những thứ đời thường những mẫu chuyện tưởng chừng như giải trí nhưng nội hàm

trong đó là những thực tiễn của cả một tương lai mà tất cả các học sinh phải đối mặt.

- Thầy đừng chơi em như thế chứ. Đối với nhiều đây người là đã đủ phiên chết em rồi thầy còn chơi thêm người thì em để lớp tự học luôn đây.

- Em không thấy quá nhiều học sinh. Dù ở khối trên nhưng vẫn chưa định hướng được mình sẽ làm gì sao. Họ chưa đối mặt với hiện thực khi mà những học sinh đó đã qua tết chỉ vài tháng sau họ bắt đầu phải đối mặt với những gì mà người ta gọi là cuộc sống hằng ngày sao.

Thiếu Kiệt cũng im lặng hẳn không trả lời được vì định hướng của mỗi người khác hẳn. Tiền Kiếp hẳn cũng mong mình đi học ra trường tốt nghiệp làm lương cao nhưng rồi cũng bị chính cái gọi là cuộc sống dập tắc đi bao nhiêu ước mơ hoài bão. Nó không như những gì hẳn đã từng mong ước.

- Chuyện này thì mấy thầy cô nên làm một buổi nói chuyện với học sinh chứ. Sao lại nói với em nào? em vẫn còn là học sinh đây.

- Thằng nhóc học sinh như em cả trường này ai cũng được như thế thì cần gì giáo viên nữa. Tiền em kiếm giờ sợ còn hơn lương thầy. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Mai một không nên để giáo viên đứng ngoài lớp như thế không tốt đâu đây.

Hắn lúc này cười cười nhìn Tần Tiến với các giáo viên đứng đây chợt hẳn nhớ đến điều gì đó nên nói với mọi người.

- Vậy là mấy thầy chưa nghe câu chuyện này rồi. Có một cảnh sát giao thông. Bắt lấy một phụ nữ chạy xe vì quá tốc độ. Người phụ nữ nói tôi đang trễ giờ dạy anh thông cảm. Lúc này người cảnh sát mới hỏi người kia cô là giáo viên hả. người kia gật đầu thì anh cảnh sát mặt nham hiểm nói Tôi đợi ngày nay lâu lắm rồi.

Mọi người chăm chú nghe hẳn kể chuyện. Còn Thiếu Kiệt sau khi vừa dứt lời thì ba chân bốn cẳng chạy mất, phải đợi một lúc sau tất cả các giáo viên đều cười rất vui. Những học sinh thấy thế cũng thắc mắt chỉ có Tần Tiến là nhìn theo hướng Thiếu Kiệt rời đi vừa cười vừa lắc đầu.

Thiếu Kiệt dắt xe ra tới trước cổng trường thì thấy Ngọc Nhi và Nhã Oanh đang đứng nên hỏi hai người.

- Hai tiểu thư đứng đây làm gì sao không về nhà đi người nhà chưa đón ah?

- Bọn mình đang đợi cậu đây này. Vốn định về nhà nhưng mà về xong lát lại lên trường nên hôm nay bọn mình ở lại trường luôn.

Ngọc Nhi lúc này hướng Thiếu Kiệt nói ra việc tại sao lại có mặt ở đây. Hẳn nhìn hai người ngạc nhiên, Bởi ích khi nào con gái lại chịu ở lại trường cả ngày rồi mới về.

- Hai cậu thật sự là đợi học hết buổi chiều mới về à.

- Ừ bọn mình nói cậu ở lại cho vui nhưng Ngọc Nhi nói cậu không mang tập vở nên mới hỏi ý kiến của cậu xem sao.

Nhã Oanh bây giờ mới hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt xem ý tứ thế nào. việc hẳn ở cùng hai người ở lại trường.

- Cũng được nhưng mà để mình nhắn Lý Bân qua nhà lấy tập vở cũng không sao. Mà hai người sao hôm nay lại có ý định ở lại trường thế. Mọi thường không phải vẫn về nhà sao.

Thắc mắc vì sao Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi lại quyết định ở lại trường hẳn mới hỏi hai người. Dù sao ở lại trường thường rất ít và có một số điều khó chịu nhất định.

- Nhà Nhã Oanh đang trang trí lại nhân dịp cuối năm nên bè bạn bạn ấy về nhà cũng vậy à. Nên hai bạn mình định ở lại trường cho đỡ phiền phức.

- Ừ vậy thôi để mình đem xe vào trường lại rồi mình quay ra. Máy cậu đứng đợi mình một tý

Một lúc sau Thiếu Kiệt trở lại. Sau khi đã nói Lý Bân khi đọc qua nhà Hà Vi lấy tập vở cho hắn. Thấy hai người đang bàn bạc điều gì đó Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Giờ mấy người bạn mình đi đâu đây?

- Định là đi ăn uống chút gì đó rồi về lại trường còn không thì đi nhà sách nghe nói họ mới mở mô hình cafe sách gì đó khá thú vị gần trường mình nè.

thấy Ý kiến của hai người cũng không tệ Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Dù sao lúc còn nhỏ hắn vẫn thường ra những nhà sách hoặc tiệm sách củ ven đường coi ké thường xuyên.

- Ừ cũng tốt ra đó coi ké vài cuốn sách mới ra xem có sách nào hay không.

- Quyết định vậy đi dù sao cũng gần trường học không đi xa quá nên cũng không sợ.

Biết Thiếu Kiệt đồng ý Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng vui vẻ dẫn hắn đi nhà sách. Không xa trường học là mấy nhà sách nằm trên một vị trí đường lớn và nhiều khoảng không bên cạnh là một số ngân hàng và đơn vị hành chính của quận nên khá đẹp.

Theo chân hai cô nàng Thiếu Kiệt chọn cho mình vài cuốn sách rồi hướng lên sân thượng nơi hiện tại đặt một quán cafe sinh tô dành cho những

người đến đọc sách và thưởng thức không gian nhìn ra bên ngoài phi trường từ trên cao.

Thiếu Kiệt thấy hai cô còn tìm cho mình những quyển sách hay nên mới ngồi xuống trước. Gọi một tách cafe để trước mặt. Ngọc Nhi sau khi lựa sách xong mới đến chỗ hắt ngồi rồi đi vào nhà vệ sinh.

Còn Nhã Oanh lúc này mới ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt. Đang hướng hắt khoe những cuốn sách mình chọn được ở bên dưới.

- Cậu xem nhưng cuốn này mình nghe nói đều mới xuất bản. Mỗi ngày không biết bao nhiêu đầu sách được ra mắt. Nghe nói tác giả của cuốn tiểu thuyết harry poter cũng viết sách ở quán cafe như thế này mà nổi tiếng toàn thế giới đấy.

- Cái đó mình biết chứ không phải đã ra phim rồi đấy sao. Nhưng mà nghề tác giả không phải ai cũng như thế đâu. Có người sống vì đam mê viết mà không đủ sống đấy. Cũng có những nơi trả lương nhuận bút một cuốn sách bán ra rất bèo bọt. Cứ 1000 cuốn sách được bán tác giả chỉ nhận tiền được 100 cuốn thôi. Đó là những tác giả phải thông qua nhà xuất bản mua sách mới có tiền.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng giật mình. Đơn giản vì học sinh hay mọi người đều biết mỗi tác giả văn học lớn có thành tựu đều được in sách nhưng không ngờ rằng họ lại nhận được tiền ít như thế.

- Vậy phải viết một cuốn mà biết chừng nào nhà xuất bản mới mua đâu phải quyển nào họ cũng mua đâu vậy tác giả làm gì mà sống?

- Đúng vậy nhà xuất bản không phải lúc nào cũng mua sách đơn giản vì họ muốn quyển sách được in chắc chắn phải đem lại doanh thu họ mới làm có nhiều tác giả ban ngày làm những công việc khác nhau ban đêm viết

sách. Còn có những tác giả có điều kiện thì tự mình đi in sách nhưng khoảng tiền thu lại cũng không được bao nhiêu. Bởi nghề viết không được coi trọng.

Thiếu Kiệt cũng biết những điều này tương đối mới mẻ với Nhã Oanh bởi tác giả nói thì có vẻ sang. Nhưng thật chất nó chỉ là cái danh hào của xã hội vì viết sách theo quan niệm người xưa đến nay nó không được coi trọng.

Một người tác giả nghèo luôn bị mọi người nói mình với một câu bán chữ ăn tiền. Nhưng cũng có nhiều tác giả họ làm những công việc khác lấy bút danh của mình dựa theo tiền mình kiếm được bên ngoài mà nuôi sống ước mơ.

- Xem ra tác giả cũng không sung sướng gì nhỉ. Thế mà mình thấy họ hay lấy điểm trường nhân văn cao lắm đó chứ. Mình tưởng học xong ở đó ra chắc kiếm được rất nhiều tiền.

- Thì nó phải cao thôi bởi học ngành xã hội nhân văn bạn có thể làm nhà báo viết lấy nhuận bút cũng có thể học cao hơn nếu có điều kiện. Vì điểm thi vào những trường như thế luôn cao nên một số những tác phẩm đang cầm trên tay của bạn hoặc mình được gọi là tác phẩm chính quy.

Lúc này Ngọc Nhi mới trở lại. Nhìn Thiếu Kiệt với Nhã Oanh nói chuyện cũng thắc mắc nên hỏi.

- Hai người nói cái gì mà vui vậy?

- Cũng không có gì. Mình đang được Thiếu Kiệt giải đáp tại sao tác giả sách là một công việc cũng là tri thức trong xã hội nhưng lại không được coi trọng. Mà Việc thi lên mấy trường cao hơn mình thấy nó lại rất khó vào.

Ngọc Nhi lúc này cũng ngồi xuống nghe Thiếu Kiệt nói về những thứ này. Bởi theo cô thấy Thiếu Kiệt như một cuốn từ điển bách khoa cái gì cũng biết. Hễ những gì họ thắc mắc Thiếu Kiệt đều giải đáp được.

- Thường học ở trường đó sau khi tốt nghiệp các bạn có cơ hội cao hơn cho các ngành như nhân viên kinh doanh, trợ lý, tiếp thị, thư ký, nhân viên hành chính và một số ngành cần có chuyên môn cao nhưng nghề tác giả rất ít ai đi làm nhất là tác giả viết sách chỉ thường là những người tự viết báo mà ra thôi.

- À mà hồi nãy cậu nói sách chính quy là sao? mình không hiểu tại sao lại gọi là sách chính quy.

Nhã Oanh vừa rồi bị Ngọc Nhi cắt ngang câu chuyện nên giờ mới hỏi lại đề tài về sách để Thiếu Kiệt giải đáp được sự thắc mắc của cô. Hắn mới hớp một hớp cafe rồi mới từ từ nói.

- Sách Chính quy thường là nhà xuất bản in ra và người viết đều có văn bằng liên quan. Chưa kể đến nó đều được qua kiểm duyệt của bộ văn hóa và truyền thông trong nước. Còn một loại sách nữa là sách do các bạn trẻ tuổi viết người không có văn bằng chứng chỉ gì về ngành viết lách. Mà những sách này thường được in đi kèm theo chữ lưu hành nội bộ. Hoặc là hàng kỷ niệm tặng. Mà hầu hết những người này là tự mình bỏ tiền túi in sách.

Thiếu Kiệt cũng thở dài, hắn nhớ những bộ truyện tiểu thuyết trên mạng cũng vì vấn đề chính quy hay không chính quy mà nhiều người có đam mê viết cũng không bao giờ hoàn thành được tác phẩm của mình.

- Nghề tác giả đem ra ngoài nói chuyện thì là một tri thức đúng đấy. nhưng xã hội bây giờ đều nhìn vào nghề nào kiếm ra tiền và làm sao mà giàu được thôi. Người viết thường là một người đam mê rất nhiều về những thứ như thế này.

- xem ra nghề tác giả cũng sống không dễ. xã hội càng hiện đại nhiều tập sách viết ra cũng phải coi là đó là loại nào. Bởi những thứ như thế nên tác phẩm trong nước thường không có nhiều nổi bật bằng các tiểu thuyết nước ngoài.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói về những khó khăn để được một cuốn sách in ra, đến tay người đọc là một vấn đề không dễ nên cầm lên một cuốn sách trong tay mình mà than.

- Không đâu nhiều tác phẩm tiểu thuyết truyện trong nước khá hay. Họ viết đăng tải trên mạng, những trang web truyện tồn tại nó hình thành một nhóm gọi là Văn học mạng nơi này cái gì cũng có bất chấp thể loại, của nước ngoài có, của tác giả đam mê cũng có. Nhưng đa số là truyện nước ngoài là nhiều, tác phẩm trong nước ít được người đọc đón nhận. Vì sợ nó dưng giữa chừng không hoàn thành được. Không ít tác phẩm gặp phải tình trạng như thế rồi.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này vui vẻ hơn, hai cô không ngờ trong thế giới của sách và tiểu thuyết lại tồn tại cái gọi là tiểu thuyết mạng. Bởi từ này quá lạ lẫm mà lạ thì họ sẽ tìm hiểu nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Lại có cả dạng này, vậy tiểu thuyết trên mạng bạn nói là gì?

- Nó được gọi với cái tên chung là văn học mạng chứ không phải là tiểu thuyết trên mạng, tiểu thuyết chỉ là một phần thôi. Văn học mạng đó là văn học mà các nhà văn sử dụng mạng internet để đưa tác phẩm của mình đến với công chúng không thông qua việc in sách nữa. Hình thức này thường được các nhà văn mới xuất hiện sử dụng bởi vì tốc độ lan truyền, số lượng độc giả của internet quá lớn, không tốn kém chi phí. Nhưng cũng có nhược điểm là người đọc cũng khát khe hơn do quá nhiều thông tin, nên nếu tác phẩm không thực sự nổi bật thì rất khó đưa tác giả đến một nấc khác vì chẳng thu được đồng nào cả.

Thiếu Kiệt giải thích cho Ngọc Nhi và Nhã Oanh biết thế nào là văn học mạng. Hai cô hứng thú không kém gì người như vừa mới tìm được một chân lý mới.

Hắn Thì khá hiểu rõ về những vấn đề này, Văn học mạng trong mắt mọi người nó khá nhiều thứ nhưng nếu biết chọn lọc đúng đắn, Thì văn học mạng vẫn có thể mang lại cho người đọc một nguồn tri thức nhất định.

- Xem ra hôm nào rảnh mình phải lên mạng xem nhưng thứ Thiếu Kiệt nói là như thế nào? Không biết họ viết hay như những người được in sách không.

- Chuyện này khó nói lắm, có tác giả vẫn còn ngồi ghế nhà trường, có tác giả cũng đã là ông lão, có người là công nhân viên, có người lao động phổ thông bên ngoài. Nhiều thành phần nên chất lượng và sự đánh giá của nhiều thứ cũng làm cho những tác phẩm này có phần lu mờ trong mắt các tác phẩm nước ngoài.

Điều này là sự thật bởi những gì hắn đọc không ít mỗi khi rảnh rồi hắn đều ngồi đọc truyện. Có khi mắt chỉ dán vào màn hình để cập nhật hôm nay tác đó hay người dịch truyện đó hôm nay ra mấy chương và truyện đó như thế nào.

Nhã Oanh lúc này suy nghĩ một điều gì đó mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy có khi nào mình cũng trở thành tác giả được không? mình cũng thích viết văn vậy nhưng mà nghe cậu nói tác giả không kiếm được tiền chắc chắn bố mẹ mình sẽ không cho theo nghề này đâu.

Thiếu Kiệt không trả lời hắn chỉ cười với cô. Bởi bản thân hắn cũng biết một gia đình như Nhã Oanh thì làm gì sẽ để con mình trở thành người viết sách kiếm không được mấy đồng. Cơm lo không xong này.

Ngay bây giờ. Khi mà bọn người Thiêu Kiệt không để ý đến. Một người phụ nữ, đứng gần đó mới bước lại gần bàn hấn nói.

- Chắc Chắc là con không làm người viết sách được! Giờ này không học hành sao lại ra đây tụ tập. Định bắt chước người khác hư hỏng. Cúp học đúng không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 225: Tự Mình Làm Mất Mặt Mình

Nhã Oanh lúc này cũng đứng lên nhìn người phụ nữ kia lo lắng nói một câu làm cho Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi cũng nhìn về người phụ nữ kia.

- Mẹ sao mẹ lại ở đây?

- Thấy mẹ bất ngờ à! hèn gì hôm nay nói tài xế không đi rước con mẹ cứ nghĩ con biết mình như thế nào chứ. Ai ngờ con lại trốn ra đây tụ tập với những đứa này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhíu mày. Hắn thấy lời nói có vẻ khinh thường người khác qua giọng nói của bà ta. Nhưng vẫn không nói gì lẳng lặng ngồi đưa ly cafe lên khuấy đều. Rồi uống một hớp xong lại cầm cuốn sách lên đọc.

Người Phụ nữ thấy Thiếu Kiệt như thế mới ngồi xuống trước mặt hắn. Ngọc Nhi lúc này ngồi gần về phía Thiếu Kiệt. Cô nhường chỗ của mình lại cho bà ta như một phép lịch sự. Nhã Oanh bây giờ cũng nói với mẹ mình.

- Mẹ làm gì nói chuyện kỳ vậy đây là bạn của con đến đây đọc sách mà đâu phải tụ tập gì đâu mẹ.

- Con im cho mẹ nói chuyện! Cậu kia cậu là gì với con tôi còn cô nữa con tôi rất ít khi nào như thế này, có phải cô rủ rê nó không.

Người Phụ nữ lúc này nhìn Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi giọng điệu bề trên như muốn biết hai người có quan hệ gì với Nhã Oanh.

Ngọc Nhi lúc này cũng rất bình tĩnh nhìn mẹ của Nhã Oanh nói.

- Con là bạn của Nhã Oanh. Học chung một trường.

Ngọc Nhi nói xong thì nhìn về Thiếu Kiệt. Nhưng hắn vẫn không nói gì im lặng. Không một chút gì gọi là phản ứng với lại câu hỏi của mẹ Nhã Oanh.

Thấy Thế Mẹ Nhã Oanh mới cúi giận nói.

- Cậu kia cậu không nghe tôi hỏi hay sao hả?

Cầm cuốn sách trên tay một chân vẫn còn gác trên đùi mình Thiếu Kiệt từ tốn nhẹ giọng nói.

- Phép lịch sự không có mà đòi người khác trả lời. Với nơi đây là nơi yên tĩnh để người khác đọc sách chứ không phải để bà muốn làm gì thì làm.

Thiếu Kiệt hắn khó chịu từ khi mẹ của Nhã Oanh xuất hiện bởi. Từ lúc vào đến giờ bà không ngưng nói những lời không hay và áp đặt người khác.

- Cậu nói chuyện với tôi như thế hả. Bố mẹ nhà cậu không dạy cậu là người lớn hỏi chuyện phải trả lời sao.

- Mẹ đây là nhà sách chỗ yên tĩnh mẹ không được làm ồn.

Nhã Oanh lúc này cũng hậm hực nói với mẹ mình vì cô thấy không ít những ánh mắt nhìn về phía họ với ánh mắt khó chịu. Việc đọc sách người khác đang chú tâm rất ghét bị làm phiền bởi những thứ khác, Cô cũng không ngoại lệ nên nhìn những người đó hướng ánh mắt về phía bàn của mình cô cũng biết phải làm thế nào.

Thiếu Kiệt lúc này mới để cuốn sách xuống nhìn Mẹ Nhã Oanh với ánh mắt sắt bén thỉnh nộ bởi bà vừa đụng đến điểm máu chốt của hắn.

- Bà là ai đến đây để làm gì? Tôi chẳng cần phải trả lời câu hỏi của người mà tôi không biết tên. Tôn trọng người sẽ được người tôn trọng.

- Con với cái máy chơi với mấy đũa như thế này đây hả? hấn còn không coi mẹ máy ra gì kia. Bố máy sẽ đến đây ngay xem máy giao du với hạn người như thế nào.

Thiếu Kiệt thật sự không muốn phải làm Nhã Oanh mất mặt nhưng mẹ của cô có những điểm không thích hợp. Nhìn quan quần áo bên ngoài có thể thấy được bà ta khá là chăm chút cho vẻ ngoài. Hơn thế nữa các nói chuyện không coi ai ra gì như thế này thường là chồng làm to hai là bà quan hệ rộng hoặc là người có tiền.

- Nhã Oanh nếu mẹ bạn nói bạn không thích hợp chơi với bọn này nữa thì nên nghe lời mẹ bạn đi biết đâu lại đúng. Bọn này bình dân không qua được người mẹ như của bạn đâu.

- Máy còn nói chắc chắn là hai đũa bọn này rữ rữ con bà ra đây dụ dỗ nó. Học hành chắc chẳng ra gì.

Thấy Thiếu Kiệt ăn nói không vừa lòng mẹ Nhã Oanh cũng bực tức nhìn hấn mắng. Ngọc Nhi lúc này ở một bên che miệng cười. Cô biết Thiếu Kiệt có tiền vốn tự ngạo của mình. Nhưng không ngờ hấn lại nói sỗ siêng mẹ Nhã Oanh mà không kiên nề gì.

- Đây cô kia cô cười gì đó tôi mắng đúng quá nên cười đúng không? Không biết liêm sĩ.

- Tôi đang cười tại sao một người học hành không ra gì như cô nói đây lại là người đứng hướng dẫn lớp học sinh giỏi văn trong khi đó được cả hiệu trưởng công nhận vậy chẳng ra toàn bộ trường đều không ra gì, thêm

vào đó Nhã Oanh cũng là bạn học trong trường với hai người bạn tôi vậy thì ra sao.

Nhã Oanh cũng lần đầu tiên thấy được một mặt khác của Ngọc Nhi nên ngạc nhiên. Với cô hình ảnh Ngọc Nhi ít nói, ai muốn làm gì thì làm đã dần quen thuộc. Giờ đây lại thấy hình ảnh của một Ngọc Nhi hoàn toàn mới. Cô trực tiếp đối đầu với mẹ mình. Mà còn không lo lắng.

- Đúng rồi đây mẹ Thiếu Kiệt là hiện tại đang là người hướng dẫn lớp học sinh giỏi mẹ không thể nói vậy được.

Mẹ Nhã Oanh lúc này cũng bất ngờ vì những thông tin nhận được. Bà thấy Thiếu Kiệt cũng rất bình thường áo sơ mi vẫn là bạc màu có vẻ như là thời gian sử dụng lâu dài mà biến đổi về chất lượng. Mà hiện tại một học sinh như thế lại là người đứng lớp hướng dẫn học sinh giỏi thì bà không thể nào tin được, Nhưng thấy con mình nói như vậy bà có vẻ nghi ngờ.

Nhã Oanh thấy mẹ mình im lặng đánh giá Thiếu Kiệt mới nhẹ giọng hướng Thiếu Kiệt giải thích vì cô sợ hấn hiều làm mình.

- Mẹ mình không phải cố ý đâu Thiếu Kiệt. Chỉ là hiều làm thôi cậu cho mình xin lỗi.

- Làm gì phải xin lỗi nó bất quá cũng chỉ là một học sinh được đứng lớp hướng dẫn thì đã sao. Không phải chi vẫn là học sinh thôi sao. Mặc đồ thế kia thì cũng biết gia cả không khá giả gì rồi. Mẹ nói con nè những người như thế này sao lại chơi chung được chứ. Con phải biết thân phận của mình cũng là mặt mũi của cả nhà. Con chơi với những người như thế này những người khác nhìn vào sẽ ra sao.

Thiếu Kiệt chỉ cười bởi hấn mặc bên ngoài cũng chỉ là cái áo sơ mi trắng mà mẹ hấn khi đi ủi đồ mượn cho người khác đem về lúc nhà còn khó khăn

thêu lên đó huy hiệu trường. Để hẳn đi học, những từ lúc đó đến bây giờ cũng có thể nói là đã gần hai ba năm. Nhưng bản thân hẳn vẫn thấy còn mặc được nên vẫn mặc thường xuyên.

Lúc này hẳn chỉ khẽ cười. Bởi mẹ Nhã Oanh đang từ bên ngoài đánh giá con người. Xã hội càng hiện đại càng như thế. Nếu bạn đi ngoài đường mang trên mình một bộ đồ bình thường rẻ tiền khi gặp chuyện sẽ không ai để ý. Nhưng nếu bạn khoát trên mình một bộ vest hoặc một đồ đắt tiền thì sẽ khác. Họ sẽ đến giúp bạn bằng nhiều cách khác nhau.

- Đúng bọn tôi có nói mình giàu đâu. Bên ngoài luôn không đánh giá được những gì mà người khác đang có. Với tính cách này sớm muộn bà cũng bị chịu thiệt thòi thôi.

- Thiệt thòi! Nói chuyện giật gân một người không có tiền nói chuyện này không thấy nực cười à. Cậu nên nhớ có tiền thì một lời nói ai cũng phải khen, không tiền ý kiến có hay cũng xem như dờ. Dân lao động mà nói chuyện thánh tướng.

Ngọc Nhi định đứng lên phản bác lại bà ta thì thấy Thiếu Kiệt nhìn mình lắc đầu. Bởi hẳn thì mọi người nói sao cũng mặc, không có mối quan hệ này thì có mối quan hệ khác nhưng Ngọc Nhi khó lắm mới có được một người bạn là Nhã Oanh. Nên hẳn không muốn cô đụng chạm nhiều đến mẹ Nhã Oanh để phải trở lại như trước.

- Rồi xem như cô nói chuyện đúng đi được chưa. Cô có thể cùng Nhã Oanh ra về được rồi. Không cần ở lại bọn tôi cần sự yên tĩnh để đọc sách. Người nghèo nên sách là tri thức, có tri thức mới có được cuộc sống giàu có sau này.

- Giàu bản thân cậu giàu lên bằng cách nào. Học xong cấp ba lên cao hơn sợ còn không có tiền đóng lúc đó cũng chỉ đi làm công nhân thôi ở đó

mà giàu. Tôi hỏi lại mục đích cậu tiếp cận con tôi là gì nói. Định bỏ đỡ gia đình tôi để đạt được mục đích gì.

Thấy Thiếu Kiệt không định trả lời mấy câu hỏi mình đặc ra Mẹ Nhã Oanh lại lên tiếng hỏi lại. Lần này bà nghi ngờ hẳn tiếp cận con mình vì có mục đích gì đó mờ ám.

- Là ai tiếp cận ai thì chưa biết à. Tôi không phải là người bắt đầu mối quan hệ bạn bè này. Nhưng mà bà có thấy mình quá là tự cao hay không. Khi ai làm bạn với con bà cũng vì mục đích sao. Tôi nói và quá đề cao gia đình mình rồi đấy.

Thấy Thiếu Kiệt nóng giận Nhã Oanh định tiến lên nói vài câu xoa dịu hẳn thì Mẹ Nhã Oanh lại lên tiếng nói.

- Cậu chỉ là người thấp hèn cũng dám nói như thế. Đúng tôi đề cao nhà tôi thì sao. Cậu thì được gì, không đến với Nhã Oanh vì mục đích cũng có ý đồ. Nhà cậu một tháng kiếm được bao nhiêu. Dám nói với tôi những lời như vậy.

- Tôi không biết mình một tháng kiếm được bao nhiêu nhưng có một số thứ không tính toán bằng con số được. Bà về đi không tiễn. Nhã Oanh việc bạn bè là quyết định của bạn. Mẹ bạn muốn đó là ý của mẹ bạn muốn nghe hay không nghe thì do bạn.

Thiếu Kiệt dứt lời thì từ phía dưới đi lên một người Hương về phía mẹ Nhã Oanh đi tới. Thiếu Kiệt lúc này lại cầm cuốn sách lên mở ra trang vừa đọc. Nha Oanh nhìn Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt định nói gì đó thì sau lưng nói.

- Đâu thằng nào dụ dỗ con của mình Nhã Oanh con làm sao vậy. Bố mẹ đã nói rồi con không được giao du với bọn không nên thân trong trường.

Con xem nếu hôm nay mẹ con không phát hiện bọn nó rủ rê con la cà bê trễ việc học thì sao. Đâu bọn nó đâu để tôi tính sổ với bọn nó.

Nghe tiếng nói có phần quen thuộc Thiếu Kiệt nhìn lên cũng giật mình. hấn thâm nói trong bụng.

“ Không phải trùng hợp như vậy chứ. ở đây mà cũng gặp lại thằng cha này. Mà không lẽ hấn là bố của Nhã Oanh”.

Người đó không ai khác là Chung Diệp đi cùng với Vân Anh hôm gặp hấn bàn bạc về kế hoạch hạ bệ Từ Chấn Dân. Lo nhìn Nhã Oanh nên Chung Diệp không để ý xung quanh lúc này thấy gần mình có người nhìn hấn. Chung Diệp mới nhìn qua bên cạnh.

Thấy Thiếu Kiệt hấn cũng giật mình. Bỏ ngay chuyện mình đang nói với Vợ và con mình. Đến trước mặt Thiếu Kiệt ra vẻ lấy lòng.

- Cậu Thiếu Kiệt! trùng hợp vậy hôm nay cậu cũng đến đây à rảnh rồi thế.

Thái độ thay đổi 180 độ của Chung Diệp làm mọi người giật mình không kém. Ngọc Nhi, Nhã Oanh và cả mẹ cô cũng nhìn Chung Diệp như có nhiều điều thắc mắc.

- Lúc này hấn mới chợt nhớ ra vợ mình nên mới nói với Thiếu Kiệt. Đây vợ chú Nhã Tình. Hôm nay sẵn dịp có con chú ở đây là Nhã Oanh. giới thiệu cho cháu luôn con chú cũng học trường Thiên Hoa sau này nhớ chiếu cố nó dùm chú đừng để như hôm này nó bị mấy bọn khác rủ rê cúp học.

Nghe Chồng mình nói như thế Nhã Tình mới xám mặt lấp bắp hỏi. Bởi bà chỉ thấy Chung Diệp mỗi khi gặp mặt cấp trên mới tỏ vẻ ra như vậy. Mà giờ đây hình ảnh ấy lại hiện ra trước mắt mình. Chồng Minh đang nịnh nọt một đứa học sinh mà mình vừa mới mắng là không ra gì.

- Ông ... ông biết cậu ta?

- Biết chứ.. Biết chứ Thiếu Kiệt mà làm sao không biết! à mà bà nói mấy bọn rủ rê con mình nghĩ học đâu chỉ đi cho Thiếu Kiệt gặp mặt để cậu ta cảnh cáo bọn nó chừa.

Chung Diệp vẫn hồn nhiên. Như muốn Thiếu Kiệt tìm lại công đạo cho mình còn nói vợ mình chỉ những người đã rủ rê Nhã Oanh. Nghe thấy bố nói thế Nhã Oanh cũng khều nhẹ bố mình nói nhỏ vào tai.

Chúng Diệp mới đầu cười cười bỗng nhiên xám mặt lại hẳn quay qua Nhìn bà vợ mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Hướng Thiếu Kiệt lấp bắp lo sợ bởi hẳn biết phía sau Thiếu Kiệt không ít người trên hẳn. Mà Thiếu Kiệt chỉ cần lên tiếng cái ghế hẳn đang ngồi cũng sẽ mất lúc nào không hay. Ngay lúc này Thiếu Kiệt lại lên tiếng nhìn Chung Diệp cười cười nói.

- Ông không cần phải kiếm đâu! bọn người rủ rê Nhã Oanh là tôi đấy. Mà chắc tôi chẳng cảnh cáo mình được đâu. Với lại tôi cũng chẳng có mục đích gì khi làm bạn với Nhã Oanh cả nên Ông cứ yên tâm.

Mồ hôi trên trán Chung Diệp bắt đầu rịn ra. Hẳn không còn vui vẻ như lúc mới đến nữa mà chuyển sang lo lắng nói với Thiếu Kiệt.

- À Cái này hiểu lắm ... hiểu lắm rồi! Bà còn đứng đó làm gì. Xin lỗi Thiếu Kiệt cho tôi. Cậu thì cần gì mục đích chứ, Nhã Oanh chơi với cậu là tôi mừng còn không kịp ở đó mà mục đích với ý đồ gì.

- Thôi không cần đâu. Lần này thôi không có lần sau nữa đâu. Mà tôi nói này. Ông với vợ mình nên xem lại cách đối xử đi. Không phải ai cũng có thể đánh giá bên ngoài đâu. Lần sau nên tìm hiểu kỹ trước khi làm đùng như hôm nay. Tự mình làm mất mặt mình không hay.

Nhã Oanh nghe bố mình với Thiếu Kiệt đôi thoại cũng nhìn hai người rồi mới nói với Chung Diệp.

- Bố biết Thiếu Kiệt mà sao bố lại quen Thiếu Kiệt vậy?

- Ừ ông làm sao lại quen cậu ta, cậu ta còn là học sinh ông làm nhà nước thì làm sao mà quen.

Nhã Tình cũng thắc mắc giống như con mình. Ngọc Nhi ở một bên chỉ mỉm cười tiếp tục đọc sách mà cô đã chọn bởi. Cô cũng biết đôi chút về Thiếu Kiệt. Nếu mà đã quen biết thì mọi người cũng dễ nói chuyện hơn.

- Cái chức của tôi bây giờ đều nhờ Thiếu Kiệt bà nói quen không thôi à. Không có Thiếu Kiệt tôi mà bước lên được tới tầm này mới sợ đấy.

- Có chuyện gì về nhà nói đây là chỗ mọi người yên tĩnh đọc sách. Nhã Oanh ở lại cùng với bọn tôi. Chiều bạn ấy về chắc không phiền chứ. Hai người đi về đi rồi muốn nói gì thì nói với nhau.

Sợ Chung Diệp nói ra những gì hắn biết ở chỗ này, Trong khí đó không ít ánh mắt tò mò đang nhìn về phía bàn của Minh. Nên Thiếu Kiệt đuổi khéo Chung Diệp và vợ mình về.

- Ấy quên mất! Được rồi thôi chú về đây Thiếu Kiệt ở lại nhé. Nhã Oanh con ở lại chơi cũng Thiếu Kiệt bố mẹ về đây. Nhớ nhé chiều bố cho người đến đón. Muốn ở bao lâu cũng được.

Thấy bố cho phép mình ở lại Nhã Oanh cũng rất vui dù không biết tại sao bố lại ứng xử như thế nhưng được ở lại đây là cô vui rồi. Nên cũng gật gật đầu.

- Còn bà đi về ở đây làm gì. Đã có Thiếu Kiệt ở đây rồi không cần phải lo gì hết về!

Nói rồi Chung Diệp kéo vợ mình rời khỏi quán cà phê một cách nhanh nhất. Còn Thiếu Kiệt nhìn theo chỉ lắc đầu mỉm cười thờ dài một hồi.

Hắn hôm này không làm lớn chuyện bởi Chung Diệp cũng là một phần trong bộ máy. Với lại không muốn để Nhã Oanh phải khó xử khi bố cô đối với mình ra vẻ nịnh nọt lấy lòng nên hắn. Cho qua chuyện này mà không tính toán chi ly với Nhã Tình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 226: Giảm Cân

Khi mà Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi trở về như lúc chưa có chuyện gì xảy ra Nhã Oanh thì vẫn còn chưa thoát ra khỏi sự thay đổi của bố mình thì Chung Diệp và Nhã Tình đã rời khỏi nơi đây.

Ngồi trong xe Chung Diệp mới thở dài một hơi nhẹ nhõm nhìn bà vợ mình cái gắt mắng.

- Bà hôm nay bị điên à. Định muốn cả nhà này chết chung hay sao. May mà thằng nhóc đó nó khô so đo tính toán. Thiệt tức chết người sau này bà làm ơn tìm hiểu chuyện cho rõ rồi hãy làm không thì hại chết người đây.

Nhã Tình lúc này giọng cũng âm ức khi bị chồng mình la mắng nói.

- Ông làm gì phải sợ nó? Chẳng qua cũng chỉ là thằng nhóc thôi. Nó bên ngoài cũng đâu có gì nổi bậc không lẽ bố mẹ nó làm chức lớn hơn ông sao.

- Bà có thôi đi không đừng có đánh giá người khác qua vẻ bên ngoài. Bà có biết quan hệ người ta sâu rộng đến cỡ nào. Thanh tra sở, Quản lý quỹ đầu tư thành phố rồi cả chủ tịch quận trên tôi đều là người được chuyển đến chỗ này vì thằng nhóc đó. Tôi lạy bà con mình chơi thân với một pho đại thần thì đừng có mà phá giùm tôi

Chung Diệp lúc này chỉ muốn đã thông tư tưởng cho vợ mình biết không nên chọc giận Thiếu Kiệt vì hẳn biết thằng nhóc này không đơn giản như những gì thấy bên ngoài.

Bản thân hẳn được lên chức cũng do một tay kế hoạch của Thiếu Kiệt nên hẳn biết rõ Thiếu Kiệt có nhiều thủ đoạn đến chừng nào. Nên giờ biết vợ mình chọc nhảm sát tin hẳn cũng lo lắng không ít.

- Thằng nhóc đó lợi hại vậy? Ông không giỡn chứ nó như thế mà quen biết rộng vậy sao?

- Ý bà là tôi đùa chứ gì bà có biết những người đó từ Ngọc Châu đến Lưu Minh này việc đầu tiên là gặp thằng nhóc đó đi. Tôi chứng kiến đàng hoàng đấy. Con gái mình mà đi chung với cậu ta thì tốt rồi.

Chung Diệp lúc này cũng cảm thán thở dài một hơi. Nhã Tình biết hôm nay mình phá hỏng việc tốt của chồng mình. Nên im lặng một lúc mới hướng chồng mình hỏi.

- Mà ông nói xem thằng nhóc đó phía sau lưng có người nào nữa không chứ nó còn nhỏ như thế thì không thể nào làm được những việc như vậy được.

- Cái này tôi chắc là có những mà không biết là ai đi. Nhưng mà bà có biết thằng nhóc đó hiện tại nó đang ở cái nhà không cũng gấp bốn lần vợ chồng mình. Chưa kể đằng sau nó có người chỉ với quan hệ của nó như thế. Người bên quỹ đầu tư còn nói nó có dự án gì thì qua bên đó mượn ông ta sẽ cho người duyệt liền. Bà nghĩ xem không đơn giản đâu nó đã kiếm được tiền rồi đấy sợ còn nhiều hơn tôi với bà cộng lại.

Vừa nhớ lại lần gặp đầu tiên và chú ý những thứ liên quan Chung Diệp suy đoán về bối cảnh phía sau Thiếu Kiệt. Nghe như thế Nhã Tình mới sáng mắt lên nhẹ giọng nói nhỏ với Chồng mình.

- Tôi thấy hình như là con bé Nhã Oanh nhà mình thích thằng nhóc đó. Nhưng mà không biết thằng nhóc đó có thích con mình hay không thôi.

- Bà là mẹ mà sao lại nói như thế. Nếu con mình thích thì cứ để nó thích. Tôi thì không cầu con mình phải lấy chồng giàu sang gì nhưng mà nếu hai

đưa nó có tình cảm thì tôi cũng muốn hai đứa đến với nhau cho dù Nhã Oanh có làm nhỏ hay làm lớn đi nữa cũng được.

Nghe Chồng mình nói vậy Nhã Tình cũng bực dọc mắng hấn.

- Con gái mình sao mà làm Nhỏ được không lẽ ông muốn con gái mình chia sẻ chồng nó cho người khác sao tôi là không đồng ý rồi đó.

- Bà cứ thế. thằng nhóc Thiếu Kiệt không phải người thường nếu nó là con một vị nào đó hôn nhân chính trị là điều không thể tránh khỏi. Nhưng mà nó ưu tú như vậy bà chắc chỉ có mỗi còn mình thích à. Nếu đã không được như ý mình thì cứ để chuyện gì nó đến thì đến cảm cảm được cái gì.

Nhã Tình lúc này cũng nhìn thấy Chung Diệp như có nhiều tâm sự cũng không biết làm sao đành thở dài im lặng. Bà cũng hiểu nếu đặc ở một người khác bà có thể nghe lời chồng mình. Nhưng ở đây Thiếu Kiệt không nằm ở tầng thứ mà họ có thể suy đoán nữa.

- Ấy không phải sắp tới sinh nhật con mình sao. Hôm đó làm một buổi tiệc mời mọi người kể cả Thiếu Kiệt luôn xem thử coi cậu nhóc ra sao sẵn lấy đó làm dịp xin lỗi hấn hôm nay luôn.

- Được đấy chuyện này bà chuẩn bị đi năm nay làm lớn hơn một chút. Chăm chút hơn lần trước là được. Mọi năm lấy số lượng rồi năm này cứ lấy chất lượng cho tốt vào là ổn mà.

Chung Diệp như thế cười cười bởi nhưng dịp như thế này không phải chỉ riêng hấn mà con cháu đều được ghi nhớ. Để tới ngày đó phát thiệp mời mọi người thu về những thứ ngày thường không thể thu.

Nhã Oanh lúc này cũng ngồi xuống nhìn Thiếu Kiệt muốn biết tại sao hấn lại biết bố mình và xem ra là quan hệ không tệ nữa.

- Cậu khai ra mau làm sao cậu biết bố mình còn thân thiết như thế mình chưa thấy ông đối xử với ai như cậu hết chuyện này là sao?

Thiếu Kiệt cầm lên cuốn sách cười nói

- Có gì đâu chỉ là quan hệ giao tiếp bình thường thôi mà. Cũng có gặp vài lần với mấy người quen chứ đâu có gì hơn nữa đâu mà thôi đọc sách đi.

Ngay lúc này điện thoại của Thiếu Kiệt hân vang lên, lấy trong túi ra màn hình hiển thị tên của Phùng Kiếm Hoa nên hân cũng nhú mày.

Bước ra khỏi hành lang. dừng nhìn ra bên ngoài Thiếu Kiệt mới nghe điện thoại.

- Alo! có chuyện gì mà ông gọi tôi?

- Cậu Thiếu Kiệt có việc này! Bên của Ngô Nam sáng nay mới gọi tôi nói Ngô Trục em hân sẽ tới tiếp quản mọi thứ thông tin của cậu từ tôi. Còn nói là tôi phải làm thân với cậu từ từ nữa, Như thế giờ mình tính sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Giờ tự nhiên lời ở đâu ra một tên Ngô Trục lại muốn Phùng Kiếm Hoa làm thân với Thiếu Kiệt. Ý đồ là gì hiện tại thì hân không biết nhưng có vẻ cấp bách.

- Tạm thời việc này tôi sẽ tìm giải pháp. À mà ngoài ông ra Ngô Nam và em hân ta con những cơ sở ngầm nào ở Lưu Minh này không để tôi còn biết tính toán đường đối phó.

- Chuyện này thì tôi không nắm rõ nhưng bên Ngô Nam thì hiện tại chỉ còn tôi thôi, Một số những người của Ngô Nam trước kia bên dưới Từ Chấn Dân cũng chuyển qua cho tôi rồi. Cậu xem xét sớm để tôi biết đường với.

Phùng Kiếm Hoa lúc này mới nói ra những gì mà hắn đang lo lắng, sáng nay hắn nghe được điện thoại của Ngô Nam về chuyện này cũng thấy bất ngờ. Giờ hắn đang đứng giữa nên việc này báo cáo cho Thiếu Kiệt kiểm đường đối phó là vấn đề cấp thiết.

- Thôi được rồi có gì tôi sẽ gọi lại ông sau. Còn chuyện này để tôi giải quyết.

Cúp máy Thiếu Kiệt trầm tư suy nghĩ. Ngô Nam vừa mới đi không lâu. Ngô Trục xuất hiện nhưng không nói là sẽ đến Lưu Minh chỉ bảo Phùng Kiếm Nhất tiếp cận hắn làm cho Thiếu Kiệt cũng không biết những người bên kia muốn đi con bài gì.

Phân vân một lúc Thiếu Kiệt mới gọi điện thoại cho Hà Vi. Đợi bên kia có tin hiệu bắt máy Hà Vi đã nói.

- Cậu gọi mình có chuyện gì không Thiếu Kiệt? Mà cậu định trưa không về à?

- Ừ trưa nay mình không về hiện tại mình đang ở nhà sách. Tham khảo một số thứ. Mà cậu đang ở nhà hay sao?

-

Thiếu Kiệt sợ Hà Vi lo lắng nên cũng mới nói mình đang ở đâu cho cô biết. Rồi hỏi han Hà Vi.

- Không mình với Tấn Phát đang trong viện thăm bố cậu ta. Cậu có gì mà lại gọi điện thoại cho mình thế?

- Ừ đúng là có vài chuyện. tối này cậu liên hệ mọi người tập trung lại được không mình có chuyện cần nói. Vấn đề này tuyệt đối quan trọng. Mới có tin tức từ những người của Ngô Nam báo cáo về.

Thiếu Kiệt cũng không giấu giếm gì Hà Vi hẳn thấy dù sao đây cũng là chuyện cô sẽ biết nên chỉ nhấn mạnh tầm quan trọng đó thêm một chút thôi.

- Ừ được rồi mình sẽ liên hệ tôi này mọi người họp lại xem tình hình mà tình tức cậu nhận được như thế nào. À mà có gọi luôn vợ chồng Khương Đào không để mình biết. Họ dù sao cũng phải biết chuyện này để xem những gì bên kia tính toán như Thế nào càng nhiều người càng có nhiều ý tưởng.

Hà Vi thấy nếu chỉ có vài người trong nội bộ đem từ Ngọc Châu đến Lưu Minh cũng không được bao nhiêu ý kiến nên muốn hỏi Thiếu Kiệt thêm người được không.

- Ừ như thế cũng tốt báo cho mẹ mình luôn. Rồi nhé cậu giúp mình chuyện này.

Thiếu Kiệt sau khi cúp máy với Hà Vi thì gọi lại cho Phùng Kiếm Nhật, Nhìn thấy số điện thoại của hẳn Phùng Kiếm Hoa nhất mày rất nhanh liền đáp lại.

- Vâng tôi nghe nè cậu Thiếu Kiệt!

- Hiện tại ông thử Liên hệ với Ngô Nam báo cáo tình hình chung với lại ông thử dò hỏi xem mục đích của họ là gì. Để ông cố gắng hỗ trợ nếu xong thì tôi nay tới nhà tôi nói chuyện trực tiếp chuyện này.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phùng Kiếm Hoa cũng vâng vâng vài tiếng rồi cúp máy. Hẳn bắt đầu nhìn lấy số điện thoại của Ngô Nam đánh một cuộc gọi đi.

- Alo! Vâng dạ tôi Phùng Kiếm Hoa đây ạ. Ngài xem tôi đã sắp xếp hết mọi thứ rồi. Nhưng mà hiện tại tôi cũng không hiểu chúng ta tiếp cận với

Thiếu Kiệt để làm gì vậy à. Tôi thấy khó hiểu nên mới gọi ngài hỏi xem tôi phải làm sao.

Bên kia điện thoại lúc này Ngô Nam mới nói.

- Đồ Ngu đã kiêu tiếp cận mà hỏi tiếp cận làm gì đầu óc bã đậu hả?

Phùng Kiêm Hoa mặt đanh lại hẳn thấy mỗi lần nói chuyện với Ngô Nam là mỗi lần ôm cục tức không bị mắng cũng nghe chửi. Đang định đáp lại vâng dạ thì bên kia điện thoại mới vang lên âm thanh nói với Ngô Nam.

- Anh nói bên dưới chung chung như thế làm sao mà hẳn biết. Phải nói rõ ra chứ đây để em nói chuyện cho.

Thấy Ngô Trục muốn nói chuyện với Phùng Kiêm Hoa, Ngô Nam cũng đưa điện thoại cho hẳn.

- Alo tôi là Ngô Trục đây. Sau này ông sẽ làm việc theo lệnh tôi là được Anh Nam sẽ lo vấn đề quan trọng hơn. Tôi muốn ông tiếp cận làm thân với thằng nhóc Thiếu Kiệt đó để tôi có thể lôi kéo người. Ông chỉ cần biết như thế thôi sau này thời gian tốt rồi thì tôi sẽ đi Lưu Minh để gặp riêng thằng nhóc đó. Nói như vậy chắc ông hiểu đi.

- Vâng Vâng tôi hiểu rõ rồi! Chuyện này nhất định tôi sẽ làm tốt.

Phùng Kiêm Hoa dạ vâng nhưng trong thâm tâm thầm mắng hết Thằng anh đến thằng em có lết xác tới Lưu Minh này chắc cũng chỉ ăn hành với Thiếu Kiệt. Gặp mẹ không xong lại lôi kéo đứa con.

Cúp Máy Ngô Trục mới Hướng Ngô Nam cười cười.

- Anh thấy không đôi khi nóng giận làm gì cứ từ tốn thôi là được đâu cần phải lúc nào cũng nóng. Với người cấp dưới nóng giận không giải quyết

được vấn đề với anh nói cũng không rõ ràng người bên dưới sao hiểu hết ý của mình.

Nghe Ngô trực nói thế Ngô Nam cũng im lặng gật gật đầu. Đúng là từ tiếp cận sử dụng nói chuyện không thì Phùng Kiếm Hoa cũng không hiểu là muốn tiếp cận ra sao.

- Ừ mà anh mà quen rồi nói chuyện dài dòng như chú mà anh nói vài câu là bực mình. Thôi chú lấy số của tên này đi mọi chuyện ở Lưu Minh hẳn làm tương đối tốt.

- Chuyện này anh cứ yên tâm ở Lưu Minh em vẫn còn người không phải đã hết. Nhưng mà chưa đến lúc cuối cùng em sẽ không xuất ra. Cứ từ từ thâm nhập không gấp rút cứ mưa dầm thấm đất rồi sẽ được.

Ngô Trực vừa nói từ tốn như không có việc gì quan trọng. rồi ngáp dài một hơi nhìn Ngô Nam. cười cười nói.

- Thôi em đi ngủ đây chưa tới năm giờ đừng gọi em dậy. Giờ mệt rồi đi đây anh lo việc của anh đi nhé.

- Móa cái thằng mà suốt ngày xem đêm là ngày như thế này sớm muộn ông già cũng cho chú mà biết tay.

Đùng lên nhìn Ngô Nam mắng mình nhưng Ngô trực cứ cười cười như không có chuyện gì xảy ra còn vui vẻ nói.

- Chuyện của em anh cứ an tâm, Ông già không thể nào bắt được em trong mấy chuyện này đâu. Em canh giờ hết rồi mới về nhà mà.

Ngô Nam nhìn thấy Ngô Trực dáng vẻ như thế cũng lắc đầu trong khi đó Ngô Trực đã đi ra khỏi phòng.

Thiếu Kiệt trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục đọc sách, Nhã Oanh và Ngọc Nhi đang nói chuyện gì đó với nhau hẳn không để ý lắm cuộc hội thoại của hai người, Một lúc sau Nhã Oanh mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt dạo này gần trường mình nghe nói có một số người hay tụ tập gần trường mình xin tiền học sinh. Nghe nói còn là dân nghiện ma túy nữa.

Thiếu Kiệt gấp cuốn sách của mình lại nhìn Nhã Oanh hỏi.

- Có chuyện này? sao mấy bạn không báo với nhà trường. Để nhà trường phối hợp với cảnh sát.

- Một số bạn báo rồi nhưng vẫn không thấy những người đó cứ thoát ần thoát hiện ấy. Học sinh nào mà đụng phải họ là phải đưa hết tiền mới được đi. Lý Bân cũng nói với mấy người Xuân Nghĩa Bang rồi hay sao ấy mà vẫn chưa thấy kết quả gì.

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt không nói gì. Hắn thấy nên Lý Bân đã báo cho những người của Xuân Nghĩa Bang thì chuyện này sớm muộn gì cũng được giải quyết nên không quan tâm lắm.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu cô mới nhẹ giọng nói với Nhã Oanh.

- Hi vọng sẽ không phải gặp được những người đó. Là tốt lắm rồi

Thiếu Kiệt cũng khẽ mỉm cười. Nếu chuyện này mấy người kia mà động phải Ngọc Nhi thì chắc Cao Thịnh cũng không tha cho người đó.

Nhìn qua đồng hồ cũng gần Trưa Thiếu Kiệt mới nói với hai người.

- Thôi đi ăn trưa đi rồi lát về trường còn vào học nữa. Đi ăn gì nào?

- Gần trường buổi trưa ngoài tiệm thức ăn nhanh với lại mấy quán cơm gần đây cũng không có chỗ nào có gì ăn uống hết Thiếu Kiệt à.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Thiếu Kiệt bây giờ mới nhớ là buổi sáng gần đây cũng không có bán cái gì gọi là ăn được nên đành lắc đầu.

- Thôi vậy đồ ăn nhanh thẳng tiến cho gọn. Chứ lựa chọn hoài cũng vậy ở đó cũng có có cơm với mấy thứ khác. Ăn đỡ lát chiều giải lao ghé bên canteen ăn kèm là được.

Thiếu Kiệt lên một danh sách ăn uống buổi trưa và cả buổi xế chiều nên Ngọc Nhi và Nhã Oanh mới có vẻ ngại ngùng. Lúc này Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ăn một buổi trưa thôi không cần ăn xế đâu Thiếu Kiệt ăn nhiều quá mập đấy không tốt đâu. Mình với Ngọc Nhi đang giảm cân.

Lúc này Thiếu Kiệt hai mắt trợn lên nhìn hai người. Hắn thấy hai cô gái trước mặt một người thì mảnh mai một người thì không đến nói nào kiếm ra một chút mỡ vậy mà lại còn giảm cân.

- Hai Người điên à! Người ta mập mới giảm cân hai cậu như thế này lấy đâu ra mỡ mà giảm định giết người à. Giảm cân kiểu các cậu không ổn đâu đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 227: Hạn Chế Mức Thấp Nhất

Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng nhìn Thiếu Kiệt.. Bởi hẳn vừa mới chỉ trích hai người về vấn đề giảm cân. Ai cũng biết con gái thường như thế bình thường chỉ cần tăng cân một chút cũng phiền muộn vô có tự mình giảm cân.

Thiếu Kiệt thì thấy việc này lại không tốt hẳn không muốn hai người vì không đầy đủ chất dinh dưỡng làm cho cơ thể mình yếu ớt nhiễm bệnh. Khi mà mọi người giảm cân chế độ ăn bị thắt chặt nó sẽ không được như bình thường dễ dẫn đến một số bệnh lý về đường tiêu hóa.

Mà những bệnh này thường tồn tại ngầm không biểu hiện ra bên ngoài rất khó nhận biết đến khi phát bệnh hầu hết việc chữa trị rất rườm rà, phức tạp. Thậm chí có thể mang bệnh hoại như thế không thay đổi được.

- Bọn tớ lên cân phải giảm chứ sao. Không thì sẽ mập đấy.

Nhã Oanh lúc này mới phân trần việc tại sao cô với Ngọc Nhi lại quyết định giảm cân dù sao. Hai người thấy lên cân thì sẽ ngày một béo mập ra không tốt.

- Hai cậu sai trầm trọng rồi. Việc lên cân tùy thuộc theo điều kiện thời tiết với hiện tại hai cậu cần phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng để mà phát triển ở nhiều phương diện khác. Các cậu mà cứ ăn kiêng, ăn ít đi đồ ăn sau này đừng có hối hận à.

Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt cô cho rằng ăn uống cũng chỉ là vấn đề đơn thuần. thì làm sao mà có gì phải hối hận nếu chỉ cần sụt cân một tí thì bồi bổ lại là được. Không nhất thiết quan trọng như Thiếu Kiệt nói nên hỏi hẳn.

- Tại sao bọn mình ăn kiêng lại phải hỏi hận mình thấy đâu có gì đâu. Đơn giản là chỉ ăn ít hơn bình thường một chút thôi mà.

- Bởi thế các cậu mới không để ý đấy lứa tuổi của các bạn là lúc bắt đầu phát triển thể chất. Một số chỗ trước kia không thay đổi giờ thì lại thay đổi. Những chất dinh dưỡng các cậu ăn vào sẽ được chuyển hóa. Với phần điều kiện thời tiết thay đổi. Các cậu ở không khí lạnh hoạt động sẽ tốn nhiều năng lượng hơn bình thường.

Hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt. Hai người chưa từng nghe được lý luận này đơn giản họ thấy mình mập lên do ăn nhiều hơn bình thường nên cũng không biết khi trời lạnh người ta sẽ tiêu hao năng lượng nhiều như Thiếu Kiệt nói.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này cũng suy ngẫm những lời Thiếu Kiệt vừa nói. Hai người đúng là dạo gần đây trời chuyển lạnh cũng có chút ăn nhiều hơn bình thường nên hai cô nàng cho rằng nếu cứ như thế mình sẽ mập dẫn đến là tự động vào chế độ ăn kiêng.

- Vậy là trời chuyển mùa lạnh lại không được ăn kiêng sao Thiếu Kiệt

Ngọc Nhi bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt long lanh hỏi bởi cô là người đề xuất việc ăn kiêng giảm cân này cho hai người.

- Ừ trừ khi bạn quá béo thì mới phải ăn kiêng giảm cân mình sẽ không nói. Còn nếu trời lạnh bạn càng không nên ăn kiêng. Nếu mà ăn kiêng các bạn dẫn đến tình trạng thiếu dinh dưỡng cơ thể sẽ mệt mỏi do lượng calo không đủ chu cấp cho việc hoạt động bình thường. Với các bạn là nữ sẽ dẫn đến tình trạng hao hụt sức khỏe nhất là tuổi này các bạn nữ ngực sẽ không phát triển tốt do thiếu chất dinh dưỡng.

Thiếu Kiệt nói đến đây hai người trước mặt nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn cùng nói ra một câu.

- Chuyện đó mà cũng nói được.

Hắn thì thấy hai người mặt đỏ au cũng cười cười. Hơn ai hết phụ nữ thường rất chăm chút vẻ bề ngoài chỉ cần liên quan đến vấn đề bên ngoài của mình cũng làm cho cánh nam giới còn lại phải đau đầu.

- Chuyện này mình thấy bình thường các bạn lớn lên thì những thứ khác sẽ phát triển thôi mà. nói thì nói chứ đâu có làm gì đâu mà sợ.

- Không nói chuyện này với cậu nữa!

hai người gắt gông lên ngăn không cho Thiếu Kiệt nói xấu xa hơn nữa, Khuôn mặt vẫn còn đỏ như than hồng. Nhã Oanh với Ngọc Nhi quay đầu đi để cho Thiếu Kiệt đi phía sau cười cười vì lâu lâu hắn làm hai người này có thái độ như thể rất vui vẻ.

Bây giờ một vài người thanh niên gần đó cũng chú ý ba người làm cho Thiếu Kiệt có ánh mắt không thoải mái lắm. Một người quần áo không đàn hoàn đang đứng dựa tường nói chuyện phía trước lại bước ra làm Thiếu Kiệt thấy không ổn.

Hắn bước vội lên trước hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi. Phía trước, Người thanh niên bước ra trước mặt Thiếu Kiệt chặn lại hai người ở phía sau cũng bước theo.

Nhã Oanh và Ngọc Nhi thấy thế mới hướng ba người trước mặt hỏi.

- Các anh làm gì chặn đường bọn tôi?

- Mấy cậu bạn ấy mà. Bọn anh có chút thiếu tiền định mượn xài đỡ vài hôm xong rồi trả ấy mà! Tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời bọn anh chỉ cần chút ít tiền sài thôi.

Thiếu Kiệt lúc này mặc đanh lại. Hắn có thể đánh nhưng mà hiện tại còn Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng không tiện lắm nên mới nói.

- Bọn anh xin đều thì cứ nói xin đều nhưng mà xin lỗi bọn này không có tiền mấy anh chọn làm người rồi! Mình đi.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế mấy người trước mặt cũng nhăn mặt. Không ngờ hắn lại không chịu bỏ tiền ra như mấy đứa khác.

- Xem ra chú em cũng biết ít nhiều lại ngoan cố bọn anh đây để cho chú mày đi thế à. Học sinh thì nên biết thân biết phận bọn người xã hội như bọn anh sẽ không làm khó chỉ cần có tiền đừng để bọn anh phải manh động rồi lúc đó hỏi sao chịu đòn.

Ngọc Nhi nghe những người kia nói thế cũng nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Sao đây Thiếu Kiệt vừa nhắc ở Hiệu Sách giờ lại gặp đúng là không may mà.

- Cậu với Nhã Oanh không cần quan tâm bọn chúng đâu nếu bọn nó động thủ thì cứ dắt Nhã Oanh chạy mình đối phó được. Không được đứng lại. Dù bọn nó có hành động thế nào cũng không được đứng lại chỉ chạy thôi.

Nhã Oanh với Ngọc Nhi gật gật đầu hiểu rõ Thiếu Kiệt muốn nói đến điều gì. Mấy kia nhìn thấy Thiếu Kiệt vẫn bình thường như không có chuyện gì cười nói.

- Xem ra hôm nay có đũa định làm anh hùng à. Chú mày nên nhớ anh hùng không dễ sống, khôn hồn lòi tiền ra tao hết kiên nhẫn rồi.

- Chạy!

Thiếu Kiệt hô lên trong khi đó túi sách không nhẹ, hắn đang cầm trong tay ném về phía người đứng đầu. Rồi hướng người đứng bên phía tay phải xông tới một đám ngay mặt. Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng theo chân Thiếu Kiệt chạy phía sau.

Hắn đưa hai người kém lại đổi hướng, dồn cả ba người xoay chuyển. Để yểm hộ hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh đang ở góc xoay chuyển Thiếu Kiệt đưa chân đạp vào ngực của người đang xông tới. Hắn ngã ra sau kèm theo đó là tên ở phía sau ngã theo. Thiếu Kiệt lúc này chặn lại đường đuổi theo của cả ba người nhìn họ.

Nhã Oanh chạy qua quay lại nhìn Thiếu Kiệt thì Ngọc Nhi bên cạnh mới nói.

- Đừng nhìn lại bạn chân chờ sẽ để Thiếu Kiệt lo lắng hơn thôi chạy về trường. Những người đó không đối phó được với Thiếu Kiệt đâu.

Thiếu Kiệt đợi ba người đứng lên. Thấy hắn không chạy ba người tức giận xông lên hướng về phía Thiếu Kiệt hắn. Một đá quét ngang qua Thiếu Kiệt đưa người trước mặt mình lui lại.

Được dịp xông tới Thiếu Kiệt tay nắm cước đá đã thương cả ba người. Không một chút lưu tình cho đến một lúc sau. Cả ba người không ngượng dậy nổi nữa hắn mới từ từ nhặt lên túi sách và những quyển sách rơi bên ngoài nhìn ba người nói.

- Thằng nào nói tụi bây xin tiền đều ở chỗ này. Mẹ tưởng học sinh là dễ bắt nạt à. Khôn hồn thì biến khỏi chỗ này. Tao mà thấy lần nữa bắt kẻ thằng

nào. Đại ca bọn mày là ai tao cũng lột da. Không biết chữ chết viết như thế nào tự mình hại mình rồi giờ lại tạo thành vấn nạn cho xã hội.

Ba người bị đánh ám ức tuy không đến nổi nhập viện hay bất tỉnh nhân sự nhưng cả ba không ai nói ai đều chọn phương án giả vờ bất tỉnh, để Thiếu Kiệt đi rồi thì chạy. Nên những lời của hắn cả ba đều nghe thấy. Nhưng thấy ba người mình vẫn không đánh được cái gì người ta nên biết hôm nay đụng phải người không nên đụng.

Cầm lên túi sách trong tay Thiếu Kiệt đi về phía trường. Hắn vừa rời đi những người này cũng lồm cồm bò dậy, một người ngồi dựa lưng và vách tường phun ra bên ngoài một nhúm máu trong miệng mắng.

- Học sinh bây giờ đánh nhau giỏi vậy.

Vừa nói vừa lấy ra trong túi quần một cái bật lửa và gói thuốc mở gói thuốc ra xé lấy một mảnh giấy bạc rút trong hộp thuốc một tờ tiền được xe lại như một cái ống hút ngấn một chút bột màu trắng để lên tờ giấy bạc, bật lửa hơi nóng bên dưới tờ giấy bạc lên.

Những người đi đường thấy ba người này làm thế cũng vội tránh xa. Có lẽ bị đánh đau quá nên họ đành phải làm cách này để xoa đi cơn đau nhất thời mà Thiếu Kiệt vừa gây ra cho họ.

Ma túy là chất kích thích xúc tác để họ thoát khỏi cơn đau thể xác nhất thời tốt nhất. Người xưa thường sử dụng loại cây và nhựa cây anh túc để làm thuốc chữa bệnh nhưng ngày nay nó lại biến thành một chất gây nghiện để làm người ta thay đổi cả bản thân.

Thiếu Kiệt trở về trước cổng trường học Ngọc Nhi và Nhã Oanh đã đứng đợi sẵn bên ngoài cổng trường. Thấy Thiếu Kiệt đi về tới Nhã Oanh mới chạy lại hỏi hắn.

- bạn có sao không? Có bị thương ở đâu không?

- Không mình không sao hết chuyện này đơn giản mà những người đó có làm được gì mình đâu này.

Ngọc Nhi tuy biết Thiếu Kiệt đối phó được với những người kia nhưng cũng không thờ ra nhẹ nhõm một hơi.

- Không ngờ miệng mình xúi quẩy đến vậy mới nhắc tới đã gặp sau này ít nhắc tới chuyện xui là vừa.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhìn hai người lắc đầu nói.

- Hôm nay không gặp ngày khác cũng sẽ gặp hôm nay cho họ một bài học để mà biết đường sau này không tới gần trường mình nữa.

Nhã Oanh lúc này cũng cười cười nói với Ngọc Nhi.

- Hôm nay để Thiếu Kiệt ở lại trường cùng bọn mình đúng là ý kiến hay. Nếu Không có Thiếu Kiệt ở lại hai người bọn mình gặp mấy người này thì cũng tiền mất hết chứ không còn nhỉ.

- Ủ cậu nói quá đúng vậy đi hôm nay hai đứa mình sẽ khao cậu Thiếu Kiệt dù sao hôm nay cậu cũng làm anh hùng một bữa nên phải tưởng thưởng.

Thiếu Kiệt chỉ biết cười khỏ, hai cô nàng này bày vẽ đủ trò để làm việc mình thích.

- Thôi nếu hai vị tiểu thư đã nói thế thì tại hạ xin nghe theo vậy.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này cũng che miệng của mình cười khúc khích. Vì bị Thiếu Kiệt nói theo giọng cổ trang nên hai người dường như quên mất chuyện đã xảy ra.

- Thôi đi ăn thôi đứng đây lè mề nữa chắc tới trưa luôn đấy đi nào.

Nói rồi Thiếu Kiệt bước đi về phía cửa hàng thức ăn nhanh và Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng đi cùng với hắn. Cho đến hết ngày hôm đó không có điều gì vướng mắc của hai cô nàng nữa. Lý Bân thì đi học đúng giờ còn mang theo cặp sách của Thiếu Kiệt cho hắn học còn những người khác hầu như không biết, ba người đều cùng nhau ở lại trường và trải qua một chút chuyện ngoài ý muốn.

Khi vừa tan học Ngọc Nhi với Nhã Oanh ra về Vừa lên xe của người đón mình về Ngọc Nhi mới lấy ra điện thoại gọi cho Cao Thịnh. Đang ngồi làm việc trong phòng điện thoại của Cao Thịnh vang lên nhìn thấy hiển thị số là của Ngọc Nhi nên Cao Thịnh nhấn nút nhận cuộc gọi ngay.

- Ngọc Nhi em có việc gì gọi anh vậy?

- Ủ sảng nay em bị một số người gần trường học chặn đường xin tiền. Nghe nói dạo gần đây gần trường hay xuất hiện những người như thế anh em cho ai đó qua giải quyết giúp em với.

Nghe được Ngọc Nhi bị bọn xin tiền chặn đường Cao Thịnh gấp gáp hỏi.

- Em có sao không! bọn đó em nhớ mặt không để anh cho người bắt bọn nó lại cho em xử lý.

- Không có gì bọn người hỏi trưa này Thiếu Kiệt đã ra mặt rồi. Nhưng em lo là chuyện này cứ tiếp diễn không ổn đâu anh cho người dẹp bớt đi. Cái nào để được thì để không để được thì loại bỏ không nhất thiết phải nhân nhượng.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Cao Thịnh cũng chỉ cười. Bên Ngoài có thể ai cũng thấy được Ngọc Nhi đơn giản hiền hậu, nhưng Cao Thịnh biết khi mà

động vào những chuyện như thế này Ngọc Nhi thường rất lạnh lùng sát phạt không thua gì bố mình.

- Ừ chuyện này để anh nói tụi nó giải quyết. Mà dạo này bên mình đang tiến hành kế hoạch của Thiếu Kiệt những thành phần này không thể tránh khỏi bọn anh chỉ có thể hạn chế ở mức thấp nhất có thể. Đợi đến lúc cần thiết thì sẽ phải ra tay thanh lý sớm chuyện này.

- Tạm thời cứ như vậy đợi bọn người bên Cửu Hùng có động tĩnh thì làm việc còn chuyện thả lưới bắt hết một lúc em cũng đã xem xét rồi. Chuyện này Thiếu Kiệt không sai nên chỉ cắt được một xúc tu của con bạch tuộc thì không ảnh hưởng gì đến toàn cục của nó hết. Tốt nhất cứ thả dây dài ra những hạn chế những phát sinh một cách ít nhất. Em muốn xem Cửu Hùng hẳn còn làm ra những chuyện gì. Thù mới hận cũ trả luôn một thể.

Ngọc Nhi lúc này không còn là một cô bé ngây thơ trước mặt của những người bạn cùng lứa nữa thay vào đó là một vẽ bề nghệ của một chị đại đúng nghĩa của dân xã hội anh chị. Với bộ đồng phục của mình nét nữ tính hàng ngày ít ai thấy được vẽ mặt này của Ngọc Nhi.

- Người bên mình lúc nào cũng sẵn sàng ra tay chỉ cần đúng thời điểm. Sẽ hành động thôi em cứ yên tâm bắt sống Cửu Hùng là điều chắc chắn nhưng phải xem kế hoạch lúc đó biến đổi ra sao.

- Ừ chuyện này Thiếu Kiệt có biết cũng được không biết cũng tốt em không muốn Ngọc Nhi trong mắt cậu ta có nhiều biến đổi. Hôm nay nếu không có Thiếu Kiệt chắc chắn những người kia em sẽ cho anh bắt lại. Với phần hiện tại em cũng không động võ được. Tốt nhất anh cho người giải quyết càng sớm càng tốt đừng để lần sau khi đi với ai em lại gặp tình trạng này. Việc đó sớm làm cho em bị bại lộ nhanh hơn.

Ngọc Nhi lúc này mới nói với Cao Thịnh một cách bình thản nhưng với giọng điệu cứng rắn thấy rõ. Nghe qua những lời nói đó Cao Thịnh cũng chỉ cười cười.

- À mà cố gắng xem xét xem mối quan hệ giữa Thiếu Kiệt và Bố mẹ của Nhã Oanh là như thế nào. Em thấy có vẻ người này khá quen thuộc với Thiếu Kiệt. Chắc chắn còn một số điều gì đó mà bên mình còn chưa biết. Nếu là việc có lợi cho Thiếu Kiệt thì không có gì còn nếu mà họ thật sự không ổn thì có thể cảnh cáo. Nhã Oanh thì cứ để đó. Dù sao em cũng không muốn cô ta bị tổn thương.

- ừ chuyện này anh sẽ cho người tìm hiểu. Vấn đề là thân phận Thiếu Kiệt và mối quan hệ của cậu ta bây giờ cứ thần bí như thế nào đấy. Ngay cả mẹ cậu ta cũng khó xác định là nhân tốt như thế nào. Thôi để anh nói mấy người bên dưới giải quyết chuyện em giao.

Ngọc Nhi lúc này cúp máy ngồi trên xe ô tô di chuyển trong dòng người đông đúc của một buổi chiều tan tầm. dùng tay mình vuốt vuốt tóc dáng vẻ rất đáng yêu như suy nghĩ điều gì đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 228: Nữ Nhân Hội Tụ

Cũng như Ngọc Nhi, Nhã Oanh bây giờ về đến nhà gặp mẹ mình. Dù lúc buổi sáng cô rất thắc mắc việc bố mình với Thiếu Kiệt quan hệ ra sao nhưng tại chỗ đó hẳn lại không cho cô biết.

Vừa về đến nhà Nhã Oanh đã đến gặp mẹ mình hỏi bà thử xem quan hệ của bố mình và Thiếu Kiệt là gì.

- Mẹ bố có nói quan hệ của bố và Thiếu Kiệt như thế nào không vậy mẹ? Con thấy hôm nay bố mẹ lắm không giống ngày thường tí nào.

Nghe con mình thắc mắc như thế bà cũng biết Nhã Oanh đã chờ đợi cả ngày để biết về chuyện này. bà cũng muốn con mình biết người nó quen không đơn giản như bà từng nhận định nên cũng thở dài một hơi.

- Đúng là bố con có quen biết với cậu nhóc Thiếu Kiệt đó. Mà theo như bố con nói thì cậu ta là người thúc đẩy chuyện bố con được thăng chức hiện này. Con có biết nhà cậu ta còn gấp mấy lần nhà mình không. Mẹ nghe bố con nói một số người quan chức lớn hơn bố con nhiều cũng quen biết với cậu ta.

- Nhà Thiếu Kiệt đang xây dựng mà. Con nhớ là cậu ta nói nhà còn đang xây mà. Làm sao cậu ta nhà lại lớn gấp mấy lần nhà mình được.

Gật đầu như xác nhận điều này không sai. Bởi bà cũng nghe chồng bà nói nhà Thiếu Kiệt không chỉ có một mà hiện tại còn một nơi đang xây dựng. Nội bao nhiêu đó thôi đã thấy được nguồn lực của cậu nhóc thế nào.

- Mẹ cũng có biết chuyện này. Bố con nói nhà đang xây chỉ là phần đất xưa của ông ngoại cậu ta để lại còn hiện tại cậu ta ở nhà lớn lắm. Nghe nói

đâu còn có cả bảo vệ bên ngoài nếu không được sự cho phép của cậu ta thì vẫn không được vào đâu.

Nhã Oanh lúc này cũng ngỡ ngàng với những gì mình được nghe từ mẹ. Cô không biết Thiếu Kiệt thường xuyên làm việc gì. Nhưng với những gì hẳn vẫn thường hay than mình bận thì có lẽ đây sẽ là thật sự bận. Không phải là thoái thác viện cớ như cô thường nghĩ.

- Nhưng mà con thấy như việc này có chút bất thường hay sao ấy. Trước đây con biết nhà Thiếu Kiệt có tiền nhưng không nghĩ đến nhiều như thế chắc là của mẹ cậu ta cho giống như con vậy thôi.. Chứ làm gì mà như mẹ nói chứ.

- Cái này còn ghê hơn này con có biết là tiền làm hợp thức hóa nhà cửa miếng đất của ông ngoại Thiếu Kiệt cũng do một tay cậu ta bỏ ra. Bố con dạo gần đây mới biết được cậu ta còn bỏ vốn cho mẹ mình kinh doanh và bên ngoài thì đồn thổi là cậu ta trúng số nhưng mà lại không phải đâu. Cậu ta còn kinh doanh đầu tư rất nhiều thứ. Xem chừng tài sản cả hai nhà nội ngoại của con cộng lại cũng không bằng đấy.

Nhã tình lúc này bác bỏ ý kiến của con mình. Dù chỉ một tầng thân phận nhưng nó khác xa nhau. Bà sợ con mình sẽ khổ nếu thật sự con bé thích Thiếu Kiệt bởi chồng bà nói đúng. Người ưu tú như Thiếu Kiệt sẽ không ít người để ý đó là chưa kể đến hôn nhân chính trị như Chung Diệp đã nói.

- Mẹ cứ nói quá không đấy? làm gì mà mẹ lại tâng bốc Thiếu Kiệt lên chín tầng mây xanh như thế. Con thấy cậu ta vẫn bình thường đôi khi hay nói bận dù con không biết đó là bận việc gì. Nhưng trong trường Thiếu Kiệt thân thiết với rất nhiều người mọi tầng lớp. mẹ thấy đấy đi học cậu ta cũng không khoe khoang với những người khác. Con nhìn chằm giông mẹ nói chút nào.

Nghe mẹ mình đưa Thiếu Kiệt trở thành người thần bí có bối cảnh không lường trước được Nhã Oanh không tin việc này là sự thật. Nên nói lời bênh vực cho hắn. Còn Nhã Tình thấy con mình chưa hiểu chuyện đời nhiều nên cũng lắc đầu bác bỏ.

- Con chưa hiểu cậu ta như thế là điệu thấp không ra mặt. Người ta làm việc lớn chứ không phải ở cấp bậc bố con. Nhưng con đừng nói với mẹ là con thích cậu ta đấy nhé. Chuyện này không tốt đâu.

Thấy Nhã Oanh im lặng không nói gì. Nhã Tình biết bà đoán không sai lệch nên mới thờ dài. Bà thấy con mình bênh vực cho Thiếu Kiệt cũng đoán ra phần nào. Dù sao mẹ không hiểu ý con thì làm sao mà được.

- Mẹ chỉ khuyên con một điều. Việc con thích cậu ta ra sao mẹ không cần biết nhưng con phải hiểu cậu ta sẽ không chỉ có một mình con. Con nếu muốn trở thành người bên cạnh cậu ta phải biết một người đàn ông bản lĩnh luôn không ít những người con gái theo đuổi. Nếu con chấp nhận được với điều đó. Thì sau này con mới hạnh phúc được. Vì cậu ta sẽ không chỉ có con thôi mà còn có nhiều người nữa đi cùng cậu ta. Nếu muốn trở thành người như thế thì con nên đối diện với hiện thực dù bên cạnh cậu ta có ai đi nữa cũng không được ghen tuông nếu không con sẽ vĩnh viễn không có được Thiếu Kiệt.

Nhã Tình từ tốn nói ra những điều này bởi Bà nghe theo lời chồng mình. Để lại quyền quyết định cho Nhã Oanh. Muốn sống cùng với một người và chia sẻ người đó cho những người phụ nữ khác. Thì tâm lý ghen tuông luôn chiếm mất lý trí của mình. Bà nói ra để Nhã Oanh tự có lựa chọn cho mình.

Im lặng trầm ngâm Nhã Oanh bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại từ chối lời tỏ tình của mình. Vì hắn dự liệu được nếu hắn có quan hệ trên mức tình bạn với cô thì sau này người đau khổ sẽ là chính cô, Khi không thể

chấp nhận sự sang sẽ người đàn ông của mình cho những người khác. Lúc đó cô chắc chắn sẽ phải đau lòng mà từ bỏ đi mối quan hệ này.

- Đây con tự suy nghĩ đi. Nhưng mà mẹ thấy nếu con làm được những điều này thì con có thể ở cạnh Thiếu Kiệt như cô bé sáng nay vậy.

Nhã Oanh lúc này cũng ngạc nhiên vì mẹ mình ám chỉ Ngọc Nhi bên cạnh Thiếu Kiệt. Mà cô cho rằng Ngọc Nhi cũng chỉ là bạn bình thường như mình với Thiếu Kiệt nên hỏi.

- Ngọc Nhi cũng là bạn bình thường với Thiếu Kiệt thôi mà sao mẹ lại nói thế? Con thấy bạn ấy cũng đâu có tỏ tình gì với Thiếu Kiệt hai người rất bình thường.

- Không con sai rồi cô bé đó biết về Thiếu Kiệt nhiều hơn con đấy. Buổi sáng nay khi bố con nói chuyện với Thiếu Kiệt cô bé đó rất bình thường xem như chuyện này hiển nhiên còn nữa cô ta bên cạnh Thiếu Kiệt chưa bao giờ tỏ tình chỉ âm thầm ở phía sau. Cô bé còn cho con tiếp xúc với Thiếu Kiệt bởi nếu cấm cũng chẳng được gì. Người như cô bé đó đã chấp nhận cho du Thiếu Kiệt có bao nhiêu người đi nữa cô ta cũng không lo lắng bởi cô bé đó biết trong lòng Thiếu Kiệt có cô ta là đủ.

Nhã Tình buổi sáng này quan sát Ngọc Nhi khá lâu và đánh giá vì cô bé này không ngại nhường chỗ cho bà để ngồi cạnh Thiếu Kiệt. Hơn thế nữa bà thấy cô bé quan hệ với Nhã Oanh không tệ nhưng lại để Nhã Oanh như thế thì chắc hẳn cô đã hơn con bà về mặt nào đó.

- Mẹ nói gì mơ hồ quá vậy. bạn bè con mà mẹ đánh giá như thế đâu được. Cái đó chỉ là mơ hồ một phía từ mẹ thôi. Làm gì có ai đánh giá bạn của con mình như thế.

- Con nên nhớ giữa hai người phụ nữ với nhau một người đàn ông người nào biết im lặng đứng phía sau lúc đó mới giữ được người mình yêu nếu người đó trong tim thật sự có con. hôm nay chỉ nói với con như thế thôi con tự mà tìm cách cho mình quyết định là ở con.

Thấy con mình như đang tiếp nhận như ý kiến mà một người mẹ như bà đưa ra. Nhã tình cũng lắc đầu rồi mới đứng dậy. Định tiếp tục công việc vừa rồi bà bỏ giữa chừng, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó mới nói với Nhã Oanh.

- À sắp tới sinh nhật con rồi hôm đó mời luôn cả Thiếu Kiệt để có gì mẹ xin lỗi luôn việc sáng này.

Không đáp lại lời mẹ mình Nhã Oanh đang chìm trong những câu nói của Nhã Tình. Cô đang quá nhiều sự khó hiểu vài rồi bời trong tâm trí. Nhã Tình thấy thế cũng chỉ lắc đầu. Bà thấy xem ra phải lựa đến lúc nào đó con mình suy nghĩ thấu đáo chuyện này lúc đó mới nhắc cho Nhã Oanh.

Nhã Oanh thì vẫn đang phân vân giữa việc đúng hay sai, chấp nhận được hay không việc Thiếu Kiệt sẽ có người khác ngoài mình. Trước đây cô không hề lo lắng gì về những gì sắp tới nhưng giờ đây chắc chắn cô phải nghĩ. Bởi quyết định này có thể nói khá quan trọng với Nhã Oanh.

Thiếu Kiệt sau khi tan trường bắt đầu đi về nhà Hà Vi. Nhìn thấy Tấn Phát đang chơi đùa trong sân cũng Khai Huy. Thấy Thiếu Kiệt về Tấn Phát chạy đến trước mặt hân hân nhìn nhìn.

- Anh Kiệt mới đi học về à. Hôm nay em mới đi thăm bố xong. Bố nói khỏe hơn rồi chỉ cần một thời gian nữa bố về nhà được rồi.

Xoa đầu Tấn Phát bởi vì sự ngây thơ của cậu bé. Thiếu Kiệt biết Tấn tâm chỉ nói như thế để cho Tấn Phát yên tâm thôi. Chứ bệnh như hán mà

chỉ mới ở bệnh viện một ngày mà khỏe hơn thì chỉ có thuốc tiên mới như thế. Mà xã hội này làm gì có tiên dược như mấy truyện đô thị tiên hiệp.

- Ủ bố em sẽ mau khỏe thôi. Sắp tới em cũng đi học mà lo gì. Đến lúc đó em đến trường mới nè. Lại quen được bạn học mới.

- Vâng! Mai một em đi học sẽ có bạn thật nhiều bạn. Lúc đó em dẫn Anh Kiệt đi trường em chơi.

Vừa nói vừa diễn tả hành động của Tấn Phát không khỏi làm Thiếu Kiệt bật cười nhưng chợt nhớ điều gì đó nên nói với Tấn Phát.

- Tối nay Anh có khách đến nhà bé Phát không được quậy phá nhé có gì chơi cùng chú Khải Huy và Anh Tường được không nào.

- Vâng tối nay em sẽ ngoan, sẽ không làm phiền anh Kiệt với người ta đến.

Khải Huy lúc này cũng đi lại tay ôm trái bóng vừa rồi vừa chơi với Tấn Phát. Đợi Khải Huy đến gần mình Thiếu Kiệt mới nói.

- Tối nay cậu bé có chơi đùa anh trông giúp bọn em vì có mấy người khách đến em cần bàn với họ một ít việc.

- Ấy chuyện này Hà Vi có nói với anh rồi yên tâm không sao hết để anh. Cậu nhóc này cứ giao cho anh là được.

Nhìn Tấn Phát đứng cùng Khai Huy Thiếu Kiệt cười với hắn nói.

- Em chơi cùng chú Khải Huy đi anh vào nhà tắm đây. Nhớ canh giờ ăn cơm đấy không được ăn cơm trễ nha Tấn Phát.

- Vâng em với chú Khải huy chơi anh vào nhà đi.

Bước lên bậc tam cấp trong nhà Thiếu Kiệt thấy Hà Vi đứng ở đó nhìn mình cười rồi nói.

- Mình đã liên hệ đủ người cho cậu rồi đây. Mà có chuyện gì mà cậu phải triệu tập mọi người như thế vậy.

- Ủ hồi sáng Phùng Kiếm Hoa gọi điện thoại cho mình nói có tin tức của Ngô Nam

Hà Vi nghe được có tin tức của Ngô Nam lại giật mình cắt lời Thiếu Kiệt

- Hấn lại đến Lưu Minh nữa à. Một lần chưa chừa sao?

- Không hấn kỳ này ra lệnh khá mơ hồ. Nói Phùng Kiếm Hoa tiếp cận mình. Còn lý do ra sao thì chưa biết được. Mình cũng đã nói hấn tìm hiểu ý định thật sự của bọn người Ngô Nam là gì. Không thấy hấn báo lại chắc lát nữa hấn cũng qua tới đây để hỏi thăm chi tiết.

Nghe Thiếu Kiệt nói rõ hết ngọn nguồn Hà Vi cũng trầm mặc. Đối với lần này nhiệm vụ của Phùng Kiên Hoa khá mơ hồ. tiếp cận nhưng với hình thức ra sao thì không ai biết được.

Thiếu Kiệt nhìn vào phòng khách thì thấy cái bàn mọi thường hôm nay được ghép lại với hai cái bàn cùng kích cỡ. lại có thêm nhiều ghế nên mới hỏi Hà Vi.

- À mà cậu gọi bao nhiêu người vậy nhiều lắm hay sao mà để cái bàn dài ghép lại thế kia?

- mình gọi cho mẹ cậu bọn người ở Ngọc Châu mới đến với Khương Đào. Lão Đào nói là đem theo ba người nữa là Phàm Chiến với Tuyết

Nhung, thêm mình với cậu nữa gần mười người chưa biết họ có đem ai không nên mình để ghép bàn như thế này có phát sinh thì tính thêm vào.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng lắc đầu. Hắn chỉ gọi họp nội bộ mà giờ như thành ăn đám hay sao mà lại có người phát sinh nên cũng bó tay. Bởi không biết những người của Hà Thúc liệu có đem theo người hay không thì hắn còn chưa biết.

- ừ tạm thời như vậy cũng được thôi mình đi tắm rồi xem xét một số thứ trước đã. Cậu xem nếu có người đến sớm thì tiếp dùm mình.

- cậu đi tắm đi còn việc còn lại để mình. Với lại mình đã đặt nhà hàng mang tới mấy món dù sao cũng phải để mọi người có cái gì ăn.

Nghe Hà Vi nói cũng có lý hắn mời người khác đến họp không thì cũng hơi kỳ nếu Hà Vi đã đặt tiệc rồi thì cũng xem như tới họp mặt mọi người cũng tốt.

Thời gian trôi qua cũng không sớm không muộn từng người sau khi sắp xếp xong công việc của mình cũng. Đến nhà của Hà Vi. Hoàng Lâm Nhu về thấy Hà Vi xếp mọi người trong nhà họp không thì lại thấy không ổn. Đến khi biết cô có đặt tiệc bên ngoài đem tới nên nói Hà Vi chuyển thành tiệc ngoài trời vừa ăn vừa nói chuyện. Xem như dùng buổi tối tại Nhà Hà Vi mọi người đều có mặt.

Thấy Ý Kiến đó không tệ Thiếu Kiệt, Chu Tường, Khải Huy với Lâm Vũ được đảm nhận công việc lôi bàn ghế ra ngoài sân trước. Hà Vi thì gọi điện thoại cho Nhà Hàng bảo lấy thêm vài món nướng ngoài trời.

Bọn người vợ chồng Khương Đào đến cùng với Phạm Chiến Và Tuyết Dung. Tiếp đến là Phùng Kiếm Hoa và Vợ mình đem theo luôn cả Phùng

Kiểm Nhất. Vì Thay đổi thành tiệc tối ngoài trời nên Hà Vi với Thiếu Kiệt đều thông báo cho những người đến đều có thể mang theo gia đình.

Thiếu Kiệt thấy như thế cũng ổn bởi lúc này không còn người ngoài. Đều là chung một chiếc thuyền nếu thuyền hấn bị lật thì những người này cũng lật theo nên việc có thêm người nhà cũng không quan trọng.

Bọn người của Hà Thúc thì chia nhau từng người một đến. Đầu tiên là Lưu Bá tiếp đến là Trương Hoàn, Trần Như Ý. Khi biết tin này cô đã gọi luôn cả Chung Diệp vì bên dưới mình là Chung Diệp hấn cũng có quan hệ với Thiếu Kiệt nhưng khi đem theo gia đình thì Chung Diệp lại đem theo cả vợ mình và Nhã Oanh. Làm cho Thiếu Kiệt bất ngờ không kém.

Hấn hoàn toàn không ngờ chỉ một thời gian ngắn Như Ý đến Lưu Minh làm tại Thiên Hoa. Chung Diệp lại trở thành người thân cận dưới quyền cô. Chỉ có Nhã Oanh khi đến đây nhìn thấy những gì bày ra trước mặt lúc đó cô mới thật sự tin là Mẹ cô nói đúng Thiếu Kiệt vẫn Không đơn giản như cô vẫn thường nghĩ.

Cô bất giác phát hiện ra Hà Vi cũng ở cùng Thiếu Kiệt lúc này lòng cô khá đau. Nhưng vẫn không dám nói gì. Hà Vi thấy Nhã Oanh đến cũng vui vẻ đón tiếp cô như một người bạn. Tuy hai người có chút đấu đá với nhau nhưng vẫn là khách tới nhà dự tiệc nên Hà Vi vẫn vui vẻ xem như quan hệ của cả ba người không có gì.

Lúc này bên ngoài lại đến một chiếc xe Thiếu Kiệt nhìn qua cũng giật mình bởi đó là xe Cao Thịnh. Hoàng Lâm Nhu lúc này thấy Thiếu Kiệt như thế mới cười cười nói.

- Mẹ thấy Nhã Oanh đến với Chung Diệp nên gọi cả Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay với mẹ của mình. Hấn lần đó đứng giữa hai người. Hà Vi với Nhã Oanh còn không xong giờ mẹ hấn còn gọi thêm cả Ngọc Nhi thì không biết hôm nay buổi tiệc này không đơn giản với hấn rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 229: Quyết Định Của Cả Ba

Buổi tiệc chỉ mới bắt đầu ai cũng vui vẻ như không có chuyện gì. Nhưng bản thân ai cũng hiểu hôm nay hội tụ ở đây không chỉ ngoài ăn uống nói chuyện phiếm. Mà phía sau nó còn là bàn mưu tính kế đối phó với người của Ngô Nam.

Thiếu Kiệt lúc này đi ra đón Ngọc Nhi cùng với hẳn có Nhã Oanh và Hà Vi cũng đi cùng. Thấy Cao Thịnh bước xuống mở cửa phía sau cho Ngọc Nhi Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình hỏi.

- Cậu với Ngọc Nhi là.

Cười cười với Hoàng Lâm Nhu đợi cho Ngọc Nhi bước xuống xe mới nói.

- Cháu là thuộc hạ của Ngọc Nhi! bản thân Ngọc Nhi mới là Lão Đại chính thức của Xuân Nghĩa Bang.

Ngọc Nhi bây giờ mới hướng Hoàng Lâm Nhu tỏ vẻ xin lỗi.

- Cô đừng nghe anh ta nói. Không phải thuộc hạ gì đâu cô bố con trước đây làm chủ Xuân Nghĩa Bang mà bố mất rồi nên anh Cao Thịnh tiếp quản thôi.

Nhã Oanh lúc này cũng cười khỏ người bạn mà cô luôn cho rằng yếu ớt lại là người nắm giữ một trong những hắc bang hàng đầu. Một cơ sở ngầm của Lưu Minh trong khi đó so thân phận cô thật sự không bằng cả Hà Vi lẫn Ngọc Nhi. Giờ cô biết được mẹ cô chính xác thế nào. Ánh mắt của người lớn luôn luôn đúng là như thế. Nhìn Ngọc Nhi một lúc Nhã Oanh mới nói.

- Cậu với Thiếu Kiệt giấu mọi người không dễ à!

Ngọc Nhi cũng cười cười trả lời Nhã Oanh.

- Mình không muốn giấu cậu nhưng mà tình thế ép buộc thôi, có trách thì trách tên này này.

Hà Vi cũng nhìn Ngọc Nhi một lúc rồi hỏi Thiếu Kiệt

- bạn này là?

Hoàng Lâm Nhu lúc này lôi Cao Thịnh đi ra chỗ nào mất còn Thiếu Kiệt hiện tại đang chịu khổ khi có người đang ghen. Nên nhìn ba người cười cười nói.

- Ấy này là Ngọc Nhi bạn học chung trường.

Hà Vi thấy thế cũng bước lên phía trước đưa tay ra với Ngọc Nhi nói.

- Xin chào bạn mình là Bạn gái của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt một bên méo mặt. Ngọc Nhi cũng cười cười đưa tay ra bắt lấy tay của Hà Vi.

- Mình chào cậu mình cũng là bạn gái của Thiếu Kiệt!

Nhã Oanh nghe thế cũng bực tức quát.

- Còn mình nữa. Mấy cậu chiếm cậu ấy một mình không ổn đâu!

Sợ thua thiệt với hai người Nhã Oanh cũng bước lên một bước nói.

- Mình không cần biết mình cũng là bạn gái của Thiếu Kiệt! Mình tỏ tình với Thiếu Kiệt rồi.

Ngọc Nhi với Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt. Bản thân thấy có mùi vị không ổn ở đây. Thiếu Kiệt đang lo lắng thì bỗng nhiên bên ngoài đi vào một thân ảnh quen thuộc.

Lý Bân nghe Lâm Vũ gọi điện đến nói nhà Hà Vi sắp mở tiệc ngoài trời nên ba chân bốn cẳng chạy qua. Vừa vào trong sân thấy Thiếu Kiệt chạy ra. Tưởng là Thiếu Kiệt đón mình, nên cũng vui vẻ.

- Anh Kiệt không cần ra đón em đâu! em tự vào được mà!

- Không Không chú ở đây tiếp khách dùm anh! anh đau bụng anh chạy trước đây. Mấy cậu ở lại nói chuyện với Lý Bân nhé.

Nói rồi Thiếu Kiệt chạy đi mất Lý Bân ngỡ ngác. Không hiểu chuyện gì thì Ngọc Nhi lên tiếng.

- Thiếu Kiệt cậu đứng lại để mình tỏ tình với cậu!

Ngọc Nhi chưa dứt câu thì Hà Vi lên tiếng

- Mình cũng vậy cậu đứng lại đó cho Mình!

Lý Bân bắt đầu đổ mồ hôi. Hắn thấy lần này Thiếu Kiệt gặp đại nạn mới vút gánh cho hắn. Chủ yếu muốn hắn cản lại những người trước mặt. Nhưng hắn làm sao dám cản. Chỉ mỗi Ngọc Nhi với Nhã Oanh đã muốn diệt hắn, Giờ thêm cả Hà Vi.

Hắn đành quay đầu hướng về Phía Thiếu Kiệt đang chạy hô to.

- Anh Kiệt đừng chơi ác vậy chứ. Anh bỏ của chạy lấy người đợi em nữa.

Mọi người đang không hiểu tại sao Thiếu Kiệt bỏ chạy giờ nghe được những câu đối thoại kia cũng ôm bụng cười. Khương Đào nhìn thấy như

vậy mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chị làm vậy có ác quá không biết ba cô đều thích nó. Vậy mà chị chơi một lúc kéo cả ba vào cuộc lần này thằng con chị nó thảm rồi.

- Thằng nhóc không bình thường nó không làm ra quyết định lựa chọn được chị phải làm như thế thôi. Dù sao đau ngắn không bằng đau dài. Muốn bên cạnh thằng nhóc sớm hay muộn phải đối mặt với chuyện này thôi.

Hoàng Lâm Nhu vẫn bình tĩnh như mọi chuyện bà đều biết. Việc này làm Khương Đào cũng suy ngẫm nhưng nhìn thấy tới thân hình Lý Bân thì hẳn không nhịn được cười. Mọi người cũng vậy chỉ Nhã Tĩnh nhìn theo con gái mình nói thầm.

- Con mà chấp nhận được việc này thì sau này có lẽ sẽ tốt hơn mẹ hiện tại.

Phùng Kiếm Nhất đây là lần thứ hai đến nơi đây cũng không khỏi bàn hoàn. Giờ lại thấy Lý Bân, Lâm Vũ với những người khác nói chuyện hỏi han cũng bớt được chút mặc cảm.

Giờ đây biết được nơi đây có đầy đủ trang thiết bị hiện đại về máy tính hẳn càng hứng thú muốn được tìm hiểu. Qua sự chỉ dẫn của hẳn toàn bộ nơi này trong mắt Phùng Kiếm Nhất như là một chỗ quân sự bí mật trong mấy phim thường chiếu có máy tính hoạt động không nghĩ, có máy chủ chạy thường xuyên. Rồi có những công cụ hỗ trợ tốt nhất về chuyên ngành IT nên hẳn khá thích thú.

Thiếu Kiệt chạy khỏi ba người bằng cách trốn vào nơi này thấy Lâm Vũ đang chỉ dẫn cho Phùng Kiếm Nhất cũng đi lại. Thấy Thiếu Kiệt tới Phùng Kiếm Nhất đứng nép vào một bên.

- Không cần phải như vậy? Sao thích không?

Hắn Gật gật đầu không dám nói. Thiếu Kiệt chỉ cười cười lắc đầu.

- Có gì đâu mà phải lo lắng vậy tôi không ăn thịt ông. Nếu muốn có thể đến đây học tập như Lâm Vũ.

- Thật không cậu nói đấy nhé!

Gật đầu một cái như xác nhận là mình hoàn toàn nói đúng sự thật Thiếu Kiệt mới nói.

- Không có gì phải thật với không thật. Nếu muốn học tập thì cứ đến học dù sao nơi đây vẫn thường hay dạy cho Lâm Vũ mấy cái kiến thức về code.

- Mình có lên học qua một khóa cơ bản PHP và Java, Nhưng không hiểu nhiều lắm nên mới phải nhờ người thiết kế diễn đàn rồi còn quản trị nữa, Mình muốn theo học IT nhưng bố mình không cho nói phải học xã hội nhân văn gì đó ra mới làm quan chức được.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười Phùng Kiếm Hoa muốn con mình như thế nào đó là chuyện của hắn. Nhưng định hướng cho con mình với công việc mà hắn không yêu thích thì sớm muộn cũng sẽ bỏ giữa chừng.

- Được rồi cứ để đó chuyện này tôi sẽ nói với bố cậu.

- tốt quá cảm ơn cậu trước nhưng mà cho mình xin lỗi những chuyện trước kia. Đó là mình không đúng!

Phùng Kiếm Nhất bây giờ hiểu chuyện hơn trước rất nhiều hắn không còn là cậu ấm như trước nữa mà dần hòa đồng với mọi người hơn. Qua biến cố con người ta sẽ tự mình thay đổi Phùng Kiếm Nhất cũng thế nhưng hắn thay đổi theo hướng tích cực như thế là đã đủ với phần Phùng Kiếm Hoa vẫn là người của Thiếu Kiệt hắn.

Bây giờ Thiếu Kiệt, thả ra một miếng mồi để đem Phùng Kiếm Hoa trở thành người thuộc về bên mình luôn là điều Thiếu Kiệt muốn. Dù sao hẳn chỉ là tay trong đứng ở giữa như thế rất dễ lung lay ý chí.

- Ừ chuyện này tôi sẽ nói với Bố cậu!

Lúc này bên ngoài chạy vào vang lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt cậu không trốn được đâu hôm nay phải trả lời cho bọn mình biết ai sẽ là bạn gái cậu không thì cậu biết tay bọn mình.

Nhìn tới nhìn lui hẳn quên mất để làm phòng này Hà Vi khóa lại cửa Kho bên ngoài, để đóng mấy cái nẹp chặn lại hơi máy lạnh thoát ra. Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất thấy ba cô nàng. Tìm kiếm Thiếu Kiệt cũng len lén ra hiệu cho nhau chuẩn mắt.

Ba người đứng ở lối ra không cho Thiếu Kiệt chạy thoát. Ngọc Nhi bây giờ mới nhìn hẳn nói.

- Được rồi không rượt cậu nữa. Cậu trả lời thật cho bọn mình biết cậu thích ai nhất. Người đó sẽ làm vợ chính thức còn hai người kia làm vợ nhỏ cũng được. Mình đã biết cậu sẽ không phải chỉ riêng một mình mình. Nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Cả Hà Vi và Nhã Oanh đều không ngờ Ngọc Nhi lại nói ra những điều như thế, Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi thờ dài. Hẳn cũng thừa biết Ngọc Nhi ở phía sau Thúc đẩy những việc mà hẳn nhờ Xuân Nghĩa Bang làm. Nhưng không ngờ cô lại cam tâm bỏ lớn lấy nhỏ như thế.

- Mình cũng giống như! Ngọc Nhi Mình không biết sau này sẽ thế nào? Có thể là cậu sẽ còn có nhiều người nữa nhưng nếu Ngọc Nhi đã quyết định như thế thì mình cũng làm vợ nhỏ. Còn lại Hà Vi tuy mình cũng biết Hà Vi

đơn giản với cậu chỉ là bạn mà còn nhiều việc khác nữa nên chức vợ lớn dành cho Hà Vi mình sẽ không ý kiến.

Lúc này Thiếu Kiệt mặt nghếch ra không ngờ Nhã Oanh lại tự nhận mình làm vợ nhỏ giống như Ngọc Nhi. Còn nói trước hấn không phải ít người nhưng xung quanh hấn hiện tại chỉ có ba người không hơn à.

Hà Vi chỉ im lặng không nói gì, Bởi cô tôn trọng ý kiến của Thiếu Kiệt nhưng cô càng không nghĩ đến hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh lại chủ động nhường đường cho mình như thế này.

Thiếu Kiệt bây giờ càng khổ hơn. Hấn thấy như việc này đã đi đến quyết định mà không cần hỏi ý kiến hấn, Trong khi đó chế độ một vợ một chồng của luật pháp là không cho phép nam nhân lấy một lúc ba cô vợ.

Thở dài một hơi! Thiếu Kiệt mới từ từ nói!

- Các cậu không thấy quá sớm để quyết định chuyện này sao? Bọn mình cũng còn nhỏ mà mấy cậu quá vội vàng rồi.

- Bọn mình biết làm như thế là có phần ép cậu nhưng bọn mình quyết định rồi cậu không thay đổi được đâu cả ba người cam tâm tình nguyện làm vợ cậu cho dù cậu có thoái thác đi nữa.

Ngọc Nhi trong lúc như thế này lại là người chủ động hơn cả Hà Vi. làm Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Ba người hầu như đi đến quyết định mà Thiếu Kiệt không muốn để ai phải tổn thương.

- Các cậu không thấy đó là Thiệt thòi cho mình sao. Các cậu không thấy nếu làm như thế mình sẽ không được như bao người phụ nữ khác sao. Họ chỉ cần một người chồng cho mình mà không phải chia sẻ cho ai. Còn các cậu lại phải chia sẻ người mình thường cho người khác như thế lại cam tâm sao?

- Thiếu Kiệt Ngọc Nhi nói đúng đó, bọn này muốn như thế bởi vì cậu, chỉ riêng mỗi cậu là có đặc quyền này thôi. Ở đây ba người bọn mình đều cam tâm trở thành một góc trong trái tim cậu

Ngay cả Hà Vi lúc này cũng nói như thế Thiếu Kiệt đành im lặng. Hắn trước đây sợ nhất là có người hỏi hắn liên quan đến chuyện tình cảm. Nhưng hôm nay hắn thật sự phải đối mặt với chuyện này. Vì hắn không xác định được hắn đối với cả ba người ra sao.

- Có thể trong cả ba người mình là người nhỏ bé nhất đối với cậu mình là người không có gì hết trong trái tim đi, Mình biết trước kia mình phạm nhiều sai lầm nhưng mình thích cậu là sự thật. Ngày đầu tiên cậu xuất hiện cứu Ngọc Nhi khỏi lỗi lầm của mình, cậu biết Hôm đó mình rất hận Minh Long nếu không có cậu. Bố mình chắc chắn sẽ không được như bây giờ và chắc mình sẽ không còn được đi học. Ai cũng biết một khi cái đoạn clip mà Minh Long quay được đều phát tán ra thì bố mình phải chịu đả kích như thế nào Minh cũng như thế từ lúc đó mình luôn dõi theo hình bóng của cậu, Âm thầm như thế cho đến khi tình cờ gặp cậu cùng với Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi khi nghe Nhã Oanh nói thế cô cũng gật đầu, Trước đây cô ần nhẫn trong trường. Vì muốn rút ra khỏi những thị phi mà Bố mình để lại. Cô cũng như Nhã Oanh. Ngày hôm đó Thiếu Kiệt đánh nhau bên ngoài trường cô đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu một mai Thiếu Kiệt phải lăn lộn trong giới hắc đạo. Cô cần có cái gì đó để Thiếu Kiệt dựa vào nên từ từ cô mới đem Xuân Nghĩa Bang từ Cao Thịnh nắm trong tay mình. Lúc này Ngọc Nhi mới thở dài nói.

- Mình cũng không khác Nhã Oanh là mấy. Nhưng mà bạn cứ quyết định mỗi người trong bọn mình đều chuẩn bị hết rồi.

Thiếu Kiệt lúc này bây giờ mới biết chỉ một việc hắn thay đổi đôi chút cũng dẫn đến nhiều liên hệ đến như thế. Cả ba đứng trước mặt mình đều ra

một quyết định kiên quyết. Thiếu Kiệt đang phân vân thì một âm thanh vang lên.

- Nếu cả ba đều tự nguyện như thế thì con còn lo gì cứ để ba người làm bạn gái của mình đi. Sau này sẽ tính tới chuyện khác. Nhưng mà Hà Vi phải làm vợ Chính thức mẹ quyết định dứt con rồi đó.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới xuất hiện. Thiếu Kiệt thì giật mình còn cả ba cô nàng đều ngại ngùng, Dù sao nếu tính đúng Thì nếu trở thành bạn gái của Thiếu Kiệt phải chấp nhận Hoàng Lâm Nhu là mẹ chồng.

- Chứ con định ra sao nào. Hà Vi với con từ nhỏ đã không tẻ còn luôn quan tâm con. Lần này đến Lưu Minh cũng vì con. Ngọc Nhi vừa rồi bác có nói chuyện với Cao Thịnh cũng biết được chút ít. Những việc gần đây đều do con nói hỗ trợ Thiếu Kiệt. Còn Nhã Oanh tuy không có gì so với hai người kia nhưng chỉ cần con thương Thiếu Kiệt và chịu chia sẻ hẳn cho những người khác là tốt rồi.

- Mẹ chuyện này không thấy có gì đó mâu thuẫn sao. Dù sao cũng con gái nhà người ta mẹ quyết định như thế không hay đâu à.

Thiếu Kiệt thấy mẹ mình nói như thế cũng ngại. Bởi chưa được sự đồng ý của người khác mà mẹ hẳn đã phán như chuyện này đã định sẵn.

- Không cần mẹ chắc những người kia sẽ đồng ý thôi con coi mà trả lời nhanh rồi còn lên hạp đứng đây dựa nữa. Các cháu nhanh nhanh à. Hết hôm nay là sao này không biết ý nó sao đâu cô chỉ giúp đến như vậy thôi.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu đi mất còn để lại ba người đợi chờ Thiếu Kiệt cho mình câu trả lời nếu không sẽ không cho hẳn đi. Bởi họ cũng biết bắt Thiếu Kiệt ra quyết định bây giờ là ép hẳn nhưng nếu dây dưa mãi thì chẳng ai có kết quả mình muốn.

Thở dài một hơi Điều mẹ hắn nói không phải không đúng. Cả ba người đều yêu hắn thật lòng. Mà hắn thì chỉ có một. Ba người đã chịu chia sẻ tình yêu của hắn dành cho họ thì hắn cần phải lo việc gì,

- Được rồi! Có thể bây giờ các cậu vẫn giữ quan điểm của mình đi vậy thì được cả ba sẽ làm bạn gái, Nhưng chúng ta sẽ không tiến xa hơn cho đến khi các cậu đủ nhận thức về việc hôn nhân và gia đình là thế nào.

Lời Thiếu Kiệt vừa nói ra cả ba đều ôm chầm lấy hắn. Định nói thêm điều gì nữa nhưng Thiếu Kiệt lại thôi như vậy tạm thời cứ xem ba cô gái là bạn gái. Để cho họ sau này tự nhận định được cuộc sống sẽ như thế nào lúc đó sẽ hỏi lại một lần nữa. Nếu có người rời đi Thiếu Kiệt vẫn sẽ không phải gánh nặng tâm lý.

Cả ba ôm nhau bất chấp những việc gì xảy ra. Lâm Vũ định đi gọi Thiếu Kiệt thấy một mình hắn ôm lấy ba người cũng lảng lảng đi lùi lại. Lý Bân không thấy Thiếu Kiệt định lên tiếng kêu thì Lâm Vũ bịt miệng lại mà ra hiệu nói nhỏ chỉ chỉ về phía ba người đang ôm nhau bên nhà Kho.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 230: Điềm Máu Chốt

Trong căn phòng lúc này im lặng một cách lạ thường. Không ai nói một lời gì. Ba người ở đó quên đi cả không gian xung quanh. Thiếu Kiệt ôm cả ba người trong vòng tay của mình hơi ấm của thân thể ma sát với nhau.

Thiếu Kiệt cúi đầu xuống hôn lên môi của Hà Vi hai người bên cạnh thấy vậy tựa đầu vào vai hắn. Có thể nói đây là lần đầu tiên ở hai đời người Thiếu Kiệt mới hôn một người con gái có quan hệ với mình.

- Hai người cứ như thế hôn không ổn đâu còn em và Nhã Oanh nữa chứ.
- Được rồi mỗi người đều có một nụ hôn của anh được chưa.

Nói rồi lần lượt Thiếu Kiệt phải hôn lấy cả ba người, Sau khi được Thiếu Kiệt hôn xong hắn mới từ từ thả lỏng ra cả ba người bên cạnh. Lúc này ba người thiếu nữ trước mặt đều đỏ hồng một mảnh.

- Được rồi để anh nói điều này. Có thể bây giờ cả ba đều biết anh có rất nhiều bí mật nhưng đó là quyền riêng tư của anh. Từ giờ về sau mọi người không ai được phân bì cả việc giúp anh vấn đề gì đều do các em tự nguyện Nhã Oanh cũng vậy có thể em không giúp được anh việc gì nhưng vẫn phải cố gắng học thật tốt. Sau này biết đâu lại thay anh làm nhiều chuyện khác nữa.

Nhã Oanh nghe hắn nói như thế cũng gật đầu. Cô cũng biết mình không có gì hơn ngoài tình yêu với Thiếu Kiệt cô bất chấp mù quán chỉ hi vọng là mình được bên Thiếu Kiệt là đã đủ.

- Mỗi người có một đức tính riêng không phải ai cũng như nhau nên mọi người đối với anh đều là công bằng còn về Ngọc Nhi anh biết em còn có nhiều điều chưa tiết lộ nhưng đó là bí mật của em. Mỗi người đều có bí mật

cho riêng mình. Khi nào muốn cho mọi người biết thì em hãy nói ra để mọi người giải quyết giúp.

- Vâng! Em cũng không có gì nhiều. Em muốn trả thù Cửu Hùng nhưng mà hắn đã nằm trong tầm ngắm của anh rồi nên việc này em sẽ để cho Xuân Nghĩa Bang hỗ trợ.

Hà Vi cũng gật đầu. Nếu mà Ngọc Nhi đã nói thế thì không có gì hơn nữa. Cô cũng chỉ cần bên Thiếu Kiệt vui vẻ mà không cần điều gì khác. Với cô được bên cạnh hắn là niềm vui của mình rồi.

- Sau này mọi người đối xử với nhau phải thật tốt. Chúng ta còn con đường dài để đi. Dù muốn hay không thì sớm muộn gì nó cũng xảy ra, nên mọi người phải cũng cố từng bước cho chính mình.

Cả ba người đều gật đầu. Hà Vi bây giờ mới nhìn thời gian nói.

- Thôi không còn sớm đâu mọi người đi lên tham gia cuộc họp thôi. Trước mắt thì cứ như bình thường là ổn rồi. Mọi người trở lại với vẻ bình thường là được em nghĩ mọi người đã đợi bọn mình khá lâu rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Lau đi những vết lệ trên khóe mắt ba cô gái. Hắn hiểu đây không chỉ đơn thuần là giọt nước mắt không mà nó còn là trách nhiệm của hắn đối với ba người trước mặt.

Cả ba người trở lại khi mà mọi người đã tập trung đầy đủ. Nhìn Thiếu Kiệt đi cùng ba người con gái trên mặt ai cũng có một nét vui mừng và một chút dịu dàng vốn có. Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Xem ra con bà dần chấp nhận chuyện hắn sẽ phải quen một lúc nhiều người.

- Sao rồi mọi người bàn chuyện trước hay là vừa dùng bữa vừa bàn đây.

Thiếu Kiệt hướng mọi người. Hỏi vấn đề này. dù sao tới cũng là bảo mọi người dự tiệc mà chưa bắt đầu tiệc hẳn đã lạng mắt, cùng ba người để mọi người phải đợi.

- Thì dù sao hôm nay cũng còn khá sớm mới 7h mấy thôi cứ vừa dùng bữa vừa nói chuyện thôi.

Những người có mặt ở một bàn riêng chỉ có những người đi kèm thì được Khai Huy và mấy người khác kể cả người bảo vệ canh cổng cũng được mời vào ngồi cùng họ.

Đợi những món ăn được bày ra Chu Tường đảm nhận việc nướng thịt bên cái lò than nóng với nhiệt độ cao, làm cho không khí nơi đây khá ẩm áp không còn lạnh như giữa tiết trời mùa đông này.

Mọi người ngồi trên bàn vẫn còn đồ ăn y nguyên không ai đụng đũa. Thấy thế Thiếu Kiệt mới cầm chén đũa lên. gỡ những màng bọc thực phẩm ra để trên bàn.

Ngọc Nhi và ba người thấy Thiếu Kiệt tự mình làm cũng đứng lên định thay hẳn mở ra những màng bọc thực phẩm đó thì Thiếu Kiệt lại ngăn không cho mọi người đứng lên Vừa làm hẳn vừa nói.

- Kiếm Hoa Ông kể lại mọi chuyện hôm nay cho mọi người nghe đi. Rồi vừa ăn vừa nói chuyện luôn.

Phùng Kiếm Hoa nghe thế lại thấy Thiếu Kiệt tự mình đứng lên mở từng cái ly từng đôi đũa trên bàn và những thức ăn được bày biện ra cũng cúi người chào những người đang trên bàn rồi nói.

- Sáng nay tôi có nhận được tin tức của Ngô Nam hẳn bắt tôi phải tiếp cận với Cậu Thiếu Kiệt. Sau khi dò hỏi được từ phía Ngô Nam thì tôi mới biết được. Ngô Nam sẽ không đụng đến chuyện của Lưu Minh nữa thay vào

đó là em trai hấn Ngô Trục. Tôi cũng chưa biết người này là ai nhưng theo những lời hấn nói thì có vẻ như muốn lôi kéo cậu Thiếu Kiệt vào hàng ngũ của mình.

Vừa cầm kẹp gấp trên tay, gấp từng viên đá bỏ vào ly cho mọi người. Thiếu Kiệt từ tốn nói.

- Mọi người nghĩ xem việc này là như thế nào? bọn họ không biết tôi với họ có thù hay sao mà lại muốn tôi đứng vào hàng ngũ của bọn hấn.

Lời Thiếu Kiệt rất bình thản nhưng ai cũng nghe được trong đó một chút ý tứ phẫn nộ. Hà Vi lúc này trầm ngâm một chút rồi mới nói.

- Có thể tin tức của họ không nhạy bén lắm nên mới có suy nghĩ này.

Trương Hoành đăm chiêu một lúc. Nãy giờ hành động của Thiếu Kiệt luôn thu vào mắt của hấn. Những lời của Phùng Kiếm Hoa hấn cũng nghe thấy.

- Chuyện này rất có khả năng nhưng mà bọn người nhà họ Ngô trước giờ luôn đánh giá nhìn mặt khách quan khá nhiều nhưng sao lần này lại đưa ra ý kiến sai lầm như thế thì tôi không hiểu nổi.

- Ừ đúng đây gia đình đó luôn nổi tiếng là thận trọng trước những gì xảy ra, nếu không họ cũng sẽ đi đến tận cùng hôm nay.

Lưu Bá cũng gật đầu xác nhận những gì Trương Hoành nói là đúng. Những người có quan hệ hiểu biết về nhà họ Ngô cũng gật đầu tán đồng.

Phạm Chiến lúc này nghe được mọi người bàn tán im lặng suy nghĩ rồi mới phát biểu ý kiến của mình.

- Tôi có một giả thuyết khác thì chuyện này có thể xảy ra. Nhưng không biết nó đúng không mọi người nghe thử xem sao.

Nghe Phạm Chiến nói thế mọi người đều nhìn hắn Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Nhưng vẫn đi hết một vòng, gắp hết những viên đá vào ly của mọi người. Phạm Chiến thấy mọi người đồng ý thì mới từ từ nói.

- Bọn họ nhận định chuyện này sai lầm bởi vì Chị Nhu đi. Vì trước khi Ngô Nam trở về Ngọc Châu. Thiếu Kiệt vẫn chưa biết thân phận của mình. Chị Nhu trước đó càng kiên quyết không cho Ngô Nam gặp Thiếu Kiệt dẫn đến sự nghi ngờ của bọn hăn về Thiếu Kiệt chưa biết được thân thế của mình. Nên muốn tìm cách để tiếp cận Thiếu Kiệt. Có thể với nhận định này là đúng ở mặt trước khi Thiếu Kiệt biết thân thế của cậu ta đi.

Lời của Phạm Chiến nói ra mọi người bắt đầu suy nghĩ đem trí tưởng tượng của mình thôi diễn hoàn cảnh và sự xuất phát nguyên do dẫn đến bọn người nhà họ Ngô lại đưa ra quyết định này.

- Theo tôi thấy khả năng này rất có thể xảy ra bởi việc nhận định sai lầm của bọn người Ngô Nam là do Chị Nhu đem Thiếu Kiệt giấu sâu quá đến hiện tại ngoài tấm ảnh chụp bọn nó đã có người nào gặp Thiếu Kiệt bên ngoài đâu.

Tuyết Dung lúc này cũng kết thúc suy nghĩ của mình và nói ra cho mọi người đều hiểu. Thiếu Kiệt nhìn hai vợ chồng này xem ra khá hợp ý phụ xướng phụ tùy. Chồng nói ra ý nghĩ của mình, vợ thì đem ý nghĩ đó khẳng định.

- Điều này có lẽ họ nhận định sai lầm trong chuyện này vốn dĩ chị không muốn cho Thiếu Kiệt biết là thật. Nhưng thằng nhóc nó muốn biết được sự thật nên đành vậy. Như thế cũng tốt nếu họ sơ hở thì có thể làm được những thứ khác.

Hoàng Lâm Nhu thở dài nói ra việc Thiếu Kiệt cấp thiết muốn biết thân phận hắn. Nếu không bà cũng không muốn cho hắn biết những chuyện liên quan đến hắn.

Mọi người lúc này lâm vào trầm mặc. Chỉ có Thiếu Kiệt bây giờ ngồi xuống cười cười nhìn mọi người nói.

- Bàn chuyện nhưng phải động đũa. Có thực mới vực được đạo. Không ăn sao có được những ý tưởng hay chứ.

Thiếu Kiệt gấp một miếng đồ ăn bỏ vào chén của Hoàng Lâm Nhu sau đó là tới Chung Diệp tiếp đến là Phùng Kiếm Hoa. Hai người được hắn quan tâm như thế cũng thầm cảm thấy lo lắng. Nhưng thấy hắn không nói gì, lại tiếp tục gấp đồ ăn cho từng người cũng bỏ bớt gánh nặng xuống.

- Mọi người ăn đi cái nào. Chuyện này nhìn về hướng tích cực thì vẫn có mặt lợi và mặt hại không phải lo lắng quá như mọi người đang nghĩ. Cứ từ từ bình tĩnh mọi việc đều hãy đơn giản hóa thì sẽ tìm ra cách đối phó thôi.

Hắn ngồi xuống cũng gấp đồ ăn bỏ vào chén bắt đầu lấp đầy bụng mình. Mọi người thấy Thiếu Kiệt như thế không lo lắng ung dung lại thấy trong chén mỗi người đều có đồ ăn. Thì cũng động đũa.

Vừa ăn Hà Vi vừa nhìn qua Thiếu Kiệt rồi chợt dừng lại để chén xuống hỏi nhỏ hắn.

- Cậu thấy sao về chuyện này?

Mọi người đang ăn nhưng vẫn để ý đến hành động của Thiếu Kiệt. Dù cho Hà Vi nói chuyện khá nhỏ nhưng mọi người vẫn nghe thấy.

- Mình chưa có ý kiến về việc này để mọi người cho ý kiến trước đi rồi mình sẽ tập hợp lại đưa ra ý kiến chung.

Thiếu Kiệt vẫn hồn nhiên ăn uống mà không nói gì đề cập đến những việc liên quan. Nha Oanh thấy thế mới nhẹ giọng nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu đấy! định đợi mọi người nói xong rồi tập hợp các ý kiến hay làm lại thành một bộ kế hoạch chính thức à. Chuyện này cậu là người trung tâm, sao lại không có cách giải quyết thì hơi bị sai rồi đấy.

Hắn vẫn cười cười nhìn Nhã Oanh nói.

- Người trong cuộc tới người ngoài sáng. Em cứ làm như anh cái gì cũng biết vậy. Có cách gì thì nghĩ giúp anh đi. Lát nữa mọi người cùng nhau thảo luận.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn mọi người rồi đặt đũa xuống nhìn mọi người rồi nói.

- ý kiến thì không có nhiều. Tôi cũng không muốn rườm rà gì hết chuyện mọi người quyết định càng đơn giản càng tốt. Theo tôi thấy. Tạm thời nên xem ý tứ những người kia ra sao.

Thiếu Kiệt cũng xụ mặt xuống hắn muốn là mình ở thế chủ động chứ không phải là bị động để những người đó ra bài thì hắn mới có phương án chống trả như thế nào chẳng khác thua thiệt.

- Em thấy chị Nhu nói cũng không đúng lắm đâu. Theo em thấy hiện tại bên mình có đủ nguồn lực để đấu tranh ngầm với những người kia rồi. Bản thân Thiếu Kiệt đã có con bài ẩn tại sao không lợi dụng nó.

Trương Băng lúc này cũng dừng lại nhìn Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Hoa nói ra vấn đề của cô. Mọi người nghe thế cũng muốn xem phương án của Trương Băng như thế nào.

- Mọi người nghĩ xem nhé nếu Thiếu Kiệt không biết được thân phận của mình. Hắn không có được cơ sở cho mình. Chỉ tồn tại những bên liên quan như chúng ta chưa giúp ích được gì cho Thiếu Kiệt. Những người kia có thể tiếp cận Thiếu Kiệt bằng cách nào?

Lúc này Lưu Bá mới thốt lên một câu nói làm mọi người hiểu ra vấn đề mà Trương Băng đang muốn đề cập.

- Thân Phận. Đúng rồi Thân Phận của Thiếu Kiệt bị giấu kín. Bố hắn không nghèo mà còn rất giàu đủ trợ giúp hắn làm nhiều thứ. Chắc chắn họ sẽ lấy phương án này làm nền tảng.

Trương Băng lúc này cũng cười cười nhìn Lưu Bá mắng.

- Cái tên này không suy nghĩ để chị đây nói ra rồi hót tay trên hả!

- Trách chi hắn tiểu Băng thẳng này với Chú Lưu y chang nhau mà cơ hội tới là hắn chụp liền ai biểu em cứ úp mở làm gì. Em nói cho mọi người biết kế hoạch đi.

Trương Hoành thấy em mình mắng Lưu Bá cũng giảng hòa. Dù sao tính tình của Lưu Hoan di truyền ra sao thì họ cũng đã hiểu. Nghe Trương Hoành nói vậy Trương Băng cũng tiếp tục.

- Họ sẽ đưa ra thân phận thật của Thiếu Kiệt giữa đường giả dối làm như là tìm kiếm hắn mà không được do bị bọn người bên mình che giấu đi. Nếu Thiếu Kiệt là một đứa trẻ bình thường nghĩ không chu toàn. Chắc chắn sẽ trách tại sao chúng ta lại đối xử với hắn như thế. Với một phần nữa số tiền kiếm được của Thiếu Kiệt chuyển vào Tài Khoản của hắn bọn người kia không kiểm tra được bởi bên tài chính người của chú Lưu đã che giấu đi. Như thế họ sẽ bắt đầu, rút tiền cho Thiếu Kiệt làm việc cho hắn thích. Sau

đó lại đem sự tin nhiệm nói lời ra tiếng vào với Thiếu Kiệt. Đưa Thiếu Kiệt trở thành quân bài ngầm của mình.

Im lặng một lúc điều Trương Băng nói không phải là không có lý. Nếu Thiếu Kiệt như bình thường có lẽ việc này có thể thực hiện được. Nhưng Thiếu Kiệt vẫn có một thắc mắc tại sao họ lại phải tiếp cận lúc này mà không phải lúc khác. Sau này thì hẳn có lộ diện thì mọi chuyện cũng đã rồi. Hẳn chưa kịp lên tiếng thì Trương Hoàn đã nói ra ý nghĩ của ông ta.

- Vấn đề này có chỗ sơ hở rất lớn. Tại sao họ lại lôi kéo Thiếu Kiệt ở thời điểm này. Vì tính đúng ra Thiếu Kiệt vẫn chưa lộ diện với bọn hắn bên kia.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh nghe thế nhìn nhau. Hai cô biết tại sao Thiếu Kiệt bị lôi kéo lúc này mà không phải lúc khác. Bởi ý tưởng của Thiếu Kiệt nói đùa với hai người mà hẳn phải thuyết trình trong trường. Ngọc Nhi vội kéo tay nói với Thiếu Kiệt.

- Buổi Thuyết Trình có người của Ngô Nam phải không Thiếu Kiệt.

Giật mình Thiếu Kiệt giờ như nghĩ đến điều gì đó. Hẳn hướng mọi người có mặt ở đây nói.

- Có lẽ tôi biết tại sao họ lại làm phương án lôi kéo và nhắm vào điểm này rồi.

Mọi người lúc này ánh mắt đều đổ dồn về Thiếu Kiệt. Bởi họ vẫn đang tìm ra chỗ nào bị khám phá sự có mặt của Thiếu Kiệt mà mọi người Ngô Nam cần lôi kéo.

- Cách đây không lâu tôi có một dự án công cộng cho trường học. Ở đó có một người phe cánh Ngô Nam. Văn Hạ hẳn đến trường Lưu Minh với ý đồ tham quan.

Cả Hạ Vi bây giờ cũng hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Theo như mình biết hôm đó Văn Hạ thua ở cậu bởi không hiểu rõ tình hình. Nhưng nếu chỉ vì một chuyện dự án công cộng chắc chắn họ sẽ không đánh giá cậu cao mà phải lùi kéo đi.

- Không hôm đó đi cùng Văn Hạ có bốn người nữa. Một trong bốn người với danh nghĩa là người của bộ giáo dục thì chắc chắn phải có người của Ngô Nam. Tiếc là không biết người đó là ai trong bốn người có mặt.

Thiếu Kiệt tìm ra được điều mâu chốt, bởi hấn nhớ lại Văn Hạ định tiếp tục đấu khẩu với hấn, thì có một người nói gì đó khiến Văn Hạ dịu lại ngồi xuống tiếp tục để hấn thuyết trình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 231: Đồi Thủ Cực Mạnh

Nghe được Thiếu Kiệt nói thế. Trương Hoàn đột nhiên cười lớn mọi người cũng nhìn về phía hắn. Đang thắc mắc tại sao hắn lại có hành động kỳ quái như thế này. Thì Trương Hoàn đã nói.

- Thiếu Kiệt cháu quên toàn bộ hành chính của Lưu Minh đang ở đây sao. Khương Đào gọi cho an ninh sân bay bảo họ gửi cho cái lịch người nào đến Lưu Minh rồi về ngay trong ngày hôm đó thì không phải biết hay sao.

Khương Đào cũng nhảy lên. Nhìn mọi người cười cười.

- Đúng vậy! chỉ cần lấy ngày giờ các hành khách đến và rời khỏi Lưu Minh trong ngày thì sẽ biết người trong nhóm của Văn Hạ là người nào thôi mà.

Thiếu Kiệt bắt đầu cung cấp cho Khương Đào ngày thuyết trình là ngày nào. Khương Đào khi nhận được thông tin thì bước ra chỗ yên tĩnh gọi đi cho an ninh sân bay.

Khương Đào rời đi gọi điện thoại Hà Vi lúc này mới nói với mọi người.

- Chỉ Cần biết trong nội bộ của Văn Hạ hôm đó có những ai rồi sẽ nhờ ông mình tra tư liệu người đó là người như thế nào.

- Ừ chỉ cần biết được người kia là ai thì mình sẽ có cách đối phó dễ hơn cũng may là hôm đó không thuyết trình cả phần sau. Nếu mà họ chịu kiên nhẫn một chút thì có lẽ sẽ bại lộ hết những thứ mà mình đang có.

Mọi Người không biết đó là buổi Thuyết Trình dự án công cộng nào nên cũng thắc mắc. Trần Như Ý lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Châu định làm dự án gì ở trường Thiên Hoa thế có gì cô sẽ giúp sức.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nói ra dự án mà hắn đang muốn làm để cho mọi người cùng hiểu. Vì hắn thấy nếu một phần bản công trình này những người bên kia biết thì hắn phải làm cách nào đó để. Hướng sự chú ý của những người kia về phía nhóm người của Hà Thúc mà vẫn giữ được căn cơ của hắn không bị phát hiện.

Khương Đào lúc này mới quay lại nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt! Chú cần mở mail để nhận danh sách hành khách các chuyến bay trong ngày hôm đó.

Hà Vi lúc này mới ra hiệu cho Khải Huy đi lấy laptop của mình cho Khương Đào. Còn mọi người thì hồi hộp đợi chờ xem người đi cùng với Văn Hạ là ai lúc đó sẽ biết người này có căn cơ thế nào lại có thể đưa ra ý kiến thay đổi cục diện như thế.

Danh sách được mở trên một bản excel có cả đánh dấu những hãng máy bay danh sách và số ghế. Vì để phòng hờ nên Khương Đào lấy cả ba ngày gần nhất của buổi Thuyết Trình.

Mọi người lúc này nhìn chăm chăm vào laptop. Ai cũng ngạc nhiên bởi đi với Văn Hạ không phải bốn người mà đi cùng hắn chỉ có ba người số liền kề một dãy của khoang thương nhân.

- Người còn lại xem ra cũng có dự đoán được hay sao mà lại phải che giấu như thế này.

Trần Như ý lúc này thấy trên danh sách của Khương Đào chỉ có ba người. Nên cũng lắc đầu. Còn Thiếu Kiệt cảm thán thở dài một hơi nói

- Phải chi có kèm theo hình ảnh thì được rồi.

Hắn thấy chuyện này nếu chỉ có tên không thì không ỏn tìm người như thế này thì không xong. Mọi người tưởng chừng như bế tắc thì Ngọc Nhi cũng hướng danh sách nhìn một lúc rồi hỏi Khương Đào.

- Ủa sao chiếc máy bay này lại là màu vàng. với lại chỉ ở lại Lưu Minh có ba giờ là bay rồi nè. Không phải máy bay nào cũng có tên hãng sao chiếc này không có.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Khương Đào cũng nhìn qua số hiệu máy bay rồi vô tâm nói.

- Máy bay đó là máy bay dân dụng của lãnh đạo dùng cho việc cá nhân chỉ có số hiệu máy bay không có tên chuyến bay là đúng rồi.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhìn vào màn hình xem xét số hiệu máy bay. nhìn đến điểm cất cánh và hạ cánh hắn như tìm ra điều gì đó bởi. Nó được ghi là Ngọc Châu và Lưu Minh.

- Khoang kiểm tra máy bay này của ai vậy? Địa điểm cất cánh khởi hành là Ngọc Châu đến Lưu Minh này. khoảng ba tiếng sau lại trở về Ngọc Châu thời gian hoàn toàn trùng khớp đủ để tham dự buổi thuyết trình.

Khương Đào lúc này mới di chuột vào số hiệu máy bay tra cứu giữ lại thông tin tra cứu cho bên an ninh sân bay. Rất nhanh chóng hồ sơ về máy bay được trả về chủ sở hữu và người đi máy bay hôm đó là ai. Tất cả đều hiển thị trên một văn bản.

Thiếu Kiệt nhìn vào thông tin, không những hắn mà mọi người đều biết người đến Lưu Minh là ai. Bởi trên đó ghi rõ ràng Ngô Kỳ và người đi chuyến bay hôm đó là Diệp Nhi với quan hệ là vợ của hắn.

- Hà Vi sao một nhân vật lớn như thế này Ông lại không chú ý Vậy nếu bà ta cứ như thế này thì mọi người không dễ sống à.

- Chuyện này không trách được Diệp Nhi người này với danh nghĩa là thương nhân thường đi lại hai nơi rất nhiều mà máy bay Ngô Kỳ lại là cấp lãnh đạo. Khó lòng kiểm soát được?

Trương Hoành lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt trả lời giải đáp của hắn. Họ cũng không thể ngờ rằng Diệp Nhi lại đến và rời khỏi Lưu Minh theo dạng này nên cũng lắc đầu.

Thấy Trương Hoành có điều khó nói Thiếu Kiệt mới hỏi

- Bà ta làm thương nhân dạng nào mà có thể đặc quyền như thế không thấy khá bất công sao?

Hà Vi lúc này cũng thở dài. Thiếu Kiệt nhìn ra được có lẽ Hà Vi cũng biết chút lai lịch của Diệp Nhi. Nhìn qua mọi người đều chán ngán làm Thiếu Kiệt cau mày.

- Em biết về bà ta không?

- Diệp Nhi người này hiện tại đang nắm giữ một phần ba thuế của cả nước. Nên đừng bà ta không dễ đâu.

Nhìn qua những người kia Thiếu Kiệt thấy họ đều gật đầu. Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt.

- Cũng bởi vì người như thế hắn mới bỏ mẹ con mình. Nên hiện tại con đâu không lại hắn đâu.

- Vậy là bà ta kinh doanh cái gì mà có thể chiếm một phần ba thuế quốc gia?

Thiếu Kiệt lòng càng bức mình. Đối thủ có ra sao thì mọi người cũng phải nói để hắn biết tính đường đôi phó.

- Bà ta đang kinh doanh thuốc lá. Mặt hàng này dân dụng nhưng đem lại số tiền thuế không nhỏ trong ngân khố quốc gia. Thậm chí có thể quyết định được một số thứ.

Nghe đến ngành nghề Diệp Nhi đang kinh doanh Thiếu Kiệt biết mình đụng phải con rồng trong nền kinh doanh quốc tế.

Mọi quốc gia trên thế giới đều như thế ngoài miệng thì vẫn cấm người khác hút thuốc nhưng bên cạnh đó vẫn sản xuất thuốc lá bởi nó là nguồn thu cho cả ngân sách quốc gia.

Nước nào cũng có biện pháp chống thuốc lá nhưng không nước nào cấm sản xuất thuốc lá. Bởi vì nó đóng một phần quan trọng cho ngân sách quốc gia của một cường quốc.

Năm 1960 mỗi phút chính phủ pháp thu về 1,2 triệu Francs. năm 1977 ngân sách Nhật Bản thu về 13 tỷ đô la về thuế thuốc lá. Năm 1984 hòn đảo nhỏ bé Cyprus cũng thu về 11 triệu bảng anh về thuế thuốc lá. Đó là chưa kể đến Mỹ và Anh. Nếu trên thế giới có 6 triệu tấn thuốc lá mỗi năm thì Mỹ đã chiếm hết 1 triệu tấn trong khối lượng này.

Nhưng ai cũng hiểu được cứ mỗi giờ trên toàn thế giới, có 800 người bị giết bởi hút thuốc lá. bằng với hai chiếc Boeing-747 nhét đầy đàn ông, đàn bà, trẻ em bị nổ tung đều đặn trên trời mỗi giờ. Tương đương với vụ thảm họa khủng bố ngày 11/9 khiến gần 3000 người tử vong diễn ra đều đặn 6 lần rưỡi mỗi ngày. Nhưng doanh thu về thuế của nó là không thể chối bỏ.

Cau mày Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm. Nếu tính ra việc hẳn phải hạ bệ những người này khó khăn hơn hẳn nghĩ.

- Trước mắt việc của Diệp Nhi kia chúng ta sẽ không bàn tới. Ở đây chỉ nói chuyện về cách đối phó thôi.

Giọng điệu câu gắt của Thiếu Kiệt thấy rõ làm mọi người chùng xuống. Ai cũng sẽ như hấn trong chuyện này, vì gặp phải đối thủ của mình có nền kinh tế lớn đến thế thì cũng sẽ bực mình.

Nhã Oanh lúc này mới đến gần Thiếu Kiệt nói nhỏ.

- Mình có ý kiến này khá hay nhưng không biết là áp dụng được không.

Mọi người nghe Nhã Oanh nói thế cũng nhìn cô một lúc. Thiếu Kiệt thấy Nhã Oanh e dè không dám nói trước mọi người mới nói với cô.

- Em cứ nói đi mọi người có ý kiến thì cứ góp ý không sao hết sai thì thôi mà.

- Vâng vậy em nói ra ý kiến của mình cho mọi người nghe vậy.

Thiếu Kiệt cũng về lại lại chỗ ngồi của mình mọi người cũng thế. Tất cả giờ đây như muốn tập trung xem ý kiến của Nhã Oanh như thế nào. Ngay cả Chung Diệp cũng nhìn con mình. Nghe đôi thoại của con gái với Thiếu Kiệt, hấn thầm hồi hộp mừng. Bởi hấn biết từ ngữ thân mật là như thế nào.

- Em thấy Thiếu Kiệt không cần phải lo lắng nếu dự đoán của dì Trương Băng là đúng cái người Ngô Trục gì đó phải bắt buộc gặp anh. Như thế chỉ cần anh đóng kịch một hồi là được. Như trong lớp học đầu năm nói đó. Thâm Nhập quân địch có gì mình mới có thể triển khai tác chiến. Anh cứ nghĩ mà xem họ sẽ thông qua nhiều phương diện bồi dưỡng để anh đứng về phía họ. Thì sao mình không lấy tiền đó mà rót vào dự án ở trường học mà anh đang làm. Đi một nước cờ đôi cho cấp trên bố em ra mặt nói là vận động địa phương ủng hộ.

Thiếu Kiệt lần đầu tiên thấy Nhã Oanh suy nghĩ chuyện thâu đảo đến vậy. Hấn cũng từng nghĩ nếu mà hấn muốn làm dự án mà không để ai biết

sẽ sử dụng Trần Như Ý với danh nghĩa là thúc đẩy sự đầu tư của doanh nghiệp địa phương đối với trường học.

Giờ Nhã Oanh nói ra những điều khá hợp ý hẳn nhưng quan trọng và việc rót vốn vào thì có phần khó khăn bởi nếu để bọn người kia biết được thì không ổn lắm.

- Chuyện này có thể được chỉ có phần để lấy được tiền của bọn người kia không dễ à.

- Anh lo quá đi. Em nghe nói rồi ít nhất phải tới năm sau kế hoạch của anh mới được thực hiện còn nhiều thời gian mà. Lúc lấy tiền của bọn người kia anh nói chọn vài công ty ra mặt đầu tư là được. Tiền bọn họ đưa xuống, Phùng Kiếm Hoa là người trực tiếp với anh mà đâu phải họ.

Ngọc Nhi ở bên cạnh thấy Thiếu Kiệt băng Khoản cũng cười cười nhắc nhở hẳn.

- Ủ đúng Phùng Kiếm Hoa là người thay mặt bọn hẳn ở đây như thế bọn họ chỉ thông qua hẳn là chính.

Trần Như Ý nghe được mấy người bên cạnh Thiếu Kiệt nói như thế cũng cười cười. Xem ra thì chiến tích này không thoát khỏi tay cô rồi nhé mấy đứa làm đi cô sẽ một bên làm nhân vật phụ cho.

- Không dễ đâu làm sao để cho Kiếm Hoa có thể báo cáo một cách thực tế mới là điều quan trọng. Bọn hẳn còn cái còn người kia có thể tới lui ở đây bất ngờ đấy. Không khéo thì bị bại lộ hết.

Lời của Trường Hoàn không phải không đúng, Việc người kia đi lại khó nắm bắt là điều mọi người không thể đoán trước được. Nên hiện tại muốn đưa chuyện này làm một cách hoàn hảo cần có kế sách chu toàn.

- Cần gì mà rườm rà như vậy! Tạo cảnh giả là được mà? bên bộ phận hình sự cảnh sát không phải rất quen sao làm chuyện dựng hiện trường lại sao. Dem Thiếu Kiệt làm thành nhân vật trong đó để cho Kiếm Hoa hẳn từ xa chụp hình làm báo cáo từ từ là được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nói với mọi người với giọng rất bình thản. Khương Đào hàng ngày phải làm những chuyện thế này, chỉ cần đưa qua cho hẳn thao tác một chút thì sẽ có được rất nhiều ảnh mà Những người kia muốn.

- Chuyện dựng cảnh chụp dễ mà. Việc này cứ để em lo.

- Thiếu Kiệt tạm thời còn phải nhẫn. Nếu những người như Ngô Trục đến gặp con thì cũng không được hành động lỗ mãng. Thành bại ần mình của con được không thì phải dựa vào hết những chuyện này. Chỉ cần con ần mình đủ có được nguồn lực mà con muốn, lúc đó sẽ tốt hơn. Con đã hiểu được tại sao mẹ lại không cho con biết sớm về chuyện này chưa bởi những người kia theo mẹ bây giờ con nằm ở thế yếu rất nhiều.

Tuy Hoàng Lâm Nhu đề cao kẻ thù như Thiếu Kiệt biết bà không phải nói quá sự thật mà là còn khiêm tốn hơn những gì hẳn hiểu biết.

- Những người nhà bên đó luôn chơi tâm cơ với nhau nếu có được họ tán thành họ sẽ song song bồi dưỡng con lớn mạnh đưa bước đường của con làm phẳng đi để sau này lợi dụng nên đừng dấn quá sâu vào đó. Chỉ cần con nhớ những điều mẹ dặn là được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Hẳn thấy mọi phương diện đều đã ổn thỏa chỉ cần đợi đối phương ra bài nữa thôi bên đấy hẳn sẽ xuất quân.

- Nhưng dù sao cũng phải đề phòng đôi chút người như Ngô Trục không phải hiền lành bởi hẳn kinh doanh không phải thứ bình thường.

Hà Vi bỗng nhiên lên tiếng làm Thiếu Kiệt giật mình hấn cứ nghĩ Ngô Trục cũng làm quan chức như những người khác giờ đây Hà Vi lại bảo hấn đề phòng Ngô Trục chắc chắn có lý do.

- Ngô Trục hấn làm gì?

Thở dài một hơi nói cô mới nhắc Thiếu Kiệt.

- Cậu nhớ những người buôn bán Ma túy lúc đi cứu trợ không. Những người đó là một chiếc vôi trong mấy chục cái xúc tu của Ngô Trục. Những người kia bị bắt khai ra Ngô Trục nhưng với một cái tên khác mà người này khi bọn mình tìm tới đã chết. Nên manh mối chỉ còn tới đó. Từ lúc ở nước ngoài Ngô Trục đã học ngành hóa rất giỏi từ khi về nước hấn không làm gì cả mỗi tháng vẫn thêm cho mình một chiếc siêu xe hào nhoáng nhưng vẫn không có chứng cứ cho việc hấn chiết xuất chất gây nghiện này.

Thiếu Kiệt dần nhớ lại số lượng không nhỏ của đợt hàng lần trước đi cứu trợ bắt được. Đó chỉ là một xúc tu trong mô hình của Ngô Trục thì hấn phải có bao nhiêu những nơi cung cấp hàng như vậy.

- Có Khi nào bọn Cửu Hùng cũng là một trong những người của hấn không?

Nhìn qua Cao Thịnh một góc. Thiếu Kiệt nhớ đến gần đây Cao Thịnh sắp phải nhận một chuyến hàng lớn cũng hỏi Hà Vi.

- Chuyện này vẫn chưa xác định được nhưng có thể là 60% là người của hấn. Nhưng Cửu Hùng cũng chỉ là chân rết ở dưới thôi không phải chủ đường dây.

Ngọc Nhi hiện tại cũng quan tâm hơn hấn vì đã dính dáng tới cả Xuân Nghĩa Bang trong này với cương vị là một người lãnh đạo của cả một bang phái cô nhất định phải quan tâm.

- bên Xuân Nghĩa Bang đoán trước sẽ có một chuyến hàng lớn về Lưu Minh. Nhưng vẫn chưa nắm rõ thời gian địa điểm. Cũng không biết được nó đã vào Lưu Minh chưa nữa.

Nếu Ngô Trục không đi bằng đường bình thường thì hẳn sẽ đi hàng bằng cách nào để vào Lưu Minh đây là điều Thiếu Kiệt quan tâm. Ngẫm nghĩ một lúc Thiếu Kiệt thốt lên.

- thôi chết rồi! Hàng được chuyển qua một đường mà không ai ngờ tới! Lần này chắc chắn hàng đang ở Lưu Minh còn nằm ở đâu thì chưa biết được.

Nghe Thiếu Kiệt giật mình thốt lên mỗi người ngồi ở đây nhất là Khương Đào và Cao Thịnh, Ngọc Nhi nhìn hẳn. Bởi họ hiểu không phải đơn giản để vận chuyển một số lượng hàng lớn vào trong Lưu Minh mà không phát hiện ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 232: Quán Ché .

Không khí trầm xuống không hề nhẹ. Ai ở đây cũng hiểu số lượng lớn ma túy đưa vào Lưu Minh sẽ như thế nào. Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt vừa thốt lên lại bật dậy khỏi ghế cũng lo lắng.

- Thiếu Kiệt cháu đừng làm chú lo à. Số lượng hàng như thế chú đã bổ sung nguồn nhân lực siết chặt kiểm tra các nơi rồi nếu có thì sẽ phát hiện thôi.

- Chú sai rồi có một số thứ chú sẽ không kiểm soát đó là đường hàng không.

Mọi Người lúc này cũng giật mình. Bởi ai cũng biết đường hàng không là một nơi khó có thể đem hàng qua nhất mà Thiếu Kiệt lại nói số hàng hóa tới Lưu Minh này thông qua đường hàng không.

- Cháu đừng đùa những việc như thế này không đùa được đâu. Bên đó ra vào có an ninh nhiều như sở cảnh sát làm sao mà được.

- Người thường thì không được như cấp lãnh đạo lại được. Diệp Nhi với thân phận vợ lãnh đạo đi công tác. Chuyến bay lại là tư nhân. Chỉ cần lúc đó xe lãnh đạo chạy ra đón người là được. Đúng là lúc vào sẽ bị kiểm tra an ninh nhưng rất qua loa. Chúng đừng nói với cháu là bên chú không có một bộ biển số xe mà cảnh sát giao thông không bao giờ thổi phạt đi. Bên an ninh sân bay cũng thế họ cũng chỉ kiểm tra người vào chứ làm gì kiểm tra người ra, hơn nữa bà ta còn là vợ của lãnh đạo cấp cao.

Khương Đào lúc này cũng gật gù cho đến khi nghe hết hẳn mới nhìn Thiếu Kiệt như khó tin tưởng chuyện mình vừa mới được biết. Không chỉ hẳn những người có mặt ở đây đều như thế.

- Đúng vậy Diệp Nhi đi Lưu Minh lần này có hai việc, một là xem xét cháu hai là giúp em mình chuyên số hàng này. Mọi người cứ nghĩ đi thời gian là ba giờ bà ta lưu lại Lưu Minh nếu đi công tác. thông thường một cuộc họp sẽ là hai đến ba giờ. Vậy bà ta mất bao nhiêu thời gian hội họp với bọn người Văn Hạ. Ba mươi phút trước khi đến tham quan Thiên Hoa. tại đây họ bị giữ chân nửa giờ. Do thấy thời gian gấp rút Diệp Nhi mới không tiếp tục nghe hết buổi Thuyết trình mà thay vào đó đi cùng xe với Văn Hạ về khách sạn đợi xe của mình, để quay trở lại với chuyến đi về Ngọc Châu. khoảng thời gian này đủ để một chiếc xe cấp lãnh đạo dừng lại đâu đó chuyên xong số hàng.

Mọi người không riêng cả Khương Đào mà mọi người đều đồng ý với Thiếu Kiệt. Với một chiếc xe cấp lãnh đạo với 1h đã làm được rất nhiều chuyện.

Nhưng Thiếu Kiệt lúc này vẫn im lặng suy ngẫm điều gì đó rồi mới nói với Hà Vi.

- Nhà mình có bản đồ Lưu Minh không em?

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi gật đầu rồi chạy nhanh vào trong nhà. lần này cô đích thân đi lấy cho Thiếu Kiệt bản đồ. Bởi Thiếu Kiệt đang dần tìm ra manh mối nào đó. rất nhanh cầm bản đồ của Lưu Minh đưa cho Thiếu Kiệt.

Hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh mới cầm bản đồ mở ra hai người hai bên cho Thiếu Kiệt nhìn. Suy nghĩ tính toán đôi chút Thiếu Kiệt mới chỉ vào một chỗ trên bản đồ.

Mọi người lúc này đứng lên tiến về phía bản đồ hai người cầm. Nhìn vào nơi Thiếu Kiệt chỉ Hà Vi thấy được đó lại là nhà tang lễ bộ quốc phòng.

- Chỗ này là sao Thiếu Kiệt. Nhà tang lễ thì có liên quan gì ở đây.

- Liên quan đây. Mọi người nhìn không hiểu sao. Một chiếc xe biển số xanh của lãnh đạo đi đến đâu cũng dễ bị nhận ra. Chỉ có một chỗ có thể làm người ta không để ý nhất. và nơi này cũng gần với sân bay nhất vừa đi vừa về mất khoảng hơn 40 phút một chút.

Lúc này Khương Đào mắt cũng sáng lên.

- Đúng rồi xe biển số xanh cho dù có đi vào nhà Tang lễ người ta cũng chỉ cho rằng đi viếng người đã mất. Bọn này ghê thật dám lấy chỗ này để chuyên chở hàng.

- Không Hàng đang nằm ở đâu đó gần khu vực nhà tang lễ này. Khối lượng hàng không nhỏ. Bọn chúng không dại gì mà vận chuyển tại chỗ để người khác thấy. Cách tốt nhất là để nguyên đến thời điểm thích hợp thì chuyển đi nơi khác hoặc đem giao. Ai lại khám nhà tang lễ bắt ma túy bao giờ.

Mọi người đều gật đầu đây lại là nơi trang nghiêm. Người có công với có chức vụ trên người khi mất đi thường làm lễ viếng tại đây. Nếu đem nơi này thành nơi tàng trữ chất cấm nếu kín đáo sẽ không ai để ý đến.

- Đề chú cho người đi xét bắt về!

Nói rồi Khương Đào lấy điện thoại ra. Thì bị Thiếu Kiệt giật ngay mà nhìn hấn nói.

- Chú có điên không. Hàng biết chắc gì ở đó hôm đó tới nay bao nhiêu ngày mà chú gọi điện. Chưa kể đến chú cho người khám xét chỗ đó ai dám khám. Toàn là người mang huân chương vào đó viếng đồng đội người quen không.

Khương Đào lúc này cũng xụ xuống nhìn Hoàng Lâm Nhu như muốn bà năng ni Thiều Kiệt dùm hấn. Lắc đầu nhìn Khương Đào thờ dài nói.

- Thiều Kiệt nói không sai đâu chú làm như vậy là manh động quá rồi! Chuyện này chưa xác thực được đúng hay sai đó chỉ mới là suy đoán mà chú đã như vậy rồi.

- Có một phần cơ sở bắt được tội phạm cũng được mà chị. Chứ bọn nó cứ ung dung như thế thì sao mà chịu được.

Thấy Khương Đào như thế Ngọc Nhi mới hỏi Thiều Kiệt.

- Cậu xem chuyện này nên giải quyết thế nào chứ Chú Đào ông lo lắm rồi đó.

- Mình chắc là số hàng đó nằm trong bán kính này. Nhưng chưa dám xác định chính xác. Không phải không muốn cho chú ấy phá án nhưng bây giờ mà có bắt được hàng thì người cũng chạy cái mình cần là người ở phía sau kia. Lôi ra được người đó mới có thể lôi ra được Ngô Trục chứ.

Nghe Thiều Kiệt nói thế Khương Đào cũng bình tĩnh lại. Hấn vì một chuyện vui nhất thời mà phá hỏng mọi chuyện phía sau. Mấy người khác cũng an ủi hấn đôi chút.

- Vậy là bây giờ mọi người vẫn sẽ làm theo kế hoạch vừa rồi còn bên Ngọc Nhi sẽ phối hợp với Chú Đào lần này phải bắt gọn một ổ mới được. Đầu não là Ngô Trục hiện tại chung ta đều biết như thế nhưng quan trọng vẫn là nói chứng cứ. Lần này cứ bắt hết những chân rết phía dưới để Ngô Trục phải làm lại một đường dây khác. Lúc đó hấn sẽ phải có mặt tại Lưu Minh này.

- Nếu Chú Đào cần gì hỗ trợ thì mình sẽ xin lệnh của ông mình điều động quân nhân ở các quân khu trong Lưu Minh với lý do là tập huấn tác

chiến chắc ổn.

Hà Vi nói ra như thế mọi người cùng gật đầu. Lúc này Thiệu Kiệt mới để ý thấy này giờ không ai dùng gì được với những chuyện này nên vội nói.

- Thôi tạm thời cứ quyết định như thế đi còn phát sinh khi hoạt động thì sẽ tính tới. Mọi người đến đây dùng bữa mà không dùng được gì hết thì cũng không nên.

Mọi người bắt đầu ngồi lại vào bàn hôm nay nhiều thứ phát sinh trên cuộc họp Thiệu Kiệt thấy một điều là không phải cứ tụ họp càng nhiều là càng tốt.

Buổi Tiệc lại tiếp tục với mỗi người một ý nghĩ riêng của mình. Còn Thiệu Kiệt sau định hình cho mình con đường phía trước phải đi hẳn phải tính toán cho thật chu toàn.

Khi mọi người đang cùng nhau dùng tráng miệng và trao đổi những việc của mình làm sắp tới. Thiệu Kiệt âm thầm đứng trong sân ngồi trên một dãy ghế đá thờ dài một hơi. Hoàng Lâm Nhu lúc này đi đến ngồi xuống cạnh Thiệu Kiệt nói

- Sao thấy khó chịu à!

- Vâng cảm thấy đôi phương thực lực ẩn giấu nhiều quá. Mình thì vẫn còn rời rạc, kết nối như thế này vẫn không hiệu quả lắm.

Thiệu Kiệt nói ra tâm sự trong lòng mình lúc này. Bản thân hẳn biết một khi đối đầu với những người kia không đơn giản. Nhưng không ngờ phía sau nó lại là một vách tường kiên cố khác.

- Đôi khi trực diện không phải là cách chiến đấu tốt nhất, Dùng khả năng của con ẩn mình càng lâu càng tốt. Trong mắt những người kia hay làm cho

mình chỉ được một chút nổi bật đừng làm quá. Vì như thế con mới bảo toàn lực lượng được. Những người này chỉ có ba cô nàng kia là con hiện tại có thể nắm trong tay với Phùng Kiếm Hoa thì con còn khá non tay. Nên cứ từ từ.

Nghe mẹ mình nói vậy Thiếu Kiệt cũng nhìn bà gật đầu. Dù sao đứng ở ánh mắt quan sát Hoàng Lâm Nhu có thể thấy rõ nhiều điểm mà Thiếu Kiệt không thấy nên vấn đề bà nêu ra có thể là điểm yếu của hắn hiện nay.

- Nhìn tổng thể trên chính trường của con tuy có sự ủng hộ của nhiều người nhưng sẽ không tốt nếu con phạm sai lầm. Con nên nhớ dây đàn căng quá cũng sẽ có ngày đứt. Nên bình ổn lại con không nên phát triển cơ sở quá nhanh đừng đem những thứ lợi thế lúc này trở thành chướng ngại mai sau.

- Vậy theo mẹ con cần phải làm gì?

Thiếu Kiệt hỏi mẹ mình vì hắn biết không dễ gì những người như Phàm Chiến Tuyết Dung và cả vợ chồng Khương Đào đều nói mẹ hắn rất giỏi.

- Con cứ âm thầm bình lặng. Những thù hai bên hỗ trợ làm tiền đề để đạp lên bước tiếp theo những người kia tuy mạnh nhưng vẫn có nhiều thứ không đúng với lẽ thường. Con nên nhớ ông bà ta thường nói còn tiền còn bạc còn đệ tử, hết cơm hết rượu hết ông tôi. Cứ để cho họ phải tốn công vô ích cũng là một cách đấy.

Ngẫm nghĩ một lúc lời mẹ mình nói Thiếu Kiệt cũng hiểu được vài thứ. Có những thứ trong quan trường tiền kiếp hắn không hiểu nhưng giờ hắn biết một câu mà dân gian sửa lại từ câu nói của mẹ mình khá đúng. Còn chức còn quyền còn đệ tử, mất chức. mất quyết, ông với tôi.

- Vậy là từ giờ con chỉ đào tạo những gì cơ sở con đang có còn những phương diện khác sẽ chuyển đổi thành chờ đợi. Đợi một ngày thời cơ tới gió nổi lên thì con sẽ hành động.

- Ừ con hiểu thế cũng được. Nhưng nhất định phải thận trọng theo mẹ thấy không chỉ có hai nhóm người Hà Thúc và nhà họ Ngô đấu đá với nhau đâu. Có nhiều thứ mẹ thấy khó hiểu lắm nhưng mẹ chưa biết là vì sao. Đợi mọi người về hết mẹ con mình nói chuyện ở đây không tiện.

Thiếu Kiệt lần đầu tiên nghe mẹ mình nói điều này cũng khá bất ngờ. Bản thân hẳn hiểu mẹ hẳn có ánh mắt không tầm thường nhưng vẫn có cái để bà khó hiểu thì chắc chắn điều đó chỉ có thể nói chỉ cho mình hẳn biết.

Ba Cô Nàng kia thấy Hoàng Lâm Nhu đứng lên rời đi cũng chạy lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Mẹ với anh nói chuyện gì mà sao anh có vẻ ảo não thế?

- Còn việc gì nữa. Chuyện khi nãy thôi. Dù sao phải ản nhẫn hai năm nữa cho đến khi tốt nghiệp mới là chuyện chính yếu mà. Giờ phải xem đối phó ra sao mới được.

Lúc này Nhã Oanh mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Mà bố anh là ai mà sao mọi người cứ thần bí vậy? chỉ biết mỗi cái tên lại còn có cả máy bay tư nhân.

- Anh còn chưa gặp mặt thì làm sao nói cho em biết được? Mẹ anh chỉ nói ông ta thường xuất hiện trên ty vi và báo đài thôi.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này cũng nhìn về Hà Vi hi vọng cô ta có thể cho họ biết được lai lịch thật sự của bố Thiếu Kiệt. Nhìn hai người và cả

Thiếu Kiệt đang chăm chú như muôn mình tiết lộ bí mật Hà Vi cũng thờ dài.

- Mẹ anh nói không sai đâu bố anh là một trong những lãnh đạo cấp cao của nhà nước tên thì anh biết rồi đi tra cứu một chút là sẽ có hình ảnh của ông ta thôi. Nhưng vấn đề này tuyệt đối không nói ra. Vì trên khai sinh anh không có tên bố. Nếu chuyện này bàn tán ra sẽ không che giấu được gì đâu.

- Ủ anh biết rồi! À mà sao bọn em không ra ngoài đó nói chuyện cùng mọi người lại chỗ này với anh làm gì thế?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi cả ba người nhìn nhau làm Thiếu Kiệt như thấy vừa có hiệp nghị gì đó diễn ra giữa ba người.

- Bọn em đã thương lượng xong rồi. Mỗi ngày ngoài giờ đi học trên trường thì Nhã Oanh và Ngọc Nhi thay phiên ở cạnh anh. Đem những người có ánh mắt chú ý đến anh dời đi còn sau khi tan học thì em quản lý nếu mà em về Ngọc Châu thì Nhã Oanh và Ngọc Nhi sẽ thay phiên nhau. Kể từ giờ trở đi không được đi ra đường nếu không có một trong số những người bọn em.

Thiếu Kiệt mặt cũng nghếch ra hẳn tự nhiên thấy bây giờ có bạn gái cảm giác không ổn lắm. Chưa đầy mấy giờ mà hẳn sắp bị quản thúc nghiêm ngặt.

- Có cần phải như thế không? bọn em đừng làm anh sợ chứ.

- Không bọn em phân công nhau hết rồi vì bản thân Nhã Oanh thích quản trị kinh doanh nên sau này Nhã Oanh học tốt chương trình về sẽ thay anh quản lý mỗi khi anh vắng mặt Ngọc Nhi thì chịu trách nhiệm làm những việc anh không tiện ra mặt cũng như điều tra những thông tin ngầm

cho anh. Còn em thì khỏe nhất đợi anh xong khóa huấn luyện quân đội lúc đó em sẽ xin rời quân đội đào tạo người của anh khả năng bảo vệ cho anh.

Nghe Hà vi nói ra những việc đã dự tính xa thật xa Thiếu Kiệt cũng đỏ mồ hôi. Hấn thấy lần này khổ rồi chưa gì hết đã bị giám sát gắt gao.

- Như vậy sao được anh còn có nhiều việc của anh không được các em làm như vậy anh không chấp nhận được. Anh phải có tự do cho riêng mình chứ. Làm như thế khác nào kiểm soát anh chứ.

Nhã Oanh cười cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói

- Cái này không phải kiểm soát chỉ là. Đem anh bảo vệ an toàn khỏi những nữ nhân khác thôi ba người bọn em là đủ rồi. Bọn em không muốn sau này có thêm chị em như thế không ổn nên quyết định được thực thi anh muốn làm gì cũng được chỉ có điều không thể tiếp xúc với người khác giới nữa.

Thiếu Kiệt méo mặt nhìn ba cô gái phân trần. Hấn không là người như vậy ba người con gái trước mặt đối với hấn là quá đủ rồi.

- bọn em cứ yên tâm anh đâu có yêu ai đâu mà phải lo lắng mấy vấn đề này ghê vậy. Nhà có ba người rồi còn muốn thêm ai nữa khổ lắm.

- Bọn em không biết. Anh không yêu người khác đâu có nghĩa là những người đó không yêu anh. nên tốt nhất là bọn em vẫn phải phòng ngừa chuyện này là hay nhất. Không thôi mai này anh kéo một đám tỷ muội về nhà bọn em biết sao.

Ngọc Nhi từ từ giải thích cho Thiếu Kiệt nghe một các cực đoan làm hấn ớn lạnh. Ba người đã như thế này có muốn hấn thêm người nữa thì chắc sẽ bị ba người này làm thụt hấn mất.

- Đừng có cực đoan thế được không. Anh chứ có phải người khác đâu mà yêu đương khắp nơi đem về một đống người đây này. Tha cho anh đi mấy cái điều vừa rồi bọn em đưa ra anh xem như không nghe thấy.

- Bọn em không biết! anh phải chấp nhận đã quyết định rồi không đi mét mẹ cho mẹ sử lý anh.

Cả ba người nhìn Thiếu Kiệt đồng thanh nói dường như có tập qua. Chỉ đợi hấn từ chôi là sẵn sàng nói ra câu này. Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết khóc thầm trong bụng.

Lần nay mẹ hấn hại con mình thảm rồi. Mới vừa làm bạn gái đã bị quản chế như thế này sau này nếu cả ba mà làm vợ thì lúc đó hấn còn khổ thế nào thì có trời mới biết được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 233: Tâm Tư Các Bên (1)

Buổi Tiệc cũng tàn mọi người cùng nhau dọn dẹp lại hết những thứ còn lại sau buổi tiệc rồi rời đi. Nhã Oanh cũng được Thiếu Kiệt tiễn ra xe để về cùng bố mẹ của mình. Khi Chiếc xe rời khỏi nhà Thiếu Kiệt Nhã Tình mới hỏi con mình.

- Xem ra con đã quyết định chuyện của mình. Vậy thì con đã có dự liệu gì chưa?

Nghe mẹ mình hỏi vấn đề này Nhã Oanh cũng thờ dài lắc đầu không nói gì. Nhìn thấy con mình không có động thái gì hết Nhã Tình mới nói.

- Trước đây mẹ không biết về bối cảnh của Thiếu Kiệt như thế nào cũng lo lắng con bị người khác lợi dụng. Nhưng giờ nếu con muốn bên cạnh Thiếu Kiệt con càng phải cố gắng nhiều. Bản thân mẹ thấy cả hai cô bé Hà Vi với Ngọc Nhi đều là thân phận không tâm thường chỉ có gia đình mình là thất nhất. Con quen Thiếu Kiệt dù chỉ là bạn gái nhưng nếu con không bước kịp theo bước chân của họ thì con sẽ mãi mãi ở lại phía sau.

Nhã Oanh lúc này cũng nhìn ra bên ngoài của sổ của xe. Với những người đi đường cô từ từ nhỏ nhẹ đáp lại với mẹ mình.

- Con cũng không biết bắt đầu từ đâu! Bởi cứ tưởng rằng Thiếu Kiệt chỉ là như những người khác. Nhưng giờ con phải cố gắng từ đâu đây. Ngọc Nhi thì có sau lưng cả một hắc bang có thể thay cô ta làm mọi việc còn Hà Vi thì là cháu gái một người có thể lực. Cô ta có thể giúp Thiếu Kiệt rất nhiều mà con chỉ có thể quyết định cố gắng học kinh doanh để có thể giúp Thiếu Kiệt mà thôi không làm gì hơn được.

Nhìn Thấy con mình chán nản vì phải đối mặt với hai người như thế Mẹ của Nhã Oanh cũng lắc đầu cười nói.

- Con sai rồi có nhiều thứ với những bối cảnh như họ có thể làm được nhưng có những thứ chỉ có con làm được. Con muốn học kinh doanh để giúp Thiếu Kiệt điều đó không sai nhưng có những thứ nên bắt đầu từ cái nhỏ nhất. Thiếu Kiệt hiện tại khá nhiều việc con nên dần dần sang sẻ với cậu ta. Đừng thấy những chuyện mà Hà Vi hoặc Ngọc Nhi làm mà bắt chước theo vì họ có lợi thế của họ con cũng có lợi thế của riêng con mà.

Chung Diệp nghe hai mẹ con nói chuyện với nhau cũng chen vào.

- mẹ con nói đúng đấy có những chuyện Thiếu Kiệt không thể ra mặt được và hai cô bé kia cũng không được nên con sẽ phải trở thành người thay mặt Thiếu Kiệt con đừng lo lắng quá Ngọc Nhi thì cơ sở ngầm là Hắc Bang nếu bước vào thương giới cũng không ổn, Hà Vi có bối cảnh sâu dày cũng không thể bởi cô nhóc đó hình như còn chức vụ quân hàm lúc này con mới chính thức hỗ trợ được Thiếu Kiệt nhiều thứ đừng quá tự ti cho mình không làm được gì. Thằng nhóc Thiếu Kiệt không biết những điều đó nếu nó đã chấp nhận con là bạn gái thì đừng nên mặc cảm. Dù đúng là bố mẹ không giúp gì được cho con thật nhưng vẫn có thể hướng dẫn cho con từng bước.

Nghe Bố mình phân tích hoàn cảnh hiện tại về Ngọc Nhi và Hà Vi. Nhã Oanh lúc này cũng hiểu thêm nhiều điều. Không phải cứ có bối cảnh là làm được những việc khác nó còn có hệ lụy liên quan đến nhiều vấn đề.

- Vâng con hiểu rồi! Con sẽ cố gắng để không phải bị bỏ lại quá xa dù sao. Con xuất phát chậm hơn những người khác nhưng mỗi người hiện tại vẫn chỉ ngang bằng nhau không hơn không kém. Có lẽ con yếu thế trong những chuyện khác nhưng con vẫn còn điểm mạnh riêng của mình.

Thấy con mình nói chuyện như thế Nhã Tình cũng cười cười.

- Xuất phát sớm hay muộn không quan trọng. Con cũng như họ đều yêu Thiếu Kiệt. Thì phải chấp nhận hi sinh cho những gì mà mình đã chọn.

Nhã oanh biết hiện tại cô còn có được sự ủng hộ của bố mẹ mình. Tuy nói, bố mẹ thường không muốn con gái mình phải chịu uất ức. Nhưng nếu người đó là một người khác họ chắc chắn sẽ từ chối. Còn với Thiếu Kiệt thì khác.

Qua hôm nay họ cũng biết được một phần thân phận của Thiếu Kiệt. Nhìn bên ngoài hẳn không khác những người xung quanh là mấy nhưng nếu biết được bên trong ẩn tình họ cảm thấy nếu có một người mà quen con gái mình như thế cũng không có gì là xấu.

- Ừ Con không khác họ nếu không biết vấn đề gì ngoài việc hỏi Thiếu Kiệt con cũng có thể hỏi bố mẹ. Dù sao bố mẹ vẫn đứng về phía con trong chuyện này. Được hay không sau nay tính tiếp.

Chung Diệp cũng cười cười xác nhận với Nhã Oanh. Bởi ông thấy nói lời dư thừa hiện tại không giúp được gì mà có thể làm cho con mình rồi hơn. Nhưng vẫn để lại một lời ngõ nhỏ cho những bé tắc sau này của Nhã Oanh.

Với Nhã Oanh thì thế còn với Ngọc Nhi sau khi rời khỏi nhà Thiếu Kiệt cô hiện tại vừa về đến nhà mình Cao Thịnh cũng bước vào nhà ngồi ở cái phòng khách được trang hoàng khá đẹp cái tủ kính đầy những đồ pha lê trong suốt hướng ra đường một bộ sa lon để giữa nhà những cái ghế được bóc một lớp da bên ngoài những chiếc đệm.

Bàn kính thủy tinh bên dưới đặt một vài tờ báo. Một bộ ấm trà và những vật dụng linh tinh khác. Ngồi xuống một cái ghế thờ dài một hơi Ngọc Nhi

đem đôi giày trong chân mình cởi bỏ. Cao Thịnh lúc này ngồi xuống trước mặt Ngọc Nhi hỏi.

- Theo em về sau chúng ta phải làm như thế nào. Quan hệ của em với Thiếu Kiệt chúng ta sẽ làm ra sao?

- Cứ như bình thường tuy hiện tại em là bạn gái của Thiếu Kiệt nhưng không phải cái gì mình muốn thay đổi là thay đổi. Thiếu Kiệt cậu ta có suy nghĩ riêng của mình mà. Vốn em sẽ không tranh giành tình cảm của Thiếu Kiệt. Nhưng nếu không ra mặt chắc chắn sớm muộn gì mình sẽ bị Thiếu Kiệt bỏ xa.

Cao Thịnh lúc này cũng gật đầu. Hôm nay hẳn đóng vai phụ. Nhưng nhờ vai phụ như thế hẳn có được thêm những mối quan hệ mà hẳn trước nay không dám nghĩ đến.

- Anh thấy nếu phụ thuộc quá vào cậu ta. Mọi người có vẻ bị động hơn cũng chỉ được làm theo lệnh mà hành sự thôi thì cũng khó cho anh em lắm.

- Việc này anh không cần quan tâm. Thiếu Kiệt cậu ta luôn có chủ kiến riêng của mình. Với phần cậu ta cũng không muốn đụng đến bên bang hội của mình. Trước mắt quan hệ với Khương Đào thì phải chắc chắn hợp tác. Còn những việc khác anh xem hoạt động theo đúng những gì đã được giao là được. Còn về phía ông em thì cứ để đó họ luôn muốn lợi dụng người bên mình thì cứ để họ phải chờ đợi.

Trầm Ngâm một lúc suy nghĩ vấn đề gì đó Cao Thịnh mới nói với Ngọc Nhi.

- Anh luôn có thắc mắc trước đây khi nhận lệnh của ông đến Lưu Minh này em đâu muốn làm gì chỉ là ngâm theo dõi Thiếu Kiệt thôi tại sao bây giờ lại thay đổi kế hoạch của ông em như thế lỡ bị phát hiện ra thì sao.

- Hur bọn người đó chỉ biết kế hoạch. Tính toán thế bố mẹ em chết có nằm trong tính toán của họ không. Những người đó sau khi bố mẹ mất thì làm gì cho em. Mỗi ngày phải huấn luyện, huấn luyện em vẫn là người chứ không phải cái cỗ máy của họ. Em trở mặt thì đã sao. Kế hoạch của họ có sơ hở thì em phải biết tận dụng sơ hở đó chứ. Không thể nào cứ để họ đứng sau lưng điều khiển em mãi được.

Ngọc Nhi lúc này mới tức giận nói ra những gì trong lòng mình cho Cao Thịnh biết. Cô vừa nói vừa lộ ra nhàn nhạt một ít sát khí có sẵn trên người mình.

- Anh biết bọn người đó cũng không tốt lành gì. Đúng ra anh em mình nên sớm thoát ly những người đó. Nhưng có lẽ đây vẫn chưa phải lúc. Mà anh hỏi này sao em lại thay đổi, lại muốn trở thành bạn gái Thiếu Kiệt thậm chí là còn định giao hết quyền hành này cho hắn thế.

- Từ lúc đầu em luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn. Thiếu Kiệt là một người của thế lực ông ta muốn tận dụng. Nhưng qua một thời gian em quan sát báo cáo về lại không có gì thay đổi. Em mới quyết định làm một bài thử xem hắn như thế nào. Không chỉ một lần mà nhiều lần.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Cao Thịnh cũng bật phát tính tò mò hắn muốn biết Ngọc Nhi đã làm phép thử như thế nào đối với Thiếu Kiệt nên hỏi.

- Em đã thử Thiếu Kiệt thế nào mà cho ra quyết định vậy?

Ngọc Nhi lúc này cũng lấy một cái ly đứng lên rót nước ở cái bình lọc gần đó uống một ngụm nước rồi từ từ nói.

- Bắt đầu từ chuyện Nhã Oanh cho người định đánh em cũng nằm trong kế hoạch. Tiếp đó là chuyện bọn người Từ Phong với Minh Long. Mỗi lần cậu ta đều thể hiện ra một thứ gọi là sự tự tin bất biến. Đó không phải là

nhất thời, đó là sự từng trải mà em chưa từng thấy. Vốn chỉ định mượn Thiếu Kiệt thoát ly dòng họ này. Nhưng xem ra cứ mỗi lần em như giải đáp được hết bí mật của cậu ta thì lại phát hiện ra điều mới. Không biết cậu ta có bao nhiêu suy nghĩ trong đầu và không biết cậu ta định làm gì. Như chuyện hôm nay cũng vậy.

Cao Thịnh lúc này cũng trầm ngâm. Hôm nay hẳn cũng đã cố gắng quan sát Thiếu Kiệt rất kỹ lưỡng. Chỉ thấy hẳn nhất thời nóng giận rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Chưa kể đến con có khả năng suy đoán tình hình dựa theo những gì mơ hồ được biết. Quá tốt cho một suy luận chặt chẽ của một thiếu niên.

- Tuy nói hôm nay cậu ta đưa ra nhiều ý kiến mà anh không ngờ đến nhưng thật sự cậu ta đáng để mình dựa vào thoát khỏi những người kia. Anh thật sự sai lầm nếu ngày đó anh không đưa em về cho họ thì chắc sẽ không phải gặp tình trạng như hôm nay.

Ngọc Nhi lúc này cũng thở dài lắc đầu đáp.

- Không nếu anh không đưa em về kết cuộc vẫn vậy. Họ bày cái ván cờ này lâu như vậy thì không dễ gì để cho con cờ của mình thoát được đâu. Anh nghĩ tại sao em lại sinh sau Thiếu Kiệt chỉ bốn tháng anh còn không hiểu à. Mà mệnh lệnh của mẹ em trước khi chết không phải là để anh đưa em về cho những người đó an toàn sao. Hơn ai hết em biết số phận em gắn liền với Thiếu Kiệt khi em tìm được hồ sơ của mình rồi.

Cao Thịnh lúc này cũng ngỡ ngác điều Ngọc Nhi nói hẳn không hiểu rõ lắm. nên mới hỏi kỹ lại.

- Em nói tại sao số phận em lại gắn liền với Thiếu Kiệt anh chẳng hiểu không phải chỉ sinh sau Thiếu Kiệt bốn tháng thôi sao. Đâu có gì lại

- Không em sinh sau ba tháng bởi vì họ biết được Hoàng Lâm Nhu mang thai mới bắt tất cả những người của dòng họ mình nội trong ba tháng phải có con. Dù gái hay trai gì đều được. Chứ anh không thấy làm lạ bố em bao nhiêu năm không muốn có con đột nhiên đùng một cái lại để mẹ em mang thai sao.

Cao Thịnh lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ thời điểm có bố của Ngọc Nhi đúng là không muốn có con. Nhưng đột nhiên ông lại nói vợ mình mang thai và còn rất mừng rỡ trong chuyện này. Cho đến khi đó tự nhiên Xuân Nghĩa Bang cũng được nhiều sự trợ giúp một cách may mắn. Chuyện gì làm cũng thuận lợi.

- Vậy là chuyện này đều là tính toán xấp đặt của những người đó?

- Đúng vậy họ nuôi dã tâm không nhỏ. Trong nội bộ những người của nhà họ Ngô và phe cánh của nhà Hà Vi đều có người của họ. Nên em mới không dám manh động chuyện này chỉ có thể để một thời gian sau nói với Thiếu Kiệt mà thôi. Mấu chốt bây giờ là không biết những người kia có bao nhiêu quân bài đang ẩn giấu. Minh chỉ là một con cờ trong đó thôi. Nên làm việc phải thận trọng một chút.

Ngọc Nhi nói ra suy nghĩ của mình. Lúc này căn phòng như im lặng hẳn lại. Bởi Cao Thịnh biết để tính toán chi li từng bước từng bước một như thế này không dễ chỉ cần một mắt xích tay đổi cũng làm cho cục diện thay đổi. Mà với Ngọc Nhi và hẳn bây giờ vẫn phải cố gắng chấp nhận đi theo cục diện đó dù cho có muốn hay không.

- Anh thấy cũng lạ tại sao Hà Vi cũng lại bằng tuổi em mà sinh ra chênh lệch chỉ nhỏ hơn Thiếu Kiệt một tháng. Không lẽ cô ta cũng là người của bọn họ sao?

- Không Hà Vi có thể là do bọn họ không tính toán đúng thời điểm. Em Nghĩ bố mẹ Hà Vi chết là do họ cố tình làm. Mục đích chính là Hà Vi bởi khi đó bố mẹ Hà Vi và cả cô ta cũng khá thân thiết với Thiếu Kiệt nên mới gây nên chuyện này. Họ đã không tính được hôm đó trên xe chỉ có bố mẹ của cô ta thôi. Nhưng như thế cũng đủ, bởi họ biết để an toàn cho cháu mình Hà Thúc sẽ đưa cô ta về quân khu.

Thở dài một hơi Ngọc Nhi cảm thán nói ra những gì mình suy nghĩ về Hà Vi bởi cô thấy trong chuyện này nhất định có liên quan. Bởi cô hiểu những người kia luôn nhìn chằm chằm vào Thiếu Kiệt. Họ có lẽ là lo lắng nếu mà Hà Vi tiếp xúc với Thiếu Kiệt từ nhỏ hình thành nên mối quan hệ thì sau này cô sẽ chen vào không được nên mới áp dụng hình thức triệt hạ đối thủ như thế này.

- Xem ra Hà Vi cuộc sống cũng không dễ như em à!

- Ừ cô ta cũng như em được huấn luyện bởi cô ta thích và cô ta muốn bảo vệ Thiếu Kiệt. Còn em thì bị ép buộc. Nhưng như thế cũng đã đủ. Thiếu Kiệt sau này vẫn có thể giúp em thoát khỏi những người kia. Nhưng trước hết cứ xem tình hình của cậu ta như thế nào. Nếu đến lúc thích hợp thì sẽ cho cậu ta biết được sự thật.

Cao Thịnh lúc này cũng gật đầu! Bởi hai người đều hiểu những người bên cạnh Thiếu Kiệt, có thể một vài người vẫn là có quan hệ đến những người kia. Việc bọn hắn đối với Thiếu Kiệt như thế nào đều có thể bị báo về. Nên lựa chọn thời điểm thích hợp sẽ không dẫn đến nhiều sự phiền phức không đáng có. Và cũng giúp họ một phần nào tâm lý li khai khỏi những người kia.

- Vậy thôi anh đi về đây. Em ở bên cạnh Thiếu Kiệt cẩn thận một tý anh nghĩ Hoàng Lâm Nhu có thể biết được một số việc không nên biết. Nhưng đó là suy đoán của anh thôi. Bởi bà ta khá thần bí và khó hiểu. Anh chưa

nhận định được việc đó là gì. Nhưng có thể bà ta cũng giống như Thiếu Kiệt. Vì con nào mà không giống mẹ nên tốt nhất đừng để bại lộ ra giờ phút này. Chúng ta vẫn còn nhiều việc chưa làm được đâu đấy.

Đánh giá sơ lượt qua mẹ Thiếu Kiệt cho Ngọc Nhi biết để đề phòng. Bởi thân phận của hai người khá nhạy cảm. Mà Cao thịnh có những vấn đề không thể giải đáp trong lòng mình nên cũng nhắc nhở Ngọc Nhi.

Đợi cho Cao Thịnh khuất bóng Ngọc Nhi mới ngồi tựa lưng vào ghế nhìn lên trần nhà thầm nói.

- Thiếu Kiệt nhất định anh phải tốt, nhất định anh phải mạnh mẽ hơn nữa để kéo em ra khỏi cái dòng họ này. Nó quá đáng sợ, Em không muốn phải như thế này một chút nào nữa đâu Thiếu Kiệt à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 234: Tâm Tư Các Bên (2)

Tại nhà tập thể của ba người Trần Như Ý, Lưu Bá Trương Hoàn lúc này cũng diễn ra một cuộc hội nghị chỉ có ba người.

Khi trở về từ nhà của Hà Vi Lưu Bá âm trầm không ít. Thấy tâm tư hẳn có vẻ khó chịu Trần Như Ý mới hỏi hẳn.

- Làm gì mà cứ xụ cái mặt xuống như thế? Thấy điều gì bất ổn à.

- Ừ có điều gì đó sai sai ở ngày hôm nay. Cứ như có người đang thăm dò từng người trong bọn mình hay sao ấy. Hôm nay khi ta nói chuyện cứ như có một ánh mắt khóa chặt ý nghĩ. Dò xét tâm tư của ta vậy.

Lưu Bá nói ra nỗi bức dọc trong lòng mình hẳn thấy hôm nay hẳn không được thoải mái. Tuy là họp mặt vui vẻ thì có nhưng có vấn đề gì đó làm hẳn thấy không thích ứng được. Trương Hoàn lúc này đột điều thuốc lên từ từ kéo lấy một hơi rồi hướng hai người Trần Như Ý với Lưu Bá nói.

- Chú bị thằng nhóc Thiếu Kiệt đọc tâm lý rồi. Ai ở đây cũng bị không phải mình chú không đâu. Tất cả mọi người hôm nay đều rơi vào sự dò xét tâm lý của Thiếu Kiệt từ khi bắt đầu buổi tiệc lặn.

- Nói vấn đề này thì thật sự hôm nay đúng là có điều gì đó không thoải mái lắm. Mọi người thường không có cái cảm giác này. Anh Hoàn nói bị Thiếu Kiệt nó đánh tâm lý là sao?

Trần Như Ý lúc này như cũng đồng tình với Lưu Bá. Nhưng nghe được Trương Hoàn nói về Thiếu Kiệt do xét tâm lý mọi người nhưng bằng cách nào thì cô không biết. Người hiểu rõ ở đây chỉ có Trương Hoàn nên hỏi hẳn tìm lời giải đáp.

- Mọi người có nhớ Thiếu Kiệt từ khi bước vào buổi tiệc hắn làm gì? đi bóc màng thực phẩm bày ra trên bàn cho mọi người. Ba cô nàng bạn gái hắn muốn làm nhưng hắn không cho. Mỗi người trong chúng ta đều được hắn tự tay gấp đá vào ly. Tự gấp từng món ăn mà mình muốn ăn vào chén không phải sao. Hai người nhớ lại hành động của thằng nhóc đi.

Trương Hoàn dứt lời cả Lưu Bá và Như Ý như nhớ lại từng hành động khác thường của Thiếu Kiệt lúc đầu tiệc. Đúng là Thiếu Kiệt đi làm từng chuyện như thế và còn từ từ như không có chuyện gì xảy ra. Hai người lúc này cũng nhìn nhau gật đầu còn Lưu Bá bây giờ mới hỏi Trương Hoàn.

- Tôi thấy việc đó có gì đâu mà phải lo lắng nhiều đến như vậy. Không phải chỉ là hành động bình thường của Thiếu Kiệt tỏ lòng tôn trọng đối với chúng ta hay sao?

- Ừ đúng vậy chuyện này bình thường mà làm sao lại nói là bị Thiếu Kiệt thăm dò tâm lý gì chứ. Thấy không có khả năng à.

Cả hai người đều thấy chuyện này tương đối bình thường. Với họ đi ăn uống có người phục vụ tỏ lòng tôn trọng đã quen thuộc là chuyện bình thường.

- Nói hai người thật không hiểu. Chuyện này thằng nhóc cố tình đấy. Nghĩ xem nhé mỗi người trong chúng ta đều thường gặp phải chuyện này. Không mấy làm lạ nhưng với thằng nhóc lại khác. Hắn bắt đầu đi mở màng bọc thực phẩm cũng để cho tên Phùng Kiếm Hoa nói rõ là việc đến đây chủ yếu là lấy ý kiến. Hắn phục vụ từng người nói rõ trên bàn đầy mọi người đều bình đẳng như nhau. Nhưng sau đó hắn gấp đồ ăn trước nhất là Chung Diệp tiếp theo đó là Phùng Kiếm Nhất. Chỉ với động tác này hắn đủ để mua chuộc lòng người. Bởi lúc đó hắn coi trọng hai người hơn tất cả những người nắm thực quyền như chúng ta.

Lưu Bá và Trần Như Ý lúc này cũng gật đầu lúc đó cô cũng chỉ cho rằng Thiếu Kiệt gần ai thì gấp cho người đó nhưng mà sau đó hẳn lại gấp từng thức ăn mọi người cho thì lại là chuyện khác.

- Ủ nói mới đề ý nhưng mà đúng thật tại sao thằng nhóc nó lại biết đồ ăn trên bàn người nào sẽ thích món nào mà gấp cho mọi người ta. Thấy cũng thắc mắc đấy.

Trương Hoàn Lúc này cũng lắc đầu dụi tắc điều thuốc trong tay vào cái gạt tàn trên bàn.

- Có một khảo sát gần đây mới làm là trên bàn ăn. Những món thích ăn và những món không thích ăn sẽ ra sao. Hai người có biệt nghiên cứu cho thấy khi mà với món ăn mình thích hai người sẽ nhìn vào nó trước tiên trên bàn ăn. Và hành động tiếp theo sẽ là đụng nhẹ vào đôi đĩa của mình tính toán xem mình gấp tới hay không. Khi mà thằng nhóc nó mở màng bọc thực phẩm đã chú ý tới toàn bộ hành động và cử chỉ nhỏ nhất của mọi người trên bàn. Như thế những món ăn hẳn gấp vào trong chén chúng ta. Ai cũng hài lòng với món ăn đó mà không phải khó chịu.

Như hiểu ra được vấn đề quan trọng hai người cũng đồng ý với những ý kiến này của Trương Hoàn.

- Xem ra thằng nhóc Thiếu Kiệt không đơn giản nhì. Nhưng mà hẳn làm sao nắm chắc tâm lý của mọi người trên bàn. Hôm nay tự nhiên lại muốn dựa hơi hẳn làm việc nhì.

Trần Như Ý lúc này cũng nói ra sự phân vân của mình cho hai người Lưu Bá và Trương Hoàn nghe. Cô hôm nay tự nhiên lại muốn dựa hơi Thiếu Kiệt về cái công trình dự án của hẳn. Dù cô chưa hiểu nó là gì.

- Tâm Lý đầy bởi cô thấy được Thiếu Kiệt gấp đồ ăn trước cho Chung Diệp. Mà Chung Diệp lại là cấp dưới bị người khác coi trọng cấp dưới mình bản năng cô phản ứng lại là muốn có một cái gì đó có trong mắt hắn. Nên tự mình đưa lên làm bia đỡ đạn. Cả Lưu Bá cũng vậy hôm nay ông cướp lời Tiểu Băng bởi muốn hắn thấy sự có mặt của mình ngay cả tôi cũng phải lên tiếng cắt ngang ông với tiểu băng cũng là các hắn đánh giá quan hệ Tiểu Băng và tôi với Khương Đào. Thăng nhóc này tâm cơ thâm trầm lắm.

Lưu Bá lúc này cũng xuýt soa hắn không ngờ chỉ một chút trên bàn tiệc mà Thiếu Kiệt có thể đánh giá được tất cả những thứ tồn tại như thế. Trần Như ý thì lại khác. Cô bực tức hậm hực vì rơi vào bố cục của Thiếu Kiệt mà không hay biết.

- hư vậy mà bị thăng nhóc dắt mũi tức thật.

- Làm gì phải tức Thiếu Kiệt nó như vậy vì bọn người mình chưa làm gì được cho hắn. Hoàn toàn từ lúc đến Lưu Minh này không phải ngồi vũng ghế cũng là công lao của hắn đưa cho sao. Nói thật mới đầu còn nghĩ mấy ông giá đánh giá thăng nhóc quá cao giờ mới hiểu được mấy ông nhà chúng ta cũng chưa nắm bắt được thăng nhóc Thiếu Kiệt này.

Lưu Bá lúc này nghe Trương Hoàn nói như vậy cũng nhìn hắn nói.

- Ông biết như vậy mà không báo cho mọi người biết một tiếng? Mà làm sao ông lại phát hiện điều này thế? hình như ông cũng bị lôi vào thăm dò mà.

Thở dài một hơi Trương Hoàn cũng lắc đầu. Nếu không phải Thiếu Kiệt sơ hở thì hắn sẽ không biết mình bị tính toán. Thật sự nếu hôm nay hắn không phát hiện có lẽ không biết đến chừng nào mới biết được.

- Nếu Không có sự bất ngờ của Diệp Nhi. Lúc đó tôi mới nhận ra mình bị hướng tâm lý. Nhưng mà làm sao nói được thẳng thóc nó có ánh mắt cao như thế thì làm sao mà nhắc hai người.

Nghĩ đến những hành động vừa được phân tích từ Trương Hoành hai người thấy cũng không phải sai. Nếu Thiếu Kiệt đã tính toán như thế rồi thì làm sao mà Trương Hoành có thể báo cho họ được. Không phải cứ muốn là được như bình thường. Vì họ đang đối diện với một thẳng thóc khác thường.

- Nhưng mà không phải không có thu hoạch. Nói chung hôm nay nhờ phát hiện ra Diệp Nhi nên mới thu hoạch được một chút.

Nghe được Trương Hoành có thu hoạch cho mình Lưu Bá mới nhìn hẳn thắc mắc hỏi.

- Thu hoạch về Thiếu Kiệt à? Nói nghe đi.

- Không thu hoạch về Hoàng Lâm Nhu. Mọi người có để ý đến những lúc quan trọng ý kiến của bà ta lúc nào cũng đúng mấu chốt cần muốn tìm không?

Trần Như Ý như nhận ra điều gì mới hướng Trương Hoành nói.

- Chuyện ý kiến nhờ lấy danh sách bay của bà ta với chuyện dựng cảnh chụp hình đây hả.

- Ừ hai việc đấy mọi người chưa nghĩ ra biện pháp thì Hoàng Lâm Nhu đã có biện pháp rồi. Với một phần thẳng thóc Thiếu Kiệt có vẻ hiểu quá rõ kinh doanh đi.

Lưu Bá cũng bực mình này giờ nói chuyện với Trương Hoành hẳn luôn úp mồm lưng lững chuyện làm hẳn tò mò.

- Ông phát hiện gì thì nói lẹ đi cứ úp mở hoài như vậy hai bọn tôi làm gì biết đường mà đối phó đây

- Từ từ để nói làm gì gấp vậy. hai người nghĩ xem, hôm nay từ lúc đầu mẹ Thiếu Kiệt rất bình tĩnh bà ta luôn im lặng suốt buổi. Nhưng khi mọi người rơi vào bế tắc đầu tiên. Bà lại có thể nói ra Khương Đào có thể lấy được danh sách bay và hành khách của bên an ninh sân bay. Nếu có một sự nhạy bén như thế nhưng sao những lúc khác bà ta lại im lặng, luôn ở phía sau quan sát Thiếu Kiệt và mọi người một cách ngấm ngầm.

Trần Như Ý lúc này mới tiếp lời của Trương Hoàn.

- Đúng à. Đâu phải ai cũng có thể hiểu rõ Khương Đào có thể lấy được danh sách bay của an ninh bởi việc này chỉ có thể khi cảnh sát cần để điều tra tội phạm thì họ mới cung cấp. Còn những người khác nắm quyền như chúng ta cũng không có đặc quyền được biết về danh sách bay và hành khách.

Trương Hoàn lúc này nhấp một ngụm trà uống còn Lưu Bá cũng gạt đầu bản thân hẳn cũng không để ý đến chuyện này. hẳn hôm này cũng mới biết được Khương Đào có quyền hành lấy được danh sách bay và danh sách hành khách.

- Ừ điểm này phải có kiến thức về luật pháp và hiểu rõ hết các cơ cấu làm việc mới biết được. Còn nữa bà ta lại đưa ra giải đáp cho mọi người về sự xấp xếp cho Phùng Kiếm Nhất làm báo cáo giả cho những người kia. Đúng là bên Khương Đào phù hợp với chuyện này bởi họ là chuyên gia dựng lại hiện trường để tra án. Chỉ cần làm đúng thao tác các góc độ. Cho dù là kịch bản phim cũng không thể chân thực bằng bọn hắn dựng lại hiện trường đi.

Lời Trương Hoành nói ra làm hai người mới phát hiện có nhiều thứ về Hoàng Lâm Nhu đang được che giấu rất sâu. Không phải người dân thường nào cũng có thể hiểu được cách thức làm việc và dựng lại hiện trường của cảnh sát.

Họ không làm những một lần mà lặp đi lặp lại nhiều lần một đoạn hiện trường tái hiện để tìm ra sơ hở của Thủ phạm và phương thức thủ án đó là kỹ năng của cảnh sát điều tra tội phạm được huấn luyện.

- Nhưng mà nếu Hoàng Lâm Nhu như thế sao lại phải như người bình thường không ra mặt.

Trần Như Ý cũng đặt ra câu hỏi cho hai người bởi cô thấy có chuyện gì đó khúc mắc trong này. Lưu Bá cũng tán thành câu hỏi này của Như Ý bởi họ không hiểu được mẹ Thiếu Kiệt làm như vậy thì sẽ được gì. bởi trong chuyện này bà cứ chập chờn như người bình thường không có một tác động nào đến họ.

- Chuyện Hoàng Lâm Nhu tại sao làm như thế thì không hiểu nhưng chắc chắn bà không như vẻ bên ngoài. Có thể là hơn hẳn Thiếu Kiệt. Nhưng bà ảm nhẫn vì một lý do gì đó mà mọi người không biết được.

Trương Hoành bây giờ cũng nói ra ý nghĩ của mình về Hoàng Lâm Nhu. Hấn thấy được cục diện nhưng không thể hiểu rõ tại sao bà ta làm như vậy trong khi đó nếu bà bộc lộ ra thì có mọi người của bọn hấn bảo vệ thì nhất thiết tại sao lại phải che giấu điều này. Trần Như Ý lúc này mới thở dài nói.

- Tôi cũng hỏi vợ chồng Tuyết Nhung rồi họ nói Hoàng Lâm Nhu không đoán được. Nhưng lý do vì sao thì họ cũng không biết. cái quan trọng là may mắn chuyện này tôi hỏi lúc thằng nhóc Thiếu Kiệt bị ba cô nàng kia đi. Hấn không quan tâm được nếu không cũng chẳng biết.

- Vấn đề Hoàng Lâm Nhu nếu là một thành viên bên Thiếu Kiệt là ổn nhưng mà nếu quá khó đoán được thì mọi người khó lòng giúp đỡ được. Cái này phải để bà ta với Thiếu Kiệt nói ra chứ như vậy làm sao mọi người sắp xếp chu toàn được.

Lưu Bá mới nói ra suy nghĩ của mình đem căn phòng bỗng nhiên trầm lắng lại. Ai cũng hiểu, một người trong đội nhóm mà khó lòng phán đoán được cũng có thể dẫn đến đi sai nước cờ. Trần Như Ý lúc này mới nói ra ý nghĩ mà cô vừa mới nhận thấy.

- Theo tôi nghĩ Hoàng Lâm Nhu vẫn sợ căn cơ của bọn người bên mình không đủ đấu lại với những người kia nên mới như thế. Nếu không bà ta sẽ như Thiếu Kiệt một quân bài không thể thiếu của mọi người rồi.

- Nói thật chứ mẹ Thiếu Kiệt khó nắm bắt như thế thì mọi người cũng không biết bà nghĩ gì. Giờ mà có hỏi bà ta thì bà ta cũng không nói đâu.

Lưu Bá lúc này cũng cảm thán thờ dài nói với Như Ý. Đối với Nhân tố khó xác định thì hẳn cũng không dám phán đoán mà đi tìm hiểu thì chắc chỉ Hoàng Lâm Nhu đã nói. Người ta đã giấu thì làm sao mà nói cho bọn hắn biết. Trương Hoành trầm ngâm im lặng nghĩ ngợi một lâu rồi gật đầu nói.

- Chuyện này cũng có thể nhưng mà Hoàng Lâm Nhu nhìn mọi người nhìn ở góc độ ra sao thì chỉ có bà ta biết. thôi Tốt nhất chuyện lần này cứ báo về cho mấy ông già nhà mình. Để còn biết đường mà tính toán. Chứ mình ở đây mà đoán già đoán non cũng không biết đúng hay không.

- Ấy có báo về cho Hà Thúc chuyện thăng nhóc Thiếu Kiệt với Hà Vi không? Hẳn một mình tới ba bạn gái lận đấy.

Lưu Bá như chợt nhớ ra điều gì nhìn hai người hỏi lấy ý kiến. bởi hắn thấy Thiếu Kiệt có tới ba người bên cạnh cũng không phải chỉ riêng một

mình Hà vi mà nói thì có nên báo cáo lại trong chuyện này.

- Chuyện này chuyện riêng của bọn nhỏ. Lựa chọn của tụi nó đã như thế đi báo làm gì? Ông rảnh nhỉ chuyện quan trọng thì không nhớ còn chuyện yêu đương nhần nhít của bọn nhỏ thì lại nhớ. Đúng thật là.

Như Ý nghe thấy Lưu Bá định đem chuyện này báo cáo cũng mắng hấn. Vì yêu đương là quyền của mấy đứa nhỏ dù sao cũng không thể can thiệp mà có báo cáo có khi còn bị mấy ông già ở Ngọc Châu mắng cho vì tội soi mói bọn nhỏ.

- Ủ ông mà báo chuyện này không chừng Hà Thúc ngày mai có mặt ở Lưu Minh không chừng. Tốt nhất cứ để cho bọn nhóc tự lo lấy. Chuyện yêu đương của Hà Vi để tụi cô báo lại với Hà Thúc. Bọn mình đi báo thành ra mách lẻo đầy lão Lưu.

Nghe Trương Hoành cũng nói như vậy Lưu Bá cũng gật đầu. Hấn thấy thằng nhóc Thiếu Kiệt thật diễm phúc, khi có được một lúc cả ba cô gái làm người yêu.

- Thôi vậy không báo lại chuyện này mắc công lại bị Hà Vi tới hỏi tội nữa. Con bé nó không hiền như khi ở bên cạnh thằng nhóc Thiếu Kiệt tý nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 235: Đi Mua Đồ Quan Trọng

Khác với không khí ở nhà những người khác. Thiếu Kiệt với Hà Vi đang ngồi trước cửa nhà. Nhìn lên trời hai người ngồi ngắm trăng dưới mái hiên. Tựa đầu vào vai Thiếu Kiệt im lặng không nói gì. Hai người như thế nhìn Thấy Hà Vi luôn mỉm cười Thiếu Kiệt hỏi.

- Có gì mà em vui vậy? Không lẽ trở thành bạn gái của anh lại làm cho em vui vậy sao?

Ngồi ngay ngắn lại Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt cười cười gật đầu nói.

- Ủ hôm nay em rất vui. Bởi vì em chính thức trở thành bạn gái của anh. Trước này em không dám nói. Nhưng bên cạnh anh càng ngày càng nhiều bạn gái em sợ. em sợ sẽ không có anh nữa hoặc một ngày anh rời đi với người khác mà không phải em thì em sẽ hối hận.

- Ngọc à! Đã như vậy rồi mà còn sợ sao. Em với anh cũng rất quan trọng Ngọc Nhi cũng vậy còn Nhã Oanh nữa. Cả ba người đều quan tâm anh, thì sao anh lại để cho một người phải khóc chứ.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa xoa nhẹ lấy bờ vai của Hà Vi. Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi cũng nhẹ giọng đáp lại.

- Em Không biết! Em chỉ biết mình mà không nói sau này sẽ không có cơ hội nói. Em yêu anh. Từ rất lâu từ khi còn là một cô be nhõng nhèo hay mè nheo bên anh. Cái ký ức đó lúc nào cũng theo em hết. Mỗi lần em trở về Lưu Minh dù chỉ vài ngày nhưng lúc nào em cũng hi vọng sẽ gặp được anh.

- Không phải bây giờ có anh bên cạnh rồi sao đừng buồn nữa mọi chuyện đã qua rồi. Không cần phải lo lắng về những chuyện đó nữa.

Thiếu Kiệt cũng hiểu để gặp lại được hấn đối với Hà Vi không dễ chút nào. Bởi nếu dễ dàng tiến kiếp hấn đã có thể gặp cô không phải ở thời điểm này. Sau bao nhiêu năm cô mới gặp được hấn là vận mệnh đã an bài.

- Anh không biết đâu em đã từng rất tiêu cực chỉ cần gặp anh cho dù anh có bạn gái hay chưa em phải cướp về mình cho bằng được. Em đã từng suy nghĩ như thế nhưng. Mỗi một lần đến Lưu Minh niềm tin ấy lại càng lung lay. Em lúc lại nghĩ khác chỉ cần gặp được anh cho dù an có bạn gái hay không em vẫn lúc nào cũng âm thầm ở bên cạnh cho dù có phải chấp nhận làm vợ thứ đi chăng nữa, Rồi hôm gặp lại cũng vết thương này một vết thương nhỏ như thế này mà anh mang theo cũng bởi chính em làm ra. Nó ra ký hiệu của anh để cho em gặp lại.

Vừa nói Hà Vi vừa khóc hai hàng lệ trên khóe mắt cô rơi xuống. làm Thiếu Kiệt nhói lên trong tim một vết thương lòng. Hấn đã phụ người ta một kiếp cuộc sống này làm lại từ con số không. Ai đợi hấn ở những lần lầm lỗi đi về trong bóng tối mờ mịt của một ngày tàn. Chỉ vì một chút thay đổi nhỏ của tạo hóa đem tới làm cho một người mãi vì hấn đợi chờ một đời trong vô vọng.

- Anh không biết sau này sẽ ra sao tương lai anh không thể nào biết trước được hết số phận mình sẽ như thế nào. Như anh hứa với em một lời hứa. Bất cứ khi nào cho dù kiếp này anh có sống ra sao. Người anh để vị trí trong tim lớn nhất vẫn là em. Sau này không được bi quan như thế nữa biết không.

- Em không bi quan sao được lúc đó em hoàn toàn không tìm thấy anh. Hỏi thăm thì lần nào cũng tin tức như thế, ổ khóa bên ngoài như từ chối không muốn cho em gặp anh. Em lúc đó làm gì để không khỏi bi quan cho mình được.

Hà Vi dựa vào Thiếu Kiệt ôm chầm lấy hắn. Nước mắt cô ngày một nhiều. Thiếu Kiệt chỉ biết ngồi im cho Hà Vi trút hết những cảm xúc này của cô. Hắn biết bên ngoài Hà Vi có mạnh mẽ như thế nào thì vẫn là một cô gái cần được che chở.

Hơn người nào khác Thiếu Kiệt vẫn muốn cô trở thành người bên cạnh hắn, để hắn được bù đắp lại những gì cô đã làm cho mình. không chỉ là tình yêu mà cần một thứ gì đó lớn hơn thế để bảo vệ được cô.

Chẳng mấy chốc chiếc áo đang mặt của Thiếu Kiệt ướt đẫm một vùng nước mắt. Thiếu Kiệt từ từ mới nói với Hà Vi.

- Đừng khóc nữa. Em mà khóc nữa là xấu lắm đây. Sau này không được khóc, anh không muốn thấy người mình thương yêu rơi lệ. Em cũng thế Ngọc Nhi cũng vậy với Nhã Oanh cũng thế.

Gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt. Nhã Oanh lúc này vội lau đi nước mắt nhìn trên áo còn ướt đẫm một vùng nước mắt của mình cô cũng ngại ngùng.

- Thật sự em không nghĩ đến Ngọc Nhi và Nhã Oanh lại quyết định có lợi cho anh như thế. Nhưng mà có một điểm em không biết nên nói hay không. Hình như Ngọc Nhi có võ mà càng không tệ nữa là khác.

Hà Vi đặng đó một lúc mới nói được lời này. Bởi hôm nay cô có đôi lần quan sát Ngọc Nhi phát hiện được một số thứ. Nhưng cô không chắc nên giờ mới nói cho Thiếu Kiệt biết.

- Sao em lại nói như thế. Theo anh biết Ngọc Nhi khoản thời gian rồi cô ta cũng không có động võ qua. Nhưng cơ sở nào để em nói vậy?

- Hôm nay đuổi theo anh đấy. Nhã Oanh đến khi gặp được anh vẫn là thờ đốc có mà Ngọc Nhi vẫn bình thường. Chưa kể đến mặt không đỏ mề hôi khô đỏ. Em nghĩ Ngọc Nhi không kém em làm mấy đâu.

Hà Vi đem nhận định của mình nói cho Thiếu Kiệt biết. Hấn cũng trầm mặc. Rồi nói với Hà Vi.

- Để bữa nào anh hỏi Ngọc Nhi. Nhưng nếu Ngọc Nhi có võ càng tốt nhiều khi anh không bên cạnh được thì cô ấy có thể bảo vệ được mình. Anh chỉ lo cho Nhã Oanh thôi cô ta hình như không có võ gì với lại. Sau này có thay anh làm một số chuyện cũng lộ mặt lúc đó chắc anh cần vợ lớn bảo vệ cho vợ nhỏ đấy.

- Anh đấy không phải lúc nào em cũng ở Lưu Minh. Nên vấn đề của Nhã Oanh để em nói với ông. Để ông có cơ sở đưa người về. Còn không thì sau này để Khải Huy bảo vệ Nhã Oanh vì anh ta cũng từ quân đội ra mà. Để khi nào Nhã Oanh lộ diện thì để Khải Huy làm tài xế bảo vệ riêng cho Nhã Oanh cũng được.

Hà Vi đưa ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt. Dù sao cô thấy những việc này hiện tại vẫn chưa cần thiết lắm. Với một phần Khải Huy cũng không làm gì. Để cho quân nhân làm tài xế kiêm bảo vệ cho Nhã Oanh cũng là một điểm hợp lý.

- Ừ như thế cũng được. Mà thôi cũng không còn sớm em đi nghỉ ngơi đi. Hôm nay em cũng mệt rồi.

- Vâng! Vậy cũng được anh vào nhà luôn đi ngoài này tối lạnh đấy!

Gật đầu Thiếu Kiệt dắt Hà Vi vào trong nhà. Để Hà Vi về phòng mình Thiếu Kiệt đi xuống phòng máy. Chu Tường mới nhìn hấn cười cười đùa.

- Cậu em diễm phúc không tệ nha một mình ba cô nàng. Khi nào hương dẫn anh cái bi kíp với. Anh vẫn còn độc thân đây này.

- Làm gì có bí kiếp nào chứ. Anh cứ nói thế cái gì đến sẽ đến mọi sự do đều là tự nhiên. Khi anh gặp được của đời mình lúc đó sẽ hết độc thân thôi.

Thiếu Kiệt cũng trả lời lại như lý thuyết thường thấy ở những cuốn sách hần đọc giết thời gian. Dù sao vấn đề này cũng chỉ có thể nói thế. Gặp đúng người đúng thời điểm. Nhưng thứ không thể sẽ trở thành có thể.

- À mà này em định để Phùng Kiếm Nhất thẳng nhóc đó gia nhập thật đấy à.

- Ủ! Mình cần người không kể quá khứ ra sao. Tuy hần chưa có cơ sở gì nhưng nếu bỏ qua những việc làm trước đây. Với bản chất hần không xấu chỉ là do thời gian được nuông chiều không hiểu chuyện mà ra. Qua chuyện kia rồi thì hần cũng biết được nhiều điều nên cứ đào tạo. Được thì sử dụng không được thì điều đi chỗ khác.

Gật đầu như suy tính điều gì về việc của Phùng Kiếm Nhất. Chu Tương thấy dù sao cũng không nên chỉ vì một lỗi lầm mà không tha thứ cho người khác.

- Vậy trước mắt anh sẽ để Lâm Vũ hướng dẫn cậu ta nếu sau một thời gian thấy có thể được thì anh mới chính thức đào tạo.

- Cái đó do anh thôi! Chứ em sẽ không đào tạo những việc này. Khi nào em thấy thật sự có năng lực mới được. Hiện giờ cậu ta cũng như Lâm Vũ những ngày đầu thôi.

Bây giờ Hoàng Lâm Nhu đợi cho mọi người về hết mới gặp Thiếu Kiệt bên dưới nói.

- Thiếu Kiệt con đi mua chút đồ với mẹ. Dù sao trời cũng tối đi ra ngoài hóng mát một lúc cũng được.

Nghe mẹ mình nói như thế Thiếu Kiệt cũng cười cười hần vẫn chưa biết bà dự định làm gì nhưng mà cứ nghĩ trời đã tối mẹ hần lại gọi nên việc đi cùng mẹ mình cũng không có gì là phức tạp lắm.

Theo bước chân mẹ hẳn ra khỏi nhà bà lại không cho lấy xe đạp muốn hai mẹ con tâm sự đôi chút. Ghé vào một hiệu thuốc tây gần nhà bà nói hẳn đừng bên ngoài đợi.

Thiếu Kiệt không lạ lắm bởi thói quen của nhiều người thường cảm thấy trong người khó chịu thì chỉ cần ghé tiệm thuốc gần nhà mua rồi tự dùng.

Thấy mẹ mình đi ra với một túi lớn những hộp được bọc bởi hai lớp bao xốp hẳn cũng giật mình lo lắng mẹ mình gặp phải tình trạng không tốt nói.

- Mẹ bệnh gì mà phải mua thuốc nếu mà không ớn thì đi bệnh viện luôn. Chứ những thứ thuốc này biết công hiệu ra sao mà uống.

- Mẹ làm gì mua thuốc uống đâu mấy cái này mẹ mua cho con đây!

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói như thế Thiếu Kiệt cũng ngăn người hẳn đâu có bệnh cần gì phải mua thuốc cho hẳn. Thấy mặt Thiếu Kiệt nghếch ra mẹ hẳn cũng cười đưa bao xốp cho hẳn.

Thiếu Kiệt cũng vội mở túi xốp ra thì thấy trong bao xốp không phải là thuốc uống bình thường. Mồ hẳn thấm ra trên trán há hốc mồm không tin vào mắt mình. Bởi những hộp này toàn là những thương hiệu bao cao su hiện đang có mặt trên thị trường.

Hẳn nhìn vào túi rồi đưa mắt về mẹ mình lấp bắp nói.

- Cái này ... cái này là.

- Đừng ngạc nhiên như vậy! mẹ biết thanh niên của bọn con đều phải ngại ra ngoài mua những thứ này. Nếu lúc trước thì mẹ sẽ không nói nhưng giờ bản thân con đã có bạn gái, không những một mà tới ba người.

Hoàng Lâm Nhu lúc này vừa nhìn Thiếu Kiệt vừa cười nói như chuyện này rất bình thường. Làm Thiếu Kiệt cũng thở dài một hơi.

- Nhưng mà bọn con đã tiến xa đâu mà dùng những thứ này. Mẹ có lo lắng dư thừa quá không đấy. Lại mua cả cái này cho con thì làm sao được.

- Con chưa hiểu hết được việc này đâu! Con gái người ta yêu con đôi khi họ chấp nhận làm những việc mà con sẽ không ngờ tới. Con dám chắc rằng mình lúc nào cũng không đi quá giới hạn hay sao. Một khi không giữ được. Con không phải là lớn các cô bé kia cũng vậy tò mò là thứ mà ở tuổi các con có nhiều nhất. Nên mẹ cứ mua cho con. Đem vài cái bỏ vào bóp khi nào cần sử dụng. Nếu không thì lỡ như mấy đứa đó có thai ở tuổi này cũng không nên.

Cầm Trong tay túi xốp đựng những hộp bao cao su Thiếu Kiệt thấy mẹ mình tuy có lo lắng quá nhưng có vẻ không phải không có lý. Hiện nay cũng đã không ít người mang thai sớm do sự tò mò của chính mình. Hẳn thì không phải lo bởi hẳn đã qua cái lứa tuổi đó rồi, tâm lý không thể nào như thế nữa. Nhưng các cô gái kia thì hẳn không biết được là họ sẽ ra sao.

- Đáng lẽ mẹ sẽ không mua những thứ này cho con. Nhưng vì hiện tại mình đang ở chung với Hà Vi hai đứa gần nhau dễ xảy ra chuyện kia. Nên mẹ phải mua cho con những thứ này. Mà thôi kiếm hàng quán nào đó gần đây mẹ con mình nói chuyện.

Thiếu Kiệt không biết mẹ mình nghĩ gì những đã mua những thứ này giờ trả lại cũng không được. Nên cũng buột lại túi xốp, Đi với Hoàng Lâm Nhu.

Hai mẹ con dưới trời đêm đi trên đường nhìn xung quanh lựa chọn cho mình một nơi quán hủ tiếu ven đường. Gọi hai phần trong lúc chờ đợi Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt me thấy tốt nhất sau này con nên giữ bí mật nội bộ của mình càng nhiều càng tốt. Tuy hôm nay vẫn có vài người không có mặt nhưng nếu con càng giữ đường như thế sau này mới tốt cho con.

- Sao mẹ lại nói như thế con thấy hôm nay cũng chỉ có người của mình với bọn người của Hà Thúc thôi mà đâu có người ngoài nữa.?

Đang lựa đĩa muống để lau. Nghe mẹ mình nói Như Thế hẳn cũng nhìn bà. Khó hiểu theo hẳn thấy ở buổi tiệc hôm nay không có người của Ngô Nam mà chỉ có người của Hà Thúc và mấy người ở vừa từ Ngọc Châu đến.

Âm trầm một lúc lâu. Hoàng Lâm Nhu nhìn xung quanh một lúc thấy không ai để ý hai mẹ con hẳn mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Mẹ nghi ngờ còn có một thế lực khác ngoài Hà Thúc và bọn gia đình họ Ngô đó. Nhưng vì lâu nay mẹ không hoàn toàn chắc chắn. Nhưng hôm nay có vẻ như dù không chắc chắn mẹ cũng phải nhắc nhở con. Chuyện này mẹ có cơ sở chắc chắn.

Nghe mẹ mình nói như vậy Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên. Hẳn không hiểu sao mẹ mình dựa vào cơ sở nào để biết được hiện tại vẫn còn một nhóm người mà hẳn không biết chưa ra mặt thì đây có lẽ là việc đáng để hẳn quan tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 236: Tuổi Thơ Dữ Dội

Thiếu Kiệt chột trằm mặc lại hần thật sự bất ngờ vì mẹ hần có cơ sở để nói có một nhóm người thứ ba cũng nhắm vào hần. Hiện tại hai thế lực Hà Thúc và gia đình họ Ngô kia cũng đủ làm hần đau đầu phải suy nghĩ nhiều thứ giờ lại gặp thêm một nhóm người thứ ba mà ẩn giấu sâu nữa hần phải đối phó ra sao.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng không nói gì Hoàng Lâm Nhu mới nhỏ nhẹ nói với hần.

- Mẹ không biết đây là sự thật hay là do mẹ thấy quá nhiều sự trùng hợp mà ra. Nên mẹ vẫn luôn ẩn nhẫn để xem nhóm người này là ai, Con có thấy được rằng đối với nhưng việc gần đây của con có một chút gì đó thuận lợi không theo lẽ thường. Càng làm cho mẹ tin chắc có một nhóm người thứ ba nhắm vào con mà những người này âm thầm quá lâu rồi có thể là từ lúc con còn nhỏ tới giờ.

Nghe mẹ mình nói như vậy Thiếu Kiệt cũng có sự lo lắng nhất định. Bất cứ người nào đã chịu bỏ vốn lớn về mình. Thời gian theo dõi cũng dài mà không lộ mặt. Thì khả năng họ muốn càng nhiều thứ lớn hơn. Hần muốn biết cơ sở nào để mẹ mình nhận ra được những điều đó, cũng như giúp hần tránh đi một mặt đối với những thứ sắp tới.

- Điều nào làm mẹ nghi ngờ chuyện này? Con thấy được mẹ lo lắng không nhỏ chắc vì như thế nên bấy lâu nay mẹ luôn âm thầm mà không muốn phát triển hơn.

Hoàng Lâm Nhu lúc này khẽ gật đầu như xác nhận những gì Thiếu Kiệt nói là đúng. Vì hiện tại chỉ có hai mẹ con cũng không có người ngoài nào

khác. Cho con mình biết chuyện này để Thiếu Kiệt có thể đề phòng tốt hơn thì sẽ dễ dàng cho hẳn sau này.

- Chuyện này trước nay mẹ không biết nhưng có những lúc mẹ thấy thật sự từ khi mang thai con có những thứ kỳ lạ mà không hiểu được. Thứ nhất những ngày đầu mẹ còn bị một số người nói lời ra tiếng vào, nhưng khoản một tuần sau lại im bặt đi hẳn. Khi mẹ đi bệnh viện chờ ngày sinh nở thì luôn có y tá hoặc bác sĩ túc trực. Ngay cả đêm đó con ra đời cũng vậy. Những ngày khác mẹ không nói như hôm đó khi nghe tin mẹ chuyển dạ toàn bộ bác sĩ đều có mặt đó mới là điều mẹ khó hiểu. Chưa kể sau khi sinh từ trưởng khoa đến giám đốc bệnh viện lại tới thăm mẹ hỏi han ân cần. Ngay cả y tá sau khi sinh còn lên đưa mẹ một viên Ma túy nhỏ.

Nghe mẹ mình nói đến đây Thiếu Kiệt mới nhìn mẹ mình ngạc nhiên hỏi. Vì hẳn không hiểu sao việc này có dính líu đến cái chất kia.

- Sao lại dính dáng gì tới ma túy ở đây? tại sao y tá lại cho mẹ thứ đó.

- Con không biết! Phụ nữ sau khi vừa sinh nếu mà nuốt một viên ma túy vừa phải không có hại mà thật sự nó có lợi cho người phụ nữ sau khi sinh. Bởi chỉ cần lúc đó người mẹ có thể nuốt vào mồ hôi và những tạp chất trong lúc sanh sẽ được bài trừ qua lỗ chân lông thoát ra bên ngoài.

Thiếu Kiệt lần đầu nghe được việc này nên cũng khá tò mò. Bởi hẳn biết chất ma túy được chiết xuất từ cây anh túc, đúng là cây anh túc có tác dụng chữa bệnh được. Nhưng không nghĩ ma túy lại có tác dụng như thế.

- Vậy mà giờ người ta không dùng cách đó nữa mẹ con thấy nếu nó tốt như vậy sao phụ nữ ngày nay đi sinh không sử dụng cách này. Con thấy hiện tại người ta mang nhiều di chứng sau sinh quá nhiều.

Đợi cho người bán quán đem ra cho hai người đồ ăn. Đặt xuống bàn rồi đi Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Nhưng việc đó chỉ có những người xưa là dùng thôi. Vì như thế sẽ để cho người mẹ có cơ thể khỏe mạnh không bị di chứng sau này. Còn ngày nay thì người ta không dám sử dụng như thế nữa. Vì Ma túy là chất cấm hơn nữa ai mà gan như mẹ dám nuốt ma túy chứ. Vì tác dụng nó gây nóng trong cơ thể khá nhiều phải chịu đựng được nó mới tạo ra vòng tuần hoàn bài tiết trong cơ thể

Thiếu Kiệt ngẫm nghĩ cũng đúng. Ngày nay người ta thường tin vào những thứ mà họ được nghe nói là độc hại. Nhưng thật chất cái gì cũng có hai mặt của nó tùy thuộc theo người sử dụng nó theo mặt nào thì sẽ mang lại thứ như thế. Mà mẹ hắn cũng không phải như người khác. Hắn từng biết mẹ mình nhảy tàu lửa đi buôn đồ dùng ở lúc trẻ thì những việc này đối với bà cũng không phải việc gì to tát.

- Mà chuyện của con không những chỉ có thể thôi đâu. Rồi con còn được những bác sĩ y tá tự bỏ tiền ra mua bia tắm cho con nữa. Đồ mặc hần ngày của bệnh nhân thường là chủ nhật sẽ không có nhưng mẹ lại được cấp phát trước vào ngày thứ bảy con nghĩ xem mẹ một thân một mình. Nhưng lại được những người không quen biết như thế chăm sóc.

Thiếu Kiệt im lặng, hắn biết những năm đó bia cũng không phải rẻ. Nhưng mẹ hắn lại được những người xa lạ mua về cho con mình sử dụng thì có điều đáng để suy nghĩ.

- Vậy là lúc đó mẹ bắt đầu nghi ngờ chuyện này sao?

- Không lúc đó mẹ chưa nghĩ đến. Hồi đó không giống như bây giờ mọi người giúp nhau vì cái tâm nhiều lắm nên mẹ cũng không để ý. Xã hội ngày nay giúp người thì kèm theo lợi ích ít không còn như trước.

Hoàng Lâm Nhu nói những điều này không sai ở đâu những năm 90. Con người đối với nhau nhiệt tâm hơn rất nhiều ở thời điểm hiện tại. Một người đi đường thấy chuyện nên làm sẽ ra tay giúp đỡ người ta giúp người khác thì trong lòng phải có chút gì đó nghi ngờ.

- Mẹ sinh con xong về nhà ở nhà khoảng một tháng hơn thì mẹ muốn đi tìm việc. Công việc lúc đó nói dễ kiếm cũng là đúng thật nhưng mà có một chỗ làm để làm việc lâu dài lương cao nữa thì lại khác. Mẹ đi kiếm việc ngày đầu, ngày thứ hai thì có người giới thiệu mẹ nộp hồ sơ vào khách sạn chỗ mẹ vừa nghĩ đấy.

- Nhưng như thế mẹ làm sao biết là mình bị nhắm vào mà cho là có nhóm người thứ ba can thiệp vào chuyện này.

Vừa ăn hủ tiếu ở tô của mình hấn vừa nghe mẹ mình nói lại những kỳ ngộ mà bà gặp phải. Hấn vẫn thắc mắc mẹ mình gặp những chuyện này cũng có thể nói là một phần may mắn. Ai cũng thế đôi khi con người có những sự trùng hợp ngẫu nhiên mà không ai biết được. Chỉ như thế mà vội kết luận thì không phải quá cực đoan hay sao.

- Con biết mẹ đi trên xe lam chưa có ý định nộp đơn ở đâu vậy mà một người đàn ông lại cho mẹ cả địa chỉ cơ quan. Thêm vào đó còn biết tiền lương ở đó khá cao. Con nghĩ đi người ngoài không quen biết nếu có chỗ làm tốt họ không nói người nhà mà nói với mẹ làm gì. Bắt đầu từ lúc đó mẹ cảm thấy nghi ngờ. Càng về sau chuyện này càng rõ ràng.

Im lặng Thiều Kiệt biết mẹ mình giải thích không sai chuyện này. Một người xa lạ lại trên một chuyến xe lam không biết mặt lại chỉ cho người khác một công việc lương cao đãi ngộ nhà nước thì đúng là cần nên xem xét lại.

- Chưa kể đến khi mà tiền lương không đủ sống, mẹ đi kiếm thêm việc gì làm, thì lại có người gọi mẹ đi làm dọn dẹp. Cứ như thế xen kẽ với nhau mẹ làm ở hai nơi mà không ai nói gì về công việc của mẹ. Nên từ đó mẹ không muốn lộ ra sơ hở nữa. Lúc đó mẹ nghĩ là Ngô Nam cho người theo dõi mẹ. Nhưng sau này mẹ mới biết là không phải.

- Vậy mẹ cho rằng những người này là ai? Và tại sao mẹ lại biết họ nhắm vào con. Trong khi đó con có gì mà họ nhắm vào.

Thiếu Kiệt biết quãng thời gian đó của mẹ mình là một hồi ức. Mà bà nhận định dựa trên sự quan sát và nghi ngờ của mình trong cuộc sống. Con người có những sự may mắn nhất định nhưng không thể nào hết lần này đến lần khác như vậy.

- Ừ cho đến khi con quậy phá. Mẹ mới biết họ nhắm vào con nhiều hơn. Năm con lên 6 tuổi lần đó con bị điện giật bên nhà Hoàng Ngân vì đá banh vào ti vi hư cả màn hình đấy. Hai ngày sau mẹ nhận được thư một người bạn bên pháp gửi về cho mẹ một số thuốc men ngoại nhiều nhất là thuốc trị phỏng. Mà con đã sử dụng nên không để lại sẹo như những đứa trẻ khác. Còn nữa con chơi ở khu hội chợ té từ giàn đèn sân khấu người ta xuống đất mẹ không có tiền cũng được người kia gửi về cho 300 đô. Còn con đánh nhau bị dao đâm đứt tay may 6 mũi thì hôm đó thứ bảy mà lại có bác sĩ ở phòng khám để may cho con. Gặp con cũng lý hôm đó không có thuốc tê vậy mà cũng cho bác sĩ may sống. Rồi công trường nào con cũng quậy không từ lâu hai thì cũng lâu ba người ta để dây kéo hàng cũng lấy làm đồ chơi trò lên tuột xuống. Rồi giựt cô hồn, còn đánh người khác giập lá lách mỗi lần con không thấy đều êm xuôi qua chuyện sao.

Nghe mẹ mình kể về những tuổi thơ quậy phá của mình Thiếu Kiệt cũng đỏ mặt. Hồi nhỏ hẳn không ít lần làm chuyện không phải ở lứa tuổi mình. Nhưng nghĩ lại mẹ mình nói cũng đúng. Mình không phải hiền nhưng

những lần như thế đều hóa giải được nguy cơ hoặc không phải liên lụy lớn quá đến những chuyện khác.

Bây giờ Thiếu Kiệt càng chắc chắn những gì mẹ hắn suy đoán. Nếu không có một thế lực khác tham gia việc này, thì làm sao mà có thể thay đổi cục diện những chuyện động trời của hắn tạo ra lúc nhỏ.

Hắn không ngại gì những chuyện như thế này. Bởi bản thân ai cũng có một tuổi thơ. Nhưng tuổi thơ có ai bằng được hắn. Không làm thì thôi hể làm là lớn chuyện. Những lúc đó muốn ngăn hắn lại chỉ có cách hăm dọa về nói lại với mẹ hắn thì mới êm xuôi được việc này.

Tuy Hoàng Lâm Nhu sẽ không trách mắng hắn điều gì nhưng mỗi lần như thế hắn biết mẹ mình rất buồn. Nhưng trách sao được con nít thường hay hiếu động. Việc tụ tập một nhóm nhóc con lại phản đối việc một bà ngoại hắn hành hạ thằng nhóc đó.

Thiếu Kiệt cứ thấy trái tai gai mắt là làm. Thậm chí còn không ghé vào hàng quán của bà và xúi giục những đứa khác cũng như vậy. Bà ta đến nỗi phải qua năn nỉ mẹ hắn nói với Thiếu Kiệt để bà buồn bán. Hắn mới nghe lời mẹ mình mà bãi bỏ lệnh cấm vận lúc đó.

Thiếu Kiệt trầm ngâm rất nhiều, hắn dừng lại suy nghĩ đợi mẹ mình dùng đồ ăn trên bàn xong một lúc sau mới nói.

- Việc này nếu đúng là như thế thì có lẽ phiền phức rồi! Hiện tại con không biết được họ có được cơ sở những gì của con rồi cũng nên.

- Có thể cũng không đến mức đó! Bởi con vẫn chưa để họ biết được những gì cơ sở con có đâu. Nhìn vào toàn cục như hiện nay Với Cao Thịnh và Ngọc Nhi thì mẹ không biết họ biết được gì. Hà Vi thì biết khá nhiều thứ nhưng chắc không phải nội bộ bên những người kia biết được. Cái quan

trọng bây giờ là con càng ẩn giấu sâu bao nhiêu càng có lợi cho con bấy nhiêu. Cứ để những người họ đào tạo và gây dựng cho con. Việc thao tác thích hợp ở những phương diện ngầm của mình sau này mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt gặp phải sự phiền não khá lớn trong chuyện này. Phân chia cơ sở ngầm nói thì dễ nhưng làm mới khó. Làm sao để hắn có thể tạo được cơ sở ngầm khi mà xung quanh hắn hiện tại không có người. Tấn Tâm thì vẫn còn nằm trong bệnh viện chưa ra mặt được. Còn ai nữa. Vấn đề nguồn nhân lực không phải nói muốn kiếm là kiếm. Đâu phải mua một mơ rau ngoài chợ chỉ cần ra thấy là đem về được.

- Hiện tại bên con không có được người thích hợp nhưng để con kiếm xem sao. Còn hiện giờ thì con hoàn toàn bó tay không thể nào biết được sẽ ra sao.

Hoàng Lâm Nhu nghe con mình nói như thế cũng cười cười.

- Con còn một người nữa mà con không nhớ thôi nhưng từ từ để mẹ đào tạo cô bé cho. Dù sao trước nay thì không sao nhưng giờ thì lại khác à.

Nghe mẹ mình nói có người. Lại là tự thân bà sẽ đào tạo Thiếu Kiệt vội mừng. Dù sao mẹ hắn đào tạo có thể che dấu được chút ít. Định hỏi một chút để mẹ mình tiết lộ về người đó nhưng lại thôi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới hăng giọng nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện về nhóm hàng của Ngô Trục với Cửu Hùng bang mẹ biết nó nằm ở đâu nhưng mẹ không chắc chắn. Nhưng dựa theo những gì con phán đoán có thể nó sẽ chính xác 80 phần trăm.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhìn mẹ mình lắng nghe từng chút một về những gì bà sắp nói.

- Con quên một điều nhà Của Hoàng Chí Kim gần với nhà tang lễ phía sau nhà hấn có một khoảng đất trống có thể đi qua được bên này. Mà theo mẹ nhớ không lầm nơi đây cũng là bãi giữ xe phía sau của nhà Tang lễ.

Thiếu Kiệt giật mình chợt nhớ ra địa hình của nhà Hoàng Chí Kim. Hấn không qua lại bên đó cũng khá lâu từ lúc nhỏ vài lần nhưng hấn vẫn nhớ được phía sau nhà đúng là có một bãi đất trống cỏ lau um tùm qua cả đầu người. Nhưng sau khi Hoàng Chí Kim xây dựng nhà cửa lại thì phía sau hấn có thao tác nào thì Thiếu Kiệt không biết. Chỉ cần nơi đó dẹp bỏ cỏ lau, làm một hàng rào sân sau thì chắc chắn có thể làm được nhiều thứ.

- Ấy mẹ đã biết thế sao không nói sớm!

- Dẫu gì cũng là anh em không ruột ra máu mủ nhưng vẫn chung một người bố mẹ nuôi lớn. Mẹ thật không nỡ đem ra nói trước mọi người. Nhưng để giải quyết chuyện này xong con có thể làm nhiều việc khác hơn. Nên mẹ mới nói ra cho con giả quyết nếu đúng thật như thế thì sớm muộn anh ta cũng bị pháp luật sớm hay muộn thôi.

Thiếu Kiệt biết mẹ mình khó nói dù sao hấn cũng hiểu được. Việc này không dễ dàng. Bên ngoài mẹ hấn vẫn là em của Hoàng Chi Kim chỉ khi mà đọc được di ngôn đó của ông ngoại. Họ mới biết được mình không phải anh em. Có lẽ cũng vì thế mà hai người thật sự không nể tình nhau cho lắm. Còn vì cái đạo nghĩa anh em của mẹ hấn chắc cũng không cứu nổi Hoàng Chí Kim.

- Thôi được rồi chuyện này con sẽ thao tác. Trước mắt tính như vậy ngày mai con sẽ nghĩ học làm việc này mẹ cứ an tâm con biết mình phải làm như thế nào. Càng sớm càng tốt đem chuyện này giải quyết con mới có được yên ổn phần nào.

- Ừ thôi vậy con muốn quyết định sao là chuyện của con nhưng để sáng mai rồi làm giờ cũng tối rồi đi về không mấy người ở nhà lại lo.

Thấy con mình quyết định như thế Hoàng Lâm Nhu cũng không thể nói gì hơn nữa. Vì đối với bà chuyện này cứ để cho hẳn tự mình quyết định là tốt nhất. Hiện tại nếu cứ để giằng co như thế này cũng không đem lại cho Thiệu Kiệt được gì nhiều mà còn kéo theo những vấn đề khác

Không như mẹ mình còn nghi ngờ chưa chắc chắn. Với Việc này Hoàng Thiệu Kiệt chắc chắn hoàn toàn bởi Hoàng Chí Kim giàu lên một cách đáng ngờ. Không phải nói là của cải vật chất tuy bên ngoài hẳn cực kỳ không bộc lộ.

Nhưng bên trong là một con vật không có tính người. Sẵn sàng bán rẻ lương tâm để đánh đổi những thứ giá trị về vật chất tiền bạc. Còn những thứ đó được chuyển vào đâu thì con cháu của hẳn là người thụ hưởng những đồng tiền dơ bẩn đó khá nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 237: Bồ Trí Hành Động

Tối Hôm đó Thiếu Kiệt về nhà nhưng trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Vì thấy trời đã quá khuya. Có muốn gọi cho Khương Đào và Cao Thịnh lại cũng bất tiện. Suy nghĩ một hồi lâu Thiếu Kiệt mới đi đến quyết định buổi sáng sẽ gọi cả hai người.

Bởi đã để ở đó đã mấy ngày nên hẳn cũng không chắc hàng hóa còn ở nơi này hay không. Nên có chậm hơn một vài giờ sớm hơn một vài giờ cũng cần phải kiểm tra thử rồi mới biết được.

Trời còn chưa sáng Thiếu Kiệt ra khỏi nhà rất sớm hẳn đã không ngủ cả đêm nên mới 4h sáng hẳn mang giày thể thao của mình đi ra ngoài. Nhìn thì mọi người vẫn tưởng như Thiếu Kiệt đi tập thể dục bình thường như không. Thiếu Kiệt mục đích hôm nay đi xem xét coi số lượng hàng hóa ấy còn hay không để còn báo về cho Chu Tường Biết.

Từ nhà Hà Vi qua đến nhà Tang Lễ không mất nhiều thời gian lắm vừa đúng 4h sáng Thiếu Kiệt đến trước nhà tang lễ. Do địa hình khu này thuộc một phần của quân đội. Và một phần là nhà ở dân cư nên bên cạnh nhà tang lễ có một lối mòn vào nhà dân cư khu này.

Thiếu Kiệt chạy tới đây quan sát chung quanh. Buổi sáng ít người đi lại. Ngoài đường lớn thì lác đác những người chở hàng tập kết ở chợ ban sáng. Nên đôi khi có những tiếng xé gió và âm thanh của động cơ xe máy phát ra.

Đến bờ tường của Nhà tang lễ. Thiếu Kiệt nhìn địa hình tìm đường trèo vào. Vốn nơi này trước đây là thuộc về quận đội nên bên ngoài vẫn tồn tại hai chòi canh được xây dựng từ trên cao nhìn xuống. Kiến trúc này có từ thời chiến.

Tường rào cũng không cao lắm với phần sát bên nhà tang lễ có một nơi sản xuất than đá những khối than chưa được xay nhuyễn để làm than tổ ong. chất đồng bên ngoài cũng khá cao.

Nhìn xem không người nào chú ý Thiếu Kiệt đạp lên một khối than đá đem cái áo thun xanh dương đang mặt quần vào tay. Bởi kiến trúc cũ của thành tường phía trên được ghim những miếng mảnh chai vỡ nhô ra, Quần vào tay trái mình Thiếu Kiệt đưa người nhảy lên trên.

Tay trái đặt lên thành tường. còn tay phải lựa một khoản thừa thớt của góc tường có ít mảnh chai mà bám lên. Hít người lên trên thành tường cái đầu từ từ nhô ra khỏi thành của bức tường. Nhìn xem chung quanh rồi mới rướn hai tay thẳng tắp đưa chân phải đặt lên trên thành tường nhà tang lễ. Thiếu Kiệt nhanh chóng ổn định, rồi nhảy xuống đất mà không phát ra tiếng động.

Trong bóng tối của những tán cây rậm rạp của hai hàng cây trong nhà tang lễ. Ánh đèn từ phía trong vẫn được để sáng. Hiện tại nơi này đang có một đám tang của một ai đó cái quan tài còn được đặt ở giữa sảnh bên ngoài vài chiếc bàn được nằm xung quanh trong cái rạp dựng lên để che nắng buổi sáng. Vài vòng hoa viếng để bên ngoài trước lối vào trong sảnh viếng.

Nhìn vào sâu trong góc của những ngôi nhà dân để xác định xem nơi nào là nhà của Hoàng Chi Kim. Thiếu Kiệt men theo bờ tường khuất bóng đi ngang qua giữa sân rộng.

Những ngôi nhà san sát nhau được đặt liền kề hàng rào lưới B40 được phủ kính phía sau. Thiếu Kiệt cố nhớ lấy xem lúc nhỏ mình nhìn ra có đặc điểm gì dễ nhận diện để biết được đâu là nhà của Hoàng Chí Kim.

Không nhớ được có gì đặt trong Thiếu Kiệt men leo những khối tường rào nơi đây xem xét. Thiếu Kiệt thấy trước cửa của hai ngôi nhà khá nhiều mẫu đầu lọc thuốc lá.

Gom những mẫu Thuốc lên nhìn Thiếu Kiệt thấy rõ có một nửa điều thuốc cháy được dập tắt bằng việc ném xuống đất giẫm chân lên. Mà đó là loại thuốc mà Hoàng Chi Kim thường hút.

Trong lòng nhìn cái cửa lưới sắt bên ngoài còn bên trong được che lại bởi những tấm tôn. Nhìn vào bên trong Thiếu Kiệt thấy có nhiều thùng xốp và đồ đạc được phủ lại.

Không hiếm những việc phủ lại đồ đạc sau vườn, nhưng ở đây hẳn đã có tôn che chắn bên trên lại còn phủ bạc bên trong. Thiếu Kiệt lén thò tay vô túi lấy là ra hai cọng nhỏ của chiếc ghim kẹp mà hẳn đã chuẩn bị tại nhà. Một cái được bẻ gấp đôi lại và có một cạnh bẻ thành một góc vuông chín mươi độ ở chỗ gấp của hai thanh kẽm. Còn một cái được tạo thành như một cái móc nhỏ.

Đưa tay luồn qua những tấm lưới ngay góc. Thiếu Kiệt nhé vào rãnh đứt chìa khóa cái đầu của ghim kẹp được bẻ thành vuông góc kia. Còn sợi kẽm còn lại hướng bên cạnh nhét vào. di chuyển từ từ miếng kẽm cùng thành ghim kẹp góc vuông kia. một âm thanh nhỏ vang lên chỉ vừa đủ Thiếu Kiệt nghe thấy

“Tách”

Thiếu Kiệt lúc này luồn tay qua một ô nhỏ trong tấm lưới kéo ổ khóa ra và cầm trên tay. Tay còn lại nâng chốt gài bằng sắt. Bên trong. nâng nhẹ từ từ ra khỏi chốt.

Nhìn lại xung quanh một lúc Thiếu Kiệt thấy không có người mới nhẹ đẩy cánh cửa khép vừa đủ thân hình hắn len qua. Xung quanh không có động tĩnh nào. Thiếu Kiệt từ từ mở những thùng xốp lên sau khi vén hết những tấm bạc phủ lên. Những gói hàng hình chữ nhật hiện ra. không nói Thiếu Kiệt cũng biết là gì nhưng hắn không đụng đến chúng. Mà lấy ra trong túi mình cái điện thoại chụp lại toàn cảnh của nhà kho này.

Ngay bây giờ hệ thống đèn điện trong nhà lại sáng lên. Thiếu Kiệt giật mình. hắn vội đẩy cánh cửa lại bấm chốt rồi đu người lên sát trên trần của những tấm lưới B40 chịu đựng.

Cánh cửa trong nhà từ từ mở ra. Thiếu Kiệt tim đập nhanh. Hắn đang nằm trên cánh cửa. Lúc này Hoàng Chí Kim nhìn qua cửa rào vào ổ khóa một lúc rồi kéo lại tấm bạc phủ mấy thùng xốp.

Trong lòng Thiếu Kiệt lo lắng nhất là nếu mà Hoàng Chí Kim nhìn lên sẽ phát hiện ra hắn. mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán.

Hoàng Chí Kim chưa vội đi mà lấy điện thoại ra cho một ai đó đợi cho có tín hiệu bắt máy hắn mới mắng.

- Mẹ bọn bây làm cái gì mà giờ này chưa đến hôm nay phải chuyển số hàng này ra xe! Mẹ nó đến giờ chưa tới là sao? Bọn bây cứ nghĩ chỗ này là cái kho đầy ắp. Để đồ ở đây lỡ như có chuyện thì làm sao?

Trong đêm tối Thiếu Kiệt nghe rõ lời đáp qua điện thoại bên kia mà Hoàng Chi Kim đang cầm trên tay.

- Bọn em sáng nay sẽ tới. Hiện tại đang thu xếp tiền hàng! Bảo đảm lát nữa tới lấy hàng không để lâu nữa.

- Được rồi vậy chỗ củ đi tao đem hàng ra luôn

May mà Hoàng Chi Kim sau khi che lại bạc vừa nói chuyện điện thoại vừa hướng vào trong đi vào mà không nhìn lên trên trần, có lẽ vì thấy ổ khóa vẫn không có mở. Mà buổi sáng sớm chắc hẳn vừa mới dậy. Nên cũng không để ý nhiều.

Khi cánh cửa vừa khép lại Thiếu Kiệt thở dài một hơi! đợi cho đèn tắt rồi Thiếu Kiệt mới nhẹ nhàng đáp xuống đất tiến lại ổ khóa như lúc vào. Nhưng lần này thuận tay không phải như lúc vào nữa nên Thiếu Kiệt khá nhanh để mở và thoát ra ngoài.

Bây giờ cửa vào của Nhà tang lễ được mở ra một cách công. Thiếu Kiệt ung dung đi ra ngoài. Hẳn không khóa cửa lại mà Kiểm một quán ca phê gần đó. Ngồi xuống quan sát để có thể nhìn rõ hai bên hẳn gọi cho Khương Đào.

Bên kia điện thoại vang lên một tiếng ngái ngủ thấy rõ.

- Chú mày làm gì mà gọi sáng sớm vậy.
- Muốn phá án hay không hay là muốn ngủ chú nói một tiếng.

Thiếu Kiệt dùng cách trực tiếp nhất để đánh thức Khương Đào. Bên kia nghe hẳn nói thế Khương Đào cũng bật dậy kéo mình ra khỏi giường Nói.

- Ấy Ấy từ từ! dậy rồi dậy rồi!
- Điều người qua bên địa chỉ cháu gửi kèm hình nhớ. để mọi người mặc thường phục không mặc đồ cảnh sát. Kỳ này phải làm ổn thỏa chuyện này.

Nói rồi Thiếu Kiệt cúp máy nhắn tin qua cho Khương Đào địa chỉ hẳn đang ngồi và một số ảnh đi kèm theo.

Nhìn những thứ này trong tin nhắn kèm hình ảnh của mình Khương Đào lập tức gọi điện đi một số chỗ khác.

Chưa đầy hai mươi phút sau Khương Đào đến chỗ Thiếu Kiệt với trang phụ quần jean áo thun. Ngồi xuống chỗ Thiếu Kiệt đang ngồi.

- Sao rồi số hàng đó ở đâu?

- Đang trong nhà này nhưng hiện tại chưa có lệnh xét mà cũng không thể vào nhà được. Nghi ngờ có chứng cứ nhưng hẳn không mở cửa xét nhà được rất khó khăn.

Thiếu Kiệt vừa uống ly cà phê trong tay mình vừa hướng một ngón tay chỉ về nhà Hoàng Chí Kim. Khương Đào cũng nhìn về hướng Thiếu Kiệt chỉ mà im lặng.

- Trưa nay bọn chúng giao hàng hiện tại xin lệnh xét không kịp đâu. Giờ chỉ có nước để cho người đột nhập vào khu dân cư ở đây rồi phong tỏa. Cho hẳn nghi ngờ hoặc đợi đến lúc bọn hắn giao hàng nơi khác cho người ập vào.

- Được rồi chỗ này để cho Chú giải quyết. Khương Đào lúc này cũng gọi điện một chiếc xe buýt đậu vào bên đường nhỏ ở công viên gần đó. Đi xuống không ít người mặc đồ thường phục. chia ra rải rác ở các nơi.

Khương Đào Và Thiếu Kiệt đang đợi động thái của Hoàng Chi Kim. Lúc này cửa nhà hẳn mở ra. Một chiếc ô tô từ từ lăn bánh rời khỏi Nhà. Thiếu Kiệt tức tốc đứng dậy. Bởi hẳn biết Hoàng Chí Kim hiện tại là đi giao hàng cho nhóm người khác.

Một chiếc taxi chạy đến chỗ Thiếu Kiệt và Khương Đào hai người lập tức lên xe phía sau có cả một số người chạy xe máy của bên bọn họ chạy lên phía trước.

Thiếu Kiệt không hiểu sao Khương Đào đã chuẩn bị hết thì có thể chặn lại xe của Hoàng Chí Kim nên hỏi hấn.

- Sao không chặn xe lại bắt luôn chắc chắn trên xe có chất cấm kia mà.

Lên xe Khương Đào mới nói với Thiếu Kiệt.

- Bây giờ không biết địa điểm giao hàng chỉ có cách theo đuôi như thế này. Muốn bắt luôn cả bọn thì cách này còn được chứ hấn ngồi trên xe như thế. Không mở cửa chỉ cần gọi điện thoại đi có thể báo cho đồng bọn ôm tội một mình lắm.

Nghe Khương Đào nói vậy hấn cũng gật đầu. Dù sao chủ yếu muốn lôi ra cả Cữu Hùng nếu để cho Hoàng Chí Kim bị bắt không thì hấn vẫn có thể ôm tội một mình để lại chân rết cho Ngô Trục cũng không ổn.

Xe của Hoàng Chí Kim len lỏi qua nhưng con đường mà không ai để ý hiện tại đã là buổi sáng sớm người xe trên đường phố đông đúc như thế này. Cảnh sát giao thông vẫn còn đang điều tiết vào đầu giờ.

Theo Hoàng Chí Kim không chỉ có Thiếu Kiệt và Khương Đào còn có nhóm hỗ trợ cần thiết. Dù không muốn mang Thiếu Kiệt tham gia chuyện này nhưng hấn là người báo cáo chuyện này nên Khương Đào cũng đành chịu.

Nhìn tuyến đường mình đi Thiếu Kiệt nhíu mày một cái nói với Khương Đào.

- Có vẻ như hấn vào bên xe khách không biết xe nào là trạm trung chuyển của hấn đây.

- Trong này có quá nhiều xe khách. Nguồn lực không đủ cần hỗ trợ.

Khương Đào lôi ra một máy bộ đàm. Có vẻ như những người đi trước sẽ có người đi tìm người hỗ trợ còn những người khác vẫn tiếp tục bám đuôi của Hoàng Chi Kim.

- Báo cáo đã báo hỗ trợ của cảnh sát địa phương. Tại chỗ này địa phương nói khá phức tạp xin đợi lệnh.

Bên kia bộ đàm đáp lại lời của Khương Đào. làm hấn cau mày khó chịu.

- Bảo vệ bên xe với tổ dân quân tự vệ điều hết về bên xe. Tránh cho người vô tội bị ảnh hưởng.

Lời của Khương Đào vừa chấm dứt. Bên kia một giọng nói vang lên.

- Đối tượng đã dừng xe lại. Chưa thấy người nào tiếp cận. Hiện tại hấn vẫn ngồi trong xe không xuống xe khó tiến hành bắt giữ.

- Quan sát đối phương tập trung kéo dài thời gian. Cho bảo vệ bên xe di dời xe đối phương vào hướng để mọi người có thể hành động.

Khương Đào vẫn bình tĩnh nói qua bộ đàm của mình. Thiếu Kiệt lúc này trong lòng cũng nôn nóng. Thành bại hay không bắt được Hoàng Chi Kim khi giao hàng nhận tiền mới là điều quan trọng.

Hiện tại tình hình trong bên xe cũng không khá hơn. Vì là nơi phức tạp nên người ra vào quá nhiều.

Thiếu Kiệt cầm lấy một cái mũ lưỡi trai. Bước xuống xe taxi của Khương Đào. Thấy Thiếu Kiệt hành động như thế Khương Đào vội. Chụp tay hấn lại. Đưa nói người lái xe đưa bộ đàm cho Thiếu Kiệt.

Ngồi trên xe gấn tai nghe và bộ đàm sau lưng Thiếu Kiệt mới đi xuống xe. Theo sau là Khương Đào.

Nhìn Thiếu Kiệt mặc quần short mang giày thể thao lại đội mũ lưỡi trai. Quần áo bình thường cũng tương đối nên không ai để ý gì nhiều đến hắn. Thiếu Kiệt len lỏi qua những dòng người tiếp cận gần chiếc xe của Hoàng Chí Kim một cách có thể.

Một người Bảo Vệ đến ngay chỗ của Hoàng Chí Kim đang đội găng tay. Hoàng Chí Kim ngồi trên xe cũng nhận thấy găng tay xe xuống vừa đủ cho âm thanh lọt vào.

Thấy được sự dè chừng của hắn người bảo vệ cũng cười nói.

- Anh dời xe đi chỗ khác giúp em sắp có xe trả khách ở đây!

Nghe được người bảo vệ nói thế Hoàng Chí Kim cũng gạt đầu nổ máy xe của mình theo hướng dẫn của Người bảo vệ đưa xe vào một góc. Hắn ngồi cố thủ trên xe sau khi đội xuống kính xe lại đưa kéo lên.

Thời gian dần dần trôi qua. Mọi người hồi hộp lúc này có một số người của Khương Đào đã vào vị trí Thiếu Kiệt nghe trong bộ đàm khá rõ.

- Báo Cáo Mọi Thứ đã chuẩn bị xong. Đợi lệnh hành động.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Khương Đào qua bộ đàm bên tai.

- Cữu Hùng chắc đã biết chỗ lấy hàng. lát nữa đừng để bọn trung chuyên thoát. Bọn hắn phải là người để cho Cữu Hùng đến nhận hàng chắc chắn không phải một lần. Nên phải không chế đối tượng một cách tốt nhất.

Bây giờ một chiếc xe Khách vừa đi vào trong bên. Chiếc xe kia vừa qua khỏi mặt Xe của Hoàng Chí Kim thì hắn cũng nổ máy xe cho nối đuôi theo xe khách vừa rời vào trong bên.

Thiếu Kiệt mới nói vào bộ đàm.

- Xe Khách biển số xxxx là trạm trung chuyển trên xe còn hành khách. Cố gắng bám theo tìm nơi đỗ xe đừng để người trên xe bị ảnh hưởng.

Khuong Đào mới nói đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Ok đã biết. Trạm điều hành bên sẽ tác xe đó ra một nơi thích hợp. Các đồng chí tiến về B-7 Lô 4.

Lệnh của Khuong Đào đưa ra một số người cũng từ từ di chuyển về hướng đi đó. Thiếu Kiệt cũng theo sau hấn nhìn trên dãy lô của bên xe mà tìm ra địa điểm của xe đang đỗ. Vì xe khách có nhiều chuyến giống nhau nên càng phải cẩn thận trong chuyện này.

Nhìn dòng người trong bên xe dày đặc buổi sáng. Thiếu Kiệt len lỏi đi bộ không hành lý bị một số xe khách khác chèo kéo. Nhưng hấn không trả lời chỉ tiến về mục tiêu trong tầm ngắm của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 238: Kéo Lưới

Dưới cái nắng của buổi sáng, khuôn viên bên xe càng nóng hơn bởi nhiệt độ từ những làn khói xe ra sao. Chưa kể đến như xe chuẩn bị đón khách. Khởi động máy để chạy máy lạnh trong xe. Những chiếc xe giờ như thi nhau làm nóng bầu không khí cùng với mặt trời trên cao.

Thời điểm này tất cả mọi người đều chú hết những hành động xung quanh. Hoàng Chí Kim đưa xe mình vào bên cạnh xe khách. Thiếu Kiệt hồi hộp đợi chờ. Từng lướt khách được trả xuống xe.

Khoang hành lý được mở rộng lên. Những hành khách từ từ đến lấy hành lý của mình còn đặt trong khoang. Mọi thứ đều tự nhiên không có điều gì có cảm giác như tại đây sắp diễn ra một cuộc trao đổi hàng hóa.

Mọi người đợi chờ năm phút trôi qua mà không có một động tĩnh nào diễn ra từ Hoàng Chí Kim. Lúc này một người lơ xe đến phía sau xe của Hoàng Chí Kim, Đạp vào sau xe.

Bên bộ đàm vang lên âm thanh.

- Báo các đối tượng chuẩn bị hành động.
- Lập tức hành động không chế đối tượng khi hấn xuống xe.

Giọng nói Khương Đào vang lên trong bộ đàm. Thiếu Kiệt cũng rời khỏi vị trí của mình. Hấn tiến lại gần nhất nơi xe của Hoàng Chí Kim nhất có thể.

Cốp sau xe được mở ra. Người lơ xe khách mở phía sau lên năm sáu cái thùng xốp. được dán cẩn thận. Trên đó còn ghi từng người nhận. Trong có cả tên của Cửu Hùng là bốn thùng xốp.

Những chiếc thùng này Thiếu Kiệt thấy được những thùng xốp đó được đặt ở chỗ mà hắn đã đột nhập. Cánh cửa chỗ tay lại nơi Hoàng Chí Kim ngồi được mở ra khá nhỏ. Hắn ngồi trên đó làm việc gì đó khoảng năm phút sau khi những người lơ xe đã chuyển được ba trong sáu thùng xốp vào khoan hành lý.

Chân trái của Hoàng Chí Kim đạp xuống mặt đất cánh cửa mở hẳn ra rồi hắn bước hẳn xuống xe làm một động tác đóng cửa xe lại. Lúc này một hiệu lệnh được ban xuống qua bộ đàm.

- Lập tức hành động.

Toàn bộ những người đang đóng giả thường dân bắt đầu ập tới. Người trong bộ dạng bốc vác. Người thì bán nước ở bên xe. Người thì bán vé số. Có người còn mang hành lý như là một người khách chuẩn bị về qua.

Tất cả từ nhiều hướng khác nhau ập vào. Hoàng Chí Kim thấy tình hình bất ổn hẳn không có động thái nào rất bình tĩnh. Hắn tay cầm bao thuốc trên tay ném về một người đang chạy tới Hô to.

- Cảnh Sát chạy

Một đồng chí cảnh sát mặt thường phục vừa chạy lại tới gần hắn Thiếu Kiệt từ sau cũng xuất hiện.

Nhìn bên ngoài của Hoàng Chí Kim khá bình thường nhưng Thiếu Kiệt biết hắn không phải như vẻ ngoài bởi hắn từng được làm cận vệ của cánh lãnh đạo của chế độ cũ. Tuy vì không muốn nhập ngũ nữa mà tự bắn vào tay mình. Nhưng Thiếu Kiệt biết hắn cũng không như vẻ ngoài thường thấy. Nên quát lớn.

- Cảnh Thận hắn có đồ phòng thân!

Thiếu Kiệt quát lên như thế nhưng không kịp người đồng chí kia bị Hoàng Chí Kim xuất thủ khá nhanh. Lấy từ phía sau lưng mình một khẩu súng hướng thẳng người cảnh sát đang tới gần hắn một phát bắn ra

Khi thấy được khẩu súng của Hoàng Chí Kim kéo ra từ sau lưng Thiếu Kiệt chỉ biết lao người qua đẩy người cảnh sát té xuống một âm thanh vang dội xé nát cái không khí nhộn nhịp

“Đoàng”

Hoàng Chí Kim thấy lối đã mở hắn cấp tốc chạy đi. Còn những người lơ xe và người xung quanh lúc này cũng chạy toán loạn. Thấy người cảnh sát gục xuống Thiếu Kiệt không kịp xem thương thế của anh ta thế nào đuổi theo Hoàng Chí Kim.

Một vài cảnh sát cũng chạy theo hắn hướng về Hoàng Chí Kim. Những người trước mặt cũng tản ra khi thấy Hoàng Chí Kim trên tay có súng. Còn những người Thiếu Kiệt chạy phía sau.

Thấy cứ chạy sau như thế này không phải là các. Thiếu Kiệt vội băng ngang qua phía bên trong. Nói lớn vào bộ đàm cho Ngô Nam nghe.

- Phong tỏa lối ra không để Hoàng Chí Kim theo lối ra mà thoát. chia hai người chặn hướng lối ra đi.

Dù sao trong bên xe tuy rộng nhưng vẫn có thể bắt được Hoàng Chí Kim. Chỉ cần cầm cự đem nhân lực đến là được. Còn nếu để hắn thoát ra ngoài thì mọi chuyện sẽ tệ hơn.

Thiếu Kiệt cố tình nói lớn để cho Hoàng Chí Kim nghe thấy lời hắn nói. Bởi tâm lý lúc chạy thoát chẳng ai dại gì chạy về hướng có người chờ sẵn. Thiếu Kiệt lúc này mới băng ngang không theo quỹ tích của lối đi của Hoàng Chí Kim nữa mà hắn hướng những dãy nhà chõ của bên xe nơi mà

người ta thuê lại làm cửa hàng bán nước hay quán ăn trong bến. Vì nơi này được nối thông nhau cả hai bên nên hẳn bọc ngang những nơi này đem Hoàng Chí Kim phía trước chặn lại.

- Không ngờ tao cũng có ngày hôm nay à. Nhưng mà càng không nghĩ đến người đưa cảnh sát đến bắt tao lại là mày. Đề phòng mày khá nhiều lần nhưng vẫn để cho mày được như ý.

Hoàng Chí Kim dừng lại đưa súng hướng về phía Thiếu Kiệt hẳn. Một khẩu K54 đã lên đạn hướng về Thiếu Kiệt nhưng hẳn vẫn bình thản. Hẳn đã từ trong phút sinh tử không biết bao nhiêu lần ở tiền kiếp. Chết ở đây là điều hẳn chưa bao giờ nghĩ đến.

- Ông biết tại sao tôi lại nghi ngờ chuyện này không? Bởi ông giàu quá nhanh. Ông với danh nghĩa người hội nhạc lễ thôi mà sao ông lại giàu nhanh như vậy. Ông ngoại không được ông càng không được. Nên tôi đã nghi ngờ ông từ đầu. Việc tranh chấp đất chỉ để ông che mắt người thiên hạ. Tiền ông kiếm được ở những nơi đó đúng là không ích nhưng ông quên bản chất của ông không như mọi người tưởng sau cái võ bọc suốt ngày đi làm thì hoàn toàn trái ngược.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hoàng Chí Kim cũng cau mày. Hẳn thấy như thế hẳn đã không lộ ra rất nhiều điều nhưng tại sao lại bị Thiếu Kiệt phát hiện.

- Tao Thấy những việc làm của tao trong mắt người khác đều là bình thường còn mày tại sao mày lại nghi ngờ. Những việc mỗi ngày đi làm người khác thường làm như tại sao mày lại không nghi ngờ.

- Bởi thế tôi mới nghi ngờ ông đấy. Nhạc lễ thường bận rộn nhất vào tháng giêng tháng ba và tháng chín. những nơi khác chỉ là lễ khoảng vài

ngày. Ông ngày nào cũng đi làm. Ông nghĩ có đội nhạc lễ nào mà ngày nào cũng có chùa miếu để cho ông đệm nhạc hầu à?

Hoàng Chí Kim lúc này mới vỡ lẽ ra tại sao mình vẫn đi làm bình thường như bao người lại bị Thiếu Kiệt nghi ngờ. Nhưng hắn không tin chỉ bao nhiêu đó mà Thiếu Kiệt lại phán đoán chính xác nên hỏi.

- Với những thứ đó tại sao mày lại Nghi ngờ chứ. Tao thấy mày quá coi trọng sự thông minh của mình. Chắc chắn tao phải có điểm gì đó để mày không tin việc này.

- Vợ ông. Người làm ông bị nghi ngờ bởi vợ ông là người trong hội nhạc lễ. Ông đi làm tại sao ba ta lại ở nhà. Ông không thấy điều vô lý à. Với lại con ông bốn đứa đều học đại học? Tiền đâu mà ông chi ra cho khoảng đó còn la xây nhà lại khang trang lót đá hoa cương cầu thang và ngoài sân. rồi nhiều vật dụng khác nữa trong nhà ông chắc không rẻ đi.

Thiếu Kiệt từ tốn nói ra những thứ này hắn đang đợi người của Khương Đào bố trí. Để Hạ gục Hoàng Chí Kim. Vì bên tai hắn bộ đàm vẫn nói hắn kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

- Thì ra đây là sơ sót của tao nhưng mà không đúng. Mày làm sao mà biết được tao buôn hàng. Nếu không phải mày biết cái gì đó thì chắc chắn sẽ không quyết đoán và theo dõi tao.

- Thằng em chí cốt của ông bán rẻ ông. Sai lầm của nó là giao tiếp thân cận với Cữu Hùng. Còn ông hỏi vì sao thì đơn giản thôi Cữu Hùng đem ma túy đưa cho Xuân Nghĩa Bang. Mà Chí Hùng lại sai khiên được người của Cữu Hùng ông không thấy việc này có liên quan à. Tôi nhắm mắt tôi cũng biết người đưa Ma Túy cho Cữu Hùng là ai đấy.

Hoàng Chí Kim lúc này cũng nổi giận. Hắn không ngờ nhưng động thái nhỏ như thế cũng bị nghi ngờ. Nhưng vẫn thắc mắc tại sao. Thiếu Kiệt biết hôm nay là ngày giao hàng nên mới tới đây. Mà vì sao hắn lại biết Hoàng Chí Kim sở hữu số hàng này.

- Mà tại sao lại biết hôm nay là ngày tao giao hàng? Chưa kể đó còn bố trí người theo dõi được tao tới đây. Tao chỉ mới vừa nói Cửu Hùng là tới lấy hàng thì tại sao mày biết tao có hàng? Chắc chắn chuyện này mày còn biết nhiều hơn thế.

- Đúng vậy tôi biết nhiều hơn ông nhiều. Ngô Trục đứng sau ông không nói đang mua chuộc tôi à? Có lẽ hi sinh ông để đưa tôi lên cũng không quá đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa đánh tâm lý của Hoàng Chí Kim. Hắn muốn Hoàng Chí Kim tại đây khai ra sau lưng là Ngô Trục. Để hắn có thể đem người đối phó.

- Không chắc chắn không Ngô Trục sẽ không làm như thế mày nói láo. Đúng rồi! Mày nói láo. Nếu Ngô Trục đưa cho mày tin tức này chắc chắn không vì mày đem theo cả cảnh sát. Chuyện này không thể nào.

Hoàng Chí Kim lúc này tâm lý bất ổn. Bởi Thiếu Kiệt nói đúng người sau lưng hắn. Lại biết mà để người theo dõi mình hôm nay giao hàng. Nhưng hắn vẫn không tin vì chuyện giao hàng hôm nay chỉ vừa mới định đoạt.

Ngày nào hắn cũng lái xe rời nhà những hôm vừa rồi không bị sao hôm nay lại bị đó là sự thắc mắc không thể giải đáp của hắn. Nếu mà Ngô Trục báo cho Thiếu Kiệt chỉ cần cho người tới nhà hắn xét nhà sẽ bắt được hắn. Chợt nhận ra điều gì đó Hoàng Chí Kim nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Mày với Xuân Nghĩa Bang có liên hệ. Chắc chắn mày với Cao Thịnh có liên hệ muốn hạ bệ luôn cả Cửu Hùng. Việc này không có Ngô Trục. Tao dám cam đoan việc này mày nói láo.

- Ấy da ông đừng có thông minh như thế chứ! Đúng Xuân Nghĩa Bang có một phần của tôi trong đó thì đã sao nào. Mà tôi thắc mắc quanh năm ông kiếm tiền lại không sai số tiền đó đi đâu vậy? Tiết lộ một chút xem nào. Dẫu sao hôm nay ông sớm muộn gì cũng bị bắt thôi!

Thiếu Kiệt lúc này không ngừng đùa cợt với Hoàng Chí Kim. Dù sao hắn cũng muốn biết số tiền của Hoàng Chí Kim làm gì mà phải chịu khổ điệu thấp. Đến giờ phút này trước sau gì cũng cũng bị tịch thu chưa chắc đã sử dụng được.

- Cũng được! Người sắp chết như mày nói ra cũng là tốt thôi. Tao để tiền ở nhà đấy. Mày nhắm làm sao lấy được khi hôm nay không phải mày chết thì tao cũng chết ngại ghi không kéo theo cả mày.

Lúc này mồ hôi Thiếu Kiệt thấm ướt lưng mình. Hắn biết lần này Hoàng Chí Kim thật sự muốn sống chết cùng hắn mới nói ra những việc này. Nhưng bên ngoài vẫn rất bình tĩnh nói.

- Ấy để ở nhà vậy là ông không sợ mất hết sao? thế nào cảnh sát cũng xét nhà ông. làm gì mà họ bỏ qua số tiền lớn đó đây.

- Bọn nó muốn lấy! Không dễ đâu. Nhà đó tao mua với giấy tờ của quân đội muốn lấy chắc cũng không dễ nhì. Với phần tao đã sang tên nhà đó rồi. Hiện tại có tịch thu cũng không được vợ con tao sẽ ở nhà đó họ tìm thấy thứ mà tao để lại sẽ biết được cách lấy tiền đó ra thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cảm thấy Hoàng Chí Kim đã chuẩn bị hết những thứ này. Hắn xem như hiểu được rằng sớm muộn gì hắn cũng bị bắt

không sớm thì muộn. Nên đã tự mình lo hậu sự cho mình trước.

- Ấy cha ông xem ra dự tính hết rồi nhỉ. Cũng không vừa nhưng mà hôm nay với ông đến đây là kết thúc rồi. Bắn.

Nói rồi Thiếu Kiệt nhảy qua một bên nép vào trong một xe gần đó. Bất ngờ vì hành động của Thiếu Kiệt, Hoàng Chí Kim mới bị động. hai âm thanh một trước một sau vang lên.

“Đoàng” “Đoàng”

Tiếng đầu tiên là của cảnh sát bên hấn sau khi vào vị trí ngắm bắn Hoàng Chí Kim thành công vang lên. Còn tiếng thứ hai là của Hoàng Chí Kim hướng về hấn nổ súng. Tuy né được chỗ yếu hại trên người nhưng viên đạn vẫn sượt qua vai hấn. tạo ra một vết máu.

Còn Hoàng Chí Kim ngã xuống. không phải ngay đầu như trong phim hành động mà là ngay bàn tay khuỷu tay của hấn. Súng rớt xuống những cảnh sát gần đó nhanh chóng lao tới chế ngự đè hấn xuống. Hoàng Chí Kim lúc này vùng vẫy.

Những cảnh sát còn lại thấy tay của Thiếu Kiệt ứa máu ra cũng chạy lại. xem xét sơ cứu cho hấn. Khương Đào chạy lại thấy thế định gọi bác sĩ đưa hấn đi bệnh viện luôn thì Thiếu Kiệt nói.

- Không cần đâu! Bắt Cữu Hùng nữa mới xong việc. Mọi người trả lại vị trí ban đầu đi. Cho mượn con dao với cái bật lửa tý.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Khương Đào cũng ngạc nhiên nghĩ chắc chỉ sượt qua da để lại máu nên Thiếu Kiệt mới bình tĩnh như thế. nghe hấn mượn con dao một người đem dưới giày boots của mình cầm lên cho Thiếu Kiệt tưởng hấn dùng để làm gì thì thấy hấn dùng cái bật lửa hơi đầu mũi dao

rồi ngay tại chỗ cầm lấy chui dao nạy đâm vào phía vết thương lấy ra đầu đạn. Rồi thở nhẹ một hơi xem như không có chuyện gì.

Mọi người xung quanh ngỡ ngàng nhìn hắn như thấy điều gì đó. Lúc này vị bác sĩ đang chạy lại cũng hoảng hốt nói.

- Cậu làm cái gì thế kia. Định tự sát à! Cậu đi viện ngay khâu lại. Mọi người tránh ra nào.

- Không cần đâu ông chỉ cần băng bó lại vết thương là được rồi! Tôi còn có việc giờ chưa đi bệnh viện được.

Khương Đào cũng lắc đầu. Thấy Thiếu Kiệt cương quyết như thế cũng nhìn vị bác sĩ gật đầu nói.

- Được rồi cầm máu cho cậu ta tạm thời chốc xong việc rồi đích thân tôi đem cậu ta vào viện.

- Những người lơ xe bắt lại hết chưa? Cho người giả làm người giao hàng người của Cứu Hùng sắp tới lấy hàng rồi. Báo với Cao Thịnh cho anh em vây bắt nhóm người Cứu Hùng luôn đi. Lần này quét sạch một lần mọi thứ luôn.

Thiếu Kiệt vừa được người bác sĩ băng bó vừa nói với Khương Đào làm hắn méo mặt trùng trùng mảng mảng.

- Thằng Nhóc mày làm sếp cảnh sát hay chú hả. ra lên như cấp trên thế. Những tên kia bắt lại rồi. Bên đó được dựng lại như chưa có gì xảy ra rồi chú mày yên tâm. Còn bên Cao Thịnh được rồi để chú đây gọi qua đó. Riết rồi không biết ai xếp ở đây.

Thấy vết thương được cố định lại. Băng bó ngay ngắn nhưng vẫn thấy được vết máu thấm qua các tầng lớp vải. Thiếu Kiệt mới nhặt viên đạn lên

nhìn trong lòng suy nghĩ.

“ Võ công cao đến đâu cũng không chịu nổi viên đạn may mà chỉ là phần mềm không trúng chỗ nguy hiểm đã máu nhiều thế này. Sau này phải cẩn thận hơn mới được.”

Thấy người bác sĩ cố định xong vết thương Thiếu Kiệt đứng lên hướng Khương Đào. cười cười nói

- Được rồi. Báo cho Cao Thịnh và người đang mai phục ở nhà Hoàng Chí Kim đi. nhà hắn chắc còn hàng đấy xem ra hắn lần này chuẩn bị cả cho những tháng tết thiếu hàng mới nhiều như vậy.

- Bên đó đang làm các bước xem xét rồi. Hàng thì có nhưng mà tiền như chú mày nói thì không. Xem ra hắn cất ở đâu đó không phải trong nhà hoặc nơi nào đó bí mật rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 239: Tài Khoản Ẩn Danh

Thiếu Kiệt nghe Khương Đào nói thế cũng cười. Xem ra lúc bọn người hắn bắt đầu vây bắt Hoàng Chí Kim thì bên kia cũng đã ập vào nhà bắt đầu khám xét.

Cũng không lạ nếu ở đây Hoàng Chí Kim nói không đúng sự thật dù sao. Tiền nhiều chẳng ai lại đi để ở nhà như hắn nói cả.

- Báo cáo đã có người liên hệ số điện thoại lơ xe đến lấy hàng của Anh Hùng.

- Được rồi liên hệ hắn vào lấy hàng rồi bắt luôn một thể.

Khương Đào nói vào trong bộ đàm của mình. rồi quay ra nhìn Thiếu Kiệt.

- Bảo đảm với chú mày là Cữu Hùng không đến trực tiếp lấy hàng mà chỉ để mấy thằng lính đi thôi chạy qua bên kia của hắn bắt gọn một thể. Mà chú mày nhắm được không hay là vào bệnh viện chờ tin đi.

- Thôi Không cần đi qua bên đó luôn đi.

Thiếu Kiệt với Khương Đào lên một chiếc xe cảnh sát ngồi trên xe hắn lấy điện thoại ra gọi điện cho Cao Thịnh. Bên kia điện thoại thấy hiển thị số của Thiếu Kiệt cũng bắt máy. Chỉ đợi có nhiều đó Thiếu Kiệt nói ngay.

- Mọi chuyện bên anh đã sắp xếp xong chưa. Giờ em với Khương Đào bắt đầu chạy qua bên chỗ của Cữu Hùng đây.

- Em yên tâm hắn còn ở chỗ đó chưa phát hiện gì hết. Bọn anh đã cho người theo dõi rồi. Đợi lâu lắm rồi đấy!

Cao Thịnh bên kia cũng háo hức. Hắn không ngờ Thiếu Kiệt lại ra tay sớm như vậy. Tuy không biết là vì đâu Thiếu Kiệt có được tin tức về những số hàng kia. Nhưng xem như việc này đã định là Cữu Hùng Không thoát.

Đoàn xe di chuyển trên đường bật còi hú của cảnh sát nên nhiều người chạy trên đường cũng tránh xe của Thiếu Kiệt, Thấy thời gian gấp rút Thiếu Kiệt mới nói với Cao Thịnh

- Khoảng mười phút nữa bên em sẽ đến nơi. Bọn anh ráng theo dõi hắn để người của Khương Đào ập vào là được.

Ngay bây giờ bên kia bộ đàm phát ra âm thanh báo cáo của một người cảnh sát.

- Báo Cáo đối tượng bị bắt vừa mới nói khi hắn đến gặp người lấy hàng phải xác nhận với Cữu Hùng có thể chuyện bắt hắn bị lộ.

Nghe thấy bên bộ đàm nói thế Thiếu Kiệt gấp rút nói qua điện thoại cho Cao Thịnh.

- Cho Người ập vào đi anh. Hắn phát hiện rồi nhanh kéo chậm.

- Anh em vào

Bên kia Cao Thịnh cũng vội tắc máy. Khương Đào bên đây cũng hỏi người lái xe.

- Rồi chuyển kênh trên bộ đàm. Cữu Hùng phát hiện mọi người hỗ trợ Xuân Nghĩ Bang vậy bắt hắn.

Thiếu Kiệt lo lắng con cá lọt lưới Cữu Hùng sẽ đem lại nhiều chuyện. Bởi không chỉ có Cữu Hùng là người cần thiết để biết hoạt động kinh doanh

này ở mức nào dù là chỉ bên dưới nhưng có thể hẳn sẽ lộ ra được những người cao hơn.

- Kỳ này thật thất trách đang lẽ ra phải để cho Người Cữu Hùng đến lấy hàng rồi bắt còn Hoàng Chí Kim chỉ cần cho người chặn hẳn lại ngoài đường là có thể bắt hẳn rồi. Thật thất trách mà.

Khương Đào tự trách kế hoạch của mình đã suy nghĩ chu toàn đến phúc cuối còn để cho Cữu Hùng phát hiện.

- Không ngờ tới bọn hẳn lại có những hành động như thế này. Xem ra ai cũng muốn bảo toàn cho mình nên bọn chúng luôn có kế hoạch ứng biến an toàn.

Thiếu Kiệt tuy lo lắng nhưng hẳn hiểu không chỉ riêng mình Hoàng Chí Kim biết mình đang kinh doanh thứ gì. Bản thân mỗi người phải có kế hoạch phòng ngừa cho những trường hợp như thế này.

Bọn họ đến chỗ của Cữu Hùng đã thấy nhiều người tập trung có cả xe cảnh sát và một số người bị thương. Cao Thịnh thấy Thiếu Kiệt cùng Khương Đào đến cũng lắc đầu.

- Hẳn chạy kịp rồi. Thoát ra bằng lối sau, anh em bên đó không giữ chân hẳn lại được.

- Thôi vậy. Đi xem xét xem bọn nó có gì trong những chỗ này.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng lắc đầu. Việc đã đến nước này cũng không thể nào trách cứ được Cao Thịnh. Theo chân Khương Đào khám xét chỗ này Thiếu Kiệt thấy được nơi này tương đối rộng lớn. Dù sao cũng là nơi tồn tại đầu não của một bang hội.

Nhiều con bạc bên dưới bị đưa lên xe giải về nơi làm việc bên ngoài người tập trung hóng hót khác nhiều. Phóng Viên nhà báo liên tiếp chụp hình.

Nơi tầng một là những máy chơi game bằng thẻ. Đua ngựa, bar, những thẻ loại game thẻ thường thấy. Trên tầng hai là những tấm giấy bầu cua, tài xỉu, cờ cá ngựa. Xí ngẫu quân cờ rơi toán loạn còn có cả những lá bài khắp mặt đất.

Lên lầu tới lầu ba gồm hai phòng một nơi để hình quan vân trường và một bàn tròn họp khoảng hơn 20 người. Một phòng có một bộ ghế salon và một cái bàn gỗ làm việc.

Thiếu Kiệt nhìn qua cách bài trí cũng cười thầm. “ Tên Cửu Hùng này xem ra cũng có một chút ánh mắt thẩm mỹ.”

Một người cảnh sát đến trước mặt Khương Đào nói.

- Báo Cáo thủ trưởng không có gì khả nghi. Toàn bộ không có gì. Trong bàn cũng chỉ có vài quyển sách đã xem qua chỉ là sách bình thường.

Nghe Thế Thiếu Kiệt cũng cười đại ca hắc bang lại để sách trong bàn. chắc là nhặt được ở đâu rồi nhét vào đây cho người ta thấy là tri thức.

- Chắc mấy quyển sách không có vấn đề đâu tên này bỏ sách vào đó chắc cũng chỉ để làm màu cho ra vẻ tri thức thôi. Chứ hấn làm gì biết chữ mà đọc.

Thiếu Kiệt không ngại nói ra ý nghĩ của mình cho Khương Đào biết. Nghe thế Khương Đào cũng nói với người cảnh sát.

- Đâu đưa mấy cuốn sách đó xem.

Người cảnh sát lại bàn lấy ra bốn cuốn sách khá dày. Một cuốn mang tựa bố già phố wall còn một cuốn dày cộm còn cả bìa bọc bằng hình ghép. Tay Súng Cuối Cùng. Thêm hai quyển sách anh văn.

- Thằng này giả danh tri thức khá thật chọn ngay mấy cuốn nổi tiếng mà để. Không biết nhìn vào cũng tưởng hẳn có học thức thiệt.

- Hai cuốn này không làm gì đem về nhà đọc chơi được không Chú. Dù sao nhìn tới nhìn lui chẳng thấy nó giống bằng chứng gì cả.

Vốn thích sách tiểu thuyết mạng giờ thấy hai cuốn sách này. Thiếu Kiệt thấy không có gì cần thiết nên hỏi Khương Đào đem về nhà đọc.

- Ủ đã kiểm tra qua không có gì nghi ngờ chú mà có lấy đi mất cũng chẳng ai quan tâm, Chăm về đi.

- Bên nhà của Hoàng Chí Kim có thu được gì không? Bên đó thì thu được một số ma túy còn sót lại. Toàn bộ đều không có gì khác. Sao qua đó xem sơ rồi đi bệnh viện luôn hay khỏi.

Gật đầu Thiếu Kiệt. mới nói.

- Qua đó xem rồi đi bệnh viện sau cũng được.

Rời khỏi nơi đây. Thiếu Kiệt với Khương Đào cũng đi qua nhà Hoàng Chí Kim. bên trong bộ ghế gỗ chạm khắc tin xảo. Từng người cảnh sát đang chụp hình lấy dấu vân tay.

Thiếu Kiệt cũng như bên Cữu Hùng, Hoàng Chí Kim cũng có một phòng làm việc riêng bàn bằng gỗ cũng được lục tung ra. Thiếu Kiệt thấy một chồng sách trên bàn tiếp khách.

Khương Đào cũng nhìn qua thấy thế cười nói với Thiếu Kiệt.

- Sao bọn này làm nhiều việc xấu lại thích giả danh tri thức thế không biết. Đây có hai cuốn sách cũng nổi tiếng chú mày cầm luôn đi.

Những cuốn sách ở đây đa phần là sách báo một ít truyện tiểu thuyết. hai cuốn văn học. Cuốn Theo Chiều Gió và Thuật Giả Kim. Nhìn hai cuốn sách trong tay Thiếu Kiệt cười nhẹ.

Hai người đầu nhánh của bọn buôn ma túy trong nhà lại có những cuốn sách nổi tiếng toàn thế giới. Cầm vài quyển sách trên tay Thiếu Kiệt mới đi ra khỏi phòng.

Khương Đào thấy thế đưa hẳn đi bệnh viện. Vào bệnh viện một lúc thì Hoàng Lâm Nhu cùng với Hà Vi chạy tới. Thiếu Kiệt vừa may lại xong vết thương liền bị mẹ mình mắng.

- Con với chả cái. Hết chuyện chơi rồi sao lại chen vào việc phá án của cảnh sát con Khương Đào nữa. Chú biết nó còn nhỏ không mà lại cho nó đi theo như thế.

Thiếu Kiệt nhìn mẹ mình cười cười. Hẳn thấy Khương Đào mặt xụ xuống một đồng, cũng khuyên can mẹ hẳn.

- Chuyện ngoài ý muốn mà mẹ đâu ai muốn! Lần sau sẽ không xảy ra như vậy nữa. Với lại vết thương cũng không đáng nói lắm.

- Bị bắn mà không đáng nói vậy cái gì mới là đáng nói hả. Con định làm mẹ tức chết phải không.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời mình như thế Hoàng Lâm Nhu càng bão nổi. Nhưng thấy Thiếu Kiệt lãnh lạng không bị gì nặng nữa mới an tâm.

- Thôi về! chuyện này xong rồi cầm mấy quyển sách về đọc. Xem như hôm nay nhật được tri thức tạm ổn rồi. Sau này tập trung chuyện khác tốt

hơn.

Nghe Thiếu Kiệt đòi về Hoàng Lâm Nhu mới đầu còn lưỡng lự nhưng nghe hắn nói không thích ở lại bệnh viện thì cũng thở dài liên hệ với bác sĩ. Cho người đến thay băng và chăm sóc vết thương cho hắn.

Hoàng Lâm Nhu cũng Hà Vi đỡ hắn lên xe ngồi. Nãy giờ hắn không nói gì. Giờ cầm lấy những cuốn sách lật ra đọc. Hắn cầm tới cuốn Thuật Giả Kim. Cái bìa xem ra được làm bằng bìa ép. Hà Vi thấy cuốn sách dày trong tay Thiếu Kiệt cũng nói.

- Cậu đọc cuốn này hay lắm nhà ông cũng có một cuốn giống như vậy. Ấy mà mình như của cậu bìa khác. Nhưng sao khổ sách lại rộng hơn ta. Chắc là cuốn tái bản sau đi.

Nghe thế cũng mỉm cười nhìn qua khổ sách. đúng là nó hơi lỏng hơn bình thường. Xem ra bên trong bị mất keo. Nghĩ đến đây Thiếu Kiệt thấy cũng không có gì là lạ. Hắn kéo lớp vải tìm mối chỉ của sách xem có thể siết lại được hay không.

Lật vài trang chỉ hắn thấy được sự bất thường của cuốn sách. bên trong những đoạn chỉ kéo lại không được hình như bên trong bị vướng một vật gì đó. Nhìn vào lớp keo dán lại trong bìa sách. Thiếu Kiệt hỏi Hà Vi.

- Hà Vi có dao cho mình mượn!

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi nhìn hắn một lúc mới nói.

- Trên xe làm gì có dao. Ai đâu lúc nào đem dao theo bên người. Anh làm như hễ là quân nhân lúc nào cũng mang dao theo bên người sao.

- Ấy quên mất! Đang trên xe làm gì có dao nhỉ. Thôi lát về làm cũng được.

Khải Huy nghe Thiếu Kiệt nói thế mới đưa tay mở cái hộp ở trên xe, mò mẫm trong đó cầm ra một vật nói.

- Trên xe không có dao thường chỉ có dao rọc giấy dùng để cạy mấy miếng kim nhỏ hoặc mấy viên đá lọt rãnh bánh xe thôi.

Hà Vi mới cầm dao đưa cho Thiếu Kiệt. Hắn cười cười kéo con dao rọc giấy lên. Hà Vi cũng muốn biết xem hắn làm gì. Nên chăm chú nhìn. Một lát vải khá mỏng trên gáy sách nối liền với bìa gỗ được Thiếu Kiệt rọc ra khá dễ.

Cau mày hắn thấy. Thường Những thứ này thường rất khó nạy ra việc nạy ra thường tốn nhiều thời gian bởi keo của những loại làm gáy sách như thế này thường là keo ép.

Miếng vải mở ra khá nhẹ nhàng. bìa sách được đóng vào đó như ép giấy bóng của sách giáo khoa ở trong hoàn toàn không được cố định mà lúc nào cũng có thể mở ra thay mới được.

Thiếu Kiệt kéo cái bìa sách ra khỏi tấm gỗ ép. Thì nó hiện ra bên trong có hai tờ giấy và một phong thư.

- Ấy có đồ bên trong! Thiếu Kiệt mở tờ giấy đầu tiên ra nhìn một lúc mới cười lớn.

Hà Vi cũng cầm tờ giấy Thiếu Kiệt xem xong cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao hắn lại cười như thế. Nhìn qua tờ giấy khá đẹp có nhiều chỗ được mạ màu vàng. Nhưng cô cũng không hiểu hết trên đó ghi là gì chỉ vài từ được cô dịch ra rồi im lặng nhìn Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt cười bởi nếu thật sự hắn không nhận ra đây là gì thì cũng không phải là hắn rồi. Hắn không ngờ Hoàng Chí Kim lại chơi cả cái trò

đều cằng này. Tâm Tư không phải là ngu ngốc. Bởi tờ giấy đó là giấy xác nhận tài khoản của Ngân Hàng Thụy Sĩ không phải ngân hàng trong nước.

Nó được làm năm 1999 có nghĩ là cách đây khoảng 9 năm. Xem ra Hoàng Chí Kim đã dự liệu trước. Việc Tài khoản mật danh được làm như thế này. Hấn quay qua hỏi mẹ mình.

- Hoàng Chí Kim có ra nước ngoài cách đây 8 năm hả mẹ?

- Ừ hấn ra nước ngoài đi theo dạng trình diễn văn hóa nước ngoài còn nước nào thì mẹ không rõ. Mà con hỏi chuyện này làm gì?

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy ra hai thứ tiếp theo một cái có một cái chìa khóa nhỏ. Một mảnh giấy ghi một dãy số. Nhìn qua mảnh giấy nhỏ đó Thiếu Kiệt thầm nói

“ Lão này ghê thật. Dem tiền mỗi năm đều chuyển thành tiền đô nhờ người chuyển vào tài khoản này. Hấn có bị bắt mười năm sau có người ngân hàng Thụy Sĩ đến tìm vợ con và người thừa kế hợp pháp của hấn để trả lại tiền”

Không như mọi người Thường nghĩ ngân hàng Thụy Sĩ khó làm tài khoản. Nó rất dễ ở những năm đầu 1990 đến 2000 bạn chỉ cần điền vào một tờ giấy A4 đối với khách hàng nước ngoài làm tài khoản theo dạng ẩn danh. Chỉ cần mỗi năm bạn gửi tiền vào thì tài khoản và hợp bảo hiểm của bạn lúc nào cũng còn. Đến năm 2005 thì muốn làm tài khoản như thế này bạn cần điền khoản 10 tờ A4 như vậy Hoàng Chí Kim khi đi qua đó đã lén làm một tài khoản ẩn danh có bảo hiểm.

Thiếu Kiệt biết Hoàng Chí Kim kinh doanh mười năm về chất trắng này thì chắc chắn hấn phải tích lũy nhiều như thế nào.

- Thiếu Kiệt cuốn này cũng giống như cuốn đó nè hai cái đều bị lỗi giống nhau.

Hà Vi khi nhìn những cuốn sách của Thiếu Kiệt có phát hiện ra cuốn tay súng cuối cùng có tình trạng như cuốn thuận giả kim mà Thiếu Kiệt vừa mở ra được bí mật.

Nhúu mày. Thiếu Kiệt thấy ngạc nhiên nếu như vậy không lẽ Cữu Hùng cũng có. Nếu hắn cũng như Hoàng Chí Kim thì tiền bạc của hắn đúng là có thể bảo toàn thật hắn không sợ ai tìm thấy. Nên Thiếu Kiệt cũng mở ra cuốn sách như cuốn đầu. Hai cuốn đều có cách lấy như nhau như quan trọng là Cuốn của Cữu Hùng dễ hơn. Xem ra là thường xuyên được lấy ra xem xét. Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt nói

- hai cuốn đều có những thứ giống nhau trong đó. Cậu nói xem bọn này sao lại có được tài khoản ngân hàng như thế. Nếu mà họ làm được như vậy tiền phải bỏ trong đó không ít đâu.

- Chưa biết nhưng có thể tính bằng tiền đô với hai tài khoản này chưa biết là bao nhiêu. Nhưng có thể nói lớn Được rồi phải làm hộ chiếu đi Thụy Sĩ một chuyến mới được. Còn tại sao hai người đều có thì phải cho người bắt Cữu Hùng hỏi. Hoàng Chí Kim bị bắt không thể nào nói được điều này.

Thiếu Kiệt cầm trong tay hai tờ giấy tài khoản ngân hàng ẩn danh. hai chìa khóa cùng mật khẩu mỉm cười. Dù sao đồ đã đến tay hắn thì để gì mà trả lại đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 240: Garena

Đổi lại cách thức lên chương có lên nào lên chương đó. Không để mọi người chờ tới tôi nữa.

Thiếu Kiệt cầm hai tờ giấy xếp lại như lúc vừa lấy ra. Thiếu Kiệt đang phân vân nếu mà hai người Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng để có tài khoản như thế này thì họ tự làm hay là nhờ người nào khác làm giúp. Bởi nếu người khác làm giúp thì sẽ không chỉ có hai tài khoản như thế này.

Xe chạy vào trong nhà Đỗ lại trước lối ra vào. Hà Vi cầm túi xộp những bìa sách. Thiếu Kiệt tuy một bên vai trái còn băng bó nhưng hắn vẫn không cảm thấy khó chịu mấy. Có thể vì vùng hay hoạt động nên được cố định kỹ lưỡng.

Để Hà Vi cầm những cuốn sách đi vào nhà Thiếu Kiệt lại một cái máy tính mở lên ghi tên ngân hàng này ra. Hắn muốn tìm hiểu xem hai người này làm tài khoản ở ngân hàng nào và điều kiện ra sao.

Thường mọi người hay nghe nói là Ngân Hàng Thụy Sĩ nhưng lại không hiểu. Đây không phải là một Ngân Hàng mà nó là hiệp hội của nhiều ngân hàng tập hợp lại. Ở đây có cả hơn 400 ngân hàng và quỹ tín dụng cùng tồn tại tuy nhiên, có hai ngân hàng là UBS (Union Bank of Switzerland) và Credit Suisse Group đang nắm giữ gần một nửa lượng đầu tư trong các ngân hàng Thụy Sĩ.

Chỉ cần chọn một ngân hàng không có chi nhánh tại quốc gia của bạn. Việc bạn tạo cho mình một tài khoản ẩn danh chỉ cần điền một số mẫu có sẵn. Không như những nơi khác khi bạn bị điều tra các nhà chức trách đến ngân hàng và hỏi về thông tin tài khoản hoặc tên bạn có trong ngân hàng hay không nhưng nơi khác bắt buộc phải cung cấp thông tin còn đối với đất

nước Thụy Sĩ thì không cho dù bạn có là quan chức cấp cao ở nước khác đi nữa.

Lịch sử chính sách giữ bí mật ngân hàng của Thụy Sĩ có từ những năm 1930 nhằm bảo vệ người Do Thái của Đức khi họ gửi tiền vào ngân hàng nước này để tránh bị phát xít Đức tịch thu.

Song trên thực tế, Luật ngân hàng Thụy Sĩ năm 1934 được ban hành sau một vụ bê bối, trong đó một số nhà chính trị và doanh nhân Pháp bị công khai danh tính có tài sản cất giấu ở Thụy Sĩ, mới là những hòn đá đầu tiên cho truyền thống nổi tiếng của ngành ngân hàng nước này.

Luật ra đời nhằm bảo vệ sự riêng tư của khách hàng trong tương lai.

Trong thời gian dài, luật trên đã giúp ngành ngân hàng Thụy Sĩ phát triển thịnh vượng.

May mắn cho Thiếu Kiệt là hai tài khoản ngân hàng này đều là ẩn danh. Người rút tiền sẽ được bảo mật hoàn toàn và họ sẽ cấp cho bạn một tài khoản phụ. dạng thẻ ghi nợ được sử dụng ở tất cả quốc gia để bảo mật cho bạn.

Chỉ cần bạn là người có chìa khóa tủ bảo hiểm và mật khẩu của tủ bảo hiểm bạn có thể tới rút tiền bất cứ khi nào. Mà điều đó thì Thiếu Kiệt chỉ cần hiện diện là được.

Thiếu Kiệt đánh vào tên ngân hàng. Tra cứu trên dự liệu tiếng anh thì điều kiện tối thiểu ở đây để có thể mở tài khoản là 53.179 usd tương đương 50.000 CHF (ký hiệu viết tắt của francs đồng tiền của Thụy Sĩ).

Tính sơ số tiền tầm khoảng một tỷ hơn, Thiếu Kiệt mỉm cười gần mười năm với hai tài khoản hẳn không biết là bao nhiêu tiền nhưng có thể nói là khá lớn.

Hà Vi lúc này để đồng sách lên bàn. Thấy Thiệu Kiệt vừa đọc văn bản tiếng anh trên mạng vừa cười cười. Cô không biết hẳn dự định làm gì. Bởi cô cũng không hiểu hết được những gì ghi trên hai tờ giấy kia chi. Nhìn Thiệu Kiệt vui vẻ mà Hà Vi không hiểu vì sao mới hỏi.

- Anh làm gì mà đọc cười một mình vậy? Tờ giấy đó có gì quan trọng à?

Nghiêm túc lại Thiệu Kiệt mới nhìn Hà Vi nói.

- Cũng không có gì? hôm nay tuy có mấy thứ không vừa ý nhưng cũng có nhiều thứ bất ngờ. Nhưng hiện tại anh phải nghĩ cách kiếm tiền cái đã. Trước khi đấu với những người kia anh cần cũng cố vài thứ trước.

- Em thấy sau chuyện này thế nào Ngô Trục cũng phải đi Lưu Minh một chuyến anh xem mà chuẩn bị đối phó đi.

Thiệu Kiệt chỉ cười cười. Hẳn hiện tại đã có cách đối phó với Ngô Trục chính diện nhưng còn trong bóng tối thì không biết được Ngô Trục sẽ đánh bài gì nên nói.

- Không cần lo Ngô Trục anh đối phó được hẳn hiện tại bị cắt cơ sở ngầm ở Lưu Minh rồi còn chính diện thì anh không lo. Hoàng Chí Kim là cơ sở ngầm của Ngô Trục anh thăm dò thử rồi.

- Xem ra anh chuẩn bị hết rồi. Vậy em cũng không cần phải lo nữa.

Nghe Thiệu Kiệt nói thế Hà Vi thấy hẳn có được sự tự tin của mình cũng biết được hẳn có được thứ gì đó có thể đánh bại được Ngô Trục mới nói ra điều này.

- À Hà Vi! Em nói ông làm cho anh hộ chiếu đi ba quốc gia Thụy sĩ, Hoa Hạ và Singapore. trong khoảng hai năm năm chờ im lặng phát triển

anh sẽ sử dụng đến nó. Em nói ông làm giúp anh nhé. Anh không tin được mình không đấu lại những người nhà Họ Ngô kia.

- Ừ em sẽ nói ông chuyện này giờ thì anh nghĩ ngơi đi. Em có nghe Khương Đào nói rồi hôm nay anh liều lắm. Mai một không được như vậy nữa. Anh mà có chuyện gì thì em không biết được mình sẽ làm ra những thứ gì đâu.

Thiếu Kiệt chỉ cười. Hắn biết Hà Vi lo lắng cho mình. Nhưng hôm nay tình thế bắt buộc hắn không muốn để cho Hoàng Chí Kim thoát được. Bắt người thì hắn không được phép nhưng cần chân hắn thì hắn lại làm được.

- Ừ anh biết rồi! Việc này sẽ không xảy ra nữa.

Thiếu Kiệt trở về phòng mình tìm cách kiếm tiền. Hắn cần thứ có thể kiếm được ít nhất trong vòng năm năm tới. Vấn đề bây giờ để kiếm được tiền không dễ như những gì hắn muốn. Đơn giản tiền không từ trên trời rơi xuống, Cũng không tự tạo ra.

Nghỉ ngơi đi còn năm đó không làm gì? Con hiện tại cần nghỉ ngơi một vài ngày. còn nếu không thì ra chơi một vài game trên mạng cũng được.

Nghe mẹ mình mở cửa phòng thấy hắn còn đang suy nghĩ mà không chịu nghỉ ngơi thấy Thiếu Kiệt như thế cũng không tốt Hoàng Lâm Nhu khuyên hắn đơn giản chỉ vài câu.

Hắn cũng âm ừ. Thời điểm này chỉ có trò chơi nhập vai là nhiều làm sao có nhiều tự trò chơi trên mạng mà chơi. Suy nghĩ như thế nhưng Thiếu Kiệt cũng ra phòng máy tính của mình.

Hắn nhìn những trò chơi đơn giản của thế hệ đầu game online cũng ngán ngẫm. Duy chỉ có một thứ làm hắn khác biệt là một ô vuông màu đỏ ở kiếm trước mỗi khi hắn mở máy tính đều hiện lên.

Trong đầu chợt xuất hiện một ý nghĩ nhất thời. Hắn mở chương trình một máy khác lên bắt đầu viết ra những chương trình ứng dụng của một chương trình chat trực tuyến. Đem một hoặc nhiều trò chơi game mã nguồn dán vào trong hội thoại.

Lúc này Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi điện cho Trương Hạo.

- Ấy đem qua bên nhà Hà Vi một cái máy chủ gọi Chu Tường qua giúp tao với!

- Mà làm cái gì gấp vậy. Hôm nay không đi học à? hay định nghỉ học luôn.

Nghe Thiếu Kiệt gấp rút hỏi Trương Hạo cũng cười đùa với hắn. Dù sao lâu ngày không đùa cợt với Thiếu Kiệt.

- Tao mới bị bắn. Nên đang ở nhà có ý tưởng mới đem Chu Tường gọi qua bên này nói đem theo máy chủ thử nghiệm cái! Nhanh nào cái này kiếm ra tiền đây không biết chừng còn nhiều gấp mấy lần những việc khác nhanh nào.

- Ấy! tao qua luôn hôm nay rảnh ở công ty xong việc hết rồi.

Thiếu Kiệt nghe thấy Trương Hạo cúp máy. Hắn cũng cười cười, đơn giản thứ mà hắn đang muốn làm rất thú vị bởi những việc hắn đang làm. Có thể nói là mở đầu một phong cách game trực tuyến mới. Hắn vừa tạo ra mô hình tán gẫu trực tuyến bên thứ ba để phát hành game nó là mô hình đầu tiên của Garena.

Nửa giờ sau Chu Tường ôm cái máy chủ đến. Nhìn thấy hắn hứng khởi đem mã nguồn gõ một cách điên cuồng.

- Em gọi gì mà gấp vậy! Trương Hạo nó bàn giao việc xong sẽ chạy qua liền.

- Em vừa mới có ý tưởng thay đổi yahoo thành một dạng chat trực tuyến phân phối game.

Nghe Thiếu Kiệt Kiệt nói ra ý tưởng của mình Chu Trương cũng đắm chiêu. Hấn suy nghĩ cũng không định hình được tại sao chat trực tuyến lại có ứng dụng game vào như thế chương trình này sẽ nặng hơn chương trình chat hiện tại rất nhiều.

- Làm như thế nó như game thôi tải về một lúc của game là được. Người nào lại dùng cái này.

- Không như anh nghĩ đâu. Giờ nhé nếu tích hợp cả hai thứ lại ta chỉ cần là bên thứ ba đối với các nhà phát hành trò chơi nước ngoài đến người chơi trong bộ phận châu á. Thì thông qua ứng dụng của chúng ta người chơi vừa có thể liên hệ được với nhau vừa có thể chơi được trò chơi nước ngoài. Mà không phải lo lắng vấn đề đường truyền hay ngôn ngữ bất đồng.

Thiếu Kiệt nói ra sơ lược bước đi của hấn vì cái này không xa lạ gì, mỗi ngày hấn đều có thể tiếp xúc biết được ứng dụng này có mặt lợi ích nào và nó kiếm ra tiền như thế nào đối với làng giải trí online này.

- giờ anh cài đặt máy chủ đi. Em sẽ hướng dẫn trình diễn sơ bộ trên hệ thống mạng cho anh xem.

Hấn vừa nói vừa tập trung gian mắt vào màn hình còn tay thì gõ liên hồi. Đôi khi lại dùng chuột tạo ra những thứ đồ họa chỉnh sửa trên màn hình.

Chu Trương bên kia vừa làm vừa nhìn Thiếu Kiệt tập trung một cách cao độ hấn cũng lắc đầu. Thiếu Kiệt đang chăm chú làm việc hấn không hiểu nổi bởi. Những công ty game nước ngoài có nguồn vốn không hề nhỏ. Mà

với điều kiện hiện nay của Thiếu Kiệt thành lập công ty game và đấu giá bản quyền là một thứ hết sức khó khăn.

- Em đang định làm công ty game thì nguồn vốn ở đâu mà mình làm. Như em nói mình là bên thứ ba thì phải có game bản quyền để mua về phát hành mà chưa kể quá trình khắc khe của bộ văn hóa truyền thông kiểm duyệt nữa. Em có đấu giá được mà không đưa lên cho người chơi được thì cũng chết. Lỗi nặng đấy!

- Anh yên Tâm chuyện này em tính kỹ rồi. Sẽ không sao đâu! Hiện tại em làm xong bản demo sẽ cho anh thấy.

Thiếu Kiệt không muốn nói với Chu Tường hấn đang nắm trong tay cái cần câu cơm khá lớn. Nếu mà những công ty khác nhảy vào đấu thầu cũng không thắng hấn được. Bởi vì lịch sử sẽ không thay đổi thì hấn sẽ chỉ phải cạnh tranh với một công ty để mua bản quyền game này.

Chưa kể đến hấn đang tạo ra một hệ thống mà sau này. Các công ty đó phải triển khai giống như vậy. Hấn nhớ được năm sau tựa game đó sẽ chính thức cho ra mắt tại thị trường bắc mỹ việc hấn đi trước. Qua đó làm tốt các công tác thuyết trình đem cái này nắm vào tay mình là điều chắc chắn.

Hơn ai hết hấn hiểu ngày 27 Tháng 10 năm 2009 liên minh huyền thoại bắt đầu lên kệ và từ đó tựa game này phát triển thành một môn thể thao không ít người chơi trên toàn thế giới.

Nếu dựa vào những gì hấn có chắc chắn sẽ không ổn lắm cho việc đấu thầu game này. Nên chắc chắn chia đất làm ăn là điều không thể tránh khỏi hấn sẽ phải cố gắng nắm giữ một số quốc gia để có được quyền phát hành này là chắc chắn.

Thay vào đó những công ty đối tác bạn sẽ được hẳn hướng dẫn cách làm một hệ thống chơi game đồng bộ. Hẳn bán sự hiểu biết của mình, để lấy lại được quyền để phát hành game này ở những quốc gia hẳn muốn.

Trương Hạo lúc này cũng chạy qua bên nhà Hà Vi. Thấy Thiếu Kiệt tập trung một cách khó hiểu trước giờ hẳn chưa từng thấy Thiếu Kiệt tập trung như thế. Nhìn Chu Trương Trương Hạo đưa mắt như muốn hỏi chuyện gì xảy ra. Chu Trương cũng nhướng vai ra vẻ không biết.

Bây giờ Thiếu Kiệt đang đua với thời gian, không sớm thì muộn hẳn phải có được sự có mặt công ty của mình trên 6 tháng để được đấu thầu game. Mà hiện tại đang là cuối năm, hẳn còn 10 tháng để triển khai kế hoạch của mình.

- Làm cái gì mà tập trung vậy mà? mà bị bắn mà tao thấy mà khỏe như trâu như thế này thì đây là lần đầu tiên đấy.

Trương Hạo với lời nói mang tính chất bạn bè hôm nay qua đây hẳn chủ yếu tán dóc chơi. Thiếu Kiệt và hẳn từ lúc lập nghiệp tới nay cũng ít nói chuyện với nhau. Đơn giản vì tối Trương Hạo thường tiếp khách sáng thì lại bận rộn với việc công ty không có thời để hai người như trước rảnh lúc nào là đi cà phê uống nước tán dóc.

- Đang tập trung làm càng sớm càng tốt. định là sớm ngày đem cái này hoàn thành chỉ cần nó xong sớm ngày nào tốt ngày đó. Anh em mình cũng có thêm được một khoản không nhỏ kinh phí cho cái này.

Thiếu Kiệt vừa gõ máy tính vừa trả lời cho Trương Hạo. Dù sao hẳn đang bận tập trung là thật nhưng trả lời thì hẳn làm được. đầu óc suy nghĩ nhớ lại giao diện và các phần ứng dụng của chương trình cũng không mấy khó đối với Thiếu Kiệt.

- Làm Công ty game không đặt ở quốc gia Singapore để được hỗ trợ chính sách khởi nghiệp và miễn thuế trong thời gian khởi nghiệp là điều em đang nghĩ tới. Nếu phát triển được tại bên đó thì mình mới có thể đem về quốc gia.

- Sao không phải là trong nước mà là nước ngoài. Như thế phải có người đi nước ngoài cư ngụ bên đó sao?

Trương Hạo lúc này mới nói ra ý kiến của mình. Dù sao việc đem công ty không đặt tại trong nước rất khó kiểm soát và làm việc.

- Trước mắt sẽ như thế trên danh nghĩa sẽ thành lập khoảng sáu tháng đầu em sẽ tìm kiếm một nguồn game cung cấp để mình có thời gian sẽ đem cơ sở phát triển hơn. Mới đăng ký đấu thầu phân phối các loại game lớn khác. Chứ không có kinh nghiệm điều hành thì sẽ không được những công ty đó nhìn đến đâu.

Thiếu Kiệt nói ra những điều này vì biết cơ sở khó khăn mới đầu lập nghiệp ở nước ngoài sẽ như thế nào nhất là ở một quốc gia phát triển tiên tiến về các lĩnh vực công nghệ hàng đầu trong châu Á này. Chu Tường cũng trầm ngâm một lúc rồi mới nói ra cho Thiếu Kiệt biết ý nghĩ của mình.

- Người điều hành em định tuyển ra sao. Ngôn ngữ bất đồng khó làm việc lắm đó.

- Nếu được thì đăng tuyển người hỗ trợ kiêm người làm việc bên đó mình sẽ theo dõi cách làm việc từ xa cũng được còn không trên danh nghĩa là đặc công ty ở đó và máy chủ chỉ cần có người coi là được điều hành thì bên mình sẽ sử dụng tại đây để điều hành còn vấn đề chăm sóc khách hàng thì lựa chọn những nhân viên sở tại làm việc bên đó. Nhưng thư từ ký kết mình chỉ cần có mặt lúc thật sự cần còn không họ phải chuyển phát nhanh toàn bộ hồ sơ về đây cho mình.

Thiếu Kiệt vẽ ra con đường đơn giản nhất để điều hành từ xa đối với công ty. Bởi hẳn biết hiện tại nếu hẳn làm việc này ở tại quốc gia sẽ bị một số người để ý đến cũng không hay. Còn nếu đem như thế sau này chỉ cần nói đặc chi nhánh ở tại quốc gia đưa văn phòng sẽ làm tạo thành văn phòng đơn giản ở nước sở tại là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 241: Chương Trình Khởi Nghiệp

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo với Chu Tường cũng trầm ngâm. Những chuyện như thế này nếu biết thao tác thì có vẻ như ổn. Nhưng hai người vẫn chưa hiểu rõ lắm Thiếu Kiệt sẽ làm những việc này nên mới hỏi hấn.

- Em định làm công ty bên đó với dạng nào cổ phần hay sao. Hay là làm một công ty lớn luôn.

- Trước mắt sẽ qua đó làm việc với những người bên đó. Bằng cách tạo dựng doanh nghiệp tư nhân trước.

Thiếu Kiệt lúc này mới dừng lại việc viết code mã nguồn như điên cuồng của mình. Hấn đã từng tìm hiểu được chính sách khởi nghiệp được quốc gia này ủng hộ.

- Thường những start-up bên quốc gia này được hỗ trợ rất cao. Vì thế những nước láng giềng hoặc những quốc gia khác có ý tưởng để thực thi được đem tới đây. Hình thành cho nó một chế độ khởi nghiệp mà nhiều người mong ước.

Đứng lên gần một tấm bảng Thiếu Kiệt bắt đầu giải thích cho Trương Hạo Và Chu Tường thấy. Cầm lên cây bút lông hấn bắt đầu viết. Những dòng chữ được hiện ra từ trong trí nhớ. Người ta thường nói công nghệ 4.0 là công nghệ đi đầu thời đại.

Việc cập nhật những vấn đề trí thức nhiều thật nhiều ở thế giới quan bên ngoài thông qua các hiểu biết. sách báo tra cứu thời điểm tiền kiếp giúp cho Thiếu Kiệt có một cơ sở vững vàng hơn bất cứ ai.

- Thứ nhất việc start -up ở quốc gia này luôn thuận lợi. Đây là điều mà bất cứ nhà khởi nghiệp nào cũng hài lòng đó là hình thức cho vay vốn khởi nghiệp. Đây là lựa chọn đầu tư đáng tin cậy cho những người khởi nghiệp muốn huy động vốn mà không phải chia sẻ phần lợi nhuận của họ. Điểm bất lợi của chương trình này là doanh nghiệp phải trả nợ đúng hạn và phải trả nợ ngay cả khi kinh doanh lỗ.

Thiếu Kiệt ghi lên đó những thứ về hỗ trợ khởi nghiệp đang tồn tại mà hẳn cho rằng điều này khiến đảo quốc này tồn tại và lớn mạnh. Trương Hạo và Chu Tường đều hào hứng ai cũng biết một người khởi nghiệp cần nhất là vốn mà thường những ý tưởng khởi nghiệp bị chết non ở điều này nên cũng kéo ghế xuống ngồi nghe Thiếu Kiệt nói chăm chú.

- Ở Singapore họ cho người start-up có một chương trình bảo đảm vay (LIS), bảo đảm các khoản vay khởi nghiệp phá sản. Chính phủ sẽ cùng chia sẻ phí bảo hiểm với doanh nghiệp start-up. LIS hỗ trợ cả những cơ sở thương mại, kinh doanh trong và ngoài nước và không đặt giới hạn vay tối đa. Tỷ lệ phí bảo hiểm, lãi suất và thời hạn vay được quyết định bởi đơn vị bảo hiểm dựa trên hồ sơ rủi ro của bên vay. Chính phủ hỗ trợ bảo hiểm tối đa 50%. Cấu trúc trả nợ và yêu cầu tài sản thế chấp sẽ do các tổ chức tài chính tham gia quyết định.

Nghe được những điều này Trương Hạo mới ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ấy thế là những người khởi nghiệp không sợ bị phá sản rồi. Họ có thể mượn được tiền cũng có được bảo hiểm. Với số tiền họ mượn mà được cả chính phủ hỗ trợ thì còn muốn gì nữa. Thất bại làm lại từ đầu chỉ cần mình có quyết tâm.

Gật Đầu Thiếu Kiệt cũng không thể không thán phục chính cái quyết định của chính sách hỗ trợ như thế này mới đem đến một đế chế mạnh

về start-up khởi nghiệp. Họ thất bại họ làm lại. Vẫn được hỗ trợ như thế càng nhiều người khởi nghiệp càng quyết tâm với những gì mình làm là điều mà ai cũng muốn thấy.

Không như những thủ tục rườm rà của việc khởi nghiệp tồn tại ở quốc gia hiện tại đến những năm sau đó vẫn chỉ là theo sau nhưng hoàn toàn không được hỗ trợ đúng nghĩa.

- Không chỉ có nhiều đó thôi đâu. Chỉ với một điểm này nó còn tồn tại thêm điều đi kèm. Một trong những sáng kiến đáng chú ý nhất của chính phủ Singapore là dành cho các start-up nhiều ưu đãi thuế. Đạo luật giảm thuế trở thành động lực cho các doanh nhân mở công ty và tạo thêm nhiều việc làm cho nền kinh tế. Các trường đại học và trường cao đẳng cũng đóng vai trò đáng kể trong việc nuôi dưỡng tinh thần khởi nghiệp của sinh viên và giảng viên, cũng như tạo nền tảng để họ biến ý tưởng kinh doanh trở thành hiện thực. Nhờ những nỗ lực như vậy, số lượng start-up ở Singapore tăng hơn 90% từ khoảng 2.800 doanh nghiệp năm 2004 đến nay con số đó nằm khoảng 3600 doanh nghiệp rồi.

Trương Hạo với Chu Tường cũng đủ hiểu. Để có được một doanh nghiệp không phải dễ nhưng duy trì và phát triển nó cũng không như mọi người thường thấy. Việc tăng trưởng hơn 800 doanh nghiệp không phải thất bại phá sản trong vòng bốn năm là một con số lớn đến chừng nào.

- Bây giờ chỉ có xung quanh một thứ thôi mà bên đó hỗ trợ hầu như là toàn diện rồi. Nếu mấy công ty mình đem qua bên đó không phải tiết kiệm được thuế sao. À mà họ tính như thế nào đối với việc thuế khởi nghiệp này Thiếu Kiệt.

Chu Tường này giờ nghe được Thiếu Kiệt nói nhưng thứ thuế được miễn giảm mà hắn nói. Cũng không hiểu những chính sách miễn giảm đó như thế nào nên cũng hỏi kỹ lưỡng.

- À vấn đề này tương đối dễ. Doanh nghiệp start-up được định nghĩa là doanh nghiệp có tuổi đời dưới 5 năm, thuê ít nhất 1 nhân viên. Những doanh nghiệp này thường cung cấp sản phẩm, dịch vụ hay quy trình sáng tạo liên quan internet như thương mại điện tử, máy tính, viễn thông hay tự động hóa. Các start-up cũng có thể thiết kế hoặc ứng dụng những quy trình đổi mới cho phát triển, điều tra, nghiên cứu thị trường mục tiêu. Vì thế em mới muốn phát triển công ty này ở singapore.

Thiếu Kiệt nói ra về thời hạn mà được cho là doanh nghiệp vừa mới thành lập còn được cho là khởi nghiệp của nước bạn. Mà thậm thàn trong lòng bởi chính sách này thật sự đúng là nơi mà khi công nghệ ngày càng bùng nổ đem lại một đế chế lớn mạnh mà từ đây có rất nhiều công ty công nghệ đứng lên hàng đầu.

- Máy cái tiếp theo là sao Thiếu Kiệt cũng phong phú như việc hỗ trợ vốn với miễn thuế này à.

Trương Hạo hỏi hột muốn biết chính sách hỗ trợ quốc gia của nước bạn ra sao mà đến nỗi Thiếu Kiệt lại phải liều thân qua bên đó mở công ty trong khi đó ở đây hẳn đã có cơ sở tuy không nói là lớn mạnh nhưng cũng đủ tầm cho hẳn hoạt động.

- Còn nhiều loại nữa với cái tiếp theo là đổi vốn lấy cổ phần. Các nhà đầu tư có thể cho doanh nghiệp khởi nghiệp vay vốn để đổi lấy cổ phần trong công ty mới thành lập. Dạng cấp vốn này rất lý tưởng đối với những start-up cần thêm vốn, đặc biệt trong giai đoạn phát triển ban đầu. Ngoài những nguồn tư nhân cấp vốn cổ phần còn có những chương trình cấp vốn cổ phần cùng đầu tư do chính phủ Singapore triển khai nhằm tạo nên chất xúc tác cho nguồn vốn từ tư nhân rót cho doanh nghiệp mới thành lập. Nói cách khác, chính phủ cùng một nhà đầu tư bên thứ ba rót tiền cho start-up.

Không những Chu Tường mà cả Trương Hạo đều đứng lên. Bởi việc này rất tốt là đằng khác. Doanh nghiệp có thể mượn vốn có thể mời cổ phần với những người thích thú trong lĩnh vực kinh doanh của mình. Họ chia ra cùng đem công ty mình lên tầm cao hơn vì vốn cổ phần được đổ vào.

- Cái này quá tốt luôn rồi đấy? Thật một người có thể không đủ làm nên một công ty nhưng nếu có cổ phần của những người đầu tư khác nữa thì cho dù có mượn vốn ngân hàng đi nữa chỉ cần công ty đem lại lợi nhuận nhỏ nhất cũng được duy trì bởi các cổ đông đi.

Trương Hạo lần đầu tiên nói được điều này ra làm Thiệu Kiệt rất hài lòng, bởi hẳn có thể nhìn thấy được những cái lợi ích trong này không còn là một người mới tập kinh doanh nữa. Thiệu Kiệt cười cười nhìn Trương Hạo nói.

- Làm lớn rồi ánh mắt cũng cao lên đấy chính xác là như vậy nhưng ở điều này lại có tới ba cái cơ sở hỗ trợ không chỉ chung chung như vậy đâu.

- Lại có những ba loại. Làm gì chia ra nhiều thế em nói nghe thử đi Thiệu Kiệt. Chính sách như vậy tìm hiểu cũng không uổng đâu à.

Chu Tường vừa nói rồi kéo Trương Hạo ngồi xuống, khi nghe đến có tới ba loại hỗ trợ riêng biệt mà chỉ là ở một điều cũng muốn biết những điều đó là gì.

- Ừ có tới ba loại mà cả ba đều mang tính chất riêng. Chương trình Spring Seeds: là chương trình đầu tư cổ phần mà trong đó Spring Seeds Capital thuộc chính phủ Singapore cùng nhà đầu tư bên thứ ba độc lập rót vốn cho các start-up thương mại có trụ sở tại Singapore, theo tỷ lệ 1-1, với mức tiền đầu tư tối đa 1 triệu đô la Singapore (S\$). Lướt đầu tư đầu tiên thường giới hạn ở mức S\$300.000. Spring Seeds Capital và nhà đầu tư bên

thứ ba thường lấy cổ phần trong công ty với tỷ lệ tương ứng với mức tiền họ rót vào.

Đây không phải lạ với một chương trình của chính phủ hỗ trợ người khởi nghiệp họ chia ra từng đợt đầu tư để có thể đánh giá công ty đi theo hoạt động như thế nào. Việc này cũng để họ thấy được giai đoạn đầu công ty sẽ ra sao nhằm đánh giá tiềm năng của công ty có đáng để đầu tư tiếp hay dừng lại.

- Chương trình thứ hai Những thiên thần kinh doanh (BAS): Spring Seeds Capital cùng các thiên thần kinh doanh được phép chấp nhận đầu tư vào các start-up định hướng tăng trưởng và sáng tạo, theo tỷ lệ 1-1, với mức tiền đầu tư tối đa S\$1,5 triệu. Spring Seeds Capital và nhóm thiên thần kinh doanh sẽ nắm giữ số cổ phần theo tỷ lệ tương ứng với vốn đóng góp.

Đây là một dạng đầu tư có thể nói là nắm giữ một nửa công ty. Dem công ty ở thế cân bằng nhằm thúc đẩy và hỗ trợ công ty mới khởi nghiệp và thành bại của công ty đều được đánh giá đều ở các mặt.

- Chương Trình thứ 3 còn ghê hơn những cái trước nó là một trong những chương trình có thể nói là được ăn cả ngã về không. Chương trình đầu tư mạo hiểm giai đoạn đầu (EVF): được Quỹ Nghiên cứu quốc gia (NRF) quản lý, trong đó các công ty tài chính mạo hiểm có thể huy động ít nhất S\$10 triệu từ các nhà đầu tư bên thứ 3 và sẽ nhận được mức đầu tư tỷ lệ 1-1 từ NRF, với tổng mức tiền tối đa S\$10 triệu để đầu tư vào các doanh nghiệp công nghệ đang ở giai đoạn đầu. Những doanh nghiệp công nghệ đáp ứng đủ tiêu chuẩn có thể tiếp cận trực tiếp những công ty tài chính mạo hiểm để kêu gọi mức tiền đầu tư lên đến S\$3 triệu.

Đến lúc này Thiệu Kiệt im lặng hẳn biết bản thân Chu Tường và Trương Hạo đều sẽ có những câu hỏi cho mình về điều thứ ba này vì nó rất mơ hồ không nắm bắt được lợi nhuận tại sao lại đầu tư.

- Không phải đầu tư mạo hiểm thường nguy cơ rất cao sao. Họ vào ngày lúc đầu ngay lúc chương trình đó mới bắt đầu. Nó như là họ chỉ có ý tưởng. Mà đầu tư ý tưởng không phải quá mơ hồ sao Thiếu Kiệt.

Chu Tường lúc này đem thắc mắc suy nghĩ của mình nói ra. Hấn thường lướt web cũng biết được kiểu đầu tư ích nhiều này. Nhưng với một quốc gia châu á lại áp dụng hình thức như thế này có thể nói là một bước tiến trong lĩnh vực thúc đẩy nền kinh tế rất cao.

- Ủ hâu như cái thứ ba này đều là ý tưởng. Nhưng ai nói ý tưởng không kiếm tiền được. Ở quốc gia ta đúng là ý tưởng không kiếm được nhưng ở bên họ chắc chắn sẽ được. Nếu Lê Hiếu không gò bó ở quốc gia mà đang ở SinGapore thì ý tưởng trang thương mại điện tử của anh ta sẽ được rất nhiều người đầu tư là khác dù anh ta chỉ có ý tưởng.

Thiếu Kiệt thấy thâm may mắn nếu Lê Hiếu không là nhân viên hấn mà biết được những thứ này như Thiếu Kiệt. Chạy qua tới nước bạn tạo một công ty cá nhân lại trung tâm khởi nghiệp nhờ hỗ trợ ý tưởng chắc sẽ không ích người xâu xé ý tưởng đó.

- Đúng thật chính sách hỗ trợ gần như toàn diện không phải bàn cãi. Nghe xong cũng muốn qua bên đó khởi nghiệp nhưng mà thôi anh chả có cái ý tưởng nào hay như của em đâu Thiếu Kiệt.

Chu Tường cũng cười cười nói ra những gì mình đang cảm thấy. Về Chính sách hỗ trợ có thể nói như là toàn diện ở nước lân cận láng giềng.

- Đó chỉ là ba chương trình trong một nhóm đối vốn lấy cổ phần thôi, còn hai cái nữa mà các anh nghe xong chắc chỉ muốn bỏ công ty chạy qua đó khởi nghiệp ngay.

Thiếu Kiệt cũng lắc đầu chỉ với hai điều mà đã giải quyết được nhiều điều về khởi nghiệp của nhiều người với ước mơ của mình. Trương Hạo nghe vậy kéo Chu Tương lại nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Kể luôn hai cái nữa đi. xem nó còn ghê hơn mức nào nữa Thiếu Kiệt.

- Ừ hai điều còn lại cũng không nhiều chủ yếu là hỗ trợ thôi. Thứ nhất là Chính phủ tài trợ tiền cho startup. Một trong những lợi thế để khởi nghiệp ở Singapore là những người khao khát kinh doanh có thể tiếp cận các khoản tài trợ được nhiều cơ quan chính phủ giải ngân để hỗ trợ start-up. Mỗi khoản tiền tài trợ như vậy đều đi kèm với những điều kiện và điều khoản, bao gồm các tiêu chí chất lượng, phương pháp giải ngân. Thông thường, các khoản tiền tài trợ chỉ chiếm một tỷ lệ nhất định trong số vốn mà doanh nghiệp cần. Chủ doanh nghiệp sẽ phải tự xoay khoản vốn còn lại. Hầu hết các khoản tài trợ cho start-up được thiết kế theo cách khuyến khích đổi mới sáng tạo, nghiên cứu và phát triển hoặc phục vụ xã hội. Những người muốn khởi nghiệp phải cân nhắc điều khoản tài trợ trước khi nộp đơn lên cơ quan chính phủ tương ứng.

Thiếu Kiệt thấy điều này cũng không nằm ở trong trường hợp của hắn vì đối với chính sách này bạn phải nắm chắc những gì mà mình có thể đem lại của dự án. Mới được chính phủ phê duyệt dự án của chính mình.

- Cái thứ hai thì chính phủ Thành lập các vườn ươm doanh nghiệp khởi nghiệp. Đây là nguồn đầu tư vô cùng hữu ích đối với các doanh nhân khởi nghiệp không chỉ tìm kiếm nguồn tiền mà còn mong muốn được chỉ dẫn và học hỏi bí quyết kinh doanh. Nhìn chung, các vườn ươm kinh doanh tạo ra không gian thực cho doanh nghiệp mới hoạt động và tiếp cận các dịch vụ chia sẻ nhau với chi phí tiết kiệm, được hướng dẫn hoạt động và hỗ trợ tài chính trong giai đoạn phát triển ban đầu. Mô hình này rất lý tưởng cho các start-up muốn tìm kiếm hỗ trợ thường xuyên, được tư vấn, rót vốn và kết nối với chi phí thấp.

Nghe Thiếu Kiệt nói thì Trương Hạo không hiểu lắm về vấn đề này nên mới hỏi hấn.

- Điều này hơi khó hiểu. Nhưng mà chắc có lý do của nó nhỉ.

- Ừ nó khó hiểu bởi cách này không đơn giản Ví dụ, trong Chương trình Vườn ươm công nghệ NRF, 15 vườn ươm công nghệ được lựa chọn để nuôi dưỡng các start-up công nghệ cao của Singapore bằng cách tư vấn và rót vốn cho họ. NRF sẽ cung cấp tới 85% khoản tiền cùng đầu tư cho mỗi start-up trong vườn ươm, với số tiền tối đa là S\$500.000. Vườn ươm sẽ phải đầu tư số tiền còn lại với tỷ lệ ít nhất 15%. NRF và vườn ươm sẽ nắm giữ cổ phần trong công ty theo tỷ lệ tương ứng với tiền đầu tư.

Đối với điều này Thiếu Kiệt thấy như nó đưa công ty của bạn hoặc dự án của chính người làm đem nó nâng cao từng bước một giúp người khởi nghiệp có thời gian dài đem lại lợi nhuận về cho họ cũng như đem lại nguồn thu của các khoản đầu tư.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 242: Nhờ Giúp

Thiếu Kiệt lúc này mới đặt cây viết lông vừa mới vẽ một đồng trên tấm bản Nhìn hai người đọc qua sơ lượt cái sơ đồ hỗ trợ khởi nghiệp hẳn cầm một miếng bòng bôi bằng xóa đi.

hắn vẽ lên đó nhưng hình vuông đơn giản. Rồi nhìn Chu Tường với Trương Hạo. Đây là ý tưởng chuẩn bị thực hiện.

- Hai người đều biết yahoo là một trong những nơi liên lạc chính hiện nay. Có lẽ sau này sẽ khác. Nhưng có một điều mà các nhà điều hành trò chơi không khác ở điểm này. Thường muốn chơi một trò chơi ta sẽ tải về từ nhà phân phối ở quốc gia. hiện này ai cũng biết yahoo được phổ biến rộng rãi ở tất cả các nước. Vậy tại sao ta không sử dụng một ứng dụng như yahoo hẹn bạn bè quen biết vào cùng chơi một loại trò chơi. Mà ở đây ta vẫn có thể chat với bạn mình thông qua internet hai là người chơi có thể giao lưu trực tiếp với nhau thông qua chat voice đang thịnh hành hiện nay của yahoo.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa vẽ lên bảng hai hình vuông một cái ghi Chat một cái ghi là trò chơi ở giữa cả hai thêm vào một dấu + bên kia hẳn ghi một ô vuông garena. hẳn vẽ một hình con mắt lấy làm hình ảnh đại diện.

Bên dưới hẳn ghi một dòng tiếng anh theo đúng thông điệp của chính nó. “connecting world gamers” có nghĩa là kết nối các trò chơi thủ thế giới.

Nhìn vào cái bản để những hình sơ bộ của một mô hình phát triển trò chơi mà Cao Thịnh với Khương Đào khó hiểu bởi thông điệp này rất rộng nó không còn nằm ở hạn chế trong nước hay khu vực nữa.

Chu Tường lúc này cũng trầm ngâm hẳn đang suy nghĩ việc này sẽ như thế nào.

- Làm như thế cũng được nhưng mà phải phát triển cơ sở trò chơi trung gian như thế có ổn không? mình mới lập ra cũng không được như những công ty khác. Cạnh tranh trong ngành trò chơi online này đôi khi còn hơn cả việc đấu thầu mấy dự án lớn nữa.

- Em biết chuyện này. Nhưng trước mắt sẽ hoàn thiện hết code sau đó sẽ tình tới các bước khác bởi em biết nếu phương án này được triển khai không chỉ một trò chơi thôi chúng ta có thể phân phối với nhiều trò chơi khác nữa. Chỉ cần một đội ngũ đủ để điều hành và làm việc kiểm soát những việc khác thôi.

Thiếu Kiệt bắt đầu viết lên trên bản một bộ hệ thống điều hành. Những việc điều hành trò chơi này tương đối đơn giản. Không như trò chơi Võ Lâm muốn thêm một món đồ phải chỉnh lại file lua. hay là một số đoạn mã vật phẩm để thêm vào.

Bởi những cái này hệ thống của máy chủ sẽ cung cấp trực tiếp thông qua một lượng tiền nhất định được cài đặt sẵn trên web trang chủ là không thể thay đổi.

- Nói đơn giản chúng ta chia lợi nhuận cùng với nhà phát hành trò chơi việc của chúng ta là mua lại bản quyền có thể phát hành và thông qua đó đem trò chơi đưa ra thì trường bán thẻ thu về doanh thu. Và một số sự kiện khác để bán vé.

- Nhưng một số công ty trò chơi có sẵn trong nước cũng có thể cạnh tranh với mình ở những phiên bản trò chơi đó thì làm sao mà nắm bản quyền phát hành được.

Vì làm ở lĩnh vực máy tính nên Trương Hạo bỗng nhiên quan tâm đến vấn đề này. Ai cũng hiểu một điều máy tính dùng để học tập nhưng hết nó còn là công cụ giải trí chơi trò chơi đang dần phổ biến. Doanh thu của công ty có thể không tăng ngay mà sẽ tăng từ từ.

Đối với những tựa trò chơi yêu cầu cấu hình cao sau này Thiệu Kiệt biết bán linh kiện không chỉ đơn giản là hiểu về nó không. Mà còn phải biết được những cấu hình mình làm ra ráp nên một máy tính đủ điều kiện chơi được trò chơi nào vào không chơi được trò chơi nào, làm việc được với các tính năng cao hay không mới là mục đích nhắm đến của dân mua máy hoặc ráp máy của những thời gian sắp tới.

- Mình sẽ đi đường lối khác. Như hai người thấy những tựa trò chơi hiện tại và các nhà phát hành trong nước đang chạy theo lợi nhuận ngắn hạn của một tựa trò chơi. Mình sẽ đi theo hình thức lâu dài. Đem việc chơi trò chơi tạo thành một môn thể thao công nghệ. Tạo ra những nơi thi thố cho mọi trò chơi thủ giao lưu đối kháng với nhau.

- Nhưng mà hiện tại một số trò chơi đồng đội trên thị trường khá ít đa số là CS hoặc một số trò chơi đơn giản chưa mấy thu hút người chơi. Vẫn có một vài tựa Game là đối kháng đồng đội nhưng đã phổ biến ở những nơi khác trên thế giới rồi.

Thiệu Kiệt cũng biết đến game đó của nhà phát hành Blizzard Entertainment với tựa game Warcraft đình đám. Đa số những năm này chế độ mạng lan của game này được cài đặt ở tất cả những nơi kinh doanh internet của thành phố.

- Ừ nó ở thế giới nhưng châu á vẫn chưa. Nếu đưa warcraft vào mạng lan của hệ thống chương trình chạy trên nền tảng của hệ thống luôn thì anh nghĩ sao. Mọi người của khắp châu á có thể chọn phòng liên kết với nhau mà đánh cũng là một cách giải trí.

Chu Tường cùng Trương Hạo không nghĩ xa đến vậy. Họ chỉ nghĩ Thiếu Kiệt sẽ đem những game sắp phát hành đồng thời mua về phần bản quyền phát hành để có thể thu hút người chơi. Chưa nghĩ đến thông qua đó có thể kết nối mạng đánh với nhau trong một trò chơi offline hiện hành.

- Cái này có vẻ được. Chỉ cần thao tác đúng lời kéo khách hàng là sẽ ổn nhưng mà trước mắt có thể sẽ khó khăn nhất là làm sao để có được giấy phép đăng ký thành lập doanh nghiệp bên đó đấy.

Chu Tường suy nghĩ một lúc mới nói ra ý kiến của mình. Không phải tất cả mọi người đều có thể thành lập công ty hoặc chi nhánh ở nước ngoài. Chắc chắn nó phải đi kèm nhiều điều kiện.

- Cái này thì em không rõ lắm nhưng chắc có người có thể giải đáp cho em điều này.để em hỏi thử xem.

Thiếu Kiệt có thể nói ra những yếu tố hỗ trợ của quốc gia này nhưng không thể nào biết được quy trình làm việc của singapore ra sao thì Chu Tường với Trương Hạo cũng không thắc mắc lắm. Vì mỗi quốc gia có một chính sách riêng không quốc gia nào giống quốc gia nào.

Tìm trong danh bạ điện thoại của mình một số điện thoại của mình. Thiếu Kiệt mỉm cười hẳn cho đến giờ chỉ xem đây là cuộc gặp ngẫu nhiên nhưng thế nào cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày mình sẽ nhận được hỗ trợ từ người này.

Điện thoại được gọi đi. Thiếu Kiệt đợi khá lâu mới có tín hiệu bắt máy. Bên kia điện thoại vang lên âm thanh của một người phụ nữ.

- Alo! ai vậy?

- Cháu Thiếu Kiệt đây dạo này cô khỏe chứ cô Thanh.

Thiếu Kiệt cười cười đáp lại câu hỏi của Huyền Thanh thông qua điện thoại của chính mình. Hẳn hiểu đơn giản người ta cũng không thể nhớ hẳn. Vì hơn cả tháng trời nay hẳn đã có liên lạc gì đâu.

- À là Thiếu Kiệt à. Đạo này cháu khỏe không hôm nay gọi cô để làm gì thế?

- Vâng đúng là cháu có việc thật. Cháu muốn hỏi cô cách thức để thành lập một doanh nghiệp ở Singapore ấy mà. Không biết hiện tại cô rảnh không?

Thiếu Kiệt không ngại phải nói ra những gì hẳn cần. Việc một người lâu ngày gọi điện cho một người khác. Thường luôn có mục đích của mình. Không ai lại chỉ đi gọi người quen biết mình lâu ngày hỏi thăm đơn thuần là sức khỏe và gia đình người kia.

- Di hôm nay vừa mới họp xong nên cũng không có việc gì vừa về nhà cháu có thể qua nhà dì cũng được. Hôm nay Nhật Huy cũng đang ở nhà này. Thằng nhóc sáng nay sốt cô không dám cho nó đi học sợ lây bệnh mấy đứa khác không ngờ hôm nay cháu lại gọi điện.

- Vâng như thế cũng được để cháu qua bên đó cũng với vài người bạn.

Thiếu Kiệt cười cười. Thằng nhóc Nhật Huy trong trí nhớ Thiếu Kiệt cũng khá vui vẻ. Cúp máy Thiếu Kiệt nhìn hai người Chu Tường với Khương Đào.

- Sao hai người đi luôn không? nếu đi cùng thì gọi luôn cả thằng nhóc Tấn Phát cho vui.

Gật đầu Chu Tường với Trương Hạo thấy lần này đi để biết được thông tin thành lập công ty bên nước ngoài như thế nào thì sao lại không. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt cùng mọi người tiến ra ngoài mới gọi Thiếu Kiệt nói.

- Hộ Chiếu của anh một tuần nữa sẽ được ông cho người gửi vào.

Thiếu Kiệt mới nhìn Hà Vi cười cười nói.

- Em đi cùng anh luôn đi giúp anh làm thêm 1 cái cho Chu Tường với Khương Đào với nhé. Cả em nữa. Trước Noel bọn người mình đi singapore anh có một số việc.

Suy nghĩ một lúc Hà Vi gật đầu. Thiếu Kiệt mới nắm tay cô đi cùng mình. Ra đến phía trước cửa Tấn Phát đang chơi đùa cùng Khải Huy. thấy mọi người đi ra cũng chạy lại.

- Anh Kiệt hôm nay ở nhà đi chơi đi giống hôm bữa ấy. Đi chơi vui lắm nhiều đồ chơi hay lắm.

- Sáng giờ em đã đi thăm bố chưa. Khi nào bố em khỏe lại.

Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt của Tấn Phát nhìn hấn hỏi.

- Bố nói vài ngày nữa bố xuất viện rồi. Bố em giờ khỏe lắm.

- Ừ sáng này bác sĩ cũng có nói tình hình của Tấn Tâm rất ổn định khoảng vài ngày nữa xem xét coi còn đi chúng gì không sẽ được xuất viện.

Hà Vi mới gật đầu như xác nhận lời nói của Tấn Phát là đúng vì từ ngày hôm Tấn Tâm vào viện đến nay mỗi sáng sớm Hà Vi đều thay Thiếu Kiệt dẫn hấn đi thăm bố mình trong bệnh viện.

- Cám ơn em! Có những chuyện anh không thể quan tâm hết. Em lại giúp anh nhiều trong những chuyện này.

- Không có gì đâu! Chuyện của anh em phải thay anh làm chứ. Mà mình định đi đâu vậy Thiếu Kiệt?

Nép vào sát người hấn dựa vào vai Thiếu Kiệt vừa mới đứng lên Hà Vi nhỏ nhẹ hỏi hấn. Khải huy nghe thấy Thiếu Kiệt cùng mọi người sắp đi công việc cũng vội nói.

- Để anh thay đồ rồi lấy xe chở mọi người đi.

Khải Huy vì là về tới nhà không có việc gì cần thiết, nên chỉ mặc một cái áo thun và quần shot jean. Nhìn như thế này mà lại đi lái xe gặp người khác thì không hay.

- Em cũng gọi điện nói ông làm cho mấy cái hộ chiếu đã mọi người đợi em một chút.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hấn lại nói với Tấn Phát.

- Em ra vòi nước rửa tay đi lát nữa đi cùng mọi người. Hôm nay anh dẫn em đi chơi với mọi người. Có một bé nhỏ hơn nữa.

- Vâng để em đi rửa tay!

Nói rồi Tấn Phát chạy vào trong nhà. Thăng nhóc không phải đi rửa tay thông thường mà đi thay cả bộ đồ để được đi chơi. Một lúc sau Hà Vi quay trở lại cả Tấn Phát cũng thế Khải Huy mở cửa bước vào xe mọi người đều lên hết trên xe ngồi. Thiếu Kiệt đưa địa chỉ cho Khai Huy nói đi đến đó.

Ngồi trong xe lúc này Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ông bảo anh làm gì cần hộ chiếu xuất cảnh làm gì kìa!

- Nói chung sắp tới anh có một số chuyện muốn qua singapore với Thụy Sĩ xem xét làm ăn. Dù sao không thể gò bó ở trong quốc gia như vậy được.

Thiếu Kiệt cũng thẳng thắn nói ra chuyện này bởi hấn thấy cho dù việc này Hà Vi biết cũng không làm gì được đơn giản nó không giống như

những gì đơn thuần hay được thấy.

- Nhưng mà mình hôm nay đi đâu đây? lại còn đem theo cả Tấn Phát đáng lẽ phải để thằng nhóc này ở nhà mới đúng.

- Ừ đi qua nhà một người quen có cậu bé nhỏ hơn tuổi của Tấn Phát cho cậu nhóc chơi một tý.

Không như những lần khác đi ít người nên Khai Huy chỉ lái ô tô bốn chỗ hôm nay họ đi chiếc xe bảy chỗ chủ yếu để có được chỗ ngồi khá rộng rãi.

- Vậy là người này có công ty ở singapore hả Thiếu Kiệt nghe em nói chắc người này cũng đang làm ăn bên đó đi.

Chu Tường lúc này ngồi ở hàng ghế dưới cũng với Trương Hạo cũng nhìn lên dãy ghế trên hỏi Thiếu Kiệt.

- Ừ người này hiện tại đang có công ty và cơ sở ở singapore cũng khá lâu rồi. Nên muốn mở công ty bên đó hỏi người ta là điều nên làm. Người đi trước trải qua rồi anh em bọn mình xin người ta một ít kinh nghiệm. Biết đâu người ta lại hỗ trợ được chút gì đó thì sao.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế hai người cũng gật đầu ai cũng hiểu một người đã mở công ty trước luôn hiểu qua những thủ tục cần thiết để giúp người phía sau đỡ rắc rối hơn trong việc làm hồ sơ và những thứ rắc rối khác.

Thiếu Kiệt cũng vậy hẳn muốn biết thủ tục tiến hành như thế nào để có thể làm việc một cách nhanh nhất. Không đơn thuần từ tốn như những công việc khác nữa mà hẳn thật sự cần khá gấp bởi hơn ai hết hẳn hiểu quy trình xét duyệt chấp thuận một doanh nghiệp không phải là một sớm một chiều nó cần có thời gian.

Mà Thời gian là thứ hẵn đang không có trong cái chương trình nhất thời mà mình nghĩ ra này. Vì muốn đầu thuần một game bạn phải có kinh nghiệp điều hành một trò chơi trước đó và nộp hồ sơ về quá trình điều hành, Chưa kể đó lịch sử phát triển thể loại mà bạn đang làm cũng ảnh hưởng không nhỏ đến việc bạn đầu thầu.

Nếu một nhà cung cấp trò chơi bản quyền trước nay đều chọn những game nhập vai để điều hành và quản lý phát triển. Thì trong lúc đầu thầu về game như thế họ sẽ được đánh giá cao hơn? Còn những thể loại khác thì họ dựa vào tiềm năng đánh giá của công ty.

Thiếu Kiệt khá rành về những vấn đề điều hành này. Hẳn cũng đã từng làm không ít game lậu ở tiền kiếp nhất là ở mảng kinh doanh CS được người chơi xem như giải trí.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng suy nghĩ Hà Vi mới hỏi nhỏ hẵn.

- Anh làm gì mà sau khi xuống phòng máy lại lôi ra dự án nào nữa thế?

- Cũng không có gì! Anh định là mở ra một công ty với một chương trình kết nối game. Nên mới lập công ty ở singapore chứ lập trong nước không cạnh tranh lại với những thương hiệu khác.

Thiếu Kiệt thấy chuyện này Hà Vi cũng không hiểu nhiều. Dù sao sao trong nước hiện tại cũng có khoảng ba đến bốn nhà phát hành game nhưng những công ty đó hầu như chiếm hết các thị phần lớn của trò chơi trực tuyến.

Nếu tạo lập ở cùng một quốc gia thì có thể đem lại rất nhiều sự thua thiệt. Người sau luôn tốt hơn người trước nhưng với những gì đang có những công ty đã tồn tại bất cứ lúc nào cũng có thể đánh sập công ty bạn

một các bất ngờ. Và Thường nếu trong cùng một quốc gia họ sẽ chọn công ty nào lớn hơn mà đại diện cho quyền phát hành game của họ.

Điều này là một bất lợi cho Thiếu Kiệt nên đem công ty của mình ra singapore là điều tối cần thiết. Bởi ở đây là nơi tập trung khá nhiều nhà phát hành trò chơi trực tuyến cần nhà cung cấp. Mà chỉ cần hẳn có đủ thời gian để điều hành một game dạng thể thao công nghệ thì có quyền được đấu thầu một sản phẩm khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 243: Điều Kiện Mở Công Ty

Sau khoản một thời gian ngồi trên xe. Khải Huy đưa mọi người đến nơi mà Thiếu Kiệt đã cho địa chỉ. cánh cửa rào bên ngoài. Ở trong thấy được nhưng khối vuông gạch lát sân được bao quanh bởi cỏ. Trên con có một dãy bóng mát chiếu rọi xuống bởi những dây leo của giàn mướp.

Cả bốn người xuống xe Thiếu Kiệt đến nhấn cái nút màu đỏ của chuông cửa phía trước. Một người làm đi trong nhà ra nhìn qua cửa hỏi.

- Các cậu kiếm ai?

- Cháu tới gặp dì Huyền Thanh và Nhật Huy. Dì Thanh có cho cháu địa chỉ nhà mình.

Lúc này một cậu nhóc đang đạp chiếc xe máy xanh chơi trong nhà Nhìn ra thấy người nói chuyện với cô người làm cậu nhóc vui mừng nhảy xuống khỏi chiếc xe. Hướng trong nhà gọi.

- Mẹ ơi anh Thiếu Kiệt tới chơi kia!

Nói rồi cậu nhóc chạy ra ngoài sân. Còn nói với cô người làm.

- Để cháu. Để cháu mở cửa. Không được để cháu mở cửa cho Anh Kiệt.

Người làm thấy Nhật Huy như thế cũng nhìn Thiếu Kiệt đây là lần đầu bà thấy Nhật Huy đối với người lạ như thế. Nhật Huy chạy ra tới cửa của nhà mình dùng thân hình nhỏ bé của mình mở cách cửa lớn nhất có thể.

Nhưng nói mở ra nhưng chú nhóc chỉ mở vừa đủ cho một người qua thì bỏ ra chạy tới chân Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt hôm nay tới chơi với Nhật Huy. Mẹ không cho Nhật Huy đi học vì sợ Nhật Huy lây bệnh cho bạn khác.

Thiếu Kiệt cũng cười ngòì xuống. nựng mặt Nhật Huy một cái. Rồi Võ vai cậu nhóc nói.

- Nhật Huy khỏe không nè! Hôm nay biết Nhật Huy ở nhà anh dẫn bạn lại chơi với Nhật Huy nè.

Hà Vi lúc này mới dẫn Tấn Phát đến trước mặt hai người. Thiếu Kiệt nhìn Nhật Huy với Tấn Phát nói.

- Đây là Anh Tấn Phát ở chung nhà với Anh Nhật Huy chơi Cùng với Tấn Phát nhé.

hai đứa nhóc gật đầu. Nhật Huy cầm tay của Thiếu Kiệt và Tấn Phát kéo vào nhà. Nhìn Thấy cậu nhóc như thế Thiếu Kiệt ẵm cậu nhóc lên bước vào trong nhà.

Huyền Thanh đi từ trong nhà ra thấy Thiếu Kiệt đang bế Nhật Huy nên cũng cười với hắn nói.

- Cháu tới rồi đấy à. Nhật Huy nó ngủ dậy nghe cháu tới cứ nhìn ra cửa hoài thôi.

- Vâng Không sao cô đây là bạn gái cháu Hà Vi. Còn đây là bạn và kiêm luôn nhân viên của cháu Trương Hạo. Anh này là Chu Tương hiện tại đang làm bên công ty của cháu. Còn Kia là Khải Huy tài xế xe của Hà Vi. Chú nhóc này là Tấn Phát cháu đem tới chơi chung với Nhật Huy.

Thiếu Kiệt giới thiệu sơ lượt qua từng người. Hà Vi Nghe Thiếu Kiệt giới thiệu mình là bạn gái hắn cũng ngại ngùng. Nhìn qua Hà Vi một lúc

Huyền Thanh cũng gật đầu. Bởi nhìn sao cô nàng Hà Vi này có một khí chất cá tính thích hợp với cậu nhóc Thiếu Kiệt này.

- Thôi mọi người vào nhà đi nào đứng ngoài này nói chuyện cũng không hay. Dì mở cửa cho cậu ta đánh xe vào nhà luôn.

Huyền Thanh quay lại nói với người giúp việc của mình. Dù sao Khải Huy đi cùng với những người Thiếu Kiệt nếu để cậu ta ngồi ngoài xe đợi cũng thấy không phải. Mà sân lại rộng với phần có gian cây che mát nên cũng được xem là nơi nghỉ ngơi tốt.

Theo chân Huyền Thanh vào trong nhà. Thiếu Kiệt thấy được đồ chơi được bày ra khá nhiều. Không như nhà hắn không có gì để cho Tấn Phát chơi. Chỉ có thể tận dụng sân để chơi một ít trò chơi vận động.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Nhật Huy đang tựa vào vai mình nói với cậu bé.

- Em xuống chơi với Tấn Phát nhé. Ở nhà anh không có đồ chơi cho Tấn Phát chơi. Em nữa đẩy Tấn Phát, Nhật Huy đang bệnh phải biết nhường em biết không.

- Vâng em biết rồi anh Kiệt em được chơi đồ chơi này hả?

Tấn Phát gật đầu đáp lại Thiếu Kiệt với giọng điệu thắc mắc bởi trước mặt cậu khá nhiều đồ chơi. Ngày thường không được thấy. Hay chỉ được thấy người khác chơi. Giờ ở trước mặt mà mình lại được chơi những thứ này rất thích thú sợ lại chỉ phải nhìn Nhật Huy chơi.

- Anh Kiệt nói thì anh được chơi mà anh ngồi xuống đi em có nhiều siêu nhân lắm siêu nhân gao cũng có nữa nhiều lắm. Còn có cả đĩa phim siêu nhân nữa. Anh Tấn Phát xem không em mở cho xem.

Vừa nói Nhật Huy lại tivi với đầu dvd lấy remote bấm bỏ đĩa vào và bật chuyên video cho ti vi một cách thuận thực. Thiệu Kiệt thâm cười xem ra cậu nhóc làm việc này không ít lần.

Nhìn hai đứa nhóc vừa chơi đùa vừa xem phim siêu nhân Thiệu Kiệt ngồi xuống bộ bàn ghế trong nhà cùng với mọi người. Huyền Thanh lúc này cũng nhìn Thiệu Kiệt cười nói.

- Sao cháu định qua singapore kinh doanh sao?

- Vâng cháu định qua bên đó mở công ty dưới dạng tư nhân. Không biết bên đó có những yêu cầu nào với việc thành lập công ty không cô

Thiệu Kiệt cũng không vòng vò hẳn muốn biết thủ tục sớm chừng nào càng tốt chừng đó để cho Chu Tường và Khương Đào có thể chuẩn bị một cách toàn diện nhất cho hẳn.

- Bên đó luật cũng nhiều nhưng không phức tạp lắm Chủ yếu gồm ba thứ nhất mà cháu nên biết.

Vừa nói Huyền Thanh mở cái tủ trên ti vi lấy một bộ hồ sơ khá nhiều giấy tờ chọn ra vài tờ nói.

- Với mô hình công ty thì có mô hình Private limited liability Company là loại hình phổ biến tại Singapore. Đây là loại hình doanh nghiệp mà các chủ sở hữu chỉ chịu trách nhiệm pháp lý về các khoản nợ hữu hạn trong phần vốn góp tại doanh nghiệp. Còn với đối tượng thì có thể cháu hơi gặp rắc rối. Vì công dân hoặc thường trú nhân (SPR) hoặc người nước ngoài từ 18 tuổi trở lên mới có quyền thành lập doanh nghiệp tại Singapore

Thiệu Kiệt nghe xong điều này hẳn cũng chỉ mìn cười những chuyện này không phải là lạ hẳn cũng chỉ chuẩn bị bước qua tuổi 17 nếu mà hẳn thành lập được ông ty tại quốc gia thì cũng không nhờ người khác đứng tên.

- Xem ra cũng không sai biệt lắm với trong nước nhưng mà có điều gì chú ý không cô.

- Ừ về vấn đề này thì cũng có không ít đi 8 điều. Thứ nhất là tên gọi của công ty. Về nguyên tắc, tên gọi của Công ty phải được đăng ký và chấp thuận của cơ quan có thẩm quyền.

Thiếu Kiệt thấy tên gọi công ty không có gì phải bàn hấn đang gây dựng một công ty mà chỉ có hấn tạo ra mà công ty này nếu đúng theo thời gian ở hiện thực không biết đã có người nào thực hiện chưa thôi.

- Người điều hành doanh nghiệp theo luật Công ty Singapre phải có tối thiểu 01 người điều hành là người bản địa (được hiểu hoặc là Công dân Singapre, Thường trú nhân (PR) hoặc người được cấp thẻ Entrepass, Employment Pass hoặc Dependent Pass). Người đó tối thiểu 18 tuổi, không phải là người đã từng phá sản hoặc mất tư cách kinh doanh do vi phạm pháp luật trong quá khứ. Đồng thời, Luật không yêu cầu người điều hành nhất thiết là cổ đông của Công ty.

Nghe điều này Thiếu Kiệt nhủ mày bởi vì kiếm người bản địa trong việc điều hành thì có vẻ như khó khăn đối với hấn.

- Chuyện này người nước ngoài không được sao cô?

- Cô cũng không chắc nhưng chắc là không. Nhưng không sao hết người đứng tên công ty điều hành công ty có thể chuyển giao được khi công ty cháu được chấp thuận thành lập sau hai tháng. Việc này cô đã làm rồi đấy.

Huyền Thanh thấy Thiếu Kiệt lo lắng cho việc này nên cũng nói với hấn. bởi vì bà cũng áp dụng việc mượn người đứng tên công ty sau khi công ty được chấp thuận thì giao trả lại quyền hành cho bà.

- Còn về điều thứ ba là cổ đông của công ty. Một công ty theo mô hình này, có số cổ đông tối thiểu là 1 và tối đa là 50. Giám đốc và cổ đông của công ty có thể cùng một người và ngược lại. Luật cũng cho phép cổ đông 100% là người bản xứ hoặc người nước ngoài.

Xem ra điều này cũng không phải khó chỉ cần cổ đông là người nước ngoài hết là được nhưng vẫn là theo các của Huyền Thanh với việc thành lập công ty là người điều hành thuộc người của nước bạn.

- À còn cái này mới quan trọng này. Theo chương 171 luật về Công ty tại Singapore, tất cả các công ty đều phải chỉ định một chức danh thư ký trong phạm vi 6 tháng kể từ ngày thành lập. Trường hợp công ty duy nhất một chủ, một cổ đông thì người đó cũng không được kiêm nhiệm chức danh thư ký. Thư ký bắt buộc là cư dân thường trú tại Singapore.

- xem ra họ ngăn chặn tình trạng báo cáo thuế của các doanh nghiệp nước ngoài đây mà.

Thiếu Kiệt nghe nói bắt buộc thư ký phải là người singapore thì cũng cười cười. quốc gia nào cũng vậy người của họ vẫn đáng tin hơn người nước ngoài việc thư ký là người mang quốc tịch singapore để ngăn chặn tình trạng báo cáo thuế và các thứ liên quan một các công khai cho nước họ.

Gật đầu như xác nhận điều này Huyền Thanh mới nói tiếp.

- Công ty thành lập có số vốn góp tối thiểu \$1, mức vốn góp có thể tăng bất kỳ thời điểm nào sau khi công ty đi vào hoạt động. và Công ty phải có địa chỉ xác định, không chấp nhận hình thức địa chỉ văn phòng qua hộp thư. Việc này cháu có thể thuê văn phòng hoặc địa chỉ nhà riêng nào đó cũng được.

- Vậy chỉ cần mình ký kết hợp đồng thuê một căn nhà nhỏ cũng đủ làm cái địa chỉ nhận thư trong chuyện này nên không khó lắm có thể làm được.

Thiếu Kiệt nói ra ý nghĩ của mình. Có thể hẳn cũng chỉ thuê một căn nhà nào đó đủ điều kiện. Khi mà đấu thầu game thành công mới phát triển thành một công ty có địa chỉ và trụ sở lớn hơn.

- Ừ điều này khá đơn giản nhưng nếu nói Singapore là thiên đường thuế thì đúng là vậy bởi Thuế và lệ phí Đăng ký thành lập công ty tại Singapore được đánh giá là có sức hấp dẫn nhất khu vực do chính sách miễn giảm và thuế suất thấp. Bảng sau mô tả thuế thu nhập doanh nghiệp với mức thuế suất giảm dần và mức thuế hiện tại là khoảng 18% cho năm 2009 cô mới nhận báo cáo bên đó đây. mỗi năm càng giảm dần.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc mới nói với Huyền Thanh

- Như thế việc thành lập công ty bên đó cũng không khó lắm chủ yếu là đáp ứng đủ điều kiện là xong.

- Nó không khó như ở nước ta nhưng có nhiều thứ cô cần chú ý. Cháu phải thông qua một công ty chuyên nghiệp trong lĩnh vực đăng ký thành lập. Luật Singapore không cho phép cá nhân người nước ngoài tự đăng ký thành lập công ty. Không có quy định bắt buộc nào đối với việc áp dụng chế độ visa đi lại nếu cháu chỉ thuần túy mở công ty tại Singapore nhưng chưa có kế hoạch chuyển đến làm việc tại đây. Cháu phải được tự chủ trong việc điều hành công ty từ nước ngoài cũng như ra vào (nhập xuất cảnh) với visa dạng du lịch bất cứ khi nào để giải quyết công việc của Công ty. Tuy nhiên, đề nghị lưu ý cháu phải chỉ định một người bản địa làm người điều hành theo quy định của Luật phải có ít nhất một người bản địa trong công ty. Nếu cháu có dự định chuyển đến Singapore để điều hành công ty, bắt buộc bạn cần đăng ký để lấy giấy phép lao động dạng Employment Pass hoặc Entrepreneur Pass. Khi bạn đã có giấy phép lao động, cháu có thể

điều hành công ty với tư cách là người bản xứ. Như vậy, thông thường các nhà đầu tư nước ngoài thuê tạm thời một giám đốc điều hành và sự chuyển giao trách nhiệm quản lý sẽ thực hiện khi nhà đầu tư đã được cấp giấy phép lao động. Về nguyên tắc, mọi hoạt động của công ty không cần sự hiện diện của cháu ngoại trừ các trường hợp như mở tài khoản ngân hàng

Huyền Thanh lặp lại một lần nữa đối với việc thành lập công ty cho Thiếu Kiệt hiểu. Dù những điều này tuy đơn giản nhưng vẫn có thể gặp phải vấn đề không đáng có.

- Cũng Không khó mấy như cháu nghĩ nhưng dù sao chắc cháu phải nhờ đến cô rồi. Khoảng trước tết cháu sẽ đi singapore cùng với những người ở đây cô xem có thể giúp cháu không.

Thiếu Kiệt thấy việc mời Huyền Thanh giúp mình trong việc này cũng tương đối dễ hiểu. Hấn chưa biết về đất nước bên kia nhiều như Huyền Thanh. Bà có kinh nghiệm đi lại giữa hai nơi cũng có một số ít quan hệ nhất định việc mời bà làm người giúp hấn cũng không có gì là lạ.

- Gần tết cô cũng sẽ phải qua bên đó xem xét tình hình công ty bên kia. Nên đi cùng cháu vẫn là không có vấn đề gì đáng nói. Nhưng mà cháu quyết định kỹ chưa thể.

- Cháu quyết định khá kỹ lưỡng nhưng mà sao cô lại hỏi cháu vấn đề này? Cháu thấy khởi nghiệp ở bên đó tốt mà.

Nghe Huyền Thanh hỏi mình như vậy Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao bà lại có câu hỏi không liên quan như thế này. Thở dài một hơi như khá buồn Huyền Thanh mới trả lời Thiếu Kiệt.

- Về việc cháu khởi nghiệp qua Sing mở công ty rồi đóng thuế bên này, Cô nghĩ nên cân nhắc, vì tiền đó sẽ được dùng để xây dựng xã hội bên Sing,

cháu vẫn sống ở đây thì như kiểu là mang tiền đi cho không hàng xóm.

- Cô ơi nếu cháu ở bên này khởi nghiệp lĩnh vực của cháu không nhưng có nguy cơ bị các công ty lớn đè bẹp mà còn không cạnh tranh nổi nữa. Nên cháu phải quyết định như thế thôi.

Thiều Kiệt nhẹ lòng thì ra Huyền Thanh vẫn tiếc nuối vì việc khởi nghiệp của Thiều Kiệt nên ăn nên làm ra thì xem như đóng thuế cho người khác mà nước mình không được gì.

- Ủ không phải chỉ cháu không thôi. Rất nhiều nước rất nhiều người có ý tưởng đều chọn nơi này làm nơi khởi nghiệp. Nhưng cháu thì cô chắc cháu chỉ qua đó kiếm tiền thêm thôi. Khởi nghiệp với cháu đã khá lâu rồi. Lần này định chơi lớn hơn một chút đem tầm nhìn phóng ra thế giới phải không.

Huyền Thanh cũng hiểu lần này Thiều Kiệt hẳn ra nước ngoài. Là phát triển thêm bởi với đầu óc của cậu nhóc trước mặt mình cô hoàn toàn không đánh giá được. Vì những ý kiến của hẳn bà đã áp dụng thử không những được mà chuẩn bị đang có kết quả khả quan hơn.

- Cô cứ nói thế! Nhưng mà cháu phải xác nhận điều này là đúng thôi! Việc hạn chế tầm nhìn còn quá nhiều một thứ phải đi trước mười năm mới theo kịp thời đại khi nó sản xuất ra. Cháu cũng vậy lần này cháu muốn đi ra bên ngoài bước thêm một bước không còn nằm ở trong quốc gia nữa.

Thiều Kiệt nói ra suy nghĩ nhất thời của mình thông qua việc nói chuyện với Huyền Thanh. Hẳn hiểu chỉ cần bà đồng ý giúp hẳn thì công ty này sẽ đi đến sự phồn thịnh của nó sau này.

- Ủ thanh niên nên ra ngoài mở mang tầm mắt. Sau này đem như thứ thấy được về giúp quốc gia. Cháu nói không sai phải đi trước thời đại mới là người đi đầu không phải chỉ biết theo sau người khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 244: Tổng Hàng

Hiện tại là những giờ cuối năm. Nên mình sẽ lên chương này làm cột mốc cho thời gian sắp tới. Đúng 12h mình sẽ lên thêm 1 chương nữa là chương của năm mới. Và bắt đầu ngày mai mình sẽ trả nợ những chương đã thiếu. Hai ngày 4 chương với hôm nay là 5 sẽ trả các bạn ở đầu năm bắt đầu vào ngày mai. Thời gian ra chương sẽ là 3 mốc cố định 10h 14h và 20h hàng ngày.

Ai cũng biết ra nước ngoài là để mở mang kiến thức đem những thứ ứng dụng được ở nước ngoài về cho quốc gia. Một người đi học tốt nghiệp chưa chắc đã giỏi. để có được điều đó họ phải tự trải qua kinh nghiệm của một người làm việc tích lũy hẳn ngày.

Biết được Thiếu Kiệt quyết định như vậy Huyền Thanh cũng khẽ hỏi hẳn một số thứ. Bà có ý định giúp đỡ Thiếu Kiệt bước đầu khi vừa mới đặt chân qua đến đất nước này cũng có nhiều người đã giúp bà. Giờ Huyền Thanh chỉ lặp lại những con đường như thế.

- Mà Thiếu Kiệt này! cháu định qua đó rồi chọn cách nào mở công ty. Hiện tại bên singapore nhiều nơi cho thuê người điều hành với thư ký lắm đa số dịch vụ này khá nhiều công ty làm. Thường họ làm theo hợp đồng khoảng hai đến 3 tháng tùy theo cháu được chấp nhận hồ sơ hay không. Hoặc cô cho nhân viên mình đứng tên thay cháu cũng được khoảng hai ba tháng sau thì chuyển lại cho người bên cháu. Đỡ phải mất một khoảng khá khá đó.

- Vậy tốt quá! chuyện này nhờ nhân viên cô hiện tại đang ở singapore thì còn gì bằng. Cô trước nói họ lập công ty với tư cách cá nhân. Như thế đợi đến lúc cháu qua tới bên đó cũng nhẹ hơn. chỉ cần làm một số thủ tục cần thiết nữa là ổn.

Nghe Huyền Thanh muốn giúp mình như vậy Thiếu Kiệt cũng thấy tốt hơn. Đối với sự giúp đỡ như thế của Huyền Thanh là hẳn cũng cảm thấy mình cần có cái gì đó để đáp lại sự giúp đỡ của bà. Nhưng hiện tại trước mắt vẫn chưa thật sự có dịp để làm gì.

- Cháu không cần phải lo lắng gì đâu. Việc này xem như lần đó cháu giúp dì tìm thấy Nhất Huy. Với những ý kiến của cháu khiến cô hiện tại đang có một lối đi khơi đầu trên đất bạn rồi. Những người mà cô lần trước làm theo ý kiến của cháu. Giờ bắt đầu quay ra trả tiền các đơn đặt hàng đã được nhận rồi.

- Sản phẩm cô tốt sẽ có người công nhận mà không phải do cách của cháu đâu. Sản phẩm tốt giá thành hợp lý người mua tự biết lựa chọn mà cô

Thiếu Kiệt thấy việc này cũng không có gì là lạ nếu giá thành và những thứ khác quan khác không có vấn đề gì. Thì đối với sản phẩm mà Huyền Thanh đem ra chắc chắn sẽ được đón nhận.

- Cháu nói sai rồi bên đó người dân họ không như bên mình. Họ ưa chuộng hàng nội. Họ luôn ủng hộ những sản phẩm của quốc gia họ nhiều hơn là của nước ngoài. Họ đi ra nước khác cũng vậy nữa toàn mua đồ có xuất xứ từ nước họ. Bởi vì như thế mới thúc đẩy kinh tế xuất khẩu ngành hàng của quốc gia.

Nghe Huyền Thanh nói như thế Thiếu Kiệt cũng cười cười. bởi ý thức của người dân quốc gia họ đã được hình thành từ lúc bé. Người ta trở thành quốc gia sạch bật nhất thế giới thì bản thân trong mỗi người đều đã được rèn đúc cái gọi là ý thức cộng đồng.

Việc bài ngoại chuộng nội không hiếm ở các quốc gia lớn nên Thiếu Kiệt thấy điều này cũng không phải là lạ. Dù cho Huyền Thanh có nói điều này Thiếu Kiệt cũng không lo lắng. Vì bà hiện tại đang có công xưởng sản

xuất của mình bên đó. Dù là nhỏ nhưng vẫn đủ để chứng minh sản phẩm được sản xuất trong nước.

- Vấn đề này thì cháu không lo lắm bởi cháu kinh doanh mặc hàng công nghệ nên chắc sẽ không phải gặp khó khăn nhiều đâu. Với lại cô hiện tại cũng bắt đầu có chỗ đứng trên thị trường. Chỉ cần công ty không có gì bất ổn xảy ra là được.

- Ừ có mặt ở thị trường bắt đầu có chỗ đứng thì sẽ phải chịu nhiều áp lực hơn từ các bên liên quan nhưng chắc chắn cô sẽ làm được.

Nghe trong lời nói của Huyền Thanh có sự tự tin nhất định của mình. Thiếu Kiệt cũng cảm thấy được sự tự tin do chính sản phẩm của mình làm ra của bà. Thiếu Kiệt cũng biết sản phẩm của Huyền Thanh là gì. Đó không chỉ đơn thuần là công nghệ mà còn có cả sự tâm huyết của mình trong đó. Những hi sinh dành cho sản phẩm của mình của bà để được đưa ra thị trường thì không còn gì phải bàn cãi.

Bây giờ một người đàn ông trung niên từ ngoài công thất thểu đi vào. Nhìn thấy trong nhà có khách ông ta cũng cố gắng nở nụ cười. Thiếu Kiệt thấy thế cau mày.

Huyền Thanh thấy người đàn ông đi vào mới hướng Thiếu Kiệt hẳn giới thiệu.

- Đây là chồng cô Tổng Hàng cũng là bố của Nhật Huy. Hiện tại đang làm bên công ty đầu tư đấu thầu dự án. Của công ty xây dựng 625. Còn đây là cậu nhóc Thiếu Kiệt hôm trước Nhật Huy đi lạc chú nhóc còn mua chiếc xe đạp cho Nhật Huy đó mình.

Nghe vợ mình nói như thế Tổng Hàng cũng vui vẻ cười cười nhưng trên nét mặt cũng hiện một chút gì đó buồn bã. Thiếu Kiệt đứng lên đưa tay tới

bắt tay với Tổng Hàng.

Dù có vẻ như có việc buồn bã và thật sự có nét nghiêm trọng nhưng ông vẫn tỏ ra bình thường cố gắng cười cười bắt tay với Thiếu Kiệt. Thấy chồng mình có vẻ bất thường Huyền Thanh mới thẳng thắn hỏi chồng mình.

- Có chuyện gì mà ông có vẻ như vậy? Thiếu Kiệt không phải người ngoài. Cậu nhóc có không ít ý kiến về kinh doanh tốt nếu ông có chuyện gì thì nói ra thử biết đâu Thiếu Kiệt có thể giúp ông trong những chuyện này.

- Chuyện này! Bà sao kỳ vậy Thiếu Kiệt là khách sao có thể nói cho cậu nhóc biết chuyện nhà được.

Tổng Hàng nghe vợ mình nói cũng cau mày. Ông thấy chuyện này chỉ có thể để gia đình mình biết. Nói ra cho người ngoài thật mất mặt. Nhưng Huyền Thanh nhú mày với ông nói.

- Ông cứ có gì thì nói đi. Nếu gấp thì còn giải quyết được

- Chú cứ nói đi không sao đâu. Nếu được thì cháu có thể giúp được mà. Dù sao thì cô cũng giúp cháu sắp tới khi qua bên singapore làm ăn mà chú. Giúp được gì thì cháu sẽ giúp thôi.

Lưỡng lự một lúc Tổng Hàng mới thở dài. Dù sao vợ mình đã nói như vậy xem như Thiếu Kiệt cũng có chút gì đó gọi là quen biết. Dù không biết cậu nhóc kinh doanh cái gì nhưng nếu đã có chí hướng lập công ty ở nước ngoài cũng không còn đơn thuần là doanh nghiệp nhỏ nữa.

Dù vẻ bên ngoài chỉ là một thiếu niên còn đang đi học. Nhưng lăn lộn lâu năm trên việc kinh doanh Tổng Hàng cũng biết chuyện gì cũng có thể xảy ra được huống chi là một thiếu niên có thể kinh doanh và hướng ra nước ngoài.

- Chuyện là bên công ty chú có đấu thầu mấy dự án. Nhưng mà do bị ép nên phải chuyển đổi hình thức giao lại cho cấp dưới. Giờ bên kia giám đốc nghe nói dính dáng tới việc buôn bán ma túy gì đó bị bắt rồi. Cái tên nhận công ty đó giờ cũng trốn biệt ôm theo tiền quỹ công ty chưa biết hẩn ở đâu. Có cơ sở hẩn trốn ra nước ngoài ngay hôm nay mà chưa biết hẩn đi đâu.

Trầm Ngâm một lúc. Đúng là chuyện này có thể khó khăn với người khác nhưng có lẽ với hẩn thì không vấn đề gì. Nhưng nghe trong vấn đề của Tổng Hàng thấy việc này có vẻ quen quen.

- Bên công ty chú dính dáng bên với bên nhà thầu Hoàng Chí Hùng à?

Tổng Hàng mới ngạc nhiên nhìn hẩn. Tổng Hàng cũng chỉ vừa mới biết người Hoàng Chí Hùng thông qua một số tin tức quen biết còn chuyện làm sao Thiếu Kiệt biết thì không thể nào hiểu nổi.

- Cháu biết người này. Hiện tại bên chú nhận lại hai công trình bên người này một là hội nghị tiệc cưới năm sau bắt đầu làm còn hai là công trình công 5km đường quốc lộ.

- Ủ cháu biết người này. Đơn giản người này không xa lạ. Hai nữa là hẩn cũng chẳng là gì đối với cháu. Có lẽ công trình tiệc cưới bên chú nhận có lẽ là của công ty cháu. Nhưng cháu đã né người này không nhận công ty của người này trong đấu thầu sao bên chú lại có thể nhận thầu này của hẩn

Thiếu Kiệt bình tĩnh nói ra những gì cần thiết của mình. Hẩn đã lựa chọn rất tốt cho công ty thi công né ra những người của Hoàng Chí Hùng vậy mà hồ sơ thầu lại đến tay Hoàng Chí Hùng mà còn lại sang tay đấu thầu cho công ty khác ăn phần trăm trong đó làm Thiếu Kiệt thắc mắc. Tổng Hàng lúc này cũng lắc đầu thở dài ngao ngán nói với Thiếu Kiệt.

- Nói ra chuyện cũng dài. Mời đầu là một công ty khác nhận được công trình này. Nhưng không hiểu sao chỉ trong vòng một tuần người chủ sở hữu công ty lại biến thành Hoàng Chí Hùng. Hắn lại bỏ thầu một lần nữa. Người nào ra giá thầu ít nhất sẽ thắng. Nói thật bên chú thấy vì công trình lớn nên mới nhận lấy tiếng tăm, chứ không đủ để bù vào thất thoát. Hắn bỏ thầu thấp, rất thấp.

Nghe được lời nói của Tổng Hàng hắn cũng hiểu được. Việc lấy công trình để năng lý lịch công ty sau nay thuận lợi cho những nơi thi công là điều cần thiết nhưng để bù lỗ cho mình thì công thì khá ít khả thi hoặc là thi công bằng với giá tiền hoặc rút ruột công trình.

Xem ra việc thi công đúng với bản vẽ thì không có chuyện đó. Bởi có thể qua bản vẽ của Hoàng Chí Hùng có thể nó đã được thay đổi. Thiếu Kiệt hắn quá hiểu cách thức làm việc như thế này rồi.

- Có thể là bản vẽ đã được thay đổi để ăn bớt tiền nguyên vật liệu rồi. Cũng may bên cháu chưa hỗ trợ bên đấu thầu điều gì. Bây giờ vẫn có thể đổi được. Chỉ cần bên chú xây dựng như bản vẽ chính thức bên cháu sẽ cung cấp đủ tiền cho gói thầu như cái công ty mà Hoàng Chí Hùng đã sở hữu theo từng giai đoạn.

- Vậy tốt quá nếu được như thế thì bên chú cũng không bết tắc nhiều tuy tiền biển thủ của người kia đi mất nhưng vẫn còn cầm cự được công trình của cháu. Nếu đó đúng là công ty của cháu, Chú cam đoan công trình sẽ hoàn thành tốt nhất. Như đúng bản vẽ gốc.

Tổng Hàng có phần vui mừng suy nghĩ tính toán những thứ hắn có thể tận dụng. Dù bị biển thủ công quỹ nhưng có thể sẽ cầm cự nổi cho lần này. Vì tiền cấp cho công trình nếu như Thiếu Kiệt nói hắn có thể làm được một số việc, chỉ cần liên hệ các bên cung cấp một các tốt nhất hắn vẫn có thể có được chút lợi nhuận cho công trình.

- Không cần cháu sẽ hỗ trợ chú việc giữ lại người này trong ngày hôm nay. Hà Vi em gọi điện cho Chú Đào nói tên người của chú Tổng Hàng chuẩn bị trốn ra nước ngoài với thông tin hãn biển thủ công quỹ. Cần bắt lại nói an ninh sân bay chặn lại hãn lúc làm thủ tục.

Hà Vi gật đầu. Hỏi Tổng Hàng về tên người đó và công ty đang làm việc. Xong sau đó bước ra ngoài gọi điện thoại cho Khương Đào. Tổng Hàng cũng cung cấp thông tin xong nhìn Thiếu Kiệt. Chàng trai này hãn nhìn không thấu. Vì hãn có thể liên hệ người trực tiếp với an ninh sân bay.

Việc này thường phải có giấy xác nhận của tòa án hoặc là cảnh sát điều tra can thiệp đã phát hiện đầu mối liên kết mới được làm như vậy. Mà Thiếu Kiệt chỉ cần quan hệ của mình giờ chỉ cần Tổng Hàng có giấy khiếu kiện gửi các nơi nếu công ty tốt có thể đem số tiền này thu hồi.

- Chú liên hệ với người này gọi điện làm giấy trình báo để họ có nhiều cơ sở lấy lại tiền của chú cũng như đóng băng tài khoản ngân hàng của hãn. Giờ chú đi ra sân bay gọi điện người này trợ giúp là được

- Cháu có thể liên hệ được với những người an ninh sân bay sao? những người này được không? Chú cần làm gì để gặp người ta đây?

Thiếu Kiệt đưa số điện thoại Khương Đào cho Tổng Hàng. Cầm số điện thoại trong tay hãn vẫn chưa biết mình phải làm gì thì vợ mình Huyền Thanh nói.

- Ông còn không chạy liền ra sân bay để phối hợp bắt hãn còn ở đây làm gì? định đợi người ta ra nước ngoài ông mới chạy ra sao.

- Ấy tôi đi liền. Cháu ở chơi nhé có gì chú xong việc này sẽ cảm ơn cháu sau. Chú chạy ra sân bay liền mời được cũng nói thư ký soạn biên bản điều

tra tên này để có cơ sở hơn. Cảm ơn cháu nhiều. Lần này vô cùng cảm ơn cháu.

Nói rồi Tống Hàng chạy ra ngoài sân hướng về phía cửa có lẽ xe của ông được để bên ngoài. Vì Thiếu Kiệt thấy trong sân đã tồn tại xe của mình còn ông ta lại đi bộ vào, Chắc hẳn xe ô tô khi đến trước cửa thấy xe bọn hắn đậu trong sân nên mới để bên ngoài.

- Chồng cô là thế đấy. Vội vội vàng vàng nhưng đôi khi lại không kịp tiếp thu hiện thực. Hi vọng chuyện này thuận lợi bắt lại người kia.

Thiếu Kiệt cười cười. Tội phạm truy nã bị phong tỏa tài sản ngân hàng trong nước thì không thể nào đi đâu được. Nếu mà có ra tới sân bay trốn ra nước ngoài cũng là chuyện người kia sẽ nghĩ đến nhất thời.

Vì ai mà không muốn thoát thân trước rồi tính sau những việc khác ôm tiền đi phải có cách sử dụng mà đem tiền mặt lại là không ổn. Chỉ có chuyển vào tài khoản mà ra nước ngoài rút trước khi bị phong tỏa hoặc là chuyển cho người thân mình giữ giùm.

- Cô cứ an tâm chuyện này cháu nghĩ chắc thuận lợi dù sao biết sớm cũng tốt hơn là biết trễ. Nếu bây giờ đối phó người kia chỉ cần người kia chưa ra khỏi quốc gia thì sẽ bắt được. Còn về tiền hắn có chuyển đi tài khoản nào đi nữa cũng sẽ bị phong tỏa các tài khoản đã nhận xem như người đó là đồng phạm ai mà dám dính vào.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đúng. Pháp luật luôn gắt gao với những thành phần phạm tội. Nhất là với người phạm pháp. Đơn giản những đồng tiền này không sạch nó sớm sẽ được trả về với chủ cũ thật sự của mình.

- Xem ra quan hệ của cháu vẫn không phải nhỏ bình thường à. Thôi hôm nay ở lại dùng cơm với nhà cô một buổi nào. Dù sao cháu cũng ở chơi với Nhật Huy một chút. Chứ cháu về giờ này chắc cũng không được thẳng bé đồng ý đâu.

Nhìn hai cậu nhóc đang vừa chơi và xem phim hoạt hình của mình Huyền Thanh vừa nói với Thiếu Kiệt vừa chỉ vào hai cậu nhóc. Như đây thật sự là ý kiến của hai đứa.

- Vâng! chuyện này không có vấn đề gì chỉ là một buổi cơm thôi mà! Cháu chỉ sợ là không được đấy chứ. Nhưng mà cô đã nói thế thì cháu không ngại đâu. Dù sao hôm nay cháu cũng là đến chơi với Nhật Huy nữa mà. Xem như hôm nay cháu và mấy người bạn đến ăn ké.

Thiếu Kiệt cũng đã chủ định sẽ ở lại dùng cơm với Huyền Thanh dù sao nếu hấn đến mà chỉ với vài việc để lại ra về thì cũng không hay. Với Nhật Huy và Tấn Phát đang chơi rất vui vẻ hấn không muốn hai đứa vừa mới quen biết nhau lại phải ra về.

Hà Vi trở về ngồi cạnh bên hấn cũng đồng ý chuyện này. Chu Tường và Trương Hạo cũng không nói gì. Mọi người như ngầm đồng ý, Họ biết ý kiến của Thiếu Kiệt trong lòng thế nào. Không phải chỉ với một việc đến đây tìm hiểu đủ thông tin cần rồi lại ra về. Điều này không đúng với tác phong của hấn. Chưa kể đến hấn lại mang theo cả Tấn Phát.

Nhật Huy tuy ngồi gần đó nhưng cũng nghe thấy được mẹ Minh và Thiếu Kiệt nói gì với nhau. Tuy đang chơi đồ chơi cậu nhóc cũng bỏ đó chạy lại bên cạnh Thiếu Kiệt. Ôm chầm lấy chân Thiếu Kiệt mới nhìn hấn cười nói.

- Anh Kiệt anh ở lại cùng em cho đến tối luôn nhé.!

- Đúng rồi đó anh Kiệt ở lại chơi với Nhật Huy đi em cũng chưa muốn về.

Tấn Phát cũng chạy lại bên cạnh Thiếu Kiệt hai cậu nhóc. Năn nỉ hẳn như muốn cho hẳn ở lại nơi đây cả thời gian còn lại trong ngày. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười hai cậu nhóc này xem ra rất hợp tính nhau. Hẳn ngồi xuống giữa hai đứa nhóc nói

- thôi được rồi hôm nay anh sẽ ở lại chừng nào Nhật Huy mệt đi ngủ thì về, Không chỉ mình anh mà có cả mọi người nữa hai đứa cứ yên tâm.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời như thế hai đứa cũng vui vẻ hơn. Chưa kể đến hẳn ngồi xuống chơi cùng với Tấn Phát và Nhật Huy cả Chu Trương và Trương Hạo cũng thế. Hà Vi thì lại cùng với Huyền Thanh và người làm của nhà bà xuống bếp chuẩn bị những thức ăn cho một buổi chiều.

Nhật Huy cũng cười nhiều hơn mọi ngày. Không thấy cậu bé có gì là một của chú nhóc đang bệnh. Có vẻ như việc Thiếu Kiệt đến cùng chơi đồ chơi với cậu nhóc và có thêm bạn làm cho cậu bé tốt hơn với những gì buổi sáng gặp phải. Những tiếng cười nói trêu chọc vang lên ở phòng khách xen lẫn với tiếng của âm thanh phát ra từ những cái loa được nối liền bởi ti vi và đầu dvd.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 245: Nơi Của Cữu Hùng

Đầu năm chúc mọi người có một năm mới an khang thịnh vượng vui vẻ bên gia đình và người thân. ai chưa có gấu sẽ có trong năm nay. Đầu tháng xin nọ mọi người. Và Năm mới tốt lành có gì thì lý xì tác kim đậu được rồi. hehe.

Tại thời điểm Thiệu Kiệt đang ở nhà Huyền Thanh vui vẻ với mọi người và chuẩn bị dùng cơm thì tại cách xa thành phố Lưu Minh. Ngọc Châu trong căn phòng đầy mảnh vỡ của những chai rượu.

Ngô Trục bực tức với những gì đang diễn ra ở Lưu Minh. Hắn nóng giận thật sự. Nhưng lô hàng hắn nhớ Diệp Nhi mang đến đây giờ đều nằm trong tay cảnh sát. Người đầu não bị bắt, còn tuyến bên dưới bị cắt đứt hoàn toàn không có thông tin liên lạc.

Cầm trên tay ly rượu trên tay giang dờ hắn bực tức vì mình bỏ bao nhiêu thời gian lâu như vậy không bị gì chỉ với đợt này nhiều hàng nhất mới bị. Hắn đã cho người điều chế chiếc xuất ra những thứ này tuy không phải là ít.

Nhưng hắn vẫn tức vì sao lại bị mất đi một nhánh đặc lực ở Lưu Minh như thế này. Nếu mà có việc gì phát sinh hắn phải biết từ trước. Lần này lại im hơi lặng tiếng không có một thông tin nào lại bắt hết những người của hắn.

- Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Bây giờ bên ngoài cửa phòng của hắn gõ cửa. Cau mày hắn cũng biết động tĩnh hắn tạo ra trong căn phòng mình quá lớn. Ngô Minh đứng trước cửa phòng mới nói vào bên trong.

- Cái thằng mất dạy mày định phá cái nhà này đó hả. Mày muốn phá cái gì thì đi ra ngoài mà phá đây là nhà của tao. Tao cần sự yên tĩnh.

Ngô Trục mở cửa phòng của mình nhìn Ngô Minh. Dù hẳn có bực mình tới như thế nào hẳn cũng không dám đối chọi với bố mình. Thở dài một hơi mới nói.

- Con có chút chuyện bực tức! Con sẽ cho người dọn dẹp ngay thôi. bảo đảm không làm phiền sự yên tĩnh của bố nữa.

Diệp Nhi cũng đứng trước phòng của em chồng mình lắc đầu nói với Ngô Minh.

- Thôi bố thằng út nó công việc nó bị trục trặc nên nó mới thế cho người làm dọn dẹp là được mà. Chú út xem ra ngoài này nói chuyện với chị. Để đó cho người làm dọn đi, Bố cứ đi nghĩ ngơi đi con với thằng út nói chuyện được rồi.

- Ừ con xem giúp nó được gì thì giúp. Bố đi nghĩ ngơi đây, con với chả cái từng tuổi này vẫn không làm người khác hết lo được.

Nói rồi Ngô Minh lẳng lặng lắc đầu rời đi. Ngô Trục nghe Diệp Nhi nói như thế thở dài. Bước ra phòng khách, Diệp Nhi cũng tới bộ bàn ghế ở phòng khách ngồi xuống. Đợi cho Ngô Trục ngồi vào mới hỏi.

- Có chuyện gì mà em bực dọc vậy? Chị chưa thấy em như thế bao giờ. Có chuyện gì thì cũng phải luôn bình tĩnh mới đối phó được với những thứ khác chứ. Em làm vậy chỉ phát tiết được chứ có giải quyết được gì. Kể lại chị nghe có chuyện gì nào.

Ngô Trục ngồi xuống cầm lấy bao thuốc lấy ra một điếu thuốc và cái bật lửa đốt một hơi, rồi đặt xuống bàn trước mặt kéo cái gạc tàn trên bàn về

phía mình. Kéo một hơi thuốc Ngô Trục nhìn lên trần nhà nơi có chúm đèn pha lê thả ra một đám mây khói.

- Số hàng nhờ chị chuyển đến Lưu Minh bị bắt hết rồi. Em không tiếc gì chỉ tiếc công sức gây dựng lên một đường dây thuận lợi thế mà giờ thành công cốc.

Im lặng một lúc Diệp Nhi mới lên tiếng. Cô thấy dù sao Ngô Trục cũng hiểu rõ những người dưới tay mình vì thế nên mới tạo ra một con đường kinh doanh hoàn hảo mà trước giờ không ai biết đến. Giờ lại bị bắt với số hàng lớn thì cũng là một vấn đề đáng nói.

- Có khi nào bọn họ bị người theo dõi từ lâu mà em không hay biết không. Nếu vậy thì rất có khả năng chứ nếu không làm sao họ phát hiện ra chuyện này.

- Điều đó mới là điều em đang nói. Những phòng bí của em không nặng thì có lẽ em cũng không biết được chuyện này. Lần này không hiểu sao họ lại âm thầm làm trong một lúc từ chân rết phía dưới với những người bên trên hầu như trong vòng vài giờ là bị bắt hết. Hiện tại chỉ bắt được một người đầu nhánh còn chân rết nhỏ phía dưới thì không được hấn chạy thoát nhưng nếu vậy hấn phải báo cho em biết đằng này lại không có tin tức.

Ngô Trục nói ra tình hình hiện tại. Nếu mà hấn có được một chút gì đó của Cửu Hùng có lẽ hấn đã không lo lắng. Vì hấn đã nói với Hoàng Chí Kim chân rết thì có chuyện gì cấp bách cứ gọi điện cho hấn cả hấn cũng vậy.

Việc này để hấn phòng khi có trường hợp xấu nhất nhưng hiện tại hấn biết tin chỉ có Hoàng Chí Kim bị bắt còn Cửu Hùng thoát được mà lại không có liên lạc làm hấn lo lắng.

- Vậy là việc này theo chị nghĩ có thể là có người báo. Hoặc lúc vận chuyển hàng hóa bị phát hiện nhất thời. Cũng có thể bọn nó lọt vào mắt của cấp cao hơn mà em quan hệ. Trước mắt nếu chỉ có một người bị bắt chị nghĩ em nên loại bỏ. Tránh đem dài lăm mông người chết thì không có đối chất. Còn tên kia chạy thoát hay bị bắt lại cứ tìm hiểu được thì giữ không được cho người thủ tiêu luôn đi.

Diệp Nhi từ tốn nói với Ngô Trực xem như chuyện này khá đơn giản với hắn. Vì dù sao với bản tính của Ngô Trực Diệp Nhi cũng hiểu ít nhiều. Nếu dùng được hắn sẽ dùng không được hắn sẽ loại bỏ để khỏi phiền phức đi kèm.

- Ủ em đã nói người làm việc này rồi. Hiện tại có nhiều thứ em chưa biết được. Những người mà làm ra chuyện này là ai. Nhưng chắc chắn có người nhắm vào. Không vậy mà có thể lần này họ cũng biết được là hàng về khá nhiều mới ra tay ngay dịp này.

- Tạm thời không nói đến những chuyện khác nhưng chị nghĩ em nên thân chinh một chuyến đi Lưu Minh trong bí mật. Để dàn xếp lại cơ cấu của mình. Còn nữa em lần này chủ yếu thăm dò thằng nhóc kia luôn đi.

Gật đầu như hắn sẽ làm theo những gì mà Diệp Nhi phân phó. Có lẽ trước đây hắn sẽ đợi theo dõi Thiếu Kiệt thêm một thời gian nữa. Nhưng giờ đây kế hoạch của hắn bị vỡ trận người thì mất nên hắn đành phải sắp xếp lại.

Nếu nói hắn bỏ Lưu Minh thì không thể nào. Vì nơi đây là một nơi ăn chơi có tiếng từ trước đến nay. Hắn không đem hàng về nơi này thì cũng có người khác nhúng chân vào. Thấy tiền mà không dám lấy không phải cá tính của Ngô Trực.

- Có vẻ như sau tết em mới đi được. Hiện tại nếu mà em tới Lưu Minh chưa biết chừng bị bại lộ một số thứ. Ở đó xem như tết này không có hàng đi. Còn ở đây hiện tại em cần phải làm một số thao tác mấy người kia để có thể biến đi vài tuần mới không bị phát hiện.

- Ừ tuy thấy họ không đụng chạm gì đến em nhưng ai cũng hiểu họ không làm vì họ chưa có bằng chứng chứng cứ đầy đủ. Nếu mà giờ mà em đi thì bọn hắn chắc chắn sẽ nghi ngờ. Cứ để qua tết lấy lý do xuất ngoại du lịch một vài tháng kiếm người thế thân đi còn em thì về Lưu Minh xem xét chuyện này. Thôi chị có việc em phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động có gì thì cứ nói với chị.

Diệp Nhi nói rồi đứng lên rời đi Ngô Trục lúc này cũng mỗi mệt với những thứ mình vừa làm hẳn về phòng lúc này đang được dọn dẹp mặc chiếc áo khoác lấy từ trong tủ ra mà rời khỏi nhà. Có vẻ như hẳn cần một giấc ngủ để xua tan đi những phiền phức lúc này.

Ngọc Nhi hôm nay không đến trường cô hiện tại đang ở một nơi âm thấp, bên cạnh có cả Cao Thịnh và bọn người tử tước còn một người nữa. Lúc này cũng bên cạnh một người bị bắt trói lại ngồi trên ghế.

- Nhiệm vụ đã hoàn thành Cửu Hùng đã bắt về đây Tiểu Thư xem qua.

Đến trước mặt của Ngọc Nhi không ai khác là Thế Hải. Hắn cung kính như gặp được cấp trên của chính mình còn. Ngọc Nhi chỉ gật đầu đến trước người đang ngồi bị cột chặt vào ghế với hai tay hai chân được cột bằng hai lớp dây rút cố định hai tay và hai chân ở mỗi góc ghế tựa.

Cao Thịnh đến mở cái túi trùm mặt của Cửu Hùng. Ngọc Nhi đứng trước mặt giữ một khoảng cách nhất định giữa mình và cái ghế đang cột chặt Cửu Hùng.

- Xem ra ông cũng có ngày hôm nay nhỉ Cữu Hùng. Bất được ông không dễ à. Cũng không ít năm nhỉ, chắc ông cũng không nhận ra tôi đâu.

Cữu Hùng được mở bao vải chòm mặt mình. Ánh sáng không có nhưng để thích nghi hẳn phải nheo mắt và chớp chớp mắt vài cái mới thấy được người đang nói chuyện với mình. Miệng hẳn còn đang bị quán chắc bởi một cuộn vải được nhồi nhé vào. Cao Thịnh đến cầm lấy miếng vải rút ra.

Được giải thoát khỏi miếng vải cái miệng của mình Cữu Hùng mới phun một ngụm nước bọt lên phía trước nhưng nó chỉ dừng lại ở một khoảng cách.

- Con điếm đáng lẽ tao phải để này chết cùng với bố mẹ mày. Hu hôm nay xem như tao bị bắt không oan. Tao không ngờ bên cạnh mình lúc nào cũng có một thằng hai mặt luôn tôn tại đã thế còn rất tin cậy. Thế Hải tao không ngờ mày lại như thế.

Thế Hải lúc này cũng cười cười nhìn Cữu Hùng, lắc đầu rồi đột nhiên cười lớn khi có cả Ngọc Nhi và mọi người ở đây.

- Đúng là ngu. Mà có biết bao năm qua tao chịu nhục cỡ nào không. Có họ không thể nhận có cháu không thể nhìn. lại phải lúc nào cũng như tính toán để đem mọi thứ những gì về bang phái của mày đổi chọi với cháu mình mày nghĩ tao vui. Đúng vậy tao hai mặt thì đã sao. Cuộc sống mà mày hại chết anh tao và cũng là bố Ngọc Nhi thì tao phải làm gì. Nhìn mày sống nhớn nhơ mà không làm được gì à. Một đao cho mày thì đó là nhẹ nhõm với mày rồi đúng vậy tên thật của tao là Cao Thế Hải. Chú của Ngọc Nhi cũng là anh em ruột với người mà mày đã cho người hạ thủ hơn mười năm trước.

Cữu Hùng bây giờ cũng hiểu được vì sao hẳn rời vào hoàng cảnh này. Không phải hẳn là người bị bán đứng mà bây lâu nay bản thân người ta không là người của hẳn.

- Thì ra bấy lâu nay Cữu Hùng ta nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà. Người giầu sâu lắm Thế Hải. Không ngờ anh minh một thời như ta lại phải chịu cảnh như thế này.

- Tao khinh mày mà là anh minh thì đã không đến nổi ngày hôm nay. cái ngu nhất của mày là chọn người. Người đụng tới thằng nhóc Thiếu Kiệt đó không tốt lành lại đi đưa người đối chọi với thằng nhóc đó là mày tới số cũng không hiểu tại sao đâu nhỉ.

Thế Hải lúc này nói với Cữu Hùng hẳn thấy chuyện này thật tốt cho những gì sắp tới. Cũng không ngại nói ra những gì. Bí ẩn trong chuyện này.

- Chuyện này thì liên quan tới thằng nhóc kia? tao nhớ thằng nhóc đó không có bối cảnh gì cũng bình thường như những đứa khác chỉ gặp may mắn một chút. Không phải mày cũng nói như thế sao.

Cữu Hùng nghe nói về Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên hẳn đối với Thiếu Kiệt cũng chỉ xem thằng nhóc bình thường như những người khác. Mọi thông tin bên lề của hắn đều báo cáo được rằng Thiếu Kiệt không có vấn đề gì đáng nói.

- Đúng bên ngoài thằng nhóc có cũng không có gì. Nhưng mày đâu có biết bên trong nó lúc nào cũng là một thằng nhóc mà toàn bộ bọn tao phải kiêng dè. Không vì nó thì cháu tao cũng không biết chừng nào trả được thù.

Cao Thịnh cũng đứng một bên ung dung nhìn hẳn mỉm cười nói chuyện cho Cữu Hùng biết.

- Sai lầm lớn nhất của mày là bán rẻ anh em. Chọn nhầm người để đi theo. Mày có biết rằng toàn bộ Xuân Nghĩa Bang giờ hoàn toàn được tẩy trắng cả việc cảnh sát có tham gia vào việc bắt mày còn nói Xuân Nghĩa Bang hỗ trợ. Thiếu Kiệt bên ngoài vẫn như thế không gì nổi bật nhưng

đứng thấy như vậy mà làm. Khi mà đụng tới thằng nhóc đó bọn tao đã biết thế nào mà cũng đi đến bước đường này.

Nghe được những lời đánh giá của Cao Thịnh, Thế Hải về Thiếu Kiệt Cửu Hùng lúc này cũng lo lắng. Hắn biết chuyện mình biết một phần thông tin chỉ là do những người bên dưới và một phần do Thế Hải cung cấp.

- Không ngờ tao bị bắt chỉ vì một thằng nhóc. Nhưng tao vẫn chưa hiểu. Thằng nhóc đó có gì mà đến bọn bây cũng cam tâm tình nguyện đứng về phía thằng nhóc như thế. Chỉ là một đứa con của một bà chủ cửa hiệu tạp hóa thôi có cần vậy không?

- Mà làm nó đúng là con của một người bán tạp hóa nhưng bố nó không phải vậy. Nó có quan hệ đủ để bọn tao hạ gục mà như ngày hôm nay. Có những chuyện mà biết quá nhiều cũng chết không nhắm mắt đâu.

Thế Hải nhìn Cửu Hùng lắc đầu nói ra ý nghĩ của mình. Cũng nhìn về Ngọc Nhi. Chuyện lần này bắt sống Cửu Hùng, Cũng là ý kiến của cô.

- Nói với hắn thì cũng không ít lợi gì. Cái hiện tại mọi người cần là Tiền của hắn để giúp Thiếu Kiệt phát triển cho cậu ta. Hắn bao lâu này không tàn tư được điều gì là không đúng. Lần nào hắn cũng chỉ cấp vừa đủ tiền cho anh em. Cháu không tin hắn không có chỗ cất tiền đó đấy.

Lúc này Cửu Hùng cũng cười lớn. Hắn biết rằng số tiền của mình cũng như tiền của Hoàng Chí Kim. được để ở đâu dù cho biết chỗ cũng không thể nào lấy được. trừ khi có hai vật kia. Còn nữa hắn còn được bảo đảm nếu trong vòng mười năm từ khi tài khoản không có người gửi tiền nữa và cũng không có người đến lấy những người kia sẽ kiếm người còn sót lại của gia đình hắn mà trao trả.

Hắn đã phòng ngừa chuyện này bởi bước lên con đường này lúc nào hắn một chân hắn cũng đã nằm sau song sắt. Mọi người trong căn phòng này đều nhìn hắn. Có vẻ như Ngọc Nhi đã nói đúng việc hắn có cất giấu tiền riêng của mình nên những người ở đây đều nhìn lấy cử chỉ của hắn.

- Muốn tiền của ta không dễ đâu nhĩ muốn có được nó phải trả một cái giá đắt đây. Nhưng mà cũng chưa chắc bọn các người đã có thể kiếm ra nó đâu. Đơn giản nó hoàn toàn không hiện hữu.

Thế Hải nghe vậy cũng đến phía sau của Cữu Hùng bóp chặt vào hai vai hắn. Nói nhỏ nhẹ như làm đang an ủi Cữu Hùng.

- Không dễ nhĩ mỗi tháng người đều gửi đi một món tiền từ tài khoản của mình. Nhưng có vẻ như bên kia là ai thì bọn này không biết. Chắc chắn là người đó đang giữ giùm người tiền của mình. Chắc chắn là thế nếu không người cũng không tự tin đến vậy. Người thân của người bọn ta đã đồng loạt thanh lý hết rồi nhưng vẫn chưa biết được tài khoản đó là của ai. tốt nhất đừng nên làm khó mọi người nói ra đi.

Đứng sau lưng của Cữu Hùng. Thế Hải nói ra những gì mà bấy lâu này bọn người họ không ngưng điều tra và theo dõi một số những thân nhân của Cữu Hùng mà lấy ra được những mối quan hệ của hắn.

Cữu Hùng cũng chỉ cười cười im lặng hắn cố tình không khai ra những việc này. Nếu những người thân hắn cũng không thể nhận được tiền thì bọn người Ngọc Nhi cũng sẽ không nhận được tiền từ tài khoản hắn có. Bản thân hắn đã chuẩn bị hết cho mình dù có chết ở đây thì hắn cũng không để cho những người trước mặt này một đồng nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 246: Nhục Hình

Mọi người thấy được Cữu Hùng định dây dưa với bọn hắn. Ngọc Nhi từ lúc đầu đến giờ không nói gì cảm giác rất bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Bước từng bước một về phía Cữu Hùng Ngọc Nhi chỉ cười cười một nụ cười hiền hậu không hơn. Bước từng bước đến phía sau của Cữu Hùng lúc này Ngọc Nhi nói chuyện rất nhỏ nhẹ.

- Đem những người có quan hệ với Cữu Hùng lên!

Một nhóm người bị trói đem đến trước mặt Cữu Hùng. Hắn nhìn thấy những người thân thuộc quen mặt với mình cũng cau mày. Hắn không ngờ đến ngày hôm nay những người lại hiện diện trước mặt hắn. Ngọc Nhi thấy sắc mặt của Cữu Hùng cũng cười cười.

- Người lăn lộn trong giới giang hồ có câu không đụng đến người thân nhi. Nhưng mà không hiểu sao có người lại vi phạm quy tắc đó. Nhìn cảnh người thân quen với mình từng người từng người chết trước mặt mình cảm giác sẽ như thế nào hả Cữu Hùng.

Cữu Hùng lúc này cũng xám mặt hắn biết Ngọc Nhi đang định làm gì. Vì Cữu Hùng không quên được những gì bọn người của mình về báo lại. Ngọc Nhi chạy thoát ra sao. Cô bé còn nhỏ chứng kiến mẹ mình bị giết trước mặt mình.

Có lẽ như thế mà Ngọc Nhi đã ghim sâu trong mình một hạt giống thù hận của Cữu Hùng dành cho mình. Hắn không nghĩ mình sẽ bị chính cô nhóc này ở phía sau thao túng cả Xuân Nghĩa Bang.

Trước đây hắn cũng cho người ngầm theo dõi Ngọc Nhi như đều báo cáo về là rất bình thường. Có lẽ hắn đã quá chủ quan, Khi mà Thế Hải bước vào phe cánh của hắn với chỉ làm một thằng lẫn lộn mới vào. Từng Bước Từng bước với bản lĩnh bày mưu tính kế của mình đưa cho Cữu Hùng, lúc đó hắn thật sự ngang bằng với Cao Thịnh. Nhưng hắn vẫn không ngờ những việc đó chỉ là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

- Mẹ mày con điếm! Muốn làm gì thì làm tao này. Đừng có mà lôi người nhà tao ra.

- Mày cũng nói được những lời này nữa sao Cữu Hùng. Lúc mày ra tay đối phó với mẹ tao thì sao nhi. À tao nhớ được không phải mày mà là thằng này nhi. Hắn là người lôi mẹ tao từ trên xe xuống đi. Tát một cái rồi đâm nhiều nhát dao vào người mẹ ta đi.

Một người đang bị trói quỳ một góc nghe thế cũng cố gắng vùng vẫy. Bởi những gì ngọc Nhi vừa nói đã nói lên tất cả những hành động của hắn ngày hôm đó. Sau bao nhiêu năm Ngọc Nhi vẫn nhớ rõ như thế thì người này càng lo sợ hắn sợ rằng mình cũng bị như thế.

Khi bị bắt đến đây hắn vẫn chưa biết được mình làm gì để mà người khác đem hắn nhốt vào một chỗ Từ khi thấy được Cữu Hùng hắn bắt đầu run sợ. Ngay bản thân Cữu Hùng cũng bị trói trên ghé hắn hiểu chuyện mình làm năm đó. Giờ bị người ta báo thù là chuyện hiển nhiên. Hắn chỉ nghĩ Ngọc Nhi sẽ sai người cho hắn một dao là có thể cho hắn chết. Nhưng không cô bé trước mặt lại nói ra từng hành động hôm đó hắn đối với mẹ cô.

Thế Hải bước nhanh về phía tên đang bị trói vùng vẫy kia. Hắn nắm người đó lên nhìn vào hắn mắng.

- Mày! Mày ngay cả phụ nữ lại hành hạ như vậy. Mày đáng chết mà. Em dâu tao không liên quan gì đến Xuân Nghĩ Bang lại bị đối phó như thế.

Chỉ với hai mẹ con. Nếu hôm đó Ngọc Nhi mà không chạy thoát mà còn tính người không.

Người kia bị bịt miệng nhưng cô gắng vùng vẫy lắc đầu. Nhưng muốn thanh minh điều gì đó. Nhưng tất cả đều đã muộn Ngọc Nhi đến bên cạnh của Thế Hải. Nhìn Người đó từ tốn nhẹ nhàng nói một câu.

- Thôi đến giờ rồi nợ máu trả máu, nợ mạng trả mạng. Đòi có vay có trả đã vay rồi thì phải đợi đến ngày trả thôi. Hấn làm những hành động ấy ra sao với mẹ cháu thì chú cứ làm lại như vậy.

Không Hiểu từ đâu Ngọc Nhi lấy ra một con dao đưa cho Thế Hải. Nhìn Ngọc Nhi không nói gì hấn cũng gật đầu. Không ai nghĩ sau vẻ bề ngoài yếu ớt của cô lại có một mặt vô tình như thế.

Người kia nhìn Ngọc Nhi với ánh mắt vang xin hấn biết người quyết định hoàn toàn là cô bé trước mặt. Nhưng thấy khuôn mặt của cô không tỏ vẻ gì là thương xót cho hấn. Người này cũng hiểu đã đến lúc hấn kết thúc cuộc đời mình.

Thế Hải lặp lại hành động của người này mà Ngọc Nhi đã nói. Lúc đầu hấn cũng sợ cô bị ảnh hưởng nhưng nhìn Thấy Ngọc Nhi cứ cái vẻ bình thản từ đầu đến giờ. lại không có một chút nào hoảng sợ khi máu của những người kia thấm ra sàn nhà chảy thành dòng.

Thấy dáng vẻ của Ngọc Nhi khi người kia gục xuống bình thản không máy động Cữu Hùng hoàn toàn không hiểu sao mà Ngọc Nhi lại có thể bình tĩnh như thế. Quay lại với Cữu Hùng Ngọc Nhi chỉ cười một cái không có một chút nào gọi là phát sinh mà còn như giảm một phần nào nhẹ nhõm trong người.

- Ông không có đau xót bởi người này chỉ là người bắt đầu không hề có thân thích gì với ông. Tôi tự hỏi những người trước mặt của ông thì ông sẽ ra sao Cữu Hùng.

- Mày! Mày! là con quý chứ không phải người. Giết người mà mày xem như không có gì lại hành hạ hấn đến chết mày mới vui. Mày Không phải người mà.

Không như Cữu Hùng suy nghĩ Ngọc Nhi lúc này rất từ tốn không mắng lại hấn cũng chẳng có động thái nào khác. Biệt cô chỉ che miệng cười như một thiếu nữ rồi mới từ tốn nói.

- Đúng với người khác tôi có thể là một người bình thường nhưng đối với ông lại khác. Vì ông là người biến tôi như thế này, thấy máu cũng xem như bình thường không một chút biến đổi bởi nỗi sợ của tôi đã quá lớn nó in đậm đến mức tôi vẫn tưởng như mới hôm qua. Từng người từng người một qua cửa kính bị chém, máu tươi nhuộm đỏ khu rộng lớn người đem tôi chạy thoát trên người không ít vết thương. Máu anh ta thấm trên tay tôi. Mẹ tôi đến chết vẫn kéo lại một người để có thể ngăn hấn không đuổi kịp tôi. Một đứa nhóc nhìn thấy những điều đó ông thấy sao. Máu không chỉ có một người mà nhiều người. Bởi máu của họ để tôi có một mạng sống, một mạng sống nhỏ nhoi của một đứa con gái.

Những giọt nước mắt của Ngọc Nhi bắt đầu rơi xuống. Những người Cao Thịnh hiểu rõ nhất hôm đó Ngọc Nhi phải chịu như thế nào. Họ là người có trong cuộc chiến. Cầm Cự cho Ngọc Nhi chạy thoát rồi cùng nhau giết ngược về Lưu Minh. Nhưng lúc này mọi chuyện đã trở chỉ còn một nhóm anh em còn lại bọn hấn phải ẩn vào bóng tối. Đợi đến lúc gầy dựng lại mới tạo thế cân bằng với Cữu Hùng những năm gần đây.

Cao Thịnh lúc này lấy trong túi mình ra một gói khăn giấy đưa cho Ngọc Nhi. cô cầm lấy lau đi những giọt nước mắt vừa thấy để trở lại dáng

vẽ bình tinh của mình.

Cửu Hùng lúc này cũng im lặng lời nói nào cũng không có hiện thực đối với Ngọc Nhi ngày lúc này. Sớm muộn gì mọi người hiện tại ở đây cũng sẽ phải chết đó là điều Cửu Hùng biết chắc chắn.

- Tôi chỉ cần ông nói ra số tiền của ông đã kiếm được từ trước tới giờ đang ở đâu có lẽ tôi sẽ có thể cho ông và những người ở đây ra đi thanh thản. Thiếu Kiệt cần vốn nhiều hơn. Cậu ta cần gầy dựng thế lực cho mình nên tôi sẽ không dài dòng nói với ông nữa một là nói ra chỗ cất giấu càng sớm càng tốt hai là chịu hành hạ từ từ cho đến chết. cái này tùy do ông chọn lựa.

Những người đang bị trói cũng cố gắng như muốn Cửu Hùng hẳn nói ra điều hẳn đang cất giấu. Họ nghĩ khi nói ra điều đó họ sẽ được thả không phải chịu cảnh như người vừa chết. Hoặc sẽ không phải bị hành hạ.

- Xem ra ông chưa định hình được tôi sẽ làm cái gì. Thôi được rồi đây đưa mãi với ông cũng chẳng ít lợi gì. Bây giờ quan trọng là ông nói sớm hay muộn thôi. Cho người mỗi cách một giờ đâm hẳn và những người ở đây một nhát dao. Nhưng không để hẳn chết. Để xem hẳn chịu được cảnh phải chịu về nỗi đau về xác thịt như thế nào.

Những người nhà của Cửu Hùng cũng lo sợ. Họ hoàn toàn có thể nghe thấy những gì Ngọc Nhi vừa nói cũng hiểu tại sao mình lại bị bắt đến đây. Cái họ muốn bây giờ là Cửu Hùng mau chóng nói ra những gì mà cô nhóc này muốn biết để họ có thể thoát khỏi sự dày vò chịu khổ.

Từng ánh mắt vang xin của người nhà đối với mình. Cửu Hùng như hoàn toàn không có sự liên hệ gì với họ tuy hẳn biết trong lòng rất muốn nói ra những điều đang có nhưng cơn hành hạ bắt đầu vang lên từng người

đã chịu cảnh dao đâm vào đùi mình từng người từng người một trước mặt hắn.

- Tao Không tin mày có thể giết được nhiều người mà không bị pháp luật bắt. Tao sẽ ôm số tiền đó xuống dưới âm tào địa phủ cũng không cho bọn bây một đồng nào. À À

Cửu Hùng vừa nói dứt câu Cao Thịnh đã bồi một dao vào đùi hắn vị trí giống như những người khác. Rồi nhỏ giọng nói với Cửu Hùng.

- Mày yên tâm số người mày hại chết bằng chất trắng cũng sẽ bị tử hình bọn tao chỉ thay mặt đao phủ thôi. Những người kia cũng là những người mà theo lệnh của mày buôn hàng. Đối với người về lại con đường làm việc lương thiện bọn tao không đụng đến nhưng người nhà mày ai trên tay cũng dính phải chất bột chết người kia có chết cũng là chuyện sớm muộn. Còn nữa đây là bên dưới khu lò thiêu nhà xác xong việc bọn tao chỉ cầm để vào một chỗ là được. Mày không thấy tại sao ở dưới lại ẩm thấp trong khi đó phía trên luôn nóng à.

Cao Thịnh nói ra những điều này, xem như là để cho Cửu Hùng biết được rằng, hắn có chết cũng không ai tìm ra hắn. Vì chuẩn bị cho ngày hôm nay mà bọn họ phải bỏ ra nhiều thứ. Thế Hải phải nằm vùng trong Cửu Hùng Bang.

Đó là chưa kể đến việc bắt Cửu Hùng khi hay tin trốn chạy họ phải bỏ ra khá nhiều thứ. Giữa chốn người và người để người mang Cửu Hùng đi bằng lối phía sau không ai hay biết đến nơi này. Lại phải trải qua không ít những người cảnh sát đang tìm kiếm hắn.

- Xem ra bọn mày bỏ không ít vốn liền để bắt tao nhì. Cũng còn phải chờ xem bọn mày có lấy gì được từ tao không đã rồi hãy nói.

- Lấy ma túy rắc vào vết thương của bọn nó. làm cho bọn nó không có cảm giác bị thương tổn còn cầm cự lâu dài cho đến khi khai ra nơi cất giấu số tiền đó.

Cao Thịnh hướng bốn người Tử Tước phân phó. Họ lấy một bánh heroin để sẵn khai ra một chất bột ma túy màu trắng. Hiện hữu trên những mũi dao thả lên những vết thương đang rỉ máu. Từng Người từng người một Cữu Hùng cũng không ngoại lệ.

Nhìn Cữu Hùng cắn răng chịu đau Cao Thịnh mới cười cười lắc đầu nói.

- Tính ra mày cũng đáng mặt đần anh đấy chứ. Không xin tha lạy lục lại ngoan cường đến mức này. Nhưng mà bản thân mày biết chất này có hại mày không dùng lại đi buôn. Mày không thấy là tội cho những người vì mày mà tan nhà nát cửa sao.

- Tao khinh. cảm thấy tội nghiệp sao. Thứ nào làm ra được tiền thì cái đó là trên hết ai bảo bọn nó ngu dẫn thân vào thứ này. Tao đâu có ngu. Nhưng mà mày chưa biết được rồi người phía sau tập đoàn này rất lớn không như mày nghĩ đâu.

Cữu Hùng cố gắng lựa lời nói để có thể giảm bớt sự đau đớn của mình. Vì thế hắn nói khá lớn. Hắn muốn dùng âm thanh để ngăn sự đau đớn nhất thời của mình. Bởi hắn không thể vùng vẫy như những người trước mặt. Nên chỉ có thể dùng âm thanh để làm cho mình dễ chịu hơn.

Ngọc Nhi nghe vậy cũng nhìn Cữu Hùng. Cô thấy Cữu Hùng đúng là trí óc có hạn giờ này hắn đang ở đây người kia bị bắt hắn còn có thể nói được những thứ như thế này.

- Có vẻ như ông khá xem trọng mình quá rồi đấy. Ông nghĩ bọn tôi không biết người phía sau ông là ai sao. Thật chất hắn cũng bị bắt nhưng là

cảnh sát bắt. Còn trên hán nữa thì chỉ có Ngô Trục. Nhưng mà ông đừng lầm. Ngô Trục sẽ không vì hai người mà đánh đổi sự an toàn của mình đâu. Với bản thân ông cũng chỉ là một quân cờ trong mắt hán. Ông nghĩ xem giờ ông chẳng còn bang hội không có người làm được một nơi cung cấp hàng. Ông nghĩ Ngô Trục sẽ liên hệ với ai? Ông mà nói không biết nữa thì uổng cho ông lẫn lộn bấy lâu này rồi đấy.

Lời của Ngọc Nhi giờ đây làm Cửu Hùng biết được nhiều điều. Hán chưa từng biết người phía sau Hoàng Chí Kim chỉ biết khi nào có việc gì cấp bách thì người mới gọi cho Hoàng Chí Kim chừ bao giờ liên lạc với Ngô Nam vì bản thân hán thấy phía người của mình chưa từng gặp phải tình trạng xấu.

Giờ Hoàng Chí Kim bị bắt Ngô Trục chắc chắn cũng không màng đến những hệ thống hán đã gây dựng ai trong lúc này cũng giữ mạng mình là điều quan trọng. Việc hán ở đây cũng đã nói lên nhiều điều.

Chưa kể đến nếu Ngô Trục có tiếp tục để hán làm người dưới trướng mình hay không đó là cả một vấn đề. Nhưng hán đã rơi vào tình trạng như thế này cũng không biết phải làm thế nào.

- Tôi để ông ở đây mà suy nghĩ về những gì mà mình có đi. Nếu có muốn khai báo điều gì thì cứ nói với bọn họ. Ông muốn cố gắng hi vọng cũng được. không hi vọng ôm tiền chết cùng cũng được nhưng ông phải chịu nỗi đau dày vò như tôi đã từng lúc đó ông mới biết những việc làm của mình sai lầm đến cỡ nào. Mà Thôi ông tự mà suy nghĩ đi. Nên nhớ cứ cách một giờ ông lại phải chịu một lần như vừa rồi đấy.

Ngọc Nhi rời đi cùng Thế Hải và Cao Thịnh để lại bốn người tử tước trong coi bọn người Cửu Hùng đang bị trói. Với những người này bọn chúng không phải canh làm gì. Bọn hán đều biết số phận của những người này ra sao, Nhưng vì đề phòng bắt tróc họ vẫn canh chừng.

Con Cữu Hùng lúc này suy nghĩ lầy nhưng gì Ngọc Nhi vừa nói. Hấn hiện tại không biết được Thiếu Kiệt kia là gì mà để Ngọc Nhi trợ giúp như thế. Số tiền của hấn cũng không phải là nhỏ. Chuyện một bang phái như của Ngọc Nhi lại đi trợ giúp Thiếu Kiệt thì có ít lợi gì.

Hoàn toàn không hiểu được dự định của Ngọc Nhi cùng suy nghĩ của nhưng người Xuân Nghĩa Bang. Chỉ cần hấn chết đi những lãnh địa của Cữu Hùng Bang cũng thuộc về Ngọc Nhi. Lúc đó ở Lưu Minh họ muôn hô mưa gọi gió như thế nào thì không người ngăn cản được.

Đó là vẫn chưa tính vào mối quan hệ với cảnh sát mà hôm nay đến tổng hành dinh của Cữu Hùng Bang hấn bắt người. Thở dài một hơi như đang than thở cho chính mình lăn lộn nhiều năm lại bị rơi vào sắp xếp của người khác mà không hay biết.

Cữu Hùng hiện tại như đang suy nghĩ về những lỗi lầm của mình đã gây ra và nhìn những người đang bị trói trước mặt im lặng không nói một lời nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 247: Mỗi Người Một Số Mệnh

Cầu mọi người tặng nguyệt phiếu lên bảng. Mọi người có lòng ủng hộ các kiểu con đà điều cũng được nhất là Kim đậu. Đạo Hữu nào có kinh phí khá khá nhớ ủng hộ tác nha. Chương thứ 3 trong ngày.

Ba Người Ngọc Nhi, Cao Thịnh, Thế Hải rời khỏi nơi giam giữ Cửu Hùng lại gặp mặt nhau trong một căn phòng gần đó. Căn phòng trang trí khá đơn giản. Cửa được làm dạng cửa kéo bằng gỗ theo kiểu của nhật bản. Những bức bình phong quanh tường. Một cái kệ sách một bộ bàn ghế tiếp khách. những tủ kính đựng một số vật dụng trong phòng. Hầu như là những vật thường thấy không có gì nổi bật.

Góc trong cùng có một bộ bàn ghế được làm hoàn toàn bằng gỗ được trạm trổ khá đẹp bên ngoài. Trên đặt một cái máy tính xách tay và những tập hồ sơ. Ba người ngồi xuống vây quanh một cái bàn. Lúc này Ngọc Nhi mới nhìn Thế Hải nói.

- Bấy lâu nay thiệt thòi cho chú nhiều. Xem như lần này hẳn phải trả giá cho nhưng gì hẳn đã làm đi sau này chú có dự định gì.

Ngọc Nhi vừa rót trà ở bình ra từng ly trong khay, rồi để trước mặt mỗi người. Nhận lấy từ Ngọc Nhi ly trà còn tỏa ra nghi ngút khói, Thế Hải cũng chỉ cười lắc đầu.

- Trước đây bố cháu để chú học kinh tế. Chủ yếu là khi ra trường về tẩy trắng cho Xuân Nghĩa Bang. giờ Xuân Nghĩa Bang cũng tẩy trắng xong rồi, thù cũng trả được rồi. Chú biết làm gì hơn nữa đây.

- Vậy sao không về Xuân Nghĩa Bang luôn. Dù sao Anh Hải cũng lăn lộn trong giới rồi ai mà không biết. Cứ về Xuân Nghĩa Bang công bố ra

chuyện năm vùng thì đã sao. Thân phận anh cũng là Chú của Ngọc Nhi lại là em của lão đại có gì phải lo.

Cao Thịnh nghe Thế Hải nói vậy nên cũng khuyên. Dù sao muốn thoát khỏi sự khống chế của những người kia không phải chỉ cần một người, mà cần cả một thế lực có thể ngang bằng với họ.

Vì hiện tại Thiếu Kiệt chưa đủ lớn mạnh nên nuôi dưỡng và đào tạo người cho hắn là điều Ngọc Nhi đang muốn nên Cao Thịnh muốn Thế Hải gia nhập trở thành một trong những người trợ lực cho Thiếu Kiệt sau này.

- Cao Thịnh nói đúng đấy chú. Cứ về Xuân Nghĩa Bang đi, bên cháu còn mấy chỗ cũng cần người. Chú hiện tại cũng không làm gì giúp cháu phụ với Cao Thịnh đi. Nhiều khi cháu không có mặt để giải quyết được thì chú với Cao Thịnh thương lượng với nhau đưa ra đôi sách cũng được.

Ngọc Nhi lúc này cũng khuyên Thế Hai về Xuân Nghĩa Bang giúp cô một phần nào trong việc điều hành với Cao Thịnh. Nghe Ngọc Nhi nói thế Thế Hải cũng trầm ngâm đôi chút.

Hắn đúng là sau khi học xong nghe tin anh mình gặp biến cố thì lại đem những kiến thức mình học được ứng dụng cho Cửu Hùng Bang những do Cửu Hùng buôn bán chất cấm không thể tẩy trắng được.

Thêm vào đó là căn cơ lúc đó của Xuân Nghĩa Bang còn bấp bênh chưa thể trực tiếp đấu với Cửu Hùng Bang như bây giờ. Hiện tại thì Xuân Nghĩa Bang với một số anh em mình đang dần thâm tóm mở rộng địa bàn, Thi chỉ với mấy người Cao Thịnh thì có vẻ như không thể khống chế được.

- Ừ có gì Chú sẽ giúp Cao Thịnh trong một số chuyện. Nhưng mà chú hỏi cháu nè. Nếu mà Cửu Hùng khai ra chỗ cất giấu số tiền đó cháu định đưa hết cho Thiếu Kiệt à?

- Vâng cháu thấy được Thiếu Kiệt thật chất bề nổi có được đúng là nhiều tiền nhưng xét về những vấn đề khác vốn huy động của Thiếu Kiệt không nhiều. Cậu ta phải suy nghĩ nhiều lắm. Diễn hình chỉ mỗi việc công ty thuốc lá của Diệp Nhi cậu ta đâu không lại. Nếu thế cần cho cậu ta một nguồn vốn cần thiết. Ám Binh bên mình cũng cần tạo ra mạnh hơn nữa để cho Thiếu Kiệt dùng sau này.

Ngọc Nhi nói ra những suy nghĩ của mình và mục đích chính của cô muốn lấy cho được số tiền của Cửu Hùng. Cao Thịnh và Thế Hải hiểu được đôi chút nên cũng gật đầu. Cao Thịnh lúc này mới nói với Ngọc Nhi.

- Nhưng ám binh đưa cho Thiếu Kiệt thì để làm gì. Mọii điều hành không phải tốt hơn sao? Chỉ cần Thiếu Kiệt nói chúng ta giao việc cho họ cũng được mà.

- Em lúc đầu cũng định là như thế nhưng đối với Ám Binh em nghĩ là có thể sau này để cho Thiếu Kiệt dùng trong những việc cần thiết trong kinh doanh nhiều hơn. Còn đối phó với những người kia. Ám binh bên mình vẫn không có thể lực để đấu.

Thế Hải lưỡng lự một lúc mới thở dài một hơi. Hắn thấy Ngọc Nhi không phải không có lý. Dù sao những người này sau khi huấn luyện xong thì phải phân ra các nơi bắt đầu hoạt động thu thập tình báo và những thứ có thể gia nhập vào thì bắt đầu làm.

- Cháu định chống lại những người đó thật đấy à? Chuyện này cháu phải cẩn thận đấy. Không khéo lại bị bọn họ phát hiện.

- Không cháu biết được những ai đang ở Lưu Minh. không chỉ thế những người này không nằm trong bang của chúng ta. Theo cháu nghĩ họ không muốn nhất thiết phí công bỏ người thâm nhập khi họ đã có hai người đầu não của Xuân Nghĩa Bang. Nhưng họ làm bởi vì mục đích của họ chỉ

có một là Thiếu Kiệt những con cờ khác chỉ làm nền cho họ. Nếu cháu vẫn còn bên cạnh cậu ta. Xuân Nghĩa Bang vẫn còn giá trị lợi dụng. Nhưng họ vẫn không ngờ đến nhiều điều khác.

Ngọc Nhi từ từ giải thích những thắc mắc của Thế Hải. Cao Thịnh cũng chỉ cười cười. Nhìn Ngọc Nhi một lúc Thế Hải mới hỏi cô.

- Cháu thật sự thích thằng nhóc Thiếu Kiệt, không phải vì nhiệm vụ tiếp cận cậu ta như những người kia đã giao cho cháu đi?

Ngọc Nhi lúc này gật đầu nhẹ cô không nói những chỉ với cũ chỉ như thế Cao Thịnh với Thế Hải cũng cau mày. Lắc đầu Thế Hải thở dài một hơi mới nhìn Ngọc Nhi nói.

- Cháu sau lại có thể yêu Thiếu Kiệt được. Trước sau gì cậu ta cũng là trung tâm của mọi chuyện cháu đi gần như thế thì có ít lợi gì. Cháu không thể nào vì tình cảm riêng trong chuyện này được.

- Chú thấy chuyện này nhưng với việc này cháu đã suy nghĩ kỹ rồi. Cuộc sống này cháu từ khi sinh ra đã mang cho mình sứ mệnh này rồi. Ngoài những gì mỗi ngày chưa gặp Thiếu Kiệt hình ảnh tác phong làm việc này nào cháu mà không phai đọc. Kể cả tâm tình của Thiếu Kiệt ra sao. Nên từ lâu Thiếu Kiệt như một phần không thể thiếu đối với cháu rồi.

Lúc này cả Thế Hải và Cao Thịnh cũng không phản bác được điều gì. Vì hơn ai hết họ hiểu Ngọc Nhi đã phải trải qua những gì. Nó không như vẻ bề ngoài của cô bé. Cô phải chịu nhiều những vấn đề khác mà không ai có thể hiểu hết nội tâm của cô.

- Thôi nếu cháu đã nói như thế thì chú cũng không can thiệp nữa, Nhưng mà làm sao để chuyển giao Âm Bình cho cậu nhóc mới là vấn đề đấy. Cậu nhóc không đơn giản dù chưa gặp nhưng chú có thể cảm nhận thấy được

thằng nhóc có nhiều tính toán riêng của mình. Việc làm sao để cho Thiều Kiệt biết thân phận thật sự của cháu là cả một vấn đề đấy.

Nói ra suy nghĩ của mình Ngọc Nhi biết những khó khăn nếu cô cho Thiều Kiệt biết được sự thật những chuyện của mình cũng không dễ như cô nghĩ đơn giản Thế Hải như nhắc nhở cho Ngọc Nhi cẩn thận để có thể để cho Thiều Kiệt hiểu được cô theo chiều hướng tích cực.

- Vâng cháu cũng hiểu chuyện này không dễ nhưng cháu nghĩ rằng Thiều Kiệt sẽ tiếp nhận được vì cậu ta không như người khác. Cậu ta sẽ hiểu mình phải làm như thế nào trong chuyện này. Lúc đó cứ để Thiều Kiệt còn trước mắt ám binh nên tản ra đưa vào những cơ sở cần thiết bao lâu nay họ đã được đào tạo tốt nhất rồi giờ là lúc họ làm việc cho mình.

Cao Thịnh suy nghĩ một lúc đắn đo điều gì đó mới nói với Ngọc Nhi.

- Có quá sớm không Thiều Kiệt sau này chưa biết phải phát triển ở chỗ nào giờ điều người đi hết cũng khó biết được trọng tâm mà cậu nhóc muốn lắm Ngọc Nhi.

- Em thấy cũng không còn sớm. Cứ để họ bắt đầu là được rồi Thiều Kiệt cần thời gian phát triển để chắc chắn thì cứ chia người ra ở những nơi có khả năng. Dù sao đi trước một bước vẫn hơn là đợi đến lúc Thiều Kiệt biết rồi mới làm. Dù sao bọn người kia đã bỏ ra thời gian trước mình cả mười mấy năm. Giờ sắp xếp nguồn nhân lực chuẩn bị có cậu ta là vừa.

Ngọc Nhi vừa uống một ngụm nước trà nghe thấy điều lo ngại của Cao Thịnh cũng từ tốn nói ra những gì mà cô đã tính toán. Cao Thịnh lúc này cũng thấy ý kiến và độ khả thi trong việc của Ngọc Nhi đưa ra hoạt động trước.

- À mà hôm nay anh em bên mình có ai bị thương nặng không nếu có nên để bệnh viện chăm sóc với lại cho họ một ít tiền. Dù sao để bắt Cữu Hùng về đây cũng không dễ.

- Không bên mình thì không có người bị gì hết chỉ có vài người bị thương nhẹ thôi. Ấy mà nghe mấy người cảnh sát nói lúc ngăn chặn Chí Kim Thiếu Kiệt có bị bắn nhưng tự hấn sơ cứu vết thương thì không đáng ngại lắm. Bên cảnh sát cũng có một người nằm viện vì trúng đạn nhưng có vẻ nặng hơn.

Cao Thịnh đang định nói không có chuyện gì những chợt nhớ ra những người cảnh sát hôm nay đến cùng Khương Đào. Lúc kiểm tra hiện trường nói chuyện về Thiếu Kiệt, nên hấn cũng nghe ngóng được. Dù là không ảnh hưởng gì nhưng hấn cũng báo cáo cho Ngọc Nhi biết.

- Cái gì Thiếu Kiệt bị bắn. Sao giờ anh mới nói. Em phải chạy qua bên đó xem cậu ta có sao không đã.

Cao Thịnh với Thế Hải cũng nhăn mặt. Họ không ngờ Ngọc Nhi lại quan tâm Thiếu Kiệt như thế. Ngăn lại Ngọc Nhi, Cao Thịnh mới nói.

- Không có chuyện gì cậu ta được băng bó rồi. Không sao hết vết thương chỉ ở phần mềm không ảnh hưởng gì hết. Em cũng đừng lo lắng quá.

- Những mà thôi để em qua đó xem cái đã Chú với Cao Thịnh xem Cữu Hùng lấy được thông tin càng sớm càng tốt. Tiền đó hấn không mang đi được nếu thấy những người ở cạnh bên mình bị như thế kéo dài hấn sẽ nói thôi.

Ngọc Nhi vẫn không từ bỏ cái ý nghĩ gặp mặt Thiếu Kiệt nên nói ra những gì cần làm cho Thế Hải và Cao Thịnh rời rời đi để hai người ngồi

nhìn theo cô chỉ biết lắc đầu nhìn nhau mà cười. Cao Thịnh lúc này cũng nhìn Thế Hải nói

- Thôi Ngọc Nhi đã nói như thế rồi anh em mình cũng chỉ biết làm theo thôi. Dù sao lấy lại những gì Cửu Hùng kinh doanh lâu nay cũng chỉ là một phần nhỏ thôi.

- Ừ nhưng mà hai người sao lại coi trọng thằng nhóc Thiếu Kiệt như thế. Thật không hiểu con bé cả chú mày cũng vậy nữa. Nếu nhìn chung thì thằng nhóc Thiếu Kiệt đó tuy có khả năng thật nhưng cũng đâu đến mức dốc túi mà làm như vậy.

Thế Hải chưa một lần tiếp xúc với Thiếu Kiệt chỉ qua những gì được nghe nói cũng đoán hẵn không muốn gặp phải tình trạng đầu tư mà không hiệu quả nên mới hỏi Cao Thịnh.

- Chuyện này anh cứ yên tâm. Thằng nhóc Thiếu Kiệt này được. Không thiếu chỗ tốt cho người của mình. Cứ cái gì hẵn kiếm được tiền thì anh em mình cũng có phần nên anh cứ yên tâm. Còn với độ trầm ổn và suy tính có lẽ phải nói thằng nhóc là con cáo già. Nhưng nó chỉ tính với người ngoài còn người mình thì không bao giờ tính toán mà còn khác hào phóng nữa.

Cao Thịnh nói về Thiếu Kiệt dù sao hẵn là người tiếp xúc với Thiếu Kiệt với những chuyện làm ăn và những việc mà Thiếu Kiệt cần giúp đỡ thì đều có người bao về cho hẵn biết.

- Vậy cũng được nếu như thế thì cứ tạm thời để Ngọc Nhi như vậy nếu có gì không ổn thì hãy ngăn Ngọc Nhi lại chứ như thế này nếu mà thằng nhóc kia đi sai một bước mọi người chôn cùng nó đấy.

- Ừ chuyện này đến lúc nào đó thấy không ổn có thể nói Thiếu Kiệt làm tác động đến hẵn chắc có thể thay đổi được ít nhiều.

Thế Hải ngồi trầm ngâm một lúc hần như đang suy nghĩ điều gì đó. Còn đối với Cao Thịnh thì hần không thấy vấn đề này có gì là phiền phức. Nhưng dù sao điều Thế Hải lo lắng là có cơ sở. Nếu chưa tiếp xúc với Thiếu Kiệt Cao Thịnh chắc chắn sẽ có ý nghĩ này. Nhưng Thiếu Kiệt hần tiếp xúc ít nhiều cũng hiểu được một phần nên không lo lắng như Thế Hải.

- Những người kia hiện tại Ngọc Nhi vẫn phải báo cáo hàng tuần à. Bọn họ thật quá mức mà. phải chi anh em mình có đủ thực lực thì tốt biết mấy. Ngọc Nhi sẽ có được cuộc sống như bao người khác.

- Thôi đừng nói như thế. Mỗi người sinh ra đã có số mệnh được viết sẵn cho mình. Ông và Tôi cũng vậy Ngọc Nhi với Thiếu Kiệt cũng thế. Cứ ngỡ thằng nhóc Thiếu Kiệt sẽ không làm nên việc gì lớn. Đến gần như mọi người sắp bỏ cuộc thì thằng nhóc lại thay đổi. Chắc có lẽ hần trước giờ đều như thế nhưng ẩn nhẫn làm việc lớn.

Cao Thịnh cũng nói về sự biến đổi của Thiếu Kiệt cho Thế Hải nghe. Những tin tức hần nhận được của Ngọc Nhi lúc trước khá âm ảm. Đôi khi họ thật sự muốn bỏ cuộc. Rồi chỉ khi ý nghĩ ấy dần dần hình thành thì Thiếu Kiệt lại thay đổi như một con người khác. Hần làm nhiều việc mà ngay cả người từng trải như Cao Thịnh cũng không hiểu nổi.

Thấy mình và Cao Thịnh cứ ngồi đây bình phẩm như thế này hoài cũng chẳng được gì nên Thế Hải mới lên tiếng.

- Thôi anh em mình cũng đi xem Cữu Hùng hần ra sao rồi đi. Ngồi đây nữa cũng chẳng được gì.

- Ừ bắt buộc hần phải nói ra những gì mình đã cất giấu lâu này mới được. Ngọc Nhi qua bên chỗ Thiếu Kiệt cũng không có việc gì. Anh em mình đi bày bàn nhậu nói chuyện với Cữu Hùng chơi hưởng thụ trước mặt hần coi hần ra sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 248: Tính Toán Trước Khi Đi

Sáng với Chiều mình bận việc không thể lên chương nên giờ lên trước 2 chương còn 1 chương lát nữa lên sau.

Cả ngày hôm đó Thiếu Kiệt ở nhà của Huyền Thanh cùng ăn uống và chơi đùa với Nhật Huy với Tấn Phát. Hấn không hề hay biết ở nhà Hà Vi hiện tại đang có người chờ đợi mình. Cho đến khi Nhật Huy vì mệt quá đi ngủ Nhóm người Thiếu Kiệt mới ra về.

Tấn Phát vì chơi cả ngày nên cũng mệt vừa lên xe cậu nhóc đã ngủ ngay. Còn Chu Tường và Trương Hạo có vẻ như đã lâu chưa được thoải mái như hôm nay nên tin thần họ có vẻ tốt hơn. Trương Hạo thay bộ mặt hay nhăn nhó của mình bằng nét rạng ngời vốn có. Chu Tường thì hôm nay cùng chơi đùa với hai đứa nhỏ nên cũng khá thoải mái.

Xe về đến Nhà Thiếu Kiệt bước xuống xe để Chu Tường ẵm Tấn Phát. Lên phòng ngủ. Cậu nhóc năng ngủ ngon lành không hề hay biết điều gì đang diễn ra với mình.

Ngọc Nhi với Hoàng Lâm Nhu từ trong nhà đi ra. Nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu. Thấy mẹ mình ra tận cửa khuôn mặt có vẻ không vui. Thiếu Kiệt mới hỏi bà.

- Có gì vậy mẹ?

- Con còn nói. Đi đâu không báo về cho mẹ một tiếng để Ngọc Nhi đợi con. Mẹ bảo gọi nhưng nó sợ con đang đi bàn chuyện làm ăn nên không dám. Giờ này mới về đã ăn uống gì chưa. Trịnh Chi với mẹ và Ngọc Nhi đã làm đồ ăn rồi vào nhà ăn đi.

Hà Vi nghe Hoàng Lâm Nhu nói vậy định đáp lại rằng họ đã ăn ở nhà Huyền Thanh thì Thiếu Kiệt đã lên tiếng.

- Vâng! Hà Vi chắc no rồi con con thi chưa. May mà nhà còn đồ ăn. Ngọc Nhi em đến sao không gọi điện cho anh mai một đến không có anh phải gọi đây. Thôi vào nhà ăn cơm thôi.

Cả Trương Hạo cũng nhìn Thiếu Kiệt. Vì bên nhà Huyền Thanh Thiếu Kiệt ăn không ít. Hắn bị Nhật Huy vây quanh đã thế còn bắt hắn ăn chung phần của mình. Giờ nghe hắn còn có thể ăn nữa Trương Hạo cũng lắc đầu không hiểu.

Vốn Thiếu Kiệt hắn đang no nhưng vì nghe mẹ hắn và Ngọc Chi còn có Trịnh Chi làm đồ ăn đọi. Nên hắn cũng không muốn vứt bỏ hoặc tốn công mọi người nên hắn chỉ là đồng ý ăn thêm một chút.

Ngọc Nhi lúc này đi đến bên cạnh Thiếu Kiệt hỏi hắn.

- Em nghe Cao Thịnh nói anh bị trúng đạn, Anh thấy vẫn ổn chứ, sao anh lại không ở nhà nghỉ ngơi mà lại đi đâu thế?

- Ngốc nếu anh không ổn còn đứng được ở đây sao? Không có gì đâu anh đi chuẩn bị một số việc sắp tới ấy mà.

Hà Vi lúc này mới cười cười nói với Ngọc Nhi.

- Thiếu Kiệt định ra nước ngoài lập công ty nên đi gặp người quen có cơ sở bên đó nhờ họ chỉ cách thành lập công ty. Cũng như các đường lối dễ dàng cho một công ty mới.

Thiếu Kiệt ngồi vào bàn ăn. Trịnh Chi dọn ra các món ăn đã làm. Trương Hạo thấy thế cũng xin phép về hắn sợ phải ngồi ăn thêm một lần nữa bụng hắn chịu không nổi nên đi về trước.

Mọi người ngồi xuống bàn ăn Thiếu Kiệt cười cười Ngọc Nhi lấy chén bới cho hắn một ít cơm rồi đưa cho Thiếu Kiệt cùng Hoàng Lâm Nhu. Hà Vi cũng ngồi xuống bàn ăn nhìn mọi người. Bên cạnh là một cốc nước lọc. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng Nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Con định ra nước ngoài kinh doanh thật đấy hả Thiếu Kiệt. Dự định là con sẽ đi bao lâu và việc học con phải sắp xếp như thế nào.

- Cũng không phức tạp lắm con chỉ cần thu xếp bên trường là được. Ngọc Nhi có thể để cho mọi người chép bài giùm con. Còn lớp học sinh giỏi kia thì chỉ cần chuyển lại cho giáo viên vài ngày là được.

Thiếu Kiệt vừa suy nghĩ vừa nói ra những gì hắn định hướng. Ngọc Nhi ngồi bên cạnh cũng gật đầu. Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng buông đũa đang cầm xuống nói với hắn.

- Việc này mẹ sẽ xin cho con nhưng mà hiện tại với thân phận học sinh của mình con có thể làm nhiều việc người khác chú ý. Tốt nhất lần này con ra nước ngoài trước giáng sinh đi. Mẹ sẽ xin trường cho con nghỉ nói đi du lịch với gia đình. Những việc còn lại thì con tự tính.

Lúc này điện thoại của Ngọc Nhi mới vang cô vội vàng xin phép nghe điện thoại của mình. Vừa đứng bên ngoài nghe điện thoại nhưng Ngọc Nhi cũng nhìn về phía Thiếu Kiệt. Trở lại bàn Ngọc Nhi mới thở dài nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Em hỏi thật anh cầm vài cuốn sách ở chỗ cữ hùng đúng không.

- Ừ anh có cầm vài quyển sách ở chỗ Cữ Hùng nhưng mà mấy cuốn đó đang ở dưới chỗ phòng máy. Sao có chuyện gì à?

Thiếu Kiệt vừa ăn xong chén cơm cũng buông đũa xuống trả lời Ngọc Nhi. Nghe thấy Thiếu Kiệt xác nhận mình cầm những cuốn sách đó. Ngọc

Nhi phân vân không biết nên nói tiếp điều gì?

- Anh dùng cơm xong rồi hồi nãy ăn một ít giờ ăn một ít nữa là được. Em có chuyện gì cần thiết thì vào phòng anh nói. Hà Vi cũng vậy anh chắc chuyện này Hà Vi biết không sao nhỉ.

- Vâng! Hà Vi có biết chuyện này cũng không sao.

Hoàng Lâm Nhu vẫn ngồi dùng bữa tối của mình với Trịnh Chi. Thiếu Kiệt cùng hai người trở về phòng của mình. Nhìn hấn ngồi lên trên giường đưa hai cái ghế nệm loại nhỏ đưa cho hai người rồi hỏi Ngọc Nhi.

- Em có gì cần nói thì nói đi ở đây không có người ngoài.

- Vâng em định hỏi anh về mấy cuốn sách anh lấy trong bàn của Cửu Hùng trong đó có cất giữ một cuốn sách có ngăn ngầm. Hấn để một tài khoản Ngân hàng nước ngoài và chìa khóa. Đó là toàn bộ tài sản của Cửu Hùng.

Ngọc Nhi cũng thở dài một hơi nói ra những gì cô vừa nhận được từ Cao Thịnh. Cửu Hùng sau vài tiếng không chịu nổi nữa hoàn toàn khuất phục. Nói ra những gì hấn đã cất giấu lâu nay.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Ngọc Nhi. Hấn suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói với Ngọc Nhi.

- Bên em bắt được Cửu Hùng à? Sao lại không giao cho Khương Đào?

Không riêng gì Thiếu Kiệt Hà Vi cũng có một sự thắc mắc không nhỏ trong chuyện này.

- Không bên em chỉ có người thân cận với Cửu Hùng biết được chuyện này bọn em cũng đang chờ người tìm hấn mà không thấy.

Thiếu Kiệt lúc này nghe Ngọc Nhi nói thế cũng gật đầu hẳn biết Cao Thịnh có người ngầm trong nội bộ của Cửu Hùng là điều chắc chắn sẽ biết được ít nhiều.

- Ừ những cuốn sách đó là anh cầm những thứ kia anh cũng lấy ra rồi. Anh định lấy những thứ đó làm những việc cho mình sau này. Nếu em cần thì anh sẽ chuyển khoản về sau cho em.

- Vâng nếu anh cầm rồi thì thôi. Dù sao em cũng muốn hỏi để anh biết mà lấy ra thôi.

Ngọc Nhi nghe được Thiếu Kiệt đã lấy ra hết những thứ mà cô đề cập cũng nhẹ nhàng trong lòng một ít. Cô biết được Thiếu Kiệt đã sở hữu những thứ đó được là tốt hơn cô bảo quản.

- Vậy là lần này anh đi quan bên singapore trước rồi mới qua Thụy Sĩ đúng không?

Hà Vi lúc này dường như hiểu rõ được những gì Thiếu Kiệt dự định. vì chỉ có hẳn qua singapore với danh nghĩa đi làm hợp đồng thật chất chỉ là về ngoài còn đi qua Thụy Sĩ kiểm tra lại số tiền mà hẳn muốn lấy của hai người để minh bạch các khoảng tiền sau này mới là điều quan trọng.

- Ừ lần này anh qua singapore một tháng với điều kiện này thì mình sẽ đi hai tuần Thụy Sĩ lúc đó trở về lại singapore rồi quay về. Mọi thứ trở về sẽ khác hơn. Lúc đó anh sẽ tính tới những phương án thay đổi sau này.

Ngọc Nhi cũng trầm ngâm một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

- Lần này anh đi lâu vậy? Sắp tới sinh nhật của Nhã Oanh rồi đấy. Anh không về hôm sinh nhật Nhã Oanh chắc sẽ buồn đấy.

- Anh nghĩ sinh nhật hôm đó anh không thể nào có mặt được khi về sẽ có quà cho Nhã Oanh sau. Đâu phải những năm qua sinh nhật của Nhã Oanh cũng đâu có anh không phải vẫn tốt đấy sao.

Ngọc Nhi với Hà Vi mới lướm hấn một cái. Bản thân hai người đều là bạn gái hấn. Nếu mà trong ngày sinh nhật của mình mà không có bạn trai của mình thì có vẻ như không phù hợp lắm.

- Anh đấy Không hiểu tính khí của nữ nhân gì cả. Ai mà không muốn ở bên cạnh người mình yêu chứ. Còn không thì xin cho Nhã Oanh nghĩ hôm đó đi cùng mình cũng được mà.

Hà Vi vô tư nói như chuyện này không có chuyện gì. Nhưng Thiếu Kiệt hấn lại sợ nhất chuyện này. Đang định nói gì đó thì Ngọc Nhi nói.

- Em thấy như vậy cũng ổn em thì chắc không đi được. Cứ để cho Nhã Oanh đi cùng mọi người cũng ổn mà. Em thấy như thế cũng hay mà.

Vốn Thiếu Kiệt sợ nếu để Nhã Oanh đi cùng Ngọc Nhi lại cũng đòi theo thì không được. Giờ cô tự nguyện ở nhà hấn cũng vui vẻ hơn nhìn Ngọc Nhi nói.

- Vậy cũng được. Nhưng như thế em phải xin ông làm thêm một cái hộ chiếu cho cả Ngọc Nhi và Hà Vi nữa. Sau này có đi đâu thì đưa Ngọc Nhi đi cùng cũng dễ hơn.

Hà Vi lúc này cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt gật đầu.

- Không sao đâu! Việc này ông hiểu mà chắc ông không nói gì đâu mà chắc em sẽ nói ông chuyện này. Việc những tài khoản kia anh cứ làm cẩn thận là được. Nếu được thì anh cứ giữ lấy, chắc sẽ không ai nói gì đâu.

Hà Vi vốn mới đầu định là sẽ đem chuyện này báo cáo lại cho ông mình. Nhưng mà sau khi đi với Thiếu Kiệt hôm nay cô cũng biết hẳn đang muốn giấu bớt một phần nào đó những sự việc đang muốn làm.

- Em có thể nói riêng cho ông cũng được nói ông đừng nói lại với những người bên cạnh là được. Cứ để họ thấy hiện tại chỉ là bề nổi còn những việc khác sau này sẽ tính. Cũng không còn sớm đâu Ngọc Nhi để anh nói anh Khải Huy đưa em về nhà.

Thiếu Kiệt muốn Hà Vi chỉ để cho một mình ông cô biết. Hà Vi cũng gật đầu. Cô cũng hiểu được điều gì đó từ những việc này, Có vẻ như Thiếu Kiệt đang thấy điều gì đó, bên cạnh mà cô không biết nên hẳn mới gấp rút chuyển những thứ mình đang có bảo toàn trong bí mật.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 249: Bán Sàn Vàng

Thiếu Kiệt đưa Ngọc Nhi ra xe để Khải Huy đưa cô về nhà. Hắn trở lại với những công việc đang chờ đợi mình ở dưới phòng máy. Chu Tương thấy hắn quay lại cũng cười cười nói.

- Sao giải quyết hết những cô nàng rồi ah? Việc dạo gần đây tài khoản bên mình bỗng nhiên mỗi ngày lại có tiền chuyển về mà toàn là từ những tài khoản không hiểu ở đâu ra.

Chu Tương nói như thế làm Thiếu Kiệt cũng cười nhất nhở.

- Anh quên bot auto bên mình vừa hoạt động khi đủ số lượng tiền đã định à.

- Ấy? quên mất! mà sao em làm được một đồng tài khoản ngân hàng vậy?

Giờ mới chợt nhớ đến những gì mà Thiếu Kiệt đã làm cũng hồi hộp hỏi hắn. Vì Chu Tương thấy những tài khoản này không cùng một người mà rất nhiều người sử dụng.

- Có gì đâu. ra ngân hàng làm một đồng tài khoản ảo là có ấy mà chỉ cần anh có thể là sẽ làm được. Đôi khi những tài khoản ảo này được việc lắm. Thứ nhất nó không người sử dụng mà thường là chỉ hiện hành trên web.

- Ấy lại có vụ này. Em làm sao làm được thế? Những tài khoản này không phải người thật thì làm sao mà làm được?

Chu Tương nghe Thiếu Kiệt nói về đồng tài khoản mà hắn có được. Cũng ngạc nhiên không kém hắn biết được để làm một tài khoản ngân hàng

không phải dễ dàng phải có chứng minh của người làm và chữ ký. nếu cứ nói là những tài khoản ảo như Thiếu Kiệt có vẻ không hợp lý.

- Mỗi ngân hàng đều có một danh sách đen những tài khoản không sử dụng. Người dùng thường không sử dụng nữa. Cũng như hiện tại có một số người làm ở công ty được cấp thẻ ngân hàng chỉ dùng để rút tiền. Nhưng sau này không làm nữa thì không có tiền và thẻ đó cũng ít sử dụng nên bỏ đi. Số tài khoản đó sau một năm không sử dụng được đưa vào danh sách tài khoản đen. Nếu mình bỏ một ít tiền ra mua lại những tài khoản ấy là được chủ yếu là người cung cấp thôi.

- Nhưng mà em làm việc này lúc nào thế? anh hoàn toàn không biết luôn đấy.? Mua những thứ này phải có quan hệ với ngân hàng cũng mạnh lắm chứ chẳng chơi à.

Chu Tường lúc này nói ra suy nghĩ của mình đối với việc để có được một đồng số tài khoản ngân hàng như thế này.

- Trương Hạo hẳn mua đấy. Đơn giản mà thường ở mình họ không dùng cách này nhưng đối với nhiều người nước ngoài thì có thể diễn hình như hacker chẳng hạn.

- Hacker thường mua tài khoản của những người không dùng. Đột nhập vào dữ liệu cá nhân người khác rồi bắt họ chuyển tiền về tài khoản của những thẻ đã mua. Còn bên mình cũng vậy chỉ cần tài khoản đó có người gửi tiền vào. Nó đang ở trạng thái đóng băng và hoạt động trở lại. Và mình chỉ cần làm các bước đăng nhập vào tài khoản đó lập mã lệnh chuyển tiền thôi là được.

Thiếu Kiệt giải thích rõ cho Chu Tường bởi cách này dùng để xoay vòng tiền và rửa tiền một các thuận lợi nhất càng nhiều tài khoản. Số tiền càng có nhiều lịch sử.

- Ấy nhưng mà lỡ như những tin nhắn ngân hàng họ gửi về thì sao?

Chu Tường lúc này cũng lo lắng nếu gửi tiền vào hệ thống trả về tin nhắn số dư chủ tài khoản thật có thể nhận tin nhắn mà ra tiến hành làm thẻ mới rút tiền thì cũng không được như ý.

- Anh thật những tài khoản này đã đóng băng thì chế độ SMS cũng mất. Báo số dư qua tin nhắn chỉ cần trước đó tắt tin nhắn này trên web là được mà. Với lại những thứ này chỉ cần thao tác tốt là được thưởng tiền về ngân hàng sau 15 phút là được chuyển đi tài khoản khác. Họ có nhận tin nhắn nếu không còn thẻ thì cũng chỉ mất thời gian tới đó làm lại thẻ mới. Thẻ sẽ phải đóng một khoản phí vào Ngân hàng chờ 2 đến 3 tuần mới nhận được thẻ thì mọi thứ đã xong.

Thiếu Kiệt vừa ngồi gõ những đoạn code trên màn hình vừa nói với Chu tường. Hắn thấy đối với những tài khoản này một là người dùng mất thẻ hoặc có thể quên cả mã mật khẩu. Chưa kể đến việc đổi số điện thoại diễn ra hàng ngày.

- Ấy mà lúc này anh mới nhận được điện thoại của Vũ Hào hắn nói bên kia vừa mới liên hệ với hắn. Bọn kia nói rằng nếu hắn làm việc thì sẽ trả Vũ Hào Theo chính thức lương mà hắn đã làm bên mình.

- Chuyện này không quan trọng. Cứ để Vũ Hào làm cho họ một thời gian. em nghĩ sắp tới em sẽ bán trang vàng nếu thật sự được việc ở bên singapore em sẽ bán toàn bộ mã nguồn của sàn giao dịch vàng chuyển toàn bộ thành một mô hình khác.

Nghe thấy Thiếu Kiệt định đoạt chuyện của sàn giao dịch vàng Chu Tường cũng giật mình hắn thấy đối với việc này Thiếu Kiệt có vẻ đang suy tính điều gì đó mà hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi nên hỏi.

- Em định bán nó. Nhưng tại sao lại bán đi? Chuyện này bán như thế mình cũng đâu có lợi gì. Hiện tại doanh thu của mình lĩnh vực này vẫn tốt mà? tại sao lại bán đi.

- Đơn giản chúng ta cần nguồn vốn lớn cho dự án ở singapore với tình trạng kinh doanh hiện tại chúng ta nên sớm thoát ra cái này càng sớm càng tốt.

Thiếu Kiệt lúc này mới dừng tay của mình lại xoay ghế qua nói chuyện với Chu Tường. Hẳn hiểu Chu Tường chắc chắn sẽ rất nhiều điều thắc mắc tại sao hắn lại quyết định điều này.

- Ấy sao lại thoát ra. Mình thì cần phải thoát ra cái gì vậy Thiếu Kiệt? Anh hoàn toàn không hiểu này. Mình đang kinh doanh mỗi tháng đều có lợi nhuận cho nó lại không mất gì tại sao lại phải thoát ra là sao?

- Anh không thấy giá vàng dạo này ngày một tăng sao?

Nghe được câu trả lời của Thiếu Kiệt Chu Tường ngờ người rồi cười nói.

- Em đùa giá vàng cuối năm lúc nào mà không tăng người ta sắm vàng chuẩn bị cho tết nó tăng là bình thường. Nhưng cũng đâu ảnh hưởng đến mình lắm. Vàng mình để ở Ngân Hàng cũng vẫn còn đó nó tăng thì cũng không ảnh hưởng mà.

- Không hẳn này giá vàng tăng bởi vì nó có mục đích của mình. Nhà Nước mới phải bán vàng trong ngân khố để đối phó khủng hoảng kinh tế đầu năm lại cấm nhập khẩu vàng. Anh nói xem nguồn vàng ở đâu mà cung cấp cho toàn quốc.

Suy nghĩ kỹ những lời của Thiếu Kiệt. Một lúc sau Chu Tường mới nhìn Thiếu như hiểu được vấn đề gì. Liên tục giải đáp thắc mắc của mình.

- Ý em là có người đang bắt đầu thu mua vàng? Họ định đầu cơ nâng giá bán lấy chênh lệch.

- Đúng mà không chỉ có một người mà rất nhiều người có thể lực có nguồn vốn đang làm như thế này.

Thiếu Kiệt gật đầu xác nhận những suy đoán của Chu Tường. Dù cho hẳn không am hiểu lĩnh vực này như với những gì mình đang điều hành hẳn vẫn phải hiểu.

- Ấy nếu thế chuyện này mình cũng đâu có sợ. Lúc đó không phải mình cũng vẫn còn vàng của nhà đầu tư sao?

- Đây mới là lý do vì sao em muốn thoát ra. Hiện tại họ mua vào giá thành thấp. Mình dù có chuyển thành vàng đi nữa cũng chỉ đẩy nó sớm ngày tăng giá. Mà việc tăng giá nhanh chóng người trên sàn sẽ thi nhau bán tháo số lượng vàng trong tay lấy chờ đợi vàng giảm rồi mua lại tuy bên mình có lượng vàng cố định nhưng lúc đó cũng chỉ phải đợi ngân hàng, còn họ thì muốn tiền thật. Mình không đáp ứng đủ nguồn tiền rút ra thì web giao dịch sẽ dừng, chưa kể đến nhiều thứ như sập máy chủ vì quá tải.

Chu Tường suy nghĩ về viễn cảnh Thiếu Kiệt vẽ ra cho hẳn. Bởi những việc này đều có thể. Nếu Tăng giá như bình thường thì không nói. Nhưng nếu có sự đầu cơ ở đây thì nó lại chuyển thành một hướng khác. Không thể không chế trên web là điều rất dễ xảy ra.

- Đương nhiên đó là em với danh nghĩa người kinh doanh thật sự. Còn nếu mà người khác họ cho web chết hẳn và không mở lại thì có thể lấy toàn bộ mọi thứ của mọi người.

- Ấy như thế không phải là lừa đảo sao. Nhưng chuyện như vậy mình không làm nhưng mà người khác làm thì mình sao biết được. Với phần họ

làm như thế đâu ai biết họ là ai mà truy cứu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười nhìn Chu Tường lắc đầu nói.

- Sao nhiều khi anh thông minh thật nhưng chuyện này lại không hiểu. Anh nghĩ xem nếu người chơi bị lừa họ ra báo cảnh sát thì sao. Từ tài khoản họ nhận tiền trước đây ngân hàng có thể tra ra chủ sở hữu là ai mà.

- Ừ hen. Nhưng mà mình cũng đâu cần bán trang vàng đi để đó vẫn được mà. Nhưng biết chắc là có người mua không mới quan trọng chứ.

Chu Tường thấy nếu Thiếu Kiệt bán trang vàng đi lúc này khá không thích hợp nên mới khuyên hẳn chủ yếu là hẳn muốn giữ lại sản giao dịch vàng của mình đang điều hành.

- Anh thật là đã có người muốn mã nguồn mình như thế thì chắc chắn họ sẽ mua thôi. Huống chi họ không muốn phải chịu lỗ tiếp nữa đâu. Nhưng mà em cần phải bán để lấy vốn đó. Sắp tới ở singapore mở công ty phát hành game. máy chủ phải cực mạnh mới phát đi hết cả những quốc gia lân cận nên em cần một khoảng đầu tư khá lớn. Và anh phải đi qua đó điều hành em không trực tiếp điều hành được trang vàng thì bán đi là cách giải quyết tốt nhất.

Nghe được Thiếu Kiệt muốn đem mình qua singapore điều hành công ty bên đó Chu Tường cũng mừng thầm. Hẳn cũng hiểu một trạm máy chủ để có thể phát hành trò chơi xuyên quốc gia cũng không đơn giản nên Cũng hiểu được Thiếu Kiệt tại sao muốn bán đi sản giao dịch vàng.

Vì nếu không có người để điều hành có thể mọi chuyện còn rối hơn cả chuyện có người đang muốn đầu cơ lợi nhuận vàng. Khâu điều hành một trang web là khâu quan trọng nhất. Một trang web có phát triển tốt ổn định hay không phụ thuộc vào nhóm điều hành rất cao.

- Vậy đợi khi nào chuyện bên sin ổn định thì tiến hành mấy ngày trước khi đi thì anh để cho Vũ Hào dùng máy tính ở đây điều hành chắc ổn. Bọn người kia chỉ liên hệ với cậu ta qua người nhân viên kia nên cũng không có gì bất ổn.

- Ừ như thế cũng được anh xem mà tính khoản thời gian đó là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 250: Dùng Tiền Tiêu Tai

Hôm đó Thiếu Kiệt cùng với Chu Tường cùng nhau làm cả đêm những phát thảo và trường trình ngôn ngữ được vận dụng tới đa. Mới đầu sử dụng bản đơn giản thử nghiệm. Sau đó hắn và Chu Tường Thiết kế lại bản giao diện từ bản gốc của mình.

Buổi sáng hắn ngủ một giấc kha sâu Nhã Oanh đi sáng cũng đem theo một số đồ ăn sáng qua nhà Hà Vi đánh thức Thiếu Kiệt dậy rồi mới cùng nhau ăn uống.

- Hôm qua anh thức khuya lắm đấy. Em đến tối đi xuống tủ lạnh uống nước vẫn thấy anh và Chu Tường làm việc. Như thế không ổn đâu. Cái gì cũng phải từ từ anh không thể nào cũng vội được.

Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mọi người. Hắn giờ cũng chỉ cười cười, vì hai người không hiểu được tầm quan trọng cần thiết cho chuyện này. nên đối với Thiếu Kiệt Việc càng đưa những thứ này đi vào hoạt động càng sớm càng tốt. Tuy hắn biết cách làm nhưng sửa lỗi khi vận hành là một điều đáng nói.

- Cái này anh phải hoàn thành sớm trước khi mình đi singapore. Chứ Không qua bên đó. Bận rộn nhiều thứ không làm kịp

Nghe Thiếu Kiệt nói mình đi singapore Nhã Oanh cũng giật mình nhìn hắn hỏi.

- Anh Đi singapore vậy chừng nào về? Sắp tới sinh nhật của em rồi đấy.

- À việc này em khỏi lo, em nói bố hoặc mẹ xin cho em nghỉ học khoảng một tháng đi cùng anh và Hà Vi với mọi người đi singapore. Xem như đây là quà sinh nhật đi.

Nghe được Thiếu Kiệt cho mình đi Theo Nhã Oanh cũng vui mừng dù sao cô trước giờ cũng chưa từng ra nước ngoài bao giờ. Trước giờ cô chỉ ở trong nước và du lịch với gia đình ở những nơi trong quốc nội.

- Vâng em sẽ nói với bố mẹ chuyện này. Còn mấy lớp học thì sao anh? cả lớp học sinh giỏi nữa.

- anh còn đi học thì cũng lên chủ yếu nói chuyện mấy ngày đó để giáo viên cho mấy bạn đó kiến thức hoặc tổng hợp lại làm thành bài viết là được rồi.

Thiếu Kiệt vừa ăn đồ ăn của Nhã Oanh vừa nói. Hắn thấy đối với chuyện này nếu quan tâm quá cũng không được gì. Mà mỗi bài viết chỉ do bản thân thực lực của mỗi người viết ra.

- Vâng vậy cũng được mà Ngọc Nhi lần này có đi không Thiếu Kiệt?

- Không Ngọc Nhi lần này bận gì đó. Nhưng như vậy cũng tốt. có gì Ngọc Nhi còn báo cho bọn mình được. Về vấn đề hộ chiếu chắc đợi bên Ông Hà Vi làm xong hết cho mọi người rồi đi. Lúc đó anh sẽ đặt máy bay luôn.

Hà Vi lúc này mới nhỏ nhẹ nói với Thiếu Kiệt. Hộ chiếu của anh khác với mọi người sau này hộ chiếu của anh được lưu thông ở các nước. Thẻ em đưa anh cũng có thể đi vào sân bay mà không phải qua kiểm tra đâu.

- Ấy lại có chuyện này. Anh chỉ cầm nó rồi bỏ túi chưa bao giờ để ý cả.

- Ừ thẻ của anh là thẻ được làm đặt quyền cấp chỉ có bốn số theo dạng mật vụ anh tới sân bay cũng không phải qua khâu kiểm tra xem như đang làm nhiệm vụ. Nhưng nó chỉ được áp dụng trong sân bay quốc nội còn những nơi khác thì không sử dụng được.

Nhã Oanh nhắc nhở khéo chó Thiều Kiệt biết vì sợ hắn sử dụng luôn ở cả nước ngoài. Nhưng điều này Thiều Kiệt biết thừa. Bởi vì những thẻ này của hắn làm gì có thể áp dụng ở quốc gia nước bạn.

- Ừ anh biết rồi! Chắc là thẻ của em cũng vậy chứ gì. Nhưng mà thẻ mọi người thi tối đa an toàn là được.

- Những việc ở đây em đã báo cáo với ông cả việc của Diệp Nhi sử dụng máy bay của Ngô Kỳ để vận chuyển ma túy và cả những tình hình gần đây ở Lưu Minh. Ông nói anh cẩn thận, Ngô Trục vấn đề gian xảo hắn hơn xa Ngô Nam nhiều lắm.

Hà Vi nói cho Thiều Kiệt biết chuyện mà ông mình đã nhờ chuyển lời. Dù sao cô thấy Thiều Kiệt làm được nhiều thứ trong mấy ngày này để chuẩn bị việc của hắn thì cũng phải báo cho ông biết để nắm bắt được tình hình một cách tốt nhất.

- Ừ chuyện này anh biết rồi. Nhưng trước mắt nếu hắn có đến Lưu Minh này cũng phải thông qua Phùng Kiếm Hoa. Nếu đi Singapore tốt nhất nên nói với Ngọc Nhi liên lạc với hắn để nắm tình hình cho mình.

Ngay lúc này điện thoại đang để trên bàn của Thiều Kiệt vang lên hiện lên dãy số của Khương Đào. Thiều Kiệt vẫn tưởng Khương Đào có tin tức của Cửu Hùng nên mới cầm điện thoại lên nghe máy.

- Thiều Kiệt chuyện không xong rồi. Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng chết ở trong phòng tạm giam rồi.

- Cái gì!

Thiều Kiệt cũng hoảng hốt. Hà Vi vừa mới nói hắn đề phòng nhưng hắn vẫn không ngờ tới chuyện này lại đến nhanh như thế.

- Sao tại sao như vậy được bên phòng tạm giam tại sao lại để xảy ra chuyện này.

- Thật chú cũng không biết tại sao dẫn đến tình trạng như thế này. tối qua khi lấy khẩu cung hấn xong. Nhân viên đưa vào phòng giam cũng không có chuyện gì xảy ra vậy mà mới sáng nay đã có chuyện.

Khương Đào lúc này cũng chỉ biết than thầm. Hấn cứ nghĩ sở cảnh sát của mình là an toàn tuyệt đối nhưng sau việc này hấn mới biết mình nhầm lẫn biết bao nhiêu. Thiếu Kiệt thì trầm ngâm một lúc mới hỏi.

- Thế bên chú đã khám nghiệm hiện trường có gì khác lạ không? Đồ đạc của Hoàng Chi Kim có mất mát hay là có biểu hiện gì lạ không?

- Hoàn toàn bình thường mới chết chứ. Tối nay hấn vào phòng giam chỉ đem theo một típ kem đánh răng một cái bàn chải với một chai nước. Hết rồi! còn nguyên nhân chết là bị trúng độc bên trong phòng không có dấu hiệu xâm nhập gì. Bên chú đang cho người xét nghiệm các thứ.

Thiếu Kiệt lúc này mới thở dài nói qua điện thoại cho Khương Đào nghe.

- Xem ra có người muốn giết người bịt đầu mỗi vật dụng có thể gây án nhất chỉ có cái bàn chải đánh răng thôi. Có thể để một ít đồ nhỏ trên đầu bàn chải nếu trong bóng tối phòng giam Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng buổi tối hoặc buổi sáng đánh răng đều sẽ bị xem ra cả hai bị chính mình hại mình chết. Hai người họ mới vào phòng giam nên vẫn có cái thói quen đánh răng trước khi ngủ đi.

- Được để chú cho người kiểm tra lông bàn chải kỹ lưỡng rồi nói với cháu. Cừu Hùng vẫn chưa bắt được mà giờ hai người này bị như vậy chú

nghĩ hẳn cũng không sống được à. Chưa biết chừng hủy thi diệt tích rồi không chừng.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt lập luận cũng đưa ra kết luận của mình với Cữu Hùng. Hai người lớn bên trên hẳn còn chết thì không lý nào Cữu Hùng thoát được mà đến giờ hoàn toàn không có tin tức cứ như một người bị bốc hơi mất. Đó là ý nghĩ của Khương Đào.

- Nếu đã như thế cũng giúp hẳn thoát được phải ở cảnh nhà lao. Được rồi việc này chú nếu có tin tức thì gọi cháu giờ cháu cúp máy đây.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt tắt máy điện thoại mới hỏi hẳn.

- Có chuyện gì mà. Người chết và Cữu Hùng vậy Thiếu Kiệt?

- Hai anh em kia chết rồi, Bị đầu độc chết. Xem ra Cữu Hùng không thoát khỏi án tử hình. Nếu không pháp luật trừng trị thì hẳn cũng bị những người của Ngô Trục ha sát nên giờ này mới không có tin tức gì.

Thiếu Kiệt nói là vắng tắt cuộc hội thoại của hẳn và Khương Đào cho hai người Nhã Oanh và Hà Vi nghe. Tin tức Thiếu Kiệt nói ra Hà Vi mới đem suy nghĩ nhất thời của mình đưa ra.

- Vậy là Ngô Trục biết bên mình sắp tìm ra hẳn nên mới hành động như thế. Xem ra hẳn vẫn còn một số quan hệ dùng được ở Lưu Minh này mới làm cái hành động điên cuồng này.

- Bọn người này dám giết người nữa chứ. Nhưng không có bằng chứng làm sao bắt hẳn được.

Nhã Oanh hơi run đáp lại lời của Hà Vi. Vì cô thấy một người sống sờ sờ như thế mà bị giết bằng thuốc độc tưởng tượng được lúc đó sẽ như thế nào nên thầm rùng mình.

- Có thể bắt hấn thì bọn mình có cái để bắt lâu rồi. tên này xem ra khó đối phó hơi Ngô Nam nhiều. Dù sao nếu thật hấn là ông trùm của đường dây thì chắc chắn sẽ có người nội bộ trong ngành cảnh sát ở Lưu Minh. Có thể chức vụ đủ để sắp xếp người làm chuyện này và biết được một số tin tức đi.

Thiếu Kiệt bây giờ đem những gì vừa chạy ngang qua trong tâm trí mình. Hấn cũng hiểu để giết được hai người kia chắc chắn. Người này phải tiếp xúc được với phòng giam và biết được một số việc. Nếu không bấy lâu này Cửu Hùng và Hoàng Chí Kim phải bị bắt không đợi tới khi hành động bất ngờ mà mới bị.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt trầm ngâm suy nghĩ cũng lên tiếng nói. Cô không bắt bớ sự thật bởi. Để giết được hai người Chí Hùng và Chí Kim. Thật sự chỉ có thể là người trong ngành.

- Chuyện có cảnh sát tha hóa không phải là mới. Nhưng quan trọng là lần này lại dám ra tay với cả phạm nhân em thấy xem ra người kia nhúng chàm vào những việc ở Lưu Minh này của Ngô Trục không ít. Và cũng nhận không ít chỗ tốt từ hấn.

- Dùng tiền tiêu tai mà. Ngô Trục muốn thoát bị nghi ngờ chỉ có cách này. Càng nhiều tiền được đưa ra thì công việc sẽ thành. Cái gì không mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền.

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười nói ra một chân lý mà bọn có tiền hay dựa vào. Đơn giản người nào muốn chuyện mình hoặc những vấn đề khác không bị làm phiền thì luôn nói câu này. Nó trở thành một câu nói cửa miệng của những người đang gặp rắc rối với nhiều vấn đề mà không thể giải quyết một cách đơn thuần.

Cả Hà Vi và Nhã Oanh cũng gật đầu bởi họ hiểu lời Thiều Kiệt không sai. Ai cũng thế khi đụng chuyện gì thường xem mình có thể lo lót hoặc lấy tiền để bịt miệng lại những lỗi hỏng mà mình gây ra hay không.

Họ không bao giờ nghĩ đến vấn đề pháp luật luôn công bằng đối với người phạm tội thì sẽ không bao giờ nhẹ tay. Nếu bạn phạm pháp sớm muộn hay muộn gì bạn cũng phải đền tội cho mình. Không vì luật phát cũng vì tiền nói của người đời

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 251: Vì Tình, Vì Nghĩa

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt không nói gì về việc này nữa. Cô xem như hắn đã bỏ qua những việc trước mắt của những người bên dưới Ngô Trục. Vì người chết thì cũng không thể nói được điều gì.

Cuộc đời tính toán của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chi Hùng. Tranh giành mưu tính rồi cũng ngã về không. Họ cũng im lặng với những gì mình có đem những thứ đó xuống mồ. Hà Vi bây giờ hướng Thiếu Kiệt nói với hắn.

- Hết hôm nay hoặc Ngày mai nữa bố của Tấn Phát chắc có thể xuất viện. Anh nên sắp xếp công việc gì đó cho bố Tấn Phát nghỉ ngơi phục hồi xong thì làm việc được rồi đấy.

- Ừ có gì thì sắp xếp cho Tấn Tâm sau hiện tại có lẽ nên cho Tấn Phát đi học được rồi. Hồ sơ của cậu nhóc em chuẩn bị xong rồi chứ. Bọn mình đi ra nước ngoài cũng phải để cho cậu nhóc đi học hàng ngày. Còn có những chuyện ở nhà để Tấn Tâm lo cho cậu nhóc dễ hơn. Bọn mình đi cả tháng để cậu nhóc một tháng không đi học chỉ ở nhà cũng chẳng nên.

Thiếu Kiệt thấy việc sắp xếp cho Tấn Phát trở lại trường là việc nên làm. Với điều kiện của hắn bây giờ có thể sẽ giúp chú nhóc sau này trở thành một người có ích cho xã hội. Dù sau này Tấn Phát có làm việc gì đi nữa thì ngay bây giờ. Việc thay đổi cuộc đời còn lại của cậu nhóc cũng khiến sau này cậu bé có được nhiều thứ hơn trong cuộc sống.

- Vậy lát chiều đi học về em với Hà Vi đi mua quần áo chuẩn bị cho chuyến đi anh đi cùng không Thiếu Kiệt.

- Thôi anh còn có việc hai người tự đi mua đồ đi. Với lại đồ của mấy em, anh lại đi cùng bất tiện lắm toàn đồ con gái mấy em bắt anh con trai đi cùng sau được.

Thiếu Kiệt nghe thấy Nhã Oanh rủ hẳn đi mua đồ trong lòng thầm than. Hẳn hiểu không ít nam nhi đi với nữ mua đồ là một trải nghiệm nhưng đi với hai người là một vấn nạn bị trở thành lao động không công xách đồ không biết chừng nào mới về.

- Anh bận thì có nhưng mà sợ bọn em đi mua đồ lâu đi theo cùng không chịu nổi đúng không? Nhìn anh làm biết rồi. Còn bày đặt bận.

Hà Vi thấy sắc mặt của hẳn như thế cũng hiểu ích nhiều tâm tư của Thiếu Kiệt nên trêu chọc hẳn. Dù cô biết hẳn đang có dự án cho chuyến đi. Nhưng mà nói với lý do bận không thì có vẻ như không phù hợp lắm.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười gượng với những lời Hà Vi nói. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy Thiếu Kiệt với mọi người đang ngồi ở bàn ăn bà mới nói với Thiếu Kiệt.

- Mẹ vừa mới lên trường con xong. Cũng đã làm thủ tục xong hết rồi. Con được nghỉ vài ngày vì sức khỏe và một tháng với việc đi du lịch với gia đình. Con nên sắp xếp trước khi đi làm vừa.

- Vâng con sẽ họp mọi người lại trước khi đi bàn giao nhiệm vụ các thứ rồi mới lên đường. Mẹ có gì thì trông giúp con những việc của mọi người là được.

Thấy Hoàng Lâm Nhu đã làm hết mọi việc Thiếu Kiệt cũng không còn gì để phải bàn giao với mẹ mình. Hẳn định không nói chuyện của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng cho mẹ mình, nhưng suy nghĩ điều gì đó mới nói.

- Hoàng Chi Kim với Hoàng Chí Hùng bị người ta hạ độc chết trong nhà giam rồi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng khựng lại một chút nhìn Thiếu Kiệt như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Bà cho rằng một người ở trong trại giam được canh phòng cẩn mật lại bị hạ độc chết là một điều không thể nào cứ như trong phim.

Nhưng thấy vẻ nghiêm túc của Thiếu Kiệt bà mới hỏi lại một lần nữa.

- Còn nói thật! Chuyện này sao có thể xảy ra được không phải trại tam giam là nơi an toàn nhất sao? Theo mẹ biết nó không có người nào cả chỉ mỗi người một phòng để tránh bị thông cung. Nên họ nhốt riêng hết và phòng giam đó thường không có người khác ở cùng.

Hoàng Lâm Nhu cũng hiểu ít nhiều về chế độ tạm giam điều tra và chế độ giam giữ của tội phạm đã được kết án. Tuy như thế nhưng nó vẫn có độ an toàn nhất định.

- Chuyện này không trách được. Họ làm ăn với những người không tốt lành gì thì cũng có ngày này mà. Chơi rắn thì có ngày bị rắn cắn thôi. Mẹ định làm sao chuyện này.

Thở dài một hơi Hoàng Lâm Nhu cũng biết nếu chuyện này đã rồi cũng không thay đổi được gì. Bà kéo ghế xuống ngồi thừ ra một chốc. Thiếu Kiệt, Hà Vi và Nhã Oanh cũng hiểu tuy không cùng ruột rà máu mủ nhưng đã là người từng thân như anh em. Không thể nói lúc nào cũng có thể vô tình giống như hai anh em họ được.

Một đời người cho dù bạn có làm sai điều gì. Khi bạn mất đi cũng vẫn sẽ có người tiết thương cho bạn không gia đình người thân thì đó cũng là những người gắng bó với mình.

- Chắc mẹ sẽ qua bên đó xem cùng mấy dì con phụ họ lo lắng hậu sự. Dù sao cũng một tiếng anh em không vì tình cũng vì nghĩa.

- Ừ mẹ cứ qua đó cũng được. Tuy trong ván cờ này mình là người thắng cuộc nhưng bản thân hai người đó đã làm sai từ đầu. Con không qua đó đâu. Không thiên hạ lại nói giả mèò khóc chuột. Chuyện họ làm người trong nhà không phải ai cũng biết giờ có đến bước này cũng do họ gánh lấy.

Thiếu Kiệt nghe mẹ mình muốn qua bên nhà của hai người giúp đỡ lo hậu sự cũng lắc đầu. Hắn không muốn hiện diện ở nơi đó. Đối với hắn khó khăn hai người tạo ra cho hắn là quá nhiều. Tình thân cũng không còn có thì qua bên nhà nhìn hai cái quan tài cũng chẳng để làm gì.

Hoàng Lâm Nhu cũng thấy khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại không đến thấp cho hai người dù chỉ một nén nhang tàn. Dù đối với hai người Thiếu Kiệt luôn có ác cảm nhưng dù sao họ cũng chết rồi, mà hắn lại không đến được như vậy nên hỏi hắn.

- Con không qua thấp cho hai người đó cả nén nhang à?

- Không nhang thấp mà không có lòng thành cũng chẳng để ai xem việc con làm con biết là được rồi. Người ngoài phán xét ra sao thì mặc kệ họ.

Thiếu Kiệt cũng thẳng thắn trả lời lại mẹ mình. Hắn thấy việc này chẳng qua chỉ là một cái nhìn đơn giản về người đời.

- Nếu con đã nói vậy mẹ cũng không ép nữa. Thôi mẹ đi đây còn Nhã Oanh canh giờ mà đi học.

Hoàng Lâm Nhu đứng lên rời khỏi nhà Thiếu Kiệt thấy thế cũng không nói gì mà trở lại với công việc của mình. Hắn bắt đầu tiến hành các bước sửa lỗi trên giao diện phần mềm.

Lúc này Phùng Kiếm Hoa mới gọi điện đến cho Thiếu Kiệt. Nhìn số của hấn Thiếu Kiệt nghe máy.

- Alo cậu Thiếu Kiệt hả? tên Ngô Trực hấn vừa mới gọi nói tôi phải báo cáo tình hình của cậu gần đây cho hấn biết. Giờ tôi phải báo cáo sao?

Bây giờ Thiếu Kiệt trâm ngâm đôi chút mới trả lời với Phùng Kiếm Hoa.

- Ông báo cáo với hấn là tình hình dạo gần đây tôi không có gì thay đổi. Còn về các kế hoạch thi tôi đã bàn với ông trước đó cứ tích hợp lại. Còn nếu hấn muốn có bằng chứng thì tôi sẽ làm đưa ông sau.

- Vâng! chuyện này tôi biết rồi chỉ sợ hấn lấy báo cá rồi đến Lưu Minh thì tôi phải chuẩn bị một số thứ còn nếu báo cáo không thôi thì đơn giản với tôi mà. Cậu biết đó dân văn phòng bọn tôi không được cái gì chỉ có cái báo cáo là hay thôi.

Phùng Kiếm Hoa cũng không quên nịnh nọt Thiếu Kiệt qua điện thoại. Dạo gần đây làm việc cho Thiếu Kiệt hấn thấy được sự thuận lợi hơn trước rất nhiều đi đến đâu giấy tờ của hấn cũng được giải quyết khá nhanh gọn.

Còn đối với những việc liên quan đến hắc bang thì càng thuận lợi không như trước, rắc rối của những thành phần này lúc nào cũng không thể giải quyết. Thì giờ đây những thành phần như thế này cũng không thường xuyên tìm đến gây rắc rối.

- Ừ mà đúng rồi ông nếu có báo cáo với Ngô Trực nhớ báo cáo thêm tôi được đi thái lan du lịch với vé của mấy công ty sửa cấp cho Cửa hàng bách hóa. Sắp tới tôi đi có gì thì ông cứ liên hệ với lại Ngọc Nhi. Cô ta sẽ biết cách liên hệ với tôi ra sao

- Ấy! vậy tôi sẽ báo cáo chuyện này là cậu đi bao lâu đây? Không hẳn lại hỏi tôi không biết đường trả lời lúc đó bại lộ hết. Lúc đó cậu lại không phòng bị kịp lại trách tôi không làm tròn nhiệm vụ.

Thiếu Kiệt cũng nhú mày nói với Phùng Kiếm Hoa. Hắn thấy sao tên này nhiều khi thông minh đột xuất nhưng toàn không chịu suy nghĩ gì cả.

- Sao ông khờ quá vậy ngày đi và về ông nói không biết là được. Hắn mới cho ông tiếp cận tôi thôi chứ có lâu rồi đâu mà ông lại biết những chuyện này. Ông có trả lời không biết hẳn cũng không làm gì được

- Ấy quên mất nhỉ. Vâng có gì tôi nói hẳn như thế. À mà cũng cảm ơn cậu mấy ngày qua thằng Phùng Kiếm Nhất ngoan hơn hẳn. thằng nhóc bỗng nhiên hiểu chuyện hẳn rồi còn thương xuyên học tập. Dù tôi không muốn nó theo cái ngành này nhưng mà thấy nó như vậy tôi cũng vui lắm cảm ơn cậu. Cậu mà không nói tôi đúng thật cũng không biết thằng con mình muốn gì. Cứ ép nó đi theo cái định hướng của tôi đúng là chẳng được cái gì mà.

Phùng Kiếm Hoa nói như thế Thiếu Kiệt mới nhớ đến hôm nọ có khuyên hẳn cho con mình theo đuổi đam mê còn hơn là hẳn gượng ép. Nhờ như thế Phùng Kiếm Nhất cũng nhiệt tình với những thứ xung quanh hơn. Kể cả lắng nghe Lâm Vũ chỉ dạy cũng đồng ý.

- Không có gì cái đó chỉ là do ông quá cố chấp từ đầu không muốn chấp nhận chuyện này thôi. Tôi có việc rồi, những thứ cần thiết thì ông cứ đem báo cáo với Ngô Trục đi. Hiện tại tôi cam đoan với ông Ngô Trục sẽ không dám tới Lưu Minh trước hoặc trong tết đầu. Người của hẳn ở Lưu Minh này giờ chỉ con ông thôi.

- Vâng tôi biết rồi. Tôi sẽ làm như cậu dặn, Chủ yếu là báo cáo lão nên cũng không cần lo lắng lắm.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 252: Giao Hàng Tự Do

Chương thứ 3 trong ngày lên trễ một chút. Trưa nay ngủ quên mọi người thông cảm:3

Thiếu Kiệt hôm đó cả ngày trong phòng máy không ra bên ngoài hẳn hoàn toàn tập trung cho chương trình mình đang làm. Cần thận nhớ lại từng tính năng mà chương trình của nhà phát hành này đã có hẳn hoàn toàn nhập tâm vào những gì mình hiểu biết và hoàn thiện.

Gần một tuần sau công việc của Thiếu Kiệt hoàn toàn ổn định. Hôm nay tất cả mọi người làm việc cho Thiếu Kiệt có cả Ngọc Nhi và Nhã Oanh đều có mặt. Mọi người đều muốn làm tiệc để chúc Thiếu Kiệt và những người vào tối nay rời đi tới một quốc gia khác được thuận lợi cho dự án mà cả tuần nay hẳn tập trung cho nó.

Tất cả mọi người đều đến sớm hơn dự định để báo cáo và bàn giao lại cho Thiếu Kiệt trước khi hẳn đi nước ngoài. Mọi báo cáo được đặt ở trên bàn thay vì từng người báo cáo tình hình Thiếu Kiệt chỉ bảo mọi người làm nội dung báo cáo qua giấy một các đầy đủ nhất.

Thiếu Kiệt thấy mọi người nói tình hình báo cáo chỉ được một vài phần trong báo cáo trong khi bản thân hẳn đọc có vẻ nhanh hơn họ nói. Vì hẳn chỉ cần nội dung chính. Cuộc họp hôm nay sẽ không kéo dài như mọi thường. Hẳn chỉ muốn biết các mặt khác chuẩn bị và tiến hành tới đâu là được.

Căn phòng tuy khá nhiều người nhưng vẫn chìm trong sự im lặng mọi người thấy hẳn mở hồ sơ báo cáo của mình cũng treo lên. Nhưng ai cũng phải công nhận một điều hẳn đọc báo cáo khá nhanh cứ như Thiếu Kiệt đã đọc qua trước đó rồi.

Đặt những báo cáo của mọi người qua một bên Thiếu Kiệt mới nói.

- Mọi người cũng biết sắp tới tôi phải đi ra nước ngoài. Mọi việc tôi thấy mọi người đã sắp xếp chu toàn chỉ riêng có một vài chỗ đáng nói. về khâu của Nhã Kỳ và Lê Hiếu, Tô Thanh và Trịnh Chi.

Cả bốn người nghe được Thiếu Kiệt nêu tên cũng đổ mồ hôi. Họ Không hiểu tại sao mình bị đưa lên để bị Thiếu Kiệt nêu tên trong khi đó một tháng qua họ đã cố gắng ở nhiều phương diện.

- Tô Thanh, Trịnh Chi tháng vừa qua chỉ chú trọng nhân viên giao hàng còn số lượng nhân viên làm giấy với phân khu đầu. không có nhóm người này tự nhân viên giao hàng phải lựa chọn đường đi thì đơn hàng sẽ chậm chạp hơn rất nhiều. Giao hàng phải nhanh mà bản thân nhân viên giao hàng lại tự phân bill như thể người chạy nhiều người chạy ít à. Tháng sau tuyển nhân viên làm khối văn phòng rành đường in bill phân tuyến đường cho nhân viên giao hàng sáng lấy rồi đi giao thôi.

Tô Thanh và Trịnh Chi nghe được Thiếu Kiệt nói sai sót của họ ở tháng vừa qua cũng cảm thấy khá đúng đạo gàn đây mới đi vào hoạt động tuy nhân viên giao hàng là có nhưng thường xuyên bị chậm do ngược tuyến hoặc nhận không giao được.

- Chia nhân viên giao nhận ra một quận chia khoảng 3 đến 4 người chạy từng tuyến đường trong quận tự họ chia với nhau làm việc như vậy chưa hiệu quả lắm. phải ngăn chặn tình trạng này xảy ra cho người đi lấy hàng không phải cố định một người ở một nơi được.

Trịnh Chi lúc này mới thắc mắc hỏi Thiếu Kiệt. Bởi vì Cô thấy nếu để một người quen biết lấy hàng ở cách shop cũng thuận lợi hơn nhiều là những người khác nhau.

- Chị Thấy để cho người quen địa điểm đi lấy hàng cũng được mà? Sao lại phải luôn chuyển đổi người lấy hàng ở các nơi này có phải quá phức tạp không?

- Đúng nó phức tạp nhưng nó đem lại an toàn với một phần là chúng ta sẽ không mất hàng khách. Tuyệt đối chuyện này phải thay đổi nếu không sớm muộn tình trạng mất khách hàng do chính nhân viên sẽ diễn ra.

Tô Thanh cũng ngỡ ngàng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại nói mất khách hàng vào tay nhân viên của chính công ty điều này theo hẳn thấy là không thể. Bởi họ có hợp đồng và tiền thu hộ trên web cũng kha khá.

- Việc này sao mà mình mất khách được Thiếu Kiệt. Vốn chỉ là giao hàng mình còn giữ tiền thu hộ khách ở những nơi khác mà.

- Ừ Đúng rồi mình còn tiền thu hộ của khách hàng mà. Mình có cái cầm chân khách hàng thì cũng không đến nỗi nào đi. Người ta cũng cần mình khi giao ở mấy nơi quá xa mà.

Thấy việc đưa ra công ty mà bị mất là không thể như Thiếu Kiệt nói nên Trịnh Chi cũng có thắc mắc của riêng mình.

- Hai người chưa nghĩ đến hệ lụy của việc này. Nếu một nhân viên quen biết với khách hàng không phải ngày một ngày hai. Ngoài đơn hàng gửi đi xa của shop. Họ chỉ cần làm một thao tác nhỏ thôi. Những đơn nội thành lập là những nhóm người giao hàng nhỏ họ chia lại những đơn hàng này. Và đưa tiền cho chủ shop gọi là tiền ứng giá trị của đơn hàng. Chỉ cần như thế bên mình chỉ nhận được toàn đơn hàng tỉnh và nơi xa còn những nơi nhóm như thế em gọi là người giao hàng tự do đi. Thời gian họ linh động phân bố các quận huyện được. Chỉ cần họ có nguồn vốn nhất định ứng cho chủ các cửa hàng đơn hàng của họ sẽ được giao cũng giống như bên chúng ta. Chủ cửa hàng lại nhận được tiền trước. Thậm chí còn giao sớm hơn bên mình.

Tô Thanh nghe Thiếu Kiệt nói như thế im lặng một lúc như đang hiểu ra vấn đề mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Như vậy họ chẳng khác nào một công ty có khách hàng cố định lại giao hàng nhanh hơn cả công ty. Chỉ cần có vốn và tiền ứng. họ xem như tới chỗ khách lấy tiền vận chuyển hoặc là trừ vào tiền ứng của cửa hàng là được phải không Thiếu Kiệt.

- Đúng vậy chỉ cần có tiền vốn không nhiều có bao nhiêu nhận theo giá trị mặt hàng bấy nhiêu. Phương tiện là một chiếc xe họ cũng đủ để lấy được khách hàng cho mình. Còn nếu mà nhân viên công ty nghĩ việc họ cũng nhận được tiền họ đã ký quỹ đồng nghĩa họ có vốn tự thân có thể hoạt động y như chúng ta rồi. Nên phải thường xuyên thay đổi người lấy hàng và nhân viên cũng thường xuyên thay đổi tuyến đường giao trong quận như thế mới ngăn được tình trạng này diễn ra.

Cả Trịnh Chi và Tô Thanh đều không nghĩ đến tình trạng này. Dù sao họ chỉ nghĩ để làm việc thuận tiện nhưng không nghĩ được sâu xa như thế này. Đúng là giá trị sản phẩm thời điểm này không cao chỉ cần có một số vốn nhỏ và một nhóm hoặc một người giao hàng trong thành phố cũng làm được điều này không quá khó.

- Ủi chị sẽ thống kê lại thay đổi những gì cả tháng qua đã làm. Như vậy còn có điều chỉnh gì nữa không Thiếu Kiệt để trong tháng này chị tiến hành luôn.

- Con có Tô Thanh nên liên hệ các công ty vận tải vận chuyển hàng hóa trước mắt từ giờ đến hết năm phân bố ra khác khu vực các quận. Đơn giản để các chủ cửa hàng có thể trực tiếp trao đổi với nhân viên ở đó về các đơn hàng của họ. Và hơn nữa là nếu họ muốn nhận tiền mặt thì có thể nhận ở các cửa hàng phân bố. Thêm vào đó việc thanh toán ngân hàng nên làm

thường xuyên. Người bán hàng cần vốn xoay vòng. Nhất là những cửa hàng kinh doanh trên mạng như hiện nay.

Thiếu Kiệt nếu ra những gì mà hắn đã trải nghiệm khi làm một nhân viên giao hàng để cơ cấu công ty của chính mình. Ngày cả Tô Thanh và Trịnh Chi không khỏi thán than kinh nghiệm của hắn của công việc này còn rành hơn cả những nhân viên đang làm cho công ty.

- Lê Hiếu Cũng vậy tốt nhất nên thêm vào những phí dịch vụ của các đối tác trong ngành giao hàng này. Ưu tiên trước mắt là bên công ty chúng ta phải thấp hơn những chỗ khác và tùy theo những sản phẩm nếu cái nào có thể miễn phí vận chuyển được thì cứ miễn. Như thế thu hút người mua và làm những thời gian sale có điều kiện trên web. bên đó phải tự trang bị cho mình một đội ngũ nhân viên maketing đúng nghĩa. Mọi việc sẽ được đưa qua bên lĩnh vực code làm việc.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu hắn dạo gần đây không hiểu bên mình Thiếu việc gì chỉ thấy phát triển rất chậm chùng lượng truy cập cũng không nhiều như hắn đã nghĩ. Giờ Thiếu Kiệt nói ra hắn cần một phòng maketing quảng bá trang web và tiếng hành tạo chương trình giảm giá.

- Hiện tại Lâm Vũ cơ sở cũng tương đối chắc sắp tới Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất thay phiên nhau quản lý web giao hàng. Còn bên web của Lê Hiếu khi nào tạo được bộ phận maketing sẽ có người quản lý web bên đó. Trước mắt là như thế đi.

- Bên anh sẽ nhanh chóng tạo lập nhóm maketing sớm nhất. Những gì em nói khi em đi về anh sẽ hoàn thành một cách tốt nhất.

Lê Hiếu thấy nếu hắn tạo chỉ một bộ phận maketing thì không có gì là khó chỉ khó ở chỗ hiệu quả mang lại. Nhưng một tháng là đã quá đủ để hắn làm được nhiều thứ với một bộ phận như thế này.

- Được rồi còn những việc còn lại thì mọi người đều ổn định hết không còn gì phải nói nữa. Vấn đề của Tân Tâm có mặt ở đây chủ yếu để anh ta quen biết với mọi người sau này làm việc tốt hơn.

Nhã Kỳ lúc này vẫn không hết lo lắng mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt chị thảng qua không được việc gì em còn quên chị!

- À vốn định nói chị không theo sát nhà thầu nhưng thấy chuyện này không thể trách chị được Hoàng Chí Hùng ở phía sau thao tác nhiều thứ. Mà giờ công ty cũng chỉ cần chuyển đổi lại cho người khác nhận thầu thôi là được rồi. Em đã liên hệ lát nữa người ta cũng qua bên đây có gì thì chị làm quen rồi sau này làm việc cũng tốt hơn.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Nhã Kỳ cũng thở nhẹ một hơi. Cô rất sợ mình phạm phải sai lầm bởi. Không chỉ sai lầm nhỏ mà hiện tại cô đang là người nắm một sợi dây của Thiếu Kiệt. Nếu cô làm sai thiệt hại cô thấy mình sẽ không thể nào chịu nổi.

Thấy được sự lo lắng của Nhã Kỳ Thiếu Kiệt mới cười đùa.

- Không cần lo lắng quá như thế đâu ai rồi cũng có cái sai. Nếu sửa chữa là được. Con người mà ai không mắc phải lỗi lầm dù lớn hay nhỏ chỉ cần nhận sai là được. Nhưng thật sự trong chuyện này chị cũng không thể nào là người biết được. Bởi Hoàng Chí Hùng người này tương đối gian xảo với quỷ quyệt. Nhưng giờ mọi chuyện cũng chấm dứt hết rồi chị cần tập trung những kiến thức mình đã học thôi. À mà nói để em hướng dẫn chị mấy thứ mà cũng không làm được. Em mới là người có lỗi đây này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 253: Chuẩn Bị Lên Đường

Mọi người thấy Thiếu Kiệt nói như vậy cũng cười cười. Hắn là như thế, ai cũng biết có lỗi nhận lỗi không có thì chẳng bao giờ chịu nhận. Nên cũng đã quen với tính khí này của hắn.

Nhã Kỳ cũng chỉ cười đùa. Cô Thấy xem ra lần này chỉ là do một số tác động mà cô không kiểm soát được mới gây ra chuyện này. Thiếu Kiệt không trách cũng làm một phần may mắn của chính mình. Cô tự nói với mình sau này sẽ cẩn thận hơn trong những việc Thiếu Kiệt đã giao cho mình.

- Được rồi mọi người đều có những công việc của mình. Mọi người cứ hoàn thành hết cuối năm tôi sẽ tính lương tháng thứ 13 đảng hoàng cả nhân viên cấp dưới cũng vậy. À mà Nhã Kỳ sắp tới tiếp quản những việc của Trương Hạo một thời gian nhé. Dù sao hiện tại bên dự án cũng chưa triển khai

Mọi người vui mừng ra mặt bởi Thiếu Kiệt nói là làm. Mà lương của họ nếu tính ra cũng tương đối cao chưa kể tiền thưởng hàng tháng mang lại của mỗi người. Nhã Kỳ thì không cảm thấy có việc gì bởi công việc của Trương Hạo cô cũng không lạ lẫm gì, mà còn rất quen thuộc nên gật đầu đồng ý với Thiếu Kiệt. Thấy thế Thiếu Kiệt mới nói.

- Thôi mọi người ra chuẩn bị tiệc đi. Lát nữa có một số người đến sau nữa. Riêng Vũ Hào với Chu Tường ở lại em có chút việc.

Mọi người thay nhau đứng lên còn Chu Tường và Vũ Hào ngồi lại. Ai cũng hiểu có những việc quan trọng Thiếu Kiệt chỉ nói từng người ở từng trường hợp nên cũng không thắc mắc tại sao hai người bị Thiếu Kiệt gọi ở lại. Đợi cho mọi người đi hết Thiếu Kiệt mới hỏi Vũ Hào

- Hiện tại bên nhóm những người kia chỉ liên hệ với anh qua nhân viên chăm sóc khách hàng thôi đúng không?

- Ủ hộ hầu như chỉ liên hệ với anh thông qua cô ta đến hiện giờ anh vẫn chưa đồng ý vì. Họ bí ẩn làm anh cảm giác không an toàn nên anh chưa chấp nhận.

Lý Vũ Hào hoàn toàn nói thật tình trạng của mình. Đơn giản bởi người nhân viên kia hẳn chỉ quen biết bình thường. Không thể nào chỉ vì lời nói của cô ta mà nhanh chóng chấp nhận với những người kia. Nếu hẳn làm như vậy sớm muộn gì. Họ cũng không cho hẳn biết mặt mà đã làm việc không biết đối phương ra sao hẳn thấy không ổn.

- Như vậy cũng được cứ kỳ kèo qua lại như thế này bọn người kia cũng sẽ mất kiên nhẫn. Lần này Chu Tường sẽ đi với em. Anh thay anh ta điều hành công ty từ đây. Nhưng có một số việc chúng ta phải thực hiện lại

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Vũ Hào cũng mong chờ bởi hẳn hiểu Chu Tường đi Singapore để làm gì. Mà hẳn cũng rất muốn đi, Trước kia sẽ không nói nhưng giờ đây có Thiếu Kiệt chỉ dẫn chỉ cần làm tốt công việc của mình hẳn cũng sẽ được như Chu Tường.

- Đối với những người kia anh hãy từ chối thẳng. Trước đem người nhân viên chăm sóc khách hàng kia khai trừ. Việc còn lại của anh chỉ là điều hành. Giấy cho cô ta thôi việc cứ nói Nhã Kỳ làm. Chúng ta sẽ từ trực tiếp với những người kia. Em muốn bán lại sàn giao dịch vàng. Chuyến này thành công thì tất cả những gì liên quan tốt nhất là đóng gói bán đi. Mình sẽ tập trung ở một lĩnh vực cao hơn.

Thiếu Kiệt từ từ nói ra những dự định mà hẳn đã bàn bạc với Chu Tường. Vì Vũ Hào hẳn thấy nếu làm việc cho những người kia sớm hay muộn cũng không còn là vấn đề cần thiết nữa. Cho đến khi hẳn bán sàn giao

dịch vàng với những người kia hẳn đã thu lại được một phần lợi tức. Không lớn không nhỏ. Nhưng có thể làm được nhiều điều.

- Vậy cũng được những chuyện ở đây em cứ để anh lo còn những thứ gì cần thiết anh sẽ gửi mail cho em. Những người kia trước sau gì cũng phải tham gia vào việc này. Nếu những con bot còn hoạt động họ chắc chắn sẽ chịu lỗ mà muốn lấy lại một là từ bỏ hai là họ sẽ mua lại.

- Vậy đi. Đợi Chu Tường qua bên đó mở công ty xong anh qua bên đó sau thay mặt Chu Tường bởi muốn giao dịch với những người kia Chu Tường sẽ phải về lại để giao cho họ toàn bộ mã nguồn cần thiết. Những người này sẽ không từ bỏ. Họ bỏ ra quá nhiều cho cái này rồi. Nên nếu mình rao bán cho dù là giá cả có như thế nào họ cũng phải mua để lấy lại lỗ.

Nghe mình sẽ là người đi sau Chu Tường, Vũ Hào cũng khẽ mừng trong lòng. Trước này hẳn luôn nghe nói làm cho công ty nước ngoài nhưng đó chỉ là trong nước. Còn đây là đi làm cho doanh nghiệp trong nước lại ra nước ngoài làm là điều đầu tiên hẳn và Chu Tường được thể nghiệm.

- Vấn đề bây giờ là Chu Tường đang đảm nhận nhiều thứ. Hiện tại phần quản lý những trang web đang hoạt động sẽ chuyển giao cho anh. Những người kia cần thay đổi gì trên web của mình thì anh cứ làm. Sau này sẽ có người từ từ tiếp quản những thứ này để hai người tập trung làm những việc khác ở nước ngoài.

Thiếu Kiệt nói cho cả hai người nghe rõ những dự định sau này của hẳn. Vì trước sau gì hẳn cũng phải để cho hai người hiểu về những thứ hẳn đang làm là để chuẩn bị cho việc gì.

- Việc này anh làm được không phải lo đâu. Cái gì còn khó chứ đổi giao diện nay lên bài cho web của bọn họ anh làm được. Trừ những trường hợp

nào quá lộ thì mới gặp trực trặc thôi.

Vũ Hào cam đoan với Thiếu Kiệt mình sẽ làm tốt những gì ở đây còn những việc còn lại sẽ không để hấn lo lắng.

- Thôi em chỉ có những vấn đề đó muốn nói thôi! Mọi người ra ngoài nào. Chắc khách của em cũng sắp tới rồi.

Thiếu Kiệt nói rồi cùng ba người bước ra phía trước ở đây tụ tập tất cả mọi người. Gia đình Huyền Thanh cũng đến dự tiệc. Khi vào trong nhà luôn nhìn cách bố trí xung quanh và những người ở đây. Thiếu Kiệt thấy Tấn Phát đang cùng chơi đùa với Nhật Huy cũng đi lại gia đình bà.

- Sao tối nay chuyến bay đã chuẩn bị rồi Cô có đem hành lý đi cùng bọn cháu không.

- Thiếu Kiệt nhà cháu coi bộ không kém à.

Trả lời lại Thiếu Kiệt là sự trầm trồ của ngôi nhà của Hà Vi hấn cũng chỉ biết lắc đầu cười. Tổng Hàng thấy thế vội nói với hấn.

- Cháu cứ yên tâm Cô đã chuẩn bị hành lý đủ cả nhưng vợ chú chỉ đi vài ngày rồi về. Không thôi Nhật Huy cậu nhóc này lại đòi mẹ mất.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng bước đến gần Huyền Thanh đưa tay ra bắt tay với bà nói.

- Thiếu Kiệt mời cả chị nữa mà tôi không biết đấy. Lần này cháu đi qua đó có gì chị giúp dùm.

Tuy là lời khách sao nhưng Huyền Thanh biết Hoàng Lâm Nhu cũng đã nói ra sự nhờ cậy cần thiết. Ai cũng hiểu với những gì Thiếu Kiệt đang có nếu không có Huyền Thanh thì hấn cũng sẽ làm được những có thể sẽ lâu

hơn một chút thôi. Mà Thời gian là thứ Thiếu Kiệt đang thiếu ở thời điểm này.

- Chị cứ nói thế! Tôi giúp Thiếu Kiệt được gì nào. Mọi thứ cậu nhóc đã chuẩn bị hết rồi! Tôi qua đó chỉ hướng dẫn một vài chỗ là xong có việc gì nữa đâu mà chi nhờ vả. À đây là chồng tôi Tống Hàng. Còn đây là Chi Nhu mẹ của Thiếu Kiệt.

Huyền Thanh mới Hướng chồng mình giới thiệu cho Hoàng Lâm Nhu biết. Thiếu Kiệt bây giờ nhìn tới chỗ của Nhã Kỳ đưa tay vẫy cô lại. Thấy hấn gọi mình Nhã Kỳ cũng rời chỗ đang nói chuyện cùng mọi người. Đến trước mặt hấn Nhã Kỳ mới hỏi.

- Có chuyện gì không Thiếu Kiệt?

- À đây là chú Hàng người bên công ty xây dựng 625 chuyện về công trình bên mình cứ để chú ấy trực tiếp với chị là được còn vấn đề gì liên quan các bên thì nói chú Hàng chú ấy cho người sắp xếp.

Nghe Thiếu Kiệt giới thiệu người đàn ông trước mặt mình Nhã Kỳ mới đưa tay ra tự giới thiệu với hấn.

- Chào Ông tôi là nhân viên của Thiếu Kiệt hiện đang là người xem xét dự án nhà hàng tiệc cưới. Chuyện của Hoàng Chí Hùng chúng tôi cũng đã được biết dạo gần đây thông tin về hấn trên khắp các mặt báo. Xem ra công ty ông cũng là một trong những nạn nhân của hấn giống như tôi.

Tống Hàng nghe được Nhã Kỳ tự nhận mình là nhân viên của Thiếu Kiệt, Mà cô lại chịu trách nhiệm với công trình mà hấn đã được nhận nên cũng khá vui vẻ nói.

- Vẫn còn may là công trình chưa thi công nếu không cả hai đều rơi vào khó khăn. Cô Nhã Kỳ cứ yên tâm những công trình khác không chắc chứ

công trình của Thiếu Kiệt tôi bảo đảm với cô chắc chắn sẽ thi công trước tiến độ. Nhờ Thiếu Kiệt công ty tôi mới tồn tại được. Tiền bị biển thủ cũng trở về, nên có chuyện gì cô cứ yên tâm liên hệ với tôi.

Vừa nói Tổng Hàng vừa đưa tay vào túi trong áo vest lấy ra một số tấm danh thiếp đưa cho Nhã Kỳ. Thấy hai người đã gặp mặt Thiếu Kiệt mới nói với Nhã Kỳ.

- Chị xem coi gửi bản vẽ gốc của mình cho chú Hàng đây. Bản vẽ của Hoàng Chí Hùng không đúng với bản gốc đâu. Cứ làm như thế là không được. Việc hoàn thành theo từng tiến độ cũng phải chi tiền đúng lúc để công trình nhanh chóng thuận lợi mới mong hoàn thành tiến độ hay không nữa.

Nhã Kỳ gật đầu nhìn Tổng Hàng lúc này mới nói.

- Được rồi sáng mai tôi sẽ để người đưa bản vẽ gốc của công ty với giá thầu ban đầu bên kia đã tính toán. Bên quý công ty chỉ cần lấy đúng với giá đó là được. Tính toán nguyên vật liệu thi công không để sai sót nào là được.

- Chuyện này tôi bảo đảm. Chỉ cần là giá thầu đúng như trước của công ty của tên kia nhận chúng tôi nhất định làm được.

Tổng Hàng một lần nữa chắc chắn với Thiếu Kiệt và Nhã Kỳ. Đối với hần giá thầu lúc trước hần nhận của Hoàng Chí Hùng thì sẽ có lỗ đôi chút nhưng nếu mà theo bản vẽ gốc và giá đã được nhận thầu đó như ban đầu Hoàng Chí Hùng đã nhận hần tin là hần sẽ có một chút ít lợi nhuận. Thiếu Kiệt thấy hần cam kết như thế cũng cười nói

- Thôi mọi người bắt đầu vào nhập tiệc nào. Đứng đây nói chuyện sẽ không biết đến chừng nào đấy.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 254: Lịch Sử Singapore

Mọi người đều dự tiệc một cách vui vẻ, ai cũng thay nhau chúc mừng cho những gì sắp tới Thiếu Kiệt sẽ làm. Ai cũng biết những dự án của Thiếu Kiệt đều mang lại một thứ gì đó. Lần này cũng vậy tuy mọi người cảm thấy nhưng lần này hẳn đi sẽ thành công là điều chắc chắn. Nhưng Thiếu Kiệt đang lo lắng mà không ai biết.

Bởi vì hẳn đang suy nghĩ một điều nếu hẳn không làm phần mềm hỗ trợ này. Chắc chắn sẽ có người làm nhưng quan trọng là người đó ở đâu. Nếu hẳn đem ra với dự án này của mình đăng ký thành công thì sẽ ra sao với chủ nhân của chương trình này tiền kiếp. Lúc hẳn làm hẳn không hề nghĩ đến chuyện này.

Nhưng gần tới ngày đi hẳn mới nhận thấy một điều bất ổn đang diễn ra. Hẳn thay đổi những thứ mà mọi người xung quanh đang làm. Nếu không có hẳn làm thì cũng có người khác làm vậy người đó đang ở đâu.

Ngồi trên xe đề đưa Thiếu Kiệt ra sân bay thấy khuôn mặt âm trầm của Thiếu Kiệt. Nhã Oanh mới nhỏ nhẹ nói với hẳn.

- Có chuyện gì mà anh lo lắng vậy?

- Không anh đang suy nghĩ qua bên kia mình sẽ làm gì thôi mà. Đâu phải cũng giống như tại nước mình. Cái gì cũng giống nhau con người khác và luật pháp cũng vậy. Lịch sử của nước bạn tuy ngắn nhưng nó phát triển vượt bậc hơn quốc gia chúng ta rất nhiều.

Thiếu Kiệt không dám nói hẳn đang suy nghĩ điều gì. Nhưng hẳn chỉ nói những vấn đề liên quan về những gì sắp diễn ra. Bởi hẳn có nói chuyện này

ra chắc đã có người tin hẳn. Ai có thể biết được trọng sinh có tồn tại hay không. Mà nói ra không khéo hẳn lại trở thành thực thể thí nghiệm.

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế Ngọc Nhi mới hỏi hẳn vì sao cùng là những quốc gia ở châu á những đất nước có lịch sử lâu đời mà Thiếu Kiệt lại nói là lịch sử của singapore ngắn hơn quốc gia của mình.

- Ấy! Không phải bên đó cũng có lịch sử giống mình hay sao? giờ bạn lại nói ngắn hơn? mình thấy nó phát triển như thế phải ngang bằng hoặc hơn mới đúng chứ.

Thiếu Kiệt lúc này mới từ tốn nói ra những gì khoản gần đây hẳn tìm hiểu về quốc gia này cho mọi người trên xe nghe.

- Tên gọi tiếng Anh "Singapore" bắt nguồn từ tiếng Mã Lai Singapura tiếng Phạn सिंहपुर, nghĩa là thành phố Sư tử. Tuy nhiên, người ta tin rằng sư tử chưa từng sống trên đảo, và loài thú mà Sang Nila Utama người thành lập và định danh cho Singapore cổ đại có lẽ là năm mơ thấy một con hổ.

- Thật năm mơ mà cũng đặt tên của đất nước được sao? Như vậy không phải quá dị đoan sao?

Hà Vi nghe được tên quốc gia được đặt theo tên của một con vật trong giấc mơ cũng hơi ngạc nhiên. Còn đối với Thiếu Kiệt thì chuyện này rất có thể. Vì người xưa thường rất dị đoan với tính ngưỡng của mình.

- Chuyện này sao lại không thể. Có nhiều quốc gia cũng lấy tên từ những sự kiện trong mơ mà? Nhưng mà thế thì cũng phải có lâu rồi chứ Thiếu Kiệt.

- Không như các bạn nghĩ. Khu định cư đầu tiên được biết đến tại Singapore là một tiền đồn của Đế quốc Srivijaya có tên là Temasek ("hải trấn"). Hòn đảo vẫn là một phần của Đế quốc Srivijaya khi Hoàng đế

Rajendra Chola I của Đế quốc Chola tại Nam Ấn xâm chiếm nó vào thế kỷ 11. Năm 1613, những hải tặc người Bồ Đào Nha đốt khu định cư và hòn đảo chìm trong tăm tối vào hai thế kỷ sau đó.

Thiếu Kiệt nói ra sự hình thành của một quốc gia có tuổi đời non trẻ nhưng nhờ chính sách của chính họ mà bước lên một tầm cao mà các quốc gia có lịch sử lâu đời khác phải mong ước.

- Đến ngày 6 tháng 2 năm 1819 quốc gia của Singapore mới được thành lập do chính khách người Anh Quốc Thomas Stamford Raffles đến và thay mặt Công ty Đông Ấn của Anh để ký kết một hiệp định với Quốc vương Hussein Shah của Vương quốc Johor nhằm phát triển phần phía nam của Singapore thành một trạm mậu dịch của Đế quốc Anh.

Mọi người lúc này cũng hơi có chút giật mình nếu đúng thì quốc gia này có lịch sử chưa tới 200 năm. Chỉ bằng bốn thế hệ của một gia đình ở các nước lân cận của mình.

- Chưa tới 200 năm vậy mà lại phát triển như vậy. Trở thành nền kinh tế của đông nam á. Còn là quốc gia sạch nhất thế giới. Đúng là phải học hỏi họ nhiều.

- Ừ hầu như những điều này có được bởi đế quốc Anh mang lại chính quốc gia này chỉ có vài cột mốc đáng chú ý. Trong cuộc bầu cử tháng 5 năm 1959, Đảng Hành động Nhân dân giành chiến thắng vang dội. Singapore trở thành một nhà nước tự trị nội bộ bên trong Thịnh vượng chung và Lý Quang Diệu trở thành Thủ tướng đầu tiên của quốc gia ngày 3 tháng 6 năm 1959. Rồi tới 31 tháng 8 năm 1963 một lần nữa Anh quốc can thiệp mang lại độc lập một lần nữa. 16 tháng 9 cùng năm sát nhập với Malaysia đến ngày 9 tháng 8 năm 1965 thì phân tách Malaysia một lần nữa.

Thiếu Kiệt đem bốn cái cột mốc quan trọng nhất của singapore nó ra cho mọi người biết. Vì không như những quốc gia láng giềng nước này trải qua năm cột mốc lịch sử từ lúc thành lập cho đến nay đây là những sự kiện đem lại thay đổi cho quốc gia này.

- Xem ra cách thức họ phát triển phần lớn nhờ vào người Anh nhưng mà chính sách của họ thật sự khá tốt. Nên mới đi đầu trong những nước ở khu vực châu á. Ngôn Ngữ chính của họ chắc chỉ sử dụng tiếng anh thôi.

Nhã Oanh nói ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt biết. Dù sao đây là lần đầu cô nghe thấy một quốc gia có lịch sử ngắn như vậy lại phát triển vượt qua tất cả các nước khác.

- Ở ở singapore họ chủ yếu sử dụng tiếng anh nhưng vẫn có các loại ngôn ngữ khác như tiếng Mã Lai, Quan thoại, và Tamil. Nên qua đó mình nói với người khác chủ yếu là tiếng anh thôi. Vì đa phần người dân singapore ít khi nào sử dụng mấy loại khác. Những ngày thuộc dân nhập cư sau này. Như người Hoa và Người malaysia khi xác nhập vào với singapore.

Nghe được lời Thiếu Kiệt Nhã Oanh và Hà Vi kể cả Trương Hạo cũng nhíu mày. Trương Hạo càn trầm trọng hơn mặt xầm xuống nói. Hắn đã nghĩ học khá lâu. Mà những chương trình trước đây đều chưa có phổ cập tiếng anh nhiều. Chỉ là một số câu nói và cách giao tiếp đơn giản.

- Thôi xong rồi! tiếng Anh. quả thật là cả một vấn đề đây Thiếu Kiệt Nó biết tao nhưng tao không biết nó à. Ngoài mấy từ như i love you, what your name? how are you? rồi xong. kỳ này xong rồi.!

- Chủ yếu đem mày theo cho biết thôi. Nhưng mà đừng lo Chu Trương cũng kha khá Tiếng Anh mà. Nhã Oanh cũng vậy Hà Vi cũng thế nhóm người mình đi nhiều đó người là đủ rồi. Chứ mày đi theo chủ yếu là đi chơi

tham quan cho biết với người ta thôi rồi về áp dụng mấy cái thấy được vào công ty. Chứ tao có yêu cầu mày phải đi bàn chuyện với người khác đâu.

Thiếu Kiệt thấy Trương Hạo chán nản cũng cười cười trêu chọc hấn. Đối với Trương Hạo những khi bình thường hai người đều gọi bằng mày tao. Còn khi vào đến công việc thì thay đổi bằng xưng hô. Nhưng cũng không làm cả hai thấy có gì khác biệt lắm.

Vốn không định để Trương Hạo đi nhưng nếu cứ gò bó hấn trong nước lại thu hẹp tầm mắt. Nên Thiếu Kiệt muốn đem theo cả Trương Hạo để hấn thấy được một số công ty lớn ở Singapore vận hành như thế nào mà về áp dụng cho cửa hàng. Nhất là những nơi bán hàng điện tử tại quốc gia này.

- Nói chung là tiếng Anh của em cũng không đến nỗi tệ chỉ có tệ mỗi vấn đề nghe nói thôi. Còn viết thì em viết được.

Nhã Oanh cũng nói ra khuyết điểm của mình. Thiếu Kiệt cũng hiểu ai cũng có khuyết điểm không ích thì nhiều. Bản thân hấn nghe nói viết để người khác hiểu được cũng tốt nhưng nếu để Thiếu Kiệt viết đúng ngữ pháp hoặc cấu trúc câu toàn diện thì không thể nào.

Hà Vi thì nhìn Nhã Oanh vui vẻ cười đùa nói.

- Mình thì nghe nói được nhưng viết không được đâu hai người hỗ trợ nhau như vậy là được rồi còn Chu Tường chắc khỏi nói. Anh ta tiếng Anh chắc không tệ như bọn em đi.

Chu Tường hấn khá ung dung, phần lớn những mã nguồn đều bắt nguồn từ những từ vựng tiếng Anh gọi ra hấn đọc và nhìn riết cũng là quen. Chưa kể đến hấn thường xuyên phải cập nhật những thứ mới của nước ngoài nên ngôn ngữ này không làm khó được hấn. Vì với một lập trình viên ngôn ngữ tiếng Anh là một thứ không thể thiếu trong công việc của mình.

- Vấn đề này anh Ok! không lo lắm. Nhưng nếu mà nói nhanh quá là anh thua à. Chậm chậm thì được.

Ai cũng có khuyết điểm của mình. Hà Vi thì Thiếu Kiệt có thể hiểu là do công việc đặc thù của cô có thể ra nước ngoài công tác bất cứ lúc nào nên cũng có nghe hiểu được là hiển nhiên. Còn nếu đọc thì chắc cũng có thể sơ sơ nhưng do Nhã Oanh nói cô ta đọc viết được mà không nói được nên Hà Vi nói như thế để cho có người yếu kém bằng để Nhã Oanh không khỏi buồn.

Nhưng với nghe nói và bàn chuyện là được còn đối với giấy tờ họ có thể nhờ Thư ký làm là được sau đó chỉ cần để cho Nhã Oanh đọc và sửa lại là được. Còn những việc có thể giao tiếp bàn bạc nói chuyện Thiếu Kiệt làm được.

- Nói chung vấn đề này cũng không quá phức tạp. Mọi người nhận một công việc là được rồi. Qua tới bên đó rồi tính sau mình còn cả khoản thời gian bên đó cả một tháng mà.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế mọi người gật đầu. Thiếu Kiệt thì trở về dáng vẻ của mình nhìn ra ngoài khung của kính ô tô. Tuy nói hăng qua cuộc nói chuyện cũng giải tỏa được phần nào. Nhưng mối lo lắng vẫn còn. Vì hăng thấy được những thay đổi của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác như thế nào.

Hắn vội xua tan những ý nghĩ trong đầu của mình dù chuyện này có xảy ra hay không hẳn nhất định giành được thứ này. Bởi hẳn hiểu cái này không những đem lại lợi nhuận, mà còn là cơ sở phát triển lâu dài cho những việc sắp tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 255: Rắc Rối Nhỏ

Mọi người đến sân bay chuẩn bị thủ tục âm thanh của loa thông báo vang lên. chuyến bay đi Sân bay quốc tế changi singapore của máy bay mang số hiệu A320. Lúc này Thiếu Kiệt và mọi người đang mới đứng lên thu xếp hành lý của mình và đi về phía quầy thủ tục.

Thấy vậy Ngọc Nhi mới cùng mọi người từ biệt. Thiếu Kiệt trước khi qua khỏi phòng cách ly ôm cô một cái nói.

- Ở nhà thay anh giải quyết một số chuyện nhé đi xong anh sẽ trở về.

- Vâng! Em sẽ ở nhà bảo đảm những công việc của anh thuận lợi. À số điện thoại của anh mở mã vùng quốc tế rồi. Em nhớ có chuyện gấp thì gọi cho anh. Anh sẽ gọi về trực tiếp đưa mẹ anh số này luôn khi nào mẹ anh cần thì gọi.

Thiếu Kiệt đưa cho Ngọc Nhi một mảnh giấy rút cây viết bi viết lên dãy số hần lưu trong máy cho Cô. Rồi mới tạm biệt đi qua bên khâu kiểm tra hành lý. Ngọc Nhi đợi Thiếu Kiệt và mọi người đi qua phòng chờ cũng quay trở về cùng với Khải Huy.

Thiếu Kiệt và mọi người khi qua cổng kiểm tra để vào máy bay một lần nữa. Tiếp Viên đón tiếp nhóm người của hần. Vì Thiếu Kiệt và mọi người đi vé hạn thông dụng. Nên tất cả mọi người đều được sắp xếp ở một khu nhưng những số ghế vì là đặc vé cùng một lúc và được sắp xếp nên cũng được ở gần nhau.

Thiếu Kiệt được ngồi ở gần một cửa sổ có thể nhìn thấy cánh máy bay. Hà Vi bây giờ mới nói với mọi người.

- Còn hai giờ nữa tới sân bay bên đó mọi người có thể chợp mắt một lúc.

Người tiếp viên nghe thế cũng nói với mọi người.

- Mọi người có thể đợi một chút nữa khi máy bay cất cánh lúc đó sẽ không còn nhiều tiếng ồn và độ cao ổn định là lúc thích hợp nhất để chợp mắt một lúc.

Bây giờ Huyền Thanh mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Bên cô đã sắp xếp hết mọi thứ rồi địa chỉ cháu cần cũng có rồi. Lát nữa xuống sân bay sẽ có người đến đón rồi đưa chúng ta đi tới nơi luôn.

- Vâng! tạm thời qua đến bên đó thích nghi với điều kiện khí hậu trước rồi bọn cháu mới tiến hành các bước tiếp theo.

Bây giờ âm thanh ầm ầm của tiếng động cơ máy bay vang lên. Mọi âm thanh được cắt ngang bởi tiếng khởi động của máy bay. Máy bay vang lên một loạt thông báo để bắt đầu khởi hành. Khi tiếp viên máy bay không ngừng nói về các chú ý khi bay và an toàn bay của hành khách.

Mọi người đợi chờ khi máy bay chuyển bánh rời khỏi nơi đang đậu. Từng khúc cua của máy bay đi qua cũng là một trải nghiệm. Nó cần phải bước vào đường băng trước khi cất cánh nên khá chậm chạp từ từ.

Khi máy bay vừa vào đến nơi cần thiết. Những tiếp viên cũng về nơi của mình. Máy bay từ từ lăn bánh ngày một nhanh. Cảm giác như nó đang từ từ tạo ra một độ nghiêng hướng lên một cách nhất định.

Đây có thể nói là chuyến bay xuất ngoại đầu tiên trong cả hai cuộc đời của Thiếu Kiệt. Nhưng điều này không làm hắn có cảm giác gì cho lắm. Vẫn còn lo lắng với những phần mềm của mình đã tạo ra liệu có bị rắc rối hay không. Nhưng thay vào đó Thiếu Kiệt lại mong chờ được đến đảo quốc sư tử kia. Làm những việc hắn trước đây không thể ngờ đến. Đoạn đường

bay đêm dài hơn hai giờ này. Không phải ai cũng có thể ngủ được điển hình như Trương Hạo cùng Chu Tương.

Hai người không ngừng thay nhau nhìn ra ngoài trời trong khi đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết bên ngoài có cái gì mà để hai người chăm chú như thế. Với một màn đêm từ độ cao bốn nghìn mét bọn hắn cũng đâu có thể thấy được gì.

Không gian yên tĩnh trên máy bay cũng đưa mọi người vào một giấc nghỉ ngơi cho chính mình. Hai người kia cũng không ngoại lệ khi thấy mọi người im lặng nghỉ họ cũng từ từ thôi không thay nhau nhìn ra cửa sổ nữa mà im lặng nhắm mắt lại với ánh sáng tối của máy bay mang lại.

Gần hai giờ sau. Những người Tiếp Viên lần lượt đến từng hành khách đánh thức mọi người dậy. Mỗi người đều được tiếp viên hỏi dùng gì trước khi máy bay nhập cảnh quốc gia này không.

Thiếu Kiệt cùng mọi người đều thức giấc có người lấy cho mình một ít nước ngọt từ tiếp viên. Có người đứng lên đi về phía nhà vệ sinh. Cho đến khi Cơ Trưởng thông báo mọi người ổn định tại chỗ ngồi. Máy bay bắt đầu đáp xuống sân bay changi. Nhìn buổi tối sân bay rục rã ánh đèn khu nhà chờ.

Con đường băng thì cũng được mở. Khác với lúc bay lần này máy bay hơi cúi xuống một góc bốn mươi lăm độ để điều chỉnh đáp xuống đường băng.

Dãy nhà chờ sáng đèn hơn bao giờ hết từng người theo Tiếp Viên hướng dẫn vào đường xuống cửa khẩu an ninh làm thủ tục nhập cảnh. Để cho Trương Hạo và Chu Tương đi sau Huyền Thanh.

Đối với Huyền Thanh có vẻ như ở đây cô đã đến thường xuyên những thủ tục tương đối dễ dàng với cô. Chu Tường và Trương Hạo cũng làm thủ tục xong.

Đến Nhã Oanh, Hà Vi phía sau Thiếu Kiệt nghe thấy người an ninh hải quan nói.

- Take these people into the storage room.?

Nhanh chóng Thiếu Kiệt cau mày. Bởi hẳn hiệu nhân viên an ninh sân bay nói gì. đó là Đưa những người này vào phòng lưu giữ. Thiếu Kiệt bước đến nhìn nhân viên an ninh sân bay nói.

- sorry what are you doing? They are my relatives!

Người an ninh sân bay nhìn Thiếu Kiệt trả lời bằng tiếng anh khá chuẩn nên cũng hướng hắn nói.

(định ghi tiếng anh đúng ở chỗ này nhưng thôi ghi cho mọi hiểu:P)

- Anh chắc chứ! Những người này không cùng họ với anh! Thường những người phụ nữ bên quốc gia các bạn qua nước tôi đều là làm việc xấu, ảnh hưởng đến trị an nước tôi.

- Các anh nói thế không được, người có người này người khác! các anh nếu mà không giải thích được cho tôi thì tôi sẽ thưa các anh ra cộng đồng quốc tế tôi nói được làm được. Người thân của tôi đều đầy đủ phí bảo lưu và bảo lãnh không như những người kia. Họ là người thân của tôi. Các anh không có quyền, Còn nữa các anh không xem xét kỹ sao bọn tôi đến đây để thành lập công ty đem theo người nhà là sai sao? Nếu các anh không muốn tôi góp một phần vào thuế của các anh tôi có thể dời đi một quốc gia khác.

Mới đầu Thiếu Kiệt sợ do thân phận quân nhân của Hà Vi nên mới phải bị tạm lưu giữ. Hắn không lạ cái này. Bởi có một đợt thời gian báo chí lên tin một số người sẽ không được nhập cảnh quốc gia này.

Hiểu được Thiếu Kiệt nói gì người an ninh sân bay lúc này mới nhìn lại hộ chiếu của hai người Hà Vi và Nhã Oanh.

Thường nếu đi đến nước này nếu theo dạng du lịch dài ngày có thể bạn sẽ bị nghi ngờ là làm việc thêm hoặc trộm cắp. Mất trật tự nơi đây sẽ bị trục xuất về nước. Chưa kể đến những người đến singapore nhất là đối với phái nữ thường bị chụp ảnh lấy dấu vân tay và hỏi những câu hỏi khó trả lời khác.

Người an ninh lúc này nhìn vào hộ chiếu thấy được theo dạng người thân lưu trú hơn một tháng nên mới nghi ngờ hai người. Giờ thấy được nội dung bên dưới thì mới xanh mặt.

- Xin lỗi tôi tưởng họ đến đây với dạng du lịch thông thường! xin lỗi các bạn! tôi làm sai trong chuyện này. Nhưng hai cô gái này cũng phải lấy dấu vân tay lưu lại hồ sơ. Để sau này bọn tôi không phải kiểm tra sai sót như thế này nữa.

- Được! các anh nhanh dùm tôi còn phải về nơi đã thuê để nghỉ ngơi. Không thể đợi các anh như thế này được.

Nhã Oanh và Hà Vi bắt buộc phải lấy vân tay cùng ảnh chụp. Thiếu Kiệt đưa hộ chiếu của mình cho người nhân viên an ninh xong hắn đóng dấu rất nhanh.

Ra đến chỗ đợi Nhã Oanh với Hà Vi đi ra Huyền Thanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Cô quen mặt phụ nữ nhập cảnh vào singapore luôn phải lấy dấu vân tay và chụp hình như vậy. Cũng tương đối phiền phức với người lần đầu đến đây.

- Cái này không trách được cô à. Ngày nay có nhiều người nước khác qua bên đây theo dạng du lịch rồi làm những chuyện phi pháp nên họ đề phòng là đúng rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ đành đợi hai người ra khỏi phòng an ninh sân bay. Nhã Oanh với Hà Vi đi ra sau khi đã làm hồ sơ xong Thiếu Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa bước tới bên cạnh Thiếu Kiệt Nhã Oanh nói.

- Bên trong đó khá nhiều phụ nữ trẻ. Họ còn đang phải chờ riêng mình với Hà Vi được làm trước chắc vì bọn mình khác bọn họ. Trong đó có cả chục người như thế.

- Ủ thường đến đây chỉ cần yếu kém tiếng anh không đối đáp lại được với người khác mình sẽ bị thiệt thòi nhiều. Nếu hỏi nãy mà Thiếu Kiệt không đối đáp trôi chảy với những người an ninh đó chắc mình cũng bị ngồi chờ giống như họ. Nhưng làm như thế này cứ như mình như tội phạm không bằng ấy nhỉ.

Hà Vi vừa nhìn về nơi cô đi ra vừa nói ra suy nghĩ của mình. Cô thấy không chỉ mình cô mà nhiều phụ nữ khác cũng thế. Chỉ là họ không được như Cô với Nhã Oanh có người nói được và hiểu được những gì an ninh sân bay nói.

- Thôi đến nước người ta thì phải như thế thôi. Nhập gia tùy tục, Chưa biết chừng người đợi bọn mình bên ngoài cũng đã khá lâu rồi đấy.

Thiếu Kiệt thấy chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Vì đối với những người thương nhân đến đây đảo quốc này luôn khá nhiệt tình vì hầu hết tài nguyên

nơi đây đều dựa vào nhập khẩu. Nên họ khá chú trọng đến việc đến đây làm việc và mở công ty.

Còn dạng du lịch đối với họ chỉ làm một phần nếu bạn thật sự trong sạch. Bây giờ Trương Hạo mới nói với Thiếu Kiệt

- Ấy mà bây giờ mấy giờ rồi? Chính lại giờ không khéo đồng hồ đi trễ hay sớm hơn mất.

Vừa nói Trương Hạo nhìn đồng hồ báo giờ ở sân bay chính lại trong điện thoại của mình. Mọi người đều làm như hẩn. Vì để chính xác với thời gian làm việc ở đảo quốc này chuyện này là việc nên làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 256: Sân Bay Changi

Sau khi chính giờ mọi người lúc này mới để ý xung quanh khuôn viên sân bay này rộng lớn hơn cả những gì được biết. Với những gì đang thu vào tầm mắt của Minh.

Cả nhóm người Thiếu Kiệt như bị định thân bởi gần 100.000 mét vuông của sân bay này quá nhiều thứ tiện nghi. Hồ Bơi Khách Sạn khu mua sắm, rạp chiếu phim, và cả có những khu vườn dành củ các loại khí hậu. Trương Hạo lúc này mới trầm trở lên tiếng.

- Thật cái này là sân bay đấy à? Nhìn hoành tráng gấp mười lần sân bay nước mình.

Huyền thanh lúc này cũng thờ dài nói với Trương Hạo. Vì thấy hắn đem ra so sánh quá khập khiễ.

- Cháu làm sao so sánh như thế được. Một cái là sân bay thuộc top 3 thế giới với sân bay của nước mình nó phải khác một trời một vực chứ. Nghe noi sang năm họ đưa và hoạt động thêm đài không lưu nữa chắc chắn sẽ còn phát triển và rộng hơn bây giờ nhiều. Tính số lượt hành hành khác của các quốc gia khác trong năm ngoái của nơi này là gần 37 triệu người.

- Ấy không bây giờ đi tham quan chỗ này được không Thiếu Kiệt ở đây cái gì nhìn cũng đẹp thật.

Nhã Oanh nghe Huyền Thanh nói như vậy cũng hứng thú muốn được đi tham quan nơi này. Bởi ra nước ngoài của cô chủ yếu đi theo Thiếu Kiệt nên mới muốn hắn cùng mình tham quan.

Biết được ý muốn của Nhã Oanh Huyền Thanh cũng cười lắc đầu. Bởi vì không phải một sớm một chiều là có thể tham quan hết cái sân bay này.

- Cũng được nếu cháu đủ kiên nhẫn vì theo cô biết muốn tham quan hết các khu của sân bay này cần ít nhất là vài ngày đi. Chỗ này chỉ mới là quây thủ tục bên trên còn có rất nhiều tầng nữa.

- Ấy vậy thôi đi tham quan một chút cũng được mà cô! tụi con mới tới đi một chút chứ về rồi sau này đi mấy chỗ khác cũng không có thời gian à.

Nghe được Nhã Oanh nói như thế Huyền Thanh cũng cảm thấy đúng. Bản thân bà qua đây mấy lần nhưng cũng không tham quan qua mấy lần. Cứ để nói gần về thì sẽ đi tham quan nhưng lần nào cũng về nước thẳng không ở lại xem được cái gì.

- Ừ thôi vậy cũng được ở đây cũng có khách sạn sáng mai mọi người đi taxi về cũng được. Để cô gọi người đón nói anh ta về.

Thiếu Kiệt thấy như thế cũng gật đầu. Hắn chưa từng tới đây nhưng sau này chắc chắn phải qua lại nhiều mà hắn cần biết rõ nhiều thứ khác có thể trên được tham quan nơi này lại có thể trò chuyện với Huyền Thanh để biết thêm nhiều thứ.

Theo chân Huyền thanh Thiếu Kiệt thấy được sự nổi bật trong phong cách thiết kế và mức môi trường ở đây mang lại. Hắn như chợt nhớ đến cái gì nói với Trương Hạo.

- Đừng hút thuốc ở đây bị phạt đó Trương Hạo. Ở đây họ cấm hút thuốc vì khi hút có thể quẩn đầu lọc bừa bãi bị phạt đấy. Ngay cả kẹo cao su ở đây cũng cấm luôn nên ráng đi.

Trương Hạo bỗng nhiên khựng lại. Hắn méo mặt nhìn Thiếu Kiệt, Bởi vì đi ở đây chỉ có hắn là người hút thuốc và còn hay nhai kẹo.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy ở đây họ không bán cả kẹo cao su nữa. Chỗ này như một trung tâm thương mại khổng lồ vậy đa số doanh thu một phần

lớn của Singapore chủ yếu thu về hàng năm đều tập trung ở đây.

Thiếu Kiệt vừa đi theo Huyền Thanh vừa quan sát. Bên cạnh nhiều cửa hàng miễn thuế và các hàng ăn, sân bay Changi còn có sáu khu vườn mở. Khách của sân bay có thể vào thăm các khu vườn này và mỗi vườn có một nhóm thực vật khác nhau: xương rồng, tre, heliconia, hướng dương, dương xỉ, và phong lan.

Có nhiều trung tâm thương mại nằm xung quanh sân bay Changi. Khu vực quá cảnh quốc tế của các nhà ga số 1 và số 2 có cung cấp dịch vụ internet và các trò chơi, các khu giải trí, có các phòng cầu nguyện, phòng tắm, các thẩm mỹ viện, phòng tập thể dục thể thao, bể bơi và cả một khách sạn nữa.

Khu vực để khách ngồi chờ và một vài trong số đó còn có cả khu vui chơi dành cho trẻ em hoặc có ti vi với chương trình thời sự hoặc phim ảnh.

Các gian hàng này với mức độ kinh doanh vượt xa các khu mua sắm khác của Singapore, kể cả khu vực đông khách nhất là phố Orchard. Nhà điều hành hàng không dân dụng Singapore thu được khoảng 60% lợi nhuận từ hoạt động này (khoảng 500 triệu USD vào cuối tháng 3 năm 2005), với khoảng 30% từ diện tích cho thuê và chia tỉ lệ buôn bán.

Nơi này với các mặt hàng Rượu và nước hoa là các mặt hàng chủ yếu chiếm hơn phân nửa doanh số bán lẻ, kế tiếp là đồng hồ và thuốc lá. Việc mở rộng khu vực bán lẻ vào cuối năm 2004 đã làm tăng doanh số lên 13.3% so với sáu tháng đầu năm 2005, và khoảng 67% so với cùng kỳ năm 2003, các chi nhánh của Prada, Gucci, Bulgari và Hermes cũng khai trương trong thời gian này.

Theo chân Huyền Thanh khá lâu có thể nói nhóm người Thiếu Kiệt như lạc vào một trong những nơi không bao giờ ngủ của châu Á. Mọi hoạt động

của sân bay này luôn ở tình trạng như thế. Kể cả bạn có là người quá cảnh những nơi ở đây cũng khiến bạn quên mất thời gian.

Có thể nói Sân bay Changi là một trong 3 sân bay 5 sao trên thế giới theo đánh giá và nghiên cứu của Skytrax. hai sân bay còn lại là Sân bay Incheon ở Seoul-Incheon và Sân bay Hồng Kông, cả ba sân bay này luôn nằm trong top 3 sân bay tốt nhất thế giới theo đánh giá và khảo sát của nhiều tổ chức kinh tế, du lịch, hàng không trên thế giới.

Hàng năm vị trí dẫn đầu luôn được xem là sự phân tranh riêng của 3 sân bay này. Năm 2006, sân bay này soán ngôi Sân bay Hồng Kông để đoạt danh hiệu Sân bay tốt nhất thế giới do hành khách bầu chọn thông qua Skytrax. Năm 2007, sân bay này tiếp tục ở vị trí dẫn đầu trong danh sách các sân bay tốt nhất thế giới theo nghiên cứu khảo sát của Skytrax và nhiều cơ quan, tổ chức khác trên thế giới.

Ngay cả đến Thiếu Kiệt đi bộ theo Huyền Thanh hướng dẫn những khu ở nơi này cũng cảm thấy với sân bay nước ngoài. Có thể nói nó như là một khu đô thị đúng nghĩa dù diện tích của đảo quốc sư tử này chỉ có thể đánh giá bằng một thành phố của nước hấn.

Chu Tương lúc này cũng không kiên nhẫn nói nữa nên mới hướng mọi người nói.

- Có ai cảm thấy mỗi chân không chừ đi như vậy hoài anh thấy mỗi chân rồi đấy.

Nhã Oanh cũng bắt đầu thấy mệt. Nhưng vì cô đề xuất nên này giờ cũng ráng không dám than. Huyền Thanh nghe thế cũng cười nhìn vào đồng hồ mình.

- Đương nhiên mấy đứa đi gần ba giờ đồng hồ trong này rồi. Cô Cũng bắt đầu cảm giác ê chân rồi đó. Thôi chắc tạm thời tới đây thôi.

- Ừ đi tới đây thôi cô ở chứ cháu là chịu hết nổi đồng đồ này rồi. Cháu tự nhiên trở thành người sách hàng như thế này không ổn à.

Thiếu Kiệt bây giờ nghe Trương Hạo này giờ mới thấy hắn ôm một đồng đồ mà Hà Vi và Nhã Oanh thi nhau mua nói về làm quà. Hắn cũng cười cười nói với Trương Hạo.

- Cái này là do mày thôi có xe đây không bỏ vào xách làm gì cho mệt.

- Mày con nói. Bạn gái của mày mua đồ tao xách thấy còn không chỉ. Giờ chuẩn bị về mới nói điều này làm gì. Thôi Thôi chia bớt này này giờ thấy nhìn tới ngó lui thoải mái rồi giờ xách đi.

Trương Hạo phản đối kịch liệt hắn thấy mình như là nhân viên của hai người bạn gái của Thiếu Kiệt nên biểu tình. Thiếu Kiệt cũng cười cười ôm hộ hắn một số đồ đạc.

- Thôi mọi người lại kia ngồi nghỉ một chút rồi ra khỏi nơi này. Chắc đi ra sẽ không mất thời gian đâu nhỉ.

Thiếu Kiệt trong lòng mới thầm nghĩ. “Đi tham quan sơ thôi mà đã một đồng đồ. nếu mà đi hết thì không biết bao nhiêu cho đủ đây.”

Hà Vi bây giờ cũng tươi cười bước đến một dãy ghế được xếp cho khách ngồi của sân bay nói.

- Không ngờ ở đây hàng hóa lại nhiều như thế này. Chắc hẳn là họ nhập khẩu rất nhiều những thứ đồ này từ các nước khác đi.

- Hà Vi nói đúng đấy. Lượng hàng hóa vận chuyển qua sân bay năm 2005 đạt 1.854.610 tấn, tăng 3.3% so với năm trước, đứng hàng thứ 10 trên thế giới và thứ 5 trong khu vực châu Á. Do các mặt hàng điện tử ở Singapore là rất lớn, và cũng là hàng hóa chủ yếu trong vận chuyển hàng không, góp phần làm đa dạng thị trường vận chuyển hàng hóa đường hàng không đang thu hẹp. Nên ở đây tập trung khá nhiều thương hiệu có tên tuổi.

Thiếu Kiệt thấy Huyền Thanh trả lời cho Hà Vi cũng bất ngờ con số gần 2 triệu tấn hàng đó chỉ là mới năm 2005 thì phải biết bao nhiêu hàng hóa. Đó chỉ là tính toán vận chuyển qua sân bay còn những hàng hóa không xuống máy bay mà chỉ quá cảnh là không nói. Số lượng này khá là lớn đối với diện tích 718,3 km vuông.

Cảm thán trước những gì mình được Huyền Thanh giải đáp và tận mắt thấy những gì của nước người khác phát triển Hà Vi mới lắc đầu than.

- Xem ra họ nguồn thu của quốc gia họ đúng là không nhẹ nhĩ. An ninh sân bay cũng thuộc loại tốt. Xem ra nước mình còn cần những người bước ra thế giới học hỏi đem về cái kiến thức của nước khác đã áp dụng nhằm làm giàu đất nước hơn nữa.

- Ừ chắc chắn sau này sẽ nhiều những người của mình đi ra thế giới hơn nữa không chỉ riêng chúng ta. Đối với những thứ tốt ở bên ngoài nên học hỏi đem về ứng dụng cho những gì nước mình cần.

Huyền Thanh cũng ra vẻ gật đầu tán đồng với lời nói của Hà Vi. Hai người này một người thuộc về quân đội một người là tiến sĩ của nước nhà. Họ có nói ra những điều này đối với Thiếu Kiệt cũng không lạ.

Nhưng hẳn công nhận nước của mình vẫn phải học hỏi các nền kinh tế phát triển mạnh mẽ như thế này mới mong đạt được những thành tựu lớn hơn ở sau này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 257: Hiệu Xuất Cao

Thiếu Kiệt và mọi người ở lại nghỉ chân đôi chút rồi mới. Rồi đi khỏi changi. Để lại sau lưng một khu trung tâm về thương mại sầm uất giữa thành phố singapore hoa lệ.

Nhã Oanh lúc này ngồi trên xe mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Giờ mình đi đâu đây Thiếu Kiệt?

- Cái này sao hỏi anh phải hỏi dì đây chứ anh cũng mới qua như em thôi mà.

Nghe cuộc đối thoại của hai người Huyền Thanh lúc này mới cười đùa nói.

- Thật chất cô thuê nhà bên cạnh nhà cô vì khu đất này cô mua lại theo dạng tư nhân của một người môi giới biết được nơi đây không những chỉ cho thuê mà còn có thể mua nhà đang thuê lại được. Nếu Thiếu Kiệt xem nhà đồng ý thì vẫn có thể mua luôn cũng được. Như thế thuận tiện cho cháu với hợp đồng kinh doanh của mình hơn.

Biết được điều kiện của ngôi nhà mình sắp ở Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm. Đúng là nếu hẳn thật sự phải thuê nhà cũng là thuê dài hạn vì Chu Tường và Vũ Hào cũng phải làm việc ở đây lâu dài mà nếu chỉ thuê thì tiền không bao giờ là đủ. Nhưng điều kiện là nhà đó giá thành phải khoảng bao nhiêu hẳn mới nắm chắc được mình có nên mua hay không.

- Chi phí để có một căn nhà như của cô thì khoảng bao nhiêu?

- À căn cháu đang ở họ nói là 600 ngàn SGD khoảng tầm 6 tỷ. diện tích là 100m2 có năm phòng ngủ và một sân vườn lát nữa cháu sẽ thấy. Nói

chung là nó cũng không chênh lệch nhiều như của nhà cháu là mấy. Nhưng với giá này cô thấy cũng không có gì là quá cao chắc cháu mua được.

Thiếu Kiệt tạm thời tính toàn hấn có thể mua được nhưng hấn cần phải biết hiện tại tiền của hấn cũng không nhiều nên mới nói với Huyền Thanh.

- Được rồi cháu sẽ xem xét về việc này. Ít nhất vẫn còn cả tháng để cháu quyết định. Nếu được đến lúc đó cháu sẽ nhờ cô gọi người bên ngân hàng đến.

Nhìn ra ngoài đường vẫn còn có xe cộ Huyền Thanh cùng với mọi người len lỏi qua một số con đường rồi mới dừng lại ở gần một khu nhà đầy những biệt thự lúc này Huyền Thanh xuống xe mới nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Khu này là đường Telok Kurau nơi này cách sân bay changi khoảng 15 phút đi xe là tới. và cách khu trung tâm mua sắm đường orchard cũng tầm đó thời gian. Đây là nhà cô đã mua còn bên cạnh là nhà của cháu cô đã thuê.

Huyền Thanh lúc này hướng về phía nhà bên cạnh nơi được sơn màu đỏ sẫm với mái ngói và xung quanh có những cây cọ. Bên Ngoài được bao bọc bởi bức tường và trắng. Nhìn ra vẻ đồ sộ của nó Thiếu Kiệt mới quay lại hỏi Huyền Thanh.

- Ấy nhà lớn như vậy mà sao giá lại như thế vậy cô. Cháu chưa vào nhưng bên đó chắc cũng phải hơn 120 m² đi

- Ừ vì hầu hết khu này đều vừa mới xây dựng lại. Đợi nhà đầu tư bán được giá sẽ bán với phần vừa khủng hoảng kinh tế chắc là giá bị giảm do họ muốn thu hồi một phần nào vốn xoay vòng. Đợi cô một chút để cô lấy chìa khóa mở cổng bên đó cho các cháu vào xem là biết.

Người tài xế đem hành lý của mọi người xuống. Huyền Thanh được Chu Tường xách hành lý của bà đi theo đem vào nhà. Hấn đứng trước cửa đợi một lúc. Bây giờ Huyền thanh mới trở lại trên tay cầm một chìa khóa.

- Bên đây không giống như ở nước mình. Hầu hết nhà họ bán đều có đầy đủ các thiết bị nội thất đi kèm nên cháu sẽ không phải tốn chi phí cho những thứ đó nữa.

Vừa nói Huyền Thanh vừa hướng về cửa ngôi nhà bên cạnh đi tới. Thiếu Kiệt thấy được khóa trên cửa là một ổ khóa dạng mật mã xoay và cần phải đúng mã và chìa khóa mới có thể mở được.

Đợi cho Huyền Thanh mở ra cánh cổng bước vào. Những vật dụng trong bên trong sân bỗng bừng sáng. Giật mình với những ánh đèn chiếu sáng sân trước. Thiếu Kiệt ngỡ ngàng thấy trước mắt mình một nơi có thể nói sân rộng hồ bơi, nơi để xe có đủ cả.

- Ấy nhà này giống trong phim à! Vừa vào mở đèn hết rồi!

Trương Hạo đi sau vừa qua khỏi cánh cổng thấy hệ thống đèn điện tự động sáng nên cũng hoang mang. Hấn thấy nơi này cũng quá hiện đại đi. Huyền Thanh đứng ngay cổng mới nói với Trương Hạo.

- Không Có cô vừa mới mở cầu dao điện thôi. Trụ cầu dao điện tổng nằm ngoài này. Và đồng hồ điện nằm bên ngoài. Các cháu cứ yên tâm ở đây họ có những phương án và các dịch vụ công cộng tốt lắm.

Nghe Huyền Thanh nói vậy Thiếu Kiệt cũng thở phào nhẹ nhõm hấn thấy nếu mà mọi thứ chỉ với năm 2008 này mà singapore đã làm mọi thứ tự động được hết thì chuyện này hơi quá đà.

- Ấy để bên ngoài không có trộm cướp gì sao?

- Trương Hạo à! người ta là nước văn minh, đến ngoài đường còn không thấy một mảnh rác. Thì làm chi có những vấn đề trộm cắp và những người kém ý thức chứ.

Chu Tường lúc này mới lên tiếng dựa theo ý nghĩ của mình. Theo hẳn thấy ý thức của người dân nơi này hoàn toàn quá tốt. Mà nếu đã những việc nhỏ đã không xảy ra thì những việc khác cũng không có.

- Ủ hen! Nước người ta như thế không lẽ làm xấu mặt nhỉ. Thôi vào trong nhà xem sao đi đừng ngoài này cũng đâu được gì.

Trương Hạo Ngẫm Nhĩ lời nói của Chui Tường cũng đúng nên gật đầu. xong lại hỏi mọi người vào nhà xem thử bên trong như thế nào. Huyền Thanh mở cửa vào nhà cách cửa được hoàn toàn làm từ gỗ.

Bên trong có được một bộ sa lon dành cho phong khách và một cái ti vi khoảng 42 in. Các phòng được trang trí tương đối giống nhau một cái giường đủ để cho hai người nằm và một cái tủ đựng quần áo. Tầng trên có một nhà vệ sinh kiêm cả phòng tắm.

- Thôi mấy đứa xem xét phòng rồi làm gì đó thì làm. Bên này chập hơn mình vài tiếng ngủ một giấc nghĩ ngơi một chút cũng được tới lúc thích nghi với bên này là được rồi.

Thiếu Kiệt và mọi người vừa sắp xếp lại những việc của mình thì bên ngoài. Có tiếng nhất chuông cửa, Thiếu Kiệt thắc mắc vì Huyền Thanh vừa mới ra khỏi nhà giờ lại có người nhấn chuông cửa. Không lẽ cửa bên ngoài tự chốt lại.

Thấy mọi người nhìn nhau gơ ngác không hiểu chuyện gì Thiếu Kiệt cũng thế. Vì họ vừa mới đến nơi này cũng không quen biết ai ngoài Huyền Thanh. Thiếu Kiệt mới đi ra cổng trước. Nhìn qua bên ngoài cổng hẳn thấy

được hai người cảnh sát mặt đồng phục màu đen của Singapore. Vừa mở cửa hẳn vừa dùng tiếng Anh để nói chuyện với hai người.

- Xin lỗi mấy vị có việc gì?

Thấy Thiếu Kiệt ra mở cửa lại nói chuyện bằng ngôn ngữ tiếng Anh thông dụng hai người nhìn nhau rồi mới nói.

- Cậu mới đến nước chúng tôi?

- Đúng vậy tôi và một số người bạn vừa mới đến nước các anh không lâu nơi đây là nhà đi tôi thuê lại cho chúng tôi ở. Ấy đi ấy kia!

Thiếu Kiệt lúc này mới nói rõ cho những người cảnh sát ở đây biết hẳn là người cư ngụ nơi này sắp tới. Huyền Thanh vừa về nhà mở hành lý đang sắp xếp, lại thấy xe cảnh sát đến mới đi ra xem thử.

Huyền Thanh lúc này mới hướng hai người cảnh sát đi tới nói.

- Tôi là người thuê nơi ở này cho cháu tôi. Không biết các đồng chí có chuyện gì xảy ra. Vì những người này bọn tôi cũng vừa đến chưa lâu.

Một người cảnh sát lúc này mời chào Huyền Thanh rồi nói.

- Nghe bảo vệ nói có người lạ xuất hiện lại ở nhà homestay trên tuyến đường này nên chúng tôi mới tới kiểm tra xem có phải như thế không nhằm đảm bảo an ninh cho khu vực công tác.

Nghe được người cảnh sát nói như vậy Thiếu Kiệt cũng cười nói với hẳn.

- Vậy các anh cứ kiểm tra không sao đâu mời các anh vào nhà.

Hai người cảnh sát cũng gật đầu. Dù sao họ cũng là tời kiểm tra phải làm đúng chức trách của mình. Thiếu Kiệt cũng không nói được gì. Hiệu xuất làm việc tốt như thế thì an ninh càng được thắt chặt đối với những người dân trong khu vực. Thấy Thiếu Kiệt mời cả hai vào nhà Huyền Thanh mới nói với hẳn.

- Cháu đợi đi đem giấy tờ thuê nhà qua đây là được.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hướng hai người cảnh sát đi vào trong nhà. Vừa đi hẳn vừa nói.

- Ở đây bọn tôi có tất cả năm người ba nam và hai nữ. Chủ yếu lần này chúng tôi tới là muốn mở một công ty về công nghệ phần mềm bên nước các bạn nên có lẽ nếu được chắc sau này có thể tôi sẽ mua lại luôn ngôi nhà này.

Hai người cảnh sát lúc này cũng bất ngờ. Họ thường không lạ với cái kiểu thuê nhà để làm văn phòng công ty để nhận mail của các bên liên quan nhưng có ý định mua luôn thì trước nay rất là ít vì hầu hết nhưng công ty làm như vậy với người nước ngoài chủ yếu họ muốn đến làm việc theo dạng công ty với công ty. Không qua tình trạng tuyển dụng rườm rà mà qua hợp đồng với một công ty mà người làm cũng là giám đốc và nhân viên của mình.

- Ấy thế thì nơi đây khá thích hợp với mấy bạn đây chỗ này rất thuận tiện đi lại đến các khu trung tâm thương mại và các tòa nhà hành chính ở quốc gia chúng tôi. Các bạn có thể làm được rất nhiều việc không phải mất thời gian đi lại chỉ có hợp đồng xét duyệt công ty nhanh nhất cũng phải từ một đến hai tháng mới có được.

Người cảnh sát đi phía sau Thiếu Kiệt cũng hướng hẳn nói ra sự ủng hộ của mình. Và con hướng dẫn cả những khu lân cận.

- Tốt quá các anh là cảnh sát khu vực trực thuộc nơi này chắc chắn cũng không dễ dàng nhỉ. Nên chỉ có tin người lạ là các anh phải đi kiểm tra. Mà ngay cả giờ này cũng phải thay phiên nhau trực à?

Thiếu Kiệt đang có thắc mắc của chính mình tại sao ở đây cảnh sát lại có hiệu xuất cao như vậy khi vừa nghe tin có người lạ ở khu này bọn họ đến cũng chưa tới một giờ đã có cảnh sát tới hỏi thăm là điều Thiếu Kiệt khá ngạc nhiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 258: Cạnh Tranh Đấu Thầu

Thấy Thiếu Kiệt trở lại trong nhà đi kèm theo hai người cảnh sát mọi người đều bất ngờ. Họ thấy việc cảnh sát đến nhà thật sự không mấy dễ chịu. Bởi vì Hà Vi và Nhã Oanh vừa trải qua một buổi làm việc nhỏ ở sân bay.

Thiếu Kiệt thấy mọi người lo lắng mới cười cười đáp lại họ.

- Không có gì hết chỉ là gặp mặt để biết mình cư trú ở đây để bảo toàn an ninh thôi.

Người cảnh sát thấy mọi người cũng cười cười. Hai người thấy Thiếu Kiệt phối hợp với mình lại không có gì ngăn cản chưa kể đó còn rất nhiệt tình nên không như những người có vẻ làm việc xấu chưa kể để hai cô gái đang soạn một đồng đồ đất tiền vừa mua được làm họ cũng thấy mình có chút gì đó hơi ngại.

Huyền Thanh lúc này trở lại trên tay cầm theo hợp đồng thuê nhà của Thiếu Kiệt đưa cho một người cảnh sát rồi mới nói.

- Đây là hợp đồng lưu trú của những người thân của tôi các anh xem. Thiếu Kiệt cháu đưa cả hộ chiếu cho mấy anh cảnh sát xem.

Thiếu Kiệt cũng lấy số hộ chiếu của mọi người cho hai người cảnh sát.

Cầm qua hồ sơ thuê nhà và số người được khai được ở trong nhà. hai người cảnh sát kia cũng gật đầu mới hướng Thiếu Kiệt và Huyền Thanh nói.

- Xin lỗi chúng tôi đã làm phiền nhưng có người báo các bạn đến đây lưu trú dài hạn nghi ngờ là người xấu nên chúng tôi mới phải đi kiểm tra

vào giờ này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thắc mắc với những người cảnh sát ở nơi đây. Họ nhận được tin tức mà chỉ vừa mới đây hẳn và mọi người vào nhà chưa lâu.

- Chuyện lạ nhỉ chúng tôi cũng vừa tới đây chưa được bao lâu các anh thấy rồi đây đồ đạc còn chưa lôi ra khỏi hành lý. Vừa mới xuống xe mở cửa rồi phân chia phòng. Chưa làm gì hết đã có người báo cho các anh rồi.

- Việc này! chúng tôi chỉ nhận được điện thoại báo cáo. Nên mới tới đây thôi. Tôi nghĩ có hay không việc các anh chị hoặc có ai đó làm việc gì đó gây mất lòng người ở xung quanh hay không? hay dạo gần đây có người nào mà làm các vị phiền lòng không?

Người cảnh sát cũng hiểu những gì Thiếu Kiệt nói không phải ngẫu nhiên. Có người báo làm khó dễ nên những người cảnh sát bọn hắn mới phải đến vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này.

- Tôi vừa từ nước mình qua cũng với mấy người ở đây. Vốn cũng không thường xuyên ở đây. Nhà mua hầu hết sẽ có người tới hàng tuần dọn dẹp. Nên rất ít khi ở đây, nên nói không được lòng người sống ở đây cũng không đúng lắm.

Hai người cảnh sát nghe vậy cũng trầm ngâm. Bởi nếu như thế thì chuyện này phải có ẩn khúc gì đó mà họ chưa biết. Một người hướng Huyền Thanh và Thiếu Kiệt nói.

- Việc này chúng tôi sẽ điều tra kỹ lại xem người gọi đến là ai. Cũng mong mọi người thông cảm đây là nghĩa vụ và chức trách của chúng tôi nên không thể làm khác được. Một lần nữa xin lỗi mọi người vì đã làm phiền.

Thiếu Kiệt cũng biết hai người có chỗ khó nói của mình nên cũng đáp lại lời họ.

- Không sao khi có người báo cáo các anh phải kiểm tra mà nếu không kiểm tra thì làm sao đúng chức trách của mình.

Hai Người cảnh sát lúc mới đưa lại hộ chiếu cho mọi người và giấy thuê nhà. Thiếu Kiệt tiễn hai người cảnh sát ra đến cổng. Trước đi một người còn nói với hắn.

- Cậu thông cảm dạo gần đây khá nhiều người xấu đi theo dạng du lịch ở lại hoạt động phi pháp nên chúng tôi làm việc này cũng là bắt buộc. Chúc cậu và mọi người thuận lợi khi phát triển công ty ở đất nước chúng tôi.

Đợi cho hai người lên xe rời đi Thiếu Kiệt mới đi vào trong nhà. Nét mặt âm trầm hắn thấy việc này không phải nhắm vào hắn mà là nhắm vào Huyền Thanh vì bà và bọn hắn vừa tới đây không lâu chỉ có thể nhắm vào những người mới đến để buộc Huyền Thanh gặp rắc rối nếu bọn hắn có vấn đề.

Thiếu Kiệt trở lại trong nhà ngồi xuống bộ bàn ghế ở phòng khách. Mọi người đã ngồi sẵn bởi nghe được những lời của hai người cảnh sát. Huyền Thanh cũng đã nói lại cho mọi người hiểu cố người vừa mới báo cảnh sát đến để điều tra họ.

- Chuyện này xem ra có người nhắm vào dì rồi. Nhưng mà cháu hỏi thật gần đây mình làm ăn bên này có xích mích với ai không?

- Việc này cô hình như là không? Cháu biết rồi bên cô vừa mới qua đây chân còn chưa vững thì xích mích với ai được.

Huyền Thanh lúc này cũng trầm ngâm đối với việc này cô cũng không rõ lắm tại sao. Nhưng bên công việc của cô cũng chưa hẳn là có tên tuổi ở

cái đất nước này. Cô đang từ từ phát triển cho sau này mà những lúc như thế này công ty rất không muốn xảy ra chuyện gì. Lần này cô đi chủ yếu bàn bạc một số vấn đề đối với những người điều hành ở đây.

- Vậy gần đây cô có nhận công trình hay là sắp có dự án thi công gì đối với sản phẩm mình không? Cháu sợ là việc này có thể dẫn đến người làm khó dễ mọi người hôm nay.

- Nếu vậy thì hiện tại chắc chắn là có. Bởi công ty cô đang đấu thầu với khá nhiều công ty khác về lĩnh vực sơn ngoại thất của một số trung tâm thương mại ở đây. Vì cứ trung bình năm năm ở đây họ đều phải sơn lại một lần. Mà cô tin chắc với sản phẩm của mình họ có thể bền màu với thời gian không chỉ hơn năm năm.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế mới nói thật dự định của mình lần này qua bên Singapore để làm gì. Đối với Thiếu Kiệt và mọi người lần này qua đây chủ yếu là tạo dựng công ty. Nếu vì trường hợp và những người cạnh tranh trong những vấn đề kinh doanh làm ảnh hưởng đến Thiếu Kiệt hẳn thì cũng không tốt lắm.

- Xem ra họ thấy không thắng được cô mới tìm cách khó dễ đi. Bây giờ nếu mà bọn cháu không phải là người để đây với danh nghĩa là mở công ty có lẽ sẽ bị làm khó đôi chút. Họ sẽ kéo việc này liên quan đến di và ảnh hưởng không nhỏ trong lần đấu thầu này.

- Hiện giờ thì lo lắng nhất của Di là công ty nào vì trước đây chỗ này đã có người thi công rồi nhưng bên phía đối tác không đồng ý nên phải đấu thầu lại. Có thể nói công trình này là công trình khó tính. Còn nói về lựa chọn của họ thì di tin mình sẽ thắng với sản phẩm của mình chỉ sợ là các cháu liên lụy thôi.

Thiếu Kiệt nghe bà nói cũng chỉ cười đối với hần chuyện này nếu mà có liên lụy cũng không được nhiều bởi bản thân quốc gia này đã có an ninh rất tốt. Họ chỉ có thể đối phó công khai theo pháp luật mà không thể nào làm những việc manh động khác.

- Theo cháu thấy chuyện này không đến nỗi như cô nghĩ đâu. Họ đã làm những trò này chứng tỏ họ sợ nên cô đừng lo lắng dù cho họ có đối phó bọn cháu cũng không thể nào làm được gì đâu.

- Ừ thôi mấy đưa xem coi nghĩ ngợi đi nếu chá nói thế thì thôi vậy. Nhưng có chuyện gì phải báo cô biết đấy. Những chuyện như thế này dù sao cũng cần thận.

Đợi cho Huyền Thanh về rồi trong căn phòng chỉ còn lại mọi người. lúc này Hà Vi mới từ từ nói.

- Chuyện này tính sao bây giờ. Mới vừa qua đã gặp những chuyện như vậy rồi thật sự là không tốt lắm.

- Không sao đâu chỉ là chuyện nhỏ thôi những chuyện như thế này. Cũng không làm gì. Đối với những việc này nếu còn xảy ra thì mình báo với những nhà chức trách ở đây can thiệp.

Thiếu Kiệt thấy nếu cứ như thế này mà suy nghĩ những chuyện không đâu cũng không đem lại kết quả gì còn làm cho công việc phân tâm không đáng có. Chu Tường lúc này cũng gật đầu hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy Hôm nay mình bắt đầu triển khai công việc luôn hay sao Thiếu Kiệt? Giờ mọi người sắp xếp đồ đạc xong cũng đâu làm gì.

- Không hôm nay mọi người cứ đi tham quan du lịch thêm một ngày để thích ứng múi giờ trước đã còn lại những việc khác thì sẽ làm vào ngày

mài. Chứ hôm nay mà cứ như vậy đi làm những hồ sơ này ngồi đợi mỗi một người lại không có tin thần.

Nhã Oanh thấy thế mới nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy mọi người bọn mình phải đi riêng đi chứ dì Huyền Thanh cũng còn nhiều việc nếu mà cứ để dì theo bọn mình hoài cũng không được.

- Ấy bọn mình đâu biết đường xa ở đây ra sao. Lại không rành đường ai đâu mà hướng dẫn. Không khéo lại bị taxi chém đẹp à.

Trương Hạo nghe Nhã Oanh đòi đi mà không có Huyền Băng cũng sợ là sẽ gặp việc không biết đường mà bị taxi hay người dân địa phương bắt phải trả tiền nhiều hơn.

- Đừng lo ở đây không phải như trong nước mình. Bất cứ taxi nào cũng chạy cùng một giá và không có sự chặt chém đâu bởi đây cũng chỉ như một thành phố thôi. Vòng tới vòng lui cũng chỉ bao nhiêu thôi. Chưa kể những nhân viên của các công ty này luôn đem khách hàng đặt lên hàng đầu. Nếu có sự không hài lòng được phản ánh lên họ sẽ mất việc. Mà làm việc ở nơi này nếu không được làm cho nhà nước họ xem xét hồ sơ rất cao.

Thiếu Kiệt đem sơ lược về những gì mình biết về những thứ tham khảo trên mạng được người khác nói lại. Dem bổ túc kiến thức cho những người đang có mặt trong phòng. Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế nên cũng lên tiếng.

- Vậy đi để dọn dẹp sắp xếp hành lý xong rồi. Mọi người gọi taxi đi dạo nơi này cũng được.

- Ừ! em với Nhã Oanh gom đồng nay lại cất đi khi nào về thì đóng hàng gửi về địa chỉ của mình. Còn hành lý thì lấy ra vài bộ thôi sắp tới ba người mình còn đi chỗ khác nữa chứ không chỉ mỗi ở đây

Gật đầu như biết Thiếu Kiệt muốn nói điều gì. Nhã Oanh và Ngọc Nhi
Thay nhau đem những đồ đạc sắp xếp lại một góc trong phòng. rồi kéo hành
lý vào phòng mà mình đã chọn bắt đầu cho những ngày ở singapore sắp tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 259: Lý Đồng

Cả Ngày hôm đó Thiếu Kiệt với mọi người tách riêng ra đi du lịch để giết thời gian trước khi đi vào những ngày làm việc chính thức. Với những địa điểm du lịch hiện có khi đến một nơi nào khác để thích ứng với múi giờ chênh lệch. Giết thời gian bằng ngắm cảnh tìm hiểu những địa điểm của nơi đó cho đến tối khi trở về ngủ một giấc để cân bằng với thời gian của đất nước đó là điều tốt nhất.

Khi ngủ một giấc lấy lại được sức khỏe của mình. Buổi sáng hôm sau Huyền Thanh qua nhà Thiếu Kiệt cùng với một người khác nữa. Bước vào trong nhà Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lấy người Huyền Thanh mang theo.

- Thiếu Kiệt anh chàng này tên Lý Đồng. Một người môi giới về các giấy tờ thành lập công ty và cũng là người trước đây làm trong môi trường này.

- Chào cậu! đừng nghe chị Thanh nói. tôi cũng như những nhân viên môi giới sống bằng cách lách luật thôi. Trước đây đúng đã từng làm luật sư nhưng giờ thì không còn rồi.

Lý Đồng đưa tay hướng về Thiếu Kiệt bắt tay hấn rồi dính chính lại với Thiếu Kiệt về những gì Huyền Thanh nói. Thiếu Kiệt cũng cười nhìn Lý Đồng nói.

- Có gì đâu. Luật tạo ra để lách luật mà. Không có bộ máy nào mà không có khe hở. Không có một luật pháp nào mà không cần sửa đổi bổ sung người tạo ra khe hở đó mới là người giỏi.

lúc này Lý Đồng cũng cười sáng khoái nhìn Thiếu Kiệt như mới tìm ra chân lý mới. Đối với những người hấn đã gặp, thì đây là lần đầu tiên hấn

thấy một người nói về việc qua mặt luật pháp nhờ những khe hở trong đó một cách hùng hồn tuyên ngôn như thế.

- Xem ra cậu như thế mà cũng không kém những người lão làng nhỉ. Đa số các lão kinh doanh không thích nói mình lách luật như cậu đâu. Vậy mà cậu lại đem cái việc này nói ra lẫm liệt như thế.

- Sự thật thì vẫn là sự thật. Không thể nói tránh mãi được phải nhìn vào thực tế mới thấy được điều đó đúng hay sai. Nếu ai cũng tuân thủ luật pháp một cách triệt để sẽ không có thương nhân đâu. Tôi cũng vậy là một người kinh doanh phải hiểu không có một người nào thành công mà trên tay không phạm luật kinh doanh nhỏ cũng thế kinh doanh lớn cũng thế quan trọng là nó được minh bạch bao nhiêu.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng chỉ cười. Hắn không nói sai, một người bán hàng rong cũng có thể phạm luật lấn chiếm lòng lề đường thì người kinh doanh lớn không phạm phải những điều đó sao. Quan trọng là họ có phạm phải tội lớn hay nhỏ thôi. Với những chuyện nhỏ người khác biết cũng cho qua, Chuyện lớn còn nói được chuyện nhỏ thì coi như không.

Đó là cách mà tất cả những người thi hành luật bỏ qua. Nếu bạn là một chủ doanh nghiệp không thể nào lo hết được những việc nhỏ nhặt của bên dưới làm, nếu họ đi bắt những lỗi đó doanh nghiệp lại phải dừng hoạt động chính đồn họ là người mất nhiều hơn được. Nói là chính đồn nhưng nó vẫn hoạt động. Doanh nghiệp có thể báo cáo không có doanh thu để chính đồn thì lúc đó ai là người bù thuế và trả lương cho họ.

Lý Đồng lúc này mới nhìn Huyền Thanh cười nói.

- Chị nói cậu ta thú vị không sai. Cậu ta đúng là có tính cách hơn xa chị nhiều. Làm việc không e ngại như thế này mới gọi là làm việc. Chị còn e dè

nhiều thứ lắm.

Thiếu Kiệt không ngờ Lý Đồng lại nói những điểm yếu kém của bà trước mặt mọi người. Huyền Thanh như cũng hiểu được Tính cách của hấn nên chỉ cười cười.

- Lý Đồng là vậy đấy cái nào thấy không ổn mà nói thẳng vì thế mà lúc làm luật sư cứ bị chèn ép đến ra nông nỗi này.

- Ấy cái gì thật thì nên nói không phải sao. Đức tính này truyền từ xưa tới giờ, Không phải ngày một ngày hai của gia đình rồi không bỏ được. Mà cũng chẳng muốn bỏ làm gì. À mà nghe chị Thanh nói các cậu định mở công ty tư nhân.

Thiếu Kiệt nghe Lý Đồng nói như thế cũng gật đầu nhìn ba người này giờ đang đứng hấn mới hướng Lý Đồng và Huyền Thanh nói.

- Thôi ra bàn ngồi! chứ đứng đây làm gì? đừng nói chuyện biết khi nào mới xong đây. Hà Vi em đi pha một chút trà cho mọi người nhé. Hôm qua anh có mua mấy túi trà đấy.

- Thôi khỏi đâu em gái ơi! Ngồi nói chuyện một chút thì trà nước gì! Xong mọi người đi làm giấy tờ nữa bận rộn lắm khỏi cần đi.

Lý Đồng nghe Thiếu Kiệt nói Hà Vi pha trà cũng ngăn lại. Hấn thấy việc này không cần thiết. Có lẽ vì đã quen với cách sống của những người ở đây như vậy họ vội vã không như những gì thường thấy ở quốc gia mình.

- Nếu cậu mở công ty tư nhân chắc cậu cũng hiểu được một số điều mà công ty tư nhân không mang lại được gì đi. Cậu phải hiểu Doanh nghiệp tư nhân được coi là doanh nghiệp của cá nhân. Tài sản của doanh nghiệp tư nhân không có sự tách bạch với tài sản khác của chủ doanh nghiệp. Khi tham gia các quan hệ kinh tế, dân sự, chủ doanh nghiệp tư nhân được đối xử

như người thường. Vì vậy, không có những quy định riêng cho chủ doanh nghiệp tư nhân. Khi chủ doanh nghiệp của cá nhân. Tài sản của doanh nghiệp tư nhân không có sự tách bạch với tài sản khác của chủ doanh nghiệp. Khi tham gia các quan hệ kinh tế, dân sự, chủ doanh nghiệp tư nhân được đối xử như bình thường. Vì vậy, không có những quy định riêng cho chủ doanh nghiệp tư nhân. Khi chủ doanh nghiệp tư nhân chết thì doanh nghiệp đương nhiên chấm dứt sự tồn tại.

Thiếu Kiệt nghe Lý Đồng nói thế cũng gật đầu. Giờ hắn mới biết được ở đây họ không đánh giá công ty tư nhân theo dạng cha truyền con nối chỉ có những người được đăng ký mới là chủ của doanh nghiệp khi người đó chết đi doanh nghiệp đó cũng chết theo.

- Vấn đề này anh không cần phải lo lắng người đứng tên doanh nghiệp cũng không phải là lớn tuổi. Đâu dễ chết như thế.

- Ấy chứ người đứng tên công ty không phải em sao?

Nghe được người đứng tên không phải Thiếu Kiệt. Lý Đồng cũng giật mình. Hắn không hiểu sao nên nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm. Cười cười phát hiện ra điều gì đó vì Lý Đồng hiểu lầm nên hắn mới nói.

- Người chưa 18 tuổi thì đâu được làm giấy phép đăng ký kinh doanh nên Chu Tường mới là người đăng ký giấy tờ chính thức. em giờ sắp được 17 thôi.

- Cái gì! cậu già đời như vậy nói chỉ mới 17 tuổi ai tin. Không thể nào cậu có khai gian giấy tờ không đấy.

Lý Đồng nghe được tuổi thật của Thiếu Kiệt cũng giật mình. Không tin được những gì đang diễn ra trước mắt của mình. Vì hắn thấy Thiếu Kiệt

hơn xa những người khác nếu nói hần 18 hay 20 thì hần còn tạm chấp nhận được. Còn trước mắt hiện tại Thiếu Kiệt lại nói mình chỉ mới 17 tuổi.

- Không có gì ngạc nhiên như thế chuyện gì cũng có thể xảy ra mà. Được rồi đây tất cả hồ sơ. Trước mắt sẽ phải nhờ người đứng tên chủ doanh nghiệp phải là người bản địa với thư ký nhĩ.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế Lý Đồng cũng gật đầu nhìn lấy hồ sơ Thiếu Kiệt hần đưa cho mình.

- Được vấn đề chủ doanh nghiệp có thể anh sẽ đứng tên sau hai tháng sẽ chuyển lại cho em. Còn thư ký thì có thể thuê một người ngoài ở các công ty cho thuê người thực hiện được.

Nghe Lý Đồng nói mình sẽ đứng tên doanh nghiệp hai tháng sau sẽ chuyển nhượng lại Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Ấy không phải anh làm người môi giới thôi sao? Giờ còn kiêm luôn cả người đứng tên công ty chuyện này ổn không đấy?

- Cháu không biết người môi giới ở bên đây vậy đấy họ phải đứng tên công ty sau đó đợi làm hồ sơ xong cho các bên chấp nhận rồi mới sang nhượng lại hoặc cổ phần hóa công ty được. Mà thường những người bên đây chỉ là đứng tên thôi không như Lý Đồng tự thân đi làm hồ sơ đâu. Nên cháu cũng đừng cảm thấy lạ

Huyền Thanh thấy hần thắc mắc cũng giải thích rõ cho Thiếu Kiệt hiểu Không như ở quốc gia. Những người trung gian như Lý Đồng đều đi làm với những người khác có thể một bộ hồ sơ họ chỉ đến đứng tên còn các khâu còn lại người muốn lập công ty phải tự đi làm cho đến khi được chấp nhận lại phải trả một khoảng phí để người đứng tên san nhượng lại công ty cho mình.

- Xem ra cần phải đi xem một lần cho biết đấy. Sao Lý Đồng lát nữa đi làm giấy tờ Chu Tường Vói em cùng đi nhé. Xem thử coi phải trải qua như thế nào để biết ấy mà.

- Chuyện này cũng đơn giản không thành vấn đề, chủ yếu mấy chú có chịu được buồn chán hay không thôi. Thường công việc này ngồi đợi bình thường. Mà tiền kiếm được lại thấp nên cũng ít người chịu làm chỉ có không việc gì mới làm thôi.

Thiếu Kiệt cũng cười cười hần thấy được Lý Đồng lúc này có một chút gì đó khúc mắt nhưng không biết tại sao. Nhưng hần đã nói dẫn mọi người đi làm giấy tờ và cơ quan hành chính ở đây ra sao là điều Thiếu Kiệt cần biết.

- Không có gì dù sao cũng đang rảnh rang mà xem như du lịch biết nhiều hơn một chút cũng được Hà Vi và Nhã Oanh thì đi thăm quan các nơi còn lại là được mấy người bọn mình đi làm giấy tờ có gì chiều tối gặp lại sau.

Hà Vi đang ở gần nghe thế cũng gật đầu. Vì Thiếu Kiệt đi làm việc của mình nếu cứ đi theo hần cũng chẳng được gì vào tới những nơi đó cũng có phần không mấy thú vị.

Có người nói cơ quan hành chính là một nơi chỉ toàn, giấy tờ công văn nhàm chán cũng không sai bởi dù có tiên tiến cách mấy thì hồ sơ giấy tờ không đánh máy thì cũng là viết tay nộp. Nên giáo tiếp ở chỗ công cộng thì lại không được ồn ào. Ai cũng im lặng đợi chờ tới mình thì không nhàm chán cũng không được.

- Vậy được rồi! hôm nay xem như ba anh em mình đi làm giấy tờ! chú sẽ thấy được một mô hình làm việc đơn giản hiệu quả đến chừng nào. Mọi thứ không quá rườm rà nhưng chủ yếu tốn thời gian thôi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 260: Bảo Hộ Thương Hiệu

Thiếu Kiệt sắp xếp lại mọi thứ. Chu Trương cũng thay cho mình bằng bộ quần áo chỉnh tề hơn. Không còn mặt quần sọt như ngày hôm qua nữa. Trương Hào lúc này mới thức dậy mơ màng. Sau khi nghe Thiếu Kiệt nói bọn hắn đi làm giấy tờ, Trương Hạo cũng gật đầu. Hôm qua đi tham quan hắn vẫn chưa quen với mùi giờ chênh lệch ở đây ngáp dài trở lại phòng của mình.

Gọi một chiếc taxi đến đón cả ba người. Khi vừa lên xe Lý Đồng nói với người taxi đến trung tâm hành chính rồi quay xuống hỏi Thiếu Kiệt.

- Em có đăng ký bảo hộ thương hiệu tại singapore luôn không thì anh làm luôn cho.

- Cũng được! Bên mình có chế độ đăng ký bảo hộ thương hiệu luôn rồi à.

Thiếu Kiệt vẫn không ngờ chế độ bảo hộ thương hiệu ở vài năm sau nữa quốc gia hắn mới cập nhật thì ở đây đã có việc đăng ký này.

- Ủ bên này có! Việc đăng ký nhãn hiệu hàng hóa tại Singapore là không bắt buộc. Tuy nhiên, đối với nhãn hiệu hàng hóa chưa đăng ký, việc bảo hộ quyền sở hữu công nghiệp đối với nhãn hiệu hàng hóa phải dựa trên thông luật về chống mạo danh- quá trình này sẽ tốn kém và chiếm nhiều thời gian hơn so với các biện pháp thực thi áp dụng đối với quá trình bảo hộ quyền đối với nhãn hiệu đã đăng ký. Nên thường các doanh nghiệp thường đăng ký cái này lúc thành lập luôn.

Lý Đồng cũng giải thích cho Thiếu Kiệt biết việc đăng ký này có thể đem lại những thứ lợi ích nào và khó khăn phải gặp khi có một thương hiệu

hoặc một nhóm tổ chức làm giả nó. Tuy công ty sắp mở của Thiếu Kiệt không phải là công ty buôn bán sản phẩm nhưng với việc đăng ký này cũng không phải phức tạp khi gặp những trường hợp cạnh tranh với công ty khác.

- Ừ việc này cũng được nhưng mà liệu đăng ký bảo hộ ở quốc gia mình có được quốc tế công nhận hay không hay là chỉ tồn tại trong quốc gia thôi.

- Có chứ. Singapore là thành viên Công ước Paris nên doanh nghiệp có thể xin hưởng quyền ưu tiên theo Công ước Paris khi nộp đơn đăng ký nhãn hiệu hàng hóa ở Singapore với điều kiện đơn phải được nộp ở Singapore cho cùng một nhãn hiệu và trong vòng 6 tháng kể từ ngày nộp đơn đầu tiên, hoặc tại một trong các quốc gia thành viên Công ước Paris kể từ ngày hàng hóa mang nhãn hiệu được trưng bày tại một triển lãm quốc tế chính thức tại một trong các quốc gia thành viên. Ngày nộp đơn tại Singapore sẽ được tính theo ngày nộp đơn đầu tiên hoặc ngày hàng hóa được trưng bày tại triển lãm quốc tế đó.

Lý Đồng nói ra cách hợp để có được sự đăng ký bảo hộ thương hiệu ở quốc gia này với thế giới làm cho Thiếu Kiệt cũng hiểu được thêm một phần. Vì điều kiện là có nếu sau này đời khi gặp chuyện và công ty hẳn cũng là liên quan đến các quốc gia khác nên chắc chắn phải được bảo hộ không thể nào có thể tranh chấp với những công ty khác.

Thiếu Kiệt thấy việc này cũng tốt nên chấp thuận cho Lý Đồng làm thêm việc bảo hộ thương hiệu này.

- Cái này càng nhanh càng tốt. Có được quyền bảo hộ cũng như có được một tấm thuẫn trước tấn công của những công ty khác.

- Chi phí cho việc này cũng không cao 336 SGD nên không mấy cao đâu. Theo anh biết ở một số quốc gia còn cao hơn. Vì em thuê anh làm trọn

gói hết các thủ tục giấy tờ thêm vào cái này nữa thì anh cũng không lấy thêm chi phí chỉ cần trả anh đúng 2000 SGD tiền công là được.

Lý Đông sợ Thiếu Kiệt lo lắng chi phí phải phát sinh nên cười đùa giải thích. Dù sao hẳn cũng chỉ làm vài giấy tờ đa số là tốn tiền đóng các khoản khác. Giờ có phát sinh thêm chi phí hẳn cũng vẫn còn tiền hoa hồng khoảng 500 SGD.

Thiếu Kiệt thấy cách hành xử của Lý Đông khá lạ không như ở quốc gia mình nếu thêm một hạn mục phải thêm chi phí đó vào. Mà Lý Đông lại không thêm cho chính mình nên mới hỏi.

- Thường một bộ hồ sơ như vậy anh thường có được bao nhiêu hoa hồng?

- Không nhiều thường chỉ 400 > 600 SGD mà ai cũng nói anh đại. Làm nghề này mà cứ lúc nào cũng báo giá thật nên nhiều khách hàng thật nhưng cũng chẳng thấm vào đâu so với cuộc sống ở đất nước này.

Nghe Lý Đông nói thế Thiếu Kiệt cũng hiểu. Ở mỗi nơi có mức sống khác nhau cũng như giữa thành phố và miền quê cũng vậy. Ở vùng xa hơn lương thấp công việc và chi phí xin hoạt thấp. Còn ở thành phố thì lương cao chi phí cao chưa kể phải tốn thêm chi phí phòng trọ thuê nhà ở cũng làm giá cả leo thang.

- Thế sao anh không làm luật sư nữa. Làm ngành đó có tiền hơn nhất là ở một nơi thành phố như thế này luật sư riêng là điều mà tất cả các công ty đều cần mà.

Lý Đông lúc này cũng thở dài một hơi nhìn ra bên ngoài cửa kính của xe than thở.

- Anh ấy hả chắc cũng chẳng có công ty nào muốn thuê nữa đâu. Chỉ vì vài công ty là ăn không minh bạch bị anh từ chối bào chữa. Chưa kể đến những vụ án mà người phạm luật mười mười. Lại được tha bổng mà anh lại không được vào ngành cảnh sát làm luật sư cho họ nên mới long đong đến giờ.

Nghe Lý Đông nói vậy Thiếu Kiệt cũng hiểu ra vì sao mà một luật sư lại làm việc môi giới kiếm tiền như thế này. Bởi bỏ ra nhiều năm ngồi ở trường lớp rồi ngồi cả ở những buổi xử án chưa kể đến là thực tập qua biết bao nhiêu năm rồi.

- Thằng quá thì không được lòng người. Nhưng thôi không sao anh cũng vẫn có thể làm việc khác đâu nhất thiết là phải theo ngành này.

- Em thấy đây đất nước này không nhiều những thứ có thể làm được. Hàng quán thì phải theo khu vực muốn kinh doanh cũng không dễ cạnh tranh cao mặt bằng lại không phải của mình mà thuê lại. Không có vốn lớn sợ rằng không trụ nổi.

Lý Đông cũng đã từng nghĩ đến những biện pháp khác để có thể lo được cuộc sống của mình nhưng vòng tới vòng lui nhiều lần hẳn đành bỏ cuộc. Bởi cái đô thị phát triển rộng lớn này hẳn không thể tìm được việc gì có thể kiếm được vốn nhiều để làm các chuyện khác.

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười rồi giả vờ nói với Lý Đông. Thôi cái gì cũng có cái cách của nó biết đâu bây giờ mình như thế nhưng sau này lại khác thì sao. Miễn là anh không làm gì phạm phải pháp luật là được rồi.

- Ừ tiền mình kiếm ra mà. Miễn không làm hại đến người khác là được. Nhưng mà anh chẳng biết đến khi nào mới thoát khỏi cảnh long đong như thế này. Thôi cứ chờ thời cơ biết đâu lại được.

Lý Đông lúc này ngoài than thở ra cũng không có cách nào khác. Còn Thiếu Kiệt hai ngày hôm nay hẳn dạo quanh một vòng của đất nước phồn hoa thế này cũng có thêm một vài ý tưởng cho mình nhưng với điều kiện hẳn phải có vốn.

Việc này khiến hẳn muốn đi thực sỹ ngay để xem hẳn có thể gom được bao nhiêu tiền để có thể tính đến những chuyện này.

Taxi dừng lại tại một con đường. Thiếu Kiệt lúc này cũng thắc mắc với Lý Đông vì hẳn thấy khu này giống như một nơi dành để tham quan du lịch nhiều hơn là nơi làm việc hành chính của một đất nước.

- Sao nào trung tâm của thành phố cũng là nơi hành chính của cả nước tại đây nó hình thành theo một con đường và luôn để cho khách tham quan đến để nhìn ngắm và chụp hình đây là điều khác biệt với các quốc gia khác. Bởi không phải cơ mật vì ở đây họ theo dạng bỏ phiếu theo dạng hội đồng đô thị.

- Ấy bỏ phiếu theo dạng hội đồng vậy hội đồng đó là do nhà nước chỉ định à?

Thiếu Kiệt lúc này cũng thắc mắc cơ quan pháp lý mà lại không cơ mật mà lại do một nhóm người của khu vực chịu trách nhiệm thì đây là lần đầu hẳn mới nghe thấy.

- Một vùng hội đồng đô thị có thể bao gồm một dân biểu nhóm (Group Representation Constituency, GRC), một dân biểu đơn cử (Single Member Constituency, SMC) hoặc một nhóm GRC và SMC gần nhau cùng thuộc một chính đảng. Nghị sỹ Quốc hội là người đứng đầu Hội đồng đô thị và khu vực bầu cử của họ. Khu vực quản lý của Hội đồng đô thị không liên quan đến phạm vi của đô thị mới. Những khu vực khác nhau của cùng một

đô thị. Cục Nhà ở và Phát triển Singapore có thể được quản lý bởi những hội đồng đô thị khác nhau.

- Vậy là nơi này phát triển theo dạng cộng đồng với nhau rồi mỗi quận một hội đồng riêng như vậy phải không?

Nói ra ý nghĩ của mình Thiếu Kiệt nhìn Lý Đồng thì thấy hấn gật đầu. Bởi ở đây họ hoạt động đúng là theo quận và có năm quận tồn tại được gọi là quận hội đồng phát triển cộng đồng Singapore được thành lập hoàn chỉnh ngày 11 tháng 11 năm 2001.

- Thôi đi làm đăng ký thôi. Nói chung việc này không khó mấy chủ yếu điền một số thông tin vào bản điện tử đóng phí bằng việc chuyển khoản đợt điện thoại của trung tâm là có thể lấy giấy xác nhận và đăng ký công ty.

Theo Lý Đồng vào một trung tâm có khá nhiều bản điện tử có màn hình cảm ứng và những thông tin ngành nghề được bỏ trống mà người đăng ký cần nhập. Thiếu Kiệt thấy được việc đơn giản hóa của đăng ký kinh doanh ở đây rất đơn giản.

Đợi cho Lý Đồng nhập hết tất cả những thông tin về hồ sơ về công ty xong bên máy in đưa ra một dãy số cầm vào trong tay Lý Đồng nói với Thiếu Kiệt.

- Đây khá đơn giản nhưng hiện tại vẫn chưa xong. Mình phải đợi xét duyệt của các người đang điều hành. Sau đó sẽ nhận được thông báo trong lúc đó mình phải ở gần những nơi này vì không biết họ sẽ gọi mình đến lấy giấy lúc nào. Chủ yếu là đợi.

- Đăng ký kinh doanh đơn giản vậy sao? Em nghĩ phải phức tạp hơn nhiều chứ. Sao chỉ đơn giản như vậy được.

Thiếu Kiệt thấy nếu việc đăng ký kinh doanh như thế này thì thật sự là quá đơn giản không có gì phức tạp như của nước mình. Cũng thàn than nhưng ngày lúc này Lý Đồng mới nói.

- Đơn giản vậy thôi nhưng đây chỉ là mới đăng ký hồ sơ thôi. Muốn có giấy phải đợi nhận giấy xác nhận đăng ký. Về nhà đợi hộp thư xác nhận từ ban điều hành quận và các nơi thuế gửi thư về mình lên đóng và kê khai sau đó đợi thêm để có được giấy chứng nhận đúng nghĩa. Việc này thường mất từ 1 đến hai tháng.

Chu Tường Nghe thế cũng cười cười lắc đầu. Nói với Lý Đồng về cách làm việc ở đây.

- Ấy vậy mà cứ tưởng là như thế là xong rồi chứ! đang định nói sao mà làm giấy tờ còn nhanh hơn đi xem phim. Thế mà lại phải đợi cả 2 tháng mới có giấy phép.

- Thường thì phải đợi vì hồ sơ đăng ký kinh doanh ở đây nhiều lắm một ngày có đến 6 hoặc 7 công ty đăng ký mới có khi lên đến 10 cái hồ sơ. Nhưng bên hành chính phải kiểm tra xem các nguồn đăng ký này có đủ điều kiện để mở ra kinh doanh hay không. Lúc đó họ mới xét duyệt. Nhưng với hồ sơ này của mình thì chắc chắn sẽ thông qua thôi.

Lý Đồng nhìn qua hồ sơ đang cầm trên tay một lần nữa mới gật đầu xác nhận với Thiếu Kiệt và Chu Tường. Chu Tường lúc này mới hiểu tại sao phải tới hai tháng sau mới có thể có giấy phép chính thức. Vì nếu chỉ có mỗi một doanh nghiệp hình thành thì phải xác minh thì không khó còn nếu nhiều quá thì bắt buộc ai cũng phải chờ đợi

- À mà sao nước mấy anh hiện đại thế mà lại phải dùng tới thư để xác minh công ty sao không dùng mail cho nhanh và tiện lợi. Thấy như thế tiết kiệm được thời gian mà.

- Không để tránh tình trạng công ty ảo nên bắt buộc phải có địa chỉ sử dụng để nhận thư giấy báo của các bên điều hành như thế nên mới phải đợi lâu và trung tâm cũng biết đó là công ty đúng với việc đăng ký hay không.

Thấy Lý Bân nói như thế Thiếu Kiệt mới đưa ra ý kiến của mình. Hắn thấy nếu một công ty mà vẫn có thể lấy địa chỉ đó đăng ký sau khi hết hạn thuê vẫn có thể hoạt động như bình thường cũng không ai biết.

- Ủa vậy hết thời hạn đăng ký người ta vẫn có thể lấy đó làm công ty mà bán lại giấy thuế được mà?

Nghe được điều này Lý Đồng cũng cười lớn. Bởi việc này đối với quốc gia này có thể là trọng tội rất lớn.

- Việc này không dễ đâu. Người cho thuê nhà làm kinh doanh phải chịu trách nhiệm báo cáo khi người thuê rời khỏi. Và công ty đó nếu không có giấy đăng ký chuyển dời thì sẽ bị hủy. Toàn bộ tờ khai báo cáo thuế được in mỗi tháng và hạn nộp đều được gửi qua bưu điện nếu không có người nhận và nộp thuế đúng hạn theo dấu của công ty thì vẫn bị hủy. Thường những địa điểm lấy thư đều được đánh dấu bởi mã số bưu chính của khu vực quản lý đó. Nên việc này là không thể nào.

Hiểu được thêm phần nào sự chắc chắn liên kết giữa công dân người quản lý của cả khu vực. Chư kể đó những lá thư được gửi đi hoặc nhận sẽ được đánh dấu mã số bưu chính riêng thì càng là một vấn đề cho nhưng ai muốn sử dụng cách này để né thuế.

- Thì ra là vậy xem ra hệ thống chắc chắn hơn nhiều. Nhưng mà hình như em nghe nói là người nước ngoài được miễn thuế ở lĩnh vực bất động sản của quốc gia mình phải không?

- Việc này thì đúng là có nhưng mà chỉ một số ưu đãi khi đầu tư thôi. còn nếu em mua nhà theo dạng nhà ở thì căn đầu tiên sẽ được miễn thuế phát sinh. Còn những ngôi nhà thứ 2, thứ 3 thì em phải đóng thuế từ 5 đến 15 phần trăm. Còn nếu theo dạng công ty đầu tư dự án và bất động sản thì lại khác.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về bất động sản thì Lý Đồng mới giải thích cho hẳn biết. Vì những gì liên quan đến bất động sản của quốc gia này có thể nói khá phức tạp

- Điều kiện để người nước ngoài sở hữu nhà tại Singapore khá thông thoáng. Khi đầu tư vào bất động sản ở Singapore, khách hàng là người nước ngoài không chỉ được hưởng môi trường sống chất lượng mà còn được hưởng các dịch vụ tiêu chuẩn quốc tế. Đặc biệt, khi mua nhà tại đất nước này, người mua không bị đánh thuế trên lợi nhuận bất động sản, cũng không có thuế cho chuyển nhượng bất động sản. Người nước ngoài mua nhà chỉ phải trả một khoản thuế nhỏ. Đó là khi em đầu tư vào những các dự án xã hội của quốc gia mới được hưởng chính sách này.

Cả Chu tường và Thiếu Kiệt cũng lắng nghe và đều cảm thấy có một ưu ai nhất định trong đó khi mình là người đầu tư nhưng hẳn cũng không biết đó chỉ là với những người đầu tư vào công cuộc phát triển mà quốc gia này đang đem lại cho người dân của mình.

Chính với những dự án xã hội thứ thế này với hơn 80% dân số nước họ hầu như đều có nhà ở. Trong khi đó họ là một quốc gia có diện tích không lớn bằng các quốc gia xung quanh mình. Có thể nói đây là một chính sách quyết định bởi những bãi đất xây lên thành phố phát triển vượt bậc, đem quốc gia này bỏ xa các nước láng giềng xung quanh mình.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 261: Âm Thực Singapore

Đối với một đất nước nhu cầu về nhà ở dành cho mọi tầng lớp của nhân dân được chú trọng cao là một điều thúc đẩy nền kinh tế của đất nước. giống như những gì người ta hay nói có an cư mới lạc nghiệp. Cuộc sống mà có một căn nhà thì chắc chắn người dân sẽ sớm có cuộc sống sung túc.

Thấy được điều kiện thúc đẩy kinh tế nhờ vào quỹ đất đai mà những công trình xã hội của đất nước singapore phát triển hơn các nước khác về kinh tế trong khi đó nguồn tài nguyên thiên nhiên của họ lại hoàn toàn không có. Chỉ nhờ vào du lịch và chính sách phát triển đi đến sự phồn thịnh vốn có của chính họ.

- Thôi anh em mình ghé vào trung tâm thương mại bình dân ở đây dùng cái gì đó đi. Ở đây không thiếu gì đâu nhất là âm thực. Họ quy hoạch hoàn toàn theo từng khu và không có sự lộn xộn như những quốc gia khác đâu hai người cứ yêu tâm.

Theo chân Lý Đồng đến một trung tâm thương mại. Nói đúng hơn nó là dạng chợ theo quy hoạch của singapore như một siêu thị được phân khu và theo từng mặt hàng nhất định.

Khách hàng đến đây nhiều thành phần đa số là người bình dân vì giá thành ở đây mềm hơn những trung tâm dành cho khách du lịch. Bây Giờ Chu Tường mới hỏi Thiếu Kiệt với Lý Đồng.

- Chỗ này của mình có món gì ngon không? Đặc sản ăn uống ấy.

- Có chứ nhiều món ở singapore rất ngon đối với chúng tôi nó là bình dân. Nhưng đối với các bạn có thể không kiếm ở đất nước khác những món

ăn như vậy đâu. Cũng may trong khu này có hết những các món đó để tôi gọi cho các cậu.

Thiếu Kiệt là Chu Tường ngồi xuống một bàn ăn ở một góc. ở đây không có những hàng quán mỗi nơi phải chuẩn bị cho mình bàn ghế riêng biệt mà được quản lý nơi này cấp cho riêng hẳn một khu vực dành cho khách dùng đồ ăn. Chỉ cần khách hàng tới gọi món đều được đưa một số thẻ nhân viên chỗ bán hàng sẽ mang tới cho bạn.

Từng người từng quây hàng mang tới bàn của Thiếu Kiệt và Chu Tường. Cho đến khi bàn đầy ắp những món ăn gần cả mười món. Lý Đồng mới cười cười nhìn hai người họ nói.

- Đây là những món ăn phổ thông của người dân ở nước chúng tôi. Đi kèm theo đó là những sự trộn lẫn những sắc thái văn hóa của các dân tộc. Đây là Bak Kut Teh (soup xương sườn heo) ;Wanton Mee ;Bánh cà rốt chiên; Dim Sun; Bánh mì nướng Kaya và trứng trần lòng đào; Cua bể (sốt ớt - hạt tiêu);Bún nước Laksa; Dầu cá nấu cà ri;Bak Chor Mee (肉脞面 Mỳ thịt băm); Hàu tráng trứng (Orh Lua).

Nhìn từng món ăn mà mà Lý Đồng giới thiệu Thiếu Kiệt tuy hẳn đã từng ăn khá nhiều món ăn lạ nhưng vẫn chưa thấy những món ăn này. Nên lòng tò mò muốn biết từng món ăn và tên gọi và tại sao nó lại thông dụng với người dân nơi đây.

- Cái bak kut teh này chỉ toàn nước với một cái sườn heo cũng là món ăn à?

- Phải chứ sao không cái này là món ăn có lịch sử lâu đời đàn hoàn đấy.

Thấy Chu Tường chỉ chỉ vào cái tô có cái sườn heo xung quanh chỉ toàn là nước màu đục đục nhìn mặt Lý Đồng khẳng định với hẳn là món ăn và

có cả lịch sử chứng minh. Nên Thiếu Kiệt và Chu Tường đều nhìn hẩn lảng nghe xem cái món lạ đời này có lịch sử như thế nào.

- Một trong nhiều tương truyền về sự phát minh ra món Bak Kut The đó là thời xa xưa ở Singapore, một người ăn xin đói khổ nọ tới một tiệm mì thịt heo để xin đồ ăn. Người chủ quán lúc ấy cũng trong cảnh thiếu thốn tuy vậy vẫn có lòng giúp đỡ người ăn xin. Ông ninh một vài mảnh xương heo còn sót lại, nêm vào đó các loại gia vị bình dân mà ông dùng để tăng hương vị cho thức ăn, bao gồm có hồi hương và hạt tiêu để tạo cho món ăn có màu như nước trà. Như thế, trà sương sườn đã ra đời. Một giáo sĩ đã nói rằng: đây là một loại thuốc bổ được tạo ra để làm “phục hồi sinh lực” cho những người phu khuân vác Trung Quốc làm việc ở khu vực cầu cảng Clark Quay.

Nghe được Lý Đồng vừa nói vừa lấy muỗng múc từng muỗng nước bỏ vào miệng mình Thiếu Kiệt với Chu Tường cũng làm theo. Khác với cái màu nâu sẫm của tô súp khi những giọt nước xúp vào trong miệng thì một vị thanh mát và hương thơm của những gia vị kia được tỏa ra trong khoang miệng. Nó làm cho Thiếu Kiệt và Chu Tường không gằn ngai muỗng tiếp những muỗng tiếp theo. Chưa kể đến miếng sườn với phần thịt mềm được ninh như cũng là cho vị ngọt của thịt mỗi lần cắn vào vị ngọt tiết ra như làm dịu đi cái nóng bức khó chịu của Singapore.

Thiếu Kiệt nhìn đến một đĩa mì có những cái hoành thánh và xá xíu màu hồng thêm một ít cải xanh với một loại nước sốt được rưới bên trên mới hỏi Lý Đồng.

- Món này giống mì xá xíu khô vậy?

Gật đầu xác nhận rồi để cạnh cái đĩa mì một chén soup nhỏ Lý Đồng mới nói.

- Món mì Wonton này có lẽ nhận sự ảnh hưởng từ ẩm thực Hồng Kông. Nhưng đã trở thành một phần không thể tách khỏi trong nền văn hóa của nước chúng tôi. Đặc trưng kiểu món ăn của người Singapore là ăn “khô”, rưới lên một vài loại nước sốt ngọt nhẹ, vài lát thịt heo char siew- thịt heo nướng hoặc quay kiểu Trung Quốc, sủi cảo nhồi thịt heo với một bát soup nhỏ.

Chu Tường đưa tay với lấy đĩa mì và chén soup bắt đầu cầm đũa lên gắp từng món trong cái đĩa. Khác với vị thường thấy của mì xá xiu ở đây nước sốt được rưới lên mang một vị mặn và có mùi thơm của hành lá được phi vàng đập dập rồi đảo sơ.

Với độ sóng sánh trên từng sợi mì người ở đây không chỉ dùng dầu hào mà còn có cả một chút béo của mỡ heo. Thêm vào đó miếng thịt bên ngoài vị ngọt bên trong lại có được một vị dai ngon không mất đi cái hương vị vốn có của nó.

- Còn đây là Bánh mì nướng Kaya và trứng trần lòng đào đây là Món ăn sáng truyền thống duy nhất của người dân bọn anh. chính là bánh nướng nhân mút dừa với đôi ba quả trứng trần. Loại bánh mì truyền thống là ổ bánh hình chữ nhật màu trắng, đem nướng trong lò, phết đều kaya mặt trong của hai lát bánh- một loại mút dạng lỏng hay nước sốt xuất sứ từ Malaysia làm từ dừa hoặc trứng, sau đó thì kẹp thêm một lát bơ SCS dày để cho từ từ tan chảy giữa 2 lát bánh mì còn ấm. Đây chính là kiểu bánh nướng Kaya cổ điển tại Singapore. Thêm vào đó, những loại biến tấu cho khác đi có thể sử dụng bánh mì nâu thái lát mỏng, bánh sữa tròn hoặc “Jiam Tao Loh Tee” như bánh gậy của Pháp.

Thiếu Kiệt cầm lên hai mẫu bánh mì ở giữa có nhân bánh và có những cái trứng gà được trần sơ đập bỏ ra đĩa với một ít nước sốt rãi đều trên mặt. Miếng bánh cắn vào có vị bùi bùi và béo của mút dừa và độ mềm mại của

bánh mình cũng làm cho người ta thích thu thêm vào đó những quả trứng gà hồng đào âm âm đang mời gọi.

Đối với món trứng trần, trứng thường được chế biến bằng cách cho vào một nồi lớn nước sôi bằng kim loại được đậy vung kín. Sau khoảng thời gian ước lượng, trứng được vớt ra khi đạt yêu cầu món ăn. Thời gian trần trứng trong khoảng 7- 10 phút tùy theo từng sở thích về độ chín của trứng.

Với bước chuẩn bị, vỏ trứng được tạo rãnh nứt để sau đó có thể tách hai nửa vỏ trứng bằng tay không, lòng đỏ và lòng trắng trứng được hứng bằng một chiếc đĩa đặt ở bên dưới, phần vỏ trứng sau đó được vớt bỏ. Nêm gia vị với một chút hạt tiêu và xì dầu độ đậm, nhạt tùy ý.

Lúc này là thời điểm dùng chúng ngon nhất vì lòng đỏ vẫn là một chất lỏng sền sệt khá thú vị. Nhưng nếu để lâu thêm ít phút thì sẽ không ngon bởi khi trứng nguội nó sẽ thay vào đó là mùi tanh mà ít người muốn dùng lại.

Thấy Thiếu Kiệt và Trương Hạo cứ dùng lần lượt các món mình giới thiệu khác mất nhiều thời Lý Đồng nhứ mà nói.

- Thôi để anh giới thiệu hết rồi hãy ăn. Chứ cứ vừa ăn từng món vừa giới thiệu mệt quá. hai người cũng không biết được nó như thế nào.

Chu Tường với Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhẹ. Đúng là cứ để Lý Đồng giới thiệu từng món rồi ăn từng món như vậy đúng là lâu hơn nhiều so với việc hẳn giới thiệu một lượt rồi ăn.

- Khởi đi anh quan trọng món ăn ngon là được lai lịch của nó thì có thể tìm hiểu sau. Không nhất thiết món nào cũng phải giới thiệu đâu. Âu cũng chỉ là món ăn mà thôi.

Thiếu Kiệt biết đề tài này mà kéo dài thì những món ăn ở đây cũng nguội lạnh bởi vì Ẩm thực Singapore là biểu hiện của sự đa dạng sắc tộc của nền văn hóa của Singapore có nguồn gốc từ Malaysia, là một sản phẩm của thế kỷ của sự tương tác văn hóa do vị trí chiến lược của Singapore.

Thực phẩm bị ảnh hưởng bởi các truyền thống ẩm thực Malay bản địa, người Trung Quốc chiếm ưu thế, người Indonesia, người Ấn Độ, người Peranakan, phương Tây đặc biệt nhất là Anh và Á-Âu chịu ảnh hưởng của Bồ Đào Nha, được gọi là Kristang kể từ khi người Anh thành lập Singapore trong thế kỷ mười chín.

Việc này ảnh hưởng từ các khu vực khác như Sri Lanka, Thái Lan, và Trung Đông tồn tại trong văn hóa ẩm thực địa phương. Ví dụ trong các khu ăn uống ngoài trời Singapore, đầu bếp Trung Quốc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Ấn Độ có thể thử nghiệm với các loại gia vị và nguyên liệu như me, nghệ, và bơ sữa trâu, trong khi một đầu bếp người Ấn Độ có thể phục vụ một món mì xào.

Với một loạt các ảnh hưởng từ các quốc gia khác nhau, đủ để lưu ý rằng hiện tượng toàn cầu hóa cũng có ảnh hưởng đến ẩm thực tại Singapore.

Lý Đông lúc này cũng cảm đũa lên. Họ bắt đầu ăn trong lúc chờ đợi những thông tin về giấy báo đăng ký kinh doanh của Thiếu Kiệt. Hơn thế nữa Thiếu Kiệt chốc chốc Thiếu Kiệt lại hỏi về những lĩnh vực chủ yếu ở đây. Nhắm có một ánh mắt khách quan cho những gì mình đang dự định.

Đang nói cười vui vẻ bỗng nhiên Lý Đông xầm mặt lại im lặng. Như bình thường không nói gì nữa. Thấy thế Chu Tường mới hỏi hần.

- Có chuyện gì thế? Đang vui sao bỗng nhiên mặt hầm hầm vậy.

- Không có gì chỉ là vừa thấy được người không nên thấy. Thôi mình chuyển chỗ khác đi.

Thiếu Kiệt ngồi bên cạnh Lý Đông lúc này thấy một vài người đang hướng về phía bàn của mình chỉ trỏ. Hắn nhận định lúc này Lý Đông muốn tránh mặt những người đó để không phải phiền phức nên mới gật đầu nói.

- Cũng được chuyển chỗ cũng được. Không có gì hết tránh một chuyện bớt một việc phát sinh không đáng có.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Đông có vẻ cảm kích mọi người định đứng lên thì những người kia đã đến bên cạnh Lý Đông. Một người đến bên cạnh vỗ vai sau lưng hắn nói.

- Ấy da có phải đại danh鼎鼎 luật sư Đông đây không. Mọi người xem nhé Phong thái của luật sư Đông đây thấy không người ta điệu thấp ăn uống ở hàng quán như thế này mới gọi là tiết kiệm. Đâu bằng mọi người bọn mình phung phí tiền bạc nhà hàng. Mấy đứa mới ra trường đây nhớ luật sư đồng đây. Anh minh liêm chính không bào chữa cho người đứng tội nghe chưa.

Những người xung quanh phía sau người đang nói cười đùa. Chế giễu Lý Đông. Lúc này bản thân bị trêu chọc Lý Đông cũng nóng giận.

- Quang Tác mày khinh người vừa thôi!

- Ấy cha! vẫn còn hung hăng như ngày nào! Mày hết thời rồi Lý Đông à. Tao nhớ một số người nói mày đang làm việc môi giới. Hay là hướng dẫn viên du lịch ấy nhỉ. À đúng rồi vị luật sư của mọi người sao lại làm mấy cái này nhỉ. Phong thái năm đó đâu rồi.

Người thanh niên Được gọi bằng Quang Tác này nói chuyện tương đối khó nghe. Chu Tường lúc này cũng nhíu mày nói nhít lại gần Thiếu Kiệt

nói.

- Việc này sao Thiếu Kiệt!

- Không phải chuyện của mình đừng dây vào, Để đó chuyện của Lý Đồng để anh ta tự giải quyết mình chân ướt chân ráo chưa biết những người này thế nào đối với Lý Đồng.

Thiếu Kiệt nói ra những suy nghĩ của mình đối với việc này cho Chu Tường nghe hẳn cũng im lặng đứng một bên không nói gì để cho Lý Đồng tự đối phó.

Nghe được những lời của Quang Tác nói mình. Lý Đồng chỉ cười cười lắc đầu chỉ thẳng mặt Quang Tác nói.

- Đúng vậy tao vẫn hùng hổ như xưa thì đã sao. Không phải bọn mày đã từng bảo chữa cho rất nhiều những kẻ phạm pháp sao. Không phải bọn mày mua chuộc nhân chứng hăm dọa gia đình họ sao. Bọn mày có gì mà không dám làm. Một bè lũ luật sư bất lương thì cũng như thế thôi. Thà thẳng Lý Đồng này nghèo, Cũng không phải hạn mặt dày vô sỉ như bọn mày.

Nhóm người Quang Tác lúc này không ngờ giữa nơi đông người Lý Đồng lại hùng hổ nói chuyện quát tháo nhóm người bọn hắn như thế. Quang Tác hẳn nghĩ với thân phận của họ đi đến đâu với trang phục chỉnh tề thì nếu xảy ra chuyện gì họ vẫn mang tiếng công chức nhà nước mà làm việc nên không ngại nói với Những người của hắn.

- À cái thằng này hôm nay lại lên giọng kìa. Hay là vừa tìm được chỗ dựa nào rồi định trở mình? Hai thằng khách du lịch này sao? Bọn nó dám bảo vệ mày lúc này đây.

Thiếu Kiệt lúc này bình tĩnh từ tốn lấy điện thoại ra mở khóa nhân +65 999 đây là số khẩn cấp của cảnh sát singapore. Điện thoại vang lên âm

thanh của tiếng nhất máy điện thoại. Thiếu Kiệt nhanh chóng nói vào điện thoại một tràng tiếng anh.

- Sorry this phone number is of the police. I am a tourist to your country. I am currently attacked by a group of people. We are at the Makansutra Gluttons Bay Food Center. (xin lỗi số điện thoại này có phải của cảnh sát. Tôi là du khách đến nước các bạn. Hiện tại tôi đang bị một nhóm người ở đây tấn công. Chúng tôi đang ở Trung tâm ẩm thực Makansutra Gluttons Bay.)

Bên kia một âm thanh của vị tổng đài viên nói lại chỉ có Thiếu Kiệt và những người bên cạnh hẳn như Lý Đồng và Chu Tường Nghe thấy

- Please hold the machine for more than 30 seconds so we can locate you.(vui lòng giữ máy trên 30 giây để chúng tôi định vị bạn.)

Cả Lý Đồng cũng bất ngờ khi nghe Thiếu Kiệt nói những câu đó qua điện thoại hẳn cũng hiểu Thiếu Kiệt đang định làm gì. Thiếu Kiệt thì cười hẳn hiểu rõ ở quốc gia này chú yếu là nhờ vào du lịch nên khi nói bạn là khách du lịch mà lại bị người bản xứ tấn công. Không cần biết là bạn đúng hay sai trước hết các nhân viên cảnh sát sẽ nhanh chóng đến bảo vệ bạn.

Nhóm người của Quang Tác xanh mặt họ không ngờ Thiếu Kiệt lại gọi số khẩn cấp nên nói bằng Tiếng địa phương của mình đại khái Thiếu Kiệt hiểu họ muốn cướp điện thoại để cúp máy. Thiếu Kiệt nói bằng ngôn ngữ của quốc gia mình với Chu Tường.

- Chịu đánh lấy Thương Tích. Kiệt!

Hẳn hiểu rõ nếu Lý Đồng bị đánh không thì sẽ giằng xé nội bộ nhưng nếu hẳn hoặc Chu Tường bị đánh thì lúc đó mới là chuyện lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 262: Vào Đồn Cảnh Sát

Hiểu được ý tứ muốn làm gì Chu Tường nhảy ra trước mặt của Thiếu Kiệt và Lý Đồng. Tuy Chu Tường thường xuyên chỉ ngồi đánh máy nhưng đánh nhau hấn cũng không phải hạng dễ bắt nạt lần đó ở nhà hàng Thiếu Kiệt cũng đã thấy được phần nào thân thủ của Chu Tường.

Lý Đồng lúc này mới lo lắng nói. Cẩn thận hấn cũng đứng phía trước ngang hàng với Chu Tường để Thiếu Kiệt phía sau. Thấy hai người chặn lại nhóm người xông lên Chu Tường lật bàn đang trước mặt mình hất về phía những người đang xông lên. Một số đồ ăn còn thừa lại trên bàn hướng phía bọn người của Quang Tác bay đến.

Một người đến trước mặt Chu Tường hướng nắm đấm tay đánh về hướng mặt Chu Tường. Không tránh né Chu Tường để cho bọn hấn đánh mình một cái rồi mới đạp tên này văng ra khỏi chỗ mình. Một tên khác thấy thế từ bên hông đạp qua hướng phần hông của Chu Tường nhằm tới.

Thiếu Kiệt từ sau lấy hai tay mình mượn lực từ vai của hai người Chu Tường với Lý Đồng đạp ngay lúc tên kia còn đang ở trên không trung. Quang Tác bị Lý Đồng một mặt ép gắt gao Thiếu Kiệt cũng không ngờ Lý Đồng lại có thể đánh nhau khá tốt.

Thiếu Kiệt Hướng một người đang vung tay về phía hấn cầm cái ghế gần đó đập xuống. cái ghế bằng nhựa vỡ tan tành. Không hiểu do cái ghế đã lâu hay là do Thiếu Kiệt đập xuống quá mạnh, từng mảnh vỡ văng tung tóe.

Chu Tường và Lý Đồng mỗi người hai bên đánh về phía những người của Quang Tác. Đấm đá toan loạn cả lên không ra đội hình. Chỉ vì bên những người kia kẻ té xuống đau lại tức lên xông đến. Nhìn thì có vẻ như bọn người Thiếu Kiệt ở thế yếu nhưng không phải. Hiện tại người bị đánh

vẫn là nhóm người Quang Tác đang hùng hổ dọa người như muốn ăn tươi nuốt sống bọn người Thiếu Kiệt.

Chu Tương và Lý Đồng tuy cố định một chỗ không di chuyển nhiều nên có vẻ như họ ở thế bị động đôi lúc người bên ngoài còn thấy được hai người bị đánh. Nếu ai nhìn ở ngoài vào thì có thể tưởng họ bảo vệ cho Thiếu Kiệt nên mới bị đánh mà không thể xông lên.

Nhưng ba người chủ yếu lấy Thương tích để có thể kiện. Nhưng giờ thấy tình hình như bên kia bị đánh nhiều hơn mình. Chu Tương với Thiếu Kiệt mới giả vờ thất thế. Để những người kia đánh vào những chỗ không nguy hiểm. Họ hoàn toàn cố thủ để cho những Thương Tích có thể thấy được mặt ngoài của da thịt.

Một tên đá vào Chu Tương tuy đau và gò bó nhưng Chu Tương cũng biết nếu ra tay nặng quá thì những người này có thể kiện lại hẳn. Dù sao họ cũng chỉ là khách du lịch. Nếu đánh người dân nơi đây bị thương nặng hoặc vì lý do gì đó thì sẽ không tốt.

Thiếu Kiệt tuy biết lần này mình sẽ chiếm lý nhưng ra tay nếu không có chừng mực cũng không đem lại kết quả mà mình muốn. Hẳn để cho mình chịu vài đấm đá cũng không tổn hại gì đến mình chỉ da thịt dày rèn luyện nhiều có đau cũng nhất thời.

Lý Đông cũng bị vài người đánh phải. Nhưng vừa rồi hẳn chỉ nghe Thiếu Kiệt nói gì đó với Chu Tương mà không hiểu được ngôn ngữ của họ nên cũng lo lắng rằng bọn Thiếu Kiệt, Chu Tương bị đánh sẽ ảnh hưởng không nhỏ.

Ngay lúc này một đội an ninh cùng cảnh sát có mặt chạy xuống tới nơi không nhanh chóng không chế những người của Quang Tác lại.

Còn bên người nhóm Thiếu Kiệt Lý Đồng mới lại trước mặt Thiếu Kiệt xem Thiếu Kiệt có sao không. Một nữ cảnh sát đến chỗ của Thiếu Kiệt Chu Trương hỏi hần.

- Cậu là người đã gọi điện tới số khẩn cấp.

Nhìn qua người nữ cảnh sát trước mặt Thiếu Kiệt thấy được cô còn khá trẻ. Mặt trên mình bộ cảnh phục nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp của một Thiếu nữ vốn có. Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu đáp lại người nữ cảnh sát.

- Vâng! chúng tôi đang dùng thử những món ăn ở đây thì bị nhóm người này lại. Họ nói gì đó với người của chúng tôi còn hăm dọa. Các vị có thể trích xuất camera kia là thấy được những gì diễn ra.

Người cảnh sát lúc này mới nhìn vào phía tay Thiếu Kiệt chỉ. Mới phát hiện ở góc đó có một camera dành cho an ninh nơi này quan sát. Thật chất những nơi công cộng đều có camera và việc nhân viên trông coi camera không thường chú ý đến là điều ai cũng biết vì camera có thể xem lại dữ liệu từ ổ cứng qua địa chỉ host ip định sẵn.

Không chỉ riêng những người cảnh sát chú ý về phía cái camera đặt gần nơi của họ mà Quang Tác cùng bọn người của hần cũng xanh mặt. Hần phát hiện nếu mà Thật sự bị quay chụp lại người đuổi lý là hần không phải là nhóm của Thiếu Kiệt. Mà đã có ghi hình thì hần cũng không thể nào đổ lỗi cho việc khác.

Hần cũng hiểu nếu đối phó với khách du lịch nếu chỉ cần không có bằng chứng gì hần vẫn có thể chiếm lý đưa ra tiền hành vẫn là dân dân sự thông thường. Còn nếu mà đã có quay chụp lại thì hần không thể nào thoát tội sinh sự ầu đã uy hiếp khách nước ngoài.

Cùng một loại hình thức sử lý như nhau nhưng cái thứ hai được nâng cao bản án lên rất nhiều lần. Không còn là ầu đã xích mích bình thường nữa.

Người nữ cảnh sát sau khi thấy camera cũng ra hiệu một cảnh sát gần đó như muốn anh ta đi lấy dữ liệu. Bây giờ cô mới nhìn Thiếu Kiệt gật đầu rồi nói.

- Được rồi mời các bạn theo tôi về trụ sở cảnh sát làm việc! lấy lời khai để làm sáng tỏ vụ việc này.

Thiếu Kiệt gật đầu cũng đồng ý. Đối với chuyện này bọn hắn là người chiếm lý. Không phải ngẫu nhiên Thiếu Kiệt chọn nơi camera có thể thấy được mọi thứ.

Quan niệm của tất cả mọi người khi đến một nơi mà mình không biết họ thường quan sát mọi thứ. Cái đầu tiên sẽ là nơi này có camera quan sát hay không. Đặc tính này có thể sẽ ít người nhận ra nó là vô thức. Chỉ cần bạn đi đâu, làm gì khi bạn ngồi xuống một nơi đông người hay một trung tâm đông đúc bản năng an toàn sẽ tự hướng bạn đi tìm những mắt điều hâu đây là các gọi của camera quan sát theo một phân tích khoa học.

Thiếu Kiệt cũng vậy hắn vừa đến đây đã có người muốn thông qua hắn đối phó với Huyền Thanh nên dù thế nào hắn cũng phải đề phòng một chút ít vì hắn đang đi cùng người của Huyền Thanh giới thiệu cho mình nên rất dễ trở thành mục tiêu cho những người đó.

Bây giờ bên cạnh mới vang lên một âm thanh khá quen thuộc.

- Lại là cậu à. Tôi chuẩn bị giao ca lại gặp vụ này của cậu xem ra cậu mới đến đây mà phiền toái không nhỏ nhỉ.

Quay lại nhìn về phía âm thanh phát ra Thiếu Kiệt thấy được đây là một trong hai người đã đến nhà mình vào ngày hôm qua khi hắn mới đến.

- Cái này không phải do tôi à. Hiện tại đang đợi giấy đăng ký công ty nên mới ngồi đây ăn uống đâu nghĩ rằng sẽ gặp trường hợp này.

Người nữ cảnh sát nghe Thiếu Kiệt nói thế cùng nhìn người kia hỏi.

- Anh quen cậu ta?

- Ừ cậu ta hôm vừa đến đây cũng bị ai đó báo cho đồn cảnh sát nói cậu ta làm chuyện xấu. Vậy là lần này xác định có người muốn không để cậu đầu tư vào đất nước tôi rồi. Chuyện này phải điều tra kỹ lưỡng mới được.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười. Hắn biết chuyện này có thể không liên quan gì đến chuyện hắn mở công ty ở đây. Nhưng nếu cảnh sát viên này đã nói thế thì cứ cho là vậy. Đất nước này là một nơi khuyến khích các nước và các doanh nghiệp nước khác đầu tư để họ phát triển.

Giờ Thiếu Kiệt muốn lập công ty, thì xem như đem lại một phần thuế chưa biết thành công hay không. nhưng đó đã là giúp đất nước họ có thêm một doanh nghiệp tạo điều kiện cho người dân ở đây sẽ có thêm việc làm.

- À lần này là lần thứ hai gặp cậu nhỉ? hình như cậu tên là Thiếu Kiệt đi.

- Ừ đúng tôi tên Thiếu Kiệt. còn anh?

Thiếu Kiệt thấy người cảnh sát này cũng đã tiếp xúc với mình khá lâu nhưng vẫn không biết tên gọi anh ta để gọi cũng là một vấn đề không mấy tốt.

- À tôi tên Sok Khan. Còn đây là nữ cảnh sát đồn chúng tôi. nguyên Mie!

Gật đầu xem như đã biết Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Sok Khan.

- Hiện tại chúng tôi đang đợi giấy báo làm đăng ký doanh nghiệp nếu rời khỏi đây khi có giấy báo thì phải làm sao?

- Chuyện này anh yên tâm bên sở cảnh sát chúng tôi sẽ liên hệ với bên đó để đưa về sở cảnh sát cho các anh.

Lý Đồng lúc này cũng gật đầu đi theo những người của sở cảnh sát. Không như Quang Tác nhóm người Thiếu Kiệt được lên một xe cảnh sát riêng biệt mà không phải mang còng và phải ngồi cùng một xe tải như bọn họ. Mọi người bên ngoài cũng hiểu được những người Quang tác là người gây chuyện còn những người của nhóm Thiếu Kiệt là người bị hại.

Xe cảnh sát rời đi nơi này khoảng vài phút sau đó Thiếu Kiệt và tất cả mọi người đến đồn cảnh sát. Không như những gì ở đồn cảnh sát của quốc gia. Ở đây có sự khác biệt rất lớn chỉ có cục trưởng cục cảnh sát mới có được một phòng riêng nhỏ còn những người cảnh sát khác đều ngồi trong phòng với những giấy tờ.

Bên cạnh bức tường là một dãy ghế gỗ những người của nhóm Quang Tác bị để ngồi đó với những cái còng được khóa lại với thanh sắt cố định trên tường.

Thiếu Kiệt và Chu Tương được ngồi ở bàn bên ngoài. Nguyễn Mie đưa cho hai người một bản tự khai và ghi lại tất cả những diễn biến đã diễn ra lúc này một nhóm cảnh sát về sau đem theo một ổ cứng dữ liệu đưa vào trong phòng phá án.

Một số người ở lại bên ngoài phòng trông coi người còn một số còn lại thì ở lại canh chừng người phạm tội. Thiếu Kiệt và Chu Tương sau khi điền những thông tin xong đưa lại cho người cảnh sát đang ở lại.

Vì Chu Tường và hãn đều chỉ ghi lại những diễn biến mà mình đã gặp trong trung tâm âm thực. Nên không có gì gọi là sai sự thật. Họ chỉ thấy sao ghi lại như vậy nên hai tờ khai hoàn toàn giống nhau về tình tiết.

Người cảnh sát đem hai tờ tự khai vào cho nhóm người trong phòng xem xét phá án. Lúc này vừa vào hãn thấy sok khan cùng mọi người trầm mặt. Nhìn qua màn hình hiển thị đoạn video vừa rồi lấy được hãn mới đứng chôn chân một chút.

thấy người cảnh sát đi vào với hai tờ khai sok khan mới đưa tay cầm lấy nhìn qua hai bản lời khai đều như nhau nên trầm mặt xuống. Đưa lại cho mọi người đọc hai bản tờ khai. Những người hiện tại trong phòng cũng nhú mày.

- Xem ra chuyện này không dễ dàng xếp một bên là nhóm luật sư còn một bên là doanh nghiệp chuẩn bị đầu tư vào quốc gia việc này không ổn làm không khéo chuyện này mà đem ra phương tiện thông tin đại chúng thì bên mình là người chịu thiệt.

Nguyễn Mie lúc này mới hướng mọi người trong phòng nói ra ý kiến của mình. Cô cũng biết nếu họ không dàn xếp được chuyện này chỉ cần bên Thiếu Kiệt đưa chuyện này đến lãnh sự quán nước sở tại nhờ can thiệp thì càng rắc rối. Việc này có thể ảnh hưởng rất lớn sự ban giao của hai nước trong khu vực.

Bất cứ nơi nào cũng vậy khi có một người dân nước mình đến tham quan du lịch hoặc làm ăn đều được sự bảo vệ đúng với luật pháp thế giới. Chỉ cần người đó không làm gì sai, không phải là người phạm tội họ có thể báo với lãnh sự quán của nước họ tạo áp lực với nước đang tiến hành điều tra hoặc bắt giữ làm tổn hại đến người dân du lịch của nước họ.

- Xem qua đoạn video thu được từ camera có thể thấy được hoàn toàn hai người này và một người dân của nước ta đi chung là người bị hại. Nhưng vấn đề ở đây không đơn giản là những người kia hiện tại hầu như đều là luật sư.

Sok Khan lúc này cũng nói ra tình huống mà họ đang gặp phải. Ai cũng biết nếu để thông tin một nhóm luật sư đánh doanh nghiệp đang chuẩn bị đầu tư hay là khách du lịch thì sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với ngôn luận từ các phía.

- Không phải đâu hình như Lý Đồng hồ sơ anh ta cũng là Luật Sư riêng dạng cá nhân. Nếu tôi nhớ không lầm anh ta cũng có mấy lần giúp chúng ta trước đây nhưng không hiểu sao vẫn không gia nhập được đội luật sư của cảnh sát.

Một người cảnh sát trong nhóm người ở đây như nhớ ra Lý Đồng là ai cũng hướng mọi người đưa ra suy nghĩ của mình.

- Ủ anh ta hình như Luật sư nhưng mà có vẻ như không được lòng mọi người nên mới như hiện tại. Nhưng dù sao cũng là luật sư chuyện này rắc rối quá.

Sok Khan cũng thở dài. Luật sư với doanh nghiệp lại là người nước ngoài. Nếu người trong nước không thì vẫn có thể dàn xếp được. Còn lần này lại còn liên quan đến nhiều thứ. Nguyên Mie sau khi xem đi xem lại nhiều lần đoạn video mới nói ra suy nghĩ của mình.

- Em lại nghĩ không hoàn toàn như thế chuyện này có thể có người giải quyết được nhưng quan trọng là hẳn có chịu giải quyết hay không.

- Đâu ai là người giải quyết được chuyện này? Việc này không phải đơn giản ai giải quyết được chứ?

Ngạc nhiên khi nghe Nguyễn Mie nói có người giải quyết được việc này Sok Khan cũng hồi hộp. Theo hẳn nếu có người giải quyết được chuyện này thì chắc chắn đồn cảnh sát sẽ nhẹ nhõm hơn.

Chỉ về màn hình đang phát hình Chu Tường đến bên cạnh Thiếu Kiệt hỏi nhỏ. Nguyễn Mie chỉ vào nói.

- Mọi người nhìn xem cậu ta luôn là trung tâm từ đầu đến cuối. Người Chu Tường nói điều gì đó với lại hẳn. Nhưng thấy không đáng vẻ của hẳn nhìn qua những người Quang Tác không có gì gọi là sợ hãi như bên tổng đài viên báo về.

Mọi người đều chăm chú theo những gì Nguyễn Mie nói. Vừa rồi họ chỉ xem sơ lượt tại sao dẫn đến đánh nhau mà không xem xét kỹ tình tiết. Giờ đem những tin tiết mà vừa được nghe quan sát đoạn phim thì đúng thật.

- Này nhé mọi người nhìn xem ở lúc này cậu ta đem điện thoại nhân số khẩn cấp đi. Đáng vẻ như không có chuyện gì sẽ xảy ra. Tuy này giờ có vẻ nhưng nhóm người của cậu ta ở thế yếu nhưng mọi người nhìn đi. xem như những người trước mặt mình không đáng lo ngại. Còn nữa Chu Tường nhảy ra mọi người xem đoạn này kỹ vào. Có thấy gì đó là lạ không? Chỗ này này. Dường như cậu ta có thể tránh được nhưng lại cố tình chịu bị đánh để có thương tích. Nhìn này bên này cũng vậy.

Căn Phòng hoàn toàn im lặng lúc này đoạn video được tua đi tua lại nhiều lần. Mọi người xem đi xem lại thờ dài. Ai cũng đã có được câu trả lời cho mình tại sao chuyện này lại rắc rối đến như vậy. Bởi họ hiểu không chỉ Quang Tác bị đánh đơn thuần mà họ cũng bị kéo vào sự tính toán của Thiếu Kiệt. kể từ khi hẳn gọi lấy số khẩn cấp của cảnh sát.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 263: Sắp Xếp Tỉ Mỉ

Mọi người đều biết chuyện lần này lớn hay nhỏ phụ thuộc vào một người đơn giản nhìn như bình thường không khác gì mọi người nhưng lại mang đến cho những cảnh sát ở đây một cái ánh mắt đáng sợ.

Họ tình nguyện đấu với những thành phần nguy hiểm nhưng không hiểu biết nặng nề đến pháp luật còn hơn phải đụng độ những người nhìn như hiền lành nhưng một khi ra tay thì không khỏi làm người khác kinh sợ.

Sok Khan lúc này cũng lắc đầu thảm than, có mặt tất cả mọi người ở đây hẳn cũng không ngại nói ra.

- Dân Kinh Doanh đúng là khó chơi thật. Chỉ cần một chút sơ hở cũng đem lại một tình thế chuyển biến cho mình. Từ án dân sự thông thường lại có thể phát sinh thành án kiện cấp quốc gia. Được rồi mọi người đem Quang Tác vào đây đi. Hẳn cần phải biết mình đang bị như thế nào. Nếu hẳn không thông minh thì uống cho chút Luật sư hẳn đang ngồi rồi đó.

Mọi người ở đây cũng gật đầu. Chỉ cần việc này Quang Tác là người gây nên hẳn là người chịu trận đầu tiên hẳn có thể thoát tội hay chỉ có mình hẳn hiểu. Việc dàn xếp với Thiếu Kiệt có ổn thỏa hay không là do biểu hiện của chính hẳn.

Lần Lược từng cảnh sát một đi ra khỏi phòng. Lúc này hai người cảnh sát dẫn Quang Tác vào phòng. Thiếu Kiệt thấy thế cũng mỉm cười. nói với Lý Đồng.

- Anh có quen vị luật sư nào không? nếu không tôi sẽ gọi số của bên lãnh sự quán chúng tôi để họ đem người đến.

- Có nhưng mà việc này chắc không dễ để bọn họ giúp em xem nên gọi bên lãnh sự quán bên họ có luật sư riêng bảo vệ tốt hơn luật sư của bọn anh trong nước.

Lý Đồng vốn cũng có quen biết một số luật sư bạn bè của mình. Nhưng với sự kiện nước ngoài như thế này hẳn sợ họ sẽ không dám tham gia. Vì có bao giờ người trong nước đánh người trong nước bao giờ. Đem ra chỉ có những vụ án đối với trong nước thì họ còn nhận chứ những vụ có thể ảnh hưởng đến quốc tế như thế này cũng không dám can thiệp.

- Được rồi vậy để em gọi! Có vẻ như họ muốn dàn xếp cho Quang Tác dù là hẳn như thế nào với anh em không cần biết nhưng đã có thể hồng hách như thế này chắc chắn cũng không phải hạn hiền lành. Không ít lần hẳn nhúng tay vào những chuyện xấu đi.

- Chuyện này thì anh không bàn cãi hẳn có được một chút thế lực ngầm bảo hộ nên những án dân sự đối với hẳn thì đều thành công. Bởi hẳn không từ thủ đoạn nào hết đâu dù cho người nhân chứng có thể sẽ nói thật trước tòa cũng là điều không thể biết được. Bọn hẳn tạo thành một bức màn đen của hội luật sư rồi.

Lắc đầu nhìn về hướng căn phòng mà nhưng người cảnh sát và Quang Tác đang ở trong đó Lý Đồng cũng nói ra những gì mà hẳn biết được từ khi rời khỏi ngành luật sư không nhận những vụ kiện cũng không ai dám thuê hẳn vì sợ gặp phải những người sau lưng của Quang Tác làm khó dễ.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy điện thoại của mình ra nhất một dãy số +656 4625xxx Đợi cho bên kia trả lời một câu thoại nói rằng hẳn đang gọi vào số của lãnh sự quán quốc gia của hẳn và làm theo hướng dẫn. Thiếu Kiệt nhấn phím trên điện thoại theo hướng dẫn của hệ thống tự động của dịch vụ. Bên kia lúc này mới vang lên người bắt máy.

- Alo! Bạn liên hệ đến lãnh sự quán có việc gì.

- Vâng tôi là Hoàng Thiếu Kiệt số hộ chiếu xxxx hiện tại tôi vừa bị một số người của nơi đây tấn công một anh bạn của tôi còn bị thương hiện tại đang ở đồn cảnh sát. Mong lãnh sự quán cử luật sư đến giúp tôi.

Thiếu Kiệt nói như vậy Lý Đông cũng trừng mắt nhìn hấn đang lo ngại bởi vì hấn nghe rõ Thiếu Kiệt nói cả bị thương mà hiện tại hấn và Thiếu Kiệt với Chu Tường đều bình an chỉ có một vài vết trầy xước nhỏ. Thêm vào đó một vài vết máu của người bên phía Quang Tác bị đánh dính vào.

Bên kia điện thoại lúc này cũng gấp rút trả lời lại với Thiếu Kiệt. Bởi khi tra tư liệu số hộ chiếu của Thiếu Kiệt là nằm trong nhóm nhân viên mật vụ của nhà nước quốc gia.

Vì là Hà Thúc làm cho hấn Hộ Chiếu nên những hộ chiếu này được thông qua quân đội làm đều được nhập vào mục mật vụ nước nhà. Nên bên kia sau khi tra tư liệu về số hộ chiếu cũng gấp rút lên nói.

- Cậu yên tâm kéo dài thời gian đừng nói gì hết chúng tôi sẽ cho người đến ngay.

- Ấy các anh có thể đem thêm một số nhà báo cũng được vì những người đó đánh tôi có thể là một nhóm người làm việc công chức hoặc nhà nước.

Bên kia nghe được lời Thiếu Kiệt nói cũng thở phào nhẹ nhõm nếu là án kiện Thiếu Kiệt đánh người thì sẽ khác nhưng nếu là những người bên kia đánh hấn sẽ là cái khác. Mà có thể thông qua việc này nếu làm lớn chuyện hai bên đàm phán thì người nước bị hại luôn sẽ được có một chút lợi ích.

- Được rồi chúng tôi sẽ đem theo cả phóng viên.

Thiếu Kiệt lúc này cúp máy nhìn Lý Đông cười cười. Nhãn mặt thấy điệu bộ của hấn Lý Đông cũng đồ mồ hôi hấn không ngờ Thiếu Kiệt lại đem cả một dàn chính khách sắp tới kéo vào cuộc.

Càng bất ngờ hơn là Thiếu Kiệt lại có cả số điện thoại của lãnh sự quán nước sở tại. Vì thường người du lịch ích khi chú ý đến việc này. Đây là lần đầu tiên hấn ra nước ngoài nên việc hấn tìm hiểu một vài những số điện thoại khẩn cấp phòng trường hợp bất trắc là điều không thể nào dư thừa. Mà cũng vì vậy hôm nay hấn hoàn toàn nắm lý lẽ thuộc về mình.

Lý Đồng lúc này cũng thờ dài nói với Thiếu Kiệt.

- Em nói cả có người bị thương vào như thế sẽ tạo tình hình căng thẳng thì làm sao trong khi đó bên mình chỉ bị xây xát nhẹ với lại sát trùng, băng kín vài ngày là được mà cần gì phải kéo liên quan nhiều thế.

- Ấy anh nói ngộ xây xát nhẹ không phải bị thương sao. Dù lớn hay nhỏ đổ máu nhiều hay ít cũng là bị thương nặng hay nhẹ đó cũng là máu của mình đổ ra. Làm việc sau này đừng nhân từ với kẻ địch quá nhân từ với người khác là con dao đối với mình. Vũ khí chỉ hướng người ngoài không hướng trong nhà hướng chi Quang Tác hấn như thế để cho anh ra nông nổi này anh còn lại vì hấn nói mát. Thật không hiểu nổi sao anh lại làm vậy.

Thiếu Kiệt thấy được sự lo ngại phát sinh chuyện lớn của Lý Đồng nên cũng làm ra một tràng đạo lý nói với hấn. Chu Tường ngồi một bên khúc khích cười nhìn Lý Đồng nói.

- Thiếu Kiệt là vậy đó người của mình thì hấn không bao giờ tính toán còn người ngoài làm khó hấn một hấn trả lại gấp ba lần. Nhưng anh cứ an tâm Thiếu Kiệt biết chừng mực sẽ không đến nỗi như anh lo lắng đâu. Nếu tiếp xúc với cậu ta nhiều hơn anh sẽ hiểu được thôi.

Khác với sự ung dung bên ngoài của Thiếu Kiệt lúc này trong phòng thẩm vấn Quang Tác đang được Sok Khan cho xem lại những gì đã diễn ra mà hắn đã làm.

- Chúng ta cũng chưa chắc là xa lạ nhỉ Luật Sư Tác tôi nghĩ nếu anh cần anh có thể mời một người Luật Sư riêng không liên quan đến vụ này giúp anh. Nhưng tôi nói trước đây là sự kiện cấp quốc gia không còn là sự kiện thông thường nếu anh có đủ người có chứng chỉ biện hộ thì hãy mời tới.

Quang Tác không phải không hiểu tình cảnh của mình tội danh tấn công người nước ngoài sẽ là một tội nặng ở nước này. Nhưng hắn vẫn không hiểu sao lại vụ án này vốn rất bình thường lại bị kéo thành án kiện cấp quốc gia. Nên mới hỏi Sok Khan.

- Cái gì? Anh nói sao không phải chỉ là đánh người nước ngoài. Nặng lắm với tôi thì bị kiểm điểm bản thân vì không khống chế được thôi sao. Sao bây giờ lại thành án kiện cấp quốc gia được anh đùa tôi à.

Thấy phản ứng của Quang Tác kích động còn bật đứng dậy. Sok Khan lúc này mới hăng giọng nói với hắn.

- Không cấp quốc gia sao. Tôi hỏi anh một trong hai người hôm nay đi với Lý Đồng một người là chủ doanh nghiệp đang tiến hành đăng ký công ty tại nước mình để đầu tư một số hạn mục, theo tôi được biết là như thế. Anh có biết khi những người đó vừa đến đây đã có người báo cáo không họ là người xấu với chúng tôi không. Hiện tại tôi nghi ngờ anh là có cấu kết với một số doanh nghiệp nhằm không cho những người đi với Lý Đồng đầu tư vào những dự án của quốc gia đây.

Nghe Sok Khan chỉ thẳng mặt nói những việc mà hắn nghi ngờ đối với việc Thiếu Kiệt bị nhóm người của mình tấn công vì cấu kết doanh nghiệp làm ra Quang Tác lúc này cũng hoảng sợ nói.

- Không Không! Tôi không biết những người kia là người đến đầu tư! Tôi càng không liên quan gì đến họ tôi chỉ kiếm chuyện với Lý Đồng thôi mà.

- Anh còn nói không có? Anh có biết Lý Đồng hiện tại là đại diện điều hành cho họ ở nước sở tại. Chắc anh cũng rõ nhỉ họ làm đúng thủ tục có biên bản ký kết hợp đồng với Lý Đồng. Hiện tại Lý Đồng là bộ mặt công ty của họ. Anh kiếm Chuyện với Lý Đồng không phải kiếm chuyện với doanh nghiệp họ hay sao. Tôi nói cho anh biết. Chuyện này anh chạy không thoát đâu.

Ngồi thừ ra trước mặt của Sok Khan Quang Tác không ngờ rằng việc này kéo đến nhiều hệ lụy như thế. Đúng là dù cho hắn là luật sư đi nữa nhưng chỉ cần Lý Đồng là người điều hành công ty cho dù chỉ là người làm công nhưng vẫn xem như bộ mặt đại diện cho công ty của người được thuê. Nếu hắn đã làm như thế thật sự kéo cả doanh nghiệp nước ngoài vào.

- Việc này! Việc này không thể nào! Lý Đồng ở đâu tìm ra được chỗ dựa lớn như thế chứ chỉ là những người đến kinh doanh nhỏ nhờ luật thuế thôi mà?

- Tôi cho anh biết! những người đó kinh doanh không nhỏ đâu. Anh có biết họ ký quỹ lưu trú thôi không anh có biết bao nhiêu hay không? 1.000.000 SGD Anh nghĩ số tiền đó họ là doanh nghiệp nhỏ ah. Trong khi quy định chỉ cần 50.000 SGD đối với với doanh nghiệp của họ đã vượt mức 20 lần anh nghĩ họ có còn doanh nghiệp nhỏ hay không?

Quang Tác lần này hiểu hắn trêu chọc không đúng người. Nếu tiền ký quỹ để mở công ty đã như thế thì không lý nào chỉ là doanh nghiệp nhỏ. Thấy thần thái của Quang Tác lúc này Sok Khan mới nói.

- Tôi nói cho anh biết lần này anh đụng phải người chơi không ổn rồi. Anh có biết hôm nay chuyện của anh bị ghi hình lại tôi nghĩ là có tính toán đi.

- Cái gì tôi bị tính toán. Không phải tình cờ sao? Bọn Tôi chỉ đi ngang qua gặp Lý Đồng rồi kiểm chuyện hắn một chút làm sao bị tính toán được.

Bây giờ Sok Khan mới tua lại video một lần nữa cho Quang Tác xem đoạn video bắt đầu từ lúc Thiếu Kiệt chọn bàn để ngồi. Quang Tác nhìn trong màn hình trước mắt thấy Thiếu Kiệt nhìn về các phía camera xong mới chọn lấy một cái bàn mà có thể thấy rõ nhất. Lúc này ánh mắt của hắn cũng trùng lớn. Hắn không ngờ việc chọn bàn ngồi của người đi cạnh Lý Đồng lại chọn nơi có thể thu hết những hình ảnh xung quanh. bây giờ Sok Khan mới bấm dừng lại đối với video đang chạy.

- Tôi nói cho anh biết. Hôm người này vừa đến đã gặp rắc rối với việc có điện thoại đến báo cậu ta với nhóm người của mình gây rắc rối. Nhớ thế tôi mới biết được ký quỹ lưu trú của nhóm người này lên đến 1.000.000 SGD. Họ bị báo là làm chuyện xấu hồ sơ không minh bạch. Chắc có lẽ vì việc như thế nên cậu ta đề phòng mới chọn nơi có camera quan sát rõ hết những gì bàn cậu ta ngồi mà không lo lắng.

Quang Tác cũng hiểu lần này mình xui như thế nào. Người ta làm kinh doanh an toàn với mạng sống với những gì mình làm ra là điều không thể tránh khỏi, thêm vào đó vừa mới đến đã có người đối phó. Thì chắc chắn đem mình phòng vệ cũng là điều chính đáng chỉ trách hắn là con thiêu thân hư vinh lên mặt trước những đũa luật sư mới ra trường mới kiểm chuyện Lý Đồng lúc này.

- Chưa hết đâu cậu xem đoạn này! Cậu thấy không khi cậu và Lý Đồng đang cãi vã. Người này đến gần cậu ta nói nhỏ điều gì đó. Nhìn cậu ta

không lo lắng gì cũng đã hiểu cậu ta biết mình sẽ được bảo vệ bởi những gì camera quay lại.

Thấy Quang Tác không nói gì nhìn chăm chăm vào màn hình như ngộ ra được những gì mình phạm phải là không thể cứu vãng và đi vào bố cục của một thằng nhóc thiếu niên trên màn hình. Sok Khan thấy thế cười nhẹ chỉ có khóe miệng nhét lên một chút.

Hắn cũng không ưa gì Quang Tác một số thành phần xấu bị hắn bắt luôn mời vị luật sư này bào chữa nhiều khi con được giảm tội nên hắn làm thêm một vài đã kích nữa cho Quang Tác.

- Còn nữa khi cậu ta lấy điện thoại ra bấm số khẩn cấp đi. Lúc đó sao mấy người cậu lại xông lên? Chắc là nghĩ với án dân sự bình thường cậu và những người liên quan có thể bẻ cong sự thật đi. Lúc này cậu thiếu niên này lại nói điều gì đó. Cậu xem tôi cho rằng ở đây cậu ta muốn người của mình bị thương để đem thương tích đó đi kiện cậu đi. Chắc cũng như tôi nghi ngờ cậu xem như người của đối thủ doanh nghiệp mình. Lần này không ngờ cậu bị lọt vào tròng đi nhí.

- Cáo Già. Thằng nhóc này làm gì mà suy tính đến từng việc như thế này? Hắn không phải một thiếu niên hay sao có cần dọa người như thế?.

Lúc này Quang Tác cũng run run bởi Sok Khan đang phân tích cho hắn biết nặng nhẹ việc này. Làm cho hắn thậm sợ hãi cái thân hình Thiếu Niên nhỏ nhất trên màn hình.

- Tôi nói cho cậu biết thêm một tin đi đáng lẽ các người bị đánh còn nặng nữa nhưng xem ra cậu ta nương tay để lấy thương tích mục đích để thừa kiện mấy người đi. Đây đoạn này. Đoạn này cả đoạn này nữa. Cả ba người lúc đó có thể đánh các cậu nhập viện nhưng họ lại không ra tay. Chỉ vì người thiếu niên kia nói gì đó lúc bắt đầu. Các cậu cũng hiểu mình nằm ở

vị trí nào rồi nhỉ. Không cần tôi nói cậu cũng biết mình phải làm sao rồi đúng không.

Quang Tác lúc này ngồi thừ trước màn hình tay run run. hấn tiếp xúc không ít người có máu mặt nhưng lần đây xem như lần đầu tiên hấn thấy có người tính toán chi ly như vậy. Chưa kể để con đem hấn ép chết không đường nào gỡ được.

Những người bên ngoài có bị thương hay không hấn không quan tâm hấn bây giờ chỉ muốn thoát tội. Bởi hấn biết sắp xếp đến thế này thì không dễ gì người thiếu niên kia lại tha cho hấn một cách dễ dàng hấn mấy giấy hành nghề là nhẹ còn có thể bị tổng giam nữa mới lớn chuyện.

- Cảnh sát Sok Khan bây giờ tôi phải làm như thế nào! Tôi Tôi bảo đảm sẽ hoàn toàn khai đúng những gì đã diễn ra không sót một thứ gì. Với cho tôi biết cậu ta tên gì được không. Để tôi sau này nếu thoát khỏi vụ này tôi còn tránh. Thiếu Niên này không phải thường hấn là atula đây!

Sok Khan thấy Quang Tác có cảm giác sợ Thiếu Kiệt có hơi quá. Nhưng nghĩ lại điều hấn sợ không phải không có lý do Sắp xếp tỉ mỉ. Đem chuyện nhỏ làm lớn đến mức người khác không ngờ được. Một đao giết người như thế này lần đầu tiên Sok Khan mới thấy nên cũng cười nói.

- Cậu thiên niên này! Tên đầy đủ là Hoàng Thiếu Kiệt!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 264: So Sánh

Đến giờ phút này Quang Tác chỉ có nước thành thật khai báo. Hắn thấy dù mình có dòi những người có uy tín đến đây để giúp đỡ cũng không được gì ngược lại còn kéo những người đó xuống thuyền. Một người tính toán chi ly tỉ mỉ như Thiếu Kiệt không thể nào sẽ bỏ qua cơ hội hốt trọn ổ của hắn.

Hắn suy tính thật tường tận trước khi ghi vào lời khai. Đối với hắn nhưng người kia vẫn còn có thể giúp đỡ được nhiều thứ. Chỉ cần hắn không có việc gì thì. Những gì hắn có bấy lâu này cũng không công mà có thể cho hắn làm được những việc khác không như Lý Đồng thân cô thế cô hiện tại.

Lúc này bên ngoài vừa đến những người bên lãnh sự quán nói Thiếu Kiệt vừa gọi một loạt vài người phóng viên tập trung trước của đồn cảnh sát bị ngăn lại. Một người đi vào dáng vẻ phong thái khá giống với một vị lãnh đạo. Đến trước mặt Thiếu Kiệt và Chu Tường lúc này người đó nói bằng ngôn ngữ quen thuộc của hai người.

- Các Cậu không sao chứ. Tôi là Chung Chí Cường hiện đang đại diện quốc gia ở đây. Còn đây là luật sư tôi gọi đến Trần Quốc.. Các cậu không bị bọn họ làm khó dễ gì đi.

- Vâng bạn tôi có một chút bị thương nhưng có vẻ như sẽ không sao. Còn những người tấn công chúng tôi có vẻ như họ là một nhóm luật sư có điều kiện.

Thiếu Kiệt nói ra những gì hắn tạm nắm giữ. Giờ người bên lãnh sự quán đến thì sẽ thuộc về việc của họ Thiếu Kiệt không cần phải quan tâm họ sẽ làm gì nữa. Trần Quốc lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt và Chu Tường một lúc nói.

- Các cậu bị thương như thế này mà không đưa tới bệnh viện khám hay là sơ cứu vết thương lại đưa thẳng đến đồn cảnh sát luôn sao. Họ không thấy cậu là người bị hại hay sao mà lại làm như vậy. Cậu nói đi cậu muốn những người kia phải như thế nào?

- Chuyện này do anh giải quyết đi. Tôi nghi ngờ có thể họ là người của những công ty đang đầu tư ở trong nước không muốn cho tôi phát triển thêm công ty ở nước ngoài nên mới làm ra hành động như thế này.

Nghe Thiệu Kiệt nói vậy hai người cũng lắc đầu hướng Thiệu Kiệt nói.

- Việc này không cần biết có dính dáng đến việc kinh doanh của cậu hay không nhưng chúng tôi sẽ làm hồ sơ tố tụng vụ này giúp cậu không để người nước mình ở nước khác bị đe dọa nguy hiểm là bản phận và Chức trách của chúng tôi mà.

Chung Chí Cường nói ra lý lẽ của mình cho Thiệu Kiệt biết. Nâng tầm quan trọng của người mình lên. Hắn thấy Thiệu Kiệt nói như thế vì ở đây có khá nhiều người nên cho rằng Thiệu Kiệt đang giả vờ.

Vì hắn được nhân viên của lãnh sự quán báo lại số hộ chiếu của Thiệu Kiệt được điểm danh là số hộ chiếu mật vụ quốc gia nên hắn hiểu lầm việc đánh nhau diễn ra do Thiệu Kiệt lấy được tin bao quan trọng bị phát hiện mà người dân có mặt khá đông với Thiệu Kiệt báo cảnh sát nên mới phải vào nơi này.

Thiệu Kiệt thì không biết ý nghĩ của Chung Chí Cường nên cũng kệ dù sao việc này cũng đã có người lo. Bây giờ Nguyễn Mie mới tiếng đến gần chỗ của Thiệu Kiệt nói với hắn.

- Xin lỗi anh vui lòng theo chúng tôi một chút.

Trần Quốc này này cũng bước ra. Ngăn Nguyễn Mie lại nhìn cô nói.

- Xin lỗi cô cảnh sát thân chủ của tôi có quyền không cần trả lời bất cứ điều gì nữa. Theo tôi được biết thân chủ của tôi đã điền đầy đủ lời khai của mình. Nếu cô có điều gì có thể hỏi trực tiếp tại đây. Thân chủ tôi không phải tội phạm và không cần phải vào phòng thẩm vấn nói điều gì đến những gì đã xảy ra chưa kể đến bên phía thân chủ của tôi hiện tại đang có người bị thương các vị lại không đưa người đi làm các khâu sát trùng hay kiểm tra sức khỏe mà lại đem về đây lấy lời khai như vậy là không hợp lý.

Nguyễn Mie lúc này cũng hăm hăm cô không ngờ khi mà mọi người cùng nhau họp Thiếu Kiệt lại gọi cho lãnh sự quán của mình trong lúc người cảnh sát viên kia đưa lời khai vào cho họ.

Biết được Thiếu Kiệt đã làm đầy đủ các bước để có thể đem chuyện này làm lớn Nguyễn Mie cũng bực mình thấy rõ. Không những cô còn có cả những luật sư theo Quang Tác, lúc này họ cũng thấy được bất ổn bên ngoài lại có cả phóng viên đang chực chờ lấy tin về tình hình.

Bởi vì việc một du khách hay một người doanh nghiệp bị hành hung ở đất nước này, có thể xem như tiêu đề giật tít, chưa kể đó họ còn có phong thanh rằng người hành hung bọn người Thiếu Kiệt là một nhóm luật sư. Nếu vậy càng có nhiều tin tức hơn để đăng báo.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng không muốn làm cô khó xử nên nói với Trần Quốc bằng ngôn ngữ của mình. Dù sao nếu nói tiếng mà người khác không hiểu được sẽ là bất lịch sự nhưng đối với người của lãnh sự quán của mình Thiếu Kiệt có thể dùng ngôn ngữ của chính quốc gia của mình để nói chuyện lúc đó dù thích hay không thích thì hẳn vẫn có quyền đó.

- Được rồi không sao đâu? Cứ để tôi đi gặp cô ta nói chuyện. Có gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm lời nói của mình. Với tôi cũng muốn biết xem họ định nói gì.

- Vậy cậu cứ làm nhưng đừng nói gì đến việc liên quan là được.

Trần Quốc nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Dù không biết Chu Tường là gì của cậu nhóc trước mắt nhưng Chung Chi Cường vờ Trần Quốc cũng không dám đánh giá thấp người nói chuyện với mình.

Ai biết được Thiếu Kiệt hấn đến đây làm gì. Số hộ chiếu mật vụ lại đến với danh nghĩa là công ty doanh nghiệp chỉ là thâm nhập cơ sở của nước khác cũng là một vấn đề. Những chuyện này thì phải người cấp trên của Thiếu Kiệt được biết họ cũng không có quyền can thiệp.

Theo Nguyễn Mie vào phòng thẩm vấn có cả Sok Khan và Quang Tác, Thiếu Kiệt miệng nhét lên một chút rồi trở lại bình thường mình Quang Tác cười cười như không có gì.

- Cảnh san Sok Khan cần gì ở tôi vậy? Đang tự hỏi không hiểu sao tôi phải gặp tên này?

- Việc này cậu có cần làm lớn chuyện như thế hay không? Cậu có biết rằng nếu lãnh sự quán can thiệp bọn tôi càng thêm khó khăn cậu có thể để việc này cho qua đi.

Nguyễn Mie lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói ra những gì cô ta muốn. Thiếu Kiệt kéo ghế ngồi xuống. Lắc đầu nhìn cả ba người lắc đầu nói.

- Là một khách du lịch, một người kinh doanh tôi hiểu quyền lợi của mình cũng như nghĩa vụ tôi phải thi hành ở nước sở tại. Hiện tại chưa tới một tuần lễ tôi phải hai lần ở tình trạng bị đe dọa uy hiếp còn là bị tấn công ở những người mang trên thân mình thân phận luật sư. Vậy nếu tôi chỉ là người không hiểu luật pháp chuyện này sẽ ra sao. Hai người cũng đừng nói với tôi là sẽ làm ra rõ ràng. Ai cũng hiểu người dân nước các bạn, thì các

bạn phải bảo vệ nhưng nếu pháp luật không thể thực thi đúng nghĩa mỗi đe dọa của tôi vẫn còn thì sao.

Sok Khan và mọi người lúc này mới thấy được một mặt nào khác của Thiếu Kiệt. Hắn hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay. Ở đây ai cũng không phản bác được vấn đề hắn đưa ra. Hắn hoàn toàn nắm bắt tâm lý của họ. Đúng Sok Khan và Nguyễn Mie thật chất muốn khuyên Thiếu Kiệt chỉ tiến hành án kiện dân sự có thể Quang Tác sẽ bị kỷ luật và phải bồi thường. Nhưng vẫn không là vấn đề quá lớn.

Nguyễn Mie lúc này cũng đem Thiếu Kiệt xoa dịu khuyên hãn tha cho Quang Tác một lần. Sai khi xem lời khai của Quang Tác bọn họ thấy hãn không phải cố tình, cũng không phải thuộc diện nhóm người đối thủ của Thiếu Kiệt.

- Cậu nói thế thì không cho hãn một đường lui rồi. Không phải cậu định ép chết những người ở đây thì họ làm sao có thể sau này làm việc ở đâu khác nữa?

- Hai người nói có vẻ ổn nhĩ. Hãn còn có thể để nhân chứng trước tòa nói sai sự thật được. Thì một tờ khai đơn giản cũng tin sao. vậy nếu tôi không là người nắm chứng cứ. có lý lẽ trong chuyện này dựa theo lời khai không có thật của hãn chẳng phải tôi sẽ là người bị trục xuất không con ở vị thế này nói chuyện với mấy người đâu nhĩ.

Quang Tác lúc này cũng phần nộ hãn nhẫn nhưng bị Thiếu Kiệt chèn ép không thể nào cứu vãn được nên cũng tức giận quát lên.

- Mà đúng có được thế hiệp người! Chuyện gì cũng phải nặng nhẹ tao hỏi lần cuối mày có bỏ qua hay không.

- vẫn cái chuyện thánh tướng xem mình hơn hết thấy người khác nhĩ. Ông nên nhớ người ông đang nói chuyện là tôi chứ không phải Lý Đồng. Nếu tôi đem việc tôi ở nơi này muốn mở công ty không ổn định truyền ra tôi nghĩ người thiệt thòi không phải là tôi.

Thiếu Kiệt vốn chỉ định làm khó dễ để Quang Tác sau này không ỷ quyền hồng hách nữa nhưng thấy hắn vẫn còn đáng vẻ hùng hồn như thế nên cũng cười làm căng hơn.

- Nếu như các doanh nghiệp của nước tôi bỗng nhiên rút lui đầu tư thì sao nhĩ? Ví dụ nhẽ những công ty đang đầu tư bỗng nhiên ngừng đầu tư nữa mà chuyển sang chế độ rút vốn thoát thị trường thì sao ta. Thay vào đó những công ty chuẩn bị đầu tư chuyển hướng sang Hồng Kông thì sao? nên nhớ bên đó cũng như ở quốc gia các bạn thôi đấy. Thậm chí họ còn cào bằng tất cả các khoảng thuế là 16.5% trên lợi nhuận chịu thuế. So với quốc gia các bạn là 18% đấy.

Koh Khan và Nguyễn Mie cùng Quang Tác lúc này cũng xanh mặt đứng vậy không cách bao xa rất gần nhau đúng Thiếu Kiệt nói ở đất nước hắn cũng không tốn thời gian để đi chuyển dời công ty qua hai nơi này. Chỉ có chính sách pháp luật của nơi này thoáng hơn một chút.

Còn ở bên kia thì các công ty có thể đánh vào một thị trường lớn hơn nếu xâm nhập từ từ có thể đem doanh nghiệp thâm nhập quốc gia lớn nhất thế giới. Dù doanh thu không cao những vẫn có thể nói là phát triển hơn nhiều.

- Hư trương thanh thế một công ty đem qua đây chỉ vì chính sách hỗ trợ về doanh nghiệp của nước bọn tao thôi. Tao biết thừa mày đứng có mà làm như không biết sao lúc đầu mày không qua bên đó mà lập công ty.

Quang Tác lúc này thấy Thiếu Kiệt đe dọa cũng phần nộ hấn quên mất là Thiếu Kiệt đưa vào nơi đây khá nhiều vốn. Vẫn còn tư tưởng Thiếu Kiệt nhờ chính sách mà mới đem công ty vào nước mình.

- Ấy cái chính sách khởi nghiệp ấy không làm được gì vứt bỏ cũng được. Nói thật ông nghĩ tôi cần cái chính sách khởi nghiệp dành cho người mới bắt đầu kinh doanh đây à? Cho ông biết tôi muốn đặt ở đây vì nơi này phát triển về công nghệ tốt không thì con lâu. Ông nghĩ tiền tôi mang đến đây tại sao lại phải hạn chế?

Sok Khan và Nguyễn Mie thấy đúng là Thiếu Kiệt sử dụng tiền lưu trú ký quỹ khá cao nhưng đó đúng là hạn mức tối đa của một công ty lần đầu bước chân vào quốc gia nên mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- ý cậu là nếu không có giới hạn này cậu còn đem theo nhiều tiền nữa.

Thấy Sok Khan hoang mang hỏi Minh Thiếu Kiệt mới cười cười nói với hắn.

- Tôi nói cho cả anh biết tại Hồng Kông họ không có kiểm soát ngoại hối, thuế sẽ chỉ được tính trên lợi nhuận phát sinh, hay có nguồn gốc từ các giao dịch, doanh nghiệp tại Hồng Kông với bên đó áp dụng hệ thống thuế đơn tầng; điều đó có nghĩa là không có thuế đánh trên cổ tức. không đánh thuế trên thặng dư vốn.

- Thuế trên thặng dư vốn là gì Quang Tác

Lúc này Nguyễn Mie mới thắc mắc hỏi Quang Tác về Thuế trên thặng dư vốn là gì. Vì là Luật sư nên hắn hiểu rõ cái này như thế nào, nên cũng lý nhí trả lời cho cô biết.

- Hiểu một cách chung nhất, thuế trên thặng dư vốn (Capital Gains Tax) là loại thuế áp trên thặng dư vốn mà một cá nhân hay doanh nghiệp thu

được. Trong đó thặng dư vốn là khoản lợi nhuận mà các nhà đầu tư thu được khi họ bán các tài sản vốn của mình tại một mức giá cao hơn mức giá mua vào.

- Cũng có hiểu biết chút ít không hồ là luật sư nhỉ à còn nữa bên đó được cái này nữa này. Thu nhập từ cổ tức, dù có nguồn gốc từ Hồng Kông hay nước ngoài, đều không bị đánh thuế. Cổ tức dù được trả cho người cư trú (resident) hoặc phi cư trú (non-resident) đều sẽ không chịu thuế khấu trừ (withholding tax). Vậy tôi hỏi ba người đi không ở đây được tôi có thể qua bên kia cũng được không vấn đề. Chuyện này muốn giải quyết hay không do một vài người thôi.

Thiếu Kiệt đem so sánh luật pháp về thuế mà Quang Tác xem đó là một chính sách một là bài để hấn hóa giải chuyện này đều bị đánh tan mất. Hấn không ngờ ngoài quốc gia mình còn có một quốc gia khác sử dụng mức thuế kinh người hơn nữa.

Lúc này không chỉ có hấn còn có hai người cảnh sát. Họ hiểu luật họ biết chút ít về những gì dân kinh doanh đồn thổi. Nơi quốc gia hấn là thiên đường thuế của doanh nghiệp mới. Nhưng cái này hoàn toàn không áp dụng được với Thiếu Kiệt.

Bởi hấn không phải doanh nghiệp mới mà là lão làng rồi hấn có thể chọn cho mình một nơi tốt hơn nhất là nếu công ty hấn có giá trị được niêm yết tại thị trường chứng khoán Hồng Kông đó lại là một cái khác nữa. Đó là bước lên thị trường thế giới đúng nghĩa.

Bởi muốn bước một bước ra thế giới là ước mơ của rất rất nhiều doanh nghiệp. Chỉ cần cổ phiếu của họ được niêm yết trên thị trường hồng kông là có thể được rất nhiều nhà đầu tư nước ngoài kéo đến.

Ở Singapore thị trường chứng khoán có nhưng đó là một chuỗi chứng khoán trong nước thời gian dài hơn tất cả các nền kinh tế khác nhưng nó vẫn có chút ít vẫn đi theo thị trường Hồng Kông. Bây Giờ Sok Khan mới xoa dịu với Thiếu Kiệt nói.

- Ấy Từ từ đừng nóng chuyện đâu còn có đó mà. Cậu đến bên đó cũng là cạnh tranh nhiều hơn. Không tốt đâu chuyện này cứ theo như ý cậu đi cậu muốn sao cũng được. Chỉ mong cậu làm êm êm dùm bọn tôi.

- Đáng ra chuyện này để nói chỉ cần đơn giản thôi. Công Ty tôi càng sớm có chứng nhận càng tốt. Tôi không muốn phí thời gian chờ đợi. Tôi chỉ nói như thế. Anh có thể đem người sau lưng mình hoặc người có thẩm quyền làm chuyện này. Muốn êm đẹp hay không do họ thôi. Anh cũng biết chỗ tôi ở rồi nhĩ giờ tôi về có gì thì đến đó để thương lượng hơn, tôi không quen đi sờ cảnh sát.

Nói rồi Thiếu Kiệt rời phòng thăm vấn để lại Quang Tác lo lắng cũng với hai người mặt không chút nào gọi là vui vẻ. Lần này họ thật sự thấy một người bình thường. Một dân kinh doanh mà hùng hổ dọa người. Nát hết tâm tư muốn làm việc khác. Thở dài Nguyễn Mie mới nói với Sok Khan than thở.

- Lần đầu tiên em thấy một thiếu niên mà có thể cao hơn rất nhiều người em đã gặp hắn nắm bắt toàn bộ lối đi của Quang Tác. Hắn hiểu cả Quang Tác sẽ lấy con bài nào để uy hiếp với mình. Nếu cậu thiếu niên này là người dân nước mình thì sau này thêm một người trên bảng doanh nhân từ quốc gia chúng ta rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 265: Chạy Đua Với Thời Gian

Chiều nhà bị cúp điện tới 8h mới có điện viết như đua xe PKL nên đề tên chương như thế luôn.

Thiếu Kiệt đi ra khỏi phòng. Ở đây chỉ còn ba người Koh Khan cũng hiểu những đánh giá của Nguyễn Mie là có cơ sở không nhỏ. Chỉ với tâm tính ra tay quyết đoán không đường lui của Quang Tác nếu sau này Thiếu Kiệt hấn ngày một trưởng thành chắc chắn còn mang tính uy hiếp hơn nhiều.

- Việc này xem như muốn thương lượng với cậu ta thì chỉ có cách vừa rồi. Điều kiện đã có rồi đó hiện tại đợi cho những người bên ngoài về hết đi rồi nhóm của bọn anh tự lo. Muốn yên ổn hay náo nhiệt thì tùy anh.

Sok Khan nghe rõ trong lời nói của Thiếu Kiệt việc này muốn nhanh hay chậm chỉ cần Quang Tác làm việc với những người hấn quen biết ra sao. Vì Thiếu Kiệt đã đề cập đến nhà của mình thì ở đó có thể nói chuyện dễ hơn muốn ra sao bây giờ chỉ cần một lời nói của hấn là thành hay không nữa sẽ xong.

Thiếu Kiệt đi ra bên ngoài nhìn Trần Quốc với là Chung Chí Cương mới cười cười nói.

- Hôm nay tạm thời rời đi xem những người này muốn bên mình làm ra sao là được rồi. Đem trái banh này vào tay họ để những người ở đây giải quyết xem đủ lợi ích đối với mình hay không sẽ tính tiếp.

- Cậu với bọn họ vừa bàn bạc điều gì sao lại để họ dễ dàng như thế. Bên mình chiếm thế thì phải đối thoại lợi ít thuộc về mình chứ.

Nhìn xung quanh một lượt nơi đây khá nhiều người nên Thiều Kiệt mới hẳn giọng một ít. Chợt nhậ ra ở đây là đồn cảnh sát Trần Quốc lúc này mới im lặng. Chung Chí Cường thấy thế cũng nói nhỏ.

- Đẻ lên xe chuyện này sẽ nói sau.

Thiều Kiệt với mọi người cũng gặt đầu Trần Quốc mới nói với Chung Chí Cường và mọi người.

- Mọi người có thể về trước tôi lấy giấy tờ báo cáo và những thứ cần thiết sẽ đem về sau.

Định đi ra ngoài nhưng chợt nhớ bên ngoài hiện tại còn có một số phóng viên nếu hấn ra bây giờ rất dễ bị lên hình. Nên cũng nói Với Chung Chí Cường.

- Chú Cho người lấy một số khẩu trang vào nón để tiến ra xe chứ như thế này không ổn.

Nghe Thiều Kiệt nói mình cần không lộ diện trước ống kính Chung Chí Cường vẫn tưởng vì thân phận đặc thù sợ bại lộ dấu vết nên mới nói những người gần mình đi lấy những món đồ đó cho nhóm người bọn hấn.

Thiều Kiệt ngồi đợi thấy được từng người từng người vào phòng thẩm vấn sau một hồi đi qua với khuôn mặt tái xanh lại. Chốc chốc lại nhìn về hấn rồi lại cúi đầu xuống đất.

Biết họ mới vừa được biết những gì đã diễn ra Thiều Kiệt cũng chỉ cười. Lý Đồng thấy thế cũng hỏi nhỏ hấn.

- Em làm gì mà bọn người đó ra nhìn mình mặt mày xanh mét như trúng gió vậy.

- Chỉ là làm một số động tác nhẹ đủ để bọn hắn không còn làm việc được nữa thôi ấy mà.

Lý Đồng lúc này cũng không hiểu Thiếu Kiệt đã làm những gì nhưng hắn biết để một luật sư không còn được phép làm việc chỉ có hai thứ là tiếp nhận điều tra vi phạm hoặc là bị rút giấy phép hoạt động nghề nghiệp của mình.

Nhóm người Thiếu Kiệt được đưa những vật dùng cần thiết áo khoát trùm đầu mũ lưỡi trai còn thêm cả khẩu trang che mặt. Cả ba người được Cảnh Sát đưa ra khỏi đồn cảnh sát trong khi đó những phóng viên không ngừng ở ngoài chụp hình hướng Chung Chí Cường hỏi về tình hình muốn biết.

Chiếc xe của lãnh sự quán được mở cửa sau sẵn những người nhóm Thiếu Kiệt lên xe Chung Chí Cường cũng ngồi vào tay lái phụ. xe lăn bánh được một đoạn hắn mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu về nơi nghỉ ngơi hay là về lãnh sự quán?

- Thôi đưa tôi về nhà đi. Địa chỉ này ở đó nói chuyện thuận tiện hơn.

Người lái xe nhìn qua địa chỉ Thiếu Kiệt lưu lại ở một note trên điện thoại cũng gật đầu. Thiếu Kiệt lúc này cũng mới mọi người mới mở khẩu trang cùng với những mũ ra. Chung Chí Cường lúc này mới thở dài nói.

- Đáng lẽ chuyện này nên làm cẩn để có được một số lợi ích nhiều hơn dù sao nhóm người đó cũng là công chức người cầm cán cân mà lại có tố chất như thế.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười hắn biết Chung Chí Cường ý nghĩ như thế nào nhưng ở hoàn cảnh như thế này hắn thấy tốt nhất cứ để lại những thông tin càng nhiều càng tốt.

- Chưa hẳn đâu cứ như thế này đôi khi lại tốt hơn là làm áp lực quá. Thử nghĩ xem mình không biết những người kia làm gì. Nhưng nếu thương lượng cấp quốc gia thì họ sẽ chịu thiệt lúc đó mấy người hôm nay cũng chỉ là chịu hi sinh thôi. Thay vào đó mở một lối để họ tự thương lượng lúc đó lấy điều kiện doanh nghiệp nước ta được một phần lợi ích khi vào đầu tư ở đây và đãi ngộ tốt hơn một chút chắc lúc đó sẽ được.

Nghe Thiếu Kiệt nói ra những suy tính của mình Chung Chí Cường lúc này cũng thán than. Hắn thấy nếu là một người mật vũ bộ lớn lấy nhỏ nhưng hiệu quả hơn là đàm phán song phương thì đôi khi cái ý tưởng này lại có thể thực hiện nhiều hơn là những điều kiện sau này khi bàn tới.

- Nhưng mà em không sợ họ không chịu đàm phán sao? Họ đem chuyện này không chịu đáp ứng điều kiện để cho bọn người kia hi sinh thì lúc đó kế hoạch của em phá hỏng hết.

- Không chắc chắn họ phải thương lượng với những người bên mình đơn giản mình nắm đằng cán. Mọi người nên nhớ một điều Singapore đang cạnh tranh với Hồng Kông trong vấn đề đầu tư và các điều kiện khác. Trước hết hai nơi này đều thuộc dạng du lịch và phát triển kinh tế hai nơi đang ganh đua nhau kể cả thứ hạng trên bản xếp hạng sân bay. Còn với mức thuế xuất bên kia tốt hơn bên này nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Chu Tường mới hỏi hắn.

- ủa sao lúc đầu em không chọn bên đó. Nếu như thế cũng được mà đỡ phải rườm rà như bên này.

- Em không chọn bên kia vì nếu ở bên đó chúng ta phải đấu với mấy tập đoàn lớn về phát hành game còn mình ở đây thì các nước đông nam á vẫn có thể thâm tóm được. Nên mới quyết định chọn nơi này với phần bên

kia chỉ chuyên về thị trường kinh tế. Nên bên đây vẫn là nơi có thể đặt chân.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ lúc đây của hắn khi Tiến hành nên đem trụ sở văn đặc ở singapore hay Hồng Kông. Bởi hai bên được hắn chú ý nhiều nhất. Singapore có một công nghệ tiên tiến hơn bên kia thì có nền kinh tế vững chắc họ tuy chỉ là một vùng đất đại lục nhưng có hệ thống tiền tệ riêng mệnh giá tiền bạc của họ được sử dụng đứng thứ 8 trên tất cả thế giới về hình thức thông dụng.

- Vậy theo em chuyện này chỉ đơn giản như thế thôi sao?

- Thì đơn giản vậy thôi cần gì phải rắc rối. Không chừng giờ này bên kia đã có thể biết được một số tin tức rồi đấy chắc không lâu sao sẽ có người liên lạc với bên mình thương lượng đây.

Lời vừa dứt điện thoại của Chung Chí Cường vang lên hắn nhìn màn hình điện thoại xong cũng nhìn Thiếu Kiệt bởi số điện thoại đang gọi đến ở bộ ngoại giao singapore. Vội nghe máy một lúc sau mới cúp máy Chung Chí Cường mới quay xuống nói với Thiếu Kiệt.

- Tôi biết sợ cậu rồi đấy! Bộ ngoại giao vừa gọi điện thoại muốn gặp cậu để đàm phán.

Chu Tường với Lý Đồng cũng nhìn Thiếu Kiệt lăm lăm. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười hắn nói thêm một câu nữa.

- Đừng nhìn tôi như vậy! nếu suy tính được là sẽ ra thôi còn việc nữa đem ra hù dọa mọi người có thể mấy người tại nước mình đã biết tin đi có thể là họ sẽ đề xuất là để cho em tự giải quyết đi.

Thiếu Kiệt không tin chuyện hắn ở singapore này lại không có người đi theo hắn quan sát. Dù cho có Hà Vi nhưng hắn biết chắc Hà Thúc sẽ cho

người đi theo mà hẳn không biết nên mọi thứ hẳn làm sẽ được báo cáo đường dài về cho Hà Thúc nắm rõ tình hình.

- Thôi em đừng chơi cái trò này ghê lắm đấy. Người ta không biết lại tưởng em thánh sống không bằng. Nhưng mà như thế cũng tốt. Đỡ phải phiền phức nhiều cho anh em của mình.

Thấy Thiếu Kiệt làm quá Chu Tường trêu chọc hẳn. Nhưng hẳn hiểu Thiếu Kiệt dám chắc mới nói ra những điều này. Chưa kể đến hẳn cũng hiểu sơ về bối cảnh của Hà Vi thông qua tiếp xúc cũng biết được ít nhiều.

Lý Đồng lúc này trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó nãy giờ không nói giờ hẳn mới Lên tiếng.

- Thiếu Kiệt cậu định lấy về hợp đồng cho Huyền Thanh đúng không. Mở ra sự thuận lợi đầu thầu chọn nhà tham gia. Thao túng phía sau thông qua lần đàm phán này với những người sắp gặp đúng không?

Chu Tường lúc này cũng giật mình hẳn không nghĩ Thiếu Kiệt lại tính toán luôn phần của cả Huyền Thanh vào việc này nên đợi chờ câu trả lời của Thiếu Kiệt.

- Ủ. Chu Tường anh cũng thấy được Huyền Thanh đang có đối thủ mà không biết mặt. Việc làm khó đối với doanh nghiệp nước ngoài lo lắng bị hợp đồng bị người nước ngoài lấy. Điều này chỉ có ở những doanh nghiệp quốc nội đang cạnh tranh với Huyền Thanh. Vậy sao không rẽ nước đầy thuyền mục đích thật chuyện này chỉ để Huyền Thanh xâm nhập được sản phẩm vào đảo quốc xinh đẹp này

Lý Đồng lúc này cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại lấy quyền lợi cho công ty của Huyền Thanh mà không phải công ty của hẳn. Trong khi đó hồ sơ đăng ký công ty của Thiếu Kiệt hiện tại vừa mới bắt đầu nên hỏi.

- Sao em lại không tận dụng phát triển công ty của mình thâm nhập thị trường luôn mà lại chuyển dời cho chị Thanh.

- Vì công ty mình sẽ không phải là kinh doanh sản phẩm nhưng những doanh nghiệp sau này thì không biết. Người đi đầu sản phẩm của nước chúng ta chỉ có Huyền Thanh để như thế mới có cái gọi là đàm phán đánh đổi công bằng. Công ty của chúng ta cần là một buổi hội thảo giới thiệu sản phẩm công nghệ hoặc là những buổi giới thiệu gaming sắp ra mắt.

Nghe được Thiếu Kiệt nói điều kiện phát triển công ty của mình Chung Chi Cường lúc này như chợt nhớ ra điều gì đó mới vỗ tay một cái vang lên.

- Cháu cần một nơi quản bá thiết bị công nghệ thì có đây khoảng ba ngày nữa là có một buổi triển lãm công nghệ phần mềm tại trung tâm gần đây nhưng mà hình như chúng ta không kịp lấy gian hàng rồi.

- Có chuyện này?

Chu Tường lúc này thấy Thiếu Kiệt gật mình. Hắn biết Thiếu Kiệt dạo này không cập nhật thông tin về công nghệ vì phải viết một đống code trong phòng máy rồi chỉnh sửa nhiều thứ.

- Thiếu Kiệt buổi triển lãm này chỉ là một buổi nhỏ ở Châu Á thôi không như những buổi triển lãm khác của các nước Châu Âu nên báo chí sẽ không đưa tin nhiều chỉ có mấy trang báo công nghệ đề cập sơ lược thôi.

Nghe Chu Tường giải thích Thiếu Kiệt mỉm cười hắn thấy đây là cơ hội hắn đem Garena công bố cũng để kiếm đối tác hợp tác thích hợp. Để hắn lấy kinh nghiệm.

- Ba Ngày nếu mà lấy được gian hàng chắc chắn mọi thứ chắc chắn sẽ tốt hơn. Quan trọng là hiện tại chúng ta vẫn chưa có chuẩn bị gì hơi khó một chút nhưng không phải không có cách.

- Đủ không Thiếu Kiệt! Không thì đầu năm giữa tháng hai cũng được mà. Khoảng thời gian đó cũng được mình đâu cần phải gấp như lúc này.

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt trầm ngâm hẳn tính toán mức độ sử dụng những ngày đầu và những gì cần thiết đem bộ phận cơ cấu tuyển dụng hoạt động một cách tốt nhất.

- Không ba ngày phải tham gia cái này. Thứ nhất chúng ta cần tìm một nguồn nhân lực hoạt động cùng với mình. Đem việc này thành cơ hội tuyển nhân viên cho chính công ty sau này. Và lấy ý kiến người dùng thử để xem ứng dụng của chúng ta như thế nào.

Thiếu Kiệt tính toán một lúc rồi mới nói ra những gì cần thiết nếu hẳn Tham gia vào sự kiện lần này lấy được những lợi ích gì. Chu Tường nghe qua cũng gật đầu. Đi tuyển dụng theo cách thông thường đúng là có phần lâu và khá tốn kém. Nhưng nếu lựa chọn việc này làm song song thì chắc chắn sẽ được.

- Anh Thấy thời gian khá gấp mình còn chưa có gian hàng đi muốn lấy được cũng không dễ mà biết ai sẽ chịu để lại cho mình một gian hàng chứ họ đăng ký trước cả tháng để có mặt ở đây mà.

- Chu Tường anh quên mình sắp phải đàm phán với những người nào à. họ mà không thể kiếm cho mình một gian hàng đủ điều kiện sao. Ít nhất mình chỉ cần là có gian hàng thôi cũng không làm khó họ nhiều đi. Những việc còn lại thì mình sẽ tự chuẩn bị.

Chu Tường cũng chợt nhớ sắp tới Thiếu Kiệt phải gặp vài người. Những người này thế lực không kém chắc chắn sẽ đem về được thứ Thiếu Kiệt muốn đi.

- Lát về anh dựa theo laptop em đem theo gửi về cho Ngọc Nhi nói Ngọc Nhi cho người in poter làm các thứ cần thiết mình chỉ cần hôm nay lấy được gian hàng sẽ tiến hành làm các bước trang trí lại gian hàng luôn. Còn nữa Lý Đông anh chuẩn bị vé khứ hồi trong ngày cho Trương Hạo. Để trong tối nay anh ta bay về bên kia. hai ngày sau đem theo đồ đạc cần thiết qua bên này. Chủ yếu chúng ta chỉ cần có thể là làm được. Hầu như Trương Hạo chỉ đem một ít giấy dán với những thứ cần thiết là được. Không cần đem nhiều hơn đâu rắc rối lắm.

Thiếu Kiệt bắt đầu sắp xếp cho những gì cần thiết để cho Trương Hạo chạy đi chạy về có được những thứ sắp tới tham gia hội chợ triển lãm là được ở bên kia Ngọc Nhi có thể tiến hành đốc thúc in ấn các thứ cần thiết cho hẳn.

- Chuyện này nhất định thành, Nếu kịp tiến độ trong ba ngày chạy đua với thời gian chắc chắn sẽ được.

Chu Tường lúc này hào hứng nhưng chợt nhớ ra cái gì đó mới nói Thiếu Kiệt.

- Ở đây mình không có đội ngũ thi công em định làm sao trang trí lại các thứ trong gian hàng đây. Giờ có kiếm người cũng không biết làm sao mà thi công đây Thiếu Kiệt.

Cười Cười nhìn Chu Tường với Lý Đông ánh mắt loét lên một chút ẩn ý gì đó Thiếu Kiệt mới hướng hai người hỏi.

- Lý Đông anh biết chỗ mua dụng cụ chứ nhỉ. Chỉ cần em với anh chắc cũng đủ thi công rồi!

Chung Chí Cường nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng quay lại nói với hẳn.

- Cậu định tự mình thi công gian hàng sao?

- Chuyện này làm gì mà không được ban tổ chức nào có chỉ định phải là công ty thi công gian hàng đâu. Với lại đa phần trang trí gian hàng phụ thuộc vào công ty nhận được gian hàng mà.

Mọi người lúc này không hiểu Thiếu Kiệt định làm gì. Theo họ thấy chuyện này nếu tự thi công chắc chắn sẽ không được như những công ty chuyên làm sự kiện event có nhân lực trang trí các kiểu chuyên nghiệp cho một gian hàng sự kiện.

- Chuyện này không phải lo lúc đo cứ đợi xem em trở tài cho mà xem chỉ là hơi thiếu người giúp đỡ làm việc vặt.

- Ấy! Chuyện này tôi sẽ cho vài nhân viên bên lãnh sự quán được nghỉ phép giúp cậu làm việc là được chứ gì.

Chung Chí Cường thấy Thiếu Kiệt nhìn hẩn chăm chăm như muốn nói ông cho tôi mượn người nên cũng cười cười giả vờ tự nói ra hơn là để Thiếu Kiệt nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 266: Ba Điều Kiện

Đưa Thiếu Kiệt đến địa chỉ mà hắn đã chỉ định lúc này mọi người xuống xe. Thiếu Kiệt thì mở cửa để cho tài xế lái xe đi vào. Thấy ba người trở về Hà Vi cùng mọi người mới tiếng ra công thấy trên người Chu Tường và Lý Đồng có một vài vết thương do xô xát gây ra, Và đi kèm theo vài người lạ mặt Nhã Oanh mới hỏi.

- Những người này là ai vậy Thiếu Kiệt. Mà sao trên người Lý Đồng với Chu Tường lại như thế kia. Ấy cậu cũng thế có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh đến gần Thiếu Kiệt thấy hắn mặt đỏ cũng có vài vết thương nên cũng lo lắng hỏi hắn. Biết mình không sao nhưng hắn cũng phải để cho hai cô nàng yên tâm bởi hắn thấy Hà Vi nhìn mình chằm chằm như muốn hắn giải thích tại sao lại bị như vậy.

- Không sao đâu chỉ là gặp vài người gây chuyện thôi. Việc này tạm thời được giải quyết rồi. Còn đây là người bên lãnh sự quán vừa cùng Anh với hai người họ ra khỏi đồn cảnh sát rồi về đây luôn.

- Cái gì lại có đồn cảnh sát, Lãnh sự quán cậu phải nói rõ chuyện này mới được. Không được mình phải xem cậu có bị thương gì không kiện họ dám đánh người mới được.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Thấy Nhã Oanh quan tâm hơi quá,

- Không có gì! không phải mình đã ở đây rồi sao. Những người đó cũng đâu làm được gì mình. Nhưng mà hiện tại chuẩn bị mọi người có việc làm rồi này.

- Chu Tường anh vào lấy mấy file thiết kế trên laptop chuyển về cho Ngọc Nhi em sẽ gọi điện cho Ngọc Nhi tiến hành làm việc bên đó.

Chu Tường lúc này cũng gập đầu tiếng nhanh vào trong nhà. Trương Hạo thấy thế cũng hỏi Thiếu Kiệt

- Chuyện gì mà sao có vẻ gấp gáp vậy?

- Ủ Lý Đồng anh đăng ký vé máy bay cho Trương Hạo bay về bên kia khứ hồi trong vòng hai ngày để Trương Hạo đem những đồ chuẩn bị ở nước mình đem qua.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo mới thắc mắc vì ở đây cái gì cũng có thể kiếm được vậy tại sao lại làm gấp thời gian như thế mà phải bay về cả Lưu Minh để lấy đồ rồi lại bay qua lại.

- Ủa cái gì không kiếm được bên này sao mà phải về Lưu Minh lấy Thiếu Kiệt.

- Ủ trước hết về bên đó đóng gói hai cái sever chuyên phát qua đây trong vòng 24h theo dạng bưu kiện chuyên phát nhanh. Còn nữa để Ngọc Nhi in ấn potes với lại các thứ tờ rơi đi rồi đem qua nhớ ghi đúng địa chỉ nhà mình lại. Bắt buộc trong vòng 24 giờ mình phải có máy chủ tại đây không thể đợi nữa.

Thấy Thiếu Kiệt vội vã gấp rút đưa ra những gì cần để hoạt động. Chưa bao giờ Hà Vi và Nhã Oanh thấy được nên Hà Vi mới hỏi hẳn.

- Bọn em có giúp được gì không? chứ mọi người chuẩn bị công việc gì đó của anh mà bọn em ngồi không cũng chẳng được gì.

- Vậy các em với Lý Đồng đi gom hết tất cả thiết bị dụng cụ lao động về giúp anh. các máy móc hỗ trợ cầm tay cỡ nhỏ và trung không cần các dụng cụ xây dựng. Chỉ cần máy móc loại thường thấy trong gia đình như máy khoan, máy cắt là được. với lại mua lưỡi của máy cắt nên mua vài bộ mua cả máy mài nữa nhé.

Trương Hạo bây giờ mới nói với Thiếu Kiệt bởi hắn thấy nếu in poste và mấy cái giấy tờ có thể in tại đây cũng được sao lại phải về Lưu Minh đem qua để cho mất tiền vé máy bay.

- Thiếu Kiệt tờ rơi với postes sao mình không thuê người ở đây làm như thế đỡ phải chạy qua chạy lại.

- Không phải không muốn thế nhưng hiện tại biết tìm ở đâu. Người ta có chịu làm gấp hay không? Ở Lưu Minh những công ty in quảng cáo postes thì nhiều lại có cả hợp đồng dài hạn với công ty bên mình đưa họ làm họ càng mừng đấy. Thôi đi lo chuyện của mày đi tao. Giờ chuẩn bị tiếp khách rồi. Nhớ lần này về bên đó chỉ tập trung làm những cái này thôi con 3 ngày thôi đi về hết hai ngày rồi cả máy chủ nữa phải gấp rút đấy.

Gật đầu nghe được Trương Hạo biết tại sao Thiếu Kiệt lại gấp rút như thế. Thời gian không còn nhiều. Cái hắn cần là thời gian nhưng hiện tại hắn đang cần gấp cái đó mà chưa có.

- Thiếu Kiệt lấy hình nào đây?

Trương Hạo lúc này cũng hỏi Thiếu Kiệt một số thứ. Bây giờ hắn mới để ý đến những người Chung Chí Cường đến này giờ mà vẫn phải đứng ở ngoài.

- Ấy mời mọi người vào nhà xin lỗi này giờ bận bịu công việc mà quên mất.

- Không có gì! Không có gì trước sau gì cũng phải vào nhà mà. Đứng bên ngoài nhìn nhà cậu xem ra cũng không rẻ đi.

Chung Chí Cường. Đến đây mới biết Thiếu Kiệt không ở nhà homestay thuê mà là ở nguyên căn nên cũng thắc mắc. Thường những mật vụ ít khi nào mua nhà vì phải di chuyển nhiều nơi không cố định. Còn thấy hắn giao

việc cho những người trước mắt sắp xếp thành thạo như đang làm một đóc công thật sự. Chung Chí Cường cũng thẳm than.

Cái ngành nghề này đợc học quá nhiều thứ từ làm nhân viên tới lao động phổ thông. Rất nhiều ngành nghề đều biết đợc cách thức làm việc như thế nào. Hấn hoàn toàn không biết rằng Thiều Kiệt đang lấy kinh nghiệm làm việc của mình trong mọi tình huống phát huy đến mức tối đa trong việc này.

- Chắc những người kia cũng sắp tới rồi đấy chưa biết chừng lúc này mình vào nhà bọn họ lại đến không chừng. Lúc đó lại tốn thêm thời gian ra đón nữa.

- Ấy đúng rồi nhĩ. Bọn em pha giúp anh một chút trà rồi hãy đi mua dụng cụ nhé.

Nghe Thiều Kiệt nói như vậy Hà Vii cũng lắ đầu nói với hấn.

- Thôi để em đi mua dụng cụ với Lý Đồng Nhã Oanh ở nhà phụ anh tiếp khách. Dù sao hai người đi cũng không đợc gì. Những đồ này cứ để cho Lý Đồng cho người đem về có phải tiện hơn không.

- Ủ nhĩ thôi em với Nhã Oanh tính sao cũng đợc! Vậy nhé.

Thiều Kiệt lúc này cũng chỉ còn biết để hai người tự chia công việc với nhau. Hấn lúc này mới quay lại Chung Chí Cường cười cười.

- Đem theo ít người nên chỉ có thể làm đợc đến đây thôi những cũng tạm ổn rồi. Giờ chỉ còn đợi những người kia thôi. Theo ông thì họ bao giờ qua đến?

- Chắc cũng gần sắp đến rồi đấy. Họ nói sẽ đi cùng với Trần Quốc qua đây. Vốn là họ đến đồn cảnh sát nhưng bọn người của mình đã đang trên

đường về rồi. Chắc cũng sắp tới đây rồi đấy tôi cho Trần Quốc địa chỉ ở đây rồi.

Mọi người lúc này rời đi chỉ còn lại Thiếu Kiệt đứng bên ngoài trò chuyện với lại Chung Chí Cường. Bây giờ một chiếc xe đến trước cổng nhà Thiếu Kiệt. Ra hiệu cho xe vào trong sân theo sau là một chiếc xem khác nữa. Cái rân rộng rãi giờ được đem cả ba cái xe để vào cũng làm cho nó có cảm giác bị thu nhỏ.

Trần Quốc bước xuống xe mới hướng Chung Chí Cường và Thiếu Kiệt gật đầu một cái nói.

- Bọn họ bên bộ ngoại giao đấy xem ra chuyện này họ muốn dàn xếp ổn thỏa.

Hai người bước xuống xe tiến về nhóm người Thiếu Kiệt một người đến trước mặt Thiếu Kiệt đưa tay ra

- Xin chào cậu chắc cậu là Hoàng Thiếu Kiệt tôi là George Yeo bộ trưởng bộ ngoại giao. Còn đây là thư ký riêng của tôi.

- Hân hạnh được gặp ông tôi đã thấy ông khá nhiều lần thông qua các kênh truyền thông đại chúng. Nhưng người bên cạnh tôi chắc ông cũng đã biết rồi tôi không cần phải giới thiệu nhỉ. Giờ mình vào nhà nói chuyện chứ đứng bên ngoài có vẻ không hay cho lắm.

Thiếu Kiệt mời tất cả mọi người vào nhà. Thấy đang vẽ của hấn như không có chuyện gì George Yeo cũng thắc mắt tại sao hấn chỉ là thiếu niên bình thường lại không một chút dao động khi gặp họ.

Người bình thường khi gặp bọn hấn còn có chút lo lắng nhưng Thiếu Kiệt lại khác hấn ung dung như không có chuyện gì xảy ra. Làm cho hấn có cảm giác nhìn không thấu được Thiếu Kiệt. Vì hấn không những đã nhiều

lần gặp gỡ các nguyên thủ quốc gia khác. Thiếu Kiệt cho hẳn cảm giác mình ở thế yếu hơn rất nhiều.

Vào đến phòng khách Thiếu Kiệt mời mọi người ngồi xuống còn Nhã Oanh lúc này cũng đem ra một bộ tách trà mà Thiếu Kiệt hôm đi dạo đã mua. Đặt lên bàn rồi rót trà cho từng người có mặt sau đó rời đi.

Động tác của cô làm cho Thiếu Kiệt cũng bất ngờ bởi cô rót theo đúng cách tiếp đãi người có chức quyền. Lãnh đạo cao nhất rồi mới tới những người khác trong sau đó mới tới chủ nhà.

Hắn hoàn toàn không biết để theo kịp bước chân những người khác Nhã Oanh mỗi ngày ngoài việc học còn phải học thêm những cách ứng xử và cách trở thành một người bên cạnh Thiếu Kiệt khi hẳn không có thư ký hoặc người khác bên cạnh.

Thấy Nhã Oanh động tác có phần quen thuộc như vậy Thiếu Kiệt cũng hiểu đây không phải lần đầu tiên cô làm như thế này. Nhưng đối diện những người này không phải thường giữ được bình tĩnh tay không rung. Lượng trà rót vào đều bằng nhau như chỉ một ly cũng thấy được cô cố gắng như thế nào.

- Mọi người uống nước đi rồi nói chuyện.

Thiếu Kiệt hướng mọi người trong phòng nói chuyện mời mọi người dùng trà. George Yeo cũng cầm lấy uống một hớp rồi đặt xuống nói.

- Chắc cậu cũng biết tại sao tôi lại đến đây hôm nay. Việc này đối với chúng tôi cũng không tốt đẹp gì thay mặt người dân của cả nước tôi xin lỗi cậu. Cậu cũng hiểu cho ở đâu cũng có một vài thành phần làm không tốt cho bộ mặt người khác. Những người của Quang Tác cũng vậy hi vọng cậu bỏ qua cho.

George Yeo nói rằng lời xin lỗi chân thành của mình. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười lắc đầu nhìn hắn nói.

- Đã ở đây ai cũng biết hết không cần đóng kịch làm gì những thứ đó chỉ để trên truyền hình chiếu thì được. Tôi cũng là dân kinh doanh nên ông cũng hiểu chỉ cần có thể có lợi ích chắc chắn bàn bặt được đừng có giả vờ nữa.

Thiếu Kiệt trực tiếp nói thẳng George Yeo dù sao lời hoa mỹ cũng không làm được gì ở lúc này giả vờ chỉ làm cho mệt lẫn nhau cứ thành thật như thế này có vẻ vẫn là tốt hơn.

Không chỉ riêng George Yeo mà còn có cả những người ở đây đều nhìn hắn ai cũng hiểu là đóng kịch nhưng không ai nói trước mặt như Thiếu Kiệt cả.

George Yeo lúc này cũng nhăn mày. Hắn thấy đối với chính trường việc giả vờ như thế này không ai nói trước mặt lẫn nhau như thế. Còn Thiếu Kiệt rất trực tiếp muốn điều kiện nói với hắn không cần dài dòng đây là điều đầu tiên hắn thấy. Mà việc này lại thẳng thắn trực tiếp.

Nhìn qua Chung Chí Cường thấy hắn hoàn toàn bình thản không có gì là sẽ đứng ra nói việc gì về những vấn đề này George Yeo cũng dăm chiêu suy nghĩ.

Chung Chí Cường lúc này cũng biết mình nên nói điều gì đó nhưng phải khôn khéo nên nhẹ giọng nói với George Yeo.

- Việc này ông không thể nhìn tôi. Người bị hại là cậu ta người giải quyết cũng là cậu ta. Chuyện này bên lãnh sự quán chúng tôi chỉ là người làm theo lệnh còn nếu nói mà để tôi can thiệp thì không ổn

Hắn lời này nói ra cũng chỉ đá lại cái phiền phức này cho George Yeo. bởi hắn không muốn mình nhảy vào việc này để chịu thiệt. Hắn thấy Thiếu Kiệt tính toán hết các bước cần thiết nếu hắn có nhảy vào cũng không thay đổi được cục diện hiện nay.

- Thôi được cậu nói đi việc này cậu muốn giải quyết sao đây.

George Yeo nghe Chung Chí Cường nói vậy cũng hiểu được việc này mọi chuyện đều dựa theo toàn quyền của Thiếu Kiệt. Việc thành hay bại vẫn do cậu nhóc thiếu niên này.

- Việc này nói dễ không dễ nói khó không khó. Tôi có 3 điều kiện đơn giản thôi. Nếu làm được thì tôi sẽ chấp nhận.

Nghe được Thiếu Kiệt có ba điều kiện George Yeo. cũng phân vân đôi chút rồi mới nói.

- Được cậu thử nói xem cả ba điều kiện của cậu là gì nếu được thì tôi sẽ chấp nhận.

Cười cười uống một hớp trà Thiếu Kiệt mới nói.

- Ba điều kiện cũng đơn giản thôi. Thứ nhất là giấy đăng ký kinh doanh của tôi phải có và tôi muốn có một gian hàng triển lãm công nghệ sắp diễn ra ba ngày tới.

- Điều kiện này được tôi đồng ý ngay trong chiều này cậu sẽ nhận được gian hàng bên đó còn trống một vài chỗ cũng không khó đi. Còn giấy phép kinh doanh của cậu đã nằm ở đây rồi.

Thiếu Kiệt không ngờ rằng giấy phép mình còn đang làm hiện tại đã nằm trên bàn xem ra lần này họ quyết định giảng hòa nên có chuẩn bị trước.

- Ấy tôi không ngờ các ông lại chuẩn bị nhanh như thế đấy. Điều Kiện thứ hai với các ông cũng không khó. Tôi cần một trung tâm mặt bằng cỡ lớn để đặt trụ sở công ty và phát triển sau này đương nhiên tiền thuê hay mua lại thì là của tôi.

Nghe được Thiếu Kiệt nói điều này Chung Chí Cường lúc này mới hậm hực. Hắn nghĩ nếu chỉ kiếm mặt bằng hắn cũng làm được cần gì phải đờn những người này nhúng tay vào. Hắn không hiểu Thiếu Kiệt lại đem cái điều vớ vẩn này vào điều kiện làm gì.

George Yeo thì mừng trong lòng nếu chỉ là một cái mặt bằng rộng lớn thì quá đơn giản với hắn nên cũng cười cười.

- Được quá tốt chuyện này cậu sẽ được mặt bằng tốt nhất đủ triển khai phát triển cho mình và bên chúng tôi sẽ hoàn toàn miễn tiền thuê cho cậu.

Thấy điều kiện này đơn giản hắn cũng không ngại làm thêm cái hứa hẹn không cần Thiếu Kiệt trả tiền thuê. Dù sao nếu công ty Thiếu Kiệt phát triển thì nhà nước vẫn sẽ thu được thuế. Lúc đó chưa biết chừng còn lợi nhuận cao hơn cả việc lấy tiền thuê mặt bằng theo dạng ưu đãi.

- Ô tốt nhỉ các ông xem ra đồng ý sớm hơn tôi nghĩ. Nhưng mà đừng quên còn điều kiện thứ ba đi. Nếu các ông đáp ứng được điều kiện này thì mọi chuyện dễ nói hơn nhiều.

George Yeo Cười cười phấn khích hắn thấy cái điều một và hai quá đơn giản thì chắc điều thứ ba cho dù có khó hơn cũng không bao nhiêu. Hắn xem ra kỳ này đã được giải quyết chuyện này một cách êm đẹp.

- Cậu yên tâm dù việc khó đến đâu chỉ cần làm được chắc chắn sẽ đồng ý với cậu. Chuyện này dễ giải quyết mà cậu cứ nói đi.

- Nếu ông đã nói vậy thì cũng được. Điều Kiệt thứ ba của tôi vô cùng đơn giản bất cứ doanh nghiệp nước tôi đang và sắp hoạt động ở quốc gia các ông có thể ủng hộ và phát triển điển hình như giao hợp đồng về tay họ mà không qua đấu thầu hoặc thao tác ngầm cũng được. Chỉ cần các công ty của quốc gia chúng tôi có đủ thực lực có đủ điều kiện thì hay làm điều đó còn không thì hay để họ tự động làm việc. Điển hình tôi có một người quen đang phải chặt vật đấu thầu công trình cho một trung tâm thương mại của nước ông. Nếu các ông làm được điều này nữa thì xem như xong hai bên hợp tác vui vẻ.

Thiếu Kiệt kết thúc lời của mình rất ung dung như không có chuyện gì xảy ra. Cười cười một cách vui vẻ nhìn mọi người trong phòng không một tiếng động.

Hắn biết mọi người ở đây nhất là George Yeo đang bị định thân bởi cái điều kiện oái ăm của hắn đối với mình. Khác với hai điều ban đầu hắn biết điều này là việc khó nếu đem ra làm điều kiện đầu tiên thì bảo đảm sẽ không được những thứ khác. Nên mới đem việc này là điều kiện trung tâm của lần đàm phán này. Vì Huyền Thanh giúp đỡ hắn khá nhiều trong việc hắn qua quốc gia này để kinh doanh. bởi vậy điều này Thiếu Kiệt muốn đem lại cho Huyền Thanh trả lại một cái ân tình.

Hôm nay nói lên 3 chương mà phát hiện hôm qua cúp điện do bị nổ bình điện, Điện lực chỉ nói sơ để sửa chữa nên sáng nay lại cúp tiếp. giờ chỉ lên được hai chương cho mọi người. Nên Thông cảm nhé

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 267: Đạt Được Thứ Cần Thiết

Căn phòng hiện tại hoàn toàn im lặng nếu có một tiếng động nhỏ phát ra có chăng chỉ là tiếng gió thổi những cành lá của những cây cối trong vườn vọng vào.

Không khí trầm lắng không một tiếng động Thiếu Kiệt không muốn phá vỡ nó im lặng tựa vào thành ghế. Hắn không lo sẽ không được bởi với những gì hắn biết mọi thế lực đều có thể điều động tài nguyên của mình thông qua quan hệ hoặc là thông qua thế lực chỉ định.

Một lúc lâu sau George Yeo mới có thể lên tiếng nói.

- Xem ra đây mới là điều kiện thật của cậu đi. Hai điều kiện ban đầu chỉ là thêm vào nhĩ. Nếu như tôi chỉ đồng ý điều kiện thứ ba mà không đồng ý những điều kiện còn lại thì sao?

- Không cả ba đều quan trọng như nhau. Mỗi cái là một mục đích riêng của mình xin phép tôi không nói được. Nhưng mà nếu thiếu một điều trong ba điều này đều không được.

Thiếu Kiệt một lần nữa chắc chắn về ba điều kiện của hắn vừa nêu ra điều cần thiết làm cho George Yeo có phần phân vân.

- Cậu cũng phải hiểu điều thứ ba của cậu khá khó khăn để thực hiện điều này công ty người quen của cậu phải đầy đủ chứng từ và nội dung dự thầu chúng tôi mới có thể giúp được nếu không thì việc này chỉ có thể nói suôn mà thôi.

- Về vấn đề chuyện này các ông cứ yên tâm những thứ đó đều đủ cả. Chỉ là dạo gần đây tôi bị liên lụy vì một số công ty quốc nội các ông đang cạnh tranh với người quen của tôi mà bị ảnh hưởng thôi.

Vừa cười vừa nói với George Yeo Thiếu Kiệt không ngại nói ra việc này đây đến hẳn chủ yếu do họ gặp xui xẻo. Nên kể rõ mọi chuyện cho George Yeo biết.

- Hôm tôi vừa đến đây có người báo cảnh tôi là người xấu lúc đó tôi cũng chỉ nghi ngờ. Sau đó mới biết người quen của tôi đang đấu thầu về một công trình quốc nội. Mà các ông có thể nghĩ được tôi tới đây chưa được bằng ông ngồi này giờ lại có cảnh sát tới ông thấy sao. Trùng hợp hay là sắp xếp?

Mọi người lúc này cũng hiểu chuyện này chỉ có người làm khó dễ nên mới xảy ra. Hẳn vừa đến cùng người quen thì bị như thế ai mà không đề phòng. Chỉ trách bọn người Quang Tác qua xui đụng vào chuyện gì không đụng. Đụng ngay người như Thiếu Kiệt nên mới phải gặp trường hợp này.

- Vậy là người quen của cậu đầy đủ giấy chứng nhận về độ an toàn với môi trường của sản phẩm của quốc gia chúng tôi.

Đắn đo suy nghĩ một lúc. Thiếu Kiệt cũng không biết được Huyền Thanh đầy đủ giấy tờ cần thiết hay không. Nhưng nếu đã có can đảm tham dự đấu thầu thì chắc Huyền Thanh phải có đủ những giấy chứng nhận của các bên liên quan về lĩnh vực này.

- Hình như là vậy. Đây là tên công ty nếu các ông có thể tra thì sẽ biết. Tôi nghĩ nếu mà việc này ông đã hỏi như thế thì sẽ làm được tại sao ông lại đắn đo lâu như vậy?

Thiếu Kiệt không hiểu tại sao George Yeo lại suy nghĩ vấn đề của Thiếu Kiệt lâu như vậy nên mới dò xét ý tứ của hẳn như thế nào. Bởi hẳn thấy cái điều kiện của hẳn cũng không quá khó mà George Yeo lại phải dài dòng như chỉ muốn đồng ý một phần của điều kiện của Huyền Thanh.

- Đối với việc đủ giấy tờ hợp lệ các thứ có thể chúng tôi sẽ làm được cho công ty người quen của cậu được. Nhưng với những doanh nghiệp sau này như thế thì hơi có phần không ổn.

Biết được câu trả lời của George Yeo Thiếu Kiệt hiểu hẳn hiểu lắm rằng công ty nào cũng được ưu ái như thế thì đúng là cần phải đắn đo từ chối.

- Có gì đâu không ổn tôi chỉ nói là các ứng hộ phát triển nếu công ty nào đủ điều kiện chất lượng sản phẩm tốt thì hãy làm chứ có nói là toàn bộ các công ty đều làm như thế đâu. Có vậy mà ông cũng phải suy nghĩ. Công ty nào được thì giúp không được thì thôi. Đơn giản.

George Yeo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng thở phào nhẹ nhõm nếu các công ty mà đều giúp đỡ như điều kiện của Thiếu Kiệt thì hẳn quả thật làm không được. Nhưng nếu công ty đủ điều kiện thì hoạt động một chút ít nữa thì vẫn không là vấn đề.

- Được nhưng tôi cũng chỉ giới hạn được trong phạm vi tôi còn làm việc thôi. Nếu sau này người nào thay thế tôi thì việc này sẽ bị hủy bỏ Cậu đồng ý chứ.

- Chuyện này không có gì làm khó với tôi cả. Ông cứ thực hiện khi nào ông còn tại nhiệm. Nếu ba điều kiện của tôi ông đã đồng ý thì chắc cũng không cần thiết đến những chuyện rắc rối khác nữa nhỉ.

Gật đầu xác nhận lại những gì mình đã đồng ý George Yeo lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Chúng tôi sẽ tuân thủ những điều kiện của cậu nhưng cậu cũng phải tuân thủ theo những gì chúng ta giao ước không được làm lớn chuyện này ra phạm vi quốc gia chúng tôi.

- Các ông cứ yên tâm phong sát bài viết là được họ không thể lên bài thì cũng không làm gì được. Các ông phong sát ở quốc gia các ông còn chúng tôi thì làm vậy với các phóng viên biết tin không ai biết không ai sẽ chú ý nữa thì chuyện này chìm xuống.

Thiếu Kiệt ung dung nói chuyện hẳn thấy chuyện này chỉ cần để cho Chung Chí Cường lo phần phóng viên mình đã mời tới khá dễ dàng hầu hết bài báo của phóng viên muốn lên phải qua phần kiểm duyệt của ban biên tập chỉ cần không chấp nhận hay là không đồng ý đăng lên thì cũng không liên quan gì nhiều.

- Được rồi nếu cậu đã nói như vậy thì đây là hợp đồng về việc giữ im lặng chuyện này còn đây là hợp đồng viết tay của Thư Ký về vấn đề vừa rồi cậu có thể ký nhận và đồng ý riêng bản hợp đồng viết tay này tôi sẽ ký và đóng dấu cho đến khi nào tôi còn tại chức thì nó còn hiệu lực.

Thiếu Kiệt đưa toàn bộ hợp đồng cho Trần Quốc xem một lượt đảm bảo hẳn không thiệt thòi. Sau khi được xác nhận hợp đồng không có vấn đề hẳn mới tiến hành ký tên. George Yeo ngay tại đây cũng ký tên lên hợp đồng viết tay và đóng mộc xanh của mình tại chỗ.

Cầm trong tay hợp đồng giao ước với Thiếu Kiệt. George Yeo lúc này mời thờ dài nói.

- Xem như chuyện này đã xong giờ tôi phải trở về sắp xếp những yêu cầu của cậu hi vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau. Mà có gặp lại tốt nhất đừng là chuyện gì liên quan đến như thứ như thế này

Đây là lời nói thật lòng của George Yeo, bởi hẳn thấy lần này đàm phán với Thiếu Kiệt hẳn bị lỗ khá nhiều không được như ý. Vốn ban đầu định chỉ đáp ứng những điều kiện đơn giản. Nhưng giờ đây lại phải kéo theo nhiều

thứ. Nếu lần sau mà lại gặp Thiếu Kiệt trong hoàn cảnh giống hiện tại thì hẳn không biết phải chịu thiệt bao nhiêu.

- Ông yên tâm gặp ông cũng chẳng vui vẻ gì. Việc hôm nay cũng chỉ là bắt đắc dĩ vậy nhé không hẹn ngày gặp lại.

Thiếu Kiệt tiễn George Yeo rời đi khỏi nhà mình mới quay lại trong nhà. Lúc này Chung Chí Cường mới vỗ vai Thiếu Kiệt nói.

- Lần này họ thiệt thòi không nhỏ đâu. Cái điều kiện thứ hai và thứ ba của cậu bọn họ phải bỏ ra không ít xem ra lần này bên họ lỗ nặng đấy.

- Việc này không đến nỗi thế đi. Dù sao cũng là việc cần thiết để các doanh nghiệp nước ta mở rộng thị trường. Cứ mãi đi theo một chiều hướng phụ thuộc thì sẽ không thoát ra được.

Đem suy nghĩ của mình nói ra cho Chung Chí Cường nghe thấy Thiếu Kiệt biết lần này hẳn có được những thứ cần thiết cho mình. Trần Quốc lúc này mới lên tiếng.

- Cậu cứ yên tâm những gì mà hợp đồng họ đã ký thì sẽ làm nước này là vậy đấy. Vừa rồi nghe mấy điều kiện đầu của cậu tôi càng không hiểu những việc đó nhỏ nhặt như thế mà cậu lại yêu cầu được. Cho đến khi nghe cái thứ ba thật tôi dám chắc Lão Cường đây đánh trống trong lòng.

- Chứ còn gì nữa. Ở đây lấy được điều kiện như thế là quá tốt rồi. Họ lúc nào cũng gắt gao đối với những doanh nghiệp nước ngoài giờ Thiếu Kiệt có được cái kim bài này. Những công ty trong nước có thể bước ra một bước nữa trên con đường phát triển sau này điều này là một việc tốt mà.

Chung Chí Cường lúc này vui vẻ. Hẳn làm ở đây chưa bao giờ vui như thế này. Có cái hợp đồng giao ước của Thiếu Kiệt sẽ là một bước tiến lớn đối với hẳn.

Bởi không ích công ty doanh nghiệp muốn bước vào quốc gia này đều phải rút lui vì không đủ nguồn lực của mình. Giờ thì chỉ cần nhà nước hỗ trợ họ đủ điều kiện là được chấp nhận còn gì hơn là chiến tích hoành tráng như thế này.

Trần Quốc nghe thế cũng gật đầu lên tiếng.

- Đúng là những quy định ở đây tương đối khắc khe những doanh nghiệp trong nước nếu không đủ tiêu chuẩn yêu cầu chắc chắn sẽ không hoạt động được mà nếu có cũng bị các loại pháp luật chế tài. Không giải thể cũng là rút lui khỏi giới kinh doanh nước này.

- Cái này còn phải bàn sao? Họ đương nhiên sẽ ủng hộ doanh nghiệp trong nước nhiều hơn là doanh nghiệp nước ngoài. Nên mới tạo ra hệ thống luật ưu ái như thế. Điển hình là người đứng đầu doanh nghiệp điều hành phải là người nước họ không thấy sao.

Xem như điều này là hiển nhiên của sự cạnh tranh của công ty trong nước và công ty nước ngoài gia nhập. Thiếu Kiệt thấy việc này hầu như mọi quốc gia đều làm mà cả nước của hắn cũng áp dụng thì nước khác người ta cũng có thể áp dụng giống nhau cả thôi. Không khác mấy về những điều kiện chẳng qua là thay đổi các nói và viết của bộ luật khác nhau mà thôi.

Đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói Chung Chí Cường thấy không còn việc gì cần thiết cho hắn ở đây nữa nên mới nói.

- Được rồi! cũng không còn sớm Chúng tôi về trước chút nữa tôi sẽ cho người qua phụ cậu những việc sắp tới. Thôi chúng tôi về trước.

- Khoang giấy này các ông cứ giữ lấy đi! cái này tôi không cần sau nay nếu có chuyện gì nhờ vào nó nói chuyện. Tôi cũng không thường xuyên sau này ở đây nên cái này xem như đưa mấy người hiệu quả hơn nhiều.

Thiếu Kiệt thấy hẳn giữ lại những thứ này cũng không có tác dụng gì. Đẽ cũng chỉ là mẩu giấy đối với hẳn. Còn những thứ hẳn cần đã có được còn. Những việc sắp tới hẳn cũng cần phải làm nhiều thứ gấp rút hơn.

- Ấy vậy được chúng tôi sẽ giữ hộ cậu cái này lúc cần cậu cứ nói tôi sẽ đem đến.

- Ừ các ông về đi. Nhớ lát nữa cho vài người qua phụ với tôi là được rồi.

Chung Chí Cường với Trần Quốc lúc này cũng cười cười lên xe của mình rời đi. Thiếu Kiệt đợi cho hai người đi khỏi thì đóng cửa bắt đầu tiến hành công việc của mình.

Trần Quốc đợi rời xa khỏi nhà của Thiếu Kiệt mới hỏi Chung Chí Cường.

- Thằng nhóc đó nó ghê gớm thật lần đầu tiên tôi thấy được có người làm khó được người của bên ngoại giao như thế. Mà không hiểu thằng nhóc đó ở nước ta làm gì mà lại được sự ưu ái như thế.

- Cái này cũng không biết được nhưng toàn bộ trong nhóm người của hẳn qua đây có tới ba cái hộ chiếu số mật vụ. Cũng không biết họ là mật vụ theo dạng nào. Nhưng xem ra không nhỏ đi.

Chung Chí Cường nhớ lại báo cáo của nhân viên lãnh sự quán đối với mình còn đem những người đã nhập cảnh chung với Thiếu Kiệt báo cáo chung một lần.

Thấy Chung Chí Cường chỉ có thể biết được số hồ sơ mà không biết lai lịch của người mình Trần Quốc mới gạc nhiên. Vì thường nếu mật vụ được điều đến qua số hộ chiếu Hẳn có thể biết họ đang thi hành nhiệm vụ như thế nào mà tiến hành hỗ trợ khi cần thiết.

- Không phải ông có thể xem hồ sơ sao? sao lại chỉ biết được bao nhiêu đó thế. Lần này hơi bị lạ à.

- Làm sao tôi biết. Kiểm tra hồ sơ của Thiếu Kiệt cần cấp cao hơn mới có thể xem tôi cũng chỉ biết làm theo thôi chứ biết sao giờ. Cả ba số hộ chiếu đều không xem được lai lịch. Xem ra bọn họ cũng không phải người bình thường.

Thở dài một hơi đánh giá những người của Thiếu Kiệt xong nói ra ý nghĩ của mình. Chung Chí Tường cũng than thầm. Hắn không biết lần này những nhân tố của Thiếu Kiệt sẽ mang lại những gì cho hắn. Nhưng chỉ với hợp đồng giao ước của hắn với George Yeo cũng là một chiến tích không thể nào nói được.

- Tôi cứ thấy thằng nhóc này đúng là một con cáo già hẳn biết singapore đang mở cửa đón các doanh nghiệp đủ thực lực. Lại là đất nước du lịch chỉ cần việc này lọt ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng tác động đến những doanh nghiệp đang có ý định đi vào nước này và khách du lịch sắp tới cũng lo lắng. Thời điểm gần cuối năm cũng là thời điểm du lịch nếu bung việc này ra thì không ít khách du lịch chuyển địa điểm à.

Trần Quốc lúc này mới lắc đầu nhận định tình hình ở trước mắt của việc này. Hắn thấy được sự tính toán được cả khách quan lẫn chủ quan của Thiếu Kiệt chỉ qua một việc nhỏ.

- Chứ ông nghĩ xem không phải dịp này lão George Yeo lại chịu chấp nhận những điều kiện kia à. Ông nên nhớ thời điểm chuyển mùa của một năm đất nước này đều tiếp nhận rất nhiều khách du lịch từ các quốc gia khác đến đây. Nếu như vì một việc này không thương lượng được sẽ mất một lượng lớn hàng hóa và những thứ được bán ra nhờ khách du lịch.

- Ủ họ làm du lịch đúng là tốt thật. Mọi thứ đều tập trung vào du lịch thúc đẩy những công trình công cộng một cách triệt để mọi người ở khắp thế giới chú ý đến để tham quan.

Trần Quốc cũng gật đầu đối với ý kiến của Chung Chí Cường họ ở đây không phải ít, không phải ngày một ngày hai mà họ hiểu được cái chính sách thúc đẩy du lịch hiệu quả của singapore.

- Mà này ông nghĩ xem thằng nhóc Thiếu Kiệt lần này nó được lợi gì? Gian Hàng lại làm gấp rút. Mặt bằng lại muốn lớn. Công nghệ gì lại phải cần như thế hẳn định mở công ty như google à?

Chung Chí Cường lúc này mới hỏi Trần Quốc về nhận định của hẳn về Thiếu Kiệt. Bởi ngày cả Chung Chí Cường hẳn cũng không biết Thiếu Kiệt ở bộ phận nào chỉ có thể đoán già đoán non trong việc này.

- Chuyện này tôi cũng không hiểu đâu. Nếu không phải qua sổ hộ chiếu, Nhìn thằng nhóc đó tôi thấy là dân kinh doanh nhiều hơn là mật vụ những hẳn làm việc khá quyết đoán cũng không biết hẳn có phải bên kinh tế không?

- Làm gì có chuyện đó mật vụ kinh tế chủ yếu là cài vào công ty các nơi có dấu hiệu phạm pháp về kinh doanh. Chứ mật vụ kinh tế nào lại đi mở công ty như thế này.

Bác bỏ nhận định của Trần Quốc, Chung Chí Cường thấy Thiếu Kiệt không phải là người của mật vụ kinh tế như hẳn nói vì những người này chủ yếu là hoạt động trong nước, Chỉ vài người là sẽ ở dạng thư ký đi cùng giám đốc ra nước ngoài thì mới cần thiết. Suy nghĩ vấn đề này Chung Chí Cường chợt nhớ ra điều gì đó nói.

- Ấy có khi nào singapore này đang có một công nghệ nào đó mà nước ta muốn không? Nên Thăng nhóc đó qua đây với danh nghĩa mở công ty công nghệ. Nhằm tiếp cận được lĩnh vực mà họ đang phát triển mà chúng ta không biết.

- Cái này có cơ sở à. nghe hấn nói người mình về lấy máy chủ gì đó chắc chắn là như vậy. Vì cần thiết bị hỗ trợ nên hấn mới phải gấp rút làm đi. Không thì đợi tới sự kiện gần đầu năm cũng được chứ làm gấp như vậy làm gì.

Trần Quốc thấy việc này có khả năng rất lớn nên cũng đồng ý với việc này của Chung Chí Cường. Rồi mới nhớ lúc vừa rời khỏi Thiếu Kiệt có nhắc Chung Chí Cường điều người qua nên nói.

- vậy về lãnh sự quán điều một số người qua phụ gấp mới được chuyện này ảnh hưởng không nhỏ càng nhanh càng tốt. Nếu được việc biết đâu trong báo cáo của hấn lại có thêm hai người bọn mình không khéo được lên chức không chừng.

- Đi Đi! chạy về lãnh sự quán nhanh nào điều người qua không khéo lỡ việc.

Nghe được có cơ hội thăng tiến Chung Chí Cường cũng hồi tãi xê đi nhanh để về sắp xếp người cho Thiếu Kiệt. Để hấn được có tên là giúp đỡ tốt trong báo cáo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 268: Gian Hàng Tự Làm

Hôm nay nhà có đám nên viết mới được 1 chương lên trước đang viết chương thứ 2 kịp sẽ lên trong tối không sáng mai lên cho mọi người. Thông Cảm hôm nay đám giỗ bà ngoại.

Thiếu Kiệt cùng với mọi người bắt tay vào công việc của mình hẳn và Chu Tường bắt đầu làm những thứ đơn giản nhất. Hà Vi sau khi cùng Lý Đồng đi đem về một đồng đồ nghề cần thiết.

Thiếu Kiệt dựa theo những hình ảnh phát thảo của mình lựa ra những vật dụng cần thiết. Thấy Thiếu Kiệt lưỡng lự một lúc Lý Đồng mới hỏi hẳn.

- Còn Thiếu gì nữa không anh đi mua luôn cho rồi bắt tay vào làm.

- Ừ tương đối rồi anh có thể ra ngoài mua cho em một tấm mika màu đỏ hai tấm khoảng hai mét ngang một mét hai. Em cần để cắt làm hình nổi với chữ.

Nghe Thiếu Kiệt nói cần những thứ đó để cắt chữ Lý Đồng mới nói với hẳn.

- Sao không để người ta cắt sẵn luôn được mà.

- Hiện tại bên mình có bản gốc máy cắt thì cũng phải scan hình lấy file nhập ảnh vì tính khá lâu họ phải chỉnh sửa nhiều thứ anh cứ mua mika về em làm cũng được.

Thấy Thiếu Kiệt nói để mình làm Hà Vi cũng ngạc nhiên nhìn hẳn. Hiện tại dụng cụ hầu hết chỉ là những dụng cụ phổ thông nếu cắt mika cần thiết những chỗ bo góc tròn thì sẽ không làm được bằng thủ công và rất xấu.

- Hay mình chỉ cần cắt decal cũng được mà Thiếu Kiệt làm tạm thôi chứ làm mika mình không biết thi công thì cũng như thế thôi.

- Cái này khỏi lo mình đã chuẩn bị hết rồi..

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy một đoạn dây điện và một đoạn ống nối nhìn hẳn lấy một đầu dây điện quấn lại với một đoạn dây thép mới mua về, tạo thành một mạch đóng mà nơi chịu nhiệt là sợi dây thép được bọc.

Lý Đồng đi mua mika Thiếu Kiệt ở đây chuẩn bị các thứ trên những tờ giấy hần vẽ ra những mảnh cần thiết của cái logo công ty. Trương Hạo lúc này cũng thay đồ và cầm theo hộ chiếu mình đi ra.

- Thiếu Kiệt giờ tao về Lưu Minh. Có thể sớm nhất chiều mai tao đem toàn bộ đồ cần thiết qua. Mua dạng vé khứ hồi rồi. Bên Kia Ngọc Nhi và những người ở nhà tập trung các phương diện khác cho mình rồi in ấn trong tầm khoảng 3000 bản mỗi loại poster lớn nhỏ mỗi thứ mười cái. lót chuột thì không làm kịp.

- Ừ như thế cũng được mà về bên đó xem xét mọi thứ đem qua bên đây gấp. Tôi đã tiết kiệm thời gian bao nhiêu cũng được.

Thiếu Kiệt cũng biết để làm đầy đủ hết mọi thứ thì có vẻ như không thể nào. Có thể chuẩn bị kịp cho những thứ mà hần yêu cầu nhưng chỉ cần bao nhiêu đó là đủ.

- Ah quên nữa về bên đó đem ba bộ combo bàn phím chuột với hai cái màn hình một cái laptop model mới nhất hiện nay đem qua luôn chịu thuế hết những thứ đó luôn. Đem làm phần thưởng của chương trình thu hút những người đến gian hàng.

Dừng lại một chút như nhớ được rằng muốn lôi kéo những người khác ở gian hàng tạm bợ của hần thì cần phải có cái gì đó thu hút hơn những gian

hàng khác.

- Được rồi! Tao đi đây có gì mà y với Trương Hạo bên này cô gắng tao nhất định qua sớm nhất có thể.

Lý Đồng lúc này đi cùng với hai người đem theo một miếng mika vừa mới được làm đem tới nhà hắn. Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ thường những tấm mika này không phải có sẵn để mua thường là đến nơi mua đặt khoảng vài tiếng sau mới có.

- Cái này kiếm ở đâu mà sao nhanh vậy không lẽ gần đây có cơ sở làm hạt nhựa à?

- Không vì nơi này không cho những công ty sản xuất mặt hàng này hoạt động như muốn có thì các nhà bán lẻ luôn đặt hàng lời ăn lỗ chịu à. Họ bán một tấm như vậy là cũng lời hai ba tấm rồi.

Nghe Lý Đồng nói như vậy Thiếu Kiệt mới hiểu là những sản phẩm mà có thể ảnh hưởng đến môi trường thường không có cơ sở sản xuất vì thế những nhà buôn nội địa hoàn toàn phải nhập hết những thứ này ở ngoài và họ nhập theo dạng một lô đủ màu giá cả ôm lô cũng không phải rẻ.

Nhưng họ có thể bán dần, được màu nào hay màu đó. Phần những thứ này nơi nao thiếu có thể liên hệ những nơi khác trả vốn gốc lại hàng nhập cho bạn hàng phía hỗ trợ là được.

- Như vậy cũng tốt mình đang cần có là được rồi. Hà Vi bạn đem những hình mình đem những hình mình đã vẽ cùng với Nhã Oanh cắt ra rồi dán lên những miếng mi ca giúp mình. Việc cắt thành hình thù ra sao các bạn đừng quan tâm.

Trương Hạo bắt đầu sau khi làm hết các bước đưa tin tức cho Ngọc Nhi bắt đầu ra phụ Thiếu Kiệt nên hỏi hắn.

- Anh làm gì Thiếu Kiệt. Ngồi không đâu được chứ.

- Cái đó còn phải hỏi sao. Giờ anh với Lý Đông lát nữa người bên Chung Chí Cường đến thì đến bên chỗ triển lãm xem xét mặt bằng xin được thi công mấy thứ của mình trong tối. Vì Hiện tại anh với Lý Đông là đại diện đi làm việc này thích hợp hơn em.

Thiếu Kiệt vừa cầm đồ cắt mika tự chế vừa đi theo các đường đã vẽ của cái hình hấn phát thảo. Hấn tỉ mỉ mỗi mảnh mika được cắt ra hấn đều dùng máy mài nhẹ các cạnh. Nhìn Thiếu Kiệt làm việc chuyên nghiệp nhưng hấn làm hấn ngay Lý Đông cũng thán phục.

Hấn thấy nếu có một số tay nghề làm việc lật vật như thế này của Thiếu Kiệt cho dù không kinh doanh thì cũng sợ bị đói. Thiếu Kiệt hoàn toàn tập trung hết sức có thể như hấn đang đến những ngày sắp bàn giao công trình.

Bản thân hấn hoàn toàn xem mình như là một người thợ của công trình chính. Không ít lần hấn xin nghỉ để đi ra ngoài làm một số công trình nhỏ để kiếm thêm thu nhập mà những công trình hấn làm thường có những thứ thiết bị không có phải kiếm đồ thay thế những lúc cần, hấn biết được thêm những vật liệu nào và những cơ cấu máy móc đơn giản nào có thể làm bằng tay.

Đem những mảnh phát thảo trên mika cắt ra Thiếu Kiệt bắt đầu dùng súng bắn silicon cố định các chỗ lại. Thêm vào đó canh đều lại thành một dạng chữ nổi. Đem những dây điện và đèn led hấn đã nói Hà Vi và Nhã Oanh đã chuẩn bị luồn vào trong cái chữ nổi chừa lại đường dây lấy hàng chì và sắp thông nối với dây điện tạo công tắc.

Hiện tại không đủ thời gian nên Thiếu Kiệt chỉ có thể làm như thế. Nói thì có vẽ đơn giản những cả ngày hôm đó Thiếu Kiệt hoàn toàn làm việc

đến khi trời gần tối. Những mảnh logo nổi những chữ nổi được làm cũng chất thành đống. Thiếu Kiệt lúc này mới gom lại.

Lý Đồng thì trở về vận chuyển các thứ Thiếu Kiệt làm những người của Chung Chí Cường đem qua được Thiếu Kiệt nói đem qua bên trung Tâm hội nghị. Sau khi làm hết công việc Thiếu Kiệt mới cùng với Lý Đồng đến nơi mà hẳn được nhận làm khu vực gian hàng.

Ngồi trên xe Thiếu Kiệt dùng đồ ăn nhanh tại chỗ. Mọi người chưa thấy Thiếu Kiệt như vậy bao giờ. Trước giờ chỉ nghĩ hẳn biết làm những thứ trên máy tính. Hôm nay được thấy Thiếu Kiệt biến những khối mika phẳng lý được hơ cong ra sao. lại cố định bằng vít và silicon như thế nào cũng không khối lắc đầu. Họ biết nếu không làm quen tay thì cho dù có cho họ làm những thứ này vài ngày cũng chưa chắc làm được.

Nhã Oanh từ trưa tới chiều tối không tìm nổi sự thắc mắt và bí ẩn của Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- Cậu học mấy cái này ở đâu vậy. Thường những cái này là thi công sự kiện hay làm mika người ta mới làm mà?

- Ừ mấy cái này cũng không khó học chỉ là nhìn quen mắt làm quen tai vẽ hình dựa trên những gì tạo nên trong tâm trí và tạo nổi ở các góc theo các chiều là được mà.

Thiếu Kiệt nói như thế Nhã Oanh lắc đầu nói với hẳn.

- Mình hỏi cậu là học mấy cái này ở đâu chứ có phải hỏi cậu làm sao làm được đâu?

- À mấy cái này hả. Hồi đó mình hay ngồi gần chỗ người ta thi công mấy cái này nhìn nhiều biết làm thôi không có gì là khó.

Lời đáp của hắn làm Lý Đồng đi cùng than thầm. Như vậy mà chỉ nhìn rồi là được phải biết không phải ai nhìn cũng có thể làm ra sản phẩm như thế này. Mà còn biết cả nhiều thứ nữa thì phải gọi là gì?

Thiếu Kiệt biết lý do này chỉ là do hắn chống chế mà thôi chứ hắn làm việc ở những công trường vài người thi công đi cùng làm trong đó. Những lúc rảnh hắn qua ngó xem rồi xin làm thử, được người ta chỉ. Thường những dân chạy công trình với nhau, khi bạn muốn biết điều gì thì những người khác sẽ dạy bạn.

Một người phụ hồ có thể trở thành thợ chính thì cũng có thể trở thành thợ sơn nước hoạt động trên làm alu, và cả thi công những bản hiệu quảng cáo chỉ cần bạn biết làm mọi thứ đều có thể.

Tại sao những người đó luôn hướng dẫn nghề của mình cho người khác. Đơn giản vì ai cũng muốn mình bước lên một cái gì đó lớn hơn, họ đang là thợ không có lính bạn tìm hiểu nếu làm được họ sẽ lôi kéo bạn đi theo làm việc chung với họ. Dạng như nếu một người phụ hồ biết làm sơn nước thì người thợ sơn nước không có người cũng có thể gọi bạn đi theo họ làm được.

Cái này là cách để mà họ kiếm được những mối làm ăn bên ngoài mà không phải lo mình không có ai đi theo phụ việc hay là mình thi công không kịp tiến độ.

Lý Đồng đợi cho Thiếu Kiệt ăn xong rồi nói với hắn.

- Gian Hàng của bên mình nói chung cũng tương đối không phải nơi ít người đi qua nên chắc cũng sẽ thu hút được nhiều người. Thêm những chương trình quay số trúng thưởng các thứ của em nữa chắc cũng nhiều người tham gia à.

- Ấy cái vòng quay đó cậu làm rồi mà không sợ nó luôn quay vào cái trúng thưởng mình lỡ làm sao?

Hà Vi lúc này cũng nhớ tới cái vòng quay may mắn của Thiếu Kiệt làm lúc chiều cũng hỏi hấn. Vì cô thấy cái vòng quay này khá hên xui dù chỉ là những chữ được làm trên một cái vòng tròn mika đánh ký tự nhưng nó thật sự không mang lại hiệu quả nếu những món quà chuẩn bị bị hết sớm.

- Không bao giờ lỡ được. Cái vòng tròn đó bên trong có một trục cố định. Ở những vòng quay của nó luôn có một khớp ma sát khi quay. mình chỉ cần gắn lên. Quay vài vòng kiểm tra đánh dấu chỗ nào nơi nào thường xuyên bị quay vào nhiều nhất thì chỗ đó là phần quà thấp nhất thôi.

Nhã Oanh lúc này cũng bất ngờ cô giờ mới biết ngay cả cái vòng quay may mắn còn có thể tính toán những phần thưởng của người quay như thế.

- Đến cái này mà bạn cũng có thể tính toán như thế sao. Mình thấy nó chỉ là một trò quay số đơn thuần thôi mà?

- Có sao không? chắc các bạn đều chơi cái trò quay số trúng kẹo kéo ngày xưa của mấy người đi xe đạp đi. Mọi người có để ý thấy tại sao lúc nào cũng trúng được một cây kẹo mà rất ít khi được nhiều hơn không? cái đó áp dụng nguyên lý này đấy. Nhìn thì như cái bàn quay lúc nào cũng là cân bằng nhưng nó luôn có độ chênh những cây đinh của vòng quay được cố định nhìn như có vẻ là cái nào cũng giống cái nào nhưng nếu đóng sâu hơn thì áp lực quay sẽ khiến bàn quay luôn nghiêng về phía cây đinh bị đóng sâu hơn. Mình cũng áp dụng cách đó với cái này thôi.

Hà Vi lúc này mới suy nghĩ một chút về vấn đề Thiếu Kiệt nói dường như còn có điều gì chưa hiểu nên Hà Vi mới hỏi hấn.

- Cái bàn quay của cậu đầu có định vậy làm sao cậu có thể không chế bàn quay may mắn đó được như thế.

- Không có gì là không thể. Trên trục quay chỉ cần lúc cố định định ốc với bàn quay chỉ cần có thêm một ít keo silicon ở một góc nào đó là được. Như thế nhìn như chỉ đơn giản nhưng khi ma sát cao một ít silicon đó được xem như là cái thắng gôm của bánh xe đạp vậy nó sẽ kìm hãm lại vòng quay và đưa nó về vị trí dừng lại.

Được Thiếu Kiệt giải thích tại sao hẳn lại nắm chắc việc phần thưởng của người chơi nên Hà Vi cũng cười cười. Dù như thế nhưng Lý Đồng vẫn không hiểu những kiến thức này ở đâu Thiếu Kiệt lại có nên mới cười hỏi.

- Thiếu Kiệt em làm cái này xác suất cũng chỉ là hên xui thôi chứ anh nghĩ ai mà tính toán cái này đâu.

- Không hẳn thế nó có xác suất hoàn toàn không dựa vào hên xui trên một vòng tròn có 10 mười phần bằng nhau nó là chia đều nhau nhưng chỉ cần có một chút thay đổi nhỏ sát xuất đó lại có thể là một mảnh cao gấp đôi những mảnh còn lại. Chỉ cần làm chênh một chút là sẽ ra sát xuất này. Còn làm sao biết sát xuất nào chính xác thì hỏi chịu không phải mọi người đều quay hơn cả chục lần sao. Như thế là có cách để tính rồi.

Mọi người bây giờ mới hiểu Thiếu Kiệt lúc chiều nói họ quay thử những vòng quay này để tính toán mà đặt phần thưởng vào các nơi cần thiết.

Cuộc trò chuyện cũng kết thúc khi mà xe Thiếu Kiệt dừng lại ở một trung tâm thể thao loại vừa. Nơi này có thể dùng cho việc làm những môn thể thao trong nhà. Nhưng khi không cần thiết thì sân bãi và mặt bằng để có thể làm thành những cuộc họp mặt công nghệ như thế này.

Xung quang còn được dựng lên những cái lều bạt bán hàng quán đồ ăn và những món hàng lưu niệm. Cổng bên ngoài đang được những công nhân đang thi công. Thiếu Kiệt nhìn sơ qua một lượt cũng gật đầu. Xem ra những ngày hôm nay họ sẽ thi công gấp rút không phải chỉ có mỗi gian hàng Thiếu Kiệt mới phải thi công chạy đua với thời gian.

Theo chân Lý Đồng lúc này đến bốn bên quây hàng hầu như đã được dựng xong nhìn cảnh tượng ngồn ngàng trước mắt Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu.

Nhìn Trương Hạo lúc này đang loay hoay các kiểu với gian hàng Thiếu Kiệt bực mình hỏi.

- Chuyện này là sao Trương Hạo sao bên mình còn chưa dựng xong nữa? họ làm hết chừa lại của mình là sao.

Thở dài một hơi Chu Tường lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Ở đây những gian hàng đều phải tự dựng gian hàng. họ chỉ cho mặt bằng trong phạm vi và những tấm thạch cao với mấy cái thanh nhôm này thôi.

Hiểu được vấn đề Chu Tường gặp phải Thiếu Kiệt cũng thở dài. Hắn không ngờ lại phải tự mình dựng thạch cao làm xương cá cho cả gian hàng. Hắn chỉ nghĩ nơi đây đã làm hết hắn chỉ cần gắn chữ nổi là được.

- Được rồi nếu họ đều như thế thì mình cũng như vậy đâu có gì là khó.

- Cái khó là không ai chịu làm cho mình anh chạy đi hỏi những người làm mấy cái này xung quanh đây không ai chịu nhận hết họ nói họ làm mệt rồi không làm nữa.

Chu Tường khi nhận được gian hàng mới biết được hoàn cảnh mình gặp phải không chỉ đơn giản là phải dựng gian hàng mà còn phải làm nhiều thứ. Hắn chạy đi hỏi những người thợ thi công nơi đây muốn họ qua làm giúp với giá cao nhưng không ai chịu làm.

- Được rồi không ai làm! Thì em làm cũng may có đem theo máy khoan ở nhà Lý Đồng chạy mua giúp em một số đinh vít như thế này. Nhanh Trong tối nay dựng gian hàng.

Lời của Thiếu Kiệt làm cả mọi người giật mình. Họ loay hoay cả ngày vẫn chưa được mà Thiếu Kiệt nói trong tối đóng xong gian hàng làm mọi người không hiểu hắn định làm gì.

Khung Xương Cá. là một dạng khung để đính những ốc vít với trần thạch cao lại Thường làm dưới mái tôn những trần thạch cao đều phải có xương cá để bắn vít vào kê đó là mặt bê tông bên trên cũng thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 269: Hoàn Thành Gian Hàng

Không như những người khác bất ngờ với Những gì Thiếu Kiệt làm. Chu Tường Hà Vi, Nhã Oanh cứ cười cười bắt đầu hỗ trợ hắn. Thiếu Kiệt cầm cây viết để lên vành lỗ tai mình cầm thước đo chiều cao. rồi chiều ngang của Gian Hàng được dựng khung sắt bốn phía.

Đếm trước mắt còn bao nhiêu nẹp khung để đóng thạch cao bốn phía cho vừa đủ. Thiếu Kiệt ước lượng cùng ghi toàn bộ số liệu ra một tờ giấy.

Nhìn tới những tấm thạch cao đặt trong gian hàng hắn hỏi trương hạo.

- Cái này họ mang đến cho bao nhiêu tấm? ở đây bao gồm hết chưa hay còn nữa.

- Tấm tầm như nhau. Đều ngang một mét hai dài hai mét. bọn anh không biết sắp xếp sao với mấy thứ này nên đem về để ở đây. Họ bắt mình ra nhận ở nơi của ban tổ chức.

Gật đầu Thiếu Kiệt nhìn qua sơ lược cái khung gian hàng. hắn nhíu mày nếu đúng kích thước sẽ phải thiếu một tấm mới đủ sử dụng. Nhưng nếu thi công đem phân bố đều giảm ở hai phần mặt trước thì vẫn là được.

- Họ đưa chỉ đúng tám tấm thôi sao? Như vậy phải thiếu mới đúng. Không lẽ những người khác đều thi công như vậy bỏ đoạn đầu hết sao?

- Anh cũng có hỏi. hồi nãy anh tính chu vi hết rồi cũng thấy thiếu một tấm đi hỏi ban tổ chức thì họ nói số tám thích hợp hơn số chín như thế dễ làm hơn. Còn những người kia thi công làm sao thì anh không biết.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Phần lớn một số người quan niệm mê tín thì số tám đọc theo tiếng hoa là bát và đọc lệch đi một tý thì thành phát.

Nên theo họ số tám là số phát đạt. Nên thường sẽ chọn những con số đi kèm số tám mà làm việc của mình.

- Thôi được rồi nếu ai cũng thế thì em vẫn có cách làm của mình. Cũng tốn nhiều thời gian nhưng vẫn có thể được không đến nỗi nào đi.

Tính toán xong hết Thiếu Kiệt bắt đầu bẻ những thanh nhôm theo đúng kích thước đã đo đánh số thứ tự, Kèm bám đi những đoạn dư thừa, đợi Lý Đông đem về những đinh vít cần thiết là Thiếu Kiệt làm việc.

Hà Vi với Nhã Oanh Thấy thế bắt đầu ghép nối những thứ Thiếu Kiệt đã làm ở nhà đặt ra một bên. Lúc này Lý Đông mang theo một túi đinh vít về Thiếu Kiệt bắt đầu dùng những đinh vít đó cố định lại các khung xương nẹp nhôm lại một đầu để cho Chu Tường giữ một tay với lấy cái thước nhôm có một vạch nước cân bằng màu xanh ở giữa kẹp vào cái nẹp mới cố định.

Thiếu Kiệt vừa làm vừa dùng thước đo, các thứ vật dụng, nhìn hẳn làm những người thi công ở gần đó cũng lại xem. Thấy hẳn một mình làm cái gian hàng những người khác xung quanh hoàn toàn không biết làm cũng cười cười.

Thường lúc nào thợ chính làm việc cũng có một người thợ phụ đi kèm không cần biết bạn là thợ xây, thợ sơn nước, thợ mộc, hay thợ làm thạch cao đều phải có một người thợ phụ biết chút ít việc đi theo làm cùng tiến độ mới nhanh.

Nhưng giờ đây những người đó thấy Thiếu Kiệt làm một mình, cũng cho rằng hẳn không thể nào hoàn thành được việc đóng gian hàng. Nên đứng một bên xem như trò vui lúc làm việc.

- Làm một mình thì cái này biết khi nào mới xong nhỉ bên này mất cả hai ngày mới làm xong chỗ này chắc tới hôm bắt đầu con đang làm đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười nói một câu.

- Làm câu giờ ăn công thì hai ngày thật, nhưng mà làm ăn sản phẩm chỉ trong vòng một tối là xong rồi. không khéo lại mất thời gian, không làm được mấy cái khác.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời lại những người đó cũng nhăn mày. Bởi họ đúng là làm ăn lương công nhật càng kéo dài chừng nào họ càng có thêm tiền công ngày đó.

Thiếu Kiệt không trả lời nữa mà hấn chỉ tập trung theo những gì mà hấn đã định hình sẵn trong đầu. Những người kia nghe hấn nói thế tưởng là dân cùng nghề nên cũng trầm mặc xuống.

Đúng là việc đóng thạch cao này nếu ăn sản phẩm đi theo mét vuông thì người nhận thầu phải làm càng nhanh càng tốt. Có người còn tận dụng cả trong đêm để thi công.

Đối với việc đóng thạch cao dạng này Thiếu Kiệt không là nó chỉ mất tầm một buổi để tính toán đi xương cá, nẹp khung các thứ, mà trong buổi tối yên tĩnh thì công việc càng nhanh chóng. Thêm vào việc vẫn liệu có sẵn không phải đi kiếm nơi để mua cũng là một cách.

Đối với Những người đóng thạch cao như thế này họ đến tính toán diện tích sẽ đóng trần hoặc phòng, bao nhiêu báo giá tổng cho người muốn làm, đồng ý thì họ kê vật tư và các thứ liên quan rồi mới đến thi công.

Thiếu Kiệt nhanh chóng làm những nẹp này dựng lên toàn bộ xung quanh. Những tấm thạch cao được hấn để đánh dấu lúc đâu bây giờ được những người Chu Tường, Lý Đông và một số người đên phụ của Chung Chí Cường dựng lên.

Thiếu Kiệt cầm máy khoan cầm trong tay những cái vít từng cái từng cái một cố định vào nẹp bắn thẳng vào một các chính xác không sai lệch đến ngay cả những người thợ bên ngoài đang ngồi nghĩ ngơi sau khi xong gian hàng của mình cũng trở mắt nhìn.

Vì đóng đinh vít chỉ nhìn được một mặt phẳng, nên nhiều khi vẫn có độ lệch nhất định. Nẹp cố định cũng chỉ tầm 5cm cho độ rộng tiếp diện với tấm thạch cao. Người thường xuyên tiếp xúc vẫn có người bắn nhầm là chuyện hiển nhiên. Chưa kể đến Thiếu Kiệt ghi nhớ từng chỗ từng chỗ ghép nối một cách tốt nhất.

Trời càng về khuya công việc của Thiếu Kiệt dần một kết thúc. Những bức vách trông trơn được thay bằng những tấm thạch cao trắng xóa. Từng mảnh ghép được kết nối lại với nhau Nhã Oanh với Hà Vi cũng được Thiếu Kiệt nói đi về nghỉ ngơi.

Những người bên lãnh sự quán cũng thế chỉ còn lại hấn với Chu Tường và Lý Đồng. Ba người vừa gọi vài món đồ ăn khuya sau khi tấm thạch cao cuối cùng được đóng chắc vào. Ngồi xuống nghĩ mời uống một ít nước đá Chu Tường mới nói với Thiếu Kiệt.

- Bây giờ anh hiểu tại sao những người kia không chịu làm cho mình rồi. Em làm như vậy thời gian chỉ trong một buổi tối. Giờ qua ngày mới rồi thì vừa xong vậy là họ chỉ cần bỏ ra 1 buổi để làm là xong thế mà nghe nói ở đây cái nhanh nhất cũng 3 ngày làm anh lo quá trời.

- Đơn giản họ không muốn làm. Vì nếu làm cho anh mà nhanh quá thì những người của gian hàng khác sẽ nói. Thà là để người khác làm những người đó mới không mất chén cơm. Nếu làm cho anh mà nhanh hơn thì gian hàng kia biết họ ăn công của gian hàng đó thì sao.

Thiếu Kiệt cũng hiểu cái khó thấy việc mà không nhận được của những người làm thạch cao ở đây. Họ thường làm theo dạng công trình hợp đồng tiền công mỗi lần thi công đem lại được nhiều tiền hơn buổi sáng. Nhưng ở ngay chỗ vừa làm như thế này thì không được.

- Mà này Thiếu Kiệt có việc gì em không biết không? Anh thấy những người kia nói em cũng là thợ giỏi gì đấy. Thật cứ nghĩ kỳ này xong rồi chứ.

Lý Đồng mới nhìn Thiếu Kiệt vừa ăn đồ ăn nhanh hắn vừa nói. Chu Tường cũng thế nhiều lần tiếp xúc biết được Thiếu Kiệt có rất nhiều điều thần bí. Vốn hắn nghĩ Thiếu Kiệt chỉ có thể làm những việc trí óc kinh doanh và mấy cái viết mã nguồn này nọ.

- Đừng ngạc nhiên cái em không biết còn nhiều lắm nhưng những việc lao động chân tay thì không cần phải lo em có thể làm được. nhất là những việc thế này. Chu Tường quên là Hoàng Chí Hùng làm gì à. Hắn làm thầu xây dựng không lẽ em không biết được chút gì sao. Nhìn người khác làm mình cũng tự làm được thôi

Thiếu Kiệt thấy hai người thắc mắc như thế cũng đem Hoàng Chí Hùng ra làm bia đỡ đạn cho hắn. Nếu hắn nói hắn đã từng làm qua những công việc này thì ai sẽ tin.

- Vậy mà trước đây không biết. Những người thợ này làm lại như vậy ủa nhưng mà nhớ trần nhà thạch cao thường đâu có mấy cái vết dọc như vậy đâu.

- À cái này cũng đơn giản thôi không phải là không có nhưng mà mọi người không nhìn được thôi. Thương người ta sẽ dùng một lớp keo lưới cố định những đường nổi như thế này sau đó kéo bột trét tường lên chà nhám lại một lần nữa cho bằng rồi người sơn nước mới phủ lên một lớp sơn cho trùng với màu của chủ nhà yêu cầu.

Chu Tường lúc này mới định hình được những gì mà người thợ sẽ làm nhưng nghe Thiếu Kiệt nói bột trét tường hẳn cũng thắc mắc. Theo hẳn chỉ có người ta sử dụng xi măng trắng cho nhà sơn nước thôi.

- Ý em là cái xi măng trắng người ta hay làm nhà trước khi sơn đấy à. Anh thấy người ta gọi là xi măng trắng thôi chứ có gọi bột trét tường gì đâu.

Lắc đầu Thiếu Kiệt thấy được Chu Tường nhầm lẫn giữa xi măng trắng và bột trét tường thì công sơn nước nên mới giải thích.

- Không bột trét tường khác, xi măng trắng khác. Bột trét tường tuy nó giống như nhau nhưng đặc tính lại khác nhau. Bột trét tường sẽ trắng hơn và nhẹ hơn hạt nhỏ hơn. Còn xi măng trắng màu sẽ hơi đục một chút khi pha cùng với nước xi măng trắng có đặc tính của vôi sẽ hút nước nhiều hơn, Xi măng trắng khi khô lại nó có thể không thấm nước thường dùng trám những viên gạch với nhau lại như thế này.

Vừa nói Thiếu Kiệt chỉ vào những rãnh của gạch mem nền nhà. Biết sự khác biệt nhưng Chu tường vẫn không biết tại sao lại sử dụng hai cái riêng biệt nên hỏi tiếp.

- Sao người ta không sử dụng xi măng trắng trét tường cùng được vậy Thiếu Kiệt, sao lại sử dụng bột trét gì đó?

- Bởi hai đặc tính riêng biệt của nó người ta mới phải phân loại ra. Bột tre khi khô lại có thể sử dụng giấy nhám làm mịn bề mặt tường lúc đó lăn sơn đơn giản hơn và đẹp hơn. Còn xi măng trắng khô lại sẽ cứng không chà nhám được mà như thế thì lồi lõm mặt tường không được mịn cũng làm sơn nước không có độ bám.

Vì nói chuyện ngời ngời cũng khá lâu nên Thiếu Kiệt mới hướng hai người Chu Tường và Lý Đồng nói.

- Thôi bắt đầu gắn logo công ty thương hiệu là được rồi nhanh đi còn về nghỉ ngơi. Ngay mai để hai cô nàng nhà chúng ta đi dò hỏi những gian hàng của các hãng sẽ triển lãm vẽ một sơ đồ để biết đối thủ của mình gồm những ai.

Bắt đầu tiếp tục công việc của mình gắn logo công ty và một số vật cần thiết nối dây điện bóng đèn Chung Tường với Lý Đồng phụ giúp hấn một tay. Khi cả ba người đã gắn hết những tấm mika lên những bức vách thạch cao nối điện thử ánh sáng và đèn đã làm thì cũng đã gần sáng. Thiếu Kiệt lúc này ghi một danh sách các công ty cần lưu ý mà hấn muốn biết vào một tờ giấy.

Thu dọn toàn bộ đồ đạc vừa thi công xong. Lý Đồng và Chu Tường dọn dẹp lại gian hàng như chưa từng trải qua một đêm thi công từ chỉ có cái khung thành một gian hàng đúng nghĩa đèn điện đều đầy đủ. Ngay cả những ổ cắm để mở màn hình với kết nối laptop đều được cố định một góc.

Cả ba người với đồ đạc đem theo trở về. Lý Đồng tới nhà Thiếu Kiệt cũng xin phép về nhà nghỉ ngơi. Thiếu Kiệt cùng Chu Tường vào nhà thi Nhã Oanh và Hà Vi đã dậy còn đang chuẩn bị đồ ăn đem qua chỗ gian hàng vì sợ hấn chưa làm xong mà để bụng đói.

Thấy Thiếu Kiệt cùng Chu Tường về đến nhà Nhã Oanh mới chạy tới nói.

- Xong rồi hả Thiếu Kiệt mệt cho bạn nhiều rồi. Mình với Hà Vi vừa mới làm mấy món ăn đơn giản cậu với Chu Tường tắm rửa đi rồi ra ăn hai người cả ngày hôm qua làm nhiều việc rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu dù sao hấn thật sự cần tắm qua một lần. Chu Tường lúc này cũng cười cười. Hấn nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi anh lên lầu tắm em ở dưới đi dù sao phòng anh cũng ở trên đó. Chứ thật tình khó chịu lắm rồi tay giò tự nhiên cứ bị tróc da rồi rộp như giấy nhám vậy.

- Ừ cũng được. Như vậy đi tắm một chút ăn uống xong nghỉ ngơi chiều đợi Trương Hạo quay lại bắt đầu làm tiếp.

Hà Vi bây giờ cũng còn vài món đang làm nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng cười cười. Nhã Oanh thì đi dọn lại những hộp mà định để đồ ăn lại mang cho Thiếu Kiệt. Thay vào đó là bày biện chén đĩa ra như một bữa ăn bình thường.

Đợi Thiếu Kiệt và Chu Tường xuống tới. Trên bàn lúc này đã được dọn ra những món ăn còn nghi ngút khói. Hà Vi đợi cả hai ngồi xuống rồi mới nói.

- Thôi mọi người cùng ăn đi. Hôm qua Thiếu Kiệt ăn đồ ăn nhanh không rồi. Đi qua bên này đồ ăn thì nhiều món nhưng đôi khi lại không bằng khẩu vị của nhà mình. Đồ ăn nhanh ăn nhiều quá trong một ngày cũng không tốt lắm.

- Đến lúc cần thì cái nào chả ăn được. Lát nữa em với Nhã Oanh qua bên gian hàng ấy xem những nơi có đặt mấy cái công ty này giúp anh. nhớ vẽ lại sơ đồ quầy hàng cũng được để hôm đó có gì anh còn đi khảo sát những công ty đó thế nào.

Đưa cho Hà Vi một danh sách để cô có thể quan sát hết các công ty hàng đầu trong buổi triển lãm. Thiếu Kiệt muốn biết những công ty này sẽ làm gì trong lần này mà đưa ra các biện pháp tiếp theo.

- Thiếu Kiệt vậy có cần phải chú ý những công ty nào không để em để ý luôn.

Nhã Oanh nói ra cô muốn giúp đỡ Thiếu Kiệt một phần dù sao hôm qua đến giờ Thiếu Kiệt thức trắng làm việc lao động chân tay. Dù con người có khỏe thế nào đi nữa những vẫn không thể quảng những việc nhỏ nhặt khác nên cô muốn giúp Thiếu Kiệt một chút.

- Không cần đâu những công ty anh ghi trong giấy là anh đã chú ý rồi. Triển lãm công nghệ không như hội chợ bình thường. Khi bắt đầu họ mới phô diễn ra những thứ họ đang chuẩn bị.

- Những mà em thắc mắc triển lãm này diễn ra năm ngày như vậy thì mỗi ngày đều có người đến xem mọi người lúc đó phải chia nhau ra để có thể lúc nào cũng có người ở gian hàng đấy Thiếu Kiệt.

Thấy thời gian diễn ra dài ngày không ít mà hiện tại tới lui bên nhóm người của mình chỉ có năm người việc sắp xếp cho những ngày sắp tới là điều cần thiết nên Hà Vi mới hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt,

- Cũng không hẳn em với Nhã Oanh chia ra mỗi người một buổi thay phiên với Chu Tường với Trương Hạo còn tối thì anh sẽ canh gian hàng. như thế mọi người đều được nghỉ ngơi mình hiện tại ít người đợi tuyển nhân viên tốt tới lần sau thì sẽ tốt hơn. À hai em lát nữa đi mua vài cái áo thun màu đỏ cho em với cả mọi người. dùng để thay đổi mấy ngày sắp tới. Dù sao logo với mọi thứ đều màu này bọn mình mặc áo thun màu đỏ cũng là điều nên làm

- Ừ như vậy cũng tốt thôi mọi người ăn đi không khéo lại ngượng mặt. Mấy chuyện này để em với Hà Vi lo được rồi việc của hai anh bây giờ là ăn xong nghỉ ngơi một giấc lấy lại sức khỏe.

Cuộc nói chuyện trong buổi ăn xung quanh việc chuẩn bị cho những ngày triển lãm sắp tới Thiếu Kiệt cũng giao cho Hà Vi và Nhã Oanh những

công việc đơn giản, Mọi người đều có việc của mình, mọi người đều phân chia công việc và thời gian nghỉ ngơi tốt nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 270: Mắt Thần Horus

Cùng lúc đó Thiếu Kiệt đang nghỉ ngơi tại nhà mình Nhã Oanh và Hà Vi đang trên đường tới trung tâm triển lãm. Tại thành phố rộng lớn này một ngôi nhà khang trang khá đẹp một người tay đang cầm trên tay tờ báo ung dung thưởng thức tách cà phê buổi sáng trong vườn nhà mình nơi có bãi cỏ xanh và một hồ bơi trước mặt.

Người đàn ông đang ung dung thưởng thức sự thanh nhàn của mình trong một buổi sáng. Cuộc sống hưởng thụ này đúng chất một người thành đạt trong xã hội không phải lo nghĩ điều gì.

Một người thanh niên đi vào đến bên cạnh người đàn ông lên tiếng nói.

- Ông Chủ trong triển lãm lần này phát sinh một vài vấn đề?

- Còn mấy ngày nữa mà vấn đề gì phát sinh mọi thứ không phải làm xong hết rồi sao. Những công ty thi muốn thi công gian hàng không phải đã làm xong hết rồi sao. Còn có chuyện gì phát sinh nữa.

Người đàn ông lúc này cũng đặt tờ báo đang đọc xuống nhìn người thanh niên đến nói với mình giọng khó chịu. Ai cũng thế một buổi sáng thư thái bên hồ bơi đọc báo yên lành thì lại bị quấy rầy thì không ai mà muốn cả. Nhất là hắn đang hoàn toàn chìm đắm trong sự an bình của một ngày mới.

- Có một gian hàng không qua công ty đã thi công xong trong chiều tối hôm qua.

- Cái gì. Sao như thế được. Đồ ăn hại tao đã nói những người muốn thi công trong đó phải thông qua công ty mà làm cái chuyện gì giờ người ta thi công xong hết mới đến báo.

Người thanh niên cũng cúi đầu. Hôm qua hắn được những người của ông chủ mình móc nối có một gian hàng vừa được cấp trong triển lãm lúc đó cũng đã hơn giữa trưa. Hắn nghĩ sẽ không có chuyện gì.

Nếu không có ai nhận làm thì những người kia phải biết tìm hiểu đi đến công ty hắn với thời gian cũng gần sát ngày triển lãm cũng không có ai dám thi công ít ngày. Nên để đó định sáng nay tìm đến móc nối thì mới biết gian hàng đã thi công xong trong tối và người ta đã về.

Vốn định lợi dụng gần sát ngày mà lấy thêm một khoảng phí thi công gấp nên hắn cứ chân chừ để cho sự việc diễn ra đến giờ thì hắn phải báo cáo chuyện này lên. Vì những gian hàng này ở đây hắn phải làm một bản trích lợi nhuận cho những người của khu triển lãm.

- Hôm qua họ mới nhận gian hàng. Lúc đó cũng không còn sớm. Nhưng nghe những người thi công gần đó nói. Chỉ có một người dựng lên toàn bộ gian hàng chỉ có mấy người chủ của gian hàng giúp đỡ thôi.

- Công ty nào? Bọn hắn không biết muốn thi gian hàng trong đó phải thông qua Trần Trung tao sao. Con mẹ nó dám qua mặt ngay trên địa bàn của tao. Bọn hắn không nể mặt à.

Đứng lên mắng người báo cáo với dáng vẻ phần nộ đầy tức giận. Trần Trung bực tức. Trước giờ đây là thông lệ của tất cả công ty đến đây triển lãm ban tổ chức sẽ cho những công ty này tự thi công để đá cái khối bánh này lại cho Trần Trung hắn.

Những người hắn gọi đến thi công trong gian hàng đều là người mà hắn đã lựa chọn và có chút ít gì đó lót tay cho hắn. Vì thế những công nhân không được làm lâu hoặc phải thi công chậm kéo dài thời gian để lấy tiền công của các công ty lớn cần gian hàng mà quảng bá sản phẩm của mình.

Điều này dường như trở thành một quy luật bất thành văn cho hấn kiếm tiền. Giờ hấn lại mất đi một khoản trong đó tuy không đáng nhưng có ngoại lệ sẽ có những cái tiếp theo. Nên hấn không thể nào để chuyện này xuất hiện. Trước nay luôn thế cho đến khi triển lãm khai mạc thì hấn là người không chể.

- Cái công ty đó là công ty nào. Thăng thi công gian hàng đó chán sống sao? nó làm cho ai làm riêng hay là làm cho công ty nào.

- Có tìm hiểu sơ lượt hình như công ty này không có tiếng tăm gì còn là mới thành lập. Còn thăng kia hình như là chung một bọn trong công ty hay sao ấy. Mọi người còn đang thi công trong đó nói lại như vậy.

Trước khi đến đây hấn cố gắng thu thập đơn giản những gì đã xảy ra để có thể báo cáo cho Trần Trung một cách tốt nhất nên dò là một số thông tin của những người. Tối qua ở lại thi công chơi chơi với những gian hàng mà mình đã được nhận.

- Lại thêm một công ty mới nổi lên định vượt râu hùm. Cũng may để phòng ngừa chuyện này tao cũng đã có được cái chức an ninh của triển lãm. Nói người của mình đến đó dỡ bỏ gian hàng đó nói vi phạm an toàn và thi công không đúng cách. Dem gian hàng đó đá ra ngoài. Mẹ định ăn trên đầu ông mày à.

Trần Trung lúc này bực tức nói với người báo cáo của mình hấn hậm hực, người thanh niên thấy vậy cũng gật đầu đáp lại.

- Vâng để em đi nói mấy thằng bên dưới làm.

Định quay đi thì Trần Trung suy nghĩ gì đó nói với hấn

- Thôi để tao lần này đi xem coi cái công ty đó như thế nào. Sẵn đem những người trong chỗ đó biết thằng này không phải hiền, cũng để cảnh cáo

những thằng có ý định mon men làm chuyện sau lưng tao. Ra nói tài xế chuẩn bị xe nói mấy thằng tới bên trung tâm triển lãm đợi tao.

Nghe lời Trần Trung người thanh niên cũng rời đi. Trần Trung lúc này cũng vào trong nhà Thay cho mình một bộ đồ. Còn Nhã Oanh và Hà Vi hai cô nàng đang đi dạo trong khu triển lãm. Những gì các cô là ghi nhớ về lại những dữ kiện về các công ty Thiếu Kiệt ghi trong giấy. Hầu như những công ty đó không khó kiếm là mấy. Chỉ cần dạo một vòng là mọi người đã đi xong một vòng.

Vì những gian hàng hiện tại chỉ là những gian hàng trống mà không phải xếp đặt những thứ trưng bày nên cũng không có gì. Ngoài những người đang bắt đầu trang trí cho từng gian hàng.

Trở về lại chính gian hàng mang tên Garena của Thiếu Kiệt hẳn làm việc cái gian hàng hầu như đã được sắp xếp xong hết các thứ. Hà Vi lúc này cầm mấy cái túi vừa mua vào một góc.

Cô chỉ mua vài thứ thấy đẹp để trang trí một số tranh ảnh áp phích để khi nào Thiếu Kiệt hỏi xem hẳn nó nên treo lên hay không. Theo cô những cái tranh ảnh này cũng liên quan ích nhiều tới trò chơi nên mua về.

- Phải công nhận hôm qua mới biết được Thiếu Kiệt nhà mình làm quá trời thứ cả cái vòng quay này nữa tức lắm. Lần nào cũng quay vào cái chúc bạn may mắn lần sau. Không hiểu có cái gì có thể làm khó Thiếu Kiệt nhỉ.

- Cũng không biết được! Hình như cái gì mà có thể Thiếu Kiệt đều làm được nhưng mà vẫn không hiểu cậu ta cũng bằng tuổi bọn mình lại có thể làm nhiều thứ như thế. Những người trong quân doanh cũng không bằng Thiếu Kiệt đâu.

Hà Vi ngồi ở một cái ghế của gian hàng nói ra những suy nghĩ của mình cô thấy Thiếu Kiệt không ít lần làm những việc mà cô xem như không thể đều làm được. Lúc này một số người bên lãnh sự quán cũng qua đến mọi người tập trung trong gian hàng thổi bóng bay. Làm mấy cái trò chơi nhỏ trang trí xung quanh.

Lúc này Chung Chí Cường cũng đến nhìn Hà Vi với Nhã Oanh cũng than thở.

- Hôm qua người của tôi về báo thì ra bọn họ không giúp được ngoài những việc lật vật nên hôm nay tôi qua đây cần xem Thiếu Kiệt cần hỗ trợ gì không để biết mà chuẩn bị sẵn gặp người ban tổ chức nói chiều cố một chút ấy mà.

Nghe Chung Chí Cường nói thế Nhã Oanh cũng trả lời hẳn.

- Thiếu Kiệt mệt hiện tại về nhà nghỉ ngơi rồi chắc ông đi gặp người bên ban tổ chức đi. Biết đâu xong rồi lúc đó Thiếu Kiệt qua thi sao. Còn chưa thì ông qua bên nhà gặp Thiếu Kiệt cũng được.

- Ấy vậy cũng được. Tôi cũng có đem theo một số loa phát qua đây biết đâu bên mình lại cần dùng. Tôi cho người đem vào đây là được còn về vấn đề gì để tôi đi gặp ban tổ chức nói một tiếng chắc họ sẽ nể mặt hỗ trợ.

Biết được Thiếu Kiệt không ở đây Chung Chí Cường cũng không thấy gì là lạ. Hắn được nhân viên của mình báo lại hầu như hôm qua Thiếu Kiệt đã làm việc lao động tay chân cả ngày. Nếu hôm nay vẫn thấy cậu ta ở đây thì hẳn cũng sẽ phải phục sát đất.

Nhìn qua gian hàng được trang trí cả chữ nổi logo tự làm không kém hàng đặt thi công. Chung Chí Cường càng thêm sợ hãi hẳn biết được những

thứ này Thiếu Kiệt đều làm tay và hơn hết gian hàng cũng là tự thân hấn dựng.

Vôn không biết chuyện này định là sẽ gặp ban tổ chức khiếu kiện nhưng mà nghe nhân viên nói chắc Thiếu Kiệt đã tự thi công xong nên hấn cũng muốn xem cho biết. Giờ thấy tất cả những gì trước mắt hấn không khỏi xao động trong lòng. tuy nói mật vụ có thể đóng nhiều vai, Làm nhiều việc nhưng đến mức độ này thì hấn lần đầu tiên chứng kiến.

- Thôi mọi người xem trang trí đi tôi đi qua ban tổ chức có gì lát nữa tôi quay lại.

Thấy bản thân mình đứng không ở chỗ này cũng không làm gì Chung Chí Cường cười đùa xin phép rời đi. Hà Vi chỉ gật đầu không quan tâm đến, Nhã Oanh lúc này mới nói nhỏ với cô.

- Cái lão này không có việc gì sao mà nhiệt tình với bọn mình như vậy Hà Vi bạn nhìn ra hấn có ý đồ gì không.

- Việc này mình cũng không biết. Nhưng xem ra không phải xấu đi. hấn đã muốn giúp bọn mình miễn phí không điều kiện thì cứ để hấn làm. Dù sao hấn giúp thì bọn mình cũng nhẹ nhàng hơn.

Hà Vi lúc này cũng nói ra những ý nghĩ và hành động lấy lòng của Chung Chí Cường. Cô biết hấn có thể là hiểu làm chuyện gì đó về thân phận Thiếu Kiệt. Nếu không sẽ không làm vẽ lấy lòng bỏ thời gian với một công ty vừa mới thành lập như thế này.

- Chà mọi người trang trí như thế này bảo đảm hôm đó chỗ mình chắc chắn rất là thu hút đấy.

Người lên tiếng lúc này là Lý Đồng hấn hướng Nhã Oanh và Hà Vi cười cười. Hấn về đến nhà tắm rửa sau một đêm nằm một chút lại bị giật mình

bởi tiếng xe cộ và sự hoạt động trở lại của thành phố. Vì ở chung cư tập thể ồn ào náo nhiệt nên không thể tiếp tục ngủ. Lý Đồng thấy không có việc gì nên mới đi qua trung tâm triển lãm đi dạo một vòng.

Thường những người như hắn công việc tới khi đăng ký kinh doanh xong là được hắn hiện tại chỉ cần sang tên lại cho Thiếu Kiệt nữa là được. Nhưng hôm qua khi theo Thiếu Kiệt cả ngày hắn thấy cậu nhóc này không đơn giản. Nên muốn thân cận nhiều hơn. Nên cũng có tâm lý qua đây xem chơi phụ việc biết đâu lại có cơ hội cho một công việc mới.

- Anh Không ngủ sao mà đi qua bên này giờ này.?

Thấy Lý Đồng xuất hiện Nhã Oanh cũng hỏi hắn. Cô Thấy việc Lý Đồng cả ngày hôm qua thức cũng Thiếu Kiệt làm việc cũng phải có mệt mỏi không ít nhưng lại không chịu nghỉ ngơi nên cũng thắc mắc.

- Ngủ Không được nên đành qua đây thôi tôi ở chung cư xã hội nên hàng xóm đông họ ra vào chào nhau rồi đi làm tôi trong nhà ngủ không được. Bệnh khó ngủ lâu nay vẫn như thế.

Gật đầu như hiểu được việc khó khăn phải ngủ trái với giờ giấc vốn có lại bị làm phiền bởi âm thanh và những thứ xung quanh Nhã Oanh cũng gật đầu.

- Hôm qua cầm đầu làm không nhìn được gì giờ nhìn lại mới thấy logo của Thiếu Kiệt làm cũng khó hiểu như cậu ta.

- Logo sao mà khó hiểu em thì lại thấy mấy cái hình này nó bình thường chắc tại không có thời gian Thiếu Kiệt mới làm đơn giản đấy chứ.

Nhã Oanh cũng thấy những hình ảnh được làm ở đây rất bình thường và cũng dễ thấy được ở rất nhiều nơi. Không phải như Lý Đồng nói.

- Cái này em sai rồi nhé. Anh Không biết tại sao Thiếu Kiệt lại làm những cái này nhưng anh chắc cậu ta có lý do. Các em nhìn đi chữ G đầu tiên trong tên công ty nếu nhìn một cách bình thường thì cứ nghĩ nó là chữ kiêu nhưng nhìn vào trực diện hai em có thấy nó giống con mắt không. Con mắt này quen lắm.

Hà Vi với Nhã Oanh cũng nhìn gắm một lúc mới gật đầu. Nhã Oanh lúc này mới nói với Hà Vi.

- Nếu mà nói giống thì giống thật em thấy như đã gặp ở đâu rồi đấy.

- Các em gặp nó trên tờ tiền 1 USD con mắt tâm linh thường được gọi là con mắt Horus. Các em không tin xem thử đi hôm qua anh thấy cứ ngỡ ngỡ giờ mới phát hiện đây.

Hà Vi lúc này mới lục trong túi mình một đồng tiền lẻ và có một tờ được gấp gọn vào ví cô tờ một đô gỡ ra thì nhìn vào trên tờ tiền đúng là có một con mắt nằm trên đỉnh kim tự tháp.

- Ấy đúng thật nhĩ chắc Thiếu Kiệt nghĩ đến nó khi làm chữ này hay sao ấy khá giống.

Nhã Oanh cũng nhìn vào tờ tiền một đô là của Hà Vi sấm soi nhìn gắm đối chiếu như xác nhận hai hình ảnh con mắt là một. Lý Đông lúc này mới nói ra điều mà mình thắc mắc tiếp theo.

- Anh còn một điều không hiểu tại sao Thiếu Kiệt làm hình con linh vật công ty chỉ có mắt mà không có miệng. Nhìn có vẻ siêu nhân hay tia chớp ấy. để cậu ta đến anh hỏi mới được. Dù sao ý đồ của Thiếu Kiệt ra sao thì chỉ có cậu ta biết.

- Ừ chắc Thiếu Kiệt có ý đồ gì đấy mà mình không biết được. Nhưng mà thôi đợi hỏi cậu ta là biết ấy mà. Thôi cùng mọi người trang trí gian hàng đi

biết đâu mệt tới nay về ngủ ngon hơn.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Bản thân cô cũng không hiểu Thiếu Kiệt có ý đồ gì những cách phân tích của Lý Đông về chữ G đầu tiên rất có lý nên cũng không thể phản bác.

- Ừ để anh phụ mọi người trang trí nào cái nào cao thì đưa anh. Anh treo lên cho

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 271: Vấp Cục Đá

Ngay lúc này mọi người đang sắp xếp dán với treo những vật trang trí thông thường thì một nhóm người mắt trên người những bộ đồ của bảo vệ màu đen theo sau thân hình một người trung niên đi phía trước.

Những người đang trong gian hàng lúc này cũng thấy người đi về phía họ khá đông nên cũng dừng lại xem coi có việc gì. Ai cũng thế con người thì có lòng hiếu kỳ của mình.

Khi có một việc gì đó quá lớn hay một nhóm người tập trung lại họ thường bỏ qua cái tôi của mình. Tiềm hiểu xem có việc gì đang diễn ra đó là những gì mà nhóm người Hà Vi đang nhắm đến.

Trần Trung thấy nhóm người đang trang trí trong gian hàng mới lên giọng quát.

- Ai cho trang trí gian hàng này đã được phê duyệt đâu mà dựng lên. Ai cho phép dựng mà làm dỡ bỏ gian hàng ngay.

Lý Đông nghe thế mới bước ra nhìn Trần Trung ngăn lại nói.

- Có vẻ như anh nhầm đi bọn tôi được đặt gian hàng ở đây có giấy phép được đặt gian hàng đàng hoàng. Anh không có quyền mà làm như vậy bản thân anh là ai mà có thể làm điều này. Nếu anh không nói rõ chúng tôi sai điều gì thì xin lỗi các anh không thể làm thế với gian hàng của chúng tôi.

Nhìn Qua Lý Đông có vẻ như là người có tiếng nói ở đây nên Trần Trung mới nói.

- Hôm qua nơi đây thi công không được sự cho phép người thi công cũng không biết rõ lai lịch. Chưa được chỉ định của công ty nào đến để thi

công. Tôi nghi ngờ các anh móc nối với những người làm công việc chui không có giấy phép lao động đình chỉ gian hàng dỡ bỏ điều tra.

- Lý do của anh có vẻ hơi miễn cưỡng nhỉ? Trước nay tôi không hề nghe qua việc dựng một gian hàng có cái cỡ lớn như thế đấy. Nếu anh thật sự muốn làm khó thì bọn tôi cũng sẽ làm khó lại. Việc anh dỡ bỏ gian hàng là hoàn toàn không được.

Lý Đồng giờ cũng hiểu được chút ít hấn xem ra nhóm người mình dựng chạm đến lợi ích của một số người. Hấn cũng luôn thắc mắc tại sao những gian hàng này phải tự thuê người thi công mà ban tổ chức lại không cung cấp sẵn gian hàng.

Đó cũng bao gồm một phần lý do tại sao những người thi công khác không nhận làm gian hàng cho họ mà phải để Thiếu Kiệt tự làm. Hà Vi với Nhã Oanh cũng nhận ra được điều này bởi chuyện này tương đối đơn giản với họ. Nhìn xem qua như đơn thuần nhưng trong đó có nhiều thứ không như vẻ bề ngoài.

Nhã Oanh lúc này mới đứng bên cạnh nói nhỏ với Hà Vi.

- Việc này sao giờ Hà Vi Thiếu Kiệt không có ở đây hay mình gọi cho Chung Chí Cường.

- Bọn hấn sẽ không cho bạn rời đi báo đâu chỉ có thể người của Chung Chí Cường đi thôi. Bạn yên tâm những người làm ở lãnh sự quán cũng không phải là thường không thôi.

Hà Vi trả lời lại cho Nhã Oanh nghe cô thấy với số người của Trần Trung đem tới cũng không hơn được bao nhiêu. Nhìn tổng thể bên cô cũng không tệ. Dù sao thì Lý Đồng cũng đánh được cô và một vài người ở lãnh sự quán thế là đủ.

Trần Trung nghe được Lý Đồng nói cứng lại ra vẻ không lo lắng gì cũng bực tức quát.

- Dỡ Gian Hàng!

- Lý Đồng đừng để hư hao gian hàng mình. Đẩy lui bọn hấn. Hai người bảo vệ Nhã Oanh. Những người còn lại lên. Bọn mình không phải ăn chay.

Nghe Trần Trung ra lệnh như thế Hà Vi cũng hướng Lý Đồng và hai người lãnh sự quán gần mình ra lệnh những người còn lại nghe Hà Vi nói thế cũng cười cười nhìn nhau. Bọn hấn làm ở lãnh sự quán tuy nói chỉ làm việc dạng văn phòng nhưng ai cũng có một thân thủ đủ để đánh nhau. Một người xông lên bên cạnh Lý Đồng hướng những người còn lại nói

- Lên lâu lắm rồi không hoạt động tay chân làm văn phòng rãnh rồi hôm nay giải tỏa nào.

Lời hấn nói làm những người trong lãnh sự quán cười nham hiểm một cái. Rồi xông lên cùng với Lý Đồng đánh những người của Trần Trung một lượt đem họ thoát ra khỏi gần gian hàng của mình.

Hà Vi thấy được gian hàng hoàn thành nhanh chóng trong đêm cũng biết Thiếu Kiệt tốn công sức thế nào, Cô không muốn gian hàng bị tổn hại gì bởi việc đánh nhau với những người của Trần Trung đem lại.

Nhã Oanh thấy thế cũng lấy điện thoại ra gọi về cho Thiếu Kiệt. Cô cũng đã lưỡng lự một lúc mới dám gọi đi. Dù sao ở đây cũng là nước của người ta. Cô thấy nếu mình không gọi báo cho Thiếu Kiệt lỡ như có chuyện gì cũng không tốt.

Bên Kia điện thoại một hồi chuông vang lên thật dài cho đến khi có tính hiệu chấp nhận cuộc gọi Nhã Oanh mới nói.

- Thiếu Kiệt biết anh nghĩ ngợi nhưng em phải gọi. Bên trung tâm triển lãm này có mấy người qua làm khó dễ sắp đánh nhau rồi.

- Họ có khoản mấy người? Có Hà Vi hay ai ở đó nữa không?

Thiếu Kiệt cũng tỉnh giấc. Vội hỏi Nhã Oanh, hấn sợ Hà Vi phải đi quan sát các gian hàng công ty khác chỉ có Nhã Oanh ở gian hàng một mình thì không tốt mấy.

- Có Hà Vi, Lý Đông với mấy người bên lãnh sự quán nữa! bên bọn người kia cũng tầm 8 hay 9 người gì đó.

- Ừ vậy không sao đâu. Hà Vi lo được cứ để Hà Vi lo liệu trước chút nữa mình qua bên đó liền.

Nghe thấy bên mình có số lượng người không tệ Thiếu Kiệt cũng không lo lắng nữa theo hấn thấy Hà Vi và Lý Đông có thể giải quyết được chuyện. Nhưng dù là như thế hấn cũng bật dậy thay đồ của mình để qua bên trung tâm triển lãm.

Trần Trung không ngờ những người này lại có thể chống lại mình. Những người bên hấn bị Lý Đông chân đá đám cước đá. Những người gần đó cũng tránh ra một chỗ để không bị luyên lụy.

Lý Đông tiếp cận một người gần mình đem người đó đá vài cái còn ném hấn về phía Trần Trung. Những người bên cạnh cũng không kém cứ một đánh hai toàn bộ là hỗn loạn thành một bầy.

Hà Vi lúc này cũng thờ dài xem ra cô lo lắng quá. Những người này thực lực xem ra không bằng những người của Cao Thịnh là mấy nhưng cô quên rằng bên nhóm người lãnh sự quán họ vốn có thực lực mà Lý Đông cũng không kém. Nhìn qua ai cũng hiểu được chiến trường một phía là để cho nhóm họ hành một hồi với những người của Trần Trung.

Thấy bên mình thất thế Trần Trung phía sau hướng người bên cạnh nói nhỏ.

- Mà chạy đi liên hệ những người kia đến nói có gian hàng đánh nhau với an ninh để cho họ đến đây. Tao muốn đem cái đám này đuổi đi.

Người thanh niên nghe thế cũng vội vã chạy đi để lại Trần Trung và nhóm người còn lại của mình giằng co với lại những người của Lý Đồng. Hà Vi lúc này thấy tình hình kéo dài cũng không đến đâu mới hướng Lý Đồng nói,.

- Bắt giặc trước hết bắt vua cứ bắt tên mặt áo vest lại là bọn này chị nằm yên thôi.

Nhìn những người bị đánh bên nhóm Trần Trung lúc này cũng chỉ còn lại mấy người. Kéo dài thì cũng không được gì. Cô Cũng biết người chủ sự ra mặt là hấn thì những người bên dưới này cũng chỉ làm ra lệnh có đánh những người này một hồi lâu cũng không được gì.

Lý Đồng nghe như thế cũng khẽ gật đầu hấn vốn định bắt trần trung đem hấn chế phục để những người khác không động thủ nữa nhưng cứ bị bọn bên dưới đây đưa không cho tiếp cận lấy Trần Trung giờ nghe Hà Vi nói thế hấn cũng bực tức cuộn nội lên ra tay mạnh hơn.

Những người bên lãnh sự quán bây giờ cũng thôi không thương thức trận chiến nữa vốn từ đầu bọn hấn vẫn xem như đây chỉ là một buổi thư giãn gân cốt nhưng nếu cứ bị kéo dài thì cũng không tốt lành gì, nếu đồn ra ngoài bọn hấn đánh nhau với những thành phần này chỉ là ngang tay thì sau này lằng lộn trong lãnh sự quán hay làm nhiệm vụ bảo vệ yếu nhân cũng không được sử dụng vì thế giờ phút này họ hoàng toàn ra tay thật sự.

Một người hướng đối phương đang đánh với mình đưa tay chụp lấy tay hắn từ bên hông kéo ra đằng sau một chân đá ngay khớp gối cho khụy xuống rồi đánh vào phía sau ót đối phương bị phát lực bất ngờ người của Trần Trung té xuống ngất đi.

Xông lên từ phía bên hông của Lý Đồng cùng bị hắn xoay người đá thẳng một cú quét trên không ngang với tầm ngực. Hắn mất đà lại bị đau lưng đập vào khung sắt của gian hàng gần đó nằm gục một chỗ.

Nhìn phía bên mình lần lượt từng người gục xuống mà không gượng dậy được Trần Trung cũng kinh hoàng hắn thấy lần này bản thân vấp phải cục đá to chứ không còn là nhỏ nữa. Hắn biết những người bên mình có khả năng như thế nào. Giờ ai này gục một đám hắn mới nhìn về phía đám người Lý Đồng nói.

- Mấy người! mấy người lại dám đánh cả người thi hành công vụ. Can trở người làm việc chấp pháp. còn hành hung những người an ninh này. Chuyện này nhất định không thể bỏ qua được.

- Ấy nói không bỏ qua tôi phải là người không bỏ qua cho mấy người mới đúng. Tại đây dám móc nối người thi công gian hàng. Người nào không thông qua thì đến làm khó dễ. Xem ra trước giờ không ai chống lại các ông vì họ là một số công ty chấp nhận điều này hoặc là một số công ty nước ngoài không muốn rắc rối nên phải chịu bị ông ăn chặn đi.

Hà Vi lúc này mới bước ra nhìn thẳng mặt Trần Trung. không e ngại nói ra những suy nghĩ của mình. Mọi người xung quanh đó không ít người gật đầu rồi lẳng lặng đứng xem. Bởi họ không dám đồng tình ra mặt, ai biết được rằng những người Trần Trung sẽ làm gì khi họ làm người đứng ra nói chuyện.

Thấy Hà Vi ngang nhiên nói những chuyện này trước mặt mọi người. Trần Trung cũng tái mặt chối bỏ.

- Cô Kia cô nói gì đó. Chuyện này cô không thể ăn nói hàm hồ như thế được. Cô có biết cô nói như vậy là ảnh hưởng uy tín của tôi hay không? Các người dựng gian hàng cận ngày khai trương triển lãm để làm gì sau những ngày trước trông không làm. Mà lại thi công gấp rút như thế không phải có mờ ám nên mới làm sao. Chắc chắn là vậy.

Trần Trung biên ra một cái tội để áp đặt lên những người của gian hàng Hà Vi. Hắn thấy nếu cứng rắn đối kháng với những người trước mắt không tốt. Nên muốn dùng lời lẽ của mình kiếm về sự đồng tình và đẩy trách nhiệm này về phía gian hàng của Thiếu Kiệt.

- Xem ông cũng chưa chấp nhận sự thật nhỉ. Thôi được rồi nếu ông đã muốn không nhận cũng được ông đợi người đến xử lý đi. Việc này ông xong rồi.

Hà Vi định sẽ làm cho Trần Trung tự mình nói ra những gì hắn đã làm. Nhưng thấy từ xa Chung Chi Cường và một số người bên Ban tổ chức chạy đến nên Cô mới ung dung để chuyện này cho họ giải quyết.

Trần Trung thì không biết sau lưng mình những người ban tổ chức đang đến nên vẫn giọng nghiêm nghị nói.

- Cô chờ đó tôi sẽ cho người của ban tổ chức dỡ lấy cái gian hàng này. Chưa kể đó tôi sẽ báo cảnh để các người phải chịu trách nhiệm với những gì mình đã gây ra.

- Anh nói hay nhỉ quy luật nào ở đây không cho phép người khác thi công gian hàng đã được cấp. Người của tôi đến thi công nhanh thì không

cần phải kéo dài thời gian anh lại có quyền gì mà dỡ những thứ mà chúng tôi đã làm.

Hà Vi lúc này thấy bọn người kia đã tới cũng từ tốn nói lý với Trần Trung. Người thanh niên được Trần Trung sau khi rời đi báo cho Ban tổ chức theo lệnh của hắn định lên tiếng thì một loạt ánh mắt nhìn về hắn làm hắn im lặng đứng qua một bên không dám hó hé một lời.

Hắn cũng hiểu ông chủ hắn dù có lộng hành như thế nào thì trước mặt những người này đều không trở mình được. Nên tạm thời giữ im lặng là điều hắn cần thiết lúc này.

- Cô thì biết cái gì. Tất cả mọi người ở đây cả những gian hàng đang thi công đều phải thông qua công ty thi công Trần Trung mới được làm việc trong này. Cô nghĩ tại sao những gian hàng kia tôi không can thiệp chỉ mỗi gian hàng cô là sai quy định thôi.

- Vậy cho hỏi làm sao kiếm công ty đó. chả ai biết cái công ty đó ở đâu thì làm sao mà thuê nhỉ? Mà có thì giám đốc đó là ai không biết thì chẳng bàn chuyện được đâu.

Hà Vi giả vờ như không biết cái công ty kia ở đâu. Bởi Hà Vi cũng không biết người này là ai nhưng dám chắc một điều là hắn biết người nào là Trần Trung và công ty đó ở đâu.

- Chuyện này cô còn hỏi sao tôi là Trần Trung và công ty đó của tôi. Cô không thông qua công ty tôi mà làm gian hàng thì đâu được.

- Ấy thế không phải là anh lấy quyền riêng để trục lợi cá nhân cho mình sao? Anh vừa là người thi hành vừa là người làm luật ở chỗ này. Tôi lại không nghĩ anh có nhiều việc phải làm như thế đấy.

Hà Vi lúc này châm chọc hấn những người xung quanh cũng che miệng cười. Cái này là do hấn tự nhảy vào hố người khác đào sẵn nên không ai không cố gắng nén cười. Dù sao họ bên ngoài đều thấy phía sau nhưng người đang đứng gần Trần Trung là ai. Nhưng thấy Hà Vi đào cho Trần Trung cái hố lớn như thế này cũng không ai muốn hấn thoát khỏi đó nên cũng im lặng.

Biết mình nói hớ cả chuyện này Trần Trung tức giận quát.

- Thì công ty đó là của tôi thì sao. Người khác làm việc kiếm cơm tôi đây làm nhiều việc cũng là điều bình thường.

- Xem ra anh cũng cự khổ không kém đi. Vậy nói rõ anh biết lần này anh đừng hòng lấy được một đồng nào từ gian hàng này đi. Tôi sẽ không để anh giữ nó còn anh tốt nhất nên tự bảo toàn mình đi.

Hà Vi lúc này cười cười nhìn Trần Trung từ tốn nói ra việc này của cô đến đây cũng không muốn dây dưa với hấn nữa. Cô Cần biết cái cô cần là được rồi và hiện tại ai cũng đã nghe được Trần Trung tự mình nhận tội thì không lý nào hấn lại được tha dễ dàng.

- Cô nói hay nhỉ. Cô muốn đề là đề sao.. Chuyện này tôi sẽ tin số chắc chắn ban tổ chức sẽ không cho cô để cái gian hàng đó trong ngày hôm nay cô chớ đấy. Bọn bây còn nằm đó làm gì đứng lên đi lên ban tổ chức với tao.

Hậm hực dậm chân nhìn một đám nằm dưới đất mắng. Tuy bọn họ có đủ sức để đứng lên khi nghe tiếng nói của Trần Trung nhưng hiện tại bọn hấn không dám. Những người đứng đầu của lần triển lãm này đều đứng sau lưng hấn, mà Trần Trung lại hống hách không coi ai ra gì làm bọn người đang nằm không muốn đứng lên vì sợ liên lụy luôn cả mình.

Bực tức quay lại thì Trần Trung đối diện với một đám ánh mắt hình viên đạn nhìn hằm. Một người nhìn Trần Trung quát.

- Trần Trung! Anh gây ra cái họa gì ở chỗ này thế hả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 272: Búp Bê Hình Mèo

Sáng nay đi xúc ruột. Hôm qua ăn mấy cái bánh bông lan trứng muối không vệ sinh an toàn thực phẩm.

Trần Trung lúc này như bị định thân không nói được gì hấn run run những người xung quanh cũng không biết người trước mặt Trần Trung là ai nhưng với những gì thấy được trước mắt có thể thấy được Trần Trung hấn có vẻ sợ người này.

- Vương Tổng tôi... tôi! Bọn họ dựng gian hàng không đúng quy cách!

Trần Trung không tìm ra được lý do gì đành biên cho mình một cái có dựa vào gian hàng không đúng quy cách của mình mà hướng người trước mặt trả lời.

- Anh nói cho tôi biết thế nào là đúng quy cách. Có phải là đúng quy cách là phải đến gặp anh hoặc người của anh mới được thi công gian hàng. chuyện này là sao?

Người Vương Tổng này hướng Trần Trung giận dữ nói. Rồi quay lại những người theo sau mình bực tức đem việc này nói ra muốn cho nhóm người trong ban tổ chức cho hấn một lời giải thích.

Bây giờ hấn mới đi về phía Hà Vi bởi người này cũng thấy được cô bé trước mặt này lời nói có trọng lượng không nhẹ trong những người ở đây.

- Chào cô tôi là Vương Lâm chủ quản trung tâm triển lãm này với lại là người đứng ra đề xuất các triển lãm có mặt tại đây.

Nhìn qua người đàn ông trước mặt mình Hà Vi cũng gật đầu nói.

- Gian Hàng này của bạn tôi được người nào cấp ở đây thì chắc tôi không cần phải nói cho ông nghe nhỉ.

Hà Vi cũng không tỏ vẻ ra yếu thế cô hiện tại dù biết người đứng trước mình có thể chịu trách nhiệm về toàn bộ việc ở đây. Cô muốn đòi lại công bằng cho việc gian hàng của mình trở thành mục tiêu của Trần Trung.

- Vâng gian hàng này là tôi cấp theo người của bên bộ ngoại giao cấp cho cậu Thiếu Kiệt bạn của cô. Vậy xin hỏi bạn cô hiện tại không ở đây sao?

Trần Trung bên cạnh nghe thế cũng hoàn toàn toát cả mồ hôi. Hắn bây giờ biết mình chọc phải cái sọt không phải nhỏ. Người cấp gian hàng lại là Vương Lâm. Cấp xuống cho những người này, nếu hắn biết chuyện này có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám làm chuyện như thế này.

- Đúng vậy bạn tôi hôm qua phải tự mình thi công cả một gian hàng hôm nay mệt rồi mới về nhà ngủ. Theo những gì ông nói thì gian hàng chúng tôi được cấp là xây dựng đầy đủ. Ông biết chúng tôi đến đây nhận được gì không. chỉ là một gian hàng trống không. Lại phải liên hệ công ty của hắn để thi công. Ông nói xem chúng tôi người trong nước có người nước ngoài có. Vậy mà để người của mình thi công gian hàng lại không được là sao? Đã vậy còn phải thông qua công ty của tên này mới được thi công gian hàng ở đây là sao.

Lời nói của Hà Vi nhắm thẳng vào sự việc này. Cô muốn biết rõ chuyện này là do ý định của một mình Trần Trung hay là ý của tất cả những người ban tổ chức phải thông qua đúng công ty hắn mới được thi công.

- Việc này bên chúng tôi tổ chức có hợp đồng với công ty Trần Trung để thi công hoàn thiện gian hàng cho mọi người mà? Họ có nhiệm vụ là làm những gian hàng cho mọi người trước ngày khai mạc triển lãm. Mọi gian

hàng chúng tôi đều cấp xuống đầy đủ tiền hết rồi mà. Vì tiền thuê của mọi người đã được tính cả cái này trong đó.

Vương Lâm cũng không hiểu việc này như thế nào hướng Hà Vi giải thích. Chuyện này hẳn nghĩ là sai sót ở bộ phận của Trần Trung thi công gian hàng mà ra. Nghe Hấn nói thế Hà Vi mới quát lớn.

- Lý Đông bắt giữ Trần Trung lại!

Những người bên lãnh sự quán cũng nghe được việc này. Biết tại sao Hà Vi ra lệnh bắt Trần Trung lại vì hẳn hiện tại nếu chứng cứ rõ ràng sẽ là tội lừa đảo các bên. Họ nhanh chóng đem Trần Trung chế phục không cho hoạt động gì.

Chung Chí Cường nãy giờ đứng một bên để xem Vương Lâm đối với chuyện này giải quyết ra sao. Hiện tại biết được hẳn tự ý thu thêm tiền các bên làm khó dễ những người thuê gian hàng cũng phần nộ.

- Mà làm thế mà xem được ăn cả hai ba đầu. Mà còn cách nào làm giàu nhanh hơn không. xem ra chuyện này mà tự ý móc túi cả những người điều hành và tất cả mọi người tại đây đi.

Bây giờ xung quanh mới ồ lên. Những người ở đây bây giờ mới biết Ban tổ chức tự dựng gian hàng để họ thuê mà không phải là họ phải gọi người thuê mượn người của Trần Trung làm gian hàng cũng phần nộ lên bước ra nói.

- Chuyện này các anh phải nói rõ. Chúng tôi giờ mới biết được việc ban tổ chức phải tự thi công gian hàng. Trước đây tôi còn tưởng việc này do ban tổ chức không có người làm giờ mới biết thì ra các anh muốn ăn chặn cả tiền của chúng tôi trong chuyện này Anh Trần Trung kia anh nói sao. Muốn

thi công gian hàng của tôi phải bỏ ra 2000 SGD để làm. Chuyện này anh tính sao hả.

- Vậy mà hấn bảo với chúng tôi thi công ở đây được 300 cho 1 gian hàng hấn thật quá đáng. Chúng tôi cũng tưởng giá đó là giá hấn đã bỏ thầu không ngờ hấn còn cho giá cao hơn. Thi công 1 mặt lại là thiếu diện tích. Mọi người không biết chứ giá trị của toàn bộ gian hàng thật cao và các thức chỉ 300 hấn còn nói phải thi công trong 3 ngày mới được số tiền này. Nếu bọn tôi thi công nhanh lại không nhận được tiền. Mọi người thấy có quá đáng không

Một người nhận công trình hướng mọi người nói ra giá tiền hấn đã nhận được từ Trần Trung để thi công gian hàng của một công ty.

Nghe được số tiền Trần Trung lấy của mỗi người cho một việc dựng gian hàng. Trần Trung lấy những 2000 SGD những người chung một phe đã nhận tiền của hấn cũng xanh mặt. Hơn 50 công ty lớn nhỏ mỗi người 2000 SGD vậy Trần Trung hấn dứt túi bao nhiêu. Vậy mà hấn chỉ chia lại cho bọn họ 10000 GSD cho hơn 10 người.

Người Vương Tổng thấy mọi người phản nộ như thế cũng nhìn Trần Trung rồi mới hướng mọi người toàn bộ ở đây.

- Các vị bình tĩnh. chuyện đâu còn có đó vấn đề này tôi sẽ giải quyết triệt để. Dem lại một lời giải thích đối với mọi người. Trần Trung tôi cho các anh thi công gian hàng bàn giao cho các công ty có điều kiện đăng ký thuê. Sao bây giờ lại là các công ty phải gọi người các anh đến thi công chuyện này các anh phải trả lời rõ cho tôi biết.

Trần Trung bị giữ lại lúc này cũng im lặng hấn biết mọi chuyện đổ bể ra cũng chỉ vì lần này hấn làm quá. Vốn chuyện này sẽ không đến tai Vương Lâm, thì mọi chuyện hấn có thể lo lót êm đẹp hết. Lần này đụng phải những

người gian hàng này lại là Vương Lâm cấp hấn biết lần này hấn chạy không thoát tội.

- Việc này tôi sẽ giải quyết các anh sau. Các Vị nào có liên quan lát nữa cùng tôi lên văn phòng chúng ta sẽ làm rõ chuyện này. Chúng tôi sẽ bắt hấn bồi hoàn lại cho các vị những gì hấn đã lấy. Mọi người giúp tôi liên hệ những người quen là chủ gian hàng để giải quyết chuyện này.

Vương Lâm hướng toàn bộ mọi người nói lớn. Hấn biết nếu làm không khéo việc này có thể đem lại hiệu quả thật sự tồi tệ trước khi diễn ra triển lãm.

- Việc này vốn là các ông nên tự giải quyết. Được rồi không liên quan gì đến chúng tôi nữa các ông tự mình mà xử lý còn chuyện gian hàng của chúng tôi chắc không còn gì nữa đi.

Hà Vi lúc này cũng không quan tâm nữa cô thấy việc này đã có người giải quyết thì cũng không đến lượt cô bận rộng tay chân.

- Vâng có gì chúng tôi sẽ báo lại với cô sau về hình thức xử lý những chuyện này. Còn về vấn đề gian hàng cô cứ yên tâm sẽ không ai nói gì nữa đâu.

Vương Lâm lúc này cũng hứa hẹn đôi điều mới hướng những người bảo vệ của mình giữ lấy Trần Trung đem đi. Hấn biết có những người trong ban tổ chức đã nhận tiền của Trần Trung nếu việc này làm thẳng tay ở đây thì không hay lắm mới hướng Chung Chí Cường nói vài lời rồi đem người của mình rời đi.

Tiến đến bên cạnh Hà Vi với Nhã Oanh Chung Chi Cường mới thờ dãi nhìn hai người lắc đầu nói.

- Thật không ngờ chuyện này lại như thế này. Nếu tôi biết chuyện này mà như thế ngay từ đầu tôi đã đến đây xem xét rồi. Thật không hiểu những người này sao lại im lặng không báo với hấn.

- Chuyện này đa phần những công ty kia cũng không muốn phiền phức. Hơn nữa Trần Trung lại là người ở đây xích mích với hấn họ cũng không được lợi gì. Thôi được rồi chuyện này cũng không có gì lớn lắm mọi chuyện êm xuôi rồi chờ Trương Hạo qua làm một số thứ nữa là được.

Thiếu Kiệt lúc này vừa mới đến hấn đi lại tới chỗ của mọi người mới lên Tiếng.

- Mọi chuyện giải quyết hết rồi sao?

- Ừ chuyện này chỉ là do cá nhân một người hám lợi gây nên.

Bây giờ bọn người Hà Vi mới kể lại những chuyện đã xảy ra ở đây cho Thiếu Kiệt biết. Hấn âm trầm một lúc, ở đâu cũng thế nơi nào có người thì nơi đó vẫn còn cái gọi là hơn thua, tranh giành lợi ích.

- Vậy xem như là thi công được tiền à vậy mà sao họ không trả tiền cho mình nhỉ. Cảm giác bị mất quyền lợi mọi người thấy đúng không hấn nhận thi công. Giờ mình lại tự làm phải đi lấy tiền công mới được.

Mọi người lúc này nghe những lời của Thiếu Kiệt nói ra cũng lắc đầu. Hấn mà cần số tiền thi công thì mới là chuyện lạ.

- Thôi cậu đừng đùa chuyện này cũng không có gì đâu. Xem như miễn tiền thuê gian hàng thì cậu bỏ công dựng gian hàng là được rồi. Cậu mà lấy tiền đó mình cũng chẳng biết nói sao đây.

Nhã Oanh Hương Thiếu Kiệt lắc đầu nói với hấn. Thiếu Kiệt vốn chỉ định để mọi người có chút thư thái. Chung Chí Cường lúc này mới hướng

Thiếu Kiệt nói.

- Việc này bên kia thất trách thật. Tôi sẽ xem họ giải quyết chuyện này như thế nào. Mấy cậu cần gì nữa không tôi sẽ cho người đem qua.

- Thôi khỏi cần đi. Chuyện này như thế là được rồi. Có làm quá cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bây Giờ Nhã Oanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Anh lúc nãy mọi người có thắc mắc tại sao anh lại vẽ linh vật của công ty hình như thế này lại là một nhân vật không có miệng mà chỉ có hai mắt?

Nhã Oanh đưa vấn đề này ra hỏi Thiếu Kiệt làm hắn cũng không biết đường nào trả lời cũng may hắn chợt nhớ ở đâu đó về một chú mèo nổi tiếng toàn thế giới nên biên soạn ra một câu chuyện cấp kỳ.

- À về phần linh vật này thì mình lấy theo một câu chuyện mà chắc hẳn các bạn đã thấy qua nhân vật này rồi. Chắc hẳn mọi người đều biết hello kitty đi.

Hà Vi với Nhã Oanh đều cười bởi hai cô là nữ việc gắn liền với con vật này không phải lạ thậm chí ở ngay trong phòng ngủ của hai người đâu đó cũng có bóng dáng của nhân vật huyền thoại này. Hà Vi lúc này mới lên tiếng nói

- Bọn mình biết sao không nhưng việc này thì liên quan gì đến chú mèo để thương đó chứ. Cậu đừng nói với mình là cậu lấy hình mẫu đó nhé

- Thì đúng vậy mà. Nhưng nó còn có một câu chuyện mà chắc các bạn muốn nghe về con mèo này đi.

Lúc này mọi người đều ở trong gian hàng ngồi xuống đợi cho Thiếu Kiệt kể ra câu chuyện của mình. Những người của lãnh sự quán và Chung Chí Cường cũng ngồi xuống nhìn như có vẻ hớp bàn nhưng thật sự đó chỉ để nghe xem câu chuyện gì mà Thiếu Kiệt sắp kể.

Âm Thanh từ từ của Thiếu Kiệt xung quanh vang lên.

“Đó là câu chuyện buồn về một cô bé người Nhật, bố mẹ tất bật đi làm, cô bé thì đến trường, cả nhà ít khi gặp nhau. Ngoài giờ học, cô muốn nói chuyện nhưng cũng không có ai để nói chuyện. Bạn bè sau khi học ở trường lại vội vàng đi học thêm, hoặc chơi điện tử, không ai có thời gian ngồi nghe cô bé nói chuyện. Cô bé cảm thấy cô đơn và sống khép mình hơn. Nhưng cô bé càng như thế lại càng bị các bạn trêu chọc, giật cặp sách, giật tóc, có khi cả đánh nữa.

Một buổi chiều, khi bị nhóm bạn lớp trên lôi ra làm trò đùa, cô bé buồn bã đi ra công viên gần nhà, ngồi trên ghế đá và khóc. Khóc một lúc, cô bé ngẩng đầu lên thì thấy một ông già đang ngồi cạnh mình. Ông già thấy cô bé ngẩng đầu lên thì hỏi:

– Cháu gái, tan học rồi sao không về nhà mà lại ngồi đây khóc?

Cô bé lại òa lên tức tưởi:

– Cháu không muốn về nhà. Ở nhà buồn lắm, không có ai hết. Không ai nghe cháu nói!

– Vậy ông sẽ nghe cháu!

Và cô bé vừa khóc vừa kể cho ông già nghe tất cả những uất ức, những buồn rầu trong lòng bấy lâu nay. Ông già cứ im lặng nghe, không một lời phán xét, không một lời nhận định. Ông chỉ nghe. Cuối cùng, khi cô bé kể xong, ông bảo cô đừng buồn và hãy đi về nhà.

Từ đó trở đi, cứ tan học là cô bé vào công viên ngồi kể chuyện cho ông già nghe. Cô thay đổi hẳn, mạnh dạn, vui vẻ hơn. Cô bé cảm thấy cuộc sống vẫn còn nhiều điều để sống.

Cho đến một hôm, cô bé bị một bạn trong lớp đánh. Vốn yếu đuối không làm gì được, cô uất ức và nóng lòng chạy đến công viên để chia sẻ cho voi bớt nỗi buồn tủi. Cô bé vội vã, chạy qua đèn đỏ... điều không may đã xảy ra.

Ngày biết tin cô bé mất, vẫn trong công viên, vẫn trên chiếc ghế đá mà cô bé hay ngồi, có một ông lão lặng lẽ đốt một hình nộm bằng giấy. Đó là món quà mà ông muốn đưa cho cô bé ngày hôm trước, nhưng không thấy cô bé đến.

Hình nộm là một con mèo rất đẹp, trắng trẻo, có đôi tai to, mắt tròn xoe hiền lành, nhưng không có miệng. Ông già muốn nó ở bên cạnh cô bé, mãi lắng nghe cô mà không bao giờ phán xét.

Từ đó trở đi, trên bàn học của mỗi học sinh Nhật thường có một búp bê hình mèo không có miệng. Chú mèo hiện nay đã mang hiệu “Hello Kitty”. Chú mèo được làm ra với mục đích lắng nghe tất cả mọi người.”

Mọi người lúc này cũng im lặng trầm mặc. Không ai nghĩ phía sau một chú mèo nổi tiếng mà mọi tầng lớp từ trẻ em đến học sinh nữ luôn gắn liền với nó phía sau lại có một cố sự như thế.

Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy hẳn khá hiểu rõ về điều này nên mới nói.

- Chuyện này có Thật không Thiếu Kiệt?

- Cái này thì mình không biết thật không vì nó là câu truyện nhưng mà mình muốn tạo ra một linh vật cũng như thế mạnh mẽ dành cho nam giới.

các bạn cũng biết những trò chơi thường khá nhiều người chơi là nam giới. Đã có một linh vật tượng trưng cho phái nữ thì tại sao lại không có nhân vật tượng trưng cho nam. Như thế cũng hay mà.

Bởi vì Thiếu Kiệt hẳn thấy linh vật mà mình vẽ ra có nhiều nét tương đồng với chú mèo hello kitty kia. Mà dù cho người ta có nói nó là nam hay nữ gì đều được. Nên hẳn đưa câu chuyện này vào để giải thích cho nhân vật mình dựa ra theo những gì hẳn biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 273: Làn Đầu Gặp Mặt

Mọi người lúc này chìm vào cảm xúc của một câu chuyện buồn. Một nhân vật có thể chia sẻ nhiều điều lúc vui hay buồn. Một hình mẫu đáng yêu của biết bao thế hệ chứa đựng những tâm tư tình cảm của biết bao con người.

Ai cũng nhận định những gì Thiếu Kiệt nói là đúng. Không phải chỉ có những cô bé mới trải qua những gì mà cô bé trong truyện của Thiếu Kiệt vừa kể mà có cả những cậu bé cũng không ít lần chỉ cần yếu đuối một chút họ trở thành những nạn nhân cho các bạn cùng lớp trêu chọc vậy. Họ sẽ giải quyết nỗi buồn của chính mình ở đâu. Ai là người sẽ lắng nghe họ.

nếu hello kitty là hiện thân cho một sự dễ thương, nữ tính của tất cả các cô gái thì nhân vật mà Thiếu Kiệt tạo ra hiện diện cho những gì phái những cậu bé muốn. Mạnh mẽ, oai hùng trong một trò chơi mà nơi đó những cậu bé kia có thể giải tỏa hết nỗi lòng của mình.

Vì say sưa kể lại câu chuyện lại cho mọi người nên lúc này hẳn mới nhận ra có vài người lạ đứng trong gian hàng. Những người này im lặng cùng nghe câu chuyện của Thiếu Kiệt. Giờ đây thấy hẳn phát hiện ra mình cũng cười cười bước đến nói.

- Chào cậu. câu truyện của cậu vừa kể rất hay. Cả về ý tưởng vừa rồi của cậu về nhân vật cậu làm cũng ý nghĩa nữa. Tôi là Mã Hóa Đăng lần này tới đây chủ yếu muốn du lịch và xem thử triển lãm này có gì hay không nên bên công ty chúng tôi cũng có một gian hàng ở trong này. Lần này nghe được mọi người nói gian hàng bên cậu khiến cái người tên Trần Trung kia đang bị điều tra nên qua đây gặp xem sao.

Thiếu Kiệt nhìn qua người đàn ông trước mặt mình một lúc khá lâu bởi hắn thấy tên này khá quen nhưng không biết là đã nghe ở đâu. Nhưng cũng tươi cười đưa tay ra bắt tay xã giao với người ta. Bởi Mã Hóa Đăng nhìn bên ngoài cái cách ăn mặc khá thời trang chưa kể đến lại hướng nhóm người bọn họ làm quen.

- Tôi tên Hoàng Thiếu Kiệt không biết anh đến tìm bọn tôi có việc gì? À mà công ty anh cũng có gian hàng ở triển lãm không biết nó là công ty nào đây.

Thấy không phải vô cớ mà Mã Hóa Đăng đến tìm mình Thiếu Kiệt mới dò hỏi xem ý định của hắn là gì. Dù sao thì hắn cũng chưa có biết qua người này. Hiện tại người ta lại tự tìm đến tốt hay xấu vẫn chưa phân định được thì cứ đề phòng là các tốt nhất.

- Ấy cũng không có gì nhiều chủ yếu là muốn gặp cậu tại nghe tên công ty cậu khá mới lại kinh doanh cùng ngành nghề với công ty nên muốn đến gặp mặt.

- À cũng chỉ là công ty mới thành lập chưa có tên tuổi gì. Chỉ mới bước vào môi trường này thôi mà.

Thiếu Kiệt thấy câu hỏi của mình về công ty mà Mã Hóa Đăng không trả lời cũng không nhắc đến đối phương đã không muốn nói thì hắn cũng không nhất thiết hỏi đến.

- Đâu có bên cậu gian hàng là được cấp như thế là hơn chúng tôi rồi dù món tiền không nhiều nhưng cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi lấy lại một phần nào đó mặc mũi.

- Chuyện này vốn không liên quan không có bọn tôi thì cũng sẽ có người khác thay tôi đưa việc này phanh phui ra thôi. Nên anh đừng nói như

thế.

Nghe được những lời này từ Mã Hóa Đăng. Thiếu Kiệt cũng trả lời qua loa hể xem như lần này tới đây của Mã Hóa Đăng chủ yếu là thăm dò. Bởi những tin như hể được cấp gian hàng. Mà muốn biết tình hình của cái công ty mới nổi của mình.

Một công ty mới rất ít người đỡ đầu thường nó chật vật tìm kiếm người hoạt động, Tìm kiếm đối tác nếu nó không có gì thu hút thì sẽ không được người khác đầu tư vào cả phương diện quan hệ và những thứ khác đi kèm tưởng chừng như đơn giản nhưng năm sau đó là cả sự đầu tư cho tương lai.

- Trước hay sau gì cũng cảm ơn cậu, biết đâu sau này lại hợp tác với công ty của cậu trong một số trường hợp thì sao?

- Cũng mong một ngày sẽ được như thế. Hiện tại công ty còn rất nhỏ bé chưa có thể làm điều gì lớn chí ít cứ mở trước như thế này xem nó cầm cự được bao lâu.

Thiếu Kiệt không ngại hạ thấp công ty mình trước mặt Mã Hóa Đăng. Vì với hể hạ thấp công ty không có nghĩa là công ty hể không được mà là những gì của hể không muốn bại lộ trước mặt mọi người. Nhất là trước mặt công ty đối thủ khác.

- Cậu cứ nói nghe sao có vẻ bi quan thế nhỉ? Tôi thấy cậu có điều kiện mà ở đây có công ty nào được hỗ trợ như cậu đâu. Bọn tôi còn bị cả Trần Trung bọn hể lừa mà cậu lại có người đỡ đầu sử lý hể nữa cơ mà

- Chuyện này chỉ do quen biết thôi với phần người của Chú tôi tham gia vào anh không thấy lúc này nếu không có người chú của tôi thì chắc gian hàng này với lại mấy thứ ở đây bị đỡ từ lâu chứ làm gì mà phanh phui được Trần Trung.

Thấy Mã Hóa Đăng có vẻ như thăm do bố cục sâu xa Thiếu Kiệt mới lấy ra Chung Chí Cường làm bia đỡ đạn cho mình. Dù sao thì Mã Hóa Đăng cũng không biết hẳn làm ở bên lãnh sự quán nếu biết hẳn sẽ chào ông ta những này giờ hẳn không đá động gì đến Chung Chí Cường nên Thiếu Kiệt đem ông ta làm bia đỡ đạn chuyển dời sự chú ý của Mã Hóa Đăng là điều tốt nhất lúc này.

Chung Chí Cường nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng hiểu. Ông ta không phải mới bước chân vào chôn này. Quan trường như chiến trường, mà đối với việc hai công ty đối thủ gặp mặt nhau thế này ẩn núp một phần thực lực là điều cần thiết của cả hai bên Mã Hóa Đăng cũng vậy Thiếu Kiệt cũng như thế.

- Thằng nhóc chỉ nói quá thôi tôi cũng chỉ là người kinh doanh đơn thuần nhưng có chút quen biết thấy thằng nhóc có ý tưởng kinh doanh nên ủng hộ nó đôi chút chứ cũng chẳng có gì. Dù sao ở đất nước này ý tưởng nếu tốt sẽ vẫn có người đầu tư giúp đỡ nó còn hơn là dân kinh doanh như tôi chỉ buôn bán bình thường.

Giả vờ đưa mình là một người kinh doanh buôn bán bình thường Chung Chí Cường hòa nhã đối với Mã Hóa Đăng thông qua việc biên soạn cho mình một thân phận. Và dựa vào luật pháp và sự hỗ trợ ở đây đối với công ty mới gầy dựng từ bước đầu thì điều này có thể lấy làm cái cớ được.

- Ủ cũng đúng ở đâu ý tưởng làm không được thì có thể đến đây xem qua đợt triển lãm này chắc sắp tới cậu đem ý tưởng đi mời chào đầu tư đi. Lúc đó biết đâu tôi lại hứng thú thì sao. Để tôi đưa cho cậu danh thiếp.

Nói rồi Mã Hóa Đăng lục túi của mình một lúc rồi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chết tôi để quên ở nhà để ngay mai đi, ngại mai tôi có đến thì đưa cho cậu dù sao gian hàng của cậu vẫn còn ở đây cả tuần mà.

- Không sao còn nhiều dịp gặp nhau mà lúc nào đưa mà chẳng được. Đâu nhất thiết là phải bây giờ. Biết đâu mai này ý tưởng của tôi lại được bên anh tham dự đầu tư thì sao.

Thiếu Kiệt thấy được Mã Hóa Đăng không có thành ý nên cũng giả vờ đáp lại như không có chuyện gì bởi hẳn biết bên cạnh của Mã Hóa Đăng còn có hai người nhân viên đi cùng. Việc hẳn không muốn đưa danh thiếp của mình sẽ nói hai người thay hẳn đưa cũng là một cách liên hệ đằng này lại lấy lý do để quên ở nhà.

Ai cũng hiểu những cuộc triển lãm này đều nhắm đến mục đích tìm kiếm những gì tiềm năng để đầu tư hoặc mua đứt chương trình hoặc dự án đó khi nó chưa thật sự ra mắt. Việc đem theo card là điều chắc chắn phải có không thể nào sẽ là quên được.

- Ấy tôi thì càng muốn có nhiều những công ty tin học viễn thông cùng nhau phát triển như thế mới đem lại được những lựa chọn phong phú cho sự cạnh tranh cùng phát triển. Dù sao cũng cảm ơn cậu lần này. Thôi tôi cũng còn có việc xin phép cậu. Hẹn sớm ngày gặp lại cậu ở một ngày không xa.

Mã Hóa Đăng lúc này xin phép rời đi, Thiếu Kiệt cũng gật đầu xem như một lần gặp mặt. Đợi cho Mã Hóa Đăng đi rồi Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt mình thấy người đó ở một trong những công ty mà bạn nói bọn mình chú ý. Hẳn ta hình như ở gian hàng TenCent đấy.

Nghe lời nói của Nhã Oanh lúc này Thiếu Kiệt mới nhận ra vừa rồi mình nói chuyện với ai bởi hẳn thấy tên Mã Hóa Đăng khá quen thuộc mà thực tế

là rất quan trọng với hắn bởi Tencent sẽ là người nuốt lấy cái trò chơi hắn nhắm vào.

- Thì ra như thế. Được rồi xem như lần này hai đối thủ gặp mặt trước khi phải bước vào chiến trận đi. Hi vọng lúc đó hắn đủ ảm nhẫn không khinh thường bọn người mình như ngày hôm nay.

- Ủa sao bạn lại nói thế? Biết là họ đối thủ nhưng cũng có thể hợp tác được mà?

Nhã Oanh lúc này biết được Mã Hóa Đăng sau này trở thành đối thủ của Thiếu Kiệt cũng thắc mắc theo cô thấy nếu cùng trong khu vực nếu mà cùng nhau hợp tác được sẽ làm cả hai cùng phát triển tốt hơn.

- Đúng là nếu đối thủ một lúc nào đó cũng có thể trở thành đối tác nếu bạn đủ mạnh còn lần này Mã Hóa Đăng đến đây chỉ là với tư cách thăm do xem công ty mình sẽ như thế nào? có thể triệt tiêu trước khi hình thành và phát triển của một công ty. Thì ngay những ngày đầu tiên phải ra thẳng tay một nhát dao bổ xuống làm công ty đó không vực dậy nổi mới là kế sách an toàn. Với lại hắn đánh giá thấp công ty này theo dạng khách quan bởi những thứ xung quanh nên đã vô ý làm một hành động không tôn trọng đó là đưa danh thiếp của mình.

Thiếu Kiệt nói ra lập luận của chính mình trong chuyện này. Với hắn không lạ gì chính sách của Mã Hóa Đăng hắn âm thầm im lặng đem những thứ mình bố cục chìm trong cái gọi là im lặng.

Đợi đến ngày bùng nổ cứ như thế thâm nhập và phát triển nhìn bên ngoài công ty không lấy gì là nổi tiếng, nhưng nó phát triển vượt mặt hết tất cả các công ty công nghệ khác.

Cách thức âm thầm này được hấn áp dụng quân bài giấu ở nhưng công ty. Mới nổi lên trong mảng công nghệ chia các thành phần chủ lực ra từng mảnh công nghệ nhỏ. Nhìn tuy nó không đâu lại những ông lớn nhưng nó vẫn tồn tại thêm vào chính sách chuộng nội bài ngoại của Trung Hoa nên đem lại cho hấn sự phát triển chóng mặt.

Thấy Thiếu Kiệt suy ngẫm Hà Vi mới lên tiếng hỏi hấn. Theo cô thì Thiếu Kiệt đang lựa chọn một điều gì đó. Mà mỗi lần có một vấn đề nào đó hấn luôn có dáng vẻ như thế này.

- Người này có vấn đề à Thiếu Kiệt sao anh lại trầm tư như vậy? Không phải chỉ là một công ty thôi sao. Việc hấn không đưa danh thiếp chắc cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi không thể nói là hấn xem thường bọn mình được.

- Ủ người này Mã Hóa Đằng. Một trong những người có thể nói là khá đáng gờm hấn là một ông trùm kinh doanh Trung Quốc, nhà đầu tư, nhà từ thiện, kỹ sư, nhà doanh nghiệp về Internet và công nghệ. Ông là người sáng lập, chủ tịch và giám đốc điều hành của Tencent, công ty có giá trị nhất châu Á, một trong 5 tập đoàn lớn nhất thế giới. Công ty kiểm soát dịch vụ nhắn tin di động lớn nhất của Trung Quốc và các công ty con cung cấp phương tiện truyền thông, giải trí, hệ thống thanh toán, điện thoại thông minh, dịch vụ liên quan đến Internet, dịch vụ giá trị gia tăng và dịch vụ quảng cáo trực tuyến, cả ở Trung Quốc và trên toàn cầu.

Nói ra lai lịch của Mã Hóa Đằng cho mọi người nghe, Thiếu Kiệt cũng nói rõ tầm quan trọng của người này để mọi người hiểu hấn là một con quái vật trong lĩnh vực mà hấn sắp tham gia vào.

- Lần này hấn đến chủ yếu là thăm dò xem công ty mình ra sao? Nhưng xem ra lần này cũng tốt. Trước sau gì cũng gặp, gặp sớm hay muộn gì không quan trọng. Cái mục đích nhắm tới thì mỗi người đều có nhưng quan trọng là sẽ thực hiện nó như thế nào. Với mười năm kinh doanh mà hấn

không đem theo danh thiếp hoặc người của hắn không đem theo hộ chẳng phải nói lên hắn đã cho rằng công ty này chỉ dựa trên ý tưởng mà cái này thì ai cũng biết là hên xui nên hắn thấy không cần thiết phải đưa danh thiếp của mình.

Bây Giờ Chung Chí Cường mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Hắn thấy người của mình ở lại cũng không giúp được gì. Mà trong chuyện kinh doanh của người khác hắn biết cũng chẳng được lợi ích gì, Nếu cứ đứng ở đây không khéo lại gây phản cảm cho Thiếu Kiệt.

- Thôi tôi cũng về lãnh sự quán đây. Hôm nay chủ yếu đến hỏi xem cậu còn cần gì nữa không nhưng xem ra cũng không có gì trọng yếu. Việc của Trần Trung khi nào có kết quả tôi sẽ báo lại cho cậu sau.

- Ừ cũng cảm ơn ông đã cho người hỗ trợ hai hôm nay và việc vừa rồi. Việc sau này có vấn đề gì phát sinh lúc đó lại làm phiền đi.

Thấy việc Chung Chí Cường cho người hỗ trợ mấy ngày nay với việc vừa rồi diễn ra không ít người của bên hắn can thiệp nên Thiếu Kiệt cũng cảm ơn thật lòng. Dù giúp ít hay nhỏ vẫn là giúp đỡ. Có lòng hay không thì mọi người đều biết.

Nói vai câu xã giao với bọn người Thiếu Kiệt Chung Chí Cường cũng rời đi. Hiện tại gian hàng của Thiếu Kiệt cũng chỉ còn lại ba người bọn họ. Nhìn sơ lượt qua một vòng Thiếu Kiệt mới nói với mọi người.

- Thôi ở đây cũng không làm gì chỉ phí thời gian mọi người đều về nhà đợi chiều nay Trương Hạo qua đến đem theo đồ rồi làm tiếp. Dù sao hết ngày mai nữa mới là ngày khai mạc triển lãm.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn những đồ đạc xung quan gian hàng nói với Thiếu Kiệt.

- Ấy để một đám đồ đạc ở đây có ổn không? Mà này giờ mới nhớ Chu Tường không đi cùng anh à?

- Không sao đâu gian hàng mình bây giờ là tiêu điểm chẳng ai muốn động chạm vào phiền phức đâu. Có Trần Trung và bọn người của hắn bị rồi thì chả dại gì người khác lại dây vào chưa kể đến. Gian hàng của mình giờ sợ là người bên an ninh họ cũng thay phiên canh giữ giúp. Còn Chu Tường thì anh thấy mệt quá nằm ngủ nên anh không gọi theo cùng. Mà cũng không có chuyện gì lớn gọi anh ta theo cũng không làm gì.

Lời của Thiếu Kiệt không sai bởi khi chuyện xảy ra những người an ninh không liên quan luôn cứ một lúc lại đi qua gian hàng của hắn. Phần vì tò mò phần vì muốn biết xem gian hàng này như thế nào mà khiến Trần Trung phải rơi đài.

- Ừ như thế cũng đúng! Thôi đi về ở đây cũng chán quá dù sao cũng không có gì làm về nhà cho Thiếu Kiệt nghỉ ngơi. Lý Đồng về bên nhà bọn em luôn đi chứ bên anh khu tập thể người ra vào âm thanh nhiều cũng không nghỉ ngơi được gì.

Nghe Nhã Oanh nói thế hắn cũng gật đầu. Bởi mới hoạt động chân tay xong người hắn cũng có cảm giác mệt mỏi nếu giờ về lại nhà hắn thì những người xung quanh ra vào rồi âm thanh của những người hàng xóm bên ngoài cũng có thể làm hắn thức giấc không ngủ được.

- Ừ vậy đi thôi. Qua nhà bọn em tắm một cái rồi đi ngủ cũng tốt không ai làm phiền.

Ba người lúc này rời khỏi trung tâm triển lãm nhưng trên đường đi ra khỏi nơi này không ít người nhìn vào bọn hắn xi xào to nhỏ với nhau chuyện vừa xảy ra ở gian hàng của hắn. Thiếu Kiệt chỉ cười nhẹ chuyện này ở đâu cũng có người hiếu kì và tò mò việc Hà Vi với Lý Đồng làm trong

trung tâm triển lãm cũng không thoát qua khỏi tai mắt của người khác nên đem đến điều bàn tán là hiển nhiên không thay đổi được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 274: Ép Mua Ép Bán

Trong khi bọn người Thiếu Kiệt chờ đợi Trương Hạo thì tại quốc gia hấn ở Ngọc Châu những người của Hà Thúc cũng biết được một ít sự tình của Thiếu Kiệt được gửi về.

Ngồi trên bàn những gương mặt ấy nhưng ai nấy đều có trạng thái vui vẻ của riêng mình. Hà Thúc lúc này cầm trên tay tờ báo cáo như tất cả bản báo cáo của những người trong phòng nói.

- Các ông thấy sao về việc thăng nhóc đã làm. Lấy được cái cam kết còn làm nhiều thứ như vậy ở nước ngoài.

- Chuyện này tôi không ý kiến. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao thăng nhóc lại không làm ở trong quốc gia mà phải làm ở nước ngoài. Các ông không thấy như vậy mất đi cả một phần thuế với công việc cho người dân mình sao.

Hướng về Hà Thúc với Lưu Hoan. Trương lão nói ra ý kiến của mình hấn thấy đề Thiếu Kiệt đem chất xám chạy ra nước ngoài làm việc mà những người như Hà Thúc ông Lưu không ngăn cản thì là một thất thoát cho đất nước.

- Lão Trương à! tôi không nói ông sai nhưng việc này nên làm thôi. Ông có biết nếu mà hấn mở công ty đó ngay trên quốc gia thì không ít người sẽ nhìn vào không? Ông thử nghĩ xem ở đây đúng là bọn người mình hỗ trợ thăng nhóc thật nhưng đem lại gì cho cậu ta nào. Hay chỉ khiến thăng nhóc bị chú ý.

Lưu Hoan lúc này cũng lên tiếng bảo vệ quan điểm của mình về những gì Thiếu Kiệt làm là đúng. Hấn thấy nếu Thiếu Kiệt cứ ở mãi trong quốc gia

thì vẫn chỉ là mục tiêu nhắm đến của gia đình họ Ngô Kia.

- Lão Lưu ông nói vậy cũng đúng nhưng tôi cứ thấy xót làm sao đấy. Thăng nhóc Thiếu Kiệt đưa ra phương án hầu như là cái nào cũng làm được. Mà ông cứ nghĩ đi nếu công ty hấn ở nước ngoài thành công đem về một số tiền không nhỏ cho tiền thuế nước người ta tôi thấy tiếc thế nào đấy.

- Ông nói vậy sai rồi nếu mà Thiếu Kiệt đem công ty đó thành công trong nước mới là vấn đề đấy. Mấy ông không nghĩ xem tại sao Thiếu Kiệt hấn lại phải ra nước ngoài. Đơn giản không phải hấn muốn có điều kiện để tranh đấu với những người kia sao. Hấn làm như thế để tránh đi ánh mắt cục bộ của những người như Diệp Nhi thôi.

Lưu Hoan lúc này mới phản bác lại ý kiến của lão Trần. Hấn thấy việc này có lợi cùng có hại với có lợi ngang bằng nhau. Để Thiếu Kiệt phát triển sau này cần có một con bài ẩn có đủ nguồn kinh phí lớn để đấu lại với Diệp Nhi. Nếu cứ gò bó trong điều kiện các bên luôn lấy làm mục tiêu thì khó bề mà đem những việc khác triển khai.

Tình thế này tạo thành một gọng kiềm cho Thiếu Kiệt muốn làm cái gì đó đều phải nằm chờ không triển khai được khi có quá nhiều ánh mắt nhắm vào. Thấy mọi người gật đầu chấp nhận ý kiến của mình đưa ra Lưu Hoan mới nói.

- Các ông nghĩ xem nhé Diệp Nhi với sự ủng hộ của hai cái lão bất tử kia. Cô ta làm những việc của riêng mình. Lâu nay luôn có một nhóm người theo bước tiến của cô ta đầu cơ nhưng dự án mặt bằng sản phẩm các thứ. Lần nào cũng thuận lợi thông qua đó tiến hành lôi kéo nhưng người đứng về phía bên đó không ít đi. Giờ Thăng nhóc Thiếu Kiệt không có gì ngoài sự ủng hộ của bọn mình. Vậy hấn phải tạo cho mình một thế lực có thể từ bên ngoài đánh vào chứ. Chẳng phải điều này tốt hơn là từ trong đánh ra mà thực lực không đủ sao.

Lưu Hoan vì là chương quản kinh tế nên hẳn hiểu rõ. Nếu ở trong nước Thiếu Kiệt sẽ không có đủ thực lực phát triển mà nếu không đủ thực lực lúc đó dù cho hẳn chỉ là một bên đánh với Diệp Nhi trên bàn tính toán cũng thua nhiều thắng ít.

Còn nếu lấy danh nghĩa nước ngoài đánh vào lại có lợi thế của mình thua thì vẫn có thể làm lại một cuộc công kích khác Vì vốn gốc hẳn không có trong nước việc Diệp Nhi triệt tiêu được ra nước ngoài chắc chắn không thể. Dù sao sản phẩm hay mua lại thương hiệu Diệp Nhi chỉ có thể tồn tại trong nước, mà không thể đánh ra thị trường bên ngoài.

- Lời lão Lưu nói không phải là không đúng. Mọi người cứ nghĩ xem nhóm người bọn mình tuy đã đề phòng nhiều thứ nhưng cũng không qua được Diệp Nhi. Giờ đây Ngô Trục hẳn lại thay Ngô Nam bắt đầu tiếp cận với Thiếu Kiệt nếu không biết trước điều này chúng ta sớm muộn cũng thua thiệt.

- Vấn đề mọi người chúng ta hoàn toàn không có bằng chứng để đưa Ngô Trục vào vòng pháp lý hiện tại hẳn đang là bề nổi. Nếu đụng đến hẳn chúng ta phải động tới nhiều thứ. Mà chỉ cắt đứt được Ngô Trục lại để lộ nhiều mặt bên chúng ta thật sự không đáng.

Hà Thúc cũng nói ra ý kiến của mình trong việc của Ngô Trục được điều động để giám sát và tiếp cận Thiếu Kiệt trong những ngày sắp tới. Ông thấy nếu hiện tại đi đôi phó Ngô Trục thì mất nhiều hơn được việc thông qua các phương diện họ cũng đã biết Thiếu Kiệt sẽ không đứng về phía bên kia. Đợi thời cơ đến họ ra tay triệt hạ một lúc khi đó mới thật sự là một mẻ lưới hốt trọn ỏ.

Bây giờ lão Trần mới hướng mọi người trong phòng nói ra những thắc mắc của mình về Thiếu Kiệt dạo gần đây.

- Tôi cũng hiểu việc bây giờ chỉ có thể dựa vào thằng nhóc Thiếu Kiệt tự hoạt động. Những gì thằng nhóc làm ở nước ngoài cũng cho thấy được hãn chiếu cố rất nhiều cho doanh nghiệp trong nước. Còn tự đi lên được hay không là do họ. Vấn đề cần thiết mà tôi luôn thắc mắc là Thiếu Kiệt hãn sẽ lấy đâu ra nguồn vốn của mình. Đó mới là điều quan trọng.

- Chuyện này thì chúng ta thua. Thiếu Kiệt hãn vừa nhận từ mẹ hãn số vàng đó cũng xem như là một con số vốn đáng kể nhưng tôi chưa nghe nói về việc hãn sẽ bán ra để đem lại tiền vốn cho mình. Mà hiện tại để biết được vốn ở đâu thì chỉ có hãn biết. Đôi khi tôi cảm thấy như thằng nhóc này tính toán những việc gì đó mà chỉ có nó biết được.

Hà Thúc lúc này cũng lắc đầu hãn không biết Thiếu Kiệt sắp tới sẽ làm gì đó là điều chắc chắn. Vì những ý tưởng của Thiếu Kiệt không ai hiểu được đã có đôi lần họ dự đoán ra những hướng đi của hãn nhưng lần nào cứ tới gần điểm mấu chốt Thiếu Kiệt lại đổi phương hướng làm cho họ cũng không biết đâu là thật đâu là giả.

- Lần này thằng nhóc sẽ làm ra những gì. Tôi đã cung cấp đầy đủ hộ chiếu cho Thiếu Kiệt ở những nơi hãn cần. Việc mà hộ chiếu hãn mang số mật vụ đến những nước khác nếu hãn cần sự giúp đỡ thì họ sẽ giúp hãn với báo lại với bên mình. Như thế cũng là một cách dỗi theo thằng nhóc. Các ông xem lần này thằng nhóc định làm ra những gì.

- Điều này rất khó nói. Nếu theo thông tin Hà Vi trước khi đi báo cáo về thì thằng nhóc đang muốn nhảy vào lĩnh vực cung cấp phát hành trò chơi ở các quốc gia lân cận. Nhưng tôi chẳng hiểu những trò chơi này đem lại cho thằng nhóc cái gì? Tôi thấy các công ty trò chơi trong nước đang phải chật vật với những điều khoản vậy mà thằng nhóc lại đi làm cái này.

Trương lão mới hướng mọi người tại đây nói ra ý kiến của mình. Với những luật lệ đang ngày càng khắc khe trong môi trường thị phần trò chơi

nước ngoài vào trong nước khá khó khăn như hiện nay Thiếu Kiệt lại đi hướng này đó là điều mà ông thắc mắc.

- Cái này tôi không biết được. Các ông nghĩ xem lĩnh vực này không thuộc về chúng ta hiểu biết. Chỉ có thể dựa vào luật thông thường để đánh giá của bên bộ văn hóa truyền thông thì cũng không biết được. Nhưng theo tôi được biết việc mua trò chơi và phát hành cần rất nhiều tiền vốn và khả năng đầu tư khá cao cho công ty của mình mua được trò chơi đang là tâm điểm. Vậy các ông nghĩ xem thằng nhóc có cơ sở nào để làm việc này?

Hà Thúc lúc này cũng lắc đầu hẳn chỉ hiểu được sơ bộ cách cấu thành và phát hành một trò chơi còn vấn đề chuyên sâu thì tất cả những người ở đây đều không hiểu lắm.

- Tôi có cho Lưu Chính đi tìm hiểu rồi không biết hẳn đã có tin tức gì chưa. Để gọi hẳn vào nghe thử xem hẳn tìm kiếm được những gì ở lĩnh vực này.

- Ủ Lưu Chính còn trẻ hẳn tìm hiểu vấn đề này chắc cũng có cách nhìn nhận của mình gọi hẳn vào nói thử cho chúng ta nghe như thế mới biết được Thằng nhóc Thiếu Kiệt dựa vào gì mà lại muốn nhảy vào cái vũng nước đục đang nhiều lời ra tiếng vào này.

Thời điểm này không ít những bài báo phê phán vấn nạn trò chơi trực tuyến nhập vai tốn khá nhiều tiền bạc và thời gian. Chưa kể đến nó còn ảnh hưởng về vấn đề học tập không ít học sinh còn đang ngồi ghế này trường. Nên nhiều bài báo đã lên án về các trò chơi đang được phát hành trong nước không chỉ một vài lần mà nhiều lần có một đề tài được mở sẽ cả hàng mấy tuần liền về vấn đề trò chơi trực tuyến.

Lưu Chính lúc này cũng được mời vào. Hẳn cầm trên tay một cốc hồ sơ của mình về sự tìm hiểu cơ cấu đơn giản nhất của một công ty phát hành trò

chơi.

Nhìn mọi người trong phòng Lưu Chính mới từ tốn nói ra

- Qua hơn tuần nay nghiên cứu về vấn đề này cháu thấy được nhiều thứ. Phải nói là bước chân tìm hiểu mới thấy được nó còn khốc liệt hơn chính trường của chúng ta nhiều.

Mọi người lúc này cũng không hiểu tại sao Lưu Chính lại nói như thế dù sao họ thấy thương trường như chiến trường không sai. Nhưng một nhà phát hành trò chơi thì làm sao mà có thể gặp nhiều khó khăn hơn những gì họ làm.

- Đâu Lưu Chính con kể rõ những gì còn đã điều tra xem. Để mọi người đánh giá ngành nghề này của thằng nhóc có tiềm năng phát triển hay không.

Lưu Hoan cũng muốn con mình đưa toàn bộ hồ sơ ra lúc này bên ngoài kéo vào một tấm bản trắng với cây bút lông cùng khăn lau bản để sau lưng lưu chính. Đợi hai người đó đi Lưu Chính mới nói.

- trò chơi trực tuyến là mặt hàng kinh doanh mang lại rất nhiều lợi nhuận và đó cũng là lý do vì sao số lượng nhà phát hành lẫn trò chơi cập bến nước nhà luôn gia tăng đều đặn hàng năm. Đồng thời theo lẽ thường tình thì bản thân nhà phát hành luôn phải tìm cách nâng cao chất lượng dịch vụ, tìm kiếm sản phẩm hay để mở rộng tầm ảnh hưởng trên thị trường, lôi kéo nhiều người chơi tìm đến với mình hơn.

Bây giờ cả bốn người đều hướng về Lưu Chính đang nói về vấn đề mà họ muốn quan tâm. Lưu Chính giờ đây là người để cho những người thế hệ trước biết được Thiếu Kiệt đang đối đầu với những gì sắp tới nên hẳn thật sự khá nghiêm túc trong việc này.

- Tuy nhiên có một thực tế là phần lớn nhà phát hành trò chơi ở quốc gia đều không thực hiện theo đường lối này mà ngày càng tỏ ra lấn lướt hơn, bạo dạn hơn nhằm bòn rút tối đa túi tiền của người chơi. Trong khi đó chất lượng trò chơi lại liên tục đi xuống và ngày càng đánh mất lòng tin của khách hàng. Dù cũng đã bị phản ánh khá nhiều nhưng tình hình vẫn chưa hề có tín hiệu khả quan, do đó bản thân người chơi vẫn phải nhắm mắt cho qua để tiếp tục gắn bó với tựa game mình yêu thích.

Nghe được Lưu Chính nói rằng các nhà phát hành trò chơi trực tuyến trong nước đều chọn đi theo lợi nhuận làm cho Lưu Hoan lẫn Hà Thúc đều nhíu mày. Nhưng cả hai người đều không ngạc nhiên Lưu Chính mà im lặng nghe tiếp.

- So với thời gian đầu khi mới xuất hiện trong nước, các nhà phát hành đã có sự phát triển vượt bậc về quy mô, tầm ảnh hưởng lẫn bản lĩnh chèn ép khách hàng. Từ hình ảnh của những người đưa đường, dẫn dắt người chơi đến với thế giới đầy màu sắc trong game online, nhà phát hành hiện nay thậm chí còn có quyền áp đặt theo kiểu “cho gì chơi nấy”.

- Lại có cả chuyện ép mua ép bán như thế này sao? sao mấy người chơi không khiếu kiện hay khiếu nại gì những công ty phát hành game này hay sao.

Lưu Hoan lúc này mới nói với Lưu Chính. Bởi ông thấy quá mơ hồ một công ty phát hành game thì làm gì mà có thể để người chơi không được lựa chọn mà lại có quyền áp đặt người chơi như thế này.

- Chuyện này không thể cứ muốn là được bố à! Sở dĩ như vậy là do cơ cấu quản lý game online ở nước ta còn nhiều hạn chế, không tạo ra được những tiêu chuẩn rạch ròi trong việc phát hành sản phẩm. Do vậy đã tạo điều kiện cho lối sống ăn xổi ở thì, nhà phát hành không tên tuổi mọc lên như nấm sau mưa, hoạt động kiểu mạnh ai nấy làm, tiến hành tận thu rồi

đóng cửa game để chuyển sang làm sản phẩm mới và cứ tiếp tục xoay vòng như vậy. Thậm chí với những công ty lớn, có tên tuổi với nhiều sản phẩm chất lượng trong quá khứ thì bản chất cũng đã bị thay đổi theo vòng xoay thị trường. Không được cấp phép ra mắt game mới chính là điều kiện cho họ có thể hợp thức hóa sự bóc lột trên các trò chơi đang phát hành. Từ đây giai đoạn bỉ cực đối với game thủ chính thức bắt đầu.

Nãy giờ không lên tiếng đến bây giờ Trần lão mới biết được vì sao lại có cảnh ép mua ép bán. Bởi nhưng điều luật có những hạn chế dành cho những tựa game mà chính những điều này đem lại một cơ sở ngầm cho những công ty nhà phát hành thực hiện để hợp thức hóa các chiêu trò móc túi người chơi game mà bấy lâu này họ vẫn cứ nghĩ kiểm soát tốt môi trường game sẽ không gây ra ảnh hưởng tiêu cực.

- Nếu không phải là người tìm hiểu game online ắt hẳn con sẽ nghĩ rằng tại sao thị trường trong nước lại sôi động như thế. Các hoạt động được tổ chức thường xuyên, sự kiện cả trong lẫn ngoài game cũng đồng loạt nở rộ hàng tuần hay hàng tháng. Nhưng sự thật là “trong chăn mới biết chăn có rận”, hầu hết các hoạt động hay sự kiện như vậy đều chỉ nhằm mục đích tăng doanh thu cho nhà phát hành dưới nhiều lớp vỏ bọc, đơn cử như tạo sự ganh đua giữa người chơi với nhau, vòng xoay may mắn, ưu đãi nạp thẻ, cơ hội sở hữu đồ hiếm,...

Lưu Chính lúc này mới thâm than thật sự về môi trường này. Hẳn trước đây không chú ý lắm nhưng qua quá trình điều tra và lấy tư liệu của mình hẳn mới biết được không phải hiếm gặp khi các nhà phát hành game thay nhau làm sự kiện liên tục mà không biết mệt mỏi như hiện nay.

- Cứ mỗi đợt sự kiện đến, game thủ đều đua nhau nạp thẻ nhằm giành lấy các vật phẩm quý. Đây là điều bắt buộc nếu bạn không muốn bị thua thiệt quá nhiều so với người khác. Bởi ở một game có lối chơi thụ động, auto đầy rẫy thì sức mạnh sẽ được đánh giá qua trang bị chứ không phải kỹ

năng. Thêm nữa tâm lý háo thắng ở nhiều người chơi đã trở thành miếng mồi béo bở để nhà phát hành đẩy mạnh công cuộc khuyến khích nạp thẻ, trước hết là cài người vào game nhằm tạo mục tiêu ảo, kích cầu nạp thẻ trong cộng đồng.

Mọi người giờ đây mới hiểu được mặt tối một phần nào đó của thị trường trò chơi trong nước thông qua những gì mà Lưu Chính đã tìm hiểu thì đây chỉ mới là những phần đầu tiên trong cái đống hồ sơ hãn tìm được. Và đây cũng là điều đơn giản nhất để bắt đầu cho những gì chuyên sâu hơn về ngành sản xuất và phát hành trò chơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 275: Nhà Phát Hành Game

Những lời của Lưu Chính làm cho những người đi trước hoàn toàn không hiểu gì về vấn đề này cũng phải nhíu mày. Họ thấy rằng ngày nay tất cả những người chơi game hầu như rơi vào cái bẫy được dọn sẵn của nhà phát hành, chính bản thân họ dù có muốn kiềm nén hầu bao của mình không phung phí qua nhiều vào những trò chơi này.

Nhưng với sự hấp dẫn của những thứ Lưu Chính vừa nói thì chắc chắn sẽ không giữ được tâm lý muốn hơn thua tranh đấu của những người chơi game và những người được cài ngầm trong game của nhà phát hành.

Lưu Chính lúc này mới tiếp tục những gì mà mình đã khảo sát và điều tra để cho những người như bố mình biết không chỉ có những cách trên mà những nhà phát hành trò chơi còn có rất nhiều những cách để rút túi người chơi một cách đầy nghệ thuật.

- Bên cạnh đó là khá nhiều kiểu làm tiền khác, ví dụ như thay đổi đôi chút về diện mạo của vật phẩm chẳng hạn. Dẫu biết rằng nó không mang lại tác dụng đáng kể nào cho quá trình trải nghiệm game của mình, nhưng việc sở hữu được món đồ ấy cũng thể hiện được rằng mình là người chịu chơi và chịu chi. Cứ thế hàng đồng tiền đã liên tục đổ vào công cuộc chạy đua hư danh ấy, để rồi cuối cùng nhận ra rằng nó chỉ làm lợi duy nhất cho nhà phát hành mà thôi!

- Tôi thật sự không hiểu được chỉ là một trò chơi giải trí tại sao họ lại biến nó thành công cụ kiếm tiền trắng trợn mà không phải lo lắng gì về những thứ mình làm ảnh hưởng đến những việc khác à?

Hà Thúc bây giờ mới lên tiếng. Ông thấy nó chỉ đơn giản là một trò chơi vì sao mà những nhà phát hành đều có chung những ý nghĩ cùng nhau lấy

tiền người chơi một cách trắng trợn. Cho Dù biết là mình bị móc túi nhưng vẫn đâm đầu vào.

Lưu Hoan đứng ở góc độ người kinh doanh mới lắc đầu trả lời cho Hà Thúc biết. Bởi ông thấy nhà phát hành họ cũng là người kinh doanh và cũng phải có doanh thu lợi nhuận chi phí nên nói.

- Cái này ông cũng không thể trách họ được. Họ là người kinh doanh mua game về thì để phát hành miễn phí họ chịu lỗ thì đâu có được bắt buộc họ phải làm như thế thôi.

- Vâng! So với giai đoạn sơ khai của trò chơi trực tuyến, khi mà JX xung bá khắp các phòng net trên cả nước thì công sức và giá trị của bản thân người chơi đã bị suy giảm nghiêm trọng. Kỹ năng không có, mức độ am hiểu game tụt hậu và giá trị vật phẩm ảo hoàn toàn biến mất. Do chỉ cần nạp thẻ là có nên việc sở hữu món đồ khắp máy chủ không ai có đã trở nên rất xa vời. Đồng thời cảm giác hồi hộp mỗi khi săn được đồ, niềm tự hào xách “hàng khủng” dạo khắp máy chủ họ chơi hay sự nhiệt huyết đối với game dần ra đi không hẹn ngày trở lại. Bởi thế nên từ vị trí của một người lựa chọn sử dụng dịch vụ, game thủ đã trở thành những quân cờ trong tay nhà phát hành và để mặc cho mình bị điều khiển. Nhưng hiện nay một số nhà phát hành cũng phát triển trò chơi có chất lượng hơn.

Lưu Chính cũng biết được một số điều thông qua điều tra của mình. Trước đây hẳn không nghĩ đến chỉ xem nhưng thứ này là trò chơi giải trí bình thường vì những người như hẳn không có nhiều thời gian tập trung cho những thứ này.

Trương Lão lúc này cũng thắc mắc có khá nhiều tựa game tại sao cái game JX này lại được Lưu Chính đưa vào cả bản báo cáo nên hỏi

- JX là cái trò chơi gì mà tại sao lại đem nó đề cập cả trong này. Bộ đây là một trò chơi nổi tiếng à.

- Vâng JX là một trò chơi nhập vai trực tuyến nhiều người chơi (MMORPG) được chuyển hóa từ trò chơi Kiếm hiệp tình duyên Online (chữ Hán: 剑侠情缘; tiếng Anh: SWORDSMAN Online) của công ty Kingsoft (Kim Sơn) từ Trung Quốc và được VG phân phối trong nước. Trò chơi cho phép các người chơi đóng vai dựa theo các tiểu thuyết kiếm hiệp của Trung Quốc. Trò chơi này từng gây cơn sốt ở Trung Quốc và được Hiệp hội Phần mềm Trung Quốc trao giải Trò chơi xuất sắc nhất năm 2003. Sau khi được thiết kế lại giao diện tương thích với quốc gia và chuẩn bị các điều kiện cần thiết, trò chơi đã chính thức ra mắt người chơi vào ngày 21 tháng 3 năm 2005. Game đã thu hút được đông đảo người chơi từ rất nhiều ngành nghề: bác sĩ, giáo sư, giáo viên, học sinh, công nhân viên chức, nghệ sĩ nổi tiếng. Nó là một game có thể là đỉnh đám một thời. Hiện nay vẫn còn nhưng dần bị đào thải.

Khi tìm hiểu về trò chơi này thông qua hồ sơ của công ty VG Luru Chính cũng thầm giật mình vì lượng người chơi đông đảo và nhiều thanh thân không kể tầng lớp, đều say mê trò chơi này và nó hầu như có mặt ở tất cả các tiệm trò chơi trực tuyến.

- Đầu năm 2008 đến nay sau người chơi dần bỏ game JX với nhiều lý do riêng! Để lại sự luyến tiếc vô hạn về một kênh giải trí, giao lưu hấp dẫn, và VG cũng mất một khoản thu phí vô cùng lớn vì lượng người chơi cũng tương đồng với lượng thu nhập của game này. Một trong những nguyên nhân mà người chơi bỏ game là vì VG đã không tạo được sân chơi công bằng cho những game thủ ít tiền và những người chỉ chơi game bằng tiền! Họ ưu ái cho những người chịu đầu tư "xu"-vật phẩm phải mua bằng thẻ cào tức tiền của các người chơi. Cứ có tiền là sẽ có một nhân vật mạnh. Cũng có ý kiến rằng sức quản lý của VG đối với một game hay như JX là

chưa đủ tâm. Điều này thể hiện khi người chơi có những khiếu nại liên quan đến lỗi game, trễ đường truyền sever của máy chủ mà không được giải quyết thoả đáng.

Bây giờ lúc này Lưu Hoan mới thâm thở dài cái gì cũng có một lúc cường thịnh của nó. Không phải cái gì cũng tồn tại hoài với thời gian.

- Cái kết được báo trước ngay từ đầu móc túi người chơi hoài thì người ta cũng sẽ tìm ra những trò chơi khác mà chơi thôi. Cái này là hệ lụy đương nhiên thôi.

- Vâng vì thế Bên cạnh những sản phẩm chỉ chăm chăm hút tiền còn có những trò chơi xác định chiến lược lâu dài, xây dựng cộng đồng và giữ cho trò chơi "sống lâu". Những trò chơi này tuy có nơi bán vật phẩm nhưng chỉ bán những vật phẩm hỗ trợ quá trình chơi, người chơi không cần bỏ tiền cũng vẫn có thể trải nghiệm một cách đầy đủ. Với những người chơi muốn quá trình "luyện" dễ dàng hơn thì đầu tư tiền mua vật phẩm trong nơi bán. Đây cũng là lẽ công bằng, vì không người chơi nào nạp tiền thì nhà phát hành sẽ sống bằng gì? Chung quy lại, bị chèn ép hay không là lựa chọn của chính người chơi.

Nghe được vẫn có những công ty phát hành trò chơi theo dạng lâu dài giải trí những lúc rảnh rỗi Mọi người đều gật đầu. Họ cũng hiểu để có được một trò chơi duy trì theo dạng giải trí này khá hiếm nếu qua những gì Lưu Chính vừa nói thì đây cũng được xem như là ngoại lệ.

- Vậy theo mấy ông Thiếu Kiệt hẳn sẽ đi theo công ty loại nào? tôi thấy nếu thằng nhóc đi theo loại thứ hai cũng được nhưng mà xem ra nó không đem lại doanh thu liền mà cứ từ từ mới có. Như thế đấu tranh với bên kia cũng cần dài hơi hơn.

Trương lão lúc này mới đưa ra ý kiến của mình cho mọi người biết. Suy nghĩ một lúc Hà Thúc mới nói với mọi người.

- Theo những gì Hà Vi nói thì Thiếu Kiệt sẽ không nhắm vào mỗi quốc gia mình phát hành trò chơi mà nhắm vào toàn bộ các nước lân cận tôi chỉ sợ là chẳng nhóc không đủ vốn.

- Vâng vấn đề này cháu cũng có biết. Nhưng qua tìm hiểu cháu biết được không phải đơn giản như mình thấy của một nhà phát hành trò chơi đơn thuần nó phải qua rất nhiều bộ phận khoảng mười bộ phận cho một công ty phát hành trò chơi đơn giản như của VG.

Nghe được số lượng bộ phận liên quan cần phải có của một công ty phát hành trò chơi Hà Thúc mới lên tiếng hỏi Lưu Chính.

- Những mười bộ phận. Chỉ một công ty phát hành trò chơi mà cần nhiều thứ như thế sao? Đây là chỉ ở trong một quốc gia mình thôi hay là cũng như ý định của Thiếu Kiệt?

- Vâng! Chỉ là đơn giản thôi đấy Hà Thúc. ở quốc gia hiện tại chỉ có tồn tại công ty phát hành trò chơi là chủ yếu. Dạng công ty này chiếm đa số trong ngành trò chơi tại đất nước, đây là các công ty mua bản quyền hoặc hợp tác phát hành các trò chơi của nước ngoài chủ yếu là trò chơi trực tuyến. điển hình các tên tuổi quá quen thuộc với dân chơi trò chơi trong nước. Công ty phát hành trò chơi được cấu thành từ nhiều bộ phận khác nhau phụ thuộc vào cơ cấu và qui mô của công ty. tuy nhiên dù khác biệt như thế nào thì công ty phát hành trò chơi cũng được xây dựng dựa trên các bộ phận này mà không thay đổi mấy.

Bây Giờ Lưu Chính mới cầm bút lông lên bắt đầu ghi ở cái bản phía sau mình. Lúc hẳn xem sơ đồ này cũng không ngờ rằng mỗi bộ phận của một công ty phát hành trò chơi đều liên quan mật thiết với nhau.

- Đầu tiên là đứng đầu là tổng giám đốc công ty, có chức năng điều hành công ty đưa ra các phương hướng ở tầm vĩ mô cho sự phát triển của công ty. Đây là người quyết định thành bại của một công ty mà ở đây là Thiếu Kiệt mọi người cũng đã biết rồi.

- Thì cái chức này thăng nhóc ấy nắm là đúng rồi những phương hướng của công ty thì thăng nhóc này ai mà biết nó nghĩ gì trong đầu tiếp đi.

Lưu Hoan lúc này nhìn mọi người ra vẻ cười đùa sự thật hiển nhiên Thiếu Kiệt là người tạo ra công ty thì cậu ta sẽ là người tổng giám đốc điều này không còn là bàn cãi.

- Tiếp đó bộ phận hành chính, nhân sự chuyên quản lý về các vấn đề hành chính nhân sự của công ty. Bộ phận kế toán gồm hai thành phần chính là Kế toán quản trị với kế toán tài chính.

Hà Thúc vốn là người quân nhân không hiểu được tại sao lại chia một bộ phận kế toán ra làm hai hướng riêng biệt nên mới hỏi Lưu Hoan.

- Hai bộ phận này có gì khác nhau mà sao phải chi ra không phải kế toán là chỉ kiểm toán cho doanh nghiệp hay sao?

- Không hai bộ phận này hoàn toàn làm việc riêng biệt. Kế toán tài chính tập trung vào các nhu cầu cụ thể của những người bên ngoài doanh nghiệp, chẳng hạn như các cổ đông, nhà cung cấp hàng hóa, ngân hàng cho vay và các cơ quan quản lý nhà nước. Kế toán quản trị chỉ nhằm để phục vụ cho những người ra quyết định bên trong công ty, như các nhà quản trị cấp cao, các phòng ban, hiệu trưởng hay trưởng khoa các trường đại học, ban giám đốc bệnh viện và các cấp quản lý trong nội bộ tổ chức.

Lưu Hoan thấy Hà Thúc thắc mắc ở lĩnh vực mà hẳn không biết mới giải thích rõ sự khác biệt giữa hai loại này. Vì thường những người không hiểu

thì sẽ giống như Hà Thúc hiểu một các chung chung về kế toán.

- Vâng hai bộ phận này đều thuộc chung một lĩnh vực kế toán như nó khác biệt nhau ở các làm việc. Ngoài bộ phận kế toán một nhà phát hành trò chơi còn nhiều bộ phận liên quan bên dưới. Bộ phận marketing/pr. Đối với một công ty phát hành trò chơi có thể nói bộ phận marketing là quan trọng nhất, vì sự thành công của một trò chơi không hẳn phụ thuộc vào mức độ hay dở của trò chơi mà còn phụ thuộc rất lớn vào các chiến lược marketing, thực tế cho thấy với chiến lược marketing đúng đắn hiện nay VG vẫn là số một tại quốc gia.

Mọi người đều hiểu tầm quan trọng của một bộ phận quảng cáo và truyền đạt chiến lược của mình với các bên liên quan trong một công ty cần có gì nên cũng gặt đầu. Theo họ thấy càng hiểu biết rõ về mô hình công ty như thế nào mới đánh giá được việc hỗ trợ Thiếu Kiệt ra sao nên mới tiếp tục không làm phiền Lưu Chính để hẳn tiếp tục báo cáo.

- Bộ phận kinh doanh (sale) có chức năng tạo nên hệ thống phân phối thẻ cào chủ yếu hiện nay ở quốc gia đều xử dụng thẻ cào, chịu trách nhiệm về doanh thu của công ty với bộ phận điều hành trò chơi GOM (Game operation manager). Đây là bộ phận mà rất nhiều người yêu trò chơi quan tâm vì nó chính là công việc trực tiếp trong trò chơi, những người làm trong bộ phận này được gọi là trò chơi master cái tên quá quen thuộc với dân chơi trò chơi online. chức năng chính của bộ phận này là điều hành một trò chơi cho nó hoạt động thật tốt, tạo sự công bằng cho tất cả người chơi, hoạch định các chiến lược về event trò chơi và các thứ liên quan...

Trường lão lúc này cũng thắc mắc nên muốn Lưu Chính giải đáp cho mình biết. Về bộ phận điều hành này.

- Như vậy là bộ phận điều hành này có thể làm được tất cả những gì trong trò chơi sao? Họ có quyền can thiệp vào trò chơi theo hình thức nào?

- Bộ phận điều hành này là cốt lõi của một trò chơi. Họ có quyền chỉnh sửa tạo đồ và những thứ liên quan của một người chơi cần. Nên làm việc ở bộ phận này cũng phải là người dễ chịu bị sự cảm dỗ nhất. Họ có quyền tạo ra những trang bị của trò chơi và thông qua đó bán ra bên ngoài. Nhiều công ty phát hành cũng làm như thế miễn là người chơi đủ tiền trả cho món đồ mình muốn tạo ra. Đây cũng là cách mà nhà phát hành kiếm thêm tiền từ người chơi thuộc dạng khá giả.

Mọi người lúc này trầm mặc họ cũng thấy được tầm quan trọng của một trò chơi muốn nó được công bằng hay không công bằng đều nằm ở bộ phận điều hành chính này.

- Đi kèm với bộ phận điều hành còn có bộ phận kỹ thuật đối với các công ty ở hàn quốc bộ phận kỹ thuật và điều hành trò chơi là một, tuy nhiên ở quốc gia do có cơ cấu khác nên chia làm 2 bộ phận khác nhau. bộ phận này phụ trách về kỹ thuật và chất lượng hoạt động của hệ thống máy chủ trò chơi, bởi vậy khi máy chủ chậm hay mất kết nối người chơi thường hay chửi mắng bộ phận này nhiều nhất Với bộ phận thiết kế quản trị website và forum web developer. Mỗi một công ty đều có một trang web riêng, mỗi một trò chơi lại có một forum riêng, đây chính là bộ phận phụ trách về các chức năng như vậy.

Hiểu được một công ty phát hành trò chơi cơ bản đã nhiều bộ phận liên quan với nhau Bọn người Hà Thúc cũng thở dài. Họ không ngờ xung quanh một công ty nhìn bên ngoài đơn giản nhưng nhiều khâu liên quan với nhau như thế.

- Chưa hết còn có hai bộ phận quan trọng cũng không thể thiếu một bộ phận quan hệ cộng đồng pr, xây dựng cộng đồng trò chơi là vấn đề căn bản để phát triển một trò chơi do đó công ty phát hành trò chơi không thể thiếu bộ phận này. Hai là đội ngũ cộng tác viên không trực tiếp là nhân viên của công ty nhưng cộng tác viên có chức năng rất quan trọng trong quá trình

quảng bá thương hiệu của trò chơi đến với người chơi. Ngoài ra tùy mỗi công ty có một số bộ phận khác nhau và ở mỗi bộ phận sẽ có nhiều chức danh để thực hiện các chức năng khác nhau

Lưu Chính khi tìm hiểu mới biết cần khá nhiều người cho một công ty và những người này đều là cơ bản cho một công ty phát hành trò chơi trong nước còn Thiếu Kiệt hẳn nhắm đến không chỉ có quốc gia còn có cả những nước lân cận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 276: Quá Nhiều Dự Án

Trải qua báo cáo sơ bộ của Lưu Chính về nguyên lý và các bộ phận của một nhà phát hành trò chơi cần có những người như Hà Thúc Lưu Hoan đều im lặng họ hiểu được Thiếu Kiệt đang muốn chơi lớn nhưng không biết rằng hắn định làm lớn đến mức độ này.

Chỉ là với cấu trúc cơ bản của một công ty trò chơi trong nước đã là như thế thì cái cấu trúc công ty cần thiết để phát triển cả những nước xung quanh thì phải như thế nào.

- Theo cháu thì cần khá nhiều tiền để Thiếu Kiệt đầu tư máy chủ các thứ chưa kể đến những vấn đề liên quan nhân viên các khâu và phần dịch thuật của những tính năng trò chơi ra ngôn ngữ của những quốc gia mà Thiếu Kiệt muốn nhắm đến chuyện này nhìn như thế nhưng thật sự không đơn giản như vẻ bên ngoài của nó.

Không ai phủ nhận những gì Lưu Chính nói. Họ nhìn qua sơ đồ cũng thấy được không phải đơn giản chỉ qua cái công ty cần thật sự biết bao nhiêu con người. Còn chưa tính đến những thứ khác phải đầu tư như mua trò chơi về phát hành.

- Lần này xem ra thằng nhóc Thiếu Kiệt hắn muốn làm lớn nhưng xem ra việc này quá sức với thằng nhóc đó rồi.

Hà Thúc lúc này cũng thở dài. Tuy ông không biết tại sao Thiếu Kiệt lại muốn đi lên con đường này nhưng chắc chắn dựa vào những gì đang có của cậu nhóc thì không thể nào làm được.

Hiện tại họ nắm rõ Thiếu Kiệt có bao nhiêu vốn và những gì xoay vòng vốn của Thiếu Kiệt hầu như là chỉ có hạn. Hắn còn có công trình đang thi

công nhà cửa những dự án đang triển khai quá nhiều thứ định hướng nhưng tiền bạc của hắn hiện tại thì lại có hạn. Trần lão lúc này cũng bức bối nói.

- Chuyện này nếu thằng nhóc không biết thằng nhóc có ý định gì. tuy có người thay nó đứng ra làm tất cả những dự án của mình nhưng nó phải hiểu nó đang có bao nhiêu vốn trong tay chứ. Định làm liều sao?

- Cái này không có khả năng. Thằng nhóc đó trước giờ nó luôn làm những việc nó nắm trong tầm tay nó mới làm. Còn không thì nó sẽ không làm những thứ này. Còn điều gì để nó nắm chắc thì tôi chưa nghĩ đến đi.

Lưu Hoan lúc này cũng đưa ra ý kiến khách quan của mình về Thiếu Kiệt ông thấy hiện tại cứ như thế này cũng không phải là cách vì từ những ngày đầu tiên ông gặp Thiếu Kiệt hắn từng kế hoạch được đưa ra đều hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

- Theo cháu nghĩ Thiếu Kiệt còn con đường kiếm tiền khác nhưng đó là đường nào thì chúng ta hiện tại vẫn chưa biết gì chỉ có thể cậu nhóm đưa ra con đường đó thôi.

Lưu Chính cũng nói ra ý kiến của mình dù sao hắn cũng biết nhiều về Thiếu Kiệt. Chỉ có lần này hắn thấy Thiếu Kiệt khá vội vã trong việc đi đến kế hoạch này.

- Việc lần này nếu lớn không lớn nhưng nếu đầu tư quá nhiều theo kế hoạch mạo hiểm của thằng nhóc Thiếu Kiệt thì mọi thứ có nguy cơ không khống chế được. Bất buộc tình huống này phải cố thủ, hiện tại những người bên kia cũng biết những người bọn mình đầu tư cho Thiếu Kiệt nhưng họ chưa biết mức đầu tư sẽ là bao nhiêu. Nếu lần này để kéo Thiếu Kiệt lên chắc chắn phải điều động một nguồn quỹ cực kỳ lớn là không nhỏ. Nó sẽ ảnh hưởng toàn cục của chính trường.

Trương lão đưa ra ý kiến của mình hẳn xem lần này Thiếu Kiệt quá vội vàng nếu chậm một chút sắp xếp hết các dự án của mình đang làm rồi mới triển khai cái công ty phát hành trò chơi này thì mới bảo toàn được nhiều điều.

- Ấy thằng nhóc nó còn số vàng từ trang giao dịch mà? Nó có thể điều động số vàng đó làm những việc như công ty phát hành trò chơi cũng được vậy.

Hà Thúc lúc này mới nhớ ra trang giao dịch vàng của Thiếu Kiệt nên mới hỏi những người như Trương lão và Lưu Hoan vì theo ông thấy nếu Thiếu Kiệt sử dụng số vàng đó có thể sẽ đem việc này tạm thời giải quyết.

- Việc này không được. Bản thân vàng đó đã không động được. Trước đây thằng nhóc dù nắm trong tay số tiền lớn như thế nhưng vẫn chỉ dám làm những thứ thu lại lợi nhuận nhỏ vì phải đề phòng đem những tiền chiết khấu bù vào phần đã mượn. Nói chung số vàng đó không hẳn thuộc về thằng nhóc bất cứ lúc nào cũng phải trả về cho chủ sở hữu thật sự.

Lưu Hoan đem lý giải về số vàng không thể sử dụng được của Thiếu Kiệt nói ra để cho Hà Thúc hiểu. Hẳn thấy nếu Thiếu Kiệt lấy ra một khoảng lớn tiền này huy động chính là một chân bước vào con đường chết. Vì một khi có chuyện gì đó liên quan người chơi rút vàng số lượng lớn lúc đó không có tiền đập vào chính là Thiếu Kiệt sẽ bị truy tố lừa đảo.

- Khó khăn nhỉ. Nếu phải chi số tiền đó của thằng nhóc đó thì hay biết mấy.

Hà Thúc thâm than cho số tiền có nhưng không sử dụng được của Thiếu Kiệt. Ông cũng biết nếu Thiếu Kiệt rơi vào tình trạng đó những người bên kia cũng không bỏ qua cơ hội mà một nhát đao chém xuống.

- Ông Không biết thôi thằng Ngô Long cũng đang có một trang giao dịch như thế nếu sàn của Thiếu Kiệt bị ảnh hưởng hẳn cũng ảnh hưởng không nhỏ nhưng lại có thể thoát tội bằng nhiều cách bởi trang của Thiếu Kiệt mới là trang chính thức nhiều người chơi nhất. Nếu trang của Thiếu Kiệt bị thì hẳn cũng ảnh hưởng nhưng cực kỳ nhỏ.

Trương lão lúc này mới cho Hà Thúc biết, Ngô Long cũng đang cạnh tranh với Thiếu Kiệt. Theo ông thấy hai trang này hoàn toàn giống nhau chỉ khác cái tên gọi và số lượng người tham gia nhiều hay ít mà thôi.

- Xem ra lần này chỉ có thể đợi chờ xem Thiếu Kiệt giải quyết vấn đề này ra sao. Chứ bọn người bọn mình suy đoán tới lui cũng không được gì. Đợi đến lúc thằng nhóc không chống cự được thì dùng cơ sở ngầm mà giúp hẳn. Nếu không được thì xem như đây là lần đầu tiên thất bại của hẳn để có thể bước tiếp những bước đi sau này.

Hà Thúc cũng lắc đầu thờ dài đưa ra ý kiến nhất thời của mình. Sau khi nghe ông nói như vậy Trần lão mới nói ra suy nghĩ của mình.

- Biết là thế nhưng vấn đề ở đây là thất bại này là lớn hay nhỏ. Nếu nó kéo theo cả những thứ khác nó không còn là thất bại đơn thuần nữa mà là vũng nước sâu không thấy đáy.

Lưu Hoan thấy mọi người cứ đoán trước đường đi nước bước của Thiếu Kiệt mà mỉm cười. Trong lòng thì chửi thầm cái đám mấy ông này lần nào đưa chuyện của Thiếu Kiệt ra cũng đoán tới đoán lui nhưng hẳn toàn đi theo con đường của riêng mình có đoán ở đây thì chẳng bao giờ đúng với cách hẳn làm việc nên hậm hực.

- Các ông cứ lo quá có Hà Vi bên cạnh Thiếu Kiệt mà. Nếu mà có chuyện gì thì nói con bé tác động vào thay đổi cục diện một cách tốt nhất. Chứ giờ các ông lo xa như thế để làm gì. Lần nào lo xa cũng không được

thằng nhóc Thiếu Kiệt đến gần dự đoán đề thay đổi đường đi nước bước các ông có đoán già đoán non cũng vậy.

- Ừ nhỉ bên cạnh thằng nhóc còn có Hà Vi mà nếu thấy điều gì bất ổn vẫn có thể kéo về lại. Lưu Hoan không nhắc tôi cũng quên mất đấy.

Trần lão bây giờ mới chợt nhớ ra Hà Vi lúc nào cũng bên cạnh Thiếu Kiệt. Nếu có chuyện gì sơ xuất vẫn có thể đưa thằng nhóc đó thoát chân ra trước khi muộn được. Hà Thúc xem những người này vòng tới vòng lui cũng đem chuyện này đặt lên Hà Vi nên cũng có chút bực mình.

- Nói chung là ở đây chẳng ai giải quyết được hết đề cho thằng nhóc tự thân đi khi nào thấy không ổn thì tính. Mấy ông bàn tới bàn lui chẳng qua cũng phải để thằng nhóc tự thân làm chả giúp được gì.

- Chứ còn gì nữa ở đây có ai có cháu gái bằng tuổi Thiếu Kiệt lại thân với thằng nhóc Thiếu Kiệt như cháu ông đây này. Chấp nhận đi ông không cãi lại ba người bọn tôi chuyện này đâu.

Hà Thúc lúc này hầm hầm còn ba người còn lại thì phá lên cười họ lâu lâu mới có dịp châm chọc Hà Thúc. Những ngày thường ông luôn là người nằm trên cơ mọi người nhưng với việc này ông không thể cãi chày cãi cối được.

Cũng tại Ngọc Châu không xa lắm trong nhà họ Ngô bây giờ có Ngô Kỳ và Ngô Trục với Diệp Nhi đang bắt đầu cuộc đàm thoại của mình.

- Đạo này chú ba có vẻ rảnh rỗi nhỉ? ung dung hơn là anh tướng đấy.

Ngô Kỳ lúc này mới hướng em mình hỏi chuyện vì mấy ngày nay thấy hần không như trước rảnh rỗi nhưng không la cà bên ngoài nhiều thường ở nhà nhiều hơn.

- Chuyện này bắt buộc thôi anh à. Em giờ mà đi ra không ít người nhìn vào cũng chẳng được gì lại kéo thêm rắc rối. Thằng Nhóc kia nghe nói được đi Thái Lan chơi rồi. nên cũng không có gì làm ở nhà vài ngày cho ông già bớt nói cung là một cách,

- Thằng nhóc đó lại được đi cả thái lan sao. Mẹ nó lại có tiền cho nó đi du lịch nước ngoài hay sao?

Diệp Nhi nghe thấy Thiếu Kiệt đi Thái Lan cũng thắc mắc tại sao với gia đình và điều kiện của Hoàng Lâm Nhu lại có thể cho Thiếu Kiệt du lịch cả nước ngoài.

- Làm gì có công ty nào đó cuối năm cho nhân viên mình nào đi du lịch với mấy nơi bán hàng nhiều đấy mà Thằng nhóc đi theo dạng này nên cũng không biết công ty nào nếu biết thì em đã cho người đi theo thằng nhóc đó rồi.

- Thì ra là vậy! Nếu đi tầm một tháng cũng chẳng làm được gì về tới thì cũng gần tết. Từ giờ đến tết thì em cứ như vậy qua tết cổ truyền xong thì theo sát thằng nhóc này xem nó có ý định làm gì.

Biết được chuyến đi này của Thiếu Kiệt thật chất chỉ là một chuyến đi được khuyến mãi nên Diệp Nhi cũng không quan tâm lắm. Dù sao ra nước ngoài một tháng nghe thì có vẻ lâu dài nhưng nếu đi du lịch thì cũng chẳng được làm gì vài ngày ở một nơi chừng mười địa điểm vài ngày như thế là đã có thể trở về.

- Bà cứ nhắm chăm chăm vào thằng nhóc đó có được gì. Không phải chỉ là một thằng nhóc thôi sao. Cứ để cho Ngô Trục nó tự có cách của nó. Đạo này thằng Quý tử của bà làm cái gì mà tôi không thấy mặt mũi nó thế.

- Tôi cũng không biết đâu nó làm gì mặc nó đi. Ông thấy nó có làm việc gì mà không suy nghĩ không? ít nhất còn hơn thằng kia của ông nó giờ này vẫn là ung dung đi chơi bên thái lan kia.

Thấy Ngô Kỳ chuyển sang mắng con mình Diệp Nhi cũng không kém liền đem Thiếu Kiệt ra so sánh với con mình còn chỉ trích hẳn không lo học mà lo chơi.

- Bà không quản con sớm ngày nó làm ra chuyện lúc đó thì sao. Dung túc nó thì cũng vừa phải thôi phải đi kèm với nó để biết nó ra sao chứ.

- Thôi thôi cho em xin thằng Ngô Long nó tự có suy nghĩ của mình. Anh chi bận bịu nó có tính tự giác là được rồi việc gì mà nó không giải quyết được thì gia đình mình giúp nó. Em không tin là với bối cảnh của nó mà có người làm khó dễ được.

Ngô Trục lúc này mới nhảy ra can ngăn hẳn không ít lần thấy hai người này tranh chấp với nhau. Nhìn thì như có vẻ hai người không hợp nhau nhưng thật sự những cuộc cãi nhau này là cần có để biết được việc trong gia đình ra sao thôi. Mà hẳn thì không muốn nghe hai người nói tới nói lui.

- Chú với bà nó cứ chiều thằng nhóc riết hết nói nổi. Mà Ngô Nam nói chu tiếp quản người của hẳn ở Lưu Minh toi đâu rồi?

Chợt nhớ ra điều gì Ngô Kỳ mới hỏi Ngô Trục về những người của Ngô Nam an bài ngầm ở Lưu Minh.

- Cũng không nhiều cơ sở. Tạm đủ dùng nhưng mà cứ để qua tết em đi xuống đó một chuyến mới biết được tình hình cụ thể ra sao. Còn những dự án của thằng nhóc kia đang bị phủ bụi, Xem ra nếu không tìm được người đầu tư dự án của thằng nhóc đó chết chìm không lên được.

Ngô Trục vừa an nhàn vừa nói lại tóm tắt tình hình của Lưu Minh cho anh mình nghe hẳn thấy việc này khá đơn giản. Phùng Kiên Hoa đã thay hẳn làm tất cả các thông kê những người nào bộ phận gì đều đặt lên cho hẳn tiếp quản.

Đó còn chưa kể là tin tức về Thiệu Kiệt được làm báo cáo kỹ lưỡng hơn trước. Chính hẳn cũng đã thử hỏi Ngô Nam và những gì gần đây biết được mà tập hợp lại thấy cũng sai biết nhiều lắm nên cũng khá an tâm.

- Vậy cũng tốt đến lúc đó cậu đưa một tay chụp thẳng nhóc đó lên chắc chắn nó sẽ theo bên mình. Nhưng nhớ để người của cậu theo sát thẳng nhóc không khéo bọn người Lưu Hoan ra tay trước thì không hay đâu.

- Chuyện này anh cứ yên tâm chỉ cần thẳng nhóc đi du lịch về tời nhà là có người báo cáo cho em liền. Chuyện này quá đơn giản cứ thấy có động tĩnh là mình ra tay trước chiếm tiên cơ là được.

Diệp Nhi nghe Ngô Trục nói thế cũng vội nhắc nhở hẳn. Vì nếu bà không đi toi Lưu Minh thăm dò thì cũng không biết được là Thiệu Kiệt hẳn như thế nào.

- Chú cũng đừng chủ quan như Ngô Nam. Lần trước không biết rõ mới phải rơi vào thế yếu lại còn bị đánh trở về. Lần này cậu phải cẩn thật đấy.

- Chị cứ yên tâm những cách kia đối phó với anh Nam được chứ với em thì khỏi đi. Nếu lần trước em biết chuyện này đã cho người cùng anh Nam phối hợp đến giờ thì cũng không phải bị động như thế này còn mất cả một bộ phận giờ phải xây dựng lại.

Ngô Trục cam đoan về vấn đề Thiệu Kiệt một lúc hẳn thấy chuyện này với mình không mất nhiều thao tác như Ngô Nam nhưng cũng thầm tiếc cho cơ sở buôn bán hàng hóa của mình bị mất.

- Thôi chú còn chưa vừa lòng. Lần này may là giải quyết sớm không thì chẳng biết sẽ ra sao. Mà cũng ngộ chú làm sao để cho gia đình họ lấy được thi thể trong khi còn đang điều tra thế?

Diệp Nhi bây giờ mới hỏi Ngô Trục tại sao những người kia lại có thể cho gia đình hai người kia lấy thi thể về trong khi đó việc điều tra chưa kết thúc thi thể là một manh mối quan trọng mà lại được đem ra khi vụ án chưa xong.

- Chuyện này đơn giản mà chị người nhà đến nhận thì người ta đưa thôi. Vấn đề quan trọng là điều tra thi thể cũng có ít gì đâu người của em làm việc cực kỳ chuyên nghiệp với phần chẳng ai nghĩ là họ sẽ chết trong phòng tạm giam mà.

Ngô Kỳ thấy em mình nói chuyện này như không có gì làm khó nó nên cũng bực tức nói

- Mà nói hay quá nhỉ mai một những chuyện này tốt nhất không nên dính vào. Cho dù họ có điều tra thì anh mà cũng có thể làm cho mà không liên can cần gì phải giết người như thế.

- Cái này anh khỏi lo đi chuyện này đơn giản ấy mà. Với theo em người chết là người bảo đảm an toàn cho những gì họ biết nên cứ ra tay như thế này mới là hạ sách tốt nhất. Thôi em đi về phòng mình nghỉ ngơi đây. Ở không chỉ có buồn ngủ thôi.

Thấy Ngô Trục rời đi Diệp Nhi cũng lắc đầu nhìn chồng mình nhỏ nhẹ nói.

- Ông không giải quyết được thì để chú ba giải quyết dùm. Còn về Ngô Long thì tôi sẽ chú ý nó một chút ông đừng cứ hờ ra là hỏi thăm nó nữa. Nó cũng có suy nghĩ của nó vợ chồng mình cũng đâu có áp đặt được.

- Ủi Nhưng mà bà cũng hạn chế nó bớt đi đừng để đến khi xảy ra chuyện rồi mới lo lắng giải quyết. Tôi cũng đi đây bà xem coi đốc thúc Ngô Trúc sau tết giải quyết những chuyện ở Lưu Minh sớm chừng nào hay chừng đó. Không cứ thấp thỏm bất an cũng không hay.

Gật đầu như đồng ý với Ngô Kỳ hai vợ chồng cũng rời đi ai cũng có việc của mình phải làm. Giờ đây thời điểm cuối năm không phải lúc nào họ muốn ngồi chơi rảnh rồi bàn chuyện cũng được hai người không giống như những người bình thường công việc hết rồi thì muốn nghỉ sao cũng được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 277: Trục Giác

Khác với những gì ở Ngọc Châu đang diễn ra âm thầm ở một căn phòng trên một nhà cao tầng của thành phố phần hoa Singapore. Căn phòng nói lên địa vị không nhỏ của người chủ sở hữu nó. Khung cửa kính nhìn ra toàn bộ thành phố sạch đẹp một cái bàn gỗ, một kệ sách một khung cảnh khá đẹp cho những bố trí hoàn mỹ của nó.

Ngồi trên ban với những bộ hồ sơ vừa được hai người thư ký đem đến trước mặt Mã Hóa Đăng chưa đọc vào nó mà đợi hai người đem tới hồ sơ cho mình nói.

- Người đã đứng ra nói chuyện với ngài là một cậu nhóc mang tên Hoàng Thiếu Kiệt. Cậu ta vừa đến đất nước này chưa tới một tuần theo thông tin tìm được thì cậu ta đến đây với ý định là mở công ty công nghệ. Có một số quan hệ chung còn trước đây hầu như chưa nghe tiếng tăm gì. Trong nước cũng không tìm thấy hồ sơ của cậu ta. Nói chung là một người mới nổi lên. Tôi thấy ngại không đưa cậu ta danh thiếp là điều chính xác.

Trầm ngâm dựa lưng vào cái ghế ngồi đung đưa chiếc ghế của mình một chú Mã Hóa Đăng mới hỏi người thư kí của mình.

- Nếu cậu ta người mới thì khá là lạ. Các người có điều tra những người xung quanh cậu ta không?

- Vâng những người xung quanh đều đã tra thử một người là Lý Đồng trước đây làm luật sư, còn hai cô gái kia thì một cái là nữ sinh học chung trường với Thiếu Kiệt còn người kia thì cũng không có gì nổi bật hơn người bình thường. Riêng người chú gì đó hồ sơ điều tra được ông ta có làm việc cung cấp một số mặt hàng cho lãnh sự quán. Và một người hôm nay không thấy mặt dựa trên cơ sở hồ sơ thì là một nhân viên IT thuộc loại giỏi.

Người thư ký cũng khá thắc mắc tại sao Mã Hóa Đăng lại hướng cô bảo đi thu thập những thông tin về những người của công ty mới mở này. Giờ đây Mã Hóa Đăng mới đứng dậy nhìn ra bên ngoài thành phố này phía sau là Thư Ký của mình suy nghĩ điều gì đó. Một lúc lâu sau Mã Hóa Đăng mới trở lại với bộ bàn ghế ngồi xuống nói.

- Hai người ngồi xuống đi. Có lẽ hai người thấy tại sao tôi phải chú ý tới công ty này đi nhỉ.

Hai người lúc này cũng ngồi xuống người thanh niên đi cùng với thư ký mới lên tiếng nói.

- Mã tổng tôi lần đầu tiên thấy ngài lại cho người điều tra về một công ty mới đăng ký như thế này. Cho tôi mạng phép hỏi tại sao Mã Tổng lại làm như thế.

- Tôi làm việc này đúng là có lý do. Thứ nhất về vấn đề khách quan tôi thấy được công ty này có một mối quan hệ không nhỏ. Để người của lãnh sự quán can thiệp vào gian hàng của mình chắc người chú cũng là một người có thể quen biết như hấn nói hoặc có thể làm việc ở đây. Nên tôi muốn tìm hiểu công ty này có bước tiến như thế nào đáng giá đầu tư hay không nhưng có lẽ tôi quá dựa vào sự kiện ở trung tâm triển lãm đi.

Người nữ Thư Ký lúc này cũng gật đầu. Cô cũng biết không dễ gì một cá nhân hay một công ty chỉ mới thành lập lại có thể đá động tới lãnh sự quán giúp đỡ. Nhưng khi điều tra hồ sơ cô thấy được không quá nhiều sự hậu thuẫn cần có nên mới xem như công ty này chỉ đơn thuần nhờ vào quan hệ.

- Cho tôi được hỏi tại sao Mã Tổng lại đánh giá cao việc này theo tôi thấy thì những công ty trước đó ngại không làm ra những điều này. Hay có điều gì mà ngại thấy được sự phát triển của nó không.

- Vấn đề này à. Nói ra thì cũng không có gì nhiều ngoài trực giác. Hôm nay cậu nhóc nói chuyện với tôi mang lại cho tôi một cái trực giác như đang đối diện với những tên lão làng của ngành công nghệ chắc là do chủ quan. Nhưng khi có báo cáo hồ sơ thì tôi yên tâm hơn.

Hai người nghe Mã Hóa Đăng nói như thế cũng nhìn nhau. Trước giờ làm việc với hẳn hai người thấy đây là lần đầu tiên Mã Hóa Đăng nói về trực giác của mình bởi Mã Hóa Đăng luôn cho là trực giác chỉ là cái nhìn phiến diện về một thứ nó mơ hồ không có thực. Người Thanh niên lúc này mới nói với Mã Hóa Đăng.

- Theo tôi thấy đây cũng chỉ là một công ty có thể là chỉ là có ý tưởng nhất thời nhưng mà vẫn còn nằm trong cái gọi là mở đầu người chủ thật sự phía sau nó lại là một thiếu niên chưa điều chỉnh được cảm xúc mới lớn của mình rất dễ mắc phải sai lầm khi khởi nghiệp không hơn.

- Cái này hoàn toàn không giống vậy. Nếu thật sự mà nói tôi muốn kéo cậu nhóc này về dưới trướng làm việc của mình. Cậu ta có khả năng nếu ổn định tâm tính lại một chút thì có thể sẽ tốt hơn.

Mã Hóa Đăng cầm lên ly trà mà người Thư Ký đã rót cho mình uống một ngụm rồi nói ra những suy nghĩ của mình. Bởi hẳn thấy trong chuyện này mình bỏ qua một điều gì đó mơ hồ là hẳn có cảm giác bất an.

- Tôi không biết ý tưởng của cậu ta là gì nhưng cậu ta dám đem số tiền của mình đi mở công ty phát hành trò chơi chắc chắn sẽ không được việc gọi vốn đầu tư chắc chắn sẽ diễn ra những không hiểu lắm ý tưởng nào cho cậu ta làm việc này.

Lời của hẳn nói ra làm hai người thư ký hoàn toàn giật mình. Mã Hóa Đăng giờ nói chuyện khá khó hiểu không hiểu về cậu nhóc Hoàng Thiệu Kiệt này ra sao, chưa biết ý tưởng của cậu ta thế nào nhưng lại muôn một

tay kéo cậu ta vào công ty làm việc với mình nhưng lại hành động trái ngược không đưa cậu ta danh thiếp.

- Tôi thật sự không hiểu tại sao ngài lại đánh giá cao với cậu nhóc này trong khi đó chúng ta hoàn toàn chưa biết được cậu ta có gì ngoài một vỏ bọc công ty.

Người nữ thư ký cũng nói thẳng vấn đề của mình và suy nghĩ không chỉ của riêng cô mà có cả người bên cạnh cho Mã Hóa Đăng nghe.

- Đúng vậy tôi đánh giá cao cậu ta qua cách nói chuyện không hề để lộ sơ hở của mình. Tuy tôi không biết khả năng của cậu ta như thế nào. Ý tưởng thực hiện mở công ty của cậu ta ra sao nhưng có những thứ xung quanh cậu ta khá thú vị. Mọi người nhìn vào cuộc nói chuyện thông thường của hai người chúng tôi chắc cũng không có gì là nổi bật nhưng mọi người có để ý cậu ta lúc nào cũng bình tĩnh. Cố gắng đánh chuyện công ty của mình là do sự hỗ trợ của chú mình. Còn nữa cậu ta chỉ mới mở công ty vậy mà dám đem sản phẩm của mình đến trưng bày triển lãm tức là cậu ta có đủ tự tin về sản phẩm ý tưởng của mình. Chưa kể đến câu chuyện về nhân vật công ty cậu ta kể khá thú vị.

Nghe được cấp trên của mình phân tích như thế hai người thấy cuộc trò chuyện đơn thuần không như cả hai thấy bên ngoài. Đúng là Thiếu Kiệt không đề cập gì đến những ý tưởng hay công việc mình làm sắp tới cho Mã Hóa Đăng. Cậu nhóc này khéo léo chuyển dời sự chú ý đó qua cho người chú của mình.

Thường với những người khi mới khởi nghiệp họ sẽ đưa ra ý tưởng của mình để thăm dò xem mình nên khắc phục hay điều chỉnh những gì cho những thứ mà họ có. Thiếu Kiệt ngược lại cậu ta không cần sự trợ giúp này đó là điều mà hai người bây giờ mới nhận ra.

- Hai người có biết tại sao cậu nhóc này lại thú vị không? Cậu ta có một sự tự tin nhất định cho mình điều cậu ta nói mọi người xung quanh đều tin tưởng và có một kiến thức khá rộng. Tôi bảo đảm rằng đến ngày hôm nay mọi người mới biết câu chuyện về nhân vật hello kitty đi. Điều đó chứng tỏ cậu ta có một khả năng thật sự của mình và cậu ta sợ lộ điều đó trước mặt tôi.

- Nhưng không vì thế mà Mã Tổng lại đánh giá cao cậu ta đi chắc chắn phải có điều gì đó mà khiến ngài thấy cậu ta có thể thành công khi quá trình vốn của cậu ta còn là một vấn đề đầu tiên chưa giải quyết được mà.

Người thư ký cung không phản bác những gì Mã Hóa Đăng nói nhưng cô vẫn chưa hiệu vì hiện tại so với những người trước đây đã làm việc và mới bước vào giới công nghệ cô thấy đây là lần đầu tiên Mã Hóa Đăng đánh giá cao một công ty.

- Đúng vậy tôi đánh giá cao bởi theo tôi cậu ta đang làm đúng một vài thứ trên quá trình cậu ta bắt đầu. Mọi người làm việc với tôi không chỉ một ngày mà là một khoản thời gian khá nhiều ai cũng hiểu một doanh nghiệp startup cần có bảy điều luôn cần tránh. Thứ nhất là đặt doanh thu lên hàng đầu. đối với một nhà phát hành trò chơi việt đặt doanh thu quá nhiều vào những trò chơi mình phát hành là điều tốt nhưng có một điều sau đó hệ lụy là các trò chơi sau này sẽ bị định giá là móc túi người dùng điều này thì không công ty phát hành trò chơi nào không mắc phải kể cả chúng ta. Nhưng nếu cậu ta đi theo một con đường lâu dài thì là chuyện khác.

Hai người đều gật đầu công ty nhà phát hành trò chơi nào cũng vậy họ luôn không tránh khỏi điều này. Bản thân công ty họ cũng vậy để có được nguồn thu nhất định những năm nay trò chơi họ phát hành luôn có sự chênh lệch giữa người nạp tiền và người không nạp tiền.

- Điều thứ hai là tôi chắc cậu ta mang đến lần này là một ý tưởng được đông đảo người dùng vì thế cậu ta mới che dấu đi sản phẩm của mình. Nếu nó là một ý tưởng không hướng tới người dùng đông đảo thì chắc chắn chúng sẽ thất bại. Diễn hình như công ty chung ta với chương trình QQ đã nói rõ điều đó nếu không có số lượng người dùng đông đảo chúng ta không tồn tại đến bây giờ.

Lúc này người thư ký nam mới đưa ra ý kiến của mình bởi hẳn thấy QQ của chính công ty mình phát hành quá nhiều người sử dụng và nó luôn cải tiến từng ngày không có một cái gì có thể thay thế.

- Nhưng hiện nay đã có trên thị trường mô hình đông đảo người dùng rồi chương trình như thế không thể nào mang lại được sự cạnh tranh và sẽ chết ngay từ đầu không tồn tại được mà Mã tổng.

- Cái này thì không hẳn ai cũng hiểu những chương trình đi sau luôn có những cải tiến hơn và nhiều tính năng hơn những chương trình đi trước. Dù chưa biết đó là gì nhưng tôi dám chắc nó không hạn chế ở một nhóm người nhất định. Cái thứ ba của cậu ta có là vấn đề nhân sự. Có thể thấy được chỉ với một nhân viên của cậu ta lại là người lập trình viên giỏi có kinh nghiệm và có thành tích học tập tại trường thuộc loại đứng top của trường. Có thể thấy chính sách tuyển từ từ và sai thải nhanh của chúng ta cậu ta cũng áp dụng đấy.

Người thư ký nghe đến điều này cũng gật đầu cô cũng là người được tuyển dụng như thế này mới tồn tại được tới ngày hôm nay. Cô còn nhớ khi cô vừa thích ứng được với công việc của mình vị thư ký trước đó nhận được ngay giấy sa thải nhân sự từ mã tổng mà không chần chừ một điều gì.

Qua việc này cô cũng thấy được những người trong công ty bị sa thải qua từng năm tháng. Những ai không thích nghi được sẽ bị đào thải một cách không do dự.

- Còn điều thứ tư lại càng thú vị. Thường thì những người mới mở công ty thường trì hoãn thời gian cho ra mắt sản phẩm đầu tay của mình vì họ cho rằng phải hoàn hảo và chính chu. Nhưng họ quên rằng, chẳng có thứ sản phẩm hay dịch vụ nào là hoàn hảo cả. Nếu cứ cố dành thời gian để chỉnh chu và hoàn thiện sản phẩm của mình, thì điều đó cũng không bao giờ xảy ra đâu. Còn cậu nhóc này lại nhanh chóng đem sản phẩm mình đi triển lãm để cho người dùng quyết định xem sản phẩm có giá trị đến đâu. Nên biết cách tiết kiệm thời gian và phiền muộn và hơn hết là tiền bạc khi làm ra một sản phẩm mà người dùng mong muốn.

Mã Hóa Đăng nhìn ra được trong công ty mình dù đang là một công ty phát triển nhưng đâu đó vẫn có những bộ phận rơi vào điều này. Họ làm sản phẩm ra mắt cứ cho rằng hoàn toàn chính chu mới đem lại doanh thu và hiệu quả người dùng. Nhưng họ dần quên rằng người dùng mới là người đánh giá sản phẩm.

- Vâng lần này về tôi sẽ ban bố với các phòng ban về việc này. Mã tổng yên tâm chắc chắn sau nay sẽ không có vấn đề này diễn ra trong công ty nữa.

Người Thư ký thanh niên nói nhưng điều này bởi hắn biết muốn thông qua buổi nói chuyện này đưa ra cải cách công ty một cách triệt để nhất.

- Việc tiếp theo là việc cậu ta có thể thích ứng với thị trường này không thì cứ để đến khi sản phẩm của cậu ta ra mắt chúng ta sẽ đánh giá về mặt này và vấn đề marketing của cậu ta thế nào. Còn nguồn lực tôi thấy cậu ta làm cũng ổn chỉ đem theo những người cần thiết không nhiều có thể tuyển dụng sau này. Nói chung đáng để đánh giá tạm thời. Đợi biết ý tưởng công nghệ của cậu ta là gì lúc đó mới có cái nhìn khách quan hơn những chuyện khác.

- Vâng tôi sẽ để mắt đến gian hàng của cậu ta vào những ngày sắp tới. Nếu thấy có điều gì tôi sẽ báo ngay.

Nghe được lời chốt của Mã Hóa Đăng người thứ ký biết sắp tới việc mình phải chú ý đến là công ty của Thiếu Kiệt để đưa ra bản đánh giá báo cáo một lần nữa cho Mã Hóa Đăng.

- À Mà không những chỉ trong lúc triển lãm mà còn phải xem khi nào cậu ta gọi vốn hợp tác thì nên báo với tôi. Ngay khai mạc triển lãm thay tôi đưa danh thiếp cho cậu ta. Nếu cậu ta không đủ vốn cho ý tưởng của mình chắc chắn sẽ làm điều này mà tôi không muốn mất đi một con cá mập con lớn lên được. Nếu không nuôi được thì trở thành đồng bọn cũng tốt.

Mã Hóa Đăng mỉm cười suy nghĩ điều gì đó. Hắn thấy nếu đã không thể để Thiếu Kiệt trở thành người của mình thì. Cứ để Thiếu Kiệt trở thành đối tác sau này. Biết đâu hắn lại kéo về cho mình một khoản không nhỏ với việc đầu tư này. Chợt nhớ ra gì đó nên Mã Hóa Đăng mới hỏi.

- Việc chuẩn bị cho buổi triển lãm tới đâu rồi. Mọi thứ đều hoàn thành xong hết rồi chứ.

Bây giờ người thanh niên thư ký mới gạt đầu hướng Mã Hóa Đăng báo cáo chuyện của hắn.

- Vâng chuyện về công ty của cậu Thiếu Kiệt tôi sẽ chú ý. Lần này bên triển lãm tất cả những tiền bạc thi công mà Trần Trung kia thu rồi cũng đã được thu hồi. Mọi người ở trung tâm triển lãm đều như thế. Các chương trình sắp tới ra mắt đã được chuẩn bị đầy đủ các trò chơi ra mắt ở quý một, quý hai trong năm cũng đã được lên kệ. Chuẩn bị cho ngày triển lãm sẽ cho ra mắt bản thử, lúc đó mới thăm dò ý kiến của các sản phẩm và định ngày ra mắt.

- Được rồi hai người xem mà làm có việc gì quan trọng thì báo cáo với tôi. Thôi hai người đi lo chuyện sắp tới ở trung tâm triển lãm đi. Tuy nó không phải buổi triển lãm lớn nhưng cũng không được chủ quan. Lần này xem như chúng ta lấy lại được phần tiền của Trần Trung cũng xem như là một may mắn. Cứ như thế đi tôi còn phải đi tham quan du lịch vài nơi.

Thấy Mã Hóa Đăng nói thế rồi rời đi. Hai người cũng đứng lên dọn dẹp lại vài thứ. Người nữ thư ký sau khi để những tác trà trên bàn về lại vị trí cũ rồi cả hai người mới ra khỏi phòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 278: Sự Khác Biệt

Trở về nhà mình hiện tại đang ở Lý Đồng vào phòng Trương Hạo nghỉ ngơi. Còn Nhã Oanh với Hà Vi đang bắt đầu cùng nhau tập những lời thoại dẫn chương trình sắp tới. Tuy hai người chưa làm những việc này bao giờ nhưng Thiếu Kiệt nói chỉ có hai người với giọng nữ mới thu hút được những người tham quan trong triển lãm nên họ cũng phải học những câu mà Thiếu Kiệt đã biên soạn sẵn.

Thiếu Kiệt ngồi ở bàn phòng khách bắt đầu ghi chép những thứ gì đó. Hai người thấy hắn có vẻ như không muốn đi nghỉ ngơi cũng tiến lại nhìn. Những tờ giấy ghi chi chít những chữ. Cầm lên một tờ giấy trong đó Hà Vi thấy được đây là toàn bộ kế hoạch của Thiếu Kiệt đang triển khai một phần làm việc.

Thấy hắn giờ lại ghi ra những gì mình đang làm Hà Vi với Nhã Oanh cũng thắc mắc nên Nhã Oanh mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh làm gì vậy? Những thứ này không phải là những thứ anh đang triển khai sao. Giờ anh lại viết chúng ra để làm gì? Nhiều như thế này kế hoạch anh định làm gì với chúng.

Dừng lại viết đang ghi lại Thiếu Kiệt lúc này mới biết hai người đứng gần mình từ lúc nào. Vì hắn tập trung đem suy nghĩ của mình tạo thành một khối suy nghĩ tính toán cho những bước đi sắp tới nên không để ý được xung quanh. Giờ nghe tiếng của Nhã Oanh hỏi cũng giật mình ngược lên nhìn hai người.

- Ừ đây là toàn bộ kế hoạch đang làm với sắp tới phải triển khai không sớm thì muộn nên hiện tại ghi ra để sắp xếp sau đó ghi nhớ các bước làm việc chứ như hiện tại anh cảm thấy không ổn.

- Anh nói cũng đúng đạo gần đây em thấy anh có quá nhiều kế hoạch. Lần này lại làm cái việc mở công ty phát hành trò chơi. mà lại triển khai cực nhanh, nguồn vốn có hạn mà anh cứ thế này xoay tới xoay lui thế nào cũng mệt chết thôi.

Hà Vi lúc này cũng đưa ra ý kiến của mình. Đạo gần đây cô thấy hẳn suy nghĩ nhiều hơn làm việc nhiều hơn. Những bước tính toán thận trọng của hẳn dường như bị mất đi và có một sự chênh lệch gấp rút không hề nhỏ nên cũng lo lắng.

- Ủ đạo gần đây anh mới phát hiện ra càng nhiều việc suy tính thì càng dễ đưa ra phán đoán sai lầm nhưng hoàn cảnh bắt buộc nên giờ anh mới phải sắp xếp lại các thứ này.

Thiếu Kiệt cũng không ngại khi nói ra mình gấp rút trong chuyện này hẳn biết cái hẳn thiếu bây giờ là gì, mà muốn tranh đấu thì ít nhất hẳn phải có một thứ lợi thế cần có. Nhã Oanh lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình cho hẳn biết.

- Em thấy anh có quá nhiều dự án. Công Ty linh kiện, trang giao dịch vàng, trang thương mại điện tử, trung tâm giao hàng, Rồi sắp tới làm trung hội nghị tiệc cưới, thêm cả những kho trung chuyển lưu giữ hàng hóa. Với cái công ty này nữa, quá nhiều thứ. Chưa kể công ty này quy mô còn lớn hơn những thứ trước đó rất nhiều nữa.

- Hai em cứ làm như anh không biết vậy lo lắng thái quá đi. Không sao đâu anh biết sắp xếp cho những gì mình phải làm.

Thiếu Kiệt thấy hai người quan tâm cho những gì mình làm hẳn biết hai người cũng chỉ muốn tốt cho mình. Nhưng với sự tính toán cần thiết của mình hẳn biết mình làm những gì và không nên làm những gì. Nhã Oanh lúc này mới ngồi xuống nói với Thiếu Kiệt.

- Em chỉ sợ anh rút tiền sai chỗ thôi. Em cũng đã đọc qua một số bài viết về kinh doanh nên cũng hiểu được một chút ít việc này. Ở giai đoạn khởi đầu, nhiều doanh nghiệp đang cầm một cọc tiền trong tay, hứng khởi với những kế hoạch mở rộng quy mô về sau, bắt đầu rút tiền chuẩn bị nhà xưởng, thuê văn phòng dài hạn, đầu tư máy móc, trang thiết bị v.v... Đây là sai lầm mà em thấy anh đang dính vào đó.

Nghe Nhã Oanh nói như thế hẳn cũng nhìn cô. Đây là lần đầu tiên hẳn thấy cô nói về vấn đề này. Xem ra Nhã Oanh có một chút gì đó hiểu biết về vấn đề kinh doanh không phải như vẻ bên ngoài của mình nên mới cười nói.

- Ấy vậy em nói xem anh đang sai lầm ra sao nào? Để xem coi nhận định của em thế nào về việc này.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hứng thú với những gì Nhã Oanh nói nên cũng ngồi xuống lắng nghe. Cô vốn không hiểu gì về những thứ này nên ngồi nghe để hiểu thêm những thứ khác sau này giúp đỡ Thiếu Kiệt là điều mà cô không thể bỏ qua. Thấy Thiếu Kiệt ủng hộ mình Nhã Oanh mới từ từ nói.

- Với bất kỳ doanh nghiệp nào, nguồn vốn là dòng máu nuôi sự sống. Khi doanh nghiệp chỉ lên kế hoạch cho số vốn khởi động, đầu tư tiền vào những khoảng "chết" như máy móc, nhà xưởng, văn phòng... thì đến khi sản xuất sẽ hết vốn trong khi khách hàng thường có xu hướng yêu cầu giao hàng trước mới trả tiền. Đây là thất bại.

- Vậy theo em để hạn chế việc rút sai tiền này thì cần làm như thế nào?

Thiếu Kiệt không bắt bỏ ý kiến của Nhã Oanh bởi hẳn hiểu cô nói đúng không sai. Nhưng đó là đúng với những doanh nghiệp bắt đầu mà không có những điều kiện khác.

- Theo em mình chỉ tập trung vào việc kinh doanh chính, giảm tối đa các chi phí không cần thiết. Ví dụ, doanh nghiệp sản xuất linh kiện vi tính thì chỉ tập trung chi phí vào việc sản xuất sản phẩm thôi, đừng tốn quá nhiều tiền để thuê nhà, thuê xưởng, trả trước, chôn vốn rồi sau đó rơi vào tình cảnh cạn vốn.

- Điều này em nói đúng ở phương diện là một công ty sản xuất kinh doanh. Nếu công ty của anh sản xuất sản phẩm thì đúng thật là ý kiến của em không sai. Nhưng công ty của anh lại là công ty phân phối nó khác biệt với công ty sản xuất.

Lúc này Thiếu Kiệt mới cười cười nói với Nhã Oanh bởi hẳn thấy cô hiểu sai khái niệm công ty hẳn hoạt động. Nên mới chỉnh lý lại một chút vì ý kiến của Nhã Oanh đúng thật đúng ở một công ty bắt đầu trong việc sản xuất thì chắc chắn sẽ phải làm.

- Em nên biết nhà phân phối là một đơn vị trung gian kết nối sản phẩm từ công ty đi đến các đại lý hoặc người tiêu dùng. Hoặc đơn giản có thể hiểu như sau. Nhà phân phối là người mua trữ hàng vào kho và phân phối bán lại cho các đại lý hay nhà phân phối bán lẻ. Họ thường cung cấp thông tin kỹ thuật, hay dịch vụ bảo hành nếu có cho các mặt hàng này.

Lúc này Nhã Oanh mới biết được mình sai chỗ nào mà Thiếu Kiệt chỉnh sửa. Cô cũng hiểu được thêm một khái niệm khác nhau giữa nhà phân phối và công ty sản xuất là như thế nào.

- Thì ra là vậy. Nếu thế thì em hiểu sai khái niệm mất.

- Không ý kiến của em về lĩnh vực này của em rất hay. Để xem hôm nay anh khảo vấn kiến thức kinh doanh của em như thế nào sau này còn giúp anh trong những chuyện khác nữa chứ.

Thấy Thiếu Kiệt thích thú với những gì mình đưa ra Nhã Oanh cũng có chút gì đó vui vẻ. Cô sợ những ý kiến của mình không được Thiếu Kiệt chấp nhận giờ đây thấy hẳn đồng ý khảo nghiệm mình nên Nhã Oanh cũng khá vui.

Còn Thiếu Kiệt thì lại muốn biết Kiến thức của Nhã Oanh tới đâu để hẳn có thể để cô thay mình những lúc mình vắng mặt. Nên hẳn dành thời gian này để xem Nhã Oanh thật sự có tố chất trong việc này hay không.

- Vậy nhé Anh phải nghe đấy! những gì em sai thì anh sửa lại để sau này em rút kinh nghiệm cho mình.

- Ừ bảo đảm nghe cái nào không đúng anh sẽ sửa lại.

Thiếu Kiệt cũng bảo đảm với Nhã Oanh để cho cô có một sự thoải mái đưa ra nhìn nhận của mình về những kiến thức kinh doanh của cô.

- Theo những gì em biết về những nhà sản xuất. Tại mỗi doanh nghiệp, dòng vốn lưu động rất lớn, thường gấp 5 – 6 lần mức vốn cố định. Ví dụ, để sản xuất ra một gói mì ăn liền tốn khoảng 3.000 đồng thì mức vốn lưu động phải tối thiểu 12.000 đồng thì mới duy trì được sản xuất. Vì một gói mì sản xuất trên dây chuyền đã hết 3.000 đồng, nguyên vật liệu đang chờ cũng khoảng 3.000 đồng, gói mì đang trên đường vận chuyển cho khách mất 3.000 đồng, khách hàng mua tuần sau mới trả tiền tốn thêm 3.000 đồng nữa.

Nhã Oanh nói ra ví dụ này Thiếu Kiệt cũng cười. Hẳn hiểu quy trình để một sản phẩm đến tay người tiêu dùng phải trải qua những việc như thế nào nó là một quy trình không thể thay đổi. Nhà sản xuất xuống nhà phân phối tiếp đến là đại lý rồi lại đi xuống cửa hàng bán lẻ cuối cùng mới đến người tiêu dùng. Những thứ này là một quy trình của bất cứ sản phẩm nào đều phải có.

Không thấy Thiếu Kiệt nói gì Nhã Oanh cũng tiếp tục. Hà Vi hiện tại cũng hiểu được một gói mì thôi mà phải tốn đến nhiều chi phí như thế.

- Đó là chưa kể các chi phí khác như nhân sự, marketing, vận chuyển khác nữa. một ông chủ có thể có hàng trăm triệu đồng để mở công ty nhưng chỉ cần người chủ công ty nợ lương công nhân hai triệu đồng là họ sẽ bỏ việc ngay. Điều này đã được các nhà nghiên cứu chứng minh tầm quan trọng của vốn lưu động rồi.

- Ủa Thiếu Kiệt tại sao chỉ với hai triệu là nhân viên bỏ việc lờ như họ chỉ tra chậm thì sao. Nhân viên đó chịu chấp nhận mất việc chỉ vì hai triệu à.

Hà Vi lúc này cũng hướng Thiếu Kiệt hỏi thắc mắc của mình vì cô thấy nếu như một chủ công ty có thiếu nợ nhân viên hai triệu thì giá trị cũng không lớn lắm. Tại sao người nhân viên đó lại bỏ việc ngay mà không tiếp tục làm việc.

- Cái này là điều xác thực. Bạn không biết nếu một công ty sản xuất họ không chỉ có mỗi một công nhân và những người công nhân này họ cũng không phải là đại. Mỗi người khi bị công ty nợ hai triệu một người thì không sao nhưng nhiều người đó là số tiền lớn. Việc này cũng cho thấy công ty có số vốn không đủ để xoay vòng chưa kể đến đó là nếu họ cứ làm tiền lương ngay càng cộng dồn doanh nghiệp dẫn đến không chi trả được và sẽ phá sản công sức bỏ ra những tháng cố gắng bám trụ của họ sẽ không được bồi hoàn.

- Ừ công nhân hiện tại đều như thế. Có qua nhiều công ty tuyển dụng chỉ cần họ có kinh nghiệm một chút ở các cơ sở sản xuất mà họ có tay nghề là được nhận.

Nhã Oanh cũng gật đầu cả cô mới đầu cũng không hiểu tại sao chỉ với hai triệu mà người công nhân viên đang làm việc lại chấp nhận nghỉ. Sau nay cô hỏi mẹ mình thì cũng được mẹ cô giải thích giống như Thiếu Kiệt. Thấy Hà Vi không thắc mắc nữa Nhã Oanh mới tiếp tục đề tài của mình.

- Rất nhiều người lên kế hoạch sai liên quan đến dòng tiền. Chúng ta hay nghĩ rằng làm 1 đồng, bán 1,1 đồng là có lời rồi. Không ai thấy có gì bất hợp lý. Tuy nhiên đây là vấn đề liên quan tới quy mô. Trong giai đoạn bắt đầu, thử nghiệm, chúng ta thường tận dụng nguồn lực có sẵn như gia đình, nhà đang ở. Nhưng cũng do sử dụng quá nhiều yếu tố “miễn phí”, lấy công làm lãi nên không tính được chính xác giá thành cung cấp dịch vụ.

Hà Vi lúc này mới hỏi Nhã Oanh vì cô thấy việc định giá sản phẩm bán ra cho dù qua biết bao nhiêu công đoạn cũng không nên qua cao.

- Vậy định giá cho một sản phẩm cần cho nó cái giá như thế nào cao hơn một chút nữa hay sao Nhã Oanh.

- Không việc định giá sản phẩm thường phải tính toán tất cả chi phí liên quan nữa. Nếu sản xuất 1 đồng thì phải bán ít nhất 3 đồng công ty mới tồn tại được. Nói ví dụ như khi bạn đi làm công ăn lương mỗi tháng kiếm được 10 triệu, ra tự kinh doanh kiếm được 20 triệu như thế là tốt rồi. Nhưng khi quy mô mở rộng, bạn phải thuê thêm nhân viên tốn khoảng 10 triệu nữa, trong khi lãi chỉ tăng thêm 5 triệu, vậy là “hụt” đi 5 triệu. Bạn sẽ thấy càng mở rộng, chi phí lại càng đội lên trong khi lợi nhuận không phải lúc nào cũng tỷ lệ thuận đúng theo quy mô đó.

Nghe Nhã Oanh nói này giờ bây giờ Thiếu Kiệt mới lên tiếng của mình. hẳn thấy dù cho Nhã Oanh có hiểu biết được những thứ này những cũng không nắm bắt hết được những điều trong đó nên mới nói.

- Đối với những mô hình nhỏ, nhiều doanh nghiệp khác lại tận dụng các nguồn lực sẵn có như: nhà xưởng, điện nước, kế toán, giao hàng, vận hành... nên thường không tính toán được giá thành đầy đủ của sản phẩm và họ thường lấy công làm lời nên khi quy mô được mở rộng, phải bỏ vốn ra đầu tư thêm sẽ dễ dàng gặp rào cản khi giá thành sản phẩm không bù đắp nổi chi phí, dẫn tới kinh doanh thiếu hiệu quả và âm vốn. Như thế sẽ dẫn đến doanh nghiệp đi vào bế tắc và phá sản là điều chắc chắn. Nên việc tính toán kỹ giá thành rất quan trọng.

Nhã Oanh và Hà Vi lúc này cũng im lặng để tiếp thu những gì Thiếu Kiệt nói vì những kiến thức này nếu học qua sách vở thường không tốt bằng những trải nghiệm thật sự của người kinh doanh. Mà ở đây Thiếu Kiệt là người kinh doanh đúng nghĩa đối với ba người ở đây.

- Đối với cách khắc phục của những doanh nghiệp như thế này là Tính toán lại giá thành để có mức giá phù hợp với chi phí sản xuất thực, đồng thời, phải có một nguồn tài chính gấp hàng chục lần hiện tại để nâng từ quy mô "lấy công làm lời" sang quy mô sản xuất vừa. Bởi lẽ, nếu không có đủ nguồn tài chính công ty sẽ không thể duy trì để đạt điểm hòa vốn cho quy mô mới khi mà lượng hàng tiêu thụ không ổn định, khoản lỗ kéo dài.

Suy nghĩ một lúc Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt đưa ra những suy luận của mình.

- theo mình thấy họ có thể gọi huy động vốn được mà phải không Thiếu Kiệt. Những người đầu tư sẽ góp vốn giúp công ty lời mọi người ra khỏi tình trạng này được mà.

- Thực tế việc gọi mời các nhà đầu tư cũng được nhưng phải huy động đủ số vốn cam kết ngay từ đầu để không lãng phí nguồn lực tài chính. Khi mở rộng thì nên ưu tiên vốn vay thay vì vốn góp. Các nhà đầu tư dù là cá nhân hay tổ chức khi góp tiền đều muốn xem dòng tiền quay vòng như thế

nào, quy trình hoạt động ra sao, tính toán sổ sách thế nào... Các chi phí này quá lớn nếu số vốn góp vào nhỏ. Nên đối với quy mô ban đầu của một công ty khởi nghiệp thì nên sử dụng vốn vay nhiều hơn, các công ty mới thành lập trên thế giới đều hoạt động theo hình thức này.

Dừng lại một chút Thiếu Kiệt thấy hai người có vẻ hai lòng với ý kiến của Hà Vi đưa ra và được hẳn trả lời khách quan như thế cũng coi như là hiểu được chút ít. Thiếu Kiệt bây giờ lại tiếp tục mỉm cười lắc đầu nói.

- Tuy nhiên, cũng có nhiều công ty đi vào khủng hoảng vì sự bất đồng quan điểm giữa nhà sáng lập và nhà đầu tư "thiên thần". Do vậy, trước khi chấp nhận khoản thiên huy động từ nhà đầu tư, doanh nghiệp nên lập một bản hợp đồng thỏa thuận về quyền và nghĩa vụ của đôi bên. Như thế mới không gặp phải tình trạng như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 279: Chọn Người

Nghe được Thiếu Kiệt nói ra vấn đề có thể dẫn đến phát sinh khi gọi vốn Nhã Oanh nhanh chóng nhắm lại rồi ghi nhớ. Bởi những kiến thức này cô chưa từng đọc được qua trong sách. Nó chỉ nói mơ hồ không nói rõ như Thiếu Kiệt thực tế đưa ra những kinh nghiệm của mình cho hai người.

Hà Vi lúc này cũng hiểu được thêm một vài thứ mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Như hiện trạng của mình hiện tại là nguồn vốn lưu động không đọng tới được nên dễ dẫn đến bế tắc trong những chuyện điều động nguồn nhân lực làm các việc khác phải không Thiếu Kiệt.

- Việc này mình không chối cãi hiện tại nguồn vốn của mình đang bị chôn một chỗ phần vì mình không muốn động đến nó phần vì những thứ khác hiện tại chưa cần thiết.

Thiếu Kiệt hiểu rõ qua cuộc nói chuyện kia hai người cũng hiểu số vốn xem như là lớn nhưng thật sự không thể động tới của Thiếu Kiệt là việc hoàn toàn có thật.

Hắn đang phải sắp xếp sao cho sự duy trì này không bị mất cân bằng. Giữa việc thu lại lợi nhuận từ những thứ liên quan cho đến quản lý được hết những thứ phát sinh trong cơ sở có thể cho phép được.

- Hiện tại những công ty có thể kiếm ra tiền của mình chỉ là công ty phân phối linh kiện máy tính, chiết khấu từ trang giao dịch vàng và nguồn vốn lưu động của trang thương mại trực tuyến với công ty giao hàng. Nhìn thì có vẻ nhiều nhưng nó chưa đem lại lợi nhuận mong muốn. Những khoản

tiền này thu vào chỉ đủ để cho mình phát triển công ty này một phần mười thôi.

Nhã Oanh cùng với Hà Vi lúc này cũng trầm mặc Thiếu Kiệt nói về doanh thu của mình về những dự án đang đi vào hoạt động cũng chỉ là một phần trong việc tạo lập công ty lúc này.

- Vậy có cách nào để giải quyết tình huống này không Thiếu Kiệt? Chứ nếu bế tắc như thế qua tết cậu cũng không triển khai được sản phẩm của công ty công nghệ. Chưa kể đến là việc còn trung tâm hội nghị tiệc cưới với địa điểm kho vận đang làm.

- Có chứ vốn hóa dự án mượn tiền ngân hàng cũng là một cách nhưng mà điều này tính phiêu lưu cực cao và mình sẽ không làm bởi điều này sẽ phải lợ ra nhiều thứ của mình. Các còn lại là đem trang vàng chuyển nhượng sang tay bằng với vốn của toàn bộ sàn giao dịch.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt định bán đi trang giao dịch vàng cũng thắc mắc bởi vì cô thấy đây là nơi kiếm tiền nhiều nhất của Thiếu Kiệt nếu bán đi cái này hẳn sẽ kiếm tiền ở đâu rồi sẽ phải chống đỡ những thứ phát sinh sau này ra sao.

- Cậu định bán trang sàn giao dịch vàng như thế ỏn không nó đang đem lại nguồn lợi nhuận cần thiết cho cậu mà. Bán đi không khéo cậu phải chống đỡ rất nhiều thứ lại không đem lại lợi nhuận sao cậu không đem dự án mình cầm cố lấy tiền về hoạt động như thế cũng được mà?

- Việc này nếu mình là một doanh nghiệp như bao doanh nghiệp khác chắc hẳn sẽ được. Vốn trang vàng là một thứ không nên tồn tại trong mắt người giới tài chính trang giao dịch vàng là một mớ không có thực. Tài sản thế chấp được phải là tài sản hiện vật và có giá trị quy đổi thành tiền mặt nên không sẽ không thể vay mượn thế chấp được. Là chỉ có những công ty

như cửa hàng phân phối và trung tâm hội nghị tiệc cưới. Giới hạn cũng không mượn được vì những dự án đó đất không phải của công ty mà đi thuê lại Ngân Hàng sẽ không có đánh giá tài sản đó trên hình thức cho thuê được đâu.

Nghe Thiếu Kiệt nói về hoàn cảnh của toàn bộ công ty hai người lúc này mới hiểu được tài sản cố định để được ngân hàng cho vay là không có cách nào. Việc muốn có vốn hay không thì chỉ còn có thể dựa vào Thiếu Kiệt có thể tự mình xoay sở.

- Các cậu đừng lo qua chuyện này cũng không đến nỗi nào nhìn như nó tiềm ẩn nhiều nguy cơ nhưng mình đang sắp sếp bán lại sàn giao dịch vàng rồi. Lúc đó vốn sẽ được hoàn thành. Trước mắc cũng không nên quá lo lắng. Càng lo lắng càng bế tắc nên mình phải thật sự bình tĩnh để có thể tính toán các đường lối chính sách phát triển cho công ty này trong vòng sáu tháng tới. Lúc đó chỉ cần nó phát triển mình có thể đem lại lợi nhuận từ nó lâu dài.

Thấy Thiếu Kiệt không lo lắng cho những gì sắp tới của mình hai người mới thở phào nhẹ nhõm chỉ cần Thiếu Kiệt hẳn đủ khả năng nhìn thấy bố cục mình đang gặp phải và giải quyết vấn đề này một cách đơn giản là hai người cũng có phần nào an tâm.

- Thôi hai người tập trung nào chủ yếu hôm đó là thu hút được mọi người để mình còn có thể tuyển thêm một số người nữa không hi vọng những thứ đó không đem lại quá nhiều phiền phức.

- cái gì mà đem lại phiền phức với không phiền phức thế Thiếu Kiệt?

Bây giờ Chu Tường mới đi từ trong phòng nghe được loáng thoáng nên mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi xem có việc gì xảy ra

- À không có gì đâu mà sao anh không nghỉ ngơi chút nữa đi.

- Ngủ được một chút lại không ngủ được nữa lo lắng qua lâu nay anh chưa từng ở một vị trí cao như thế này. Lo lắng là điều bình thường mà.

Thấy Chu Tường trên mặt vừa cười dáng vẻ như có chút gì đó gượng gạo Thiếu Kiệt mới lắc đầu nói.

- Mỗi một người đều có một sự làm việc cho riêng mình anh đứng qua lo lắng cái gì cũng có cách giải quyết của nó mà.

- Em cứ nói như thế nhưng bản thân anh thấy lo thật sự. Dù biết rằng thăng tiến là một cái gì đó mà ai cũng mong muốn nhưng đứng ở một vị trí người điều hành thì anh vẫn chưa bao giờ làm đến. Trước đây ở trang giao dịch vàng anh cũng chỉ đứng ở một góc độ người lập trình làm việc và kiểm soát nhân sự, Lần này em lại đưa cho anh một cái sơ đồ công ty lớn như thế này anh không lo lắng mới là chuyện không thể nào đấy.

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt có cách nhìn của mình trong chuyện này hẳn cũng không có lý do gì phản bác. Nhưng để đem hẳn lên vị trí cao như thế này hẳn lần đầu tiên làm đến.

Không vì những gì hẳn mới đạt được mà tự mẫn Chu Tường biết Thiếu Kiệt hơn hẳn rất nhiều lần nhưng lúc nào cũng ra vẻ khiêm tốn bản thân đặc mình ở vị trí của Thiếu Kiệt chắc hẳn sẽ làm rồi hết một đống các việc mà không được như Thiếu Kiệt sắp xếp suy tính các bước đi cẩn thận không mang lại rủi ro.

- Chu Tường anh không cần lo lắng quá. Hiện tại chúng ta chưa có gì. Việc đầu tiên của anh là tuyển dụng. Trước đây em tuyển anh như thế nào thì cứ làm như vậy. Hãy lựa chọn người có sự đam mê, Nhiệt huyết dù cho

người đó không phải là giỏi nhất nhưng họ phải là người nhiệt tình nhất nhìn thấy được định hướng của công ty thế là được.

Thở dài một hơi Chu Tường lắc đầu bởi hẳn thấy Thiếu Kiệt nói thì dễ nhưng những công việc đến khi bắt tay vào làm mới là khó.

- Biết là thế nhưng anh đang hoàn toàn không biết được nên bắt đầu với bộ phận nào. Những bộ phận ở đây quá nhiều. Những người làm việc cũng không ít vậy làm sao biết người nào cần cho việc nào mà tuyển nếu họ là người làm việc thì anh phải lựa chọn sao giữa việc tuyển dụng những nhân sự đầu tiên thế nào? Chấp nhận người kém trả lương thấp, hay tìm người tài hưởng lương cao?

Thấy được bế tắc của Chu Tường trong lúc này Thiếu Kiệt cũng gật đầu một doanh nghiệp muốn bước đi từng bước đều luôn phải trải qua một bước là tuyển nhân sự như thế này. Và hơn ai hết nhân sự là một phần không nhỏ cho thành công của cả công ty.

- Anh thắc mắc điều này không phải không đúng giờ em sẽ đưa ra những cách giải quyết trong những vấn đề này của anh. Nếu được anh có thể ghi lại. Hầu như những người bắt đầu nhận công việc ở vị trí điều hành công ty như anh luôn có kim chỉ nam cho riêng mình còn em thì có cách chọn lựa nhân viên cho riêng mình.

Nghe Thiếu Kiệt nói muốn hướng dẫn mình cách tuyển dụng và sử dụng người sao cho hiệu quả khi công ty mới thành lập Chu Tường cũng vui vẻ hẳn kiếm một tờ giấy và một cây viết để ghi lại những gì mà hẳn thấy cần thiết nhất.

- Hiện tại anh sẽ phải lựa chọn chủ yếu tuyển dụng cho những bộ phận cực kỳ quan trọng khi họ nhận việc thì sẽ bắt tay vào làm ngay đừng bao giờ tuyển dụng ở những bộ phận chưa cần thiết.

- Nhưng anh thấy trong danh sách quá nhiều bộ phận phải hoạt động cùng một lúc vậy làm sao biết được bộ phận nào cần người nhiều hơn hết?

Chu Tường mới đưa ra câu hỏi của mình. Bởi hẳn thấy mỗi bộ phận của một nhà phát hành đều là liên quan mật thiết với nhau. Những bộ phận này làm việc cùng nhau mới đem lại hiệu quả mà Thiếu Kiệt lại nó tuyển dụng đầu tiên lại là bộ phận quan trọng nhất.

- Có chứ việc tuyển dụng quá sớm là một việc làm tốn chi phí một cách không cần thiết và có thể khiến những nhân sự giỏi không có đủ việc để làm. Tuyển dụng quá muộn trong khi đó có thể kìm hãm sự phát triển của công ty và khiến công ty bỏ qua nhiều cơ hội. như thế anh thử nếu hiện tại bắt đầu làm việc bộ phận nào của anh cần người nhất.

Suy nghĩ một lúc về những bộ phận mà Thiếu Kiệt đưa cho mình Chu Tường như tìm ra một con đường chính sách cho mình.

- Bộ Phận Điều hành và bộ phận kỹ thuật đi. hai cái này quan hệ mật thiết đến những gì sắp diễn ra. Phải có họ mới cái đặc thiết kế được hết những gì mà chúng ta bắt đầu làm việc.

- Đúng vậy hai bộ phận này có kiến thức tương đương với nhau. nên nhân sự không đủ họ có thể tương trợ lẫn nhau trong quá trình làm việc, như thế sẽ để người làm việc có đầy đủ công việc của mình trong khi những bộ phận khác từ từ hình thành.

Chu Tường bắt đầu nghĩ về những ngày đầu làm việc với Thiếu Kiệt. Đúng vậy anh ta cũng từ những cách này mới đầu Thiếu Kiệt giao cho anh ta làm một nhân viên lập trình. Nhưng với vốn kiến thức của mình Chu Tường rảnh rỗi khi thấy những bo mạch làm việc của Thiếu Kiệt đang sửa chữa chưa xong cũng nhảy vào làm.

Những kiến thức về máy tính cũng giúp anh bán hàng giùm hấn. Làm triệt để tận dụng nguồn nhân lực đang có của mình là các làm này của Thiếu Kiệt đã áp dụng lên chính bản thân mình.

- Ấy anh hiểu rồi! Thì ra em cũng áp dụng cách này lên chính bản thân anh lúc tuyển dụng anh vào làm nhỉ. Thú vị thật giờ mới biết mình bị sắp xếp ngay từ đầu.

Nghe Chu Tường nói thế Thiếu Kiệt cũng cười ngay từ lúc tuyển dụng hấn cũng đã nhắm đến những thứ Chu Tường có thể làm và không thể làm nên nói tuyển dụng một người làm được nhiều việc có thể tiết kiệm được rất nhiều cho doanh nghiệp ngay đầu mới đi vào hoạt động.

Chu Tường biết bị tính toán cũng không lo bởi Thiếu Kiệt đã trả cho hấn cái cần thiết. Công sức bỏ ra được ghi nhận được đền đáp xứng đáng là điều mà không ai có thể chối bỏ. Thiếu Kiệt không bao giờ tiết tiền trong những khâu lôi kéo người nhất là người làm được việc cho mình điều này Chu Tường đã thấy qua những người sau hấn và Nhã Kỳ đầu nhập vào Thiếu Kiệt.

- Vậy là việc tuyển người còn phải trả đúng với những gì họ bỏ ra mới để người nhân viên đó gắng bó với công ty phải không Thiếu Kiệt.

- Ừ điều anh nói không sai dù biết vậy. Nhưng một công ty luôn cần khởi động tìm kiếm các nhân sự tốt ngay khi nó được thành lập. Tìm kiếm một tài năng rất mất thời gian. anh chắc chắn sẽ không muốn lâm vào tình cảnh này. Khi anh cần nhân sự một cách tuyệt vọng nhưng chẳng có một ai trong tầm ngắm. Công ty mới lập tránh ròi vào trường hợp này. Tin em đi! nó chẳng phải một cảm giác thú vị gì đâu.

Thiếu Kiệt biết tầm quan trọng của người có thể làm được việc nói nôm na là những nhân tài dành cho công ty của mình. Hơn ai hết một công ty

luôn cần nhân tài nhưng nếu không có họ công ty sẽ không thể nào hoạt động tốt mà chỉ ở trạng thái chờ đợi. Và việc này sẽ dẫn đến sự phát triển của một công ty vốn có.

- Ấy ghê thế! Vậy anh sẽ cố gắng tìm được người sớm nhất một cách có thể để phát triển công ty không thì cái công ty anh nắm giữ chức điều hành không xong à.

- Cũng không đến nỗi thế đường lối chính sách em đã đưa cho anh rồi nếu nhân viên không tài năng cũng được nhưng phải tăng cao năng xuất hơn bình thường thôi thường khi tìm kiếm nhân sự cần chú ý đến bốn yếu tố quan trọng nhất. Anh có thể ghi lại bốn điều này để từ từ thực hiện.

Nghe được bốn yếu tố Thiếu Kiệt dùng đề tuyển người Chu Tương lập tức đặt bút lên tờ giấy sẵn sàng ghi lại bất cứ những gì hấn sẽ nói. Bởi Trước đây hấn không biết Thiếu Kiệt dựa vào đâu để nhắm đến những người mà hấn tuyển dụng đây là một cách để hiểu hơn về sự làm việc và suy nghĩ của Thiếu Kiệt.

- Đó bao gồm ba yếu tố chính và một yếu tố quan trọng đó là động lực, linh hoạt, tư duy tốt và cái quan trọng vẫn là người này cần tin vào tầm nhìn của công ty. Đối với động lực nó cực kỳ quan trọng với những công ty mới thành lập như chúng ta hiện nay. Đối với linh hoạt những người này sẽ không có ý nghĩ việc này không phải của tôi, tôi sẽ không làm đâu.

- Thì ra cái câu hỏi của em khi phỏng vấn anh có thể làm ở những bộ phận khác khi đợi chờ công việc hay không là do cái này à.

Chu Tường lúc này mới nhớ lại lúc Thiếu Kiệt phỏng vấn mình hình như có hỏi hấn có thể làm việc khác trong khi công việc chuyên môn của hấn hiện tại chưa có việc hay không là dựa trên điều này.

Thiếu Kiệt cũng không phản bác mà gật đầu hẳn thấy đã đến đâu Chu Tường cũng cần biết một số cách đưa ra câu hỏi cần thiết khi phỏng vấn nhân sự cần có mà không cần dựa vào những gì Thiếu Kiệt đưa ra nữa là điều nên làm.

- Ừ nó là sự linh hoạt của một người đang cần việc. Họ sẽ làm những thứ mà họ cho là có thể và không thể để được nhận vào làm việc. Và anh phải theo dõi sự linh hoạt ấy có đúng với những gì họ nói không mà tiến hành giao việc cần thiết. Còn về yếu tố tư duy tốt, anh sẽ cần một người có thể tạo ra giá trị gia tăng bằng cách thực sự suy nghĩ về những việc cần làm. Cả ba yếu tố trên đều không thể thiếu một yếu tố nào như thế mới đem lại được hiệu quả cho anh.

Chu Tường lúc này cũng nhanh chóng nghĩ lại những gì Thiếu Kiệt nói vừa ghi chép vừa nghĩ về những thứ mà Thiếu Kiệt đã làm đối với bản thân mình. Hẳn thấy được đúng là mình nằm hoàn toàn trong ba yếu tố mà Thiếu Kiệt đã nêu ra.

Tự xem xét bản thân và những người làm việc quanh Thiếu Kiệt Chu Tường mới phát hiện hầu hết những người đang làm cho Thiếu Kiệt đều không thoát khỏi cả ba vấn đề này. Nên hẳn thâm than trong lòng.

Bởi những thứ này hầu hết ngồi ở ghế nhà trường không ai dạy bạn chỉ có cách là tự học lấy ngoài xã hội bởi những trải nghiệm xung quanh từ chính bản thân của mình mới rút ra được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 280: Đội Ngũ

Đội cho Chu Tường ghi lại hết những gì mình nói Thiếu Kiệt mới gật đầu. Hắn biết đối với Chu Tường lần này la thử thách lớn nhất. Vì để có thể để hắn phát triển Thiếu Kiệt không ngại nói ra những gì cần thiết cho Chu Tường.

Bởi vì sau này hắn sẽ không cùng Chu Tường quản lý được thì có bao nhiêu về những thứ cần thiết nên đưa cho Chu Tường để sau này Chu Tường có được cái nhìn của mình về công ty.

- Còn một yếu tố quan trọng là niềm tin về tầm nhìn nó không đơn thuần là kỹ năng hay kinh nghiệm Nhã Kỳ là người em đã áp dụng điều này thay vào đó anh hãy để ý vào những yếu tố chẳng liên quan. Ví dụ như bắt tay quá nhẹ nhàng, kiêu kính đang đeo, lỗi ngữ pháp... Anh không nên quá để tâm đến cặp kính mà một lập trình viên đang đeo. Một nhân sự marketing không có kỹ năng Tiếng Anh quá tốt cũng không phải một vấn đề nếu họ chỉ làm việc độc quyền cho thị trường trong nước.

- Vấn đề Ngôn ngữ chắc không cần phải lo lắng quá nhỉ. công ty mình đặt ở đây anh thấy đa số mọi người đều thông thuộc tiếng anh cũng ít thấy họ sử dụng ngôn ngữ khác.

Chu Tường thấy vấn đề này không cần phải bàn cãi vì tại đây đa số những người làm việc và nói chuyện với nhau bằng tiếng anh khá nhiều. Lúc này Thiếu Kiệt mới lắc đầu hắn đã không chỉ muốn công ty phát triển ở lĩnh vực trong nước mà ra nước ngoài để phát triển cả những khu vực xung quanh nên nhắc nhở Chu Tường.

- Anh nên nhớ những người sẽ bên dưới anh sẽ là từng bộ phận của các quốc gia lân cận. Có thể ở đây họ sử dụng những ngôn ngữ thông dụng là

tiếng anh nhưng đôi với malaysia, hay thái lan thì lại khác nên vấn đề ngôn ngữ nếu cho qua được thì cứ cho qua.

Nghe Thiếu Kiệt nhắc nhở Chu Tường mới chợt nhận ra công ty lúc này không còn hạn chế chỉ ở trong một quốc gia mà còn có ở nhiều nước khác nên cũng gặt đầu.

- Những người này phải nhất định tin vào những gì công ty đang làm sẽ thành công bởi nếu có niềm tin họ sẽ có được một mục đích chính cho công việc của mình cố gắng hoàn thành nó. Cố gắng thật hiện nó nếu điều đó giúp họ đi đến kết quả.

Chu Tường lúc này cũng cảm thấy mơ hồ vì sao Thiếu Kiệt lại nói về niềm tin một thứ mơ hồ không có thực chỉ với điều này làm sao có thể giúp được họ thực hiện công việc của mình nên mới hỏi hấn.

- Điều này có quá mơ hồ không Thiếu Kiệt làm sao để họ tin tưởng được những dự án phát triển của công ty khi họ chỉ mới là một nhân viên vừa bước vào công ty.

- Cái này đơn giản là do chính anh nếu là nhân tài anh có thể mới người đó làm việc và trả lương trước cho anh ta một tuần trước khi quyết định tuyển dụng hay không. Vì việc này sẽ giúp anh làm việc cùng và hiểu được người đó có thích hợp với công việc hay không.

Thiếu Kiệt biết bây giờ cái Chu Tường cần là một đội ngũ có thể hoạt động để cho hấn có thể tập trung điều hành công ty mà không phải vướng bận những việc khác.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên am thanh có cuộc gọi đến. Nhìn đến số máy của Huyền Thanh. Thiếu Kiệt mới nhận cuộc gọi.

- Thiếu Kiệt hả? Công ty cô nhận được gói thầu của trung tâm này rồi! Vừa mới nhận được quyết định Cháu nói mọi người tối nay tập trung cô làm tiệc chúc mừng nhé.

- Chắc không được đâu cô tối nay bọn cháu phải tranh thủ trang trí gian hàng bên kia nữa.

Nghe được Thiếu Kiệt nói như thế Huyền Thanh cũng trầm xuống một chút. Rồi mới nói với hắn.

- Cô thấy bên cháu cũng không cần gấp mà tối nay để mọi người cùng đi ăn đi. Dù sao thì ở đây chỉ có bọn cháu là thân thuộc thôi.

Thiếu Kiệt lưỡng lự một chút đúng là ở đây hiện tại chỉ có người của mình với lại Huyền Thanh là có quan hệ dù sao người ta cũng đã giúp mình nên Thiếu Kiệt cũng phân vân một lúc mới trả lời.

- Như vậy cũng được! Để cháu nói mọi người sẵn Trương Hạo lát chiều cũng qua đến lúc đó dẫn cậu ta đi luôn.

- Như vậy có phải tốt không thể nhé hẹn gặp các cháu tối nay cô đi ký hợp đồng đây.

Cúp máy xong Thiếu Kiệt hướng hai cô nàng đang tập luyện làm người dẫn chương trình nói.

- Tối nay tất cả cùng dì Huyền Thanh đi ăn tối chúc mừng dì ấy vừa mới ký được hợp đồng nào.

Lời của Thiếu Kiệt vừa nói ra hai người Nhã Oanh với Hà Vi đều reo lên vui vẻ. Thiếu Kiệt thấy như thế mới hướng hai người để tay lên miệng ra vẻ đừng làm ồn nói với âm thanh vừa đủ nghe.

- Để cho Lý Đồng nghĩ ngơi nữa!

Hai người lúc này mới chợt nhớ ra Lý Đồng có bệnh khó ngủ giờ mình mời người ta về nhà nghĩ ngơi lại là làm ồn thì cũng không hay lên mới gật đầu với Thiếu Kiệt xem như đã hiểu.

Trở lại với Chu Tường vừa ghi chép xong những gì mình vừa nói Thiếu Kiệt cũng chỉ cười hỏi hần.

- Theo anh thì để phát triển một công ty anh sẽ phải cần gì? Nếu trong tay anh đã có định hướng lối đi cho công ty những thời gian sắp tới?

Trầm ngâm trước câu hỏi của Thiếu Kiệt một lúc Chu Tường qua những điều trên cũng biết mình cần một ít người làm việc đủ tài năng và kinh nghiệm thêm vào đó sự nhiệt huyết với công ty nên đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt bằng suy nghĩ lập luận của mình.

- Với định hướng có sẵn anh cái anh cần hiện tại là những người có thể giúp anh làm việc hiệu quả và đưa công ty phát triển. Chắc chắn họ phải là những người có suy nghĩ về những việc đang làm.

Nghe Chu Tường trả lời như vậy đơn giản hần biết Chu Tường cũng có một phần nào đó nắm chắc những việc này trên lý thuyết còn kinh nghiệm thì vẫn là con số không nên mới đưa thực tế vào để cho Chu Tường hiểu.

- Đúng là như thế nhưng không hần. Anh thử nghĩ xem tại sao em luôn đưa ra những công việc thích hợp với mọi người và tại sao mọi người đều thích thú khi được em giao công việc cho họ?

Chu Tường im lặng hần vẫn chưa hiểu dù lấy cả bản thân mình đánh giá. Tại sao những lần có dự án mới của Thiếu Kiệt hần đều háo hức làm việc dù chưa biết gì về nó những Chu Tường vẫn luôn muốn làm. Im lặng một

lúc Chu Tường phải thừa nhận mình không biết được nên lắc đầu xem như không có câu trả lời.

- Cái em có là một đội ngũ lựa chọn công việc không phải xem họ như là nhân viên mà là người cùng phát triển một tổ hợp anh cũng vậy nếu muốn làm việc hiệu quả đứng xem những người làm việc với mình là nhân viên hãy xem họ là những người cùng với mình đang làm một công việc một đội ngũ thật sự. Dù nó có yếu kém có khiếm khuyết và không hẳn là những người tài năng lúc đó anh mới có thể đánh giá mọi thứ chung nhất.

Chu Tường bắt đầu suy nghĩ cứ mỗi lần Thiếu Kiệt có một nhân tố mới là lúc hẳn thật sự cần người cho dự án của mình. Hoặc là chuyển dời một người đang làm việc nào đó đưa qua một bộ phận mới có thể làm việc tốt nhất. Thấy Chu Tường bắt đầu tiếp nhận ý kiến của mình Thiếu Kiệt bắt đầu nói tiếp.

- Công việc của anh cần là phát triển đội ngũ lâu dài và làm cho đội ngũ ấy của anh đều hoạt động hòa đồng vì Khi phát triển đội ngũ, mọi người thường có xu hướng muốn tuyển dụng những người giỏi hơn những nhân viên ban đầu. Điều này có thể tạo ra sự mất cân bằng. Những người mới cảm thấy bị "kìm nén" bởi " người cũ" mặc dù họ có thể mới chỉ được tuyển vào cách đây ba tháng trong khi "người cũ" lại cảm thấy mình không còn được người sáng lập coi trọng như trước. Môi trường làm việc nói chung vì thế bị ảnh hưởng. Vì thế anh có thể thấy được tại sao mọi người đều làm việc với em mà không phải so bì ai hơn ai.

Sự cân bằng với một đội ngũ làm việc cùng mình hết sức quan trọng Thiếu Kiệt cũng đã từng ở cảm giác ma cũ và ma mới này một thời gian. Để có thể rút ra những kinh nghiệm của bản thân mình giờ đây hẳn mới có thể điều hành những người khác mà ai trong số họ đều biết mình là một phần của Thiếu Kiệt mỗi bộ phận nhân sự.

- Thiếu Kiệt có cái gì có thể dựa vào để làm được việc này không? anh thấy nếu mình có cách phát triển đội ngũ như em thì chắc chắn công ty sẽ đi lên mà không phải lo lắng những việc sau này.

Không chôi bỏ những gì Thiếu Kiệt đưa ra Chu Tường đánh giá những người xung quanh mình. Trước đây hẳn từng có những câu hỏi này trong đầu Thiếu Kiệt làm sao đánh giá để trả lương cho họ. Bởi ai cũng có công việc của mình công sức của mọi người đều được đền đáp một cách xứng đáng không phải người mới cũng không phải người cũ chỉ có làm được việc và được Thiếu Kiệt đánh giá theo cách của hẳn.

- Có chứ có ba điều em luôn dựa vào Thứ nhất là không hứa hẹn quá nhiều với những nhân sự đầu tiên, nhất là về phía cạnh trách nhiệm.. Thứ hai "Thưởng" xứng đáng cho những nhân viên đầu tiên bởi sự "liều lĩnh" mà họ dám đón nhận. Thứ ba là.Đảm bảo những nhân viên đầu tiên phát triển, hoàn thiện nhiều nhất có thể. Tất nhiên, anh cũng cần đảm bảo công ty lớn mạnh để có đủ dự án, "đất dụng võ" cho tất cả mọi người.

Nói đến đây Thiếu Kiệt đứng lên vươn vai một lúc nhìn Chu Tường nói.

- Thôi tạm thời hôm nay như thế này thôi. Cái gì cũng từ từ sớm hay muộn thì anh cũng nắm giữ được cách điều hành thôi đây là kinh nghiệm khi nào có những gì phát sinh từ nó thì anh phải tự làm và trải nghiệm như thế mới đem lại cho anh một kiến thức nhất định.

Thiếu Kiệt biết kiến thức và kinh nghiệm nếu truyền thụ một lúc Chu Tường cũng không tiếp thu được gì cũng không mang lại hiệu quả cần thiết cứ để từ từ đưa cho anh ta mỗi lần một ít nhưng như thế sẽ hiệu quả hơn nhiều.

- Sao rồi hai người đẹp của nhà chúng ta chuẩn bị cho việc làm MC thế nào rồi?

Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu. Đối với cô chuyện này có vẻ không là vấn đề gì lớn nhưng đối với Nhã Oanh này giờ thì có chuyện không nhỏ.

Cô thì đã quen thuộc với những gì Thiếu Kiệt ghi ra cho hai người nhưng có vẻ Nhã Oanh nói chuyện bình thường thì được còn đứng trước đám đông để nói thì chưa bao giờ.

Dù Nhã Oanh đã cố giấu thật kỹ những chuyện này nhưng cô vẫn nhận ra sự khác biệt trong lời nói bình thường của cô có điều bất ổn. Nhưng Hà Vi vẫn chưa biết Nhã Oanh gặp phải vấn đề gì.

- Nhã Oanh những lời thoại thì đã thuộc rồi đó nhưng mà có vẻ như bạn ấy không đứng trước đám đông nói chuyện được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn Nhã Oanh vì theo hắn thấy Nhã Oanh phải có thể đứng trước đám đông nói chuyện đơn giản như bình thường mới đúng giờ lại đưa ra cái phiên phức này thì thật là khó khăn không nhỏ.

Nhã Oanh cúi đầu một lúc rồi mới ngược lên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Trước giờ em chưa bao giờ đứng trước đám đông nói chuyện cả. Ngay cả trong lớp cũng vậy từ trước đến giờ đều vậy. Em chỉ có thể nói chuyện bình thường với người đối diện mình hoặc là người quen biết được thôi.

Nghe Cô nói vậy Thiếu Kiệt cũng nhíu mày bởi hắn nhớ có lần đó cô can đảm tỏ tình với hắn khi xung quanh vẫn có nhiều người tại sao lại như thế này.

- Vậy lần đó em tỏ tình với anh cũng trước mặt nhiều người vậy sao em lại làm được? nếu lần đó em làm được thì lần này phải khác chứ?

Thiếu Kiệt hỏi Nhã Oanh lúc này làm cô cũng ấp úng cúi đầu nói nhỏ.

- Lần đó em chỉ nhìn anh đâu có quan tâm những người xung quanh với lại lúc đó em cũng không để ý đến những người khác trong mắt em lúc đó chỉ có anh thôi.

- Ấy đang lý ra hai cái cũng không khác biệt gì nhau chứ? anh thấy hai cái như nhau có khác biệt gì đâu?

Thiếu Kiệt thấy giữa việc lần đó và lần làm MC này hoàn toàn không khác nhau là mấy cũng chỉ là đứng trước đám đông nhưng ở một góc độ khác nhau không bao nhiêu về việc Nhã Oanh phải nói mà thôi.

- Làm sao mà giống được lần đó em chỉ tập trung vào những gì trong đầu mình và nhìn anh thôi còn lần này thì lại khác em phải nhìn bao quát mọi người mà. Với lại những câu nói này là những câu học thuộc còn em lúc đó chỉ nói ra những suy nghĩ của mình.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt hiểu tại sao Nhã Oanh lại có vấn đề này. Đơn giản là cô thiếu tự tin trong việc đứng trước những người mà mình không quen thuộc và phải nói những thứ không theo suy nghĩ dẫn dắt. Nên mới hỏi Nhã Oanh.

- Thường thì lần đứng trước mọi người trong lớp nói chuyện về một đề tài của em là lúc nào?

- Việc này hình như là cuối năm học của sơ cấp. Lúc đó em còn nhớ đến giờ cảm giác căng thẳng hâu như quên hết những gì đã học thuộc chưa kể đến em còn bị chế nhạo một lúc nên từ đó đến giờ em không bao giờ đứng trước mọi người nữa.

Thiếu Kiệt vội nhắm tít trong tay và thời gian giờ hẳn hiểu tại sao Nhã Oanh lại có sự thiếu tự tin trong việc đứng trước đám đông mà nói điều gì đó được chuẩn bị sẵn nên cười cười lắc đầu.

- Thiếu Kiệt Nhã Oanh như thế thì làm sao khắc phục được. Nếu không thì em làm cả hai buổi cũng được.

- Không sao chuyện này có thể khắc phục được đơn giản thôi mà. Không sao đâu. Nhã Oanh chỉ bị thiếu tự tin trước đám đông thôi việc này trước mắt phải tìm hiểu nguyên nhân ra sao đã nhưng mà vẫn có cách khắc phục.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh mừng trong lòng không ít nếu Thiếu Kiệt có cách khắc phục việc này thì cô sẽ có thể giúp hẳn. Việc đi theo Thiếu Kiệt mà có việc đơn giản giúp hẳn mà cô cũng không làm được thì cô không mấy vui vẻ.

- Có cách khắc phục đúng không Thiếu Kiệt chỉ mình đi mình muốn hoàn thành công việc mà cậu đã giao cho mình với lại Thiếu tự tin trước đám đông là bệnh gì mà khắc phục ra sao có cần uống thuốc gì không?

- Cũng không phải bệnh nặng gì mà cần phải uống thuốc. Việc chưa thật sự tự tin khi thuyết trình trước công chúng, sự căng thẳng đến mức quên hết tất cả những gì chuẩn bị như nội dung, kỹ năng thuyết trình chỉ vì những áp lực là chuyện rất bình thường. Còn tại sao em lại gặp những khó khăn trong việc này. Thì để anh nói cho rõ hơn.

Lúc này Hà Vi cũng biết một số điều nhìn Nhã Oanh một lúc rồi mới gạt đầu. Theo những gì cô thấy ở Nhã Oanh thì chắc chắn điều này Nhã Oanh mắc phải không lớn quan trọng vẫn là Thiếu Kiệt có cách khắc phục ra sao trước khi khai mạc triển lãm hay không.

Nhã Oanh thì càng muốn biết Thiếu Kiệt sẽ giải quyết vấn đề của mình như thế nào dù cho việc có nỗi sợ đứng thuyết trình trước đám đông của cô không phải là mới đây mà nó tồn tại khá lâu trước đó.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 281: Áp Lực Tâm Lý

Đối với người khác có lẽ việc của Nhã Oanh là một vấn đề đau đầu nhưng đối với Thiếu Kiệt hẳn kỹ năng này không ngoài tầm tay của hắn. dù sao hắn đã tìm hiểu hết những thứ này mới có được kỹ năng thuyết trình vốn có của mình. Việc bây giờ chỉ tìm ra nguyên nhân do đâu mà Nhã Oanh có trạng thái này và đưa ra cách giải quyết mới là điều hắn có thể làm.

- Có năm nguyên nhân chính dẫn tới chuyện này của Nhã Oanh nhưng cũng có trường hợp khác nhưng rất hiếm chắc Nhã Oanh không nằm trong trường hợp đó đâu. Thứ Nhất là do di truyền từ người thân Chứng bệnh “run khi đứng trước đám đông” này cũng có thể là do di truyền từ người thân. Nhã Oanh chỉ cần ăn uống điều độ, ngủ đủ giấc, tập thể dục... giúp não bộ ổn định và lấy lại sự tự tin. Nhưng theo anh thấy Nhã Oanh không nằm trong trường hợp này bởi vì mẹ và bố Nhã Oanh không thể nào bị cái này mà có thể làm việc tới bây giờ.

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu điều này Thiếu Kiệt nói ra rất đúng bởi vì Bố và Mẹ cô đều là người có thể đứng trước mọi người nói chuyện còn duy chỉ cô là không nên trường hợp này có thể loại bỏ.

- Bố Mẹ mình thường có những cuộc họp quan trọng và họ cũng không gặp trường hợp này bao giờ theo mình biết là thế.

- Điều thứ hai thì có liên quan một chút đến lĩnh vực y khoa một chút đó là Sự mất cân bằng về serotonin trong não khiến bạn sợ hãi và ngại giao tiếp. Để khắc phục điều này Nhã Oanh chỉ cần điều trị tâm lý bằng cách tập nói trước gương, tập trò chuyện với vài người trước khi thuyết trình trước đám đông. Ngoài ra Nhã Oanh cũng có thể đến gặp bác sĩ tâm lý để họ giúp Nhã Oanh thoát khỏi chứng bị run khi đứng trước đám đông

Thiếu Kiệt vừa trầm ngâm vừa nói ra những gì mình biết. Nhưng hẳn Thấy Nhã Oanh không nằm ở trường hợp này bởi Nhã Oanh vẫn có thể đứng trước mặt hẳn tỏ tình với những ánh mắt nhìn cô mà cô lại không quan tâm tới.

- Có khi nào Nhã Oanh bị loại này không Thiếu Kiệt. Xem nếu đúng mình liên hệ bác sĩ tâm lý cho Nhã Oanh khi về nước cũng được.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt nói ra việc này có liên quan đến bác sĩ tâm lý cũng lo lắng. Nhưng nhận được câu trả lời của hẳn lại là cái lắc đầu bác bỏ ý kiến này.

- Theo anh thấy việc này không phải bởi đôi khi Nhã Oanh vẫn vô thức ví dụ như cô nói chuyện hướng dẫn với các bạn học ở trường cũng như vậy. Nhưng đó là sự nói chuyện theo suy nghĩ của Nhã Oanh trong vô thức với các bạn học thân thuộc.

- Ừ đúng rồi những lúc mình hướng dẫn các bạn học trong lớp không có cảm giác này. Nó rất tự nhiên cứ như đang nói chuyện bình thường vậy.

Nhã Oanh lúc này mới nhớ những lúc mình hướng dẫn các bạn học trong trường cũng không phải là đứng trước mọi người mà hoàn toàn thoải mái ngồi đối diện nói chuyện không một chút nào có cảm giác run hoặc lo lắng.

- Cái thứ ba anh càng dám chắc Nhã Oanh không bao giờ mắc phải đó là Do tác động của môi trường. Một số người có khả năng thích nghi kém nên khi đến sống hay làm việc tại một môi trường mới thì có thể mắc chứng “run khi đứng trước đám đông” này. Cái này có thể uống thuốc chống lo âu, trầm cảm.

lúc này Hà Vi mới mỉm cười nếu mà Nhã Oanh cần thuốc chông lo âu và trầm cảm cũng không phải là Nhã Oanh Thiếu Kiệt ngang nhiên đánh nhau trong trường như cô biết được.

- Vậy thì em nằm ở trường hợp nào Thiếu Kiệt lo quá? cả ba cái trên đều không phải chỉ còn có hai cái không lẽ em nằm trong cả hai cái này sao.

- Ừ em nằm ở cả hai loại này Thứ Nhất là Sự thiếu tự tin khi đứng trước đám đông, căng thẳng quá mức khiến em “bị run khi đứng trước đám đông” Có thể do em chuẩn bị chưa kỹ lưỡng, tự ti về ngoại hình của mình, sợ thất bại, sợ bị chỉ trích, sợ người khác xem thường mình, sợ thua kém... Chính những nỗi sợ trên đã làm em rất căng thẳng nên em thiếu hẳn sự tự tin trong kỹ năng thuyết trình.

Lúc này cả Thiếu Kiệt lẫn Hà Vi đều nhìn lấy Nhã Oanh. Bởi vì điều này hiện tại cơ sở khá lớn. Nên biết Nhã Oanh tỏ tình với Thiếu Kiệt là một sự chuẩn bị kỹ lưỡng còn nói ở lớp hướng dẫn bởi cô biết sức học của mình.

Cô còn hiểu việc phải bỏ tức cho họ những kiến thức của họ thiếu. Nên cô cũng không sợ mình thua kém và không sợ người khác xem thường nên mới đủ tự tin mà hướng dẫn các bạn của mình.

Nhã Oanh lúc này cũng im lặng cô thấy mình nằm ở trường hợp này rất lớn nhưng cô vẫn muốn nghe cái còn lại là gì và muốn Thiếu Kiệt đưa ra cho mình cái cách khắc phục hiệu quả nhất.

- Còn theo cái thứ năm vì Nhã Oanh luôn là học sinh giỏi nên dẫn đến vấn đề này nếu không thì đã biết cách khắc phục từ sớm. Đó là Chưa quen với áp lực. Ví dụ một người sợ bị thầy cô gọi lên trả bài, lúc đó có bao ánh mắt đổ dồn về phía mình... Trong những tình huống như thế họ hãy biến bị động thành chủ động, hãy học bài thật kỹ và chủ động xung phong lên trả bài xem sao. Với sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước thì chắc chắn phần trình bày

của người đó sẽ trôi trôi, nó là động lực để họ tiếp tục phát huy và dần dần như thế những người nằm ở trường hợp này sẽ không còn cảm thấy run sợ khi đứng trước đám đông nữa, họ sẽ thấy điều này là hết sức bình thường vì họ đã quen rồi.

Thiếu Kiệt nói ra những nguyên nhân trên đây để cho Nhã Oanh có thể chọn lựa cho mình cách để có thể khắc phục những nhược điểm của mình.

Hắn không muốn cô bị gò bó trong việc tìm hiểu ra vấn đề mình mắc phải và giải quyết nó một cách máy móc không hiệu quả. Cái hắn cần là sự thay đổi từ những lựa chọn của Nhã Oanh.

- Thiếu Kiệt vậy làm sao khắc phục cái này sớm nhất có thể không hay phải mất nhiều thời gian vậy Thiếu Kiệt.?

Nhã Oanh lúc này cũng lo lắng cô sợ không làm được trong thời gian ngắn để giúp Thiếu Kiệt lại còn mang đến những phiền phức không dám cho hắn trong lúc triển lãm nên thật tâm hỏi.

- Việc này em không cần lo lắng quá đâu càng lo lắng em càng không có hết áp lực thậm chí đem lại hiệu quả trái ngược đấy cứ bình tĩnh là được mà. Cái này có rất nhiều cách để có thể để em lấy lại được sự tự tin của mình mà. Em cứ lo lắng căng thẳng chỉ làm cho nỗi sợ càng lớn thôi.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Cô Thấy Nhã Oanh nếu càng lo lắng thì cũng không được gì hơn nữa không phải Thiếu Kiệt vốn đã có cách giải quyết của mình nên mới để Nhã Oanh tiếp tục nhận công việc mà hắn đã đưa cho cô.

- Thiếu Kiệt có cách nên Nhã Oanh bạn đừng lo lắng quá là được cứ như bình thường xem cách nào đơn giản nhất hiệu quả tốt nhất lúc này mà áp dụng biết đâu trong một lúc ngắn lại có thể làm được nhiều thứ.

- Đúng là cách thì có rất nhiều nhưng quan trọng là em muốn chọn loại nào thôi. Anh sẽ đưa ra những các đơn giản nhất để khắc phục việc này em thấy cái nào thích hợp thì cứ áp dụng. Còn nếu không được hôm đó anh nói Trương Hạo mặc váy ra dẫn chương trình biết đâu thu hút à.

Thiếu Kiệt biết càng lo lắng nhiều bao nhiêu thì tâm trạng sẽ dễ bị rơi vào hoảng sợ bấy nhiêu nên cũng không muốn tạo áp lực cho Nhã Oanh Nên mới lấy Trương Hạo ra tạo một cái gì đó vui nhộn cho Nhã Oanh dễ chịu.

Nghe Thiếu Kiệt nói cho Trương Hạo mặc váy lại ra làm người dẫn chương trình cả hai đều nhìn nhau bật cười tuy biết Thiếu Kiệt chỉ đùa giỡn nhưng Nhã Oanh cũng qua những tiếng cười với bớt đi được phần nào sự lo lắng của mình.

- Trương Hạo mà mặc váy ra dẫn chương trình chắc mọi người ói hết trước gian hàng lúc đó mới khổ đấy Thiếu Kiệt.

Chu Tường nghe vấn đề của Nhã Oanh cũng tò mò nên nãy giờ lắng nghe. Giờ thấy Thiếu Kiệt lấy Trương Hạo ra làm ví dụ cũng khiến hắn bật cười.

- Thôi anh nói đi giờ em cần làm những gì để khắc phục nào tâm trạng có bớt được một chút lo lắng rồi.

Sau một trận cười tâm lý cũng ổn định hơn. Nỗi lo cũng với dần đi đó là cảm giác của Nhã Oanh. Cô thấy Thiếu Kiệt chỉ cần vài câu nói đùa cũng đem tâm trí của mình về lại như trước ít lo lắng hơn và nhẹ nhõm hơn.

Thấy Nhã Oanh lấy lại được tâm thái bình ổn Thiếu Kiệt mới gật đầu nói.

- Đối với nhiều người, việc đứng trước đám đông hay thậm chí chỉ vài người thân quen dù chỉ nói vài lời ngắn gọn cũng có thể gây cảm giác lo

lắng và run sợ không khác gì việc đứng nói với một bài đã soạn sẵn. Theo một số nghiên cứu, việc chuẩn bị, tập dượt kỹ lưỡng bài trình bày sẽ giúp giảm đến 75% cảm giác run sợ trước đám đông. Vì vậy chúng ta nên đầu tư thời gian và công sức để chuẩn bị bài trình bày là cách hữu hiệu giảm thiểu lo lắng và nâng cao sự tự tin trước đám đông. Vì thế anh đã đưa những câu hỏi đáp để em và Hà Vi cùng nhau tập dượt trước cứ xem nó là những câu nói đơn thuần hay diễn ra là được.

Bây giờ Hà Vi và Nhã Oanh lúc này cũng nhìn vào hai mẫu giấy trên tay mình. Hai người trước đây có một cách học thuộc lòng những câu này nhưng giờ lại có một cách nhìn nhận khác. Không chỉ học thuộc lòng là sẽ làm được đôi lúc học thuộc lòng mới đem lại cảm giác gò bó và thiếu tự tin cho họ.

- Với em phá thả lỏng cơ thể của mình đừng khuôn mẫu nghiêm túc quá. Không có người nghe nào đánh giá em là người tự tin khi thấy ngôn ngữ cơ thể của bạn căng cứng với những cử chỉ, động tác giống hệt như ... Robot. Để giải quyết điều này, trước khi bước ra trình bày, bạn hãy hít thở sâu buông lỏng cơ thể dùng phương pháp thở Yoga. Các cử chỉ hành động phải dứt khoát, hãy đứng thẳng người, hai chân vững vàng trên mặt đất, giao tiếp với mọi người bằng mắt và thường xuyên mỉm cười.

Vừa nói Thiệu Kiệt vừa thực hiện các động tác vừa nêu ra một con robot với cái cách bị đơ đơ và động tác yoga mà hẳn vừa đề cập đến hai hình thái khác nhau lại đem cho mọi người cái cách nhìn nhận khác nhau.

Nhã Oanh với Hà Vi khi thấy Thiệu Kiệt làm ra dáng con robot thì cũng chum miệng lại cười khúc khích với nhau. Sau đó nói nhỏ gì đó rồi lại cùng nhau cười. Nhưng trạng thái đó của hai người Thiệu Kiệt rất muốn thấy bởi như thế mới hạn chế được sự lo lắng và ngày càng cởi mở hơn trong tâm thái của Nhã Oanh.

- Thôi mấy động tác robot của anh xấu quá nếu mà em cũng như vậy thì mất mặt chết. Nên tốt nhất không bị như thế thì sẽ tốt hơn.

- Cái này anh chỉ miêu tả thôi mà anh có xấu như thế với em dễ bị cái này vì Thỉnh thoảng, trong buổi nói chuyện em sẽ rơi vào những tình huống “khó đỡ” không lường trước được. cho dù tình huống đó là gì thì trước khi trình bày hoặc làm người giới thiệu cũng cần chuẩn bị tâm lý để giữ được bình tĩnh, hãy đặt ra một vài cách để xử lý và giải quyết những tình huống đó. Như thế thì em mới không trở thành robot. Nếu không sẽ xấu như anh thôi.

Nhã Oanh với Hà Vi đều là phụ nữ để mình xấu mặt bên ngoài là điều không thể nào? Nên những gì Thiếu Kiệt vừa mới nói hai người nhảm lại trong đầu một lúc rồi dựa vào những câu hỏi của Thiếu Kiệt và những câu trả lời của mình đối đáp trong suy nghĩ.

- Mọi người thường run sợ trước đám đông bởi vì họ luôn nghĩ rằng mình có thể sẽ phạm một lỗi nào đó chẳng hạn như nói vấp, lặp lại, quên chữ này sót chữ kia..v.v... Tuy nhiên, người nghe luôn thông cảm, không bao giờ họ đòi hỏi bạn hoàn hảo. Điều họ muốn thấy là việc bạn xử lý những lỗi đó như thế nào cho tốt. Bởi vì họ hoàn toàn sẽ không biết bạn chuẩn bị nói gì và đưa ra những thứ gì. Nên cứ thoải mái thôi đừng quá căng thẳng.

Cả hai người lúc này mới chợt nhận ra rằng họ làm mọi thứ ở đây chỉ một mình họ biết những người tham dự trung tâm triển lãm đã có ai biết họ sẽ làm gì và nói gì trong ngày hôm đó đâu có ai biết gì về những thứ mà họ chuẩn bị ngoài người của mình.

- Đúng nhỉ họ làm gì biết những thứ này mà mình phải lo lắng từ hôm qua tới giờ nhỉ. Không phải chỉ có những người của bọn mình mới biết thôi

sao. Như vậy có sai thì người trong nhà mới biết người ngoài làm gì mà biết được.

Nhã Oanh lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình qua những gì nói chuyện và được Thiếu Kiệt đưa ra những sai lầm của mình cô cảm thấy mình giải tỏa được vấn đề tâm lý vốn tồn tại từ khi cô với Hà Vi nhận được hai mẫu giấy những câu hỏi và câu trả lời mà Thiếu Kiệt đưa.

Biết được tâm lý của Nhã Oanh được tháo ra khỏi sự lo lắng Thiếu Kiệt biết nếu để cố thực hiện việc dẫn chương trình chắc chắn sẽ không phải lo những điều gì nữa nên tổng kết lại.

- Bản thân một người đứng giữa đám đông nói chuyện đừng quá chú ý nói mà hãy đứng về phía người nghe, Hãy coi người nghe như bạn bè, như vậy sẽ bớt căng thẳng hơn. Hãy đam mê, càng say mê với các ý tưởng, nội dung mình trình bày, em càng có sức mạnh và dễ dàng đưa cảm xúc vào bài nói của mình, khi đó cảm giác lo lắng hay run sợ trước đám đông sẽ cháy rụi dưới ngọn lửa đam mê. Hãy thể hiện sự hưng phấn trong một buổi nói chuyện. Tập trung vào những vấn đề quan trọng, ước muốn truyền đạt, chia sẻ đến người nghe sẽ giúp hai em bớt nghĩ về bản thân, và đây là cách hữu hiệu đẩy lùi nỗi sợ. Hãy nhớ, mình là người nắm rõ vấn đề trình bày hơn người nghe, vì vậy họ mới cần mình hướng dẫn và phải ngồi nghe mình. hãy tin điều đó để không còn cảm giác lo lắng sợ hãi nữa.

Sau khi tổng kết lại mọi thứ Thiếu Kiệt nhìn qua hai người. Để cho hai cô nàng có thời gian tổng kết những gì mình vừa được biết. Hấn cười cười bởi vì thấy Nhã Oanh đang phân tích những gì hắn đã nói rồi tự gật đầu.

Tuy cô không hề biết những thứ này là một quán tính thường thấy của việc nhận định và đang tiếp thu một điều gì đó nhưng với Thiếu Kiệt đây là tín hiệu tốt để chắc rằng Nhã Oanh hoàn toàn có thể làm được.

Vì nếu Nhã Oanh không làm được hẳn vẫn có thể để Chu Tường hoặc lý Đồng làm nhưng chắc chắn sẽ không thu hút bằng âm thanh của một cô gái dẫn chương trình một trò chơi trong khu triển lãm ở một gian hàng không tên tuổi. Mà như thế sẽ không đem lại tính hiệu quả cần thiết mà Thiếu Kiệt hẳn muốn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 282: Đòi Mua Xe

Thiếu Kiệt không nói gì để cho hai cô nàng tự mình tập huấn với những gì đã trải nghiệm lúc này một dòng tin nhắn từ điện thoại của hắn hiện trên màn hình điện thoại.

Đọc sơ qua tin nhắn xong nhìn tới đồng hồ tín toán thời gian chênh lệch Thiếu Kiệt mới hướng mọi người nói.

- Tầm 5 giờ máy Trương Hạo xuống sân bay, vậy là còn khoảng ba giờ nữa cậu ta tới. Chắc hiện tại cậu ta đang ở sân bay trong nước đi. Mọi người canh giờ đi rước Trương Hạo về rồi mọi người cùng đi gặp dì Huyền Thanh. Anh đi nghỉ ngơi chút đây.

- Ủa Thiếu Kiệt Trương Hạo đi từ sân bay về đây luôn cũng được mà. Mình ra đón cậu ta cũng tốn thời gian thôi.

Chu Tường mới hướng Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình dù sao hắn thấy Trương Hạo đến đây có địa chỉ Hánh lý thì có taxi có thể chở về đến.

- Trương Hạo hắn tiếng anh thì có hạn cũ chi thì có thừa. Nếu cậu ta đón taxi. nói cái địa chỉ chắc một giờ sau cũng chưa tới được nhà của mình đấy.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này mới khúc khích cười. Chu Tường bây giờ mới nhớ ra vốn tiếng anh của Trương Hạo đúng là có hạn nên cũng lắc đầu.

- Để đó anh canh cậu ta xuống máy bay rồi đón cho Thiếu Kiệt nghỉ ngơi đi anh thấy cậu mới là người thật sự cần nghỉ ngơi nhất đấy.

Lúc này từ trên lầu mời hướng xuống tiếng nói làm cho Thiếu Kiệt nhìn về phi lối cầu thang.

- Còn sớm mà sao không ngủ chút xíu nữa cũng được.

Thấy Lý Đồng đi xông Thiếu Kiệt mới hỏi hấn, lúc này Lý Đồng cũng lắc đầu.

- Ngủ được một chút buổi trưa cũng ổn rồi. Giấc ngủ trưa chỉ cần một chút là lấy lại sức cho cả một ngày với lại hôm nay cũng không phải hoạt động gì nhiều nữa. Lúc này tin nhắn của Huyền Thanh anh cũng nhận được rồi nên cứ để anh canh giờ ra đón Trương Hạo cho.

- Ấy vậy cảm ơn anh trước em đi ngủ một chút đây.

Thiếu Kiệt nghe Lý Đồng nói thế cũng cười cười. Hấn này giờ suy nghĩ nhiều. hoạt động trí óc cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn là hoạt động cơ bắp giờ có Lý Đồng thông thuộc đường lối chủ động đi đón Trương Hạo thì còn gì bằng.

- Ừa trong lúc chờ đợi thì để anh làm người cho hai cô nàng nhà chúng ta tập dợt làm MC đi chứ anh cũng không muốn thấy Trương Hạo trong trang phục váy ngắn cầm micro làm người dẫn chương trình đi.

Nghe hấn nói thế mọi người đều phá lên cười. Ai cũng vậy suy nghĩ xem nếu Trương Hạo thật sự mặc trang phục váy ngắn đứng trước đám đông chắc họ cũng tránh xa gian hàng đó một khoảng cách nhất định.

- Thôi nhờ anh giúp dùm hai người vậy mình đi ngủ đây!

Đợi cho Thiếu Kiệt vào phòng rồi Lý Đồng mới hướng mọi người lắc đầu nói.

- Thiếu Kiệt nhiều khi anh thấy có vẻ như cậu ta rất ít khi nào nói ra suy nghĩ của mình làm việc nhiều mệt mỏi đã đành lại không hiểu cậu ta là sao mà có thể sắp xếp mọi thứ như ý mình được nhỉ.

- Thiếu Kiệt trước giờ đều như thế không ai đọc được cậu ta đang nghĩ gì. Nhiều khi cũng muốn biết những việc làm của Thiếu Kiệt nhưng xem ra chẳng ai có thể đoán được. Cậu ta thường làm những việc mọi người không nghĩ tới thôi.

Hà Vi nghe Lý Đồng nói về Thiếu Kiệt như thế cũng cười đưa ra một chút nhận định của mình về Thiếu Kiệt. Bởi gắng bó với hắn lâu nay Hà Vi còn không biết rõ rằng Thiếu Kiệt đang nghĩ gì trong đầu. Dù cho cô nhiều lần có chú tâm đi đoán xem hắn sẽ làm việc đó như thế nào.

- Việc của Thiếu Kiệt anh thấy không phải lạ nhưng cậu ta suy nghĩ gì thì anh không biết nhưng anh biết kiến thức của cậu ta rất nhiều hầu như mọi mặt đều có từ kinh tế, cách làm giàu, lao động phổ thông, rồi thêm cả việc nắm bắt tâm lý của người khác như một nhà tâm lý học thật thụ nữa. Nhiều cái lắm mà anh không hiểu nếu một người ở độ tuổi như Thiếu Kiệt lại biết nhiều như thế thì cậu ta học chúng từ lúc nào. Mọi ngày toàn Thấy Thiếu Kiệt ung dung như không có gì xảy ra thôi.

Chu Tường lúc này cũng bình về những gì hắn biết về Thiếu Kiệt. Hắn thấy dung nạp một lượng lớn kiến thức và ghi nhớ nó một cách đơn giản là điều mà tất cả mọi người đều muốn nhưng chưa bao giờ hắn thấy có người vận dụng kiến thức của mình cực kỳ tốt như thế.

- Không hẳn đâu Thiếu Kiệt còn biết rất nhiều câu chuyện. Như truyện hello kitty đấy không hiểu cậu ta lấy đâu ra hôm nay cũng là lần đầu tiên em nghe thấy chuyện đó.

Trâm ngâm một lúc Lý Đồng mới hướng mọi người trong phòng hỏi nhỏ.

- Vậy mọi người cũng không ai kiểm bài test IQ cho Thiếu Kiệt làm thử à? Nếu biết IQ của cậu ta bao nhiêu thì chúng ta sẽ hiểu được tại sao cậu ta

lại biết được nhiều điều đến thế.

Lý Đồng Thấy việc này liên hệ tới tư duy của Thiếu Kiệt rất nhiều mà không một ai ở đây lại nghĩ đến vấn đề này. Nên hẳn cũng muốn thử hỏi xem Thiếu Kiệt đã làm bài test này chưa nếu rồi thì kết quả điểm số sẽ là bao nhiêu so với kiến thức của cậu ta.

- Ấy cái này hình như Thiếu Kiệt chưa làm qua à. Nếu cậu ta làm qua thử một lần biết đâu số điểm rất cao đấy.

Chu Tường lúc này mới nói với mọi người hẳn thấy từ lúc làm việc với Thiếu Kiệt tới giờ vẫn chưa bao giờ nghĩ đến điều này giờ Lý Đồng nói thế hẳn cũng muốn biết điểm IQ test của Thiếu Kiệt sẽ là bao nhiêu.

Hà Vi lúc này mới khều khều nhẹ rồi đem thắc mắc của mình hỏi Nhã Oanh.

- Cái gì là IQ test thế Nhã Oanh?

Đưa mắt nhìn Hà Vi chăm chăm lúc này Nhã Oanh cũng biết thêm là có một người bên cạnh mình còn không biết đến bài kiểm tra trí tuệ. Nhã Oanh lúc này mới thờ dài nói.

- IQ là Chỉ số thông minh, viết tắt của intelligence quotient trong tiếng Anh. còn test IQ là một bài làm dựa theo các câu hỏi và câu trả lời được những nhà khoa học liệt kê về sự vận động của trí não.

- À thì ra là chỉ số thông minh. Nói như vậy cho dễ hiểu hơn mà làm bài kiểm tra đó dễ hay khó vậy?

Hà Vi hỏi Nhã Oanh vì bản thân cô chưa bao giờ làm qua bài kiểm tra này bao giờ có chăng chỉ là những bài tập của một số người bên quân đội đưa cho mình chứ không hoàn toàn biết về nó như thế nào.

- Vậy được rồi hôm nào anh đi mượn một bộ về em với Thiếu Kiệt làm thử sau đó xem thử IQ của Thiếu Kiệt với em được bao nhiêu giờ thì tập trung vào chuyện chính nào.

Biết Hà Vi cũng chưa làm qua bài test này Lý Đồng cũng gật đầu. Hấn định vào một ngày nào đó sẽ để cho Thiếu Kiệt làm kiểm tra thử. Để giải quyết sự tò mò trong lòng mình.

Chu Tường lúc này cũng lấy máy tính ra làm những việc mình cảm thấy cần thiết để cho những ngày sắp tới Hà Vi, Nhã Oanh với Lý Đồng thay nhau hỏi đáp và chuẩn bị cho những gì ngày Khai mạc triển lãm sẽ làm.

Thời gian chậm chậm trôi qua khi đồng hồ Lý Đồng Báo hiệu thời gian đến giờ đi đón Trương Hạo. Hấn mới rời đi mọi người thì cùng nhay thay đồ tắm rửa đợi Trương Hạo về rồi cùng nhau đi đến điểm hẹn của Huyền Thanh.

Thiếu Kiệt cũng thức tỉnh khi Nhã Oanh vào đánh thức hấn dậy sau một giấc ngủ tạm thời Thiếu Kiệt cũng cảm thấy khỏe hơn nhiều so với ngày hôm qua.

Lúc Thiếu Kiệt rời khỏi phòng mình tắm rửa thay đồ xong thì cũng là lúc Trương Hạo về đến nhà, Tùng hành lý. và những thùng gỗ hấn mang theo được chở từ Sân bay về.

Thấy Thiếu Kiệt ra đến Trương Hạo mới hướng về hấn nói.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong băng rôn treo phía trên gian hàng cũng làm luôn rồi. Vì sợ bên chuyên phát không kịp giao qua bên này nên mình đem theo tình tiền hành lý thêm nên để ở khoan hành lý giờ kiểm tra lại máy móc một chút xem thế nào là ổn.

Thiếu Kiệt thấy một đồng đồ Trương Hạo đem theo cũng gật đầu nói.

- Cứ đợi khởi động hai cái máy chủ xem như thế nào còn những thứ khác kiểm tra sau cũng được. Đồ đạc Ngọc Nhi làm đủ cả hết chứ.

- Yên tâm cả ngày hôm qua họ chỉ tập trung làm đồ của mình thôi Ngọc Nhi hồi họ quá trời. Với lại cũng không phải số lượng qua nhiều tuy đúng là hàng gấp nhưng cũng không đến nỗi nào. Mà Thiếu Kiệt này tao thấy nên mua một chiếc xe bán tải hoặc ô tô để đi lại chứ lần nào cũng đi taxi như thế này bất tiện quá.

Nghe Trương Hạo nói thế không phải sai nhưng Thiếu Kiệt hiểu sở hữu nhà tại đất nước này còn dễ hơn là mua xe ô tô nên mới nói với hắn.

- thôi đi ông nội mày có biết là muốn mua một chiếc xe bên đây dễ à. Chưa tính tới những thứ khác chỉ là thủ tục với thuế không cũng là giá cao ngất ngưỡng rồi đây đừng có mà ham nếu thật sự có tiền mua ô tô cá nhân thì mua hẳn siêu xe cho rồi. Theo tao biết là không quá 15% cư dân nước này có ô tô riêng đâu. mà dù họ có tiền cũng không mua ô tô, vì nước họ có quá nhiều những phương tiện công cộng hiện đại rồi.

Thấy cuộc đối thoại của hai người Thiếu Kiệt và Trương Hạo Lý Đồng lúc này cũng lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt nói đúng đây Trương Hạo đa số ở đây ít người mua ô tô lắm. Bởi vì theo anh được biết giá thành mua một chiếc ô tô trong nước bằng với lại việc mua nhà ở mỹ đây không giỡn chơi đâu.

- Không lẽ thuế xe bên này cao dữ vậy sao thấy trên ti vi ai cũng có xe ô tô riêng đang lý ra nó phải là rẻ mới đúng.

Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt mới lắc đầu cười. Hắn thấy Thăng này quá tin vào những phim truyền hình nhiều tập nên mới có tâm lý rằng xe ô tô đối với quốc gia này là rẻ nên mới nói.

- Mà y có thấy phim nào để nhân vật chính nhân vật phụ, đi bộ từ đầu đến cuối không? Cái đó chỉ là phim thôi. Mà Phim thì chỉ có một số thứ giống thật đâu phải lúc nào cũng đúng.

- Cái này thì anh xác nhận em có biết là để có một chiếc xe theo anh nhớ Hiện có 5 yếu tố chính quyết định chi phí sở hữu một chiếc xe ô tô mới ở Singapore. Đó là Giấy phép sử dụng ô tô, chi phí vay ngân hàng, Phí đăng ký bổ sung (ARF), Thuế đường, và Phí bảo hiểm. Giá xe bán tại đại lý được tính dựa trên giá trị thực của xe trên thị trường (giá OMV), cộng thêm thuế tiêu thụ đặc biệt 20% và thuế hàng hoá - dịch vụ (GST) là 7%, cùng với chi phí vận hành đại lý và lợi nhuận của đại lý.

Nghe Lý Đồng nói ra một đồng thứ thuế Trương Hạo cũng há hốc mồm hẳn không nghĩ nhiều như thế nhưng cũng tính toán một chút rồi mới hướng Lý Đồng nói.

- Nhưng em thấy cũng không đến nỗi phải đắt như mua nhà đi nó chỉ 20% thuế tiêu thụ đặc biệt thôi chứ có phải cao đâu mà làm gì mắc thế.

- Ấy quên nói với em ngoài những cái này còn có những thứ thuế khác nữa. Mà để làm một giấy phép lái xe không đơn giản đâu. Để có Giấy phép sử dụng ô tô, người dân phải tham gia vào buổi đấu thầu được tổ chức trong khoảng từ ngày 1 đến ngày 7 hàng tháng. Hệ thống Giấy phép sử dụng ô tô bao gồm 7 hạng mục cho các loại xe ô tô nhỏ, trung bình, hạng sang và xe máy. Hầu hết Giấy phép sử dụng ô tô đều là loại không thể chuyển nhượng. Mỗi Giấy phép sử dụng ô tô có giá trị trong vòng 10 năm và trước khi hết hạn, chủ xe có thể đăng ký gia hạn. Nếu chủ xe không có Giấy phép sử dụng ô tô và bị cảnh sát bắt được, xe sẽ bị tịch thu, đưa vào bãi tiêu huỷ. Chi phí mua Giấy phép sử dụng ô tô tại Singapore đang ngày một tăng cao. vào khoảng 52.000 SGD tức là tương đương 38.200 USD.

Nhìn thấy Trương Hạo nghe cái tiền làm giấy phép sử dụng ô tô mà hấn lắc đầu không thôi. Tuy Thiếu Kiệt cũng biết là bên đây sở hữu ô tô không đơn giản nhưng không ngờ nó lại tốn tiền đến thế.

Bước đến vở vai Trương Hạo Thiếu Kiệt biết tên này muốn một lần có một chiếc ô tô riêng nên mới đề nghị Thiếu Kiệt sắm xe riêng ở nước ngoài vì thuê trong nước khá cao nên không dễ dàng sở hữu xe ô tô nên vở vai nói.

- Thôi chịu khó đi mày! mai một công ty phát triển thì mua ô tô sau giờ còn trong thời kỳ khó khăn không thể phí tiền vào những thứ tiêu sản được.

- Nói Thiệt với các em mấy người mua xe ô tô chưa chắc đã nuôi ô tô được đâu đừng thấy như thế mà lầm. Một số chủ sở hữu xe muốn tiết kiệm thường hay mua các gói bảo hiểm ô tô cơ bản họ được khuyến cáo mua gói bảo hiểm toàn diện, bao gồm cả trách nhiệm gây tử vong hay chấn thương cho bên thứ ba, làm hỏng xe người khác, cháy xe, trộm xe, chi phí sửa xe sau tai nạn...

Lý Đồng hiểu rõ những người đã từng mua ô tô phải than phiền như thế nào và hấn cũng muốn cho Trương Hạo biết đối với người dân ở đây việc có ô tô và phải chịu chi phí cho một ô tô lăn bánh trên đường là không hề rẻ.

- Phí bảo hiểm ô tô toàn diện là khoảng 1.275 SGD/năm, với chính sách giảm 10% phí bảo hiểm mỗi năm nếu không đòi bồi thường (NCD) và không giảm quá 50% toàn kỳ bảo hiểm. Như vậy, chi phí bảo hiểm ô tô trong 10 năm có thể lên đến khoảng 13.000 SGD. Cộng các khoản trên lại, tổng số tiền phải chi để một chiếc xe có thể lăn bánh hợp pháp ở Singapore trong 10 năm là gần 210.000 SGD vào khoảng 155.000 USD đi.

Nghe tới một con số để có thể chạy một chiếc xe trên đường của Singapore Trương Hạo lắc đầu. Hắn từ khi thấy chiếc ô tô và được ngồi lên nó bắt đầu từ chiếc xe của Hà Thúc.

Đến bây giờ cứ thấy mỗi lần Thiếu Kiệt đi đâu đều được Hà Thúc cho mượn xe riêng và có tài xế riêng nên hắn cũng ước mơ. Nhưng khi nghe đến thuế để sở hữu ô tô trong nước hắn đã phải lắc đầu.

Giờ ra nước ngoài hắn vẫn thường nghe nói giá ô tô rẻ nên muốn Thiếu Kiệt mua cho một chiếc nhưng hắn chọn quốc gia sai lầm bởi vì ở đây do vấn đề môi trường mà sở hữu một chiếc xe cũng không thua kém gì với quốc gia của mình.

- Thôi sau này giàu có về nước mua xe cho chắc ăn. Tưởng đâu nước ngoài ô tô rẻ còn nói Thiếu Kiệt sắm một chiếc ai ngờ nó cũng không thua kém bao nhiêu đành vậy đi.

- Ừ sau này giàu anh em mình mỗi người một chiếc xe sau. Không phải mà vẫn thích chiếc xe hơi đó của Hà Thúc ở sân bay Ngọc Châu sao. Mai mốt có tiền rồi thì nói Hà Vi nhờ Hà Thúc chuyển nhượng lại nhưng đợi giàu đã giờ anh em mình còn nghèo mà.

Trương Hạo cũng biết những thứ Thiếu Kiệt hứa thường hắn sẽ làm việc này cũng vậy. Chỉ qua việc Thiếu Kiệt hắn để ý đến sở thích của mình làm làm cho Trương Hạo cũng cảm thấy phần nào vui vẻ.

Dù sao Thiếu Kiệt vẫn là người hiểu rõ hắn nhất, nên hắn biết sau này sẽ có một chiếc ô tô như hắn thích do Thiếu Kiệt sẽ thực hiện lời hứa của mình, nên cũng không đề cập đến chuyện này nữa.

[6]

[6]

Chương 283: Merlion

Mọi người đợi chờ Thiếu Kiệt và Chu Tường kiểm tra hai bộ máy chủ kết nối lại với nhau dù cho họ có vừa cười đùa vừa nói chuyện nhưng Thiếu Kiệt vẫn làm việc khá nhanh đợi cho mọi thứ cảm thấy không có gì phải lo lắng lúc này mới cùng nhau đi đến chỗ hẹn với Huyền Thanh.

Trương Hạo lúc này ngồi trên xe mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa Di Huyền Thanh làm gì mà mới tiệc nhóm người bọn mình vậy Thiếu Kiệt.

- À không có gì chẳng qua là mới ký được hợp đồng với trung tâm thương mại đang đấu thầu đây. Giờ đạt được rồi Huyền Thanh muốn cùng mọi người ăn mừng vì ở đây chỉ có bọn mình là người quen nên mới sắp xếp chuyện này.

Lý Đồng và Chu Tường thì hiểu tại sao Huyền Thanh lại đạt được hợp đồng này nhưng Thiếu Kiệt đã không muốn nói rõ thì mọi người cũng hiểu nên im lặng.

Kê công không phải là tính cách của Thiếu Kiệt hẳn thấy mình cũng chẳng giúp được gì, Chỉ vì đúng thời điểm người gây chuyện lại là người khác. Lợi ít hẳn lấy được cũng đã có rồi nên thôi.

- Mà không biết chỗ di Huyền Thanh lớn đến mức độ nào phải như thế nhỉ. Chắc công trình này không phải nhỏ đi.

Lý Đồng lúc này mới gật đầu xác nhận với mọi người.

- Mọi người hình như vẫn chưa đi tham quan nó đi. Vivo city nằm ở trong khu HarbourFront của Bukit Merah. Trước đây chỗ này là phòng triển

lâm của trung tâm thương mại thế giới nó có diện tích 140 ngàn mét vuông. Công trình xem như là một công trình trọng điểm lúc mới khánh thành à.

Nghe được về cái trung tâm thương mại mà Huyền Thanh đấu thầu được Thiệu Kiệt cũng gật đầu. Cũng biết tên gọi trung tâm này vì mấy năm sau đó quốc gia của hấn cũng có những trung tâm mang tên vivo city được xây dựng.

- Xem ra không phải công trình nhỏ nhỉ như thế hèn gì bị cạnh tranh xấu cũng là điều hiển nhiên đi.

- Các em không biết từ lúc khánh thành đến này vivo city đề có một chương trình lớn hần năm là đếm ngược năm mới. Năm nào cũng vậy, năm nay qua khỏi giáng sinh chắc lại tổ chức như hai năm vừa rồi năm nào cũng kéo dài cả tiếng hơn đấy.

Mọi người đang tưởng tượng theo cảnh trí của những ngày đó sẽ như thế nào. Ai cũng hiểu thời điểm diễn ra sự thay đổi của một năm là thời điểm giao thừa ở mỗi quốc gia.

Những nơi khác biệt nhau ở từng múi giờ sẽ đón giao thừa với múi giờ của họ đó làm một thời điểm mà hầu như ai cũng mong muốn đến góp một phần vào sự kiện và hơn thế nữa là được thưởng thức những cảnh đẹp của pháo hoa đem lại.

- À giáng sinh sắp tới rồi lần này mấy đứa định làm gì. Chứ làm việc không cũng không thú vị à.

- Chắc khoảng thời gian đó em và Hà Vi Nhã Oanh sẽ không ở đây nên muốn đi đâu chỉ có Trương Hạo hoặc Chu Tường đi đâu thì đi chứ em không biết à.

Thiếu Kiệt dự định sẽ không ở đây lâu sắp xếp mọi thứ ổn thỏa sau triển lãm sẽ đi Thụy Sĩ để có thể biết được mình lấy lại được bao nhiêu tiền vốn cần thiết.

- Thôi đến nơi rồi chào mừng mọi người đến với tượng đài quốc gia Singapore Lau Pa Sat

- Ủa không phải tượng của Singapore là cái con sư tử biển sao?

Chu Tường lúc này cũng thắc mắc thường anh ta thấy mọi người nhắc đến Singapore chỉ qua cái bức tượng hình sư tử biển mà mọi người vẫn muốn nó có mặt trên những món đồ lưu niệm của mình khi đem về nước.

Cái đó chỉ là biểu tượng của Singapore với thế giới thôi còn đi cùng với Singapore theo năm tháng là nơi đây. Nó được xây dựng vào năm 1894 so với lịch sử thì nó là một đại diện không hề thay đổi của đất nước.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn lấy toàn bộ nơi mình đang được Lý Đồng giới thiệu. Với mái gò và kiến trúc phương tây ở giữa lại có một cái tháp đồng hồ. Hai bên đường là một dãy hành lang cho khu vực này.

- Nhìn cứ giống như một khu chợ nhỉ? Nhưng xem ra mặt bằng khá rộng rãi.

- Ở nơi này sử dụng hình bát giác để xây dựng nên trước đây quá khứ của nó là một thị trường cá, nằm ở bờ phía nam của Sông Singapore gần phía bắc của Market Street. Vào ngày 4 tháng 11 năm 1822, như là một phần của kế hoạch chung của ông để sửa sang thị trấn, Stamford Raffles đã đưa ra chỉ thị để di chuyển thị trường cá sang Telok Ayer. Việc xây dựng thị trường Telok Ayer bắt đầu vào năm 1823 dưới sự giám sát của cảnh sát Francis James Bernard tại một địa điểm ở phía nam của Market Street trên vịnh Telok Ayer.

Nghe được thời gian có vẻ không khớp lắm nên Hà Vi mới hỏi Lý Đông về việc chênh lệch thời gian này.

- Ấy sao anh nói nó được xây dựng năm 1894 giờ lại là 1822 là sao?

- 1894 chỉ là thời điểm xây dựng lại thôi còn nó được hình thành năm 1822 trải qua nhiều giai đoạn lịch sử mới tạo nên nó. Gồm tám công bốn công lớn và bốn công nhỏ. Nhưng bên trong mới là đặc điểm thú vị. Ở đây từng là tòa án lương thực và nhiều biến cố đến năm 1973 thì nó mới được công nhận là di tích quốc gia.

Lý Đông vừa nhìn trung tâm này cũng suy nghĩ một chút về những thứ nó đã trải qua. Rồi hướng Thiếu Kiệt và mọi người nói.

- Thôi để gọi cho Huyền Thanh xem cô ta đang ở đâu chứ nếu không biết cô ta ở đâu cũng khó có thể gặp mặt.

Trương Hạo lúc này mới hướng Lý Đông hỏi.

- Ủa sao không phải là Nhà mà lại là trung tâm ăn uống như thế này. Nếu nhà hàng thì có thể biết được địa điểm cần đến có phải hay hơn không?

Thiếu Kiệt cũng có thắc mắc như Trương Hạo bởi hẳn thấy nhà hàng chắc chắn sẽ tốt hơn và có một sự riêng tư nhất định nếu có phòng vip hoặc là một bàn riêng ở một góc hơn là tập trung như thế.

- Ở Singapore đúng là có nhà hàng nhưng một số nhà hàng ở đây chi phí đắt đỏ và chỉ chuyên về một món đồ ăn nhất định còn với trung tâm như thế này có thể có khá nhiều nhà hàng và có nhiều loại ẩm thực khác nhau pha trộn giữa văn hóa vùng miền của từng khu vực lân cận.

Giờ Thiếu Kiệt mới hiểu được tại sao Huyền Thanh lại chọn một trung tâm ăn uống hơn là nhà hàng bởi vì tại nhà hàng họ chỉ chuyên phục vụ một

món ăn nhất định mà họ cho là họ làm ngon nhất còn tại trung tâm này mọi nhà hàng đều cạnh tranh và có một món ngon của mình.

Thực khách có thể chọn lựa toàn bộ những món ngon ở đây tạo cho mình một bữa ăn toàn những món ăn phong phú của nhiều nền văn hóa mà không lo lắng tới việc mình sẽ bỏ lỡ một món ăn nào.

Gọi cho Huyền Thanh nói một chút gì đó Lý Đồng mới lắc đầu hướng mọi người nó.

- Đợi một chút vậy cô ấy đang tranh thủ đến đây có một số việc nên đến trễ. Giờ này làm gì nhỉ

Lý Đồng ra vẻ suy tư bởi một đám người nếu đến trước vào lúc này cũng không biết phải làm gì? Thiệu Kiệt lúc này mới hướng lý Đồng nói.

- Thôi thì cứ đứng đợi một chút cũng được dù sao Di Huyền Thanh cũng gần đến rồi đi tới đi lui lát nữa cũng phải tìm kiếm.

Nghe Thiệu Kiệt nói thế mọi người cùng gật đầu. Họ thấy Thiệu Kiệt nói không sai đợi người khác mà đi tới đi lui lát nữa Huyền Thanh đến cũng mất thời gian đợi họ.

Nhã Oanh lúc này mới hướng Lý Đồng để giải đáp những thắc mắc của mình. Vì dù lần trước có đi tham quan nhưng với tư cách cá nhân và chỉ biết một số ít ở đất nước này không như người bản xứ là Lý Đông.

- Lý Đông con sử tử biển của quốc gia các anh có tên là gì vậy. Thường mọi người đều gọi nó là sử tử biển nhưng là biểu tượng của một quốc gia thì nó phải có tên chứ.

câu hỏi của cô cũng làm đánh thức một chút tò mò trong lòng của mọi người. Bởi vì cô nói không sai một biểu tượng đi khắp thế giới đại diện cho

một quốc gia thì không thể nào lại không có tên gọi của nó và tại sao có tên đó thì người bản xứ lúc nào cũng là người biết rõ nhất.

- À biểu tượng ấy có tên là Merlion là một biểu tượng đầu sư tử mình cá. Vốn nó là biểu tượng của đất nước.

- Khoang Khoang có cái này thắc mắc này tại sao lại lấy đầu sư tử mình cá mà không phải là cái khác. mà phải là một sự lai giống vậy?

Chu Tường nãy giờ cũng muốn tìm hiểu điều này. Vốn dĩ nếu để là một hình con sư tử hay một con rồng một con linh vật khác đều được nhưng tại sao họ lại chọn cho mình một linh vật có thể nói là theo truyền thuyết.

Lý Đồng lúc này cũng cười. Rất nhiều người thường hay hỏi câu này Chu Tường cũng không ngoại lệ số người đó là điều hiển nhiên.

- Cách đây 50 năm, vào giai đoạn lập quốc, người Singapore muốn tìm kiếm một biểu tượng đại diện cho hình ảnh đất nước vốn còn non trẻ. Nhiều ý tưởng được đưa ra thảo luận, nào là hoa cỏ, chim chóc, cá cảnh... Lúc bấy giờ, một người đàn ông quốc tịch Anh tên là Alec Fraser-Brunner, thành viên của Souvenir Committee, đồng thời quản lý thủy cung Van Kleef, Singapore đã đưa ra ý tưởng kết hợp đầu sư tử và mình cá thành biểu tượng Merlion.

Biết mọi người sẽ không chấp nhận với một vấn đề đơn giản như thế này. Nếu chỉ với một lý do là ý tưởng của một người quản lý thủy cung thì chắc chắn người khác sẽ càng không thấy thú vị mà làm thành như thế nên Lý Đồng mới nói tiếp.

- Lý do là Singapore ngày xưa vốn là một làng chài có rất nhiều cá, nên Fraser-Brunner vẫn muốn biểu tượng có liên quan đến cá. Hơn nữa, tên gọi của Singapore trước đây là Singapura, theo tiếng Malaysia nghĩa là thành

phổ sư tử, do hoàng tử Sang Nila Utama khi phát hiện ra Singapore tin rằng mình đã nhìn thấy loài vật này sinh sống tại đây.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu. Như thế thì họ mới lấy biểu tượng này chứ khơi khơi lại làm một cái biểu tượng quái đời thì ai mà chịu nổi.

- Thì ra là như thế hèn gì cứ thấy nó lại mang dáng vẻ như thế này.

Hà Vi với Nhã Oanh bây giờ cũng hiểu tại sao singapore lại mang biểu tượng này mà ai nấy đều cho đó là một sự phù hợp vốn có.

- À Các em chắc có chụp hình với hình merlion ở ngoài rìa hướng biển nhỉ?

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu xác nhận điều này hoàn toàn đúng bởi vì ai khi đến thành phố này đều là sẽ chụp hình với nó. Lý Đồng lúc này mới cười cười.

- Các em có biết nó đã được di chuyển hai lần rồi mới trở về vị trí hiện nay.

Cả Thiếu Kiệt lúc này cũng bất ngờ hẳn vốn nghĩ cái tượng đó

- Vốn nguyên mẫu của merlion với chiều cao 8,6m và trọng lượng 70 tấn, được đúc bằng xi-măng fondué bởi nghệ nhân Singapore quá cố, ông Lim Nang Seng. Bức tượng Merlion thứ hai có kích thước nhỏ hơn với chiều cao 2m và nặng 3 tấn, cũng do nghệ nhân này thực hiện. Thân tượng được đúc bằng xi-măng fondué, lớp áo bên ngoài được làm từ những chiếc đĩa bằng sứ và đôi mắt của Merlion là hai tách trà nhỏ màu đỏ. Ngoài ra ở singapore vẫn còn có 4 bức tượng merlion khác nữa

- À thì ra cái con nhỏ đối diện với con lớn là cùng một người làm. Ủa nhưng mà vẫn còn những bức tượng khác được đặt ở đâu.

Hà Vi lúc này cũng muốn biết những bức tượng khác ở đâu vì nếu nói rõ là vẫn có những bức tượng khác cũng không kém.

- Ừ còn ba nơi có những bức tượng này một là bức tượng ở trên đỉnh Faber. còn ba cái lần lượt là Sư tử biển cao 37 m trên đảo Sentosa, nơi đây cũng chính là một khu tham quan, khách du lịch có thể trèo lên tận đỉnh. Còn cái còn lại là Sư tử biển cao 3 m ở Tổng cục du lịch gần đường Grange, khánh thành năm 1995.

- Cái con 37 mét ở đâu bữa nào rảnh đi xem mới được. Chắc nó phải bị lấm đấy.

Trương Hạo nghe qua được từ 37 mét cũng nhanh chóng muốn đến bởi nếu với chiều cao như thế con sư tử biển phải rất bị bởi nó có thể cao bằng toàn nhà 12 13 tầng.

- Cái này chừng nào rảnh thì đi còn không thì mai một có dịp đi thử mới được.

Thiếu Kiệt cũng đang tưởng tượng xem một con sư tử biển đồ sộ có độ cao 37m thì sẽ như thế nào. Ngay lúc này âm thanh của Huyền Thanh vang lên.

- Ấy để mọi người đợi lâu. Mà mọi người nói cái gì mà có vẻ hào hùng quá vậy?

Thấy Huyền Thanh tới trong vội vã Thiếu Kiệt cũng cười đáp lại câu hỏi của bà.

- Cũng không có gì chỉ là đề tài về mấy con sư tử đá thôi. Mà bọn cháu cũng không đợi quá lâu đủ biết thêm còn nhiều chỗ mình chưa đi tham quan thì cô đến ấy mà.

- Đất nước này cô còn nhiều chỗ chưa đi nữa mà nói gì các cháu thôi cô có đặt bàn sẵn rồi mọi người đi thôi.

Huyền Thanh không muốn phải để cho bọn người Thiếu Kiệt đứng đợi bên ngoài như thế này. Bởi bà là người hẹn lại để bọn hán đợi đã là không tốt gì nên hối thúc mọi người.

Lúc này một chiếc xe chạy đến trước mặt mọi người dừng lại. Người trên xe mới mở cửa ra. Một người đàn ông trung niên với giọng ồn ồn hướng về nhóm Người Thiếu Kiệt nói.

- Ấy Chị Thanh sau lại bỏ đi khi chưa bàn bạc xong điều gì hết thế? chúng tôi vẫn chưa bàn xong mà chị lại bỏ đi như thế là không hợp lý lắm nhỉ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 284: Ngày Xui Xẻo

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn tới người đàn ông vừa nói chuyện kia. Hắn nhú mày có vẻ không thật sự hài lòng. Vì nguyên nhân khiến Huyền Thanh đến trễ có thể do người này gây ra để bọn hắn đợi và còn mặt dày chạy đến đây.

Huyền Thanh lúc này cũng có vẻ cáu gắt nhìn người đàn ông vừa mới xuống xe với thái độ khó chịu thấy rõ.

- Xin lỗi việc làm của ông tôi không thể nào chấp nhận. Ông nên đi kiếm người khác mà hợp tác. Ông không thấy việc ông yêu cầu là một điều phí lý đến mức bản thân đưa nhóc năm tuổi cũng biết hay sao hả Choi Kang

Khác với sự khó chịu của Huyền Thanh người đàn ông Choi Kang còn cười đùa như đây là một việc hiển nhiên nhìn Huyền Thanh nói.

- Tôi chẳng thấy điều gì phi lý cả chỉ cần cô chịu ký giấy chuyển nhượng lại toàn bộ công trình cho tôi lúc đó không phải tốt hơn sao. Cô Nhắm cô có thể thi công cái trung tâm thương mại đó hoàn thành hay sao. Phải biết chỗ đứng của mình ở đâu chứ.

- Anh Choi Kang tôi nói cho anh một điều anh nên nhớ bản thân anh đã không có tư cách đấu thầu thì tư cách đâu để anh thi công. Anh phải hiểu tại sao trung tâm thương mại không cho phép anh đấu thầu đơn giản vì các công trình của anh không đủ chất lượng. Chỉ sau hai năm toàn bộ kiến trúc được sơn lại xuống màu trầm trọng anh nói họ nhiều kinh phí để mỗi năm đều tốn một lượng lớn tiền để thi công lại hay sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng hẳn đứng một bên không nói gì. Vì việc này không phải của hắn chuyện kinh doanh của Huyền Thanh hắn thấy để

tự bà giải quyết là tốt nhất không cần nhất thiết chuyện của người khác lại xen vào.

- Xem ra cô hoàn toàn tự tin mình làm được nhỉ? Có phải hay không điều này còn chưa chắc được đâu. Làm người nên thức thời. Đừng nhìn vào vẻ bên ngoài mà đánh giá những thứ đang đạt được.

- Tôi cũng báo cho anh một tin. Việc bên tôi thi công hợp đồng này vào năm sau là điều đã định anh cũng không cần phải hăm dọa. Vốn dĩ chuyện này không tới đâu. Nhưng nếu anh còn dây dưa. Tôi sẽ thừa anh ra toàn vì tội quấy rối người khác. Với mục đích đe dọa uy hiếp.

Choi Kang lúc này lắc đầu cười cợt. Nhìn Huyền Thanh xem như những lời của cô không có tác dụng nói,

- Ai! người nào dám làm luật sư cho cô. Cô Huyền Thanh cô nên nhớ nơi đây là singapore tốt nhất cô nên làm theo những gì tôi nói thì họa may cô còn có những công trình sau này.

- Tôi là luật sư cho cô ấy đấy!anh thắc mắc không Choi Kang. Hay còn gọi là Choi Chó Điên?

Âm thanh phát ra từ sau lưng Thiếu Kiệt làm hắn cũng nhìn ra sau thì thấy Lý Đồng lên tiếng hướng về người đàn ông tên Choi Kang kia nói chuyện. Còn đem cả tên gọi có vẻ như người đó không muốn nghe thấy. làm cho Choi Kang cũng bất ngờ.

Choi Kang nghe được tên gọi của mình mà những dân anh chị đặt cho hắn cũng vô cùng bức tức định lên tiếng mắng thì thấy Lý Đồng bước ra hắn xăm mặt lại. Bởi hắn cũng không để ý đến Lý Đồng trong nhóm người Huyền Thanh gặp mặt giờ thấy mới thấy rõ diện mạo của Lý Đồng cũng ra vẻ tự nhiên cười cười.

- Tưởng ai xa lạ thì ra Đồng luật sư. Xem ra hai năm nay Đồng luật sư vẫn sống tốt nhỉ. Có những chuyện tốt nhất anh không nên can thiệp vào. Hiện tại anh không có gì như năm đó đâu mà vẫn cái giọng ấy nhỉ. Nghĩ cũng không tệ bạn gái của anh năm đó hình như cũng vì anh đụng tới người không nên đụng mới phải bỏ anh đi nhỉ. Nghe nói anh từng sống trong biệt thự giờ lại phải ở khu tập thể anh thấy sao cuộc sống như thế này?

Thiếu Kiệt lúc này thấy tay của Lý Đồng nắm thật chắc rung rung cũng hiểu anh chàng này có một quá khứ không vui. Nhưng Thiếu Kiệt chưa bao giờ nghĩ đến một người từng làm ra tiền, từng sống trong biệt thự của chính mình. Gặp phải biến cố như thế nào nên giờ phải ở nhà theo dạng khu tập thể.

- Anh nói đúng tôi hiện tại cũng không còn gì để mất. Nếu tôi nhớ không lầm mấy người đâu có gọi tôi là Đồng luật sư mà hình như là Lý liễu mạng nhỉ. Cái tên đó nhiều người hơn anh còn phải lo thì bản thân anh tôi liễu cái mạng này cũng chẳng làm gì đâu đúng không.

Choi Kang lúc này cũng xăm mặt những người như hấn đúng là có tiền nhưng đụng phải người như Lý Đồng thì đúng thật không nên. Hấn lúc trước còn dám bán cả nhà cửa để theo kiện thì hiện tại không còn gì Lý Đồng có thể làm đến mức độ nào.

Năm đó hấn cũng từng là đàn em của người kia. Mà đối đầu trực tiếp với Lý Đông cũng hiểu được đôi chút về sự liễu không biên giới của anh ta.

- Sao Huyền Thanh có cần tôi làm bản kiện chính thức họ không chỉ cần ba mươi phút thôi những hồ sơ của họ về các điều đang làm sẽ có hết trong tờ khiếu kiện đấy.

Choi Kang lúc này cũng lo lắng như ra vẽ cười đùa. Đúng thật hiện tại Lý Đồng không có gì nhưng ai biết hấn nắm giữ những chứng cứ phạm tội

nào của mình nên Choi Kang cũng chỉ đành cười cười giả vờ nói.

- Ấy Ấy! làm gì mà căng thẳng thế mọi chuyện đâu còn có đó. mà đừng làm như thế chứ tôi chỉ đùa mà thôi. Được rồi không làm phiền mọi người gặp mặt nữa tôi có việc phải đi đây.

Hắn vừa nói vừa chạy thoát khỏi chỗ này thật nhanh. Thiếu Kiệt nhìn thấy những điều đó cũng có thắc mắc của mình nếu mà Lý Đồng có tiếng nói như thế cũng không bị những người đồng nghiệp luật sư của mình làm khó dễ. Mà hiện tại nhìn như có vẻ như anh ta trên cơ những người này rất nhiều.

Đợi cho những người kia đi mất Thiếu Kiệt mới hướng Lý Đồng nói.

- Xem ra anh cũng không phải bình thường nhỉ! Nếu không tên đó cũng không chạy dài như thế.

- Cậu đùa khi này chỉ hù hấn thôi. Tôi hiện tại không có gì để đâu với bọn chúng cả. Hắn sợ vì trước đây tôi kéo người trên hắn phải bị tử hình đúng nghĩa thôi. Chứ nếu mà như cậu nói thì tôi cũng không đến nỗi như ngày hôm nay.

Nghe lời Lý Đồng nói mọi người đều cười lên còn Thiếu Kiệt thì hiểu Choi Kang vì một lần thấy người trên mình bị kéo xuống nên nảy sinh tâm lý ném chuột vỡ bình nên mới như thế.

- Xem ra trước đây anh tung hoành ngang dọc trong giới luật sư cũng tên tuổi không nhỏ nhỉ.

Vừa đi Thiếu Kiệt vừa nói ra cảm nhận của mình về những gì hắn suy nghĩ. Bởi nếu là một luật sư vô danh thì Lý Đồng đã không thể nào chỉ với hù dọa mà đem Choi Kang bỏ chạy được. Chắc chắn trước đây Lý Đồng cũng không phải là một luật sư bình thường theo suy nghĩ của hắn.

- Thôi đi! chuyện đó qua lâu rồi giờ có nhắc lại cũng chẳng được gì thôi cố gắng sau này ít tiếp xúc với bọn đó càng ít càng tốt. Mà sao Huyền Thanh cô lại đụng chạm đến bọn người đó thế.

Huyền Thanh nghe Lý Đồng nói thế cũng lắc đầu. Từ khi cô vừa ký hợp đồng xong Choi Kang lại xuất hiện nói muốn bàn bạc với cô về việc làm ăn. Không ngờ cái hấn muốn bàn lại là để cho cô phải nhượng lại hợp đồng đã đấu thầu được.

- Chiều nay vừa ký hợp đồng xong thì có người liên hệ với tôi nói là có công việc làm ăn muốn bàn bạc có tới tận công ty. Hóa ra là Choi Kang tên đó là người trước đây từng thi công qua trung tâm thương mại. Giờ bị loại ra khỏi đấu thầu nên muốn tôi nhượng lại công trì cho hấn. Mà mọi người cũng biết rồi đó công trình này khó khăn lắm tôi mới ký đến được thì làm sao đồng ý. Tôi đã nói không chấp nhận và để cho người cấp dưới tiếp anh ta đi đến đây ai ngờ hấn còn mặt dày đuổi theo đến.

Nghe Huyền Thanh nói thế Thiếu Kiệt cũng hiểu được một phần nào đó của câu chuyện xem ra người hôm đầu tiên bọn hấn đến có thể là người của Choi Kang thuê làm nên mới nói với Huyền Thanh.

- Thôi hấn cũng đã đi rồi mà cháu thắc mắc tại sao cô vừa mới ký hợp đồng hấn lại biết mà tìm đến sớm như vậy. Nếu mà ngày mai hoặc vài ngày sau thì mới đúng.

Huyền Thanh lúc này cũng mới dừng lại một lúc bởi điều Thiếu Kiệt nói hoàn toàn có khả năng. Huyền Thanh cũng đã có một chút nghi ngờ về điều này nhưng vẫn không dám chắc. Vì chỉ với những lập luận và suy nghĩ của mình thì hoàn toàn không thể xác định.

- Ý cháu là công ty cô có nội gián của Choi Kang à?

- Điều này cháu hoàn toàn không nắm chắc được nhưng chỉ có khả năng và khả năng này lại chia ra làm năm mươi năm mươi.

Thiếu Kiệt lắc đầu hẳn thấy việc này có thể có hoặc không vì biết được công ty của Huyền Thanh nhận được đấu thầu là từ hai phía công ty của cô và người của trung tâm mua sắm. Nên hẳn chưa nhận định được đâu là người đưa tin này ra ngoài.

- Cũng không chắc có thể là người nội bộ của ông ty bên kia! Theo cháu cần phải nhìn ở hai phía mới biết được nhưng xem ra điều này là điều không thể tránh khỏi đi.

- Cô sẽ tìm hiểu xem việc này thế nào. Được rồi mọi người đừng đứng đây bàn tán nữa cũng không được gì lấp đầy bụng cái đã nào.

Huyền Thanh cũng hiểu chuyện công ty của mình chỉ có thể tự mình giải quyết còn việc Thiếu Kiệt hẳn đưa ra ý kiến cũng là một cách gián tiếp giúp cô rồi. Nếu đòi hỏi quá cũng không nên.

Theo chân Huyền Thanh và mọi người đi vào một không gian rộng lớn của Lau Pa Sat với kiến trúc phức tạp và những mái vòm Lau Pa Sat có những không gian rộng lớn đúng nghĩa những bàn ăn được sắp ở khắp mọi nơi. Mọi người cũng cười nói vui vẻ tạo nên không khí nhộn nhịp của nơi này.

Đập vào ánh mắt của mọi người nhóm Thiếu Kiệt là một khu vực rộng lớn. Và đây những khách du lịch và người bản xứ không phân biệt ngôi cùng nhau trò chuyện, ăn uống làm cho không khí nơi này không như hình dáng bên ngoài cổ xưa theo thời gian.

Những cái bàn dài cố định, được sắp xếp dành cho những gia đình đi đông người. Những chiếc bàn tròn với ghế tựa bằng sắt hoặc ghế bằng gỗ

có mặt ở khắp mọi nơi.

Khác với lối vào nơi nhưng mái vòm cong với màu sơn xám trắng của những trụ cột của mái vòm thì nơi đây mang một màu xanh đậm. Trần nhà treo trên đó là những cái quạt trần loại lớn các rộng và một cái đèn chiếu thẳng xuống. Cứ vài chỗ là sẽ có một cái quạt và một cái đèn.

Không gian hoàn toàn thông thoáng của nơi đây cũng làm mọi người cảm thấy thoải mái. Huyền Thanh nói mọi người ngồi xuống một bàn gần đó. Rồi hướng mọi người nói.

- Mọi người ngồi đi để cô nói mấy nhà hàng đã đặt món đem đồ ăn lại. Hôm nay làm một bữa tiệc đầy đủ các thứ mà các cháu chưa ăn bao giờ.

Thiếu Kiệt và mọi người gật đầu bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Khung cảnh ở đây nhìn như không mấy riêng tư nó nhộn nhịp theo các cửa nó đáng có nhưng khác thú vị. Bởi thường họ đã quen với những buổi tiệc tại nhà hàng. Có người phục vụ có người gấp đá. Không có không khí trong lành.

Và ở nước họ cũng có một tiền lệ hệ đi ăn nhậu thì phải vào phòng riêng vì chẳng biết được những người ngồi xung quanh thế nào. Gặp mấy người đó mà say sấn lên thì chuyện đánh nhau giữa bàn này với bàn kia là chuyện thường ngày.

Nhưng ở đây lại khác họ giữ cho mình đủ tỉnh táo bởi ở đất nước này và hầu như tất cả mọi người quốc gia hẳn đi ra nước ngoài đều như thế. Trong nước có đôi khi họ chạy xe bạt mạng ăn nhậu không biết đường về lại lên xe lái đi như không còn gì. Còn nơi này những việc như thế hoàn toàn không xảy ra thậm chí họ còn tuân thủ luật pháp hơn cả người trong nước.

Nếu có hỏi thì họ cũng sẽ đáp lại với một câu nói mà hầu như tất cả mọi người đều trả lời chung.

- Nước người ta luật phát nghiêm lắm không khéo bị phạt nặng thì khổ.

Thiếu Kiệt nhìn xung quanh một chút cũng không nói gì thì Hà Vi bên cạnh đưa tay đụng hấn nói nhỏ.

- Thiếu Kiệt bọn người kiếm chuyện với gian hàng của mình ở trung tâm triển lãm đang ở đằng kia hình như đang muốn hướng bên mình đi qua.

Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng nhíu mày nghĩ không lẽ hôm nay xui dữ vậy hết gặp cái này đến cái khác?

- Để xem họ muốn gì nơi này nơi công cộng cũng không dám manh động đâu đợi xem họ muốn làm gì.

Lý Đồng thấy Hà Vi nói nhỏ với Thiếu Kiệt xong thấy mặt hấn trầm lại cũng quay qua hai người hỏi.

- Có chuyện gì vậy? Tự nhiên sầm mặt lại như lâm trận gặp đại địch vậy.

Nghe Lý Đồng hỏi hai người câu hỏi đó mọi người cũng nhìn hai người Hà Vi lắc đầu mới đáp lại một câu.

- Khách không mới mà đến mấy người xem bọn người đó không phải nhóm người hồi sáng này bị bọn người mình đánh sao. Chắc hấn đang hướng về phía bên này rồi.

Theo hướng tay của Hà Vi chỉ Lý Đồng cũng nhìn về phía đó. thì thấy rõ người đi đầu dáng vẻ gấp gáp không ai khác là Trần Trung bị bọn người của ban tổ chức đem đi.

- Vội nhíu mày một lúc Lý Đồng mới nói với hai người. Lạ đáng lý ra hấn không ở đây mới đúng chứ. Làm sao mà giờ lại ở ngoài như thế này. Không lẽ bọn chúng được thả ra?

Lý Đồng cũng thắc mắc với những gì hắn biết chỉ có một điều kiện duy nhất để nhóm người của Trần Trung thoát khỏi chuyện này. Đó là hoàn trả lại toàn bộ những gì hắn đã nhận của hai bên và phải được những người hắn bị hại viết đơn bãi nại không truy cứu lúc đó hắn mới không bị gì.

- Cứ đợi xem bọn chúng định làm gì. Dù sao nếu bọn chúng muốn động tới ở đây cũng không phải chỗ bọn họ muốn làm gì thì làm.

- Cái gì đánh nhau gì? Đâu đâu chỗ nào lâu lắm rồi chưa có vận động tay chân à. Đâu cái đám đang đi tời đó hả.

Trương Hạo nghe được có người muốn đánh nhau cũng hào hứng bởi hắn nghe được buổi sáng Lý Đồng hoạt động tay chân vui vẻ thoải mái mà không có hắn nên giờ nghe đến đánh nhau cũng hứng khởi.

- Cứ từ từ đi. Để xem cái gì xảy ra đã. Hờ chút đánh nhau. mày khoái đánh đấm lăm đúng không lát nữa một mình chấp hết đi. mọi người đứng bên ngoài cổ vũ.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Trương Hạo la lên.

- Ấy bậy bậy cái đó là một đám đánh một đứa à không chơi nhá. Đừng chơi cái chuyện này nha. Như vậy không vui à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 285: Thế Lực Địa Phương

Trương Hạo vừa dứt lời thì nhóm người Trần Trung đã đến bên cạnh. Bây giờ hẳn mới hướng Hà Vi và Lý Đồng cất tiếng nói.

- Xin hỏi vị nào trong mọi người là Thiếu Kiệt vậy?

Đang mong chờ một màn có thể đánh nhau Trương Hạo nghe người kia kiếm Thiếu Kiệt với giọng điệu người bên dưới cũng bị đập tắt hứng khởi chỉ chỉ về Thiếu Kiệt đang ngồi trong nhóm.

Khác với Trương Hạo Thiếu Kiệt bình tĩnh hơn nhìn về Trần Trung đây là lần đầu hẳn gặp mặt người này. Nhìn quá đúng là có dáng vẻ một đàn anh đúng nghĩa nhưng Thiếu Kiệt cũng hiểu làm lão đại ở đây con phải xem coi là anh lớn đến đâu không như ở nước mình nên cũng hướng về Trần Trung hỏi.

- Sao? Anh kiếm tôi có việc gì? Không gây chuyện với chúng tôi à? Hay là tại ở đây là chốn công cộng sợ tội nặng. Có cần chúng tôi chuyển chỗ nào kính đáo để hành sự không?

Trần Trung nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đỡ mờ hồ. Hẳn sau khi biết được lý do tại sao mà người bên bộ ngoại giao lại xin gian hàng cho Thiếu Kiệt cũng đã lo lắng ít nhiều. Hẳn mà còn kiếm chuyện với Thiếu Kiệt nữa mới là ngại sống không đủ. Nên ra vẻ hòa nhã tười cười nói.

- Không! Không chỉ là tới xin lỗi cậu thôi. Chứ đâu không có ý khác. Với lại gửi cậu ít tiền bồi hoàn.

Nghe Trần Trung nói vậy Thiếu Kiệt cũng cười cười. Hẳn đang thắc mắc nếu chỉ như thế thì Trần Trung không phải tốn công đến đây mà là gặp hẳn ở nhà mới đúng.

- Xem ra ông cũng quá có thành ý đi nhỉ. Lại có thể tìm đến đây mà không phải là nhà của chúng tôi đi.

- Bọn tôi có đến nhà nhưng giữa đường có người báo cậu đang ở đây nên cùng nhau đi qua luôn cậu thông cảm. Đây là tiền bồi hoàn cho cậu vì sự việc diễn ra hôm nay.

Trần Trung lấy bên túi áo mình ra một cái phong bì hướng Thiếu Kiệt đưa đến. Nhìn phong bì trên tay mình tuy là không biết bao nhiêu nhưng có vẻ nặng. Nên Thiếu Kiệt nhìn Trần Trung nói.

- Xem ra ông cũng không ít tay chân nhỉ. Mà tôi cũng đang thắc mắc tại sao ông lại có thể ở đây trong khi đó nếu tôi không làm tội ông hẳn giờ này đang ngồi trong sở cảnh sát đi. Xem ra quan hệ cũng không nhỏ nhỉ.

Thiếu Kiệt vừa nhìn Trần Trung vừa nói với giọng thăm dò. Bởi hẳn thấy Trần Trung này có thể cũng có mối quan hệ nhất định của mình. Việc hẳn có thể giờ này đứng trước mặt Thiếu Kiệt là một minh chứng xác thực.

- Ấy tôi chỉ có một chút ít người với một đám anh em không ra gì. Hiện tại đắc tội với cậu sau này sợ là số anh em này phải kiếm đường khác sống rồi.

- Cái này không đến nỗi thế đi. Được rồi số tiền này ông cứ cầm về. Nhưng hiện tại tôi cần ông và người của mình làm một số việc không biết ông có đồng ý không?

Mới đầu thấy Thiếu Kiệt trả lại tiền cho mình hẳn tưởng Thiếu Kiệt sẽ không bỏ qua. Nhưng đến khi nghe Thiếu Kiệt nói hẳn có việc giao cho người mình Trần Trung mới nhẹ lòng một chút. Hẳn thấy nếu không đắc tội được với cậu nhóc trước mắt này được thì nên tránh đi. Hẳn vẫn chưa nghĩ

đến làm việc cho Thiếu Kiệt nhưng đây cũng là cơ hội để được ôm bấp đùi một cỗ đại thụ ai biết được Thiếu Kiệt sẽ như thế nào sau này.

Nhưng giờ đây chỉ còn là thiếu niên đã có được một chỗ dựa vững chắc. Hắn còn dò la biết được rằng bộ ngoại giao có giao kèo gì đó với Thiếu Kiệt nên mới đích thân đi xin lỗi như thế này.

Nhờ quyết định sáng suốt của mình, nên giờ đây Thiếu Kiệt yêu cầu làm việc cho hắn thì Trần Trung còn ngại gì mà từ chối. Cơ hội đưa tới trước mặt ai mà không muốn lấy nếu không có hắn cũng sẽ có người dựa dẫm Thiếu Kiệt.

- Ấy! Được! Được chứ! cậu cứ nói có việc gì giúp được tôi bảo đảm sẽ làm một cách tốt nhất. Cậu sẽ hoàn toàn hài lòng.

- Cũng không có gì gọi là khó khăn với ông đâu. Chỉ cần ông đảm nhận việc cho anh em làm bảo vệ ở những nơi cố định là được rồi. Chắc không ngoài khả năng của ông đi?

Thiếu Kiệt thấy được Trần Trung có vốn anh em không nhỏ. Nếu không hắn không có được tin tức Thiếu Kiệt đang ở đây mà đến tận nơi này. Với nguồn nhân lực của mình như thế Trần Trung chắc hẳn cũng có một chút mặt mũi của mình. Nếu để hắn bảo vệ công ty mình và nơi Huyền Thanh sắp tới phải thi công thì đúng là tiện cho Thiếu Kiệt nên mới đề cập ra vấn đề này với Trần Trung.

Vốn tướng Thiếu Kiệt sẽ yêu cầu điều gì khó khăn nhưng khi nghe điều kiện xong Trần Trung có một chút vui mừng. Nếu nói việc này mà khó khăn với hắn thì bấy lâu nay hắn lăn lộn cũng không được gì nên hồ hởi đáp lại yêu cầu Thiếu Kiệt.

- Việc nào khó chứ việc này dễ cậu cứ yên tâm cho tôi các địa điểm cần bảo vệ tôi cho anh em đến bảo đảm không xảy ra điều gì sơ sót.

- Xem ra ông khá tự tin cho công việc này như thế cũng tốt ông đợi một chú Di của tôi ra sẽ bàn với ông vấn đề này. Còn nếu muốn thì ngồi bên kia gọi món lấy tiền này mà đãi anh em.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trần Trung đâu dám cãi mọi người đi cùng hẳn đều ngồi xuống một bàn gần đó. Hẳn vốn định tiền này sẽ một đi không trở lại nhưng Thiếu Kiệt không nhìn bên trong mà trả về cho hẳn. Giờ có lấy ra một chút để đãi những người đi cùng này hẳn cũng nguyện ý bỏ chút tiền này ra.

Huyền Thanh lúc này đi ra cũng thấy mọi người Thiếu Kiệt ngồi ở bàn theo sau bà là một số nhà hàng đưa nhân viên mình đem món ăn ra. Nhìn thấy mọi người đang nhìn về hướng đám người ngồi gần đó lại thấy Thiếu Kiệt vừa mới ngồi xuống. Huyền Thanh cũng lo lắng có chuyện gì đó xảy ra xung đột.

Tâm lý ở của bà ở những nơi tập trung đông người ăn uống hay hình thành đánh nhau cũng không khác được. Mỗi ngày báo chí càng ngày càng đưa tin như vậy thì lòng người làm sao mà không lo nhất là giới tri thức như bà.

- Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt?

- Cũng không có chuyện gì một vài chuyện tốt thôi.

Thiếu Kiệt cũng nhìn Huyền Thanh cười cười đáp lại. Nhã Oanh mới hướng về phía Thiếu Kiệt nói bởi cô thấy những người Trần Trung như thế sao hẳn lại muốn những người này làm bảo vệ nên nói.

- Bọn người đó được không thể Thiếu Kiệt. Chứ họ đã có xích mích với bọn mình ở trung tâm triển lãm rồi giờ nói họ làm bảo vệ nữa như vậy sao được.

- Không đâu những người bọn họ hiện tại mới là nhân tuyển tốt nhất cho chuyện này đây. Không phải lúc nào có xích mích thì không thể hóa giải được. Phải xem những người đó như thế nào nếu có mục đích đến để thay đổi thì nên bỏ qua không nên ôm lấy quá khứ sai lầm của họ mà nhìn vào như thế mới là cách để có thêm một phần trợ lực.

Thiếu Kiệt cũng hiểu Nhã Oanh lo lắng nhưng hắn thấy Trần Trung không gây hại thật sự cái Trần Trung muốn là tiền và không phải một người nào làm lão đại cũng như hắn lo cho anh em bên dưới nên Thiếu Kiệt mới có ý định cho Trần Trung làm bảo vệ cho công ty sắp tới của mình cũng như công trình của Huyền Thanh.

- Các cháu nói gì bảo vệ, rồi xích mích bỏ qua được với không ôm lấy quá khứ là sao? Cô không hiểu gì hết trơn.

- Cũng không có gì? những người bên kia là nhóm người bên công ty bảo vệ bên trung tâm triển lãm. Cháu thấy công trình của cô sắp tới có vẻ cần đến họ nên định nói với cô một chút thôi. Cô cứ nghĩ xem hôm nay có Lý Đồng Choi Kang mới bỏ đi nhưng với một công trình như thế hắn không thể nào bỏ qua đâu nhỉ. Cô thử nghĩ xem nếu hắn ở sau lưng làm những việc ảnh hưởng đến công trình cũng không hay đâu.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng không phải không có lý. Nếu thật sự Choi Kang để người giở trò sau lưng cũng không thể nào biết được. Cô cũng không thường xuyên ở đây. Nếu có chuyện cũng không khác phục hậu quả ngay được còn mất thời giờ rườm rà vì những chuyện phát sinh.

- Cháu nói cũng đúng nhưng những người này đáng tin hay không mới là điều đáng nói. Nếu không thì cũng như những người của Choi Kang thì chết.

- Cháu nghĩ những người này không dám đâu dù sao bọn hấn cũng có chút tiếng nói trong giới anh chị hắc đạo ở đây đi. Nếu hấn làm bảo vệ cho công trình cháu nghĩ bọn Choi Kang cũng không dám làm chuyện khác.

suy nghĩ hồi lâu Huyền Thanh thấy điều Thiếu Kiệt nói cũng đúng chỉ cần lời ích mang lại là nhất định và đều đặn đừng nói Choi Kang có thể can thiệp.

Vì không ai lại đi lấy ra cái lợi ích lâu dài để đánh đổi cái lợi ích nhất thời cả. Trừ khi Choi Kang hấn chịu bỏ ra một chi phí lớn hơn gấp mấy lần lợi ích dài hạn.

- Xem ta việc này cũng được. Nhưng mà phải có giao kèo ràng buộc mới giải quyết được những phiền phức sau này. Thiếu Kiệt thử gọi họ qua nói chuyện thử xem.

Đợi cho Huyền Thanh đồng ý Thiếu Kiệt mới nhìn về Trần Trung đang ngồi bên bàn bên kia lấy tay vẫy hấn đến. Nãy giờ quan sát Thiếu Kiệt và Huyền Thanh giờ thấy Thiếu Kiệt gọi mình. Hấn cũng vui vẻ trong lòng chạy qua bàn Thiếu Kiệt.

Lúc này Thiếu Kiệt mới hướng Trần Trung giới thiệu cho Huyền Thanh biết.

- Đây là Trần Trung người này cũng có một chút ít quan hệ di có thể nhờ anh ta làm bảo vệ cho công ty mình và công trình sắp tới. Còn đây là Huyền Thanh di tôi.

Thiếu Kiệt nói Huyền Thanh là di hấn cũng là cho Trần Trung có cảm giác hòa nhã hơn hướng Huyền Thanh bắt tay chào hỏi.

- Ấy chào chị! Thiếu Kiệt có nói bên chị cần bảo vệ an ninh. Nếu được bên tôi tham gia việc này bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì chị cứ yên tâm. Đây là danh thiếp của tôi có gì thì chị cứ gọi.

Trần Trung lúc này mới chắc chắn với Huyền Thanh về việc bảo vệ sẽ không xảy ra việc gì để bà yên tâm. Rồi hướng Huyền Thanh cùng Thiếu Kiệt đưa ra danh thiếp của mình.

- Trần Trung sắp tới công ty của tôi đi vào hoạt động. Chắc hẳn cũng cần một số ít nhân sự bên anh đi nếu được sẽ có người gọi điện cho anh sắp xếp. Chắc hẳn tên công ty tôi là gì anh vẫn còn nhớ đi nhỉ.

- Ấy nhớ mà nhớ mà. Chỉ cần cậu cho người gọi bảo đảm an ninh bên công ty cậu và chỗ của chị đây tuyệt đối an toàn. Tôi cam đoan điều này.

Trần Trung nào dám quên tên công ty của Thiếu Kiệt. Một lần vấp ngã cũng để hẳn nhớ tên công ty của Thiếu Kiệt ghi nhớ kỹ lưỡng. Nên hẳn mà không nhớ thì sau này đụng phải công ty của Thiếu Kiệt nữa lại đi vào vết xe đổ. Lần này tuy phải đền bù một số thiệt hại lớn nhưng vẫn còn hơn là sau này không lẫn lộn được nên Trần Trung cũng biết cách mà lấy lòng.

Thấy hẳn nói như vậy Huyền Thanh cũng gật đầu chấp nhận với việc hẳn làm bảo vệ cho bên mình.

- Ngày mai có gì thì anh đến công ty tôi hai bên làm hợp đồng hẳn hỏi. Sau đó tiến hành làm việc luôn. Người bên công ty chúng tôi sẽ hết sức hỗ trợ anh trong việc này.

Lấy trong túi xách mình một tấm danh thiếp đưa lại cho Trần Trung xem như cho hẳn biết địa chỉ công ty để ngày mai đến Huyền Thanh cũng muốn

sắp xếp lại sớm nhất vấn đề an ninh của công ty phòng ngừa có người móc nối với Choi Kang.

Cầm danh thiệp của Huyền Thanh Trần Trung lúc này cũng cười đáp lại lời nói của Huyền Thanh.

- Chị Cứ yên tâm bảo đảm ngày mai tôi sẽ đến công ty làm hợp đồng vì chỗ quen biết với cậu Thiệu Kiệt đây chúng tôi sẽ giảm bớt một ít phí trong việc này.

- Chuyện giảm phí thì ông không cần người ta sao thì chúng tôi như thế cái chính yếu là bảo đảm an toàn cho những vật dụng và công trình của công ty là được rồi.

Thiệu Kiệt thấy Trần Trung có vẻ vì hấn nói Huyền Thanh là dì của mình mà bớt lại giá nên cũng hiểu tên này muốn nịnh nọt. Nhưng Huyền Thanh vì muốn bảo toàn lợi ích lâu dài sợ Trần Trung bị Choi Kang mua chuộc nên mới không cần.

- Dì tôi đã nói như thế thì ông cứ tính như bình thường là được. Mà nhớ mọi vấn đề nếu phát sinh việc gì tôi kiểm ông đấy. Cả công ty của tôi sau này cũng thế. Nếu càng về lâu dài anh em cũng ông cũng có thu nhập chính thức của mình nên đừng làm chuyện mà tôi không thích.

Cảnh cáo Trần Trung một lần nữa. Dù sao có nhiều người vẫn thấy cần thiết một chút đe dọa để họ có thể toàn tâm toàn lực mà làm việc. Nếu không thì họ sẽ cảm thấy mình hiền sau này lại lẩn lớt.

- Cậu cứ yên tâm ai chứ công ty của hai người tôi bảo đảm chắc chắn 100 phần trăm không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn. Nếu có việc gì tôi đứng ra chịu trách nhiệm.

Trần Trung nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng lo lắng hứa chắc chắn để cho Thiếu Kiệt khỏi phải lo lắng về công ty của mình và dì mình. Gật đầu xem như đã biết Thiếu Kiệt mới hướng Trần Trung nói.

- Không có gì rồi ông về chỗ của mình đi. Chúng tôi bên này cũng cần dùng bữa.

- Ấy làm phiền mọi người tôi về bên kia đây! mọi người dùng bữa vui vẻ. Còn về hợp đồng ngày mai tôi sẽ qua công ty ký hợp đồng trước khi đi tôi sẽ báo trước cho bên chị Huyền Thanh đây để thu xếp.

Biết mình đã xong việc chỉ cần ký hợp đồng với Huyền Thanh nhóm người của hắn có thêm một chỗ làm ăn Trần Trung cũng vội và trở về bàn của mình. Huyền Thanh thấy thái độ của Trần Trung như thế mới ngồi xuống bàn nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Sao Dì thấy có vẻ như tên này sợ cháu cái gì ấy nhỉ?

- Có gì đâu dì ơi. Mình là khách hàng hắn phải như thế thôi. Dù sao làm ăn ở cái đất nước này không dễ khách hàng vẫn là thượng đế câu châm ngôn này đến giờ vẫn không thay đổi mà.

Thiếu Kiệt biết tại sao Trần Trung lại có thái độ đó. Nhưng Huyền Thanh biết cũng không được gì chi bằng cứ nói chuyện cho qua loa dù sao hắn cũng không liên quan gì đến công ty của Huyền Thanh.

Việc còn lại là của bà và công ty của mình có thi công chất lượng và lấy được hợp đồng lâu dài hay không, thì đó là cách tính toán và hoạt động của công ty bà hắn không có quyền can thiệp.

- Ừ thôi mọi người dùng bữa nào. Đợi chờ này giờ bên ngoài với này giờ chắc mọi người cũng đói rồi. Hôm nay ăn thả ga đi nếu mà không no thì gọi thêm nữa.

Huyền Thanh bây giờ mới chợt nhớ ra những người trong bàn vẫn là đang đợi chờ cuộc nói chuyện của ba người xong xuôi mới cùng nhau dùng bữa. Nên cũng hướng mọi người cầm đũa lên gấp từng món thức ăn vào chén của họ.

Mọi người cũng biết tại sao Trần Trung lại có thái độ như thế với Thiếu Kiệt. Nhưng bởi vì hắn nói đúng. Thiếu Kiệt và Huyền Thanh thì ít ở đây mà nếu chỉ dựa vào một mình Lý Đồng thì có vẻ không ổn lắm. Thay vào đó một thế lực địa phương như của Trần Trung hiện tại lại là điều nên có và để bảo đảm an ninh cho công ty sau này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 286: Black Shot

Thiếu Kiệt cùng mọi người bắt đầu vào việc ăn uống. Đôi khi cũng trò chuyện một vài việc vui vẻ khá thú vị liên quan những thứ khác. Nhưng buổi tiệc hôm đó không khi khá tốt và không bị làm phiền cũng làm cho mọi người bớt đi một phần nào sự lo lắng của chính mình trong mọi thứ.

Khi buổi tiệc dần kết thúc mọi người trở về đến nhà Thiếu Kiệt thì thấy một vài người đứng trước cửa nhà mình. Nhìn từ xa có một chiếc xe cảnh sát đậu cạnh họ. Xem ra những người này đến cũng đã lâu và cũng bị báo cảnh sát vì là người lạ.

Thiếu Kiệt trầm lắng đầu. Có vẻ như hôm nay không ít chuyện xui xẻo đã diễn ra. Giờ có thêm chuyện gì nữa thì hẳn cũng không lo lắng lắm. Taxi dừng lại ngay cạnh xe cảnh sát. Thiếu Kiệt thấy người cảnh sát cũng không phải xa lạ nên bước xuống xe cùng với mọi người. Bây giờ hẳn mới lên tiếng nói.

- Cảnh sát Sok Khan có chuyện gì sao hôm nay lại đến đây thế?

Quay lại nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu đáp lại lời hắn.

- Cái này tôi phải hỏi cậu mới đúng! Nhưng người này đến đây khá lâu người dân thấy lạ nên gọi điện cho chúng tôi. Họ nói đến đây tìm cậu mà lại không có số điện thoại. Cũng may là cậu về đúng lúc không chúng tôi cũng đưa anh ta đi lên đồn cảnh sát xem sao đây.

Vừa nói Sok Khan vừa nhìn về những người đang đứng cạnh hắn. Thiếu Kiệt nhìn tới những người này cũng thắc mắc bởi họ không phải người châu á mà là đúng chất châu Âu. Với mái tóc vàng và màu mắt nâu làn da trắng.

Thiếu Kiệt hầu như không quen biết với những người này và cũng không biết họ là ai.

Người đàn ông lúc này mới đưa tay hướng Thiếu Kiệt đưa tay đến nói.

- Xin chào cậu tôi là Ver Tigo là người sáng lập nên công ty của mình Vertigo games. Hôm nay đường đột đến đây gặp cậu muốn bàn với cậu một chút chuyện làm ăn. Còn đây là những người của tôi.

Thấy người đàn ông này cũng không có dáng vẻ gì là vô hại những để biết hẳn đến bàn với mình chuyện gì thì còn cần phải nói chuyện mới biết được. Mà đứng ngoài đường như thế này cũng không hay.

Sok Khan thấy hai người xem ra như có vẻ muốn bàn chuyện làm ăn cũng hướng Thiếu Kiệt xin phép rời đi. Dù sao hẳn cũng chỉ đến đây theo cuộc gọi báo cảnh sát. Điều tra một lúc cũng không thấy gì khả nghi. Cũng đã xác nhận gặp được Thiếu Kiệt thì Sok Khan hẳn ở lại cũng không có việc gì.

Vào đến nhà Thiếu Kiệt mời ba người ngồi xuống Hà Vi thì đi pha trà cho mọi người. Thấy họ dường như không có thói quen uống trà của người châu á. Nên Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Máy vị dùng bia hay là cà phê dù sao thói quen thì không thể nào thay đổi được tôi vẫn biết quốc gia châu âu các anh có thói quen dùng bia hoặc cà phê khi bàn việc.

- Ấy thế thì tốt quá. Xem ra cậu cũng là người đi nhiều nơi nên mới biết được thói quen này đi. cậu cho chúng tôi cà phê là được.

Ver Tigo lúc này cũng mừng thầm khi thấy Hà Vi đem lên trà hẳn cảm giác không thích hợp lắm với khẩu vị của mình. Giờ Thiếu Kiệt nói là hẳn dùng bia hay cà phê cũng đem hẳn thoải mái đi một ít.

- Hiện tại ca phê khẩu vị châu á thì không mấy thích hợp đi. Vậy để tôi gọi một ít cà phê ở take away vậy. các anh uống ca phê loại nào capuchino khá loại không caphein đi. với lại tôi nghĩ chắc mấy vị đây cũng có một chút đói vậy gọi một cái pizza cũng ổn nhỉ.

Thiếu Kiệt vừa nhìn mọi người như lấy ý kiến. Thấy ba người đều gật đầu Thiếu Kiệt mới nói với Lý Đồng.

- Anh Đồng gọi giúp em những thứ vừa nói với anh biết cửa hàng nào làm nhanh trong vấn đề này tốt hơn bọn em.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới ngồi xuống trước mặt ba người nhìn những người trước mặt mình. Thao tác tiếp đãi khách xem như đã xong việc của hắn muốn biết hiện tại là những người này đến gặp hắn vì việc gì nên hướng họ hỏi.

- Trong khi chờ đợi tôi muốn biết mọi người hôm nay muốn tới tìm bọn tôi vì việc gì. Chắc không phải việc nhỏ đi phải để mọi người đợi lâu thế này.

Ver tigo lúc này cũng thở dài một hơi. Lần này bởi bọn hắn chậm chân nên việc gặp Thiếu Kiệt hiện tại cũng là cơ hội cuối cùng cho cuộc triển lãm lần này.

- Chuyện là lần này bọn tôi đến triển lãm lần này cũng xem như là đi trước thời gian nhưng không ngờ lại quá cận ngày khai mạc vì thông tin tới châu âu chúng tôi đã chấp dù có lập tức qua tới bên này cũng không kịp.

- Tôi biết là các anh tới đây vì cái triển lãm nhưng anh nói vòng vo như thế để làm gì? cái quan trọng là anh muốn cái gì kia.

Thiếu Kiệt thấy ver tigo vòng vo trong chuyện này nên cũng nói thẳng. Hắn muốn biết trực tiếp ý định của Ver tigo. Chứ nguyên nhân tìm tới hắn

cũng không phải chỉ đơn thuần là kẻ lừa mà phải có một nguyên do chính.

- Việc Lừa này muốn đến là nhờ cậu đưa sản phẩm của chúng tôi lên kệ của gian hàng mà cậu đang nắm giữ cậu là công ty phát hành trò chơi chắc chắn sẽ cần trò chơi để phát hành đi. Chúng tôi muốn hợp tác với cậu đưa trò chơi ra thị trường.

Vừa nói một người mở laptop mình ra mở một game trong đó hướng về Thiếu Kiệt. Nhìn thấy Thiếu Kiệt vừa xem trò chơi mà người bên cạnh mình vừa mở ra trong máy tính xách tay đem theo Ver tigo mới nói.

- Năm ngoái công ty chúng tôi vừa thành lập hiện tại đây là sản phẩm đầu tiên của công ty chúng tôi muốn thông qua công ty cậu để phát hành trò chơi này. Hi vọng được hợp tác với cậu.

Thiếu Kiệt Bây giờ mỉm cười nhìn bố cục trò chơi không lạ. Dù cho hẳn đang thật sự cần một công ty kết hợp cùng hẳn trong việc phát hành một game. Nhưng hiện tại hẳn không muốn để những người trước mặt này biết được tâm ý của hẳn. Nhìn lại Ver tigo Thiếu Kiệt lắc đầu.

- Chắc không phải tự nhiên mà các anh lại đến gặp tôi đi nhỉ. Tôi đang tự hỏi liệu có người nào đó nói cho các anh biết về chúng tôi nên các anh mới đến đây đi.

Thấy Không đơn giản trong việc này chỉ là những người này tự tìm đến với công ty của mình mà chắc chắn phải có người nào đó tác động lên họ. Bởi vì công ty của Thiếu Kiệt hiện tại vừa mới thành lập không một ai biết đến nó là gì. Vậy mà có một nhà làm trò chơi lại đến đây với nhã ý hợp tác điều này chắc hẳn không phải họ biết đến tên tuổi công ty mà là có người nói.

Lưỡng lự một lúc Ver tigo mới thời dài nói.

- thật sự đúng là chúng tôi được người nói qua gặp cậu xem sao. Người đó không ai khác là người của công ty tencent bởi họ nói trò chơi chúng tôi họ không cần vì họ có một phiên bản giống như thế rồi. Cậu cũng hiểu một nhà phát hành không tung ra hai trò chơi giống nhau bao giờ. Nên chúng tôi mới tìm đến đây.

Thiếu Kiệt vừa thao tác trên máy tính xách tay vừa nhận. Hắn cũng nghe được lời Ver tigo nói hắn mỉm cười vì đây không phải là cuộc giới thiệu đơn thuần là chỉ giúp mà là muốn thử xem hắn có dám nhận một trò chơi theo kiểu cũ như thế này để phát hành hay không.

Bởi nếu hắn nhận có nghĩa là công ty hắn cũng không có tầm nhìn bởi những trò chơi như thế này quá nhiều. Và cũng không thu hút người chơi mấy.

Nhưng cái Thiếu Kiệt cần không phải là những trò chơi phổ biến mà là kinh nghiệm để quản lý trò chơi để sau này đấu thầu. Một tựa game cao cấp hơn. Đưa máy tính xách tay quay trở lại với người của ver tigo Thiếu Kiệt lúc này mới nói.

- Tôi nghĩ các anh cũng đi nhiều nhà phát hành trò chơi trong triển lãm lần này không phải chỉ riêng bọn tôi đúng không nhỉ. Câu trả lời của họ chắc là một game kiểu cũ như thế này cần gì lên online đi. Thật sự đối với thị trường trò chơi hiện nay thì trò chơi này đối với các anh đã quá phổ biến rồi.

Ver tigo cũng xám mặt nhìn hắn bởi lời Thiếu Kiệt nói đúng bất cứ ai cũng đã từng chơi trò chơi này. Cảnh sát và tội phạm, nói chung cách thức chơi vẫn không đổi là cứu con tin phá mìn ở những bản đồ cố định. Nhưng ở đây họ đã thay đổi về cái cách hoạt động và bối cảnh cũng như các bản đồ của riêng mình.

Hắn cũng đã nhận được những câu nói này ở những nhà phát hành lớn khác. Giờ đây Thiếu Kiệt lại nói như thế hắn cảm thấy như thật sự vô vọng. Vốn với ý định công ty phát hành trò chơi mới thành lập sẽ cần một trò chơi để làm nhưng hắn không ngờ Thiếu Kiệt lại chọn lựa như thế này.

- Cậu không thể cân nhắc giùm chúng tôi một chút sao?

- Cân nhắc thì chúng tôi sẽ cân nhắc nếu anh thật sự cải tiến trò chơi này một chút như. nhân vật tôi phạm có thể là thầy ma hoặc nhưng thú tương tự như thế thì chắc có lẽ sẽ được.

Thiếu Kiệt không ngại quăn một cái ý tưởng của mình đã thấy ở kiếp trước dựa trên trò chơi cảnh sát bắt cướp được cải tiến hơn. so với những phiên bản ngày đầu.

- Hay ý tưởng này rất hay! Nhưng mà bọn chúng tôi hiện tại nếu không phát hành được trò chơi thì lấy mà tiếp tục phát triển mới thứ quan trọng.

Ver tigo cũng hào hứng nhưng chợt nhớ đến đề thay đổi và bộ xung những thứ Thiếu Kiệt nói không phải là ngày một ngày hai nói xong làm liền được mà phải cần có thời gian các thứ nên cũng không biết làm thế nào.

- Thôi nếu vậy chúng tôi sẽ phát hành trò chơi của các anh với điều kiện lợi nhuận là 30 phần trăm còn nếu muốn cao hơn chúng tôi sẽ không hợp tác. Đây cũng là để các anh nghiên cứu các bản tiếp theo giá trị phát hành dựa theo doanh thu về trò chơi.

Thiếu Kiệt nói như vậy khiến cho ba người cũng đang đo suy nghĩ một chút. Hiện tại xem như Thiếu Kiệt và công ty của hắn duy nhất đề ra đề nghị này với họ.

Người giao hàng về cà phê và những thứ khác cũng đem đến. Lý Đồng đem mọi thứ đặt lên bàn rồi ra phía sau chờ đợi. Hắn thấy hợp đồng này Thiếu Kiệt đã nắm chắc trong tay rồi.

Cà phê cà phê được đưa đến Ver tigo lúc này cũng suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt nói. Hắn biết nhà phát hành sẽ kiếm nhiều hơn nhà sản xuất trò chơi nếu chỉ theo dạng hướng phần trăm như thế này.

Việc mua đứt một game là hoàn toàn không thể và khó cho nhà phát hành đưa ra với ba mươi phần trăm doanh thu đạt được đã là rất nhiều đối với nhóm người đang làm việc của họ khá nhiều.

- Các anh cũng biết việc đầu tư máy chủ dịch thuật để đồng bộ với đường truyền ở các quốc gia cũng không dễ đi chưa kể đến trò chơi các anh hiện tại cũng giống như trò chơi đang có mặt trên thị trường. Việc này đem lại cũng không bao nhiêu lợi nhuận. Chúng tôi chỉ có thể thu về trên những tiền nạp của người chơi để trang bị cho người chơi. Còn người chơi miễn phí thì khá nhiều.

Thiếu Kiệt lúc này đưa ra những gì mà đối với một nhà phát hành trò chơi cần tính toán bởi hắn hiểu Ver Tigo cũng biết điều này. Dù sao một nhà làm trò chơi và một nhà phát hành trò chơi cũng không khác biệt gì nhau lắm.

- Hoặc là các anh có thể về nghiên cứu tiếp và chung ta sau này bàn bạc lại cũng là một cách tốt.

Ver goti lúc này đang nằm ở thế yếu tại sao là chịu cảnh phải đi về trong khi đó hi vọng đang mở ra trước mắt hắn không muốn phải để nhóm người mình phải chịu khổ với những gì hắn làm bấy lâu nay. Dù nhà phát hành trò chơi chỉ là dựa theo lợi nhuận có được nhưng đó là tính hiệu khả quan cũng

là động lực của bọn người hấn vì cái trò chơi mà họ làm vẫn có một công ty chấp nhận nó.

Nhưng hấn không biết rằng trong khi thương lượng không để cho đối phương biết được điểm yếu của mình trong bất cứ trường hợp nào. Vì gấp rút với những kế hoạch của mình mà hấn đã lộ dấu vết dựa vào việc đó Thiếu Kiệt có thể nắm bắt hấn một cách dễ dàng.

- Ấy! Tôi đồng ý với giá trị 30 Phần trăm lợi nhuận của trò chơi. vậy là còn một ngày nữa khai mạc triển lãm bắt đầu chúng ta có cần đợi đến ngày mai ký hợp đồng rồi tiến hành cài đặt trên máy chủ của cậu không?

- Việc này có thể tiến hành ngay hợp đồng thì đơn giản sáng mai sẽ có trong tối nay các ông và cứ cùng với người bọn tôi đem mã nguồn trò chơi cài đặt máy chủ để xem tương thích và quá trình thao tác có lỗi phát sinh gì không.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Ver tigo cũng mừng thầm đối với hấn dù đây là một cơ hội nhỏ nhưng đem một trò chơi chưa có tên tuổi gì để một nhà phát hành chấp nhận dù là chỉ với nhà phát hành mới được thành lập cũng là điều hấn mong chờ.

Chu Tường lúc này mới đem máy chủ và hệ thống khởi động. Thấy được chương trình Thiếu Kiệt đang chạy Ver tigo cũng giật mình. Bởi nó như một yahoo và được kết nối cả ứng dụng tải trò chơi trên thanh hội thoại. Không còn nằm trong một trang web với những đường dẫn tải về.

- Ấy chương trình này là của công ty các bạn. Như thế những người chơi phải có một tài khoản dựa vào đó mới chơi được cũng như kết nối với bạn bè của mình. Hay đây như thế kiểm soát được người chơi, hơn nữa mỗi người chỉ chơi được một máy tránh được tình trạng làm quá đông nhân vật cùng chơi tạo cho máy chủ quá tải gây ra lag hay disconnet.

Ver tigo lúc này cũng nói ra suy nghĩ của mình về ứng dụng của hấn đang thấy Chu Tường đang thao tác. Bởi nếu như thế sẽ không gặp tình trạng chơi nhiều nhân vật một máy được mà chỉ chơi ở chế độ toàn màn hình không thể tạo cửa sổ để người chơi hoàn toàn không thể chú ý đến thời gian.

- Đây chỉ là phiên bản đầu tiên như với trò chơi của mọi người đem bản này đi giới thiệu vừa đủ rồi. Còn những vấn đề cần thiết hay tình năng kiểm soát lỗi mọi người với Chu Tường bàn bạc. Tôi ra đang trước đạo mắt một chút cho thoải mái. À mà trò chơi của mọi người có tên là gì thế?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế Ver tigo cũng cười cười nói

- Tên trò chơi cũng không có gì bọn tôi thực hiện nó bằng những số tiền của mọi người trong trong nhóm nên gọi là Black Shot.

- Cái tên cũng được nhưng sau này nếu có zombie hay dracula vào trò chơi hoặc một số nhân vật đại diện cho tên gọi này nữa mới đúng là hoàn thiện.

Nghe được tên của trò chơi Thiếu Kiệt cũng cười cười. Đúng vậy Black Shot có nghĩa là quỷ đen. Một tài khoản tiền mặt mà mọi người không biết của một người. Nhưng khi nó đứng riêng làm hai từ riêng biệt là màu đen của súng với động tác bắn. Dù đó là giải thích của riêng hấn còn ý nghĩa của những người này về nó thì Thiếu Kiệt lại không quan tâm mấy.

Dù sao hấn cũng không phải lo đến vấn đề trò chơi sắp tới phải phát hành. Hấn đang buồn ngủ gặp chiếu manh thì làm sao bỏ qua miếng thit này dù cho nó không đem lại lợi nhuận nhiều nhưng khi đã đói muối cũng là thit. Mỡ treo miệng mèo thế này không ăn cũng không phải là hấn.

Đi theo Thiếu Kiệt còn có Lý Đồng. hấn cười cười bước tới song hành với Thiếu Kiệt nói.

- Xem ra hôm nay đối với em không tệ nhỉ. Trần Trung đầu nhập làm người bảo vệ cho công ty lại thêm cái nhóm người làm trò chơi này đến. Xem ra thua hoạch không nhỏ đi.

- Đôi khi vận may không thể lý giải được. Nhưng đó cũng là một phần của thực lực nếu hôm nay không đủ thực lực và chỗ dựa lớn Trần Trung sẽ không như thế. Còn nói nếu không có thực lực để phát hành trò chơi này thì người ta cũng không tìm đến mình. Cuộc đời là như thế nhìn mọi thứ có vẻ như may mắn nhưng ai biết được sau đó là sự nỗ lực của một người hoặc một nhóm người đi.

Vừa nhìn trời vừa nói ra những suy nghĩ của mình để trả lời câu hỏi của Lý Đồng bởi hấn thấy cuộc đời này của mình quá nhiều may mắn mà những may mắn này đơn giản vì hấn biết rõ những gì mình đang làm dựa theo những kiến thức có được từ tiền kiếp.

Trước đây không ít truyện vẫn thường nói vận may phụ thuộc vào thực lực hấn hoàn toàn không tin tưởng lắm. Nhưng sống lại hấn mới hiểu hết được tại sao trong bộ truyện đó nhân vật chính luôn may mắn và thuận lợi đôi khi gặp một chút trắc trở nhưng cũng không quá nhiều điều làm khó họ. Bởi vì một điều họ biết trước được những gì đang xảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 287: Tiền Trong Kiến Thức

Lý Đồng cũng im lặng suy nghĩ đến những gì Thiều Kiệt nói. Điều Thiều Kiệt nói không phải không đúng. Nếu như hắn không có đủ thực lực để nắm chắc những người kia thì hợp đồng cũng không tới tay. Nếu nói chỉ là may mắn không thì hoàn toàn không phải. Cần phải có sự nỗ lực nhất định và một chút may mắn mới đem lại những gì mà người khác muốn có.

Đôi khi cuộc sống là như thế người khác chỉ nhìn vào thành công của bạn mà không hề biết bạn đã trải qua những gì trong quá khứ. Họ luôn xem đó là một sự may mắn nhất thời của một người. Mà họ không biết rằng phía sau sự thành công đó luôn có sự nỗ lực từ chính bản thân mỗi người.

- Chắc những đó cũng có chuẩn bị một ít cho trò chơi họ đem tới đi. Bên mình cũng không cần phải mệt nhiều.

- Cái đó vẫn là do họ để xem họ kéo được sự thu hút lớn bao nhiêu đối với mọi người trong lần triển lãm này các đó vẫn có lợi cho mình nên cứ tạm tời cứ đôi bên cùng có lợi trước đã.

Thiều Kiệt thấy việc quảng bá không chỉ thể nào để cho một nhóm người Ver tigo làm mà cần có sự hỗ trợ nhất định của nhóm người của mình cùng hợp lực tác động đẩy ra một chương trình và một tựa trò chơi theo kiểu cũ. Rồi chợt nhớ ra điều gì đó Thiều Kiệt hỏi Lý Đồng

- À mà anh có dự định gì chưa Lý Đồng? Dự định sắp tới đây.

- Cũng chưa hẳn có dự định gì lớn! chắc lại trở về ngày tháng làm người môi giới. Còn không thì làm hướng dẫn viên du lịch theo dạng tự phát. Hiện tại cũng không có quá nhiều thứ để làm.

Hướng ghé đá trong sân nhà Thiếu Kiệt và Lý Đồng ngồi xuống. Nghe được những dự định mờ mịt của Lý Đồng Thiếu Kiệt mới thờ dài hỏi hắt.

- Anh không định trở lại nghề luật sư à? Trước đây đã có được danh tiếng không phải dễ làm lại thì sẽ được mà.

Nhìn lên bầu trời tối đen với những vì sao nhỏ xíu trên cao Lý Đồng cũng chỉ mỉm cười lắc đầu than thở.

- Không phải anh không muốn định trở lại nghề nhưng quá nhiều thứ phải lo giờ lại mở ra một văn phòng luật sư dù cho bằng luật sư quốc tế của anh vẫn còn có thể sử dụng được những cũng không khác là bao nhiêu. Thường tất cả các công ty nước ngoài thì đã có luật sư riêng của mình còn công ty trong nước thì với những gì anh đặc tội với giới kinh doanh nước nhà chắc chắn ai chịu mượn anh làm luật sư cho họ đi.

Thiếu Kiệt cũng lắc đầu nhìn Lý Đồng cười đùa. Bởi hắt thấy Lý Đồng chỉ chưa phát huy được những gì vốn có của mình thôi. Nếu phát huy được những thứ mà hắt nắm chắc sẽ làm được rất nhiều việc.

- Sao Lại bi quan như thế cái gì cũng có cái giá của nó mà. Bỏ công sức biết bao nhiêu năm giờ lại trở thành công cốc không thấy đáng tiếc hay sao?

- Nói sao anh lại không tiếc cơ chứ nhưng giờ đâu còn cách nào khác đâu cuộc sống lúc nào cũng không phải đơn giản mà. Nếu có được một cơ hội anh sẽ trở lại.

Nhìn Lý Đồng vẫn còn đam mê của chính mình Thiếu Kiệt chỉ cười. Hắt biết để Lý Đồng như hiện tại cần trải qua những gì trong quá khứ như đó vẫn chưa là tất cả. Niềm đam mê hắt có, Kinh nghiệm cũng có nhưng Lý Đồng lại không phải nằm trong ngành nghề khởi nghiệp cũng không thể xin hỗ trợ được từ quốc gia nên mới phải lăn lộn như thế này.

- Theo em nghĩ anh nên quay lại giới luật sư nhất là chuyên ngành kinh tế. Bởi sau này có vẻ như em sẽ cần anh giúp sức đẩy còn chuyện này ra sao thì đến lúc đó anh sẽ biết đi. Mọi chi phí của anh có thể tính như một luật sư đúng nghĩa cũng được. Trở lại với nghề đi anh chưa mai một đâu còn nhiều thời gian mà cứ suy nghĩ rồi trả lời lại cho em biết.

Thiếu Kiệt vừa vỗ vai của Lý Đồng vừa đứng lên để lại Lý Đồng ngồi ngơ ngác tại chỗ. Vốn hẳn chỉ nghĩ mình với Thiếu Kiệt qua lại sau khi nhận được giấy đăng ký kinh doanh là đã kết thúc. Có chăng chỉ là một vài việc lặt vặt mà hẳn có thể làm được sẽ kiếm thêm được chút tiền. Giờ nghe Thiếu Kiệt nói sẽ ủng hộ hẳn trở thành luật sư kinh tế riêng cũng không nghĩ đến trường hợp này.

Ngồi ngây người một lúc. Lý Đồng mới chợt nhận ra Thiếu Kiệt phát triển công ty trò chơi sẽ không nằm trong một quốc gia mà phát triển đi các quốc gia khác. Nhưng vấn đề công ty trò chơi thì liên quan gì đến kinh tế luật bởi về điều này chỉ có những người kinh doanh cổ phiếu hoặc chứng khoán mới cần một luật sư như thế này.

Hắn không biết quyết định như thế nào. Trước mắt là một con đường của Thiếu Kiệt mở ra sẵn còn sau lưng hẳn là quá khứ đã qua. Một người đứng giữa quá khứ và hiện tại. Tương lai phải bước đi trên con đường nào là điều không ai dám chắc nhưng nó luôn phụ thuộc vào quyết định của chính bản thân mình.

```
]var abd_media="media.adnetwork.vn";var abd_width=500;var  
abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

Thiếu Kiệt trở lại trong nhà với Mọi người đang làm việc cũng không nói gì hẳn ngồi xuống uống một ít trà mới hướng Ver tigo hỏi.

- Nay Ver bên ông có chuẩn bị gì cho những ngày triển lãm không? Chú nếu cứ quảng bá chạy như thế này thì không ổn lắm đâu.

- À bên tôi cũng không có chuẩn bị nhiều chỉ một ít tờ rơi thôi Nhưng hiện tại để ở khách sạn rồi. Theo Ông lần này cần làm gì để làm quảng cáo cho chương trình game sắp ra mắt.

Thấy Thiếu Kiệt hỏi mình có chuẩn bị gì cho những ngày triển lãm hay không thì Ver cũng trả lời bởi hiện tại hai bên xem như hợp tác cùng có lợi lẫn nhau. Nếu hẳn không đem chuyện thật tình hợp tác thì có thể bị Thiếu Kiệt nói là không có thành ý. Vì bọn hắn muốn có thu nhập thì sẽ phải cần trò chơi phát hành và thu lại lợi nhuận.

- Trước mắt có thể để thời điểm đầu năm ngày 1 tháng 1 đi lựa chọn ngày đó khá thích hợp tôi cũng biết các ông cần gấp gấp đưa trò chơi ra để thu về lợi nhuận. Sắp tới mọi người có thể ở đây trong thời gian thi công máy chủ của chính mình cũng được. vì đây chỉ là bản thử cho triển lãm vốn chúng tôi định qua năm thì sẽ làm hệ thống máy chủ quốc tế. Nhưng giờ phải thay đổi một chút.

Nghe Thiếu Kiệt nói về lịch trình phát triển của mình Ver cũng gật đầu hẳn cho rằng vì được Thiếu Kiệt hỗ trợ vấn đề phát hành trò chơi của mình nên mới thay đổi những sắp xếp sắp tới. Mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Không cần gấp cứ để qua tết cũng được. Chúng tôi hiện tại cũng đang trong thời kỳ nghỉ đông xem như đi du lịch ở đây cũng tốt.

- ừ nhỉ quên mất các bạn ở châu âu mà các bạn ở quốc gia nào?

Bây giờ Thiếu Kiệt mới nhớ đến những người này thuộc quốc gia châu âu và họ trong thời điểm nghỉ đông. Nên mới hỏi họ ở nước nào dù sao Thì Thiếu Kiệt hẳn qua khỏi buổi triển lãm cũng phải đi châu âu một chuyến.

- Bọn tôi ở Rotterdam Hà Lan. Mùa này ở bên đó rét lắm không như ở đây buổi tối lại có không khí mát mẽ thế này. Tuy sáng có hơi nóng một chút.

- À xem ra chắc mấy ngày nữa phải đi mua mấy cái áo mùa đông sắp tới phải đi châu âu. Qua thủy sĩ có chút việc cần thiết chắc chắn là phải mua áo thật dày rồi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ver cùng mọi người mới nhìn hấn ngạc nhiên. Như chợt nhớ ra điều gì đó Ver mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Thế cậu đi vatican luôn đi ngay dịp giáng sinh rất đáng mong đợi. Nếu không vì chuyện triển lãm chắc bọn tôi năm nay cũng đến đó. Không nơi nào bằng vatican ngày giáng sinh cả được thấy giáo hoàng làm lễ là một điều rất may mắn đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết cười hấn không tin vào vấn đề tính ngưỡng như thế này những dù sao đúng là Ver tigo nói không sai hằng năm ngày giáng sinh. Toàn bộ những người theo đạo thiên chúa đều muốn một lần đến nơi này. Dù cho nó không phải là ngày giáng sinh đi nữa cũng rất nhiều người muốn được đến thành phố của đất nước độc lập vatican.

- Ừa cũng được. Chắc chắn sẽ ghé qua dù sao cũng tốt mà.

Lúc này Chu Tường mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Anh thấy tốt nhất là sử dụng luôn bản chính thức để thử nghiệm luôn đi Thiếu Kiệt mình vận hành luôn cả những thiết bị như tai nghe và micro cũng được cho trò chơi này mà dù sao nó vẫn mang tính đối kháng đồng đội.

Ver tigo và người của ta nghe được Chu Tường nói như thế cũng nhìn lầy Thiếu Kiệt. Bởi họ không hiểu bản chính thức có gì mà cần đến cả tai

nghe và micro phone.

Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt thấy việc này cũng không phải là quá khó khăn nên gật đầu đáp.

- Như thế cũng được việc giao tiếp như thế cũng ổn trong lĩnh vực thể thao điện tử. Tiến hành sớm một bước cũng tốt. Nhưng chỉ sợ là những thứ này bị người khác ăn cắp ý tưởng thôi.

- Ấy cậu nói rõ xem tại sao lại có cả sử dụng micro phone và head phone ở đây nữa? mà Bản chính thức sau phải sử dụng tới cái này.

Thấy Ver tigo và người của anh ta có một số thắc mắc chung nên Thiếu Kiệt mới cười giải thích.

- Tôi định tất cả mọi người đều có thể chơi chung một trận làm đồng đội của nhau dù không ở gần họ vẫn có thể thông qua chương trình chạy một phòng riêng để trò chuyện như thế thì mọi người, mọi đồng đội đều có thể giao tiếp với nhau báo cáo lại tình hình đang diễn ra.

Bây giờ mọi người của Vertigo đề mắt sáng rõ như cặp đèn pha bởi họ biết trò chơi của họ là trò chơi đồng đội. Việc kết nối đồng bao quát cả bản đồ là một điều đáng bàn.

Nếu họ chơi chung cùng một tiệm nét thì không có gì nhưng nếu họ không ở cùng nhau thì vẫn phải mất thời gian nói chuyện với nhau qua kênh đội ngũ bằng bàn phím việc này làm cập nhật chậm tình hình toàn đội. Các giải quyết và khắc phục đương nhiên là nếu chỉ cần nói ra thì sẽ nhanh hơn nhiều.

- Chuyện này được đây cậu triển khai thử đi không khéo chúng ta lại tạo tiếng vang lần này đây? Chưa kể trước giờ vẫn chưa có hình thức này đâu. Nếu bên cậu làm được có thể bán lại phần mềm ứng dụng hoặc mã nguồn

đem lại một nguồn thu nữa. Sao bọn tôi lại không nghĩ ra vấn đề này từ trước nhỉ. Nhiều khi nó còn đáng giá hơn là cái trò chơi chúng tôi đã tạo ra đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình. Hắn chỉ làm theo trí nhớ của mình hoàn toàn không nghĩ đến hiện tại hắn là người đi trước về những mã nguồn cần thiết để tạo lập kết nối việc giao tiếp với nhau thông qua âm thanh cùng tồn tại như là chat voice.

Dù cho hiện nay yahoo đã có tính năng này nhưng đó chỉ là cuộc gọi và thiết lập cũng khác phức tạp không như cấu trúc đơn giản mà hắn đã viết ra. Và đó chỉ là nói chuyện một chiều và đợi người kia kết thúc thì bên con lại nói lúc đó mới không bị nhiễu và chỉ có hai người được nói chuyện với nhau.

- Đúng vậy nhỉ tôi không nghĩ đến cứ nghĩ yahoo đã có mà vẫn không quan tâm lắm tới vấn đề này. Bởi trò truyện như thế có thể sử dụng cùng lúc với nhiều người mà. Chu Tường anh triển khai luôn bản chính đi còn bản thứ hai, thứ ba sau này thay thế vào. Trước mắt cứ làm như thế triển lãm lần này mình thắng chắc rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ nhận ra được lợi thế vốn có của mình hắn cũng hào hứng. Bởi cho dù những công ty lớn như tencent hoặc mấy nhà khác chắc chắn sẽ về cho người nghiên cứu cái này mà hắn thì đã có sẵn trong đầu.

Còn việc mà để họ nghiên cứu ra thì chắc chắn sẽ phải đi sau hắn như thế Thiếu Kiệt sẽ đi trước họ một mặt. Mà không một công ty công nghệ nào lại muốn đi sau đối thủ. Dù cho họ có mạnh mẽ đến đâu thì không phải cứ ngày một ngày hai đem các ứng dụng mà Thiếu Kiệt đã hoàn thiện lấy ra từng đoạn code một được.

Đó là còn chưa kể đến khi mà họ vừa mới phá giải xong mọi thứ thì Thiếu Kiệt lại đưa ra một bản cải tiến cao hơn. Lúc đó người theo sau vẫn là bọn họ. Tiên phong thì lại có thể có nguồn thu nhiều hơn. Thiếu Kiệt lúc này thậm chí nói với mình.

“Đôi khi cần câu cơm ngay trước mắt nhưng vẫn đi tìm chi cho xa xôi ”

Nếu không có ý kiến của Chu Tường hôm nay với hắn thì hắn cũng không biết rằng bản thân vẫn có một thứ làm ra tiền dựa theo kiến thức của chính mình.

- Được rồi Chu Tường sẽ giải thích nguyên lý hoạt động của nó. Mọi người có thể nói chuyện với câu ta. Hoặc ngày mai có muốn đi tham quan ở đâu đó thì nhớ Lý Đồng đưa đi nhé. Tôi đi ngủ trước đây. Ngày mai cần phải mua sắm một vài máy tính để trang bị cho gian hàng và sau này dùng để cho công ty nữa.

Thấy trời cũng đã tối hai cô nàng kia cũng về phòng nghỉ từ bao giờ Thiếu Kiệt mới hướng mọi người nói. Hắn thấy ngày mai cần bỏ ra một số vốn để mua vài bộ máy vi tính để thiết lập để trong gian hàng cho những người chơi trải nghiệm xong triển lãm. Thì những bộ máy đó được dùng cho nhân viên sau này một công đôi ba việc.

Mọi người Ver tigo cũng không nói gì họ muốn xem cái thay đổi như thế nào trong bản chính thức của Thiếu Kiệt dù không biết được nó được tạo ra như thế nào nhưng hiểu được nguyên lý hoạt động cũng là chuyện tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 288: Brandon Beck

Mọi thứ của ngày hôm đó khép lại. Những chuyện kỹ thuật Thiếu Kiệt để cho Chu Tường cùng nhóm người của Vertigo tiên hành trao đổi với nhau trong cánh hệ thống và những nơi để thay đổi ip đường dẫn của sever.

Ngày hôm sau Thiếu Kiệt cùng với mọi người mua sắm tất cả những bộ máy tính đem về nhà bắt đầu cài đặt và sử dụng thử trò chơi xem còn lỗi gì không. Và hợp đồng đã được soạn thảo hai bên cùng ký kết với nhau hợp tác đôi bên cũng có lợi diễn ra thuận lợi.

Với Vertigo xem như lần này là một lần có lợi với mình vì trò chơi hẳn được chạy trên một nền tảng hiện đại hơn mà mọi người trong quá trình chơi đã trải nghiệm sự hào hứng của nó khi vừa nói chuyện vừa giao tiếp với nhau.

Khi hai bên chia làm hai tổ đội một nhóm bốn người cùng nhau bắn, Duy chỉ có Nhã Oanh là không tham gia vì cô thấy mình bắn trò chơi này quá tệ còn lại mọi người và nhóm của Vertigo hào hứng nhưng đi đến kết thúc là toàn bị Hà Vi diệt gọn toàn đội.

Kết thúc trò chơi Hà Vi chỉ biết lắc đầu cô thấy Thiếu Kiệt thay đổi trò chơi đơn điệu mà cô thường chơi thành một cuộc phối hợp đúng nghĩa chỉ cần nắm bắt được thông tin của đồng đội cô có thể hạ được đối thủ của mình một cách nhanh nhất.

Dù cho Vertigo là người tạo ra trò chơi nhưng hẳn cũng phải trầm trồ khen ngợi về khả năng di chuyển và bắn súng thần sầu của Hà Vi nhưng chỉ có nhóm người Thiếu Kiệt hiểu tại sao cô lại chơi trò này hay như vậy.

Hôm nay mọi người đều cùng nhau tập trung dậy rất sớm. Mọi thứ đều được vận chuyển bằng xe đưa tới trung tâm triển lãm. Với thời gian hiện tại còn sớm mọi người đều sắp xếp kê bàn ghế cố định cho những bộ máy vi tính được đem đến. mười bộ máy tính được nằm hai bên ở giữa là một cái bàn để những giải thưởng vốn có.

Tuy Không phải tiền mặt nhưng cũng làm mọi người thấy thu hút với gian hàng. Từng người đọc thể lệ đăng ký tham gia trò chơi được bổ sung và copy ra nhiều bản kẹp vào những tờ rơi sắp được phát. Mọi thứ cho gian hàng lúc này đã hoàn thiện một cách tốt nhất chỉ đợi chờ giờ khai mạc.

Khi thời gian vừa điểm đúng 9 giờ trước công chào khu triển lãm nổi lên một đàn trống múa lân sôi động từng người đại diện của gian hàng của mình. đều có một hai ghế ngồi ở bên cạnh hướng về phía quản trường trước mặt nơi du khách và người dân tụ tập lại đợi chờ buổi triển lãm bắt đầu.

Sau màn múa lân sư rồng kết thúc thì Vương Lâm đứng trên bục cao của sân khấu hướng về phía mọi người đang đứng bên dưới đọc vài lời phát biểu. Sau đó một số đại diện cùng nhau bước đến dãy băng đỏ được những nhân viên nữ của một số công ty PR đang cầm trên một cái khay cắt băng khai mại buổi triển lãm.

Từng người từng người lãnh đạo đi qua tiếp theo là những người đại diện công ty và gian hàng của mình sau đó mới tới những người khách du lịch và người dân địa phương. Ở trước cửa phòng triển lãm lúc này cũng mọc lên hai bên quầy hàng đồ ăn và bàn ghế dành cho thực khách nghỉ chân.

Có thể nói họ chuẩn bị đầy đủ mọi mặt và kiếm lợi nhuận không nhỏ. Dù sao việc đi tham quan mà có nơi nghỉ chân ăn uống trong lúc giải trí là điều cực kỳ vui vẻ không có điều gì có thể nói về sự sắp xếp hợp lý này.

Đề lại gian hàng cho nhóm người Chu Tường và Hà Vi. Thiếu Kiệt lúc này đi dạo quanh một số chỗ mà hắn cảm thấy là cần thiết. Hà Vi và mọi người ở gian hàng của mình bắt đầu bắt đầu với đến tìm hiểu. Khi được biết là một Chương trình kết nối đồng đội với trò chơi bắn súng đơn giản mọi người cũng hào hứng tham gian.

Thiếu Kiệt dạo qua nhưng gian hàng giới thiệu sản phẩm công nghệ của họ như card màn hình hệ thống máy chủ cũng như main vi tinh sắp ra mắt. Một số nhà phát hành game cũng giống như Thiếu Kiệt đang chào mời người tham gia cũng như giới thiệu về trò chơi sắp tới của họ.

Đan lờ mờ tham quan mọi thứ bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này vang lên tiếng nói.

- Xem ra gian hàng chỗ cậu thu hút không ít người đâu. Cậu với bên công ty ver tigo định phát hành cái game black shot kiểu cũ như thế sao?

Nhìn tới âm thanh bên cạnh mình Thiếu Kiệt cũng chỉ mỉm cười gật đầu không từ chối những gì Mã Hóa Đăng đang hướng bên cạnh mình nói.

- Cũng được mà hai nhà vừa mới thành lập công ty hỗ trợ lẫn nhau là điều nên làm mà. Dù sao thì chúng tôi đi theo hướng game đồng đội và hình thức lâu dài là nhiều. Mà bên công ty anh tôi thấy cũng không ít người mà.

Thiếu Kiệt đã ghé ngang qua công ty tencent của Mã Hóa Đăng diện tích lớn lại đem mọi người bên đó tập trung về những dự án của công ty hắn mới ra mắt làm Thiếu Kiệt cũng muốn được như thế.

Dù cho hiện tại hắn không phải là nhà phát hành nổi tiếng. Nhưng nhìn gian hàng người khác đông đúc mong ước điều đó diễn ra với công ty của mình là điều ai mà không có.

- Vậy là cậu không nhìn xem công ty của mình như thế nào à. Bên đó nhận nhip cũng không kém nhau là mấy đâu. Những người bên đó gian hàng cậu đang phen này không đủ máy cho người chơi ấy chứ. Lúc này tôi có đi ngang qua xem thử rồi. Không biết cậu định khi nào mới kêu gọi đầu tư cổ phần vậy.

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình hấn lo đi tham quan xem xét so sánh các gian hàng nên cũng không để ý lắm đến gian hàng giờ nghe Mã Hóa Đăng nói bản thân thấy mình có chút gì đó không quan tâm thật.

```
]var abd_media="media.adnetwork.vn";var abd_width=500;var  
abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvceplayer";var abd_position=0;
```

- Ấy bên đó chỉ là quảng cáo thử thôi mà. Dù sao thì tôi cũng không định kêu gọi đầu tư vì công ty có thể chống đỡ nổi nên không quan trọng lắm. Chấn qua thì chỉ làm tác động đến đầu năm chúng tôi mới tung ra sản phẩm.

Nghe Thiếu Kiệt nói sẽ không kêu gọi đầu tư cổ phần. Mã Hóa Đăng lúc này cũng âm trầm hấn chưa hiểu hết nội lực của cậu nhóc trước mặt như thế nào. Hiện tại bên bộ phận tìm hiểu vẫn đang làm việc tính toán về hiệu xuất của trò chơi thông qua chương trình của Thiếu Kiệt.

Mã Hóa Đăng thấy được cơ hội hấn nếu có được chương trình ứng dụng của Thiếu Kiệt áp dụng cho QQ đó sẽ là một bước tiến dài trong công nghệ trò chơi trực tuyến. Nên muốn thăm dò xem nếu Thiếu Kiệt hấn thật sự gọi cổ đông thì chắc chắn Mã Hóa Đăng phải chiếm được cổ phần nhiều nhất có thể.

Giờ nghe ra ý định không bán cổ phần Mã Hóa Đăng sẽ không có cơ hội nâng tầm cho QQ của mình cũng như nếu đi nghiên cứu sẽ chạy sau người khác một trời một vực

- Cậu không định đem gọi vốn vậy là thiệt thòi lắm đấy. Cậu không gọi vốn công ty chỉ nằm ở dạng nhỏ không phát triển đâu nghe lời tôi cổ phần đi.

- Cổ phần tôi không thích. Bởi tôi có thể làm cho thương hiệu của mình độc quyền mà. Cần gì phải gọi cổ phần nếu các nhà sản xuất trò chơi thấy hứng thú thì nó sẽ được phát triển độc quyền trên nền tảng của chương trình người chơi phải tìm đến thôi.

Thiếu Kiệt biết Mã Hóa Đăng đang muốn nhắm đến chương trình và công ty của hắn. Đơn giản vì biết đối thủ có một ứng dụng phổ biến toàn trung hoa nhưng vẫn im lặng mà thâm nhập hầu hết ở các bộ phận các công ty nước ngoài. Thiếu Kiệt thấy nếu cổ phần hóa chỉ đem lại thiệt hại cho hắn mà không phải là phát triển.

Dù sao ứng dụng này của hắn cũng là một trong những ứng dụng mới nhất làm nền tảng cao cấp nhất mà hắn đang có cần phải có người nghiên cứu rất lâu mới đưa ra được ở Tiền Kiếp.

- Ấy cậu nói vậy thì thôi nhưng mà tôi thấy cậu nên xem xét việc cổ phần đi là hơn. Không ít các công ty đã chú ý đến công ty cậu họ sẽ trả giá cạnh tranh cổ phần rất cao IPO của cậu sẽ không ít trên thị trường đâu.

- Cái này thì đợi tôi xem xét lại lúc đó sẽ tính sau giờ cũng nên về gian hàng xem thử thế nào. Nếu thật sự phải IPO thì tôi sẽ nói với anh sau.

Thiếu Kiệt rời đi khi Mã Hóa Đăng chưa nói hết ý định của mình làm trong thâm tâm hắn có phần nào đó bức tức vì một người trẻ hơn mình giờ

lại nằm trên hần về mặt cải tiến chất lượng của một công cụ trò chuyện trực tuyến.

Còn đối với Thiếu Kiệt hẳn hiểu mô hình trực tuyến của mình mang lại lợi ích gì. Hầu như nó sẽ tồn tại song song với facebook sau này. Bởi Facebook đến tận sau này vẫn không phát triển được mô hình trò chuyện mà có thì cũng chỉ là những đoạn ghi âm ngắn giữa hai người với nhau. Để nghe được giọng nói họ phải nghe lại.

Thiếu Kiệt hiểu mô hình cải tiến sau này của mình sẽ đi theo vấn đề stream nhưng nó nằm ở một cải tiến mới hơn sau khi hắn lấy được quyền điều phối và phát thành liên minh huyền thoại.

Về tới gian hàng của mình Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy được khá nhiều người đang đăng ký tham gia một số trò chơi. Ver tigo thấy hắn lúc này trở mới tươi cười nói.

- Thành công lắm! Hôm nay có vẻ như chúng ta sẽ bận rộn cả ngày với người chơi đến gian hàng đấy. Mà nãy giờ đi tham quan xem như cậu là người rảnh nhất trong chúng tôi rồi đấy.

Ver tigo lúc đầu cũng hướng Thiếu Kiệt nói về những gì xảy ra hắn thấy Thiếu Kiệt không để ý đến gian hàng cũng có một chút thắc mắc nhưng khi được biết. Người đứng tên trên danh nghĩa công ty là Lý Đồng và Thiếu Kiệt vẫn chưa đủ tuổi để đứng tên sở hữu quốc gia ở công ty này nên cũng không nói gì.

Việc đứng tên công ty tư nhân không quan trọng cái chính yếu nhất là người bỏ tiền thành lập công ty ra sao. Và cách người đó làm việc như thế nào. Dù chỉ qua phong cách làm việc của Chu Tường họ cũng hiểu Thiếu Kiệt chỉ làm những việc chính thức mà hắn cho là quan trọng còn những

việc khác thì có những người khác lo. Như thế hẳn chỉ cần quản những việc cao hơn trong công ty là ổn.

Nhìn qua Hà Vi và Nhã Oanh đang hướng dẫn mọi người trong gian hàng lúc này Thiếu Kiệt cũng cười. Vì Nhã Oanh hầu như tự tin hơn hẳn khi hướng dẫn nhưng người khác với việc tham gia trò chơi. Đây có lẽ là do một phần sự tập huấn và rút ra được kinh nghiệm cần có về những gì mà hai người đã làm trong ngày hôm qua.

- À người của Mã Hóa Đăng mới muốn gặp cậu đấy? Nghe nói ông ta có việc gì đó muốn nói với cậu.

- Tôi mới gặp ông ta xong! cũng không có gì quan trọng chủ yếu là nói vài việc thôi.

Thiếu Kiệt vừa nhìn những người chơi trong gian hàng đáp lại bằng một cách vô tư. Nhã Oanh nhìn hẳn mới đi lại nói nhỏ.

- Thiếu Kiệt những người này chơi game này khá hay họ hình như thông thuộc cái trò chơi này lắm.

Vừa nói Nhã Oanh vừa chỉ vào một nhóm người đang ngồi bên cạnh dãy máy vi tính đang dán mắt vào màn hình. Nhìn họ cũng chỉ mới ở độ tuổi tầm trung những người này có thể là quá quen thuộc với trò chơi nên mới có thể thuần thục di chuyển và hợp tác với nhau như thế.

- Cũng không phải chuyện lạ đâu thể loại game này quá phổ biến người chơi chỉ cần điều chỉnh đôi chút với thói quen của mình là có thể chơi được. Họ chơi như vậy chắc là thường xuyên cùng nhau chơi trò này.

- Ừ trò chơi này quá quen thuộc rồi ai cũng chơi được nên họ chơi giỏi cũng không có gì là lạ. Mọi người còn gần cả tuần nữa mà. Hôm nay họ không chơi thử được thì vài ngày sau sẽ ghé thôi.

Ver tigo thấy cái đơn giản mà những người ở đây muốn trải nghiệm là chế độ trò chuyện cùng một lúc nhiều người mà Thiếu Kiệt có. Dù sao đây vẫn là một cách mới trong việc chơi game đồng đội mà họ phát triển.

- À việc phát tờ rơi và đăng ký làm nhân viên cho công ty được khá không em?

- Có khá nhiều người đăng ký. Đa số đều muốn tham gia nhưng mà chúng ta cũng phải trải qua sà sàng lọc và lựa chọn phù hợp nữa. Đợi khi nào kết thúc triển lãm rồi Chu Tường mới lựa ra phỏng vấn từng người.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về việc khảo sát và điền bản thông tin ứng tuyển của nhân viên vào công ty làm việc. Nhã Oanh cũng cho đây là một phương thức hay dù sao ở đây cũng tập hợp nhiều người có chuyên môn cao. Nếu họ ứng tuyển cũng có thể sử dụng được.

- Việc bây giờ trước mắt cứ xem xét quảng bá xem hiệu quả thế nào còn việc tuyển dụng nhân sự chúng ta sẽ áp dụng sau. Vấn đề nguồn nhân lực phải để cho Chu Tường tự lo sau khi kết thúc triển lãm. Vì lúc đó anh sẽ không ở đây. Nên việc này phải để một mình cậu ta quyết định.

Lúc này Lý Đồng cũng một người vừa rời khỏi trận đấu trên máy tính hướng về Thiếu Kiệt và Vertigo đi đến. Thấy Lý Đồng dẫn người đó đi về phía mình Thiếu Kiệt cũng không nói gì chỉ chú ý một chút. Vì đây là thời điểm các công ty Game thăm dò lẫn nhau nên việc có một người hướng Lý Đồng muốn gặp hẳn là chuyện bình thường.

- Thiếu Kiệt nhóm anh bạn này đợi em khá lâu họ muốn gặp nói chuyện gì đó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lịch sự đưa tay hướng về người mà Lý Đồng nói muốn gặp mình chào hỏi.

- Chào anh không biết anh muốn gặp tôi có việc gì?

- Chào cậu tôi là Brandon Beck hiện tại công ty chúng tôi thấy mô hình ứng dụng của cậu rất tốt không biết rằng có thể hợp tác với cậu hay không?

Nghe Brandon Beck nói thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu hẳn lúc này không muốn triển khai qua nhiều loại trò chơi. Bởi nguồn vốn chưa cố định và cũng không thể nào phát triển cho đến khi hẳn có được cái mà mình muốn.

- Việc này xem ra không ổn rồi chúng tôi hiện tại sắp tung ra trò chơi này. Nếu có thời gian sau này thì được chứ hiện tại thì không thể. Vì công ty tôi cũng là công ty mới nên việc đem nhiều trò chơi phát hành cũng một lúc là điều không thể.

Nghe được Thiếu Kiệt từ chối Brandon Beck mới vội lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Không! Không cậu hiểu lầm rồi. Trò Chơi của chúng tôi chỉ ở những công đoạn cuối chắc phải hơn ba tháng sau mới bắt đầu lúc đó cậu hợp tác với chúng tôi cũng được mà.

Thiếu Kiệt nghe nói tới còn ba tháng sau mới bắt đầu phát hành thì cũng tính toán một chút. Hẳn thấy nếu ba tháng sau thì lúc đó cũng đủ cho hẳn phát triển vững nên mới gật đầu nói.

- Nếu thế thì được nhưng đừng nói với tôi là các anh cũng phát hành thể loại game như thế này nhé. Nếu là cũng trò cảnh sát và người xấu tôi không phát hành được đâu.

- Cậu yên tâm chúng tôi không phát hành loại bản năng sinh tồn nhưng mà hiện tại nói ra ở đây cũng không hay lắm. Nếu các cậu có thể ghé qua công ty của chúng tôi ở California thì sẽ hiểu rõ hơn về trò chơi.

Nghe được Brandon Beck trả lời mình khá mập mờ về trò chơi Thiếu Kiệt cũng thắc mắc đôi chút. Dù sao hẳn đi mỹ cũng được nhưng một trò chơi mà không thể nói rõ nó như thế nào thì cũng làm cho Thiếu Kiệt tò mò.

- Vậy công ty các anh tên gì nếu được tôi sắp xếp đi châu Âu rồi bay một chuyến qua bên đó luôn cũng được.

Thấy Thiếu Kiệt hỏi mình về công ty Brandon Beck hớn hờ đáp lời lại hẳn.

- Công ty chúng tôi tên Riot hiện bộ phận phát triển trò chơi này đang nằm ở califonia

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 289: Lao Động Không Công

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngỡ người ra hẳn hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này người đối diện với mình lại là người điều hành công ty của Riot.

Thấy Thiếu Kiệt bất động Brandon Beck khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại có trạng thái như thế nên nhìn hẳn mà không nói gì? Nhưng thấy cảm xúc của mình có vấn đề nên Thiếu Kiệt cũng giả vờ hỏi.

- Riot à? cái tên nghe lạ thế. Các anh cũng mới bước vào lĩnh vực phát hành trò chơi hay sao? tôi nhớ có một công ty thiết kế game cũng khá lớn ở califonia.

- Nói ra cũng không có gì mới. Chúng tôi thành lập từ năm 2006 tới nay nhưng vì công trình này mà đến nay vẫn chưa có được một sản phẩm của mình ra mắt. À đây là danh thiếp của tôi này. cùng chung một địa phương nhưng chúng tôi còn non trẻ hơn blizzard entertainment nhiều

Nói rồi Brandon Beck hướng Thiếu Kiệt đưa danh thiếp của mình. Cũng giải thích về một công ty mà theo Thiếu Kiệt hẳn biết cũng nằm trong một vùng với công ty của mình.

Nhìn vào danh thiếp trên tay, cái tên công ty của Brandon Beck Thiếu Kiệt mới tin đây là sự thật. Vốn hẳn còn không tin người này là giám đốc điều hành của Riot nhưng bởi hẳn thấy được thời gian cũng không sai biệt mấy dựa theo những gì hẳn biết về Liên Minh Huyền Thoại thì thời gian có một chút sai lệch nhất định.

- Xem ra các anh chăm chú cho dự án này rất lớn một thể loại trò chơi mới sao?

- Đúng nó là dạng trò chơi MOBA một loại trò chơi chiến thuật đồng đội mà chương trình của các bạn đã giúp chúng tôi có thể phát triển thể loại này nâng lên tầm cao mới.

Brandon Beck cũng nói ra suy nghĩ của mình về những gì hắn nhìn nhận một chương trình tương tác giữa người chơi với nhau kết nối nhiều phương diện.

- Vậy cũng được nhưng chúng ta sẽ bàn việc này sau. Tôi sẽ dành chút thời gian đi đến đó để xem trò chơi của các bạn là gì mà các bạn phải thần bí như thế.

- Chắc cậu đã từng chơi những trò chơi chiến thuật như World of Warcraft đó là một trò chơi trực tuyến nhập vai nhiều người chơi được Blizzard Entertainment tạo ra vào năm 2004. Và trò StarCraft cũng do công ty này phát hành đi. Dựa theo hai tựa game đó tôi tạo ra một đấu trường công lý mà nơi đó chương trình của cậu là trung gian cầu nối đem một trò chơi điện tử thành một môn thể thao đúng nghĩa.

Tự tin với những gì mình đang làm. Brandon Beck nói cái tên đầu tiên của trò chơi của tựa game sau này kiếm được số tiền khổng lồ trên những phương diện đầu tư về các trang phục và các vị tướng được cập nhật đem lại sự cuồng nhiệt của giới thể thao điện tử thế giới.

- Xem ra chúng ta sẽ phải sắp xếp lại một chút để biết được trò chơi đó sẽ như thế nào. Nhưng hiện tại có vẻ ở đây không thích hợp để bàn quá nhiều về những dự định đó. Hay là hẹn các anh một buổi nào đó tôi sẽ liên lạc để nói chuyện nhiều hơn.

- Đến lúc đó các cậu sẽ biết. Tôi chắc chắn cậu sẽ thích nó. Ấy chúng tôi sẽ đi tìm hiểu thêm một chút có gì chúng ta sẽ gặp lại sau. Bọn tôi cũng có địa chỉ của cậu rồi ở đây cũng không tiện bàn nên cứ như vậy đã nhé.

Brandon Beck cũng biết ở chỗ này nếu nói chuyện làm ăn không tiện. Dù sao giữa chốn đông người nếu cứ đứng một chỗ nói về những việc sắp tới thì cũng không phải là ý tương hay mà đó là thật sự là một điều không nên. Dù thế Brandon Beck cũng đã có địa chỉ của Thiếu Kiệt sinh sống thì có thể gặp nhau ngoài buổi triển lãm cũng được.

- Thiếu Kiệt mới ngày đầu mà xem ra chúng ta đã thành công không ít đi. Em định có những dự định gì tiếp theo, Theo anh thì hôm nay sẽ không ít người tìm tới em đâu.

Lý Đồng đợi cho những người kia đi hết còn lại hai người hẳn mới nói với Thiếu Kiệt điều này. Bởi nhưng gì trước mắt luôn hiện hữu từ những người của Mã Hóa Đằng tới Brandon Beck đều muốn tìm kiếm Thiếu Kiệt để thương lượng. Với vấn đề đang nắm trong tay mình hẳn có quyền từ chối nói những gì liên quan ở tại nơi đông người.

Đây cũng là các đề nâng giá trị của sản phẩm không phải cứ phổ biến được nhiều người quan tâm chúng ta có thể bình phẩm của sản phẩm của chính mình giữa những người cùng kinh doanh. Chương Trình hẳn có tốt hay không là phụ thuộc vào lượng người chơi và người dùng không phải dựa vào những lời hứa hẹn.

- Cũng không cần lo lắng quá. Dù sao thì vẫn chưa tính đến những chuyện khác. Cứ đợi chờ xem các bên như thế nào rồi mới quyết định mình là người họ cần chứ mình không cần họ. Nên có thể thì vẫn là lựa chọn đối tác tốt nhất. Còn anh thì sao đã có quyết định của mình chưa?

Thiếu Kiệt trả lời lại Lý Đồng cũng không quên hỏi anh ta về dự định và những gì hẳn đã hỏi hôm trước.

- Việc đó anh đã quyết định từ ngày hôm qua trước mắt việc đăng ký lại văn phòng luật sư sẽ đợi qua năm rồi mới làm vi hiện tại cũng đã gần cuối

năm qua năm anh sẽ làm lại. Còn về phần kinh tế luật quốc tế thì phải bổ sung. Nhưng vừa làm vừa học vẫn là một phương án tốt. Theo em thì sau này anh nên đi theo hướng nào là tốt nhất. Vấn đề kinh tế thì trong quốc gia vốn nhiều công ty nhưng họ chủ yếu là những trụ sở của nước ngoài đặt trong lãnh thổ. Không chuyên về tài chính kinh tế là mấy.

- Như thế cũng được nếu cần hỗ trợ gì anh cứ nói với Chu Tường hoặc Trương Hạo. Sắp tới em cũng không ở đây đợi em đi về rồi thì lúc đó chúng ta sẽ ký hợp đồng chính thức. Khi đó em sẽ nói về hướng phát triển của anh cũng như những dự án cần thiết của em.

Nghe được Lý Đồng thay đổi cho những dự định của mình Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Hiện tại lúc này là thời điểm nhạy cảm. Hấn cũng không hứa hẹn gì nhiều. Đợi cho thời gian qua đi và ổn định lại lúc đó hấn mới chính thức làm rõ những chuyện khác.

- Thôi anh em mình đi hỗ trợ mọi người đang làm việc chứ đứng đây hoài cũng không phải là cách tốt nhất. Mọi người thì tất bật mình có đứng đây bàn bặt thì cũng không được gì.

Nói rồi Thiếu Kiệt cùng Lý Đồng trở lại với gian hàng của mình đang có một dãy người xếp hàng đợi chờ. Nhưng hấn không ngờ rằng ở quanh đó có một người luôn chú ý tới những hành động của Thiếu Kiệt. Hấn đứng một góc ở xa nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng Brandon Beck trò chuyện một lúc lâu.

Thấy Thiếu Kiệt và Lý Đồng bận rộn với những người người tham quan và tham gia trò chơi gian hàng của mình. Người này mới quay lưng rời đi khỏi hiện trường. Hà Vi tuy rằng hướng dẫn những người trong gian hàng của mình nhưng vẫn thấy được hành động của người kia. Bởi hấn đứng nhìn về phía Thiếu Kiệt lúc đang nói chuyện với Brandon Beck làm cô chú ý.

Bây giờ Hà Vi mới đứng lại gần Thiếu Kiệt nói nhỏ với hắn.

- Thiếu Kiệt này giờ có người đứng quan sát anh từ xa khá lâu. Từ khi anh vừa gặp những người kia cho đến khi anh đi vào gian hàng đấy.

- Hôm nay mình làm ra việc như thế này. Những người ở các công ty khác sẽ chú ý việc này cũng bình thường thôi mà.

Thiếu Kiệt vẫn cho đây là một điều bình thường bởi với hắn Vì ai cũng hiểu một công ty ngày đầu mới ra mắt đánh giá sự phát triển của nó thế nào. Mà hiện tại hầu như những người đi dạo trong khu triển lãm đều ghé qua gian hàng của công ty hắn.

Việc này khiến những công ty lâu năm hoặc những công ty cảm thấy đây là mối đe dọa với họ thì những người này sẽ cho người quan sát theo dõi bọn hắn. Chuyện này vốn cũng không phải là lớn. Thấy Thiếu Kiệt có vẻ chảnh mắng không lo lắng Hà Vi mới nhắc nhở.

- Em nhận ra được hắn nhìn như là một người của công ty tencent dù chưa biết là tốt hay xấu nhưng cứ cẩn thận. Em thấy dù hiện tại nhìn có vẻ như mình đang lợi thế nhưng song song đó cũng nguy cơ trùng trùng đấy chứ không phải chơi đâu.

Lời của Hà Vi như điểm tỉnh Thiếu Kiệt. Đúng vậy hiện tại nhìn như hắn đang có lợi thế rất lớn nhưng thật sự khá nguy hiểm. Bởi hắn mượn lần này tuyển dụng nhân lực.

Nếu quá nổi bật chắc hẳn nhiều công ty sẽ phái người đến nằm vùng. Chỉ cần mỗi công ty phái ra một đến ba người đủ khả năng, thì vẫn có thể có một người trà trộn vào trong công ty.

- Ừ em nhắc anh mới nhớ chuyện này cũng phải cân nhắc lại. Đợi tối nay anh sẽ nói lại với Chu Tường sau. Còn những người của công ty

tencent cần phải cẩn thận Mã Hóa Đăng đúng là con cáo già nhất định chắc chắn hẳn sẽ liên hệ với Brandon Beck để thăm dò.

- Cái người nói chuyện với anh khí này đây hả? Anh ta thì có cái gì mà Mã Hóa Đăng thăm dò? Anh ta cũng làm nhà sản xuất trò chơi giống như Ver tigo à?

Thấy có vẻ như Thiếu Kiệt lo lắng điều gì đó Hà Vi mới hỏi. Dù sao cuộc đối thoại giữa Thiếu Kiệt và những người kia cô cũng hoàn toàn không nghe thấy.

- Ừ anh ta cũng là một nhà sản xuất trò chơi. Nhưng có vẻ như chưa hoàn thiện lúc này mà Mã Hóa Đăng nhảy vào không khéo sau này anh lại mất một món tiền lớn. Không được anh phải liên hệ lại với Brandon Beck mới được.

Thiếu Kiệt lúc này mới vội lấy trong túi áo cái danh thiếp mình vừa mới nhận được. Nhìn dãy số trên đó rồi bấm lần lượt các số theo như trên tờ danh thiếp đã in. Đợi cho tín hiệu của bên kia vang lên một lúc mới có người bắt máy.

- Alo Benk hà? Tôi Thiếu Kiệt vừa mới nói chuyện với anh ở gian hàng garena đây?

- Ô có chuyện gì thế anh bạn! xin lỗi vì số điện thoại lạ nên tôi mới chán chớ đôi chút.

Nghe lại lời đáp của Benk Thiếu Kiệt mới thở phào một hơi. Giả vờ như không có chuyện gì nói.

- Cũng không có gì. Hiện tại tôi đang không có việc gì làm đang định hỏi anh ở đâu chúng ta ra quán cà phê nào gần đây nói chuyện thôi ấy mà.

Để hiểu thêm về công trình bên anh đang làm. Nếu không tiện thì thôi vậy. Tôi về nhà nghĩ ngơi tới chiều tôi lại qua bên khu triển lãm sau cũng được.

Thiếu Kiệt giả vờ như không gấp rút mà chỉ muốn trò chuyện đôi chút. vì nếu đề cho Brandon Beck biết hẳn gấp rút trong việc hợp tác này hẳn là người không có lợi.

Dù sao thì Brandon Beck cũng biết hẳn không cần phải làm gì. Nếu hẳn bạn thì cũng không có thời gian mà đi dạo quanh một lúc lâu rồi mới trở về để cho nhóm người của hẳn đợi chờ.

- Ấy chuyện này được chứ! Tôi cũng đang đi tham quan cũng gần gian hàng cậu thôi đợi tôi một chút qua liên ấy mà. Dù sao tôi cũng chỉ đi dạo thử xem sao chi bằng nói một chút về những gì sắp tới về công ty cũng tốt.

- Vậy tôi đợi anh ở gian hàng bên chỗ tôi nhé. Đến đó rồi chúng ta đi luôn.

Thiếu Kiệt lúc này đợi cho Brandon Beck đồng ý rồi cúp máy hẳn mới hướng Hà Vi nói.

- Đề anh nhờ Chung Chí Cường đem người qua đây hỗ trợ dù sao thì những người đó cũng là lao động không công nếu không sử dụng thì cũng phí đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt mượn người của lãnh sự quán mà cứ xem như là việc sợ bọn người bên đó không có việc nên kiếm việc cũng lắc đầu cười đùa đáp lại.

- Anh làm như bọn họ là người làm của anh vậy! Nhưng mà em không phản đối dù sao những người này đa số ở lãnh sự quán ngồi không cũng chẳng làm gì kéo đến đây hoạt động một tý cũng tốt.

Biết được Hà Vi không nói gì Thiếu Kiệt cũng cười cười tìm trong danh bạ điện thoại của mình số của Chung Chí Cường gọi đi. Vi là điện thoại riêng nên hẳn nhận cuộc gọi rất nhanh con vang lên tiếng cười nói.

- Alo! chú nghe nè Thiếu Kiệt có chuyện gì không? Chú đang chuẩn bị qua bên gian hàng bên cháu xem như thế nào nè.

- Ấy thế thì may quá! Cháu đang không biết có nên nhờ chú cho một số anh em làm việc bên đó qua đây phụ cháu một vài ngày ấy mà. Dù sau bên đây cũng không có người mà bên đó mấy chú cũng đâu có việc gì nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Chung Chí Cường cũng trầm ngâm một lúc. Hẳn thấy Thiếu Kiệt đang cần người không công nên mới liên lạc với hẳn. Dù sao người bên hẳn cũng là ăn lương của quốc gia. Làm việc lại không có nhiều. Đa số khi nào có việc mới tiến hành hoạt động. Giờ điều người qua cho Thiếu Kiệt cũng không có vấn đề gì mấy.

- Được chuyện này cứ để chú lo khoảng tầm vài người chắc đủ nhĩ. Mà bên đó có cần gì nữa không để chú cho người đem qua luôn cho khỏi phải tốn công.

- Cũng không cần gì nhiều chỉ cần một ít thức ăn nhanh và một số áo thun đỏ trơn là được. Không cần nhiều, thức ăn để cho mọi người dùng bữa trưa còn áo thun thì để cho những người bên chú mặt thay cho đồng phục ấy mà. Nhưng không biết họ chịu qua hay không thôi.

Chung Chí Cường đã nhiệt tình như thế Thiếu Kiệt cũng không ngại nhờ giúp. Vì hẳn thấy cũng đã gần tới trưa, mà mọi người ở đây cũng cần có chút gì đó để bỏ vào bụng. Đơn giản thì chỉ cần người của Chung Chí Cường đi ngang qua đâu đó mua vài món ăn nhanh và đem tới là được cũng không phải là điều khó khăn.

- Chuyện nhỏ! Được rồi để chú cho người mua vài món ăn nhanh ngon ở đây đem qua bên đó. Với vài nhân viên đang ăn ở không bên này. Bên đó cũng đâu có làm việc gì nặng nhọc. Chưa biết chừng họ còn thừa dịp này đi tham quan triển lãm không chừng vậy nhé khoảng ba mươi phút nữa người của bên chú qua tới.

Nói rồi Chung Chí Cường cúp máy còn Thiệu Kiệt thì nhìn Hà Vi gật đầu báo tin cho Hà Vi biết.

- Tầm ba mươi phút nữa người bên lãnh sự quán qua. Anh cũng nhớ họ ghé mua một chút đồ ăn nhanh rồi nếu mọi người đói thì chia nhau đi ăn. Anh đi nói chuyện với người ta cũng không biết có về kịp không nên đừng để phân.

Biết được Thiệu Kiệt cũng lo lắng mọi người không có thời gian đi ăn. Lại nhớ cả người bên lãnh sự quán mua đồ về Hà Vi mới nói.

- Anh lo xa quá trước công vào có một dãy gian hàng đồ ăn uống đó. ai đói thì ra đó ăn cũng được cần gì phải mua đồ ăn nhanh.

Lúc này Thiệu Kiệt mới chợt nhớ ra phía trước lối vào khu triển lãm đúng là có một khu dài ẩm thực được dựng lên phục vụ mọi người khách tham quan cũng như người trong trung tâm triển lãm.

- ừ nhỉ. Anh quên mất mà thôi cũng lỡ dặn với Chung Chí Cường rồi. Dù sao đồ ăn nhanh như vậy nhưng vẫn đảm bảo hợp vệ sinh mà. Thôi anh đi đây những người kia tới rồi. Em với mọi người xem những người của Chung Chí Cường qua thì hướng dẫn để cho họ phụ mình. Không lại không biết làm gì một gian hàng một đồng người đứng nhìn nữa.

Thiệu Kiệt bây giờ thấy được Brandon Beck và những người của anh ta đang đi về phía gian hàng nên cũng không nói nữa mà bước ra khỏi gian

hàng tươi cười. Hướng nhóm người Brandon Beck ra hiệu đi theo hắn.

Nhóm Người của Beck cũng thấy được những hành động của Thiếu Kiệt nên gật đầu bước theo phía sau hắn một khoản nhất định rời khỏi khu vực triển lãm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 290: Giúp Người Khi Khó

Ngày mai bắt đầu ra chương đều lại nha mọi người xin lỗi vì mấy ngày nay bận quá chỉ lên được có một chương. Ngày mai lên đều lại, Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Nhóm người Thiếu Kiệt và Beck cũng nhau rời khỏi khu triển lãm tiến về một quán cà phê bên ngoài nhìn nó cũng giống như những nơi khác cũng có bàn ghế dù che nắng nhưng bên trong lớp cửa kính được phối trí khá rộng rãi, thanh nhã. Những bộ ghế salon bên những chiếc bàn kính được trang trí họa tiết.

Ngồi xuống ở một cái bàn có thể nhìn ra bên ngoài Thiếu Kiệt cùng với Brandon Beck và người của anh gọi nước cho mình. Đợi cho người phục vụ đi rồi Thiếu Kiệt mới nói.

- Hiện tại công trình đó của các anh tới đâu rồi. Các anh định sẽ phát hành dưới hình thức nào? Để tôi xem xét cách thực hiện lâu dài hay không.

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế Brandon Beck cũng trầm ngâm một lúc.

- Về vấn đề này hiện tại chúng tôi đang có dự định theo dạng bán tài khoản người chơi sẽ mua về tài khoản cho chính mình bởi như thế người tham gia trò chơi và số lượng sẽ được thống kê toàn diện thu nhập của trò chơi cũng dễ tính hơn, hiệu xuất người chơi đoàn đội sẽ luôn cố định. Vấn đề hiện tại đang đi vào khâu kiểm tra và sửa lỗi hệ thống để có thể chạy trên tất cả hệ điều hành. Và trò chơi sẽ được kết nối toàn thế giới thông qua các nhà phân phối.

Nghe được những lời của Beck Thiếu Kiệt hoàn toàn bất ngờ vì nó hoàn toàn khác biệt so với những gì hắn biết. Đợi cho Beck kết thúc lời nói của mình. Người phục vụ đem những đồ uống ra đến mọi người nhận thức uống của mình xong Thiếu Kiệt mới nói.

- Xét về mặt kiểm soát doanh thu thì như thế là ổn còn về phía người chơi thì không ổn chút nào? Các anh còn phương án nào không?

- Ấy tôi thấy vấn đề này không phải vấn đề gì lớn mới đúng? Tại sao cậu lại nói không ổn?

Nhóm người của Beck lúc này cũng bất ngờ nhìn Thiếu Kiệt. Vì đây là ý kiến họ lấy ra được từ những buổi họp và đi đến nhất trí riêng là sẽ phát hành thông qua việc bán tài khoản chơi sẽ là hiệu quả nhất và dễ kiểm soát doanh thu một cách tốt nhất.

Nhìn những ánh mắt chăm chú về mình Thiếu Kiệt lúc này cũng hiểu nhóm người của Beck đang suy nghĩ một chiều theo chiều hướng họ là người phát hành mà không phải hợp tác với bên thứ ba.

- Tôi nói có vấn đề ở đây khá nhiều. Các anh đang suy nghĩ theo chiều hướng của một nhà làm trò chơi và tự phát hành thì điều này hoàn toàn tốt. Còn các anh không tự phát hành thì hoàn toàn không tốt.

- Ấy sao trên phương diện hợp tác lại không ổn tôi thấy việc này khá tốt mà. Một trò chơi lưu hành toàn thế giới chắc chắn sẽ thu hút người chơi chứ.

Brandon Beck nói ra ý nghĩ của mình vì theo anh ta thì ở đây việc phân phối như thế này khá phù hợp. Nhưng Thiếu Kiệt lúc này lại lắc đầu giải thích.

- Đây là những điểm không phù hợp để tôi nói cho các anh nghe nhé nếu người chơi phải mua một tài khoản để có thể sử dụng nếu các anh là nhà phát hành đó không phải là việc đáng phải bàn nhưng qua trung gian nhà phân phối thì lại khác. Nhà phân phối phải chịu tải máy chủ rồi tài khoản sẽ phải chịu thêm giá trị của bên hợp tác như thế sẽ có tình trạng chênh lệch giá với các anh.

Lời của Thiếu Kiệt làm nhóm người Brandon Beck trầm ngâm một lúc bởi điều Thiếu Kiệt nói không sai, nhà phát hành chịu chi phí cho việc duy trì máy chủ và họ phải có lợi đương nhiên tài khoản của nhà phát hành và nhà phân phối phải đồng nhất về giá trị.

Nếu giá thành tài khoản một bên thấp một bên cao cùng là trò chơi phát hành quốc tế thì sẽ dẫn đến tình trạng người chơi mua tài khoản nhà phát hành chính thức mà bỏ qua nhà phân phối.

- Một điều nữa là thống kê của chúng tôi lứa tuổi chơi trò chơi trực tuyến độ tuổi từ 14 đến 26 tuổi và nó phần lớn là học sinh các anh nghĩ học sinh họ sẽ bỏ tiền ra mua tài khoản. Đó là các anh còn chưa định giá cho một tài khoản. Vậy nó sẽ bao nhiêu các anh nên nhớ mỗi quốc gia có một mệnh giá tiền bạc chênh lệch nếu lấy USD hoặc đồng tiền chung châu Âu. Thì những quốc gia khác sẽ ra sao?

Lúc này những người Brandon Beck cũng ngây người ra. Hẳn giờ đây mới nghĩ đến vấn đề này. Nếu ra giá một tài khoản thì nó sẽ bao nhiêu đó là chưa kể đến đồng tiền đó sẽ chênh lệch với các quốc gia khác như thế nào. Rồi còn các máy chủ con cho một sever toàn thế giới phải đầu tư chi phí lớn mức nào. Nhà phân phối hầu như không được lợi gì trong này.

- Việc này đúng là chúng tôi sơ sót thật. Một máy chủ nguồn với kết nối toàn thế giới chắc khó khăn rồi đây. Cậu có cách giải quyết được chuyện

này không? Nếu cậu đã có những ý kiến này chắc chắn sẽ có cách giải quyết nhỉ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu hẳn không giấu vấn đề này về những gì hẳn biết. Dù sao để đối phương tin tưởng đem quyền phân phối trò chơi vào tay mình cũng phải được sự tin tưởng của họ.

- Chuyện này không phải không có cách. Nhưng nó là con đường lâu dài nhưng hiệu quả và đem lại doanh thu nhiều hơn sau này. Nếu anh thực hiện tốt.

Brandon Beck lúc này cũng mong chờ những gì Thiếu Kiệt nói. Vì Thiếu Kiệt đã nêu ra những lỗi trong phương án của nhóm bọn hắn thì chắc chắn cũng sẽ có một cách giải quyết nào đó để hắn có thể khắc phục và hoàn thiện trò chơi khi phát hành.

- Cách đơn giản trước nay vẫn thường sử dụng là phát hành miễn phí. Như thế sẽ thu hút nhiều người chơi hơn.

- Ấy như thế cậu định mua bản quyền với giá trị bản update? nhưng như thế lại phải tốn rất nhiều tiền lại không có lợi cho bên cậu dù sao bọn tôi với các cậu cũng mới ra nên dựa vào nhau thôi các cậu chết chút tôi cũng chết theo đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lắc đầu. Điều Brandon Beck lo lắng cũng đúng chứ không sai. Nếu phát hành miễn phí thu lại như các trò chơi nhập vai đang thịnh hành thì trò chơi của hắn sẽ rất ít người tham gia và hầu như sẽ chịu chi phí lớn cho việc thất thu.

Mà khi công ty Thiếu Kiệt sụp xuống. Trò chơi của hắn cũng vướn vào vết đen không đem bán lại cho các công ty khác được. Hắn cũng sẽ chết theo. Nếu có bán được đối tác cũng sẽ ra cái giá rẻ mạt, việc làm như thế

cũng không giúp ít gì cho công ty của hắn nên lo lắng và thấy không hợp lý là điều hiển nhiên.

- Việc này không hẳn là sẽ bất lợi hơn thế nữa nó còn đem lại nhiều lời nhuận hơn nữa. Thứ nhất chúng ta sẽ hạn chế số nhân vật phát hành. Thứ hai mỗi id tài khoản sẽ chỉ được sử dụng nhân vật do máy chủ cho mượn trong một tuần. Người chơi muốn sở hữu nhân vật quen thuộc có thể mua lại. Mỗi người sẽ có một sở thích riêng một cách chơi nhân vật theo ý mình. Điển hình một nhân vật có thể bán tầm 50 cent đi vậy một bộ tướng gồm 20 đến 30 sẽ là bao nhiêu?

Ngay lúc này đây mọi người trong nhóm ngồi tại đây đều giật mình. chỉ với số lượng tướng mà Thiếu Kiệt nói vậy họ sẽ thu về khá nhiều. Chỉ với 30 nhân vật mà họ tạo ra có thể thu về 15 USD cho một tài khoản.

- Cái này hay à một tài khoản chắc chắn sẽ không chỉ có một nhân vật đi mà như thế chúng ta có thể thu lại một tài khoản khá nhiều tiền mà họ không hề biết. Vì việc phát hành là miễn phí nếu người chơi thích thú với nhân vật mà mình thích thì đó là một cách hay.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu mỉm cười. Con đường đang đi đúng hướng hắn dự định những hắn cũng không thể nào chỉ muốn thu tiền không mà phải có cách để người chơi miễn phí đem trò chơi này phổ biến. Càng phổ biến hắn càng thu về nhiều.

- Nhưng chúng ta không chỉ dựa vào việc đó để kiếm tiền được. Một tài khoản có thể sẽ có những người chơi khác nhau. Đa số là người chơi miễn phí là nhiều chúng ta sẽ ra một loại tiền của trò chơi khi mà họ đánh thắng hoặc thua sẽ nhận được một số giá trị tùy theo trận đánh lâu hay mau. Như thế mới khuyến khích người chơi. Chú tâm muốn có được nhân vật mà không phải bỏ tiền họ phải luyện thuần thục nhưng trước đó họ sẽ trải nghiệm qua những nhân vật do hệ thống lựa chọn hàng tuần.

Vừa mới vui mừng vì cách làm đem lại được giá trị cao hơn mức cần thiết Brandon beck nghe thế cũng trầm mặt lại suy nghĩ. Đúng là một người chơi không lúc nào cũng bỏ tiền ra đó là tâm lý bất cứ người nào cũng muốn trải nghiệm trước khi sở hữu một thứ gì đó mà họ thấy là cần thiết.

- Nhưng như vậy thì trò chơi nếu những người chơi thường xuyên sẽ sử dụng đủ bộ các nhân vật mà không cần bỏ tiền lúc đó không phải chúng ta sẽ là người chịu thiệt hay sao?

Thiếu Kiệt uống một ngụm nước xong lắc đầu. Bởi hẳn hiểu giá trị chênh lệch giữa IP và Rp trong đấu trường công lý là như thế nào nên mới nói.

- Đó là chưa hẳn. Nếu giá trị mua nhân vật miễn phí rất cao ví dụ một nhân vật mua bằng 50 cent thì giá trị là 100 đi còn mua miễn phí thì 6000 hoặc một nhân vật là 25 cent thì chúng ta để những giá miễn phí có thể là 1300 hoặc tập nhất là 540 với nhân vật thông dụng mà nhiều người sở hữu. Nên những phiên bản đầu tiên ra mắt chúng ta cũng chỉ nên cập nhật một số nhân vật nhất định.

- Hay! Cách này hay! vừa làm cho những người chơi hài lòng vừa làm cho mình có thu nhập hay, lần này chúng ta tìm đúng người biết hàng rồi.

Người bên cạnh Brandon Beck lúc này cũng lên tiếng làm cho Thiếu Kiệt nhìn hẳn một chút mới nhìn Beck hỏi.

- Vị này là?

- Cậu ta là người đang Thiết Kế trò chơi tên là Steve Feak được biết đến với biệt danh Guinsoo. Anh ta từng thiết kế Defense of the Ancients bản đồ tùy chọn Warcraft III:The Frozen Throne. Hiện Steve làm việc cho công ty và là nhà thiết kế trò chơi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn anh ta cười. Bởi từ khi Thiếu Kiệt nói những ý chính của việc thay đổi cách kiếm về doanh thu và thêm những tính năng cho trò chơi dưới phương diện góp ý thì Steve luôn liên tục ghi chép vào trong sổ tay của mình.

- Xin lỗi tôi quá vui mừng vì trước giờ không ai có ý kiến như cậu với họ cho đây là một trò chơi không như Warcraft nên chủ nhà mạo hiểm thiên thần nào dám nhảy vào. Giờ thì tôi hiểu họ tại sao không dám nhảy vào đơn giản vì trừ khi là Microsoft nếu không sẽ không có một sever nào đủ cho toàn cầu.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Vì chỉ khi ông lớn Microsoft dám nhảy vào cái này thì mới có sever đủ để phân chia tất cả các quốc gia vào một cụm máy chủ.

- Vấn đề toàn cầu để vào một trò chơi không mấy hiệu quả. Các anh nên biết mỗi quốc gia có một ngôn ngữ khác nhau nếu đồng đội mình cho dù có là người nước ngoài các anh nói chuyện hoặc chat nói người khác cũng không hiểu. Nên chỉ có thể tạo nó trong từng cụm của các công ty phát hành thôi. Vì thế các anh kêu gọi đầu tư đến nay không được thực hiện. Vì họ đều thấy vấn đề của các anh và vì không phải chuyên môn nên họ sẽ không đầu tư.

Lúc này Steve mới hướng Thiếu Kiệt hỏi chuyện mà mình thắc mắc. Bởi nếu như thế thì sẽ có những nhân vật sẽ không được mua và doanh số cũng sẽ bị giảm chưa kể đến mỗi lần ra một nhân vật lại được hệ thống tự chọn hẳn tuần cũng giúp người chơi trải nghiệm trò chơi.

- Nhưng nếu đưa mô hình bán nhân vật như thế này sẽ có những nhân vật người chơi không bỏ tiền ra mua thì phải làm sao? Chúng ta vẫn để nguyên đó hay thay bằng một nhân vật khác?

- Việc này chúng ta cứ để đó các anh nên nhớ người chơi sẽ có thói quen dù họ đánh có thật tệ đi nữa nhưng ai cũng muốn mình có một bộ đầy đủ nhân vật hơn là đợi hệ thống chọn cho mình. Chỉ đi theo con đường này mới đem lại thu nhập cho các anh.

Brandon Beck bây giờ mới hiểu tại sao họ phải tốn hơn hai năm cho một dự án trò chơi. Mà nếu đem ra ý tưởng này được đầu tư đúng nghĩa thì nó sẽ phát triển một cách tối đa và sớm nhất. Bởi không ai chịu đầu tư lớn mà chỉ lấy lại món tiền nhỏ. Mà hiện tại Thiếu Kiệt góp ý với họ mở ra một con đường có thể giúp họ thoát khỏi tình huống muốn làm mà không có vốn.

- Đó vẫn chưa phải là cách các anh thu lại tiền đâu. Các anh nên cải tiến một bước nữa đó là thêm vào một bản trang bị đá dành cho nhân vật. Một tài khoản có hai bộ đá tùy theo vào nhân vật được lựa chọn mà họ nâng cấp đá như thế nào. Như thế tiền trong trò chơi vẫn được tận dụng một cách tốt nhất.

- Chuyện này là chuyện tốt. Nhưng việc này cũng làm cho thời gian kéo dài ít nhất cũng là nửa năm nữa đi. Không biết liệu như thế được không nhưng mà chắc chúng tôi phải cố gắng.

Nói ra suy nghĩ của mình với Thiếu Kiệt Brandon Beck biết không phải một sớm một chiều mà có thể thay đổi được. Nó cần phải có thời gian và đó luôn là một quá trình cho sự thay đổi cần thiết để một trò chơi ra mắt hoàn thiện.

- Theo điều kiện các bạn đầu tư lên nay bao nhiêu rồi? Nếu được tôi muốn con số chính xác và tôi phải xem các bạn hoàn thiện tới đâu. Lúc đó tôi mới đánh giá và cho một mức đầu tư thích hợp.

Thiếu Kiệt biết hiện tại nếu mình trở thành nhà đầu tư chắc chắn sẽ là người duy nhất. Nên hẳn sử dụng cách làm liều bởi hẳn biết nếu hẳn tranh

thủ các điều kiện sẽ đủ để dư ra một khoảng đầu tư cho trò chơi đấu trường công lý này và sau này thu về lợi nhuận cho chính mình.

Brandon Beck và nhóm người của anh ta lúc này cũng nhìn lấy Thiếu Kiệt bởi hẳn nghĩ rằng đối với một nhà phát hành trò chơi đã là quá đủ đối với Thiếu Kiệt hẳn còn muốn đầu tư vào trò chơi sau đó đem trò chơi phát hành là một chuyện đáng nói.

- Ấy cậu nói thật hay đùa? Tính ra tới hiện nay chúng tôi đầu tư không nhiều chủ yếu vẫn là thời gian thôi làm việc theo nhóm cũng không phải là tốn quá nhiều chi phí.

- Vậy đi mấy ngày sau khi triển lãm tôi sẽ đi châu âu. Khi về tôi sẽ qua bên các anh. Như vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở thời điểm sau tết, lúc đó các anh cho tôi xem công trình và bản đồ án của mình. Giá trị cổ phần các anh muốn là bao nhiêu xem như tôi lần này sẽ làm nhà đầu tư về trò chơi của các anh một chút cũng được. Tùy theo mức đầu tư của tôi mà phân chia cổ phần các anh thấy như thế được không.

Thiếu Kiệt nói ra những dự định trong suy nghĩ của mình. Người ta có câu thà giúp người khi khó đừng giúp người đã giàu. Giờ đây Thiếu Kiệt muốn tự mình áp dụng như thế.

Tuy có thể hẳn sẽ không bằng ai nhưng cơ hội thì luôn song song với sự bắt đầu. Nếu không nắm được cơ hội tốt dù cho hẳn có được những thông tin cần thiết cũng không đem lại được cái gì khác.

- Được nếu cậu tin tưởng như thế ngay ngày hôm nay chúng tôi sẽ về nước bắt đầu chỉnh sửa lại theo những góp ý của cậu. Địa chỉ tôi đã có trên danh thiếp nếu cậu qua đến nhớ gọi trước cho chúng tôi để còn ra đón cậu.

- Tạm thời quyết định vậy đi có gì tôi sẽ báo anh sau. Như vậy nhé thôi để chiều này tôi tính cho sau này qua bên đó các anh đãi tôi ăn uống linh đình là được. Ấy mà mấy anh giờ về thu xếp luôn à sao không ở lại vài ngày nữa.

Thiếu Kiệt cũng vui vẻ đứng lên định tiễn nhóm người Brandon Beck chợt nhớ họ chưa tham quan triển lãm gì nhiều, thấy như thế cũng không phải nên nói. Dù sao hẳn cũng không gấp.

- Thôi đi về thu xếp chúng tôi đã ở đây vài ngày và cũng biết được những gì triển lãm hôm nay có mấy ngày sau thì vẫn vậy thôi. Phải về làm hoàn thiện cái góp ý của cậu lên thời gian tốt nhất mới được. Thôi bọn tôi đi đây bảo đảm cậu qua bên đó mọi thứ sẽ thấy như ở nhà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 291: Chọn Sai Đối Tượng

Thiếu Kiệt không ngờ nhóm Brandon Beck nói là làm ngay như thế có lẽ họ sẽ bay vài chuyến để về đến đất nước tự do của họ. Nhưng việc thực hiện ngay lời nói vốn đã ăn sâu trong suy nghĩ và hành động của người nước khác.

Điều này trái ngược với những gì thường thấy ở trong quốc nội, khi mà một việc có thể hẹn tới hẹn lui nhiều lần và chỉ toàn hứa với hẹn. Vì họ không bao giờ đúng hẹn về thời gian nhất là đối với các công việc liên quan đến nhiều đối tác thì càng đợi lâu.

Hiện tại thời gian cũng còn quá sớm trở lại khu triển lãm hẳn cũng không làm gì ngoài đứng nhìn mọi người làm việc. Đẳng đo một lúc lâu hẳn mới quyết định là sẽ về nhà chuẩn bị vài thứ.

Vừa đứng bước ra khỏi cửa Thiếu Kiệt vốn nhìn vào bên đường đối diện thì có một việc làm hẳn mỉm cười. Bởi thành phố này bên ngoài các khu nhà trung tâm đều trang bị cho mình một mặt kính. Đường rộng thông thoáng rất có thể nhìn từ đối diện qua mặt kính mà biết được phía sau mình đang diễn ra điều gì.

Thiếu Kiệt thấy rõ một người khi hẳn vừa bước ra thì ngồi bên ngoài quán cà phê bỗng nhiên đứng dậy. Móc trong túi ra tiền để lên bàn. Những hành động như thế này chỉ ít nói lên rằng người đó đang có nhiệm vụ theo dõi hẳn.

Vốn chẳng hiền lành nếu có người muốn theo dõi mình Thiếu Kiệt sẵn sàng hợp tác. Nên thay vì bắt xe bus về nhà hẳn lại đi bộ. Hẳn đi một lượt dòng dòng một lượt các nơi vừa đi vừa chú ý người phía sau. Chốc chốc lại

hướng một người nước ngoài nào đó ra về đã quen từ trước chào hỏi nói chuyện một lúc lâu.

Khi chia tay cả hai đều vui vẻ, Với khách du lịch là thế nếu bạn bắt chuyện và nói chuyện hòa đồng. Dem lại sự thoải mái cho đôi phương ở những nơi du lịch thế này thì bạn luôn được đón nhận nồng nhiệt.

Người theo dõi hẩn thì không biết mình đang bị Thiếu Kiệt chơi khăm. mà cũng đừng từ xa chụp ảnh lại người khách du lịch nước ngoài kia. Xem ra có người muốn hẩn theo dõi Thiếu Kiệt để biết xem Thiếu Kiệt tiếp xúc với những ai. Và người này hoàn toàn là tay mơ trong việc này mới bị Thiếu Kiệt hẩn xỏ mũi dắt đi như thế.

Tại phòng của Mã Hóa Đăng bây giờ ba người đang ngồi lại với nhau sắc mặt âm trầm. Bởi họ đang đánh giá những gì thu thập được từ gian hàng nổi trội nhất hôm nay. Một gian hàng triển lãm như nhau. Nhưng giờ bị một công ty mới chân ướt chân ráo bước vào vượt mặt thì đó là một trải nghiệm không bao giờ tốt đối với công ty lâu năm như của Mã Hóa Đăng.

- Bộ phận thiết kế và xây dựng chương trình trả lời sao rồi. Người ta đi trước vượt mặt cả công ty mà không ai làm được gì hay sao.

Lời nói của Mã Hóa Đăng hai người thư ký im lặng. Họ cũng hiểu một công ty không tên tuổi bỗng nhiên nhô ra uy hiếp được một công ty thao túng hạng trung. Đánh giá ở cấp bậc công ty tin học tuy không nổi tiếng bằng những công ty lớn khác nhưng tại quốc nội của quốc gia này tencent là một cái tên mà ai cũng biết, Phương châm phát triển âm thầm trong lĩnh vực công nghệ của Mã Hóa Đăng luôn thành công.

Những công ty con của các nhà phát hành vừa mới thành lập đều bị Mã Hóa Đăng một là thâu tóm hai là chiếm cổ phần. Vậy mà lần này đụng phải Thiếu Kiệt.

Nếu ở quốc gia khác hẳn có thể để người tác động đến mua lại công ty nhưng nơi này là Singapore các hợp đồng người đứng tên của công ty luôn là người được thuê hoặc là người bản địa hợp đồng ngắn hạn.

Về phần công nghệ của công ty thì lại thuộc về Thiếu Kiệt cho dù hẳn có mua chuộc được người đứng tên san nhượng được công ty nhưng với công nghệ và phát triển của Thiếu Kiệt thì hẳn có thể lấy về lại và tạo công ty mới một cách không khó khăn gì.

- Bên bộ phận thiết kế hiện tại vừa lên kế hoạch nghiên cứu để phát triển thử nghiệm hiện tại chưa biết là sẽ thành công hay không cả ba bộ phận nhận được tin đều đã bắt tay vào làm rồi.

Người nữ thư ký lúc này mới lên tiếng trả lời lại cho Mã Hóa Đăng biết dù cơ cấu hoàn toàn giống nhau nhưng trước giờ đúng là ứng dụng QQ của họ bỏ qua phần này vì cơ sở người dùng ít khi trò chuyện trực tiếp với nhau thông qua voice máy tính.

- Giờ này mới bắt đầu tiến hành làm thì chừng nào có? Một năm sau à. Hay là đợi cho bên kia cứng cáp rồi mới lèo đèo theo sau người ta?

Nghe được người thư ký của mình lên tiếng. Mã Hóa Đăng bực bội hỏi vì hẳn thành công nhờ công nghệ. Nên hẳn hiểu được đi sau người thì bản thân ứng dụng ấy phải vượt trội hơn nhiều so với cái đang có. Mà hiện tại công ty hẳn mới bắt đầu nghiên cứu và thiết kế.

Như thế phải trải qua bao lâu mới ra đến một chương trình như Thiếu Kiệt, Vì việc này cần một thời gian thử nghiệm, sửa lỗi và đem bản mẫu tạo thành bản chính thức đó là cả quá trình làm việc lâu dài.

- Việc điều tra những người tiếp xúc với cậu ta như thế nào rồi? Họ đang làm gì và thuộc công ty nào.

Bình ôn lại đôi chút Mã Hóa Đảng mới hướng người thư ký của mình hỏi. Bởi vì Thiếu Kiệt gây ra tiếng vang lớn trong ngày đầu nên hẳn tin chắc sẽ có những đối tác muốn tìm tới Thiếu Kiệt hợp tác.

Giờ hẳn phải tìm biện pháp dồn Thiếu Kiệt vào một thế yếu hơn mới tạo áp lực các phía đem công ty Thiếu Kiệt gặp trở ngại để hẳn bán lại cổ phần và từ đó dần dần lấy công nghệ.

- Hiện tại theo báo cáo về thì cậu ta tiếp xúc với khá nhiều người. Với những người nói chuyện khá lâu đều ghi lại. Nhưng chưa thể biết được đâu là đối tác với khách du lịch làm quen xã giao.

Người thư ký trả lời Mã Hóa Đảng về những gì đã điều tra về Thiếu Kiệt. Người theo dõi luôn báo cáo về cho cô đến hiện tại cũng đã gần năm người có tiếp xúc với Thiếu Kiệt trong triển lãm và cả bên ngoài.

- Nếu xuất hiện ở đây chắc chắn là theo dạng công ty của một trong những gian hàng có mặt hoặc theo dạng du khách. Lúc đó sẽ biết được ai là người liên hệ với cậu ta để bàn về chương trình hoặc là người đứng sau cậu ta thật sự.

- Theo tôi thấy phía sau cậu ta chắc có người. Vì với độ tuổi như thế chắc chắn cậu ta không phải tầm thường nếu có tiền mở công ty như vậy. Nếu như thế chúng ta phải nghe tiến đấng này lại không có một lời nào lại nô ra. Nên chắc chắn sẽ có người thúc đẩy cậu ta.

Người còn lại trong phòng lúc này cũng đưa ra nhận định của mình về Thiếu Kiệt. Bởi hẳn thấy việc Thiếu Kiệt còn nhỏ mà hoạt động một công ty lớn như thế là điều hoàn toàn không đúng.

- Dù chưa biết việc này là đúng hay sai nhưng với những gì chúng ta biết quá ít về cậu ta. Thế Luân vài ngày nữa cậu đi quốc gia của cậu nhóc

này tìm hiểu thông qua đối tác của chúng ta VG hỏi xem tin tức thế nào.

- Mã tổng tôi thấy việc này có vấn đề bởi trên hồ sơ của nhóm người của cậu nhóc này thật sự có thể mở công ty này.

Lúc này người Thư Ký mới nói ra những gì mà mình điều tra được thông qua một số người cung cấp tin cho cô. Mã Hóa Đăng lúc này cũng nhíu mày bởi hẳn hẳn hai người thư ký mình thường sẽ đưa ra những tin tức mà họ sắc thực nhất.

- Lý do gì? Có điều bất thường à tôi tưởng chỉ có nhiều đó là đã đủ chứ.

- Vâng vốn cũng chỉ tưởng là bao nhiêu đó là đủ nhưng sau khi rà soát chúng ta bỏ lỡ một người. Người đó hôm gặp không có mặt hơn nữa hôm nay chỉ làm công tác phát tờ rơi. Nhưng dựa trên việc anh ta giao tiếp với các hãng sản xuất linh kiện thì người này là Trương Hạo tuổi còn trẻ nhưng sở hữu một công ty phân phối linh kiện điện tử nhất là linh kiện vi tính khá lớn. Thuộc một trong ba nhà đứng đầu Lưu Minh.

Người nữ thư ký lúc này đưa về phía Mã Hóa Đăng những thông tin được lấy một cách tạm thời. Nhìn vào những danh sách liệt kê hẳn âm trầm.

Nếu nói một ông chủ cửa hàng phân phối linh kiện máy tính nếu có hiểu biết thì đứng sau việc này cũng được nhưng tại sao lại để cho Thiếu Kiệt đứng ra làm chủ sự chuyện này mới là đáng thắc mắc.

- Mọi quan hệ của hai người này là như thế nào? Tại sao người này không hiểu biết tiếng anh thông dụng nhiều nhưng vẫn được cấp hộ chiếu. Đã tìm hiểu chưa?

- Vâng việc này có thể giải thích là chú nhóc Thiếu Kiệt này có một mối quan hệ mà có thể giúp Trương Hạo này làm được hộ chiếu nhưng đổi lại

phải để Thiếu Kiệt kiểm soát. Và được trích hoa hồng dựa vào tiền thu lại được.

Trả lời câu hỏi của Mã Hóa Đăng. Người nữ thư ký cũng nói ra nhận định của mình về việc tại sao Trương Hạo lại có hộ chiếu đi lại và ở Singapore thời gian dài mà không biết chút gì về ngôn ngữ tiếng anh thông dụng. Đứng lên suy nghĩ một lúc Mã Hóa Đăng mới giật mình thốt lên.

- Chết việc này rất có khả năng thằng nhóc Thiếu Kiệt biết mọi người sẽ nhắm vào nó nên gặp bạn bè các du khách người nước ngoài đi dòng dòng bên ngoài để Trương Hạo với Lý Đông có thể liên lạc với các bên đối tác. Hủy ngay kế hoạch theo dõi thằng nhóc đó tập trung vào Lý Đông với người tên Trương Hạo này. Nếu cần mượn camera giám sát xem lại hẳn đã tiếp xúc những ai. Thật là cáo già.

Người nữ thư ký nhìn qua Thế Luân hẳn vội lấy điện thoại ra bước ra khỏi phòng rồi liên hệ với người của mình để hủy bỏ kế hoạch theo dõi Thiếu Kiệt.

Mã Hóa Đăng lúc này cay mòi lại. tay phải bắt lấy bàn tay trái ngon cái ma sát ở lòng bàn tay trái. Người nữ thư ký thấy thế cũng im lặng đi theo Mã Hóa Đăng lâu như vậy cô cũng hiểu đây là thói quen khi có chuyện lo lắng của vị Mã Tổng trước mặt.

- Doanh Doanh. Cô xem tìm điểm yếu của tên Trương Hạo này là gì? Nếu mua bằng tiền không được thì ta mua bằng tình. Nếu được liên hệ người cho một nữ nhân nào đó tiếp xúc với hắn.

- Vâng Mã Tổng chuyện này tôi sẽ cho người lo liệu xem sao. Theo như hồ sơ thì Trương Hạo sẽ ở đây một tháng hiện tại đã được năm ngày các ngày còn lại tôi sẽ tranh thủ.

Trả lời lại cho Mã Hóa Đằng biết Doanh Doanh cũng im lặng đợi những thông điệp tiếp theo. Vì cô biết hẳn không khi nào sẽ ra một mệnh lệnh duy nhất.

- Việc điều tra thân phận thằng nhóc kia không cần thiết trước mắt nói đối tác xem tên Trương Hạo này như thế nào. Việc hẳn làm ra sao và nổi lên nhờ linh vực bán linh kiện thôi hay là còn việc khác. Cô với Thế Luân đi lo liệu việc này trước đi. Có tình hình chuyển biến nào thì cho tôi hay.

Nồi dựa vào cái bàn làm việc của mình trong phòng Mã Hóa Đằng không ngờ rằng mình vừa bước đi một nước cờ hoàn toàn sai lầm và không thu được kết quả gì.

Nếu như hẳn thật sự điều tra với Thiếu Kiệt chắc hẳn sẽ thu được tin tức bất ngờ. Nhưng hẳn lại chuyển đối tượng qua Trương Hạo làm cả quá trình đều trôi đi trong vô nghĩa mà hẳn không hề biết.

Thiếu Kiệt thì rất vô tư hẳn đi hết chỗ này đến chỗ khác như khách du lịch cho đến khi hẳn nhận ra người theo dõi mình đã mất tăm. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hẳn không đi quá nhanh không phải chạy trốn, Nhưng người này lại dừng lại, không tiếp tục điều tra theo dõi nữa thì chỉ có một điều lớn nhất là họ từ bỏ.

Khẽ mỉm cười lắc đầu hẳn không biết người đó là ai nhưng dù cho họ hôm nay có theo dõi hẳn một cách sát sao đi nữa thì mọi chuyện vẫn là công cốc.

Vì hiện tại hẳn biết những người Brandon Beck trong ngày hôm nay sẽ lên máy bay chuyến sớm nhất để về nước mặc dù có thể họ sẽ phải duy chuyển tiếp nối giữa các quốc gia nhưng với giá vé máy bay tương đối rẻ so với túi tiền của những người châu âu này thì không đến nỗi nào.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 292: Sắp Xếp Kế Hoạch

Thiếu Kiệt đi dạo một vòng suy nghĩ sắp xếp một số dữ kiện lại cho mình. Việc phát sinh gặp những người brandon Beck làm hẳn phải thay đổi những gì mình vừa sắp xếp.

Như việc mới đầu hẳn định là sẽ đi với một tháng. Một tuần đầu hẳn sẽ ở singapore sắp xếp mọi thứ sau đó đi thụy sĩ đến sau giảng sinh lại về lại singapore để lấy tiền sử dụng đầu tư dự án.

Giờ đây kế hoạch bị thay đổi hẳn kẹt lại nơi đây gần hai tuần. Với điều kiện giấy tờ của tất cả tài khoản được chuyển sang định danh của hẳn ở thụy sĩ ít nhất cũng một tuần trở về singapore xây dựng toàn bộ sever cũng là một tuần.

Hiện tại phát sinh đầu tư vào đấu trường công lý Thiếu Kiệt phải sắp xếp lại trình tự và quá trình phát sinh hẳn nghĩ sẽ phải tốn nhiều thời gian hơn dự định. Chuyện này hẳn phải bàn bạc lại với hai người Nhã Oanh với Hà Vi.

Đối với Hà Vi có lẽ thời gian kéo dài cũng không mấy ảnh hưởng tới cô cho lắm nhưng đối với Nhã Oanh thì lại khác, Cô còn phải đi học hàng ngày.

Đây chỉ là theo tính toán của hẳn, còn việc phát sinh thời gian trọng lúc hẳn ở mỹ với những người Brandon beck vẫn là chưa biết được. Có thể sẽ là hai tuần hoặc hơn. Trong khi đó thời gian hẳn xin nghỉ chỉ là một tháng và nếu hẳn ở nước ngoài quá lâu những người Ngô Trục lại có sự nghi ngờ nhất định.

Nhìn qua đồng hồ cũng gần giữa trưa Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra nhấn lấy số điện thoại của Hà Vi mà gọi đi. Đợi một lúc lâu mới có tín hiệu nhận cuộc gọi phía bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói.

- Có chuyện gì mà gọi em thế Thiếu Kiệt?

- Bên gian hàng ra sao rồi? còn đông người không anh thấy buổi trưa nên gọi điện hỏi em thử.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi bắt máy cũng hỏi cô một chút về tình hình của bên trung tâm triển lãm như thế nào. Vì hiện tại là buổi trưa mà giờ này thường mọi người vẫn là nghỉ ngơi và ăn uống là nhiều.

- Cũng vắng đi một ít nhưng chắc chiều họ sẽ quay lại đông hơn. Mà chắc anh không chỉ định gọi điện cho em vì việc này thôi đâu nhỉ.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt hỏi thăm tình hình gian hàng cũng trả lời hẩn và kèm theo câu hỏi của mình bởi Hà Vi biết phải có việc gì đó cần thiết.

- Anh định nói em với Nhã Oanh về nhà nghỉ ngơi dù sao buổi trưa với chiều không quan trọng mấy cứ để cho bọn người Lý Đồng với bên lãnh sự quán giúp mình lo, hai em ở đó cũng không có việc gì nhiều. Với lại anh có chuyện muốn bàn với hai người này. gọi cả Trương Hạo và Chu Tường luôn đi. Việc này có liên hệ đến mọi người.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Hà Vi biết hẩn muốn bàn bạc gì đó với mọi người mà việc này khá quan trọng nên đáp lại.

- Ừ để em nói lại với bọn họ rồi về. Ừa mà anh đang ở đâu chứ đâu phải ở nhà phải không.

- Anh đang ở ngoài đường ban này có người theo dõi nên dẫn hẩn đi vòng vòng chơi. Mà giữa chừng hẩn lại bỏ cuộc hay sao đó nên không theo

nữa. Nên giờ anh mới gọi cho em nè. Thôi báo mọi người đi anh cũng về nhà mọi người tập trung ở nhà nói chuyện sẽ tốt hơn.

Nói chuyện với Thiếu Kiệt xong Hà Vi cúp máy rồi mới hướng về Lý Đồng nói.

- Lý Đồng anh xem cùng với người của bên lãnh sự quán ở lại xem xét gian hàng. Em với Nhã Oanh, Trương Hạo, Chu Tường về nhà Thiếu Kiệt có việc cần bàn.

- Em cứ yên tâm. Việc ở đây cứ để anh lo cứ về trước đi. Dù sao buổi trưa chiều ở đây cũng không quá đông khách. Không cần phải lo.

Một người bên lãnh sự quán nghe hai người nói vậy cũng cười nhìn về Hà Vi nói.

- Các em yên tâm. Bọn anh ở đây mấy ngày cũng được. Tôi nếu không có ai thì để bọn anh ra canh gian hàng cho nhưng với điều kiện cho bọn anh chơi trò chơi là được. Trước chơi trò này toàn phải ngồi gần ý ới với máy đưa chung một nhóm giờ có chương trình này thoải mái mà nói chỉ cần bên kia trang bị một hệ thống tai nghe có micro là được.

Hà Vi và mọi người đang tập trung lại cũng cười đùa. Nhã Oanh mới lên tiếng nói với người đó.

- Đâu ai cấm các anh chơi. Chỉ cần các anh thích tối ở lại cùng với Thiếu Kiệt thì sẽ được thôi còn không thì anh với những người nào muốn ở lại chơi tối đây thì cứ lập bảng danh sách ở lại tối. Lúc đó mọi người chia nhóm dễ hơn không phải sao.

- Ý kiến hay à. Được đấy để bọn anh tự hỏi với nhau xem ai ở lại tối. À mà không làm trễ nãi việc của mấy tụi em nữa việc ở đây cứ để bọn anh lo là được rồi.

Thấy thế Nhã Oanh cũng gạt đầu hướng mọi người nhóm mình tập trung mà đi. Dù sao sáng giờ cô với Hà Vi phải tốn nhiều sức nhất giờ nghỉ mệt theo lời Thiếu Kiệt cũng là điều nên làm.

Hơn ai hết hai người Nhã Oanh và Hà Vi cũng không ngờ gian hàng của Thiếu Kiệt làm ra thu hút nhiều người nhất và cũng là nơi khách tham quan lưu lại lâu nhất. Ai cũng muốn trải nghiệm một thể loại trò chơi phong cách cũ được làm mới lại.

Một lúc sau khi nhóm người của Hà Vi trên xe taxi về đến nhà thì Thiếu Kiệt đã ở nhà. Cả bốn người vào nhà với cảm giác thâm mệt nhất là với Hà Vi và Nhã Oanh. Đi vào trong nhà Chu Tương thấy Thiếu Kiệt mới lên tiếng hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Em gọi mọi người về có gì không Thiếu Kiệt? Bên đó giao lại cho Lý Đồng sợ anh ta làm không ổn.

- Việc này không sao đâu những người đó đều làm việc theo cách của họ được đào tạo mà. Mọi người ngồi xuống đi em có chuyện muốn bàn.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy mọi người đều ngồi xuống ghé của mình Thiếu Kiệt đưa cho mỗi người một chai nước lạnh còn chưa mở nắp.

- Theo tình hình cho thấy hiện tại gian hàng của chúng ta là tâm điểm của những gì đang diễn ra tại đây. Chắc chắn sẽ không ít công ty tìm đến. Như thế sẽ phát sinh một số thứ có khả năng sẽ xảy ra. Người chịu trách nhiệm chính là Chu Tương ở đây và Trương Hạo hôm nay Trương Hạo có thể gặp một vài người quen trong triển lãm. Diễn hình các công ty công nghệ phát triển phần cứng vì Trương Hạo là một nhà phân phối nên thế nào cũng bị tiếp cận.

Nghe những lời Thiếu Kiệt nói như thế Chu Tường cũng trầm mặt. Chỉ ích một vài người biết được Thiếu Kiệt là người đứng sau Trương Hạo. Nhìn qua bên ngoài thì như hấn chỉ là người đi theo cùng nhưng mọi quyết định phụ thuộc ở Thiếu Kiệt là rất lớn nếu người nào tinh ý sẽ nhận ra. Thở dài một hơi Chu Tường mới cảm thán nói.

- Xem ra nổi trội quá cũng không phải là tốt nhỉ. Vậy sắp tới mình phải làm sao Thiếu Kiệt. Nếu tình hình gò bó quá thì như thế nào?

- Trước mắt anh cứ nói với Lý Đồng tìm kiếm vài người PR nữ mình thuê họ theo ngày. Thế vào chỗ Hà Vi và Nhã Oanh. Anh thì vừa tuyển dụng song song vừa làm công tác chọn lựa nhân lực sau này. Hiện tại có thể em sẽ ít xuất hiện ở bên trung tâm triển lãm lại đợi cho mọi thứ ổn thỏa thì sẽ đi châu âu sớm nhất.

Trầm Ngâm một lúc Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt. Cô cũng biết có một chút phát sinh dựa trên những gì trước mặt và những gì Thiếu Kiệt đang chuẩn bị làm.

- Thiếu Kiệt hình như Thời gian bị phát sinh như thế có sao không? Anh với Nhã Oanh còn phải trở về đi học nữa đấy.

- Ừ việc này anh cũng vừa mới nghĩ đến có thể thời gian sẽ bị kéo dài ít nhất là thêm hai tuần. Hiện tại anh muốn hỏi Nhã Oanh em định về trước hay đi cùng anh luôn. Thời gian học không còn nhiều đâu đấy. Nếu đi về cần phải bỏ tức lại hết tốn khá nhiều thời gian của em lắm đấy.

Nhã Oanh nghe thế im lặng một chút rồi mới có quyết định của mình. Cô thấy nếu đi cùng với Thiếu Kiệt cũng không có việc gì để mình làm chủ yếu là tham quan và đi chơi là nhiều nên gật đầu.

- Vậy để xong hết thời gian nghỉ phép em về nước đi học lại. Dù sao anh cũng đi bàn công việc em đi theo cũng không tiện.

- Ừ vậy hôm đó em với Hà Vi về chung đi anh để em đi một mình về cũng không tốt lắm. Dù sao Hà Vi đi cùng em anh cũng an tâm hơn.

Hà Vi lúc này cũng nhìn Nhã Oanh gật đầu nói.

- Đúng rồi đây cũng không biết đường về thế nào nếu để một mình bạn đi cũng làm Thiếu Kiệt không tập trung lo mọi thứ được. Lúc đó chỉ cần để Chu Tường bay một chuyến đi cùng Thiếu Kiệt bàn việc là được rồi.

Trương Hạo lúc này nghe thế cũng ngơ ngác hẳn nghe thấy mọi người đều sắp xếp mọi thứ. Nếu Chu Tường cũng đi thì hẳn ở lại đây một mình cũng không biết làm gì.

- Ấy đâu được để anh một mình ở lại đây như thế không ổn đâu. Anh giao tiếp không tốt lại đâu có hiểu biết gì nhiều về mấy cái này. Ở lại đây cũng không lợi ít gì nữa.

Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu nói ra những dự định của mình về việc sắp xếp người.

- Theo anh thấy để cho Trương Hạo đi cùng với mình qua Châu Âu Chu Tường ở lại đây điều hành các thứ cho tốt. Sau đó Trương Hạo cùng với Nhã Oanh về thẳng nước mình. Anh sẽ đi châu Âu xong về đây lộ trình sẽ dài hơn một chút nhưng đủ để hoạt động các thứ.

Chu Tường gật đầu hẳn cũng không có gì phải lo lắng chỉ cần làm tốt công việc của mình ở đây là được những sắp xếp còn lại hẳn có thể liên hệ với Thiếu Kiệt mà tính toán các bước tiếp theo cũng không thay đổi gì mấy.

- Em thấy Trương Hạo đang là tâm điểm sự chú ý cứ để Trương Hạo lại. Những người liên hệ cậu ta mình sẽ tạo thành một danh sách đề phòng đúng nghĩa. Sau này còn có thể biết được người mình đang đối đầu là ai.

Lời Hà Vi không phải không đúng. Dù sao thì mình phải biết được sắp tới mình sẽ đối phó với những người nào và các công ty ra sao. Nên cô thấy tốt nhất vẫn để lại Trương Hạo. Thiếu Kiệt dù cho có đi Châu Âu một mình nhưng cũng không đến nỗi nào.

- Như thế cũng được. Trương Hạo nếu ở lại cũng là một cách. Nhưng khá hi hữu bởi thằng này không hiểu tiếng anh nên mới chết đây chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế hắn cũng thở dài. Lòng tự nói với chính mình sau kỳ này về hắn sẽ kiếm người bổ túc anh văn giao tiếp của mình để có thể làm được nhiều việc khác. Hôm nay hắn đứng chỉ biết phát tờ rơi từ đầu đến cuối những người đến nói chuyện với hắn hầu hết là những người biết ngôn ngữ của mình.

- Ở lại cũng được còn không thì về nước lo một số công việc đến vài ngày lại qua như thế tạo ra vẻ thần bí cũng được mà cần gì phải ở đây một chỗ.

- Ê lâu lâu mày cũng có suy nghĩ hay đó chú Trương Hạo. Quyết định vậy đi Trương Hạo sẽ đi về hai nơi singapore với nước mình để lôi kéo sự chú ý. Sau khi xong triển lãm thì bắt đầu, hiện tại nhanh chóng nói Lý Đồng sắp xếp thuê người bên công ty quảng cáo đem một vài người nhân viên thời vụ làm việc cho mình. Nếu thấy ổn thì giữ liên lạc lại sau này cần thì dùng đến họ. Giờ thì mọi người đi nghỉ ngơi đi nào.

Thiếu Kiệt chỉnh sửa kế hoạch một chút hắn cũng không muốn lãng phí thời gian nghỉ ngơi của mọi người. Vì ngày đầu tiên chưa có nguồn lực Nhã

Oanh với Hà Vi cùng với mọi người cũng có phần mệt vì phải tiếp xúc với nhiều người kèm theo đó là trả lời hướng dẫn người chơi.

Nên giờ này hẳn muốn mọi người nghỉ ngơi tốt nhất chuẩn bị cho cao điểm buổi tối. Lúc mà mọi người đều được nghỉ ngơi và trung tâm triển lãm là nơi họ tìm đến để giải trí.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 293: Khởi Hành Đi Châu Âu

Mọi việc đều đi vào lịch trình của Thiếu Kiệt Những ngày tiếp theo Lý Đồng tìm được một số người hỗ trợ Gian hàng một cách tốt nhất về nhân sự cũng như là những người muốn ở lại đêm và bảo vệ gian hàng do Trần Trung mang đến.

Hôm nay ngày cuối cùng của buổi Triển lãm. Không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt sau khi sắp xếp mọi người theo đúng kế hoạch. Trương Hạo dần dần trở thành tâm điểm sự chú ý. Mọi người bỏ qua Thiếu Kiệt hẳn cũng giống như Mã Hóa Đằng đã nhận đi. Thiếu Kiệt và Nhã Oanh, Hà Vi cũng rảnh rỗi hơn.

Ba người sắp xếp mọi thứ tốt nhất để lên máy bay rời đi singapore. Khi mà ba người lên sân bay cũng là lúc Trương Hạo rời đi singapore. Vì tránh người khác nghi ngờ cả bốn người đều ra sân bay cùng một lúc chỉ khác là Trương Hạo đi về nước còn ba người Thiếu Kiệt, Nhã Oanh với Hà Vi lại đi châu âu.

Nhã Oanh sau khi ngồi trên máy bay mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Mình từ đây đi qua bên đó khoảng bao nhiêu lâu Thiếu Kiệt? đây là lần đầu mình đi xa như thế đấy.

- Ừ theo như đúng thì khoảng 19 giờ là tới sân bay Geneva. Khoảng thời gian này thì trên máy bay có phục vụ cho hai bạn đây đủ thức ăn và những phương tiện giải trí khác.

Nghe được Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng trầm ngâm một lúc rồi mới đưa ra suy nghĩ của mình.

- Em đang thắc mắc tại sao mấy người hẹn anh họ lại có thể đặt vé máy bay và đi trong chiều trong khi đó hầu như các chuyến bay đều có cố định số ghế ngồi của một máy bay.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Hắn nhớ những ngày còn đang là người sửa chữa máy vi tính không có gì lại leo lên youtube kiếm những cái hay hay mà xem. Không nhờ những thứ tưởng chừng như không có tác dụng gì. Giờ lại giúp hắn có thể trả lời được nhưng câu hỏi mà người khác không biết.

- Chuyện này thì anh được biết một chút đấy. Các chuyến bay thường xuyên bị đặt quá số lượng chỗ thực tế, do có ước lượng về số người dự kiến nhờ chuyến bay. Nhiều hành khách có đặt chỗ nhưng lại không đến hoặc hủy đặt vào phút cuối. Điều này tạo nên những ghế trống trên các chuyến bay nếu hãng hàng không bán đúng số vé bằng số ghế.

Lúc này người tiếp viên gần đó đang hướng dẫn mọi người sử dụng mặt nạ dưỡng khí trong khi mọi người đang đợi người tiếp viên hàng không hướng dẫn Thiếu Kiệt mới nói với Nhã Oanh.

- Thấy có mặt nạ dưỡng khí hầu hết nó không có tác dụng. Chỉ để làm bộ phận an toàn cho máy bay thôi.

- Ủa em thấy lần trước người ta cũng hướng dẫn nhưng mà sao anh lại bảo là mặt nạ dưỡng khí lại không có tác dụng.

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói như thế cũng ngạc nhiên. Theo cô thấy nếu máy bay có trục trặc trên các phim ảnh phần lớn đều có những cảnh túi dưỡng khí bung ra từ phía trên mà vấn đề này vẫn là thường xuyên trên những phim hành động.

- Khi áp suất trong khoang giảm, hành khách sẽ phải dùng mặt nạ dưỡng khí. Tuy nhiên, ít người nhận ra rằng các mặt nạ này chỉ dùng được tối đa 15 phút. Đây là khoảng thời gian cần thiết để máy bay hạ độ cao xuống nơi hành khách có thể hít thở bình thường mà không cần mặt nạ dưỡng khí. Như thế nó cũng chỉ để chung thôi chứ có làm được gì.

Hà Vi lúc này cũng trầm ngâm điều gì đó rồi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao lần trước anh không nói mà bây giờ mới nói mấy cái này. Mà anh biết oxi của túi dưỡng khí là lấy ở đâu không?

- Vấn đề này hả. Lần trước bay cũng chỉ có hai giờ thôi nên không cần. Còn vấn đề oxi máy bay lấy từ đâu thì Thay vì chứa đầy oxy như mọi người thường nghĩ, những chiếc mặt nạ trên máy bay thật ra được bơm vào một vài chất hóa học. Nếu áp suất trong cabin giảm, phi hành đoàn hoặc bộ phận kích hoạt tự động sẽ bung mặt nạ dưỡng khí ra. Khi kéo xuống, hành khách đã cho phép một hỗn hợp các chất hóa học, thường là Natri perchlorate và một oxit sắt đóng vai trò là chất xúc tác tiếp xúc nhau. Với điều kiện nhiệt độ thích hợp, phản ứng hóa học ngay lập tức xảy ra, tạo thành oxy cung cấp cho việc hô hấp.

Lúc này máy bay bắt đầu cất cánh lên cao do âm thanh phát ra từ tiếng động cơ nên Nhã Oanh và Hà Vi không tiếp tục hỏi Thiếu Kiệt nữa. Đợi cho máy bay đã ở độ cao nhất định. Thiếu Kiệt ngồi cạnh với lối đi vì thấy tay vịn vươn vúi hẳn chỉnh lại tay vịn bên ngoài một chút cho thoải mái. Nhìn những hành động đấy của Thiếu Kiệt Nhã Oanh với Hà Vi cũng ngẩn người

Hai người vốn nghĩ rằng tay vịn đó với cái bên cạnh cửa sổ là cố định nên giờ thấy Thiếu Kiệt chỉnh lại nên hỏi hẩn.

- Ấy anh làm sao thế? bên cửa sổ cũng có tay vịn anh chỉnh lại giúp em đi.

Nhã Oanh ngồi cạnh cửa sổ mới hướng Thiếu Kiệt chỉnh lại tay vịn cho mình. Thiếu Kiệt lúc này bám vào chiếc nút nhỏ nằm ngay bên dưới khớp nối tay vịn. rồi dặng Nhã Oanh

- Khi sắp hạ cánh nhân viên sẽ yêu cầu em chỉnh lại tay vịn như vị trí ban đầu lúc đó chỉ cần nhàn vào nút này và hạ xuống là được rồi.

Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt. Vì lúc này cô định hỏi hẳn nhưng do quá ồn nên giờ đây mới hỏi.

- Ủa lúc này anh nói trong túi dưỡng khí là thành phần hóa học chứ không phải là ô xi thông thường vậy thì người ta dùng có sao không?

- Như thế mình không cần sử dụng cũng được mà? Vậy thì an toàn bay để nó làm gì? Với lại em thắc mắc tại sao mà trên máy bay lúc nào cũng có o xi đây. Lấy bên ngoài hả Thiếu Kiệt?

Nhã Oanh nghe thế cũng hỏi lấy thắc mắc của mình đối với hai người Hà Vi và Nhã Oanh Thiếu Kiệt lúc này như cuốn từ điển bách khoa để tra cứu tư liệu mà mình chưa biết. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười lắc đầu. Bây giờ hẳn mới cảm thấy kiến thức dù nhỏ nhặt nhưng vẫn là kiến thức. Cứ tưởng nó là những kiến thức vô bổ nhưng giờ đây lâu lâu lại lấy ra đem lờ thiên hạ được thì cũng gọi là một kiến thức có ít.

- Không khí bạn đang thở trên máy bay thực ra là khí nén lấy từ động cơ. Một phần lớn khí này 25 đến 50 phần trăm được thổi vào buồng điều khiển máy bay, phần còn lại cho hành khách. Không khí thoát khỏi máy bay thông qua một lỗ nhỏ phía sau thân máy bay. Còn về phần mặt nạ dưỡng khí thì chắc chắn phải dùng. Nếu không có mặt nạ dưỡng khí trong vòng 30

giây kể từ khi áp suất trong máy bay thay đổi đột ngột, nguy cơ tử vong của bạn rất cao. Tuy nói nó là thành phần hóa học nhưng không gây hại với cơ thể người hít phải.

Người tiếp viên lưu ý Thiếu Kiệt lúc này mới lại đẩy chiếc xe dụng cụ cần thiết lại chỗ của nhóm người bọn hắn hỏi.

- Các anh chị dùng gì không?

Đợi cho Nhã Oanh với Hà Vi nhận nước uống của mình người tiếp viên mới nói với Thiếu Kiệt.

- xin lỗi những việc vừa rồi anh nói đúng nhưng nói nhỏ thôi không khéo người khác nghe được sẽ không hay.

Nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc của đất nước mình cả ba người đều nhìn người tiếp viên hàng không. Bởi vừa rồi bọn hắn hoàn toàn trò chuyện không phải là tiếng anh thông dụng mà là ngôn ngữ trong nước. Nghe thế Thiếu Kiệt hỏi người tiếp viên

- Cô hiểu được ngôn ngữ nước tôi à.

- Vâng mẹ tôi là người quốc gia các bạn. Nên tôi có thể nghe nói được nhưng cũng không hẳn là nói được hết. Dù sao anh cũng hiểu biết khá nhiều đừng nên nói ngôn ngữ quốc gia mình không ở nơi công cộng người ta sẽ rất khó chịu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười gật đầu. Ai cũng thế hắn hiểu nếu nghe người khác nói chuyện mà mình không hiểu cũng có cảm giác ra sao nên cười cười.

Hà Vi với Nhã Oanh thì che miệng cười khúc khích. Người tiếp viên rời đi Thiếu Kiệt mới thu nhỏ âm lượng của giọng nói mình lại.

- Hai em làm anh bị nhắc nhở rồi đây phải bắt đền mới được

- Anh sao lại nói thế được ai biểu anh biết nhiều như thế làm gì? Người ta nói biết nhiều khổ nhiều mà đâu có sai đâu.

Nhã Oanh lúc này cũng hướng Thiếu Kiệt cười cười nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Dù cho người xưa nói thế không sai nhưng Thiếu Kiệt là một người khác hẳn sử dụng kiến thức của mình để không thua kém người khác. Nhã Oanh hiểu rất rõ tại sao những vấn đề nào Thiếu Kiệt cũng đều biết vì hẳn là một người không giống người bình thường mà cô đã chọn.

- Nhưng mà em vẫn còn thắc mắc này nếu đang bay trong trời mưa máy bay bị sét đánh hoặc hỏng động cơ thì sao? Vấn đề này chắc chắn anh biết. Không lý do gì mà anh không biết được cho hai người bọn em biết thôi nói nhỏ nhỏ thôi cũng được.

- Đúng đây nói nhỏ nhỏ thôi. Em cũng muốn xem anh biết tới thế nào đây này? để an toàn sau này em với Nhã Oanh đi về còn yên tâm bỏ mặt anh ở lại chứ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay với hai cô nàng nhà mình. Nếu nói kiến thức mà không của gái được thì làm điển hình như hai cô gái này hoàn toàn bị kiến thức lùm mọt trên mạng của Thiếu Kiệt đánh bại.

- Được rồi nếu đã muốn biết thì cũng được thôi vấn đề thứ nhất máy bay bị sét đánh chắc sẽ không bị gì. Theo các số liệu thống kê, nhiều máy bay bị sét đánh hàng năm. Những hiện tượng này thường không gây ra hậu quả nguy hiểm nào, vì các máy bay hiện đại có lớp vỏ đặc biệt, giúp bảo vệ khỏi tác hại của sét.

- Ấy vậy là ngồi trên máy bay tuyệt đối an toàn rồi. Đâu có việc gì xảy ra đâu. Dù cho trên cao thế nào cũng không bị gì?

Nhã Oanh nghe vậy cũng thốt lên rồi chột nhỏ giọng nói vui vẻ hơn một chút. Thiếu Kiệt mới lắc đầu vì hẳn biết không có chỗ ngồi nào là an toàn trên máy bay cả vì nó phụ thuộc vào nhiều thứ kinh nghiệm phi công, Điều kiện thời tiết, khả năng ứng biến tình huống của cả kíp bay.

- Vấn đề thứ hai là động cơ đúng là hành khách thường hay lo sợ điều này, tuy nhiên các loại máy bay hiện đại đều được chuẩn bị sẵn sàng cho sự cố này. Hơn nữa, các chặng bay được thiết kế với tính toán rằng nếu một động cơ bị hỏng, máy bay vẫn có thể bay tới sân bay gần nhất bằng động cơ còn lại. Nhưng như thế nhưng lại không có chỗ ngồi nào trên máy bay là an toàn cả.

Hai người lúc này nhìn Thiếu Kiệt như muốn hẳn giải thích lý do. Đơn giản những thứ mọi người thường lo lắng nhất thì các máy bay đều có cách bảo toàn hết rồi thì làm sao lại như thế.

- Đúng là máy bay là phương tiện an toàn nhất nhưng đó cũng không hẳn. Một phân tích thống kê khác cho thấy, xác suất một người bị chết trong một tai nạn hàng không là 1/45.000.000 nhưng nó là vẫn có đi. Trên máy bay không có chỗ ngồi nào an toàn nhất là sự thật. Theo kết quả nghiên cứu của Time, khả năng sống sót sau một vụ tai nạn máy bay sẽ cao hơn nếu hành khách ngồi ở phía cuối máy bay. Tuy nhiên, theo số liệu của Cục hàng không Mỹ, không hề có một chỗ ngồi nào an toàn trên máy bay còn lý do vì sao thì anh quên rồi.

Hà Vi lúc này mới cười cười nói.

- Tỷ lệ như thế thì không thể nào người lâu lâu như mình lại gặp nhỉ. Có chăng nó hiếm như một người trúng vé số một lượng tiền lớn đi.

- Ừ còn hơn cả việc trúng số nữa. Nhưng mà có những thử cũng không như vẽ bên ngoài của nó. Cũng như cơ trưởng có quyền bắt giữ người trên

máy bay cũng vậy. Khi cửa máy bay đóng lại, cơ trưởng chuyển bay có quyền gần như vô hạn. Từ những việc như được phép bắt giữ người đến ghi giấy phạt, thậm chí nhận di chúc của một người sắp chết.

Hai Người lúc này cũng gật đầu. Vì người cơ trưởng trên máy bay khi đang hoạt động là người có quyền hành cao nhất. Đó là việc hiển nhiên sẽ không thay đổi được.

- Mà không biết có bao giờ máy bay vận chuyển người chết không nhỉ. Chắc là không bao giờ có đi hầu như là người sống thôi.

- Có đấy. Trên máy bay cũng vẫn có việc vận chuyển này đấy. Các hãng hàng không chở hàng triệu du khách đi khắp nơi trên thế giới mỗi năm. Bên cạnh đó, họ cũng chuyên chở hàng nghìn tử thi, những hành khách đã chết trên máy bay của mình. Tuy nhiên, phi hành đoàn không thể gọi thẳng ra là "hành khách đã chết", "thi thể" hay "xác chết" được. Nếu hành khách nghe thấy, họ có thể sẽ sợ hãi hoặc gây xáo trộn không cần thiết, ảnh hưởng tới an toàn bay.

Nhã Oanh với Hà Vi miệng há hốc ra. hai người chưa từng nghĩ đến trường hợp này. Đúng vậy không gì là không thể xảy ra và việc này thì chắc chắn sẽ có.

- Vậy họ không gọi là xác chết hay hành khách đã chết vậy gọi bằng gì? số ghé à?

- Không họ có một số mật danh cho việc này. Theo Liverpool Echo, đó chính là Jim Wilson. hãng American Airlines thậm chí còn có một bàn chuyên để phục vụ các hành khách đặc biệt này. Họ gọi đó là American Airlines Jim Wilson Service (dịch vụ Jim Wilson).

Hà Vi lúc này mới hỏi nhỏ Thiếu Kiệt cô cũng biết mình đang bàn chuyện nhạy cảm trên máy bay. Nếu mà để người tiếp viên vừa rồi nghe được chắc chắn sẽ không vui.

- Tại sao người ta lại đặt tên là Jim Wilson mà không phải tên khác Thiếu Kiệt chắc chắn là có cái gì với cái tên này đúng không?

Ba người nói chuyện với nhau cực kỳ nhỏ để những người ở hàng ghế trên và bên dưới hoặc xung quanh mình không nghe được. Thiếu Kiệt mới gật đầu trả lời câu hỏi của Hà Vi.

- Jim Wilson có nguồn gốc từ các thùng dùng để vận chuyển xác người. Và các "Jim Wilson tray" chính là các hòm chứa đá được đóng gói kỹ càng để bảo quản thi thể hành khách. Một số hãng bay khác không dùng Jim Wilson, mà họ chỉ đơn giản gọi là HR - từ viết tắt chỉ người chết và phần lớn các hãng hàng không khác từ chối tiết lộ mật danh này. Thôi không bàn nữa hai người nghỉ ngơi đi. bàn về những chuyện này nữa không khéo lại bị giữ lại không cho bay nữa đấy.

Với những vấn đề nhạy cảm phía sau này Thiếu Kiệt cũng không muốn bàn thêm nữa, hấn sợ càng bàn quá sâu mấy tiếp viên lại cho hấn là người làm cho các hành khách khác bất an mà hủy tư cách bay của hấn nữa mới là chuyện đáng nói.

- Ủ thôi chuyến bay dài nên nghỉ ngơi. Đi cởi mấy cái áo khoác ra trước để làm gối đầu cũng được. Lúc ra máy bay mình mặc như thế này cứ tưởng sẽ là khác người nhưng lên máy bay mới biết những người khác đều chuẩn bị cho mình bên ngoài áo khoác dày cả.

- Việc này là đương nhiên nếu họ bay thường xuyên sẽ biết, mùa này bên đó rất lạnh mặc áo khoác để bên ngoài giữ áp cơ thể là điều bắt buộc mà.

Thiếu Kiệt mới đem áo khoác của mình cuộn lại làm một gói đầu dự vào thành ghế máy bay nghĩ ngơi chuyến bay gần 19 giờ lúc nào cũng dài và các giết thời gian tốt nhất là ngủ mà không làm điều gì khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 294: Lam Phượng

Ngay lúc đó tại Singapore nơi Thiếu Kiệt vừa mới rời khỏi. Trong phòng Mã Hóa Đằng lúc này là Doanh Doanh đang đứng bên cạnh báo cáo tình hình.

- Dựa theo những gì thấy được những ngày gần đây. Trương Hạo hầu như tiếp xúc khá nhiều người. Trong đó không ít công ty nói chuyện riêng với anh ta nhưng chưa thấy đạt thành hiệp nghị gì. Còn về lý lịch của Trương Hạo gần đây qua tìm hiểu một số đối tượng cũng có được chút ít thông tin cần thiết.

Nghe Doanh Doanh nói có được chút ít tin tức của Trương Hạo, Mã Hóa Đằng trầm mặc đưa tay lấy bộ hồ sơ của Doanh Doanh đang đưa tới.

- Theo như cho biết Trương Hạo chỉ mới phát lên khoảng hơn ba tháng này điển hình bằng việc bán phần cứng linh kiện. Anh ta phát lên nhờ buôn hàng linh kiện củ mua lại từ một người chủ ở vùng giáp ranh biên giới nước ta tên là Hoách Nam. Nếu muốn thông qua người này để thao tác rất có khả năng có cơ sở.

- Hoách Nam chỉ là một người buôn bán không mấy tiếng tăm tại sao lại nói có cơ sở Doanh Doanh.

Mã Hóa Đằng cũng lấy làm lạ tại sao một người xa lạ như Hoách Nam lại có thể liên hệ để thông qua hẳn giao tiếp với Trương Hạo. Vì hẳn hiểu những người buôn bán ở biên giới cũng chỉ là kinh doanh nhỏ lẻ không hơn được bao nhiêu.

- Chúng Ta có một mối quan hệ với Hoách Nam vì con anh ta đang ở thâm quyên và làm cho bộ phận thiết kế trò chơi cho chúng ta. Nếu thông

qua anh ta như tăng chức trưởng phòng hay một chức vị nào đó với một nhân viên bình thường chỉ cần tác động đến là chúng ta có thể để anh ta nói với bố mình cho chúng ta trao đổi với Trương Hạo.

Hiểu được tại sao công ty mình có mối quan hệ với Hoách Nam, Mã Hóa Đăng cũng gật gù, Mô hình bắt cầu này không phải hiếm chỉ cần Hoách Sơn có được lợi ích công ty muốn cậu ta làm việc thì chắc chắn cậu ta sẽ làm việc cho hẳn.

- Ngày mai về công ty bảo cậu Hoách Sơn ấy lên gặp tôi. Để xem cậu ta là người thế nào được thì trọng dụng không được thì thôi. Vấn đề cậu ta chỉ là một nhân viên bình thường. Tìm cách nào đó để cậu ta gặp tôi mà mọi người không chú ý.

- Vâng việc này tôi sẽ sắp xếp. Nhưng có vẻ như cái người Chu Tường cực kỳ miễn cảm. Có một số người tiếp cận cậu ta dù có mời với gia lương gấp ba lần cậu ta vẫn không chịu. Cậu ta chỉ nói công việc của cậu ta đang làm còn tốt hơn làm ở google nên hoàn toàn không muốn làm việc cho những công ty khác.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng cau mày nhìn Doanh Doanh, bởi vì công ty của Thiếu Kiệt tương đối nhỏ mà lại có đãi ngộ hơn hẳn một tập đoàn lớn, Hiện là đầu tàu trên tất cả công ty ngành công nghệ thì không thể nào.

- Đã tìm hiểu chưa? một công ty không tên tuổi là có chính sách giữ người như thế sao? Bộ phận người mình đưa vào bên công ty đó thì sao?

- Theo như được biết. Trương Hạo muốn làm giờ nào làm, về giờ nào cũng được. Thậm chí với quy định tuyển dụng anh ta chỉ nói đi làm không cần mặc đồng phục cảm thấy mặc cái gì thích thì mặc không ép buộc chỉ cần anh đủ kiến thức và làm việc. Bởi theo như được biết sau Trương Hạo có một người giỏi hơn tất cả những người khác hiện đang là người hướng

dẫn anh ta. Với nhân viên tuyển dụng anh ta luôn hỏi là sự thay đổi trong mã nguồn có thực hiện được hay không? Nhưng đem câu hỏi này đi hỏi các người của công ty mình thì câu trả lời là không được vì cải tiến nếu không đúng với cấu trúc ban đầu sẽ bị lỗi nặng. Với những hồ sơ của người bên ta hầu như không được chọn vì đáp án lại không đúng với Chu Tường muốn.

Mã Hóa Đăng lúc này đang ngồi trên ghế cũng đứng lên đi tới đi lui nhìn ra bên ngoài thành phố Singapore từ cửa kính của phòng mình.

- Vấn đề này chắc chắn là cải tiến được. Với những gì chúng ta đang biết thì có thể vấn đề cải tiến đó được áp dụng lên chương trình của công ty này. Còn người đủ năng lực hướng dẫn chắc cũng không nhiều. Phía sau có thể có một người am hiểu hơn về các mã nguồn. Cho người tìm hiểu người đó là người nào trong giới thường xuyên tiếp xúc với công ty của Trương Hạo. Bản thân một người không có kiến thức nhiều lại có thể làm liều mà đi buôn linh kiện tên này cũng có ánh mắt không phải vừa đâu. Nhưng chỉ hơn ba tháng lại làm tới mức này chắc chắn có nguồn đầu tư lớn. Do xét xem ai là người đầu tư vào công ty của Trương Hạo. Lúc đó sẽ biết được ai là người đứng phía sau.

Doanh Doanh đứng phía sau Mã Hóa Đăng nhanh chóng ghi nhớ những gì hắn nói để thực hiện các bước tiếp theo. Cô cũng không phải người mới bước vào lĩnh vực này. Việc biết đối thủ mình là ai, làm việc như thế nào và tình cách để đối phó là việc vô cùng quan trọng nhất là đối với công ty đang phát triển một phần mềm ảnh hưởng như của Thiếu Kiệt.

- Mà này cho người đi thăm dò công ty của Trương Hạo xem hắn doanh thu một tháng là bao nhiêu và hoạt động như thế nào. Phải có cách nào đó mới đem được hiệu quả trong vòng ba tháng từ một người buôn linh kiện biên giới trở thành một nhà phân phối chính thức như hiện tại. Mà dò hỏi xem số lượng những đợt buôn bán ngày đầu của hắn như thế nào. Chắc chắn việc này sẽ không khó đi.

- Vâng để tôi cho người qua bên đó tìm hiểu. Nhưng việc về những chuyện hàng đầu tiên chắc sẽ phải hỏi Hoách Nam là rõ nhất. Tôi sẽ sắp xếp chuyện này một cách nhanh nhất để có kết quả sớm nhất. Xin phép mã tổng tôi đi.

Doanh Doanh nghe được những yêu cầu tiếp theo của Mã Hóa Đăng cũng gật đầu đáp lại và cũng muốn rời đi lo những công việc mà hắn vừa giao cho.

- Ừ cô đi đi!

Mã Hóa Đăng lúc này nhìn ra ngoài thành phố Singapore. Đối với hắn đây là lần đầu tiên có một công ty mà để hắn suy nghĩ nhiều như thế. Không phải là từ tập đoàn công nghệ lớn mà từ một công ty nhỏ phát sinh.

Sự thần bí của công ty và những thứ liên quan mơ hồ của công ty làm cho hắn hoàn toàn không hiểu hết được người điều hành sau lưng nó là. Sự mơ hồ nhất quán này luôn tạo nên một thứ gì đó vô hình mà hắn cảm nhận thấy được nguy cơ tìm ẩn vô hình không tên.

Không như những nơi khác ở Lưu Minh mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có thiếu đi hình ảnh Thiếu Kiệt và Hà Vi. Ngọc Nhi giờ này đang cùng ngồi nói chuyện với mẹ của Thiếu Kiệt. Những ngày nay cô thay hắn giải quyết một chút phiền toái nhỏ mà Thiếu Kiệt cần ở tại đây.

- Dì Thiếu Kiệt hiện tại đang trên máy bay đi Châu Âu rồi theo nhưng cậu ta thì thời gian có thể kéo dài. Việc Hà Vi với Nhã Oanh có thể về trước là điều chắc chắn. Còn những việc ở công ty những bộ phận khác của Thiếu Kiệt đưa cho cháu xem mọi thứ vẫn hoạt động bình thường. Mỗi ngày cháu đều gửi tin nhắn cho Thiếu Kiệt nói về những việc xảy ra trong ngày.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng thở dài một hơi. Bà thấy con mình càng ngày càng làm những việc mà hẳn cho là cần thiết quá mức không còn đúng với lứa tuổi của Thiếu Kiệt.

- Chuyện có vẻ như thằng nhóc này lại muốn nghỉ học thêm rồi. Lần này về nó sẽ biết tay cô, Vậy mà dám nói chỉ đi có một tháng giờ lại phát sinh thêm.

- Cái này cũng không trách được Thiếu Kiệt cô à sự việc này cần phải làm thôi. Dù sao phát triển trong nước mình những thứ như thế sẽ bị mọi người chú ý nhất là với những người kia mà.

Ngọc Nhi thấy lần này tuy Thiếu Kiệt có vội vàng trong việc ra nước ngoài nhưng đây vẫn là một cách để hẳn phát triển để những người khác không phải chú ý.

Cô cũng như Phùng Kiếm Hoa đều lấy lý do Thiếu Kiệt được đi du lịch nước khác mà báo cáo. Dù sao những nhân tố chính ở Lưu Minh vẫn là cô và những người của mình. Che giấu cho Thiếu Kiệt ở những bước đầu này là việc cần thiết. Chỉ cần những người này không quá tập trung vào Thiếu Kiệt thì mọi thứ vẫn còn trong tầm kiểm soát của mọi người.

- Theo cô thấy thằng nhóc lần này quá vội vàng. Không biết là nó chuẩn bị những gì mà lại làm ra chuyện như thế này. Thật không thể hiểu nổi. Nhưng mà công việc vẫn không có gì phát sinh là được. Nhưng ngày nay cháu cũng lo lắng giúp Thiếu Kiệt không ít nhĩ.

- Không có gì đâu cô đối với cháu giúp được Thiếu Kiệt là vui rồi cháu chỉ sợ mình không làm được gì nhiều. Nhưng xem ra những thứ Thiếu Kiệt dự đoán đều nằm trong cơ sở. Chỉ có việc học ở trường sắp tới của cậu ta chắc sẽ mệt mỏi hơn khi phải ôn tập một đồng thứ thôi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười. Hơn ai hết Hoàng Lâm Nhu biết con mình như thế nào nên mới hướng Ngọc Nhi.

- Cháu đừng lo lắng quá thằng nhóc Thiếu Kiệt nó học hành không đến nỗi nào đâu. Có chăng những ngày thi nó mới bắt đầu học những môn chính lấy điểm cũng được. Những năm trước đó nó đều học như vậy vẫn là hoàn thành được lên lớp đấy thôi. Nó toàn học ứng phó thôi. Những năm trước nó chơi nhiều hơn học. Chỉ khi nào đến những ngày thi nó mới học cho những môn thiếu điểm. Mà nó tính toán cũng khá hay. Học chỉ những môn bù lại điểm vừa đủ để lên lớp.

Ngọc Nhi lúc này cũng ngẩn người ra. Bây giờ thì cô mới hiểu tại sao những năm qua Thiếu Kiệt không có gì nổi bật lại bỗng nhiên trở thành tâm điểm chú ý trong những năm nay.

- Ủa cô Thiếu Kiệt tại sao lại thay đổi lớn vậy cô. Cô đã làm việc gì à hay sao mà anh ấy lại thay đổi vậy?

Trước giờ luôn thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại có những thay đổi lớn mà đến cô mỗi ngày theo dõi hẳn đều không biết. Giờ biết được một phần nào đó việc này từ mẹ của Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi cũng muốn biết thêm một chút về những gì mà đã làm Thiếu Kiệt thay đổi.

- Cái này cô cũng không biết. Tự nhiên nó lại như thế, từ khi nó với Trương Hạo bắt đầu kinh doanh làm thay đổi rồi. Còn vì sao nó thay đổi thì có trời biết nhưng có vẻ Thiếu Kiệt hiểu chuyện hơn trước rất nhiều à.

- Vâng cháu thấy anh ấy hình như cái gì cũng biết. Tâm Tư khác hẳn và còn lại là thần bí một cách nào đó mà ngay cả bản thân cháu dù cố gắng muốn hiểu cũng không thể nào biết hết.

Ngọc Nhi bây giờ mới suy ngẫm lại nếu đúng là lúc Thiếu Kiệt thay đổi là dự kiến đi buôn bán với Trương Hạo thì việc thay đổi trước đó là giúp cô và Nhã Oanh thoát khỏi việc Minh Long làm.

Và cũng từ đây cô biết một Thiếu Kiệt hoàn toàn khác hẳn với những gì mình đã biết. Đôi khi cô như muốn đi giải mã những điều đó thì Thiếu Kiệt lại thêm một tầng bí ẩn không kém gì với những điều cô đã được nhận.

- Mà không nói đến Thiếu Kiệt nữa nói đến cháu đi. Xem ra cháu cũng không tầm thường nhỉ Ngọc Nhi. Không biết cháu chú ý Thiếu Kiệt lúc nào thế?

- Việc này. Chắc là lần Thiếu Kiệt làm anh hùng cứu cháu đi. Chắc lúc đó cháu đã có cảm tình với Thiếu Kiệt đi. Nhưng mà cô hỏi chuyện đó để làm gì thế.

Vừa thắc mắc tại sao vấn đề nhạy cảm này Hoàng Lâm Nhu lại hỏi mình Ngọc Nhi không khỏi đỏ mặt trả lời theo suy nghĩ. Vì đây cũng là những gì trong nội tâm của chính cô.

Nhìn thấy nét mặt của Ngọc Nhi, Hoàng Lâm Nhu khẽ mỉm cười một chút. Bởi bà chỉ hỏi để xem cảm giác của Ngọc Nhi như thế nào. Vì qua những hành động của Ngọc Nhi đã nói lên việc ngọc Nhi yêu thích Thiếu Kiệt là toàn tâm toàn ý.

- Cũng không có gì Việc này cô chỉ hỏi như thế thôi. Nhưng có một điều xem ra cháu vẫn chưa cho Thiếu Kiệt biết nhỉ. Mà cũng đúng thôi Lam Phượng của tổ chức mà đúng không nhỉ Ngọc Nhi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 295: Tổ Chức Huyết Long

Lời của Hoàng Lâm Nhu vừa phát ra Ngọc Nhi sững sờ cô hoàn toàn không nghĩ được tại sao. Cái từ ấy lại xuất hiện ở buổi nói chuyện hai người giữa cô và mẹ Thiếu Kiệt.

Vì cái bí danh này của cô ngày cả Cao Thịnh cũng không biết. Và hơn thế nữa còn từ chính miệng của người luôn luôn kể bên Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi lúc này cũng cố gắng bình tĩnh nhìn Hoàng Lâm Nhu mỉm cười giả vờ như không biết.

- Lam Phượng gì cô cháu không hiểu?

Mỉm Cười lắc đầu nhìn Ngọc Nhi Hoàng Lâm Nhu khẽ mỉm cười mới nói.

- Huyết Long sống phượng trọng sinh. Trả thù hận lấy toàn quyền.

Lời của Hoàng Lâm Nhu vừa ra Ngọc Nhi lúc này trán cũng túa ra một ít mồ hôi phía sau lưng đã ướt đầm dù cho hiện tại thời tiết khá mát mẻ. bây giờ cô mới không giữ được vẻ bình tĩnh của mình lăm bấp hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Cô... Cô,, là người của tổ chức.?

- Có thể nói như vậy nhưng bản thân tam phương chưa đủ để biết đến cô đâu nhỉ. Hai tiểu phương hoàng của chúng ta đang ở Ngọc Châu hoạt động khá tốt. Ba Kỳ lân cũng đang đợi huyết long ở Ngọc Châu. Chỉ có Lam Phượng cháu là vẫn chậm chậm không tiến được.

Ngọc Nhi lúc này mới biết bấy lâu này bên cạnh mình luôn có một người cấp cao của tổ chức dù không thể nào biết Hoàng Lâm Nhu là gì ở tổ

chức nhưng những gì bà nói thì chắc chắn cấp bậc sẽ là rất cao. Hoàn toàn không phải một người phụ nữ mà Ngọc Nhi biết qua vẻ ngoài.

Thấy Ngọc Nhi Im lặng không nói được gì Hoàng Lâm Nhu chỉ mỉm cười uống một hớp trà rồi đặt xuống bàn. Từ tốn nói với Ngọc Nhi.

- Huyết Long trọng sinh rồi. Đợi báo thù thôi. Còn những việc khác thì cháu không cần phải biết đâu cứ bên cạnh Huyết Long rồi một ngày nào đó cháu sẽ biết.

- Ý Cô Thiếu Kiệt là...

Ngọc Nhi lúc này cũng bất ngờ trước những gì mình đã được nghe. Khi mới gia nhập tổ chức này cô thường thắc mắc Huyết Long là người nào, Và người này quyền thế như thế nào mới tạo lập nên một tổ chức có cả trong và ngoài nước như thế này.

Vì trong tổ chức cô chỉ biết có Thanh Lâm là cấp trên của mình còn những người khác cô hoàn toàn không biết mặt chỉ biết rằng dưới mỗi một cấp kỳ lân là một Phụng được sắp xếp sau này sẽ ở bên cạnh Huyết Long mà cho đến giờ cô hoàn toàn không biết được Huyết Long là ai.

Cô chỉ biết khi gia đình kia đưa mình vào tổ chức là lúc cô được học những gì liên quan tới Thiếu Kiệt. Về việc tại sao cô lại được vào tổ chức này thì do những người kia thuê dạy dỗ cô.

Vì họ nói nơi đây là nơi đào tạo nên những người bên cạnh các tầng lớp nổi bật và dường như. Diệp Nhi cũng là người được đào tạo ra từ nơi này.

- Đúng vậy! Huyết Long là Thiếu Kiệt, hiện tại chỉ có mình cháu với cô biết Huyết Long là ai. Đối với những gì nhà Họ Lâm làm với cháu thì cô cũng biết nhưng chưa đến lúc. Họ muốn tiếp cận Thiếu Kiệt để nắm quyền thì chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền là được.

Ngọc Nhi vẫn chưa thôi hết sự bàng hoàng bởi cô không hiểu lắm tại sao Thiếu Kiệt lại là Huyết Long. Hoàng Lâm Nhu lại liên quan tới tổ chức mà cô được đào tạo trên cương vị là một người được gửi đi mà không phải người khác.

- Cháu vẫn không hiểu lắm về chuyện này. Nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại liên quan gì đến việc này. Cô làm cháu cứ mơ hồ quá.

- Không có gì là mơ hồ hết mọi thứ từ trước khi Thiếu Kiệt sinh ra đã được chuẩn bị hết rồi. Cháu cứ làm theo kế hoạch là được một ngày nào đó đi theo sự chỉ đạo của tổ chức cháu sẽ biết được lý do của chuyện này. Còn bây giờ thì cháu cứ bên cạnh Thiếu Kiệt đi. Phi Phượng và Minh Phượng sau này Ngọc Châu cháu sẽ gặp.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng không muốn tiết lộ cho Ngọc Nhi biết gì nhiều. Bản thân bà thấy để cho Ngọc Nhi biết những thông tin này đã là qua nhiều. Sự tiếp nhận của cô bé dù cho đã trải qua huấn luyện nhưng cũng không thể chấp nhận được toàn bộ trong một lúc.

- Vâng việc này cháu sẽ không để Thiếu Kiệt biết cũng như sẽ hoàn thành đúng chỉ thị tổ chức đã giao.

Dù Ngọc Nhi còn nhiều điều thắc mắc nhưng cô hiểu những việc hôm nay mình biết đã quá nhiều. Mà cô cũng không phải kẻ ngốc cái gì nên hỏi và cái gì không nên hỏi Ngọc Nhi nắm rất rõ điều này.

- Cô vậy đội Lam phượng của cháu sắp tới đây vẫn hoạt động bình thường không thay đổi phải không cô.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nghe Ngọc Nhi nói vậy cũng gật đầu nói.

- Đội ngũ của cháu tổng bộ đã biết, vốn là không cần nhưng xem ra đôi khi những người cấp thấp như thế lại hoạt động tốt hơn người của bên

mình, cháu cứ cho người triển khai tổ chức sẽ rớt tiền xuống.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu dưới một chót Phượng luôn có một thế lực do chính tay người đó tạo lập riêng. Ngọc Nhi thì dựa theo những gì mình có của Xuân Nghĩa Bang mà tạo ra một thế lực ngầm cho mình.

Tất cả những người được chọn trở thành một Phượng chi đều có quyền lực ngang nhau và đem mọi việc được giao cạnh tranh công bằng. Mỗi người có một nhiệm vụ riêng của mình và không thoát khỏi những gì của cấp trên giao cho.

Ngọc Nhi hoàn toàn hiểu rõ điều đó. Dù cho tổ chức có thể đem cô đào tạo đơn giản như bao người được gửi đến nhưng Cô lại được trở thành Lam Phượng của đội ngũ này đơn giản vì Thiếu Kiệt hẳn là Huyết Long của tổ chức mà nhà họ Lâm. cái họ cô được mang theo gia đình mà mẹ mình.

- Vâng! tổ chức nhỏ Lam Phượng của cháu hình thành giờ chỉ còn vũ trang nữa là được. Nhưng có vẻ như cháu đang bị tuột lại khá xa hai chi phượng kia mọi thứ tài chính đều hơn cháu quá nhiều.

- Cái gọi là tài chính đó chỉ là một công cụ thôi. Vận dụng tốt cháu sẽ làm được nhiều thứ. Tuy cháu không có lợi thế về tài chính nhưng cái cháu có lại là mối quan hệ với Thiếu Kiệt à. Không phải cháu đã đi trước những người kia một bước dài đó sao.

Hoàng Lâm Nhu lúc này vừa cười nói với Ngọc Nhi dù sao đối với bà hiện tại Ngọc Nhi cũng là người trong nhà. Dù cho mới đầu cô nàng này tiếp cận Thiếu Kiệt qua nhà họ Lâm chỉ định nhưng vì được đào tạo từ nhỏ làm cho tâm lý biến đổi lại muốn toàn tâm toàn ý vì Thiếu Kiệt nên bà cũng cảm thấy thích thú.

- Thôi dù sau cháu cũng cứ làm việc tốt là được rồi còn những chuyện còn lại tổ chức sẽ lo cho cháu.

- Vâng cháu sẽ cố gắng. Nhưng mà cháu hỏi thật cô nhé? sao mà cô có thể bí mật với cả Thiếu Kiệt về những việc này lâu như thế? Cháu chỉ nghĩ nếu tiếp xúc bình thường, Những khi tổ chức liên lạc sẽ để Thiếu Kiệt chú ý. Cháu biết Thiếu Kiệt rất dễ nghi ngờ cho những việc làm và hành động khác thường.

Ngọc Nhi lúc này cũng phân vân điều gì đó mới hướng Hoàng Lâm Nhu về những việc cô muốn biết. Vì bản thân Ngọc Nhi thấy làm sao Hoàng Lâm Nhu có thể giấu Thiếu Kiệt về việc của mình lâu như vậy.

- Chuyện này cũng không phải là việc gì lớn nếu cứ bình thường như mọi ngày thì mọi việc đều sẽ được thôi. Sống cuộc sống như một người thường thì qua mắt được rất nhiều người.

- Nhưng cháu thấy như thế rất khó khăn với những người giống mình. Khi cháu trở lại cuộc sống bình thường cháu đã mất khá nhiều thời gian để hòa nhập với nó.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói ra sự việc đơn giản không giống như những ngày đầu khi cô hoàn thành khóa huấn luyện, trở lại cuộc sống bình thường như bao người cô đã phải cố gắng làm quen suốt một thời gian dài.

- Cũng không có gì phải là khó có lẽ thời đại của cô khác còn của cháu khác. Chỉ khác nhau ở thời đại và mục đích vốn có của nó thôi. Giờ thì người nắm quyền hành không phải chỉ đơn thuần là quyền lực mà còn là tiền bạc tài chính đổ vào một người. Đơn giản phía sau một người nắm quyền bao giờ cũng có đủ một lượng tài chính lớn điều đó không còn giống như thời đại của cô. Chỉ cần có quyền hành sẽ có tiền bạc. Còn bây giờ cuộc sống phải có tiền bạc mới có quyền hành khác nhau lắm mà.

Vừa giải thích cho Ngọc Nhi những gì suy nghĩ của mình Hoàng Lâm Nhu cũng đưa ra sự khác biệt giữa hai thời đại mà Ngọc Nhi với bà đã trải qua. Đối với bà nó không phải là mới nhìn thời thế thay đổi là những gì bà đã trải qua và điều đó những người thế hệ sau này của Ngọc Nhi hoàn toàn không nhận ra điều này.

- Xem ra cháu cần phải học hỏi thêm về nhận định một người. Dù như thế nhưng cháu vẫn không hiểu sao tổ chức có từ khá lâu đời mà Thiếu Kiệt chỉ mới bằng tuổi cháu tại sao lại có những câu nói mật hàm cho tới bây giờ.

- Cái này thì cũng không hiểu lắm vì sao lại có nó và cũng không quan tâm lắm. Chỉ biết là nó được lưu truyền trong tổ chức khá lâu và cũng không biết tại sao Thiếu Kiệt lại là Huyết Long. Vấn đề này cô cũng không thể nào giải thích cho cháu được.

Suy ngẫm một lúc Ngọc Nhi mới hướng Hoàng Lâm Nhu hỏi một câu hỏi mà mình cho rằng lúc này là cần thiết nhất.

- Vậy Thiếu Kiệt đúng là con của cô hay là Cô chỉ là người của Tổ Chức đưa vào làm mẹ Thiếu Kiệt?

- Việc này thì cháu yên tâm. Thiếu Kiệt là con của cô không phải như cháu nghĩ đâu. Và cậu nhóc cũng mang trong người dòng máu của Ngô Kỳ.

Ngọc Nhi nghe được câu trả lời của Hoàng Lâm Nhu cũng trầm mặt một lúc. Im lặng nhìn lấy bà như muốn xác nhận đây là sự thật bởi vì Ngọc Nhi biết tổ chức có thể đánh tráo cả những đứa bé. Để cho người có liên hệ với tổ chức vào các gia đình cần thiết mà không gặp trở ngại nào.

- Cháu đừng nhìn cô như vậy. Có thai với Ngô Kỳ là một trong những nhiệm vụ trước khi cô thăng cấp thôi. Nhưng kế hoạch bị phá vì Diệp Nhi

xen ngang vào. Không ngờ tổ chức không trách phạt lại biến Thiếu Kiệt thành huyết Long nên cô cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra đâu.

- Như vậy là vốn là việc có Thiếu Kiệt là theo lệnh của tổ chức đang lý ra việc không thành cô phải phá thai đi. Nhưng cô lại giữ lại Thiếu Kiệt rồi bỗng nhiên anh ấy trở thành Huyết Long. Sao diễn biến này khó hiểu vậy cô.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười lắc đầu nhìn Ngọc Nhi nói.

- Nếu đã khó hiểu thì cần gì hiểu? Cứ làm theo tổ chức là được rồi. mà Minh Phụng là người của cô sau này cháu sẽ gặp nó. Lúc đó cháu với Minh Phụng hoạt động hỗ trợ lẫn nhau là được.

- Vâng đến lúc đó cháu sẽ cùng với Minh Phụng hợp tác để đem nhiệm vụ của tổ chức hoàn thành một cách tốt nhất.

Ngọc Nhi lúc này mới chợt nhớ ra điều gì đó mới hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Ấy giờ cháu phải ra sân bay đón Trương Hạo. Chắc anh ta đang trên máy bay về đây. Cô có gì giao cho cháu nữa không cháu làm luôn.

- Thôi cứ như bình thường cháu chỉ cần lo những việc của Thiếu Kiệt đưa cho cháu là được chuyện của cô cháu không cần quan tâm đâu. Nhớ ra sân bay đón Trương Hạo về rồi cũng về nhà nghỉ ngơi chút đi, đừng căng thẳng quá phải thư giãn Diệp Nhi và người nhà họ Ngô hiện tại muốn đùng tới Thiếu Kiệt cũng không dễ như cháu nghĩ đâu. Đừng để mọi người nghi ngờ qua là được.

Hoàng Lâm Nhu thấy trạng thái cung kính của Ngọc Nhi lúc này cũng nhắc nhở. Bởi bà thấy nếu cô bé cứ như trạng thái như thế này nếu có mặt Thiếu Kiệt sẽ làm hấn nghĩ ngờ không nhỏ.

Ngọc Nhi thì lại khác cô hôm nay tiếp nhận quá nhiều thứ, dù cho thân phận nào của Hoàng Lâm Nhu cũng vẫn lớn hơn cô rất nhiều nên cô hiện tại cũng không biết cư xử sao cho phải.

Nghe được lời nhất nhỡ của Hoàng Lâm Nhu Ngọc Nhi lúc này mới gạt đầu rời khỏi nhà của Hà Vi. Lên xe đang có Cao Thịnh ngồi bên ngoài thư thái nói chuyện với Khải Huy.

Thấy Ngọc Nhi đi ra Cao Thịnh lúc này cũng tự thân làm tài xế cho cô, Vì hấn thường hay hút thuốc nên Ngọc Nhi không cho hấn vào trong nhà nơi có Hoàng Lâm Nhu và Cô nói chuyện từ đầu đến giờ.

- Thôi ra sân bay đón Trương Hạo thôi. Hôm nay anh ta về đấy. Xem chừng lại có việc của Thiếu Kiệt giao cho mọi người làm cũng không chừng.

Vội tạm biệt Khải Huy Cao Thịnh lúc này leo lên xe nghe được những gì Ngọc Nhi nói cũng khẽ gạt đầu bắt đầu khởi động xe rời khỏi nhà cả Hà Vi.

Đợi cho Ngọc Nhi rời đi cánh cổng được đóng lại Hoàng Lâm Nhu lúc này mới lấy điện thoại của mình ra hướng một dãy số không có lưu trên điện thoại nhấn cuộc hội thoại gọi đi.

Bên kia điện thoại một âm thanh đơn điệu được vang lên. Rất lâu sau mới có người chấp nhận cuộc gọi.

- Có chuyện gì vậy con gái? Thăng cháu của bố sao rồi?

- Bố hay nhỉ giờ này mới bắt máy! Thiếu Kiệt nó đi châu âu rồi bố đưa người đi bảo vệ cháu của bố đi kia.

Nghe được lời nói của Hoàng Lâm Nhu. Người bên kia cũng cười lớn nói với Bà.

- Con cứ yên tâm. Quốc nội bố không vào được nhưng bên ngoài thì con cứ yên tâm. Nhưng việc ở bên ngoài nhất là Châu Âu là thế lực của mình lớn nhất. Cứ để đó cho thằng nhóc tự phát triển. Trong nước mà không làm được thì sao được gọi là Huyết Long nữa.

- Bố cứ nói thế! được rồi những gì gần đây của Thiếu Kiệt con báo về rồi đấy bố lo mà thu xếp ở nước ngoài mà nó cho chuyện gì con tính sổ với bố.

Hoàng Lâm Nhu lên tiếng đe dọa. Dù trong nhà không có ai khác nhưng âm thanh của bà nói rất nhỏ chỉ đủ để cho người bên kia nghe được sự uy hiếp của mình.

- Biết rồi rồi mãi. Thằng nhóc Thiếu Kiệt nó muốn làm gì nó làm cứ từ từ. Đâu phải con không biết bố thật sự không về được. Hồ sơ của bố xem như là tử trận. Cho dù đổi tên thay họ cũng chỉ làm người khác chú ý. Cứ để nó phát triển đi, bố tin là những dự đoán của mình là đúng. Nếu không hôm đó sẽ không có chuyện bố nuôi con gặp ta đâu nhỉ.

- Bố lúc nào cũng cho mình là đúng. Thôi không nói với bố nữa. Dù sao người ta cũng nuôi con gái bố lớn lên. Con nói rồi đấy Thằng nhóc mà có chuyện gì. Con không ngại bại lộ ra tổng bộ bắt bố trả giá đâu.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói những lời như thế người này cũng chỉ cười lớn bên điện thoại. Rồi mới nghiêm nghị đáp lại những lời hăm dọa của cô.

- Con cứ yên tâm. Thiếu Kiệt ở Châu Âu thì đừng lo lắng. Mọi chuyện cứ để tổ chức lo. Còn con cứ lo điều hành những nhóm cơ sở của con là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 296: Trò Chuyện

Ngày mai đầu tháng tác đi xin mọi người ủng hộ nguyệt phiếu để có thể lên bảng và được nhiều người thấy và đọc hơn mọi người ủng hộ với nhà.

Hoàng Lâm Nhu nghe như thế cũng trầm mặt một lúc. Bà biết bố mình lý do vì sau không thể trở về. Những người lính đi theo bố mình cũng dần trở thành người mất tích với những ai đi lính ở chiến trường đó họ như là người đã chết trong chiến dịch lịch sử đó.

Chỉ có người của bố cô mới biết được họ không chết mà trở thành một nơi bí mật không lộ diện với bên ngoài.

- Con nói bố đừng quá tự tin đấy. Số người bên có cần thiết khá nhiều không như bố vẫn thường nghĩ đâu. Những thứ kia dùng để nuôi quân lực hao hụt không phải ít đi.

Nghe Hoàng Lâm nhu nói như thế người bên kia mới cười trả lời lại cho cô.

- Con nên nhớ nó không phải là số tiền ít ỏi hiện tại dù cho bố có nuôi quân thế nào nó vẫn cứ phát sinh. Con nên nhớ đó là 4 nghìn tấn vàng chứ không phải là 4 ký vàng đâu mà con phải lo. Hơn nữa cái chỗ đó bố nghe nói vẫn có người đi tìm số vàng này đi.

- bố cũng thật tình mình tìm được thì mình cứ nói là mình tìm được làm sao phải để cho toàn bộ binh lính đi theo hiện tại còn sống thì lại không trở về được. Người về được thì lại không có gì trong tay. Bố làm như thế lỡ như họ quay người lại thì làm sao.

Hoàng Lâm Nhu nghe được lời nói của người cô gọi bằng bố bên phía bên kia điện thoại cũng bất mãn với những gì ông làm. Đúng như ông nói

giờ vẫn có người tìm kiếm số vàng ở cái nơi vùng ven biển kia.

Nơi mà trong một trận đánh ông đã lấy được toàn bộ địa đồ của 4 ngàn tấn vàng. Cùng với những người linh bên dưới của mình điều đi một đất nước khác.

- Con đừng quên thời điểm của bố là thời điểm nhạy cảm. Nếu thật sự lúc đó bố tìm được mà công bố. Chưa chắc là bố được như ngày hôm nay. Con cứ yên tâm những người đi theo bố hôm đó ngoài trừ người báo tin tử trận rồi đi sau này toàn bộ những người còn lại hầu hết lúc đó không còn thân nhân. Họ chán sống trong cái cảnh chiến tranh hẳn ngày tay cầm khẩu súng mới đi theo bố. Nên con yên tâm họ cũng hiểu dù hiện tại thế lực Huyết Long trên thế giới về mặt chính sự không ai nói nhưng nó luôn là thế lực người khác phải kiên dè.

- Ai chả biết thời của bố là thời chiến những không phải nước ngoài là một nước nếu bố tìm được thì mọi thứ sẽ thuộc về bố hay sao. Làm gì mà phải như bây giờ.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng thở dài. Cô không ngờ rằng năm đó bố cô lại may mắn lấy được tấm bản đồ kỳ bí kia. Trong khi chờ đợi thời cơ đến ông tập hợp người của mình đưa ra những gì mà họ muốn. Những người không chịu thì sẽ được điều đi chiến trường.

Đã là lính ai không mong có ngày được sống. Giờ có cơ hội không phải cầm súng ra trận lại được sống sung sướng an nhàn thì họ còn mong muốn gì nữa. Tuy cái danh lính đánh thuê cũng không phải là mới với họ.

Người từ chiến trường muốn làm việc gì khác cũng phải tốn thời gian. Họ làm việc của mình quen nhất ngày ngày huấn luyện như bao thế lực khác giờ thì trở thành lính đánh thuê. Mà người cầm đầu lại là bố của cô.

- Con nói lúc đó bố cũng đánh cược rất lớn nhỉ chuẩn bị mọi thứ trong hai tháng trời. Rồi lại để một người ở lại báo tin tử trận rồi tìm đến con nói rõ những việc trước đó. Bố không sợ người ta sẽ làm bại lộ hết mọi chuyện sao?

- Việc này con cứ đùa câu ta đi theo bố thời điểm đó cả hơn chục năm. Độ tin cậy vẫn phải có, Thời đó đừng nói là Bố dù cho mấy người kia có kiếm được cũng không dám nói đâu. Con có biết số vàng này biết bao nhiêu người thèm thuồng không hả. Nếu lúc đó mà bố không làm như thế thì chắc cũng không còn sống đến bây giờ. Nói ai kiếm được là của người đó những lúc đó bố vẫn mang trên mình quân hàm sỹ quan đầy các nước đồng minh nhảy vào một mình bố chống lại được sao.

Người đàn ông lúc này cũng giải thích cho bà biết tại sao ông lại làm như vậy. Tuy nói những gì ông kiếm được thì sẽ là của ông. Lời nói thì dễ nhưng thực hiện mới khó. Không phải ai lúc đó cũng có thể tự mình chui vào miệng cọp để trải nghiệm.

- Nhưng mà bên con gia đình nhà Họ Diệp với họ Ngô con đã cho người cài vào chưa? Những thứ bên cơ sở của con đã hoàn thành đến đâu rồi.

Chợt nhớ ra điều gì đó. Người bên kia điện thoại mới hướng Hoàng Lâm Nhu nói ra những vấn đề mà ông cần muốn biết.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ đợi Thiếu Kiệt đủ phát triển nữa thôi là được. Chuyện báo thù cho mẹ con sẽ không quên đâu. Dù sao hai người đó vẫn là gián tiếp hại chết mẹ con đấy ông bố của con à. Bây giờ cái cần nhất vẫn là đợi thời cơ đến. Thiếu Kiệt đủ lớn mạnh nữa thôi là mọi việc sẽ tiến hành theo kế hoạch.

- Hư năm đó nếu không phải bố bị thằng già họ Ngô và cái lão bắt tử họ Diệp kia đón đầu chặn đánh trên đường đi. Mẹ con không phải vì mất máu

quá nhiều mà chết. Vốn cứ nghĩ bọn hấn chết trận không ngờ lại làm đến chức cao như thế. Con cứ để Thiếu Kiệt làm những gì hấn thích với một chút tính cách ngang bướng của con và có thù tất báo của bố thẳng nhóc nó sẽ quây không vui nữa thì thôi. Chỉ cần nó xong việc ở đó. Muốn phát triển như thế nào ở nước ngoài bố làm hết.

Hoàng Lâm Nhu im lặng không nói gì. Đúng nếu không phải ông cho người đưa tấm ảnh mẹ cô và sợi lắc tay năm đó ông đeo cho cô trong tấm hình trắng đen. Cô cũng không biết được rằng mình có người bố này. Dù cô trước đây không tin mấy nhưng với những gì thuyết phục của người ông cử tới.

Cô bắt đầu tin tưởng và sống dưới cái vỏ bọc không nhỏ của mình để trả thù cho mẹ cô bị hai nhà đó phục kích bắn chết. Vốn cô cũng không nghĩ bố của mình là một người có đủ những khả năng làm việc. Nhưng sau một lần gặp bố mình ở biên giới nước bạn.

Cô biết rằng hồ sơ của cô bố mình đã sửa chữa lại dù cho có kiếm cũng không ra được đơn giản vì những người lưu giữ hồ sơ năm xưa là người của bố cô. Dù họ đã già và chết đi nhưng không ai nói ra việc mà có thể những người như Hà Thúc cũng không tra cứu được.

Cô đã phải âm thầm tiếp cận Ngô Kỳ. Trong chuyện này dù cho người bố của cô hoàn toàn không muốn chuyện này xảy ra. Nhưng đến khi cô mang thai Thiếu Kiệt thì những kế hoạch bắt đầu hình thành trong đầu của cô.

Hơn 1 năm trăm lính đi theo bố cô lúc đo đến giờ còn lại bao nhiêu người cô không biết nhưng cô biết người còn sống lại đang đào tạo cho những người trẻ cứ thế hơn vài chục năm nay.

Còn những công nghệ hiện đại được quy đổi song song trên phương diện hợp tác thuê mướn lính hoặc đào tạo các người có tầm ảnh hưởng với người khác thông qua tổ chức. Những việc này thu lại một phần lợi nhuận và tất cả những gì cần thiết cho quân đội không quốc gia của bố cô.

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt nó muốn làm gì thì con không biết. Nhưng sao bố lại dự đoán chính xác nó sẽ thay đổi? Có những việc con lầy làm khó hiểu. Bố dường như biết trước một ngày thằng nhóc cháu bố sẽ thay đổi như là một người khác đi.

- Việc này hả. Đơn giản vì bố biết trước đơn giản vậy thôi. Nhưng mà thôi con nói chuyện với bố nhiều như thế này ổng không đấy? Không làm người khác nghi ngờ đi.

Lúc này người bên kia điện thoại mới chợt nhớ rằng lần này Hoàng Lâm Nhu nói chuyện với ông tương đối lâu không như những lần trước chỉ nói chuyện qua loa báo cáo tình hình theo mật mã rồi thôi.

- Giờ có ai nữa đâu chỉ có con trong nhà, Hà Vi đi với Thiếu Kiệt còn con bé Ngọc Nhi thì đi lo liệu công việc cho thằng nhóc cháu của bố rồi. Những việc còn của con cũng không có gì.

- Ấy ý con là con bé của Lâm gia đấy à. Nó trở thành Lam Phương của con rồi thì cũng phải đề phòng chứ. Với con bé đó có thể tin tưởng được hay không mới là chuyện quan trọng dù sao nó cũng là người của Lâm gia không phải là người của tổ chức đào tạo như Phi Phương và Minh Phương đấy.

Người bên kia điện thoại lúc này cũng nhíu mày nói với Hoàng Lâm Nhu về những gì suy nghĩ của ông. Dù sao ông cũng lâu lắm mới được nói chuyện với con gái mình.

Máu mủ tình thâm làm sao không nhớ. Ông muốn trở về nhưng không trở về được muốn bên cạnh nhưng không thể nào tiếp cận. Thấy con gái khổ có tiền cũng không thể can thiệp chỉ thông qua hai lần lấy phương thức gửi thuốc mem nước ngoài về cho con mình bán lòng ông đau lắm chứ.

Nhưng vì đại kế lâu dài, kẻ thù còn đang sống sờ sờ với quyền cao chức trọng trong nước ông không thể làm gì khác hơn chỉ biết đứng bên ngoài nhìn vào. Thông qua những người của chính mình đào tạo ông đưa về nước nhưng họ vẫn không dám tiếp xúc nhiều với Hoàng Lâm Nhu dù bản thân họ vẫn là có chức quyền trong tay.

Ông chỉ có thể để vài người tiếp cận với Hoàng Lâm Nhu để trợ giúp cô lâu dài. Nếu cô không liên hệ thì toàn bộ quá trình của ông đều xụp đổ. Ông đánh cuộc vào canh bạc cuộc đời vì một nỗi xa cách con gái gần nửa thập kỷ. Vì một người vợ bị chết dưới loạt đạn vô tình.

- Bố yên tâm con bé rất yêu Thiếu Kiệt bề ngoài yếu ớt bên trong mạnh mẽ những không hiểu sao thằng cháu của bố lấy mất trái tim lúc nào rồi. Con tim và lý trí hầu như chỉ muốn cho cháu của bố phát triển. Hơn nữa hôm này cô bé mới biết được Thiếu Kiệt là huyết long thì sau này càng toàn tâm toàn ý hơn thôi.

- Con làm vậy có suy nghĩ kỹ chưa. Dù sao với tổ chức Phi Phượng và Minh Phượng là con cháu của các người của bố không nói còn Lam Phượng nó vẫn là người ngoài một khi tiết lộ những kế hoạch này ra chúng ta bại lộ toàn bộ kế hoạch mọi bước đi bị hủy trong chốc lát vì một quyết định của con đây.

Trâm ngâm nhứ mày là biểu cảm của người đàn ông bên kia điện thoại đang nói chuyện với Hoàng Lâm Nhu. Bởi hẳn thấy việc để cho Ngọc Nhi biết Thiếu Kiệt là Huyết Long như đang đi trên một sợi dây giữa vực thẳm chỉ cần xảy chân một bước là vạn kiếp không thể phục hồi được.

- Việc này bố cứ yên tâm! con đã thăm đánh giá cô bé khá lâu mới quyết định để nó lên làm Lam Phượng. Hơn nữa một phần quá khứ của cô bé sự mất mát về mặt bố mẹ cô cũng do sự thờ ơ của Lâm gia khi không quan tâm đến. Chỉ cần như thế là được, mà Ngọc Nhi lại không như hai đứa kia nên còn mới để cô bé biết được sự thật. Minh Phượng dù do đích thân con dạy nhưng cô bé con non lắm. Con Phi Phượng thì tính tình háo thắng không thể để con bé tiếp xúc sớm với Thiếu Kiệt được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng giải thích lý do tại sao bà lại cho Ngọc Nhi biết thân phận của Thiếu Kiệt trong tổ chức vì việc này ngoài bà với những người điều hành hoàn toàn không ai biết được Thiếu Kiệt là ai.

- Nếu con nói thế bố cũng yên tâm phần nào. Cứ để cho Lâm gia phát triển ngầm là được. Còn Diệp gia và Ngô gia cứ chờ đến thời cơ rồi cất lưới. Mà trước mắt cứ để cho bọn Hà Thúc có quyền bảo toàn họ để họ đấu lại với Lâm Gia tạo thế cân bằng lúc đó mới làm cho chính trị không bị biến động.

- Vâng đôi tượng thì cứ để Thiếu Kiệt hẳn chọn. Mà bố nên thông qua một số con đường đưa về đây một ít kinh phí cho nhóm người của con đi. Sắp tới nhóm Lam Phượng cần vũ trang con cần một ít tài chính để giúp con bé.

Im lặng suy nghĩ một lúc bên kia mới đáp lại lời bà.

- Được bố sẽ cho người di chuyển một ít tài chính vào trong nước. Việc hoạt động ra sao thì con cứ giải quyết. Ở bên ngoài thì con cứ yên tâm. À mà thằng nhóc Thiếu Kiệt nó đi châu âu mà ở nước nào thế?

Chợt nhớ ra việc Hoàng Lâm Nhu con mình nhờ hẳn đưa người đi bảo vệ Thiếu Kiệt, Người đàn ông lúc này mới hỏi bà để hẳn còn sắp xếp người làm việc hiệu quả nhất.

- À hình như là Thụy Sỹ sau đó là đi mỹ. Bố cho người bảo vệ là được rồi.

- Trời bố tưởng nước nào cần bảo vệ Thụy sỹ thì thôi đi đợi hẳn qua mỹ thì bố sẽ cho người bảo vệ, Con hết chuyện rồi lại đi bảo bố bảo vệ thằng cháu ở cái đất nước không bao giờ có bạo động hay khủng bố để làm gì. Con nên nhớ toàn bộ quốc gia đều gửi tiền ở nước này tên nào muốn khủng bố hoặc làm điều gì ảnh hưởng đến tài chính toàn bộ các nước bọn chúng không bị xé xác mới là lạ đấy.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới chợt nhớ đất nước của Thiệu Kiệt đang đến là một nơi an toàn nhất từ trước tới nay. Vì nó đại diện cho nền kinh tế toàn thế giới. Lúc này bà mới thở dài một hơi. Có vẻ như việc ở trong nước kiến thức hạn hẹp cũng là một hạn chế của bà so với bố mình đang ở bên ngoài quốc gia.

- Ừ thế tùy bố quyết định đi. Nhưng cứ cho người bảo vệ là được nước đó không có gì lớn nhưng chuyện nhỏ thì vẫn phải có đi. Đừng chỉ chú ý việc lớn mà quên đi những việc nhỏ. Nó tuy nhỏ nhưng ảnh hưởng không kém đâu đấy bố.

- Thôi Thôi được rồi để bố đưa người đi bảo vệ ngầm cho nó là được chứ gì. Cứ như thế đi thôi con cúp máy đi không con sớm nữa đâu. Sau này có việc gì thì chỉ cần nhắn tin thôi lần này trò chuyện với con lâu như thế này là bố vui rồi. Đừng làm thành thói quen liên hệ nhiều quá sẽ bị người khác nghi ngờ.

Người đàn ông lúc này cũng căn dặn Hoàng Lâm Nhu một lúc rồi mới ngắt đường dây điện thoại của mình. Nghe thấy những lời nói như thế Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ cười.

Từ điện thoại của mình nhấn vào phần lịch sử xóa đi số điện thoại vừa gọi đi. Bởi hầu như cô không cần lưu số này vào điện thoại. Dù có nó có là số nước ngoài cô có trò chuyện lâu đi nữa.

Hệ thống viễn thông có theo dõi đến cũng không tra ra được điện thoại là của nơi nào. Hơn nữa cô con đang sử dụng thuê bao trả trước. Nên cũng không có hóa đơn lưu lại lịch sử cuộc gọi.

Bỏ điện thoại của mình vào túi lúc này Hoàng Lâm nhu mới bước lên lầu mở cửa phòng ban công của mình nhìn lên bầu trời trên cao kia thờ dài một hơi nói thầm.

- Thiếu Kiệt mọi chuyện còn lại chỉ là do con nữa thôi thành hay bại là do con quyết định. Nếu không qua được trong nước con mãi mãi sẽ không biết được sự thật của mẹ đâu. Cố gắng cùng mẹ con nhé.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 297: Dự Định

Ngay tại thời điểm này Thiếu Kiệt trên máy bay luôn bỗng nhiên hất xì nhiều lần. Đang trong giấc ngủ mơ màng trên máy bay hẳn cũng phải tỉnh lại.

Trong lòng thâm oán hận người đã phá rối giấc ngủ của hắn. Nhìn xung quanh hai cô nàng đang nằm ngủ say. Người tiếp viên thấy Thiếu Kiệt tỉnh giấc cũng gật đầu chào hắn. Dù sao họ luôn phải di chuyển trên máy bay để đưa cho mọi người những thứ cần thiết.

Đứng lên một cách nhẹ nhàng đi về phía phòng vệ sinh của máy bay Thiếu Kiệt vệ sinh cá nhân. Rồi trở lại chỗ ngồi của mình. Trước khi về chỗ ngồi còn dặn người tiếp viên mang cho mình một chút nước lọc.

Về chỗ ngồi hắn bắt đầu lấy ra máy tính xách từ hành lý mang theo không ký gửi mở cái bàn ăn phía trước chỗ ngồi bắt đầu làm việc. Dù trên máy bay nhưng làm việc không hoạt động mạng hoặc chơi trò chơi trong máy có sẵn thì vẫn được.

Vừa làm việc vừa uống một chút nước lọc được tiếp viên đưa. Âm thanh lọc cọc của bàn phím và tiếng nhấp chuột ngay cạnh bên là Hà Vi thức giấc. Nhìn lấy Thiếu Kiệt đang làm việc Hà Vi mới trở mình. Ngồi ngay ngắn lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Giờ này mà anh còn làm gì vậy? Không nghỉ ngơi đi cứ làm việc trên cả máy bay cũng không tốt lắm đâu.

Nghe được tiếng nói của Hà Vi Thiếu Kiệt mới đứng lại nhìn qua. lúc này hắn mỉm cười nhìn cô đáp.

- Không anh phải làm mấy cái này phòng trường hợp bất trắc mà thôi dù sao thì việc lần này cũng không đơn thuần. Anh làm việc gây tiến động lớn quá em không nghĩ ngợi được à. Vậy để anh lưu lại rồi thôi.

- Không sao? mà anh định làm gì vậy chương trình vi tinh thì làm gì phòng việc bất trắc gì được.

Hà Vi cũng thấy Thiếu Kiệt chỉ làm việc trên máy tính mà không phải những thứ khác. Đối với cô việc này cũng không có gì là lạ những lần Thiếu Kiệt chuẩn bị làm việc gì đó dù cho có tương đối dễ đi nữa Thiếu Kiệt cũng phòng bị một phương án khác hoặc có đôi khi là nhiều hơn.

- Lần này làm việc cần chuẩn bị một số thứ với anh định làm một số bài thử ở nước ngoài. Dù sao cũng cần thiết làm đề phòng cũng là một cách.

Lúc này những tiếp viên đi ngang dọc đánh thức người đang ngủ say trên máy bay họ đến giờ cung cấp bữa ăn. Dù có người đang ngủ thì họ cũng đánh thức. Vì thời gian dùng bữa trên máy bay là cố định còn hành khách muốn ăn nhẹ thì có thể yêu cầu với tiếp viên hàng không.

Thiếu Kiệt cũng đánh thức Nhã Oanh dậy. để cho mọi hành khách ngồi vào chỗ của mình. Tiếp Viên mới đi phát nhưng hộp đồ ăn làm sẵn dưới mặt đất đưa cho từng người.

Cũng như những hành khách khác khi phần thức ăn của hân được đưa tới hầu như là vẫn còn nóng. Cầm lấy những vật dụng cho mỗi người Nhã Oanh và Hà Vi múc một muỗng bỏ vào miệng. Thiếu Kiệt cũng vậy mọi hành khách cũng dùng bữa của mình trên không.

Bây giờ cả hai cô nàng đều nhắm mắt nhìn Thiếu Kiệt. Hân ăn uống bình thường mà trở mắt ra. Nhã Oanh lúc này mới khều nhẹ Thiếu Kiệt nói.

- Đồ ăn dở tệ vậy mà anh cũng ăn được sao?

Đang ăn nghe được lời Nhã Oanh nhìn sang Hà Vi thì thấy cô gật đầu Thiếu Kiệt mới cười cười. Hắn không hiểu hai cô nàng tại sao lại cho rằng đồ ăn dỡ tệ không thể ăn.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ do áp suất khí quyển tạo nên vị giác bị sai lệch đối với món ăn. Còn hắn thì có thể do tiền kiếp những lần trốn trong rừng không có gì ăn phải dùng cả vỏ của cây xà cừ để chống đói nên cảm thấy những món ăn ở đây là rất bình thường.

- À không phải món ăn không dùng được đâu chỉ là khẩu vị trên không bị thay đổi thôi. Hai người không ăn là đói đó 19 giờ chứ không ít đâu. Đừng để xuống máy bay rồi phải xiu lúc đó vào viện đấy.

Người Tiếp Viên hàng không lúc này cũng chú ý lấy hai cô nàng sau khi dùng một chút, như muốn bỏ đi không muốn ăn. Mới tiến lại dãy ghế của Thiếu Kiệt hỏi.

- Hai bạn thức ăn có vấn đề gì à?

Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu đáp lại với người tiếp viên hàng không một cách vui vẻ đáp.

- Không có gì đâu chị. Họ không quen với việc dùng bữa chính trên không vì thay đổi áp suất khí quyển gây sự xáo trộn vị giác thôi sẽ như thường ấy mà.

- Ấy vậy là hai bạn lần đầu tiên đi chuyến bay dài đi. Chị bảo đảm những món ăn này đều rất ngon chỉ là lên trên này đúng là như cậu bạn các em nói khẩu vị sẽ bị thay đổi chút ít nhưng bảo đảm mọi đồ ăn trên máy bay đều được bảo quản tốt nhất.

Nhã Oanh cùng với Hà Vi lúc này nhìn lại cái hộp đồ ăn của mình. Đúng là nó nhìn khá bắt mắt và có vẻ như rất ngon nhưng không hiểu sao hai

người ăn vào đều có vẻ không có vị gì trong miệng.

- Hai người ăn đi! dù ít cũng được có gì lát nữa ăn những món ăn nhẹ bù vào.

Vừa nói vừa bỏ vào miệng món ăn của mình. Dù cả ba người đều ăn cùng một món nhưng thấy Thiếu Kiệt ăn uống khá bình thường. Nhã Oanh và Hà Vi cũng gật đầu. Theo hai người thấy Thiếu Kiệt cũng giống hai người đây là lần đầu bay chuyến bay dài tai sao hẳn lại không có cảm giác gì.

Thiếu Kiệt biết tâm tư của hai người là gì nhưng không nói ra. Bản thân hai người sống chưa từng đối diện với cái đối cái lạnh dù cho Hà Vi có là quân nhân nhưng ở thời bình này nó không như những thời chiến. Giờ đây quân nhân đều trang bị cho mình lương khô nén. Có thể đem đi trên cuộc hành quân nhiều ngày.

Còn Thiếu Kiệt hẳn, chỉ với một cái ba lô phải sống trốn đi các nơi mà không thể chu cấp những việc đó. Đối với tâm trạng lúc đó của hẳn xem như là trải nghiệm được cuộc sống của một người lính đúng nghĩa trong thời chiến.

Vừa trốn sự truy lùng vừa phải đề phòng lúc nào cũng bị hạ sát cho đến cuối cùng hẳn vì sơ xuất một bước nhỏ mới trở lại cuộc sống như thế này.

Đem những hộp thức ăn đã dùng của mình đưa lại cho tiếp viên để bỏ rác. Thiếu Kiệt lại tiếp tục mở máy tính ra liên tục làm việc. Những dòng chữ cứ ngày một nhiều. Những mã lệnh được việc trên một chương trình màu đen hiển thị ngày một nhiều. Nhã Oanh thấy thế mới hỏi Thiếu Kiệt việc hẳn đang làm là gì.

- Thiếu Kiệt sao mỗi lần anh đụng đến máy vi tính là toàn thấy những màn hình đen rồi chữ cứ chạy dòng dòng như vậy thế?

- À tại máy sử dụng hệ điều hành linux không phải windows như mọi máy khác nên nó vậy đấy. Vì sai hệ điều hành này dễ làm việc hơn theo cách của lập trình viên.

Hà Vi với Nhã Oanh nhận được câu nói của Thiếu Kiệt mới gật đầu. Hai người thấy những cái này khởi động máy lên mà không có biết gì thì chỉ có nước nhìn màn hình ngó nó thôi. Nhã Oanh bây giờ nói ra suy nghĩ của mình với Thiếu Kiệt.

- Vậy ra hệ điều hành này an toàn nhất rồi chỉ có những người hiểu mới sai được thôi.

- Cũng không hẳn đúng là nó an toàn thật nhưng hiện tại nó có một lỗi nhỏ về bảo mật mà chỉ có anh mới là người biết hai em nhìn đây.

Nói rồi Thiếu Kiệt lưu lại toàn bộ nhưng gì đang ghi lại. Thoát chế độ về màn hình khởi động màu đen ngòm và một con trỏ đang nháy.

- Nhìn nhé màn hình như thế này sẽ không vào được máy nhưng khi các em gõ phím xóa 28 lần sẽ bỏ qua bước xác thực thường thấy nhìn nhé.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa làm bởi đây tới tận những năm sau này khi mà lỗi này được phát hiện ra thì không thể thay đổi bởi nó dựa trên hệ thống ban đầu không thể sửa của linux.

Màn hình lúc này tự động vào mà không cần bỏ qua các bước xác thực thường thấy mà vào thẳng màn hình chính, trong khi đó hai người nhìn chằm chằm nếu một chương trình có thể vào để vào không cần thông qua bước xác minh thì chẳng khác nào một ngôi nhà khang trang đầy những đồ quý mà không khóa cửa.

- Ấy nếu thế thì sao anh lại sai cái này. Đâu an toàn như windows sao lại sử dụng người khác vào được thì sao?

Biết máy tính xách tay của Thiếu Kiệt chứa nhiều dữ liệu quan trọng. Nhã Oanh và Hà Vi lúc này cũng trầm trọng hỏi Thiếu Kiệt. Vì nếu hắn ghi lại những dự án nào đó gặp phải một người lấy trộm đi mất thì người đó có thể lấy mất những dự án của Thiếu Kiệt sau này.

- Hai người yên tâm chuyện này chỉ mình anh biết. Giờ có thêm hai người nữa. Nhưng mà nói về vấn đề bảo mật an toàn thì không nơi nào an toàn hết. Cả hệ điều hành windows, khi màn hình hiển thị logo cửa sổ của Microsoft ngay lập tức nhấn tổ hợp phím Ctrl + Alt + Delete 2 lần. Một màn hình Login khác sẽ hiện lên cho phép hai người đăng nhập. Trong mục Username bạn nhập là Administrator và mục mật khẩu bạn để trống sau đó nhấn Enter là vào được rồi. Nhưng cách này quá phổ thông nên sử dụng linux vẫn là an toàn hơn hết.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Hà Vi lúc này mới nhớ đến tại sao Trịnh Chi lấy được mã nguồn trong máy của công ty Trương Hạo. Vì quá đơn giản nên người nào cũng có thể tìm kiếm với từ khóa mở windows không cần mật khẩu đều có thể ra một đống những hướng dẫn về việc này.

- Thì ra là thế nhưng mà lần này anh định làm gì nữa thế? Vốn đi lần này làm xong giấy tờ anh lại định làm gì thế.

- Nhỏ nhỏ thôi lần này trước khi đi anh có mua 1 ngàn cái địa chỉ mạng rồi. Định kiếm một mớ vốn nữa ấy mà. Nhưng để xem nó như thế nào đã. Nếu được chắc cũng không phải lo lắng lắm.

Hà Vi lúc này mới kéo tay Thiếu Kiệt lại nói nhỏ chỉ ba người nghe thấy.

- Anh lại định làm gì thế?

- Chẳng qua có một số thử muốn kiểm nghiệm dù sao cũng cần có một ít tiền mà lấy từ nước ngoài chắc chắn sẽ thú vị lắm để xem thực hiện được không?

Nghe được những lời của Thiếu Kiệt Nhã Oanh cũng ngỡ ngàng cô không hiểu. Vì lần này Thiếu Kiệt đi lấy tiền đúng là từ Ngân Hàng như tại sao lại nói là thú vị.

- Anh đi lấy tiền từ Ngân Hàng thì có gì đâu mà thú vị. Cũng chỉ là tới đó làm giấy rút tiền thôi mà? cần gì phải thần bí chứ.

- Ai nói em là anh đi lấy công khai. Cái này gọi là chuyên tiền không hợp pháp. Gọi trong giới tin học là hacker anh định lấy lỗi hệ thống mà đăng nhập vào ngân hàng lấy tiền về sử dụng. Trong nước không sai được vì dân mình cực khổ còn ngân hàng nước ngoài chơi được à.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này trừng mắt lên với Thiếu Kiệt. Hai người không nghĩ rằng lần này ra nước ngoài Thiếu Kiệt lại có dự định này nếu biết hai người cũng không dám đi với hắn.

- Anh còn cái nào để chơi không mà làm chuyện này thế? Lỡ như bị phát hiện thì làm sao. Anh đã suy nghĩ chưa mà làm chuyện này.

- Việc này khi còn ở singapore anh mới nghĩ đến. Dù sao hai em nên nhớ ở quốc gia này tiền bạc của mọi người đều được bí mật không ít kẻ là buôn bán ma túy quan chức ăn hối lộ của các nước. Giờ anh lợi dụng thứ mà anh biết lấy lại thôi. Đem về nước phát triển trước sau này làm từ thiện lại sau.

Trâm Ngâm một lúc Hà Vi cau mày một hồi lâu, suy nghĩ điều gì đó. Thiếu Kiệt cần hai người giúp đỡ hắn một số chuyện nếu không thì hắn vẫn

làm nhưng lúc đó rủi ro cao hơn sự chuẩn bị cần thiết.

- Thôi được em tham gia nhưng với tư cách giám sát nếu có chuyện gì thì hủy bỏ.

Hà Vi lúc này thờ dài nhìn Thiếu Kiệt. Nhã Oanh nghe như thế mới gật đầu nhìn Thiếu Kiệt.

- Em cũng muốn giúp nhưng không biết được không. Mọi chuyện để anh quyết định đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng tươi cười nếu hai người không phản đối là được. Hắn mua một ngàn đĩa chỉ mạng không thể để làm cảnh được. Nhưng giờ hai người đồng ý thì hắn có khả năng nắm chắc việc này hơn. Dù sao một người nếu làm những thao tác bên ngoài nữa thì khá khó khăn.

- Hai người yên tâm lúc đó xem anh làm việc là được. Chỉ cần sự giúp đỡ một tý thôi ấy mà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 298: Quốc Gia Không Chiến Tranh

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói như chuyện này đơn giản cứ như lấy đồ trong túi nên thở dài nhìn hắn nói.

- Sao cái nào bạn cũng xem như nó đơn giản vậy. Đâu phải cứ muốn làm là làm được nếu không người ta bày ra an ninh mạng làm gì?

- Đúng là họ có an ninh mạng nhưng đối với mình có một số thứ đến giờ vẫn không thay đổi. Không có cái gì là an toàn vĩnh viễn chỉ có là chưa phát hiện ra thôi. Chỉ khi chỗ đó được mở ra thì mọi thứ đều có thể xâm nhập được. Nó như là một chìa khóa để mở mọi cánh cửa, mà mình cần thôi.

Thiếu Kiệt đem những suy nghĩ lập luận của mình nói ra cho Nhã Oanh và Hà Vi biết dù sao đối với hai người cũng không hiểu hết về những gì hắn đang làm cái hắn cần hiện tại chỉ là sự giúp sức đơn giản.

- Thôi để mình dân hoàn thiện những cái phần mềm cần thiết rồi đợi đến khi mình tới đó rồi sẽ làm cho hai vị cô nương nhà chúng ta thấy. Giờ thì hai người đọc sách báo hoặc xem chương trình gì đó thì nói tiếp viên mở cho xem.

Không bàn luận với Nhã Oanh và Hà Vi Thiếu Kiệt trở lại với những dòng mã lệnh của mình đang viết. Hắn tập trung vào những gì loại bỏ đi những âm thanh gần đó.

Nhã Oanh với Hà Vi thấy như thế cũng lắc đầu hai người không hiểu sao hắn những lúc tập trung làm việc luôn mang lại một nét gì đó làm cho người ta thấy an tâm.

Nhã Oanh lúc này mới hướng Hà Vi nói nhỏ nhưng gì cô muốn biết. Bởi cô thấy nếu đi chuyển tiếp thì vẫn có thời gian thư giãn một chút ở các sân

bay nước bạn lúc đó cả hai người đề có thể sử dụng những thức ăn ở bên dưới mặt đất không phải chịu cái đồ ăn như vừa rồi.

- Chả hiểu sao Thiếu Kiệt lại đăng ký vé bay dài thế này. Mình thấy bay chuyển tiếp hoặc quá cảnh ở nước thứ ba được mà giờ ngồi trên máy bay gần như cả ngày chán.

- Chắc tại thời gian quá cảnh chuyển bay lại dài nên Thiếu Kiệt mới không chọn thôi. Bạn cũng biết mỗi lần quá cảnh chuyển bay thì ít nhất cũng một hai giờ

Hà Vi nghe Nhã Oanh nói cũng trả lời cho cô biết. Việc bay làm nhiều chặng cũng là một cách nhưng kéo dài thời gian vẫn là thường thấy. Nên với Thiếu Kiệt xem như bay một chuyến dài tuy khi xuống máy bay có mệt nhưng mà vẫn là tốt hơn.

- Theo cậu ở Thụy sỹ có cái gì hay không? mình thấy hình như người ta nhắc tới đây toàn nhắc tới ngân hàng mà không phải những địa điểm du lịch nhỉ.

- Cái này thì hình như không có nhưng mà thôi dù sao lần này đi cũng là để giúp Thiếu Kiệt làm việc. Nếu mà nơi này có địa điểm du lịch gì cũng không đơn giản với người đi như mình không có hướng dẫn viên cũng như không.

Nghe Hà Vi nói như thế Nhã Oanh nhìn cô, nếu ở nước ngoài chỉ cần nhìn tiếng anh thông dụng vẫn biết được đường xá và mấy nơi khác, tự thân họ đi du lịch không cần hướng dẫn viên việc này cũng đơn giản không phải họ đã làm việc này ở singapore đấy sao.

- Thì hỏi họ những địa điểm du lịch là được dù sao tiếng anh cũng thông dụng mà.

- Không nghe nói đâu bên đó tiếng đức mới là ngôn ngữ chính mình chả biết cái này qua đó như người không biết gì thì cũng mệt lắm. Thôi để Thiếu Kiệt làm việc đi hai bọn mình tiếp tục nghỉ ngơi để xem cho anh ấy làm việc đi.

Nói rồi cả Nhã Oanh với Hà Vi không nói gì nữa mà tiếp tục nghỉ ngơi với nhưng gì diễn ra trên máy bay chỉ là một chuỗi nối tiếp những sự việc đơn thuần.

Thiếu Kiệt với mọi người đặc chân xuống sân bay geneva là khi mà đồng hồ nơi đây đã điếm một có số không lớn không nhỏ. Đã là sáu giờ chiều.

Nhìn từ trên cao xuống máy bay như đang đi vào một vùng cổ kính và hiện đại. Có thể thấy rõ ở những nước châu âu họ luôn có quan niệm của mình về những kiến trúc được tạo nên.

Thiếu Kiệt thấy thời gian cũng vừa đủ dù cả ba ngồi trên máy bay không phải ít nên mới hướng taxi nhờ chở đến một khách sạn gần nhất. Nhìn những khách sạn nơi này có thể thấy được vì thường xuyên tiếp xúc với người có tiền nên giá thành phòng nghỉ cũng không rẻ.

Thuê một phòng đôi và một phòng đơn cho cả ba người. Người phục vụ để hành lý của bọn hắn lên một xe đẩy. Cùng họ đi nhận phòng, bên trong phòng ốc không khác gì với bên ngoài những kiến trúc châu âu đầy tinh tế và nghệ thuật.

Dù cho đây chỉ là một phòng thường nhưng có thể thấy nó có đầy đủ những tiện nghi cần thiết của một khách sạn lớn. Nhận chìa khóa phòng từ người phục vụ nói một chút về những gì khách sạn hắn ở.


```
]var abd_media="media.adnetwork.vn";var abd_width=500;var  
abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvoplayer";var abd_position=0;
```

Thiếu Kiệt còn biết được bên dưới khách sạn có một nhà hàng chuyên phục vụ không nghĩ hoặc là bạn có thể xuống nơi đó chọn bàn ngắm nhìn ra phong cảnh đường phố hoặc là có thể chọn cho mình dùng bữa trên phòng nhân viên sẽ đem đến tận nơi.

Người phục vụ đem từng chiếc vali hành lý và đồ đạc của Thiếu Kiệt vào trong phòng. Hắn cũng không phải không hiểu đối với những người nhân viên phục vụ thế này họ hoàn toàn không chỉ ăn lương mà còn có cả tiền phục vụ được khách hàng là người du lịch hoặc người ở lại khách sạn típ nhằm tăng thu nhập cho cuộc sống.

Dù bên ngoài sân bay số tiền Thiếu Kiệt đổi là không nhiều nhưng vẫn có một số mệnh giá tiền thấp để dành dùng cho việc mua sắm như thứ ít. Đưa cho người phục vụ tờ giấy bạc mệnh giá 10 franc. Thiếu Kiệt trở lại phòng của mình.

Thấy hai cô nàng ngồi mệt mỏi ngồi xuống bộ bàn ghế trong phòng Thiếu Kiệt mới lác đầu. bản thân hắn tuy mệt nhưng hắn biết hai cô nàng này từ hôm qua đến giờ vì trên máy bay đúng giờ sẽ cung cấp bữa ăn nhưng hai người không bao giờ ăn hết một phần thực phẩm của mình.

- Thôi hai cô nương ơi đi xuống nhà hàng ăn thôi. Lấp cho đầy cái bụng trước đi rồi lát nữa xếp hành lý ra sau. Chứ hai người giờ mà đi ngủ là khuya không ai thức với hai người đâu.

- Ủ được đấy đi ăn cái gì đi. Dù sao trên máy bay không ăn được gì hết? Mệt chết đi được.

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói thế tuy có mệt, nhưng cô với Hà Vi xem việc này bây giờ thấy cần thiết nhất. Đơn giản nếu Thiếu Kiệt không nhắc hai cô nàng có thể không chú ý lắm. Nhưng một khi đã nhắc đến hai người đúng là có cảm giác đối.

cả ba người theo sự chỉ dẫn của nhân viên đến một dãy nhà hàng bên dưới của khách sạn. bên ngoài bao quanh bởi những khung cửa kính có thể nhìn thấy những người bên ngoài đi lại.

- Ngồi xuống một bàn có thể nhìn ra bên ngoài Thiếu Kiệt nhìn qua menu của nhà hàng. Nó được in hẳn bằng tiếng đức, tiếng pháp tiếng ý kèm theo cả tiếng anh.

Hà Vi nhìn vào thực đơn tuy cô cũng biết một số từ thông qua nhưng ký tự được in trên đây nhưng phần nhiều vì là những từ chuyên ngành nên cô cũng chào thua với việc gọi món.

Không chỉ có Hà Vi mà Nhã Oanh cũng như thế nhìn vào nó xong cũng chỉ biết hướng Thiếu Kiệt nhìn. Thấy Thiếu Kiệt lật lật thực đơn. Hai người nhìn nhau cười thầm. Theo cả ánh mắt của hai người thì Thiếu Kiệt chắc hẳn sẽ không hiểu được những gì trên thực đơn.

Người phục vụ đợi hai cô nàng gọi món không thấy có động thái gì thì nhìn đến Thiếu Kiệt. Xem chừng hẳn cũng như hai cô gái không hiểu những gì ghi trên thực đơn.

Lúc này Thiếu Kiệt mới trầm ngâm suy nghĩ một chút gì đó. Mới hướng người phục vụ đưa ra một tràng dài nói.

- Lấy cho tôi món khoai tây nghiền, ba phần bít tết bảy phần chín ba phần tái, ba phần mì Spaghetti. Thêm đó là ba ly nước cam ép với một ít

bánh Champagne Truffles làm tráng miệng. Như thế được rồi, nói nhà bếp làm đi.

- Vâng quý khách chỉ cần đợi một chút trong vòng mười phút những món ăn này sẽ có.

Người phục vụ thấy thế bèn ghi nhanh vào một tờ giấy trên tay. Dù cho Thiếu Kiệt có vẻ như phát âm không đúng chuẩn lắm nhưng người phục vụ cũng hiểu được. Bởi hẳn tiếp xúc không ít người nói sai về giọng nói và tên gọi món ăn. Rồi nói ra thời gian mà món ăn sẽ đưa lên tới bàn của Thiếu Kiệt xong quay vào bên trong.

Hai người Hà Vi với Nhã Oanh lúc này nhìn hấn trở mắt ra thắc mắc. Bởi theo nhưng gì hai người biết thì đối với việc gọi món ăn không đơn giản nếu Thiếu Kiệt thật sự không hiểu những từ chuyên ngành, tên gọi của món ăn.

Dù cho có biết tiếng anh đi nữa thì hẳn cũng phải gọi đúng tên tiếng anh của món đó nếu không thì sẽ phải dùng tới ngôn ngữ cơ thể để chỉ vào tên món ăn trên thực đơn. Hà Vi lúc này mới thốt lên nói.

- Thiếu Kiệt sao anh làm được. Bọn em biết là có bít tết nhưng mà không biết nó gọi làm sao? Còn cái món gì sâm panh nữa làm sao anh gọi được?

- Ấy việc này không phải nó có ghi tiếng anh sao? Thì đọc tên tiếng anh thôi là được mà.

Nhã Oanh nghiêng mắt nghi ngờ bởi cả ba người đều như nhau cô và Hà Vi lại không biết cái món đó mà Thiếu Kiệt lại đọc rất trơn tru. Anh mắt nghi ngờ nói lên một sự thật hấn đang nói xạo.

Thiếu Kiệt thì trong lòng kêu khổ. Nếu ai nói ở tiền kiếp hẳn phải cập nhật các tên món ăn bằng tiếng anh thông dụng. Biên soạn thực đơn của nhà bếp đưa ra. Làm nhưng buổi tiệc đứng cho những công ty người nước ngoài.

Việc này tốn của hẳn một đồng thời gian về việc ngồi tra cứu với cách đọc lại còn phải hiểu món ăn đó được làm như thế nào. Nếu bất chợt có một vị khách người nước ngoài nào đó hoặc người trong nước muốn biết thì hẳn phải trả lời như học thuộc.

- Không hẳn lắm. Việc này cũng đơn giản thôi họ có những thứ không thay đổi thực đơn lúc nào cũng được chia bố cục làm ba phần mà khai vị, món chính và tráng miệng. Dù cho lúc này không gọi khai vị để cho sử dụng món chính luôn vì không muốn hai người thấy món khai vị nhàm chán.

Thiếu Kiệt đã chuyện bị hai người dò xét qua một bên, đẩy chủ đề vào một cơ sở vững chắc. Bởi trên thực đơn đúng là có chia ba phần như thế. Hà Vi với Nhã Oanh nhìn hẳn lúc này cứ tưởng hẳn sẽ nói rõ lý do nhưng lại nghe bố cục đơn giản mà hẳn đưa ra cũng gật đầu.

Nhã Oanh lúc này mới chợt nhớ cái món tráng miệng mà Thiếu Kiệt nói cô chưa từng nghe bao giờ nên hỏi hẳn.

- Vừa nãy anh gọi nước cam với lại cái gì vậy?

- À món bánh Champagne Truffles nó là sự kết hợp giữa socola và bơ thêm 1 chút sâm panh. Nó là món ăn tráng miệng đặc trưng ở đây còn nói là sao mà anh biết thì anh đọc được trên mạng thôi nay gọi thử xem nó ăn như thế nào.

Hà Vi lúc này mới biết tại sao Thiếu Kiệt lại có thể gọi món tráng miệng mà hầu như cô và Nhã Oanh đều không biết. Thì ra đơn giản vì Thiếu Kiệt

hắn đọc được trên mạng nên cũng không thắc mắc nữa.

Nhưng hai người cũng không biết rằng hắn thường xuyên ăn món này và cũng là món hắn thích mỗi lần tổ chức tiệc đứng hắn luôn khuyến khích khách hàng nên chọn món này trong những món tráng miệng. Để hắn có thể ăn ké với danh nghĩa là thử món của công ty.

Nhìn quanh một lúc Nhã Oanh mới thở dài nghĩ ngợi điều gì nói với Thiếu Kiệt.

- Nhìn nước người ta văn minh thật. Bên ngoài đường lúc nào cũng thoải mái thông thoáng đường lại được lát gạch đẹp thật.

- Thôi đi cô ơ tính ra thì nước người ta chỉ bằng một phần mười hai số dân của nước mình. Đất nước người ta giàu, nước mình còn trong giai đoạn đang phát triển làm sao bì được.

Tính toán một lúc Hà Vi như ngẫm nghĩ điều gì rồi mới hỏi Thiếu Kiệt

- Cậu nói một phần mười hai vậy là nước này chỉ có bảy đến tám triệu dân. Thôi sao có nói quá không đấy?

- Làm gì mà nói quá các cậu nên nhớ đây là quốc gia châu âu họ có một nền kinh tế khác với mình. Nhất là với đất nước này họ đứng ở trung lập và không chi tiền cho quân sự. Nên chẳng nước nào muốn đụng đến vì đa số nước này những hầm công sự tránh bom từ thời chiến được tận dụng là kho cần tiền bạc và vàng của các nước trên thế giới đấy.

Nhã Oanh lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt bởi như cô thấy nhưng quốc gia đều chu cấp cho quân đội của nước mình khá nhiều. Để bảo vệ lãnh thổ quốc gia và phòng có chiến sự. Nếu như ở Thụy sỹ không như thế thì làm sao nó vẫn tồn tại.

- Ấy lẽ như nước khác muốn gây chiến thì sao? Dù sao họ không đầu tư vào quốc phòng lại để nước khác xâm chiếm như thế không được à.

- Em ngây thơ lắm Nước nào dám đánh Thụy Sĩ nó là ngân hàng của thế giới một khi em muốn đánh Thụy Sĩ là hơn một trăm quốc gia con lại nhìn em rồi thì em đánh bằng cách nào? cái này là một đám đánh một đũa đó không phải ai cũng dám chơi đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa nói với Nhã Oanh. Dù sao thì cô cũng không hiểu nhiều lắm về những việc mà thế giới đang có. Luôn có những quy tắc ngầm với nhau việc tranh chấp có diễn ra như thế nào nhưng đối với Thụy Sĩ thì không được xảy ra bởi nó có thể dẫn đến sự chao đảo kinh tế của toàn thế giới.

Mà trong đó bao gồm tất cả các nước thành viên châu Âu chưa kể đến là những quốc gia lớn mạnh như của Mỹ cũng phải phụ thuộc ít nhiều. Nếu nói cuộc khủng hoảng kinh tế của Mỹ góp phần làm đình trệ nền kinh tế các khu vực. Thì đối với nền kinh tế châu Âu chỉ cần liên quan đến Thụy Sĩ sẽ gây ảnh hưởng lớn mà ngay cả Mỹ cũng phải chịu tác động không nhỏ.

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu như hiểu được những gì Thiếu Kiệt vừa nói.

- Như vậy thì người dân ở đất nước này xem ra rất tốt không sợ có chiến sự hoặc những điều gì lớn nhất xảy ra.

Ngay lúc này những món ăn của Thiếu Kiệt vừa gọi được lần lượt đem lên với thời gian chuẩn xác nhất làm cho cả Nhã Oanh với Hạ Vi có tâm lý ngồi chờ cũng ngạc nhiên không kém.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 299: Virut Conficker

Nhìn vào đồng hồ trong điện thoại của mình Nhã Oanh với Hà Vi đều bất ngờ trước sự chính xác tuyệt đối của lời nói người phục vụ. Đặt những món ăn lần lượt lên bàn họ rời đi lúc này để lại một ít tâm tư cho cả hai người.

- Thiếu Kiệt họ đem đồ ăn lên khá đúng giờ đấy. Mình cứ nghĩ là họ nói mười phút để cho mình thấy thời gian ngắn mà ngồi đợi thôi.

Thiếu Kiệt vừa lấy một cái thìa đang định ăn một chút khoai tây nghiền mới dừng lại nhìn hai người một lúc.

- Hai cô nàng ơi nước người ta sản xuất đồng hồ đấy. Nên thời gian là điều mà đất nước này luôn tuân thủ. Chẳng giống như ở nước mình đâu. Nói họp thì ít nhất ba mươi phút sau mới có mặt.

Hà Vi lúc này cũng che miệng cười. Vì Thiếu Kiệt nói không sai ở bất cứ đâu trên quốc gia của họ cũng có câu đợi chút xíu hoặc năm phút nữa.

Dường như họ chưa bao giờ có định nghĩa đúng giờ về thời gian. Trong khi đó những nơi làm việc công sở hành chính dù cho đã đến nơi làm việc. Họ vẫn có thể đi ra bên ngoài ngồi đọc báo uống chút ca phê buổi sáng. Đợi cho mặt trời gần đứng bóng lúc đó mới vào làm việc.

Đó là vẫn chưa kể đến họ rất đúng giờ trong việc nghỉ ngơi. Nếu đến đúng giờ nghỉ thì họ sẽ mau chóng rời khỏi chỗ làm việc. Đợi đến đầu giờ chiều thì có khi lại vào làm trễ. Việc này hầu như là thói quen và việc làm bất thành văn của một bộ phận như thế.

- Việc này không thể trách được đâu. Những người như thế cũng đã quen với cách sống như vậy rồi. Họ thường dựa vào quyền thế gia đình,

quan hệ với công việc chỉ là cái để người khác nhìn vào mà thôi.

- Cũng không hẳn. Vì ở nước mình họ chưa thật sự thấy được tầm quan trọng của công việc. Và nhiều thứ quan niệm của ông bà xưa giờ đây đều có một sự thay đổi nhất định.

Vừa ăn Thiếu Kiệt vừa suy nghĩ về những gì thay đổi ở sắp tới. Hắn nói ra những điều này vì biết trước sau gì nó cũng sẽ xảy ra không sớm thì muộn bánh xe của lịch sử sẽ không vì một nhân tố là hắn mà thay đổi hoàn toàn.

- Mình thấy nhiều người hiện tại vẫn chưa định hướng được họ sẽ làm gì sau này và họ muốn đi theo con đường nào. Nếu không phải chơi cùng với mọi người mình cũng không tự biết được. Cũng như Lý Bân hay có câu nói định hướng của hắn là sau này quản lý một tạp chí tin tức nổi tiếng. Hắn cứ theo đó mà làm còn Lâm Vũ lại muốn trở thành một người giỏi về mã nguồn máy tính. Còn dự định của anh là gì?

Nghe Nhã Oanh nói như thế Thiếu Kiệt bỗng chốc dừng lại đôi chút. Đúng vậy trước đây dự định của hắn chỉ là kiếm tiền. Để có cuộc sống tốt hơn ở tiền kiếp. Giờ đây hắn lại chạy theo nhưng mưu tính chỉ để có thể ung dung tự do tự tại.

- Việc này mình cũng không biết chỉ đi bước nào hay bước đó vậy cuộc sống mà mình muốn hiện tại không còn nằm theo ý muốn của mình nữa. Thôi kệ đi chuyện gì đến sẽ đến thôi.

Hai người lúc này đều nhìn lấy Thiếu Kiệt, Vì đây là lần đầu tiên hai người thấy Thiếu Kiệt không đặt ra vấn đề gì cho tương lai của mình. Có lẽ hai người đã quen với những việc Thiếu Kiệt hắn đưa ra mà luôn thực hiện được,

Sự thuận lợi ấy đem lại có phần nào đó làm người ta chủ quan. Nhưng Thiếu Kiệt hẳn biết việc thuận lợi này thế nào cũng sẽ kết thúc. Đây chỉ là những cơn sóng lặng im trên mặt biển đợi chờ cho một cơn bão sau này,

- Anh là gì mà cứ mơ hồ như thế phải định hướng đi chứ. Sau này học xong anh còn phải quản lý một đồng thứ. Đâu thể nào không có gì được.

Nhã Oanh vô tư vừa dùng bữa vừa nói với Thiếu Kiệt hẳn cũng chỉ biết cười trừ. Bởi những việc sắp tới hẳn biết được nhưng còn những chuyện sau này thì sao. Hẳn chí có được những gì với kiến thức và sự chắc chắn hữu hạn.

Còn một đoạn đường dài trước mắt mà hẳn không thể nào biết được. Giờ hẳn phải đi giải quyết từng vấn đề của mình một cách tốt nhất để không phải sai lầm về sau.

- Thôi không nói nữa có gì đến đó rồi tính. Giờ dùng bữa đi rồi đi dạo xem một vài thứ với mấy địa điểm ngân hàng anh cần nữa. Rồi ngày mai còn phải đem đồng giấy tờ đi xem xét các thứ.

Thiếu Kiệt vội cắt ngang những gì Nhã Oanh đang nói. Hẳn thấy nếu cứ tiếp tục vấn đề này chắc chắn sẽ kéo dài. Mà hẳn thì lại không muốn phải bàn nhiều quá về vấn đề tương lai phía trước như thế nào.

Thấy Thiếu Kiệt không muốn nói hai người cũng biết hẳn có điều gì đó mà không thể để hai người biết, Nhưng đó là lựa chọn của hẳn. Hai người dù hiểu nếu họ có biết cũng không giúp ít gì nhiều.

Kết thúc buổi ăn hôm đó Thiếu Kiệt cùng với hai người đi dạo một vòng quanh mọi thứ chỉ để giết thời gian. Còn Thiếu Kiệt thì lại khác hẳn quan sát hết những thứ đi ngang qua. Những quán cà phê nhà hàng nhỏ ở các góc đường gần trung tâm được hẳn quan sát thật kỹ lưỡng.

Cả ba người đi vòng quanh nhiều lần nơi này cho đến khi Nhã Oanh với Hà Vi nhận ra được điều đó cũng đã là xế chiều. Vì không gian thoáng mát thêm vào đó là việc thành phố của nơi đây luôn có một con sông trải dài.

Gió từ bên bờ sông thổi qua cũng làm cho người ta thư thái ít nhiều. Đối với người ngồi máy bay lâu như hai người Hà Vi với Nhã Oanh là một cách giải tỏa tâm lý tốt nhất.

Như mọi ngày Thiếu Kiệt sau một giấc ngủ dài cũng tỉnh giấc. Hắn lúc này sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì bắt đầu lôi laptop và một số giấy tờ bỏ vào túi sách đi xuống dưới sảnh của khách sạn.

Không khí buổi sáng nhộn nhịp hơn buổi chiều. Từng người ngồi ở những bàn của mình bàn tán những việc làm. Phần lớn có thể thấy được ở đây hầu như ai cũng khoát lên mình bộ vest và những vật dụng cần thiết thường là laptop hoặc một số giấy tờ quan trọng.

Họ lấy ra những gì mình đã chuẩn bị để có thể thực hiện tốt công việc cho một ngày. Vì tính đúng giờ luôn hiện diện trên mỗi người dân nơi này, nên việc sắp xếp thời gian để họ có thể dùng những tách cà phê kiểm tra lại những gì của ngày làm việc hôm nay trước giờ làm đều nói lên sự ngăn nắp và có kế hoạch.

Thiếu Kiệt hẳn cũng như bao người khác chọn một bàn cho mình bắt đầu mở máy tính lên. Hắn đăng nhập vào mạng không dây của quán cà phê. Bắt đầu thực hiện tra cứu những gì hắn đã lập trình.

Ngồi trong một góc trong cùng đợi cho người phục vụ đem tách cà phê ra. Vì ai cũng như ai họ đều tập trung vào việc của mình nên không biết rằng hệ thống mạng đã bị Thiếu Kiệt kiểm soát.

Vì phần những năm đầu như thế này vấn đề bảo mật về mạng không được chú trọng nhiều. Thiếu Kiệt chỉ cần vào được mạng hắn có thể lấy được toàn bộ thiết bị đang kết nối.

Toàn bộ danh sách nhưng người đang kết nối với mạng không dây công công được Thiếu Kiệt lọc ra từng người từng người. Hắn lấy những hồ sơ trong máy tính trước sau đó đến những hình ảnh và công việc trong điện thoại thông minh sau.

Từng người một Thiếu Kiệt đều lưu lại địa chỉ mail và lấy đi một phần những tập tin quan trọng mà bản thân hắn thấy là cần thiết. Lúc này điện thoại của Thiếu Kiệt lại vang lên hiển thị có tin nhắn mới gửi đến.

Nhìn vào dòng tin nhắn phía trên điện thoại hắn chỉ cười nhún vai.

“Minh đang ở dưới quán cà phê hai người cùng đi xuống đi.”

Thiếu Kiệt vừa nhắn đi lại tiếp tục trên máy tính xách tay của hắn làm việc. Với những công cụ hiện nay hầu hết không ai nghĩ máy tính hoặc điện thoại của mình có thể bị xâm nhập bất cứ lúc nào khi mà chỉ cần bạn kết nối với một mạng không dây tại một quán cà phê hay một địa điểm nào khác thì bạn có năm mươi phần trăm bị biết hết mọi thông tin.

Hà Vi với Nhã Oanh xuống đến nơi. Thấy Thiếu Kiệt ngồi trong một góc cũng hướng về phía hắn thắc mắc bởi cô thấy có những bàn khá rộng rãi mà không ai ngồi. Hẹn lại đi chọn một nơi trong cùng di chuyển xa như vậy. Nên khi đến chỗ Thiếu Kiệt Nhã Oanh mới hỏi.

- Cậu làm gì mà ngồi trong góc thế này?

- Thì lúc này ở đây trống nên vào ngồi giờ thì người ta đi hết có chỗ trống không lẽ lại đổi bàn. Mà ngồi đâu cũng được cần gì quan trọng hai người ăn sáng chút gì đó rồi mình đi công việc luôn.

Nhã Oanh lúc này ngồi xuống bàn thấy máy tính nằm ở đây nên cũng cười nói.

- Ra đây định làm gì nữa định chơi game gì giải trí à?

Vốn tưởng nơi này là nơi công công Thiếu Kiệt sử dụng máy tính chắc chỉ là gửi tin nhắn hoặc gửi mail cho những người ở nhà. Cô hoàn toàn không nghĩ đến Thiếu Kiệt sẽ đem máy tính ra đây để làm công việc của hắn.

Nghe Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng cười đáp lại. Vì nếu đã cô không biết thì Thiếu Kiệt sẽ để cô không biết luôn.

- Ừ ra đọc tin tức nước mình có gì mới không ấy mà. Phải cập nhật tin tức thường xuyên chứ. Dù sao mình ra nước ngoài cũng phải biết một chút gì đó đúng không nào.

- Anh bớt xạo đi. Anh dành thời gian đọc tin tức trong nước, ai tin ở nhà còn không đọc ra nước ngoài anh mà đọc mới là chuyện lạ đấy. Anh định qua mặt Nhã Oanh thôi chứ làm sao qua mặt được mình. Đang làm gì đó khai ra mau.

Hà Vi không ngại vạch trần tội lỗi của Thiếu Kiệt dù sao cô cũng ở cùng hắn thường xuyên biết được Thiếu Kiệt ngoài những khi ôm máy tính viết code làm chương trình ra rất ít khi nào đọc tin tức mà có thì chỉ những lúc thật rảnh rồi nhìn lướt sơ một hẵn lại tắt đi.

Thiếu Kiệt bây giờ cảm thấy mình ở chung nhà với bạn gái là một điều không nên khi thói quen của mình rất dễ bị vạch trần ở những thời điểm không muốn.

- Ấy sao lại nói thế trong nước thì không xem ra nước ngoài xem cũng vẫn được mà. Thôi hai người gọi món đi gì đi. Rồi mình đi công việc.

Thấy không ổn Thiếu Kiệt đành đem chuyện chuyển sang chủ đề khác cho hai người không còn nói nhiều. Hà Vi với Nhã Oanh cũng chọn những món ăn sáng khá phổ thông.

Thiếu Kiệt lúc này. Kiểm tra một lúc nữa trên máy tính nhưng vì hấn ngồi đối diện với hai người. Hà Vi tuy biết hấn làm gì đó nhưng không hỏi han tới. Nhã Oanh thấy như thế mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh định lát nữa sắp xếp mọi chuyện như thế nào? Vào trong đó rút tiền hết ra luôn hay sao?

- Em nói chuyện giỡn chơi. Không phải cứ muốn rút là rút được đâu. Chuyện này rất rườm rà nhưng nếu muốn không mất thời gian thì chỉ có cách tạo một tài khoản đem toàn bộ các tài khoản kia sát nhập vào tài khoản của anh như thế mới được.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói thủ tục rườm rà như thế cũng gật đầu. Dù sao đây cũng là ngân hàng nếu việc chuyển một số lượng tiền lớn ra ngoài cần phải có chứng minh các thứ còn nếu gộp tài khoản thì vấn đề này xem ra không lớn.

Nhưng Nhã Oanh nghĩ đơn thuần còn Thiếu Kiệt thì lại nghĩ khác hấn phải từ một trong những hệ thống có được quyền truy cập vào mạng của ngân hàng mà cách đơn giản nhất và thông dụng nhất chỉ có botnet

Đây là một trong những phần mềm gần đây sau khi Thiếu Kiệt cải tiến trên mã nguồn con vi rút thế hệ đầu của nó. Bởi không khó để người trong giới có thể tìm ra con virus Conficker.

Khi tạo ra phiên bản đầu tiên của nó Thiếu Kiệt đã nhờ người trong nhóm thử nghiệm chất trên mạng của mình. Việc lấy con virus bản cải tiến này để thực hiện kế hoạch là điều mà hấn cần thiết.

Việc để nó bị phát hiện vào một tuần sau khi phát hành bản thử bởi Thiếu Kiệt biết nếu người trong nhóm dùng nó làm việc không tốt hoặc để lây lan ra bên ngoài là điều không ai muốn. Dù rằng như thế nhưng hắn vẫn cải tiến lại thông qua một số phương thức cần thiết để sử dụng.

Điều hắn cần bây giờ là bất cứ ai có thể thông qua những địa chỉ email mà hắn thu thập được từ hệ thống và những người vừa mới bị lấy thông tin. Có được một phương thức kết nối với ngân hàng hắn cần tạo một lỗ hổng trong bảo mật.

Hà Vi lúc này cũng trầm mặc bởi nếu như vậy Thiếu Kiệt đi không đem theo cái gì thì làm sao có thể tạo một tài khoản cần thiết cho hắn. Cô Cũng hiểu nếu muốn có một tài khoản ngân hàng bất cứ đâu điều đầu tiên ngoài những thủ tục đăng ký còn phải có một số lượng lớn tiền gửi vào.

Không như những thẻ ngân hàng nội địa sử dụng giao dịch rút tiền đơn thuần của trong nước chỉ cần tới đăng ký gửi vào một ít tiền là có thể có được một tài khoản cần thiết. Đây là tài khoản theo dạng quốc tế và sẽ được ngân hàng cấp một thẻ ghi nợ sử dụng trên mọi quốc gia để người khác không thể tra được số tiền mà bạn đang có là bao nhiêu.

- Cậu định làm các nào đây? Ba người bọn mình không có đem theo tiền làm tài khoản thì ở đâu ra việc gộp tài khoản.

- Hôm này công việc của chúng ta chỉ là ngồi quán cà phê các nơi ngắm cảnh mỗi chỗ một ít thời gian thôi là được. Xem như hôm nay thư giãn một ngày nhé. Nếu hai người không thích thì có thể ở khách sạn cũng được.

Thiếu Kiệt cũng hiểu công việc đi lấy thông tin để có được một điểm mấu chốt làm việc mà hắn muốn cần khá nhiều thời gian. Việc ngồi ở những quán cà phê có thể mất hàng giờ liền để có được thứ hắn cần nếu hai người không đồng ý thì Thiếu Kiệt cũng đành chịu.

Vì nếu tấn công theo hệ thống rất dễ bị phát hiện ra còn như hấn từ từ thâm nhập cần thời gian và cần một sự kiên trì nhất định. Bởi cái hấn đang làm nếu chỉ cần sơ sót nhỏ cũng dẫn đến nhiều vấn đề phát sinh trên diện rộng mà hấn và hai người có thể là người bị liên can lớn nhất. Những việc này chưa kể là bị trục xuất còn có khả năng ở lại chịu tội. Nên dù là việc đơn giản nhưng Thiếu Kiệt cần một sự tỉ mỉ nhất định mà không phải chủ quan.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 300: Không Thể Dừng Lại .

Hà Vi lúc này cũng trầm ngâm một lúc. Nhã Oanh thì rất nhanh chóng đưa ra kết luận của mình. Cô thấy việc ngồi nhìn xem cuộc sống của người ở đây vào những buổi sáng là điều thú vị không như đất nước của cô nơi đây yên bình và không ngọt ngào. Nên Nhã Oanh chọn đi cùng Thiếu Kiệt ngắm cảnh xung quanh.

Nhã Oanh đã chọn như thế Hà Vi ở một mình trong khách sạn cũng không làm gì. Nên cô gật đầu với hắn rồi nói.

- Bọn em đi cùng nhưng mà chán quá thì bọn em đi vòng vòng xung quanh thành phố đây. Lúc đó anh cũng không được nói gì đâu.

- Thì hai em cứ đi lúc này trời tuyết chụp vài tấm ảnh nô đùa trên tuyết là điều thú vị mà. Nhìn bên ngoài xem. Tuy trời tuyết rơi trắng xóa nhưng mọi việc vẫn diễn ra bình thường đây không thấy sao. Lúc đó chụp đem về còn có cái để khoe chứ.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa chỉ ra bên ngoài cửa. Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng cười. Ngày hôm qua hai người đi bên ngoài một lúc lâu cũng đã cảm nhận thấy cái lạnh của mùa đông đôi khi chạm vào tuyết lại thấy cứng cả tay. Muốn chơi đùa với nó còn phải xem đây là lúc nào.

- Hôm qua đi ngoài đường đã muốn chết. Vậy mà trong khách sạn với lại ở đây lúc nào cũng ấm nhỉ.

- Em cứ đùa ở đây người ta mỗi nhà đều có hệ thống sưởi ấm mà. Người ta ở vùng cực phải trang bị đầy đủ. Nước mình ở khi hậu nhiệt đới trừ khi là vùng núi quá cao thì họa may mới có tuyết rơi.

Nhã Oanh với Hà Vi lúc mời ngạc nhiên bởi nếu chạy hệ thống sưởi họ chỉ thấy qua nhưng lò sưởi theo phong cách cổ của mỗi căn nhà trong phim thường dùng bằng củi để đốt. Nếu dùng lò sưởi ở nơi này thì nó sẽ đặt ở đâu khi trong phòng họ đều không có.

- Vậy câu nói họ đề hệ thống sưởi ở đâu để có thể giữ ấm được cho cả khách sạn như thế này. Phải cần một chỗ đốt nhiên liệu rất lớn đấy.

- Việc này thì các bạn không phải lo họ dùng gas để đốt nóng và dùng hơi nóng của các ống thông hơi âm tường. Với lại phong cách kiến trúc cũng tạo nên một phần nữa. Với cách thi công kiên cố và chịu nhiệt nên từng sợi đốt nóng được âm bên dưới sàn nhà trong tường làm cho nó có nhiệt độ vừa phải giữ ấm nên không tốn nhiều nhiên liệu.

Thiếu Kiệt thường hay tự đưa ra cho mình những câu hỏi thắc mắc về thế giới bên ngoài đất nước mình ra sao. Và tự tìm lấy những câu trả lời từ thông tin của internet. Những việc này mọi người thường không chú ý nhưng hẳn lại khác.

Vì càng biết nhiều hẳn càng có thể thích nghi với những cuộc sống mà hẳn sẽ gặp phải. Bởi hẳn đã trải qua quá nhiều biến cố nên mới có được những kiến thức cho mình. Và hẳn thầm cảm ơn những kiến thức đó để hẳn có thể trở lại như cuộc sống hiện tại.

- Anh nói vậy chứ em nơi này hầu hết là kiến trúc giống như đã lâu đời chỉ có một số nơi là đi theo kiến trúc hiện đại hầu hết là mái ngói. Tường họa tiết anh nhìn bên kia đi ngay cả những khung cửa cũng đã quá lâu rồi.

- Ủ Hà Vi nói đúng đấy nếu mà những kiến trúc này như thế thì tại sao họ lại có được hệ thống sưởi hiện đại như anh nói chứ. Không thể nào đưa những Thiết bị hệ thống mà anh nói vào trong những kiến trúc này được. Không lẽ người ta vẫn giữ kiến trúc cũ hay sao?

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười gật đầu ở đất nước hoài cổ họ thường không muốn thay đổi những gì vốn có của nó đó là vì sao mà những kiến trúc châu của các nước hầu như là không thay đổi. Thêm vào đó những nơi đã từng trải qua chiến tranh người ta đều muốn tu sửa lại giống như lúc đầu nó đã từng hiện diện.

- Ừ còn không ai em đi trượt tuyết chút đi. đi lên đó có thể thuê đồ trượt dành cho khách du lịch có hướng dẫn viên chỉ sử dụng đấy.

Nghe được Thiếu Kiệt gợi ý trò chơi. Hai cô nàng nhìn nhau gật đầu. thay vì phải ngồi hàng giờ với Thiếu Kiệt thì trải nghiệm cái cảm giác được thể nghiệm một lần trượt tuyết trên những ngọn núi cũng là một cách thú vị.

- Vậy nhé! bọn em sẽ bắt xe đi trượt tuyết thử có việc gì anh cứ gọi là được.

- Nhớ đem theo áo khoác theo đây bên ngoài lạnh chứ không như trong khách sạn đâu. Nếu chịu không nổi thì có thể về thưởng thức một ly ca cao nóng tốt lắm đấy.

Nói khéo để hai người không phải làm phiền mình Thiếu Kiệt sau khi xong việc ở đây hẳn đóng máy tính lại bỏ vào trong túi xách đứng lên. Trước khi đi cũng không quên nhắc nhở hai người một chút.

Mang túi xách của mình khoác lên cái áo khoác dày cộm Thiếu Kiệt rời khỏi khách sạn, Hôm qua hẳn đã chọn được địa điểm của mình cần đến đó là đối diện với ngân hàng mà Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng gửi tiền.

Nơi đó là một quán cà phê công cộng những người nhân viên ở đây ngoài thương thảo những hợp đồng cần thiết của mình trong ngân hàng hoặc có những người bắt đầu kiểm tra lại tài liệu trước khi vào ngân hàng tương đối dễ cho hẳn thực hiện việc thả virus thông qua mạng.

Như bao người khác Thiếu Kiệt bước vào nhìn xung quanh một lúc cũng ngồi vào một bàn gần góc trong cùng. Sau khi gọi một ly ca cao nóng cho mình và một ít điem tâm sáng như bao người khác.

Hắn lấy máy tình ra bắt đầu kết nối với mạng ở đây thông qua mạng của quán cà phê. Đợi cho người phục vụ đem lên những thứ hắn đã gọi cũng là lúc Thiếu Kiệt có được một số thông tin thiết bị đã kết nối.

Xâm nhập từng thiết bị một Thiếu Kiệt phát hiện có một máy tính hoạt động với email của ngân hàng trên đó hẹn đúng là ngày hôm nay sẽ gửi cho hắn tập tin vào lúc mấy giờ để hắn làm kết quả.

Thiếu Kiệt lúc này miệng mỉm cười. Ghi lại với địa chỉ và mật khẩu đối phương. Dùng công cụ của mình hắn gửi đến một mail cho người đã chấp nhận cuộc hẹn. Đưa ra những tài liệu mà bên kia đã chuẩn bị cũng không quên đính kèm thêm một tập tin auto trong đó.

Vì phiên bản cải tiến này hắn đã cập nhật cả tính năng tắt cập nhật của bản diệt vi rút. Đợi chờ một lúc hắn đã kiểm soát được cả máy tính của người gửi thư điện tử cho đối tượng.

Hiện tại hắn chỉ cần thông qua máy bên kia để người trong ngân hàng tự tải về thư mà họ nhận là được. Đợi chờ thời gian cũng gần tới giờ vào làm của nhân viên ở những nơi gần đây. Vì toàn bộ những nơi này hoàn toàn là những nhân viên của tất cả những ngân hàng gần đây.

Thiếu Kiệt thả toàn bộ những tập tên virus của mình nằm trong tất cả những thiết bị đã bị kết nối. Im lặng Thiếu Kiệt bắt đầu chờ đợi. Trong lúc đó hắn lọc ra toàn bộ những dữ liệu có thể cập nhật được. Dựa theo những thói quen và sở thích của từng gửi gửi đi một số những tập tin.

Với Những việc như thế này. Có nhiều người thích mèo thì hẳn gửi hình động và những đoạn clip về mèo, nhưng người thích động vật hoặc cầu thủ của đội bóng nào thì hẳn gửi những bàn thắng của cầu thủ đó đến. Cùng nhưng tiêu đề được đặt làm những người này phải chú ý hẳn cứ thể sử dụng nhiều tên miền và email khác nhau cho từng điều kiện.

Những mail hẳn gửi đi được một lúc thì đã có tin nhắn trên hệ thống chiếm máy hoạt động. Từng cái từng cái được tạo nên Trên hệ thống máy tính liên kết với sever của Thiếu Kiệt đặt tại nước khác.

Điều hẳn không ngờ đến là những email của hẳn được gửi đi cho một số lượng người lớn khác. Từng máy tính nhiễm phải vi rút ngày một nhiều. Thiếu Kiệt lúc này cũng không lo lắng. Hẳn dùng sever có thể chịu tải được rất nhiều người dùng để thu thập thông tin và gửi về năm tên miền khác nhau trên hệ thống.

Bắt đầu lọc ra những địa chỉ có thể kết nối với ngân hàng để vào một tập tin chính lúc này hệ thống của Thiếu Kiệt được báo bên kia đã đăng nhập vào hệ thống mail nội bộ.

Đây là dấu hiệu cho hẳn biết rằng bước đầu xâm nhập vào hệ thống của hẳn đã được thành công. Trong mạng nội bộ của ngân hàng hẳn bắt đầu xâm nhập từng máy vi tính thời gian chậm chậm trôi qua cả Thiếu Kiệt cũng hồi hộp.

Trong mạng nội bộ của ngân hàng càng ngày càng nhiều những thông báo kết nối. Bởi chỉ cần virus vào máy một lúc sẽ xuất hiện tình trạng máy bị đơ và không hoạt động. Đối với những việc như thế này hầu hết người khác sẽ tưởng là do máy bị quá tải. Vì một số máy trong ngân hàng có thể hoạt động liên tục không nghỉ 24/24 nhất là với những ngân hàng thế giới như thế này.

Việc đứng máy diễn ra thường xuyên mà người làm văn phòng thường có một cách thông dụng nhất là reset lại máy. Đây cũng là bước đầu kích hoạt virus của Thiệt Kiệt trên hệ thống win. Kèm theo đó là chế độ tác update diệt virus được kích hoạt hẳn muốn làm việc gì là tùy hẳn. Thấy việc này đã thành công bước đầu Thiệt Kiệt cũng dùng qua loa một ít đồ ăn xong tính tiền rời đi. Hiện tại hẳn cần nhất là rời khỏi chỗ này. Dù sao thì cũng đến lúc hẳn hoạt động ở khách sạn trong bí mật.

Hiện tại cứ tưởng hai cô nàng đã đi trượt tuyết Thiệt Kiệt về phòng mình thì thấy cả hai người đang đứng ngoài hành lang. Có vẻ như họ vừa mới đi đâu đó về.

- Ủa sao không đi trượt tuyết sao mà giờ còn ở đây?

- Hai đứa bọn em không an tâm lắm nên quay về mà anh làm xong việc gì của mình chưa? Chứ đi chơi mà trong lòng bất an quá.

Nhã Oanh lúc này nói ra suy nghĩ của mình. Hai người vốn định đi trượt tuyết giữa đường cứ thấy trong lòng bồn chồn lo lắng. Thiệt Kiệt thì đang làm việc mà cả hai người đều biết rằng nó không hợp pháp. Nhưng biết sao được việc này Thiệt Kiệt đã quyết định thì khó có thể thay đổi được nên cảm thấy lúc này điều cần thiết là ở bên cạnh hẳn.

- Chưa công việc hiện tại giờ mới là lúc bắt đầu. Nếu hai người đã ở nhà thì thôi vậy nhưng hiện tại anh cần tập trung thật cao độ đừng để ai làm phiền có gì trưa nói với phục vụ đem đồ ăn lên cũng được.

Vừa nói Thiệt Kiệt vừa mở cửa phòng đi vào. Hai người cũng bước theo sau. Đặt áo khoác vào một chỗ Thiệt Kiệt ngồi trên bàn lấy ra máy tính bắt đầu mở máy tiếp tục công việc.

Khi mà hắn đang vừa đăng nhập vào sever của mình cũng là lúc virus bắt đầu lây lang vào hệ thống máy chủ nguồn chính của ngân hàng. Thiếu Kiệt lúc này lấy ra tờ giấy ghi ra số tài khoản của Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng. Tra cứu dữ liệu từ một cơ sở cấp thấp.

Số thông tin của cả hai người được hiển thị ra danh mục tài khoản được lặp lại Thiếu Kiệt đem sao chép hết những thông tin này ra một tập tin trên máy mình.

Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng chăm chăm lấy những gì Thiếu Kiệt đang làm. Nhìn chữ ký gốc của hai bản kê khai. Thiếu Kiệt trầm mặt. Nếu là một người muốn ký hai loại chữ thì hơi khó khăn nên nhìn về hai người.

- Hai em chọn cho mình một chữ ký dễ nhất. Ký giúp anh và chắc chắn là phải hoàn toàn khớp mới được.

Hà Vi nhìn qua bút tích của Hoàng Chí Hùng lắc đầu vì nó kiểu mẫu nhiều qua còn của Cửu Hùng đơn giản hơn nên nhận lấy hình chữ ký của Cửu Hùng mà lấy ra tập ký. Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Nhã Oanh nói.

Em xem ra siêu thị gần đây xem họ có giấy thấm dầu không. mua về một cuộn giấy thấm dầu đề dán chồng lên chữ ký mẫu. Như thế mới không có độ chênh lệch nhất định. Rồi đem cái usb này tìm một nơi có máy phô tô bảo người ta in ra cho mình hai cái này.

Gật đầu nhận lấy usb Thiếu Kiệt đưa Nhã Oanh lúc này mới rời đi. Thiếu Kiệt thì trên hệ thống bắt đầu tạo lập cho mình một tài khoản riêng. Vì hắn hiểu muốn chuyển đổi toàn bộ tiền trong hai tài khoản vào tài khoản của hắn bắt buộc phải đến ngân hàng để làm thủ tục mà chỉ hack vào hệ thống ngân hàng sẽ chỉ có thể chuyển đổi ở hạn mức nhất định.

Những tài khoản với những con số ngày càng hiện ra khối lượng giao dịch rất lớn. Thiếu Kiệt bắt đầu bằng những tài khoản khác nhau chuyển đi đến tài khoản của người khác những việc như thế cứ san tay nhau cả ngàn tài khoản được kết nối chia ra làm muôn vàng dữ liệu giao dịch.

Việc này đem lại cho tiền kết thúc ở tài khoản hẳn được minh bạch mà không phải bị kiểm tra trên hệ thống. Từng số tiền một được chuyển đi. Hẳn đặt mỗi lần với số tiền tương ứng trên hệ thống là 1.1 mỗi tài khoản được thông qua hẳn lấy đi 0.1 số tiền trong tài khoản đó. Hiện tại số tiền mà hẳn đang giao dịch sắp tới khi kết thúc ở năm tài khoản cố định kể cả tài khoản của hẳn qua 5 vòng liên tục như thế thì kết thúc cũng không biết số tiền có được sẽ là bao nhiêu.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt đang căn thẳng thở dài ra một hơi cũng lo lắng hỏi. Bởi không khí trong phòng im lặng một cách đáng sợ chỉ có những tiếng gõ bàn phím và khi kết thúc đi kèm với hơi thở mạnh của Thiếu Kiệt.

- Có chuyện gì sao Thiếu Kiệt? Hay mình dừng lại đi. Như thế này không ổn đâu.

- Việc này giờ không thể dừng lại được rồi. Mũi tên đã được bắn đi. Chỉ còn chờ đến con mồi nữa thôi. Đối với lần này mong rằng sau kỳ nghỉ lễ họ mới phát hiện. Lúc đó thì mình đã đi xa rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu nói ra những gì trong lòng mình. Bởi hẳn đưa ra cách này để lấy đi một phần tài sản để hẳn có cái đầu tư vào những việc khác vì điều này hẳn làm mà cho đến này con vi rút conficker được xem là một trong những con virus nguy hiểm mà cho đến tận những năm sau đó mới tìm cách khắc phục được.

- Hai cậu cũng chuẩn bị thật kỹ đi ngày mai nếu xong chúng ta ra Ngân Hàng chuyển tiền.

Thiếu Kiệt thấy nếu chỉ cần thay đổi một số thứ nữa với chữ ký và hình ảnh của Nhã Oanh tên họ của Hà Vi và hẳn là có thể tạo thành một cuộc giao dịch cần thiết. Việc này cũng làm cho giới điều tra khó long đẽm tài khoản hẵn liên quan vào việc lấy tiền của ngân hàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 301: Lần Này Lời To Rời!

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng ngưng trọng một lúc. Bởi vì việc này quá nhanh cô không nghĩ là Thiếu Kiệt quyết định hẳn ngày mai đi rút tiền. Vì cô thấy việc này diễn ra quá nhanh chóng. Chỉ trong một ngày liệu các bước chuẩn bị có được tốt và việc làm này có an toàn hay không khi đối diện với những thứ an ninh qua quy chuẩn ở ngân hàng.

- Thiếu Kiệt lần này anh có quá vội hay không em thấy nếu chúng ta chậm lại chút nữa có thể sẽ tốt hơn. Như thế cũng sẽ an toàn hơn một chút.

- Vốn định sẽ làm việc này vào mấy ngày sau. Nhưng anh không nghĩ nó sẽ nhanh đến như thế. Hiện nay có hơn 1 triệu máy tính bị nhiễm virut rồi nếu càng để lâu việc mình làm sẽ không được thực hiện nữa. Bởi vì còn số này nó đang nhân lên theo cấp số nhân.

Thiếu Kiệt thở dài hẳn không ngờ đến thời điểm này chưa đến 12h mà số lượng virut lây lan nhanh đến thế. Vì thế càng nhiều tin tức thông tin của những người mà Thiếu Kiệt cần. Những tài liệu hầu như là có thể lấy được đều nằm trong tay Thiếu Kiệt. Và những thứ riêng tư của hơn một triệu máy tính ngày một gửi về cho địa chỉ tên miền chính.

Dù cho hẳn đã được người bạn kia dự đoán mức độ lây lan của virut rất là lớn cần phải trang bị một máy chủ cực lớn. Nên hẳn trước khi rời đi singapore đã thuê lại một máy chủ của nhà cung cấp lớn đặt tại trung quốc. Với giá thành 10 ngàn đô mà hẳn nghĩ là đã được.

Vì muốn ẩn anh Thiếu Kiệt liên hệ qua email và ra cái giá làm không ai tìm được cho 12 tháng sử dụng. Nên hẳn được cung cấp hẳn một máy chủ cho số người rất lớn có thể truy cập vào đó. Nhưng hẳn vẫn không ngờ số lượng này xem ra người được lợi trong chuyện này vẫn lại là hẳn.

Khi các nước can thiệp vào việc này sẽ truy xuất ra nguồn gốc thì lại là một quốc gia lớn nhất thế giới. Và họ không ít lần có được sự thật là đem quân đi đánh các nước khác trong lĩnh vực an ninh mạng. Hẳn trở thành kẻ ném đá giấu tay một các không dấu vết.

Hà Vi khi nghe nói đến số lượng lây lang cũng giật mình. Nhìn Thiếu Kiệt một hồi lâu rồi thở dài nói.

- Lần này có lẽ không nằm trong kiểm soát của anh rồi chứ gì. Nếu nằm trong kiểm soát thì anh cũng không làm ra việc vội vã như thế này. Em hỏi thật tâm ảnh hưởng của nó lớn đến đâu thế?

Trầm ngâm suy ngẫm tính toán về mức độ thiệt hại và những gì hướng đi của virus có thể gây ra Thiếu Kiệt thở dài trả lời một câu làm cho Hà Vi thấy được việc hẳn nhanh chóng thực hiện điều này dựa trên sự lo lắng có thật.

- Đánh giá mức độ thiệt hại có thể là toàn thế giới. Nếu những trung tâm may tính bảo mật không can thiệp cách ly có thể ngay cả những hãng hàng không, quân sự của các nước thậm chí là vào những máy tính của những nhà chức trách có thẩm quyền tại các nước lớn khác.

- Vậy sao anh không tắt nó đi. Nếu nó cứ như vậy thì ngày một ngày hai sẽ bị phát hiện mất. Anh đừng nói rằng nó không tắt được đấy.

Hà Vi lúc này chỉ nghĩ đơn thuần là chỉ cần tắt nó đi là sẽ không hoạt động. Nhưng Thiếu Kiệt biết nếu tắt đi trong môi trường mạng virus sẽ phát triển lây lan một các nhanh chóng hơn việc này càng thiệt hại nhiều hơn. Vì có thể làm biến thể virus hoạt động không giống như những gì ban đầu.

- Nếu việc này đơn giản như thế thì ngay khi thấy tình trạng không kiểm soát được anh đã tắt rồi. Chuyện này là chuyện đã rồi. Giờ có sửa lỗi nữa

cũng không được gì. Những việc mình làm bây giờ là em và Nhã Oanh cứ ghi chữ ký cho thật giống là được.

Hà Vi lúc này cũng nhìn lấy Thiếu Kiệt thở dài. Cô lần này thấy được Thiếu Kiệt nếu chú tâm làm một việc gì đó hẳn có thể làm rất nhiều điều nếu như hẳn là một phần của đất nước thì đã quá tốt. Làm một quân nhân cần thiết cho quốc gia sẽ là tốt biết bao nhiêu.

Vậy mà Thiếu Kiệt lại chạy theo kinh doanh làm cho những người như cô đứng giữa hai bên cũng không biết làm sao. Nhất là khi cô còn là láu gái của một người làm quân nhân đúng nghĩa.

- Lần này không biết nước mình có bị ảnh hưởng không. Nhưng mà cố gắng đừng để nó đi xa quá là được. Em với Nhã Oanh sẽ ký hồ sơ cho anh. Nhưng tại sao anh không thay đổi luôn trên máy tính mà phải cần chữ ký làm gì.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại có thể thay đổi thông tin hẳn có thể làm cái bản chữ ký giả cũng được cần gì bắt cô và Nhã Oanh giả mạo chữ ký.

- Không được em nhìn xem. Phía trên chữ ký là một chùm màu xanh nếu bóc ra cũng không được nó sẽ bị lỗi chữ ký mẫu. Như thế càng dễ bị lộ hơn nữa. Còn nếu tại chỗ em ký trên giấy chuyển nhượng. Người nhân viên giao dịch chỉ nhìn vào hồ sơ được lưu trên mạng mà xem xét chữ ký trùng khớp. Như thế đơn giản hơn nhiều.

Thấy các ngân hàng đều có lưu hồ sơ khách hàng bản đăng ký bằng giấy trên các phương diện khác có thể lấy ra tra cứu. Lúc đó những việc này có thể bại lộ rất lớn. Đem những người bọn họ bắt lại là điều có thể xảy ra nên Hà Vi cũng ngờ vực nói ra suy nghĩ của mình.

- Theo em biết họ sẽ lưu lại hồ sơ lâu dài trước đây bằng hệ thống giấy nếu họ tra ra có sự sai sót thì sao. Lúc đó thì làm sao mà thoát được.

- Em càng lo lắng nên mới dễ dàng bị bại lộ. Em nghĩ xem mỗi năm có bao nhiêu quan tham? Mỗi năm có bao nhiêu người giàu lên không muốn để người khác biết được tổng tài sản của mình và tiền riêng. Ngân hàng quốc gia này là nơi bảo mật thông tin khách hàng cao nhất họ sẽ không đem tư liệu của khách hàng cho những nhân viên giao dịch. Và cũng không ai có thể đi kiểm lại năm đó trong đồng hồ sơ giấy cần thiết cả.

Thiếu Kiệt thấy điều Hà Vi lo lắng là một việc nên có nhưng đôi khi việc này lại không cần thiết. Có nhiều thứ tương chừng như đơn giản như thật sự để làm ra việc nó không giống như những gì mọi người thấy.

Hà Vi suy nghĩ nếu là mình sẽ là người nhân viên đi lục kiếm lại hồ sơ của một đến hai người trong một đồng hồ sơ của năm đó chắc chắn là việc không thú vị gì. Mà nó lại mất quá nhiều thời gian trong khi đó cô có công cụ tra xét nhanh chóng thì chắc chắn không đại gì làm việc này.

Hiểu được sự thật của mỗi con người đều có tính lười biếng nhất định của mình. Không hẳn dù cho người siêng năng đến thế nào cũng phải có những đặt tính này việc ngày càng hiện đại sẽ khiến con người càng ngày càng ỷ lại vào máy móc, vào những gì tiện lợi mà khoa học kỹ thuật mang lại.

- Cũng đúng nhỉ việc này mất khá nhiều thời gian. Mà những người ở đây hầu như họ đều là người bận bịu, thời gian của họ là quý giá. Việc tốn hàng giờ liền để tìm hồ sơ xem ra rất khó thực thi à. Vậy ra anh đã tính đến đường này khi còn ở nước mình. Nên anh mới muốn Nhã Oanh đi cùng xem như quà sinh nhật chứ gì.

- Cô nàng của tôi ơi đừng có tỏ vẻ ra thông minh được không. Như thế anh làm sao ra vẻ thần bí được. Nếu chuyện này thành công thì chắc chắn khi về nước sẽ rất vui đấy. Mà nhắc mới nhớ hình như Sinh nhật của Nhã Oanh ngày bao nhiêu thế?

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ ra hình như mình đến giờ nói là để cho Nhã Oanh đi du lịch xem như là sinh nhật. Nhưng hẳn hoàn toàn chưa biết sinh nhật của cô là ngày nào. Điều này bây giờ hẳn mới cảm thấy hơi bị phiền phức.

Người khác có một bạn gái đã là quá đủ hẳn tới tận ba người mỗi một ngày phải ghi nhớ cẩn thận của từng người không khéo tặng quà nhầm ngày nhầm đối tượng lúc đó khóc không ra nước mắt.

- Anh là một người bạn trai vô lương tâm, ngay cả đến ngày sinh nhật của bạn gái mình là một ngày lễ lớn thế mà lại không nhớ anh đáng bị đánh.

- Ấy lễ lớn 24 à. Vui nhĩ ngày ngày giáng sinh luôn rồi. Chuyện này để anh tính lại xem sao. thời gian cũng còn sớm cả tuần nữa mà lo gì.

Thấy Thiếu Kiệt nói vậy Hà Vi bắt đầu chăm chú nhìn lấy hẳn như muôn hỏi điều gì đó. Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười cười, hẳn không dại gì giờ đi hỏi sinh nhật của Hà Vi. Chắc chắn sẽ làm phần nộ không ít cô gái trước mặt này. Chợt như nhớ đến điều gì đó Hà Vi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt lờ như những tin nhắn của các người có tài khoản mà anh sử dụng dùng để chuyển tiền thì sao. Như thế chuyện này sẽ bại lộ liền làm sao mà thực hiện được.

- Vấn đề này ấy hả em yên tâm. Hiện tại những tài khoản anh chọn ra đều là tài khoản bảo mật mà người sở hữu hoàn toàn không có kết nối với tài khoản gốc đâu. Vì thế những tài khoản này luôn được cấp một thẻ ghi nợ

có thể sử dụng ở khắp các quốc gia. Đơn giản nếu mà báo số tiền họ có qua tin nhắn chẳng khác nào công khai số tiền mà các tham quan này đang trữ cả.

Hà Vi thấy cũng đúng nếu có tin nhắn chắc chắn tổng đài nước sở tại sẽ có một bản lưu trữ trên hệ thống mà chỉ cần có số điện thoại khách hàng. Tra cứu việc này trên hệ thống là tìm ra như thế chẳng khác nào những người muốn bảo mật tài khoản đều bị công khai số tiền đang sở hữu.

- Vậy nếu như họ chết đi mà người nhà không biết được họ có tiền gửi ở những nơi này thì sao? Như thế thì tiền vẫn nằm đó những người chết đi tiền thuộc về ngân hàng à.

- Điều này ngược lại họ khá minh bạch. Theo đúng luật cho dù chủ sở hữu có chết đi mà người thân hoặc gia đình không biết được rằng họ có số tiền này thì sau mười năm ngân hàng sẽ tự tìm đến.

Thường những ngân hàng Thụy Sĩ đều có một luật nhất định Nếu sau 10 năm mà chủ một tài khoản không liên hệ thì ngân hàng có nghĩa vụ tìm hiểu tình trạng của người đó. Nếu chủ tài khoản đã qua đời, ngân hàng sẽ tìm kiếm người thừa kế theo luật định và tiến hành trao trả số tiền.

Trong trường hợp không tìm được người thừa kế, ngân hàng có trách nhiệm báo cáo với cơ quan thanh tra để đưa ra hướng xử lý. Chủ tài khoản cũng có thể đăng ký cụ thể thời gian bao lâu thì ngân hàng phải tìm hiểu tình trạng của mình nếu không liên lạc.

- Em thấy tại sao người ta cứ phải đem tiền đổ về nơi này nhỉ. Trong khi đó mỗi quốc gia đều có những nhà nước riêng nếu họ làm tài khoản bảo mật giống như thế này cũng được. Ấy vậy mà những người kia lại cứ đổ xô về đây mà giữ tiền không biết.

- Thôi đi cô nương Tiên họ để trong nước không an toàn. Khi mà họ bị bắt cơ quan nước sở tại sẽ phong tỏa tài khoản dù cho có bảo mật thì cũng bị khai ra như thế con cháu họ làm sao có được cái gọi là thừa kế. Người ta đem ra nước ngoài cũng là lí do riêng của nó đây cô nương à.

Những việc này diễn ra hàng ngày khi ngày một nhiều những người có liên quan đến tham nhũng và làm thất thoát tiền bạc của nhà nước được báo cáo hẳn một bài viết, có bao nhiêu tài sản ở ngân hàng nào và cổ phần chiếm bao nhiêu, in hẳn trên các trang báo mạng và báo truyền thống.

Nên việc gửi tiền tại quốc gia của mình những người tham nhũng chẳng đại gì làm việc đó. Điều đó chứng minh cho việc làm bất chính của mình. Mà hơn ai hết những người như thế đều chọn những ngân hàng nước ngoài như ở đây để được bảo toàn tài sản sau này.

Với đặt tiền ở một ngân hàng có nền kinh tế bền vững không biến động như chỗ mới là việc nên làm. Tuy không phải là lý do cốt yếu nhưng tình hình kinh tế Thụy Sĩ cũng chính là một yếu tố giúp các ngân hàng nước này thu hút tiền gửi. Theo các chuyên trang kinh tế tài chính, đây là đất nước có nền chính trị ổn định, kinh tế phát triển đều đặn.

Đặc biệt, đến nay franc là tiền tệ duy nhất được bảo chứng bằng vàng nên không lo ngại mất giá. Các ngân hàng Thụy Sĩ được đánh giá cao về khả năng tái đầu tư sinh lãi. Vì thế, về mặt kinh tế tài chính thuần túy thì việc gửi tiền vào ngân hàng nước này đảm bảo độ an toàn cao.

Nhã Oanh lúc này mới mở cửa phòng bước vào tay cầm một số đồ văn phòng trong đó có cả một cuộn giấy thấm dầu mà Thiếu Kiệt nói. Thêm vào đó là những cây viết từ viết chì đến viết bi vài hộp như thế cũng không đáng bao nhiêu tiền nhất là ở những đất nước như thế này.

- Thiếu Kiệt em đem về những thứ anh cần rồi đây. Nhưng em không hiểu lắm mua giấy thấm dầu làm gì mình có nấu nướng gì đâu mà mua.

- À cái này để can lại chữ ký. Sử dụng giấy này để lên mặt của hai chữ ký của bản phô tô lúc đó có được một chữ ký mẫu cần thiết. Cứ dựa theo chữ ký gốc được đưa ra hai người ký tên trên giấy này như thế sẽ có thể quen tay đến lúc ký thì có thể giống đến 70 phần trăm. Thôi em với Hà Vi tập ký đây anh ôm máy tính làm thêm một chút.

Thiếu Kiệt nói đơn giản nhưng Hà Vi với Nhã Oanh cũng hiểu bởi vì trò này con nít thường hay làm lấy một hình nhân vật truyện mình muốn để lên đó một tờ giấy mỏng. Cứ theo những đường nét được in mà đi theo, Sau khi xong thì nói là mình vẽ điều này không hiếm những cậu bé hiểu động hay làm.

Hai người nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. bắt đầu cầm hai bản phô tô mẫu chữ ký mà mình chọn. Nhã Oanh thấy chữ ký của Hoàng Chí Kim cũng tương đối dễ không đến nỗi nào khó. Nhưng cô không biết vấn đề hoa mỹ Hà Vi lại không làm được. bởi cô tư nhỏ đã quen với quân nhân đôi khi cứ thẳng thắn nên những vấn đề ghi hoặc viết chữ kiểu cách không phải là cách làm của cô.

Thiếu Kiệt bắt đầu tra những thông tin khách hàng mà hắn nhận được về từ hệ thống máy tính. Hàng loạt tài khoản với từng quốc gia khác nhau được xếp theo danh sách thứ tự. Mới đầu hắn cũng khá ngạc nhiên. Những khi nghĩ đến biết bao nhiêu quốc gia gửi tiền ở đây danh sách được viết như thế này cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Tính tò mò hắn nổi lên Hắn đang tự hỏi trong quốc gia của mình có bao nhiêu người tham nhũng và những cái tên có tài khoản nước ngoài đó là ai. Tra trong danh sách các quốc gia lần lượt mới tới nước mình Thiếu Kiệt

thấy được nó gồm hai trang được liệt kê nhìn lần lượt một vài tên kéo chậm chậm lại một chút.

Thiếu Kiệt bỗng khựng lại cười lớn nói làm hai người giật mình. trong khi Thiếu Kiệt mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình. Và khuôn mặt hiện lên nét rạng rỡ.

- Hay! Có việc hay để làm! Xem ra đôi khi chơi lớn lại lợi thế không nhỏ. Lần này lời to rồi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 302: Tiện Tay

Cả hai người đang chú tâm sao chép chữ ký cũng giật mình nhìn lấy Thiếu Kiệt hai người không hiểu. Nhìn vào trong máy tính có những gì mà khiến hẳn có thể vui vẻ đến như thế trong khi đó những việc này nếu bị phát hiện ra chắc chắn sẽ không tốt lành gì.

- Thiếu Kiệt anh làm gì mà vui mừng dữ vậy làm giật mình đấy. Đang làm chuyện không chính đáng mà anh như thế có ngày yếu tim chết mất.

- Không không có gì chỉ là vui quá thôi không ngờ còn phát hiện ra điều này. Hay lắm các em xem này. Anh cũng mới vừa phát hiện ra thôi đấy.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này mới đứng lên tiến về phía máy tính của Thiếu Kiệt nhìn vào màn hình máy tính của Thiếu Kiệt. Chỉ vào danh sách khách hàng trong màn hình Thiếu Kiệt nói với Hà Vi

- Nhìn xem không ít quan chức nước mình những người có dây mơ rễ má có tên à. Chưa kể còn những người này nữa.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy tay để sát màn hình nơi có những cái tên Quen thuộc như Diệp Nhi, Ngô Kỳ, Ngô Trục, Ngô Nam ... Những cái tên này hiện diện là cô cũng giật mình.

- Những người này lại có tài khoản ngân hàng ẩn danh bên ngoài quốc gia sao? Ai có thể giúp họ làm những tài khoản này. Còn có số tiền khá lớn nữa.

- Làm sao mà không làm được chứ Chỉ cần người ta có người làm giúp qua những lần công tác là được. Em nghĩ xem Ngô Trục ở nước ngoài hẳn có thể làm giúp được mà. Chỉ cần là hồ sơ đầy đủ thân nhân chứng nhận

làm thay là hợp thức hóa vấn đề rồi sao. Chưa kể đến ông ta còn là người có chức vị. Một tiếng báo bận cũng được cho qua với cấp độ đó mà.

Thiếu Kiệt thấy việc những người này có được tài khoản cũng không khó gì lắm. Bởi với chức vụ của Ngô Kỳ và mối quan hệ với vợ mình trước công chúng. Bên ngân hàng có thể bí mật làm cho họ thông qua Ngô Trục.

- Em xem những người trong danh sách chắc chắn hầu hết có một ít gì đó không thể công khai. Với những danh sách này bên ông em có thể điều tra họ được đấy.

Trâm Ngâm một lúc khi nghe những gì Thiếu Kiệt nói Hà Vi lúc này cũng gật đầu rồi nói.

- Đúng là có thể điều tra nhưng hiện tại không có chứng cứ rất khó lòng lôi họ ra được có thì cũng phải đợi khi có bằng chứng và có người đứng ra chỉ tội họ mới được. Lúc đó mới đem những người này hấp thu ánh sáng của pháp luật.

- Được rồi anh sẽ lấy những tài liệu này. Về em gửi lại cho ông cũng xem như đây là qua đi du lịch của mình đi. Nhưng chuyện này em nghĩ em nên đích thân về đưa tận tay ông. Không khéo giữa đường bị phát hiện cũng không hay lắm.

Thiếu Kiệt thấy những hồ sơ này nếu chuyển phát đi trên đường rất có thể phát sinh điều gì đó, dù sao tất cả những tên người trong danh sách đều là người có tầm ảnh hưởng không chỉ đơn giản như mọi thứ vẫn thấy chính trị là điều không ai biết sau lưng người này có người khác lớn hơn.

Cây to che bóng mát nhưng quan trọng là bóng mát đó liên hệ với những gì mà cái cây muốn. Mà hơn ai hết Thiếu Kiệt không muốn đứng trong

vòng chính trị này bởi sự tranh đấu của nó làm hấn cảm thấy mệt mỏi. Hấn bị lôi vào việc này cũng chỉ vì mối quan hệ hấn đang có.

Việc không đứng ở một bên nào dù cho là Hà Thúc có nói gì đi nữa thì hấn chỉ có thể giúp ở những khía cạnh kinh tế thông qua phương thức hướng dẫn đường lối mà không phải tham gia trực tiếp,

Như thế Thiếu Kiệt mới không bị ràng buộc những gì tiếp diễn mà hấn hoàn toàn không đoán trước được. Bởi ở đây có quá nhiều nhân tố bối cảnh và tâm lý từng người không thể lúc nào cũng có thể thao túng hoàn mỹ hết các thứ.

- Ừ để xong những việc này em sẽ đi về Ngọc Châu gặp ông cũng lâu rồi em chưa gặp lại ông mình. Anh cứ lấy những thông tin cần thiết cái nào muốn đưa cho ông thì em sẽ đem về.

Nhã Oanh nãy giờ im lặng bây giờ sau khi hiểu hết vấn đề mới nhìn Thiếu Kiệt nói ra những gì mình đang suy nghĩ trong lòng.

- Thiếu Kiệt anh đã đến nước này rồi. Lỡ làm rồi làm luôn gom tiền của họ lại luôn bị cắt nguồn tài chính cần thiết sau này. thì họ cũng không thể nào đối phó với anh được. Cứ cho rằng họ sẽ phát hiện nhưng làm gì được. Kiện ngân hàng thì tiền bạc của họ bên ngoài bị phanh phui đấy.

- Việc này cũng không được nhiều lắm. Đối với Những gì ở đây anh hiểu rõ mỗi tài khoản mỗi năm đều phải mất một khoảng phí bảo hiểm và duy trì tài khoản của chính nó. Chỉ cần những tài khoản này mất tiền hệ thống bảo hiểm sẽ bồi thường lại cho họ. Nên việc để mất nguồn vốn là không thể nào. Trừ khi trường hợp mình đang làm với tài khoản của Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng,

Thiếu Kiệt hiểu hẳn chỉ lấy 0.1 trên số tiền gốc nhân hệ số cho ba lần chuyển giao thì những số tiền hẳn lấy đi tuy ngân hàng điều tra cũng không liên can được đến hẳn. Như thế bảo hiểm tiền gửi hàng năm của ngân hàng sẽ lấy bù vào.

Vì thế số tiền bảo hiểm của tài khoản bảo mật ẩn anh ở đây rất cao. Nên dù có lấy tiền của từng tài khoản nhưng khi phát hiện ra thì có bảo hiểm bù vào thất thoát.

- Bảo hiểm của họ cao đến mức đó sao? hơn một ngàn người mà vẫn có thể bù vào như thế số tiền của bảo hiểm chắc là rất lớn đi.

- Hai cô ơi bảo hiểm là một dịch vụ phi vật thể. Nó dựa trên sự phát sinh. Ví dụ một người mua bảo hiểm an toàn lao động một năm. Mà trong một năm đó họ không bị gì. Thì tiền bảo hiểm họ đóng cũng không được hoàn trả. Còn nếu họ mất đi do tai nạn lao động thì số tiền họ đóng sẽ được nhân lên nhiều lần. Đây là một công thức làm ra tiền của nhiều tập đoàn thế giới đây hai cô nương à.

Bảo hiểm biện pháp chia sẻ rủi ro của một người hay của số một ít người cho cả cộng đồng những người có khả năng gặp rủi ro cùng loại; bằng cách mỗi người trong cộng đồng góp một số tiền nhất định vào một quỹ chung và từ quỹ chung đó bù đắp thiệt hại cho thành viên trong cộng đồng không may bị thiệt hại do rủi ro đó gây ra.

Nó là một cách thức trong quản trị rủi ro, thuộc nhóm biện pháp tài trợ rủi ro, được sử dụng để đối phó với những rủi ro có tổn thất, thường là tổn thất về tài chính, nhân mạng,...Bảo hiểm được xem như là một cách thức chuyển giao rủi ro tiềm năng một cách công bằng từ một cá thể sang cộng đồng thông qua phí bảo hiểm.

Mà từ đây những nơi có nguồn tài chính đều lấy bảo hiểm xem như là lợi nhuận. Họ thành lập bảo hiểm nhằm kiếm về khối lợi nhuận cho chính công ty hoặc tập đoàn.

Vì ai cũng sợ con người vốn sợ chết không ai muốn mình lâm vào tình trạng nguy hiểm. Nên những bảo hiểm được mua theo nhu cầu hoặc những gói tái bảo hiểm. Các công ty tài chính lớn dùng những tiền đó đầu tư những lĩnh vực khác thu lại nguồn lợi lớn hơn.

Nhất là với những bảo hiểm hàng năm, xe cộ, bảo hiểm học đường, bảo hiểm lao động theo hần năm. Những chi phí này ngày một đội giá lên cao phí bảo hiểm cũng tăng theo nhưng nó chỉ ra cực kỳ ít. Một bảo hiểm xe máy mua vào một năm trung bình có thể nói 1000 chiếc phạm vi bảo hiểm chi trả với mức là 10 vụ tai nạn, bởi những vụ việc va chạm đơn thuần không ai gọi bảo hiểm.

Khi tử vong quá trình của công ty bảo hiểm lại rườm rà hơn nguyên nhân kết luận nếu bạn hoàn tất hết tất cả thủ tục thì mới có thể nhận về số tiền cũng không đáng là bao.

Nhã Oanh suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Cô cũng biết bản thân mình cũng có đóng bảo hiểm học đường hàng năm do bố mẹ cô đóng những lại chẳng bao giờ bị gì. Nếu có ở ngoài phạm vi trường học lại không được tính vào bảo hiểm thế thì có cũng như không cũng chỉ là cách làm ra tiền theo một cách hợp pháp.

- Xem ra kiếm tiền không phải khó nhỉ. Chỉ cần trong tay có được tài chính là có thể làm nhiều thứ khác nữa. Còn không thì chẳng kiếm được tiền đúng là xã hội bất công với người nghèo.

Nhã Oanh lúc này cũng bất bình một chút vì những gì cô biết. Theo cô người giàu lúc nào cũng có điều kiện để làm ra tiền nhiều hơn những người

không có nguồn vốn lớn trong tay. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết cười lắc đầu.

Hơn ai hết hẳn hiểu tiền kiếm rất dễ không phải như Nhã Oanh nói nhưng quan trọng đó là kiếm tiền bằng cách nào mới đáng để bàn bạc. Không như mọi người thường nghĩ. Vốn chúng ta không hai lòng với cuộc sống hiện tại và nó cũng khiến cho chúng ta không muốn nhìn nhận vào sự thật luôn tồn tại. Tiền rất dễ kiếm chủ yếu là kiếm nhiều tiền hay ít tiền.

- Em nói vậy là sai rồi. Anh hỏi em nhé người nghèo họ vẫn có thể kiếm tiền được cho chính mình. Chỉ là họ chưa thoát khỏi cái gọi là vòng xoáy đồng tiền và khả năng hưởng thụ thôi. Em thấy một người lao động phổ thông em nói họ kiếm được nhiều tiền không?

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này cũng trầm ngâm một lúc. Bởi lao động phổ thông là tầng lớp bình dân nhất trong các cơ sở công việc. họ kiếm tiền trên sức lao động của mình và việc này thường thấy ở những công ty xí nghiệp tầng lớp lao động phổ thông khá nhiều.

- Theo em nghĩ tiền lương của họ chỉ là đủ sống hoặc có dư chút đỉnh thì lại tốn những chi phí khác sinh khác chắc là họ quay vòng mãi chỉ là như thế thôi.

- Có đôi khi em không hiểu hết đâu. Quan niệm của họ đơn giản lắm. Làm việc kiếm tiền và khi có tiền họ lại cần hưởng thụ ngay mà không tích lũy lâu dài. Nếu họ chịu chính mình bỏ ra vài năm cực khổ lao động chân chính họ sẽ có được một số vốn tích lũy làm những việc khác. Ai cũng thế phải đi từ số tiền thấp đến cao nhưng quan trọng là họ phải biết bước đầu họ làm việc vì mục đích gì để thoát nghèo hay có được một cuộc sống tốt.

Nhã Oanh suy ngẫm về những gì Thiếu Kiệt nói. Những người lao động phổ thông họ mỗi khi lãnh lương ra đều cùng nhau ăn nhậu tạo nên một thói

quen. Trong khi đó họ quên rằng thói quen này đang giết chết mồ hôi công sức của họ.

Những đồng tiền được tạo ra sự hưởng thụ nhất thời. Dem lại một cảm giác ai cũng giống như ai, Nhưng họ quên mất mục đích ban đầu mình rời quê hương đi tha phương làm việc để làm gì. Để đem về nhà sự giàu có mỗi năm để người khác nhìn vào cũng là sai lầm. Từng năm như thế tích lũy của bạn còn lại gì ngoài những người lao động vẫn mãi là lao động.

Nếu mười người lao động phổ thông có một người có được suy nghĩ mình làm giàu để thoát nghèo thì chắc chắn họ sẽ không phải là người còn là làm lao động phổ thông họ trở thành ông chủ của cái công việc mà họ cho rằng mình hiểu biết nhiều nhất.

Hà Vi không thể nói gì hơn về những vấn đề này nhưng giờ thấy được cả những người có trong danh sách mà Thiếu Kiệt lấy được cô chợt nhớ đến điều gì đó có lợi cho hắn nên hỏi.

- Xem ra quan trọng nhất vẫn là tư duy của người muốn làm giàu thôi. Mà Thiếu Kiệt, anh nói xem những gì anh lấy được có thể nào có được các bí mật quân sự của các nước không? Nếu được thì có thể quốc gia sẽ được một phần những bí mật đó được chứ.

- Việc này anh không dám chắc nhưng nếu vi rut không bị phát hiện sớm có thể được. Bởi chỉ cần nó không bị phát hiện số lượng lây lan hiện tại có thể đi vào trong tất cả các nơi trọng yếu. Khi đó có thể lấy được nhiều hay ích thì không nói trước được. Nhưng nếu có anh sẽ đưa cho em.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết hứa hẹn. Hắn thấy một khi vi rut xâm nhập được những bộ phận quan trọng này cũng là lúc nó phải xuất hiện. Nhưng nhà an ninh mạng không thể nào để cho nó có thể hoành hành mà tìm biện pháp can thiệp.

Cho đến lúc đó thì có lẽ tiền đã nằm trong túi của Thiếu Kiệt qua quá trình chuyển khoản vài vòng ổn định. Và chắc lúc đó có điều tra đến hẳn cũng không được bởi vì Thiếu Kiệt lúc này có thể đang ở quốc gia của mình mà không liên quan gì đến mọi chuyện.

- Trước hết hai em cứ xem ký tên đi ngày mai mình cần phải làm thủ tục gộp tài khoản lại. Như thế mới đảm bảo số tiền an toàn cho những việc sau này. Lần này anh chưa chắc là lấy được bao nhiêu tiền từ nước ngoài nên phải tính toán đường lui thật cẩn thận. Nếu lần này thành công anh sẽ có thể có cơ sở vững chắc đánh lại được với gia đình kia.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười. Nhìn hẳn nói.

- Thế thì tiện tay lấy luôn một ít tài sản của họ đi. Bên bảo hiểm có tìm đến họ cũng gặp rắc rối không ít đi. Như thế thì càng có cơ hội tìm ra được sơ hở của họ mà đánh vào. Nhưng em nói trước anh có thể làm những việc này ở nước ngoài nhưng với nước mình thì không được. Bởi nếu việc này ảnh hưởng lên nước mình người chịu thiệt là ông Lưu đấy.

- Không bắt buộc nước mình phải có nhưng số lượng có thể ít thôi anh sẽ không để lây lang trong nước. Nếu thấy có mấy tính có dấu hiệu nhiễm vi rút thì chỉ cần cách ly đưa về bộ phận của công ty anh sẽ tự thân khắc phục mà không phải người khác có thể làm. Nhưng cũng nên lấy một ít thông tin những người cần thiết biết đâu trong số họ là một số thành phần như thế này nhưng không để tiền ở ngân hàng thì sao.

Thiếu Kiệt biết nếu virus ảnh hưởng vào đất nước hẳn cũng đem nhiều phiền phức đối với những người đang giúp đỡ mình. Việc này thì Thiếu Kiệt không muốn chút nào. Bản thân hẳn là người tạo ra hẳn sẽ khắc phục mà không phải là người khác.

- Chuyện này em sẽ báo về cho ông để cảnh báo cho Ông Lưu khi nào em báo được thì anh cứ nói. Hiện tại em nghĩ là anh cần một khoản thời gian nữa cho kế hoạch được thực hiện một cách an toàn hết đi.

- Ừ khi nào tình hình đến lúc cần thiết anh sẽ báo. Nhưng cách khắc phục cũng chỉ cần không cho mở máy và ngắt kết nối mạng giữa các máy bị nhiễm vi rút với hệ thống mạng riêng lẻ là được. Việc này nhân viên công nghệ thông tin đơn thuần cũng làm được. Sau đó sẽ chuyển những máy đó bí mật về Lưu Minh anh sẽ để Trương Hạo đem những bộ máy mới bù vào. Những tập tin lấy được ở các máy bị nhiễm sẽ đưa về lại cho em như thế là xong.

Thiếu Kiệt an bài những việc này để Hà Vi nói với Hà Thúc cách để phòng tránh. Chứ hẳn không thể cung cấp cách diệt virus này dù sao hẳn cũng không định để những người có cách thức này có được việc phá giải vi rút của hẳn.

Để Thiếu Kiệt còn kiếm thêm chút đỉnh tiền từ việc bán cho các công ty bảo vệ an ninh mạng về mã nguồn diệt vi rút mà hẳn đã chuẩn bị. Bởi hẳn còn có thể nâng cấp lên được các con virus cao hơn dùng đến những chuyện sau này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 303: Triệu Tập Khẩn

Cả ngày hôm đó cả ba người đều ở trong phòng của mình. Thiếu Kiệt thì ôm máy tính đôi khi lấy được một vài tập tin trong yếu nào đó hắn chỉ mỉm cười không nhưng khi có được danh sách các nhân vật tham những nước mình.

Ngay cả đồ ăn trong ngày Thiếu Kiệt cũng gọi nhà bếp của khách sạn mang lên. Người phục vụ tuy thắc mắc tại sao cả ba người lại cùng nhau làm việc trong phòng. Nhưng điều này hắn không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Phần lớn những người đến đây với mục đích du lịch hoặc là làm cho mình tài khoản việc kê khai giấy tờ tương đối bình thường khi thấy hai người ghi chép. Chỉ khác một điều là nhìn qua những người này tương đối nhỏ tuổi không lớn mấy.

Thường những người đến đây làm tài khoản thường là những người có tiền đa số là doanh nhân, Người có chức vụ để họ bảo đảm an toàn cho tài sản của mình. Còn ba người chỉ mới ở dạng Thiếu Niên.

Nhã Oanh với Hà Vi qua một ngày tập ký chỉ có mỗi một chữ nên cũng đã gần như giống với bàn phô tô. Thiếu Kiệt thì ngồi bên máy vi tính cả ngày cũng không thấy mệt mỏi nhưng hắn cũng để cho hai người đi nghỉ sớm. Để có tin thần làm những việc tiếp theo sau này.

Thiếu Kiệt cũng không quên liên hệ với bên ngân hàng để có một cuộc hẹn vào ngày mai để cho hắn có thể hợp thức hóa các khoản tiền của hai người Cứu Hùng và Hoàng Chi Kim vào trong tài khoản của mình.

Với nhận định số tiền của hai hấn cũng chưa xem qua vì muốn thay đổi để hoàn thiện được hai số tiền này sau khi trừ hết các chi phí thủ tục hấn có được bao nhiêu đó mới là chính thức. Vì hiện nay hai tài khoản này vẫn còn nằm ngoài vòng lưu lượng giao dịch. Số tiền trên hấn hôm qua sau khi chỉnh sửa thông tin. Cập nhật lại dữ liệu chỉnh sửa lại lịch sử giao dịch hầu như không để ý số tiền tồn tại trong tài khoản.

Việc đó đối với hấn hôm qua xem coi có bao nhiêu tiền không phải là việc trọng yếu, Cái hấn cần phải theo dõi đó là virus lây lang mức độ nào việc ngồi máy cả ngày chỉ để đánh giá thiệt hại của những gì hấn làm ra.

Đến thời điểm nay vi rút đã hoạt động ở châu âu trên 2 triệu máy và mức độ ngày càng nhanh. Bản thân hấn cũng đang mong chờ xe con vi rút mình tạo ra sẽ lớn đến mức độ nào.

Nhìn qua máy tính của mình một lần nữa Thiếu Kiệt. Lôi ra bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn bộ vest đen và đôi giày hấn đem theo cũng được lấy ra. Khoác vào cái áo sơ mi. Thắt cavat nghiêm túc mặt lên mình cái áo. Chỉnh lại nút áo sơ mi ở cô tay một lần nữa. Nhìn Thiếu Kiệt khác hấn phong cách luộm thuộm hấn ngày.

Hấn tự nhìn mình trong gương rồi lắc đầu. Nếu ở trường hợp khác hấn có thể như bình thường muốn làm gì thì làm. Nhưng hôm nay lại là việc khác đến một nơi mà người ta đánh giá bên ngoài quan trọng thì hấn cần phải thay đổi.

Nếu bạn ăn mặt không nghiêm chỉnh bất cứ người nào nhìn vào đề cho rằng bạn không bao giờ có đủ điều kiện mở một tài khoản và cũng không có tiền để gửi vào. Cái nhìn đầu tiên của mỗi người luôn qua trang phục đầu tóc. Chỉ khi nào bạn khoát trên mình một bộ đồ vest lúc đó người khác mới nhìn vào mà đánh giá năng lực bạn có được là bao nhiêu. Khi nó tiếng nói của bạn có phần làm người khác suy nghĩ.

Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng trở mắt nhìn lấy Thiếu Kiệt bởi đây là lần đầu tiên hai người thấy hấn đầu tóc gọn gàng áo chỉnh tề. Hoàn toàn biến đổi thành một con người khác. Không xề xòa như những gì thường thấy ở trường. Không áo bỏ ngoài quần. Không mang dây nịt đôi khi còn mang cả dép đi học. Quá kỳ lạ Nhã Oanh nhin không được phải thốt lên.

- Có phải anh không thể Thiếu Kiệt. Lần đầu tiên em thấy anh nghiêm chỉnh như vậy đấy. Cái tác phong này nên ghi vào lịch sử mới đúng, hôm nay bảo to rồi thôi ở trong nhà đừng đi ra đường.

- Em đừng đã kích người khác như thế được không lâu lâu phải cho anh nghiêm túc một chút chứ tuy theo thời điếm mà mình ăn mặc. Không lẽ em chỉ quen nhìn với phong cách bình dân thôi sao. Nếu cứ phong cách đó vào ngân hàng mà nói chuyển một lượng tiền lớn thì người ta giữ lại kiểm tra ngay từ khi mới vào cửa đấy.

Thiếu Kiệt nghe thấy Nhã Oanh châm chọc mình cũng xụ mặt xuống hấn thấy bình thường ở nhà hay trong trường tiếp xúc với những người kia tốt nhất nên điệu thấp một tý theo những gì hấn có mà cứ chung ra cái bộ dạng như thế này chẳng khác nào hướng mọi người bảo rằng ta đây có tiền cả.

Nhất là với tính tò mò của người dân nước hấn ai cũng yêu cái đẹp là chuyện hiển nhiên nhưng đi ngoài đường mà diện một bộ vest thế này trừ khi bạn là chú rể theo sau là một đoàn rước dâu còn không thì sẽ bị liệt vào những thành phần đa cấp quần áo bảnh bao đi gạc người.

- Cái này là do anh thôi. Nhưng em thấy mặc như vậy đẹp lắm. sau này nhớ mặc như thế nhiều nhiều nữa lúc đó mới ra dáng chứ. Như thế sau này những lần anh ăn mặt nghiêm túc phải có một trong ba đưa đi cùng không kheo anh lại kéo thêm chị em về nữa thì mệt lắm.

Không như Nhã Oanh Hà Vi lại xem như chuyện này là việc thường bởi Thiếu Kiệt vẫn luộm thuộm như hàng ngày như cô biết một khi hẳn đã khoát lên mình những bộ quần áo tương tất chắc chắn sẽ không ít người chú ý nên ra giọng cảnh cáo.

- Ừ đúng rồi sau này mà có mặt đồ tươm tất phải có người đi cùng. Dàng vẻ như thế này không ít cô sẽ động lòng. Như thế không ổn rồi. Phải mau chóng ký cam kết mới được.

- Thôi thôi được rồi hai cô nương. Nhưng mà hai người xem hai người cũng có khác gì anh chẵn qua là tại mọi ngày anh không lên đồ thôi ấy chứ, hai em nhìn xem ra ngoài chắc hẳn biết bao người nhìn lại còn có son dưỡng môi nữa.

Nhìn quan Nhã Oanh với Hà Vi đang trong hai bộ trang phục mà hẳn chưa từng thấy bao giờ mỗi người đều có cá tính riêng của mình. Nếu ở đây không phải đang là mùa đông mà là mùa hè thì với hai cô nàng này đi bên ngoài đường cũng thu hút một số ánh mắt của những người nước ngoài nơi đây.

- À hai em đã quen với chữ ký của mình chưa thế. Nhớ nhìn kỹ tên rồi hãy ký đấy. Vấn đề tuổi tác thì trong hồ sơ anh có tăng thêm hai tuổi cho bọn em để vừa khớp với những khả năng vốn có. Những lịch sử giao dịch được anh sửa lại là trong vòng hai năm nay. Những ngày chuyển tiền hầu hết là những ngày anh ghi đại. Vì mọi tiền chuyển đến đều xuất phát từ nước mình nên vấn đề này có thể cho qua được.

Thiếu Kiệt cũng không quên căn dặn hai người lần cuối trước khi lên đường bởi hẳn không biết trước được điều gì sẽ xảy ra khi vào bên trong ngân hàng mọi liên hệ chỉ có thể nhìn nhau mà làm việc.

- Anh yên tâm việc ký tên anh khỏi lo cả ngày hôm qua bọn em muốn ngán rồi chỉ cần một chữ ký này nữa thôi là thoát nên chắc chắn sẽ thành công thôi.

- Ủ vậ đi. Anh đã đặt xe của khách sạn rồi lát nữa họ sẽ đưa mình đi. Nhớ nhé mọi việc đều phải cẩn thận dù cho có là an toàn đi nữa nhưng một khi sơ xuất cũng không được đâu.

Vừa khoát lên mình cái áo khoát Thiếu Kiệt một lần nữa muôn cho hai người biết tầm quan trọng của việc lần này làm. Những Nhã Oanh với Hà Vi thì lại ôm miệng cười nhìn hấn lắc đầu. Hà Vi mới lên tiếng đùa với hấn.

- Anh đó đừng lúc nào cũng nhắc lại như thế chứ bọn em biết mà. Nhai đi nhai lại hoài không khéo lại trở thành ông già đấy. Bọn em biết lần này quan trọng đối với anh nhưng cũng đừng làm bọn em căng thẳng quá. Không khéo lại hư bột hư đường hết đấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng chỉ biết mỉm cười hấn thấy việc này cũng đúng nếu mà hấn cứ nhắc đi nhắc lại hoài một việc không khéo lại tạo áp lực tâm lý không cần thiết cho hai cũng không nên.

- Vậ xuống nhà chúng ta ăn sáng xong rồi đi. Dù sao xe khách sạn cũng đã thu xếp rồi. Việc còn lại chỉ lấp đầy bụng trước khi đi thôi.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa bước về hướng thang máy để đi xuống dưới khách sạn. Hấn thấy việc này cũng tốn không ít thời gian nếu cứ để hai người đi như thế này mà trong bụng lại không có gì chắc chắn sẽ không tốt lắm. Dù sao thời tiết cũng là lạnh sẽ rất dễ làm người ta đói.

Vừa xuống tới sảnh khách sạn người lễ tân đã hỏi Thiếu Kiệt có dùng xe chưa. Nhìn ra bên ngoài cửa khách sạn hấn thấy một chiếc BMW đã được

chuẩn bị cho hắn. Gật đầu đáp lại lời nói với người lễ tân sau khi dùng bữa sáng xong hắn sẽ đi đến điểm hẹn. Người Lễ Tân cũng cười đồng ý.

Việc thuê xe này vốn hắn sẽ không làm vì khoản cách cũng không xa lắm đối với việc đi xe buýt hoặc đi taxi. Nhưng vì tiết kiệm thời gian trời lại lạnh dễ gặp trường hợp công tay khi ký tên nên mới thuê hẳn xe của khách sạn. Như thế trong xe vẫn giữ ấm được phần nào cơ thể.

Hơn thế nữa nếu đi taxi thì không mấy thích hợp trong lúc này, nên việc thuê xe của khách sạn với dịch vụ đưa đón là hợp lý nhất mà không phải lo lắng đứng ngoài trời bắt xe taxi hay xe buýt.

Ngay lúc này đây một cuộc họp khẩn cấp vào lúc nửa đêm. Vì thời gian chênh lệch múi giờ khi nhận được thông tin của Hà Vi gửi về thông qua số điện thoại Hà Thúc đã tức tốc gọi điện triệu tập một cuộc họp bí mật trong đêm.

- Tôi nói ông có việc gì gấp mà triệu tập mọi người còn căn dặn là phải thật bí mật nữa. Làm tôi phải hóa trang thành người dọn sân vườn qua đây đây.

Lưu Hoan lúc này vừa ngồi xuống bàn vừa nhìn Hà Thúc bực tức như vừa bị người nào làm cho khó chịu. Không những hắn Trương Lão, Trần Lão cũng thế ai nấy hậm hực.

- Lão Hà tôi nói ông ban đêm ban hôm ông gọi điện chuyện gì gấp đến mức độ này ông có biết là bác sỹ dặn tôi là phải ngủ đúng giờ giấc không mà ông lại làm vậy.

- Lão Trương không chỉ có lão đâu tôi phải đội nón ra đường lúc này trên chiếc xe đạp là các ông cũng biết rồi. Nếu mà lão Hà không nói được

có chuyện gì quan trọng mà gọi bọn này thì ông biết tay đứng ý là ông khỏe hơn bọn này mà hành xác nhá.

Trần Lão cũng bất bình vì phải ra đường giữa đêm hôm khuya khoắc để tránh người khác nhìn ông phải đạp xe qua bên nhà Hà Thúc để biết chuyện gì quan trọng đến mức Hà Thúc lại nói phải bí mật đến nhà hẳn.

- Các ông cứ từ từ chứ đã biết điều gì đâu mà vội nói. Tôi bảo đảm lần này gọi các ông vì việc cấp bách cần thương lượng. Chứ các ông không nghĩ là có bao giờ tôi gọi các ông giờ này không? tôi 10 giờ lên giường mất rồi ngồi đây với các ông à.

Mọi người lúc này im lặng. Hà Thúc là quân nhân nên giờ giấc của ông rất nghiêm khắc lúc này ai cũng hiểu phải có việc trọng đại lắm hẳn mới tập hợp mọi người lại giờ này. Còn là trong bí mật nếu mà đùa Hà Thúc hẳn sẽ không đùa như thế này.

- Thế lão Hà ông có việc gì nói đi đừng làm mọi người hồi hộp nữa, xem như bọn tôi không đứng đi có chuyện gì thì nói để mọi người còn biết mà chuẩn bị tinh thần.

Lưu Hoan lúc này mới lên tiếng nhìn Hà Thúc tuy ông cũng còn khó chịu nhưng cũng đã phần nào nguôi giận đi một chút. Ở đây mọi người lúc này mới trầm ngâm chuẩn bị lắng nghe điều gì khiến cho Hà Thúc phải đêm hôm khuya khoắc mà gọi họ.

- Các ông cũng phải thông cảm tin tức này được gửi về từ Hà Vi có vẻ như nó quên rằng thời điểm này của nước mình đang là lúc khuya. Hiện tại chênh lệch múi giờ nếu không phải cấp bách tôi sẽ không triệu tập mấy ông ngay lúc này.

Chợt nghe nói được tin tức của Hà Vi gửi về Lưu Hoàn cũng chợt nhớ ra điều gì đem ý nghĩ của mình nói ra ngay tại chỗ rồi nhìn về mọi người trong phòng.

- Ấy nếu là tin tức của Hà Vi gửi về thì không trách được. Mà chắc phải việc quan trọng lắm. Con bé đi với Thiếu Kiệt qua thụ sỹ tính đúng ra hôm nay là ngày thứ hai hay thứ ba gì đó nhỉ.

Cả ba người tính toán thời gian có vẻ như trùng khớp với những gì mà họ được nhận cũng gật đầu. Bây giờ mọi anh mắt hướng về Hà Thúc như muốn hỏi điều cháu ông gửi báo cáo về là việc gì.

- Các ông biết lần này Thiếu Kiệt ra nước ngoài với ý định tạo tài khoản lấy tiền của Hoàng Chí Kim và Cữu Hùng để làm bước đệm của nó cho những việc sau này. Chuyện này tôi cũng vừa mới được Hà Vi báo cáo. Diễn hình chưa biết số tiền là bao nhiêu nhưng tôi nghĩ sẽ không ít đi.

- Vậy là không được rồi. Sao vậy được chẳng khác nào số tiền đó là số tiền ăn cướp sao? Như thế đâu được chuyện này phải nói thẳng nhóc đóng góp hết vào quốc khố.

Trần lão lúc này mới cắt ngang lời của Hà Thúc. Theo hẳn thấy chuyện này là không nên vì số tiền đó là số tiền phi pháp có được. Mà Thiếu Kiệt biết lại không báo còn định tàng trữ riêng nên hẳn đang định khuyên Hà Thúc nói Thiếu Kiệt nộp vào ngân khố thì Trương lão lên tiếng.

- Tôi cho rằng việc này thẳng nhóc lấy cũng không sao cả. Lão Trần ông nghĩ xem. Thiếu Kiệt nó làm gì có nguồn vốn nhiều. Không lẽ đi vác giấy mượn lão Lưu, Cứ như thế hẳn cũng sẽ bại lộ hết thực lực đang có. Tiền đó tuy biết là tiền bẩn nhưng đem vào mục đích chính thì lại là chuyện khác. Tôi nói ông bớt cổ hủ dùm tôi một cái. Thời thế thay đổi chúng ta cũng phải thích ứng. Theo tôi thấy việc này không vấn đề bản thân số tiền này chúng

ta tra cũng không ra mà theo tôi biết cho dù có ra thì phía bên kia cũng không giao ra. Họ chỉ trao lại cho con cháu người thừa kế. tính ra thằng nhóc Thiếu Kiệt là cháu nó có quyền hưởng.

Trương lão đem mọi chuyện theo đường lối cởi mở của mình mà nói với Trần lão. Lưu Hoan lúc này cũng gật đầu như xác minh lời nói của Trương lão rồi thêm vào ý nghĩ của mình.

- Tôi thấy nếu thằng nhóc Thiếu Kiệt lấy được thì nó có cơ sở cho nó hoạt động sau này đỡ phải phiền phức đến giấy tờ. Lúc đó đem ra người bên kia biết hết là bọn mình đầu tư cho thằng nhóc bao nhiêu. Tiền hã làm gì thế thì khác gì lạ ông tôi ở bụi này. Nhưng mà chuyện chỉ có thể thì tôi nghĩ lão Hà ông chơi lần này hơi lớn rồi đấy nếu việc này không thì ông triệu tập bọn tôi có vẽ đao to búa lớn quá.

Trần lão sau khi nghe lão Lưu và lão Trương nói ra ý nghĩ của hai người ông suy ngẫm một chút nghĩ cũng đúng nên cũng không phản bác lại. Chỉ có Lưu Hoan là xem việc này chỉ cần họp mặt ở một buổi sáng cũng có thể nói được vậy mà Hà thúc lại triệu tập mọi người đến đây trong đêm hôm thì thật đúng là không nên.

Hà Thúc lúc này cũng hằm hằm vì hã chưa nói hết điều gì bị hết người này đến người khác nhảy vào nói. Giờ lại thêm Lưu Hoan châm chích nên quát lớn.

- Mấy ông thì biết cái gì. Nước mình có hã hai trang A4 danh sách những kẻ có tiền đều là quan chức cấp cao kia kia ở đó mà không quan trọng. Chưa nói xong cái gì cứ tranh nhau mà nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 304: Ký Ức Thừa Thanh Xuân

Cả căn phòng lúc này ai cũng ngẩn người ra, một sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ không gian đến những tiếng động nhẹ cũng có thể làm cho mọi thứ âm thanh trong trời đêm ngày càng lớn. Những tiếng gió thổi và tiếng rì rì của động cơ máy quạt được phát ra đều đặn.

Không ai nghĩ lúc bực tức Hà Thúc có thể đem một việc oanh động lòng người đưa ra trước mọi người. Lưu Hoan lúc này trừng mắt nhìn Hà Thúc một lúc mới đưa ra được câu nói của mình.

- Lão Hà ông tin tức này là thật? mà danh sách đó những ai làm gì đến hai trang.

- Đúng đấy tin tức này Hà Vi đưa về có chính xác không. làm, sao nó có bảng danh sách đó. Chuyện này đến những người bọn mình không biết thì tại sao bọn nó ở nước ngoài lại biết ông nói rõ xem nào.

Lúc này mọi người trong phòng lần lượt đưa ra câu hỏi của mình với Hà Thúc bởi việc này không chỉ đơn thuần là chuyện nhỏ nữa mà đã thành việc khá lớn. Một người thì không nói đằng này với số lượng là gần hai trang A4 cũng biết bao nhiêu người trong đó.

Hà Thúc lúc này mới từ từ dịu lại. Hắn biết bây giờ là thời điểm nhạy cảm. Nhưng đối với những việc này phải cần bàn bạc để đưa ra đối sách với những người có liên quan đến danh sách cần thiết.

- Hà Vi nói Thiếu Kiệt hắn dùng cái gì vi rút đấy đột nhập vào hệ thống ngân hàng sửa thông tin của bọn người Hoàng Chí Kim với Cữu Hùng thì lấy được một số danh sách nhưng tài khoản ngân hàng giấu tên của các quan chức nước mình có tiền gửi ở đó. Các ông có biết những người trong

đó điển hình gia đình bên kia chỉ mỗi mình Ngô Kỳ không đã gần 300 tỷ đó là tôi đã quy đổi chứ thật sự số tiền họ gửi là ngoại tệ gần 17 triệu đô đấy. Tiền đô đấy chỉ một mình Ngô Kỳ thôi đấy các ông nói xem tiền ở đâu.

Hà Thúc lúc này nói ra số tiền mà Hà Vi đã báo cáo khi nhìn qua danh sách về Ngô Kỳ cô đã thầm ghi nhớ mà báo về cho ông mình. Bởi cô thấy số tiền này quá lớn, với chức vụ của Ngô Kỳ dù cho hẳn có làm hết tuổi hưu cũng không bao giờ đạt được.

- Cái gì! Ông đùa không đấy. Ba đời tôi còn không kiếm được số tiền đó. Thằng nhóc đó làm sao có số tiền lớn đến như thế nó là Quan chức nhà nước hay là thủ kho ngân hàng mà tiền nhiều như vậy.

Lưu Hoan lúc này cũng thốt lên bởi số tiền này quá lớn. Tuy ông nắm giữ một phần kinh tế nhưng tài sản của cả gia đình ông gộp lại vẫn chưa bằng một phần mười số tiền này.

- Cái đó ông tự mà đi hỏi thằng đó. Tôi cũng muốn biết nó làm quan kiểu gì mà cả vợ và hai đứa em nó đều có tiền số tiền không nhỏ hơn nó là bao nhiêu. Đã vậy còn lên tiếng hô hoán chống tham nhũng. Hẳn là người tham nhũng đứng đầu thì có.

- Việc này Hà Vi có nói với ông ngoài thằng đó ra thì con ai nữa không? Giờ phải có danh sách những người có tên âm thầm điều tra mới được. Không khéo lần này mọi thứ thay đổi không nhỏ. Chỉ có thể thay máu từ từ thôi.

Trương lão Lúc này âm trầm đưa ra nhận định của mình về việc đang diễn ra. Những việc như thế này nếu thật sự có chứng cứ sẽ đem toàn bộ chính trường lật đổ. Nếu việc này bại lộ ra ảnh hưởng không nhỏ đến các cấp chính quyền liên quan. Nên Trương lão muốn biết số lượng người và những cái tên nằm trong danh sách từ từ loại bỏ.

- Hiện tại danh sách đang nằm trong tay Thiếu Kiệt vốn Hà Vi định để chuyện này cho đến khi bọn nó về nước mới nói. Nhưng vì thấy số tiền khá lớn. Mà liên quan đến không ít người nên tôi có nói với Hà Vi tìm cách chuyển giao tài liệu đó về đây sớm nhất có thể.

- Đúng rồi nói Thiếu Kiệt hẳn gửi mail về đi chắc chắn chỉ cần hộp thư của ông được bảo đảm an toàn là được. Như thế vừa nhanh chóng lại tiện lợi. Mình có thời gian để lên kế hoạch điều tra những người trong danh sách kia nữa. Nếu càng để lâu không khéo bọn chúng lại tìm đường tẩu táng tài sản nữa

Trần lão suy nghĩ điều gì đó chợt nói ra cho mọi người nghe ý kiến của mình. Nhưng lại quên rằng trước giờ Hà thúc lại không sử dụng mail và cũng chẳng biết mail là gì. Điều này làm cho Hà Thúc nghe xong có một chút khó chịu bởi vì ông không thích cái gọi là thứ điện tử gì đó.

Thấy Hà Thúc nhăn nhăn mặt Lưu Hoan cũng biết ông đang suy nghĩ gì nói với Trần lão.

- Xem ra ở đây chỉ có mỗi lão Trần với tôi là có hộp thư điện tử nhỉ. Như vậy nên nói với Hà Vi chuyển danh sách đó về một trong hai hộp thư của hai người là được. Hộp thư điện tử của tôi tuyệt đối an toàn.

- Được rồi. Việc này tôi sẽ báo về bọn nó để chuyển danh sách về. Nhưng tôi càng thắc mắc tại sao thằng Ngô Kỳ nó lại có số tiền lớn như thế trong khi hẳn bị mình theo dõi mọi cử chỉ. Thế mà bấy lâu này lại không hề hay biết.

Hà Thúc lúc này cũng nói ra những gì mà ông đang suy suy nghĩ. Bởi có lẽ người của hai bên lúc nào cũng giám sát lẫn nhau nhưng Ngô Kỳ lại có thể làm những chuyện đằng sau của họ thì trong cách làm việc có vấn đề không nhỏ.

Trần lão lúc này cũng thở dài. Vấn đề tương đối khó khăn bởi về mọi mặt bên kia có những lợi thế mà họ không có. Lại thêm chuyện quan hệ của Diệp Nhi với giới thương nhân, doanh nghiệp rất khó lòng quan sát và theo dõi.

- Chuyện này không thể trách được bên chúng ta người thì có hạn còn bên đó họ có thể thương lượng thông qua Diệp Nhi, Ngô Nam, Ngô Trực. Nếu đặt người để theo dõi cũng không biết họ có thật là phạm pháp hay không. Mọi người nghĩ xem Diệp Nhi là một chủ doanh nghiệp cô ta có thể đi gặp rất nhiều người, biết người nào là người móc nối với Ngô Kỳ và họ. Không lẽ mỗi lần cô ta gặp người nào là chúng ta xác minh người đó sao.

Vì là đặt thù với danh nghĩa là một người kinh doanh. Bất cứ người nào tiếp xúc với Diệp Nhi lại trở thành đối tượng để đi điều tra thăm dò thì không thật sự tốt. Trâm Ngâm một lúc lâu Lưu mới nói với mọi người.

- Theo tôi nghĩ. Số tiền này dựa trên một số công trình mà những đơn vị trúng thầu trực tiếp hoặc gián tiếp gửi cho hắn để lót tay chắc chắn những công trình này có vấn đề. Hoặc những bản vẽ quy hoạch muốn được thực hiện chắc chắn cũng được hắn thúc đẩy một phần nào đó. Chỉ cần điều toàn bộ các công trình từ trước đến nay đã qua tay của Ngô Kỳ gián tiếp hoặc trực tiếp chúng ta sẽ biết được những số tiền này từ đâu ra.

- Đúng vậy việc tiền được chuyển đi với danh nghĩa của từng người từng cá nhân trong đó chỉ cần chúng ta tìm ra một điểm mấu chốt có thể phá giải được cách thức hắn nhận tiền ra sao. Đối với số lượng tiền lớn chắc chắn hắn phải có cách chuyển vào tài khoản ngân hàng một cách bí mật.

Hà Thúc lúc này cũng đồng ý với Lưu Hoan về những điều vừa nói ra. Theo suy nghĩ của Hà Thúc thì chắc chắn phải có một con đường an toàn nào đó. Mà Diệp Nhi thay Ngô Kỳ nhận tiền. Chỉ cần tìm ra con đường đó

dựa theo danh sách của Thiếu Kiệt đưa về tìm kiếm những người liên quan đến đường dây đó chắc chắn sẽ tìm ra cách thức mà Ngô Kỳ tham nhũng.

- Nếu thế việc này phải làm lâu dài. Theo dõi dài hạn, ra tay với những tên thấp nhất với chứng cứ hoàn toàn đầy đủ lúc đó mới có thể đánh từng quân cò xuống những vị trí đó. Đưa những người của mình cắm xuống địa phương từ nhỏ đến lớn cho đến khi bố cục hình thành. Mới có thể hạ bệ Ngô Kỳ. Nếu Không sẽ gây ra nhiều vấn đề đáng tiếc không đáng để diễn ra.

Trương Lão thấy việc thay đổi không cần phải gấp gáp việc này dẫn đến sự đề phòng của những người bên phía Ngô Kỳ lúc đó tình huống bất ổn rất dễ say ra và hơn ai hết không ai muốn việc này diễn ra trên chính những gì mà họ đang mưu tính.

- Được việc này chúng ta cần phải điều động một lượng lớn người đi vào các bộ phận. Cũng may nhưng người bên chúng ta vẫn còn đang trong giai đoạn tôi luyện ở địa phương. Và ẩn núp rất tốt đợi thời cơ thôi. Nhưng cũng phải đánh giá lại một lần nữa về những người đó trước khi cất nhắc không khéo lại là bị bồi một đao sau lưng. Bất cứ quyết định về những việc như bổ nhiệm chỉ cần làm chớp nhoáng không để họ dự đoán được tình hình phát sinh. Lấy chậm làm đối sách, Đánh nhanh thắng thế mới là chính đạo.

Hà Thúc lúc này cũng quyết định một lời nói ra đơn giản nói với mọi người trong phòng. Bởi họ biết chỉ có như thế mới có thể đánh lại được thế chủ động của bên đối địch.

Lấy nhu thắng cương hình thành thái cực lưỡng đạo trên chính trường là một việc trước giờ không bao giờ sai lầm. Khi đối phương thắng thế lớn chỉ nên bình lặng để hóa giải những gì mà họ làm. Càng thắng thế họ càng chủ

quan. Lúc này ra tay một kích vào cơ sở hiểm yếu có thể làm đối phương trở tay không kịp.

Hà Thúc là một người quân nhân nhưng trong chính trường, thương Trương kinh doanh, áp dụng những kiến thức này không bao giờ là thừa. Vì nó được bao đời đúc kết ra. Ai cũng có thể nói được nhưng làm được là chuyện khác.

- Ấy giờ xong rồi. Chắc tôi phải lếch cái thân khộm này về nhà rồi. Trời thì giữa đêm khuya nhưng mà hôm nay biết được nhiều thứ còn quý giá hơn rất nhiều. Không ngờ bấy lâu nay vẫn tồn tại cái gọi là tiền đen được cất dấu tinh vi dù đã có điều tra hàng ngày cũng không phát hiện.

Trần lão Thấu cuộc họp đến đây cũng có thể kết thúc rồi nên thở dài lắc đầu nhìn ra bên ngoài trời đêm cảm thán trong lòng. Ông Lưu cũng đáp lại với vẻ chán chường.

- Thời thế thay đổi. Dù cho việc gì cũng thế nước trong quá thì không có cá, nước đục quá thì chỉ còn lươn. Mình kiểm soát được bề nổi không kiểm soát được phần chìm. Lần này cũng tốt đưa ra hết đi cho cái bọn có lỗi với nhân dân phải biết đường mà dừng lại những gì đang làm.

- Hai ông than vãn cái gì. Giờ này mà định đội sương đi về nữa sao. Ở lại đây luôn đi Anh em mình đã bao lâu rồi không cũng ở với nhau nhỉ. Từ khi kết thúc chiến tranh đúng không. Giờ ai cũng có nhà riêng hết rồi sẵn hôm nay ở đây ở lại luôn đi. Chỗ này chỉ còn tôi Hà Vi nó không ở thì ra vào cũng chỉ một mình.

Hà Thúc lúc này cũng hướng mọi người trong phòng nói ra suy nghĩ của mình. Dù sao với ông hiện tại cũng chỉ còn ba người này là gắn liền với những ngày tháng chiến trận. Giờ có chức vị nhưng anh em mỗi người ai cũng có gia đình riêng có con cháu riêng, việc thì mỗi người một việc,

Không có dịp cùng nhau ngồi dưới trời sao. Lấy đất làm nhà lấy trời làm chăn nĩa.

- Lão Hà ông nói đúng đấy. Để tôi gọi về cho bọn nó nói sáng mai đưa người giả làm tôi chạy qua đây sớm. tối nay lửa trại chắc là chỗ ông có lều lính đi nhĩ lão Hà.

- Thứ gì quân đội thiếu chứ lương khô và lều lính đều đầy đủ. Để tôi nói dựng lều đêm nay cắm trại ngoài trời bốn anh em mình. Già rồi giờ mà còn dựng lều nữa chắc tời sáng.

Cả bốn người lúc này đều phá lên cười. Những người lính đứng bảo vệ trước của nghe thấy thế cũng đều có một chút gì đó bồi hồi. Anh em là đây bao nhiêu năm sau thời bình. Dù mỗi người cai quản một việc nhưng vẫn là những người lính từng xông pha trận mạc. Đổ máu vì đất nước.

Giờ trong thời bình họ vẫn phải mang công việc của đất nĩa ra để phục vụ. Giờ đây trong buổi tối trời này. Hứng khởi năm ấy lại nổi lên trải nghiệm lại những tháng ngày gian khổ. Dù không ở rừng núi đóng quân nhưng chỉ cần cần một chiếc lều một bếp lửa được nhóm lên giữa trời đông giá rét thế là đã quá đủ cho một hồi ức thửa thanh xuân.

Từng cuộc điện thoại được gọi đi. Cả ba người còn lại đều báo về gia đình mình, Báo về với thư ký người chịu trách nhiệm lên kế hoạch những việc làm trong ngày sắp xếp các thứ. Trở lại với cái sân rộng một ít củi và một chiếc lều với cái ấm nước được rót lên để trên bếp lửa. Một ký ức chợt ủa về đối với bốn người.

Những người lính của Hà Thúc cũng được gọi đem đàn ghi ta đến ngồi bên cạnh bếp lửa hồng, từng âm thanh của tiếng đàn vang lên thay cho tiếng súng, tiếng bom của một thế hệ.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 305: Sự Hình Thành Ngân Hàng

Sau Khi dùng bữa sáng của mình tại nhà hàng của khách sạn cả ba người được xe chở đi đến ngân hàng Thiếu Kiệt yêu cầu. Vì hắn đã hợp đồng nên việc dùng xe như thế nào là quyền của Thiếu Kiệt.

Cho dù cả ngày hôm đó hắn không sử dụng tài xế có ngồi đợi thì họ vẫn đã nhận tiền thuê với chưa tính đến là hộ chiếu của hắn được khách sạn giữ để thuê phòng. Hầu hết các khoản phát sinh này được tính khi hắn thanh toán tiền phòng và rời đi nên Thiếu Kiệt cũng không lo lắng lắm.

Ngoài trời hai bên đường phủ đầy tuyết trắng. Với những chuyến xa tay nhau lau dọn mặt đường không để cho tuyết có thể làm ảnh hưởng đến lưu thông của thành phố là một việc hết sức phi thường. Dưới cái lạnh cắt da của thời tiết. Những người này phải làm việc cả những lúc đêm khuya để có được mặt đường thông thoán từng cụm tuyết được dồn vào phía hai bên đường trắng xóa.

Những chiếc xe đỗ lâu dưới trời tuyết cũng được phủ lên một màu trắng xóa. Chiếc xe dừng lại tại Ngân hàng UBS bước xuống xe là một khung cảnh không như các ngân hàng thường thấy của trong nước ra vào tấp nập. Phía trước là một khung cảnh và kiến trúc vừa hiện đại vừa mang nét gì đó cổ xưa.

Bên trên ba lối vào dẫn tới cánh cửa xoay của Ngân Hàng là một dãy những lá cờ phía giữa là ba lá cờ chính với hai bên là cờ của Ngân Hàng còn ở giữa là lá cờ của Thụy sỹ. Phía dưới là họa tiết một khuôn mặt với hai thanh kiếm phía trên thân là hai con rắn quấn quanh.

Một hình ảnh ba chiếc chìa khóa đan chéo nhau và tên UBS màu đỏ được đặc bên dưới phần nào nói lên sự bảo mật của ngân hàng tư nhân lớn

nhất thế giới này.

Thiếu Kiệt cùng hai người lúc này cùng nhau đi qua cách cửa kính xoay của Ngân Hàng bên trong nhìn vào là một lối hành lan dài. Người lễ tân lúc này mới nhìn vào ba người hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Xin hỏi quý khách có hẹn trước không?

- Tôi hôm qua có hẹn hôm nay sẽ tới làm trương mục mở tài khoản và gộp tài khoản của tôi. Cô có thể tra cứu trên lịch làm việc Hoàng Thiếu Kiệt.

Người lễ tân lúc này mới đáp lại câu nói của Thiếu Kiệt.

- Vâng quý khách đợi trong giây lát chúng tôi sẽ tiến hành xác minh cuộc hẹn để quý khách gặp nhân viên sớm nhất.

Cả ba người được người nhân viên dẫn đến một cái bàn ngồi chờ. Một người khác đem vài ly ca nóng đến cho họ. Người tiếp tân vừa rồi nói chuyện với Thiếu Kiệt lại máy tính kiểm tra cuộc hẹn một lúc rồi nhấn vào điện thoại bàn trước mặt gọi đi.

Một lúc sau người Tiếp tân quay lại chỗ nhóm người của Thiếu Kiệt nhìn hẳn nở một nụ cười nhẹ nói.

- Mọi người đợi một lúc hiện tại các nhân viên tư vấn đang họp một chút xong sẽ ra đến gặp mọi người.

Đợi cho người Tiếp Tân rời đi Nhã Oanh mới hỏi nhỏ Thiếu Kiệt. Vì cô thấy được sự khác biệt quá lớn của ngân hàng nơi đây với ngân hàng của quốc gia mình một trời một vực.

- Thiếu Kiệt họ không có sản hay bàn làm việc cho mọi người hay sao. Mình thấy cứ như đến một công ty làm việc còn nơi này như một quán nước đợi của khách hàng vậy.

- Thì đúng vậy mà nơi đây dành cho khách chờ, Họ phải trang bị đầy đủ nước để trong lúc chờ đợi khách hàng không cảm thấy khó chịu. Với phần ở đây họ sẽ không sắp xếp những dịch vụ khách hàng đơn thuần. Việc này chỉ có thể thấy được ở các chi nhánh ngân hàng của nước sở tại. Bởi vì những người tìm đến nơi này thường là những thương nhân người cần có một tài khoản bảo mật. Nên việc sắp xếp những phòng gặp mặt riêng biệt tại chỗ này mới là điều chính đáng.

Thiếu Kiệt nói ra những gì theo lối suy nghĩ của mình. Theo hắn thấy đối với việc ở tại trung tâm ngân hàng tạo ra những căn phòng chiếm diện tích. Điều này là hợp lý bởi vì một khi đã muốn làm tài khoản ẩn danh chẳng ai lại muốn công khai việc này trước mặt nhiều người.

Một phòng riêng để làm các thủ tục cần thiết để trao đổi giữa những người liên quan với người đại diện ngân hàng đem lại sự bảo mật cần thiết giữa hai bên khách hàng với ngân hàng bảo đảm.

- Thiếu Kiệt hình như ngân hàng này rất nổi tiếng nhỉ mình nghĩ chắc nó có độ an toàn rất cao nên mới khiến cho nhiều người đến đây làm tài khoản bảo mật như thế. Đến cả bọn người Ngô Kỳ cũng chọn nó làm ngân hàng cho tài khoản của mình.

- Ừ có thể nói đây là ngân hàng đi đầu trên thế giới. Bởi chỉ ở ngân hàng tư nhân này người ta mới có được những dịch vụ mà hầu như không thể có được ở bất cứ nơi nào khác. Lịch sử cho thấy nó không chỉ là ngân hàng lâu đời mà nó còn là nơi trải qua nhiều biến động lịch sử mà vẫn còn trụ được như thế chiến thứ nhất, Đại Khủng Hoảng, Thế Chiến Thứ hai và gần đây nhất là cuộc khủng hoảng kinh tế vừa qua.

Trước một ngân hàng lâu năm mà vẫn có thể bám trụ phát triển trong những thời kỳ đen tối của thế giới UBS như là một nơi được những nhà tài chính kinh tế, những người đầu tư các doanh nghiệp lớn lựa chọn tin cậy.

Ngay cả Hà Vi khi nghe được về những gì Ngân Hàng này trải qua được cô cũng thán phục mình bởi như thế có nghĩa là ngân hàng này tồn tại hơn một thế kỷ của thế giới mà vẫn còn phát triển.

- Thiếu Kiệt vậy nó là Ngân Hàng lâu đời nhất thế giới rồi. Như thế thì nó thu hút người đến gửi tiền cũng là đúng thôi. Ai mà không muốn chọn nơi đáng tin cậy để gửi tiền bạc của mình.

- Không hẳn thế tuy UBS là một ngân hàng lâu đời nhưng nó không phải là ngân hàng lâu nhất thế giới bởi ngân hàng lâu nhất thế giới hiện tại đang ở ý nó được thành lập vào năm 1472 hơi bị lâu gần sáu thế kỷ.

Thiếu Kiệt biết đến ngân hàng này vì đến năm 2016 ngân hàng này được chính phủ Italy đưa ra gói cứu trợ bằng ngân sách nhà nước. Để tránh khỏi cuộc khủng hoảng lĩnh vực ngân hàng của Italy.

Nhã Oanh lúc này mới nói với Thiếu Kiệt. Ngân đây cô mới thấy được vấn đề giữa giá trị của đồng tiền lưu hành của các quốc gia đều có giá trị hơn hẳn tiền trong nước. Mà bản thân tất cả đều từ quốc gia in ra nhưng lại có khác biệt về giá trị nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Mà mình thấy mỗi quốc gia có một loại tiền tệ khác nhau. Nhưng chỉ có Mỹ là họ có được đồng tiền thế giới công nhận mà những quốc gia khác đồng tiền lại có giá trị thấp hơn, Nhưng ở châu Âu đồng tiền chung lại giá trị cao hơn cả tiền đô la Mỹ. Vậy tại sao lại có trường hợp này Thiếu Kiệt.

- Việc này thì có một số vấn đề trong quá trình hình thành lịch sử của tiền tệ thế giới. Điều này phải nói đến cả một quá trình hình thành và tại sao

lại có tiền lưu hành. Mà nếu kể ra cũng có thể mất khá nhiều thời gian.

Hà Vi nghe thế nên cũng muốn biết một phần nào đó. Nhưng khi nghe đến khá lâu cô cũng đành cho qua ý định này những cô vẫn muốn biết một ít về những gì mà Thiếu Kiệt biết.

- Vậy Thiếu Kiệt những người kia gửi tiền tại ngân hàng họ không sợ Ngân Hàng đem tiền họ cho vay rồi lỗ như người mượn không chi trả được thì ngân hàng phải bù vào cứ như thế phá sản mất trắng tiền vẫn là có thể xảy ra mà?

- Ấy điều này đó hả? Không bao giờ có khả năng và chắc chắn sẽ không có khả năng bởi Ngân Hàng không phải sử dụng tiền người gửi để cho vay lấy lãi như mọi người thường nghĩ đâu.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi cũng giống như những người khác, Mọi người thường có tâm lý gửi tiền vào ngân hàng họ sẽ dùng tiền đó đưa ra cho người khác mượn thu về lãi xuất một phần trả lại cho chính người gửi một phần thuộc về ngân hàng nhưng đó lại là sai lầm nghiêm trọng.

Hà Vi lúc này cũng ngạc nhiên không kém bởi theo cô điều này hoàn toàn đúng như những gì mà một ngân hàng kinh doanh. Người ta gửi tiền vào. Ngân Hàng cho mượn lấy lãi mới là đúng nhất. Đã thế Thiếu Kiệt lại nói hoàn toàn không có chuyện này làm cô cũng giật mình.

- Ấy tại sao lại không có khả năng đó mình thấy ngân hàng nước ngoài vẫn hay có vấn đề phá sản đấy thôi. Lâu lâu lại nghe một ngân hàng nào đó phá sản nhà nước thu mua về mà.

- Không điều này không thật sự đúng. Hầu hết mọi người thường nghĩ rằng ngân hàng cho vay tiền từ những người tiết kiệm ai cũng có thể mừng rỡ ra điều này. Nhưng lại không phải sự thật, Trên thực tế ngân hàng tạo

ra dòng tiền họ cho vay không phải từ những khoản tiền ngân hàng kiếm được. Cũng không phải từ tiền gửi tiết kiệm. Mà dòng tiền được tạo ra trực tiếp từ cam kết sẽ hoàn trả của người đi vay. Chữ ký của người vay trên những giấy nợ chính là nghĩa vụ phải trả ngân hàng của người vay nợ cộng với lãi suất.

Cả Hà Vi với Nhã Oanh lúc này vừa uống một ít ca cao nóng vừa lắng nghe những gì Thiếu Kiệt nói cho hai người bởi vì hắn đang giải đáp một thắc mắc mà bất cứ người nào. Đều có suy nghĩ giống như của Hà Vi tiền của ngân hàng cho vay là tiền gửi của người tiết kiệm.

Hai người cũng không phải không biết muốn vay được tiền thì người vay phải có một số tài sản nhất định để cầm cố hoặc thế chấp cho ngân hàng. Thông qua đó người vay sẽ có được tiền và họ mới thực hiện nghĩa vụ hoàn trả tiền lại cho Ngân Hàng nhưng như thế vẫn là chưa đủ.

Nhã Oanh lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt thắc mắc của mình. Vì cô thấy như thế Ngân Hàng sẽ lấy đâu ra tiền để cho người vay có được tiền. Đây sẽ là câu hỏi lớn nhất Ngân Hàng lấy tiền từ đâu.

- Thiếu Kiệt vậy ngân hàng lấy tiền từ đâu mà làm sao họ có thể cho vay chỉ với cam kết như thế được.

Trầm Ngâm một lúc nhìn Hai người Thiếu Kiệt biết nếu càng giải thích việc này càng rối nhưng đã đến nước này hắn chỉ còn cách là phải tìm một các đơn giản nhất để cho hai người hiểu được cái cách mà ngân hàng vận hành.

- Ừ chuyện này mình sẽ kể một câu chuyện nghe xong hai người lúc này sẽ hiểu được những thứ này một cách đơn giản nhất mà không phải quá nhiều sự thắc mắc.

Hà Vi với Nhã Oanh nghe Thiệu Kiệt muốn dùng một câu chuyện đơn giản để cho hai người hiểu được thắc mắc của mình cũng gật đầu lắng nghe. Trên tay lúc nào cũng cầm ly ca cao với khói nghi ngút giữ ấm cho đôi tay.

Thiệu Kiệt cũng uống một ngụm ca cao nóng mới từ từ nói típ.

“ Câu Chuyện này có tên là Người Thợ Kim Hoàn. Ngày xưa khi mà ít được dùng như tiền. Nó phải dễ dàng mang theo được và mọi người phải tin rằng sau này nó có thể quy đổi ra những đồ vật có giá trị như thức ăn, quần áo hay nhà ở.

Lúc đó người ta sử dụng vỏ sò, hạt ca cao này, những viên đá đẹp thậm chí là cả lông vũ cũng được dùng như tiền, Vàng và bạc cũng hấp dẫn, Mềm và dễ dàng nhào nặn chúng. Một vài nền văn hóa bắt đầu thử nghiệm chúng.

Những người thợ kim hoàn giúp cho trao đổi hàng hóa dễ dàng hơn bằng cách đúc tiền, chuẩn hóa đơn vị của những kim loại này sao cho cân nặng và độ tinh khiết của chúng được công nhận.

Để bảo vệ số vàng của mình, Người thợ kim hoàn xây dựng một căn hầm, Và nhanh chóng nhưng người bạn trong trần gỗ cửa nhà anh ta với mong muốn thuê chỗ để bảo vệ tiền và của cải của họ. Và người thợ kim hoàn cho thuê mỗi giá trong căn hầm và kiếm về cho mình một ít thu nhập từ việc cho thuê căn hầm.

Năm tháng trôi qua người thợ kim hoàn khôn ngoan đó nhận ra rằng. Những người ký gửi hiềm khi đến rút số vàng thật của họ và họ không khi nào đến rút cùng một lúc

Đó là bởi vì những tờ biên lai nhận vàng từ người thợ kim hoàn viết được trao đổi trên thị trường như chính chúng là vàng thật. Những tờ giấy

này lại thuận tiện hơn những đồng xu nặng trĩch và số lượng có thể dễ dàng định đoạt. thay vì tỉ mỉ đếm từng đồng xu một cho mỗi lần giao dịch.

Cùng lúc đó người thợ kim hoàn có một nghề kinh doanh khác nữa đó là anh ta cho vay vàng và tính lãi và khi tiền là những tờ giấy được chấp nhận. Người vay bắt đầu yêu cầu khoản vay dưới dạng sec thay vì kim loại thật.

Khi Kinh doanh này mở rộng hơn nữa, càng có nhiều người hỏi vay anh thợ kim hoàn. Điều này đem đến cho anh ta một ý tưởng càng tốt hơn. Anh ta biết rằng rất ít người gửi vàng thật sự rút số vàng của mình.

Vì vậy anh thợ kim hoàn nhận ra rằng mình có thể cho vay với những tờ sec ứng với số vàng của khách hàng đang gửi. Cùng với số vàng của chính anh ta. Cứ miễn là nợ được trả những khách hàng của anh ta cũng không giàu hơn nhưng cũng không mất gì.

Và Người thợ kim hoàn lúc này giống như một nhân viên ngân hàng hơn là một người thợ thủ công. anh ta sẽ kiếm lời nhiều hơn, và rất nhiều hơn là chỉ cho vay chính số vàng của anh ta.

Hàng năm trời anh ta hưởng lợi từ lãi suất của những người khác, Trở thành một nhà cho vay nổi tiếng, Anh ta dần dần giàu hơn những người bạn khác trong thị trấn, Anh ta bắt đầu khoe khoang về điều đó.

Mỗi nghi ngờ dấy lên rằng anh ta đang tiêu tiền của người gửi. Những người gửi tập hợp lại và đe dọa sẽ rút hết số vàng của mình. Nếu người thợ kim hoàn không minh bạch về sự giàu có mới của mình.

Trái ngược lại suy nghĩ của mọi người điều này không phải là một thảm họa đối với người thợ kim hoàn. Mặc dù có sự gian dối trong âm mưu của mình. Nhưng ý tưởng của anh ta có tác dụng. Người gửi không hề mất gì cả. Tiền vẫn hoàn toàn an toàn nằm trong két của người thợ kim hoàn.

Lúc này thay vì đòi lại vàng, họ yêu cầu người thợ kim hoàn, bây giờ là nhân viên ngân hàng trả họ một phần lãi suất. Và đó là sự hình thành nên ngân hàng.

Nhân Viên ngân hàng trả lãi suất thấp cho người gửi và lấy lãi xuất cao hơn ở phía người cần vay. Sự chênh lệch đó giúp chi trả các phí phát sinh hoạt động của Ngân Hàng và Sinh ra lợi nhuận.”

Thiếu Kiệt hẳn kể đến đây làm cho Hà Vi với Nhã Oanh rất bất bình vì vừa rồi hẳn còn nói cơ cấu ngân hàng không phải là như vậy giờ lại đưa ra câu chuyện sự hình thành nên ngân hàng lại là những gì hai người đã biết nên Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt bần ánh mắt hình viên đạn có vẻ như không hài lòng.

- Anh vừa mới nói không phải là lấy tiền người gửi cho vay giờ lại kể y như vậy chẳng khác chút nào thật là mâu thuẫn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười cười bởi đúng là câu chuyện đến đây là thế nhưng nó còn một phần phía sau mà dẫn đến việc hình thành ngân hàng chính quy như ngày nay.

- Anh chưa kể xong mà. Chuyện còn chưa kết thúc. Đúng là khi mới xuất hiện ngân hàng là như thế nhưng còn phần sau nữa hai em mua nghe tiếp nữa không hay là thôi nào.

Cả hai người nhìn nhau bởi nãy giờ đã lắng nghe rồi giờ bỏ ngay thì cũng tiết mà nãy giờ ngồi đợi vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy người nhân viên tư vấn sắp đến. Hà Vi lúc này mới lên tiếng nói.

- Vậy anh kể tiếp đi nếu mà câu chuyện đến cuối vẫn không thay đổi thì anh biết tay em.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 306: Tiền Là Nợ

Hà Vi không ngại đe dọa Thiếu Kiệt một chút bởi vì nếu hắn không có làm cho cô hiểu được nguyên nhân tại sao hắn lại cho ý kiến của cô không đúng thì hắn đáng bị đánh.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết gượng cười. Vì câu chuyện này là đại biểu cho cách thức vận hành của ngân hàng mà những việc phát sinh sau đó mới trở thành mấu chốt nhất của ngân hàng ngày nay.

- Được rồi cô nương để kể xong hết rồi em sẽ hiểu thôi. Đừng vội hăm dọa như thế chứ. Chỗ đông người đây không khéo người khác lại hiểu lầm à.

- Thôi anh kể tiếp đi mọi việc như thế nào tiếp theo Ngân Hàng của người thợ kim hoàn hình thành rồi sẽ ra sao.

Nhã Oanh bây giờ lại hỏi Thiếu Kiệt kể cho hết chuyện. Dù sao bọn họ vẫn là đang trong lúc đợi chờ người làm việc với họ. Tuy nói câu chuyện của Thiếu Kiệt kể có phần dài nhưng với thời gian vừa qua này giờ cũng chỉ mới tầm hơn mười phút.

Thiếu Kiệt lúc này từ tốn kể tiếp câu chuyện cho hai người nghe. Hắn thấy nếu nhân viên hẹn với hắn xuất hiện thì tiếp tân sẽ đến nói. Và Chắc thời gian sẽ không lâu lắm. Nếu Không tiếp tân của ngân hàng đã hẹn hắn lại một ngày khác.

“Hai em cũng biết rồi đây người thợ kim hoàn. Bây giờ lại không cảm thấy hài lòng với khoảng doanh thu còn lại sau khi chia lãi suất với những người gửi tiền.

Và khi nhu cầu tín dụng lan ra nhanh chóng khi châu Âu vươn rộng ra thế giới, Những khoản cho vay của anh ta bị giới hạn bởi lượng vàng những người gửi trong két của anh ta. Đó cũng là lúc anh ta nghĩ ra một ý tưởng táo bạo hơn.

Bởi vì không có ai ngoài anh ta biết được thật sự có bao nhiêu tài sản trong két của mình. Anh ta có thể cho vay với số vàng, không thật sự tồn tại. Cứ miễn là người giữ séc không tới két cùng một lúc và đổi vàng thật thì mọi người làm sao phát hiện ra được.

Phương pháp này rất hiệu quả và anh ta trở nên vô cùng giàu có, bởi lãi suất từ số vàng không hề tồn tại. Ý tưởng tạo ra tiền hư vô của anh ta nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Vì thế trong một thời gian dài không ai nghĩ đến điều đó.

Đến một lúc lượng cho vay của nhân viên ngân hàng và sự giàu có phô trương của anh một lần nữa dấy lên sự hoài nghi. Một vài người đi vay bắt đầu đòi vàng thật thay vì những tờ giấy đại diện. Tiếng đồn bắt đầu lan xa. Đột nhiên, vài người gửi tiền giàu có rút hết vàng của họ. Lúc này trò chơi của anh thợ kim hoàn cũng kết thúc.

Một biển người đi vay đổ dồn về con phố trước cửa ngân hàng đã đóng.

Người thợ kim hoàn không đủ vàng và bạc để trả cho những tờ giấy anh ta đã giao cho người mượn

Tất cả mọi người đều đổ xô về ngân hàng đây là điều mà người thợ kim hoàn sợ nhất. Hiện tượng đổ xô đến ngân hàng rút tiền làm phá sản mọi ngân hàng riêng lẻ điều này không có gì là đáng ngạc nhiên Đây được gọi là run on the bank

Khi điều này gây tổn hại đến niềm tin của công chúng với tất cả các ngân hàng. và cần thẳng thắn ngăn chặn tiền hư vô giống như người thợ kim hoàn đã làm thì hoàn toàn không thể được.

Bởi vì số lượng lớn tín dụng tạo ra từ ngân hàng rất quan trọng với sự thành công của việc mở rộng thương mại châu Âu.

Vì vậy việc hợp thức hóa tiền hư vô được hợp thức hóa và được quản lý. Ngân Hàng đồng ý cho vay tới một giới hạn nhất định. Giới hạn đó lớn hơn rất nhiều so với vàng và bạc trong ngân quỹ. Thông thường tỷ lệ là 9 đô la tiền hư vô cho 1 đô la tiền thật. ”

Hà Vi lúc này thấy nếu mà hợp thức hóa việc làm của người thợ kim hoàn nếu lỡ như mọi người đều đổ xô đến ngân hàng rút tiền như của anh chàng kia. Thì lại phải đi vào vết xe đổ của anh ta nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Ấy như thế chẳng khác nào nếu nhiều người cùng tới rút tiền thì Ngân Hàng cũng không có cách chi trả hay sao?

- Không bởi nó được hợp thức hóa điều khoản quy định này nên sẽ có nhưng lúc thanh tra bất ngờ. Mọi chuyện cũng được sắp xếp sao cho khi có một vụ đổ xô đến ngân hàng. Thì ngân hàng trung ương sẽ hỗ trợ cho các ngân hàng địa phương bằng cách cung cấp vàng khẩn cấp. Chỉ trong trường hợp rất nhiều ngân hàng cùng bị đổ xô tới rút tiền một lúc thì bong bóng tín dụng và hệ thống mới sụp đổ.

Sự hình thành ngân hàng từ những ngày đầu đến quá trình của nó là lâu dài. Những một phần nào đó vẫn giữ nguyên vị thế ban đầu đem phát triển của ngành hệ thống ngân hàng đi vào quy củ hơn. Với những gì cần có của một ngân hàng ngay nay tạo thành một liên kết chặt chẽ đem lại sự lưu thông tiền tệ và phát triển kinh tế một cách tốt nhất.

- Nếu có sự hậu thuẫn như thế và tiền được tạo ra từ hư vô nhiều như vậy thì có vấn đề gì không Thiếu Kiệt em thấy tiền hầu hết đều lưu thông trong một nước là cố định. Nó chỉ phát sinh khi nào có yêu cầu được in ra thôi vậy làm sao để cho mọi người đều có tiền của mình.

- Việc này vốn bản chất của tiền hiện nay đã thay đổi không phải như ngày xưa nữa. Trong quá khứ tiền giấy thật chất có thể được trả lại bằng một lượng vàng hoặc bạc nhất định. Còn bây giờ tiền giấy chỉ có thể trả bằng tiền giấy có mệnh giá khác nhau thôi. Trong quá khứ những khoản tính dụng ngân hàng tạo ra một cách riêng biệt, dưới dạng những tờ giấy bạc riêng và mọi người có quyền từ chối chúng. Cũng như chúng ta bây giờ có thể từ chối séc cá nhân.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này muốn biết Thiếu Kiệt hẳn giải thích sao cho việc một ngân hàng có thể tạo ra tiền hư vô. Lại không phải tiền gửi của ngân hàng. Nhà nước sẽ lấy đâu ra căn cứ cơ sở pháp lí để có thể để ngân hàng đó hoạt động. Và tại sao tiền lại được in ra để chi trả cho những khoản vay mà lúc đầu họ thắc mắc.

- Ngày nay các khoản tín dụng được ngân hàng hợp thức hóa chuyển đổi với tiền giấy do chính phủ nhà nước phát hành. Tiền là một phương tiện được tạo ra bởi chính phủ và tuyên bố rõ ràng về luật pháp mà công nhân của quốc gia hoặc chính phủ đó bắt buộc phải chấp nhận chúng. Như một hình thức trả nợ nếu không tòa án sẽ không thực thi quyền lợi và nghĩa vụ.

Điều này hoàn toàn dựa trên cơ sở pháp luật của người đi vay và ngân hàng cho vay. Việc cố định như thế làm đồng tiền lưu thông và cũng tạo ra vô số những đồng tiền được in ra.

Dừng một chút Thiếu Kiệt nhìn về người tiếp tân và cũng không thấy có gì thay đổi về việc người tư vấn sẽ đến. Lúc này trong phòng ngày càng

đồng nhưng người chờ không chỉ có mỗi mình nhóm người Thiếu Kiệt hẳn nên hẳn mới quay lại nói chuyện tiếp tục với hai người.

- Trong quá khứ tổng lượng tiền bị giới hạn bởi số lượng vật chất giới hạn thực có của bất cứ thứ gì được tạo ra ví dụ vàng và bạc mới được tạo ra cần phải có vàng hoặc bạc được tìm thấy và đưa lên từ lòng đất. Hiện nay tiền được tạo ra đúng hơn là từ một món nợ. Tiền mới được tạo ra khi ai đó đến vay ngân hàng. Kết quả tiền tạo ra chỉ có 1 giới hạn thật sự đó là giới hạn của tổng dư nợ.

Tuy đã biết là đi vay đã là nợ nhưng cả hai người không ngờ được rằng tiền lại được tạo nên từ chính những món nợ mà người vay của ngân hàng. Hai người chăm chú nhìn nhau im lặng. Họ không nghĩ rằng những khoản vay thế chấp vật chất của người dân có thể đem lại tiền mới được in ra. Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười nói.

“Đừng ngạc nhiên. Việc này đúng đấy, Chính phủ hiện nay thêm vào quy định việc giới hạn tạo ra tiền mới bằng cách áp dụng những luật được biết tới như là tỷ lệ dự trữ bắt buộc. Hiện nhiên tỷ lệ dự trữ quốc gia được áp dụng khác nhau và trong những thời gian khác nhau nên việc này góp phần tạo ra sự chênh lệch cho đồng tiền của mỗi quốc gia.

Ngày trước người ta yêu cầu cần có một số tiền nhất định tương đương với số vàng nhất định. Để tạo ra dư nợ 10 đô la được tạo ra họ phải có ít nhất 1 đô la trong két. Ngày nay tỷ lệ dự trữ.

Ngày nay tỉ lệ dự trữ không có bắt buộc không còn áp dụng cho tỉ lệ tiền, vàng trên số lượng tiền gửi nữa. Mà đơn thuần là tỉ lệ nợ mới và nợ cũ trên số tiền gửi có trong ngân hàng.

Hiện tại dự trữ trên ngân hàng có hai loại. Một là lượng tiền mặt chính phủ phát hành tương đương mà ngân hàng gửi ở ngân hàng nhà nước trung

ương, cùng với số dư nợ mà ngân hàng có dưới dạng tiền gửi.

Nói một cách đơn giản hơn là nếu một ngân hàng mới được thành lập và chưa có người gửi tiền nào hết. Tuy nhiên các nhà đầu tư có một lượng tiền gửi dự trữ bằng tiền mặt với số tiền là một ngàn một trăm mười một đô la và mười hai cent tại ngân hàng trung ương và với tỷ lệ dự trữ bắt buộc là 9:1

Bước đầu ngân hàng mở cửa và chào đón vị khách đầu tiên tới vay tiền. Anh ta cần 10 ngàn để mua một chiếc xe cũ đã qua sử dụng. Với tỷ lệ dự trữ là 9:1 của ngân hàng trung ương được gọi là đồng tiền quyền lực. Cho phép nó tạo ra một khoảng tiền lớn gấp chín lần hay 10 ngàn đô trên cơ sở vật thể chấp của người đi vay.

Số tiền 10 ngàn nó không được lấy ra từ đâu cả. Nó hoàn toàn là tiền mới được tạo ra đơn giản bằng cách gõ số tiền vào tài khoản của người đi vay như một khoản tín dụng của ngân hàng. Người vay sẽ viết séc với tài khoản vay của ngân hàng cho vay để mua chiếc xe đã qua sử dụng.

Bước thứ hai người bán hàng đem gửi số tiền 10 ngàn vào ngân hàng của mình. Không giống với số tiền được tạo ra ở ngân hàng trung ương số tiền mới được tạo ra này không được nhân lên bởi tỷ lệ dự trữ. Thay vì vậy nó được chia ra bởi tỷ lệ dự trữ. Với tỉ lệ 9:1 một khoản vay mới 9 ngàn được tạo ra từ 10 ngàn tiền gửi

Bước thứ ba, nếu 9 ngàn đó được gửi vào một bên thứ ba vào chính ngân hàng được tạo ra nó hoặc một ngân hàng nào khác, nó trở thành cơ sở hợp pháp để tạo ra một tín dụng ngân hàng một lần nữa nhưng nó ở mức tám ngàn một trăm

Giống như những con búp bê nga bên trong mỗi con búp bê lại chứa bên trong mình một con búp bê nhỏ hơn. Một khoản tiền gửi mới được tạo ra. Một khoảng cho vay theo một chuỗi nhỏ dần vô cùng. Nếu tiền cho vay

không được gửi vào ngân hàng quá trình đó mới dừng lại. Đó là phần không thể biết trước được của quá trình tạo ra tiền.

Nhưng trên thực tế số tiền mới qua mỗi lần được gửi vào ngân hàng và quá trình tỉ lệ dự trữ có thể lặp đi lặp lại mãi cho đến khi đạt một trăm ngàn tiền mới được tạo ra ở ngân hàng.

Tất cả số tiền này được tạo ra từ nợ và cả quá trình được hợp pháp bằng tiền gửi dự trữ ban đầu chỉ với một ngàn một trăm mười một đô la mười hai cent là không thay đổi tại ngân hàng trung ương.”

Dừng một chút Thiếu Kiệt mới nhìn hai cô gái trước mặt mình mỉm cười rồi nói một cách vui đùa.

- Hai em thấy không tiền tạo ra không phải bằng nợ của người đi vay chứ là gì. Bản thân tiền là nợ nó nếu không có nợ sẽ không có tiền. Đừng thấy những quốc gia có rất nhiều tiền mà làm họ giàu lên trên chính các khoản nợ mà quốc gia đó đang gánh chịu.

- Ấy sau khi nghe chuyện này xong bỗng nhiên em muốn mình mở ngân hàng ngay lập tức lúc đó hầu hết tiền thì vẫn còn nhưng vẫn tạo ra được tiền mới làm cho mọi thứ được thuận tiện.

Nhã Oanh lúc này sau khi hiểu được hết mọi vấn đề cũng thảm than. Hà Vi nghe thấy thế cũng che miệng cười trêu chọc cô.

- Thôi đi! việc này không nên dính vào đâu. Ngân hàng không đơn giản như bạn tưởng. Nếu không Thiếu Kiệt anh ta đã nhảy vào lĩnh vực này mà không phải đợi cậu nói. Thiếu Kiệt hiểu nó để thế cơ mà. Vậy lại không chọn ngân hàng phát triển là cậu hiểu rồi đấy.

- Ừ phần lớn làm việc ngân hàng rủi ro rất cao quá trình lại phức tạp. Phải có được một cơ sở vững chắc ngoài tiền nợ bản thân của ngân hàng

người chủ lúc nào cũng phải biến các khoản cho vay nhiều hơn trước và như thế tiền nợ và tiền vốn lại nhiều hơn thôi.

Nhã Oanh nghe đến đây suy nghĩ một chút cũng gật đầu. Chỉ với mười ngàn có thể tạo ra một trăm ngàn tiền lưu thông nếu càng nhiều người vay số tiền lưu thông càng nhiều như vậy cũng không phải là một chuyện tốt.

Nhưng nếu ngân hàng không có người đi vay thì đến lúc đó ngân hàng chuẩn bị bước vào con đường phá sản. Mà người chịu trách nhiệm chính của ngân hàng cũng là người đầu tiên đối diện với vàng móng ngựa của pháp luật.

Hiểu được rủi ro quá cao trên một mặt của ngân hàng Nhã Oanh mới biết tại sao Thiếu Kiệt có thể mở cho mình một ngân hàng nhưng hẳn lại không làm. Vì với những mối quan hệ của hắn với quân đội có thể tạo cho mình một ngân hàng tư nhân có sự hậu thuẫn mạnh mẽ.

- Xem ra cứ nghĩ bản chất đơn giản của đồng tiền là để lưu thông trao đổi hàng hóa nhưng thật ra nó còn có nhiều vấn đề bên trong như vậy.

- Vì thế những người sử dụng đồng tiền của mình đúng cách luôn trở nên giàu có hơn, còn những người chỉ đơn giản sử dụng tiền của họ để tạo ra tiền thì là một sai lầm họ sẽ ngày một đi vào sự thống trị thâm lạng của ngân hàng mà không hề biết. Nhưng đây lại là một điều bắt buộc vì thế những ông chủ ngân hàng không bao giờ nghèo.

Thiếu Kiệt hiểu rõ những vấn đề này hẳn đọc xem như thuộc lòng bởi hắn đã rất nhiều lần tự hỏi tại sao mình lại lệ thuộc vào đồng tiền. Làm xong lại để dành mà nơi tin cậy nhất lại là ngân hàng. Tích lũy không bao lâu vật giá lại leo thang. Tiết kiệm thì ít chi phí lại thâm lạng ngày một tăng giá.

Đến khi hẳn hiểu được cốt lõi của vấn đề lâu nay hẳn bản mình cho đồng tiền. Trong khi đó bản chất thật của tiền là một món nợ không bao giờ cố định và cứ mãi tăng dân. Đã bao nhiêu lần hẳn tự hỏi tại sao quốc gia lại có nợ công.

Đơn giản đây là tiền đi mượn để có được một sự hợp pháp về tiền tệ lưu thông trong nước. Càng như thế những công trình và những thứ đầu tư của nước ngoài đều được tính vào cơ sở món nợ ngày một lớn dần mà không bao giờ trả được.

Bây giờ người tiếp tân mới rời khỏi chỗ của mình sau khi nghe một cuộc gọi đến hướng về phía Thiếu Kiệt đi đến trước mặt hẳn và mọi người nói.

- Quý khách hiện tại chuyên viên của ngân hàng đã họp xong mời ngài đi theo tôi để gặp chuyên viên làm các thủ tục và bàn bạc.

Ba người nghe thế cũng gật đầu. Thiếu Kiệt đứng lên chỉnh lại một chút áo vét của mình kéo xuống cho thẳng cùng với hai người Nhã Oanh với Hà Vi đi theo người tiếp tân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 307: Hạ Mức Tín Dụng

Theo người tiếp tân qua khỏi dãy hành lang của từng căn phòng Thiếu Kiệt cũng thắc mắc nếu việc hấn đợi đã lâu như thế thì chỉ cần người chuyên viên ngồi ở đâu đó một phòng làm việc gần nơi đi vào là được.

Mà người tiếp tân lại đưa cả ba người hấn đến một căn phòng nằm ở xa hành lang so với việc phải đi xa như thế tuy không phải việc gì lớn nhưng cũng là hấn thắc mắc tại sao lại sắp xếp như thế.

Dừng lại trước một căn phòng người tiếp tân gõ cửa rồi mới mở cửa đi vào. Người tiếp tân đứng đó hướng người đàn ông trong phòng nói.

- Ngài Simon cậu Thiếu Kiệt đã đến.

Người đàn ông trung niên lúc này mới đứng lên bước về hướng Thiếu Kiệt dáng người cao to. Chiều cao của người dân châu âu được thấy rõ qua sự chênh lệch khi cả Thiếu Kiệt lẫn người đàn ông tên Simon này đứng cạnh nhau. Đưa tay hướng về Thiếu Kiệt Simon nói với hấn.

- Xin lỗi bắt cậu phải đợi vì hôm nay có một chút chuyện nên đến bây giờ mới gặp cậu được. Tôi là Simon hiện tại chịu chủ quản những tài khoản chuyên đổi của ngân hàng.

Thiếu Kiệt cũng làm ra quy tắc xã giao đưa tay mình bắt lấy tay của Simon cười nói.

- Không sao chào ông tôi là Thiếu Kiệt đây là hai người bạn gái của tôi. Nhã Oanh và Hà Vi. Vấn đề của tôi chắc ông cũng đã biết ít nhiều đi.

- Vâng Vâng tôi cũng đã được bộ phận đặt lịch hẹn của công ty nói về vấn đề của cậu. Mời cô cậu ngồi, Mọi người dùng trà hay cà phê.

Dù bất ngờ trước việc Thiếu Kiệt tự nhận cả hai là bạn gái của mình. Mà cả hai người đều xem như chuyện này là việc không quan trọng. Simon lúc này cũng đánh giá Thiếu Kiệt bằng con mắt khác. Hắn tiếp không ít khách hàng từ phương đông. Thường họ đi một người hoặc cùng đi với vợ mình.

Nhưng để công khai cũng một lúc hai cô nàng đều là người có tài khoản ở ngân hàng mà không phải tranh giành như thế này thì đây là lần đầu tiên Simon thấy.

- Thôi lấy nước lọc là được không cần thiết phải làm nữa lúc này chúng tôi đã uống bên ngoài lúc đợi rồi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Simon cũng mỉm cười nhìn hắn rồi mời cả ba người ngồi xuống bàn. Người tiếp tân lúc này cũng xin phép rời đi. Đợi cho cả ba người ngồi xuống Simon mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Xin phép cho tôi được kiểm tra hai tài khoản mà cậu muốn gộp vào để tôi biết mình có khoản bao nhiêu tiền trong tài khoản. Để tiến hành xác minh và xe điều kiện mở tài khoản của cậu.

Hà Vi lúc này mới lôi hai mẫu giấy từ túi xách đưa cho Simon nói.

- Đây là hai số tài khoản được đứng tên hai chị em tôi. Hiện tại ông có thể kiểm tra và làm nhưng thứ cần thiết.

Nhìn vào hai tờ giấy hiển thị số tài khoản và ngày lập thuộc dạng tài khoản nào Simon cũng gật đầu xin phép lại kiểm tra trên máy tính.

Đối với các loại tài khoản này hầu hết trên thông tin máy tính mới hiển thị đầy đủ còn những thứ giấy tờ tượng trưng sẽ không hiển thị tên hay là một vấn đề nào khác ngoài số tài khoản và loại tài khoản.

Hà Vi thấy Simon bắt đầu kiểm tra tư liệu hồ sơ mình trên máy vi tính cũng bắt đầu hồi hộp. Thiếu Kiệt nhìn thấy thế mỉm cười nhìn cô trấn an bởi hẳn biết nơi này hầu hết là làm việc trên máy tính. Kể cả tiền hư vô cũng được nhập vào qua hệ thống mạng nếu con vi rút của hẳn còn hoạt động thì tất cả hệ thống này đều nằm trong tầm kiểm soát của hẳn.

Simon sau khi kiểm tra xong mới hướng tập hồ sơ của mình soạn ra một số mẫu giấy đứng lên cầm đi lại bàn chỗ ba người đang ngồi.

- Hiện tại tổng cộng hai tài khoản một là của cô Hà Vi đây là 3 triệu 4 ngàn usd và của cô Nhã Oanh đây là 2 triệu 1 trăm ngàn usd hiện tại nếu muốn gộp lại với tài khoản của cậu cần phải xác minh sở hữu và thông tin đầy đủ về việc tiền của chủ sở hữu tài sản.

Thiếu Kiệt lúc này mới mỉm cười nhìn SiMon nói.

- Simon tôi biết việc gộp tài khoản không khó. Hiện tại ông bảo kê khai tài sản số lượng sở hữu. Thật ngày nào gửi tiền vào bọn tôi còn không nhờ. Ông nói như vậy chẳng khác nào làm khó nhau sao. Hơn ai hết ông cũng thừa hiểu những số tiền này để gửi vào đây chúng tôi cần phải bí mật như thế nào. Không lẽ bây giờ tôi phải về nước để làm bản kê khai tài sản.

- Việc này nếu rườm rà như thế này chắc chúng tôi rút hết tiền về quá. Ông cũng biết tiền bạc để ở đây tài khoản như thế này mới phải chuyển đổi qua cho Thiếu Kiệt. Nếu không thì cần làm tài khoản ẩn danh làm gì.

Hà Vi lúc này cũng làm Thiếu Kiệt bất ngờ bởi cô nói ra theo suy nghĩ của mình và đứng dưới góc độ cô là một người có tiền cần phải bí mật nên Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười.

- Ừ nếu rườm rà quá có thể chuyển ngân hàng cũng được HSBC hình như qua đợt vừa rồi chỉ có HSBC là không bị hạ mức xếp hạng tín dụng nhĩ

ông Simon.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Simon mà nói bởi dù không quan tâm lắm đến tin tức nhưng vì phải gộp tài khoản ngân hàng ở UBS nên hẳn tìm kiếm đối thủ cạnh tranh và đem những đối thủ này đánh giá. Việc để việc khách hàng rút tiền của mình qua cho đối thủ là một trong những việc làm không ai muốn ngay cả Simon cũng không muốn làm việc này.

Nhưng đây là quân bài của Thiếu Kiệt để phong hờ trường hợp xấu nhất xảy ra như việc cần xác minh tài khoản thế này. Simon lúc này cũng đổ mồ hôi sáng nay cuộc họp khẩn cấp vì tối ngày hôm qua sau khi tờ báo buổi chiều lên tin về những ngân hàng bị hạ xếp hạn tín dụng trong đó có UBS làm cho hẳn phải họp cả buổi sáng.

Giờ nghe Thiếu Kiệt nói như thế. Việc vài triệu không đến đâu nhưng nếu cả hai tài khoản này rút khỏi ngân hàng mà tìm đến đối thủ cạnh tranh thì ảnh hưởng sẽ dẫn đến không nhỏ. Chỉ cần Thiếu Kiệt rời khỏi đây với tiền của Ngân Hàng thì những người khác cũng làm như thế.

- Rất may cho tôi là hôm qua đọc được bài báo đó Ngài Simon à. Không chỉ có ngân hàng ông mà còn có cả bốn ngân hàng khác đều bị hạ mức tín dụng đi chỉ có HSBC là vẫn giữ nguyên. Có vẻ như quý 4 năm nay công ty làm ăn không được tốt lắm.

- Ấy cậu cứ từ từ. Việc đâu còn có đó Xác minh chỉ là một bước thủ tục cần thiết thôi mà. Chỉ cần xác minh đôi chút là được không khó khăn lắm.

Simon nói với giọng ôn hòa hơn, Hẳn đang tìm cách để xoay chuyển tình huống để làm sao mà số Tiền vẫn nằm tại ngân hàng mà Thiếu Kiệt lại vui vẻ.

Thiếu Kiệt lúc này thờ dài nhìn lấy SiMon lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình rất từ từ.

- Nói thật với ông Simon tôi biết không ít chuyện kể cả những việc công ty có thể làm, Ngay cả việc làm giả thông tin khách hàng đi. Nếu đã như thế cần gì phải khó khăn chứ. Bản thân ông không hiểu rõ chuyện này tôi xem mới là lạ đấy.

- Cậu ... Cậu cả chuyện này cũng biết?

SiMon hẳn ở một cấp bậc quản lý tài khoản nên những chuyện như thế này đối với ông ta là có thật và những điều này. Do những tầng lớp hoạt động cao của xã hội làm ra đến. Việc có những tài khoản được làm giả thông tin là hoàn toàn có thật.

Trước đây Thiếu Kiệt không chắc chắn về việc này nhưng lần này hẳn cũng mỉm cười bởi khi lấy được hồ sơ trong ngân hàng một số thành phần khi tra cứu là những thành viên buôn bán vũ khí, chất cấm và những người có dính dáng đến khủng bố cũng được sửa cả hồ sơ.

- Ông nghĩ làm sao tôi không biết. Những người làm ra tiền đen không chỉ có chúng tôi còn có nhiều người nữa mà. Bán vũ khí, Ma túy rất nhiều con đường nếu bên ông không làm giả được chứng minh những hồ sơ như thế thì họ có thể gửi tiền vào không?

Im lặng lúc này Simon không nói được gì bởi Thiếu Kiệt đã bắt bài được công ty hẳn. Nếu như thông tin này được truyền ra ngoài chắc chắn ảnh hưởng không nhỏ. Việc phải bồi thường thiệt hại và những thứ liên quan đến luật pháp của ngân hàng và chính phủ là một sự việc mang tầm quốc tế.

Suy nghĩ một lúc thật lâu Si Mon mới hướng Thiếu Kiệt thờ dài nói.

- Được rồi hồ sơ của cậu tôi sẽ làm. Nhưng với điều kiện cậu phải bảo mật chuyện này. Việc có những thông tin về tài khoản bị sửa đổi cậu phải không được phép tiết lộ đây là yêu cầu của chúng tôi.

SiMon lúc này cũng biết hẳn là cá nằm trên thớt. Việc Thiếu Kiệt nói ra chỉ có những người cao tầng của công ty biết được. Giờ có thông tin lộ ra ngoài thì chắc chắn Thiếu Kiệt phải có bằng chứng chính xác sự việc. Nếu không hẳn sẽ không nói ra điều này.

Đây là suy nghĩ của Simon đi đến kết luận tức thời của mình. Hứa hẹn sau đó hẳn mới báo với cấp trên về những chuyện đang diễn ra nhằm tìm lối thoát khắc phục.

- Không cần phải nhiều như thế chỉ cần làm cho tôi một tài khoản ẩn anh không cần kê khai gì nhiều là được. Còn những việc còn lại thì các ông làm là được.

- Yêu cầu của cậu chỉ đơn giản như thế thôi thì việc này có thể thực hiện. Chỉ cần hai người ký vào giấy tờ chuyển nhượng tài khoản. Những giấy tờ này cậu cứ điền vào những chỗ nào không muốn thì có thể để trống chúng tôi sẽ bổ sung sau.

Thấy yêu cầu của Thiếu Kiệt không phải là khó khăn cho mình. Simon cũng nhẹ lòng một chút. Hắn đứng lên hướng bàn làm việc lấy một số giấy tờ đưa cho Thiếu Kiệt.

Nhìn xong Thiếu Kiệt đưa cho Nhã Oanh nói với cô điền mọi thông tin dùm hẳn. Vì chỉ cần những chỗ nào đó liên quan đến vấn đề riêng tư tất cả Nhã Oanh đều để trống.

Thiếu Kiệt lúc này mới mở chai nước lọc trên bàn uống một hớp rồi cười nói với Simon.

- Tôi thấy ông làm khổ bởi vì thấy chúng tôi con quá nhỏ nên mới báo khai sở hữu tài sản phải không ông Simon. Chứ tôi thấy nếu mà đã làm tài khoản ẩn danh thì các ông cũng phải hiểu tài sản đó không được công khai một cách minh bạch. Vậy mà ông lại bảo tôi kê khai tài sản vậy chắc chắn có vấn đề đi.

Simon vốn định sẽ bắt Thiếu Kiệt kê khai tài sản vì số lượng tiền không phải nhỏ và nhìn vóc dáng bên ngoài của Thiếu Kiệt không phải là lớn tuổi như những doanh nhân thành đạt, hay người trong giới thương gia giàu có.

Hai người Hà Vi với Nhã Oanh cũng như thế nhưng với những gì hai người sở hữu cũng thuộc tầng lớp bất trung lưu của xã hội. Chỉ với tuổi đời như thế nhưng hai người lại hưởng số tài sản kết xù nhưng không như những cô gái khác quần áo thời trang túi xách hàng hiệu làm cho Simon cũng thắc mắc số tiền họ kiếm được từ đâu mà lại điệu thấp như thế.

- Nói thật tuổi của cậu còn khá nhỏ mà số tiền lại khá lớn. Dù biết rằng tài sản cậu để vào tài khoản ẩn danh là không cần phải kê khai nhưng tôi định hỏi vì một số trường hợp phòng ngừa. Nhưng nếu cậu không muốn thì thôi vậy.

Hà Vi nghe như thế cũng hiểu được tại sao tài khoản ẩn danh không cần khai báo trưng mục tiền gửi và nguồn gốc này lại hướng Thiếu Kiệt hỏi điều này nên che miệng cười.

Thấy hành động của Hà Vi như thế Simon cũng có chút khó chịu nhưng không để hấn kịp cau mày Hà Vi đã lên tiếng nói.

- Vậy nếu toàn bộ tài sản trong nước của Thiếu Kiệt mà gửi tại đây chắc cũng bằng hai tai khoản gộp lại đi ông nghĩ nếu chúng tôi kê khai hết toàn bộ tài sản đó thì biết chừng nào mới xong. Chưa kể những công ty chưa

hoạt động mà đợi qua tết mới triển khai lúc đó bọn tôi phải kê khai lần nữa sao.

Dù biết số tiền trong tài khoản của Thiếu Kiệt hiện tại hẳn không thể sử dụng được nhiều nhưng với những gì nằm trong tài khoản trưng mục thì mọi người đều cho đó là tiền của hẳn mà những người trên sàn giao dịch gửi tiền đến xem như là những người kinh doanh bạn hàng như thế phải kê khai ra bao nhiêu giao dịch thì Hà Vi cũng không tính được.

Nghe lời Hà Vi nói về số tài sản trong nước công khai của Thiếu Kiệt Simon biết rằng đối diện với mình là một người kinh doanh không nhỏ. Bởi nếu tính cả những tiền mà Thiếu Kiệt có hiện tại hẳn cũng có thể nằm trong nhóm những người cuối cùng của bản xếp hạng doanh nhân thành đạt nên mới cười cười đáp lại.

- Ấy việc này thì tôi không biết chỉ thấy cả ba người còn qua trẻ so với những người phương đông đến đây gửi tiền với dạng ẩn danh nên tôi mới phải thêm trưng mục kê khai tài sản. Nếu mà như cô Hà Vi đây nói đúng và vấn đề này có thể tính đến lâu dài cũng chưa phát sinh được tài sản bởi, mỗi ngày con số đều được đội lên như thế cũng khó lòng mà kê khai hết.

Simon cũng biết được là tiền sẽ sản sinh ra tiền mà cứ theo dạng kê khai tài sản đang có, Những món tiền ngày một được gửi vào trong tài khoản trong nước của Thiếu Kiệt cũng làm cho số dư tăng dần. Việc này ngày càng kéo dài cho đến khi thật sự các công ty của hẳn không hoạt động nữa mới kết thúc.

Mà đã là người kinh doanh thì ai lại để cho công việc và tiền của mình bị gián đoạn nên hẳn cũng chỉ biết chấp nhận với sự thật rằng Thiếu Kiệt sẽ làm tài khoản gộp lại mà không màn tới việc kê khai tài sản có được nữa.

Mỉm cười nhìn Thiếu Kiệt SiMon lúc này nói ra những gì mà hẳn đang suy nghĩ. Bởi vì những thông tin và cách thức làm việc an toàn của Thiếu Kiệt làm cho hẳn nhận định nếu ai mà làm đối thủ chắc chắn sẽ bị nắm không còn một manh giáp nào.

- Xem ra cũng bởi vì cậu kinh doanh nên những thông tin mới nhất đều được cậu cập nhật không sót một chút nào nhỉ. Nếu mà chúng tôi gặp những người kinh doanh như cậu thì thế nào cũng chịu thiệt mất.

- Không phải vì thông tin mới biết được. Các anh thử nghĩ đi biến động kinh tế không hề nhẹ trong đợt khủng hoảng. Các anh đã phải biên chế bao nhiêu người. Những người đó đại diện không ít khách hàng. và những tín dụng không thể thu hồi được cũng làm cho các anh phải bị hạ bảng xếp hạng tín dụng là chuyện đương nhiên. Không khó để thấy được nếu lấy 30:1 rồi đem một đồng tín dụng C trộn lại với nhau ra được một đồng tín dụng cấp SS mà các anh lại giữ không ít tín dụng ảo cấp SS này thì không bị hạ xuống như Goldman Sachs đã là may rồi.

Simon lúc này cũng lắc đầu đứng lên bước về phía bàn mình cầm lấy một tờ báo rồi quay lại đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Đây cũng tại những tờ báo như thế này mà sáng nay chúng tôi mới phải họp đây. Cậu thấy không biết bao nhiêu công ty bị hạ mức tín dụng việc này ảnh hưởng không nhỏ

- Anh đùa con số 48,6 tỷ đô la cao nhất châu âu này là điều mà các anh phải gánh là đúng thôi. Các anh là đầu tàu với những tín dụng cấp SS thì lúc nào cũng tranh nhau. Nhưng các anh lại không nghĩ đến những tín dụng ấy thật chất là những tín dụng C không có khả năng chi trả lại lộn thành một đồng rồi đem biến nói thành tín dụng SS là bị thiệt thôi. Hơn nữa sắp tới các anh cũng khó khăn không ít nếu hôm nay tôi rời đi với số tiền ít ỏi vài

triệu thì ngày mai ngày kia cũng sẽ có người như thế nên các anh phải cố gắng giữ chân khách hàng không quay lưng về phía HSBC thôi mà.

Nghe đánh giá của Thiếu Kiệt khi đọc qua bài báo. Simon cũng lắc đầu, nhiều người thường không biết tại sao lại có khủng hoảng kinh tế nhưng qua miệng chàng trai trước mặt này Simon như thấy một nhân viên ngân hàng thực thực bởi khủng hoảng xảy ra do tỉ lệ vàng bị phá vỡ 30:1 và một đồng tính dụng không thể chi trả biến thành tín dụng chắc chắn sẽ hoàn trả sớm.

Việc này gây ra sự mất cân bằng và giá trị bị đẩy lên cao của thị trường nhà đất của mỹ làm ảnh hưởng không nhỏ đến các ngân hàng châu âu. Trong đó với đơn vị đầu tàu UBS là nơi chịu nhiều thiệt hại nhất.

- Xem ra cậu rành về vấn đề tài chính khá đấy. Đây là lần đầu tiên tôi nói vấn đề này với khách hàng và từ trước đến nay chỉ có khách hàng là người cùng ngành hoặc là người hiểu về ngân hàng mới nói được thôi.

- Không hẳn dân kinh doanh tôi phải thấy cái nào nên đầu tư và cái nào không nên đầu tư đó mới là việc kinh doanh mang lại lợi nhuận. Không hẳn phải làm về kinh tế mới biết về những vấn đề này chỉ cần nhìn theo bản tiến độ phát triển cũng có thể suy ra được vài hiệu ứng xảy ra. Điều này lịch sử đã chứng minh rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 308: Lỡ Lời

Nhã Oanh lúc này sau khi điền hết những thông tin đơn giản của Thiếu Kiệt vào tờ khai mới hướng Simon đưa cho ông ta. Nhìn qua tờ khai của Nhã Oanh Simon lúc này đang đọc sơ lượt từng thứ tự được khai trong giấy lập tài khoản mà mình nhận lại.

Nhã Oanh lúc này thấy Thiếu Kiệt không đụng tới tờ báo mà Simon để trên bàn nên cũng cần đến. Dù ngôn ngữ của tờ báo được in bằng tiếng anh nhưng tương đối dễ hiểu nó nói khái quát nhất về những gì mà hai người đã đối thoại. Trên tờ báo vẫn in hẳn là ngày 19/12/2008

“ Ngân hàng trên toàn thế giới đã công bố thua lỗ hơn 745 tỷ USD từ khi khủng hoảng tín dụng bắt đầu. S&P dự đoán các ngân hàng sẽ làm ăn khó khăn hơn trong thời gian tới bởi thị trường biến động mạnh.

Lần đầu tiên Goldman Sachs công bố thua lỗ kể từ khi bắt đầu phát hành cổ phiếu ra công chúng. Xếp hạng tín dụng của Goldman bị hạ xuống A từ AA-, triển vọng tín dụng là "tiêu cực".

Morgan Stanley cũng công bố thua lỗ quý 4/2008, xếp hạng của Morgan Stanley bị hạ xuống mức A từ A+. S&P nhận xét sự đi xuống trong lĩnh vực đầu tư ngân hàng, giao dịch, quản lý tài sản của Morgan Stanley lớn hơn họ dự báo.

UBS đã thua lỗ 48,6 tỷ USD từ khi khủng hoảng tín dụng bắt đầu, mức cao nhất so với các ngân hàng châu âu. Theo S&P, điều này cho thấy rủi ro đối với Morgan còn rất nhiều và khả năng quản lý rủi ro của họ kém hơn dự đoán của S&P.

Credit Suisse Group AG, đối thủ cạnh tranh của UBS, bị hạ xếp hạng xuống A từ mức A+.

Deutsche Bank bị hạ xếp hạng xuống mức A+ từ AA- sau kết quả kinh doanh quý 4/2008.

Ngân hàng Hoàng gia Scotland cũng bị hạ xếp hạng từ A+ xuống A.

Ngân hàng Barclays tại London bị hạ xếp hạng xuống A+ từ AA-.

Ngân hàng HSBC vẫn được giữ nguyên hạng tín dụng.”

Nhã Oanh sau khi đọc qua sơ lược cũng đặt tờ báo xuống. Với những danh sách bị hạ mức tín dụng như thế này thì đã lý giải tại sao Simon không muốn để cho họ rời đi cùng với tiền của ngân hàng vào công ty đối tác đơn giản vì họ đang chịu thiệt hại rất lớn.

Nếu những khoản tiền của Nhã Oanh và Hà Vi được rút ra tuy là không ảnh hưởng nhiều nhưng cũng làm biến động không ít về tâm tư người gửi nhỏ lẻ khác. Bởi chỉ cần chuyển một số tiền lớn từ tài khoản này qua tài khoản khác của một ngân hàng đối thủ.

Dù rằng bên Simon có bảo mật như thế nào thì đối thủ của họ cũng tiết lộ ra. Việc này làm ảnh hưởng tới tâm lý một vài cá thể doanh nghiệp hoặc người có tài sản sẽ suy nghĩ chuyển như thế.

Bây Giờ Simon cũng đọc xong những gì Nhã Oanh đã ghi và hẳn thấy có một nội dung cần thiết nên mới hương Thiếu Kiệt hỏi.

- Cho tôi hỏi một câu. Cậu định lập tài khoản sử dụng vào việc gì? Để tôi có thể hiểu rõ mục đích và liệt tài khoản vào dạng nào cần thiết.

- Cũng không phải quan trọng lắm. Tài khoản cứ ẩn danh là được sắp tới tôi có những khoản tiền được chuyển đến và đi khá nhiều. Việc sử dụng gộp lại để tính toán cho thuận tiện là việc cần thiết nếu không tôi đã không gộp lại làm gì.

Thiếu Kiệt bịa ra một lý do cho việc tạo tài khoản của hắn cũng không quên nói ra về việc tài khoản sắp tới của hắn sẽ nhận tiền từ những người khác.

Điều này để sau khi hắn làm xong mọi việc có điều tra đến hắn cũng không thu được gì bởi có qua nhiều giao dịch chuyển giao rồi mới đến tài khoản của hắn như thế có truy ra thì Simon cũng biến thành một người làm chứng.

- Vậy được tôi sẽ hướng tài khoản của cậu vào định mức doanh nhân và cậu cứ yên tâm. Nhưng tài khoản dạng này ở quốc gia cậu cho dù có làm sức ép lên chung tôi cũng không công bố đâu điều này đã là luật của các ngân hàng ở Thụy Sĩ này rồi.

- Chắc hẳn việc gộp tài khoản không quá lâu đi chứ nhỉ các ông chỉ cần các giấy tờ liên quan rồi trên máy tính xóa đi tài khoản hai người bạn gái tôi và thêm vài con số trên tài khoản của tôi là được chứ gì.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Simon cũng tươi cười gật đầu đáp lại với hắn.

- Trên cơ bản nó là như thế nhưng ở đây chúng ta phải qua một bước ký xác nhận của hai cô bạn gái của các bạn đã lúc đó mới hoàn tất thủ tục. Đây hai người mỗi người một bản đây là của cô Nhã Oanh và đây là của cô Hà Vi. Còn cái này của cậu.

Simon lúc này mới hướng về ba người đưa ra ba bản được in từ máy tính của mình. Hai người Nhã Oanh và Hà Vi lúc này nhìn nhau xem thật kỹ

rồi cũng ký vào tờ giấy mà Simon đã đưa. Hai người sau khi ký xong nhìn lại một lần khá giống rồi đưa cho Simon.

Nhận lấy hai tờ giấy của Nhã Oanh với Hà Vi. Simon một lần nữa mở lên hệ thống nhìn vào hai chữ ký có vẻ rất giống như chữ ký gốc này nên gập đầu đóng vào một cái mộc cần thiết. Vào hai chữ ký, trong lòng của Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng nhẹ đi ít nhiều.

Simon lúc này mới hướng điện thoại bàn của mình nhân số gọi điện cho người tiếp tân gọi vào. Nhận từ tay Thiếu Kiệt tờ khai và chữ ký. Simon nhanh chóng nhập vào hệ thống. Đợi cho người tiếp tân vào. Hắn hướng cô nói đi hoàn tất thủ tục cuối cùng là cấp thẻ visa có thể sử dụng cho Thiếu Kiệt.

Người tiếp tân nhận lấy biểu mẫu mà Simon đưa cũng xin phép rời đi. Lúc này Simon mới ngồi xuống tươi cười với cả ba người nói.

- Mọi người đợi một chốc. Sau khi có thẻ là có thể sử dụng hiện tại Thiếu Kiệt đã có tài khoản rồi như thế cậu ta trở thành một khách hàng thuộc cấp bậc của ngân hàng với hàng 5 triệu usd cậu ta có những đặc quyền được biết một số thứ. Ngân hàng sẽ thường xuyên liên hệ về những dự án và chương trình đầu tư hấp dẫn của ngân hàng cho Thiếu Kiệt biết.

- Cái này cũng được nhưng đừng đưa tôi vào một đồng tín dụng nợ dưới chuẩn là được. Ngân Hàng còn đang tìm cách thoát khỏi đó thì đừng có kéo tôi vào chết đây.

Nghe Thiếu Kiệt cười đùa như thế với Simon. Hà Vi với Nhã Oanh cũng biết giờ là lúc kéo dài thời gian của hắn. Vì nếu chỉ cần như thế mà vội vã rời đi thì rất có thể làm người khác nghi ngờ. Thêm đó là số tiền Thiếu Kiệt lấy được kỳ này cũng không ít.

Việc từ từ cũng cố thời gian thân thiện với Simon là điều hẳn muốn để cho Simon tin tưởng hơn mà không điều tra kỹ lưỡng các việc liên quan đến hẳn, Nhã Oanh sau khi đọc tờ báo cũng có vài điều thắc mắc nên hỏi Simon.

- Tôi thấy những ngân hàng tín dụng đề bị đánh dấu ký tự vậy nó có nghĩa gì vậy Simon.

- Ấy chuyện này chỉ là một thang bậc theo hạng thôi không cần phải lo lắng lắm. Chỉ là họ xếp hạng theo sự tính toán của họ việc này chắc chắn không đúng lắm so với thực tiễn nên cô cũng đừng lo lắng quá.

Simon thấy Nhã Oanh hỏi về vấn đề nhạy cảm giữa các ngân hàng và đánh giá tiêu chí cấp bậc ngân hàng của S&P nên trấn an cô. Dù cô hiện tại trên danh nghĩa không còn là khách hàng của công ty nhưng bạn trai cô lại là khách hàng lớn.

- Bạn gái tôi hỏi vấn đề nhạy cảm rồi. Xin lỗi nhé vấn đề này ông không cần trả lời đâu. Mà tôi thấy lần này các ông dính phải phiền phức không nhỏ. Đối với việc quá chú trọng đến các quỹ tín dụng của mỹ rồi. Việc khủng hoảng kinh tế tín dụng dưới chuẩn cũng do các ngân hàng và nhà đầu tư các ông mà ra thôi.

Thiếu Kiệt hiểu không ai muốn ngân hàng mình làm việc bị khách hàng nghi ngờ. Việc hạ tín dụng chỉ là do một tập đoàn tài chính đánh giá thì việc này không phải là việc tốt.

- Thật đến bây giờ chúng tôi không hiểu tại sao chúng tôi là ngân hàng bị ảnh hưởng lớn nhất ở Châu Âu. Mà đến hiện tại việc tìm ra nguyên nhân là điều mà các chuyên gia kinh tế đang phân tích.

- Ấy Thiếu Kiệt cậu biết tại sao bị khủng hoảng kinh tế à. Ông Lưu nói với ông mình là cậu dự đoán được. Nên lần này mới đem bảo toàn được nên kinh tế trong nước.

Hà Vi chợt nhớ đến điều gì quay qua hỏi Thiếu Kiệt. Vấn việc này nếu ở riêng một chỗ cô hỏi Thiếu Kiệt hẳn thì sẽ không vấn đề gì. Nhưng hiện tại lại nói trước mặt Simon mà họ đang nói chuyện riêng cùng với Simon để người khác cũng hiểu thì bắt buộc phải nghe được tiếng anh để tỏ ra lịch sự một cách đúng nghĩa.

Simon lúc này cũng nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt bởi. Hiện Tại hẳn nghe được Thiếu Kiệt biết nguyên nhân và còn cảnh báo người nào đó để không bị kinh tế ảnh hưởng đến đất nước của hẳn Simon lúc này cũng không khỏi ngạc nhiên.

Vì việc này diễn ra ở nước mỹ trong khi đó Thiếu Kiệt lại là người phương đông. Bên kia thì hoàn toàn im ắng không thể lấy được thông tin còn ở đây một người phương đông lại dự đoán được tình hình. Nếu nói Thiếu Kiệt không hiểu ngân hàng và tín dụng thì chắc chắn hôm nay hẳn đã không đối đáp với Simon như thế.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm than trong lòng việc này Hà Vi nói như vậy chắc chắn Simon sẽ tin dù hẳn dựa vào những cuốn sách của mình đã đọc nhưng hẳn cũng không dám chắc về các bước hình thành hết trong qua trình này.

- Ông đừng nghe cô ấy nói đùa tôi thì làm gì mà biết cơ chứ. Chuyện này không thể nói biết là xong được. Nhiều người nghiên cứu về kinh tế vẫn còn đang tìm hiểu. thì thôi một người kinh doanh cũng không hiểu nhiều lắm thì làm sao được.

Hà Vi biết mình lỡ lời nên cũng im lặng bởi vì việc này ảnh hưởng không nhỏ. Dù cho là chỉ một ít thông tin nhưng nó cũng kéo theo nhiều phiền phức mà lúc này việc tránh đi những phiền phức không đáng có là điều Thiếu Kiệt cần.

- Ừm cũng đúng ở chỗ chúng tôi qua hai tháng trời dựa vẫn đang trong quá trình mô phỏng lại những gì mà bên kia gặp phải nhằm đưa ra cách khắc phục lâu dài và nhìn nhận tình hình để khắc phục lấy nó trong năm sau.

- Việc này ngân hàng các công sẽ giải quyết được thôi. Dù sao tất cả cũng chỉ là thời gian. Các ông đã trải qua hết các biến động lớn rồi, Lần này tuy nói lớn cũng không phải là lớn lắm đâu. Mấy lần trước còn nguy cơ hơn thế này nhiều mà.

Thiếu Kiệt cũng không nhắc đến những gì tiếp theo của ngân hàng hẳn thấy như thế là đã đủ đối thoại với những người này. Nếu càng nói nhiều càng dễ bị lộ những điểm yếu khác. Dù hẳn chỉ đến đây để làm việc của hẳn hiện tại. Nhưng chưa chắc sau này sẽ không. Đối với việc bị đối phương nắm bắt Thiếu Kiệt hầu như không muốn thấy việc này.

Bây giờ bên ngoài ngõ cửa đi vào người tiếp tân hướng Simon đưa cho hẳn một cái phong bì. Không mở ra xem mà chuyển qua cho Thiếu Kiệt hẳn Simon lúc này mới nói.

- Đây là giấy tài khoản và thẻ ghi nợ ẩn danh cậu có thể sử dụng ở bất cứ quốc gia nào. Hai thẻ của bạn gái cậu chúng tôi sẽ hủy đi. Cậu xem lại coi còn thiếu điều gì nữa không?

Thiếu Kiệt mở phong bì ra kiểm tra một lượt rồi mới gật đầu đồng ý. Mọi thứ đến thời điểm này đều nằm trong sự suy nghĩ của Thiếu Kiệt.

- Mọi chuyện đến đây cũng không còn gì chúng tôi chắc sẽ ra về nhường chỗ cho vị khách tiếp theo. Hẹn một ngày không xa lúc đó gặp lại.

Bắt tay chào với Thiếu Kiệt Simon cũng không giữ lại hẳn biết rằng giờ đây cậu thiếu niên này trở thành một khách hàng chính thức. Dù không sai biệt lắm nhưng cũng sẽ không ít lần sẽ gặp lại.

Mở cửa đưa Thiếu Kiệt ra khỏi phòng SiMon hướng về ba người định nói một lời chúc giáng sinh an lành thì đụng phải người đang đi từ hành lang tới.

- Ấy xin lỗi...

- Á Simon Tôi đang định nhờ thư ký gọi cậu đây. Ấy cậu đang tiếp khách à. Thế thì để lúc khác vậy.

Người đàn ông bị Simon đụng phải nhìn thấy hẳn nở nụ cười nói. Chợt nhận ra có mặt ba người Thiếu Kiệt nên lại thôi. Simon thấy thế cũng cười cười xem như không có chuyện gì hướng người kia nói

- Không có gì cũng xong rồi ngài Grubel có chuyện gì không tôi tiễn cậu Thiếu Kiệt ra về rồi gặp ngài cũng được. Hiện tại cậu Thiếu Kiệt đây vừa trở thành khách hàng của công ty với con số hơn 5 triệu usd.

Nghe Simon nói thế Grubel cũng hướng Thiếu Kiệt đưa tay tới giọng nói chúc mừng. Dù nhìn qua Thiếu Kiệt khá trẻ nhưng Grubel biết nếu Simon nói Thiếu Kiệt đã là khách hàng với số tiền hơn năm triệu usd cũng là một con số đáng để nói ở độ tuổi của vị thiếu niên trước mặt này.

- Chào mừng cậu trở thành khách hàng của Ngân Hàng chúng tôi. Hi vọng sẽ được hợp tác với cậu lâu dài.

- Không có gì. Chỉ là một khoản tiền nhỏ so với ngân hàng thôi mà. Nếu sau này có vấn đề gì đầu tư nhỏ nhỏ tôi có thể tham gia hợp tác được lúc đó biết đâu lại cần ngài đây chiều cô. Xin phép chào ngài tôi còn có việc. Chúc ngài có một mùa nghỉ lễ giáng sinh sắp tới vui vẻ.

Thiếu Kiệt thấy việc này không phải dài dòng nên chỉ đối thoại cho có rồi theo hướng người tiếp tân rời đi. Grubel lúc này nhìn Thiếu Kiệt rời đi mới nói với Simon.

- Cậu nhóc châu á đó lại có tài sản những hơn năm triệu để gửi vào ngân hàng sao?

Nghe được câu hỏi của Grubel, Simon cũng thờ dài lắc đầu nói với ông.

- Có vẻ như không chỉ có tài sản bao nhiêu đó, Đây chỉ mới là một tài sản không công khai còn nghe đâu số tài sản công khai cũng tương đương giá trị gửi vào ngân hàng chúng ta. Mà xem ra cậu ta có thể biết khá nhiều chuyện. Điển hình như có thể cậu ta biết nguyên nhân vì sao chúng ta lại vướng vào tin dụng dưới chuẩn.

- Hả sao cậu không đưa chàng thiếu niên này gặp tôi. Nếu thế thì phải giữ cậu ta lại chứ. Bên mọi người đang tìm cách phân tích đầu mối bất kể như thế nào nếu có khả năng biết được cậu phải báo chứ sao lại như thế.

Grubel đứng ở vị trí giám đốc điều hành hiện tại nghe thấy có khả năng Thiếu Kiệt biết được tại sao Ngân Hàng lại dính vào tính dụng dưới chuẩn của khung hoảng kinh tế mỹ nên gấp gấp hướng Simon nói.

- Tôi cũng không dám chắc chỉ do cô bạn gái của cậu ta lừa dối. Mà cậu ta không nhận tôi cũng chẳng có cách nào khác. Nhưng theo như tôi suy đoán tầm nhìn của cậu ta chắc chắn biết được nguyên do nhưng hiện tại thì cậu ta không muốn nhận chúng ta đành chịu.

Trầm Ngâm một lúc GruBel cảm giác như mình vừa bỏ qua một điều gì đó. Cái cảm giác này hẳn cảm thấy không ổn nên mới hướng Simon nói.

- Biết hiện tại cậu ta ở đâu không? Việc này không thể bỏ qua dù cho là một chút tin tức cũng được nếu cậu ta đã không muốn nói ở đây thì chúng ta gặp riêng mà hỏi cậu ta.

- Ấy cậu ta chưa đi xa nếu giờ mình đuổi theo gặp cậu ta nói chuyện ở một chỗ nào đó tôi nghĩ chắc được.

Cả hai người lúc này nhìn nhau một cái rồi gật đầu bước nhanh về hướng ra vào của Ngân Hàng.

Giải thích ký hiệu các quỹ tín dụng:

AAA: những người vay tốt nhất, đáng tin cậy và ổn định (gồm nhiều chính phủ)

AA: những người vay tốt, có độ rủi ro cao hơn AAA một chút, bao gồm:

AA+: tương ứng với bậc Aa1 của Moody's và Fitch

AA: tương ứng bậc Aa2

AA-: tương ứng bậc Aa3

A: những người vay tốt nhưng độ ổn định tài chính có thể bị ảnh hưởng bởi những hoàn cảnh kinh tế nhất định

A+: tương ứng bậc A1

A: tương ứng bậc A2

BBB: những người vay ở bậc tầm trung, có thể tạm hài lòng ở thời điểm hiện tại

Đánh giá phi đầu tư

BB: có xu hướng dẫn tới những thay đổi trong nền kinh tế

B: tình hình tài chính biến đổi đáng chú ý

CCC: hiện tại dễ tổn thương và phụ thuộc vào hoàn cảnh kinh tế thuận lợi để thực hiện được cam kết

CC: độ tổn thương cao, trái phiếu đầu cơ

C: độ tổn thương cao, có khả năng bị vỡ nợ hoặc đang bị truy thu nhưng vẫn trả tiền theo giao ước

CI: quá hạn chưa trả

R: chịu sự kiểm soát theo quy định do hoàn cảnh tài chính

SD: đã vỡ nợ có lựa chọn đối với vài giao ước

D: đã vỡ nợ với các giao ước và sẽ vỡ nợ với phần lớn hoặc tất cả các giao ước

NR: không đánh giá

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 309: Nguyên Nhân Khủng Hoảng (1)

Cả Ba người Thiếu Kiệt sau khi bước ra khỏi cửa xoay ngân hàng lúc này Hà Vi mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Khi này đáng lý ra em không nên nói ra chuyện đó mới đúng. Không biết họ có nghi ngờ không nữa.

- Cũng không nói được việc có nghi ngờ hay không là việc của họ chuyện đó tính sau nhưng cái chúng ta muốn đã đạt được. Còn những thứ khác có lẽ chưa cần thiết để chúng ta quan tâm lúc này.

Đứng trước của Ngân Hàng ba người lúc này đợi nhân viên khách sạn đưa xe đến. lúc này phía sau cách cửa xoay của Ngân Hàng lần lượt đi ra Simon và Grubel. Thấy Thiếu Kiệt còn đang đứng đó. Simon mới lên tiếng gọi.

- Cậu Thiếu Kiệt. Có thể cho chúng tôi chút ít thời gian được không.

Hà Vi nghe thế cũng nắm tay Thiếu Kiệt cô lo lắng việc làm của Thiếu Kiệt bị những người này phát hiện. Giờ đây chỉ trong phút chốc nếu việc này bại lộ cũng vì cô lỡ lời mà gây nên. Thì cô rất ân hận.

Trái ngược với Hà Vi Thiếu Kiệt biết lúc này càng phải bình tĩnh nếu có một chút sơ hở cũng không được nên tươi cười nhìn Simon đáp lại.

- Có gì không thể simon. Cũng may chúng tôi đang đợi xe nếu không chắc các vị phải phiền toái rồi. Có chuyện gì à.

- Không Không! chúng tôi muốn hẹn cậu đến một quán cà phê hay một quán ăn gần đây nói chút ít chuyện với cậu được không.

Nghe Simon nói thế Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc. Hắn đang suy nghĩ việc gì đó. Thấy hành động của Thiếu Kiệt Grubel lúc này mới lên tiếng nói.

- Chúng tôi chỉ muốn hỏi một số nhận định của cậu về những việc liên quan gần đây thôi. Hi vọng cậu bỏ chút thời gian cho. Nếu chúng tôi biết được phân tích của cậu là đúng chúng tôi sẽ trả theo đúng mức mà chuyên viên kinh tế bên tôi đang hỗ trợ.

Biết được lý do tại sao mình bị giữ lại. Vì do Hà Vi lừa dối mà họ là đang tìm kiếm mục đích chính của việc dính qua khủng hoảng tín dụng nên trong lòng Thiếu Kiệt có một chút thả lỏng, Nếu đã có người đưa tiền đến trước mặt thì hắn sẽ không ngại mà chộp lấy.

- Mức giá đó là bao nhiêu. Thời gian tôi không phải quý nhưng nó thật sự làm ra tiền.

- 100 ngàn. cho một cuộc nói chuyện để cậu cho chúng tôi biết trong sự kiện vừa rồi chúng tôi tại sao bị thua lỗ như thế này như thế tôi nghĩ chắc cậu không từ chối đi. Đây là con số cao nhất mà tôi có Thể đưa ra.

Grubel lúc này đưa ra một cái giá mà Thiếu Kiệt cũng thầm mỉm cười. Hắn lúc này mới nói với Hà Vi với Nhã Oanh.

- Hai người về khách sạn trước đi. Anh đi gặp họ nhớ hủy mấy cuộc hẹn của anh đi.

Hai người biết được Thiếu Kiệt chỉ nói như thế để cho hai người của Ngân hàng hiểu được hắn không rảnh rồi. Gật đầu như đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói.

Nhã Oanh lúc này nói bằng ngôn ngữ đơn giản bên cạnh Thiếu Kiệt mà chỉ có ba người Hiểu

- Cẩn Thận!

Thiếu Kiệt bây giờ mới đáp lại lời của Grubel về vấn đề mà ông ta đưa ra cho mình.

- Được rồi tôi đồng ý những đề cho bạn gái tôi về khách sạn chúng ta bàn chuyện này tốt hơn.

Thấy được hai người bạn gái của Thiếu Kiệt nếu đi theo cũng không ít gì nên Grubel cũng gật đầu, Thiếu Kiệt đưa hai người lên xe ô tô của khách sạn rồi gật đầu hướng trong xe nói.

Mọi chuyện sẽ không có gì nghiêm trọng đâu hai người cứ yên tâm. Nếu họ phát hiện chuyện kia đã không ra yêu cầu như thế này. Cứ về phòng nghỉ ngơi một chút.Đợi anh về rồi chúng ta tính tiếp.

Đợi cho hai người rời đi trên xe ô tô của Khách sạn lúc này Thiếu Kiệt mới hướng về Grubel gật đầu hỏi.

- Chúng ta đi đâu để nói chuyện đây.

- Ở gần đây có một tiệm cà phê cũng ta ghé bên đó đi cũng chỉ vài bước chân là đến.

Lời của Simon làm Thiếu Kiệt cười nhẹ gật đầu bởi nếu nơi nào xa lạ hẳn sẽ đề phòng kỹ hơn nhưng ở nơi mà chỉ cách vài bước chân đó là chỗ ngày hôm qua thứ năm hẳn đã ngồi ở nơi đây một lúc lâu.

Simon cũng Grubel cùng Thiếu Kiệt đi vào quán cà phê như bao người. cả ba gọi cho mình nhưng thức uống cần thiết. Đợi cho người phục vụ đem hết ba loại thức uống đầy đủ đặt lên bàn. Lúc này ai cũng hiểu rằng họ sẽ không bị làm phiền bởi những người khác nên Grubel mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Chào cậu xin phép tôi được giới thiệu lại tôi là Oswald Grubel hiện đang giữ cương vị giám đốc điều hành tại UBS rất hân hạnh được gặp cậu.

- Tôi hiện tại là người kinh doanh chắc không cần phải nói gì nhiều về những việc khác đi. Lần này các ông muốn biết vấn đề gì.

Thiếu Kiệt không ngờ một người đàn ông có tầm ảnh hưởng như Grubel lại đến một quán cà phê bình thường cùng hắn nói chuyện. Việc này xét ở một góc độ nào đó. Đôi khi những quán cà phê như thế này lại là nơi nói chuyện tốt nhất cho một thân phận cao tầng của Grubel.

- Như cậu cũng biết chúng tôi đợt khủng hoảng tín dụng là ngân hàng châu âu chịu thiệt hại nặng nhất. Đối với việc làm ăn thua lỗ là chuyện bình thường nhưng không hiểu vì sao mình lại thua lỗ mới là điều đáng sợ. Nghe Simon nói cậu có thể biết nguyên nhân vì sao Tôi rất muốn nghe ý kiến của cậu. Để xem thử việc ý kiến đó có trùng khớp với nhân viên dự đoán tài chính của chúng tôi không.

Trầm Ngâm một lúc hắn hiểu bố cục tại sao lại diễn ra khủng hoảng tín dụng nhưng làm sao để giải thích được những điều này thì đối với Thiếu Kiệt lại là một chuyện khác.

Bởi nguyên nhân và kết quả hầu hết được các báo tạp chí hoặc những thứ liên quan đến tài chính nhắc đến sự việc này như một dữ kiện lịch sử.

- Việc này tôi chỉ có thể hiểu theo những vấn đề của tôi được biết còn những thứ liên quan thì hai người có thể nhìn nhận rõ hơn tôi. Nên chắc chắn sẽ có suy nghĩ của mình. Nếu ý kiến của tôi đưa ra không được thì có thể bác bỏ.

Cả Grubel và Simon đều gật đầu. Vì Thiếu Kiệt cũng chỉ là một người kinh doanh đôi khi họ cũng không hiểu rõ hết những vấn đề liên quan đến

những thuật ngữ tài chính đúng nghĩa.

- Hai người đều hiểu khủng hoảng tín dụng thường liên quan đến những vấn đề gì. Thế chấp dưới chuẩn, Nghĩa vụ nợ thế chấp hóa. Đóng băng thị trường tín dụng, Bảo Hiểm nợ Việc này ảnh hưởng lên tất cả mọi người chủ sở hữu và nhà đầu tư.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn lấy hai người. Hắn muốn biết hai người có động thái gì khi nghe những lời mà hắn được hiểu biết ở những năm sau và nói ra theo suy nghĩ của mình.

Thấy Simon và Grubel vừa ngẫm nghĩ vừa gật đầu Thiếu Kiệt biết hắn đang đi đúng đường và tiếp tục với suy nghĩ của mình nói ra về những gì hắn biết

- Chủ sở hữu nhà đại diện cho các hợp đồng thế chấp của họ. Nhà đầu tư đại diện cho tiền của họ đi. Những hợp đồng thế chấp đại diện cho nhà được thế chấp, và những khoản tiền này đại diện cho hàng loạt công ty, quỹ hưu trí, công ty bảo hiểm, quỹ tài sản quốc gia ... Những nhóm này được đem lại gần nhau thông qua hệ thống tài chính. Một loạt các ngân hàng và nhà môi giới thường được biết đến là phố wall. Những ngân hàng như thế của phố wall kết hợp thân thiết với các hộ gia đình được gọi là main street. Điều này tôi nói đúng chứ ngại Grubel.

- Trên lý thuyết đơn giản dễ hiểu thì nó đúng như những gì cậu nói không sai biệt lắm. Thường một mô típ đơn giản là như thế. Nhưng chúng tôi lạ chưa hiểu lắm sự gắn kết đó lại gây nên tình trạng thế này.

Những điều Thiếu Kiệt nói hoàn toàn không sai biệt nên Grubel và Simon cũng chỉ biết gật đầu bởi đây là cơ cấu chính để hình thành nên tín dụng.

Thiếu Kiệt lúc này mới uống một chút nước được người phục vụ đem lên cho mình lắc đầu nhìn Grubel từ từ nói.

- Nhiều năm trước những nhà đầu tư ngồi trên một đồng tiền, tìm kiếm những cơ hội đầu tư tốt để đổ thêm tiền vào. Thông thường thì các nhà đầu tư sẽ đến ngân hàng dự trữ liên bang của mỹ. Nơi mà họ có thể mua trái phiếu kho bạc được tin là loại đầu tư an toàn nhất. Và việc này thật sự đúng là như thế dựa trên những gì mà nó từng phát triển. Nhưng sự trỗi dậy của sự kiện dot com và ngày 11 tháng 9. Chủ tịch ngân hàng dự trữ liên bang Allan Green span đã hạ thấp lãi suất xuống còn 1%, các ông nói với 1% này các ông sẽ đầu tư tiếp vào nó chứ. Tôi dám cá là không bởi 1% là quá ít đi.

Cả simon lúc này cũng nhìn lấy Grubel để biết được điều Thiếu Kiệt có nói đúng hay không. Thấy Thiếu Kiệt nói như thế và lịch sử đã chứng minh lời nói của hắn. Toàn bộ nhà đầu tư lúc này đã không còn mua trái phiếu chính phủ của cục dự trữ liên ban nữa.

Gật đầu như chấp nhận với những gì Thiếu Kiệt đã nói đúng là 1% phát sinh trên lãi suất là quá thấp. Mà đối với nhà đầu tư theo dạng doanh nghiệp châu âu của UBS thì hoàn toàn không chấp nhận được.

Nhận được cái gật đầu đó Thiếu Kiệt mới mỉm cười nhìn hai người nói.

- Chính lúc này đây khi các nhà đầu tư không muốn trái phiếu chính phủ thì lại nảy sinh một vấn đề mới khác chính vì điều này các ông trải dài trong một đồng sai lầm đầu tiên đấy. Nhà đầu tư các ông không muốn giá trị 1% đó nhưng các ngân hàng từ phố wall có thể vay FED chỉ với 1% như thế thì họ sẽ đi vay. Thêm vào là chính những thặng dư của Nhật Bản, Trung Quốc và Trung Đông và đây là một sự phong phú về lãi suất thấp mà trước nay hầu như chưa từng có. Điều này khiến các ngân hàng vay mượn tiền dễ hơn Điều này khiến các ngân hàng mạnh tay với đòn bẩy kinh tế

Lúc này cả Simon và Grubel đều ngỡ người, hai người nhận ra ngay từ khi những ngân hàng được vay với lãi suất thấp quá trình bùng nổ tin dụng bắt đầu. Và ngày thời điểm đó những thứ kéo theo là điều tất nhiên mà họ lại không ngờ tới.

Trong tài chính kinh tế đòn bẫy được hiểu là việc vay mượn tiền để gia tăng lợi nhuận của một giao dịch thường thấy. Thiếu Kiệt thấy hai người im lặng trầm mặc như thế cũng chỉ lắc đầu nói với Simon và Grubel.

- Có lẽ tôi chỉ có thể hiểu đòn bẫy kinh tế như một cuộc giao dịch mang lại lợi nhuận của việc vay tiền. Điển hình như một cuộc giao dịch bình thường của tôi với 10 ngàn đô mua một gói hàng với 10 ngàn này và bán lại với giá 11 ngàn việc này mang lại lợi nhuận cho tôi 1 ngàn đô. Như thế giao dịch này là có lời. Nhưng với ngân hàng lại khác. Khi sử dụng đòn bẫy tôi có 10 ngàn tôi sẽ vay thêm 990 ngàn đô. lúc này tôi có 1 triệu đô. Lấy một triệu đô này mua 100 cái hộp và bán lại với 1,1 triệu đô. Bây giờ tôi trả lại 990 ngàn đô với 10 ngàn tiền lãi và trừ đi 10 ngàn vốn ban đầu tôi có được 90 ngàn tiền lợi nhuận. Đây là cách tôi hiểu về đòn bẫy một cách đơn giản nhất có thể hai người thấy sao?

Grubel và Simon lúc này nhìn Thiếu Kiệt. Cả hai bây giờ đều phải đánh giá lại người thanh niên trước mặt này. Bởi trên nguyên tắc này mà ngân hàng đem lại lợi nhuận với cách giải thích đơn giản dễ hiểu như thế này thì bất cứ một người phổ thông nào cũng có thể hiểu không chỉ có những người chuyên môn như Grubel với Simon.

- xem ra cậu hiểu về kinh tế không phải là ít nhĩ. Nếu mà người nào cũng giống như cậu ngân hàng và những nhà đầu tư chúng tôi cũng hơi bị khó lấy được tiền của cậu đấy.

Grubel lúc này cũng nói ra những suy nghĩ của mình về những gì Thiếu Kiệt đã nói. Ông không còn xem Thiếu Kiệt như những người kinh doanh

bình thường nữa. Tuy không biết hẳn kinh doanh vấn đề gì nhưng với những nhận định tài chính mà hẳn vừa nói. Bản thân Thiếu Kiệt đã đủ cơ sở cho một việc bước vào giới ngân hàng. Chỉ cần có bối cảnh nguồn vốn đủ thành lập bất cứ lúc nào hẳn cũng đặt chân vào lĩnh vực này được.

Bởi vì đối với những quốc gia châu Á Grubel cũng hiểu được không cần quá nhiều chỉ cần với 5 triệu đô của Thiếu Kiệt đang đặt tại ngân hàng hẳn có thể mở cho mình một ngân hàng. Dựa trên tỉ lệ 9:1 tỉ lệ vàng của kinh doanh thì số tiền này đủ hợp thức hóa một ngân hàng theo loại nhỏ.

Đó là khi mở ra ngân hàng những thứ như gọi vốn và cho vay thế chấp tất cả các thứ đều tạo ra tiền con số đó ngày một tăng lên là điều hiển nhiên không thể thay đổi được.

- Ông chỉ nói quá hơn thôi GruBel à. Tôi là một người kinh doanh. tôi có thể không biết. Nhưng nếu bên dưới tôi có những nhân viên biết được những chuyện này. Thì đó là lợi thế của một công ty. Không chắc rằng một người điều hành có thể biết nhiều thứ. Hãy để những thắc mắc của mình được nhân viên giải đáp đó mới chính là con đường tìm kiếm những nhân viên cấp dưới của mình.

Thiếu Kiệt không thể nói ra việc hẳn ngồi đây mùa riu qua mắt thợ là do thời gian ngồi không lướt internet đọc những thứ sâu xa mà đến cả hẳn không hiểu tại sao mình lại tìm hiểu những vấn đề này.

Chỉ có thể dựa vào một bài học đơn giản là để những kiến thức hẳn biết cho người bên dưới như thế có thể chối bỏ hết những gì hẳn hiểu cũng không phải của mình.

- Cậu trở lại vấn đề đi. Chỉ với những việc này không thì chúng tôi những ngân hàng và nhà đầu tư không phải bị đến cái mức như thế này. Vì

với việc mượn với lãi suất thấp và cho người vay với lãi suất cao chúng tôi không thể nào phải bị mất con số tiền lớn đến thế.

Grubel sau khi suy nghĩ cũng biết chỉ với những bước đầu này tuy có nguy hiểm nhưng vẫn không đem lại cái cần thiết cho sự khủng hoảng tín dụng. Vì những việc vay lãi suất thấp cho vay lại với lãi suất cao đã tồn tại rất lâu mà không vấn đề gì diễn ra.

- Đúng việc này chưa gây nên sóng gió gì nhưng nó là bước đầu tiên của cơn sóng. Các ngân hàng ở phố wall nhận tiền và làm ra tiền họ ngày một giàu lên. Những nhà đầu tư điển hình như là các ông lúc này thấy vậy và muốn tham gia vào việc này. Tôi chắc chắn bởi không ai có thể từ chối việc kiếm ra tiền ở trước mắt mà mình không lao vào. Nhà đầu tư và những Ngân Hàng Châu Âu các ông cũng thế thôi. Mà Khi các ông lao vào nó sẽ nảy sinh vấn đề.

- Cậu nói như vậy cũng không đúng đâu Thiếu Kiệt. Tại sao chúng tôi tham gia vào mới diễn ra điều này mà không phải trước đó. Điều này quá mơ hồ. Nếu chúng tôi không nhảy vào cũng có những người khác nhảy vào chuyện này. Tiền Kiếm dễ thì ai mà không muốn cơ chứ.

Simon lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình vì đứng ở một nhà đầu tư của các ngân hàng châu âu họ. đứng ngoài để nhìn những đối thủ cạnh tranh kiếm tiền mà không tham gia vào thì đó là một việc làm đi ngược lại với tất cả. Như thế như một con dao hai lưỡi đưa những đối thủ lên tầm cao mới mà mình thì cứ dậm chân một chỗ.

- Tôi nói rồi bởi vì các ông nhảy vào nên phố wall mới bị khủng hoảng tín dụng nếu không nó sẽ không bị đâu. Điều này tôi chắc chắn 100 phần trăm và chính những nhà đầu tư mới dẫn đến tình trạng này.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 310: Nguyên Nhân Khủng Hoảng (2)

Cả Grubel với Simon đều bất ngờ, Họ không nghĩ rằng việc này liên quan đến những nhà đầu tư mà Thiếu Kiệt chắc chắn việc này như vậy cả hai nhìn nhau một lúc.

Grubel cũng bất bình tại sao một sự việc lớn việc những ngân hàng nước mỹ kiếm được tiền họ đầu tư vào lại dẫn đến tình trạng khủng hoảng tín dụng mà Thiếu Kiệt nói. Bên ngoài biết bao nhiêu người chờ cơ hội để kiếm tiền. Họ cũng vậy khi thấy cơ hội họ bắt buộc phải nhảy vào với địa vị là đầu tàu của các ngân hàng châu âu.

- Cậu có thể giải thích tại sao những nhà đầu tư, Những ngân hàng Châu âu chúng tôi khi bước vào lại dẫn đến tình trạng khủng hoảng tín dụng được không. Điều này tôi thấy không khả năng vì tất cả những ngân hàng khác không ngoài tôi đều tham gia vào. Lúc đầu đều mang lại lợi nhuận.

Thiếu Kiệt cũng mỉm cười Grubel cũng thế người khác cũng vậy không hề muốn chấp nhận những việc lớn xảy ra đề do họ làm. Việc Thiếu Kiệt nói ra bị hai người từ chối chấp nhận là điều bình thường. Bởi vì sau này những nghiên cứu cho thấy nguyên do khủng hoảng tín dụng thật chất là do chính họ tham gia vào mới diễn ra tình trạng như thế. Lúc này những nhà đầu tư có liên quan đều im lặng vì tất cả những thứ này đều dẫn đến do họ việc đó là không thể chối cãi.

- Tôi sẽ nói cho các ông biết tại sao ngay bây giờ. Khi mà các nhà đầu tư nhảy vào việc này Những ngân hàng ở phố wall đưa ra một ý tưởng. Họ có thể liên hệ các nhà đầu tư đến với các hộ gia đình thông qua việc thế chấp. Tài sản thế chấp của hộ gia đình với các nhà đầu tư thông qua giấy tờ nhà. Tôi nói đúng không ông Grubel.

Grubel lúc này cũng giật mình đúng là các ngân hàng đó đã bán CDO cho họ với tài sản thế chấp của hộ gia đình và những nhà đầu tư này mua về sinh ra lợi nhuận nên cũng gật đầu chấp nhận với những gì Thiếu Kiệt nói. Nhưng ông thầm đánh giá tại sao Thiếu Kiệt lại biết ngân hàng ở phố wall lại thông qua tài sản thế chấp mà kết nối với những nhà đầu tư là họ.

Im lặng không trả lời nhưng thầm gật đầu chấp nhận cho những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Simon lúc này mới biết hầu hết những đầu tư của công ty đều qua trung gian và những đầu tư đó hiện tại là những tài sản thế chấp của các hộ gia đình.

Thấy được cái gật đầu của Grubel Thiếu Kiệt thầm nói trong lòng mình

“ Ông mà nói không đúng tôi đi đầu xuống đất, lịch sử ghi lại như thế rõ ràng ông chôi làm sao được.”

Hướng về cả hai người Thiếu Kiệt lúc này mới từ tốn bình tĩnh nói.

- Điều này tôi chắc chắn đúng bởi một gia đình cần một ngôi nhà, Và họ để dành tiền đặt cọc rồi liên hệ với nhà môi giới thế chấp. Nhà môi giới liên hệ cho gia đình tới nhà cho thuê và đưa cho họ văn tự cầm cố. Nhà môi giới lúc này nhận được một khoảng hoa hồng ngon lành. Gia đình đó có được căn nhà và trở thành chủ sở hữu. Đây là điều tuyệt vời vì giá nhà lúc nào cũng tăng. Rồi vào một ngày đẹp trời Nhà cho thuê nhận được một cuộc điện thoại từ ngân hàng đầu tư. Người muốn mua các văn tự cầm cố. Nhà cho thuê bán lại với một cái giá đẹp. Ngân hàng đầu tư đó lại có thể mượn thêm hàng trăm triệu đô la. Rồi mua thêm một đồng văn tự cầm cố khác. Để trong một chiếc hộp xinh xắn. Điều đó nghĩa là hàng tháng anh nhận được tất cả các khoản chi trả của toàn bộ chủ nhà có trong cái hộp đó. Đây là một việc đầu tư khôn ngoan và cũng là bước đầu trước khi những nhà đầu tư các ông nhảy vào.

Thiếu Kiệt giải thích chi tiết các trình tự vào lúc trước khi những nhà đầu tư lao vào cuộc chơi tín dụng của nước mỹ. Mà sau đó kéo theo là một cuộc khủng hoảng tín dụng trầm trọng.

- Ừ việc này phát sinh ra tiền lãi mỗi tháng theo từng năm tăng dần số tiền ngày càng phát sinh chúng tôi đều biết như thế. Vì số lượng tiền để trả cho một căn nhà ở mỹ thường được định giá với thời gian rất dài. Thường thấy nhất là ba mươi năm. Và số tiền này hầu như được trả mỗi tháng. Chúng tôi thấy được đây là cơ hội rất lớn.

- Đúng đối với các anh đây là cơ hội rất lớn nhưng nó cũng chính là nguy hiểm tiềm ẩn mà các anh không thể nắm bắt được. Khi các anh bước chân vào nơi kiếm tiền này. Nguồn tài nguyên nó đã cạn kiệt bằng biện pháp ảo thuật của mình những người ở phố wall họ biết những vấn đề tiềm ẩn đó thành CDO đi.

Đối với dân tài chính ngân hàng cụm từ CDO đối với họ không xa lạ mấy nó như một phần của ngân hàng ở bất cứ các quốc gia nào đang tồn tại. Những thứ này nếu đơn giản thì nó là chứng khoán được bảo đảm bằng tài sản.

- Việc CDO luôn phổ biến nó tiến hành được bán theo từng đợt và được trả rất tốt đem về những doanh thu cần thiết chúng tôi luôn mua những CDO ở định mức an toàn và nghĩa vụ phải trả của những CDO này đem lại lợi nhuận tốt thì việc bán CDO đem lại cho người mua một khoảng lợi nhuận và có bảo hiểm về những lợi nhuận đó.

Grubel bây giờ mới trả lời về những CDO mà bản thân ngân hàng của ông đã mua và những CDO này hoàn toàn tốt theo đúng cách mà nó đã diễn ra cho một CDO hạn mức an toàn cao.

- Đúng là các ông đã mua nó với hạn mức an toàn cao và đem lại lợi nhuận. Ví dụ tôi có một chiếc hộp tôi chia nó ra làm ba phần đều nhau được phân loại theo từng định mức an toàn, chấp nhận được và rủi ro cao. Việc CDO đơn thuần như một cái khay ba tầng. Khi dòng tiền đổ đầy khay thứ nhất rồi khay ở giữa và tất cả những gì ở khay cuối cùng. Dòng tiền này là các hộ gia đình trả cho các văn tự cầm cố của họ.

Simon với Grubel lúc này cũng gặt đầu việc đánh giá các CDO này dựa theo những gì mà Thiệu Kiệt nói ngã trên cùng là ngã an toàn nhất bởi nếu dòng tiền của một hộ gia đình không thể chi trả hoặc từ bỏ việc chi trả dòng tiền sẽ ít đi và khay cuối cùng sẽ không bao giờ đầy. Việc này khiến cho khay cuối cùng là khay rủi ro nhất.

Khay đầu tiên là khay an toàn nhất và để bồi thường cho những khoảng rủi ro cao hơn khay cuối cùng nhận được tiền lãi cao hơn nhưng các nhà đầu tư sẽ không màng đến nó trừ khi họ là nhà đầu tư mạo hiểm. Và khay đầu tiên là lãi ít nhất nhưng vẫn chấp nhận được. Khay ở giữa được tính bằng cách chia đôi của hai khay đầu và cuối.

- Đúng vậy khay đầu tiên các ông có một khoản bảo hiểm với hợp đồng hoán đổi nợ xấu được viết tắt là CDS đi. Do ngân hàng đã xác nhận đảm bảo nên các tổ chức đánh giá tín dụng sẽ xác nhận khay đầu tiên là AAA xếp hạng cao nhất trong việc đầu tư và khay giữa sẽ là BBB còn khay cuối họ còn chần thềm đánh giá. Do đã có xếp hạng đánh giá ngân hàng đầu tư có thể bán phần an toàn cho nhà đầu tư chỉ muốn những dạn đầu tư an toàn như các ông.

- Điều này tôi xác nhận chúng tôi chỉ mua những phần an toàn mà không phải lo lắng bởi nó vừa có bảo hiểm CDS và cả đặc tính an toàn vốn có của nó theo đánh giá và được bảo đảm. Nhưng như thế việc sở hữu những phần đầu tư AAA này phải không có rủi ro mới đúng.

Grubel đưa ra thắc mắc của mình bởi vì Thiếu Kiệt nói đến đây đã là đúng theo những gì mà ngân hàng hần đã đầu tư và việc này cũng đã được đem lại nguồn lợi nhất định trong đó.

- Đúng vậy nhưng chưa hết. Phần BBB họ bán lại cho những ngân hàng cần và phần cuối như tôi đã nói họ sẽ bán lại cho những quỹ rủi ro mạo hiểm khác. Đến lúc này các ông vẫn là người kiếm lợi nhuận. Và khi đã có lợi nhuận các ông chợt thấy đây là một việc làm ăn tốt và muốn có thêm CDO tôi nói không sai về chiến lược lúc đó đi. Việc kiếm lời từ CDO này tốt hơn là 1% trái phiếu chính phủ mang lại.

Thiếu Kiệt ngừng lại một chút để cho Grubel và Simon tự đánh giá bởi đến bước này họ chính thức tạo cho mình một quả bom nổ chậm trong cả quá trình. Mà chính từ những người đầu tư bên ngoài là họ phải gánh lấy hậu quả.

- Việc CDO mang lại lợi nhuận chúng tôi muốn có thêm CDO việc đó đang ra phải không vấn đề gì chứ Thiếu Kiệt.

Simon lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Bởi hần qua cuộc nói chuyện với Thiếu Kiệt hần hiểu CDO đúng là mang lại nguồn lợi và Ngân Hàng đầu tư của hần lại có bảo hiểm hoán đổi nợ xấu thì phải lo lắng về việc gì.

- Chính việc các anh muốn thêm CDO đã gây nên tình trạng này. Như lúc đầu tôi đã nói các anh tham gia vào khi nguồn tài nguyên đã cạn kiệt. Việc giờ đây ngân hàng đầu tư ở phố wall liên hệ với nhà cho thuê được thực hiện một lần nữa để cần thêm văn tự cầm cố. Nhà Cho thuê lại tiếp tục gọi điện cho nhà môi giới để tìm kiếm hợp đồng mua bán. Nhưng tài nguyên đã hết người môi giới kiếm đâu ra hợp đồng. Vì mọi người đủ tiêu chuẩn đều đã có nhà.

Grubel bây giờ mới giật mình. Đúng vậy lúc họ tiến vào lĩnh vực này nguồn nhà ở và người có khả năng chi trả đã không còn. Họ chỉ mua được những CDO với những đợt đầu là tốt. Từ khi muốn thêm CDO chính họ đã đặt chân mình vào cảnh khủng hoảng tín dụng.

Thở dài một hơi việc này bây giờ mới hiểu được tại sao. Với những CDO có được ngân hàng hẳn lại phải chịu thua lỗ nặng nhất. Hẳn đi đầu việc yêu cầu thêm CDO cũng là do quyết định của cả hội đồng. Đem nhưng thứ đó mua về cũng khiến công ty rơi vào hố sâu.

- Xem ra ngài Grubel lúc này hiểu tại sao các ông lại bị ảnh hưởng nghiêm trọng về vấn đề khủng hoảng tín dụng rồi nhỉ. Chính xác những gì ông đang nghi. Các ngân hàng đầu tư nào chịu bỏ qua món hời lớn. Họ hạ thấp chuẩn không cần tiền thu nhập, không cần đặt cọc chẳng cần gì cả. Vì nếu những người mua nhà không chi trả được thì nhà cho thuê có thể lấy lại nhà. Mà giá nhà lại luôn tăng việc này chẳng ảnh hưởng gì hết. Và đó chính xác là những gì họ đã làm.

- Thật bên đó họ lại làm như thế. Tại sao những CDO lại được đánh giá AAA chứ. nếu người mua nhà bên đó không đủ tiêu chuẩn thứ này là rủi ro. Một trái bom nổ chậm họ làm như vậy được sao.

Simon nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng giận người thốt lên. Bởi những thứ này đúng là không thể nào diễn ra được. Nếu không chứng minh thu nhập, không đặt cọc tiền mua nhà, không có bất cứ trách nhiệm nào liên quan. Những người không đủ khả năng chi trả vẫn có thể mua được nhà thì như thế chẳng khác nào đẩy quả bom nổ chậm vào tay những người đầu tư như công ty của họ.

- Các ông không thể biết được những gì với việc làm của đồng tiền có thể à. Họ lại tiếp tục như thế đưa những gia đình dưới chuẩn có được nhà ở. Và lại tiếp tục biến hóa một đồng giấy cầm cố tài sản thành CDO và bán

cho các nhà đầu tư muốn nhiều hơn là các ông. Và họ thì kiếm được tiền còn trái bom kia được giao lại cho các ông mà họ không ảnh hưởng gì.

Grubel sau một lúc im lặng cũng bức rức khó chịu lên tiếng nói bởi đây là sự thật mà Thiếu Kiệt đã cho hắn thấy. Cái mớ hỗn độn của khủng hoảng tài chính tín dụng này là do những người muốn tiền của nước mỹ gây nên.

- Thế thì tôi đã hiểu chẳng ngạc nhiên khi chủ sở hữu nhà lại từ bỏ việc trả tiền. Vấn đề này tác động dây chuyền đến ngân hàng đầu tư. Lúc này chúng tôi cũng đã biết vấn đề và không mua những CDO này nữa. Và như thế cũng là lúc châm ngòi cho việc khủng hoảng tín dụng. Nhưng tôi không hiểu tại sao những CDO vốn an toàn lúc đầu họ lại từ bỏ luôn cả việc sở hữu nhà.

Thiếu Kiệt đang uống vào một ngụm nước cũng mém bị sặc nhìn Grubel lắc đầu nói.

- Tôi hiểu đấy. Những CDO ban đầu của ông họ mua nhà giá thành lúc đó ví dụ là 300 ngàn đi. Bỗng nhiên những người hàng xóm từ bỏ việc sở hữu nhà do không đủ chi trả. Ngân hàng đầu tư bây giờ chỉ còn sở hữu là nhà ở mà không phải là dòng tiền đổ về. họ càng rao bán giá nhà càng giảm. Vậy thì những người mua nhà lúc đầu họ cần tốn khoảng tiền 300 ngàn đều mua lại căn nhà với giá trị 90 ngàn lúc thời điểm này nữa không? Từ bỏ là chắc chắn rồi họ đâu phải người ngu bỏ ra 10 cho mỗi một năm khi mà họ có thể bỏ ra 3 ngàn cho một năm để đổi lấy 30 năm của căn nhà.

Simon lúc này suy ngẫm một lúc rồi mới thở dài hắn hiểu những gì Thiếu Kiệt đưa ra bây giờ là hoàn toàn chính xác trong khung cảnh đó. Dù cho Ngân Hàng đầu tư có muốn bán đi những CDO đó nhưng không ai thèm mua bởi vì không chỉ họ.

Mà nhiều ngân hàng đầu tư như thế đều ôm cho mình một quả bom nổ chậm. Họ mượn bàng ty đô la cho việc này và không thể chi trả. Rồi cái kết đi đến việc phá sản kèm theo sự đóng băng của nên tài chính.

Mô phỏng lại những gì Thiếu Kiệt vừa nói ngay cả Grubel và Simon đều nhận thấy rằng chính lòng tham muốn có càng nhiều hơn CDO của các nhà đầu tư. Dẫn đến lòng tham của các ngân hàng đầu tư. Họ làm ra những khoản tín dụng nợ xấu không khả năng chi trả đem tới sự khủng hoảng tín dụng.

- tôi nghĩ các ông có thể khởi kiện được rồi đấy. Nơi nào đánh giá tín dụng AAA thì các ông có thể khởi kiện biết đâu có thể thu lại được chút tiền. Nhưng thời điểm này là không được. Có thể qua một năm nữa khi tình hình tài chính ổn định trở lại.

Grubel với Simon lúc này cũng gật đầu Vì những CDO của họ thông qua đánh giá của các tập đoàn tài chính mới mua về. Việc CDO có vấn đề có thể khởi kiện những tập đoàn tài chính đó. Với điều kiện họ phải phục hồi lại tài chính vốn có. Như thế mới không gây xáo trộn trong tâm điểm tài chính hiện tại.

- Việc này chúng tôi sẽ cất nhắc vì đa số nhưng CDO chúng tôi mua dựa trên đánh giá của Goldman Sachs việc này sau khi chúng tôi thảo luận với các bên liên quan sẽ đưa ra ủy ban chứng khoán mỹ. Nhưng qua việc này cho thấy cậu hiểu rất rõ về kinh tế. Cậu có dự định bước vào lĩnh vực này không nếu có. Tôi sẽ đề xuất với ngân hàng việc đưa cậu trở thành người tư vấn tài chính bên công ty chúng tôi.

Qua buổi nói chuyện này với Thiếu Kiệt Grubel cũng không ngại đưa ra một lời mời cho hắn. Vì với những kiến thức và tầm nhìn của Thiếu Kiệt hắn có thể trở thành người hoạch định chiến lược cho một ngân hàng vốn có để được bước xa hơn.

- Thôi tôi không thích việc này cho lắm. Chỉ đơn giản tôi thích tiềm hiệu và làm kinh doanh của tôi hơn là làm tài chính kinh tế theo cách của các ông.

Thiếu Kiệt hẳn sẽ không đại gì chui đầu vào một nơi lúc nào cũng có thể nguy hiểm cho mình. Hơn ai hết hẳn hiểu sau này không ít lần UBS gặp phải vấn đề mà nếu ở cương vị một người hoạch định tài chính chiến lược cho công ty này. Thì đây là một sự phiền phức không hề nhỏ.

- Các ông đã có số tài khoản của tôi rồi đi. Hi vọng những gì vừa nói với các ông trị giá 100 ngàn đô nhỉ. Còn đây là số điện thoại và hộp thư của tôi nếu sau này có vấn đề gì cần tư vấn tôi có thể giúp nhưng tôi sẽ không trở thành một người của công ty các ông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 311: Hỏi Chuyện

Thiếu Kiệt lúc này đứng lên để lại trên bàn một tấm danh thiếp của mình. Rồi khoác lên người cái áo khoát rời đi. Hai người Grubel và Simon nhìn vào tấm danh thiếp trên bàn.

Cùng nhìn nhau thở dài Simon lúc này mới nói với Grubel

- Xem ra chúng ta sắp sửa thấy được một người trẻ tuổi bước lên trên bảng forex rồi. Cậu ta còn nhỏ tuổi như thế mà có con mắt nhìn vào sự kiên kinh tế toàn cầu như vậy không biết sau này trưởng thành phải đến mức độ nào nữa.

- Người dân châu á ai cũng có sự thông minh cho riêng mình lần này chúng ta được chùng kiến thêm một người nữa. Cứ để danh sách của cậu ta vào những người cần liên lạc. Sau này biết đâu lại cần thiết. Cậu ta không muốn trở thành người tư vấn mang danh nghĩa công ty bởi cậu ta không muốn sự ràng buộc. Về cứ thêm vào cho cậu ta 100 ngàn đi. Việc này chúng ta nên làm giữ mối quan hệ sau này còn nhờ cậu ta giúp cho những việc khác nữa.

Sau khi trả lời Simon, Grubel cũng nói ra những gì mình nghĩ. vì chỉ có như thế mới giải thích tại sao Thiếu Kiệt lại để một lời ngỏ cho mình. Dù không muốn trở thành nhân viên của ngân hàng nhưng Grubel đều biết những người kinh doanh không muốn làm việc dưới bất cứ ai.

Lắc đầu cảm thán về những gì được biết còn quá ít ỏi. Simon như thấy được rằng ngay cả Grubel một người bước từ lĩnh vực tài chính cũng có đánh giá cao đối với Thiếu Kiệt thì chắc chắn giữ lại một mối liên hệ với hắn là điều cần thiết.

Thường là họ sẽ tự làm hoặc nếu không đủ điều kiện họ sẽ hợp tác. Mà đây đã nói lên tính cách đó của Thiếu Kiệt hẳn không muốn lệ thuộc vào những gì người khác sắp xếp.

Thiếu Kiệt rời đi trên taxi không khó để hẳn có thể quay về khách sạn của mình. Hà Vi với Nhã Oanh lúc này bồn chồn lo lắng đi tới đi lui trong phòng.

Khi cánh cửa được mở ra cả hai người thấy Thiếu Kiệt lúc này mới cảm thấy như được nhẹ nhõm. Hà Vi lúc này mới hướng Thiếu Kiệt hỏi hẳn.

- Có chuyện gì không Thiếu Kiệt. Anh làm hai người bọn em lo quá. Hai người họ giữ anh lại nói chuyện gì thế.

Thấy hai người trầm trọng lo lắng Thiếu Kiệt cũng trấn an. Dù sao lần này chuyện Grubel với Simon bất ngờ hỏi hẳn về nguyên nhân khủng hoảng tín dụng cũng làm hẳn hồi hộp ngay lúc đầu.

- Chuyện này không có gì hết. Chủ yếu họ cần anh góp ý đôi chút nhưng chắc những món tiền vào tài khoản sau này của mình được minh bạch hơn. Vì trong đó có cả tiền tư vấn của họ sẽ trả vào. Nếu mà họ cũng gửi vào thì số tiền sau nay của mình kiếm được sẽ tương đối an toàn. Hai người cũng đừng lo lắng qua chuyện qua rồi không có việc gì phải lo nữa hết.

Nhã Oanh lúc này mới ngồi xuống giường thở phào một hơi. Cô cũng lo lắng không kém khi thấy cả hai người của ngân hàng bỗng nhiên giữ Thiếu Kiệt lại. Giờ nghe được hai người đó cần nói chuyện với Thiếu Kiệt lại còn gửi tiền vào tài khoản cho hẳn thì mới an tâm.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc việc gì mà Thiếu Kiệt giúp cho những người ở Ngân Hàng để họ có thể gửi tiền vào tài khoản của Thiếu Kiệt nên hỏi.

- Ủa Thiếu Kiệt cậu làm gì mà khiến những người đó gửi tiền cho cậu thế? Chỉ là buổi nói chuyện thôi họ cũng phải gửi tiền nữa à.

- Ừ vừa rồi mình giúp họ giải quyết một vấn đề phiền toái của họ. Việc giải đáp một thắc mắc hay đưa ra một chỉ dẫn trong ngành tài chính cũng có được một khoản thu nhập từ việc đưa ra chỉ dẫn đó. Người ta gọi đó là tư vấn tài chính. Những người tư vấn đó cũng giống như anh hôm nay đưa ra một cách giải quyết hoặc định hướng hoặc là giải đáp một vấn đề mà những người đó không giải đáp được. Họ sẽ giải quyết được vấn đề còn anh thì nhận được tiền. Và số tiền này cũng không nhỏ. Anh giúp họ lần này không ít nói chung trong cái rủi có cái may. Được thêm 100 ngàn đô.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói ra những việc như thế, Cũng ngạc nhiên bởi trong nước hầu như cô chưa thấy được loại hình này. Đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến việc nói chuyện và đưa ra những kế hoạch hoặc giải đáp thắc mắc lại có thể kiếm được nhiều tiền đến như thế.

- Ấy Thiếu Kiệt như thế sau nay tài khoản của bạn ở đó không phải lo vấn đề liên quan đến những thứ tiền được chuyển đến rồi.

- Trước mắt thì như vậy. Nếu như anh dự đoán không lầm một khi tiền vào tài khoản sẽ định danh là số tiền tư vấn cho ngân hàng. Như thế trên danh nghĩa đây là tài khoản của một người thuộc lĩnh vực tư vấn kinh tế. Mà nếu tài khoản có nhận nhiều tiền từ nhiều người cũng không thể nói được.

Thiếu Kiệt từ lúc bắt đầu nghe nói đến số tiền sẽ nhận được từ Grubel cũng đã suy nghĩ vấn đề này. Hắn thấy chỉ cần mình vận dụng kiến thức biết được. Đưa ra nguyên nhân tại sao họ lại bị vấn đề đó, Thu về khoảng tiền hợp pháp và lại được bảo chứng từ chính những người trong ngân hàng. Mà ở đây cấp bậc đó không nhỏ. Một vị giám đốc điều hành cũng đủ khiến Tài khoản của hắn bị loại khỏi vòng nghi ngờ.

Nếu có điều tra đến thì chắc chắn Grubel sẽ là người phải đứng ra xác nhận tài khoản cho hắn. Bởi nếu muốn giữ mối quan hệ với một người tư vấn tài chính có thể đưa ra được những gì cần thiết thì bản thân Grubel phải làm được điều này.

Dù cho hắn đang rút lấy tiền tài khoản của ngân hàng và chính chế độ bảo hiểm của ngân hàng đã mua đổi với những công ty tài chính thì món tiền bị mất sẽ được giữ bí mật hoặc là do công ty bảo hiểm công khai.

- Thôi chuyện này xong rồi mau chóng rời khỏi đây đi mình thấy như vậy là tốt nhất lại an tâm nữa.

Nhã Oanh lúc này đưa ra suy nghĩ của mình. Theo cô thấy hiện tại không cần ở lại đây nữa càng rời đi sớm bao nhiêu hay bấy nhiêu. Dù sao Thiếu Kiệt cũng đã có được những gì hắn muốn còn những thứ tiền sẽ đổ về tài khoản của Thiếu Kiệt thì ở đâu hắn cũng thao tác được.

- Chuyện này không phải vội. Nếu bây giờ rời đi qua sớm chắc chắn họ sẽ nghĩ ngờ không nhỏ. Mình vừa đến đây chưa tới vài ngày cầm ngay cái tài khoản rời rời đi thì có thể dẫn đến sự chú ý không cần thiết.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy Nhã Oanh bây giờ mà mình rời đi chẳng khác nào chứng minh Thiếu Kiệt dùng virus lấy tiền họ sao. Cứ ở lại sẵn mình đi chơi vài vòng như thế sẽ đỡ bị mọi người chú ý hơn.

Hà Vi cũng khuyên Nhã Oanh vì cô cũng hiểu đây là thời điểm nhạy cảm mọi hành động của họ thời điểm này nếu có điều gì đó trái với hoạt động bình thường một chút cũng ảnh hưởng không nhỏ.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên. Nhìn dãy số lạ trong điện thoại Thiếu Kiệt ra hiệu cho hai người im lặng một chút. Nhận cuộc gọi bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Simon.

- Alo cậu Thiếu Kiệt đây à số tiền vừa rồi hứa với cậu đã được chuyển vào tài khoản rồi cậu có thể lên trang chủ và nhập tài khoản của mình để kiểm tra nhé.

- Ừ vậy cảm ơn nhé Simon. Hiện tại tôi đang bận có gì thì cứ liên hệ với số này. Ngay cả thư điện tử cũng được. Vì tôi có thể nhận được thư qua điện thoại bất cứ lúc nào.

Biết được tiền đã vào tài khoản của mình Thiếu Kiệt cũng chỉ để lại những câu nói ngô cho những gì sắp tới. Simon nghe thế cũng cười cười đáp lại với hắn.

- Cậu yên tâm. Việc cậu giúp cũng khiến ngân hàng cơ cấu lại các bước nên chúng tôi mới phải là người cảm ơn cậu mới đúng. Khi nào có việc gì cần ý kiến tôi sẽ liên hệ lúc đó tùy theo mức độ mà trả cho cậu với mức tương xứng thôi tôi đi họp vì việc vừa rồi đây.

Cúp máy Thiếu Kiệt mỉm cười nhìn hai người Nhã Oanh với Hà Vi. Thấy Thiếu Kiệt nói chuyện điện thoại Hà Vi cũng biết tiền đã vào tới tài khoản của Thiếu Kiệt.

Thời đại công nghệ nên chỉ cần bên ngân hàng gõ một dãy số là tiền vào đến trong tài khoản của Thiếu Kiệt mà không phải đợi chờ lâu.

- Xong rồi hả Thiếu Kiệt. Những người bên Ngân Hàng đã chuyển tiền rồi bước tiếp theo cậu sẽ làm gì.

- Hiện tại chỉ cần thêm vào số tài khoản trong hệ thống chuyển tiền của mình thôi như thế là mọi thứ sẽ xong.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa tiến về máy tính của mình. Hắn mở máy bắt đầu tập trung lấy ra số tài khoản mà mình có được đánh một dãy số. Sau đó hắn vào trang chủ của ngân hàng kiểm tra lại số tiền hiện có.

Hà Vi với Nhã Oanh thấy hấn thao tác cũng im lặng một lúc. Thiếu Kiệt lúc này cũng không quên kiểm tra lại email của mình. Bởi vì hấn không có trong nước nên mỗi ngày Ngọc Nhi đều phải điều hành thông qua việc liên hệ với Thiếu Kiệt hấn.

Nhìn qua một số tin tức đầu hấn thấy không có điều gì phải bàn. Cho đến khi đọc đến báo cáo của Trương Hạo, Thiếu Kiệt thật sự cau mày. Bởi trong thư nói rõ Hoách Nam người mà khi hấn vừa mới bước chân làm giàu. Hiện tại liên hệ thường xuyên với Trương Hạo như có điều gì đó cần thiết. Cần đợi hấn về giải quyết.

Thấy Thiếu Kiệt cau mày trầm tư Nhã Oanh mới hỏi Thiếu Kiệt vì chỉ khi nào có chuyện gì hấn mới như thế. Cả Hà Vi và cô đều như đã quen với những cái nhíu mày rồi trở lại bình thường trên khuôn mặt của hấn.

- Có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt gặp vấn đề gì à.

- Ở bên Trương Hạo xảy ra vấn đề nhưng không biết là việc gì là tốt hay là xấu thì chưa biết được. Nhưng để anh hỏi hấn thử xem.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói ra cho Nhã Oanh với Hà Vi biết vấn đề mà hấn đang gặp phải. Vì Trương Hạo hiện tại vừa chạy đi chạy lại giữa quốc gia và singapore nên mọi thứ dính dáng đến hấn có thể từ những người muốn tiếp cận mà xét về một mặt để có được mối liên hệ của Trương Hạo với Hoách Nam thì chỉ có một người có thể làm được đó là Mã Hóa Đăng.

Ý nghĩ của Thiếu Kiệt hiện nay là như thế nhưng để biết rõ Hoách Nam liên hệ với Trương Hạo mục đích như thế nào thì cần phải hỏi chính Trương Hạo mới có câu trả lời.

Bám dây số điện thoại của Trương Hạo trên màn hình điện Thoại Thiếu Kiệt cũng không quên thêm vào số mã vùng đầu ở phía trước. Như thế sẽ

kết nối cuộc gọi đến và đi thông qua chuyển vùng quốc tế đơn giản nhất.

Đợi cho bên kia vang lên một hồi chuông dài Thiếu Kiệt mới nghe được âm thanh của Trương Hạo.

- Tao nói Thiếu Kiệt mày đi bỏ tao với một đồng điện thoại người ta gọi muốn cháy máy này. Mày thì hay rồi đi du lịch với người đẹp. Máy ngày nay không ít người liên hệ. hỏi thăm về công ty ở sin đây Thiếu Kiệt.

- Ủ tao vừa mới đọc mail của Ngọc Nhi gửi. Lão Hoách Nam làm gì liên hệ với mày vậy? nếu tao đoán không lầm lão hỏi về công ty ở singapore phải không?

Thiếu Kiệt nghe Trương Hạo than vãn cũng cười nói qua điện thoại nhưng giọng thì hỏi việc công. Bởi hiện tại cái quan trọng nhất mà Thiếu Kiệt muốn biết là dựa vào điều gì Mã Hóa Đăng lại có thể móc nối với Hoách Nam.

- À lão ấy nói là con lão đang làm ở cái công ty thẩm quyền thẩm quyền gì đó muốn hợp tác với công ty ở singapore mà tao để mày về quyết định.

- Vậy là rõ rồi. Con lão chắc đang làm cho công ty tencent của cái tên Mã Hóa Đăng mà tao đã nói đấy. Cứ kéo dài thời gian đi. Khi nào tao về sẽ tin mọi người liên hệ hay công ty nào khác cũng đừng nói gì. Hoặc có thể trả lời không cần hợp tác.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ngạc nhiên. Bởi nhiều như vậy những nhà muốn đầu tư nhưng Thiếu Kiệt lại từ chối. Nhưng Thiếu Kiệt đã quyết định như thế hẳn sẽ làm theo. Vì nếu trả lời như vậy hẳn cũng đỡ bị làm phiền. Chợt nhớ ra điều gì Thiếu Kiệt mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ấy mày lấy tiền chưa bên sin cần triển khai máy chủ rồi đấy. Chu Tường nói nếu không kịp thì qua tết cũng được.

- Được rồi. Nhưng hiện tại vẫn chưa cố định phải mấy ngày nữa mới biết con số chính xác là bao nhiêu.

Dù hẳn biết rằng chuyến đi này của Thiếu Kiệt là đem tiền về nhưng số tiền là bao nhiêu hẳn chưa thể biết nên Trương Hạo tò mò hỏi.

- Mà mày kiếm được bao nhiêu rồi nhắm đủ không? nếu không đủ thì gọi thêm người hợp tác cũng không sao mà.

- Yên tâm số tiền dư sức làm. Hiện tại là hơn 100 tỷ đi con số này mấy ngày tới sẽ tăng nhưng tăng bao nhiêu thì chưa biết. Còn những việc khác thì cứ để Ngọc Nhi ở nhà giải quyết. Mày báo với Chu Tường việc này. Cứ phóng tay mà làm bên này tao lo tiền là được.

Thiếu Kiệt cũng sợ Chu Tường bị gò bó về kinh phí nên mới nói với Trương Hạo để hẳn chuyên lời cho Chu Tường biết. Vì Thiếu Kiệt hiểu nếu những ngày đầu lập một công ty chỉ với việc bị gò bó kinh phí để xây dựng nền móng vững chắc sau này sẽ kéo theo nhiều vấn đề liên quan khác.

Mà Muốn khắc phục những việc này càng tốn kém hơn là việc lúc đầu chi ra. Còn Thiếu Kiệt hẳn lại không muốn thấy sau này vì những gì mới đầu xây dựng thiếu kinh phí mà Chu Tường phải đi sửa chữa sai lầm.

- Được rồi tao sẽ chuyên lời với Chu Tường. Việc ở công ty hầu như đi vào quỹ đạo hết rồi Ngọc Nhi quản lý cũng tương đối không xảy ra chuyện gì cứ an tâm đi ở đây có những người đủ để chống đỡ một thời gian rồi. Có số tiền kia của mày thì mọi người ở đây chắc cũng làm được nhiều việc hơn. Cứ lo kiếm tiền đi chừng nào muốn về thì về.

- Mày lúc đầu còn mắng tao đi du lịch bỏ bê giờ lại khuyến khích tao ở lâu là sao. muốn chết à, mà biết là việc đi lần này là bất đắc dĩ lắm nếu

không có lần này đúng thật là bết tắc đấy. Thôi tao chỉ gọi về hỏi thăm vậy thôi. Điện thoại đường dài tốn tiền lắm thôi tao cúp máy đây.

Thiếu Kiệt vừa cúp máy vừa lắc đầu Trương Hạo tính tình vẫn vậy cứ như con nít thay đổi liên tục. Nhưng dù sao đó cũng đã là cá tính của tên này rồi nên hẳn cũng không nói được gì,

Dù sao lần này thu hoạch không nhỏ. Nếu hẳn không động tay động chân một chút thì chí ít tiền đem về từ hai tài khoản của Hoàng Chi Kim và Hoàng Chí Hùng cũng đủ cho hẳn xoay sở.

- Thôi tạm thời ngày mai lên lịch đi chơi vài vòng đến vài ngày sau thì sắp xếp lại. Trước mắt dành khoản thời gian này đánh ta cái gọi là sự nghỉ ngơi đã. Hai người chọn địa điểm đi du lịch đi.

Thiếu Kiệt nói ra những lời này làm cả hai đều vui vẻ dù sao mấy ngày nay cả hai người đều bị ngò bó trong khách sạn hoặc chỉ đi vài vòng gần đây cũng không thực sự đến đâu. Giờ thấy Thiếu Kiệt nói lên lịch đi chơi thì cả hai đều hứng thú và tìm cho mình những địa điểm đáng đến trong bảng giới thiệu của khách sạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 312: Bị Theo Dõi

Những ngày sau đó tuy đơn thuần vẫn ở tại Thụy Sĩ nhưng với những gì đang diễn ra âm thầm trong không khí lễ hội của một ngày giáng sinh đúng nghĩa. Mọi thứ được trang hoàng lộng lẫy trên nền tuyết trắng xóa của vùng đất Châu Âu.

Hôm nay ngày sinh nhật của Nhã Oanh cũng chính là ngày giáng sinh. Vì thời gian chênh lệch với nhau. Nên Thiếu Kiệt quyết định làm một điều mà hẳn thật sự thấy cần thiết. Dù sao hẳn cũng đã ở đây những ba ngày hơn.

Và ngày giáng sinh như thế này không nơi nào có thể bằng với vùng đất thành vatican nơi mà Thiếu Kiệt đã định sẵn là sẽ tới đó. Ngay đúng vào ngày sinh nhật của cô bạn gái để cô trải nghiệm hết được cái ngày của chúa sinh ra đời mọi người đều chúc mừng về ngày sinh nhật của mình.

Ca ba người lên chuyến bay từ Thụy Sĩ đến rome thăm thành phố đấu trường la mã và đến tòa thánh vatican trong một tua du lịch ba ngày. Và trong khí đó hẳn đã nói với những người trong đoàn rằng ngày giáng sinh cũng là ngày sinh nhật của Nhã Oanh.

Hẳn thêm vào dịch vụ bổ sung trong tour là sẽ tổ chức sinh nhật ngay sau khi đức giáo hoàng làm lễ tại quản trường tòa thánh và chi phí phát sinh hẳn sẽ chịu.

Cả hai người Hà Vi với Nhã Oanh đều không biết rằng Thiếu Kiệt đã làm những điều đó. Hơn ai hết hẳn hiểu hai người tuy với danh nghĩa là đi du lịch nhưng thật chất cũng không được như những gì người ta thường thấy ở một cuộc du lịch giải trí mà phải làm những việc hậu cần cho hẳn nhiều hơn là đi chơi.

Thiếu Kiệt cùng hai người đến với Vatican theo đoàn du lịch mọi người trong xe hầu như đã biết sẽ có một dịch vụ riêng dành cho Nhã Oanh nhưng ai cũng cố giữ bí mật.

Ngày hôm đó nhiều người quan tâm Nhã Oanh hơn làm cho cô cảm thấy lạ duy chỉ cá Thiếu Kiệt là biết vì sao. Cô cũng thắc mắc tại sao mình lại được ưu ái trong đoàn dù cho có rất nhiều người đi cùng nhưng khi đến toàn thánh lần này cô lại được miễn phí tất cả các dịch vụ đi kèm.

Từ những thứ như thế Nhã Oanh không khỏi nghi ngờ nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Hôm nay mọi người hơi lạ khác với những gì ở rome việc đi tham quan và mua sắm theo đoàn tuy thú vị nhưng hôm nay lại có cảm giác như rất khác hay sao ấy Thiếu Kiệt.

- Có gì đâu. Người ta quan tâm em cũng thắc mắc không quan tâm thì người ta làm du lịch cũng không ổn à. Chẳng có chuyện gì đâu lát tối nay đi xem lễ giáng sinh của đức giáo hoàng rất thú vị à.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng không biết nói gì hơn dù sao thì đúng là làm du lịch với khách hàng của mình người ta quan tâm cũng là việc nên làm. Hà Vi thì không hỏi trực tiếp Thiếu Kiệt mà kéo hẳn ra một bên khi Nhã Oanh không chú ý.

- Anh định tạo bất ngờ cho sinh nhật của Nhã Oanh à. Em hỏi được rồi nhé hôm nay khi buổi làm lễ kết thúc cũng là lúc Bánh kem sinh nhật của Nhã Oanh được đem ra ngay trên quảng trường thánh San Pietro. Anh đừng nói là không phải đi.

- Ấy em nhỏ nhỏ một chút. Nhã Oanh nghe thấy bây giờ. Nhã Oanh đi theo anh sinh nhật bạn gái mình anh phải làm tươm tất một chút với lại đây

là lần đầu tiên sinh nhật của cô ấy phải xa nhà mà. Chỉ cần như thế anh bỏ tiền ra làm điều này anh thấy là cần nên làm. Nên đến lúc đó cứ để cho toàn thế giới cùng chúc mừng ngày sinh nhật của Nhã Oanh đi.

Hà Vi lúc này lườm lấy Thiếu Kiệt một chút rồi giọng như ghen tị với ngày sinh của Nhã Oanh đơn giản vì cô không sinh ra trong một ngày mà cả thế giới đều phải biết. và hơn 30 Phần trăm số người của thế giới.

- Em thấy anh lợi dụng cơ hội hơi bị nhiều đấy người ta ăn giáng sinh là do đạo thiên chúa của họ anh đem gộp cả sinh nhật của Nhã Oanh vào còn làm giữa quảng trường San Pietro nơi mà các giao đồ đổ về chờ đợi khoảnh khắc đó. Người ta mà biết Nhã Oanh không theo thiên chúa giáo thì em không biết anh phải làm ra sao đấy.

- Theo anh thì chuyện này chẳng có gì to tát cả. Thiên Chúa đạo phật hay những đạo giáo khác đều chỉ muốn con người ta hướng thiện. Có đạo nào hướng người khác đi làm ác đâu. Quan trọng là mỗi người được sinh ra đều mang tâm thân trần rụi họ sống trên đời chỉ với mục đích của tạo hóa. Khi chết đi những gì còn để lại là sự tiếc thương của những người xung quanh. Hoặc có chăng là sự căm ghét của mọi người. Quan trọng là mình sống như thế nào thôi.

Bản thân Thiếu Kiệt không thể lý giải hết những điều tâm linh hoặc những truyền thuyết được ghi chép lại nhưng hẳn chắc chắn một điều không một tôn giáo nào có thể hướng con người đến cái ác, Chỉ với những phần tử tôn sùng về đạo của mình thái quá mới đem lại cho họ một sự mù quáng về cái chết của chính mình sẽ làm thay đổi thế giới điển hình như những phần tử ô nhiễm tự sát mới làm được điều đó.

Mà Việc hẳn được sống lại nếu sự thật này được nói ra thì biết bao nhiêu thắc mắc của nhà khoa học hiện đại. Những vấn đề tưởng chừng như viễn tưởng lại luôn tồn tại thì sự việc của hẳn họ sẽ giải thích ra sao.

- Ấy hai người nói chuyện gì thế? Thiếu Kiệt lại đây xem này.

Tiếng gọi của Nhã Oanh làm cho hai người trở lại với vẻ bình thường như chưa có việc gì xảy ra thời điểm nay bên ngoài quảng trường San Pietro đã nhộn nhịp tấp nập khá nhiều người qua lại. Khung cảnh của những kiến trúc cổ được hiện đại vẫn mang trên mình một cái không khí vốn có của nó hàng nghìn người mỗi năm đổ về đây chỉ để tham quan một lần nơi mà tất cả những người theo đạo thiên chúa giáo đều muốn đến.

- Có cái gì mà em gọi thế đâu có cái gì xem đâu.

Thiếu Kiệt vừa đến bên cạnh Nhã Oanh vừa nhìn giáo dật xung quanh như đang muốn tìm thấy một cái gì đó thú vị mà cô muốn cho cả hai người xem. Đứng trước một tiệm may trang phục Nhã Oanh mới lấy tay chỉ vào những trang phục đang trang trí trước cửa tiệm nói.

- Thiếu Kiệt anh xem người hướng dẫn viên du lịch nói đây là trang phục của đức giáo hoàng đấy. Và nơi đây là nơi chuyên cung cấp trang phục của đức giáo hoàng đấy. Nhìn đẹp không nghe nói những khuy áo được làm bằng vàng thật luôn.

Lúc này Thiếu Kiệt mới biết Nhã Oanh muốn cho cả hai người biết điều gì nhìn vào ba bộ trang phục được đặt bên trong thông qua tấm kính bên ngoài Thiếu Kiệt không khó nhận ra được những trang phục này dành cho ai.

Lùi lại bước chân ra khỏi tầm thảm xanh của cửa tiệm và hai cây thông đơn giản trang trí phía trước Thiếu Kiệt nhìn lên tấm bản hiệu được ghi trên cửa tiệm của nơi này Gammarelli. Nhìn qua nhưng bộ trang phục qua tấm kính cũng đủ để thấy được nét tỉ mỉ mà một bộ trang phục được may bằng tay làm nên.

- Người ta làm bằng vàng với nút áo cũng là chuyện đương nhiên mà. Đức giáo hoàng là đại diện cho toàn bộ những người theo đạo thiên chúa. Quân áo của đức giáo hoàng phải khác chứ.

- Mà cũng ngộ nhỉ Thiếu Kiệt tại sao cùng là ở rome mà muốn vào địa phận vatican lại phải có xác minh hộ chiếu nữa thế Thiếu Kiệt. Mình thấy nơi đây cũng không lớn lắm người hướng dẫn viên nói vatican là một quốc gia riêng biệt luôn đấy.

Nhã Oanh lúc này mới nói ra thắc mắc của mình với Thiếu Kiệt vì khi bước vào nơi đây tuy không khác khe nhưng nó phải trải qua sự đồng ý về hộ chiếu du lịch mà trước đó cả đoàn đều phải làm trong đó có cả Thiếu Kiệt.

- Vấn đề này áy hả. Thì nó là một quốc gia riêng biệt mà tại nơi này đức giáo hoàng là người lãnh đạo cao nhất. Và đây cũng là nơi được thế giới công nhận là quốc gia có nền độc lập nhỏ nhất về góc độ diện tích và dân số. vì chỉ có 840 người có quốc tịch vatican hầu hết là những hồng y và đức giáo hoàng nhưng mà hộ chiếu của đức giáo hoàng có quyền hành lắm đấy hai cô nương.. Nó được xét duyệt hết trên tất cả quốc gia như là hộ chiếu của tổng thống vậy.

Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cô không hiểu sao người ta lại có thể thành lập một đất nước chỉ với 840 người. Mà chỉ với hộ chiếu của một đức giáo hoàng lại có thể quyền lực như cả tổng thống thì đó là điều cô không ngờ được.

- Áy 840 người không có quân đội thì tại sao lại quyền lực nhất được. Anh nói phi lý, Nếu như thế giáo hoàng chẳng khác nào một vị vua trong cái tòa thánh này hay sao. Như thế ai lên làm giáo hoàng thì được hưởng nhiều thứ mà người thường không thể thấy rồi.

- Thôi đi cô nương không đơn giản phải có quân đội đâu. Quân đội thì chắc chắn sẽ có chỉ là họ được dùng riêng cho tòa thánh thôi. Còn vì sao quyền lực thì em thử sở hữu hơn 30 phần trăm người theo đạo thiên chúa sẽ thấy. Nước nào muốn đụng đến bị dìm chết ngay. Còn trở thành đức giáo hoàng không phải muốn là làm được đâu hai cô à.

Thiếu Kiệt vừa đi vừa nói. Vì hẳn thấy hai người có đôi khi lại đưa ra những câu hỏi hết sức là không hợp lẽ thường. Ngay cả tổng thống họ còn tranh thủ cả việc ủng hộ của đức giáo hoàng gặp gỡ đức giáo hoàng xem như có được một chút gì đó ảnh hưởng trên những sự kiện chính trị của mình.

Không ai dại gì mà đi dây vào nơi này. Vì nếu đã không được lòng vatican thì có thể rất nhiều lá phiếu của cử tri bầu chọn xựt giảm nghiêm trọng dù cho vatican không bao giờ dính dáng đến chính trị.

- Anh cứ nói thế 840 người đó chỉ cần một người lên làm giáo hoàng là được chứ gì em thấy là gì đến nỗi nghe nói người ta bầu chọn mà chỉ cần họ bầu cho mình thì mình sẽ lên làm giáo hoàng thôi.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói như thế cũng bó tay thở dài. Thấy cô nàng hôm nay đưa ra một cái thuyết âm mưu khủng bố biết chừng nào. Bởi cô nàng đơn giản hiểu rằng chỉ cần 840 người này bầu cho một người là người đó sẽ thành giáo hoàng như thật sự không đơn giản như Nhã Oanh nghĩ cái ghế của Giáo Hoàng là vĩnh viễn trừ khi nào người đó chết đi họ sẽ bầu một người khác lên thay thế mà quá trình này cả thế giới đều nhìn vào nơi đây.

- Thôi không đơn giản như hai người nghĩ đâu. Nó nhiều công đoạn lắm chỉ cần biết được như thế là đủ rồi.

Lúc này người hướng dẫn viên đi đầu mới dừng lại đứng đợi ba người vì trong hành trình đã nói hôm nay mọi người sẽ cùng nhau xem làm lễ giáng

sinh tại quảng trường San Pietro.

Từng dòng người nối tiếp nhau đứng trước quảng trường chờ đợi thời khắc quan trọng của việc sắp diễn ra. Ai nấy đều đang tràn ngập sự hồ hởi và vui vẻ. Ngay lúc này đây Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ với hắn.

- Hình như mấy ngày nay bọn mình bị theo dõi hay sao ấy Thiếu Kiệt

Lời nói của Hà Vi làm cho tâm trí đang thả lỏng của Thiếu Kiệt căng thẳng. Hắn không giám cử động gì khác vừa nhìn về hướng màn hình đang chiếu những hình ảnh của đức giáo hoàn bước vào thánh đường là lễ va đáp lại Hà Vi.

- Em chắc không thể có khi nào là người của ông em điều đi theo chúng ta không?

- Điều này em không dám chắc lắm nhưng với sự hiện diện của nhóm người này em nghĩ có khả năng bởi em gặp họ ở Thụy sỹ tới milan rồi hiện tại ở đây Tuy mỗi lần đều là dưới cái nhìn bao quát lấy chúng ta tuy không ảnh hưởng gì đến nhưng rất có thể mình là tầm ngắm của họ. Còn người của ông thì là cái anh chàng châu á kia kia anh ta chỉ đi theo bọn mình và cũng đăng ký trong đoàn luôn.

Vừa nói Nhã Oanh vừa đưa ánh mắt về một người châu á trong đoàn mà Thiếu Kiệt thấy rõ. Anh ta tuy chỉ đi theo họ cùng một chuyến tham quan từ Thụy sỹ milan đến đây nhưng hoàn toàn không cần phải thần bí.

- Những người em nói hiện tại đang ở đâu anh chưa nhận diện được. Hiện tại đã đến lúc này rồi thì chỉ còn hoạt động theo bình thường sẽ diễn ra nhưng mà đề phòng một chút.

- Tổng cộng có bốn người một người khoác áo nâu xám gần đài phun nước. Hai người ở ngay góc bốn giờ khoác áo đen giày quân nhân còn một người nữa sau lưng chúng ta. Hiện tại chưa biết được là người của ai và đối với chúng ta có ý nghĩ gì nhưng họ theo mình mấy ngày nay em cũng có đôi lúc thấy nhưng không nghĩ đến.

Nghe được lời Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng trầm mặc nếu nói virus hẳn bị phát hiện thì cả ba người sẽ không được ung dung như vậy còn nếu nói là người của Hà Thúc thì đây lại là không đúng. Bởi người của ông mình Hà Vi đã chỉ rõ ràng trước mắt.

- Hiện tại những người đó chưa biết mục đích gì. Của thế lực nào thì không thể nắm chắc cũng có thể họ làm một bên của an ninh nào đó. Cứ dựa theo tình hình nếu được tiếp xúc với họ tìm ra nguyên nhân. Nếu có bất cứ động thái nào bị nghi ngờ họ sẽ triển khai hành động. Ở chỗ này cho dù họ muốn làm gì cũng là không được đâu.

Thiếu Kiệt đem tình hình đánh giá sơ lược. Theo hẳn thấy dù cho hiện tại những người kia cũng không dám động thủ vì những điểm nhạy cảm ở trên vùng đất này. Lại ngay đúng thời điểm giáng sinh rất dễ dẫn đến nhiều thứ trên chính trường quốc tế mà tất cả những thế lực các quốc gia đều không muốn thấy điều này.

- Lát nữa đợi cho kết thúc buổi làm lễ anh sẽ thử đi kiểm tra có gì em bảo vệ Nhã Oanh. Trước mắt cứ để mọi người chúc mừng sinh nhật Nhã Oanh anh sẽ có cách để tiếp xúc bọn họ.

Suy nghĩ một điều gì đó Thiếu Kiệt mới nói nhỏ với Nhã Oanh. Nghe Thiếu Kiệt nói sẽ tự mình đi kiểm tra Hà Vi cũng trừng mắt một lúc. Nhưng cũng hiểu điều Thiếu Kiệt nói là hoàn toàn chính xác ở đây hẳn có thể kiểm tra được vì những người kia có thể sẽ không dám đụng chuyện ở tại quốc gia nhỏ nhưng đủ uy hiếp nhiều thế lực này.

Cả hai người âm thầm tiến đến bên cạnh Nhã Oanh, Thấy hai người đứng cạnh đưng trúng mình Nhã Oanh cũng giạt mình nhìn qua. Cô nãy giờ chăm chú từng bước từng bước những gì trên màn hình máy chiếu của thánh đường mà nhập tâm bởi trong thánh đường đó chỉ qua với hình ảnh như nó rất đẹp những kiến trúc, Những con người cấp bậc cao của những quốc gia đều tập trung tại đại thánh đường này ngay thời điểm đức giáo hoàng làm lễ.

Nhã Oanh vô tư không biết rằng sắp có chuyện diễn ra đến với mình mà hướng Thiếu Kiệt ngô nghê hỏi.

- Thiếu Kiệt sao những người trong đó, Mỗi người có một trang phục khác nhau vậy không phải mọi người đều mặc những bộ áo trắng giống như ở tiệm bán đồ kia sao. Trong này có người mặc áo đen người mặc áo đỏ nữa thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 313: Yêu Thế

Nghe lời của Nhã Oanh nói Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười. Bởi vì thói quen nên Cô nói chuyện với hắn cùng Hà Vi bằng ngôn ngữ quốc gia nếu mà nói bằng tiếng anh thông dụng có thể kéo đến một tràng ánh mắt giết người.

Dù trong lúc này đây cả Thiếu Kiệt và Hà Vi đều đang lo lắng việc để đối phó với những chuyện sắp tới dù không biết những người kia là thế lực nào.

Nhưng giờ muốn mọi việc diễn ra bình thường Thiếu Kiệt cũng phải để Nhã Oanh không phải lo lắng. Nhìn Nhã Oanh đang chăm chú theo dõi màn hình chiếu việc làm lễ Thiếu Kiệt mới nói.

- Em thấy người đang cầm chiếc đèn có khói tỏa ra đưa lên tượng của đứa bé đó là đức giáo hoàng phía sau là những Hồng y việc này phân biệt qua các màu sắc áo của những đó đang mặc.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn qua màn hình đang trực tiếp những gì được trực tiếp từ trong thánh đường ra phía bên ngoài. Nhã Oanh lúc này mới gật gù một lúc nhưng chợt nhớ điều gì mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa em thấy trong nước mình những cha xứ thường hay mặc áo khoát đen hoặc khi nào vào nhà thờ mới mặc áo màu. Như thế thì làm sao biết được cấp bậc của những người ở nhà thờ với ở đây.

- Ấy vấn đề này anh cũng không rành chỉ biết để trở thành một đức giáo hoàng không phải dễ, Nó qua nhiều công đoạn và rất khắc khe thôi. Chứ nếu để đánh giá những người ở người linh mục ở quốc gia thì anh cũng không rành lắm.

Thiếu Kiệt cũng trả lời cho Nha Oanh biết. Dù sao vấn đề nào biết hẳn sẽ nói biết những vấn đề nào không thì cứ thú nhận rằng mình không biết. Hẳn cũng không phải có thể biết hết tất cả mọi chuyện.

- Ấy vậy cậu làm sao biết được trở thành đức giáo hoàng lại khó. Không phải chỉ là trong vatican này bầu chọn thôi sao. 840 người bầu chọn còn đơn giản hơn một phường của thành phố bên nước mình bỏ phiếu nữa.

Nhã Oanh nói ra suy nghĩ của mình theo cô thấy với số lượng người ít ỏi như thế việc bỏ phiếu và kiểm phiếu phải rất đơn giản mà không phải rườm rà như tại quốc gia. Vì họ đều trong một thành phố mà cư dân chính thức quá ít.

- Em biết được rằng một người muốn trở thành giáo hoàng phải qua biết bao nhiêu công đoạn. Đâu phải chỉ muốn làm giáo hoàng là được. đầu tiên phải trở thành mục sư rồi trong mục sư lựa chọn ra giáo chủ rồi đến hồng y giáo chủ. rồi qua sự lựa chọn nữa mới lên giáo hoàng chứ không phải như em nghĩ là 840 người muốn bầu ai là người đó lên làm giáo hoàng đâu.

- Sao mà rắc rối vậy em cứ nghĩ là đơn giản 840 người bầu chọn là ra chứ. Phải trải qua nhiều như thế những công đoạn thì giáo hoàng cũng không phải dễ làm à.

Nghe được từng bước Thiếu Kiệt nói Nhã Oanh mới biết được không phải cứ đơn giản là sẽ trở thành một đức giáo hoàng có quyền cao như cô tưởng.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chú ý những gì xung quanh đang diễn ra. Trong Khi Nhã Oanh đang chăm chú nhìn những gì diễn ra trên màn hình Thiếu Kiệt lui dần về sau đứng bên cạnh Hà Vi nói.

- Chuẩn bị gần xong lễ bên nhân viên của người tổ chức tour du lịch chắc cũng đang chuẩn bị bánh kem sinh nhật mọi thứ cứ xem họ hành động ra sao rồi sẽ tính anh sẽ ở phía sau thăm dò.

- Ừ cẩn thận đấy những người theo dõi mình chưa biết thực lực ra sao cần bảo toàn một chút nơi này không như ở quốc gia mình thân cô thế cô, Nên cẩn thận.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu nói với Thiếu Kiệt. Vì cả ba người đứng gần nhau nên Nhã Oanh lúc này nghe được loáng thoáng trộn lẫn với tiếng ồn của những người đang đọc kinh mới hỏi Hà Vi.

- Ừa cái gì mà cẩn thận. Mà cẩn thận cái gì thế hai người định làm gì ah.

- Làm gì có, xem đi là được rồi chứ có cái gì đâu. Hà Vi nói đồng người cẩn thận đề đạc thôi mà.

Dù cho Thiếu Kiệt biết nơi này không có những vấn đề móc túi hay cướp giật nho nhỏ nhưng với tâm lý của những người quốc gia của mình kể cả Nhã Oanh nơi nào tập trung đông thường rất dễ dàng gặp tình trạng này nên bất giác cô cũng đưa tay chạm vào túi quần mình.

Thấy thói quen hình thành từ những thứ của nước mình Thiếu Kiệt cũng mỉm cười. Nhưng thời điểm này hẳn không muốn nói rằng cô đang lo lắng thừa. Vì nơi đây sẽ không có tình trạng những siêu nhân hai ngón như tại quốc gia. Điều này thì Thiếu Kiệt không đùa cợt được.

Từ trong đám người lúc này người hướng dẫn viên du lịch của đoàn mới tìm đến Thiếu Kiệt. Bước tách ra khỏi Nhã Oanh một khoản người Hướng dẫn viên du lịch mới đến bên cạnh nói với Thiếu Kiệt.

- Bánh Gato đã chuẩn bị xong chỉ chờ cho khi giáo hoàng đọc xong lời chúc giáng sinh an lành sẽ được đem ra. Nén bên chúng tôi đã chuẩn bị sẵn

khi ra đến nơi chỉ cần đốt lên và hát chúc mừng sinh nhật. Lúc đó mọi người trong quảng trường chắc chắn sẽ chúc mừng theo.

- Ủ hiện tại ở quảng trường này thì chỉ lấy bánh gato tượng trưng thôi, còn lát nữa về khách sạn tiệc bên dưới thì mọi người trong đoàn cùng tham gia xem như ăn lễ giáng sinh và cũng chúc mừng cho bạn gái tôi luôn.

Thiếu Kiệt nghe được sắp xếp của bên đoàn du lịch cũng dặn dò lại những điều cần thiết. Hắn đặt cả tiệc để sau khi mọi người cùng nhau chúc mừng có thể về khách sạn và dùng tiệc giáng sinh song song với tiệc sinh nhật của Nhã Oanh như thế sẽ rất thú vị.

Hắn không tiếc tiền vào những việc thế này bởi hắn thấy trong ba người Nhã Oanh là người thiết thời nhất không có bối cảnh đến với hắn chỉ với sự yêu thích của chính mình và phải bỏ ra những sự cố gắng để được hắn công nhận. Và hắn cũng không muốn thấy người quan tâm mình lại khổ sở vì để bước kịp theo bước chân của hắn. Nên đây là dịp để có thể nói rõ cho cô biết dù cô thế nào đã là bạn gái hắn dù sao hắn cũng sẽ quan tâm.

- Vâng tiệc cũng đang chuẩn bị gần xong. Cô gái này thật diễm phúc và cô gái trong đoàn hướng dẫn điều nói nếu có một người bạn trai như cậu chết cũng đáng đấy. Nhưng cậu hay thật cả hai người đều như chị em tôi phục. Thôi tôi đi chuẩn bị đây sắp kết thúc lễ rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười khổ hắn tốn không ít tâm tư. Nếu người hướng dẫn viên biết tại nước nhà còn một người nữa thay hắn làm mọi việc thì không biết hắn sẽ nghĩ gì.

Nhưng lúc này Thiếu Kiệt cũng để ý đến sự di chuyển của những người mà Hà Vi đã cảnh báo. Mọi người đang thăm cầu nguyện cho những gì sắp đến cũng như đức giáo hoàng đang cầu nguyện cho một giáng sinh an lành cần thiết.

Trong không khí im lặng này mọi thứ có thể thấy được bằng mắt thường mà Thiếu Kiệt cũng có thể quan sát được không ít người. Một người phía sau mà Hà Vi đã cảnh báo từ từ di chuyển tiến về phía hắn như một hành động thường thấy. Hắn lựa chọn di chuyển tiếp cận mục tiêu khá thuận thục.

Thiếu Kiệt nhìn qua màn hình điện thoại của mình trong ánh sáng toàn diện của quan trường phản chiếu hình ảnh ấy rất rõ cùng với những tấm kính của các cửa hàng hai bên được cũng khiến hắn phát hiện vị trí của người đang tiếp cận mình. Thiếu Kiệt thấy thế cũng thảm than. Bởi chỉ với những hành động này của người sau lưng như thế này thì nói rõ người kia không phải một lần làm việc này.

Hắn hiện tại đang thắc mắc những người này là của ai và đến với mục đích gì. Ở nơi này không giống như những nơi khác. Họ sẽ làm gì khi mà nơi đây là thánh địa công giáo.

Màn hình vẫn chiếu lấy những gì đang diễn ra không khí im lặng bao trùm. Mọi thứ như đang đợi chờ thời khắc cần thiết để bùng nổ. Ngay Khi thời khắc mọi người chúc tụng lẫn nhau sau lời chúc gửi đến toàn toàn thể thế giới.

Bên trong khu vực gần đó một người nhân viên của đoàn du lịch trên tay cầm một bánh kem sinh nhật tương đối. Trên đó ghi rõ tên của Nhã Oanh và hai con chữ số bằng sếp được gắn lên trên tương ứng với số tuổi thật sự của Nhã Oanh đi ra.

Đoàn người trong tour du lịch cùng nhau tách ra làm hai hướng. Thiếu Kiệt thấy được bỗng chốc người theo dõi sau lưng hắn gấp gấp hơn hướng về phía mình. lúc này tuy mọi người đều chú ý về chiếc bánh kem đang hướng tới Nhã Oanh trên quảng trường.

Nhã Oanh bây giờ cũng bất ngờ vì những gì đang diễn ra những người gần cô đang cùng nhau cất tiếng hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật. Hà Vi thấy những người theo dõi nhóm người họ có động thái. Hà Vi căn thẳng tuy cô luyện tập thực chiến nhiều nhưng đây là lần cô chính thức va chạm với nó theo cách trực tiếp như thế này.

Nhã Oanh định bước lên trước một bước thì Hà Vi giữ tay cô lại nói nhỏ.

- Cần thận. Có chuyện giữ nguyên tại chỗ đừng hành động gì.

Thiếu Kiệt lúc này cũng căng thẳng người theo dõi phía sau hướng bàn tay của mình chụp về phía Thiếu Kiệt. Nhanh chóng tránh né về phía phải đưa qua tay mình gạt phẫn cách tay đối phương ra một phía. Vận dụng lực xoay người đá một cú móc về phía đối phương.

Hiện tại Thiếu Kiệt nắm chắc họ sẽ không sử dụng được vũ khí nóng nói chuyện với nhau bằng nắm đấm hoặc vũ khí lạnh là không thể nào khác hơn. Tay phải hướng về sau đánh tới một quyền Thiếu Kiệt hướng người tấn công mình nói.

- Các người là ai lại theo dõi bọn này!

Không đáp lại lời Thiếu Kiệt lúc này người đàn ông kia lấy tay của mình chặn lấy đòn đánh của Thiếu Kiệt. Tay còn lại hướng trước mặt Thiếu Kiệt nắm tới. Hành động quán tính của đối phương làm Thiếu Kiệt dùng mũi chân tạo lực nghiêng người ra sau santo một vòng, ánh mắt mở to dùng đầu mũi giày hướng mặt đối phương đi đến.

Động tác của Thiếu Kiệt lúc này tạo nên một vòng cung khá đẹp mắt nếu đây là một cuộc thi aerobic thì sẽ được điểm cao. Người đàn ông vẫn

không nói gì ngửa mặt ra sau tránh lấy đòn đánh của Thiếu Kiệt. Rồi mau chóng xông đến hướng về phía Thiếu Kiệt.

Sau pha santo ngược Thiếu Kiệt đáp xuống đất nhanh chóng nhìn về phía hướng đối phương đang tập trung đánh về phía mình một nắm đấm hấn dùng tay chống đỡ cơ thể rồi lộn ngược về sau một vòng.

Thân hình đang còn ở tại mặt đất đối phương phía trên vận dụng lực tay của mình Thiếu Kiệt chụm hai chân lại xoắn một vòng chân nghiêng tạo thành một mặt vuông góc với mặt đất đạp lên phía trước mặt đối phương.

Trên không trung một chân bật ra hướng mặt của đối phương quét một cước từ trái qua phải. Đối phương bị Thiếu Kiệt đá một cái trúng mặt cũng lui về vài bước. Hấn hoàn toàn không nghĩ đối phương của mình lại giỏi võ như vậy. Dù hấn đã có phòng ngừa nhưng với cách đánh phá trộn như thế này đây là lần đầu trong thực chiến hấn thấy được.

Ổn định lại thân hình của mình Thiếu Kiệt đứng vững lại nhanh chóng quan sát xung quanh. Vì những người kia ở xa hơn trong chỗ đông người đang bao vây lấy Hà Vi và Nhã Oanh lại thêm những người thấy được việc đánh nhau của Thiếu Kiệt và người đàn ông kia không khí chợt nhộn náo hẳn lên. Những người trong đoàn du lịch lúc này do sợ hãi tụ lại một chỗ ngay cả người đang cầm chiếc bánh kem cũng chạy về chỗ Nhã Oanh với Hà Vi Đứng co cụm lại.

Biết Nhã Oanh cùng Hà Vi ở trong nhóm người như thế những người kia sẽ khó lòng tiếp cận Thêm vào đó bên Hà Vi cũng luôn có một người của Hà Thúc nên Thiếu Kiệt hấn cũng an tâm.

Nhanh chóng nhìn về người đánh nhau với mình, do bị phân tâm bởi Nhã Oanh và Hà Vi nên lúc này một nắm đấm đang hướng về phía hấn. Quan tính cho hấn biết nếu chịu một cú đấm này hấn sẽ khó lòng thoát khỏi

đây nên gồng hết sức mình vào một nắm tay phải, hướng nắm đấm của đối phương đâm tới.

Cả hai nắm đấm đều chạm vào nhau, Thiếu Kiệt cùng người đàn ông kia điều chịu một lực tác động giống nhau cả hai lui lại vài bước. Ổn định thân thể của mình sau khi lùi lại gần bốn bước chân. Người đàn ông kia cũng lui về hai bước. tuy qua bao tay vải chống lạnh như Thiếu Kiệt vẫn cảm nhận thấy sự đau nhói của việc hai nắm đấm vừa va chạm mang lại.

Hà Vi nói gì đó với người của Hà Thúc tách khỏi nhóm người hướng về một người đang gần mình nhất. Tấn Công bởi chỉ cần cô bên ngoài cầm chân được những người này việc càng kéo dài càng khiến những người bảo an của nơi đây chạy tới lúc đó mọi chuyện mới thật sự kết thúc.

Thiếu Kiệt hiện tại biết rằng muốn thoát khỏi cảnh này chỉ còn cách đây đưa đơi cảnh sát sau khi phát hiện được sự việc không ổn mà chạy tới. nên hẳn không trực diện mà chỉ duy trì khoảng cách để kéo dài thời gian.

- Ta hỏi lần nữa các ngươi là mà lại theo bọn ta. Ý đồ của các ngươi là gì. Nếu không thì đừng trách ta nặng tay.

Hiện tại Thiếu Kiệt miệng nói thế nhưng hẳn biết trong tình thế của mình, nếu mà tỏ vẻ yếu thế hơn thì chắc chắn sẽ khiến cho đối phương công kích hết lực.

- Hừ người được cái miệng, ngươi không sử dụng hết lực vậy ta bắt người dùng hết lực. Ông mày hôm nay để mày phải phục.

Trái với những gì Thiếu Kiệt nói lúc này người đàn ông lại ngày một ra sức hơn. Hẳn hướng Thiếu Kiệt hai tay vung những nắm đấm thuần túy lực lượng. Như muốn một nắm chế phục Thiếu Kiệt. Bây giờ Thiếu Kiệt có khổ mà không dám nói. Hẳn đối với lực lượng của mình hiểu rõ vốn mạnh

miệng để người này biết khó mà lui không ngờ lại gặp ngay tên cuồng chiến này. Nhưng vẫn không để cho họ thấy mình yếu Thiếu Kiệt quá lớn.

- Ai Sợ ai tới!

Đem thuần túy lực lượng của người đàn ông Thiếu Kiệt đối ứng lại bằng sự nhanh nhẹn vốn có của mình. Trong khi đó chiến trường phía Hạ Vi có thể nói khả quan hơn hẳn rất nhiều.

Hạ Vi bây giờ đã hạ được một người của bên kia còn là đang nằm bất tỉnh.

Suy cho cùng giữa Thiếu Kiệt và Hà Vi vẫn có một cái chênh lệch Thiếu Kiệt học võ phòng thân còn Hà Vi võ học dùng để làm nhiệm vụ triệt tiêu đối thủ và đem phần thắng về phía mình mới là thứ cô nàng được học. Còn Thiếu Kiệt thật chất vì hắn tập luyện thường xuyên thêm vào đó sự vận động và linh hoạt của tuổi trẻ nên hắn có thể đánh ngang tay với người trước mặt mình.

Đem bố cục hiện tại hắn thầm thắc mắc tại sao đến bây giờ những người cảnh sát gần đó vẫn chưa đến. Trong khi hắn đang lấy thể lực của mình ra chống đối lại lực lượng thuần túy. Dù hắn có một ít võ nhưng đó cũng chỉ để cầm cự không thể nào hạ được người trước mặt điều này hắn hiểu rõ hơn ai hết

Quá từng đòn đánh phán đoán của mình, về sức lực của người đàn ông trước mặt hắn biết mình đang đối đầu mới một người lính, một người quân nhân chân chính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 314: Bia Đỡ Đạn

Ngay cả đang đứng bên ngoài trận chiến nhìn toàn cảnh cục diện giằng co giữa Thiếu Kiệt và người đàn ông kia Nhã Oanh cũng lo lắng không yên. Cô định bước ra khỏi đám đông ở đây nhưng lý trí mách bảo cô không nên làm như vậy. Vì như thế chỉ làm cản trở Thiếu Kiệt và Hà Vi.

Hà Vi nhanh chóng hướng về phía hai người còn lại cô thấy Thiếu Kiệt bị dây dưa không dứt. Cũng hiểu rằng hắn hiện tại đang đối phó với một người không dễ dàng hạ gục.

Thiếu Kiệt hắn lấy hết sức mình ra đỡ đòn cũng như lựa thời cơ đáp trả đối phương trong lòng thầm nói không ổn vì lúc này thời gian tuy nói không nhiều nhưng ngày hôm nay biết bao nhiêu người ở đây mà đến giờ vẫn chưa thấy mặt một người cảnh sát nào.

Vừa phải đánh với người trước mặt nhưng trong thâm tâm Thiếu Kiệt thầm rửa lấy những người cảnh sát ở đây. Hắn thầm nói rằng lần sau không thể tin được mấy cái phim điện ảnh cái gì mà cướp ngân hàng cảnh sát có mặt trong một phút ba mươi giây kể từ khi có báo động. Nãy giờ hắn và người ta đánh nhau thế mà chẳng có một người cảnh sát nào đến.

- Fuc k you bọn mày làm gì mà theo dõi bọn tao nói đi. Móa hôm nay anh mày liều chết phải tìm ra ai là người đứng sau mày.

Người đàn ông kia nghe Thiếu Kiệt mắng hắn cũng mất một giây đình trệ lại những nhanh chóng một nụ cười trên mặt xuất hiện.

- Hư đã làm chuyện này còn bày đặc kéo đạo lý. Tại đây không sử dụng súng được không ông mày bắn cho tan xác.

- Nói nhiều. Thằng nào là người chủ mưu khiên bọn mày theo dõi tao. Cả gang ở chốn đông người hành hung theo dõi người khác lại trên vùng đất này. Ta thấy người chủ phía sau mày chán sống rồi đấy.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ với một mục đích quấy rối những ý nghĩa của đôi thủ hẳn dùng âm thanh giọng nói của mình để che dấu đi sự thờ dốt hiện tại đang gặp phải.

- Lại lời đại nghĩa tao chưa thấy thằng khùng bố nào lại như mày lời thừa thải vào trong này. Định đóng kịch đem bánh sinh nhật chúc mừng làm chết biết bao nhiêu người lại còn dám nói.

- What the Fu ck! móa các người tưởng ta là ai. Ta còn yêu đời chưa muốn chết ở đó mà khùng bố. Ấy mà cái gì khùng bố.

Vừa đánh nên Thiếu Kiệt chỉ nghe loáng thoáng những gì người đàn ông hướng phía mình nói. Nhưng khi chợt nhận ra có điều gì đó sai sai trong chuyện này hẳn mới hướng người kia hỏi lại cho kỹ.

- Cũng hay thật tao chưa thấy thằng nào cảm tử nào mà lại có thể đánh nhau giỏi vậy khùng bố mà thằng nào cũng như nhóm người bọn mày chắc bọn tao đã không ổn rồi.

- Khùng bố cái đầu người. Ta không phải khùng bố. Ta còn đi học chưa xong chưa hưởng phước được mấy ngày ở đó mà khùng bố. Người có thấy ai khùng bố có tài sản lớn có mẹ có người thân danh tính đầy đủ hay không hả.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giận dữ lên quát thẳng mặt người đang đánh nhau với hẳn bởi giờ đây hẳn hiểu. Bọn hẳn bị người khác hiểu lầm là khùng bố.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế người đàn ông lúc này mới khựng lại một chút. nhưng người xung quanh nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng hướng những người kia phần nộ. Bởi vì họ hiểu Thiếu Kiệt không phải là khùng bố như những người kia đã nói mà họ chuẩn bị ở đây là một cái bánh kem để tổ chức sinh nhật cho bạn gái hẳn còn có cả bữa tiệc thịnh soạn đang chờ họ ở khách sạn.

- Các người có hiểu làm gì không thế. Mấy người này mà khùng bố cái gì. Bánh kem ta mới đặt hàng ở hiệu bánh gần đây nên còn chưa đốt hôm nay sinh nhật bạn gái cậu ta. Cậu ta chỉ muốn để cho bạn gái được mọi người trên thế giới chúc mừng sinh nhật thôi mà.

Hà Vi nghe được đối thoại như thế vừa đánh với hai người liền lui lại tách ra một bên nhanh chóng lấy ra thẻ quân đội của mình hướng về người đang đánh với mình ném tới.

Bởi vì thẻ của Hà Vi được làm bằng nhựa và in hẳn bằng ngôn ngữ tiếng anh nên người đang đánh với cô chụp lấy nhìn trong tay giữ lại người bên cạnh. Hai người cùng nhìn vào tấm thẻ trong tay của mình. Hướng về người đang đánh với Thiếu Kiệt hô lớn.

- Đội Trưởng chuyện này có vấn đề!

Nghe được hai đội viên mình lên tiếng người kia cũng dừng lại. Thiếu Kiệt nhìn hẳn trước mắt rồi mới thở dốc một hơi. Cô gắng đứng vững.

Vi nơi đây đang đông người mà tất cả đều chăm chú nhìn bọn người hẳn. Người đội trưởng lúc này tuy đình chỉ lại những hành động của mình nhưng không hề chủ quan.

Một trong hai người mới hướng người đội trưởng đi lại cầm trên tay tấm thẻ của Hà Vi. Một người thì đến bên cạnh người đội viên của mình bị Hà Vi đánh ngất lay tỉnh đây.

Nhìn trong tay tấm thẻ không khó để nhận ra được những dòng chữ trên đó và chức vụ đang mang của Hà Vi. Xét một góc độ nào đó tuy thẻ không có hiệu lực gì ở nước ngoài nhưng việc chỉ cần xác minh thân phận thông qua thẻ và chức vụ là có thể biết được thông tin đúng hay không của người được in trên thẻ.

Người đàn ông lúc này cũng sững sờ một lúc rồi mới cất lên lời nói.

- Chuyện này! sao lại như thế không phải bộ phận xác minh đã làm việc rồi mới thông tri việc này sao. Giờ sao thành ra như vậy.

Lúc này hắn mới đưa tay của mình lên vành tai mình nói một câu làm Thiếu Kiệt sững sờ.

- Mọi người triệt tiêu hành động đội xạ kích khóa chốt an toàn lại. Làm ngay lập tức đối phương là quân nhân. Không phải là khủng bố như tin được nhận. Toàn bộ triệt tiêu mọi hành động.

Nghe được những âm thanh đó Thiếu Kiệt thầm thấy may mắn vì Nhã Oanh đừng trong đám đông nếu không. Hắn và Hà Vi dấy dưa với những người này. Tên đội trưởng lại để cho người của mình nổ súng thì lúc đó hắn phải ân hận đến mức nào.

- Tôi nói các ông có điên không mà khi nghĩ ba người bọn tôi là khủng bố thế. Bọn ông đã xác minh qua thân phận của bọn tôi chưa. Bọn tôi là khách du lịch đang trong thời gian đi nghỉ.

Người đội trưởng lúc này nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng áp a áp úng hắn từng làm nhiều nhiệm vụ nhưng lần này là lần hắn gặp phải chuyện này phát sinh.

Hướng người bên cạnh mình hắn nói nhỏ

- Cái bộ phận tình báo lần hay hại thảm rồi, Việc quân nhân nước người ta đi nghỉ ngơi lại tưởng lầm là khủng bố đem ra mà nói lần này thành chuyện cười quốc tế cũng không làm người khác thối cười đâu. Cái bộ phận bên đó giờ này ăn hại đến mức đó sao.

- Cái này đội trưởng giải quyết đi để em đi hỏi lại! nhưng xem ra lần này hiểu lầm không nhỏ. Đội trưởng lo liệu tình hình nhé.

Nói rồi người đội viên kia ba chân bốn cẳng chạy đi lần này làm lớn hấn cũng không muốn bị dính vào. Chủ sự là đội trưởng gánh vác, việc chạy đi tìm hiểu cũng là cách nên làm.

Người còn lại sau khi lay tỉnh người đồng đội của mình. Nghe được những gì đội trưởng mình nói cũng kiếm có đi băng bó vết thương chuồn mắt.

- Sao đây các ông trả lời sao đây! đừng im lặng như vậy chứ. Còn thể ngành nữa trả lại cho bạn gái tôi được chưa!

- Ấy chuyện này. Chuyện này hiểu lầm ... Vì sao cậu lại có cái ý định làm sinh nhật ngay quảng trường đông người này chứ. Cậu biết chuyện này nhạy cảm không thể để nhiều người biết..

Vừa nói hấn vừa tiến về phía Thiếu Kiệt đưa lại tám thẻ bằng nhựa cho Hấn. Hà Vi cũng bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Nhã Oanh lúc này mới đi ra khỏi nhóm người này.

Bây giờ bên chiếc bộ đàm trên tai của người đội trưởng vang lên âm thanh báo cáo.

- Đội trưởng bên kia chưa xác minh người. Bọn hấn nói báo lên trên thấy tình huống có thể giả định làm một cuộc khủng bố có thể gây chết rất nhiều người nên không kịp xác minh thân phận ba người.

Nghe được lời này của đội viên mình. Người đội trưởng lúc này cũng méo mặt, Cái này là cái hố lớn à. Không xác minh thân phận đối phương lại đưa người ta cho rằng là phần tử khủng bố có hay không chơi bọn hấn muốn khô đây. Nếu hôm nay mà mấy người này vô tình bị gì đó. Có thể làm ảnh hưởng không nhỏ. Dù cho Hà Vi thân phận hay chỉ là khách du lịch thì cũng ảnh hưởng đến uy tín quân đội của nước hấn không ít à.

- Ấy đề giải tán bớt mọi người đi chúng tôi mới nói chuyện này với cậu được. Cô cậu thông cảm tôi sẽ đưa ra lời giải thích cho mọi người sau.

- Được! tôi đợi câu trả lời thỏa đáng từ phía các anh.

Thấy mọi người tập trung ở đây cũng không có việc gì tốt Thiếu Kiệt cũng gật đầu. lúc này những người cảnh sát gần đó mới xuất hiện dời đi những người đang đứng hóng chuyện, riêng nhóm người trong đoàn của Thiếu Kiệt thì được đưa về khách sạn.

Hà Vi cũng nói với người dẫn đoàn cứ để mọi người về ăn uống chuyện ở đây để bọn hấn giải quyết. Nghe được Hà Vi nói thế những người này cũng rời đi hiện tại nơi này chỉ còn cảnh sát và những người liên quan.

Cả ba người được mời tới một liều dã chiến gần ở đó. Lúc này cả người đội trưởng cùng đi với hấn ngồi xuống một bàn tác chiến. Rất nhanh chóng hấn nhận được một bản báo cáo về thân phận của cả ba người.

Nhìn chằm chằm vào bản báo cáo được nhận hấn thậm chí mười tám đời tổ tông người nào đã làm cho hấn cái hố lớn như thế này. Bởi vì Hà Vi là cháu của vị tướng. quân hàm có Thiếu Kiệt cũng là quân nhân được in hấn trên danh sách mà xét về quân hàm lại không thấp hơn bao nhiêu thêm cả Nhã Oanh cũng là con gái của một người làm việc có chức vụ hành chính trong nước.

Cả ba người Thiếu Kiệt lúc này ngồi ở một bên, được nhân viên hậu cần đem đến những ly cà phê nóng. Đợi chờ cho họ làm việc với hẳn. Thiếu Kiệt lúc này mới thở dài nhìn Nhã Oanh nói.

- Xin lỗi anh định tạo bất ngờ trong sinh nhật em không nghĩ nó lại thành ra thế này. Lát nữa anh sẽ hỏi cho ra lẽ mới được. Theo dõi cả hai ngày trời lại không xác minh rõ người lại làm như vậy.

- Thiếu Kiệt em thấy nếu chuyện không có gì thì đừng làm lớn chuyện thân phận của anh hiện tại đang ở Thụy Sĩ nếu làm lớn chuyện ra bọn người Ngô Kỳ chắc chắn sẽ phát hiện ra điều không đúng.

Hà Vi lúc này mới nhắc nhở Thiếu Kiệt việc hẳn đang ở Thụy Sĩ hành tung không thể để lộ ra cho những người kia biết được. Thiếu Kiệt nghe thế cũng trầm mặc bởi việc này đúng là nếu làm lớn ra thì có thể hẳn sẽ bị phát hiện. Như thế mọi kế sách của hẳn sau này sẽ không ổn về mọi mặt.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Sau khi biết được Thiếu Kiệt định cho mình một bất ngờ trong ngày sinh nhật nhưng không thành.

Bản thân cô cảm thấy rất vui dù nó không được thực hiện như những Thiếu Kiệt nhưng đối với cô Thiếu Kiệt nhớ đến ngày sinh nhật của mình thế là đủ. Còn những thứ hẳn sắp xếp đó có cũng được mà không có cũng chẳng quan trọng. Vì cô đến với hẳn chỉ cần hẳn chấp nhận mà không cần điều gì khác nữa.

Bây giờ người đội trưởng đến trước mặt cả ba người ngồi xuống, bản thân hẳn thật sự không biết phải giải quyết tình huống như thế nào. Cũng còn may theo kinh nghiệm hẳn sợ Thiếu Kiệt thấy đồng bọn bị bắt mà kích hoạt chất nổ. Nếu không vì lo ngại chuyện đó phát sinh hẳn đã ra lệnh bắn. Lúc này mới thật sự là điều đáng sợ.

Ngay khi hắn ngồi xuống những người đội viên vừa rời tiếp xúc với nhóm người của Thiếu Kiệt đến theo trừ người hiện tại đang thăm khám vì bị chấn thương một số bộ phận do Hà Vi làm thì cả ba người lúc này đều ngồi trước mặt nhóm người Thiếu Kiệt.

- Xin tư giới thiệu các bạn chúng tôi thuộc nhóm can thiệp đặc biệt GIS (Gruppo di Intervento Speciale) tôi Ester Renzi đội trưởng phân đội 1 còn đây là hai trong 20 thành viên của chúng tôi. Chuyện lần này là do cục tình báo an ninh của chúng tôi sơ sót nhầm lẫn dẫn đến phiền phức cho các bạn mong các bạn thứ lỗi.

Hướng về ba người Người đàn ông đánh nhau cùng Thiếu Kiệt nói ra tên và nhóm tổ chức của mình. Cùng với lời xin lỗi, Vi sau mấy cuộc điện thoại hắn gọi đi lấy ý kiến thì ai nấy đều lắc đầu tình huống này không phải họ nắm thế chủ động mà là Thiếu Kiệt.

Những người đó còn nói hắn may mắn nếu như hôm nay hắn nổ súng có lẽ sẽ dấy lên nhiều mối lo ngại về những gì mà các quốc gia đang lo lắng. Không ai muốn người nước mình nhất là với những người như Thiếu Kiệt đều mang quân hàm gia đình làm cho quốc gia. Nếu họ có mệnh hệ nào ở nước ngoài. Mà lại là bị bắn chết vì nhầm lẫn là khủng bố chắc chắn dư luận phải mất rất lâu để dẹp yên, chưa kể đến kéo theo đó luôn cả uy tín trên trường quốc tế là khỏi cần bàn cãi chắc chắn sẽ sa sút trầm trọng.

- Các anh làm tình báo kiểu gì mà không xác minh được đâu là khủng bố đâu là khách du lịch bình thường. Cũng may là tôi đã nhẹ tay nếu không đồng đội các anh hi sinh vì một sự nhầm lẫn không đáng có rồi.

Hai người ngồi cạnh Ester Renzi cũng nhìn nhau bởi trong lòng họ đang thầm than. Bởi vì bên phía nhân viên y tế nói đồng đội của bọn hắn bị thương ít nhất là ba cái xương sườn mà đây đã là Hà Vi nói nhẹ tay. Thế còn nặng tay thì sẽ thế nào thì hai người có thể nghĩ. Nhưng chợt nhớ ra là

Thiếu Kiệt còn có thể đánh ngang tay với đội trưởng mình nên hai người đành thở dài.

Ester Renzi lúc này cũng hiểu hai người cấp dưới mình thở dài điều gì so với Hà Vi và Thiếu Kiệt thực lực không kém mình nếu như làm một đội hai mươi người trình độ cỡ như vậy thì sẽ ra sao. Nghĩ đến đây Ester Renzi bắt đầu rùng mình.

Trước giờ hẳn chỉ nghĩ có quân đội của mỹ sẽ hơn được đội củahắn nhưng giờ thực chiến với Thiếu Kiệt hẳn mới biết mình đã lầm. Bởi vì hai người này phối hợp rất ăn ý mà đây theo hẳn chính là hai người cũng một đội nhóm.

- Thật vì bọn tôi bất cẩn với thời gian không kịp để hỏi xác minh thân phận của mọi người. Ngay lúc này nếu người bên bộ ngoại giao không gửi thư điện khẩn đến chúng tôi chắc giờ này vẫn chưa có được tình báo của các bạn. Thật tôi không hiểu bộ phận tình báo đã làm việc gì trong cái chuyện này nữa.

Hiện tại vừa nói chuyện với nhóm người Thiếu Kiệt mà hầu như trong lòng chỉ biết mắng mấy người kia đẩy trách nhiệm này về phía hẳn. Dem hẳn ra làm bia đỡ đạn cho chuyện rắc rối mà mấy người ngồi bàn giấy và thu thập thông tin làm ra đến.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lấy Hà Vi bởi hẳn đang cố hỏi cô xem hồ sơ cung cấp qua bên đây là do Hà Thúc gửi đi hay không. Thấy Thiếu Kiệt nhìn mình Hà Vi như đáp lại lời của hẳn về việc hồ sơ do bên Hà Thúc gửi để hẳn an tâm là không để cho những người Ngô Kỳ biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 315: Tập Huấn Song Phương

Thiếu Kiệt hiện tại cũng trầm ngâm không ít. Hẳn trước giờ không phải là người thích mình bị chịu thiệt. Giờ hẳn phải từ bỏ những thứ mà hẳn nghĩ là sẽ cần thiết chỉ để che dấu hành tung của mình thì xem ra có chút không đúng lắm với con người của mình.

Ester Renzi lúc này cũng chờ đợi lấy quyết định của Thiếu Kiệt. Việc này tuy nói lớn không lớn chỉ là hiểu lầm nhưng với quân đội thì nó lại là chuyện khác nếu nói ra vì bất cẩn mà họ không xác minh tình báo mà lại tin đúng vào nó như thế này thì đây là lần đầu tiên có một quốc gia gặp phải.

Thấy Thiếu Kiệt trầm mặc Hà Vi mới lên tiếng hướng về Ester Renzi nói.

- Các anh đề tôi với Thiếu Kiệt nói chuyện riêng đôi chút nhé. Việc này tôi sẽ nói để cậu ấy cân nhắc kỹ.

Nghe được Hà Vi có ý định nói tốt dùm bọn người của mình Ester Renzi bỗng nhiên vui vẻ gật đầu. Hẳn thấy dù không biết sẽ là việc gì để hai người nói riêng như có người bên cạnh không muốn làm lớn chuyện thì mọi thứ sẽ tốt hơn những người xa lạ như họ.

Hà Vi bây giờ kéo cả ba người ra phía xa một chút để cho cả ba vừa đủ phạm vi mà những người kia không nghe thấy. Hà Vi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc này anh tính thế nào? Nếu anh chưa có dự định gì về nó thì lần này cho em đề xuất được chứ.

Nghe Hà Vi nói mình có ý kiến Thiếu Kiệt cũng gật đầu dù sao hẳn cũng chưa có dự định gì trong việc này. Nếu đây là một ý kiến hay của Hà Vi thì có lẽ sẽ chấp nhận được.

- Ừ em nói đi nếu điều này là thực hiện được thì chắc chắn sẽ hơn hiện tại anh chưa có ý nghĩ gì trong chuyện này mà nếu cho qua không thì như thế chẳng khác nào mình bị thiệt thòi.

- Đúng rồi đó Hà Vi nếu cậu đã có ý kiến thì cứ nói. Dù sao đây cũng là trường hợp bất ngờ không biết trước họ cũng đã chuẩn bị chịu thiệt thì mình cũng không được bỏ qua. Thiếu Kiệt trước giờ chưa bao giờ muốn ăn thiệt thòi hết. Không khéo anh ấy lại nghĩ ra cái gì đó dở tệ nữa thì không hay đâu.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt như thế vốn cô cũng đã quen với tính cách của hắn nên nói ra cho cả Hà Vi nghe. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết cười cười bởi hắn thấy việc này ai có ý kiến chỉ cần là ôn thì hắn nhất định sẽ đồng ý bất cứ đây là lý do gì.

- Em định lấy lần này trao đổi bằng một cuộc học tập song phương về quân sự của hai nước. Có thể anh không biết những GIS là một nhóm đặc biệt họ nằm trong top 10 của thế giới về phản ứng nhanh giống deta hay là seal của mỹ vậy. Nếu mình được học tập cơ sở và huấn luyện của họ thì chắc chắn sẽ rất tốt cho những người bên quân đội của mình.

Dem những gì mình biết về giới quân đội Hà Vi nói cho Thiếu Kiệt biết về những người hôm nay họ đối diện. Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm bởi nếu chỉ có việc này thì có vẻ như không liên quan đến hắn mà của Hà Thúc sẽ là nhiều hơn.

- Việc này nếu ông em biết chắc chắn sẽ đồng ý. Nâng cao khả năng chiến đấu cho quân đội ông em chắc chắn sẽ không từ chối đâu.

Hà Vi biết chắc ông mình sẽ đồng ý việc này. Dù không biết đối phương sẽ như thế nào nhưng trong quân đội. Bất cứ thứ gì có thể nâng cao năng lực tác chiến đồng đội, Hoặc kỹ năng cá nhân để được học tập từ những

quốc gia khác hoặc là bỏ tiền hoặc là bỏ ra đàm phán hợp tác mới đạt được mà việc này cần phải thông qua nhiều bước.

Lần này Hà Vi thấy đây là cơ hội đem về sự hợp tác mà không phải thông qua các bước rườm rà đàm phán như thế. Bởi họ là người nắm thể chủ động mà không cần qua nhiều những bước phê duyệt các thứ liên quan.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Hắn thấy việc này tuy người được lợi không phải hắn nhưng đối với việc Hà thúc và Hà Vi đã giúp đỡ qua mình mà bản thân hắn đến giờ vẫn chưa làm được gì.

- Anh thấy việc này không ổn lắm nếu đã học tập song phương chắc chắn mình chẳng có gì để họ học. Với điều kiện họ lại hơn nước mình rất nhiều chưa biết chừng họ lại không chấp nhận thì cũng không được.

Nói ra suy nghĩ của mình đối với việc này Thiếu Kiệt. Thấy việc để cho những người của nhóm can thiệp này làm việc học tập cá nhân với người của quốc gia mình là không thể nào. Bởi để một nhóm quân đội vũ trang tiên tiến so sánh với một nhóm quân đội thua xa về mặt thì đây có thể nói là chuyện giữa thiên đường với địa ngục.

- Việc này thì anh không cần phải lo đâu em nghĩ họ sẽ chấp nhận. Để đổi một lần mất mặt với một lần hướng dẫn song phương như thế này, họ chắc chắn sẽ làm việc vừa rồi họ thua cho chúng ta cũng sẽ khiến những người đó muốn lấy lại thể diện. Như thế thì chắc chắn họ sẽ muốn tìm về mặt mũi của mình.

- Nếu em đã chắc như vậy thì cứ làm theo ý kiến của em đi. Nhưng anh nghĩ nếu muốn có được hiệu quả cho mình thì nên thêm vào việc cuối chương trình trao đổi hai đội ngũ tham gia tập huấn cùng nhau nên có một cuộc thi thử xem bên nào đạt được thành tích cao nhất. Như thế sẽ giúp hạn

chế được tình trạng lười biếng và đem lại hiệu quả cho nhưng quân nhân của mình.

Thiếu Kiệt thấy việc này hẳn không cần can thiệp quá nhiều mà cứ để cho Hà Vi hoạt động nhưng lại đưa ra ý kiến của mình. Vì hẳn thấy nếu không có động lực dù là học tập nhưng với chỉ kiêu chỉ làm cho có thì thà không làm thì thôi. Nếu đã làm thì phải có một chút động lực.

- À điều này em sẽ đề xuất với họ anh cứ yên tâm. Em nghĩ việc này sẽ được.

- Thì Thôi em quyết định nhanh rồi mình về khách sạn còn dự tiệc nữa bụng anh đói lắm rồi đây.

Gật đầu đồng ý, Thiếu Kiệt để cho Hà Vi quyết định chuyện này. Nhã Oanh cũng gật đầu bởi đúng thật buổi chiều đi tham quan đến giờ ngoài một chút ăn nhẹ cả ba người đều chưa dùng gì. Giờ nghe Thiếu Kiệt nhắc đến đúng là có cảm giác đói một chút.

Cả ba người lúc này trở lại với nhóm Ester Renzi đang đợi mình. Đợi cho mọi người hoàn toàn ngồi xuống hết Hà Vi mới từ tốn nói.

- Sau khi thương lượng xong thì các anh cũng biết. Chúng tôi là người bị thiệt thòi trong chuyện này. Lấy lại việc công bằng là điều chúng tôi cần. Nhưng các anh đã là người làm nên việc này nên ít nhất cũng phải chịu một chút thiệt thòi đi. Nếu thế thì bọn tôi có một yêu cầu mà bắt buộc bên mọi người phải đáp ứng. Đồng ý với điều kiện này chuyện này xem như xong.

Ester Renzi trầm mặc một lúc dù biết chuyện này không dễ dàng. Đồi phương sẽ không dễ dàng bỏ qua nhưng việc điều kiện như thế nào mới làm cho hẳn quan tâm. Việc này nói thì đơn giản nhưng nếu yêu cầu không quá

đáng thì có thể thực hiện được. Còn không thì chắc chắn mấy người cấp trên của hắn sẽ không chấp nhận.

- Được rồi cô cứ nói nhưng nếu yêu cầu đó không ổn chúng tôi có quyền từ chối. Dù sao việc này không thể nào để đánh đổi với cái giá hơn của nó được.

- Cái này thì anh có thể hoàn toàn an tâm. Chúng tôi sẽ sử dụng điều kiện trong khả năng của các anh và đôi bên cùng có lợi không như các anh nghĩ là bọn tôi chỉ biết phần hơn về mình thôi không đâu.

Hà Vi trả lời Ester Renzi bởi cô biết nếu những chuyện lớn hơn so với việc mà họ gây ra là không thể năng. Vậy chỉ cần Ester Renzi là đội trưởng thì có thể yêu cầu một cuộc tập huấn ở phương diện trao đổi huấn luyện điều đó đã đủ.

- Chúng tôi muốn để nhóm lực lượng tinh nhuệ của mình tập huấn song phương với các anh trong một tháng và sau một tháng hai bên tập huấn sẽ cử ra một đội hai bên cùng thi tài anh thấy thế nào.

Ester Renzi lúc này im lặng. cả hai đội viên đều nhìn hắn đợi chờ quyết định của đội trưởng mình. Việc này hai người biết đội trưởng mình có thể quyết định chỉ cần đệ trình lên chuyện này đoàn trưởng phải chấp nhận bởi mệnh lệnh được đoàn trưởng đưa ra. Như thế tính trên góc độ sai lầm thì hắn cũng có một phần.

- Được! Chuyện này tôi sẽ đáp ứng. Việc này chúng tôi sẽ hướng bên các bạn ra lời mời. Thời gian và địa điểm có thể sau khi đôi bên trao đổi xong có thể thực hiện. Điều này tôi chắc chắn.

- Vậy được rồi các anh có thể liên hệ với người này để bàn thời gian. Còn những việc khác sẽ có người cùng làm việc với các anh giờ chúng tôi

phải về khách sạn đây. Hôm nay xem như các anh thực lực cũng không tệ mấy.

Hà Vi vừa nói vừa đứng lên Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhám chán đứng lên cũng Nhã Oanh rời đi. Nhận lấy tờ giấy trên bàn Hà Vi để lại. Ester Renzi lúc này thở dài. Người đội viên bên cạnh nhìn hẩn hỏi.

- Anh định tập huấn với họ thật sao? Nhưng nếu xét về quân đội của họ làm gì được như bên mình.

- Cái chính không phải là vật chất hay các thứ khác mà chế độ huấn luyện của họ kia. Hai người biết khi này chỉ đáng ngang cơ với người thanh niên Thiếu Kiệt kia mà không có chỗ đột phá hay không. Nếu như những người trong đội quân tinh nhuệ của họ đều như cậu ta thì mấy người có lời rồi.

hai người đội viên lúc này mới ngỡ ngàng. Bọn hẩn lúc đó cứ tưởng đội trưởng mình vì sợ đối phương kích nỏ nên mới đánh nường tay. Giờ nghe đội trưởng mình nói không có chỗ đột phá cũng ngẩn người.

- Cái gì cái thằng nhóm thanh niên như thế mà đội trưởng đánh với nó không có chỗ đột phá sao?

- Nếu đột phá được thì ta cũng không phải ngồi nói chuyện với họ mà đợi bọn mình là một đồng rắc rồi liên quan lớn đấy. Mấy chú tướng lúc đó anh nường tay à. Không có đâu mọi thứ đều dốc toàn lực nhưng vẫn không thu lại được kết quả như mong muốn đó mới việc mà ta thấy khó khăn. Chẳng hiểu ở nước họ huấn luyện cái gì mà hai người thiếu niên lại có lực chiến như thế.

Nghe được đội trưởng mình nói thế người đội viên còn lại lúc này suy nghĩ điều gì đó mới chọt hỏi.

- Ấy như thế cũng tốt nhưng mà lỡ như cậu nhó ấy cũng nằm trong nhóm người tập huấn cuối buổi tập huấn thi đấu với nhau không phải bên mình chịu thiệt sao.

- Thế thì các chú là người chịu thiệt bởi 5 đội trưởng sẽ không được ra mặt đấu. Các cậu cứ yên tâm nếu có chàng thiếu niên kia tham gia thì giữ quan hệ hoặc cứ thả ra tin bọn mình thua trên tay cậu ta. Mấy tên không biết điều muốn ăn khổ thì ráng chịu. Thôi thu quân. Về Anh mày còn phải xử cái lũ tình báo chết toi hại người.

Hai người đội viên thấy đội trưởng mình rời đi, họ định thần một lúc rồi chợt nhớ đến không ít nhóm vẫn không phục bọn hấn khí đứng đầu đội ngũ GIS này. Nếu thật sự họ đã thua trên tay Thiếu Kiệt rồi những nhóm khác biết được, Chắc chắn sẽ kiếm thẻ diện. Mà xem ra thẻ diện này không dễ kiếm. Chợt nhìn nhau hiểu ý của đội trưởng mình nói đến điều gì cả hai người cùng cười lớn.

Bỗng nhiên họ thật sự mong đợi đến ngày tập huấn với quốc gia châu á này. Nếu như cậu thiếu niên có trong đội nữa mới là điều càng thích thú. Nhưng không biết cấp bậc của cậu ta có tham gia vào những việc như thế này không vẫn là câu hỏi lớn cho họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 316: Tin Tức Tốt

Cả Ba người về tới khách sạn trong những lời thăm hỏi của những người trong đoàn tuy buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc. Nhưng vì nhân vật chính là bọn hắn chưa xuất hiện và những gì diễn ra bên ngoài quảng trường vẫn chưa buông bỏ khỏi tâm trí của những người hiếu kỳ.

Những người làm dịch vụ du lịch như thế này họ cũng hiểu. Để mọi chuyện hóa giải mà không phải vướn bận ngay cả những hành khách cũng không bị lấy lời khai hay là hỏi chuyện về những người Thiếu Kiệt. Điều đó cho thấy cả ba vị khách du lịch này có bối cảnh không tệ.

Người dẫn đoàn lần này nhanh chóng bước lên cầm micro ánh mắt hướng về phía Nhã Oanh bắt đầu lên tiếng.

- Alo Alo. Mọi người dừng lại một chút nào.

lúc này không khí của buổi tiệc đang nhộn nhịp bỗng ngừng lại đôi chút. Mọi người đều hướng mắt về người dẫn đoàn đang ở giữa phòng nên chính của phòng tiệc. Thấy kêu gọi được sự chú ý của mọi người. Với vai trò hiện tại của một người MC người hướng dẫn cất tiếng nói.

- Mọi người đều biết hôm nay ngày gì. Nhưng đối với chúng ta hôm nay thật sự có một bất ngờ lớn. Ai cũng có cho mình một ngày sinh thật đẹp những con số riêng cho mình. Nhưng để có một ngày sinh nhật mà cả thế giới đều biết. Với hơn một tỷ người mong đợi trên thế giới thì đó phải là ngày sinh nhật đầy ý nghĩa thì chỉ có một. Hôm nay đoàn chúng ta được sự ủy thác của một người muốn tổ chức ngày đặc biệt cho người bạn gái của mình. Vào đúng ngày ngày giáng sinh này. Và người ấy không ai khác, người có sinh nhật ngay đúng ngày đức chúa sinh ra Thừa các bạn chắc chúng ta cũng đều biết đó là ai. Vâng người ấy là một thiếu nữ trong đoàn

xinh đẹp dễ thương mà mọi người đều đồng ý với tôi, Đó chính là
Nhã Oanh của đoàn du lịch của chúng ta.

Nhà Hàng rất biết cách phối hợp khi mọi ánh đèn đều được hạ xuống chỉ còn cái ánh sáng trực tiếp của một luồng ánh sáng chiếu rọi lên Nhã Oanh từ máy xoay đèn trên trần nhà.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói với Nhã Oanh một câu nói đơn giản. Nhẹ nhàng.

- Chúc em sinh nhật vui vẻ. Giờ thì lên phát biểu cảm nghĩ của mình chút đi nào.

Đây Nhã Oanh về phía giữa của phòng tiệc Thiếu Kiệt cười cười. Còn Nhã Oanh không nghĩ tới ở tại khách sạn lại có cả buổi tiệc như thế này. Cô chỉ nghĩ mọi người làm mình bất ngờ ở quảng trường rồi thôi. Hiện tại cô không biết nói gì. Khi người hướng dẫn viên du lịch đưa cho Nhã Oanh cái micro của mình. Với giọng rung rung Nhã Oanh cố gắng nói ra vài câu.

- Cảm ơn mọi người đã dành thời gian của mình. Cùng với mọi người hôm nay là lần đầu tiên tôi được cảm nhận sinh nhật xa nhà với những người xa lạ khi được ở cùng người mà tôi yêu quý. Cảm ơn mọi người.

Những lời của Nhã Oanh kết thúc. Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên lên. Âm thanh này với sự náo nhiệt của những nhà vang lên đem lại một cái không khí nhộn nhịp thường thấy của một buổi tiệc.

Thiếu Kiệt cùng với hai người Nhã Oanh, Hà Vi ngồi vào một bàn trống. Những món ăn trên bàn được dọn lên dần. Cả ba người đều rất vui vẻ. Nhã Oanh lúc này mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt vừa đủ nghe.

- Cảm ơn anh Thiếu Kiệt, ngày hôm nay sẽ là một ngày không thể quên đối với em.

Đặt một nụ hôn lên khuôn mặt của Thiếu Kiệt. Nhã Oanh mới ngưng ngừng mọi người trong đoàn đều ghé qua bên bàn của ba người mới rượu. Vì là trong chuyến du lịch nên hầu hết các loại thức uống có cồn đều được hạn chế nhưng với rượu vang với nồng độ cồn thấp thì lúc nào cũng là thức uống chính của các buổi tiệc ở phương tây chỉ có ngoài lề là bia đối với những nước chuyên sản xuất thức uống này của nước Đức.

Cũng không quá lâu buổi tiệc chỉ kết thúc tầm 10h tối. lúc này thời gian lại không chênh lệch nhiều. Dù sao ai cũng đã rời đi lên phòng mình nghỉ ngơi. Đối với họ việc này quá nhiều ly kỳ. Từ chuyện đánh nhau tới buổi tiệc không phải mất tiền để được dự một cái sinh nhật của một người không quen biết.

Thiếu Kiệt trở về phòng mình ngã lưng. Nghỉ ngơi qua một ngày đi tới đi lui cũng không nhiều hơn những việc hôm nay phải vận động hết sức. Tuy chỉ vài phút ngắn ngủi nhưng cũng đủ để Thiếu Kiệt mệt mỏi. Hắn trước giờ tuy vẫn rèn luyện thể lực. Đánh nhau, phản xạ đúng là ở góc độ người thường với nhau hắn có lẽ sẽ hơn một chút nhưng hắn vừa đối diện với quân nhân đội phản ứng tinh nhuệ.

Cũng may cho hắn vì trong quảng trường thuộc thành phố Vatican nên những người đó không được trang bị cho mình súng ống đạn dược, Chỉ có thể thuần túy giữa võ thuật và vũ lực nếu ở chỗ khác có lẽ Thiếu Kiệt giờ cũng không được nằm êm ái trên chiếc giường của mình.

Khác với Thiếu Kiệt nghỉ ngơi cho một ngày mệt mỏi. Hà Vi lúc này đang liên hệ về với ông mình. Lần trước vì không tính được sự chênh lệch múi giờ nên cô bị ông mình nhắc nhở. Sau khi tính toán một lúc cô thấy hiện tại bên kia cũng không phải là buổi tối mà chỉ mới tan tầm của một ngày.

Nhất điện thoại gọi đi cho một số cố định. Sau một vài âm thanh của tiếng chuông điện thoại. Bên kia gần nửa vòng trái đất mới có người nhận cuộc gọi rồi lên tiếng.

- Chuyện diễn ra là tại sao thế Cháu người của ông báo về. Làm ông phải cho cấp dưới gửi đi bằng thông tin của các cháu cho bên đó.

- À cháu cũng đang định gọi cho ông để báo cáo tình hình đây. Hiện tại có một tin tốt muốn hướng ông báo cáo thông qua chuyện này đây.

Nghe được lời của cháu mình. Hà thúc lúc này mới ngạc nhiên, vì theo ông thấy chuyện lần này của nhóm người Hà Vi đáng lẽ sẽ không có gì là vui mới đúng. Dù sao ở bên ngoài quốc gia tầm với của ông lẫn những người kia hoàn toàn bất lực. Không thể trợ giúp gì nhiều ở những chuyện này.

- Lại có chuyện vui. Chuyện vui gì mà cháu muốn nói là cả ba đứa bị nghi ngờ là khủng bố à hay là điều gì? nếu là việc đó thì ông chẳng thấy vui chút nào. Bên họ làm ăn như thế nào mà lại có thể tình nghi người ta như thế nhỉ

- Ông ơi không phải đâu lần này đúng thật là có chuyện vui cho ông đấy. Qua vụ việc hiểu lầm kia cháu đã thương lượng với người dẫn đội lấy về một lần tập huấn song phương với GIS ông đừng nói cái này không phải việc vui đi nhé. Với cơ sở của họ chỉ cần đưa những binh sĩ của mình đi tập huấn chắc chắn không ít thì nhiều cũng có thêm được một chút gì đó về kinh nghiệm.

Hà Vi nói ra những gì mà cô đã trao đổi được với Hà thúc. Dù sao đây là việc cô thấy có lợi nhất cho ông mình lúc này. Nếu nói ông cô không vui nữa thì cô không biết điều gì sẽ khiến ông mình động tâm.

- Lại có cả chuyện này. Cháu thương lượng với Thiếu Kiệt hay sao. Thằng nhóc nó không nói gì à.

Hà Thúc cũng bất ngờ trước những gì cháu mình nói. Ông mới suy nghĩ nhanh chóng đưa ra những gì mình thắc mắc. Vì việc này bản thân Hà Thúc thấy hầu như không có lợi cho Thiếu Kiệt mà người được lợi nhiều nhất là chính ông và những binh sĩ của quốc gia.

- Cháu hỏi Thiếu Kiệt rồi cậu ấy không có ý kiến nên cháu quyết định hướng họ yêu cầu một buổi tập huấn để tránh tình trạng những binh sĩ được cất cử đi không toàn tâm toàn ý học tập cháu có nói là cuối đợt tập huấn hai bên cùng nhau thi thố. Cháu thấy sẽ đem lại hiệu quả hơn là cứ để họ học mà không ứng dụng được gì.

Nghe được ông mình nói như thế Hà Vi cũng đáp lại những gì theo những gì cô đã cùng với Thiếu Kiệt đã nói qua. Hà Thúc nghe thế cũng cảm thấy hài lòng rồi nhắc nhở đôi chút với cô. Để cho cháu mình để ý nhắc nhở Thiếu Kiệt.

- Ừ việc này cháu làm tốt đây ông sẽ cho người liên hệ với những người ở bên đó. Còn nữa cháu với Thiếu Kiệt chừng nào về thế. Nói thằng nhóc cẩn thận đấy đi lâu quá những người kia nghi ngờ đấy.

- Vâng cháu sẽ nhắc nhở cậu ấy về những gì sắp tới. Thôi bên đây cháu cũng không còn sớm cháu đi nghỉ ngơi đây. Ông ráng giữ gìn sức khỏe đấy.

Hà Vi thấy tình hình báo cáo cũng đã xong việc còn lại để cho Hà Thúc và mọi người lo liệu như thế là ổn còn những việc khác khi nào về nước cô một lần báo cáo đầy đủ sau vẫn là hiệu quả.

Hà Thúc sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hà Vi thì cúp máy. Ông rời đi khỏi cái điện thoại bàn trong nhà trở lại trong phòng khách của mình.

Lúc này bên ngoài Trương lão ngồi đợi chờ với một bàn cờ tướng trước mặt đang nhâm nhi ly trà trong tay ánh mắt nhìn vào bàn cờ.

Thấy Hà thúc ngồi xuống trước mặt mình với vẻ mặt tươi cười. Trương lão mới nhìn ông thấy Hà thúc có tâm trạng như thế mới lên tiếng hỏi.

- Ông bắt tôi đợi này giờ. Sao có việc gì mà sau khi nghe điện thoại lại mặt mũi tươi cười thế kia? Tin tức gì tốt mà ông như thế?

- Chứ còn gì nữa tin này quá tốt chứ muốn gì nữa. Hà Vi mới gọi điện thoại về báo cáo một số tin tức.

Trương lão nghe thế đặt ly trà xuống một chỗ lắc đầu nhìn Hà Thúc nói.

- Ông mới vừa nói Hà Vi với bọn nhóc bị làm tướng là khủng bố dính vào rắc rối giờ lại tin tức tốt. Ông có bị gì không vậy, để tôi đi gọi bác sĩ khám cho. Tin đó mà tốt chắc tôi cũng không hiểu ông thế nào đấy.

- Hừ ông thì hiểu cái gì. Cái nào cũng có hai mặt của nó có tốt có xấu. Đôi khi trong cái rủi có cái may. Ông biết không bọn nó bị hiểu lầm vì thằng nhóc Thiếu Kiệt tổ chức sinh nhật ở quảng trường đông người. Mà bên đó người ta giả định có thể tạo ra một cuộc khủng bố đẫm máu trong ngày lễ giáng sinh của khủng bố mà không đi thu thập tin tức về ba đứa nó. Vừa rồi gửi hồ sơ thông tin đi những người kia biết chuyện này là do họ bất cẩn rồi.

Nghe những lời này Trương lão ngờ người tổ chức sinh nhật mà bị biến thành phần tử khủng bố đúng là chuyện lạ hiếm thấy. Nhưng ông không hiểu sao nhóm Thiếu Kiệt lại bị nghi ngờ nên mới hỏi Hà Thúc.

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt làm cái gì mà ba đứa bị nghi ngờ là khủng bố. Chỉ là tổ chức sinh nhật thôi mà bên đó cần phải làm nghiêm trọng thế không.

- Haha thằng nhóc nó đem ngày giáng sinh trùng ngày sinh của con bé Nhã Oang. Nó xếp đặt bánh gato đem ra giữa quảng trường nơi hàng ngàn người vừa mới làm lễ tại thánh đường vatican xong. Như thế nếu là tôi không qua kiểm tra chỉ cần một cái bánh gato loại vừa C4 đủ chết không ít người à. Ông nghĩ người ta không nghi ngờ bọn nó thành phần tử khủng bố cũng uổng.

Hà Thúc vừa cười vừa nói ra dự định mà Thiếu Kiệt sắp xếp ở quảng trường cho Trương lão nghe. Bản thân ông thấy nếu đây là một buổi sinh nhật bình thường thì không có gì nhưng nếu dựa theo những gì đơn giản biết được. Và tình huống nhạy cảm có thể trở thành một cuộc khủng bố cướp đi sinh mạng không ít người.

- Thật thằng nhóc không hiểu nó nghĩ gì lại làm như thế nhỉ. Mà bên kia không xác minh với nước mình mà lại nghi ngờ vô cớ vậy chứ.

- Ông cũng không thể trách họ tình huống phi thường sẽ có được những phán đoán sai lầm. Họ có 36h trước khi sự việc diễn ra. Bố trí lực lượng rà soát bom mìn thật chặt các phòng tuyến có thể vào. Nhưng bọn nó vẫn có mặt ở đó chứng tỏ bọn họ phải lo lắng chứ. Con người thì phải có sai lầm họ không thể lúc nào cũng hoàn thiện được.

Hà Thúc nói ra những nhận định của mình về suy nghĩ của ông đối với chuyện GIS bị sai lầm. Vì điều này có thể thấy được thời gian không phải là thứ người ta muốn có là có. Chưa kể thời điểm này với lãnh địa vatican quá nhiều dòng người hướng về.

Nếu họ phát động một cuộc tìm kiếm quy mô hoặc là bố trí binh lực dày đặc sẽ làm người dân bất an. Như thế càng khó lòng bắt được kẻ khủng bố mà thay vào đó làm cho sự lo lắng của mọi người khi đến đây là điều hoàn toàn không tốt.

- Nhưng mà như thế thì tôi không thấy gì tốt cả. Họ chỉ nói hiểu lầm rồi thôi chứ biết sao được bây giờ.

- Thế là ông lầm rồi. Bọn nhóc biến lần này thành một đợt tập huấn song phương, đối với hai bên về huấn luyện cuối đợt huấn luyện hai bên sẽ thi thố với nhau xem thành tích đạt được là gì. Cái này mới đúng là tin vui tôi muốn báo.

Hà Thúc lúc này vui vẻ nói ra những gì mà mình nãy giờ giải thích. Trương lão lúc này cũng vỗ đùi một cái thật kêu.

- Hay! Bọn nhóc vậy mà được. Ấy mà sao bọn nó lấy được cái điều kiện này? Không phải đơn giản mà để bọn người kia chấp nhận việc chịu tập huấn thế này đâu nhỉ. Tôi nhớ là bọn hấn cũng nằm trong top các đội phản ứng nhanh đúng không nhỉ.

- Ừ! Mà tôi nghĩ bọn nó lấy được điều kiện này là tốt rồi. Chắc bên kia sợ mất mặt nên mới đồng ý với bọn nhóc cái điều kiện này chứ không thì để gì. Ông nghĩ xem trước giờ có nước nào nhằm lẫn khách du lịch thành khủng bố đâu. Nếu lộ ra họ thành nước đầu tiên cũng làm cho những nhóm đang ganh đua với họ chê cười thôi.

Đem suy nghĩ của mình trả lời cho câu hỏi của Trương lão. Hà thúc ngẫm nghĩ việc này không sai theo ông suy đoán. Nhưng cho dù có đúng hay không thì lần này ông là người có lợi nhất.

Trương lão trầm ngâm một lúc mới nói ra ý kiến của mình cho Hà thúc. Bởi ông thấy nếu việc này cũng do một phần Thiếu Kiệt nên mới có cơ hội này. Thì việc đưa cậu nhóc cải thiện một ít khả năng cũng là tốt. Chỉ cần có thêm chút gì đó cũng đỡ hơn không có gì.

- Tôi thấy nếu ông để thằng nhóc Thiếu Kiệt sắp xếp thời gian cho thằng nhóc tham gia vào đợt tập huấn này thì thằng nhóc cũng có thêm kinh nghiệm chứ với những võ học ông dạy nó từ nhỏ cũng còn nhiều yếu điểm không hoàn thiện được.

- Ông nói không phải không đúng nhưng mà hầu hết muốn đi tập huấn này phải là binh sĩ có kỹ năng tốt và đã trải qua quá trình tập luyện lâu dài. Đưa thằng nhóc vào sợ rằng thay đổi đội hình số người thôi.

Hà thúc thấy ý kiến của Trương lão cũng không tệ nhưng lại đấng đo việc có làm xáo trộn đội hình vốn có của ban huấn luyện hay không mới là điều quan trọng.

- Ủ thôi được rồi đánh cờ đi chuyện đó để mấy người bên dưới ông lo là được rồi. Nếu đủ khả năng thì cứ cho thằng nhóc đi còn không thì thôi. Mà nãy giờ đánh đến đâu rồi. Thôi quên nước rồi đánh lại ván khác. Ván cờ này không tính.

- Ấy ông chơi ăn gian hả tôi đang thắng thế không được. Phải đánh tiếp mới được. Tôi còn nhớ rõ nước đi đàng hoàng ông đừng có ở đó mà lấy chuyện cho qua ván cờ.

Hà Thúc lúc này cũng nhìn vào bàn cờ tranh chấp với Trương lão vì ông cho rằng mình đang thắng mà trương lão lại viện cớ đánh lại nên một mực không chịu.

Chúc mọi người một cái tết nguyên đán vui vẻ, hạnh phúc và nhiều niềm vui bên gia đình. Một năm mới đến thành công hơn trong những dự định sắp tới, Các bạn đang là học sinh thì thành tích tốt hơn, còn công nhân viên chức thì sớm ngày lên lương thay ghế mới. Mọi người ủng hộ là niềm vui đối với tác giả rồi. Tết có dư giả thì nhớ tặng ít kim đậu nhé ^^

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 317: Ngọc Nhi Báo Tin

Cám ơn lì xì kim đậu của Kvalike chúc bạn một năm mới vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc bên gia đình và người thân. Đầu năm cùng chúc mọi người luôn thành công và mạnh khỏe nha. Mọi người có gì ủng hộ lì xì tác với nhé

Trong khi Thiếu Kiệt vẫn còn đang trong tầm chắn của mình chưa muốn rời khỏi giường của mình. Âm thanh của chiếc điện thoại vang lên một các điên cuồng trên mặt bàn. Thiếu Kiệt mắt nhắm mắt mở đưa tay với lấy cái điện thoại đang nằm trên mặt bàn phía trên đầu giường của mình.

mở mắt nhìn qua màn hình Thiếu Kiệt thấy được số điện thoại của Ngọc Nhi nên cũng bừng tỉnh khỏi giấc ngủ. hấn tính toán hiện tại cũng đã hơn nửa đêm. Ngọc Nhi gọi điện giờ này trong lòng thầm hỏi có khi nào cô nàng lại đi chúc hấn giáng sinh vui vẻ hay không.

Nhưng hấn chợt nghĩ lại nếu là người khác thì có thể sẽ làm như thế nhưng Ngọc Nhi thì khác cô cũng biết hấn chỉ xem những ngày lễ hội lớn như thế này là ngày nghĩ không hơn không kém thì cần gì phải chúc với tụng.

Đưa điện thoại chấp nhận cuộc gọi bên kia vang lên giọng thờ thễ của Ngọc Nhi.

- Thiếu Kiệt Phùng Kiếm Hoa vừa mới báo với em cái tên Ngô Trực định tết tây sẽ đi Lưu Minh hiện tại em báo lại với anh còn sáu ngày nữa. Với ngày thì học kỳ một sắp tới nữa rồi anh với Nhã Oanh sắp xếp về ôn tập thi vài ngày đi.

Nghe được lời Ngọc Nhi Thiếu Kiệt giật mình. Sớm không đến muộn không đến lúc này lại đến Ngô Trực gần như phá vỡ mọi kế hoạch của hấn.

- Ừ mình biết rồi mình với mọi người sẽ thu xếp về nước. sắp xếp xong mọi việc ở đó sẽ bay đi tiếp hiện tại thời gian không còn nhiều mà công việc vẫn chưa xong giờ lại thêm tên Ngô Trục này nữa. Mà mọi người đã biết chuyện này chưa hay chỉ mới có mỗi mình anh biết.

- Chưa em cũng vừa mới nhận được tin tức từ Phùng Kiếm Hoa là em gọi cho anh ngay đây. Tin tức này chưa ai biết cả. Việc này chắc anh phải trở về rồi chứ không là không ổn đâu.

Ngọc Nhi nói ra sự việc để cho Thiếu Kiệt tính toán những việc sắp tới của mình. Trâm ngâm một lúc hẳn suy nghĩ điều gì đó mới đáp lại lời của Ngọc Nhi.

- Được rồi anh sẽ sắp xếp về nước giải quyết một số chuyện. Không ngờ thằng Ngô Trục này lại không sợ gì trong tết đi Lưu Minh. Ừ em nói với mẹ cái việc này luôn nha để anh tính toán một chút. Thời gian chung nào tên đó đến Lưu Minh em hỏi kỹ lưỡng Phùng Kiếm Hoa rồi gửi tin nhắn cho anh.

- Vâng thôi em cúp máy đây bên đây cũng khuya rồi em nghỉ ngơi đôi chút sáng mai còn có nhiều việc nữa.

Thiếu Kiệt nghe Ngọc Nhi nói thế cũng dấy lên một chút buồn công việc bản thân hẳn giờ phải để cho Ngọc Nhi trông coi tuy nó không là gì những để mọi thứ đều không phát sinh điều gì thì Ngọc Nhi phải cố gắng biết bao nhiêu.

- Ừ cảm ơn em nhé! chuyện của anh cứ để em giải quyết như thế này. Cô gắng nghỉ ngơi đừng làm quá sức cái gì không được phải nói anh không được ôm việc những người bên dưới đều có thể giúp đỡ em đây. Đừng quá lo lắng mọi chuyện sẽ không ổn. Chỉ cần thấy mệt mỏi thì ngồi một chỗ ra lệnh cũng được những người bên dưới họ biết phải làm gì em đừng hao tâm tổn sức quá là được.

- Không sao đâu mà! Anh yên tâm em biết mình cần gì và không cần gì. Thôi em đi ngủ đây anh mà nói nữa cho anh nói chuyện với không khí luôn đấy.

Nói rồi Ngọc Nhi cúp máy để lại Thiếu Kiệt. Ngồi một chỗ cười Ngọc Nhi đã như thế thì chắc cô cũng chẳng có gì phải lo lắng. Cái quan trọng của bây giờ của hấn là phải sắp xếp sao cho mọi sự cần thiết. Tuy noi hấn còn lời hứa của Hà thúc kỳ này hấn không cần phải thi vẫn đạt điểm nhưng đó chỉ là một phần và việc còn lại của hấn phải thông qua nhiều thứ để bố cục lại đối phó với Ngô Trục.

Cửa phòng Thiếu Kiệt lúc này vang lên tiếng gõ cửa. Bước ra cửa nhìn qua cái khe cửa nhỏ trong phòng thấy được hai người Nhã Oanh với Hà Vi hấn mới lấy tay mở cửa phòng cho hai người.

Thấy Thiếu Kiệt mở cửa cả Hà Vi với Nhã Oanh đều cười với hấn một nụ cười Nhã Oanh lúc này thấy hấn vẫn còn mặt trên người bộ đồ ngủ mới châm chọc.

- Cứ tưởng anh ngủ miết tới trưa chứ. Giờ này mà còn mặt áo ngủ nữa sao.

- Hôm qua tắm xong mệt lên giường ngủ luôn làm biếng thay bộ đồ này ra, Với lại cũng có ai trong phòng đâu. Dem theo đồ để cho khách sạn giặt cũng được mà thấy phiền quá mặt đại cái áo ngủ của khách sạn luôn. Chứ em thấy anh mặt cái này bao giờ chưa.

Thiếu Kiệt nhìn vào trang phục mình cười cười với Nhã Oanh. Bởi hấn ít khi mặc đồ ngủ ở nhà thường tắm xong hấn mặc bộ đồ của ngày hôm sau rồi đi ngủ luôn. Thói quen này gắn liền với hấn không phải ngày một ngày hai mà có cả khoản thời gian cơ cực. Đi làm về ăn vội chút gì đó tắm xong lại đi ngủ ngày mai lại đến nơi làm hấn chẳng có thời gian để giặt giũ

nhiều, nên đây là cách hẩn tiết kiệm những bộ đồ cho một tuần. Chỉ cần buổi sáng thức dậy hẩn rời giường là có thể đến chỗ làm mà không cần biết mọi người nhìn vào mình như thế nào.

- Mà thôi chắc phải nói với người dẫn đoàn chúng ta từ đây sẽ không về thụy sỹ theo đoàn nữa mà sẽ về thẳng nước mình. Ở bên đó có chuyện rồi. Ngọc Nhi mới gọi đánh thức anh đây. Hai người đợi một chút anh đánh răng rửa mặt cái đã.

Cả Nhã Oanh với Hà Vi đều bất ngờ. Vì có việc gì đó khẩn cấp lắm Thiếu Kiệt mới phải hủy bỏ những kế hoạch của hẩn. Hai người lúc này ngồi xuống bàn nhìn nhau. Nhã Oanh như muốn hỏi Nhã Oanh cô biết gì không. Nhưng chỉ nhận lại được cái lắc đầu.

Thiếu Kiệt sau khi bước ra từ nhà tắm thay cho mình một bộ trang phục khác quần jean áo thun. Thiếu Kiệt lúc này nhìn hai người Mới gật đầu nói.

- Không sai tin tức này vừa mới được phát sinh. 1/1 này Ngô Trục đi Lưu Minh trong bí mật. Hẩn đã gọi cho Phùng Kiếm Hoa để sắp xếp các thứ. Có thể là nhân dịp tết hẩn lên đi theo dạng du lịch. Nhưng điều này làm anh thắc mắc không nhỏ. Nếu hẩn đã có ý định đi thì tại sao lại không đến lúc giáng sinh mà phải đợi đến ngày 1/1.

Thiếu Kiệt nói ra việc này cho cả Nhã Oanh với Hà Vi nghe. Bởi vì hẩn thấy trong bố cục như thế này Ngô Trục đi Lưu Minh chẳng khác nào hẩn tự nộp mình. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ một phía của hẩn còn bản thân tại sao Ngô Trục lại ra quyết định này thì hẩn hoàn toàn không rõ.

- Việc này về nước em sẽ báo lại cho ông. Còn hiện tại thì anh dự định thế nào. Về nước anh học vài ngày lại qua mỹ. Nếu Ngô Trục còn ở Lưu Minh kế hoạch của anh không thực hiện được đâu.

- Việc này mới phải cần suy tính. Với khả năng của hắn nếu nghi ngờ việc này thì phải những ngày đầu. Giờ hắn mới làm chắc chắn có vấn đề. Nhưng ở chỗ nào thì anh hoàn toàn không biết được. Mọi hoạt động ở nhà anh đều đọc qua từ Ngọc Nhi mọi thứ vẫn rất bình thường không có gì hết.

Thiếu Kiệt hắn mở máy tính xem lại những gì Ngọc Nhi gửi cho hắn mọi hoạt động đều bình thường. Ngay cả hai người Nhã Oanh cũng với Hà Vi xem qua mọi thứ hoạt động tóm tắt của Thiếu Kiệt cũng không thấy có điều gì bất ổn.

Khi mà cả Thiếu Kiệt đang trầm ngâm. Nhã Oanh mới thờ dài nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt xem ra anh không thể lúc nào cũng tin hết vào báo cáo được. Mẹ em nói, xem báo cáo còn phải xem mặt. Vì người nào cũng thể làm láo báo cáo hay thôi nên phải nhìn vào cái mà họ làm được mới so sánh thực tế mà mình biết.

- Nhã Oanh nói đúng đấy Thiếu Kiệt. Báo cáo chỉ là một phần việc còn lại là đánh giá xem những người đó hoạt động như thế nào mới là điều quan trọng. Theo em thấy trước mắt nên đặt vé máy bay về nước trước mình hiện tại không đoán được những người đó sẽ như thế nào.

- Theo anh việc mình về nước lần này sẽ không cho ai biết Nhã Oanh em phải nói với người nhà của em là vài hôm nữa mới về tránh bức dây động rừng chúng ta từ đây về nước khoảng 17 đến 20 giờ bay nên không cần lo lắng quá. Trước mắt quá cảnh vào một nước thứ ba là điều chắc chắn. Nhưng phải canh thời gian chuẩn xác như chúng ta đã nói là đi một tháng hiện tại còn 1 tuần nữa.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình đối với việc sắp xếp mọi thứ sao cho thật khớp thời gian. Nếu hắn trở về sớm hơn và về muộn hơn chắc chắn

Ngô Trục cũng sẽ biết. Hà Vi trầm ngâm một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

- Việc này chắc chắn chúng ta có sơ hở ở đâu đó. Nếu không tên Ngô Trục sẽ không chọn thời điểm này, vừa đủ chúng ta 1 tháng trở về như dự định. Như thế chuyện đi hơn 1 tháng chỉ có nội bộ cao tầng biết. Ngô Trục hẳn đã liên hệ với Phùng Kiếm Hoa chỉ là tung hỏa mù để xem hành động của chúng ta như thế nào.

- Việc này anh cũng có nghĩ đến, Thà tin là có chứ đừng tin là không đơn giản vì việc này không phải như bình thường. Đối tượng cũng không phải dễ chơi. Chỉ tiết là trong tay mình không có người để điều động.

Thiếu Kiệt hiện tại bị đặt vào thế không về không được. Mà về sẽ bị Ngô Trục nghi ngờ. Thế bị động này cứ như bắt buộc hẳn phải chọn. Làm cho Thiếu Kiệt khó chịu vô cùng.

- Chuyện này chắc chắn có vấn đề, Theo em thấy chúng ta phải đánh giá lại những người cao tầng của anh một lần nữa. Việc này không quá mười người biết. Vào thời khắc quan trọng khi thay đổi thời gian anh sẽ về họ là người được Ngọc Nhi nói cho họ rõ. Phùng Kiếm Hoa là người tình nghi lớn nhất nhưng mà hẳn thật sự có gan làm chuyện này thì em bảo đảm không. Trịnh Chi em đã quan sát, Ông cũng đã cho điều tra cô ta, Mọi thứ đều không vấn đề. Chu Tường thì hoàn toàn giống như những gì anh ta nói. Nguyên gia đình anh ta đều theo nghề nhà giáo.

- Khoang cái gì ông cho người điều tra hết những người bên cạnh anh à? Có nhất thiết phải làm như thế không?

Nghe được Hà Vi nói ra từng mối quan hệ của mình được qua điều tra của Hà Thúc Thiếu Kiệt miệng há hốc đủ nhét một quả trứng gà vào trong. Nhã Oanh cũng trừng mắt tai vỉnh lên như vừa mới nghe một diễn biến của phim hành động.

- Đừng nói cả nhà mình cũng bị điều tra đấy nhá Hà Vi.

Nhã Oanh lúc này mới do dự hỏi lấy Hà Vi bởi nếu như thế chắc hẳn cả cô và gia đình của mình cũng đều đã bị điều tra qua. Mà cô lại không chắc bố mình sẽ như thế nào. Ai trong chôn quan trường mà không có một chút gì đó nên điều đó là điều cô lo lắng.

- À vấn đề này thì vẫn phải có nhưng mà cũng không như cậu nghĩ đâu. Đối với những việc bố cậu đã làm cũng không ảnh hưởng gì được nhiều nên cậu cũng không cần lo lắng đối với những chuyện nhỏ hầu hết những người họ đều mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

- Trong hồ sơ có những người nào mà bên em cho có thể đưa vào tình trạng xấu không Hà Vi. Nếu có thể thì dựa theo những người đó sẽ biết được mình sơ hở chỗ nào và ai là người cao tầng dễ dàng bị lung lay nhất.

Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình bởi vì chỉ có như thế mới có thể dựa vào những thứ có sẵn mà điều tra mở rộng ra. Việc này hẳn cũng muốn biết tại sao nếu với quân bài đã được đặt trong hàng ngũ của mình mà những người kia lại vận dụng sớm như vậy.

- Có hiện tại ba người bối cảnh phức tạp nhất là Tô Thanh, Nhã Kỳ với lại Lê Hiếu. Hầu như cả ba người này đều có những quá khứ không ai muốn công khai. Mà trên phương diện về những mối liên quan có thể nảy sinh vấn đề cải biến lớn nhất. Còn đối với bố con Tấn Tâm thì không có vấn đề đối với việc xảy ra với anh ta không thể cải biến nhiều. Chưa kể Tấn Phát được anh cho đi học chăm sóc mà trước giờ theo hồ sơ của anh ta thì xác suất để anh ta thay đổi là rất khó với anh ta cũng chẳng biết gì nhiều.

Hà Vi bây giờ mới nói ra những gì mình đã được thông báo về hồ sơ của Tấn Tâm bởi vì ở chung một nhà nên việc cô tìm hiểu rõ hồ sơ của Tấn Tâm là chuyện bình thường. Thiếu Kiệt thấy việc này cũng không lạ lắm.

Cái quan trọng là hẳn muốn biết Tô Thanh và Nhã Kỳ vì sao lại được đưa vào nhóm người này.

Thiếu Kiệt thấy nếu Tô Thanh thì việc này vốn rất may rủi bởi hẳn thật sự nếu không gặp dịp may được chú của Trương Hạo giới thiệu cho hẳn thì giờ đây Tô Thanh vẫn là một người bảo vệ làm cho công ty mà Trương Hạo đã ký hợp đồng thuê.

Còn đối với Nhã Kỳ tuy không biết về cô ra sao nhưng từ những ngày đầu khi còn khó khăn và mọi việc chỉ mới bắt đầu từ việc không có gì. Nhã Kỳ hiện tại hoàn toàn khác xa chỉ cần cái mô hình nhà hàng tiệt cưới đi vào hoạt động Cô có thể như một người toàn quyền bên lĩnh vực này của hẳn.

- Về hồ sơ của Tô Thành với Nhã Kỳ bên người điều tra kết luận ra sao Hà Vi.

- Tô Thanh thì cách đây một năm bạn gái bỏ hẳn theo người giàu hơn công việc lại không tiến triển thiếu thốn, nhiều lần phải chạy vay mượn nợ khắp nơi. Vốn đi làm bảo vệ lương không đủ nhưng với những người cho vay hầu hết hoàn toàn người quen mỗi tháng trả một ít đến này. Sau khi đi làm cho cậu thì đã thanh toán hết nợ. Trên hồ sơ là như thế nhưng không biết cậu ta có thiếu nợ người nào nữa không. Vì hồ sơ chỉ có thể điều tra với những người cậu ta thường xuyên tiếp xúc kể từ khi đi làm cho cậu nên không có nhiều thông tin.

Hà Vi bây giờ mới nói ra kết quả điều tra của hồ sơ Tô Thanh cho Thiếu Kiệt nói. Bởi hồ sơ được dựa trên lý lịch của quá khứ Tô Thanh thêm vào đó những dữ liệu phát sinh và những gì đang tiếp diễn mà tổng hợp. Nên những thứ khách quan khác như bạn tiếp xúc với ai lúc nhỏ hay gặp mặt ai vài giờ, có mối quan hệ cũ nào đó mà không liên lạc thì cũng không được tính vào.

Trầm ngâm một lúc sau khi suy nghĩ nhưng gì Hà Vi nói Thiếu Kiệt mới đem những ý nghĩ đó nói ra như đang lập luận của mình về Tô Thanh.

- Chuyện này xem ra khó khăn đây. Những mối quan hệ mà trước đó hoặc trong quá trình phát sinh một vài lần nếu không tìm hiểu được thì chắc cũng bó tay với việc này. À mà còn Nhã Kỳ thì sao? Thân thế cùng hồ sơ của cô ta như thế nào?

- Nhã Kỳ Thân thế hồ sơ còn phức tạp hơn Tô Thanh nhiều lắm. Quá trình từ nhỏ đến lớn của cô ta ảnh hưởng rất lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 318: Đàm Ròng Hang Hồ

Thiếu Kiệt trước giờ chưa từng để ý đến bối cảnh của những người làm việc với mình chỉ duy nhất Chu Tường do hắn nghe được chuyện nên mới quan tâm đôi chút. Còn lại những người khác hắn chưa từng tìm hiểu qua.

Bởi vì Thiếu Kiệt nghĩ rằng ai cũng có một ký ức cho riêng mình. Can thiệp quá sâu vào đời tư của người khác cũng không phải là chuyện tốt. Người cấp trên có thể tìm hiểu quá sâu vào những việc riêng của người khác cũng không phải là điều nên làm.

- Đối với Nhã Kỳ. Trước khi cô 10 tuổi đúng là đã được sống trong môi trường giàu có. Nhưng bố mẹ cô bị tai nạn giao thông chết đi tài sản bị cô chú tước đoạt không còn.. Chưa kể đến họ chỉ nuôi cô vài tháng rồi đẩy cô vào trong trại trẻ mồ côi từ đó không liên hệ nữa. Sống trong môi trường đó con người có nhiều cải biến. Nhã Oanh học tập một đường thẳng tới ngày hôm nay ra trường làm việc. Một phần gửi về cho viện còn một phần giữ lại cho mình. Còn về Trương Hạo cũng có vấn đề trong hồ sơ nhưng mà chắc không lớn đi.

Hà Vi cũng biết Thiếu Kiệt đi từ thấp đến cao như thế này Trương Hạo không thể thiếu một phần nếu nói hắn có vấn đề thì cũng không đợi đến hiện tại. Bởi vì ngoài Thiếu Kiệt, Trương Hạo luôn có một tiếng nói nhất định. Hắn có thể ngang hàng với Thiếu Kiệt trong mọi chuyện nhưng hắn hiểu để có được ngày hôm nay cả Thiếu Kiệt và hắn phải cố gắng như thế nào.

Có thể nói Trương Hạo là người được Thiếu Kiệt cải biến vận mệnh hoàn toàn không sai. Vì kiến thức của hắn cũng không có gì nhiều. Cuộc sống nếu không cùng Thiếu Kiệt lăn lộn thì cũng chỉ là một người trông xe trong trường học. Quá khứ của Trương Hạo thì Thiếu Kiệt hắn cũng biết

chút ít hai kiếp người gắng bó lúc khó khăn với nhau buồn chán ngồi nốc từng lon bia với một đĩa đậu phộng rang. Như thế cũng không có gì để mà Thiếu Kiệt phải lo nghĩ.

- Sao rồi vậy ta. Việc này không phải đơn giản rồi đấy. Thôi đi xuống dưới ăn sáng rồi báo lại với bên đoàn du lịch. Anh sẽ xem mua vé bay về nước. Kỳ này phải thuê khách sạn ở rồi. cái này là có nhà mà không được về này.

- Ấy chuyện này Minh có thể nói Ngọc Nhi chuẩn bị cho chúng ta ở chỗ nào đó thuận tiện như thế cũng đỡ tốn kém hơn. Ngọc Nhi cũng có thể không bị người khác chú ý khi gặp mình.

Nhã Oanh lúc này đưa ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy Ngọc Nhi quan hệ với những người trong xã hội. Mà việc đem một chỗ cố định của Xuân Nghĩa Bang làm nơi cho cả ba người ở đó. Nếu Ngọc Nhi có đến thì cũng không ai nghi ngờ.

- Ủ ý kiến hay đấy. Việc này sẽ nói với Ngọc Nhi sau. Hiện tại đi lập đầy bụng xem đặt chuyến bay thu xếp về nước cái đã.

Thiếu Kiệt nói xong cả ba cùng đứng lên hướng về phía bên ngoài mà rời khỏi phòng. Dù sao muốn bay một chuyến bay dài hay là quá cảnh cũng là thời gian ngồi máy bay tương đối dài. Mà qua lần vừa rồi bay Thiếu Kiệt biết hai cô nàng của chúng ta có chút không thích những món ăn ở trên máy bay là mấy.

Ngay tại một căn phòng khá mờ với ánh đèn màu, giờ vào lúc nửa đêm. Trên một bộ ghế của giữa căn phòng Ngô Trục với hai người phụ nữ ăn mặc chỉ còn lại phần nội y che chắn các bộ phận nhạy cảm. Nhưng nó mỏng đến mức có thể thấy được những gì bên trong, chỉ cần kéo nhẹ một nút thắt, mọi thứ sẽ được cởi bỏ khỏi da thịt của cả ba người.

Trước mặt hắn lúc này là Ngô Nam với một người nữ dẫn chương trình truyền hình, cũng không khác gì với hai người đang ngồi cạnh với Ngô Trục. Cô ta nắm phủ phục một bên tay của cô ta quàng và cổ Ngô Nam xem ra rất thân mật.

Cầm trong tay điều thuốc gác một ít tàn thuốc tay còn lại xoa nắn bờ mông của người phụ nữ bên cạnh mình một cách nhẹ nhàng. Ngô Nam thả ra một luồng khói trắng trên không trung rồi vỗ mạnh vào mông của người phụ nữ kia. Lên tiếng hướng về Ngô Trục nói.

- Mẹ thằng em mày tối nào cũng như thế này hèn gì sáng ngũ ly bì là đúng gặp anh mày đây cùng thích, Nhưng con mẹ nó chị nhà mày mà biết thì chắc phải lấy rái tai cả ngày đấy.

- Anh cứ thế đàn ông sinh ra để hưởng thụ. Càng làm ra nhiều tiền càng phải biết hưởng thụ. Chứ ai như anh cả nhà mình suốt ngày bị gò bó không thoải mái tý nào.

Vừa nói Ngô Trục vừa lấy tay xoa nắn bầu ngực của cô gái bên cạnh mình. Đối với hắn không cần biết những phụ nữ này ra sao chỉ cần hắn có tiền những người này đều chấp nhận cho hắn dày vò chỉ cần bỏ ra ít tiền là được. Đối với những người phụ nữ này không hơn gì món đồ chơi với hắn khi nào chơi chán rồi thì kiếm món khác.

- Mày cũng không nên nói anh hai như thế ở ngoài đời đại diện cả nhà mình trên con đường chính trường. Phải hiểu một điều dù muốn ông cũng phải giữ thể diện cho gia đình. Không phải cứ muốn là làm như tao với mày đâu. Mà Không ngờ thằng kia lại về phe mẹ con nhà thằng đó. Mà sao mày không triệt tiêu nó luôn đi để làm gì.

Ngô Nam vừa hắn giọng vừa nói với là Ngô Trục bởi vì chuyện Phùng Kiến Hoa bị bại lộ hắn biết được rất tức giận. Nghĩ tới lần đó mình bị vào

trông chắc cũng do một tay Phùng Kiến Hoa tạo nên việc này cũng làm hấn ghi thù trong lòng cho tới bây giờ.

- Đừng nóng chuyện đâu còn có đó. Không phải cứ muốn là mình làm được có những thứ không phải cứ thấy là làm. Đôi khi phải biết lợi dụng hấn một chút. Em cũng đã cho người do la tin tức. Chẳng có công ty nào cho các bạn hàng của mình đi du lịch cả một tháng. Chỉ có một tuần đã là cao nhất rồi. Nhưng lần này em thả ra tin tức để cho hấn chuẩn bị. Vài ngày sau em sẽ đến đó tiến hành thanh trừ.

Vừa cầm một ly rượu mạnh nhận được từ tay của người phụ nữ của mình Ngô Trục vừa uống một hớp rồi nói ra những gì hấn định làm. Hấn vẫn muốn đến Lưu Minh để làm những việc của hấn.

- Tao thấy việc mày đi lần này cũng phải cẩn thận dù sao hiện tại chỗ đó là điểm nhạy cảm với những người của mình, Không đơn giản là muốn thực hiện là được đâu đấy.

Ngô Nam nghe thế cũng nhắc nhở Ngô Trục dù thời điểm nào thì hấn thấy việc này không phải là việc nên làm. Một mình Ngô Trục đến Lưu Minh tương đối rủi ro. Dù cho em hấn có một ít cơ sở nhỏ nhưng không phải là mức an toàn.

- Anh cứ lo bọn bên đó sẽ không phát hiện đâu. Em sử dụng giờ sinh học bất bình thường. Với lại em đã đến đó như đã báo đâu. đến sớm một chút, làm bất ngờ một chút để cho bọn nó biết người bên mình không phải dễ đối phó. Hơn nữa em vẫn còn một vài đường dây có thể liên hệ. Thằng nhóc Ngô Long cũng có một người bên bọn họ rồi mọi tình hình xem ra nó nắm rất chuẩn.

- Mà chú nói xem tại sao Ngô Long thằng nhóc lại liệu việc này như thần thế. Thằng nhóc con anh hai nó làm những việc mà tao thật không ngờ

đấy. Toàn bộ cơ sở bên đó làm như nó nắm rất rõ. Biết thế trước khi đi Lưu Minh tao hỏi nó cho rồi.

Biết được tin tức lần này hầu hết do Ngô Long cung cấp. Ngô Nam bực mình vì nếu là hắn có được những tin tức này ngay từ đầu hắn đã có thể không mất mặt như ngày hôm đó. Nhưng việc tại sao Ngô Long lại biết được và cài người của mình vào trong bộ phận của mẹ con Hoàng Lâm Nhu thì Ngô Nam hoàn toàn không biết.

- Vấn đề này thì bản thân em cũng không rõ. Nếu lần đó không phải bực tức vì gần đây mọi thứ rắc rối. Em kéo nó ra đi quán bar mới nói nó Nghe. Ngày hôm sau nó lôi em dậy sớm. Đưa em những cái thông tin mà em cần thiết với điều kiện tiên quyết phải đối phó cho được thằng nhóc Thiếu Kiệt kia. Em nghĩ là nó đã biết chuyện này lâu hoặc là thằng kia có mối làm ăn gì ngán chân nó. Hỏi kỹ thì nó không nói. Nhưng xem qua hồ sơ của Ngô Long em mới biết được thì ra thằng nhóc Thiếu Kiệt là người chủ thật sự phía sau sàn giao dịch vàng.

- Má nó ần giầu sâu thật. Giờ chú mày định làm gì. Theo tao thì mày khỏi cần đi Lưu Minh làm cái gì. Thuê mẹ sát thủ giết thằng oắt con đó thế là xong cần chi phải rườm rà. Vừa sạch tay vừa loại bỏ được uy hiếp.

Ngô Nam lúc này đập cái Ly vừa uống rượu của mình xuống bàn. Bực tức nói ra những điều mà hắn thấy cần thiết việc không muốn dây dưa theo hắn chỉ cần thuê người giết chết Thiếu Kiệt và Hoàng Lâm Nhu thế là xong.

- Không đơn giản như thế đâu. Em cũng định như thế, Nhưng Ngô Long nó lại có ý tưởng cao hơn nhiều. Việc lần này đi chủ yếu lấy trang vàng là một. Đưa người bắt thằng nhóc đó chuyển nhượng hết toàn bộ tài sản của nó. Rồi hủy đi hai chân hai tay cho nó ngồi trên xe lăn muốn sống không được muốn chết không xong. Nghe xong bản thân em thấy thằng cháu mình

đúng là có tố chất. Phải để cho thằng nhóc kia thấy cuộc sống của nó là một chuỗi ngày tăm tối như thế mới thú vị.

Nói ra những gì Ngô Long muốn để mình làm thay hẳn. Ngô Trục vừa mỉm cười nhìn lý rượu trong tay đưng đưa chút rượu sảng sảng của cái ly. Hẳn thấy việc để Thiếu Kiệt tàn phế sống cuộc đời còn lại mới đúng là điều thú vị nên làm.

- Được cái này hay đấy! Nó mà chết thì tốt cho nó quá nhỉ. Cứ để sống đỡ chết đỡ như thế lại hay. Chỉ cần như thế con mẹ nó cũng không ngóc đầu lên được. Dám đối kháng với nhà mình thật không biết chữ chết viết như thế nào mà.

- Đó chỉ là kết quả tạm thời. Nghe nói thằng nhóc này có cả ba người con gái. Chỉ cần nó như thế thì bên bọn người Hà Thúc buông bỏ. Con bé của hắc bang em chiếm lấy còn một con của nhân viên hành chính chỉ cần anh thao tác một chút sẽ được hai tay dân lên lúc đó thì tha hồ. Cho nó nhìn bạn gái nó bị người khác chơi cảm giác sẽ như thế nào. Còn con nhỏ Hà Vi thì hơi khó đấy mà thôi bên thằng ông nó cũng không cự quật được lâu. Không có bài thì chỉ có nước về vườn dưỡng lão thôi.

Đem những ý nghĩ của mình về những thông tin đã nhận được của Ngô Long. Ngô Trục vừa nói vừa vẽ ra những gì sẽ diễn ra nếu hẳn thành công đem Thiếu Kiệt triệt hạ. Những người của Thiếu Kiệt hẳn đã có chủ ý của riêng mình. Việc này là qua hồ sơ của Ngô Long làm dấy lên chủ ý của hẳn.

- Nghe cũng hay đó. Xem ra anh phải đợi tin tức của chú mày lâu dài rồi. Nhưng mà anh nhắc chú không được chủ quan trong việc này đâu đấy. Chú có kế hoạch của chú. Nhưng mà vốn vào đằm rông hang hồ. Bọn nó dù sao thế lực liên kết ở Lưu Minh ra tay thì chỉ có thể làm trong âm thầm thôi.

- Anh yên tâm theo như tin tức nhận được hơn hai tuần nữa hoặc có thể là gần tết nguyên đán thẳng nhóc mới về. Giờ phá rối kế hoạch của hấn bản tin như thế này nó phải về đúng ngày. Như vậy thì vẫn còn hơn năm ngày nữa. Ngày kia em đến chuẩn bị mọi thứ. Đến ngày 1 giả vờ như vừa mới xuống máy bay bố cục làm sao cho thẳng nhóc đó không nghi ngờ. Nếu mình không biết Phùng Kiến Hoa là người của hấn chắc chắn là sẽ bị lừa thăm. Nhưng mà lần này mình chuẩn bị trước thì khác à.

Ngô Trục nói ra những gì hấn dự định. Việc hấn thấy ngày mai nghỉ ngơi chuẩn bị thật kỹ các thứ trong đêm ngày mai bắt đầu đi Lưu Minh liên hệ với đầu dây bên kia mới là quan trọng. Như thế sẽ nắm bắt tốt hơn tình hình của Thiếu Kiệt.

- Ừ như thế cũng được. Cần anh đưa chú vài người đi qua đó không? có gì bọn nó giúp chú làm việc.

- Anh yên tâm em đã có một nhóm ở nước ngoài về chơi vụ này rồi. Chỉ cần để cho bọn nước ngoài đó ra tay với thẳng nhóc Thiếu Kiệt không bằng không có. Muốn dây vào em không dễ dàng đâu nhỉ. Với lại bọn nó là người em đang chuyển hàng cho nên chắc chắn bọn nó sẽ làm hết sức.

Ngô Nam từ chối những người của Ngô Trục cho hấn mà thay vào đó hấn đã chuẩn bị một số người để làm chuyện này. Bởi hấn hiện tại không tin tưởng người của anh mình cho lắm Phùng Kiến Hoa đã bị một lần lọt mương nên hấn không muốn là người tiếp theo.

- Ừ như thế cũng được. Không để lại nhân chứng để bị lộ làm xong bọn nó rời đi an toàn không liên quan. Tìm cũng không tìm được người. Muốn tra chuyện này bọn Hà Thúc cũng không có chứng cứ. Nhớ làm cho kính kẽ vào. Đừng để giống anh lần trước, Nghĩ lại mà tức không ngờ thẳng chó đó lại phản phúc.

- Cái đó anh không trách được người ta đâu anh ơi. Lợi ích anh cho họ sao nhiều bằng những người kia. Anh ở xa còn thằng đó lại nằm trong lãnh thổ của thằng nhóc. Người ta cũng phải biết càng xa mặt trời càng dễ sống. Thì người của anh cũng vậy nó cũng phải bảo toàn cho nó thôi. Nhưng mà xong chuyện này thì thằng đó cũng xong khỏi lo đi. Chỉ cần kéo ngã được mẹ con thằng đó là mọi chuyện đều xong hết.

Ngô Trục lúc này cũng ung dung phân tích chuyện của Ngô Nam lần trước bị thiệt thòi đem những nguyên lý cơ bản nhất về lợi ích nói rõ tại sao Ngô Nam lại bị Phùng Kiến Hoa phản lại. Hấn thấy việc này đơn thuần là lợi ích mang lại của Ngô Nam không bằng Thiếu Kiệt trong chuyện vận động ở xa tầm tay.

- Ủ mà nói chuyện này mới nhớ thằng nhóc Ngô Long nó hiện tại đang làm gì nữa rồi. Để tao kiểm nó hỏi chút chuyện coi. Mẹ nó thông minh thế mọi chuyện đưa cho nó giải quyết vẫn hơn nhiều thứ chứ. Mà biết chuyện vậy mà không nói anh em được nhờ làm gì phải thần bí.

- Em biết gì. Nó cũng như em thôi, Sáng ngủ tối thức. Công tử ca đúng nghĩa mà, Nhưng không hiểu sao nó lại thông minh thế thôi. Nhưng mà như thế cũng được. Anh không có con trai em thì chẳng muốn lấy vợ sau này để nó quản lý thay anh hai. Anh em mình còn hưởng được chút lợi. Nghe nói dạo này nó đang kiếm người giải mã cho nó cái gì đó. Mà thật bọn người em kiếm chẳng giúp gì được nó mới bực mình.

Ngô Trục từ tốn nói ra tình hình của hấn dù cho nơi này có ba người phụ nữ bên ngoài nhưng hấn biết có cho vàng những người này cũng không dám hé răng. Dù sao thì họ cũng chỉ là món đồ chơi nên họ hiểu phải an phận làm đồ chơi nếu không cái mạng của họ cũng không giữ được. Ngô Nam cau mày một chút rồi gật đầu nói.

- Để anh xem nó cần gì thì anh cho người giúp quan trọng gì đâu thằng Ngô Long nó không đi học thật nhưng gia đình mình có tiền. Thứ gì mà không mua được bằng tiền. Chỉ cần bỏ tiền ra là được nếu trong nước không có thì ra nước ngoài tìm thiếu cha gì cách. Thôi không còn sớm tao đi làm chuyện đại sự cái đây. Sáng mai còn phải lết đi làm cho con vợ tao nó không biết nữa.

Nói rồi Ngô Nam ôm người phụ nữ của mình đang vuốt ve lấy thân hình hần cười lớn rồi nâng cô ta trong tư thế nằm lên hướng về một phía căn phòng đi tới. Ngô Trục thấy thế nói với người phụ nữ.

- Chăm sóc tốt ông anh của tôi nhé cố phát thanh viên. Như thế thì sau này cô bước xa hơn nhiều.

Vừa nói xong hần hướng người phụ nữ của mình hôn lấy hai đôi môi chạm với nhau cô gái kia cũng hưởng ứng theo với chiếc lưỡi như một con rắn cố tìm tòi trong miệng Ngô Trục. Trong căn phòng lúc này toát lên một vẻ sắc dục nồng đậm...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 319: Cơ Sở Bí Mật

Hai mươi giờ sau. Tại sân bay Lưu Minh. Một nhóm người xuống tại sân bay Lưu Minh. Trong đó bao gồm cả Thiếu Kiệt, Nhã Oanh, Hà Vi cả ba đều đã đặt chân về tới nơi này. Không rườm rà mọi thứ cần Thiết Hầu như Thiếu Kiệt đã gói gọn đem theo cho mình. Còn những thứ khác hẳn gửi về bằng đường chuyển phát quốc tế.

Những năm đầu của việc chuyển phát như thế này hẳn không lo lắng. Khi nhận được địa chỉ Ngọc Nhi chuyển cho mình Thiếu Kiệt chuyển toàn bộ cần thiết về đây. Ít nhất cũng cả tuần lễ đồ của hẳn mới tới nơi trong khi đó chỉ không đầy một ngày hẳn đã có mặt ở Lưu Minh.

Gọi một chiếc taxi cho toàn bộ hành lý cần thiết vào cốp xe ba người ngồi vào trong xe đợi Thiếu Kiệt hướng dẫn tài xế đến địa chỉ của Ngọc Nhi đưa, lúc này Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ông cho người theo dõi Ngô Trục với hành lang thông tin bay. Nói hẳn đăng ký vé máy bay rồi. bốn giờ sáng mai hẳn bắt đầu bay từ Ngọc Châu vào đây. Tầm 6h đến 7h sáng hẳn tới. Lúc đó người bố trí ở Lưu Minh sẽ tiến hành theo dõi riêng. Trên máy bay chuyển bay của hẳn cũng có người bay chung nên không sợ hẳn dương động kích tây đâu.

- Ủ. Trước tiên họp mặt với Ngọc Nhi để biết thêm một số điều nữa cái đã. Việc lần này về phải tuyệt đối bí mật. Anh có nói Ngọc Nhi cho mẹ biết tình hình hiện tại chắc mẹ cũng hiểu cho mình.

Thiếu Kiệt nói ra những gì hẳn đã an bài. Khi báo với bên đoàn du lịch nói hẳn phải hủy chuyến bay về quốc gia vì lý do bị hủy nghị phép. Những người trong đoàn không hề nghi ngờ. Bởi những gì mà họ tiếp xúc không phải thuộc dạng như Thiếu Kiệt. Họ cũng hiểu một điều ở tầng lớp của họ

với những gì những quốc gia đang làm và người nhân viên công vụ không phải cứ muốn nghỉ phép dài hạn là được. Có thể nghỉ phép đã được duyệt rồi bị hủy là chuyện thường tình. Mô hình này áp dụng với tất cả mọi người có công vụ từ cảnh sát cho tới quân đội. Nên Thiếu Kiệt báo hủy những ngày còn lại những người bên đoàn du lịch cũng phải đồng ý.

Vì đã chi trả cho toàn chuyến đi nên hẳn có hủy những ngày còn lại cũng không thể lấy lại tiền bên công ty du lịch lại dư ra một khoản chi phí. Như thế họ cũng đồng ý là chuyện thường tình.

- Công nhận ngồi máy bay mệt thật. Xuống máy bay mà cơ thể rã rời hết trơn. Cũng may là quá cảnh gần 2 giờ nếu mà bay giống như hôm nọ nữa chắc mệt chết đây Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh ngồi trên xe lúc này cũng than thở. Hầu hết ngồi thời gian dài trên máy bay khi xuống tới mặt đất ai cũng sẽ như Nhã Oanh là điều bình thường. Thiếu Kiệt nghe thế cũng chỉ cười nói với cô.

- Thôi ráng chút về tới chỗ Ngọc Nhi để cho mình rồi lúc đó em đi ngủ luôn. Giờ 10h hơn rồi chút xíu ngủ sáng mai dậy chỉnh lại đồng hồ sinh học luôn. Sắp tới em phải ôn tập lại những kiến thức trong một tháng đấy.

- Anh thì sướng rồi. Ông của Hà Vi làm sao mà để cho anh Học Kỳ này đạt điểm khởi cần thi được hay vậy. Thật là bất công quá đi.

Hà Vi lúc này lắc đầu nói với Nhã Oanh, Vì cô biết Thiếu Kiệt vẫn phải làm bài kiểm tra để lấy điểm bù vào những điểm số thi mà việc này cũng không phải đơn giản như Nhã Oanh tưởng.

- Thiếu Kiệt đúng là đạt điểm nhưng mà điểm đó chỉ là để trống thôi. Đợi cho cậu ta làm bài kiểm tra kiến thức rồi lấy điểm đó ghi vào chứ không phải đơn thuần là cho mười điểm hết đầu Nhã Oanh. Tính ra Thiếu

Kiệt cũng phải ôn tập và làm bài như cậu thôi nhưng ở một bài làm khác với các cậu thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn Nhã Oanh chằm chọc.

- Tiểu thư ơi! Không phải cứ muốn được điểm không phải thi là đơn giản đâu nó phải đánh đỏi đấy. Chứ nếu mà ai cũng dựa vào bối cảnh với quan hệ mà không phải thi như thế thì một đồng người không có kiến thức hết rồi Nhã Oanh à.

- Thiếu Kiệt cậu nói nhưng vẫn có những người không học vẫn có được những bằng cấp như ý muốn đấy. Mình thấy vài người như thế. Tiến sĩ, phó Tiến sĩ đấy. tình trạng mua học vẫn không phải chỉ mới diễn ra mà đã hình thành khá lâu rồi. Dù sao thì học thức của họ hầu hết đều vay mượn không phải của chính mình.

Hà Vi lắc đầu nói với Thiếu Kiệt như thế. Bởi cô biết vẫn tồn tại trong chốn quan trường cái gọi là bằng cấp học thức cho có. Những người này đi học hầu hết là chiêu đãi thầy giáo các buổi tiệc ăn nhậu. Kiểm điểm qua môn, không phải chân tài thực học.

Nghe được Hà Vi nói thế người lái ta xi cũng lắc đầu nhìn đường mà đáp lại lời cô.

- Cháu nói đúng đấy! Hiện tại hầu hết đều là nói đi học thật chất là mua bằng hết. Như chú này. lái ta xi cần bằng lái ô tô. Đi học thì ít lên đó chủ yếu là kiếm thầy dạy mình mời mọc đi ăn uống còn không thì muốn thực hành riêng thì phải tốn ít tiền cho mấy người đó. Như thế thì mới mau đậu được. Còn mà cứ im lìm thi theo đúng nghĩa thì trừ khi nào thuộc hết các bằng hiệu rồi lại có tay lái chắc mới lái. Nhưng hầu hết đều nói đi học lái xe nhưng ai cũng biết chạy xe hết rồi mới đi học cho có cái bằng thôi cháu à.

Thấy được trả lời của người tài xế Hà Vi mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Đây thấy chưa có xác nhận chính xác nhé. Em không nói sai đâu. Bằng lái ô tô đã thế huống chi mấy cái bằng cấp cao của tiến sĩ phó giao sư.

- Thì anh đã nói không đúng đâu. Học vị phải có học thức và thực hành đúng nghĩa. Không phải chỉ tồn tại trong nước như của nước ta hiện nay. Em biết nước ngoài muốn trở thành tiến sĩ. Phải có ít nhất vài bài nghiên cứu được đăng trên các tạp chí danh tiếng chuyên ngành. Còn nước mình làm gì có tạp chí chuyên ngành. chỉ đăng vài bài lên báo phổ thông. Mà nghiên cứu đó chưa chắc là của họ. Chỉ là sao chép một phần nào đó của vấn đề nước ngoài về làm của mình thôi. Mà đừng bàn về vấn đề này nữa cũng gần tới nơi Ngọc Nhi để cho bọn mình rồi.

Thiếu Kiệt không muốn tranh luận về những vấn đề này, Hắn hiện tại đang chú tâm suy nghĩ tìm cách đối phó với những việc sắp tới. Nhã Oanh lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao Ngọc Nhi không an bài người ra đón mình rồi đưa về đây luôn ta chỉ cần Ngọc Nhi không nói thì chắc chắn những người kia cũng đâu biết đâu.

- Không được! Ngọc Nhi nếu an bài như thế chắc chắn sẽ có người phát hiện. Còn nếu mà mình tới đây thì người của Ngọc Nhi chờ mình sẽ tốt hơn là ra đón. Vì không biết được người tiếp xúc với Ngọc Nhi có bị điều tra theo dõi hay không mà nếu có thì bại lộ hành tung lần này bí mật trở về hết.

Theo suy nghĩ của Thiếu Kiệt việc để cho Ngọc Nhi cho người đón Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ là Cao Thịnh hoặc bốn người tử tước. Như thế chẳng khác nào bức dây động rừng. Mà nếu là người khác thì cũng không an tâm. Nên Thiếu Kiệt và mọi người về địa chỉ của Ngọc Nhi đã đưa là một cách tốt nhất.

Xe đi vào một con đường khu nhà ở Thiếu Kiệt lúc này mới giật mình đây không phải đường vào nhà Ngọc Nhi hay sao. Hấn hoàn toàn không để ý đến địa chỉ. Giờ thấy tài xế lái xe con đường này khiến trong lòng Thiếu Kiệt thâm lo lắng. Bởi nếu Ngọc Nhi đưa cho hấn địa chỉ của chính cô thì hấn phải bảo tài xế đi ra một khách sạn nào đó.

Cô gắng chăm chú nhìn đường Thiếu Kiệt thấy xe chạy qua khỏi con đường của nhà Ngọc Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Chưa được bao lâu tài xế lại rẽ vào con đường bên cạnh chạy được một lúc xe dừng lại trước cửa một nhà với tường được xây cao một cái công sắt màu đồng. Hai góc hoa giấy hướng vào trong nhà mà vươn mình.

Bước xuống xe Thiếu Kiệt như há hốc miệng vì nếu theo hấn tính toán thì đây là phía sau nhà của Ngọc Nhi. Bởi khu đất nơi này nhìn ra Phía Trước vài bước là một sân rộng với một nơi cho thuê sân tennis. Khoảng không rộng đến nỗi có thể làm thành bốn mặt sân tennis cũng có thể kiếm được kha khá tiền.

Thấy đèn trong nhà còn sáng. Thiếu Kiệt bước tới bấm chuông. Người tài xế thay hấn đem hành lý lấy ra khỏi cốp xe. Hà Vi thành toán tiền cho tài xế xong mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Nơi này xem ra cũng ổn nhưng mà có gì mà làm anh cau mày vậy Thiếu Kiệt.

- Phía sau nhà này là nhà Ngọc Nhi. Khi này đi vào con đường này anh rất ngạc nhiên. Giờ lại là ngôi nhà phía sau như thế này tuy tốt thì có tốt nhưng đúng là rất dễ bị phát hiện.

Bây giờ cánh cửa im lìm được mở ra người mở cánh cửa đó không ai khác là Thế Hải. Nhìn thấy ba người, hấn đưa tay ra hiệu cho cả ba vào nhà.

Thiếu Kiệt kéo vali hành lý của mình vào nhà đợi cho đóng công lại Thế Hải mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Mọi người vào nhà đi Ngọc Nhi đang đợi. Có câu hỏi gì thì lát nữa thì Ngọc Nhi sẽ trả lời cậu.

Thiếu Kiệt nhìn thấy bên trong nhà có vườn cây cũng khá nhiều thể loại. Căn nhà nhìn rất bình thường. Ngoài vẻ kính cổng cao tường bên ngoài. Nó không khác mấy cũng được xây dựng.

Ngọc Nhi lúc này đang đứng ở phòng khách đợi Thiếu Kiệt. Vừa nhìn thấy hẳn Cô đã chạy ra ôm chầm lấy Thiếu Kiệt. Nhìn vẻ tiêu tụy của Ngọc Nhi, Thiếu Kiệt bỗng chốc xót xa nói.

- Em gầy đi nhiều khổ cực cho em rồi. Máy ngày sắp tới em nghĩ ngơi một chút đi.

- Không sao đâu! Mọi thứ em đã chuẩn bị xong rồi. Hiện tại anh và mọi người cứ để đồ đó đi. Em muốn cho anh thấy cái này.

Nghe Ngọc Nhi muốn cho mình xem cái gì đó Thiếu Kiệt ngạc nhiên hẳn chưa đưa quà cho cô. Nhưng chợt nhớ đến kiến trúc ở đây Thiếu Kiệt mới hỏi Ngọc Nhi.

- Ấy nơi đây là phía sau nhà em. Vậy em đi qua đây có người nào theo dõi em không đấy.

- Việc này thì anh yên tâm sẽ không ai nghĩ em ở đây đâu. Hiện tại nếu có người theo dõi em thì vẫn tường em đang ngủ bên nhà đó thôi chứ không nghĩ em bên đây đâu. Ba người để hành lý đó đi. cùng em đi xem cái này thì mọi người sẽ biết tại sao.

Cả ba đều muốn biết có cái gì mà để cho Ngọc Nhi muốn để bọn hắn đi xem Theo Ngọc Nhi đi qua khỏi phòng khách, Đến với lối cầu thang lên lầu. Ngọc Nhi làm ra hành động làm Thiếu Kiệt trở mắt. Cô đến cái trụ thứ ba của cầu thang xoay nhẹ một cái. nền gạch men bên cạnh cầu thang lúc này từ thu về phía cả năm người đang đứng. Một đường cầu thang hướng đi xuống có đèn sáng dọc lối đi.

Hà Vi cũng nhìn lấy cái cơ sở ngầm của Ngọc Nhi rồi nhìn qua Thiếu Kiệt. Còn Nhã Oanh thì lấy tay dụi dụi mắt mình như tưởng chừng như đang xem phim điệp viên.

Thiếu Kiệt trở mắt nhìn vào một cơ cấu trước giờ chỉ thấy trong phim. Bởi làm cái này không đơn giản, Ngoài việc làm sao cho những mỗi gạch men trùng với nhau và phải để công tắt khi mở ra cái tấm sắt cố định gạch men trên đó phải thu lại vừa đúng với lối vào là một sự sắp xếp tính toán tỉ mỉ không được sai sót một li nào bởi chỉ cần sai một li kiến trúc và những gì đã làm đều khó có thể cất giấu.

- Chào mừng mọi người đến với cơ sở bí mật của Khu này. Hiện tại mình biết mọi người mệt nhưng ít nhất cũng phải đi xem qua một lần. Nơi đây mình chuẩn bị đã lâu chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 320: Nguyên Nhân Thật

Cả ba người lúc này nhìn lấy Ngọc Nhi không nói được lời nào. Bởi vì đây có thể nói là một sự bất ngờ cực kỳ lớn đối họ nhận được các điều kì lạ này trong ngày hôm nay. Việc từ trước đến giờ không ít người xây dựng nhà cửa nhưng để xây dựng nhà thành nơi như thế này thì họ phải có bí mật gì lớn lắm mà Nhìn Ngọc Nhi tuy cũng có bí mật nhưng không đến nỗi phải xây dựng cả một cơ sở ngầm như thế này mới đúng.

- Thôi mọi người đi xuống để biết bên dưới có gì nào. Bảo đảm mọi người sẽ hài lòng.

Thiếu Kiệt lúc này mới trấn định lại nhìn Ngọc Nhi đang bước từng bước xuống lối cầu thang đi xuống hỏi.

- Em xây cái này khi nào vậy?

- Không em không xây cái này mà là bố em xây. Nơi này vốn là nhà trước đây của bố em. Phía sau được xây dựng sau. Mỗi năm đều có tu sửa nhưng khoảng hai năm trở lại đây thì mới sửa chữa lại hoàn toàn. Đối với nền móng thì vẫn giữ nguyên chỉ là dựa theo móng cũ mà sửa lại cho phù hợp thôi. Nơi này cũng là nơi mà Em thoát ra năm đó.

Ngọc Nhi nói rõ nguồn gốc ngôi nhà và những thứ như thế này làm Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm. Bây giờ hẳn hiểu bất cứ người nào khi đã dấn thân vào việc gì nguy hiểm cũng chừa cho mình một con đường thoát thân khi nguy cấp. Bố của Ngọc Nhi cũng vậy Cữu Hùng cũng thế.

- Ngọc Nhi cậu dùng những thứ này để làm gì thế? những cơ sở này đáng lẽ không nên tồn tại mới đúng. Cậu làm như thế không lo lắng hay sao.

Hà Vi khi thấy những gì diễn ra trước mắt mình Cô mới hỏi Ngọc Nhi vì đây là những hầm bí mật ngầm nếu như Ngọc Nhi sử dụng nó để làm việc gì phạm pháp thì chắc chắn quân đội sẽ phải can thiệp. Như thế sẽ dẫn đến xung đột giữa cô và Ngọc Nhi mà như thế sẽ làm cho Thiếu Kiệt khó xử.

- Đúng những chỗ này nó không nên tồn tại nhưng hiện giờ mặt nổi của Thiếu Kiệt đã bị phát hiện. Minh mới phải công khai cho các cậu biết điều này. hầm bí mật này được liệt vào cấp bảo mật. Nếu cậu có cho ông cậu biết thì hồ sơ của nó vẫn tồn tại nhưng đây là việc bí mật giữa các nhà với nhau. Theo mình nhớ Ông cậu cũng có một hầm bí mật riêng đi. Nhưng lại đi dùng cho việc đào tạo quân lực nên nó không còn đúng với ý nghĩa nó được

Hà Vi cũng biết nơi đào tạo cô thật chất thuộc về sở hữu trong nhà. Chỉ có điều ông cô vì đất nước mới đem những hầm bí mật này thành nơi tập trung đào tạo binh chủng đặc biệt. Nhằm thu thập tình báo nước ngoài và các thế lực chống phá nhà nước ảnh hưởng đến sự an toàn của quốc gia nên mới làm vậy.

- hầm bí mật như thế này tại sao cậu lại được sở hữu chứ. Những hầm bí mật như thế này hầu hết bản thiết kế và cấu trúc căn nhà không được sửa chữa mà.

- Đúng là việc hầm bí mật nếu xét vấn đề cấu trúc là thế. Nhưng khi nó xuống cấp trầm trọng người sở hữu có quyền yêu cầu sửa chữa và thay đổi hoặc xóa bỏ hầm bí mật. Các đây 19 năm nó được đề xuất như thế thay đổi lại kiến trúc cho phù hợp với xã hội. Và như thế nó bị cho rằng hầm bí mật đã bị hủy và không còn tồn tại.

Ngọc Nhi lúc này mới nói ra lai lịch của căn hầm cũng nhìn Hà Vi. Bởi vì nếu Hà Vi muốn tìm hiểu sẽ tìm hiểu được. Vấn đề này không khó vì bố hấn năm đó nhận được mảnh đất này làm sinh lễ cưới phát hiện vấn đề này

nên mới xin những người kia phá đi làm lại thành kiến trúc nhà ở. Bô cô thấy bỏ đi thì tiết nên nhờ người vẽ lại bản vẽ và xây lại cả cái hầm trong bí mật.

- Trước đây nơi này thật sự là sở hữu của quân đội nước ta. Dùng để cất giữ vũ khí chuyên cho chiến sự. Sau chiến tranh những quân khí này dôi đi qua nhiều năm nó bị lãng quên. Mình hiện tại cũng chỉ tận dụng nó thôi. Với phần Thiếu Kiệt cần có một nơi như thế này mới đem lại được sự bí mật sau này. Thôi mọi người đi xuống lúc đó mình sẽ giải thích đầy đủ cho mọi người.

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng. Hắn chưa biết nơi này sẽ có gì. Với tất cả những gì hắn biết, việc tồn tại hầm bí mật hay không thì không có gì phải bàn. Quan trọng mục đích của việc sử dụng nó như thế nào. Mà người sở hữu là Ngọc Nhi đã công khai với hắn thì cũng không cần thiết phải lo lắng.

Theo hướng dẫn của Ngọc Nhi, cả ba theo chân cô đi tới một hành lang nơi đây là một khoảng không trống trải không một hành lang dài hướng về phía bên kia nhà của Ngọc Nhi.

Chỉ về phía hành lang dài đó Ngọc Nhi tươi cười nói với Thiếu Kiệt và mọi người.

- Đây là lối đi lên trên nhà mình. Vì thế cho dù mình ở trong nhà vẫn có thể đi qua bên đây. Nếu có người thật sự theo dõi nhà mình thì cũng chỉ tưởng là giờ này mình đã nghỉ ngơi.

Thấy lối hành lang không có gì đặc biệt Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Cứ tưởng như thế đã xong Ngọc Nhi lại tiếp tục xoay một chút viên đá tròn ở ngay cuối cầu thang. Lúc này phía trên đóng lại bên cạnh bức tường lại được mở ra một cánh cửa. Nếu không biết người khác chỉ nghĩ hành lang

này chỉ dùng để thoát thân bởi vì cách cửa bên hông này thật sự được kéo lên hoàn toàn.

Vì sát với lối đi và được làm như những viên gạch nên dù có người tìm kiếm cũng khó phát hiện lúc này Thiếu Kiệt mới hiểu tại sao giữ phòng khách bên ngoài lại có thêm một phòng ở giữa nhà rồi mới tới cầu thang đi lên. Bởi tầng dựng căn phòng trang trí như một phòng giải trí có thể che đi cơ cấu của bức tường mỏng kéo lên xuống như thế này. Bức tường được kéo lên tầm khoảng hơn một mét thì dừng lại.

Theo dãy bậc thang đi xuống hiện ra. Ngọc Nhi đi qua đó không vấn đề gì nhưng với Thiếu Kiệt thì hẳn phải khom lưng đôi chút. Khi mọi người qua khỏi bức tường. Một lối đi dài xuất hiện bên phía hướng cuối cùng của lối đi là một căn phòng sáng đèn.

Nhìn vào lối đi Thiếu Kiệt nhíu mày bởi theo tính toán trong đầu của hắn. Đối với độ dài của hướng đi này với căn phòng kia thì nó nằm ở dưới sân tennis. như vậy nằm dưới sân tennis lại là một cơ sở ngầm của cô bạn gái hắn.

Theo từng bước chân của Ngọc Nhi mọi người dần ra khỏi hành lang đập vào mắt Thiếu Kiệt là một khoảng sân rộng cùng với kích cỡ của bốn sân tennis phía trên. Nơi đây xếp đặt các thiết bị Thể hình, và võ cụ. Những tấm xốp được đặt bên dưới tạo thành mặt sàn. Không thể tin vào mắt mình Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi hỏi.

- Cái này em xây dựng khi nào. đừng nói cái sân tennis phía trên cũng là của em đấy. Làm sao làm được những thứ này.

- Năm năm trước em cho người xây dựng lên chỗ này. Hầu hết đều sử dụng tiền của Thế Hải chuyển qua. Với những gì thu thập được xem xây dựng theo kiến trúc của một bãi đậu xe ngầm nước ngoài. Lấy món sêu hơn.

Tạo ra năm tầng riêng biệt Vì đặt thù của tầng trên là sân tennis nên chỉ cần phần đó dày một chút. Công trình mỗi công đoạn là một nhà thầu khác nhau phải mất hết một năm mới xây dựng xong.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt thắc mắc thì mới kể rõ cho hẳn quá trình hình thành nơi này. Hà Vi thì có thắc mắc của mình với việc này rất lớn. Công trình như thế này thì chắc chắn sẽ bị kiểm tra mà nếu không đúng theo bản vẽ thì cũng không đơn giản là sẽ thực hiện được những việc như thế này.

- Cậu nói lúc đó cậu cũng chỉ mới mười một, mười hai tuổi vậy những vấn đề này sao cậu làm được. Cậu đừng nói với mình là cứ đơn giản làm là được như Thiếu Kiệt. Nếu cậu lúc đó đã như thế thì cần gì đến trường nữa. Như thế thì cậu trở thành Thiên Tài rồi.

- Ủ lúc đó nhỏ tuổi như thế thì cậu làm sao làm được. Không khả thi cậu mà làm được như thế này thì cần gì phải đi học nữa quá phi lý cậu nói đi cái này ý kiến của ai thế.

Nhã Oanh cũng tán đồng với ý kiến của Hà Vi bởi vì thấy với độ tuổi đó làm những việc như thế này hoàn toàn không thể nào và thực hiện nó cũng không phải đơn giản cứ muốn là làm được.

- Ấy hai người hòa lại ăn hiệp tứ đúng không. Nhã Oanh thì mình không nói nhưng Hà Vi chắc cậu biết quy tắc của việc này mà. Cậu không phải mười một mười hai tuổi cũng bắt đầu làm nhiệm vụ sao. Bên Hà Thúc có cái gì thì gia đình Lâm Gia cũng có cái đó thôi. Bản thân mình cũng giống như Hà Vi đâu khác gì chỉ là mình muốn đi học nên mới được đi học còn Hà Vi hiện tại hình như không cần đi học vẫn có bằng mà đúng không.

Hà Vi lúc này cũng nhìn lấy Ngọc Nhi. Bởi vì Ngọc Nhi tương đối giống với Nhã Oanh nhưng với những gì cô biết giữa hai họ Cao và họ Lâm hoàn

toàn khác biệt. Mà trong hồ sơ của cô vì bố mẹ mất nên không điều tra kỹ chỉ biết là cô họ Cao mà không hề thấy có liên hệ gì đến họ Lâm.

- Cậu. Cậu là người của Lâm gia?

- Đúng vậy! Cũng như bạn như mình được họ đào tạo bí mật còn cậu thì công khai nhưng tính ra mình hoàn thành khóa huấn luyện sau cậu những hai tháng đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngơ ngác nhìn hai người. Việc nói chuyện của hai người hẳn hoàn toàn không hiểu được.

- Khoang! Dừng lại. Cái gì mà Lâm gia ở đây. lại cả huấn luyện gì nữa. Mười một mười hai tuổi thì huấn luyện gì. Hai người nó rõ xem nào cái này là cái lộn xộn gì đây.

- Đúng rồi đây hai người nói chuyện gì mà không hiểu gì hết giải thích rõ cho hai người bọn mình biết chứ.

Nhã Oanh lúc này hoàn toàn giống với Thiếu Kiệt không biết điều gì đang diễn ra ở tại nơi này. Ngọc Nhi thấy thế hướng một cái bàn ghế đang đặt trong phòng đi tời nói.

- lại kia ngồi một chút mình với Hà Vi sẽ để hai bạn biết cái cần biết sau đó chúng ta mới tập trung cho Thiếu Kiệt biết ba tầng còn lại là gì.

Đợi cho mọi người ngồi xuống. Thiếu Kiệt mới hướng hai người Ngọc Nhi với Hà Vi nói.

- Rồi hai người nói đi chuyện này là sao.

Hà Vi đặng đo một lúc nhìn Ngọc Nhi suy nghĩ điều gì đó. Nhưng ngược lại Ngọc Nhi khá hồn nhiên. mỉm cười đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Thôi để em bắt đầu trước cho Hà Vi chắc chưa chuẩn bị tin thần đâu. Chuyện rất đơn giản Lâm gia cũng là một quân nhân giống như Hà Thúc và quyền hành không kém chỉ có điều họ đứng ở trung lập không đưa ra quyết định của mình về việc theo hoặc không theo bên nào cả. Lực lượng của lâm gia nhiều hầu hết là thâm thấu trong từng bộ phận vì thế hai bên không ai loại được họ và cũng không muốn đụng đến họ.

Nghe Ngọc Nhi nói như thế Thiếu Kiệt nhú mày hẳn đưa ra một câu hỏi cho chính mình.

- Ý em nói là vẫn còn 1 thế lực của người Lâm Gia gì đó trong chuyện này. Tại sao không ai nhắc tới họ?

- Đúng vậy Ngoài bên nhà họ Ngô cùng nhà Họ Diệp tạo thành và nhóm người Hà Thúc thì luôn tồn tại đối tượng trung lập Lâm Gia nhưng họ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì. Muốn nói họ có cũng được không có cũng được. Tính ra em là một thành phần trong đó.

Ngọc Nhi đem câu trả lời của mình giải đáp Thắc mắc cho Thiếu Kiệt hiểu cô ở bộ phận nào. Giữa hai nhóm tranh đấu thì Lâm Gia đứng riêng một bên và không bao giờ can thiệp.

Hiểu được vấn đề của Ngọc Nhi giải thích cho mình Thiếu Kiệt cảm thấy kỳ lạ Ngọc Nhi dù cho có liên quan thì cũng không có gì những người đó ở thế trung lập thì đâu có việc gì.

- Nhưng em liên quan thế nào chứ. Họ trung lập không ảnh hưởng bố cục tình hình là được.

- Vốn là như thế nhưng một phần quân đội của Hà Thúc thì Lâm gia chiếm một nửa. Có thể nói trong tranh chấp quân hàm thì Hà Vi và em là đối thủ.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hà Vi với Ngọc Nhi cái tình hình này phức tạp đến mức hẳn cũng không ngờ tới. Ngọc Nhi và Hà Vi hai chiến tuyến giờ lại cùng giúp hẳn. Nhưng với thân phận hai người thì Ngọc Nhi đại diện cho Lâm Gia còn Hà Vi lại đại diện cho Nhóm người Hà Thúc. Bây giờ Thiếu Kiệt hẳn mới hiểu tại sao Hà Vi không đưa ra lời giải thích mà trầm ngâm.

Thở dài một hơi lúc này Hà Vi mới tiếp lời của Ngọc Nhi

- Đối với bên ngoài Lâm Gia nhìn như trung lập nhưng bên trong họ đào tạo gián điệp và những phương thức chiến đấu cho đội quân của mình chỉ một phần nhỏ trong đó được chuyển giao cho Quân đội mà Hà Thúc nắm giữ. Bởi vì nguồn gốc của Lâm gia không phải là người nước mình. Mà là người gốc hoa. nếu nói vào vai phản diện thì Lâm gia có thể được xem là Ngô Tam Quế trong Tiểu Bảo và Khang Hi phim truyền hình nhiều tập mà Lý Băng rất thích. Vì thế anh đừng cảm thấy lạ khi em có thành kiến vì biết Ngọc Nhi là người nhà họ Lâm.

- Đúng điều này không thể chối cãi đâu nhưng mà có những việc họ là họ mình là mình. Bởi vì họ mà bố mẹ mình mới mất. Cữu Hùng thật chất là từ thành viên của Lâm gia đi ra vốn là đi theo con đường của họ nhưng vì thấy lợi ít và muốn tách riêng mà không biết bối cảnh của mẹ mình nên mới dẫn đến tình trạng bố mẹ mình bị sát hại. Ngược lại khi biết điều này Họ lại không làm ra việc gì để trả thù chỉ nhắc nhở Cữu Hùng cho hẳn thoát ly tổ chức.

Nhìn vào Hà Vi Ngọc Nhi đôi tay nắm chặt nói về những gì bản thân mình đã điều tra được. Thế Hải lúc này mới rời đi để lấy hồ sơ mà Ngọc Nhi đã nói. Hà Vi nghe được chuyện xảy ra thật sự với bố mẹ Ngọc Nhi cũng bị định thân một chút.

- Nơi này là nơi mình tạo dựng lên mà những người đó không hề biết vốn để cho Thiếu Kiệt sử dụng bởi những thành viên ở đây đều đã được trải qua huấn luyện cơ sở giống như mình với Hà Vi. Vì họ đã biết sự tồn tại của Thiếu Kiệt rất lâu rồi và mình được huấn luyện chỉ để tiếp cận Thiếu Kiệt nhưng khi mình phát hiện ra vấn đề này thì mình đã có ý nghĩ khác. Đối với họ mình chỉ là công cụ để gián tiếp làm hai phe cánh đánh nhau cuối cùng họ mới nhảy vào thu dọn tàn cuộc.

bây giờ Thiếu Kiệt đang cảm thấy hẫng đang ở giữa trung tâm của một trò đùa không hơn không kém. Chỉ một mình hẫng lại liên quan đến những việc khác mà hẫng hoàn toàn không biết được. Thiếu Kiệt thầm nói trong lòng mình nếu là đây là giấc mơ thì hãy cho hẫng thức dậy. Hẫng không muốn thấy mình nằm giữa trò đùa quốc tế này.

Tự tay nhéo mình một cái cảm giác đau thây rõ Thiếu Kiệt biết đây không phải mơ. Bởi những gì vừa nghe lại là sự thật. Cả Ngọc Nhi và Hà Vi thấy hẫng hành động như thế đề lấy tay che miệng không thể nhin cười nổi. Vì đây là lần đầu cả ba người thấy hẫng thất thần cần phải kiểm nghiệm bằng cảm giác đau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 321: Vô Ảnh

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lấy hai người thở dài một hơi. Việc này nói đúng hay sai thì hắn cũng không biết được. Nếu Hiện Tại Ngọc Nhi đã công khai chuyện này và nói rõ quá khứ của mình. Thiếu Kiệt cũng cần phải suy nghĩ lại một số vấn đề giữa việc duy trì tình hình của mình không phải xáo trộn bởi những gì đang tiếp diễn.

Bây giờ Thế Hải mới trở lại trên tay cầm một bộ hồ sơ với vài chai nước. Đưa hồ sơ cho Thiếu Kiệt chuyển mấy chai nước cho mọi người. Thế Hải mới nói.

- Trong đây là toàn bộ hồ sơ thu thập được của Ngọc Nhi về Thiếu Kiệt và những gì đã xảy ra với cháu gái tôi. Mọi người xem rồi sẽ hiểu tại sao bọn tôi lại quay lưng ủng hộ Thiếu Kiệt.

Cầm Hồ Sơ Thiếu Kiệt chuyển cho Hà Vi bởi vì hắn không cần điều này. Ngọc Nhi đã cho hắn thấy nơi này trong khi đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết chuyện gì. Nếu cô muốn giấu thì hắn cũng không thể biết.

Bất giác Thiếu Kiệt nhìn qua bên cạnh Hà Vi lúc này đang coi hồ sơ thấy Nhã Oanh đang cúi đầu có cảm giác buồn, Hắn hiểu hắn cô gái này đang tự ti với chính bản thân mình. Bởi không có bối cảnh gì được như hai người kia nên cảm giác thua kém người khác nên mới có trạng thái như thế. Thiếu Kiệt bây giờ mới hăng giọng nói.

- Việc hai người anh không muốn thấy có tranh chấp nếu đã cùng với nhau trên một chiến tuyến thì anh muốn mọi người kể cả Nhã Oanh nữa. Bọn em có thể bối cảnh hoặc không có gì anh không quan tâm việc anh cần biết là những gì chúng ta sẽ làm ở tương lai chứ không phải ở hiện tại. Dù

sao thì anh cũng không cần biết bối cảnh ra sao. Có thì thêm một phần sức thôi còn không thì vẫn phải đối mặt với những thứ đó thôi.

Bên cạnh Nhã Oanh nghe được những lời nói của Thiếu Kiệt. Vốn bản thân còn đang tự ti với chính mình cô chưa bao giờ giúp đỡ Thiếu Kiệt được việc gì cũng như chưa bao giờ làm việc gì ra hồn. So bối cảnh và thân thế cô đều thua xa hai người Hà Vi và Ngọc Nhi. Về tài năng cô cũng không có điểm nào vượt trội. Từ trước đó khi nhận biết Thiếu Kiệt cô cho rằng mình lúc nào cũng hơn người. Giờ đây khi cảm nhận lấy những suy tính hơn thua về những việc làm của Thiếu Kiệt.

Bỗng chốc cô cảm thấy thế giới quan của mình rất nhỏ bé giống như một con ếch ngồi ở đáy giếng nhìn lên bầu trời luôn cho rằng thế giới này mình là lớn nhất. Khi hiểu được hai người Ngọc Nhi và Hà Vi ngay cả khi cô còn rất nhỏ đã được trải qua cái gọi là huấn luyện gì đó mà bản thân vẫn còn ganh đua với những người bạn cùng lớp cô cảm thấy mình ấu trĩ biết chừng nào.

Ngọc Nhi với Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế mới chú ý đến Nhã Oanh. Vì Từ lúc ngồi xuống tới giờ ngoài mỉm cười Nhã Oanh đều im lặng. Hiểu được Thiếu Kiệt muốn trấn an cô nàng hai người cũng ngưng ngưng. Họ cảm thấy lần này mình đi quá đà.

Nhã Oanh thì khác với họ nhưng cô có cái của riêng cô mà cả hai người không có. Nhưng như thế cũng không làm cho sự thật được phủ nhận rằng Nhã Oanh thua kém hai người rất nhiều. Hà Vi bây giờ mới lên tiếng nói để xua đi những gì Nhã Oanh đang trải qua.

- Thiếu Kiệt nói đúng mỗi người chúng ta đều có những cái của riêng mình không ai giống ai nhưng đều có chung mục đích là muốn giúp Thiếu Kiệt. Lần này đối phó Ngô Trực chúng ta nên hợp lực mà làm. Nhã Oanh cậu cũng không cần phải tự ti đâu đối với bọn mình không có bối cảnh hay

nhiệm vụ nào như cậu mới là tốt đấy. Không phải lo nghĩ nhiều chỉ cần chăm sóc Thiếu Kiệt thật tốt là được.

- Hà Vi nói đúng đấy Nhã Oanh. bọn mình cũng bị ép phải đi con đường này thôi. Nếu được lựa chọn mình muốn được như cậu. Như thế tốt biết bao nhiêu không phải lo nghĩ nhiều đến những vấn đề khác. Với lại hai đứa bọn mình lo việc thì phải có người nhìn vào anh chàng này của chúng ta không khéo lại kéo thêm chị em về nữa thì bọn mình mệt thêm đấy.

Ngọc Nhi bây giờ mới chuyển chỗ ngồi đến bên cạnh Nhã Oanh cầm lấy tay cô đưa ra nhiệm vụ giám sát Thiếu Kiệt để hẳn không thể kiếm thêm người khác. Hà Vi cũng gật đầu Thiếu Kiệt lúc này cũng khó hiểu tại sao chuyện này lại đổ lên đầu hẳn. Quay một vòng hẳn lại trở thành người bị hại.

Thiếu Kiệt thấy nếu còn dây dưa vấn đề này chắc hẳn hẳn sẽ phải chịu trận đành kéo lại vấn đề chính mà hẳn đang đau đầu.

- Thôi vào chuyện chính đi. Lần này Ngô Trục đến đây cần phải giải quyết triệt để mới được. Không cần biết những thế lực liên quan có động thái gì, Người đứng mũi chịu sào là bọn mình không thể để hẳn được toại nguyện được. Hiện tại cần nhất là nhân lực. Hà Thúc chỉ có thể can thiệp ở một số chỗ. Còn những người của Cao Thịnh chắc lần này không tiện ra mặt. Ngô Trục đã dám đến thì chắc chắn sẽ có chuẩn bị mà đến.

Ngọc Nhi đang nắm tay của Nhã Oanh cũng nhìn hẳn lướm một cái rồi mới trở lại vấn đề lên tiếng nói.

- Biết chắc là lần này hẳn có chuẩn bị mà đến nhưng không biết hẳn sẽ làm gì và có kế hoạch ra sao. Hiện tại bộ phận những người mà anh có hoạt động không nhiều riêng về bộ phận những người cao tầng em đã cho người

quan sát. Còn Cao Thịnh và bốn người Tử tước đang rã người chạy tin. Mọi người theo em. Em còn cái này bất ngờ cho mọi người đây.

Nói rồi Ngọc Nhi đứng lên kéo theo Nhã Oanh đứng dậy trong sự ngỡ ngác của Thiếu Kiệt. Bởi hẳn tưởng chỉ như thế này đã là xong một ngày cần thiết. Giờ Ngọc Nhi lại nói còn điều gì đó bất ngờ làm hẳn càng thêm thắc mắc.

Thế Hải thấy Thiếu Kiệt như thế cũng khẽ mỉm cười. Bởi vì qua việc cân bằng giữa ba người là một việc tưởng chừng như đơn giản như cực kỳ khó khăn. Hẳn cũng hiểu cháu gái mình ra sao. Bối cảnh Hà Vi thế nào. Nhưng để hai người bỏ hết hai cái đó an ủi thêm Nhã Oanh là một việc khác. Chưa kể đó còn hợp lực chia việc với nhau như thế này thì hẳn chỉ biết nhủ thầm trong lòng.

“ Thằng nhóc này sát gái thiên tài à. Một cỡ chỉ nhỏ của con bé Nhã Oanh như thế cũng biết mà trấn an. Thật lạ là một chút xem ra nó có thể có một đám hậu cung cũng có thể à”

Ngọc Nhi đi đến cuối căn phòng lại có thêm một lối cầu thang đi xuống. Từng bước chân đi xuống Thiếu Kiệt có thể nghe thấy được những âm thanh hoạt động phía bên dưới. Khi đi xuống hết lối cầu thang Thiếu Kiệt mới biết âm thanh gì phát ra bởi chỗ này được xây dựng theo một tiểu trận quân đội và có cả những tiếng đánh nhau quyền cước được thi triển.

Nhìn qua hàng rào bao quanh có thể thấy được một bối cảnh thành phố đồ nát. bốn góc là bốn địa hình khác nhau được xây dựng liên thông tạo nên một tiểu trận huấn luyện.

Ngọc Nhi lúc này mới nhìn lấy Thế Hải nói.

- Cho mọi người dừng lại trong 30s tập trung tại đây.

Thế Hai lúc này đến ngay một bàn có chiếc micro đặt tại đó với người huấn luyện viên đang đứng. Cầm lấy micro nói vào.

- Toàn đội tập hợp tại đô thị trong vòng 30s trình diện!

Khi tiếng của chiếc loa trên cao phát ra ngưng lại. Từ trong tất cả các tiểu trận địa. Hướng phía Thiếu Kiệt chạy tới. Những Người này nhanh chóng xuất hiện xếp thành hàng dài gồm hơn hai mươi người. Phía bên hành lang ngoài hàng rào lại có thêm hơn hai mươi người với cơ thể dính đầy sơn và đôi chỗ bị thương. Xếp thành mười hàng trước mặt Ngọc Nhi.

Ai nấy đều đứng nghiêm trang đối diện với những người nhóm Thiếu Kiệt Hà Vi lúc này cũng cau mày. Bởi dựa theo những gì cô đang thấy nó gợi lại cho cô cảm giác đang trong những ngày còn phải huấn luyện của mình. Nhưng ở đây quy mô nhỏ hơn nên Hà Vi nói với Ngọc Nhi.

- Cậu thế này là đang huấn luyện quân nhân. Những người ở đây cậu làm sao kiếm tới lại có cả tiền bạc đâu mà nuôi họ.

- Đúng ở đây mình huấn luyện quân nhân cho Thiếu Kiệt sử dụng sau này. Và họ hầu hết đều có thân phận của mình bên ngoài là trẻ mồ côi được đưa đến. Và hầu hết họ đều có những nhiệm vụ riêng để thu lại tiền cho họ. Ở đây họ có công việc của mình một tuần họ sẽ có hai ngày tập huấn mỗi lượt gồm năm người hợp tác làm một đội. Mỗi lần đều bốc thăm chia đôi. Năm người chót bảng sẽ phải bị loại bỏ mỗi tháng đi làm công việc ở những nơi của Cao Thịnh như phục vụ hoặc người trông xe nếu họ không cố gắng thì ba tháng sau không thay đổi thì bị đi làm ở có sở xem như chuyển qua bên tình báo.

Ngọc Nhi lúc này nói ra những gì mà cô sắp xếp để cho những người này hoạt động dưới danh nghĩa của cô từ nhiều năm nay. Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết im lặng. Hấn nghĩ thầm đây có còn là bạn gái của mình hay không

vì điều này hẳn chỉ biết qua mấy truyện đô thị trên mạng. Hẳn từng chửi mấy thằng nhân vật chính óc bả đậu làm cái gì mà dựa vào thể lực như thế. Và phán xét tính phi logic của mấy cái truyện này. Nào là tạo thể lực ngầm một mình chường không vài cái thể lực rồi có hào môn quân đội che chở. Nhưng giờ bất giác hẳn thấy mình chẵn khác nào mấy thằng nhân vật chính mà hẳn đã chửi mắng nên thềm đau đầu.

Hà Vi lúc này cũng khó xử. Việc để Thiếu Kiệt sử dụng những người này làm cô phân vân bởi những thứ trước mặt nếu đặt vào một thể lực khác có lẽ cô cũng không ngần ngại báo cáo với ông mình. Còn đây lại là Thể Lực của Thiếu Kiệt nếu báo cáo lên. Ông cô không đồng ý phải dẹp bỏ. Mà sau khi xem qua hồ sơ của Ngọc Nhi đưa cô biết thể lực này của Thiếu Kiệt phải tồn tại để đem lại sự bất ngờ sau này.

Ngọc Nhi lúc này bước lên phía trước nhìn mọi người đang trong trang phục cơ bản của một người lính lên tiếng.

- Tất cả mọi người đã đông đủ? Mọi người hôm nay tạm ngừng huấn luyện chắc cũng đang thắc mắc tại sao tôi lại đến đây đi. Trước giờ mọi người đều biết phải tranh đua huấn luyện mình để trợ giúp Thiếu Chủ. Giờ Thiếu Chủ cần các bạn giúp sức các bạn có sẵn sàng.

Một âm thanh đồng loạt vang lên của những người trước mặt.

- Sẵn Sàng!

Mỉm cười nhìn qua những người trước mặt. Ngọc Nhi lại tiếp tục.

- Thời gian qua các bạn ra ngoài làm nhiệm vụ không ít. Những nhiệm vụ chủ yếu là ám sát theo đơn đặt hàng của các đối tượng của nước ngoài. Giờ có người muốn làm khó dễ Thiếu Chủ trên con đường ấy mọi người có muốn giúp thiếu chủ gạt bỏ.

Một người đang từ hàng đầu bước lên một bước hướng Ngọc Nhi nói lớn.

- Báo Cáo tôi tình nguyện ám sát đối phương thay thiếu chủ mở đường đi. Hi sinh tính mệnh!

Thiếu Kiệt lúc này nhìn ngậy ngốc người bước lên trước một bước đó. Hắn hoàn toàn không hiểu Ngọc Nhi đã cho những người này ăn cái gì mà đến mệnh cũng không cần như thế. Giờ đây hắn thậm lạnh sống lưng. Những người này sao giống phần tử khủng bố ôm bom tự sát vì chủ nghĩa của mình như thế.

- Được rồi về chỗ đi. Trước giờ mọi người đều biết sẽ làm việc cho Thiếu Chủ những chưa bao giờ gặp mặt hiện hôm nay thiếu chủ đứng trước mặt các bạn. Đến gặp các bạn lần đầu để sau này, Chúng ta làm việc cho Thiếu chủ mọi người đồng ý chứ.

- Đồng Ý! Sẵn sàng vì Thiếu chủ hi sinh tính mệnh!

Ngọc Nhi lúc này mới quay lưng lại nhìn về Thiếu Kiệt cười cười. Bất giác Thiếu Kiệt quay tới quay lui nhìn xung quanh một lúc. Rồi mới chỉ về mình ra dấu hỏi.

- Thiếu Chủ? Mình?

Đáp lại cử chỉ của hắn là cái gật đầu nhẹ của Ngọc Nhi. Làm hắn sững sờ vài giây chạy tới lôi Ngọc Nhi ra bên ngoài. Còn những người đang đứng nhìn thì chăm chăm theo dõi hành động của Thiếu Kiệt.

Kéo được Ngọc Nhi ra bên ngoài Thiếu Kiệt mới nói.

- Em làm cái gì vậy! cái gì mà chủ thiếu ấy Thiếu Chủ ở đây. Cái này người của em có phải của anh đâu lại nói làm việc cho anh. Em có điên

không anh đâu có muốn làm đầu đảng của khủng bố. chết nhằm mấy quân nhân ngoài vòng pháp luật chứ.

Thiếu Kiệt bị trình cảnh này làm rối. Ngọc Nhi mỉm cười nhìn hắn mới đáp lại Thiếu Kiệt.

- Chứ anh định làm sao đánh với Ngô Trục. Chơi âm mưu quỷ kế cũng phải biết bàn cờ hãn bày ra cái gì chứ. Với những người này chỉ có tuyệt đối được đào tạo giúp anh làm việc thôi. Không cần phải lo lắng về những vấn đề phát sinh khác.

Ngọc Nhi nói thế làm Thiếu Kiệt Trâm ngâm hãn chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Quả thật đấu với Ngô Trục nếu sử dụng kế cũng phải biết đối phương ra bài như thế nào. Người của Hà thúc cũng phải có thời gian báo cáo cho Hà thúc rồi mới tới hãn. Nếu như thế thời gian chuẩn bị đúng là bị rút ngắn đi không ít.

- Nhận đi toàn bộ họ đều được bên em huấn luyện hết rồi. Anh không nhận họ cũng từ em nhận nhiệm vụ của mình thôi. Trước sau gì anh cũng phải điều hành những người như thế này. Giờ ra dáng lãnh đạo một chút nói với họ vài lời. Đi nào những binh lính của anh đang đợi rồi đấy.

- Những mà việc này đúng là anh khó tiếp nhận thật. Nhưng không lẽ không còn cách khác sao. Mà em tại sao lại làm những cái này Hà thúc biết được không phải bị khệp vào tội danh tổ chức khủng bố hay sao.

Việc từ nhiên có một đội quân gần năm mươi người này làm cho Thiếu Kiệt cũng bối rối bởi những thành viên này đều đã được đào tạo. Đúng như những gì Ngọc Nhi nói hãn không nhận thì họ cũng sẽ nhận nhiệm vụ từ cô. Để đưa ra quyết định này hãn cũng đắn đo với những gì sẽ phải đối mặt với Hà thúc nếu những việc này lộ ra.

- Việc này anh không cần lo em nghĩ Hà Vi sẽ có cần nhắc của mình. Vì anh không xem hồ sơ nên chưa hiểu hết đâu. Đợi xong ngày hôm nay đi rồi anh muốn hỏi gì thì em sẽ nói cho. Giờ thì trở lại đó. Nhận những người dưới mình cho em. Anh mà không nhận là hôm nay anh ngủ ở đây không cho lên trên nhà ngủ.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười khỏ hẩn thấy việc này đã là đã rồi phải rời khỏi đây bắt buộc hẩn phải nhận những người này. Còn không thì việc đi lên khỏi căn hầm này cũng miễn bàn tới.

- Được rồi! Được rồi nhận thì nhận nhưng mà những người họ được lấy tên là gì thế. Biết để gọi cho đơn giản không bị phát hiện ra bên ngoài.

Thiếu Kiệt thấy nếu Ngọc Nhi đã tạo dựng nên một đội quân như thế này chắc chắn cô sẽ phải đặt cho họ một cái tên để có thể điều động. Dù sao nhận người không biết tên tổ chức làm việc dưới mình là gì thì không hay lắm.

- Họ hả em đặt tên là Âm Bình còn anh muốn đổi hay không thì tùy vì tên này em tùy tiện đặt cho họ. Giờ chuyển giao cho anh thì anh có quyền đặt lại

Nghe Ngọc Nhi nói cái tên không hay lắm Thiếu Kiệt cũng cau mày. Bản thân hẩn thấy đã là đội quân bí mật phải có một cái tên thật ngẫu như trong mấy truyện đã đọc, nên chợt nghĩ ra một cái tên khá hơn nhiều nhìn Ngọc Nhi quyết định.

- Cái tên này có vẻ không hay lắm! Thôi đổi tên Vô Ảnh đi nghe ngẫu hơn.

[6]

[6]

Chương 322: Không Ngủ Ngon

Thiếu Kiệt cùng với Ngọc Nhi quay trở lại với những người đang đứng đối diện với một nhóm người quân nhân không chính quy. Thiếu Kiệt có chút áp lực. Ngọc Nhi bước lên phía trước nói lớn.

- Tất cả nghe lệnh. Nghiêm!

Từng người đứng thẳng tắp trước mặt Thiếu Kiệt nghiêm trang hường mắt về phía trước. Thiếu Kiệt lúc này cũng thở ra một hơi nhẹ, Hấn nhìn qua những người đứng trước mặt mình. Ngọc Nhi đang đứng cạnh hấn cũng bước lên trước hàng ngũ của những người trước mặt rồi nói.

- Hiện tại bên cạnh tôi là người mà các bạn sẽ làm việc sau này. Kể từ ngày hôm nay ngoài những thành viên nhận nhiệm vụ bên ngoài. Tất cả các bạn đều dưới sự điều hành trực tiếp của thiếu chủ không phải tôi.

- Ra mắt Thiếu Chủ!

Lời nói của Ngọc Nhi vừa dứt toàn bộ những thành viên đang có mặt không ai nói ai. cứ như thể một câu đều đặn nếu như không phải đây là việc ngẫu nhiên Thiếu Kiệt sẽ nói đây là việc có tập dợt trước.

- Không cần phải như thế đâu. Hiện tại tôi cũng chỉ là tiếp nhận mọi người như thế này thôi. Không cần gọi bằng thiếu chủ gì đâu. Nghe cứ sao sao ấy. Cứ gọi tôi là Thiếu Kiệt được rồi. Mọi người đều ngang hàng không ai hơn ai. Tôi cũng như mọi người thôi không hơn ai cả. Tôi không biết các bạn đã được huấn luyện điều gì. Nhưng có một điều mọi người nên biết bất cứ người ở đây dù cho thi hành nhiệm vụ gì đều phải nhớ một điều. Cần phải bảo toàn tính mạng của mình và đồng đội. Tôi chỉ cần điều đó. Nhiệm vụ có thể thất bại nhưng tính mệnh thì phải biết quý trọng. Không cho phép

mọi người hi sinh vì những điều vô nghĩa. Tôi cũng thế mà mọi người cũng như vậy.

Những người quân nhân không chính quy này bây giờ nhìn lẫn nhau. Bởi việc Thiếu Kiệt nói đi ngược lại những gì được huấn luyện. Thấy những người này nhìn nhau như vậy. Thiếu Kiệt từ tốn nói.

- Những gì tôi nói mọi người nghe rõ chưa?

- Rõ

- Đối với tôi. Không cần các bạn mạnh đến mức nào, Không cần các bạn anh hùng ra sao. Chỉ có mệnh giữ lại lúc đó dù có thua thiệt nhất thời cũng có thể lấy lại được. Bởi một khi bạn thoát có nghĩa đối phương có thêm một mối đe dọa ngày ngày cần trọng lo lắng không biết khi nào mình bị trả thù như thế mới đánh gục tâm lý đối phương.

Thiếu Kiệt theo những gì đúc kết được từng những nhân vật trong truyện làm lời thoại cho mình. Dù sao thì chỉ có hắn biết đã là nhân vật chính thì làm tới cùng. Những chuyện như thế này không thể lúc nào cũng xảy ra. Cái gì tới sẽ tới hiện tại hắn cần đối phó với những gì đang âm thầm diễn ra còn việc sau này thì sẽ để sau này tính.

- Tôi hiện tại sẽ đổi tên của các bạn thành Vô Ảnh. Hiện tại mọi người có thể giải tán nghỉ ngơi ngay mai tôi sẽ trực tiếp xem xét giao nhiệm vụ cho mỗi người.

- Báo cáo sếp đã rõ mọi người giải tán. Sáng mai tập hợp hành động.

Thiếu Kiệt thấy những người đó rời đi đợi cho mọi người đi hết hắn mới thở dài. Vì hắn không muốn kéo dài nói điều gì nhiều khi chưa hiểu hết những người này vì sao lại được Ngọc Nhi tập trung lại ở đây. Tại sao họ lại

muốn trở thành những người làm việc cho hắn. Chỉ khi nào hiểu rõ hết những thứ này hắn mới có thể tiếp nhận những thứ khác.

- Ngọc Nhi còn cái gì nữa không cho anh xem luôn đi. Rồi anh có những thắc mắc muốn hỏi em không ít đâu.

Quay trở lại hỏi Ngọc Nhi. Hôm nay những việc bất ngờ quá nhiều. Để biết xem còn đi gì nữa không Thiếu Kiệt hắn sẽ gom lại thành một số vấn đề để cho Ngọc Nhi trả lời toàn bộ một rõ ràng nhất mà không phải từng việc từng việc một.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu, Vì cô biết chắc chắn Nhã Oanh và Hà Vi cũng có những thắc mắc của mình chỉ là hai người chưa lên tiếng thôi.

- Ủ vậy mọi người xem qua văn phòng thu thập tin tức bên dưới xong rồi có việc gì thắc mắc Thế Hải và Em sẽ giải đáp cho mọi người.

Dẫn mọi người xuống tầng tiếp theo từng chiếc bàn được sắp xếp bên dưới giống như một văn phòng tổng hợp. Phía trên tường một cái bản đồ của thành phố Lưu Minh. Bao gồm những quận lỵ cận nơi Thiếu Kiệt sống.

Trên đó ghim những kim màu đỏ xanh và vàng. Hầu hết những chấm nhỏ này Thiếu Kiệt không hiểu đó là điều gì nhưng với những người ở đây có thể nói hoạt động đúng với một văn phòng thực thụ. Chỉ khác là họ sử dụng giấy tờ không phải bằng máy vi tính. Tất cả đều được đánh dấu một cách cẩn thận từng chi tiết và từng tập hồ sơ tạo thành từng chồng theo thứ tự.

Những người ở đây thấy Ngọc Nhi với Thế Hải đi xuống cũng đứng lên chào. Ra hiệu cho những người này ngồi xuống Thế Hải lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Đây là bộ phận thu thập thông tin của Vô Ảnh. Hầu hết những chấm xanh trên bản đồ là nơi nhưng người liên lạc của chúng ta. Còn những chấm đỏ là bộ phận nhạy cảm có thể liên quan với những người của Lâm gia còn chấm vàng là người của Ngô gia.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lên trên bản đồ có đánh dấu kia. Nhìn qua có khá nhiều những ghim màu xanh và màu đỏ. Còn lại khá thưa thớt người của Ngô gia. Nhìn qua bản đồ một lượt Thiếu Kiệt mới hỏi Thế Hải.

- Mọi người lấy những thông tin này ở đâu làm sao có được tuyến tin tức dày đặc như thế này? Họ bán tin tức chúng ta lấy tiền hay là chính thức là người của chúng ta thế.

- Hầu hết là người của chúng ta. Họ buổi sáng nhận những vật cần thiết, Buôn bán thức ăn có, quán nước có, vé số có. Nói chung mỗi người đều có những công việc và đem lại thu nhập cho tổ chức thông qua những thứ mà họ bán được. Nhưng số tiền này thật sự chỉ là hình thức cho có mà không bao giờ đủ. Hầu hết là chúng ta dựa vào tiền đen khá nhiều. Đánh vào lòng tham của người dân những nơi cờ bạc diễn hình như cái xóm của cậu hầu hết là do người bên chúng ta điều hành.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn lấy Thế Hải. Bởi hấn lảng lộn không ít trong cái xóm của hấn bán giấy dò nhiều thứ canh cảnh sát kiểm tiền trò bịp nào của cờ bạc mà hấn không thấy qua. Giờ nghe những nơi này hầu hết là của những nguồn thu của Thế Hải cho tổ chức hấn trọn mắt.

- Cậu đừng nhìn tôi như thế những người lấy giấy kết quả xổ số của cậu đăng ký tháng đề là người của tổ chức. Còn mấy lần cậu canh cảnh sát thời gian thế nào tiền nhận được bao nhiêu đều được ghi lại cả. À luôn tiện nói luôn gia đình bà Nhung cạnh cậu trước đây cũng là người của tổ chức nhưng họ giờ rút lui rồi. Họ muốn có cuộc sống yên bình. Nên tổ chức cũng chấp nhận.

- Các người vậy mà tính toán đến mức độ này? Thì ra tiền trước kia toàn kiếm được thật ra là của mọi người. Hèn gì những tiền đó hào phóng thật.

Bây giờ Thiếu Kiệt hiểu để có được tiền vốn mà hắn để dành thật chất là những người Thế Hải ngấm ngấm đưa cho hắn. Đầu tư ngấm kiểu như thế này đây cũng là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy. Ngọc Nhi với hai cô nàng lúc này không nhin cười nổi che miệng nói nhỏ với nhau.

- Ai thật ai bảo cậu thông minh bị thông minh hại làm gì. Trong xóm ai làm được tiền bằng cậu. Chúng tôi chỉ thúc đẩy nó một chút thôi. Hiện tại đối với người của Lâm gia thì vẫn cho người bám sát động tĩnh còn những người Ngô gia lực lượng mỏng hơn nên Ngô Trục đến chỉ có thể huy động vài người. Vì thế khi Phùng Kiếm Hoa đầu nhập cậu hắn được thay đổi bằng màu xanh. Còn hầu hết người đã rãi đi đều thu thập tình hình, tình báo về. Chỉ cần hắn xuất hiện tại sân bay người của ta sẽ tiếp cận và đón hắn với vai trò là taxi. Người lúc này đưa cậu đến đây đó.

Nhã Oanh mới nói với Ngọc Nhi khi nghe Thế Hải nói về thân phận thật sự của người đón bọn hắn ở sân bay.

- Ấy mấy người đó làm taxi vậy sao lấy tiền của Thiếu Kiệt đã là người của mình sao không nói từ đầu.

- Bọn họ mỗi ngày tiền nộp về hãng còn chạy được bao nhiêu cuộc xe đa số là đem về nộp cho tổ chức để lấy kinh phí nên dù Thiếu Kiệt đi nữa họ cũng lấy tiền bởi đây chỉ là một bộ phận của tổ chức thôi họ phải qua mặt hết tất cả mọi người.

Ngọc Nhi giải thích cho Nhã Oanh hiểu tại sao biết Thiếu Kiệt là người mình cần đón nhưng khi xuống xe người tài xế vẫn đứng đợi lấy tiền. Hiểu rõ vấn đề không phải chỉ để đánh lạc hướng và kiếm nguồn thu gửi về cho

những công ty taxi Nhã Oanh cũng gật đầu. Hà Vi lúc này mới lên tiếng hỏi Ngọc Nhi.

- Mọi người nhiều như vậy thành viên chống đỡ làm sao. Tiền đen cũng không thể nào đủ chu cấp hết những thứ như thế này. Ban nãy các quân nhân kia sử dụng súng sơn trong tập huấn. Như thế chắc chắn những nhiệm vụ mà các cậu có thể liên quan đến súng. Như thế thì tiền đâu mà trang bị.

- Nguồn tiền kiếm được hầu hết là dựa vào việc Âm sát là chính còn những tiền của họ được chung quy vẫn là để dành cho họ. Những số tiền họ kiếm được đều được dành chuyên về cho người thân còn sống hoặc là những người họ quan tâm.

Thiếu Kiệt nghe được từ Âm Sát cũng quay lại hỏi Ngọc Nhi. Bởi hẳn thấy chuyện này không đơn giản như Ngọc Nhi nói. Nếu như thế tại sao cô lại không cho người ám sát Cữu Hùng ngay từ những ngày đầu cần gì phải đợi phá án. Cho dù có chết một tên xã hội đen thì cũng không ảnh hưởng tới hòa bình thế giới.

- Sao mọi người không cho người ám sát Cữu Hùng mà tiền ám sát đó là dựa vào đâu mà có ai là người đặt hàng còn nữa những người bị ám sát là ai đối tượng như thế nào.

- À Vấn đề Cữu Hùng thật chất có thể thực hiện ám sát nhưng chặt đi một đầu rắn như Cữu Hùng ảnh hưởng rất nhiều đến bố cục. Anh cũng phải biết bên dưới Cữu Hùng không ít những đầu não. Mà Thế Hải không thể nắm hết những người đó. Thành ra các thế lực các cứ trong Lưu Minh thì càng tệ hơn. Bắt buộc phải để cảnh sát can thiệp vào việc bắt Cữu Hùng những người khác cũng bị bắt như thế mới ổn định được. Nếu không em đã cho người làm thật hẩn từ lâu không phải đợi đến bây giờ.

Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu tại sao với những nguồn nhân lực như thế này đối với thế lực của Cữu Hùng mà Ngọc Nhi lại không ra tay trả thù.

- Mà các em nhận các hợp đồng ám sát như thế không sợ bị bắt sao. Những việc như thế này nên không tồn tại mới đúng.

- Thật chất việc ám sát không nhắm vào người trong nước. Hầu hết đều thực hiện ở nước ngoài là nhiều. Đa phần là những người nước ngoài họ thuê sát thủ thanh trừng nội bộ khá nhiều. Đối với việc này miễn không phải người của quốc gia mình. Những người không đáng chết. Bên tổ chức cảnh cáo để họ lánh nạn hoặc thuyết phục để họ đầu nhập dưới tổ chức.

Hà Vi vừa rồi nghe đến vấn đề ám sát đang định nói Thiếu Kiệt không ổn. Giờ Ngọc Nhi nói ra tiêu chí nhận hợp đồng và cách làm việc cô cũng không biết nói gì hơn. Nếu những việc này nằm trong nước còn có thể bảo Ngọc Nhi đẹp được nhưng nếu ở nước ngoài thì lại khác. Họ chỉ có thể bị kết tội ở nước mà họ đã vi phạm còn trong nước hoàng toàn không có quyền này.

- Hầu hết hiện tại đối với những hợp đồng ám sát rất ít thường cả năm mới có vài đơn hàng hầu hết là người có thân phận và có đối tượng nên làm một vụ ăn cả năm. Tiền đó chống đỡ lên những thứ này. Đối với việc vũ khí thì đa số đều mua từ nước ngoài. Hiện tại ở trong nước cũng có nhưng hầu hết là do vận chuyển bằng biên giới về tập kết ở tại đây. Bao gồm nhiều nhất là Ak47 với M24 được đi đường tàu thủy về trong nước. Còn lại súng ngắn Glock 17.

Hà Vi lúc này nghe được hai loại vũ khí không xa lạ gia bởi AK 47 khá phổ biến trong nước còn M24 là một loại súng nhắm của Mỹ được dùng từ năm 1988.

- Các cậu có cả vũ khí nóng. Các cậu làm sao có thể mua được mấy cái này với số lượng lớn như thế. Còn chuyên hàng bằng tau thủy cơ quan hải quan không xác minh sao. Làm sao qua được hệ thống an ninh.

- Quên nói cậu hệ thống này đơn giản lắm. Đa số các kiện Container về tới hải quan thường chỉ kiểm tra rất ít. Kẹp chì vẫn còn là được. Hầu hết những kiện hàng này về với danh nghĩa hàng điện máy điện tử quá cảnh ở một nước thứ ba. Khi đến cảng chỉ cần có quan hệ móc nối đôi chút là có thể đưa container đó ra khỏi cảng thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Đúng là chỉ cần quá cảnh để đó. Mà Không đến nước thứ ba thì cái container đó móc nối được sẽ được đem ra ngoài và trở thành hàng lậu một cách đúng nghĩa. Dù cho các mặt hàng này đều là hàng mới hoặc hàng hóa đã qua sử dụng. Chỉ cần thao tác tốt một chút cất những vũ khí này trong số đồ của container là đem đi được.

- Vấn đề này không quan trọng đâu. Ngay cả Cữu Hùng còn có thể sở hữu súng không có đường này thì cũng có đường khác chãy vào nước thôi. Tổ chức như thế này bắt buộc chúng ta phải cố súng để sử dụng không thì làm sao được. Nhưng đừng để rơi vào tay kẻ không biết không chế là được. Thôi đi lên trên nhà đi anh có một số việc muốn hỏi ở đây không hỏi được gì đâu.

- Ừ lên trên nhà đi mình cũng có điều muốn hỏi. Chứ cứ bên dưới chỗ này ảnh hưởng đến người ta làm việc cũng không hay lắm.

Nhã Oanh cũng đồng tình với Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy những nhân viên ở đây hầu hết đang ngưng lại công việc của mình khi thấy bọn hấn đứng đây nói chuyện. Hà Vi vốn định hỏi Ngọc Nhi nhiều điều nhưng nghe Nhã Oanh với Thiếu Kiệt muốn rời đây để họ nói chuyện mà không ai ở đây biết nên cũng gật đầu.

Thế Hải thấy thế mới hướng những người đang ở trong căn phòng này nói.

- Mọi người làm việc đi. Không có chuyện gì đâu. Có gì thì mọi người sẽ được thông báo sau.

Ngọc Nhi lúc này cũng gạt đầu hướng về phía lối cầu thang đi lên vừa đi vừa nói.

- Ừ mọi người lên trên ngồi xuống nói chuyện. Như thế cũng tốt đỡ phải đứng giải thích từng vấn đề thắc mắc của mình. Như vậy hôm nay phải giải thích hết mọi thứ nếu không có người không ngủ được à.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười hắc hắc biết hôm nay sẽ không chỉ riêng mình hắc khó ngủ mà có cả Hà Vi. Đâu phải quân nhân nhà nước chính quy nào lại chấp nhận được cho một đồng những thứ đang tồn tại thế này. Nếu Ngọc Nhi thật sự không giải thích đầy đủ những thứ liên quan chắc chắn Hà Vi mới là người không được ngủ ngon nhiều hơn hắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 323+0208

Rời khỏi căn hầm bí mật như cơ sở quân sự tình báo của Ngọc Nhi. Mọi người trở lại trên mặt đất trong phòng khách của ngôi nhà ban đầu. Đợi cho mọi người thật sự cố định vị trí của mình Thế Hải từ tủ lạnh đem tới vài chai nước lọc.

Vừa đặt những chai nước xuống Thế Hải nhìn qua mọi người cười nói.

- Sao cảm tưởng mọi người thế nào? Nơi này đủ bí mật làm những việc cần thiết đúng không nào.

Thiếu Kiệt hẳn chỉ có thể cười nếu hẳn nói nơi này không đủ bí mật thì còn nơi nào khác bí mật. việc có một cơ sở ngầm như của Ngọc Nhi không phải cứ muốn làm là được đến cả Hà Vi còn bất ngờ thì nói gì đến Thiếu Kiệt hẳn.

- Chú cứ đùa nơi này sao lại không được quá tốt là đằng khác, giờ thì cháu có một số câu hỏi muốn chú với Ngọc Nhi trả lời đây.

Ngọc Nhi khui cho mọi người những chai nước mới mỉm cười nhìn hẳn gật đầu.

- Anh có việc gì thì cứ hỏi em đã nói sẽ trả lời toàn bộ những thắc mắc mà.

Không đợi Thiếu Kiệt kịp lên tiếng Hà Vi đã hỏi trước bởi cô có quá nhiều vấn đề cần Ngọc Nhi giải đáp.

- Để em hỏi trước cho Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi những người này ở đâu mà cậu kiếm được làm sao để họ tuyệt đối trung thành như thế. Cậu cho người

an bài những trạm thông tin liên lạc như thế này không phải ngày một ngày hai là có thể. Mà những chỗ này lại hình thành cơ sở thế này đã bao lâu rồi.

Nghe Hà Vi hỏi những vấn đề mà Thiếu Kiệt hẳn cũng có chung ý nghĩ. Nên hẳn cũng gật đầu nhìn lấy Ngọc Nhi như muốn nói vấn đề này anh đang muốn hỏi em.

Ngọc Nhi cũng thấy được ánh mắt của Thiếu Kiệt nên chỉ cười đáp lại câu hỏi chung.

- Những người này sẵn sàng làm việc cho Thiếu Kiệt bởi họ là những thành viên còn lại của những gia đình bị Ngô gia thanh trừng một số khác là từ những cuộc tranh đấu của Lâm gia bị loại bỏ phải mất khá nhiều thời gian để có thể tìm được những người này. Hầu hết khi đề xuất ý kiến cho họ giúp sức thì những người này đều đồng ý. Thành viên trẻ là do bọn người Cao Thịnh cứu ra từ bọn bắt cóc không tìm được gia đình. Ở đây họ được ăn học làm việc như bao người khác mà hầu hết những thứ này đều tồn tại dưới danh nghĩa của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng trầm ngâm hẳn biết vận mệnh mỗi người sẽ thay đổi khi chúng ta chỉnh sửa một điều đi đó ảnh hưởng tới tương lai, nhưng để chuyên biến như thế này hoàn toàn nằm ngoài khả năng hiểu biết của hẳn.

Hà vi nghe được lý do những người này trung tâm với Thiếu Kiệt cũng trầm tư. Bởi vì những người này đều được biết rằng cuộc sống của những đứa trẻ không gia đình họ có được như ngày hôm nay hầu hết do Ngọc Nhi lấy danh nghĩa của Thiếu Kiệt tạo thành.

Thấy Hà Vi cùng với Thiếu Kiệt im lặng Ngọc Nhi mới tiếp tục nói.

- Nhóm người này bắt đầu tập hợp từ bốn năm trước. Khi đó họ được sắp xếp ở một kho hàng gần đây với điều kiện sống tạm. Sau khi phân loại thành viên và nơi này được hoàn thành thì được chuyển đến đây.

- Khoan cậu nói những người này đều sống ở đây. Nơi này làm gì có chỗ để ở.

Nhã Oanh nghe được Ngọc Nhi nói những người đó đều ở nơi này mà theo như cô thấy chỗ này hầu như không có phòng ốc giường ngủ các thứ mà hộ gia đình thường có.

- Bên kia cách đây hai dãy nhà là khu tập thể hầu hết ở theo dạng phòng trọ như cuộc sống người bình thường đang có. Chỉ khác là những thành viên tổ chức không phải trả tiền trọ thôi.

Ngọc Nhi giải thích cho Nhã Oanh hiểu việc để người của mình ở nơi nào và tại sao lại như vậy khiêng cho Nhã Oanh thêm thắc mắc. Thiếu Kiệt chỉ ngồi một bên để cho mấy cô nàng này nhiều chuyện xong thì lúc đó mới đến lượt hắn.

- Ấy nếu họ ở ngoài vậy làm sao họ vào nơi này giống đường của mình sao. Nhiều người như vậy vào trong một ngôi nhà người khác không nghi ngờ à?

Nhã Oanh ngô nghê tìm cho mình lời giải đáp nhưng Thiếu Kiệt bỗng nhiên lại thích cái tính ngây thơ này. Hắn và Hà Vi đều hiểu khi xây dựng nơi này chắc chắn cô đã tính đến chỉ không biết nó nằm ở đâu thôi.

- Hầu hết những người bên dưới họ có một phòng thay đồ và nhà tắm phía sau của khi địa hình. Sau khi họ thay đồ xong thì sẽ có một lối lên phía tầng trên nằm trong sân tennis. Nơi đó có một chỗ được để dành để lên xuống bên ngoài ngục trang bằng kho dụng cụ. Vì là ở gần nơi đây nên mọi

người đến sân tập đều bắt buộc đi bộ. Nên sẽ không có trường hợp người khác để ý. Và họ thường phải chia nhỏ nhau ra mà đến không được đến cùng một lúc.

Ngọc Nhi nói ra cách thức để những người kia đến tập trung để tập huấn Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Bởi chỉ có tuân thủ đúng những quy tắc trên mới khiến cho việc làm của những người họ hoàn toàn không bị để ý đến và tồn tại đến bây giờ.

- Ngọc Nhi. Mình hỏi thật cậu mục đích đào tạo nhóm người này chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng hay còn có mục đích khác.

Hà Vi thấy những thứ này nếu nói Ngọc Nhi chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng thì đúng là cô không thể tin được bởi những thứ này cần bỏ ra số tiền lớn, Thời gian công sức của nó là khá nhiều mà chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng những chuyện đối phó Ngô Trục không hoặc những việc khác thì có vẻ như đại tài tiêu dụng.

- Đúng mình lập nên những cái này vốn từ những nguồn tiền của bố mẹ mà mình Thừa kế được. Thêm nữa là những thứ kiếm được từ hoạt động nhỏ lẻ của Xuân Nghĩa Bang, Thêm vào đó là doanh thu gần đây của mô hình ám sát hình thành. Nhưng tất cả những thứ này đều chuẩn bị cho Thiếu Kiệt mà không có mục đích nào Khác. Mình biết cậu lo lắng vì những thứ này có thể ảnh hưởng đến an ninh quốc gia. Nhưng mình cam đoan mình chưa bao giờ và cũng sẽ không bao giờ có ý định này.

Hà Vi lúc này cũng trầm mặc bởi nếu Ngọc Nhi đã nói như thế. Cho dù không phải đi nữa. Giờ quyền trực tiếp điều hành những người này đều là chuyển giao cho Thiếu Kiệt.

Đợi cho Ngọc Nhi ngừng lại những câu trả lời của mình. Nhìn một lượt ba người Thiếu Kiệt mới thở dài lên tiếng về những thắc mắc của mình.

- Ngọc Nhi. Em làm anh lần này hơi bất ngờ đấy. Em phải hiểu anh với em chỉ mới tiếp xúc không bao lâu nhưng những người này đã tập trung dưới danh nghĩa của anh từ trước đó. Em có thể giải thích tại sao được không? Vì sao em lại lấy danh nghĩa của anh mà tạo lập nên cho mình một nhóm quân nhân như thế này?

Ngọc Nhi lúc này cũng thở dài. Nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi mới hướng Thế Hải nói.

- Chú Hải lấy dùm cháu hồ sơ dưới bàn làm việc. Nhớ đừng mở đèn. Mã số khóa là 0208.

Thế Hải nghe thế cũng gật đầu. Rồi đi theo những gì Ngọc Nhi nói. Nhã Oanh nghe được số 0208 cũng nhìn Ngọc Nhi một lúc. Bởi cô biết số ký tự này khá quen thuộc Vì đây chính là số ngày tháng mà lần đầu tiên Cô và Thiếu Kiệt gặp nhau và hôm đó cũng là ngày Thiếu Kiệt cứu Ngọc Nhi và cô ra khỏi một đồng sự sắp xếp của Minh Long. Nhã Oanh lúc này nhìn Ngọc Nhi cười cười nói.

- Cậu còn nhớ ngày đó à? Cậu đừng chối mình cũng nhớ ngày đó khá rõ.

- Ừ mình lấy ngày đó để làm mật khẩu cho tủ làm việc của mình. Thiếu Kiệt chắc không nhớ đâu nhỉ.

Ngọc Nhi cũng đồng ý với Nhã Oanh rằng cô đã lấy ngày đặt biệt mà cả hai người lần đầu tiên tiếp xúc với Thiếu Kiệt làm mật khẩu cho ngăn tủ của mình. Thiếu Kiệt lại không hiểu hai cô nàng nói gì. Hắn đang suy nghĩ những gì sẽ làm sắp tới. Việc hắn có được những người của Ngọc Nhi sẽ vận dụng ra sao. Giờ nghe Ngọc Nhi hỏi hắn cũng không biết cô hỏi điều gì nên hỏi ngược lại.

- Nhớ cái gì? Hai người nói gì anh không hiểu gì hết vậy?

- À Không có gì đợi Chú Hải đem toàn bộ tài liệu cho anh xem lúc đó anh sẽ hiểu được tại sao những người này lại được em chuẩn bị trước với danh nghĩa là anh? Mà trước hết anh đọc hồ sơ này đi sẽ hiểu rõ tường tận. Bởi em thấy anh cần phải có một đội quân như thế này để đối phó những việc sau này.

Thiếu Kiệt nhận lấy bộ hồ sơ lúc đầu hẳn đã không đọc. Mở từng trang những cái tên hẳn không biết là ai nhưng chắc chắn có liên quan. Cho đến một đồng danh sách người và những nhiệm vụ ghi trên đó.

Nhìn một lúc hẳn bỗng nhiên thấy được có tên mẹ mình Hoàng Lâm Nhu và cả tên của hẳn nằm cạnh nhau. Cả hai người đều được đánh dấu bằng số hiệu ghi dòng chữ chủ thích ở một trang nào đó.

Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy hiếu kỳ hẳn đang định kiểm số trang theo như trên đó thì Ngọc Nhi thấy thế nên nói.

- Không cần kiểm số trang đâu anh chỉ cần lật qua là anh sẽ thấy được kế hoạch đó thôi. Em không lấy những tài liệu khác vì không tiếp cận được nhiều nguồn với lấy ra khỏi nơi đó một chồng hồ sơ chắc em đã không còn ngồi nơi này.

Ngọc Nhi nói xong Thiếu Kiệt không chùng chừ mà lật qua để xem kế hoạch này là gì mà lại có tên hẳn cũng mẹ mình. Từng thông tin tên tuổi của Hoàng Lâm Nhu và Thiếu Kiệt ra. Từng Kế Hoạch đưa hẳn trở thành một quân bài ngầm để sau này tranh đấu với nhà họ Ngô được hiện ra. Nó nói rõ chỉ cần Thiếu Kiệt và những người Hà Thúc sau khi tranh chấp với Ngô Gia và Diệp gia tổn thương xong thì họ sẽ ra tay.

Nội dung chỉ đơn giản như thế nhưng bao hàm hết mọi việc cần thiết. Bên dưới khá nhiều dòng để trống. Từng bước phát triển của Thiếu Kiệt được ghi lại một cách tỉ mỉ cho đến hiện tại thì ngưng lại.

Bây giờ Thế Hải trở về trong tay có thêm một bộ hồ sơ. Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu như muốn để cho chú mình cho Thiếu Kiệt xem hồ sơ này. Cả Hà Vi cũng hiếu kỳ bởi vì cô thấy rõ vẻ do dự của Thế Hải khi cầm bộ hồ sơ. Chắc chắn có điều gì đó mà khiến cho anh ta phải có những tư thái đó.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lấy làm ngạc nhiên. Hắn không biết có nên mở ra xem cái gì ở trong này khiến cho Thế Hải phải hành động như thế. Vì chỉ có những chuyện tuyệt đối quan trọng người ta mới có hành động lo lắng và không muốn để người khác biết như thế này. Nhìn qua bộ hồ sơ hầu như không ghi cái gì trên đó Thiếu Kiệt hỏi Ngọc Nhi trước khi mở ra.

- Cái này là Hồ sơ gì đây? Trong đây có gì quan trọng lắm sao mà Chú Hải em lại hành động như thế vậy

- Cái anh đang cầm là toàn bộ hồ sơ và lí lịch của em thuộc dạng bảo mật. Được em sao chép lại đem ra. Em biết trước sau cũng có một ngày nên đã chuẩn bị để cho anh biết rõ những gì em làm ở đây đều có lý do của nó.

Biết trong đây là toàn bộ thân thế của Ngọc Nhi thêm vào đó là những việc cô là Thiếu Kiệt cũng lưỡng lự đôi chút. Nhưng vốn những gì chưa biết hắn phải hiểu rõ những thứ này nên mới từ từ lôi ra trong túi hồ sơ một số giấy tờ chứa đựng trong đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 324: Phân Tích Tình Hình

Cầm trong tay từng thông tin của Ngọc Nhi Thiếu Kiệt như đang biết được một con người khác hoàn toàn bởi vì nó ghi rõ cả nhưng thông tin mà hắn hoàn toàn có thể hiểu được vì sao Ngọc Nhi lại phải đi học tại Thiên Hoa, và cũng hiểu tại sao đến giờ phút này cô lại ở bên cạnh mình đơn giản nhiệm vụ mà cô nhận được từ Lâm gia là trở thành người bên cạnh hắn bạn gái cũng được bạn thân cũng tốt trở thành vợ hắn có thể tốt nhất. Vì chỉ như thế mới có thể từ cô mà không chế Thiếu Kiệt hắn.

Việc đọc được hồ sơ thế này cũng khiến hắn hiểu thêm được. Tại sao những việc làm của Ngọc Nhi khi đào tạo những người quân nhân không chính quy cùng với những người tình báo trải rộng Lưu Minh này dưới danh nghĩa của mình. Bởi đây sẽ là thế lực mà hắn biết sẽ không thể thiếu ẩn phía sau để có thể chống chọi lại với bè phái trung lập luôn ngấp nghé quyền hành nhiều hơn.

- Cái này cũng quá ly kỳ thật. Mà sao em không tiếp cận anh bình thường từ trước mà đợi đến gần bây giờ mới thực hiện thế điệp viên Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt cô lấy giọng nói hài hước để xua đi sự căng thẳng ở nơi này và tâm lý khó chịu trong lòng khi mà cảm giác là một quân cờ cho Lâm Gia nắm bắt.

Thiếu Kiệt đưa cho Hà Vi xem bộ hồ sơ Nhã Oanh thì chăm chú nhìn vào những thông tin đang hiện hữu. Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng mỉm cười đáp lại lời hắn.

- Ai bảo có người che giấu sâu thật sâu à đi học thì đánh nhau quậy phá không có biểu hiện gì là có thể làm được việc lớn. Không tin anh hỏi Nhã

Oanh xem danh khí của anh trong trường lúc đó không phải đại ca giang hồ thì cũng là lót số hoặc trung bình ai nghĩ anh làm được những việc như hiện tại. Em cũng chỉ nhìn vào đó mà kết luận anh không được nên những báo cáo về anh cho Lâm gia tậ nhất chưa từng có đối với đối tượng được theo dõi đấy.

Nhã Oanh nghe thế cũng chỉ cười gật đầu một cái dứt khoát. Thiếu Kiệt chưa kịp méo mặt cô lại bổ thêm một đao vào quá khứ.

- Cậu ấy lúc trước mỗi ngày nếu có tin tức của cậu trong trường thì chỉ một là người nào đó bị cậu đánh hai là cậu hôm đó học tới tiết mấy rồi chuông mất còn không thì là bị giáo viên nào phạt nói chung là không thể nghĩ được rằng một học sinh siêu cấp như cậu mà không bị đuổi học. Không ít người muốn nghe tin cậu bị đuổi học đâu. Thế mà cậu lúc nào cũng vẫn bình an qua hết mọi chuyện. Giờ nghĩ lại thì ra là có lý do của nó cả.

- Ấy Ấy đừng kể chuyện xưa chứ. Dù sao mọi người tự hiểu là được rồi nói làm gì xấu mặt hết.

Hà Vi cũng không biết được là quá khứ Thiếu Kiệt lại thú vị như thế nhìn qua hấn ngạc nhiên. Thiếu Kiệt trong lòng lúc này mới biết được tại sao lại có những quá khứ kia đơn giản lúc đó hấn chưa sống lại mà vẫn còn tư duy của một đứa trẻ bình thường như bao người khác. Ai mà chả có thời thiêu niên Thiếu Kiệt cũng thế nhưng mọi người đã tưởng hấn che dấu nhưng thứ này thì cứ để họ tưởng tượng còn hấn thì vẫn an tâm cho chính mình và tập trung giải quyết những việc diễn ra trong suy nghĩ của hấn.

Người khác có thể mất tập trung cho nhiều công việc. Nhưng cả hai cuộc sống hấn đã tập làm quen cho mình có thể giải quyết được nhiều việc trong một lúc chỉ cần hấn tập trung mọi thứ trong đầu vẽ ra những thứ mà hấn có thể nghĩ đến là được. Bởi vì có những thứ này trong đầu nên công

việc của Thiếu Kiệt hầu như đều phát triển ở mọi mặt. Cái hấn không có chính là bối cảnh và chỗ dựa liên quan như hiện tại.

- Thôi Không đề cập vấn đề này nữa. Vậy là khi anh thay đổi nhưng thứ đó Ngọc Nhi có báo cáo về cái Lâm gia này không hay vẫn giữ nguyên như cũ.

Thiếu Kiệt hấn cố lôi ba cô nàng ra khỏi những việc quá khứ của hấn để tập trung vào việc tìm hiểu hết những thứ mà hấn chưa biết về ra một thứ gọi là suy nghĩ giả lập. Hấn học được cách này thông qua việc tìm kiếm hướng đi và giải quyết những việc cần thiết để dự đoán được lúc nào nên làm gì và không nên làm gì hợp lý nhất.

- Em đâu có khờ như thế Thiếu Kiệt! Khi anh thay đổi mọi thứ em không báo về chỉ có chút chút thôi nhưng mà chắc cũng không đến nỗi nào bị phát hiện. Việc này chỉ để lộ ra vài ý tưởng đơn giản. Bởi trong lúc anh diễn thuyết cái dự án cộng đồng trong trường học đã đối diện với người của Lâm gia nên cái nào cần thiết thì nên báo cáo về để bảo toàn được những gì xây dựng chứ.

- Hả có người của Lâm gia trong buổi thuyết trình sao? Người đó là người nào thế?

Nghe Ngọc Nhi nói người của Lâm gia đã biết hấn lộ ra Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên bởi nếu như có người tiếp xúc với hấn. Thiếu Kiệt phải nhớ rõ nhưng không nhớ ra được người nào trong buổi thuyết trình đó.

- Anh tiếp xúc với Vũ Luận. Tên đó cũng âm hiểm không kém những người của Ngô Gia đâu cần thận đấy Thiếu Kiệt.

- Ấy nhờ rồi. Không ngờ hôm đó hấn đứng ra ủng hộ cũng chỉ là một bước lấy niềm tin nhưng mà đến giờ vẫn chưa liên lạc lại chắc không cần

thiết đầu.

Thiếu Kiệt sau lần gặp Vũ Luận đó ở trường đến nay hầu như không có gặp lại và liên lạc nên hẳn thấy việc Vũ Luận biết chắc cũng hạn chế trong những thứ không lên được mặt bàn nên không quan tâm lắm.

- Ủ mà Hà Vi với Ngọc Nhi có hồ sơ của Ngô Trục không. Để anh em xem xem hẳn sẽ sử dụng cái gì để làm niềm tin đi Lưu Minh lần này.

Ngọc Nhi lắc đầu. Đối với việc Ngô Trục và những người khác cô chỉ biết được chút ít thông tin còn về hồ sơ trực tiếp thì không biết rõ ràng. Hà Vi lúc này trầm ngâm một lúc mới lên tiếng nói.

- Ngô Trục tình tính khá gay gắt bên ngoài có vẻ như hẳn là người tuy tiện nhưng một khi đã làm một việc gì đó hẳn suy tính rất kỹ lưỡng. Chưa kể đến nếu tính vào đơn vị tội phạm hẳn có thể nói là tên tội phạm có IQ cao. Hẳn luôn để những người khác thay hẳn chịu tội một cách có chủ ý. Phần lớn những đường dây mua bán cấp dưới đều không biết mặt hẳn. Nếu có gặp bên ngoài hẳn hầu hết để người giả danh mình đi tiếp xúc đối tượng. Thông qua người đó trả lương theo dạng một người diễn viên tự do. Nên lần này nếu nói hẳn quyết định đi Lưu Minh chắc chắn sẽ có chuẩn bị.

Hà Vi nói ra đánh giá mà cô được đọc từ trong hồ sơ của Ngô Trục cho Thiếu Kiệt biết. Vì đây ảnh hưởng tới quyết định sắp tới khá nhiều. Dựa vào Thành ghé nhắm mắt lại tự vẽ cho mình một con người có cá tính như thế thì hẳn sẽ làm như thế nào. Thiếu Kiệt hành động như thế những người xung quanh cũng im lặng. Một lúc lâu sau không khi đang im ắng không một tiếng động nào ngoài những hơi thở của mọi người để dành lại không gian cho hẳn suy nghĩ. Thiếu Kiệt chợt mở đôi mắt của mình hướng Hà Vi hỏi.

- Trước đây Ngô Trục từng ở nước ngoài vậy Ma túy của hắn có chuyên ra nước ngoài hay chỉ cố định trong nước. Nếu chỉ ở trong nước hẳn chắc chắn sẽ không kiếm được nhiều tiền như thế đi.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hà Vi mới nói ra những gì hắn suy nghĩ dựa trên số tiền có được của Ngô Trục tại ngân hàng Thụy Sĩ và những gì hắn đang có trong nước mới đưa ra kết luận của mình. Số tiền nhiều như thế chỉ có thể mô hình kinh doanh hắn không nằm ở trong nước.

- Có thể sẽ có ở nước ngoài nhưng hầu hết một năm hắn thường xuyên đi du lịch các nước khác nhau, Campuchia, Thái Lan, Myanmar và Trung Quốc là nhiều nhất.

- Nếu hắn muốn đem ra nước ngoài cần có người đưa số lượng lớn hàng hóa này. Em về hỏi Ông xem lấy được những thông tin xuất hàng đi của Diệp Nhi được không bởi chỉ có Diệp Nhi với danh nghĩa xuất khẩu mặt hàng thuốc lá nội ra bên ngoài các nước lân cận hoặc nhập nguyên liệu làm thuốc mới có thể đưa được cái đồng hàng này đến và đi ra nước khác một cách hợp thức hóa nhất.

Đưa việc lần trước Diệp Nhi thay Ngô Trục chuyển hàng và danh sách chuyển tiền từ tài khoản của Ngô Trục cho Diệp Nhi Thiếu Kiệt vẽ ra một bố cục nếu bản thân Diệp Nhi đưa những thứ này ra nước ngoài thông qua các mô hình xuất nhập khẩu của mình.

Vì là sản phẩm thuốc lá. Nó sẽ có bao gồm chất gây nghiện và kiểm tra theo dạng chó nghiệp vụ là không ổn chỉ có thể kiểm hàng bằng tay. Mà con người chỉ cần có quan hệ của Diệp Nhi thì sẽ không ai nghi ngờ điều này.

- Được sáng mai em sẽ nhờ ông kiểm tra thử. Còn về việc có chắc Ngô Trục chuyển hàng này ra nước ngoài. Qua tay Diệp Nhi hay không thì lúc đó chúng ta sẽ điều tra sau.

Hà Vi cũng đồng ý giúp Thiếu Kiệt nhờ ông mình làm việc điều tra này. Mà Thiếu Kiệt hẳn chắc chắn hai người Ngô Trục với Diệp Nhi thế nào cũng có móc nối với nhau. không vì điều gì mà chính từ những suy nghĩ của hẳn có thể đưa ra được.

- Theo anh chuyện này là chắc chắn. Mọi người suy nghĩ thử nhé. Một năm ma túy thu được hầu hết sẽ được chia nhỏ bán cho các công ty sản xuất thuốc tây thông qua đấu giá. Hầu hết những thành phần này là độc hại nhưng nó cũng được lấy làm một số loại thuốc đặt trị như Thuốc an thần và nhiều thứ thuốc giảm đau. Nhưng chỉ với số lượng mỗi năm là rất ít hầu hết những thứ này sẽ đi về đâu. Và tại sao mọi người chưa bao giờ thôi thắc mắc rằng Ma túy ở đâu mà có. Anh dám cá rằng hẳn sản xuất trong nước tại một địa điểm nào đó có thể là một căn hầm bí mật như thế này bên dưới xưởng sản xuất thuốc lá chẳng hạn.

Mọi người lúc này cũng đồng ý với cách nhìn nhận của Thiếu Kiệt về việc này không ai có thể làm việc này tốt hơn công ty sản xuất thuốc lá cả. Nó có thể được lưu giữ được đánh dấu đến lúc chuyển đi chi cần lấy đúng hàng đã được đánh dấu và thêm vào đó số lượng hàng hóa được.

Vì bên trong những gói thuốc có một lớp giấy bạc che chắn nên cho dù có qua máy quét x- quang cũng không thể thấy được đó là gì. Mà việc này có thể để cho Ngô Trục cùng Diệp Nhi danh chính ngôn thuận chuyển đi hàng tã ma túy được sản xuất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 325: Triệu Tập Đi

Nhã Oanh lúc này mới hướng Thiếu Kiệt thắc mắc về việc tại sao đang tìm cách đối phó Ngô Trục mà hắn lại đi phân tích việc liên quan đến những vấn đề ma túy không cần thiết vào lúc này.

- Thiếu Kiệt em thấy đối phó với người Ngô Trục kia thì liên quan gì đến những chuyện ma túy mà họ buôn lậu đâu chứ. Hai việc này hoàn toàn khác nhau xa mà.

- Không hẳn! Việc này quan hệ mức cần thiết không giỡn chơi được đâu. Mọi người thấy Ngô Trục nếu đến Lưu Minh hiện tại vào lúc này gây khó dễ cho mình với nhân lực đang có tỉ lệ thành công của hắn là bao nhiêu phần trăm.

Mọi người lúc này mới im lặng tính toán về bố cục trên bản đồ của nhà họ Ngô tại Lưu Minh theo như những gì đã nhìn thấy bên dưới bản đồ phân bố tình báo. Hà Vi sau khi suy tính một lúc mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Theo em tỉ lệ là 30 phần trăm. Mà tỉ lệ như thế này chắc chắn Ngô Trục sẽ không dại gì đi Lưu Minh phải có điều gì đó mà hắn chắc chắn mới được.

- Mọi người lần này nghĩ xem với những việc không có khả năng hoàn thành với tính cách của Ngô Trục nêu muốn làm việc này sẽ như thế nào? Nhân lực không có hắn sẽ tìm ở đâu.

Thiếu Kiệt phân tích ở góc độ cho mọi người thấy bởi hắn đã suy nghĩ ra được cục diện tương đối để hắn có thể chuẩn bị vài thứ đón tiếp Ngô Trục.

- Ý anh là hắn sẽ nhờ người bên ngoài tới Lưu Minh? Nhưng những người đó là ai. Hắn chưa có mặt ở Lưu Minh này thì làm sao chúng ta biết

những người đó là người thế nào.

- Hà Vi em nói ông em bảo là ngày mai Ngô Trục đến đúng không? Nếu như anh không lầm thì những người này đã ở Lưu Minh rồi. Việc này tùy thuộc xem đối tượng tiếp xúc của hắn là những ai. Với những người bố trí tình báo của bên mình chắc chắn sẽ phát hiện ra những người đó.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu. Thế Hải thì ghi lại vào một tờ giấy hắn lấy từ trong túi của mình ra. Những việc này đối với hắn dường như là quen thuộc lâu rồi. Khai chai nước nốc một hơi Thiếu Kiệt nhìn lấy mọi người nói.

- Nếu chỉ đơn thuần Ngô Trục để chỉ để đối phó anh thì vấn đề cao tầng đúng là nên xem lại. Ngọc Nhi em cho người theo dõi hết toàn bộ những người trên bộ phận Cao tầng giúp anh, Vì qua hồ sơ có khá nhiều điểm không phát hiện được. Như anh dám chắc lần này kế hoạch Ngô Trục đến Lưu Minh phải có người nào đó nói cho hắn mới làm gấp rút như thế này. Và người đó chắc chắn là có liên hệ với kẻ đã chỉ đường cho Ngô Trục. Hiện tại chưa biết người đó là ai mới đau đầu đấy.

- Lần trước vụ của Trịnh Chi xem ra những người đó đều biết đi. Cũng may do Thiếu Kiệt đối toàn bộ những dữ liệu này nên họ không biết được duy nhất là tại sao Họ biết được Thiếu Kiệt đã cài virus vào hệ thống mà vẫn cứ để như bình thường.

Hà Vi nói ra ý kiến của mình trong việc này bởi vì cô cảm giác nếu sự việc của lần trước chỉ đơn giản là Trịnh Chi giao dịch tài liệu có virus mà những người kia không biết. Thiếu Kiệt cũng gật đầu, Việc trong nội bộ cao tầng có người làm việc cho người khác thì quả thật tương đối khó khăn. Nhưng vì sao đến hiện tại dù những người kia đã cho dừng lại hệ thống trang giao dịch và hồi trả tiền cho khách hàng. Nhưng vẫn chưa có động thái nào mới là điều quan trọng.

- Theo anh nghĩ người này lúc mà phát hiện ra việc thì đã muộn. Không có điều kiện báo lại với bên kia. Và cũng chỉ tưởng mình muốn bắt được đối phương nên không ngờ anh đã cài đặt virus vào đó. Như thế có thể giải thích cho việc tại sao họ lại lấy mã nguồn đó sử dụng.

- Tính ra vậy thì chỉ có vài người biết anh chạy vi rút cho đến khi họp bắt đầu lấy tiền anh mới nói ra. Khi người kia báo lại họ đã ngừng lại trang web với vấn đề sửa chữa và trả tiền lại cho khách hàng. Như thế phạm vi những người liên quan chỉ là những người không nằm trong hệ thống it của Chu Tường.

Hà Vi đưa ra những nhận xét của mình. Với những gì đúc kết lại những nhân vật ngồi ngang hàng và thời gian bị phát hiện Thì chỉ có những người không thuộc trong lĩnh vực làm trang web của Chu Tường với Thiếu Kiệt. Như thế địa điểm khoanh vùng cũng tương đối đơn giản hơn.

- Ngọc Nhi hôm nọ em báo với mọi người anh về trễ hai tuần là khi nào? Có người nào có động thái lạ không?

Thiếu Kiệt lúc này mới đưa ra câu hỏi cho Ngọc Nhi. Hấn muốn xác định người nào sau khi nhận tin tức đã báo đi

- Có lẽ là ngày anh vừa đặt chân tới Thụy sỹ đi. hôm đó cũng tương đối trễ. Hầu hết chỉ báo cáo đơn thuần với em nói mọi người cố có việc gì gấp giải quyết anh phải đi thêm hai tuần nữa mới về. Lúc đó có Nhã Kỳ hỏi em là anh định hai tuần sau về triển khai xây dựng luôn hay đợi qua tết ta. Còn Lê Hiêu thì muốn hỏi anh một số điều trước tết nên làm gì. Noi chung mỗi người đều có câu hỏi cho mình nhưng em đã gửi cho anh mấy câu hỏi đó rồi mà.

Ngọc Nhi nhớ lại những gì đã xảy ra trong ngày hôm đó khi cô báo thời gian Thiếu Kiệt về sẽ trễ hơn dự kiến. Hà Vi lúc này mới lên tiếng hỏi Ngọc

Nhi.

- Thế có ai hỏi Thiếu Kiệt tại sao hai tuần nữa mới về hay là hỏi xem Thiếu Kiệt đang ở đâu không? đại khái mấy câu liên quan đến nơi ở và việc làm của Thiếu Kiệt sắp tới đây Ngọc Nhi.

- Cái này thì cũng không có. Nhưng mà mọi người yên tâm em đã cho người theo dõi những người đó sát xao rồi. Hề có động tĩnh gì sẽ được báo về.

Trả lời Hà Vi, Ngọc Nhi cũng nói ra sự an bài của mình khi được Thiếu Kiệt cảnh báo về việc những người trong cao tầng có người bán đứng công ty.

- Xem ra không phải ngẫu nhiên nhì. Trước mắt cứ quan sát những người đó. Tuy là họ khi biết chuyện này sẽ có một chút khó chịu nhưng cũng là chuyện đã rồi. Nhưng anh nghĩ để biết được Anh có động thái nào hay không và lịch trình của anh như thế nào thì Ngô Trục bắt buộc phải liên hệ với người đó. Như thế cứ để người bí ẩn kia làm con mồi đi.

Thiếu Kiệt thấy việc muốn để cho người đó tự lộ diện không khó chỉ cần hoạt động của hắn thất thường người nắm được quy luật này sẽ là người báo cáo lại cho Ngô Trục. Như thế việc này cũng sẽ đem người đang có hành tung bí ẩn ra mặt.

- Thiếu Kiệt em thấy nếu Ngô Trục đã đưa người của hắn đến đây anh phải thật sự đề phòng. Hắn không đơn giản đâu. Thủ đoạn của hắn cũng không thua kém. Hắn sẽ lựa vào điểm yếu nhất của mình mà ra tay không chừa.

Hà Vi nói ra những gì mà mình suy nghĩ sau khi Thiếu Kiệt muốn lấy Ngô Trục làm mồi dụ người nằm vùng trong cao tầng của hắn. Bởi vì cô

thấy việc này khá mạo hiểm. Nếu đối phương phát hiện sẽ có thể làm ra hành động không được an toàn.

Ngay lúc này đây điện thoại của Thế Hải vang lên. Làm mọi người giật mình nhìn hấn. Thế Hải lúc này vội vàng lấy điện thoại trong túi mình ra nhìn lên số điện thoại gọi đến hấn cau mày.

- Xin Lỗi chú nghe điện thoại một chút.

Mọi người thấy Thế Hải hành động như thế cũng ngược nhìn giờ đã không còn sớm mà điện thoại giờ này chắc chắn là quan trọng. Chưa kể đến Thế Hải chịu trách nhiệm về tình báo. Mọi người lúc này cũng chờ hấn quay trở lại hỏi xem có việc gì gấp. Không cần đợi mọi người đợi lâu Thế Hải vừa nghe điện thoại chưa tới vài giây đã giật mình thốt lên.

- Cái Gì! Ngô Trục đến Lưu Minh đang ở sân bay!

Âm Thanh của Thế Hải trong không gian yên tĩnh làm mọi người đứng bật dậy. Bởi vì việc này quá bất ngờ. Không như dự đoán của Thiếu Kiệt. Ngô Trục lại đến sớm hơn. Như thế cũng có nghĩa là hấn ra bài không theo một quy tắc gò bó nào.

Thế Hải nhìn về mọi người rồi mới trả lời lại với người báo cáo tin tức cho mình.

- Được rồi để người của mình chở hấn đến nơi cần đến. Nhớ lưu lại hành trình đi hoặc địa điểm hấn đang ở gửi về gấp tổng bộ sẽ cho người theo dõi sau. Nhớ không được rời vị trí cho đến khi có người đến đó bám sát đối tượng.

Thế Hải cúp máy hướng mọi người đang nhìn hấn nói.

- Vậy là Ngô Trục đến trong đêm không phải buổi sáng có vẻ như hẳn nắm rất rõ quy luật tạo bất ngờ cho mọi người. Cũng may hôm nay Thiếu Kiệt về có khá nhiều anh em tập trung ngoài đó để tiện việc chờ Thiếu Kiệt đến đây mà không ai biết.

Ngồi xuống bàn một chút Thiếu Kiệt trầm ngâm. Hẳn thấy được việc Ngô Trục tung hỏa mù với chuyến bay cũng đã được tính toán nhất định. Như thế chắc chắn những người mà Ngô Trục nhờ đến đã có mặt ở Lưu Minh. Vì chỉ có như thế hẳn đi không đúng giờ đã biết thì mọi người trở tay không kịp. Từ đây tới sáng hẳn có thể làm khá nhiều việc. trong khi mọi người bắt đầu vào kế hoạch thì hẳn đã lo liệu xong xuôi mọi việc cho những ngày sắp tới.

Ngọc Nhi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi.

- Giờ sao đây Thiếu Kiệt. Với nguồn nhân lực ban đêm của mình tương đối ích chỉ có thể đưa cho người Cao Thịnh theo dõi nhưng sợ rằng hẳn sẽ phát hiện thôi.

- Tức Thật biết vậy khi này để Vô Ảnh ở lại giờ thì có người sử dụng rồi.

Thiếu Kiệt bực tức tại sao hẳn lại để cho Vô Ảnh tan buổi tập huấn sớm nếu không thì sợ Thiếu Kiệt đã có người đề theo dõi Ngô Trục bí mật rồi.

- Ấy quên nói Thiếu Kiệt! Vô Ảnh chưa giải tán phải đến sau 12h họ mới đóng giả nhân viên của sân bóng rời đi được. Nhưng không biết giờ có người nào đi trước chưa.

- Triệu Tập Vô Ảnh. Bằng bất cứ giá nào nếu đã rời đi thì tìm cách báo lại cho họ để thực hiện kế hoạch sau.. Đi gặp họ giao nhiệm vụ đầu tiên triệu tập đi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 326: Bối Lòng Tìm Vết

Chỉ chưa đầy năm phút sau Thiếu Kiệt có mặt tại đại sảnh tầng hầm thứ nhất. Lúc này Thế Hải cũng đã triệu tập thành viên thông qua người đứng đầu huấn luyện. Toàn bộ thành viên còn lại hơn ba mươi người. Ai nấy đều nhìn nhau như không hiểu tại sao vừa rồi Thiếu Kiệt vừa cho họ giải tán nghỉ ngơi xong giờ lại triệu tập khẩn.

Thiếu Kiệt không như lần đầu gặp mọi người hẳn đứng trước toàn bộ những người này. Dáng vẻ khác hẳn trên người toát nên một vẻ gì đó nghiêm nghị. Nhìn qua những người tập trung trước mặt mình Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Chắc hẳn mọi người thắc mắc tại sao tôi lại triệu tập gấp gáp như thế này. Nhưng đây là tình huống bắt buộc. Vốn theo tin tức tình báo đối phương người sẽ đối đầu với tôi trong lần này đến đây vào sáng mai. Nhưng hiện tại lại đến sớm hơn dự định. Hẳn vừa xuống sân bay và được người của ta bám sát. Nên mới gấp gáp triệu tập các bạn trong khi đã cho mọi người giải tán. Mọi người chắc không có gì phiền hà về việc này đúng không?

Lời của Thiếu Kiệt đánh phép trên mọi phương diện hẳn vừa đưa ra giải thích vừa để những người này hiểu. Ngô Trục có thể ra bài không theo một quy tắc nhất quán nào. Đáp lại lời Thiếu Kiệt là một tiếng đồng thanh của tất cả những người trước mặt.

- Không! Phục Vụ là nghĩa Vụ. Sẵn sàng đợi lệnh!

- Trước mắt chia tổ này làm hai người một tổ trình sát tập trung gần đối tượng các bạn đã làm việc với nhau lâu sẽ phát huy hết những gì vốn có và hỗ trợ lẫn nhau. Những người không có mặt tại đây sẽ được chuyển giao

thành đội hỗ trợ thứ ba. ở đây tôi sẽ làm đủ số thăm theo từng người người có mặt.

Thiếu Kiệt cầm lấy một tờ giấy A4 chia ra làm đủ số thăm ghi trên đó hai con số một và hai chia đều cho mỗi người có mặt đầy đủ nơi này mất năm phút để hấn hoàn thành công việc. Thế Hải sau khi triệu tập người cùng rời đi bây giờ quay lại trên tay có thêm một số hình ảnh hướng về Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt đây là hình của Ngô Trục cậu xem cho anh em biết mà làm việc.

Gật đầu cầm trong tay tấm hình được in trên giấy Thiếu Kiệt hướng mọi người sau khi nhận được thăm phân đội của họ. Nhìn qua một lượt ra lệnh.

- Đây là nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho mọi người. Tôi hi vọng nhiệm vụ lần này sẽ thành công tốt đẹp. Mọi người chuyển tay nhau mà nhìn lấy đối tượng. Nhóm một các bạn phụ trách đem người vào nơi cư trú hiện tại của Ngô Trục. Thêm vào đó là giám sát phụ cận nơi hấn sẽ ở lại. Nhóm Hai sẽ giám sát và theo dõi sự di chuyển của đối tượng và những ai hấn sẽ gặp. Nếu thiếu người sẽ bổ sung sau. Mỗi nhóm chọn ra cho mình một đội trưởng để báo cáo lại tình hình cho tôi các bạn nghe rõ không.

- Rõ Thưa Sếp!

Thiếu Kiệt nhìn thời gian cũng gật đầu hấn thấy việc chọn người đội trưởng cho từng nhóm như thế này chắc chắn những người này sẽ tự làm được. Nếu mà không thì cái đội như thế này cũng không làm nên cơm cháo gì. Xem đây vừa là nhiệm vụ, vừa là bài thử nghiệm của hấn đối với Vô Ảnh.

- Tự mọi người sắp xếp hiện tại đợi bên tình báo đưa về vị trí sẽ ở của đối tượng mà hành động.

Những người của nhóm quân nhân không chính quy này sau khi quây quần lại một lúc sau. Chọn ra hai người hướng Thiếu Kiệt báo cáo.

- Thừa Sếp đã chọn ra hai đội trưởng của hai nhóm!

Đôi diện trước hai người đứng trình diện mình. Không khó để thấy một trong hai người là người lúc đầu báo cáo với Thiếu Kiệt. Nhìn qua sơ lượt họ một lúc Thiếu Kiệt mới lên tiếng hỏi.

- Các anh tên gì?

- Báo Cáo sếp Tôi tên Nguyễn Công Toại đội trưởng nhóm một.

- Còn tôi Lưu Bảo Huân đội trưởng nhóm hai

Biết Được tên của hai người Thiếu Kiệt chỉ gật đầu. Ghi một dãy số điện thoại của mình đưa cho hai người Thiếu Kiệt mới nói.

- Kể từ bây giờ tất cả những hành động của hai đội nhóm dưới sự điều hành của tôi các anh có thể lưu lại số của mình cho tôi để tiện việc báo cáo.

- Vâng Thừa Sếp!

Nhìn hai người trở lại hàng Thiếu Kiệt nhìn mọi người mới gật đầu hướng toàn bộ mọi người nói.

- Hôm nay không có thời gian! Sau khi xong nhiệm vụ này đích thân tôi sẽ đi hỏi từng cái tên để ghi nhớ không cần phải chỉ một người đội trưởng nữa!

Mọi thành viên trong hai đội đều hiện lên ánh mắt vui vẻ. Thế Hải lúc này nhận được một tin nhắn từ trong điện thoại mình. Mới bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Đã có địa chỉ nơi Ngô Trục đến.! Phương tiện di chuyển mọi người đã chuẩn bị xong hiện tại đều tập trung bên ngoài đường lớn bốn phía.

Đưa về phía tin nhắn cho Thiếu Kiệt ghi ra những dòng chữ được gửi đi ra giấy Thiếu Kiệt ném về cho Công Toại Với Bảo Huân.

- Địa chỉ đối tượng đã có mọi người hành động ngay trong đêm. Chiến Dịch đầu tiên bắt đầu. Nhóm hai theo lối trong nhà đi ra còn nhóm một rời đi theo lối của sân tennis. Thời gian không còn nhiều. Bốn xe đợi các bạn bốn hướng của nơi này bên cạnh đường lớn. Bắt đầu hành động.

- Rồi.

Một âm thanh đồng loạt vang lên và đây cũng là lần cuối cùng của ngày hôm nay. Toàn bộ mọi người trong hội nhóm lúc này cũng gấp rút rời đi. Thế Hải và Ngọc Nhi cũng mở chốt cửa căn nhà mình cho nhóm người của Bảo Huân đi ra bên ngoài.

Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt bước đến bên cạnh hần thở dài nói.

- Những người còn lại tập hợp anh định làm việc gì?

- Những người chưa tập hợp sẽ được đem hỗ trợ khi cần còn không cho họ đảm nhận việc bảo vệ từ xa cho mọi người. Mẹ anh còn có Nhã Oanh và gia đình của Lý Bân với Lâm Vũ nữa. Riêng về Nhã Oanh có thể là điểm yếu mấu chốt nhất. Bởi cô ấy không như em với Ngọc Nhi mà có võ công phòng thân.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng mỉm cười bản thân cô lại rất vui bởi Thiếu Kiệt lo lắng cho mình nhưng cũng không biết sao được. Chuyện này cô cho dù có muốn học võ để có thể được sự an tâm của Thiếu Kiệt giống như Hà Vi với Ngọc Nhi cũng không được. Vì việc đó không phải cứ như trong phim mà ngày một ngày hai trở thành cao thủ trong cao thủ được. Nó phải được rèn luyện mỗi ngày và trải qua thời gian dài.

- Ủ! Mà Thiếu Kiệt chuyện này cứ để những người bên dưới họ lo đi cậu chuẩn bị tinh thần làm sao để liên hệ với Phùng Kiến Hoa đây. Việc này ảnh hưởng cũng không nhỏ đâu. Đã làm như mình không biết chuyện Ngô Trục thì phải đóng giả cho thật giống không thể để lộ sơ hở được.

- Việc này sau này hãy tính. Để xem Ngô Trục có cái gì lúc đó mình sẽ có biện pháp đối phó. Đã không giả thì thôi, nếu đã đóng giả thì phải giả cho thật giống.

Thiếu Kiệt thấy việc sắp xếp với Phùng Kiếm Nhất chưa phải là lúc mà cái quan trọng nhất hiện tại là làm sao để cho những thứ đang có của Ngô Trục đang có được công khai bại lộ. Lúc đó thông qua những thứ của Ngô Trục chuẩn bị mà tiến hàng đối kháng một cách tốt nhất. Chợt nhớ đến Ngọc Nhi đã cho người theo dõi hết mọi người ở bộ phận cao tầng Thiếu Kiệt cũng muốn biết những người đó có hành động gì bất thường đáng chú ý hay không.

- Nhưng mà Ngọc Nhi này những ngày qua có người nào bị theo dõi mà có dấu hiệu khả nghi không?

- Thời điểm này mọi người đều bận bịu chỉ riêng có Nhã Kỳ là tương đối không có việc gì thường xuyên qua phụ việc ở cửa hàng linh kiện này tính thay cho Trương Hạo mỗi lần hẳn có việc đi singapore hầu hết đều không có gì bất thường.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc hẳn định đề chuyện này lúc nào có thời gian mới tiếp tục tín tiếp thì Nhã Oanh mới đưa ra một ý kiến.

- Em thấy hầu hết số điện thoại mọi người đang sử dụng đều là số của công ty cấp và công ty trả tiền điện thoại hàng tháng sao không từ đó mà xem có cuộc gọi nào bất thường không. Mẹ em mỗi tháng nhận hóa đơn đều xem coi số điện thoại lạ nào trong hóa đơn của bố để biết ông có ra ngoài lén phén hay không mà mỗi lần như thế bố em đều bị truy hỏi số điện thoại vui lắm.

Lời của Nhã Oanh làm Thiếu Kiệt bưng tỉnh nhưng hẳn cũng không dám chắc bởi nếu những người này sử dụng số không phải của công ty gọi đi thì chắc chắn cũng không kiểm tra được gì. Nhưng hẳn cũng muốn thử xem có được thông tin nào từ đó không.

- Ngọc Nhi em còn giữ hóa đơn của các số điện thoại đã cấp cho cao tầng chứ. Việc này biết đâu lại có một nút thắt do sơ suất của người kia thì chắc chắn sẽ tìm ra đối phương.

- Có thì vẫn có nhưng em chỉ sợ không hiệu quả vì hóa đơn tháng này vẫn chưa có, chỉ có hóa đơn tháng vừa rồi thôi. em để trên phòng làm việc. Mọi người cùng lên trên đó lấy xem thử xem.

Hà Vi nghe như thế cũng thêm vào ý kiến của mình. Bởi thường những hóa đơn tiền điện thoại thuê bao theo dạng công ty lúc nào cũng qua tháng mới gửi về. Trên đó chỉ có lưu số đã gọi đến và đi khá nhiều mà họ hoàn toàn không hiểu được mối quan hệ đó là gì.

- Theo em thấy không chỉ có những hóa đơn tháng vừa rồi là đủ phải có cả những hóa đơn những tháng trước nữa. Những số điện thoại họ liên hệ thường là của người nhà và những người họ quen biết. Chỉ cần tìm hiểu những số điện thoại này của ai cũng không phải là chuyện đơn giản đâu.

Lời Hà Vi nói cũng không sai. Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc gật đầu. Dù sao quá nhiều số điện thoại được gọi đến và đi cũng không phải là việc có thể điều tra hết người sở hữu được.

- Theo anh thấy chắc chắn bọn người này sẽ có sơ hở. Không thể lúc nào họ cũng có thể bí mật mà không có một chút dấu vết nào. Đã là con người thì sẽ có sai sót. Tìm cho ra sai sót là điều cần thiết. Về phần những hóa đơn các tháng trước mẹ anh đang giữ. Ngày mai Ngọc Nhi gặp mẹ bí mật lấy về trong buổi sáng anh sẽ nhắn tin cho mẹ. Còn nữa sáng mai đi sớm qua đó giả vờ mua đồ ăn sáng cho mẹ để không ai nghi ngờ điều gì là được. Đã tìm phải tìm cho ra. chỉ cần khoang vùng những số họ ít liên lạc nhất là được. Cho dù có phải bói lông tìm vết cũng phải tìm cho ra người này. Không sau này sẽ có những trường hợp tương tự chúng ta không thể nào ngờ tới.

Bản thân Thiếu Kiệt thấy lần này hẳn phải thật mạnh tay vì việc này đối với Trịnh Chi có lẽ chỉ là một đòn tung hỏa mù trong liên hoàn kế của đối phương. Chỉ do người kia nhận được tin tức và không nằm trong nhóm người của việc đó nên mới không biết được trong tập tin có chứa một file vi rút đợi khi biết rồi mới báo lại thì Thiếu Kiệt đã rút được một số tiền đáng kể.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 327: Điểm Yếu Của Thiếu Kiệt

Mọi người lúc này cũng im lặng bởi cho dù Hà Vi cũng biết được sự tức giận của Thiếu Kiệt đến chừng nào. Hơn ai hết cô hiểu sau sự việc Trịnh Chi, Hấn đã hết sức thương tình nhưng việc còn có người Cao tằng của chính hấn nằm trong hàng ngũ đối phương là việc không thể chấp nhận được. lúc này cô mới lên tiếng trấn an để cho Thiếu Kiệt hạ nhiệt.

- Thôi cũng không còn sớm nữa giờ có lấy hóa đơn điện thoại cũng không giải quyết được gì. Anh nên thư giản nghĩ ngơi để chuẩn bị cho những ngày sắp tới. Minh mà càng chăm chú vào một chuyện qua cũng không tìm ra được thứ gì. Không phải anh vẫn thường nói mọi chuyện hãy kiếm cách giải quyết tốt nhất sao. Cứ để Vô Ảnh hoạt động xem họ được những gì. Nhã Oanh cũng cần nghĩ ngơi nữa.

Ra hiệu cho hai người Ngọc Nhi với Nhã Oanh để Hạ nhiệt Thiếu Kiệt trong lúc này. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt chăm chăm quá về vấn đề của Ngô Trục và những việc sắp diễn ra cũng cũng không tốt.

- Ủ Hà Vi nói đúng đấy Thiếu Kiệt mọi người mới từ sân bay về nên ăn uống chút gì đó nghĩ ngơi lấy sức cứ để cho Vô Ảnh làm nhiệm vụ của mình sáng ngày mai rồi bắt đầu vào việc điều tra nội bộ sau.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ đến từ lúc quá cảnh cho đến xuống máy bay đến giờ cả Hà Vi với Nhã Oanh chưa có cái gì vô trong bụng chỉ có thể uống nước cầm chừng mà hấn thì cứ chăm chú vào những gì diễn ra ở Lưu Minh với nội bộ của mình mà hầu như không để ý đến.

- Thôi được rồi. em gọi đồ ăn gì đó về nhà ăn luôn cho tiện xong sau đó rồi nghĩ ngơi một chút sáng mai bắt đầu thích nghi lại với một số việc.

Ngọc Nhi lúc này cũng chỉ cười. Đối với việc của Thiếu Kiệt đôi khi là quan trọng nhưng hẳn vẫn không quên đối với những người xung quanh quan tâm lắng nghe ý kiến của họ. Đó là điều mà cả ba cô gái đều không thể nói gì được ở Thiếu Kiệt.

Khi mà những người Thiếu Kiệt, tạm thời ổn định với những gì đang có để cho Vô Ảnh đi chấp hành mệnh lệnh của mình. Thì Ngô Trục người đang bị nhìn lấy gắt gao về hành tung của mình lại ung dung trong khách sạn.

Đợi cho đêm đã khuya một người dưới danh nghĩa phục vụ của khách sạn gõ cửa phòng của Ngô Trục đang ở. Với bên ngoài một chiếc xe đẩy đồ dùng dọn phòng. Đang lý ra những công việc này được tiến hành vào lúc người khách đã trả phòng mới tiếng hành làm công việc này. Và chỉ khi nào có chỉ định thức ăn mới có nhà bếp với người phục vụ tiếp thực mới gọi của phòng có khách để làm nhiệm vụ của mình.

Ngô Trục nhìn qua khe cửa của khách sạn rồi mới mở cửa ra hẳn nhìn người phục vụ mới nói.

- Làm cái gì! mà giờ này gõ cửa phòng biết làm phiền người khác không.

- Xin lỗi quý khách phòng anh chưa được trang bị khăn tắm và bàn chải dùng một lần đây là khăn tắm với bàn chải cùng các thứ được gói bên trong. Xin lỗi đã làm phiền anh.

Người phục vụ phòng đưa cho Ngô Trục một cuộn khăn được quấn tròn lại. Rồi cúi đầu đẩy xe đi mất. Cầm trong tay cuộn khăn tắm hẳn ngỡ ngác một lúc rồi đóng cửa phòng lại. Bởi hẳn khi vừa vào khách sạn. Kiểm tra phòng mình đã đầy đủ đồ dùng giờ lại có người đưa cho mình cái này chắc chắn có điều gì đó.

Bước một bước ra khỏi hành lang nhìn không có ai Ngô Trục mới vào phòng đóng cửa lại và khóa chốt cầm trên tay cái khăn hắt đến giường mình mở cái khăn ra trong đó. Không có bàn chải đánh răng hay là vật dụng cần thiết gì mà chỉ là lá thư được xếp theo đường cuộn tròn của cái khăn tấ

Khẽ mỉm cười Ngô Trục cầm lá thư bước đến ghế của mình mở ra đọc.

Trên đó hiện ra dòng chữ làm hấn khá thích thú.

“ Hiện tại tôi đang ở chỗ xxxx. Anh có thể liên hệ với tôi qua số điện thoại xxx. chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện. Nhớ thay đổi một chút diện mạo để tránh người khác để ý.”

Đọc xong những dòng chữ đơn giản như thế Ngô Trục lúc này cũng chửi thảm một tiếng. Hấn lấy điện thoại của mình gọi cho số được ghi trên tờ giấy nhưng hoàn toàn không có tính hiệu bất máy thay vào đó là bên kia đầu dây bấm máy bận.

Đợi một lúc sau bên kia mới nhắn tin lại hấn với dòng chữ.

“ Anh chưa tới mà lại gọi điện. Anh không thấy như vậy quá phiền sao.. Tôi không rảnh chơi trò này với anh gặp hay không gặp thì tùy anh.”

Nhận được tin nhắn của đối phương vốn tính cao ngạo của mình Ngô Trục thật muốn đem điện thoại đập nát. Nhưng hấn chợt nhớ đến cháu mình đã căn dặn đối phương thân phận nhạy cảm nên sẽ luôn đề phòng những trường hợp đặt biệt nên Ngô Trục cũng dịu lại một chút.

Hấn cũng hiểu không phải ai nằm vùng cũng có thể công khai nhất là trong nhóm người cao tầng của Thiếu Kiệt càng phải thận trọng là điều đương nhiên.

Cầm trong tay điện thoại suy nghĩ một lúc Ngô Trục mới nhấn lại với phía bên kia.

“ Không gặp cũng được. Nói đi người của tôi đã chuẩn bị sẵn rồi việc thằng nhóc kia chừng hai tuần nữa mới về. Thì bây giờ tôi nên đưa người bố cục ra sao đây. Thằng nhóc đó có về trước thời hạn không.”

Rất nhanh bên kia trả lời lại cho Ngô Trục với những dòng thông tin mà hắn cần biết.

“ Hiện tại cho thấy con bé Ngọc Nhi sẽ quản lý mà vẫn chưa có dấu hiệu gì có thấy thằng nhóc đó sẽ về sớm hơn dự định. xem ra nó đợi đến cận ngày tín toán đúng 30 ngày nó mới về. Đợi đó tôi sẽ liên lạc nói chuyện với anh.”

Ngô Trục lúc này cũng nhú mày hắn lúc nào phải đợi chờ người khác, bản thân người khác không đợi chờ hắn thì thôi đằng này một người lại bắt hắn đợi. Quấn điện thoại lên bàn hắn đứng lên mở tủ lạnh của khách sạn lấy cho mình lon bia. Rồi ngồi vào ghế, Điện thoại của hắn vang lên với một dãy số lạ.

Đưa tay đặt lon bia vừa uống cầm lấy điện thoại một âm thanh vang lên phía bên kia đầu dây. Giọng ồn ồn khá khó nghe. Nhìn lại số điện thoại hiển thị hắn thấy đây là số gọi đến là số cố định.

- Tôi đây hiện tại bên anh đã chuẩn bị người xong hết rồi hay sao?

- Ừ người của tôi hiện tại đã đến Lưu Minh vào sáng nay. Chỉ cần biết chỗ nào ra tay là được. Thằng nhóc đó nhiều người như thế bên cạnh nó chắc chắn sẽ phải có điểm yếu cố định.

Ngô Trục tuy nghe được giọng bên kia không rõ dù không hiểu lý do tại sao nhưng với hắn việc đàm thoại được, lúc này đã là tốt không phải bực

mình gặp mặt bên ngoài. Vì theo các hành xử của người này có thể hẳn sẽ bị tức không nhẹ.

- Thằng nhóc đó có điểm yếu chứ không phải không nhưng mà hiện tại chỉ có một người thôi, không phải những người đứ bên cạnh nó đâu.

- Tại sao lại một đứ đứ nào nữa. Thằng nhóc này lắm gái thế. Không phải nó đã có ba đứ rồi sao giờ còn lòi đâu ra một đứ điểm yếu của nó nữa.

Ngô Trục cũng bất ngờ theo tình báo của hẳn biết được Thiếu Kiệt có ba người con gái mà theo hẳn dựa vào những gì hẳn biết, Đối phó với

Ngọc Nhi với Hà Vi có thể gặp bất trắc nhưng đối với Nhã Oanh thì chắc chắn có thể được. Hẳn đã định hỏi lại đối phương để ra tay với Nhã Oanh để biết được giờ giấc hoạt động của Nha Oanh.

- Thứ nhất đối với những người bên cạnh hẳn ông nghĩ thằng nhóc không đề phòng sao. Nhã Oanh tuy vẫn chưa là gì nhưng tôi sợ đó là một con mồi hẳn đưa ra cho bọn ông mắc câu thôi. Thằng nhóc đó tôi đã thấy qua cách nó làm việc. Ông nghĩ tôi theo nó đến hiện tại mà còn phải e dè trước những suy nghĩ của nó. Hai tuần mới báo cáo một lần là dễ à.

Người bên kia điện thoại nói thế Ngô Trục suy nghĩ cũng có lý. Một người như Thiếu Kiệt lại để lộ ra Nhã Oanh một đứ con gái không có bối cảnh, lại bình thường như bao người khác. Nếu không có sự nhất nhở này hẳn lấy Nhã Oanh làm đối tượng. Để dụ Thiếu Kiệt ra chắc chắn sẽ chịu thiệt không nhỏ.

Ngô Trục thầm thấy may mắn nếu không có người đang nói chuyện với hẳn. Biết được cá tính của Thiếu Kiệt lần này chưa biết chừng hẳn lại lật thuyền trong mương như anh mình.

- Vậy nói thứ xem người nào có thể ra tay. Mẹ hắn thì không được chúng tôi điều biết bà ta thường xuyên ở tiệm nơi đó đông người không hành động được. Hà Vi thì một thân quân đội mà thêm có người bên cạnh không ổn. Con bé Ngọc Nhi thì người của Cao Thịnh đưa đón. Nhã Oanh lại là cái bẫy vậy ai mới là người ra tay mà có thể nắm chắc nhất.

Ngô Trục đem những gì mình có được nói ra với người đang tiếp chuyện điện thoại hắn. Bởi chỉ cần biết được người nào có thể ra tay là hắn có thể hành động. Mà chỉ có người nắm vùng mới biết được điểm yếu cần thiết của Thiếu Kiệt hiện tại.

- Những người ông nói trên không sai nhưng vẫn còn một người mà tôi nghĩ bản thân hắn cũng không ngờ đến đâu. Đó là Hoàng Ngân em họ hắn. Việc tập trung vào Nhã Oanh làm mỗi chắc chắn thằng nhóc đó sẽ không để ý được đến con bé Hoàng Ngân. Chỉ cần bắt lấy Hoàng Ngân ông có thể gọi thằng nhóc ấy gặp mặt. Sau đó muốn làm sao thì làm.

Trầm Ngâm một lúc bởi Hoàng Ngân hoàn toàn không nằm trong dữ kiện của Ngô Trục vì hắn nghĩ theo hồ sơ Hoàng Ngân chỉ là một cô em họ. Mà qua hành động của Thiếu Kiệt. Nhìn ra được họ hàng thằng nhóc này cũng không quan tâm lắm giống như Hoàng Chí Hùng với Hoàng Chí Kim.

- Cô chắc thằng nhóc sẽ ra mặt khi lấy con bé đó làm đối tượng chứ. Lỡ như nó cũng có người bảo vệ thì sao.

- Ông không cần phải lo. Hiện tại nếu còn người Ngọc Nhi sẽ không giải quyết sự vụ cho nó. Bên bộ phận những kho hàng cao Thịnh với bọn tử tước đang đấu với lại những thành phần bên xe kìa. Người ở đâu mà ra nữa. Hoàng Ngân bây giờ mới chính là điểm yếu của thằng nhóc đó.

Ngô Trục nghe được sự phân tích phía bên kia điện thoại cũng cười lớn.

- Được! Được việc này tốt về phần lộ trình đường đi nước bước ra sao thì cho tôi biết sau khi nhiệm vụ thành công sẽ có một món hời lớn à.

- Được rồi đến lúc đó rồi tính.

Âm thanh cúp máy tuy làm Ngô Trục có chút khó chịu nhưng bản thân hẳn lại cảm thấy rất vui. Bởi biết được điểm yếu của Thiếu Kiệt hẳn có thể hện ra thằng nhóc đó ra làm nhiều việc khác nữa. Cầm lên lon bia uống một hơi cạn sạch rồi ném vỡ lon vào một thùng rác ngay cạnh lối vào nhà tắm. Một tiếng coong vang lên, lon bia rỗng vào ngay trong thùng. Ngô Trục lúc này trong phòng vang lên tiếng cười lớn của chính mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 328: Tiềm Phục

Thật lâu sau đó Ngô Trục mới đứng lên tiếng về phía hành lý của mình thay một bộ đồ khác. Đội lên mũ lưỡi trai một cặp kính và một cái khẩu trang. Mở cửa phòng bước ra ngoài nhìn một lần xung quanh khóa cửa lại. Ngô Trục đi xuống sảnh của khách sạn.

Bên dưới lễ tân lúc này có bốn người thanh niên. Đang đứng nhận phòng. Ngô Trục bước đến bên bàn làm việc của lễ tân khách sạn nói.

- Em phòng anh đi đến sáng mới về. Gửi chìa khóa chỗ của em nhé. khỏi dọn phòng anh cũng mới đến thay bộ đồ thôi.

Nói rồi Ngô Trục hào phóng để chùm chìa khóa phòng mình cho người lễ tân cũng không quên để vào tay cô một tờ giấy bạc mệnh giá một trăm ngàn.

Người lễ tân cầm lấy chìa khóa và tờ tiền kia cũng tươi cười đồng ý đáp lại với Ngô Trục.

- Anh cứ yên tâm chỉ khi nào anh về đến thì sẽ nhận chìa khóa không ai vào phòng anh đâu.

Ngô Trục rời đi với phong thái vui vẻ của mình. Chỉ có bốn người đó nhìn nhau. Mới hướng người lễ tân cười đùa nói.

- Xem ra nghề này cũng kiếm được nhiều tiền típ nhỉ em gái.

- Cũng hiếm lắm anh ơi! những người như anh kia một là giàu sẵn nên người ta cũng không có khái niệm gì nhiều tiền bạc, chứ người dân mình thường không có vấn đề này.

Người nữ tiếp tân cũng trả lời lại cho nhóm người đang làm thủ tục thuê phòng khách sạn, vì trước mặt khách hàng cô vẫn phải giữ thái độ đúng mực. Dù sao ngành nhà hàng khách sạn vẫn là ngành dịch vụ đối với khách hàng thì phải như thế.

- Thôi không sao đâu. Bọn anh cũng không giàu như người ta. À mà em cho bọn anh lấy hai phòng gần anh đó đi. Biết đâu ra vô gặp mặt nhiều khi hợp tác làm ăn được không chừng.

- Vâng! hiện tại đây phòng của anh đó cũng không có nhiều người ở việc này được mà.

Người tiếp tân vốn định từ chối nhưng những người này thấy cô nhận tiền của khách nếu cô không đáp ứng yêu cầu của họ biết đâu họ lại báo chuyện này với người quản lý lúc đó cũng không hay hò gì nên đành chấp nhận.

- Thế thì anh cảm ơn nhiều nhé! bọn anh không phải nhà giàu nhưng mà nếu em đã giúp thế thì cũng gửi em chút tiền uống nước.

Người thanh niên nhận lấy chìa khóa phòng của nhóm người mình cũng móc từ trong ví của mình ra tờ tiền giống của Ngô Trực, đưa cho người tiếp tân rồi rời đi nhận phòng theo chỉ dẫn của người phục vụ.

Người tiếp tân làm việc ở đây đã lâu dù cho có đôi lần cũng được như thế này nhưng hôm nay lại được những hai lượt tiền tip mà bản thân cô chẳng làm gì nên cũng ngạc nhiên. Nhưng đã là tiền thì không ai không muốn.

Ngô Trực bước ra khỏi khách sạn. Hướng một nhóm taxi gần đó gọi tới một chiếc xe. Một người tài xế lái xe đến đón hắn. Một người ngồi trên chiếc xe máy gần cột điện lại cùng lúc vặn mở chìa khóa của mình. Gần đó

một chiếc xe tải đang có nhiều thanh nên dừng gần đó nói chuyện cũng hướng nhìn theo chiếc xe.

Xe taxi lăn bánh những người thanh niên bên chiếc xe tải lúc này lại mở cửa xe ra. Nhìn chiếc xe tải thông thường không có gì như thật chất bên trong một số bộ quần áo được treo, Một vài thiết bị vài người ngồi trong đó với hệ thống liên lạc bộ đàm được trang bị.

Những người thanh niên kia tiếp tục lên xe tải ngồi xuống và đóng cửa lại từ phía bên trong. vồ vào thùng xe hai cái chiếc xe tải cũng được khởi động từ từ lăn bánh. Một người đang ghi chép lại những gì cần thiết.

Không khí trong xe hiện tại nhìn có vẻ như không có gì nhưng thật chất luôn căng thẳng bởi những người này là đội một vô ảnh. Họ không có lộ tuyến nhất định của Ngô Trực nên chỉ có thể cho người theo dõi từ xe và liên lạc với những người khác thông qua trạm thông tin bộ đàm của họ.

Một thành viên sau khi ngồi lên xe mới hướng Công Toại nói.

- Các thành viên khác đã vào khách sạn sẽ bố trí các thiết bị trong phòng của Ngô Trực. Hiện tại theo như cơ sở tình báo thì tên này thường sống về đêm. Không biết tới Lưu Minh có vẫn giữ thói quen đó không nếu được thì người của mình có nhiều thời gian hơn.

- Mọi việc cứ như sắp xếp mà làm đây là nhiệm vụ đầu tiên để những người chung ta cho thấy sự hữu ích của mình. Một ngày nào đó Thiếu Chủ có thể trả thù lại cho người nhà chúng ta đã bị gia đình họ Ngô đó hảm hại. Mọi thứ cứ theo kế hoạch đã định. Xem hấn đi đâu gặp ai báo lại cho Thiếu Chủ.

Công Toại vừa nói chuyện vừa ghi chép lại những gì được báo cáo. xong xong đó quan sát một cái màn hình trong xe. Trên màn hình lúc này hiển thị

rõ người ngồi trong xe ta xi là Ngô Trục đang thư giãn quan sát những gì xung quanh đường.

Người đội viên trong nhóm nhìn công toại ghi chép một lúc xong mới nói ra thắc mắc của mình.

- Anh Toại em thấy Thiếu Chủ sao không giống như trong tưởng tượng của mình gì hết đang lý ra thằng này để cho anh em mình ám sát luôn cho rồi. Đỡ phải phiền phức mọi chuyện. Theo dõi tên này cũng không biết thu hoạch được gì không nữa.

- Chuyện này đừng để người khác nghe được không hay đâu. Mấy người bọn mình thì không hiểu hết mầu cái dạng đấu tranh đầu óc này, Nếu ám sát được Thiếu Chủ đã cho anh em mình đi cần gì phải theo dõi. Nghe huấn luyện viên nói Thiếu Chủ muốn kiếm ra người đang là nội gián trong công ty. Nếu mà ám sát xong thì tên nội gián vẫn có thể móc nối với bên ngoài như thế càng bất lợi sau này.

Để viết xuống Công Toại trầm ngâm nói ra những gì mình biết cho nhóm người trên xe. Lúc này một thành viên trong đội có vẻ bức tức hướng Công Toại đáp lời.

- Thật! tên hai mặt kia mà biết là ai thì sử đẹp chứ để làm gì. Thiếu Chủ chưa đến lúc hành động mà bọn nó đã như thế. Em chỉ mong dẹp hết bọn nội gián xong Thiếu Chủ tiến hành trả thù cho mọi người càng sớm càng tốt.

Nói ra ý nghĩ trong lòng mình người đội viên bức tức lấy được những ý kiến tán đồng về nguyện vọng không chỉ có riêng mình hẳn. Công Toại mới lắc đầu đáp lại lời của mọi người trên xe.

- Chuyện nào ra chuyện đó. Việc đó không được bông bột. Cái nào cũng phải đi từng bước. Máy chú gấp làm gì thời cơ đến thì Thiếu Chủ sẽ làm. Máy người cứ nôn nóng hỏng việc lúc đó thù chưa trả được lại liên lụy Thiếu Chủ đáng sao. Cái nào ra cái đó đi từ nhỏ đến lớn. Không chặt hết mấy tên bên dưới sao bắt được tên cầm đầu.

Hắn đến đây tuy cũng biết được ít nhiều những việc có trọng lượng nên để đem thắc mắc của mọi người cần biết là nhiệm vụ của hắn.

- Hiện tại Ngô Trục đi đâu chúng ta còn chưa biết, Xem ra phải cẩn thận nhiều đấy. Theo dự đoán của tôi thì chắc hắn sẽ nhân dịp đến trong đêm gặp những người mà hắn gọi tới. Mọi người không được manh động. Bởi biết rõ thực lực đối phương như thế nào mới là chuyện quan trọng. Theo tôi thấy nếu mà bọn hắn đi vào nơi của bên Cao Thịnh thì chúng ta có thể nhờ anh em bên đó giúp sức thăm dò tình hình đối phương. Còn không thì chúng ta phải tự ra tay kiểm nghiệm.

Lời của Công Toại nói ra như thế làm một người trong đó mắng Ngô Trục một tiếng.

- Mẹ thằng này lên ta xi lại bảo ta xi chạy đi không nói địa điểm có khi nào nó nghi ngờ có người theo dõi nó không. Nếu thế thì việc chúng ta đi dòng dòng theo nó thành ra hỏng việc mất.

Trâm Ngâm suy nghĩ lấy lời của thành viên vừa nói. với mọi người, Vì điều này không phải không đúng nên Công Toại hướng bộ đàm của mình nói vào một câu.

- Chim môi lựa nơi dừng lại không theo dõi tượng nữa. Để xem phản ứng của mục tiêu ra sao.

Mọi người lúc này nhìn vào màn hình quan sát. Khi mà lời công toại vừa ra. Người chạy xe máy bên ngoài hướng một con hẻm đưa mình chạy vào. Bên chiếc ta xi Ngô Trục bỗng nhiên có hành động quay người lại nhìn qua kính sau của ta xi thấy thực sự không còn bóng dáng của người đi xe máy.

Ngô Trục mới hướng tài xế nói ra địa chỉ cần đến của mình. Bên trong Công Toại lúc này cũng nhiu mày. Hắn thậm thấy may mắn nếu lúc đầu không để chim mồi đánh lạc hướng có thể bây giờ bọn hắn vẫn phải theo dõi đối phương dòng dòng quan Lưu Minh mà không có điểm dừng. Xe tải chạy chậm chậm phía sau tuy vẫn giữ một khoảng cách của mình với chiếc xe máy và một khoản xa với ta xi nhưng vẫn có thể truy đuổi nhanh hơn bất cứ lúc nào.

Công toại mở cửa của nói lên không gian ca bin của xe tải nói địa chỉ của nơi mà Ngô Trục đã cho tài xế ta xi. Người tài xế gạt đầu đạp chân ga vào số một cách nhanh nhất. Vì hiện tại đã có mục tiêu và biết đối tượng sẽ đến đâu. Công toại hướng điện thoại của mình gọi lấy một số được lưu sẵn nói.

- Đội hai hỗ trợ đối phương đến địa chỉ zxz. Cần hỗ trợ cải trang tiềm phục khoảng 15 phút sau đối tượng sẽ đến nơi. Tên này khá ranh mãnh. Hắn luôn đề phòng người theo dõi nên đội chúng tôi không bố trí kịp nhân lực. Các anh đến trước giúp với Bảo Huân

- Đội hai đã rõ, Cố gắng kéo dài thời gian đường đi của đối phương để bên chúng tôi hành động.

Lưu Bảo Huân đáp lại lời Thiếu Kiệt rồi cúp máy. Lúc này một nhóm người đang ngồi một chỗ bên quán nhậu ven đường đều đứng lên. tuy nói là họ ngồi bên quán nhậu ven đường nhưng không thấy một loại thức uống có cồn nào mà chỉ có người ngọt cùng với những chai nước lọc có đầy trên mặt bàn.

- Anh em đội một cần hỗ trợ. Không phải thiếu người mà cái tên này vì hấn thường xuyên phạm tội nên có tâm lý nghi ngờ rất nhiều. Mọi người cẩn thận. Đi thôi tìm phục trước xem hấn ra sao.

Nghe đội trưởng của mình nói thế. toàn bộ thành viên đều đứng lên những thứ họ đem theo như áo khoác các thứ đều được thu dọn sạch sẽ chỉ trong chưa tới 1 phút toàn bộ nơi này trông trơn chỉ để lại một dãy bàn với đồ ăn thức uống trên đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 329: Sống Chết Mặc Bây

Ngô Trục được tài xế chở đi kéo dài thời gian. Vì trong cảnh tối trời, Ngô Trục lại không để ý được bên tai của người tài xế có một cái tai nghe được ché lại bằng mái tóc của mình. Nếu thấy được điều đó chắc chắn Ngô Trục sẽ biết mình đã bị bám sát gắt gao.

Chiết xe dừng lại ở một quán bar dù qua nhiều lớp ngăn cách vẫn có thể nghe thấy được âm thanh phát ra từ phía bên ngoài. Những năm gần đây những nơi giải trí như thế này thường mang theo vấn đề tệ nạn không nhỏ. Nhưng nó vẫn hoạt động vì chưa có luật nào cấm những khu vui chơi giải trí này không được hoạt động sau 23 giờ. Mà đến những năm sau đó khi những thông tư pháp luật này ra đời mới được siết chặt.

Nhưng nó cũng không khá hơn là bao nhiêu khi mà những người vì muốn tìm về cho mình lợi nhuận nên âm thầm để cho nó hoạt động. Với phần họ thường xuyên lách luật bằng cách nếu 23h không được hoạt động nữa họ sẽ không nhận khách còn khách bên trong muốn ở đến khi nào cũng được. Vì những điều như thế dân sống về đêm vẫn có nơi để chơi đùa cho những hoạt động của mình.

Không như nước ngoài hầu hết các nơi như thế này chẳng bao giờ kiểm tra id của người vào có thật sự đủ 18 tuổi như ở những quốc gia khác hay không mà họ chỉ tập trung vào lợi nhuận để mình có được bao nhiêu.

Thanh toán tiền cho tài xế. Ngô Trục bước xuống xe đi qua cánh cửa của mặt tiền quán bar tiến về cái bàn lễ tân đang đứng. Ngô Trục nhìn hai cô nàng mỉm cười nói.

- Máy cô em dẫn anh tới chỗ bạn anh được không anh mới tới đây lần đầu. Bọn nó nói có cái combo gì đó nên mời.

- Vâng bạn anh tên gì để em đưa đến tận bàn cho.

Người tiếp tân cười đùa đáp lại lời của Ngô Trục. Dù gì cô cũng đã làm ở môi trường này ánh mắt vẫn là phải có. Đối với cách ăn mặc của Ngô Trục cô cũng hiểu anh chàng này vẫn là thường xuyên đi tới những nơi không kém chỗ này.

- Hay là em ngồi cùng anh luôn hôm nay đi. Đứng ngoài đây làm gì trời đã khuya rồi đứng ngoài này cũng có được thêm người nào vào ngoài anh đâu.

Ngô Trục vốn đã quá nhiều kinh nghiệm với những chốn ăn chơi như thế này mà nhưng người tiếp tân ở đây thì cũng không phải là loại thường. Lời lẽ của Ngô Trục đã nói ra muốn cô tiếp hấn đêm nay. Như thế kiếm thêm một khoảng cũng không phải là điều cô ta không thích. Nhưng vẫn phải làm giá cho chính mình mới là đạo lý moi tiền của tầng lớp nhà giàu như hấn.

- Em cũng không được rời vị trí nếu muốn phải báo qua quản lý. mà như thế thì hôm nay cả đêm em cũng không được nhận lương đâu anh.

- Lương bổng gì để anh lo là được. Gọi quản lý em đi, Nói lại bàn anh ngồi còn em nói không được thì để anh nói cho.

Vốn đứng cùng với cô còn có một người khác nữa nhưng Ngô Trục cứ muốn mình phải phục vụ. Trước giờ nếu nói tiếp khách thì nhân viên lễ tân nào cũng đều tiếp khách được nhưng cô thì lại khác. Vốn tiếp khách nhưng cô cũng không có bước xa hơn chuyện gì. Giờ hấn muốn cô tiếp hấn cũng chẳng phải khách quen không biết đối tượng chịu chi như thế nào nên cô cũng có phần lưỡng lự.

Vâng quản lý em đang đứng ngoài kia để em nói với anh một tiếng rồi mới đi cùng anh được. Ngô Trục nhìn thấy tay của nữ tiếp tân chỉ hướng một người đàn ông trung niên đứng bên ngoài cửa mới cười nói.

- Thôi để anh. Chuyện này em sao nói được. Để anh nói một tiếng cho.

Nói rồi Ngô Trục hướng người đàn ông đó đi đến. Vốn quản lý những quán bar như thế này ngoài uống rượu tiếp khách ra thì việc chính là điều nhân viên ngồi bàn hay vui vẻ cùng khách. Ngô Trục đã quen với những việc này. Vốn hẳn sẽ không chú ý đến nhiều lắm những tiếp viên ở đây. Nhưng hẳn thấy được đối tượng nữ tiếp tân này ngoại hình rất khá. Tuy ngực có một chút bé nhưng mà phụ tùng còn lại vẫn tốt. Nhất là chưa trả qua lần đầu. Biết bao nhiêu nữ nhân qua tay kinh nghiệm này phải có.

Đối với hẳn chuyện này đơn giản chỉ là những người kia chưa chịu chi mạnh tay hoặc là em này làm giá quá cao. Đối với những nữ nhân ở chốn hồng trần thị phi như thế này. Thì tiêu chí duy nhất của hẳn là cái gì không mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền. Để lấy được cái đầu tiên của người ta thì bỏ ra bao nhiêu cũng là đáng.

Bước đến bên cạnh người được cho là quản lý. Ngô Trục vỗ vai nói.

- Ông anh nói chuyện một tý nào. Cho em lễ tân đó tiếp mình đêm nay được không ông anh.

Vừa nói Ngô Trục vừa móc trong túi quần mình một tờ tiền năm lấy tay người quản lý cười đùa. Bất ngờ trước hành động của Ngô Trục người quản lý giật mình rồi nhìn lại vào trong tay mình. Hẳn liền tươi cười gật đầu một cái đồng ý ngay. Bởi trên tay hẳn được Ngô Trục đặt vào trong đó chỉ một tờ tiền nhưng mệnh giá khá cao. Nó không phải tiền trong nước mà là tiền quốc tế. 100 USD hẳn không nhận mới khéo biến thẳng tên ngu ngốc.

Quản lý chỉ quản người còn phát sinh gì đó giữa khách với nhân viên thì do hai bên thương lượng hẳn chỉ bắt cây đã được tiền cần thiết vấn đề gì lo lắng. Sống chết mặc bây tiền thầy bỏ túi quy luật tự nhiên rồi.

- Ấy được được! không cần phải như thế em nó đứng bên ngoài trời lạnh vào trong đó cũng ấm hơn. Anh trai này cứ tự nhiên.

Vui vẻ như đã thân thiết với Ngô Trục từ lâu người quản lý lúc này cũng đáp lại một cách thẳng thắn. Còn hướng về phía người nữ tiếp tân dặng dò.

- Em hôm nay khỏi đứng đây nữa. Tiếp bạn của anh là được khỏi lo việc gì cứ vui vẻ với bạn anh ok!

Chế độ trở mặt lật sách của quản lý nhìn qua thì người nữ tiếp viên cũng hiểu rằng người khách trước mặt mình cũng phóng khoáng nên mỉm cười gật đầu.

- Thôi để em dẫn anh tới chỗ bạn mình!

- Thế này giờ nói chuyện mà anh còn chưa biết tên người đẹp hôm này ngồi cùng anh tên gì đâu đấy. Chí ít cũng phải cho anh biết để anh còn giới thiệu với bạn anh chứ.

Ngô Trục về lại bên cạnh người tiếp viên mới quen vừa khoát lấy tay của cô vừa đi song song bên cạnh. Người nữ tiếp viên cũng cười gật đầu.

- Em tên Tú Trinh. Mà đối với bọn anh thì làm gì nhớ tên của em cũng chỉ vui chơi một vài ngày thấy cô khác xinh hơn lại đi mất thôi.

- Sao em nữ nói vậy chứ anh chung tình đàn hoàng biết đâu sau hôm nay anh lại nhớ mãi không quên muốn em làm vợ mình thì sao. Đâu ai biết trước được điều gì.

Người nữ tiếp viên cũng không trả lời lấy Ngô Trục chỉ cười. Những câu nói dễ ngọt như thế này cô nghe không biết bao nhiêu lần. Ngô Trục có nói cũng chỉ là gió thoảng qua bởi vì cô đã nghe nhàm chán những từ như thế rồi.

Hầu hết những quán bar đều làm cách âm bằng dây hành lang tường nên phải đi dọc một hành lang ngang rồi mới đến một cách cửa. Dù bên ngoài nhưng những âm thanh chát chúa của tiếng loa, tiếng mix của DJ cũng đã nghe được từ phía hành lang. Trên tường được làm sần sùi để cách âm trên trần thì những dây lụa nhung được đan xem. Tất cả những thứ này tạo nên một phòng cách âm hoàn hảo với thế giới bên ngoài.

Theo chân của Tú Trinh Ngô Trục đến một bàn có 7 bảy người nam giới hầu hết mỗi người đều có cho mình một cô gái bên cạnh. Nhìn thấy Ngô Trục đến một người đàn ông nhìn hẳn nói.

- Làm gì tới trễ vậy.! Bọn này tưởng ông đợi đến sáng mới tới đây.

- Phải lấy phòng khách sạn với liên hệ đối tác tý chứ. Mà giờ mới là lúc bắt đầu mà lo gì.

Ngô Trục vừa trả lời với người đàn ông nói chuyện với mình. Lại cùng Tú Trinh ngồi xuống cái ghế trông gần đó. Phục vụ lúc này mới đem tới thêm vài cái ly và một chai rượu hương Ngô Trục nói.

- Dạ anh Quản lý mới anh với mọi người! Hi vọng anh ở đây chơi vui vẻ.

- Thôi không cần đâu nói với quản lý anh không nhận. Bảo anh ta đem cho anh 3 chai Chivas 38 còn nếu không đáp ứng được thì 21 cũng được nhưng phải là hàng xách tay singapore đây!

Người phục vụ quán bar nghe thế cũng gật đầu nhưng bản thân hẳn cố tránh tiếp xúc với bàn này càng nhiều càng tốt bởi chỉ có người uống rượu mới biết chivas 38 giá cả như thế nào. Mỗi con số của nó tượng trưng cho số năm của loại rượu được ủ. Với loại Chivas 38 lại càng bất đồng bởi nó luôn được sử dụng cho các nghi lễ đăng quang của hoàng gia Anh trong nhiều thế kỷ, tượng trưng cho sự chấp thuận cho vị vua kế tiếp.

- Sao đến trễ vậy trên đường có việc gì à. Lúc tôi gọi ông thì ông nói đang ở khách sạn qua liền mà.

- Có gì đâu đề phòng một chút người bên ngoài đi vòng vòng vài chỗ mới đến đây. Chơi một chút rồi đổi địa điểm khác. Hiện tại có tin tức cần thiết để làm việc rồi.

Trong âm thanh nhộn nhịp ánh đèn mờ ảo thay đổi liên tục của quán bar. Ngô Trục hướng những người đối diện mình nói rõ lý do tại sao hẳn lại đến trễ.

Ngần đó phía đối diện với bàn của Ngô Trục một nhóm người cũng không thua kém. Nhưng khác biệt ở chỗ những người họ đều không có một bóng hồng nào. Một người trong đó nhìn về phía bàn Ngô Trục nói với người bên cạnh.

- Đội trưởng xem ra những người kia mới là người thật sự đã đến Lưu Minh. Giờ mình theo dõi không như thế này hay sao?

Nghe người đội viên của chính mình đặt ra câu hỏi. Lưu Bảo Huân mới cười cười nói.

- Cứ từ từ. Hiện tại không cần phải gấp gáp. Để cho họ ngồi đó trao đổi những thứ liên quan cái đã.

- Em thấy dựa vào những đĩa tiếp viên như thế này ở đây có lộ không âm thanh như thế này có gì âm lại cũng không nghe được đối thoại gì.

Người đội viên lúc này cũng đưa ra ý kiến của mình với Lưu Bảo Huân. Vì hiện tại bốn hấn không tiếp cận được mà chỉ có thể thông qua vài nữ tiếp viên trên đó mang theo máy ghi âm đối thoại.

- Bọn tiếp viên này chỉ biết có tiền. Mình đem tiền đến cho bọn nó với phần những người này bọn nó cũng có biết ai đâu. Như thế thì sao không làm. Với lại ghi được cái gì hay cái đó không nhất thiết là phải toàn bộ về phân tích lại báo cáo cho Thiếu Chủ là được. Đợi lát nữa cho người qua bên đó mời rượu bọn nó nếu được thử sức luôn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 330: Nhận Biết

Trả lời lại thành viên của mình Lưu Bảo Huân mới bắt giác nhìn về phía của bàn nơi Ngô Trục ngồi. Suy nghĩ điều gì đó xong mới nói thầm với mấy người bàn mình.

- Lát nữa qua đó hướng mấy đưa tiếp viên mời rượu còn không thì nhắm thẳng người lễ tân bên ngoài vừa vào cùng Ngô Trục mà tiến hành. Để xem hẳn nuốt được cái cục nợ này không.

Ngô Trục lúc này vẫn còn vui vẻ hẳn hoàn toàn không biết rằng mình đang bị theo dõi mà chỉ chăm chú hưởng thụ cái được gọi là chăm sóc từ Tú Trinh. Những người bên bàn của Lưu Bảo Huân, lúc này mới nhìn qua khó chịu. Dù cho tâm lý đã được huấn luyện không phải ngày một ngày hai nhưng đối với những gì hành động của nhóm người bên kia họ cũng có một chút bực bội trong lòng.

- Để em qua bên đó cho. Ngồi bên này khó chịu quá!

- Thôi các chú ngồi bên này đi làm việc phải thận trọng để anh đi. mấy chú qua bên đó lại làm hư chuyện hết. Quan trọng hiện tại là không để cho đối phương biết được ý định của mình là gì. Phải biết rõ những người này là ai đối tượng như thế nào mới báo cáo lại được chứ.

Bảo Huân lúc này ngăn lại thành viên của đội mình. Rồi mới nói nhỏ vào bộ đàm.

- Đứng mạnh động nếu đối phương uống rượu tỏ hai tiến hành gây rối. bằng cách ném ly rượu về phía anh.

- Vâng nghe rõ đội trưởng!

Tất lấy bộ đàm và những thứ liên quan trong áo, Bảo Huân cầm lấy Ly rượu đặt trên bàn của mình cầm theo chai rượu được nhà hàng tặng khi đi nhiều người đến. Theo dạng khuyến mãi của mình Lưu Bảo Huân mới đứng lên tiến về phía bàn Ngô Trục.

Đang trò chuyện vui vẻ một người thấy Lưu Bảo Huân tiến về bàn mình mới hướng Ngô Trục nói.

- Xem ra có chuyện rồi! Đừng manh động coi đôi phương làm gì.

Ngô Trục nghe thế cũng nghiêm chỉnh. Lúc này Lưu Bảo Huân đã tới bên cạnh bàn. Giả vờ như hoàn toàn ông thấy Ngô Trục mà chỉ thấy Tú Trinh ngồi bên bàn.

Đứng cùng chiều với Ngô Trục, Bảo Huân mới hướng những người trong bàn đang ngồi trước mặt Ngô Trục nói.

- Các anh cho phép em mời cô tiếp tân một ly. Nãy đi vào thấy cô ấy dễ thương nên giờ thấy ngồi chung với mấy anh ở đây nên xin phép cho em mời một ly.

Vốn những người bên phía Ngô Trục đang ngồi tỏ vẻ không hài lòng thấy rõ ai cũng thế nếu mà gái ngồi với mình mà lại được thẳng đàn ông bàn khác qua mời rượu thì mặt mũi khó chịu biết chừng nào.

Những người này hoàn toàn không biết theo cử động của chiếc nhẫn trên bàn tay của Bảo Huân những khuôn mặt được ghi lại toàn bộ những người đang ngồi trước mặt Ngô Trục kể cả những người tiếp viên.

Vốn những việc như thế này thường xuyên xảy ra nên những người tiếp viên kia luôn chuẩn bị tâm tư của mình để tránh đi những phát sinh không cần thiết. Ngô Trục lúc này âm trầm mới lên tiếng.

- Mà ỳ định làm gì. Kiểm chuyện sao.

Bảo Huân lúc này mới giả vờ quay nhìn về hướng của Ngô Trục. Nhíu mà ỳ đảm chiêu một lúc. Bảo Huân làm ra vẻ như nhớ ra việc gì đó mới hướng Ngô Trục nói.

- Ấy.. Anh hình như là anh Trục đúng không? Phải anh Trục không? Em thấy anh quen quen gặp ở đâu rồi đấy nhỉ. À Ngọc Châu. em gặp anh ở Ngọc Châu rồi.

Lời nói sùng bái thay đổi của Bảo Huân làm cho Ngô Trục cũng đảm chiêu nhìn hắn một lúc. Không nhò ra mình đã nhận ra mình đã gặp ở đâu nên Ngô Trục hướng Bảo Huân hỏi.

- Mà ỳ biết anh?

- Biết sao không đợ đó em đi Ngọc Châu gặp anh ở quán xyz chứ đâu anh không nhớ à. Đợ đó em đi Ngọc Châu có dịp gặp anh ở đó.

Ngô Trục nghe đợc đỏi phương nói tên cả quán bar ở Ngọc Châu nên cũng gậ đầu. Đỏi với Ngô Trục nếu có người nào gặp hắn ở Ngọc Châu thì chỉ có thể là trong những nơi như thế này. Hầu hết những quan bar ở Ngọc Châu đều có bóng dáng của hắn nên Bảo Huân nói ra như thế cũng không khiến hắn nghi ngờ.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết đợc rằng những người như Bảo Huân trước khi vào nhiệm vụ đều đợc cung cấp hồ sơ về thói quen của mình. Tuy Ngô Trục có chút nghi ngờ nhưng cũng phải đợc thăm dò mới biết đợc. Ngô Trục lúc này hướng Bảo Huân hỏi thẳng.

- Vậy chú mà ỳ định qua đây làm gì? Kiểm chuyện với anh à.

Cười cười nhìn Ngô Trục, Bảo Huân mới đùa đùa đảp lời.

- Vốn đang định qua kiểm chuyện mà anh thì thôi khỏi đi em xin lỗi em về bàn đây. Đang buồn 5 thằng đực rựa chả kiểm được em nào tối này giải khuây. Thấy bên anh nhiều như vậy người tức chứ.

Lúc này bàn của Ngô Trục những người kia cũng nghe hiểu được Bảo Huân muốn nói gì, Trong quán bar là thế một chỗ thì có gái gác tay còn một bên không kiểm được người nào đôi bên chỉ cũng gai nhau ánh mắt cũng kiểm chuyện được.

Một đám người của Bảo Huân lúc này cũng cười lớn nói.

- Con mẹ nó gái thôi mà! Mà biết khôn đấy. Anh đang ngứa tay! Thôi để tao uống với mày một ly. Rượu đó mà uống cái gì uống thì uống cái này.

Vừa nói tên này giật lấy ly rượu đang cầm của Bảo Huân rót lấy rượu đang để trên bàn đưa về hướng Bảo Huân. Ngô Trục thấy Bảo Huân không có hành động gì khác. Nên cũng yên tâm.

Bảo Huân lúc này mới cầm lấy ly Rượu cạn sạch một hơi. Hướng Ngô Trục nói.

- Vâng em về bàn mình quây rầy mấy anh vui chơi em xin lỗi.

- Ừ về bàn đi hết rượu bọn anh chuyển chỗ khác chơi. Mấy chú theo kịp thì lát nữa theo.

Lúc này một cái cốc hướng phía gần Bảo Huân bay tới rơi ngay cạnh chân của hắn.

- “ Choang”

Già vờ tức giận Bảo Huân hướng phía cái ly vừa ném đến hô to.

- Má nó thằng nào! Mẹ muốn chết hả?

Một âm thanh từ phía xa vang lên hướng về cái bàn của Ngô Trục nói.

- Con mẹ nó tưởng có một thằng đứng ra làm chuyện. Ai ngờ cũng là bọn nhát gan. Thì thôi để tao làm việc giúp cho.

Bảo Huân lúc này cũng đứng ra nếu chú ý một chú sẽ thấy một cái nháy mắt của hắn đối với những người đối phương đang nói. Một chai rượu lúc này được người kia chụp lấy trên bàn ném về phía Bảo Huân. Nhanh chóng né tránh chai rượu qua để cố tình cho chai rượu trúng phải những người đang ngồi trên bàn Ngô Trục.

Những dòng rượu bắn ra tung tóe văng lên những người ngồi đối diện với Ngô Trục. Lúc này Bảo Huân cũng giả vờ xông lên. Bên phía bàn của anh ta ngồi những người kia cũng lục đục kéo đến.

Những người ngồi cùng với Ngô Trục bực tức lao lên. Ngô Trục hẳn hoàn toàn không nghĩ rằng diễn biến nhanh chóng chuyển hướng như thế. Các nữ tiếp viên cũng tháo chạy toán loạn. Không khí quán bar ồn ào bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Trục tiếp đánh nhau hiện tại là nhóm của Ngô Trục, còn những người của Bảo Huân hầu như chỉ là diễn với nhau. Chỉ những thành viên đánh nhau cùng với bọn người của Ngô Trục lúc này mới thực sự đúng nghĩa là thăm dò thực lực đối phương.

Thấy không ngăn được Ngô Trục cũng ngồi xuống một chỗ nhìn trận chiến đang diễn ra. Hắn hầu như được những người kia bao bọc lại thành một vòng bảo vệ. Vốn có nhiều nghi ngờ nhưng giờ đây thấy những người bên phía Bảo Huân đánh nhau cũng không phải là chuyên nghiệp hầu như là loạn thành từng chỗ. chụp lấy được cái nào là ném cái đó Ngô Trục cũng lắc đầu.

Vì hắn ngồi đối diện với những người của mình. Nên hầu như trên người hắn hiện tại không dính lấy một giọt rượu nào. Mà hơn nữa là cảm giác rất thư thái như không có chuyện gì xảy ra. Còn cầm lấy một bao thuốc trên bàn rút ra một điếu thuốc lấy bật lửa mồi điếu thuốc rít vào một hơi thả ra khói trắng dày đặc trong không khí và ánh đèn mờ ảo. Lúc này hắn mới hẳn giọng một tiếng nói lớn.

- Giải quyết ẹ đi rồi đi! Mẹ nó mất hứng.

Lời của hắn vừa phát ra những người trong nhóm đã ngồi cùng bắt đầu cũng mạnh tay không như lúc đầu nữa. Nhóm người của Bảo Huân cũng đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rút lui bởi nếu càng dây dưa những người bên ngoài và bảo vệ sẽ xông vào càng thêm rắc rối.

Những người kia nhận được ám hiệu của Bảo Huân cũng cố gắng tránh né chụp lấy các vật dụng như gạch tàn lon bia ném về phía của nhóm người Ngô Trục.

Một người trong nhóm của tổ hai của Bảo Huân hô lớn để cảnh báo mọi người tổ mình.

- Chạy!

Nghe như khá hèn nhát như thời điểm này không ai nói ai đều lần lượt thay nhau thoát khỏi vòng vây ném các vật dụng bàn ghế cản đường lại nhóm người của Ngô Trục. Hành động của tổ hai làm cho mấy người bên Ngô Trục tức điên người đuổi theo. Bảo Huân cũng chạy theo ra khỏi hành lang vờ như đuổi theo nhóm người đó. Nhưng thật chất là để kéo chân lại những người bên Ngô Trục.

Bởi hành lang cách âm khá hẹp chỉ cần một người chạy trước cầm theo một cái ghế chụp được hoặc một vật gì đó lớn một chút sẽ gây cản trở. Bảo

Huân cũng thể hấn kéo lê cái ghế đuổi theo ra hỏi hành lang còn dùng sức ném cái ghế hướng về một người chạy ở ngoài.

Hành động của hấn không làm cho người khác nghi ngờ bởi hoàn cảnh đó việc làm của Bảo Huân rất tự nhiên. Đánh nhau không có hung khí gì thì những vật dụng chụp được đều trở thành vũ khí.

Bây giờ nhìn thấy nhóm người kia tản ra chạy tứ phía. Nhóm Người của Ngô Trục một người lên tiếng mắng.

- Mẹ nó bọn này! Chạy nhanh thật! Má thiệt không có đồ chơi tức thật!

Ngô Trục đi từ tốn phía sau lúc này mới hắng giọng một cái nói,

- Thôi đi chỗ khác. Ở đây lát nữa bọn cảnh sát tới bây giờ. Đi

Bảo Huân lúc này mới giả vờ hướng Ngô Trục nói lời xin lỗi.

- Việc này do em luyện luy mọi người hay để chầu sau bọn em mới mấy anh xem như cảm ơn việc vừa rồi.

Một người định lên tiếng đồng ý thì Ngô Trục ngăn lại nói.

- Thôi khỏi mấy chú giải quyết ở đây đi. Bọn anh đi bàn công việc không cần phải làm phiền nữa.

Trả lời Bảo Huân một câu Ngô Trục nhìn gần đó một chút nơi những chiếc taxi đang đậu gọi một chiếc taxi bẫy chỗ rồi đi để lại Bảo Huân đứng đó khóe miệng nở một nụ cười.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 331: Thằng Này Tới Số Rồi !

Đợi cho Ngô Trục rời đi Bảo Huân mới hướng trong tay mình chiếc nhẫn tháo xuống. Đi về phía một xe du lịch gần đó. Những người xung quanh, sau một màn hỗn chiến trong quán bar nơi này chỉ còn lại những người nhân viên của quán. Việc kinh doanh của ngày hôm nay cũng xem như kết thúc.

Bảo Huân lúc này cầm chiếc nhẫn trên tay hướng mặt trong của chiếc nhẫn nơi có một cái rãnh nhỏ xiu dùng mọi chiếc tăm đẩy nhẹ vào cái khe hở đó một chiếc thẻ nhớ được bật ra. Rút thẻ nhớ cắm vào một thiết bị đầu đọc chuyên đổi hình dạng một cái móng tay. Bảo Huân lúc này mới bỏ vào túi. Những người trong tổ của hắn sau khi thu lại tất cả các thiết bị từ những người nhân viên phục vụ trở về trên xe.

Bảo Huân sau khi thấy mọi người đã đông đủ mới soạn một tin nhắn với nội dung.

“ Mọi người gặp mặt Ngô Trục đã có hình ảnh giờ sẽ xác minh danh tính con mọi việc giao lại cho đội bên các anh.”

Đợi cho mọi người lên xe hết Bảo Huân mới hướng một người trong đội của mình hỏi.

- Mọi chuyện sắp xếp xong chưa. Những thứ cần thiết đã thu lại đầy đủ và đưa thu lao cho những người đó chưa thể.

- Xong rồi anh hai. Cuộc trò chuyện ở đây hầu như đều là chuyện phiếm họ không nói chuyện chính nhưng cũng đã ghi lại hết. Tên Ngô Trục đó cũng đã có số điện thoại của em. Khi nào hắn liên lạc em sẽ báo với mọi người.

Âm thanh lúc này vang lên lại là một giọng nói của nữ. Mà người đó lại nói chuyện với lại Bảo Huân xưng hô với vai vế là em của hắn. Nhưng người trong đội cũng không nói gì dường như đã quen với sự hiện diện của cô người này không ai khác là Tú Trinh.

- Lần này chịu thiệt thòi cho em rồi! Vốn không định gọi điện nhờ em trợ giúp nhưng mà trùng hợp bọn hắn lại hẹn ở đây nên anh mới phải nhờ đến em.

- Bọn này tới đây khá lâu rồi. Em chỉ có thể nhờ được những người em quen thôi sau hôm nay chắc phải trở về với tổ chức không được hoạt động tình báo nữa vì chuyện này rất có thể bị bại lộ ra. Nếu là người khác em chắc chắn sẽ không giúp nhưng việc này của Thiếu Chủ thì chắc chắn sẽ làm. Mà nghe nói mấy anh gặp Thiếu Chủ rồi nhỉ.

Tú Trinh lúc này mới hướng những người trong đội hỏi thăm bởi cô cũng nghe được tin tức lần này là làm việc dưới quyền Thiếu Chủ cô được phân phối đi năm vùng cũng được cả năm nay. Tuy tiếp xúc nhiều với những thứ lộn xộn phức tạp của môi trường này. Nhưng làm một người lấy tin cô biết được đây là một việc làm cần nhiều thời gian. Có những tin tức của cô từ những nơi như thế này đều được tận dụng triệt để.

- Ủ Thiếu Chủ tương đối trẻ xong hôm nay em về báo để xem bên tổ chức sẽ cho em đi đâu. Còn những việc còn lại để cho bên đội một lo. Lần này gặp Thiếu Chủ mới cho nhóm mình một cái tên. Theo anh thấy cũng hay mà không biết có phải vì thiếu chủ thích hay không trước thì ám dạ mà giờ lại là Vô Ảnh.

- Vô Ảnh à cũng khá hay. Nghe nói Thiếu chủ còn khá trẻ không biết chừng nào Thiếu Chủ mới hành động dẹp bỏ bọn người đó đây.

Than thở một câu Tú Trinh lúc này thấy trong xe ai cũng trầm mặt. Họ đều hiểu những người mà Cô muốn đề cập đến là ai. Bảo Huân lúc này mới hăng giọng nói.

- Chuyện của thiếu chủ để cậu ta đưa ra kế hoạch giải quyết không được nhiều chuyện. Việc của mình là giúp thiếu chủ được rồi. À mà nhắc em Thiếu chủ không thích được gọi là thiếu chủ còn muốn gọi bằng sếp như một công ty hoặc là bằng cái gì đó ngang hàng thì em cứ tự nhiên miễn là không làm cậu ta khó chịu. Thu quân về trung tâm. Chúng ta cần phân tích những người đến Lưu Minh này là ai.

Chiếc xe từ từ lạng bánh trở về nơi mà họ xuất phát. Còn trên đường đi lúc này Ngô Trục và nhóm người của mình mới bắt đầu có những tiếng nói sau một đoạn đường dài.

- Mẹ nó bực thật cứ tưởng hôm nay được hưởng gái trong nước rồi. Mẹ mỗi lần về đâu phải lúc nào cũng trót lọt thế này.

- Mà thôi Bạch Hải đi về lần này giúp anh Trục bọn mày cứ làm chuyện không đâu hư việc thì làm sao được. Mà chuyện này thấy cứ sao sao ấy. Có khi nào bọn nó gài mình không.

Một người hướng thanh niên đang mắng chửi. Với giọng nghiêm túc trách hấn xong lại hướng Ngô Trục để xem thái độ của hắn đánh giá chuyện này thế nào.

- Theo tao thì có thể là trùng hợp. Với những người của Xuân Nghĩa Bang kia thì không lạ gì. Còn với những thành phần mới đánh nhau điển hình như thằng Nhóc con khi nãy mời rượu tao không thấy gì bất thường nếu mà thằng Thiếu Kiệt nó có nhiều người như vậy thì không thể nào.

- Cũng đúng nhỉ? đâu phải chỗ nào cũng là người của thằng nhóc đó. Nhưng mà Anh trực nó chưa về nước thì làm sao mà mình dụ nó được. Điểm yếu của nó là gì?

Một người khác tiếp lời Ngô Trục với hỏi hẩn tình hình. Bởi những người này được gọi về nước chỉ giúp Ngô Trục việc này và quyền lợi thì hẩn sẽ cấp cho họ riêng và bên phía đối tác với hẩn là riêng.

- Chuyện này trước hết sẽ không nói đợi đến chỗ bọn mày rồi sẽ nói. Còn mấy vấn đề liên quan thì đến đó rồi tính. Tao nghĩ nó sẽ về sớm nhưng chắc cũng khoảng vừa đủ một tháng nó sẽ về. Hiện tại còn vài ngày. Cứ sắp xếp những thứ cần thiết bọn mày muốn hai ngày nữa sẽ đến. Lúc đó có đồ chơi để làm việc giờ thì cứ thư giãn đi.

Vừa nói vừa nhìn về nhân viên taxi. Những người trên xe lúc này cũng hiểu Ngô Trục bởi vì có người ngoài. Chuyện bắt cóc mà nói trên xe chưa biết chừng những người taxi này lại báo cảnh sát như thế lại kéo phiền phức không nhỏ.

Người tài xế taxi lúc này cũng mắng thầm trong bụng Ngô Trục nham hiểm. Nếu như một người khác có lẽ sẽ nói với đồng bọn mình bởi những việc này ngoài tài xế không quen biết thì lấy đâu ra bằng chứng.

- Cũng may vừa rồi anh mày lấy số điện thoại của con nhỏ đó. Xem ra lần này về Lưu Minh thấy được bông hồng chưa bị thằng nào hái. Để tao trở tài mới được. Vừa xinh vừa đầy đủ phụ tùng lại chưa bị thằng nào ăn qua. Ngon à.

- Gì còn nhỏ hôi nãy ngòi với anh chưa bị ăn à. Nó làm ở môi trường này mà chưa bị ăn sao? Lạ à!

Nghe Ngô Trục nói thế một thành viên trên xe lại ngạc nhiên nhìn lấy Ngô Trục hỏi kỹ lại. Bởi với môi trường quán bar nhà hàng tiếp viên hàng đồng hiểm khi có món hàng nào mới mà chưa bị thằng khác ăn qua.

- Chứ mày nghĩ nó như mấy con ngòi cạnh bọn mày à. Tao nghĩ nó mới đi làm không lâu. Qua cách nó nói chuyện chắc là học được từ bọn tiếp viên không ít. Cũng nghe được không ít chuyện qua tay nên mới giữ gìn sợ bị ăn hiểu không. Nhưng mà những thứ như thế mới đáng để thử thách.

- Con nhỏ này tên xứng với thực nhỉ. Tú Trinh. lại là gái còn trinh thì ngon kéo anh mắt anh Trục có khá à.

Vừa nói vừa bợ đỡ Ngô Trục. Hư vinh thì tên nào không có nhưng biết được cái nào của người trên mình cũng đành nuốt nước bọt không dám dụng. Còn Ngô Trục thì lúc này lại tỏ vẻ ta đây cái gì cũng biết. Và còn từng trải nhiều đối với những cô gái sợ bị qua tay như Tú Trinh hẳn càng muốn chinh phục.

Nếu hẳn có thể nhìn thấy lúc này người tài xế trên xe đang mỉm cười. Có thể hẳn tưởng là đàn ông với nhau nói những chuyện này không gì mất mặt. Nhưng nếu biết nụ cười đó là một người của thành viên Vô Ảnh lại khác.

Bởi người tài xế đều biết Tú Trinh là ai và cô với Bảo Huân được tổ chức sử dụng như thế nào. Không ít nhân viên tình báo sau khi trải qua huấn luyện hơn người mới được tiềm phục bên ngoài mà không cần trở về trung tâm. Mà Tú Trinh lại là một trong những người như thế.

Trên xe tải nhìn rất bình thường nhưng cách đó một 1km, một chiếc xe tải chạy trên đường bên cạnh chiếc bộ đàm đang phát ra âm thanh của những người trên xe taxi. Một người đội viên, hướng Cộng Toại lắc đầu nói.

- Thằng này nó muốn chết nhi? Tú Trinh đó nó dám đụng chắc tới số rồi con bé nó bên ngoài con thỏ bên trong sư tử hà đông nuốt người không nhả xương đấy. Thằng này tới số rồi.

- Anh mày cũng đang muốn biết thằng Ngô Trục này sẽ ra sao khi đụng độ em của Bảo Huân đây. tao cũng chỉ đánh ngang tay với nó. Đôi khi còn bị đánh thằng này hết người chọn lại chọn ổ kiến lửa.

Công Toại lúc này cũng nói ra suy nghĩ của mình qua cuộc đối thoại của những người trên xe taxi. Hầu hết những người đang ngồi ở đây đều biết là sắp có người chịu khổ nhưng đôi phương là tự muốn chui vào nên họ cũng không có cách nào hết.

- haiz bọn này lại chọn một nơi nhà kho làm gì vậy nhỉ. Theo dõi vào nhà kho thì bị lộ mà không theo thì không biết phải làm sao. Thật bọn này không phải hạng tôm tép bình thường đâu. Đội đội hai xác mình bọn này là người nào mới tính được đường đối phó rồi chứ giờ là không thể nào biết được kế hoạch bọn nó muốn làm là gì và ra tay với ai đây là sao báo thiếu chủ phòng ngừa.

Thở dài một hơi nhìn vào cái địa chỉ mà Ngô Trục đã nói với đội viên đang lái taxi bên mình. Công toại chỉ biết lắc đầu. Vì hỏi qua hẩn biết địa chỉ là một nhà kho trống mà đôi phương vào đó. Người của mình không theo được. Đồng nghĩa với chẳng biết kế hoạch mà Ngô Trục sẽ làm là gì.

- Thì về báo cáo với lại thiếu chủ không tiếp cận cuộc nói chuyện được. Cậu ấy nhất định hiểu mà. Anh không nhớ cậu ấy nói phải bảo toàn tính mạng của chính mình và đồng đội không được lỗ mãng sao.

- Ừ chỉ biết vậy chứ sao giờ. Thôi theo hẩn đến đây giờ này chắc anh em ở khách sạn chắc cũng đã trang bị đầy đủ các thiết bị rồi.

Công Toại thấy lần này là nhiệm vụ đầu tiên mà đội hấn đã gặp trắc trở nhiều như thế nên cũng bực tức. Vì đây sẽ đánh giá năng lực của nhóm người của hấn với Thiếu Kiệt. Việc không làm được hoàn mỹ có thể làm cho cả đội mất điểm ít nhiều sau việc này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 332: Chờ Một Đường

Đến đúng địa điểm của mình cần Ngô Trục mới cùng những người trong nhóm mình xuống xe. Hẳn hướng người tài xế đưa ra số tiền hơn xa những gì mà đồng hồ đã báo còn căn dặn tài xế đứng bên ngoài đợi mình.

- Bác tài anh ở ngoài này chờ một chút, tôi sẽ quay lại ngay lúc quay về. Chỉ một mình tôi cũng không mất nhiều thời gian của anh đâu, cứ đứng đợi một vài phút thôi.

Vốn nghĩ nhiệm vụ của mình đến đây sẽ về báo cáo lại tình hình. Người tài xế sau khi nghe thấy Ngô Trục nói thế cũng gật đầu. Dù sao đi về cũng tốn xăng, mà Ngô Trục đã cần hẳn thì cứ dò xét xung quanh chỗ này trước một lúc rồi báo cáo lại sau, nghĩ như thế là ổn người tài xế cũng đáp lại.

- Ủ vậ cũng được tôi đứng ngoài này hút thuốc một chút, khi nào cậu ra tôi sẽ đưa cậu về.

Đợi cho Ngô Trục bắt đầu cùng với người của hắn đi vào phía trong nhà kho. Người tài xế taxi cũng mở cửa xuống xe, hướng xung quanh ghi hình lại toàn bộ khung cảnh xung quanh.

Sợ đối phương có thể nghi ngờ một tay để điện thoại lên hướng mặt ngoài của camera đưa chậm chậm bên trong để gần tai mình như đang gọi điện thoại. Trên tay cầm điều thuốc thả ra những làn khói.

Vì để nắm rõ địa hình cần thiết, người tài xế đi tới đi lui bốn hướng, nắm bắt được bố cục nơi này. Nếu biết được mục đích của đối phương, những người của họ có thể nắm vững được các đường đi nước bước mà hành động.

Ngô Trục sau khi vào trong nhà kho cánh cửa được đóng lại. Hắn mới hướng nhóm người của mình nói.

- Lần này nhờ mấy chú về đây bên kia đưa mấy người qua vậy Bạch Hải.

Nghe được câu hỏi của Ngô Trục. Người đàn ông tên Bạch Hải lúc này mới lên tiếng đáp lại.

- Tất cả bọn em ở đây bảy người. Lê Văn, Văn Thoại, Văn Thiệu, Sơn Vương, Huỳnh Tỳ, Tứ Hải. Với em bên kia tình hình hiện tại cũng không phức tạp lắm. Những chuyến hàng gần đây theo đường của anh đều thông qua trót lọt. Đúng là chỉ cần bỏ hàng vào trong gói thuốc đóng gói kỹ. An ninh lại không kiểm tra hết cũng là một lợi thế.

Người tên Bạch Hải nói ra những gì đã tiến hành cho Ngô Trục nghe thấy. Bởi bản thân hắn cũng chỉ là người bên dưới. Với những chuyện ở phía nước ngoài của Ngô Trục cũng không thể báo cáo nhiều.

- Ừ lần này gọi bọn mày về đây hỗ trợ thứ nhất. là bắt thằng nhóc đó trả giá cho việc chặt đứt kinh doanh của tao trong Lưu Minh này là điều quan trọng. Hiện tại theo thông tin từ nội bộ của nó thì nó đang ở singapore theo lịch trình phát sinh sẽ phải tận hai tuần nữa mới về được. Nhưng tao đang muốn ép nó về sớm. Lý do là bên thằng anh tao đưa người lại là người của nó. Dám báo cáo với tao thằng nhóc Thiếu Kiệt này đang ở thái lan du lịch một tháng về mẹ nó.

Ngô Trục đưa ra việc cho nhóm người ở nước ngoài về giúp đỡ hắn biết lý do phải cần thế lực khác. Vì nếu dùng những người của Phùng Kiếm Hoa chắc chắn hắn sẽ không làm gì được Thiếu Kiệt.

- Mẹ nó thằng đó liều dàm bán đứng anh à! Nó ở đâu em qua làm một phát cho nó chết luôn.

Lê Văn một thành viên trong nhóm vừa phún một bãi nước bọt mắng lầy Phùng Kiến Hoa, trong khi đó hẳn không biết đối phương là ai. Ngô Trục lúc này từ tốn nói.

- Thằng đó không quan trọng. Việc này chỉ cần triệt hạ được thằng nhóc kia là được. Thứ nhất những việc xảy ra gần đây bọn mày đều biết. Hàng chuyên đi đường biên giới theo thông tin của tao có được cũng do thằng này nhúng chàm vào. Hiện tại ở đây nó có khá nhiều mối liên hệ. Mà duy chỉ có đứa em gái là vấn đề bảo vệ hầu như không có. Nên tao định để bọn mày hoạt động đơn giản một chút đem con nhỏ đó về đây dụ thằng nhóc đó ra mặt.

Ngô Trục đem điểm yếu của Thiếu Kiệt nói ra một lần cho nhóm người của bọn mình biết. Vì hiện tại qua sự nhắc nhở của người nội bộ Ngô Trục thấy đây là cách tốt nhất để có thể đem Thiếu Kiệt dẫn vào một nơi cố định.

- Anh một thằng nhóc chỉ cần kiếm người nào cũng được mà sao cần thiết phải để bọn em về nước, như vậy không thấy quá mạo hiểm à lẽ như bọn cảnh sát phát hiện ra bọn em cũng không ổn mấy.

Huỳnh Tỳ thấy việc này của Ngô Trục khá mạo hiểm để về nước nhưng chỉ làm một việc con con là bắt cóc hẳn cũng thấy quá dư thừa cho việc này mới hướng Ngô Trục mong một lời giải đáp. Vì hẳn hẳn phải có gì đó quan trọng Ngô Trục mới sử dụng phương án này. Vì nếu chỉ có người bán đứng hẳn không biết việc này thì có thể để người khác làm việc.

- Ừ thằng nhóc không đơn giản. Hiện tại hắc đạo ở Lưu Minh này do nó nắm giữ. Bên trong lại có mối liên hệ cả hai bên quân và cảnh. Mà nếu vận dụng người trong nước chuyện này chạy không thoát. Bọn mày đều đã có

quốc tịch myanmar, không còn là người trong nước làm xong có thể trốn đi. Bọn mày trốn đi được một lần không lẽ không có lần thứ hai. Lần đó bọn mày đi có điều kiện như thế này sao. Đương nhiên lần này xong thì sẽ dễ hơn lần trước.

Suy tính của Ngô Trục là như thế. Nói ra ở đây để toàn bộ người ở đây đều hiểu. Không phải dùng bọn nó trong trường hợp cấp bách Ngô Trục cũng không để bọn hấn về. Vì có bọn hấn ở nước ngoài nguồn hàng chuyên đi mới được tiêu thụ được nhiều hơn.

- Ủ cũng đúng. Anh có hình con nhỏ đó không hồ sơ nữa để bọn em lo liệu cho. Đến lúc thành công sẽ báo lại anh.

- Hiện tại thì tao chưa có hồ sơ về con nhỏ đó. Nhưng tao sẽ nói với người kia tham gia vụ này. Chỉ cần nội bộ của mình dụ được con bé đó ra bọn mày bắt cả hai người. Như thế ai biết đó là đâu. này đây là hình của nội gián chúng ta nhưng nhớ. Quan trọng nhất vẫn là bắt con bé kia. Nội gián của chúng ta chỉ cần kèm theo để đối phương không nghi ngờ thôi là được.

Đưa ra hình ảnh trong điện thoại của mình cho nhóm người trước mặt xem. Chiếc điện thoại được chuyển tay nhau qua một vòng rồi trở lại về tay Ngô Trục.

Son Vương lúc này mới lên tiếng vì đã có nội bộ bên trong tại sao lại phiền phức như thế phải bắt cả hai người để cho đối phương khỏi nghi ngờ là điều mà hấn muốn biết để có thể đối phó với những việc phát sinh.

- Ủa người của mình làm cái gì bên đó mà anh vẫn muốn để cho mọi người không nghi ngờ vậy. Như thế thì chắc phải ở sâu trong nội bộ lắm.

- Ủ. Người của mình hiện tại khá thân cận với thằng nhóc. Nhưng chưa đến nỗi nào được hết sự tin tưởng. Nếu lần này thất bại thì để anh em rút lui

lấy chỗ lấy niềm tin với thằng nhóc để can thiệp sâu hơn. Như thế cũng là một bước phòng ngừa. Vì thằng này chả ai biết nó ra bài như thế nào. Thằng anh tao đã từng thua thiệt trên tay nó. Tao cũng bị một lần, cứ đến thời khắc mấu chốt lại thất bại nên mình phải chừa một đường.

Trâm mặc một lúc Bạch Hải sau khi đã hiểu hết vấn đề cũng gật đầu. Ngô Trục trước giờ chưa ăn qua thua thiệt lần nào vậy mà vẫn bị một lần trên tay của Thiếu Kiệt thì việc Ngô Trục cẩn thận cũng không lấy gì là lạ. Bạch Hải mới đưa ra ý kiến của mình với Ngô Trục.

- Ủ Việc này xem ra thằng nhóc này cũng không thường. Được chuyện này cứ để cho bọn em. Bảo đảm anh sẽ xong việc còn hắc bạch lưỡng đạo chắc chắn nó sẽ không thể vận dụng được. Theo em thì anh nêu để bọn em ra tay trước. Gọi điện thoại cho nó về nước. Nó sẽ rối loạn trận tuyến. Như thế chắc chắn sẽ làm yếu tố bất ngờ.

Ngô Trục suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Ý kiến của Bạch Hải không phải không có lý. Hiện tại nếu xét về góc độ Thiếu Kiệt sẽ trở về như kế hoạch là một tháng thì hẳn vẫn có sự chuẩn bị. Còn nếu hiện tại ra tay với Hoàng Ngân thì cơ hội bắt Thiếu Kiệt phải về nước gấp chắc chắn sẽ phá hư một số kế hoạch khác.

- Được việc này để tao liên hệ với bên kia nói chuyện xem. Ok lúc đó tao sẽ báo lại. Nhưng cũng phải đợi ngày mai hoặc ngày kia. Trước khi tao đi đã chuyển hàng theo xe khách lên đây rồi ít nhất cũng hai đến ba ngày mới tới. Trong thời gian này nếu tiến hành được thì sẽ để bọn mày làm việc. Ngày mai một thằng đi đến chỗ này thuê xe đi. Phải có xe mới thực hiện nhiệm vụ được. Ở đây là người của mình. Cứ tới đó nói tao bảo lấy xe là họ biết.

Ngô Trục đưa cho Bạch Hải một cái card lấy ra từ trong túi mình. Nhìn trên đó có cả số điện thoại và địa chỉ một nơi cho thuê xe theo hợp đồng.

Bạch Hải cũng gật đầu.

- Vậy nơi này sẽ là nơi tập kết để con tin đi dù sao ở gần đây cũng trống trải lại ít người qua lại. Chỗ này cũng sắp giải tỏa không ai để ý đến. Như thế có thể phòng ngừa được nhiều tình huống khác.

- Ừ chỗ này cũng không tệ. dù sao cũng sở hữu của chị dâu tao. với lại hiện tại đây là đất tư nhân cảnh sát tới cũng phải có trình tự. Được! Cứ quyết định như thế đi. Bọn mày ở đây khảo sát tình hình một chút. Sáng mai hãy về. giờ tối chịu khó một chút. Tao đi về trước để người khác nghĩ bọn mày là nhân viên canh kho ở đây là được.

Nhóm người này cũng gật đầu. ở đâu cũng thế nơi này cũng giống như những nơi trú ẩn của họ ở các nơi giao dịch hàng nên không thấy phiền phức lắm. Với việc hoàn thành được công việc được Ngô Trục giao lần này bọn hắn có được số tiền cũng không nhỏ chịu thiệt một đêm hoặc vài ngày vẫn được. Đó là tâm tư không phải một người mà toàn bộ bảy người thành viên ở đây.

Sắp Xếp mọi việc ổn thỏa Ngô Trục mới rời đi. Nhìn ra bên ngoài thấy người tài xế vẫn đan hút thuốc ngồi trên xe. Hắn mở cửa sau bước lên rồi ra hiệu trở về địa chỉ khách sạn. Để lại trong nhà kho bảy người đang làm quen hiện trường sắp hoạt động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 333: Khảo Sát Điện Thoại

Sau một đêm đầy những việc xảy ra Thiếu Kiệt cũng không thể nào ngủ được ngon giấc. Chợp mắt được vài giờ Thiếu Kiệt đã phải thức dậy. Giờ đây. Ngồi một mình trong phòng mình ôm cái máy tính, Thiếu Kiệt vừa kiểm tra các số liệu cần thiết giữa những việc tự động giao dịch của các tài khoản ở Thụy Sĩ vừa suy nghĩ nhiều việc.

Đội hai sau khi trở về đã tập hợp túc trực ở dưới cơ sở ngầm. Những thành viên thay nhau trải những túi ngủ nghỉ ngơi trong một đêm tại tầng hầm đầu tiên. Thiếu Kiệt cũng muốn biết xem tình hình hôm qua đã gặt hái được những gì. Bằng các thao tác của Ngọc Nhi đã hướng dẫn Thiếu Kiệt đi xuống bên dưới.

Lúc này tại cái bàn làm việc hôm qua Thiếu Kiệt nói chuyện cùng với mọi người. Nơi đó Bảo Huân đang Ngồi cùng Tú Trinh với một đồng hồ sơ dữ kiện trên tay. Thấy Thiếu Kiệt đi xuống Bảo Huân mới đứng dậy nói.

- Chào sếp!

Tú Trinh thấy anh mình nói chuyện như thế cũng nhìn một lượt Thiếu Kiệt đánh giá đôi chút. Rồi mới bước đến cất tiếng nói.

- Chào Thiếu chủ. Tú Trinh thành viên Vô Ảnh thuộc tình báo cơ sở trình diện.

Lắc đầu vì cái kiểu cách của cô nàng trước mặt. Thiếu Kiệt chỉ cười nói.

- Sau này những người làm việc với riêng tôi cứ gọi là Thiếu Kiệt là được còn những việc khác thì không cần đâu. Mà hôm qua hình như tôi không thấy Tú Trinh nhỉ.

- Vâng hôm qua nhờ một số giúp đỡ của Tú Trinh, chắc cơ sở sẽ bị lộ nên Tú Trinh sẽ về đây đợi lệnh điều động mới.

Thiếu Kiệt nhìn qua Bảo Huân xong nhìn về Tú Trinh một lúc nhú mày hẳn mới hỏi Bảo Huân.

- Hai người là anh em à? Có vài nét khá giống nhau.

- Thấy chưa em nói rồi! bảo đảm sẽ thấy giống không cần phải đợi người khác nói. Em nói có sai đâu.

Tú Trinh lúc này mới vỗ vai Bảo Huân một cái bình luận như cô đoán Thiếu Kiệt sắp làm được. Thiếu Kiệt lúc này mới cười cười. Xem ra nếu ai nhìn bề ngoài của cô gái này có vẻ yếu đuối nhưng qua một cái vỗ lưng vào Bảo Huân Thiếu Kiệt biết đó cần phải có lực đạo khá mạnh mới có thể làm anh ta ho khan một tiếng.

- Thôi vào chuyện chính. Thiếu Kiệt đây là những gì hôm qua thu thập được. Những người mà Ngô Trực tiếp xúc hầu hết đều là những thành phần ở nước ngoài mà hẳn gọi về hồ sơ của họ vẫn còn lưu nên có thể kiểm tra được.

Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn cầm lấy những tài liệu có tên từng người, Bảo Huân thấy thế mới giải thích cho Thiếu Kiệt biết những người này là nhóm người đã lấy được khuôn mặt và dựa theo hồ sơ trong nước mà điều tra ra thân phận. Công việc này mất của mọi người cả một đêm. Nên giờ những người trong đội hai hầu như vừa mới được chợp mắt.

- Những hồ sơ này lấy ở đâu. Bên dưới trạm thông tin hầu hết đều sử dụng hồ sơ giấy như thế này à?

- Vâng hầu hết dữ liệu đều được lấy từ từ bởi các id được cấp từ Ngọc Nhi và Thế Hải hai người. Còn lại thì chịu trận chúng ta không có được hệ

thống như của máy trung tâm an ninh lớn với phần bộ phận không người học hỏi được cái này nhiều lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ thở dài. Những dữ liệu này chỉ có thể lấy ké từ bộ phận của Ngọc Nhi như thế hoàn toàn không ổn. Bởi vì mỗi lần đợi chờ là càng mất thời gian nếu một cơ sở bí mật mà không có được một chỗ có thể đặt máy chủ và internet hóa chỉ với giấy tờ không thôi mỗi lần cập nhập lại phải kiểm hoặc đi lấy của người khác về. Cứ như thế có bổ sung vào hồ sơ cũng không được.

- Việc này sẽ có cách khắc phục. Sao rồi hôm qua theo dõi Ngô Trục có thu hoạch được gì. Những người này từ nước ngoài về có thông tin ra sao nói tóm gọn thôi.

- Hầu hết bảy người này đều có tiền án tiền sự. Giết người cướp của có. Buôn bán ma túy cũng có hầu hết đều đã bị truy nã lâu năm. Qua cuộc nói chuyện phiếm hôm qua thì được biết họ lấy tên họ khác thông qua tiền bạc kiếm được đã nhập quốc tịch nước ngoài. Lấy tên đó đăng ký về nước. Mà bộ phận an ninh cửa khẩu hầu như không xem xét hết các cá nhân. Chỉ có thể dựa vào hộ chiếu nước bạn mà kiểm tra thôi.

Bảo Huân mới nói ra tình hình điều tra của cả nhóm mình cho Thiếu Kiệt biết. Đang trầm ngâm suy nghĩ một lúc Thế Hải trở về trong tay có thêm một ít giấy tờ. Nhìn Thiếu Kiệt có mặt ở đây mới hướng chỗ ngồi của mọi người. Ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt tắt cả các hóa đơn điện thoại vài tháng nay đề ở đây. Ngọc Nhi hiện tại phải có mặt bên đó để giải quyết một số tình hình rồi. À còn có cái chuyển phát nhanh này nữa, Mẹ cậu nói cái này phải đích thân cậu mở ra bởi bên chuyển phát nhanh bảo mẹ cậu chứng nhận cậu là con bà mới cho nhận.

Đưa một phong bì niêm phong của chuyển phát nhanh một phong bì khá nặng chưa kể đến bên trong là gì nhưng qua cách nói của Thế Hải Thiếu Kiệt cũng cau mày.

Cầm phong bì trong tay nhìn người gửi cho Minh Thiếu Kiệt mỉm cười một cái nhưng không tiện mở ra. Đặt phong bì qua một bên. cầm những hóa đơn theo từng số điện thoại sắp xếp lại từng thàng.

Những số điện thoại này nếu một mình hắn có vẻ không khả thi để kiểm nghiệm trong một thời gian ngắn. Khá nhiều số điện thoại được đặt trong từng số điện thoại. Trâm ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới hướng Bảo Huân nói.

- Những người hôm qua chưa nhận được lệnh tập trung giờ ở đâu. Hiện tại triệu tập họ có việc cần thiết để họ làm việc đây. Thế Hải ra ngoài mua một lốc sim trả trước về đây. Còn Tú Trinh nếu những người kia tập hợp thì nhanh chóng trình diện có thể cần họ làm nhiều việc đấy.

Tuy không biết Thiếu Kiệt định làm gì Thế Hải cũng gật đầu vừa định đứng lên thì Thiếu Kiệt chợt nhớ ra điều gì đó Hướng Thế Hải nói.

- Cầm theo Tiền vào trong tiệm điện thoại lấy một lốc trăm cái điện thoại màng hình trắng đen luôn nhà chú. Luôn thế lấy mã số thuê nói cấp cho nhân viên công ty quà tết tính vào cho công ty như thế sẽ ít bị người khác nghi ngờ hơn.

- Ấy mua điện thoại nhiều như vậy làm gì? lại còn một lốc sim card nữa? mua loại nào đây.

Thế Hải lúc này mới thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại mua nhiều như vậy sim cùng với điện thoại phổ thông nên hướng Thiếu Kiệt muốn hắn giải đáp

thắc mắt của mình. Bảo Huân với Tú Trinh đang định đi triệu tập người cũng chậm lại đôi chút.

- Toàn bộ dùng có việc cần. Trước mắt mọi người đi giải quyết chuyện này giúp cháu đi. Nhớ số điện thoại không cần đẹp lấy một đồng số sim rác cũng được quan trọng là trong tài khoản có thể sử dụng được ít nhiều. Mua thêm một triệu tiền thẻ cao hai mươi nghìn luôn.

Mọi người trong đầu lúc này những dấu chấm hỏi đều hiển thị rõ dù không biết hẳn định làm gì Nhưng Thế Hải biết những thứ này chỉ cần mua về sẽ biết được mục đích của Thiếu Kiệt là gì nên cũng gật đầu.

Tú Trinh cùng Bảo Huân bắt đầu triệu tập những thành viên hôm qua không tham gia vào hai đội được mười phút sau những người đó đã có mặt trong phòng. Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn mọi người có mặt ở đây nói.

- Hôm nay những người còn lại sẽ làm theo cái bản hướng dẫn này mọi người có thể ghi chép lại để lát sử dụng. Còn nữa danh sách này gồm tất cả những số điện thoại liên lạc. Cuộc gọi đến và đi chỉ những số trong danh sách không cần phải gọi còn lại bất cứ số điện thoại nào cũng phải gọi. Để cho Thế Hải đem công cụ về rồi mọi người bắt đầu hoạt động. Các câu hỏi để đối phó với các số điện thoại trong này đã được đưa cho mọi người có thể chép lại ra một tờ giấy để sử dụng. Đây là một cuộc khảo sát điện thoại tìm ra người cần tìm.

Mọi người kể cả Tú Trinh đều được chuyển tay nhau chép lại những câu phải nói mà trong lúc mọi người chuẩn bị Thiếu Kiệt đã viết ra. Ai cũng bất ngờ vì đây là một cuộc hội thoại đơn giản giữa một nhân viên bán bảo hiểm với khách hàng cần thiết.

Thiếu Kiệt trước đây không ít lần phải tiếp những cuộc gọi từ các công ty bảo hiểm theo dạng như thế này. Lúc đó những sim rác không ngừng quây rối tư vấn chào mời. Dẫn đến ai cũng biết hình thức thông dụng này mà từ chối cuộc gọi. Còn hiện nay nó chưa phổ biến. Chỉ cần thao tác đúng những câu hỏi và câu trả lời của Thiếu Kiệt đưa ra có thể thu thập ít nhiều về thông tin của đối phương sử dụng điện thoại.

Tú Trinh lúc này đọc xong cũng hiểu ích nhiều Thiếu Kiệt định làm gì. Cô thấy đây là cách tốt nhất để có thể điều tra về thông tin số điện thoại một cách hiệu quả nhất mà không người nào hay biết. Đơn giản nếu đối phương nhận điện thoại chỉ tưởng đây là một cuộc điện thoại đơn thuần để mời chào bảo hiểm.

Bảo Huân sau khi nghe xong cách thức này của Thiếu Kiệt cũng hiểu được tại sao hẳn cần một lượng lớn sim và điện thoại. Đơn giản nếu cứ sử dụng chính điện thoại của mình. Mỗi nhân viên ở đây mỗi lần thay sim liên tục như thế có thể dẫn đến điện thoại thư. Mà sử dụng điện thoại thông thường dùng xong nếu không hư hỏng thì để đó sử dụng lại cho dịp khác còn nếu đã hư rồi thì gửi về bảo hành theo dạng mua của công ty vẫn là phương án tiết kiệm được việc.

Cả Tú Trinh với Bảo Huân đều lắc đầu đối với chuyện này hai người hoàn toàn phục. Không ai có thể nghĩ đến cách điều tra nhanh nhất và hiệu quả không bị nghi ngờ như thế này. Nếu là họ có thể lựa chọn những số ít liên lạc hoặc các thứ khác. Nhưng với những người có được Thiếu Kiệt có thể điều tra hết một đống những cuộc gọi đến và đi trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Thiếu Kiệt cũng đã tính đúng thời gian không chênh lệch một cuộc gọi thường từ ba đến năm phút là hẳn có thể có được một số thông tin hẳn cần. Đối tượng ở đâu làm gì và tên gì có thể được liệt kê trong vòng ba phút ngắn ngủi với một khảo sát điện thoại như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 334: So Tài

Chưa được hai mươi phút sau Thế Hải mặt mày như cấn phải ớt quay lại. Thiếu Kiệt cũng ngó người nhìn hấn ta trên tay không có cái gì. Thiếu Kiệt lúc này cũng khó hiểu nhìn Thế Hải hỏi.

- Ủa chuyện gì vậy sao chú không đi mua đồ đi?

Nghe tới đây Thế Hải nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu đáp lại một câu làm mọi người trong chỗ này đều bật cười.

- 6h sáng ai bán điện thoại?

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười cười hấn giờ mới chợt nhớ ra bây giờ mới bắt đầu cho một buổi sáng. Hầu như tất cả mọi siêu thị điện thoại đều đang đóng cửa ít nhất phải đến 9 giờ mới mở cửa hàng hấn.

- Ấy gấp quá quên mấy xin lỗi chú. Đợi chút mua cũng được để mọi người chép xong rồi giải táng đi ăn uống gì đó hai giờ sau tập hợp cũng được.

Tú Trinh nghe thế mắt sáng rỡ trong lòng có dự định gì đó nham hiểm nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt cũng sáng sớm anh em ngày mới nên hoạt động một chút ngay cậu với chị so tài một chút xem thế nào nhé.

- Bậy! Tú Trinh không được!

Nghe được em mình đưa ra cái ý kiến so tài buổi sáng Bảo Huân cũng xanh mặt ngăn lại. Thiếu Kiệt thì không hề hay biết, dù sao ở đây cũng là

sân tập võ. Việc hoạt động tay chân một chút cũng được nên gật đầu cái rụp.

- Ừ cũng được thư giãn một chút cũng được!

Toàn bộ những thành viên đang viên trở mắt nhìn Thiếu Kiệt, Hấn thì vô tâm không hề hay biết. Tú Trinh thì mừng rỡ vỗ tay. Bảo Huân lúc này vội nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi cậu không phải đối thủ của con nhỏ này đâu cả nhóm huấn luyện nó đều đưa người ta vào tròng đánh nhau hết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhíu mày. Nhưng hấn đã đồng ý giờ lại thay đổi sau này sao mà có thể để người khác phục. Dù sao cũng đã nói sẽ đành nếu có thua thì cũng không sao. Vì qua lời của Bảo Huân hấn biết có lẽ trong đây không ít người thua trong trận đấu với Tú Trinh.

- Không sao đâu chỉ là thử thôi mà không đánh lại cũng biết được thực lực mình ở đâu. Mọi người làm gì phải lo lắng thế. Tú Trinh cũng có giết tôi đâu mà sợ.

- Thấy chưa người ta nam nhi là phải thế này! Các anh nhìn lại mình xem. Lần nào cũng trốn như vệt chưa đánh đã hàng. Thật mất mặt đàn ông.

Một đám người bên dưới trong bụng đều quay mặt đi biểu mô như chuyện này không có gì mất mặt nói thềm một câu.

“Đánh thua cô nói nam nhi mà không đánh lại với con gái cũng như không”

Bảo Huân thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng thở dài bản thân hấn chỉ đánh ngang tay với em gái mình còn hấn không biết Thiếu Kiệt sẽ thế nào. Nên lắc đầu nói.

- Cậu mà thua thì còn mệt hơn đây. Nên quyết định thật kỹ trước khi đánh với con nhỏ này.

- Không sao cứ thử là được mất mặt hay không chẳng quan trọng. Nếu mặt mũi mà bán lấy tiền được chắc ai cũng giàu hết rồi nên cứ thoải mái là được.

Lúc này một đám người bên dưới đều ngồi một bên Thiếu Kiệt nhận từ Bảo Huân một bộ võ phục. Mặt trên người cảm thấy thoải mái hẳn mới cử động vài chỗ.

Hành động của Thiếu Kiệt làm Bảo Huân lắc đầu. Vì những người đánh nhau với Tú Trinh mới đầu cũng làm nóng cơ thể hăng hái như thế nhưng sau khi đánh xong đều một mặt bại trận khó có thể thấy được niềm vui.

Tú Trinh cũng mặc lên người bộ võ phục đi đến giữa sân. Nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cậu cần chấp mấy chiêu sợ mọi người nói lớn ăn hiếp nhỏ nữa. Mặc công lắm.

- Đánh thể dục mà cũng có nhường chiêu thức nữa à. Thôi không cần đâu.

Một đám người hội tiếc cho Thiếu Kiệt bởi những người đó cũng từng được ân huệ một câu nói này giống như Thiếu Kiệt. Và họ cũng từ chối sợ mất mặt.

Thiếu Kiệt lại nghĩ khác đối với hẳn việc Tú Trinh can đảm nếu ra thách đấu so tài. Cũng nói lên cô có thực lực và hơn hết hẳn nhìn ra ý đồ của Tú Trinh muốn thử sức mình xem có đáng để cho cô làm việc hay không. Tuy không biết khả năng của Tú Trinh như thế nào nhưng nói đánh thì Thiếu Kiệt cũng không ngại. Dù sao thua thì chứng tỏ mình cần phải học hỏi

nhiều thêm còn không thì Tú Trinh sẽ làm việc cho mình một cách tốt nhất. Quyền lợi là thế sao Thiếu Kiệt không làm.

- Nếu thế chị đây sẽ không khách sao. Để xem cậu đánh đấm thế nào.

Bảo Huân Lúc này đứng giữ làm trọng tài. Nên chỉ thở dài một hơi nhìn hai người nói.

- Đánh nhau biết điểm dừng là được!

Thiếu Kiệt vốn định theo lễ là cúi chào đối phương thì một âm thanh ùng vang bên dưới đồng thanh vang lên. Nhưng lúc này đã không kịp Thiếu Kiệt dùng đầu mũi chân mình lui lại ba bước lúc này Tú Trinh đã xông đến phía trước chỗ hắn. Hướng mũi chân thứ ba vừa dứt trạng thái lui lại Thiếu Kiệt dùng chân phải quét một cước ngang mặt. Ngay tầm của Tú Trinh. Cô nàng đang có động lực xông tới thấy Thiếu Kiệt đá ngay một chiêu trên không như thế cũng lấy tay đỡ lấy.

Thiếu Kiệt càng dùng sức khi đá trúng cách tay của Tú Trinh hắn lại đè xuống làm bước đệm đạp một cái xoay người ra phía sau của Tú Trinh. Lùi lại một bước. Thiếu Kiệt hiểu tại sao những người trước đây đấu với cô nàng này lại thua. Bởi không theo một nội dung thi nào thì. Đánh luôn là một biệt pháp tiên phát chế nhân. Mà chỉ cần khi trúng chiêu của Tú Trinh. Người đánh với cô rơi vào thế yếu là chắc chắn.

- Phản xa nhanh đấy. Nhưng còn nữa này! Đón lấy.

Vừa nói Tú Trinh vừa quay lưng vừa đánh về phía Thiếu Kiệt. Một nắm đấm đưa ngang với vai đánh ra nếu chân trụ xoay người. Nếu có ánh mắt một chút thì có thể nhận thấy đây là một động tác khởi động trong Hồng Quyền Thái Cực Mã.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười. bước chân phải lên tay hướng từ dưới lên qua khỏi mặt. lòng bàn tay hướng vào trong người. Chân trái lúc này bước lên thêm một bước đứng song với Tú Trinh lòng bàn tay lúc này mới xoay lại hướng từ phía trên đề cánh tay của Tú Trinh hướng về phía mặt đất.

Bảo Huân lúc này đứng bên ngoài nhìn thấy như thế cũng thốt lên một tiếng nhỏ.

- Thái cực quyền Tả hữu dã mã phân tung.

Thấy chiêu thức của mình bị Thiếu Kiệt phá giải. Tú Trinh xoay người dùng trở tay trái của mình đánh mạnh về sau. Thiếu Kiệt Lúc này chân trụ của hắn lại đổi tay thành chưởng hướng cơ thể Tú Trinh phía trên vai chưởng mạnh một cái lùi lại phía sau.

Cả Tú Trinh lúc này cũng biết được ngoài cái vẻ như công tử của Thiếu Kiệt thì đánh đấm cậu ta cũng rất có nghề nên mỉm cười nói.

- Nãy giờ giỡn với cậu thôi bây giờ mới là đánh thật này.

- Thật thì thật!

Thiếu Kiệt cũng không kém cạnh. Lui lại hắn vừa rồi chỉ thử xem cô nàng Tú Trinh này như thế nào để có thể đưa ra phương án đối phó một cách tốt nhất. Qua giao thủ đơn giản hắn cũng nắm được đại khái. Hầu hết là những môn võ của cô học được là cận chiến giống như hắn. Nhưng Bát Cực Quyền của hắn dùng để cận chiến pha vào đó một chút Hồng Quyền, Thái Cực Quyền và Đường Lang bộ pháp.

Bát Cực Quyền cũng là một võ công cận chiến. Nhưng vì học xong của Hà Thúc hắn còn học thêm các loại như karate và takewondo thêm cả

những thế vật của judo nên Thiếu Kiệt có thể vừa cận chiến vừa có thể sử dụng quyền cước.

Thiếu Kiệt lúc này cũng muốn lấy lại chủ động. Hấn hướng Tú Trinh đâm ra một quyền ngang tầm vai. Tú Trinh thấy thế cũng đỡ đòn từ hướng bên trái của mình. Thiếu Kiệt mới xoay người tạo thành một thế vuông góc với Tú Trinh. Chân phải đạp xuống hướng chân trụ của Tú Trinh bước tới.

Né được hai chiêu thức của Thiếu Kiệt làm cho Tú Trinh lùi lại khoảng cách lúc này đã có Thiếu Kiệt hấn mới có khoảng trống để chuẩn bị cho nhưng đòn chân cần thiết.

Tú Trinh lúc này cũng có một khoảng cách với Thiếu Kiệt. Thấy hai lần chính bản thân mình lại ăn thiết thời Tú Trinh lúc này đợi chờ Thiếu Kiệt ra chiêu trong lúc sơ hở. Vì cô thấy nãy giờ Thiếu Kiệt hầu như lấy thế thủ để lấy lợi thế trong những sơ hở của mình. Cô tiến về thế thủ của mình. Thiếu Kiệt lúc này sử dụng ngay một cú đá quét chân phải từ dưới lên

Né lấy cú đá của Thiếu Kiệt Tú Trinh nhanh chóng hướng phía sau lưng Thiếu Kiệt xông tới. Thiếu Kiệt thấy thế vội biến chiêu thành một cú đá hai vòng. Lúc này Tú Trinh chỉ còn cách né cú đá thứ hai bằng cách cúi người lặn một vòng về phía trước.

Thiếu Kiệt ổn định thân thế hướng về phía Tú Trinh đánh một đòn tầm trung. Nhưng hấn không ngờ cô lại chịu đòn đó để đánh hấn một cú móc từ dưới lên dồn hết lực chân trụ từ dưới bật lên. Thiếu Kiệt nhanh chóng né tránh đòn hiểm. Từ trên không Tú Trinh lại triển khai một đòn đá quét từ trái qua phải. Thiếu Kiệt lúc này chỉ còn cách lấy tay mình đỡ lấy nơi yếu hại bên sườn.

Thiếu Kiệt vừa đỡ lấy một cước của Tú Trinh hấn cùng đánh về phía cô một chương để đem khoảng cách của hai người keo giã ra để hấn có thể

thoát khỏi những liên chiêu tiếp theo.

Chịu một cái đá của Tú Trinh hiện tại cả hai đều đánh ngang tay với nhau mỗi người đều ăn thiệt thòi của đối phương. Bên ngoài những thành viên đang quan sát cũng trở mắt nhìn. Bởi hai người hầu như không mất đồ bảo hộ nên hầu hết đều hạn chế những chiêu thức có thể sát thương cao. Vậy mà Tú Trinh lại đánh không theo quy tắc. Cái nào có lợi lại ra tay.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười ngượng hấn không ngờ cô gái này lại đánh ra những chiêu thức như thế. Nhưng đã lỡ leo lưng cọp nên hấn chỉ biết đấu tiếp. Chỉ cần ngang cơ hoặc có một cơ hội thắng thì hấn sẽ ra chiêu một cách dứt khoát.

Bây giờ cả hai đều tách nhau ra một khoảng qua những chiêu thức vừa rồi tuy đơn giản nhưng hầu hết đều là dựa vào sự phán đoán và linh hoạt của cơ thể. Hiện tại chỉ cần một sơ hở nhỏ cuộc chiến cũng có thể đi theo một hướng khác. Cả Bảo Huân cũng không ngờ rằng Thiếu Kiệt có thể đánh nhau với Tú Trinh như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 335: Chẳng Biết Nhẹ Tay

Bên ngoài Thế Hải tuy đã biết Thiếu Kiệt có thể đánh nhau, nhưng chưa từng nghe nói là hắn có thể đánh ngang tay với người đã được huấn luyện. Thế Hải giờ cũng say sưa đứng nhìn mà không hề hay biết Hà Vi với Nhã Oanh đang đi đến.

Nhìn vào trong sân Thiếu Kiệt đang cùng một người con gái đánh nhau. Hà Vi mới hỏi Thế Hải.

- Ủa Chuyện gì vậy chú.

Nghe âm thanh của Hạ Vi vang lên bên cạnh mình Thế Hải lúc này mới giật mình. Nhìn lấy bên cạnh mình thấy Hà Vi và Nhã Oanh hắn cũng cười đáp lại.

- Tú Trinh một thành viên của Vô Ảnh muốn so tài với Thiếu Kiệt. Hiện tại thì có vẻ chưa ai hơn ai. Không ngờ Thiếu Kiệt đánh được thế.

Hà Vi nghe thế cũng nhìn vào trong sân. Cô hiểu Thiếu Kiệt thế nào không ít lần buổi sáng cô và Thiếu Kiệt tập thể dục trước sân nhà đều có giao đấu qua. Giờ nghe nói Tú Trinh người này có thể đánh ngang tay với Thiếu Kiệt nên cũng muốn biết như thế nào.

Trong sân lúc này hai người Thiếu Kiệt và Tú Trinh đều sử dụng những quyền cước và phản xạ của mình để né tránh những đòn đánh của đối phương. Thiếu Kiệt đang cố gắng đỡ lấy một cú đá quét ngang mặt mình của Tú Trinh ra đòn. Thiếu Kiệt lùi về phía sau một bước, tránh thoát cùng lúc đó liên chiêu một cú đá đáp trả củ đá hai vòng của Thiếu Kiệt xuất hiện. Phản Sa có điều kiện của Thiếu Kiệt lúc này là một cú đá quét tâm ca tương

tự phía ngược lại tiếp lấy hai người giữa không trung găng lại Tú Trinh. Hai chân chạm nhau trên không trung dừng lại.

Cả Thiếu Kiệt và Tú Trinh lần này đều lùi lại. Tú Trinh bây giờ lại nhào tới nghiên người tạo ra một cú Kyokushin thường hay thấy trong những lần thượng đài trong môn võ thuật. Thấy được chiêu thức chớp nhoáy của Tú Trinh ngay cả Hà Vi đang đứng bên ngoài cũng cau mày. Thiếu Kiệt lúc này vừa phản xạ lại với chiêu thức hiểm hóc có thể nói là đây là một trong những đòn đánh có tỷ lệ hạ gục đối thủ cao nhất.

Thiếu Kiệt lúc này đưa tay lên tạo thành nên một khiên chắn ở phần mặt và lui về sau một cách nhanh nhất có thể. Đòn chân quét qua cách tay đi xuống bên dưới. Nhưng chưa hết Tú Trinh còn quét thêm chân con lại dù khoảng cách bây giờ đã không còn như lúc đầu. Vì Tú Trinh biết một khi chiêu thức này bị phá giải thì bất lợi thuộc về mình. Thiếu Kiệt nhanh chóng hướng tay trái của mình đánh vào ông quyển của Tú Trinh để hóa giải chiêu thức khi con ở tầm trung chưa lên cao.

Bước thêm một bước đẩy Tú Trinh về phía sau. Thiếu Kiệt nhanh chóng sử dụng một đòn chân hướng từ dưới bên ngoài vào giữa qua khỏi đỉnh đầu mình quét xuống. Tú Trinh tuy mất thế nhưng vẫn cố lộn ngược về phía sau.

Không để cho cô nàng có thể định hình lại bộ pháp Thiếu Kiệt xuống tấn chân trước bước lên một bước khụy gối tay trái từ vai phải kéo một đường chéo xuống đỡ lấy nắm đấm của Cô Nàng từ bên dưới lên. Tay phải lại đâm một quyền từ phía trên đâm xuống.

Tú Trinh lúc này một tay còn lại chụp lấy bộ võ Phụ của Thiếu Kiệt. Một Chân đạp về hướng chân Trụ của Thiếu Kiệt. Lưng của cô tựa ra Phía Sau. Chân con lại đạp vào bụng hần dùng Lực né tránh của Thiếu Kiệt mà Quăng ra phía Sau. Thiếu Kiệt nhanh chóng hướng lòng bàn tay của mình

nắm chặt lấy vai của Tú Trinh Bị hất lên không trung hẳn cô bám chặt lấy vai của Cô Nàng điều chỉnh để đáp xuống bằng hai chân.

Vì bị nắm chặt vào bả vai để làm điểm tựa cho Thiếu Kiệt Nên vai phải của cô hoàn toàn mất lực. Thiếu Kiệt theo quán tính cố định lại thân hình gạc lấy tay trái còn lại đang hướng về phía mặt mình chụp lại khóa chắc về phía sau đưa Tú Trinh phải nằm xấp xuống mặt đất. Mà không ra đòn được.

Giữ lấy tay trái của cô nàng ở phía sau lưng. Cánh tay phải của cô sau khi bị nắm không thể cử động trong giây lát hiện tại trận chiến có thể nói đi đến kết thúc nhưng lúc này Thiếu Kiệt mới cười nói.

- Thua chưa? Nêu Thua rồi thì thôi còn nếu không thua thì đánh tiếp.

Nghe được lời nói của Thiếu Kiệt Tú Trinh cũng trả lời lại với hắn.

- Cậu nghĩ sao giờ tôi mà đánh được nữa à. Cậu không thấy ức hiếp người quá đáng sao. Thua thì thua làm gì mà dữ vậy.

Bây giờ ngay cả những người khác đang xem cũng bật cười. Nhiều Người con hoan hô như chính họ thắng cuộc. Những tiếng vỗ tay vang lên Thiếu Kiệt cũng buồn Tú Trinh ra kéo cô đứng dậy. Một người nãy giờ ngồi xem cũng cười nói.

- Xem ra hôm nay có người gỡ lại phần nào cho anh em mình mặt mũi rồi. Tính ra ai cũng bị đánh qua một lần chỉ có sếp là không bị thôi.

Tú Trinh lúc này vừa xoa xoa vai mình. Thiếu Kiệt cũng lắc đầu Vì hắn biết đòn vừa rồi vai phải cô chịu không ít lực. Nên hỏi Tú Trinh,

- Có sao không.

- Cũng không đến nỗi nào. Nhưng sao cậu ra nặng tay vậy. Không ngờ cậu lại đánh được như thế đấy. Chắc cậu cũng trải qua không ít đánh nhau đi.

Lưu Bảo Huân lúc này cũng chỉ cười đưa cho Tú Trinh một chai thuốc xoa bóp của mình. Mọi người lúc này cười nói khá vui vẻ. Nhã Oanh thì đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Sáng sớm không chịu nghỉ ngơi. dậy sớm xong lại đánh nhau làm gì. Không để cho mình nghỉ ngơi một chút nào như vậy là không được rồi.

- Cũng không có gì. Vận động một chút ấy mà để anh thay đồ ra cái đã. Người mồ hôi không.

Thiếu Kiệt trả lời Nhã Oanh. Rồi hướng về phòng thay đồ của phòng tập góc trong cùng đi đến. Tú Trinh lúc này đang bị những người trong nhóm trêu chọc mình. Cô mặc hằm hằm chỉ trích lại những người đã từng đánh thua cô.

- Mấy người đứng là không bằng người khác thì lại nói mà. Đợi hết đau vai rồi thì tui kiểm từng người đánh thêm một lần nữa. Mấy người lớn hơn người ta đã đánh nhau được như thế chưa mà nói. Ai cũng bị vài chiêu là Thua mà con ở đó nói được. Mà công nhận Thiếu Kiệt chẳng biết nhẹ tay chút nào đến giờ còn đau.

- Thôi đi cô nương trong đây ai chưa từng bị cô đánh vì bất ngờ. Thiếu Kiệt không bị vì phản ứng tốt. Cơ sở võ công vững chắc nhưng đó chỉ là trong thi đấu với nhau còn chấp hành nhiệm vụ còn có nhiều cái khách quan khác như vụ khí nóng, Vũ khí lạnh hợp tác đồng đội nữa đâu phải chỉ có thành tích cá nhân không thôi.

Bảo Huân lúc này mới hướng em mình nói ra những gì mà hắn thấy là hợp lý nhất. Đối với việc Thiếu Kiệt có thể đánh thắng được Tú Trinh tuy có bất ngờ không nhỏ đối với chính mình. Nhưng Bảo Huân cũng hiểu. Thiếu Kiệt không thể nào không có chút võ công nào để phòng thân. Nếu là một người lãnh đạo mà không có một cơ sở vững chắc nào chỉ chờ để người bên dưới bảo vệ những lúc nguy cấp thì cũng không thể phát triển.

- Vấn đề mà Bảo Huân nói đúng đấy nhưng mà chưa chắc là chính xác đâu. Hiện tại Thiếu Kiệt hầu như chưa trải qua huấn luyện nào hết đã có phản xạ và độ nhạy bén cho riêng mình. Nếu được huấn luyện bài bản như mọi người đã được học tập và trải nghiệm chắc chắn Tú Trinh còn bại sớm nữa.

Thế Hải lúc này mới đem suy nghĩ sự chênh lệch của Thiếu Kiệt với Vô Ảnh nói ra những gì hắn cho là cần thiết. Vấn đề còn lo lắng những người ở đây sẽ có vài người không phục về việc Thiếu Kiệt còn nhỏ mà quản lý họ. Hiện nay Tú Trinh bại bởi Thiếu Kiệt cũng cho thấy được năng lực cá nhân chưa qua huấn luyện của hắn đều có thể trên một số người ở đây.

Tú Trinh cùng Bảo Huân lúc này cũng trở mặt. Họ không ngờ Thế Hải lại nói Thiếu Kiệt chưa qua huấn luyện. Nếu vấn đề này lại là chuyện khác. Chỉ bằng võ công đơn thuần học tập lại có một phản xạ và quán tính hành động như thế thì nếu được huấn luyện sẽ hơn hẳn họ là việc đương nhiên. Tú Trinh lập tức hỏi lấy Thế Hải vì cố thấy khó có thể nào có được phản xạ chỉ với võ thuật đơn thuần.

- Ấy thế chú nói xem Thiếu Kiệt làm sao đánh nhau giỏi vậy. Học võ cho dù hàng ngày đi nữa nhưng không thực chiến nhiều thì làm sao có được phản xạ như thế.

Nhã Oanh lúc này mới hướng Tú Trinh cười cười lên tiếng trả lời câu hỏi của cô thay có Thế Hải.

- Đơn giản vì cậu ấy thường xuyên đánh nhau từ nhỏ đến lớn. Và thường là đánh nhau với đối thủ lớn hơn hoặc đông hơn. Nếu không có cho mình những thứ mọi người gọi là võ thuật hoặc phản xạ gì đó thì chắc Thiếu Kiệt không trở thành người cầm đầu một đám bạn bè trong trường rồi.

Tú Trinh nghe thế cũng vô tư hướng Nhã Oanh hỏi.

- Ấy cậu ấy lại đánh nhau mà có tổ chức à. Học sinh như thế mà nhà trường vẫn để được sao.

- E Hèm!

Lúc này Bảo Huân mới hần giọng một cái. Tú Trinh biết lỡ lời cũng cười cười. Cô thấy lúc này mình trông thật ngốc ai đời lãnh đạo mình lại đi nói như vậy. Thiếu Kiệt bây giờ thay đồ bước ra Nhã Oanh lúc này mới nói với Thiếu Kiệt.

- Sáng giờ cậu làm những việc gì rồi. Mọi người ở đây đều không ăn sáng sao mà tập trung đông thế.

Nghe thấy lời của Nhã Oanh nói. Thế Hải cũng chợt nhớ ra điều gì mới hướng đáp lại.

- Quên nữa chú có mua một số mì ly chống đói cho mọi người, để đi lên lấy xuống cái đã nước sôi cũng nói người đang coi sân tennis nấu rồi. hiện tại mọi người ở đây đông cũng không tiện ăn uống gì mua số lượng lớn nên đành để mọi người ăn mì gói vậy.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Vốn hẳn đã nói mọi người ghi chép xong thì rời đi ăn uống gì đó. Nhưng mọi người đều ở lại. Mà hiện tại dù có kéo nhau đi ra thì cũng làm người bên ngoài chú ý. Mà phương án giải quyết bằng mì gói của Thế Hải rất phù hợp với hoàn cảnh này. Chỉ cần một lượng nước sôi vừa đủ là có thể dùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 336: Người Và Máy

Thế Hải cùng một vài người đi lên đem xuống cả hai thùng mì ly đủ chủng loại. Rồi có cả một đồng bình thủy giữ nước nóng. Nhã Oanh với Hà Vi thay phiên nhau phát cho mọi người những cốc mì ly các loại. Mọi người chỉ cần chọn loại mình thích. Đổ một ít nước sôi được giũa trong bình vào ly đợi vài phút là có thể ăn được. Mọi người đều nhận lấy một hoặc hai ly tùy theo lượng ăn uống của họ.

Thiếu Kiệt cũng cầm lấy một ly giống như mọi người. Ngồi cùng một chỗ với toàn thể những người trong nhóm Vô Ảnh cùng trò chuyện trước khi làm việc.

Hà Vi với Nhã Oanh hiện tại cũng để ý thấy mỗi người đều có cho mình một tờ giấy mang trên người hoặc cầm trên tay. Hỏi ra thì cả hai mới biết là Thiếu Kiệt cho họ chép lại. Với những gì được đọc từ tờ giấy. Hà Vi cũng hiểu được ít nhiều chuyện Thiếu Kiệt cần làm.

Nhã Oanh lúc này mới nói với Thiếu Kiệt.

- Lát nữa anh phải cấp cho em một công cụ làm việc những câu ghi chép của mọi người em đã có rồi. Ngồi giúp anh một chút để khỏi ngồi không cho vui.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hiện tại tuy không xa nhà mình là bao nhiêu nhưng Nhã Oanh phải chịu thiệt thòi không được gặp gia đình của mình vì sợ kế hoạch của hắn bại lộ. Nếu cứ để Nhã Oanh không có việc gì làm chắc cô nàng sẽ đi tới đi lui trong nhà chẳng biết làm gì.

Thấy Thiếu Kiệt đồng ý Nhã Oanh cũng vui vẻ cầm lấy một đồng hóa đơn trên bàn xem xét. Lúc này nhìn những giấy hóa đơn điện thoại dày cộm

Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Chắc mấy cái hóa đơn nay hầu hết đều được qua máy móc kiểm duyệt quá. Cả đất nước quá trời nhà làm sao mà kiểm hết từng số điện thoại rồi còn bỏ phong bì không sót một chút nào. Chắc chỉ có thao tác máy móc phân loại mới làm được.

Không chỉ có Nhã Oanh Hà Vi lẫn mọi người ở đây đều đồng ý với ý kiến trên. Bởi những thuê bao điện thoại hầu như là quá nhiều. Mà mỗi hóa đơn đều chính xác không thiếu một tờ nào thì chỉ có máy mới làm được. Tú Trinh lúc này cũng chắc chắn xác nhận điều Nhã Oanh nói.

- Điều này chắc chắn rồi. Một phường một quận biết bao nhiêu người sử dụng thuê bao trả sau. Mỗi một người là một hóa đơn thì chỉ có máy mới làm được thôi.

- Ủ chứ mấy cái bưu điện ít người như thế thì làm sao đủ người mà làm mấy cái này. Chỉ có người ta hoạt động bằng máy vi tinh mới có thể đem những hóa đơn này hoàn chỉnh mà không thiếu sót thôi.

Bảo Huân cũng đồng tình với em gái mình. Vì bưu điện tuy phổ thông hiện tại chỉ dành dùng để gửi thư hoặc hàng hóa. Đa số là gửi hàng hóa nhiều nhất. Như thế nguồn nhân lực cũng không có nhiều để tiến hành làm những việc cần tỉ mỉ và thời gian nhiều để xử lý toàn bộ những số điện thoại và những hóa đơn hàng tháng.

Thiếu Kiệt lắc đầu. mỉm cười nhưng lại bị Tú Trinh bắt được nụ cười đó nên chất vấn hấn ngay tại chỗ.

- Cái gì mà cậu cười! mọi người nói đúng mà. Việc này chỉ có làm máy mới được chứ ai mà ngồi hàng giờ liền để làm những thứ này với lại nếu có thì sẽ có công ty nhận làm chứ.

- Nói cho mọi người biết toàn bộ các hóa đơn điện thoại thuê bao đều xé bằng tay và được làm với giá rẻ mạt không hơn. Còn người hả có hết đấy.

Mọi người lúc cũng trở mắt ra nhìn Thiếu Kiệt bởi ở đây họ đều cho là công việc này chắc chắn là máy làm. Nhiều người vẫn thường hay nhận định những hóa đơn mình nhận được đều xuất phát từ nhà máy đóng vào bao thư đưa cho nhân viên chuyển phát nhưng thật sự chỉ có người trong bưu điện mới biết những tờ hóa đơn đến tay của người nhận, đều trải qua bàn tay của con người, mà không phải một công cụ máy móc can thiệp vào quá trình này.

- Sao thế được cái này mà người làm. Ở đâu ra người mà làm. Cậu biết thì nói không biết thì đừng làm chuyện giật gân.

Tú Trinh lúc này mặt hầm hầm. Cho rằng Thiếu Kiệt đang nói chuyện giỡn. Vì số lượng đầu số điện thoại thuê bao trả sau là quá nhiều. Mà nếu sử dụng con người. Cứ mỗi tháng đều đặn đến hạn lại đến thời gian vừa khớp là người chủ thuê bao nhận được hóa đơn là không thể nào.

Hà Vi với Nhã Oanh cũng cười cười nhìn về phía hắn. Bởi chỉ có những gì chắc chắn Thiếu Kiệt mới dám cam đoan như thế này. Hắn phải hiểu điều đó như thế nào Thiếu Kiệt mới dám nói ra.

- Chú cũng nghĩ là máy làm đấy Thiếu Kiệt lần này có vẻ như cháu sai rồi. Nếu không phải máy thì làm sao có thể xử lý một đồng những đầu số thuê bao như thế được.

Thế Hải cũng khẳng định Thiếu Kiệt đã sai trong chuyện này vì với họ điều này cần nguồn nhân lực và số lượng người không hề nhỏ mà. Công ty bưu điện không phải là dễ vào. Ngoài quan hệ còn phải có dây mơ rễ má trong bộ máy mới có thể làm được.

- Không sai đâu chú. Hầu hết đều làm bằng tay. Công đoạn in từ nhà máy hàng loạt hóa đơn đều được đóng thùng. một thùng như thế gồm hơn 100 cái địa chỉ và đầu số điện thoại ở một khu vực nhất định. Hầu hết cách hóa đơn đều được in trên giấy liên tục và có đường xé của đầu hóa đơn và cuối hóa đơn. Nên họ sẽ đóng gói một thùng vào một chỗ gần nhau mà chuyển về bưu điện.

Nhã Oanh lúc này cầm lấy hóa đơn cũng xem xét thử qua một chút rồi gật đầu chuyển tay cho Hà Vi xem. Thế Hải và mọi người thì chuyển tay nhau các hóa đơn còn lại. Đợi cho mọi người như xác định lấy được điều mình nói là đúng Thiếu Kiệt mới tiếp tục.

- Tại Bưu Điện trung tâm những thùng các quận sẽ được đánh dấu chuyển về mỗi quận và chưa tiến hành làm gì với nó. Nhân viên bưu điện ở mỗi quận lại chia trong quận mình thành mỗi khu vực mà chuyển đi. Tại đây các thùng hóa đơn này được đưa cho nhân viên để chia nhỏ ra từng hóa đơn và bỏ vào bao thư.

- Không thể nào? Mỗi bưu điện hiện tại chỉ chưa tới mười nhân viên có chỗ còn không tới năm người làm sao họ ôm cho hết. Họ làm theo giờ hành chính với lại họ ăn lương theo dạng nhân viên của bưu điện họ đâu cần phải làm cái này. Công việc của họ là nhận hàng hóa. trực điện thoại thu tiền bán tem gửi thư chứ có phải cái này đâu.

Tú Trinh lúc này cũng chất vấn Thiếu Kiệt bởi những công việc này cô thấy không thể nào những người nhân viên ở đây chịu làm. Nó rất tốt kém thời gian và không phải chuyên môn của họ được nhận vào làm.

- Mỗi thùng hóa đơn được giao cho mỗi khu vực. Mỗi nhân viên có thể nhận hoặc không nhận xé hóa đơn. Bởi vì nếu họ xé mỗi thùng như thế họ sẽ nhận được khoảng thù lao tương xứng là Bốn mươi đến năm mươi ngàn

- Bốn mươi đến năm mươi ngàn không nhiều sao họ lại làm nhiều thời gian như vậy với số lượng lớn nữa. Sao những người ở bưu điện lại có thể làm nhanh chóng được Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói có tiền lương cho những công việc xe hóa đơn này cô cũng chấp nhận. Bởi với lương công chức không cao mà lại có thêm một khoản thu nhập thì chắc chắn ai cũng muốn. Nhưng thời gian là có hạn một khu vực bưu điện hiện hành có hơn cả vai nghìn hộ dân. Mà chỉ sử dụng sức người thì thời gian hoàn toàn không cho phép.

- Đúng nếu họ chỉ làm ở tại chỗ làm không thì thời gian có hạn nhưng những thứ này có thể đem về nhà lại là chuyện khác. Mọi người thắc mắc tại sao họ luôn đúng ngày gửi hóa đơn. Vì đơn giản nhân viên bưu điện nhận việc về nhà làm nhưng lại không làm. mỗi thùng hóa đơn như thế họ đem về chia lại cho những người cần kiểm thu nhập trong mỗi xóm nơi họ ở với giá thành mười đến mười lăm ngàn một thùng thì lại là chuyện khác.

- Cái gì mười đến mười lăm ngàn. Họ ăn tiền trắng trợn!

Nhã Oanh thốt lên làm mọi người giật mình. Thiếu Kiệt thì lắc đầu. cô nàng nhà hần suy nghĩ đơn thuần một thùng như thế về chia cho người khác như vậy họ vừa không có lợi lộc gì thì sao họ làm. Ít nhất họ nhận phần của mình và họ phải có lợi ít trong đó mới đem thường xuyên hàng tháng về cho người lao động cần tiền mà không có việc.

Đơn giản một điều là đối với dân lao động nếu họ ở không thì chẳng ai cho họ một số tiền tự trên trời rơi xuống chỉ cần buổi tối họ kiếm thêm vài chục ngàn cũng gọi là có thêm thu nhập. Hà Vi lúc này mới nói với Nhã Oanh.

- Người ta sẽ không để lại giá trị. bằng với họ đã nhận lại chờ đi chờ về không công đâu Nhã Oanh. Không ai tốt với ai khi nói đến tiền cả.

- Ủ. Những người kia được hướng dẫn làm việc. Vì không khó khăn đối với những hóa đơn dày như thế này việc phân biệt đầu hay cuối hóa đơn đã có đường xé và số trang. Chỉ cần dựa vào đó là được. sau đó bỏ vào bì thư. Đem bỏ vào thùng đem thùng đó đưa lại cho người nhân viên bưu điện là có thể nhận tiền. Công việc không mấy khó khăn, nên hầu hết toàn bộ hóa đơn điện thoại đều là xé bằng tay mà không phải thông qua máy móc.

Mọi người lúc này vừa ăn vừa nghe nói thế cũng hiểu được. Số người tăng thì năng suất tăng chỉ cần có người đem về hóa đơn. Người lao động cần sẽ làm. Và còn tranh nhau làm vì số hóa đơn là có hạn. làm càng ít tiền càng ít. Nên cho dù họ làm cỡ nào thì cũng đem lại nguồn lợi cho người nhân viên bưu điện.

- Hèn gì! Nghe nói làm ở ngành bưu điện lương cao lắm mà cực kỳ khó xin vào. Thì ra bên trong cũng không đơn giản nhưng mọi người nghĩ. Chắc họ chỉ giới thiệu dòng họ hoặc người thân của mình vào làm thôi.

- Chuyện này còn phải nói! Nếu để người ngoài hưởng lợi họ không bị người nhà chửi đã là may rồi nhưng mà trước giờ cứ nghĩ máy móc làm. Thì ra có những thứ máy móc không thể thay thế con người.

Những người đội viên Vô Ảnh vừa thư giãn sau khi ăn uống xong nói chuyện với nhau về những gì mình vừa mới biết được. Thế Hải lúc này mới lắc đầu nói.

- Đúng là cái gì làm ra tiền được thì máy móc cho dù lợi hại đến đâu cũng không thay đổi được.

- Con người có thể làm được nhiều việc mà bản thân máy móc sẽ không bao giờ làm được. Đó là chân lý từ xưa tới giờ rồi vẫn chưa phải đến lúc thay đổi được là đổi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 337: Thói Quen

Thiếu Kiệt nói ra những điều trên bởi hẳn hiểu rõ được những gì sẽ diễn ra không chỉ trong một vài năm mà những mười năm tiếp theo đó. Những máy móc phát minh dù có tiên tiến đến mức độ nào đi nữa cũng cần có bàn tay của con người. Không ai có thể thay thế được sự thật những công việc cần đòi hỏi sự tỉ mỉ và cẩn thận đều không thể tránh khỏi.

Lúc này một người đi từ trên sân tennis xuống hướng Thiếu Kiệt đi đến nói.

- Báo cáo! qua một buổi tối chung tôi đã thu thập được một số thông tin và địa điểm của một nhà kho bố cục địa hình đều được lưu lại. Tuy chưa biết đối phương sẽ sử dụng nhà kho này để làm gì nhưng có vẻ rất khả nghi.

Thiếu Kiệt cầm trong tay một bộ hồ sơ một cái thẻ nhớ, Và những thông tin thu thập chấp vá chưa kịp chỉnh lý của Công Toại báo cáo về cho hắn.

Trâm Ngâm xem hồ sơ về địa hình của nhà kho Thiếu Kiệt mới nói với Hà Vi.

- Theo em thì tên Ngô Trục này sẽ làm gì ở chỗ này. Trên danh nghĩa là nhà kho bỏ hoang nhưng lại thuộc về đất tư nhân công ty. Em nhìn này của Diệp Nhi sở hữu nữa này.

- Việc này cũng khó xác định hẳn dùng để làm gì thứ nhất nơi đây không phải là tuyến đường có thể vận chuyển hàng hóa. Thứ hai nữa là nơi này hầu như là đồng không mong quạnh. Trên báo cáo ghi rõ đến sáng nay. Bọn người của Ngô Trục mới rời đi mà không để lại một người nào coi kho thì hiện tại cái kho đó cũng không có gì.

Phân tích những dữ liệu trong tay. Hà Vi nói ra cho mọi người đều biết về ý kiến của mình. Nha Oanh lúc này mới lên tiếng nói.

- Hay mình đề cho cảnh sát đến đó điều tra thử. Họ có cơ sở dễ dàng hơn mình ở đây.

- Việc này không đơn giản như em nghĩ đâu. vì đây thuộc sở hữu tư nhân nên muốn khám xét cảnh sát phải được giấy chấp nhận của tòa án về phán quyết Diệp Nhi có tội mới có thể tiến hành. Hiện tại nơi này bỏ không chưa kể đến cho dù có phát hiện điều gì bất thường bà ta có thể chối tội. Nơi đó dựng lên bỏ hoang không sử dụng kẻ xấu lợi dụng sử dụng đất của bà ta mà bà không biết cũng là một cái cơ đi. Việc này chứng tỏ Ngô Trục đã được tính toán hết đường đi nước bước tại Lưu Minh này.

Nhã Oanh trầm ngâm một lúc suy nghĩ chợt nhớ đến điều gì đó nói với Thiếu Kiệt.

- Hay là hôm qua có người đợi bọn người Ngô Trục ở đó rồi không chừng?

- Việc này cũng có thể nhưng mà không biết có người bên mình rời khỏi nhà hay hoạt động bất thường nào không thôi.

Thế Hải bây giờ cũng lắc đầu trả lời Thiếu Kiệt. Vì hắn có được mọi thông tin từ những báo cáo cụ thể mỗi buổi sáng thông qua những người quan sát các đối tượng cao tầng.

- Không những người hôm qua trong tầng lớp theo dõi không ai có dấu hiệu bất thường cả. Đều có một quy luật riêng của mình mọi thứ đều có hồ sơ được ghi chép lại. Thiếu Kiệt cần thì chú lấy cho.

- Ủ Chứ lấy hồ sơ đó cho bọn cháu xem một chút cũng được biết đâu tìm ra sơ hở gì đó.

Thế Hải lúc này cũng gật đầu rời đi xuống phòng tình báo. Hầu hết những việc ở đây đều do Thế Hải một tay âm thầm lo liệu. Nên hẳn là người biết rõ nhất những hồ sơ cần thiết đang ở đâu và làm cách nào để lấy.

- Em nghĩ lần này chúng ta nên thận trọng dù cho Vô Ảnh là một tổ chức có thể nói là bí mật của anh nhưng. Vẫn còn đó những người liên quan nên nếu vận Dụng Vô Ảnh một cách tùy tiện mà để lại dấu vết chắc chắn lực lượng của anh sẽ bị bại lộ không nhỏ. Như thế muốn đấu với họ chúng ta lại mất đi lợi thế vốn có.

- Nếu tính ra lần này có thể thắng được Ngô Trục chỉ có thể là yếu tố bất ngờ. Còn việc đáng nói là không biết kế hoạch của hẳn là gì nếu biết được chúng ta có thể phòng bị, chắc chắn sẽ không ở thế bị động như vậy.

Thiếu Kiệt lắc đầu ngao ngán. Hẳn thấy đôi khi vũ lực có thể giải quyết mọi vấn đề nhưng khó khăn nhất vẫn là đầu trí với những thành phần có học và mưu mô quỷ quyệt. Việc này tốn nhiều thời gian và công sức của hẳn.

Khá nhanh chóng Thế Hải trở lại trên tay đem theo một số bộ hồ sơ. Tuy nó không dày cộm nhưng chỉ mới vài ngày theo dõi mọi thói quen được ghi lại cũng không phải là ít. Nhận lấy những bộ hồ sơ này từ tay Thế Hải. Thiếu Kiệt không biết nên xem những bộ hồ sơ nào.

Nhìn vào đồng hồ hiện tại cũng tầm hơn bảy giờ Thế Hải mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Thôi chú cần phải đi giải quyết một số chuyện khác. Máy đưa cứ nghiên cứu đi. Điện thoại này chú để đây từ bây giờ trở đi cháu tiếp quản Vô Ảnh. Có việc hay tin tức gì sẽ được đưa về cho cháu một cách nhanh nhất. lát nữa chú sẽ để Tước Phạm đem một đồng các thứ cần thiết về đây.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Hiện tại mỗi quan tâm của hắn là ai mới thật sự là người đứng sau ẩn núp bao lâu nay trong cái hệ thống mà hắn gây dựng.

- Mọi người chia nhau ra nhìn mỗi người một Hồ Sơ đi. À mà Đội hai hiện tại không có việc gì thì có thể để anh em đi quan sát nhà kho đó một chút. Giả làm người đi mua đất cũng được. Hỏi dò những người xung quanh xem cái chỗ đó có điều gì bất thường không.

Suy nghĩ thật kỹ Thiếu Kiệt mới hướng Bảo Huân ra lệnh để cho đội hai rời đi một vài người kiểm tra tình huống của cái nhà kho mà Công Toại đã báo cáo về.

- Vâng! vậy Tú Trinh em ở lại giúp Thiếu Kiệt làm việc với những thành viên còn lại đi. Hiện tại em cũng không tiện ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

- Anh làm như em con nít không bằng. Được rồi lo việc của anh đi còn những việc bao đồng khác anh đừng quan tâm em làm gì kệ em được rồi.

Bảo Huân nghe em mình trả lời như thế cũng trừng mắt một cái về phía cô rồi mới rời đi. Hà Vi từ lúc đầu tới giờ chưa bắt chuyện với Tú Trinh lần nào đến bây giờ cô mới lên tiếng hỏi.

- Cô được huấn luyện chỉ ở tại chỗ này thôi sao. hay còn có người khác huấn luyện nữa.

- À chỉ được huấn luyện từ Vô Ảnh thôi mà sao cô lại hỏi như thế?

Tú Trinh vẫn cứ vô tư trả lời của Hà Vi trong khi tay cô đang cầm một bộ hồ sơ của Lê Hiếu đọc. Nhưng chợt nhận ra có việc gì đó cô để bộ hồ sơ xuống nhìn Hà Vi như muốn biết tại sao cô lại hỏi tôi điều đó.

- Cũng không có gì. Nếu bản thân cô có thể huấn luyện ở đâu khác nữa thì mới có thể đánh nhau như thế. Tôi thấy trong Vô Ảnh không phải người nào cũng được như hai anh em cô đi.

- Ủ bố tôi trước đây là một người của quân đội anh tôi chuẩn bị nhập ngũ thì bị người khác hãm hại mà mất. Nên anh em tôi đầu quân cho Vô Ảnh. Tôi cũng có một số kiến thức nhất định. Sau khi được huấn luyện xong Tôi được điều đi đến những nơi nhạy cảm như quán bar hoặc nhà hàng để làm lễ tân. Tiếp đón những người khác có địa vị nhằm lấy thông tin.

Dem những gì về lý lịch của mình cô nói rõ cho Hà Vi biết, Bởi chỉ cần Thiếu Kiệt muốn biết những vấn đề này, chưa tới 3 phút sau hồ sơ của cô đã nằm trước mặt hắn. Sợ rằng cô còn là người đích thân đi lấy hồ sơ của chính mình nộp lên là đằng khác.

- Xem ra cuộc sống của cô không dễ dàng à. Mà thôi tôi chỉ hỏi như thế thôi. Miễn sao cô làm việc mang lại kết quả cho Thiếu Kiệt là được rồi.

- Ấy thì ra. Có người sợ bị chiếm đoạn bạn trai nên mới hỏi như thế. Cô cũng yên tâm tôi không trêu ghẹo và bạn trai của cô đâu. Mà tính ra cậu ta không chỉ có một người bạn gái nhỉ. Cô này, Cô bé này nữa. Rồi hình như có cả Ngọc Nhi xem ra cậu ta cũng đào hoa thật

Thiếu Kiệt lúc này mới hẳn giọng một chút. Chỉ có Nhã Oanh lúc này nghe thấy tiếng hẳn giọng mới nhìn lên một chút, rồi lại chăm chú nhìn vào hồ sơ trên tay mình. Thấy hành động của Nhã Oanh Thiếu Kiệt cũng tò mò. Bởi cô hoàn toàn tập trung với những gì mình đang đọc mà không để ý đến những gì xung quanh.

Hà Vi lúc này mới nhìn Nhã Oanh hỏi.

- Ai mà để cậu phải nhìn hồ sơ một các say sưa như vậy thế? Hồ sơ có vấn đề à?

- Không là hồ sơ của chị Nhã Kỳ. Không có gì bất thường lắm. Mỗi ngày rời khỏi nhà đúng bảy giờ lên trường học. Xong lại về nhà buổi chiều tối thì đi dạo dòng dòng. Không có gì bất thường. Ngày nào cũng công viên đi dạo xong về ghé một quán ăn vặt. Ngày nào cũng thế, Tối thì thường xuyên ra khỏi nhà từ lúc mười giờ đến mười một giờ mua đồ ăn khuya xong về nhà là ngủ. Cũng không có gì nổi bật.

Thiếu Kiệt nghe thấy Nhã Oanh nói thế cũng bắt đầu cảm lấy hồ sơ của Trịnh Chi. Hắn vừa cầm lên hồ sơ Trịnh Chi thì Hà Vi cất tiếng hỏi Nhã Oanh làm Thiếu Kiệt chú ý.

- Thời gian biểu của chị ta chỉ như vậy thôi sao? quá đơn giản nhỉ. Lại có thời gian rõ ràng như thế cũng không có vấn đề gì. Những ngày theo dõi đã thế, chắc đây là một thời gian dài không thay đổi về cuộc sống của mình, thì chắc thói quen này của chị ta có khá lâu rồi.

- Chưa thấy ai bao giờ tuân thủ giờ giấc một cách như thế. Ăn khuya mà cũng đúng giờ thật hình như chị ta chỉ đi ăn vào giờ đó không sợ mập à.

Tú Trinh lúc này cũng nhìn lấy hồ sơ của Nhã Kỳ một chút nói ra ý kiến của mình. Thiếu Kiệt lúc này mới để xuống hồ sơ của Trịnh Chi cầm lên tập hồ sơ về Nhã Kỳ mà Tú Trinh vừa đặt xuống hắn có cảm giác gì đó không đúng trong chuyện này, Nhưng hoàn toàn không biết điều đó nằm ở đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 338: Gặp Được Cứu Giải

Nhìn vào những dòng chữ liệt kê thời gian của Nhã Kỳ. Những trang đầu tiên đã cho thấy một thời gian cụ thể. Sinh hoạt bình thường với cả những thói quen ca nhân đề được liệt kê theo từng thời điểm nhất định.

Những trang tiếp theo gần như là không thay đổi. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhíu mày. Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt xem xét hồ sơ của Nhã Kỳ. Vì cô thấy Nhã Kỳ cùng họ với mình. Nên muốn tìm hiểu xem thói quen của chị ta như thế nào. Giờ Thiếu Kiệt lại chú ý đến hồ sơ của Nhã Kỳ làm cho cô không biết đây là may mắn hay chỉ do quán tính mà Thiếu Kiệt chú ý.

- Thật không hiểu nổi bà chị này sắp xếp làm sao hay vậy. Đôi khi đây tuy đã lên thời gian biểu một cách chi tiết, mà tôi vẫn không làm đúng được hết. Vậy mà ngày nào cũng như ngày đó được hay thật. Không thấy như vậy quá nhàm chán sao trời.

Tú Trinh lúc này mới than thầm về Thiếu Kiệt về sự việc này bởi. Đã nhiều lần cô cũng đã lên cho mình một thời gian biểu thích hợp nhưng vẫn không làm được như Nhã Kỳ mới làm cho cô khó chịu.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt phát hiện ra cái điều bất thường đó nằm ở đâu. Con người thì lúc nào cũng hoạt động trong một ngày, mỗi ngày luôn có những sự việc có thể ngoài ý muốn. Việc nó vẫn tiếp diễn liên tục diễn ra hết ngày này qua tháng khác chắc chắn là vấn đề lớn. Bởi không ai sẽ sống mà vui vẻ với những ngày tháng như thế trừ khi là họ làm vậy vì mục đích của chính mình.

Cầm lấy điện thoại của Thế Hải để lại. Thiếu Kiệt bấm số điện thoại gọi đi cho Ngọc Nhi. Đợi một lúc lâu sau mới có tín hiệu bắt máy.

- Ngọc Nhi em nói với người theo dõi Nhã Kỳ. Xem xét những mối liên hệ của chị ta mấy ngày nay những người mà cô ta đã tiếp xúc/ Điều tra nhưng người đó có gì khả nghi hay không. Cho người thăm hỏi về những gì cô ta hay làm ở những chỗ quen biết. Nhã Kỳ có vấn đề nhưng anh chưa dám chắc. Cần phải có chứng cứ xác minh một cách chính xác nhất có thể.

Ngọc Nhi nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế cũng đáp lại với hắn.

- Được rồi để em cho người đi làm việc này còn có người nào nữa thì báo em biết để em cho người làm. Hiện tại bên này những nhân viên cao tầng đều vẫn như bình thường làm việc. Mẹ cũng dặn anh là phải cẩn thận đấy.

- Ừ nếu có phát hiện gì nữa thì anh sẽ báo cho em. Trước mắt cứ cho người điều tra về Nhã Kỳ giúp anh. Cô ta là nhân viên trong nhóm người đầu tiên. Khả năng chuyện này anh chưa biết mức độ nào dù đây chỉ là nghi ngờ vô căn cứ nhưng cứ điều tra biết đâu thu thập được điều gì đó.

Ngọc Nhi nghe thế cũng đồng ý sẽ giải quyết việc này. Kết thúc cuộc gọi của mình. Thiếu Kiệt lúc này mới cầm lên hồ sơ của Trịnh Chi. Đối với việc Trịnh Chi đang ở trong nhà của Hà Vi Thiếu Kiệt cũng đáng quan tâm.

Nhưng nhìn qua những tin tức về cô mà Ngọc Nhi đã thu thập được hoàn toàn không có vấn đề đáng nói nào. Bởi vì những gì theo sinh hoạt của Trịnh Chi hoàn toàn minh bạch.

Lần lượt từng người được đọc qua hồ sơ Mọi người lúc này đều nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu Chỉ duy nhất có Nhã Kỳ là có vấn đề. Mà nếu chỉ vì chuyện thời gian và mọi thứ đều quá nghiêm túc tuân theo một quy luật nhất định thôi thì lý do này khá vô lý.

Bây giờ tước phàm mới từ phía trên sân tennis đưa xuống một thùng giấy, Nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Đạo này đi dữ hen. Thế Hải bảo đem về trước cho chú mày ba chục cái điện thoại để sử dụng trước còn mấy cái còn lại sẽ đem về sau. Sim Card điện thoại nữa này. cũng may là phòng này trên cùng vẫn còn có sóng điện thoại. Xuống dưới là điện thoại mất cả sóng đấy.

Nhìn thấy Tước Phàm vô tư như không có việc gì xảy ra. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười đáp lại.

- Ừ có một số việc ở nước ngoài. Lần này bí mật về đối phó thằng em của tên Ngô Nam lần trước. Đạo này tình hình bên đó như thế nào rồi.

- Bên đó là bên nào? Có cái gì đâu mà tình hình?

Tước Phàm lúc này vừa ghi chép vào điện thoại cái gì đó nghe thấy Thiếu Kiệt hỏi như thế cũng giật mình. Bởi hắn thấy đâu có việc gì nổi bật mà Thiếu Kiệt cần phải quan tâm.

- Thì vấn đề giải phóng mặt bằng làm việc với những người ở khu bên xe để triển khai làm kho hàng bên kia đó. Chứ anh nghĩ em nói việc nào.

- Trời chuyện này hả. Yên tâm mọi thứ không phải lo. Giờ người mình có lại tập trung được không như lúc trước nữa một số khu phức tạp thì anh em bên Xuân Nghĩa Bang dần nắm được toàn bộ cục diện rồi. Chỉ cần xong hết sẽ làm việc ổn thỏa thôi.

Hà Vi lúc này cũng mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Anh giời chắc ông cũng dậy rồi em cần phải báo cho ông một số chuyện. Việc này liên hệ nhiều chắc chắc sau Việc này em phải bị triệu tập về Ngọc Châu sớm. Nhưng cần phải hướng ông xin ý kiến đã. Về phần Vô

Ảnh em sẽ giấu ông giúp anh. Được thời gian nào hay thời gian đó miễn là những việc liên can này không thể đi quá đà.

- Ừ em báo cho ông cũng được. Việc này anh biết cân nhắc nặng nhẹ, Sẵn lát nữa em đem cho anh máy tính xuống đây anh kiểm tra một số thứ mới được nhận.

Hà Vi cũng gật đầu chỉ có Nhã Oanh với Tú Trinh. Được Thiếu Kiệt chuyển giao cái thùng đựng điện thoại phân phát cho mọi người. Thiết bị hỗ trợ đã có những người thành viên của nhóm Vô Ảnh còn lại ở đây kể cả hai người Tú Trinh và Nhã Oanh đều bắt đầu gọi đi những cuộc điện thoại.

Trên tay của mọi người ngoài tờ giấy những câu hỏi của Thiếu Kiệt đã biên soạn còn có cả một cuốn tập để ghi lại hết những gì mà họ thu thập được.

Một bản danh sách số điện thoại được liệt kê ra. Tất cả những số điện thoại khách nhau được lập thành một danh sách. cứ mỗi lần có một cuộc gọi thu thập xong thông tin thì số đó được xóa đi. Để không bị gọi trùng và mất thời gian của thành viên khác.

Tại Khách sạn của Ngô Trục lúc này thời gian tuy không mấy thích hợp với hẳn cho việc dậy sớm. Nhưng Ngô Trục lại thức dậy khác hẳn ngày thường.

Cầm điện thoại lên. Hấn nhấn vào một số điện thoại hiển thị trong danh bạ của mình. Từng âm thanh nhạc chờ vang lên trong điện thoại. Đến khi có người bắt máy Ngô Trục mới lên tiếng.

- Thằng oát con! giờ này chưa dậy nữa. Chú mày có chuyện muốn nói đây.

- Có chuyện gì thế Chú Tư. Cháu phải hỏi chú mới đúng giờ này mà chú đã dậy rồi? Đừng nói với cháu là hôm qua tới giờ chú đi Lư Minh rồi thức tới giờ. Chứ làm gì mà dậy sớm thế. Quối làm biếng quá!

Bên điện thoại vẫn vang lên âm thanh trả lời cuối cùng còn với giọng nhừa nhựa mới thức giăt của một người không muốn rời khỏi giường.

- Dậy! Dậy! Chú gọi mà có việc không đùa. Người của cháu lần này nên hợp tác với Chú. Như thế mới không bị nghi ngờ. Cháu nói xem nói nó. Lần này dụ con Hoàng Ngân gì đó để chú cho người làm nhiệm vụ nhanh coi.

- Việc này đắy hả. Được thôi mà hôm qua chú đã liên hệ với nó chưa. Thằng Thiều Kiệt đó chú đừng dây dưa nhiều. Gặp được cứ giết là xong khỏi phải ôm mộng nhiều.

Lúc này âm thanh bên điện thoại có vẻ như đã tỉnh táo trả lời với Ngô Trục. Nghe được những lời của cháu mình Ngô Trục cũng thắc mắc tại sao thằng nhóc này lại quyết đoán như thế dù không hiểu lý do gì.

- Mẹ mà!! Lần này lại định chơi lớn à! Trước sau gì cũng phải làm thật nó thôi nhưng người của cháu nói thiệt xong chuyện này chú tiền nó lên đường luôn đắy. Không chịu nổi cái giọng điệu nói chuyện của nó. Nói nó lần này dụ đối tượng ra để làm việc là được. Nếu thành công thì cho nó với thằng Thiều Kiệt đi cùng luôn.

- Từ Từ làm gì mà nóng thế. Kệ nó đi còn lợi dụng được thì cứ lợi dụng còn không thì hạ luôn. Cháu sẽ nói nó hợp tác với chú. Bớ cục này cháu xây dựng lâu rồi. Giờ chỉ còn cất lưới bắt một lần nữa thôi.

Ngô Long ở bên kia điện thoại nhẹ nhàng nói với chú mình. Ngô Trục lúc này cũng thẳm gập gù đắp lại.

- Nhanh đi chú định ở đây một hai hôm nữa thôi. À mà mới kiếm được con nhỏ ở Lưu Minh này khác lắm lại còn trinh hôm nay chú mày dậy sớm chủ yếu hẹn em nó ra ăn sáng làm quen chú không tin có đưa chề tiền. haha.

- Thì ra là vì gái hèn gì hôm nay dậy sớm vậy! Mà nè chuyện chính quan trọng còn mấy việc gái gú thì kệ đi. Làm không được ở Lưu Minh thì dụ nó đi du lịch Ngọc Châu rồi bỏ thuốc cũng được. Kiếm thêm em nào đó giống vậy luôn đi đem về đây làm quà cho cháu chứ.

Ngô Long giọng nói đùa cợt với Ngô Trục nhưng vẫn cố ý nhấn mạnh trọng tâm cần thiết. Ngô Trục nghe thế cũng cười cười đáp lại.

- Mẹ hàng hiểm dễ gì kiếm con nhỏ nào làm trong quán bar mà còn trinh mày. Thôi được rồi xem như lần này cho mày hưởng lợi nếu việc này xong tao đem nó về Ngọc Châu cho mày chơi cũng được. Lo vụ người của mày đi.

- Được rồi yên tâm! À mà quên nữa con nhỏ Nhã Kỳ đó ở Lưu Minh cũng chưa ai đụng đâu. Không thì trao đổi cũng được Dù sao dùng nó xong thì để nó đi theo thằng Thiếu Kiệt làm bạn dưới hoàn tuyền tranh chấp với diêm vương cũng được. Thôi cúp máy ngủ tiếp đây.

Âm thanh tút tút vang lên Ngô Trục bực tức mắng một câu. Nhưng hẳn nhanh chóng rời giường của mình. Bắt đầu thay đồ thực hiện kế hoạch của mình.

Trong căn phòng tối một thanh niên vừa cúp máy điện thoại của mình. Nở một nụ cười đầy nham hiểm trên khóe môi. Một giọng âm trầm vang lên.

- Hoàng Thiếu Kiệt! Tao không tin với ký ức của mình. Không đấu lại mày. Quyền thế, Tiền bạc tao có mày đừng mong phá hỏng được cuộc đời

tao một lần nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 339: Bỏ Tiền Mua Mạng

Cám ơn đọc giả Chí Thanh đã liên hệ facebook ủng hộ mình 250k VND để đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Từ trong bóng tối Ngô Long đem điện thoại mình ra bấm một dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại. Từng hồi chuông vang lên bên kia cho đến một hồi sau mới có tính hiệu bắt máy.

- Cậu làm gì gọi giờ này! Không phải tôi đã nói là cậu không được gọi vào số này của tôi bao nhiêu lần rồi.

- Làm gì nóng thế! Thằng đó sắp rơi đài rồi cô còn lo sao. Lần này Ngô Trục chú tôi đã liên hệ với cô rồi đấy. Tôi muốn cô toàn lực hỗ trợ ông làm mấy việc. Dụ con nhỏ Hoàng Ngân gì đó em gái của thằng đó để cho bọn tôi thực hiện kế hoạch là được.

Nhã Kỳ lúc này cũng suy nghĩ một lúc mới đáp lại lời của Ngô Long.

- Việc này không khó. Nhưng cậu có chắc là việc này hoàn thành không. Nếu không rất phiền phức đấy.

- Cô yên tâm chỉ cần cô chịu thiệt một chút đem thằng nhóc đó dụ ra mặt một mình nó đi cứu con nhóc đó thì sẽ bị thủ tiêu thôi. Người của chú tôi là dân chuyên nghiệp. Chuyện lần đó cô cũng thấy rồi đó em xui mất đầu mỗi không có ai biết được điều gì. Thằng đó có tính thương người thôi.

Ngô Long lúc này nói với Nhã Kỳ một cách tự tin chuyện lần này sẽ êm đẹp. Nhã Kỳ lúc này cũng thở dài một tiếng nói.

- Tôi làm cho cậu cũng là theo lệnh từ lúc thằng nhóc Thiếu Kiệt kia từ khi còn là một người mới mở công ty. Cậu phải biết tôi chịu thiệt bao nhiêu chứ. Nếu chú cậu giỏi như vậy sao không làm? Còn nữa cậu nếu biết những kế hoạch của thằng nhóc đó trước tại sao không ra tay từ trước mà phải đợi đến bây giờ chứ.

Nhã Kỳ lúc này mới âm thầm hỏi ra những gì mình thắc mắc bấy lâu. Dù cô ăn lương và làm việc cho Ngô Long từ trước nhưng vẫn không hiểu được hai người này. Cả hai dường như đều biết trước những gì sắp diễn ra. Việc này khiến cô cảm thấy rất lạ.

- Tôi phải tính từng bước để nó thiệt hại chứ. Cô có biết chuyện này hao tổn không ít tinh thần của tôi không. Nó càng giàu có, Khi mất hết những thứ đó mới thuộc về tôi được chứ. Mà tôi nói này. Thật sự nếu mà cô không làm cho hắn cũng sẽ có người làm cho hắn thôi. Như thế thì hắn cũng đâu phải gặp nhiều rắc rối. Càng thuận buồm xuôi gió, tất cả những mối thù của cô với cái thằng cha Hà Thúc ông của con nhỏ Hà Vi đó đâu có thực hiện được phải nhẩn chứ.

- Cậu thì hay lắm! Phải nhẩn từ này cậu nói tôi biết bao nhiêu lần nhỉ. Cậu có biết con nhỏ Hà Vi đó ông nó và tôi không đội trời chung không. Nếu không phải làm việc cho cậu có lợi cho tôi. Thì tự mình trả thù tôi vẫn làm được.

Nhã kỳ lúc này cũng bực tức nói ra những suy nghĩ trong lòng mình cho Ngô Long nghe. Cười nhẹ một tiếng Ngô Long mới nói với Nhã Kỳ với giọng điệu cười cợt.

- Cô trả thù làm sao? giết Hà Vi à? Cô đụng tới cô ta thì cô chết trước. Chỉ cần lần này nghe tôi thằng Thiếu Kiệt đó mà chết thì đơn giản nhiều lắm. Bọn người Hà Thúc vận dụng nhân lực đi Lưu Minh chưa thu hồi về được. Hạ Thiếu Kiệt. Hà Vi sẽ tiến hành trả thù, Lúc đó chỉ cần Hà Vi có

chuyện. ông già Hà Thúc đó chịu nổi nhỉ. Đứa cháu gái của mình chết mà không hiểu lúc đó sẽ chết như thế nào mới là thú vị chứ. Phải để họ có cảm giác giông như cô người thân mất hết. Gia tài từ từ sụp đổ mới thú vị chứ.

Ngô Long lúc này từ từ khuyên Nhã Kỳ chấp nhận kế hoạch lần này. Bằng suy tính thôi diễn tương lai. Vẽ ra cho Nhã Kỳ một sự trả thù hoàn hảo. Nghe được những gì Ngô Long nói Nhã Kỳ cũng lưỡng lự một chút mới nói.

- Được việc này tôi sẽ giúp! Điều kiện đương nhiên phải có đi. Cậu phải cung cấp cho tôi 20 tỷ và công trình mà thằng nhóc Thiếu Kiệt kia cho tôi. Phải là của tôi được thì tôi làm.

- Ấy chà! Cô há miệng cũng to nhỉ. Nhưng mà 20 tỷ mua mạng thằng nhóc đó có quá nhiều không đó?

Nghe được giá Tiền của Nhã Kỳ đưa ra Ngô Long cũng thầm mắng trong lòng nhưng giọng điệu vẫn như thương lượng với Nhã Kỳ về việc này.

- Tôi thấy không nhiều mạng Thiếu Kiệt hơn xa giá đó nhiều. Chắc cậu cũng biết điều đó mà. Bỏ tiền mua mạng Thiếu Kiệt cậu phải làm thôi. Tôi còn phải bảo toàn tôi nữa lỡ như người của cậu thất bại thì tôi cũng chết thôi. Còn nếu mà thành công thì giá tiền này đáng mà đúng không. Sàn giao dịch vàng và một số thứ của thằng nhóc đó xem ra không dưới 100 tỷ đi. 20 tỷ của tôi con bao nhiêu của anh. Chúng ta sòng phẳng xong việc đường ai nấy đi.

- Được! nếu cô đã nói thế thì quyết định vậy đi 3 ngày nữa Ngô Trục sẽ liên lạc với cô hành động. Lúc đó làm tốt vai trò của mình xong việc cô sẽ nhận được tiền.

Ngô Long tuy khá bức tức trong lòng. Với hấn 20 tỷ không phải 20 mươi ngàn. Nhã Kỳ lần này há miệng quá lớn rồi. Hấn đã quyết định để cho Ngô Trục thủ tiêu luôn Nhã Kỳ sau khi vừa giết xong Thiếu Kiệt.

- Được! đoạn ghi âm này tôi sẽ giữ lại phòng khi có trường hợp bất trắc. Nếu anh giữ đúng hứa hẹn thì nó cũng sẽ được xóa bỏ thôi. Vậy nhé bảo Ngô Trục liên lạc với tôi về thời gian ra tay giờ tôi bận rồi bye bye.

Âm Thanh cúp máy của Nhã Kỳ vang lên bên tai của Ngô Long làm hấn ném thẳng chiếc điện thoại của mình vào tường bể tan tành.

- Mẹ nó con cho cái! Dám uy hiếp cả tao. Đợi đấy xong chuyện ông sẽ tính với mày sau.

Nói rồi hấn đem tấm chăn phủ lên người tiếp tục giấc ngủ đã bị phá rồi. Xem như những gì vừa xảy ra như không có gì.

Còn Thiếu Kiệt hiện tại, cầm trong tay cái phong bì dày cộm lên, nhận được từ Thế Hải đem về trong đó bao gồm một ổ cứng máy tính, một tập tài liệu A4 và một cái USB.

Hà Vi lúc mới đem xuống cho Thiếu Kiệt cái laptop của hấn. Nhìn trên bàn những thiết bị tin học, Hà mới thở dài nói với Thiếu Kiệt

- Ông lần này làm căng lắm. Những gì mà Lâm gia làm đối với Ngọc Nhi. Ông nói sẽ đề phòng và sẽ cho người thăm dò động thái của nhà đó. Còn việc Ngô Trục lần này sử dụng người có lệnh bắt về nước với quốc tịch khác ông nói anh chỉ có thể nhờ cảnh sát can thiệp việc này không đụng tới 1 quân giới được. Nên khó lòng đưa người giúp anh, chỉ có thể vận dụng lực lượng của chính mình thôi.

- Ừ để ông lo chuyện lớn đi. Việc trước mắt cứ để mình đối phó được rồi, Nếu cái gì anh cũng cần đến sự giúp đỡ của người khác thì làm được gì

sau này. Phải có áp lực mới có được sự cố gắng.

Thiếu Kiệt vừa đọc sơ qua vài trang đầu của tập tài liệu dày cộm cũng đặt xuống trả lời với Hà Vi về vấn đề cô nhờ sự giúp đỡ của ông mình. Hấn thấy nếu cứ nhờ sự trợ giúp mà mình có sẵn sẽ đem lại tính ỷ lại. Thiếu Kiệt còn muốn tự mình bước trên chính thực lực của mình.

Đưa tay khởi động máy vi tính. Thiếu Kiệt đợi cho màn hình hiển thị đầy đủ hết các tính năng xong mới cắm USB nhận được vào. Trong USB chỉ có duy nhất một đoạn ghi âm được ghi lại. Thiếu Kiệt vừa mở đoạn ghi âm lên trên nền của công cụ phát windows media player được cài đặt sẵn trên máy.

“Này TK tôi hoàn thành rồi đây cái đồng tiền của chúng ta đã thành công rồi. Hiện tại tôi gửi cậu một bản ccopy toàn bộ mã nguồn cần thiết. Cậu cũng hiểu tầm quan trọng của nó rồi đi. Tôi định là ngay ngay 1/1 năm nay sẽ ra mắt nhưng sau khi suy nghĩ tôi sẽ đợi nó hoàn thành và gửi sever máy chủ nguồn cho cậu lúc đó cậu thay tôi bảo quản những thứ này và đưa nó đi vào hoạt động giúp tôi. Tôi sẽ cố gắng hoàn thành và chuyển cho cậu sớm nhất có thể. Tôi Mong cậu có thể đem nó phát triển ra toàn thế giới. Sau khi sử dụng thuật toán tôi đã kiểm nghiệm được. Chỉ còn người dùng thì nó vẫn sẽ mãi tồn tại. Tôi chuyển giao người nắm lấy kinh tế thế giới mới vào tay cậu. Nếu thật sự không có cậu tôi cũng không biết đến khi nào hoàn thành được dự án này. Ngay lúc này đây tôi đang hoàn thành bước cuối cùng là khóa từ cần thiết để gửi và nhận giao dịch trên phương thức mã hóa tốc độ cao. Cậu chờ đợi giúp tôi thực hiện bước cuối cùng nhé. Nakamoto satoshi.”

Nghe hết đoạn ghi âm Thiếu Kiệt mới nhận ra đoạn ghi âm không hề được sửa đổi tên nó vẫn để một dãy số tượng trưng cho file ghi âm và không khó nhận ra để Thiếu Kiệt biết ngày mà satoshi tạo đoạn ghi âm này 15 tháng 12 năm 2008 Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ thở dài. Nhìn vào cái ổ

cứng lúc này hẳn cũng chỉ biết lắc đầu bởi nơi này không có đủ một máy tính đủ tốt để hẳn có thể chạy ổ cứng xem trong đó chứ những gì.

Thấy trạng thái của Thiếu Kiệt như thế Hà Vi mới hỏi hẳn.

- Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt. đoạn ghi âm vừa rồi em nghe được tiến được tiến không. mà sao lại thờ dài chỉ vì đoạn ghi âm này thế.

- Cũng không có gì đâu. Thôi để anh lấy thông tin của những người thu thập được mà tìm hiểu mới được.

Bây giờ Tú Trinh mới hướng Thiếu Kiệt cười đùa nói.

- Báo Cáo Ngô Trục mời tôi đi ăn sáng với đi chơi một vài chỗ xin phép sếp cho tôi đi làm việc.

Trâm ngâm ngẩn người khi nghe tin Tú Trinh nói Thiếu Kiệt bất ngờ bất động một lúc. Hẳn đang không có cách để tiếp cận Ngô Trục thì giờ một cơ hội từ trên trời rớt xuống trước mặt hẳn. Có ngốc thì hẳn cũng phải nắm lấy.

- Được chứ. báo lại cho Công Toại với mọi người của đội một là được. Xem ra Ngô Trục vương phải đại kỵ rồi nhỉ. Mỹ Nhân kế trước giờ thật không anh hùng nào thoát đúng là hồng nhan họa thủy mà.

- Ấy cậu cứ làm như chị la tô đất kỹ hại nước hại dân vậy. Nhan sắc phải biết lợi dụng chứ. Vậy nếu chị lấy được thông tin gì quan trọng có thể nào cho chị chút ít quyền lợi được không nào.

Tú Trinh vừa đùa cợt với Thiếu Kiệt vừa nhìn Hà Vi với Nhã Oanh. Thiếu Kiệt cũng vui vẻ cười đáp lại.

- Nếu chị lấy được thông tin gì quan trọng thì xem ra phải thưởng gì đó. Nhưng mà thưởng quá thì không được. Mà nhiều quá cũng không xong vậy

cứ để xem thông tin đó giá trị như thế nào mới tính được nhé.

- Ok vậy đi! Chị chuẩn bị đi gặp cái thằng háo sắc ấy đây.

Nói rồi Tú Trinh mới rời khỏi nơi đây. Để lại Nhã Oanh cùng với Hà Vi che miệng cười cười. Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Hắn thấy may mà Tú Trinh là nhân viên của mình. Nếu là bạn gái hắn thì với cái tính khí thất thường như thế này Thiếu Kiệt hắn không chết cũng lột da.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 340: Âm Thầm Thanh Trùng

Cám ơn đọc giả Chí Thanh đã liên hệ facebook ủng hộ mình 250k VND để đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Không chỉ riêng Thiếu Kiệt bận rộn hiện tại Hà Thúc cũng bận không kém. Từng mệnh lệnh âm thầm được triển khai một cách cấp tốc từ Ngọc Châu, mà đến cả Lưu Hoan đang lo việc của chính mình cũng phải bỏ.

Vội Vàng cùng Lưu Chính đến gặp Hà Thúc trong gấp gáp. Vừa vào tới nhà. Lưu Hoan đã thờ dõc nói nhìn Hà Thúc.

- Lão Hà! Ông đừng chơi trò giật gân đấy nhé! Hồi này ông gọi tôi phải bỏ hết mọi việc chạy tới đây! Ông mà không giải thích rõ chuyện này thì không được đâu.

- Ông đừng giả vờ thằng con ông chạy xe ngồi trên ô tô mà ông làm như chạy bộ qua thể không thấy mệt mỏi à. ông nghĩ tôi muốn nhìn cái bản mặt của ông lắm sao. Ngày nào mọi người cũng tập trung ở đây tôi nhìn phát ngán rồi không cần nhìn thêm đâu.

Thấy bộ dạng của Lưu Hoan, Hà Thúc đang bận bịu đưa ra những phương án để có thể sắp xếp lại mọi thứ cũng bực mình mắng. Chỉ có Lưu Chính là đứng một bên cười cười. Nhìn thấy nụ cười trên mặt Lưu Chính. Lưu Hoan cũng bảo nổi muren gió bẻ măng đem hấn thành tám thớt trút giận.

- Mà hay nhi? Ông nói tao vậy mà mày đứng cười. Hợ muren ăn hiệp ông già mày à! Thằng nghịch tử?

Lưu Chính tự nhiên liên lụy nên cũng chỉ biết nhìn trời ngó đất cho qua chuyện. Lưu Hoan nhìn thấy thế cũng thở một hơi ra hướng Hà Thúc nói.

- Ông nói xem chuyện gì mà ông gọi tôi gấp gáp còn nói bỏ hết những thứ đang làm. Ông biết là cái cây bonsai tôi đang tỉa cành bị ông hù dọa cắt đứt hết cả một cành không. Nói đi chuyện gì?

- Cây với cành chết một lũ đến nơi ở đó mà cây. Bọn người Lâm Gia đứng sau thao túng không biết bao nhiêu chuyện đờn đánh nhau chảy máu đầu nhảy ra hưởng lợi ở đó mà ông còn tâm tư đi chăm sóc mấy cây bonsai của ông được.

Hậm hực Hà Thúc vừa nói với Lưu Hoan vừa ngồi xuống rót cho chính mình một tách trà uống cho dịu cơn tức. Lưu Hoan với Lưu Chính lần này cũng nhìn nhau. Hai người nhìn Hà Thúc bực bội không nhẹ nên cũng âm trầm. Lưu Hoan mới nghiêm túc lại nói với Hà Thúc.

- Ông nói xem chuyện gì liên quan đến Lâm cáo già đó thế? nghiêm trọng không. Lão định cơ hội gì nữa thế?

- Thằng già đó sắp xếp bố cục từ trước đến giờ. Hắn phát hiện Ngô Kỳ có thằng nhóc Thiếu Kiệt trước cả mình. lại âm thầm đạo tào con bé Ngọc Nhi tiếp cận Thiếu Kiệt. Ông nghĩ xem cái này liên quan không? Nghiêm trọng không hả. Nếu mà không biết điều gì đến lúc đó thua vẫn không hiểu tại sao thua nữa này.

Hai con mắt trợn trừng lên. Lưu Hoan lúc này cũng giật mình không kém. Bởi vì ông tiếp xúc Thiếu Kiệt đầu tiên cũng là người đem Thiếu Kiệt kéo về tạo thành một phương thế lực sau này. ý kiến của ông Hà Thúc mới điều tra thân thế của Thiếu Kiệt thì mới biết đó là đệ tử của mình nên gật đầu đồng ý. Giờ nhô ra chuyện sắp xếp của Lâm gia cài người ẩn bên cạnh

Thiếu Kiệt thì đúng là nếu không phải ông tự gặp Thiếu Kiệt thì ông sẽ nghĩ đây là một trong những dàn xếp của Lâm cáo già.

- Đúng là tôi đặc tên không sai... cáo già thật mà. Là Hà ông làm sao biết được chuyện này. Không lẽ con bé Ngọc Nhi để lộ ra như thế thì không thể tin tưởng được.

- Sao không tin được. Ông có biết là bố mẹ con bé ai hai chết không? Cữu Hùng đấy! Mà Cữu Hùng cũng là người Lâm gia sau chuyện này Cữu Hùng chỉ bị trục xuất còn con bé Ngọc Nhi lại được đào tạo giống như Hà Vi chỉ với một mục đích thôi. Lôi kéo quan hệ với Thằng nhóc Thiếu Kiệt. Cũng may mà con bé phát hiện ra được hồ sơ của Cữu Hùng. Bắt đầu âm thầm cách ly tổ chức. Đem người của Cao Thịnh nắm về toàn quyền sở hữu thành một thế lực cho mình. Giờ cô bé phải dừng về Thiếu Kiệt để giải quyết chuyện Lâm gia ông nghĩ đáng tin hay không?

Hà Thúc đem sơ lược Tiểu sử của Ngọc Nhi nói ra một lần cho Lưu Hoan nghe. Vì việc này hệ trọng mà người ông tin tưởng được trong nội bộ chỉ có thể là Lưu Hoan và Lưu Chính lúc này.

- Tôi thấy như thế cũng không hẳn. Ông biết lão cáo già mọc râu đó rồi. Việc gì mà hắn không dám làm âm hiểm. Thọc gậy bánh xe. Đánh lén đu đường. Biết đâu lại là âm mưu của lão để mọi người nghi ngờ nội bộ lẫn nhau không chừng.

Đem suy nghĩ của mình về cá tính của tên cáo già trong miệng của mình. Lưu Hoan vẫn còn nghi ngờ về sự an bài về tin tức Ngọc Nhi mà Hà Thúc mang tới.

- Không Ngọc Nhi đang cầm toàn bộ hồ sơ về những quân cờ của Lão ấy. Hiện tại ba đưa Hà Vi, Thiếu Kiệt với Nhã Oanh đã bí mật về Lưu Minh trốn lộn hiện tại đang cư ngụ gần nhà của Ngọc Nhi để đối phó Ngô Trực.

- Cái Lão Hà kia ông khoái làm hồi hộp nhỉ. Đã có kết luận thì nói quách ra cho rồi còn để người khác đoán nữa. Giờ là lúc nào rồi còn chơi cái trò này. Ông như thế ngày thường không nói. Ngay lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mà lại chơi trò này à.

Hà Thúc lúc này cũng cười cười. Bởi vì thói quen nói úp mở lần này lại cái tính đó nổi lên mà khiến cho Lưu Hoan bực tức có cơ bắt bẻ mình. Nhưng chợt nghiêm nghị lại Hà Thúc hấn giọng lại nói.

- Tính cả chuyện này hiện tại Hà Vi với Thiếu Kiệt giữ khá nhiều tin tức. Kể cả gia đình lão Ngô với lão Lâm cáo già kia những tin tức đó đó cần phải được bảo mật an toàn. Lần này tôi định nói Lưu Chính đi Lưu Minh một chuyến trong ngày đem về đây những thứ cần thiết để còn biết mà âm thầm thanh trừng nội bộ.

- Ừ việc này cũng là cần thiết chỉ sợ nó đi làm cho tên Ngô Kỳ kia chú ý lúc đó cũng không tiện. Chưa kể Ngô Trục lại Lưu Minh nơi đó long xa hỗn tạp. Sợ là Thiếu Kiệt bị bại lộ chỗ ẩn núp mới là điều đáng cân nhắc.

Trâm tư đưa ra ý kiến của mình về việc này với Hà Thúc. Hiện tại Lưu Minh sắp trở thành nơi minh tranh ám đấu giữa Thiếu Kiệt với Ngô Trục. Chỉ cần một sai sót nhỏ cũng làm cả ván cờ thua trong chốc lát. Mà đợi đến lúc Hà Vi về thì thời gian sẽ phải đợi thêm một vài ngày. Như thế rất có thể mọi sắp xếp bị thay đổi trong chốc lát.

- Không phải không có cách. Cách thì có đó. Nhưng mà hạn chế Lưu Chính chỉ ở lại Lưu Minh trong vòng 4 giờ thôi không được nhiều hơn. Tôi sẽ nói với Hà Vi để nó chuẩn bị mọi thứ cần thiết. Chỉ cần Lưu Chính đi cầm về là được. Trong thời gian đó thì sẽ không có ai thắc mắc điều gì. Đi buổi tối như Ngô Trục..

- Ừa không phải tên Ngô Trục đó sáng nay mới tới Lưu Minh sao đi buổi tối là sao? Không lẽ tối qua hẳn đi Lưu Minh mà không phải sáng nay sao? Hẳn đặt vé máy bay sáng nay mà.

Lưu Hoan nghe được Hà Thúc nhắc đến bay tối lại nói tên Ngô Trục trong khi đó ông nhớ là hôm qua hai người còn nói sáng nay Ngô Trục mới đi đến Lưu Minh. Mà giờ Hà Thúc nói bay tối nên cũng ngạc nhiên hỏi lại kỹ.

- Ừ tôi cũng mới biết hẳn để sau khi Thiếu Kiệt đến nơi Ngọc Nhi sắp xếp Tôi cũng tra vé máy bay rồi. Vé sáng nay bị hủy luôn rồi. Ông nói xem hẳn không những đi Lưu Minh buổi tối còn kéo về một đám đầu trộm đuôi cướp bị truy nã đang ở Lưu Minh với quốc tịch Myanmar kia.

Lưu Hoan lúc này cũng lắc đầu. Nếu người đối phương đem về có quốc tịch nước ngoài. Khi đồng loạt bắt họ. Chỉ cần những người này chối tội. Và không nhận đã làm là xong. Chưa kể nếu thế lực bên ngoài còn họ áp lực lên thông tin truyền thông quốc tế cũng không tốt.

- Nếu thế thì đành chịu vậy bọn nó có quốc tịch nước ngoài cũng khó lòng bắt lắm. Thôi tôi thấy cứ xem đây như là một lần Thử thách đối với thằng nhóc Thiếu Kiệt đi. Chuyện để Lưu Chính đi lấy tài liệu thì để tôi xem để nó ra mua vé máy bay trực tiếp mấy hãng hàng không là được. Chỉ cần mua sẵn vé về vào lúc buổi sáng có mặt ở Ngọc Châu là được. Thằng nhóc lần này chịu khổ đi toi đi lui đi.

- Vâng không sao đâu bố! lần này con đi cũng không cần chuẩn bị gì nhiều. Nhưng con nghĩ nên để ý Lâm gia một chút bọn họ ở Ngọc Châu tai mắt không ít.

Lưu Chính lúc này mới nói ra sự lo lắng của mình đối với việc có Lâm gia ở bên ngoài nhìn vào những hành động của họ bên ngoài chờ thời cơ.

Hà Thúc lúc này cũng gật đầu. Trước không biết có người chú ý sẽ khác chỉ một mặt Ngô gia thì có thể qua loa sẽ được nhưng còn Lâm Gia nữa thì sẽ khác.

- Mày sao ngốc vậy bố mày đâu có tệ. Mày giả người chăm sóc cây đập xe đập khỏi nhà thằng nào theo dõi mày. Không phải lần trước tao cũng làm sao.

Nghe bố mình nói như thế Lưu Chính cũng méo mặt người của bố hẳn với ông lão chăm sóc vườn thì hao hao giống nhau còn được. Hấn cao to thế này làm sao có thể giả làm người làm vườn mà đập xe ra khỏi nhà.

- Đừng làm khó nó. Hôm đó cứ để nó bên đây ông ở đây ngủ với tôi một ngày cũng có chết thằng tây nào đâu. Nó đi làm nhiệm vụ quan trọng thì ông phải hi sinh chứ. Không hi sinh không chiến thắng mà. Tối nay ông ôm mền mền chiếu gối qua đây gọi mấy ông kia nữa làm một cái lửa trại. Sáng mai Lưu Chính nó có mặt ở đây chờ ông về thì ai mà để ý.

- Cái Lão Hà ông thành thật chút đi ở nhà buồn nói đại đi con kiếm chuyện vẽ với. Nhưng mà được lần trước cảm thấy vẫn không đủ. Lần này làm náo động tý cho bọn người nhìn vào không nghi ngờ. Vài ngày nữa Hà Vi về nói nó ở nhà với ông lâu lâu một chút là được chứ gì.

Hà Thúc bị Lưu Hoan bắt bài nên cũng cười ngượng đúng là quân khu nhìn đông người, nhưng với Hà Thúc chỉ có một cô cháu gái là Hà Vi lâu ngày cô không về thì cũng có chút nhớ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 341: Lập Kế Trút Giận

Cám ơn đọc giả tanchieude đã ủng hộ mình 1 kim đậu để ủng hộ tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Tú Trinh quay trở về nơi mình tạm lưu trú thì đã thấy Ngô Trục đứng ở trước cửa. Lấy lý do mua đồ dùng buổi sáng, trên tay là một ổ bánh mì với chai nước, mà trên đường về cô đã mua. Tú Trinh vui vẻ nhìn nói với Ngô Trục.

- Ấy em cứ nghĩ là anh đến trễ giờ cũng không sớm nữa Anh ăn gì chưa bánh mì nhé.

Nếu ai không biết có thể bị sự ngô nghê chất phát của cô nàng này lừa bịp những người đang quan sát lấy Tú Trinh cũng âm thầm lè lưỡi lắc đầu. Ngô Trục nghe thấy vậy cũng mỉm cười với cô đái lời.

- Hôm qua anh về nhà trễ giờ mới dậy. Thôi em vào nhà thay đồ đi rồi cùng anh đi ăn sáng sẵn dẫn anh đi du lịch Lưu Minh một buổi cũng được mà.

- Thiệt hôm qua làm bọn em sợ quá chừng! Cũng may là không bị gì. Mà mấy người đó cũng kỳ thật gây sự tùm lum hết là đồ bẻ đồ đạc hôm nay quán phải sửa chữa lại em cũng bị thất nghiệp luôn nên xem ra anh chọn đúng ngày rồi đó.

Hoàn toàn khác hẳn mộ Tú Trinh đầy nghịch ngợm và hiếu động. Cô dường như trở thành một người thùy mị không khác gì những học sinh phổ thông chưa trải qua việc đời vừa mới bước chân vào cuộc sống.

- Vậy Anh đợi em một chút em thay đồ chút mới được.

- Không cần đâu em mặc cái gì cũng đã đẹp rồi! Đâu nhất thiết phải thay đổi làm gì. Đi dạo một vòng mình ăn mặc gì chẳng được. Cũng không phải là đi ăn tiệc ở đâu cao sang gì mà. Với trong mắt anh em như thế đã đẹp rồi.

Ngô Trục nghe nói đợi Tú Trinh thay đổi y phục hẳn quyết định không nên để cô nàng này tốn quá nhiều thời gian của hẳn. Đối với hẳn việc Tú Trinh mà đi đổi một bộ quần áo mới kèm theo trang điểm nhẹ một tý cũng sẽ mất thời gian không ít. Đôi khi lại cả giờ đồng hồ mà hẳn đâu có đại gì để việc đó xảy ra.

Mà nhìn qua Tú Trinh bây giờ mới thật sự cuốn hút. Bởi cái áo thun bó sát người và cái quần jean ôm trọn cơ thể. Nó làm không ít người phải chăm chú nhìn vào nhưng nơi dễ thấy. Mà chỉ cần Tú Trinh đi cùng hẳn trên đường sẽ có khôi người hâm mộ một cơ thể đầy đủ của Tú Trinh.

Ra về lưỡng lự suy nghĩ một chút rồi mới đồng ý. Cô cũng chỉ muốn thăm dò xem Ngô Trục đang có dự định gì hay không nên sau khi đắn đo một lúc mới nói.

- Ừ như thế cũng được. Mà em nói trước em không biết nhiều chỗ đi chơi đâu.

- Ừa thế mọi ngày của em như thế nào. Không lẽ chỉ đi làm rồi ở nhà thôi sao. Em mà không đi đâu khác nữa mới lạ đấy.

Ngô Trục nhìn Tú Trinh cười hỏi vài câu cho biết. Bởi hẳn phải tỏ vẻ ra ân cần quan tâm đối với những người mà hẳn qua tay để có mỗi tính cách riêng. Theo hẳn bởi vì Tú Trinh làm ở một môi trường không mấy tốt nên bản thân cô luôn đề phòng. Chỉ cần hẳn quan tâm chăm sóc một chút tương đối giống một người yêu cô chân thành thì có thể lấy được niềm tin.

- Cũng tương đối giống vậy. Anh cũng biết rồi đây bọn em về đến nhà có bao giờ là sớm. Ngủ một giấc tới trưa lấy lại sức ăn uống một chút rồi lại chuẩn bị đi làm. Hôm qua vì chuyện đánh nhau nên được về sớm cũng đi ngủ sớm nên sáng nay em mới có thể dậy được giờ này. Nói không chừng anh có nhắn tin cũng không ai trả lời đâu.

Tú Trinh cũng nói ra một lịch trình thường làm của mình. Tuy có đôi khi cô về trễ thật nhưng đa phần đều không đến mức phải tới gần sáng bởi cô luôn có thể giả say. Nhờ người đưa về hoặc những hôm người nào không cần thiết tiếp xúc cô cũng chẳng cần đi tiếp.

Nghe được những lời của Tú Trinh, Ngô Trục lúc này cũng nói.

- Mà công nhận bọn em uống được nhiều thật chứ anh thì không rồi anh uống được khá ít hôm qua vì bạn lâu ngày gặp lại nên uống cũng chỉ được một ít mà sảy ra việc nên về đi ngủ. Mà thôi để gọi taxi hai người bọn mình đi ăn cái gì đó là được.

Hầu như cuộc đối thoại của cả hai người lúc này đều có thể nghe thấy. Một số người ngồi đó đợi cho đến khi Tú Trinh và Ngô Trục lên xe taxi tiếng về phía đường lờn mới nhìn theo nhin cười không được mới vờ vai một anh chàng đang đứng trước mặt mình.

- Thật không ngờ em gái của tên Huân lại có một mặt này. Mẹ nó chứ đoan trang thùy mị dữ.

- Anh cứ nói thế nhỏ đó mà biết được anh cũng bị kiếm đánh nhau thôi. Nghe nói mới đánh thua thiếu chủ ở trung tâm huấn luyện xong.

Nghe Công Toại châm chọc nói như thế người đội viên cũng trả lời lại với hần nhìn về hướng di của hai người vừa rời khỏi lác đầu. Chỉ riêng về

phần Tú Trinh đánh nhau với Thiếu Kiệt thì Công Toại hoàn toàn không biết.

- Ấy Thiếu Chủ đánh nhau thắng Tú Trinh À? Chuyện này mới con bé đó đánh cũng chỉ ngang tay với anh. Thế thì võ công của Thiếu chủ cũng không vừa.

- Ừ em cũng mới biết. Nhưng mà như thế mới xứng đáng lãnh đạo anh em mình chứ. Văn võ song toàn mới để mọi người phục. Nghe nói thiếu chủ đang cho mọi người lấy thông tin số điện thoại khá hay. Để khi nào về em hỏi thử

Người đội viên lúc này cũng thu lại những tờ vé số của mình. Nhét vào túi rồi leo lên phía sau của chiếc xe gắn máy mà Công Toại đang ngồi. Gật đầu với những gì đội viên mình nói. Công Toại thấy chuyện này cũng là lẽ đương nhiên nhưng mà hấn thấy bực bội cái gì đó nên nói.

- Tối qua tới giờ theo thằng này khổ thật. Giờ nó đi ăn như thế này sung sướng con anh em mình lại chịu cảnh theo đuôi. Chán phải chi Thiếu Chủ ra lệnh ám sát thằng này thì nó xong từ tối qua đến giờ.

- Ừ hay là mình gọi bọn người Thế Long, Ngọc Hồ chơi chút cho vui. Anh em mình không được thì để hai người đó quậy chơi. Nếu Tú Trinh có báo cáo mình nói không biết ngẫu nhiên. Thiếu Chủ cũng không trách mắng gì anh em mình đâu.

Công Toại nghe thế cũng trầm ngâm đôi chút. Hấn thấy nếu chế tạo việc Thế Long, Ngọc Hồ bắt chọt có thể gặp được Ngô Trục. Dù cho Tú Trinh có nói gì thì cũng không được. Với lại chưa chắc là Tú Trinh đã không thích việc này nên lưỡng lự đôi chút.

- Ừ để tao hỏi Thế Long với Ngọc Hồ xem sao. Họ không rảnh thì cũng buồn tha thà chuyện này thôi. Cái này đã đùa thì phải đùa lớn còn không thì thôi biết sao bây giờ.

- Gọi đi. Chuyện này bảo đảm họ không đồng ý mới lạ đấy. Hôm qua thử mấy người kia chứ đâu có đánh nó đâu. Lần này nó phải đối phó với Thiếu chủ. Chắc chắn nó bị đánh nhập viện cũng phải cố ở lại.

Phân tích của đội viên mình rất đúng nên cười cười, Xem ra bọn đội viên mình cũng không khác gì khá bức tức từ hôm qua tới giờ không chỉ riêng hẳn.

- Để tao gọi Thế Long. Ngọc Hồ thì không khoái việc này nhiều đâu. Thế Long nghe chuyện này là chạy lại liền.

Cầm điện thoại trên tay tra trong danh bạ của mình số điện thoại của Thế Long gọi đi đợi cho vài tiếng chuông mới có người nhất máy.

- Alo! ai thế?

Nhìn thấy số điện thoại không có lưu trong danh bạ mình. Thế Long cũng ngạc nhiên nhưng cũng đem điện thoại nhận lấy cuộc gọi. Phía bên Công Toại lúc này mới đáp lại hẳn.

- Thế Long hả? Công Toại đây! Bây giờ bên chú rảnh không?

- Hà Công Toại nào? Ấy Thăng Toại đấy à chú gọi anh có chuyện gì không?

Nghe được đối phương nói ra tên Thế Long còn ngờ ngợ nhưng chợt nhớ ra được Công Toại nào nên mới hỏi xem Công Toại kiếm mình có việc gì.

- Định hỏi xem ông anh có rảnh không thôi! Nếu không rảnh thì vụ này tôi kiếm người khác.

- Ấy! Đánh thẳng nào! Mẹ sao chú không nói sớm mấy ngày nay có làm gì đâu. Đi tới đi lui bọn bên xe cũng ngáng hết rồi. Giờ hết chuyện vui để làm đang chán đây.

Công Toại nói kích Thế Long làm hấn cũng nhột. Vì dạo gần đây giải quyết một số thành phần để mở đường cho những nhà kho sắp tới. Mời đâu còn có vài vụ đánh nhau lớn. Thế Long hoàn toàn có thể thi triển hết các thứ cần thiết.

Nhưng đến giờ sau khi biết được Xuân Nghĩa Bang muốn làm gì cũng ít dần những trận đánh nhau làm Thế Long hấn hầu như ngồi không. Giờ nghe được có chuyện lại liên quan, hấn không nói rảnh thì người khác trong bốn người cũng đi. Tội gì để mình thiếu phần nên hỏi ngay.

- Mà sao lại cần tới anh vậy? chú mày không đánh lại là chuyện lạ đấy. Hay là đối tượng chú không ra mặt được sao?

- Chứ còn gì nữa. Thăng Ngô Trực lần này đến để gây bất lợi với Thiếu Kiệt bọn này đang theo dõi nó. Từ tối qua tới giờ ăn bờ ngủ bụi bực mình chết đi được mà nó lại ngủ khách sạn. Sáng mời gái đi ăn sáng. Không tức sao được, định nhờ bên ông anh cho nó ít đòn cho hả giận ấy mà.

Công Toại đem việc này nói sơ lược mà không đề cập gì nhiều đến nhưng thứ liên quan. Nhưng vẫn để lộ ra một chút ít đủ để Thế Long Hiểu nhân vật bọn họ muốn đối phó là ai.

Nghe được Thế Long than thở. Lại thêm cái tên cũng họ Ngô muốn gây bất lợi cho Thiếu Kiệt, Thế Long lập tức gật đầu cái rụp. Ai chứ vừa được

hả giận cho Thiếu Kiệt vừa được hoạt động tay chân anh em Thế Long làm liền.

- Ngon! Cho địa chỉ đi anh mày qua liền bảo đảm không đem hẳn trút giận cho anh em thì không xứng đáng rồi.

- Ừ hiện tại vẫn có người theo dõi nó có địa chỉ tôi báo lại cho anh liền. Nó ngồi với gái bảo đảm không rời đi nhanh chóng được đâu. Lúc đó nhớ nặng nặng tay phần của anh em là được.

Công Toại đáp lại lời của Thế Long bên đây mỉm cười. Bởi vì việc này xem như ván đã đóng thuyền. Chỉ cần một đám người của Thế Long đi theo thôi thì cũng đủ làm cho Ngô Trục bị ăn đòn.

- Được rồi! để đi gọi anh em tập trung có địa chỉ là qua đó luôn.

- Ok! có địa chỉ gửi qua liền cứ cho anh em chuẩn bị là được.

Đáp lại lời của Thế Long. Công Toại cúp máy mới thờ dài nhìn người đội viên mình cười nói.

- Sắp có thêm một thằng chết vì gái rồi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 342: Tháng Này Em Có Trẻ

Tú Trinh cùng với Ngô Trục xuống xe ở một Nhà Hàng khá đông người. Dù cho hiện tại cũng không còn sớm và đã qua thời gian đông khách của những nơi chuyên bán thức ăn sáng như thế này. Nhưng nơi đây vẫn còn khá đông người đến chưa kể là dòng người không ngừng thay nhau vào quán.

Ngô Trục hoàn toàn không nghĩ đến ở một chỗ không phải mặt tiền đường chỉ nằm trong một con đường có thể để cho xe ô tô di chuyển được lại có thể đông khách hơn những quán ở bên ngoài.

Nhưng cây bàng được trồng dọc hành lang tường. Và một bãi rửa xe trong cùng. Cạnh đó là một quầy nước uống. Ngô Trục thấy được nơi đây tận dụng đầy đủ không gian của mình. Khách đến ăn sáng có ngồi đợi thì rửa xe cho mình luôn vẫn là trong thời gian cho phép. Chưa kể đến đó là nơi đây còn phục vụ luôn cả cà phê sáng rất biết kinh doanh. Tổ liên hợp như thế này cũng có thể đem lại được thu nhập không nhỏ.

Ngô Trục chưa biết hiện tại nơi này bán cái đồ ăn gì mà có thể kéo được đông người như thế này. vì ở đây cũng chẳng có biển hiệu lại không có tên. Bên ngoài chỉ có cái bàn rửa xe, với cà phê. Hầu như không đề cập đến điều gì về thức ăn sáng.

- Ở đây bán cái gì mà đông thế em?

- Nơi này hả họ bán hủ tiếu, bánh canh, mì hoành thánh. giá không đắt lắm nhìn như cái nhà hàng vậy thôi chứ không phải. Hầu như có mỗi một mức giá thôi nên họ bán đông khách lắm nếu là ngày chủ nhật họ có thêm bò kho nữa đi trẻ là hết đồ ăn.

Tú Trinh cũng thẳng thắn trả lời cho Ngô Trực biết bởi cái quán này hầu hết đều là người lao động đến ăn. Còn người mở cái quán này không ai khác là Thế Hải.

Vì cần một chỗ tập trung tất cả những thông tin buổi sáng một cách tốt nhất, chỉ cần thiết lập một trạm liên lạc mà mọi người tập trung nên Ngọc Nhi đã nói Thế Hải làm ra cái quán ăn giá thành lại là bình dân. Người tới ăn và những người của nội bộ Vô Ảnh thì có thể gửi tài liệu về một cách bí mật mà người khác không chú ý.

Công Toại lúc này cũng đã nhận được địa chỉ hẩn chỉ biết mếu. Nếu chỗ khác hẩn không lo gì còn nơi này là chỗ bí mật không nên đụng đến giờ Tú Trinh lại kéo đối phương đến đây Công Toại cũng có chỗ khó. suy nghĩ một lúc hẩn lấy điện thoại gọi về cho Thế Hải.

Lúc này điện thoại của Thế Hải để trên bàn bắt đầu run lên. Đưa tay tiếp nhận lấy điện thoại thấy số lưu trên danh bạ hai chữ đội một Thiếu Kiệt mới đem nổi thông liên lạc.

- Alo! Có tin gì quan trọng sao?

Nghe được tiếng của Thiếu Kiệt. Trong lòng Công Toại cũng rơi bộp một cái. Nhưng đã lỡ đến đây rồi mà cúp máy thì cũng không xong.

- Báo Cáo Sếp! Đội em có việc muốn báo cáo xin ý kiến của Sếp!

Thiếu Kiệt nghe được Công Toại nghiêm chỉnh như thế cũng cười một tiếng để hẩn không phải gò bó trong việc nói chuyện nữa mới hỏi.

- Thôi cậu cứ gọi tôi là Thiếu Kiệt được rồi! Không cần phải gọi Sếp như thế đâu có tin gì sao?

- Vâng! Hiện tại Ngô Trục cùng với Tú Trinh đi ăn sáng. Vốn anh em hôm qua tối đánh nhau chỉ đủ để kiểm tra định trút giận hấn một chút. Nên có nhờ Thế Long định cho địa chỉ qua kiểm chuyện đánh Ngô Trục cho đỡ tức mà hấn vào địa điểm của mình nên rút lui thì bỏ lỡ cơ hội mà đánh thì ảnh hưởng khách khứa chỗ của mình. Nên muốn xin ý kiến của cậu để xem nên ra tay hay không.

Thiếu Kiệt nghe thế suy nghĩ một chút. Mới hỏi lại Công Toại.

- Nơi đó của mình. Thường làm cái gì? Mà địa điểm đó trước giờ kinh doanh ra sao.

- Chỗ đó hầu như là nơi truyền tin của tổ chức. Được ẩn dưới dạng quán ăn sáng bình dân đa số đông khách là dân lao động là nhiều. Trước giờ cũng không xảy ra chuyện gì. Chỉ sợ lần này đánh nhau lại làm lộ cơ sở.

Nghe được những lời báo cáo của Công Toại, Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười đáp lại với hấn.

- Nếu đã thế thì không cần phải lo. Cứ tiếp đón hấn cẩn thận một chút hiếm khi hấn ra ngoài mà không có người đi theo. Chưa kể đến là địa bàn của mình bình an quá cũng không tốt cứ làm như một buổi tranh chấp bình thường là được. Hàng quán sẽ có những khi cạnh tranh cứ nói với Thế Long là xem như đến ăn không vừa mắt với Ngô Trục mà đánh thôi báo với người của mình một tiếng rồi làm. Người ta đã ưu ái như thế thì sẵn dịp nói Ngô Trục đền tiền cái đồng đồ đạc bị bể vỡ khi đánh nhau luôn. Để Thế Long rời đi cho hấn phải chịu thiệt một chút là được không cần nặng tay. Để hấn còn bị giữ lại đền tiền nữa.

Công Toại lúc này cũng méo mặt với Thiếu Kiệt ai đòi cái quán của người mình tuy nói không đến nỗi nào nhưng đồ đạc đã củ cũng không ít nếu thế thì buổi ăn sáng của Ngô Trục kỳ này giá thành khá cao không rẻ.

- Vâng! Chuyện này tôi sẽ liên hệ với người bên quán ăn. Và Tú Trinh để sắp xếp mọi thứ như là tranh chấp thông thường.

Thiếu Kiệt Cúp máy mà bên này Công Toại chỉ biết cười nham hiểm. Bởi không những bị đánh mà Ngô Trục còn bị móc túi một cách trắng trợn. Dem điện thoại nhắn đi địa chỉ của Ngô Trục cho Thế Long. Công Toại lúc này mới ung dung, cùng với người đội viên của mình bước vào ngồi trong quan gần với lại nơi Tú Trinh vào Ngô Trục ngồi.

Thấy Công Toại đi vào ngồi gần với bàn mình Tú Trinh cũng có một chút thắc mắc bởi vì thường sẽ giữ một khoảng cách với đối tượng được theo dõi mà không phải đến gần như thế này. Đợi cho gọi món xong hết Tú Trinh mới nói với Ngô Trục.

- Anh ngồi đây một chút em vào nhà vệ sinh xong một chút.

- Ừ em đi đi anh ngồi đây thôi chứ có đi đâu nữa đâu, Anh làm sao mà đi khi không có em được chứ.

Ngô Trục thấy nơi này cũng không đến nỗi nào. Những món ăn bình dân lại có cả thực đơn giá cả lại quá rẻ so với hẳn. Dù sao thì tiền bạc với hẳn không thành vấn đề gì lớn nhưng mà Tú Trinh là tầng lớp lao động nên việc cô chọn nơi đây có phong cảnh thoáng mát giá lại rẻ thì Ngô Trục cũng cho rằng tư tưởng của cô vẫn ở mức tương đối bình dân chưa nhiễm thói đua đòi nhiều. Như những cô gái hẳn đã trải qua.

Lúc này những thức uống của hẳn và Tú Trinh cũng được đem lên đặt một ly cà phê xuống bàn và một trái dưa tươi bên phía chỗ ngồi của Tú Trinh. Người phục vụ rời đi cùng lúc đó Công Toại cũng hướng nhà vệ sinh của quán ăn sân vườn này đi đến. Qua khỏi bức tường ngăn cách lối vào nhà vệ sinh.

Bên trong lúc này chi ra hai lối đi một bên là nhà vệ sinh nữ còn một bên lối đi lại hướng vào nhà vệ sinh nam. Tú Trinh đã đứng ở đó đợi sẵn như biết chắc Công Toại sẽ đi vào.

- Chuyện gì phát sinh à? Sao lại theo sát thế lỡ như đối phương phát hiện sao.

- Không cần lo! Đúng là có phát sinh. Lát nữa bọn người Thế Long cũng qua đây. Dem Ngô Trục đánh một trận nên báo cho cô biết thôi. Thiếu Chủ cũng đã đồng ý. Lát nữa phá được bao nhiêu đồ cứ phá. Để hần còn đền tiền nữa.

Tú Trinh nghe như thế cũng bất ngờ nhưng chợt mỉm cười nham hiểm. Nhìn Công Toại một lúc rồi mới gật đầu nói.

- Thiếu Kiệt cũng thích đùa nhỉ. Xem ra lần này nhà họ Ngô đây nhằm người rồi có cần phụ họa thêm một chút được không. Nhưng mà đợi khai thác ít nhiều thông tin đã khi nào tui ra hiệu làm rớt dĩa hoặc muốn thì hãy làm.

- Ok tôi sẽ nhắn cho Thế Long cô cứ an tâm! Thôi tôi ra trước đây cô ra sau đi con gái đi nhà vệ sinh lâu một chút hần cũng không nói gì đâu.

Nói rồi Công Toại lấy nước rửa tay sơ qua một cái rồi mới trở về chỗ của mình. Dem điện thoại nhắn ám hiệu cho Thế Long biết hần mới bắt đầu gọi món với đội viên của mình.

Đồ ăn vốn được đưa ra trên bàn của Ngô Trục và cả Tú Trinh lúc này hần nhìn vào tô bánh canh mà mình đã gọi cũng gật đầu. Bởi với cái giá bình dân chừng mười lăm ngàn có cả trứng cút thịt và nấm các thứ chỉ có một khúc giò heo là phải thêm tiền thì nhìn chung khá được.

Nhìn qua tô hoành thánh của Tú Trinh gọi cũng tương đối đầy đủ Ngô Trục mới nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình của người con gái đi cùng hắn. Tú Trinh lúc này mới đi từ trong nhà vệ sinh ra. Ngô Trục lúc này cũng cười.

Hắn sợ là hoành thánh sẽ nở bung ra nếu Tú Trinh không ra mà phải đợi. Với một thằng đàn ông đi cùng người khác giới lịch sự vẫn phải có người ta chưa ra thì hắn cũng không được cầm đũa lên đó mới thể hiện phép lịch sự đúng nghĩa.

Tú Trinh ngồi xuống bàn cũng mỉm cười nhìn Ngô Trục nói.

- Xin lỗi! tháng này em có trễ! Chắc do thức khuya với lại ăn đồ nóng nhiều quá đến hôm nay vẫn còn. Nên có lâu một chút anh thông cảm.

- Không có gì! Phụ nữ mà ai lại không có. hơn nửa tháng bị với chuyện này. Em uống nước dừa là tốt đây, mát để lấy lại cân bằng với lại ăn nhiều thịt vào.

Ngô Trục hồn nhiên nói ra những gì mà hắn cho rằng thích thú. Bởi vì hắn thường xuyên đụng nữ nhân, Hắn cũng hiểu những ngày kia tuyệt đối hắn sẽ không đụng vào những cô nàng này bởi vì lúc đó sẽ rất dễ có chuyện phiền. Dù cho hắn có an toàn bao nhiêu cũng không biết được những chuyện ngoài ý muốn.

- Ấy! chuyện này anh cũng biết chắc là anh quen không ít người cũng tiếp xúc không ít rồi.

- Đâu có! đàn ông mà phải biết chứ để sau này vợ mình có vào những ngày đó còn biết mà chịu chuộng người ta mỗi tháng đều như thế những ngày như vậy không dễ chịu phải chu đáo một chút mới là người đàn ông tốt à.

Thấy bị hớ Ngô Trục chuyển sang chế độ hiểu biết để gỡ lại phần nào thể diện cũng để cho Tú Trinh biết những gì hẳn tìm hiểu được chỉ để giúp cho người mình yêu khỏi khó chịu trong những ngày bị kẹt đèn đỏ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 343: Hội Đồng Ngô Trục

Cám ơn đọc giả game123 đã ủng hộ mình 1kim đậu để ủng hộ tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Không lâu sau đó, bàn của Công Toại được đưa lên những thứ mình đã gọi khi vừa mới vào. Lúc này một nhóm người từ bên ngoài bước vào.

Đưa mắt nhìn lấy quan sát xung quanh tìm kiếm cho mình một cái bàn trống. Người nhân viên phục vụ bây giờ cũng chạy đi lấy bàn dự phòng ghép lại thành một cái bàn lớn.

Thế Long nhìn thấy Tú Trinh hẳn cũng không nói gì ngồi xuống bàn vừa được ghép lại. Nhân viên phục vụ cũng đang đem ra những ống đũa muống và khay gia vị. Đặt trên bàn cùng với vài cái thực đơn của quán ăn sáng với nước uống. Một người trong nhóm Thế Long ngồi xuống nhìn mọi người bên mình nói.

- Hôm nay anh Long khao thì bọn mày cứ gọi đi. Lâu lâu được ăn ngon một lần tao nghe nói ở đây bán đồ ăn được lắm. Nhớ gọi cái nào đắt đắt ấy,

- Mẹ mày tưởng bọn tao ngu. Mà có đắt thì anh Long cũng không mất bao nhiêu tiền. Quán bình dân chứ có phải như nhà hàng bên mình đĩa rau muống xào 30 ngàn đâu mày. Tao lâu lâu cũng qua đây ăn chứ đâu. Còn biết không ít tên nhân viên ở đây.

Một thành viên trả lời lại người kia hẳn tự tin vì nơi này hẳn thường đến lại còn quen thuộc cả nhân viên. Âm thanh của hẳn làm cho Công Toại cũng không biết làm sao. Nếu những người này biết lần này đi ăn để đánh nhau không biết sẽ cảm tưởng thế nào.

Ngô Trục thấy ồn ào lộn xộn nên mới hướng Tú Trinh hỏi.

- Ở đây lúc nào cũng vậy sao em? Họ là ai mà sao ở đây lại có vẻ chăm chút dữ vậy?

- Anh không biết chứ họ là người của Xuân Nghĩa Bang! Hầu hết là người của giới giang hồ. Ở cái thành phố này họ đừng nhè không ai dám đừng nhất đâu. Hồi trước nghe nói có một bang phái nào đó nữa. Nhưng mà bị bọn họ diệt rồi nghe đồn là họ buôn bán ma túy. Lần đó bắt bớ nghiêm trọng lắm.

Tú Trinh nói những vấn đề liên hệ tới Cửu Hùng Bang vừa bị bình định cho Ngô Trục nghe làm hấn cũng âm trầm. cứ tưởng như Tú Trinh vô tâm nhưng bản thân hấn đang bực bội trong người không ít.

- Mà anh đến Lưu Minh này để làm gì vậy?

- Hôm qua đến đây bàn mấy cái hợp đồng ấy mà. Còn em làm ở chỗ đó lâu chưa? sao không chọn việc khác mà làm lại đi làm ở đó làm gì.

Ngô Trục cũng giả vờ trả lời lại một cách qua loa cũng tìm hiểu đôi chút. Tại sao Tú Trinh làm trong môi trường này mà vẫn còn ngây thơ như vậy.

- Em cũng mới đi làm được tầm hai tháng thôi! Nhà nghèo với lại thiếu thốn đủ thứ chỉ có đi làm ở những nơi như thế này tuy phải thức khuya, uống rượu bia nhiều cũng hại sức khỏe nhưng biết sao bây giờ vì đồng tiền mà anh. Anh thi khác rồi có điều kiện khá giả lại không phải lo miếng cơm manh áo làm sao biết được.

Tú Trinh bắt đầu than thở nhiều thứ về mình. Nghe qua khá hoàn cảnh. Nhưng Công Toại ở gần đó cũng lau mồ hôi trên trán. Nếu nói những lời này không phải với người hiểu rõ cô như hấn có thể rơi vào một cái bẫy lớn

mà không thoát ra được, với sự ủy mị và giọng nói thương tâm về một số phận ba chìm bảy nổi của mình Tú Trinh.

- Thật ra cũng không đến mức đó đâu! Chẳng qua em chưa gặp được người tốt thôi. Anh cũng chỉ đi giao tiếp thôi chứ có gì đâu. Tiền bạc không là gì cả mình kiếm được thì mình kiếm thôi. Mà Anh khuyên em nghĩ làm ở đó đi môi trường đó không thích hợp đâu.

Ngô Trục bắt đầu ra vẻ cảm thông lại thêm và phần an ủi Tú Trinh. Hầu như đối với ai hấn cũng đã sử dụng bài bản này mà thành công không nhỏ. Tú Trinh lại không ngờ tên này nói ra được những điều như thế. Nhưng chợt nhớ lại hấn qua tay không biết bao nhiêu người kinh nghiệm là phải có nên mới trả lời Ngô Trục.

- Em học hành không tới đâu. Nghĩ làm ở đây thì biết kiếm cái gì mà làm. Không có tiền cũng lại phải đi làm thôi. Không ai mà ở nhà có thể sống với chi phí nhiều thứ từ tiền nhà đến tiền gạo thóc hằng ngày nữa.

- Thì em cứ nghĩ đi. Đi Ngọc Châu cùng anh ở đó anh có công ty em về làm thư ký cho anh cũng được mà. Sẽ có người hướng dẫn em mấy tháng đầu. Vấn đề lương bổng em không cần phải lo 10 triệu một tháng nhé. còn đây là tiền dành cho em hôm qua ngồi cùng bàn với anh với chút ít tiền hỗ trợ gia đình em chút đỉnh.

Vừa nói Ngô Trục vừa móc trong túi mình một cọc tiền ngoại tệ đưa vào tay của Tú Trinh năm tờ mệnh giá 100 usd. Đối với hấn chuyện này hầu như là làm quen tay. Bởi vì đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn, Giá trị của đồng tiền sẽ làm lòng người kiên định cũng phải tan.

Tú Trinh giả vờ ngạc nhiên đưa lại tiền cho Ngô Trục nói.

- Cái này là quá nhiều rồi! Em với anh chỉ là mới gặp nhau làm sao có thể

- Ngại cái gì! em cứ nhận lấy xem như anh gửi tiền lương cho em tháng này tháng sau về làm cho anh. Em chỉ cần ra Ngọc Châu làm việc cho anh phòng ốc và mấy thứ khác anh lo cho.

Ngô Trục lúc này mới thuyết phục diu dàng với Tú Trinh. Hắn không tin với một người làm lương không cao lại học vấn thấp mà lại chê cái công việc ảo mười triệu một tháng của hắn. Chưa kể tiền của Ngô Trục đối phương đã cầm xem như lại có cái làm tin.

Tú Trinh lúc này cũng giả vờ hỏi Ngô Trục.

- Ủa ở đây anh không có người nào quen sao? Nếu thế giới thiệu em làm ở đây cũng được mà.

- Có thì có nhưng mà nó không phải quen anh mà là quen bạn anh nhờ bạn anh phiền lắm. Với lại em ở đây không có tương lai đâu phải đi Ngọc Châu làm việc nơi đó lương mới cao chứ em cứ ở Lưu Minh này cũng không khá được.

Ngô Trục cố thuyết phục Tú Trinh bằng lý lẽ của chính mình. Còn ở gần đó nhóm người của Thế Long cũng nhìn thấy bàn tán với nhau. Một người thanh viên trong nhóm mới nhìn Thế Long nói nhỏ.

- Thằng này dụ dỗ con gái nhà lành chắc luôn. Mình ra gắng lại đi anh Long. Làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần.

Thế Long lúc này trong lòng cũng thầm kêu không ổn để chuyện này có vẻ tự nhiên nên hắn không nói gì với những đứa đi theo, mà chỉ nói là đi ăn sáng một chút là được. Nhưng tính tò mò của một số đứa trong nhóm đúng là có không ít thêm vào nhan sắc của Tú Trinh lại có thể gây cuốn hút. Giờ

chưa nhận được tín hiệu gì hẳn cũng sợ phá hỏng chuyện của Tú Trinh nên nói

- Không phải chuyện của mình tốt nhất đừng dính vào làm gì. Khi nào thấy quá đáng lắm thì mình can thiệp còn không thì thôi.

Nói rồi Thế Long tiếp tục quan sát hai người Tú Trinh và Ngô Trục đợi chờ cho mình cái tín hiệu mà hẳn đã được Công Toại cho biết. Tú Trinh lúc này mới thở dài một hơi nói với Ngô Trục.

- Em tưởng anh quen thì giới thiệu cho em đi làm cũng được hay là người đó là nam nên anh sợ họ không đành hoàn thế?

- Cũng không phải người đó là nữ. Nhưng mà thật anh không quen biết nhiều và cũng chưa từng gặp chỉ có mỗi tâm ảnh và biết là quen với bạn anh thôi. Em đi Ngọc Châu gặp bạn anh cứ hỏi là biết.

Ngô Trục lúc này cũng đơn thuần là muốn hướng Tú Trinh đến người bạn của mình lấy cớ. Nếu mà cô đồng ý đi Ngọc Châu với hẳn thì việc trao đổi cô với Nhã Kỳ của hẳn và Ngô Long đúng như hai chú cháu đã bàn bạc.

- Vậy cũng được. Việc này em thấy để em về thu xếp một số thứ rồi đi Ngọc Châu với anh để sau này được đòi đòi mới được.

Lúc này tay của Tú Trinh đụng phải mặt bàn làm chiếc đĩa của cô rơi xuống mặt đất. Công Toại lúc này mặt sáng lên. Thế Long lúc này mới đứng bật dậy bước về phía bàn của Ngô Trục. Vừa đi đến nơi hẳn chụp đầu Ngô Trục đập thẳng vào mặt bàn một cái Rầm làm mọi người giật mình.

Nhóm người của Thế Long lúc này cũng đứng lên bước đến phía sau hẳn mọi người nơi này đều nhìn về phía nhóm người Thế Long. Bị đánh bất ngờ từ phía sau Ngô Trục bị choáng váng một cái. Hai tay quơ đại một cái làm mấy cái tô và ly rơi xuống đất vang lên loảng xoảng.

Mọi người đề thất thanh cố chạy vào một góc vì bọn người Thế Long đang trực diện với lối ra vào nên họ chỉ còn cách nép vào một góc. Vừa nắm đầu của Ngô Trục lên Thế Long mới quát to nói.

- Con Mẹ mày giữa ban ngày ban mặt dám dụ dỗ con gái nhà người ta theo mày. Nãy giờ ông đề yên không nói. Ai ngờ con bé này còn ngu dốt nữa. Nó đưa tiền nói mấy câu là nghe sao. Mẹ nó đem bán qua nước khác cũng không biết thì sao khờ thế.

Kéo cờ đại nghĩa về mình Thế Long nói lớn cho toàn bộ những người trong quan nghe thấy để cho họ biết hắn vì bất bình nên mới ra tay.

- Thằng Chó thả tao ra, Mày muốn chết đúng không! Mẹ ai nói với mày là tao dụ dỗ hả đừng vu oan giá họa.

Kéo Ngược đầu của Ngô Trục ra sau để người của mình giữ lại hai tay của Ngô Trục lại. Thế Long mới chỉ thẳng mặt nói.

- Vu oan cho mày. Mẹ có thằng nào thuê nhân viên như mày? bảo người khác nghĩ làm, đưa trước tiền rồi lại để người ta đi cùng mày về Ngọc Châu làm việc. Mẹ có nó ngu mới theo mày. Đâu có thằng nào trả lương kiểu đó! mày còn nói không phải dụ dỗ nó đi.

Vừa nói dứt câu, Thế Long đem Ngô Trục đập một cái ngay thẳng trước ngực làm hắn ngã ra sau kéo theo một đồng bán ghé tô chén đi cùng xuống đất. Trên người Ngô Trục lúc này vừa dính nước dùm vừa có mắm muối và những mảnh vỡ lẫn lóc đi cùng.

Mọi người nghe thấy Thế Long nói rõ ràng như thế cùng hiểu đâu là chuyện gì lúc này ai cũng cho rằng những gì Ngô Trục làm chắc chắn là dụ dỗ cô gái kia để bán qua nước ngoài. Công Toại lúc này mới mắng lớn một tiếng.

- Mẹ nó tao chưa có cả bạn gái, Con gái nước mình bị bọn này dụ dỗ bán hết ra nước ngoài. đánh nó một trận cho chừa, rồi kéo nó lên đồn cảnh sát bà con.

Không ít người xúm lại tay đấm cước đá vào Ngô Trục. Vốn định chống cự, Nhưng giờ đây không chỉ có người cầu Thế Long còn có không ít người của quán, luôn cả những người đang ăn ở quán cũng góp một tay một chân vào. bản thân hắn có thể nói bị đánh không còn ra hình thù gì hết. Nhìn Ngô Trục thảm hại đến tình trạng này mà Tú Trinh lúc nào cũng nén cười.

Chưa kể đến khi bị hội đồng xong hắn còn bị trói lại, Công Toại thấy thế lục hết túi quân Ngô Trục, đưa cho người của mình một phần và Tú Trinh một phần rồi nói.

- Tiền này của nó để tính phí tồn ở đây. Chú ở đây bán cũng không được gì lại bị thiệt hại cứ cầm lấy. Còn cô nữa nhanh chóng về nhà đừng nghe thằng này xúi bậy bị bán đi lúc nào không hay đấy. Bọn tôi gọi cảnh sát đến bắt nó! Mẹ dám dụ dỗ con gái nhà người ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 344: Mở Khóa Điện Thoại

Cám ơn đọc giả khongkhoc002 đã ủng hộ mình 1kim đậu để ủng hộ tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn các bạn.

Ngô Trục bị mọi người xúm lại đánh. Mặt mũi bầm tím cơ thể không ít những trầy xước, Bản thân hắn đến giờ cũng không hiểu tại sao mình bị hội đồng như thế này. Tuy rằng hắn có thể đánh nhau nhưng bị mất thế ngay lúc đầu. Mà lại quá đông người vây lại đánh một mình hắn. Chưa kể đến lúc đó hắn có đánh cũng chưa chắc đánh lại. Một mình hắn không thể đánh với nhiều người như thế này. Nhất là ở một quán ăn toàn thành phần lao động.

Bị đánh còn bị đem trói lại thân xác của Ngô Trục hoàn toàn rã rời không còn sức lực. Bộ quần áo hắn hầu như không còn nguyên vẹn như lúc đầu. Cái áo của hắn nhàu nát. Nước mắt với lại nước dùm dính trên đó. Thêm vài cọng rau và những miếng hành nhỏ dính đầy ở khắp cái áo. Bộ quần áo đất tiền cứ như thế trở thành giẻ lau nhà.

Mọi người ở đây đều giữ lại Ngô Trục. Thế Long lúc này cũng làm như vừa bắt được một đối tượng dụ dỗ con gái người khác bán qua biên giới. Hắn lấy điện thoại của mình gọi cho Khương Đào. Kể chi tiết tình hình ở nơi này một lượt. Vốn những vụ án như thế này Khương Đào sẽ không nhúng tay vào nhưng khi biết người bị bắt Ngô Trục thì hắn lại tuyệt đối vui vẻ chạy đến.

Vừa tới nơi hắn thấy được Ngô Trục hầu như thê thảm tới mức ngất xỉu. Nhìn qua Thế Long, Khương Đào chỉ biết lắc đầu. Thế Long và nhóm người của hắn chỉ cười cười. Xe đến áp giải người của Khương Đào giờ trở thành xe chở bệnh nhân vào viện.

Đợi cho Khương Đào đi khỏi lúc này một người thành viên trong nhóm của Thế Long mới đem từ trong túi mình ra một chiếc điện thoại khá mới. Màn hình cảm ứng đưa cho hắn nói.

- Anh Điện thoại của thằng đó không đưa cho cảnh sát luôn mà sao nói em giữ thế việc này lỡ lộ ra mình có sao không?

- Mà yên tâm hồi nãy đông người nó không biết là ai đâu. Đưa đây tao xem nào. Mẹ Lại khóa mặt khẩu. Làm sao coi trong đó có gì.

Bây giờ Công Toại thấy thế mới hăng giọng một chút nói với Thế Long.

- Cái này chắc phải đem về hỏi Thiếu Kiệt biết đâu cậu ta mở được. Anh em mình thì thua nhưng dân công nghệ như Thiếu Kiệt chắc được.

- Ừ cậu ta chắc mở được chứ cái này mà anh em mình điền sai mấy lần là khóa mất nữa không ổn đâu. Cứ đưa cho Thiếu Kiệt xem biết đâu cậu ta lại mở được không chừng.

Thế Long nhìn cái điện thoại màn hình vừa tắt chuyển qua đưa cho Công Toại. Nhìn qua Tú Trinh đang đứng gần mình Công Toại mới nói với cô.

- Còn nhìn gì nữa đi về đưa cho Thiếu Kiệt đi rồi báo cáo những gì thu thập được. Bọn này để người trông chừng hắn ở bệnh viện con chia anh em ra nghỉ ngơi nữa.

- Đứng đợi chứ! Hôm nay có việc không so đo với ông. Thế Long buổi nào rảnh về trung tâm đi. Tôi muốn đánh nhau với ông.

Nghe Tú Trinh nói vậy Thế Long cũng ngạc nhiên tự nhiên khi không cô nàng sư tử hà đông này lại muốn đánh nhau với hắn. Mà thật sự thì lần nào đánh với cô hắn cũng thua nên đâu dại gì mà đánh với đám nữa.

- Ngô tự nhiên là muốn đánh nhau! Đang bận thôi đi trước nhé! Anh em rút được rồi.

Nói rồi Thế Long ba chân bốn cẳng chạy mất. Tú Trinh thấy thế quá lớn đuổi theo Thế Long.

- Đứng lại! Tôi không đánh ông không được dám nói tôi ngu hủ. Đứng lại đó!

Công Toại lúc này cũng chỉ biết lắc đầu. Hắn thấy cô nàng này vì việc vừa rồi mà tức giận không nhỏ. Bị Thế Long nói ngu ngốc trước mặt bao nhiêu người nên hiện tại đang muốn lấy Thế Long ra trút giận vì giờ đây nhiệm vụ của cô đã hoàn thành không cần phải giả dạng đoàn trang hiền thực nữa. Mà cái bản tính đúng với con người của lại bộc lộ rõ ra.

Công Toại lúc này cũng rời đi. Trong quán người đại diện đứng ra làm chủ quán cho Thế Hải một thành viên của Vô Ảnh. Bắt đầu điều tiết nhân viên thu dọn các thứ. Cùng nói lời xin lỗi khách khứa. Nhưng khác hẳn với dự đoán của hắn ai cũng vui vẻ dường như họ cho rằng mình vừa góp phần bắt được một thành phần buôn người qua biên giới.

Không lâu sau đó. Thiếu Kiệt đang ngồi kiểm tra từng số điện thoại từng thông tin mọi người được thu thập liên kết lại với nhau thì Tú Trinh về tới. Vừa gặp mặt Thiếu Kiệt cô đưa điện thoại cho hắn nói.

- Đây điện thoại của Ngô Trục! Người nội gián của Ngô Trục là nữ còn không phải là người của hắn. Có thể là một người quen nào đó của hắn ở Ngọc Châu.

Với giọng nói đầy bực tức của mình Tú Trinh không khỏi làm cả ba người nhìn cô chăm chăm. Thiếu Kiệt thấy được cảm xúc của Tú Trinh cũng cười nói.

- Ai đem con sư tử đánh thức mà để kêu gào ghê thế. Ngô Trục làm cô tức à.

- Cậu còn nói không phải do cậu sao. Cái tên Ngô Trục ấy bị đánh đem vào viện rồi. Còn cái lão Long hấn dám mắng tôi ngu ở chốn đông người còn ngay chỗ của người mình. Kì này phải cho lão biết tay mới được.

Tú Trinh vừa bực tức nói ra những gì làm cô tức giận cũng không quên nói về tình hình Ngô Trục cho Thiếu Kiệt biết. Nghe thấy Ngô Trục nhập viện Thiếu Kiệt lại còn hỏi lại một câu làm mọi người ở đây bao gồm luôn cả Hạ Vi và Nhã Oanh đều nhìn hấn.

- Hấn chưa chết à! Có lợi cho hấn thế! Bị đánh hội đồng mà không chết đúng là người ác sống dai mà.

- Cậu không phải nói để hấn đèn tiền sao. Hội Đồng như thế chắc hấn cũng nằm trong viện hai ba ngày đi. À mà cái điện thoại đó cậu mở được không thế. Trong đó chắc có số điện thoại mà người hấn đã liên hệ đi.

Vừa nói Tú Trinh vừa nhìn vào cái điện thoại mới đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn qua cái điện thoại của Ngô Trục. Thiếu Kiệt thở dài một hơi xong gật đầu nói.

- Iphone thì tương đối khó với kỹ thuật hiện nay chắc phải ngồi viết phần mềm ra mới được mà để xem. Còn nếu mấy hãng khác thì đơn giản hơn nhiều.

- Ấy vậy thì giao lại cho cậu. Mà cậu nói bao lâu một ngày à? vậy cũng không khó lắm.

Tú Trinh nghe Thấy Thiếu Kiệt cần một ngày để mở chiếc iphone trong tay nên cũng tưởng đơn giản. Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu nhìn cô đáp lại.

- Không 1 ngày là lâu rồi vì phải lấy lại dữ liệu các thức và hầu như là giữ lại toàn bộ nên mới thế với điện thoại android chỉ cần chưa tới 30s là được.

- Ấy cậu nói android chưa tới 30s là vào được máy cậu làm thế nào chỉ tôi xem. Điện thoại tôi android có cái mật khẩu tôi thấy người ta cũng đâu có vào được.

Tú Trinh cũng bất ngờ vì những điều Thiếu Kiệt nói. Vì mật khẩu của cô vẽ hình nên hầu như ai không biết cái hình mật khẩu đều không thể truy cập vào máy của cô, Nên cô rất an tâm về vấn đề tin nhắn hay những thứ khác. Giờ Thiếu Kiệt nói không cần tới 30 giây là có thể xâm nhập vào điện thoại của cô nên cô có phần không tin.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu cầm lấy điện thoại của Tú Trinh một tay cầm lên điện thoại của Thế Hải lục trong danh bạ số điện thoại của Tú Trinh. Nhấn phím gọi đi, khi màn hình điện thoại của Tú Trinh hiển thị lên màn hình có người gọi đến Thiếu Kiệt trước một cái nhận cuộc gọi trên màn hình rồi nhấn vào nút home toàn bộ màn hình hiện ra hẳn tiếp tục vào cài đặt tắt đi chức năng tự động khóa màn hình của điện thoại.

Cầm cái điện thoại trong tay hẳn đưa lại cho Tú Trinh với màn hình chính hiển thị bên trong. Cả ba người trừng mắt lên nhìn hẳn thao tác một cách nhanh chóng mở khóa một dòng máy điện thoại thông minh của người khác mà chỉ cần gọi đi một cuộc gọi từ điện thoại khác.

Tú Trinh nhìn điện thoại trong tay của mình cũng lắp bắp nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cậu! Cậu làm sao vào được! Nhanh! Quá nhanh luôn!

- Thì này giờ mọi người thấy đó. Đơn giản vậy thôi cũng không khó lắm còn cái này phải ngồi trên máy làm ra phần mềm mới có thể đem nó xóa phần mật khẩu của máy được.

Thiếu Kiệt chỉ có thể làm với điện thoại của Tú Trinh bởi những ngày đầu chế độ điện thoại android vẫn sử dụng những phiên bản chưa hoàn thiện mà lúc đó còn có nhiều lỗ hổng bảo mật. Còn đối với iphone thì có khó khăn một chút nhưng với kinh nghiệm của hắn thì vẫn có thể mở được những dòng thế hệ đầu.

Cầm điện thoại của Ngô Trục trong tay Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn qua một lúc rồi nói với Hà Vi.

- Xem ra Nhã Kỳ là người bị tình nghi nhiều nhất. Em gọi hỏi ông quá khứ của Nhã Kỳ giúp anh mọi chi tiết đều phải kỹ lưỡng anh muốn tìm hiểu xem cô ta có quá khứ như thế nào mà lại trở thành người như thế, Nếu Vi tiền thì chúng ta sẽ giải quyết cô ta theo vấn đề khác. Hiện tại cô ta còn đang nắm giữ tên công ty nhà hàng tiệc cưới nên phải cẩn thận. Không khéo lại kéo dài việc này.

- Ừ để em hỏi ông thử. Anh cố lấy thông tin từ điện thoại của Ngô Trục đi càng nhiều càng tốt, Biết đâu lại có những hành vi phạm pháp của hắn lúc đó lại có thể doanh chính ngôn thuận bắt lấy Ngô Trục mà không phải đợi những thứ khác.

Hà Vi bây giờ cũng đồng ý và nói ra những gì mình suy cho Thiếu Kiệt biết. Bởi điện thoại giờ đây bắt đầu trở thành đường dây liên lạc chính. Những số điện thoại làm ăn chung với Ngô Trục có thể đem ra ánh sáng một cách tốt nhất. Chỉ cần nắm được bằng chứng trong đó là có thể xin lệnh bắt.

- Ủ anh sẽ tiến hành ngay. Hi vọng là hiện tại đã có một số phần mềm hỗ trợ nếu không phải ngồi viết khá lâu. Mất khá nhiều thời gian mới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 345: Thằng Này Nó Ngụ Hay Bất Bình Thường

Cám ơn đọc giả Hạ Quân Ly Muội Muội đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn muội nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Tại Bệnh Viện Ngô Trục sau khi được xử lý hết những vết thương băng bó trong hôn mê cũng dần tỉnh lại. Căn phòng từ từ hiện ra trong mắt của Ngô Trục. Nhìn mọi thứ xung quang những được dán trên người mình thêm vào đó là dây nước truyền dịch.

Bên ngoài cửa đóng nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ mình làm sao mà phải vào nơi này tuy cơ thể ê ẩm khá nhiều. Trong lòng thầm mắng Thế Long những biết mình đang ở tình cảnh không ổn việc trước mắt của hắn nhất thiết bây giờ là thoát ra bên ngoài.

Cố gắng bước từng bước đến bên cạnh cái cửa sổ nhìn ra bên ngoài chỉ có một người cảnh sát đang ngồi ở dãy ghế chờ. Tìm kiếm xung quanh phòng xem có vật dụng gì có thể sử dụng không. Nhìn xung quanh không có vật dụng gì mang tính sát thương cao chỉ có mỗi một cái bình giữ nóng đang đầy nắp nằm trên cái tủ.

Ngô Trục cố gắng cầm tới cái bình thủy giữ nóng để mở cái nắp bằng nhôm ra hướng phía sau cánh cửa núp lại ném cái nắp bình thủy ra đất. Vì làm bằng kim loại nên khi cái nắp bình tiếp xúc với mặt đất tạo ra một số âm thanh. Leng Keng mà bên ngoài có thể nghe thấy.

Bên ngoài người cảnh sát nghe được âm thanh cũng vội đứng bật dậy tiếng về căn phòng gấp rút mở lấy cánh cửa đi vào. Nhìn trên giường trống không theo quán tính hắn bước nhanh đến kiểm tra. Thì ngay lúc này một

bình thủy đầy nước sôi được Ngô Trục dùng hết sức còn lại của mình đánh thẳng vào phía sau gáy của người cảnh sát.

Bị một đánh một cái thật mạnh ở phía sau. Người cảnh sát cũng ngất đi. Lúc này Ngô Trục lục lọi trong túi lấy hết một số tiền cùng với điện thoại của người cảnh sát đó. Hắn nhanh chóng mở cửa căn phòng của mình quan sát hai bên một chút rồi. Đi từ từ hướng về phía những mũi tên chỉ đường. Đến ngay một khoảng trống hành lang. Hắn nhìn xuống dưới để xác định mình cần thoát ra khỏi đây bằng cách nào.

Nơi hắn đang đứng hiện tại là lâu một việc đi xuống và rời khỏi nơi này từ cổng chính chắc chắn sẽ bị mọi người phát hiện. Suy nghĩ một chút hắn mới tìm hướng cầu thang bộ đi xuống bên dưới. Dọc đường hắn hỏi lấy người bệnh hoặc y tá địa điểm của căn tin bệnh viện. Việc hỏi đường của hắn như thế không làm mọi người nghi ngờ.

Theo sự chỉ dẫn của những người đã chỉ đường cho mình Ngô Trục thăm quan sát một góc xa nhất có thể để tìm ra chỗ có thể từ đó thoát ra ngoài. Cầm điện thoại trong tay hắn vội theo trí nhớ của mình nhấn đi một số điện thoại. Đợi cho bên kia có tín hiệu bắt máy Ngô Trục mới nói.

- Alô Bạch Hải hả? Mà cho anh em tới đón tao ngay! tao đang ở căn tin bệnh viện AZ nhớ trên đường đem theo một bộ quần áo nữa.

- Ấy chuyện gì thế anh Trục! Sao lại trong bệnh viện AZ.

Bên điện thoại vang lên tiếng của Bạch Hải làm Ngô Trục cũng thầm thở phào nhẹ nhõm là hắn đã gọi đúng số. Nhưng hắn cũng không thôi hết sự cảnh giác nói.

- Mà qua đón tao ngay là được tao chỉ có thể cầm cự ở đây mười phút không hơn. Nhanh đi! Xong rồi tao nói cho.

- Vâng em qua đó liền bây giờ!

Ngô Trục lúc này mới hướng người của căn tin mua lấy một cái sim điện thoại cùng với một tờ báo, gọi một đĩa cơm. Vì ngoài trầy xước bình thường Ngô Trục không có thêm những vết thương nặng nào. Bên căn tin cũng chỉ tưởng hấn đánh nhau mà bị thương cần bồi bổ. Nên những thứ hấn cần đều được đem tới bàn.

Lấy cái điện thoại tháo sim của người cảnh sát ra ngô trục nhấn đi một tin cho số điện thoại của Bạch Hải nói.

- Hiện tại tao sẽ ở gần căn tin bệnh viện, mày đến gọi vào số này. Số điện thoại này của thằng cảnh sát canh giữ tao bị đánh bất tỉnh rồi. Nhớ đừng để người khác chú ý là được.

Rất nhanh bên kia trả lời lại một từ duy nhất Ok. Ngô Trục lúc này ăn vội đĩa cơm được đưa đến, uống một cốc nước rồi cầm tờ báo hướng phía ghế đá có bóng mát gần đó ngồi xuống. Âm thầm nhìn những dòng người đi lại bản thân hấn đang lo lắng mình bị phát hiện. Lúc này hấn thấy một người đang dẫn con của mình đi ngang qua. Trên người lại không phải bệnh nhân, trên tay lại có thêm những thứ linh tinh của người thăm bệnh.

Thấy thế hấn biết rằng bệnh viện không chỉ có một lối ra vào mà còn có cổng phụ. Hướng người phụ nữ Ngô Trục lên tiếng.

- Ủa chị bình nước 5 lít đó chị mua ở đâu vậy?

- À cậu đi thẳng ra phía sau căn tin có cổng ra vào phía bên đường đấy. Chỗ đó họ bán rẻ hơn bên cổng chính nhiều.

Người phụ nữ thấy Ngô Trục là người bệnh nên cũng chỉ dẫn. Ngô Trục cũng lịch sự cảm ơn. Hấn lại tiếp tục ngồi xuống suy nghĩ đôi chút.

“ Giờ ngồi ở đây như chờ sung rụng bọn cảnh sát mà biết được đồng đội bị đánh ngất chắc chắn sẽ toàn diện điều tra ở đây tìm mình. Ngồi chỗ này khác nào chờ chết. Không được thoát trước tính sau.”

Suy nghĩ như thế Ngô Trục vội gấp tờ báo lại. Đứng lên đi về phía sau căn tin như người phụ nữ đã chỉ mình. Ngô Trục cẩn thận từng ly từng tí một quan sát kỹ lưỡng hết mọi thứ. Tuy nói ở đây là cổng sau nhưng vẫn có một người bảo vệ đứng bên ngoài cổng.

Ngô Trục thở dài một hơi dáng vẻ từ từ đi đến cổng. Vừa đặt chân đến ngay lối ra. Người bảo vệ đang ngồi trong phòng quan sát của mình nhìn hẳn nói.

- Anh kia đi đâu đó! Anh là bệnh nhân không được phép ra ngoài.

Thấy người bảo vệ ngăn cản mình Ngô Trục nở một nụ cười chỉ ra bên ngoài bệnh viện, bên kia đường những chỗ bán thuốc tây và vài tiệm tạp hóa.

- Em qua bên đó mua mấy thứ thôi không có đi đâu đâu. Mua mấy chai nước mướn cái ghế bố cho người thân ở lại đêm ấy mà.

- Sao cậu không nói người nhà đi mướn mà cậu phải đi là sao? Không được chuyện này không được ở đây có quy củ của nó cậu phải hiểu là nếu ai cũng như cậu thì cần tôi ở đây làm gì.

Người bảo vệ cố gắng kiên quyết không cho Ngô Trục rời đi bộ dáng như việc này hoàn toàn không thể thương lượng.

- Anh thông cảm đi! qua đó vài phút thôi mà! xong quay lại liền.

- Không phải anh không muốn mà chú không hiểu hay sao quy củ phải có quy củ mới được.

Ngô Trục lúc này cũng ngăn người một thằng bảo vệ quèn lại có quy củ. Cứ khăng khăng một mực thế này thì điều đầu tiên Ngô Trục thấy. Người Bảo vệ nhìn Ngô Trục đứng ngẩn ra cũng bực dọc nói.

- Chú mày chưa ra đời lần nào à. Mẹ đến quy củ cũng không biết nói trắng ra là anh mày ở đây ăn lương không đủ sống muốn ra cũng được đưa ít tiền thế là xong sao mày to đầu mà ngu thế.

Nghe lời nói của người bảo vệ khiến cho Ngô Trục hiểu được quy củ trong miệng của hắn là gì cũng thâm mắng trong lòng.

“Con mẹ nó nói đại muốn tiền đi. Lại còn bày đặt quy củ. ”

Nhưng Ngô Trục vẫn không để lộ ra sự tức giận trong lòng mình mà cười cười nói. Nếu vấn đề tiền bạc thì hắn không phải lo nhìn người bảo vệ nói.

- Trời anh không nói ngay từ đầu. Được rồi cho em qua cái nhé.

Vừa nói vừa rút trong túi ra những tiền mà hắn đã lấy của người cảnh sát, lấy một tờ một trăm ngàn đưa cho người bảo vệ. Rồi bước ra khỏi cánh cửa của bệnh viện Ngô Trục đi rồi, người bảo vệ nhìn trong tay mình tờ một trăm ngàn lại nhìn về phía Ngô Trục bước vào trong phòng nói thâm.

- Chết mẹ có khi nào thằng này nó ngu hay bất bình thường thiệt không ta. Ra cửa người ta đưa có mười ngàn nó đưa một trăm. mẹ lỗ nó tâm thần trốn viện một à. Mà ngày nào cũng gặp chừng vài đứa như thằng này mình sống khỏe chứ chả chơi.

Ngô Trục không hề biết rằng hành động của hắn lúc này bị người bảo vệ liệt vào dạng bất bình thường. Nhưng lúc này thoát ra khỏi cổng được hắn đã mừng không nhỏ vội nhìn một địa chỉ quán cà phê gần đó vào trong ngời

gọi một ly cà phê và một ít thuốc lá. Ngô Trục mới đem điện thoại ra gọi cho Bạch Hải.

- Alo! em gần tới bệnh viện rồi tầm vài phút nữa tới trước cửa rồi anh!

- Mà chạy qua bên công phụ đó có cái quán cà phê giải khát phía đối diện với cái bệnh viện tới đó đón tao. Đợi mà lâu qua tao tự thoát ra rồi.

Bạch Hải nghe được Ngô Trục nói thế cũng cười khỏ hấn đã cố gắng tới đây sớm nhất có thể cũng may là hiện tại không phải là giờ cao điểm. Nếu không Ngô Trục có muốn hấn đến nhanh cấp tốc cũng không được.

- Vậy em qua đó liền anh ra phía trước đi rồi lên xe đi luôn.

- Ủ! qua liền đi! Có đem theo đồ tao dặn không.

Nghe Ngô Trục hỏi về quần áo hấn đã dặn Bạch Hải, đang lái xe Bạch Hải cũng trả lời.

- Có anh! Đang để trên xe nè sao quên được trốn viện mà mặc đồ bệnh nhân khiến người khác chú ý sao, em cũng không phải thẳng khờ à.

Chiếc xe mà Ngô Trục đã sắp xếp để cho Bạch Hải sử dụng vào kế hoạch sắp hành động. Giờ đây được Bạch Hải lái đến để đón hấn và dừng trước quán nước mà hấn đã nói. Chiếc xe vẫn đang nổ máy. Ngô Trục thanh toán tiền nước cầm bao thuốc bước ra mở cửa lên xe chỉ kịp nói một câu.

- Chạy khỏi chỗ này nhanh!

Bạch Hải vào số đánh lái xin đường ra ngoài chạy thẳng đi mà không cần biết sẽ đến đâu. An vị trên xe lúc này Ngô Trục mới gọi điện thoại cho Ngô Long.

- Cháu hả chú đây. Nói người của cháu chiều nay thực hiện công việc sớm hơn dự tính. Còn nữa điện thoại chú mất rồi nói cô ta là gọi cho chú số này!

- Ừ để cháu lo! Việc này làm càng sớm càng tốt cũng không ảnh hưởng gì. Nhẹ lòng hơn một tí chú yên tâm cô ta sẽ làm thôi. Hiện tại cô ta cũng không còn đường lui nữa rồi. Thôi cháu cúp máy đây.

Đợi cho Ngô Long cúp máy Ngô Trục lúc này mới thở hắt ra một hơi lấy bộ đồ đang để ở phía sau xe thay vào. Hấn thấy hôm nay là ngày xui xẻo đến cả thằng bảo vệ quên còn cười trên đầu trên cổ hấn được thì quả thật là không chịu nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 346: Thời Gian Ra Tay

Cám ơn độc giả đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Cầm vô lăng chạy xe lúc này Bạch Hải cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra đối với Ngô Trục mà khiến hắn trầy trụa khắp người. Ngô Trục lúc này vừa thay bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện ra ném nó qua một góc, Bạch Hải thấy vậy mới cất tiếng nói.

- Chuyện gì mà bị như thế vậy anh?

- Con mẹ nó xui đủ thứ. Tao thề mai một sáng sớm không đi gặp gái nữa. Mẹ nó ám hôm qua cũng thế sáng nay cũng vậy con nhỏ này sao quả tạ.

Ngô Trục tức mình, nói ra một câu tức giận cho Bạch Hải nghe. Khuôn mặt bực tức hiện rõ qua từng lời nói. Dựa lưng vào ghế hắn thở dài ra một hơi nói với Bạch Hải.

- Con nhỏ tiếp tân xem ra không ăn được rồi! Sáng nay tao gọi điện thoại rủ nó đi ăn sáng. Mọi việc đang tốt đẹp, định là đưa nó đi Ngọc Châu thì bọn người của Xuân Nghĩa Bang phá rồi. Tức thật! Mẹ tao như thế này mà bọn nó nói dụ dỗ con gái nhà lành bán biên giới. Tao không ăn cũng đâu có ngu như thế!

- Bọn này nhiều chuyện thật. Mà vừa rồi anh gọi điện định để anh em làm việc luôn à? Không đợi vài ngày nữa đồ của mình tới rồi làm luôn?

Bạch Hải nói ra suy nghĩ của mình về việc Ngô Trục sẽ triển khai kế hoạch sớm hơn dự định. Ngô Trục lúc này cũng gật đầu. Hắn hôm nay bị

hội đồng, lại còn bị đến cả bảo vệ bệnh viện đòi tiền, mà mọi thứ đều từ Xuân Nghĩa Bang cho hẳn.

Việc muốn trả thù càng nhanh càng tốt khiến hẳn làm ra quyết định này. Ngô Trục thấy mình không cần phải chờ. Làm mọi thứ trước khi Thiếu Kiệt trở về hẳn cũng đã có đủ đồ cần thiết để hoàn thành việc này.

- Mà biết rồi đó bọn người Xuân Nghĩa Bang là người của thằng nhóc Thiếu Kiệt kia. Cứ như thế này thì sao chịu nổi, ra tay trước là vương đạo. Nên cứ làm đi nó trở về cũng là lúc anh em mình đủ đồ chơi rồi. Tao không tin bọn Xuân Nghĩa Bang có lớn đến cỡ nào cũng không thể ngày một ngày hai có được súng sử dụng.

- Ừ vậy để chiều nay thực hiện luôn! Chỉ cần người của mình hợp tác tốt là được. Mẹ trả thù cho anh mới được, bị như thế này chắc không ít thằng.

Bạch Hải đánh giá vết thương của Ngô Trục cũng cho ra lập luận của riêng hẳn. Vì đối với những người như Bạch Hải nhìn vào thương tích của người mình có thể biết được không ít việc người của hẳn bị đánh do nhiều người hay một người gây nên.

Chiếc điện thoại của Ngô Trục để trên ghế lúc này vang lên âm thanh của tiếng chuông được cài đặt kèm theo đó sự rung động nhẹ nhàng trên bề mặt da của ghế. Nhìn vào số điện thoại hiển thị trên màn hình trắng đen của cái điện thoại, một dãy số điện thoại hiện ra.

Cầm điện thoại lên Ngô Trục đưa ngón tay của mình nhấn lấy phím nghe trên nên những nút nhựa. Một âm thanh vang lên bên kia điện thoại.

- Các anh nói với tôi hai ba ngày nữa mới hành động mà sao giờ lại thay đổi có chuyện gì à? Máy anh làm như thế phá hư hết mọi kế hoạch thì sao?

Tiếng nói của Nhã Kỳ vang lên đủ để Ngô Trục đem điện thoại cách xa tai mình. Hấn lúc này cũng bực tức nhưng bình tĩnh nói.

- Cô từ từ chứ! Mọi việc phát sinh vì tôi không muốn kéo dài. Trước sau gì cũng làm sớm hay muộn thôi. Kéo thẳng nhóc đó về sớm xong việc nhanh như thể tiện cho cả đôi bên. Thêm ngày nào chưa diệt được nó tôi thấy thật sự không an tâm đấy.

Những gì Ngô Trục nói làm cho Nhã Kỳ im lặng, trầm mặc một lúc. Đôi với việc này cô đã lên được thời gian tính toán chính xác. Chỉ còn đợi đúng ngày đúng giờ là làm việc. Giờ giữa chừng lại có thay đổi tuy không ảnh hưởng tới bố cục mà trước nay cô đã lập ra, nhưng nó cũng làm ảnh hưởng ít nhiều.

- Được rồi! Theo lịch trình của con bé Hoàng Ngân thì chiều này khoảng tầm năm giờ hơn nó sẽ đi ngang qua công viên. Lúc đó tôi sẽ gặp nó bên ngoài, các anh khi đó hãy hành động.

- Nếu đã nắm rõ thời gian và thói quen của đối phương ngay từ đầu sao cô không nói luôn. Bọn tôi làm nhanh cho rồi đợi chờ gì đến lúc này nữa.

Ngô Trục nghe được Nhã Kỳ nắm rõ thời gian sinh hoạt của Hoàng Ngân thì hấn cũng có một chút bực mình. Bởi chỉ cần Nhã Kỳ đem việc này nói ra, hấn sẽ sắp xếp mọi thứ làm trong một ngày mà không phải đợi đến hiện tại bị hội đồng một cách khó hiểu.

- Các anh nói phải chuẩn bị sao giờ lại trách tôi. Nếu không phải ngay từ đầu các anh chỉ cần nói hành động luôn thì tôi đã gửi ảnh và thói quen của con bé đó cho mấy anh tự làm, mà tôi cũng không liên can vào chuyện này rồi.

Nhã Kỳ đem việc này đổ lỗi lại cho bọn người Ngô Trục. Nhưng vì việc này cần sự giúp đỡ của cô ta nên Ngô Trục cũng chỉ biết chịu thiệt nói.

- Thôi vậy đi. Cô cho cái địa chỉ công viên nào và thực hiện ở đâu là được. Người của tôi sẽ đợi sẵn mà hành động lần này cô chịu thiệt một chút. Khi xong chuyện cô cũng có được thứ cô cần chúng tôi có được thứ chúng tôi muốn.

- Ok! Vậy quyết định như thế! Tôi sẽ nhắn tin địa điểm thực hiện kế hoạch cho anh và thời gian. Tuyệt đối không được chơi giờ dây thun đâu nếu không mọi việc hỏng bét hết, lúc đó tôi sẽ không chịu trách nhiệm về những gì phát sinh đâu.

Đem điện thoại cúp máy không để cho Ngô Trục trả lời, Nhã Kỳ nhanh chóng soạn một tin nhắn theo suy nghĩ của mình rồi gửi vào số đã gọi. Ngô Trục lúc này mặt âm trầm. Hôm nay hấn bị nhiều người làm tức không nhẹ, khi điện thoại vang lên âm thanh của tin nhắn đến. Mở ra xem nội dung bất giác trên môi của Ngô Trục hiện hữu một nụ cười.

Bạch Hải sau khi thấy cuộc trò chuyện của Ngô Trục kết thúc mới hỏi Ngô Trục.

- Giờ về chỗ anh hay chỗ của bọn em?

- Về khách sạn tao lấy đồ rồi qua chỗ bọn bây luôn, còn thẻ ATM với những gì cần ở phòng khách sạn.

Đem địa chỉ khách sạn cho Bạch Hải biết Ngô Trục đưa lưng vào ghế đầu ngựa ra sau đôi mắt nhắm lại thư giãn. Bạch Hải đem địa chỉ ghi nhớ rồi đánh tay lái di chuyển chiếc xe trên đường.

Thiếu Kiệt bây giờ đang bù đầu với một đống code và mã nguồn cần thiết để có thể viết nên một phần mềm passcode cho cái điện thoại của Ngô

Trục. Hà Vi bây giờ mới liên hệ với Hà Thúc xong cũng trở lại nói với Thiếu Kiệt.

- Mình đã nói với ông rồi! Trong tối nay Lưu Chính sẽ đến Lưu Minh. Ông nói với cậu là tất cả những hồ sơ mà liên quan Lưu Chính sẽ lấy đem về cho ông, cậu xem tập hợp hồ sơ đi. Mà dứt khoát không để chú Lưu biết được chỗ này đâu.

- Ừ! nếu thế thì anh sẽ sao chép ra USB để cho Lưu Chính đem về Ngọc Châu. Còn hồ sơ về Lâm Gia thì chắc phải đợi Ngọc Nhi mới được. Anh không nắm những dữ liệu đó.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nói ra những gì hắn đang nắm giữ có thể đưa cho Lưu Chính. Những tài khoản của Ngân Hàng Thụy Sĩ có thể Thiếu Kiệt can thiệp được và những thứ khác cũng nằm trong tay hắn. Chỉ có những thông tin về Lâm Gia thì hắn không biết nhiều. Việc có nhiều thông tin hay không thuộc về Ngọc Nhi.

- Vậy để em nói với Ngọc Nhi một tiếng trước để cô ta chuẩn bị.

- Thế thời gian của chú Lưu chừng nào sẽ tới đây? Khi đó mình cũng không thể ở tầng hầm này mà gặp mặt chú ấy được, nếu không Vô Ảnh sẽ bị phát hiện. Mà việc em không báo cáo về Vô Ảnh cũng làm cho ông buồn.

Thiếu Kiệt suy nghĩ về việc Hà Vi giúp hắn che dấu một nhóm phi quân sự riêng biệt như thế này, cô phải có tâm tư như thế nào đối với ông mình. Hiện tại hắn còn tận dụng Vô Ảnh phát triển cho riêng mình để chống lại một số thế lực khác. Mà Thiếu Kiệt biết chắc nếu Hà Thúc biết được Vô Ảnh chắc chắn ông sẽ không đồng ý.

- Em nghĩ không sao đâu! Đến một lúc nào đó ông sẽ hiểu thôi. Nếu để Vô Ảnh hiện tại phơi bày ra ánh sáng sau này người chịu thiệt là anh. Chúng ta hoàn toàn chưa biết được nhà họ Lâm với nhà họ Ngô có tàn dư riêng cho mình một quân đội hay không. Nếu có thì Vô Ảnh còn có thể chống lại họ. Còn không thì đó là một quân bài đem lại lợi thế cho anh.

Hà Vi đem chuyện của Vô Ảnh giấu ông mình cô cũng đã tốn công suy nghĩ rất nhiều về ảnh hưởng của nó. Mà bản thân sau khi biết được mọi chuyện cần thiết cô thấy rằng Thiếu Kiệt chắc chắn phải cần Vô Ảnh còn hơn là để họ sát nhập với lại quân đội chuyên dụng. Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế cũng gật đầu thờ dài một cái rồi nói.

- Chuyện này sau này anh sẽ hướng Hà Thúc giải thích dùm em. Anh nghĩ lúc đó Hà thúc sẽ không trách mắng gì đâu.

Ngay lúc này điện thoại liên lạc của Vô Ảnh lại vang lên. Thiếu Kiệt nhìn vào điện thoại cũng nhíu mày. Theo như Tú Trinh báo cáo thì Ngô Trục có lẽ giờ này đang ở bệnh viện. Hiện tại lại có điện thoại báo cáo tình hình thì đúng là việc lạ. Cầm điện thoại lên chấp nhận cuộc gọi bên kia với giọng gấp gáp nói.

- Thiếu Kiệt! Ngô Trục hấn trốn viện rồi hiện tại không biết hấn ở đâu!

- Cái gì Ngô Trục trốn viện! Không phải hấn có cảnh sát canh giữ hay sao. Người của mình không để ý phòng bệnh của hấn à.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình. Bởi chuyện diễn ra chưa lâu lắm hấn còn muốn có nhiều thời gian hơn để điều tra trong điện thoại của Ngô Trục có cái gì. Hiện tại lại nhận được tin như thế này việc phòng bị các tình huống xảy ra càng khó khăn hơn.

Công Toại lúc này cũng thầm trách nhóm người của mình lơ là để cho Ngô Trục trốn thoát mà không biết hắn đã đi đâu. Nhưng hắn cũng phải báo cáo cho xong việc này.

- Hắn đánh bất tỉnh cảnh sát trông chừng thoát khỏi phòng bệnh. Đến khi có y tá vào mới phát hiện việc này. Đội viên của mình cũng không tiếp cận được phòng bệnh chỉ có thể ở phía bên ngoài trông chừng có lẽ hắn thoát ra ngoài với quần áo người khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 347: Chuyển Địa Điểm

Thiếu Kiệt cũng biết được Vô Ảnh không phải mọi chuyện đều có thể làm được. Phạm vi của họ cũng có hạn cho dù ở những nơi công cộng đông người cũng không tiện hoạt động. Ở bệnh viện có cảnh sát canh chừng người phạm tội càng không được.

Thêm vào đó quyền hạn chế của cảnh sát trong việc công phạm nhân vào sóng giường là trái với đạo đức y tế nghề nghiệp. Việc làm này đối với bác sĩ quản lý, chắc chắn họ sẽ không cho phép. Chỉ với những tội phạm cực kỳ nguy hiểm, họ mới bắt buộc sử dụng hình thức này nên Ngô Trục có điều kiện thoát đi là điều dễ hiểu.

- Cho người đến chỗ nhà kho mà bọn người Ngô Trục đã đến thăm dò thử xem. Với người của mình còn tiềm phục ở khách sạn nữa bảo họ quan sát thật kỹ vào. Có thể Ngô Trục sẽ trở lại đó không chừng.

- Vâng! Mọi người ở đó đã quan sát chăm chú để tìm ra tung tích của hắn. Với một nhóm đã qua bên nhà kho kia rồi. Nếu có tin tức gì nữa sẽ báo cáo về ngay.

Công Toại sau khi báo cáo xong đợi cho Thiếu Kiệt cúp máy hắn mới thở phào. Nhiệm vụ lần đầu mà đã cho thấy sự yếu kém và khiếm khuyết của Vô Ảnh cũng là một điều gì đó cho thấy nhóm người bọn hắn cần phải thực tế với những nhiệm vụ nhiều hơn.

Thiếu Kiệt lúc này càng phải gấp rút hơn. Vì những thứ mà hắn cần đến và những chứng cứ có thể buộc tội Ngô Trục. Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt tập trung làm việc cũng hiểu hắn đang gấp rút. Cô đi rót cho hắn một cốc nước rồi đặt bên cạnh nhìn vào những tài liệu đang có nói với Thiếu Kiệt:

- Theo em thấy nếu Nhã Kỳ đã là người bị tình nghi lớn nhất sao anh không triệu tập cô ta điều tra luôn? Như thế sẽ đỡ phải mất nhiều thời gian của mình.

Thiếu Kiệt lúc này bàn tay gõ trên bàn phím cực nhanh im lặng không trả lời, Hà Vi thấy thế cũng nói nhỏ với Nhã Oanh.

- Thiếu Kiệt không làm như vậy được! Hiện tại Nhã Kỳ chỉ là người bị tình nghi còn không có chứng cứ gì để buộc tội cô ta, nếu mà làm như thế càng không ổn.

- Hà Vi nói đúng đấy có những việc nhìn bên ngoài thì họ chính là thủ phạm nhưng lại không phải. Hiện tại đúng là những yếu tố mà Nhã Kỳ có và những thứ chúng ta biết đều là hướng về cô ta nhưng như thế không có nghĩa cô ta là nội gián. Phải có chứng cứ, xã hội bây giờ cần chứng cứ để luận tội chứ không phải là cảm tính và những gì khách quan nhìn thấy được. Chỉ cần có chứng cứ thì cô ta cũng không chối tội được.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới ngưng lại một chút để giải thích cho Nhã Oanh hiểu, mọi thứ không đơn thuần chỉ là cái nhìn khách quan. Hiện tại số điện thoại của những cuộc gọi mà Nhã Kỳ đã tiếp xúc cũng chưa nói lên được điều gì. Bằng chứng trong điện thoại của Ngô Trục cũng không có, việc muốn luận tội Nhã Kỳ có thể bị cô ta bắt bẻ lại. Mà Thiếu Kiệt thì lại muốn mọi thứ phải nắm chắc để đối phương không thể trở mình.

Ngô Trục đang trên đường về tới khách sạn của mình thì điện thoại vang lên một tin nhắn bắt lấy điện thoại mở tin nhắn ra xem. Dòng số điện thoại hiển thị người gửi là Nhã Kỳ. Nhíu mày một cái nhìn qua dòng tin đã nhận.

“Đừng về khách sạn có người của Xuân Nghĩa Bang theo dõi. Đồ đạc của anh tôi sẽ cho người lấy ra nên đừng về, đến địa chỉ này. Chìa khóa để ở gốc cây phía trước dưới viên gạch bị mẻ một góc, nơi đó an toàn hơn.”

Đọc xong những dòng đó, Ngô Trục mới lên tiếng nói với Bạch Hải đang lái xe.

- Ngưng, chuyển hướng về địa chỉ này. Bên khách sạn có người mai phục rồi. Mẹ nó biết ngay sáng nay bị gài, chắc là bọn nó có tin tao đến Lưu Minh này rồi! Chưa biết chừng bọn bây cũng bị theo dõi rồi mẹ nó. Đúng là địa bàn của bọn này có khác nhanh thật.

- Ừ để em nhắn cho tụi nó biết rời đi từng đũa. Anh hỏi xem địa chỉ mà người của mình đưa là ở đâu, nơi đó làm địa điểm giữ người được không. Sợ là nhà kho bên kia bọn nó phát hiện ra thì kế hoạch hỏng hết.

Ngô Trục thấy điều Bạch Hải nói không phải không có lý nên cũng gật đầu. Hắn đưa tay nhấn nút gọi đi trên điện thoại. Phía bên kia Nhã Kỳ điện thoại vang lên cũng nhận cuộc gọi của Ngô Trục không đợi chờ lâu. Ngô Trục hỏi trực tiếp Nhã Kỳ

- Địa chỉ nhà này có an toàn không? Ai là chủ nhà vậy?

- Việc này tương đối an toàn. Chắc ông biết Từ Chấn Dân người của anh ông bị bắt cách đây không lâu đi. Nhà đó là của hắn đấy bị niêm phong cho đến bây giờ. Hiện tại nơi đó khá an toàn vì không ai lui tới, với lại nơi đây có niêm phong nên chẳng ai dại gì mà lại vào.

Nhã Kỳ nói ra lai lịch địa chỉ mà cô đã đưa cho Ngô Trục khiến hắn trầm mặc một lúc. Nhà bị niêm phong đôi khi lại trở thành một nơi an toàn đúng nghĩa. Vì sẽ không có người tiếp xúc cho đến khi căn nhà được Nhà nước hóa giá lại cho người khác theo diện bán đi lấy tiền xung công.

- Được! Việc này tôi biết rồi chiều nay phải thật thận trọng là được kế hoạch vẫn diễn ra như bình thường.

Đợi cho Ngô Trục cúp máy Bạch Hải mới hỏi hắn.

- Sao anh chỗ này an toàn không? Được thì em cho bọn nó từ từ rời khỏi khách sạn.

- Ừ địa chỉ này được. Nó là nhà của một thằng bên dưới của anh tao. Hiện tại bị bắt và niêm phong nhà vì tội ăn hối lộ các thứ. Chắc hẳn có sự giúp sức của thằng nhóc Ngô Long đi. Nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Hay! Chắc bọn nó sẽ không nghĩ tao sử dụng nơi này làm địa điểm chôn xác thằng nhóc Thiếu Kiệt đó đi. Nhà của người nó lập kế bây giờ thành nơi hẳn có thể trú hơi thở cuối cùng. Cũng hay à!

Ngô Trục đem suy nghĩ của mình diễn tả lại thành câu nói. Bạch Hải nghe được như thế cũng cười một tiếng lắc đầu nói.

- Bọn này muốn đấu với anh còn non lắm. Mà công nhận thằng cháu anh cũng tài chuẩn bị hết các thứ cho mình. Nếu có dịp em phải gặp mới được.

- Xong việc này muốn gặp thì đi Ngọc Châu. Thằng nhóc cháu tao được lắm nó chỉ có mỗi tội là giống tao cái điểm ăn chơi thôi còn những thứ khác mưu kế thì nó thừa hưởng từ ông già với thằng cha nó không tồi đâu. Lần này đi Lưu Minh cũng do một tay nó thúc đẩy.

Thấy Bạch Hải vừa khen mình lại vừa nói về đứa cháu mình thích Ngô Trục cũng không khỏi tỏ thái độ rằng nhà hẳn ai cũng tài giỏi.

- Thôi chạy qua bên đó lẹ đi nơi đó cũng gần đây để sắp xếp các thứ rồi cho bọn người ở khách sạn cắt đuôi theo dõi mà tập kết ở chỗ này.

- Vâng!

Đáp lại một tiếng Bạch Hải vào số nhân chân ga. Chiếc xe nhanh chóng tăng tốc trên con đường. Chiếc xe chạy trên đường không lâu thì rẽ vào một con hẻm. Nơi này không đông đúc mà khá vắng vẻ. Những ngôi nhà đều

xây một kiểu giống nhau. Nhìn qua có thể thấy nơi đây là một dự án khu nhà ở cao cấp dành cho đối tượng có thu nhập.

Ngô Trục thấy thế cũng gật đầu. Nơi này thường được phân lô xây dựng nhà nào cũng giống nhà nào cũng tiện cho việc hấn làm. Còn tại sao lại vắng vẻ, đơn thuần người ở nơi này đều là công chức có tiền. Họ mua nhà ở chỉ về nhà buổi tối vì đi làm từ sáng chả ai quan hệ với ai hoặc những người có tiền mua nhà để đó cuối tuần mới đến để nghỉ ngơi cùng bạn bè ăn nhậu các thứ mà không muốn làm phiền những người nơi mình đang sống. Địa điểm như thế này thì khá thích hợp.

Theo sự chỉ dẫn trên tin nhắn. Ngô Trục đem ổ khóa đang bị niêm phong cởi bỏ. Đẩy cánh cửa sắt mở ra để cho Bạch Hải đánh xe vào. Ngôi Nhà được làm có một dốc tầng hầm dành cho việc để xe. Đợi cho chiếc xe nằm gọn trong nhà. Bước đến bậc tam cấp lối lên ngôi nhà đưa tay nắm lấy cánh cửa có một tờ giấy niêm phong đã bị bong tróc một bên xuống đất.

Cánh cửa được mở ra hơi nóng của việc đóng cửa lâu ngày làm cho Ngô Trục nghiến người một tí. Sau đó là một cảm giác lạnh lẽo có được từ căn nhà không có hơi ấm của con người.

Bộ bàn ghế gỗ, ấm tách trà phủ bụi, cái ti vi màn hình phẳng cũng có vài cái mạng nhện. Dưới đất là lớp bụi đóng dày. Đưa tay mở lấy cầu dao điện tổng Ngô Trục nhìn căn nhà một lúc rồi cười nói.

- Được nơi này tốt. Mẹ lúc đầu cho tao cái địa chỉ này đi đỡ phải đi mượn khách sạn ở không. Mà gọi bọn nó qua đây đi. Tao nghĩ đủ phòng hết đó. Phía trên chắc còn mấy phòng đồ đạc quét một cái thôi là có thể dùng được. Còn giường thì tháo tấm ra bụi ra là nằm được rồi.

- Ủ xem ra lúc thằng kia bị bắt đã ăn không ít tiền. Nhìn bộ ghế gỗ này cũng tốt, chắc chừa một phòng để giữ người nữa là ok còn mấy phòng khác để anh em mình sử dụng.

Bạch Hải đi vòng vòng đánh giá một chút về kiến trúc của căn nhà của Từ Chân Dân cũng vui vẻ. Hấn vốn không muốn mấy ngày nữa ở trong nhà kho mệt mỏi canh người. Giờ chuyển địa điểm nơi này đúng là thích hợp. Dù sao thì ăn được ngủ được canh giữ con tin mà không phải phiền hà cũng là một điểm thoải mái.

- Mẹ cái tủ lạnh còn bia nữa này! Lát nữa ra ngoài mua ít vật dụng bỏ vào. Đủ đồ chơi rồi, đợi hàng nóng về nữa là khỏi phải lo.

- Ủ để tao hỏi xem xe chở cái thùng hàng tao gửi ở bến xem lúc nào tới nơi. Hi vọng là trong hôm nay hoặc sáng mai tới lúc đó. Anh em mình để bê phòng bị hơn.

Ngô Trục nhìn thấy Bạch Hải mở tủ lạnh ra ngoài những thứ đã mốc meo vì tủ lạnh không chạy thì hầu như tủ lạnh vẫn hoạt động tốt. Việc có tủ lạnh để trữ thức ăn cố thủ cũng là một phương án khá tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 348: Cầm Thú!

Đưa tay định nhấn số điện thoại của nhà xe thì chợt nhớ ra hẳn không nhớ số. Nhìn Bạch Hải một cái Ngô Trục mới nói.

- Mày nói một thằng chạy ra bên xe hỏi xe khách NA chừng nào đến. Nếu được thì cho nó lấy hàng tên tao luôn còn không thì hỏi chừng nào xe tới. Còn đám còn lại chia ra về đây. Chìa khóa này mày giữ đi tao đi lên kiểm cái giường ngủ một tí. Sáng giờ vậy là đủ rồi.

- Ừ vậy đi anh ngủ một giấc lấy lại sức em xem gần đây có nơi nào bán đồ ăn không mua về trữ lại sử dụng cho mấy ngày sắp tới.

Bạch Hải nghe Ngô Trục nói thế cũng dự định làm những việc hẳn muốn. Bây giờ lúc này bên ngoài cổng chính lại vang lên âm thanh đập cửa nhẹ. Ngô Trục thấy như thế cũng giật mình nhìn Bạch Hải. Bạch Hải lúc này cũng nhìn ra cửa. Hẳn bước từ từ ra nhìn qua ô để mở chốt cửa nhìn thấy một người phụ nữ đứng đó. Bạch Hải lúc này mới lên tiếng.

- Cô kiểm ai?

- Tôi đến đây đưa đồ cho Ngô Trục. Đây là toàn bộ đồ của anh ta từ khách sạn ngoài quần áo và chứng minh nhân dân tất cả đều có ở đây.

Nhìn qua người phụ nữ đưa gói đồ trong túi xốp Bạch Hải cầm lấy kiểm tra một lúc nói.

- Ai chỉ cô đến đây?

- Có một cô tên là Nhã Kỳ nói tôi lấy mấy cái này ra khỏi khách sạn đem tới đây sẽ được năm trăm ngàn lần trước tôi đưa một cái khăn cho anh này được một trăm ngàn rồi nên tôi làm.

Bạch Hải lúc này mới móc trong túi mình một tờ tiền năm trăm ngàn đưa cho người phụ nữ. Đợi người phụ nữ rời đi hẩn nhìn xung quanh một chút mới đóng cửa lại đi vào nhà. Ngô Trục thấy Bạch Hải trở lại trên tay lại cầm theo một túi xộp đen mới hỏi hẩn.

- Cái gì vậy?

- Người mình thuê người của khách sạn lấy đồ ra cho anh. Mấy cái quần áo thì bỏ đi còn ví tiền với lại cmnd mấy thứ linh tinh gọn nhẹ đều nằm trong này hết.

Ngô Trục lúc này mới cầm lấy túi xộp mở ra tìm trong ví một cái card lấy điện thoại ra và gọi đi. Bên kia một âm thanh tổng đài trả lời lại xong mới có người bắt máy. Lúc này Ngô Trục mới lên tiếng nói.

- Ủa! Em ơi cho anh hỏi xe biển số AM ZZZ đó tới Lưu Minh chưa em, anh có hàng gửi trên xe.

- Vâng anh đợi em một chút để em kiểm tra.

Người nhân viên sau một lượt im lặng bên điện thoại mới trả lời lại cho Ngô Trục biết.

- Anh ơi! Xe mình gửi đồ 7 giờ tối nay đến nha anh. Mình tới nhận hàng ở bến xe lô F dãy số 3 giúp em. Em cảm ơn.

Ngô Trục lúc này cúp máy xong mới nhìn vào đồng hồ hiển thị trên điện thoại đồng hồ lúc này là một giờ ba mươi. Trâm Ngâm một lúc Ngô Trục mới nói với Bạch Hải.

- Mà nói bọn nó trước 4 giờ tập trung giờ bọn nó đi ra ngoài cắt đuôi bọn theo dõi rồi tập trung ở đây đi. Còn hơn 3 giờ nữa hành động còn phải

tới chỗ đó khảo sát tình hình. Mày qua chỗ lấy xe. nói cần thêm một chiếc xe nữa. Rồi về đây chia kế hoạch mà làm.

Bạch Hải lúc này gật đầu rời đi. Ngô Trục mới hướng những tầng lầu phía trên đi xem xét tình hình.

Trong khi Thiếu Kiệt không nghỉ ngơi để viết phần mềm phá mật khẩu chiếc Iphone của Ngô Trục. Hầu như toàn bộ đội một và đội hai Vô Ảnh đang tìm kiếm trong vô vọng, chưa kể đến từng thông tin mất dấu của người Ngô Trục được gửi về, làm cho Thiếu Kiệt ngày càng lo lắng. Không khí trong tầng hầm của trung tâm Vô Ảnh ngày càng gấp rút.

Đã gần hai giờ kể từ khi mất dấu thành viên cuối cùng của bên Ngô Long. Tinh thần lúc này của Thiếu Kiệt căng như dây đàn. Công Toại và Bảo Huân trình diện ở trung tâm một cách bất lực. Họ trước giờ chỉ thực chiến với những công sự được sắp xếp. Và theo dõi cố định là chính. Hiện tại đụng phải đối tượng di động họ thật sự lộ ra nhược điểm yếu kém của mình.

Tiếng lạch cạch của bàn phím máy tính vang trong không trung. Không khí trầm mặc những âm thanh hỏi thông tin của những đầu số điện thoại một cách máy móc gấp rút.

Ngay cả ba người Nhã Oanh, Hà Vi, Tú Trinh đều nâng cao tốc độ của mình để tìm ra đúng người cần thiết. Dù bên ngoài vẫn còn người của Vô Ảnh đang triển khai tìm kiếm nhưng họ càng gấp rút bao nhiêu thì lại càng bé tắc bấy nhiêu.

Bây giờ trên một con đường quen thuộc của mình về với phòng trọ. Hoàng Ngân không biết rằng đối diện với cô là một sự kiện liên quan nhiều

đến Thiếu Kiệt. Từ khi chuyển vào học cùng trường với anh trai mình cô cảm thấy tốt hơn nhiều. Dù cho Thiếu Kiệt nghĩ học thường xuyên nhưng vẫn không ai nói điều gì. Mới đầu cô thấy việc này là lạ chắc chắn phải có người hỏi cô về Thiếu Kiệt nhưng lại không có ai nhắc đến điều này. Cho đến khi bản thân mình tự hỏi lấy Lý Bản hoặc Lâm Vũ thì nhận được một câu.

“ Anh Kiệt nghĩ học như cơm bữa mà nhà trường cũng đã quen. Thành tích học tập lại không giảm, nên thầy cô cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.”

Cô đang đi bộ trên đường về nhà Cô thường đi rất chậm trước đây cô phải về sớm lo lắng cơm nước nhưng từ ngày bố mẹ cô đến làm cho Dì cô cũng được ra đó chơi và ăn cơm cùng mọi người, không còn cái cảnh người nào về trước ăn trước, người về sau dùng sau nữa. Điều này cũng làm cho cô thấy nhà mình cũng không còn bẽ bộn như khi mẹ còn đi làm ở các công ty. Vừa đi cô vừa nói thầm tính toán xem anh họ mình khi nào mới thật sự trở về.

- Chắc cũng còn mấy ngày nữa anh Kiệt về nước không biết anh ấy có mua quà cho mình không nữa. Lần này phải đòi mới được đi lâu như vậy mà không nhớ quà cho mình thì mét dì Lâm Nhu.

- Hoàng Ngân! Hoàng Ngân. Chị ở đây này!

Bây giờ bên cạnh vang lên âm thanh của một người nào đó gọi cô. Nhìn về nơi phát ra âm thanh Hoàng Ngân mỉm cười nói.

- Chị đợi lâu không. Mình đi ăn kem một chút trước rồi chị chỉ em bài tập đấy hôm qua hứa rồi.

Hoàng Ngân nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Cô chọn con đường đi bộ về nhà này có lý do của nó. Bởi vì nơi đây luôn có một người chị. Mỗi ngày đều chỉ cô những bài tập khó mà cô không hiểu được. Từ khá lâu từ khi mà cô biết được chị ấy là một người làm cho anh họ mình. Thì chị ta trở thành một gia sư ngoài giờ cho Hoàng Ngân. Thay vào đó là những ngày ngồi nói chuyện với nhau ở các hàng quán. Hôm thì kem cây hôm thì tại công viên với món bánh tráng trộn, xoài chấm muối ớt. Cứ như thế thời gian cho Hoàng Ngân thấy được mình có thêm một người chị khác ngoài anh họ mình. Đó là Nhã Kỳ.

- Có gì đâu! Hôm qua chị đã hứa thì hôm nay phải làm chứ! Mà nè hôm nay đi ăn gì đây?

- Hôm nay ăn bột chiên đi có gì khỏi về nhà ăn cơm nữa.

Hoàng Ngân lúc này suy nghĩ một chút mới nói ra món ăn mà cô đã chọn. Hầu hết ở những hàng quán mà cô với Nhã Kỳ đi ăn đều trở thành nơi Nhã Kỳ kèm cho Hoàng Ngân học tập. Nhã Kỳ bây giờ nhìn qua đồng hồ một chút mới nói.

- Cũng được mà chỗ đó bếp lửa nóng quá thôi hai chị em mình mỗi người một hộp rồi ngồi ngoài góc vắng công viên kia vừa ăn vừa giải bài tập.

Nhìn qua nơi Nhã Kỳ chỉ đến. Hoàng Ngân gật đầu mà không chút nghi ngờ. Cả hai người đến một xe bột chiên đang ở gần đó mà mua đồ.

Bạch Hải lúc này cũng nhíu mày một cái. Huỳnh Tỳ lúc này ngồi trên xe nói với Bạch Hải.

- Con nhỏ đó hành động thì Hành động đi còn đợi con bé đó ăn hết đồ ăn mới ra tay là sao?

- Mà không thấy công viên lúc này người đi tập thể dục đang đông à. Đường đi thì nó đã vẽ sẵn để tránh kẹt xe rồi mà sợ gì. Nó đã bỏ thời gian theo dõi tượng. Làm quen hoàn cảnh xung quanh mới dám chắc thời gian như thế. Mà không thấy nó tính cả việc nó gặp đối tượng không sai một phút nào à.

Vừa nói Bạch Hải đưa đồng hồ mình đang đeo cho Huỳnh Tỳ xem. Nhìn qua đồng hồ lúc này điếm đúng năm giờ năm. Văn Thoại lúc này ngồi một bên cũng gật đầu nói.

- Nó bỏ tâm tư không ít. Mà xem xem nếu không phải nó đưa thông tin chỉ đường thì có lẽ mình sẽ bị kẹt trong đống xe ở ngã tư đó đấy. Ai nghĩ được cái đường vừa đủ ô tô qua đằng kia lại có thể thông ra ngoài không.

- Mà bọn bây cũng đừng có mạnh tay qua xong vụ này anh Trục còn hưởng thụ con nhỏ đó đấy. Làm mà bầm dập cái gì thì ông chửi bọn bây ráng chịu.

Bạch Hải lúc này mới đem những gì hắn biết nói cho nhưng bốn người trên xe. Huỳnh Tỳ nghe thế cũng cười cười. Tứ Hải bây giờ mới lên tiếng.

- Trước sau gì cũng bị ăn thôi. Em thấy cứ để anh Trục ăn lấy con em thằng kia trước mặt nó. Như thế mới đủ thú vị. Thằng anh chết xong nó cũng chết theo cần gì giữ giùm nó. Để nó hưởng thụ một chút có phải tốt hơn không.

Ba người còn lại luôn cả Bạch Hải đều nhìn Tứ Hải thốt lên một câu đồng thanh.

- Cầm Thú!...

Tứ Hải lúc này cũng cười cười đáp lại lời nói của ba người.

- Tao thấy sao nói vậy, con bé đó còn non nó chắc chắn phải hơn chứ.

- Mẹ con người ta mới mười sáu tuổi mà cũng suy nghĩ được hay thật.
Mẹ gớm bỏ mẹ!

Bạch Hải lúc này mới mắng Tứ Hải một câu vì sở thích bệnh hoạn của thằng này. Lúc này Văn Thoại vừa nhìn vừa nói.

- Mà nó mười sáu tuổi cũng phát triển đầy đủ mà. Xem coi anh Trục không dùng thì để cho thằng Hải dùng thì phí quá.

- Mẹ hết hiểu nổi bọn mà hết thằng Hải giờ đến mà. Thôi tập trung đi. Xong việc về đến nơi còn cần để anh Trục quyết định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 349: Hoàng Ngân Bị Bắt

Bạch Hải lúc này nhìn về phía Hoàng Ngân với Nhã Kỳ đang đi về phía chỗ ghé đá gần bọn hắn. Cách chiếc xe của nhóm người Bạch Hải chừng vài bước chân. Lúc này Hoàng Ngân cùng với Nhã Kỳ ngồi xuống Nhã Kỳ lúc này mới mở ra hộp bột chiên trứng của mình, lấy gia vị đổ vào.

Hoàng Ngân cũng thao tác không khác gì Nhã Kỳ trộn đều tất cả các thứ trong hộp lên. Hoàng Ngân mới nhìn Nhã Kỳ nói.

- Đạo gần đây có tin tức gì của anh Kiệt không chị cả tuần nay hầu như không nghe chị nói gì về chuyện anh Kiệt về nước.

- Cái này chị cũng không biết. Sao em không hỏi Ngọc Nhi? Cô ta chắc biết Thiếu Kiệt chừng nào về mà?

Nhã Kỳ giả vờ như không biết chuyện gì vừa ăn vừa nói với Hoàng Ngân. Thở dài một tiếng Hoàng Ngân lấy chiếc nĩa nhựa được người bán đưa cho ghim ghim lên miếng bột chiên nói.

- Đạo này cứ thấy Ngọc Nhi bận bịu sao ấy! Thấy bạn đó hết xử lý chuyện này đến chuyện kia. Em lại sợ làm phiền, đúng thật là anh em có những công ty nhiều thế mà Ngọc Nhi lại thay anh em điều hành chắc cũng mệt mỏi không kém đâu.

Hoàng Ngân nghĩ sao nói vậy về những gì cô thấy được kể từ khi Thiếu Kiệt đi du lịch mà ra. Ngoài mặt Ngọc Nhi vẫn bình thường ở trường nhưng bên trong từng cái mệnh lệnh được âm thầm đưa ra để giải quyết mọi việc. Ngay cả Nhã Kỳ cũng thấy đây là một việc làm không dễ.

- Cái này chị cũng chịu! Ngọc Nhi thay Thiếu Kiệt truyền đạt những thứ cậu ta muốn. Cũng không dễ dàng gì, nếu công việc vẫn tốt những mà công

việc không ổn thì Ngọc Nhi cũng liên lụy không nhẹ.

- Mà thôi khi nào anh Kiệt về em phải đòi anh ấy vài món quà mới được. Không thì lỡ chết, em sẽ thay chị đòi một phần quà của anh Kiệt cho chị. Dù sao chị cũng là người kèm em học chắc chắn anh Kiệt phải có quà cho chị. Có gì em nói với anh.

Sự hồn nhiên của Hoàng Ngân làm cho Nhã Kỳ có chút chột dạ. Nhưng nghĩ đến những người phía sau mình cô lại không nói gì tiếp tục cầm hộp thức ăn của mình cùng với Hoàng Ngân vừa ăn vừa nói chuyện về những gì đã diễn ra trong ngày.

Trên xe lúc này Văn Thoại mới lấy ra một chai nước nhỏ nhìn Bạch Hải nói.

- Cũng may trước khi qua đây em chuẩn bị một hai lọ thể này. Đẻ phòng con nhỏ kia la lớn em nghĩ nên chụp thuốc mê nó.

Bạch Hải lúc này cũng quay lưng xuống nhìn chai nước thuốc trong tay Văn Thoại cười nói.

- Đến cả cái này chú cũng chuẩn bị à. Anh định để mấy chú xuống xe lôi hai đứa nó lên thôi. Nếu có cái này nữa thì đúng là đỡ phiền phức. Mà chú mày làm sao biết mà đem theo thế.

- Có gì đâu định qua đây thấy em nào đẹp đẹp cho vào một tý để vui vẻ ấy mà. Không ngờ giờ lại có đất dùng. Bất hai đứa nó nếu mà thấy ồn quá thì cho vài giọt. Yên tĩnh đỡ làm phiền.

Văn Thoại đem những gì mình dự định khi còn ở Myanmar nói cho mọi người trên xe nghe. Bốn người lúc này đều lắc đầu bởi thằng này tính toán cả phần không của được thì cường bức như thế này thì thật tâm tư không

nhỏ. Nhưng vì bọn họ cũng không khác gì hấn đưa nào trên chiếc xe này mà không từng dùng qua thủ đoạn như thế này.

- Đợi một chút khi nó bỏ cái hộp qua bên cạnh thì xuống xe ra tay như đã định. Làm trong êm thấm rút đi trong âm thầm không để ai chú ý là được.

Bạch Hải nói ra ký hiệu mọi người trên xe đều gật đầu. Chỉ có Văn Thoại nhìn chăm chăm vào hai người qua cửa kính xe ô tô. Hấn cần phải đến đúng thời gian mới đổ thuốc mê vào khăn, như thế mới tránh được sự bay hơi của nước thuốc.

Một lúc sau khi mà Nhã Kỳ đem hộp đồ ăn của mình đặt xuống. Bạch Hải thấy thế nói.

- Ra tay!

Văn Thoại nhanh chóng mở chai nước thuốc đem vài giọt thấm vào giữa khăn của Tứ Hải với của mình. Cái khăn lúc này hiện lên một vết đậm. Cửa bên hông xe được mở ra bốn người đều bước xuống xe chỉ còn lại Bạch Hải bắt đầu đề máy xe ô tô.

Bước đến từ phía sau của hai người Hoàng Ngân và Nhã Kỳ. Vốn đang nói chuyện vui vẻ. Bất chợt bị một bàn tay từ phía sau chụp tới Hoàng Ngân vốn muốn vùng vẫy nhưng lúc này quán tính bị bất ngờ của cơ thể đem lượng không khí trước cái khăn thông qua đường hô hấp hít thật sâu. Đôi tay vốn đưa lên nhưng từ từ chậm lại ánh mắt của Hoàng Ngân từ từ chìm xuống. Nhã Kỳ bên cạnh cũng không khác gì mình cô chỉ biết rằng theo quán tính nhìn qua Nhã Kỳ cũng thấy trên mặt Nhã Kỳ một cái khăn giống như của mình. Chỉ kịp đụng nhẹ vào người Nhã Kỳ Hoàng Ngân hoàn toàn chìm vào giấc ngủ của nước thuốc.

Cơ thể hai người bị nhấc bổng lên. Nhóm người Bạch Hải nhanh chóng đặt hai người lên băng ghế. Lấy dây gút buộc lại tay và chân của Nhã Kỳ cùng với Hoàng Ngân.

Đóng cánh cửa xe lại Bạch Hải nhanh chóng cho xe chạy vào con đường trước mặt theo lộ tuyến mà Nhã Kỳ đã đưa cho hắn. Vô Lăng trên tay nhìn đồng hồ lúc này kém mười lăm phút sáu giờ. Dòng đường lúc này hoàn toàn đông đúc xe cộ.

Chỉ có chiếc xe của Bạch Hải là lướt đi vào trong những con đường thông với các con đường khác di chuyển một cách nhẹ nhàng không cản trở.

Bây giờ gần đó mới có ba bốn người chạy lại nơi của Nhã Kỳ với Hoàng Ngân, một người trong đó chạy tới bỏ luôn cả chiếc xe máy hắn đang ngồi trên đó.

- Mẹ nó! Lần này toi rồi Nhã Kỳ với em của Thiếu Chủ bị bọn nó bắt đi rồi. Má nó.

- Thật quá ỷ y cô ta trong tầm mắt không tiếp cận gần. Đến kịp lúc là không có chuyện gì rồi lần này làm sao mà báo cáo đây.

Lúc tất cả họ đều nhìn nhau. Việc xảy ra quá bất ngờ làm họ trở tay không kịp. Một người trong đó mới thở dài nói với mấy người còn lại.

- Không báo cũng phải báo! Kỳ này có khiển trách thì cả đám chịu chung hết cách rồi. Bọn nó hình như biết được bố cục chỗ này tính toán cả đường thoát rồi.

Một người trong nhóm nhìn người vừa đưa ra ý kiến nói.

- Ông gọi đi việc này báo cáo càng sớm càng tốt. Đội trưởng mà biết tụi mình làm việc bất lực không xong thế này cũng chết. Má tức thật!

Những người còn lại lúc này cũng nhìn về phía người đã đưa ra ý kiến, như bảo tụi hấn gọi cho Bảo Huân. Một người cầm lên cặp xách của Hoàng Ngân thở dài lắc đầu.

Bây giờ người đề xuất ý kiến cũng chỉ có thể đem việc này báo cáo. Cầm trên tay điện thoại của mình tìm trong danh bạ số điện thoại của Lưu Bảo Huân. Cố gắng lắm hấn mới nhấn được nút gọi đi.

Đợi cho một âm thanh đơn điệu của những hồi chuông điện thoại của hệ thống người này cũng lấy hết can đảm hít thở thật sâu. Đối với hấn giờ đây mọi thứ như nặng nề thêm.

Lưu Bảo Huân lúc này thấy điện thoại gọi đến từ đội viên của mình cũng mừng thầm hấn đang hi vọng bên kia báo cáo cho hấn một tin tức tốt lành về việc đã tìm thấy nhóm người của Ngô Trục. Nếu không người đội trưởng như hấn thật thất bại.

Bước ra gần đến chỗ lối lên của tầng hầm, cách xa nơi Thiếu Kiệt đang ngồi ở bàn làm việc. Lúc này Bảo Huân mới chấp nhận cuộc gọi nói.

- Sao có tin nhóm người Ngô Trục chưa? Bọn họ ở đâu?

Vốn hi vọng sẽ tìm được nơi ở của nhóm người Ngô Trục làm cho Bảo Huân càng gấp gáp, hỏi đội viên mình báo cáo. Người đội viên nghe thế cũng thở dài qua điện thoại nói.

- Vâng đúng là có một ít tung tích của bọn người Ngô Trục nhưng mà đội trưởng phải bình tĩnh.

- Thì nói lẹ đi anh mày đang hết sức bình tĩnh rồi, có tin tức báo cáo gõ lại mặt mũi chút chứ. Bọn hấn đang ở đâu?

Bảo Huân nói chuyện qua điện thoại thấy đội viên mình dài dòng hấn cũng hồi thúc. Người đội viên lúc này cũng méo mặt nhìn những người xung quanh đang nhìn hấn như để hấn nói càng sớm càng tốt.

- Vâng Bọn người Ngô Trục vừa bắt Nhã Kỳ với Hoàng Ngân em họ thiếu chủ ở công viên xong.

- Ủ... Ủ! Ở công viên ... Cái Gì! Mấy người đùa! Sao lại như thế được.

Vốn đang vui vẻ lúc này vừa nghe xong câu nói của người đội viên Lưu Bảo Huân có chút hồ đồ. Nhưng chợt hiểu ra điều gì đó hấn quát thẳng vào điện thoại khiến Thiếu Kiệt đang ngồi làm việc cũng đưa mắt nhìn.

- Không chuyện này không đùa!... Bọn em nói thật!... Bọn chúng vừa mới ra tay xong ... Không kịp đuổi theo.

- Giờ phải báo cáo thế nào đây trời. Mấy người hại thảm rồi!

Bảo Huân lúc này muốn khóc cũng không được việc này giờ thành không phải việc có thể qua loa nữa. Vốn còn tin vào năng lực của nhóm mình chỉ là chưa quen với theo dõi mục tiêu di động. Giờ đây Bảo Huân thật sự bó tay với đội ngũ của mình.

Hấn cúp máy điện thoại bước chậm chậm về phía Thiếu Kiệt. Công Toại nhìn hấn như muốn hỏi tìm được tin tức gì chưa. Nhưng chỉ nhận lại khuôn mặt mếu và cái lắc đầu làm hấn thở dài.

Tiến đến bên cạnh Công Toại, Bảo Huân lúc này vừa định lên tiếng thì Thiếu Kiệt đang đánh máy dừng lại cất tiếng hỏi hấn trước.

- Có tin tức gì về nhóm người của Ngô Trục không?

Bảo Huân lúc này cũng tự mình trấn an trong lòng rằng Thiếu Kiệt sẽ bình tĩnh giải quyết mọi chuyện. Nhìn thấy Thiếu Kiệt nhìn mình. Bảo Huân mới chậm chậm nói.

- Vâng không hẳn là tin tức của nhóm người của Ngô Trục mà còn có cả những thông tin khác.

Công Toại lúc này cũng nhìn Bảo Huân ánh mắt hình viên đạn. Bởi qua việc giao tiếp ngầm vừa rồi. Bảo Huân nói hẳn không có tin tức. Giờ lại nói có tin tức thì Công Toại không hài lòng.

- Vâng nhóm người của Ngô Trục vừa mới bắt đi Nhã Kỳ cùng với Hoàng Ngân ở công viên hiện tại đã chạy thoát khỏi những người của mình.

Mọi người đang có mặt ở đây đều ngăn người ra. Thiếu Kiệt đang cầm cái cốc uống một ngụm nước cũng vượt tay rơi xuống bể tan tành. Công Toại thì xám mặt sắc mặt không tốt thấy rõ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 350: Náo Động Lưu Minh (1)

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Thiếu Kiệt lúc này đứng bật dậy, hấn tức giận cho chính bản thân mình tại sao quên mất Hoàng Ngân mà không để người bảo vệ cô. Dẫn đến những hệ lụy thấy rõ. Một ánh mắt toát lên vẻ đờ đờ sát khí, một cỗ áp lực không tên đè nặng lên mỗi người ở đây. Hà Vi lúc này mới bước đến bên cạnh hấn đưa tay nắm chặt lại nắm đấm đang hình thành trong tay hấn nói.

- Thiếu Kiệt lúc này là thời điểm anh thật cẩn thận bình tĩnh. Nếu anh càng nóng giận càng dễ dẫn đến những quyết định sai lầm.

- Đúng đó Thiếu Kiệt! anh cần bình tĩnh lại em biết Hoàng Ngân là em anh. Cũng là bạn của em, việc bắt lấy Hoàng Ngân mục đích chắc chắn là dụ anh về nước theo cục diện mà Ngô Trục biết. Vì thế anh cần thật sự bình tĩnh.

Nhã Oanh lúc này cũng lên tiếng nói ra lý lẽ mà cô tìm được trong phút chốc. Thiếu Kiệt lúc này vẫn chưa hết sự âm trầm của mình, nhưng hấn hiểu cả Hà Vi với Nhã Oanh nói ra sự việc này không sai, Hấn cần phải bình tĩnh. Nhưng để làm sao hấn có thể không nóng và có thể bình tĩnh trong lúc này mới là điều quan trọng, Thế Hải lúc này vội vàng lấy một chiếc điện thoại còn lại trong túi gọi báo cho Ngọc Nhi đang ở bên ngoài đối phó.

- Em nghĩ anh cần phải nhanh chóng hơn trong việc tìm ra bằng chứng của Ngô Trục, bởi vì chỉ như thế mới có thể định tội hấn. Hiện tại có thể nói

Nhã Kỳ là nội gián chắc chắn rồi. Nhã Kỳ bị bắt có thể là một trong những phương án phòng bị cần thiết của họ. Mục tiêu chính thức là Hoàng Ngân.

Hà Vi lúc này biết chỉ có bây giờ Thiếu Kiệt cố gắng tập trung tìm những thứ trong điện thoại Ngô Trực là điều cần thiết, Thiếu Kiệt thấy thế mới ngồi xuống bàn tay hấn đánh trên bàn phím một cách nhanh nhất như muốn trút bỏ hết sự tức giận của mình.

Công Toại lúc này đưa ánh mắt nhìn lấy Bảo Huân ra hiệu ra chỗ khác nói chuyện, Thế Hải bây giờ thấy Thiếu Kiệt như thế cũng nói nhỏ với Hà Vi.

- Ngọc Nhi bên ngoài đã vận dụng Cao Thịnh cho người tìm kiếm, nhưng sợ bọn chúng đã rút đi êm đẹp mà không tin tức gì. Như vậy rất khó có thể tìm kiếm.

- Chuyện này chỉ có thể như thế thôi! Hiện tại nếu để Thiếu Kiệt ra ngoài có thể bại lộ nhiều thứ. Nếu Ngô Trực đã bắt Hoàng Ngân chắc chắn hấn sẽ dụ Thiếu Kiệt ra mặt, chúng ta còn ít nhất 24 giờ tìm kiếm, càng kéo dài tình hình càng tệ.

Hà Vi lúc này đánh giá tình hình cho Thế Hải nghe. Nhìn Thiếu Kiệt đang tập trung hết tất cả sức lực của mình vào máy vi tính xách tay đem theo Hà Vi biết hấn cần thời gian nhất định trước khi Lưu Chính tới Lưu Minh.

Nhã Oanh lúc này thấy Thiếu Kiệt như thế cũng cắn môi một tiếng hướng về những người đội viên đang thao tác thu thập thông tin cùng Tú Trinh nói.

- Mọi người ngưng lại hoạt động của mình đi. Đem mọi thứ ở đây giữ nguyên hiện tại không cần thiết nữa. Xuất phát ra bên ngoài tìm kiếm cho

được tung tích của nhóm người Ngô Trục này, có tin gì về báo cáo gấp.

Tú Trinh nghe Nhã Oanh nói vậy cô nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Hiện tại mệnh lệnh của những người nữ nhân bên cạnh Thiếu Kiệt có trọng lượng nhất định. Họ như là một người truyền đạt ý chỉ của hắn hiện tại.

Tú Trinh bây giờ cũng gật đầu đem nhóm người thu thập thông tin rời đi ra bên ngoài, Hà Vi lần này cũng bất ngờ vì sự linh động gặp trường hợp khẩn cấp lại đưa ra quyết định của Nhã Oanh.

Bảo Huân với Công Toại hai người ra một góc bàn bạc điều gì đó cũng rời đi. Họ thấy lần này bắt buộc họ phải ra hết sức lực để tìm kiếm cho bằng được nhóm người của Ngô Trục, sai lầm ở đâu họ cần phải sửa chữa sai lầm ở đó.

Ngọc Nhi nghe tin của Hoàng Ngân cũng báo lại cho Hoàng Lâm Nhu rời đi về trung tâm Vô Ảnh một cách nhanh nhất. Về đến trung tâm, nhìn thấy Hà Vi với Nhã Oanh đứng một bên Ngọc Nhi cất tiếng hỏi.

- Thiếu Kiệt sao rồi?

- Giờ có thể nói cậu ấy đang tập trung hết sức có thể để làm việc, Hi vọng Thiếu Kiệt không căng thẳng quá.

Nghe được lời của Hà Vi, Ngọc Nhi lúc này thở dài một cái nhìn Hà Vi nói.

- Người của mình còn thiếu kinh nghiệm quá, thật sự không nghĩ đến họ yếu kém như thế này.

- Cũng không hẳn mình nghĩ họ chưa trải qua thực tế nhiều, vẫn còn hoạt động với những theo dõi tiêu điểm nhiều, chưa thật sự va chạm với

những loại người như Ngô Trục, qua lần này họ sẽ có kinh nghiệm cho mình. Ngô Trục cũng không phải là tên dễ đối phó.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn thấy Ngọc Nhi, hấn ngưng lại đôi chút suy nghĩ điều gì đó nói với Ngọc Nhi.

- Em nói với Lý Bân lấy danh nghĩa của anh triệu tập toàn bộ anh em trong trường, tập trung tại sân trường lúc tám giờ đi. Nói anh cần họ, như thế là được.

- Cậu nói với Lý bân mình triệu tập những thành viên nữ trong trường luôn.

Ngọc Nhi nghe thế cũng giật mình không hiểu Thiếu Kiệt định làm gì, lúc này Thiếu Kiệt tiếp tục nói với Ngọc Nhi.

- Em đem tám tấm hình của nhóm người ngô trục để trên tờ giấy A4 phô tô ra cho anh hơn năm trăm tấm hoặc hơn.

Hà Vi lúc này cũng ngỡ người không hiểu Thiếu Kiệt làm gì. Bây giờ lấy điện thoại của mình ra Thiếu Kiệt gọi vào một số điện thoại của Tần Tiến đợi cho bên kia vang lên những hồi chuông dài sau đó mới có âm thanh bắt máy.

- Thằng nhóc định chừng nào mới về đây, gần một tháng rồi đấy. Đến tận hôm nay mới gọi cho thầy là sao.

Giọng của Tần Tiến vang lên nghe khá vui vẻ thông qua điện thoại, Thiếu Kiệt lúc này mới trả lời lại với Tần Tiến.

- Hiện tại em không có thời gian, hôm nay em nhờ thầy có việc lát nữa sẽ có một số học sinh tập trung ở sân trường thầy giúp em chuẩn bị một cái máy chiếu và một cái máy tính ở đó. Ngọc Nhi sẽ đem những gì em quay

lại gửi cho cô ấy mà phát ra cho các bạn, em thật sự cần thầy giúp đỡ lúc này.

Tần Tiến nghe được lời Thiếu Kiệt nói cũng cau mày bởi hẳn biết Thiếu Kiệt định làm gì đó trọng đại nên mới phải nhờ hẳn như thế.

- Có chuyện gì vậy triệu tập học sinh ngoài giờ là không được với lại em định làm gì khi mà tập trung các bạn học lại như thế, phụ Huynh biết được không hay đâu.

- Không họ sẽ tự nguyện đến chắc chắn như thế dù không biết là bao nhiêu nhưng có thể sẽ đông, bởi vì em cần họ tìm người giúp em.

Tần Tiến nghe thấy thế cũng thắc mắc, phải là người nào Thiếu Kiệt lại cần nhờ những học sinh trong trường đi kiếm. Vốn biết rõ năng lực hiệu triệu của Thiếu Kiệt không ít nhưng với vấn đề tìm người thì lần đầu tiên Tần Tiến thấy Thiếu Kiệt vận dụng bạn học để đi tìm.

- Ủ vậy để thầy giúp tới đâu hay tới đó nhé, tìm người thôi mà em có cần phải gấp rút như thế không? Được rồi gọi quốc tế tốn tiền lắm cúp máy đi có gì thì thầy nhờ người sắp xếp cho.

- À mà thầy nhớ máy tính phải có kết nối internet nhá, để em có thể nói chuyện cùng mọi người. Thông qua mic với loa của máy tính nữa.

Thiếu Kiệt cũng không quên những thiết bị cần thiết để cho Tần Tiến chuẩn bị sẵn giúp hẳn rồi mới cúp máy, cả ba người không biết Thiếu Kiệt sẽ làm gì nên Ngọc Nhi mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Cậu định nhờ học sinh trường mình tìm người thật đấy hả? Như thế có nguy hiểm cho họ không?

- Mình sẽ để cho họ báo cáo tung tích của nhóm người của Ngô Trục không báo họ trực tiếp đối đầu với bọn người đó là được.

Vốn còn e ngại ít nhiều Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu, Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Ngọc Nhi hỏi.

- Máy tính nhà em có kết nối internet không anh, cần hướng dẫn em cài đặt cái này cho máy tính ở trường không anh?

- Có chứ, máy tính em có internet!

Thiếu Kiệt lúc này gấp lại máy tính xách tay thu lại dây điện cùng với mọi người rời khỏi tầng hầm. Hầu hết cả ba người chưa biết Thiếu Kiệt sẽ làm gì đợi khởi động máy tính của Ngọc Nhi lên Thiếu Kiệt nhìn xung quanh xong mới nói với Thế Hải.

- Chú ra ngoài mua giùm cháu một cái webcam và một cái mic, chú có thể liên lạc người bên công ty tin học của cháu để lấy cũng được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa thao tác trên trình duyệt web nói với Ngọc Nhi.

- Lát nữa qua đó em tải cái này về lấy ID này đăng nhập vào nó y như của Garena thôi chắc em hiểu mà phải không? Khi kết nối xong khi em nghe chế độ đồ chuông điện thoại thì nhấn vào một cái nút xanh như điện thoại của mình là được.

- Ừ em hiểu rồi! Cũng không khó.

Thiếu Kiệt giải thích đơn giản nhất về chương trình mà hắn để cho Ngọc Nhi tải vì hiện tại chỉ có skype là có chế độ video call chính thức từ năm 2007 đến hiện tại.

- Được rồi em! Xem mà làm đi anh sẽ gọi cho Lý Ân!

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi cho Lý Bân, rất nhanh chóng nhận được tín hiệu nhận cuộc gọi của Thiếu Kiệt cũng như Tần Tiên câu đầu tiên mà Lý Bân hỏi Thiếu Kiệt là.

- Chờng nào anh về thế anh Kiệt! Anh em ở đây nhớ anh quá trời này!

- Không nói nhiều! Triệu tập anh em ở sân trường mình trước tám giờ mọi chuyện ra sao thì gọi cho Ngọc Nhi biết, ai đi được thì đi không đi được thì thôi anh cần gấp Hoàng Ngân bị bắt cóc rồi! Anh cần anh em giúp tìm bọn người đó đang ở đâu.

Lý Bân nghe không sót một chữ cũng bất ngờ một lúc mới đáp lại một câu dứt khoát với Thiếu Kiệt.

- Vâng! Em làm ngay!

Biết Thiếu Kiệt thương em gái mình ra sao Lý Bân cũng không vòng vo như thường lệ mà cúp máy chấp hành ngay, việc Thiếu Kiệt vừa nói. Thiếu Kiệt lúc này thở hắt ra một hơi. Nhã Oanh và Hà Vi bây giờ lại thấy hấn tiếp tục mở máy tính xách tay ra làm việc với tốc độ không thay đổi như ở bên dưới tầng hầm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 351: Náo Động Lưu Minh (2)

Cám ơn đọc giả hungkimtrang đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Theo những gì Thiếu Kiệt căn dặn Ngọc Nhi, sau khi cùng Lý Bân bàn bạc. Cô bắt đầu đi chuẩn bị những thứ cần thiết mà Thiếu Kiệt muốn, Và cũng không quên đến sân trường Thiên Hoa chuẩn bị trước. Lúc này Tần Tiến cùng với vài người giáo viên đang thực hiện lắp đặt máy chiếu, cùng với những thứ mà Thiếu Kiệt yêu cầu. Ngọc Nhi sử dụng máy tính xách tay của Tần Tiến để cài đặt và đăng nhập tài khoản mà Thiếu Kiệt đưa cho cô.

Lý Bân thì bận rộn với những chuyện khác hẳn lên nhóm chat yahoo triệu tập tất cả mọi người với một câu duy nhất.

“ Báo cho tất cả mọi người tập trung tại sân trước trước tám giờ anh Kiệt có việc cần. ”

Nhận lại đó là hàng loạt những tin nhắn trả lời vô tận có thể kéo dài vô hạn với một chữ duy nhất Ok. Ngay lúc này Lưu Minh từng cuộc điện thoại hầu như đồng loạt nối liền với nhau. Người này gọi đến người kia, hầu hết là học sinh, với những ai không có điện thoại thì được người khác đến nhà tìm hoặc tới nhà của họ tìm cách kéo đi. Dường như một điều gì đó mà tất những người này đều có chung một đặc điểm đó là học sinh trường Thiên Hoa.

Thế Hải cầm lấy tờ giấy mà Ngọc Nhi yêu cầu mua đồ từ cửa hàng. Nhân Viên khi thấy được những thiết bị cần thiết của Thiếu Kiệt cần cũng nhanh chóng đưa cho hắn rồi trở về. Thiếu Kiệt sau khi lắp đặt các thiết bị này vào trong máy tính của Ngọc Nhi cũng có thử đôi chút, khi mà Ngọc

Nhi vừa đăng nhập vào tài khoản của chương trình skype ở trường Thiếu Kiệt cũng gọi thử video call để thử xem mọi thứ có thể ổn định trước khi hẳn có thể trao đổi trực tiếp từ xa đối với những người trong trường hẳn cần nhờ.

Tần Tiến thấy Ngọc Nhi bận rộn xong lại tiến đến giúp đỡ. Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong hết lúc này Tần Tiến mới lên tiếng hỏi Ngọc Nhi.

- Thiếu Kiệt nó định kiểm ai mà chuyện gì phải làm gấp rút trong đêm tối như thế này?

Lưỡng lự một chút không biết nên nói cho Tần Tiến biết có nên nói cho Tần Tiến nghe tình hình hiện tại hay không. Nhưng thấy nhờ sự hỗ trợ của ông ấy nên Ngọc Nhi cũng đem thông tin Hoàng Ngân bị bắt cóc nói ra cho Tần Tiến biết.

Và cũng không quên nói rõ lý do mà Thiếu Kiệt muốn vận dụng những người học sinh trong trường. Nhờ họ quan sát nơi mình ở, hoặc chỗ mình đi qua, có gặp những người đó không thì báo lại cho Ngọc Nhi, để đưa người giải cứu.

- Như vậy sao được! Học Sinh tuổi các em thường hay làm ra những gì không biết trước được! Các bạn đó lỡ như tự ý hành động thì sao?

- Việc này em nghĩ Thiếu Kiệt có thể lo được, chắc chắn cậu ta nói những người đó sẽ nghe. Em nghĩ là như thế trước giờ lời nói của Thiếu Kiệt với các bạn trong trường luôn có một độ nặng nhất định.

Suy nghĩ một chút gì đó, Tần Tiến thấy chắc chắn sẽ không ngăn cản được việc này vì với những gì ông biết không có sự giúp đỡ của ông ở đây. Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ còn cách khác, mà như thế có thể nhà trường sẽ không thể quản lý hết hành động của các học sinh này. Còn bên ngoài thì

chắc chắn những người này sẽ nghe lời Thiếu Kiệt đôi khi còn nhiều hơn cả ông.

Bây giờ Lý Bân chạy tới trên tay còn không ngừng bấm điện thoại của chính mình phát ra những tin nhắn. Hầu như điện thoại trong tay của hắn không ngưng nghỉ một chút nào cố gắng đem những gì mình có đưa ra ngoài. Không chỉ có Lý Bân còn có cả những học sinh khác đang từ mọi nơi đến trường như đây là một buổi sáng đi học bình thường. Cổng trường lúc này cũng được mở ra. Một số học sinh ở những quán nét gần đó. Hầu như đều nói chủ quán tính tiền rồi đi. Đến cả những người chủ quán net khi thấy những người chơi hầu hết là học sinh Thiên Hoa đều lần lượt thay nhau tính tiền hướng về phía trường đi tới cũng cảm thấy làm lạ.

Nhiều người còn đứng ra khỏi quán nhìn xem có chuyện gì xảy ra. Họ đứng quan sát rất lâu những người gần đó không hiểu chuyện gì hỏi lấy những người hàng xóm của mình là đang có chuyện gì. Vì họ thấy không chỉ nam sinh mà còn có cả nữ sinh đi vào trường, mà số lượng lại không phải chỉ một hai người.

Thời điểm lúc này đã gần hai giờ trôi qua kể từ khi Thiếu Kiệt biết tin Hoàng Ngân bị bắt cóc. Sân trường lúc này đông đúc những học sinh đến ngay cả Tân Tiến cũng lác đác. Bởi bản thân ông hiểu, chỉ khi nào có thông báo quan trọng vào ngày nghỉ, thì những học sinh cả sáng lẫn chiều mới đến trường, mà họ cũng đến lần lượt từ từ, chứ không phải như hiện tại toàn bộ tập trung về trường như thế này.

Những động thái này cũng làm cho một số thành viên trong Vô Ảnh báo cáo về. Họ báo lại cho Công Toại với Bảo Huân về những việc đang xảy ra. Hai người cũng hòa vào dòng người đến trường Thiên Hoa góp một chân vào việc này, thời gian điểm đúng tám giờ chiếc máy tính để cạnh máy chiếu vang lên âm thanh cuộc gọi.

Ngọc Nhi lúc này đưa tay tiếp lấy thao tác mà Thiếu Kiệt đã hướng dẫn cô. Hình ảnh Thiếu Kiệt đang ngồi trước máy vi tính cùng với hình ảnh hắt nhìn qua webcam được trang bị từ sân trường cùng làm hắt giật mình. Dù không biết là có bao nhiêu người đến dù chắc chắn sẽ đông nhưng hắt không nghĩ là sẽ đông như thế này.

Chỉ nhìn vào một nhóm người có thể thu được hình ảnh từ góc độ của cái webcam Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Xin lỗi! Hôm nay đã làm phiền mọi người đến trường vào lúc này. Không vì điều gì cả hôm nay mọi người đều trải qua một ngày học tập mọi người cần phải nghỉ ngơi. Ai mà lại không cần sự nghỉ ngơi. Nhưng tôi cần thật sự cần các bạn, mỗi người trong các bạn hiện tại có thể giúp tôi rất nhiều. Ngọc Nhi em phát cho mọi người giấy đã chuẩn bị. Có thể nó không đủ nhưng mọi người chuyền tay nhau nhận diện hình ảnh trên đó thật kỹ giùm mình.

Ngọc Nhi cùng với Lý Bân bắt đầu chia ra những tờ giấy A4 trên đó có hình ảnh của nhóm người Ngô Trục. Mọi người cầm trên tay những tờ giấy đó mới xì xào bàn tán to nhỏ. Một người hướng Ngọc Nhi trong đám đông hướng Ngọc Nhi hỏi.

- Những người này là người nào?

Câu hỏi của người học sinh đó cũng được truyền qua micro tại hiện trường, cho Thiếu Kiệt nghe hắt lập tức tiếp tục lên tiếng nói.

- Những hình ảnh các bạn đang cầm trên tay là một nhóm người. Họ vừa mới gây ra một vụ án ngay tại Lưu Minh này với người bạn cùng trường cũng chính với người thân của mình Hoàng Ngân. Mình hi vọng mỗi người các bạn nhớ thật kỹ những hình ảnh này trải dài toàn bộ Lưu Minh tìm giúp mình nơi đã gặp họ và báo về cho Ngọc Nhi một cách sớm nhất có thể.

Trong đám đông một người cất giọng nói, làm Lý Bân mỉm cười bởi đây cũng là người trong nhóm bọn hắn.

- Cái gì! Lại có cả chuyện này! Mình nhớ em gái Thiếu Kiệt khá hiền lành trước còn bị ức hiếp ở bên trường Lưu Minh mới chuyển qua đây học với mọi người.

- Ừ đúng rồi em của Thiếu Kiệt khá hiền! Mà Thiếu Kiệt cậu làm sao có hình ảnh những người này mà bảo bọn mình đi tìm. Nếu tìm được chỉ báo cho Ngọc Nhi là được thôi có cần gì khác nữa không?

Một nữ sinh có mặt tại đây đứng ra nói chuyện, hầu như là Thiếu Kiệt không quen biết về những nữ sinh này, và hắn không nhớ mình có từng gặp cô ta hay không. Nhưng người nữ sinh lại đem chuyện nói về Hoàng Ngân cùng với thắc mắc của cô ta,

- Tại sao Thiếu Kiệt có những hình ảnh của bọn bắt cóc này? Nếu cậu có hình tại sao không báo cảnh sát.

- Đúng vậy chắc cũng không ít tin đồn mình có công ty làm việc này nọ trong trường đi. Mình xác thực điều này là đúng, và hơn thế nữa những tin đồn về mình sẽ bỏ tiền vào cái lớp học vi tính cũng như học bổng tin học của các bạn là sự thật. Những thiết bị cần thiết mà theo như mình đã đề xuất trong năm sau sẽ thực hiện cũng là tiền của mình. Những người này là đối thủ cạnh tranh họ muốn dùng Hoàng Ngân uy hiếp mình trên thương trường. Nếu thất bại có thể mình sẽ không hỗ trợ các bạn được. Vì thế hiện tại mình cần các bạn đem nơi ở của bọn chúng đào ra. Báo cho Ngọc Nhi biết để cảnh sát can thiệp. Tuyệt đối không tự ý hành động theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Bởi có thể bọn này có vũ khí. Mà việc này cảnh sát phải biết nơi ở xác thực mới triển khai hành động được

Tần Tiến không ngờ việc này lại liên quan đến trường, vì chỉ có Thiếu Kiệt đề xuất những phương án ấy được duyệt tiền hẳn bỏ ra nếu thật sự đối thủ trên thương trường làm việc này thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ thiệt thòi số tiền không nhỏ. Như thế trường hẳn cũng không có được những thứ mà Thiếu Kiệt đã hứa. Một số học sinh biết được học bổng sắp tới của mình nếu vì chuyện này mà mất đi cũng bực tức nói.

- Cậu yên tâm chuyện này liên quan hầu hết mọi người trong trường. Không phải chỉ mỗi riêng cậu, tìm người thôi mà bọn này làm được.

- Đúng vậy đấy! Chắc chắn được cậu yên tâm! Cậu không có ở đây Hoàng Ngân sẽ như em gái mình. Dám đụng đến học sinh trường mình, phải tìm ra bọn này mới được.

Lúc này bên ngoài cũng có một số phụ huynh đi theo nghe được như thế cũng tức giận. Điều Kiện học tập của con họ đang bị đe dọa, họ cũng được nghe về thông tin sẽ có người tài trợ cho trường thiết bị hiện đại học tập mà họ không phải bỏ đồng nào.

Việc em gái Thiếu Kiệt bị bắt làm cho hẳn thua lỗ trong kinh doanh không tài trợ được cho con em mình khiến họ bực tức không kém ai mà không muốn con mình có điều kiện học tập tốt nhất.

Một phụ huynh chạy từ bên ngoài chen lên nhìn trên màn hình mới nói với Thiếu Kiệt.

- Phụ Huynh chúng tôi sẽ giúp cậu trong chuyện này! Chỉ cần có thông tin những người này là báo cho người của cậu thôi, việc này tôi sẽ bảo ông nhà tôi nói nhân viên tìm kiếm.

Thiếu Kiệt nghe được người phụ huynh đó nói thế cũng gật đầu đáp lại.

- Vâng hi vọng mọi người giúp đỡ cháu trong chuyện này! Ở đây mình tuyên bố nếu bạn học nào tìm thấy họ, toàn bộ chi phí học tập của bạn ấy từ bây giờ cho đến đại học hoặc cao hơn được mình đài thọ đến hết. Còn nếu phụ huynh hoặc người thân nào có được tin tức chính xác sẽ nhận được giá trị 100 triệu tiền cảm ơn từ tôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 352: Náo Động Lưu Minh (3)

Giá trị tiền cám ơn của Thiếu Kiệt nói ra làm không ít phụ huynh nét mặt có một chút chuyển biến. Lúc bây giờ không ít phụ huynh hướng con mình xì xào to nhỏ về thân phận của Thiếu Kiệt bởi số tiền đó không nhỏ, mà Thiếu Kiệt nói giá như thế không ai lại không muốn mình có được nó.

- Bạn học con làm gì có nhiều tiền vậy?

- Nghe nói cậu ta có công ty mấy chục tỷ, nhà như biệt thự có xe ô tô đưa rước mà cậu ta dễ gần lắm. Mấy lần đái bạn bè anh em ăn uống nữa. Cậu ta là học sinh giỏi, hiện nay đang đi du lịch một tháng ở Thái Lan, chắc là qua bên đó bàn chuyện làm ăn bị đối thủ giờ trò giống như trong mấy cái phim truyền hình đấy.

Người học sinh nói lại cho phụ huynh mình biết cũng khiến cho những người kế bên nghe ngóng, tâm tư con người ai không muốn làm quen với người nhà giàu, nhất là người có thể lực như Thiếu Kiệt. Để hiệu trưởng làm ra hỗ trợ như thế này cũng đủ thấy người nói chuyện qua màn hình phải có quan hệ như thế nào.

Những phụ huynh đứng đây đều có tâm tư như thế, họ nhìn nhau đều ngầm hiểu một điều phải kéo quan hệ với cậu nhóc này. Một học sinh lúc này mới gật đầu nhìn Thiếu Kiệt qua màn ảnh nói.

- Cậu cứ yên tâm. Trước khi cậu về nước chắc chắn bọn mình sẽ tìm ra bọn người này để cứu Hoàng Ngân. Không vì tiền bạc cũng vì bạn học cùng trường. Không thể để họ thấy trường mình dễ bị bắt nạt được.

- Đúng vậy! Trường mình là một khối đoàn kết, mà Thiếu Kiệt đã nói mỗi học sinh là một học sinh không thể thiếu của trường. Mọi người giờ

chia nhau ra đi tìm nhóm người này. Nếu được nhìn từng căn nhà từng góc phố luôn.

Nói rồi người đó rời đi theo sau là một tràng cảnh cũng không kém lúc những học sinh đi đến trường. Hiện tại trong mỗi người đều có một tâm tư riêng người vì tiền, người vì học bổng, người vì bạn bè, mỗi người mỗi cá nhân đều hướng những người trên tay có những tờ giấy in hình của nhóm người Ngô Trực.

Bây giờ nơi đông người nhất là chỗ tiệm phô tô ngay trước cổng trường. Đến cả chủ tiệm hiện tại cũng giữ lại một tờ lấy làm bản gốc hỏi số lượng muốn in của những người đang đứng trước cổng trường. Có thể nói tiệm phô tô lúc này được dịp thu tiền không nhỏ khi mà một tờ giấy A4 hai trăm đồng được nâng lên thành năm trăm đồng.

Công Toại với Bảo Huân lúc này cũng ngăn người bởi vì với số lượng học sinh truyền miệng với nhau cùng với phụ huynh từng người biết chuyện này lan truyền đi tin tức dường như làm náo động Lưu Minh.

Ai nấy đều rời khỏi nhà hi vọng có thể bắt lấy cơ hội hiếm có này. Chỉ cần tin tức chính xác không cần phải tham dự vào bất những người này đã có được một trăm triệu ai mà không muốn mình là người sở hữu số tiền đó. Nên một truyền mười, mười truyền trăm. Cứ như thế con số người biết chuyện này cũng được nhân lên.

Tần Tiến lúc này cũng thờ dài nhìn Ngọc Nhi nói.

- Hi vọng sớm có thể tìm thấy Hoàng Ngân đi!

- Vâng! Em cũng hi vọng thế, thầy xem giúp em chỗ này nha, em chạy đi làm mấy cái khác nữa.

Ngọc Nhi thấy những thiết bị cần thiết bây giờ không cần sử dụng nữa cũng nhờ Tần Tiến dọn dẹp giùm cô. Tần Tiến lúc này cũng gật đồng ý, bởi hẳn biết Ngọc Nhi hiện tại đang giải quyết nhiều việc cho Thiếu Kiệt. Những thứ linh tinh ở đây Tần Tiến có thể làm được, hẳn tự thấy đôi khi học sinh của mình giỏi quá cũng không phải là chuyện tốt, như việc hiện giờ.

Ngô Trục và nhóm người của mình lúc này vừa mới di chuyển hàng hóa đã lấy từ bến xe về mọi thứ bên ngoài Lưu Minh sóng gió ra sao bọn hắn đều không hề hay biết.

Lúc này khai thùng xốp chứa đầy những hộp mứt dâu được đặt phía trên cùng. Bạch Hải mới nhìn Ngô Trục cười cười nói

- Cái đám mứt này sáng mai kiếm mấy ổ bánh mình ăn được à. Lâu lắm rồi thật sự chưa dùng đến nó đây.

- Bên dưới còn có mấy hũ mứt mỳ ăn luôn cho tao nhờ. Mẹ chỉ có hàng như thế này mới làm tăng trọng cho cái thùng bọn nhà xe mới không nghi ngờ.

Vừa nói Ngô Trục vừa nhìn vào trong thùng. Khi mà lớp đầu tiên được đem ra ngoài. Được lớp thứ hai được đặt bên trong một cái khuôn hình chữ nhật khá cao. Bên trong những linh kiện súng ống được tháo rời ra. Bạch Hải và nhóm người của hắn sử dụng khá thành thạo, nhanh chóng ráp thành những vũ khí sát thương cao.

Bạch Hải lúc này nhìn Ngô Trục vẻ mặt khá không vui, bởi hẳn thấy những vũ khí này sau khi ráp xong hầu như không có đạn. Có vũ khí mà không có đạn để bắn cũng không phải là việc tốt làm gì.

- Ủa đạn đâu anh đừng nói bọn em sài súng chỉ để hù thôi đấy nhé.

- Bọn mày ngu à! Ba thùng mới mở một thùng có ba cây súng AK47 thôi thì sao đủ hai thùng còn lại một thùng có cây AK47 với năm cây súng K54. Còn một thùng cuối ba cây K54, với 10 hộp đạn ba hộp chín ly. Còn bảy hộp kia là dành cho AK47.

Ngô Trực lúc này nói ra số lượng súng mà hắn đã bỏ vào những thùng xộp này cho người chở ra bến xe. Lúc này không chỉ Bạch Hải mà những người còn lại đều chia nhau lần lượt mở tất cả các thùng còn lại.

Bạch Hải lúc này nhanh chóng lấy mấy hộp đạn ra mở một hộp nhựa chứa những viên đạn ra nhét vào trong băng đạn của súng AK mà hắn đã ráp để qua một bên lần lượt như thế.

Lúc này trên lầu trong một căn phòng ở góc cuối nhà, rèm cửa đóng kín hầu như tất cả những đường mép hở của cửa sổ và cửa kính đều bị dán băng keo lại. Căn phòng trống trơn, ngoài cái giường và bàn ghế gần đó. Đặt trên giường là hai người. Một người là Nhã Kỳ với người còn lại là Hoàng Ngân, miệng hai người lúc này được bịt lại bằng một đoạn băng keo.

Trong cơn mê man Hoàng Ngân từ từ mở mắt mình ra nhìn vào đối diện cô lúc này là khuôn mặt của Nhã Kỳ với miếng băng keo trên miệng cô chột muốn đưa tay lên kéo miếng băng keo ra cho Nhã Kỳ thì cảm giác cô tay bị siết lại.

Cánh tay của Hoàng Ngân lúc này được đặt ở phía sau với những sợi dây rút rút lại, không cử động được cả Hoàng Ngân lúc này có cảm giác sợ sệt thật sự bởi vì cô muốn hét lên thật to, nhưng miếng băng keo trước miệng mình không cho phép cô làm điều đó.

Khẽ lăn mình qua đụng đụng Nhã Kỳ, cô thấy Nhã Kỳ không có động tĩnh gì thì càng cố sức dùng vai với chân mình đập đập vào cơ thể Nhã Kỳ để đánh thức cô ta tỉnh lại.

Phải qua một lúc lâu sau. Hoàng Ngân lúc này mới có thể đem Nhã Kỳ đánh thức, giống Hoàng Ngân lúc này cô cũng khá bất ngờ với những gì diễn ra trước mặt mình dù đã biết trước nhưng Nhã Kỳ vẫn không biết được khi một người bị trói và không thể nói một lời nào thật sự rất khó chịu.

Ngay khi việc Hoàng Ngân dùng chân mình cố đánh thức Nhã Kỳ đã gây ra tiếng động để những người của Ngô Trục lúc này cũng biết được một trong hai người đã rã thuốc mê.

Ngô Trục cùng với nhóm người của mình bây giờ cũng bước lên trên phòng giam giữ hai người, vừa bước vào cửa Ngô Trục nhìn hai người nói.

- Sao tỉnh rồi à! Xem ra dậy hơi sớm! Mà thôi không sao tạm thời mở băng keo ra cho tụi nó nói chuyện, cứ như thế này không thì một mình tao độc thoại mất.

Sơn Vương cùng với Văn Thiệu lúc này mới mở miếng băng keo trước miệng hai người, Hoàng Ngân vừa được mở ra cũng nhìn Ngô Trục hỏi.

- Các ông là ai sao lại bắt hai người bọn tôi, nếu các ông muốn bắt cóc tổng tiền thì xin lỗi nhà tôi chẳng có tiền đâu mà cho ông.

- Cô em không có tiền thì đúng thật nhưng mà anh họ cô em có, với lại anh đây định bàn bạc với thằng nhóc Thiếu Kiệt đó một chút, nên phải mượn cô em mới gặp thằng nhóc đó được.

Ngô Trục lúc này cũng nói cho Hoàng Ngân biết việc hẳn dự định làm, Hoàng Ngân lúc này biết mình trở thành điểm yếu để những người này làm khó dễ anh mình. Nhã Kỳ lúc này mới nhìn Ngô Trục nói lời giả dối, dù sao cô với tư thái bị bắt mà cam chịu quá cũng không ổn.

- Cảnh sát sẽ sớm tìm ra các người, mà Thiếu Kiệt cũng không có ở đây. Các ông lựa thời gian với địa điểm sai rồi.

- Cô em không phải anh không biết hẳn đang không ở đây, nhưng mà anh nghĩ chỉ cần nó biết em họ nó bị bắt cóc chắc chắn sẽ bắt vé máy bay sớm nhất về Lưu Minh. Như thế cũng chịu khổ cho hai em vài ngày đi.

Hoàng Ngân nghe thấy Ngô Trục nói như thế biết đôi phương đã có chuẩn bị mà đến, Nhã Kỳ cũng tiếp tục nói lời trách móc.

- Máy người lựa lúc không có Thiếu Kiệt ở đây, cậu ta về đến chắc chắn các người sẽ sống không dễ dàng. Đối phó với cả người không liên quan làm thế mà coi được

- Thứ nhất anh không phải là người trong giang hồ nên những cái quy tắc đó của em không áp dụng với anh. Thứ Hai bọn anh chỉ trông chừng bọn em đến lúc nào Thiếu Kiệt về thôi. Hiện tại anh sẽ dùng điện thoại của em gọi cho Ngọc Nhi gì đó đi hi vọng cô ta sẽ báo lại cho Thiếu Kiệt.

Ngô Trục vừa nói vừa cười, đề cho Sơn Vương, Văn Thiệu hai người lấy băng keo dán lại miệng của Nhã Kỳ và Hoàng Ngân cũng không quên chụp một ít thuốc mê cho hai người tiếp tục giấc ngủ.

- Cho bọn nó ngủ đến sáng đi. Tối nay còn nghỉ ngơi chuẩn bị các thứ khác nữa không có thời gian mà thức canh hai đứa nó đâu.

Thấy Ngô Trục ra lệnh đề cho hai người tiếp tục ngủ. Huỳnh Tỳ mới hỏi hẳn.

- Chụp thuốc mê hoài như vậy lỡ có hại cho sức khỏe thì sao anh?

- Mẹ xong việc khử luôn mà còn hại sức khỏe. Đầu óc mày có vấn đề à? Mày ngu thì chừa chỗ cho người khác ngu với, mặt thẳng nào thẳng nấy nó đều thấy mà còn muốn để nó sống.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 353: Xin Lỗi Cháu Không Đợi Được

Ngô Trục lúc này cầm trong tay cái điện thoại của Hoàng Ngân tìm trong danh bạ của cô số của Ngọc Nhi. Đợi cho tìm thấy được tên của Ngọc Nhi, Ngô Trục mới bấm điện thoại gọi đi.

Ngọc Nhi lúc này vừa về đến nhà để gặp Thiếu Kiệt thì điện thoại vang lên. Đưa tay vào túi lấy ra cái điện thoại nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình Ngọc Nhi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Điện thoại của Hoàng Ngân! Chắc chắn là Ngô Trục gọi chứ không ai khác hết Thiếu Kiệt giờ sao đây.

- Ghi âm lại xem hắn nói gì, xem như chưa biết Hoàng Ngân bị bắt cứ bình thường là được càng kéo dài càng tốt.

Thiếu Kiệt mở điện thoại mình ra bật chức năng ghi âm lên đưa cho Ngọc Nhi, bản thân cô biết mình nên làm cái gì nên nhận cuộc gọi của Hoàng Ngân còn bật loa ngoài để cho điện thoại của Thiếu Kiệt có thể ghi âm lại toàn bộ những gì cần thiết.

- Alo! Gọi mình có gì đó Hoàng Ngân

- Xin lỗi em gái! Tôi không phải Hoàng Ngân! Có thể cô biết tôi chỉ là chưa nghĩ ra thôi, Ngọc Nhi à!

Âm thanh từ từ phát ra từ cuộc trò chuyện, từng lời nói của Ngô Trục chậm chậm từ từ, Ngọc Nhi lúc này cũng vẫn giữ bình tĩnh nói.

- Anh là ai? Tại sao lại giữ điện thoại của Hoàng Ngân? Anh trả lời tôi biết ngay Hoàng Ngân đâu?

- Cô không cần phải gấp! Hiện tại em của Thiếu Kiệt đang trong tay tôi. Tôi cho thằng nhóc đó trong vòng 12h trở về Lưu Minh này, nếu không, thì chuẩn bị nhật xác em nó đi là vừa. Nhớ một điều kiên quyết. Không được báo cảnh sát, bye bye cô em bé nhỏ đến giờ tôi sẽ gọi sau.

Ngô Trực cắt ngang điện thoại chỉ để lại âm thanh tút tút phía bên kia, Thiếu Kiệt lúc này lưu lại đoạn ghi âm rồi gửi vào hộp thư dự phòng của mình, Thiếu Kiệt để như thế không đụng đến mà nhìn vào đồng hồ một chút. Hiện tại đồng hồ điểm gần 9h.

Thiếu Kiệt hẳn ở trong nhà không hay biết bên ngoài mọi người đang lục tung cả Lưu Minh lên, ngay cả cảnh sát cũng bắt buộc tham gia vào vì để giữ gìn trật tự trị an. Ai lúc này trên tay đều cầm một tờ giấy A4 gặp người nào có hình thể giống trong hình đều lấy ra xem đặc điểm nhận dạng.

Điện thoại lúc này của Ngọc Nhi lại vang lên lần này lại là một số không có trong danh bạ. Hi vọng có được tin tức nơi ở của những người nhóm Ngô Trực, Ngọc Nhi nhanh chóng nhận cuộc gọi. Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói quen thuộc và khá bức tức.

- Ngọc Nhi cháu với Thiếu Kiệt làm cái gì thế. Cả thành phố này nó nào loạn lên hết rồi kìa. Hai đứa định làm cái gì vậy?

Vì mở loa ngoài nên không quá khó để Ngọc Nhi và mọi người biết người gọi đến là ai. Khương Đào chưa tới 1h từ khi chuyện Thiếu Kiệt bỏ tiền lấy tin tức, điện thoại của những người cấp trên luôn gọi liên tục cho hẳn muốn biết điều gì đang xảy ra.

Tức mình hẳn đem một người giữ lại hỏi cho ra chuyện thì người kia cũng không giấu, đem hết những gì mình biết được kể lại. Thế là hẳn hiểu Thiếu Kiệt vừa vận dụng nguồn lực của mình vào việc tìm người. Mà

những đối tượng này là ai hẳn khi ở sở cảnh sát đã tra được thông tin ít nhiều.

Ngọc Nhi nghe thấy Khương Đào trách móc, với ý tứ của hẳn rõ ràng tại sao không tin tưởng cảnh sát, mà lại vận dụng những người dân thường không có gì.

- Chuyện này do Thiếu Kiệt quyết định đấy chú! Chú muốn biết tại sao thì nói chuyện với anh ấy đi!

- Nó về rồi à! Đưa điện thoại cho chú mắng nó!

Khương Đào nghe được Ngọc Nhi nói thế cũng bất ngờ vì hẳn cũng nghe những người kia nói là Thiếu Kiệt đang ở nước ngoài.

- Định mắng ai đó chú! Hiện tại bên bọn người Ngô Trục không thể vận dụng cảnh sát chú được đâu, Hoàng Ngân trong tay bọn nó ngay cả người của Xuân Nghĩa Bang đã tìm kiếm cũng không tra ra, thì nguồn lực cảnh sát bên chú nhiều đến đâu cũng không bằng nguồn lực dân chúng có sẵn. Nên việc này cháu chỉ có thể làm như thế thôi.

Vừa nói chuyện điện thoại nhưng tay của Thiếu Kiệt vẫn không ngưng di động trên bàn phím máy tính xách tay. Âm thanh nói chuyện kèm theo cả tiếng cộc cộc của bàn phím phát ra.

- Chú mà không nghĩ đến những người kia vì số tiền mà cháu đưa ra làm việc nguy hiểm hả? Những người của bọn Ngô Trục đem về nước toàn là đầu trộm đuôi cướp có lệnh truy nã lâu năm mà chưa bắt được. Chú mà lại làm như thế này chẳng khác nào đẩy họ vào nguy hiểm cả.

- Cái đó không hẳn họ có thể tự lựa chọn mà. Cháu đã cảnh báo rồi, họ cũng đã có cái họ muốn giữa tiền và mạng cháu chắc chắn họ sẽ chọn về thứ hai nhiều hơn. Không ai vì một trăm triệu mà tự xông vào một nơi có

bảy tám người trên tay có vũ khí nóng cả. Trừ khi là họ ngu ngốc cực độ mới làm ra được chuyện này.

Khương Đào lúc này cũng âm trầm, điều Thiếu Kiệt nói không sai. Không ai mạo hiểm tính mạng của mình vì số tiền chưa nhận được cả. Nếu mất mạng họ cũng không nhận được tiền, chết vì điều như thế sẽ không ai làm. Thiếu Kiệt bây giờ mới tiếp lời

- Được rồi chuyện về Ngô Trục chú cũng không đề phòng được. Người của bọn nó được hợp thức hóa với quốc tịch và tên họ nước ngoài rồi chú có can thiệp thì người của bọn chúng cũng có thể dùng luật quốc tế mà thi hành. Chỉ cần bọn chúng mua chuộc được hồ sơ lý lịch có cuộc sống từ nhỏ ở bên đó, càng không có chứng cứ. Vân tay là một chuyện, nhưng giờ sợ là đến nhân chứng cũng đã quên ít nhiều về những gì bọn này làm ra rồi.

Khương Đào nghe được phân tích của Thiếu Kiệt cũng buộc phải đồng ý. Trên hồ sơ nếu đúng là những người này có quốc tịch khác và họ làm được hồ sơ xuất thân từ nhỏ bắt buộc phía cảnh sát chỉ có thể trục xuất họ về nước.

- Nếu thế thì đúng thật bọn chúng lần này về đây chuẩn bị cũng không ít, nhưng mà sao cháu dám chắc là những người của Ngô Trục có vũ khí nóng?

- Chú nghĩ xem Ngô Trục là người nào? Một người cõn con bên dưới còn có súng thì chú nghĩ với nguồn lực và địa vị của hắn làm gì không có. Chắc chắn sẽ có vũ khí sát thương cao hơn cả súng lục, có thể là có AK theo cháu suy đoán là vậy.

Thiếu Kiệt nhận định tình hình theo tính liên kết bắt buộc của từng chuyện. Đến cả Hoàng Chí Kim còn có súng thì không lý nào một trùm

đường dây buôn bán chế tạo độc phẩm như Ngô Trục lại không có được những khẩu AK cho mình.

- Được rồi! Cháu vận dụng nguồn lực của dân chúng tìm kiếm cũng được nhưng mà khi phát hiện được gì phải báo cho chú biết. Chuyện này không bình thường, chú sẽ triệu tập đội phản ứng nhanh, chỉ cần có tin là bọn chú sẽ xuất phát. Nhớ đấy phải cho cảnh sát bọn chú biết trước, không được manh động.

Khương Đào lúc này nhắc đi nhắc lại với Thiếu Kiệt về việc phải cho hắn biết chỗ của Ngô Trục mà không được tự ý hành động việc gì. Đợi cho hắn cúp máy Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu miệng mỉm cười và nói thầm:

“ Xin lỗi chú, nhưng em cháu đợi không được ”

Bàn tay lướt trên bàn phím. Đưa một tay với lấy ly nước uống một hơi cạn sạch không còn một giọt, Nhã Oanh nhìn thấy thế cũng có cảm giác đau lòng. Bởi hắn chỉ ăn đúng một cốc mì ly từ sáng đến giờ và hầu như chỉ uống nước cầm hơi. Lâu lâu lại thấy trên trán hắn hiện lên lấm tấm những giọt mồ hôi.

Dù cho hai người Nhã Oanh với Hà Vi cùng khuyên hắn nên tạm dừng ăn một chút gì đó lấy sức, nhưng hắn vẫn như thế ngồi bất động, nhìn vào màn hình không chớp mắt, còn tay thao tác trên bàn phím máy tính liên tục. Nhã Oanh lúc này mới cầm cái ly lên một lần nữa lên tiếng.

- Thiếu Kiệt sáng giờ anh làm việc không ăn uống gì rồi. Cứ như thế sao có thể chống chọi được với những việc sắp tới. Anh nên nghỉ một chút ăn uống gì đó đi.

- Nhã Oanh nói đúng đấy Thiếu Kiệt chú Lưu một hai giờ nữa mới tới Lưu Minh chú ấy cũng phải ở lại một hai giờ nữa mới rời đi mà. Anh ăn

chút gì đi.

Hà Vi cũng phân tích thời gian cho Thiếu Kiệt để anh không cảm thấy gấp gáp, và có thể dùng chút gì đó rồi mới tiếp tục công việc. Vừa thao tác trên máy tính và nhìn vào màn hình máy vi tính. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng nói.

- Ngọc Nhi em ra chỗ nào bán thức ăn nhanh gì đó mua về đi, anh biết không chỉ có một mình anh, mà cả Nhã Oanh với Hà Vi cũng nhịn đói từ sáng tới giờ. Mua nhiều đồ một chút giúp anh, mọi người không đi ra ngoài được đành nhờ em vậy.

- Ủ! Để em nói người mua về. Anh cũng ngưng một chút đi không thể lúc nào cũng ngồi làm như vậy được. Anh mà gục xuống đó thì ai có thể chỉ huy mọi người làm việc được.

Ngọc Nhi cũng cố khuyên Thiếu Kiệt một chút, dù sao hiện tại Thiếu Kiệt cần giải quyết nhiều áp lực hơn cố rất nhiều. Thời gian và những thứ liên quan dường như đang chống lại cậu ta.

- Không sao đâu khoảng nửa tiếng nữa anh biết được trong điện thoại có gì rồi em cứ cho người mua đồ ăn về đi lúc đó xong việc anh ăn cùng với mọi người luôn.

Cả Hà Vi với Nhã Oanh lúc này cũng vui mừng bởi Thiếu Kiệt nói như thế có nghĩa là hắn sẽ nhẹ đi một phần áp lực thời gian về những chứng cứ của Ngô Trục.

- Lần này anh sẽ sửa tài khoản của Ngô Trục một chút. Hắn đã ra tay trước sau gì cũng lấy lý do tổng tiền. Anh sẽ trực tiếp lấy một số tiền từ tài khoản ngân hàng thụ lý của hắn. Việc này hi vọng em không nói với Hà Thúc giúp anh. Bởi vì nó cần thiết để sử dụng đào tạo thêm cho Vô Ảnh.

- Ừ! Anh cứ làm việc này em không ý kiến. Những Thứ còn lại hồ sơ sau khi sửa phải thật cẩn thận. Để có thể định tội hấn một cách tốt nhất.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói sẽ lấy một số tiền từ tài khoản của Ngô Trục, cô cũng không ngăn cản. Bởi vì cô biết, nếu hấn không nói ra việc này. Thiếu Kiệt hấn cũng có thể lấy hết tiền trong tài khoản của Ngô Trục, mà cô và Hà Thúc cũng không thể trách móc hấn điều gì. Bởi họ không can thiệp được vào hệ thống ngân hàng như Thiếu Kiệt.

Những chương sau đang đợi beta các bạn vui lòng thông cảm. Beta xong sẽ lên chương

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 354: Nhân Tình Không Dễ Kiếm

Đêm đã dần về khuya mà tin tức về nhóm người Ngô Trục vẫn chưa có, ngồi trong nhà Ngọc Nhi mọi người đang ăn những đồ ăn mới được mua về. Thiếu Kiệt vừa ăn vừa chỉnh lý lại những tập tin hồ sơ cần thiết, và thao tác một vài thứ trên tài khoản của Ngô Trục.

Ngay lúc mọi người đang ăn uống sau một ngày hầu như không còn gì trong bụng, bất chợt điện thoại của Hà Vi vang lên. Tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn vào màn hình, trên đó hiển thị hai chữ Lưu Chính. Thiếu Kiệt biết sắp đến lúc cần thiết phải giao những thứ mà hắn lấy được từ ngân hàng Thụy Sĩ.

Hà Vi lúc này cũng nhận điện thoại, đầu bên kia vang lên âm thanh của Lưu Chính nói.

- Chú đang ở bên dưới địa chỉ mà cháu đưa, vì có thứ phát sinh nên chú phải vào đây sớm hơn một chút.

Ngọc Nhi lúc này bước gần đến cửa sổ, vén tấm màn lên và nhìn xuống. Thấy được người đứng bên dưới chỉ một mình Lưu Chính nên cũng gật đầu.

Thế Hải lúc này mua đồ trở về đang ăn cùng với mọi người cũng đứng lên xuống mở cửa cho Lưu Chính.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng sao chép toàn bộ hồ sơ mà hắn có được vào trong một cái USB, từng tài liệu một được chuyển qua một cách nhanh chóng. Chỉ có hồ sơ của Ngọc Nhi là hắn không thể chuyển sang dạng file tài liệu vì hầu như không có thời gian để làm việc đó.

Lưu Chính ăn mặc tương đối bình thường như một người du lịch. Ngồi xuống bàn trước mặt của Thiếu Kiệt, Lưu Chính mới lên tiếng nói,

- Tình hình ở đây như thế nào rồi, nghe Hà Vi gọi về mọi người cũng khá lo lắng sợ cháu làm sai điều gì, sẽ ảnh hưởng không nhỏ à. Hồ sơ của Nhã Kỳ có phát sinh, mà đến bây giờ chú mới biết.

Nghe Lưu Chính nói về sự phát sinh trong hồ sơ, không như lúc đầu Thiếu Kiệt cũng bất ngờ phải có sự việc gì đó, khiến cho hẳn phải tới đây sớm hơn dự kiến và điều này chắc chắn ảnh hưởng của Nhã Kỳ không nhỏ.

- Hồ sơ của Nhã Kỳ làm sao mà có phát sinh thế chú. Nếu có phát sinh phải có ghi chú chứ, cháu lần trước xem qua cũng đâu thấy được đâu?

Hà Vi cũng thắc mắc không kém, cô đã từng xem qua hồ sơ của Nhã Kỳ việc có phát sinh trong hồ sơ thường sẽ có ghi chú và điều này khiến cho hồ sơ dễ nhận định về đối tượng hơn. Mà bây giờ Lưu Chính lại nói hồ sơ của Nhã Kỳ có phát sinh thì cô hoàn toàn không thể tin được.

- Chuyện này vốn sẽ không ai biết và hồ sơ cho đến bây giờ cũng sẽ không chỉnh sửa nhiều, nhưng khi tìm hiểu kỹ lại thì nó cần phải được thay đổi. Bởi nguyên do dẫn đến chuyện Nhã Kỳ làm nội gián rất có thể do chính ông cháu gây ra. Hai đứa xem hồ sơ đi rồi sẽ rõ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cầm bộ hồ sơ của Nhã Kỳ được lôi ra từ trong cái ba lô của Lưu Chính. Nhìn nó như một bộ sơ yếu lý lịch thông thường không có gì là nổi bật. Từng thông tin về Nhã Kỳ hiện ra, những gì đã xảy ra với cô ta đều được ghi lại cẩn thận. Thiếu Kiệt chăm chú đọc rất kỹ và hẳn hoi như không bỏ sót một chữ, một thông tin cần thiết nào liên quan đến cô ta trong hồ sơ.

Hà Vi cũng muốn kiểm chứng lại hồ sơ của Nhã Kỳ nhưng hiện tại Thiếu Kiệt đang xem nên cô cũng im lặng, đợi cho đến khi hẳn đóng lại bộ hồ sơ đưa cho Hà Vi mới thờ dãi nói.

- Không ngờ lại như thế. Nếu không phải vì sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của quân đội chắc hẳn Nhã Kỳ sẽ hiểu được cô bị lợi dụng như thế nào đi.

- Ủ! Chú đã hỏi Hà Thúc chuyện này, năm đó chính xác là có những đối tượng quân nhân có thẩm quyền liên hệ không nhỏ. Mà bố mẹ của Nhã Kỳ cũng chỉ là con cò để họ Ngô thâm nhập vào quân chính. Cháu thấy đó hầu hết gia đình cô ta đều theo Ngô Kỳ, mà cháu cũng hiểu rồi đấy cây đồ bày khi tan. Họ muốn mưu quyền cao hơn phải chuyển hướng, gia tài của bố mẹ Nhã Kỳ được dùng để lo lót không ít đi.

Hà Vi lúc này đọc xong hồ sơ cũng chuyển tay cho Ngọc Nhi với Nhã Oanh để hai người họ hiểu điều gì đã xảy ra với Nhã Kỳ.

- Sao ông lúc đó không làm rõ nguyên do mà lại làm như thế. Hiện tại nếu biết được sự thật này, liệu Nhã Kỳ có sống tốt hơn không. Khi bản thân cô chắc chắn rằng mọi chuyện của bố mẹ cô chết hầu hết là do ông cháu gây ra.

- Chuyện này không thể trách được việc lúc đó quá mập mờ xử lý cũng không muốn để người khác chú ý, nên cô ta có nghĩ như vậy cũng là điều bình thường. Ai mà không thế với ý thức lúc đó cô ta cũng đã có, nhưng vẫn chỉ là thông tin bị làm sai lệch đi nên nhiều thứ sẽ phát sinh.

Thiếu Kiệt lúc này mới đem nhận định của mình nói ra với Hà Vi. Bởi sau khi hẳn đã hiểu nguyên do tại sao Nhã Kỳ lại hợp tác với Ngô Trực thì bản thân Nhã Kỳ chỉ làm theo những gì mà cô nhận định từ những thông tin mà mình có được bị làm sai lệch. Nhã Oanh sau khi đọc hết những gì rõ ràng trong hồ sơ cũng lắc đầu thở dài nói.

- Nhưng em thấy như thế Nhã Kỳ cũng không biết bố mẹ cô ta thật sự bị Ngô Kỳ hãm hại hay sao? Nếu thế sao lúc đó Hà Thúc không để người cho

cô ta biết chuyện này.

- Em nghĩ làm sao cho biết? Cô ta lúc đó bị người nhà của mình bảo vệ theo đúng nghĩa, bởi họ cần cô ta để làm việc khác em không thấy sao. Việc tiếp xúc với Nhã Kỳ lúc đó từ các phương diện đều bị gián đoạn, Hà Thúc lại bận trăm công nghìn việc đâu thể lúc nào cũng nhớ đến việc này được. Thời điểm đó nhạy cảm mà đến khi ổn định thì, những người kia thấy Nhã Kỳ không còn khả năng lợi dụng nữa và đưa cô ta vào trại trẻ mồ côi. Như thế họ cũng đỡ phải gánh một cục nợ. Đã có người cho Nhã Kỳ hận rồi thì họ có làm thêm việc đó cũng chỉ làm cho cô hận Hà Thúc thêm thôi.

Phân tích lại tình tiết diễn biến qua hồ sơ của Nhã Kỳ. Thiếu Kiệt nói cho Nhã Oanh biết tại sao việc này lại diễn ra như thế, bắt buộc mọi thứ lúc đó Hà Thúc phải ra quyết định trăm tướng của mình là điều không thể tránh khỏi.

Bằng chứng được tạo ra cho thấy, một người có ý định mưu đồ bán thông tin bí mật quân sự cho nước khác là một việc mà bất cứ ai ở cương vị của Hà Thúc cũng phải đau đầu. Việc giữ lại sẽ bị các bên công kích mà chứng cứ thì quá rõ ràng để buộc tội bố mẹ của Nhã Kỳ.

- Nhã Kỳ cố gắng trả thù nhưng bị thù hận che mắt rồi. Thật đáng thương cho cô ta mà. Đôi khi thù hận phải biết tìm đúng người đúng việc như thế này thì chỉ có Thiếu Kiệt nhà mình trở thành người chịu thiệt thôi, mà nghĩ cũng ngộ nếu liên quan với Hà Thúc tại sao Nhã Kỳ lại kết hợp với Ngô Trục làm khó dễ Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh vừa than thở vừa thắc mắc tại sao Nhã Kỳ lại đối phó với Thiếu Kiệt mà không phải là Hà Vi, vì cô ta là cháu của Hà Thúc còn Thiếu Kiệt vẫn chỉ là người ngoài.

- Vấn đề này không khó hiểu, bản thân Nhã Kỳ nghĩ Thiếu Kiệt hoạt động mới làm cho Hà Thúc có được như ngày hôm nay. Chắc cô ta cũng biết một ít liên quan giữa Thiếu Kiệt và Hà Thúc nên cho rằng việc này là như thế. Chỉ cần hợp tác với Ngô Trục chặn đường được Thiếu Kiệt thì tất cả những sắp xếp của Hà Thúc sẽ rối loạn như thế nhà họ Ngô sẽ có cơ hội ra tay công kích.

Ngọc Nhi bây giờ mới lên tiếng đem những bố cục liên quan giữa Thiếu Kiệt và Hà Thúc trong những chuyện hấn làm trước đây, sẽ cho người ta cảm giác được tất cả những gì Thiếu Kiệt có bây giờ đều là một tay Hà Thúc chỉ đạo Thiếu Kiệt âm thầm làm việc.

- Chưa nói đến những việc khác Nhã Kỳ đi trên con đường này đã là sai lầm rồi các em tự đọc đi. Nội dung cuộc nhắn tin của hai chú cháu bọn nó này.

Đưa điện thoại của Ngô Trục ra cho mọi người xem những tin nhắn của Ngô Long và Ngô Trục. Mọi người đều lắc đầu với những gì mình vừa đọc. Thở dài một hơi Nhã Oanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Em nghĩ việc này nếu Nhã Kỳ biết được hết mọi việc thì chắc chắn cô ta sẽ không làm như thế đâu, bọn người này không phải là người nên tiếp xúc, và cũng là người không thể làm việc chung được.

- Quan trọng là cô ta sẽ nghe mình giải thích hay không mới là điều đáng nói, nếu trước giờ tư tưởng của Nhã Kỳ đã như thế liệu có thể thay đổi không? Với những gì trước giờ mình tin vào đều là một sự dối trá cô ta sẽ chịu đã kích như thế nào mới đáng phải bàn.

Lời của Ngọc Nhi làm mọi người im lặng, bởi việc này không ai nói trước được điều gì. Tính tình của Nhã Kỳ thay đổi hay không một phần là

do chính bản thân của cô ấy có thể tiếp nhận ra sao, về những thứ này. Bây giờ Lưu Chính mới lên tiếng thở dài nói.

- Trước khi chú đến đây. Anh Hùng có gọi điện cho chú! Anh ta nhớ chú nói với Thiếu Kiệt. Việc của Nhã Kỳ cháu nể mặt Tăng Anh Hùng một lần tha cho cô ta, bởi vì bố của Nhã Kỳ từng là đồng đội cấp dưới của anh ấy. Còn do chính tay anh ấy phải đến nhà bắt đi cấp dưới của mình đưa ra xét xử. Giờ Nhã Kỳ lại bị như thế chú ấy không đành lòng, nên nói với cháu để tự cháu quyết định.

Hà Vi lúc này cũng im lặng, bởi vì bản thân cô cũng hiểu việc. Từng kẻ vai sát cánh chiến đấu với bạn hữu, đồng đội, người anh em vào sinh ra tử để rồi tranh đấu trên chính trường, lại phải tự mình đến bắt người người đồng đội, người anh em của chính mình. Đó là một nỗi niềm không bao giờ quên.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm mặt, Tăng Anh Hùng là một người bên cạnh Hà Thúc dù không gặp ông ta thường xuyên nhưng chắc rằng chuyện của Thiếu Kiệt ít nhiều cũng có sự giúp đỡ âm thầm của ông ta trong bóng tối, việc bán nhân tình cho Tăng Anh Hùng là một việc không hề dễ dàng.

- Cháu sẽ suy nghĩ về việc này! Có thể còn tùy theo mức độ tình hình của Nhã Kỳ đến lúc nào khi đó cháu mới thật sự quyết định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 355: Mở Sáng Đèn

Mọi người thấy Thiếu Kiệt khó quyết định cũng là lẽ đương nhiên. Một người ở hoàn cảnh này không ai có thể nói mình có thể quyết định chính xác được. Một bên là người giúp mình không ít thì nhiều như Tăng Anh Hùng chắc chắn sẽ có một chút động tay động chân vào, còn một bên vừa là nhân viên, vừa là người bị lợi dụng. Thiếu Kiệt chỉ có thể để việc này qua một bên đến đâu hay đến đó.

- Thôi giờ chú trở lại sân bay! Ngoài đó chắc đã chuẩn bị xong rồi. Việc những hồ sơ quan trọng này có phần cần thiết, nên ông cháu nói chú phải về liền khi đã nhận được tài liệu, nên cũng không có lý do gì để ở lại lâu được.

- Vâng ! Như thế cũng được, để cháu nói Thế Hải đưa chú ra sân bay. Ấy mà chú ra đó lại phải đợi đến chuyến bay mới đi được mà?

Ngọc Nhi lúc này cũng định đứng lên nói Thế Hải lấy xe đưa Lưu Chính đi thì chợt nhớ đến việc sân bay có những mốc chuyến bay khác nhau nên cô sợ Lưu Chính phải ngồi đợi ở sân bay khá lâu.

- Không sao đâu! Hà Thúc cho chú đi máy bay riêng. Với lại công văn tập huấn bay đêm nên chú đi bằng máy bay quân dụng chứ không phải là máy bay dân dụng. Như thế cũng tránh được tai mắt của một số người. Thôi cứ để Thế Hải đưa chú ra sân bay là được. Mà cháu nhớ cẩn thận với những người nhà họ Lâm đừng để họ biết chuyện sẽ không hay với cháu đâu. Họ cũng chẳng khác gì Ngô gia với Diệp gia cả.

- Vâng! Cháu vẫn luôn đề phòng họ mà chú yên tâm!

Trước khi đi Lưu Chính cũng không quên dặn dò Ngọc Nhi một chút vì hẳn thấy được cô bé này thật tâm muốn đứng về phía Thiếu Kiệt, mà đã như

thế thì Lưu Chính cũng không cần thiết phải xác minh nhiều thứ cho thêm chuyện.

Lúc này tất cả người nhà của Thiếu Kiệt đều đang tập trung tại nhà của Hà Vi, Hoàng Hương lúc nào cũng lo lắng đi tới đi lui những thành viên khác trong nhà cũng hoàn toàn không yên bình. Giờ chỉ có mình Trịnh Chi ngồi một bên cũng với Hoàng Lâm Nhu là vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

- Đến giờ bọn nó vẫn chưa có tin tức gì về chị chuyện này con bé nhà em, không biết có sao không chị?

Hoàng Hương đi tới đi lui tâm trạng lo lắng cực độ, đây là lần đầu tiên bà có cảm giác như thế này. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới đặt ly nước vừa uống xuống nói.

- Em lo lắng như thế có ích gì? Chị biết là trong lòng em đang nôn nóng nhưng có một câu hỏi đó từ tối em đã nói biết bao nhiêu lần rồi. Em không thấy thằng nhóc nhà chị đã vận dụng bạn bè người thân kể cả người không quen biết để tìm Hoàng Ngân sao. Chị không tin nhiều người như vậy không tìm ra được con bé.

- Bà đó, chị Nhu đã nói vậy mà bà còn lo lắng làm gì! Mình không làm được gì lại làm mọi người nôn nóng như mình sao được. Tôi cũng thế nhưng có như bà đâu. Thiếu Kiệt nó ra cái giá như thế người nào có tin sẽ báo cho Ngọc Nhi với nhà mình biết thôi, chứ tôi với bà mà không có hai mẹ con chị Nhu đây giúp thì có tìm được con bé không?

Chồng của Hoàng Hương biết vợ mình lo lắng cho con gái, nhưng với cách của bà làm cho ông cũng không giữ được bình tĩnh. Dù ông biết chuyện này có ít nhiều liên quan đến Thiếu Kiệt nhưng nếu như đây là cuộc bắt cóc tống tiền đơn thuần thì ông bà cũng không có đủ tiền mà chuộc con gái về. Dù sao hai mẹ con Thiếu Kiệt giúp mọi người trong nhà không ít.

- Cô chú cứ bình tĩnh đi, theo cháu thấy những người này muốn tạo áp lực để mình lo lắng và chấp nhận điều kiện của bọn chúng nên mới không liên lạc thôi. Với lại chắc họ sẽ không làm gì Hoàng Ngân đâu họ cần Hoàng Ngân để thương lương tiền chuộc mà.

Trịnh Chi thấy gia đình căng thẳng nên mới khuyên nhủ trên phương diện mà cô thấy là tốt nhất, bởi vì không chỉ có Hoàng Ngân mà còn thêm Nhã Kỳ dính vào chuyện này.

- Đúng đấy Hương! Con bé sẽ không sao đâu. Bọn chúng vẫn chưa ra điều kiện gì chắc là đánh tâm lý của mình đấy, chị nghĩ bọn chúng sẽ liên lạc vào sáng mai. Để đòi tiền chuộc thôi.

Nhã Hân với Hoàng Ly cũng đồng ý với những gì mà Tú Trinh nói, bởi họ hoàn toàn không biết Ngô Trục đã ra điều kiện gì với Ngọc Nhi. Vì tránh cho những người này lo lắng nên cô đã không nói những thứ liên quan.

- Đúng rồi, bà ngồi xuống đi. Bà cứ đi tới đi lui làm tôi chóng hết cả mặt đây này. Bà cứ như vậy riết chưa thấy được con, tôi đã lên cơn đau tim với bà.

- Ủ! Em đừng đi tới đi lui nữa. Biết là em lo lắng nhưng không phải chỉ mỗi mình em, không phải trong nhà còn có những người khác nữa sao. Em cứ như thế mọi người vừa lo cho Hoàng Ngân lại lo cho tình trạng sức khỏe của em nữa

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng nhìn Hoàng Hương em mình khuyên. Dù bà biết em mình lo cho con gái, sợ có điều gì bất trắc nhưng lo lắng quá như Hoàng Hương thì bà thấy cũng không thích hợp. Biết rằng cha mẹ nào không lo lắng cho con.

Nhưng với mức độ và tình hình thực tế khi ở bên ngoài Thiếu Kiệt đã nhờ sự đến giúp đỡ của biết bao nhiêu người trong việc tìm kiếm. Dù không tìm thấy được người nhưng vẫn sẽ có được một chút manh mối cần thiết.

- Ngọc Nhi nó nói rồi, khi nào có tin tức nó sẽ báo cho mọi người biết liền. Em mà cứ lo lắng như thế này cũng chẳng giúp ích gì, lại vô tình tạo áp lực lên bọn nhóc. Thiếu Kiệt thì chưa về kịp Ngọc Nhi rồi nó là xong mọi việc. Thiếu Kiệt lại phải về gấp không sắp xếp được công việc. Như thế cũng ảnh hưởng không ít tới những chuyện khác.

Chồng của Hoàng Hương lúc này bình tĩnh ngồi bên cạnh cô khuyên nhủ những việc kinh doanh của Thiếu Kiệt tuy bản thân ông không biết là việc gì. Nhưng chỉ cần thấy Thiếu Kiệt vẫn quan tâm lo lắng cho mọi người, bọn họ không phải như bọn người Chí Hùng hay Chí Kim là đã tốt hơn rất nhiều so với những người giàu lên mà không màng gì đến tình thân.

- Mọi người nói như thế cũng chỉ biết chờ thôi. Hiện tại Hoàng Ngân không biết nó ra sao. Chắc nó sợ lắm, việc này là lần đầu tiên gia đình mình gặp phải, thật không hiểu tại sao bọn họ lại làm như thế.

Vừa nói Hoàng Hương vừa khóc, làm Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài ngán ngẩm. Bây giờ Lâm Vũ đang làm việc dưới nhà kho đi lên vội vã một cách thấy rõ. Hoàng Lâm Nhu thấy thế nên mới hỏi.

- Về nhà nghỉ ngơi đấy hả? Lâm Vũ có đi đâu thấy những người đó nhớ báo cho Ngọc Nhi liền nha cháu.

- Vâng! Nếu thấy cháu sẽ gọi cho Ngọc Nhi ngay. Giờ cháu về nhà nghỉ ngơi, mọi người cũng nghỉ sớm đừng lo lắng quá.

Nói rồi Lâm Vũ cũng chạy ra khỏi nhà, vốn lúc đầu hẳn cùng với nhóm người Lý Bân tìm kiếm nhưng ngày một đông, nên hẳn trở về tiếp tục quản

lý máy chủ vừa rời trong lúc làm việc hẳn chợt nhớ đến một nơi nên muốn kiểm tra thử. Đó không phải nơi nào khác là nhà của Từ Chấn Dân hiện tại đang bị niêm phong.

Theo con đường hướng đến nhà của Từ Chấn Dân, Lâm Vũ chỉ muốn xem xét một chút chứ không có ý định làm anh hùng gì. Bởi hẳn nghe Thiếu Kiệt nói bọn này chắc chắn có súng mà hẳn còn có mạng tương của mình chưa thực hiện được.

Lâm Vũ đạp chiếc xe đạp vang lên bởi cái bàn đạp phát ra. Khi vừa tới đầu đường Lâm Vũ thấy ánh đèn sáng từ nhà của Từ Chấn Dân. Nhưng sợ mình nhìn lầm nên Lâm Vũ càng đạp xe tới gần. Lúc này trên con đường vắng chỉ có mỗi mình hắn và cái ánh đèn đường đứng nghiêng người nhìn lấy căn nhà sáng đèn Lâm Vũ gác chống xe xuống.

Cái âm thanh đó lớn đến nỗi từ bên trong có thể nghe được âm thanh. Một người trong nhóm của Ngô Trực nhanh chóng tiếng về phía cửa sổ vén rèm lên nhìn ra ngoài. Lâm Vũ đang nhìn vào căn nhà sáng đèn một cái bóng tiếng về phía cửa sổ làm hắn lo lắng.

Vốn nhanh trí Lâm Vũ quay lưng lại với nhà của Từ Chấn Dân đứng sát vào một gốc cây. Người trên cao khi vén rèm cửa nhìn thấy thế cũng đứng đó, Lâm Vũ dường như vừa giải quyết bầu tâm sự xong lại bước tới chiếc xe đá chống lên bắt đầu đạp đi. Đợi cho Lâm Vũ đi khỏi người này mới bỏ rèm xuống và đi vào trong.

Ngô Trực nhìn hắn đi vào mới hỏi xem có chuyện gì bên ngoài.

- Có gì vậy?

- Không thằng nhóc nào đó đá bại bên kia đường đấy.

Bạch Hải lúc này xua tay trả lời với Ngô Trục bởi đoạn đường này khá vắng lại ít người. Việc có một hai người biết đường đi ngang qua giải quyết bầu tâm sự là chuyện thường tình. Mà ở trong nước tình hình này không hiếm chỉ cần có một bức tường quay lưng lại với ngoài đường là có thể giải tỏa nỗi buồn một cách không cần lo lắng.

- Thôi để đi đâu đó mua cái gì đó ăn. Anh Trục ăn gì không em đi mua luôn.

Văn Thoại thấy ngồi không đánh bài có vẻ nhàm chán hẳn muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa nên kiếm có mua đồ ăn khuya. Ngô Trục cũng gật đầu nói.

- Ừ mày mua gì cũng được, mua cho mọi người luôn.

Văn Thoại được sự đồng ý liền lấy chìa khóa xe đi xuống lầu để rời khỏi nhà.

Lâm Vũ chạy được một đoạn trên trán vẫn chưa vơi đi giọt mồ hôi, lấy điện thoại ra mà tay vẫn còn run run. Nhấn lấy số điện thoại của Lý Bân. Thấy Lâm Vũ gọi đến cho mình Lý Bân cũng bắt máy điện thoại than thở.

- Mày ở nhà sướng quá mà, ngoài đường tao đang tìm người muốn chết gọi gì đấy.

- Nhà ... nhà ... nhà của Từ Chấn Dân... Mở Sáng Đèn.

Rung rung lo lắng nói qua điện thoại, Lý Bân lúc này đang mệt vì phải đi vòng vòng từ tối đến giờ nên cũng câu gắt nói.

- Thì nhà từ chấn dân sáng đèn thì có gì là lạ. Mày có ôm máy tính đến khùng thì chữa cho tao với, ai không mở đèn khi ở nhà. Ấy Từ Chấn Dân là ai tao có quen đâu?

- Bố Minh Long... Anh của tên Từ Phong.... Hấn hiện tại nhà bị tịch thu niêm phong lại sáng đèn ...

Lý Bân nghe được âm thanh rung rung nói chuyện cà lăm của Lâm Vũ cũng cố gắng lắng nghe đợi cho câu nói kết thúc hấn chột sững người. Không trả lời được một câu nào, chỉ để bên kia Lâm Vũ vẫn alo alo vài tiếng Lý Bân lúc mới nói lớn vào điện thoại đáp lại Lâm Vũ.

- Đợi tao báo Ngọc Nhi! Mày chạy qua nhà Ngọc Nhi chỉ đường. Tao qua bên đó liền! Nhanh chuyện này giờ quan trọng hơn hết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 356: Thợ Săn Con Mồi Đổi Chỗ

Cám ơn đọc giả Vietnhtms đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé

Theo lời Lý Bân, Lâm Vũ nhanh chóng bỏ điện thoại vào túi, đạp xe một cách nhanh nhất đi về phía con đường đến nhà Ngọc Nhi. Lúc đó một chiếc xe ô tô chạy ngang qua hẵn mà Lâm Vũ không hề hay biết.

Văn Thoại nhìn vào kiến chiếu hậu nhìn thấy Lâm Vũ cũng lắc đầu, chạy xe đạp mà cái kiểu bán sống bán chết như Lâm Vũ thì Văn Thoại mới thấy lần đầu. Bên ngoài phố xá lúc này càng ngày càng đông đúc. Nhìn quanh mọi người có người đi bộ, có người đi xe nhưng ai cũng có chung một đặc điểm là trên tay cầm một tờ giấy A4. Tìm kiếm điều gì đó, việc này làm cho Văn Thoại có cảm giác lạ lẫm.

Hắn chạy một vòng rồi đỗ lại bên đường rút một điều thuốc kéo một chút cửa kính xuống để khói thuốc bay ra. Vốn hẵn định ghé một nơi nào đó ít người mua một chút đồ ăn đem về. Nhưng hiện tại bên ngoài rất đông người qua lại. Hắn ngồi trong xe hút thuốc thì nhìn thấy một người ném tờ giấy xuống đất. Đợi cho người đó đi rồi hẵn mới mở cửa ô tô bước xuống nhặt lên, nhanh chóng trở lại trong xe.

Vốn tò mò với những gì đang diễn ra mà mình lại đi ô tô thì thật bất tiện, bước xuống xe lại nhặt mẫu giấy của người đó bỏ đi. Văn Thoại ngồi trên xe lúc này mới mở tờ giấy là đập vào trong mắt hẵn là tám cái ảnh ghi tên tuổi và thông tin bên dưới. Hắn vội ném điều thuốc đang cháy dở cảm

vặn chìa khóa nổ máy xe lên di chuyển ra đường về phía nơi hắn có thể vòng lại.

Lâm Vũ lúc này vừa chạy tới nhà của Ngọc Nhi quăng chiếc xe đạp một bên hắn thở dốc bấm chuông liên hồi, Thiếu Kiệt cùng với mọi người nghe được tiến chuông cửa. Mới nhìn Ngọc Nhi một cái bởi hiện tại không còn sớm sửa gì.

Ngọc Nhi đi xuống nhà nhìn thấy Lâm Vũ đứng dựa tay vào tường thở trên người toát ra lấm tấm mồ hôi cái áo của hắn đang mặt cũng chuyển màu sẫm hơn vì bị ướt.

Nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của Lâm Vũ, Ngọc Nhi nhìn hắn ngạc nhiên và lên tiếng hỏi.

- Chuyện gì mà gấp vậy?

- Có tin tức quan trọng! Lý Bân nói qua tới bây giờ đây.

Lâm Vũ vừa nói dứt lời một chiếc xe máy chạy trong màn đêm với ánh đèn soi đường chiếu thẳng đến phía hai người. Xe vừa dừng lại Lý Bân nhanh chóng nhảy xuống xe, móc tiền trong túi đưa cho người lái xe. Vì gấp gáp hắn gọi ngay xe ôm gần đó sau khi nhận được điện thoại của Lâm Vũ.

Vừa thanh toán tiền cho người chở mình đến nơi này Lý Bân đã lên tiếng hỏi.

- Sao chỗ đó ở đâu! Ngọc Nhi cần gọi người đi cứu Hoàng Ngân không?

- Mà từ từ chứ tao vừa tới chưa kịp thở đã nói được gì đâu mà làm gì mà như ăn cướp thế.

Thấy Lý Bân hồi mình trong khi đó hắn còn đang ổn định lại thân thể của chính mình. Mồ hôi thì chảy ròng ròng hắn vén áo lên lau không cần để ý hình tượng trước Ngọc Nhi, thấy hai người như thế Ngọc Nhi mới lên tiếng nói.

- Cả hai vào nhà đi rồi có gì hãy nói! Đứng ngoài đây cũng không tiện đâu.

- Ừ vào nhà uống nước một cái rồi nói. Mệt lắm rồi.

Vốn với hai người này Ngọc Nhi cũng muốn để họ gặp Thiếu Kiệt. Và cô cho rằng hắn cũng sẽ đồng ý nên mới làm ra quyết định này. Lâm Vũ với Lý Bân theo Hà Vi vào trong nhà. Vừa vào đến trong nhà Lâm Vũ ngoài đường chạy mệt, thấy được cái tủ lạnh như được giải thoát. Hắn chạy thẳng tới tủ lạnh lấy nước tu hơi, rồi mới cầm theo chai ra định lên tiếng nói về những gì xảy ra thì Ngọc Nhi nói.

- Gặp Thiếu Kiệt rồi nói luôn! Thiếu Kiệt đang ở trên lầu đấy.

Cả hai người Lâm Vũ và Lý Bân lúc này cũng trở mắt nhìn Ngọc Nhi. Nhưng biết Thiếu Kiệt về nước rồi Lý Bân phần khởi không ít, liền không chờ Ngọc Nhi dẫn đường hắn chạy ngay tới cầu thang đưa cái thân hình mập mạp của mình lạch bạch chạy lên trên.

Vừa lên tới phòng thấy Thiếu Kiệt ngồi đó Lý Bân đã nói với hắn.

- Anh thằng Lâm Vũ kiếm ra chỗ của bọn nó rồi, nó đang đi lên anh hỏi nó đi.

- Thật chứ thấy mặt đã biết là mày tới. Thiệt chứ chừng nào mày mới thôi cái tật háp tấp đây Lý Bân. Lâm Vũ nó biết chứ mày có biết đâu chạy lên đây cũng đợi nó một chút có sao đâu. Mà bọn nó ở chỗ nào.

Tuy rất muốn bắt người đứng dậy liền nhưng bản thân Thiếu Kiệt lại không nhìn sự vui vẻ mỗi lần thấy bộ dạng của Lý Bân, Lâm Vũ lúc này mới đi lên sau Ngọc Nhi nói.

- Nó là vậy mà, anh có đánh chết nó cũng không chữa được cái tật này đâu. Nhưng mà theo em cái chỗ này chính xác trăm phần trăm không sai đi đâu được em kiểm tra thử rồi. Nhà của Từ Chấn Dân bố Minh Long đấy.

Nghe được Lâm Vũ nói như thế mọi người đều nhìn nhau còn Thiếu Kiệt thì trầm ngâm suy nghĩ không ít, Lý Bân ở một bên ngồi xuống ghế than thở không ít.

- Đi ngoài đường mệt thấy mồ, nó ở nhà Hà Vi không vậy mà lại tìm thấy. Thằng này đúng là may mắn mà, khi không lại nghĩ tới nhà thằng Minh Long cho được.

- Thật ra cái này không phải do tao nghĩ ra. Đang ngồi xem mấy cái phim hoạt hình. Thằng Kiếm Nhất chát nói bố nó không cho ra khỏi nhà sợ nguy hiểm gì đó. Nó nói tao thử để Ngọc Nhi cho người qua nhà Minh Long kiểm thử xem. Địa chỉ cũng là nó đưa không thì tao cũng chẳng biết.

Lâm Vũ lúc này mới trả lời lại Lý Bân bởi hẳn thật sự cũng không nghĩ đến nơi này chỉ sau khi nhận được tin nhắn của Phùng Kiếm Nhất hẳn mới nhớ ra. Mà với mối quan hệ giữa hai người Phùng Kiếm Nhất với Minh Long lúc trước hoàn toàn không xa lạ gì.

Từ Chấn Dân vốn là người của Ngô Nam. Hiện tại Ngô Trục bị bại lộ tung tích. Điều kiện nhà của Từ Chấn Dân lại không người sử dụng nơi này thành điểm tập kết của nhóm người Ngô Trục là nơi tốt nhất bởi vì nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Thiếu Kiệt nghĩ thông suốt được điều này cũng trầm ngâm không ít thời gian. Mối liên hệ này không khó để giải thích nhất là với Phùng Kiếm Nhất. Ngô Trục đến Lưu Minh âm thầm bố hấn lại là người của Thiếu Kiệt trong hàng ngũ đó. Thì bản thân Phùng Kiếm Hoa sợ bị trả thù nên mới bắt cả con mình ở nhà không được ra ngoài như bao người khác.

Lúc này điện thoại của Ngọc Nhi vang lên. Nhìn màn hình Ngọc Nhi đưa cho Thiếu Kiệt bởi vì số liên hệ lại là của Hoàng Ngân. Thiếu Kiệt một tay mở điện thoại của mình đem chức năng ghi âm chuẩn bị xong mới tiến hành nhận cuộc gọi.

- Xem ra cô em gan lắm! Dám chơi trò này với cả bọn anh. Không tởm đâu, nhưng có vẻ như cô em chọn sai đối tượng rồi nhĩ.

Bên kia điện thoại vang lên âm thanh của Ngô Trục vang lên lúc này mọi người trong phòng đều im lặng. Thiếu Kiệt mới hướng điện thoại nói.

- Không làm điều kiện không báo cảnh sát tao đã làm. Chỉ là mày không nói không được sử dụng người để kiểm bọn bắt cóc của mày thôi Ngô Nam à.

Âm Thanh của Thiếu Kiệt làm cho Ngô Trục giật mình không ít, nhưng hấn vội cười lớn đáp lại với Thiếu Kiệt.

- Ấy chà chà cũng nhanh nhĩ. Được tao cho mày 12 giờ lại không biết tận dụng chưa tới 3 giờ đã về tới đây. Quan hệ cũng không nhỏ à, chuyện bên ngoài nếu mà mày làm thì tao hiểu được. Giỏi lắm, ẩn dấu rất sâu, nhưng mà xem ra mày cũng còn chưa biết tình cảnh của mình nhĩ. Cô bé Hoàng Ngân chắc cũng nhớ mày lắm đấy, về nước có quà gì cho em gái không?

- Mày nói đi bọn mày muốn gì? Con bé không liên can vào chuyện này.

Thiếu Kiệt bây giờ rất bình tĩnh trả lời Ngô Trục hẳn chưa dự đoán được Ngô Trục sẽ làm gì, đối phó hẳn theo hình thức thăm dò để Nhã Kỳ có thể nắm vùng tiếp hay là triệt để trả thù hẳn chuyện đã phá đường dây ma túy của Ngô Trục ở Lưu Minh.

- Cũng không có gì nhiều muốn lấy một ít lợi tức từ mày thôi. Sao được không tao thấy cũng tốt đấy chứ, mày đến giờ nhận được chắc không ít sự trợ giúp đi. Hay là lấy mày khoảng 30 tỷ đi được không chuẩn bị tiền chắc ổn nhi.

Ngô Trục lúc này mới bỡ ngỡ với cuộc nói chuyện điện thoại của Thiếu Kiệt. Hẳn không biết rằng ở bên này Thiếu Kiệt mỉm cười nhẹ nhàng từ tốn trả lời lại một cách chậm rãi.

- Tài khoản số xxxx Ngân Hàng UBS số dư tài khoản 255 tỷ không biết tài khoản này có quen không? Số liệu chuyển đến và đi, tiền bạc từ tài khoản này cũng được tôi nắm rất rõ. Ngô Trục anh muốn một mình anh chết hay Ngô Gia các anh chết chung?

- Mày! Mày! Mày làm sao có thông tin này! Không thể nào! Tài khoản của tao là ở Thụy Sĩ nó không thể nào bị người khác truy xuất giá trị số dư như thế được!

Hoàn toàn không tin được những gì mình vừa nghe, Ngô Trục lúc này cũng lo lắng không kém, thật sự nếu việc tài khoản của hẳn mà Thiếu Kiệt có lịch sử giao dịch các khoản tiền mà hẳn đã gửi đi. Thì không chỉ có hẳn chết chung mà cả nhà hẳn đều phải liên lụy vào chuyện này.

Thiếu Kiệt lúc này làm như sợ Ngô Trục không nghe rõ nên mới hướng điện thoại chậm rãi từ từ nói.

- Việc này nói sao nhỉ? Chắc hẳn ở nước Ngoài mà biết Oswald Grubel đi. Tao nghĩ mà không xa lạ với ông ta đi. Nếu không mà cũng không gửi tiền ở UBS nhỉ. Cũng may là tao cũng có một tài khoản tại Thụy Sĩ. Nhờ một chút quan hệ nên biết được không ít chuyện đi. Giờ thế nào trao đổi chứ, trên tay tao hiện tại là một USB ghi rõ các tài khoản liên quan của mà mà chưa kịp đọc hết này.

Thiếu Kiệt nói ra tên người điều hành ngân Hàng làm cho Ngô Trục một bên tức sôi máu nhưng không làm gì được. Hiện tại nếu cùng chết chung thì hẳn không dám chắc Thiếu Kiệt sẽ hi sinh Hoàng Ngân để hạ hết một nhà hẳn không. Hẳn bị uy hiếp một cách trắng trợn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 357: Đi Tìm Chết

Thấy Ngô Trục im lặng không trả lời lúc này Thiếu Kiệt cũng cười cười, bởi hẳn biết giữa một người xa lạ như Hoàng Ngân và cả cái gia đình đường nào Ngô Trục cũng phải chọn cái sau. Ai ở trường hợp của hẳn đều sẽ chọn phải giữ rừng xanh để còn có củi đốt, chứ chẳng ai dại gì đốt rừng lấy củi cả. Hành động này chẳng khác gì mổ gà lấy trứng cả.

- Sao nào khó quyết định sao? Hay để tao quyết định giúp cho.

Ngô Trục lúc này cau gắt hẳn nghe trong điện thoại này giờ hẳn đã ráng kèm lại mình.

- Đừng tưởng như thế là ngon chưa tới tàn cuộc chưa biết được đâu, mà tao nhớ Nhà nước không đụng tới những tài khoản đó được. Bất quá ở đây nhà tao trốn ra nước ngoài sống là được, mà không cần phải hù dọa. Hiện tại con tin nằm trong tay tao, nếu mà thấy Hoàng Ngân trao đổi được với cái đó thì tao đồng ý. Mà đến địa chỉ tao nhắn nên nhớ là phải đi một mình, nếu không cả nhân viên và em mà đều phải chết. Đây là nhượng bộ cuối cùng của tao rồi!

Không đủ bình tĩnh Ngô Trục ném cái điện thoại vào tường vỡ tan thành pin và nắp lưng văng ra màn hình thì bề không còn cái gì. Bạch Hải mới tìm trong đồng linh kiện lấy cái sim của Hoàng Ngân ra, bỏ vào điện thoại trắng đen của mình và nói

- Đừng anh mình còn liên lạc với nó! hiện tại cứ để nó được thế. Miệng lưỡi thì có ích gì, nếu nó dám đến đây một mình thì xử nó luôn. Còn nó dám kêu người thì với con tin trong tay, em không tin bọn nó dám làm gì mình.

- Mẹ tức chết không ngờ thằng này nó tra được cả tài khoản của tao!
Thằng này phải diệt trừ sớm không khéo lại gây họa không ít. Mà nhắn tin nó cái địa chỉ này đi. Bảo nó trong vòng ba mươi phút mà không có ở đây thì nhật xác con nhỏ Nhã Kỳ trước. Xem nó gan hay tao gan.

Ngô Trục hậm hực đi ra ngoài lan can, lấy gói thuốc rút ra một điếu bật lửa kéo một hơi dài rồi thả vào trong không khí một làn khói dày đặc.

Thiếu Kiệt một bên lúc này tắt điện thoại đi thấy mọi người như muốn hỏi mình điều gì đó nên mới nói.

- Cái gì mà nhìn dữ vậy? Nói chuyện với hạng người như Ngô Trục thì phải như thế thôi. Mình càng yếu thế hắn càng được nước làm tới. Hắn mạnh mình phải mạnh hơn hắn như thế mới không chịu thiệt được.

- Như thế anh không sợ Ngô Trục bí quá làm liều sao? Mà hiện tại trên tay anh có gì đâu mà uy hiếp hắn.

Nhã Oanh lúc này mới nói ra thắc mắc của cô. Bởi những tài liệu của Ngô Trục ngoài chiếc điện thoại của hắn còn đang giữ, thì những cái khác hầu như là đã được Lưu Chính mang đi.

- Hắn phải biết cái nào tốt cho hắn mà hắn chọn chứ. Với lại Ngô Trục làm gì biết anh không còn nắm giữ hồ sơ của hắn. Giờ anh có lấy một cái USB chép vài bài hát vào đó, có giao dịch thì anh không nghĩ là bọn chúng có máy tính để kiểm tra.

Mọi người đều trở mắt nhìn Thiếu Kiệt. Vì việc này có thể nói hắn làm cho Ngô Trục ăn thâm không ít không giám định được bên trong là gì phải trao đổi con tin thì thiệt thòi không nhỏ, lý nào Ngô Trục lại chịu.

- Cũng đừng quá chủ quan bọn hắn muốn anh đi một mình chắc chắn là định giết người diệt khẩu ngay từ lúc đầu rồi.

Tin nhắn điện thoại Thiếu Kiệt vang lên, một dãy địa chỉ không khác với những gì mà Lâm Vũ đã đưa cho hắn. Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt lắc đầu hỏi Lâm Vũ.

- Em thấy địa hình chỗ đó như thế nào miêu tả dùm đặc điểm được không? Vẽ một cách đơn giản nhất có thể về chỗ đó vào đây cho anh xem.

Đưa cuốn tập và cây viết cho Lâm Vũ. Thiếu Kiệt nhìn lấy Lâm Vũ vẽ ra từng đường nét và miêu tả cẩn thận khu vực đó. Vừa vẽ đơn giản vừa miêu tả theo trí nhớ của mình.

- Chỗ đó cũng không khó tìm vì khu nhà giàu nên ít người qua lại mà chỗ đó vắng lắm, được cái là đèn đường khá sáng hai bên đường có mấy cái cây nữa. Hiện tại chỉ duy nhất nhà đó sáng đèn, nhưng mà trên cao nhìn xuống họ thấy hết những gì bên dưới đấy anh Kiệt. Nếu đi đông là có người biết ngay. Đường đó chạy ngang nghe cả tiếng đé kêu. Em gác chống xe đứng nhìn nhà đó mà tiếng chống xe làm nguyên con đường đều nghe rất rõ.

Qua sự miêu tả của Lâm Vũ thì Thiếu Kiệt cũng nhú mày trầm trọng. Nếu nói ngoài đường có người qua lại thì có thể không để bọn người Ngô Trục nghi ngờ, như nếu ở vào một địa thế như thế này khá khó khăn cho Thiếu Kiệt. Địa hình và những thứ liên quan làm hắn không thể sử dụng bất cứ nguồn viện trợ nào.

- Hay mình báo cho chú Khương Đào biết đi Thiếu Kiệt? Như thế đỡ nguy hiểm hơn.

Nhã Oanh thấy nếu để Thiếu Kiệt đi một mình chắc chắn sẽ có chuyện nên mới đưa ra ý kiến là báo cảnh sát để cho họ can thiệp.

- Hoàn toàn không ổn, nếu cảnh sát biết. Khu đó lại vắng người xe cảnh sát điều động đến không khác nào đem Hoàng Ngân ra làm bia đỡ đạn cho bọn hắn.

- Nhưng mà đội cơ động mà, những người đó là dân chuyên nghiệp chắc chắn sẽ cứu được Hoàng Ngân thôi.

Nghe Thiếu Kiệt không đồng ý với những gì mình đưa ra thì Nhã Oanh, cố gắng lấy lý lẽ mà cô tìm được để cho Thiếu Kiệt không phải đi một mình đến nơi đó như bọn người Ngô Trực yêu cầu.

- Chưa hẳn sẽ đơn giản, hiện tại căn nhà của Từ Chấn Dân như một cái lô cốt bất khả xâm phạm huy động lực lượng phản ứng nhanh. Họ cũng không thể nào vào trong nhà, chỉ cần bọn hắn khóa ổ khóa bên trong song sắt cửa thì đã là một trở ngại. Ba mặt đã là tường. Đối với con tin bọn chúng để ở trên lầu, muốn cứu ra thì phải lên được trên đến chỗ đó. Mà chưa biết chừng, lúc vào được tới nhà thì cũng tử thương vô số rồi.

Thiếu Kiệt đem ngôi nhà mô phỏng qua lời kể của Lâm Vũ trong trí tưởng tượng của hắn nói ra cho mọi người, thì điều hiện tại hắn cũng không còn đường nào phải chọn ngoài cách một mình đi gặp bọn người Ngô Trực.

Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng không nói gì. Thiếu Kiệt dựa lưng nhìn lên trần nhà lấy tay day day trán mình một chút rồi thở dài nói.

- Thôi lần này chịu vậy! Tìm sống trong cõi chết thôi. Không còn cách nào hết đâu. Mọi người chuẩn bị đi, anh sẽ đi một mình đến đó.

- Như thế sao được! Chuyện này không thể được Thiếu Kiệt.

Cả ba người lúc này đều một câu nói đem Thiếu Kiệt giật mình. Đây là lần đầu hắn thấy cả ba người đều có chung một ý kiến. Lắc đầu Thiếu Kiệt nói.

- Chưa phải chết hẳn mà bọn em làm gì thế. Ít nhất anh phải cứu được Hoàng Ngân rồi mới tính chứ. Mọi người phải ở bên ngoài lo mọi thứ về Vô Ảnh và những việc khác cần thiết, như thế mới cứu được anh chứ. Báo cho Khương Đào nói cho anh mượn áo chống đạn là được rồi.

Thiếu Kiệt nói xong nhìn Hà Vi nói cô liên hệ với Khương Đào đem thứ hẳn thấy có một tia hi vọng trong việc này. Dù biết rằng cơ thể hẳn còn những nơi. chỉ với một phát bắn một viên đạn lúc nào cũng có thể xuyên qua làm hẳn tử vong tại chỗ.

- Thôi bọn em về! Có gì thì báo cho bọn em sau.

Lý Bân lúc này đang ngồi cũng đứng lên nói với Thiếu Kiệt và mọi người. Lâm Vũ đứng nghe hẳn nói cũng ngỡ ngác, thường những việc như thế này hẳn thường đòi đi theo nhưng hôm nay lại im lặng ra về như thế này là lần đầu tiên Lâm Vũ thấy.

- Ủ! Hai đứa về nhà đi cũng khuya rồi!

Gật đầu như đáp lại lời của Thiếu Kiệt, Lý Bân kéo Lâm Vũ ra về vừa ra khỏi nhà của Ngọc Nhi. Lâm Vũ nhìn Lý Bân mắng.

- Mẹ anh Kiệt đi như thế mà mày không nói gì à. Mày hôm nay bị gì vậy.

- Đi Thôi! Mày nghĩ tao không biết chuyện này anh kiệt đi cứu Hoàng Ngân là chín chết một sống à. Mày ngồi đó đòi theo anh kiệt cho theo sao. Giờ gọi anh em kéo qua được bao nhiêu thì qua, tao không tin anh Kiệt tốt với tụi nó thế mà không thẳng nào nguyện đi chết cùng anh. Mày nếu sợ ở nhà đi! Có một mình đi thì tao cũng muốn sát cánh với anh Kiệt lần này.

Nghe Lý Bân nói thế Lâm Vũ cũng trở mặt, ngày thường thẳng này có đánh nhau chỉ là người cổ động, hôm nay không đánh nhau mà đi tìm

đường chết nó lại xung phong đi đầu. Lâm Vũ lúc này mới cười cười nói.

- Chỉ mày thôi sao ở đó có tám thằng là ít nhất cùng lắm tốn thêm hai viên đạn đi. Tao đi nữa ra gọi điện cho tụi nó tập trung. Bọn nó cũng có đồ chơi vậy.

- Đồ chơi gì sao tao không biết? Mà bọn bây thì có đồ chơi gì? người ta có súng đó mày.

Lý Bân nghe được Lâm Vũ nói cả đám có đồ chơi cũng ngạc nhiên nhưng nghĩ đến dao hay kiếm cũng chỉ là vũ khí lạnh thì chẳng làm được gì nên cũng xem thường.

- Ai nói bọn tao không có súng. Mày không biết đọt vừa rồi bọn tao phát hiện một chỗ bán súng bán bi sắt thẳng nào cũng sấm một cây. Giờ chỉ cần lấy thôi mà còn nữa, mấy cái chai nước ngọt của trường bị mất bọn tao lấy đấy. Trên mạng nó chỉ làm bom xăng hôm nọ định làm thử mà chưa có cơ hội lần này lấy can xăng ra làm tới luôn.

Nghe được Lâm Vũ nói thế Lý Bân mém tí nữa vấp té. Hắn nhìn lại Lâm Vũ xem thằng này có nổ không thì được Lâm Vũ cười cười nói.

- Mày đừng nhìn tao như thế, mày nhiều chuyện trong trường có tiếng để mày biết bọn tao yên ổn à. Không bị nhà trường mời phụ huynh cũng bị lột da. Để tao gọi bọn nó, hi vọng bọn nó không phải là người nhát gan. Đi!

Lâm Vũ vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi đi. Để cho Lý ngồi lên xe mình đạp xe từ phía sau. Tuy Lý Bân đạp không nhanh nhưng với thân hình của hắn ngồi trên xe đạp thật sự Lâm Vũ không muốn mình thành lao động khổ sai. Điện thoại gọi đi của Lâm Vũ chỉ nói với phía bên kia đầu dây một câu nói.

- Lấy đồ chơi trong mười phút! Nói anh em tới chỗ để đồ, có việc cấp thiết cần công bố.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 358: Thật Giả Bất Phân

Vì Lý Bân chạy chậm quá nên Lâm Vũ bực tức không nhẹ phải gần mười phút sau hai người mới đến được nơi mà Lâm Vũ và mọi người cần. Lúc này một người còn đem cả một can xăng hai chục lít ra đang đổ vào trong chai còn một túi khăn lau được nhét chặt vào mỗi đầu những chai bia nước ngọt này.

Đến lúc này hai cái ba lô nặng trĩu được đem ra. Kéo ba lô xuống từng cây xung lục có AK các loại đều có. Lý Bân cũng trở mắt nhìn, cái nhóm bạn mà ngày thường vẫn hay chơi cùng đang chia nhau vũ khí nói với Lâm Vũ.

- Cái này mua cũng bộn tiền à! Bọn mày lấy ở đâu thế?

- Bọn tao lấy tiền để dành. Với anh Kiệt đưa tao tiền lương tao biết tiêu gì đâu, thấy trước giờ đánh nhau toàn dùng tay với chân người ta lên sao hỏa mình còn ở dưới đất. Tao nói bọn nó góp tiền lại mua. Đủ 100 cây đấy cả mày cũng có. Đạn thì 10 bịch nên khỏi lo hết đạn chỉ lo là hết khí CO2 thôi, nhưng mà thằng kia nó giỏi hóa nên làm cho anh em mấy cái dự phòng rồi mày yên tâm. Một băng đạn bắn thoải mái.

Lâm Vũ lúc này cũng cầm lấy một cây súng lục 911, Lý Bân cũng không kém cạnh cầm lên một cây B31 loại súng này có hộp đạn dài và bắn được tương đối nhiều viên. Lâm Vũ lúc này mới nhìn mọi người nhón nháo ở dưới nói.

- Hiện tại Anh Kiệt phải một mình đi gặp bọn kia. Bọn nó nói phải một mình anh Kiệt đi, tao với Lý Bân nói rồi lần này đi tìm chết thằng nào gan thì đi theo tao với nó giải cứu anh Kiệt. Tao không tin súng bọn nó bắn chết

hết nhiều đây người. Thằng nào nhất thì ở nhà đi sau này nếu có trở về đừng gọi tao anh em.

Lý Bân một bên cũng nhìn qua Lâm Vũ trong bụng thầm mắng bị chiếm lấy uy phong cũng lên tiếng.

- Trước giờ từ lúc biết bọn mày anh Kiệt làm nhiều việc cho anh em mình, nhưng lần mình giúp anh Kiệt đều được hồi báo một cách xứng đáng giờ tao hỏi bọn mày. Có ai ở đây chưa từng được anh Kiệt giúp đứng ra ngoài đi về tao không nói gì hết. Những lần trước chỉ là đúng tuổi đúng việc làm còn không được gì. Lần này là đi đổi mạng. Nên tao nói trước tao lần này đem cái mạng này trả lại cho anh Kiệt chết cùng chết sống cùng sống. Anh Em là phải như vậy tuy xuất thân mỗi đứa ở đây khác nhau, ngày sinh không đồng nhất nhưng lần này có lẽ toàn bộ những người đi thí mạng hôm nay. Sẽ được đám giỗ chung một ngày, thằng nào lần này còn sống làm đám cho anh em được không?

- Được!

Một âm thanh vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh. Một người trong nhóm nhảy ra nói với mọi người.

- Cuộc đời này tao chưa biết gì! Tao chỉ phục mỗi anh Kiệt hôm nay cho dù ngày sau có ra sao thì tao vẫn muốn nhớ ngày này. Còn hai két nước ngọt hôm bữa trộm, lấy ra chia đều anh em uống không có rượu thì lấy nó đi. Chết thì xuống dưới đó anh em đọi nhau, anh Kiệt không bỏ bọn mình khi bị ức hiếp, trấn lột thì cũng không có một đám tụ lại như thế này. Lần này đi chết tao đi! Ngày mai anh em không thể thiếu tao một cái quan tài được.

Nguyên một nhóm người toàn học sinh quần áo ở nhà có, quần áo đi học có. Tất cả cầm lấy cho mình những chai nước ngọt. Một cái đồ khai được

đem ra. Dường như người đem đồ khai đó được phân công cầm theo mỗi ngày. Những chai nước ngọt được chuyền tay nhau. lần lượt từng chai từng chai cạn sạch. Một đám người leo lên xe đạp, đưa đi một mình đưa này chở đưa kia cũng có và làm thành một đoàn, cùng không để lại gì ngoài hai cái két nhựa của nhà sản xuất nước ngọt.

Khương Đào mang đến cho Thiếu Kiệt một cái áo chống đạn. Mặc vào bên trong, bên ngoài mặc cái áo thun. Chỉnh lại quần áo một chút Khương Đào mới thở dài nói.

- Có cần thiết như vậy không Thiếu Kiệt. Cháu vào như thế là đùa với mạng sống của mình đấy.

- Giờ không làm cũng phải làm. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Giờ rông hay là cọp gì cũng phải đi, ngay từ đầu bọn chúng muốn đối phó với cháu rồi.

Ngọc Nhi lúc này nhét vào trong người Thiếu Kiệt một khẩu súng lục. Thế Hải đưa cho hắn một cái áo khoác ngoài. Nhìn có vẻ như bình thường nhưng bên trong nặng trĩu bởi những băng đạn được thủ sẵn cho hắn.

Thiếu Kiệt khoác lên mình bước đi có phần chùn xuống ít nhiều. Bước vài bước mới quen với cơ thể của mình. Thiếu Kiệt bước đi vào con đường dẫn đến nhà Từ Chấn Dân, hai bên đường đội phản ứng nhanh nép sát vào trong bóng tối. Từng bước từng bước một di chuyển theo sau Thiếu Kiệt.

Đoạn đường vắng tuy ngắn ngủi nhưng nó như dài thêm cả cây số nữa. Một bóng người đơn độc trong ánh đèn đường trên một con phố không người. Thiếu Kiệt cầm điện thoại của Ngọc Nhi gọi vào số điện thoại của Hoàng Ngân.

Tiếng chuông điện thoại của Bạch Hải làm cho người bên ngoài cũng nghe thấy. Thấy tín hiệu bắt máy của phía bên kia điện thoại Thiếu Kiệt nói.

- Tao đến rồi đây! Cho tao gặp em tao rồi lúc đó nói chuyện.

Tấm màn vén lên nhìn xuống lòng đường nơi Thiếu Kiệt đứng một mình với ánh đèn chiếu rọi nơi này. Điện thoại Bạch Hải cúp máy lúc này tấm rèm nhà của Từ Chấn Dân trở lại vị trí ban đầu. Nhìn Ngô Trực, Bạch Hải cười nói.

- Xem ra thằng này gan không nhỏ nhỉ! Mà dù gan đến đâu nó cũng phải chết là điều không tránh khỏi rồi. Hai đứa mày vô kéo hai con nhỏ đó ra cửa lan can cho thằng nhóc đó thấy cho nó chết được mãn nguyện.

Lúc này Bạch Hải mới chỉ hai người ngồi gần đó là Sơn Vương với Tứ Hải ra lệnh. Ngô Trực lúc này nhìn những người còn lại gật đầu.

Bốn người còn lại nhanh chóng cầm lên cho mình những khẩu AK xuống dưới nhà. Hai người bước ra đến gần cổng. Điện thoại lúc này của Thiếu Kiệt vang lên. Hấn nhanh chóng nhận máy.

- Mày nhìn lên trên cửa lan can lâu hai sẽ thấy được người mà mày cần thấy.

Thiếu Kiệt nhìn về phía Bạch Hải đã nói. Lúc này rèm cửa được Bạch Hải kéo ra toàn bộ, Hoàng Ngân cũng Nhã Kỳ đang trong tay hai người tay cầm súng chỉ thẳng vào người.

- Bây giờ bọn mày muốn sao đây? Tao đến một mình như đã hẹn rồi? Muốn gì nói đại đi.

Ngô Trực nghe thế mới cười nói.

- Đương nhiên mày đến thì sẽ trao đổi, nhưng không biết mày có đem cái mà tao cần hay không?

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy từ trong túi mình ra một USB đưa lên trên cao như để cho Ngô Trục thấy.

- Được rồi tao sẽ cho người xuống lấy, mày đứng đợi đó đi.

- Mày đùa tao hả Ngô Trục! người mày không giao mà đòi lấy hàng. Tao chịu thiệt không có nghĩa là tao ngu. Muốn lấy đem hai người đó ra đây trao đổi. Mẹ núp trong đó với người của mình lại đi sợ cái thằng đơn thân độc mã tới. Tao nghĩ này nên đổi tên là Ngô Quy đi là vừa, như thế mới đúng với mày.

Thiếu Kiệt hiện tại muốn cho Ngô Trục xuống đây đối diện trực tiếp với hắn. Nếu không bất lợi với Thiếu Kiệt sẽ nhiều hơn nữa, nên lựa chọn phép khích tướng với Ngô Trục là điều Thiếu Kiệt muốn bây giờ.

- Được vẫn còn miệng lưỡi lắm, tao sẽ xuống đó. Xem mày làm được gì. Nhưng mà tao cũng không dại gì đi một mình ít nhất tao cũng phải cầm đũa nào nhiều giá trị một chút. Nhã Kỳ với Hoàng Ngân ai quan trọng hơn với mày nói đi Thiếu Kiệt.

- Tùy mày lựa chọn thôi. Tao chọn mày cũng đem người khác xuống thôi. Để mày tự chọn giùm tao đi.

Đem sự chọn lựa khó khăn đá lại cho Ngô Trục, Thiếu Kiệt biết nếu hắn chọn ai trong hai người đều bị Ngô Trục phá rồi, nếu hắn chọn Nhã Kỳ Ngô Trục sẽ nói hắn không thương em mình. Còn nếu hắn chọn Hoàng Ngân thì Ngô Trục sẽ nói với Nhã Kỳ về sự lựa chọn của hắn, buông bỏ người không liên quan đến mình mà chọn người nhà.

- Được nếu vậy tao sẽ chọn giùm mày, Nhã Kỳ đi nhỉ vừa là nhân viên vừa không có quan hệ. Như thế tao còn chơi với mày được một chút nữa.

- Sao cũng được quyết định là do mày tao không quan tâm, muốn trao đổi thì đem người xuống đây. Không nói nhiều dài dòng quá.

Ngô Trục lúc này cho Tứ Hải dẫn Nhã Kỳ xuống dưới, cánh cửa được hé mở một cách vừa đủ. Thiếu Kiệt lúc này đứng một bên, đối diện với Nhã Kỳ và Tứ Hải.

- Đưa người qua đây đi! Rồi tao ném USB qua!

Ngô Trục lúc này mới đứng ở dưới chân cầu thang gạt đầu một cái nói.

- Em nó còn trong tay mình không cần phải lo nó tráo trở, nó ném USB qua cho mày xong thì đóng cửa lại. Người đó của mình không lo.

Tứ Hải nghe thấy như thế cũng gạt đầu đề cho Nhã Kỳ đi từ từ qua. Thiếu Kiệt đợi đến khi Nhã Kỳ ra gần đến chỗ mình mới ném USB về phía cửa. Bước lại gần Nhã Kỳ cười nói.

- Cô giấu bọn tôi cũng khổ cực không kém nhỉ Nhã Kỳ! Tôi không ngờ cô lại là người của Ngô Long đấy, nhưng thôi cô có quyết định của cô còn tôi phải cứu em tôi. Xong chuyện này rồi chúng ta tính toán với nhau sau. Cô đi hết con đường này sẽ có người tiếp lấy cô.

Thiếu Kiệt không cười trối cũng không tháo băng keo miệng ra. Mà để cho Nhã Kỳ từng bước từng bước đi ra khỏi con đường, cô không hiểu tại sao Thiếu Kiệt đã biết cô là người của Ngô Long mà Thiếu Kiệt lại chấp nhận trao đổi vật chứng như vậy để cứu cô trước mà không phải là Hoàng Ngân.

Nếu hắn đã biết thân phận của cô thì hắn có thể nói thẳng ra. Như vậy hắn chỉ cần phải đổi lấy một người Hoàng Ngân là đủ. Giờ đây hắn một mình trong đó cơ hội đổi lấy em mình đã mất, hắn biết đi chết sao vẫn làm. Câu hỏi đó cứ lẩn quẩn trong đầu của Nhã Kỳ, làm cho bước chân của cô đã chậm lại càng chậm hơn.

Người của Khương Đào đang đợi phía đầu đường tiếp lấy Nhã Kỳ cắt đứt dây trời và tháo băng keo ra, lúc này Nhã Kỳ nhìn lấy Hà Vi thốt lên một câu.

- Tại Sao?

Cô muốn biết tại sao Thiếu Kiệt đánh đổi cơ hội cứu em gái để cứu cô chứ gì? Cô đọc đi, nếu không phải vì những điều này. Cô có ra sao anh ấy cũng mặc kệ. Nếu cô không tin thì đây điện thoại của Ngô Trục, cô tự mà đọc lấy. Xem những việc này cái nào là thực cái nào là giả. Đừng có để bị lợi dụng mà không biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 359: Mất Thế

Nói rồi Hà Vi đưa cho Nhã Kỳ những thứ mà Thiếu Kiệt để cô giữ, hẳn biết nếu có nói gì với Nhã Kỳ thì cô vẫn sẽ không tin. Nhưng với những gì trong điện thoại của Ngô Trục, bản thân Nhã Kỳ nhìn thấy sẽ hiểu nó như thế nào sẽ tốt hơn là hẳn giải thích những chuyện sau này.

Nhìn về trong con đường cả ba cô gái đứng cạnh nhau ai cũng lo lắng. Ngay cả Hà Vi tuy bên ngoài mọi người thấy được một cô gái cứng cỏi. Nhưng bên trong lúc này cô càng mềm yếu. Vì Thiếu Kiệt cô đã tìm kiếm bao nhiêu lâu đến giờ lại phải nhìn người mình yêu đi vào con đường chết mà chính bản thân mình lại không thay đổi được.

Trong lòng cô rất đau. Cô sợ tiếng súng vang lên trong đêm tối cô sợ phải chịu cảm giác mất đi người mình thương yêu một lần nữa. Đôi tay cô run nhẹ nhẹ nhưng ráng siết chặt tay mình lại đứng bên cạnh Nhã Oanh và Ngọc Nhi lúc này. Bởi cô biết hai người cũng giống như cô mà thôi.

Chỉ còn lại một mình Thiếu Kiệt lúc này mỉm cười nhìn qua lan can nơi đó có một người con gái đang nhìn hẳn đôi hàng lệ rơi trên khuôn mặt mình. Vì cô biết đến cuối cùng anh mình vẫn hi sinh đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ cô như khi còn thơ bé. Hình ảnh người anh trai đứng trước một đám đông người để bảo vệ cho em mình chịu hết tổn thương từ những kẻ lớn hơn.

Và giờ đây hình ảnh ấy lại xuất hiện một lần nữa giữa con đường không người để cứu lấy em gái mình đang làm món mồi duy nhất dụ dỗ hẳn bước vào vòng tay của thần chết. Cô thật sự muốn hét lên rằng hãy cứ mặt kệ cô nhưng miếng băng keo trên mặt và lớp cửa kính dường như không cho phép điều đó.

Thiếu Kiệt lúc này lấy điện thoại ra gọi cho số của Hoàng Ngân. Trong nhà Ngô Trục cũng đem điện thoại nhận lấy cuộc gọi nói.

- Ủa sao còn chưa về? Không phải đã trao đổi rồi sao. Mà lại gọi tao làm cái gì thế. Để em gái mày ở đây một lần xem sao.

- Mày nói thẳng đi muốn gì? Đừng chơi cái trò đó nữa con nít lắm. Mà quên nói cho mày biết cái USB khi nãy chẳng có gì đâu, Cái mày cần vẫn còn đang nằm ở trong tay tao đây này.

Lấy từ trong túi ra thêm một cái USB lúc này Ngô Trục thật sự điên tiết vì bị Thiếu Kiệt lừa. Nhưng vốn còn Hoàng Ngân nên hấn lấy lại bình tĩnh nói.

- Xem ra mày cũng có chuẩn bị khi đến đây nhỉ? Nhưng mà em gái mày vẫn còn trong tay tao thì cũng thật tao đã lựa chọn đúng về một chút.

Ngô Trục đem Hoàng Ngân ra uy hiếp Thiếu Kiệt. Bởi hấn cho rằng nếu có thiệt thòi thì Nhã Kỳ cũng vẫn còn là tay trong của Ngô Long. Như thế thì qua việc này Thiếu Kiệt càng thấy có lỗi với Nhã Kỳ mà cho cô tham dự nhiều việc trọng đại hơn hiện tại.

Vốn quen cách thuyết trình trước mọi người nên từng lời của Ngô Trục nói ra làm Thiếu Kiệt mỉm cười bởi càng làm đối phương tức giận thì càng dễ dàng mắc phải sai lầm. Thiếu Kiệt lúc này mới nói qua điện thoại với giọng hờ hững.

- Thì mày chọn ai tao cũng sẽ cứu thôi. Dù Nhã Kỳ có là người của Ngô Long cháu mày thì tao cũng sẽ cứu, cái trò này bọn mày chơi thành thực hơn tao nhiều. Nên tao cũng phải kiếm cái gì đó để có thể đấu lại với mày chứ. Đúng không việc Hoàng Ngân bị bắt cũng do Nhã Kỳ sắp xếp cho mày mà.

- Má nó! Nếu mày nói nó là người của bọn tao bằng chứng đâu. Ăn ốc nói mò. Mày đoán già đoán non như thế cũng tốt. Để cho nội bộ lục đục chơi cũng được. Tao không tin hôm nay không trị được mày.

Ngô Trục thấy Nhã Kỳ có vẻ bị lộ những hấn cũng sợ Thiếu Kiệt tung hỏa mù nên giả vờ như không quan tâm chuyện này. Nhưng câu chửi khi hấn thốt lên sau khi Thiếu Kiệt nói đã bán đứng chính hấn. Nhưng cho dù hấn không để lộ sơ hở đi nữa thì Thiếu Kiệt cũng có bằng chứng trong tay khiến hấn phải chấp nhận.

- Cũng không phải đoán mò gì điện thoại của mày vẫn còn tin nhắn mà! Hiện tại chắc Nhã Kỳ đã đọc được những thứ cần thiết rồi. Giờ chỉ còn một con đường cho mày thôi trao đổi hoặc không trao đổi đơn giản vậy thôi.

Thiếu Kiệt cố gắng áp buộc Ngô Trục. Hấn biết Ngô Trục bằng bất cứ giá nào phải lấy lại cho bằng được những thông tin tài khoản ngân hàng của hấn bởi nó liên quan khá nhiều người. Nếu hấn có bị bắt ở đây chỉ cần hủy những thứ đó thì hấn vẫn có thể một đời an nhàn trong nhà mà không phải lo lắng.

- Trao đổi! Tao đâu có ngu. Theo mày tao trao đổi chỉ lấy một cái USB không biết có cái gì trong đó sao? Nếu đổi thì mày đổi với em mày. Mọi thứ không thương lượng nữa. Hèn gì ban nãy mày không cời trói cho con nhỏ đó mà để nó đi ra ngoài đường. Bên ngoài vẫn còn có người của mày đi.

Ngô Trục vì đang bực bội từ lúc đối thoại với Thiếu Kiệt đến giờ hấn đều ăn thiệt thòi không ít. Hiện tại chỉ cần hấn bắt được Thiếu Kiệt là có thể. Lấy lại hết những gì mà hấn đã chịu nãy giờ. Ra về suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt mới đáp lại lời của Ngô Trục.

- Cũng được thôi. Tao muốn mày thả Hoàng Ngân ra trước chúng ta cùng trao đổi tao đi vào Hoàng Ngân đi ra như thế chắc ổn nhĩ. Mày đừng

nói với tao là đồng súng ống của bọn người mày chỉ đem theo chơi. Tao nghĩ nhiều như vậy súng chĩa thẳng vào tao cũng không chạy được đâu ở chỗ này đi.

- Được nếu mày đã muốn như thế thì làm như thế. Bên ngoài chỉ cần tao thấy có một chút động tĩnh nào thì cho mày ăn đạn cũng được. Cho nó xuống trao đổi với anh nó. Xem thằng đó giở trò gì.

Tứ Hải bây giờ mỉm cười đáp lại lời của Ngô Trục đem ý kiến của mình nói ra bởi vì Ngô Trục không tham gia nhiều những chuyện như thế này nên mới nói.

- Cần gì phải khổ vậy anh! Cứ để trao đổi giữa chừng cho anh em bắn thằng Thiếu Kiệt đó để nó khỏi chạy là được. Giữ lại hai anh em nó mình còn thoát thân chứ. Một mình nó trao đổi bọn cảnh sát bên ngoài cũng phải dè chừng ít nhiều.

- Ừ nhỉ chuyện này sao tao không nghĩ ra, để cho bọn nó bắn thằng Thiếu Kiệt không chạy được là mọi chuyện xong xuôi. Được rồi mày làm đi. Dem trao đổi rồi bắt lại nó với thằng Thiếu Kiệt lại cho tao.

Hoàng Ngân đứng bên cạnh lúc này nghe thế cũng cố gắng kháng cự lại. Cô hiện tại không thể nói, nhưng vẫn có thể nghe được kế hoạch của bọn người Ngô Trục. Cô cương quyết không bước thêm một bước, cô để cho cơ thể mình không phải bị lôi kéo đi. Bởi cô biết mỗi nguy hiểm nào sắp diễn ra với Thiếu Kiệt.

Tứ Hải thấy thế cũng nổi cáu hấn xô đẩy Hoàng Ngân tiến về phía trước một cách mạnh bạo. Cô ngã hấn sốc cô đứng lên đem cô ra đến trước cửa.

Cánh cửa sắt từ từ được mở ra, Thiếu Kiệt đứng đó giữa cánh cửa nhìn thấy Hoàng Ngân cố gắng lắc đầu ra hiệu cho mình không nên làm việc

này. Hấn chỉ mỉm cười nhìn Hoàng Ngân nói.

- Anh biết bọn họ định làm gì! Không sao đâu cứ bình tĩnh bước về phía anh là được. Nhớ nếu có chuyện gì thì chạy đi đừng quay lại em càng đứng lại thì anh không thể nào thoát được đây.

- Mà nghĩ đến đây còn có thể thoát sao thẳng kia. Bước về đây từng bước. Còn mà đi ra đó nhanh, má lè mề tao bắn bỏ.

Bây giờ những nòng súng đen ngòm chĩa thẳng hướng Thiếu Kiệt. Hoàng Ngân bị Tứ Hải đẩy một cái từ phía sau thật mạnh và cô té xuống đất. Thiếu Kiệt lúc này cau mày nói.

- Đứng lên đi Ngân! Anh chắc em làm được! Đứng lên bước thật nhanh về phía anh. Sau chuyện này anh dẫn em đi ăn là được chứ gì không phải lo. Mọi chuyện có anh đây rồi!

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng chống hai tay của mình đứng lên bước từng bước về chỗ Thiếu Kiệt. Hấn cũng vậy từng bước thật chậm quan sát cả hai bên cánh cửa giờ đây như là ranh giới của việc trao đổi.

Một bên cánh cửa Sơn Vương đứng sẵn ở đó đợi chờ chỉ cần Thiếu Kiệt vừa đặt một chân qua cánh cửa này hấn sẽ nổ súng để giữ lại cả Thiếu Kiệt và Hoàng Ngân.

Chỉ còn một bước nữa Thiếu Kiệt đến trước ranh giới cần thiết lúc này trên trán hấn thấm ra những giọt mồ hôi thấy rõ. Không khí của buổi tối lạnh lẽo nhưng trên trán Thiếu Kiệt không ngừng thấm ra những giọt mồ hôi.

Một âm thanh phát ra trong không trung một viên đạn bay từ phía trong ghim vào trên bắp đùi Thiếu Kiệt. Sơn Vương lúc này chụp lấy Hoàng Ngân. Phát bắn bất ngờ làm Thiếu Kiệt khụy xuống. Bởi nó được bắn ra từ

súng của Văn Thoại đang ở một góc Tứ Hải đưa súng chĩa thẳng chính diện Thiếu Kiệt.

Hắn biết mình mất thế Hoàng Ngân vẫn còn trong tay của bọn người Ngô Trục mà chưa thoát ra được bắt buộc lúc này hắn phải ôm lấy bắp đùi của mình. Dù cho bây giờ nó có đau hay là không đau Thiếu Kiệt cũng phải để mình nằm ở dưới đất.

Âm thanh phá vỡ màn đêm đó chỉ vang lên một tiếng nhưng nó kéo gọi tất cả linh hồn của mọi người. Nhóm phản ứng nhanh lúc này đứng bên ngoài tuy biết rằng chuyện này sẽ xảy ra nhưng đến thời điểm hiện tại thì Thiếu Kiệt đã làm được nhiều việc và cứu được một người ra khỏi cái lô cốt đó là điều họ vẫn không nghĩ đến. Thiếu Kiệt nằm trước cửa Sơn Vương lôi kéo Hoàng Ngân vào trong giữ một khoảng cách với Thiếu Kiệt.

Văn Thoại lúc này mới bước từ bên trong ra từ từ hướng về phía Thiếu Kiệt. Ngô Trục trong nhà cũng bước đến nhìn Thiếu Kiệt đang ôm lấy chân mình nói.

- Cảm giác bị đạn bắn thế nào? Mày nghĩ tao sẽ trao đổi với mày một lần nữa à. Mày với em mày trở thành thứ mà để tụi tao thoát khỏi đây. Như thế để một trong hai đứa mày đi thì người như tao sao ăn nói gì được với anh em bên dưới. Mẹ nó tao bị bọn Xuân Nghĩa Bang hội đồng giờ phải để mày cũng bị anh em tao hội đồng một lần chứ. Đánh nó cho tao!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 360: Cuộc Chiến Hóa Học

Bây giờ Tứ Hải mới bước lên một bước. Trên tay vẫn cầm súng hướng về phía Thiếu Kiệt đập mạnh một cái vào người hắn. Rồi nắm cái áo kéo qua mép cửa. Văn Thoại chạy tới đá bồi thêm một cái vào giữa người Thiếu Kiệt. Tứ Hải đập từ trên xuống giữa lưng Thiếu Kiệt.

Dù có hắn đang mặc ba lớp áo. Nhưng những đòn đánh của hai người dường như không giữ lại chút nào lực. Xuyên qua lớp áo khoác, Áo thường vào áo chống đạn. Thiếu Kiệt vẫn có cảm giác đau nhói. Tứ Hải lúc này đập từ trên đập xuống đè đầu Thiếu Kiệt sát với mặt đất nói.

- Cái này chỉ là mới bắt đầu bọn tao chưa xong thì mày cũng chưa xong đâu. Mẹ! Mày ngon lắm dám chơi anh Trục mày hết đường sống rồi.

Hoàng Ngân đứng từ trong bị Sơn Vương kèm cặp cũng không chịu nổi vùng vẫy nhìn Thiếu Kiệt bị đánh mà cô chỉ biết khóc không thành tiếng. Đứng dưới mái hiên nhà của Từ Chấn Dân, Ngô Trục thấy thế cũng cười thành tiếng. Nụ cười của hắn chưa dứt. Một Âm Thanh hướng trong nhà vang lên.

Xoảng!

Lửa cùng với xăng loàn ra lúc này không chỉ có Ngô Trục giật mình mà tất cả mọi người ở đây cũng thế. Liên tục những âm thanh như thế vang lên. Từng chai bom xăng từ mọi hướng bay vào trong nhà những chai này va chạm vật thể cứng như tường hoặc dưới đất bề ra kèm theo xăng với lửa loàn ra thành từng chổ. Liên tiếp như thế. Khiến cho Ngô Trục hoảng.

Cả con đường dường như một quán nhậu đang đánh nhau tiếng chai vỡ vang lên như mưa rào. Nó như một âm thanh kéo gọi tất cả mọi người. Ngô

Trực lúc này mới quát lớn.

- Lui vào trong nhà ngay!

Tùng chai bom xăng không biết từ đâu xuất hiện. Khiến cho Tứ Hải với lại Văn Thoại cũng phải chạy vào trong nha. Từ xa một đám thiếu niên. Hướng Nhà Từ Chân Dân xông lên làm cho nhóm cảnh sát cơ động ngẩn người. Bởi họ đã bọc hai đầu lại không cho người nào vào được con đường này. Giờ một đám thiếu niên ở đây trên người một đồng vũ khí rồi bom xăng quăng đầy vào trong nhà.

Thiếu Kiệt nằm trên đất lấy tay vòng ra sau lưng mình cầm ra một cây súng nhỏ ra một nhúm nước bọt mở chốt an toàn chĩa hướng vào Sơn Vương đang lay hoay tìm đường tránh né những cái chai bom xăng thảm nói.

“ Hi vọng trúng!” Đoàn.

Một tiếng súng vang lên lúc này Thiếu Kiệt nghe được tiếng Á của đôi phương tuy hấn dám chắc là có thể trúng được Sơn Vương nhưng không dám chắc được là sẽ trúng nơi nào. Hấn vội lặn qua một bên của cánh cửa dựa lưng vào trước của thờ dốc.

Lâm Vũ với Lý Bân lúc này chạy đến bên cạnh Thiếu Kiệt cầm ra súng của mình hướng trong nhà bắn tới rồi nhìn hấn cười cười. Bên kia cây trụ cổng Lâm Vũ nấp vào trong đó đem một chai bom xăng ra châm lửa ném vào trong nhà cực mạnh. Một đám người phía sau lao lên chiếm giữ những nơi quan trọng. Lý Bân đỡ Thiếu Kiệt lên nhìn nói.

- Đi! Cứu Hoàng Ngân thôi! Hôm này chết cùng chết sống cùng sống!

- Bọn Mày! Được! Chơi tới luôn.

Thiếu Kiệt nhìn qua hai người bên cạnh phía sau còn một đám người đang lần lượt hướng trong nhà mấy chai bom xăng mang theo mà châm lửa ném đi. Ngô Trục không bình tĩnh được trước hiện trường như thế nên quát lớn

- Mẹ bắn đi! Bắn nó bọn mày cầm súng làm gì để tao!

Hắn giật lấy một khẩu AK của người bên cạnh lên đạn bắn về phía cửa. Thiếu Kiệt bên ngoài lúc này mới quát lớn lên nói.

- Tránh công!

Hắn đẩy Lý Bân về phía cột cửa bên cạnh rồi cũng nhích người nhảy qua theo. Chân hắn lúc này lại nhói lên. Một đám thành viên đứng trước công cũng tản ra hai bên.

Bây giờ một thằng trong nhóm hướng chỗ Thiếu Kiệt đang núp chạy tới nói.

- Anh Kiệt phải chiếm được cái vòi nước trong nhà.

Cả Thiếu Kiệt với Lý Bân đều nhìn hắn. Đang dầu sôi lửa bỏng không cứu người lại đi chiếm vòi nước đây là lần đầu tiên hắn thấy ý kiến lạ lùng. Lý Bân lúc này mới lên tiếng mắng.

- Chiếm vòi nước làm gì. Đạn bắn xuyên để lại cả lỗ trên đó kiếm vòi nước làm gì mày điên à.

- Không nó có việc dùng mà! Anh xem!

Lấy ba lô trên vai mình xuống. Mở ra trong đó có hai hủ thủy tinh lớn đưa cho Thiếu Kiệt nhìn. Thấy được nhãn chai được ghi Thiếu Kiệt cũng mắng một câu.

- Mẹ chôm cả H₂SO₄ với Amoniac của trường mà còn cái nào để chơi không! Nhưng mà cái này giờ dùng được.

- Đâu chỉ cái đó không mỗi lần chuẩn bị cho tiết hóa em con chôm không ít natri nữa từng hộp nhỏ đựng kim tuyến nhỏ xíu xuất hiện bên trong có một viên natri bằng cỡ viên bi.

Lúc này đội phản ứng nhanh mới chạy tới nhìn một đám thiếu niên như đi đánh trận nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện này là sao đây. Mấy đứa làm sao vô đây được không phải đã chặn hai đầu con đường rồi sao.

- Mấy ông chặn đường mà có khoảng đất trống chỗ kia thông với đường bên cạnh cũng như không nhưng nhớ thế mà bọn này vào được. Thôi giờ cứu người!

Lâm Vũ bên kia nhìn người của đội phản ứng nhanh mừng. Lúc này người đội phản ứng nhanh chỉ biết cười nếu họ không hiểu họ trước giờ tập huấn chống khủng bố kiểu gì mà một đám thiếu niên còn ngang hơn họ. Thiếu Kiệt lúc này cười nói.

- Được rồi. Tạo khói thôi, vào đó kiểm vòi nước lên là được. Phát cho anh em Natri đi còn bao nhiêu chơi bấy nhiêu bom xăng còn thì cứ ném. Xem bọn nó trâu như thế nào. Muốn thoát bọn nó phải giữ Hoàng Ngân không bị gì.

Người đội viên của đội phản ứng nhanh nghe thế mới nhìn trong ba lô mà người thiếu niên đang để dưới đất, thấy một mớ chai li ti của con nít hay sử dụng để đựng kim tuyến bảy màu. Nhưng trong đó là những khối màu xám thì hẳn cũng biết đây là Natri mà Thiếu Kiệt vừa nói.

Cầm hai hủ H₂SO₄ và Amoniac Lâm Vũ hướng thẳng trong nhà ném vào, hai bình nước hóa học chạm mặt đất trước sau tạo ra một làn khói dày đặc.

Ngô Trục và nhóm người của mình thấy thế cũng nhao nhao rút lên trên lầu bởi bọn hắn biết ở bên dưới này sẽ không thấy gì.

- Con mẹ nó chạy lên trên nhanh! Bọn cảnh sát ập vào giờ lên, kéo con nhỏ đó theo không thì chết cả đám giờ.

Khói và mùi nồng nặc trong nhà Thiếu Kiệt với nhóm người cơ động Lâm Vũ cũng tiến vào chỉ có nhóm người thiếu niên bên ngoài là bị chặn lại, Lý Bân với Lâm Vũ nhanh chóng tìm ở ngoài sân cái vòi nước. Mở van hướng trong nhà xịt vào.

Ngô Trục lúc này trên lầu hai người án ngữ lối cầu thang mằng lớn.

- Mẹ cái bọn thiếu niên bên ngoài là ai mà liều vậy. Mấy thằng chó cảnh sát làm cái quái gì mà để một đám đó vào được trong này. Mẹ nó đúng là cảnh sát ăn hại mà.

Hoàng Ngân lúc này cũng muốn bật cười. Bởi cô thấy được Ngô Trục bị một đám đàn em của anh mình làm cho chật vật dù chưa thoát khỏi bọn người Ngô Trục nhưng cô tin Thiếu Kiệt sẽ cứu cô ra khỏi đây.

Thấy vẻ khác thường của Hoàng Ngân, Ngô Trục lúc này mới tát cô một cái làm cô té ngã.

- Mẹ mày nên nhớ vẫn còn đang ở trong tay bọn tao đấy đừng có mà vui mừng quá sớm như vậy. Con mẹ nó cái mùi khó chịu quá bọn nó làm cái gì vậy.

Bên ngoài nhóm người cảnh sát cơ động lúc này vừa mới tiến vào trong nhà cũng không chịu nổi phải lui ra, Thiếu Kiệt hẳn không vội xông vào. Bởi nếu muốn chiến tranh hóa học thì cần có mặt nạ phòng độc. Tuy cái này không đáng là chất độc hóa học nhưng nó vẫn gây khó chịu cho đường hô hấp cùng với lại mắt người ảnh hưởng bởi khói và mùi gây ra.

- Cho một nhóm bọn em vào phá cửa tầng hai ở trên như thế mới kéo vòi phun nước lên được.

Thiếu Kiệt nói với người bên đội phản ứng nhanh bên cạnh hẳn. Người này cũng gật đầu. Nếu bắn đạn thật lên có thể gây tổn thương đến con tin nhưng nếu là đạn bằng bi sắt để phá vỡ cửa thì hoàn toàn có thể thực hiện được.

- Cho bọn nhóc vào. Đứng trước tạo hàng rào yểm trợ.

Từng tấm khiên được dựng lên, một đám thiếu niên nghe thế cũng lên đạn chuẩn bị tràn vào. Đạn lên nòng rồi đứng phía trước cửa bắn lên cửa lan can cũng không phải là chuyện khó. Một đám hướng đầu súng về đó bóp cò liên tục từng viên bi sắt không biết số lượng bao nhiêu tấn công vào duy nhất một tấm kính.

Bên ngoài lúc này Lâm Vũ cùng với Lý Bân lôi ra chính diện đem vòi nước hướng lớp cửa kính bề xít vào. Nhìn nước dường như không đủ Thiếu Kiệt mới lắc đầu nói.

- Không ổn nhiều đây không đủ để tạo được số lượng nước cần thiết gây nổ.

- Bên ngoài có một xe cứu hỏa đợi sẵn để anh xin điều vào!

Nói rồi người cảnh sát phản ứng nhanh liên lạc với Khương Đào xin chỉ thị cho xe cứu hỏa chạy vào. Vừa tới nơi, một vài thành viên cứu hỏa nhanh

chóng lấp vôi rông hướng tâm kính vỡ của lan can phun vào. Nước từ trên đổ xuống, làm cho Ngô Trục cảm giác bất ổn mắg.

- Con mẹ nó không sợ tao bắn con tin hay sao mà bọn này làm liều vậy.

- Má nó lầ hai nước chảy xuống rồi anh ơi!

Một thành viên nhóm của Ngô Trục báo cáo tình hình. Bởi hắ đang đứng ngay gần lối lên cầu thang. Hắ là người chịu đầu tiên. Thiếu Kiệt buộc lại vết thương rỉ máu của mình thấy nước đã hoà tan được hai chất hóa học. Làm cho khói bụi bớt đi mới hướng người lính cứu hỏa quát lớn.

- Còn bao nhiêu đạn mở cửa tầng một bắn hết vào. Kéo nước vào trong lối cầu thang! Đội viên đội phản ứng nhanh lập tức làm rào chắn để nhóm người lính cứu hỏa ở phía sau bắt đầu tiến vào.

Từng mệnh lệnh được ban phát xuống chuyề tay nhau, những người đội viên đối phản ứng nhanh biết lúc này mới chính thức là cuộc chiến. Dù con tin vẫn còn nằm trong tay của Ngô Trục nhưng Thiếu Kiệt là anh. Mà Khương Đào đã nói nếu có chuyện gì hoàn toàn nghe theo lệnh hắ nên cũng chỉ biết chấp hành mệnh lệnh.

Thiếu Kiệt lúc này trong tay cầm một nắm những chai lọ thủy tinh chứa Natri xông ở phía sau khiên chắn. Lý Bắ với Lâm Vũ không kém chạy theo Thiếu Kiệt quắng vôi nước một bên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 361: Xe Tù

Cám ơn đọc giả tanchieude đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé.

Chiến trường bây giờ chuyển đổi từ bên ngoài vào tới bên trong xung quanh hai đầu cầu thang là một lực lượng, phía Ngô Trục có lợi thế hơn về khoảng không từ trên xuống. Mai phục hai bên ở giữa là dãy hành lang bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên bắn xuống.

Thiếu Kiệt nhìn lối lên cầu thang cũng lắc đầu. Đứng xèo góc vách tường dường như bị xỏ xiên nhiều vết đạn bên dưới không thể nào tiến lên một bước. Ngô Trục từ trên cầu thang nói vọng xuống.

- Thằng chó! Mày không sợ tao bắn em mày sao! Mẹ dám gọi người tới còn sử dụng cả súng.

- Mày hù ai chứ đừng hù tao thằng kia. Mẹ ai chẳng biết lúc này Hoàng Ngân là cái bia cho mày. Mày mà bắn thì cũng không thoát khỏi đây đâu muốn chơi ai chết biết liền thôi.

Thiếu Kiệt bên dưới đáp lại lời của Ngô Trục trong tiếng súng liên hồi. Vừa nói xong Thiếu Kiệt mới nhìn người lính cứu hỏa nói nhỏ vào tai hắn.

- Đem vòi rồng xịt nước dội thẳng vào góc phía trên lối cầu thang gần chỗ tên bắn súng xuống là được.

Người Lính cứu hỏa lúc này cũng gật đầu. Nếu nói hắn hiện tại không thể bắn thẳng trực diện thì vẫn có thể cầm ống bắn lên gần đó hắn cũng đã

được nhóm người cảnh sát cơ động nói rõ tình hình. Dù nơi này không thể sử dụng được lưu đạn gây nổ lớn. Nhưng với những lọ Natri mà Thiếu Kiệt cầm thì lại khác nó gây nổ nhỏ hơn và sức sát thương chỉ ở tại một chỗ.

Vòi nước được mở ra hướng gần phía tầng hai phun tới. Ngô Trục lúc này thấy thế mới trêu chọc nói.

- Nước không tới được bọn tao đâu! Mà mày đem nước vào đây để làm gì bọn tao không cần nước uống đâu.

- Làm gì thì mày sẽ biết!

Đem Những lọ thủy tinh trong tay ném lên hướng cầu thang chỗ vừa mới bị xịt nước một nắm những lọ thủy tinh nhỏ nhỏ đập trúng tường rơi xuống. Thiếu Kiệt không biết Natri sẽ phản ứng mạnh đến mức độ nào nên nói lớn.

- Nằm Xuống!

Vòi nước vẫn còn đang hướng lên phía cầu thang cũng được, hai người lính cứu hỏa gài chốt lại nằm xuống giữ chắc vòi nước. Từng tiếng âm âm vang lên như ai làm rơi đồ nặng xuống đất. Nó không nổ lớn nhưng cũng làm một ít đất đá dưới miếng gạch văng lên kèm theo cả nước.

Lâm Vũ và Lý Bân thấy thế cũng không kém. Trong màn khói của khí Hydro hai người ném tất cả những lọ thủy tinh của mình lên trên lầu một cách mạnh nhất. Những lọ thủy tinh bể ra làm cho Natri tiếp xúc với nước một cách nhanh chóng, tạo ra ngày càng nhiều khói.

Những phát súng được nhóm người Ngô Trục bắn vào trong màn khói trắng nhiều không kể hết. Mọi người bên dưới không di chuyển lên, họ giữ vững vị trí của mình để làm cho nhóm người Ngô Trục hao tổn số lượng đạn đang có.

Hai thằng Lý Bân với Lâm Vũ lúc này làm loạn ở bên dưới hai đứa vừa làm âm thanh chạy lên cầu thang, cứ nghe có tiếng súng bắn xuống thì lại la thất thanh lên. Đám người cảnh sát cơ động với lính cứu hỏa bây giờ cũng lên tiếng phụ họa theo. Một tiếng cạch cạch vang lên Thiếu Kiệt cười nói nhỏ.

- Xem ra có súng hết đạn, nãy giờ đợi chính là lúc này đây, lên trên. Thiếu Kiệt cố gắng chạy lên đầu tiên. Hắn cầm trong tay cây súng của Ngọc Nhi đưa bắn về phía hai bóng đen trên đầu góc. hai âm thanh liên tục vang lên tiếng á.

Một người nằm gục xuống. Dù không biết là đối phương còn sống hay không như Thiếu Kiệt vẫn không chú quan. Bây giờ bên trên Ngô Trục quát lớn.

- Đóng cửa phòng lại!

- Rầm

Cánh cửa nhôm của căn phòng được đóng lại. Thiếu Kiệt chạy tới bên cạnh lối lên lầu hai dựa sát vào tường, lúc này người ở ngay góc gượng đứng dậy bị hắn bắn một phát gục xuống phía đối diện. Ngồi sát mép cửa Thiếu Kiệt nói.

- Ngô Trục mày hết đường chạy rồi! Mày đầu hàng đi.

- Con mẹ mày chứ đầu hàng em mày còn ở trong tay tao đây này.

Thiếu Kiệt lúc này bên ngoài mới cười nói.

- Tao không biết là em tao còn sống hay không đấy! Không nghe tiếng người biết đâu đã chết. Bọn mày không biết còn bao nhiêu người sống nhỉ?

- Mà y muốn nghe tiếng nó chứ gì! Được tao cho mà y nghe tiếng xem con em mà y thấy thế nào khi anh nó đẩy nó vào chỗ chết.

Tức mình Ngô Trục tiến đến kèm bên cạnh Hoàng Ngân nhìn cô nói. Thằng anh mà y cho mà y là kẻ chết rồi kia. Nói với nó! Rút lui không thôi tao bắn đây là đòn cảnh cáo.

Ngô Trục lấy tay xé ra miếng băng keo trong miệng của Hoàng Ngân. Nhưng điều đầu tiên sau khi cô được nói chuyện là.

- Bọn nó còn sáu tên!

“Bốp!”

Một tiếng tát tai vang lên đem lời của Hoàng Ngân chưa nói hết cắt đứt!

- Con chó! Mẹ mà y dám chơi ông!

Ngô Trục vừa đánh Hoàng Ngân xong một tên nhanh chóng bịt lấy miệng của cô lại. Nhìn về phía cửa Ngô Trục mới nói.

- Thấy sao thằng con hoang mà y chơi đủ chưa. Nếu chưa thì chơi tiếp! Con em mà y hiện tại còn sống đang trong tay tao đây.

- Được! Được lần này mà y thắng! Nhưng mà tao lại không muốn thương lượng! Hoàng Ngân có thể hi sinh để bắt mà y cũng được mà đúng không Ngân.

Dù Thiếu Kiệt không biết bên trong em mình nghĩ gì lúc này hẳn chỉ có nói để kéo dài thời gian tìm cách để có thể phá cửa xông vào! Những người cảnh sát cơ động lúc này ngồi bên ngoài cửa nói nhỏ.

- Bọn chúng hết thoát rồi! Nhưng sợ là bọn nó bí quá làm liều thôi!

Nghe người cảnh sát cơ động nói thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Ngồi xuống nói.

- Giờ mày muốn sao đây Ngô Trục. Chơi như vậy tới sáng cũng không xong đây. Sai Lâm của mày ngay từ đầu là chọn nhà ở làm nơi giữ người nếu mày chọn cái nhà kho kia thì chưa biết chừng bọn tao lại khổ cực hơn nhiều khi truy bắt mày chạy thoát rồi

Vừa nói Thiếu Kiệt cầm điện thoại của mình ra ghi vào trong màn hình đưa cho người cảnh sát cơ động nội dung khá đơn giản.

“Để cho đội cứu hỏa thu vòi rồng để giữa nhà. Lát nữa lấy áp lực nước khi bọn chúng đi xuống dưới đó thì mở vòi cho vòi nước đánh bọn chúng bất tỉnh là được!”

Vì để cho Ngô Trục nhận định hẳn đang trong tình cảnh bất lợi do nơi này là là nhà ở mà không phải nơi có thể chạy thoát dễ dàng. Thiếu Kiệt muốn Ngô Trục chủ động yêu cầu ra những thứ cần thiết để hẳn có thể chạy thoát.

- Giờ tao cần có xe với máy bay đầy nhiên liệu đợi sẵn ngoài sân bay để thoát khỏi đây. Hoàng Ngân là mục tiêu bọn mày phải giữ khoảng cách 30m và rời khỏi nhà này ngay lập tức. Nếu không tao bắn em mày.

- Áy! Mày biết lái máy bay à? Có cần phi công không? Mà tao nói này. Tao đâu phải siêu nhân mày nói cần máy bay là tao cho mày máy bay sao. Tao đâu phải tổng thống đâu mà có máy bay riêng. Giờ như vậy đi. Mày thả Hoàng Ngân tao cho người đưa mày rời khỏi đây chịu không?

Cả nhóm người Ngô Trục lúc này cũng ngạc nhiên. Những người cảnh sát cơ động cả Lâm Vũ với Lý Bân đều nhìn hẳn. Ngô Trục chắc chắn sẽ

không tin tưởng điều này bởi Thiếu Kiệt làm gì sẽ tha cho hắn dễ dàng như thế.

- Mày nói láo! Mẹ mày mà chịu buông tha ngay lúc đầu thì sẽ không đợi đến bây giờ. Tao nói đúng chứ!

- Ngô Trục mày quá đa nghi rồi. Tao bảo đảm chỉ cần mày thả Hoàng Ngân. Nhất định sẽ có xe đến chở mày đi, cam đoan với mày có xe cảnh sát hộ tống đi đầu đội cơ động ở phía sau được bọc cả thép bảo vệ nhìn được mọi người xung quanh nhìn vào.

Lúc này một người đội cơ động khúc khích cười không phát ra âm thanh mọi người nhìn thấy thế cũng khó hiểu. Người đội trưởng đội cảnh sát cơ động. Mới đưa lại cho Thiếu Kiệt điện thoại với nội dung.

“ Kéo dài năm phút để những đội cứu hỏa trang bị vòi rồng.!”

Lý Bân nhiều chuyện hỏi lấy người cảnh sát cơ động kia. Được nói nhỏ vào tai của hắn một câu giải thích những gì này giờ Thiếu Kiệt nói. Lý Bân cũng bật miệng cười nói cho Lâm Vũ.

Bên trong Ngô Trục bực tức hắn nghĩ không ra loại xe nào trong nước lại có thể đáp ứng những thứ Thiếu Kiệt nói. Mới cúi gắt quát.

- Mày nói láo làm gì có loại xe nào được an toàn như thế!

- Sao lại không có! Mày chưa thấy à? Mà ta quên ở nước ngoài làm gì có xe này! Chỉ có trong nước có thôi mày chưa thấy là phải với lại mày nhà cao quyền to làm sao biết xe này. Thế mà ngày nào tao cũng thấy chạy ngoài đường ít nhất một chiếc.

Thiếu Kiệt giả vờ than thở ra vẻ trách móc Ngô Trục không biết loại xe mà hắn đang muốn cho hắn và bọn người của mình đi.

- Mà nói đi xe gì? Tao là người chơi xe sao tao lại không biết có loại xe mà mà nói? Càng chưa từng gặp qua nó như thế nào.

- Má nói này giờ sao mà ngu thế! Xe tù trong nước chứ có được như nước ngoài đâu mà dùng xe buýt chuyên tù nhân, ngu chừa người khác ngu với! Mẹ đã nói thế còn không biết. Đầu hàng đi là được rồi đấy!

Bên Ngoài âm thanh của Thiếu Kiệt quát lớn. Những người đội viên cảnh sát lúc này cũng bịt miệng cười không dám phát ra âm thanh.

- Má mà chơi tao! Tao hỏi lần cuối. Yêu cầu của tao là bọn mày phải cấp những thứ tao cần. Rút hết khỏi đây, không tao sẽ làm liều với mày.

- Ấy Ấy! Giờn chút mà làm gì ghê thế. Ok những thứ mày cần sẽ có. Bọn tao sẽ rút lui từ từ, để mày có thể nhìn thấy từ phía trước cửa.

Thiếu Kiệt lúc này gạt đầu. Để cho người đội viên của cảnh sát cơ động đưa người đi xuống, qua một đồng nước và máu của tên bị Thiếu Kiệt bắn. Lúc này khuôn mặt của Thiếu Kiệt cũng tái nhợt hẳn mắt máu không ít cho vết thương ở chân.

- Rồi nhé! Bọn tao rút ra phía trước đây. Bọn mày cứ quan sát từ cửa sổ chắc có thể thấy người đấy.

- Nhanh nếu còn chậm chân kéo dài thời gian nữa tao bắn em mày!

Thiếu Kiệt được một người đỡ đi xuống cầu thang một chiếc ô tô lúc này được đưa tới giữa đường những thành viên đội cơ động cũng dẹp đám thiếu niên đứng ra xa. Nhóm người cảnh sát rút lui từng người ra khỏi nhà từ cổng chính để những người của Ngô Trục có thể thấy được người bọn hắn rút lui.

- Lâm Vũ! Mặc áo khoác của anh đi ra ngoài. Giả bộ chân bị thương giống anh là được

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 362: Tàn Cuộc

Thiếu Kiệt ở giữa cầu thang lồi lên cởi lấy áo khoác của mình. Đưa cho Lâm Vũ. Bởi dáng người hao hao nhau. Giữa hỗn loạn hẳn tin chắc rằng. Ngô Trục cũng không nhận diện được hẳn hay Lâm Vũ. Cầm một cái bộ đàm lấy của người canh sát cơ động gần đó Thiếu Kiệt nói.

- Đợi ra hiệu hãy cho người mở vòi rồng. Không người giữ vòi lại chắc chắn nó sẽ quần bọn này bị mất đội hình thôi. Chắc Hoàng Ngân sẽ bị thương đôi chút những có lẽ sẽ không sao.

Lâm Vũ lúc này cũng gạt đầu Lý Bân cũng hiểu chuyện giả vờ như đi ra ngoài. Nhìn từ trên thấy người mặc áo của Thiếu Kiệt đã đi ra cách xa chiếc ô tô Ngô Trục mới nói với một người gần đó.

- Mà đi trước! Xem coi bọn nó còn mai phục không!

Huỳnh Tý lúc này cũng gạt đầu. Hẳn mở cửa ra việc đầu tiên là nhìn về phía lồi lên cầu thang. Từng bước từng bước nhìn xuống bên dưới. Đi hết cả nửa cầu thang hẳn mới nói.

- An toàn anh ơi!

Ngô Trục, lúc này để mọi người đi trước còn hẳn nắm cổ áo Hoàng Ngân từ phía sau. Súng chĩa thẳng vào đầu cô để cô đi trước mình. Từng người từng người đi xuống. Huỳnh Tý lúc này cũng xuống đến mặt đất. Thiếu Kiệt ở trong nhà vệ sinh phía nhà bếp cũng nép sát vào.

Ngô Trục lúc này đứng ở cầu thang. Đợi cho Huỳnh Tý báo cáo lại tình hình phía dưới nhà, quan sát không có gì xung quanh lúc này Huỳnh Tý mới gạt đầu nhìn Ngô Trục đang ở giữa lầu một và tầng trệt nói.

- Bọn nó rút ra ngoài rồi anh!

Thiếu Kiệt bây giờ mới rời khỏi. Nơi ẩn nấp của mình lén lén lè từng bước ra nơi có thể nhìn thấy được nhóm người Ngô Trục. Huỳnh Tý lúc này đi đầu từng người của nhóm Ngô Trục bắt đầu bước thật chậm ra bên ngoài. Ngô Trục là người đi cuối cùng. Dừng lại một lúc hấn để cho Bạch Hải giữ lấy Hoàng Ngân nói.

- Mẹ từ đây ra xe không biết ra sao.

Thiếu Kiệt vừa thấy Hoàng Ngân không bị chĩa súng vào người cũng nói vào bộ đàm một câu nói ngắn gọn.

- Mở nước!

Vốn vòi nước đã được mở van sẵn thường lính cứu hỏa phải hai người giữ đầu vòi mới có thể đem nó cố định. Lượng nước bên trong thông qua máy được đẩy ra với áp lực lớn. Nên nếu không có người cầm giữ lấy vòi chiếc vòi sẽ vung loạn khắp nơi.

Bên ngoài tất cả mọi người đều hồi hộp chờ đợi. Một thân ảnh lén cầm lấy một khẩu súng trên sơ đồ tác chiến trong liều tạm hướng về đám đông đi vào.

Vòi nước được mở ra đầu vòi nước được làm bằng nhôm đem đầu vòi nước chữa cháy văng tứ phía. Vốn đang thả lỏng lúc này nhóm người kể cả Hoàng Ngân cũng bị đánh vào người. Đau đớn không nhẹ từ khối nhôm quăng lên đập xuống.

- Con mẹ nó thằng nào giữ lại cái vòi coi! Còn con nhỏ Hoàng Ngân đâu. Giữ nó đừng cho nó chạy!

Bị bất ngờ Ngô Trục hét toán lên ôm tôi.

Bạch Hải lúc này mới túm chặt lấy Hoàng Ngân. Dù cho đã chuẩn bị những Thiếu Kiệt vẫn không kịp ra tay hành động cứu lấy Hoàng Ngân. hai người nhóm người Ngô Trục mới cố gắng đứng dậy giữ lấy vôi nước đang văng đập tứ phía.

- Con mẹ nó đến giờ phút này thằng anh mày còn chơi trò này.

Thiếu Kiệt mới hướng bộ đàm nói nhỏ.

- Đối phương chỉ bị thương nhẹ không bất tỉnh như dự định chuyển sang kế hoạch B rút chìa khóa xe ô tô ra.

Vôi nước đang di động cũng dừng lại từ từ. Ngô Trục với nhóm người của hắn mệt mỏi. Trời đã khuya cảm giác mệt mỏi của nhóm người này hiển thị rõ ràng. Ngô Trục dù cho tỉnh táo nhưng qua những việc vừa rồi cũng không khỏe hơn là bao nhiêu. Bạch Hải lúc này mới nhìn Tứ Hải nói.

- Thằng này tinh quái quá, mẹ nó biết vậy lúc đầu sao mày không cho nó một phát bắn chết cho rồi! Giờ để con nhỏ này làm bia đỡ đạn đi. Ra xe thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

- Đi bọn mày bảo vệ tao đi ra thôi! Ở trong này càng lâu càng nguy hiểm.

Ngô Trục thấy lời của Bạch Hải không sai. Hắn giờ cũng hiểu được nơi đây không phải là nơi hắn có thể làm được việc giống như Thiếu Kiệt nói.

Bạch Hải lúc này để cho Hoàng Ngân đi trước hắn ở sau. Ngô Trục ở giữa còn những thành viên còn lại hướng súng chĩa ra bên ngoài phòng bị. Những người cảnh sát cơ động cùng với nhóm người Thiếu Kiệt Khương Đào hầu hết đứng ở gần đó quan sát. Một người đứng trong đám đông cũng mở khóa an toàn của khẩu súng lục lên.

Cách xa đám đông chiếc xe giờ trở lại một chỗ cùng với đám người của Ngô Trục. Bạch Hải lúc này mở cửa sau để cho Ngô Trục lên xe trước. Những thành viên còn lại chia ra các cửa của ô tô bước lên. Vốn tưởng là sẽ an toàn Ngô Trục thấy chỉ cần hắn có thể rời khỏi đây là mọi việc sẽ tốt.

Ngay bây giờ một người len lỏi trong dòng người đứng bên đường đi lại gần ngay chiếc xe Bạch Hải đang quay lưng lại với chiếc xe. Từng thành viên lúc này đóng cửa lại.

Bạch Hải đang định để Hoàng Ngân bước vô trong xe thì thấy Nhã Kỳ đi lại xe mình. Hắn mới nhìn cô nói.

- Cô bị phát hiện rồi trốn đi!

Ngô Trục thấy Nhã Kỳ đi lại cũng kéo cửa xe xuống nhìn cô lắc đầu nói.

- Về thôi thằng đó biết cô nội gián rồi lên xe luôn đi về Ngọc Châu tao bảo Ngô Long lo cho.

Nhã Kỳ lúc này cũng gạt đầu đem tay mở lấy cánh cửa xe ra. bây giờ trên tay Nhà Kỳ cái khăn mà đội y tế đưa cho cô trượt xuống đất, không đợi đối phương la lên Nhã Kỳ nổ súng thẳng vào người hắn liên hồi.

“ Đoàn! Đoàn! Đoàn ” Âm thanh bất ngờ vang lên hàng loạt khẩu súng chĩa thẳng vào nhóm người Bạch Hải còn lại.

- Bọn mày thua rồi. Xe này vốn không có chìa khóa cho bọn mày chạy đi đâu. Đầu hàng đi thả Hoàng Ngân ra!

- Mày! Mày...

Thiếu Kiệt vốn định từ từ với cái vết tường ở chân đi ra. Nhưng khi nghe hàng loạt tiếng nổ súng bất chấp hiện tại cơ thể mỗi một Thiếu Kiệt

cũng hướng bên ngoài chạy lại.

Bạch Hải nghe thấy Nhã Kỳ nói thế cũng biết bọn hắn không thể nào thoát được. Cũng buông bỏ Hoàng Ngân ra, quăng súng xuống hai tay để qua đầu. Những thành viên khác thấy thế ngồi trên xe quăng súng vào chỗ trống từ từ xuống xe đưa hai tay lên trời đầu hàng vô điều kiện.

Hoàng Ngân sau khi được thoát khỏi sự kèm cặp của Bạch Hải, điều đầu tiên cô sau khi thoát ra là tìm trong đám người thân ảnh của anh trai mình Nhã Kỳ thấy thế mới nói.

- Cậu ấy ở ngay cửa nhà kia!

Lúc này cô cũng để súng xuống làm ra động tác như bọn người Bạch Hải. Nhóm cảnh sát cơ động nhanh chóng xông đến chế phục đem còng tay lại những người đó. Hoàng Ngân chạy lại chỗ Thiếu Kiệt dìu hắn.

Nhìn Hoàng Ngân nước mắt lem luot mặt còn cả hai dấu tay của Ngô Trục. Thiếu Kiệt không kìm được ôm cô vào lòng mình nói.

- Mọi chuyện qua rồi! Đi về nhà thôi sáng mai anh dẫn đi ăn giờ để anh lại xem cái này một tý.

Hoàng Ngân lúc này dìu Thiếu Kiệt Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng chạy tới. Chỉ có Hà Vi nhìn vào trong xe lắc đầu. Bởi trên người của Ngô Trục ba vết đạn bắn cho dù hắn có chạy được cũng không thể thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Thiếu Kiệt được ba người dìu tới nhìn Ngô Trục ngồi trên xe với máu và những vết đạn trên người cũng thờ dài nhìn Nhã Kỳ.

- Cô sao lại làm như thế? Mà ở đâu cô lại có súng như thế.

- Hắn đáng phải bị như thế gia đình đó đáng bị như thế. Xin lỗi Ngân chị không hiểu chuyện làm em liên lụy đến chuyện này. Hi vọng em sẽ tha lỗi cho chị. Súng đó của Khương Đào lúc nãy hắn hớp bàn quên cất vào tôi đã lấy nó bắn Ngô Trục.

Nhã Kỳ lúc này nhìn Hoàng Ngân tỏ vẻ xin lỗi. Và nói ra khẩu súng ở đâu mà cô có. Thiếu Kiệt thấy thế cũng thờ dài nói với Hà Vi.

- Em nói để ông can thiệp vào chuyện Nhã Kỳ đi. Lấy lý do tự vệ phản kháng hi vọng cô ta không bị gì! Như thế anh cũng nói chuyện được với một số người.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy. Nhã Kỳ mới nhìn hắn chăm chăm hỏi.

- Sao cậu lại làm như thế. Tôi không đang để cậu giúp tôi làm nhiều việc như vậy mà cậu không định thừa kiện tôi sao. Lại còn muốn giúp đỡ.

- Chuyện của chị chỉ là một quá khứ. Một người không biết gì dù tội có lớn thế nào cũng không quan trọng. Với lại chị cũng không ngờ họ là người như thế đi. Chuyện này chị cứ khai sự thật Hà Vi sẽ nhờ ông cô ấy giúp chị.

Nhã Kỳ nghe thế cũng gật đầu nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi trả lời.

- Tôi sẽ trả cho cậu những thứ này nếu mọi chuyện đã xong, nhưng với điều kiện cậu phải giúp tôi trả thù nhà họ Ngô. Bởi tôi biết được bí mật của một người chắc chắn cậu sẽ thấy rất thú vị có thể nói hắn khá giống cậu nhưng lại không bằng.

- Nếu thế thì tôi sẽ đợi. Dù sao nếu không có những chuyện này trên danh nghĩa cô vẫn là nhân viên. Mà cho cô biết Ngô Gia tôi sẽ giúp cô trả thù không vì điều gì, chỉ vì hắn dám bỏ mẹ con tôi thôi. Tính ra tôi cũng là một phần một đứa con hoang chứ nhỉ.

Nhã Kỳ lúc này cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt bước đi lên xe áp giải. Mọi người nghe hắn nói vậy cũng khó hiểu nhìn Thiếu Kiệt bởi Nhã Kỳ gây cho hắn không biết bao nhiêu khó khăn. Mà hắn lại vẫn muốn giữ Nhã Kỳ ở lại làm nhân viên cho mình là điều mà bất cứ người nào ở đây đều không hiểu nổi.

- Thôi buồn ngủ quá ai công anh về đi. Cố tới đây là xong rồi. Hết nổi rồi đây. Mọi người chờ anh về nhé...

Thiếu Kiệt nói xong hai mắt nhắm lại. Hắn biết lúc này Hoàng Ngân an toàn Ngô Trục chết với hắn hiện tại quá mệt mỏi hắn gục xuống trong vòng tay của bốn người. Từ âm thanh gọi tên hắn vang vọng trong không trung. Nhưng đối với Thiếu Kiệt hắn cần sự yên tĩnh để nhắm mắt nghỉ mệt. Qua nhiều thứ khiến hắn cố gắng trong vòng hai mươi bốn giờ đã qua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 363: Tránh Nặng Tim Nhẹ

Mọi chuyện xảy ra trong đêm khá ác liệt cả thành phố Lưu Minh từng thế lực đều có thể biết được tin tức. Ai nấy đang ngon giấc đều bị triệu tập để thương lượng sự kiện hi hữu này. Từng thành phần cấp cao bị gọi đến biết rõ sự việc càng là một mối tơ vò.

Ai cũng hiểu bắt cóc có vũ khí đầu súng trong khu dân cư cao cấp sẽ gây đến hệ lụy như thế nào. Hầu như trong đêm đó toàn bộ những người liên quan tới Ngô Gia ở Lưu Minh đều bị áp giải điều tra, ngay cả thành viên nhỏ nhất cũng bị cảnh sát tới áp giải với lý do hiệp trợ điều tra. Tiếng xe cảnh sát chạy ngoài đường trong đêm tối vang vọng khắp mọi nơi.

Bên cạnh đó cánh phóng viên và những người của đài truyền hình cũng nhận được lệnh đè nén việc này xuống. Người tham gia sự việc có thể biết nhưng không được để cho toàn bộ dân chúng biết. Mọi đài truyền hình được phép đưa lên tin tức tập huấn chống khủng bố giải cứu con tin mà không phải là bắt cóc có vũ khí.

Những thế lực khác cũng không dám có động thái gì ngay cả Lâm Gia cũng phải lo lắng không ít. Tuy sự việc Ngô Trục bị bắn chết bởi Nhã Kỳ được đề lại trong nhóm cao tầng rằng cảnh sát ra tay. Nhưng cũng không ít người biết được sự thật. Chỉ có Ngô Gia hiện tại tin tức của Lưu Minh hoàn toàn bị phong tỏa do những người của mình trong đêm tối bị triệu tập một cách bất ngờ mà không phát ra một tin tức gì. Hiện tại mọi thứ xảy ra ở Lưu Minh triệt để bị phong tỏa.

Vô Ảnh của Thiếu Kiệt cũng được rút về theo lệnh của Ngọc Nhi tránh đi bão tố đang xảy ra. Hôm nay tuy Vô Ảnh vận dụng lực lượng nhiều nhưng mọi người đều cho rằng đây là người của Cao Thịnh giúp Thiếu Kiệt. Hắn phải khai báo khá nhiều về những thứ không liên quan nhưng tất

cả đều hướng những thế lực giúp sức lần này toàn là tự thân của Lưu Minh. Ngay cả Phùng Kiếm Hoa cũng được triệu tập để lấy lời khai. Bởi hắn không biết gì nhiều nên cũng được cho ra về sớm.

Hoàng Ngân thì chỉ bị lấy lời khai qua loa do Hà Vi thay cô làm tất cả cô chỉ thuật lại lúc bị bắt cóc ra sao và những người đó có người nào can thiệp không? Qua sự chỉ dẫn của cô và những đoạn ghi âm Ngô Trục nói chuyện với Thiếu Kiệt. Hai người Nhã Kỳ với Hoàng Ngân đều được liệt vào nạn nhân bị bắt cóc tổng tiền.

Mà chuyện Nhã Kỳ bắn Ngô Trục được chuyển thành Khương Đào thấy được sơ hở bắt buộc ra tay bắn chết đối phương. Bởi vì súng bắn là của Khương Đào, đạn cũng là từ súng của hắn. Cũng nhờ thế hắn được cân nhắc lên làm Giám đốc Sở Cảnh Sát, dù không phải công lao thuộc về mình.

Nhóm người thiếu niên của Thiếu Kiệt cũng được hỗ trợ từ Ngọc Nhi, mọi người trong nhóm đều từ bỏ phần thưởng mà cô đưa ra dù có một số người bị thương nhẹ và số vũ khí có sát thương cao bị tịch thu nhưng tên nào tên nấy đều rất vui vẻ.

Còn thành viên học giỏi hóa học được Ngọc Nhi và Hà Vi chú ý. Một phần cuộc chiến này hắn góp sức không ít nếu không có những thứ mà hắn đem theo, chiến trường có lẽ sẽ khác đi khá nhiều. Việc hi sinh sẽ diễn ra khá nhiều khi đánh vào một nơi dễ thủ khó công như thế này.

Thiếu Kiệt được đưa đến bệnh viện trong tình trạng mất máu quá nhiều phải phẫu thuật lấy đầu đạn ở đùi cùng với truyền máu liên tục trong đêm. Nhã Oanh thì túc trực ở bệnh viện. Hoàng Ngân cũng được đưa vào bệnh viện kiểm tra tâm lý và ở cùng phòng với Thiếu Kiệt.

Ngọc Châu nhóm cao tầng của Hà Thúc thì bí mật họp bàn về những hồ sơ của Thiếu Kiệt. Dù vẫn còn đang họp chưa đi đến kết luận thì nhận được

tin tức của Hà Vi.

Mọi người như ngồi trên đồng lửa bởi qua được bảng báo cáo sơ lược thu được tại hiện trường số lượng đạn và súng được bắn ra cùng với số thương vong trong đó nhóm người Hà Thúc biết Ngô Gia sẽ biến động không ít.

- Các ông nói đi chuyện này sáng sớm mai bên nhà họ chắc chắn sẽ biết thôi. Hiện tại thành viên ở Ngô Gia tuy bị giữ lại nhưng chắc chắn thông tin sẽ sớm đến thôi.

Hà Thúc lúc này trầm trọng đem sự việc lần này hỏi ý kiến của mọi người. Vấn đề lần này những hồ sơ của Ngô Gia đã có thể làm một cuộc thay đổi chính trường không nhỏ. Nhưng giờ Ngô Trục chết lại là chuyện khác. Bởi những tài khoản chuyển đi này đều từ của Ngô Trục là chính hẳn chết trong chuyện này. Ngô Gia có thể từ chối những việc này phủ nhận nó không phải sự thật.

- Việc lần này đúng là có nhiều điều không ngờ tới! Thăng nhóc Thiệu Kiệt lần này manh động quá. Dù có nói cảnh sát can thiệp nhưng chắc chắn bên đó cũng biết thăng nhóc có dính dáng đi. Theo tôi thì manh mối duy nhất hiện tại đều bị hủy hết. Nếu bắt được Ngô Trục thì có cơ may lật đổ được bên kia.

Trương Lão lúc này cũng thờ dài nhìn như bảng hồ sơ được đem về từ Lưu Chính. Bởi không quá khó để nhận ra hầu hết những cuộc giao dịch tiền bạc đều bắt nguồn từ Ngô Trục. Giờ hẳn chết không đối chứng nếu đem việc này ra cũng là vô dụng, nếu Ngô Trục bị bắt sống bên Ngô Gia sẽ phải chịu thiệt. Giờ hẳn chết Ngô Gia lại phản kích mạnh mẽ hơn trước nữa là điều không thể nào tránh khỏi. Trần lão trầm tư một lúc mới nói.

- Theo tôi thấy chuyện lần này cứ xem như chúng ta không biết trong đó từ từ tìm lấy sơ hở của nhà bên đó là hay nhất. Nếu chúng ta can thiệp vào chuyện lần này quá sâu. Nhà bên kia lại cắn ngược một cái lúc đó mới là khó khăn. Hiện tại Lâm gia còn chưa lên bàn mà chúng ta với Ngô Gia mà đánh nhau quá sâu lúc này chắc chắn bọn hấn sẽ nhảy vào những nơi sơ hở.

- Lão trần ông nói như vậy là không đúng rồi! Biết là còn Lâm gia chưa ra tay nhưng nếu nói chúng ta không biết việc này ai tin. Hiện tại Hà Vi luôn bên cạnh thằng nhóc Thiếu Kiệt nếu nói chúng ta không biết chuyện này chưa chắc người khác đã tin. Theo tôi thì cứ đánh cơ sở Lưu Minh là chính. Những thành viên ở đó cứ làm một cuộc thanh tẩy. Tránh nặng tìm nhẹ như thế mới giữ vững cục diện lúc này. Bọn người Ngô Gia bên đó thấy Lưu Minh bất ổn thế lực mỏng bắt buộc phải bỏ cờ ở đó như thế mới thắng được.

Lưu Hoan lúc này mới nói ra tình hình hiện tại bởi theo hấn Ngô Gia dù có muốn phản kích cũng từ Ngọc Châu mà đánh. Nơi này có bọn hấn dù có đánh đi nữa ở thế thủ đón đỡ đòn của Ngô Gia chặn lại bước tiến Lưu Minh thanh trừ nơi đó tạo bàn đạp cho Thiếu Kiệt không bị ảnh hưởng tới những vấn đề khác nữa là được. Hà Thúc lúc này cũng suy nghĩ uống một ngụm trà gật đầu đáp lời.

- Lão Lưu nói cũng đúng! Trước mắt người bên đó chưa biết được chúng ta có gì. Chỉ với những thứ này nếu họ đánh chúng ta làm tiền đề truy kích là ổn. Chỉ cần tại nơi này khi bên kia bắt đầu ra quân chúng ta thả ra tin tức một số người trong danh sách nhận tiền từ Ngô Trục. Nếu thế thì họ phải bảo toàn lực lượng bằng cách chuyển công thành thủ để bác bỏ tin đồn.

- Xét về lực lượng thì hiện tại thì có thể làm được. Việc ở Lưu Minh cũng có một số thành viên trong này. Chỉ cần điều tra một ít sẽ lôi những người này ra được. Như thế rung cây nhát khí cũng tốt. Ngô gia thấy được bằng chứng những thế lực mình đóng ở Lưu Minh bị chặt bắt buộc phải bảo

vệ những thành viên còn lại ở Ngọc Châu. Không dám vọng động, Lâm Gia chắc chắn sẽ đưa người đi Lưu Minh.

Trương lão lên tiếng bình luận về những ý kiến của hai người Hà Thúc với Lưu Hoan qua những phân tích có thể diễn ra ông thấy những điều này hoàn toàn có thể thực hiện được. Trần lão lúc này nghe thế mới lên tiếng.

- Theo tôi thấy thì chắc sẽ không đâu Lâm gia đã đẩy cơ sở ở Lưu Minh khá nhiều bàn cờ bên đó hiện tại có thể nói Lâm gia ngằm chiếm hết rồi. Nếu có thì chúng ta đưa người về đó tạo thế cân bằng cho mình với Thiếu Kiệt mới là đúng đây. Bọn Lâm Gia đợi chúng ta với Ngô Gia đánh ở Ngọc Châu để đưa người về đây họ đợi thời cơ không ít đâu.

- Không! Mình sẽ không đưa người đi Lưu Minh mà để cho Lâm Gia bắt buộc phải đưa đi. Bọn họ muốn tiến vào Ngọc Châu nhưng chúng ta không cho tiến mà bắt buộc họ đầu tư vào Lưu Minh. Muốn tiến vào Ngọc Châu trừ khi Thiếu Kiệt đến đây, nhưng như thế họ sẽ mất thời gian bố cục lại. Bởi nếu không điều người hỗ trợ Thiếu Kiệt ở Ngọc Châu trước chắc chắn họ không thể nào đánh úp được chúng ta trên bàn cờ Ngọc Châu này.

Hà Thúc nhận định về những sắp xếp của Lâm Gia thông qua những cơ sở mà Ngọc Nhi đưa về. Qua đây ông thấy được rằng bố cục của Lâm Gia đang dần muốn tiến quân về Ngọc Châu chuẩn bị cơ sở hỗ trợ lẫn nhau chỉ cần không bố cục được những thứ cần thiết ở Ngọc Châu. Lâm Gia phải đưa người từ Lưu Minh theo Thiếu Kiệt lên Ngọc Châu mà người có cơ hội nhiều nhất đó là Ngọc Nhi.

- Cũng đúng! Tôi thấy hay đây. Sao không lựa những nơi Lâm Gia đang nắm ở Ngọc Châu mà bắt hấn chuyển về Lưu Minh. Cắt bớt thành viên ở đây chuyển ra đó. Để ổn định tình hình Lưu Minh là một biện pháp không tồi à!

- Lão Trần lần này người bên ông hoạt động đi! Xem ai đủ cơ sở cân nhắc thì làm. Điều người của Lâm Gia đi Ngọc Châu, người bên ông thay vào. Họ không muốn cũng phải chịu chúng ta lúc đầu đã điều người đi Lưu Minh mà số lượng không nhỏ. Giờ bắt buộc tới họ thôi như thế cũng không thể nói người bên mình.

Hà Thúc đưa ra những bố cục sắp xếp của mình vì hiện tại cho dù là nhà nào đi nữa họ cũng không dám để cho Hà Thúc cùng nhóm người của mình điều đi Lưu Minh bởi như thế sẽ làm cho Thiếu Kiệt ngày càng mạnh hơn mà họ không đối phó được, như thế sẽ chẳng thể nào làm được gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 364: Đôi Tượng Lấy Tượng

Cám ơn đọc giả langtugio đã ủng hộ 3 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé.

Hiện tại ở một nơi ngay tại Ngọc Châu cũng đang triệu tập một cuộc họp khẩn cấp dưới tình huống Ngô Trục chết tại Lưu Minh. Họ cũng như nhóm người Hà Thúc mọi hoạt động đều ngưng lại khi mà Ngọc Nhi đem tin tức Ngô Trục chết báo cáo với họ.

Ngọc Nhi hiện tại vẫn trong vai một người bên cạnh Thiệu Kiệt nên những tin tức có thể lấy được từ nhiều phương diện cô phải báo về Lâm gia sự việc này diễn ra không thể giấu lâu. Bản thân cô cũng đem tin tức về dù đã chắc lọc một vài chi tiết liên quan đến những thứ đã xảy ra.

Trong căn phòng hiện tại chỉ có vài người, một người đang ngồi ở đầu bàn nhìn mọi người xung quanh. Khuôn mặt của hắn lúc này cau có khó chịu. Những người bên dưới cũng ra vẻ trầm tư suy nghĩ không khí trong căn phòng bỗng nhiên im lặng không một tiếng động.

- Việc này là sao! Giờ hỏi ý kiến mọi người chứ có phải là đưa mấy người đi chết đâu mà không ai lên tiếng hết vậy!

Lúc này một người ngồi gần cuối bàn mới nhìn người đó lắc đầu nói.

- Hiện tại ai cũng không có cách nào hết đâu chú Phúc à! Không phải họ không muốn nói mà bản thân chuyện này là một mớ phức tạp rồi. Không ai nghĩ Ngô Trục lần này tử vong tại trong nước mà lại còn là ở Lưu Minh.

Nếu nói Ngô Trục bị ám sát hay gặp chuyện bất trắc bên ngoài quốc gia thì cháu thấy có khả năng nhiều hơn. Nhưng hẳn để mạng lại Lưu Minh lần này. Tuy chúng ta xem đây vẫn là khảo nghiệm với thằng nhóc đó, nhưng việc này lại đi ngoài tầm can thiệp của chúng ta rồi.

Lâm Văn Phúc nghe được cháu mình nói chuyện cũng âm trầm từ lúc ông lên làm chủ nhà đến nay. Mọi thứ ông đều bước đi đều cẩn thận, vốn Lâm gia là một tay ông lèo lái trên con đường này. Hiện tại việc Ngô Trục chết ảnh hưởng không nhỏ, nếu nói Ngô Trục lần này để mạng lại Lưu Minh thì ông cũng xem đây là chuyện đùa. Nhưng từng tin tức của Ngọc Nhi rồi có những người khác thay nhau báo về ông biết chuyện Ngô Trục chết tại Lưu Minh là thật.

- Nếu chuyện đơn giản thì chú cũng không phải triệu tập mọi người như thế này. Chuyện này không chỉ có một mình chúng ta ảnh hưởng. Bọn người Hà Thúc cũng gặp không ít đi. Quan trọng hơn hết là động thái của bọn người Ngô Gia kia. Họ hiện tại không tiếp cận được tin tức này. Còn có thời gian cho chúng ta chuẩn bị các thứ.

- Ông cháu thấy việc này khá khó, bởi vì nếu họ biết Ngô Trục chết thì bên nhà họ sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nếu bọn người Hà Thúc kiểm lại được chuyện này thì chúng ta sẽ là người liên lụy. Bản thân Ngô Kỳ chắc sẽ không thay đổi nhưng với Ngô Nam và những người bên dưới chắc chắn biến động không ít. Những thành viên Ngô Gia ở Lưu Minh hiện tại có thể nói là hoàn toàn không sử dụng được với họ nữa rồi.

Một người thanh niên lúc này cũng lên tiếng bổ sung cho những lập luận của Lâm Văn Phúc. Hẳn cũng là một thành viên trong gia đình. Tuy những kế hoạch được đưa ra đều do quyết định quan trọng của Lâm Văn Phúc nhưng hầu hết đều từ những lần thương thảo quyết định lẫn nhau.

- Văn Tín nói không sai đâu! Nhưng mà cũng có thể bên đó lại đi đường ngược lại không chừng. Họ sẽ điều người đi Lưu Minh để áp chế Thiếu Kiệt không phát triển vẫn là có thể xảy ra nhất. Vì thời điểm này thằng nhóc vẫn chưa là gì mà có thể làm Ngô Trực tử vong chứng tỏ nó là mối nguy hại. Chưa biết chừng Ngô Nam sẽ đi Lưu Minh.

- Cháu thấy cũng không hẳn đâu! Ngô Trực tử vong tại Lưu Minh cũng có thể là cơ hội không nhỏ. Nếu Ngô Nam bắt buộc phải đi Lưu Minh để áp chế Thiếu Kiệt thì chỗ trống đó ai thay vào. Nhà bên đó sẽ không để mất vị trí chiến lược của mình đã hình thành đâu.

Văn Tín lúc này phân tích tình hình những việc có thể xảy ra cho ông mình biết. Và mọi người đều thấy được viễn cảnh trước mắt có thể thay đổi từ trong nội bộ Ngô Gia sau khi biết được Ngô Trực chết. Văn Phúc lúc này dùng tay gõ gõ mặt bàn của mình một chút rồi mới nói.

- Nếu không thay đổi vị trí chủ chốt mà thay vào đó thư ký của Ngô Kỳ đi thì sao. Ngô Nam thay cho vị trí thư ký cho anh mình vị trí Ngô Nam trống thì chúng ta có thể điều Vũ Luận về Ngọc Châu. Cơ sở vững chắc lý lịch đầy đủ. Thâm niên có, thay đổi để cho thư ký của Ngô Kỳ về đó làm việc. Bỏ tượng lấy tướng như thế có thể áp chế được nhiều việc vừa đưa quân về vừa thả một ân huệ cho Ngô Kỳ sau nay đối phó hẳn dễ hơn.

Mọi người trong phòng lúc này cũng im lặng nhìn lấy Văn Phúc, bởi vì Vũ Luận tiềm ẩn ở Lưu Minh khá lâu năm. Có thể xem như gốc rễ đã cứng, thế lực đã mạnh việc điều hẳn về Ngọc Châu lúc này cũng không ảnh hưởng gì đến bố cục đã xây dựng ở Lưu Minh trong mấy năm vừa qua của gia đình họ.

- Còn thấy hay đấy! Nếu Vũ Luận vào Ngọc Châu với người còn lại của hẳn ở Lưu Minh, thư Ký của Ngô Kỳ lại chân ướt chân ráo thêm thế lực hình thành của Hà Thúc đạo gần đây. Việc này có thể. Để cho người của Vũ

Luận khích hai bên tranh đấu mình ở giữa âm thầm rút quân như thế tiện cả đôi đường.

Mọi người trong phòng lúc này cũng gật gù tán đồng với ý kiến của Văn Tín đưa ra. Vì hiện tại nếu có thể thay đổi nhất chỉ là những vị trí này. Mà đối với Vũ Luận hẳn không phải lo lắng. Việc cân nhắc lên Ngọc Châu cũng được xem như triệt tiêu một bố cục sau này của Ngô Gia.

- Được rồi nếu mọi người không ý kiến thì mọi chuyện diễn ra như thế. Đợi cho bên đó biết tin xem phản ứng của họ như thế nào. Mọi việc hiện tại cứ diễn ra bình thường xem như mình không biết gì hết. Còn nữa cứ để xem họ nhận thi thể rồi tổ chức đám như thế nào rồi phân công người đi viếng. Giờ giải tán đi chắc đến trưa nay bọn người bên đó sẽ biết tin đấy.

Lâm Văn Phúc lúc này cho mọi người giải tán trước sau với một ý kiến đã thông nhất hẳn ngồi trong phòng của mình đứng lên bước về cửa sổ nhìn ra vườn không biết là đang suy tính chuyện gì.

Ngô Long hiện tại đang khá nóng ruột. Điện thoại Ngô Trục bị mất hẳn hoàn toàn không liên lạc được. Gọi tới những số mà Ngô Trục liên lạc với hẳn cũng chỉ nhận được âm thanh thuê bao. Bực mình Ngô Long định ném điện thoại của mình xong nghĩ lại hẳn liền bấm lấy một số điện thoại quen thuộc. Đợi cho điện thoại bên kia bắt máy hẳn mới nói.

- Mẹ khuya giờ chú Trục có gọi điện hay liên lạc gì với mẹ không?

- Làm gì có! Con với chú Ba không liên lạc với nhau thì thôi chứ nó liên lạc với mẹ làm gì?

Diệp Nhi nhận được điện thoại của Ngô Long cũng nói không có liên lạc với Ngô Trục làm Ngô Long trầm tư nói.

- Hôm qua tới giờ ông mất điện thoại. Liên lạc bực mình ghê luôn! Máy cái số điện thoại của ông liên lạc với con cũng không gọi được toàn thuê bao.

- Hơi đâu con lo cho chú Ba con làm gì! Chắc lại ừ ờ với con nhỏ nào rồi tất máy sợ bị làm phiền chứ gì. Mà đừng lo qua nó mở điện thoại là gọi thôi. Giờ mới sáng sớm ông trời còn chưa mở mắt, nó mà dậy mới lạ đó. Mà con với chú Ba con làm cái gì thế. Làm gì cũng phải tiết chế chút đừng như nó sống đêm riết đến khi bố mày biết chuyện mắng thì đừng nói sao mẹ không nhắc nhở.

Diệp Nhi thấy con mình chơi chung với Ngô Trục dù bà không cấm nhưng vẫn nhắc nhở con mình. Dù sao Ngô Trục như thế nào thì bà cũng biết, mà trong nhà đã có một người bà cũng không muốn thấy con mình như thế. Vì vốn tính tình hai người giống nhau lại là chú cháu bà cũng không thể nói con mình không tiếp xúc với Ngô Trục với phần hấn cũng đưa bà không ít tiền nên không muốn vì việc này mà mất lòng đôi bên.

- Ừ con biết rồi! À mẹ coi gọi cho những người của mình ở Lưu Minh hỏi xem có tin tức gì của ông thì bảo ông gọi cho con gấp nha đang có chuyện cần.

- Được rồi! Để đó chút nữa mẹ gọi nghỉ ngơi đi cả tôi qua bố mày hỏi đây, liệu mà canh giờ ông đi rồi hãy về. Con với chả cái.

Diệp Nhi cúp máy lúc này bên cạnh bà vang lên tiếng nói.

- Bà hết chuyện rồi tới ngày cứ nuông chiều nó, đã vậy còn bao che vẽ đường cho hươu chạy nó không hư theo thằng Trục cũng uống đấy. Mà nó gọi gì thế?

Thấy Ngô Kỳ trách mắng mình Diệp Nhi cũng cười cười nói.

- Nó hỏi thằng Trục qua giờ nó không liên lạc được! Không biết nó có chuyện gì gấp đấy! Mà thằng này cũng ngộ làm gì mà đến độ mất cả điện thoại không báo về cho nhà mình một tiếng. Để cho người đem qua cho nó sử dụng có phải hơn không.

- Dám lại đi mấy cái quán Bar ở Lưu Minh rồi bị gái lấy chứ gì! Nó mà tiền kiếm bao nhiêu đổ vô gái với xe hết chả hiểu nó học nước ngoài làm cái gì không giúp được trong nhà suốt ngày ăn với chơi là giỏi. Để đi sáng mai tôi nói người kiếm nó cho thằng quý tử của bà.

Diệp Nhi nghe thế cũng cười cười lắc đầu đáp lại với Ngô Kỳ.

- Thôi để tôi gọi cho mấy người ở Lưu Minh tôi cũng có quen biết ông mà gọi lại kéo liên lụy tùm lum người ta nói cho.

- Ừ cũng đúng! Ai chứ thằng này nó lại lấy danh nghĩa tôi làm chuyện của nó nữa là không xong. Bà gọi đi, xem nó ở đâu gọi nó về là được rồi Lưu Minh hiện tại long xà hỗn tạp nó lại lén đi như thế ông già mà biết được cũng không xong đâu.

Diệp Nhi lúc này mới lấy điện thoại ra nhấn vào một số liên lạc bên danh bạ đợi cho điện thoại bắt máy bà cười nói.

- Chị Lưu hả! Ừ em gọi định nhờ chồng chị kiếm giùm Ngô Trục giùm chồng em!

Phía bên kia bảo Diệp Nhi đợi máy chuyển cho chồng mình. Đợi một lát âm thanh người đàn ông đáp lại điện thoại.

- Alo!

- Vâng! Anh Lưu chồng em Ngô Kỳ đây anh! Chồng em nói nhờ anh kiếm giùm Ngô Trục giúp, mấy ngày nay cậu ấy ở Lưu Minh chơi mà hôm

nay không có tin tức.

Bên đầu dây điện thoại lưỡng lự một lúc rồi mới thở dài nói.

- Xin lỗi chị! Nếu là Ngô Trục thì xin chia buồn cũng với gia đình. Ngô Trục vừa bị bắn chết cách đây 4 giờ. Hiện tại Lưu Minh này loạn lắm. Người bên mình bị bắt để điều tra hết rồi. Cũng may mối quan hệ của tôi với chị không người biết nếu không giờ tôi cũng không nói chuyện với chị được. Vậy nhé tôi cúp máy đây.

- Sao anh nói sao! Chuyện này không thể nào? Lý nào lại có chuyện đó!

Âm thanh tút tút bên điện thoại làm cho Diệp Nhi hoàn hồn nhìn chồng mình. Ngô Kỳ lúc này thấy dáng vẻ của vợ mình khác thường mới hỏi. Chuyện gì thế.

- Thằng Trục ... Nó bị ... bắn chết!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 365: Xác Thực

Lời của Diệp Nhi làm cho Ngô Kỳ đang nằm trên giường cũng bật dậy nhìn lấy bà, vốn đang trong sớm mai còn lười trở mình dậy Ngô Kỳ bây giờ không thể nào ngủ cho được nói với Diệp Nhi.

- Bà đừng có đùa sáng sớm những người đó có bị nhầm người không? Ngô Trục làm sao bị bắn chết trong nước được điều này quá phi lý để tôi gọi điện chắc họ nhầm người.

- Người của mình hiện tại đều bị bắt điều tra hết rồi! Người ta nói với tôi xong cúp máy ngay vì sợ liên lụy ông không thấy sao!

Diệp Nhi lúc này cũng bực tức trả lời lại Ngô Kỳ. Bởi vì bà biết phải như thế nào người ta mới phải cắt ngang điện thoại một cách vội vã như thế. Bởi dù làm cho nhà nước hay dân kinh doanh họ rất sợ phải dính dáng đến những chuyện như thế này. Họ xem đây là một cái xui rủi mạt vận nếu mình bị liên quan. Người còn sống đã vậy huống chi là người chết còn nặng nề hơn.

- Không được! Tôi phải xác minh! Chuyện này không thể nào để như thế được!

Nói rồi Ngô Kỳ nhanh chóng bước xuống giường cầm lấy bộ đồ của mình đi về phía nhà tắm thay ra bộ đồ ngủ để có thể biết được chuyện này là thật hay không? Hắn cần dùng quyền của mình trực tiếp hỏi lấy người đang chịu trách nhiệm ở Lưu Minh. Dù cho người đó có phải là người của hắn hay không thì việc nhận điện thoại của hắn là bắt buộc phải trả lời.

Diệp Nhi nghe thế cũng rời giường bà cũng muốn biết chắc chắn chuyện này người bên kia nhầm lẫn bởi cái tên Ngô Trục có thể có rất nhiều người

có không chỉ riêng em của Ngô Kỳ. Điều này là hi vọng hiện tại người kia báo tin là nhầm lẫn. Hai người thay đồ xong thì một trước một sau vội vã đến phòng làm việc của Ngô Trục lấy điện thoại bàn gọi cho từng người của hắn.

Mọi con số đều là thuê bao quý khách vừa gọi đều làm cho Ngô Kỳ thấy tình hình bất ổn. Cho đến còn vài con số cuối cùng lúc này mới có người bắt máy.

- Alo! Ai Vậ?

- Tôi là Ngô Kỳ đây cho tôi hỏi chuyện gì xảy ra ở Lưu Minh các anh thế?

Lúc này nghe tên của Ngô Kỳ người kia cũng thờ dài một hơi rồi mới đáp lại lời của Ngô Kỳ.

- Em của anh bắt cóc tổng tiền còn có cả vũ khí bị lực lượng cảnh sát trong quá trình truy đuổi bắn chết rồi, ba phát đạn.

- Anh có nhầm không em tôi làm sao làm chuyện đó được nhà tôi đâu thiếu tiền mà nó phải làm như thế anh có nhầm lẫn với ai không?

Ngô Kỳ sợ người kia nhầm lẫn, vì bản thân Ngô Trục đã tiền sài không hết. Nói hắn đi bắt cóc tổng tiền thì Ngô Kỳ hoàn toàn không thể nào tin tưởng.

- Chắc chắn cái này không lầm đâu! Em anh bắt hai người một đứa là học sinh trung học, một người là giám đốc công ty tổ chức sự kiện nhà hàng tiệc cưới, số tiền em anh yêu cầu một người tên là Thiếu Kiệt nào đó đưa là 20 tỷ. Cảnh sát cho chúng tôi nghe đoạn ghi âm rõ ràng còn hỏi tôi có thông đồng với em anh hay không nữa này. Giờ anh gọi hỏi không khéo họ lại nghi ngờ tôi có liên quan nữa thì chết. Chuyện này thế nào cũng có báo cáo

với cấp trên không giấu được đâu anh tự mà đi xác minh đi. Tôi cúp máy đây.

Nói rồi người đó cúp máy. Ngô Kỳ ngồi thừ ra dựa lưng vào ghế. Bởi nếu những gì người kia nói đã quá rõ, em hẳn thật sự bị cảnh sát bắn chết mà còn mang trên người cái tội danh bắt cóc tổng tiền có vũ khí. Mà chỉ cần việc xảy ra hẳn bỏ chạy thì cảnh sát có quyền bắn. Đối phương có vũ khí nóng thì cảnh sát vẫn có quyền này.

Diệp Nhi thấy chồng mình ngồi thừ ra đó cũng biết chuyện này là sự thật. Nhìn Ngô Kỳ thờ dài Diệp Nhi mới hỏi.

- Sao rồi! Ông cứ ngồi thừ ra đó không nói gì là sao tôi biết cái gì mà tính ông phải nói ra chứ. Để còn có thể giải quyết chứ bây giờ ngồi đó có ích gì.

Nghe vợ mình nói thế Ngô Kỳ mới gật đầu đáp lời bà.

- Ngô Trục nó đi đôi phó thằng nhóc kia. Bị thằng nhóc kia thu âm lại trò chuyện như thế nào tôi không biết nhưng hiện tại Ngô Trục bị bắn chết vì tội bắt cóc tổng tiền còn cả vũ khí súng ống không ít. Chuyện này không biết những người liên quan đến nó còn mấy người. Chắc phải báo cho ông già rồi. Nếu không điều tra rõ ràng chắc chắn xác nó còn bị giữ ở Lưu Minh không đem về đây được.

Ngô Trục giờ ngồi dựa vào ghế, tay đưa lên trán day day mệt mỏi có thể thấy được. Diệp Nhi âm trầm suy nghĩ điều gì đó mới nói với chồng mình.

- Em nghĩ chắc không chỉ có một mình Ngô Trục đi. Nếu có người khác cứ để hẳn nhận tội rồi lên cơn đau tim hay là thiếu thuốc lên cơn chết như thế đổ hết trách nhiệm lên đầu những người đó nói Ngô Trục chỉ là người bị bọn họ tính kế. Sớm ngày lấy được thi thể của em ấy mai táng mới là việc

quan trọng bây giờ nếu càng kéo dài càng không tốt. Đi qua nhà gặp bố nhanh nếu không hư chuyện hết!

Thấy vợ mình nói thế Ngô Kỳ cũng đứng dậy khỏi ghế. Tình huống này đến cả hắn dù đang thuộc một tầng lớp cấp cao nhưng vẫn có thể vì chuyện này mà nguy hiểm, mọi chứng cứ buộc tội ở Lưu Minh đối với Ngô Trực là hoàn toàn bất lợi, chỉ có bố hắn một lão thành đứng ra họa may chuyện này sẽ thay đổi.

- Bà gọi cho Ngô Nam nói nó qua nhà bố ngay còn thằng quý tử của bà nữa nói nó về nhà ngay. Lúc này là lúc nào rồi mà còn chơi bời lêu lững bên ngoài.

- Ông làm gì mà lo quá nó ở Ngọc Châu chứ có phải Lưu Minh đâu. Từ từ rồi nó về, nó có về lúc này cũng có giải quyết được gì đâu. Bản thân ông còn không giải quyết được nó về để chuyện rối thêm sao. Tôi gọi cho bố biết trước để bố còn nghĩ cách chứ, càng chậm bao nhiêu bố càng khó đem chuyện này loại bỏ bấy nhiêu.

Diệp Nhi vừa ngồi vào trong xe vừa nói với Ngô Kỳ bởi bà thấy con mình còn quá nhỏ, nó biết chuyện này sau cũng được chuyện chính nhất là để bố Ngô Kỳ và bố cô biết như thế hai người mới giúp được.

- Thật đã nói qua tết hãy đi Lưu Minh. Nó đi lúc này làm cái quái gì cơ chứ!

- Thôi để em gọi điện cái này anh tập trung lái xe đi bố em giờ này chắc dậy rồi!

Đem điện thoại gọi đi bên kia, chuông đổ một lúc sau mới có người bắt máy Diệp Nhi mới nói.

- Alo! Bố hả? Bố chạy qua nhà bố chồng con gấp nhà có việc không hay rồi Ngô Trục đi Lưu Minh bị bắn chết ở đó rồi bố qua bên nhà chồng con đi bọn con kể rõ cho.

- Cái gì! Lại có việc này! Được rồi bố bảo tài xế chở qua đó liền, con báo cho bố chồng con đi nhớ đừng để ông ấy quá sốc.

Người bên kia nghe được những gì Diệp Nhi nói cũng vội vã. Sự việc này quá quan trọng ông cũng không chần chờ cúp máy ngay, lúc này còn không quên bảo con gái mình báo cho thông gia đừng làm bên đó sốc.

Diệp Nhi lúc này mới hít sâu một hơi gọi vào số điện thoại của bố Ngô Kỳ. Điện thoại reo khá lâu. Bên kia điện thoại vang lên tiếng nói.

- Gọi bố cái gì mà sáng sớm thế? Hai đứa hôm nay lại dậy sớm có chuyện gì à?

- Vâng! Đúng là có chuyện nhưng bố phải thật bình tĩnh mà nghe con nói đây!

Nghe Diệp Nhi nói như thế Ngô Minh cũng cau mày một lúc ông hiểu tính con dâu mình thông thường như thế này chỉ khi nào có việc thật sự quan trọng, mới có thái độ khác thường.

- Được rồi không sao đâu! Nói đi chuyện gì? Mới sáng sớm mà làm thần bí cái gì đó.

- Vâng! Ngô Trục nó đi Lưu Minh bị bắn chết lúc tối này rồi bố!

Từng lời của Diệp Nhi như tiếng sét giáng vào người của Ngô Minh lúc này điện thoại đang cầm trên tay hắn cũng rớt xuống đất. Chỉ còn bên kia tiếng gọi của Diệp Nhi một từ Bố liên hồi. Một lúc sau Ngô Minh mới thật sự cảm được lên cái điện thoại nói.

- Chuyện này là sao? Tại sao lại như vậy. Con nói thằng Trục bị bắn ở Lưu Minh. Mà làm sao nó bị bắn, ai ai bắn nó nói nhanh lên!

- Cảnh sát bắn bố! Hiện tại tất cả người ở Lưu Minh của mình bị tạm giữ điều tra. Hơn nữa con với chồng lấy được thông tin Ngô Trục nó bị bắn vì tội bắt cóc tổng tiền còn có cả súng ống liên quan không ít nữa. Chồng con không gỡ được việc này chỉ có bố mới có thể thôi.

Diệp Nhi nhanh chóng nói lại tóm tắt cả quá trình một cách sơ lược nhất cho Ngô Minh nghe. Lúc này bên kia có vẻ phần nộ quát mắng nói với Diệp Nhi.

- Con gọi bọn nó về nhà ngay, chuyện của Ngô Trục qua đây nói rõ cho bố biết nhanh lên.

- Vâng con với chồng đang chạy qua nhà. Bố con cũng đang trên đường qua để con gọi cho Ngô Nam.

Diệp Nhi nghe được trong lời nói sự phẫn nộ không nhỏ của Ngô Minh. Đợi cho Ngô Minh tắt máy cô mới nói với chồng mình.

- Bố xem ra lần này bão nổi rồi anh liệu mà nói rõ ràng cho bố hiểu chuyện không khéo mình chịu bão đấy. Em gọi cho Ngô Nam đã anh tự tính đường mà trả lời với bố.

- Ừ! Chuyện này biến động không nhỏ đâu. Bố đã giận lên thì anh cũng không có cách nào khác. Chuyện anh thắc mắc là tại sao thằng Trục nó lại đi Lưu Minh. Trong khi đó trước giờ nó đâu có như thế nó nói một là một hai là hai, giữa đường thay đổi như thế này không phải tính cách của nó mới đúng.

Ngô Kỳ lúc này đem những gì nãy giờ mình suy nghĩ trong lòng nói ra. Bởi ông biết tính em mình chỉ mỗi tội là ăn chơi, còn với quy tắc làm việc

của Ngô Trục ông vẫn hiểu rõ em mình nó làm cái gì ra cái đó. Không phải đã quyết định rồi lại thay đổi bất chợt như thế này.

- Cái này thì không biết được. Biết đâu thằng Nam nó biết! Cứ để có mặt nó rồi hỏi chứ hai vợ chồng mình thắc mắc ở đây có được gì đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 366: Ngô Long Phấn Nộ

Từng cuộc gọi của Diệp Nhi mang đến nhưng tin tức của Ngô Trục. Làm cho mọi người trong nhà đều hồi hả chạy về nơi Ngô Minh đang ở. Cùng lúc đó Ngô Long đã nhận được tin của mẹ mình gửi đến. Trong căn nhà riêng dành cho hắn.

Ngô Long sau khi nghe xong điện thoại hai mắt đỏ lửa đồ đạc trong phòng dường như trải qua một cơn giông bão. Tất cả đồ đạc trên bàn đều bị hất tung xuống đất, cái ti vi treo trên tường bị thủng một lỗ trên đó còn ghim cái điện thoại của hắn vừa mới gọi điện đi.

Miệng hắn không ngừng lầm bầm về việc này, bởi những gì mẹ hắn nói hắn không tin vào sự thật. Những người làm trong nhà đều có một cảm giác sợ hãi. Họ chưa bao giờ thấy Ngô Long có trạng thái này, những chai rượu được ném bễ tan tành những mảnh chai vỡ nằm rải rác tứ phía.

Ngô Long ngồi xuống giường nhìn về những gì mình đã làm ra, hắn như một người điên mất kiểm soát lúc này.

- Tại sao! Vẫn không thể nào! Lịch sử cho thấy Ngô Nam qua tét đi Lưu Minh mới bị biên chế vì tác phong làm việc có vấn đề, giờ đã thay đổi tại sao việc này lại diễn ra. Đáng lý ra nó phải thay đổi theo chiều hướng khác chứ. Nơi nào? Sai lầm của ta ở nơi nào. Thằng đó làm sao có thể thay đổi được. Chú Trục đã có người của mình. Thêm vào đó người của mình giúp sức tại sao nó lại thoát còn đem chú ấy hại chết tại sao?.

Từng âm thanh của Ngô Long vẫn chỉ có thể mình hắn nghe thấy bên ngoài những người giúp việc không dám lên tiếng chỉ đứng bên ngoài, đôi tay của Ngô Long siết chặt lại hắn hiện tại không hiểu tại sao hắn đã bỏ cục

dọn đường cho Ngô Trục và thay đổi những thứ cần thiết để hạ gục Thiệu Kiệt nhưng nhận lại kết quả còn đau đớn hơn là không chuẩn bị.

- Phải có việc gì đó đã xảy ra mà mình không biết. Phải có điều gì đó mà kiếp trước mình không hề nắm bắt được!. Mình thay đổi về sự tiếp diễn của Ngô Nam. Cũng đem số phận của chính mình sửa đổi không ít, nhưng tại sao việc này lại diễn ra. Thiệu Kiệt mà giỏi lắm. Tao không tin mà thoát được việc này mãi mãi. Nhã Kỳ được mà cứu! Xem ra tao vẫn còn quân cờ để sử dụng. Tao không tin mà có thể phá nát nhà tao một lần nữa. Tao có thể thay đổi lịch sử còn mà thì không.

Bên ngoài người giúp việc đứng thành một nhóm. Một người mới hướng trong phòng nhìn Ngô Long lấp bắp nói.

- Cậu ... Cậu Chủ có chuyện gì không?

Ngô Long lúc này hướng một cái gối trên giường ném về phía người giúp việc kia quát lớn.

- Đi ra ngoài!

Cái gối trúng vào vách cửa rơi xuống đất lúc này người giúp việc cũng xanh mặt. Nếu không phải là cái gối mà là một chai rượu còn nguyên thì những mảnh vỡ của chai rượu có thể vẫn trúng bà. Nhưng bà chỉ nép vào một bên như những người giúp việc khác.

Ngô Long suy nghĩ điều gì đó đứng lên đi tới đi lui trong nhà. Một lon bia bị hấn mạnh chân đá một cái làm bể cả tấm kính của tủ đồ. Âm thanh loãng xoảng vang lên.

Bước đến tủ đồ không còn ngăn kéo cửa kính. Ngô Long lấy tay cầm lấy một cái áo khoác của mình mặc vào. Bước ra khỏi phòng nhìn những người giúp việc bên ngoài cửa phòng hấn để lại một câu.

- Đứng đây làm gì dọn dẹp hết đi! Tài xế đâu đưa tôi về bên nhà ông!

Một người đứng trong đám người giúp việc cũng nhanh chân chạy đi trước ra phía ngoài. Lấy xe khởi động để cho Ngô Long bước vào trong xe hấn mới vào số lái đi. Trên cả đoạn đường người tài xế không dám nói một lời nào.

Hấn sợ người thanh niên phía sau mình trong cơn nóng giận chỉ một lời không hợp ý sẽ sa thải hẳn. Công việc này tiền lương khá cao mà lại an nhàn chỉ chờ người đi những lúc cần thiết. Lại làm trong nhà quan to có mối quan hệ bên ngoài nhà hẳn kinh doanh một số thứ vẫn là tốt.

Ngô Minh trong nhà lúc này mới đem những gì mình có thể hoạt động được đem thi thể của Ngô Trục chuyển về Ngọc Châu. Đối với hẳn sử dụng những thứ nắm trong tay là việc hoàn toàn có thể. Với việc điều tra của Ngô Trục tất cả dường như chỉ trong phút chốc bị dập tắt đi. Đám người Bạch Hải mà hẳn gọi về trở thành bia đỡ đạn.

Vì trên người có sẵn bản án truy nã và hoạt động bắt cóc tổng tiền với người trong nước có yếu tố bạo lực cao dù bên Myanmar có can thiệp cũng không khá hơn nên đành từ bỏ nhóm người này. Ai cũng biết đối tượng sử dụng vũ khí nóng gây nguy hiểm trong dân chúng như thế nào. Bỗng nhiên bản án thay vì Ngô Trục là chủ mưu lại thành Ngô Trục bị ép phải làm nên khi thấy cảnh sát sợ tội mới dẫn đến bị bắn chết.

Với áp lực của cao tầng phía trên những quan chức của Lưu Minh đều phải chấp nhận với những gì được biên soạn sẵn. Người cũng đã chết dù có điều tra cũng không thể làm gì khi bên trên luôn có người dẹp đường giúp.

Trong phòng lúc này tập hợp hầu như đầy đủ người, chỉ có mỗi mình Ngô Long. Nhưng mọi người đều cho rằng có hẳn cũng được không có hẳn cũng xong. Ngô Minh mặt mũi âm trầm nhìn Ngô Kỳ nói.

- Ai! Ai cho thằng Trục đi Lưu Minh lúc này! Không phải bọn mày nói nơi đó đang bất ổn sao. Tại sao nó lại đi vào giờ phút này hả!

Diệp Phàm bên cạnh lúc này mới uống một ngụm trà nhìn xui gia mình trấn an.

- Ông cứ từ từ! Chuyện này đã lỡ rồi! Việc quan trọng không phải là truy cứu trách nhiệm của ai trong nhà. Mà là tại sao Ngô Trục lại bị như thế. Mọi người đều biết trong quốc nội nếu như Ngô Trục có điều gì nguy hiểm chỉ cần phát ra thân phận người nhà lãnh đạo của hắn vẫn có thể qua chuyện. Nhưng đối tượng này là ai mà dám làm như vậy!

Lời Diệp Phàm làm cho Ngô Nam nhìn về phía Ngô Kỳ, một ánh mắt lướt qua rồi vội tránh đi nơi khác. Thấy được động thái của Ngô Nam, Ngô Minh mới hỏi hắn.

- Ngô Nam mày nói đi, chuyện này đừng nói với tao là Ngô Trục đi Lưu Minh mà mày không biết.

- Chuyện này! ...

Ngô Nam nghe thấy bố mình hỏi như thế cũng lúng túng hắn chưa biết trả lời như thế nào thì một âm thanh vang lên.

- Con biết tại sao chú Trục đi Lưu Minh! Là con nói chú ấy đi đó ...

Ngô Long lúc này bước vào trong phòng này. Nói ra những lời đó làm mọi người nhìn hắn. Ngô Kỳ tức giận muốn mắng hắn nhưng vì có cả hai người Diệp Phàm với bố hắn là Ngô Minh ở đây nên hắn chỉ nén lại. Diệp Nhi mới nhìn Ngô Long nói.

- Con biết cái gì mà nói vậy chuyện này không đùa được! Để mọi người họp.

- Không! Chuyện này con biết thì con nói biết! Những thứ gì nên nói thì phải nói.

Ngược lại lúc này Ngô Long mới ngồi xuống. Hắn nhìn mọi người bắt đầu kể lại mọi chuyện cho mọi người trong phòng đều rõ những sắp xếp của hắn cho Ngô Trục. Từng lời nói của hắn làm cho mọi người đều trở mắt nhìn bởi bố cục chặt chẽ mà hắn đã tạo ra cho Ngô Trục trước khi đi đúng là rất an toàn. Việc trao đổi tình hình hai bên của Ngô Trục và diễn biến mọi thứ hắn biết được đều đem ra nói cho mọi người trong phòng nghe.

Một lúc lâu sau những gì Ngô Long nói đều được mọi người im lặng đánh giá. Ai cũng biết nếu bố cục đã bày ra như thế chắc chắn Ngô Trục sẽ phải đi. Ngô Kỳ lúc này sau khi biết được tại sao Ngô Trục lại đi mà không phải người khác mới nhìn Ngô Long mắng.

- Có chuyện như thế mà mày để cho chú mày đi sao. Mày đã có đầy đủ sao không đi đi hả.

Diệp Phàm một bên mới hắng giọng một chút nhìn Ngô Kỳ. Bởi kết cục đã có nếu Ngô Long đi chẳng khác nào như Ngô Trục, mà hắn chỉ có Ngô Long là cháu trai. Ngô Kỳ cũng cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Diệp Nhi nên cũng im lặng.

- Ngô Long nó không sai trong chuyện này. Đối với đối thủ yếu hay mạnh đều phải xuất toàn lực. Nó Không sai nhưng có vấn đề trong đây là bọn người Thiếu Kiệt. Nếu như cháu nói nằm vùng của cháu báo về tin tức hắn đang ở nước ngoài thì ông nghĩ có hai điều kiện xảy ra nhưng xem ra ở điều thứ hai có vẻ là khả thi hơn.

Diệp Phàm lúc này mới nói ra ý kiến của mình khiến mọi người nhìn về ông. Ngô Minh cũng ra vẻ lắng nghe xem xui gia với mình có ý kiến gì với chuyện này nên cũng im lặng nhìn ông. Diệp Phàm lúc này mới nói tiếp.

- Thứ nhất là Nhã Kỳ đó làm phản. Hai là bố cục của Thiếu Kiệt nhằm dụ người muốn đối phó hẳn ra mặt. Qua sự việc hẳn làm với đường dây của Ngô Trục. Tên Chí Hùng mất tích không biết tăm hơi. Hẳn lựa dịp này tung ra tin đi du lịch một tháng lại kéo dài thêm hai tuần. Vốn là dụ Chí Hùng ra nhưng cháu với Ngô Trục không chờ được lại ra tay sớm mới dẫn đến chuyện này. Bởi vì hẳn không rời khỏi Lưu Minh đi đâu hết mà ần núp chỗ nào đó theo dõi mọi thứ.

Ngô Minh lúc này cũng gật gù. Bởi Diệp Phàm phân tích rất chính xác nếu dựa theo những gì nhận được từ những đối tượng liên quan trong việc này. Nhã Kỳ vẫn không có gì khác thường chỉ là bị giữ lại lấy lời khai điều tra về việc bị bắt cóc. Còn bảo lưu cả chức vụ của cô đối với công ty của Thiếu Kiệt. Nếu Nhã Kỳ bị phát hiện chắc chắn sẽ sa thải cô hoặc bắt cô lại vì đã tiếp tay bắt cóc Hoàng Ngân.

- Việc tạo ra bố cục phải ở nước ngoài lâu dài không khó. Chỉ cần đi xong quay về trong ngày với một hãng máy bay khác là được. Xem ra cả cháu với Ngô Trục đều bị giăng bẫy ngay từ lúc hẳn có tin đi du lịch làm việc. Tạm thời cháu cứ liên lạc với năm vùng của mình. Dù không đánh giá sau việc này ra sao. Nhưng vẫn còn có thể sử dụng được. Giờ ra sân bay đi! Bố đã nhờ người chuyển Ngô Trục về đây rồi. Trước mắt làm đám tang cho nó cái đã, còn những việc khác sau đám tang hãy tính.

Ngô Minh thở dài một hơi dựa lưng vào ghế. Mọi người thấy được ông như già thêm một vài tuổi. Một bên là cháu, một bên là con. Dù cho cháu mình với con trai đánh giá đối thủ không quá thấp nhưng nếu gặp phải người mưu tính sâu xa như Thiếu Kiệt, nếu hai đưa cùng đi chưa biết chừng lúc này ông nhận về chỉ là hai thi thể. Không phải chỉ một mình Ngô Trục.

[6]

[6]

Chương 367: Có Nên Đi Viếng

Trong bệnh viện của thành phố Lưu Minh phòng săn sóc đặt biệt một bên tay truyền dịch. Thiếu Kiệt ngủ một giấc khá sâu. Bên ngoài phòng bệnh một đám người thật sự lo lắng cho hắn. Từ lúc hắn được đưa lên xe cứu thương cho đến giờ gần chín giờ trôi qua vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Hoàng Hương khi hay tin con mình được cứu, làm các bước chuẩn đoán tinh thần ổn định ra tới giờ việc bà lo lắng tiếp theo là sự an nguy của Thiếu Kiệt.

Qua lời kể lại của con mình bà biết được tràng cảnh hôm qua thật sự như phim hành động chiếu trên các kênh nước ngoài. Súng bắn người chết rồi có cả máu. Thiếu Kiệt bị bắn vẫn cố gắng cứu Hoàng Ngân. Khi cái quần jean của hắn được cắt ra để xem xét vết thương mọi người mới biết hầu như cái quần jean đều đẫm máu.

Do nước của bên lính cứu hỏa sử dụng nhiều nên không ai nghĩ đó là máu, mà chỉ cho là nước làm ướt quần Thiếu Kiệt. Bởi hắn hoạt động dù có hơi chậm một chút nhưng vẫn không khác biệt lắm với người bình thường.

Vì thể lượng máu của Thiếu Kiệt trong lúc hoạt động mạnh lại chảy nhiều hơn. Bây giờ các bác sĩ thay nhau vừa truyền máu vừa gấp đầu đạn trong vết thương ra. Trước sau tất cả Thiếu Kiệt mất gần hai túi máu mới trở lại với cơ thể bình thường.

Dù trong quá trình phẫu thuật đều hoàn toàn không sử dụng thuốc tê để kích thích cảm giác đau cho Thiếu Kiệt nhanh tỉnh nhưng dường như điều đó hoàn toàn không có tác dụng. Thiếu Kiệt vẫn cứ chìm trong giấc ngủ. Ngay cả bác sĩ cũng không biết tại sao hắn lại như thế dù cho các số đo đã trở lại bình thường.

Bên ngoài chỉ có Hoàng Lâm Nhu là bình tĩnh nhìn con mình trong phòng hồi sức cách ly. Bởi bác sĩ không biết khi nào Thiếu Kiệt sẽ tỉnh sợ ảnh hưởng đến hẳn, nên hoàn toàn không cho người nhà vào. Ngay cả Hà Vi cũng không ngoại lệ. Chỉ có thể nhìn qua lớp cửa kính của phòng bệnh.

Nhã Oanh thấy Hoàng Lâm Nhu như thường cũng lấy làm lạ nên mới hỏi.

- Cô Thiếu Kiệt như thế cô không lo lắng sao? Cậu ấy giờ còn chưa tỉnh.

Mọi người lúc này nhìn lấy bà cũng gật đầu như muốn biết tại sao Hoàng Lâm Nhu lại có thể bình tĩnh đợi chờ như thế. Lúc này bà chỉ cười đáp lại câu hỏi của Nhã Oanh một cách vui vẻ nói.

- Cô quen rồi! Nó không biết bao nhiêu lần như thế này làm cô lo lắng rồi cũng bình thường có sao đâu. Nếu nó như đứa trẻ khác cô có thể lo nhưng nó lại khác, quậy đến không còn chỗ nào quậy rồi quá nhiều lần như thế cô dường như có chất đề kháng rồi.

- Chị nói cũng đúng thẳng nhóc Thiếu Kiệt nó quậy có tiếng trong xóm không phải hiền lành gì ai cũng sợ những trò chơi của nó.

Nhã Hân nghe Hoàng Lâm Nhu nói vậy như chợt nhớ ra điều gì gật đầu. Sự xác nhận của cô làm không ít người như Hà Vi, Nhã Oanh, Ngọc Nhi một dấu chấm hỏi trong đầu. Hoàng Ngân cũng vội che miệng cười cười run run bờ vai. Thấy thế Ngọc Nhi mới hỏi Hoàng Ngân về Thiếu Kiệt.

- Sao bạn lại cười! Không lẽ Thiếu Kiệt có những gì bọn mình chưa biết sao?

- Ủ anh Kiệt quậy không ít! Chắc hơn xa bây giờ nhiều, chuyện hồi nhỏ động trời lắm! Nhưng mà mình không rõ hết đâu hỏi Di Nhu ấy!

Cả ba cô nàng đều nhìn Hoàng Ngân hi vọng cô kể những gì Thiếu Kiệt đã làm lúc nhỏ mà khiến cho Hoàng Lâm Nhu phải miễn nhiệm với vấn đề như thế này. Hoàng Ngân nhìn lấy mẹ Thiếu Kiệt ý muốn bà trợ giúp.

Thấy đợi chờ mất thời gian Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu từ từ nói.

- Nó làm cô thóp tim nhiều lần rồi nên cũng không lạ gì nữa, cái nhà tiệm tạp hóa bên cạnh sửa nhà xây lại ba tầng nó canh hôm nào người ta nghĩ làm là chủ nhật nó chạy qua đó. Dây người ta chuyên cát xi măng nó lấy làm dây trèo. Hôm đó đang chơi dây tuộc khỏi trụ nó từ lầu ba té xuống bãi cát bên dưới. Cô đang đi làm nghe thấy thế cũng hoảng chạy về nó tỉnh dậy lại không việc gì, mấy lần tiếp theo đều như thế. Leo giàn giáo hội chợ té, làm điều đứt tay lại cầm ngón tay đi từ ngoài đường về đưa trước mặt cô. Lần đó phải may cả năm mũi, rồi tụ tập đánh nhau giật cô hồn đánh người ta nhập viện bẻ lá lách không chuyện nào mà để cô không lo nên giờ chuyện này nó chỉ mất chút máu thôi mà.

Cả ba cô nàng lúc này miệng chữ o tròn có thể nhét cả trứng gà vào. Hoàng Ngân thì một bên khúc khích cười.

- Mẹ nói xấu con vừa thôi làm gì đến mức độ đó thế. Ai đòi lựa lúc con mình ngủ đi nói xấu con mình không?

- Á Thiếu Kiệt tỉnh. Cậu ra đây làm gì trở lại trong phòng nhanh.

Bất ngờ bởi âm thanh của Thiếu Kiệt trách móc. Nhã Oanh mới nhìn hấn kéo vào trong phòng bệnh. Không chỉ có Nhã Oanh mà mọi người lúc này đều vui vẻ. Hoàng Lâm Nhu cười cười nhìn hấn nói.

- Mẹ nói không phải sự thật sao! Sợ mất mặt với bạn gái à. Đấy mọi người xem nhé nó tỉnh rồi đấy cô nói đâu có sai đâu. Nó được cái dọa người

ta là giỏi lắm.

Lời của Hoàng Lâm Nhu làm mọi người bật cười bởi bà vừa nói xong khi này. Dù là ai cũng không thể chối bỏ sự thật này chỉ có Thiếu Kiệt mặt sầm lại. Nhã Oanh đỡ hấn ngồi lên trên giường xong mới nói.

- Cậu bị thương ở chân lại cố đi lại. Như thế đâu được phải nằm một chỗ ít nhất là hai tuần lễ. Mới được đi lại bình thường.

- Có làm sao đâu mà hai tuần ghê thế, định cho ăn tết tây trong bệnh viện à đâu được! Ngay mai về nhà được rồi.

Nghe lời Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng không muốn ở trong bệnh viện lâu! Hấn ghét nhất là mùi thuốc sát trùng nên từ chối ngay hấn muốn ngày mai được về nhà để hấn còn làm được những việc khác.

- Đã như thế vẫn còn lý thì con muốn về thì về cũng được! Dù sao thì ở nhà cũng tốt hơn là ở bệnh viện, người ra vô chăm sóc con cũng không có nhiều à.

Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt tại sao muốn về nhà sớm nên cũng gật đầu. Thói quen từ nhỏ của Thiếu Kiệt rất ghét mùi thuốc sát trùng, điều này bà được chứng kiến, bởi gần nhà có một phòng khám răng mà ở đó thì nồng nặc mùi thuốc sát trùng, có chết Thiếu Kiệt cũng không đi ngang qua con đường này, mặc dù đi qua nơi đó sẽ nhanh hơn là đi đường vòng. Thiếu Kiệt lúc này cũng hài lòng một ít nhìn Hà Vi hỏi.

- Mọi việc diễn biến sao rồi Hà Vi. Ở bên kia họ làm gì có náo động lắm không?

- Cũng không nhiều chủ yếu ảnh hưởng trực tiếp Lưu Minh thôi. Ngô Minh lấy quyền áp chế lại tất cả tin tức buộc những người Bạch Hải nhận

tội sai khiến Ngô Trục làm trung gian tống tiền. Nên thi thể không bị giữ lại mà cách đây hai giờ bắt đầu chuyển về Ngọc Châu rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng suy nghĩ một chút hẳn có nhiều thắc mắc tại sao vấn đề của Ngô Trục lại bị Ngô Minh giải quyết gọn đến như thế nhìn Hà Vi nói.

- Không phải ông em đã có hồ sơ về tiền gửi của Ngô Trục rồi sao? nếu thế làm điều tra cũng được tại sao lại phải nhượng bộ.

- Cũng không hẳn Ngô Trục chết không đối chứng. Tội thì nhóm người Bạch Hải cũng đã nhận nếu ông và mọi người làm quá thì chắc chắn bên kia sẽ cá chết lưới rách. Không ổn cho lắm! Chắc bây giờ họ vừa nhận thi thể rồi.

Hà Vi nói ra tình hình mà Thiếu Kiệt làm hẳn cũng không vui. Nhưng đã đến nước này hẳn cũng không thể làm theo ý mình muốn được. Đối phương tương đối có thể lực. Không đơn thuần như những người bình thường.

- Biết làm sao bây giờ! Thôi đợi cơ hội làm khó dễ nhà đó mới được. Thật cứ tưởng làm họ trời long đất lở, bão tố nổi khắp nơi chứ.

- Anh đó còn chưa thấy đủ loạn hay sao còn muốn bão tố nữa, toàn bộ người ở Ngọc Châu hiện tại đều âm thầm để con em của mình ở trong nhà không dám ra đường kia. Họ sợ bị liên lụy không ít, anh còn muốn gì thêm nữa.

Ngọc Nhi lúc này mới che miệng cười lắc đầu nói với Thiếu Kiệt những việc mà thông qua Lâm Gia cô biết được. Lâm Vũ với Lý bản lúc này ôm một đồng hoa đem vào. Nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt mấy cái này để ở đâu đây!

Nhìn trên tay của hai người một đồng Hoa Nhã Oanh mới hỏi hai người Lý Bân Với Lâm Vũ.

- Ở đâu mà nhiều vậy? Ở đâu mà ôm tới đây một đồng vậy nè!

- Mấy thầy cô trong trường với bạn học mua gửi anh họ không đến được em với Lâm Vũ chịu trách nhiệm đem qua giao tận nơi. Anh xem mở cửa hàng hoa được rồi đây bên ngoài còn một đồng kia.

Lý Bân vừa ôm trong tay đồng hoa để xuống một cái bàn tròn cả ra đất nói với Thiếu Kiệt. Lâm Vũ cũng thay phiên để hoa xuống rồi cúi xuống nhặt những bó hoa rơi xuống đất để lại lên phía một góc.

Thiếu Kiệt nhìn một đồng hoa trong phòng chợt nhớ đến điều gì đó nở một nụ cười nham hiểm xong lên tiếng hỏi Nhã Oanh.

- Chắc họ làm đám cho Ngô Trục ở tại nhà đi, em biết nhà nào với địa chỉ ở đó không Hà Vi.

- Chắc là nhà Ngô Minh đi. Nhưng mà anh hỏi vấn đề này làm gì? Họ tổ chức đám ma thì liên quan gì mình.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại hỏi địa điểm tổ chức đám ma của Ngô Trục, việc làm đám như thế này chắc chắn sẽ tổ chức tại nhà của Ngô Minh đang ở bởi vì Ngô Trục chưa có vợ còn sống chung với Ngô Minh nhưng vì hấn không thường xuyên ở nhà nhưng nếu làm đám thì nơi này là nơi sẽ diễn ra.

- Vậy em hỏi người quen ở Ngọc Châu giúp anh ngày giờ động quan với lại địa chỉ chỗ đó là chỗ nào, để anh biết mà làm một số việc. Tính ra Ngô Trục cũng là vai chú bác của anh nhỉ không biết có nên đi viếng cho long trọng không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 368: Tăng Anh Hào

Lời Thiếu Kiệt làm cho mọi người giật mình Lý Bân vừa uống vào ly nước cũng phun ra không kịp. Hoàng Lâm Nhu mới nhìn lấy Thiếu Kiệt chăm chăm. Mọi người xung quanh hầu như dừng lại tất cả mọi hoạt động của mình. Thấy thế Thiếu Kiệt cười nói.

- Làm gì mà mọi người ngạc nhiên. Đôi khi đám ma đi viếng cần phải long trọng như đám cưới chứ.

- Con định làm cái gì nữa thế Thiếu Kiệt. Nhìn mặt con gian lắm chắc lại định làm cái gì nữa rồi. Bộ con thấy chưa đủ loạn sao.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng hỏi Thiếu Kiệt bởi bà biết phải có gì đó hấn mới làm như thế. Nhã Oanh cũng gật đầu đồng ý với Hoàng Lâm Nhu nói.

- Ủ! Hôm qua đến giờ anh làm nhiều việc khó hiểu lắm đấy! Nào là để cho Nhã Kỳ tiếp tục làm việc, giờ lại đòi đi đám tang của tên Ngô Trực. Không được em phải gọi bác sĩ vào khám lại cho anh mới được.

- Cần gì phải thế tất cả đều có mục đích của nó hết mà. Đối với chuyện của Nhã Kỳ nếu anh sa thải cô ấy không phải nói rõ rằng thân phận thật sự của Nhã Kỳ đã bị anh biết rồi sao. Như thế chúng ta sẽ gặp một số vấn đề không đáng nói. Còn thông qua lần này che giấu cho Nhã Kỳ cũng phát hiện không ít đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn lấy Hà Vi. Nhìn tới ánh mắt của mọi người Hà Vi mới gật đầu nói.

- Mới đầu mình cũng thắc mắc nhiều như mọi người, nhưng khi làm rồi mới biết hiện tại Nhã Kỳ với danh nghĩa vẫn là nhân viên của Thiếu Kiệt lại

đem sự việc chuyển biến theo chiều hướng khác. Sau này những người của Ngô Gia cũng không dám manh động làm bất ngờ nữa. Vì có cái chết của Ngô Trục nên có thể không ít người sẽ nghĩ Thiếu Kiệt chưa hề rời khỏi Lưu Minh. Cả ông mình nói nếu không có những cơ sở vững chắc có thể nghĩ Thiếu Kiệt đã ẩn núp ở Lưu Minh này.

Mọi người lúc này mới gật đầu hiểu ra vấn đề cũng nhìn Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi bây giờ lại đem chuyện vừa rồi Thiếu Kiệt muốn là hỏi hẳn.

- Thế anh nghĩ sao mà lại muốn đi đám tang cái tên Ngô Trục ấy vậy. Anh bị thương như vậy mà lại đòi đi cho dù anh không bị thương thì ở đây ai cho anh đi đám của tên đó chứ. Tại sao anh lại có suy nghĩ khác người thế cơ chứ.

- Anh có nói anh đích thân đến đó bao giờ. Anh chỉ nói là đi đám cần long trọng một tý chứ anh đã nói là anh sẽ đi Ngọc Châu dự đám tang của hẳn đâu mọi người nghĩ sao vậy. Anh sợ chưa tới Ngọc Châu bọn chúng đã cầm chổi rượt anh chạy mất dép ở đó mà đến dự đám tang.

Mọi người lúc này cũng trở mắt nhìn nhau. Bởi vì vừa rồi Thiếu Kiệt nói với lời bây giờ có thể nói là thay đổi một trời một vực. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Thiệt chả hiểu con định làm gì nói rõ cho mọi người xem nào.

- Giờ nhá, con đi bệnh viện người ta tặng hoa bệnh để chúc người bệnh mau khỏe đi. Đám cưới thì có hoa cưới đi. Đám tang thì có hoa đám tang thế sao không đổi lại đám tang gửi hoa cưới. Như thế phải vui không nào. Đặt một lẵng hoa đám tang nhưng yêu cầu là hoa hồng tươi như thế gửi đến nhà của Ngô Minh lúc động quan không phải hay sao. Con thật nóng lòng muốn xem lúc đó khuôn mặt họ như thế nào đây.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng nghe được dự định của Thiếu Kiệt mọi người trong phòng đều che miệng cười khá vui vẻ bởi nếu làm điều này Thiếu Kiệt là người đi đám tang một lẵng hoa hồng tươi. Hà Vi suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Anh không sợ Ngô Gia làm khó dễ anh nữa sao mà còn bày chuyện ra như thế?

- Sao lại phải sợ pháp luật đâu cấm anh không được tặng hoa hồng trong đám tang. Anh còn định mời cả đội lân dán hai chữ Hỉ trước cổng để chúc mừng nhà họ nữa, nhưng mà không biết kiếm đâu ra đội lân ở ngoài Ngọc Châu đây. Anh không làm ra chuyện gì thì thôi chứ ở đó kiếm chuyện với anh.

Hà Vi cũng lắc đầu về ý tưởng của Thiếu Kiệt. Lý Bân một bên suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt đã có lẵng hoa chúc mừng phải có câu chúc nào đó cho tốt chứ. Như thế mới đem họ tức cho chết đi sống lại. Cho tên Ngô Trục ấy vào hòm vẫn không được yên mới là điều đáng làm.

- Hay! Ý kiến này được để xem sữa câu chúc nào được không? Mà khoan kiếm đội lân với đặt hoa cái đã Hà Vi em hỏi giùm anh địa chỉ đi, anh phải làm liền mới được.

Thiếu Kiệt vội hỏi Hà Vi về những gì hắn dự định làm. Lắc đầu thờ dãi một cái Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Em tuy không dám giúp anh trong chuyện này nhưng em biết có người giúp được. Hắn cũng ghét Ngô Long không ít chắc có thể anh thử nói chuyện với hắn xem?

- Ai thế? Người này được việc không mà em giới thiệu đây không khéo nghe xong chạy mất nữa không tốt đâu.

Hà Vi lúc này nói có người giúp được Thiếu Kiệt, mà lại ghét Ngô Long dù chưa biết đối tượng có đủ gan làm chuyện này hay không bởi nhà Ngô Minh không phải đơn thuần. Nếu người bình thường chắc có thể là sẽ không dám làm những việc như thế này.

- Anh yêu tâm! Con của chú Anh Hùng đây! Nó cũng không hiền lành gì để em gọi điện cho nó hỏi thử.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng mặc kệ việc Thiếu Kiệt tính toán với Ngô Gia bởi bà biết hẳn nói được sẽ làm được. Mà cho dù không có ai giúp hẳn. Thiếu Kiệt vẫn có thể gửi hoa với dịch vụ tặng quà.

Hà Vi lúc này mới bấm một số điện thoại gọi đi bên kia thật lâu sau mới nhận điện thoại nói.

- Hà Vi hả? Làm gì mà gọi thế nghe nói hôm qua Thiếu Kiệt vào viện. Thế nào đã tỉnh chưa? Ngô Trục không ngờ chết ở Lưu Minh luôn đấy. Cậu ta làm thế nào hay thế.

- Không sao, hiện tại Thiếu Kiệt cần cậu giúp đây cậu nghe điện thoại nhé.

Đưa điện thoại cho Thiếu Kiệt, Hà Vi mỉm cười nhìn hẳn ra vẻ nói chuyện với người trong điện thoại. Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nói.

- Ai đây?

- Tăng Anh Hào.

Thiếu Kiệt nghe tên họ cũng hiểu mình sắp nhờ vả với người nào mới hướng điện thoại lên tiếng.

- Hào hả. Thiếu Kiệt đây có việc nhờ cậu đây!

- Được việc gì! Bảo đảm hoàn thành giúp cậu. Ở ngoài đây bọn người của mình nghe nhiều chuyện của cậu lắm rồi. Hôm nào đi Ngọc Châu cùng với Hà Vi ra đây, bọn tôi dẫn cậu đi tham quan cho biết. Thăng Ngô Long làm phách lắm cậu ra đây cho nó bài học là được.

Thiếu Kiệt nghe giọng huyền thuyên giống y chang Lý Bân nên nhìn Lý Bân chỉ chỉ vào điện thoại ra vẻ hỏi hai người có là anh em không. Nhã Oanh ở một bên dựa vào vai của Ngọc Nhi cười.

- Ừ khi nào rảnh sẽ đi, cậu ngoài đó biết chỗ cửa hàng hoa nào đó mà có giao hoa tận nhà với đội múa lân nào không?

- Hoa với đội múa lân à. Hoa thì dễ chỗ nào mà không có dịch vụ giao hoa tận nhà. Mà đội múa lân làm gì thế?

Suy nghĩ một lúc Tăng Anh Hào mới hỏi Thiếu Kiệt định nhờ hẳn kiếm chỗ giao hoa với đội múa lân làm gì. Vì hai cái này hẳn không nghĩ được sẽ liên quan gì đến nhau.

- Cũng không có gì. Định nhờ cậu đặt một lẵng hoa hồng viết một câu chúc để lên đem tới địa chỉ người ta thôi mà.

- Ghê nha! Hà Vi biết tặng hoa hồng mà cũng giúp luôn à. Thế cũng được nói đi, địa chỉ nào thế? Được làm luôn giùm cho. À còn đội lân nữa nó dùng làm gì?

Tăng Anh Hào bên kia nghe Thiếu Kiệt nói viết câu Chúc lại tặng hoa hồng cũng tưởng là tặng cho bạn gái nào nên cũng khá nhiệt tình giúp hẳn.

Hà Vi bên này điện Thoại cũng cười nhẹ bởi nếu không nói rõ địa chỉ, thì có thể mọi người sẽ tưởng tặng người yêu viết vài câu chúc sinh nhật hoặc đại loại thế.

- Ủ! Đội lân thì cũng đến đó chúc luôn. Cậu nói đội lân đưa tài khoản tôi chuyển khoản tiền cho họ. Dặn họ là múa cho đủ bài rồi ở gần đó quay phim lại giúp tôi. Nếu không sẽ phải trả tiền lại. sẵn mua hai chữ Hỷ dán lên trên chỗ đó luôn.

- Đám cưới thì nói đại đám cưới vòng vo làm gì. Nói đi địa chỉ ở đâu. Tôi làm hết cho quay phim gửi cho cậu chục cuốn cũng được.

Một đáp người bên này không dám phát ra âm thanh vì mắc cười mà không dám cười sợ hư chuyện Thiếu Kiệt. Nhưng thấy hấn lừa người chuyên nghiệp như thế cũng ráng phải nhin.

- Ủ! 18h tối nay địa chỉ nhà Ngô Minh. Đúng giờ tới đó là được!

- Rồi! 18h nhà Ngô Minh!... Nhà Ngô Minh.. Cái gì!

Thiếu Kiệt cố gắng nói từ từ, Tăng Anh Hào bên kia ghi lại thông tin chợt thấy địa chỉ là nhà Ngô Minh cũng ráng suy nghĩ là nhà nào chợt nhớ đến Thiếu Kiệt với Ngô Trục vừa đem về Ngọc Châu, 18h động quan đang loan truyền trong khắp tầng lớp lớn nhỏ cũng vội vàng giật mình.

- Thiếu Kiệt cậu chơi gì ác thế! Cậu muốn tôi bị ông già giết à mà xúi tôi làm chuyện này!

- Ai bảo cậu làm. Tiền tôi ra cậu viết câu chúc để người đem tới nhà. Đội lân cậu làm hợp đồng ký tên ghi chữ Thiếu Kiệt được rồi. Còn giám sát thì từ xa quay lại là được. Cần gì lo sẵn viết luôn câu chúc tôi gửi nữa nhé như thế họ sẽ biết tôi làm không liên quan đến cậu, thế nào chơi không? Đừng nói cậu nhát gan đến mức đó nhé.

Thấy Tãng Anh Hào có vẻ sợ chuyện này. Thiếu Kiệt nói khích qua điện thoại. Vốn muốn lấy mặt mũi giúp đỡ Thiếu Kiệt giờ lại bị kêu là nhát gan một người có truyền thống quân đội như Tãng Anh Hào làm sao chịu nên đáp lại Thiếu Kiệt một câu.

- Làm thì làm. Không phải chỉ tặng hoa hồng múa lân báo hỉ thôi sao! Nhưng mà nói trước có gì cậu chịu trách nhiệm đấy tôi không liên quan đâu đấy.

- Yên tâm người nào làm người đó chịu! Cậu cứ làm đi viết câu chúc của tôi ghi chữ Thiếu Kiệt vào ai nói gì được cậu tôi chịu cho.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 369: Nâng Cấp Cơ Sở

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé. Hôm nay cúp điện nên chương lên trễ một tý mọi người. Thông cảm.

Thiếu Kiệt nói ra những lời đó làm cho Tăng Anh Hào có phần tự tin hơn một chút. Dẫu sao Thiếu Kiệt đã nói đích danh hẳn sẽ nhận là mình làm việc này. Nếu Ngô gia có kiếm chuyện tới thì Thiếu Kiệt là người đầu tiên.

- Được vậy cậu nhấn cho tôi cái cậu muốn chúc là được. Tôi thấy là lần này nhà đó tức không nhẹ đâu. Thật nếu không phải thông qua bố tôi biết cậu. Giờ thêm chuyện này nữa không biết người nào số khổ chọn cậu là đối thủ đây.

Tăng Anh Hào vừa nói qua điện thoại đồng ý với những gì Thiếu Kiệt đã nhờ hẳn cũng không quên than thở. Hẳn thấy nếu gia đình mình mà là đối địch với Thiếu Kiệt. Như thế tràng diện làm ra phải thiệt thòi đến mức nào.

- Đâu có. Người ta ba lần bảy lượt tới làm khó dễ mà mình làm rùa rụt cổ cũng không được. Nên cứ tặng lại một lần như thế mới là đạo phải trả chứ. Vậy nhé tôi cúp máy đây khi nào đi Ngọc Châu sẽ gặp sau.

Cúp máy Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút gì đó rồi nhắm qua cho Anh Hào. Đợi hẳn hoàn thành công đoạn gửi tin nhắn đi lúc này mọi người trong phòng mới cười lớn. Thiếu Kiệt thấy thế mới nói.

- Bệnh viện! Phải im lặng cho người khác nghỉ ngơi! Đừng làm ồn nữa.

Lý Bân thì vẫn không ngưng được cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Em không biết chứ kỳ này chắc chắn nhà đó không tức ói máu nữa mới lạ đấy!

- Chiêu này của anh thật hết nói. Chưa thấy ai ác như anh đây trò này mà cũng nghĩ ra được.

Hoàng Ngân bây giờ cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt ngồi trên giường nói ra suy nghĩ của mình. Dù cho cô không biết nhà kia đã chọc Thiếu Kiệt đến mức độ nào. Nhưng với những gì biết được từ Ngọc Nhi và Hà Vi. Hoàng Ngân không nghĩ Thiếu Kiệt lại làm ra những việc như thế này.

- Đâu có! Thế này còn nhẹ mà. Lúc nãy anh đã nhắn tin với Anh Hào trên hợp đồng nếu đoàn lân mà không múa thì phải đền gấp ba lần. Nên dù có muốn hay không thì họ vẫn phải làm. Còn nếu nhà họ không muốn bị mất mặt chắc chắn sẽ phải trả tiền này cho đội lân để không bị biến thành trò cười.

Hà Vi suy nghĩ một chút mới nói ra ý kiến của mình với Thiếu Kiệt.

- Em thấy lần này bên đó tức không phải là ít Ngô Minh cũng có tuổi. Không biết ông ta sẽ chịu cú sốc này ra sao. Nếu lỡ có chuyện gì thì cũng không tốt lắm à.

- Vậy thì càng tốt song hi lâm môn hấn mà chết được thì anh càng vui. Nhưng mà cho dù ông ta có chết thì chuyện cũng không liên quan tới anh. Đâu có pháp luật nào cấm múa lân tặng hoa hồng đám tang đâu. Chịu không nổi tự chết lúc đó ráng chịu chứ!

Thiếu Kiệt cười cười đáp lại lời Hà Vi như chuyện Ngô Minh có chết hấn không liên quan. Bởi với hấn những việc làm này pháp luật không cấm cũng chẳng có ai nói hấn không thể làm vậy. Dù cho Ngô Minh có lên con đàu tim chết thì hấn cũng không bị gì. Nếu nói một người ở Lư Minh một người ở Ngọc Châu thông qua làm người khác tức mà chết thì điều này không khoa học. Nhã Oanh lúc này cũng thờ dài nhìn Thiếu Kiệt. Bởi có cãi thì chắc ở đây không ai có thể nói lý với hấn trong chuyện này.

- Em sợ là anh làm như thế sau này càng phải đề phòng họ thôi.

- Mình đã đề phòng họ rồi vẫn bị ăn thiệt thòi. Thế thì thêm nữa cũng không sao đâu. Cứ đợi chờ xem tuồng hay của nhà đó diễn là được rồi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới thật sự lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Bởi bà thấy dù sao hấn cũng là cháu nếu bức tử ông mình cũng có những lời không hay đối với hấn. Dù là trên mặt pháp lý hấn không là gì với gia đình đó những không tránh được miệng lưỡi thế gian sau này.

- Con làm vậy không sợ sau này mang tiếng sao. Như thế khó đường xoay sở sau này lắm.

Thiếu Kiệt lúc này mới dựa lưng vào ghế nhìn mọi người thờ dài một hơi nói.

- Không phải con không nghĩ đến chuyện này! Nhưng họ chắc gì đã nhận. Thanh danh con thì con chịu thanh danh họ cũng phải ảnh hưởng một chút như thế mới đúng nghĩa là người trong nhà chứ. Bây giờ ở Ngọc Châu đã không ít tin đồn. Họ như thế nào để bị trả thù như vậy mọi người sẽ hiểu thôi mà.

Lúc này bên ngoài lại đi vào Nhã Hân với Hoàng Hương. Ngay từ lúc Thiếu Kiệt tỉnh lại. Hai người cùng nhau rời đi mua đồ ăn cho hấn lúc nào

không biết. Bây giờ trở lại trên tay họ có thêm một túi đồ ăn. Nhã Hân nhìn Thiếu Kiệt mới nói.

- Cháu bị mất máu nhiều nên dì mua cho cháu phở tái thêm khá nhiều thịt còn có một ít trứng gà đập vào ăn cho bổ lấy lại sức khỏe sớm. Mà mọi người có gì vui thế?

- Cũng không có gì đâu cô! À mà thôi mọi người về bót đi. Đứng ở đây nhiều quá cũng không có việc gì đâu. Hoàng Ngân cũng nên nghỉ ngơi có một số đồ anh mua khi đi du lịch về đó có gói sẵn đề tên khi nào Hà Vi với Nhã Oanh về sẽ đưa cho em. Ba người ở lại anh có chút chuyện cần nói vài thứ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đuối khéo mọi người về, hẳn có chuyện cần thiết muốn nói với ba người Hà Vi, Ngọc Nhi cùng với Nhã Oanh. Nghe Thiếu Kiệt nói thế những người ở đây bao gồm cả Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Mọi người cũng hiểu có những chuyện của Thiếu Kiệt tốt nhất là họ không nên biết nhiều.

Đợi cho mọi người rời khỏi đây Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

- Vấn đề trước giờ anh không muốn nói. Hiện tại anh thấy được bọn em quá nhiều áp lực Hà Vi lúc này ở đây anh không nói nhưng sẽ có những lúc Hà Vi phải làm việc của mình mọi thứ đổ dồn lên Ngọc Nhi qua nhiều cũng không ổn anh muốn chia nhỏ các thứ ra để mọi người làm việc.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Ngọc Nhi nếu không có Vô Ảnh và những thứ liên quan đúng là có thể làm được nhiều thứ nhưng nếu có thêm thế lực này chắc chắn sẽ không ổn.

- Hiện tại Nhã Oanh sắp tới cứ để Ngọc Nhi hướng dẫn em từng bước hoạt động kinh doanh. Em với Hoàng Ngân sẽ chịu trách nhiệm chính. Vì

Hoàng Ngân bây giờ biết không ít chuyện nhưng để như thế lâu dài em ấy cũng thấy mình có áp lực. Tạm thời cứ để Hoàng Ngân nghỉ ngơi sau vài ngày tới hay để em ấy học cách điều hành các công ty để trước. Còn Nhã Oanh em có thể không bằng mọi người nhưng em có thể đảm nhận các công việc liên quan tới chiều sâu hơn như đặt ra các chiến lược cần thiết. Những việc gì khó thì sau này hai người em với Hoàng Ngân lấy ý kiến lẫn nhau và đưa cho anh xem xét.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói cho Ngọc Nhi giao việc cho mình cũng gật đầu. Qua chuyến đi này của Thiếu Kiệt và một số vấn đề được Hà Vi hướng dẫn nội tình trong đó Nhã Oanh cũng biết được nhiều thứ. Chỉ cần có hướng dẫn của Ngọc Nhi trong công việc hàng ngày chắc chắn cô sẽ quen với nó.

- Hà Vi em xem nói với Hà Thúc cho bên viễn thông lắp đặt một trụ ăng ten viễn thông ngay phía trên Vô Ảnh đi. Anh cần Vô Ảnh hiện đại hơn. Thông tin hiện tại chủ yếu là truyền miệng hoặc hồ sơ như thế không ổn, mọi thứ nhập liệu vào máy tính. Không gian cũng tiết kiệm để không phải lưu trữ hồ sơ nhiều như hiện tại ở bên dưới Vô Ảnh.

Suy nghĩ một chút Hà Vi cũng gật đầu. Đối với việc phát triển viễn thông nếu có cơ sở nhất định được sự cho phép lắp đặt thì điều này cũng không ảnh hưởng gì. Thêm vào đó khu vực của Ngọc Nhi cũng không rắc rối như khu dân cư bình thường.

- Ừ em sẽ nói với ông để ông làm xem chuyện này thế nào. Nhưng mà như thế Vô Ảnh liệu có thể bị phát hiện không?

- Anh nghĩ sẽ không đâu. Em cứ nói là chỗ đó là nơi anh ẩn mình ở Lưu Minh như vậy nếu lắp trạm ăng ten viễn thông cũng ngăn cách được một số tín hiệu sóng.

Thiếu Kiệt hoàn toàn nghĩ đến chuyện này bởi vì thường ở những trạm thu phát viễn thông có khả năng bị nhiễu sóng rất cao. Chưa kể đến bộ phận máy ghi âm sóng ngắn cũng có thể ngăn chặn được.

- Ngọc Nhi xem cho người nhập về năm cái máy chủ loại lớn nhất chuyên về Vô Ảnh hai trăm cái máy vi tinh. Chia ra làm nhiều đợt quy hoạch lại toàn bộ hồ sơ. Nơi em lấy hồ sơ của Lâm gia cho anh trang web và id anh có thể lấy hết tập tin về để bổ sung cho máy chủ của Vô Ảnh sau này chỉ cần đổi chiếu là được.

- Ừ để về em sẽ làm bảng hoạch toán và đề xuất nhập hàng cho nhân viên làm bảng báo cáo khai thuế nữa.

Ngọc Nhi thấy nếu Vô Ảnh sử dụng nhiều thiết bị như thế chắc chắn sẽ cần không ít tiền mà để tiết kiệm cho việc này thì cần có miễn trừ thuế.

- Không cần em cứ xuất theo dạng hóa đơn bán lẻ từng phần. Số lượng chia nhỏ ra càng nhỏ càng tốt. Anh sẽ làm bảng chuyển theo số lượng in trên tất cả hóa đơn mà chuyển tiền về nước. Quên nữa máy tính của anh đừng để ai đụng vào. Những thứ đó người khác đụng vào không hiểu đâu. Ổ cứng với mấy thứ liên quan cần thiết Hà Vi cứ giữ đó để mai anh về anh làm.

- Cái máy tính của anh ai mà đụng. Có ai hiểu cái gì đang chạy trên đó đâu. Em thấy nếu muốn vào máy anh cũng phải ngồi điên đầu với cái màn hình màu đen đó rồi.

Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt quá cẩn thận nên mới cười cười nói về những gì theo cô thấy là bất khả thi. Bởi Thiếu Kiệt không xài hệ điều hành thông thường mà mỗi lần mở máy hẳn chỉ hiện lên màn hình đen với con nháy nằm im một chỗ không di động.

- Rồi! Mọi thứ xong rồi đây anh ăn xong rồi đi ngủ đây, thật phải chi có truyền hình trực tiếp xem cảnh chiều này thì tốt biết mấy nhưng anh dám chắc sẽ rất là đẹp đây.

Cả ba người nhìn hần lắc đầu. Bởi vì ai cũng biết hần gây chuyện nhưng lại không muốn chịu trách nhiệm vừa ra mặt nhưng lại ẩn núp. Đem chuyện không thể nào diễn ra làm thành một cái kỷ lục chưa bao giờ có.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 370: Ngô Minh Nhận Hoa

Thi thể của Ngô Trục được bảo quản lạnh đem về tới Ngọc Châu. Trên cơ thể vẫn còn ba vết đạn đen ngòm hiện diện. Một số người bên dịch vụ mai táng cũng được đưa đến, họ bắt đầu vệ sinh cơ thể của Ngô Trục đem cơ thể lau qua một lượt với rượu trắng.

Ngô Trục được nhà mai táng làm một số tập tục quen thuộc của người đã khuất. Vì gia đình hấn không phải là người bình thường nên nghi thức mai táng cũng rườm rà không kém.

Trong nhà hấn sử dụng đủ các lễ chuẩn bị cho một người đã khuất. Một chiếc đĩa để ngang miệng vào giữa hai hàm răng rồi lấy tờ giấy trắng đắp lên mặt người chết. Sau đó người bên dịch vụ mai tang được Ngô Minh đem ra một cái khai lễ táng đầy đủ trên khay có ba nắm gạo, ba đồng tiền, ba miếng vàng cùng với ba miếng ngọc thạch.

Ngô Minh ngồi xuống bên cạnh con mình nhìn hấn nằm đó nhắm mắt khóe mắt ướt bởi vì hơi lạnh chưa thoát đi hết. Ngô Minh dùng tay lấy tờ giấy trắng che mặt ra và lần lượt cho một ít gạo và một mẫu vàng cùng với những miếng ngọc thạch đã chuẩn bị tra vào miệng bên phải, bên trái và giữa miệng rồi bóp kín miệng của Ngô Trục lại sau đó phủ giấy trắng lại như cũ.

Đối với việc này hầu như ngày nay không còn nhiều người hiểu nó. Quan niệm xưa cho rằng, việc đặt gạo, vàng vào miệng người vừa mới qua đời sẽ giúp thân xác người vừa mất bị ma quỷ âm hồn lang thang đến nhập hồn vào xác cướp đoạt để vong hồn người quá cố được siêu thoát. Việc làm này còn ngụ ý không muốn để người chết mà miệng phải trống rỗng và thèm muốn.

Không chỉ giúp mua chuộc ma quỷ, việc đặt vàng vào miệng người vừa mới mất còn thể hiện lòng hiếu thảo của con cháu dành cho người quá cố. Với suy nghĩ ở âm tào địa phủ cũng cần dùng đến tiền vàng để chi tiêu, người thân đặt vàng vào miệng người quá cố sẽ giúp người thân vừa mất của mình không bị thiếu thôn tiền bạc hay bị đói khổ.

Việc đặt vàng, gạo hay đồng tiền vào miệng người vừa mới mất trong phong tục còn có ý nghĩa cầu mong người đã qua đời phù hộ cho người thân ăn nên làm ra, có một cuộc sống sung túc, ấm no.

Liên quan đến tục lệ này, với suy nghĩ người ta sinh ra từ đất và khi chết lại trở về đất nên sau khi làm lễ hàm xong, Ngô Minh trải chiếu dưới đất, đem thi thể Ngô Trục đặt xuống nằm nơi ấy. Để yên như thế một lát, sau đó mới cho người đặt lại trên một cái ghế bố chọn ngày giờ động đến thi thể vì sợ không hợp nên việc này đã được tiến hành trước khi thi thể Ngô Trục về tới Ngọc Châu.

Một con dao chặt củi và một nải chuối sứ còn sống đặt trên bụng Ngô Trục trên tấm khăn trắng. Phía trước đầu của Ngô Trục đặt một chén cơm úp và một quả trứng vịt luộc được kẹp giữa hai chiếc đũa tre. Hai cây đèn dầu được đặt hai bên và một bát nhang được đặt ở trên lúc nào cũng nghi ngút khói

Những phong tục này vốn là kinh nghiệm dân gian để xua đuổi âm khí trong nhà người đã khuất nhưng lâu dần có trở thành tục lệ đối với người dân trong nước. Dùng khói lửa, ánh sáng mặt trời (đốt hương, nến, đèn, đuốc, than, trấu, dỡ mái nhà, mở rộng cửa, đào lỗ hung, đốt pháo...) để triệt tiêu hơi lạnh. Dùng bát cơm, quả trứng, cây chuối... để thu hút hơi lạnh (nếu bỏ đôi quả trứng, có nhiều lòng đỏ đã trở nên xanh thẫm giống như những quả trứng dùng để đánh gió.). Nhốt mèo để đề phòng mèo nhảy qua xác chết, kiêng khóc nhỏ nước mắt vào thi hài hoặc cắm cọc kim loại dưới

giường người chết, dỡ mái nhà... là những thuật triệt tiêu luồng điện âm dương hút nhau.

Những nghi lễ này thường không thể thiếu ở bất cứ một đám tang nào trong nước đối với một số thứ họ còn thần thánh hóa. Những thứ đơn giản cũng được cho là có ý nghĩa của riêng nó. Tuy là một nghi lễ nhỏ song chén cơm đơm úp hai bát làm một, quả trứng gà luộc bóc vỏ, một đôi đũa bông cắm hai bên trứng gà lại không thể thiếu đối với đa số tang lễ.

Có ý kiến cho rằng, trong quan niệm của người xưa, chết chính là một dạng thức mới của sự sống. Để tiếp tục duy trì sự sống này, người chết vẫn phải lao động để kiếm ăn. Nhưng khi mới qua đời, người chết chưa thể lao động được, do đó, muốn duy trì “dạng thức sống” này, người chết cần đến sự trợ giúp của những người còn sống. Việc dâng cơm, trứng và đũa nhằm mục đích giúp hồn ma khi chưa thể lao động kiếm sống, có lương ăn. Đây là một góc nhìn tổng quan khá thú vị về nghi lễ này.

An bài xong tất cả những thứ này. Công rạp bên ngoài đều được những người làm dựng lên trên bãi cỏ trước từ đường. Những bộ bàn ghế được đặt ở vị trí bên ngoài dùng cho người tới tiễn đưa di thể và, an ủi gia đình. Bởi vì nhà Ngô Minh xây dựng ở một khu vực riêng biệt bên trong nên hầu hết những ai muốn tới đây đều chạy xe thẳng vào trong nhà đến bãi đỗ xe và đi bộ vào.

Lúc này vẫn chưa có người nào lui tới bởi khi mà người chết vẫn chưa được khâm liệm thì có rất ít người muốn tới viếng bởi vì nó sẽ mang cái hơi lạnh của người đã khuất về nhà theo quan niệm của người xưa vì thế tất cả những người có chức có quyền dưới trướng Ngô Gia dù cho không muốn cũng không dám đến viếng khi Ngô Trục chưa được khâm liệm.

Một chiếc xe du lịch mười sáu chỗ đi từ bên ngoài vào trong sân nhà, trên xe bước xuống không ít tăng ni phật tử. Họ được Ngô Minh mời đến để

tụng kinh cầu siêu cho Ngô Trục cũng như làm lễ trước khi khâm liệm.

Hầu như mọi được chuẩn bị không thiếu thứ gì. Đối với những tục lệ rườm rà như thế này đây không phải lần đầu tiên hắn thấy. Nhìn một lúc hắn thở dài ngao ngán. Ngồi ra ngoài bàn đem ấm trà và hạt dưa cùng vài món đồ ăn vặt ra ngồi một chỗ.

Diệp Nhi lúc này thấy con mình như thế bà tưởng hắn vì chuyện của Ngô Trục mà tự trách bản thân mình nên ngồi xuống bên cạnh nói.

- Đừng buồn chuyện này không phải lỗi của con. Chỉ là thằng nhóc kia nó qua ranh mãnh thôi. Con với chú con chỉ là người bị hại sau này có cơ hội thì trả thù lại sau. Giờ này con ngồi buồn ở đây có ích gì.

- Con không phải buồn mà con đang thắc mắc ông chết rồi mấy chiếc xe của ông có hay không mang theo xui rủi nếu không có thì sang tên qua cho con hết cũng được.

Nghe được Ngô Long nói như thế Diệp Nhi cũng lắc đầu cười nói.

- Con mà để ông nghe được ông mắng con ráng chịu mà sau vụ này đừng có mà ra ngoài nữa bên ngoài lúc này đang hỗn tạp nhiều lắm khá nhiều tin đồn không hay đâu.

- Kệ bọn người bên ngoài đó! Họ không hiểu chuyện con làm đâu bọn nó thì làm sao biết thế nào kiếm tiền. À mà mẹ theo mẹ thấy thì vàng chừng nào bắt đầu tăng nếu mà con nuốt trang giao dịch vàng đó kiếm lợi nhuận mẹ thấy số lãi suất đạt được là bao nhiêu.

Ngô Long lúc này mới nhớ đến việc mẹ hắn nói vàng nhất định sẽ lên giá trong nay mai nên cũng muốn biết khoảng thời gian là bao lâu và hắn sẽ kiếm được bao nhiêu nếu như hắn nuốt được trang giao dịch vàng hiện tại của Thiệu Kiệt.

- Xét tình hình cho thấy có thể là cuối năm sau hoặc đầu năm, tới điểm đó vàng sẽ tăng giá do ngày vía thần tài đem lại. Nhưng có thể là sớm hơn, về vấn đề lợi nhuận có kiếm được sẽ khá cao. nhưng với điều kiện những thứ đó phải thuộc về con nếu không thì có lợi vẫn là thằng nhóc kia thôi.

Ngô Long lúc này suy nghĩ việc gì đó. Dường như hẳn đang có tính toán gì trong đầu mình. Diệp Nhi thấy thế mới nhìn hẳn nói.

- Việc con muốn làm gì cũng phải đợi hiện tại không phải lúc. Lát nữa tụng kinh trước khi khâm liệm lại chỗ thi thể chú con thấp nhang mà xin nó những chiếc xe kia. Xong đám rồi thì muốn dùng xe nào dùng mà nhớ không được lái đi cho đến khi đủ tuổi có bằng. Không thôi bố mày lại nói mẹ nữa.

- Bọn họ đọc kinh cái gì mà lãi nhãi lâu thế không biết. Mà có cần phải thấp nhang xin xỏ như thế không? Ông chết mất rồi lại không dùng thì con dùng có sao đâu. Việc để xe không xuống đời cũng chẳng thú vị gì. Cứ để con chạy có sao đâu. Ai đi thôi phạt con trong Ngọc Châu này. Biển số ông mua hết rồi lo gì.

Dem những thứ mẹ mình căn dặn Ngô Long xem như đó là chuyện thừa. Bởi vì dù hẳn không biết tại sao mình được trọng sinh lại nhưng hẳn cho rằng trên đời này chẳng có cái gì gọi là thần phật. Việc ông hẳn tin nhưng hẳn tuyệt đối không tin.

- Cũng xong rồi kìa lại thấp nhang cho nó xin đi thà tin là có chứ đừng tin là không. Nên cứ làm là được còn linh ứng hay không linh ứng gì cũng kệ nếu không thì bán đi mua xe mới. Dù sao nhà cũng không ai xài xe như nó cả.

Lúc này những người bên dịch vụ mai tang đang chuẩn bị cho khâu khâm liệm, Ngô Long nghe theo lời mẹ mình đến lấy nhang đốt cho Ngô

Trục một lần cuối xin xỏ. Vừa đốt nhang lên chưa kịp khăn vái bên ngoài một người đem tới một lẵng hoa hai tầng với bông hồng rực rỡ nói.

- Ai là Ngô Minh ra nhận hoa của người ta gửi!

Mọi người trong nhà tất cả đều đứng lên nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn. Ngô Kỳ với Ngô Nam cũng chạy xông tới túm lấy áo của người giao hoa nói.

- Ai Ai là người bảo mày giao hoa này tời nói!

Bây giờ người giao hoa mới nhận ra hiện tại ở đây đang khâm liệm người chết mà hẳn lại mang đến hoa hồng chẳng khác nào chúc mừng nhà người ta có tang sự nên cũng lắp bắp đáp lại.

- Tôi! Tôi không biết!.. Có người bảo chúng tôi đúng giờ giao tới tiền bạc đã chuyển đầy đủ nên tôi mang tới có cả bưu tiếp chúc mừng tôi nào có biết...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 371: Trò Đùa Ngọc Châu

Người giao hoa lúc này vội vùng người thoát khỏi Ngô Kỳ và ném lại trong nhà tắm thiệp chúc mà hắn đã được đem tới. Hiện tại hắn thấy nếu còn ở lại đây hẳn chắc chắn sẽ bị ăn đòn không nhẹ.

Ngô Kỳ lúc này nhặt trên bãi cỏ tấm thiệp của người giao hoa ném lại mở ra xem thì trên đó ghi.

“ Trăm năm mới có một ngày, một ngày mới có một giờ hôm nay. Chúc bạn có cuộc sống đầy viên mãn. May mắn đã cho tôi được có ngày hôm nay để chúc mừng bạn và gia đình luôn luôn đoàn viên Ký tên Hoàng Thiếu Kiệt.”

Ngô Kỳ đọc xong cũng ném xuống đất bởi nhìn qua lời chúc đơn thuần như đây ả ý trong đó không khác nào muốn cho họ chết như Ngô Trục.

Ngô Nam cùng mọi người lúc này chuyền tay nhau thông điệp Thiếu Kiệt đã gửi. Ngô Minh lúc này âm trầm mới nói với Ngô Kỳ.

- Mày xem cái mối họa mày để lại đây! Xong việc này mày phải biết làm gì rồi đó. Không để lỡ giờ được chuẩn bị khâm liệm.

Mọi người lúc này đang đợi bên dịch vụ mai táng làm các thủ tục chuẩn bị để khâm liệm Ngô Trục thì bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng trống rộn rã náo nhiệt ai cũng nghe được âm thanh đó là của đội múa lân gần đó. Âm Thanh vang lên trước cửa làm cho mọi người dịch vụ mai táng lúc này cũng nhìn nhau.

Bọn hắn không hiểu gia đình này đã đắc tội với người nào lại có thể làm những chuyện như thế này đến cả người chết đi chuẩn bị bỏ vào quan tài cũng không tha cho.

Lúc này dù đang chuẩn bị làm lễ nhưng tất cả mọi người không nhìn được đều chạy ra trước cửa. Một tràng cảnh đập vào trong mắt của họ là những con lân đầy đủ màu sắc hai cánh cửa vốn chuẩn bị treo đèn lồng trắng lên được dán vào hai hình vuông chữ hi

Ngô Nam đưa tay giật lấy hai chữ hi xuống chạy tới người đánh trống giật lấy cái dùi trong họ đang đánh nhưng bị hất tung ra.

- Bọn mày! Bọn mày sao lại dám làm việc này!

Một người đứng gần đó nhìn Ngô Nam đáp lại

- Đồ điên chạy ra giật dùi trống còn hỏi tại sao dám làm việc này. Người ta thuê thì làm. Mà nhà mấy người không phải thuê sao. Hợp đồng hèn gì bắt nếu không múa lân sẽ đền gấp ba, thì ra bày ra trò này kiếm tiền à.

Người này bậm trợn đạp Ngô Nam một cái. Vốn họ không hiền lành biết không dễ gì ăn cái này nhưng nếu có tiền đưa trước hợp đồng đã làm họ phải tuân thủ giờ đây Ngô Nam chạy ra ngăn cản họ tưởng là không cho múa để người kia bắt họ bồi thường tiền gấp ba lần. Việc thiệt thòi như thế thì họ chắc chắn sẽ không muốn mình gặp phải.

- Mẹ nó bọn mày muốn phá em tao còn chưa vào quan tài bọn mày lại đến múa lân. Chẳng khác gì phá hoại giờ lành tháng tốt vậy.

- Mẹ nó mày nói nhiều quá, tại sao sớm không muốn không vào lại đúng giờ này mới bỏ vào hòm. Việc này bọn mày muốn sao cũng được là sao. Bọn tao múa lấy tiền nhà mày có người chết thì kệ chứ hợp đồng đám trong nhà mày thẳng nào làm để kiếm chút ai biết được.

Một người hướng Ngô Nam mắng thẳng vào mặt hắn. Ngô Kỳ cũng tức giận hiện tại tuy nhà hắn nơi này nhưng vẫn không nhiều người bằng đoàn

lân của người ta. Bình tĩnh lúc này hẳn mới hỏi người vừa mắng Ngô Nam kia.

- Anh bạn xin lỗi! Cho tôi hỏi người nào thuê các anh tới đây? Có phải người tên Thiệu Kiệt không?

- Ừ! Sao ông biết nó trong nhà đúng không! Nếu thế thì bọn tôi phải giao kèo hợp đồng đã có. Không thể nào không làm để bọn tôi bồi thường gấp ba được.

Ngô Kỳ với Ngô Long nghe được tên Thiệu Kiệt cũng thật sự bức tức nhưng nếu cứ để như thế này không ổn. Ngô Kỳ mới nói với người nhanh chóng nói với người đó.

- Các anh ngưng ngưng một chút đi! Giờ mọi người ra về tiền cũng đã lấy rồi thì có thể dẹp giùm chúng tôi không?

- Ông nói ngộ hợp đồng 30 triệu múa đu bài. Múa rồng, múa sư tử với lân đi mai hoa thung, còn có lân leo cột tre. Nếu Không múa bọn tôi bồi hoàn gấp ba tiền đâu mà tôi bồi. Anh em đội lân bọn tôi cũng cần phải sống chứ. Ông bảo về là về sao. Như thế đâu được người ta nói tôi làm ăn không uy tín sao được.

Người bên đoàn lân cũng sợ là Ngô Kỳ lừa họ để cho người tên Thiệu Kiệt đến lấy tiền bồi thường nên nhất quyết không chịu. Ngô Kỳ lúc này mới hướng Diệp Nhi vợ mình nói.

- Bà lấy tiền đưa họ cái coi! Trễ giờ làm lễ bây giờ.

- Hừ! Ông không thấy thằng kia nó được dịp lên mặt sao. Đưa cho họ về họ bồi thường cho nó cũng chẳng khác nào thua nó một đầu như thế đâu được.

Diệp Nhi khư khư không chịu đưa tiền ra để bồi hoàn đuôi đám người đoàn lãn đi. Trong khi đó một nhóm người đi đường những người chuẩn bị vào viếng Ngô Trục đứng bên ngoài bắt đầu xì xào to nhỏ. Thấy thế Ngô Kỳ nhăng mặt nhìn vợ mình quát.

- Bà đưa đi! Xong chuyện rồi tính lúc này đang rối không lẽ bà muốn rối thêm. Người ta công nhiên đánh tới trước cửa, không hỏi được cái này, mặt mũi nhà tôi với bà để đâu? làm trò cười cho cả cái Ngọc Châu này à. Bên trong đám tang bên ngoài múa lân ăn mừng sao.

Diệp Nhi thấy Ngô Kỳ nổi nóng cũng dịu xuống lấy ra một cọc tiền toàn giấy năm trăm ngàn đem một lúc đưa cho người kia nói.

- Đây một trăm hai mươi triệu mấy người đẹp đi cái này giùm tôi.

Đếm lại trong tay tiền mà Diệp Nhi đưa nhóm người của đoàn lãn mới gật đầu đẹp không trống không kèn gì nữa. Tăng Anh Hào gần đó thấy vậy vội gọi cho số điện thoại Hà Vi.

Đang ngồi tính toán những thứ cần Thiết để Thiếu Kiệt xem thì có điện thoại gọi đến số hiển thị trên màn hình lại là của Tăng Anh Hào nên Hà Vi mới đưa cho Thiếu Kiệt vì thấy thời gian không sai biệt lắm với giờ khâm liệm của Ngô Trục. Nên cô biết đây là điện thoại báo tình hình. Đưa tay nhận lấy điện thoại Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Sao rồi bên đó vui không?

- Vui gì mới bắt đầu hình như nhà họ bỏ tiền ra cho đội lân rút về rồi vậy là chắc họ trả cả tiền phải bồi thường cho mình. Giờ sao Thiếu Kiệt vậy thôi à.

Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt mới cười đáp lại lời của Tăng Anh Hào. Bởi đã đến đây thì hấn cũng không ngại ra mặt nữa nói.

- Được rồi như thế thôi! Còn việc phía sau để tôi lo là được rồi. Giờ để gọi cho Ngô Minh hỏi xem cảm tưởng thế nào. Như vậy đi khi nào bên kia bồi thường thì trả lại tiền gốc cho tôi là được số dư câu cứ giữ lấy mà sai.

Thiếu Kiệt cúp máy. Xong lấy điện thoại của mình ra cùng với một cuốn sổ ghi lại những số điện thoại trong danh bạ điện thoại của Ngô Trục. Nhìn thấy dòng chữ ghi chữ bố hấn mỉm cười, nhấn vào nút bàn phím số sau đó nhất cách số trên màn hình rồi gọi đi. Từng âm thanh lúc này vang lên réo rắc nhạc chuông đơn điệu.

Thấy số điện thoại gọi đến mình là một số lạ Ngô Minh lúc này mới đem điện thoại tiếp lấy Thiếu Kiệt bên này mới lên tiếng.

- Chào ông Ngô Minh! Sao ông cảm tưởng sao về những món quà của tôi. Xem ra định lực của ông không nhỏ nhỉ chưa bị tức chết thế mà tôi còn hi vọng thấy được thêm cái quan tài của ông đấy Ngô Minh.

- Mày! Mày là con của con ả đó!

Ngô Minh bất ngờ trước những gì Thiếu Kiệt nói ra. Và hấn cũng biết mình vừa tiếp chuyện với ai. Phẫn nộ có hấn quát ngay vào điện thoại làm cho tất cả mọi người trong nhà đều nhìn lấy Ngô Minh.

- Làm gì mà ả này ả nọ thế! Dù sao nếu đúng tôi cũng gọi ông một tiếng ông đúng không lão già. Sao nào con ông như thế chết đi quá có lợi rồi. Đây là bước đầu thôi tặng ông chút quà là lẽ ra mắt.

- Mày muốn gì hả thằng kia. Mày làm con tao chết bây giờ còn gọi điện đến hăm dọa sao.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười thật lớn bên điện thoại đáp lại lời Ngô Minh một cách cười cợt.

- Không tôi làm gì dám hăm dọa mấy người. Đơn giản tôi chỉ muốn cho ông biết. Chơi âm mưu quỷ kế hèn lắm. Gia đình của ông chỉ có bảm váy con mẹ Diệp Nhi buồn thuốc lá lậu kèm ma túy do con ông chế tạo thôi. Tôi không như thế! làm gì là làm thẳng như hôm nay ông cũng thấy rồi đấy. Không phải tôi muốn làm mà mấy người ép tôi. Bằng chứng của mấy người trong tay tôi. Diệp Nhi tài khoản số xxx chuyển cho Ngô Kỳ, Ngô Nam mỗi người bao nhiêu cần tôi nói rõ không. Bà ta làm gì đừng tưởng tôi không biết. Có quyền muốn làm gì làm thật, nhưng nếu những thông tin này tôi bằng các con đường ngoài nước đưa ra ngoài, thì các người cũng chỉ trở thành người chết thôi đừng đụng đến tôi.

Vì khi biết Thiếu Kiệt Ngô Minh mở loa ngoài để cho mọi người cùng nghe hẳn nói chuyện. Cũng có thể đem Thiếu Kiệt tố cáo uy hiếp người khác nhưng hẳn không ngờ Diệp Nhi lúc này một bên xanh mặt nắm lấy tay áo của Ngô Kỳ làm cho ông thấy được Thiếu Kiệt hẳn không nói dối.

Ngô Long lúc này bước tới chụp lấy điện Thoại của ông mình hướng điện thoại bên kia nói.

- Mà được lắm Thiếu Kiệt. Chuyện này tao không tha cho mày đâu.

- Ấy Ngô Long nhỉ? Lần trước cái bản code lấy cắp được thua lỗ bao nhiêu. Giờ tao lại không thích quản lý cái trang vàng nữa muốn bán lại này, mày có muốn mua không. Nếu không tao kiếm người khác à! Chỗ quen biết với lại đã lấy của mày không ít nên có thể để lại giá rẻ thôi. Mua không tao bán.

Thiếu Kiệt nghe giọng nói của Ngô Long cũng đã kích hẳn. Bởi vì Thiếu Kiệt đã ra bài hẳn phải thật sự nắm chắc. Hẳn muốn để cho Ngô Long nhảy vào cái vũng nước đục của sàn giao dịch vàng.

- Được tao mua! Giờ thì mày biến đi được rồi.

Ngô Long trả lời lại một câu ngắn gọi rồi cúp máy. Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt ôm bụng cười một cách vui vẻ thì cũng khó hiểu đây là lần đầu tiên cô thấy hắn ăn nói theo cách này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 372: Dự Đoán Của Thiếu Kiệt

Nhìn Thiếu Kiệt vui vẻ Hà Vi bất giác cũng nở nụ cười. Thiếu Kiệt lúc này ôm cái gối, tính toán gì đó trên một cuốn sổ rồi lại suy ngẫm điều gì đó dường như hắn đang tính toán mọi việc chuẩn bị cho những gì sắp tới, Hà Vi lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Anh nói ra số tài khoản của Diệp Nhi như thế không sợ bị lộ sao? Nếu như thế thì việc Nhã Kỳ bọn họ cũng không còn tin tưởng nữa.

Thiếu Kiệt mới gật đầu mỉm cười nhìn Hà Vi đáp lại làm cô cũng hiểu ra, Thiếu Kiệt đang chơi trò rung cây nhát khí. Để buộc bọn họ phải lo lắng nhất thời. Đem chuyện này chiếm thế chủ động.

- Anh muốn họ nghi ngờ. Bản tính trước nay của họ đã là nghi ngờ. Có lẽ lúc họ nghe anh nói có thể thấy điều đó là sự thật nhưng em thử nghĩ xem. Nếu họ bình tĩnh sẽ cảm nhận thấy đây là sự phi lí bởi Diệp Nhi số tài khoản đó chỉ tồn tại ở Thụy Sĩ. Nếu mà một người thường có thể tra ra tài khoản của Thụy Sĩ là không thể nào. Ngay cả nhà nước can thiệp họ cũng không cung cấp số tài khoản và những thứ khác liên quan. Vậy ở đâu anh có số tài khoản đó?

Hà Vi lúc này mới im lặng suy nghĩ. Con người vốn là nghi ngờ lẫn nhau. Thiếu Kiệt có một bằng chứng quan trọng như thế lại nói ra mà không sử dụng đối phó với họ thì mới là chuyện lạ. Ai cũng hiểu hắn và gia đình bên đó. Kẻ chết người sống đến mức độ như thế này rồi thì một điểm yếu của Diệp Nhi có thể làm cho đối phương chao đảo từ trong chính trường đến bên ngoài thì việc gì phải công khai. Chỉ cần Thiếu Kiệt âm thầm làm việc này một cách im lặng là có thể làm họ bị bất ngờ không phải lo sợ dè chừng.

- Vậy anh định bán sản giao dịch vàng lại cho Ngô Long thật sao. Vấn đề này em thấy anh nhắc đến khá nhiều lần. Hiện tại bộ phận đó vẫn kiếm lại lợi nhuận cho anh không ít. Sao lại bán đi?

- Ừ chắc chắn phải bán, còn là bán công khai nữa. Thứ nhất hiện tại sản giao dịch đúng là kiếm được tiền khá tốt nhưng nơi đó dần nóng lên bởi những gì nó đang có. Em cứ nghĩ xem nếu như nguồn vàng tập trung vào một chỗ mà không phải ngân khố quốc gia. Họ theo dạng đầu cơ ghim vàng để đó không sử dụng đợi tăng giá. Anh cũng không nhận được phần trăm nhiều từ họ. Chỉ từ những người giao dịch nhỏ thì sao, khá khó kiếm được tiền nhiều hơn.

Hà vi nghe thế cũng gật đầu. Hiện tại ai cũng hiểu giá vàng lên xuống bất chợt nhưng nếu mua thấp đợi giá cao đột phá bán ra cũng không phải là chuyện hiếm. Nhất là vàng trong quan niệm dân gian là một khối tài sản sở hữu có thể truyền đời.

- Nhưng như thế vẫn kiếm không ít khi mà họ bán ra anh vẫn có thể có được một số lượng tiền hoa hồng không nhỏ. Sao lại nói nó nóng lên.

- Thứ nhất con người đều muốn nắm giữ những tài sản có thật. Hiện tại giá thành không cao. Em nghĩ xem anh cũng phải đổi nó thành vàng thật để đề phòng người rút mà chuyển cho họ. Còn với Ngô Long thì lại khác. Hắn có thể lực tài sản có thể bảo đảm hắn ăn ba đời không hết. Sản giao dịch chỉ là nơi hắn muốn đấu với anh thôi. Hắn mua lại những người quen biết Diệp Nhi sẽ nhảy vào đó. Bởi vì có gia đình đó chống đỡ nên chắc chắn mọi người sẽ an tâm hơn là một người không tên tuổi. Hắn muốn cho anh thấy được cái gọi là sự phát triển và cho mọi người thấy hắn hơn anh nhiều. Như thế bắt buộc hắn phải thắng anh trong việc huy động người chơi.

Thiếu Kiệt bắt đầu phân tích cho Hà Vi biết tại sao Ngô Long lại nhắm chăm chăm vào sản giao dịch vàng mà không phải là thứ khác. Ngẫm nghĩ

lấy phân tích của Thiếu Kiệt. Hà Vi mới biết được một điều Thiếu Kiệt thật sự nghĩ quá sâu. Hiện tại nhà họ ai cũng biết nếu xét theo vấn đề quan hệ Thiếu Kiệt thật sự sẽ là anh của Ngô Long. Nếu được họ chấp nhận và những gì Thiếu Kiệt làm ra đều mang lại cho hắn lợi thế khá lớn.

Còn Ngô Long trước giờ là một con trai một trong gia đình này lại trở thành kẻ thứ hai. Ý thức được vị trí của mình có thể bị đánh đổ hắn bắt buộc phải đấu với Thiếu Kiệt ở lĩnh vực mà hắn đi lên không phải công ty buôn bán linh kiện mà là sàn giao dịch vàng. Nơi Thiếu Kiệt lấy tiền huy động của người chơi tạo cho mình cơ sở lập nghiệp to lớn.

Chỉ có đánh bại được Thiếu Kiệt ở phạm vi này hắn mới chứng minh cho mọi người thấy được rằng Ngô Long hắn hơn hẳn Thiếu Kiệt. Như thế sau này hắn sẽ có tiếng nói và được thừa nhận nhiều hơn. Hà Vi thở dài bởi cô hiểu nếu càng nhiều người đầu tư. Số hoa hồng chuyển đổi sẽ ngày một nhiều. Như thế đem lại nguồn thu cho Ngô Long không nhỏ.

- Nếu hắn huy động được thêm nhiều nguồn vốn. Thì chắc chắn càng kiếm được nhiều tiền hơn. Như thế lợi cho gia đình bên đó quá rồi.

- Đúng là việc này có mặt lợi và cũng có mặt hại. Chỉ cần Ngô Long tin hắn bất cứ lúc nào cũng có thể chống đỡ đó là mặt hại và còn làm hắn thiệt thòi không nhỏ trong chuyện này. Tiền kiếm nhiều sẽ phải bồi thường nhiều. Quy luật tự nhiên về tỉ lệ thuận như thế nếu thật sự không chống đỡ nổi, bắt buộc Ngô Long sẽ phải đóng trang vàng. Tiền kiếm về quy thành con số không mà chưa tính tới những yếu tố khác.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ dám đưa ra một số lý do cần thiết hắn không muốn nói về sự thật là nhà nước sẽ cấm trang giao dịch vàng và cho sàn giao dịch như thế là một trong những trang web lừa đảo thu lại lợi nhuận bất chính và khiến cho nhiều người gánh chịu hệ quả nghiêm trọng. Hà Vi

lúc này cũng hiểu được những điều Thiếu Kiệt nói không ít. Nên đưa ra suy nghĩ của mình.

- Xem ra việc anh giao dịch với Ngô Long kỳ này chắc chắn phải tiến hành. Như thế cũng nhiều nguy hiểm không ít đâu.

- Việc này chưa chắc. Ngô Long sẽ cho người thay hắn đứng tên. Cũng giống như anh để cho Chu Tường đảm nhiệm vị trí đó vậy. Nếu giao dịch chỉ là mặt ngoài công khai giữa người của anh và người của hắn thôi. Như thế cũng không phải là nguy hiểm gì. Cứ đem chuyện này công khai ra để nhiều người biết cũng được. Đối với khách hàng VIP bên mình đến họp báo, tạo thế cho hắn tự đắc là được. Chắc chắn họ sẽ nói để cho Ngô Long quản lý còn những người được mời đến hầu hết sẽ là người đầu tư vào trang web. Cứ như vậy định danh người quản lý cao cấp nhất vẫn là Ngô Long.

Phân tích sơ một lượt những gì để cho Ngô Long rơi vào trong cái vòng xoáy này. Thiếu Kiệt cho Hà Vi thấy được cục diện toàn bộ quyền sở hữu chuyển tay Ngô Long rất dễ dàng để cho Ngô Long cảm giác thắng hắn một lần.

- Ừ! Nếu như thế thì chỉ có Chu Tường ra mặt và bên ngoài cũng có nhiều người chứng kiến an toàn trong việc này cũng không ít. Như thế anh cũng có thể không ra mặt cũng được cứ giao cho Chu Tường giải quyết. Em thấy Chu Tường vẫn làm việc khá tốt dù trên nhiều phương diện thường thiếu quyết đoán cần phải hỏi ý kiến của anh nhưng hầu hết những thứ đó đều là những vấn đề chuyên môn.

Hà Vi lúc này cũng đánh giá Chu Tường qua những gì đã làm việc cô biết được có những thứ dường như Chu Tường lúc nào cũng muốn Thiếu Kiệt chỉ dẫn cho mình nhiều hơn nữa.

- Chu Tường rất khá anh ta luôn chủ động được. Đối với những gì không chắc có thể quyết định được nhưng Chu Tường lại không vượt quá giới hạn đó là thứ cần có của một người biết vị thế mình ở nơi nào. Em nhìn anh ta như thế thôi nhưng khá giỏi. Nên để công ty bên Singapore cho Chu Tường anh khá yên tâm. Còn về vấn đề của Nhã Kỳ thì hơi phức tạp một chút.

Hà Vi lúc này mới chợt nhớ đến điều gì đó nói với Thiếu Kiệt.

- Nhã Kỳ nói đợi anh tỉnh dậy cô ta muốn nói chuyện riêng với anh về một số việc mà em quên mất giờ anh nhắc mới nhớ để em gọi cô ta qua cho anh nói chuyện rồi anh còn tính toán những thứ khác.

- Ủ nói với Nhã Kỳ nhớ mua hoa đem theo xem như là đến thăm bệnh bình thường là được. Đừng để người khác chú ý. Bản thân chúng ta chưa biết gia đình bên kia có cho người theo dõi Nhã Kỳ hay không nên phải đề phòng chút.

Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Nhưng anh không sợ Nhã Kỳ lại về phe Ngô gia một lần nữa à? Sao anh lại có thể tin cô ta như thế?

- Không hẳn tin nhưng có vẻ như Nhã Kỳ có thứ anh cần. Anh muốn biết tại sao cô ta lại có thể ứng tuyển nhân viên của anh ngay từ đầu. Đó là thời điểm anh hoàn toàn chưa lộ diện chỉ vừa mới gặp ông Lưu xong em nghĩ xem. Như thế không thấy làm lạ à.

Thiếu Kiệt từ hôm biết được sự thật về Nhã Kỳ đến nay luôn băn khoăn về vấn đề khó hiểu này hẳn thật sự không hiểu được. Hẳn vừa mới tuyển dụng bắt đầu con đường đi lên của mình lại có ngay cả người của Ngô Long

cài vào từ đầu. Như thế hẳn cần phải để Nhã Kỳ giải thích cho mình, và mình bạch một số thứ cần thiết cho những điều thắc mắc của hẳn.

- Ừ anh nói em cũng thấy khá lạ. Được rồi để em liên hệ với cô ta để anh nói chuyện. Chắc lúc đó anh sẽ tìm được câu trả lời thích hợp cho việc mình cần đến.

Hà Vi lúc này mới lấy điện thoại của mình ra tìm kiếm số điện thoại của Nhã Kỳ mà cô được nhận. Bởi những điều Thiếu Kiệt nói cô cũng muốn biết. Không dễ dàng gì nếu mà Ngô Long đã hoạt động từ trước tại sao không triệt tiêu cả Thiếu Kiệt. Như thế thì sẽ đỡ phải phiền hà rắc rối đến hiện tại phải bất lợi nhiều mặt còn làm chết cả Ngô Trục. Khác với Hà Vi Thiếu Kiệt lúc này cũng có một ý nghĩ chạy trong đầu mình không ít nhưng hẳn cần xác thực xem những gì mình suy nghĩ là đúng hay sai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 373: Tìm Ra Đáp Án

Nhã Kỳ được gọi đến bệnh viện gặp Thiếu Kiệt theo như lời Hà Vi vốn trong phòng Thiếu Kiệt đã khá nhiều hoa. Cô có cắm vào thêm thì cũng bình thường. Những hoa này vốn được đem về nhà dành để trang trí là nhiều. Ngồi xuống cái ghế đối mặt với Thiếu Kiệt, Nhã Kỳ cười nói.

- Xem ra cậu vẫn khỏe nhỉ! Không bằng một số người giờ này còn lo tang sự cho con mình.

- Ấy quên nói tôi vừa gửi một lẵng hoa hồng cũng với đội múa lân cho nhà đó rồi! Tiếc là không được xem những gì diễn ra ở nhà đó như thế nào.

Những lời của hắn là cho Nhã Kỳ bất động rồi mới cười lớn gật đầu đáp lại Thiếu Kiệt.

- Xem ra cậu vẫn sợ không đủ loạn nên vẫn cố gắng châm dầu vô lửa nhỉ không sợ bỏng tay à.

- Cũng không hẳn chỉ là thấy người ta cần nhận được thứ cần phải nhận thôi. Sao vào chuyện chính đi không cần vòng vo nhiều mệt lắm. Tôi hỏi thẳng việc chị âm thầm làm cho Ngô Long là trước hay sau khi làm việc với tôi?

Thiếu Kiệt bây giờ mới hỏi trực tiếp Nhã Kỳ về điều hắn thắc mắc. Bởi không phải ngày một ngày hai hắn cần phải đưa ra những phương án cần thiết cho chính mình để đối phó Ngô Long cẩn thận từng bước một.

- Vấn đề này thì tôi biết Ngô Long trước cậu. Làm việc với hắn dưới danh nghĩa một giáo viên dạy kèm. Tôi cũng không khỏi thắc mắc bởi những bước đầu của cậu được Ngô Long đoán rất chính xác từ thao tác của cậu làm tôi cảm thấy rất khó hiểu.

Những lời của Nhã Kỳ làm cho Thiệu Kiệt dăm chiêu khá nhiều. Trong đầu hẳn hình thành cả một bố cục lâu dài về sự hình thành tiếp diễn của hẳn khi trọng sinh lại. Nếu nói việc hẳn bắt đầu thật sự đi lên đúng là từ chính công ty mua bán linh kiện điện tử là nhiều nhất.

- Vậy tại sao chị gặp Ngô Long và hẳn nói gì để chị biết khi công ty tôi tuyển dụng mà chị lại có thể xin vào. Tôi thấy chuyện này không phải ngẫu nhiên đi.

- Ừ! Chuyện này là có tính toán từ chính Ngô Long! Tôi mới đầu cũng chỉ muốn kiếm thêm thu nhập nên đăng tin nhận dạy kèm tại nhà. Vốn cái tin đó cũng khá lâu không ai liên hệ cậu cũng biết hầu hết các sinh viên muốn dạy thêm đều phải qua trung tâm dạy kèm mới có học sinh tôi thì lại không muốn công sức của mình bị mấy cái trung tâm như thế chia hoa hồng. Nên mới đăng lên một vài trang phổ thông.

Thiệu Kiệt lúc này nghe những lời của Nhã Kỳ cũng khá thắc mắc nên ngắt lời của cô hỏi điều hẳn muốn biết.

- Khoan cô nói dạy kèm Ngô Long, làm sao mà được một người ở Lưu Minh một người ở Ngọc Châu thì điều này hoàn toàn không thể được. Vậy sao cô lại nhận lời.

- Nhận chứ sao không? Tôi hỏi cậu nhè vừa tốt nghiệp ra trường công việc chưa có thì bỗng nhiên một ai đó đưa cho cậu tiền cậu xài không? Đương nhiên là tôi nhận, mới đầu tôi cũng khá thắc mắc vì chuyện này Ngô Long nói chỉ cần chỉ hẳn làm bài và nói chuyện thông qua yahoo là được lương dạy kèm sẽ là ba triệu một tháng nếu tốt có thưởng. Như thế tôi vừa có tiền trả tiền phòng vừa có tiền sinh hoạt mà lại có thời gian kiếm thêm. Nhưng tôi chợt phát hiện ra hầu như tôi chẳng phải dạy gì cả mà ăn lương không tôi cũng định nghĩ thì Ngô Long mới nói rõ lý do cho tôi.

Thiếu Kiệt lúc này nghe không sót một vấn đề nào. Việc Nhã Kỳ nhận công việc này đơn giản vì lúc mới đầu cô cần tiền trang trải cuộc sống. Mà Ngô Long thì lại không thiếu tiền. Giống như việc nuôi quân của quân đội trường kỳ và lâu dài chuẩn bị cho cuộc chiến bất cứ lúc nào.

- Vậy là hấn nói với cô là tôi mở công ty hãy xin vào làm việc hay sao? Hay là việc làm của tôi được theo dõi từ trước

- Vốn lý do của Ngô Long đưa ra rất mơ hồ hấn đưa cho tôi địa chỉ của cậu rồi nói trong nhà có một người thanh niên cần tôi theo dõi. Mức tiền lương sẽ tăng cao hơn là năm triệu một tháng. Việc làm này tốn của tôi khá nhiều thời gian. Cho đến khi cậu mất tích vài ngày trở lại bỗng nhiên cậu mở công ty lúc này tôi cũng báo cáo về. Đem việc cậu mở công ty nói ra. Ngô Long lúc này lại cho tôi vào làm trong công ty. Vốn tôi hoàn toàn không biết gì cho đến khi công ty chuẩn bị chuyển qua cơ sở mới thì Ngô Long đến Lưu Minh này gặp tôi nói một số việc liên quan tới cha tôi là do ông của Hà Vi và cậu có mối quan hệ với gia đình đó. Theo những gì của tôi có được đúng là bố tôi bị người của Hà thúc bắt đi và đó là chuỗi ác mộng trong tuổi thơ của tôi.

Thiếu Kiệt lúc này bắt buộc phải đánh giá lại tình hình từng cái một hấn dùng cuốn tập gần đó vẽ ra một bố cục liên quan về sự thay đổi của mình cũng như những sự việc của Nhã Kỳ đã nói.

Nhã Kỳ nhì thấy Thiếu Kiệt vẽ ra những lộ trình hấn đã làm cũng không hiểu Thiếu Kiệt đang suy tính gì trong đầu. Thiếu Kiệt vừa viết vừa lên tiếng hỏi Nhã Kỳ.

- Những sự việc nào mà Ngô Long đoán đúng trong những thứ này đối với tôi cô có thể nói được không?

Nhìn vào cuốn sổ tay ghi từng sự kiện của Thiếu Kiệt. Nhã Kỳ mới nói từng cái một theo đúng lộ trình.

- Công ty mua bán máy vi tính, sàn giao dịch vàng, công ty tiệc cưới, trang mua bán hàng hóa qua mạng. Công ty chuyên phát nhanh. Năm cái này hầu như đều chính xác những sự việc phát sinh sau này thì không.

- Vậy Ngô Long có nói tôi có quan hệ với Xuân Nghĩa Bang, hay sự kiện liên quan đến Hoàng Ngân ở trường cũ không?

Nhã Kỳ lúc này mới suy nghĩ một chút mới đáp lại lời Thiếu Kiệt thắc mắc.

- Xuân Nghĩa Bang thì có còn vụ việc ở trường học của Hoàng Ngân thì không. Nhưng mà cậu hỏi vậy làm gì?

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng nhìn vào tất cả các sơ đồ mình vẽ. Hầu hết tất cả công ty này đều định danh trong nước. Và đều được lưu hồ sơ nếu có thể điều tra và ghi lại rất chi tiết về những mối liên hệ trong tài khoản thành lập được chia ra.

Công ty garena không nằm trong dự đoán của Ngô Long chứng tỏ điều này phát sinh mà hẳn không thể nắm bắt được vì bên ngoài. Cũng như những khu vực cho thuê kho bãi dựa trên thông tin của Khương Đào. Mà không phải từ Thiếu Kiệt. Mối quan hệ giữa những kho vận này được trực tiếp chuyển giao một phần cho Xuân Nghĩa Bang. Nên Ngô Long cũng không đoán được.

Dựa theo sơ đồ mà mình vẽ ra Thiếu Kiệt dựa lưng vào thành giường của mình ôm bụng cười một cách vui vẻ. Nhã Kỳ lúc này trong đầu hoàn toàn khó hiểu về những hành động của Thiếu Kiệt. Cô không hề hay biết

Thiếu Kiệt đã có kết luận của mình về Ngô Long. Bởi điều này hắn đã thử hỏi chính mình nhiều lần không phải một mà là rất nhiều lần.

“Hắn trọng sinh thay đổi lịch sử cá nhân của chính hắn vậy có người nào sẽ được trọng sinh cũng như hắn hay không. Giờ thì câu trả lời hắn chắc chắn là có.”

Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt cười không dứt mới khẽ lên tiếng hỏi hắn..

- Cậu có sao không? Sao cậu cười như thế tôi sợ thật đấy!

- Không có gì tôi đã tìm ra một thứ rất thú vị! Cô tin có người thay đổi được quá khứ của mình hay không?

Thiếu Kiệt bắt gặp nhìn Nhã Kỳ nghiêm túc hỏi cô một vấn đề cao siêu mà cô hoàn toàn không hiểu lấy nhưng Nhã Kỳ vẫn tin rằng không ai có thể thay đổi quá khứ bởi vì điều này khoa học thật sự chưa chứng minh được điều này.

- Cậu đùa nếu như ai cũng thay đổi được quá khứ thì những chuyện làm sai trái của họ hoặc họ chú ý mua một tờ vé số biết đâu lại đổi đời. Việc này hoàn toàn không khả thi.

- Tôi cũng hỏi vậy thôi. Nhưng xem ra Ngô Long có những cái nhìn tổng quát khá cao. Có vẻ như hắn đã biết trước tôi là đứa con hoang của bố hắn nên mới thật sự đối phó với tôi ngay từ đầu đi.

Câu trả lời của Nhã Kỳ không nằm ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt, Bởi điều này là phi lý như bản thân Thiếu Kiệt hắn đã hiểu tại sao mình lại được trọng sinh lại đúng thời điểm và đúng nơi hắn cần. Đơn giản vì hắn có niềm tin nếu hắn có thể thay đổi quá khứ hắn sẽ làm nhiều điều hơn. Niềm tin mạnh mẽ ấy có thể lớn hơn cả linh hồn vốn có. Nó không chịu sự chi phối của vũ trụ theo định luật âm dương vô hình mà tồn tại. Và Ngô Long hắn

tin nếu hẳn được trọng sinh hẳn sẽ giúp gia đình mình có thể thay đổi được kết cuộc vốn có. Như thế chắc chắn sẽ có một không gian khác giữa hai người hình thành nên sự tranh đấu.

Nhã Kỳ lúc này mới thở dài một câu nói với Thiếu Kiệt. Dù không muốn điều này xảy ra nhưng cô vẫn phải nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra cậu cũng không hơn gì tôi nhỉ. Nhưng mà sao cậu lại không nhận họ. Tôi thấy nếu cậu nhận họ làm người thân biết đâu lại được.

- Chị đùa gần 17 năm qua mẹ tôi phải chịu cảnh như thế nào tôi biết rõ. Việc họ làm phải là gánh lấy hậu quả vốn có. Chị không tưởng được mẹ tôi như vậy nhưng đã phải trải qua cái cảnh như thế nào đâu. Mà thôi việc này cũng là việc nhà. Sắp tới có thể tôi sẽ chuyển chị về lại bộ phận công ty bán linh kiện. Nơi đó tôi thấy có vẻ thích hợp hơn ở vị trí hiện tại. Trương Hạo lo khá nhiều việc không thể lúc nào cũng quản lý hết được. Chỉ đặt chị nơi đó Ngô Long mới tin tưởng chị vẫn chưa bị bại lộ tôi mới có thể đánh úp gia đình đó một lần nữa chị cảm thấy thế nào?

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu thở dài nói với Thiếu Kiệt những gì mà mình muốn.

- Nói thật vị trí bây giờ không thích hợp với tôi thật dù đã được học tập khá nhiều nhưng tôi vẫn chỉ hiểu được sơ sơ các bước công việc này đúng là không thích hợp nhưng mà đứng ở góc độ bán hàng thì lại vui hơn là ở vị trí hiện tại.

- Được mọi thứ xong xuôi qua tết chuyển đổi lại hiện tại cứ như bình thường là được. Tôi muốn đánh một trận với Ngô Long vào năm sau xem hẳn có được gì tôi có được gì.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 374: Sự Ủng Hộ

Khi màn đêm đã buông xuống, trời chuyển lạnh, từng người đến viếng và đi về không ở lại. Lúc này ngoài những người làm trong nhà và những người thích chè chén say xỉn. Thì những người còn lại đều không còn ở đây. Trong căn phòng họp nội bộ gia đình. Vì Ngô Trục chưa cưới vợ sinh con. Nên Ngô Kỳ với Ngô Nam thay nhau trả lễ khách đến thấp nhanh và vái lạy.

Ngô Minh lúc này ngồi trên bàn của mình nhìn bao quát trong phòng một lúc mới hăng giọng nói.

- Những gì thằng kia nói đều là thật! Đúng không nói!

Diệp Nhi lúc này cũng bị Ngô Minh nhìn chăm chăm một lúc lâu bà mới thở dài đáp lại với hắn.

- Vâng! Việc này là thật không giả. Nhưng điều đó chỉ có nội bộ trong nhà trước này đều biết chỉ là giấu bố thôi! Chứ bố nghĩ xem nếu hai nhà thật sự chống đỡ bằng những thứ trước giờ luôn có thì liệu có người nào chịu đứng về bên phe phái của chúng ta không. Giờ ai cũng vì lợi ích hết rồi. Chồng con tuy có thể bỏ nhiệm có tiền lót tay cũng như thế không được lâu dài mà người bên mình lại nhiều cần phải có cái gì đó để họ luôn trung tâm chứ bố.

Ngô Nam lúc này cũng chen vào nói đỡ cho Diệp Nhi. Bởi vì hắn thấy đối với chuyện này không có ảnh hưởng gì. Mà trên chính trường ngoài thế lực bắt buộc họ phải có cho mình đó là tiền tài đủ để mọi người đi theo vì lợi ích đạt được. Nếu không cũng chẳng hình thành nên phe cánh cần thiết. Những gì Diệp Nhi làm tuy nói buôn bán thuốc lá có lợi nhuận cao thật nhưng đem tiền hợp thức hóa để làm những chuyện không hợp pháp như lót

tay và chuyển cho phe phái thì hoàn toàn không được. Nhất là mỗi lần số tiền chuyển đi lại không ít.

- Con thấy việc này không phải là vấn đề. Nếu không chúng ta đầu trụ đến giờ phút này. Nếu không có Ngô Trục với tiền của nó phía sau chống đỡ cho gia đình mình hơn mười năm con nghĩ đánh nhau trên chính trường với bọn Hà Thúc cũng bị toi bời hoa lá rồi.

- Họ nói đúng đây bố thời này không còn như xưa nữa đâu. Đến với mình chỉ vì lợi ích thôi. Lợi ích không đủ họ sẽ rời đi. Đối với bọn người Hà Thúc vì họ có thế của quân đội còn mình thì không có, cái đó nên bắt buộc phải có lợi ích thôi bố à.

Nghe những gì những con mình nói Ngô Minh cũng thở dài hẳn biết thế hệ hẳn khác. Thế hệ hiện tại sẽ khác nhưng vì lợi ích nhiều như thế này thì hẳn hoàn toàn không nghĩ đến.

- Vậy nói xem tại sao lại để cho thằng nhóc con đó nắm được những thứ như thế?

Ngô Long lúc này thấy mọi người đăm chiêu suy nghĩ nên mới lên tiếng để cho mọi người biết suy nghĩ của hẳn về chuyện này không phải như mọi người vừa thấy.

- Có lẽ thằng đó không có đâu! Theo cháu nghĩ có thể là trong ví của chú Trục có ghi lại mấy tài khoản trong nhà. Mọi người đều biết số tài khoản không dễ nhớ việc ghi lại ra giấy để đối chiếu mỗi lần gửi là điều đương nhiên. Nếu thật sự nó có được mấy thông tin này hoàn toàn phi lý. Ai ở nhà cũng biết là tài khoản đó thuộc ngân hàng Thụy Sĩ thằng nhóc đó làm sao có được. Chưa kể đến nếu có nó làm sao không lấy cái đó âm thầm đối phó mình mà nói ra làm gì.

Diệp Nhi lúc này cũng giật mình suy nghĩ kĩ những lời nói của con mình. Bà chợt phát hiện ra mình quá lo lắng khi mà Thiếu Kiệt hẳn nói ra số tài khoản ngân hàng mà đến cả bà đôi khi phải xem lại nhiều lần để khỏi bị điền sai.

- Đúng đó! Em cũng chẳng nhớ nổi thì làm sao thằng kia nó có thể đọc được. Chắc chắn thằng Trục ghi ra tờ giấy rồi nó có được đọc ra hù bọn mình để nó khỏi bị gặp phiền phức. Thằng này ghê thật.

Ngô Nam lúc này mới nhìn Ngô Long ra vẻ tán đồng về những gì thằng cháu mình vừa nói. Dù sao chuyện này cũng rất hợp lý. Nó đúng hơn với việc tại sao Thiếu Kiệt lại có thể đọc rõ số tài khoản của Diệp Nhi làm cho bà lo lắng. Ngô Minh lúc này cũng gật đầu nhưng vẫn có thắc mắc của mình nên mới hỏi mọi người trong phòng.

- Vậy không phải nó có số tài khoản đó nó có thể điều tra được sao. Nếu thế chẳng khác nào mọi thứ hẳn cũng biết?

- À việc này bố an tâm. Ngân Hàng Thụy Sĩ sẽ không tiết lộ danh tính người chủ tài khoản và số tiền họ có. Nhà nước cho dù có ký lệnh họ cũng không chấp nhận cho biết. Bọn Hà Thúc có được số tài khoản cũng không làm được gì.

Thấy bố mình vẫn chưa hiểu Ngô Nam giải thích cho Ngô Minh hiểu được là tài khoản của mọi người đều an toàn với những người Hà Thúc sẽ không đủ điều kiện điều tra.

- Ừ nếu thế thì tốt. À Ngô Long cháu làm gì đăm chiêu như thế có chuyện gì sao.

Ngô Minh thấy Ngô Long đang ngồi suy nghĩ gì đó nên mới hỏi hẳn. Vì nếu có suy nghĩ chắc chắn sẽ có cách giải quyết được vấn đề.

- Cũng không có gì cháu đang lo không biết liệu thằng đó nó có giữ điện thoại của chú Trục không nếu không thì mọi chuyện trước giờ cháu sắp xếp đều trở thành công cốc hết.

- Theo bố nghĩ chắc sẽ không. Điện thoại nhà mình ai cũng cài mật khẩu Ngô Trục cũng vậy nếu như có lấy được bắt buộc thằng nhóc đó phải phá được mật khẩu con nghĩ chú con lại đặt mật khẩu đơn giản sao. Chắc chắn là dãy số nào đó đến cả người trong nhà còn không biết thì làm sao thằng nhóc kia mở được.

Ngô Kỳ lúc này đưa ra suy nghĩ của mình. Dù không am hiểu về công nghệ như con mình nhưng ông cũng hiểu điện thoại gia đình Sài cũng không phải ai cũng có thể phá được mật khẩu. Đơn giản chỉ với bốn con số nhưng có tới mười ngàn con số mà chỉ với vài lần bấm sai điện thoại đã bị khóa các có thể sử dụng là ra cài lại máy. Mà đã cài lại thì mọi thứ sẽ mất hết.

- Ừ con cũng lo lắng đề phòng thôi. Nhưng có lẽ sẽ không có việc này nếu có chắc chắn người của con cũng không còn là nhân viên của hắn lại còn được thả tự do như ông nói nữa.

Không chỉ có Ngô Minh mà mọi người trong phòng lúc này cũng gật đầu. Nếu thật sự có một mối nguy hiểm bên người không ai lại để như thế. Còn lần này Nhã Kỳ vẫn được xem như người bị hại thì không có lý do gì mà Thiếu Kiệt có được những gì trong điện thoại của Ngô Trục. Đây là đánh giá khách quan của mọi người hiện tại. Ngô Minh lúc này mới nhìn Ngô Long hỏi.

- Vậy thằng nhóc đó bán cái gì cho cháu mà cháu lại đồng ý thế. Phải cẩn thận không nên dễ dàng đồng ý. Biết đâu đây lại là cái bẫy mà hắn đưa ra làm sao.

- Không chuyện này Nhã Kỳ có vài lần nói hấn muốn bán để xoay vòng vốn. Mà dùng để làm gì thì cháu chưa biết. Nhưng chắc chắn cháu sẽ đề phòng thật cẩn thận.

Diệp Nhi lúc này nghe con mình nói thế cũng lên tiếng ủng hộ Ngô Long để cho mọi người trong nhà biết được việc Ngô Long định mua trang vàng là sự đúng đắn đến mức độ nào.

- Bố yên tâm con cũng đã cho người kiểm tra cái trang web giao dịch vàng đó rồi khối lượng một ngày kiếm được tiền rất khá. Hầu như tài sản của thằng nhóc kiếm được từng trang web đó mà gây dựng lên mọi thứ. Hiện tại chỉ cần mua lại nó. Đem tiền vốn hấn định bỏ vào một nơi nào đó thông qua người của mình trong nội bộ mà cháu đứng phát triển sẽ làm hấn không có cơ hội uy hiếp gia đình mình nữa.

Nghe Diệp Nhi nói về những gì mà bà tính toán. Ngô Minh cũng gật đầu ông không hiểu về vấn đề này nhiều nên muốn biết tại sao chỉ một trang web mà có thể thu lại được tiền liền hỏi Ngô Long. Sau một lúc lâu giải thích về cơ cấu hoạt động cũng như tình trạng biến động của vàng sẽ xảy ra Ngô Minh cũng gật đầu nói.

- Được chuyện này Diệp Nhi con nên ủng hộ Ngô Long bố thấy được. Chỉ cần ăn hoa hồng thôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền như thế thì quả là một phương án tốt. Triệt tiêu đường sống của thằng nhóc đó với lại việc này phải công khai ra ngoài để sau này hấn không thể giở trò như lần trước nữa. Hợp đồng làm chính quy hấn hỏi tạo thành một sợi dây. Để nó chỉ cần vi phạm hợp đồng là mình có thể kiện nó một cách công khai.

Diệp Nhi cũng gật đầu. Chuyện này bà đã tính tới nếu muốn cho Thiếu Kiệt mất mặt bà phải huy động các nhóm người của mình đầu tư vào trang web sau khi đã chuyển đổi về sở hữu của Ngô Long. Lúc đó dù cho không

ra mặt Thiếu Kiệt cũng có cảm giác thua cuộc. Đây chính là cơ hội hiếm có mà bà có được.

Ngô Long thì lại khác, hắn đang thầm đắc ý vì những sự trợ giúp của ông mình và những gì sắp tới sẽ làm ra bởi hắn thấy sàn giao dịch vàng là nơi sản sinh ra tiền cho Thiếu Kiệt mất cần câu com vốn không đầu tư được đi nơi khác chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ bị động càng về lâu và dài thì người thắng của lại chính là Ngô Long hắn.

- Ông cứ yên tâm lần này con sẽ cho nó thấy đụng phải nhà mình không đơn giản như những người khác. Chỉ cần hắn chưa phát hiện ra bên cạnh mình vẫn còn mối nguy hiểm tiềm ẩn thì cháu vẫn có thể làm hắn không thể trở mình một lần nữa.

- Được ông tin ở cháu. Việc này ông sẽ xem cháu làm như thế nào. Về những vấn đề khác liên quan thì chỉ cần cháu nói ông sẽ ở bên trên lo liệu cho cháu. Nhớ dù nắm chắc phần thắng cũng phải ra tay hết lực để trả thù cho thằng Trục

Ngô Minh lúc này nghe cháu mình cam đoan như thế cũng hài lòng làm ra hứa hẹn sẽ ủng hộ hắn. Ngô Kỳ với Ngô Nam cũng thế. Họ biết được Thiếu Kiệt có tiền từ đâu giờ hắn muốn bán nơi đó. Chỉ cần thu lại chặt đứt đường phát triển đầu tư của số vốn tiền mặt ban đầu không di động được, thì việc gửi ngân hàng chỉ nhận lãi suất sẽ không chóng đờ nổi về lâu dài đối với các lĩnh vực khác một khi bị tấn công đồng loạt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 375: Phiền Phức Hoách Nam

Ngay khi mà tin tức sự kiện hôm qua truyền bá khắp Ngọc Châu Thiếu Kiệt tại Lưu Minh đang thay bộ đồ bệnh nhân ra mặc vào bộ đồ bình thường rời khỏi bệnh viện. Dù cho bác sĩ nói hẳn phải ở lại để cho vết thương lành lại mới có thể đi lại được. Nhưng hẳn hoàn toàn từ chối bởi những gì hẳn cần không phải là ở trong này gò bó và phải chịu cái mùi thuốc sát trùng.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không phải một lần bị thương hẳn có thể tự mình cắt chỉ vết thương đã khâu được mà không cần nhờ người khác. Việc đã như thế hẳn cũng không cần thiết phải ở lại trong bệnh viện. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới bước vào phòng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Thủ Tục mẹ làm xong rồi! Về Nhà thôi. Trương Hạo nó mới đến sân bay gọi mẹ. Nên mẹ bảo nó có gì gặp con ở nhà rồi chắc do nghe bọn Lý Bân nói con bị bắn nên thu xếp mọi thứ trong ngày hôm qua để hôm nay có thể về nước.

- Thằng này nó thế đấy mẹ ơi. Chắc lại nghe bọn Lý Bân, Lâm Vũ làm chuyện hôm nọ. Nó lại tức sao không gọi nó đấy mà. Con biết nó quá rồi, làm gì mà quan tâm vết thương đâu.

Thiếu Kiệt nghe mẹ mình nói thế cũng đáp lại một cách vô tư. Bởi vì Trương Hạo dù sao bên Singapore cũng chỉ để đánh lạc hướng một số người. Công việc của hẳn ngoài giao tiếp với những người khác ra hầu như là không làm gì khác nữa. Nên nói hẳn có những cuộc hẹn đã lên lịch không thể hoãn lại mà về kịp thì đúng hơn là sắp xếp công việc.

- Con cứ nói thế Trương Hạo nó quan tâm nó mới về đừng nói thế nó nghe được cũng không hay đâu. Mà chuyện hôm qua con làm Hà Vi cũng

có nói với mẹ biết. Dù sao nếu không đấu lại họ lúc này thì tránh đi. Đợi đủ thực lực đủ những thứ cần thiết thì ra tay không cần bại lộ quá đâu.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười cười vừa bước lên xe đợi bên ngoài vừa nói.

- Nhiều khi thật khó hiểu những chuyện như thế này mà mẹ cũng biết còn lúc trước lại làm như không biết gì. Thật con không hiểu sao mẹ phải làm thế nữa.

- Con cứ nói làm như mẹ cái gì cũng không biết vậy. Phải biết thích nghi với những thứ đang tồn tại mới phát triển được chứ. Con thấy những việc con làm dạo gần đây có giống người thường không mà lại bắt mà suy nghĩ bình thường. Chuyện hôm qua con làm thế nào Hà Thúc cũng nói Hà Vi sao lại để con làm chuyện đó cho coi. Nhưng thế chẳng khác nào ép người Ngô gia vào bước đường cùng. Họ quay lại cắn ngược lúc đó mình tổn hại cũng không ít đâu.

Hoàng Lâm Nhu cũng phân tích tình huống cho Thiếu Kiệt nghe dù muốn hay không thì điều này đối với Thiếu Kiệt cũng là có lợi. Hà Vi tuy có những chuyện giấu giếm hẩn nhưng có những thứ hẩn làm quá người chịu áp lực từ Hà Thúc vẫn là Hà Vi mà không phải Thiếu Kiệt.

- Việc này con nghĩ mẹ lo xa Hà Thúc không phải là người có tầm nhìn ngắn như vậy. Nên chắc ông sẽ hiểu. Mà nếu con nghe lời người khác thì con không phải là Thiếu Kiệt của hiện tại rồi. Mẹ thấy con nói đúng không nào. Cái gì cũng phải thay đổi liên tục. Cũng như chơi trò xì tố vậy không để cho đối phương biết được lá bài tẩy của mình như thế nào mới thắng chắc ván bài được.

- Con đây nói thế nào cũng không chịu hiểu. Mẹ mặc kệ nhưng mà tránh những việc như thế tiếp diễn đi. Đánh nhau mẹ không nói nhưng với súng

Ông thì cần phải cẩn thận không phải lúc nào cũng may mắn đối phương chần chờ đợi cho con xoay chuyển tình hình đâu. Còn vấn đề Hoàng Ngân con tính sao?

Dặn dò Thiếu Kiệt một lúc Hoàng Lâm Nhu mới hỏi xem hẳn quyết định ra sao về Hoàng Ngân. Nghe mẹ mình hỏi thế hẳn cũng ngạc nhiên suy nghĩ một chút mới nói.

- Thì cho Hoàng Ngân từ từ tham gia một số việc phụ với Nhã Oanh là được. Kéo Nhã Kỳ về bộ phận buôn bán linh kiện máy vi tính như thế là mọi thứ cũng không rắc rối lắm.

- Không phải mẹ nói công việc mà là việc bảo vệ Hoàng Ngân kia. Con nghĩ xem Hà Vi với Ngọc Nhi mẹ không nói. Nhã Oanh với Hoàng Ngân. Hiện tại hai đứa nó làm sao? Không lẽ con định để như vậy. Cứ vài lần rồi đem họ ra uy hiếp con thì sao. Dù sao mẹ cũng nên nhắc nhở con một chút hiện tại Hoàng Ngân không có chung dòng máu với mình. Con muốn có thêm một đứa bạn gái hay không thì tùy. Nhưng phải đảm bảo an toàn cho những người bên cạnh con mới là điều quan trọng nhất.

Thiếu Kiệt lúc này mới hiểu được Hoàng Lâm Nhu có ý gì cũng lắc đầu. Vì đối với hẳn Hoàng Ngân chỉ là em gái đơn thuần có thể không cùng ruột thịt gì nhưng từ nhỏ hẳn luôn xem cô là đứa em mình cần phải bảo vệ. Việc mẹ hẳn nói cũng không phải không có lý. Hoàng Ngân Với Nhã Oanh hiện tại vẫn chưa bị gì nhưng biết đâu sau này khi đối thủ càng ngày càng lớn mạnh thì đó lại là việc khác.

- Ừ việc bảo vệ con sẽ tìm người tính đến chuyện này nhưng trước hết con cần phải làm một số việc cần thiết đã. Như thế con mới tính được. Chuyện của hai người con sẽ suy nghĩ an bài mọi việc thật thỏa đáng.

- Như thế cũng được. Con xem tính sao thì tính. Nhưng phải cực kỳ cẩn thận từng bước đi một. Đừng vội vàng quá sẽ dẫn đến những chuyện không hay.

Hoàng Lâm Nhu căn dặn Thiếu Kiệt một lần cuối trước khi xe dừng lại trước cổng nhà của Hà Thúc. Cánh cửa lúc này được mở sẵn như đón chờ Thiếu Kiệt trở về. Trương Hạo là người chạy ra đầu tiên. Vì không có hành lý gì nhiều nên cũng chẳng cần phải có đồ đạc. Thiếu Kiệt vừa bước chân xuống xe thì nhìn thấy Trương Hạo. Hắn chỉ kịp mím cười đã nghe Trương Hạo mắng.

- Móa! Ở nhà có chuyện hay thế mà không gọi anh em về! Mày đáng đánh. Má bên đó hét gặp tên này đến tên kia phát ngán, mà cũng phải ló cái mặt ra. Nghe Lý Bân với Lâm Vũ nói mày bị bắt tao thu xếp về đây liền có sao không?

Thiếu Kiệt lúc này mới quay qua nhìn mẹ mình cười nói.

- Mẹ thấy con nói có sai đâu thằng này chả tốt lành gì cả. Câu đầu tiên nó nói là đã không rủ nó tham gia trò vui rồi. Câu thứ hai mới hỏi thăm sức khỏe mà lại hỏi cho có. Con đứng đây được mà nó hỏi có sao không thằng này đáng ăn đòn. Thôi vô nhà rồi nói chuyện ngoài này không thích hợp.

Mọi người lúc này đều cười nói vui vẻ. Vì Thiếu Kiệt nói khá chính xác nếu hắn có việc gì thì làm sao mà có thể đứng trước mặt của Trương Hạo được. Dù như thế nhưng Trương Hạo cũng khoát vai Thiếu Kiệt dẫn hắn đi vào trong nhà xem như việc Thiếu Kiệt đùa với hắn không có gì quan trọng.

Ngồi xuống phòng khách của mình Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Trương Hạo.

- Mọi chuyện bên đó sao rồi! Nhìn mày chắc phải tiếp không ít những người dòm ngó công ty muốn đầu tư đi.

- Việc này mày còn hỏi sao? Chu Tường trốn biệt. Lý Đồng cũng né mắt. Bọn họ nói không thích hợp một cái lại quăng qua cho tao. Nhất là bọn người của Mã Hóa Đằng suốt ngày cứ nhìn chăm chăm còn dò xét nhiều lần sau lưng công ty là tập đoàn nào nữa. Họ không ngờ mày đi rồi rút tiền về một cách thuận lợi. Lý Đồng với Chu Tường làm việc hiệu xuất cao lắm. Bên đó thành hình hết rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Đối với những chuyện giao tiếp Trương Hạo thích hợp không ít tử lượng cũng không kém với phần về kiến thức chuyên môn hẳn cũng không hiểu nhiều nên chắc chắn những người kia cũng không khai thác được gì. Trương Hạo lúc này mới thở dài nói với Thiếu Kiệt.

- Tao ngán nhất là lão Hoách Nam. Ông ta cứ hai ba ngày lại gọi không biết Mã Hóa Đằng cho con ông ta lợi ích gì mà cứ gọi mãi. không bắt máy thì kỳ mà bắt máy ông cứ hỏi khi nào về để gặp tao nói chuyện mày xem tính đường nào đó đi. Tao sợ điện thoại của ông hơn là sợ tin nhắn tổng đài báo cước điện thoại rồi đó.

Nghe Trương Hạo nói như thế Thiếu Kiệt cũng âm trầm đối với Hoách Nam hẳn cũng có ấn tượng khá tốt. Nhưng việc làm của Hoách Nam lần này cho thấy không phải đơn giản. Phải có lợi ích lớn lao nào cho con của hẳn Hoách Nam mới phải làm ra chuyện như thế này.

- Mày nói với lão là ngày mai thu xếp đến Lưu Minh đi. Lúc đó nói chuyện với Lão ta. Tao xem coi Mã Hóa Đằng cho thằng con ông lợi ích như thế nào mới tính được.

- Ủ mày sớm giải quyết ông giùm tao. Để tao còn tập trung vào những việc khác nữa. Cứ đang làm ông gọi không, mất thời gian lắm. Một tuần này tao nhận không dưới trăm cuộc điện thoại rồi.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt giải quyết cho mình cái môi phiền phức của Hoách Nam cũng thâm thở phào nhẹ nhõm. Những ngày vừa qua tuy không nhiều nhưng Trương Hạo thật sự thấy bị phiền chết bởi điện thoại.

- Lần này mày về bàn giao lại bên công ty tin học cho Nhã Kỳ từ từ đi. Rút ra khỏi chỗ đó. Mày còn ở đó cũng không quản lý được gì. Về phần bên công việc của Nhã Kỳ tao đã có người thay thế vào. Như thế cứ cắm bên Singapore tốt hơn. Đừng phải đi đi về về nữa.

- Quá tốt! Được tao đang lo không biết sau đợt này công ty tin học ra sao. Giờ mày nói như thế là ổn rồi. Được để xong lần này qua bên kia cũng cố làm bù nhìn cho bọn kia mệt chơi.

Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu nhìn Trương Hạo cười nói.

- Không phải chỉ ở Singapore không. Sắp tới sẽ có chuyện cần đến mày đi động nhiều hơn nữa đấy đừng ở đó mệt chết mà than nhé.

- Mày yên tâm! Mấy cái dạng lừa gạt của bọn kinh doanh tao nhìn riết cũng quen rồi! Nếu không chắc tao phơi xác bên singapore rồi không về đây được. Trước cứ tưởng kiếm tiền nhiều khỏe ai ngờ còn cực hơn công nhân bình thường. Giờ mới biết đứng cao thì trách nhiệm càng cao.

Trương Hạo lúc này cũng gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt với sự chắc chắn của chính mình. Bởi hắn thấy trước đây không có tiền thì khổ theo không có tiền. Có tiền rồi lại khổ theo dạng có tiền. Thế mới hiểu được mỗi người không giống nhau.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 376: Thằng Nhóc Này Được

Bên ngoài lúc này Nhã Oanh với Hà Vi cùng với Khải Huy đang mang theo vào trong nhà một số vật dụng mà Thiếu Kiệt với họ mua từ nước ngoài về. Thấy mọi người xách đồ Trương Hạo mới đứng lên phụ giúp họ. Nhìn Thấy Thiếu Kiệt ngồi ở trong nhà Nhã Oanh mới cười cười nói.

- Sáng nay mẹ nói để mẹ đi làm thủ tục cho anh xuất viện không để bọn em theo nên qua bên chỗ Ngọc Nhi đem về đồ đạc của mình.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói thế cũng gật đầu hẳn thấy Nhã Oanh nói như vậy cũng biết cô sợ hẳn hỏi mọi người sao không đi đón hẳn. Nhưng Thiếu Kiệt vốn không phải người quan trọng những thứ hình thức mà điều này Hà Vi biết rõ nên nói với Nhã Oanh.

- Không cần đâu cậu Thấy Thiếu Kiệt nhà chúng ta có bao giờ trách móc chị em mình cái gì không. Mình thích gì mình làm anh ấy cũng chẳng nói gì.

- Hà Vi nói đúng đấy không phải cái gì cũng nói anh đâu. Bọn em có những việc riêng của mình. Cứ mỗi việc nhỏ nhặt đều nói cho anh biết thì anh mệt chết đấy. Ủa mà Hoàng Ngân không đi cùng hai người à,

Thấy thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng gật đầu xem như mình đã hiểu. Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhìn hẳn một lúc mới nói.

- Nó vừa chạy đi mua đồ gì đó lúc nãy. Nghe tao nói mày sắp về nhà nó chạy đi. Chưa được năm phút mày về tới cũng không biết đi đâu mất. À cái đồng linh kiện hư cũ thu mua lại của ve chai chừng nào xử lý đây mày mà không lo cái đồng đó là tao cũng không biết phải thuê kho chỗ nào để làm mấy cái đồng đó đấy.

- Ừ qua tết tây xử lý còn vài ngày nữa thôi đợi đi tao tìm được người thích hợp rồi. Đợi bọn Lý Bân với Lâm Vũ đưa người qua để tao kiểm tra một vài kiến thức nữa là được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đáp lại lời của Trương Hạo vốn hắn còn lo lắng mình sẽ phải tự thân vận động nhưng qua sự việc giải cứu Hoàng Ngân hắn phát hiện có thể sử dụng người cho việc này. Mà đây lại là lĩnh vực người đó khá giỏi.

- Tao thật không hiểu được cái đồng rác đó mà đem về làm gì. Mua vài nghìn cả một đồng chẳng hiểu mà nghĩ sao nữa. Mấy cái bo mạch hầu như là lỗi thời chip cũng không sài được. Thế mà lại mua về.

- Cái đó vì không có vốn với kiến thức cần dùng thôi. Những thứ đó không kém tiền kiếm ra là bao nhiêu đâu. Có thể vài nghìn lời vài trăm nghìn là chuyện bình thường.

Trương Hạo lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi thì lắc đầu bởi những chuyện Thiếu Kiệt nói hoàn toàn khó hiểu một đồng rác linh kiện đúng hơn là hàng phế thải quăng ra không ai muốn mà trong lời hắn nói lại có thể kiếm vài trăm nghìn.

- Mọi người không tin sao. Những thứ đó có thể tạo ra vàng và nó sẽ không ngừng tạo ra vàng nếu chúng ta có một phòng thí nghiệm đúng mực.

Mọi người trong phòng khách lúc này há hốc mồm không thể tin được với những gì Thiếu Kiệt nói. Bởi vì họ thấy đúng hơn một mớ linh kiện rác thải lại cho ra vàng thì hoàn toàn không khả thi.

Lý Bân với Lâm Vũ lúc này cùng với một người nữa dường như vừa mới thức dậy buổi sáng đi vào trong nhà. Thiếu Kiệt nhìn ra bên ngoài mới cười cười nói.

- Người tao cần lúc này cũng đến rồi. Nếu nói ở đây mọi người sẽ không hiểu nhưng với đối tượng cần nghe thì lại khác.

Lý Bân lúc này nhìn Thiếu Kiệt đang ngồi trên ghế mới lên tiếng nói với hắn.

- Anh Kiệt! Em đem thằng Xuân Lộc tới cho anh rồi nè!

- Ủ! Xuân lộc em trước giờ học hóa chắc tốt đúng không? Việc lần trước cảm ơn em nhiều lắm không có em chắc chắn là không cứu được Hoàng Ngân một cách tốt như vậy.

Xuân Lộc lúc này nhìn qua mọi người một lúc mới gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Chuyện đó không có gì đâu anh Kiệt! Trước em bị bọn trường khác ức hiếp cũng do anh ra mặt giờ Hoàng Ngân bị thế em có cái gì tốt đem ra giúp anh một chút thôi. Chứ em để không cũng không dám lấy ra làm bậy không khéo lại để chẳng biết khi nào mới sử dụng được.

- Vậy nếu anh cho em một phòng thí nghiệm riêng biệt xây dựng một cơ sở hóa học cho em để quậy em đồng ý không?

Mọi người lúc này trong đầu hoàn toàn không hiểu những gì Thiếu Kiệt đang muốn trao đổi với Xuân Lộc. Lại muốn xây dựng một phòng thí nghiệm cho Xuân Lộc.

- Anh nói đùa nếu đã quậy thì cần gì phải có phòng thí nghiệm. Chỉ cần đồ dùng thôi là được rồi.

- Không phải có phòng thí nghiệm có thể em sẽ không hiểu nhưng anh định sử dụng kiến thức hóa học của em để kiếm tiền cho mình nếu em đồng

ý anh mới có thể đưa cho em công thức hóa học và ký kết với em về hợp đồng làm việc.

Ngay cả Trương Hạo lúc này cũng nhìn lầy Thiệu Kiệt bởi hắn biết việc liên quan đến hợp đồng làm việc chắc chắn sẽ không phải đùa. Mà nhìn việc này như chắc chắn Thiệu Kiệt phải làm.

Xuân Lộc lúc này cũng im lặng suy nghĩ điều gì đó. Hắn biết Thiệu Kiệt đang thật sự nghiêm túc. Việc lựa chọn này có thể ảnh hưởng đến quyết định của hắn không nhỏ.

- Em có thể về nhà suy nghĩ điều này được không Anh Kiệt? Hiện tại em chưa biết mình phải làm gì tuy em giỏi hóa thật nhưng có những môn học em cực kỳ thấp điểm. Em cần phải hỏi ý kiến của mẹ mình xem như thế nào.

- Được việc này ảnh hưởng không nhỏ em có thể về hỏi ý kiến bố mẹ. Nói làm việc cho anh còn họ muốn gặp anh thì em đem họ tới đây. Anh hi vọng em đưa ra được cho mình con đường phát triển hơn. Vì làm việc với anh em có thể cũng được như Lâm Vũ vừa làm chơi chơi vẫn có tiền chỉ khi nào thật cần thiết mới phải mệt. Mà cũng chẳng chiếm dụng thời gian của em nhiều lắm đâu. Về hỏi ý kiến của bố mẹ đi càng sớm càng tốt cho anh kết quả là được.

Thiệu Kiệt lúc này vỗ vai Xuân Lộc để cho hắn có được sự quyết định của mình.

- Vâng để em chạy về hỏi cái đã. Chiều này em sẽ trả lời cho anh. Tuy là em đã có quyết định trong lòng mình. Nhưng trước giờ em chưa có việc gì mà không hỏi qua bố mẹ nên lần này cũng thế. Anh Kiệt thông cảm!

- Ừ em cứ về hỏi đi anh đợi!

Xuân Lộc lúc này cũng rời đi. Mọi người nhìn theo một lúc rồi mới bắt đầu. Bởi ai cũng tưởng rằng Xuân Lộc đã bỏ lỡ một cơ hội cần có. Khác với mọi người Thiếu Kiệt lúc này lại cười cười gật đầu nói.

- Thằng nhóc này đờm! Cũng khá, biết cái nào cần phải hỏi ý kiến người thân của mình.

- Ấy em thấy nó nhất gan thì có lại cần hỏi người nhà.

Lý Bân Nhìn về phía Xuân Lộc rời đi mới lắc đầu nói với Thiếu Kiệt như chê trách. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày nói.

- Xuân Lộc nó làm đúng đây việc này nó cần phải hỏi người thân nó. Máy chủ có biết môi trường làm việc với mấy công thức hóa học nguy hiểm thế nào không. Một phương trình công thức sai cũng có thể dẫn đến nhiều điều phiền phức. không phải như code máy tính code sai có thể làm lại. Phương trình hóa học tính toán sai. Có thể mất mạng không hỏi ý người thân tự quyết định sẽ hình thành việc tự mãng như thế mỗi khi thực nghiệm công thức luôn tự cho là đúng như thế có chuyện là chết người đấy.

Lúc này mọi người mới ngẩn ra một lúc mới gật đầu. Lý Bân với Lâm Vũ bỗng nhiên nhớ tới tràng cảnh hai bình thủy tinh hóa học hôm cứu Hoàng Ngân ném vào trong nhà và những viên natri nhỏ trong lọ thủy tinh khi gặp nước phát nổ cũng rùng mình.

Trương Hạo lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa vậy việc Xuân Lộc làm gì liên quan đến cái đồng linh kiện máy tính. Làm sao một đồng rác lại biến thành vàng được khó hiểu quá.

- Hiện tại về phần lý thuyết thì mọi người khó có thể hình dung bởi vì vàng là một kim loại hiếm mà con số nó lại có hạn nên nó sẽ quý. Nhưng

mọi người không để ý thấy trên linh kiện điện tử đều có thành phần được mạ vàng hay sao.

Lâm Vũ lúc này suy nghĩ cái gì đó mới ngơ ngác hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa mấy cái chân kết nối ram với chip CPU là vàng thật à? Sao họ bán rẻ vậy?

- Ừ hầu hết là phủ vàng lên đấy. Nhưng lớp này nếu bóc tách ra và làm đúng theo quy trình hóa học sẽ cho ra vàng một cách đúng nghĩa.

Trương Hạo lúc này mới vỗ đùi cái bốp làm mọi người giật mình. Hắn nhìn qua Thiếu Kiệt mới trách móc.

- Sao mà không nói sớm! Tao để cái đồng đó ở ngoài người ta lấy mất làm sao?

- Lấy rồi làm được gì? Không có công thức không có quy trình làm sao thành vàng được, lấy về cũng là phế liệu thôi. Nếu thật sự làm đúng cách và theo công thức hóa học nguy hiểm sẽ có thể thu được hai hợp chất và Vàng và Bạc. Như thế một vài cái mạch điện tử mua giá ve chai có thể thành vài trăm nghìn.

Hà Vi lúc này mới đem suy nghĩ của mình nói với Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy tại sao người ta lại không dùng các kim loại khác mà phải sử dụng kim loại quý này trên một vật có thể nói là ngày càng phổ thông.

- Thiếu Kiệt người ta sao không sử dụng kim loại khác mà lại sử dụng vàng. Nó quá mắc làm giá thành quá cao. Trong khi giá bán ra của một cái mạch máy tính không nhiều. Họ làm như thế vẫn có lãi sao.

- Tuy là một trong những kim loại quý hiếm và đắt tiền nhưng với những đặc tính quan trọng như dẫn nhiệt, dẫn điện tốt và không bị ôxy hóa, vàng

còn được con người còn sử dụng trong các thiết bị điện tử và ngành công nghiệp máy tính. Số lượng vàng được sử dụng cho ngành công nghiệp máy tính có thể lên đến hàng trăm tấn mỗi năm. Với sự phát triển nhanh đến chóng mặt của công nghệ thông tin, số lượng các linh kiện bị hỏng hóc và thay thế cũng không ít, chính vì lý do này mà đã có cả một ngành công nghiệp chiết xuất vàng từ các linh kiện máy tính cũ. Ở nước mình thì không có nhưng ở nước ngoài thì có rồi. Quan trọng là họ không công khai thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 377: Virut Tự Phát Triển

Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt như muốn hỏi hắn thật sự có được quy trình và công thức đó. Thấy Hà Vi nhìn mình như thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Cái gì hắn biết thì hắn sẽ nói mình biết. Việc này hắn đã từng làm theo những hướng dẫn cùng với việc mua những hóa chất từ chợ hóa chất về nghiên cứu và cũng cho ra thành phẩm không chỉ vài lần. Hà Vi lúc này mới nói với hắn.

- Thiếu Kiệt như thế là tạo ra vàng lậu rồi. Dù là trong phòng thí nghiệm nhưng nó cũng không thuộc về chính quy.

- Xét về một mức độ nào đó thì đây đúng là” Vàng lậu”. Thường công thức này được hợp thức hóa cho nhà nước sẽ trở thành vàng chính quy nhưng như thế thì làm sao anh kiếm được tiền cho mình chứ. Vốn anh bỏ ra công thức của anh cách làm của anh. Nếu cái nào anh cũng góp cho nhà nước hết cũng đâu được, ít nhất anh phải hưởng lợi được từ nó chứ.

Hà Vi suy nghĩ một chút mới nói với Thiếu Kiệt. Việc này em sẽ nói với ông nhưng chắc chắn phải có đường khổng chế lượng vàng lậu làm ra nếu không thì khá nguy hiểm. Thiếu Kiệt hắn chưa nghĩ đến chuyện này vốn những lần đó hắn bán dựa theo những nhà kinh doanh vàng bạc với giá bình thường và cũng chỉ là lượng vàng nhỏ nhất định. Giờ nếu thật sự làm lớn chắc chắn sẽ không được. Vì mỗi năm có thể có hơn vài tấn vàng thông qua việc chiết xuất mà thu lại.

- Như thế anh phải được ba phần trong đó bảy phần thuộc về nhà nước. Và người làm việc này là của anh, như thế mới đảm bảo an toàn và anh cũng có thể thu về lượng linh kiện cần thiết theo dạng ve chai mới được. Chứ không anh bỏ tiền ra mà không nhận lại được gì. Còn nhà nước không

lẽ lại công bố một công ty thu mua ve chai linh kiện điện tử sao. Em nói với ông như vậy xem ông tính như thế nào.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt làm ra nhượng bộ như thế cũng vui trong lòng không ít. Còn với Thiếu Kiệt hẳn lại nghĩ khác. Nếu thật sự hẳn không thông qua được sự ủng hộ của nhà nước với việc này thì sẽ khá nguy hiểm với số lượng ít sẽ không có chuyện gì nhưng nếu số lượng ngày một nhiều sẽ là chuyện khác. Nếu giữ riêng cho mình quyền lợi mà không chia sẻ chắc chắn sẽ có người dèm pha và làm khó dễ thắt chặt công việc này.

Hoàng Ngân lúc này thấy mọi người ở trong nhà đầy đủ trên tay còn cầm theo một túi to đồ ăn vừa bước vào trong nhà Hoàng Ngân đã lên tiếng.

- Biết mọi người về em có mua một số đồ ăn sáng cho mọi người này. Vì Anh Kiệt vừa mới phải truyền máu nên em mua phở thôi mọi người cùng ăn nhé.

Âm thanh của Hoàng Ngân làm mọi người nhìn về phía cô. Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

- Thôi Hoàng Ngân đã nói thế thì mọi người ăn sáng luôn đi. Mai một em cũng đừng lo lắng quá vấn đề này. Khi nào ăn mọi người cùng nhau gọi đem tới không cần em phải đi mua như vậy đâu.

Hà Vi cũng gật đầu lấy cái túi đồ ăn mà Hoàng Ngân mua về. Lý Bân nào chịu bỏ qua hẳn thấy ăn uống nên nhanh chóng chạy xuống bếp mang theo một chồng tô với đĩa muống lên. Mỗi người chia nhau một phần đem thức ăn đặt cả trên bàn.

Thiếu Kiệt bây giờ mới ôm lấy cái laptop mở máy nhìn xem những thứ cần thiết mới nói với Hà Vi.

- Em gọi điện cho ông Lưu nói về việc cách ly máy tính đi. Hôm nay anh sẽ cho nó công khai việc này không thể đợi nữa nếu đợi nữa chắc chắn không ổn số tiền lên quá cao rồi. Không ngờ mới có hai ngày không theo dõi vi rút đã đi tới mức độ này.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn về phía màn hình vi tính còn Lâm Vũ cũng bỏ chỗ chạy ra phía sau Thiếu Kiệt nhìn. Nhìn vào màn hình Lâm Vũ lúc này mới đếm những con số đang ngày càng tăng lên trong bản danh sách của Thiếu Kiệt.

- Một, hai, ba.... mười con số là hàng tỷ... Cái gì hàng tỷ... tiền này quy đổi ra tiền nước mình là sẽ bao nhiêu anh Kiệt.

- Hai ngày nay quên kiểm soát nó chạy chết người rồi! 9,1 tỷ đô la giá hiện tại 18 ngàn trên một đô thì gần bằng 163,800 tỷ tiền nước mình.

Mọi người đang ăn cũng rớt đũa ngay cả Hoàng Ngân cũng Hoàng Lâm Nhu đang uống cốc nước cũng làm rơi mất. Thiếu Kiệt lúc này mồ hôi trên trán cũng thấm ra hần biết lần này làm lỗ. Cũng may hần đã chia nhỏ tạo ra hơn 100 tài khoản ảo tương đương mỗi tài khoản có tầm 80 đến 90 triệu còn số còn lại trong tài khoản của hần.

- Thiếu Kiệt đừng giỡn chơi... Giờ này không phải lúc nằm mộng đâu tiền đó ở đâu thế ... Đừng nói là mày làm cái gì lấy của người ta nhé.

Trương Hạo lúc này cũng run run nhìn Thiếu Kiệt. Lúc này bên nữa vòng trái đất. Ngay khi Thiếu Kiệt để cho vi rút lộ ra. Toàn bộ hệ thống internet của các quốc gia bị gián đoạn máy tính bị tắt nguồn treo máy. Hàng loạt công ty bị ảnh hưởng. Các công ty an ninh mạng được triệu tập cuộc họp khẩn.

Hàng loạt công ty lâm vào cảnh hỗn độn người làm việc chạy khắp nơi với cái đồng giấy tờ, không có máy tính sử dụng họ bắt buộc phải tìm cách để hoạt động.

Thiếu Kiệt nhanh chóng nói với Hà Vi.

- Nhanh báo cho ông Lưu các máy có tình trạng treo máy đứng máy ngưng hoạt động cách ly kể cả máy tính của cả quốc hội cũng phải như thế.

- Anh Kiệt lần này anh chơi lớn rồi!

Lâm Vũ lúc này nhìn Thiếu Kiệt nói ra những gì hắn suy nghĩ Hà Vi nhanh chóng bước ra ngoài gọi điện cho Lưu Hoan. Thiếu Kiệt vẫn đang thắc mắc vốn những tài khoản trong ngân hàng UBS không sẽ không thể nào lên tới con số đó. Hắn bắt đầu rà lại những dữ liệu thông tin. Hắn chợt nhận ra khi hắn làm vòng luân chuyển số tài khoản cố định mà quên mất những tài khoản của các ngân hàng khác chuyển vào trong những số tài khoản ấy cũng được virus ngầm định nghĩa là những nơi cần phải đi qua.

Khi không có Thiếu Kiệt kiểm soát những con virus tự động đưa các tài khoản này vào vòng luân chuyển bắt đầu vòng lặp chuyển và nhận mới. Số tiền trong đó cũng bị lấy đi. Thiếu Kiệt lúc này mới lau một chút mồ hôi trên trán của mình. Vòng nối tiếp đó bị tiếp diễn với những tài khoản gửi và nhận kèm theo tốc độ lây lan qua giao dịch khiến cho những tài khoản của hắn mỗi vòng lặp lại nhiều hơn số tiền cần thiết lại từ đó chuyển đi tới những số cố định khác.

Hắn chợt phát hiện ra không chỉ có virus hoạt động cải tiến theo trình tự của vòng lặp tuần hoàn, mà hầu như bây giờ tất cả các ngân hàng hắn đều có thể vào được thông qua dấu vết của virus để lại.

- Thôi xong lần này chơi đại thật rồi! Dù nếu có tìm kiếm cũng không biết được số tiền này sẽ ra sao nhưng chắc chắn sẽ không ít. Công ty lớn nhỏ bị liên quan đi. Hiện tại họ có tra cũng không phải đơn giản từ một nghìn tài khoản ban đầu có thể thành một triệu tài khoản liên quan tới nó. Nên chắc chắn sẽ không sao. Số tiền cũng không phải nghìn tỉ đô chắc cũng không sợ người khác mò đến.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng thở phào một hơi. Nếu như mà họ có thể tìm đến có thể Thiếu Kiệt sẽ phải đối diện với tòa án quốc tế bởi số tiền này là quá lớn.

Nhìn vào ngày tháng trên màn hình máy tính Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu. Hiện tại đối với nước ngoài có lẽ đã là ngày 29 tháng 12 năm 2008. Thiếu Kiệt thở dài một hơi. Đối với việc những người ở nước ngoài phải đối phó với virus không kiểm soát của hấn ra sao thì hấn không biết. Nhưng có thể nói hiện tại hấn an toàn với số tiền lấy được. Việc chính bây giờ là hấn sẽ phải di chuyển tài khoản ảo vào tài khoản chính theo trình tự được hợp thức hóa.

- Thiếu Kiệt! An toàn thật không đó. Tiền nhiều như thế mà định làm gì? Nhớ mua cho tao một chiếc xe giống như hồi gặp ông Lưu nhé!

Trương Hạo lúc này mon men đến bên cạnh Thiếu Kiệt xin xỏ. Mà ngược đời nhất là khi Thiếu Kiệt đang sở hữu con số có thể mua được cả máy bay chiến đấu thì thằng này nó lại xin một chiếc xe BMW.

- Má mà nhìn xa một chút được không! Tiền này sẽ hợp thức hóa sau còn xe thì nhất định mỗi người sẽ có một chiếc. Chừng nào có bằng mới được chạy còn bây giờ thì tuyền tài xế đi.

Lâm Vũ lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cười cười như muốn nói gì đó. Thiếu Kiệt lắc đầu nói với hấn.

- Liên hệ với những người đủ lực ở trong cái diễn đàn hoặc một số thành viên chuyên nghiệp đi sắp tới em sẽ quản lý bộ phận hacker đó cho anh. Còn quyền lợi của chú mày không thua người khác đâu. Lý Bân thì để kiếm công ty truyền thông nào mua lại cho chú mày làm nhưng với điều kiện phải đủ thực lực. Tiền chi ra phải thu vào. Không phải mỗi lần đều được như thế này. Còn khá nhiều thứ phải làm xem ra mệt rồi đây.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Xem ra lại ít ăn cơm nhà nữa rồi! Mà thôi con làm gì con làm đi! Mẹ ăn no rồi đi ra cửa hàng đây. Tiền nhiều nhưng làm việc phải có mục đích nhớ đấy.

Thiếu Kiệt nhìn mẹ mình cũng gật đầu hiện tại hẳn sở hữu số tiền nhiều người mơ ước nhưng hẳn cần phải lo lắng nhiều điều hơn. Tuy tầm nhìn hẳn không nằm ở trong nước nhưng hẳn cần phải củng cố cho mình thực lực thật vững chắc. Hà Vi lúc này đi từ bên ngoài vào lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Tối nay những người kia muốn gặp anh. Xem ra anh chuẩn bị tinh thần nghe mắng đi là vừa. Việc anh làm hôm qua với những gì cảnh báo ông Lưu, làm cho họ muốn gặp anh để thương lượng vụ cơ sở vàng đấy.

Bây giờ Thiếu Kiệt lại không biết mình nên vui hay nên buồn. Việc này Hà Thúc bắt buộc phải gặp hẳn, mà còn đem theo cả mọi người chắc chỉ có thể đi máy bay chuyên dụng. Thiếu Kiệt lúc này thật sự không ăn nổi đồ ăn hẳn cần phải tìm cách để qua việc bị mắng lần này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 378: Đồi Tác Làm Ăn

Thiếu Kiệt đang đau đầu với buổi gặp tối này. Mọi người chỉ có Lý Bàn là vẫn chăm chú dùng đồ ăn. Mọi người đang chờ xem Thiếu Kiệt sẽ đưa ra quyết định như thế nào mà nhìn hắn có vẻ khá căng thẳng. Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt như thế cũng ngồi xuống bên cạnh hắn nói.

- Em chỉ nói với ông về việc anh có thể chiết xuất vàng và nói ông Lưu về vi rút anh đã dặn thôi. Còn số tiền kia thì em chưa nói. Vì bản thân nó là tiền anh kiếm được dù điều đó là không hợp pháp nhưng có lẽ như thế sẽ tốt hơn. Vô Ảnh cần có nhưng thứ mà ở đó họ chưa có. Trước sau gì những đối thủ nước ngoài của anh mạnh hơn phải cần đến họ. Việc đầu tư vào vấn đề đó thật sự cần thiết. Tuy nhà nước cấm tàng trữ quân đội riêng nhưng nếu là anh thì chắc mọi người sẽ hiểu. Trước hết cứ định danh một công ty bảo vệ riêng biệt. Sử dụng công ty đó để sở hữu quân trang cần thiết. Còn về những vấn đề khác tùy anh quyết định.

Hà Vi đã nói ra những điều như vậy Thiếu Kiệt cũng im lặng. Dù sao trước giờ hắn chưa nghĩ đến quân đội cho riêng mình. Nhưng lần này lại khác. Nếu thật sự hắn ra nước ngoài võ công không nói nhưng có những thứ sử dụng tới súng ống quân dụng thì chắc chắn hắn phải có người bảo vệ an toàn cho mình.

Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ tại sao Hà Vi lại chấp nhận cho hắn đào tạo quân đội theo cách chính quy. Còn ủng hộ hắn trong việc này nên mới hỏi Hà Vi.

- Phải có cái gì đó em mới quyết định như thế này đi! Chắc không phải ngẫu nhiên mà em muốn anh xây dựng quân đội cho mình đúng không?

- Em chỉ phòng ngừa thôi. Ngô Trục trước này một tay buôn bán ma túy và một trong những đầu nậu lớn trong nước từ tam giác vàng. Lần này hẳn bị chết bởi anh. Hầu hết những người bắt được đều là ở vùng tam giác vàng này. Anh cũng biết nơi đó địa hình hiểm trở. Hầu như rất khó để có thể bắt gọn những người đó. Nơi này con là nơi cung cấp hơn ba phần tư thuốc phiện chưa qua sơ chế. Ngô Trục là một trong những tay đầu nậu ở đây. Anh nghĩ khi một con đường bị cắt người của hắn không thể xuất hàng hoặc đem thuốc phiện chưa qua sơ chế trở thành thành phẩm thì thế nào.

Đem phân tích của mình nói ra cho Thiếu Kiệt biết tại sao cô lại ủng hộ hắn trong vấn đề xây dựng thế lực cho mình làm cho Thiếu Kiệt mới thật sự nhận ra Ngô Trục chết cũng không phải là tốt mà là một sự bất lợi bắt đầu.

- Nhưng nếu đào tạo cơ sở quân đội thì như thế chắc chắn sẽ không được. Việc này quá nguy hiểm cho an toàn quốc gia chắc chắn sẽ không được ủng hộ.

- Ừ nhưng nếu anh là một công ty bảo vệ cấp quốc tế thì có thể thuê người của quân đội nước ngoài huấn luyện. Nhưng nơi này không thể thiếu những trang bị như ở trong nước, cái họ cần là tiền. Mà hình như giờ đây anh không thiếu tiền đi.

Thiếu Kiệt trước giờ vẫn chưa nghĩ đến chuyện này. Đúng vậy hắn hoàn toàn không nghĩ đến mà giờ đây Hà Vi đưa ra ý tưởng cho mình hắn bỗng mỉm cười. Đúng cái hắn có bây giờ là Vô Ảnh và Tiền nếu cần thiết thì nhất định phải làm. Cũng phải đề phòng những chuyện khác xảy ra cho người nhà của mình.

- Em nói nếu anh đem việc này ra thương lượng với ông thì có sao không? Anh nghĩ là anh phải cần thiết suy nghĩ kỹ đến vấn đề em vừa nói rồi đấy.

- Cái đó anh không được nói là em nói. Với anh phải tự thân thuyết giảng với ông của em thôi. Chắc chắn ông sẽ cho anh làm nếu thấy điều đó là cần thiết. Nhưng vấn đề là Vô Ảnh anh không được để lộ ra. Việc có trước và sau khi được ông đồng ý lại là hai chuyện khác nhau một trời một vực đấy.

Hoàng Ngân thấy tâm tình của Thiếu Kiệt cũng tốt lên mới nhìn hấn cùng với mọi người nói.

- Em bỏ thời gian đứng cả buổi để mua đồ ăn sáng mà mọi người giờ định không ăn sao? Sau nay em không bao giờ nói chuyện với mọi người nữa giờ.

- Ấy Ấy! Bọn nó không ăn đâu có nghĩa là anh không ăn đâu! Ăn chứ sao không có thực mới vực được đạo mà!

Trương Hạo nghe thế cũng vội vàng cầm đĩa lên với tô phở trong tay mình hấn bắt đầu ăn. Mọi người thấy thế kể cả Thiếu Kiệt cũng lắc đầu dùng bữa của mình. Tâm tình của hấn thật sự tốt lên đôi chút.

Ngay tại Ngọc Châu lúc này. Trong tang lễ của Ngô Trục, vừa đến viếng một người khách nước ngoài. Hấn được nhà họ Ngô tiếp đón một cách trọng thể.

Người đàn ông ấy ngồi đối diện với Ngô Kỳ và Diệp Nhi được đích thân Diệp Nhi rót trà cho hấn nói.

- Làm phiền anh quá không ngờ anh lại đến đây lúc này.

- Chị đừng nói thế làm ăn với anh Trục bao nhiêu năm nay tôi đến là lễ phải có. Bố tôi mất anh Trục cũng đến thì ngày hôm nay anh ấy ra đi thì tôi cũng phải đến chia buồn cùng gia đình.

Ngô Kỳ nghe thế cũng thờ dài một hơi nhìn người đàn ông trước mặt mình mới lên tiếng.

- Tôi không ngờ thằng em mình lại có mối quan hệ với anh đấy. Chúng tôi tuy biết nó làm gì nhưng hoàn toàn không nghĩ đến sau lưng nó lại là các anh.

Người đàn ông lúc này cũng gật đầu cười cười nói với Ngô Kỳ.

- Kể từ năm đó bố tôi thấy tình hình bất ổn lúc đó là anh Trục đã làm việc với chúng tôi rồi năm đó bố tôi với danh nghĩa đầu hàng nhưng thật chất là giao dịch cùng với Nhà nước thôi. Bởi thế bố tôi chỉ bị quản thúc tại Yangon mà không phải lo lắng. Và tôi cũng được lệnh điều đi một nhóm quân của chính mình.

- Như thế thì giải thích tại sao một lực lượng có thể đảo chính ngay trong tại đất nước mà người cầm đầu là bố anh tư lệnh Khun Sa lại ra đầu hàng. Trên mặt truyền thông thì chúng tôi chỉ biết đội quân Mong Tai của nhà anh có hơn mười ngàn người và có cả súng phòng không lúc bấy giờ đi. Hiện tại tuy không ra mặt chắc người của anh cũng không ít hơn như thế tôi nói đúng không ngài Khun Chang.

Ngô Kỳ lúc này mới nói về những gì hắn biết đối với người được cả thế giới công nhận là trùm ma túy bậc nhất thế giới Hoàng Tử Chết Khun Sa. Người được Mỹ truy nã với giá trị lên đến hai triệu đô la thời bấy giờ. Và khi hắn đầu thú được hưởng chính sách khoan hồng.

Chính phủ Hoa Kỳ từng yêu cầu Chính phủ Myanmar giao Khun Sa cho Hoa Kỳ xét xử nhưng bị từ chối dẫn độ với lý do Khun Sa là người Myanmar nên phải để cho tòa án Myanmar xét xử. Quyết định này của Myanmar là phù hợp với các quy định của luật pháp quốc tế cũng như những thông lệ về ngoại giao. Các Tòa án của Hoa Kỳ không thể có thẩm

quyền vượt ra ngoài lãnh thổ của mình trong đối với các vụ án có yếu tố người nước ngoài xảy ra trên lãnh thổ nước đó, nhất là các nước có chủ quyền.

- Cũng không sai biệt lắm về cơ cấu thì tương đối giống nhau. Tôi với bố luôn muốn có một đất nước cho riêng mình. Khi đội ngũ mười ngàn người kia giải giáp quy hàng không bao lâu lại về dưới trướng của tôi. Thông qua các công việc chính quy bên ngoài của bố tôi lúc bấy giờ. Còn bên trong chúng tôi vẫn là một đội quân mà những đối thủ khác phải e ngại.

Khun Chang lúc này nhìn Ngô Kỳ nói ra lý tưởng của hắn và bố mình. Dù cho đến cuối đời mình Khun Sa có thể chết vì bệnh nhưng ông vẫn được người khác tạc tượng ghi nhớ về một thời oanh liệt một con người với quân đội của mình trong chính một đất nước làm cho cả thế giới phải e ngại.

- Xem ra chúng tôi chỉ biết được qua thông tin truyền thông quá ít. Không ngờ rằng đội quân ấy của bố cậu lại được nối tiếp bởi chính thành viên trong gia đình. Như thế chỉ là ngoài mặt được làm im lặng bớt đi những thứ khác. Còn bên trong thì mọi thứ vẫn như cũ thôi.

Diệp Nhi lúc này mới cười cười nói với Khun Chang dù sao thì nếu như những gì hắn nói thì một đội quân mười ngàn người và đang phát triển ngầm cũng là một thế lực đáng sợ không thua kém gì một quân đội quốc gia. Bởi chỉ cần họ còn buôn bán ma túy bất cứ vũ khí nào họ cũng đều có thể mua được bằng tiền hoặc trao đổi bởi hàng hóa.

- Lần này tôi đến viếng anh Trục cũng là dịp chính thức hỏi xem gia đình có muốn tiếp tục nối lại quan hệ hay không. Vốn Anh Trục là một trong những người nắm giữ một phần ba tổng sản lượng thuốc phiện mà chúng tôi cung cấp cho nước ngoài. Hi vọng gia đình sẽ suy nghĩ thật kỹ lưỡng.

Khun Chang lúc này mới nói ra mục đích thật sự của mình về chuyến đi viếng này của hắn. Bởi Ngô Trục có điều kiện có thể xuất hàng đi ra nước ngoài mà không phải bị những công đoạn kiểm tra gắt gao cùng với những lo lắng thất thoát hàng hóa nên Khun Chang muốn thử xem hắn có thể giữ đường dây này tiếp tục hay không. Diệp Nhi lúc này mới thờ dài nói.

- Nếu vấn đề này thì có thể. Nhưng dạo gần anh cũng biết rồi đấy. Ngô Trục bị sát hại cũng bởi thì kẻ thù. Chặt đứt đường dây của cậu ấy ở một số điểm. Và nếu chỉ chuyên số lượng không thì chúng tôi cũng không có được nhiều lợi nhuận.

Khun Chang lúc này im lặng suy nghĩ điều gì đó, cầm trong tay tách trà uống một hớp rồi mới nói với Diệp Nhi.

- Được chỉ cần gia đình giữ được lượng hàng chuyển ra nước ngoài số lượng lớn là được. Còn về vấn đề kẻ thù của gia đình chúng tôi sẽ giúp. Có nhiều việc những người chúng tôi làm việc sẽ tốt hơn là những người chính trị như các vị đây. Chỉ cần bảo đảm đường dây chúng ta sau này sẽ hợp tác tốt về phần những người kia. Tôi sẽ cho người tiến hành làm việc.

- Được một lời nói đã định sau này chúng ta sẽ trở thành đối tác làm ăn lâu dài. Tôi không tin với địa vị của mình những lô hàng đó lại bị gặp trở ngại với lại. Những gì Ngô Trục làm được thì chúng tôi sẽ làm được anh cứ yên tâm.

Ngô Kỳ lúc này cũng tươi cười cam đoan với Khun Chang về những gì hắn làm được. Thông qua Diệp Nhi trước này vẫn được Ngô Trục nói về việc làm ăn bà cũng biết không ít. Việc này hầu như là nằm trong tay bọn họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 379: Được Nước Làm Tới

Thiếu Kiệt ở mãi trong nhà làm việc cả nguyên buổi sáng để chuẩn bị Hà Thúc và nhóm người của ông tối nay sẽ tới đây. Hắn tâm tình khó chịu. Nên mới rời khỏi nhà. Trên người vẫn mặc bộ quần áo không thể thường hơn, cái quần sọt kaki vừa đủ phủ qua khỏi băng vết thương.

Khải Huy thì muốn lấy xe chở hắn đi còn hắn thì lại không muốn. Lắc đầu Hà Vi còn châm chọc hắn.

- Đã què còn khoái đi bộ. Thật chả hiểu anh nghĩ sao nữa. Thôi để cho Thiếu Kiệt anh ấy muốn làm gì làm đi anh Huy ơi.

Nghe lời Hà Vi nói thế Khải Huy cũng gật đầu. Vốn Thiếu Kiệt hắn muốn đi vòng vòng nhưng nghĩ đến dạo gần đây không biết những cơ sở của mình như thế nào nên đành gọi bác xe ôm gần đó chở mình đi. Vốn không có khách cũng biết Thiếu Kiệt hào phóng không kém gì. Nên nhanh chóng hai người trước sau. Trên xe đi dạo vòng vòng thành phố qua những nơi mà mọi người đang làm việc.

Thiếu Kiệt đến gần chỗ công ty chuyên phát nhanh thì để cho người xe ôm quay về. Hắn muốn xem lượng khách hàng và sự hoạt động của những nhân viên gần đó như thế nào. Ghé vào một quán cà phê ven đường Thiếu Kiệt ngồi xuống cởi cái nón vừa mới mua ở dọc đường để che nắng khi tham quan những chỗ làm việc của những người bên dưới mình.

Nếu Tô Thanh cũng không thể nào nhận ra Thiếu Kiệt lúc này vì hắn đi vài chỗ. Nhìn ngồi một chút ở mỗi nơi lại là dưới trời nắng gắt môi trường thì ô nhiễm bởi bụi bặm nên khó ai có thể nghĩ một người thanh niên mặt bụi bặm ngồi tại quán nước cách chỗ họ chỉ vài bước chân lại là ông chủ

phía sau công ty. Nơi nào Thiếu Kiệt cũng chỉ ở lại vừa đủ nghe được tâm tư của nhân viên của mình.

Hướng vào trong quán Thiếu Kiệt gọi nước uống cho mình như những người khác gần đây.

- Cho ly cà phê với bình trà đi chị ơi!

Hầu hết những quán cà phê thế này một là pha nước cốt trộn chung với nước dảo lần hai của cà phê hoặc là pha một lần với số lượng nhiều nên hầu hết cà phê được để trong một chai nhựa. Khi khách gọi chỉ cần đem ra chế ra ly vừa đủ bỏ đường khuấy vài cái rồi bỏ đá vào. Thiếu Kiệt lấy ống tay áo mình quẹt một đường mồ hôi trên trán.

Ly cà phê được đem ra để trước mặt hắn, người đó bỗng nhiên nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm hắn cũng không lạ gì những quán cà phê như thế này khi thấy khách lạ thường hay nhìn kỹ họ. Bởi như thế mới tính giá khác biệt với được khách quen của quán.

Thấy một nhóm nhân viên của dịch vụ giao hàng đang ngồi bên cạnh mình Thiếu Kiệt giả vờ lên tiếng hỏi.

- Anh ơi! Mình xin vào bên này làm dễ không anh?

Nghe được lời Thiếu Kiệt những người bên cạnh cũng lắc đầu nói.

- Dễ thì có đó nhưng mà quan trọng ngày em chạy được bao nhiêu bill thôi. Chứ ngoài thủ tục bình thường chỉ cần một khoản tiền thế chân. Xe máy với lại mấy sợi dây ràng. Bên công ty cung cấp dụng cụ cho em làm việc rồi. Chủ yếu là chạy nổi hay không thôi, mà em có xe máy chưa?

- Ủa em thấy mấy công ty khác có xe máy của họ mà. Công ty mình phải sử dụng xe máy nhân viên như thế chạy một ngày hao tiền xăng chết làm sao mà được.

Mọi người lúc này cũng cười cười nhìn hấn như kẻ không biết gì lấc đầu. Một người vừa đặt ly cà phê của mình xuống nói với Thiếu Kiệt.

- Cái đó mới quan trọng đấy! Đối với các công ty khác có xe thật nhưng mà mình làm lương cứng tiền bill không nhiều. Mà công ty này lương cứng có, hợp đồng lao động có, bảo hiểm cũng đầy đủ. Phụ cấp xăng xe một tháng cũng không cao nhưng nếu một quận em chạy ngày chừng ba mươi đơn hàng mỗi đơn 10 ngàn là em có ba trăm rồi tiền xăng lúc đó mà em tiếc nữa mới lạ đấy. Trước anh cũng như em vậy cứ nghĩ chạy như thế tiền lương không đủ tiền xăng. Sau này mới biết công ty phân ra một người chỉ chạy trong một quận chia phường với nhau mà chạy có một tuyến đường không tới vài trăm mét mà có cả năm sau đơn hàng như thế anh bỏ túi một ngày ít nhất ba trăm một tháng ngoài tiền lương cứng, còn có thêm tiền bill nữa là gần mười triệu em kiếm đâu ra việc như thế bây giờ. Nhưng mà quan trọng mình rành đường thôi.

Thiếu Kiệt lúc này ra vẻ hiểu. Bởi mô hình này hấn đã đưa cho Tô Thanh và Phan Nguyệt hoạt động hấn không tin mình có thể thất bại những năm đầu này hầu hết là ăn chia năm mười năm mười với người bán hàng và người giao hàng. Hấn sẽ không lỗ nhưng cũng muốn biết tâm tư của mấy người này.

- Thế sao mấy anh không ra riêng làm như thế không phải làm được nhiều tiền hơn sao?

Người đó lấc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Ra ngoài tự kiếm đơn chạy không được nhiều. Với lại bên này hợp tác với những nơi bán hàng trên mạng có nhiều đơn lắm anh em chạy không hết còn chạy bên ngoài làm gì. Chú mày xin vào làm đi rồi biết. Có xe máy là được. À mà đủ tuổi lái xe máy chưa?

Thiếu Kiệt đang định trả lời thì ở đằng sau lưng hắn vang lên một âm thanh hắn nhớ rất kỹ cho đến hiện tại. Âm Thanh này hắn ghim trong lòng từ lúc nhỏ cho đến hiện tại.

- Nhà nó có mỗi xe đạp giờ này ngoài đường chắc cũng thất học rồi. Trước đây nó bung phở cho nhà cô chứ đâu!

Một người phụ nữ đi đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Sao thằng nhóc dạo này lớn dữ. Mẹ con mày sao rồi! Năm đó mẹ mày thiếu nợ trốn chui trốn nhủi ở nhà tao. Mày cũng không được đi học chắc giờ cũng thế phải không?

Nhóm người bên cạnh cũng ái ngại cho Thiếu Kiệt nhìn người Phụ Nữ nói.

- Cần gì phải ác mồm thế cô Trang, đâu phải ai cũng có cuộc sống tốt đâu. Người ta thanh niên cố gắng ra đời kiếm tiền nuôi sống gia đình thì đã sao nào.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười vui vẻ nhìn người phụ nữ đó như không có chuyện gì.

- Chào cô không ngờ quán này lại là của cô đấy cô Mai Trang. Mua lại được căn nhà lớn thế. Lại còn mở quán chắc năm đó bán nhà 255 cây vàng rồi mua ở đây phải không cô.

- Mắc mớ gì mà! Mẹ con mà năm đó thiếu có một triệu phải trốn lên trốn xuống còn bày đặt nói sốc tao. Mẹ nể tình năm đó mà bụng bê phở cho nhà tao tiền nước hôm nay khỏi tính mà. Thứ Con Hoang!

Người thanh niên bên cạnh nghe thế cũng nhìn Mai Trang một cái lắc đầu nói.

- Tôi nói thật với bà nhà bà thuê ở đây ở trúng dịp công ty mở ra thì mới có cái quán này không có nó bà làm gì sống cũng phải như cậu nhóc này đi kiếm việc làm rồi. Mẹ ghét nhất ý có chút tiền khinh người.

Thiếu Kiệt lúc này mới biết đây cũng chỉ là nhà mượn mồm cười nhìn người thanh niên kia đáp lại với hắn.

- Không có gì đâu anh! Người ta nói đúng mà năm đó em mới bốn tuổi thôi 1995 ấy. Nhà khổ quá mà mẹ mượn đầu này đập đầu kia thiếu nợ tùm lum phải trốn. Phận ở nhà mà anh sáng bốn giờ sáng dậy dọn hàng. Rồi dọn chén bát các thứ, hôm nào không làm thì không có ăn làm bê tô hoặc chén đĩa thì nhịn đói tới chiều. Riết rồi em cũng quen.

Những người nhân viên đó nghe thế cũng hiểu năm đó một triệu lớn đến mức nào nên cũng gật đầu.

- Không nói sao được nhìn nó đi! Trước sau như một thằng cô hồn. Dám bên ngoài trộm cướp móc túi cũng có chứ ở đó mà đòi xin việc. Nó làm gì đã đủ tuổi mà xin việc làm.

- Lâu ngày dì vẫn ác mồm ác miệng như xưa nhỉ, cũng không khác trước là mấy! Nhớ một lần làm bê có cái tô phải nhịn hai ngày vì dì nói cái tô ấy đang giá hơn thằng con hoang này nhiều.

Thiếu Kiệt vốn định không muốn chấp nhất bởi vì hắn thấy Mai Trang không đáng chỉ là miệng lưỡi của kẻ buôn bán lọc lõi chuyên ức hiếp người

yếu hơn mình. Người bung ly cà phê lúc này mới đến bên cạnh Mai Trang nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hèn gì nhìn mặt mũi quen quen thì ra là cái thằng con của bà Nhu. Xem như bố thí cho nó ly cà phê đi, cũng không hơn cái gì! Đúng là mẹ ra sao con như thế ấy. Dám mẹ nó bây giờ không thiếu nợ thì cũng làm công kiếm tiền sống thôi.

Nhóm người bên cạnh lúc này thấy Thiếu Kiệt chịu thiệt họ vốn không phải thân thích gì với hắn. Nhưng cũng tức thay cho hắn một người lên tiếng nói.

- Nói thiệt hai mẹ con bà đúng hết thuốc người ta như thế không chấp không có nghĩa là người ta hiền. Gặp tôi này giờ là hai bà không có chuyện đúng nói ở đây đâu. Tiền ly cà phê đó tôi trả, hai mẹ con bà làm quá mai một không uống nước ở đây nữa bây giờ. Một người thì chồng bỏ. Một người thì nhà bán đến nỗi đi thuê mà vẫn không chừa được cái thói ức hiếp người.

Thiếu Kiệt hơi bất ngờ. Vấn đề này hắn mới hiểu được 255 cây vàng mà đến nông nỗi này thì thật là cũng thú vị. Với lại tính tình con của Mai Trang mà để chồng bỏ thì cũng không có gì là lạ.

- Mấy người nói đây nhá. Được đã có người trả tiền cho mày ly cà phê rồi đây thằng con hoang, liệu mà biết ơn người ta. Uống xong đi chỗ khác cho tao làm ăn. Mẹ con mày đúng là hãm tài mà. Con mẹ thì lúc nào mặt cũng bất định. Thêm thằng con như bụi đời.

Đến lúc này Thiếu Kiệt thấy mình không nên nhin nữa. Vốn hắn định xóa bỏ cái quá khứ đau thương của mình từ lúc còn bé. Nhưng Mai Trang cứ được nước lấn tới. Hắn thấy bà lâm vào bước đường như thế này cũng không muốn làm khó dễ. Hôm nay vốn hắn chỉ muốn đi xem tầng lớp nhân

viên cấp thấp nhất của mình nghĩ sao về công ty mà không có ý nghĩ khác. Nhưng hẳn đã nhượng nhưng Mai Trang không biết điều được nước làm tới. Bất buộc hẳn phải cảnh cáo.

- Là cô ép cháu đấy đừng để cháu phải thay đổi suy nghĩ của mình. Những lời nói vừa rồi cô chỉ cần xin lỗi một câu mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra hết. Cô vẫn là cô cháu vẫn là cháu đơn giản không muốn quá rắc rối trong chuyện này thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 380: Lầy Ôn Báo Oán

Nghe lời nói của Thiếu Kiệt mọi người lúc này đều ngẩn người. Bởi với vẻ hòa nhã cam chịu của mình khi bị Mai Trang xia xói Thiếu Kiệt cho họ nhận thức hẳn muốn yên ổn kiếm việc làm mà không phải gây chuyện. Mai Trang lúc này nhìn hẳn cười lớn nói.

- Đấy thấy chưa tôi đã nói rồi. Hẳn cái này là tự mình bộc lộ đấy dám là định vào đây chôm chĩa hàng hóa rồi trốn đây này. Nhìn cái bộ dạng của nó có ai nói xin việc không. Thế mà mấy người không tin. Giờ thì lời cái đuôi ra rồi đấy các người thấy chưa.

Mai Trang cho rằng những điều mình nói ra vừa rồi không sai. Giờ đây Thiếu Kiệt nói câu hăm dọa bà làm cho bà đắc chí. Thiếu Kiệt thì ngược lại hẳn đem những gì trước kia đều ghi nhớ không sai. Hẳn từng như thế nào hẳn không quên. Cuộc đời hẳn bao nhiêu lần trải qua sự việc gì hẳn đều luôn ghi nhớ. Điều đó giúp hẳn có được lợi thế khi mình trọng sinh một lần nữa như lúc này.

- Hiện tại bà vẫn cứ như thế tôi thật sự không chịu được. Năm đó bà bắt tôi bung bẻ hàng ngày tôi không nói. Bắt tôi nhịn tôi không nói. Nhưng hôm nay khác xưa rồi. Tôi hiểu năm đó mẹ tôi khổ như thế nào. Phải một tháng trời sau mẹ tôi mới đủ tiền trả nợ. Trong một tháng đó tôi nghỉ học làm việc như một đứa bụi đời ăn bám tôi chịu. Bởi thân phận sống nhờ cần ngày ba bữa cơm. Lúc đó bà nói đúng. Không làm thì nhịn không sai. Với bản thân tôi cũng chỉ là đứa ở nhờ thôi. Một ngày trông mong ba bữa cơm ở nơi xó bếp với cái chiếu rách. Đó chưa là những gì bà đã làm. Mẹ tôi trốn nợ. Bà gọi điện cho cả chủ nợ nói chỗ mẹ tôi đang làm. Thú vị đúng không, tôi vẫn nhớ ngày mẹ tôi về rước tôi bà đòi một trăm năm mươi ngàn tiền

ăn ở tôi trong tháng. Thú vị tôi thấp cổ bé họng lúc đó nói mẹ cũng chỉ biết im lặng.

Từng lời của Thiếu Kiệt nói ra làm cho những người trong quán đều lắc đầu nhìn Mai Trang. Bởi việc này điển hình cho một kẻ đã thấy người gặp nạn không giúp lại còn bỏ thêm một đao. Đúng là loại người không có lương tâm.

Mai Trang lúc này cũng không ngờ Thiếu Kiệt nhớ như thế cũng xanh mặt đôi chút. Nhưng bà liền trấn an mình, thiếu Kiệt không thể làm gì được bà.

- Mà nhớ thì được gì! Tao làm thế thì đã sao. Mẹ mà nhờ tao giữ mà thì phải trả tiền. Mà muốn có ăn thì phải tự mà kiếm. Nếu không phải có thằng con hoang như mà nó đâu có khổ. Tự nó chịu thì mẹ con mà cũng giống nhau thôi giờ mà làm gì được tao.

- Cũng không làm gì? Nhà này chắc cũng không ít tiền nhỉ bà thuê một tháng cũng không ít đi. Nhưng mà tôi thật khâm phục bà vốn định xóa bỏ mọi thứ vì mọi người nói bà lâm vào cảnh nhà thuê nhà mượn kinh doanh nhỏ như thế này cũng đủ sống qua ngày. Mọi chuyện sẽ không có gì nhưng bà cứ tỏ vẻ ra mình vẫn còn rất cao. Nên tôi mới phải làm việc mà tôi nghĩ mình nên làm.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy ra điện thoại từ trong túi quần của mình. Ai cũng thấy được đó là một chiếc điện thoại đời mới. Nhìn hẳn bấm số điện thoại đợi bên kia nhận cuộc gọi điện thoại rồi nói.

- Phan Nguyệt xuống đón tôi! Tôi đang ở quán nước cạnh công ty tôi cần nói chuyện với cô.

Nghe được âm thanh của Thiếu Kiệt cúp máy với hành động này cho thấy hắn đang tức giận không nhẹ. Vội để điện thoại xuống cô nói với Tô Thanh một câu làm hắn đang đánh máy cũng nhảy ra khỏi chỗ theo Phan Nguyệt chạy xuống lầu.

- Thiếu Kiệt ở quán nước!

Mọi người nhân viên của bên công ty giao hàng lúc này cũng ngần người. Bởi họ đều biết hai người điều hành của họ một trong số đó tên Phan Nguyệt.

Nhân viên các bộ phận thấy hai người lãnh đạo của mình Tô Thanh với Phan Nguyệt gấp gấp chạy qua hành lang cũng thắc mắc nhìn. Vì trước giờ chưa bao giờ họ thấy hai người hối hả như thế. Họ nhìn nhau như muốn hỏi có chuyện gì xảy ra.

Chưa tới một phút cả Tô Thanh với Phan Nguyệt đều xuất hiện trước mặt Thiếu Kiệt đi từ xa họ cũng hiểu Thiếu Kiệt gọi điện thoại ở chỗ đông người mà ngay tại công ty thì muốn công khai thân phận nên đến trước mặt hắn nói một tiếng làm đám nhân viên bên cạnh đều đứng lên.

- Chào Sếp!

Bên ngoài nhiều người đang tò mò nghe thấy hai người nói thế cũng mém giật mình. Họ trước nay đều biết phía sau công ty chắc chắn là người có thể lực nhưng không nghĩ đến hôm nay sẽ được gặp bởi vì việc liên kết các thứ cần mối quan hệ ra sao. Mà công ty họ lúc nào cũng khá thuận lợi trong việc này.

- Hai người có tiền lẻ không trả giúp tôi tiền cà phê bên kia với ly nước uống của tôi. Bắt đầu từ ngày mai bên công ty trang bị cho tôi một tủ lạnh đầy đủ các loại thức uống và lúc nào cũng có một chai cà phê cùng với ly

nhựa và đường cát. Mỗi tháng cung cấp cho bộ phận nhân viên tự pha 30kg cà phê hết thì đề xuất. Mỗi nhân viên buổi sáng đi làm có thể dùng nước uống miễn phí ở công ty. Cho một người chịu trách nhiệm về chuyện này, liên hệ với chủ nhà này. Xem hẳn bán lại nhà bao nhiêu, báo lên mua lại. Tôi không muốn thấy trước cửa công ty mình có những người không nên thấy.

Nghe trong lời nói của Thiếu Kiệt, hai người Tô Thanh với Phan Nguyệt cũng hiểu có người nào đó đả tặc tội không nhẹ với Thiếu Kiệt. Mà việc mua lại mặt bằng thì hai người cũng thấy ổn bởi việc này chỉ có thể phát triển thêm kho của công ty.

- Vâng! Chuyện này trong ngày hôm nay sẽ tiến hành.

Lời của Tô Thanh lúc này nói ra làm Mai Trang đang đứng xụi lơ ngồi xuống đất nhìn những gì trước mặt mình không thể tin được. Bà không lạ hai người này ở đây. Hầu như ngày nào buổi sáng họ đều tự mình qua mua nước để đem vào phòng mình làm việc. Hiện tại Thiếu Kiệt ra lệnh như thế hai người họ nếu chấp hành xem như từ nay quán của bà triệt để dẹp tiệm.

Bà không thể tin được thằng nhóc năm đó bà bỏ đói giờ lại là người nắm cái công ty mà bà dựa vào để kiếm cơm.

- Đây tiền cà phê hai bàn đây bà cầm lấy!

Lời của Tô Thanh làm cho Mai Trang lúc này mới run run nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cho ... Cho Dì ... Xin lỗi... Gia đình Dì chỉ còn nơi này mưu sinh. Nể tình Dì quen mẹ cháu ... Tha cho Dì một lần!

- Mém nữa quên mất! Đúng rồi nhi? Năm đó mẹ tôi có một chiếc xe đạp để đi làm từ nhà đến chỗ làm cả đi lẫn về là hai mươi cây số, người nào vì

một trăm ngàn mà lấy mất chiếc xe để mẹ tôi phải đi bộ nhỉ. Coi bộ không chừng bà càng nói càng phát sinh thêm tội.

Mai Trang lúc này mới nhìn lấy Thiếu Kiệt bà như cố gắng năn nỉ mọi người cầu tình cho mình như ai ở đây đều nhìn bà lắc đầu. Thiếu Kiệt lúc này cũng ngồi xuống trước mặt bà nói.

- Tôi sẽ cho bà một cơ hội. Chuyện khi xưa tôi không tính với bà. Nhưng với một điều kiện bà phải xin lỗi mẹ của tôi. Nếu bà làm được tôi sẽ xem như chuyện này chưa có gì. Bà đi đường bà tôi đi đường tôi. Với lại tôi cũng chẳng hẹp hòi đến độ một người từ giàu có giờ phải đi ở nhà thuê kiếm sống mưu sinh bao giờ.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho Khải Huy nói hẳn chở mẹ mình đến nơi này. Chưa đầy ba mươi phút sau. Một chiếc xe ô tô chạy đến trước cửa quán, Khải Huy bước xuống xe mở cửa cho Hoàng Lâm Nhu. Thấy Thiếu Kiệt ở đây bà mới hỏi hẳn.

- Làm gì nói Khải Huy chở mẹ ra đây làm gì, cửa hàng đang nhập hàng một đồng việc kia.

- Không có gì tìm mẹ cho người khác xin lỗi thôi. Có người muốn con bỏ qua thù cũ nhưng với điều kiện phải xin lỗi mẹ nên con mới gọi mẹ tới thôi. Còn chuyện bên cửa hàng để cho mấy dì làm là được rồi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng ngăn người ra. Bởi bà không biết có mối thù nào mà phải xin lỗi bà Thiếu Kiệt mới bỏ qua. Lúc này nhìn Tô Thanh với Phan Nguyệt đứng một bên nhìn về Mai Trang bà ngợ ra một lúc. Mai Trang bây giờ mới bước lên giọng run run nhìn Hoàng Lâm Nhu. Bà thấy hiện tại đúng là người ta đã khác. Người ta ngồi xe ô tô còn bà từ nhà cao cửa rộng giờ phải đi thuê nhà ở đây.

- Nhu em cho chị Xin Lỗi chị còn phải có cuộc sống của mình!

- Mai Trang! Ủa! Đây nhà chị à? Lâu rồi không gặp ủa mà sao lại xin lỗi? Chị bán nhà cũ về đây ở sao. Vậy sao không cho mọi người biết.

Không ít người ở gần đó che miệng cười. Thiếu Kiệt lúc này cũng thờ dãi giải thích những gì diễn ra cho Hoàng Lâm Nhu nghe được một lúc sau. Mai Trang cũng nói rõ tại sao mình ra nông nỗi này. Thiếu Kiệt biết được cũng lắc đầu. Vốn bán nhà nhiều tiền đâm ra bà cờ bạc không ít cứ thế từ nhà lớn chuyển sang nhà nhỏ dần rồi phải lâm đến cảnh xui gia lấy nhà vì nợ nần chồng chất.

Nhưng vài người nhân viên có mặt ở đó lại lắc đầu đều cho rằng bà đáng bị như thế. Chị em quen biết còn thấy người ta sa cơ không giúp lại hùa theo như thể chẳng đáng tha thứ làm gì.

Hiểu được nội tình của Mai Trang, Hoàng Lâm Nhu cũng lắc đầu nhìn qua nơi này một chút rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi tha được thì tha. Mọi Thứ đã qua cũng không cần phải ôm nó trong lòng làm gì. Con xem mua lại nơi này để Mai Trang ở đây buôn bán tiền thuê nhà sẽ không tăng giá xem như một phần giúp đỡ di ấy một chút. Nhân viên của con cũng không thể lúc nào cũng rảnh rỗi pha cà phê mỗi buổi sáng cứ để cho di ấy bán ở đây trông xe cho những người ở công ty mỗi tháng xem tiền đó là tiền thuê nhà là được.

Thiếu Kiệt nghe mẹ mình nói thế cũng cười mếu vốn nói bà tới đây để Mai Trang xin lỗi giờ lại tạo cơ hội cho người ta. Nhưng lúc này không ít cách đối xử của Hoàng Lâm Nhu được nhiều người nhân viên nghe thấy.

Tin tức về sự lấy ơn báo oán của ông chủ công ty cũng được chứng thực, làm cho một số người của nhân viên càng thêm gắn bó với công việc của

mình. Ai lại không muốn mình có một người chủ tốt biết đối nhân xử thế. Thiếu Kiệt qua lần này lại đem chính sách thưởng ngày lễ tết sinh nhật áp dụng với hình thức thưởng trực tiếp cũng khiến cho công ty ngày càng nhiều người xin vào làm việc lâu dài cố định hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 381: Danh Tiếng Công Ty

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đầu để góp tiền đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face nhắn tin nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé.

Ngay lúc đó dưới sự hợp tác của Mai Trang, người chủ nhà cũng được gọi đến. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới làm hợp đồng mua bán thông qua Vân Anh những hồ sơ trên giấy tờ tương đối nhanh gọn giá cả cũng được thống nhất một cách nhanh gọn nhất. Thiếu Kiệt bỏ ra cái giá mà người ta không muốn bán cũng phải bán. Đơn giản vì họ không thiệt thòi. Hồ sơ người của Thiếu Kiệt tự làm. Họ chỉ đến ngày giờ ra ký tên sẽ được chuyển toàn bộ số tiền như đã hợp đồng ban đầu.

Thiếu Kiệt đợi cho xong mọi việc mới nói với Phan Nguyệt và Tô Thanh.

- Xem thu xếp ngày mai về bên nhà Hà Vi. Mọi người làm tiệc cuối năm còn về báo cáo tình hình cụ thể trong tháng nữa. Đợt vừa rồi đi nước ngoài không kiểm soát hết được mọi người nhớ nhé.

Hai người nghe thế cũng gật đầu đồng ý. Hoàng Lâm Nhu nói vài lời an ủi với Mai Trang xong cũng gọi Thiếu Kiệt lên xe trở về nhà. Bà cũng chỉ biết bó tay với Thiếu Kiệt. Vốn những người này không gặp thì thôi. Nhưng nếu không gặp được hẳn vui tính lên đi xem những công ty của mình ra sao thì chắc sẽ sống dễ dàng những ngày tháng tới.

Đợi cho hai mẹ con Thiếu Kiệt lên xe xong Mai Trang mới tiến đến bên cạnh hai người Tô Thanh với Phan Nguyệt hỏi những điều mình thắc mắc.

Bởi trong mắt bà hai mẹ con Thiếu Kiệt làm sao có thể giàu lên như thế mà ngay cả cái công ty mà bà dựa vào việc bán nước uống hàng ngày cũng thuộc về tài sản của họ.

- Hai cô cậu cho hỏi sao mà hai mẹ con của Thiếu Kiệt được như thế vậy?

Phan Nguyệt lúc này cũng cười cười lắc đầu nhìn Mai Trang nói.

- May cho bà là Thiếu Kiệt cậu ta luôn thương mẹ mình và những việc mẹ cậu ta quyết định cậu ta không bao giờ làm trái. Nếu không hiện tại chắc bà ra đường rồi. Ai nghĩ tới vừa đi nước ngoài về lại đi khảo sát công ty đi. Mà bà sau này cũng bớt cái tính ăn hiếp người hiền lành đi. Tôi nói cho bà biết, hai người chúng tôi chỉ là một trong những công ty làm ra được tiền của Thiếu Kiệt thôi. Cậu ta được như bây giờ chỉ đi lên nhờ hai bàn tay trắng và kiến thức của mình. Bọn tôi còn thua xa cậu ta nhiều.

- Đúng đấy! Bà đừng bao giờ nhìn bề ngoài mà đánh giá một người nào. Tôi gặp Thiếu Kiệt lần đầu tuy cậu ấy đã có tiền đủ mua xe ô tô các thứ. Nhưng vẫn đạp chiếc xe đạp cũ chạy phát ra tiếng kêu cộc cạch kia. Thật hồi xưa mà bà thật sự giúp đỡ cậu ta biết đâu nhà này giờ thuộc quyền sở hữu của bà rồi. Nên lo tốt việc của mình đi.

Mai Trang nghe được những lời trách móc của hai người cũng thở dài ngồi xuống cái ghế nhựa của quán. Mọi người chỉ nhìn bà lắc đầu. Bản thân bà cũng không nghĩ được rằng thằng nhóc năm xưa bà xem như của nợ đem nó ở ngoài xó bếp với cái chiếu đặt dưới sàn nước. Mỗi sáng phải thức dậy sớm bung bê cho bà. Rồi lại phải làm việc như một người giúp việc lau nhà quét nhà hàng ngày giờ đây lại trở thành một ông chủ bỏ ra tiền tỉ mua lại căn nhà bà đang thuê không một cái cau mày.

Ai cũng nhìn về Mai Trang lắc đầu. Họ biết bà vì cái tính ý mạnh hiệp yếu của mình mà giờ hối hận đã muộn. Qua chuyện diễn ra ở đây những người đó cũng hiểu sau lưng công ty là một ông chủ chỉ là thiếu niên nhưng tài sản đã đủ để chết người.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe nhưng vẫn không hết hậm hực nhìn mẹ mình như bất bình tại sao lại làm như vậy. Hoàng Lâm Nhu lúc này biết hẳn tâm tư như thế nào cũng lên tiếng nói.

- Mẹ làm như vậy là cũng không muốn mắc nợ họ cái gì. Nếu sau này họ có sa ngã nữa thì cũng không trách được ai hết. Con nghĩ xem miệng đời nó vô tình lắm. Có thể nếu hôm nay mình dẫn họ đến con đường cùng. Sau này đối với những người quen biết họ có thể nói. Năm xưa nuôi con ra sao con đối xử tệ bạc như thế nào. Hôm nay không ít người chứng kiến việc này. Nếu họ có muốn rêu rao người thiệt vẫn là họ thôi.

Hoàng Lâm Nhu nói về những gì mà bà đã làm lúc vừa rồi làm cho Thiếu Kiệt âm trầm một lúc mới nói.

- Con thấy như thế có lợi cho nhà họ quá rồi đấy! Thật con chẳng quan tâm miệng lưỡi thế gian là cái quái gì họ có lời ra tiếng vào con cũng không quan tâm. Năm xưa bà ta đối xử với mẹ con mình ra sao thì bây giờ phải đòi lại chứ.

- Con này có thấy người ta bây giờ sống kiếp nhà thuê nhà mượn không. Nếu mình vẫn như lúc trước biết đâu chừng một ngày nào đó mình cũng như họ. Cứ quan niệm mình không làm trái lương tâm là được. Con hiện tại không lo có lời ra tiếng vào nhưng sau này nếu con nắm giữ tất cả các công ty thì lại khác. Nó sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến danh tiếng công ty.

Những điều mẹ hắn nói không phải không đúng. Hắn cũng không nghĩ đến tình trạng xa như thế. Trên danh nghĩa hiện tại những công ty đứng tên

những người dưới hần. Hiện tại tuy chỉ có những người liên quan biết việc các công ty kia là của Thiếu Kiệt. Tuy chỉ nội bộ một số lượng người có thể tìm hiểu đến vấn đề người đứng sau các công ty này là ai. Một người biết thì sẽ có nhiều người biết. Lúc đó hần sẽ trở thành bộ mặt trong công ty một cách vô hình chung mà những đối tác với công ty nhắm vào. Thấy Thiếu Kiệt trầm mặc không trả lời Hoàng Lâm Nhu mới cười cười nói với hần.

- Hiện tại không ít người đã có thể biết được phía sau con là ai. Bối cảnh và những công ty như thế nào. Nên dù sao cũng nên nghĩ xa một chút không phải như trước muốn làm gì thì làm muốn hành xử thế nào cũng được. Những thứ có thể làm loạn ở tuổi Thiếu Niên được con cứ làm, còn những thứ giải quyết bằng đầu óc được cứ để mẹ ra mặt. Lúc đó sẽ có những điều làm tưởng về con. Chứ không như hiện tại. Bây giờ mà có hỏi một trăm người biết về công ty thì họ chỉ nói mẹ đứng sau lưng con thôi. Ai lại có thể nghĩ đến một thiếu niên như con tự gây dựng cơ nghiệp chứ. Người đời lúc nào cũng cho rằng sự suy nghĩ của họ là hoàn toàn chính xác mà không nghĩ đến những vấn đề khác đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu lấy điện thoại mà Thế Hải đã đưa cho mình. Tìm số của Tú Trinh rồi bấm cuộc gọi đi. Đợi cho bên kia có tín hiệu bắt máy thì chưa kịp lên tiếng thì âm thanh của Tú Trinh đã vang lên bên tai hần.

- Sao cậu em. Kiểm chị có việc gì sao? Nói đi chị đang rảnh đây nếu không chị đây cúp máy đây.

- Ừ định giao việc cho chị đây. Qua bên nhà Hà Vi gặp tôi ngay nhé. Gọi cả hai người Bảo Huân với Công Toại luôn đi.

Tú Trinh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đáp lại lời chọc gheo hần một chút rồi mới nghiêm túc. Bởi cô không biết nhà Hà Vi có đủ để Thiếu Kiệt hần họp bàn chuyện của Vô Ảnh hay không.

- Thế mà tưởng chỉ gọi một mình chị. Mà đi qua bên đó bàn chuyện của Vô Ảnh được không thế?

- Cứ yên tâm dù sao ở đó toàn những người biết được Vô Ảnh nên cứ gọi qua đi. Hồi Thế Hải xem chừng nào những cái máy chủ với máy tính về bên cơ sở của mình lúc đó báo cho em biết đích thân em qua đó lắp đặt. Chuyện này để người ngoài không được.

Thiếu Kiệt cũng không quên dặn dò một số thứ để cho Tú Trinh thay hẳn hỏi Thế Hải và báo cáo lại. Hoàng Lâm Nhu đợi cho Thiếu Kiệt cúp máy mới hỏi hẳn.

- Ai vậy? Con định kiếm thêm bạn gái sao? Nhiều đó còn chưa đủ à.

- Trời mẹ nghĩ con mẹ tệt đến thế sao! Ba người con còn muốn chết. Mẹ còn xúi thêm Hoàng Ngân vào. Giờ nói chuyện với nhân viên cũng bị ghép vào bạn gái sao con sống nổi.

Hoàng Lâm Nhu nghe thế cũng cười cười nhìn hẳn chằm chọc, với bà việc Thiếu Kiệt hẳn có bao nhiêu bạn gái cũng không quan trọng miễn là hẳn đối tốt với những người đó là được.

- Thế mà mẹ tưởng con muốn làm Vi Tiểu Bảo chứ. Không biết thằng nhóc nào xem Vi Tiểu Bảo còn học thuộc cả thơ tình của nhân vật nhỉ. Mà có bảy vợ thì cũng không có chuyện gì là lớn chủ yếu là pháp luật không cho phép thôi. Mà con lo gì ra mấy nước châu phi một người nam có thể lấy được nhiều vợ mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng than trời. Khải Huy vừa lái xe cũng không nhịn được cười phát ra tiếng khúc khít. Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy quá khứ của mình đô chỗ cũng không có gì giống bình thường. Hoàng Lâm lúc này mới hỏi hẳn.

- Tối này bọn người Hà Thúc tới Lưu Minh con định đối phó như thế nào đây. Dù sao cũng cần phải cẩn thận đấy. Tuy biết họ đối tốt với mình nhưng chơi với hồ sẽ có ngày bị hồ cắn. Con có gì thì cũng phải đề phòng. Không hẳn lúc nào mọi chuyện cũng êm đẹp đâu.

- Vâng con cũng đã có cách của mình. Để có thể đối đáp với nhóm người Hà Thúc rồi chỉ cần đem mọi việc ám chỉ thôi chắc con nghĩ những người đó sẽ hiểu. Cũng không dễ dàng à. Lợi ích đi đầu nếu hôm nay con không nắm giữ thứ có thể đem ra làm thương lượng, chắc chắn sẽ ở một thế yếu nhưng con có cách của con nên chắc sẽ không có vấn đề gì.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới biết tại sao hôm nay Thiếu Kiệt lại đi tham quan các công ty của chính mình. Vì hẳn cần có cái nói thật và những thứ có thể che dấu trước nhóm người của Hà Thúc. Gật đầu như hiểu ý của Thiếu Kiệt như thế nào Hoàng Lâm Nhu cũng im lặng không nói gì nữa. Thiếu Kiệt lúc này tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần suy nghĩ những gì hẳn sắp làm và đem mọi thứ tiến vào trạng thái giả định trong tương lai của mọi thứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 382: Cải Tổ Vô Ảnh

Nhóm Người Tú Trinh đến nhà Hà Vi cũng không lâu sau khi Thiếu Kiệt đã về đến nhà. Ba người được Thiếu Kiệt đem xuống phòng hắn đang đặt những máy tính cần thiết để làm việc. Nhìn qua cho làm của Thiếu Kiệt Tú Trinh than thở.

- Ở đây may mà đã có máy lạnh mà còn gò bó nóng muốn chết. Không biết ở mai một lắp đặt bên dưới thì sẽ ra sao đây.

- Không hẳn lúc đó lắp đặt máy lạnh dạng công nghiệp là được. Hiện tại cái này nhà ở chỉ có thể lắp đặt máy lạnh như thế này thôi không nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời Tú Trinh Công Toại lúc này mới lên tiếng hỏi. Bởi hắn đang suy nghĩ đến Thiếu Kiệt gọi cả ba tới đây chắc phần nào vì những việc Vô Ảnh không làm được.

- Thiếu Kiệt! Lần này gọi mọi người đến đây để làm gì thế?

Bảo Huân với Tú Trinh lúc này cũng gật đầu xem đây như là thứ mà họ muốn biết.

- Sắp tới Tú Trinh sẽ rút ra không cần phải đi làm ở các cơ sở quán bar nhà hàng nữa. Việc này trước đây sẽ có người đảm nhận nhưng giờ đây thiếu khuyết với một phần Vô Ảnh cần đào tạo lại.

Lời của Thiếu Kiệt nói ra làm cả ba người tim đập thành thịch bởi họ hiện tại chịu trách nhiệm chính cho Vô Ảnh mà qua việc vừa rồi cho thấy sự yếu kém của họ về tình hình thực tế quá nhiều.

- Mọi người tạm thời cần tổ chức lại đem những thành viên của mình độ tuổi từ mười tám đến hai mươi ba, phân loại bên dưới những người này. Sẽ

được đào tạo lại một lần nữa đối với những người lớn hơn độ tuổi này sẽ được đào tạo lại theo diện khác.

- Thiếu Kiệt việc đào tạo lại như vậy mất khá nhiều thời gian và tiền bạc chưa kể hiện tại kinh phí của Vô Ảnh hầu như là không có. Mọi thứ trước giờ được bù đắp lẫn nhau không phải muốn thay đổi là thay đổi liền.

Bảo Huân lúc này mới lên tiếng nói ra những gì theo suy nghĩ của chính mình, trước này hẳn huấn luyện tuy có được sự trợ giúp lớn từ những thế lực của Ngọc Nhi nhưng vẫn không thể nào toàn diện cho toàn bộ thành viên.

- Đúng việc này tốn kèm những thứ cần thiết trước này đều do Vô Ảnh tự thân kiếm tiền trang trải hết các hoạt động. Từ bây giờ trở đi vấn đề ám sát dẹp bỏ. Thêm vào đó những thành viên của Vô Ảnh chỉ có huấn luyện và huấn luyện. Không phải ra ngoài làm việc kiếm thêm thu nhập nữa nâng cao hiệu suất làm việc lên. Tôi sẽ để cho Bảo Huân với Công Toại đứng ra thành lập một công ty bảo vệ đủ chuẩn quốc tế và thương lượng với bên quân đội cho người hỗ trợ.

Ba người lúc này đều nhìn nhau mừng rỡ, Tú Trinh chợt nhìn Thiếu Kiệt như không muốn phải làm việc trong môi trường nhà hàng tiệc cưới nói.

- Ai cũng được huấn luyện nâng cao tự nhiên chị lại phải ở cơ sở làm việc cho em như thế đâu công bằng.

- Không điều này bắt buộc. Mọi người có biết tại sao nhiệm vụ vừa rồi mọi thứ đều trở nên tệ hại đến mức độ đó không?

Bảo Huân với Công Toại lúc này cũng lắc đầu họ không biết được tại sao lại như thế vì họ đã được huấn luyện theo dõi tiêu điểm khá lâu.

- Đối với vấn đề này các anh có bao giờ tự hỏi mình quan sát được hết mọi thứ trong phạm vi năm trăm mét hay không?

Ba người dẫn đo suy nghĩ một chút mới trả lời lại được câu hỏi của hẳn. Mà vẫn không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt cho mấy. Hai người Công Toại và Bảo Huân chỉ có thể trả lời là có thể được còn Tú Trinh lại trả lời một câu làm hai người tức không chịu được. Chuyện này dễ mà. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng hỏi Tú Trinh.

- Chị trước khi đi làm tiếp tân có làm qua phục vụ nhà hàng đúng không.

- Ừ! Chuyện này có trong hồ sơ chị có ghi mà.

Tú Trinh lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt như nói hẳn chuyện này ai mà không biết cậu lại đặt câu hỏi ngớ ngẩn, Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Hai người Công Toại với Bảo Huân cũng giống với câu hỏi trên.

- Hai người từng đi làm phục vụ thực tiễn tại cơ sở.

Hai người nhìn nhau lắc đầu Bảo Huân lúc này mới nói với Thiếu Kiệt.

- Bọn anh không đi thực tiễn nhưng được học qua trong huấn luyện. Như thế không phải giống nhau hay sao.

- Khác nhau xa đấy. Tú Trinh có thể bao quát được trong phạm vi năm trăm mét bởi vì đây là phản xạ cần có khi anh đã tự trải nghiệm thực tiễn. Còn hai anh chỉ qua học tập kiến thức sẽ không làm được điều này. Một người phục vụ ở nước ta không phải chỉ phục vụ duy nhất một bàn như ở nước ngoài. Họ phục vụ một lúc có thể ba đến bốn bàn cạnh nhau là điều bình thường. Như thế một bàn uống cùng một loại bia không nói nhưng nếu bàn đó khách bốn người bốn loại bia. Anh phải ghi nhớ chính xác người nào uống loại nào. Bia còn bao nhiêu thì rót. Bàn đó lên đồng loạt hay là

người nào hết người đó lên bia. Chỉ cần anh trải qua thực tiễn điều này anh sẽ có thể quan sát được giống như Tú Trinh.

Bảo Huân cùng với Công Toại nhìn nhau họ hiểu đội viên mình thiếu cái gì trong việc vừa rồi. Kỹ năng quan sát và nắm bắt bố cục toàn diện ở phạm vi khả năng cho phép. Họ phạm sai lầm ở chỗ đối tượng họ theo dõi luôn nằm ngoài tầm quan sát của họ. Tú Trinh cũng gật đầu đồng ý với Thiếu Kiệt về những gì hắn nói. Cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại nói được những điều này mà ngay cả bản thân cô không nhận ra.

- Ấy mà việc phục vụ này nữ mới làm nam chỉ đứng một chỗ khi cần thiết nên Công Toại với Bảo Huân có thực tiễn cũng không giúp được gì rồi.

- Không vấn đề quan sát khi làm nam phục vụ nhiều hơn chị thấy nhiều. Chị nghĩ thử xem. Một hai người nam có thể chịu được cả một khu vực được chia để trợ giúp nữ. Họ có nhiệm vụ khi nữ phục vụ không kịp thì phải giúp. Gắp đá khui bia. Trả bia, hỏi đồ ăn của bàn đó. Họ không nắm rõ địa hình khu vực mình làm việc sao có thể làm những việc đó. Chị nên nhớ những gì họ giúp nữ phục vụ khi được tiền tips nữ phục vụ nhẹ nhàng thì họ cũng sẽ có ít tiền bỏ túi. Nên không thể nói khả năng quan sát của họ không được.

Thiếu Kiệt lúc này cảm thấy ba người đã hiểu điểm yếu của Vô Ảnh ở đâu cũng gật đầu một cái. Đối với kỹ năng đánh đấm bắn súng hay vấn đề khác Thiếu Kiệt không dám nói. Nhưng nếu nói về phản ứng nhanh nhạy và kỹ năng quan sát đánh giá tình hình hắn có thể không bằng chuyên gia nhưng kinh nghiệm của hắn cũng không kém.

- Vì thế Tú Trinh qua điều hành nhà hàng tiệc cưới. Thành viên trước khi tập huấn đều phải trải qua làm việc ở nhà hàng ba đến năm tháng để rèn

luyện sự nhạy bén của mình. Việc đánh giá sẽ thông qua sự theo dõi thường xuyên cho đến khi đạt được yêu cầu thì trở về trung tâm huấn luyện.

Ba người thấy như thế cũng tốt, Tú Trinh thì hiểu được rằng nếu người khác nắm giữ nơi này. Thì việc huấn luyện của các thành viên lúc ban đầu xem như không thể thực hiện được. Thông qua đó cũng bớt được một khóa huấn luyện bia rượu cho Vô Ảnh và những tiểu xảo ở nơi ăn nhậu với những đối tượng mà họ thi hành nhiệm vụ nên mới châm chọc Thiếu Kiệt.

- Xem ra cậu tính khá kỹ nhỉ vừa không phải trả lương vừa huấn luyện được người. Lại vừa kiếm tiền về cho mình. Cậu lời hơi quá rồi đấy.

- Phải thế thôi tôi cần phải có sự chống đỡ để nuôi Vô Ảnh một cách hợp pháp chứ. À mà nhắc nhở mọi người lát chiều sau năm giờ toàn bộ thành viên Vô Ảnh rút về trung tâm hết đi đừng xuất hiện. Tối nay có những người chúng ta không thể để bại lộ Vô Ảnh dù là một điều nhỏ nhất.

Bảo Huân lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt về thời gian lúc nào mới bắt đầu cải tổ. Hắn thấy nếu thực hiện việc này cần có một thời gian nhất định nếu không sẽ dẫn đến việc nghi ngờ của những nơi khác.

- Vậy chừng nào chúng ta mới thực hiện Kế Hoạch Thiếu Kiệt. Làm ngay luôn hay rút từng người về.

- Qua tết bắt đầu rút dần từ giờ đến cuối năm là được. Thông báo cho những người của tổ chứ nói là sau tết sẽ về quê luôn không vào Lưu Minh nữa như thế tránh để người khác nghi ngờ. Với lại thời điểm tết nếu có nói lí do đó cũng không ai nói gì đâu. Thông qua lần này chúng ta sẽ tổ chức lại hết toàn bộ Vô Ảnh bỏ túc cả tin học và những thứ công nghệ sau này sẽ sử dụng. Hiện tại Vô Ảnh chỉ đơn thuần như một công ty bảo vệ ngoài vấn đề vũ khí sở hữu thì hầu như toàn bộ đều là lạc hậu so với khối hành chính cơ sở nhỏ nhất của quốc gia.

Lúc này mọi người đều hiểu điều Thiếu Kiệt nói là vấn đề hiển nhiên. Với Lưu Minh mọi người từ khắp nơi từ mọi miền đất nước đến đây. Họ tìm kiếm một cơ hội sự thay đổi cuộc đời mình. Họ làm việc như bao con người khác rồi để dành dụm cho mỗi năm có một kỳ nghỉ tết dài trở về quê hương. Lựa chọn thời điểm này để rút hết toàn bộ người của Vô Ảnh trở về trung tâm bỏ tấc những thứ khác là điều cần thiết hơn hết là những thứ công nghệ cần số tiền lớn đầu tư mà trước giờ họ không có.

Bao Huân với Công Toại lúc này đều tự nhủ. Nếu như Thiếu Kiệt tiếp nhận Vô Ảnh từ trước chắc chắn bọn họ sẽ tốt hơn hiện tại bây giờ. Qua những dự định của Thiếu Kiệt hai người mới cảm thấy được Vô Ảnh bắt đầu sẽ trở thành một nhóm quân lực chính thức mà không phải nữa mùa không ra hồn như bây giờ. Bao Huân lúc này mới nói với Thiếu Kiệt

- Để về trụ sở bắt đầu phát ra tin tức cho mọi thành viên cần thiết trở về. Còn Thế Hải nói phải qua đến ngày hai tây toàn bộ những thứ máy tính mà cậu yêu cầu mới được đem đến. Bộ phận ăng ten viễn thông gì đó thì đang lắp đặt ngày mai hoặc sáng ngày 31 sẽ xong. Lúc đó mọi thứ sẽ được hoàn thành và kết nối.

- Ừ giờ mọi người trở về báo cho các thành viên khác đi tôi còn phải chuẩn bị tiếp nhóm người kia nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 383: Dương Mưu Liên Hoàn

Khi mặt trời vừa nghiêng mình một đoàn xe từ sân bay với xe cảnh sát đi đầu mở đường. Lúc này Thiếu Kiệt cũng được Hà Vi báo là Hà Thúc và nhóm cao tầng hầu như đều tới Lưu Minh. Thiếu Kiệt vẫn đang thắc mắc nhóm người Hà Thúc tại sao lại có thể đến nơi này cùng một lúc. Trong khi đó đối với Ngô Minh nhà hắn đang có tang lại sắp có những chuyện biến trên chính trường một cách nhất định.

Đoàn xe với những chiếc cảnh sát mở đường. Một chiếc ô tô cảnh sát đi đầu. Theo sau là một chiếc xe việt dã với Tăng Anh Hùng bộ quân phục và năm người quân nhân trên xe. Tiếp đến là một loạt xe ô tô màn logo quen thuộc của công ty Toyota. Với kính đen có cờ quốc kỳ được đặt ngay phía trước.

Hầu như họ đi qua những con đường đều được điều phối dừng lại các hướng chỉ chừa một lối cho đoàn xe đi qua. Khi tiếng cảnh báo của xe mô tô cảnh sát mở đường được vang lên cánh cổng nhà Hà Vi một lần nữa mở rộng hoàn toàn. Từng chiếc xe cảnh sát dừng lại hai bên đường. Chiếc ô tô của cảnh sát cũng chạy lên trên hành lang đi bộ từng người cảnh sát nhanh chóng đi xuống lập thành một vòng ngoài điều phối xe. Bốn chiếc ô tô theo sau chiếc xe việt dã của Tăng Anh Hùng Dừng lại trước cửa vài giây rồi dừng lại những người quân nhân trên đó nhảy xuống và di chuyển ra hai bên của cánh cổng.

Chiếc việt dã mở đường cho bốn chiếc ô tô chạy thẳng tới ngay trước cửa nhà mới dừng lại. Lúc này trên xe tài xế đều nhanh chóng rời khỏi tay lái. Bước đến phía sau mở cửa. Hành động tuyệt đối đồng đều dường như họ làm chuyện này không ít lần.

Lần lượt Hà Thúc, Lưu Hoan, Trương Lão cùng với Trần Lão đi vào. Hà Vi lúc này đứng bên ngoài định hành lễ quân nhân với Hà Thúc thì bị ông lên tiếng nói.

- Khỏi cần đâu. Thằng nhóc Thiếu Kiệt đâu rồi? Biết ông tới sao giờ này lại không thấy mặt.

- Không phải, ông ơi! Thiếu Kiệt bị đạn bắn trúng ở chân tuy đã về nhà nhưng mà bác sĩ nói không nên đi lại nhiều. Thiếu Kiệt cũng định ra đón ông những con nói anh ấy không cần thiết phải thế.

Vì đã thương lượng với nhau từ trước nên Thiếu Kiệt sẽ không gặp Hà Thúc ngay tại trước cổng để hẳn có thể nắm lấy thế chủ động thương lượng buộc Hà Thúc và mọi người phải đến phòng gặp hẳn. Dù sao làm bệnh nhân vẫn được lợi thế của bệnh nhân nếu ngồi tiếp Hà Thúc chắc chắn hẳn sẽ thiệt thòi còn với tư tưởng Thiếu Kiệt còn đang bị thương thì Hà Thúc và những người của ông phải nhường nhịn đôi chút.

- Hà Vi nó nói đúng đấy! Ông cũng biết thằng nhóc bị bắn ở chân ông bảo nó ra đứng đây đợi ông khác nào ông hành hạ nó đâu chứ. Đi dẫn cháu đưa mọi người đi gặp Thiếu Kiệt nào.

Lưu Hoan lúc này cũng trách móc Hà Thúc biết Thiếu Kiệt bị thương còn ráng mà bảo hẳn đón mọi người. Hà Vi gật đầu dẫn ông mình cũng nhóm người vừa đến Lưu Minh đến phòng Thiếu Kiệt.

Nằm trên giường hẳn ôm cái máy tính làm những việc của hẳn, khi thấy Hà Thúc tới cũng đóng lại máy tính xách tay giả vờ định đứng dậy. Hà Thúc thấy thế mới lên tiếng nói.

- Thôi ngồi đi mọi người có chuyện muốn hỏi cháu đây. Việc cháu có thể chiết xuất vàng được không thế chuyện này quan trọng. Cháu nói cho

mọi người biết đi.

Hà Thúc vừa ngồi xuống ghé đôi diện với giường của Thiếu Kiệt lập tức hỏi ngay vào vấn đề chính. Mà mọi người cần biết. Ngồi trên giường lúc này Thiếu Kiệt cũng biết họ nôn nóng. Vàng là một tài nguyên quý và có hạn việc làm của Thiếu Kiệt có thể bù đắp rất nhiều vào ngân khố. Nên hẳn cũng hiểu những người này gấp là chuyện bình thường.

- Vàng! Chính xác từng công đoạn chiết xuất vàng đều nằm trong đầu cháu. Việc này vốn cháu sẽ không nói ra nhưng Hà Vi nói với cháu như thế không ổn nên cháu muốn hợp tác. Để có thể đóng góp về ngân khố quốc gia.

Hà Thúc nhìn Thiếu Kiệt đăm chiêu một lúc mới nói ra quyết định của mình.

- Sao cháu không đưa hẳn công thức cho quốc gia mà phải hợp tác như thế cháu không có lợi.

- Đúng cháu không có lợi! Nếu cháu tự động sản xuất cũng được. Bất quá chia nhỏ ra thanh lý từng đợt cho những người kinh doanh vàng cũng xong. Như thế cháu không mất phần tiền nào mà công thức là của cháu. Hay mấy ông nghĩ cháu bắt buộc phải đưa ra cái giúp mình có tiền.

Thiếu Kiệt biết đây là lúc mình không nên nhường nếu nhường hẳn sẽ mất đi lợi thế vốn có của mình. Mọi người trong phòng cũng không nghĩ đến tình huống Thiếu Kiệt sẽ trả lời như thế nên ai cũng khá bất ngờ.

- Nhưng như thế là trái pháp luật cháu cũng hiểu nếu công thức đó được đưa ra cháu sẽ có nhiều quyền lợi. Cháu tại sao phải nắm giữ nó làm gì cho nguy hiểm đến mình.

- Cháu biết nguy hiểm chứ. Chưa xét thế giới có bao nhiêu quốc gia đã áp dụng phương thức này của cháu. Chỉ xét về mặt công thức hóa học. Nó thuộc quyền sở hữu của một người. Mỗi năm mấy ngàn tấn vàng bị chế thành linh kiện điện tử thì khoảng bao nhiêu tấn vàng đó có thể thu hồi lại được. Như thế nếu công khai ra cháu nguy hiểm chứ. Nếu đưa cho nhà nước. Mấy ông có thể bảo vệ cháu một lần không thể bảo vệ cháu mãi mãi. Vậy việc gì cháu phải đùa với tử thần. Cháu cần có thứ có thể bảo vệ cháu sau này.

Nhóm người Hà Thúc bây giờ cũng trầm mặc. Họ biết Thiếu Kiệt nói không sai. Bởi chỉ cần hắn đưa toàn bộ công thức cách làm. Thì họ cũng chỉ có thể cứu hắn một lần khi cần thiết. Còn nếu hắn nắm giữ ăn chia với lại nhà nước thì lại là chuyện khác.

- Không đường nào thương lượng được sao Thiếu Kiệt!

Ông Lưu lúc này mới lên tiếng nhìn Thiếu Kiệt cầu tình. Thiếu Kiệt thờ dài một hơi lắc đầu nhìn mọi người mới nói.

- Cháu đã đem chia làm ba bảy đã là nhượng bộ hết mức cháu đem ba phần bù vào tiền mua nguyên liệu, hóa chất rồi các thiết bị cần thiết, Rồi mới làm ra thành phẩm. Như thế chuyển qua tinh lọc rồi lại đúc lại thành khối. Chi phí đó nhà nước bỏ ra thì cháu không nói nhưng nếu cháu bỏ ra cháu cần phải thu hồi vốn của mình.

Suy nghĩ thật lâu lúc này Trương lão mới nói ra nhận định của mình về chuyện này. Ông không phải bênh vực ai mà nói lời hết sức công bằng là Thiếu Kiệt cũng bất ngờ.

- Những gì Thiếu Kiệt nói không sai. Đối với những việc như thế này đúng là việc nhượng bộ của Thiếu Kiệt đã là quá lớn. Chúng ta cũng không biết được Ngô gia và những người kia sẽ đối phó Thiếu Kiệt như thế nào.

Còn nếu Thiếu Kiệt hẳn nắm giữ cái này chỉ cần làm tốt công tác bảo vệ hẳn thì Ngô gia khi biết được sự thật cũng phải e ngại ít nhiều. Bởi vì đụng tới Thiếu Kiệt xem như đụng tới lợi ích của cả nước chứ không đơn thuần là một mình cậu ấy.

Hà Thúc nghe thế cũng lắc đầu thở dài. Ông biết Thiếu Kiệt đã quyết định chuyện này rất kỹ lưỡng để có thể chuẩn bị cho mình con đường đấu với Ngô Gia sau này. Nếu ông muốn hẳn đưa ra hoàn toàn công thức chắc chắn sẽ được nhưng lúc đó có những chuyện hẳn sẽ cải biến ít nhiều.

- Được rồi! Việc này ông thua cháu. Còn cái vụ phá đám tang nhà Ngô Minh là sao. Cháu không sợ họ sau đám tang sẽ tiến hành trả thù một cách kịch liệt sao? Cháu làm như vậy rồi ai giữ được cháu đây.

- Thiếu Kiệt lần này cháu làm chuyện cũng hơi quá rồi đấy! Sao không hỏi ý kiến mọi người trước khi làm mà lại tự ý làm việc như vậy.

Hà Thúc với Lưu Hoan bây giờ mới trách móc hẳn việc làm mà Thiếu Kiệt đã gây ra cho gia đình Ngô Minh. Nhưng Thiếu Kiệt chỉ cười cười đáp lại một cách từ tốn như chuyện này là chuyện thường tình.

- Cháu nghĩ nếu âm thầm đối phó với họ chi bằng chính diện đấu tranh hay hơn. Họ trước nay vẫn cao cao tại thượng mà. Có ai ở Ngọc Châu nghĩ Ngô Kỳ có một đứa con trai khác ngoài Ngô Long không. Nếu chơi âm mưu thì có thể cháu không thua họ nhưng nếu chơi dương mưu chưa chắc họ đã bằng cháu. Giờ ai ở Ngọc Châu đều không biết Ngô Kỳ có một đứa con riêng. Muốn phe phái mình yên lành hẳn buộc phải dẹp yên chuyện này. Mà muốn dẹp yên thì một là công khai sự thật hai là giấu luôn chuyện này như thế thì càng tốt chứ sao.

Trương Lão lúc này nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt ngồi trên giường đôi hàng chân mày nhíu lại một cách thấy rõ. Ông lần đầu tiên thấy Thiếu Kiệt

nhưng nếu tính về những bố cục bản thân ông thấy mình lãn lộn lâu năm cũng không bằng một cái dương mưu làm loạn của Thiếu Kiệt. Mới nhìn hẳn hỏi.

- Vậy theo cháu thì họ sẽ chọn đường nào? Nếu công khai thì sao? Còn nếu không công khai thì như thế nào?

- Công khai thì ảnh hưởng đến quan trường còn không công khai thì cũng bị đánh giá. Mọi người nên nhớ, pháp luật không cho phép quan chức đang tại nhiệm có con ngoài dã thú. Mà sự việc này vi phạm luật hôn nhân gia đình hẳn hỏi xét vào một mức độ cá nhân khi hẳn giải quyết âm thầm chuyện này thì. Bản thân Ngô Kỳ là một người không chịu trách nhiệm cho hành vi mình đã làm. Nhân tâm không ổn tức sẽ lung lay như thế càng dễ đối phó.

Lưu Hoan nhìn Trương lão để xem ông đánh giá thẳng nhóc như thế nào. Bởi trên đường hai người đã xét rất nhiều tại sao Thiếu Kiệt lại làm như thế. Nhưng hoàn toàn không nghĩ đến dùng dương mưu làm ảnh hưởng bố cục của Ngô Kỳ từ chính những thành viên ở Ngọc Châu.

- Hay cho cái dương mưu liên hoàn cháu giỏi lắm. Mà cháu cũng đừng chủ quan gia đình họ không dễ đánh như vậy đâu. Nhưng nếu cháu có thể làm được việc kia thì chắc chắn sẽ khác đây. Bây giờ thì cháu cần được bảo vệ đúng nghĩa bởi cháu sắp trở thành người nắm giữ một phần kinh tế quốc gia rồi.

- Không cần thiết thế đâu cháu nghĩ chỉ cần một nhóm người bảo vệ là được. Sau tết chắc cháu sẽ thành lập một công ty bảo vệ hợp đồng với bên quân đội để đào tạo chắc được nhỉ Hà Thúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 384: Cơ Sở A5

Hôm nay chỉ lên được hai chương vi viết ngoài tiệp nét máy vi tính ở nhà hư rồi mọi người thông cảm.

Nghe lời của Thiếu Kiệt lúc này Hà Thúc cũng nhìn hấn một lúc. Suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng bởi vì điều hấn nói ra không hiếm gặp. Đối với quân đội việc đem quân nhân huấn luyện cho một số người thuộc về đội những người của công ty bảo vệ thì chuyện này không phải hiếm những với đẳng cấp quốc tế thì lại khác.

Đó là luôn cả chuyên ngành súng ống đạn dược và những người bảo vệ này được tiến hành để huấn luyện cho những thành viên cấp cao chuyên bảo đảm an toàn của các nhân vật quan trọng.

- Cháu định làm việc này thật đó à? Nếu thế kinh phí không phải ít. Sắp tới cháu cũng sẽ được quốc gia cho mình một đội bảo vệ riêng biệt có cần thiết cháu phải làm như thế hay không?

Hà Thúc nói ra những gì trong dự định của mình. Vì nếu Thiếu Kiệt nắm giữ những thứ có thể ảnh hưởng đến quốc gia như việc chiết xuất vàng thì lại là chuyện khác. Hấn cần có đội bảo vệ riêng biệt cho mình để tránh cái kết cục bị những thế lực quốc gia bắt cóc làm con tin hoặc khai thác quy trình chiết xuất này.

Ai cũng hiểu việc nghiên cứu ra nó tốn bao nhiêu thời gian. Họ không đại gì để cho tất cả nhà khoa học mình đi nghiên cứu vấn đề này trong khi đó có người nắm giữ nó. Chỉ cần có được người nắm giữ quy trình xem như là có được nguồn tài nguyên bất tận mà họ không cần phải bỏ thời gian lâu dài để nghiên cứu. Từ xa xưa đã có một thời các nhà giả kim thuật nghiên cứu vấn đề này không phải ít.

- Cháu nghĩ là việc này cần thiết đấy chứ! Không chỉ riêng cháu mỗi người trong gia đình cháu đều cần phải có được sự bảo toàn nhất định. Việc vừa rồi ông cũng thấy được rồi đấy! Không đơn giản đâu lần này là Hoàng Ngân vậy những lần sau đó nữa thì sao. Không thể chỉ có mỗi một nhóm người bảo vệ cháu thôi không là đủ.

Lưu Hoan lúc này cũng âm trầm vì những điều Thiếu Kiệt nói không sai biệt lắm. Nếu có bảo vệ thì cũng phải bảo vệ luôn những người xung quanh hẳn. Nhiều như thế người nếu chỉ vận dụng người của quân đội bảo hộ không thì có vẻ như đại tài tiêu dụng.

- Thiếu Kiệt nói không phải không có lý. Nếu trong tầm quan hệ của hẳn đúng là có khá nhiều người liên quan nếu đưa quân nhân đi bảo vệ chắc cũng phải một trung đội đấy lão Hà. Ông nghĩ như thế người bình thường nhìn vào cũng có phần không ổn đâu.

Hà Thúc cũng hiểu nếu vận dụng một trung đội có vẻ như là quá nhiều. những người đó tuy là ăn lương nhà nước hoạt động thường ở doanh trại nhưng họ vẫn có cái quyền được về phép và những thứ khác. Như thế mỗi lần như thế lại thay người.

Ông suy nghĩ thật kỹ. Vì ông biết nếu đào tạo người như Thiếu Kiệt chắc chắn đã có đội ngũ mà hẳn cần tuy ông không biết hẳn kiếm những người này như thế nào nhưng chắc chắn sẽ có. Thế nên Thiếu Kiệt mới tự tin đến mức tự lập cho mình một công ty bảo vệ tầm cỡ thế giới.

- Chắc cháu đã có người của mình. Hôm nay ra điều kiện này với ông chỉ để hợp thức hóa họ một cách đúng nghĩa không còn phải âm thầm nữa thôi đúng không? Nếu như thế chắc cháu đã có được dự định cho mình sau này rồi phải không?

- Vâng cháu không giấu mọi người đúng là trong tay cháu có một nhóm người tầm hơn năm mươi người. Trước giờ là người lao động trong Lưu Minh. Phần lớn họ đều có thù hằn với những người Ngô Gia và Lâm Gia. Đầu nhập vào cháu quản lý mới gần đây. Cháu có thể giấu những người này. Nhưng nói ra để mọi người họ hoàn toàn có thể tin tưởng được. Một phần việc lần này Ngô Trục cũng do họ giúp cháu.

Mọi người lúc này cũng âm trầm không ít bởi những gì Thiếu Kiệt cho biết việc Ngô Trục hẳn có thể làm được như thế cũng là có người giúp lúc này Hà Thúc mới gật đầu. Việc này cũng một phần giải thích tại sao Thiếu Kiệt có thể phản ứng nhanh đến thế. Không đầy bốn mươi tám giờ lại có thể đem mọi việc thu xếp một cách hiệu quả.

- Xem ra bọn ông không đồng ý với cháu chuyện này thì cái nhóm người đó vẫn hoạt động âm thầm do cháu điều khiển đi. Như thế cũng được. Việc để họ dưới danh nghĩa bảo vệ cháu tạo nên một nhóm quân đội tự phát có thể kiểm soát được hơn là nhóm quân đội âm thầm như thế mới thật sự là nguy hiểm.

- Vâng! Nhưng cháu nghĩ chuyện về nhóm người này mọi người có thể nói là người của quân đội. Cháu còn muốn sử dụng họ như một quân bài cần thiết ở những việc sau này sẽ đối mặt.

Hà Thúc lúc này cũng gật đầu nhìn hẳn rồi suy nghĩ một lúc như làm ra quyết định nào đó. Nhìn qua Lưu Hoan với Trương Lão một lần thấy cả hai đều gật đầu ông cũng thở dài nói.

- Được việc này Tăng Anh Hùng sẽ chịu trách nhiệm với cháu đào tạo người. Những người đó sẽ được bổ sung dưới danh nghĩa cơ sở A5 quân đội. Đội quân này thuộc về cháu chỉ huy mà không người nào được đụng tới. Cấp bậc của cháu sẽ được hợp thức hóa một cách rõ ràng. Đã biết đi lần

này không có quả ngon mà máy ông cứ đòi theo thấy chưa tôi nói có sai đâu.

Nhìn những người đi cũng mình một lần Hà Thúc mới nói ra những gì mà trên máy bay ông cũng với những người này thương lượng. Vốn chỉ có mình Hà Thúc sẽ đi trong chuyến đi lần này. Nhưng những người khác đòi đi theo nên hẳn cũng chịu.

- Thằng nhóc như thế chúng ta đã tính được từ đầu. Sẵn đi đón phái đoàn nước anh đến thăm thì chúng ta đi luôn cho tiện chứ ông nghĩ gì bọn người mình rời khỏi Ngọc Châu một cách an nhàn chứ. Phải thừa dịp đi xem Lưu Minh phát triển như thế nào mới được.

Lưu Hoan lúc này mới nhìn Hà Thúc cười cười nói ra những gì mình muốn. Mọi người cũng gật đầu thỏa mãn với họ lần này đi chỉ muốn xem Thiếu Kiệt như thế nào mà hai người Lưu Hoan với Hà Thúc lại đánh giá cao đến như vậy nhưng qua những việc vừa nói chuyện với Thiếu Kiệt cũng biết thằng nhóc nó đúng có bản lĩnh là đủ điều kiện để họ đầu tư lâu dài. Việc Thiếu Kiệt đem trao đổi việc chiết xuất vàng với nhà nước đã là nhượng bộ đúng nghĩa.

Vì nếu như Thiếu Kiệt nói hẳn có thể làm một mình trong âm thầm đem số vàng chiết xuất nhỏ ra đem bán cho các doanh nghiệp kinh doanh vàng chắc chắn vẫn được và đem về nguồn tiền cho mình thông qua việc tẩy trắng cũng trở thành tiền chính quy chưa kể đến hẳn có thể sử dụng các công ty mình xuất hóa đơn bán lẻ lấy linh kiện sử dụng cho việc khác cũng là một cách tẩy trắng có điều kiện.

- Thôi tạm thời quyết định vậy đi. Nhưng mà trong khi đợi nhóm người của cháu huấn luyện xong thì ông sẽ để Hà Vi ở đây với cháu. Sau hôm nay Tăng Anh Hào sẽ vào đây. Đảm nhiệm việc bảo vệ cháu vậy nhé mọi người

đi trước chuẩn bị tối nay phái đoàn tới đây. Cháu xem mà nghỉ ngơi đi mọi thứ ông sẽ thu xếp cho cháu.

Hà Thúc vừa đứng lên nhìn Thiếu Kiệt dạn dò đôi chút rồi mới gật đầu rời đi. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu hần thấy lần này nhóm người Hà Thúc đến Lưu Minh này vì là công vụ. Như vậy nên mới giải thích tại sao cả một đám người có thể rời khỏi Ngọc Châu mà không một người nào ở lại theo dõi hành tung của Ngô Gia.

Bởi hần thấy việc này chắc hần nếu bắt buộc phải đi Ngô Minh chắc chắn sẽ có mặt.

Hà Vi tiễn ông mình đi xong rồi mới vào phòng nhìn Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Thôi rời giường được rồi đây! Giả vờ đến thế là cùng. Bắt đầu ngày mai anh phải gặp Hoách Nam gì đó Trương Hạo nói hần tới Lưu Minh rồi nhưng mà Trương Hạo nói hần bận đột xuất nên hẹn ngày mai rồi. Theo anh thì ông ta đi gặp anh lần này có cái gì thú vị.

- Cũng chưa hần lão này anh biết. Ông ta cũng không phải dễ chơi gì. Em nghĩ xem bán hàng ở biên giới bấy lâu này ông không phải người khờ khạo. Không biết ông định gặp anh với danh nghĩa cá nhân hay là danh nghĩa của một người làm việc cho Mã Hóa Đăng.

Thiếu Kiệt nói ra hai trường hợp để Hoách Nam gặp mình cũng làm cho Hà Vi gật đầu. Vốn vùng biên giới là một nơi phức tạp có cửa hàng mà trụ lại được ở nơi đó cũng không phải dễ dàng gì.

- Nhưng mà cả hai trường hợp này em thấy đều giống nhau đâu khác biệt gì mấy? Cá nhân cũng là nhờ vả anh giúp cho con ông. Còn với tư cách

là người của Mã Hóa Đăng cũng là hợp bàn về vấn đề mua cổ phần hoàn toàn giống nhau mà.

- Không khác biệt lớn đấy! Nếu ông ta đi với danh nghĩa cá nhân thì bắt buộc phải dẫn con mình theo. Còn nếu ông đi với danh nghĩa Mã Hóa Đăng thì sẽ dẫn người của hắn theo như thế khác xa nhau. Anh thật mong chờ ông ta đi với danh nghĩa cá nhân. Nếu thế thì anh còn có cơ hội ít nhiều. Còn nếu đi với danh nghĩa là người của Mã Hóa Đăng thì anh phải tìm một cách khác tốt hơn rồi.

Hà Vi thấy hai vấn đề hoàn toàn giống nhau bởi theo những gì Trương Hạo nói thì con của Hoách Nam cũng làm cho Mã Hóa Đăng việc gặp cậu ta hay là người của Mã Hóa Đăng cũng đều là như nhau. Hai cái không hề khác biệt nhưng Thiếu Kiệt lại muốn gặp được hai cha con hơn là gặp người của Mã Hóa Đăng thì điều này cô không tiện hỏi. Vì Thiếu Kiệt có ý nghĩ riêng của mình mà không ai có thể hiểu được.

- Ừ thôi anh muốn làm gì thì làm. Lát nữa em phải qua bên chỗ ông đấy lâu ngày rồi hôm nay ông đến Lưu Minh em phải ở cùng ông

- Em yên tâm chuyện này anh hiểu mà. Nhớ đừng nói ông về những việc khác nhiều quá không khéo anh lại bị lộ nữa thì lúc đó anh sẽ không tha cho em đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bước khỏi giường vừa đi vừa cười đùa với Hà Vi. Hắn hiểu cô sẽ ít đề cập chuyện của hắn với ông chủ yếu hai ông cháu cũng cần phải có chút gì đó tâm sự với nhau. Hai người đã không gặp nhau cũng gần hơn hai tháng chứ không phải là ngày một ngày hai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 385: Làm Chốt Cho Ai

Hôm nay chỉ lên được hai chương vi viết ngoài tiệm nét máy vi tính ở nhà hư rồi mọi người thông cảm.

Cả buổi tối hôm đó Thiếu Kiệt làm một số việc ở phòng máy tính xong rồi được Hoàng Lâm Nhu nhắc nhở một chút nên hẳn cũng phải đi ngủ sớm. Khi ánh mặt trời vừa ló dạng cũng là lúc tiếng chuông điện thoại hẳn reo lên không ít. Có vẻ như những viên thuốc giảm đau và một số thứ trong thuốc có chất gây buồn ngủ nên Thiếu Kiệt hẳn ngủ rất ngon dù là qua một đêm khá dài.

Đưa tay tiếp lấy điện thoại của mình trên bàn Thiếu Kiệt không cần biết ai gọi đến để lên tai nghe.

- Thiếu Kiệt mày dậy chưa thế! Tao đưa Hoách Nam qua gặp mày đấy!

- Ừ cũng được tao vừa thức! Cứ đem họ qua bên nhà Hà Vi là được tao dậy rồi đây! À mà Hoách Nam hẳn đi một mình hay đi cùng với người khác?

Thiếu Kiệt lúc này nghe tiếng của Trương Hạo cũng bừng tỉnh đúng lý ra hôm qua hẳn đã phải gặp Hoách Nam nhưng vì nhóm người Hà Thúc đến Lưu Minh hẳn mới nói dời lại sáng nay. Vốn tò mò không biết Hoách Nam sẽ đi cùng ai nên Thiếu Kiệt hỏi hẳn trước để có chút tin thần chuẩn bị.

- À! Lão đi với con lão! Mày đợi đi mười phút nữa qua đó rồi mày sẽ biết!

Trương Hạo lúc này đem điện thoại cúp máy. Hẳn như muốn nhanh chóng giao lại hai người này cho Thiếu Kiệt đối phó bởi theo hẳn sự phiền toái của hai người không nhỏ.

Thiếu Kiệt nghe lời nói của Trương Hạo cũng mỉm cười một cái. Lúc này hắn rời phòng đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Nhưng nếu ai thường xuyên thấy hắn ở trạng thái hiện tại đều biết hắn đang suy nghĩ điều gì đó.

Không lâu sau khi kết thúc cuộc gọi với Trương Hạo Thiếu Kiệt vừa lau vết thương một lượt đẹp bỏ những bông băng trên bàn xong thì Trương Hạo cũng hai người bố con của Hoách Nam đã tới trước cửa nhà.

Thiếu Kiệt vẫn ngồi ở bàn mình đứng lên nhưng không ra trước cửa nhà mà chào đón Hoách Nam mà để cho Trương Hạo dẫn hai người vào. Nhìn thấy Hoách Nam. Thiếu Kiệt mới cười cười nói lời xin lỗi.

- Ấy ngại quá anh tới mà không đón tiếp được! Chân mới bị thương vừa làm vệ sinh vết thương xong không dám động sợ máu lại chảy.

Hoách Nam lúc này cũng vội nhìn Thiếu Kiệt vừa nói vừa cười đưa tay ra bắt tay lấy Thiếu Kiệt.

- Không sao! Anh mới là người phải nói xin lỗi vì đường đột tới nhà lúc này. Em bị thương cũng không nên đi lại nhiều. Giữ cho vết thương mau lành mới là điều quan trọng.

Hai cha con của Hoách Nam cũng như những người lần đầu đến đây. Họ quan sát thấy ngôi nhà của Hà Vi trong mắt toát lên vẻ ngưỡng mộ. Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhìn qua người thanh niên mà hắn được Trương Hạo nói là con của Hoách Nam một lượt.

Về ngoại hình cậu thiếu niên này chỉ tầm trung bình. Còn về khuôn mặt thì không khác gì Hoách Nam. Có đôi chỗ chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết được hai người có quan hệ ruột thịt.

- Sao hôm nay anh Nam tới nhà thằng nhóc này có chuyện gì không nào? Hiếm khi mới có dịp anh đến Lưu Minh nhỉ. Lần này đi du lịch tham quan quê hương sao.

Thiếu Kiệt lúc này mới giả vờ hỏi những câu xã giao với Hoách Nam, Trương Hạo cũng không lên tiếng hẳn mượn việc đi vệ sinh lén trốn xuống phòng máy tính mà ngồi chơi game để cho Thiếu Kiệt đối phó với hai cha con Hoách Nam.

- Có đâu! Vốn định đi Lưu Minh lần này là có việc cần thiết nhờ em giúp đỡ thằng con anh một chút. Đây nó đây! Tên nó là Hoách Khang. Hiện tại đang làm cho một công ty phần mềm phát triển về lĩnh vực trò chơi trực tuyến.

Hoách Khang lúc này mới đưa tay mình ra hướng về Thiếu Kiệt nói.

- Chào Anh! Em nghe bố nói về anh nhiều hôm này mới được thấy mặt

- Cậu đừng nói thế bố cậu và tôi gặp nhau một lần đừng nói ông nhắc hoài. Nếu có nhắc thì nhắc Trương Hạo mới đúng đâu phải tôi. Sao nào hôm nay cậu với bố cậu đến đây với danh nghĩa nào? Cá Nhân hay là nhân viên của Mã Hóa Đăng.

Hai người lúc này cũng ngỡ người không ngờ Thiếu Kiệt lại hỏi trực tiếp như thế. Hoách Nam nhìn con mình dường như để chính cậu ta quyết định mà ông sẽ không can thiệp việc này.

Im lặng ngồi xuống suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt lấy ấm trà rót cho cả hai người mỗi người một tách xong nhìn Hoách Khang miệng nhếch lên một chút. Hoách Khang lúc này mới ngược lên nhìn Thiếu Kiệt rồi từ từ mới nói.

- Tôi đến đây với tư cách cá nhân không phải người của công ty.

Hoách Nam lúc này cũng giật mình nhìn con mình. Nhưng ông biết hẳn có sự lựa chọn của mình. Thiếu Kiệt lúc này uống một hớp trà nhìn Hoách Khang nói.

- Cho tôi biết tại sao cậu lại lấy danh nghĩa cá nhân mà không phải là người của Mã Hóa Đằng. Cậu nên nhớ ai cũng muốn trở thành người lập công cho ông chủ Tencent, thế sao cậu lại muốn mình với tư cách cá nhân mà tới đây.

Lời Thiếu Kiệt nói ra làm cho Hoách Nam cũng khẽ gật đầu. Hoách Khang lúc này mới gật đầu như đã từ lâu ở trong lòng hẳn đã có câu trả lời cho chính mình.

- Bởi tôi chỉ là một con cò trên bàn cò. Chốt thì vẫn sẽ là chốt, tôi đã làm việc ở đó không ít sự cạnh tranh cá lớn nuốt cá bé ra sao. Việc đó không chỉ một lần mà rất nhiều lần đối với việc này trước đây tôi luôn tự hỏi. Vì sao tôi lại được trọng dụng. Thường người khác sẽ thấy điều này làm vinh hạnh còn tôi lại khác, tôi lo lắng hơn trước. Làm việc phải suy tính trước sau. Khi nào tôi là người bị loại bỏ khỏi cuộc chơi. Không ít người đi trước đã cho tôi tấm gương cần thiết để đưa ra đáp án.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Nếu như Hoách Khang thật sự mình chỉ là con chốt trong tay của Mã Hóa Đằng hẳn sẽ không tiếp tục cuộc nói chuyện này. Hẳn thấy được Hoách Khang có một khát khao muốn khẳng định mình trên mọi phương diện.

- Thế anh không sợ nếu không lấy được hợp đồng Mã Hóa Đằng sẽ sa thải anh hay sao?

- Không! Tôi biết chắc là không vì mục đích của ông ta vẫn chưa đạt được. Vấn với những gì họ biết chỉ là phía sau Trương Hạo có một thế lực lớn ủng hộ mà không phải một mình cậu. Họ cũng đã điều tra được. Hầu

như những gì mà Garena đang xây dựng được đổ tiền vào từ rất nhiều tài khoản. Mà không phải một người.

Hoách Khang lúc này mới giải thích cho Thiếu Kiệt biết được việc hấn tin mình còn có thể ở lại tencent chỉ vì mục đích của Mã Hóa Đăng chưa được thực hiện mà hấn lại là một mắt xích có thể liên kết được Mã Hóa Đăng và cao tầng của Garena.

- Xem ra anh thông minh hơn tôi nghĩ. Đúng vậy tôi là người đứng sau Garena cũng là người viết nên phần mềm ứng dụng trực tuyến đó. Bản thân tôi không ngại nói thẳng. Cậu mà trả lời là đến với danh nghĩa nhân viên của tencent cậu đã không ngồi đây đến giờ này. Không nói chắc cậu cũng hiểu khi cậu đã hết giá trị lợi dụng thì cũng chỉ là một con chót thí trên bàn cờ. Bị loại bỏ một cách không thương tiếc.

Hoách Nam lúc này cũng thắm đầy mô hôi. Hấn không nghĩ đến thương trường cạnh tranh của Thiếu Kiệt và công ty của con mình lại nguy hiểm đến như thế. Hấn hiểu rõ Thiếu Kiệt là người quyết đoán chỉ cần qua một lần giao dịch với hấn ông cũng hiểu được việc hấn nói sẽ làm. Hoách Khang lúc này này trong lòng cũng nhẹ nhàng một ít nhưng vẫn đợi Thiếu Kiệt nói tiếp.

- Nếu đã thế thì bản thân anh cần gì? Nên nhớ tôi hỏi cần không phải là muốn.

Hoách Khang lúc này cũng im lặng. Hấn có quá nhiều sự lựa chọn cho mình. Hấn cần gì trong số nhưng sự lựa chọn đó mới thật sự là cái hấn cần phải hướng tới. Im lặng một lúc Hoách Khang mới lên tiếng.

- Tôi cần khẳng định mình cho tất cả mọi người biết tôi có thể làm được như họ và còn làm tốt hơn họ trong công ty đó là cái tôi cần hiện tại.

- Xem ra anh tham vọng hơn những gì tôi cần. Nhưng tôi lại thích cái cá tính đó. Đúng vậy muốn không chưa hẳn đã cần. Nhưng điều cần lại chắc chắn sẽ có được. Khẳng định mình trong tencent không dễ đâu. Anh chỉ là một người nhân viên không chỗ dựa không có kỹ năng hơn người vậy sao anh khẳng định được mình trước những người giỏi hơn mình đây.

Hoách Khang lúc này cũng không trả lời được câu hỏi của Thiếu Kiệt hẳn lắc đầu. Thấy thế Hoách Nam cũng thở dài. Hẳn biết con mình không dễ chịu. Chỉ tốt nghiệp loại trung ở một trường không phải tốn nhiều học phí không được đào tạo chuyên ngành nhiều như những nơi khác là thiệt thòi mà con ông phải chịu.

- Hiện tại tôi chỉ có thể cố gắng cho những gì mình đặt ra thôi. Tôi biết hôm nay có đến đây trong lòng tôi đã có đáp án của chính mình. Cậu sẽ không bao giờ hợp tác với tencent cho dù thế nào đi nữa. Bởi cậu và Mã Hóa Đằng đều có tầm nhìn của riêng mình. Bản thân cậu lại có thứ mà Mã Hóa Đằng không có.

- Đúng vậy tôi sẽ không hợp tác với ông ta cho dù thế nào đi nữa điều đó cậu đúng. Nhưng cũng không hoàn toàn như thế. Đối với Mã Hóa Đằng quân chót chỉ là quân bỏ đi nhưng với tôi lại khác. Nó là anh hùng của cả trận mạc. Cậu nên nhớ gặp thời một chót cũng thành công. Chót đã qua sông thắng cả bàn cờ. Vậy cậu muốn làm quân chót cho ai?

Cả hai cha con Hoách Nam lúc này cũng ngăn người ra bởi Thiếu Kiệt đưa ra điều này như đem Hoách Khang trở thành con chót của mình trong cuộc chiến với Mã Hóa Đằng. Mà trở thành quân chót cho ai lại là do chính bản thân của Hoách Khang. Nhìn Thiếu Kiệt một hồi lâu Hoách Khang mới nói.

- Tại sao cậu lại có ý kiến này?

- Đơn giản chốt trong cờ Tướng được xem là quân “đỡ đạn” cho các quân khác khi chúng chỉ biết đứng im khi có đối phương tấn công, hoặc đỡ cho các quân mạnh hơn mình khỏi bị bắt. Thêm vào đó, chốt ngày đêm luôn phải canh giữ biên cương, trong khi các quân khác có thể tháo lui, kiếm đường chạy cho mình vào bất cứ lúc nào. Bởi thế với tôi quân chốt là anh hùng không phải vật hi sinh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 386: Phía Sau Có Người

Cám ơn đọc giả Vietnhtms đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Hoách Khang nghe Thiếu Kiệt giải thích cũng cầm lên tách trà trong tay mình xoay vòng vòng suy nghĩ về những gì hắn đã nói. Bởi sự thật người cầm quân lúc nào cũng là người quan trọng. Sử dụng quân cờ nào mới thật sự hợp lý cho mình mới là người thao lược.

Điều này lịch sử đã chứng minh trên rất nhiều phương diện. Vì thế đối với những nước cờ trong kinh doanh hay trong từng ván cờ tàn của trà dư tửu hậu đều có một ý nghĩa riêng của nó. Thiếu Kiệt thấy Hoách Khang như thế mới nói tiếp lời mình.

- Hiện tại bây giờ cậu không có chỗ dựa là điều hiển nhiên nhưng nếu trong tay của cậu nắm giữ một số cổ phần nhất định lúc đó lại khác. Tôi có thể giúp một con chốt như cậu qua sông mà khi đó cậu mới là nhân tố chính để thắng Mã Hóa Đăng. Liệu cậu thấy cái khẳng định chính mình trước những người trong công ty thế nào? Tôi thấy không tệ đâu. Nếu được cậu với bố mình có thể về suy nghĩ những gì tôi nói.

Thiếu Kiệt lúc này cũng định đứng lên thì Hoách Khang mới lên nhìn hắn lên tiếng nói.

- Anh đừng đùa nếu thật sự anh có thể làm những điều như thế thì tôi sẽ làm chốt cho anh. Nhưng liệu anh đủ khả năng để mua lại cổ phần của tencent sao?

- Theo anh bao nhiêu là đủ. Với tổng tài sản của tencent hiện tại theo tôi biết tầm khoảng 8 tỷ nhân dân tệ đi. Tôi sẽ cấp làm mười đợt. Mỗi đợt sẽ là một trăm triệu đô la mỹ. Anh nghĩ sẽ thu tóm được bao nhiêu cổ phần. Tiền không quan trọng cái tôi muốn thấy là con chốt của tôi muốn qua sông theo cách nào.

Hoách Khang lúc này cũng ngớ người. Nếu thật với số tiền như thế Thiếu Kiệt có thể nắm được khá lớn cổ phần khoảng năm mươi phần trăm trên giá trị của tencent hiện tại. Nhưng Hoách Khang cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt không tự thân đi làm mà lại để cho hắn làm con chốt đi làm việc này.

- Tại sao cậu lại chọn tôi cậu không sợ điều gì sao? Nếu cậu có số tiền lớn như thế cậu có thể tự thân mua lại cổ phần của tencent mà?

- Cái này cậu sai lầm rồi! Tôi sẽ không bao giờ mua được cổ phần của tencent cậu nên nhớ quốc gia đó bài ngoại rất cao. Cậu thử nghĩ nếu một người nước khác muốn thu tóm công ty của một quốc gia họ. Không nhắc đến những vấn đề cá nhân họ không muốn công ty của nước mình rơi vào tay người khác nhưng cậu lại khác. Cậu có hai dòng máu. Lại là người sinh sống ở quốc gia đó và làm việc ở đó. Hồ sơ của cậu minh bạch mọi thứ đều tốt. Nếu cậu làm sẽ không ai nói. Cá lớn nuốt cá bé, cậu tự biến mình thành những con cá lớn thông qua việc nuốt dẫn những con cá bé hơn là được.

Ngay từ đầu khi Thiếu Kiệt nhắm đến tencent hắn đã nghĩ đến điều này. Bởi không chỉ một lần mà rất nhiều lần ở cuộc sống trước đây, về tính đoàn kết của dân tộc này. Họ có thể không thân thích, không máu mủ gì với nhau. Nhưng một khi bạn thất bại cũng là người Hoa họ sẽ sẵn sàng cho bạn mượn vốn mà không mất tiền lời. Đối với việc làm ăn họ luôn khép kín với nhau. Tạo thành một nhóm người Hoa đa ngành nghề giúp đỡ lẫn nhau trong mọi mặt từ khách hàng cho đến vốn làm ăn. Chỉ khi nào bạn đã có sức tự bưng chãi được nhóm người này họ lại trở lại như lúc ban đầu.

Thiếu Kiệt không muốn mình đương đầu với một đám người có thể uy hiếp đến việc hắn thu tóm tencent. Vì chỉ cần biết tencent đang bị người nước ngoài nuốt thì những công ty khác sẽ nhảy vào giúp đỡ việc đó sẽ không có lợi cho Thiếu Kiệt hẳn.

Hoách Khang lúc này âm trầm bởi hắn biết nếu không có hắn Thiếu Kiệt cũng có thể sử dụng một người khác thay thế. Bởi vì xã hội đồng tiền rất có sức mạnh, người nào có nhiều tiền người đó thắng Thiếu Kiệt cũng vậy. Hoách Khang hẳn chỉ có nhiều hơn người khác ở vị thế là đang làm người nội bộ của công ty. Nếu là một người khác họ thông qua các con đường mua lại cổ phần cũng nguy hiểm vì sẽ bị phát hiện nhưng Hoách Khang thì không. Cổ phần công ty mỗi lần công bố bán ra người trong công ty luôn là người biết trước.

Bởi ông chủ nào cũng muốn ràng buộc người của mình. Nếu bạn trở thành một cổ đông cho công ty bạn sẽ góp phần nhiều hơn cho sự phát triển của công ty. Hầu như ở các nước trên thế giới có nhiều hình thức trả lương cho nhân viên nhưng được khuyến khích nhiều nhất là phần lương cố định và cổ phần doanh nghiệp.

- Được tôi sẽ làm quân chốt cho anh. Những thứ khác tôi không dám chắc nhưng vấn đề thu mua cổ phần thì tôi chắc chắn có thể làm được. Chỉ cần sử dụng một ít tiểu xảo là được. Có thể bắt đầu từ chính đồng nghiệp của mình để mua cổ phần cấp thấp rồi nâng dần lên điều này tôi làm được.

- Chuyện này sẽ xong anh với bố anh cứ ở lại Lưu Minh này ăn tết tây cùng chúng tôi hoặc là đi tham quan đâu đó cũng được ngày hai tây chúng ta ký kết hợp đồng. Dù sao tôi cũng phải giữ cho mình thứ có thể chắc ăn rằng anh sẽ làm việc tốt. Nếu Không tiền của tôi là bỏ ra vô ích à.

Thiếu Kiệt nghe được Hoách Khang nói như thế cũng mỉm cười đáp lại một cách vui vẻ dù sao hiện tại hắn cũng cần chuẩn bị. Đối với người nào

cũng thế dù cho việc đó nắm chắc trong lòng bàn tay nhưng đôi khi lại vượt mắt Thiếu Kiệt cũng không muốn mình bỏ tiền và thời gian thay người may áo cưới. Nên việc có một cái hợp đồng với Hoách Khang là điều chắc chắn phải làm.

- Ừ như thế cũng được. Xem như lần này đi du lịch lấy ngày công làm ngày phép cũng không sao. Vì lần đi này tôi đã báo cáo lên trên để xin nghỉ chắc chắn họ sẽ theo dõi. Nên làm phiên nhà cậu vài hôm xem như qua mặt những người theo sau vậy.

- Thì ra anh cũng biết Mã Hóa Đằng không dễ tin tưởng người! Được rồi nếu đã thế thì mỗi ngày để cho Trương Hạo dẫn hai người qua đây một chút rồi về, để những người theo dõi bên ngoài tưởng cậu đang hết lòng vì công việc đi. Còn vấn đề họ có vào được đây hay không thì cậu yên tâm. Bởi nếu hai người có đến đây rồi mà không có Trương Hạo đi cùng cũng sẽ dừng ngoài đờn thôi.

Hai cha con Hoách Nam bây giờ mới hiểu nếu không có Trương Hạo dẫn vào cho dù họ có biết Thiếu Kiệt ở đây cũng không làm gì được. Bởi qua lời nói của Thiếu Kiệt họ hiểu nơi đây chỉ có thể cho người quen được vào và cũng là nơi hãn làm việc nhiều nhất.

Hoách Khang lúc này cũng muốn hỏi Thiếu Kiệt điều hãn thắc mắc nên mới lên tiếng.

- Tôi thắc mắc tại sao cậu lại có thể có được khối tài sản lớn như vậy. Nếu thế cậu phải được liệt vào nhóm những người có tài sản được liệt kê chứ. Vậy mà cậu hoàn toàn không có một chút nào về mặt truyền thông như thế.

- Cần chi những điều như thế? Nếu thế thì Mã Hóa Đằng đã biết tôi mà tìm đến không cần phải đợi đến cậu đâu. Đôi khi những người có tên trên

bảng đó thấy như danh vọng rất nhiều nhưng khó khăn gặp phải khi muốn làm gì đó cũng nhiều hơn nên đừng vội chỉ nhìn một mặt mà quên đi những mặt khác.

Hoách Khang lúc này cũng gật đầu. Nếu Thiếu Kiệt có trên trong bảng nhưng người có khối tài sản lớn chắc chắn. Mã Hóa Đăng đã không cần đến hẳn. Ngay từ đầu hồ sơ Thiếu Kiệt cũng đã được thu thập không ít. Chỉ trên đó có quan hệ trọng yếu với một số người và kinh doanh thì chỉ có Hoàng Lâm Nhu. Còn những mối quan hệ của Thiếu Kiệt cho thấy hẳn khá quen biết nhiều người mở công ty. Giờ Hoách Khang cũng đã có thể nhận định những người đó vốn chỉ là người làm cho Thiếu Kiệt nhưng được toàn quyền không phải gò bó lại được tự mình điều hành.

- Nhưng tại sao cậu chỉ mới như thế tuổi lại có một khối tài sản khổng lồ như thế. Cậu phải biết là đối với mỗi quốc gia nhưng người có số tài sản lớn luôn bị tra xét về những số tiền của mình cậu không bị hay sao?

- Vấn đề này cậu không cần phải lo tôi biết cậu lo lắng điều gì. Tôi cũng có thể lực hỗ trợ của mình. Điển hình như nhà này không phải của tôi nhưng nó thuộc về một người cấp lãnh đạo cao của quốc gia. Việc tôi hợp tác với quốc gia mình làm việc gì chắc cậu không thể hiểu được đâu nhỉ.

Hoách Nam lúc này mới thờ dài nhìn Thiếu Kiệt. Điều này đã giải thích cho hẳn tại sao Thiếu Kiệt có một cơ ngơi như thế này lại đi làm việc buôn bán linh kiện phổ thông. Hẳn hiểu được trong khoảng thời gian qua Thiếu Kiệt đã được một số ban ngành chú ý và đầu tư. Như thế cũng giải thích được tại sao Thiếu Kiệt lại có nhiều tiền. Nếu có người cấp cao hoặc một tổ chức bộ môn của quốc gia chống lưng thì việc Hoách Khang làm việc cho Thiếu Kiệt như một quân cờ ở tencent cho dù có bị bại lộ thân phận cũng vẫn có thể làm việc cho Thiếu Kiệt ở những nơi khác. Bây giờ hẳn mới nói ra lời nói của mình.

- Thì ra là thế chả trách sao nãy giờ tôi tự hỏi. Cậu giàu như vậy sao lại đi buôn linh kiện ở biên giới. Thì ra là hiện tại sau lưng cậu vẫn còn người ủng hộ khác nữa.

- Vấn đề này thì ông anh cứ yên tâm. Tôi bảo đảm mọi chuyện tôi quyết định những người đó sẽ không can thiệp. Hoách Khang có thể làm việc cho tôi và cậu ta sẽ có quyền lợi nhất định của mình. Trước giờ tôi chưa để người mình chịu thiệt bao giờ. Trương Hạo là một minh chứng đây ông thấy cậu ta cũng đâu có lo lắng gì đâu. Lại sống tốt mà không cần lo nghĩ.

Thiếu Kiệt biết Hoách Nam hiểu lầm ý mình. Nhưng hắn cũng không cần đi giải thích. Việc này có giải thích cũng không được gì. Lấy Trương Hạo làm minh chứng cho nhưng lời mình nói như thế lại là một sự việc tốt nhất để cho hai cha con người này có sự an tâm nhất định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 387: Cha Con Tâm Sự

Kết thúc buổi nói chuyện với Thiếu Kiệt. Trương Hạo đưa hai bố con Hoách Nam ra khỏi nhà cũng trở về sắp xếp mọi chuyện trong công ty. Hai người Hoách Nam và Hoách Khang rời đi ghé vào một tiệm cà phê. gọi cho mình đồ uống xong Hoách Nam mới lên tiếng hỏi con mình.

- Sao con thấy chuyện lần này sao đây. Bố cũng đã giúp con đến đây rồi. Giờ con tính sao, đi theo Thiếu Kiệt thật à. Thằng nhóc đó còn nhỏ hơn con đấy.

- Có lẽ bố thấy cậu ta nhỏ nhưng với con tầm nhìn đó và sự quyết đoán và nắm bắt tâm tư con và bố không bằng. Ngay chuyện chúng ta đến ngay hôm nay với danh nghĩa nào đều đã cậu ấy nắm rõ ngay từ đầu. Mọi lời nói với cậu ta bây giờ con mới hiểu được nhiều thứ đấy. Cứ tưởng đang nói chuyện với người già đời thôi.

Hoách Khang vừa nói vừa đưa lên ly nước được phục vụ đem ra cho mình uống một hớp. Hoách Nam thì thờ dãi nói với con mình về những gì hẳn suy nghĩ.

- Nhưng bố thấy sao sao ấy. Cậu ta quá nhỏ? Nếu nói Thiếu Kiệt bằng tuổi con hoặc chỉ hơn thua nhau vài tuổi có lẽ đã không có gì nhưng mà cậu ta vẫn chưa mười tám tuổi đấy.

- Việc đó không thể tính như thế được. Vì bố chưa biết chứ những điều vừa rồi mà con quyết định sẽ không sai đâu. Cậu ta chưa mười tám đã có tầm nhìn và hiểu biết như thế. Nếu ngày từ những ngày đầu này đi theo Thiếu Kiệt về lâu dài mình sẽ có một cái nhìn tốt hơn. Bố không thấy Trương Hạo sao, một quân chốt trên bàn cờ thôi nhưng ai dám khinh cậu ta.

Ngay cả Mã Hóa Đằng vẫn muốn có quan hệ với Trương Hạo. Người ta làm chột mình cũng làm chột chỉ là Trương Hạo bắt đầu trước chúng ta thôi.

Hoách Nam nghe con mình nói thế cũng gật đầu, ông thật sự vẫn chưa quên được những ngày đầu Trương Hạo đến cửa hàng của mình không biết cái gì nhưng lần thứ hai lần thứ ba sau đó thì hoàn toàn khác hẳn.

- Con nói cũng đúng nhưng mà bố cứ cảm thấy khá nguy hiểm. Nếu thật sự thằng nhóc đó có thể bỏ ra số tiền lớn như thế con nghĩ xem điều gì mà thằng nhóc đó không dám làm. Chưa kể đến là việc giữa nó và công ty con đang làm việc nữa. Một bước sẩy chân rơi vạ trượng đấy.

- Cái này bố không hiểu. Không phải chỉ có một vấn đề đó không đâu cậu ta rất hiểu nhiều phương diện khác nữa con thấy quyết định của con vừa rồi khi ở nhà Thiếu Kiệt rất đúng. Bố nghĩ xem nếu mà lúc này con với bố về bàn bạc chắc chắn sẽ không có cơ hội làm việc với cậu ta. Bố thử nghĩ xem nếu làm một việc lớn thu tóm cổ phần của một công ty thì cần phải có sự quyết đoán của chính mình. Vừa rồi cậu ta bảo con về suy nghĩ thôi thật chất là kiểm tra thử đấy. Nếu là một người thiếu quyết đoán cho những gì mình sắp đương đầu. Bố có dám đưa cho người đó 1 tỷ đô để làm việc hay không.

Nghe lời của Hoách Khang giải thích về những gì hắn suy nghĩ được Hoách Nam mới thấy được rằng một buổi nói chuyện đơn thuần nhưng trong đó quá nhiều rủi ro và thử thách không nhỏ. Cầm lên ly nước uống một hớp Hoách Nam mới nói.

- Lúc này bố cứ lo tại sao con lại quyết định vội vàng như thế. Thật không ngờ nếu lúc đó mình ra về cũng là rơi vào cái bẫy đơn thuần. Thằng nhóc này ghê thật, nó làm sao già đời được như vậy chứ.

- Con nói thật bố chưa nhìn ra bên ngoài biết được đâu. Vốn con không tin có những thiên tài bởi vì nó là một sự cố gắng và nỗ lực nhưng lần này con biết đụng độ với thiên tài dù mình có cố gắng cách mấy cũng bất lực. Bố thử nghĩ xem, trong cuộc sống mình bố muốn bao nhiêu thứ và thật sự cần thứ gì? Đôi khi mình muốn nhưng không thật sự cần. Đôi khi cái cần thiết mình lại cố gắng đạt được con vừa mới tìm ra chân lý mới mà con cần phải học hỏi đấy. Muốn quá nhiều nhưng thật sự cần lại chỉ có một.

Hoách Khang bây giờ cũng đã hiểu tại sao Thiếu Kiệt hẳn cần gì mà không phải là muốn gì như những người khác hay hỏi. Hẳn hiểu thấu được tính thực tiễn này không chỉ đơn giản. Nhưng người ta vẫn thường hay nhầm tưởng cái mình muốn và cái mình cần.

Nghe con mình nói thế Hoách Nam cũng trầm ngâm không ít. Vốn việc đi gặp Thiếu Kiệt lần này chủ yếu ông cũng chỉ muốn được lợi ích một phần nhỏ nhưng hiện tại Hoách Khang lại có ý nghĩ khác ông cũng đành chịu. Ông cũng hiểu được khi mới xây dựng nhân viên càng trụ lại được lâu thì sau này càng có lợi nhưng ở Thiếu Kiệt ông vẫn còn lo lắng khá nhiều. Ai cũng hiểu nếu không có lợi ích sẽ không ai làm nhất là nếu con ông vào hoàng cảnh bị phát hiện thì có thể sẽ không có gì tốt lành.

- Thật bố thấy việc này cứ mạo hiểm sao ấy. Vừa phải trụ lại công ty vừa lại phải bí mật mua cổ phần gì đó. Nếu không khéo mất hết cả những gì đang có.

Làm bố mẹ ai cũng muốn con mình có một cuộc sống ổn định mà không cần nhất thiết phải mạo hiểm. Hoách Nam cũng không ngoại lệ ông thấy việc này rủi ro khá cao. Tuy là gia đình vẫn có cái để kinh doanh nhưng đó vẫn không là biện pháp lâu dài đối với cuộc sống sau này. Hoách Khang thấy bố mình lo lắng như thế cũng lắc đầu nói.

- Con hỏi bố này mỗi lần bố đi đấu giá mấy cái văn phòng có phải là bố làm liều không? Bỏ tiền ra không biết được máy móc ra sao lời lỗ thế nào bố làm như thế không nguy hiểm hay sao. Bố đừng cho là con không biết mỗi lần công ty nào đấu thầu bố đều bao giá. Hầu hết người đấu thầu đều là người của bố. Vậy bố chưa từng lo lắng những lô hàng đó thật sự chỉ bán được linh kiện lấy vốn hoặc lỗ thôi sao.

Nghe con mình nói như vậy Hoách Nam mới nhăn nhó mắng.

- Làm sao mà đánh đồng được. Của bố chỉ là kinh doanh nhỏ tiểu xảo vài thứ sao bằng được với công ty lớn. Con nghĩ xem nếu không làm như thế làm sao mua hết được lô hàng một cách trọn vẹn.

- Vậy con hỏi bố nếu một đợt bán cổ phần được tung ra. Con không ra mặt, bố không ra mặt để cho những của bố thu vào cổ phần thì có phải cũng giống như là báo giá các thiết bị văn phòng hay không?

Hoách Nam lúc này cũng ngăn người ra nếu mà như con hấn nói thì hấn có thể làm được. Chỉ cần để cho người của hấn cũng giống như đi đấu thầu thiết bị văn phòng là được. Như thế thì họ muốn bao nhiêu cổ phần cần thiết thì qua những người đó thu vào.

- Cái này! Thì được. Nhưng mà làm như vậy rồi con không có chỗ đứng lúc đó mới là điều đáng nói.

- Không đâu chỉ cần họ mình là hợp đồng chuyển nhượng với bọn họ trước là được. Khi đó cổ phiếu con nắm trong tay với số lượng vừa đủ thì có sa thải con cũng trở thành một trong những cổ đông bên ngoài mặt là như thế. Chỉ cần Thiếu Kiệt còn trọng dụng mình vẫn cho con làm đại diện cho hấn thì lúc đó con vẫn có quyền mà.

Nói ra những gì cần thiết cho bố mình an tâm. Đợi cho bố mình hiểu hết quá trình cần thiết Hoách Khang mới lên tiếng nói.

- Hiện tại là lúc Thiếu Kiệt cậu ta cần người. Mình gia nhập vào bộ máy sớm thì sẽ được nhiều lợi ích nhiều hơn những người khác. Phải chấp nhận mạo hiểm bố à. Nếu cứ như hiện tại thì sau này cũng chỉ là một người nhân viên quen không gắn lên được đầu bố. Nếu sau này lựa chọn lại sợ đến lúc đó bên cạnh Thiếu Kiệt đã không thiếu người làm việc được cho cậu ta lúc đó mình cũng chỉ là người đến sau thôi.

Hoách Nam suy nghĩ một lúc lâu cũng thấy điều con mình nói đúng, lúc này như có cho mình một quyết định nào đó Hoách Nam mới nói với con mình.

- Chuyện của con ở công ty bố không biết nhiều. Nhưng phải cẩn thận nếu có đã quyết định như thế bố sẽ ở phía sau ủng hộ con và làm theo những gì con hướng dẫn. Nhưng mà con nên nhớ làm người không được thông minh quá nhất là với cấp trên mình. Không người sếp nào muốn nhân viên mình không làm lợi cho mình cả.

Hoách Khang lúc này cũng im lặng điều bố hắn nói, hắn cũng hiểu nhưng với những gì đang phải làm trước mắt hắn cần lừa dối sao cho qua chuyện này. Lưỡng lự một chút Hoách Khang mới hỏi bố mình.

- Theo bố thì con trả lời sao với những người kia về việc này.

- Cái này thì bố nghĩ con đã biết chứ. Mã Hóa Đăng cũng như Thiếu Kiệt hắn biết chắc con sẽ không lấy được gì đó là điều chắc chắn con nghĩ xem nếu hắn đã lấy được thứ hắn cần ngay lúc đầu thì chẳng cần đến bố con mình. Hay trả lời câu nói hắn muốn nghe nhất.

Hoách Nam nói như thế làm cho con hấn bất động suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng hỏi.

- Vậy việc này ý bố là về trả lời cho những người kia biết phía sau của Trương Hạo thật sự có người hay sao?

- Ừ mà không phải là Thiếu Kiệt đứng sau lưng Trương Hạo chỉ đạo sao. Chỉ là họ không biết là nhiều hay ít người thôi. Con cứ nói Trương Hạo dẫn đi gặp một vài người nhưng họ đều nói không đồng ý. Còn việc muốn gặp những người đó hay không thì người của Mã Hóa Đằng cũng phải cho con làm trung gian như thế con báo lại cho Thiếu Kiệt sắp xếp là được. Thật giả lẫn lộn ai mà biết được chứ.

Hoách Khang lúc này mới cười cười gật đầu đưa một ngón tay cái lên xem ra hấn đã hiểu những gì bố mình đã sắp xếp. Chuyện còn lại chỉ là cách ứng biến của hấn trước những tình hình cần thiết.

- Được rồi việc này mấy ngày tới con sẽ nói cho Thiếu Kiệt để chuẩn bị. Nếu một người thì dễ chứ nhiều người họ cũng không làm khó khăn cho con quá như thế lại càng an toàn để sắp xếp những chuyện sắp tới.

- Ừ con nhớ thêm vào hợp đồng bảo đảm cho chính mình lúc đó mời chừa được đường lui an toàn. Thiếu Kiệt hay Mã Hóa Đằng thì con cũng cần một đường thoát thân khi cần thiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 388: Chụp Éch

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi dưới phòng máy tính. Hắn gắn cái ổ cứng nhận được vào máy và bắt đầu kiểm tra từng đoạn mã được nghi đây trong ổ cứng. Kèm theo những diễn giải vốn có được gửi kèm theo trên tay có thêm một cây bút để chú thích cho những gì mình làm.

Hắn chăm chú đến mức Hà Vi về lúc nào không hay nhìn Thiếu Kiệt tập trung vào những dãy ký tự đứng nhìn trong máy tính Hà Vi thật sự không hiểu nổi hết. Nó bao gồm khá nhiều con số được hiển thị từng màu sắc khác nhau trong một đoạn được làm nổi bật. Nhìn một lúc Hà Vi buộc phải lên tiếng.

- Anh nhìn như thế hay thật. Em mới nhìn một chút đã không chịu nổi rồi. Anh đây xem cái này mà tập trung như thế được hay thật.

- Ấy! Em về rồi à! Hôm qua nói chuyện cùng ông như thế nào? Mọi chuyện vẫn ổn đúng chứ.

Hà Vi lườm lấy Thiếu Kiệt một cái rồi mới trả lời.

- Anh đây Vô Ảnh đã nói không công khai rồi! Anh nói ông làm gì hôm qua ông hỏi em! May mà em nhanh trí nói họ đến bất ngờ, em bận làm việc cho anh nên em không kịp báo về! Anh đó mai một muốn làm gì thì báo em biết trước một tiếng. Không sau này ông hỏi em chẳng biết đường nào mà trả lời mấy cái rắc rối anh tạo ra đâu. Lát nữa Tăng Anh Hào bị điều vào đây bảo vệ anh đây hẳn chắc giờ này đang trên máy bay rồi.

Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng bất ngờ, Tuy hắn biết Tăng Anh Hào sẽ bị điều đến nhưng không nghĩ đến lại nhanh như thế nên mới hỏi cô.

- Ừ Sao nhanh vậy! Tăng Anh Hào không phải sắp xếp những thứ khác sao. Không lẽ tên đó cũng là quân nhân sao? Hấn không đi học hay làm mấy việc khác à.

- Hấn không có đi học, chưa học hết trung học là bị đem vào quân đội bởi hấn ở trường toàn đi đánh nhau. Nên bị ném vào trong quân những ngày đầu hấn còn đánh cả giáo quan. Sau nay bị bố hấn đánh cho một trận như tử mới an phận. Nhưng xét về khả năng quân đội thì hấn đúng là có tố chất.

Nghe Hà Vi đánh giá về Tăng Anh Hào, Thiếu Kiệt lần này cũng cười khỏ. Bên cạnh hấn đang không ít người thích hoạt động tay chân nhiều hơn não. Giờ có thêm một người nữa thì cũng chẳng sao.

- Ừ vậy khi nào hấn đến hấn tính. Hi vọng không phải như Lý Bân nữa là được một tên đã đủ chết giờ thêm một tên nữa chắc chịu không nổi đâu.

- Vấn đề này thì chắc không ổn bởi hấn ít nói thật nhưng một khi đã nói rồi thì không ngưng đâu. Nên anh cẩn thận. À mà chuyện gặp Hoách Nam sao rồi. Nghe nói hấn đi cùng con của mình anh thấy thế nào?

Hà Vi lúc này mới nhớ đến lúc sáng Thiếu Kiệt vừa gặp Hoách Nam cô cũng tò mò muốn biết đánh giá của hấn là như thế nào. Vì Thiếu Kiệt thường có những cách đánh giá riêng của mình mà hoàn toàn không giống những người khác.

- Hoách Nam thì vốn ông ta không có gì là nổi bật nhưng con ông ta lại khác. Cậu ấy có đủ tham vọng, biết quan sát, nhận định tình huống khá tốt. Quyết định cũng dứt khoát chỉ là thiếu chỗ dựa thôi. Người này như một con dao hai lưỡi nhưng một khi đã làm thì sẽ không thay đổi. Cậu ta đáng để thu về.

- Lần đầu tiên em thấy anh đánh giá một người như thế cậu ta xem ra cũng không kém nhĩ. Nếu không anh chỉ nói những câu đại loại như cũng được. Ôn hay là có thể là xong chưa thấy anh đánh giá ai như thế đâu.

Khá bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt nhận xét về con của Hoách Nam. Hà Vi đáp lại lời hấn với một cách mong chờ. Đối với một người Thiếu Kiệt thường rất ít khi nào nói quá nhiều về một người nào.

- Cũng không hấn! Bởi Hoách Khang có thực lực của mình. Đối với chuyện cậu ta có thể ngang bằng với Chu Tường hay không thì anh không biết nhưng nói về xuất phát điểm thì cả hai khác nhau. Chu Tường có thể mạnh riêng của anh ta nhưng Hoách Khang lại có thể mạnh của mình. Bản thân công việc của anh ta hiện tại cũng không dễ kiếm. Để vào được tencent và trụ lại được cho đến thời điểm như thế này anh ta cũng không phải là một người không có tài năng.

Hà Vi lúc này cũng im lặng điều Thiếu Kiệt nói không phải không có lý. Chu Tường chỉ hạn chế ở trong nước còn đối với Hoách Khang làm việc cho một công ty không nói quốc tế nhưng về nhân sự và cách làm việc tranh đấu trong một công ty cạnh tranh lẫn nhau mà hấn vẫn có thể tồn tại được thì người này có thể mạnh của mình là điều không thể nào phủ nhận.

- Nhưng nếu với một người không an toàn như thế anh sử dụng cũng không phải là chuyện tốt lắm. Sao không làm việc với người khác mà lại là hấn.

- Không hấn là sẽ không an toàn đôi khi đừng để cái khách quan ảnh hưởng tiêu cực đến những thứ xung quanh. Em nghĩ nhé hấn có tham vọng và những thứ cần thiết. Nếu hấn biết vị trí hiện tại của mình muốn cố gắng muốn tự khẳng định nhưng không được. Hiện tại anh đưa tay kéo hấn lên chưa chắc là không có thu hoạch. Với lại hấn xem như một người đại diện nắm giữ cổ phần thông qua đó anh thỏa mãn cái hấn cần và những thứ hấn

muốn vậy em nghĩ giữa sự cố gắng không được công nhận và một nơi nói em cứ làm đi sai thì sửa em chọn cái nào.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu cô hiểu một nơi không tiếp nhận lắng nghe ý kiến mình cũng rất khó chịu. Còn một nơi lại muốn mình thích làm gì thì làm còn nếu làm sai thì sửa, hai bên đều có cách tốt riêng của mình nhưng đối với một bên làm việc vì bắt buộc. Còn một bên làm việc vì sự yêu thích chắc chắn cô sẽ chọn cái thứ hai. Chỉ cần cô không quá sai thì vẫn có thể sửa chữa cứu vãn được điều đó mới tự cho cô kinh nghiệm và cô sẽ gắn bó với hẳn hơn.

- Ừ nhỉ. Nhưng mà nói gì thì nói. Anh cũng phải làm hợp đồng nghiêm chỉnh rành mạch mọi thứ không thể nào cứ đơn giản là được. Mọi thứ phải siết chặt trong hợp đồng cần thiết như thế sau này mới không bị lật thuyền trong mương. Thôi em xem đi đặt món tối nay mọi người liên hoan cuối năm đây.

- Vậy cũng được! À chừng nào Tăng Anh Hào đến vậy? Để anh còn biết đi gặp anh ta xem thử nào.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhớ đến Tăng Anh Hào. Hắn thật sự muốn biết người mà được Hà Thúc tin tưởng để bảo vệ mình như thế nào. Xem có phải như tiếp xúc qua cách nói chuyện trên điện thoại hay không.

- Hắn hả! Anh yên tâm! Hắn sẽ tự trực tiếp tới đây! Tên đó hắn đến anh sẽ biết thôi với lại Lưu Minh hẳn tham gia nhiệm vụ không dưới trăm lần chắc sẽ quen đường xá không cần phải đón để hắn tự đi là được.

Hà Vi để lại cho Thiếu Kiệt những tin tức cơ bản về Tăng Anh Hào một chút rồi rời đi. Nghe cô nói thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu bắt đầu tập trung vào màn hình trước mắt mình.

Bên ngoài những người của bộ phận tổ chức tiệc tại gia bắt đầu đem những dụng cụ các thứ đồ dùng của họ đến. Đối với việc như thế này ngoài việc sơ chế nguyên liệu rồi đem tới tư gia. Họ cũng có thể làm tại chỗ nếu như bạn có mặt bằng đầy đủ hoặc thời gian dài để cho họ chuẩn bị đồ ăn thức uống và bài trí bàn tiệc với những thứ liên quan như công rạp. Thiếu Kiệt tập trung được khoảng hơn một giờ sau thì Khải Huy đi vào mới nói với hắn.

- Thiếu Kiệt! Bên ngoài có người muốn gặp cậu!

Nghe Khải Huy nói thế Thiếu Kiệt cũng biết người đang đợi mình là ai bởi vì nếu là người quen Khải Huy sẽ không xuống báo hắn như thế này. Mà người lạ hắn sắp tiếp chỉ có Tăng Anh Hào. Gật đầu đứng lên rời khỏi máy Vi Tính theo chân Khải Huy bước ra phòng khách. Thiếu Kiệt thấy được một người thanh niên đang ngồi.

Nhìn bên ngoài khá tùy hứng mặc một áo sơ mi bãi biển lại thêm cả việc không cài nút nghiêm chỉnh. Mặc quần sọt thể thao chân mang dép chằng có hình mẫu nào là một người quân nhân. Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu.

Thấy Thiếu Kiệt bước ra người thanh niên nhìn hắn một chút đứng lên quan sát hắn một chút làm Thiếu Kiệt cũng càu mày. Người thanh niên kia mới lên tiếng nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Cậu là Thiếu Kiệt? Sao khác xa với tôi tưởng tượng nhỉ?

Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay. Không biết tên này tưởng tượng hắn ra sao mà lại xem như ngạc nhiên như thế nên mới trả lời.

- Thế cậu định nói xem tôi phải như thế nào? Không lẽ như cậu vậy sao? Còn cậu chắc là Tăng Anh Hào nhỉ.

- Ừ! Mà sao khác vậy ta? Theo tôi thì người Hà Vi yêu phải thật đẹp trai như diễn viên truyền hình và võ công phải cực kỳ giỏi như mấy siêu sao võ hiệp. Vậy mà nhìn cậu ngoại hình cũng không ổn. Đẹp trai thì lại thua tôi thế mà sao Hà Vi lại thích cậu từ nhỏ đến giờ thật khó hiểu. Phải đi hỏi cô ấy mới được.

Nghe được những lời của Tăng Anh Hào Thiếu Kiệt chỉ muốn một đạp đá bay hẳn. Cái tên này tự cho mình đẹp trai mặt dày. Điều này làm Thiếu Kiệt cũng hiểu được đôi phần tính cách của hắn.

- Xem ra anh cũng tự kỷ không kém nhỉ. Thôi để tôi báo lại với Hà Thúc để cho ông đem anh về chứ kiểu này chết hết.

Thiếu Kiệt vừa lấy điện thoại ra vừa bấm bấm. Làm cho Tăng Anh Hào hốt hoảng không ít vội vàng bay lại giật điện thoại của Thiếu Kiệt thì bị hắn lúi lúi tránh mắt. Bị mất đà Tăng Anh Hào chụp một con ếch thật to làm cho Khải Huy một bên cũng khúc khít cười.

- Ấy Ấy! Đừng gọi tôi không muốn bị gọi về bố tôi đánh chết đấy! Không phải tại cậu tôi chả phải đến đây! Cậu là nguyên nhân chính thành ra tôi mới bị điều đi bảo vệ cậu. Không phải cậu nhờ tôi làm cái vụ Hoa với Múa lân nhà Ngô Minh tôi nào phải bị điều chuyển.

Tăng Anh Hào lúc này vừa ngồi dậy vừa than thở. Với Thiếu Kiệt để cho hắn khỏi nói với Hà Thúc điều hắn đi một lần nữa. Bởi vì giúp Thiếu Kiệt hắn bị bố mình mắng cho một trận không ra hình hài. Nên phải chịu điều đến đây để né sự điều tra của Ngô Gia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 389: Không Thắng Tôi

Thiếu Kiệt khi nghe Tăng Anh Hào nói thế không nhịn được cười. Hắn lắc đầu bây giờ hắn mới hiểu, biết bao nhiêu người Hà Thúc không chọn lại kéo tên này về Lưu Minh. Thì ra hắn tuy làm việc cho quân đội nhưng với tính cách như thế này chắc lại thường hay ra ngoài tụ tập chơi bời. Tăng Anh Hùng sợ hắn bị Ngô Gia kiểm chuyện nên điều hắn đến bảo vệ cho Thiếu Kiệt chỉ là cái cớ.

- Thì ra là thế làm khổ ông anh nhiều nhỉ! Thôi kệ muốn ở lại cũng được xem ông thân thủ ông đủ điều kiện làm vệ sĩ không đã. Nếu không đừng trách sao tôi lại trả ông anh về cho Hà Thúc lúc đó đừng nói tôi vô tình nhé. Đi thôi anh Huy lấy xe chở em đi qua chỗ này cái.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Khải Huy cũng bước đi chuẩn bị xe. Còn Tăng Anh Hào. Lồm cồm đứng dậy nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thử thì thử vấn đề thân thủ cậu cứ yên tâm tôi đánh thua Hà Vi thật nhưng chẳng lẽ thua cậu sao. Thử thì thử ai sợ ai.

- Anh nói đấy nhé thua thì không được ở trong nhà ra ngoài ở với bảo vệ với Khải Huy ok.

Tăng Anh Hào nghe thế cũng gật đầu hắn thấy Thiếu Kiệt như thế cũng cho rằng. Nếu thân thủ của Thiếu Kiệt có giỏi thì cũng trong một mức giới hạn nhất định. Làm sao có thể bằng những người trong quân đội như hắn.

Thiếu Kiệt lúc này thì lại nghĩ khác. Hắn muốn xem Tăng Anh Hào có thể đối phó thế nào với những sự việc bất ngờ nên mới cầm điện thoại nhấn số điện thoại của cô gọi đi. Đợi cho có tín hiệu bắt máy bên kia chưa kịp trả lời nói.

- Cô về lại trung tâm đi có việc hay nhờ cô này.

Nói rồi không đợi cho Tú Trinh có dịp trêu ghẹo mình Thiếu Kiệt cúp máy làm cho bên kia điện thoại Tú Trinh bực tức giận dữ thấy rõ. Công Toại thấy thế mới hỏi cô.

- Có cái việc gì mà hầm hầm thế. Ai chọc tức thế?

- Còn ai nữa! Thiếu Kiệt hấn qua đây chưa kịp nói cái gì đã cúp máy nói chuyện với con gái mà như thế thật chả hiểu được.

Công Toại lúc này nhìn lấy Bảo Huân hai người như tán đồng với nhau một câu. Tú Trinh mà được như con gái bọn hấn phước đức bảy mươi đời. Nhưng lúc này Bảo Huân mới đưa ra suy nghĩ của mình.

- Ủa tính ra Thiếu Kiệt đang bị thương đi lại không tiện cậu ta có thể gọi mình qua mà cần gì cậu ta phải qua bên này nhỉ?

- Ủ cũng đúng có khi nào qua xem mấy người lấp ăng ten viễn thông gì trên đó sao?

Tú Trinh lúc này biểu môi một tý nhìn hai người nói.

- Người ta nam nhi đại trượng phu việc chính quan trọng, chân mang vết thương đạn bắn cứu em gái còn hai người thì sao chưa biết chừng khi tui bị bắt cóc hai người biến mất dạng thì có. Như thế mới là làm việc lớn chứ.

- Thôi đi cô nương tên nào mà bắt cóc cô thì tên đó tới số trước tiên. Lúc đó tôi không lo cho cô mà lo cho tên bắt cóc kia. Sợ chưa kịp khai thác điều gì hấn bị đánh phải nhập viện thôi.

Bảo Huân lúc này nhìn em mình lắc đầu nói ra sự xui xẻo cho tên nào bắt cóc nhắm vào Tú Trinh. Công toại một bên gật gù tán thành. Thấy thế

Tú Trinh bực lên mắg.

- Hai người lo dọn dẹp hồ sơ đi một đống này nếu không dọn xong chỗ để lắp mấy cái thứ của Thiếu Kiệt thì bị la ráng chịu.

- Thì không thấy đang dọn dẹp sao. Công nhận Thiếu Kiệt nói đúng một đống giấy tờ này nếu mà cân ký chắc bán cũng được mấy triệu à. Giờ mới biết dưới này nó lộn xộn không thể tưởng được. Mà em đứng đó làm gì phụ mọi người một tay chứ làm gì mà đứng nhìn chỉ tay như bà chủ thế.

Công Toại lúc này vừa dọn dẹp vừa phải sắp xếp lại những hồ sơ cần thiết thấy Tú Trinh đứng không cũng nói cô làm thì bị đáp lại bằng cái trừng mắt.

- Người ta con gái việc nặng nhọc mấy anh đàn ông con trai gì mà tị nạnh ghê thế! Từ từ làm còn mấy ngày nữa mà. Chùng nào hai người đánh nhau thắng em thì em làm còn không thì thôi.

Bảo Huân lúc này cũng lắc đầu chịu thua em gái của mình còn Công Toại thì thở dài. Hai người thử sức biết bao nhiêu lần với cô nàng nhưng đều bị thua ở nhiều chỗ không thể lý giải được. Dường như ở đây người thắng qua cô nàng chỉ có Thiếu Kiệt. Hầu hết là bại tướng dưới tay nên cũng không biết nói gì. Tuy nói thế nhưng Tú Trinh cũng phụ giúp mọi người sắp xếp lại theo thứ tự hồ sơ. Còn việc quét dọn và khiên các đống hồ sơ cái nào không sai thì để lại cho những người khác.

Một lúc sau Thế Hải đang giám sát nhân viên lắp đặt hệ thống ăng ten viễn thông thấy Thiếu Kiệt đến cũng gặt đầu. Nhìn thấy Tăng Anh Hào hẳn có chút thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại dẫn người lạ đến trung tâm. Nhưng nếu Thiếu Kiệt có lý do của hẳn thì Thế Hải cũng không hỏi nhiều.

Tăng Anh Hào qua tất cả các bố trí của đường hầm xuống võ trường huấn luyện của Vô Ảnh cũng không khỏi ngỡ ngàng một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

- Dữ luôn có một nơi như thế này! Hà Thúc biết không thế? Chỗ này làm quán bar đêm là đảm bảo bí mật luôn.

- Đem đến đây để bảo vệ tôi mà cậu còn muốn đi bar sao cái đó còn khuya nhé. Được rồi đợi một chút sẽ có người thử sức với cậu để tôi gọi.

Thiếu Kiệt đem điện thoại nhắn tin cho Tú Trinh bảo cô nào lên võ đường tập huấn một lúc sau cả ba người đều xuất hiện trước mặt hai người và Tăng Anh Hào.

Thấy bên cạnh có người lạ ba người cũng nhìn nhau. Tú Trinh lúc này nhìn qua Tăng Anh Hào một chút mới nói.

- Ai đây? Cậu dẫn đến đây làm gì thế Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt chưa kịp trả lời Tú Trinh thì bên cạnh hẳn Tăng Anh Hào đã lên tiếng bước về Tú Trinh đưa tay ra nói trước.

- Chào em! Anh là vệ sỹ đẹp trai ga lăng phong độ được mời đến để bảo vệ Thiếu Kiệt. Em gái tên gì cho anh số điện thoại kèm theo cái tên của mình được không nào.

Nghe lời của Anh Hào cả ba người đều nhìn về Thiếu Kiệt. Gật đầu một cái Thiếu Kiệt mới nói.

- Anh Hào là người của Hà Thúc đem đến bảo vệ tôi nhưng không biết võ công và phản ứng anh ta thế nào định thử sức một chút. Tú Trinh cô xem cho Anh Hào thử xem võ công mình thế nào.

Tú Trinh lúc này mắt như hai cái đèn pha nhìn lấy Anh Hào cười cười. Còn Bao Huân với Công Toại nghe thế cũng mím môi cười. Hai người lúc này biết Thiếu Kiệt đang muốn chinh Anh Hào nên cũng không nói gì.

- Ấy không phải cậu thử sức tôi sao? Sao lại là cô ta? Gì kỳ vậy tôi sao đánh phụ nữ được.

Ngược lại Anh Hào lúc này mới ngó người ra nhìn Thiếu Kiệt nói. Bởi hẳn thấy nếu hẳn đi đánh nhau với Tú Trinh thì còn gì mặt mũi chuyện này nếu đồn ra ngoài chắc hẳn sẽ thành trò cười. Đàn ông đi đánh phụ nữ.

- Lúc đầu tôi có nói là tôi đánh với anh đâu? Với lại tôi hỏi anh. Anh đang làm vệ sĩ đúng không? Vậy như người khác đem nữ nhân đến ám sát tôi. Vậy anh cũng không đánh với sát thủ nữ đó à? Hay anh là người bị giết trước.

- Việc này sao đánh đồng được! Tình huống khác nhau chứ lúc đó làm sao mà để cậu bị việc gì. Với lại tôi cứ tưởng cậu đánh nhau với tôi chứ ai biết cậu lại cho tôi đánh với phụ nữ bao giờ.

Anh Hào lúc này cũng trả lời một cách gấp gáp hẳn thấy việc đánh nhau với Tú Trinh chẳng có lợi gì đối với hẳn. Nhiều khi con mắt lòng cô gái này nữa.

- Anh đùa! Tôi còn đang bị thương do đạn bắn, mà anh nên nhớ nam hay nữ gì đối với người mình cần bảo vệ luôn là đối tượng cần phải đề phòng nếu không được thì để tôi báo lại với Hà Thúc để anh về lại quân đội như thế tốt hơn. Báo cho anh biết Tú Trinh đánh không thắng được tôi lúc tôi chưa bị thương. Anh đừng xem cô ấy là một người bình thường.

Nghe Thiếu Kiệt trách móc mình như thế. Tăng Anh Hào mặt mếu lại. Hẳn biết bây giờ mà không đấu thì cũng không được. Mà nếu đấu nếu thắng

cũng không vẻ vang gì. Tú Trinh lúc này mới bồi thêm vào vết thương của hắn.

- Xem ra anh sợ bị con gái đánh bại nên mới không đánh nhau với tôi chứ gì.

- Cái này! Cái này!... Được rồi đánh thì đánh ai sợ ai. Nhưng mà tôi nói trước. Nếu mà tôi thắng cậu không được báo Hà Thúc điều chuyển tôi đi. Như thế được chưa.

Gật đầu như chấp nhận điều kiện của Tăng Anh Hào. Thiếu Kiệt để cho Công Toại dẫn Anh Hào đi thay bộ võ phục cần thiết. Tú Trinh sau khi nghe được sự đồng ý của Anh Hào cũng nhanh chóng chạy đi thay võ phục trước. Bảo Huân đợi cho Anh Hào đi khỏi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu ta làm vệ sĩ cho cậu tôi thấy không an toàn hơn đây. Nghĩ sao một tên Ngô Trục cũng vì gái mà chết giờ thêm cậu ta. Tôi chẳng hiểu nổi bọn người Hà Thúc nghĩ gì để người này bảo vệ cậu nữa.

- Hà Vi cũng nói thân thủ cậu ta cũng không tệ những chưa biết chừng nếu mà không ổn chắc tôi cũng phải trả về với bên bọn người Hà Thúc.

Bảo Huân lúc này cũng gật đầu. Với tính tình như thế này muốn bên cạnh Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không ổn tới việc làm của Thiếu Kiệt nên chắc chắn hắn phải nghĩ trả lại cho nhóm Hà Thúc. Thay bộ võ phục của mình xong. Anh Hào đứng trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Tôi nói trước nếu cô ta bị thương cái gì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!

- Anh yên tâm cứ toàn lực là được! Không khéo tôi lại nghĩ anh thua cho Tú Trinh đấy. Anh nên nhớ Tú Trinh không thắng tôi. Nếu anh đánh không

thắng thì sao có tư cách bảo vệ tôi. Không khéo lúc đó tôi bảo vệ anh ngược lại đây.

Thiếu Kiệt sợ đề cập việc thắng thua nhiều quá Tú Trinh lại đọi cho hấn khỏe lại tiến hành thách đấu với mình nên hấn chỉ nói là không thắng được hấn chứ không có thua. Bởi vì từ này lập lò có thể ngang tay hòa hoặc thắng là do ý nghĩ của mỗi người. Hai người Công Toại và Bảo Huân thì biết Thiếu Kiệt muốn né những lần thách đấu sau của Tú Trinh nên cũng gật gật đầu ra vẻ đồng ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 390: Ngang Hàng Hay Thấp Hơn

Cám ơn đọc giả Tuyetmenhnamphong đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Thấy hành động của những người Công Toại, Bảo Huân ra vẻ tán đồng như thế Tăng Anh Hào cũng không biết võ công Thiếu Kiệt như thế nào. Nhưng hắn cũng chỉ xem như Thiếu Kiệt có thể tự vệ đơn thuần bởi hắn biết Thiếu Kiệt lúc nhỏ cũng được Hà Thúc dạy võ. Nhưng đó là lúc nhỏ. Khi lớn lên thì chắc cũng không đủ để đánh đấm gì nhiều.

Tú Trinh lúc này mới nhìn Tăng Anh Hào. Đợi chờ này giờ cô cũng đã muốn đánh nhau với hắn rồi nên giờ thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong nên mới hỏi.

- Đánh đi nào làm gì mà cứ như đàn bà lê mề thế tôi chuẩn bị rồi này.

Tăng Anh Hào lúc này cũng thở dài bước ra giữa sân. Hắn nhìn Tú Trinh một lúc mới nói.

- Có gì thì bỏ qua đây!.

Nhưng chưa kịp nói xong hắn đã thấy một đám xuất hiện trước mặt mình. Ngay vào giữa sóng mũi. Theo quán tính hắn đưa tay lên đỡ thì một cước đá ngay vào bụng hắn. Một cảm giác đau nhói lan tỏa. Chưa dừng lại ở đó. Ngay khi Anh Hào vừa bắt giác ôm bụng của mình. Tú Trinh chụp lấy hai bên áo của hắn một chân để ra phía sau của Tăng Anh Hào xô đến. Mất đà kèm theo bị công kích bất ngờ hắn ngã ra phía sau lưng chạm với sàn

nhà. Tú Trinh lúc này chụp lấy tay Tăng Anh Hào bẻ ngược ra sau buột hẳn phải quay lưng úp mặt xuống sàn nhà. Nhìn Tăng Anh Hào một cái lắc đầu nói.

- Anh thua rồi!

- Cô như thế sao được! Tôi chưa chuẩn bị xong.

Thiếu Kiệt lúc này lắc đầu bước đến trước mặt Anh Hào. Ngồi xuống nhìn hẳn thở dài nói.

- Nãy giờ mà Tú Trinh mà là người ám sát tôi chắc tôi chết cả chục lần. Anh nghĩ xem ám sát cần cho anh thời gian chuẩn bị sao. Anh là quân nhân kiêu này đúng là mắt mặt bố anh.

- Cậu!

Anh Hào định nói gì đó nhưng cuối cùng đành im lặng. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng tiếp.

- Tôi nói không đúng sao? Cậu thử nghĩ xem là quân nhân tại sao Hà Vi lúc nào cũng nghiêm chỉnh còn cậu. Tại sao không người nào nói đến. Đơn giản lắm Hà Vi họ biết thực lực ra sao nếu cậu có đánh với Hà Vi thì cô ta cũng chỉ nể tình của bố cậu mà nương tay thôi. Ngay cả Tú Trinh cậu không thắng được vậy làm vệ sĩ cho tôi làm gì. Cậu biết Ngô Trục tại sao chết không. Thứ nhất anh ta háo sắc. Tú Trinh cũng là một nhân tố khiến Ngô Trục chết ở Lưu Minh này. Với cậu có sự bảo hộ của quân đội ở Ngọc Châu với bố của cậu nhưng ở đây cậu lại không bằng cả một quân nhân tự phát cậu xứng làm vệ sĩ cho tôi sao.

Từng lời của Thiếu Kiệt trúng kích vào trong lòng của Anh Hào. Hẳn lúc này mới bị Tú Trinh buông tay ra. Nhìn hẳn nằm dưới đây cô nói.

- Anh tưởng Thiếu Kiệt cậu ta biết võ chỉ đủ tự vệ thôi phải không. Tôi nói cho anh biết trong tình huống bất ngờ Thiếu Kiệt có thể tránh né đánh thắng được tôi. Anh làm vệ sĩ cho cậu ấy khác nào nói cậu ấy bảo vệ anh.

Anh Hào lúc này hoàn toàn im lặng bởi hắn biết những điều Tú Trinh nói không phải là không có căn cứ. Hắn chỉ nghĩ đơn thuần lần này là đi tránh bão nhưng không biết rằng bên trong nó lại tiềm ẩn nhiều rủi ro hơn hắn tưởng. Thiếu Kiệt thấy Anh Hào nhận ra thứ mà hắn thật sự cần nên nói.

- Hà Thúc đưa anh đến đây không phải là để tránh khỏi sự trả thù của Ngô Gia. Anh nên hiểu vấn đề tôi đang nắm giữ một số thứ cần thiết cho quốc gia của mình. Tôi không biết trên thế giới có bao nhiêu người nắm giữ cách này nhưng anh nên nhớ. Mọi thứ không chỉ đơn thuần như bên ngoài anh đã thấy. Vậy anh nghĩ lần này anh đi làm nhiệm vụ hay là đi tránh bão. Anh cứ suy nghĩ thử xem Hà Thúc nếu không thấy được tình hình có thể cho tôi tự lập một quân đội riêng nằm ngoài tầm kiểm soát của quốc gia sao?

Ngồi dậy trên nền sân Tăng Anh Hào lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt thờ dài một tiếng nói.

- Thật xin lỗi! Tôi không nắm rõ tình hình! Ngay khi nhận nhiệm vụ tôi cũng chẳng thèm đọc qua. Cứ nghĩ lần này ông nhà tôi muốn đưa lên Lưu Minh ở gần cậu cho khỏi bị người Ngô Gia trả thù. Nếu tôi đọc kỹ hồ sơ thì chắc chắn sẽ không ăn mặc như thế đi gặp cậu.

- Cậu hiện tại đang là cấp bậc gì trong quân đội? Ngang hàng với Hà Vi hay là thấp hơn?

Thiếu Kiệt nhìn Tăng Anh Hào ngồi trên đấy mới hỏi hắn về cấp bậc quân nhân của anh ta. Nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế Anh Hào mới thờ dài

nói.

- Vốn là có thể lên hàng cao hơn nhưng do tôi vi phạm nội quy nhiều lần thêm vào đó không chấp hành nghiêm chỉnh nhiệm vụ mấy lần nên hiện tại vẫn còn là thượng sĩ.

- Được! Vậy anh xem cái này đi từ giờ trở đi anh là vệ sĩ của tôi xem như anh đang bảo vệ lãnh đạo còn không tôi sẽ báo lên trên xem như lần này anh không hoàn thành nhiệm vụ anh nghĩ thế nào?

Thiếu Kiệt vừa nói vừa rút trong bóp của mình một tờ giấy ném về phía của Anh Hào. Nhận thấy tờ giấy. Tăng Anh Hòa lúc này mới đứng nghiêm trang hướng hẳn làm động tác chào nói.

- Báo Cáo Thiếu Tá đã rõ! Kể từ bây giờ tôi sẽ thực hiện đúng nghĩa vụ và quyền hạn của mình.

Nói rồi Anh Hào mới đưa lại cho Thiếu Kiệt tờ giấy quân nhân mà hẳn được Hà Thúc cấp. Và cũng hiểu tại sao lại điều Anh Hào đi mà không phải là người khác. Đơn giản vì hẳn đánh đấm cũng được nhưng bị chủ quan vì Tú Trinh. Thêm vào đó cấp bậc của Thiếu Kiệt hẳn vừa đủ áp chế quân hàm của Anh Hào. Như thế bắt buộc hẳn phải nghe lệnh dù cho không muốn.

Ba người Công Toại, Bá Huân cùng với Tú Trinh cũng bất ngờ khi biết Thiếu Kiệt lại có quân hàm cho riêng mình trong khi đó hẳn cũng chưa được bao nhiêu tuổi. Thiếu Kiệt nhận lại giấy quân nhân của mình cũng nhìn Anh Hào nói.

- Thôi được rồi kiểm tra cậu đến đây thôi. Như đã giao kèo trước cậu ngủ bên ngoài chung với Khải Huy và người gác cổng. Nói chứ bên đó cũng khá đầy đủ tiện nghi máy lạnh giường tầng không khác gì trong nhà chỉ hơi chật chội cậu chịu được nhỉ.

- Vâng! Thua cuộc nguyện chịu thua! Ai ngờ phụ nữ gì mà như đàn ông sau này phục thù sau vậy!

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu chỉnh xong tác phong làm việc cho Tăng Anh Hào cũng khiến hắn nhẹ nhõm hơn. Vì nếu hắn mà không chỉnh Anh Hào chắc chắn sẽ có nhiều điều phiền phức sau này. Tú Trinh nghe thế thì cười cười nói.

- Thích thì làm ván nữa mới khởi động không lâu mà!

Anh Hào lúc này cũng gật đầu hai người bắt đầu chạy ra giữa sân đánh nhau. Bây giờ có vẻ như hai bên tương đối bằng nhau sau khi trải qua kinh nghiệm xương máu Anh Hào cũng không nhẹ tay và chủ quan nữa. Nhưng lúc này Thiếu Kiệt lại không chú ý tới nữa mà nói với Công Toại cũng với Bảo Huân.

- Tối nay cho anh em Vô Ảnh qua bên nhà Hà Vi liên hoan cuối năm luôn. Cho họ có một chút khích lệ lần này tuy họ chưa thật sự làm tốt nhiệm vụ cần thiết nhưng cũng giúp không ít nói với mọi người sau tám giờ tập trung là được.

Công Toại với Bảo Huân cũng gật đầu. Bọn hắn thấy lần này tuy là nhiệm vụ không tốt như họ mong muốn nhưng Thiếu Kiệt lại chiêu đãi mọi người tiệc cuối năm như thế đã đủ khích lệ thừa nhận họ cũng có một chút năng lực cần thiết.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy ra điện thoại nói gọi cho Hà Vi. Thêm món ăn bởi hắn thấy nếu chỉ có vài người làm dưới hắn sẽ không vui vẻ gì. Đợi cho Hà Vi bắt máy Thiếu Kiệt mới nói.

- Em! Xem nói bên đài tiệc nâng tiệc lên thành tầm 20 bàn đi tận dụng hết sân nhà làm một buổi tiệc cho vui. Vô Ảnh với đám học sinh tham gia

nữa xem như cảm ơn họ đã giúp anh lần này.

- Ừ cũng còn sớm chắc sẽ ổn! Còn không thì chuyển qua làm loại buffet đi như thế mọi người ăn được nhiều món hơn.

Hà Vi bây giờ cũng đồng ý và đưa ra suy nghĩ của mình về bữa tiệc đứng nhiều món ăn mà mọi người đều có thể thưởng thức. Thiếu Kiệt thấy ý kiến này không tồi chút nào nếu nhiều người như thế đãi thành bàn cũng chiếm một diện tích bàn ghế quá nhiều thay vào đó chỉ một bàn dài đồ ăn là có thể để hơn hai trăm người cùng ăn.

- Được đấy! Em xem nói bên chuẩn bị tiệc họ làm đi. Cũng còn cả buổi trưa chiều chắc sẽ kịp. Có gì thì cứ thêm tiền cho họ cũng được. Để anh báo với bọn Lý Bân Lâm Vũ gọi mọi người đến luôn.

Thiếu Kiệt cúp máy xong cũng gọi điện cho Lâm Vũ, Lý Bân nói những người hôm nọ giúp hắn cứu Hoàng Ngân đều có mặt như thế để Thiếu Kiệt cảm ơn cũng dặn dò luôn Lâm Vũ nói Phùng Kiếm Nhất gọi cho bố hắn đến buổi tiệc Thiếu Kiệt có chuyện muốn nói với ông ta. Lý Bân thì không cần phải bàn khi mà nói đến ăn uống hắn khá nhanh còn chịu trách nhiệm để toàn bộ mọi người đến đúng hẹn.

Sau khi gọi đi những cuộc gọi cần Thiết Thiếu Kiệt quay lại nhìn hai người Tú Trinh với Anh Hào đang đánh nhau nói.

- Chơi vậy đủ rồi.! Về thôi hôm khác lại đánh tiếp hai người không biết chán thì cũng phải để cho người khác làm việc chứ ở đó mà đánh nhau hoài sao.

Cả hai người lúc này mới dừng lại. Tăng Anh Hào rời đi thay bộ võ phục ra cùng Thiếu Kiệt rời khỏi nơi này. Dù chỉ mới đánh nhau thật sự với Tú Trinh ở lần sau. Nhưng hắn thấy đối phó với cô không phải dễ lại nghĩ

đến những lời Tú Trinh nói mình thua bởi Thiếu Kiệt ngồi trên xe Anh Hào chỉ biết thở dài. Hấn nhận ra mỗi lần huấn luyện cũng Hà Vi thì ra hấn đã được nương tay không ít. Như thế giải thích tại sao cô luôn thắng hấn ở tình huống quan trọng nhất. Ngồi trên xe lúc này hấn mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi.

- Cậu với Hà Vi ai đánh thắng?

Thiếu Kiệt không trả lời chỉ mỉm cười một cái rồi thôi. Để cho Tăng Anh Hào tự đi tìm cho mình lời giải đáp thích hợp còn hơn là để hấn trả lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 391: Khó Tính Toán

Cám ơn đọc giả khongkhoc002 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cảm ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm nên mỗi ngày tác sẽ lên hai chương, các đọc giả đọc đỡ nhé.

Không như những người khác Phùng Kiếm Hoa và con mình khi nhận được lời nhắn của Lâm Vũ cũng nhanh chóng thu xếp mọi việc. Dù cho hắn đã không có động thái nào trong chuyện Hoàng Ngân bị bắt. Điều này làm cho Phùng Kiếm Hoa có một chút nhưng thấy Thiếu Kiệt không đá động gì đến mình hắn cũng thật sự yên tâm. Nay Thiếu Kiệt lại nhắn Lâm Vũ gọi hắn đến thì bản thân lại có một chút chột dạ không nhẹ.

Nên hắn thu xếp mọi việc đến nhà Hà Vi là người sớm nhất đi cùng con mình Phùng Kiếm Nhất. Ngồi ở phòng khách đối diện với Thiếu Kiệt Phùng Kiếm Hoa mới lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt chuyện vừa rồi thật sự tôi xin lỗi tôi sợ!

- Không sao hoàn cảnh lúc đó của ông tôi hiểu tôi cũng không trách gì được. Vốn là ông đã bị bại lộ. Nếu hắn đối phó thành công với tôi xong thì ông cũng chịu liên lụy không hề nhỏ thôi.

Thiếu Kiệt cũng hiểu được Phùng Kiếm Hoa hắn có nỗi khổ của mình. Chuyện đó cũng không trách được ông. Phùng Kiếm Nhất đã có một gợi ý mang tính quan trọng cho Thiếu Kiệt cũng đã là điều cần thiết cho thấy hắn muốn đi theo Thiếu Kiệt thật sự.

Nghe được những lời đó Phùng Kiếm Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn Thiếu Kiệt như muốn giải đáp Thiếu Kiệt gọi hắn đến đây làm gì. Nhìn thấy ánh mắt của hắn như thế Thiếu Kiệt chỉ cười đáp.

- Hiện tại công việc của ông chắc cũng không có vấn đề gì đi. Sở dĩ tôi gọi ông đến đây chủ yếu làm muốn ông thay tôi thiết lập một số thứ thôi. Lần này ông cần thành lập cho tôi một công ty vệ sinh môi trường đi. Chuyên môn thu lại những linh kiện điện tử cần thiết trên toàn quốc mỗi tỉnh thành ông đều đặt một chi nhánh, vào mỗi một chi nhánh quận huyện thì có vài nơi như thế ông hiểu chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Phùng Kiếm Hoa cũng ngạc nhiên! Nhưng thấy việc này cũng không khó khăn gì. Nó như việc thu mua ve chai hắn chỉ cần liên hệ được những nơi thu mua ve chai đem phần linh kiện kia thu về một mối cho Thiếu Kiệt là được.

- Được chuyện này đơn giản đây chứ không khó tôi làm được!

- Ừ ông chỉ cần tập hợp lại những thứ đó rồi tôi sẽ cho người thu về. Việc này đáng lý do Trương Hạo đảm nhận nhưng mà hắn lại không có thời gian người của tôi cũng không thể nào quản hết chuyện này. Việc này ông muốn làm sao cũng được miễn là thu về cho tôi linh kiện điện tử là được rồi. Không thiếu chỗ tốt cho ông đâu.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế làm Phùng Kiếm Hoa cũng vui vẻ trong lòng. Lúc này uống một ngụm trà Thiếu Kiệt mới hỏi lấy Phùng Kiếm Hoa một việc mà hắn cần thiết.

- Hiện tại công ty ông có khoảng bao nhiêu công nhân viên đang làm việc?

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới lên tiếng đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Hiện tại năm khoảng giữa bốn ngàn người đến bốn ngàn năm trăm người cậu cũng biết rồi đó hầu hết là nhân viên thông thường tiền lương không cao với lại được mang cái danh công ty lớn chứ một năm cũng không có bao nhiêu tiền thu về được.

- Vậy bên công ty của ông trả lương theo hình thức nào ngân hàng hay là trả tiền mặt? Một tháng là bao nhiêu tiền?

Thiếu Kiệt hỏi về lương bổng của nhân viên và chế độ trả lương làm cho Phùng Kiếm Hoa cũng thắc mắc nhưng hắn nhanh chóng nói ra số tiền lương mỗi tháng mình chi ra cho một công ty theo tính toán sơ bộ

- Cậu thấy công ty lớn vậy chứ mỗi tháng chi ra khá nhiều tiền. Bản thân tiền lương nhân viên có được từ hợp đồng của khách hàng, nên một tháng năm khoảng mười bốn đến mười lăm tỷ. Một năm khoảng một trăm bay mươi đến một trăm tám mươi tỷ. Nói ra thì con số nhiều nhưng thật chất lời trong đó một năm chỉ tầm khoảng bốn năm tỷ đổ lại thôi. Tiền lương hầu hết là đang trả bằng tiền mặt. Cậu cũng biết nhà nước đang chuyển đổi qua thanh toán bằng ngân hàng mà lương nhân viên mỗi ngày không cố định cậu nói tôi đi đâu có tiền gửi cố định trong ngân hàng để mà phát lương.

- Xem ra việc này của tôi ông thực hiện được. Qua tết ông bắt đầu đi ngân hàng nói họ ông muốn trả lương nhân viên qua thẻ nói họ cung cấp cho cái hồ sơ lập thẻ theo dạng công ty cho tôi, xong phát cho toàn bộ nhân viên điền vào, lưu ý đừng để họ điền số điện thoại. Nếu họ có hỏi nói làm theo dạng cho công ty sau này chừng nào có thẻ thì làm lại số điện thoại sau. Mà tôi nghĩ chả ai muốn thêm vào số điện thoại đâu. Giờ họ chưa biết bao tin nhắn số dư qua điện thoại nhiều thì tôi có thể thực hiện được.

Lời Thiếu Kiệt sắp xếp làm cho Phùng Kiếm Hoa cũng ngỡ người ra. bởi hắn vừa nói hắn không có tiền cấp cho những người đó thông qua thẻ cố định và tài khoản ngân hàng của công ty phải có số tiền trong tài khoản nhất định.

- Như thế sao được. Cậu cũng biết rồi đây tôi toàn xoay đầu này đập đầu kia làm sao mà đủ tiền là gốc cố định được.

- Cái này ông không cần phải quan tâm. Mỗi tháng ông sẽ nhận tiền mặt của tôi phát cho nhân viên của mình. Còn toàn bộ tài khoản của nhân viên ông đăng ký làm thẻ thì cứ đưa tôi. Nếu nhân viên có người nào thắc mắc ông chỉ cần nói một câu làm cho toàn bộ người trong nhân viên không phải cứ muốn có là làm. Ra ngoài làm thẻ cũng phải đợi ba tuần tạm thời cứ nhận tiền mặt khi nào có thì tính.

Phùng Kiếm Hoa suy nghĩ một chút cũng gật đầu. Nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vậy tài khoản cố định lưu giữ tiền là tài khoản của cậu còn tiền cậu đưa tôi phát cho nhân viên vẫn là tiền mặt như thế thì tốt rồi. Không cần phải lo! việc làm thẻ này cứ để tôi làm cho. Qua tết tây tôi sẽ nói nhân viên triển khai.

- Ừ nên nhớ việc này nói bên ngân hàng trong vòng hai tuần họ phải làm xong thẻ để cho kịp phát tiền thưởng tết với lương nhân viên tết như thế họ sẽ làm gấp rút thôi. À! Khi có toàn bộ hồ sơ. Ông thêm vào cho tôi cái làm tài khoản giao dịch trên mạng luôn. khi nào có thẻ kèm theo thư tài khoản thì đem qua cho tôi.

Thấy Thiếu Kiệt cần nhiều thẻ tài khoản như thế Phùng Kiếm Hoa cũng tò mò hỏi hắn định dùng những tài khoản này vào việc gì nhưng chưa kịp hỏi thì Thiếu Kiệt đã nói.

- Ông làm xong những thứ thẻ tài khoản này xong thì tôi cho ông một chút tiền công, ba trăm triệu cho ông để những người tham gia việc này kể cả người của ngân hàng biết chuyện này đều ngó lơ. Còn tiền trong những tài khoản đó ra sao thì bọn ông không cần biết là được

- Ấy cậu yên tâm! Chuyện này sẽ không ai biết đâu! Tôi cũng có một chút quen biết chưa kể nếu làm số lượng tài khoản nhiều như thế chưa biết chừng tạo cho cái tên đó lập thành tích không nhỏ, hấn cứ hay thúc tôi làm thẻ cho nhân viên hoài cậu đừng lo.

Nghe Phùng Kiến Hoa đáp lại lời mình như thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Hấn đang muốn tính rửa một ít tiền từ số tài khoản của Phùng Kiến Hoa làm được. Nếu có số lượng tài khoản nhiều như thế này hấn tin trong thời gian ngắn hấn có thể thanh tẩy toàn bộ số tiền cần thiết. Không vì nhiều chỉ cần số lượng cần thiết là đủ.

- Ừ con ông cũng có công không ít với tôi trong lần cứu Hoàng Ngân nên ông cứ yên tâm toàn bộ học phí của cậu ta tôi tài trợ cậu ta muốn học tới đâu tôi cấp tới đó. Giờ ông ra ngoài dạo chơi một chút còn không thì tham quan trong vườn đi chút xíu tôi có cuộc họp với mọi người xong rồi tổ chức tiệc nữa.

Thiếu Kiệt ngồi ở phòng khách ngồi tính trên một cuốn sổ xem trong vòng bao nhiêu lần hấn mới tẩy trắng được số tiền cần thiết của mình. Bởi với con số bốn ngàn năm trăm nhân viên mỗi tháng có trung bình tiền lương từ ba triệu đến bốn triệu số tiền một tháng phải trả không sai biệt lắm với những gì Phùng Kiến Hoa nói.

Hấn suy nghĩ một cách tốt nhất. Bởi vì luật thuế mới thay đổi vào thời điểm 30 tháng 9 năm 2008 thu nhập cá nhân trên sáu mươi triệu đồng phải chịu năm phần trên số thu nhập có nghĩa là mỗi tài khoản hấn sẽ tính tiền để gửi lương làm sao cho một năm không được trên sáu mươi triệu và từ

những thu nhập miễn thuế khác của bộ luật thuế xuất ra thì hẳn sẽ có được đó là phần miễn thuế tăng ca ban đêm của nhân viên nếu có. Như thế Thiệu Kiệt có thể tăng mức lương trên tổng số thu nhập để không phải đóng thuế quá nhiều cho số lượng tài khoản quá nhiều như thế.

Đó là Thiệu Kiệt có thể tận dụng một số thứ thu nhập miễn thuế từ những điều luật như. Thu nhập được miễn thuế từ kiều hối là khoản tiền cá nhân nhận được từ nước ngoài do thân nhân là người đó định cư ở nước ngoài, người thân đi lao động, công tác, học tập tại nước ngoài gửi tiền về cho thân nhân ở trong nước.

Thiệu Kiệt hẳn viết ra một bản tính sơ lược nếu chưa cộng những thứ cần thiết trong điều luật miễn thuế hẳn đã có thể tẩy được số tiền gốc là một triệu ba trăm đến một triệu bốn trăm ngàn đô. Bài toán để tẩy trắng quá nhiều tiền cũng không phải là đơn giản. Nhìn vào con số cần thiết Thiệu Kiệt cũng chỉ biết thở dài nếu một năm cao lắm hẳn cũng chỉ tẩy được một phần nhỏ trong đó nên cũng lắc đầu. Đôi khi tiền nhiều quá cũng là một cách không tốt.

Hà Vi lúc này đi vào thấy Thiệu Kiệt tính toán rồi thở dài nhìn hẳn cười nói.

- Có việc gì mà khiến Thiệu Kiệt nhà chúng phải phiền não như thế này đây!

- Có gì đâu mọi người có mặt hết chưa Hà Vi để họ vào họp nhanh rồi còn tổ chức tiệc nữa không kéo dài mọi người đợi cũng không tốt đâu.

Nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nên bắt đầu để hẳn còn để cho mọi người khỏi phải đợi chờ cuộc họp xong mới được nhập tiệc.

- Ừ cũng đầy đủ hết rồi! Để em nói họ bên ngoài vào. Tại thấy khi này anh nói chuyện với Phùng Kiếm Hoa nên em không để họ làm phiền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 392: Thương Tháng Mười Ba

Khi mọi người đã tập trung đầy đủ không thiếu một ai. Từng hồ sơ được đưa cho Thiếu Kiệt xem xét. Toàn bộ hồ sơ được đưa cho Thiếu Kiệt xem xét về những thứ đã làm được khi hấn không có mặt mà thông qua Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt xem xét từng bộ hồ sơ rất từ từ mọi người đều im lặng cho hấn đánh giá những công việc của mình đã làm khi hấn vắng mặt. Hầu hết những gì hấn thông qua Ngọc Nhi là không nhiều. Cô chỉ báo cáo tình hình sơ bộ cho hấn biết và Thiếu Kiệt nắm được các trở ngại cũng như cách thức làm việc của những người bên dưới khi không có hấn sẽ như thế nào.

Nhìn những thông tin trên lần lượt các hồ sơ Thiếu Kiệt cũng thấy được không dễ để những người này hoàn thành tốt công việc theo ý hấn. Dù mọi thứ không được như hấn mong muốn. Mọi người chỉ có thể hoàn thành kế hoạch do Thiếu Kiệt đưa ra khoảng được tám mươi phần trăm. Nhưng hấn cũng không trách hết được mọi người. Bởi mới đầu còn nhiều khó khăn thêm vào đó quá trình không thể lúc nào cũng như hấn muốn đã làm giảm đi việc hoàn thiện.

Nhưng đó vẫn là cách chấp nhận được. Nếu thật sự muốn toàn bộ như ý hấn thì bản thân Thiếu Kiệt phải tự động đi làm sẽ tốt hơn. Nếu việc đó diễn ra đừng nói đến những chuyện khác chỉ cần ở phương diện công ty giao hàng đã đủ để hấn chôn chân tại chỗ.

Sau khi xem hết hồ sơ Thiếu Kiệt cũng chỉ biết thở dài một hơi lắc đầu nói.

- Hiện tại nói về mỗi công ty đang hoạt động qua tâm tư của các nhân viên. Đối với bên buôn bán linh kiện thật sự quá lộn xộn. Nhân viên thì vẫn

không có đủ thời gian để tiếp chuyện khách hàng. Bộ cục công ty dường như quá quen thuộc làm cho khách hàng có cảm giác như mình biết hết cả công ty. Qua tết mọi thứ cần phải thay đổi lại, trung bình ba tháng phải thay đổi bộ cục một lần như thế làm mới cả cách hoạt động. Vì Trương Hạo không thể quản lý hết bên đó nên Nhã Kỳ sẽ được chuyển về lại bộ phận công ty tin học. Tú Trinh sẽ thay vào vị trí Nhã Kỳ. Làm việc với bên thi công sảnh tiệc cưới như thế sẽ ổn thỏa.

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu. Cô cũng hiểu Thiếu Kiệt sẽ không đề cập đến những sự việc gần đây những người làm chung cũng chỉ biết cô và Hoàng Ngân bị bắt cóc cùng nhau mà không biết những vấn đề liên quan.

Tú Trinh cũng không nói gì. Bởi hiện tại có giao quyền cho cô thì bên nhà hàng tiệc cưới vẫn chưa thi công. Mà công việc lại không có nên cô có tiếp nhận nó cũng không có vấn đề gì đáng nói. Chỉ cần Nhã Kỳ đem bàn giao lại công trình như lúc đầu cô nhận thôi.

Thiếu Kiệt thấy hai người đồng ý nên nhìn tới Lê Hiếu lắc đầu nói.

- Trang thương mại điện tử đi vào hoạt động. Người mua hàng trên mạng thường là đối tượng không rảnh. Vì thế việc mua hàng phải tuyệt đối đơn giản. Và đơn hàng giao trong khoảng thời gian hẹn, Thời gian này cần phải cập nhật cho khách hàng qua mail hoặc là trên đơn hàng thời gian cần phải có để khách hàng biết nó thường được giao trong bao lâu. Hiện tại chính sách bán hàng ưu đãi dành cho khách hàng và shop kinh doanh trên trang vẫn chưa thật sự thu hút. Xem bộ phận maketting nên làm như thế nào, đưa mã giảm giá. Lộ trình nếu trong phạm vi gần shop chúng ta có thể miễn phí tiền giao hàng thông qua một mã giảm giá như thế khuyến khích khách hàng và shop có nhiều người tiếp cận hơn.

Lê Hiếu lúc này cũng trầm ngâm. Hấn chưa nghĩ đến vấn đề mã giảm giá này bởi vì trên trang web vẫn có số lượng phần trăm so với giá bán

ngoài thị trường. Hấn thấy điều đó cũng khá thu hút vì nếu áp dụng mã giảm giá thường sẽ mất một lượng thu nhập cần thiết cho bên giao hàng nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Hiện tại áp dụng mã giảm giá sợ là shop sử dụng quá nhiều khiến cho đơn hàng nào cũng giảm giá như thế dẫn đến tình trạng giao hàng của bên Tô Thanh và Phan Nguyệt không có doanh thu. Thêm vào đó việc giao hàng như thế chúng ta phải trả tiền bill cho chủ shop và khách hàng thiệt hại tương đối lớn Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt hiểu Lê Hiếu sợ mất doanh thu và thiệt hại cho hấn về vấn đề phải trả phí cho nhân viên những đơn hàng đó. Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu nói.

- Đối với mã giảm giá chúng ta chỉ áp dụng với hình thức đơn hàng thật sự có giá thành cao. Đưa ra một mức giá nhất định sẽ được áp dụng mã giảm giá. Hoặc là sản phẩm trong một mốc giờ vàng nhất định sẽ được hưởng dụng việc nhập mã giảm giá của bên mình hoặc bên đối tác liên kết. Như thế sẽ không bị tình trạng sử dụng mã giảm giá không và số lượng nhiều gây thiệt hại đến bên mình.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu nếu việc Thiếu Kiệt đưa ra mã giảm giá như thế cũng không thiệt hại nhiều cho quá trình giao nhận, nếu một sản phẩm đắt tiền nào đó của đối tác liên kết được bán ra thì họ đã muốn miễn phí tiền giao hàng cho khách như thế mã giảm giá chỉ áp dụng cho những đơn hàng nhất định thì số lượng tuy nhiều nhưng vẫn là khuyến khích chính sách lôi kéo khách hàng lâu dài.

Thấy Lê Hiếu đã hiểu được ý định của mình Thiếu Kiệt mới nói với hấn.

- Việc áp dụng mã giảm giá nên đi kèm theo cả việc thay đổi một số thứ. Như liên hệ đối tác tạo thời gian vàng ở những mốc giờ đó đối tác muốn

bán sản phẩm nào của mình. Như thế những mốc giờ đó sẽ được miễn phí giao hàng của đối tác và những mốc giờ đó các đối tác sẽ mua lại của chúng ta như thế tăng cao thu nhập hoặc là có thể để những thương hiệu công ty liên kết đầu giá mốc thời gian đó vào những ngày nào sẽ bán sản phẩm nào thương hiệu nào

Thiếu Kiệt đem cách bán hàng của những năm sau đó khi mà thế giới thương mại điện tử bùng nổ trên diện rộng khi mà kinh doanh online trở thành một phần không thể thiếu của bất cứ bà mẹ bỉm sữa hay là các thanh niên muốn khởi nghiệp nào. Họ không chọn con đường như trước nữa mà chọn lấy con đường cạnh tranh trên diện rộng đó là kinh doanh trên mạng thông qua các mạng xã hội với những gì phát triển nhanh chóng của thế giới internet.

Lê Hiếu cảm thấy cách của Thiếu Kiệt hẳn không thể nào nghĩ ra được. Nhưng chợt nhớ đến bộ phận thiết kế web đang nằm ở Chu Tường những người Lâm Vũ chỉ có thể chỉnh sửa những thứ cần thiết không nhiều lắm. Nên mới nói với Thiếu Kiệt

- Vâng nhưng như thế thì bộ phận IT hiện tại của Chu Tường lại bị động không nhỏ. Lâm Vũ đúng là có thể thay đổi ít nhiều nhưng có những chỗ phải đợi Chu Tường ở nước ngoài làm như thế cũng không phải là biện pháp tốt.

- Vấn đề này không khó! Hiện tại đối tượng thiết kế web có khá nhiều có thể đăng tuyển dụng. Từ giờ đến sau tết nguyên đán Chu Tường sẽ giao lại toàn bộ phần code cho bên anh lúc đó các anh phải tự túc làm việc và kiểm soát như thế sẽ giúp các anh làm được nhiều việc hơn.

Thiếu Kiệt đã nghĩ đến điều này khá lâu nhưng để cho bộ phận của Lê Hiếu bắt đầu thành hình ổn định tình trạng của mình hẳn mới có thể chuyên giao. Vì hẳn còn không ít việc cần đối với Lâm Vũ và nhóm người của

mình hẳn cần thiết có một đội hacker riêng của mình làm việc theo nhóm không thể cứ bị cản trở bởi những cái kinh doanh thường thấy như thế này nữa. Bởi vì Satoshi đã đặt cho hẳn cái gánh nặng bảo toàn tất cả những di sản của ông để lại. Hẳn cần một đội ngũ mạnh thật mạnh để có thể chống lại sự xâm nhập từ toàn bộ hacker trên thế giới.

Vì Thiếu Kiệt hiện tại hiệu trong tay hẳn là tương lai. Khi nó đi vào hoạt động sẽ không ít ngành ngân hàng phải học hỏi về cách hoạt động và làm việc của nó.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu hẳn không biết về các mã code để thiết kế nên trang web dù cũng có biết chút ít về công nghệ thông tin nhưng thật sự không thể làm được nhiều thử bởi đó chỉ là lý thuyết đơn giản.

- Thiếu Kiệt Ồn không nếu giao qua bên những người đó anh sợ sẽ như lần trước họ làm không tốt lúc đó lại đi vào ngõ cụt.

- Việc này anh không cần quan tâm. Trên bộ mã đưa cho anh sẽ có một auto bot kiểm tra. Để em có quyền tuyệt đối can thiệp khi có sự cố họ cũng chỉ có thể cấp được quản trị phân quyền như thế sẽ hoàn toàn không sợ việc họ làm ảnh hưởng trang web.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lê Hiếu cũng biết hẳn sẽ chừa một lối an toàn cho chính mình nên cũng an tâm đôi chút, việc này khiến cho mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Thiếu Kiệt thì Lê Hiếu hẳn cũng sẽ không phải lo lắng cứ thẳng tay mà làm.

- Được vậy anh sẽ triển khai ngay sau tết. Vấn đề lương thưởng đầu tháng anh sẽ gửi bản báo cáo cụ thể cho em sau. Lúc đó em quyết định các mức thưởng như thế nào cho hợp lý là được. Vì anh thấy công ty mới đi vào hoạt động không lâu nếu tính theo mức lương thưởng tháng mười ba đưa ra thì số tiền thưởng khá ít.

Lê Hiếu lúc này mới đem vấn đề tiền thưởng cuối năm hỏi Thiếu Kiệt. Vì công ty hiện tại mới hoạt động không lâu mà nếu chi ra số tiền thưởng theo tháng làm việc của mỗi người lại chẳng được bao nhiêu theo hệ số chia cho mức tiền lương cơ bản chia cho mười hai tháng.

- Vấn đề này không cần số lượng thưởng cứ tính trong mười hai tháng. Như thế sẽ khuyến khích nhân viên cũ cũng tạo tin đồn cho nhân viên mới sau này về sự rộng rãi của công ty. Họ thấy mức lương phụ hợp lại được thưởng cao thì sẽ gắn bó với công ty. Mọi người nên nhớ một công ty muốn hoạt động tốt không chỉ có nguồn tài chính lớn mà cái cần thiết nhất là nguồn nhân lực mỗi cá nhân mỗi con người làm cho công ty đều là một nhân tố quyết định cho thành công của một công ty.

Thiếu Kiệt nói ra điều này nhìn vào mọi người trong phòng chứ không riêng gì đối với Lê Hiếu bởi vì nếu Lê Hiếu đã có khúc mắc này thì mọi người khác cũng sẽ có khúc mắc tương tự. Bởi họ đều đi vào hoạt động công ty không bao lâu. So với mức lương cơ bản nhà nước quy định vào tháng mười ba tiền thưởng cuối năm đúng là mỗi người nhận được chỉ là một con số ít ỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 393: Văn Hóa Doanh Nghiệp

Mọi người bây giờ hiểu những gì Thiếu Kiệt nói. Trước đây họ không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại cho nhân viên mỗi công ty riêng biệt đều có những ưu ái cho từng loại lĩnh vực, nhìn mọi người im lặng không nói gì Thiếu Kiệt mới uống một ngụm nước rồi nói.

- Hôm trước tôi có ghé không ít các cơ sở của mình. Tôi nhận thấy có khá nhiều điểm bất cập đang diễn ra có thể làm hình ảnh của công ty không tốt lắm, và một số nơi thì không hiểu được việc mình đang làm là gì.

Thiếu Kiệt nói ra từng lời này làm những người đứng đầu mỗi công ty lúc này trái tim treo cao. Tô Thanh và Phan Nguyệt cũng đã thấy hấn đi thị sát tình hình và đối diện với hấn chỉ sợ rằng liên quan đến công ty của mình không ít.

- Trước đó tôi đi qua bên công ty tin học, thấy được khá nhiều thứ. Giờ ăn nhân viên mặc đồng phục đi ăn gần hết không chừa lại một người nào. Dù là thời gian này là thời gian nghỉ trưa tôi đồng ý nhưng một số khách hàng còn thì phải có người đứng tiếp họ. Còn không thì trang bị một số máy tính mở sẵn bảng giá và linh kiện đang bán số lượng và giá thành lên web để cho khách hàng tự chọn lựa. Nhã Kỳ cô giải quyết dứt điểm chuyện này cho tôi. Nếu tiếp khách mất giờ nghỉ trưa thì lỗ bao nhiêu tiếng tính vào công của người đó. Sau khi khách ra về vẫn hưởng số giờ nghỉ trưa bù lại là được.

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu nhanh chóng bấm viết ghi vào trong cuốn sổ tay của mình đang cầm trên tay. Đợi cho Nhã Kỳ ghi lại xong Thiếu Kiệt mới nói.

- Đó là chỉ trong giờ ăn, trước cửa công ty sau khi nhân viên ăn cơm hộp hoặc cơm đặt từ bên bộ phận cơm văn phòng thì tôi thật chịu không nổi. Nếu cô đứng đó sẽ thấy, hộp để lại đầy trên bàn. Có người còn quăng cả túi canh không dùng nằm trên đó. Chưa kể những chai nước ngọt uống xong chai không cũng để tại chỗ. Đành rằng là chúng ta có lao công dọn dẹp nhưng bản thân nhân viên không ý thức thì khách hàng sẽ nghĩ ra sao. Qua tết cô cho triển khai một quầy nước uống dành cho khách đến mua hàng một hay hai nữ nhân viên trực tại đó hỏi khách cần uống nước gì làm cho họ. Khách đứng cả buổi ngồi không đợi bảo hành cũng không có được ly nước như thế là không được.

Thiếu Kiệt nhanh chóng nói ra những gì mà hắn đã thấy ở công ty tin học. Trương Hạo lúc này cũng im im, dù hắn biết Thiếu Kiệt không có chủ ý nhắm vào mình bởi hắn chạy đi chạy về hai nước cũng chỉ giao công việc cho những người bên dưới, Nhã Kỳ lúc này cũng ghi lại những gì cần phải giải quyết sắp tới. Thiếu Kiệt mới nhìn mọi người lắc đầu thở dài nói.

- Trước đây mỗi công ty đều là một bộ phận riêng biệt có đồng phục cho nhân viên của mình điều này tôi không nói. Hầu hết mọi người chưa hiểu hết ý nghĩa của đồng phục của mỗi công ty được làm ra. Chỉ thấy nó đồng bộ dễ nhìn, nhưng thật chất có quá nhiều điều bất cập qua bộ đồng phục đó. Tôi không nói những bộ đồng phục của mỗi công ty là sai. Nhưng mọi người phải hiểu đó là đại diện cho công ty. Với công ty giao hàng nhân viên mặc đồng phục để người khác nhận ra mình là người của công ty. Nhưng nó cũng là một mặt trái nếu không sử dụng đúng cách.

Mọi người lúc này ngơ ngác khó hiểu. Đồng phục khi đề xuất lên cho Thiếu Kiệt hắn hoàn toàn không nói gì. Nhưng hiện tại là có vấn đề với những bộ đồng phục đối với công ty thì mọi người không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Phan Nguyệt lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Ưu chuyện về đồng phục là sao vậy Thiếu Kiệt việc đồng phục có liên quan gì đến mấy công ty của mọi người không? Tại sao em lại nói vậy?

- Đúng vấn đề đồng phục mọi người thấy khá đơn giản. Nhưng nó đại diện cho văn hóa công ty của một doanh nghiệp. Nhất là đối với những nhân viên giao hàng của bên chị với Tô Thanh. Hai người có đề ý được áo đồng phục của nhân viên hầu như chỉ cần họ chạy ngoài nắng sẽ bị bạc màu không ít thì nhiều. Nhưng qua quan sát em vẫn không thấy có người ý kiến đổi lại đồng phục đó. Lý do vì sao? Trong mắt khách hàng nhân viên giao hàng đại diện cho công ty mà họ làm việc. Ngày nào họ cũng thấy người nhân viên đó mặc một bộ đồng phục bạc màu hay là một cái áo như mọi ngày đi tới nhận hàng. Rồi chưa kể những dụng cụ cũng không được nguyên vẹn như lúc đầu không thay đổi họ nghĩ sao?

Cả Tô Thanh lẫn Phan Nguyệt lúc này mới giật mình. Đúng là họ không nghĩ đến vấn đề này quần áo của những người giao hàng trong điều kiện nắng và gió bụi. Dù không muốn nó cũ, nhưng thời gian lúc nào cũng có thể làm cho nó phai màu và những thứ khác. Vật dụng như túi đựng trái qua sự sắp xếp sử dụng lâu ngày cũng hỏng hóc không còn nguyên vẹn.

Họ đặt mình vào người nhận hàng và khách hàng nếu lúc nào cũng thấy nhân viên giao hàng như thế đúng thật họ sẽ suy nghĩ công ty lớn như thế mà không thay đổi đồng phục cho nhân viên thường xuyên lại chỉ mặc mỗi một bộ quanh năm suốt tháng. Hay là công ty đó không có nhiều kinh phí để trang bị đồng phục cho nhân viên mình như thế vô hình chung công ty lại mất điểm với chính khách hàng gặng bó lâu dài.

Thấy hai người im lặng Thiếu Kiệt mới tiếp tục đưa ra những dẫn chứng không chỉ riêng mỗi một công ty giao hàng vương phải vấn đề này.

- Hầu hết những nhân viên công ty của mọi người ra về họ hoàn toàn mặc luôn một bộ đồng phục đi về. Tôi nói nhé nếu họ lưu thông trên đường

về nhà không sao. Nhưng đối với những người làm việc có tính xã giao. Sau giờ làm lại ngồi quán ăn nhậu cho đến khi thật say rồi mới chạy xe về. Lỡ như người đó gây ra tai nạn câu đầu tiên mọi người nói là. Cái thằng làm ở công ty đó ăn nhậu cho cổ vào rồi gây tai nạn. Họ nào biết đó là hành vi cá nhân của một người mà chỉ quy chụp vào cái người ta biết. Như thế trong mắt người khác thương hiệu công ty sẽ như thế nào.

Thiếu Kiệt đem những gì mình được thấy, những gì mình chứng kiến nói ra để cho mọi người của nhóm người cao tầng biết mà rút lấy những bài học cần thiết của mình. Đôi khi một hành vi cá nhân ảnh hưởng đến một tập thể mà khi gặp phải chuyện đó rồi mới tiến hành sửa chữa thì lúc đó đã muộn. Nên Thiếu Kiệt muốn đem việc này để mọi người từng công ty mình đang quản lý mà thắt chặt hình ảnh của công ty chính mình.

- Không ngờ chỉ qua bộ đồng phục lại có nhiều vấn đề như thế. Nhưng mà nếu không có đồng phục thì nhân viên cứ như người bình thường cũng không tốt, vậy phải làm sao Thiếu Kiệt.

Lúc này Tô Thanh mới âm trầm nói lên suy nghĩ của mình qua những gì mà Thiếu Kiệt nói hẳn cũng hiểu một phần tầm ảnh hưởng không nhỏ nếu một cá nhân nào đó mang trên người đồng phục của công ty mà lại làm xấu đi hình ảnh công ty trong mắt người ngoài.

- Vấn đề này đơn giản lắm! Đối với nhân viên bộ phận giao hàng ngoài quần áo đồng phục lúc nào cũng tươm tất ra. Việc họ chạy trên đường giao hàng chấp hành đúng luật lệ. Tạo một hình ảnh tốt trong mắt mọi người như gặp người bị nạn thì giúp đỡ. Như thế không cần những người khác phán xét hành động mình như thế nào. Nếu có những thông tin việc tốt của nhân viên được làm đúng sự thật thì được thưởng thêm tiền văn hóa doanh nghiệp.

Tô Thanh lúc này cũng gật mình. Đúng là chỉ cần những cử chỉ tốt trong mắt mọi người sẽ được công nhận bởi những người xung quanh. Nếu có tin tức chính xác nữa thì lại có thêm tiền thưởng từ công ty như thế chắc chắn họ sẽ phát huy. Phan Nguyệt suy nghĩ một lúc xong mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Nhưng việc đó sẽ làm trễ nải việc giao hàng cũng như rắc rối thủ tục. Chưa kể nếu gặp trường hợp đó họ cũng không thể xử lý được thì khá khó. Như lỗi người gây tai nạn thì lại là chuyện khác. Ở nước mình không hiếm người sợ tội bỏ chạy.

- Đối với việc này thì chúng ta có mức phạt thật xứng đáng. Nếu vì cứu người bị nạn trễ đơn chỉ cần có thông tin chính xác, hai người có thể liên hệ Khương Đào để biết nội dung đó là thật hay không. Như thế không phải chúng ta có bằng chứng rồi sao. Còn đối với người gây tai nạn bỏ chạy tuyệt đối sa thải ngay lập tức. Đã là người không có trách nhiệm với những gì mình làm ra thì cũng không có trách nhiệm với công việc của mình. Nên vấn đề này cần thật nặng tay.

Hà Vi im lặng nãy giờ lúc này mới lên tiếng. Bởi những điều Thiếu Kiệt nói ra khá mới mẻ với cô. Nhưng cũng được sự đồng tình nhất định từ phía mọi người. Một người đã không có trách nhiệm với người mình đã gây ra tai nạn thì cũng không có trách nhiệm đối với công việc mình đang làm.

- Việc này em nghĩ nên để những công ty khác áp dụng. Các công ty khác không chỉ riêng bên công ty giao hàng có nhân viên chạy ngoài đường thường xuyên mà các công ty khác cũng có. Giờ tan tầm là thời điểm thường thấy nhất với lúc đầu giờ đi làm. Chỉ cần cũng áp dụng hình thức này thì có thể tạo nên một văn hóa doanh nghiệp gì đó như Thiếu Kiệt đưa ra được đồng bộ hơn.

Mọi người nhìn nhau cũng gật đầu. Những gì Thiếu Kiệt nói tuy nghe như cao siêu nhưng thật chất nó cũng đơn giản không như mọi người. Nó gói gọn chung về cách nhìn của mọi người đối với công ty của chính mình đang quản lý. Ai cũng hiểu nếu những hành động tốt luôn được nâng lên được thưởng từ công ty thì mọi người sẽ bắt chước theo. Làm việc tốt mà lại được thưởng thì chắc chắn họ sẽ làm. Như thế vừa có lợi cho họ và vừa có lợi cho công ty nâng tầm doanh nghiệp lên một tầm ảnh hưởng đối với xã hội.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 394: Máy Chủ Bitcoin Ở Đâu

Cám ơn đọc giả khongkhoc002 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Cuộc họp trải qua không lâu sau đó từng điểm yếu của các công ty được Thiếu Kiệt liệt kê và phương hướng khắc phục. Buổi tiệc diễn ra không khỏi ồn ào bởi một đám thanh thiếu niên. Trong buổi tiệc ngoại việc có hai cha con của Hoách Nam với Hoách Khang là người nước ngoài hầu như ai cũng là người của Thiếu Kiệt và bạn bè hắn.

Thiếu Kiệt cũng không quên dặn dò Trương Hạo mỗi ngày đều phải đưa hai người đi các công ty, ở lại một lúc để đánh lạc hướng những ánh mắt của người Mã Hóa Đảng có thể theo dõi hành tung của cả hai.

Những ngày cuối cùng của năm trôi qua êm đềm như không có chuyện gì xảy ra. kể cả sau ngày nghỉ tết tây. Thiếu Kiệt vẫn chưa trở lại trường mà bắt đầu ở trung tâm Vô Ảnh, lúc này vết thương ở chân của hắn cũng hoàn toàn khỏi hắn chỉ còn đọng lại một lớp biểu bì tổng thương đang dần kéo da non.

Thiếu Kiệt đang hoàn thiện những bước cuối cùng của công việc thì Hà Vi xuất hiện trên tay kèm theo một cái phong bì khá giống với phong bì mà Thiếu Kiệt đã nhận. Từ xa lên tiếng nói với hắn.

- Thiếu Kiệt anh có bưu kiện chuyển phát nhanh trong vòng bốn mươi tám giờ này!

Nghe thấy Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng thắc mắc cái gì mà bưu kiện chuyển phát nhanh trong vòng bốn mươi tám giờ đây là dịch mà hẳn lần đầu tiên mới nghe thấy. Hà Vi lúc này cũng lắc đầu nói.

- Ấy! Em cũng mới nghe nhưng được người giao nói là người gửi bỏ chi phí vé máy bay khứ hồi cho người của công ty đem cái hồ sơ này trong vòng bốn mươi tám giờ phải đến được địa chỉ cần đến. Bảo đảm bốn cái ổ cứng trong này không bị gì. Em nghe thế biết được việc này là việc gấp nên mới ký nhận cầm qua đây cho anh ngay.

Thiếu Kiệt lúc này cầm cái phong bì trong đầu muốn vờ câu hỏi đặt ra tại sao lại gấp gáp như thế chuyển đi cho hẳn bốn cái ổ cứng mà phải làm quan trọng như thế. Nên cũng cầm lấy phong bì xé ra xem. Bên trong có một xấp hồ sơ dày cộm kèm theo đó một là thư và bốn cái ổ cứng một dung lượng khá cao.

Cầm lá thư lên thấy vẫn còn dán keo Thiếu Kiệt mới bóc ra đọc trước bởi nó gần như là thứ nhỏ nhất và có thể đọc nhanh nhất trong những thứ được bỏ vào phong bì.

Một tờ giấy hiện ra với dòng chữ ghi khá đơn giản bằng tiếng anh cùng với một chiếc chìa khóa ghi một con số trên đó.

“Khi nào nhận được thư gọi lại số điện thoại xxx-xxx-xxx-xxx.”

Thiếu Kiệt lúc này cũng cau mày một chút cầm điện thoại của mình gọi đến số được ghi trên giấy. Bởi đây là cuộc gọi đường dài nên rất lâu sau mới có người nhận cuộc gọi. Nghe được tín hiệu bên kia Thiếu Kiệt mới nói.

- Tôi đã nhận được hồ sơ của ông rồi!

- Cậu là TK mà bố tôi đã nói. Xin lỗi cậu bố tôi qua đời vào hôm qua và trước khi ông trút hơi thở cuối cùng dặn tôi là tháo hết ổ cứng trong máy ông gửi cho cậu trong vòng bốn mươi tám giờ cậu phải nhận được. Nên tôi muốn chắc chắn là không bị mất cái gì trong phong bì gửi đi nên mới để lại tờ giấy này.

Nghe thế Thiếu Kiệt giật mình. Bởi hiện tại bitcoin vẫn chưa được tải lên mạng sao lại có thể như thế. Hấn vội thốt lên một tiếng không tin vào những gì mà mình vừa mới nghe được.

- Cái gì! Công trình của ông cậu chưa hoàn thành mà. Bố anh nói với tôi cho dù ra sao ông cũng phải hoàn thành nó để lại tác phẩm để đời mà?

- Vâng ông đã làm xong rồi! Hôm qua ông ở trong bệnh viện ghi lại hồ sơ cho cậu là bước cuối. Cậu chỉ cần đọc hồ sơ trong đó sẽ biết được làm sao kích hoạt nó bố tôi nói thế. Vậy là cậu đã nhận được hồ sơ rồi. Chào cậu chúng tôi đang làm lễ tang cho bố nên không nói chuyện lâu với cậu được.

Bên kia âm thanh cúp máy Thiếu Kiệt cũng ngần người ra. Như vậy làm xong rồi của người phía bên kia điện thoại là sao. Trong khi đó nếu bitcoin đã hoàn thiện thì chắc chắn chắn sẽ phải xuất hiện trên nhóm chat hoặc hẳn sẽ phải nhận được tin tức từ nó.

Thiếu Kiệt cầm tới bộ hồ sơ ngồi xuống đất. Hà Vi thấy thế cũng không nói gì ngồi cạnh hẳn nhìn xem trong hồ sơ đó có gì mà phải quan trọng như thế. Từng tin tức mã cấu trúc hệ khối phân cấp tạo nên một sơ đồ khó hiểu mà cả Hà Vi cũng không hiểu nó nói gì hoặc là công thức của một việc gì đó. Thật lâu sau đó Thiếu Kiệt mới đọc tới trang cuối cùng của bộ hồ sơ thì có một tờ giấy được viết tay xuất hiện trước tầm mắt Thiếu Kiệt.

- TK! Tôi Hoàn Thành nó rồi đó! Nhưng tôi không kịp thấy nó hoạt động như thế nào! Chắc nó sẽ như suy nghĩ của cậu tôi đã chỉnh sửa rất nhiều để khắc phục cái lỗi liên kết vốn có. Cậu chỉ cần đem bốn cái ổ cứng kết nối vào một máy tính tải lên máy chủ địa chỉ này là nó hoạt động rồi! Tôi không kịp nhìn thấy nó hoạt động nhưng chìa khóa cậu nhận được là một căn hầm tránh bom của quân đội Đức nằm ở Thụy Sĩ tôi đã mua lại và đặt máy chủ tại đó. Địa chỉ nó tôi ghi bên dưới. Cậu kiểm soát máy chủ đó giúp tôi. kể cả tài khoản nhóm chat của tôi, giờ nó hoàn toàn thuộc về cậu. Hi vọng sẽ rất lâu sau sẽ gặp cậu trên thiên đàng khi đó nhớ kể về cách nó hoạt động cho tôi biết nhé.

Nhìn về bốn cái ổ cứng đang được đặt trên mặt đất Thiếu Kiệt mới cầm lên bốn cái ổ cứng đang có gắng vào một khay trong máy chủ đang lắp đặt. Thấy Thiếu Kiệt không nói gì lại lắp đặt cả bốn cái ổ cứng vừa nhận được vào máy chủ Hà Vi cũng lắc đầu nói.

- Thôi em về đây! Anh làm việc chút nhớ nghỉ ngơi rồi về sau!

- Ừ em đặt vé cho anh ngày mai đi Singapore một chút lần này anh đi khoảng chừng hơn một tuần là về.

Nghe Thiếu Kiệt về việc hẳn định làm Hà Vi cũng gật đầu nói.

- Vậy em cũng đặt vé về với ông em một tuần như thế ông không nói em lúc nào cũng ở Lưu Minh nữa.

Thiếu Kiệt vừa nghe thế cũng gật đầu không đáp. Tay của hắn lắp từng bộ hệ thống từng ngăn cần thiết của máy chủ cần có. Kèm theo cả số hệ thống ở trước mỗi ngăn của máy. Cầm máy tính xách tay lên lúc này theo tài khoản và mật khẩu của mình vào máy. Thiếu Kiệt mở một ứng dụng quen thuộc kết nối vào con số của hệ thống kết nối với ngăn máy chủ. Kích hoạt toàn bộ các dữ liệu vào một máy chủ ở phía xa.

Thời gian tải lên máy chủ lúc này hiển thị bốn giờ. Thiếu Kiệt cũng biết một dung lượng lớn cần một thời gian nhất định với việc máy chủ kết nối với máy chủ đã là quá lâu. Thiếu Kiệt bắt đầu lắp ráp những cái máy chủ tiếp theo. Khi màn đêm buông xuống những bên ngoài nhà nhà đã lên đèn.

Sau khi kết nối lại những cụm máy chủ của Vô Ảnh Thiếu Kiệt uống một cốc nước nhìn vào màn hình máy tính xách tay khi này đã báo việc tải tập tin đã xong và công việc của hắn chỉ cần cho máy chủ của Satoshi đã chuẩn bị.

Hắn cố gắng để con trỏ chuột vào một hình tam giác nằm ngang trên phần mềm đem toàn bộ tập tin khởi chạy. Đăng nhập vào nhóm chat với tài khoản của Satoshi Thiếu Kiệt hít một hơi thật sâu gõ lên một dòng chữ.

“ Mọi thứ đã bắt đầu Hal ông tạo ví bitcoin của mình tôi xem thử nào.”

Từng dòng tin trả lời lại nhanh chóng cho Thiếu Kiệt với nội dung.

“Lão Hal đi du lịch cùng gia đình rồi! Không được đâu hay gửi cho mọi người đi”

Thiếu Kiệt lúc này mỉm cười gõ trên bàn phím của mình.

“ Mấy lão già đã nói là cho Hal hưởng vinh dự này mà. Như thế đợi lão về đi với lại tôi cần phải kích hoạt cái genesis block đã vậy nhé đợi Hal đi. Mà này có ai biết Hal đi du lịch chừng nào mới về không?

Bây giờ lại hiển thị thêm một chuỗi tin nhắn nói cho Thiếu Kiệt hắn biết ngày mà Hal sẽ online.

“Chắc 11 hay 12 giờ đó lão sẽ online thôi. Mà mọi thứ hoàn thành rồi hay sao mà cần phải kích hoạt genesis block. Thế lão Satoshi?”.

“Cũng gần xong rồi tôi sẽ gửi bản báo cáo lên cho mọi người xem còn vấn đề kia thì để Hal về chúng ta sẽ tiến hành vậy nhé tôi out đây”

Thiếu Kiệt nhanh chóng thoát khỏi phần mềm chat bởi hắn chỉ nói thế để mọi người thấy nó chưa hoàn thiện trong chuỗi giao dịch. Nhưng thật chất mọi thứ đã xong hết tất cả.

Nhìn những tập tin đang chuyển đổi thành mã hóa ban đầu Thiếu Kiệt lúc này cũng thở dài một hơi. Hắn không ngờ mình lại trở thành người khởi động cho toàn bộ bitcoin và hơn hết nữa hắn là người duy nhất biết được máy chủ mà toàn bộ thế giới sẽ phải từ đây kiếm về bitcoin cho mình thông qua việc sử dụng những bộ siêu máy tính phá giải những chuỗi mã hóa được viết nên bởi satoshi và một hệ thống liên tục mà ông ta đã gửi cho Thiếu Kiệt.

Lấy ra cái chìa khóa từ trong túi quần mình nhìn vào đó. Thiếu Kiệt thở dài hắn biết hắn sẽ phải để người của mình thay đổi thiết bị trên máy chủ đó một cách liên tục. Bởi vì sau này mỗi ngày hệ thống sẽ lỗi thời và sẽ không tồn tại nếu nó không được bảo trì và nâng cấp. Bởi nơi đây sẽ là nơi mà cả thế giới tìm kiếm và luôn đặt cho mình câu hỏi máy chủ bitcoin ở đâu.

Thiếu Kiệt lúc này đem một bản báo cáo của Satoshi đã viết trong hồ sơ mới gửi cho hắn ghi lại trên một file ghi chú đơn giản với ngôn ngữ tiếng anh và dùng chính tài khoản Satoshi để gửi lên cộng đồng bài báo cáo làm cho số phận của nó chuyển đổi. Ngày đó làm mốc cho ngày phát sinh những đồng tiền kỹ thuật số đầu tiên trên thế giới ngày 3 tháng 1 năm 2009.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 395: Thông Minh Bị Thông Minh Hại

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Ngay khi Thiếu Kiệt vừa mới hoàn thành một việc có thể nói đi vào lịch sử của thế giới, thì tại một quốc gia khác chênh lệch múi giờ với Thiếu Kiệt có một người đàn ông đang ngồi trên bàn tiếp nhận những thông tin từ thư ký của mình.

- Vâng Hoách Khang hẳn nói phía sau Trương Hạo có tới khá nhiều người và những người này hoàn toàn không đồng ý cho chúng ta tham gia vào cổ đông của garena.

Mã Hóa Đăng trầm mặc một lúc, bản thân qua điều tra hẳn biết được garena có khá nhiều tiền đầu tư của nước ngoài từ những cái tên không hề biết trong giới kinh doanh. Nhưng hẳn không nghĩ tình trạng lại phức tạp đến chừng này.

- Thế người của ta cho theo dõi hai bố con đó báo tin gì về?

- Vâng! Người của mình đi theo Hoách Khang cũng đã liệt kê danh sách những ngày hẳn ở Lưu Minh tiếp xúc với Trương Hạo và những người khác. Mã tổng ngài xem đây là bản báo cáo cụ thể.

Doanh Doanh thư ký của Mã Hóa Đăng mới đưa ra một bộ hồ sơ gồm vài tờ giấy nghi cụ thể từng hoạt động của bố con Hoánh Nam với Hoách Khang.

Cầm trên tay bộ hồ sơ Mã Hóa Đăng lúc này cũng đọc thật kỹ để không bỏ sót điều gì. Doanh Doanh đứng một bên cũng căng thẳng cô chưa từng thấy Mã Hóa Đăng chú trọng một việc nào đó như thế này. Cô biết người chủ của mình trước giờ chưa từ bỏ cái gì khi mới bắt đầu.

Một lúc lâu sau chỉ có âm thanh của những tờ giấy được lật đi lật lại trong khoảng không. Mã Hóa Đăng đặt bộ hồ sơ xuống bàn đứng lên, đi lại đứng nhìn ra tám kính hướng nhìn xuống công ty của mình nói.

- Doanh Doanh cô nói xem chúng ta đã xem nhẹ mục tiêu lần này chằng.

- Theo tôi nghĩ mình đi sai ở một bước nào đó trong việc muốn có cổ phần của garena nên mới gặp khó khăn như lúc này.

Doanh Doanh lúc này cũng nói ra suy nghĩ nước đôi để có thể đáp lại câu hỏi của Mã Hóa Đăng. Bởi nếu cô trả lời quá thẳng thắn có thể làm cho hắn không hài lòng.

- Đúng vậy chúng ta chọn sai đối tượng. Chọn nhầm người để theo đuổi mục tiêu trong việc thu tóm garena. Tôi thật không ngờ mình lần này lại chủ quan đến thế bị đối phương lừa một cú khá ngoạn mục.

- Ngài nói sao chúng ta bị lừa! Nhưng mà điều này sao có thể chúng ta đã đeo bám mục tiêu ngay những ngày đầu thì làm sao bị lừa được.

Nghe được những lời của Mã Hóa Đăng, Doanh Doanh cũng bất ngờ thốt lên bởi vì đây là lần đầu ngay cả cô cũng không hiểu tại sao Mã Hóa Đăng lại nói họ bị lừa mà không biết.

- Ừ! Chúng ta bị lừa bởi quá trình làm việc của người này và số tuổi của cậu ta làm cho chúng ta cảm giác như cậu ta chỉ là một người được đóng vai nhưng thật chất lại là nhân vật chủ chốt.

- Ý ngài nói là Thiếu Kiệt sao? Nếu thế thì tôi không hiểu. Cậu ta tuổi đời còn chưa lớn nhưng sao lại đứng sau công ty đó được không phải những tài khoản đầu tư vào garena thông qua quan hệ chúng ta biết không ít nhưng hoàn toàn không có cái tên nào của Thiếu Kiệt.

Doanh Doanh lúc này mới biết người Mã Hóa Đăng nói đến là ai. Nhưng cô vẫn cho rằng việc này là không thể. Một người thiếu niên như Thiếu Kiệt không lý nào lại có thể huy động một lượng lớn tiền đầu tư từ những nước khác. Điều đó hoàn toàn không thiết thực. Một nhà đầu tư nào lại muốn bỏ tiền cho một công ty của người chưa đủ vị thành niên còn đang ngồi ghế nhà trường học tập.

- Đúng vậy vì suy nghĩ đó chúng ta bỏ qua mất cậu ta mà không nghĩ đến những thứ khác. Cô nhìn xem theo thông tin thăm dò. Thì ngôi nhà mà Trương Hạo dẫn hai bố con của Hoách Khang đi thuộc về một người của quân đội. Tại đây lại có thằng nhóc Thiếu Kiệt. Tôi nói đúng chứ!

Mã Hóa Đăng lúc này đặt ra câu hỏi cho Doanh Doanh làm cho cô cũng suy nghĩ. Cô thấy việc này bên thu thập tin tức dù cho có dò hỏi thì cũng biết được từ những người xung quanh ở gần đó chưa chắc là đã chính xác.

- Như thế cũng không nói được gì mà Mã tổng. Theo tôi thấy của người quân đội nhưng chưa chắc là của thằng nhóc Thiếu Kiệt đó. Chẳng qua có thể là quan hệ thân thiết liên quan thôi. Dù là quân đội thì việc kéo đầu tư của những người khác ở nước ngoài vào một công ty không ở trong nước họ đâu có lợi.

- Không lần này chúng ta sai rất lớn! Có thể thằng nhóc đó không sở hữu nhưng hẳn được cấp ở tại đó để bảo vệ tài nguyên quốc gia. Cô nghĩ một thiếu niên nếu đủ sức giải một bài toán kinh tế của cấp đại học quốc tế hay giải một phương trình nào đó liên quan lớn, có hi vọng dành được các giải thưởng lớn của thế giới thì người đó sẽ trở thành tài nguyên quốc gia

được bảo vệ cẩn thận từng chút bởi quân đội. Trong nước ta không ít người được đãi ngộ như thế. Nước họ chắc cũng như vậy.

Doanh Doanh lúc này cũng trầm mặc. Nếu những điều Mã Hóa Đăng nói là đúng thì Thiếu Kiệt có thể sẽ được bảo hộ đúng nghĩa. Việc này đem lại lợi ích cho quốc gia thì lại là chuyện khác.

- Cô nghĩ xem, tất cả người tham dự không nói vấn đề người lớn. chỉ nói về vấn đề học sinh, số lượng người nhiều như thế tại sao lại đãi ở trong nhà đem ra nhà hàng có phải tốt hơn. Có đầy đủ trang thiết bị cần thiết. Chúng tôi là thằng nhóc Thiếu Kiệt này không thể lộ diện nhiều ở bên ngoài. Cô nhìn xem những đối tượng mà Hoách Khang gặp đều là những người đến sớm và rời đi sau cùng. Nay cô nhìn đi báo cáo ghi hai người đó đến là đã có không ít người. Mà sau khi họ rời đi những người này vẫn còn ở lại. Lần lượt từng ngày Trương Hạo đều dẫn hai người đi gặp họ ở từng công ty. Nếu tôi không nhầm thì đây cũng chỉ làm màn che mắt thôi.

Mã Hóa Đăng giải thích theo từng tiết của hồ sơ nhận được nói cho Doanh Doanh nghe. Để cho cô thấy rằng phán đoán của hắn là chính xác. Liên kết những sự kiện trên hồ sơ với những gì Mã Hóa Đăng nói, Doanh Doanh thấy được đầu này rất rõ. Trước đây cô cũng không nghĩ đến vấn đề này. Nhưng giờ mới biết là việc đi gặp những người khác nhau ở từng công ty riêng biệt chỉ là để che mắt người khác.

Là người kinh doanh cô hiểu trong một buổi tiệc đã gặp nhau rồi thì việc bàn bạc làm ăn chắc chắn sẽ xảy ra làm sao lại để cho vấn đề này qua một bên để cho người khác tỉnh táo không chút men rượu nào lại đi bàn hợp đồng thì chắc chắn hồ sơ và việc thương lượng bảo đảm sẽ không thành công.

- Như thế chúng ta phải sắp xếp lại từ đầu sao Mã tổng? Với Hoách Khang nữa hắn bây giờ chúng ta sẽ phải phân bố công việc như thế nào?

Hắn hiện tại hết giá trị lợi dụng rồi. Chúng ta đã có cái chúng ta cần thì cũng không cần giữ hắn ở lại làm gì.

Doanh Doanh thấy việc Hoách Khang cũng không giúp ích gì nhiều nên muốn hỏi ý kiến của Mã Hóa Đăng để tiến hành cô lập biên chế như những nhân viên trước đây.

- Không cần thiết. Hắn chỉ là một nhân viên quen hiện tại thăng cấp tổ trưởng là được rồi. Không cần phải quá tuyệt tình, với hắn cũng có quan hệ với Thiếu Kiệt lẫn Trương Hạo. Chắc hắn cũng sẽ không nghĩ như chúng ta lúc đầu. Bởi Thiếu Kiệt có quan hệ với Trương Hạo lần đầu tiên giao dịch với bố hắn nên việc đi gặp ngày đầu có lẽ chỉ là nói chuyện phiếm thôi. Còn thật sự cái màn che lớn nhất là buổi tiệc kia. Có thể buổi tiệc đã được chuẩn bị từ trước. Trúng dịp nên cho Hoách Khang một hứa hẹn sẽ gặp được những người đầu tư garena. Nên tiệc tối hai bố con họ mới xuất hiện.

Mã Hóa Đăng đem suy nghĩ của mình giải thích cho Doanh Doanh biết tại sao không biên chế nhân viên của Hoách Khang mà chỉ để hắn ở lại làm việc. Bởi hiện tại muốn kết nối quan hệ với Thiếu Kiệt hay là Trương Hạo cũng chỉ có một người duy nhất có thể kết nối được thông qua quan hệ quen biết thì người đó là Hoách Khang.

- Vâng! Vậy sẽ vẫn giữ nguyên vị trí của hắn như thế này. Chỉ sợ là hắn không làm tốt lại bị xuống chức sa thải thì việc này cũng không nằm trong chính năng lực của hắn thôi.

- Ừ quyết định như vậy! Nói với hắn có thời gian thì vẫn giữ liên lạc với Thiếu Kiệt nếu hắn thật sự muốn chứng minh mình trước cao tầng. Như thế hắn biết phải làm thế nào thôi. Còn nữa đem những người tiếp xúc với Thiếu Kiệt hôm triển lãm đó xem xét điều tra lại một lần nữa coi chúng ta bỏ lỡ điều gì không.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng chỉ còn một cách là quay lại bước đầu. Bởi chỉ cần biết được người nào thật sự là người chủ chốt trong garena thì mọi thứ sẽ đơn giản hơn nhiều so với phải họp bàn với một nhóm người chia công phần. Phương châm càng ít người ý kiến quyết định càng đơn giản.

Doanh Doanh lúc này cũng hiểu mình phải làm điều gì. Bởi họ bị Thiếu Kiệt kéo dài khá lâu mà vẫn trong bế tắc giờ đã có được bước đột phá. Cô hiểu mình phải đẩy nhanh tiến độ để đem những thông tin có thể đạt được thứ mà Mã Hóa Đăng cần.

- Để tôi liên hệ xem thu thập được những người cậu nhóc kia đã tiếp xúc không. Nhưng tôi nghĩ cậu ta tiếp xúc không nhiều lắm với những người khác. Bởi vì nếu mọi người đều như chúng ta nhận định sai lầm thì cậu ta cũng chỉ tiếp xúc với những người mà cậu ta cho thấy đáng hợp tác.

- Tôi nhớ có một nhóm người đã tiếp xúc với thằng nhóc đó. Chắc chắn sẽ có lưu lại, cô nhanh chóng tìm ra những người đó và thông tin của họ xem họ đang có cái gì mà khiến cho thằng nhóc Thiếu Kiệt đó quan tâm. Lần này hành động phải nhanh, vì sơ hở lần này do chính sự thông minh của thằng nhóc mà hại chính hắn. Đừng để đối phương kịp thời phòng bị là được.

Mã Hóa Đăng thấy được cơ hội từ việc suy nghĩ hắn sẽ cho người theo dõi Hoách Khang. Nên Thiếu Kiệt mới làm ra một cái bố cục ảo nhằm đánh lạc hướng hắn nhưng không ngờ buổi tiệc lại là sơ hở do chính Thiếu Kiệt làm ra. Mà đã là cơ hội thì Mã Hóa Đăng lại không thể bỏ qua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 396: Dời Ngày Đi

Thiếu Kiệt cả ngày hôm đó sau khi đăng bài về bảng báo cáo genesis đầu tiên khởi thủy cho bitcoin. Hắn hoàn toàn bắt đầu kết nối máy chủ thông qua máy tính xách tay của mình. Kết nối với máy chủ hiện hành. Dùng tài khoản và mật khẩu của Ngọc Nhi hack vào hồ sơ lưu trữ trên một trang lưu trữ thông tin nội bộ.

Việc tạo ra quá tải cho máy chủ của địa chỉ kết nối cần tốn nhiều thời gian nhưng một khi máy chủ đã quá tải thì hắn có thể lợi dụng các lỗi đang hiện hành ở những trang web đang tồn tại mà lấy về hết toàn bộ những dữ liệu được cập nhật. Cho đến khi hắn đã làm xong tất cả mọi thứ mà hệ thống vẫn chưa trở lại bình thường. Thiếu Kiệt hắn đành làm một việc tốt đi phục hồi lại trang web với những gì vốn có của nó. Kết nối máy chủ với lại toàn bộ máy tính của Vô Ảnh đã lắp đặt, cần cả một quá trình dài.

Nhóm người Vô Ảnh cũng chỉ có thể phụ hắn một vài thứ, một số người có công việc phụ là làm thợ điện lạnh hoặc làm cửa nhôm kính cũng ở xung quanh đó bắt đầu dựng lên một căn phòng và đóng máy lạnh cỡ lớn cho căn phòng kèm theo nâng cấp đường thông gió cho bên dưới cùng của Trung tâm Vô Ảnh để mọi người sau này làm việc ở đây không phải chịu cảnh nóng nực vì nhiệt độ của máy chủ tỏa ra và như thế cũng giúp cho máy chủ không bị quá tải mau hư hỏng.

Ngồi xuống nền đất sau khi làm xong mọi thứ lúc này Thiếu Kiệt mới cảm thấy bụng mình đói cồn cào nhìn tới nhìn lui thì thấy Ngọc Nhi ngồi nhìn hắn làm việc từ lúc nào.

Cô vội đứng lên đưa cho Thiếu Kiệt hắn một khay cơm được chuẩn bị sẵn cười nói.

- Biết ngay là anh làm một hơi chừng nào xong mới nghỉ mệt mà! Em đã chuẩn bị cho anh từ nãy tới giờ mà anh còn không để ý đến thật hết hiệu nôi. Nghe Hà Vi nói mai anh lại đi công việc à.

- Ừ! Anh còn phải giải quyết một ít việc ở nước ngoài nữa xong lần này mới đi học lại được. Như thế mới ổn lần này đi cũng không nhiều tầm hơn một tuần là về. Lấy lý do vết thương chưa lành vẫn là ổn nhất.

Vừa nhận hộp cơm từ Ngọc Nhi, Thiếu Kiệt vừa mở ra vừa trả lời của cô về chuyến đi lần này cực kỳ quan trọng. Bởi đây là việc đầu tư lâu dài. Chỉ cần hấn ký hợp đồng đầu tư cần thiết thì mọi thứ sẽ ổn thỏa. Đối với việc sau này hấn vẫn có thể nhắc nhở từ xa hoặc hướng dẫn những người của Riot thông qua các phương thức khác. Nhưng việc đầu tư để chiếm một lượng cổ phần nhất định thì không thể thiếu.

- Em chỉ hỏi vậy thôi. Hoàng Ngân với Nhã Oanh cũng bắt đầu làm quen dần với những công việc em chia lại cho họ. Khi nào em thấy ổn sẽ để hai người tự làm còn những công việc bên ngoài khác em sẽ lo.

- Thiệt thòi em nhiều! Anh cũng biết hiện tại mọi người đều quan tâm anh. Nhưng với những gì sẽ diễn ra trong tương lai lúc này anh không thể chi phối bởi những việc dành tình cảm cho ai nhiều hơn ai. Anh chỉ có thể đứng ở trung lập để cho anh có thể nhìn thấy hết những gì đang diễn ra quanh mình.

Ngọc Nhi lúc này cũng chỉ nở một nụ cười nhìn hấn. Cô hiểu áp lực của Thiếu Kiệt rất lớn bởi những người kỳ vọng ở hấn. Còn có đối phương luôn sẵn sàng đợi chờ hấn sơ xuất một chút là ra đòn khiến hấn bị thiệt thòi. Nên cô cũng không muốn mình tạo thêm áp lực cho Thiếu Kiệt.

- Em nói anh sao quan tâm việc này làm gì! Chỉ cần trong tim anh có mỗi người trong bọn em là được rồi! Ăn cơm đi không lại đói bụng bây giờ.

Bọn em ai cũng đã hiểu anh ở bên ngoài phải chịu áp lực như thế nào không lẽ lại tranh giành tình cảm với nhau để anh khó xử sao. Việc này anh yên tâm đi không có đâu.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu đang ăn cơm hộp của Ngọc Nhi đem tới thì Hà Vi với Tăng Anh Hào đi xuống thần sắc không được tốt lắm. Có vẻ lo lắng nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt lần này anh có thể hủy không đi ra nước ngoài được không?

- Đúng vậy đấy Thiếu Kiệt! Chuyến đi lần này có thể chứa đựng nguy cơ rất nhiều! Cậu dời lại dịp khác được không?

Nghe hai người khuyên mình không đi ra khỏi nước ngoài với thần sắc không được tốt lắm Thiếu Kiệt lúc này cũng nhíu mày một chút. Nhưng vẫn không trả lời ra hiệu hai người ngồi xuống đợi hấn ăn hết hộp cơm của Ngọc Nhi đưa tới, sau khi ăn hết hộp cơm uống một ngụm nước xong Thiếu Kiệt mới nói.

- Có chuyện gì mà hai người có vẻ như lo lắng như thế. Chuyến lần này đi chắc chắn phải làm không sớm thì muộn mà có điều gì nguy cơ?

Thiếu Kiệt bây giờ hỏi lại hai người Hà Vi cùng Tăng Anh Hào để hiểu xem họ đang lo lắng điều gì. Như thế hấn mới suy tính sắp xếp được mọi thứ liên quan.

- Vì hiện tại ông vừa báo trong đám ma vừa rồi của Ngô Trục có người của Khun Chang hấn hình như vừa đạt thành hiệp nghị gì đó với Ngô gia nên rất có khả năng là tin tức anh ra nước ngoài sẽ bị bọn hấn cho người trả thù nên em với Tăng Anh Hào mới lo lắng

- Khun Chang? Hấn là ai mà Ngô Gia đạt thành hiệp nghị gì với hấn?

Nghe cái tên hầu như mình không hề biết Thiếu Kiệt mới hỏi rõ lại với Hà Vi và Tăng Anh Hào. Hai người đã lo lắng thì người Khun Chang này phải là người như thế nào và nguy hiểm ra sao thì Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết.

- Khun Chang là con của Khun Sa một trong những ông vua của thế giới ngầm ở vùng tam giác vàng Myanmar hẳn là một trong những người thay thế bố hấn con đường sản xuất ma túy sau khi bố hấn bị quản thúc tại địa phương. Trước đây có thể Ngô Trục có liên quan tới hấn trong đường dây vận chuyển ma túy xuyên quốc gia. Nên em sợ lần này anh ra nước ngoài. Ngô Gia sẽ để cho Khun Chang cho người gây nguy hiểm đối với anh.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ một chút. Nếu thế thì việc ám sát chỉ có thể thực hiện ở khoảng cách gần và nơi hấn đến không dễ gì người của Khun Chang có thể mang theo vũ khí nên cười nói.

- Hai người quá lo rồi. Anh đi lần này qua Singapore chỉ là quá cảnh một ngày sẽ đi nước khác có phải là ở đó luôn đâu. Với lại đâu phải quốc gia nào cũng có thể đem theo vũ khí sát thương cao. Nếu như thế thì bên cạnh anh vẫn còn Anh Hào bảo vệ mà lo gì cơ chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Tăng Anh Hào lúc này mới im lặng một lúc nói với Hà Vi.

- Cũng không sai biệt lắm nếu đối những khu vực phụ thuộc thì Khun Chang vẫn có thể sử dụng vũ khí nhưng đối với việc quá cảnh ở Singapore và giờ lại lên máy bay đi nơi khác thì có vẻ như sẽ không có chuyện gì.

- Hai người không cần phải lo cho dù biết tin thì đã sao. Bây giờ em đặt vé cho anh chuyến bay đi Singapore ngày mai ở các hãng máy bay là được. Anh sẽ lên mạng đặt vé để đi Mỹ. Còn không thì chúng ta hoãn lại chuyến đi này khoảng một tuần để chuẩn bị làm luôn cả hộ chiếu cho ba người

Công Toại, Bảo Huân, Tú Trinh luôn. Như thế bao gồm luôn cả Anh Hào bên cạnh anh có tất cả bốn người bảo vệ như thế mọi người sẽ an tâm hơn.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu tuy nói Thiếu Kiệt vẫn sẽ đi nước ngoài. Nhưng với những người của Vô Ảnh đi cùng thì chắc chắn sẽ an toàn hơn là chỉ một người Tăng Anh Hào nên Hà Vi cũng nói.

- Ừ em thấy như thế cũng được. Vậy cứ hoãn chuyến bay một tuần để cho họ sắp xếp mọi thứ xong hết. Khi đó thì sự an toàn của anh được đảm bảo hơn. Với lại ba người kia cũng phải sắp xếp bàn giao lại Vô Ảnh những ngày họ không ở đây trong lúc đi cùng anh.

- Được rồi hai người đã nói như thế thì một tuần sau đi. Trước khi đi anh sẽ hướng dẫn cho những người của Vô Ảnh một số điều kiện hoạt động cần thiết của các thiết bị này, rồi mới đi như thế sau khi về anh không cần phải hướng dẫn nữa. đường nào cũng được.

Vốn Thiếu Kiệt muốn nhân dịp này đi Mỹ tìm kiếm một số người có tay nghề tin học cao đem về cho Vô Ảnh để xây dựng nên một thế giới ngầm hacker cho mình. Nhưng hẳn hiểu nếu Vô Ảnh không có người hiểu một chút vấn đề gì về những thiết bị ở đây cũng không phải chuyện hay ho gì. Nên bỏ thời gian một tuần để hướng dẫn họ những thứ căn bản nhất vẫn là điều nên làm, vì trước sau gì những người của Vô Ảnh cũng phải có người tham gia vào khu vực này.

Nếu chỉ có hacker thuê được từ nước ngoài không thôi thì sau này lại lệ thuộc vào họ quá nhiều. Chưa kể đến nhóm người mà Lâm Vũ muốn cần phải có người đào tạo nhiều hơn mà hẳn thì càng không có thời gian nên việc thuê hacker từ nước ngoài là việc Thiếu Kiệt hẳn đã tính trước.

- Ừ vậy em sẽ báo cáo với ông. Vấn đề Vô Ảnh em nghĩ lần này làm cho toàn bộ thành viên visa thông hành quốc tế luôn mỗi lần họ đi một quốc gia

nào đó không cần phải qua bộ phận lãnh sự quán đồng ý. Như thế sau này tiện cho việc đi lại bảo hộ anh ở nước ngoài.

Hà Vi thấy đây là cách tốt để có thể đem toàn bộ người của Vô Ảnh làm đồng loạt hộ chiếu cần thiết. Bởi sau này chắc chắn họ sẽ phải sử dụng không ít thì nhiều. Những người của Vô Ảnh rồi cũng sẽ theo Thiếu Kiệt trong một số nhiệm vụ cần thiết có thể là bảo vệ hãn hoặc là dùng để đối đầu với một số thế lực địa phương là điều cần thiết.

Không ít thì nhiều sau này nếu trên vấn đề kinh doanh chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ gặp phải những vấn đề này. Hiện tại có thể thấy mọi thứ bình lặng như không có gì xảy ra nhưng trong tương lai nếu hãn bị động trong việc này cũng là một thiệt thòi không nhỏ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 397: Đặt Chân Đến Mỹ

Những ngày tiếp theo đó là một khoảng thời gian bình lặng nhất của Thiếu Kiệt. Hắn bỗng nhiên trở thành thầy giáo hướng dẫn. Ngay cả Anh Hào vốn không muốn biết những vấn đề này cũng đứng nghe say sưa bởi kiến thức này là nhập môn công nghệ và là con đường ngắn nhất. Chưa kể đến mỗi người còn được tự thực hành tại chỗ. Vấn đề nào không hiểu được Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc một cách hoàn thiện nhất.

Từng kiến thức về công nghệ sơ bộ cách tháo lắp máy cách kiểm tra từng bộ phận của máy chủ. Thêm vào đó là những lỗi thường thấy và cách khắc phục Thiếu Kiệt đều hướng dẫn chi tiết. Dù là vừa giảng về kiến thức cần thiết về tin học cho mọi người ở Vô Ảnh nhưng trên tay hắn lại là những cuốn tập chép bài học từ khi hắn nghỉ học đến giờ. Hầu như ở lớp học mỗi người chia nhau ghi cho hắn một môn học thông qua sự sắp xếp của Lý Bân.

Cũng đã hơn một tuần trôi qua kể từ ngày sắp xếp lại chuyển đi và làm những bước phòng bị chu toàn. Thiếu Kiệt trong thời gian này cũng làm được nhiều điều hơn, hắn trang bị cho chuyển đi này một bộ trang web bảo mật cực kỳ cao gồm năm thành phần chia nhỏ nhất của hệ thống bảo mật của các công nghệ, sau này hắn hiểu muốn có một đội ngũ nhân viên lập trình bảo mật tốt cho mình cách đơn giản nhất là tuyển dụng những hacker xâm nhập tốt.

Bởi khi họ hack được vào hệ thống thì họ cũng biết cách bảo vệ những lỗi này, tránh sự tấn công từ một người khác. Đem việc khảo nghiệm này tạo thành một cuộc thi với giải thưởng lên đến một trăm nghìn đô. Tin này thu hút khá nhiều người trong thời gian Thiếu Kiệt cần nên vô số người ở từ khắp nơi trên thế giới hướng về Mỹ để đợi chờ sự kiện.

Đúng như lịch trình cần thiết Thiếu Kiệt đến với sân bay LaGuardia. một sân bay của thành phố New York hoa lệ trên đất Mỹ. Hắn đến đây đã đặt trước bốn phòng ở khách sạn tất cả đều đứng tên và được hoàn thành thủ tục qua tài khoản của hắn. Đối với một khách hàng như Thiếu Kiệt người điều hành tìm tới cho hắn một xe chuyên dụng đưa rước ở sân bay. Thời gian ngồi máy bay nhiều nên cả bốn người đi cùng lúc này ai cũng có cảm giác mệt mỏi. Họ phải quá cảnh ở khá nhiều nơi mới đến được thành phố hoa lệ này.

Ngồi trên xe ba người Tú Trinh, Bảo Huân và cả Công toại đều nhìn về con đường họ đang đi với ánh đèn rực rỡ và đường phố tuyệt đẹp nơi đây. Tăng Anh Hào dường như đã được bố mình cho biết Thiếu Kiệt đang giữ thứ gì đối với quốc gia. Nên từ lúc lên máy bay tới giờ hắn luôn luôn cảnh giác, kể cả khi ngồi trong xe như thế này cũng rất nghiêm chỉnh. Thiếu Kiệt thấy thế nhìn hắn cười nói.

- Không cần phải căng thẳng như thế đâu. Đối với việc lần này ở lại nơi này chừng bảy ngày chúng ta làm việc với những người cần thiết là được không cần căng thẳng quá.

- Cậu nói thế chứ trên đất nước này tôi cảm thấy khá nhiều bất an. Nó không có quy chế quản súng ống nghiêm ngặt nên những người của Khun Chang mà theo chúng ta đến đây với tiền trong tay bọn chúng có thể mua được bất kỳ vũ khí hạng nặng nào với giá rẻ và đem công khai trên đường ở một vài tiểu bang là điều bình thường thì đúng là đáng lo ngại.

Cả ba người Tú Trinh đang nhả nhả ngắm cảnh khi nghe Anh Hào nói thế lúc này cũng vội vàng nghiêm chỉnh lại. Họ quên mất ở đất nước tự do này người nào cũng có thể mua được súng chỉ cần là đủ mười tám tuổi như thế thì vấn đề súng ống mà người của Khun Chang mua được để đối phó họ là chuyện rất bình thường.

- Cũng không nhất thiết là phải như thế. Hiện tại chúng ta tới khách sạn nghỉ ngơi ngày mai đi đến bên Carolina sau đó sẽ chuyển máy bay đi Washington không biết Brandon Beck nghĩ gì lại nói tổ chức cuộc thi ở nơi này là tốt nhất.

Thiếu Kiệt không hiểu tại sao Brandon Beck lại đề xuất làm cuộc thi ở đây nhưng hắn thấy nơi nào cũng được miễn là chỗ đó thuận tiện là được. Nhìn và đồng hồ trên điện thoại hiển thị thời gian không còn sớm hiện tại đã là gần hai giờ đồng hồ. Xe của khách sạn đưa hắn đến trước cửa. Thủ tục nhận phòng cũng không khó lắm hắn chỉ cần đưa hộ chiếu là có thể nhận được các chìa khóa mà theo cùng ở gần nhau theo như yêu cầu của mình.

Nhân viên mang theo hành lý của mọi người trong đó có cả Thiếu Kiệt về phòng nằm ra giường mình hắn suy nghĩ điều gì đó mới lấy máy tính xách tay của mình ra đăng nhập vào tài khoản chat nhóm của mình. Nhóm chat lúc này đang khá nhiều người online Thiếu Kiệt mới ghi vào trong đó nói.

“Mọi người có gì mà giờ này vẫn còn thức thế tôi đang ở New York mà chán quá này.”

Nhanh chóng những dòng chữ trong khung chat lại nổi lên.

“ Lão TK ông chưa khai thác bitcoin à nó đi vào hoạt động rồi lão Hal là người nhận được đầu tiên. Lúc 3 giờ 3 phút 25 giây ngày 12 tháng 1 vừa rồi.”

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười. Bởi từng dòng tin nhắn hiển thị cho biết thời gian cụ thể của việc hắn tạo ra những đồng bitcoin đầu tiên gửi cho Hal nhưng người này lại ghi nhớ một cách chính xác như thế. Vội đưa tay gõ bàn phím trả lời lại mọi người cho mình biết thông tin.

“ Ô vậ chúc mừng ông nhá Hal! À mọi người lần này có tham gia cuộc thi đang phát tán trên diễn đàn không. Số tiền thưởng lớn đấy. Tôi cũng vì nó mà ngoi lên đây.”

“ Ừ nghe nói là 16 tổ chức ở Washington. Ông làm kinh doanh mà cũng định tham dự à TK ”

“ Không định đi cho biết! Mà không hiểu sao họ lại tổ chức ở đó nhỉ? Tôi thấy chỗ đó ngoài lấy tên vị tổng thống đầu tiên ra đâu có liên quan gì đến công nghệ nhiều tại sao họ lại tổ chức ở đó nhỉ?”.

Thiếu Kiệt cũng muốn thông qua những người ở đây để biết xem tại sao Brandon Beck lại muốn tổ chức cuộc thi ở đây trong khi đó công ty trụ sở của Riot lại nằm ở California.

“Lão TK? Lão Kinh doanh mà lại không biết Washington có gì à. Boeing, Microsoft, Amazon, Nintendo, mấy cái hãng đó đều có liên quan với nhau cả đấy, chắc là những người của Microsoft tổ chức việc này để xem coi ai là người phát tán virut đấy mà. Bên ngoài thì treo giải thưởng hai triệu đô cho ai tìm ra được người phát tán con Conficker bên trong lại ngầm tổ chức cái này tìm ra thủ phạm thật đúng là kinh doanh có khác.”

Nghe người kia trả lời bằng những dòng chữ như thế Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu hấn không ngờ Brandon Beck lại chọn một nơi nhạy cảm như thế đối với chuyện này. Làm cho mọi người tưởng rằng Microsoft muốn tìm ra người tạo ra Conficker. Trong khi đó hấn mới đúng là người chủ mưu sau lưng việc này.

“ Thôi biết thế được rồi nhưng mà tôi cũng muốn đi xem, xem như thế nào. Mai tôi bay qua đó góp vui đây, tôi đi khai thác bitcoin đây. Các ông có tham gia thì alo tôi số này mọi người gặp mặt nói chuyện chơi.”

Thiếu Kiệt để lại dòng tin nhắn cần thiết với số điện thoại của mình rồi ra khỏi nhóm chat. Cùng lúc này từ Singapore hai nhóm người đang trên máy bay trong đó có một nhóm người là Mã Hóa Đăng cùng với hai người thư ký của mình. Hấn muốn nhân cơ hội này bay đến nơi đang muốn tổ chức cuộc tranh tài hacker để có thể thuê về một ít người làm việc cho mình.

Một nhóm khác thì ngồi phía sau khoang bình dân với một người đang ngồi bên ngoài lối đi trên máy bay nhìn người bên cạnh mình nói.

- Người theo dõi đã xác định đường đi của thằng nhóc đó. Phía bên này có một số người sẽ hỗ trợ mình còn việc ra tiền lần này thì bên gia đình kia sẽ ra tiền.

- Ủ! Theo hồ sơ thì thằng nhóc này cũng không phải thường có được võ công cũng như sự thông minh nhất định. Nếu được bắt sống về địa bàn mình để nó phục vụ. Vừa lấy được tiền vừa làm lợi cho mình cũng là khá tốt.

Người ngồi ngay cạnh cửa sổ máy bay nói với tên bên cạnh. Nhưng người phía sau cũng gật đầu, lần này tổng cộng bọn hấn đi gần mười người chia đều ở các nơi trong máy bay. Tuy không phải là khủng bố đem theo súng để cướp máy bay nhưng với bọn chúng chỉ cần đặt chân đến nước Mỹ theo người đã đặt đi cùng với Thiếu Kiệt. chắc chắn bọn nó sẽ có manh mối lộ trình và thời gian.

Vì để có mối liên hệ với Ngô gia bọn họ bỏ không ít tâm tư theo dõi Thiếu Kiệt từ Lưu Minh đi một chuyến bay nửa vòng trái đất. Bởi chỉ cần giết chết Thiếu Kiệt tất cả các đường dây buôn bán sản xuất ma túy thông qua Ngô Gia đều có thể đi ra nước ngoài. Mà lần này Thiếu Kiệt xuất hành rời khỏi đất nước đến một nơi tự do như nước Mỹ thì càng là cơ hội hiếm có khó tìm.

- Cũng không biết thằng nhóc này có gì mà họ lại để giải thưởng tận một trăm ngàn đô cho nhóm mình giết được thằng nhóc đó nhỉ.

Người bên cạnh hắn lúc này cũng nói ra thắc mắc của mình bởi số tiền đó khá lớn cho một cái mạng của một thằng nhóc chưa được mười tám tuổi.

- Đừng chủ quan nó có giá trị cao bởi Ngô Trục chết trên tay nó. Bọn Bạch Hải đi không trở về cũng vì nó một trăm ngàn đô đáng chứ sao không. Chú mày nghĩ xem nếu nó không giết Ngô Trục đường dây của mình phải trì trệ như thế này à. Lần này trước mắt cứ bắt sống không được thì giết bên cạnh nó có bốn người vệ sĩ nhưng chắc trên nước này họ cũng không dễ dàng kiếm súng ống cần thiết đi. Nhưng cứ cẩn thận là được, đi một vòng nói anh em cứ nghỉ ngơi đi. Tới bên đó thì liên hệ người của mình lấy đồ chơi. Đợi cơ hội thích hợp thì ra tay.

Người đàn ông lúc này cũng nhắc nhở người bên cạnh mình báo tin cho đồng bọn biết còn hắn thì với lấy cái gối kê đầu cái tai nghe của máy bay mở một chút nhạc nghỉ ngơi chuẩn bị cho những gì sắp tới hành động theo những gì Khun Chang giao phó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 398: Lên Máy Bay Rơi

Thiếu Kiệt ngủ thiếp đi trên giường của mình sau một chuyến bay dài mệt mỏi. Cả năm người đến tận trưa ngày hôm sau mới có thể thức dậy. Dùng bữa trưa của mình tại nhà ăn của khách sạn xong Thiếu Kiệt cũng với mọi người trả phòng cũng không quên mang theo một ít hành lý của chính mình rồi khách sạn theo taxi đã được gọi tới đến sân bay LaGuardia. Để đi đến washington.

Vì là chuyến bay nội địa nên Thiếu Kiệt cũng sẽ không cần phải đặt trước như những chuyến bay khác. Chỉ cần tới sân bay tìm một chuyến có thể tới được washington là được. Bởi vì hắn đã hỏi những nhân viên lễ tân của khách sạn việc có một chuyến bay thẳng tới washington dành cho một nhóm người như họ lại là không có. Họ phải đi tới carolina mới tới washington mà không mất nhiều chi phí.

Một chuyến bay nội địa khắp nước mỹ hầu như là sẽ có những chuyến bay riêng biệt phục vụ cho từng mục đích nhưng với một đường bay ngắn như của Laguaridia của sân bay New york để đi Washington thì khá ít chuyến bay. Và hầu như chỉ có một chuyến bay của US Airways là phải qua bắc Carolina ở Charlotte sau đó mới đi Seattle và Tacoma nằm ở tiểu bang Washington.

Thấy cũng không tốn nhiều thời gian lắm Thiếu Kiệt thay vì đợi những chuyến sau Thiếu Kiệt hắn và nhóm người của mình theo sự chỉ dẫn của nhân viên sân bay đến một quầy soát vé làm thủ tục. Hành lý mang theo của mọi người lúc này chỉ đơn giản và gọn nhẹ nhất có thể.

Không phải như những lần trước đây ở lại lâu dài với Thiếu Kiệt lần này hắn chỉ đem theo cái laptop của mình và vài cái usb cần thiết cũng với một vài bộ đồ. Nhóm người Tú Trinh cũng thế họ mang cho mình cũng không

nhiều đồ hầu hết những thứ đồ dùng cá nhân đều được thể kiểm được ở khách sạn hoặc ở siêu thị bán lẻ nằm khắp nơi ở mọi nơi trên đất nước này.

Tú Trinh lúc này cũng có cảm giác khó chịu bởi cả ngày hôm qua cô đã phải ngồi trên máy bay cho một chuyến đi dài. Hôm nay lại phải ngồi máy bay để tiếp tục đi đến nơi mà Thiếu Kiệt hẹn họp mặt với người của Bradon Beck.

- Xong ngày hôm nay chúng ta được nghỉ ngơi vài ngày rồi lại trở về thôi không cần phải khuôn mặt như thế chứ. Dù sao đi chuyến này cũng không mất nhiều thời gian đâu. Nếu là ngồi xe ô tô có thể sẽ ngồi cả ngày trên đó như thế còn mệt hơn đây.

Thiếu Kiệt lúc này mới khuyên Tú Trinh và cũng cho cô biết lựa chọn đi máy bay là bắt buộc. Nó không như ở quốc gia mỗi nơi cách nhau một khoảng thời gian ngắn có thể di chuyển bằng các phương tiện phổ thông khác.

- Thật chẳng hiểu nổi sao cậu phải làm ăn với người ở xa như thế. nói họ đến nước mình là được rồi như thế có phải tốt hơn không vừa không phải di chuyển máy bay nhiều lại có thể tiếp cận du lịch nghỉ ngơi.

- Nói như chị thì ai cũng đến nước mình thế thì em núp đâu. Không khéo tất cả cơ sở nước ngoài của em lại bị người khác cùng với báo chí đem lên nói mấy tuần liền như thế thì còn làm ăn được gì? Với lại chị không hiểu hết những người chúng ta sắp gặp đâu. Với điều kiện hiện tại ở nước mình các trang web họ thấy được sẽ bị đánh sập luôn không khôi phục được lúc đó em mới là người bị mắng đấy.

Tú Trinh muốn đơn giản nhưng Thiếu Kiệt thì hiểu rõ những người hẳn đang muốn tổ chức cuộc thi là những thành phần như thế nào. Với họ

những trang web với cơ sở yếu kém hiện này thì bọn họ phá hoại trong phút chốc mà không lo lắng những hậu quả người khác sẽ phải khắc phục.

Tú Trinh nhìn quanh những người đang ngồi xuống máy bay một lượt mới thở dài nói.

- Chắc cũng sắp tới giờ bay rồi mới đúng người cũng đã lên máy bay họ còn chờ gì vậy ta.

Bảo Huân lúc này nghe Tú Trinh nói thế cũng nhìn cô lắc đầu.

- Thôi đi cô ơi! Người ta có giờ thật nhưng chưa đủ khách sao dám bay, bay để lỗ tiền à chắc cũng sắp rồi còn vài chỗ nữa thôi trên vé máy bay ghi ba giờ mười lăm phút hiện tại cũng được ba giờ năm rồi còn mười phút nữa thôi cô nương. Đấy thấy chưa ba người khách sau cùng lên máy bay kia.

Tú Trinh nhìn vào lối lên máy bay thì thấy ba người hai người thanh niên một người trung niên chia chỗ ngồi cho nhau với sự vui vẻ của họ đang nói về điều gì đó. Hành lang cuốn lúc này được kéo lại cánh cửa máy bay được đóng lại. Ba người nữ tiếp viên hàng không chuẩn bị hướng dẫn các an toàn bay, thì một âm thanh vang lên trên máy bay.

“ Xin Chào quý khách. Chào mừng lên chuyến bay US Airways 1549 đến Charlotte vui lòng xem bảng hướng dẫn an toàn ở lưng ghế phía trước bạn. Nó hướng dẫn các thông tin an toàn của máy bay này. Cũng như vị trí hoạt động của cửa ra và thiết bị nổi. Đệm ghế ngồi của các bạn cũng là thiết bị nổi.”

Âm thanh của nữ tổ trưởng tiếp viên của phi hành đoàn vang lên trong loa thông báo. Bỗng nhiên Thiếu Kiệt có một cảm giác bất an. Hấn dường như nhớ một điều gì đó. Mà không hiểu hấn đã nghe ở đâu. Vội vàng cầm

lấy vé máy bay trong túi mình ra xem trên đó ghi thông tin về máy bay và số hiệu để xem mình có nhớ ra gì không.

Nhìn trên đó một loạt tin tức máy bay A320-214 số hiệu Cactus 1549 chuyến bay nội địa Hoa Kỳ. Cố gắng nhắm mắt suy tư thật lâu hẳn không hiểu mình có cái gì đó ghi nhớ về số hiệu này.

Máy bay từ từ lăn bánh ra khỏi cổng chờ từ từ di chuyển đến đường băng số bốn và đứng một lúc. Bây giờ Thiếu Kiệt vẫn chưa thể nhớ được là mình đã nhìn thấy số hiệu này ở đâu. Người nữ tiếp viên lúc này sau khi đi nhắc nhở mọi người về các khay đựng thức ăn và một số thứ liên quan đang đi về phía ghế của mình để cài dây an toàn.

Thiếu Kiệt nhìn ra bên ngoài chậm chậm nhịp tim hẳn ngày càng đập nhanh thể hiện cho sự lo lắng không hiểu do đâu gây ra. Máy bay lại tiếp tục di chuyển nhìn qua bên ngoài cửa sổ có thể thấy tốc độ đang tăng nhanh dần.

Anh Hào ngồi ở dãy ghế trên quay xuống thấy Thiếu Kiệt lo lắng cũng trầm mặc hỏi hẳn.

- Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt?

- Không tự nhiên có linh cảm bất an thôi! Chắc là tại mới ăn no hoặc đồ ăn không thích hợp với bụng gây ra cảm giác co thắt bao tử làm lo lắng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Bảo Huân với Công Toại vốn vừa căng thẳng thì lại giảm xuống. Tú Trinh theo dõi máy bay này giờ khi vừa bay ra khỏi mặt đất mới lên tiếng nói.

- Không ngờ cuối đường băng lại là một con sông.

Lời của Tú Trinh lúc này làm Thiếu Kiệt bưng tỉnh hẳn nhớ được. Hắn đã nghe con số này ở đâu bởi chiếc máy bay này trở thành lịch sử của hãng hàng không thế giới. Bất giác Thiếu Kiệt nói nhỏ một câu làm cho bọn người Công Toại Bảo Huân Anh Hào và cả Tú Trinh căng thẳng.

- Lát nữa dù có chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh. Mọi người di chuyển cùng nhau không được tách ra với bất kỳ lý do nào. Bảo đảm an toàn cho mình đồ đạc cần thiết.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa cầm lấy cái túi bên cạnh mình kéo dây rút lại thật ngắn đeo vào người. Họ không hiểu Thiếu Kiệt nói gì nhưng cũng gật đầu. Ngay lúc này máy bay chợt có một đợt dao động nhẹ. Thiếu Kiệt trong lòng cũng lo lắng không kém. Bản thân hắn không thể nói ra được rằng máy bay sẽ rơi. Chỉ trách là hắn xui xẻo chọn ngay chuyến bay này mà khởi hành. Bởi hắn biết nguyên do máy bay bị rơi. Chiếc máy bay này còn trở thành một bộ phim xuất sắc mang tên cơ trưởng sully.

Những tiếp viên hàng không lúc này rời ghế của mình trấn an khách hàng. Một người trong đó còn căn dặn mọi người vẫn thắt dây an toàn.

Đèn máy bay chợt tắt trong khoảng mười giây rồi lại bật sáng.

Thiếu Kiệt hầu như qua được bộ phim kia mà nhớ lấy hành động của vị cơ trưởng anh hùng này. Khi ông tái khởi động lại động cơ máy bay không được ông đã đưa ra quyết định bật APU chế độ lái tay dự phòng được chuyển cho cơ trưởng.

Cả nhóm người Tú Trinh lúc này đều nhìn về Thiếu Kiệt như hỏi hắn chuyện gì đang xảy ra và vì sao lại cảnh báo mọi người trước thời điểm chuyện này xuất hiện chưa tới vài giây.

Bây giờ âm thanh của những như tiếp viên lại vang lên nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn. Khi đã nhắc nhở mọi người xong hai người tiếp viên đến gần cửa máy bay nói với nhau điều gì đó. Thiếu Kiệt bây giờ biết hẳn hi vọng rằng vị cơ trưởng kia sẽ vẫn làm theo chính xác quyết định của mình về những gì ông đã làm mà hẳn biết được qua phim ảnh. Nếu không toàn bộ số người trên máy bay sẽ chết. Bao gồm cả hẳn ở trong đó. Lần đầu tiên Thiếu Kiệt phải phó mặt quyết định sự sống còn của mình cho một người khác.

Lúc này mọi người trên máy bay lo lắng những Thiếu Kiệt lại càng bình tĩnh nói với nhóm người của mình. Hẳn biết dù cho ra sao cũng phải thật cẩn thận với tình huống như thế này bản thân hẳn cũng không biết vị cơ trưởng kia có làm ra quyết định không phải như hẳn đã từng xem trên phim ảnh hay không. Bởi vì việc đó chỉ là phim ảnh và nó đang là tương lai tiếp diễn.

- Lát nữa khi máy bay và chạm tháo dây an toàn tất cả đều phải nghe theo sự chỉ huy của cơ trưởng và những nữ tiếp viên lúc đó mọi người mới được an toàn. Nên nhớ không được hành động theo cảm tính.

Lời của Thiếu Kiệt nói ra làm cả bốn người trợn trừng mắt. Dù không hiểu sao vì lý do gì nhưng cả bốn người đột nhiên lại tin tưởng vấn đề này hơn bao giờ hết. Tất cả không nói gì đều gật đầu dứt khoát cùng một lúc. Cả bốn người lúc này đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất cần thiết.

- Tất cả điện thoại bảo toàn không để nước vào để có bị tách ra thì sẽ còn liên lạc với nhau được. Nên nhớ không được xuống nước nếu không sẽ bị cảm lạnh.

Ngay lúc Thiếu Kiệt dứt lời một âm thanh từ trên loa phát ra

“ Đây là cơ trưởng chuẩn bị va chạm!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 399: Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson

Ngay lập tức những người trên khoang hành khách hỗn loạn lo lắng. Bởi họ dường như thấy được kết thúc cho mình. Vì ngành hàng không là một trong những phương tiện an toàn nhất nhưng một khi nó gặp tai nạn thì tỉ lệ sống sót dường như chỉ là con số không.

Các nữ tiếp viên nhanh chóng về chỗ của mình đồng thanh hô to một khẩu hiệu.

“ Bám Chắc, Bám Chắc, Bám Chắc. Cúi Đầu, Khom Ngươi! ”.

Liên tục như thế âm thanh vang vọng trong máy bay. Thiếu Kiệt cũng làm theo biện pháp an toàn hàng không cần thiết. Hàng loạt âm thanh lo sợ vang lên trong máy bay. Người cầu chúa, người thì cố gắng làm theo khẩu hiệu trong sự lo sợ của mình. Có người xem đây là phút cuối đời. Vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho người thân của mình. Có cả âm thanh tiếng khóc của một em bé duy nhất trên máy bay.

- Mọi người nhớ kĩ không được nhảy xuống nước dù bất cứ lý do gì. Nhớ đứng trên cánh máy bay. Không được nhảy xuống nước.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nói lên âm thanh nhỏ nhất của mình để cho mọi người ngay chỗ hắn có thể nghe thấy. Với cái cửa sổ của máy bay Thiếu Kiệt hắn thấy được vị cơ trưởng kia đã làm ra quyết định của chính mình. Dù điều này sau đó dẫn đến nhiều tranh cãi nhưng Thiếu Kiệt biết ông ta đã làm đúng. Bởi vì dựa theo mô phỏng những gì ở cuộc điều tra của ông sau này thì việc đưa máy bay đáp về sân bay nào gần đó cũng đem tới tỉ lệ không thành công.

Độ cao từ từ hạ dần Thiếu Kiệt hẳn có thể cảm nhận thấy điều đó thông qua việc nhìn qua bên ngoài cửa sổ. Ngay lúc này đây một sự va đập của thân máy bay với mặt đất làm cho máy bay rung lắc liên hồi đem máy bay chóp tắt liên tục rồi tắt hẳn. Ngoài khung cửa sổ nước bắn lên trắng xóa phải mất vài giây sau. Chiếc máy bay mới ổn định lại mọi thứ bây giờ đều không thể thấy bởi bóng tối. Những ánh sáng còn sót lại là từ bên ngoài cánh cửa sổ. Nước bắt đầu từ những khe hở của máy bay tràn vào.

Khoan buồn lái lúc này mở ra. Vị cơ trưởng hô to lên di tản. Thiếu Kiệt cùng với mọi người lúc này mới tháo dây an toàn của mình đứng lên cùng với mọi người bên cạnh trong bóng tối.

Vị cơ trưởng bước tới cánh cửa gần mình nhất, ông bật cái phao cứu hộ khẩn cấp ở lối cửa. Một người tiếp viên bị thương do va đập của thân máy bay với mặt nước cũng cố gắng di tản hành khách.

Vị Cơ Trưởng với mái tóc bạc của mình bước nhanh dọc theo lối đi, liên tục nhắc nhở những hành khách cầm theo áo phao của máy bay. Vị Cơ phó theo sau đang cố gắng mở cửa lối ra. Khi ông đập cửa lối ra thì phao cứu hộ khẩn cấp cũng được bung ra trên mặt nước. Từng người từng người ở hàng đi chuyển lên nơi cửa ra.

Âm thanh chông chéo nhau của sự hỗn loạn. Một trong ba người lên máy bay sau cũng kêu gọi người thân của mình. Có người còn hối thúc người phía trước những người phía sau hốt hoảng hô to ở phía sau có nước tràn vào.

Dòng người xô đẩy nhau về hướng phía cửa của máy bay người nữ tiếp viên chân bị thương máu hòa vào dòng nước đang tràn vào máy bay chảy xuôi một lượt nhưng cô vẫn cố gắng làm tốt trách nhiệm của mình trong trường hợp khẩn cấp như thế này.

“ Mọi người cửa đuôi không dùng được. Di chuyển cửa ra hai bên cánh!
Và mặc áo phao vào ngay!”

Tiếp Viên liên tục nhắc nhở mọi người hướng về phía lối ra hai bên. Những người cạnh cánh máy bay cũng mở hai khung cửa sổ ném ra bên ngoài con sông. Từng hành khách một bước xuống cánh máy bay trên người là một cái áo phao.

Vị Cơ Trưởng hướng dẫn mọi người thoát khỏi máy bay với câu nói.

“ Tiến tới trước! Tiến tới cửa ra bên trái hoặc phải.”

Một người từ máy bay nhảy xuống nước. Thiếu Kiệt thấy thế lắc đầu. Một phụ nữ đứng trên cánh máy bay quá hoảng loạn do dòng nước xanh cô lại nghĩ nó là xăng nên cũng nhảy xuống nước.

Vị Cơ Trưởng lúc này mở một số tủ hành lý lấy trong những chiếc áo đưa cho mọi người. Ông sợ họ lạnh giờ đây không cần biết quần áo của ai thì nó cũng là một sự che chắn phòng bị với cái lạnh bên ngoài sông.

Nhóm người Tú Trinh lúc này theo chân Thiếu Kiệt tiến ra cánh máy bay. Đứng ở góc trên cùng thấy người nhảy xuống nước cũng lắc đầu. Bởi họ biết Thiếu Kiệt đã cảnh báo đúng. Chỉ đứng trên máy bay chân họ ướt vì nước đã cảm thấy lạnh. Thì một khi cả người nhảy vào trong nước chỉ có thể lạnh cóng mà chết.

Từng người từng người một trong khung cảnh hỗn loạn gió từ mặt sông thổi lạnh cả người, năm người lúc này đứng ở trên cánh máy bay nhìn về phía trước nơi cửa ra vào. Nhìn lấy những người ôm nhau. Họ tìm thấy hi vọng sống mỏng manh từ quyết định của người cơ trưởng.

Những người đang bơi dưới mặt sông với cái phao được mọi người kéo lên trên phao khẩn cấp và những người này thì ướt sũng. Người tiếp viên bị

thương cũng nhảy xuống phao khẩn cấp. Một người lấy cái khăn đắp lên vết thương của cô thật chặt cho máu không chảy ra nữa. Vị Cơ Trưởng vẫn chưa rời khỏi máy bay dường như ông đi kiểm tra một lần nữa để chắc rằng không còn ai trên máy bay.

Mọi người đều lạnh cóng bởi nước và gió cái lạnh thấu da thịt. Thiếu Kiệt và nhóm người của mình cũng phải lấy hai tay ôm chặt vào nhau để cho đỡ lạnh. Cho đến khi người cơ trưởng cùng cơ phó của mình hai người rời khỏi máy bay nhảy xuống phao khẩn cấp. Trên tay ông còn cầm thêm một cuốn sổ Thiếu Kiệt cũng mỉm cười nhìn ông tháo rời phao khẩn cấp khỏi máy bay.

Tăng Anh Hào lúc này nhìn thấy Thiếu Kiệt nở một nụ cười cũng nói nhỏ vào tai hắn.

- Đã tình trạng như thế này mà cậu còn có thể cười được sao. Càng để lâu chúng ta cũng chìm theo máy bay mất.

- Không cần họ sẽ triển khai cứu hộ đến ngay bây giờ!

Khi tiếng nói của Thiếu Kiệt vừa dứt thì từ xa một chiếc phà cỡ lớn tiến về phía máy bay. Tú Trinh lúc này thấy thế mới nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu dự đoán được tương lai sao?

- Làm gì có! Chỉ là trực giác sau cú va chạm thôi! Với nước ngoài người ta tập trung cứu hộ cứu nạn lên hàng đầu. Bất cứ phương tiện nào đang trong vùng có người bị nạn đều được điều tới, cái này thì lát nữa mọi người sẽ biết.

Thiếu Kiệt không nói mình dựa theo phim ảnh về sự việc máy bay rơi trên con sông này mà đưa ra những phương án cho mình tránh khỏi sự đáng

tiếc. Vì thế hẳn cũng di chuyển chủ đề câu hỏi của Tú Trinh qua một hướng khác.

Mọi người trên máy bay lúc này vẫy gọi chiếc phà đang đi tới. Những âm thanh của mọi người vang lên trên mặt sông. Từng thành viên trên chiếc phà lúc này gấp rút trang bị thêm túi sơ cứu và thiết bị cứu hộ cần thiết.

Chiếc phà nhanh chóng tới gần bên đầu cánh máy bay. Một số người trên đó đứng ngay đầu mũi phà với thang cứu hộ. Và ném phao về những người đang đứng trên cánh máy bay. Một số người không có phao thì nhặt lên nhưng cái phao vừa được ném mặt vào.

Người thuyền viên đứng ở mũi tàu liên tục ra hiệu cho thuyền trưởng của mình khoảng cách dừng lại bên cạnh cánh máy bay. Khi chiếc phà được dừng lại. Từng thuyền viên của chiếc phà đưa tay đón lấy những người đầu tiên lên phà bằng thang cứu hộ.

Một chiếc máy bay trực thăng của đội cảnh sát hàng không New York từ xa bay đến. Họ cho hai người thành viên nhảy xuống mặt nước, gần một người phụ nữ cánh xa máy bay để cứu lấy cô ta. Người phụ nữ đó không ai khác là người đã nhảy khỏi cánh máy bay khi thấy xăng.

Từng người, từng người một lên phà. Từ bốn phía đội cảnh sát biển cũng đến, những chiếc phà gần đó cũng chạy đến để cứu người. Từng người lên phà nếu họ có tình trạng ướt sũng sẽ được khoác lên mình một chiếc chăn bông để giữ ấm lại cơ thể.

Rất nhiều người đã khóc khi thấy được những chiếc phà đồ xô chạy đến bên cạnh chiếc máy bay gặp nạn của họ. Một số người cố gắng gọi về cho gia đình báo sự bình an khi thoát khỏi thảm họa hàng không một cách kỳ diệu.

Nhóm người Thiếu Kiệt cũng lên cùng một chiếc phà với vị cơ trưởng. Một vài người của máy bay khi thấy ông lên tới phà cũng ôm chầm lấy ông. Thiếu Kiệt lúc này cũng không nói gì. Hắn biết giờ không phải là lúc cảm ơn bởi vì hắn dám chắc chưa phải là thời điểm cuối cùng. Hắn sẽ không cảm ơn bằng lời đối với vị cơ trưởng này. Bởi ông sẽ phải tham gia nhiều cuộc điều tra khi đó với những gì mình biết hắn có thể giúp ông thắng được những gì mà NTSB điều tra.

Vị cơ trưởng sau khi lên phà ông nhìn một chút rồi mới bước về phía cầu thang đứng trên đó nhìn về chiếc máy bay mà mình đã cầm lái. Lấy điện thoại trong túi mình ra như bao người khác ông gọi về cho vợ và con mình đang ở nhà để báo tình trạng rằng ông đã ổn.

Bảo Huân lúc này mới thở dài một hơi khi đã trên phà lúc này hắn hoàn toàn vẫn chưa thể tin được những gì đã diễn ra, vỗ lấy vai Thiếu Kiệt Bảo Huân mới nói.

- Chuyện thật như đùa. Đúng là kỳ diệu! Không hiểu sao mà đến giờ vẫn chưa tin vào được những gì vừa mới diễn ra.

Cả ba người lúc này cũng gật đầu Thiếu Kiệt chỉ biết cười. Ai có thể nghĩ đến cảnh một chiếc máy bay đáp trên mặt nước giữa trời lạnh cóng.

- Chúng ta may mắn vì đã chùng kiến một sự kỳ tích nên mọi người sau khi lên bờ tốt nhất nếu có ai hỏi về chuyện bay cứ khen vị cơ trưởng của chúng ta là được. Ông ta đã có quyết định đúng đắn để kéo mọi người từ tay thần chết trở về.

Thiếu Kiệt nói như thế bằng tiếng anh làm mọi người cũng đều gật đầu bởi hắn biết sau này vị cơ trưởng phải trải qua một cuộc điều tra tội tộ kéo dài mấy ngày liền. Mà lúc này hắn bắt buộc ở lại vài ngày để có thể giúp ông với những gì ông biết.

Đối với mọi người giới truyền thông, cũng như các bang ngành liên quan thì đây là một chuyến bay đi vào lịch sử của ngành hàng không. Vì nó không có người nào bị tử vong. Chỉ duy nhất người tiếp viên hàng không là bị thương ở chân và những người bị lạnh ra mọi người đều sống. Sự việc này được gọi với một cái tên “ Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 400: Quyết Định Chính Xác

Khi chiếc phà của Thiếu Kiệt cập bến những người lính cứu hỏa, những người của hội chữ thập đỏ thêm vào đó là đội ngũ y tế bác sĩ túc trực từng người được diu ra khỏi lối đi của tàu cập bến. Thiếu Kiệt và nhóm người của mình cũng nhận được một cái chặn của hội chữ thập đỏ, bác sĩ tới hỏi han tình hình sức khỏe của mọi người.

Vì hầu hết đồ đạc đều đặt trên chuyến bay chỉ có Thiếu Kiệt với cái túi đựng máy tính xách tay của mình là vật bất ly thân thêm vào đó lúc qua cửa soát vé hắn vô tình để hết hộ chiếu mọi người vào đó luôn cả ví tiền vì thế hắn không gặp vấn đề gì lớn. Chỉ tốn thời gian mua lại một số vật dụng của những người bên cạnh mình. Nhưng việc đó vẫn không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Nhóm người Thiếu Kiệt vì sức khỏe ổn định và không có xuống nước nên tình trạng sức khỏe khá bình thường chỉ có huyết áp tăng do trải qua sự việc hi hữu này. Một người cảnh sát đưa năm người hắn lên xe chở tới bệnh viện kiểm tra tổng quát một chút rồi chuyển bốn người họ đến khách sạn mà Thiếu Kiệt đã chỉ định.

Bởi hắn còn nhớ khách sạn đó là nơi vị cơ trưởng và cơ phó của mình sẽ ở giống như trên phim. Họ được đưa về đó để chờ đến cuộc điều tra của ủy ban an toàn bay quốc gia.

Nhóm người Thiếu Kiệt được sắp xếp một dãy phòng gần nhau như hắn yêu cầu. Lúc này điện thoại của hắn mới vang lên bên kia hiển thị số của Brandon Beck. Thiếu Kiệt đưa tay nhận lấy điện thoại nói.

- Xin lỗi! Quên mất cậu sẽ đợi ở sân bay có thể phải hoãn cuộc thi lại vài ngày rồi! Hiện tại tôi vừa mới bị rơi máy bay trên sông Hudson như thế

cậu cứ nói với những người đó lý do là vậy họ sẽ hiểu thôi.

- Không cần tôi giờ mới nhận được tin tức nên gọi điện hỏi cậu. Cứ yên tâm cậu ở lại đó mấy ngày bình tĩnh rồi qua đây cũng được. Thật may khi cậu và mọi người trên máy bay 1549 đúng là may mắn. Nghe được cậu nói chuyện trấn tĩnh như thế là ổn rồi. Thật nghe tin làm tôi cũng muốn thóp tim.

Brandon Beck khi nghe tin máy bay của Thiếu Kiệt rơi hẳn tương đối lo lắng bởi Thiếu Kiệt là người đề xuất đầu tư vào trò chơi hẵn đang làm. Còn chuyển trước cho hẵn một phần tiền mà chưa cần ký hợp đồng làm niềm tin nữa. Nếu giờ Thiếu Kiệt bị gì thì công trình của hẵn cũng gặp rắc trở không kém. Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười rồi đáp lại Brandon Beck.

- Tôi cũng nghĩ thần may mắn không bỏ rơi chúng ta cho nên tôi còn sống. Được rồi sau khi các nhà chức trách hỏi chuyện xảy ra trên máy bay xong thì tôi sẽ đi Washington gặp anh vậy nhé hôm nay là một ngày dài mệt mỏi.

Thiếu Kiệt cúp máy nhìn qua bốn người đang ở phòng mình cười cười. Tú Trinh lúc này cũng không biết gì hơn cô nhìn mọi người cười đùa một hồi. Ai có thể nghĩ được máy bay rơi họ lại còn toàn vẹn ở trong phòng khách sạn lúc này. Nhất là Tú Trinh cô lần này thật sự trải nghiệm được giữa sự sống và cái chết chỉ trong gang tấc nếu nói cô không sợ thì chỉ là giả dối. Ai rơi máy bay mà không sợ thì người đó đang tự lừa dối chính mình. Ngồi xuống ghế của mình cô thở dài nói.

- Thật không ngờ lại được ngồi ở đây. Không biết những người ở nhà biết tin này sẽ như thế nào chắc họ cũng không nghĩ đến đâu nhỉ.

- Thật đến giờ vẫn chưa tin được mình còn sống. May mắn làm sao. Nhưng từ lúc này trở đi chúng ta cần cẩn thận một chút rồi. Sắp tới sẽ có

một số người hỏi chúng ta về sự cố trên chuyến bay đây.

Anh Hào cũng gạt đầu ngồi xuống giường của Thiếu Kiệt nói ra những gì hẳn suy nghĩ. Bảo Huân và Công Toại lúc này trải qua một việc kích thích nhất đời mình. Đặt chân đến nước Mỹ trở thành một trong những nhân chứng lịch sử của toàn bộ chuyến bay sáu phút ít ỏi và đáp trên một mặt sông lạnh giá chưa từng có. Không một người tử vong vì tai nạn đó là một kỳ tích trong kỳ tích.

- Ừ! Chắc mai chúng ta phải đi mua lại một số đồ dùng cần thiết. cũng may là lúc soát vé xong mọi người đều để hành lý lên khoan chỉ có Thiếu Kiệt vẫn ôm cái túi mới đựng hết các thứ hộ chiếu giấy tờ, không thì chúng ta cũng không biết làm sao.

- Bởi thế mới nói những gì quan trọng không được rời khỏi tầm mắt, mà chắc sau chuyện này chúng ta phải ở lại đây cũng vài ngày mới bay qua Washington. Đành chịu những gì mình biết thì mình cứ nói với người điều tra. Nếu không có vị cơ trưởng đó chúng ta cũng chẳng ngồi đây. Biết đâu lại lên tin tức tai nạn kinh hoàng máy bay bị chìm đắm rớt xuống thành phố làm thiệt mạng một đồng người không chừng.

Thiếu Kiệt thấy mọi người lúc này cũng thả lỏng nên châm chọc bởi chỉ có tiếng cười mới có thể xua tan đi sự căng thẳng từ lúc máy bay rơi tới bây giờ. Chụp lấy cái gối ném về Thiếu Kiệt, Anh Hào mới đùa giỡn lại với hắn.

- Ai ở đây cũng độc thân hết chỉ có mỗi mình cậu là có ba cô nàng đây. Họ mà nghe cậu nói như thế không đánh chết cậu tôi đi bằng đầu.

- Nhưng mà dù sao thì cũng qua rồi muốn trở về nước hay đi đâu cũng phải đi máy bay thôi. Hi vọng sau này không bị ám ảnh. Chết ở đâu không sợ chỉ sợ chết ở đất khách quê người mới là điều đáng sợ nhất.

Công Toại lúc này cũng nói lên tiếng lòng của mình. Lúc máy bay gặp sự cố hẳn lo lắng liệu nếu hẳn chết đi mà không minh bạch, vì sao mình chết lại ở một miền đất xa xôi liệu thi thể hẳn có được đưa về với Vô Ảnh hay không là điều hẳn không thể biết được.

- Thôi ai cũng thế thôi không chỉ riêng các anh đâu tôi cũng cảm thấy như thế mà. Nhưng mọi chuyện qua rồi chắc tại tử thần không bắt máy bay kịp nên chúng ta thoát chết. Giờ đợi một chốc nữa đi ra ngoài mua ít đồ dùng quần áo là được, giờ chỉ mới bảy giờ vẫn còn có thể mua một vài thứ.

Bây giờ âm thanh gõ cửa phòng vang lên Thiếu Kiệt cùng với mọi người nhìn về cánh cửa. Bảo Huân đứng gần đó mới nhìn qua khe hở giữa cửa. Thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài mặt trên người là đồng phục khách sạn Bảo Huân mới mở cửa hỏi.

- Cô tìm ai?

- Xin hỏi ở đây mấy anh là người có mặt trên chuyến bay 1549?

Bảo Huân lúc này cũng gật đầu mở cửa ra. Thấy bên trong phòng còn có bốn người khác. Thấy Bảo Huân mở cửa ra một người phụ nữ đứng ở bên ngoài Thiếu Kiệt mới hỏi hẳn.

- Chuyện gì thế?

- Cô ta hỏi bọn mình có phải người trên máy bay vừa rơi không.

Cánh cửa mở ra người phụ nữ đi vào nhìn cả năm người. Cô thấy Bảo Huân trả lời Thiếu Kiệt trong khi những người khác không nói chuyện nên có chút ngạc nhiên. Nên bản lĩnh là một người quản lý cô cũng đã từng gặp không ít tình huống nên nhanh chóng trở lại dáng vẻ bình thường đưa tay đến bắt tay với Thiếu Kiệt và mọi người rồi nói.

- Tôi là May quản lý khách sạn ở đây. Thật tôi biết các bạn vừa trải qua những gì bản thân tôi cũng không thể tin được điều kỳ diệu đó các bạn là những người thật may mắn. Nhân viên của chúng tôi sẽ hỗ trợ các bạn tốt nhất khi ở đây và sẽ giữ quyền riêng tư cho các bạn.

Thiếu Kiệt lúc này cau mày một lúc mới mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mặt mình đáp lại lời của cô ta.

- Vâng chúng tôi thật may mắn. Hiện tại ngoài những thứ còn ở đây chúng tôi không quen thuộc đường xa lắm hi vọng cô có hỗ trợ để một nhân viên nào đó dẫn một người trong chúng tôi đi mua đồ dùng cần thiết cho mình được không.

- Ô việc này được chứ! Tôi sẽ để cho nhân viên của mình lên để dẫn các bạn đi mua đồ dùng cần thiết chứ.

Nói rồi. Người phụ này lấy bộ đàm sau lưng ra gọi một người phục vụ lên phòng Thiếu Kiệt. Đợi cho người phục vụ xuất hiện Thiếu Kiệt cũng gật đầu cười cười. Nhìn Bảo Huân với Tú Trinh nói.

- Hai người xem đi mua vài vật dụng cần thiết cùng với một số đồ cần dùng giày dép để mọi người thay đổi nữa. Nhớ đừng đi quá lâu nhân viên người ta còn có công việc không thể như việc đi dạo chơi được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa mở túi xách lấy thẻ của mình ném cho Bảo Huân. Hắn cũng không quên dặn dò hai người tiết kiệm thời gian. Vì nếu Bảo Huân đi mua đồ không thì sẽ có những thứ nhạy cảm của phụ nữ như Tú Trinh hẳn không mua được. Nhưng nếu để một mình Tú Trinh đi mua đồ hẳn không dám chắc khi nào cô mới về. Nên cách tốt nhất mà hắn quyết định là để cả hai cùng đi.

Người phụ nữ của khách sạn lúc này cũng gật đầu ra hiệu cho nhân viên của mình dẫn hai người đi mua đồ sau đó nói với Thiếu Kiệt.

- Các cậu cần gì nữa không? Nếu khi nào cần cứ việc liên hệ với tôi là được. Giờ tôi giải quyết công việc các cậu nghỉ ngơi cho lấy lại sức.

- Cám ơn cô! Chúng tôi thật sự không cần gì nữa đâu. Hôm nay thật sự chúng tôi đã rất may mắn khi gặp một vị cơ trưởng bản lĩnh nếu có thể gặp ông ta. Tôi sẽ ôm ông một cái để biết ơn. Nhưng mà cũng cảm ơn khách sạn đã hỗ trợ chúng tôi trong chuyện này.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho người phụ nữ cũng gật đầu rồi cười nhẹ một cái. Công Toại và Anh Hào lại không hiểu Thiếu Kiệt muốn nói điều gì. Nếu chỉ là muốn cảm ơn thì với họ chỉ cần nói với ông ta là được cần gì phải ôm một người xa lạ.

Đợi cho người phụ nữ đi khỏi Thiếu Kiệt lúc này ngồi trên giường thấy hai người nhìn mình cũng cười nói.

- Đừng nhìn tôi như vậy! Vị cơ trưởng đó xứng đáng được thế, nhất là việc ông đã làm. Nếu không chúng ta giờ này đâu được ngồi ở đây. Chứng tỏ quyết định của ông ta đáp xuống dòng sông là quyết định chính xác. Việc này không thể giải thích được chỉ cần một vài giây là tất cả mọi người trên chuyến bay đều chết chúng ta chỉ hoàn toàn sống nhờ kinh nghiệm lái máy bay của vị cơ trưởng mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 401: Đi Gặp Cơ Trưởng Sully

Ngay Thời điểm này ở một nơi khác của nước Mỹ tại một bệnh viện có một người cũng là hành khách được cứu sống từ chuyến bay 1549 nhưng hẳn không tốt hơn đang điều trị nhiễm lạnh do ngâm mình dưới nước.

Phòng bên của hẳn hiện tại đang có hai người đàn ông đến thăm. Người đàn ông nhìn hẳn với sự hỗ trợ của máy sưởi, và túi chườm nóng cũng lúc đầu nói.

- Mẹ may mắn đấy! Rơi máy bay mà không chết trong lúc hỗn loạn đó may không giết thằng kia cho rồi để bọn tao phải đỡ khổ không. Giờ lạc nó biết ở đâu mà tìm. Ủng công theo dõi từ bên kia qua tới đây. Sao không bám sát nó đi cùng một chiếc phà chứ.

- Mẹ Lúc đó làm sao mà nghĩ được như thế. Mà cứ thử trên máy bay ở hoàn cảnh đó thử xem. Người thì không ngừng xô đẩy nhau loạn cả lên, bọn nó thì cứ từ từ. Tao phải lo cái mạng của tao chứ, tiền nhiều mà không có mạng để hưởng cũng không được. Ai nghĩ được lúc đó như thế nào.

Người đàn ông nằm trên giường trả lời lại người đến thăm mình. Hẳn thấy máy bay gặp trường hợp như thế phải bảo toàn mạng sống mình mới là điều quan trọng nhất. Nhiệm vụ có hoàn thành được hay không hẳn cũng mặc kệ.

- Tao nói Connor mà sao nhát thế? Nếu rơi máy bay thì khả năng mà chết rất cao dù không biết là có sống hay không thì mà cũng cho anh em một chút gì đó lợi tức! Nếu thật sự như thế thì gia đình mà anh em sẽ không để thiệt thòi. Giờ biết tìm thằng nhóc đó ở đâu đây.

- Mẹ hai thằng bây nói hay lắm! Gặp ở trường hợp đó đi rồi biết. vừa phải giữ khoảng cách an toàn cho mình lại phải quan sát bọn nó không dễ đâu. Trong nhóm nó vài đứa đề phòng khá kỹ lưỡng đấy. Nhưng mà tao nghĩ nó sẽ không đi đâu xa đâu. Hiện tại có một số người được hỏi về ngày hôm đó diễn ra thế nào rồi. Tao nghĩ bọn nó chỉ ở khách sạn đâu đó trong thành phố thôi.

Connor lúc này trả lời lại hai người đến thăm mình. Cũng đem suy nghĩ của hắn về việc này nói ra. Bởi trước sau gì những người trên chuyến bay cũng sẽ được hỏi về những gì đã diễn ra đối với máy bay. Mà bọn người Thiếu Kiệt lại đi cùng chuyến bay với hắn. Để thuận tiện cho việc này chắc chắn nhóm người Thiếu Kiệt phải ở đâu đó một khách sạn ở trong thành phố.

- Ừ việc này tao sẽ báo lại. Mà nhanh chóng lo việc của mình cho xong đi lão Aaron đang bực mình lắm đấy. Dò hỏi xem những người khác được đưa đến các khách sạn nào trong khi những người của cảnh sát hỏi mà. Bọn tao sẽ cho người đi dò la các khách sạn trong thành phố thử xem.

Hai người lúc này cũng rời đi khỏi phòng bệnh của Connor. Ra khỏi bệnh viện một lúc sau một người mới lên tiếng nói.

- Lucas! Mà nghĩ xem có thể thằng conner bị phát hiện không? Tao thấy chuyện này cứ hy hữu thế nào ấy. Cùng một chuyến bay conner nó không thể nào lại bị tách rời qua một chiếc phà khác được. Mà mà nghĩ xem trong lúc mọi người hoảng loạn bọn nó lại bình thản từ từ thì không lý nào như thế được.

- Không hẳn! Tao nghĩ bọn nó luôn luôn đề phòng mới có việc như thế. Mà nghĩ xem nếu mà bảo vệ một người quan trọng càng hỗn loạn mà càng phải bình tĩnh. Không khéo lúc đang bảo vệ đối tượng lạ mặt ám sát

người đó thì làm sao. Chuyện này với bọn vệ sĩ chuyên nghiệp sẽ là chuyện thường thôi.

Lucas lúc này mới đáp lại lời của người hỏi mình. Bởi hẳn thấy chuyện này khá đơn giản. Máy bay nếu rơi trên không xuống mặt đất còn có thể lo lắng cháy nổ nhưng nếu ở mặt nước thì với người còn sống lúc này chiếc máy bay như chiếc thuyền đang chìm. Nó cần có thời gian mà máy bay lại không thiếu phao cứu hộ, thêm vào đó ghế ngồi và những thứ khác đều là thiết bị có thể nổi trên mặt nước. Việc ổn định trong lúc này cũng là những bài học thường xuyên của vệ sĩ.

- Nhưng mà tao thấy việc bọn nó bị tách ra với Connor trên một chiếc phà khác nhau khá kỳ lạ. Mà nghĩ xem nếu là máy trong trường hợp của Connor thì như thế nào?

- Ali! Tao biết mày thắc mắc nhưng đừng đặt tao vào hoàn cảnh đó. Mẹ chứ biết máy bay rơi gặp sự cố bị rơi như thế thì tao chạy nhanh thoát khỏi máy bay như Connor không sai đâu! Mày nên nhớ trong lúc hoảng loạn của việc nhìn ra bên ngoài cửa máy bay toàn nước. Tao cũng phải bảo vệ an toàn tính mạng của tao trước đã. Mà thôi về báo cáo lại việc này cho Aaron rồi tính.

Khoảng hơn nửa giờ sau Tú Trinh cùng với Bảo Huân về tới khách sạn. Không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt. Bảo Huân trở thành cu li khuân vác một đồng đồ cho Tú Trinh. Nhìn hẳn tay xách nách mang. Công Toại cũng Anh Hào cũng nén cười. Dem những túi đồ để ra Giường Bảo Huân ngồi xuống thở phào vừa trút được gánh nặng nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vừa thấy cái người nói chuyện với cơ trưởng lúc chiều ở bến phà. Chắc là cái ông cơ trưởng lái máy bay của mình cũng ở khách sạn này. Thiếu Kiệt có định đi gặp ông ta không?

- Gặp hay không ấy hả. Gặp chứ nhưng phải đợi một chút nữa. Bảo Huân cậu theo dõi xem người nói chuyện với vị cơ trưởng của chúng ta đã rời khỏi đây chưa. Tôi sẽ liên hệ cô May ở đây nhờ sự giúp đỡ của cô ta.

Vừa nói Thiếu Kiệt lấy điện thoại bàn của khách sạn gọi cho lễ tân nói muốn gặp vị quản lý. Khá nhanh chóng chưa đầy hai phút người phụ nữ quản lý tên May đó đã xuất hiện ở trước cửa phòng của mọi người. Bảo Huân lúc này cũng quay về nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Cánh cửa được mở ra quản lý khách sạn nói nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Các cậu cần tôi giúp gì nào? Đồ đạc của mọi người đã mua đủ chưa?

- Cám ơn cô. Nhờ sự giúp đỡ của cô mà mọi thứ khá tốt. Nhưng hiện tại tôi cần cô giúp một chút. Tôi biết vị cơ trưởng của chúng tôi đang ở khách sạn này. Mà từ lúc được cứu đến giờ chúng tôi chưa từng được gặp ông để cám ơn lấy người hùng của chính mình. Không biết cô có thể giúp chúng tôi chỉ trong vài phút thôi cũng được.

Người phụ nữ lúc này lưỡng lự một chút nhìn Thiếu Kiệt và mọi người. Cô cũng được biết rằng họ là người của chuyến bay 1549 do cơ trưởng Chesley B. Sullenberger điều khiển đáp xuống sông hudson. Tú Trinh lúc này mới lên tiếng nói với cô.

- Mong chị giúp đỡ! Chúng tôi ở đây được cũng nhờ ông ấy một lời cảm ơn đối với người đã cứu mình là điều chúng tôi muốn. Chúng tôi sẽ không làm phiền ông quá lâu.

- Không phải tôi không muốn mà tôi đã hứa với ông ấy là sẽ không để người khác làm phiền. Giờ tôi dẫn các bạn đến ông ấy sẽ trách chúng tôi thất hứa.

Thiếu Kiệt lúc này với giọng thở dài một hơi chán nản nói với bộ dạng tiều tuỵ của mình khi không gặp được người mình muốn.

- Tôi cũng biết làm khó cho chị nhưng mà nếu không gặp được ông vài ngày nữa tôi lại phải đi Washington rồi trở về Châu Á biết bao giờ tôi mới gặp lại được người đã cứu sống mình để nói lời cảm ơn tới ông.

Vị quản lý khách sạn lúc này đắn đo một lúc mới gật đầu. Bởi nhìn Thiếu Kiệt với những người đi cùng không giống người xấu. Thêm vào đó là việc hắn được khách sạn giữ hộ chiếu và cũng đã được qua cảnh sát xác nhận là người trên chuyên bay.

- Vậy được tôi phá lệ một lần đưa mọi người đi gặp cơ trưởng để nói lời cảm ơn. Nhưng tôi nói trước, tôi chỉ đưa mọi người đến gặp cơ trưởng rồi tôi sẽ rời đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng làm ra vẻ hào hứng nhìn nhóm người của mình gật đầu nói.

- Thế thì tốt quá làm phiền chị. Nào mọi người đi gặp người mình cần cảm ơn thôi. Dù sao cũng muốn ôm ông một cái để không phải hối hận.

Người quản lý khách sạn lúc này dẫn nhóm người Thiếu Kiệt đi về phía thang máy đi lên một tầng phía trên. Theo chân cô ta đến một phòng nằm trên dãy hành lang vị quản lý khách sạn bấm chuông cửa. Thiếu Kiệt lúc này nghe được âm thanh ti vi phát ra trong phòng được tắt đi.

Cánh cửa được mở ra người cơ trưởng trên người nhìn người quản lý khách sạn với nhóm người Thiếu Kiệt ngạc nhiên. Như đang thắc mắc tại sao cô ta đã nói không làm phiền lại còn dẫn người đến phòng mình. Thiếu Kiệt nhanh chóng lên tiếng nói.

- Cảm ơn Cơ trưởng hôm nay ông đã cứu chúng tôi! Thật sự cảm ơn ông không biết chúng tôi nói chuyện với ngài một chút được không ngài Chesley B. Sullenberger.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chesley B. Sullenberger cũng bất ngờ một lúc nhìn vị quản lý lúc này cô ta mới gật đầu nói với ông.

- Họ là những hành khách trên chuyến bay. Họ đến washington vào vài ngày nữa và phải trở về châu á. Sợ không có dịp gặp ông tôi thấy thế nên mới đưa ông đến đây. Mong ông đừng trách.

- Ô không sao! Mọi người không cần cảm ơn tôi! Việc hôm nay tôi làm chỉ là công việc mà tôi phải làm thôi. Không cần mọi người phải làm như thế đâu.

Biết được nhóm người Thiếu Kiệt là một trong số một trăm năm mươi lăm người khách thoát chết hôm nay. Lại là người muốn cảm ơn mình Chesley B. Sullenberger không tiện từ chối. Nhìn mọi người một chút rồi gật đầu nói với người quản lý.

- Thôi để tôi nói chuyện với họ một chút! Cảm ơn cô đã đưa họ đến đây! thôi nào mọi người vào phòng tôi một chút chúng ta nói chuyện.

Vào trong phòng đóng cửa phòng lại Thiếu Kiệt mới nở một nụ cười nhẹ nhìn vị cơ trưởng bởi hắn thấy trên giường ông vừa đổ ra một số đồ đạc cá nhân vừa được mua đem tới.

- Xin lỗi đã làm phiền ngài vào lúc cần nghỉ ngơi thế này tôi biết hiện tại cũng đã hơn mười giờ nhưng tôi nghĩ mình phải tìm đến đây, ngày mai và những ngày tiếp theo tôi nghĩ ông sẽ rất căng thẳng bởi sự điều tra của NTSB. Nhưng tôi nghĩ ông sẽ phải cần biết những gì sẽ xảy ra. Hi vọng tôi có thể gọi ông là Sully để cho dễ gọi!

Chesley B. Sullenberger lúc này cũng khá bất ngờ nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi gật đầu đáp lại hẳn. Bởi nếu thật sự liên quan đến điều tra của NTSB ông phải cho cả người bên cạnh mình lúc xảy ra sự việc biết đó là Jeff

- Được tôi sẽ gọi cả Jeff. Hy vọng cậu sẽ không phiền việc này.

- Được việc này có lợi cho cả hai người không sao. Ông có thể liên hệ với Jeff phòng bên cạnh cơ phó của chúng ta biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 402: Anh Hùng Và Tội Đồ

Nhanh chóng gọi điện cho Jeff qua tới phòng mình. Lúc này Jeff đã thay đổi một bộ đồ thun đen. Nhìn thấy nhiều người trong phòng của Sully cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng sau khi được giải thích cũng gật đầu ngồi xuống đối diện với nhóm người Thiếu Kiệt nói.

- Cậu định có lời khuyên gì với chúng tôi trước NTSB à? Mà sao cậu biết chúng tôi sẽ phải đối diện điều tra với họ.

Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nhìn hai người Sully với Jeff một lúc mới nói.

- Tôi biết mọi chuyến bay khi gặp trục trặc kỹ thuật hoặc buộc phải đáp máy bay khẩn cấp đều phải trải qua việc này với những bên liên quan và việc cơ trưởng Sully đáp máy bay xuống sông hudson là điều mà từ trước tới nay chưa từng có. Tôi biết ông có khá nhiều kinh nghiệm bay của mình. Nên hầu hết việc đáp máy bay xuống dòng sông hudson là lựa chọn đúng đắn của ông. Nhưng sẽ có một số người không cho là như thế họ sẽ điều tra việc tại sao ông lại làm như thế và làm các bước chạy kịch bản thông qua việc ông đưa ra những lời khai của ông về chuyến bay.

Sully với Jeff lúc này nhìn Thiếu Kiệt một cách dăm chiêu không đoán trước được. Bởi những vấn đề này chắc chắn họ sẽ phải đối mặt dù không biết sẽ ra sao nhưng cảm giác lúc này Thiếu Kiệt đang cho họ thấy diễn cảnh của việc đứng trước chất vấn của NTSB.

- Tôi đúng là dựa theo kinh nghiệm của mình. Việc này sẽ không sai. Bởi độ cao lúc đó là quá thấp cả hai chúng tôi chỉ cách đáp xuống sông là điều mà tôi có thể làm.

Sully nói ra suy nghĩ của mình lúc đó Jeff lúc này cũng gật đầu họ hoàn toàn nằm ở tình huống bị động trong buồng lái. Họ có rất ít thời gian trước khi đưa ra quyết định của mình.

- Xin phép cho tôi được hỏi điều gì đã xảy ra ở trong buồng lái sau khi chúng ta cất cánh được vài phút được không? Yếu tố này giúp các anh có thể đối phó với NTSB và được bay trở lại rất lớn.

Thiếu Kiệt nói như thế Sully với Jeff lúc này cũng gật đầu. Hai người thấy Thiếu Kiệt đúng là đang cố giúp họ một chút nên cho hẳn biết cũng là điều hiển nhiên để giúp cả chính hai người.

- Chúng tôi sẽ kể lại những gì xảy ra trong buồng lái nhưng cậu không được nói với ai hết Vì việc này sẽ không tốt đối với chúng tôi.

Sully lúc này cũng gật đầu đưa ra cảnh báo về việc không thể để người khác biết việc hẳn sắp kể những gì xảy ra trên máy bay cho nhóm Người Thiếu Kiệt biết. Thấy được sự đồng ý của mọi người trong phòng lúc này âm thanh của sully một lần nữa vang lên.

“Máy bay vừa cất cánh. lên trên không thì từ xa có một đàn chim bay về phía máy bay làm va chạm thật mạnh. lúc này cả hai động cơ đều mất. cố gắng khởi động đánh lửa không thành công. Tôi phải bật APU lên và liên hệ về trạm kiểm soát không lưu LaGuardia báo cáo tình trạng khẩn cấp. Dù đã báo về và lái máy bay hướng về sân bay LaGuardia tôi cảm giác sẽ không đủ khoảng cách để đáp trên đường băng. Lúc này tôi mới hỏi xem có đường băng nào ở phía bên phải có đáp được không nhưng chợt âm thanh cảnh báo vang lên ở buồng lái Tôi biết lúc này sẽ không thể đáp được ở sân bay nào cả. Nhìn dòng sông hudson tôi mới quyết định liền lĩnh đáp xuống đó. Đại khái tình hình lúc đó trong thời gian xảy ra sự cố là như thế. ”

Sau khi kể lại toàn bộ sự việc một cách tóm tắt nhất cho Thiếu Kiệt. Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt nhìn Sully và mọi người nói.

- Vì mọi người đều biết từ khi chúng ta va chạm với đàn chim trên trời mọi thứ cho đến khi đáp xuống mặt sông Hudson chỉ trong vòng hai trăm lẻ tám giây chưa được năm phút. Tôi đã tính toán rất kỹ thời gian. Việc này hầu hết đều dựa vào phán đoán của Sully tôi cũng đã đọc qua một số thông tin về ông qua một số đài truyền hình đưa tin.

Mọi người trong phòng lúc này cũng đều nhìn Thiếu Kiệt. Họ lúc này phải nói là bất ngờ bởi những gì Thiếu Kiệt nói. Anh Hảo lúc này nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi.

- Cậu làm gì tính toán thời gian như thế để làm gì? Chúng ta đâu cần thiết phải tính toán điều đó. Nhưng cậu lại có thời gian an nhàn đến mức tính toán cả từng giây khi máy bay gặp nạn sao?

- Phút cuối đời phải tính chứ. Mọi người nghĩ xem đã bao giờ mọi người biết mình sắp chết và còn bao nhiêu thời gian cho nó không. Những giây lúc đó đều phải ghi nhớ là một điều nên làm. Mọi người đều hiểu ông là anh hùng nhưng tôi chắc NTSB thì lại không cho như vậy họ sẽ tìm ra lỗi sai lầm của ông bởi với họ mô phỏng quá trình xảy ra sự cố là điều cần thiết.

Kể cả mọi người lẫn Jeff lúc này cũng gật đầu. Còn về phía Sully ông trầm ngâm một chút rồi mới đem suy nghĩ của mình về việc này vì theo ông thấy đây là chuyện hiển nhiên đối với các bên liên quan cần thiết.

- Họ sẽ mô phỏng việc này lại theo những dữ kiện mà tôi và Jeff sẽ thuật lại cho họ nghe như thế những phi công được chỉ định sẽ tiến hành kiểm tra xem liệu máy bay có thể bay về đến sân bay đáp xuống sân bay một cách an toàn hay không là điều họ thường xuyên làm với những sự cố.

- Vậy anh có dám chắc những mô phỏng đó chính xác hay không. Khả năng phán đoán của ông tôi tin tưởng nhưng họ chỉ dựa theo số liệu cần thiết. Như thế có đúng với hoàn cảnh mà ông với Jeff đã trải qua. Nếu như họ làm mô phỏng xong ông hoàn toàn không chứng kiến được quá trình đó mà chỉ nhận được bản báo cáo thì sao?

Thiếu Kiệt biết hẳn không thể nói rõ hết những gì sẽ diễn ra trong tương lai đối với việc NTSB tiến hành mô phỏng và làm việc với những báo cáo và những tình huống mà Sully cùng với Jeff đã đưa ra cho họ. Hẳn chỉ có thể hướng hai người vào những suy nghĩ tình huống sẽ diễn ra để hai người có được quyết định của mình khi thực tế đối chất với NTSB.

Jeff suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt vừa nói cũng trầm trọng không kém đối với khả năng ứng biến qua trường hợp vừa rồi trên máy bay không có vấn đề nhưng đối với những người trong buồng lái giả lập lại khác họ hoàn toàn có thể làm khác anh và cũng cho ra kết quả khác thì thật sự không mấy tốt.

- Đúng rồi đó Sully nếu họ mô phỏng lại những gì đã diễn ra hoặc là đáp máy bay thành công ở LaGuardia hay Teterbore thì sao Sully, như thế tôi với ông hoàn toàn có thể bị tước giấy phép hành nghề ngay lập tức và phải về hưu non.

- Tôi không chắc. Nhưng tôi nghĩ không thể nào có việc này xảy ra khả năng và kinh nghiệm của tôi với tình huống cảnh báo lúc đó trên máy bay hoàn toàn có thể thấy được nếu theo trạm điều tiết không lưu chuyển hướng đáp máy bay xuống Teterboro có thể tạo nên một thảm kịch hàng không nữa. Anh cũng nhớ rõ lúc đó mà Jeff.

Sully lúc này cũng lắc đầu trả lời lại Jeff bởi theo kinh nghiệm của ông thì việc này là không thể nếu không có cảnh báo có thể ông sẽ đáp được xuống sân bay teterboro. Nhưng âm thanh cảnh báo đã vang lên có chướng

ngại ở phía trước. Vì độ thấp của máy bay nếu di chuyển về hướng sân bay đó thì sẽ đâm vào những kiến trúc của thành phố nhất là khu vực đông dân nhất nhà ga và nhiều thứ khác nữa.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nở một nụ cười nhẹ nhìn hai người đang lo lắng nói.

- Nếu ông đúng phải có một bên sai. hai người nên nhớ chi phí của một chiếc A320 tầm khoảng bảy mươi triệu đô la. Vậy nếu một chiếc máy bay giá thành đó bỗng nhiên có sự cố mà không phải liên quan đến phi công mà là từ chính máy bay thì bên bảo hiểm sẽ chịu bao nhiêu. hãng chế tạo máy bay sẽ phải bị sụt giảm cổ phiếu bao nhiêu phần trăm.

Hai người lúc này nhìn Thiếu Kiệt họ không nghĩ đến trường hợp này. Nếu thật sự đổ lỗi cho phi công được thì chi phí bảo hiểm sẽ trả phải ít hơn. Cổ phiếu của Airbus cũng không bị giảm vì sự cố an toàn bay do động vật gây ra. Thấy hai người ngẩn ra một lúc Thiếu Kiệt biết hai người đã hiểu được vấn đề cần thiết nên cũng cười nói.

- Đúng vậy! Đôi khi những thứ tưởng chừng như đơn giản nhưng nằm trong đó không ít những sự việc mà người khác không biết được. Nếu hai người trực tiếp được xem giả lập thì chắc chắn sẽ thấy sự khác biệt. Thôi cũng không còn sớm đây là số điện thoại của tôi. Hai người cứ tự suy nghĩ đi. Ngày mai qua cuộc điều trần đầu tiên hai người sẽ cảm thấy những gì tôi nói là đúng thì hãy gọi cho tôi.

Sully lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt thật sâu. Bởi những gì hắn nói ngay cả đến hiện tại trong lúc vẫn còn ám ảnh bởi những việc mình vừa mới quyết định ông không thể nghĩ được sâu xa đến như thế. Bất giác ông mới thốt lên nói với hắn.

- Tại sao cậu lại giúp hai người chúng tôi. Cậu chắc các cậu đều là hành khách trên máy bay 1549 đúng chứ.

- Việc chúng tôi là hành khách ông cũng có thể xác minh. Còn việc giúp ông những vấn đề này thì đơn giản thôi. Bởi ông đã có quyết định đúng cứu sống chính mình, phi hành đoàn và một trăm năm mươi người trong đó có năm người chúng tôi.

Thiếu Kiệt đứng lên ghi lại số điện thoại của mình trên một mẫu giấy nhỏ để xuống bàn. Nhìn hai người rồi gật đầu rồi đi cùng với những người của mình.

Bởi hẳn biết tất cả những thứ hẳn có thể làm là giúp cho Sully và Jeff trở thành một người anh hùng mà không bị bác bỏ bởi những gì mưu toan chính trị trong đó. Vì giữa việc anh hùng và tội đồ nó chỉ cách nhau bởi một tầng giấy mỏng manh. Mà mảnh giấy đó chính là tờ tiền có mệnh giá quốc tế.

Mọi người lúc này rời khỏi căn phòng của Sully dù cả bốn người Bảo Huân, Công Toại, Anh Hào luôn cả Tú Trinh đều không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại có thể suy luận một việc đơn giản thành một việc phức tạp nhiều vấn đề tìm ẩn như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 403: Déjà Vu

Ngay khi nhóm người Thiếu Kiệt trở về Phòng của mình Tú Trinh không kìm được thắc mắc về những gì Thiếu Kiệt hẳn đã nói với Sully và Jeff nên lên tiếng để Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc của chính cô.

- Thiếu Kiệt chúng ta dường như can thiệp nhiều đến vấn đề này quá không. Tại sao cậu lại làm như thế. Tôi hiểu cậu có kiến thức của chính mình tôi và mọi người không biết được những việc giúp đỡ này liệu có đúng với những gì cậu muốn hay không.

Thiếu Kiệt ngồi xuống giường ra hiệu mọi người ngồi xuống những chỗ trống, rồi mới lên tiếng đáp lại lời của Tú Trinh.

- Mọi người thấy tại sao tôi lại lo chuyện bao đồng của người khác thì cũng không có gì là lạ nhưng mọi người biết không tôi làm việc này vì bản thân mình thấy cần thiết nên làm. Sully trong lúc đó ông đã đưa ra quyết định đúng đắn về việc đáp lên dòng sông Hudson là một cách tốt hơn hết, vì việc đó ông sẽ phải gặp nhiều khó khăn ở trước mắt, ông sẽ không được cất cánh bay lại cho đến khi làm rõ hết mọi điều cần thiết. Ông còn vợ và hai cô con gái nhận nuôi, một ngôi nhà đã gần chín tháng chưa ai thuê để có tiền trang trải mọi thứ, nếu lúc chiều ông không làm theo cảm tính đưa máy bay về một trong các sân bay gần nhất, thì chúng ta sẽ không ở đây mà là nạn nhân của tai nạn máy bay đúng nghĩa.

Từng lời nói của Thiếu Kiệt được đưa ra làm mọi người trong phòng im lặng một lúc. Tú Trinh lúc này trầm ngâm thật lâu mới nhìn Thiếu Kiệt một cách suy tư, cô không biết mình hỏi điều này đúng hay không, những vì điều này khá phi lý nên cô cũng không biết nên nói điều gì với Thiếu Kiệt. Cô cũng chỉ có thể lặp lại một câu mà chính cô đã hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu thấy được tương lai của sự việc này phải không Thiếu Kiệt? Nếu không thì cậu sẽ chẳng đưa ra những nhắc nhở ngay trước khi sự cố xảy ra.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc mới trầm ngâm như làm ra quyết định của mình. Hắn bỗng nhiên gạt đầu làm cho mọi người trong phòng giật mình.

- Đúng vậy! Tôi đã thấy được việc này trong giấc mơ của chính mình, có thể mọi người sẽ không tin tưởng, nhưng tôi chắc có thể mọi người đã trải qua rồi. Trên thế giới có một trải nghiệm mà khoa học gọi là déjà vu. Đó chỉ là một trong rất nhiều trải nghiệm về cảm giác ngỡ ngợ lạ lùng như đang sống lại một giây phút nào đó trong quá khứ. Chắc chắn mọi người đã từng nghe nói. Nằm mơ thấy được chính mình làm một việc gì đó trong tương lai và điều đó trở thành sự thật.

Cả bốn người lúc này cũng gạt đầu. Bởi việc này khá phổ thông mà đối với những gì xảy ra có người từng trải qua rồi và không chỉ một lần trong đời từng trải nghiệm cảm giác mình đang lặp lại những gì cần có trong giấc mơ.

- Việc này lâu lâu tôi cũng bị! Nhưng nó không chính xác hoàn toàn. Việc này gọi là déjà vu à?

Công Toại lúc này cũng gạt đầu dường như trải qua những giấc mơ này rồi nên hắn nhìn Thiếu Kiệt xem như đã lý giải được những gì mình đã thắc mắc mà trước đây hắn từng hay hỏi.

- Ừ hầu hết hiện tượng này đều có thể xảy ra ở sau mười đến bảy mươi phần trăm số người trên thế giới. Việc hôm nay thật sự tôi đã thấy trong giấc mơ của mình. Nó không chỉ lặp lại một lần mà được lặp lại vài lần. Tôi cũng đã thấy được viễn cảnh khi Sully đưa máy bay về các sân bay sẽ xảy ra vấn đề gì. Nên tôi nói ông ta đã lựa chọn chính xác những gì hôm nay ông ta đã làm.

Bảo Huân lúc này cũng gật đầu hẳn thấy việc Thiếu Kiệt giải thích cho vấn đề của mình chỉ dựa vào một giấc mơ thì không có cơ sở lắm. Nhưng Công Toại cũng đã xác nhận đã từng trải qua sự việc này rồi thì hẳn càng thắc mắc hơn.

- Nhưng làm sao mà cậu chỉ dựa vào giấc mơ của mình mà lại đưa ra phán đoán như thế. Cậu không nghĩ nó sẽ sai sao?

- Có chứ! Sợ sai chứ! Nếu hôm nay cơ trưởng Sully chọn phương án trở về trạm kiểm soát thì đó là việc sai lầm. Chúng ta cũng sẽ chết hết. Nhưng ông ta lại chọn con đường an toàn. Vì thế mọi người vẫn còn ở đây.

Anh Hào nãy giờ im lặng cũng lên tiếng. Bởi chỉ với những việc thông qua giấc mơ đối với anh ta việc này bỗng nhiên mơ hồ như một trò đùa. Để tin vào giấc mơ không bị trở thành nạn nhân của vụ rơi máy bay thì càng là một thứ gì đó khá phi lý.

- Cậu không thể nói chỉ dựa vào giấc mơ mà xem nó là hiện thực được những thứ xảy ra trong đó đâu nói lên toàn bộ câu chuyện đã diễn ra ngày hôm nay.

- Không hẳn là như thế đối với những chuyện này đã có những người chứng thực và có thể mọi người không biết tôi đã từng tìm hiểu và biết được những câu chuyện như thế nên tôi khá tin tưởng. Việc thay đổi một cái nhìn về tương lai nhằm thay đổi nó theo ý muốn của mình được tôi đặt ra. Vì ai cũng thể muốn thay đổi một thứ gì đó dựa trên những thứ mà mình được biết.

Thiếu Kiệt đem việc liên tưởng đến một sự việc mà khoa học không thể giải thích được để nhằm đưa ra những lập luận cần thiết của mình về tương lai cho mọi người trong phòng không hề nghi ngờ. Bởi bản thân ai cũng muốn thay đổi một chút gì đó trong tương lai dù nhiều hay ít nó vẫn tồn tại.

Và những điều đó làm cho những thứ Thiếu Kiệt đưa ra sẽ có cơ sở hơn. Âm thanh của Thiếu Kiệt vang lên trong căn phòng một lần nữa hấn đưa ra những dẫn chứng về các bài báo mà hấn đã đọc. Bởi hấn cũng đã gặp không ít lần những hiện tượng déjà vu.

“Ngày 29/8/1893 tại Mỹ, phóng viên Samson của tờ báo “Hoàn Cầu” kết thúc công việc, nằm nghỉ trên sofa rồi ngủ luôn. 7 giờ sau tỉnh dậy, anh vẫn nhớ rõ mồn một những gì xảy ra trong giấc mơ. Anh ngồi ngay vào bàn làm việc và ghi lại tất cả: núi lửa Krakatoa phun mạnh ở gần đảo Java, dung nham và đá bùn cuốn một đám người ra biển... Samson viết xong, tiện tay ghi luôn 2 chữ “quan trọng” rồi ra về.

Hôm sau tổng biên tập đến thấy trên bàn làm việc của Samson có một bài viết, cho rằng anh đã nhận được tin tối qua, lập tức đăng ngay vào mục “tin khẩn”.Mấy chục tờ báo cũng đăng theo. Vì là tin thất thiệt nên dư luận phản đối gay gắt và Samson bị mất việc.

Tuy nhiên, chỉ mấy ngày sau đó, núi lửa Krakatoa quả nhiên hoạt động rất mạnh. Rất nhiều người thiệt mạng trong lần phun trào này. Giấc mơ đáng sợ của Samson trở thành hiện thực. Dư luận lại một lần nữa lên tiếng, nhưng đó là lời khen tờ báo Hoàn Cầu. Samson được coi là vị anh hùng của tờ báo. Chuyện ngẫu nhiên như vậy đến nay vẫn không có lời giải thích thỏa đáng.”

Mọi người lúc này đều liên tưởng đến những gì Thiếu Kiệt đã thấy được từ sự việc xảy ra trên máy bay 1549 mà họ đã đi. Việc có một dẫn chứng cơ sở có ngày tháng sẽ làm người khác hoàn toàn tin tưởng. Những việc này khó có thể nói trước là nó không xảy ra khi mà bên cạnh họ. Cả Công Toại cũng nói là có việc này thì càng làm cho dẫn chứng và những gì Thiếu Kiệt đã nói càng thêm có cơ sở.

Tú Trinh sau khi nghe được dẫn chứng của Thiếu Kiệt. Cô biết điều này chắc chắn bởi Thiếu Kiệt sẽ không đem ra một thứ mà không có thực nói với mọi người trong phòng.

- Việc này làm cậu muốn giúp vị cơ trưởng của chúng ta thoát khỏi sự điều tra không đáng có sao? Như thế thì với những gì ông ta làm tôi nghĩ có khi nào ông ta cũng đã thấy được một giấc mơ giống như cậu hay không? Hay là ông ta cũng chỉ làm theo kinh nghiệm của mình?

Nghe Tú Trinh nói điều này Thiếu Kiệt cũng trầm tư. Nhưng suy nghĩ đó được bác bỏ ngay bởi hiện tượng này chỉ xảy ra ở độ tuổi từ mười lăm đến hai bảy tuổi. Với số tuổi đã cao của mình khó có khả năng Sully sẽ mơ thấy những điều này.

- Không hẳn thế việc có những giấc mơ này chỉ tồn tại ở tuổi thanh thiếu niên ông ta không thể nào có nó, trừ khi ông ta cần phải điều trị động kinh thì sẽ có thể gặp những vấn đề này nhưng làm gì có mức độ đó. Như thế ông ta cũng đâu có thể lái máy bay.

- Vậy là cậu đang muốn thay đổi kết quả đối với NTSB về sự việc của cơ trưởng Sully sao. Như thế liệu có ổn không? Có thể nó không giống như giấc mơ liệu ông ta có sai lầm nào đáng có hay không.

Bảo Huân lên tiếng đưa ra những thắc mắc của mình về việc làm thay đổi của Thiếu Kiệt có thể không giống như trong giấc mơ của hắn thì khác này giúp đỡ cho sai lầm mà cơ trưởng mắc phải.

- Không hẳn thế mọi người đều hiểu ông ta nếu làm đúng theo trạm kiểm soát thì sẽ như thế nào. Nhưng mà cho mọi người biết nếu như ông không dựa theo kinh nghiệm của mình thì tai nạn còn lớn hơn. Nên giữa anh hùng và tội đồ chỉ cách nhau bởi suy nghĩ và hành động nhất thời của một con người. Tôi tin điều tôi làm là đúng trong bất cứ trường hợp nào.

Thôi chuyện này tới đây thôi. Cũng khuya rồi mọi người về nghỉ ngơi một chút đi. Vài ngày tới chúng ta sẽ ở đây cho mọi chuyện lắng lại rồi đi.

Thấy Thiếu Kiệt vẫn khăng khăng với những gì hấn định làm Bảo Huân cũng không nói nữa. Bởi vì những việc làm của Thiếu Kiệt có thể thay đổi ít nhiều dựa theo sự nhận định của cậu ta. Còn họ chỉ cần Thiếu Kiệt vẫn đi đúng con đường của mình phải đi thì họ sẽ phải hết lòng bảo vệ và giúp sức cho hấn.

Mỗi người lúc này đều nhận lấy những đồ dùng cá nhân được Tú Trinh và Bảo Huân mua đem về phòng mình. Thiếu Kiệt thì bước ra ngoài ban công của khách sạn với trời lạnh và màn đêm của một thành phố xa lạ. Anh Hào thì vào nhà tắm để thay ra bộ đồ duy nhất còn lại của mình đem từ Lưu Minh theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 404: Santiago Jackson

Ngay buổi tối hôm đó một số người tìm kiếm khắp mọi khách sạn tìm kiếm một người tên Thiếu Kiệt trong bí mật có người giả làm người thân nói là mình hay tin hấn rơi máy bay nhưng không liên lạc được. Nhưng đó chỉ tồn tại được ở một nhóm người nhỏ không thể triển khai việc tìm kiếm rộng rãi. Thiếu Kiệt sau khi ngủ một giấc dài thức dậy cũng dễ chịu hơn.

Lúc này hấn thức dậy hầu như Anh Hào và những người khác đều đã có mặt trong phòng. Mở mắt ra nhìn mọi người Thiếu Kiệt ngáp một hơi vươn mình.

- Mọi người dậy sớm thế đợi tôi một chút rồi chúng ta đi ăn cái gì đó chắc chắn sẽ tốt hơn. Hôm qua mọi người có ai nằm mơ thấy tương lai không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười đùa một chút với mọi người. Tú Trinh lúc này mới ném cái gối về phía hấn mắng.

- Có cậu mơ thì có nhanh đi bụng chị đói rồi còn lẽ mề nữa chị đây cho chú mấy cái đánh để tỉnh ngủ bây giờ.

Nghe thấy Tú Trinh hăm dọa Thiếu Kiệt cũng bĩu môi rời giường. Khoảng mười phút sau dưới cổng ra vào khách sạn xuất hiện năm người đi ra ngoài. Dù cho buổi sáng như cái không khí lạnh vẫn làm cho Thiếu Kiệt khó chịu.

Cũng ngay lúc đó phía sau Thiếu Kiệt lại xuất hiện hai người từ rất xa đi vào trong khách sạn của hấn vừa rời đi. Bốn người lúc này tiến vào một cửa tiệm thức ăn nhanh. Giống như những người khác Thiếu Kiệt sau khi cùng với nhóm người của mình xếp hàng gọi món xong thì đến một bàn gần đó.

Vừa ngồi xuống Thiếu Kiệt bị Anh Hào vỗ vai mình hỏi?

- Thiếu Kiệt cái người ngồi ở góc đường có các bảng đó ghi gì vậy? Cái gì mà có từ cảnh sát vậy?

Nghe được lời của Anh Hào cũng nhìn qua tấm kính của nhà hàng. Hắn nheo mắt mới nhìn rõ tấm giấy mà người đàn ông đó để trước mình. Thiếu Kiệt hoàn toàn biết những người này biểu hiện cho một người vô gia cư thường thấy trên mạng. Cố gắng lắm Thiếu Kiệt mới nhìn rõ dòng chữ trên đó ghi gì. Thiếu Kiệt vội đứng lên nói với mọi người.

- Mọi người dùng đồ ăn trước tôi ra hỏi anh ta cái này.

Anh Hào lúc này cũng vội bỏ lại khay đồ ăn trên tay mình lên bàn bước theo Thiếu Kiệt. Vì người này ngồi ở ngay một góc đối diện với bàn của nhóm người Thiếu Kiệt. Chỉ cách một con đường nên Thiếu Kiệt sau khi đợi tín hiệu dành cho người đi bộ bật lên hấn qua đường bước đến ngay trước người đàn ông đó ngồi xuống ngang tầm mắt với người đàn ông da ngăm ngăm đen vô gia cư hỏi.

- Trước đây anh làm cho thủy quân lục chiến sao?

Đang cúi đầu ngồi trong vô vọng người đàn ông lúc này mới ngược lên nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi nói.

- Đúng tôi ở lính thủy đánh bộ ba năm xong qua mười một tháng huấn luyện và hai năm phục vụ tôi mới trở về nhà. Hiện tại vì khủng hoảng kinh tế nên tôi chẳng còn gì.

- Người thân của anh đâu? Anh Không có vợ con hay người thân khác sao.

Thiếu Kiệt lúc này đặt ra câu hỏi cho người vô gia cư này để biết cái hắn cần muốn có.

- Không bố mẹ tôi mất tôi mới phải giải ngũ. Hiện tại vợ con thì vẫn chưa có. Cậu cứ đùa một người vô gia cư như tôi thì vợ con chỉ là gánh nặng hơn thôi.

- Thôi anh qua bên kia ngồi ăn với chúng tôi đi. Ngoài này lạnh lắm cứ qua bên đó tôi trả tiền cho. Chắc vài ngày rồi anh chưa ăn uống gì đi.

Thiếu Kiệt lúc này mới đưa tay kéo người đàn ông vô gia cư này đứng lên. Đôi bàn tay của hắn đưa ra trước mặt của mình người đàn ông vô gia cư đến lúc này cũng không tin vào những gì mình vừa nghe. Nhìn Thiếu Kiệt hỏi lại.

- Cậu mời tôi ăn! Thật chứ?

- Thật sao không! Đi qua bên đó ăn chút gì đó chúng ta nói chuyện dễ hơn. Anh ngồi nơi này lạnh với đói đủ rồi lấp đầy bụng cái đã.

Đỡ người vô gia cư này lên Thiếu Kiệt mới cười cười hỏi.

- Anh tên gì? Tôi tên Thiếu Kiệt! Chúng ta qua bên đó ngồi ăn bạn tôi vẫn còn bên nhà hàng đối với việc của anh chúng tôi có vài điểm thắc mắc đấy.

- Ừ cảm ơn cậu chắc cậu là người châu á. Tôi tên Santiago Jackson

Người đàn ông lúc này cũng nói ra tên mình, Rồi đứng lên cầm theo mảnh giấy của mình để trước mặt. Đi sau Thiếu Kiệt vào trong cửa hàng đồ ăn nhanh. Mọi người nhìn thấy hắn đưa một người vô gia cư đi vào cũng tỏ vẻ kì thị. Thiếu Kiệt nhìn thấy ánh mắt của mọi người mới cười nói với Jackson.

- Anh xem cứ gọi đồ ăn đi bao nhiêu cũng được!

Jackson vừa đứng vào hàng những người khác vội tránh qua một hàng khác Thiếu Kiệt cau mày. Đứng trước quầy gọi đồ ăn Jackson chưa kịp lên tiếng nói bị người nhân viên phục vụ nói.

- Xin lỗi mời anh rời đi chúng tôi không phục vụ người vô gia cư.

Thiếu Kiệt lúc này cực kỳ giận hấn nhìn người phục vụ lúc này lên tiếng mắng.

- Cô nói lại xem cô phục vụ hay không? Dù anh ta là người vô gia cư. Nhưng anh ta có quyền được gọi món nếu có người trả tiền cho anh ta hoặc tiền của anh ta được mọi người giúp đỡ. Cô đuổi anh ta ra khỏi đây. Thì cô cũng dẹp cái cửa hàng này đi.

Jackson thấy Thiếu Kiệt nói như thế cũng lắc đầu nói với hắn.

- Thôi cậu mua giúp tôi ra công viên ngồi ăn cũng được! Không nhất thiết phải làm thế đâu.

- Không anh cầm tiền này đến quầy gọi cho tôi món ăn anh thích. Tôi xem họ dám làm gì anh ở đây! Các người nên nhớ các người được sống như thế này một phần từ những quân nhân trở về từ chiến trường như anh ta. Mọi người ở đây đều nhìn qua vẻ bề ngoài thì sao. Hiện tại đây là dịch vụ. Mà anh ta là khách, dù cho anh ta mặc gì làm gì anh ta chỉ cần có tiền là có thể trả được dịch vụ anh ta muốn. Tôi xem thử coi cô dám đuổi anh ta ra không.

Ba người Tú Trinh Bảo Huân và Công Toại lúc này cũng đứng lên. Họ nhìn một lượt chung quanh. Những hành khách ở đây lúc này cũng im lặng. Anh Hào đứng đối diện nhìn hai người bảo vệ vừa từ bên ngoài bước vào.

Cầm một tờ một trăm đô Thiếu Kiệt đưa Jackson lúc này nhìn về người gọi món. Anh ta dường như tự tin hơn bước đến bàn gọi món chọn ra những món mình thích.

- Làm dịch vụ còn phân biệt người khác. Tôi nói thật các người làm dịch vụ như thế đúng là thất bại mà. Người ta miễn sao có tiền trả dịch vụ cho các người là được thắc mắc làm gì. Kỳ thi sao, ở đây ai kỳ thị thì tự nhập ngũ tự ra chiến trường đi rồi mới có tư cách kỳ thị quân nhân đã xuất ngũ.

Không một âm thanh. Những lời nói to rõ của Thiếu Kiệt lọt vào tai mọi người ở đây, một số người im lặng cúi đầu. Người nhân viên kia thấy Jackson cầm tiền của Thiếu Kiệt gọi món cũng nhanh chóng bấm hóa đơn và một số thứ khác.

Thiếu Kiệt nhìn chăm chăm vào những người đang gọi món lúc này đồ ăn của Jackson được làm rất nhanh Dù cho mọi người đợi nhưng ai cũng không lên tiếng. Nhận lấy khay đồ ăn đầy đủ của mình Jackson định bước ra cửa thì Anh Hào kéo hẳn đến chỗ nhóm người Tú Trinh đang đứng. Thiếu Kiệt cũng bước đi lại chỗ ngồi xuống nói.

- Ai không thích cứ việc ra bên ngoài ăn! Jackson đã trả tiền để sử dụng dịch vụ mình đáng được hưởng. Anh ta có quyền ngồi đây còn ai thấy không thích hợp hay bọn tôi làm loạn có thể gọi cảnh sát. Xem lúc đó ai đủ tài lực theo tôi kiện tụng.

Ngồi xuống bàn của Thiếu Kiệt Jackson mới đưa lại cho Thiếu Kiệt số tiền còn dư sau khi gọi món nói.

- Tiền dư của cậu đấy Thiếu Kiệt! Cậu đừng thấy làm lạ, xã hội này là như thế đấy họ thường phân biệt lắm. Nếu là một người vô gia cư bình thường sẽ không được mua đồ ăn ở đây đâu.

- Không cần anh cứ cầm lấy. Hiện tại anh không nhà cửa lại không có gì ngoài một mình mình anh đã có từng nghĩ đến kiếm công việc hay không?

Jackson lúc này cũng ngẩn người một lúc âm trầm. Bởi đã là một người Vô gia cư thì đối với họ công việc dường như quá xa vời. Cũng nhận biết được điều này Jackson lúc này cũng lắc đầu nói.

- Tôi biết làm gì bây giờ? Không nhà cửa thường rất ít kiếm được công việc. Hiện tại nếu có việc thì cũng là trái pháp luật mới có thể thôi. Mà tôi lại không muốn điều đó. Vào tù cũng là một cách nhưng mà tôi đã từng là quân nhân như thế thì lại càng không được.

- Khi anh xuất ngũ không tổ chức nào nhận anh sao? Lại phải ra đến nông nổi này?

Thiếu Kiệt đã có ý định riêng cho mình. Hắn muốn biết tại sao một người thủy quân lục chiến đã có kinh nghiệm làm lính lâu năm lại lâm vào hoàn cảnh như thế này.

- Cậu cũng biết đấy! Tôi đi làm vệ sĩ bảo vệ cũng được một khoảng thời gian nhưng rồi khủng hoảng nhà đất kéo theo những thứ khác nữa biết bao nhiêu người cũng thất nghiệp theo tôi cũng trở thành một nạn nhân trong đó. Còn sống được đến này đã là sự cố gắng của tôi mấy tháng qua rồi. Không chỉ riêng tôi một số đồng nghiệp quân nhân khác cũng như thế đang sống ở trại tập thể của người vô gia cư khá nhiều.

Jackson lúc này cũng chỉ biết than thở. Hắn là người phải rời khỏi công ty. Mất thấy từng người đã từng là đồng đội trở thành đồng nghiệp rồi cũng trở thành vô gia cư như mình. Jackson cũng không thể giúp gì họ nên chỉ biết thở dài.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Đúng là khủng hoảng kinh tế nhà đất không chừa một ai trong phạm vi của nó. Nhất là ảnh hưởng lớn nhất của những người tầng lớp thấp.

- Vậy anh có thể tập hợp những người đồng đội hay đồng nghiệp cũ của anh không? Nếu anh làm được việc đó hãy nói với họ lên đường theo tôi về Châu Á trở lại làm một người lính đánh thuê cho tôi được không? Tôi cần một số người để kiến tạo công ty vệ sĩ quốc tế. Kiểm quân đội tư nhân của chính mình được nhà nước cấp phép anh thấy sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 405: Khu Vô Gia Cư

Mọi người trong bàn lúc này đều nhìn lấy Thiếu Kiệt. Họ không nói gì đợi chờ xem Jackson sẽ trả lời Thiếu Kiệt như thế nào. Ngẫn người nhìn Thiếu Kiệt một lúc Jackson lúc này mới lên tiếng hỏi hấn.

- Cậu có chắc là cậu không làm gì phạm pháp và có thể tự trang bị quân đội tư nhân mà nhà nước cậu lại cho phép sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn Jackson cười nói.

- Không gì là không thể cả. Tôi có thể dẫn anh vào doanh trại quân đội cũng được nhưng vẫn còn một chút hạn chế cần thiết. Ngay cả Anh Hào đây cũng là người đang phục vụ trong quân đội còn ba người này Tú Trinh, Bảo Huấn cùng với Công Toại họ là một trong những thành viên quân đội tư nhân của tôi.

Jackson lúc này mới nhìn qua mọi người trong bàn. Hấn suy nghĩ một chút gì đó rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Các cậu định dùng quân đội tư nhân làm gì? Mà cậu tại sao lại cần quân đội cho mình lại được phép quốc gia các cậu cho phép. Cậu không nói rõ tôi sẽ không thể giúp các cậu được những vụ việc này trong nhóm quân lính xuất ngũ của thủy quân lục chiến chúng tôi không hiềm. Hầu hết là những tập đoàn làm trái pháp luật đều lấy tên có sự cho phép của quốc gia mà thực hiện thôi.

Vẫn chưa hết nghi ngờ của mình Jackson thấy những lời đề nghị này khá nhiều hầu hết đều muốn bọn người như hấn bán mạng vì việc làm phi pháp. Mà Jackson thì lại không muốn điều này xảy ra đối với mình. Thiếu Kiệt biết việc nói như thế cũng không đạt được mục đích gì nên hấn cười nói.

- Anh yên tâm nếu khi đến chỗ chúng tôi mà anh cảm thấy không thích hợp thì có thể từ bỏ. Tôi hiểu anh có những khúc mắc của chính mình. Nhưng anh cứ yên tâm, tôi sẽ bỏ ra toàn bộ chi phí người của anh đem tới và tham quan thử những điều tôi nói đúng không. Nếu điều kiện thích hợp thì các anh có thể làm. Còn không các anh trở về nước mỗi người rời đi sẽ được tôi trợ cấp vé máy bay và năm ngàn đô.

Lời đề nghị của Thiếu Kiệt cũng làm cho Jackson cũng động tâm. Phải chắc chắn như thế nào thì Thiếu Kiệt mới làm được như thế. Bởi qua ánh mắt và sự quyết đoán của Thiếu Kiệt, Jackson biết hẳn không đùa. Bởi phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới có thể làm được việc đó. Việc cam đoan cho một số tiền để những người như hẳn chỉ đi tham quan xem sự thật có đúng như những gì Thiếu Kiệt nói hay không thì đó là một con số không nhỏ.

Jackson lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt vì chuyện như thế này rất tế nhị và khó nói.

- Cậu chắc chứ! Chúng tôi hầu hết khá nhiều người mỗi năm rời quân ngũ chỉ riêng đồng đội rời quân ngũ cùng với tôi cũng cả trăm người. Nếu chỉ như thế thì cậu phải tốn một số tiền khá lớn.

- Anh yên tâm. Không nói việc khác tiền tôi mua một chiếc A320 như chiếc 1549 vẫn được. Quan trọng là các anh có đủ thực lực tham gia vào nhóm quân đội của tôi hay không mà thôi.

Thiếu Kiệt như đùa với Jackson rằng liệu anh ta đem theo đủ người để lấy được số tiền của hẳn hay không vì hiện tại đúng là trong tay Thiếu Kiệt có thể cầm nắm một nhóm người lính đánh thuê chuyên nghiệp. Nhưng hẳn không làm như thế bởi chỉ có những người có thể thật sự trở thành lính đánh thuê làm việc với mình. Mới có thể thực hiện nhiều việc khác. Thiếu Kiệt lúc này suy nghĩ một chút xong nói với Jackson cho hẳn yên tâm.

- Nếu không như thế này đi anh tập hợp khoảng mười người đi đầu tiên cùng với chúng tôi về nước. Lát nữa theo tôi về khách sạn để anh liên lạc với những người thân nhất của mình đến. Hai ngày sau chúng tôi đi Washington những người theo cùng đó cũng được trả một khoản tiền nếu họ cảm thấy công việc không đúng như tôi đã nói với anh và khi đó thì về nước. Tôi nghĩ với số tiền năm ngàn đô khi về nước họ đủ kiếm một căn nhà và một công việc tạm thời anh thấy sao?

Suy nghĩ một lúc thật lâu Jackson mới gật đầu. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhìn anh ta nói.

- Hi vọng không làm anh thất vọng! Thôi ăn chút gì đó đi! Hiện tại cũng còn sớm lát đi mua cho anh vài bộ đồ và một số vật dụng cần thiết. Trong khoảng thời gian đó anh liên hệ với bạn bè của mình cũng được.

Vừa ăn miếng bánh trong tay Jackson lắc đầu. Cầm lấy ly nước ngọt uống một hơi rồi mới nói.

- Không cần đâu họ ở một trại dành cho người vô gia cư không xa đây lắm. Dù sao chúng tôi cũng không có việc gì làm. Như thế có làm thêm cho cậu vài ngày kiếm miếng ăn thì không sao đâu.

Thiếu Kiệt cũng ngẩn ra một lúc rồi cười cười đáp.

- Cũng được chắc họ cũng không có gì ăn. Lát nữa ghé một nơi nào đó mua một số thức ăn gọi họ đến ăn luôn rồi chúng ta nói chuyện như thế sẽ biết ai chịu làm việc cùng với tôi dễ dàng hơn.

Dù mọi người Tú Trinh không hiểu sao Thiếu Kiệt làm như vậy nhưng hiện tại đúng thật không tiện để hỏi hấn nên chỉ biết nhìn nhau. Sau một lúc nói chuyện với Thiếu Kiệt và lấp đầy bụng mình. Jackson dù không được Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc tại sao hấn được quốc gia cho xây dựng quân

đội của riêng mình nhưng anh ta cũng hiểu có những việc mình chưa là người của người khác thì họ cũng không dễ dàng nói ra những bí mật của họ nên cũng im lặng.

Rời khỏi cửa hàng thức ăn nhanh cả nhóm người lúc này ghé vào siêu thị gần đó mua một chút lương thực thực phẩm theo chân Jackson đến một trại tị nạn của người vô gia cư.

Một số người gần đó thấy nhóm người Thiếu Kiệt cũng nhìn nhóm người họ. Jackson lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt cảnh báo.

- Những thành phần ở đây hầu hết là những người vô gia cư tập hợp lại được mấy tên buôn bán ma túy hoặc một số người của các băng đảng chiêu mộ. Khu này thường khá phức tạp không được an ninh lắm nhất là với những người lạ như cậu mới đến đây.

Tú Trinh cũng nghe thấy những gì Jackson nói nên gật đầu. Thiếu Kiệt thì hẳn không lo lắng trừ khi là đụng tới súng ống thì nhóm người của hắn mới thua thiệt còn không thì cũng không dễ đụng tới họ.

Thiếu Kiệt vừa đi cùng Jackson vừa nhìn những người xung quanh khu tị nạn có người nằm trên một cái ghế đẩu một cái áo khoác làm mền. Bên cạnh còn có một cái thùng phi vẫn còn âm ỷ cháy và một vài thành gỗ nhỏ bị cháy kêu những tiếng tanh tách. Một vài người nhìn theo những gì mà bọn người Anh Hào cầm.

Họ nhìn thấy những thực phẩm của nhóm người Thiếu Kiệt cũng muốn có một chút. Thấy như thế Thiếu Kiệt mới nói Anh Hào và mọi người.

- Cứ phát đồ ăn cho họ đi. Nếu thiếu thì lát nữa ra siêu thị mua mình có tiền họ thì khác phải sống chật vật qua ngày tháng không nhà cửa không việc làm.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế. Anh Hào với mọi người lấy ra những ổ bánh mì ngọt những chai nước đưa từ trong túi mà họ đang cầm đưa cho những người vô gia cư này.

Những ánh mắt cảm ơn của họ thật sự làm cho Thiếu Kiệt chạnh lòng ở đâu cũng có người nghèo khổ. Mỗi quốc gia đều có những người như thế này. Nhưng ở đây trên một đất nước giàu có về kinh tế cũng có những mặt tối của nó được thấy rõ qua những con người đang nhận thực phẩm từ họ đưa đến.

Hành động của nhóm người Thiếu Kiệt kéo không ít ánh mắt nhìn về hướng họ. Jackson thấy thế cũng nhìn bao quát chung quanh. Bởi ngay cả hẻm ở nơi này cũng không thật sự tốt. Sự hỗn loạn của những đối tượng bất hảo luôn diễn ra thường xuyên. Jackson lúc này cũng cảnh giác đôi chút dù hiện tại chưa ký kết một điều gì với Thiếu Kiệt. Nhưng bản thân anh ta dẫn hẻm tới đây nên cũng thật sự đề phòng.

- Thôi được rồi! Chúng ta đi gặp bạn của Jackson thôi nếu cứ từng người từng người đến như thế này chúng ta cũng không thể đưa hết được đồ ăn đâu.

Nhìn hoàn cảnh không mấy tốt Thiếu Kiệt mới lên tiếng. Hẻm cũng hiểu nếu cứ phát đồ ăn không theo một thứ tự nào thì chỉ có kéo đến đông người mà đồ ăn họ đem theo thật sự sẽ không thể nào đủ.

Theo chân Jackson đi vào bên trong một khu đất đầy những lều tạm dã ngoại Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu. Đối với những khu nhà ở như thế này Thiếu Kiệt cũng lần đầu mới thấy có thể nói ở khu đất này có cả vài gia đình và những người vô gia cư khác sống với nhau.

Tiến đến một người đàn ông đang dựa vào một thành hàng rào gần ngay những thùng phi với đôi giày lính đã hở cả đầu giày Thiếu Kiệt cũng không

biết nói gì hơn Jackson lúc này vừa gọi vừa lay động người này dậy.

- Dậy nào Blake có công việc cho anh em mình đây! Gọi mọi người về nào.

Người đàn ông lúc này cũng mới từ từ mở cái nón kết đang trùm trên mặt lộ ra một người với râu ria xồm xoàng hầu như chưa bao giờ được cạo. Nhìn lấy Jackson với nhóm người Thiếu Kiệt bên cạnh lơ mơ nói với hắn.

- Sao! Cậu kiếm được công việc à? Mọi người giờ đang đi ra ngoài hết rồi gọi về lát tối không có gì ăn nữa thì khổ cả đám.

- Không cần nữa đâu tối nay và những ngày sau mọi người không cần góp tiền lại ăn mà vẫn không no bụng nữa rồi. Gọi họ về đi! Nhanh nào đừng lê mê nữa!

Jackson lúc này cũng cười cười kéo người tên Blake này dậy và nói cho hắn biết không cần phải lo đến bữa ăn hôm nay nữa. Thiếu Kiệt thấy Blake như thế mới hỏi Jackson.

- Mọi người đi xin về góp lại để có cơm ăn sao anh ta lại không đi mà lại ở nhà.

- Cậu không biết chúng tôi mỗi đêm muốn ngủ ngon giấc đều phải để lại một người trong đêm. Nếu không đang ngủ bị bọn băng đảng đến tập kích cũng không ổn lắm. Bọn nó mấy lần bị chúng tôi đánh nên hay gây thù. Nhưng vì không có cách nào nên chỉ có thể làm như vậy thôi.

Vừa giải đáp điều thắc mắc của Thiếu Kiệt Jackson vừa lắc đầu. Nhưng Thiếu Kiệt lại thấy khá thích thú. Tuy đã vô gia cư nhưng họ vẫn có thể sống theo tập tính dã ngoại của một người lính luôn trong sự chuẩn bị đánh trả lại những băng đảng ở gần đây đến phá rồi cũng cho thấy sự nguy hiểm

của họ mang đến cho những người đó. Nếu không họ sẽ chẳng bị những người băng đảng đó làm khó dễ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 406: Lại Tìm Đến

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngạc nhiên nhìn Blake một chút. Sau khi đánh giá anh ta qua vẻ bề ngoài của người này Thiếu Kiệt cũng gật đầu chào. Blake nhìn Jackson như muốn hỏi nhóm người Thiếu Kiệt là những người như thế nào. Sau một lúc được Jackson kể lại những gì đã tiếp xúc với Thiếu Kiệt Blake cũng gật đầu nói.

- Cậu có điện thoại không tôi mượn một chút!

Anh Hào nghe thế mới lấy điện thoại của mình đưa cho Blake. Lục trong túi mình một tờ giấy. Blake cầm điện thoại ra một nơi khác gọi đi cho ai đó. Cuộc hội thoại rất nhanh chỉ mất khoảng hơn một phút khi Blake quay lại thì trả điện thoại cho Anh Hào nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ra công viên bên kia nói chuyện thích hợp hơn. Ở đây nói chuyện không tốt lắm!

Vì công viên cũng không xa lắm. Nên chỉ ra khỏi khu vô gia cư một chút là đến. Blake ra hiệu cho mọi người ngồi xuống rồi mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Lần đầu tiên tôi mới thấy có người kiếm lính đánh thuê kiểu này! Cậu định tổ chức đội lính đánh thuê này làm gì cho cậu? Tại sao cậu lại cần lính đánh thuê. Cậu có dám chắc là mình sẽ thực hiện những gì đã nói với Jackson hay không?

- Những gì tôi đã nói với Jackson tôi sẽ làm được. Còn vấn đề tại sao tôi lại tuyển dụng các anh theo cách này thì khá đơn giản. Chỉ là tình cờ nếu không có các anh thì tôi vẫn có thể tạo được một đội quân đánh thuê cho mình. Còn nữa đối với việc các anh sau khi xuất ngũ trở thành vô gia cư tôi

thấy khá làm tiếc. Một người quân nhân suốt đời là quân nhân câu nói này không sai chữ. Tuy các anh đã xuất ngũ nhưng trong mỗi người các anh luôn muốn được trở lại làm lính mà nếu làm lính phục vụ cho việc xấu thì các anh lại không cam lòng.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn thẳng vào Blake nói ra những gì suy nghĩ trong lòng hẳn không một chút lừa gạt hay dối trá nào. Bởi hẳn biết những người này nếu không thấy được sự thật tâm từ bản thân của hẳn thì dù cho có chấp nhận đi cùng hẳn về nước cũng không loại trừ họ sẽ trở về. Thiếu Kiệt lần này đánh cuộc với sự tự tin và chân thật của mình mang đến.

Blake lúc này nhìn Thiếu Kiệt thật kỹ một vài giây với những gì mình nghe được và qua cái nhìn đầu tiên của hẳn về Thiếu Kiệt. Âm trầm suy nghĩ một lúc đến cả Jackson ở bên cạnh hẳn cũng có vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Blake bây giờ mới nói.

- Đây là lần đầu tiên có người đến nói với tôi những điều này. Cậu có biết hiện tại tuy chúng tôi vô gia cư nhưng chúng tôi vẫn sống tốt. Không nhờ đến sự giúp đỡ của quốc gia. Bởi vì chúng tôi thấy mình không muốn trở thành gánh nặng cho quốc gia của mình. Nên hiện tại nếu đề nghị của cậu đúng thì quả thật chúng tôi sẽ làm nhưng với điều kiện tôi phải biết rõ mục đích của cậu là như thế nào.

Thiếu Kiệt này giờ đánh giá khá cao Blake này giờ nói chuyện chỉ vài câu nhưng cũng có thể thấy được Blake là một người khác cao trong nhóm người xuất ngũ trở thành vô gia cư này. Thiếu Kiệt lúc này cũng không cần giấu đã biết được người cầm đầu thì dễ thương hơn với từng người.

- Có thể anh cũng biết ở Châu Á có một nhóm người quân đội được đặt trong vùng của ba biên giới với nhau gọi là tam giác vàng đi. Không nói thì anh cũng biết bởi tên tuổi trước giờ ở nơi này không kém đi. Tôi cách đây khoảng vài tuần có chặt đứt một đường dây mua bán ma túy ra quốc tế của

nhóm người khá mạnh bên đó. Mà bên cạnh mình lại chỉ có tầm năm mươi người lại không được huấn luyện bài bản như các anh nên mới thật sự cần đến người bảo vệ gia đình và những thứ khác nữa.

Lúc này Blake cũng ngăn người ra. Bởi những gì Thiếu Kiệt nói hẳn có thể tin được. Nếu thật sự Thiếu Kiệt vừa mới chặt đứt một đường dây ma túy vận chuyển hàng hóa ra quốc tế thì hẳn chắc chắn sẽ được hỗ trợ cho phép có người bảo vệ mình.

- Nếu cậu đã nói như thế thì chúng tôi tạm tin cậu vậy đợi mọi người trở về đây rồi sau đó chúng ta sẽ bàn bạc tiếp.

Im lặng nãy giờ Tú Trinh cũng bức xúc bởi vì những người này đi xin tiền người khác để sống mà vẫn cho là mình hay. Sống nhờ vào lòng thương hại của người khác như thế cô không bằng lòng nên mới nhìn Blake nói.

- Mấy anh sống như thế mà sống được sau? Làm việc không làm lại đi xin những người đi đường lấy tiền đó mà sống như thế sao được. Tôi cứ nghĩ các anh có tay có chân phải tự đi làm được chứ.

Blake lúc này cũng chỉ cười cười nhìn Tú Trinh lắc đầu. Thiếu Kiệt thì nhăn mặt nhìn cô. Hẳn đang không muốn phá vỡ những gì cần thiết vừa rồi gây dựng nên còn cô thì lại đúng lúc này nói ra những thứ không cần thiết. Bảo Huân lúc này biết em mình lỡ lời nhưng cũng không còn cách nào khác lắc đầu định lên giải bày với lại Blake thì được Blake nói.

- Không cần thiết phải như thế. Cô ta nói đúng mà! Nhưng cô vẫn chưa hiểu. Ở đây hàng ngày nếu không có chúng tôi sẽ ra sao đâu một ngày những người vô gia cư ở đây có thể kiếm tầm ba mươi đến bốn mươi lăm đô la cho vài giờ làm việc đối với những gia đình con số đó là đủ cho những người vô gia cư kiếm được việc. Còn những người không kiếm được việc thì họ có thể kiếm một ngày vài đô la cao lắm là năm đô. Nhưng họ hầu như

không được hưởng. Những nhóm người ở đây dễ dàng cho họ nhận lấy số tiền mà mình kiếm được sao.

Ngay cả Thiếu Kiệt cũng hơi bất ngờ với những gì mà Blake đã nói. Hẳn biết việc người vô gia cư nhận được tiền của người khác thường không nhiều. Những con số đó nếu đặt ở quốc gia hẳn đúng là vừa đủ cho lương của một công nhân làm việc mỗi ngày nhận được số tiền lương ít ỏi từ các nhà máy. Đó là chỉ với người không xin được việc làm còn với người xin được việc thì càng không nói được.

- Ở đây một người vô gia cư nhận được công việc thấp nhất là. Chín đô la hai mươi bay cent cho một giờ làm việc. Còn những việc làm cao hơn thì không tính. Những đối tượng lúc mới vào mọi người thấy luôn đợi chờ cho chúng tôi đi để hằng ngày lấy tiền từ những người vô gia cư giá cả. Bởi có chúng tôi ở đây mỗi ngày nhóm người chúng tôi ra ngoài kiếm tiền ban đêm thì để một người canh gác. Tiền của họ làm được thì để dành nên cũng sắp có vài người chuẩn bị thuê được nhà. Chỉ cần như thế họ sẽ có được công việc tốt hơn hiện tại. Như thế chúng tôi phải chấp nhận thôi. Không có những đồng tiền chúng tôi được người khác cho thì họ cũng phải mất tiền ăn uống như thế họ phải vô gia cư mãi sao.

Thiếu Kiệt lúc này khóe miệng cũng mỉm cười. Hẳn hiểu tại sao đến hiện tại những người quân nhân như họ lại không đi làm công việc gì khác có thể ở lại làm bảo vệ hoặc một số nơi lương cao mà phải ở nơi đây. Bởi họ thấy mình cần phải có trách nhiệm bảo vệ những người không có sức chống trả trước những thế lực địa phương.

Tú Trinh lúc này cũng biết mình nghi oan cho họ nên có chút ngại. Anh Hào lúc này suy nghĩ điều gì đó nên mới nói với Blake.

- Tôi thấy các anh làm như vậy là đúng nhưng chỉ được một thời gian thôi. Những người còn sức lực thì họ có thể kiếm tiền được còn những

người già cả thì sao. Họ vẫn phải ở lại các anh làm như thế cũng chỉ được nhất thời không được lâu dài.

Thiếu Kiệt lúc này không phản bác hẳn muốn nghe xem Blake sẽ giải thích như thế nào về vấn đề này. Vì đối với những người lớn tuổi ở lại nơi này không thể đi nơi nào khác thì rất có thể họ vẫn sẽ bị những người khác ức hiếp.

- Cái đó thì tôi chịu thôi. Người già yếu họ thật sự có một nơi cho họ viện dưỡng lão, an sinh nhà nước đều có cung cấp nhưng họ lại không chịu vào dù chúng tôi đã khuyên khá nhiều lần. Nên chỉ có thể nói tự họ chọn con đường đó cho mình.

- Như thế cũng được các anh đi khỏi nơi này thì cũng chỉ lại một vài người. Cũng không phức tạp lắm chỉ do họ chọn cách sống như thế thì không ai giúp được họ cả.

Nghe được câu trả lời của Blake Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu. Mỗi người có một lựa chọn cho riêng mình ai cũng thế. Nếu cứ quan tâm vào những điều người khác không thích lại trở thành một phiền hà. Như thế cũng không đạt được điều gì.

- Thế những người ở đây bọn anh không báo cảnh sát mà lại tự mình dùng vũ lực như thế lỡ như có chuyện gì thì sao?

Công Toại lúc này mới đưa ra thắc mắc của mình với Blake hẳn thấy nếu những băng nhóm này có sự can thiệp của cảnh sát cũng không đến nỗi lộng hành như vậy. Còn nhóm người của Blake lỡ như đánh nhau gì đó có nổ súng thì người thiệt cũng chỉ là họ.

- Không cần lo! Bọn này không trộm cũng cướp. Gặp cảnh sát là chạy mất với lại cũng không nói được. Bọn nó không cố định một chỗ nếu có báo

cảnh sát cũng không được gì. Họ chạy ngang qua mà không có gì thì lại thôi. Đâu thể nào họ phải đứng ở đây cả đêm để đợi bọn chúng ra tay mà bắt. Chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực đơn thuần thôi.

Vừa nói Blake vừa đứng lên nhìn về phía con hẻm đi vào trong khu Vô Gia Cư lúc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu xem vừa nhắc, là bọn nó tới rồi. Xem ra khi này cậu đi vào bọn chúng tưởng mấy người cậu là người ở chỗ khác đến muốn lôi kéo bọn tôi chiếm địa bàn đấy. Lần nào có người nào tới khu này cho đồ đạc thực phẩm là bọn này lại đến ngay lập tức.

Thiếu Kiệt lúc này cũng quay lại nhìn về phía trước con hẻm khu vô gia cư. Một nhóm hơn mười mấy người đang đi tới khu này xem ra những lần đụng độ với Blake của bọn người này không ít. Nên những người này mới kéo theo nhiều người như vậy. Ai nấy đều khá cao to trên tay lại xăm trổ khá nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 407: Chạy! Có Súng!

Nhóm người Thiếu Kiệt lúc này cũng đứng lên nhìn về phía con hẻm. Vì Ngôi trong công viên này nhìn ra ngoài tương đối dễ. Nhưng từ bên ngoài nhìn vào trong công viên cũng chẳng thấy được nhóm người Thiếu Kiệt do những tán lá chông chéo lên nhau. Thêm vào đó là bóng râm của những tán lá kèm với trời lạnh nên ai cũng mặc áo khoác nên nếu có từ bên kia đường nhìn qua cũng không thấy được bọn họ.

Blake lúc này cũng thấy được bọn người Thiếu Kiệt đứng lên mới cười cười nói.

- Không sao đâu cứ ngồi một chút đi hai người bọn tôi giải quyết là được rồi. Các cậu cứ đợi một chút là được. Không cần động thân đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng định gật đầu thì nhìn thấy ánh mắt của Tú Trinh như hình viên đạn hướng về phía mình cũng lắc đầu đáp lại lời Blake.

- Cũng không sao bên này có vài người cũng ngửa tay! Đối phương đông mà chia ra cho nhanh. Tôi chỉ đứng xem thôi là được ấy mà.

- Cũng được!

Trả lời ngắn gọn một câu. Blake cũng với Jackson chạy vội ra khỏi công viên. Băng qua đường một cách nhanh chóng. Xông thẳng vào trong con hẻm. Thiếu Kiệt cũng muốn biết thân thủ của hai người ra sao nên cũng chạy gấp theo. Còn cả những người khác đều bất chấp tín hiệu đèn đường và vạch vôi dành cho người đi bộ. Chạy nhanh qua một con hẻm.

Không sai biệt lắm. Tình hình chỉ có vài giây nhưng Thiếu Kiệt thấy được hai người đã nằm dưới đất. Trên người vẫn in dấu giày bùn đất của Blake và Jackson. Tú Trinh nào thua kém. Cô chạy tới một thanh niên gần

đó đá một cú quét ngay đầu đối phương. Nhìn như cú đá đơn giản nhưng Thiếu Kiệt chỉ biết lắc đầu. Bởi hắn thấy rõ lúc này Tú Trinh đá một đá hết sức ngay tầm mắt của người kia. Công Toại và Bảo Huân cũng xông vào đánh.

Khu vô gia cư bỗng hỗn loạn hẳn lên. Những âm thanh ồn ào va chạm khi có người bị đánh ném vào. Thiếu Kiệt nhìn rất rõ hai người Blake với Jackson. Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm một lúc. Bởi nếu nói hắn không phát hiện ra rất có khả năng nếu hắn đánh nhau với Blake thế nào cũng thua. Vì từng đòn đánh hiệu quả thực chiến chế ngự một người khá nhanh chóng, những kỹ năng này chỉ có thể học được ở quân đội thường xuyên ở trên chiến trường.

Thiếu Kiệt với Anh Hào đang đứng phía sau. Hắn đang đứng ở vị trí cách không xa khu Vô gia cư đủ để quan sát. Sau lưng hắn Anh Hào đứng đó cũng thăm thở dài. Hắn nhìn tràng diện đánh nhau bên trong cũng có chút hứng khởi.

Dạo gần đây hắn bị Tú Trinh xem như là bao cát mỗi lần đều bị cô đánh không chịu thua không được. Giờ tuy có đánh nhau nhưng hắn vẫn phải cảnh giác những gì xung quanh làm cho hắn có chút bứt rứt.

Nhưng không đợi chờ lâu. Lúc này đột nhiên sau lưng hắn chạy đến năm sáu chiếc xe ô tô từ trên đó nhảy xuống không ít người trên tay còn cầm một số hung khí sát thương cận chiến. Anh Hào lúc này lập tức quay lưng lại nói lớn để cho mọi người nghe thấy.

- Bảo vệ Thiếu Kiệt!

Những người Công Toại đang đánh nhau nghe thế cũng khẩn trương đánh lùi đối phương đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Nhìn về mặt bình thân của Thiếu Kiệt hắn nắm hai tay lại ngón cái để bên trong lòng bàn tay tiếng

khớp kêu lên răng rắc. Nói hấn không ngửa tay khi thấy người khác đánh nhau là gạt người. Vì đối phương nhân lực không đông mà với Năm người Blake, Jackson, cùng với ba người bên hấn Thiếu Kiệt thấy không có cơ hội cho mình ra tay nên chỉ đứng nhìn. Giờ nếu người kéo đến đông thì hấn có thể thư giãn một chút.

Nắm chặt tay rồi thả lỏng bàn tay cứ vừa xong lại thả ra rồi lại nắm chặt mỗi lần đều vang lên tiếng kêu răng rắc của các khớp ngón tay. Duỗi hai tay bất ngờ xong kéo giãn thân thể giống như hấn đang tập thể dục. Hành động của hấn đang đứng giữa trận đánh nhau trở thành một người nổi bật nhất. Blake cũng lắc đầu mỉm cười một chút.

Hấn hiểu Thiếu Kiệt chắc cũng có cái gì đó để tin vào dù chưa thấy cậu nhóc mà định làm ông chủ họ đánh đấm ra sao nhưng qua vẻ ngoài tự tin của Thiếu Kiệt thì Blake biết cũng không phải hạng xoàng gì. Bởi giữa một đồng hỗn loạn như thế này vẫn có thể bình tĩnh khởi động từ từ như thế mới đáng mặt. Nếu một người chỉ như bình hoa mà muốn bọn họ bảo vệ chẳng khác nào bắt họ vác thêm gánh nặng vào người lúc nguy cấp.

Hành động của Thiếu Kiệt cũng làm nhóm người đối phương gai mắt. Anh Hào với Bảo Huân đang đối phó với những người phía sau của Thiếu Kiệt. Tú Trinh, Công Toại Jackson thì đang đối phó với những người phía trước mặt hấn còn vài người thì đang bị Blake chặn lại ở trong sân.

Một thành viên lọt ra khỏi được phạm vi của Anh Hào với Bảo Huân sẵn trớn tấn công tới Thiếu Kiệt nắm đấm đang từ trên giáng xuống người Thiếu Kiệt thì bị một thứ gì đó đập vào phần hông mình kéo hấn một lực khá mạnh đập vào tường.

Thiếu Kiệt được đà xông lên từ phía sau. Đè một tay của mình xuống vai của Bảo Huân nhảy lên phía trước lên gối ngay một người đang đứng trước mặt. Chưa kịp hạ người xuống hấn thấy một ánh sáng của cái ống

tuýp đến ngay gần mình đưa tay thành một trào chụp lấy cái ống tuýp vặn theo chiều ngược lại. Kéo ống tuýp về phía mình kèm theo nó là một người đi theo bị đập thẳng vào ngực làm lùi bước những người phía sau hẳn.

Anh Hào với Bảo Huân lúc này hai người hai bên đánh nhóm người dồn vào giữa. Thiếu Kiệt vùng đám cũng không yếu hơn những người khác. một người bị hẳn đám thẳng một đám vào mũi. Thiếu Kiệt hẳn vẫn cảm giác được cái sóng mũi ấy xem như cũng phải một tháng sau mới lành, vì cảm nhận được nó bị gãy khi bị lực mạnh tác động vào quá lớn.

Bên trong sân lúc này Blake đã giải quyết xong nhóm người kia. Hẳn không hiểu tại sao hôm nay bọn này lại kéo đến khá đông lại chia làm hai nhóm. Nên bây giờ hẳn chạy ra hỗ trợ cho Jackson. Thế trận nghiêng về Thiếu Kiệt thấy rõ. Những người kia bị đánh một số thì nằm ra đất một số còn lại thì ông người rên la.

Đối với những việc này phát sinh không lâu nên Thiếu Kiệt cũng không mong chờ có cảnh sát xuất hiện ở đây. Nhóm người này tấn công bị thất bại thấy tình thế không ổn một số người đang đợi trên xe cũng nhảy xuống cấp tốc chạy ra sau xe mình. Thiếu Kiệt chợt lóe lên một cảm giác bất an hô lớn.

- Chạy! Có súng!

Thiếu Kiệt nhìn từ xa cảnh báo, Nên Anh Hào và Bảo Huân nhanh chóng chạy vào trong sân. Không chỉ hẳn mà những người khác bao gồm cả Blake và Jackson cũng nhanh chóng chạy vào trong sân núp ở một góc tường phía sau của chỗ này. Blake núp vào mới phun một bãi nước bọt về phía ngoài nắng.

- Con mẹ nó bọn này muốn chết! Lại chơi cả súng không sợ cảnh sát tới sao.

“Chíu. Chíu. Chíu”

Tùng âm thanh vang lên gần nhóm người của Thiếu Kiệt. Chỉ không lớn như hấn tưởng tượng. Thở một hơi lắc đầu nhìn Blake một chút Thiếu Kiệt mới nói.

- Cái này các anh là trung tâm hay tôi là trung tâm bọn chúng trang bị cả nòng giảm thanh kia.

- Cái này tôi cũng không biết đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy bọn này lại chơi lớn đến như thế. Có khi nào có chuyển biến gì hay không. Chỗ này bọn tôi tới đây cũng được ba tháng chưa ngày nào mà bọn chúng không đến đây gây phiền toái.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cảm thấy rất lạ. Một băng đảng xã hội đen dạng mafia lại cứ nhắm vào một đám người vô gia cư mà gây khó dễ thì chuyện này rất không bình thường.

- Có khi nào có ai trong này mượn tiền hay là giữ vật gì quan trọng của bọn nó không? Anh thử điều tra chưa. Bọn chúng biết anh là người của quân đội mà sao lại làm việc manh động như thế này. Không vô cớ động súng nếu thứ đó thật sự không quan trọng.

- Cái này thì tôi cũng không biết. Trước khi bọn tôi đến đây thì có khoảng vài người thôi lúc đó nơi này khá phức tạp một tên trong chúng nghe nói bị sốc thuốc chết gần khu này nhưng việc đó thì đâu liên quan gì đến chuyện ở đây.

Blake lúc này cũng không nghĩ ngợi nhiều đáp lại Thiếu Kiệt câu hỏi của hấn. Vì những người vô gia cư hay bọn người sử dụng ma túy có chết ở khu này vẫn là chuyện thường thấy. Giờ chỉ vì một người như thế chết đi

mà nhóm người này kiếm chuyện với khu này như thế cũng không có khả năng.

- Vậy ông đã tự hỏi rằng ba tháng qua tại sao cái đám này lại cứ quấy rối bất kể ngày đêm như thế không. Ông nghĩ dùm tôi một cái chết cả đám bây giờ. Mà chưa kể hôm nay tôi vừa đi cùng người mình đến gặp anh lại dính vào chuyện này ba tháng không sử dụng súng tôi đến bọn chúng sử dụng súng thì không có lý nào à.

Thiếu Kiệt vừa nhìn ra bên ngoài bức tường lại rụt vào vì bị bắn. Blake lúc này cũng ngăn người ra nhóm Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân, Anh Hào đều nhìn lấy hấn như muốn biết tại sao. Jackson lúc này ngồi dưới đất suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng trả lời.

- Có khi nào cái thằng chết kia giấu hàng ôm một mình không! Chứ nếu hàng nhỏ bọn chúng chẳng làm như thế này đâu.

- Con mẹ nó dám lắm à! Mấy người Thiếu Kiệt hôm nay tới đây lại có nữ bọn nó nghĩ chắc là FBI để nhận tang vật nên mới sử dụng súng như thế này để cố gắng cướp lại hàng rồi.

Blake lúc này mới giật mình mắng lớn một câu. Chỉ có thể như thế nên mới giải thích cho việc tại sao gần ba tháng trời những người kia không sử dụng vũ khí nóng hôm nay Thiếu Kiệt đến chưa được bao lâu lại bị. Chưa kể đó còn chia người ở phía sau không cho bọn họ mở đường máu thoát thân.

- Thật! Cái gì xui dữ vậy trời mới thoát khỏi roi máy bay giờ tự nhiên dính vô vụ này. Giờ sao đây! Ông anh biết hàng họ bọn nó để đâu không vậy?

Anh Hào lúc này nhin không được lên tiếng làm cho Blake với Jackson nhìn đám người Thiếu Kiệt. Bởi qua lời nói của hấn hai người đều biết nhóm người Thiếu Kiệt là một trong số những người sống sót sau vụ máy bay rơi. Mà chuyện xui liên tục như thế này cũng là điều hiếm có.

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 408: Mém Lọt Hầm

Thiếu Kiệt lúc này lắc đầu nói với Anh Hào. Bởi hắn thấy Blake nếu biết số hàng đó nằm ở đâu thì hắn cũng không phải ở chỗ này tận ba tháng. Mà còn không hay biết một chút gì.

- Anh ta biết thì bọn mình còn gặp được anh ta ở đây chắc. Tôi nghĩ số hàng không ít! Nếu không bọn nó sẽ không bắt chấp phải ra tay khi trời còn sáng như thế này.

- Nhưng cái khu này làm gì có chỗ nào giấu ma túy đâu. Nhìn trước nhìn sau ngoài mấy căn lều. Thùng rác hư cũ của người khác. xe mua hàng siêu thị thì có chỗ nào đâu mà giấu hàng. Giờ có nói không biết chỗ bọn nó có tin đâu làm sao giờ.

Nhìn quanh một lúc Blake cũng không có cách nào khác. Thiếu Kiệt lúc này thở dài tìm kiếm thứ gì đó có thể thoát ra khỏi đây. Thấy bọn này không bước đến gần chỗ của bọn họ, Thiếu Kiệt biết nhóm người này đang kéo dài để cho thành viên mình tìm kiếm số hàng được cất giấu.

Công Toại lúc này mới di chuyển lại sát với chỗ đám người Thiếu Kiệt lộ ra sau lưng mình mấy cái bình chữa cháy. Nên giật mình mỉm cười nói.

- Có cách rồi! Mấy bình chữa cháy kia sài được không? Công Toại chuyển mấy bình chữa cháy qua đây.

- Được gần đây nhà nào cũng có nhất là gần khu vô gia cư này họ hay đốt lửa nên nhà nào cũng có bình chữa cháy. Mà giờ lấy bình chữa cháy làm gì?

Thiếu Kiệt nhân lấy bình chữa cháy từ tay Công Toại nhìn một chút. Cười cười nói.

- Lần này đánh cuộc nhé. Lát nữa Jackson. Blake. Anh Hào. Bảo Huân, tiến ra bên ngoài nhanh chóng cướp được súng càng sớm càng tốt. Tú Trinh cô cầm lấy điện thoại của tôi gọi 911 nhanh. Hiện tại chỉ có thể nhờ họ giúp đàn ông gọi điện họ không tới liền đâu. Tôi với Công Toại phun bột ra ngoài đó tấn công chớp nhoáng cướp được bao nhiêu cây súng hay bấy nhiêu.

Thiếu Kiệt cầm bình chữa cháy lên lắc đều lên vẫn có cảm giác bột chạy bên trong bị sốc lên. Hắn để bình chữa cháy xuống đất rút kẹp chì Công Toại cũng phối hợp với hắn. Blake và những người khác biết chỉ có cách này kéo dài thời gian.

Vì họ đàn ông dù cho gọi điện thì việc ưu tiên luôn để cho phụ nữ. đàn ông ở đất nước này dù có gọi điện thoại thì cảnh sát cũng chậm chạp đến không như phái nữ. Bởi ở quốc gia này đàn ông con thua thú nuôi. quyết định của Thiếu Kiệt ai nấy đều gật đầu.

- Một. Hai. Ba! Ra!

Thiếu Kiệt với Công Toại đồng loạt chĩa cái vòi chữa cháy ra phía bên ngoài phun thẳng bột một góc chéo sân. Bột chữa cháy bỗng nhiên phủ đầy một hướng. Nhóm người của Blake của bất ngờ chạy từ một góc bốn mươi lăm độ vào thẳng nhóm người bên ngoài.

Bên ngoài dù có đề phòng nhưng không nghĩ đến trường hợp này. Một người đứng gần đó bị bột phun trắng cả người. Hắn chịu trách nhiệm canh chừng nếu nhóm người Thiếu Kiệt có động tĩnh thì bắn vào đó để cầm chân. Giờ đây bị bột chữa cháy phủ trắng người, còn thêm cả trong tay có súng hắn nhanh chóng trở thành đối tượng đầu tiên bị đánh.

Chưa kể đó số lượng bột có hạn của bình chữa cháy. Khi nó hết cũng thành một vật bị ném về một nhóm người bên kia. Công Toại cầm bình

chữa cháy ném ra bên ngoài theo dạng hên xui trúng ai thì trúng. Nhưng có vẻ như việc đó khá hiệu quả khi nghe thấy một tiếng kêu lên thất thanh.

Thiếu Kiệt thì cầm lấy bình chữa cháy ôm ra ngoài trở thành binh khí của hắn. Một người đang gần đó. Có vẻ như hắn chịu trách nhiệm Tìm kiếm bị phang ngay một bình chữa cháy vào đầu bất tỉnh.

Thiếu Kiệt vung bình chữa cháy về phía bên ngoài lối vào khu người Vô Gia Cư đang hỗn loạn của những người trong nhóm băng đảng kia. Thấy một người cầm súng nhắm về phía mình chuẩn bị nã súng Thiếu Kiệt vội nhảy qua một hướng khác lăn người dưới đất nép vào bên cạnh hàng rào và những cái thùng phi nơi Blake nằm ngủ lúc họ mới vào gặp hắn thấy.

Dem thùng sắt rỗng đó ra bên ngoài vừa đủ chỗ cho hắn nép vào. Từng tiếng

“ keng keng keng”

Của đầu đạn bắn vào thùng sắt hắn thəm lo lắng. Dù trong phim ảnh hay có cảnh này nhưng hắn cũng không dám bị động. Bởi hắn đâu biết được rằng điều đó là đúng hay sai. Nhiều khi trên phim như thế nhưng bên ngoài đạn bắn xuyên qua cả thùng sắt đó thì hắn trở thành bia sống.

Lúc này hắn cố gắng kéo cái thùng sắt kề bên đẩy ra bên ngoài một chút, vừa đủ cơ thể mình lọt vào trong sự bảo hộ của hai cái thùng. Hướng bên cạnh lách người qua. Đám bột chữa cháy đã tan bết. Từ chỗ này hắn thấy được Bảo Huân trên tay một cây súng lục. Bên kia Jackson với Blake đang cầm mỗi người một cây B31. Phía sau cái thùng rác lúc này là Anh Hào đang cầm một cây súng săn Shotgun trong tay.

Thiếu Kiệt thəm đổ mồ hôi. Đúng là đất nước tự do những cây súng này thế nào mà lại có thể tự nhiên tồn tại, mà chưa nói đến bất cứ ai đều có thể

mua được ở siêu thị hoặc cửa hàng bán súng. Chỉ cần người đó là quân nhân hoặc người có giấy phép sử dụng là được.

Vừa nhìn bên ngoài. Một số những cây súng Ak vẫn đưa nòng súng về các phía. Thiếu Kiệt thầm tự hỏi không biết là Tú Trinh có gọi cho cảnh sát và báo cáo sự việc này chưa. Bởi Thiếu Kiệt thấy được người bên ngoài vẫn không ít súng ống. Dường như bằng mọi cách, cho dù âm thanh ồn ào xung quanh đây vang lên họ cũng lấy được số hàng này.

Thiếu Kiệt nhìn quanh khu vực này đúng là không có chỗ nào để giấu đồ. Bởi ngoài cái sân với những thứ linh tinh khác không có gì cả. Thiếu Kiệt quay lưng lại chân hấn di chuyển từ từ quay ra ngoài để có thể nhìn rõ chiến tuyến đôi bên Thì bỗng nhiên dưới chân hấn cảm nhận được tiến rắc. Tưởng mình đạp trúng cây gỗ nào đó bị gãy nên hấn vội nhìn xuống chân mình theo quán tính tự nhiên.

Lúc này mũi giày của Thiếu Kiệt bị lõm xuống khỏi mặt đất làm hấn nhìn chằm chằm một lúc mới nhích nhẹ nhẹ mũi đôi giày lên, bên dưới tạo thành một cái lỗ làm Thiếu Kiệt than trời. Bản thân lúc này hấn không biết mình đứng trên cái gì nữa thì hấn chết đi cho rồi.

Nhưng việc này hấn cảm thấy rất đúng, bên trên đế thùng phi sắt đốt lửa giữ ấm hàng ngày. Chỉ cần không ai dời nó đi thì căn hầm này sẽ không ai phát hiện. Mà ngay cả nhóm người Blake mỗi ngày đốt lửa sưởi ấm buổi tối cũng không ngờ đến.

Thiếu Kiệt vội lấy tay sờ sờ mặt đất một chút. Hoàn toàn đúng với dự đoán của hấn mặt đất xốp không cứng nhưng chỉ trải trên mặt đất và thường xuyên được đào bới nên mới tới như thế này.

Hấn biết mình đứng trên cái nắp hầm. Hấn đang thắc mắc cái người kia bỏ bao nhiêu hàng xuống nơi này bởi vì phải tốn công đào lên mà không

người biết. Chưa kể đến là việc chuyển đất đi nơi nào và độ sâu phải là bao nhiêu mới không bị hơi nóng phía trên của lửa từ thùng sắt sưởi ẩm này làm cháy chất ma túy bên dưới.

Men theo cái vết tích bị thủng, di chuyển tay theo cái cạnh của nắp hầm. Thiếu Kiệt thấy nắm hầm bao phủ qua cả phạm vi của hần ngồi. Biết được điều đó Thiếu Kiệt cũng không dám cử động mạnh. Hần làm sao không hiểu hơi nóng với lại hơi ẩm của đất trong vài tháng liền có thể làm cho tấm nắp hầm bằng gỗ này mau mục. Cái chính của hần bây giờ là không muốn mình bị lọt hầm.

Thời gian dần trôi. Anh Hào chỉ bắn được hai phát đạn rồi lại chỉ biết núp ở một chỗ. Jackson với Blake thì dường như súng trên tay họ cũng không còn bao nhiêu đạn. Nhóm người Thiếu Kiệt hiện tại chỉ có hi vọng là bên bức tường Tú Trinh đã gọi điện thoại và kể rõ tình hình.

Không phụ lòng hần mong mỏi từ trên bầu trời lúc này xuất hiện một chiếc trực thăng. Tiếng ồn của cánh quạt cùng với người cảnh sát ngồi trên đó với khẩu súng chia thẳng xuống trong sân. Bên ngoài vang lên rầm rộ tiếng xe cảnh sát gào thét. Nhóm người bên ngoài chạy toán loạn tìm đường thoát thân. Những chiếc xe cảnh sát không ngần ngại hướng những chiếc xe của nhóm người trong băng đảng kia tông đến Đội đặc nhiệm S.W.A.T Từ trên máy bay nhảy xuống ba người đưa nòng súng về phía ngoài khu đất.

Rất dứt khoát những kẻ cầm súng bên ngoài có ý định chống trả đều bị bắn không thương tiếc. Tú Trinh lúc này trên tay vẫn còn cầm điện thoại của Thiếu Kiệt mới đi ra thở phào một hơi.

Công Toại, Bảo Huân, Anh Hào với Blake với Jackson đều buông súng xuống đưa hai tay lên đầu ra vẻ đầu hàng. Tú Trinh lúc này mới giải thích cho đội đặc nhiệm S.W.A.T đang tiến vào đó là những người của mình. Nên được thả ra, Blake lúc này tiến đến một vị sỹ quan của đội S.W.A.T nói cho

họ biết trong khu vực này có cát giấu ma túy nhưng không biết ở đâu để họ biết cho những chú chó cảnh sát đến tìm kiếm.

Lúc này tìm kiếm trong đám người bên mình hình bóng Thiếu Kiệt Tú Trinh mới thấy Thiếu Kiệt nhẹ nhàng đứng lên từ bên cạnh thùng sắt một cách chậm rãi.

Vừa ra khỏi cái nắp hầm Thiếu Kiệt đưa hai tay lên cao qua khỏi đầu. mới nhìn về đội S.W.A.T Nói.

- Hầm Ma túy ở đây nè! tên Blake kia ông ở cạnh ngay hầm ma túy chưa tới hai mét mà còn không biết đây. Mém tý nữa lọt hầm rồi!

Mới đầu mọi người thấy Thiếu Kiệt nhẹ nhàng đứng lên từ từ cũng khó hiểu cho đến khi hắn quay qua mắng Blake mọi người nghe thấy thế cũng cười to. Đội S.W.A.T cũng nghe thấy thế không nhịn được cười chạy tới.

Đẩy cái thùng phi Thiếu Kiệt đã núp sau đó ra. Mặt đất được xác định theo đường tay của Thiếu Kiệt đã định vị cái nắp hầm mà mở ra từ cái góc bị bê do chân Thiếu Kiệt đạp lên. Nó chỉ là một cái cạnh của nắp hầm do không đủ rộng bị ghép với một thành gỗ khác.

Mọi người cũng chăm chú xem trong hầm đó có bao nhiêu ma túy mà những người này không ngại sử dụng súng mạnh động như thế này. Thiếu Kiệt là người tò mò nhiều nhất. Hắn muốn biết xem nếu khi này hắn không cẩn thận có thể bị lọt xuống hầm hay không hay chỉ là một cái hầm nông vừa đủ cất giữ ma túy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 409: Không Muốn Lên Báo (Chưa Beta)

Thiếu Kiệt với nhóm người của mình nhìn vào trong căn hầm. Nhìn từ trên xuống có vẻ như người đã chết kia sử dụng thủ thuật rất khá. Hầu hết phạm vi vừa đủ cho hắn chưa toàn bộ đồ không ít. Hắn đào sâu xuống đất dựa theo những gì có sẵn tại chỗ này.

Cái hầm nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Vừa đủ một xe mua hàng siêu thị để vào. Thiếu Kiệt cũng không biết người này làm sao làm được cái hầm nay trong khi đó mọi người không hề hay biết. Chung quanh bốn phía được đặt những miếng ván dọc từ trên xuống.

Từng gói hàng dài được bọc kỹ lưỡng lại bằng băng keo vào một số bao xộp các loại. Nhìn không ít chắc cũng vài ký Thiếu Kiệt càng tò mò nếu có số lượng hàng này sao người kia lại cứ phải sống như người vô gia cư thì quả là một việc làm ngược đời. Nhưng Thiếu Kiệt biết mỗi người có một ý nghĩ riêng của mình.

Những gói hàng được đem lên cũng được xếp thành mười hai cục đặt ngoài đất. Blake lúc này nhìn mấy cái gói hàng này mới cười đùa nói chơi với mọi người.

- Nhìn cứ như cây thuốc lá không biết bên trong có phải ma túy không. Nếu Không thì khổ rồi.

Một người của đội đặc nhiệm S.W.A.T nghe thế cũng lấy từ đùi mình ra một con dao rọc hết lớp giấy gói bên ngoài lúc này hiện ra hình dạng một cây thuốc lá thật. Hắn vội nhíu mày. Vì nếu những lời Blake nói thành sự thật thì chuyện này trở thành chuyện đùa. Một đám người bắn nhau người chết ta sống chỉ vì một số cây thuốc lá không đáng bao tiền thì đúng thật có nói cũng không ai tin.

Nhưng nhóm người của Thiếu Kiệt lại nhìn nhau. Bởi cây thuốc nói rõ đây là thuốc sản xuất trong nước hẳn.

Khẽ nhìn người đội viên S.W.A.T đang gỡ những bọc của mấy cây Thuốc lá Thiếu Kiệt mới lên tiếng.

- Các anh mở hết bao thuốc lá nhỏ ra hết đi tôi chắc rằng bên trong bao thuốc chắc chắn là ma túy.

Blake cũng quay lại nhìn Thiếu Kiệt. Người đang mở mấy gói hàng cũng gật đầu. Hẳn trước sau cũng phải mở ra những loại thuốc lá này nhưng hẳn muốn xem có phải sự nhầm lẫn không vì cả bao thuốc vẫn còn giấy bóng niêm phong và không có dấu hiệu mở ra. Vì thường mọi cây thuốc lá đều có những giấy bóng bao bọc như thế này.

Xé lớp vỏ ra bên trong xuất hiện mười gói thuốc vẫn còn niêm phong người đội viên S.W.A.T lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt bởi việc này rất có thể trở thành một chuyện đùa cấp quốc tế xuất hiện trước mặt hẳn.

- Mở luôn gói thuốc và tờ giấy bạc ra.

Thiếu Kiệt lúc này lặp lại một lần yêu cầu mở những hộp thuốc mà hẳn đang cầm. Gật đầu tuy không biết có thể trở thành nguy cơ bị cười hay không những người khác đứng bên cạnh cũng hồi hộp đợi chờ. Bởi họ mới liều mạng vì những thứ này. Mà nó trở thành thuốc lá thật thì xem như bị kẻ khác cười thúi mặt.

Người đội viên đó hít một hơi thật sâu mới xé giấy bóng kính bên ngoài ra mở nắp như mọi hộp thuốc khác lớp giấy bạc xuất hiện. Những người xung quanh lúc này có người cảm thấy chán nản nhưng vừa kéo lớp giấy bạc ra thì bên trong hiện ra một khối vuông màu trắng vừa đủ cho lớp giấy bạc bao bọc. Làm mọi người đều vui mừng.

Blake lúc này nhìn thấy được kết quả cũng quay lại nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Sao Cậu biết bên trong nó là ma túy ít nhất cũng là năm sáu lớp không lẽ cậu đã gặp loại ma túy được cất như thế này rồi.

- Anh còn quên tôi đã nói là tôi vừa chặt đứt một đường dây vận chuyển ma túy quốc tế sao. Bọn chúng là những người sử dụng công ty hợp pháp chuyên đi mấy cây thuốc như thế này. Chứ quốc gia các anh ai mà hút cái loại thuốc lá không tên tuổi này.

Blake nghe thế bây giờ cũng biết rõ tại sao Thiếu Kiệt lại phải thuê bọn họ. Hành vi vận chuyển tinh vi đóng gói nhãn mác thương hiệu như thế này lần đầu tiên hắn thấy được. Cũng biết rằng đường dây này quy mô không nhỏ. Thường những vụ vận chuyển ma túy thường chỉ sử dụng giấy gói là nhiều. Còn việc sử dụng hình thức chính quy như thế này thì Blake và nhóm người đội S.W.A.T cũng lần đầu tiên mới thấy.

Một người mặt đồ cảnh sát lúc này sau khi nói chuyện xong với mọi người cũng đi về phía nhóm người Thiếu Kiệt. Hắn nhìn qua trên đất những gói thuốc được mở ra xác nhận bên trong toàn ma túy cũng thờ dài.

Bên ngoài không ít báo chí đang chờ đợi lấy tin tức để công bố ra ngoài. Hiện công lao này lại để cho nhóm người vô gia cư kiếm được. Việc này đồn ra ngoài cảnh sát cũng không có mặt mũi gì. Bước đến trước mặt Blake người này mới vội lên tiếng.

- Chào cậu tôi là Bailey người của FBI cậu làm sao biết được nhóm người này cất giấu ma túy ở đây thế?

Blake lúc này nhìn qua Thiếu Kiệt. Hắn cũng không phải là người thật sự tìm ra những thứ này. Nếu không có nhóm người Thiếu Kiệt ở đây hắn không biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Không sớm thì muộn, người trong

nhóm của hắn sẽ phải đối mặt với cảnh tượng vừa rồi. Vì bọn hắn thật sự không biết có ma túy cất giấu ở đây.

Thấy Blake nhìn Thiếu Kiệt mà không trả lời mình Bailey cũng hiểu mình hỏi sai người nên cười cười định lập lại câu nói của mình với Thiếu Kiệt nhưng hắn đã lên tiếng trước.

- Ông đừng hỏi tôi! Tôi chỉ mới đến đây thôi vốn đi thăm những người vô gia cư một chút không ngờ lại gặp tình cảnh này. Vốn vừa mới thoát chết nên muốn làm gì đó cho cộng đồng tỵ thôi.

- Việc này sợ rằng không đơn giản như cậu nói. Số hàng tuy là không lớn chỉ vài kỳ nhưng không chừng ở xung quanh đây vẫn còn. Vì thế bọn người này mới triển khai súng ống như thế này. Báo chí nhất định sẽ triển khai tin tức rầm rộ

Bailey lúc này nhìn qua hiện trường nói rõ cho Thiếu Kiệt biết. Việc này báo chí chắc chắn sẽ chụp ảnh lên hình tuyên dương các thứ. Thiếu Kiệt lúc này cũng suy tư một lúc mới nói.

- Chuyện này không được tiếp xúc báo chí làm rầm rộ không có lợi cho công việc của tôi. Việc này hoàn toàn không thể thực hiện được. Các ông cũng đừng lo tôi sẽ không tiết lộ chuyện này đâu.

Thiếu Kiệt không muốn lộ diện trên mặt báo với tin tức. Nếu phát sinh chuyện này chắc chắn sẽ có khá nhiều người trong nước sẽ biết hắn ở đâu, mà việc này lại gây bất lợi không nhỏ cho Thiếu Kiệt. Dù trên phương diện nào đi nữa thì hắn cũng không muốn phát sinh chuyện này.

- Thôi được nếu cậu đã nói vậy bên chúng tôi sẽ cố gắng đè việc này xuống nhưng chắc chắn sẽ có một vài trang báo dạng thông tin quần chúng thì chúng tôi hoàn toàn không cấm được.

Bailey nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu hẳn thấy việc này cũng khá đơn giản chỉ cần đem việc này không công bố rộng rãi. Dù cho có nhiều cảnh sát hay là những thứ liên quan ở khu này sẽ không ít lộn xộn. Nhưng mà cũng không đến độ rắc rối. Chỉ cần không biết rõ nhận trách nhiệm về cảnh sát phá án tìm được ma túy thì tin tức đó cũng chỉ là tin tức phổ thông ở đất nước này.

- Theo tôi không cần phải lo! Hiện tại những thông tin về 1549 đã đủ sức hút họ không cần phải đổ tin đến mức tham gia nhiều vào vụ việc này đâu các ông cũng biết vấn đề vừa xảy ra hay hơn là những việc bắt được tội phạm người buôn bán ma túy của cảnh sát nhiều. Họ đã có anh hùng của mình không cần phải có Thêm một nhóm người anh hùng nữa.

Bailey lúc này cũng gật đầu. Tin tức về máy bay rơi mà mọi người trên máy bay đều sống sót thì truyền thông hiện nay đều xem đó là tin tức quan trọng dễ dàng tiêu thụ nhất nên họ phải tập trung vào những tin tức đó. Còn những việc như thế này chỉ có một vài phòng viên mới vào nghề hoặc còn đang thực tập mới đi lấy tin.

Nhìn về Blake đang đứng xem khám xét cân khối lượng ma túy bên cạnh Bailey mới chợt nhớ ra bên ngoài có một nhóm người muốn gặp hẳn nên nói

- À! Bên ngoài có khoản chục người nói là quen biết với anh Blake đây không biết có phải không nếu không thì chúng tôi cho người đuổi đi.

- À không cần họ đến vì tôi gọi. Chắc có lẽ lúc về đây thấy cảnh sát bao vây nên họ chỉ có thể ở bên ngoài. Không sao để bọn tôi ra ngoài là được.

Blake lúc này mới đáp lại lời của Bailey. Vốn định đi ra ngoài nhưng Jackson lúc này bước ra ngăn lại nói.

- Giờ ra ngoài khác nào báo chí phóng viên bên ngoài lấy ảnh chụp hình không khéo lại um sùm đấy anh! Thôi leo rào đi ra bằng đường khác. Không thì cảnh sát đi rồi họ xông vào đây cũng không ổn đây.

- Ừ nhỉ quên mất Thiếu Kiệt! không muốn gặp báo chí.Được rồi hỏi xem bên cảnh sát còn cần chúng ta hỗ trợ gì không. Nếu không thì rời đi. Như thế cũng tốt hơn.

Jackson nhắc nhở nên Blake lúc này mới giật mình nhìn qua Thiếu Kiệt giật đầu một cái. Hẳn qua lời nói của Thiếu Kiệt cũng biết được là việc tiếp xúc với báo chí phóng viên không tiện. Bởi chỉ cần xuất hiện những người đó sẽ bu lấy họ mà không buông ra cho đến khi lấy được tin tức họ cần.

Đạo quanh một vòng lấy dấu vân tay và một số thứ khác hỗ trợ cho cảnh sát Thiếu Kiệt mới thở dài một hơi. Xem như lần này hẳn thoát nạn. Nhưng trong đầu hẳn lúc nào cũng tồn tại một câu hỏi. Người cất giấu ma túy kia sao lại chết. Và vì sao hẳn có số lượng ma túy này lại không lên bán đi chuyển đến ở một nơi khác. không phải sống cảnh vô gia cư như thế này.

Nhưng đó chỉ là thắc mắc của hẳn về một sự khó hiểu. Còn sau khi đã làm xong hết thủ tục của cảnh sát Thiếu Kiệt lúc này cũng để lại số điện thoại của mình cho Bailey đi theo hai người Blake. Đến ngay một bờ rào không cao. Vừa qua khỏi đầu của Blake mọi người lấy thùng sắt rỗng úp xuống làm bệ đỡ leo rào ra bên ngoài thoát đi để không phải bị lên báo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 410: Tới Washington Trước (Chura Beta)

Rời khỏi nơi thị phi nhóm người Thiếu Kiệt nhanh chóng được Blake cho hội họp cùng với nhóm người của mình. Sau khi kể rõ chi tiết mọi việc vừa xảy ra và những gì Thiếu Kiệt muốn ở họ. Ngồi trong một cái bàn gia đình ở công viên bàn chuyện đại sự đây là lần đầu tiên họ làm cũng là lần duy nhất trên thế giới có một nhóm người làm như vậy.

Sau khi Blake nói rõ hết với mọi người lúc này Thiếu Kiệt nhìn qua một lượt mới nói.

- Cách bạn có thể không biết. Ở đây ngay tại đây nước của các bạn. Nhóm ma túy tôi chặt đứt kia lúc nào cũng có thể hoạt động lại. Bởi nguồn cung chất gây nghiện bọn chúng có thể lấy từ tam giác vàng. Và khi thành phẩm giống như những gì Blake và Jackson đã thấy. Mỗi người được nhờ đem một cây thuốc vào đất nước các bạn. Một trăm người một trăm cây nếu tập đoàn ma túy này còn tồn tại nó vẫn luôn đem nguy hiểm đến sự an bình của mỗi quốc gia trên thế giới. Các bạn có muốn thấy sau này những người thanh thiếu niên trong nước ảnh hưởng bởi tập đoàn này không?

Mọi người lúc này im lặng. Chỉ có Blake là đang suy nghĩ, hẳn thấy tận mắt được cả hình thức công phu của từng bao thuốc. Nó có thể đi qua hải quan theo dạng xách tay. Vấn đề này sẽ là một vấn nạn bạn không thể bắt họ tháo toàn bộ thuốc lá ra khỏi bao.khi nó còn niêm phong một cách cẩn thận. Việc này đem lại quá nhiều thứ phiền hà không đáng có.

- Tôi đi với cậu! Trải qua việc cậu nói tôi cũng hiểu có những thứ phải có người ngăn chặn nó từ khi mới khởi đầu. Đối với chiến tranh hi sinh nơi chiến trường không đáng sợ bằng việc trở về từ chiến trường thấy được người thân, con cháu chúng ta sau này vì thứ độc hại này mà giết chết cả một thế hệ.

Một người trong nhóm người của Blake nhìn Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Lời của hắn cũng cảnh tỉnh không ít người trong lúc này. Ai cũng hiểu ra chiến trường bảo vệ đất nước gì giữ hòa bình chỉ đổ máu chết là chuyện đơn giản đối với họ. Nhưng chính mắt mình nhìn thấy những thứ độc hại cho thế hệ con em của mình sau này đi vào trong nước mà không có cách ngăn chặn thì đó là một việc tồi tệ.

- Nếu mọi người đều đồng ý thì tôi sẽ chu cấp đầy đủ không thiếu bất cứ thiết bị súng ống quân dụng đúng nghĩa nào. Tôi cam đoan với các bạn bao nhiêu người tôi cũng nuôi được. Tôi có tiền sẵn sàng trả cho các bạn với lương hăn năm của một quân nhân của đất nước các bạn hoặc có thể hơn. Cái tôi không có chính là kỹ năng của các bạn. Những người như mọi người giúp sức của mình. Hiện tại với những người của mình với cơ sở kỹ năng không được tốt tôi hoàn toàn ở thế yếu hơn bọn họ rất nhiều.

Thiếu Kiệt nói ra một câu chắc chắn cũng nói rõ tình trạng của Vô Ảnh cho những người này biết. Bởi hắn qua những thông tin của mình thu thập được với số lương mười sáu ngàn đô bốn mươi ngàn đô tùy theo cấp độ quân nhân đang được trả lương hắn hoàn toàn đầy đủ khả năng làm việc của mình.

- Được chúng tôi theo cậu. Dù sao nơi này sắp tới cũng chẳng có người vô gia cư nào nữa đâu mấy tháng qua họ cũng có một số tiền cần thiết cho cuộc sống của mình rồi.

Một người đứng lên nhìn Thiếu Kiệt trả lời lại hắn. Việc tìm ra ma túy ở nơi này trở thành điểm nóng cảnh sát tuần tra và những vụ kiểm tra thương xuyên sẽ chẳng có người vô gia cư nào ở lại đó là điều không phải bàn cãi. Blake lúc này cũng gật đầu nhìn mọi người của mình đồng ý nói.

- Chúng ta lần này sẽ bảo vệ Thiếu Kiệt ở đất nước chúng ta. Sau đó cùng Thiếu Kiệt về nước. Thông qua các phương diện du lịch hoặc hợp tác

lao động để đến cho những người sau này đến quốc gia của Thiếu Kiệt bổ sung lực lượng cho chúng ta. Và song song đó đào tạo một số người hiện tại của Thiếu Kiệt mọi người đồng ý thì xem còn cái gì cần thiết ở đây thì rời đi.

Blake lúc này nói ra việc sắp xếp của mình tạm thời. Hắn cũng không biết những người này còn đòi hỏi gì ở nơi này không nên mới nhắc nhở để mọi người lấy thứ cần thiết. Mọi người lúc này cũng lắc đầu dường như với họ trên người chỉ có mỗi bộ đồ và những vật khác hầu như là không có. Trong khu vô gia cư ai lại để lại đồ gì của mình khi ra ngoài. Trừ khi món đó chẳng chút giá trị nào.

- Thôi hiện tại mọi người cần mua một ít đồ đi nhà hàng gần đây ăn uống chắc được. Sau đó về khách sạn tôi sẽ đặt phòng cho mọi người.

Thiếu Kiệt thấy việc này an bài như thế tạm thời là an toàn. Chỉ cần sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho những người này vài ngày sau đi Washington xong lại trở về nước lúc đó mua vé máy bay đồng loạt như thế thì cũng không rắc rối lắm.

Một người lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt bởi hắn thấy số người bên mình không ít mà ở khách sạn trừ khi là đặt phòng trước nếu không làm sao mà có số lượng phòng đủ ở một khu cho nhóm người mình nên mới nói.

- Sợ là khách sạn không có phòng thôi. Hiện tại vụ máy bay rời khiến cho những phòng khách sạn được trưng dụng để cho hành khách của chuyến bay may mắn kia ở lại hết rồi còn không thì tiền phòng cũng quá cao.

Đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra cho mọi người. Thiếu Kiệt cũng cảm giác hắn nói có lý dù sao thì không phải nơi nào cũng đủ chứa một

đồng người như thế này. Đang suy nghĩ cách nào tốt nhất thì Jackson lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Như thế không tốt lắm. Tôi nghĩ hiện tại chúng tôi đi ăn uống một chút câu nói là vài ngày nữa cậu phải đi Washington đi. Như thế thì cấp cho chúng tôi ít tiền bọn tôi sẽ lái xe đến đó trước đem những việc có thể làm sắp xếp. Thay vì tốn tiền đi máy bay với lại phòng khách sạn chúng ta tiết kiệm được một ít để mua những trang thiết bị hỗ trợ ở Washington.

- Được đây Jackson sẽ đưa người đi Washington trước tôi sẽ ở lại đây với cậu bàn một chút chuyện.

Nghe được Jackson nói thế Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Hắn cũng biết việc mua thiết bị hỗ trợ của Jackson là gì. Mà như thế thì cũng không việc gì phải lo lắng bị tập kích giống như hôm nay ở thế bị động sẽ không xảy ra.

- Ừ ý kiến hay đấy. Để Công Toại và Bảo Huân đi cùng với họ luôn. Mà các anh mua Thiết bị hỗ trợ chắc cũng không quá khó khăn đi. Tôi chỉ sợ mua nhiều như thế người ta sẽ không bán cho các anh thôi. Với lại mua nó xong về quốc gia chúng tôi cũng không đem theo được.

Thiếu Kiệt cũng có chút lo lắng. Số lượng súng ống và trang bị cần thiết mua cho họ ở đây như thế này tốn một khoản tiền chưa kể đến khi về lại không đem về được thì có vẻ phí.

- Cậu không cần lo lắng đâu. Đối với súng ống việc sử dụng xong có thể bán lại cho một số chợ đen vẫn ổn. Hầu như trên những nơi đi qua đề có bán súng chỉ cần có hàng họ mua là được khi đó sử dụng xong bán lại thu tiền về là được. Còn mua nhiều hay ít cậu không cần lo đâu chúng tôi chỉ mua vài cây súng lục giá cũng không cao.

Blake giải thích việc các súng ông mua được sau khi không dùng có thể bán lại cho những người buôn bán chợ đen cũng thu về được một số tiền. Thiếu Kiệt cũng hiểu ra ở đất nước này súng ông quá thông dụng nên việc này không phải khó khăn.

- Ừ vậy thôi! Đi mua một số quần áo cần thiết rồi đi ăn, À mà phải mua xe cho mọi người đi từ đây đến Washington nữa chứ.

Nghe lời nói của Thiếu Kiệt Jackson cũng cười cười vỗ vai hắn lắc đầu.

- Xe cần gì phải mua. Ra bãi rác đây! Lát nữa vài người lấy vài chiếc đồ xăng đi đường là được. Miễn là trông nó còn mới thì cảnh sát cũng không để ý trừ khi nó quá cũ thôi.

- Tôi nói các anh có nhiều điều kiện thế mà không biết kinh doanh nhì. Các anh chỉ cần lấy xe của còn mới đó nhập về nước tôi cũng kiếm bộn tiền vậy mà lại không làm thật chẳng hiểu nổi.

Blake nghe Thiếu Kiệt cảm thán trách móc bọn họ không biết cách kiếm tiền mới lắc đầu nói với hắn. Vì biết Thiếu Kiệt có nhiều tiền thuê bọn hắn thì cậu nhóc trước mặt hắn cũng phải là người có kinh doanh. Mà đầu óc người kinh doanh thì luôn luôn linh hoạt trong mọi thứ đều có thể nhìn ra cơ hội của chính mình.

- Cậu cứ nghĩ ai cũng là dân kinh doanh như cậu sao? Chúng tôi quen biết ai? Tiền đi máy bay qua nước cậu kiếm đối tác còn không có ở đó lấy xe xong tiền đâu mà làm giấy tờ?

Thiếu Kiệt nghe Blake nói về những thứ khó khăn mà hắn sẽ không thực hiện được nếu không có tiền làm cho Thiếu Kiệt mới nhớ đến những giấy tờ cần thiết phải có để nhập cảnh một chiếc ô tô đã qua sử dụng từ nước ngoài.

Hình thức này không lạ một số xe mới đều như thế muốn bị đánh thuế thấp khi nhập vào trong nước họ thường cho xe chạy vài vòng cho nó có trạng thái khai báo hải quan là xe đã qua sử dụng. Vì hiện tại trong nước chỉ có vài doanh nghiệp nước ngoài sản xuất ô tô xuất ra thị trường còn một số ô tô của nước ngoài nhập về trong nước đều được gắn mác đã qua sử dụng.

Xe của quốc gia này hầu như là chạy quá số quy định đều phải đem vào bãi rác. Tùy theo bãi rác đó có người hoạt động tái chế nghiền nát ô tô ra đóng lại thành khối thép chuyên cho nhà máy sản xuất thép để tái chế hay không lại là một chuyện khác.

- Ấy Thôi quên chuyện đó đi mọi người đi nào.

- Ủ thôi mọi người tập trung đi mua vài bộ đồ rồi kiếm một nhà vệ sinh công cộng vào tắm đờ thay đồ. Vài người đi kiếm xe chuẩn bị lát nữa xong rồi lên đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 411: Lấy Lòng Với Đôi Tác (Chưa Beta)

Cám ơn đọc giả toannv53 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Chỉ vài giờ sau đó những người của Jackson lên đường cũng với Công Toại và Bảo Huân. Thiếu Kiệt trở về khách sạn lúc này về tới khách sạn Thiếu Kiệt phải làm lại thủ tục thay đổi hai người của mình bằng Blake. Thấy có sự thay đổi về số người và số phòng bị giảm đi một người nên nhân viên lễ tân mới có thắc mắc với Thiếu Kiệt.

Việc này cũng không mấy là lạ việc thay đổi người ở trong khách sạn thường phải báo lại với lễ tân nên Thiếu Kiệt cũng vô tư trả lời cô.

- Không hai người ấy đi washington chuẩn bị các thứ để có thể tiến hành công việc của tôi ngay khi tôi đến nơi. Đúng ra là chúng tôi sẽ đến sớm để tiếng hành công việc này. Nhưng vì máy bay rơi một số thứ chìm dưới đáy sông Hudson nên phải ở lại đợi tới ngày kia mới đi.

Thiếu Kiệt cũng không kể rõ tại sao nhóm người hấn ở lại nơi này mà chỉ giản lượt một cách tốt nhất. Và lý do đợi đồ chuyển đến cũng là một lý do chính đáng. Tiếp viên cũng được biết nhóm người Thiếu Kiệt là một trong một trăm năm mươi lăm người thoát chết từ máy bay. Việc đồ đạc bị mất trên máy bay cần phải ở lại để chuẩn bị vật dụng cần thiết để làm việc cũng là điều hiển nhiên.

- Vâng! Tôi sẽ ghi chú lại cho cậu. Chắc Blake là người đến sau vì các anh bị như thế nên cũng ở lại đây chờ phải không cậu để tôi vào thời gian lưu lại khách sạn.

- Ừ anh ta ở đây vài hôm rồi sẽ đi cùng chúng tôi! Thời gian ở lại cũng như thế. Vậy nhé chúng tôi lên phòng đây có việc gì thì chúng tôi gọi nhân viên hỗ trợ sau.

Làm xong thủ tục cho Blake ở quầy lễ tân cả bốn người đi vào thang máy di chuyển lên trên lầu nơi họ đã ở hôm qua. Bây giờ trong sảnh khách sạn từ một góc của quán cà phê của khách sạn hai người đàn ông đứng lên đi về phía lễ tân.

Người lễ tân thấy hai người đến cũng mỉm cười gật đầu một cái nói.

- Họ sẽ ở đây hai ngày sẽ đi Washington. Hai người kia đã đi trước rồi. Hiện tại còn bốn người, Tôi chỉ có thể cung cấp được bao nhiêu đó thôi việc này đã làm trái với việc giữ bí mật của khách hàng rồi. Tiền của tôi đâu?

Lucas lúc này cũng gật đầu. Hắn biết nhóm người Thiếu Kiệt sẽ ở lại đây hai ngày đã là quá đủ cho bọn hắn chuẩn bị những thứ cần thiết và điều động người. Lấy trong ví của mình hai tờ tiền mệnh giá một trăm đô đưa cho người lễ tân. Lucas lúc này mới bỏ kính xuống nhì người lễ tân nói.

- Cô yên tâm chỉ cần cô không nói. Hai người bọn tôi không nói sẽ không ai biết điều gì. Chỉ cần như thế là được cô vẫn làm việc của cô mà không ảnh hưởng tới người nào khác.

Người nữ tiếp viên lúc này cũng gật đầu. Cô lén nhận lấy số tiền mà Lucas đưa. Xoay người Lucas lúc nói với người bên cạnh đi cùng mình.

- Đề tao gọi điện cho Aaron báo cáo tình hình. Tìm chỗ nào có thể quan sát được người ra vô của khách sạn ngồi cái đã xem Aaron tính toán chuyện này như thế nào.

Đợi cho ra khỏi khách sạn Lucas mới lấy điện thoại. Nhấn vào số cuộc gọi đã gọi đi có sẵn sau một hai tiếng chuông chờ đơn điệu mặc định. phía

bên kia mới có âm thanh vang lên một giọng nói.

- Tình hình sao rồi. Biết những ngày sắp tới nó làm gì chưa để tao còn lên kế hoạch giao dịch súng ống.

- Vâng sếp! Hiện tại theo thông tin có được hai ngày nữa nó đi Washington có thể là bàn chuyện làm ăn ở chỗ đông người hoặc là buổi họp mặt đó có nhiều người không an toàn nên nó cho hai người vệ sĩ mình đi qua bên đó sắp xếp trước rồi. À mà bên nó mới có thêm một thằng vệ sĩ tây đen. Tổng hết luôn cả nó là sáu người.

Lucas lúc này trả lời điện thoại một cách kính cẩn. Việc nói chuyện như thế này cũng không làm người bên cạnh hắn ngạc nhiên mà chỉ chăm chú lắng nghe xem người bên kia điện thoại sẽ căn dặn việc gì để bọn họ Thực hiện.

- Cũng tốt hốt gọn một ỏ luôn cũng được. Còn mấy thằng nữa chiều nay sẽ đến sân bay. Chiều nay hai đứa mày đi Washington xem coi ở đó sắp có tổ chức sự kiện gì không. Nếu có thì chắc chắn thằng nhóc đó sẽ phải tham gia. Vói lại ở bên đó chia nhau đi mua súng luôn. Cũng may tao đợi biết tin nó mới quyết định giao dịch súng. Chỉ cần bọn mày qua bên đó tao sẽ cho người giao dịch đồ với bọn mày. Nhớ xem coi hai thằng vệ sĩ kia thế nào. Được đem theo cả Connor để nó nhìn mặt. Giờ thì cứ ở đó cho đến khi có người đến thay bọn mày rồi đi. Bay trong nước nên không cần phải đăng ký gì trước đâu.

Âm thanh của Aaron giao việc cho Lucas và người bên cạnh hắn làm cho hai người lắng nghe điện thoại bên ngoài cũng gật đầu. Bây giờ Lucas biết mình chỉ cần trông chừng ở đây đến chiều rồi sẽ có người khác thay thế. Hắn chỉ sợ là phải ở đây túc trực đến khi Thiếu Kiệt đi hắn mới đi theo thì thời gian theo dõi thật sự là chán chết.

- Vâng thằng Connor chắc chiều cũng được xuất viện rồi. Em sẽ kéo nó đi luôn. Chỉ sợ nó ám ảnh việc máy bay rơi thôi. Nhưng em nghĩ chắc sẽ thuyết phục được nó.

- Thuyết phục cái gì mà nói với nó. Nó mà không lên máy bay tao bắn bỏ. Mẹ làm xong nhiệm vụ cũng phải đi máy bay về. Nó định ở lại bên này làm ăn mà à.

Lucas nghe được như thế tuy trời đang lạnh nhưng trên trán hắn lúc này cũng túa ra một giọt mồ hôi. Vâng dạ vài câu rồi cúp máy hắn mới nói với người bên cạnh mình.

- Má chiều nay tao với mà đi thuyết phục thằng Connor đi. Mẹ nó không xong là chỉ sợ chôn xác tại đây chung với nó đó.

Người bên cạnh cũng nghe được cuộc hội thoại vừa rồi với Aaron nôm gât đầu như cái mà. Hai người ngồi ở một quán ăn gần đó có thể quan sát lấy lỏm ra vào khách sạn cũng thở ra một hơi.

Còn tại một căn phòng khách sạn khác một người đang quân trên người mình một cái khăn tắm hắn vừa cúp máy điện thoại với Lucas xong suy nghĩ điều gì đó cầm điện thoại đi lại vài vòng trong phòng rồi lại ngồi xuống cạnh giường nhân vào một số điện thoại trong danh bạ của mình.

Hắn thấy sau khi Connor bị cảm lạnh do rơi máy bay xuống sông hudson hắn gọi cho Khun Chang xin thêm người và báo cáo tình hình cho Khun Chang biết việc khó ra tay khi Thiếu Kiệt cố vệ sỹ đi cùng là việc làm vô cùng chính xác. Giờ đây hắn chỉ cần gọi điện cam đoan đã nắm được tung tích của Thiếu Kiệt và lập kế hoạch ám sát nữa là mọi thứ xong việc có thể trở về nhận thưởng.

Âm thanh điện thoại đổ chuông vang bên tai hắn cho đến khi Khun Chang bắt máy.

- Sao rồi! Máy mà báo là không có tin tức thì ở mẹ bên đó luôn cho tao đừng về đây nữa. Để mất đầu nó vì rơi máy bay tao không trách nhưng giờ máy với người của máy kiểm nó không được nữa thì đừng về.

- Áy! Anh Chang em kiểm được nó rồi! Cũng biết được chút tin tức. Hai ngày sau nó đi washington dự hội nghị hay bàn bạc công việc gì đó. Lúc đó biết rõ cụ thể địa điểm em với lại những người của mình ra tay luôn. Mà Anh người em xin thêm lên máy bay chưa anh Chứ nó tới sáu người ám sát bằng súng thì được nhưng chỉ sợ bắt trặc thôi.

Khun Chan lúc này nghe được những gì Aaron báo cáo cũng gật gù đáp lại hắn.

- Máy yên tâm sáu người bọn máy cứ lo làm việc đi. Sáu thằng máy cần đã lên máy bay cách đây ba giờ rồi chắc chiều sẽ tới bên đó. Còn hàng chuyển đi lần này qua trót lọt hết đúng không?

- Vâng anh em để hai đứa xuống hàng đem về hết rồi. Giờ chỉ cần đợi tôi nay cho tụi Lucas bay qua bên Washington rồi giao dịch lấy vài cây súng bên đó thực hiện công việc nữa là xong.

Aaron lúc này trả lời câu hỏi của Khun Chang như chắc chắn viện này sẽ nằm trong tầm tay. Bởi hắn quá thường xuyên giao dịch như thế này. Bên ngoài là võ thuốc lá cho dù kiểm tra cũng không ai có thể tháo hết được từng bao thuốc bên trong.

Nhưng Aaron cũng phòng ngừa chuyện này nên hắn luôn đem theo một cây thuốc thật khi nào kiểm tra thì chỉ cần lấy cây thuốc đo ra làm kiểm nghiệm. Bộ phận hải quan thì bệ bọn chỉ cần kiểm tra một cây thuốc đã là

quá lắm hưởng chi cả mười thùng thuốc lá nếu kiểm tra thì không biết bao giờ mới xong. Mà đó là lý do tại sao những chuyến hàng như thế này luôn thuận tiện và đạt được hiệu quả cao.

- Ủ! Nhận tiền xong cứ chia ra đem về cho tao là được giữ lại bao nhiêu cần thiết làm việc thôi là được Nhớ tao phải muốn thằng nhóc đó chết mới lấy lòng với người hợp tác với mình. Mà thấy việc lợi ít chuyến hàng đi bằng những cây thuốc lá con niêm phong nhãn mác của công ty làm ra có lợi thế nào rồi đấy.

- Vâng anh cứ yên tâm em sẽ làm việc này thật chu toàn. Chuyên này cứ để em lo là được. Người có đủ kế hoạch lịch trình có sẵn thì nó chạy không thoát đâu anh. Đối tác của mình như thế này thì dù cho mình có tăng số hàng lên thông qua đường giả mạo thuốc lá này số lượng lớn cũng chẳng sao.

Lucas lúc này cũng nịnh nọt với Khun Chang hẳn hiểu lúc này mình nên nói điều gì là tốt nhất. Ai cũng thích nghe lời mát tay mà Khun Chang cũng là con người nên không thể tránh khỏi cá sự yêu thích này.

- Cẩn thận đấy! Minh giao hàng qua bên đó được vì hàng chất lượng thêm vào đó là cách thức hết sức an toàn bọn mexico không làm được. Nên chắc chắn việc này thành công chỉ cần không có thằng nhóc đó cản tay cản chân thì hàng mình xuất ra ngoài càng nhiều. Bọn mày cũng có nhiều tiền hơn. Thôi lo cho xong chuyện đó đi.

Khun Chang căn dặn Aaron một lần cuối rồi cúp máy. Còn Aaron lúc cũng dạ vâng vài tiếng cho đến khi không còn âm thanh của Khun Chang nữa. Hắn mới nằm ngửa ra giường suy nghĩ đến việc tiền tài sẽ đến ngày một nhiều và địa vị trong mắt của hắn Khun Chang làm cho hắn cảm thấy thích thú.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 412: Pháo Đài Di Động (Chưa Beta)

Cám ơn đọc giả game123 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Nguyên một buổi chiều hôm đó cùng với Blake Thiếu Kiệt nói rõ tình hình tại sao hẳn lại đối đầu với người của Tam giác vàng. Ngay cả Anh Hào cùng với Tú Trinh lúc này cũng chăm chú lắng nghe. Thiếu Kiệt chỉ kể tình tiết quan trọng những vẫn lấy được sự thu hút của những gì hẳn đã trải qua với việc đụng độ và cái chết của Ngô Trục.

Thiếu Kiệt hẳn hiểu rõ những việc này giờ không còn là bí mật với những gì cần thiết để cho Blake nắm bắt được tình hình mà vạch ra kế hoạch đào tạo cùng với đấu tranh với nhóm người của Khun Chang thì đây là điều cần thiết.

Nhưng nghe được những gì Thiếu Kiệt kể qua các sự việc đã diễn ra. Hẳn cũng không ngờ tới những gì đã xảy ra với người Thiếu Niên trước mặt mình. Trâm ngâm thật lâu mới đưa ra được những phương án cần thiết cho Thiếu Kiệt.

- Nếu nói như thế thì quả thật chúng ta đang ở thế yếu. Cậu cũng biết những năm 1990 vùng tam giác vàng có thể đã tự trang bị quân lực đến ngay cả vũ khí hiện đại lúc đó cũng có. Tiền tài để sắm vũ khí họ không thiếu. Cái họ có nhiều nhất là những người bản địa sẵn sàng gia nhập vào thế lực của họ. Tôi cũng chưa định hình căn bản năm mươi người của cậu ra sao. Nhưng xem ra cậu cần phải bỏ rất nhiều tiền để có thể nâng cấp cho những quân nhân của cậu đó là ý kiến của tôi.

Blake đem những đánh giá khách quan của mình qua những gì Thiếu Kiệt kể để cho hắn biết rằng hiện tại chưa đánh giá thực chiến của năm mươi người trong Vô Ảnh thì những việc khác hầu như đều xây dựng bằng con số không.

- Tôi cũng hiểu điều này. Hiện tại về vấn đề trang thiết bị của quân nhân chúng tôi chỉ có bộ đàm vô tuyến một số camera mua lại từ nước ngoài ngoài ra không có công cụ nào hết theo anh thì cần những gì nữa. Cứ lên danh sách tôi sẽ tính toán mà mua sắm những thứ đó về cho Vô Ảnh.

- Nếu cậu đã hiểu điều này thì tôi không giấu. Một người quân nhân chúng tôi mỗi khi ra trận trên người trang bị các thiết bị đi kèm theo không dưới mười lăm ngàn đô nhưng với điều kiện của quốc gia các cậu thì con số này hạ xuống thậm chí một ngàn đô là cao. Nên việc sống sót của các thành viên trong quân đội của cậu chỉ được khoảng hai mươi phần trăm đó là dựa theo kỹ năng vốn có mà thoát hiểm thôi.

Anh Hào tuy biết có sự chênh lệch nhưng không nghĩ đến việc chênh lệch bảo toàn an toàn cho quân nhân của nước mình lại thấp như thế nên trầm ngâm nhìn Thiếu Kiệt.

Nghe được những lời của Blake Thiếu Kiệt cũng suy nghĩ khá nhiều trong quân lực người lính luôn là người đối mặt với nguy hiểm nhiều nhất mà con số hai mươi phần trăm để sống sót là quá thấp cho một chiến trường.

- Việc khắc phục những thứ này ngoài đập tiền mua những trang thiết bị áp giáp chống đạn súng ống và các thiết bị liên lạc kèm theo đó là những thứ thiết yếu cho một binh sĩ là một điều cậu nên suy nghĩ. Nếu đánh trực diện chắc chắn cậu sẽ không thắng được Khun Chang nhưng nếu đánh bằng bẫy thì lợi thế hơn.

Tú Trinh, Với Anh Hào lúc này cũng nhìn lấy Blake họ không thiếu cách đánh bằng bẫy mà hắn nói nghĩ là gì. Vì nếu bẫy thì bẫy đó làm cách nào thực hiện chưa kể đến là đâu phải cái bẫy nào người ta cũng tự chui đầu vào.

Thiếu Kiệt nghe Blake nói như thế cũng trầm ngâm hắn suy nghĩ thật nhanh chóng rồi mới nhìn lấy Blake hỏi.

- Ý anh là tôi làm con mồi dụ dỗ cho người của Khun Chang ra tay với tôi rồi những thành viên khác ra tay triệt tiêu từng người sao. Như thế khá lâu dài à. Mà chưa kể không biết hiệu quả hay không.

- Ừ không sai! Việc lấy cậu ra làm mồi như là tốt nhất. Nhưng với điều kiện bây giờ thì không thực hiện được. Tôi không biết ở quốc gia cậu như thế nào nhưng tôi nghĩ cậu nên trang bị cho mình pháo đài di động đi là được rồi đấy. Việc này cấp thiết ít nhất độ bảo vệ cũng cấp độ mười theo dạng dân sự là được. Nếu cậu đồng ý tôi sẽ liên hệ công ty làm pháo đài cho cậu.

Thiếu Kiệt lúc này hai mắt bừng sáng. Bởi hắn biết Blake nói Pháo đài di động cấp độ mười của quân sự là như thế nào. Nếu một chiếc xe như thế thì bằng bới quái thú của tổng thống.

Anh Hào với Tú Trinh đều không biết pháo đài di động là gì nên cũng ngơ ngác nhìn Blake. Anh Hào thì chưa nghe tới câu này dù hắn ở trong quân nhân nhưng hắn không học được nhiều như Hà Vi mà chỉ dựa vào nhiệm vụ với lại quân huấn nên cũng thắc mắc hỏi Thiếu Kiệt.

- Pháo Đài di Động là gì? Nghe quen quen hình như đã từng nghe ở đâu đó rồi.

- Ừ nó là xe bọc thép chống đạn đấy!

Thiếu Kiệt trả lời ngắn gọn cho Anh Hào hiểu. Bởi vì trong quốc gia tính ra cũng chỉ có vài chiếc đang chạy trên đường dường như nó đều dành cho nguyên thủ quốc gia còn ngay cả đẳng cấp của Hà Thúc cũng không sử dụng xe này. Bởi người lái xe bọc thép phải là một người quen tay lái có kinh nghiệm với xe tải trọng lớn và quán tính của xe mới có thể lái nó thuần thục.

- Nếu làm một chiếc bọc thép như của tổng thống thì có vẻ quá phô trương rồi. Mà ở nước tôi đi xe đó ra ngoài chẳng khác nào làm mục tiêu di động cho đối phương nhắm vào.

Blake nghe thế mới vỗ vai lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Cậu không cần phải lo! Việc tạo một chiếc xe bọc thép theo yêu cầu của cậu họ sẽ cho người khảo sát ở đất nước cậu xe gì là phổ thông nhất. Sau đó sẽ đặt hàng bên hãng sản xuất xe đó một chiếc xe mới. Về Tháo toàn bộ xe ra và tùy theo cấp độ bảo vệ mà trang bị loại thép bên trong. Sau đó lại ráp xe trở lại như cũ. Nên chỉ cần loại xe phổ thông ở nước cậu là được không cần phải như quái thú.

Thiếu Kiệt lúc này mới biết được rằng hẳn có thể chọn loại xe tùy ý và có thể lựa chọn cấp độ bảo vệ cho xe. Như thế thì một chiếc xe phổ thông chạy trên đường cũng không quá nổi bật.

- Ủa nhưng mà nếu xe ô tô thì chỉ cần bần vào bánh xe là xe cũng không chạy được như thế chẳng khác nào chịu chết. Trong xe cũng phải có vũ khí mới được chứ. Nếu giữ lại như bản gốc thì sao được.

Tú Trinh suy nghĩ một lúc mới nói ra ý kiến của mình. Không ít phim ảnh đã nói lên việc xe ô tô có một nhược điểm đó là bánh xe ô tô như thế thì xe không chạy được thành ra bị động không thoát khỏi người truy kích. mà

cô cho rằng như thế thì trên xe lúc nào cũng phải có nơi trang bị vũ khí để có thể bắn trả lại đối phương tấn công mình.

- Có thường bên trong ghế sau tùy theo chủ xe yêu cầu mà có thể để ở trong đó một khẩu AK một cây súng lục một bộ sơ cứu tạm thời. Còn về vấn đề bánh xe thì cô khỏi lo. Xe bọc thép của công ty này được trang bị trong bánh xe một loại mâm thép đúc kết nối. Khi mà xe bị thủng lốp nó vẫn có thể chạy thêm được ba mươi cây số nữa nên rất an toàn. Công ty này tạo ra quái thú của tổng thống mà. Mặt bằng sàn xe cũng được bọc thép chống bom nên cô cũng đừng cho là nó có điểm yếu.

Blake thấy Tú Trinh đang soi mói có chỗ nào để có thể tấn công một chiếc xe bọc thép hay không cũng bảo đảm luôn những nơi khác được bảo vệ an toàn. Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu đối với xe bọc thép theo dạng cấp độ mười dân sự thì nó thuộc về quái thú cỡ nhỏ có thể sử dụng được.

Một phần trang bị xe ô tô như thế cũng là việc nên làm hẳn cũng không biết khi nào những người kia có đánh lén hay không.

- Ừ được đấy. Vậy anh xem báo công ty đó trang bị cho tôi khoản bốn chiếc xe như thế đi. Còn mọi người thì hai chiếc tổng cộng là sáu chiếc. hai chiếc bảy chỗ của để đi khi cần thiết còn bốn chiếc kia thì chia cho những người cần thiết bên cạnh tôi.

Blake nghe Thiếu Kiệt trang bị luôn cả xe bọc thép cho bọn người của mình cũng giật mình nhìn hẳn. Bởi xe bọc thép dù cho ô tô loại thông dụng ở đất nước châu á không cao nhưng tiền bọc thép mới là vấn đề quan trọng có thể đội giá chiếc xe lên gấp ba lần với giá trị thực của nó.

- Đừng nhìn tôi như thế! Tôi nói rồi tôi không thiếu tiền. Anh có thể yên tâm.

Thiếu Kiệt hẳn không thể nào nói cho Blake biết được rằng tiền hắn có thể mua được rất nhiều thứ kể cả máy bay riêng nhưng việc này thì hắn sẽ không nói ra mình có bao nhiêu tiền cho Blake biết.

Nhưng nghe được Thiếu Kiệt bạo chi như thế cả Anh Hào cũng mở to mắt ra mà ngạc nhiên cả hai người cũng không biết được Thiếu Kiệt có bao nhiêu tiền bởi hắn đã nói việc này nằm trong vòng bí mật. Blake nghe thấy thế lưỡng lự một chút mới gật đầu nói với Thiếu Kiệt nói.

- Được tôi sẽ gọi người của công ty đó hai ngày sau đến gặp cậu nhưng mà tôi nghĩ nên đề nghị cậu ngay từ bây giờ. Bởi tôi thấy sự an toàn thật sự của cậu đang đối mặt với nguy cơ thật sự.

Anh Hào lúc này cũng căng thẳng. Thiếu Kiệt nhìn lấy Blake thắc mắc bởi hắn không hiểu tại sao Blake lại yêu cầu hắn phải trang bị và mặc áo chống đạn từ ngay thời điểm này.

- Cậu đừng nhìn tôi. Nếu hôm nay tôi không thấy những gói thuốc chứa ma túy đó tôi sẽ không yêu cầu cậu mặc nhưng mà tôi thấy đối thủ của cậu đã vươn tay rất dài ra tới đất nước tôi. Chỉ cần hắn bỏ tiền chắc chắn không ít người sẽ ám sát cậu. Vì thế tôi khuyên nên mua áo chống đạn và mặc vào người để bảo toàn cho cậu đi.

Nhắc nhở của Blake làm cho Thiếu Kiệt nhận ra hắn không thật sự an toàn ở đây. Bởi đến hắn còn phải giật mình khi thấy xuất hiện những cây thuốc lá rẻ tiền của quốc gia mình ở nước ngoài. Giờ Blake nhắc nhở hắn việc này làm cho hắn thấy được nguy cơ cần thiết cho chính an toàn của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 413: Khu Quân Sự Có Cho Thuê (Chưa Beta)

Thấy được những gì có thể xảy ra Thiếu Kiệt cũng biết mình quá chủ quan trong việc bảo đảm sự an toàn cho mình. Nếu không có Blake nhắc nhở hẳn vẫn cho rằng hiện tại mình thật sự an toàn không phải lo lắng. Những lời cảnh báo của Blake không phải là không có lý do.

Hắn cũng gật đầu để cho Blake cùng với Tú Trinh đi mua cho mình áo chống đạn để đề phòng chỉ còn có Anh Hào ở lại đợi cho hai người đi rồi Anh Hào mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt không ngờ cậu lại có nhiều tiền thế đấy? Việc trang bị như thế chắc chỉ cần thông qua Hà Thúc là được. Nhưng mà tôi nghĩ cậu sẽ bị cắt xén đồ đạc đấy. Ít nhất cũng ba phần.

- Việc này không lo hai hay ba phần gì đó cũng không phải là điều quan trọng. Cái cần thiết là nó thật sự hiệu quả. Hiện tại có bị Hà Thúc cắt xén quân trang cũng là chuyện bình thường thôi. Đang không biết Hà Thúc với những người bên quân đội sẽ cho nơi nào làm nơi tập trung quân nhân đây này. Chứ trung tâm chính của Vô Ảnh có vẻ không ổn khi quá nhiều người.

Thiếu Kiệt cũng biết hiện tại số người ngày càng nhiều hơn những mà phạm vi của Vô Ảnh cũng chỉ có hạn doanh trại thì chắc chắn phải có nhưng hẳn không biết Hà Thúc sẽ cấp cho mình nơi nào để thực hiện huấn luyện quân đội. Nên cũng khá băng khoăn Anh Hào suy nghĩ một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

- Chắc cũng không đến nỗi nào đâu. Hiện tại có một số doanh trại nhìn bên ngoài bề thế nhưng thật sự bên trong cho các doanh nghiệp thuê làm các việc khác rồi. Nếu Không có cậu có thể thuê lại cũng được những mà chắc không cần đâu.

- Ấy khu vực quân sự cũng cho thuê nữa sao? Nơi đó dành để quân huấn với những thứ khác sao lại đem cho thuê? Như thế thì còn gọi là khu vực quân sự nữa sao?

Anh Hào lúc này cũng trầm ngâm một lúc mới có thể trả lời cho Thiếu Kiệt biết. Bởi hẳn trước đây cũng nghĩ khu vực quân sự chỉ để dành huấn luyện quân nhân nhưng dần dần hẳn hiểu thêm chỉ có vài chỗ như thế làm đúng nghĩa vụ và chức năng của mình còn những nơi khác thì lại không như thế.

- Cậu cũng hiểu một số doanh trại số lượng quân nhân không nhiều. Những doanh trại đó lại nằm ở khu kinh tế. Nên việc cho thuê lại đất không sử dụng làm nhiều việc khác thu về ngân sách cho quân đội là điều hiển nhiên. Như doanh trại của bố tôi cũng vậy. Ba mặt là đã dành cho việc thuê rồi. Bên cạnh là xưởng sản xuất bê tông, công ty cơ khí máy bay, xưởng sản xuất gỗ đủ cả. Còn cho thuê lại vài cái nhà kho để các công ty lớn chứa đồ.

Nghe những gì Anh Hào nói Thiếu Kiệt biết việc này không phải đùa. Nếu không thì hẳn sẽ chẳng thể nào kể rõ việc như thế. Trầm ngâm một lúc hẳn mới gạt đầu vì những gì Anh Hào nói. Hẳn có thể thông qua việc này thuê lại doanh trại.

Huống chi ở Thành phố Lưu Minh không hề thiếu doanh trại quân đội. Chỉ cần có thể hẳn có thể thuê lại một cái với doanh trại tư nhân trang bị quân đội cần thiết của chính mình với cấp bậc của hẳn chỉ cần nâng lên cao thêm vài bước nước thì có thể sử dụng quân đội đó cho quốc gia khi cần thiết chắc chắn Hà Thúc sẽ không nói gì được.

Nhưng đó là suy nghĩ của Thiếu Kiệt hẳn còn hiện thực thì phải đợi xem ý kiến của Hà Thúc ra sao thì lúc đó Thiếu Kiệt mới triển khai mấy cái khác được.

- Ủ! Vậy để hỏi Hà Thúc xem sao. Nhưng chắc là sẽ được. Hà Thúc lấy bốt quân trang mà không cấp các thứ khác thì sau này đừng hòng được lợi.

Anh Hào chỉ biết cười hắc hắc biết Thiếu Kiệt có nhiều điều bí mật ngay cả bản thân hắn cũng không được biết. Dù sao ở cấp độ của hắn chỉ có thể biết vài thứ. Nếu ở cương vị như bố hắn hoặc Hà Vi thì có thể biết về những bí mật của Thiếu Kiệt nhiều hơn.

Thiếu Kiệt Trải qua một buổi sáng và buổi chiều nhiều điều xảy ra nên cũng có chút mệt mỏi hắn nằm ngủ trên giường của mình thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến khi Blake và Tú Trinh đi mua đồ về và cả trong buổi chiều hắn ngủ say như chưa từng được ngủ.

Anh Hào thấy thế cũng chỉ ngồi một bên canh chừng cho Thiếu Kiệt. Hắn tuy mới tiếp xúc với Thiếu Kiệt không lâu nhưng hiểu rằng công việc trên người thiếu niên này nhiều hơn gấp hắn cả mấy chục lần. Blake với Tú Trinh đi về cũng thấy thế im lặng cố gắng không phát ra tiếng động. Đợi một lúc Tú Trinh mới ra hiệu cho hai người Blake và Anh Hào ra khỏi phòng nói chuyện.

Ba người đứng trước cửa phòng lúc này Tú Trinh mới nói.

- Giờ chắc chia người ra canh chừng cho Thiếu Kiệt ngủ đi. Thật sự với tuổi cậu ta như thế mà làm nhiều việc quá cũng phải có lúc mệt mỏi mới là chuyện thường.

- Ủ từ khi gặp cậu ta đến giờ lần đầu tiên thấy Thiếu Kiệt ngủ ngày. Cậu ta đôi khi làm việc tới tận ba bốn giờ sáng rồi lại chỉ ngủ vài tiếng đã dậy tôi là quân nhân thấy như thế cũng không hiểu sao sức khỏe ở đâu cậu ta làm việc như thế.

Anh Hào lúc này cũng đem suy nghĩ của mình dựa theo những gì mà hắn thấy mỗi ngày của Thiếu Kiệt làm việc rồi phải chỉnh sửa ngòi mòi tính đem bài vở học tập rồi giải bài tập nhiều thứ khác trong những ngày qua. Nhưng lại chỉ ngủ đúng một giấc ngủ ít ỏi vài tiếng. Blake bây giờ mới nói với Anh Hào.

- Tôi không biết cậu ta đã làm gì. Chúng ta chỉ mới gặp nhau. Nhưng qua lời kể của cậu ta và những gì các cậu chứng thực. Thì việc cậu ta làm hơn hẳn những người thiếu niên cũng tuổi ở quốc gia chúng tôi. Con người thì phải biết mệt mỏi ngay cả may mắn cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi. Một người thiếu niên làm những việc cả người lớn chúng ta không làm được thì cậu ta còn mất nhiều sức lực và sự suy tính hơn nhiều. Quốc gia các bạn rất may mắn khi có một người như thế.

- Ủ cậu ta mang trên vai quá nhiều sự kỳ vọng. Thiếu Kiệt còn phải đương đầu với những khó khăn trước mắt nhiều hơn những việc khác. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy Thiếu Kiệt ngủ nhiều như thế này không biết cậu ta có bệnh không nữa.

Tú Trinh thở dài nói ra những gì trong lòng mình. Với Thiếu Kiệt cô cũng hiểu tại sao lại có Vô Ảnh. Tại sao lại có những người âm thầm hoặc công khai giúp đỡ Thiếu Kiệt. Bởi gánh trách nhiệm trên vai của hắn là những mối thù của mọi người thành viên của Vô Ảnh. Còn có cả những gì tính toán với những người hắn chưa thể đụng đến.

- Tôi nghĩ không hẳn. Mọi người vừa mới trải qua một hành trình dài. Lại gặp sự cố máy bay thêm vào đó sự chênh lệch múi giờ và chuyện sáng nay. Nếu là tôi với những thời gian công việc và những gì mình trải qua thì sẽ phải mệt mỏi hơn nhiều. Người dùng đầu óc để làm việc sẽ không giống như chúng ta. huống chi cậu ta còn là Thiếu Niên.

Blake thấy Tú Trinh lo lắng nên cũng trấn an hẳn thấy việc này tương đối bình thường một người trải qua nhiều chuyện chắc chắn cũng sẽ có lúc phải mệt mỏi, mà đối với Thiếu Kiệt việc đi ngủ cũng chỉ là để điều chỉnh là cơ thể của mình thích ứng với thời tiết và để lấy lại sức khỏe.

Anh Hào lúc này cũng gật đầu. Ai cũng như thế hẳn tuy là đi theo bảo vệ cho Thiếu Kiệt nhưng cũng có những lúc phải cần nghỉ ngơi nên mới lên tiếng.

- Không biết Thiếu Kiệt sẽ ngủ bao lâu nên bây giờ cũng gần tối rồi nếu Thiếu Kiệt không ăn uống gì mà ngủ như vậy cũng không tốt. Hay là gọi cậu ta dậy nói khách sạn đưa lên một chút đồ gì đó cho cậu ta ăn là được sau đó Thiếu Kiệt cậu ta muốn thức hay ngủ tiếp là việc của Thiếu Kiệt.

- Anh còn chưa biết cậu ta mà dậy là thức làm việc không đấy chứ không ngủ lại đâu. Hiếm lắm mới có cơ hội cho Thiếu Kiệt ngủ ngon như thế này để cậu ta ngủ chứ ai lại đánh thức đôi một buổi cũng có chết đâu với lại trưa mọi người đã ăn cả hai lần rồi còn gì.

Ngay lúc này mọi người đang bàn bạc xem nên để Thiếu Kiệt thức dậy hay tiếp tục ngủ thì điện thoại trong túi của Thiếu Kiệt lại vang lên. Làm cho Thiếu Kiệt đang chìm trong giấc ngủ cũng thức giấc nhìn bên cạnh mình không có ai hẳn hiểu mọi người thấy hẳn ngủ quên sợ làm phiền hẳn nên đã ra ngoài hoặc về phòng.

Nhìn số điện thoại trên màn hình là một số máy lạ. Thiếu Kiệt chần chờ một vài giây rồi mới tiếp nhận điện thoại. Khi cuộc gọi được nối thông thì một âm thanh bên kia điện thoại vang lên.

- Alo cậu Thiếu Kiệt à? Cậu còn ở khách sạn không? Tôi và Jeff có chuyện cần nói với cậu một chút.

Nghe được người kia hỏi mình như thế Thiếu Kiệt cũng biết người bên kia điện thoại là ai. Nhìn vào màn hình điện thoại hiển thị thời gian cũng là giờ tan tầm nên hắn đáp lại Sully.

- Ừ tôi con ở khách sạn. Hai người cứ qua đi không sao đâu.

Nghe được Thiếu Kiệt còn ở khách sạn Sully lúc này mới nhìn người bên cạnh mình là Jeff gật đầu bởi hai người từ lúc trải qua một ngày trả lời câu hỏi của NTSB cũng khá mệt mỏi nhưng hiện tại lại có một chút nguy cơ cho mình nên buột lòng phải cần đến sự trợ giúp của Thiếu Kiệt tư vấn xem họ nên làm gì. Bởi những gì hôm qua nói với Thiếu Kiệt bị những người ở NTSB bác bỏ làm cho họ thấy được nguy cơ.

- Đi qua gặp cậu ta xem cậu ta có ý kiến gì giúp đỡ mình không. Hôm nay đối diện với NTSB cậu cũng thấy rồi đấy họ ngay cả giả lập cũng không muốn cho chúng ta xem. Vậy thì khả năng cao là sẽ quy trách nhiệm việc này lên hai người bọn mình. Thiếu Kiệt cậu ta dự đoán được như thế chắc chắn phải có được kế hoạch thoát khỏi việc này.

Sully bây giờ mới đứng lên khỏi ghế mặc vào áo khoác của mình nhìn Jeff nói ra những gì suy nghĩ trong lòng hắn. Còn Jeff cũng hiểu được vấn đề nên cả ông cũng đứng lên bước nhanh ra cửa cùng với Sully.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 414: Thời Gian Phản Ứng (Chưa Beta)

Sau khi chấm dứt cuộc gọi của Sully Thiếu Kiệt cũng dậy bước vào phòng tắm rửa mặt lại hẳn nghĩ cần phải kết thúc chuyện này cho xong để có thời gian nghỉ ngơi thật sự. Hôm nay hẳn khác mệt mỏi nên vươn vai một cái rồi mới mở cửa phòng mình ra. Ba người lúc này đang nói chuyện cũng giật mình nhìn hẳn. Tú Trinh thấy thế mới vội nói.

- Tại thấy cậu có vẻ mệt mọi người định để cậu ngủ sao lại dậy sớm thế?

- Không có chút chuyện đúng là có hơi mệt nhưng giải quyết xong chuyện này chắc hẳn sẽ ổn thôi.

Phía cửa thang máy của khách sạn lúc này mở ra bước ra ngoài là Sully cùng với Jeff nhìn thấy bốn người đều đứng bên ngoài Sully tưởng Thiếu Kiệt đợi mình nên khá lúng túng.

- Không cần các cậu ra đón như thế đâu tôi đến gõ cửa phòng cũng được mà.

- Không sao đâu. Thôi mọi người vào phòng đi chúng ta nói chuyện luôn đứng ngoài này không tiện đâu.

Jeff lúc này thấy bên cạnh Thiếu Kiệt có thêm một người lạ mặt nên cũng có chút thắc mắc nhìn Blake nhưng Thiếu Kiệt đã lên tiếng nói rõ thân phận của Blake là người bảo vệ cho mình nên Jeff cũng không nói gì. Khi mọi người đã ngồi xuống ở trong phòng. Sully mới nhìn Thiếu Kiệt thở dài nói.

- Thiếu Kiệt hiện tại sau một ngày lấy lời khai và nhiều thứ khác. Bên bộ phận của NTSB lại cho rằng có thể đáp máy bay về lại sân bay và bộ

ACARS cho thấy rằng một động cơ có thể hoạt động được chứ không như việc chúng tôi đã trải qua như trên buồng lái.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng cau mày. Hắn dựa theo trí nhớ của mình về đoạn phim mà hắn đã được xem trên mạng nói với Sully.

- Bộ phận ACARS* có thể sẽ sai số. Còn việc dựa theo giả lập để đáp máy bay thì cả hai mươi lần đều được. Thì chuyện này không khó lắm. Tôi không hiểu giả lập máy nhưng tôi biết. Họ sẽ được nói các thứ sẽ gặp phải và nhiệm vụ của họ là gì đúng không.

- Ừ thường giả lập họ sẽ nói với những người phi công nhiệm vụ và tình trạng máy bay sẽ gặp phải trong buồng lái giả lập và họ được tiến hành với hình ảnh 3D của màn hình về khung cảnh trên không.

Jeff lúc này cũng nói rõ cho Thiếu Kiệt biết việc mô hình giả lập mà họ đã từng trải qua trước khi trở thành phi công chính thức họ phải trải qua hàng ngàn giờ liền với máy giả lập và thực hiện lại những sự cố được lưu lại trước đó bất kể tình huống.

Thiếu Kiệt hiểu được vấn đề cũng gật đầu. Hắn thấy việc này khá đơn giản nhưng vì bị áp lực tâm lý nên ngay cả Jeff và Sully đều quên mất việc này.

- Vậy là những người thực hiện giả lập sẽ được nhận những thông tin cần thiết của các anh báo cáo nhiệm vụ của họ là chỉ đưa máy bay về sân bay an toàn quá đơn giản nhì. Vậy các anh trước khi trở thành phi công hoặc là trong quá trình bay của mình từ trước đến nay đã gặp trường hợp nào như vậy chưa? Theo tôi biết thì việc vừa rồi là lần đầu tiên xảy ra nhì.

Sully với Jeff lúc này cũng nhìn nhau. Họ chợt nhận ra cả quá trình huấn luyện và cả kinh nghiệm bay của chính mình cũng chưa từng gặp trường

hợp như thế này. Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất họ đưa ra quyết định này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười nhìn hai người. Hẳn hiểu hai người đã nhận ra được việc giả lập tại sao lại thành công và đưa máy bay về sân bay một cách an toàn.

- Tôi hỏi thử xem nhé. Các anh trên buồng lái trước khi bay có ai nhắc nhở các anh là sẽ đụng phải đàn chim hai động cơ bị mất ở tầm bay thấp nhất lịch sử bao giờ chưa. Nếu rồi thì tôi sẽ bảo đảm một điều hai người cũng chần bước lên buồng lái đâu kể cả Sully. Ai lại đặt tính mạng mình cùng với những người khác trên máy bay khi biết nó sẽ gặp sự cố.

Sully suy nghĩ một lúc như nhận ra được điều gì đó mà toàn bộ quy trình đều đã bị sai lầm nên mới lên tiếng nói.

- Đúng vậy! Giả lập là không có thật và họ được cảnh báo trước các trục trặc đã xảy ra cũng như là thời gian phản ứng của họ trước khi ngồi vào tay lái tôi quên mất điều này nhỉ. Nếu họ biết trước mọi thứ thì ngay khi làm giả lập đàn chim đụng vào thì chỉ cần đưa máy bay quay lại theo đường bay định hình sẵn là được.

- Ủ Hộ không cần lo lắng tới những người trên máy bay bởi họ biết phòng giả lập chỉ có hai người họ. Cho dù có thất bại thì không ai chết nó chỉ như một trò chơi điện tử.

Jeff lúc này cũng hiểu được vấn đề của việc phòng giả lập lại sự cố với những gì hắn và Sully đã trải qua nên biết được ở trên máy bay họ phải lo lắng như thế nào.

- Điều khác biệt mà hai người vừa nói chính là sự phản ứng của yếu tố con người do sự vật và sự kiện ở xung quanh tác động. Nếu tôi là một người

phi công thực hành hoặc một phi công có kinh nghiệm nhưng với máy giả lập tôi không phải chịu áp lực của hơn một trăm người phía sau và tính mạng của mình thì tôi như đang chơi điện tử sai thì làm lại cho đến khi nào được thì thôi. Đơn giản mà đúng không.

Thiếu Kiệt thấy đã định hướng được cho Sully và Jeff việc còn lại là quyết định của họ đối với những gì sẽ xảy ra. Jeff Suy nghĩ những gì Thiếu Kiệt nói cũng quay sang nói với Sully.

- Tôi thấy việc này không được. Nếu họ không để cho chúng ta giám sát giả lập lại làm những việc này chúng ta nằm ở việc bị thu giấy phép bay là cái chắc phải có cách nào đó đối phó với họ mới được. Như thế đem việc này công khai ra họ mới không đem mình làm người chịu tội được.

Sully cũng đồng ý với những gì Jeff nói. Họ đem việc này làm như thế để muốn có một người chịu trách nhiệm mà công ty bảo hiểm và hãng máy bay sẽ phải tốn ít tiền bảo hiểm hơn.

- Thiếu Kiệt cậu có cách nào để bóc trần sự thật này không? Như thế chúng tôi mới không bị thu giấy phép bay. Nhà tôi cần tôi bay để chi trả cho nhiều khoảng tiền. Chín tháng nay nhà cho thuê của tôi không được người thuê nên chẳng có kinh phí để chi trả. Nếu bị rút giấy phép bay kỳ này nhà tôi chết hết.

Jeff lúc này cũng hiểu được lý do gia đình mà Sully được hỏi trong buổi điều tra của NTSB là gì. Thiếu Kiệt lúc này cũng âm trầm một lúc nhìn Sully với Jeff nói.

- Có thì có đấy! Nhưng mà hai người có chịu hay không mới là điều quan trọng. Bởi nó khá nguy hiểm xác suất là năm mươi năm mươi. Nói chung là tìm đường sống trong cõi chết đấy hai người dám làm không?

Sully với Jeff nhìn nhau một cái gật đầu nói.

- Được cậu nói đi trước sau gì cũng chết liều một lần xem như xong.

- Vậy thì như thế này Sully ông gọi cho người nào mà có quyền quyết định về buổi điều trần nói ông muốn trực tiếp xem họ làm giả lập. Nếu đúng như những kết quả của họ ông sẽ trả lại huy hiệu trực tiếp tại chỗ.

Thiếu Kiệt thấy được hai người thật sự không còn lựa chọn nào hết nên cũng ra chỉ dẫn cho Sully bởi với vai trò cơ trưởng ông nói sẽ có hiệu quả hơn Jeff. Sully lúc này cũng gật đầu Jeff mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt theo ý nghĩ của mình.

- Ừ việc này nếu Sully nói chắc chắn được. Nhưng chỉ sợ là họ sẽ thành công lúc đó sẽ phải đi vào bế tắc.

- Không lo nếu họ đã muốn cho hai người thấy việc này là thành công thì người lái máy bay sẽ phải thực hiện rất nhiều lần để đạt được hiệu quả trấn áp mà họ muốn dành cho hai người. Lúc đó Sully có thể hỏi những người đó đã thực hiện việc này bao nhiêu lần trước khi có giả lập. Ở buổi điều trần chắc chắn họ phải nói thật. Như thế họ sẽ phải cho các ông thêm một lượng thời gian

Sully lúc này cũng trầm ngâm một lúc mới hỏi Thiếu Kiệt bởi ông sẽ phải làm như thế nào để có thêm số lượng thời gian đó. Và thuyết phục làm sao trước những người có mặt trong buổi điều trần.

- Theo cậu tôi phải nói như thế nào để được có thêm thời gian phản ứng mà cậu đã nói. Nếu như thế thì cậu nhắm họ sẽ cho tôi bao nhiêu thời gian?

Thiếu Kiệt suy nghĩ tính toán lại các dữ kiện trong đầu mình hẳn thấy nếu mình nói ra những dữ kiện quá chính xác thì không được mà nói mơ hồ quá thì Sully sẽ bị bồi thẩm đoàn điều trần bắt bẻ.

- Như vậy cứ như vừa rồi! Đây là lần đầu tiên lịch sử hàng không gặp trường hợp này. Không ai cảnh báo cả. Và trên máy bay có một trăm năm mươi lăm người. Như thế không phải là một trò chơi game mà là tính mạng của mỗi con người. Ông hay hỏi họ xem có ai cảnh báo ông rằng ông sẽ mất động cơ Và phải đáp cánh ở độ cao thấp nhất lịch sử hàng không dân dụng hay không. Tôi nghĩ chắc chắn những người trong bang điều trần phải cho anh thêm thời gian.

Sully suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt nói cũng gật đầu. Những việc hấn đã trải qua đúng là lần đầu tiên trong lịch sử hàng không dân dụng. Mà việc hấn còn ngồi ở đây nói với Thiếu Kiệt cũng minh chứng cho việc hấn đã làm đúng. Jeff lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Theo cậu thì họ cho khoảng bao nhiêu thời gian để phản ứng theo như cậu nói. Và nằm trong khoảng bao nhiêu thời gian thì chúng ta sẽ thắng được những người bên bảo hiểm của NTSB.

- Không tôi nghĩ chắc họ sẽ không cho nhiều thời gian. Nhưng mà theo tôi đoán nằm ở mức từ hai mươi đến ba mươi giây. Nếu thời gian càng nhiều họ biết các anh sẽ thắng nên chắc chắn sẽ không nhiều. Nhưng tôi nghĩ nếu tầm hai mươi ba đến hai mươi bảy giây là các anh đã thắng.

Thiếu Kiệt chỉ nói chung chung về thời gian vì hấn hiểu con số chính xác đó là hai mươi lăm giây và hấn cũng hiểu nếu thêm hoặc bớt một vài giây thì kết cục cũng như thế. Chưa kể là việc phi công phải bay với giả lập được tập trước cũng vẽ nên lộ trình nhất định mà đường nào thì cũng sẽ làm máy bay thiệt hại. Hấn cũng biết là trong buổi điều trần hai người sẽ được nghe lại những gì xảy ra trên máy bay. Điều này giúp họ chiến thắng tuyệt đối với hãng hàng không aribus và bên bảo hiểm.

* ACARS (Aircraft Communications Addressing and Reporting System) là hệ thống datalink (hệ thống liên kết dữ liệu) kỹ thuật số dùng để truyền

tin nhắn ngắn giữa máy bay và trạm mặt đất thông qua đài phát thanh dùng băng tần hàng không (Airband Radio) hoặc vệ tinh.

Cám ơn đọc giả toannv53 và đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 415: Một Nửa Cổ Phần (Chưa Beta)

Thiếu Kiệt rời khách sạn đi Washington sau hai ngày nghỉ ngơi hẳn thật sự chưa quen với việc phải mặt bên trong người mình áo chống đạn. Dù có chút khó chịu nhưng việc này là cần thiết. Ngay lúc đó với những gì được Thiếu Kiệt hướng dẫn. Sully cùng với Jeff chiến thắng buổi điều trần với một cách thuyết phục. Khi thêm vào đoạn ghi âm của buồng lái máy bay và cả thông tin nhận được động cơ máy bay được tìm kiếm. Cho thấy nó hoàn toàn không có lực đẩy khi ở trên không vì va chạm với đàn chim.

Bốn người Thiếu Kiệt được Bradon Beck đón ở sân bay khi hẳn vừa đến Washington. Brandon đem xe đến đón Thiếu Kiệt thấy ba người đi cùng hẳn cũng không thắc mắc nhiều. Vì hẳn ta hiểu với một người tầm tuổi Thiếu Niên như của Thiếu Kiệt việc có một số tiền lớn đầu tư cho Chương trình trò chơi của họ. Brandon Beck lúc này được Blake thay mình lái xe xuống ngôi cạnh Thiếu Kiệt.

- Tôi đã thông báo với mọi người tham gia sự kiện ngày mai rồi. Cậu biết đây đây là cuộc thi tư nhân mà có giải thưởng khá cao. Tôi nghĩ sẽ không ít người tham gia. Lần này cậu ở lại vài ngày xem bên bọn tôi hoạt động ra sao cũng được.

- Vấn đề này thì để xem thời gian ra sao đã. Cũng không biết chừng tôi có việc bận đột xuất phải về nước nữa. Cậu có đem theo mấy cái mà tôi nói không?

Thiếu Kiệt muốn tiến hành càng nhanh càng tốt hẳn muốn tiết kiệm thời gian một cách tốt nhất có thể để trở về nước sắp xếp các thứ cần thiết cho Vô Ảnh lúc này. Với những người của Blake và cả khu quân sự cần thiết sử dụng cho việc cá nhân của mình.

Brandon lúc này cũng gật đầu lấy trong cặp mình một bộ hồ ghi lại toàn bộ quá trình từ lúc họ gặp Thiếu Kiệt ở Singapore xong về triển khai các bước đã được hướng dẫn.

Nhận lấy bộ hồ sơ của Bradon Beck Thiếu Kiệt đọc từng bước từng bước một những ngày làm việc của nhóm người của công ty Roit bây giờ được tóm tắt hóa bằng bảng dữ liệu lưu lại trên một tờ giấy. Thiếu Kiệt vừa đọc vừa nhíu mày không nhỏ bởi vì họ chỉ mới đi được nửa đoạn đường cần thiết cho việc hoàn thành trò chơi này.

- Tốc độ quá chậm. Lần này tôi sẽ đầu tư thêm cho anh là ba trăm ngàn nữa tôi nắm giữ năm mươi phần trăm cổ phần đã là công nghệ trò chơi chúng ta phải tiến triển thần tốc cứ như thế này chúng ta chừng nào mới cho ra mắt trò chơi.

Bradon Beck lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt đăm chiêu một lúc. Bởi hẳn nghĩ đến giờ phút này dự án vẫn nằm trong những bước đầu của trò chơi. Nếu bây giờ Thiếu Kiệt bỏ vào thêm ba trăm ngàn vậy là số tiền của hắn bỏ ra còn nhiều hơn của Bradon Beck nhưng hắn chỉ yêu cầu lấy được năm mươi phần trăm cổ phần như thế xem như là cuộc đầu tư mạo hiểm quy mô lớn.

- Cậu chỉ lấy năm mươi phần trăm cổ phần cậu chắc chứ? Cậu biết số tiền lúc trước cậu gửi cho chúng tôi đã bằng một nửa của vốn liếng bọn tôi đã bỏ ra rồi tôi nghĩ cậu cần phải nhận năm mươi phần trăm rồi chứ.

- Tôi chỉ lấy năm mươi phần trăm và đầu tư thêm cho các anh bởi cách đây hai năm trời anh đã bỏ ra số tiền hai trăm ngàn. Trong hai năm giá trị vật chất leo thang anh đã tính chưa. Với tôi cũng không tiện quản lý công ty anh nên năm mươi phần trăm cổ phần là đủ xem như tôi đầu tư mạo hiểm cho các anh đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đưa bộ hồ sơ lại cho Brandon. Hẳn trước đây có lo lắng chút ít việc tiền bạc nhưng giờ thì không. Để những gì có được nhanh nhất có thể chỉ cần có tiền là mọi thứ có thể làm được. Thiếu Kiệt lần này đập tiền để cho Brandon triển khai nhanh trò chơi Liên Minh Huyền Thoại. Để hẳn có thể thu về sau mỗi lượt đấu của mùa giải những tiền đi kèm như trang phục, áo đấu và sự kiện cần thiết.

Khá dẫn đo trước quyết định của Thiếu Kiệt. Bradon Beck cũng có chút suy tư. Không phải lúc nào cũng tìm được một người đầu tư lại không muốn nắm lấy công ty trong quyền kiểm soát của mình. Mà người đó giờ đây đưa ra hứa hẹn sẽ cho hẳn một viễn cảnh.

Chỉ cần Thiếu Kiệt có được một nửa cổ phần công ty, phần còn lại thì để hẳn giải quyết những chuyện trong lúc kinh doanh là hoàn toàn có thật.

- Tôi nghĩ lần này đối với những người ở năm thứ hạng đầu của cuộc thi sẽ làm việc cho tôi còn những người từ thứ năm trở xuống tới thứ mười thì cậu nói với họ về làm ở Riot chúng ta vừa có nhân viên giỏi tiếng hành nhanh chóng hơn trong việc làm của mình như thế không cần phải nói tốc độ sẽ nhanh hơn bây giờ bởi nếu đã là những người đủ tự tin đến với cuộc thi thì họ có đủ những kỹ năng cần thiết để làm cho một công ty như của mình.

Brandon Beck lúc này cũng gật đầu. Cái hẳn thật sự thiếu là người. Những người có thể nâng cao tiến độ công việc lên. Với những gì có sẵn của thành viên lúc mới đầu nhóm người của hẳn không thể nào đẩy nhanh công việc hơn nữa vì Thiếu kinh phí đường trường.

Lần trước nhận được một trăm ngàn đô của Thiếu Kiệt tuy cũng có thêm vài người nhưng công việc làm được đó trong mắt Thiếu Kiệt lại không được nhanh vì thế khi nghe Thiếu Kiệt sẽ cho mình lấy năm người từ những

người đi thi thì hẳn hiểu số tiền để trả cho những người này Thiếu Kiệt đã tính vào số tiền đầu tư.

- Được nếu có thêm vài người chắc chắn tiến độ sẽ trở nên nhanh hơn. Như thế sẽ dễ dàng hơn trong việc nhanh chóng sớm ngày cho trò chơi ra mắt như cậu nói.

- À mà quên nữa. Tôi thấy nên thêm vào yêu cầu cho mọi người một chút. Các anh có thấy khi ai cũng có một nhân vật cho mình. Hình thành nên một trò chơi thì tất cả đều giống nhau hay không. Hãy thêm vào các cấp bậc theo kim loại. Những người có số trận đánh thắng cao sẽ được xếp ở cấp bậc cao những người đánh có số trận thấp hoặc phải cày kinh nghiệm thăng cấp hoặc đợi tới mùa giải làm thăng cấp tài khoản của mình. Như thế mới phân loại được người nào nên đánh với người nào. Chứ không thì người đánh giỏi cùng chơi chung với người đánh không tốt làm họ dễ nản hơn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ dựa theo những cấp bậc đấu giải của liên minh huyền thoại mà thêm vào trong hồ sơ của Brandon. Bởi hẳn thấy được những người của Riot đang định để chế độ mặt định là sẽ vào chung những trận đánh liên minh giống nhau. Nhưng việc đó sẽ dễ gây nhầm chán cho những người chơi giỏi như thế sẽ không tạo được một trò chơi đối kháng đúng với thực lực của mỗi người.

- Ừ nhỉ. Sao tôi không nghĩ ra việc này. Cũng giống như chơi trò cảnh sát bắt cướp nếu một người chơi giỏi quá cũng đâm ra nản còn người chơi không tốt khi gặp phải người giỏi thì tâm lý bỏ cuộc khá cao. Được đấy tôi sẽ cho mọi người triển khai hình thức này. Hai cấp bậc cùng nhau tham gia mới biết được người nào trên tay và hỗ trợ đồng đội tốt nhất hay à.

Nghe được những gì Thiếu Kiệt nói Brandon Beck lúc này cũng suy nghĩ đến trò chơi theo những gì Thiếu Kiệt nói. Cũng cảm thấy việc này khá hay tại sao cho đến giờ họ mới nghĩ đến những người chơi ngày một

giỏi hơn trong trò chơi. Nhưng những người mới vào chơi lại phải tham gia cũng những người này đúng là một thiệt thòi cho họ Nên cũng quyết định đi theo sự định hướng này của Thiếu Kiệt.

Thấy được sự đồng ý của Brandon Beck Thiếu Kiệt lúc này mới nói đề cho Brandon về sắp xếp và chuẩn bị những thứ cần thiết của mình.

- Cậu về xem lại hợp đồng rồi làm xong càng sớm càng tốt, ngày mai đem theo tôi ký cùng chuyển khoản số tiền cậu cần. Nhưng mà phải đẩy nhanh tiến độ lên. Cậu cũng biết trò chơi mà càng làm lâu thì nó sẽ càng lạc hậu so với những thứ khác. Một năm có rất nhiều trò chơi xuất hiện nhưng càng sớm ra mắt chúng ta mới giữ được chỗ đứng nhất định sau này.

Lời Thiếu Kiệt không sai bản thân Brandon cũng hiểu càng lâu bao nhiêu chi phí phát sinh trong quá trình làm việc sẽ ngày càng nhiều. Mà việc hao tổn tài nguyên đang có cho thời gian dài Brandon đã trải nghiệm qua hai năm trời mới định hình được trò chơi đã làm tiêu tốn của hắn khá nhiều. Giờ đây có sự định hướng của Thiếu Kiệt thêm vào đó là tiền đầu tư để đẩy nhanh quá trình ra mắt trò chơi là là việc làm tốt nhất hiện tại.

- Ừ sau cuộc thi tôi sẽ nói mọi người tập trung nhanh hơn nữa. Còn những việc phát sinh sau này sẽ làm bản sửa lỗi sau như thế chắc chắn sẽ ổn hơn là việc để hoàn thành rồi mới cho ra mắt được không Thiếu Kiệt.

- Cái này các anh cứ quyết định. Chỉ cần ra mắt được vài tuần là chúng ta thấy được điểm yếu của nó bắt đầu tập trung cho những bản sửa lỗi lên trò chơi là được. Không tốn nhiều thời gian để hoàn thành trò chơi. Không có cái gì hoàn mỹ hết nếu có thì chắc chắn nó sẽ lỗi thời so với sự phát triển.

Brandon lúc này cũng gật đầu. giờ hắn hiểu tại sao lúc nào những trò chơi luôn có phiên bản của riêng mình. Nó để dành cho những người thiết

kế sử lỗi của hệ thống mà không cần phải can thiệp quá nhiều vào những chương trình.

- Bây giờ cậu đi tham quan nơi tổ chức cuộc thi không hay là về khách sạn trước. Mấy người hôm qua mà cậu nói liên lạc với tôi đã đến đó trước xem xét tình hình rồi đấy. Hiện tại đang ở khách sạn gần đây.

- Thôi về khách sạn đi nghĩ ngơi ngay mai còn phải nhìn mấy người đến dự cuộc thi làm việc ra sao nữa. Cả quá trình đó cũng phải đơn giản. Nên cứ tạm thời nghĩ ngơi trước đã có những người kia sắp xếp công việc rồi chắc cũng không sao.

Brandon lúc như chợt nhớ ra điều gì nói với Thiếu Kiệt hẳn bởi ngày hôm qua hẳn ta khi sắp xếp xong những người của Thiếu Kiệt thì bắt gặp một người khá quen thuộc nhưng vì không có thời gian nên hẳn không tiện chào hỏi.

- À! Hôm qua tôi thấy Mã Hóa Đằng hẳn ở khách sạn gần chỗ của mấy người hôm qua đến. Tôi thấy hẳn với vài người nữa đi vào khách sạn mà không có hành lý. Chắc là ở đó đã được vài hôm rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 416: Thư Mời Qua Mail(Chưa Beta)

Nghe những lời của Bradon lúc này Thiếu Kiệt cũng giật mình nhìn hấn rồi trầm ngâm một lúc. Thiếu Kiệt không nghĩ cuộc thi này sẽ lôi kéo được Mã Hóa Đằng đến đây nên cũng hơi bất ngờ nên hỏi Brandon

- Ông ta biết chúng ta đứng ra tổ chức việc này chứ? Có những công ty khác đến không hay chỉ mình ông ta?

- Cũng không biết hình như hầu hết một số người cần kĩ thuật viên lập trình đều đến. Chắc Mã Hóa Đằng nằm ở trong số những người đó. Vốn chuyện này là bí mật nên hầu hết tôi chỉ chuẩn bị một cái sảnh hội nghị đơn giản và không để cho họ biết về người đứng sau cuộc thi là cậu. Vì tôi thấy công khai tuyển hacker có vẻ như không ổn cho lắm nên để nặc danh. Tôi cũng không muốn bị bắt đầu à. Cậu cũng biết con virus gần đây gây thiệt hại ghê gớm lắm đấy. Theo thông kê là gần chín tỷ đô bị mất chưa tính đến những thiệt bị hư hại.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật gật đầu, Hấn không thể nói rằng những tiền qua các tài khoản khác nhau chuyển về thẻ tài khoản hấn ở Thụy Sĩ gửi cho Brandon beck đều là tiền đánh cắp từ nước ngoài thông qua một đồng các cuộc giao dịch mới về tới hấn.

- Nếu thế thì chuyện này cậu làm sao mà có thể tổ chức được thế. Thêu sảnh hội trường để tổ chức cuộc thi đã phải đăng ký cậu làm sao mà làm được?

Nhìn Bradon nói mình để thông tin nặc danh nên Thiếu Kiệt cũng muốn biết Brandon làm sao để tổ chức một cuộc thi này khi hấn cần phải khai báo thông tin của mình để làm các bước chuẩn bị mấy ngày nay.

- Có gì đâu! Ở nước chúng tôi không thiếu những công ty tổ chức sự kiện mà. Thông qua ký hợp đồng họ phải chọn địa điểm với các bước thủ tục vì mình đã trả tiền. Họ bắt buộc phải làm với lại cậu không cần lo đất nước này là đất nước tự do. Chỉ cần cậu không làm gì ảnh hưởng đến an ninh quốc gia là được. Mà không ít cơ quan nhà nước đều tới đây tuyển dụng cho mình nhân viên mà họ không phải bỏ tiền nên cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua thôi.

Brandon Nói ra những việc liên quan một cách đơn giản như không có một chuyện gì có thể xảy ra. Thiếu Kiệt cũng gật đầu hẳn hiểu được sự tự do ngôn luận và những thứ hội họp cộng đồng cũng không thể thiếu được ở quốc gia này nên cũng gật đầu.

- Xem ra ngày mai chúng ta cần phải làm một chút gì đó kiểm soát người ra vào mới được. Lát nữa những người đã đăng ký tham gia cậu hãy gửi một email xác nhận thay cho thư mời. Ngày mai một số người sẽ kiểm tra mail đó mới cho những người được nhận thư vào thi. Như thế mới đáng với cái giá chúng ta đã bỏ ra cho việc này. Nếu như ai cũng vào được thì nó quá phổ thông không ít người sẽ dựa theo điều này mà lên vào cướp người của mình.

Thiếu Kiệt hẳn không muốn người mình kiểm được bị người khác cướp ngay trước mắt nên hẳn thêm vào trong quá trình thi một bước kiểm tra tư cách. Và hẳn chắc chắn rằng ngay tại thời điểm cuối giờ này thì việc phát sinh lúc này của các thư mời sẽ làm các công ty hoặc các tổ chức khác phải bất ngờ không chuẩn bị được thư mời.

- Hay à! Đúng rồi như thế chỉ có người nhận được thư mới có tư cách vào thi. Kết quả báo qua mail luôn để cho những người khác không đạt đi ra ngoài những người kia cũng không biết được người nào được nhận người nào không được nhận.

Brandon thấy đây là cách khá hay để có được người Thiếu Kiệt và những người bổ sung có tay nghề cao về công ty của hắn mà không phải tranh giành với những công ty lớn đang nhìn vào người thắng được cuộc thi mà ra giá tuyển dụng.

- Cậu chuẩn bị cho tôi hơn mười cái mail cho nhóm người mới đến hôm qua đây và bọn tôi là được. Tôi sẽ như người khác tiến vào với tư cách thí sinh nhưng ở bên trong tôi sẽ tiến hành quan sát. Như thế họ cũng không biết được mình là người tổ chức cuộc thi này.

- Được! mail thôi mà cậu yên tâm! những thứ này đơn giản lát nữa tôi làm. Bọn người của mấy công ty kia muốn cướp người với mình hơi bị khó đó. Kiểm tra mail thư mời không có thì ở ngoài. Đóng cửa tổ chức cuộc thi bảo đảm thí sinh không nói ra kết quả là được.

Thiếu Kiệt thấy đây là cách tốt nhất để hắn qua mặt của Mã Hóa Đằng nếu nói là một người Mã Hóa Đằng hắn không quan tâm nhưng với nhiều đối thủ khác như google, facebook, mirosoft... thì hắn làm việc này vừa bảo đảm an toàn cho người mình tuyển dụng. Cái nữa là bảo đảm không có người nào là sát thủ có thể trà trộn vào cuộc thi gây bất lợi cho hắn.

Blake nghe thế cũng gật đầu. Hắn thấy cách này của Thiếu Kiệt cũng khá hiệu quả. Hiện tại tuy chỉ là phòng chống mà không biết được việc Thiếu Kiệt có thể gặp phải ám sát thật hay không nhưng đó vẫn là cách tốt.

- Thật nhờ cậu vậy! Chứ nếu ở quốc gia tôi thì đơn giản hơn không phải phức tạp như thế này. Thật đôi khi tổ chức mấy cuộc thi như thế này cần phải cẩn trọng. Nếu không sẽ làm ra nhiều thứ khá nguy hiểm.

Thiếu Kiệt biết chuyện lần này hầu hết đều do Brandon một tay lo liệu hắn hoàn toàn chỉ là người đứng ngoài. Để làm những cuộc thi như thế này đúng là có khá nhiều rủi ro. Hắn thấy việc này sẽ không thể làm thường

xuyên được nên cũng khá áy náy khi hầu như đều để một ông chủ công ty đi làm chạy vật cho mình.

- Có sao đâu! Tôi cũng được lợi mà dù cho mấy người cấp cao đưa về cho cậu thì tốt rồi tôi cũng chả có tiền lớn mượn họ. Mấy người cấp thấp ở bên dưới chỉ cần mười đến mười lăm ngàn một năm là tuyển dụng được thì tội gì tôi không tuyển. Không tranh được với mấy ông lớn thì phải làm vậy thôi phải chi có một trang web tập hợp toàn bộ hacker những người giỏi về lúc nào cần liên hệ với họ thôi thì tốt.

Brandon lúc này cũng cười cười nói ra suy nghĩ của mình về việc làm này. Hắn thấy chuyện này mình nên làm vì Thiếu Kiệt đã bỏ tiền còn kiếm về những người có thể làm việc cho mình. Thì với cương vị một người hợp tác thì hắn phải làm chuyện này.

Thiếu Kiệt nghe Brandon nói như thế cũng suy nghĩ một lúc về việc gì đó chỉ có hắn biết. Thấy Thiếu Kiệt không nói gì. Brandon chột nhìn ra bên ngoài cửa của xe mới vỗ vào ghế trước của Blake đang lái xe nói.

- Áy Áy dừng xe dừng xe! Nãy giờ lo nói chuyện. Chạy qua mất khỏi khách sạn rồi. Quay lại đi!

Blake lúc này cũng lắc đầu nói với Brandon.

- Mai một đợt đi hết đường cậu hãy nói là qua rồi đi! Làm tôi nói tại sao cậu nói khách sạn gần lắm mà chạy nãy giờ chưa thấy cậu kêu tới.

Brandon lúc này cũng cười cười. Hắn nói chuyện chút tâm với Thiếu Kiệt nên quên mất hắn chỉ đưa tên đường cho Blake mà không đưa địa chỉ cụ thể.

- Áy quên mất! Thôi không sao quay lại là được. May mà phát hiện sớm. Cậu không biết đâu mấy ngày nay vì cuộc thi của Thiếu Kiệt mà những

khách sạn ở đây kiếm được kha khá đấy. May là đặt khách sạn sớm nếu không hôm qua mấy người kia đến không có phòng.

Brandon cố gắng cho Blake biết hiện tại ở những khu này vì cuộc thi của Thiếu Kiệt đã làm cho sức hút của những khách sạn quanh đây và những dịch vụ đi kèm ăn nên làm ra không kém. Blake lúc này cũng gạt đầu ra tính hiệu quay đầu xe lại chạy được khoảng vài phút Thì Brandon lúc này lên tiếng nói với Blake và Thiếu Kiệt

- Cậu chạy chậm chậm thôi kiếm chỗ nào đậu vào cũng được. Thiếu Kiệt Mã Hóa Đăng kia. Hôm qua thấy hắn ở đây đấy. Khách Sạn mình ở dưới một tý. Hình như hắn mới đi đâu đó về cậu xem hắn tiếp xúc không ít người chắc là toàn những người ở chung khách sạn của hắn. Chắc là người đến tham gia cuộc thi đi.

Theo lời của Brandon lúc này Thiếu Kiệt ngồi trong xe nhìn qua kính trước xe ô tô thấy Mã Hóa Đăng với những thư ký của mình đang nói chuyện với vài người thanh niên trên đường đi về khách sạn. Trông bộ dạng khá vui vẻ.

- Cái tên này đạo mạo vậy mà gian xảo lắm nghe nói hắn chuyên đi cobby các thứ mà có thể đem lại được tiền. Công ty của cậu cũng đang bị hắn kiếm người phá giải mã nguồn đấy. Không biết đến giờ phá giải được chưa.

Brandon nói những lời này làm Thiếu Kiệt mỉm cười nếu thực lực của Mã Hóa Đăng của mình có thể mạnh như các công ty khác thì Thiếu Kiệt còn lo lắng. Nếu không có sự can thiệp của ông lớn khác vào việc phá giải mã nguồn của Thiếu Kiệt thì Mã Hóa Đăng hiện tại không đủ thực lực để mở được toàn bộ mã nguồn ẩn của Garena.

- Không cần lo! Hấn mà phá giải được thì chắc chắn sẽ không chạy đến đây kiếm người. Hấn ở quốc gia mình chỉ có sao chép lại những thứ của người khác nhưng đó là thế mạnh của quốc gia hấn cậu không thấy điều đó đã ăn vào máu của họ rồi sao.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười nhẹ nhìn Brandon nói ra những lý lẽ của mình. Bởi không ai có thể chối bỏ được một đất nước không muốn bỏ nhiều ra cho kinh phí thiết kế các vật dụng thiết bị điện tử cần thiết. Họ không làm việc thiết kế vì chi phí đó các công ty có thể làm được nhiều thứ khác nhiều hơn là việc tự thân tạo ra những sản phẩm không tên tuổi đậm chất riêng của các công ty quốc nội này.

- Ủ cậu cũng đúng ngày cả mấy công ty lớn về công nghệ cũng không đánh vào thị trường đó được. Họ chỉ dùng hàng quốc nội là nhiều còn hay lấy mấy cái tên tuổi lớn rồi làm giả sản phẩm nữa. Nếu mà tôi sản xuất thiết bị chắc cũng phải sợ họ thôi.

- Họ có nhưng cái riêng của họ. Chất lượng đôi khi lại cao hơn hàng chính hãng lại còn cả giá cả rẻ hơn vì họ không phải trả cho những chi phí bản quyền và thiết kế nên ở quốc gia đó thì không nói được cái vấn đề bản quyền đâu. Thôi để họ vào rồi mình đi về khách sạn luôn

Thiếu Kiệt không lạ gì vấn đề sau này sẽ phát sinh một số công ty nhỏ xíu như hạt mè lại đi kiện một ông lớn to đùng chỉ vì sản phẩm của họ giống của công ty đó mà với pháp luật tại quốc gia đó thì công ty hạt mè ấy lại thắng ông lớn kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 417: Đuổi Ra Phía Sau (Chưa Beta)

Đợi cho những người của Mã Hóa Đăng trở về khách sạn của mình Thiếu Kiệt cũng được Brandon Beck đưa tới khách sạn mà hắn đã đặt phòng trước nhóm người của Công Toại Bảo Huân cũng ở chung trong khách sạn. Một số người thì thay phiên nhau ở ngoài xe để trông chừng những thứ mà họ đã mua trên đường.

Hầu hết cách khoảng tiền đưa cho Bảo Huân và Công Toại sau khi dư lại đều được trả về cho Thiếu Kiệt. Mọi vật dụng cần thiết cho nhóm người của Blake đã được trang bị khá đầy đủ. Chỉ thiếu là họ không mặt nghiêm trang ra bên ngoài như những người lính thật thụ nữa thôi.

Sau một buổi tối nghỉ ngơi đầy đủ và đúng giờ nhóm người của Thiếu Kiệt đến trung tâm tổ chức cuộc thi một cách sớm nhất thông qua đó là sự xuất hiện của Brandon Beck đi cùng mình. Vì lấy một sảnh của một trung tâm nên khi qua cửa từng người của nhóm Thiếu Kiệt đều được phát một thẻ bảng tên thông qua những gì Bradon đã yêu cầu với những người của bên triển khai sự kiện.

Căn phòng khá rộng được trang bị tầm mười cái máy vi tính đang được khởi động. Thiếu Kiệt nhìn như thế cũng lắc đầu. Hắn biết những người đến đây có thể sẽ không sử dụng đến những cái máy được cung cấp. Bởi họ hiểu vấn đề quen tay thuận tiện cho mình vẫn là yếu tố quyết định dựa trên sự xâm nhập từng miro giây trên kết nối.

- Tôi thấy cậu nên nói bên tổ chức sự kiện trang bị thêm cả những những cái bàn phụ hoặc là kết nối internet càng nhanh càng tốt chứ như thế này cũng không có người dùng đâu. Họ có những phần mềm riêng của mình mà những máy được mình trang bị làm gì có những chương trình như thế.

- Ừ nhỉ quên mất ngay cả bản thân mình cũng chỉ dùng máy tính của chính mình sử dụng thì những người đó làm gì mà sử dụng máy tính công cộng. Để nói họ trang bị thêm bàn ghế đủ để máy tính xách tay đem theo.

Chỉnh sửa một chút ở sảnh làm việc Thiếu Kiệt lúc này mới cùng bradon đi vào trong một cái phòng được chuẩn bị sẵn những chiếc màn hình ghi lại những gì diễn ra ở khu vực sân thi đấu được chuẩn bị để cho Thiếu Kiệt và Bradon tiện thể quan sát.

Khi ngồi vào trong phòng quan sát Thiếu Kiệt mới lấy máy tính của mình bắt đầu mở máy và làm một số thao tác. Công Toại lúc này mới đi vào nhìn Thiếu Kiệt ở một mình trong phòng nói.

- Thiếu Kiệt bên ngoài có một số người thắc mắc tại sao không được vào và họ lại không hề biết có giấy mời vào cuộc thi nên đang ùm sùm ở đằng trước. Cậu xem sử lý sao?

- Cứ theo thủ tục mà làm có thư điện tử mời đến thì được vào không có thì thôi. Những người có đăng ký sẽ nhận được thư những người muốn lợi dụng cơ hội này để vào thi chặn lại bên ngoài. Ban tổ chức có quyền hành tuyệt đối.

Thiếu Kiệt bây giờ vừa khởi động tất cả trang web của mình đã chuẩn bị ở nhà để cho cuộc thi hẳn không muốn rằng sử dụng những tên miền hoặc cơ sở dữ liệu khác. Như thế sẽ khiến cho hẳn bị kiện trong một hoạt động công khai tìm kiếm người về làm việc.

Công Toại thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu hẳn sợ sự việc sẽ làm rầm rộ lúc đó cuộc thi sẽ bị hủy bởi những người không được vào, Khiến cho cảnh sát địa phương can thiệp khi đó mọi thứ sẽ có nhiều thứ rắc rối không cần thiết.

- À đưa cái nội dung này cho Brandon đến hẳn chuyển cho bang tổ chức. Số trang web này là bài kiểm tra tư cách sau khi xong hết thì mới sử dụng cái khác.

Thiếu Kiệt đưa ra cho Công Toại một danh sách những trang web được hẳn ghi ra bên ngoài một tờ giấy, Nhìn qua tờ giấy được nhận Công Toại lúc này cũng gật đầu rời khỏi phòng để tìm Brandon.

Bên ngoài lúc này đứng trước cửa vào cũng khu trung tâm được cho là tổ chức cuộc thi danh cho các hack khá nhiều người đã đứng nơi đó có vẻ bực tức hướng những người bảo vệ bên ngoài của Blake bất bình.

- Các anh nói cuộc thi này công khai. Bây giờ lại hỏi thư mời. Ở đây có ai nhận được thư mời nào của các anh đâu.

Blake không lạ gì với người đứng ra nói chuyện với mình. Bởi ngày hôm qua hẳn đã thấy được người này qua khung cửa kính ô tô.

- Các anh đã nhận được thư mời dự cuộc thi thông qua thư điện tử. Vì chúng tôi được biết thư mời đã được phát đi rồi mọi người có thể tự kiểm tra hộp thư của mình và đưa ra nếu có nhận được thư mời chúng tôi sẽ cho qua.

- Cái gì lại có chuyện này. Tại sao tôi luôn cập nhật thông tin ma lại không biết việc này.

Mã Hóa Đăng vốn định tranh cãi thì bên cạnh không ít người đang kiểm tra hộp thư điện tử của mình bỗng nhiên nói.

- Ấy Tôi có Thư này.

- Tôi cũng có

- Trên đây ghi rõ mail thay cho thư mời chỉ những người nào đăng ký mới có ông thử kiểm tra xem mình có không.

- Như thế này mới đúng chứ! Ai đòi tuyển dụng hacker lại công khai bao giờ vào thôi mọi người.

Người cuối cùng lên tiếng cũng làm cho những người khác nhận được mail gật đầu họ thấy đây là mới đúng là việc nên làm. Họ cũng muốn bảo mật thông tin của mình. Và việc gửi thư qua mail này là một cách khá tốt để không có người khác trà trộn vào cuộc thi làm họ phân tâm.

Blake thấy những người kia xác nhận đã có thư mời còn riêng Mã Hóa Đăng vẫn không đang lúng túng hỏi người Thư Ký của mình nên mới nói.

- Những người có nhận được mail vui lòng đưa ra bọn thôi sẽ cho các bạn qua cửa tiến vào cuộc thi và sắp xếp chỗ.

Từng dòng người theo chỉ dẫn của một số người của nhóm Blake kiểm tra mail của họ chính xác với địa chỉ mail của Brandon gửi tới mới gật đầu chấp thuận cho họ đi qua cửa. Cứ như thế lần lượt từng người, từng người một chỉ có nhóm người của Mã Hóa Đăng và một số người của công ty khác thì đứng bên ngoài.

Khá bức tức với việc không chuẩn bị được thư mời như thế này. Mã Hóa Đăng mới quay sang nói với Thư Ký của mình.

- Doanh Doanh cô nói đi việc này là sao? Tại sao vấn đề thư mời đến giờ này mới xuất hiện. Bên chúng ta không người nào đăng ký hay sao?

- Vốn ban đầu nó là sự kiện công khai không ai nghĩ đến cuối giờ nó lại xuất hiện tình trạng như thế này. Chẳng biết tại sao giờ cuối lại xảy ra chuyện này nữa. Hiện tại bên mình cũng không đem nhân viên nào có đăng ký cuộc thi này.

Doanh Doanh cũng chỉ biết trả lời thật sự. Vì việc thư mời này cô dám chắc là mới được thực hiện bởi những người hacker hôm qua họ thăm dò đều không nhắc đến chuyện này. Và những gì những người vừa rồi mới xác nhận cô cũng biết việc này mới diễn ra chưa bao lâu.

- Giờ cô thấy sao. Không lẽ đứng ngoài này! Những người khác họ đều có người đi vào chỉ có bên mình tại sao cô lại không sắp xếp người đăng ký cô làm ăn kiểu gì thế?

- Vâng Mã Tổng! Vốn bên mình cũng có người đăng ký nhưng mà giữa chừng cậu ta phải bổ sung cho đội giải mã nên không thể qua bên này được.

Mã Hóa Đăng lúc này hoàn toàn ở thế bị động hẳn phải đứng ở ngoài trong khi một số người của các công ty khác đều có được một hoặc hai người đi vào để có thể quan sát được các thứ khác.

- Tôi không cần biết. Cô phải đi hỏi xem có người nào có thư mời mà cảm thấy không đủ năng lực vào thì thì mua lại mượn điện thoại người đó đến khi xong cuộc thi trả lại. Tôi cần phải vào trong đó để xem người tổ chức ra cái trò này là ai.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng không kìm chế được. Bản thân Doanh Doanh thì thấy lần này cô thật sự nguy hiểm nếu không kiếm được thư mời của một người nào đó chưa qua cửa thì cô rất có thể bị ghim lỗi. Nên cũng nhanh chóng cho người đi hỏi thư mời.

Blake nhìn thấy thế cũng mỉm cười. Jackson lúc này mới nhìn Blake hiểu được ý nghĩ của nụ cười của anh ta cũng lên tiếng nói.

- Xem ra tên này chắc là đối thủ với cậu chủ nhỏ của chúng ta đi. Thật bây giờ em mới hiểu tại sao cậu ta lại dặn bọn em nói với Brandon tạo một phòng quan sát nhỏ trong khuôn viên cuộc thi.

- Cậu không thấy vấn đề này đều được cậu nhóc của chúng ta tính toán rất kỹ sao. Người châu á kia vốn kêu ngạo hẳn sẽ không nghĩ đến cuối giờ sắp bắt đầu cuộc thi lại phải chật vật như thế này. Có lẽ họ ở đây vài ngày như cứ nghĩ với danh tiếng công ty của họ mà có thể làm được nhiều thứ đi. Lát nữa ông ta mà chen hàng thì đuổi ra phía sau. Bất xếp hàng mới được vào đúng theo thứ tự. Anh đi vào báo cho Thiếu Kiệt biết đây.

Blake lúc này cũng nói ra những gì trong lòng của mình cho Jackson nghe. Hẳn thấy Mã Hóa Đăng phải bị như thế khi mọi người chưa có ai lên tiếng gì thì hẳn đã lớn tiếng chắt vấn Blake giờ lại còn muốn mua lại thư mời đề vào trong cuộc thi để biết ai người tổ chức cũng làm cho Blake thấy gai mắt nên muốn làm khó dễ một chút.

- Anh cứ yên tâm! Em sẽ để ý người này không cho hẳn được thỏa mãn ý định của mình đâu.

Jackson gật đầu nhìn về những người đang xếp hàng để được vào cuộc thi. Bởi cuộc thi chỉ dành cho người đăng ký con số trên khắp thế giới không phải ít nhưng chỉ hạn chế được một số người cần thiết. Nhưng việc lợi dụng thư mời trà trộn vào như cách của Mã Hóa Đăng cũng không ích. Nhưng đó là họ có chuẩn bị cho tình huống như thế này với danh nghĩa là thí sinh.

Xin Lỗi mọi người hôm nay chạy ngoài nắng nhiều quá nhưc đầu không viết nhiều được lên một chương ngày mai có thể bù lại cho mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 418: Hóa Giải Nguy Cơ (1)

Không riêng gì Mã Hóa Đằng. Một nhóm người cũng đang chật vật bên ngoài. Ở một chỗ gần đó từ trong một tán cây một người đang sử dụng bộ đàm của mình bên dưới chân hấn mà một cây AWM sử dụng cỡ đạn 380 hộp đạn chứa được năm đến mười viên. Đây là một loại súng ngắm có tầm sát thương cự ly một ngàn một trăm mét. Cầm bộ đàm trên tay nói về phía bộ đàm.

- Sao đã xác định mục tiêu được chưa. Hấn ở đây sao mọi người đã vào rồi bọn mày còn chưa vô trong đó. Phải biết thằng đó ở đâu tao mới bắn được chứ.

LuCas từ trên cao sử dụng ống nhòm cũng nhìn thấy được nhóm người của Connor ở bên dưới đang loay hoay với sự việc thư mời của mail. Connor thấy Lucas hỏi thúc cũng bực tức nói qua bộ đàm.

- Con mẹ nó đã nói mày ần núp trước khi cuộc thi bắt đầu rồi làm một phát luôn mày không chịu giờ muốn vào đó phải có thư mời gì nữa bọn tao dưới này làm gì có. Mẹ nó ở đó mà hỏi với thúc, thằng nào hôm qua đi club cho cổ rồi bây giờ hỏi.

- Má nó lại chơi cái trò này không phải là buổi công khai sao. Mẹ nó đến trễ một chút thôi đâu cần phải nói tao như thế. Được rồi chỉ cần biết nó còn ở bên trong thì nó nhất định phải đi ra. Mà ở đó bố trí người bên ngoài đi.

LuCas lúc này cũng phát hiện ra mình làm lỡ việc nên cũng không nói nhiều với người dẫn đội hôm qua hấn dẫn mọi người đi club ở nước mỹ để hưởng thụ cảm giác vui vẻ trước khi hành động. Nhưng việc này làm cho hấn quên mất thời gian bên ngoài không còn sớm.

Vì những club này hầu như đều hoạt động đến gần sáng. Tuy giữa cuộc vui vì Connor thúc ép phải trở về nhưng cũng đã quá muộn. Họ chỉ có thể ngủ được vài giờ trong men rượu họ dậy trẻ hơn Thiếu Kiệt một chút nên mới bố trí người đi sau.

Hắn cho rằng đây là một cuộc thi công khai nên thời gian sẽ kéo dài họ thật sự có nhiều thời gian trong cuộc thi để ám sát Thiếu Kiệt dù cho là cự ly gần hay là tầm xa cũng đều được. Nhưng hiện tại là gặp rắc rối với vấn đề thư mời nên Lucas chỉ con biết chờ thời gian cho cuộc thi kết thúc mà tiến hành ám sát.

- Tao sẽ để mọi người bố trí xung quanh đây. Ở đâu hôm nay lò ra một đám bảo vệ như thế này cũng không biết. Mẹ nó không phải chỉ có sáu người thôi sao giờ đâu xuất hiện gấp ba lần.

Connor nhìn những người của nhóm Blake đang tiến hành kiểm tra thư mời cũng như bố trí xung quan cũng hết sức bất mãn với những gì tin báo nhận được. Vốn hắn đi cùng Thiếu Kiệt tới đây chỉ thấy được không nhiều hơn số người cần thiết.

Nhưng hiện tại dù đã được chi viện hắn cũng thấy rằng số người bảo vệ đột nhiên tăng cao mà không hiểu vì sao. Trong khi đó đi theo nhóm người Thiếu Kiệt khi hắn nằm trong bệnh viện là Lucas vẫn không hay biết gì.

- Mẹ thì cuộc thi nào mà không có bảo vệ chắc là người của công ty tổ chức cuộc thi với người của thằng nhóc đó. Chứ mà nghĩ nếu tao biết có nhiều người như thế này mà chỉ xin thêm sáu thằng sao.

Lucas nghe Connor nói bóng gió qua điện thoại cũng bực tức mắng lại trong bộ đàm. Hắn thấy việc có bảo vệ tăng lên không phải là người của Thiếu Kiệt mà là của bên tổ chức cuộc thi nhằm ổn định tình huống của những người bên ngoài sợ xảy ra việc ngoài ý muốn.

- Mà y lo gì cơ chứ cứ để đó ở cái bang này bọn nó không được đem súng mà. Bọn mà giấu súng cẩn thận bị phát hiện là phiền đó.

Nhắc nhở bọn người đang ở dưới bên ngoài cuộc thi cẩn thận Lucas ngồi xuống với bộ trang phục đầy lá cây của mình. Hấn giờ không thể ra khỏi chỗ này để tránh bại lộ hành vi. Connor thấy Lucas tắc bộ đàm cũng bực tức ở phía dưới nói.

- Mẹ đã làm lỡ chuyện lại còn thánh tướng. Thật không hiểu Aaron tại sao lại giao cho thằng này đảm nhiệm nhóm lần này. Không phải vì nó đem theo hàng qua đây thôi sao. Mẹ tao mà không phải theo dõi thằng nhóc cũng đem theo hàng được.

- Thôi nói làm gì! Giờ này chỉ có thể bên ngoài chờ thôi. Lần này mà không xong về Aaron sử cả đám không riêng gì nó đâu.

Người bên cạnh Connor lúc này mới đáp lại lời của hấn. Bởi vì việc lần này Lucas dẫn nhóm không ít người không đồng ý bởi vì biết tính khí của hấn cao ngạo lại thêm tính ăn chơi. Dù hấn trước mặt Aaron luôn tuân thủ luật lệ nhưng khi tách khỏi thì lại là một con người khác. Việc này không ít người biết.

Jackson lúc này quan sát những người bên ngoài hấn cũng không thể làm ngơ trước hành động bất thường của nhóm người Connor sự lúng túng thể hiện rõ khi vấn đề thư mời đưa ra chưa kể việc tiếp cận không được lại đứng từ nơi rất xa khuôn viên tổ chức cuộc thi không như những người các công ty khác. Đều muốn tập trung đứng gần để tìm cơ hội đi vào như nhóm người của Mã Hóa Đăng.

Nhìn thấy biểu hiện khác thường đó không chỉ có mỗi mình Jackson một người đến gần Jackson nói.

- Nhóm người kia hơi bất bình thường. Trước sảnh vẫn bố trí chỗ ngồi lại không ngồi chạy ra bên ngoài đứng khá khả nghi.

- Ủ! Cậu canh chừng bọn họ cẩn thận nhìn qua bên ngoài hình như họ là người châu á. Lại ăn mặc như kiểu bình thường không như những người công ty đến đây ăn mặc lịch sự. Cũng không phải hacker nếu không họ đã đi vào trong rồi. Cậu nhìn cẩn thận tôi báo cho anh Blake biết.

Với những người kinh nghiệm với thực chiến và ở trong quân đội thường xuyên những người lính theo kiểu của Connor rất nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của những người khác. Họ đưa mắt nhìn nhau xác nhận lấy cái gật đầu của mọi thành viên bởi họ hiểu ông chủ nhỏ của mình là người châu á. Và những người châu á như thế này ngoài trang phục có vấn đề thì hành động cũng không khỏi làm người khác chú ý ít nhiều.

Từng người từng người bị lọt vào tầm ngắm của các người lính đi theo Blake. Họ hiểu vấn đề trang phục có vấn đề bởi dù thời tiết có lạnh nhưng cũng không đến nỗi những người này phải mặc một bộ áo dày. Đến cả nhóm người của Thiếu Kiệt cũng chỉ mặc dày hơn một chút không phải như họ. Với điều kiện đôi giày lính của những người này đã bán đứng chính thân phận của họ

Jackson bây giờ cấp thiết báo cáo lại tình hình cho Blake nên quay vào trong đại sảnh gặp Blake nói.

- Bên ngoài có đối tượng tình nghi cũng khoảng mười hay mười một tên gì đó. Hành vi khá nguy hiểm hầu hết là người châu á. Anh xem hỏi Thiếu Kiệt xem tình hình như thế nào.

- Cậu chắc điều này? Cuộc thi đang bắt đầu rồi. Hiện giờ cũng không kịp di dời Thiếu Kiệt đi chỗ khác. Không biết đối phương như thế nào mới là điều quan trọng. Đâu những người đó ra sao để tôi xem.

Blake nghe được báo cáo của Jackson cũng trầm trọng hẳn tuy có đề anh em trang bị súng ống ở nơi đây nhưng nếu đối mặt đối phương ở chỗ đông người tiếng hành bắn trả như thế sẽ kéo đến cảnh sát. Nên cũng muốn xác định tình huống đối phương một chút.

Nhóm người của hắn vẫn chưa trang bị các thiết bị đàm thoại lẫn nhau nên Blake chỉ có thể bước ra ngoài. Cầm trên tay một gói thuốc hắn lấy ra một điều. Vì hội trường rất ít người sẽ hút thuốc việc làm của Blake cũng sẽ không dẫn đến nghi ngờ. Chỉ cần ra bên ngoài cầm điều thuốc thì ai cũng nghĩ hắn chỉ là ra hút thuốc để khỏi làm phiền những người trong hội trường.

Với ánh mắt lâu năm của mình Blake nhanh chóng xác nhận được những người của Connor trong phạm vi bao quát được. Chứng thực được lời nói của Jackson là đúng hắn quăng điều thuốc vào một thùng rác gần đó quay lại trong hội trường tiến về phòng quan sát.

Gõ cửa bước vào phòng Blake nhìn thấy Thiếu Kiệt chăm chú nhìn trên những màn ảnh quan sát sự kiện ở trong sảnh cùng với tay thao tác trên máy tính xách tay của mình. Lâu lại nhìn qua bên màn hình một chút. Đợi khoảng gần năm phút Thiếu Kiệt mới gật đầu. Lúc này Blake cũng thấy được. Những người ngồi bên ngoài có người lắc đầu có người thở dài, chỉ có một người thanh niên vui mừng. Thiếu Kiệt lúc này dừng lại mới quay sang hỏi Blake.

- Có chuyện gì thế? Bên ngoài vẫn ổn chứ?

Thiếu Kiệt thấy Blake đi vào đứng đợi hắn một lúc cũng biết có chuyện gì đó Blake cần nói với mình. Không phải tự nhiên Blake lại vào phòng đứng đợi hắn như thế này.

- Bên ngoài đúng là sự bất ổn đấy Thiếu Kiệt. Ở ngoài có một nhóm người châu á với vài người có vẻ như là mang hai dòng máu với vẻ khá nghi rất đáng lưu ý. Tôi nghĩ chắc họ là những người được đưa đến đây để đối phó với cậu đấy.

Nghe Blake nói như thế Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm một lúc cầm bộ đàm lên nói.

- Brandon Cho những người thi tiếp theo mười phút chuẩn bị.

Dem bộ đàm tắt đi Thiếu Kiệt mới hỏi Blake về tình huống đang xảy ra một cách cẩn thận.

- Anh thấy chuyện này nguy cơ đến cỡ nào có thể xoay chuyển hay không?

- Hiện tại chưa biết được nguy cơ thế nào nhưng dám chắc bọn chúng đã theo cậu đến đây trước tôi nghi ngờ thế nào bọn nó cũng có súng. Nếu quyền cước không thì sẽ không có vấn đề gì xảy ra nhưng nên đừng đến súng ống ở chỗ này thật sự có chút vấn đề.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm hẳn biết việc đụng đến súng đạn thì chắc chắn cảnh sát sẽ can thiệp. Như thế sẽ phiền phức và sự kiện sẽ phức tạp hơn nhiều.

- Hiện tại không thể tạm dừng cuộc thi được. Giờ có cách nào không bị động cố thủ như thế này tuy chắc chắn bên ngoài dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì tôi cũng an toàn nhưng mà người của mình vì tôi mà có việc gì thì cũng không phải chuyện hay ho gì. Anh nghĩ xem nên làm cách nào để giảm thiểu thiệt hại xuống nhỏ nhất. Thậm chí không đụng đến súng đạn mà chế ngự được người đó không.

Lời Thiếu Kiệt làm cho Blake cảm thấy ấm lòng bởi họ khi xác định trở thành lính đánh thuê thì tính mạng xem như đã bán cho người thuê. Mà trước này giao dịch thuê mướn với nhau thường vẫn chỉ là dựa trên tiền bạc chưa có một người quan tâm đến tính mạng và sự an toàn của họ nên hẳn thấy Thiếu Kiệt nói ra điều này cũng ngỡ người một hồi lâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 419: Hóa Giải Nguy Cơ (2)

Thiếu Kiệt lúc này lấy ra điện thoại của mình nhắn tin cho Tú Trinh gọi nhóm người của mình vào phòng quan sát nói chuyện. Mọi người khi đã có mặt trong phòng tất cả mọi người khi nghe Blake nói về những gì xảy ra bên ngoài cũng có vẻ trầm lắng. Sự việc này đúng là họ ở thế bị động mà lại còn có thể dẫn đến tình trạng xấu hơn nếu đối diện trực tiếp ở nơi công cộng như thế này.

Anh Hào lúc này cũng trầm mặc một lúc trong căn phòng ai cũng hiểu Thiếu Kiệt không muốn gây ra hành động dẫn đến quá nhiều sự chú ý. Việc hấn gọi nhiều người vào đây để lấy ý kiến mọi người về sự việc này để có cái nhìn khách quan và biện pháp hiệu quả nhất có thể.

Công Toại lúc này sau khi hiểu được tình hình mới chợt nảy ra một ý tưởng nên nói ra cho mọi biết.

- Theo tôi thì việc này có thể hạn chế được những người đó nhưng mà phải xác định rõ ràng xem những người này sẽ là ai. Như thế chúng ta mới thật sự hạn chế được việc xảy ra nổ súng nơi công cộng.

Nghe được Công Toại nói thế Thiếu Kiệt cùng mọi người mới nhìn về anh ta như muốn biết xem Công Toại có kế sách gì trong việc này. Để mọi người có thể tham khảo.

- Hiện tại chúng ta hạn chế những người vào cuộc thi nhưng bên ngoài vẫn còn khá nhiều người nếu cứ để như thế thì chắc chắn sẽ không tốt. Theo tôi ý kiến hiện tại những người thi đã vào hết. Kể cả những người của các công ty khác có Thư mời cũng được vào nhưng không tham gia cuộc thi. Như thế họ cũng sẽ nói bất công đối với cuộc thi. Nếu thế chúng ta sẽ để mọi người vào khi chuẩn bị vòng thi cuối mọi người thấy sao.

Tú Trinh nghe thế mới giận dữ cắt lời của Công Toại trong khi đó Thiếu Kiệt vẫn đang suy nghĩ từng lời của Công Toại.

- Anh có bị điên không đã hạn chế bọn chúng bên ngoài giờ còn muốn họ vào trong này muốn cho mọi người chết hết mới chịu sao? Anh điên thì chừa cho mọi người với chứ đừng điên một mình.

- Ấy Anh đã nói hết đâu. Tự nhiên lại nhảy vào chưa hiểu gì hết đã nói vào không thấy quá đáng sao. Cái gì em cũng phải đợi người khác nói xong rồi em muốn cho ý kiến như thế nào cũng được đâu ai nói gì đâu. Cái này anh đang nói mà.

Công Toại cũng bực mình khi mình đang bày cách phá giải nguy cơ chur xong gì hết đã bị Tú Trinh nhảy vào phản bác. Nhưng hẳn cũng hiểu tính cách của cô vì sợ an nguy của Thiếu Kiệt nên mới nôn nóng nhất thời. Thiếu Kiệt lúc này nghe thế mới lên tiếng nói.

- Để cho Công Toại nói hết đã! Xong rồi có ý kiến gì thì nói sau. Anh nói tiếp đi Công Toại.

- Giờ nhé Thiếu Kiệt đang hạn chế thư mới chúng ta tổ chức tới vòng cuối lấy lý do để mọi người chứng kiến trao giải thưởng. Nên từng tốp năm người đi vào ổn định chỗ ngồi quan sát như thế họ muốn vào xem thì sẽ theo sự sắp xếp của chúng ta.

Tú Trinh lúc này cũng hiểu được lờ mờ sự sắp xếp của Công Toại. Nếu từng tốp năm người đi vào an vị chỗ ngồi để quan sát cuộc thi. Được lợi nhất vẫn là những người của các công ty đến đây tuyển dụng người. Họ thật sự muốn tuyển dụng người giỏi nhất thì chỉ lấy những người sau cùng, nên họ muốn vào hội trường bắt buộc phải theo sự sắp xếp như của Công Toại.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật gù. Blake lúc này nghe được kế hoạch của Công Toại mới lên tiếng.

- Cách này có thể thực hiện được! Hiện tại bọn người kia muốn vào họ sẽ không đồng loạt đi theo một nhóm người mà tách nhau ra chỉ cần bên trong cửa sau khi từng nhóm vào rồi đóng cửa lại chế ngự họ trong âm thầm là được. Việc này tránh được một tràng nổ súng cũng dễ dàng nắm được sau lưng những người kia là ai.

- Ý kiến khá hay. Từ cửa vào chúng ta chỉ cần để người của mình đến cạnh những người có đặt tính khả nghi sử dụng súng để họ đầu hàng thì lúc này chắc chắn sẽ ổn. Nhưng từ cửa dẫn vào ngày giữa cuộc thi thì có vấn đề.

Bảo Huân lúc này cũng đem bố trí của hội trường nói ra để mọi người tìm giải pháp có thể tiếp cận mục tiêu một cách tốt nhất.

- Cũng không hẳn lắm mọi người nhìn. Chỗ này chỉ cần mình đặt người dọc theo tường để họ di chuyển vòng ra phía sau theo dõi sự kiện lúc đó thì đơn giản hơn nhiều.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ vào màn hình quan sát phía cửa vào của cuộc thi chỉ vào ở vách tường trong màn hình. Blake lúc này cũng suy nghĩ trong đầu mình.

“Một bên là tường, một bên còn lại là người hướng dẫn những người đi vào vòng ra phía sau chắc chắn sẽ làm mọi người không chú ý đến. Khi ra tay đối phương lại bị xác định và kèm cặp vào trong tường là một điều có thể hóa giải nguy cơ được.”

Suy nghĩ được tình huống phát sinh sau cánh cửa và cách đối phó với những người bên ngoài lúc này Blake mới nói.

- Được việc này sẽ để cho mọi người làm chắc chắn được chỉ sợ là bọn chúng còn có người bên ngoài nắm súng ngắm cự ly xa canh lúc Thiếu Kiệt đi ra mà ám sát thôi.

- Việc đó chắc chắn nhưng người bên ngoài có một tên là cầm đầu hướng dẫn sát thủ từ xa đi. Chỉ cần tìm ra kẻ đó là được. Nếu chế ngự bắt hẳn khai ra có hay không sát thủ từ xa lúc đó cho người của mình vòng ra sau mà bắt lấy hẳn thì cũng ổn thôi.

Tú Trinh đơn giản nói ra những gì cô cho rằng có thể thực hiện được. Chỉ cần bắt được người liên lạc âm thầm áp dụng hình thức hỏi cung buộc đối phương khai ra vị trí của sát thủ từ xa là được. Bảo Huân thấy như thế cũng không ổn nên mới nói cho Tú Trinh hiểu.

- Cái này còn tùy việc xem đối phương là người thế nào gặp một tên không sợ chết thì chuyện này không thể thực hiện được còn dẫn đến phản ứng ngược đối thủ có thể tìm phục lâu hơn cho đến khi Thiếu Kiệt chịu ra mặt.

- Nguy cơ hay không thì chúng ta cũng phải chế phục cái bọn dưới mặt đất trước đã. Hầu hết là người châu á. Trang phục mặc khá dày. Thêm vào đó họ có thể là lính bởi đối phương sử dụng giày boots cổ cao châu á. Nên mọi người cũng dễ nhận biết hơn.

Blake lúc này nói ra đặt điểm nhận dạng của những người kia mà hẳn quan sát được cho mọi người tiến hành kế hoạch một cách tốt nhất không thể bỏ qua được các thứ cần thiết. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng nói với mọi người.

- Bọn chúng có khoảng mười đến mười một người. Nếu chế ngự như thế người của chúng ta cũng không còn nhiều cứ mỗi tốp đi vào năm người chỉ

có thể cho một thành viên của nhóm người kia đi vào. Mà kiếm dây trói bọn họ lại tước vũ khí của họ trước khi có chuyện xảy ra.

- Cái này cậu yên tâm ở bên bộ phận âm thanh kỹ thuật của công ty triển lãm không thiếu dây rút để tôi đi mượn họ một ít vừa đủ để trói bọn này lại. Cậu cứ ở trong này với Tú Trinh với Anh Hào bọn tôi sẽ lo vòng ngoài. Khi nào xong sẽ đề Công Toại báo cho cậu biết.

Blake thấy sự việc đã tìm ra cách giải quyết chỉ cần thực hiện theo kế hoạch được đặc ra là được còn vấn đề an toàn của Thiếu Kiệt hẳn cũng không quên đề Tú Trinh với Anh Hào ở lại vòng ngoài bảo vệ thân cận.

- Ủ vậy mọi người nói với Brandon sắp xếp các tính huống có thể chỉ đứng để kinh động mọi người qua. Chỉ cần thấy đối tượng khả nghi thì ra tay không để hắn kịp nổ súng là được.

Thấy Blake đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa Thiếu Kiệt cũng nhắc nhở phải báo với Brandon. Vì nếu việc này mà anh ta không biết sẽ không tiện phối hợp trấn an những người có mặt trong hội trường.

- Cậu yên tâm tôi sẽ nói rõ với Brandon việc này. Thôi bắt đầu sắp xếp tình hình thôi à Thiếu Kiệt còn bao nhiêu vòng thi nữa thì xong.

Blake lúc này cũng không biết cuộc thi của Thiếu Kiệt còn bao nhiêu vòng mới tới vòng cuối cùng để hắn có thể nắm bắt được thời gian sắp xếp việc đối phó với nhóm người bên ngoài. Nên cũng muốn biết chút tin tức.

- Còn khoản 8 vòng nữa là xong. Lúc đó vòng cuối cùng là mười người sẽ thi nhau phá giải một trang web thời gian ai ngắn hơn sẽ thắng còn nhiều mọi người cứ sắp xếp đi. Nhớ nói với Brandon hai người thắng vừa rồi không để ai tiếp xúc hết vòng cuối cùng mười người thắng ở mỗi vòng khi hoàn toàn phá giải trang web ấy thì được gặp tôi trong này.

Thiếu Kiệt biết bây giờ phải để những người của công ty khác vào quan sát cuộc thi thì hẳn phải làm ra một quyết định dứt khoát là đưa những người thắng cuộc ở mỗi vòng thương lượng với chính mình trước khi có người ném cần câu về phía họ.

- Cái tên hôm qua cậu gặp không biết mua thư mời của thành viên nào chắc bây giờ tức chết khi cậu cho vào mà không cần thư mời đấy.

Blake lúc này cũng cười cười hẳn ở trong cũng thấy được Mã Hóa Đăng dựa vào một điện thoại của người khác qua khỏi sự kiểm tra tiến vào trong phòng như hẳn lại không lên thi mà ngồi ở ghế quan sát chờ đợi tới lượt như những thí sinh chưa đến lượt thi.

- Kệ hẳn! Chúng ta đâu nói là sẽ không cho vào đâu. Chỉ tại hẳn hấp tấp làm gì. Mà mua một bức mail cũng không tốn của hẳn bao nhiêu tiền. Cứ để hẳn như thế là được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm tới Mã Hóa Đăng hẳn thấy việc Mã Hóa Đăng mua maill đề được vào trong hội trường cũng là việc được hẳn tính đến. Dù sao thì Thiếu Kiệt cũng chỉ muốn làm khó dễ tên này một chút hiện tại là lúc hẳn đang bận rộn phải kiểm tra năng lực từng người, thêm cả việc đối phó với những người của Khun Chang hẳn hoàn toàn không để ý nhiều đến hành tung của Mã Hóa Đăng.

Thấy Thiếu Kiệt bắt đầu tập trung lại với cái máy vi tính xách tay mọi người lúc này nhìn nhau bắt đầu triển khai những kế hoạch đã bàn bạc khi nãy để có thể hóa giải nguy cơ trước mắt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 420: Hóa Giải Nguy Cơ (3)

Trong sảnh lúc này Mã Hóa Đăng mặt mũi âm trầm hẳn hoàn toàn không biết ai là người đứng sau việc chủ trì cuộc thi này nhưng hẳn hiểu những trang web được tiếng hàng kiểm tra ở đây đều sử dụng một loại mã nguồn mới thậm chí là gấp hai lần trang web của công ty hắn. Vài người trong phút giải lao hẳn đã tiếp cận hỏi bóng gió thì đều nhận được một câu trả lời giống như nhau.

“Cấu trúc bảo mật và DDos khó hơn của cả google hiện tại. Họ không nghĩ đến gặp phải những trang web khó chơi như thế này ở hiện một cuộc thi phong trào cá nhân “

Những câu nói đó làm cho Mã Hóa Đăng càng cố gắng phải vớt được người ở cuộc thi phong trào này. Hắn hoàn toàn vẫn chưa biết được đối thủ của mình là người đã tuyển dụng những người ở đây. Thiếu Kiệt người đang tạo ra cho những người thi những trở ngại khi tiến hành xâm nhập vào những trang web mà hắn chuẩn bị hiện tại hầu như quên hết những việc xung quanh. Đã từng có một thời hắn ước muốn được cùng những người này thi thố.

Nhưng với kiến thức của mình chậm chạp từng bước một khi đi phía sau người khác khi những trang deep web nói ra những cách phá giải những cơ sở này đưa ra thì đã có những cơ sở khác mạnh hơn. Nhất là khi công nghệ thông tin ngày càng phát triển. Những mã nguồn mới ngày một ra đời hẳn vẫn lòng vòng với những kiến thức đi sau. Giờ đây hắn nắm giữ kiến thức đi sau người khác lại trở thành người đi đầu trong các mã nguồn này càng làm hắn phần khởi.

Qua một thời gian kha lâu khi mà mọi người trong nhóm của Blake đã được hiểu hết về kế hoạch từng khâu súng lục được đưa ra cho từng người

trang bị trong người. Nhóm người Vô Ảnh của Thiếu Kiệt cũng đã được trang bị những thứ cần thiết. Thì họ bắt đầu tiến hành kế hoạch chia cắt thành viên bên ngoài.

Nhóm người đầu tiên đi vào theo hướng dẫn của nhóm người Blake đi bọc ra phía sau những người đang theo dõi sự kiện cũng làm cho Mã Hóa Đăng bất ngờ. Bởi những người vừa bước qua khỏi cánh cửa kia gồm ba người của hắn và hai người của một công ty khác. Hơn ai hết những công ty tin học đều muốn mình trở thành người vào trong hội trường để được quan sát tốt nhất.

Theo sự chỉ dẫn của những người của Blake nhanh chóng Doanh Doanh ngồi xuống ở một chỗ phía sau. Mã Hóa Đăng lúc này cũng rời khỏi chỗ ngồi của mình đến ngồi cạnh cô hỏi nhỏ.

- Cái gì mà họ cho mọi người vào vậy không phải nói có thư mời mới vào được sao.

- Họ mới nói do bên ngoài nhiều người muốn biết kết quả nên họ sẽ cho mọi người lần lượt vào. Để tránh ảnh hưởng cuộc thi mỗi lần chỉ được năm người đi vào mọi người bắt buộc phải xếp hàng mới được đi vào. Khi nào bên trong ổn định thì năm người tiếp theo sẽ vào. Không hiểu sao họ lại làm vậy.

Mã Hóa Đăng Nghe thế cũng bực tức hắn đã phải bỏ tiền ra mua thư mời giờ lại những người của mấy công ty bên ngoài lại được vào. Mà hắn có kiện ban tổ chức cũng không được gì. Vì họ đâu có bảo hắn phải mua thư mời để vào. Việc này có chịu thiệt thì hắn cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng.

- Tôi đã thăm dò được một ít cuộc thi này khá chất lượng những người thắng được đều có năng lực nhất định. Chỉ là ban tổ chức tại sao lại tách

những người thắng mỗi vòng ngồi riêng chắc là sẽ còn một vòng cuối xác định người thắng cuộc. Lát nữa những người thắng mỗi vòng nhớ mặt thật kỹ có thể tiếp xúc lôi kéo được thì lôi kéo. Để họ làm việc cho công ty như thế mới có hi vọng phá giải cái chương trình kia.

- Vâng chỉ sợ bất trắc bên ngoài hiện tại sắp đi vào chắc chắn không ít người của các công ty nên chắc chúng ta không thể nào lôi kéo được hết những người này thôi.

Doanh Doanh lúc này đáp lại sự phân phó công việc tiếp theo của mình để tuyển dụng những người thắng mỗi vòng. Bởi cô nhìn thấy ở một góc đã có hai người ở đó đang cùng nói chuyện với nhau và nhìn về những người đang thao tác trên máy tính cùng với camera quay từng người đang hoạt động với tốc độ tay cực kỳ nhanh trên bàn phím.

Connor bên ngoài lúc này cũng chia người của mình thành nhiều top để tiếng vào trong hội trường. Hắn đứng phía cuối cùng để tiện cho việc liên lạc với Lucas để cho những người khác không nghi ngờ.

- Bọn tao từ từ tiến vào trong hội trường đây. Khi nào xác định nó ở đâu tao sẽ định vị nó một cách tốt nhất. Nếu tầm bắn không tới thì bọn tao sẽ ra tay trực diện luôn.

- Ủ! Có gì vào trong đó xem nếu nó không đứng gần mấy vị trí cửa sổ thì mày tự hành động đi. Tao nghĩ chắc nó ở đâu đó trong đó thôi tiếp cận nó đừng để mọi người chú ý. Súng mày dặn bọn nó gắng giảm thanh chưa.

Lucas lúc này thấy được nhóm người bên ngoài được vào trong thì cũng mỉm cười. Vốn ngay từ đầu hắn sẽ không muốn làm việc này. Vì nếu nổ súng hắn cũng biết nơi này sẽ bị phong tỏa như thế hắn cũng sẽ không thoát được.

Nên lấy lý do là hắn sẽ dùng súng ngắm bắn từ xa. Bọn người Connor sẽ quan sát nếu có gì bất ổn thì ra tay tại chỗ nắm giữ con tin mà thoát thân. Nhưng hắn hiểu để về nước được thì hoàn toàn không có khả năng đối với việc phát sinh có cảnh sát tham dự. Chỉ cần Thiếu Kiệt chết những thành viên khác bị bắt. Hắn tự do trở về với Khun Chang thì hắn một mình nắm trọn số tiền thưởng mà không phải lo lắng gì đó là ý nghĩ của hắn từ khi bước đến Washington này giờ Thiếu Kiệt cho nhóm người của Connor vào trong phòng hội trường hắn cũng sẽ không bắn tới được phạm vi đó.

Nên Connor chỉ có cách tiếp cận đối phương mà ám sát. Dù cho là có giảm thanh hay không thì khi Thiếu Kiệt ngã xuống bọn người của Connor cũng không thoát khỏi đó với một đồng bảo vệ và cảnh sát sẽ đến khi phát sinh hỗn loạn.

- Việc đó tao dặn từ hôm qua rồi! Mà chuẩn bị bên ngoài cảnh giới là được. xong nhóm này là thành viên đầu tiên của mình đi vào rồi đợi xem trong đó ra sao thì tao liên lạc lại.

Connor vẫn không hề hay biết ý định của Lucas hắn chỉ nghĩ tên này cẩn thận nhắc nhở mình. Để khi thành viên mình có buộc phải nổ súng cũng không dẫn đến cảnh sát tới ngay hiện trường. Bộ đàm vừa chuyển màu. Lucas lúc này cũng mỉm cười lấy ống nhóm ra nhìn về phía Connor đang xếp hàng.

Cánh cửa lại được mở ra. Người đứng bên ngoài đếm người mỉm cười nhìn người bên cạnh mình bởi trong nhóm năm người này bắt đầu xuất hiện một người châu á với áo khoác ngoài khá dày mặc quần jean và thêm đôi giày boots cổ cao. Đúng như miêu tả của Blake về nhóm người bị tình nghi.

Blake lúc này cũng được người bên ngoài ra hiệu cho mình biết trong nhóm người tiếp theo có người tình nghi. Từng ánh mắt liên lạc với những

người của mình và những cái gậy đầu được xác nhận từ những người được đứng ở cửa hướng dẫn. Lúc này người bảo vệ bên ngoài mới nói.

- Rồi Năm tiếp theo đi Vào. One. Two, Three, Four, Five đi vào đi rồi mọi người tiếp theo đứng lại đợi chút. để năm người này vào ổn định chỗ ngồi đã rồi tới mọi người.

Trong nhóm năm người này. Người đứng ở vị trí thứ hai là người của Nhóm Connor khi bước qua cánh cổng hắn thấy người đứng trước mặt mình không cho đi thẳng vào bên trong mà chỉ về một hành lang tự tạo. Hắn cũng hiểu là cũng không được trực tiếp vào trong mà phải xuống phía sau ghế ngồi quan sát.

Hắn vừa bước đi theo người đầu tiên vào bên trong những thành viên cùng nhau ra hiệu với nhau cười cười, Đợi cho năm người vừa qua khỏi cửa vào nơi hội nghị. Người của Connor đang quan sát nhìn ngó xung quanh chỗ ghế ngồi tìm kiếm hình bóng của Thiếu Kiệt thì bất ngờ bị hai người đang làm nhiệm vụ nhanh chóng chụp lấy hắn quật ngã xuống sàn chết ngạt.

Một người nhanh chóng đứng gần đó lấy ra dây rút chụp hai tay hắn lại rút một cái xiết lại Lôi một cuộn vải không biết từ đâu bóp họng của hắn nhét vào. Hai người xách hắn lên dựa vào trong tường lấy từ phía sau lưng hắn một khẩu súng lục.

Hành động của nhóm người bảo vệ làm cho những người đang quan sát của thi để ý đến Khi thấy họ lấy ra từ trong người của người kia cũng giật mình thán bàn tán to nhỏ. Nhưng nhanh chóng với cương vị của một người MC lành nghề hắn nhanh chóng trấn an những người đang theo dõi cuộc thi.

Người của Connor lúc này mà hắn không biết điều gì xảy ra thì hắn thật không nên sống trên đời nữa. Người hắn được sóc lên. Bộ Đàm cũng được

rút ra khỏi người. Thay vì đi dọc hành lang như mọi người hẳn được dẫn đi ngang qua những người đang quan sát cuộc thi tiến về một cánh cửa đối diện.

Người bên trong bị bắt nhưng cả Connor với Lucas đều không hay biết. Bởi bên trong hầu như không phát ra những tiếng động nào ồn ào. Rất im lặng và không có vẻ gì như sắp có tiếng súng sẽ vang lên.

Người bị bắt lúc này được đem đến một căn phòng khác lúc này có một người dùng dây trói chắc lại hẳn một góc đem băng keo bảng to dán kín miệng của hẳn lại. Lúc này tâm trạng ảo não của chính hẳn như đã biết được số phận của những người tiếp theo sẽ đi vào.

Sớm hay muộn gì hẳn cũng gặp được Connor tại đây. Và chắc chắn họ cũng đều bị đánh úp bất ngờ như hẳn không kịp phát ra một tiếng động, một âm thanh nào. Bởi còn đang quan sát tìm kiếm cái người mà bọn hẳn muốn ám sát. Người canh giữ hẳn lúc này nhìn hẳn cười cười nói.

- Không cần như thế mày sẽ nhanh chóng tụ tập với anh em bọn mày thôi. Nói bên ngoài có hay không sát thủ từ xa. Để bọn tao lôi thẳng đó vào đây chơi đùa luôn. Mọi người bọn mày bị bắt hết hẳn thoát được cũng không công bằng lắm đâu.

Cám ơn đọc giả toannv53 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 421: Bán Mạng Không Đáng (Chưa Beta)

Dù bên ngoài sau khi đã có thành viên của mình vào trong hội trường nhưng vẫn chưa có báo cáo gì về tình hình bên trong Connor cũng không hề nghi ngờ điều gì. Bởi hẳn nghĩ những người của mình cần phải sắp xếp chỗ ngồi với quan sát tình hình xung quanh một cách cẩn thận nhất có thể mới báo cáo cho hẳn được rõ. Khi hẳn vào đến nơi chỉ cần nắm bắt được sơ lược các vị trí thiết yếu của Thiếu Kiệt là có thể hành động.

Từng người, từng người một tiến vào. Connor trở thành người cuối cùng sau đoàn người xếp hàng dài. Hẳn không hề hay biết rằng từng thành viên của mình đề đã bị bắt và trói chung với nhau tại một căn phòng khác bên trong.

Trong hội trường thấy được từng người từng người bị bắt lại với những súng ống và bộ đàm được đem ra. Họ hiểu những người bảo vệ đang bảo đảm an toàn tính mạng cho họ một cách tốt nhất. Mã Hóa Đăng khi nhìn thấy những người bị bắt cũng run sợ một chút ai cũng hiểu nếu những người này trà trộn vào trong sảnh với mục đích bắt cóc tổng tiền thì phải nguy hiểm đến mức độ nào.

Đã là người có tiền như Mã Hóa Đăng thì việc miễn cảm với những tình huống như thế này là hoàn toàn có thật. Con người thì ai lại không sợ chết nhất là với người có tiền có cơ nghiệp như hẳn tại quốc gia. Kèm theo đó là sự trấn an của ban tổ chức nói về những người này có hành vi bắt cóc tổng tiền nên mọi người phối hợp thật tốt không làm náo loạn để cho những thành viên của bọn khủng bố bên ngoài không thể chạy thoát nên ai nấy đều hết sức phối hợp.

Chỉ còn lại Connor hẳn lần này bước vào trong sảnh hội nghị thấy được mọi thứ im lặng cũng không biết rằng kế hoạch đặc ra chỉ còn một mình

hắn nữa là kế hoạch hoàn thành. Mang trong đầu tâm lý vào trong hội nghị xác định vị trí của Thiếu Kiệt hoàn thành nhiệm vụ lần này về lãnh tiền nên hắn cứ vô tư bước vào cái bẫy đặt ra. Qua khỏi cánh cửa cũng như những người khác hắn được dẫn đến đi qua hành lang một chút. Đang tìm kiếm những thành viên của mình ở trong nhóm những người ngồi quan sát.

Connor bị Blake từ phía sau tập kích một cách bất ngờ. Chộp lấy tay hắn đè toàn bộ cơ thể vào trong vách tường. Vài khẩu súng trên đó còn nòng giảm thanh những cây súng này tương đối quen thuộc. Bởi hắn là người đã đem về sau cuộc giao dịch để cho thành viên của mình sử dụng.

- Đầu hàng đi nhóm người của anh đã bị chúng tôi bắt giữ hết rồi. Có lẽ anh là người cầm đầu nhóm người này đi.

Những thành viên bên cạnh của Blake nhanh chóng lấy dây rút trời lại Connor. Giờ thì hắn hiểu sau tất cả những thành viên khác lại không liên lạc sau khi đi vào bên trong bởi họ đều hết đã bị bắt giữ lại bởi nhóm người của Blake. Hơn hết ngày cả hắn con bị lục soát nhanh chóng tìm ra bộ đàm và tai nghe thì những thành viên kia chắc chắn sẽ cũng như thế.

- Người của tôi đâu? Các anh đã làm gì với họ.

- Không làm gì cả hiện tại họ chỉ ở chung một phòng thôi. Giống như anh họ không biết gì cả đều đã bị bắt nên cũng không chết thành viên nào. Hay anh muốn họ chết hết mới chịu?

Blake lúc này áp giải Connor đi theo vào trong căn phòng có những thành viên của mình. Hắn là người duy nhất trong nhóm không bị bit miệng lại bằng khăn hay là băng keo. Nhìn mười người trong phòng với hai người canh giữ. Connor lúc này cũng ảo não thờ dài hắn biết nhiệm vụ này đến đây đã không thực hiện được chỉ con có Lucas bên ngoài thì vẫn còn một hi vọng.

Blake lúc này đặt Connor ngồi xuống một cái ghế được kéo đến nói.

- Sao bên ngoài của anh còn có những ai bao nhiêu thành viên ám sát từ xa? Nói đi bọn tôi còn có thể nhẹ tay.

- Bắt được vì các người giỏi. Muốn làm gì làm bên ngoài làm gì còn có ai nữa.

Connor một vẻ mặt không sợ điều gì nói ra những thứ này. Hắn không muốn khai ra Lucas nếu Thiếu Kiệt không phòng bị đi ra ngoài Thì Lucas vẫn có thể nhắm bắn trúng một số đối tượng. Mà bọn hắn cũng có thể từ đây thoát ra ngoài.

- Vậy là có đi! Bọn tôi cũng giống như mấy người thôi. Chỉ là chọn đúng người để đi theo thôi. Xem ra các anh không giống như cậu chủ nhỏ chúng ta nhỉ. Sợ anh em hi sinh không đáng mới lập ra cái kế này. Còn mấy người thì chặn hay biết nhảy vào cái bẫy đặt trước.

- Anh Blake bọn này nó ám sát mà còn không hiểu được mà ở đó ám sát làm gì. Có người nào lại mang găng tay đen giờ này ngoài đường không lạnh thì cũng đâu đến nỗi đó. Ở nước này tự do thiết nhưng mà nổ súng chết người thì vừa ra tới sân bay đã bị bắt lại còn đâu đường mà thoát. Không hiểu nỗi mấy người suy nghĩ gì.

Connor cùng với đám người của mình lúc này mới hiểu ra tại sao bọn họ lại bị phát hiện cũng như bị tính kế chia rẽ số đông như thế này. Connor lúc này cũng trầm mặc bọn hắn ở trong căn cứ thường xuyên cũng quên mất việc nổ súng ở địa phương công cộng lúc nào cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

- Nói thật cậu cứ suy nghĩ đi người thuê các cậu cho các cậu một năm bao nhiêu tiền. Đủ để các cậu chịu chết không. Tôi nói thật nhé tôi cũng chỉ

mới tiếp xúc với cậu chủ nhỏ của mình thôi. Nhưng các cậu thử nghĩ nếu một người có thể tạo được quân đội tư nhân trong nước mà không phạm pháp. Được quân đội cho người đi bảo vệ. Các cậu nhắm với chính sách quốc tế Quốc gia của cậu ta bắt giao các cậu để xử lý thì sao. Không nói đến chuyện khác tử hình chắc chắn là điều có thể. Tôi cho cậu thời gian suy nghĩ. Khi kết thúc cuộc thi thì cậu cho chúng tôi câu trả lời cần thiết là được còn quyền quyết định xử lý các cậu như thế nào thuộc về cậu ta.

Blake lúc này cũng muốn cho Connor cơ hội bởi hắn thấy được Connor cũng như hắn lo lắng cho người của mình bị gì. Ngay khi bị bắt đầu hỏi của mình ở đâu thì Connor cũng là một người có tình nghĩa anh em. Nhưng hắn không biết Connor có nghĩ thông suốt vấn đề không nên vấn đề cho hắn có cơ hội. Và việc này cũng phải đợi Thiếu Kiệt quyết định xem Xử lý Connor thế nào.

- Mở băng keo cho họ đi. Hai người ở lại canh chừng. Để họ thương thảo với nhau nên đầu hàng ngoan cô hay là tiếp tục giữ cho đồng bọn mình thực thi kế hoạch tiếp.

Những người bên cạnh Blake lúc này cũng mở miếng băng keo trên miệng của những người đã bị họ bắt. Trong căn phòng trống rỗng mười một người nhìn nhau lắc đầu. Khi Blake bước ra thì thấy Tú Trinh đi vào nhìn nhóm người của Connor lắc đầu.

- Sao họ có nói bên ngoài còn người nào nữa không?

- Chưa khai gì. Nhưng cứ để họ như thế đi. Tôi nghĩ họ cần biết được mình đang ở hoàn cảnh nào. Việc này cũng cần phải đợi Thiếu Kiệt xong việc bên kia mới quyết định được. Còn nhiều thời gian đối phó với người ở ngoài mà.

Blake vừa lắc đầu trả lời lại câu hỏi của Tú Trinh. Đứng nhìn Connor Tú Trinh lúc này thở dài kéo một cái ghế bên ngoài vào ngồi trước mặt Connor.

- Chắc anh là đầu lĩnh đi. Tôi hỏi anh giờ cảm thấy như thế nào? Tâm trạng tốt không? Tiền lương lần này họ trả cho anh để ám sát Thiếu Kiệt nhà chúng tôi là bao nhiêu mấy triệu đô?

Connor lúc này cũng ngăn người ra hấn hoàn toàn không hiểu được Tú Trinh tại sao lại cho rằng ám sát Thiếu Kiệt là tới mấy triệu đô. Con số này hầu như là không thể. Hấn cũng biết lần này Khun Chang bỏ ra con số một trăm ngàn đô để lấy mạng Thiếu Kiệt là con số khá lớn. Nếu tính ra hấn vẫn có thể ăn sài trong vài năm.

Nhìn ánh mắt của Connor Tú Trinh lúc này cũng cười cười nói.

- Các anh đừng nói là không tới con số đó nha. Ở đây tôi nghĩ mười một người chưa tính người bên ngoài là bao nhiêu. Thì số tiền ám sát Thiếu Kiệt phải tính bằng tiền triệu mới được chứ. vậy có được năm trăm ngàn không?

Connor và những người đang bị trói đều lắc đầu họ hiện tại không thấy Connor trả lời cũng không lên tiếng bởi họ hiểu số tiền khi nhận được của cả nhóm khi ám sát thành công Thiếu Kiệt là bao nhiêu. Nhưng với họ con số đó cũng đủ sống vài tháng mà không cần lo lắng gì ở đất nước của chính mình.

- Các anh thật nhận việc ám sát Thiếu Kiệt giá tiền rẻ thế sao. Nói thật đi bao nhiêu thế?

- Một Trăm Ngàn đô! Con số đó được Khun Chang đưa ra cho bọn tôi khi hoàn thành nhiệm vụ. Cô nghĩ một thằng nhóc mười sáu tuổi thì giá tiền là bao nhiêu. Tại mấy người bảo vệ không thì cũng chặn cản số người nhiều như vậy.

Connor bây giờ mới lên tiếng. Hắn thấy số tiền một trăm ngàn đã là lớn vì độ tuổi của Thiếu Kiệt và những gì hắn làm chỉ là tương đối. Vì Khun Chang muốn giữ mối quan hệ với Ngô gia mà ra cái giá này đã là quá cao.

- Cái gì một trăm ngàn! Cho ăn mày à? Các anh biết mỗi người ở đây. Chỉ cần đi về nước với Thiếu Kiệt. Đã nằm trong tay năm ngàn đô. Đó là họ không phải làm gì. Một đám các anh chỉ hơn hạp gấp đôi mà phải liều mạng vậy sao? Đáng giá vì mười ngàn đô không Blake?

- Cái này thì xem ra các cậu chọn người trả tiền hơi bị keo kiệt rồi một trăm ngàn chia cho một đồng người đứng nói bên ngoài còn vài người thì các cậu cũng hơn bọn tôi một ít mà phải bán mạng kiểu thế này thì thật không đáng chút nào.

Blake nghe được Tú Trinh hỏi mình về vấn đề tiền bạc của nhóm người Connor hắn cũng chỉ biết nói thật vì mười ngàn đô mà bị tử hình ở một quốc gia thì hắn cũng chẳng muốn làm chuyện này. Chưa kể còn không đủ mười ngàn nữa. Không bằng hắn làm lính đánh thuê cho Thiếu Kiệt một năm cũng đã gấp năm lần số tiền mà những người này thực hiện nhiệm vụ xong nhận tiền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 422: Không Thể Tự Quyết Định (Chưa Beta)

Connor nghe được Blake nói về việc nhóm người họ nhận tiền không bao nhiêu cũng đâm ra chán nản. Tú Trinh lúc này mới nhìn Blake cười cười nói.

- Blake lương một năm Thiếu Kiệt trả cho anh bao nhiêu anh thử nói cho nhóm người họ để biết việc này họ làm được lợi ít gì không.

- Tôi áy hả? Mới chỉ tính tôi nếu Thiếu Kiệt đồng ý thì lương tôi có thể là năm mươi ngàn một năm còn như cậu này thì bốn mươi hai ngàn. Còn vài người nữa tính ra chi phí một đồng người ở đây cũng gần bằng sáu trăm ngàn một năm đi. Đây bằng lương tôi mới tính hôm qua định là qua nước mọi người xem tình hình xong là đưa cho Thiếu Kiệt.

Blake lúc này đưa ra một mẫu giấy A4 trên đó ghi tên từng người và mức lương cũ khi phục vụ trong quân đội. Tú Trinh nhanh chóng chụp lấy không cần nhìn qua để trước mặt Connor nói.

- Sao tự anh đọc đi. Người ta bỏ ra cho các anh mỗi người chưa bằng một năm tiền lương của người ta các anh lại đi bán mạng thật không hiểu nổi mấy người muốn tiền cỡ nào.

Không chỉ có Connor mà một số thành viên cũng được đưa cho bản lương đề xuất của Blake cho Thiếu Kiệt. Nhìn qua ai nấy đều thở dài. lắc đầu. Người với người sao có sự chênh lệch nếu họ làm lính một năm chỉ cần được một nửa của Blake thì họ cũng đã không lo lắng việc gì.

- Giờ tôi nói về chuyện chính đi. Trả cái này lại cho Blake để còn đưa cho Thiếu Kiệt. Các anh thấy sao khi một cái bánh ngon chia cho quá nhiều người cùng ăn? Hoàn cảnh các anh không khác gì chuyện này đâu. Các anh

cứ thử suy nghĩ một trăm ngàn chia cho số người đang làm nhiệm vụ của các anh thì số người sẽ là bao nhiêu. Tôi hỏi thẳng nhiệm vụ lần này các anh không có người nào khác ngoài nhóm của mình đi. Tôi thấy hầu như mười người đi theo sau anh đều là làm việc với anh khá lâu đi. Có người nào khác ngoài các anh thực hiện việc này không?

Tú Trinh lúc này đi theo Thiếu Kiệt cũng hiểu được một ít về đánh tâm lý đối phương. Bởi sự nhạy bén của mình cô nhận ra rằng mười người phía sau Connor đều là một tổ đội thường xuyên làm việc cùng với Connor.

Một người nhìn Connor bất bình một lúc mới nói.

- Chuyện đã đến nước này rồi anh còn không nhận ra là nó muốn hại anh em mình vào bước đường này sao anh. Nếu anh không nói thì em nói.

- Được rồi! Chuyện này tôi hiểu chứ không phải không? Mọi người có nghĩ đến vợ con mình ở nhà hay không? Tôi thì không sao còn mọi người thì sao? Họ phải sống sao chứ.

Connor lúc này mới quát với người vừa mới lên tiếng. Những thành viên khác cũng thở dài. Ai cũng hiểu lần này Connor bị Lucas hại vì muốn thanh lý người chống đối hấn và nắm toàn bộ người bên dưới. Thêm vào đó là việc số tiền thưởng mà Khun Chang đã đưa ra.

Chỉ cần hấn nuốt một mình khi mà Thiếu Kiệt được cho là bị ám sát thành công thì những người nhà của nhóm người này cũng sẽ không được một xu từ tiền thưởng đó.

- Vậy là bên ngoài vẫn có người của một nhóm khác đi. Xem ra các anh trở thành kẻ bị thanh lý nội bộ. Gia đình vợ con các anh ở trong nước chắc cũng không biết được việc này đâu nhỉ.

Tú Trinh thấy được phản ứng của Connor cũng biết được hẳn có điều khó nói. Nên nhìn Blake lắc đầu, ai nắm ở trường hợp Connor cũng phải lo lắng về sự an nguy của gia đình mình. Nhất là không chỉ riêng hẳn mà còn có những người khác nữa.

- Theo tôi thì các anh hiện tại không có đường phản kháng đi. Nhưng nếu các anh đồng ý thì chúng ta sẽ đóng một vở kịch cho những người bên ngoài xem như thế các anh cũng không bị gì và chúng tôi sẽ tìm cách cứu người nhà các anh như thế được không?

Tú Trinh lúc này cũng tự chủ trương lấy tình hình bởi cô thấy việc này Thiếu Kiệt sẽ làm như vậy. Dù không biết mình có làm gì sai không nhưng cô vẫn sẽ nói với Thiếu Kiệt để giúp những người này. Hơn ai hết bắt được họ thì cũng không giết được. Mà nổ súng thì kéo đến phiền phức chỉ có cách đánh lừa người bên ngoài giúp họ một chút để họ trở về Vô Ảnh tìm cách cứu người nhà của mình.

Connor lúc này nhìn thẳng lấy Tú Trinh như dò xét những gì cô nói là sự thật bởi hẳn không ngờ đến Tú Trinh sẽ đưa ra điều kiện như thế này. Blake lúc này cũng bất ngờ với sự tự quyết định của Tú Trinh. Định lên tiếng thì Tú Trinh nói.

- Không cần nhìn như thế! Nếu là Thiếu Kiệt cậu ta sẽ làm như thế. Tôi biết cậu ta sẽ không muốn những người vô tội bị liên quan đến những việc của mình. Chưa kể đến ở đây hơn mười người gia đình và vợ con họ là người không liên quan nếu là người khác thì có thể không quan tâm nhưng Thiếu Kiệt thì khác. Nếu không cậu ta đã không để mọi người lập kế mà bắt từng người trong các anh không để những người bên ngoài bị kéo vào việc không liên quan.

Blake lúc này suy nghĩ một chút cũng cảm thấy những lời nói của Tú Trinh rất có khả năng. Nhưng còn về phần sắp xếp làm sao để việc này tốt

nhất thì ngay cả hắn vẫn chưa tìm ra cách.

Connor lúc này cũng trầm ngâm hắn thấy Tú Trinh nói như thế thêm cả hành động âm thầm bắt bọn họ không ảnh hưởng gì đến những người tham dự và quan sát cuộc thi cũng do dự một lúc mới lên tiếng nhìn Tú Trinh hỏi.

- Cô Chắc chứ! Cô chắc rằng cậu ta sẽ để cho chúng tôi an toàn còn giúp chúng tôi cứu người nhà ra chứ.

- Điều này thì tôi tạm hứa với anh còn vấn đề liên quan thì cứ đợi Thiếu Kiệt. Tôi nghĩ cậu ta cũng sẽ có ý kiến như thế. Giờ các anh phải cho chúng tôi biết bên ngoài có bao nhiêu người. Hiện tại đang ở đâu chúng tôi mới tiếng hành sắp xếp mọi thứ được.

Thấy đã đánh động được tâm lý của Connor Tú Trinh cũng nhỏ nhẹ khuyên hắn. Việc tìm ra người ẩn núp bên ngoài là bao nhiêu người và mối nguy hiểm đó nằm ở đâu là việc chính thức mà cô và Blake cần muốn biết.

Nghe được Tú Trinh nói như thế Connor cũng suy nghĩ một chút mới nhìn hai người nói.

- Cô để bọn tôi bàn bạc một chút. Chuyện này liên hệ tới tất cả mọi người tôi không thể nào tự quyết cho mọi người ở đây được.

Tú Trinh suy nghĩ một chút rồi mới gật đầu đáp lại yêu cầu của Connor cô thấy nếu những người này ở lại chỉ vài phút để thương lượng thì chắc chắn sẽ đưa ra được quyết định cho mình nên nói.

- Tôi cho bọn anh năm phút. Mọi người cũng đừng giở trò gì. Nếu không thì cũng không được toàn mạng đâu. Tôi nói thật người canh giữ bên ngoài đã có lệnh bắn các anh khi các anh chạy trốn rồi.

- Cô yên tâm chúng tôi không muốn vì một món tiền không đáng như cô nói mà chết đâu.

Connor cũng bảo đảm với Tú Trinh việc bọn họ không trốn mà chỉ thương lượng đúng nghĩa. Khi biết được số tiền mình nhận không được bao nhiêu lại chắc chắn mất mạng thì ngay cả Connor hẳn cũng không đại gì hi sinh anh em của mình.

Nhóm người của Blake và Tú Trinh rời khỏi phòng đứng bên ngoài đợi chờ kết quả của Connor. Khi cánh công đóng lại, Connor mới nhìn mười người thành viên của mình hỏi.

- Mọi người thấy chuyện này như thế nào? Giờ phải làm sao?

Người vừa rời nói chuyện với Connor lúc này mới lên tiếng đầu tiên.

- Lần này chúng ta bị gài thật sự đó anh. Khun Chang lần này hầu như không đưa người của Lucas đi mà chỉ nội bộ bên mình. Hắn muốn nâng đỡ Lucas anh nghĩ đi. Khun Chang sẽ không lạ gì khi mà mình nổ súng chắc chắn sẽ bị cảnh sát bắt. Hắn vừa hạ được mục tiêu là Thiếu Kiệt vừa khỏi phải trả tiền thưởng cho mình lại thanh lý được hầu hết nhóm người của mình mở đường cho Lucas.

Một người ngồi bên cạnh Connor hẳn cũng là người đầu tiên bị bắt vào bên trong căn phòng này. Ngồi một lúc hẳn cũng hiểu ra được một số vấn đề tại sao bọn hắn lại bị điều người đi làm cùng một nhiệm vụ mà chỉ đối phó với một người.

- Đúng rồi đó anh! Lần này mình trở thành tốt thí cho Khun Chang rồi. Anh nghĩ đi nếu đi ám sát một đứa nhóc mười sáu tuổi cần mười một người mình đồng loạt ra tay hay sao. Tên Lucas thì lại một mình bên ngoài sử dụng súng ngắm. Hắn ngắm làm sao vào được trong này. Giờ thì em hiểu

tại sao mà hắn hôm qua lại không muốn về sớm rồi. Hắn cố tình để chúng ta đối diện với người của Thiếu Kiệt để thực hiện nhiệm vụ. Âm sát thành công chúng ta cũng không rời khỏi được chỉ có Lucas hắn trở về vừa là được người khác kính nể vừa được tiền thưởng một mình nếu có.

Connor lúc này đang do dự một lúc thì một người đối diện hắn mới lên tiếng. Bởi hắn nghe hai người kia nói ra cũng hiểu được đôi chút việc hi sinh của đám người hắn chẳng là gì trong mắt của Khun Chang

- Lần này chúng ta trong mắt Khun Chang là chết rồi. Hắn phải hiểu thằng nhóc ra sao chứ mọi người nghĩ đúng không. Nếu đúng như những gì người kia nói thì thằng nhóc không phải thường. Đâu chỉ đơn giản là mười sáu tuổi không đâu. Connor anh nghĩ đi mười một người mình với quân số của Khun Chang bây giờ chúng ta có là gì đâu. Chết rồi thì xem như bỏ đi thôi không có mình thì có người khác.

- Cái quan trọng là người nhà mọi người. Anh cũng hiểu là chúng ta trong mắt Khun Chang chỉ là những người lính ở một tiểu đội củ của bố hắn thôi. Mà việc này không chỉ có chúng ta còn có mấy người khác nữa. Làm sao để đánh lừa Lucas và không để người nhà chúng ta liên lụy mới là điều đáng nói.

Từng lời nói của Connor làm cho mọi người cũng im lặng. Việc họ toàn mạng ở đây không có nghĩa là người nhà của họ cũng bình an vô sự. Chưa kể đến những người anh em vẫn còn đang ở trong quân doanh của Khun Chang.

- Theo em thấy nếu chúng ta giả bị bắn chết trước mặt Lucas thì chỉ cần hắn rời đi là được. Khi hắn về báo cáo lại việc này với Khun Chang thì đã xong. Trong nhóm mình một người sẽ quay về trở lại trong căn cứ một cách âm thầm báo tin cho anh em khác. Rồi âm thầm di dời người nhà rời khỏi đó là được.

Cám ơn đọc giả Dovoto đã ủng hộ 1 kim đầu để góp tiền đóng tiền nét
cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp
thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 423: Chia Cho Người Chết Cần Thiết Sao

Connor lúc này này cũng trầm ngâm bởi việc âm thầm trở về của một thành viên trong nhóm phải thật cẩn thận và người đó phải có đủ bản lĩnh. Để có thể quyết định được mọi thứ trong lúc xảy ra biến cố. Connor lúc này nhìn vào trong nhóm thành viên của mình mới lên tiếng.

- Mọi người cho rằng đi theo cậu nhóc kia sẽ tốt hơn sao? Chúng ta vẫn là thân phận lính đánh thuê đấy? Lại còn là hàng binh.

Một người nghe Connor nói như thế bây giờ mới nhìn hấn lên tiếng em nói điều này anh đừng buồn nhé Connor.

- Năm năm nay chúng ta làm lính đánh thuê một tháng nhận được bao nhiêu tiền thì mọi người đều biết ba ngàn một năm. Tính ra cũng bằng một tháng lính của quốc gia cậu nhóc đó đi. Anh nghĩ xem tại sao lần này chúng ta đi làm nhiệm vụ này? không phải vì con số một trăm ngàn hấp dẫn sao. Nếu thử hỏi tiền của chúng ta thật sự cao như những người đó. Không cần nhiều đi em thấy được người thấp nhất cũng hai mươi ngàn chúng ta đáng bán mạng sao. Đổi lấy gần ba cuộc sống Tại sao chúng ta lại làm nhiệm vụ này. Không phải thiếu tiền sao?

Connor lúc này cũng im lặng với khoảng tiền gần như là một người công nhân với chi phí đó của quân đội Khun Chang chia đều cho đầu người thì vẫn không mất bao nhiêu tiền của hấn. Chưa kể đến mỗi năm Khun Chang kiếm được gấp ngàn lần họ. Từ khu mỏ địa chất đến những thứ như buôn bán vũ khí và cả độc phẩm thì với một đội quân của hấn cũng chỉ nhận được khoản tiền ít ỏi.

- Chuyện người đi về để di dời người nhà khỏi khu vực của Khun Chang để em đi. Em không tin bán mạng của mình một lần thì sẽ chết. Hơn nữa

em chuẩn bị chuyện này lâu rồi. Từ lúc bố hấn mất là em đã thấy được hấn dần dần thanh lý những người củ khi còn làm việc với bố hấn rồi. Mà chúng ta trong mắt hấn là những người ăn ở không hưởng tiền mà thôi. Thêm đó đầu nhập vào thằng nhóc này. Chúng ta không thiệt đâu anh, người ta vẫn thường nói muốn biết cấp trên ra sao thì nhìn cấp dưới làm việc người bên dưới cậu ta đã thế thì em không lo đâu. Em có chết thì người nhà em cũng được cuộc sống tốt.

Đám người suy ngẫm thật nhiều về những gì người anh em mình vừa nói ra cũng gật đầu. Tú Trinh đã mở lưới gần như giúp đỡ họ mọi thứ cái họ cần bây giờ là tỏ rõ thái độ. Chỉ cần như thế họ sẽ biết được quyết định thật sự của Thiếu Kiệt về số phận của những người nhóm người mình như thế nào.

Connor bây giờ cũng gật đầu hấn thấy những gì mọi người đã đủ để hấn đưa ra quyết định của mình.

- Được rồi! Nếu mọi người đã nói thế thì chúng ta đầu nhập vào cậu nhóc kia thử đánh cuộc một lần. Không được thì cũng xem như đã chết rồi thôi. Vào ở tình thế này chúng ta cũng không có nhiều lựa chọn nữa. Mọi người xác nhận lại lần nữa chúng ta quyết định chuyện này. Ai đồng ý đầu nhập vào người thiếu niên này thì gật đầu đi.

Trước mặt Connor toàn bộ thành viên của hấn đều gật đầu đồng ý. Bởi những gì họ bàn bạc đã được thống nhất. Giờ chỉ cần có quyết định của Thiếu Kiệt sắp xếp để họ cứu được người nhà của mình ở trong căn cứ của Khun Chang nữa là xong.

- Bên ngoài có người không tôi muốn gặp Blake và cô gái kia. Chúng tôi đã thương lượng xong rồi.

Blake với Tú Trinh đứng bên ngoài nghe được trong phòng âm thanh gọi họ nhìn nhau nở một nụ cười gật đầu. Bước vào trong phòng giam giữ nhóm người Connor lúc này Tú Trinh mới nhìn nhóm người Connor lên tiếng.

- Sao mọi người đã có quyết định của mình rồi đi. Ý kiến mọi người thế nào tôi sẽ truyền đạt lại với Thiếu Kiệt để cậu ấy quyết định

- Ừ chúng tôi đồng ý đầu hàng. Bên ngoài còn một người của Khun Chang tên là Lucas hẳn đang ở một đám cây cách đây khoảng năm sáu trăm mét. Nhưng mà nếu mọi người bắt thì việc chúng tôi đầu nhập Thiếu Kiệt sẽ tới tai Khun Chang. Như thế thì người nhà chúng tôi thật sự nguy hiểm.

Blake cũng với Tú Trinh ngẫ nghĩ một lúc hiện tại biết đối phương mà không thể ra tay mới là điều họ bực bội. Blake thấy việc muốn tha cho Lucas hay không hẳn và cả Tú Trinh cũng không quyết định được nên mới nhìn Tú Trinh nói.

- Chuyện này phải để Thiếu Kiệt giải quyết thôi. Chứ tôi với cô tự ý quyết định quá thì chắc vượt quá phạm vi của mình.

Tú Trinh cũng không phải không biết những chuyện này giờ chỉ có thể nói với Connor.

- Việc này trọng đại cần phải để Thiếu Kiệt quyết định. Nên các anh chịu thiệt một chút khi nào cuộc thi diễn ra xong thì bọn tôi sẽ cho các anh gặp mặt Thiếu Kiệt.

- Không sao Chúng tôi cũng không phải không hiểu những việc này mọi người không thể nào tự quyết định được. Cũng không bao lâu bọn tôi chịu thiệt được.

Connor cũng hiểu tình hình bọn hắn cũng không thể nào để cho Thiếu Kiệt bỏ chuyện quan trọng của mình đi tiếp chuyện với nhóm người bọn hắn. Tú Trinh lúc này cũng gật đầu để cho Blake ở lại mà rời đi cô muốn xem Thiếu Kiệt bên ngoài cuộc thi đã đến bước nào rồi mà còn báo cáo những việc đã xảy ra.

Thấy hiện tại bên ngoài một nhóm người đang ở thi vòng cuối cùng nên Tú Trinh đến bên ngoài đợi chờ Thiếu Kiệt. Nhìn vào những người đang thi đấu ở giữa hội trường chiếc đồng hồ trên màn hình lần lượt chạy. Cho đến khi có một người nhảy lên reo hò. màn hình dừng lại ở một con số rồi người thanh niên kia được mời qua một bên. Cứ như thế từng người đứng lên đều được đứng qua một bên. Cho đến người cuối cùng Thì người MC xuất hiện nói.

- Hiện tại mười người đã đủ tư cách bước vào vòng cuối cùng. Mọi người chuẩn bị tin thần chưa. Vì vấn đề nội bộ nên mười người sẽ thi tài cùng nhau dưới sự giám sát của Người tổ chức nên cuộc thi hôm nay. Mọi người theo tôi một chút.

Bên dưới những người quan sát lúc này bắt đầu xôn xao khó hiểu. Người MC thấy thế mới trấn an mọi người.

- Vì sắp tới họ phải đối diện một bộ mã nguồn mới được cho ra mắt nên không thể công khai mọi người không cần phải làm như thế chúng tôi phải bảo mật cho chương trình của mình nữa chứ.

Mã Hóa Đăng bây giờ cũng nhíu mày bởi hắn cũng biết hôm nay các thành viên đến dự thi đều được triển khai trên một mã nguồn mới chưa từng có khi hắn nghe thấy còn một mã nguồn mở mới nữa cũng thắc mắc không biết mã nguồn đó là gì nên mới hỏi Doanh Doanh.

- Cô nói xem bộ mã nguồn nào hiện tại là mới nhất?

- Cái này tôi cũng không chắc lắm đâu. Mỗi ngày đều có thể cho ra một mã nguồn mới hầu hết là bản mã nâng cấp từ mã nguồn cũ không có cái nào gọi là mới trừ áp dụng cho chương trình của Garena là chúng ta chưa biết nó tập hợp những gì thôi.

Doanh Doanh lúc này cũng không biết đó là gì nên chỉ có thể đáp lại lời của Mã Hóa Đăng theo một cách chung chung bởi vì những gì diễn ra trước mắt cô cũng không thể nào đoán được việc này tại sao tiến triển như thế.

- Cô xem kết thúc cuộc thi này cho người của mình tìm hiểu thử xem. Có thể biết đâu một số mã nguồn cần có của bên Garena chúng ta lại có một ít tin tức không chừng. Nhớ phải sắp xếp người tiếp xúc với người đó trước cái đã.

Nhìn nhóm mười người đi theo người MC Mã Hóa Đăng cũng âm trầm. Hôm nay qua nhiều việc hẳn cần được biết sau cuộc thi này. Người nào là người đã tổ chức cuộc thi. Thêm vào đó những mã nguồn mà mười người sắp sửa tiếp xúc sẽ như thế nào.

LuCas lúc này bên ngoài cũng âm trầm hẳn thấy từ khi Connor vào trong hội trường hầu như hoàn toàn không liên lạc về. Cái bây giờ hẳn cần thiết là nghe Connor nói chuẩn bị hành động. Để hẳn có thể biết được hành động lần này có thành công hay không nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì.

Đang dùng ống dòm cố gắng nhìn xem bên trong có chuyện gì xảy ra thì điện thoại của Lucas rung lên một lúc. Hẳn mới vội vàng lấy điện thoại ra nhìn vào trên đó số điện thoại của Aaron. Lucas mới bắt máy.

- Chuyện sao rồi thằng nhóc kia nó chết chưa rồi bọn người của Connor nữa mà thanh lý bọn nó xong chưa?

Nghe thấy tiếng của Aaron, Lucas mới cười cười vừa đặt điện thoại lên tai mình vừa dùng ống dòm quan sát ngằn cửa sổ của bên hội trường.

- Bọn nó vào trong đó cũng khá lâu nhưng chưa có tin tức gì. Những mà em nghĩ bọn nó sẽ ra tay không sớm thì muộn thôi anh. Bọn nó đâu còn cách nào khác đâu giờ em đang ở bên ngoài hôm qua em phân công bọn nó tiếp cận rồi. Còn em thì ở bên ngoài sai súng ngắm. Anh nghĩ xem nó ngu đến nỗi nghĩ súng ngắm nhìn từ trên cao xuống mà có thể đi tới vào trong thì cũng hết biết.

Aaron nghe Lucas nói thế cũng cười cười gật đầu đáp lại hẳn.

- Ừ mà ở đó xem xem bọn nó hành động đi. Nếu mà thằng nhóc nó chết. Nhóm người của Connor mà thoát ra ngoài được thì mày bắn chết bọn nó mẹ bọn nó đông người như thế thì tiền lãnh được chia ra cũng không còn bao nhiêu đâu. Mày lo thực hiện xong rồi về đây tao với mày về nước lãnh thưởng.

- Vâng! Anh cứ yên tâm em sẽ đợi xem bọn nó thực hiện hành động có tên nào thoát ra được. Thì với mười viên đạn của em chắc cũng giết được bọn chạy ra rồi. Như thế thì anh chỉ cần chia em hai phần thôi cũng được.

Lucas lúc này cũng nịnh nọt Aaron. Vốn chuyến đi này hẳn sẽ tham gia cùng nhưng trước khi đi hẳn thấy được nếu phải chia số tiền của mình kiếm được cho nhóm Connor mà hẳn lại ít tiền đi thì có việc không thỏa đáng nên đã cùng với Lucas mật mưu với nhau bày ra cái cục đẩy Connor và người của mình vào chỗ chết con hẳn với Lucas ở phía sau hưởng lợi.

- Vậy cũng được! Nhớ hoàn thành nhiệm vụ tao giao đấy.

Nói rồi Aaron cúp máy một nụ cười nở trên môi hẳn, một mình trong phòng nhìn cái điện thoại nói.

- Mà y về đây đi ta sẽ thưởng cho mà y một viên kẹo đồng lúc đó tiền một mình tao hưởng hết. chia cho người chết cần thiết sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 424: Điều Là Người Chiến Thắng

Mười người thanh niên sau khi trải qua một cuộc thi bên ngoài lúc này xuất hiện trước mặt Thiếu Kiệt. Ai nấy đều hiểu người vừa rồi đôi khi đánh chặn lại những người bọn họ là người thiếu niên trước mặt bởi trên máy tính xách tay họ vẫn thấy được những gì cần thiết của những trang web mà mình đã tắng công. Mười cái ghế được đặt xuống trước để cho nhóm người họ ngồi xuống.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười nhìn những người trước mặt nói.

- Chào mọi người! Vừa rồi trải qua một chút giao lưu nho nhỏ tôi cũng hiểu được khả năng của mọi người không ít. Mọi người có câu hỏi gì không? Nếu có tôi sẽ giải thích tất cả sau đó mới nói lý do tại sao tôi lại ở đây ngay lúc này để nói chuyện với các bạn.

nhóm người được đưa vào lúc này cũng nhìn lấy nhau người vừa giải được cách thức tấn công trang web đầu tiên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chào cậu! Tôi muốn hỏi là cậu làm sao để có thể đánh chặn cả mười người trong cùng một lúc. Chuyện này là bất khả thi cậu không thể nào một lần đấu mười người chúng tôi như thế được.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn lấy người đã đặt ra câu hỏi cho mình cũng gật đầu hẳn biết những người này thế nào cũng có người sẽ hỏi câu này Bởi hẳn không chông lại một lúc mười người mà tự hệ thống tạo lập tường lửa bảo vệ từ chối dịch vụ của họ thông qua mã nguồn mà Thiếu Kiệt đã lập trình sẵn.

- Việc này tôi không thể nói được đi. Nhưng nếu mọi người muốn biết tôi làm cách nào thì có thể tham gia vào công việc của tôi biết đâu lại được.

Còn vì sao mọi người phải tốn nhiều thời gian như thế vì tôi chỉ cần nắm được mọi người sẽ thông qua những phương thức nào để tống công trang web của tôi là được. Tôi nhớ không nhầm là anh thông qua cơ sở dữ liệu vốn có để mà xâm nhập đi đúng không Timothy

Nghe thấy Thiếu Kiệt gọi đúng tên mình thì người này cũng gật đầu bởi vì nếu là một người tổ chức cuộc thi. Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ nắm được tin tức về người mà đã tham gia tới vòng cuối như thế này.

- Vậy hiện tại chúng tôi sẽ thi vòng cuối ra sao người MC nói sẽ có vòng thi cuối nữa mà?.

- Vòng thi cuối không có! tôi chỉ muốn để mọi người đến đây để muốn thương lượng một chút. Hiện tại ở đây là mười cái hợp đồng tôi đã soạn sẵn đối với Timothy thì mức lương sẽ là năm mươi đến bảy mươi ngàn một năm. Những người còn lại thì năm mươi ngàn và đó là chưa tính tới những tiền khác chỉ là lương cứng nếu mọi người đồng ý thì ký tên vào. Còn không thi ra bên ngoài tôi sẽ để người của mình tặng những người đó mười ngàn xem như là an ủi thành quả ngày hôm nay.

Nghe từng lời của Thiếu Kiệt nói ra kèm với một bộ hồ sơ dày cộm lôi ra từ trong cái túi vật bất ly thân của mình. Thiếu Kiệt phát cho mỗi người một tờ.

- Vậy đây chỉ là cuộc kiểm tra để cậu tuyển dụng người của mình. Vậy tiền thưởng một trăm ngàn kia thì sao?

Một người trong nhóm mười người lúc này mới lên tiếng họ Thiếu Kiệt. Họ muốn biết rằng giá trị tiền thưởng của Timothy có thật hay không. Hay nó chỉ là miếng mồi để dụ dỗ họ đến đây tham dự cuộc thi.

- Anh cứ yên tâm Timothy sẽ nhận được tiền của anh ta ngay trong ngày hôm nay. Mọi thứ ở đây đều là thật và giải thưởng cũng là thật. Tôi không nói dối. Mọi người có thể xem. Tôi có bao nhiêu tiền để có thể trả bao nhiêu tiền đó nhé.

Thiếu Kiệt lúc này mới xoay cái máy tính xách tay về phía nhóm người trong phòng cũng như bình thường hắn đăng nhập với tài khoản được lưu lại trên trình duyệt. Còn số dư của tài khoản ngân hàng của Thiếu Kiệt bao gồm cả hình ảnh và số tiền làm cho mười người ở đây há hốc mồm.

- Cái! Cái gì! cậu sao có nhiều tiền như thế?

- Tiền ở đâu không quan trọng. Mọi người đều có cách làm của nhau cá các anh kiếm vài trăm ngàn tôi thì kiếm tiền triệu đơn giản cách thức giống nhau nhưng mục đích lại khác nhau thôi. Sao mọi người muốn tham gia chứ. Nếu mọi người tham gia chắc chắn sẽ vui hơn hiện tại nhiều

Thiếu Kiệt bây giờ đem lợi ít ra làm việc vụ lợi với những người ở trước mắt này. Hắn càng ra vẻ thần bí những người này lại càng không thể chối bỏ sự tò mò muốn tìm hiểu. Một người trong đó lúc này mới nói với Thiếu Kiệt. Bởi nếu làm hacker họ chỉ thương lượng với nhau bằng miệng không có giấy kết bằng hợp đồng thương mại chính quy. Và đây cũng là lần đầu tiên họ thấy sự hợp tác như thế này.

- Vậy Cậu định để chúng tôi làm gì? Nếu thế chúng tôi phải cùng cậu về nước. Thường bọn này chỉ hợp tác miệng làm gì cần phải có hợp đồng như cậu đâu?

- Tôi đã nói là mục đích khác nhau rồi mà. Hiện tại tôi đang kinh doanh mô hình của công ty game và đang nắm cổ phần năm người hoàn thiện phần xây dựng bố cục tấn công vào trang web chậm nhất thì trước mắt trở thành

nhân viên lập trình thiết kế game cho tôi về vấn đề này năm người có thể hỏi người này. Bradon vào đi!

Nói ra vấn đề của năm người hoàn thiện các bước xâm nhập sau cùng Thiếu Kiệt cũng cho họ tiếp xúc với Brandon để biết thêm tình hình còn việc quyết định họ làm hay không là do sự thuyết phục của chính hắn. Timothy này giờ im lặng mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy còn năm người bọn tôi thi sao. Nếu chúng tôi làm cho cậu thì chúng tôi sẽ được gì và làm trong lĩnh vực nào?

Gật đầu trả lời lại câu hỏi của Timothy Thiếu Kiệt mới giải thích cho hắn hiểu.

- Hiện tại tôi đang có một cơ sở bí mật về tài liệu cấp cao cần thiết phải có người bảo vệ. Và như mọi người đều đã biết giới hacker chúng ta ngoài những nhóm lớn ra không còn những nơi cho những hacker nhỏ lẻ tự phát triển bên ngoài giống như mọi người ở đây đi. Nếu không mọi người cũng sẽ không vì một số tiền một trăm ngàn đô mà đến đây thử sức. Cái mọi người muốn biết là kỹ năng của mình tới đâu và so sách với những người khác mình ở trình độ nào tôi nói đúng chứ.

Ngoài năm người đang nói chuyện với Brandon lúc này nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhìn hắn chăm chăm không hề để ý những gì Brandon hắn giải thích làm cho Brandon có tâm trạng hụt hẫng một chút nhưng cũng nhanh chóng trở lại tự nhiên.

Điều Thiếu Kiệt nói những người ở đây hầu như không thể phản bác lại ý kiến đó. Bởi họ hiểu mình đến cuộc thi này mục đích ban đầu thật sự là như Thiếu Kiệt đã nói.

- Việc này cậu nói không sai. Nhưng việc đó thì liên quan gì đến chúng tôi? Chúng tôi cũng chỉ là những người đơn lẻ muốn tới đây học hỏi thêm những gì mình thiếu và nâng cao kiến thức thôi. Vì tôi nghĩ nó công khai và có thể giao lưu được với mọi người nên mới tới đây.

- Đúng vậy tôi muốn mọi người tập trung vào một mô hình đào tạo hội nhóm giao lưu lẫn nhau trên một số thứ mà mình không biết về kỹ năng cần thiết. Như thế thì chỉ cần tập trung lại những người giỏi chúng ta không ngừng tìm kiếm những người giỏi hơn nữa thì mọi thứ sẽ khác. Nên tôi mới bắt đầu bằng việc muốn hợp tác với mọi người xây dựng nên một thế giới ẩn danh dành cho mọi thành viên có thể giao lưu từ những người không biết trở thành người có kỹ năng. Các bạn có thể có thiên tài về công nghệ nhưng có người không có việc đó thì với đam mê của mình họ phải tự học và chăm chỉ cần mẫn tìm kiếm thông tin như các bạn ngày đầu tìm kiếm các mã nguồn vậy.

Thiếu Kiệt lấy kinh nghiệm của chính để thuyết phục những người ở đây hẳn nhờ những ngày đầu tiên khi hẳn tự hỏi web được xây dựng như thế nào từng mã nguồn đơn giản HTML, CSS, java, PHP, Joomla rồi cả Wordpress đó chỉ là những thứ bắt đầu. Để hẳn nghiên cứu các thành phần tiếp theo như pascal rồi mã bit các thứ.

Giờ đây hẳn muốn những người này tạo ra một nơi như thế cũng là những trụ cột đầu tiên thay hẳn bảo vệ lấy mã nguồn của sever bitcoin trong hệ thống blockchain sau này.

Lời nói của Thiếu Kiệt đến cả Brandon lúc này cũng suy nghĩ về những ngày đầu hẳn mới tập làm quen với những thứ mã nguồn cơ bản. Bởi vì sở thích nhất thời, mà chương trình học không có làm cho hẳn phải tự tìm hiểu nhưng càng vào sâu hẳn lại đắm ra thích thú càng lờ và mới bắt đầu học theo nó.

- Được tôi tham gia với cậu không vì điều gì hết vì một nơi có thể trao đổi kỹ thuật với những người khác là tôi đã cảm thấy thích rồi. Không phải ngồi hàng giờ tự mình gò bó trong một đoạn cơ sở không bao giờ phá giải được. Tôi không muốn những người sau này chỉ biết kiến thức mà không có một chút gì kinh nghiệm như tôi lúc mới ra trường.

Timothy lúc này cũng lên tiếng làm những người khác cảm lấy tập hồ sơ trên tay mình ký xuống. Ai lúc này cũng hiểu ngày xưa họ khó khăn như thế nào dù cho có muốn hỏi một người nhưng vì đó là một kiến thức cấm nên cũng không thể nào đi hỏi. Và cứ phải tự mày mò để tìm cho mình một công thức đúng một đoạn code có thể hiệu quả.

Nếu thật sự Thiếu Kiệt muốn xây dựng một nơi trao đổi kỹ thuật như hấn vừa mới nói thì những người ở đây biết đâu cũng sẽ gặp được những người lợi hại hơn và giúp họ nâng cao kỹ năng hơn nữa.

Mỗi người trong đầu khi ký tên vào bộ hồ sơ mà Thiếu Kiệt đưa họ không nghĩ đây là gánh nặng mà là như một hợp đồng dạy học mà họ sẽ chia sẻ kiến thức còn những người sau này được học và phát triển hơn trong ngành nghề này nhờ họ.

- Đây hợp đồng của tôi! Chúng ta sau này hợp tác vui vẻ tôi cũng thấy được tên và địa chỉ của cậu trên hợp đồng rồi. Cậu phải cho bọn tôi hai tuần để thu xếp qua bên đó làm việc với máy chủ mà cậu đã nói. Còn về vấn đề tiền thường cậu gửi vào tài khoản này là được.

Timothy ghi ra một tờ giấy số tài khoản của mình để cho Thiếu Kiệt chuyển tiền vào và hấn cũng cần có thời gian thu xếp mọi thứ trước khi hội họp tại quốc gia của Thiếu Kiệt ghi trên hợp đồng.

- Được rồi! Chuyện thu xếp mọi người cứ thông thả là được! Nhưng mà việc ở đây ra ngoài đừng để ai biết còn họ muốn biết người nào đạt giải

nhất thì cứ nói không biết cho họ chỉ biết mười người các bạn đều là người chiến thắng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 425: Trước Màn Kịch

Tú Trinh đợi cho Thiếu Kiệt sắp xếp hết những thứ cần thiết với nhóm người hacker mới tuyển dụng. Thiếu Kiệt sau khi nói một chút với mọi người cũng thấy Tú Trinh đứng đợi mình nên gật đầu ra hiệu cho cô có thể báo cáo tình hình vừa rồi bên ngoài đã thực hiện.

Lúc này nhóm người vừa mới ký hợp đồng đang bàn bạc với nhau về những gì diễn ra để có thể đồng nhất về câu trả lời khi đi ra ngoài đối diện với những người của các công ty tuyển mộ. Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng hỏi Tú Trinh.

- Mọi chuyện sao rồi? Tình hình của bên ngoài nhóm người của tam giác vàng đã bắt lại hết chưa.

- Bắt thì bắt rồi nhưng có một số việc phát sinh phải để cho cậu tự mình quyết định mới được. Có một số việc chúng tôi không thể tự quyết được.

Thiếu Kiệt nghe Tú Trinh nói thế cũng trầm mặt. Tú Trinh bây giờ mới kể lại toàn bộ việc đã xảy ra cùng với những gì mà cô đã cùng với Blake và Connor nói với nhau cũng như những lời nói thuyết phục của cô với nhóm người của Connor. Một lúc lâu sau khi nghe hết những gì Tú Trinh nói Thiếu Kiệt mới suy nghĩ nói.

- Chuyện này nói dễ không dễ nói khó không khó quan trọng là cách làm như thế nào để cho người bên ngoài tin tưởng việc những người Connor ở đây đã chết chứ gì.

- Ừ quan trọng là những người đó đều có gia đình. Những người kia không ngờ vẫn lưu lại những thủ đoạn như thế này. Giữ người thân của họ bắt buộc bọn người conner một là hoàn thành nhiệm vụ, hai là chết. Như

thể chưa chắc gì người thân của những người đang có mặt tại đây được gì sau khi họ chết.

Thiếu Kiệt nghe Tú Trinh nói thế mới im lặng một lúc sau nhìn Brandon lên tiếng nói với hắn.

- Brandon anh em dẫn mọi người ra bên ngoài để cho những người bên ngoài có thứ họ cần đi. Em không lộ mặt được. Còn về vấn đề khác thì anh xem mà sắp xếp một chút.

Đang nói chuyện với năm người sẽ làm việc với mình. Brandon nghe được Thiếu Kiệt trả lời như thế cũng gật đầu. Hắn cũng biết thương lượng giữa Thiếu Kiệt và những người này khi họ hoàn thành xong chương trình trò chơi thì sẽ trở về làm cho Thiếu Kiệt. Xem như Thiếu Kiệt cho hắn mượn người. Dù sao mức lương của những người này hơn xa mức lương mà hắn trả cho thành viên tổ công tác của mình.

Đối với việc mức lương của họ cao hơn Brandon cũng có những lý do của mình cho các thành viên đang hoạt động tại công ty bởi họ hầu hết chỉ mới tốt nghiệp ra trường tuy là học sinh giỏi thật nhưng làm sao giỏi bằng những người đã trở thành những người trụ lại cuối cùng ở đây.

- Cậu yên tâm chuyện này để tôi lo cho! Nào mọi người như vừa rồi chúng ta đã bàn bạc giờ thì đi cho những người bên ngoài biết kết quả thôi.

Thấy Brandon dẫn người rời đi Thiếu Kiệt mới nói với Tú Trinh dẫn những người Connor đến gặp hắn. Trong hội trường lúc này đang tập trung chú ý đến mười người ra khỏi phòng của Thiếu Kiệt. Họ thay nhau bị những các công ty khác nhau hỏi về vấn đề xảy ra bên trong phòng. Nhưng bất cứ ai họ đều nhận được một câu trả lời theo khuôn mẫu đã thống nhất trước. Mã Hóa Đăng và những công ty khác cũng không hiểu được việc này là như thế nào.

Cùng lúc đó Connor làm đại diện theo sự chỉ dẫn của Tú Trinh và Blake đến phòng quan sát của Thiếu Kiệt. Ngồi trên ghế nhìn một người vào với tay bị trói buộc ra phía sau. Thiếu Kiệt cũng nhíu mày một chút.

- Cởi trói cho anh ta đi. Chúng ta đây không phải lần đầu gặp phải không Connor nếu tôi nhớ không lầm anh là một trong những người nhảy từ máy bay xuống nước đi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế ngay cả Tú Trinh và Blake cũng nhìn lấy Connor. Blake qua mấy ngày tiếp xúc cũng biết nhóm người Thiếu Kiệt vừa thoát chết trên máy bay 1549 hạ cánh xuống sông hudson mà không người nào chết. Giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế Tú Trinh mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu nói gì? Anh ta là hành khách trên máy bay sao tôi không nhận ra nhỉ.

- Thiếu Kiệt nói đúng đây tôi ngồi ở hàng trên máy người một chút tôi cũng là người thứ hai nhảy xuống máy bay khi nó vừa được đáp xuống dòng sông. Không nghĩ đến cậu quan sát rất kỹ lưỡng mọi thứ xung quanh.

Connor nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng chấp nhận trả lời lại hẳn Blake thì lấy con dao của mình cắt đứt sợi dây rút trói Connor Được giải thoát khỏi sợi dây Connor nắm lấy hai cổ tay của mình xoa xoa một chút.

- Thật tôi không hiểu các anh tại sao phải làm như thế, bản thân Khun Sa đã phải giải giáp quy hàng vì tổ chức quân đội bọn anh lại đi theo con hăn như thế cũng không nổi sóng được cần gì phải chịu khổ thế.

- Cậu vẫn chưa hiểu hết đâu. Mang tiếng là giải giáp quy hàng bị bắt ở thủ đô không thể đi đâu. Nhưng thật sự những hoạt động đó vẫn tồn tại. Thậm chí là vẫn tuyển quân lực. Vì các mỏ địa chất và các thương vụ độc

phẩm luôn cần sự cân bằng mọi mặt. Nên hầu như các thế lực ở Tam Giác Vàng không hoạt động mạnh mẽ như trước công khai mà chuyển sang hình thức ngầm không xảy ra tranh chấp lớn. Vì nếu có việc đó các thế lực khác sẽ đứng ra hòa giải để cho không bị làm phiền đến việc làm ăn.

Thiếu Kiệt khi nghe giải thích của Connor cũng hiểu ra vấn đề không phải Tam Giác Vàng hiện tại đã yên bình mà nó được các thế lực bình ổn để không bị dòm ngó từ những bề nổi của pháp luật.

- Thôi chuyện đó nói sau này đi. Hiện tại bên ngoài người kia chắc chắn đang quan sát rất gắt gao lắm đây. Anh có cách nào chưa nếu có thì chúng tôi sẽ làm theo anh. Bởi đây là sinh mạng của người nhà chính anh và đồng đội. Tôi không muốn can thiệp quá sâu chỉ có thể giúp đỡ quá trình. Như thế nếu có việc gì anh cũng không thể nói được chúng tôi.

Connor thấy Thiếu Kiệt giao cách giải quyết cho chính mình cũng lưỡng lự một lúc nhìn hấn. Bởi Connor thấy được sự khác biệt rõ rệt của hai người giữa Khun Chang và Thiếu Kiệt. Một người thì bằng mọi cách làm theo ý mình, còn một người thì để cho người khác làm theo ý họ mà chỉ cần kết quả.

- Chúng tôi định nhờ cậu giả chết cùng với chúng tôi để cho Lucas bên ngoài tưởng nhiệm vụ hoàn thành và trở về còn chúng tôi cũng theo cậu trở về mà không sợ những việc khác để lên kế hoạch cứu người nhà của chúng tôi ở khu vực của Khun Chang.

- Giả chết! có thể không được. Vì trước sau gì tôi cũng trở về nước những người đối tác của Khun Chang cũng sẽ biết. Nói trắng ra lần này các anh có hoàn thành nhiệm vụ hay không thì người có lợi vẫn là Khun Chang thôi. Còn việc cứu người nhà của các anh tôi có thể cho nhóm của Blake đi giải cứu cũng được vậy.

Thiếu Kiệt muốn biết tại sao Connor phải khổ cực như thế, trong khi đó hẳn có thể nói Blake đưa người mình vừa thực chiến vừa có thể cứu lấy người nhà của nhóm Connor một công đôi việc. Đánh du kích vào khu của Khun Chang rồi rút đi gây tổn thất là điều Thiếu Kiệt nghĩ đến.

- Cậu vẫn chưa biết khu vực ấy không phải dễ. Nếu cậu có một ngàn quân tôi nghĩ khi cậu tấn công vào đó chỉ đi ra chừng mười người bởi nơi đó được thiết lập những khu vực cạm bẫy tự nhiên hoặc là công sự địa lôi khá nhiều. Chỉ có những người ở đó mới biết đường vào và ra. Bởi nó là một con đường độc đạo và phải qua khám xét gắt gao từ bên trong. Nên nó như một pháo đài vậy trừ khi vũ khí hạng nặng triển khai quân sự thiết giáp và máy bay không kích thì họa may được nếu như quốc gia không sợ tổn thương người vô tội.

Thiếu Kiệt bây giờ cau mày thật sự hẳn không nghĩ đến Khun Chang đặt căn cứ theo con đường độc đạo như thế nên cũng âm trầm. Hẳn thấy để cứu được người của Connor chưa chắc nhóm người Thiếu Kiệt đã vào tới địa phận căn cứ mà thay vào đó là phải để lại quân lực mới thành lập của mình tại đó.

- Vậy theo anh chúng ta phải làm sao. Vấn đề để tôi giả chết chắc chắn là không được. Anh xem nghĩ cách khác đi.

Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng suy nghĩ một lúc mới đưa ra được quyết định của mình về chuyện này.

- Vậy thì chúng ta giả như có bắn nhau trong này rồi sau đó người của cậu bắt được bọn tôi xong xử bắn bọn tôi. Chỉ cần chúng ta sử dụng đạn rỗng là được. Không ai bị thương nhưng mà lại giống thật để cho bên ngoài hoảng loạn cảnh sát đến cũng không thấy được đầu đạn. Lucas thấy tình hình như thế cũng rời đi. Đợi cho êm xuôi rồi thì chúng tôi tìm một chỗ nào đó núp lại đợi êm xuôi mọi chuyện rồi thì bay về cùng cậu.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Việc đóng giả này với hành động bỏ chạy của mọi người làm cho Lucas không phán đoán được tình hình. Nếu có làm cuộc hành hình giả thì hẳn cũng không thể xác thực những người Connor chết thật hay chết giả. Chưa kể đến hẳn thấy thế không chừng còn bỏ đi về trước vì số tiền sắp lọt túi của mình.

- Được Việc này tiến hành được, Nhưng tôi nghĩ không cần quá phiền phức đến như thế đâu. Trước tiên phải báo cho mười người đang bị vây bởi đám công ty ở bên ngoài. Đây cũng là điều kiện tạo cho họ một con đường thoát. Còn về chỗ ẩn nấp của các anh thì chúng ta nói đây là một chương trình truyền hình gây cười hoặc một đoàn làm phim, chắc cũng không đến nỗi nào. Xem như có ở trong trại tạm giam cũng không ai dám làm gì các anh đi nhỉ.

Thiếu Kiệt thấy việc này có thể tiến hành vì nếu làm những việc như thế này chỉ cần mọi lời khai hợp nhất là đang quay một video chọc mọi người thì những cảnh sát cũng không làm gì được họ. Đầu đạn không có, vật chứng thì chỉ là súng đạn giả cũng có thể miễn tội. Dù sao đây cũng chỉ là một vở kịch cho Lucas xem, mà không ảnh hưởng gì đến những người khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 426: Diễn Viên Quàn Chúng

Để tạo yếu tố bất ngờ cho chính những người bên ngoài và cho Lucas. lúc này toàn bộ những người của nhóm của Blake và Connor cùng nhau lên phương án thiết lập hành động. Những người bên ngoài vẫn hoàn toàn không biết gì. đối với nhóm người của Connor lúc này được chia ra vài bộ áo giáp chống đạn.

Khi mọi thứ đã lên kế hoạch xong xuôi nhằm diễn cho đồng nhất với nhau. Đám người của Connor được nhận lại bộ đàm bắt đầu mở kênh của mình nói vào bộ đàm.

- Lucas mày còn bên ngoài đó không? tao chuẩn bị hành động đây! Mày bên ngoài chuẩn bị nhé tao mà ra thì mày yểm trợ cho bọn tao đây.

- Mẹ mày làm cái gì mà giờ này mới lên tiếng làm ta ở ngoài không biết trong đó thế nào này.

Lucas nghe được âm thanh của Connor cũng mắng một tiếng. Nhưng nghe thấy báo sắp chuẩn bị hành động. Lucas cũng không cầm súng lên mà thay vào đó là lau súng thật sạch sẽ cầm cái ống nhòm trong tay nhìn về phía lối ra của nơi tổ chức cuộc thi để có thể quan sát từ đầu đến cuối.

Connor lúc này vẫn để bộ đàm thu lấy những những âm thanh cần thiết. Cầm cây súng lục bắn ra bên ngoài cửa kính làm vỡ kính âm thanh không lớn nhưng làm mọi người chú ý. Connor và những thành viên của mình cùng với nhóm người của Blake bắt đầu đánh nhau.

Âm thanh đồ bễ loảng xoảng vang lên của tiếng cửa kính vỡ, thêm vào đó là trang diện những người vừa nãy bị bắt giờ trong tay lại có súng, làm mọi người trong hội trường hét lên xông về phía cửa.

Đoàn người náo loạn tìm cách chạy thoát thân. Mã Hóa Đăng, Và những người của các công ty khác cũng không ngoại lệ. Doanh Doanh thư ký của Mã Hóa Đăng còn quăng luôn cả đôi giày cao gót dưới chân mà chạy ra ngoài. Không dám đến gần khuôn viên đang tổ chức cuộc thi.

Nhóm mười người thắng cuộc trở thành nhân viên của Thiếu Kiệt cũng nhanh chóng rời khỏi đây. Họ có hai tuần để sắp xếp các thứ rời đến chỗ của Thiếu Kiệt đã sắp xếp cho mình. Còn những công ty lớn đang tiếp cận với họ. Họ thật sự không quan tâm bởi vì lý tưởng của những người này đều không cố định ở việc làm cho người khác. Nhưng nếu làm việc tự do với Thiếu Kiệt thì lại khác. Bởi họ có sự tự do của mình không bị gò bó ở môi trường công ty.

Mọi người chạy ra khỏi sảnh hội nghị chen lấn nhau. MC đang cố động cũng cầm luôn cả micro chạy ra khỏi nơi cuộc thi. Blake với bốn người Connor bắn súng loạn xạ nhưng chẳng trúng ai. Một số người của Connor giả vờ tông bẻ các ô cửa kính trang trí té ra ngoài, một người ở trong làm tư thế vừa nổ súng.

Lucas lúc này nhìn thấy thế cũng tưởng trận chiến bên trong hội nghị rất kịch liệt hấn lén lén cời bộ đồ nguy trang. Chấn rằng việc này Thiếu Kiệt chết chắc vì đánh nhau nổ súng lại thêm dòng người hỗn loạn làm cho hấn mất hấn ý định muốn xem xét coi Thiếu Kiệt có bị bắn súng hay không.

Connor lúc này bị Blake ném ra bên ngoài cũng giả vờ bị bắn nhưng hấn nằm xuống lại nhìn về hướng của Lucas. Đang đứng lên vội vã rời đi thấy được Connor bị tình trạng như thế Lucas cũng bỏ chạy khỏi nơi ẩn núp để lại bộ đàm và súng ngắm của mình.

Bên trong một nhóm người cầm những cái ghế đập vào nhau những thanh nhựa đứng trước cái bộ đàm mà đập để phát ra âm thanh hỗn loạn của đánh nhau kịch liệt lúc này cũng dừng lại. Nếu Lucas chịu kiên nhẫn chút

nữa thì hẳn sẽ biết mình bị gạt. Nhưng hẳn chạy một mạch lên xe đã được chuẩn bị sẵn mà thoát thân không hề quay đầu lại

Connor thấy chiếc xe chạy đi cho đến khi không nhìn thấy nữa mới đứng lên phủi bụi trên người mình nói với Blake.

- Ném mạnh thế! Nhẹ nhẹ tay thôi chứ đau chết được.

- Đóng kịch phải đóng cho tới chứ! Có sao không! Xem ra cảnh sát tới rồi kìa. Để tôi đi giải thích. Một người giả vờ ôm máy quay đi như thế dễ dàng nói chuyện hơn.

lúc này xe cảnh sát chạy đến bốn năm chiếc xe dừng lại từng cánh cửa mở ra với cảnh sát ở phía sau cánh cửa được mở ra. quát lớn một câu " mọi người đưa tay lên đầu ". Nhưng thấy máy quay phim còn có một người trung niên đứng ra la hét như không hài lòng.

Đám người cảnh sát lúc này cũng đứng đờ người ra. Giờ họ cũng không biết chuyện này là như thế nào. Tại sao nghe được người báo cáo bắn súng người chết đánh nhau ghê gớm lắm, nhưng tới đây thì hai phe với đồ đạc mỗi bên khác nhau lại đang đứng nói chuyện vui vẻ cũng lấy làm thắc mắc.

Tú Trinh lúc này mới bước về những người cảnh sát ra vẻ không hiểu tại sao lại có cảnh sát ở đây nói.

- Ấy sao các anh lại đến đây? còn đưa súng về phía bọn tôi thế này.

- Sao cô không làm theo hiệu lệnh đưa tay lên đầu? Ở đây làm gì đây tôi nhận ở đây có người bắn súng đánh nhau giờ sao lại thành thế này?

Thấy Tú Trinh là nữ người cảnh sát cũng lên giọng hỏi cô việc gì đã xảy ra dù cho tới đây với những cảnh sát của mình hẳn vẫn chưa hình dung được việc gì xảy ra ở nơi này.

- Có gì đâu mà! Bọn tôi quay phim một chút thôi anh xem kia là máy quay còn cái này là đạo cụ. Hầu hết giống thật nhưng mà đạn thì rỗng ruột. Để cho anh xem không biết ai ác mồm ác miệng lại làm phiền mấy anh vậy nè.

Tú Trinh gọi lấy một người của Connor đi lại. Đang đứng nói chuyện cầm cây súng trong tay chơi đùa với những người bên cạnh. Thấy mình bị Tú Trinh gọi lại hẳn định đưa cây súng cho người bên cạnh mình thì Tú Trinh lên tiếng nói.

- Cầm cả đạo cụ lại đây! Cầm đạo cụ kiếm đó hư rồi sao mà đèn!

Hiểu được ý của Tú Trinh người này cầm cây súng lại đưa cho cô. Người cảnh sát nhìn thấy khẩu súng trong tay của Tú Trinh là thật cũng nhú mào nhưng khi cầm đến cây súng mở băng đạn ra, Những viên đạn chỉ cần bẻ đôi một cách nhẹ nhàng. và bên trong hầu như chẳng có thuốc súng sát thương người cảnh sát mới hiểu ra vấn đề.

- Ấy đóng phim gì mà làm như thật, người ta gọi điện cảnh sát quá chùng mấy người làm phim gì thế? còn những người này nữa ở đâu mà ra tôi có nhận được giấy xin phép nào về việc này đâu.

Blake lúc này đi đến bên cạnh Tú Trinh cười cười nói với người cảnh sát.

- Các anh thông cảm tại ở đây chỉ có mấy cảnh trong ngày là xong không phải lâu dài. Những người này hầu như là diễn viên quần chúng, toàn là người vô gia cư đến đây để được ăn uống theo đoàn với lại được trả tiền nên anh thông cảm. Cho họ có một chút công việc ấy mà. Ấy cậu kia! lại đây anh cảnh sát hỏi một chút.

Jackson thấy Blake gọi mình lại cũng chuẩn bị tinh thần dù không biết đó là câu hỏi gì nhưng hẳn chắc chắn trong tình huống này phải ứng biến, làm sao để qua khỏi khó khăn này.

- Anh gọi em hả!

- Ủ chú mày vô gia cư mấy năm rồi thường hay sống ở đâu nói cho anh cảnh sát ở đây nghe đi.

Jackson lúc này cũng mếu máo nói với người cảnh sát.

- Anh em! Không có hợp đồng làm thời vụ hiện tại đang ở phố xxx mỗi ngày đói lắm anh kiếm được công việc này không lo ăn là mừng rồi anh đừng làm khó không nhiều người giống em bị đói lắm.

Những người cảnh sát lúc này cũng trầm mặt xuống họ biết diễn viên quần chúng chỉ đóng cho có vai lấy tiền giờ và cơm hai buổi. hầu hết những người này đều là người vô gia cư giống như Blake nói thì người cảnh sát cũng có vẻ lúng túng.

Hắn tự nhiên thấy những người này đi làm kiếm cơm không ăn uống của nhà nước chu cấp là quá tốt. Giờ mà hắn đình chỉ đoàn làm phim thì những người này lại tiếp tục về làm người vô gia cư nơi góc phố, đói thì nhận trợ cấp xã hội của nhà nước như thế cũng không tốt lành gì.

Đôi khi với dáng người của Jackson và những người khác sợ rằng sa ngã vào con đường tội phạm, Lúc đó hắn trở thành người tiếp tay cho mafia có nguồn nhân lực thì cũng không ổn.

Nhưng cảnh sát cũng hỏi vài người nữa đều được họ đáp lại với những khu nhà vô gia cư một cách đúng nghĩa và những con đường họ đã ngồi hoặc thường xuyên xuất hiện ở thời gian gần đây. Cho thấy trong nhóm người quay phim này có hơn một nữa là diễn viên quần chúng người vô gia

cu. Những cảnh sát này sau khi xác nhận được tình trạng không có việc gì mới báo cáo lại cho cảnh sát trưởng của mình.

- Tôi nói này mấy người quay thì đừng có làm quá người đi đường thấy thế tưởng thật. Như thế cũng khó cho chúng tôi. Thôi coi quay xong rồi thì giải tán đi đừng có mà làm rầm rộ quá không hay.

- Anh yên tâm! Cảnh vừa rồi là cảnh cuối rồi hết quay rồi. Mai lại lên đường đi quay cảnh ở chỗ khác, giờ thu dọn đồ đạc ở đây ra xe đây. làm phiền mấy anh quá.

Tú Trinh lúc này cũng cười cười nhìn những người cảnh sát tới đây nói lời xin lỗi. Blake thì ra hiệu cho mọi người dọn dẹp những gì đã diễn ra xem như chuyện chưa có gì còn về vấn đề tiền bạc về những thứ hư hại đã được Thiếu Kiệt cùng với Brandon giải quyết cho chỗ này. Với những gì đã diễn ra cũng không tốn của Thiếu Kiệt bao nhiêu tiền thêm vào đó là mọi chuyện đã giải quyết xong. Giờ chỉ còn an bài cho Connor nơi ở nữa là được.

Khi những người cảnh sát trở lại trong xe của mình rời đi. Thì bốn người lúc này xuất hiện. Công Toại với Bảo Huân với Anh Hào lúc này ở bên cạnh Thiếu Kiệt trong sảnh của hội trường cuộc thi. Lần này hẳn làm ra việc này thứ nhất là đuổi đi Mã Hóa Đằng để hẳn không biết được người đứng sau cuộc thi là Thiếu Kiệt. Cũng để diễn cho một người xem những cảnh vừa rồi.

Connor lúc này đi từ bên ngoài vào nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Hắn thấy được Lucas không nổ súng cũng không làm gì chỉ ngồi quan sát xem tình hình phát sinh cũng không còn hi vọng.

Giờ đây đối với Lucas Connor là một người đã chết rồi. Hắn trở về khách sạn trả đúng một phòng của mình lấy về hộ chiếu rồi chạy ra sân bay

trở về gặp mặt Aaron, hắn hoàn toàn không biết rằng lần này hắn đi như thế nhưng mà chính thức để mạng của mình ở lại đất nước phồn hoa này mà không bao giờ cầm được một đồng tiền thưởng nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 427: Đồi Thủ Là Để Bày Cục

Thiếu Kiệt bây giờ trở lại với dáng vẻ bình thường hẳn thanh toán tiền bằng cách chuyển khoản cho người quản lý ở nơi này. Dem tất cả những gì còn sót lại của mình và nhóm người Connor cùng với Blake lúc này bọn thắng gần ba mươi người nếu cứ như thế này mà đặt vé máy bay thì cũng cần phải có Hộ Chiếu của những nhóm Connor đối với những người của Blake thì Thiếu Kiệt sẽ không lo lắm họ chỉ cần ra đến sân bay là có thể làm hộ chiếu cho chính mình.

Còn những người Connor thì lại khác họ phải thông qua bộ ngoại giao của nước mình mới cấp lại được hộ chiếu nên Thiếu Kiệt mới nói với Connor.

- Giờ mọi người làm sao đây! Hiện tại nếu mọi người muốn trở về cùng tôi thì ít nhất phải có hộ chiếu mà không có thì càng phiền phức.

- Hộ Chiếu hiện tại đang được giữ ở khách sạn. Không biết Lucas hẳn có rời đi chưa trở về đó làm thủ tục trả phòng là bọn người chúng tôi có thể nhận lại được hộ chiếu của chính mình.

Nghe những người của Connor nói thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Công Toại ở bên cạnh mới nói với Thiếu Kiệt hẳn.

- Chuyện này không khó chỉ cần cho người qua bên khách sạn đó hỏi thử xem cái tên kia đi chưa là được lúc đó đồ dùng của nhóm người của Connor lại về đó nghỉ ngơi một đêm rồi ngay mai chúng ta trở về. Cậu cũng đâu còn cái gì cần thiết ở đây nữa đâu đúng không.

- Ủ lần này trở về nhóm người của Connor với Blake cùng với Vô Ảnh bắt đầu vào kế hoạch huấn luyện chính thức đi. Còn Connor anh để cho một

người theo đường bộ mà về khu vực của Khun Chang như thế sẽ tránh được sự nghi ngờ nhất thời. Những người thân của anh cũng không bị theo dõi. Nếu mà người của anh trở về quá sớm khi hay tin các anh mà chết thì họ lại không tạo được cảm xúc chân thật của người thân bị mất Lucas hoặc người của hắn sẽ biết.

Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Dù sao Lucas về báo cáo với Aaron rồi mới trở về nước sau đó lại cho Khun Chang biết tin. Nếu họ xuất phát liền thì có thể những người nhà họ nhận được tin cùng lúc với Khun Chang hành động di dời lúc đó chắc chắn sẽ bị động. Còn nếu như không có họ chống đỡ ở đó chỉ vài người còn lại của Connor thì cũng không làm cho nhóm người của Lucas hoặc Aaron nghi ngờ.

- Được. Để tôi ghi tên mọi người lại. Để cậu đăng ký vé máy bay ngày mai. Còn việc Lucas có đi hay chưa chắc sẽ nhờ Jackson đi hỏi thử xem. Nếu rồi thì chúng tôi về đó ở thêm một đêm thu xếp hành lý là được. Khi nào bay cậu chỉ cần gọi điện là chúng tôi sẽ có mặt tại điểm tập trung.

Thiếu Kiệt nghe Connor nói thế cũng gật đầu. Nhìn một đồng đồ thu lại và một rương vũ khí Thiếu Kiệt mới nhìn Blake nói.

- Anh xem thanh lý cái đồng này đi! Xem bán được ở đâu thì bán chứ hiện tại chắc chắn những thứ này chúng ta sẽ không đem về bằng máy bay được đâu.

- Cậu yên tâm tôi đã liên lạc với người mua rồi. hai tiếng nữa là giao dịch với họ tôi đem vài người đi đề phòng. Dù họ nói là mua đi bán lại nhưng cũng không biết thực hư ra sao cứ phòng hờ trước đã.

Blake dường như đã chuẩn bị hết mọi thứ nên Thiếu Kiệt cũng cảm thấy Hải lòng. Bởi những việc giao dịch này không bao giờ có thể nói chắc được

điều gì. Tú Trinh hiện tại sắp xếp xong hết mọi thứ mới đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Mọi thứ xong rồi! Về ăn uống nghỉ ngơi chuẩn bị về nước thôi là được!

- Thôi Connor đi cùng với Jackson xem coi cái tên kia đã rời đi chưa. Còn chúng tôi sẽ đi cùng với Brandon một chút về những thứ cần thiết của tôi. Còn việc ngay mai tập trung ở đâu thì có gì tôi gọi cho các anh.

Thiếu Kiệt thấy mọi thứ cũng đã thu xếp xong hết hẳn dặn dò Connor một lần cuối. Rồi hai nhóm người tách nhau ra chỉ có Jackson là đi cùng với nhóm người Connor để thăm dò thử xem Lucas đã rời khỏi nơi này chưa ...

Sau một buổi sáng bực tức kèm theo cả một đống chuyện không như ý muốn của mình Mã Hóa Đăng lúc này ở trong phòng hầm học không nói nên lời. Chuyến đi của hắn lần này thành công cốc hắn không thể hiểu nổi tại sao lại có sự kiện bắn nhau ở cuối cuộc thi.

Hắn biết được điều này hết sức phi lý đến mức nào. Hắn dần dần hiểu ra đây là một cái bẫy được sắp xếp sẵn bởi khi hắn muốn tìm những người thắng cuộc đã thoát ra khỏi hội trường thi không thấy một người.

Chưa kể đến đó là việc cả mười người đều đáp lại hắn hầu như là một câu trả lời có sắp xếp. Hắn bực tức thì người bị trút giận là những người của mình trong đó có Doanh Doanh, cô phải tiến hành xác minh sự kiện bắn súng kia là sao, rồi những người nào trong nhóm người thắng cuộc hiện đang ở khách sạn nào.

Chưa kể đến đó là liên hệ từng người trong cuộc thi để biết được người đứng sau tổ chức là ai. Và cô cũng đang tìm lấy người MC bởi chỉ có người

này mới có thể biết được nhiều thứ đã diễn ra của cuộc thi. Tại sao vòng cuối là thi trong bí mật và người đứng sau tất cả chuyện này là ai.

Cô cần một cái tên để có thể báo cáo cho Mã Hóa Đăng để tránh né con thịnh nộ của hắn lên người mình. Bởi cô thấy lần này nhóm người của cô như đang đối đầu với một người vô hình. Càng đào sâu danh tính người này thì càng bí mật.

Mọi chuyện tưởng chừng như bế tắc khi cô đang ngồi bên một nhà hàng nhỏ dùng ly cà phê của chính mình để tiếp nhận những tin tức từ những người bên dưới, Doanh Doanh chợt nhận ra một người trong một nhóm người vừa mới xuống xe đi vào khách sạn gần đó.

Bởi người đi bên cạnh hắn là những người bảo vệ ở cuộc thi. Cùng với Brandon người đã xuất hiện ở hội chợ triển lãm chỉ một phút chốc rồi biến mất. Người đang nói chuyện với họ là Thiếu Kiệt. Doanh Doanh lúc này chợt hiểu ra những người họ tại sao lại bế tắc trong chuyện này bởi vì người họ tìm ngay từ đầu muốn hợp tác với hắn đã đứng sau chuyện này.

Doanh Doanh lúc này đứng lên bước ra khỏi nhà hàng đi về phía nhóm người Thiếu Kiệt. Đang nói chuyện với Bradon Thiếu Kiệt bỗng nhiên dừng lại lời nói của Brandon thấy thế cũng nhìn về phía ánh mắt của Thiếu Kiệt. Hắn thấy Doanh Doanh xuất hiện cũng có vẻ khó chịu.

Thiếu Kiệt mới đầu cũng có chút bất ngờ nhưng hắn hiểu tình hình đến lúc này gặp được Doanh Doanh cũng không lấy gì làm lạ. Nở một nụ cười nói với Thiếu Kiệt. Bởi vì biết được hắn chủ mưu sau những chuyện này đối với cô là bất ngờ lớn.

- Chào cậu không ngờ Cuộc thi này lại có quan hệ không nhỏ đến cậu nhỉ. Cậu thích chơi trò thân bí thật đấy. Mọi chuyện đứng sau một người

đang lý ra khi biết những người kia thi với những mã nguồn mới chúng tôi phải nghĩ đến cậu mới đúng.

- Cũng không có gì là thần bí. Tôi không muốn xuất hiện trước đám đông thôi. Đôi khi trong mắt người khác một cuộc thi của một người mười sáu tuổi như tôi có đôi khi lại chẳng kêu gọi được ai. Thế thì cần gì tôi phải ra mặt ngay từ đầu. Cái này gọi là thực lực chân chính sẽ lấy được việc mình cần thiết.

Doanh Doanh nghe Thiếu Kiệt cũng bất ngờ. Bởi cô nghĩ rằng Thiếu Kiệt sẽ chối bỏ chuyện này nhưng hẳn không làm như thế. Nhưng suy nghĩ lại cũng đúng nếu chính thức Thiếu Kiệt đứng ra tổ chức cuộc thi chắc chắn sẽ có nhiều người không nghĩ sẽ làm được mức độ như thế này.

- Cậu làm việc khá quyết đoán nhỉ? ngay cả dàn dựng nên hiện trường bắn súng cũng làm được. Cậu không sợ những người khác cũng liên quan vào việc này sao? Tôi thật muốn hiểu trong đầu cậu đã nghĩ gì về những thứ như thế này. Tại sao một người mười sáu tuổi như cậu lại có thể làm ra một cuộc thi lại có tái chính nhiều như thế.

- Cũng không có gì bí mật hết. Đôi khi đơn giản tại nhiều người cố tình không muốn hiểu thôi. Khi bắt đầu tôi vốn định sẽ không để mình đứng ra tuyên dụng nhưng biết được có một số người định không bỏ tiền mà muốn có người thì tôi lại đại gì giúp đỡ chứ. Đối thủ là để bày cục đánh cờ chứ không phải giúp đỡ. Tôi nói luôn để cô khỏi phải phí công về báo cho Mã Hóa Đăng là mười người hôm nay đã ký hợp đồng với tôi rồi không cần chào mời chi cho tốn công.

Thiếu Kiệt cũng không muốn phải dài dòng, Dù sao giờ đây hẳn đã đạt được cái hẳn cần, Giờ đây để đánh giá Mã Hóa Đăng trên những phương diện kinh doanh thì hẳn cũng không cần dài dòng. Đã là đối thủ cạnh tranh không ai cũng có thể nhân nhượng cho đối thủ của chính mình.

- Ừ! Điều này nếu cậu đã nói thế thì tôi cũng không cần thiết phải điều tra đỡ được việc tổn nhân lực của mình. Cậu thấy sao về việc hợp tác cùng với công ty chúng tôi. Việc Garena tôi nghĩ người phía sau nó là cậu mà không phải là ai khác nữa đi. Chúng tôi thành tâm muốn hợp tác sao cậu lại cứ phải làm tình hình đôi bên cân bằng.

Doanh Doanh thấy Thiếu Kiệt nói chuyện như thế nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định của mình. Bây giờ có dịp Thiếu Kiệt ở đây cô muốn biết hẳn có thể nào để công ty của mình hợp tác đôi bên cùng có lợi với nhau trên việc phát hành trò chơi mà công ty cô đang làm chủ lực.

- Vậy tôi nói thẳng trong nếu một chiếc bánh cô ăn vào rồi có nhả ra không. Tôi cũng vậy Mã Hóa Đăng cũng thế nếu đôi bên có tài chính ngang nhau cùng nhìn vào một cái bánh tôi ở gần hơn thì tôi phải lấy việc chia cái bánh ra có ý nghĩa sao. Cô nghĩ nếu mà tôi có độc quyền hợp tác như thế thì bên kia muốn chia phải bỏ ra cho tôi cái gì đó chứ. Tiền tôi không thiếu cái quan trọng là Mã Hóa Đăng có thể chia cho tôi cái gì. Tôi là người kinh doanh cái nào không có lợi cô nghĩ tôi sẽ làm sao?

Doanh Doanh lúc này suy ngẫm thật kỹ rồi mới gật đầu. Việc Thiếu Kiệt có tiền không cần đầu tư là điều chắc chắn, Mà Mã Hóa Đăng chỉ muốn cái thật sự trong Garena là mã nguồn tạo nên chương trình. Nếu giữ ưu thế độc quyền thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ hơn hẳn công ty họ.

- Được tôi sẽ trả lời lại cho ông chủ tôi biết. Hi vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại! Chào cậu!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 428: Ép Chết

Doanh Doanh rời đi Thiếu Kiệt trong lòng có chút không thoải mái. Brandon lúc này bên cạnh cũng nghe được những gì hắn nói với Doanh Doanh nên mới nói với Thiếu Kiệt.

- Bọn người này đúng thật là tương thoát khỏi rồi lại cứ bám lấy. Cậu tính sao đây Thiếu Kiệt.

- Anh về làm hợp đồng đi chiều này chúng ta ký một bản hợp đồng mới tôi mua lại ba mươi phần trăm cổ phần với giá là một triệu đô. việc Mã Hóa Đăng nhảy vào trước sau hắn sẽ tìm cách cho người có bằng được dự án. Mà anh hiểu đấy bọn họ chỉ kinh doanh theo kiểu càng nhiều tiền càng tốt. Tôi muốn nắm giữ sự quyết định để Mã Hóa Đăng cho dù có sử dụng biện pháp nào cũng không thể có được thứ mà chúng ta đang làm.

Brandon lúc này sững người lại. Vì buổi sáng Thiếu Kiệt mới ký hợp đồng với hắn lấy năm mươi phần trăm số cổ phần. Nâng vốn của dự án lên tổng cộng là sáu trăm ngàn giờ lại bỏ thêm một triệu đô để lấy ba mươi phần trăm cổ phần còn lại hai mươi phần trăm là của Brandon hắn.

Cơ cấu hoạt động và các điều kiện khác lại do Brandon nắm giữ mà không phải Thiếu Kiệt. Xem như hắn nắm giữ hai mươi phần trăm cổ phần là một người tiếp quản công ty thay Thiếu Kiệt.

- Chúng ta chưa được một nửa trò chơi hắn có làm cách nào cũng không được toàn diện cậu bỏ tiền nhiều thế như vậy làm gì. Giờ tôi đưa cậu ba mươi phần trăm nữa cũng được nhưng đầu tư thêm một triệu có quá nhiều không? Cậu làm như thế tuy tiến độ có nhanh thật nhưng lại không thể ra mắt liền cũng cần phải có thời gian đi.

Brandon hoàn toàn không biết Thiếu Kiệt hẳn năm mươi phần trăm cô phần nhưng hẳn vẫn chưa chắc chắn. Nếu không gặp Doanh Doanh mỗi lần hẳn làm một ít triển khai việc mua dầm thấm đất. Nhưng nếu Mã Hóa Đăng tham gia vào hẳn phải có biện pháp khác. Số tiền một triệu nếu thêm vào vốn ban đầu làm ra hồ sơ giá trị sẽ cao hơn gấp ba lần lúc đó Mã Hóa Đăng cũng không dám bỏ tiền quá nhiều.

- Cứ làm đi! Càng nhanh càng tốt tôi nghĩ nửa năm chắc mọi thứ sẽ được mà. Với lại tôi thấy điều này cũng tốt trong thời gian nửa năm đó chúng ta chỉ cần trao đổi những thứ cần. Không phải để anh chạy tới chạy lui tôi cũng không phải bay qua bên này thương xuyên mỗi lần nghĩ là một lần mặt hiện tại tôi còn đang đi học đấy.

Suy nghĩ một lúc thấy điều Thiếu Kiệt nói không phải không có lý lần này đi qua đây Thiếu Kiệt đã trải qua rất nhiều chuyện từ rơi máy bay rồi ám sát các thứ nếu lần nào đầu tư thêm cũng bắt hẳn hoặc Thiếu Kiệt gặp mặt thì đúng là khá phiền phức.

- Cũng được vậy để tôi về làm hợp đồng chắc tối nay tôi sẽ đem qua chung ta thay đổi theo cơ sở hiện tại như thế lần này tôi sẽ tuyển dụng thêm người để nâng cao hiệu suất làm việc chắc sẽ hoàn thành sớm hơn dự kiến. Thêm người của cậu nâng cấp phần mềm nữa sẽ nhanh thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu đối với việc đầu tư lần này phát sinh chuyện gặp Doanh Doanh cũng chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng đôi khi những việc ngoài ý muốn như thế này thì cuộc sống không hề thiếu. Mà nó vẫn không ảnh hưởng đến những gì mà Thiếu Kiệt hẳn đã tính toán. Nên chuyện này chỉ có thể giúp hẳn đẩy nhanh kế hoạch nhanh hơn thôi.

Doanh Doanh trở về khách sạn với sự im lặng cô đang lựa lời để truyền đạt lại đúng với những gì Thiếu Kiệt đã nói với mình. Bởi lời nói nếu không

thể truyền đạt hết những ý kiến của Thiếu Kiệt có thể dẫn đến tranh chấp giữa hai người Thiếu Kiệt và Mã Hóa Đăng.

Doanh Doanh cũng không phải người mới ra thương trường với những gì Thiếu Kiệt đã làm và nguồn vốn bỏ ra cho một cuộc thi tuyển người đơn thuần, cô cũng hiểu được có những thứ cần phải cẩn thận nhất là với người chưa hiểu được những thứ phía sau một thiếu niên mười sáu tuổi.

Hít thở thật sâu một hơi Doanh Doanh lúc này mới gõ cửa phòng của Mã Hóa Đăng.

“ cốc cốc cốc”

- Vào đi!

Tiếng của Mã Hóa Đăng vang lên trong phòng. Đồng ý cho người bên ngoài đi vào, lúc này Doanh Doanh vừa mở cửa vừa nói.

- Mã tổng đã có tin tức về những chuyện đã xảy ra hôm nay. Mọi thứ hầu hết đã được tính toán trước những người hôm nay chiến thắng cuộc thi đều đã ký kết hợp đồng rồi chúng ta không thể nào tuyển dụng được người nào đâu Mã Tổng.

Nghe được báo cáo của Doanh Doanh cũng im lặng một lúc. Hắn hiểu được việc hôm nay có người đã tính toán từ trước, nhưng điều trọng yếu không phải là hắn có chiếm được người làm việc cho mình mà hắn muốn biết người nào đối đầu với hắn.

- Đã tìm được người đứng sau chuyện này rồi phải không? Hắn ở công ty nào là ai?

Bình tĩnh để có thể trả lời cho Mã Hóa Đăng biết đối thủ thật sự chỉ là một người thiếu niên với một công ty hoạt động chưa lâu.

- Vâng người này không xa lạ với ngài cũng là người chủ thật sự sau màn của Garena, Hoàng Thiếu Kiệt đối tượng đang trong vòng điều tra của công ty và cũng là người không tìm rõ lai lịch.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng sững sờ nhìn lấy Doanh Doanh như muốn hỏi việc mà khiến hắn cả tháng nay giờ lại có một câu trả lời không thể nào tin được.

- Cô chắc chứ chuyện này tại sao cô biết? Không phải người của chúng ta đã điều tra về gia cảnh của cậu ta chỉ có vài mối quan hệ trọng yếu thôi sao.

- Điều này nếu không phải tự bản thân chứng kiến có thể tôi sẽ tin vào tình báo của mình. Nhưng việc chính mắt tôi xác nhận những gì đã thấy thì lại khác.

Doanh Doanh lúc này mới kể lại việc gặp Thiếu Kiệt với nhóm người bảo vệ bên ngoài quán cà phê. Mã Hóa Đăng ngồi trên ghế suy nghĩ một lúc thật lâu mới lên tiếng nói.

- Như vậy buộc chúng ta tính toán lại thật cẩn thận việc muốn hợp tác với Garena đã bị nhìn thấu ý định ban đầu nếu cứ bố cục nhìn chằm chằm vào công ty kia chúng ta không thể xoay mình. Việc đối phương có tài chính lớn là điều chắc chắn nhưng cậu ta đã phải trả mức lương cho những người kia là bao nhiêu để có thể lấy được hợp đồng và cậu ta có ý định gì mới là điều quan trọng.

Nói ra những gì mình đã nhận định Mã Hóa Đăng hiện tại nằm giữa việc lựa chọn nên buông bỏ hay không bởi thiếu Kiệt với những gì mà hắn đã biết thì hoàn toàn nằm ở một cục diện khác.

Nếu nói Garena được đầu tư bằng những khoản thu của sô đông thì nó không khó để công phá. Chỉ cần quá trình tốn nhiều thời gian hơn. Nhưng nếu Garena được Thiếu Kiệt nắm trong tay thì lại khác. Một nhà phát hành trò chơi không hẳn là sẽ cần nhiều tiền chỉ cần có nhà sản xuất muốn hợp tác với hẳn là được.

- tôi thấy cậu nhóc Thiếu Kiệt này vốn từ đầu chúng ta đã tính toán sai về cậu ta. Nếu như không thể đánh gục được thì tôi nghĩ nên lôi kéo mới là việc làm cần thiết.

Doanh Doanh hiện tại mới nói ra những gì mà cô đã suy nghĩ. Việc Thiếu Kiệt còn nằm trong vòng bí ẩn nếu cứ tìm hiểu mà thua thiệt chắc chắn sẽ dẫn đến thiệt hại lớn hơn.

- Cô thấy việc này nên làm sao? Hiện tại chúng ta thua từ đầu nhưng chưa chắc là chúng ta sẽ thua tại sao cô lại nói như thế? Cô nên nhớ công ty của thằng nhóc đó đúng là có kinh phi thật. Nhưng chưa chắc là nó sẽ thắng. Cô nghĩ xem bao nhiêu năm công ty chúng ta mới đứng vững được. Cô không hiểu vấn đề hay sao. Chỉ với một trò chơi phong cánh kiểu củ nếu không có nhà sản xuất nào hợp tác với thằng nhóc đó thì mọi thứ cũng chỉ là một công ty sớm nở tối tàn thôi cô hiểu không.

Mã Hóa Đăng vẫn không chấp nhận mình thua một thằng nhóc chưa tới mười sau tuổi nên gạc phẫn ý kiến của Doanh Doanh ra một bên. Để một người thù nhận sai lầm của mình chấp nhận sai lầm của mình là một việc khó khăn nhất là với Mã Hóa Đăng.

- Được rồi cô lần này đánh tiếng với các nhà sản xuất không được hợp tác với Garena nếu không hợp đồng của họ sẽ không được ký với chúng ta. Còn nữa cho cái thằng nhân viên kia chuẩn bị rời khỏi công ty đi.

Doanh Doanh lúc này thấy Mã Hóa Đăng kịch liệt như thế cũng im lặng gật đầu. Dù sao đây không phải là lần đầu tiên Mã Hóa Đăng làm việc theo cảm tính của mình. Doanh Doanh tuy có thể nói được hần nhưng vẫn cảm thấy có điều gì đó mà lần này linh cảm của phụ nữ cho cô biết rằng Thiếu Kiệt sẽ không đơn giản để cho mình bị động như thế.

Bởi qua cách làm của Thiếu Kiệt hôm nay cô cảm giác được Thiếu Kiệt luôn tính toán trước những bước đi của mình không phải một bước mà là rất nhiều bước đi phía trước nữa. Nếu không tình hình hôm nay sẽ không thể nào nhanh chóng hóa giải như thế này.

Vốn định đem chuyện gặp Brandon hôm nay ở bên cạnh Thiếu Kiệt và những lời của hắn đưa một cái cơ hội hợp tác với Mã Hóa Đăng nhưng giờ đây chưa phân tích được những gì Thiếu Kiệt đã nói thì Mã Hóa Đăng đã nổi điên nên có cũng im lặng nuốt những thứ đã chuẩn bị.

- Vâng tôi sẽ làm theo lời Mã Tổng. Tôi sẽ sắp xếp mọi chuyện trước buổi họp cổ đông sau xuân vận.

- Ủ Khoan còn việc này cô xem xét xem bàn điều kiện với bên đang cung cấp trò chơi cho Thăng nhóc đó bỏ ra giá cao cũng được mua lại bản quyền rồi đem hợp đồng ép buộc thu lại trò chơi. Nếu không họ phải bồi thường. Cho phòng kế hoạch lên thật chi tiết quá trình. Trong vòng nửa năm tôi muốn xem nó xoay sở thế nào với một công ty phát hành trò chơi với việc thua lỗ nặng nề. Phải ép chết nó ngay từ lúc này không để cho công ty nó phát triển nữa.

Đang định đi ra ngoài Doanh Doanh lúc này bị Mã Hóa Đăng gọi lại kèm theo những điều kiện này. Cô thấy được rằng lần này hắn dường như muốn người chết ta sống với Thiếu Kiệt nhưng cũng không biết kế hoạch này sẽ thành công hay lại thất bại như những sắp xếp trước đây. Nhưng đây là lệnh của ông chủ mình cô bắt buộc phải làm việc này.

Cám ơn đợc giả malua1 đã ủng hộ 1 kim đậ để gúp tiền đợng tiền nét
cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi gúp
thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 429: Kế Hoạch Của Ngô Long

Ngay Khi Thiếu Kiệt về đến phòng khách sạn của mình nhiều nơi đang tỏ ra vui sướng khi nhận được tin của Lucas về việc phát sinh bản súng có thể Thiếu Kiệt đã bị bắn chết trong khoản cách gần. Nhiều người lúc này vừa mới nhận được tin báo không chính xác đó hoàn toàn vui sướng.

Diệp Nhi ngồi trên bàn sau khi được tin báo của Khun Chang cũng nói lại với con mình đang đợi tin như bà. Ngô Long là người vui vẻ nhất. Hấn còn đem cả chai rượu ra để uống mừng. Diệp Nhi thấy thế mới nói với Ngô Long.

- Con làm gì mà vui vẻ thế. Chỉ là tin tức chưa chính xác thôi mà. Lỡ như hấn chỉ bị thương thì sao. Mấy cái tên đi làm việc này cũng không giải quyết triệt để chút nào. Cũng chỉ biết nó bị bắn ở nơi đông người. Tại sao không làm cách nào êm chuyện hơn.

- Cũng không phải nhất định sẽ được. Nó bị bắn một lần thì có thoát cũng trở thành ám ảnh làm việc gì cũng không hoàn toàn như trước. Như thế là đã đủ con cần cái tâm lý bất ổn định của nó. Nó chết thì tốt không chết thì có thể nhân cơ hội này bắt nó ói ra cái sà giao dịch vàng của nó. Chỉ cần như thế thì nguồn tiền trong tay mình sẽ không bị cạn kiệt.

Ngô Long lúc này vừa cầm ly rượu uống một ngụm nói với mẹ mình về những gì hấn đang suy nghĩ. Với sà giao dịch vàng khi trang của hấn không hoạt động được thì sà giao dịch của Thiếu Kiệt trở thành một nguồn duy nhất. Tiền từ đó vẫn phát sinh mà vốn của người chơi lúc nào cũng còn nguyên vẹn không thay đổi. Hấn có thể ăn phần trăm và sử dụng nguồn vốn đó làm nhiều chuyện khác.

- Con cứ chăm chăm nhắm vào sàn giao dịch của nó như thế không sợ có gì bất trắc sao. Với lại nhìn như nó nhiều thu nhập thật nhưng cũng không phải đơn giản là cứ làm là mình phát sinh lợi nhuận. Con thấy rồi đó kinh tế đang khó khăn ai đâu mà đi đầu tư cái gì không chắc chắn.

Diệp Nhi bây giờ thấy Ngô Long cứ nhắm vào trang giao dịch vàng của Thiếu Kiệt. Mà bản thân hắn chưa nắm chắc được rằng Thiếu Kiệt có đồng ý bán lại cho hắn hay không. Bởi hai người đối đầu Thiếu Kiệt đâu cần phải bán đi cái cần cưa của chính mình.

- Mẹ không biết. Nó bán tiền bán sàn lâu rồi nghe nói nó đang kẹt vốn để mở cái trung tâm hội nghị tiệc cưới với đầu tư kho bãi cho một cái con đường chưa biết lúc nào xây xong. Mẹ thấy nếu chôn vốn một chỗ mà không có cái gì bù đắp vào thì sẽ như thế nào?.

Ngô Long ngồi xuống bên cạnh mẹ mình hắn mới nói ra những gì mà lấy được tin tức từ Nhã Kỳ. Bởi qua việc Ngô Trục chết Nhã Kỳ cũng vẫn chỉ mang tính cách là một người bị bắt cóc. Hắn vẫn cho rằng Nhã Kỳ vẫn là còn cờ trong tay hắn và vẫn còn hữu dụng.

Nhưng tất cả những việc này đều được Thiếu Kiệt thông qua Nhã Kỳ để cho Ngô Long biết. Bởi việc kinh doanh bên ngoài quốc gia Ngô Long hoàn toàn không biết được Thiếu Kiệt sẽ làm việc gì.

Diệp Nhi nghe con mình nói thế cũng khá ngạc nhiên bởi một người kinh doanh lâu năm bà hiểu việc này không thể nó kha phiêu lưu khó có thể kiếm lời. Nếu một người có nguồn vốn cao có thể chơi trò đầu tư lâu dài nhưng Thiếu Kiệt bản thân hắn theo tin tức của bà thì hầu hết nguồn vốn của hắn đều dựa vào sàn giao dịch vàng.

- Nó làm ăn kiểu đó sao. Chơi cả việc chôn vốn thời gian dài mà không nhận thu nhập vậy sao được. Vốn phải sinh lời mới có thể bảo toàn cơ cấu

chứ? Để Vốn cố định một chỗ trừ khi là nó thật sự có số dư huy động nhiều như thế thì sẽ không sao. Còn nếu mà vốn xoay vòng mà bị chôn thì chỉ có nước chết à.

Ngô Long bây giờ mới tự tin ngồi bàn ra kế hoạch hần đã đặt ra khi thu thập được toàn bộ những tin tức cần thiết về những thứ Thiếu Kiệt sẽ Làm.

- Bởi thế nó mới phải cần bán sàh giao dịch vàng. Hiện tại thì nó chưa ra giá nhưng con chắc sẽ không thấp để nó có thể tham gia vào mấy việc khác. Chỉ cần con mua lại ở bên trên mẹ nói với bố cho cái công trình đó cứ rùa bò từ từ. Mỗi tháng nó tốn không ít tiền ở trong đó. Thêm vào việc các công ty khác bị bế tắc thì mẹ nghĩ sao. Có phải là vốn ngày một giảm xuống không. Khi không chống nổi nữa bắt buộc nó phải nhả cái nào tốn tiền nhất ra. Lúc đó cho người mua lại. Để bố nói công trình hoàn thành sớm như thế con chất dứt hai nguồn vốn của nó rồi.

Diệp Nhi lúc này cũng nhìn con mình bất ngờ. Bởi trong mắt bà Ngô Long trước giờ chỉ cần muốn cái gì đều được. Lại hay gây chuyện bản thân bà phải sử dụng quan hệ để thay đổi cục diện mà hần gây ra. Giờ thấy Ngô Long biết vận dụng những phương án đối phó trên mặt kinh doanh với Thiếu Kiệt dựa trên những thứ mà hần có cũng tự hào.

- Giỏi! Giỏi! Thằng nhóc này bỗng nhiên thông minh tính toán cả mọi việc như thế này từ lúc nào thế. Ai nói con của mẹ ăn chơi trác táng không làm được gì nào. Chỉ với những kế sách này thôi đủ để con của lãh lộn không thua bố nó rồi.

- Đó chưa hết đâu. Hiện tại thằng nhóc đó đang triển khai công ty giao hàng với mấy trang ban hàng trong đó có trang của nó. Con phải tìm cách mở ra 1 trang như vậy kéo khách của bên nó về chưa kể đến là việc phải tổ chức một công ty giao hàng để giành lấy thị trường với nó nữa.

Ngô Long được mẹ mình khen nên cũng hào hứng kể thêm những việc khác mà Thiếu Kiệt đang làm và những dự định của hắn về các kế hoạch can thiệp để cho Thiếu Kiệt không thể kiếm tiền.

- Con đó mới khen một chút đã làm quá rồi! Việc gì cũng phải từ từ mà làm. Con giờ mà triển khai mấy cái sau. Thằng nhóc đó nó sẽ biết mình bị nhắm vào lúc đó nó sẽ trụ lại không bán sàn giao dịch vàng nữa thì kế hoạt của con hỏng hết.

- Vâng con cũng biết chứ. Nên hiện tại cứ xem tình hình thế nào mới tiến hành kế hoạch được. Vấn đề của thằng nhóm đó con sẽ nghiên cứu thật kỹ lưỡng mới đưa ra đối sách có lợi cho mình.

Diệp Nhi nghe Ngô Long biết suy nghĩ như thế cũng yên tâm nhưng chợt nhớ đến điều gì đó nên mới hỏi con mình.

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt đó nó lấy tiền ở đâu mà có thể lập nhiều công ty với dự án như thế không lẽ nó lấy tiền người chơi trang web kia mà đầu tư bên ngoài à?

- Vâng! Mẹ thấy đấy vốn nó cũng chẳng bao nhiêu nó tạo ra trang vàng đó. Người chơi nạp tiền vào những ngày đầu thì nó còn hoàn trả lâu dần người chơi cứ để tiền trong đó vì họ thực hiện giao dịch hằng ngày. Tâm lý người chơi cứ mỗi ngày đều rút về thì tốn chi phí giao dịch thế nên bây giờ chẳng người nào chịu rút mà để lại toàn bộ tiền trên đó. Nếu có rút cũng không nhiều lắm như thế nó sử dụng tiền đó làm tiền vốn làm mấy việc của mình mà không cần phải lo

Ngô Long biết mẹ hắn không hiểu sao Thiếu Kiệt có thể kiếm tiền chỉ với cái công ty tin học mở ra thu nhập không bao nhiêu đó lại có thể làm được nhiều công ty khác nên mới kể rõ quá trình kiếm tiền của Thiếu Kiệt mà hắn biết cho mẹ mình.

- Xem ra nó cũng khá có đầu óc đấy chứ. Xem như nó mượn nợ ngân hàng cũng không chắc huy động được số vốn cần thiết. Tạo ra nguồn vốn đầu tư từ tiền của người khác rồi đem tiền đó phát sinh lời cho mình. Giờ nếu con mua được sàn giao dịch chắc chắn phải bỏ ra giá cao đấy con nhắm việc này thành công không? Có cần mẹ giúp cái gì trong chuyện này không?

Sợ con mình làm không được Diệp Nhi mới hỏi hẳn xem cần bà hỗ trợ việc gì để có thể thành công thực hiện những thứ mà Ngô Long đã vẽ ra hay không.

- Cần chứ em hỗ trợ thì cần tốt! Trước giờ thằng đó đều không lộ diện danh tính. Lần này nếu con mua lại trang web đó rồi tổ chức một cuộc ký kết hợp đồng đầu tư. Mọi người vừa biết con là chủ phía sau lại có mẹ chống lưng. Tiền họ đầu tư sao có thể ít được. Lúc đó chúng ta bù lỗ vào tiền đã mua lại sàn giao dịch. Lúc đó sử dụng tiền người ta đầu tư làm như nó là xong đầu tư những thứ cạnh tranh với chính kế hoạch của mình. Mẹ thấy như thế được không.

Diệp Nhi nghe được Ngô Long nói suy nghĩ thật lâu đối với việc con mình làm bà chắc chắn phải ủng hộ nhưng với phương diện có thể làm được còn hiện tại đây vẫn chỉ là kế hoạch của Ngô Long dành để đối phó Thiếu Kiệt khi hẳn không chết.

Xét về tính thiết thực của vấn đề này Diệp Nhi thấy rất có khả năng thành công. Bởi vì bà đứng ra ủng hộ con mình. Dựa theo thể lực của mình những người bên dưới chắc chắn sẽ phải đầu tư. Bởi nếu muốn kéo quan hệ thì đây là cách tốt nhất.

Ngô Long có hai cây đại thụ to lớn Diệp gia và Ngô Gia thì ai sẽ nghĩ nó có vấn đề gì. Mà muốn ủng hộ thì chỉ có người bỏ tiền ra làm tài khoản để đó không sai như thế cũng là một cách ủng hộ tương lai của hai nhà.

- Được mẹ thấy việc này được đó! Con xem tình hình thế nào làm một bản kế hoạch chi tiết để mẹ thông qua bố con vận động hành lang chỉ cần nó chịu bán cũng là cho những người phe phái đang ủng hộ thằng nhóc đó thấy sự thất bại của mình.

- Vậy nhé con sẽ cho người bên kia thăm dò tình hình của thằng kia ra sao. Chỉ cần nếu nó về được thì mới triển khai việc này còn mà không thì trở về bằng cái xác không hồn. Như thế con sẽ làm cách khác. Không có nó cản đường chắc chắn mọi chuyện của con thuận lợi hơn nhiều. Không bị bọn người cái lão già bên quân đội kia làm khó dễ thì con dẹp nó lâu rồi.

Diệp Nhi lúc này cũng gật đầu ai cũng biết việc họ bị áp chế bởi nhóm người Hà Thúc trong thời gian này khá chặt nếu không thì Ngô Long cũng không phải an phận ở nhà như bây giờ.

- Ừ con xem mà thực hiện việc của mình. Còn cái bọn người của Khun Chang nếu lợi dụng được cứ lợi dụng bọn nó nếu mà không thành công chuyện một thằng nhóc thì chúng ta có lý do nghi ngờ khả năng của bọn chúng mà kiếm lợi đôi chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 430: Mọi Người Lo Lắng

Ngô Long thấy Diệp Nhi ủng hộ mình trong chuyện này cũng hơn hỏ cái cần thiết của hần bây giờ là để cho Nhã Kỳ thăm dò tình hình của Thiếu Kiệt. Vì chỉ Có Nhã Kỳ là có thể nắm rõ tình hình của Thiếu Kiệt còn sống hay đã chết thông qua tin tức của cô hần có thể sớm ngày sắp xếp các thứ thuận tiện hơn.

Nhã Kỳ bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của mình cũng lò mò mở mắt ra nhìn vào điện thoại thấy được số liên lạc với mình là của Ngô Long. Nhã Kỳ lập tức mở ghi âm cuộc hội thoại như Thiếu Kiệt căn dặn rồi mới nhận cuộc gọi.

- Alo cậu gọi tôi sáng sớm như thế này làm gì? có chuyện gì phát sinh sao? Nếu được thì tôi sẽ giúp nhưng tôi cần biết kế hoạch là gì mới được.

Vốn nghĩ Ngô Long sẽ triển khai kế hoạch nào đó để làm khó dễ Thiếu Kiệt tiếp Nhã Kỳ cũng hỏi tình hình chi tiết để có thể đưa cho Ngọc Nhi và mọi người để tính đến các phương án dự phòng.

- Không lần này tôi muốn cô quan sát xem thằng đó nó chết hay xảy ra chuyện gì hay không thôi! Người tôi nhờ đi ám sát nó vừa mới báo về. Nó vừa vướng vào một cuộc tấn công bằng súng khoảng cách gần bên hợp tác với tôi nói họ chết mười hai người. chỉ có một người trở về được. Tôi cần xác minh xem hần có chết thật chưa.

- Cái gì! Cậu nói đùa à!

Nhã Kỳ lúc này đang mơ màng ngủ cũng tỉnh táo hần bất ngờ lên tiếng. Bởi cô cũng bị tin tức này làm cho chấn động. Nhưng cố gắng kìm nén sự cấp bách của mình cô cũng chỉ có thể đợi cho Ngô Long xác nhận chuyện

này. Dù cho bản thân cô biết không phải chuyện có thật Ngô Long hẳn cũng không tìm đến cô.

- Thật chỉ là tôi chưa biết hẳn chết thật hay chỉ bị thương thôi. Cô xem bên đó có động tĩnh gì thì báo cho tôi biết. Nếu có tin tức hẳn chết thì chắc chỉ trong ngày hôm nay sẽ được gọi về bên đó thôi cô qua bên đó nghe ngóng thử.

Không đợi cho Nhã Kỳ trả lời lại Ngô Long đã cúp máy còn Nhã Kỳ ngồi thừ ra một chút rồi mới giật mình rời khỏi giường cô mặc cái áo khoác của mình lên cầm theo các thứ rất vội vàng và hầu như những vật dụng cần thiết của cô được gom gọn vào một cái túi xách. Thảy vào cốp xe máy cấp tốc chạy đi qua bên nhà của Hà Vi.

Bởi cô thấy việc này Hà Vi và Ngọc Nhi cần phải biết để đôi phó cô hầu như quên mất Hà Vi đang ở Ngọc Châu với Hà Thúc. Khoảng mười phút sau cô đã chạy đến Khải Huy thấy cô vội vã đến trước công cũng bất ngờ mở cửa nhìn cô hỏi.

- ủa làm gì mà sáng sớm chạy qua đây sớm thế Nhã Kỳ. Có chuyện gì à.

- Vội lắm Hà Vi đã dậy chưa tôi có việc muốn nói với cô ấy! Gấp lắm rồi.

Khải Huy bây giờ cũng há hốc mồm nhìn Nhã Kỳ như người ở hành tinh khác mới chuyển xuống. Bị Khải Huy nhìn như thế Nhã Kỳ cũng khó chịu nói với hắn.

- Anh làm cái kiêu gì thế tôi gấp thật mà còn gặp anh như thế này sao.

- Cô có bị sốc tâm lý thì để tôi lấy xe đưa có đi khám. Hà Vi làm gì có ở nhà đâu cô ta về Ngọc Châu ở với Hà Thúc cùng ngày Thiếu Kiệt ra nước ngoài. Giờ cô qua kiểm Hà Vi cô không có bệnh thì chắc là tôi có bệnh đấy.

Nhã Kỳ lúc này mới chợt nhớ tới Hà Vi không có ở đây định quay lưng đi ra thì Khải Huy mới lên tiếng.

- Hà Vi thì không có nhưng có Ngọc Nhi với mẹ của Thiếu Kiệt trong nhà đấy. Nói với hai người đó cũng như nói với Hà Vi thôi. Sáng nào mà Ngọc Nhi không qua bên đây cùng ăn sáng với mẹ Thiếu Kiệt.

Nghe được Khải Huy nói có Ngọc Nhi và Hoàng Lâm Nhu trong nhà Nhã Kỳ để cho hấn tự đứng đó canh xe máy của cô mà chạy vào trong nhà với cái điện thoại trong tay. Khải Huy nhìn chiếc xe đậu ngay trước mặt rồi lắc đầu nhìn theo sau Nhã Kỳ không biết cô nàng có việc gì mà hấp tấp vội vàng.

Ngọc Nhi với Hoàng Lâm Nhu lúc này đang ngồi dùng đồ ăn sáng cũng khá bất ngờ với việc Nhã Kỳ hấp tấp chạy vào trên khuôn mặt có vẻ lo lắng. Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn cô lên tiếng hỏi.

- Có gì mà hấp tấp thế Nhã Kỳ. Chuyện gì quan trọng à?

Dừng lại thở một hơi bây giờ Nhã Kỳ mới cầm điện thoại ra nói với Ngọc Nhi và Hoàng Lâm Nhu.

- Gấp lắm Ngô Long vừa mới gọi cho cháu hai người nghe sẽ rõ.

Nhã Kỳ lúc này mở đoạn ghi âm cuộc gọi của cô và Ngô Long ra cho hai người nghe. Rất nhanh sắc mặt của cả hai người Ngọc Nhi và Hoàng Lâm Nhu đều biến sắc. Ngọc Nhi nhanh chóng lấy điện thoại của mình ra gọi cho Thiếu Kiệt nhưng nhận lại là thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được.

Vì cô quên mất việc chuyển vùng điện thoại của quốc tế mà chỉ gọi theo số điện thoại trong nước nên lúc này tâm trạng lo lắng trên khuôn mặt của

cả ba người thật sự không tốt. Hoàng Lâm Nhu gọi điện cũng như thế. Chỉ nhận qua điện thoại một âm thanh thuê bao quý khách của tổng đài

- Bây giờ làm sao đây cô không liên lạc với cậu ấy được.

- Cháu thử gọi cho nhóm người Tú Trinh xem sao. Biết đâu điện thoại của bọn họ liên lạc được.

So với sự lo lắng của Ngọc Nhi thì Hoàng Lâm Nhu vẫn có thể bình tĩnh hơn. Dường như bà khá quen thuộc với những tin tức mà liên quan đến Thiếu Kiệt. Nhưng vì Ngọc Nhi gấp gáp nên hầu như những số điện thoại của nhóm người Tú Trinh trong danh bạ của cô đều phát ra một âm thanh quen thuộc thuê bao quý khách.

- Được rồi để cô gọi điện cho Hà Vi nói cô ta liên lạc thử xem được không. Cô không có số điện thoại của Anh Hào ở đây chỉ có Hà Vi là có. Nên nói với Hà Vi liên lạc thử. Cô không tin là không có ai liên lạc với nhóm người của Thiếu Kiệt bên nước ngoài được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng có chút nôn nóng thật sự. Nếu nói chỉ một mình Thiếu Kiệt không liên lạc được thì bà còn không có lo lắng cho lắm như lần này lại là cả nhóm người đi theo Thiếu Kiệt đều như thế thì có vấn đề.

Điện thoại ngay lập tức được gọi cho Hà Vi. Phải đến tiếng chuông chờ thứ ba âm thanh của Hà vi mới vang lên.

- Alo cô gọi cháu có việc gì không cô?

- Hà Vi con có tin tức gì của Thiếu Kiệt không? Giờ gấp lắm rồi ở đây cô với Ngọc Nhi vừa nhận được tin của Nhã Kỳ. Ngô Long cho người ám sát Thiếu Kiệt ở nước ngoài. Bên hấn chỉ còn có một người trở về tổng cộng có mười hai người chết. Mà cô lại không liên lạc được với một người

nào của Thiếu Kiệt chỉ có Anh Hào là cô không có số điện thoại con xem liên lạc giúp cô cho cô biết với.

Hà Vi nghe được Hoàng Lâm Nhu nói thế cũng im lặng một lúc mới trả lời được. Vì Tin tức này quá bất ngờ bản thân cô cũng không biết được phải như thế nào.

- Vâng! Mà cô gọi cho Thiếu Kiệt có nhân số mã vùng không vậy? Nếu không sẽ không gọi được cho anh ấy đâu.

Hoàng Lâm Nhu nghe Hà Vi nói phải nhân số mã Vùng quốc gia mới gọi được cho Thiếu Kiệt thì Ngọc Nhi và mọi người đều lắc đầu. Mà bản thân Hoàng Lâm Nhu cũng không biết được chuyện này nên muốn để cho Hà Vi gọi thử.

- Mã Vùng quốc gia? hình như không con gọi thử xem rồi cho cô biết cô cũng không nắm được hết số mã vùng đó.

- Vâng để cháu gọi thử cho Thiếu Kiệt và Anh Hào thử. Cô cứ đợi một chút chắc chắn sẽ có tin tức của cậu ấy thôi đừng lo lắng quá. Để cháu gọi cho cậu ấy rồi báo với mọi người.

Hà Vi bây giờ cũng trấn an Hoàng Lâm Nhu rồi mới cúp máy. Cô thấy việc này đơn giản nhưng có quá nhiều rủi ro bởi vì việc nhóm người Thiếu Kiệt không bao nhiêu người lại phải đối đầu với hơn mười người mà bên kia lại chết nhiều người như thế tâm lý của Hà Vi chỉ có thể cầu mong cho Thiếu Kiệt chỉ bị thương mà không bị tử vong.

Ngay khi cô nhận dãy số điện thoại đầy đủ của Thiếu Kiệt một lần nữa cô lưỡng lự một lúc mới dám bấm nôi cuộc gọi. Cô bây giờ rất sợ âm thanh của tổng đài vang lên tiếng hệ thống trả lời. Bởi điều đó có nghĩa là có

chuyện xấu xảy ra cho Thiếu Kiệt. Mà khi đó có thể cô cũng không cần gọi điện cho Anh Hào cô cũng biết kết quả.

Năm người trong cận chiến súng ống cự ly gần với lại mười hai người bị chết của đôi phương cũng đã cho cô biết phần nào sự ác liệt của việc bị ám sát ra sao. Nhưng sự hi vọng của cô lại không bị dập tắt khi mà âm thanh đồ chuông điện thoại từng hồi vang lên làm cô thử dài hi vọng bởi nếu có tiếng chuông điện thoại chứng tỏ Thiếu Kiệt vẫn không sao và có thể nguy cơ lớn nhất chỉ là bị thương thôi.

- Alo! Gọi anh có việc gì không Hà Vi? Chắc ngay mai anh về nước đấy. Ấy mà sao giọng em như đang khóc. Ai chọc gì em à?

- Không em vui thôi! Anh có biết ở bên ngày mẹ với Ngọc Nhi nhận được tin anh bị ám sát. Nhã Kỳ được Ngô Long nói cho biết là người đi ám sát anh hơn mười người mà chỉ trở về được có một người. Ai cũng gọi anh không được nên lo lắng lắm. Giờ nghe được tiếng anh không có gì là em vui rồi.

Hà Vi lúc này trong người rất nhẹ nhõm nhưng nước mắt của cô và giọng của cô lúc này cũng chỉ biết nghẹn ngào như cảm xúc của cô không thể kìm nén được bởi cô thật sự sợ có chuyện bất trắc xảy ra với Thiếu Kiệt. Mà cô lại chỉ có thể lặng lẽ nhìn việc đó diễn ra.

Thiếu Kiệt bây giờ thấy giọng nghẹn ngào của Hà Vi hẳn im lặng âm trầm. Bởi việc của hắn bị Ngô Long nói cho Nhã Kỳ để biết hắn có bị gì không. Tuy con số mười hai người không trở về là thật nhưng Ngô Long hoàn toàn không biết số người của hắn đã đầu nhập vào Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 431: Không Thể Hình Dung

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng nói với Hà Vi bới hẳn muốn nói rõ vấn đề này cho cô biết để một số người ở nhà không phải quá lo lắng về việc hân bị ám sát ở nước ngoài.

- Thôi nào! Anh làm gì đã bị gì đâu! Nếu nói báo cáo của Ngô Long cũng có phần đúng nhưng có nhiều chuyện hẳn không ngờ được lắm. Ở bên này anh có một đám người và mới chiêm mộ được mười một người của Khun Chang nữa nên con số có thể tính gần ba mươi người đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói những người của Khun Chang đầu nhập vào nhóm người hẳn lại thêm một đồng người hẳn vừa mới tuyển dụng được cũng khó hiểu nên mới thắc mắc nói.

- Cái gì mà gần ba mươi người anh nói rõ cho em được không? Rồi em nghe nói bị tấn công ở khoảng cách gần nữa. Nếu anh đã chiêm mộ được những người đó sao Ngô Long hẳn lại nói như thế thật khó hiểu.

- Ừ chuyện này không thể kể ngay một lúc được. Chắc để về nước anh kể lại cho em nghe nói chuyện đường dài không ồn tí nào.

Thiếu Kiệt biết sẽ không thể nào trong một lúc mà có thể kể rõ được những gì đã xảy ra. Bởi việc này quá phức tạp và nhiều chi tiết nếu bắt hẳn kể lại toàn bộ cũng không biết nên bắt đầu ở chỗ nào. Bởi chuyến này đi vốn tưởng yên bình nhưng thật sự đứng trước lưỡi hái tử thần không dưới hai lần. Những chuyện phát sinh nếu kể ra chắc có lẽ sẽ mất cả buổi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói việc này không phải ngay một chút cũng không thể kể hết được nên nói.

- Thôi em nói ông đón anh về. Không thể để như thế được. với lại người của anh bây giờ nhiều như thế nếu đi về sân bay ít nhiều sẽ để những người của hai gia đình kia chú ý. Em không cần biết để em đi nói với ông. Bắt ông cho máy bay qua đưa anh về. Với lại còn báo cho mẹ anh biết tình hình nữa.

Thiếu Kiệt không kịp nói gì thì Hà Vi đã cúp máy. Vốn hẳn định là sẽ gọi lại cho Hà Vi nói thôi khỏi vấn đề này chỉ cần bọn hắn ra sân bay mua vé đi về là được. Nhưng nghĩ lại nếu hẳn xuống sân bay với số người lớn như thế sẽ có thể gây sự chú ý nhất là cả nhóm người đều đi cùng một xe thì sẽ làm cho người ta tò mò. Mà như thế cũng làm cho sự thu hút của nhóm người hẳn bỗng nhiên nổi bật hơn.

Giờ Nghe Hà Vi nói sẽ báo với Hà Thúc để cho máy bay qua rước hẳn về. Thiếu Kiệt mới nhận thấy được khả năng rất lớn nhóm người của Connor sẽ bị bại lộ việc đầu nhập vào nhóm bọn hắn rất cao. Bởi nếu hẳn hoàn toàn không bị gì mà người của Blake với nhóm người của hẳn xuống máy bay một cách công khai thì sẽ dẫn đến sự chú ý.

Thiếu Kiệt lúc này trầm mặc một lúc hẳn thấy phải đợi sự liên lạc của Hà Vi về quyết định Hà Thúc như thế nào mới tính được những việc tiếp theo. Bởi hẳn cần bàn bạc với Hà Thúc và mọi người một cách tốt nhất để cho Ngô Long lọt vào việc này mà không hề nghi ngờ.

Hà Vi khi vừa cúp máy xong lập tức gọi điện cho Hoàng Lâm Nhu báo cáo tình hình của Thiếu Kiệt những cố cũng chỉ nói đã liên lạc được với Thiếu Kiệt và hẳn nói không có việc gì còn cụ thể thì không biết được tình hình. Nhưng việc phát sinh Hà Vi cũng nói với Hoàng Lâm Nhu phải báo cho ông mình biết để đưa ra phương án đối phó.

Hà Vi cấp tốc ra khỏi phòng của mình. Mắt mũi vẫn chưa lau dọn cho gọn gàng có thể thấy được trong mắt cô một vẩn đờ của việc mới khóc xong làm cho Hà Thúc bất ngờ nhìn cô lên tiếng nói.

- Cái gì mà cháu của ông lại không thắng Thiếu Kiệt nó lại làm gì à? Để ông gọi điện mắng nó một trận mới được.

- Cháu không biết lần này ông phải làm sao coi được thì làm cái tên Ngô Long kia thuê cả người ám sát Thiếu Kiệt ở nước ngoài kia. Cháu không biết ông phải làm rõ ràng chuyện này cho cháu.

Hà Vi dáng vẻ tức giận nhìn Hà Thúc và những người đang ngồi nói chuyện với ông một cách trực tiếp. Tin tức của cô đem đến như một tiếng sét giữa trời giáng làm mọi người ở đây đều giật mình đứng dậy tất cả đều đến với một câu nói thốt ra.

- Cái gì!

Hà Thúc bây giờ cũng khó chịu hỏi lấy Hà Vi.

- Chuyện này là sao? Cháu đừng đùa như thế cạnh Thiếu Kiệt không phải còn có Anh Hào và nhóm người của nó sao? Nó hiện tại như thế nào rồi? Việc này làm sao cháu biết được?

- Ngô Long nhờ người của mình xác nhận xem tình huống của Thiếu Kiệt như thế nào. Người đó lại đầu nhập vào Thiếu Kiệt nên mới báo cho Ngọc Nhi và Dì Nhu biết. Do không nhân mã số quốc gia nên hai người không gọi được cho Thiếu Kiệt muốn nhờ con liên hệ. Theo tình hình con liên lạc được Thiếu Kiệt thì bây giờ cậu ấy không sao và cũng giải quyết được khó khăn đó. Nhưng phát sinh là cậu ta có thêm gần ba mươi người cho chuyến bay về này.

Hà Vi cũng chỉ biết trả lời vắn tắt cuộc đối thoại và những gì cô nắm được tình hình bởi việc cụ thể thì cô hoàn toàn không biết được. Nên cũng chỉ có thể cho nhóm Người Hà Thúc biết sơ lược như thế.

- Cháu gọi cho Thiếu Kiệt ngay! Ông cần nói chuyện với cậu ta. Chuyện này cháu chỉ nói tóm lược như thế thì ông làm sao mà hiểu hết được cách đối phó.

Những người xung quanh Hà Thúc lúc này cũng gật đầu. Nếu nói việc Thiếu Kiệt hóa giải nguy cơ là thật nhưng vẫn còn đó một thứ cần thiết đó là trong chuyện này việc gì đã xảy ra và tại sao Thiếu Kiệt hóa giải được nguy cơ này. Việc hiểu hết những gì xảy ra mới để cho nhóm người Hà Thúc đề ra đối sách phát sinh.

Hà Vi nghe ông mình nói thế cũng nhấn gọi lấy số điện thoại của Thiếu Kiệt và kèm theo đó là bật loa ngoài lên để cho mọi người trong phòng đều nghe. Bởi ở đây chỉ có người nội bộ của Hà Thúc mà không có người ngoài nào.

Thiếu Kiệt bên kia nữa vòng trái đất lúc này thứ giản đợi chờ điện thoại. Vì hẳn biết thế nào Hà Vi nói với ông mình việc hẳn bị ám sát thì Hà Thúc sẽ bảo cô gọi cho hẳn để tìm hiểu mọi chuyện thật chi tiết.

Điện thoại đang để trên giường lúc này vang lên tiếng chuông điện thoại không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt màn hình hiển thị tên của Hà Vi và hẳn biết chắc người tiếp chuyện cuộc gọi với hẳn lúc này sẽ không phải người nào khác mà là Hà Thúc.

- Alo mình nghe đây Hà Vi!

- Ông mình muốn gặp bạn và nghe hết mọi việc đã xảy ra ở nước ngoài để ông biết đường mà tính toán các chuyện phát sinh. Nên mình mở loa ngoài cho cậu trực tiếp nói chuyện với ông và mọi người.

Hà Vi cũng nói cho Thiếu Kiệt về cuộc gọi này sẽ như thế nào. Dù bản thân cô biết Thiếu Kiệt đã có dự định của hẳn và chắc chắn sẽ đoán được

cuộc gọi tới này của cô là ai sẽ đối thoại nhưng vẫn nhắc nhở. Hà Thúc đợi cho Hà Vi nói xong mới cất tiếng.

- Việc của cháu ở nước ngoài là sao Thiếu Kiệt để cho mọi người biết rõ không chừa một việc gì hết để ông đây con tính toán các bước liên quan nữa.

- Vâng vậy để cháu kể lại những gì đã xảy ra vốn định về nước cháu mới nói vì có quá nhiều chi tiết trong đó nên ông và mọi người nên kiên nhẫn.

Thiếu Kiệt cảnh báo trước bởi hẳn không biết phải bắt đầu câu chuyện ở đâu nên chỉ còn cách kể lại hết những gì hẳn đã trải qua từ việc rơi máy bay ra sao đụng độ nhóm người các băng đảng của thành phố mỹ tìm ra ma túy và kể cả việc tuyển dụng nhóm người Blake như thế nào kèm theo đó là kế hoạch thu phục nhóm người Connor tất cả đều được Thiếu Kiệt hẳn kể rõ từng chi tiết.

Từng chuyện của Thiếu Kiệt kể ra làm cho những người trong phòng trở mắt há mồm bởi việc nào cũng đứng giữa lằn ranh sinh tử. Vốn Hà Vi chỉ nghĩ rằng chỉ có mỗi một việc Ngô Long cho người ám sát Thiếu Kiệt đã là quá nguy hiểm. Nhưng giờ đây nghe được những gì từ chính Thiếu Kiệt kể lại cô không thể nào tin được.

Hà Vi lúc này chỉ biết che miệng bới nếu là cô với những việc hẳn đã trải qua cũng đã là một điều không thể tưởng tượng được. Ở thời bình mà vẫn có những chuyện như thế này diễn ra từ những nguy cơ sinh tử trước mắt thêm vào đó sự bày mưu tính kế của những người khác lên bản thân mình nếu là cô chắc cô đã không thể nghĩ được kết quả có thể bình an như Thiếu Kiệt hay không.

Hà Thúc nhìn quanh mọi người trong phòng cũng không thể nào nói được lời nào. Bởi họ không thể biết một chuyến đi vài ngày lại có nhiều thứ

không thể hình dung được.

Sau khi Thiếu Kiệt kết thúc câu chuyện của mình trong phòng lúc này vẫn giữ nguyên một sự im lặng không khí có phần chùng xuống. Thiếu Kiệt hiểu phải cho những người Hà Thúc có thể tiêu hóa hết việc khó tin từ câu chuyện của chính mình.

Hà Vi bây giờ cũng không bình tĩnh nữa nói với Hà Thúc. Bởi ý định lúc đầu của cô chỉ là nói với ông mình xem có thể để cho người đón Thiếu Kiệt mà không gặp phải rắc rối nào thôi cô không nghĩ đến sẽ đến tình trạng như thế này.

- Cháu không biết các ông làm sao thì làm nhưng lần này phải cho máy bay qua đưa Thiếu Kiệt về. Cháu không muốn mấy ông lại suy xét nhiều điều nữa dù sao thì Thiếu Kiệt bây giờ cũng đã là một người trọng yếu với quốc gia. Nếu cậu ta có việc gì thì những thứ khác sẽ không bao giờ có được. Cháu không cần biết kinh phí để vận hành máy bay của mấy ông là bao nhiêu nhưng cháu cần Thiếu Kiệt an toàn nhất trở về nước.

Lời của Hà Vi làm cho mọi người nhìn nhau. Hà Thúc thấy được không ít cái gật đầu đồng ý với cô. Bởi việc Thiếu Kiệt đã trải qua nằm ngoài sự tính toán của mọi người Thiếu Kiệt và bốn người đi theo nếu lần này không gặp phải Blake thì có thể đã không toàn mạng để tiếp họ cuộc điện thoại này. Hà Thúc bây giờ mới lên tiếng nói vào trong điện thoại

- Cháu tính việc này thế nào đây Thiếu Kiệt?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 432: Người Được Lợi

Hà Thúc đem chuyện này chuyển về Thiếu Kiệt. Mọi người cũng biết ý kiến hần. Bởi hần là người trong cuộc. Người đối diện trực tiếp với những nguy hiểm bên ngoài. Chỉ có hần biết rõ mình nên làm thế nào và ra sao để mọi việc tốt nhất.

Thiếu Kiệt cũng không ngờ rằng việc này bọn người Hà Thúc lại để hần quyết định. Hần nghĩ việc này nếu Hà Thúc có ý kiến ra sao thì hần cũng phải nghe theo. Nhưng nếu đã đưa về tay hần thì lại là một cục diện do hần nắm thế chủ động và cách đối phó tốt hơn.

- Theo cháu nếu tin tức của Ngô Nam đã không chính xác vậy chúng ta nên làm cho nó chính xác một chút. Như thế cháu có thể đối phó được với hần ít nhiều. Và cũng để nắm thế chủ động trong tay mình. Còn về những chi phí phát sinh thì cháu sẽ chi trả như thế Hà Thúc và mọi người bên đó cũng không phải giải trình nhiều.

Lưu Hoan im lặng nãy giờ hiện tại nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng trầm mặc lên tiếng của mình.

- Ý cháu là sao Thiếu Kiệt. Nếu cháu đã có kế hoạch thì cứ nói thẳng ra nếu mọi người thấy thích hợp thì sẽ đồng ý cháu không cần phải lo lắng ở đây chỉ có người của mình thôi.

- Vâng! Cháu định để cho Ngô Long tưởng là cháu bị thương khá nặng. Bằng việc sử dụng máy bay đem từ nước ngoài về nước. Và có cả xe hộ tống về nhà Hà Thúc ở Lưu Minh. Như thế cho dù là người của Khun Chang đã đầu nhập vào Vô Ảnh của cháu bây giờ vẫn an toàn và những người lính đánh thuê nước ngoài có cơ hội lẫn vào trong binh lính thật sự với danh nghĩa là đến hướng dẫn quân đội. Việc này sẽ đánh tan nghi ngờ

của người khác là cháu có một đội quân riêng của mình. Cũng tiện cho việc một số quân nhân bí mật của nước ta đến học tập kỹ năng của họ. Hà Thúc thấy thế nào.

Hà Thúc trầm mặc suy nghĩ. Những người khác không tiện tham gia vào vấn đề quân nhân nên cũng im lặng. Chỉ có Thiếu Kiệt biết việc này hẳn nói thẳng với Hà Thúc là đã đánh đổi nhiều thứ từ những việc phải để cho cả quân nhân chính quy vào huấn luyện chung với nhóm người Vô Ảnh đã là nhượng bộ rất lớn.

Thiếu Kiệt thấy Hà Thúc vẫn im lặng hẳn biết Hà Thúc đang phải suy nghĩ việc này rất lớn bởi những loại hình thức quân nhân như thế này thường rất khó để mà quốc gia kiểm soát nên hẳn đành phải đem lợi ít ra mà thương lượng

- Kỳ này vốn cháu sẽ trang bị quân đội một cách chính quy và một số súng ông đạn dược và thiết bị hiện đại sẽ thông qua con đường quân đội mà nhập về bảy phần thuộc về cháu và còn ba phần thuộc về Hà Thúc thông qua việc bỏ tiền ra mua các thiết bị tân tiến nhất cháu muốn quốc gia nghiên cứu và phát triển quân đội mình hơn nữa. Tiền cháu bỏ ra và tất cả Thiết bị cần thiết đều được lên danh sách và gửi cho Hà Thúc.

Hà Vi cũng bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Tuy cô biết hẳn nhiều tiền nhưng để chu cấp cho quân đội những vũ khí mà nghiên cứu phát triển cũng không phải là con số nhỏ. Thiếu Kiệt lại dám làm ra quyết định là điều Thiếu Kiệt hẳn không ngờ tới.

- Thiếu Kiệt cháu nói điều này thật. Vậy nếu ông thêm vào những thứ mà quốc gia cần thì sao? Chỉ cần mua về quốc gia sẽ có người nghiên cứu và chế tạo nó cháu thấy như thế nào.

Thiếu Kiệt không ngờ Hà Thúc lại mặt dày bàn điều kiện này với hắn. Dù biết tiền không phải do mình làm ra nhưng Thiếu Kiệt cũng phải suy nghĩ một chút rồi mới trả lời lại với Hà Thúc.

Hắn thấy nếu không chấp nhận điều kiện này của Hà Thúc thì hắn sẽ khó có được những quyền lợi nhất định. Suy nghĩ thông suốt về việc này hắn mới lên tiếng đáp lại.

- Cháu chỉ có thể mua trong khả năng tài chính của cháu còn việc nếu món đồ đó thật sự vượt qua sự cần thiết chắc chắn cháu sẽ không thể bỏ ra quá nhiều tiền được

- Không! cháu yên tâm ông sẽ không để cháu thiệt nếu thật sự món đồ quá mắc thì bên ông sẽ chịu một nửa với cháu. Còn việc cháu lần này muốn đối phó với Ngô Long thì cần những thứ gì cứ nói nếu được thì ông sẽ cho người tiến hành.

Hà Thúc nghe Thiếu Kiệt đồng ý điều kiện của mình nhưng vì vấn đề tiền bạc ông cũng hiểu hắn không thể chịu hết chi phí cho những món vũ khí mà quốc gia muốn có nhưng nếu được hỗ trợ một nửa thì ông tin Thiếu Kiệt sẽ chấp nhận. Và hắn sẽ được làm những gì mình muốn đó là điều kiện cần thiết giữa hai người.

- Cháu thấy việc này để cho Ngô Long biết cháu bị thương thì tốt nhất nên tung ra một loạt tin tức từ phía ông thêm vào đó sự việc một máy bay đưa cháu về nước làm cho sự việc này trầm trọng lúc đó Ngô Long chắc chắn sẽ có sự đặc chí nhất thời. Cháu cần hắn mua lại sản giao dịch vàng của mình với tâm lý đất trắng. Khi đó cháu mới tiến hành những kế hoạch của mình được.

- Được vậy để ông liên lạc xem có máy bay của quốc gia mình sẽ xuất phát bên đó về nước không. Việc này theo cháu quyết định nhưng cần thiết

việc gì phải báo cáo lại với ông. Khi cháu về Lưu Minh ông sẽ tới đó. Để cho việc này có vẻ trầm trọng cũng muốn cháu nói các kế hoạch của mình. Vậy đi có gì ông sẽ để người liên lạc với cháu làm thủ tục cho nhóm người kia.

Hà Thúc đạt được ý muốn của mình nên cũng ủng hộ Thiếu Kiệt và chấp nhận việc làm của hắn. Còn cam đoan sẽ đến Lưu Minh để tỏ rõ thái độ cho những người của Ngô Gia biết chuyện Thiếu Kiệt bị thương là thật.

Thiếu Kiệt thấy việc Hà Thúc tỏ thái độ như thế cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nếu hắn đã ra cái giá như thế mà Hà Thúc lại không chịu nữa thì hắn chỉ biết dựa vào cách thông thường mà tiến hành cho nhóm người của Blake và Connor lần lượt trở về theo các chuyến bay khác.

Hà Thúc cúp máy xong mới nói với mọi người trong phòng với vẻ đắc chí và vui sướng. Dù ông không biết Thiếu Kiệt có bao nhiêu tiền nhưng từ Hà Vi ông cũng hiểu được đôi chút Thiếu Kiệt hắn không thiếu tiền. Mà ngân sách quốc gia dành có quân đội lúc nào cũng gói gọn trong một chỉ tiêu nhất định. Còn việc có thêm kinh phí của Thiếu Kiệt là điều ông chưa từng nghĩ đến.

- Đó các ông nghe rồi đấy! Lần này tuy nguy cơ lớn nhưng đã được giải quyết còn những vấn đề khác thì chúng ta sẽ bàn bạc sau. Lưu Hoan ông thả ra tin tức Thiếu Kiệt ở nước ngoài bị súng bắn bị thương rất nặng. Nói bên mình điều động máy bay đưa hắn về nước điều trị sau khi phẫu thuật lấy đạn ra của nước ngoài. Càng nhiều người biết càng tốt.

- Thật tôi thấy người được lợi lần này là ông mới đúng đấy lão Hà. Ông làm thế không thấy tội thằng nhỏ à. Dám lấy cả tiền cháu về phục vụ cho nhà nước. Tôi mà là Thiếu Kiệt thì ông đừng mong có một đồng nào.

Lưu Hoan thấy Hà Thúc đắc chí nói ra những sắp xếp nhất thời của hắn cũng bất bình thay Thiếu Kiệt. Nhưng đây là quyết định của hắn Lưu Hoan không thể nào ngăn cản. Nói gì thì nói ông cũng là người đứng ra cấp tiền cho quân đội Hà Thúc hắn năm nên ông cũng biết mỗi năm quân đội hầu hết đều lấy kinh phí từ các việc kinh doanh để bù vào quốc phòng. Trương Lão vừa uống trà vừa lắc đầu.

- Thật là Hà lần này chiếm lợi ít hơn nhiều thôi mà nói làm gì cháu rể tương lai người ta mà làm sao mà không làm được cơ chứ tôi mà có có cháu gái chắc cũng phải bán cho Thiếu Kiệt kiếm lời quá mà. Để lát nữa tôi liên lạc bên hàng không xem sao sắp xếp chuyện cho thẳng nhóc đưa người về.

Hà Vi bây giờ mặt đỏ rang giận dỗi ra vẻ khó chịu nói.

- Máy ông ăn hiếp cháu không nói chuyện với máy ông nữa cháu đi chuẩn bị hành lý đây.

Thấy Hà Vi bỏ đi Trần lão thêm vào một câu làm cô chỉ biết chạy thật nhanh lên phòng của mình.

- Thấy chưa tôi nói lão Hà ông xem vừa nghe thẳng nhóc về con bé đi bỏ ông một mình nữa rồi. Thôi ráng chịu đi ai bảo ông chỉ có một vi tiểu thư duy nhất. Dù sao thẳng nhóc Thiếu Kiệt cũng đầy đủ tính cách mà ai cũng muốn có được.

Hà Thúc nghe thế chỉ cười cười nhưng chợt nghiêm túc lại nói với Trần Lão.

- Cái việc mà Thiếu Kiệt đã nói với ông. Ông chọn được chỗ nào chưa. Bởi thẳng nhóc đó nói việc chiếc xuất kia gây ô nhiễm trầm trọng lắm đấy! Nếu mà không chu toàn sẽ vì lợi ít mà mất đi cái lớn hơn đấy.

Trần lão lúc này thở dài lắc đầu với Hà Thúc bởi hắn đã cho người kiểm tra hết nếu việc đặc nhà máy chiếc xuất tại chỗ nào cũng đem lại sự ô nhiễm môi trường trầm trọng và không có thể nào khắc phục.

- Tôi chỉ sợ là không được đâu. Tôi đã cho người kiểm tra tất cả các nơi nhưng vẫn bị dự đoán là chắc chắn sẽ gây ô nhiễm nghiêm trọng không thể phục hồi. Ông nghĩ xem Thiếu Kiệt nếu hắn không nói ra việc này chúng ta cứ nghĩ là đơn giản ở đâu làm cũng được. Nhưng giờ thì khó khăn thật sự. Nếu đôi môi trường lấy vàng thì con em chúng ta sau này sẽ ra sao. Người dân sống ở những vùng đó phải làm sao mới là điều đáng nói.

Mọi người thở dài Lưu Hoan bây giờ cũng biết tình trạng khó khăn của Trần lão. Vốn mới đầu ai cũng tưởng chỉ cần đặt một cơ sở chiếc xuất ở đâu cũng được không cần phải lo lắng. Nhưng giờ đây nó lại là một việc khó khăn. Bởi sự cảnh báo của Thiếu Kiệt.

“Muốn có vàng khu chiếc xuất và các vùng lân cận phải chịu sự ô nhiễm nghiêm trọng từ nước thải cho đến không khí”

Mà qua điều tra để tìm nơi thích hợp thì toàn bộ các vùng trong quốc gia đều không đạt được sự đồng thuận nhất định. Ai cũng không muốn chỏ mình gánh lấy cái quả boom nổ chậm về môi trường.

- Được rồi! Nếu đã không có cách giải quyết thì đợi thằng nhóc Thiếu Kiệt về tôi hỏi nó thử xem. Xem nó có cách nào khắc phục cái việc ô nhiễm môi trường từ việc chiếc xuất vàng không. Nếu không chỉ đành bỏ qua cái dự án này thôi. Chúng ta không thể chịu nổi sự ô nhiễm ảnh hưởng đến con cháu sau này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 433: Sự Chia Rẽ Phe Phái

Mọi Chuyện Thiếu Kiệt để lại cho nhóm người Hà Thúc lo liệu. Tất cả mọi thứ từ máy bay cho gần ba mươi người về Lưu Minh. Từng việc làm được Thiếu Kiệt sắp xếp mọi thứ thật kỹ lưỡng. Để cho mọi người tưởng mình bị thương là thật, Hấn chỉ cho Mẹ mình và Ngọc Nhi biết là hấn không có gì và kế hoạch trở về như trên người mang thương tích nặng nề là có thật Ngay cả nhóm người Anh Hào, Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân cũng cần phải quấn bông băng thuốc đỏ trên người như thương bệnh binh.

Ngôi máy bay về đến phi trường. Tại đây một xe cấp cứu đợi sẵn và một số chiếc xe của quân đội đã đợi dưới đường băng nhìn có vẻ bề thế.

Tú Trinh tuy khó chịu với những thứ man trên mình nhưng cũng phải chấp nhận bởi. Thiếu Kiệt nói cũng đúng chứ không phải sai. Người của Connor đã là tử thương không thể trở về. Bọn họ mà hoàn toàn lãnh lặn thì chắc chắn trong việc này có vấn đề nghiêm trọng. Nên việc đã làm thì làm cho giống. Nhóm người Connor cũng hiểu việc làm của Thiếu Kiệt tại sao. Họ thấy cả nhóm Thiếu Kiệt phải chịu thiệt thòi vì việc để che mắt người khác về cái chết của mình cũng không có ý kiến gì nhiều.

Thiếu Kiệt đi xuống máy bay với một chiếc xe lăn người quân kính băng làm cho những người đợi chờ bên dưới cũng bất ngờ ngoài mẹ hấn Ngọc Nhi, Nhã Kỳ và Hà Vi ra những người khác đều không tin vào mắt mình với bộ dạng của Thiếu Kiệt như thế. Hơn thế nữa hành động khi xuống máy bay của Thiếu Kiệt cần phải có người cõng theo dạng hấn không thể đi lại được, làm cho Nhã Oanh khóc hết nước mắt như thế làm cho việc Thiếu Kiệt bị thương nặng càng thêm tính thuyết phục.

- Thôi mọi người trở về nhà đi rồi có gì nói sau còn Bảo Huân với những người kia đi theo xe quân đội đi tới nơi tập trung mà ông đã chuẩn bị cho

các cháu đi. Ở đây lâu cũng không tốt lắm đâu.

Bởi vì nhóm người của Connor và Blake chưa thật sự xuống sân bay Hà Thúc sợ rằng đem đến sự chú ý của những người khác nên theo kế hoạch là để cho Thiếu Kiệt trở thành tâm điểm của sự chú ý còn nhóm người đó đã được an bài ở một quân khu sắp sửa cấp cho Thiếu Kiệt. Với quyền lợi của Thiếu Kiệt dành cho quốc gia Hà Thúc bắt buộc phải làm việc này.

Ngoài sự lo lắng mặt mũi đầy nước mắt của Nhã Oanh có mặt đón Thiếu Kiệt thì những người khác để im lặng không nói gì. Thiếu Kiệt được đưa lên xe cứu thương với những bác sĩ cá nhân của Hà Thúc đưa đến. Họ cũng hiểu đây chỉ là một buổi che mắt người khác nhưng đã là người của lãnh đạo thì phải hiểu được cái nào nên nói và cái nào không nên nói.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe cứu thương được đưa ra khỏi sân bay với xe cảnh sát của Khương Đào mở đường. Tiếp theo đó là xe của Hà Thúc và Xe cứu thương có một mình Thiếu Kiệt và nhóm bác sĩ tiếp đó là xe của Cao thị chở bốn người Ngọc Nhi Nhã Oanh Hà Vi và Hoàng Lâm Nhu. Phía sau thêm cả một chiếc xe quân đội hộ tống. Nhưng hai xe này lại được tách ra ở một quân khu trong địa phận Lưu Minh.

Thiếu Kiệt được nằm trên xe cứu thương có người mở đường rời khỏi sân bay có không ít người lấy điện thoại ra xác nhận sự kiện này với Diệp Nhi. Từng người còn chắc chắn Thiếu Kiệt bị thương rất nặng và người bên cạnh hẳn đều không lành lặn giờ chắc hẳn đang trên đường về nhà điều trị dưỡng thương tại nhà Hà Thúc.

Đợi cho Xe cứu thương và những bác sĩ của Hà Thúc rời khỏi nhà. Thiếu Kiệt từ trên giường nhảy xuống đất mở hết các thiết bị y tế trên người ra, Từng lớp băng băng được gỡ xuống. Nhã Oanh lúc này không hiểu chuyện gì cũng giật mình nói.

- Thiếu Kiệt anh làm cái gì đó! Anh đang bị thương mà.Như thế sao được. Đừng quậy nữa mà.

- Nhã Oanh Thiếu Kiệt cậu ấy không bị gì đâu cậu đừng lo lắng quá nếu giờ về đến nhà rồi mà vẫn để cho Thiếu Kiệt nằm trên giường anh ta chịu được mới là lạ đấy!

Ngọc Nhi lúc này cười cười nhìn Nhã Oanh để cho cô hết lo lắng dù sao Cô nếu không biết Thiếu Kiệt không bị gì nhưng thấy với cách trang điểm nhợt nhạt của khuôn mặt hẳn thêm cả những bông băng thuốc đỏ quấn đầy người rồi đây chuyện nước biển cũng có thể tưởng hẳn bị thương thật.

- Cái gì! Thiếu Kiệt không bị gì sao lại làm như vậy? Cậu không đùa chứ.

Nhã Oanh bây giờ cũng thốt lên sự bất ngờ của mình nhìn lấy Ngọc Nhi và quay sang Thiếu Kiệt đang trút bỏ lớp bông băng lộ ra cơ thể không một chút vết thương nào cũng bực tức.

- Anh dám lừa gạt cả em. Con Ngọc Nhi nữa cậu biết sao không nói cho mình. Làm hồi nãy mình khóc hết nước mắt mấy người ác lắm.

Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng xin lỗi Nhã Oanh. Bởi hẳn thấy cô khóc ở sân bay cũng cảm thấy xót nhưng đặt trường hợp ở đó hẳn không thể nói đây là giả. Ngọc Nhi với Hà Vi và mẹ hẳn thì khác còn cô mà không khóc người khác sẽ sinh nghi. Bạn gái gì mà đến cả người yêu mình bị thương như thế cũng không có người rời nước mắt thì chắc chắn có vấn đề.

- Cho anh xin lỗi đi mà! Vấn đề này không thể nói rõ nhất thời được. Tình thế ép buộc nên anh mới phải như thế thôi. Nếu em biết chuyện này những người quan sát anh ở sân bay chắc chắn sẽ nghi ngờ em đừng trách

họ tại sao không cho em biết đây! Là anh nói họ làm như thế để cho việc này giống thật hơn thôi.

Thiếu Kiệt vừa cởi bỏ những bông băng trên người của mình Vừa làm vừa nói với sự giúp đỡ của Hà Vi nhanh chóng dưới chân hẳn có thể thấy một đồng băng gạc và bông băng.

- Đúng đấy Nhã Oanh. Cậu mà không khóc những người của Ngô Gia ở Lưu Minh hôm nay ả núp ở sân bay sẽ không tin đâu. Thiệt thòi cho cậu nhưng vì giúp Thiếu Kiệt cậu cho bọn mình xin lỗi.

- Ừ! Nhã Oanh tình huống bất đắc dĩ thôi cậu không thể nào trách bọn mình được có trách thì cậu trách anh ấy đấy. Bọn mình cũng chỉ biết làm theo sự sắp xếp của Thiếu Kiệt thôi.

Ngọc Nhi cũng cố xin lỗi Nhã Oanh bởi vì cô cũng hiểu khóc nhiều không tốt cho sức khỏe và cảm thấy cũng có phần lỗi khi không nói cho Nhã Oanh biết việc này sớm hơn.

- Ừ Nhã Oanh đừng trách mọi người tại anh muốn việc này như thế sau này anh sẽ bồi thường cho em sau. Phải công nhận mang trên người một đồng bông băng thuốc đỏ khó chịu thật.

Hà Thúc sau khi đợi cho Thiếu Kiệt trú bỏ hết đồng bông băng trên người mới nói với hẳn.

- Thiếu Kiệt giờ cháu sẽ định làm việc này như thế nào. Mọi Thứ đều đã sắp xếp xong rồi đó.cháu xem tình hình thế nào rồi tính. Bây giờ bên ông chỉ còn mỗi cái việc chọn địa điểm của cơ sở chiếc xuất là không ổn thôi.

- Vâng vấn đề cơ sở để cháu xem thử trong nước mình có thể làm được thì cháu sẽ đề xuất còn không thì cháu sẽ tính đến đường khác.

Ngọc Nhi bây giờ thấy Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn cùng với mọi người mới nói với hắn.

- Thiếu Kiệt Em đã gọi cho Nhã Kỳ nói cô ấy bao tin về anh cho Ngô Long biết rồi giờ anh định đôi phó với hắn sao đây.

Uống một hớp nước Thiếu Kiệt mới đặt cái ly xuống bàn tươi cười nói với Ngọc Nhi.

- Theo anh thấy hắn sẽ nhanh chóng liên hệ với anh để thị uy thôi. Nếu anh đoán không lầm chắc giờ này không chỉ riêng Ngô Long nhận được tin anh bị thương nặng mà còn có những thế lực khác nữa nhưng để xem có bao nhiêu người định thừa nước đục thả câu hay không.

- Bên em cũng đã báo tình hình anh bị thương nặng xem ra sẽ có một số người nhân dịp này sẽ nổi lên chấp nối quan hệ với anh không chừng đây cứ để những thứ bông băng cần thiết cho việc đôi phó họ đi.

Hà Thúc nghe Ngọc Nhi nói cũng gật đầu. Trước đây ông biết được thân thế Ngọc Nhi cũng có chút dè chừng nhưng hôm nay ông tiếp xúc với cô mới biết được Ngọc Nhi là toàn tâm toàn ý với Thiếu Kiệt nên cũng gỡ bỏ phòng bị. Ông vẫn chưa hiểu lắm vấn đề mà Thiếu Kiệt cần thiết phải lên kế hoạch để bán lại một công cụ kiếm tiền hằng ngày đôi với hắn.

- Không nói đến vấn đề khác Thiếu Kiệt lần này cháu định làm sao mà bán trang giao dịch vàng của mình cho Ngô Long vậy không phải nơi đó đang là thứ cháu ăn nên làm ra sao? Việc bán như thế với giá cao Ngô Long chắc gì đã mua.

- Mua chứ ông! Hắn đang thắng thế nếu mà cháu đang thua thiệt bản tính của gia đình đó là muốn cho cháu bị cắt đứt nguồn kinh tế. Nên chắc chắn phải mua. Dù cho lần này Nhã Kỳ chỉ báo cáo là cháu đi tham gia sự

kiện để kiếm nhân viên về cho mình. Nhưng đã muốn thắng cháu và chứng tỏ mình Ngô Long bắt buộc phải mua sà giao dịch vàng. Nơi hấn thất bại hấn sẽ từ nơi đó đứng lên.

Hà Thúc lúc này cũng âm trầm. Đúng là những người bên Ngô gia rất hay làm cái phong cách này. Họ thường vấp ngã ở đâu lại đứng lên ở đó đây không phải ngày một ngày hai mà là thói quen hình thành từ phía trên Ngô Kỳ cũng thế thì chắc Ngô Long cũng không sai biệt.

- Cháu bán cho hấn như thế không phải là sẽ mất đi nguồn thu sao? Như thế đâu có lợi tuy cháu có công ty ở nước ngoài và kiếm được tiền thì cũng không nên đưa cơ hội cho người khác chứ.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười đối với việc sà giao dịch bị cấm sau này hấn nhất thiết cần phải can thiệp một chút bởi vì hấn điều hành và Hà Thúc lẫn Lưu Hoan sẽ không đụng đến nhưng Ngô Long thì lại khác. Chỉ cần có một chút vấn đề xảy ra thì sẽ biết sà giao dịch vàng thành nơi lừa đảo đem tội danh này đổ lên đầu của Ngô Long khi Thiếu Kiệt đã thật sự rút chân hoàn toàn ra khỏi việc này.

- Cũng không phải là món lợi nhuận mà lần này Ngô Long nếu mua lại sà giao dịch vàng thì đây chính là mồ chôn gia đình hấn không thoát được sự chia rẽ phe phái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 434: Quân Cờ Chôn Xuống

Không chỉ Hà Thúc mà lúc này mọi người đều nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm bởi việc chia rẽ phe phái Ngô gia nếu đơn giản Hà Thúc và nhóm người của mình đã có thể làm từ rất lâu mà không phải đến bây giờ mới bắt đầu.

Vẫn chưa tin tưởng được những gì Thiếu Kiệt nói. Hà Thúc uống một hớp trà rồi lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Cháu thấy vậy thôi Ngô gia không phải dễ đối phó. Nếu không họ chặn ngôi trên vị trí cao đó đến giờ. Cháu thử nghĩ xem bên ông biết bao nhiêu cơ hội mà còn không đánh đổ được người bên kia thì với kế hoạch lần này của cháu làm sao mà được?

- Cháu biết chứ. Cờ chôn xuống là cờ chết nhưng đôi khi những quân cờ chết như thế lại hữu dụng, Chắc ông cũng vẫn thường hay đánh cờ đi. Chốt luôn là quân bị ăn đầu tiên trên bàn cờ sau đó tới xe pháo mã. Vậy trước đây ông đã từng đánh từ con chốt của Ngô Gia đi lên hay là đánh từ xe pháo mã đi vào?

Hà Thúc lúc này cũng im lặng trước giờ kế hoạch của nhóm người Hà Thúc luôn nhắm tới những người xung quanh của Ngô gia và Diệp Gia vì những người này mới là những người trụ cột chính. Còn những cấp dưới thì lại hoàn toàn không đụng đến bởi bối cảnh của nhóm Hà Thúc nếu đụng vào tới vấn đề cấp dưới thì sẽ không thỏa đáng.

- Ý cháu là những người bên dưới nữa sao?

- Vâng! Ông cũng hiểu rồi đó quan trường là phải đứng theo đội Nhưng nếu bên dưới ông không có người làm ra chiến tích từ cơ sở ông sẽ có thành

tích báo cao với bên trên hay không. Việc của cháu lần này cũng như thế nhưng cháu đánh vào cục diện bên dưới của Ngô Gia mà thôi.

Hà Thúc im lặng một lúc. Bởi nếu Thiếu Kiệt đánh vào cơ sở bên dưới mà không phải nhóm người của Hà Thúc thì không ai nói được gì. Bản thân hắn không nằm trong quan trường chỉ là một người kinh doanh mà người kinh doanh thì chỉ có lợi ít làm chính.

- Cháu nói rõ kế hoạch lần này xem nào. Ông muốn biết cháu sẽ làm cách nào để đánh được hết những người bên dưới của Ngô Gia và Diệp Gia.

- Cũng không khó lắm. Chỉ cần để Ngô Long đắc thắng mua lại sàn giao dịch là được. Hắn đã bỏ ra số tiền lớn mua lại sàn chắc chắn kinh phí sẽ hao hụt. Diệp Nhi và Ngô Kỳ sẽ phải vận động những người xung quanh mình đầu tư nếu cho rằng đây là nơi tạo ra tiền và đem mặt mũi Ngô Long làm hãnh diện khi những người bên dưới họ chấp nhận cho một cuộc đầu tư công khai ký hợp đồng sau khi cháu bán lại sàn cho hắn.

Ngọc Nhi nghe Thấy Thiếu Kiệt nói về việc phát sinh mà hắn dự đoán khi Ngô Long mua lại sàn giao dịch vàng nên cũng lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt về việc thắc mắc của mình. Bởi cô thấy như thế thì Ngô Long vẫn chưa mang thiệt thòi cần thiết điều gì. Mà chỉ tạo thêm thanh danh cho Ngô Long.

- Như thế thì Ngô Long cũng không mất gì mà tiền đầu tư lại có nhiều hơn và tạo cơ sở lòng tin cho nhiều người hiện tại đang trên sàn giao dịch khá lâu mà vẫn chưa biết chủ nhân thật sự của sàn giao dịch sao Thiếu Kiệt.

- Đúng ngay từ lúc đầu anh đã không bao giờ ra mặt không phải vì tuổi tác bởi sàn giao dịch vàng là một nơi nhạy cảm. Mọi thứ trên đó được tạo ra chỉ là những con số ảo và chỉ có tiền của người đầu tư là thật nên bất cứ lúc nào anh cũng có thể gom hết tiền và bỏ đi nhưng anh không làm vậy đơn

giản vì anh không thuộc nhóm người lừa đảo đó. Nhưng Ngô Long lại khác xa anh. Hắn ta bắt buộc phải bỏ vốn quá nhiều.

Hà Thúc bây giờ mới giật mình nghĩ đến số tiền trên trang giao dịch vàng mà Thiếu Kiệt đang có. Đúng vậy hắn là người đi đầu không ai biết rõ Thiếu Kiệt là ai và chỉ với những phương thức quy đổi tiền của người chơi thành những con số hiện diện trên sàn Thiếu Kiệt sử dụng tiền đó để đầu tư những thứ khác mà không gặp vấn đề gì.

Ông lúc này hiểu hơn việc tại sao Thiếu Kiệt lại bán cho Ngô Long bằng giá cao. Bởi hắn cầm tiền đó để sang bằng tài khoản người chơi trên sàn và số tiền dư ra để hắn làm lợi nhuận của chính mình.

- Xem ra cháu tính toán đến việc này kể từ khi Ngô Long có được bộ mã nguồn đầu tiên muốn giành lấy thị trường của cháu nên cháu mới làm ra hành động rút tiền từ sàn giao dịch của hắn để buộc Ngô Long phải thua lỗ đi ông nói đúng chứ.

- Vâng! Buộc Ngô Long phải lỗ và đóng cửa trang giao dịch của mình chỉ là bước đầu bởi hắn chắc chắn sẽ không cam tâm để cháu lấy tiền của hắn. Đợt vừa rồi hắn bắt buộc chi trả để bảo toàn danh dự. Lần này nếu hợp đồng được ký kết dưới định danh của hắn một số người chơi trước đây đã từng tồn tại bên trang của hắn sẽ có niềm tin hơn. Như thế thì kế hoạch của cháu sẽ thực hiện tốt hơn.

Thiếu Kiệt không phản bác lại mà còn thừa nhận việc hắn làm và sắp xếp từ khá lâu làm cho Hà Thúc cũng thầm giật mình. Bởi tính toán cẩn thận từng bước đi như của Thiếu Kiệt và nắm chắc tâm lý đối phương ngay cả khi chưa biết được người mình đối đầu sẽ là ai cũng làm cho Hà Thúc e ngại.

- Việc lần này Ngô Long mua lại sàn giao dịch chắc chắn các tài khoản đã được cân bằng như thế tiền trong sàn không phải là của người chơi mà là của hắn. Mà đã là tiền của hắn thì Ngô Long chắc chắn sẽ đuổi theo cháu ở những dự án mà hắn biết. Cũng như cháu lấy tiền đó đi đầu tư ở những nơi khác. Cháu có cơ sở hoạt động lâu và những công ty kia cháu hoàn toàn nắm chắc cơ cấu vận hành. Còn Ngô Long hắn nhảy vào lĩnh vực khác chỉ nhằm muốn cạnh tranh để cháu cạn kiệt kinh phí nguồn vốn thôi.

Hà Thúc bây giờ cũng gật đầu ông cũng hiểu nếu không phải Thiếu Kiệt am hiểu một vấn đề nào đó hắn sẽ không làm cũng như công việc buôn lậu đầu tiên mà hắn đã khởi nghiệp chỉ có chắc chắn được thành công Thiếu Kiệt mới đi làm liều như thế. Mà những việc đã qua đã cho thấy tầm nhìn của hắn là đúng.

- Xem ra cháu với thằng kia là đối thủ một mất một còn đấy. Nếu không biết cháu và Ngô Long chưa từng gặp mặt ông sẽ nghĩ là cháu và hắn đã từng đụng chạm không ít trên thương trường nên cháu mới có thể nắm bắt được tâm lý hắn như thế thôi.

- Không ngay từ đầu cháu không nghĩ sẽ tính kế Ngô Long nhưng bản tính của hắn tự chịu thì cháu chỉ còn biết suy tính theo một cách khái quát tình hình. Hiện tại không ít lời đồn Ngô Long chỉ là con thứ của Ngô Kỳ. Nếu với một người trước này luôn được là con cưng trong nhà lời ra một người anh vài tháng lại không được thừa nhận. Người ấy bên ngoài lại có sự nghiệp của chính mình còn người em thì ăn chơi chắc chắn hắn sẽ phải nổi điên mà phá cháu thôi.

Thiếu Kiệt ngồi nhướng vai xem như chuyện không liên quan đến mình mà chỉ có do Ngô Long tự chuốc lấy, Bởi những việc như thế này hắn lúc đầu suy nghĩ cũng chỉ dựa theo cảm tính ở hai khía cạnh khác nhau. Nhưng sau khi hắn biết được Ngô Long cũng là một người trọng sinh thì hắn phải dựa theo những gì hắn biết.

Bởi Ngô Long nhắm chăm chăm vào sự phát triển của hắn với danh tiếng ăn chơi trác táng của chính Ngô Long đã bán đứng hắn. Kiến thức không có chạy theo đường lối của Thiếu Kiệt để có thể đánh đổ hắn thì ít nhất phải có một số kiến thức nhất định.

Tuy nói trong sinh mới nhau như Thiếu Kiệt hơn Ngô Long ở một thứ đó là kinh nghiệm cuộc sống mỗi ngày chật vật không như hắn muốn gì được đó nhà cao cửa rộng.

- Vậy theo ý cháu là đợi cho Ngô Long mua lại sàn giao dịch xong cháu sẽ cho người tung tin đây là một kênh lừa đảo để mọi người rút tiền tháo chạy khỏi sàn giao dịch hay sao?

- Đó cũng là một cách nhưng chưa hẳn. Cháu muốn thông qua các bước đợi khi hắn đầu tư các thứ rồi mới tung ra tin này. Còn việc nữa là nhờ ông thông qua người của mình làm báo cáo lên quốc hội về việc sàn giao dịch như thế này sẽ làm ảnh hưởng kinh tế và giúp cho tội phạm rửa vàng lậu như thế cháu nghĩ sàn giao dịch vàng sẽ bị cấm thôi.

Hà Thúc suy nghĩ một lúc khả năng này khá cao bởi những dữ liệu và những con số trên sàn giao dịch hầu hết là ảo mà tiền đầu tư của người dân là thật. Nếu Ngô Long bị đóng sàn giao dịch tiền phải trả cho những người chơi chắc chắn sẽ không đủ bởi hắn đã đem chính tiền của mình và thế lực ủng hộ đi làm những dự án cạnh tranh với Thiếu Kiệt.

- Hay! Đợi cháu lần này cứ làm đi. Việc này Ngô Kỳ cũng chỉ trông mắt mà nhìn thôi. Nếu trong một lúc hai nhà Ngô Gia và Diệp Gia có một số tiền lớn đề đập vào cho Ngô Long thì lúc đó ông sẽ cho thanh tra làm việc. Bởi chỉ có phạm pháp gia đình họ mới có số tiền bù vào cho những việc đầu tư của Ngô Long

Thiếu Kiệt cười cười bởi nếu Hà Thúc đã như thế thì Ngô Kỳ muốn bảo toàn cái ghế của mình thì chỉ có thể chịu đứng bên ngoài nhìn những người bên dưới mình mất trắng không còn gì. Khi tiền của Ngô Long kẹt trong những dự án đầu tư thì sẽ làm cho lòng người bên dưới bị bất ổn. Mà muốn bình ổn thì Diệp Nhi sẽ phải bỏ ra số tiền nhận được từ việc làm phi pháp mà đưa ra.

- Vâng nếu ông đã nói thế thì cháu sẽ toàn lực để cho Ngô Long thắng lần này. Việc còn lại chỉ là thời gian và xem coi những ai thuộc thế lực của mình tâm lý bất ổn thì tiến hành thanh lý luôn cho tiện. Còn bên người của Lâm gia nữa để xem họ có hành động như thế nào chúng ta sẽ biết được những gì họ muốn.

Thiếu Kiệt thấy lần này cũng là dịp để xem Lâm Gia có chịu nổi lên mặt nước hay không. Bởi vì nếu cứ phải âm thầm suy tính theo những bước đi để Lâm gia ở trong tối thì Thiếu Kiệt cũng không thể lên được kế hoạch để đối đầu với họ.

Thứ bảy Ngày 14 vào lúc 18h mình sẽ mượn máy live stream để giải đáp thắc mắc của người đọc cũng như trả lời những câu hỏi của các bạn trên facebook hoặc youtube.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 435: Bán Bốn Tỷ

Ngay khi Thiếu Kiệt vừa chấm dứt câu nói của mình thì điện thoại của hắn vang lên hiển thị một dãy số không có trong danh bạ. Thiếu Kiệt nhìn một lúc ra dấu im lặng mới nhấn nút nhận cuộc gọi nói.

- Alo ai thế?

- Chào mày Thiếu Kiệt cảm giác thế nào? Tao nghĩ mày hiện tại cũng không nhận được nút nhận cuộc gọi mà phải nhờ đến người khác nhấn giúp đi. Nếu Không cũng không đợi lâu đến như thế đi. Sao nào món quà của tao được chứ cảm giác xem chết như thế nào.

Thiếu Kiệt lúc này nở một nụ cười trên môi mà mọi người ở đây đều thấy được. Hắn không ngờ vừa nhắc đến Ngô Long thì tên này đã gọi điện đến thị uy. Việc này cũng cho Thiếu Kiệt hiểu được rằng Ngô Long đang rất muốn chứng minh thực lực của mình để người khác thấy. Thiếu Kiệt lên giọng lúc này hắn phải làm ra vẻ của bậc bệ và ngạc nhiên.

- Thì ra mọi thứ đều do mày làm! Tao không ngờ mày lại dám làm cả chuyện đó mày muốn gì nói đi. Nếu có thực lực thì trực tiếp mà chơi đừng làm ra cái hành động thuê người ám sát tao.

“ Ha Ha Ha ”

- Mày sợ sao Thiếu Kiệt! Chỉ là món quà nhỏ đáp lại việc mày đã làm thôi mà. Không phải tao cũng thừa nhận tao làm ra việc đã xảy ra đối với mày hay sao. Giờ tao nói nè mày nắm một chỗ như thế thì ai quản lý sàn giao dịch vàng đây. Hay là bán lại cho tao đi. Vừa không phải quản lý vừa lại có tiền làm việc khác tao nghe nói mày đang kẹt vốn nhiều lắm mấy lần

muốn bán nó rồi. Thế thì bán cho tao cũng được kinh nghiệm quản lý tao có rồi chỉ cần mày chịu ra cái giá thôi.

Ngô Long đi thẳng vào vấn đề hẳn muốn bởi hẳn muốn lấy lợi thế của mình để thăm dò xem Thiệu Kiệt sẽ như thế nào. Với những thông tin hẳn nhận được hiện tại nếu bị thương nặng như Thiệu Kiệt chỉ cần hẳn ở trên sàn dùng một số tài khoản thông báo về việc chủ sàn giao dịch suýt chết thì có thể làm ảnh hưởng không nhỏ.

- Mày đừng được nước mà lấn tới! Mày nên hiểu nơi đó là chỗ làm ra tiền của tao! Tao không phải ngu tuy tao muốn bán thật nhưng không bán cho mày tao thà tìm người khác bán chứ không muốn cho mày được lợi.

Đã giả vờ thì Thiệu Kiệt phải giả vờ cho giống việc hẳn dùng lời nói để đánh lạc hướng Ngô Long. Để cho tên này biết hẳn không đến nỗi ngu khi đưa nơi làm ra tiền của mình cho người khác.

- Ấy xem ra não vẫn con hoạt động tốt nhỉ. Ở đây tao cũng chỉ nói thế thôi. Nếu bây giờ tao đưa cái đồng ảnh mày băng bó đầy người lên diễn đàn giao dịch thì sao nhỉ. Có thể nó không gây việc gì nguy hiểm nhưng tao thêm vào một chút thông tin tự tạo biết đâu người chơi lại tin tưởng thì sao nhỉ. Lúc đó rút vốn đồng loạt đúng là có một phần thiệt hại không biết mày chống đỡ nổi không Thiệu Kiệt.

- Mày! Được lắm! mày tính hết cả rồi chứ gì? Việc tao bị thương đúng là đem hình ảnh lên sẽ ảnh hưởng đôi chút nhưng tao sẽ chống đỡ được dù hơi bị chật vật một chút vẫn không có vấn đề đi.

Thiệu Kiệt vẫn ra vẻ nói cứng để đánh giá Ngô Long muốn dùng việc gì để có thể nuốt lấy sàn giao dịch vàng và lợi thế của hẳn ở đâu. Thiệu Kiệt cần thăm dò rằng những gì hẳn đã đoán có đúng với Thiệu Kiệt đã suy nghĩ hay không.

- Ấy tao cũng nghĩ mày không đến nổi nào đi. Có một số thứ tao cũng biết tiền của người chơi mày dùng đầu tư hơi bị nhiều nhĩ không biết là nếu tiền đầu tư ấy bị lộ ra là một cái công trình không biết chừng nào mới hoàn thành thì sao ta. Tao cũng không ngại nói cho mày biết bố tao sẽ động một chút vấn đề làm cho cái nơi đó chậm trễ hơi bị lâu nếu mày không bán sàn giao dịch cho tao. Như thế thì cũng có không ít vấn đề đi. Chỉ cần công trình không xong tao lại tung tin này ra mày nghĩ lúc đó mày lấy tiền ở đâu đắp vào đây. Nói rồi bán cho tao đi không chịu. Tao có rất là nhiều cách để làm cho sàn giao dịch bị thiệt hại ngay thời điểm đó mày tin không Thiếu Kiệt.

Ngô Long rất tự tin với những gì mình đang nói dù hẳn biết sẽ có người bên cạnh Thiếu Kiệt nhưng hẳn không lo lắng lắm bởi đã nói được chứng tỏ hẳn có được những gì cần thiết trong tay. Mà những lời hẳn nói bản thân Thiếu Kiệt sẽ không phản bác được vì những điều này đều là do Nhã Kỳ đưa cho hẳn, mà đã là thông tin nội bộ chính xác thì Thiếu Kiệt một là sống chết cùng hẳn hai là bắt buộc phải thỏa thuận.

- Mày được lắm hiểu rõ như vậy! Tao không biết tin tức này của mày ở đâu. Nhưng mày muốn mua sàn giao dịch ít nhất phải có hai điều kiện. Thứ nhất đồng ý với giá tiền tao đưa ra. Tao báo trước là nó không hề rẻ thứ hai là mày không được đụng đến cái công trình kia thì tao mới chấp nhận con không thì bất quá tao chết người chơi cũng không lấy lại được tiền cá chết lưới rách thôi.

Hà Thúc ngồi một bên nghe cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt cũng sôi máu nhưng vì sắp xếp của hẳn ông đành im lặng. Ông không nghĩ rằng Ngô Long lại sử dụng cả bố mình vào việc đối phó với Thiếu Kiệt. Ông cũng hiểu một khi nhân vật cấp cao nhúng tay vào một công trình nào đó. Cho dù chủ thầu có muốn hoàn thành sớm trước tiến độ để lấy tiền về nhưng bên

trên không duyệt thì họ cũng chỉ có ngâm công trình mà không thể mau chóng hoàn thiện.

- Ấy da! lại còn điều kiện. Nhưng tính ra mày cũng không tệ. Nếu không phải tao có bố mình và thế lực có sẵn luôn ủng hộ từ lúc đầu thì chắc cũng không đấu lại mày đâu. Chỉ trách là mày không sống đúng thời điểm thôi. Được mà xem giá như thế nào tao sẽ đồng ý thôi. Còn việc kia thì tao không dám chắc đơn giản vì cần phải xem thành ý của mày tới đâu đã. Nếu thật sự muốn mình sống tốt thì nên nằm im đó đúng có mà làm loạn tao không thích.

Ngô Long thấy được ý định của mình đã thành công một nửa cũng thư thái hẳn thấy đem vài thứ có thể đem tới lợi ích của Thiếu Kiệt sau này đem ra uy hiềm đôi khi lại có hiệu quả hơn nhiều là đối diện trực tiếp. Nhưng hẳn không nghĩ đến đây là việc Thiếu Kiệt tính toán hẳn.

- Được cái giá bốn tỷ được thì làm không được thì đấu tiếp. Mày cũng hiểu tại sao lại có cái giá đó đi. Thời gian xây dựng và số người chơi lúc nào cũng tăng thêm cả vốn gốc và lợi nhuận tao muốn có để phòng ngừa trường hợp mày lật lọng đi

Thiếu kiệt nói ra cái giá gấp đôi theo cơ sở hiện hành đang có dù sao hẳn đặt ra một cái giá không để thăm dò xem tài chính mà Ngô Long có được là bao nhiêu cũng đánh giá tình hình xem việc phải để cho bao nhiêu thời gian Ngô Long hoàn toàn nắm giữ và quen thuộc với chức danh người điều hành sàn giao dịch.

- Há miệng to quá đấy! Nhưng cũng đúng mỗi ngày mày thu lại không ít đi. Nếu mà bán không có lời thì bán làm gì đúng không nào. Được giá tiền này tao chấp nhận đợi hai ngày nữa sẽ có người đến ký hợp đồng và chông tiền cho mày. Lúc đó bàn giao sàn giao dịch luôn. Tao còn phải làm một buổi ký kết hợp đồng với người đầu tư mới nữa lúc đó mày đến dự không.

Xem ra nếu nhanh nhanh thì tết này có thêm một khối lượng tiền không nhỏ chảy vào túi tao nhỉ Thiếu Kiệt. Thôi mày dưỡng bệnh tốt nhé khi nào người của tao gọi cho mày thì bàn giao đi.

Ngô Long nói dứt lời thì tắc máy Thiếu Kiệt nghe thấy âm thanh tút tút của điện thoại lúc này cũng đặt điện thoại xuống nhìn Hà Thúc nói.

- Ông thấy đây cháu nói có sai đâu. Bốn tỷ hấn con đồng ý chúng tao hấn có cái để mà dựa vào, Nhưng mà tính ra cháu cũng đã có lời trong này không cần phải lo lắng quá nhỉ. Hấn đồng ý chắc sẽ triển khai nhanh thôi. Vì nếu để lâu cháu còn được hưởng lợi từ trang giao dịch nhất là những ngày gần tết sẽ có một số người rút ra khá nhiều để dùng tiền cho tết. Nên hấn sẽ không ra mặt ký hợp đồng với cháu mà thông qua một người khác có thể tinh tường được.

Ngọc Nhi sau khi nghe xong cuộc gọi của Ngô Long thì lại nghĩ khác cô mới nói ra ý kiến của mình trong việc này.

- Có thể sẽ không đâu Thiếu Kiệt! Em nghĩ số tiền lớn như thế hấn sẽ tự mình đi ký hợp đồng còn làm rầm rộ bắt anh phải ra mặt trong bộ dạng băng bó vết thương đây mình nữa đấy. Nhà hấn đã mất mặt một lần không lý nào hấn lại bỏ qua cho anh đâu.

Lời Ngọc Nhi nói không phải không có lý. Nếu hấn làm một buổi ký kết hợp đồng bắt buộc Thiếu Kiệt phải ra mặt tuy chỉ có những người của Ngô Long nhưng để cho những người phe phái của hai nhà thấy hấn có thể làm được thì rất có khả năng để Thiếu Kiệt lộ diện với bộ dạng thảm hại.

- Ngọc Nhi nói đúng đây Thiếu Kiệt. Thành nhóc kia đã ganh đua với cháu trong chuyện này thì làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thừa này. Với lại việc cháu làm lần đó trong đám tang của Ngô Trục nhà đó chắc chắn cũng muốn gỡ lại mặt mũi.

Hà Thúc cũng biết chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ thiệt thòi bởi chỉ có như thế hai gia đình kia mới có thể cho người khác thấy. Thiếu Kiệt và họ phân rõ ranh giới. Việc hấn làm trong đám tang Ngô Long sẽ phải trả giá bằng mặt mũi của chính mình.

- Cũng đúng nhưng không sao chịu thiệt một chút cũng được! Mặt mũi không đáng tiền quan trọng là đạt được mục đích. Cháu nói chứ ai quan trọng mặt mũi cháu lại không cảm thấy thế. Bởi dù cho là một người thành công thế nào đối mặt với những người không biết mình và cũng chẳng cần quan tâm mình là ai thì có mặt mũi hay không việc này không hề quan trọng mấy.

Thiếu Kiệt hấn suy nghĩ đơn giản vì việc mặt mũi hay không chỉ là hình thức bên ngoài mà không phải là việc làm hấn cần. Dù cho bạn có giàu có bao nhiêu đi nữa thì việc bạn ra đường đối với người xa lạ bạn cũng chẳng là gì hết. Nhiều người đứng ở vị trí cao vì mặt mũi của mình làm nhiều điều không đúng với cuộc sống rất nhiều còn Thiếu Kiệt hấn chỉ muốn hấn là chính mình. Không cần quan tâm đến những điều khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 436: Ý Định Có Từ Lâu

Hà Thúc nghe được Thiếu Kiệt nói được những lời đó cũng hết sức hài lòng. Người làm chuyện lớn phải biết lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi mà Thiếu Kiệt đã nói rõ việc hấn làm chỉ quan tâm đến những gì cần thiết thì ông cũng khá thích thú.

- Thiếu Kiệt lần này chắc chắn cháu phải chịu thiệt thòi nhiều nhưng cũng nhờ đó sẽ không ít thế lực nổi lên đi. Còn việc Ngô Kỳ nhúng tay vào cái công trình kia bên ông sẽ hạn chế đến mức thấp nhất. Hiện tại ông ở đây sẽ không có ai đến nên ông sẽ về Ngọc Châu trong hôm nay ngày mai cháu sẽ thấy được những thế lực ngầm nào đang ở Lưu Minh này.

- Vâng cháu sẽ chú ý còn việc làm sắp tới cháu sẽ hạn chế đến mức thấp nhất về những ảnh hưởng. Quân đội của Vô Ảnh cần kiến thiết lại một chút. Nên hiện tại cháu cần ông giúp đỡ về quân doanh. À mà cháu cũng định nói với ông sắp tới cháu sẽ trang bị một số loại xe đặt biệt hi vọng ông sẽ cấp phép cho chúng.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhớ mình đã nói Blake đặt cho hấn vài chiếc xe bọc thép bảo vệ cao cấp. Nếu lần này không phải vì phát hiện được nhóm người của Connor thì hấn cũng không biết mình phải đối phó như thế nào.

- À Anh Hào ở sân bay có nói với ông sắp tới cháu mang về mấy chiếc xe bọc thép chứ gì. Cho bên ông một chiếc là được. Ông cần xem xét xem họ làm thế nào. Nếu được làm vài chiếc để bảo vệ cho lãnh đạo cần thiết. Cháu cũng biết hầu hết các xe này đều sản xuất ở nước ngoài. Nếu quốc gia có thể làm được việc này nữa thì không cần mỗi lần phải thay thế mua từ nước ngoài như thế cắt giảm được một ít tiền thuế, Không chừng lúc đó còn xuất khẩu ra nước khác nữa.

Thấy Hà Thúc nói về việc định để người học cách chế tạo xe bọc thép Thiếu Kiệt cũng thấy không có vấn đề gì. Những việc này nếu giúp được hẳn sẽ giúp bởi hẳn cần sự đồng thuận tuyệt đối để thuận lợi cho những việc sau này.

- Vâng việc này không khó! Chỉ cần những người khảo sát qua nước ta xem tình hình đô thị để chọn loại xe phù hợp thì cháu sẽ thêm một đơn đặt hàng nữa chuyển xe đó qua cho ông cũng được.

Thiếu Kiệt sẽ không từ chối việc này. Hẳn biết khi không có tiền sẽ phải gò bó như thế nào Hà Thúc quân đội cũng vậy tuy nói ông lúc nào cũng có kinh phí từ nhà nước nhưng đó chỉ là một phần. Nhìn những nước khác hệ thống vũ khí ngày càng cải tiến mà mình thì không cũng thật không cam lòng. Nhưng vì vấn đề tiền bạc không như mong muốn nên mới phải chịu gò bó với những vũ khí tự tạo trong nước.

- Ủ cháu nói thế thì ông đỡ lo. Nhưng mà Thiếu Kiệt cái vấn đề chiếc xuất vàng đây cháu không có cách nào để nó không bị ô nhiễm à. Nếu có cách cháu giải quyết giúp mọi người đi.

- Vấn đề này đúng là khó bởi vì tinh lọc những thứ này cần phải sử dụng hóa chất nguồn rác thải công nghệ khá nhiều. Việc không gây ô nhiễm là không có cách nào. Nhưng nếu chúng ta chỉ làm ra phôi thôi thì cháu lại có một nơi có thể làm việc này. Nhưng nó lại không nằm trong nước.

Thiếu Kiệt muốn cho Hà Thúc biết không có gì hoàn hảo kể cả những việc có lợi thì phải đánh đổi. Nếu như không phải ở trong nước thì chắc hẳn có thể làm được việc chiếc xuất vàng này mà không ảnh hưởng thì trong đầu hẳn đã có một nơi khá phù hợp.

- Ấy! Cháu có địa điểm rồi à? Nhưng mà chỉ làm phôi là như thế nào ông không hiểu vấn đề này lắm.

- Vàng chấu vừa nghĩ ra ở đó thôi. Hiện tại Quý Tự của Trung Quốc là một nơi tập trung nhiều linh kiện tin học củ của đất nước này. Như ông cũng biết rồi đó mỗi năm ở đây hầu như đều tiếp nhận những phế thải linh kiện mà không ai dóm ngó đến Hầu như chưa được kế hoạch tái chế,

Thiếu Kiệt lúc này cũng đem địa điểm tập kết rác khó xử lý của đất nước đông dân nhất thế giới này nói ra cho Hà Thúc. Theo tình hình của dòng lịch sử thì sau này nơi đây ngày càng ô nhiễm cho đến lúc Thiếu Kiệt chết đi nó vẫn mang tiếng này bởi. Vì những gì nơi đây làm là thu lại các linh kiện để chiết xuất vàng và các kim loại quý /

- Nếu chúng ta đầu thầu bãi rác đó thuộc về mình và bắt đầu chiết xuất. Thông qua các con đường đưa phôi vàng chưa tin lọc lại về nước thì có thể che giấu được ít nhiều. Nhưng đó là với điều kiện không người để ý đến còn. Nếu sự việc phát sinh về vấn đề Môi Trường thì chúng ta chỉ hạn chế ở mức độ nào đó. Theo cháu thấy việc này khá thuận tiện bởi nó không thuộc quốc gia của mình. Có ô nhiễm nhất thế giới cũng là người khác gánh lấy việc này cho chính quốc gia chúng ta.

Thiếu Kiệt biết điều này không phải dễ nhưng nếu thao tác tốt chắc chắn sẽ làm được chưa kể đến hẳn có thể để những phôi vàng chia nhỏ ra làm thành nhiều đợt chuyển về quốc gia mới tái tạo thành vàng nguyên khối.

- Ở nước ngoài chỉ sợ chúng ta không kiểm soát được nhưng đó cũng là cách tốt đấy. Chỉ sợ là rủi ro nhân lực kiểm soát tình trạng của nơi chiết xuất không được tốt thôi.

- Đúng là việc này kiểm soát có phần phức tạp nhưng mà không phải không có cách. Chúng ta có thể tận dụng nguồn nhân lực của họ làm giàu cho mình. Đem quân đội du nhập vào đó với danh nghĩa là hợp tác lao động để kiểm soát tình hình cũng sẽ ổn chỉ là không thể làm lớn chuyện như chết người hay bạo động là được.

Hà Thúc Lúc này cũng im lặng trầm ngâm suy nghĩ rất nhiều bởi những việc này nếu bị quốc gia khác biết sẽ mang tiếng không hay và ảnh hưởng hòa bình hai nơi, Cũng như đây là một việc làm mạo hiểm trên con đường chuyên phiêu vàng về nước mới thật sự là khó khăn. Quốc gia nào cũng muốn giữ lấy tài nguyên trong nước mà không muốn nó chảy ra bên ngoài.

- Vấn đề này ông phải bàn bạc lại với mọi người cái đã bởi việc làm của cháu khá mạo hiểm. Chưa kể nó ảnh hưởng khá nhiều thứ.

- Theo cháu thì việc này không khó. Nhân tuyển để làm việc này thì cháu đã có. Thời gian qua cháu cũng tìm hiểu không ít. Quý Tự vốn là một nơi không thể làm du lịch chưa kể đến từ những năm đầu công nghệ phát triển nơi này hầu như trở thành nơi ô nhiễm vì bị cách ly khỏi những thành phố bởi bãi rác linh kiện. Hiện tại dùng danh nghĩa đầu tư thu gom rác và tái chế tại đây trao đổi với những người của khối chính quyền ở đây chắc chắn chúng ta sẽ thu được kết quả. Bởi họ hầu như không có thành tích. Đưa cho họ thành tích cũng không được gì nhưng đưa họ tiền thì lại là khác.

Hà Thúc lúc này cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Ông Không ngờ hẳn lại tính đến cả việc hối lộ những quan chức ở đây để có thể làm việc của mình. Vì ông là một người trong chốn quan trường cũng hiểu được những vấn đề này không hề thiếu bởi nước trong quá thì không có cá. Những quan chức với nhau họ chỉ mập mờ nước đôi giữa trắng và đen thì họ lại ở giữa.

Nhưng để làm được việc này một người nước ngoài để các quan chức nhận tiền của Thiếu Kiệt thì hơi khó. Bản thân quốc gia kia họ bài ngoại rất cao nếu đưa một người nước khác tới quốc gia của họ làm ra những hành động như thế này thì đúng là không được tốt.

- Cháu định như thế cũng được chỉ là ông sợ họ không nhận của cháu thôi một người nước ngoài làm sao họ chấp nhận. Chưa kể đến cháu chiếc

xuất vàng ra được lại đem về nước bằng cách nào họ đâu dễ dàng tha cho cháu.

- Vấn đề này cháu cũng đã lên kế hoạch. Hiện tại trong quân đội vẫn có một nhà in và sản xuất đi. Dựa theo con đường nhập khẩu hạt nhựa làm sản xuất là được. Ở trong đó chỉ cần để phôi vàng là ỏn còn không thì đi theo đường tiểu ngạch mỗi đợt phôi chỉ lấy bằng viên bi mà không lớn hơn thì độ cơ động nó khá tốt cho việc đem tới đem lui.

Ngọc Nhi lúc này cũng mới lên tiếng nói của mình đối với Thiếu Kiệt bởi cô hiểu được Thiếu Kiệt định nhờ người nào làm việc này. Vì con đường tiểu ngạch mà Thiếu Kiệt nói là buôn lậu vào quốc gia mà người hiểu con đường này nhất hơn mọi người ở nơi đây là Hoách Nam.

- Cậu định để Hoách Nam. Làm việc ở Quý Tụ rồi chuyển phôi vàng vào trong nước. Quân đội sẽ nhận ở biển giới rồi về đúc lại thành vàng khối sao?

- Ừ! Chỉ có con đường đó chúng ta mới có thể đem về quốc khố thật sự nhiều tài nguyên bởi chỉ cần ở bên kia không thống kê được việc chiếc xuất thì chúng ta là người được hưởng lợi trong việc này.

Thiếu Kiệt nghe Ngọc Nhi hỏi cũng không từ chối mà chấp nhận vì Hoách Nam là người buôn bán linh kiện máy tính củ. Hẳn có làm giấy cấp phép với trung tâm đốt rác thì cũng chỉ là bình phong để chuyển linh kiện củ qua nước ngoài. Điều này không thể nào những người lãnh đạo của quý tị không biết. Nhưng chỉ cần như thế Hoách Nam đã hợp pháp làm việc được người khác không làm được. Còn mỗi chuyến hàng hẳn chuyển đi thì có thể ngụy trang bằng linh kiện còn sài được đem bán lại cho quốc gia khác. Như thế trên danh nghĩa đôi bên cùng có lợi nhưng vấn đề đó là lợi nhiều hay ít thôi.

- Xem ra cháu đã lên kế hoạch này từ lâu đi. Ngay từ những ngày đầu cháu đi lấy linh kiện của Hoách Nam mà gặp lão Lưu đi Ông nói đúng chứ. Nếu không thì cháu sẽ chẳng có kế hoạch cụ thể và đưa ra các đối sách như thế này. Xem ra nếu ông và mọi người không biết thì cháu vẫn đem Quý Tự trở thành nơi chiếc xuất vàng cho mình.

Thiếu Kiệt thấy Hà Thúc vạch trần những ý định ban đầu của Thiếu Kiệt từ khi lập nghiệp với việc buôn bán máy tính cũng chỉ biết cười. Nếu hẳn nói không phải thì quá giả dối Vì những thứ tài nguyên thiên nhiên luôn là thứ quý hiếm nhất là đối với vàng. Một nhóm kim loại có thể đại diện cho tất cả trên thế giới. Một đất nước có muốn giàu hay không thì phải xem họ sở hữu bao nhiêu vàng trong quốc khố. Và nó cũng là tài sản bảo chứng cho tiền tệ một quốc gia trên trường thế giới.

Thứ bảy Ngày 14 vào lúc 18h mình sẽ mượn máy live stream để giải đáp thắc mắc của người đọc cũng như trả lời những câu hỏi của các bạn trên facebook hoặc youtube.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 437: Chuẩn Bị Ký Kết

Biết Được việc Thiếu Kiệt đã chuẩn bị hết mọi thứ Hà Thúc cũng không hỏi hấn thêm điều gì nữa mà quyết định trở về Ngọc Châu. Bởi ông còn nhiều việc phải làm và sắp xếp hỗ trợ Thiếu Kiệt trong những ngày sắp tới.

Ngô Long sau cuộc gọi với Thiếu Kiệt hấn đi tìm mẹ mình và lên kế hoạch đối với việc định giá sàn giao dịch bốn tỷ tuy nói cứng trong điện thoại với Thiếu Kiệt. Nhưng kinh phí hấn hoàn toàn không đủ phải nhờ sự hỗ trợ của Diệp Nhi, nói trắng ra là hấn tìm mẹ mình để xin tiền.

- Đấy con đã thương lượng được giá tiền như thế đó, Mẹ cho con mượn đi rồi sau này con trả lại cho. Cũng không nhiều đâu mà mẹ.

- Mẹ hiểu là nó không nhiều nhưng có tính chuẩn chưa cái sàn giao dịch đó phù hợp với giá trị đó sao?

Diệp Nhi thấy con mình nôn nóng sợ Ngô Long bị rơi vào bẫy của Thiếu Kiệt nên nhắc nhở. Dù sao bốn tỷ đối với bà chỉ là một con số trên giấy. Nếu nó là của người khác chắc chắn bà sẽ cho Ngô Long mua một cách nhanh chóng con nó của Thiếu Kiệt thì bà phải đặng đo đôi chút. Bởi vì không tự nhiên Thiếu Kiệt lại chấp nhận bán đi cái gì mà mình đang có lợi thế.

- Rồi mẹ gia tiền này có thể nói là thằng nhóc đó đã tính khá chuẩn. Thời gian nó gây dựng uy tín và những thứ liên quan nếu nói thị trường trên trang vàng tôn tại khoản hai tỷ nhưng nó đem giá gấp đôi để con không đặng tới. Chưa kể đó là giá tiền này vì bán đi cần câu com mỗi tháng nên nói phải thêm vào lợi nhuận dự phòng chứ mẹ.

- Ủ mẹ không hiểu hình thức đánh giá các khâu như thế này của cái trang web giao dịch đó nhưng con đa nói chuẩn thì mẹ sẽ cấp tiền giờ còn vấn đề gì không nói đi. Gặp mẹ chắc chắn là không chỉ xin tiền đi.

Hiểu Tính con mình sẽ không chỉ đơn thuần là đến xin tiền đầu tư mua lại sàn giao dịch vàng của Thiếu Kiệt mà phải có lý do nào khác nên Diệp Nhi mới hỏi Ngô Long để hẳn nói ra ý định thật sự của mình.

- Vâng lát mẹ chuyển khoản cho con đi. Ngày một con muốn ở Lưu Minh làm một buổi ký hợp đồng lúc đó nhờ mẹ với những người khác đứng ra đầu tư vào sàn giao dịch. Con muốn tận mắt thấy thằng đó trong bộ dạng thảm hại mà đến ký hợp đồng.

- Có gấp qua không đó? Con định làm như thế thì cũng phải để cho mẹ chuẩn bị chứ làm gì mà gấp rút như thế?

Diệp Nhi lúc này cũng cảm thấy khó hiểu khi Ngô Long lại làm ra hành động mau chóng ký kết hợp đồng này. Trong khi đó bà hoàn toàn chưa triệu tập những người của bên mình đến ủng hộ hẳn được.

- Việc này phải làm gấp không thể để chậm chậm được. Mẹ nghĩ xem thằng Thiếu Kiệt nó mỗi ngày chưa chuyển sàn giao dịch qua cho con thì nó vẫn là người thu được lợi nhuận từ trang web. Càng để đó lâu ngày nó càng có thêm tiền. Chưa kể đến sắp tới là đợt tết người ta cần rút tiền để trang trải chi phí và qua tết lại tái đầu tư. Mẹ nghĩ xem thời điểm đó không phải nếu con cầm trang web rồi không phải là người hưởng lợi sao.

Diệp Nhi lúc này âm trầm suy nghĩ một chút không phải con bà nói không có lý. Việc sàn giao dịch hoạt động được là nhờ thu nhập của việc ăn phần trăm giao dịch chênh lệch giữa tiền gửi và tiền rút. Mà càng nhiều người rút và gửi tiền thì lợi nhuận càng sớm thu hồi vốn nhất.

Thời điểm cuối năm là dịp mà người rút tiền nhiều nhất và lúc đầu năm thì thu lại những gì đã chi ra cho cuối năm.

- Mẹ nói thì được đấy nhưng là quan trọng thời điểm cuối năm họ sẽ không bung tiền ra cho con đâu. Nếu có chỉ có hợp đồng trên danh nghĩa thôi rồi qua tết họ mới thật sự đổ tiền vào.

- Thì cái con cần chỉ là như thế. Họ muốn đầu tư hay con không cần. Chỉ cần tạo thế cho con trong chuyện này là được rồi. Mẹ cũng biết đó hấn mà đến hợp báo ký kết hợp đồng mà trong bộ dạng như thế thì làm sao được mọi người sau này sẽ hợp tác với hấn sẽ nhìn hấn ra sao. Không cần con nói chắc mẹ cũng hiểu mà nhỉ.

Ngô Long lúc này giải thích cho mẹ mình biết tại sao hấn lại làm như vậy, đơn giản hấn muốn chính mắt thấy Thiếu Kiệt mặt mặt chỉ có như thế. Ngô Long hấn mới có thể chứng minh cho nhưng người khác thấy mình hơn hấn Thiếu Kiệt.

- Được con nói cũng có lý dù sao thì cũng phải lấy lại mặt mũi cho gia đình mình. Lần trước nó làm gia đình mình mặt mặt không đáp trả lại người khác nhìn vào sẽ nói sao. Nhưng mà mẹ thấy sao phải tới Lưu Minh ký kết hợp đồng mà không phải nó đến đây. Nếu nó đi Ngọc Châu không phải càng có mặt mũi hơn sao.

Diệp Nhi lúc này cũng có phần nào lo lắng bởi Lưu Minh là địa phương của Thiếu Kiệt. Nơi mà các thế lực ngầm và những mối quan hệ chấp nối từ nhóm người Hà Thúc.

- Mẹ ơi làm như thế phản tác dụng đấy hấn giờ nằm một chỗ đi lại phải có người đẩy mẹ bảo hấn đi Ngọc Châu không khéo người ta lại nói mình đối xử bất công với hấn. Vừa nuột sần giao dịch lại hành hạ nó như thế

mang tiếng lảm. Với phần mình đến Lưu Minh ở nơi hấn quen biết nhiều nhất thì cũng thú vị chứ mẹ.

Ngô Long lúc này từ tốn kể ra những gì mình suy nghĩ. Theo hấn thấy đây chỉ là một buổi gặp mặt ký kết có công chúng và phong viên đông đúc mà Thiếu Kiệt trong tình trạng thảm hại như thế khi không làm gì được mình. Cũng muốn cho những người bên dưới thấy được sự độ lượng của hấn trong việc Thiếu Kiệt bị thương hấn vẫn có thể bỏ qua mà đến Lưu Minh kí kết hợp đồng.

- Được việc này mẹ sẽ cho những người ở chi nhánh sắp xếp các thứ. Để cho con có thời gian chuẩn bị mấy việc khác đến hôm đó chỉ việc đi tới đó ký kết là được.

- Vâng thế thì còn gì bằng mẹ lo được những việc này con đỡ phải tốn công. Với phần con phải kiếm người viết diễn văn để còn học thuộc nữa. À Mẹ cho một vài phóng viên đến ghi tin xuất bản lên báo như thế con thấy cũng tốt mà.

Những việc nhỏ này Ngô Long vốn định để người nào đó đi làm giùm mình nay có mẹ hấn giúp thì hấn cũng không cần tốn công nhưng chợt nhớ ra điều gì đó hấn mới nói với mẹ mình về những nhà báo để có thể làm nội bật tin tức về việc ký hợp đồng này.

- Nhà Báo phóng viên cũng được! nhưng mà mẹ báo trước. Nếu có phóng viên báo đài chỉ là một mẫu tin nhỏ trên báo thôi đấy. Con chưa đủ mười tám tuổi ký kết như thế là trái pháp luật, nên mẹ sẽ không đề cập đến tuổi con. Con thẳng nhóc đó cũng vậy. Nếu có hình chụp thì con tìm cách phát tán theo đường của con là được.

Vốn đang vui mừng vì việc mẹ mình chấp nhận cùng hấn và những người đầu tư kia đến buổi ký kết thì bây giờ có một chút thất vọng. Hấn

cũng hiểu với danh tính thôi là được nhưng nếu đề cập đến tuổi thật của hấn để điều hành sàn giao dịch thì chắc chắn sẽ phản ứng ngược. Lúc đó vừa ký kết hợp đồng xong thì lại đối phó với dư luận và người chơi nghi ngờ cũng không tốt mấy.

- Vâng! Mẹ muốn sao cũng được. Thằng nó một lần là xem như con thắng lớn rồi! Chuyện còn lại nhờ mẹ con đi chuẩn bị đây. Thật không hiểu sao bố đứng tọa đàm hay thật con mà đứng ra phải không làm mất mặt nhà mình mới được.

- Con đó! Lo mà đàn hoàn lại đi. Đối phó xong thằng nhóc kia thì mẹ nói với bố con kiếm một cái chứng danh nào đó ngồi vào từ từ rồi leo lên như bố con vậy. Không khéo thì sau này con của con lại không có người chống lưng nữa đây

Diệp Nhi nói với con mình một cách vui vẻ. Bà thấy hấn chững chạc như thế đối với thế lực của Ngô gia và nhà bà cho Ngô Long một con đường quan lộ không phải là khó. Nhất là khi Ngô Kỳ còn tại chức thì bổ nhiệm nhanh con trai mình cũng không là việc gì.

- Cũng được đấy! Nhưng phải xem tin hình sao đã con chỉ sợ mình không đi học sau này lại có người nói này nói nọ thôi.

- Con lo quá. Bằng cấp bây giờ của con có ai nói là giả nào. Cũng là những hiệu trưởng chính quý ký thì ai noi gì được con. Không phải là họ chỉ cần bằng thôi sao? Bằng điểm có và những thứ khác nữa đầy đủ hết thì con lo làm gì? Bố con làm mấy cái đó thành chính quy thì ai nói được con. Người nào dám nói?

Ngô Long bây giờ cười cười. Hấn mới nhớ ra rằng với người khác bằng cấp có thể mua và làm giả nhưng với hấn chỉ cần bố hấn còn tại chức, Hồ

sơ học bạ hẳn sẽ được làm toàn diện. Kèm theo đó là một tấm bằng đánh giá loại giỏi cho dù có kiểm tra thì hồ sơ vẫn đầy đủ ai nói gì được hẳn.

- Vậy thôi mẹ lo luôn đi chừng nào xong việc này. Khi nào đủ tuổi con chơi chán rồi thì đi. Giờ còn nhiều thời gian mà đối thủ vẫn còn thì làm sao mà yên tâm được. Thôi con đi đây.

- Nhớ cẩn thận một chút dù sao lần này cũng là đi Lưu Minh đây con xem kiếm vài người đi cùng bảo vệ an toàn cũng chưa biết chừng thằng đó bị ép quá rồi lại làm liều không ổn đâu cứ phòng hờ đi tốt hơn.

Thấy con mình muốn rời đi Diệp Nhi cũng dặn dò về vấn đề an toàn cho hẳn. Bà sợ Thiếu Kiệt làm ra hành động cực đoan, Vì hẳn bị như thế cũng là do họ làm ra. Sợ rằng Thiếu Kiệt thấy không đấu lại họ lại làm ra hành động ảnh hưởng đến sự an toàn của Ngô Long và những người đến đó ký kết hợp đồng.

- Vâng! Việc này con sẽ chú ý được rồi mẹ còn việc gì dặn không. Nếu Không con đi đây nha.

Diệp Nhi nghe con mình nói như thế cũng gật đầu. Đợi cho Ngô Long rời khỏi phòng bà bắt đầu liên hệ với những chi nhánh và những người bên dưới chồng mình để tạo cho Ngô Long một ngày ký hợp đồng siêu quy cách.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 438: Hai Người Hai Tâm Tư

Ngay khi Hà Thúc rời khỏi Lưu Minh một bóng người đến trước căn nhà của Hà Thúc đứng nơi đó. Khải Huy thấy được người đứng trước của cứ nhìn vào trong nhà cũng bước ra ngay cửa mở tấm chắn xem mặt nói.

- Này anh kia anh là ai thế đến đây làm gì?

Thấy Khai Huy hỏi mình người đàn ông lúc này mới nhìn Khải Huy gắt đầu nói.

- Tôi nghe Thiếu Kiệt bị thương khá nặng nên đến thăm!

Khải Huy nhìn chăm chăm vào người đàn ông dăm chiêu một lúc rồi mới nói với ông ta.

- Thiếu Kiệt đang nghỉ ngơi để tôi vào xem cậu ta dậy chưa rồi mới báo cho ông vào gặp được. Người ta bệnh mà mấy ông cũng tới làm phiền được.

Vì đã được Hà Vi căn dặn trước Khải Huy bỏ lại một câu rồi đóng lại cái ô cửa nhỏ đó. Cấp tốc chạy vào trong nhà. Thấy Thiếu Kiệt đang ngồi ở phòng khách thư giãn nói.

- Thiếu Kiệt ở ngoài có một người đến nói biết cậu bị thương nên tới thăm kia. Cậu mau vào xem cái trang lại đi.

Hà Vi lúc này mới mở ti vi đang chiếu phim chuyển sang chế độ của đầu phát video thì một khung ảnh bên trước cánh cổng được hiện lên. Thiếu Kiệt nhìn thân ảnh đó cũng nhận ra được người đến tìm mình là ai.

- Tên Vũ Luận này người của Lâm Gia. Hà Vi mang lên người anh mấy cái bông băng thuốc đỏ là được. mấy cái đó quấn sẵn rồi chỉ khoát lên thôi. May là chuẩn bị sẵn phòng ngừa trường hợp này. Anh vào phòng đi em ra tiếp lão Vũ Luận thăm dò lão ta đến đây việc gì? Nếu anh đoán không lắm chắc là tin tức của Ngọc Nhi đem về giờ muốn có người kiểm tra nên mới sai hẳn đến đây đi.

Thiếu Kiệt qua hồ sơ lưu của Vô Ảnh cũng biết được một ít thân thể nổi trội của những người ở Lưu Minh của Lâm Gia trong đó có cả Vũ Luận hẳn tới đây đã được sáu năm. Một người như hẳn cam tâm ở đây sáu năm mà không thăng tiến chắc chắn đã là có vấn đề nghiêm trọng.

Bởi với Thiếu Kiệt làm quan thì ai mà không muốn mình thăng tiến không ai chịu được mình bị chôn chân ở một nơi và không phát triển được. Vũ Luận là người của Lâm Gia mà lại chịu tình cảnh này chứng tỏ hẳn phải nắm vững những gì ở Lưu Minh này lắm.

- Ừ cứ từ từ bình tĩnh em sẽ kéo thời gian. Anh xem đừng để lộ gì hết. Sắp tới sẽ không ít người đến. Tin tức anh bị thương chắc đã lan truyền rồi. Anh nên xem mà cứ chuẩn bị tin thần.

Hà Vi biết người khác đến bất ngờ cũng căn dặn Thiếu Kiệt cẩn thận. Dù sao thì sắp tới sẽ không chỉ một người đến. Đã làm thì phải làm cho giống chỉ những người liên quan biết được sự thật Thiếu Kiệt hoàn toàn không bị gì còn những người khác thì hoàn toàn không hay biết. Việc đó sẽ dẫn đến rắc rối là sẽ có vài người đến thăm nhưng cũng giúp cho Thiếu Kiệt hợp thức hóa thông qua lời đồn chứng minh hẳn bị thương là thật.

- Ừ em ra đó dẫn hẳn vào đi từ từ thôi đợi lâu qua hẳn sinh nghi đấy.

Thiếu Kiệt vừa đi vào phòng mình vừa mặt vào bộ áo được đính bông băng thuốc đỏ rồi cái võ băng bó ở tay và chân mang vào. Leo lên trên

giường ngồi đó đợi chờ Vũ Luận vào thăm. Để tránh bị nghi ngờ hẳn kiểm tra một lần nữa trên người mình đã có những vết thương như lúc đầu không mới thật sự an tâm.

Hà Vi ra đến cổng được Khải Huy mở cổng ra hỏi. Thấy Vũ Luận đang đứng bên ngoài nói.

- Anh là ai thế? có quen biết gì với Thiếu Kiệt. Vì anh chưa đến đây bao giờ nên tôi hầu như không biết anh là ai cả.

- Ấy đúng thật tôi ít khi đến đây! Tôi là Vũ Luận Giám đốc sở giáo dục. Tại nghe nói một học sinh giỏi như Thiếu Kiệt mà bị thương nặng trong tình huống này nên tôi đến thăm.

Nghe Vũ Luận đem tên của mình và chức danh hẳn đang làm việc Hà Vi cũng gật đầu nói.

- Ừ nếu thế thì ông vào đi! Nếu người khác thì có lẽ tôi sẽ để cho Thiếu Kiệt nghỉ ngơi nhưng ông làm giám đốc sở giáo dục lại khác. Vì Thiếu Kiệt cần nghỉ ngơi nên ông cũng nên hạn chế thời gian tiếp xúc với cậu ấy. Để cho vết thương lành lại thì ông đến lúc nào cũng được.

Hà Vi cố gắng kéo dài thời gian bằng cách đối thoại với Vũ Luận để cho Thiếu Kiệt đủ sắp xếp mọi thứ để tránh cho sự nghi ngờ cần thiết. Thấy Hà Vi có vẻ khó khăn khi gặp Thiếu Kiệt và dặn dò mình không được làm phiền Vũ Luận cũng chỉ cười đáp lại lời cô.

- Tôi chỉ quan xem một chút hỏi về vấn đề học tập thôi mà! Không làm phiền cậu ấy nhiều đâu. Dù sao thì mối quan hệ của cậu ta cũng được chỉ định học kỳ này Thiếu Kiệt đều đạt loại tốt mà. Cô chắc là Hà Vi chủ nhân ngôi nhà này đi.

- Ừ Ông biết tôi sao? Tôi nhớ chúng ta chưa từng gặp mặt mà đúng chứ.

Hà Vi bây giờ nhìn Vũ Luận chăm chăm. Dù cô biết ở đâu mà Vũ Luận biết được mình nhưng Hà Vi cũng rất tự nhiên như chưa biết gì hỏi ngược lại Vũ Luận bởi cô thấy có vẻ Vũ Luận hỏi câu này bị hớ.

- À tại tôi nghe mấy học sinh trong trường nói tên cô nên mới hỏi vậy mà.

Vũ Luận cũng biết mình nói hớ trong việc này nên sửa lại còn Hà Vi cũng không ngại vạch trần. Bởi biết Thiếu Kiệt ở đây và chủ nhân thật sự của ngôi nhà này chỉ vài người. Mà Vũ Luận lại nói những học sinh trong trường thì hoàn toàn không thể nào. Vì nếu là những bạn bè của Thiếu Kiệt sẽ tưởng đây là nhà của chính Thiếu Kiệt. Dù cho Hà Thúc để cho Thiếu Kiệt ở cũng không khác gì nhà hắn nhưng trên danh nghĩa chủ nhân ngôi nhà vẫn là Hà Thúc ông của cô.

- Thôi ông vào đi để cho Thiếu Kiệt gặp ông xong còn nghĩ ngơi nữa.

Hà Vi lúc này dẫn Vũ Luận đi qua khoản sân. Vì thấy Hà Vi đi theo những viên gạch được lát sẵn tạo thành đường đi trên bãi cỏ cũng làm cho Vũ Luận đi theo cô. Nếu không vì kéo dài thời gian cô đã dẫm lên bãi cỏ mà đi. Dù cho bãi cỏ trong vườn vẫn thường xuyên được chăm sóc nhưng nó chỉ để làm cảnh cho đẹp ngôi nhà mà thôi.

Vũ Luận lúc này cũng không khỏi ngạc nhiên hẳn thấy trong nhà hoàn toàn khác xa so với cái cửa sắt đóng chặt im lìm bên ngoài. Trong này bài trí rất bắt mắt bản thân hẳn tự hỏi nếu được sống trong một căn nhà như thế này thì tốt biết bao. Bên trong phòng khách rộng rãi thoáng mát và bài trí nhiều vật dụng làm cho Vũ Luận không khỏi rời mắt.

Hà Vi đến trước cửa phòng của Thiếu Kiệt gõ cửa hai tiếng nói.

- Thiếu Kiệt! Có Vũ Luận giám đốc sở giáo dục đến thăm cậu này!

- Ấy! cần gì phải gõ cửa mình chưa nghĩ ngơi mà cậu với Thầy Luận vào đi.

Hà Vi lúc này mở cửa ra đập vào mắt của Vũ Luận là một người băng bó toàn thân hầu như có thể nói là thương tích khá nặng. Hà Vi đến bên cạnh giường gọt táo cho Thiếu Kiệt sau khi đưa một cái ghế và rót một ly nước lọc để cho Vũ Luận ngồi xuống. Thiếu Kiệt lúc này thấy thế cũng cười nhìn Vũ Luận nói.

- Thầy thông cảm em không thể tiếp đón bình thường được. Nếu không em ra trước cổng đón thầy. Để thầy đứng bên ngoài đợi cũng thấy kỳ thật.

- Ấy có sao đâu! Chỉ tại thầy đến đường đột quá. Mà sao em bị như thế này vậy! Làm gì cũng phải cẩn thận đi ra nước ngoài nghiên cứu gì cũng phải bảo toàn cơ thể của mình chứ.

Vũ Luận dựa theo tin tức được nhóm người Hà Thúc thả ra để nói chuyện với Thiếu Kiệt dù hẳn biết lý do thật sự thông qua Ngọc Nhi báo cáo và các luồng thông tin từ Diệp Gia và Ngô Gia.

- Chuyện bất ngờ quá em không tránh kịp cũng may là chưa chết cứ tưởng lần này xong rồi. Nhờ trời phước lớn mạng lớn con sống về được nhưng bị như thế này cũng là may rồi.

Thiếu Kiệt cũng giả vờ như Vũ Luận chỉ nhận được tin hẳn bị tai nạn mà đối thoại với hẳn. Thiếu Kiệt thấy nếu hẳn học xong biết đâu thi vào trường điện ảnh không khéo hẳn phải đóng kịch như thế này lại trở thành diễn viên đạt giả oscar không chừng.

Hai người hai tâm cơ ngồi đối thoại với nhau giả vờ làm Hà Vi rất muốn cười nhưng không thể nào cười được. Bởi nếu cô cười sẽ làm cho người khác biết nên đành nói để che đi nụ cười của mình.

- Anh đó! Đã bị như thế con đùa được. Như thế này mà may sao em chưa thấy ai may như thế này đây.

Một người tung một người hứng phối hợp nhịp nhàng nếu ai không biết có thể tưởng Thiếu Kiệt hẳn thật sự chỉ bị tai nạn giao thông nhưng may mắn thoát chết. Vũ Luận nghe thế cũng cười cười giả vờ nói.

- Đùa được là tốt rồi. Thầy ghé qua đây mà không mang theo cái gì thăm em cũng hơi kỳ. Lần này thầy qua đây thăm em là một thứ hai là nói cho em biết học kỳ này của em không phải thi lại hay kiểm tra gì hết. Ở trên nói em vì đi nghiên cứu gì đó nên được miễn thi học kỳ lần này và học lực đạt loại giỏi.

- Ấy như thế thì tốt quá! em đang lo phải làm mấy bài kiểm tra thi lại mà trong tình trạng như thế này thì em không biết phải làm sao. Giờ thầy nói thế thì cũng đỡ cho em phần nào. Mà Thầy cũng không cần phải quà cáp gì đâu. Ai đến thăm bệnh cũng mua sữa với trái cây hết thì có chất đông để đó rồi hư mất cũng phí.

Ra về mừng rỡ vì được miễn phải thi học kỳ từ phía trên mà Vũ Luận nói. Nhưng Thiếu Kiệt thừa hiểu cái lệnh miễn thi này của hẳn là ai đưa ra. Để nói hẳn học hành nghiêm chỉnh cho học kỳ hai thì hẳn hoàn toàn làm được mà không phải lo lắng là sẽ bị tuột lại kiến thức.

- Ừ như thế cũng được! Thôi chắc thầy không làm phiền nữa em nghỉ ngơi sớm cho lại sức khỏe còn ăn tết nữa. Bị thương như thế này phải kiên cữ nhiều thứ lắm đây. Ráng khỏi trước tết biết đâu em lại được ăn tết thoải mái.

- Vâng Thầy về! Hà Vi tiễn thầy Luận về giú mình nhé.

Thiếu Kiệt nói với Hà Vi tiền Vũ Luận về nhưng thật chất hẳn hiểu cả hai người Vũ Luận và hẳn đều đạt được cái cần thiết. Giờ Vũ Luận ra về cũng không phải làm điều lạ lẫm gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 439: Giới Hạn Giờ Thăm Bệnh

Đợi cho Hà Vi trở lại sau khi đã đưa Vũ Luận ra khỏi nhà Thiếu Kiệt nhảy khỏi giường trút bỏ lớp ngự trang của mình ra phong khách ngồi công việc này chưa tới vài phút nhưng Hà Vi thấy hần như thế cũng không khỏi vui vẻ nói.

- Xem ra mấy ngày nữa anh phải mệt đấy. Chưa biết chừng lại phải mang theo một đồng ngự trang đó tới ký hợp đồng với Ngô Long đấy.

- Việc đó thì không lo anh chỉ lo là những người đến làm phiền thôi. Em xem làm cái bảng thăm bệnh bên ngoài đi. Để cho họ đến đúng giờ tiếp một lượt luôn chứ cứ tới từng người từng người phiền phức chết được.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt áp dụng cả giờ thăm bệnh che miệng cười không dứt được. Vì nhà ở người ta đến lúc nào cũng được. Thiếu Kiệt lại quy định giờ thăm bệnh giống như bệnh viện chính quy thì có nhiều người đến rồi lại phải đợi đến giờ mới vào thăm được như thế thì Hà Vi mới thấy lần đầu.

- Anh đấy làm như đây là nhà vậy áp dụng cả giờ thăm bệnh. Người ta muốn tới lúc nào sao cấm được, không lẽ bắt người ta đứng đợi bên ngoài.

- Thật nếu không thì cứ mỗi lần có người đến phải đợi anh cải trang như thế này mệt lắm đấy. Người thì nhiều đến bất ngờ làm sao mà chuẩn bị. Thay vào đó đặt một chốt giờ cố định cho những người đó đến có đợi cũng phải chịu. Họ có nói thì nói anh nghĩ nơi đâu phải ai cũng bị như anh đâu.

Thiếu Kiệt nói ra những điều đó Hà Vi thấy cũng đúng hần quen biết không ít nếu cứ mỗi người đến mỗi lúc bất chợt như thế thì cũng khá phiền phức. Dù cho có Khải Huy bao đi nữa cũng khá tốn thời gian. Giống như vừa rồi Vũ Luận cũng thế. Nếu một vài người có lẽ không sao nhưng Thiếu

Kiệt lại khác, chắc chắn sẽ không ít người đến mà cứ như thế thì nhiều khi sẽ sơ sót dẫn đến người khác nghi ngờ.

- Ủ cũng được! anh xem định ra khung giờ nào rảnh đi rồi em nói với Khải Huy treo một tấm bảng trước cửa nếu có người nào đến thăm thì cũng phải đợi bên ngoài.

- Ủ em gọi cho Chu Tường noi anh ấy trong ngày mai thu xếp bay về đây vài ngày. Để việc đó lại cho Vũ Hào lo liệu đi. Chu Tường cần về đây bàn giao các cơ sở dữ liệu cho tên Ngô Long kia như thế thì anh mới nhẹ gánh được.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu cô hiểu rõ người nắm giữ sàn giao dịch vàng nhất là Thiếu Kiệt hẳn và Chu Tường. Thiếu Kiệt có gọi anh ta về để bàn giao sàn giao dịch vàng thì cũng nhẹ cho anh một phần. Dù bây giờ đang quản lý Garena nhưng Chu Tường vẫn phải thường xuyên xem lấy cái sàn giao dịch vàng của Thiếu Kiệt lúc rảnh.

- Không biết bên đó mấy ngày nay ra sao? Tên Mã Hóa Đăng không có động thái gì chắc đang tính kế anh nữa đây mà. Thật hẳn không muốn bỏ cái nhỏ lấy cái cái lớn thì không ỏ rồi. Xem ra anh phải thúc giục hai cha con Hoách Nam nhanh chóng thu mua cổ phần thôi. Mà Chùng nào Hoách Nam đến vậy Hà Vi.

- Thông qua điện thoại thì Hoách Nam nói hết tuần sau dựa theo xuân vận bắt đầu nghỉ tết con hẳn mới trở về lúc đó hai bố con họ mới qua đây luôn. Mà Thiếu Kiệt em hỏi thật. Em là bạn gái của anh hay là thư ký riêng thế. Sao cái gì anh cũng để cho em làm thay thế hả.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười cười nhìn Hà Vi từ tốn nói với cô như chuyện này không liên quan đến hẳn.

- Em xem anh đang bị thương khắp người đâu có làm gì được. Em làm giúp anh có sao đâu. Người ta không phải hay nói. Với Giám đốc thư ký là vợ thì em là vợ anh phải làm thư ký riêng cho anh thôi.

Hà Vi lúc này khuôn mặt đỏ bừng lên Thiếu Kiệt nhân dịp này chạy xuống ngay phòng máy tính gấp hẳn nếu mà ở lại đây thế nào cũng ăn đòn. Thật chất hẳn lười, mới đi người ngoài về hẳn phải thích ứng lại việc thay đổi múi giờ lại thêm cả việc khi hậu thời tiết khác nhau làm cho hẳn có chút bực bội. Nên đâm ra làm biếng việc gì cũng để cho Hà Vi làm thay.

Nhưng nhanh Chóng Hà Vi nhận ra mình bị Thiếu Kiệt lừa giỡn nên rượt theo hẳn mắng to.

- Thiếu Kiệt! Anh Đứng lại đó giám giỡn mặt với em à. Anh mà là giám đốc cái gì, giám xúi thì có. Toàn là xúi người khác làm anh có làm đâu.

Thiếu Kiệt vừa chạy vừa đáp lại lời Hà Vi trông khá vui vẻ.

- Thì anh kiếm một đồng người giám làm rồi em xúi họ làm là được mà đâu cần tới anh.

Trong nhà Hà Vi thì thế con ở bên ngoài Vũ Luận sau khi rời khỏi nhà Hà Vi một lúc mới lên một chiếc ô tô đậu lại ở một bãi giữ xe gần đó. Ngồi trên xe lúc này Vũ Luận lấy điện thoại mình ra nhấn số điện thoại cố định cho một người nào đó.

Âm thanh đồ chuông đơn điệu vang lên không dứt cho đến khi điện thoại bên kia có người bắt máy.

- Sao rồi! Thằng nhóc nó như thế nào có giống với báo cáo đã nhận được không?

- Vâng Thằng nhóc theo như so sánh thì khá giống với báo cáo của ngài nhận được. Nhưng xem ra tâm trạng của thằng nhóc có vẻ không bị gì đã kích lớn lắm.

Vũ Luận lúc này trả lời với người bên kia điện thoại một cách kính cẩn. Hắn nhận được lệnh đi xem xét tình hình báo cáo có giống với những gì Vũ Luận thấy trực tiếp không.

- Xem ra thằng nhóc này cũng phước lớn mạng lớn nhỉ. Cũng tốt như thế kế hoạch mới không bị gián đoạn. Được rồi hết học kỳ này của thằng nhóc thì cậu về Ngọc Châu giấy điều nhiệm đã có rồi. Còn mấy công việc linh tinh thì trong mấy tháng tới cậu xem mà giải quyết cho triệt để.

- Vâng! Nhưng mà Thiếu Kiệt cậu ta còn tới hai năm học nữa, Sức học của cậu ta Tần Tiến nói không tệ nhưng vì can thiệp nhiều đến việc kinh doanh nên cậu ta thường khó học tập ổn định sợ rằng khó có thể vô được ngôi trường đó thôi.

Dem những gì suy nghĩ và báo cáo của Tần Tiến nói ra với đối phương Vũ Luận muốn biết chắc chắn rằng mình khi rời bỏ cương vị người được bổ nhiệm sẽ phải làm cách nào đó để có thể kéo Thiếu Kiệt vào ngôi trường mà họ đã bố trí nhân lực từ trước.

- Vấn đề này cậu nói không phải không có lý được rồi người tiếp quản cậu tôi sẽ căn dặn điều này thật kỹ dựa theo những gì cậu ta báo cáo lên thì chúng ta sẽ chọn thi tốt nghiệp làm điểm chuẩn chọn trường hay là thi lấy điểm. Nhưng cậu cũng phải nói với Tần Tiến xem coi thằng nhóc nếu cần kèm cặp thêm thì cho giáo viên đến nhà dạy kèm. Không thể vì nó lo chuyện kinh doanh phát triển mà phá hỏng kế hoạch lâu dài được.

Người bên kia điện thoại cũng hứa với Vũ Luận an bài chi tiết kế hoạch cho hắn trong những tháng cuối còn ở Ngọc Châu lo liệu. Bởi vì Lâm Gia

bỏ ra cái giá quá nhiều. Từ những ngày đầu bọn họ đã tính kế đến hiện tại không thể vì một chút thay đổi mà phá hủy cả cục diện ván cờ.

- Chỉ sợ là thằng nhóc lại học cho đủ điểm như những năm trước đây nữa thì lúc đó chúng ta hơi mệt. Thằng nhóc nó chỉ lo chơi tới gần thì cuối năm môn nào nó thấy thiếu điểm là chỉ học mỗi một môn đó thôi. Mấy năm trước tôi thật sợ phải chăm tay thêm điểm cho thằng nhóc đo nhưng lại không. Cũng chả hiểu nó học hành như thế tại vì sao.

Vũ Luận bây giờ cũng đem những gì mình gặp phải trong những năm khó khăn theo dõi từng bước chân của Thiếu Kiệt.

- Xem ra thằng nhóc lúc đó chỉ không muốn thể hiện ra thực lực của mình thôi. Nếu không thì nó sẽ không năm nào cũng vừa đủ kéo điểm như thế. Chắc do là khi đó thấy bản thân còn nhỏ nếu sợ làm quá thì mọi người sẽ quẩn lấy mình nên nó mới làm như vậy. Nhưng mà thế cũng tốt, sau này cán cân có thay đổi ít hay nhiều đều do nó cứ để cho nó làm những gì nó thích là được. Còn vấn đề học tập của Thiếu Kiệt thì để cho Tần Tiến và người bên dưới thúc ép có chừng mực thôi.

Nghe được những lời của người bên kia điện thoại có một chút vui vẻ. Vũ Luận cũng hiểu người đàn ông mình đang nói chuyện khá hài lòng hẳn cũng không muốn kéo dài thêm cuộc điện thoại này. Biết đâu chừng lát nữa hẳn lại lỡ lời làm phật ý đối phương thì cũng không hay lắm.

Nhưng hôm nay hẳn đã nhận được quyết định là sẽ được rời khỏi Lưu Minh tiến về vũ đài lớn hơn ở Ngọc Châu chuẩn bị cho những bước tiếp theo sau này của Thiếu Kiệt là đã thoát khỏi chuỗi ngày dậm chân một chỗ.

- Vâng tôi biết rồi! Tôi sẽ thu xếp những chuyện này trong thời gian sớm nhất. Còn vấn đề Thiếu Kiệt tôi sẽ nói với Tần Tiến lo liệu.

- Ủ! Cậu làm việc của cậu đi.

Đáp lại một câu thoại ngắn ngủi người bên kia điện thoại tắc máy còn Vũ Luận thì vẫn ngồi trong xe của mình. Hắn vui vẻ với những gì vừa đạt được nhưng cũng không quên bấm một số điện thoại gọi đi.

- Tần Tiến à! Ông xem coi thằng nhóc nếu sau tết cho người kèm nó ở nhà lấy lại kiến thức đi. Cấp trên ra lệnh rồi đấy. Cứ để nó như thế sợ không đủ điểm để nó vào trường kia đâu. Hết học kỳ này tôi đi Ngọc Châu rồi. Mọi thứ có thể sẽ bàn giao lại cho ông đấy.

- Ủ! Cậu bước trước đi. Đợi Thiếu Kiệt rời trường này vẫn còn hai năm lúc đó tôi bước theo sau cậu. Ở nơi đây cũng chai mặt rồi hai năm thôi mà. Cấp trên còn phân phó việc gì nữa không. Nghe nói thằng nhóc bị thương nặng lắm đang định đến thăm nó đây ông đã đi chưa.

Nghe được Vũ Luận nói với mình những điều này Tần Tiến cũng đáp lại. Bởi vì ông ta biết chỉ cần Vũ Luận bước trước sắp xếp mọi thứ người tiếp theo khi Thiếu Kiệt rời Lưu Minh là hắn. Mà việc này Tần Tiến và cả Vũ Luận đợi khá lâu rồi.

- Tôi vừa tới thăm thằng nhóc! Ông xem mà đi. Nhớ để cho nó nghĩ ngơi việc bị thương có hơi nặng nếu không đi cũng được tránh làm phiền nó dưỡng thương. Thôi tôi có việc ông xem liệu mà tính nhé có gì gọi cho tôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 440: Rung Cây Nhát Khí

Ngay khi tấm bảng được dán lên trước cửa. Nhiều người đi ngang cũng tò mò dừng lại đọc nhưng chỉ được vài giây họ lại tiếp tục đi. Bởi họ chỉ có tính hiếu kỳ vì có một vật thể lạ xuất hiện trên cánh cửa.

Thiếu Kiệt ở trong nhà hầu hết thời gian làm việc cần thiết để chuẩn bị cho những ngày sắp tới việc chuyển đổi máy chủ có thể nhanh chóng nhưng đó là với điều kiện phải có sự chuẩn bị trước từ hai bên.

Ngô Long chắc chắn phải chuẩn bị cho những gì cần thiết cho một máy chủ sever đây *** yêu cầu chạy được sản giao dịch vàng của Thiếu Kiệt bởi cơ sở dữ liệu sẽ không đơn giản muốn có là trên máy chủ có được liền cần phải có thời gian đồng bộ các dữ liệu với nhau.

Bên ngoài bây giờ Lý Bân Lâm Vũ sau kho tan học về ghé qua bên nhà Hà Vi. Bởi hai người quá quen thuộc nên Khải Huy hầu như không ngăn cản mà để cho cả hai đi vào.

Nhìn thấy Thiếu Kiệt đang làm việc cả hai người lúc này cũng hơi bất ngờ. Vì được tin tức Thiếu Kiệt bị thương. Dù hôm qua muốn đến đây ngay nhưng cả hai đều không rời nhà được. Bởi bọn hắn chuẩn bị cho những ngày họp phụ huynh cuối năm. Hầu như chẳng ai rảnh nhưng giờ đây Thấy Thiếu Kiệt không bị gì cả hai người nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt.

Lý Bân nhìn không được lên tiếng nói.

- Không phải nói bị thương băng bó kính người sao giờ lại có thể đứng đây, lại còn làm việc. Lâm Vũ tao không năm mơ chứ.

Lâm Vũ Không nói năng gì, quay qua Lý Bân nhìn hắn giơ tay tát một cái “bốp”.

“ Ú Đau! Mày điên à sao đánh tao!”

- Vậy là không nằm mơ. Mày biết đau được rồi. nếu mà mày không nói đau chắc tao tưởng đây là mơ.

Cười cười nhìn Lý Bân bị đánh Thiếu Kiệt mới hấn giọng lên tiếng mắng

- Có thằng nào mới năm sáu giờ chiều lại đi ngủ nằm mơ hay không. Anh mày không bị gì hết chỉ là tin tức để che mắt Ngô Long thôi. Mấy ngày nay công việc sau rồi Lâm Vũ.

Lý Bân lúc này một xoa mặt của mình, miệng thì lầm bầm mắng Lâm Vũ.

- Mẹ thằng chó! có đánh thì cũng nhẹ thôi, Đánh mạnh như thể tao thiếu tiền ông nội mày à! đau thấy tía.

- thì đánh vậy mới biết mày mơ hay không da mày dày đánh nhẹ có si nhê đâu mà đánh.. Thôi lát cho mày đánh lại,

Thiếu Kiệt thấy hai thằng bàn tói bàn lui chuyện vừa rồi chỉ biết lắc đầu hỏi lại lần nữa.

- Lâm Vũ mọi chuyện ở bên Vô Ảnh sao rồi? Họ đã cập nhật một phần công nghệ tin học được chưa. Chú đừng nói với anh là chưa là có thưởng lớn cho chú mày đấy!

- Việc này hả. Anh yên tâm mọi thứ đều đâu vào đấy chỉ là phổ cập tin học thôi mà dạy họ excel với lại mấy cái ứng dụng văn phòng khá thành thạo rồi chỉ có điều là làm còn chậm thôi sau này quen chắc sẽ khác.

Lâm Vũ lúc này mới báo cáo cho Thiếu Kiệt về những gì trước khi đi hẳn đã căn dặn. Vì việc phổ cập tin học Thiếu Kiệt muốn để cho Lâm Vũ làm quen bởi những người này có thể thân với Lâm Vũ sau này nếu phát triển được thì sẽ thành những người dưới tay hẳn làm việc cần đến.

- Ủ vậy còn trong nhóm mình bao nhiêu thành viên được xếp vào loại có thể đào tạo được?

- Khoảng ba mươi đến bốn mươi người anh. Tuy bọn nó tiếp thu khá chậm nhưng mà có yêu thích công việc này nên em sẽ xem xét về lâu dài xem bọn hẳn như thế nào rồi mới có thể để anh quyết định sau.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cảm giác tương đối hài lòng hơn ai hết hẳn để cho Lâm Vũ tự bơi một mình không có sự thúc ép của ai hết. Nhưng khi Thiếu Kiệt hẳn vắng mặt Lâm Vũ vẫn có thể tự hoạt động được như thế hẳn cũng có tính tự giác nhất định.

- Còn Lý Bân ra sao rồi xây dựng đội ngũ tin tức liên thông với các trường ra sao rồi. Cộng tác viên tin tức của chú mày kéo dài được mấy trường trong Lưu Minh rồi.

Lý Bân vừa xoa mặt vừa đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Hiện tại thì được ba trường nhưng tin tức nổi trội thì vẫn chưa nắm được hết. Hầu như có tin đặt biệt nào đó toàn trong giờ em đi học. Có khi nào em ra khỏi lớp thì một đồng tin nhắn báo cáo rồi quá trời.

- Cái này mày phải biết chắc lọc ra tin tức nào nên lấy tin nào không nên chứ. Đâu phải cái nào cũng ôm vào như thế làm sao được. Mày với Lâm Vũ tập hợp một nhóm trong Vô Ảnh chắc lọc các thông tin cần thiết. Sắp xếp thành những gì nổi bật. Nếu được thì nói Lâm Vũ nó tạo một trang web tin

tức của riêng mày. Tập dần từ trang web nhỏ đi là được rồi. Sau này làm lớn lên thì nắm cả thông tin trong nước lẫn nước ngoài.

Thiếu Kiệt bây giờ hầu như chia việc cho những thời điểm hẳn sẽ phải dùng đến Vì nếu đã bước lên con đường này hẳn không thể nào tự mình làm hết tất cả. Từ khi bắt đầu hẳn đã nghĩ đến viễn cảnh sau này. Những việc trọng yếu Thiếu Kiệt sẽ tự thân mình đi làm còn những việc bên dưới hẳn sẽ đề người đi làm thay cho mình.

Giờ đào tạo cả hai người Lâm Vũ và Lý Bân để tạo cho hai người và những người khác dưới tay hẳn được tự do làm việc của mình. Công việc của mỗi người chỉ tập trung ở chính chuyên môn của họ. Thiếu Kiệt chỉ là người đưa ra ý kiến thay đổi nếu yếu tố đó dẫn đến sự thay đổi cần thiết. Bởi vì hẳn biết tất cả mọi người ở dưới hẳn đều phải tự đứng lên bằng chính thực lực của mình mà không phải bằng sự nâng đỡ của hẳn.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này mới đi về nhìn Thấy Thiếu Kiệt đang nói chuyện với hai người Lâm Vũ với Lý Bân và tiến hành công việc như thường ngày. Hai người đều lắc đầu vì chính bản tính không ngưng nghỉ này của hẳn làm cho hai người đôi khi muốn Thiếu Kiệt nghỉ ngơi thật tốt mà không phải làm việc gì.

- Thiếu Kiệt Tú Trinh báo cáo hỏi anh là có qua bên doanh trại xem tình hình mọi người hay không kia. Blake nói là bốn ngày nữa nhóm người khảo sát làm xe gì cho anh đến đấy. Anh xem mà thu xếp mọi thứ bàn bạc với họ.

- Anh sẽ đi kiểm tra còn để anh gọi điện nói chuyện với Blake sau. Tình hình bên đó cũng không biết ra sao, Anh phải đợi xong chuyện của Ngô Long mới tiến hành qua bên kia được. Chắc cũng nhanh thôi không lâu lắm như thế họ có thời gian ổn định hơn hiện tại mới về nước.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Thiếu Kiệt bây giờ nhớ ra điều gì đó nên mới nói với Lâm Vũ và Lý Bân.

- Hai đưa xem coi bàn bạc với nhau phương thức làm việc rồi đưa cho Ngọc Nhi ngay, mai phải thống nhất cách làm đấy. Ngọc Nhi với Nhã Oanh anh có chuyện này nói với hai người theo anh lên trên nào.

Thiếu Kiệt để lại Lý Bân và Lâm Vũ ở phòng máy tính dẫn hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi đi lên phòng khách. Hà Vi đang ngồi xem phim hoạt hình thấy Thiếu Kiệt cùng hai người đi lên cũng cười cười. Thấy cô nàng ngồi xem phim hoạt hình Thiếu Kiệt cũng không nói gì ngồi xuống ghế. Hà Vi đang xem phim thấy thế cũng tắt ti vi. Đợi cho Ngọc Nhi và Nhã Oanh ngồi xuống Thiếu Kiệt mới nói với Ngọc Nhi.

- Ngọc Nhi trước đây báo cáo của em với Lâm gia có người nào đi xác minh lại không?

Nghe câu hỏi của Thiếu Kiệt Ngọc Nhi cũng giật mình. Suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu nói.

- Theo em biết thì không. Trước đây toàn thế có chuyện gì sao Thiếu Kiệt.

- Tình hình sau này em sẽ phải cẩn thận hơn đấy! Hôm nay Vũ Luận đến xem tình hình của anh có giống như trong báo cáo hay không. Hấn ta chỉ tới vài phút lấy lý do thăm anh cùng với báo tin anh không phải thi lại hay kiểm tra lấy điểm bài học kỳ một Nên hành động sau này cần phải bàn bạc kỹ trước khi đưa báo cáo cho họ.

Thiếu Kiệt biết được câu trả lời của Ngọc Nhi không khác với suy nghĩ của hấn. Đơn giản nếu không tin tưởng Ngọc Nhi họ sẽ không để cô được tự do bên cạnh Thiếu Kiệt đến bây giờ. Nhưng phát sinh việc Vũ Luận đến

xác nhận Thiếu Kiệt bị ám sát trọng thương thì lại là chuyện khác. Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu nhìn Ngọc Nhi nói.

- Đúng đấy nếu báo cáo của cậu mà những người đó lại đi xác minh lại đúng hay sai thì chắc chắn phải đề phòng. Nếu trước này đều như thế thì không phải lo lắng nhưng nếu bây giờ phát sinh thì có thể Lâm Gia có một chút nghi ngờ gì đó với Ngọc Nhi.

- Vậy được rồi để em tính xem phải làm như thế nào.

Ngọc Nhi lúc này cũng âm trầm một chút rồi mới lên tiếng. Bởi việc này cô lần đầu tiên bị kiểm tra xác minh báo cáo về Thiếu Kiệt. Nên nói Thiếu Kiệt nhắc nhở cô cũng không sai. Cần thận không bao giờ thừa.

- Theo anh thì em cứ về nói với người bên Lâm gia. Vũ Luận bị bại lộ thân phận khi nói hớ tên của Hà Vi làm cho cô ta nghi ngờ đi. Ông ta mắc phải sai lầm khi nói những học sinh trong trường nói nhà này của Hà Vi mà không phải của anh. Chỉ cần điều đó sau này họ sẽ không để Vũ Luận tiếp xúc xác minh nữa. Thêm vào đó là họ sẽ sợ bức dây động rừng. Cứ rung cây nhất khi là được. Họ xếp đặt mọi thứ lâu dài chắc chắn sẽ không thể để ảnh hưởng toàn cục đâu.

Thiếu Kiệt đem kế sách để cho Ngọc Nhi nói lại với Lâm Gia rằng vì Vũ Luận bạo lộ hành động bất thường mà Thiếu Kiệt đang thắc mắc hẳn là người của ai sẽ làm cho những người của Lâm gia e ngại sau này nếu có thăm dò Thiếu Kiệt có kinh nghiệm bị phát hiện của Vũ Luận cũng không dám hành động lỗ mãng.

- Hay! Được việc này em sẽ chỉ trích những người đó. Như thế thì họ sẽ phải e ngại một chút. Cũng may là Vũ Luận hẳn không thật sự hiểu vấn đề. Nếu không quá dựa vào tình báo nói nhà của Hà Vi thì chắc mình cũng không có cơ để bắt bẻ những người kia.

- Đôi khi may mắn cũng cần phải dựa vào thực lực đầu óc và quan sát những gì xảy ra. Thì nó sẽ là may mắn cần thiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 441: Ký Hợp Đồng (1)

Những ngày tiếp theo đo ngài những giờ cố định đã đưa ra để tiếp khách. thì Thiếu Kiệt cùng với Chu Tường cùng nhau bàn bạc một số thứ, hôm nay là ngày ước hẹn hẳn cùng với Ngô Long cùng nhau ký kết hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ mọi thứ đang tồn tại trên máy chủ và cũng là lúc hẳn bán cái nguy cơ trước mắt mà hẳn muốn thanh lý từ khác lâu cho Ngô Long.

Chu Tường bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ cần chuyển giao thay đổi địa chỉ IP của sever Ngô Long và mấy cái ổ cứng nữa là xong. Thông báo bảo trì trang web cũng đã được đặt ra vài ngày trước. Chỉ như thế quá trình chuyển giao mới không gặp rắc rối.

Bởi điều kiện backup dữ liệu sẽ lấy vào lúc thời gian cố định nào thì những người trên trang web đã biết và họ sẽ không đại gì hoạt động trong giờ đó nếu có trường hợp lỗi xảy ra thì không ai có thể giải quyết vì đã báo tin back up dữ liệu từ mấy ngày trước.

- Thiếu Kiệt mọi thứ đã xong rồi. Chỉ cần đi lên ký kết hợp đồng nữa là xong thôi.

- Ủ! lần này chúng ta ký kết hợp đồng nên chắc chắn sẽ có người kiểm tra lại. Ngô Long sẽ không để tình trạng như lần trước xảy ra. Và cũng chẳng cần thiết việc bán sản giao dịch cho hẳn cũng làm anh đỡ phiền. Còn dính vào sản chúng ta không biết khi nào sẽ gặp phải nguy cơ quá tải.

Chu Tường lúc này cũng gật đầu. Nếu không có người khác tác động chắc chắn trường hợp này sẽ không xảy ra nhưng vì có đối thủ là Ngô Long chỉ cần Thiếu Kiệt và Chu Tường không để ý được thì rất có khả năng này xuất hiện.

Ngô Long như con hổ rình mồi chỉ cần đợi Thiếu Kiệt sơ sót là hấn nhãy ra tấn công giờ bán lại sàn giao dịch cho hấn Chu Tường lại có thể tập trung phát triển cho Garena hơn là cứ phải để người trông chừng dùm hấn.

- À! Thiếu Kiệt dạo này bên kia có tình trạng một số nhà phát hành vốn định ký kết hợp tác với mình thì lại ngưng hấn không trao đổi. Cho người tìm hiểu thì họ chỉ nói chưa đến lúc hợp tác. Em nghĩ xem đó là chuyện gì?

- Vấn đề này không lớn chỉ cần anh trụ được nữa năm sau đến lúc đó họ muốn hợp tác với ta thôi. Vì em nghĩ kinh nghiệm của mình chưa có với lại Mã Hóa Đăng ở đằng sau thúc đẩy quá trình này nữa. Em đã có chuẩn bị hậu chiêu cho mình rồi anh không cần quan tâm cái bây giờ cần thiết là mình phải trụ vững đến qua năm khi trò chơi mà em đang đầu tư ra mắt chắc Mã Hóa Đăng sẽ thua chúng ta thôi.

Thiếu Kiệt thừa hiểu tại sao Garena đến giờ vẫn chưa ký kết được một hợp đồng nào về các trò chơi khác. Dù cho nó có hiệu xuất cao và mới nhất nên Thiếu Kiệt hoàn toàn tin tưởng về những gì hấn đã làm ra mà không cần phải lo lắng.

Hấn biết Mã Hóa Đăng phía sau giở trò nhưng đối với việc này thì Thiếu Kiệt không lo lắng. Vì hấn có con bài liên minh huyền thoại để đánh ra thị trường lớn hơn.

- Hèn chi! Thật không hiểu lão làm sao tác động đến mấy nhà phát hành khác. Làm nhân viên bên dưới không hiểu được lần nào cũng thất thủ đi về tay không.

- Không cần để nhân viên đi nữa. Mã Hóa Đăng ra nguồn lợi lớn hơn chúng ta. Hấn chỉ cần đảm bảo ký hợp đồng phát hành trò chơi mà các nhà sản xuất sẽ làm là chúng ta không có chỗ đứng. quốc gia của hấn đông dân người chơi nhiều hơn chúng ta nhiều. Làm sao mà đấu lại hấn khoản này.

Người ta cũng phải suy xét lợi ích của cả hai bên giữa một công ty mới như chúng ta với một ông lớn như Tencent chứ.

Chu Tường suy nghĩ một lúc lâu. Hắn thấy việc này nếu nói tốt thì cũng có tốt nhưng bản thân Chu Tường cũng nhìn nhận được việc này là một con dao hai lưỡi thực thụ. Không một trò chơi nào có thể thu hút người chơi nhiều. Không một bối cảnh trò chơi và đồ họa sẽ thu hút được người chơi. Việc đăng ký hết các trò chơi như thế dễ dẫn đến việc bị loạn, người chơi sẽ không cảm thấy thu hút nữa. Thay vào đó là hiệu suất kém nhà phát hành lỗi là điều không thể tránh khỏi.

- Tên này liệu nhĩ biết là đường chết mà vẫn đâm đầu vào. Chẳng hiểu sao nữa, chỉ là không hợp tác được với mình thôi mà sao phải như thế ta.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng không thể nói rõ cho Chu Tường biết những vấn đề đã xảy ra giữa hắn với Mã Hóa Đăng dù sao thì vấn đề này khá nhạy cảm. Nếu giữa hai người đối đầu tranh chấp với nhau thì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng kéo theo cả công ty vào cuộc như Mã Hóa Đăng thì Thiếu Kiệt cũng không tiện giải thích.

- Thôi để em đi chuẩn bị. Lần nào mang lên người cái đồng bông bản cũng khó chịu thật. Nếu mà không phải vì Ngô Long lần này làm ra việc ký hợp đồng như thế này thì cũng không cần cãi tranh nữa. Mới có ba ngày thôi mà mệt chết được.

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt than vãn như thế cũng cười cười đáp lại hắn. Nếu không có mọi người nó rõ nguyên nhân chắc hắn cũng tưởng Thiếu Kiệt bị nặng lắm. Như khi gặp hắn thì vừa thao tác máy tính vừa đọc sách Chu Tường cũng giật mình.

- Thôi ráng hôm nay nữa thôi vài ngày sau hết chuyện rồi, như thế thì cậu lại tự do không phải giả bệnh làm gì nữa khi đó thì khỏe hơn anh bây

giờ nhiều lắm. Giờ mệt thật quá nhiều thứ phải làm. Nào là khâu quảng cáo các thứ hợp đồng rồi điều chỉnh sửa lỗi. Nhân viên bên dưới chỉ làm được phần nào đúng là điều hành công ty phát triển lớn hơn không dễ dàng. Anh đã như thế này không biết những công ty lớn hơn thì sẽ ra sao.

Thiếu Kiệt vừa mặt lên một đồng băng băng trong sự hỗ trợ của Hà Vi cũng lên tiếng nói.

- Tại công ty mới đi vào hoạt động không lâu. Phải từ từ ngày đầu mà sau này anh chọn những người ở mỗi công đoạn hiệu quả nhất mà để họ tiếp quản. Nếu sau khi lên tiếp quản mà lại lơ là thì đánh xuống để người khác lên. Càng nỗ lực cống hiến thì chúng ta phải trả công tương xứng với những gì họ đã bỏ ra. Người nào không làm việc tốt thì sa thải thẳng tay. Công việc mình không tiến lên thì không ai có thể giúp họ hết hãy để chính họ nhận định lấy tính huống của mình.

Cơ thể của Thiếu Kiệt được bắn bó kính người. Thêm vào đó một chút bột nghệ với màu đỏ tạo ra vết máu và vết thương đang trong thời gian bị băng kính không thông thoáng gây ra.

Hà Vi bây giờ làm xong hết các công đoạn mới nói với Thiếu Kiệt.

- Để em bảo Khải Huy lấy xe.

- Ấy em nói Khải Huy bỏ xe lăn vào trong cốp luôn đi. Lát ký hợp đồng đi xe lăn để cho Chu Tường đẩy anh. Xem xem tên Ngô Long hấn đặc chí như thế nào.

Hà Vi lườm lấy Thiếu Kiệt một cái mắng.

- Bản thân anh như thế này đã đi lại khó khăn rồi chứ ở đó mà không ngồi xe lăn. Em không muốn phải thấy cái tướng đi rô bốt của anh trong hội

nghĩ sẽ làm người khác cười. Chỉ để người trong nhà thấy đã chịu không nổi rồi anh còn muốn người khác thấy sao.

- ai nói rõ bớt thì như thế nào. Họ cười kệ họ anh làm gì phải sợ chứ. Quan tâm làm gì, nhưng mà nhớ dặn Khải Huy đây không là bị những người đó phát hiện thương tích là giả thì không ổn đâu.

Trong khi Thiếu Kiệt và nhóm người của hắn đang trên đường đến nơi diễn ra nơi tổ chức ký kết hợp đồng thì Ngô Long đang phải đón tiếp khách khứa của mình khá đông. Hầu hết những người đến đây hôm nay đều có quan hệ với Diệp Nhi cũng là nhóm người sẽ đầu tư cho Ngô Long để tranh thủ kéo quan hệ.

Trước đại sảnh một cái bản ghi đồ với nội dung. Buổi họp báo ký kết đầu tư sàn giao dịch vàng khá nổi trội bên ngoài cũng có những nhân viên sự kiện được mời đến làm người mẫu cho người khác chụp ảnh.

Ngô Long trong bộ vest màu đen lâu lâu cười đùa bắt tay với những người khách đến thăm theo sự giới thiệu của Diệp Nhi. Nhưng rất dễ nhận ra hành động lạ thường của hắn khi cứ chốc chốc lại nhìn vào trong đồng hồ rồi nhìn ra phía lối vào.

Thấy con mình như thế Diệp Nhi cũng cau mày. Bà không biết con mình vì sao lại như thế nên mới hỏi Ngô Long.

- Khách khứa đang đến làm sao lại như vậy phải tỏ rõ ra bình tĩnh chứ. Lo lắng cái gì hôm nay là ngày con vi quan mà cần gì phải như thế.

- Thật sự lo đấy mẹ! Thằng này không biết được đâu giữa chừng nó thay đổi nữa là không ổn chút nào. Giờ mà nó không tới họp đồng không ký được mình là người mất mặt đấy.

Diệp Nhi nghe Ngô Long con mình nói thế cũng cười đùa lắc đầu đáp lại hẳn. Vì bà biết chắc chắn Thiếu Kiệt phải đến ký hợp đồng không vì điều gì bảo đảm. Nhưng nếu hẳn là dân kinh doanh thì việc này phải thực hiện.

- Việc này không phải trò đùa nó sẽ không dám đâu. Con nghĩ xem nếu nó dám không đến người thiệt hại sau này sẽ là nó thôi. Ký hợp đồng kinh doanh còn xem như trò đùa được thì ai mà dám hợp tác với nó sau này. Nó nhất định đến nếu không thì nó là người bị thiệt chứ không phải mình. Con nắm đằng cán mà còn sợ người cầm lưỡi dao thật cứ lo lắng không đâu.

Ngô Long bây giờ mới chợt nhớ ra, Việc ký kết hợp đồng này là công khai một số người kinh doanh các ngành mà mẹ hẳn tranh thủ được cũng đến. Chỉ cần Thiếu Kiệt xem như việc ký hợp đồng này là trò đùa thì sau này những người muốn hợp tác với hẳn phải suy xét khá nhiều.

Khi Một người ký hợp đồng mà mọi thứ đã chuẩn bị hết lại, cắt ngang không đến. mà cả quá trình thương lượng đều thỏa đáng thì không thể tin tưởng khi hợp tác. Ai kinh doanh cũng đều phải phòng ngừa tình trạng như thế đối với đối tượng đã có tiếng tăm không tốt thì đúng là sẽ trở ngại sau này với Thiếu Kiệt hẳn.

- Ừ mẹ nói cũng đúng! Chỉ là con lo lắng thái quá rồi chẵn nó đang trên đường đến thôi. Để xem bộ dạng nó có giống những gì con tưởng tượng ra không rồi.

Nói rồi Ngô Long cười nhẹ một cái trút bỏ cái gánh nặng này giờ hẳn lo lắng. Hẳn hiểu nếu hôm nay Thiếu Kiệt mà không đến thì chắc chắn mẹ hẳn sẽ đem chuyện này lan truyền ra trong giới kinh doanh. Còn hẳn thì dựa vào những thứ mình có bắt đầu tiến hành công kích Thiếu Kiệt trên chính sân giao dịch của hẳn.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 442: Ký Hợp Đồng (2)

Khải Huy lái xe trên những con đường của một buổi sáng. Dù cho đã cố gắng tránh những tuyến đường đông đúc những ở một môi trường châu á thì xe máy vẫn là phương tiện di chuyển nhanh nhất. Bởi nó gọn hơn xe ô tô và độ linh động có được khi di chuyển không phải đợi chờ lâu quá cho một con đường.

Người lái xe chỉ cần thông thuộc đường xá họ có thể chuyển cho mình những con hẻm để thoát khỏi những nơi tắc đường trước mặt còn ô tô thì phải đợi cho có một con đường nào có thể dành cho mình đi mới cho thể thay đổi lộ trình.

Dù Khải Huy đã lái xe lâu năm nhưng Thiếu Kiệt bây giờ ngồi trên xe vẫn nhắc nhở anh ta. Bởi vì người đi đường thường không chú trọng đến vấn đề an toàn của chính mình. Mà hẳn thì đã gặp nhiều trường hợp như thế không ít.

Hà Vi cũng đi cùng chuyển đi ngồi trên xe lúc này Thiếu Kiệt mới nói với Hà Vi.

- Em xem là hộ chiếu cho Khải Huy đi. Sắp tới anh chuyển đổi loại xe Khải Huy phải tập làm quen với nó và tham dự buổi huấn luyện dành cho tài xế loại xe này. Nên anh ta phải ra nước ngoài làm bài kiểm tra mới được lái xe đấy.

Khải Huy đang lái xe cũng có chút giật mình nhìn qua kính chiếu sau hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa xe gì mà cần phải kiểm tra vậy Thiếu Kiệt anh thấy ô tô thì cái nào cũng như cái nào thôi cần gì mà phải kiểm tra ở nước ngoài vậy?

Thiếu Kiệt thấy Khải Huy lái xe khá an toàn nhưng vì vấn đề khối lượng của hai xe là khác nhau mà sự thay đổi về hình thái bên ngoài lại không thay đổi. Nếu cứ theo quán tính của mình khi đối phó với khẩn cấp theo xe thông thường thì sẽ không được nên nói với Khải Huy.

- Ủ! cũng là ô tô thôi nhưng nó được bọc thép tương đương với xe của tổng thống, trọng lượng và độ bám đường và những phản ứng không giống với xe thông thường nên anh phải kiểm tra. Nếu xe ô tô bốn bánh bình thường là trọng lượng không đổi thì khi nâng cấp lên nó sẽ trở thành xe tải. Nhưng vẫn mang hình hài của một chiếc ô tô anh cần làm quen với việc đó mới được. Không khéo khi thắng gấp hoặc gặp tình huống bất ngờ sẽ gây ra chuyện đấy.

Khải Huy nghe được Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Bởi vì anh ta cũng hiểu được sự khác nhau của việc lái một chiếc ô tô bình thường và một chiếc xe tải có trọng lượng là hoàn toàn khác nhau. Việc phanh gấp hay phanh xạ đều có lực tác động không nhẹ trên đường.

Nếu cứ theo quán tính đây là chiếc xe thông thường thì chắc chắn xe bị lực tác động kéo thêm một đoạn khi thắng gấp xảy ra. Mà như thế khi có sự cố trước mặt mà lại bị tác động lực thì chắc chắn sẽ có va chạm gây ra tai nạn.

- Ủ thế cũng được! để anh đi kiểm tra xe đủ điều kiện không. Hi vọng nó không quá khó. À địa chỉ em đưa đến rồi đấy để anh xuống mở cốp xe lấy xe lăn ra đã.

Thấy phía trước bên ngoài cổng của nơi tổ chức hội nghị đã ghi sẵn một cái bảng đỏ với thông tin kí kết hợp đồng mà nơi đây tổ chức. Khải Huy lúc này cũng cài thắng tay lại. Nhìn ra gương chiếu hậu một lát xong mới mở cửa ra. Chạy ra phía sau lấy từ trong cốp sau xe một chiếc xe lăn. Đến bên cửa nơi Thiếu Kiệt ngồi sẵn cố định xe lăn.

Chu Trương và Khải Huy đặt Thiếu Kiệt lên Xe Lăn bắt đầu Hà Vi cũng bước xuống xe nhìn vào cái trung tâm hội nghị mà Ngô Long đã thuê nơi đó đang có rất nhiều người đang đợi chờ bọn hắn. Cô chột cúi người chỉnh lại vài thứ cho Thiếu Kiệt rồi nói nhỏ.

- Xem ra Ngô Long mời không ít người cần thận đây Thiếu Kiệt coi chừng người khác nhận ra là được.

- Ừ Chu Trương nếu lát nữa ký kết hợp đồng thì anh lên đó ký kết như đã bàn trước nhé. Bảo đảm hắn không tốt lành gì đâu. Chắc chắn là làm cái bực thật cao nhìn xuống dưới để em đi bộ lên làm trò cười đây mà.

Chu Trương bây giờ cũng gạt đầu. hắn đến phía sau của Thiếu Kiệt bắt đầu nắm lấy thành tay xe lăn đẩy Thiếu Kiệt từ từ đi vào. Khải Huy thì đóng lại cửa xe theo tính hiệu của bảo vệ nơi đây lái xe đi đến bãi gửi.

Thông tin Thiếu Kiệt cũng được Ngô Long nhận được từ người bên ngoài canh chừng. Rất nhanh chóng hắn tiến ra lối vào cùng với Diệp Nhi để tận mắt nhìn thấy thương thế của Thiếu Kiệt.

Ngô Long làm ra vẻ nhiệt tình đi ra bên ngoài đón Thiếu Kiệt hắn. Nhưng ai cũng đều hiểu rằng việc này làm gì đơn giản như đã thấy. Không nã súng bắn nhau đã là may chứ ở đó mà chào mừng.

- Chào! Nhân vật quan trọng thấy thế nào? Đủ vinh dự chưa hả Thiếu Kiệt nói ra thì hai ta lần đầu gặp nhau đi. Không ngờ tình trạng như thế này mà vẫn phải bắt mày tới đây ký hợp đồng nhỉ.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn lấy Ngô Long một chút nở một nụ cười trên khóe môi của mình lắc đầu thờ dài nói.

- Mày thẳng mày muốn nói gì cũng được lần này giao dịch xong thì mày thật sự thắng tao rồi đó. Nếu không phải mày có chỗ dựa vững chắc kết thúc

của chuyện này ở đâu thì còn không biết được.

- Mà đừng nói thế chứ. Cuộc sống mà ai biết trước được nào. Chỉ trách mày chọn lầm đội thôi. Đúng không cô em, Ông của cô sao không ra tay giúp Thiếu Kiệt đi được mà, thế sao lại không giúp nhỉ. Hay là phải nói sao ta với tay không tới đi đúng không.

Hà Vi định phản ứng lại nhưng mà Thiếu Kiệt đã lên tiếng ngắt lời cô không cho cô nói lại với Ngô Long.

- Ra oai như thế là đủ rồi đấy! Giờ có ký hợp đồng hay không nhanh đi tao con về dưỡng thương. Vì là bên ngoài nước tao gặp việc này nên không nói được mày. Nếu ở trong nước thì chưa biết ai hơn ai đâu.

- Ấy được ký thì ký. Mà mày cũng đừng mong thay đổi đấy. Biết đâu sau này lại muốn mua lại thì không còn là cái giá bốn tỷ đâu. Với lại tao cũng đâu có ngu. Mày bị thương tao sao biết được ai làm nào, không bằng không chúng nói vấn đề này hơi bị khó đây.

Thiếu Kiệt vốn định thăm dò xem Ngô Long có bản lĩnh thừa nhận hay không nhưng vì hấn tự cho mình thông minh sợ rằng sẽ bị Thiếu Kiệt thừa cơ hội này mà lật lại nói hấn là chủ mưu ám sát nên hoàn toàn không giám nhận.

Hà Vi lúc này đứng bên cạnh Thiếu Kiệt cũng cười mỉa mai lên tiếng nói.

- Hèn thật! Đã dám làm lại không dám nhận công khai. Chỉ dám sau lưng đánh lén.

- Vấn đề này mình biết được rồi Hà Vi! Ở đây không phải là nơi của mình. Làm xong thủ tục ký kết rồi về anh còn một đồng thuốc kháng sinh cần phải uống để mau chóng khỏi hẳn kia.

Thiếu Kiệt biết hôm nay cỡ nào hấn cũng phải nhin. Bởi nhiều lý do dù hấn thấy Ngô Long có thật sự thẳng thắn đi chăng nữa hấn cũng không quan tâm. Chịu được cái nhục nhất thời không nói lên được rằng ván cờ đến cuối ai sẽ thắng.

- Xem ra mày có chuẩn bị đến đây nhì. Nhưng mà quên mất, ở đây hôm nay không chuẩn bị chỗ cho người khuyết tật chịu khó chút nhé. Buổi ký kết chắc cũng nên bắt đầu rồi đấy. Có cần đợi cho người đẩy mày vào tới trong sảnh không Thiếu Kiệt.

- Không cần anh quan tâm đến vấn đề này tôi có người đủ để mình tin tưởng và đủ để làm cho việc anh có mặt ở đây hôm nay để ký kết với tôi về hợp đồng này. Điều đó là chắc chắn nếu anh không muốn có thể thỏa thuận lại nhưng tôi dám chắc giá cả sẽ khác.

Tuy biết Thiếu Kiệt chỉ là đối thoại với Ngô Long nhưng bản thân Chu Tương lúc này trong lòng lại thấy nao nao. Dù biết Thiếu Kiệt chẳng bị gì, và đây chỉ là một màn đóng kịch với Ngô Long nhưng những lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Chu Tương buộc phải suy nghĩ.

Bởi vì hiện tại hấn là người đẩy xe cho Thiếu Kiệt. Nếu thật sự Thiếu Kiệt bị thương và nói ra lời này thì Chu Tương sẽ không cảm thấy gì. Nhưng hấn lại không bị gì hết lại cho Ngô Long biết được rằng bên cạnh Thiếu Kiệt hiện tại vẫn có người hấn tuyệt đối tin tưởng và giao toàn bộ trách nhiệm của mình. Mà người đó lại là Chu Tương hấn.

Chu Tương lúc này đẩy Thiếu Kiệt trên chiếc xe lăn của cũng cảm thấy có đủ hãnh diện. Ngô Long nhìn chăm chăm vào Hà Vi. Hấn lại nghĩ rằng người Thiếu Kiệt cảm thấy tin tưởng được lại là Hà Vi mà không phải là Chu Tương bởi một người thanh niên lạ mặt lại không có nét gì nổi bật trong mắt hấn chỉ là một người đi theo giúp đỡ Thiếu Kiệt trong lúc này.

- Thế cũng được! Xem nào ba người thôi thì ngồi ở phía trước cũng được. Không cần quan tâm quá nhé bàn cao không phù hợp với người đi xe lăn nên chịu khó đi.

Hà Vi Trong lòng lúc này khá ám ức dù cô biết nếu cô tức giận có thể làm ảnh hưởng đến những gì Thiếu Kiệt đang làm. Nhưng sự quá đáng của Ngô Long ngay lúc này làm cô không vừa ý.

Thiếu Kiệt lấy tay nắm lấy tay Hà Vi khẽ lắc đầu một cái làm Hà Vi cũng không biết làm sao trong tình cảnh này mà chỉ biết im lặng.

- Cần thận đây! Có bật thêm có cần người phụ khiên lên không. Ở đây sao không làm cái bật đẩy xe lăn lên xuống nhỉ. Ấy mà Thiếu Kiệt có người đẩy thì sẽ đưa lên được thôi không cao chừng một gan tay thôi mà.

Đứng trước bật thêm vào trong sản Ngô Long nhìn xuống bật thêm bên dưới chân mình tay chỉ xuống ra hiệu cho Thiếu Kiệt ở đó có một bật thêm phải để cho người nhất xe lăn mới lên được. Xung quanh hẳn một số người ngồi gần lối vào trung tâm cũng cười đùa khá lớn. Chu Tương nhăn mặt khó chịu lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu cứ ngồi im đi Tôi khiên cậu lên được dù sao tôi cũng không yếu như bọn chúng tưởng tượng đâu. Mẹ nó bọn này ý đồ người rồi muốn làm gì thì làm. Tức thật!

- Bình Tĩnh đi em không tức thì anh với Hà Vi Tức làm gì. Nhịn không phải là nhục. Nhịn là đợi thời cơ đập cho một trận., Nên cứ bình tĩnh giờ chưa phải lúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 443: Ký Hợp Đồng (3)

Nghe Thiệu Kiệt nói thế. Hà Vi với Chu Tương cũng gật đầu. Đẩy Thiệu Kiệt đến ngay bật thêm lồi lên. Chu Tương cúi người lấy tay nắm lấy hai bên tay vịn. Ngục để phía sau xe tựa vào người Nhất lên bổng Thiệu Kiệt cùng chiếc xe lên khỏi mặt đất đặt lên trên Thiệu Kiệt cố định giữ lại xe lăn không cho nó do chuyển bằng cách cài thắng tay lại.

Đợi cho xe cố định lại trên bề mặt của thêm Thiệu Kiệt nhìn Chu Tương cười cười nói.

- Xem ra anh cũng khỏe đây chứ. Không như lời đồn vẫn nói về dân tin chúng ta yếu ớt là được rồi.

Thiệu Kiệt đợi cho Chu Tương nắm lấy hai tay đẩy phía sau hẳn mới gạt mở thắng tay ra. Ngô Long thấy hành động của Thiệu Kiệt như thế cũng cười lớn nói.

- Xem ra sử dụng khá thành thục nhỉ phù hợp ngồi xe lăn đấy tiếc là chỉ được hơn một tháng không nhiều nhì. Có khi nào bị cả cuộc đời thì lại đỡ phải phí tiền mua xe lăn này rồi.

- Phí hay không phí thì không cần mảy quan tâm. Tiến hành nhanh đi rồi tao còn về. Ở đó đứng nói không cũng chẳng thêm được đồng nào đâu.

Ngô Long thấy Thiệu Kiệt nói thế hiện tại hẳn có lợi thế nên cũng cười lớn. Đi thẳng tới đại sảnh trung tâm. Mọi người xung quan ngồi xuống ghế đã chuẩn bị trong hội trường. Chu Tương đẩy Thiệu Kiệt đến bàn trên cùng ở đó được trải khăn đỏ, và một dãy bàn dài.

Thiệu Kiệt được Chu Tương dời đi một cái ghế để có thể đặt xe lăn của Thiệu Kiệt vào thì Diệp Nhi lên tiếng nói.

- Thật khó chịu cái mùi thuốc nồng nặc này. Người đầu tách bàn ra để cho ba người họ ngồi riêng một chỗ đi. Chẳng hiểu thân phân thế nào mà lại ngồi ngang hàng. Không phân lớn nhỏ

Âm thanh của Diệp Nhi lọt vào trong tai của Hà Vi khiến cô tức giận nắm chặt tay mình lại. Chu Tường bây giờ cũng âm thầm siết chặt tay mình lại. Nhưng Thiếu Kiệt đã lên tiếng.

- Bà! muốn thế thì cũng được. Ngồi với người như bà cũng một dãy bàn cũng không tốt. Biết đâu sau này có người bị bắt vì một số lý do nào đó. Có hình chụp ngồi chung với bà lại bị liên lụy không tốt à. Làm người thì đừng nên ép người thái quá. Nhân quả tuần hoàn không biết trước được đâu bà thím à.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng thêm vào cho xôm tụ.

- Anh nói thế người ta nhà giàu trên mặt có đánh một lớp phấn dày lắm nên cũng không nhận ra được bên ngoài bà thím đó ra sao đâu. Mà cũng ngộ không hiểu tại sao Ngô Long ký hợp đồng với anh mà lại phải mang theo cả mẹ mình. Chắc hẳn còn nhỏ lắm.

Diệp Nhi nghe Thiếu Kiệt và Hà Vi dùng mình ra châm chọc con bà cũng âm trầm đáp trả.

- Đúng là Ngô Long ký hợp đồng với những đứa không đâu. Không phải cứ đến không. Trên danh nghĩa hôm nay dù sao bà đây cũng là người đầu tư con có một số người đến có mặt cũng không xuất hiện.

- Có nhiều người phụ nữ lại không biết địa vị vủa mình. An gia nội trợ lại lúc nào cũng chường cái mặt dày đem ra nơi đông người. lại nói lời hoa mỹ thì cũng chỉ dát vàng lên mặt thôi. Bôn phận người phụ nữ là ở phía sau chồng con ủng hộ chứ không phải lúc nào cũng ra mặt.

Ngô Long thấy Thiếu Kiệt với mẹ mình hơn thua trên lời nói cũng tức giận hẳn hiện tại nếu không vì Thiếu Kiệt nắm giữ sàn giao dịch mà chưa ký kết hợp đồng đã đuổi Thiếu Kiệt đi mất từ lúc nào.

- Tách Bàn cho ba người họ ngồi riêng! Nhanh lên chậm chạp lè mè làm gì! Còn phải làm nhiều việc nữa.

Nhìn một người phục vụ của bên tổ chức sự kiện Ngô Long quát tháo. kiểm nơi giận cá chém thớt.

Thấy con mình nói thế Diệp Nhi cũng bước đến một chỗ trên dãy bàn ngồi xuống trút giận một câu.

- Miệng lưỡi! Đúng là dân xã hội!

- Thôi chấp nhất với thứ đó làm gì mẹ ơi hôm nay dù sao hẳn cũng chỉ là nhân vật làm nền cho con thôi mà. Đối với những hạng người này nói chuyện chỉ tốn hơi thôi.

Ngô Long cố gắng xoa dịu mẹ mình. Hẳn thấy nếu còn cãi qua cãi lại như thế này sẽ không đi đến đâu.

Cái bàn dài, được nhân viên tách ra. Chỗ ngồi của Diệp Nhi không được động đến khi mà Ngô Long ngồi vào đó còn một cái bàn thì đem qua đối diện với nơi của ba người Thiếu Kiệt. Chiếc bàn được đặt xuống Thiếu Kiệt ngồi giữa. Hà Vi và Chu Tường ngồi hai bên.

Bây giờ mọi thứ đã xong. Người dẫn chương trình bắt đầu ổn định mọi người một chút rồi mới nói vào trong micro.

“ Xin Chào mọi người! Hôm nay chúng ta ở đây để tham dự một buổi lễ long trọng về việc trao đổi quyền quản trị và kinh doanh của sàn giao dịch

xxxx. Xin giới thiệu người đại diện của buổi ký kết trao đổi hôm nay là Anh Ngô Long. Cùng với Anh Hoàng Thiếu Kiệt. ”

Ngô Long đứng lên trong sự vỗ tay của những người bên dưới. Còn Thiếu Kiệt vẫn ngồi đó. Khi tên Thiếu Kiệt vang lên chỉ có hai người Hà Vi và Chu Trương vỗ tay. Âm thanh đó chưa đủ phát lên thành tiếng thì người dẫn chương trình lại nói tiếp.

“ Không để mọi người đợi lâu sau đây xin mời anh Ngô Long lên phát biểu vài lời để chúng ta hiểu được tầm quan trọng của việc ký kết hôm nay.”

Ngô Long bây giờ đứng lên đưa tay chào mọi người một cái rồi mới bước lên trên đài cao. Đi về trên một cái bục phía góc phải của sân khấu đã chuẩn bị. Ngô Long dừng lại đứng ở giữa bục diễn thuyết. Nhìn xuống Thiếu Kiệt ngồi bên dưới nụ cười trên khóe môi hiển thị như mang về chàm chọc.

Nói vào trong micro để trước mặt mình. Từng âm thanh của Ngô Long thông qua hệ thống loa phát ra để mọi người trong phòng nghe thấy.

- Xin chào mọi người. Tôi là Ngô Long rất hân hạnh được đón tiếp mọi người ở đây hôm nay để có thể cùng tôi chung kiến buổi ký kết này!

Nói rồi Ngô Long cúi đầu nhẹ một cái trước hội trường đông đúc nhưng người ngồi bên dưới. Diệp Nhi thấy được nội dung và hành động của con mình cũng gật gù tán thưởng. Ngay lúc đó một tràng vỗ tay vang lên như được lập trình sẵn vang lên.

- kính thưa quý vị quan khách! sau một thời gian đi vào hoạt động. Vốn sản giao dịch vẫn đang trên đà phát triển. Nhưng dạo gần đây vì một số việc ngoài ý muốn. Quá trình quản lý sản giao dịch lúc này của anh Hoàng

Thiếu Kiệt đây không thể tiếp tục. Nhưng vốn là một người kinh doanh tôi hiểu được sự khó khăn ấy như thế nào. Và tôi cũng hiểu mình phải làm một điều gì đó.

Hà Vi một bên nghe Ngô Long đứng ở trên cao nói những lời này lắc đầu bĩu môi nói với Thiếu Kiệt.

- Hấn thật sự tốt như thế à? em nhớ đâu có!

- Em quan tâm làm gì người ta đóng kịch thì phải diễn đạt các thứ nên cứ cho rằng hôm nay mình đi xem kịch là được rồi cần gì phải nói ra.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi nói như thế cũng cười cười đáp lại cô và tiếp tục xem kịch theo như hấn nói.

Ngô Long vẫn trên sân khấu với những đạo nghĩa và nhưng thứ mà hấn đã được viết sẵn học thuộc lòng mấy ngày qua.

- Mọi người thấy đấy. Nếu cứ như thế việc đình trệ của sàn giao dịch sẽ xảy ra. Anh Hoàng Thiếu Kiệt cũng không thể quản lý hết. nguồn nhân lực và sức khỏe cùng một số thứ khác không thể cho phép anh tiếp tục. Nên tôi đã thương lượng với anh ta. Hiện tại nhân lực tôi có. Đội ngũ chăm sóc khác hàng và đội ngũ nhân viên IT luôn túc trực 24/24 sẵn sàng giải quyết các vướn mắt khách hàng. Nên tôi đã đề nghị đi đến buổi ký kết này. Và cũng được sự đồng ý của Hoàng Thiếu Kiệt với giá thành là bốn tỷ. Con số này đối với tôi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Nhưng làm sao để phát triển nó một cách tốt nhất mới là điều quan trọng.

Chu Tường lúc này ngồi bên cạnh Thiếu Kiệt mới khúc khích cười vì không nhịn được nữa. Hà Vi thấy thế mới hỏi nhỏ nhỏ hấn.

- Chu Tường có gì mà anh cười vậy! Hấn nói cái gì mà anh lại buồn cười thế.

- Không! anh chỉ đang thắc mắc mỗi đội ngũ IT của hắn là bao nhiêu người mà không giải ra cái mã nguồn của Thiếu Kiệt lại còn để bị thả bot hack cả gần hai tháng thiệt hại khủng bố nữa chứ.

Hà Vi lúc này như nhớ ra điều gì cũng run run bờ vai những lời của Chu Tường nhớ ra Thiếu Kiệt lấy của Ngô Long không ít tiền. Để cho hắn phải đẹp cả sàn giao dịch cạnh tranh.

- Hai người thật là để cho người ta hãnh diện một chút chết ai đâu. Mà công nhận thằng này ai viết diễn văn cho nó mà sao dài thế. toàn là viết tốt không nghe tới nghe lui cũng một nội dung. Lát nữa phải hỏi hắn thuê ai vậy! Để mai mốt có đi diễn văn nhờ người đó viết dùm một bài rồi học thuộc thôi.

Nhìn Ngô Long say sưa diễn thuyết Thiếu Kiệt chỉ biết lắc đầu nếu không phải hắn là người trong cuộc có thể hắn sẽ tưởng rằng mọi việc Ngô Long đang nói trên sân khấu đều là sự thật.

Hà Vi với Chu Tường lúc này cũng gật đầu hai người không hiểu ở đâu mà Ngô Long lại có thể nói ra những đạo lý và những lý do hết sức thuyết phục. Hà Vi lúc này cũng cười cười nói với Thiếu Kiệt.

- Thì không phải anh nói để cho hắn uy phong. Người ta bỏ công học thuộc lòng như thế phải cho hắn thể hiện chứ. Lâu lâu mới được đứng ở chỗ đông người làm xiếc khi mà anh cũng phải cổ vũ mới đúng.

- Ví hắn với con khí có tội cho nó quá không thể. Dù sao nó cũng là động vật bậc cao gần với con người nhưng phần con nhiều hơn phần người thôi. Tên này cả phần con cũng mất rồi ở đó mà còn là khí sao.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hà Vi. Dù hiện tại chỉ có ba người họ nghe được đối thoại lẫn nhau nhưng Diệp Nhi ở một bên lúc này nhìn về phía ba

người mặt hầm hầm khó chịu Vì bà biết ba người đối với những gì con mình nói hầu như là không quan tâm gì mà còn cười đùa với nhau rất không ra thể thống gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 444: Ký Hợp Đồng (4)

Ngô Long đang có nhiều cảm hứng diễn thuyết nên cũng không quan tâm đến bên dưới cho đến khi hắn nhìn thấy mẹ mình khuôn mặt có vẻ không hài lòng nhìn về cái bàn của Thiếu Kiệt.

Nhìn xuống bên dưới nơi đó ba người đang nói chuyện với nhau Ngô Long mặt mũi cũng âm trầm nói cho xong câu cuối của bài thuyết trình.

- Sau đây tôi và Anh Hoàng Thiếu Kiệt sẽ ký kết hợp đồng với nhau và làm các bước còn lại trong việc này. Mời Anh Hoàng Thiếu Kiệt bước lên sân khấu.

Lời của Ngô Long làm cho Thiếu Kiệt nhú mày một cái. Còn Hà Vi nghe thấy câu nói của Ngô Long ánh mắt hiện lên hình viên đạn khóa chặt lấy thân anh của hắn ở trên sân khấu. Nhưng người bên dưới lúc này cười lớn.

Ngô Long vờ như vô ý sửa lời lại.

- Ấy xin lỗi Thiếu Kiệt phải ngồi xe lăn mà tôi quên mất. Mà công nhận cậu ta ngồi xe lăn mà đi đến đây được cũng là một việc cho thấy thành ý của cậu ta đấy chứ. Như thế được rồi để cho người dẫn chương trình của chúng ta đem hợp đồng xuống cho Thiếu Kiệt nào. Mọi người vỗ tay cho sự hợp tác và việc Thiếu Kiệt không ngại khó khăn đến đây. Điều này chứng tỏ cho thành ý và sự hợp tác của cậu ta rất tốt.

Bên dưới vỗ tay cùng với sự trêu chọc thấy rõ Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Hắn nhận lấy một cái hợp đồng từ người dẫn chương trình đem đến cho mình. để bỏ hồ sơ hợp đồng trên bàn. Hắn đọc rất kỹ điều khoản cầm bút lên giả vờ làm ra động tác ký tên nhưng thật chất ngòi bút không được bấm

xuống. Người dẫn chương trình không để ý đến Thiệu Kiệt hẳn bởi mọi người đang chú tâm và Ngô Long đang ký hợp đồng.

Nhanh chóng đẩy bộ hợp đồng qua cho Chu Tường. Vì hợp đồng đặt trên bàn những điều khoản trên đó Chu Tường đã đọc cùng một lúc với Thiệu Kiệt nên nhanh chóng hạ bút ký tên mình vào mà không phải là Thiệu Kiệt hẳn ký tên.

Việc làm của hẳn không ai chú ý bởi vì nhân vật chính hiện nay được chuyển giao cho Ngô Long đang trên sân khấu. Chu Tường lúc này nhanh chóng đóng lại bộ hồ sơ đưa cho người dẫn chương trình.

Bộ hồ sơ của ký kết nhanh chóng được hoán đổi hai bên. Thiệu Kiệt xem bộ hồ sơ của Ngô Long xong cũng mỉm cười. Còn Ngô Long thì lại chỉ mở ra nhìn thấy chữ ký bên dưới rồi đóng lại.

Để hoàn thành việc ký kết ngay lúc này Ngô Long cầm ra một tờ chi phiếu gi giá trị tiền mặt bốn tỷ trên đó chuyển giao cho Thiệu Kiệt. Cũng như Chu Tường giao lại toàn bộ cơ sở dữ liệu trong những cái ổ cứng đem tới.

Nhận được một đồng ổ cứng. Từ người dẫn chương trình của mình. Nhanh chóng hai ba người từ bên dưới đi lên đến sân khấu nhận lấy ổ cứng. Cắm vào máy tình kiểm tra. Ngô Long thật sự đã có kinh nghiệm lần trước để cho an toàn lần giao dịch này hẳn đem theo người của mình. Và kiểm tra tại chỗ nhưng nơi cần thiết.

Chu Tường đứng lên bước về phía máy tính nơi ba người đang thao tác một người đứng nói chuyện với Chu Tường bàn giao mọi thứ. Từ cách hoạt động cho đến thay đổi IP sever nơi nào cần thiết. Cho đến khi Chu Tường trở lại chỗ ngồi của mình Thiệu Kiệt mới hỏi.

- Sao rồi bên đó mọi thứ ổn thỏa hết chứ? Nếu xong rồi thì mình về cũng là được rồi. Hà Vi em lát nữa nói với Khải Huy ghé ngân hàng chuyển toàn bộ tiền này vào tài khoản của Ngọc Nhi đi.

- Ủ Mọi thứ đã xong bên mình giờ đây nhẹ gánh rồi đó Thiếu Kiệt. Giờ chỉ cần bọn hấn gắn toàn bộ ổ cứng vào trong máy chủ thay đổi IP là sàn giao dịch lại hoạt động.

Chu Tường đáp lại lời của Thiếu Kiệt còn Hà Vi thì cầm lấy tờ chi phiếu mà Ngô Long đã đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn vào con số trên đó thờ dãi nói.

- Chỉ vì số tiền này mà hôm nay anh chịu không ít đi. Em sẽ nói với Ngọc Nhi sử dụng cẩn thận.

Ngô Long đợi cho những người của mình sau khi kiểm tra xác nhận các thứ ổn thỏa rồi mới cười đùa nhìn Thiếu Kiệt ba người chuẩn bị rời đi lên tiếng nói.

- Ấy Thiếu Kiệt! Ở lại chút nào vẫn chưa xong mà. Hiện tại buổi lễ mới được một nửa thôi mà. Cần gì phải gấp gáp ra về vậy. Ở lại xem một chút bé mạc nào.

Lời nói của Ngô Long trong lúc này làm mọi người nhìn về ba người Thiếu Kiệt. Biết tên Ngô Long này vẫn chưa lấy lại cả vốn lẫn lãi nên định làm khó mình trong những phút cuối này cũng cười cười đáp lại.

- Thì giao dịch đã xong rồi ở lại đây ăn chực sao! Cũng đâu có phân đâu nào. Không về đợi đuổi nữa thì thật lúc đó cũng không nên mà.

- Ai nói thế! Thiếu Kiệt phải ở lại đây xem một chút nữa bé mạc buổi lễ mới phải phép chứ. Làm ăn đã tới đây rồi cùng không phải dễ dàng mà..

Ngô Long trước mặt mọi người trong hội trường có cả ánh sáng đèn của máy ảnh và phong viên nên lời lẽ dường như tiết chế đi rất nhiều. Nhưng những kẻ già đời trong kinh doanh luôn nhận ra được trong bị bông đó là kim một châm thấy máu. Họ biết lúc này trò vui mới bắt đầu và Ngô Long không muốn cho Thiếu Kiệt rời đi để tận mắt chứng kiến những thứ đó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ mỉm cười, Với hẳn những người sắp đầu tư vào sàn giao dịch sau này sẽ trở thành chủ nợ đối với Ngô Long cũng muốn biết họ lúc này cảm thấy ra sao và sau này khi mà mọi việc đổ bể ra sàn giao dịch bị cấm thì họ sẽ như thế nào.

- Cũng được muốn ở lại thì ở lại thôi cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Để xem có chuyện hay gì diễn ra.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhắc nhở hẳn.

- Thiếu Kiệt. Em nghĩ mình nên về chắc chắn những việc tiếp theo sẽ không hay đâu.

- Không cần lo anh muốn xem thử những việc Ngô Long chuẩn bị diễn trước mặt anh là việc gì có đúng như anh đã dự đoán không.

Ngô Long thấy Thiếu Kiệt đồng ý ở lại hẳn liên nhanh chóng nói với Người dẫn chương trình theo kế hoạch đã định sẵn.

- Tiếp Tục bỏ qua những phần rườm rà đi. Đến với phần đầu tư luôn.

Vốn còn những thứ phía sau nữa như vì sợ Thiếu Kiệt bỏ về hẳn sẽ không kịp ra oai nên mới cắt hết những thứ khác mà đến phần đánh mặt so sánh với Thiếu Kiệt luôn.

Người dẫn chương trình nghe Ngô Long nói vậy cũng cầm micro lên bắt đầu công việc của mình.

“ Mọi người vừa chúng kiểm việc trao đổi chủ nhân của sàn giao dịch. Đúng ra việc này chỉ đơn giản như thế thôi. Nhưng ban tổ chức chúng tôi nhận thấy rằng có một số những người khách mời đến đây với lý do tìm hiểu thông tin và muốn đầu tư. Được sự cho phép của anh Ngô Long những người đó bây giờ sẽ tiếp tục làm hồ sơ ký kết với Anh Ngô Long về hợp đồng đầu tư phát triển cho sàn giao dịch với dạng thành viên của sàn.”

Hà Vi nghe người dẫn chương trình nói như vậy cũng lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Em dám chắc số tiền đầu tư sẽ gấp mấy lần giá trị sàn anh bán cho hấn. Ở lại nhìn hấn đặc chí thật không hiểu anh nghĩ sao nữa.

- Không cần phải lo chỉ là số tiền ảo thôi mà. Giờ này cận tết ai lại bung tiền ra làm đầu tư chỉ có người không biết mới tin. Thật chất chỉ là thỏa thuận thôi qua năm họ sẽ đầu tư nhưng chưa chắc là con số thật sự giống với những gì đã nói hôm nay. Nên cứ xem đi.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười. Nếu là tiền ảo trên hợp đồng miệng hấn cũng hiểu không đáng một xu nào nên trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn. Bởi Chu Tường cũng lo lắng việc hấn điều hành mà không kiếm được nhiều người chơi đầu tư. Nhưng giờ thì khác Ngô Long vừa ký kết hợp đồng đã có nhà đầu tư ùng ùng ký đầu tư thì hấn như một người làm không tốt công việc của mình.

Người dẫn chương trình với micro đang nói và tay cầm cầm một danh sách dài đọc to.

“ Xin mời phu nhân Diệp Nhi cũng là mẹ của Ngô Long với giá trị đầu tư sàn giao dịch ban đầu là hai tỷ. Một số tiền khá lớn. Đúng là phu nhân rất tin tưởng vào những gì con mình làm mời phu nhân.”

Diệp Nhi được kêu tên cũng bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người. Thiếu Kiệt ngồi bên dưới lắc đầu hẳn đã nghĩ đến viễn cảnh Ngô Long không cần sự đầu tư của Diệp Nhi thì chắc có lẽ hẳn sẽ phải suy nghĩ. Nhưng giờ bà ta bỏ cho Ngô Long hai tỷ hẳn hiểu rõ số tiền trong tầm chi phiếu cũng là của Diệp Nhi chứ không phải của Ngô Long.

“ Xin bà cho biết tại sao bà lại tin tưởng và đầu tư một số tiền lớn như thế đối với công việc của con bà đang làm thế Phu Nhân.”

Diệp Nhi lúc này cầm micro lên tươi cười đáp lại lời của Người dẫn chương trình.

- Bởi vì Ngô Long là con tôi! tôi muốn cho nó một chỗ dựa vững chắc nhất không giống như ai kia muốn có tiền làm việc của mình phải nghĩ ra biết bao nhiêu mưu mô và nhờ cậy. Bối cảnh con tôi và người khác là không giống nhau. Con tôi làm việc tôi tin chắc chắn sẽ thành công. Bản thân một người mẹ phải ủng hộ con mình chứ mọi người thấy đúng không nào. Con mình làm gì phải hết sức ủng hộ. Như thế mới thấy được con mình trưởng thành chứ.

Bên dưới lúc này vang lên những tiếng vỗ tay thật to. Nhưng Diệp Nhi trong lời nói của bà luôn nhìn về một người đó là Thiếu Kiệt đang ngồi trên xe lăn. Ẩn trong lời nói của bà là sự công kích về phía hẳn nhưng Thiếu Kiệt dường như không quan tâm điều đó chỉ cười cười như không có chuyện gì làm bà cũng có chút bực tức trong lòng.

Sau màn ký đầu từ của Diệp Nhi là những người phe phái Ngô Gia và những người khác lần lượt từng người, từng người một lên sân. Cuộc ký kết đến đây quá nhàm chán nên Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói với Chu Tường.

- Xiếc Khi xong rồi về thôi! Ở lại đây cũng chẳng làm gì. Hôm nay họ tươi cười nhưng một ngày nào đó sẽ khóc thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 445: Tiền Góp Và Tiền Đứng

Cũng may lúc Thiếu Kiệt rơi đi Diệp Nhi thấy nhưng không lên tiếng chỉ để cho Ngô Long hưởng thụ cái vinh quang mà đã tạo ra cho con mình. Khải Huy thấy được ba người Thiếu Kiệt đi từ trong khu tổ chức cuộc ký kết hợp đồng cũng nhanh chóng bước vào xe chạy đến trước mặt ba người.

Để cho hai người Chu Tương và Khải Huy để Thiếu Kiệt lên xe. Khải Huy gấp lại cái xe lăn đặt vào cốp sau. Sau khi lên xe Khải Huy thắt chặt dây an toàn của chính mình lại rồi vào số tay để xe chạy đi. Được một lúc Thiếu Kiệt thấy được đã rời xa khỏi nơi ký kết hẳn mới gỡ hết lớp nguy trang ở phần thân trên. chỉ còn lại phần bên dưới vì được quấn chặt với quần áo nên có chút khó khăn.

Sau khi trút bỏ hết mọi thứ để vào một góc bên cạnh mình. Thiếu Kiệt nói với Hà Vi.

- Lát em để Khải Huy với em đi Ngân Hàng đi để anh với Chu Tương qua bên quân khu xem tình hình như thế nào. Có gì ghé về đón anh sau.

- Ừ như thế cũng được đỡ phải cho anh đợi. Mà em công nhận anh kiên nhẫn thật đấy. Nếu hồi nãy không có mấy lần anh cắt ngang em chắc em đã đánh Ngô Long một trận đúng quá đáng mà.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười. Hắn cảm thấy việc hôm nay không là gì cả, Con người không phải lúc nào cũng phong quan vô hạn nếu hắn không nhìn được chuyện nhỏ sẽ làm hư chuyện lớn. Việc làm ấy không tốt trong kinh doanh với phần hôm nay bản thân hắn cũng chỉ muốn xem Ngô Long ngang tàn như thế nào.

Nhưng trái với ý nghĩ của hắn. Một người theo suy nghĩ của Thiệu Kiệt là cũng được trọng sinh như mình nhưng tâm tính quá tệ. Dựa và thực lực không có mà lại muốn lật ngược thế cờ đối với hắn. Nếu không có kiến thức về những lĩnh vực này đấu với Thiệu Kiệt hắn thì cũng như một người không hiểu gì. Cơ hội tự mọi người nắm bắt lấy.

Ngô Long đã có cơ hội nhưng thay vì phát triển bản thân hắn lại không làm mà dựa vào thế lực có sẵn để thực hiện việc đuổi theo bước phát triển Thiệu Kiệt là một sự lựa chọn sai lầm cho con đường của mình.

- Người ta muốn tỏ vẻ hơn người nên phải làm cho đối thủ thấy được sự cường đại của mình chứ. Tính ra công nhận những người đó kéo được đầu tư danh nghĩa cũng khá nhiều đấy chứ nhưng mà không biết nếu họ biết tiền đầu tư của họ là vật chết mà không phải vật sống là như thế nào.

- Ấy tiền mà cũng có tiền chết và tiền sống nữa sao? Cái này mới nghe nè.

Hà Vi lần đầu nghe được định nghĩa về một sự vật mà có hai mặt khác nhau. Chu Tường cũng nghe thấy việc này cười nói.

- Kinh tế làm gì có hai loại tiền này thế anh kiếm vài đồng mới được xem xem nó chết và sống như thế nào.

Biết hai người châm chọc mình. Thiệu Kiệt cũng chỉ cười cười. Đối với người có học thì hai đồng tiền này dường như không tồn tại nhưng đối với những người ở cấp bậc thấp trong xã hội thì đồng tiền này luôn hiện hữu.

- Hai khái niệm hoàn toàn khác nhau chỉ khi sống ở tầng thấp nhất của xã hội như em sẽ hiểu thôi. Tiền chết là đồng tiền bắt di bắt dịch mỗi tháng anh đi làm tiền lương sẽ quy ra thành hai loại một là tiền chi phí trong tháng. Thứ nhất tiền phòng trọ thứ hai tiền sinh hoạt chi phí đi kèm. Mỗi

tháng lương lãnh ra sẽ cố định tiền nhà trọ cũng cố định lãnh lương ra bắt buộc anh phải đóng cho chủ trọ. Như thế thì nó gọi là tiền chết. còn tiền sống là các loại tiền anh có thêm trong thời gian làm việc của tháng và để dành dư ra.

Hà Vi với Chu Tường lúc này nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt bởi hắn giải thích đơn giản một cách thái quá. Một người sống và làm việc ở một nơi không có nhà ở cố định đều phải thuê phòng trọ và việc trả phòng trọ là hiển nhiên.

- Em nói này Tiền thuê nhà sao gọi là tiền chết em công nhận bởi vì người ta lãnh lương ra đều có thể phải đóng tiền nhà đi. Tiền này là bắt buộc rồi. Vậy còn tiền dư ra sao gọi là tiền sống được.

- Sao mà không được chứ. Tiền dư ra em có thể làm được việc khác tuy theo mức độ của nó là bao nhiêu mà. Tiền đó em có thể cho vay lấy lãi. Còn không thì đầu tư mua vàng để dành khi nào vàng lên cao thì bán lúc đó thu về lợi nhuận. Thế không sống sao. Nó phải sống mới sản sinh ra được tiền chứ. Nếu cứ chết như tiền thuê nhà thì không có lợi nhuận từ nó cũng không có phát sinh lãi nên gọi nó là tiền sống không phải sao.

Chu Tường lúc này cũng gật đầu. Hắn nghe Thiếu Kiệt giải thích tuy bản thân chưa bao giờ nghe được cách phân tích này. Nhưng lời Thiếu Kiệt không phải không có lý.

- Tại mọi người không sống ở tầng thấp nên không biết đấy thôi. Ở tầng thấp nhất ở xã hội luôn có những khái niệm này. Họ dựa vào nó mà muốn giàu hay nghèo tùy theo mức độ tiền sống và chết của mỗi người đấy.

Hà Vi nghe thế cũng cười cười hỏi Thiếu Kiệt.

- Tùy theo tiền sống và tiền chết mà cũng làm giàu được sao. Có thiệt không đấy. Phi lý quá chừng

- Thế mà có đấy xã hội này là cá lớn nuốt cá bé mà Hà Vi không ít trường hợp anh đã thấy rồi chắc Thiếu Kiệt nói không sai đâu chắc cậu ấy có đạo lý riêng mới nói như thế chứ.

Chu Tường bây giờ cũng trả lời lại cho Hà Vi. Hắn đã sống không ít tuổi cũng có thể nhận ra được một số điều Thiếu Kiệt. Vì Hà Vi ở trong môi trường nhà nước từ nhỏ. Nhất là cô chưa từng sống như Chu Tường hoặc Thiếu Kiệt. Kiếm bữa nay lao bữa mai. Thì những việc này cô hoàn toàn không hiểu được.

Khải Huy đang ngồi lái xe cũng xác nhận với Hà Vi. Bởi trong cuộc sống hắn thấy Hà Vi vẫn chưa từng trả nhiều. Như cả ba người ở đây nên nói.

- Đúng đấy Hà Vi em không hiểu đâu cuộc sống có nhiều thứ phi lý đến mức mà chúng ta tưởng chừng như không tồn tại như nó vẫn xuất hiện đấy thôi. Cái em thấy được trên báo đài chỉ là một phần nổi trong tảng băng chìm của xã hội thôi. Tính ra ở đây có kinh nghiệm nhất vẫn là Thiếu Kiệt nhỉ.

- Kinh nghiệm thì em không dám như em dám chắc một điều cuộc sống em vô cũng phong phú.

Lời Thiếu Kiệt làm cho mọi người trên xe đều bật cười nhưng không ai biết được vốn dĩ cuộc sống của Thiếu Kiệt sẽ không như thế này nếu hắn không được một lần cơ duyên thay đổi nó.

Hà Vi cũng không phải là người cố chấp. Cô hiểu những gì mình biết và mình không biết quá ít. Nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu nói xem người ta làm sao mà giàu lên nhờ tiền sống và tiền chết. Mình thấy ngoài cách cho vay thì đâu còn cách nào khác đâu.

- Không hẳn thế cho vay chỉ đối với những người có dư mới làm thôi họ chắc rằng tiền đó sẽ không hao hụt mới làm thôi còn những người bình thường thì lại dựa theo tiền sống và tiền chết khá nhiều. Diễn hình bạn hay thấy mấy người bán hàng rong không.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa chỉ ra bên ngoài cửa xe ô tô. Nơi đó có vài chỗ bán hàng rong của những người lao động. Hà Vi nhìn thấy thế cũng gật đầu.

- Nhưng người họ cũng áp dụng tiền này đấy. Cậu nghĩ xem nhé những người vùng quê lên đây không có tay nghề công việc họ dựa vào gì để sống trong khi mỗi tháng đều phải đóng tiền nhà.

- Không phải họ bán hàng rong để kiếm tiền sao? tiền đó họ đóng tiền nhà được mà.

Thấy Thiếu Kiệt hỏi mình một cách ngây ngô làm cho Hà Vi cũng giật mình bởi câu trả lời không phải có sẵn là họ bán hàng rong lấy tiền để đóng tiền nhà như bình thường hay sao. Nhưng đáp lại lời cô là sự lắc đầu của Thiếu Kiệt.

- Nếu họ có vốn anh không nói như nếu có vốn rồi thì cũng sẽ như thế Tiền nhà của họ tới ngày đóng tiền thường là đi mượn từ những người cho vay mà không phải của chính họ.

Hà Vi nhìn trừng trừng Thiếu Kiệt bởi cô thấy việc này thật sự hoang đường. Một người có kinh doanh thì sao phải mượn tiền để đóng tiền nhà cho chính gia đình mình.

- Cái gì kỳ vậy! Họ làm như vậy không phải đem tiền đưa cho người cho vay sao. Sao họ không suy nghĩ mà làm chuyện diên rồ này.

- Đây là điều bình thường thôi. Trong dân lao động có hai loại tiền. Một là Tiền mượn Đứng trả lãi hằng ngày hai là tiền góp mỗi ngày cộng lãi. Em nghĩ xem tiền nhà là một tiền cố định. Nhưng việc kinh doanh mỗi ngày của họ lại không cố định. Ngoài tiền vốn tiền lời thu về từ kinh doanh chi phí trong gia đình thì họ làm gì có số tiền lớn để đóng tiền nhà. Bắt buộc họ phải mượn. Nếu tiền đứng thì chỉ để dành cho người khi thật sự không xoay sở được mới mượn còn tiền góp thì lại là dạng trả dần mỗi ngày.

Chu Tường cũng chưa từng biết đến dịch vụ này nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Giống như của Cao Thịnh sao Thiếu Kiệt hay một dạng khác nữa

- Của Cao Thịnh là khác. Còn ở đây thường phổ thông nhất là tiền góp với giá trị là một triệu trả thành một triệu hai mỗi ngày bốn mươi ngàn trong vòng ba mươi ngày hoặc hai mươi tám ngày. Người vay có thể mượn lại số tiền như thế hoặc người cho vay thấy người vay có điều kiện sẽ tăng hạn mức cho vay lên. Mỗi ngày họ tới nơi người vay bán hoặc nhà của họ để thu tiền. Còn với tiền đứng cũng vậy. nó cố định mỗi ngày là hai mươi ngàn góp đều trong một ngày cho đến khi trả gốc thì thôi.

Hà Vi lúc này cũng im lặng. Cô không ngờ ngoài những cách kiếm tiền còn có những cách kiếm tiền trên xương máu của người khác mà những người bên dưới tầng chót nhất của xã hội vì khó khăn hầu như là phải dính vào những loại tiền này.

- Người bán hàng rong luôn bán hàng, mượn trả tiền nhà, rồi mỗi ngày lại góp đều. Đến ngày đóng tiền nhà thì tiền kia cũng góp xong lại tiếp tục mượn lại cứ như thế vòng luân hồi của đồng tiền chết và đồng tiền sống bắt đầu cho đến khi tự bản thân người vay nhận ra mới kết thúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 446: Cho Hà Vi Chứng Thực.

Hà Vi nghe những gì Thiếu Kiệt nói chân thật như thế thì cô cũng biết việc này không phải đơn giản như nói chuyện ở đây.

- Vậy nếu họ một ngày không đóng được tiền góp thì sao để ngày tiếp theo à. Như thế càng nặng tiền hơn rồi.

- Đúng là một ngày hai ngày thì không sao nhưng nếu nó là nhiều ngày thì rất phiền. Bởi người mượn lúc này bắt buộc phải mượn tiền đứng để xoay sở trả tiền góp. Cứ như thế mãi mẹ đẻ mãi con. Kết cuộc đi của những người này thường khá giống nhau. Mượn của người này đập vào cho người kia. Cừ thế xoay vòng và dẫn đến không chi trả được. dẫn đến trốn nợ này. Rồi bán nhà trả nợ gia đình ly tán nhiều lắm không nói hết được đâu.

Thiếu Kiệt cảm thán nói ra những vấn đề mà nổi trội ở những người lao động về việc liên quan đến tiền làm cho Hà Vi phải suy nghĩ thật lâu. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ấy em nhớ hội phụ nữ với gia đình chính sách được mượn tiền nhà nước làm ăn tra theo hàng tháng mà sao họ không mượn? như thế không phải tốt hơn mượn ngoài xã hội sao tiền lãi lại thấp hầu như không mà.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ thờ dài lắc đầu nhìn Hà Vi. Bởi hẳn thấy được cô vẫn chưa hiểu nhiều lắm bên ngoài xã hội.

- Khải Huy anh tấp vào một quán ven đường đi bốn người bọn mình ăn cái gì đó rồi đi tiếp. Thời gian cũng còn khá sớm mà. Để cho Hà Vi biết được một chút ít của cuộc sống cũng tốt. Để xem giống như những gì Hà Vi nghĩ không.

Khai Huy với Chu Tường lúc này cười cười. Chu Tường nhìn quanh rồi mới nói Với Khải Huy.

- Gần ngay ngã tư đó có một người bán bánh ướt khá ngon anh ghé vào đó đi trước phát tờ rơi ở gần khu này em cũng hay ăn ở đây chỉ chừng bảy tám ngàn một đĩa thôi.

- Cũng được để em hỏi xem có phải như những gì Thiếu Kiệt nói không. Em không tin cái gì anh cũng trải qua rồi.

Khai Huy nghe thế chạy xe theo hướng chỉ dẫn của Chu Tường đến một quán bán bánh ướt ven đường cái xe cũ kỹ bên trên có một cái tủ kính được đặt trong đó giá và rau thơm thêm đó những cây nem và chả. Cạnh tủ kính một hộp nước mắm ngọt được chính chủ quán nấu hăng ngày.

Ngồi xuống gần nhất với người chủ quán bởi thời gian cũng chỉ xê xích bao nhiêu. Cũng gần tới thời điểm buổi trưa mọi người dùng cơm nhà nhiều hơn cơm tiệm hoặc hàng quán.

Người bán hàng nhìn Chu Tường một chút như nhận ra anh ta mới nói.

- Sao kiếm được việc làm hôm nay ghé qua đây ủng hộ à. Đạo này thế nào rồi.

- Cũng tốt cô đạo này thế nào bán đắt không cô.

Người phụ nữ bán hàng lúc này đem những đĩa bánh ướt ra để xuống bàn của nhóm người Thiếu Kiệt trả lời Chu Tường.

- Cũng như mọi ngày thôi con ơi. Ngày nào cũng thế sáng bán trưa dẹp vào ngày nao hết sớm thì về sớm. Hôm nay cô còn một ít bánh nữa bán hết rồi mới thu dọn. Cũng may có cháu đến ủng hộ không khéo trưa nay nhà cô ăn bánh ướt thay cơm nữa rồi.

- Có đâu cô hôm nay có cô bé muốn biết cuộc sống bình thường của mọi người lao động thế nào sẵn đi qua đây con ghé cô luôn.

Chu Tường cũng nói rõ lý do bởi nhóm người Thiếu Kiệt bước xuống xe ô tô cũng dẫn đến nhiều ánh mắt người khác nhìn họ. Người phụ nữ bán hàng cũng cười lắc đầu nhìn Hà Vi nói.

- Thôi cháu ơi dân lao động bọn cô không có cái gì xem đâu sống được hết ngày tháng cũng không biết chừng nào giàu có mà lúc nào cũng phải trong mong thời tiết tốt để có tiền trang trải thôi cháu à.

Hà Vi cũng nở một nụ cười nói với người Phụ nữ. Thiếu Kiệt thì chăm chú ăn hán muốn để Hà Vi cảm nhận thấy được sự vất vả của những người bên dưới xã hội để thông qua cô nói với Hà Thúc tìm ra cách phát triển kinh tế và phát triển hơn cho người dân.

- Cháu nghe anh Tường nói cuộc sống người dân lao động không dễ dàng mỗi ngày buôn bán phải mượn tiền khắp nơi sinh hoạt chi phí rồi góp mỗi ngày phải không cô.

Chu Tường cũng nhăn mặt hán thấy Hà Vi đem mình ra làm bia đỡ đạn cho Thiếu Kiệt. Nhưng cũng hiểu nếu những lời này Hà Vi nói với người bán hàng rằng Thiếu Kiệt cho cô biết thì cũng không phù hợp lắm.

Nhìn Chu Tường một cái người Phụ nữ bán hàng lúc này lấy cái ghế nhựa ngồi xuống ngay cạnh xe nói với Hà Vi. Đối với việc này bà cũng không ngại. Bởi Chu Tường không ít lần phát tờ rơi gần đây thấy được việc này.

Bản thân bà cũng không lo lắng người khác biết mình mượn nợ. Vì những người biết được bà mượn nợ hầu hết là con nợ. Mà nhóm người Chu

Tường lại là khách quen. Dù sao cũng đã sống nhờ con đường này hàng ngày.

- Chu Tường nói đúng đây không sai đâu cháu à. Bọn thu tiền góp cũng mới vừa đi qua đây thôi. Ở đây ai cũng thế ngay cả cái cô bán bún vịt đang bày hàng quán bên kia cũng thế nhưng mà bọn người đó chỉ đến thu của cô ta vào buổi tối thôi. Mỗi ngày ngoài chi phí sinh hoạt thì cô mượn của bọn nó để đóng tiền nhà, Tiền học cho con. Rồi mấy thứ phát sinh thì dùng tiền bán hàng ngày làm tiền chợ búa gạo thóc các thứ. Xoay tới xoay lui cũng chẳng đủ đâu vào đâu, Hôm nào bán ế một chút là hôm sau phải góp nặng tiền hơn.

Nghe được người bán hàng nói thế Thiếu Kiệt lúc này cũng dừng đũa một chút nhìn người phụ nữ ấy hỏi.

- Ủa cô con nhớ là nhà nước có cái hội phụ nữ với hội xóa đói giảm nghèo gì đó có cho vay với lãi xuất thấp trả hàng tháng mà cô. Sao cô không mượn nhà nước mà lại mượn mấy người xã hội như thế không phải tiền lãi cao sao.

Hà Vi cũng gật gật đầu còn người phụ nữ nhìn qua Thiếu Kiệt một lần rồi lắc đầu đáp lại hần.

- Không dễ đâu cháu à! hội phụ nữ xóa đói giảm nghèo gì đó cũng phải có hộ khẩu ở địa phương. Mà còn phải có xác nhận của mấy chỗ ủy ban các thứ rồi cảnh sát khu vực. Rồi mã số hộ nghèo nữa những người thuê trọ như bọn cô thì làm gì có. Với lại cháu phải quen biết mới mượn được không dễ gì được mượn đâu. Nói thì dễ nhưng làm mới khó. Như cô phải có người bảo lãnh mới được mượn. Giờ kiếm ai bảo lãnh cho mình cháu ơi. Nội việc làm hồ sơ đi học cho con cô cũng mất cả tuần lễ chạy tới chạy lui các nơi mới xin được.

Nghe người bán hàng nói về những gì mà Hà Vi cho là đơn giản nhưng trong bộ phận người dân là một cách phức tạp bởi các cấp độ hành chính mỗi nơi. Cô đành thở dài một hơi. Cô không nghĩ rằng những điều Thiếu Kiệt và mọi người nói lại là sự thật, vì những gì cô nhìn thấy cuộc sống một mặt của những người như cô bán hàng đều như nhau. Họ có một ít vốn kiếm sống hẩm ngày. Cuộc sống có gia đình và mọi người không lo nghĩ điều gì. Nhưng sự thật giờ phơi bày trước mắt cô không thể tin được. Cô hiểu được đây không phải làm một cuộc sắp đặt mà là sự thật tồn tại của người dân lao động của quốc gia mình.

- Những người như bọn cô mượn được ngoài xã hội là được rồi cháu à. Họ chỉ cần biết chỗ mình ở nói mình bán hàng là cho mượn có tiền liền còn như mượn của nhà nước theo kiểu mấy cháu nói thì hồ sơ nộp hai ba tháng sau vẫn chưa thấy tiền đâu. Đó cái dì bán bún vịt đó cũng thế nộp đơn cả hai tháng hơn có thấy được tiền đâu. Bọn cô thì lại cần tiền sống để trang trải hàng ngày không phải là đợi lâu dài như thế được.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi có vẻ buồn buồn. Hắn biết các cơ sở hành chính nhóm người Hà Thúc cũng có một phần mà không phải toàn bộ. Với việc ở trên ra lệnh ở dưới không làm cũng chẳng làm gì được họ bởi phép vua thua lệ làng. Trên duyệt dưới không duyệt cũng không làm sao thoát khỏi cảnh này chỉ có người dân lao động bên dưới là khổ.

- Thôi mấy đứa dùng đi! cũng gần trưa rồi cô ngồi một tý nữa hết hàng lại về chiều lại đi mua đồ ngày mai bán thôi. Không cần phải lo đâu bọn cô sống như thế quen rồi.

Chu Tường suy nghĩ điều gì đó mới nói với Thiếu Kiệt.

- Mọi người ngồi ăn đi anh chạy đi mua mấy chai nước lát lên xe uống.

Thiếu Kiệt cũng nghĩ rằng Chu Tường đi mua nước nên không nói gì, Hà Vi ăn đĩa bánh ướt nhưng trong lòng dường như không vui cô im lặng. Khải Huy thấy thế cũng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu cười. Khải Huy dường như đã hiểu dụng ý của Thiếu Kiệt là gì.

Đối với việc Thiếu Kiệt làm Khải Huy có phần ngưỡng mộ để biết cuộc sống bên dưới ra sao cần phải để cho những con em cán bộ sống cuộc sống đó trải qua dù một chút về vấn đề phương diện cuộc sống của người dân lao động bên dưới thường sẽ không tốt đẹp gì.

Sau này họ mới chính là người xây dựng đất nước từ những góc nhìn của người dân lao động. Giống như cô bán hàng ở đây sống mỗi ngày chỉ để có được một chút gì đó tương lai cho con mình sau này.

Chu Tường sau một lúc quay lại với trên tay vào chai nước. Đặt xuống bàn rồi hẳn đi về người bán hàng hành động của Chu Tường lúc này làm cho Thiếu Kiệt chú ý.

Thiếu Kiệt nhìn thấy Chu Tường cầm một cái phong bì nhét vào tay người phụ nữ. Xem ra khá nhiều tiền. Người bán hàng chột ngồi đó khóc. Bà cầm cái phong bì trong tay nhìn lấy Chu Tường như cảm ơn hẳn Thiếu Kiệt thì mỉm cười.

Vốn Thiếu Kiệt thấy được người phụ nữ này có phần từng trải có chút nào đó giống với mẹ mình ở kiếp trước hẳn định sẽ nói Khải Huy trở lại đưa cho bà một ít tiền nhưng Chu Tường đã làm thì hẳn không cần phải làm nữa.

Tuy cuộc đối thoại ngắn ngủi của Chu Tường và người bán hàng ngắn ngủi nhưng hành động của Chu Tường làm cho Thiếu Kiệt hết sức hài lòng dù không biết rằng anh ta đã bỏ bao nhiêu tiền cho vào cái phong bì. Nhưng

Thiếu Kiệt dám chắc đủ để cho bà dư một ít và trang trải hàng ngày không dựa vào tiền mượn của người ngoài xã hội nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 447: Bán Mã Nguồn Gốc

Đợi cho Khải Huy khởi động xe rời. Hà Vi vẫn thế chỉ có Chu Tường dường như trong lòng khá vui vẻ Thiếu Kiệt thấy thế mới lên tiếng nói với anh ta.

- Xem ra anh vừa làm một việc tốt đấy Chu Tường. Nhưng đôi khi lựa người mà chúng ta giúp đừng lúc nào cũng giúp như thế thành ra hại họ.

- Không sao đâu! Cô đó cũng tốt! vài lần anh không có tiền đói bụng quá cô ta cũng cho anh ăn chịu được mà. Thấy chiếc xe khá củ kỹ nên giúp cô ấy có một chiếc xe bán hàng mới. Dù sao giờ anh ngoài việc gửi tiền lương vào tài khoản và gia đình cũng không có sử dụng gì. Mọi thứ em chu cấp hết rồi.

Chu Tường nói ra một chút chuyện xưa của mình Thiếu Kiệt nghe vậy cũng gật đầu. Hắn không muốn quan tâm đến vấn đề này nhiều. Giờ đây phụ thuộc tâm tính của Hà Vi như thế nào thôi.

- sao rồi em cảm thấy thế nào? Có phải có một chút bất lực không biết làm thế nào phải không?

Hà Vi lúc này cũng gật đầu nhưng không nói.

- Mọi thứ đều không thể nào toàn vẹn nên sau này có dịp thì nói với mọi người chú ý tới tầng lớp bên dưới trước mới làm ổn thỏa. Em nhắc một lần không hiệu quả thì nhắc nhiều lần anh nghĩ sẽ có kết quả thôi.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Khải Huy đến một khu quân sự bên ngoài có hai người lính canh gác Thiếu Kiệt và Hà Vi sau khi Hà Vi và Thiếu Kiệt đưa thẻ của mình ra thì hai người lính gác công làm ra tư thế chào và cho xe

của nhóm người hấn đi qua. Thanh chắn được đưa lên để cho xe qua Hà Vi sau khi được Thiếu Kiệt nói một chút tâm tình cũng tốt hơn.

- Ông nói ở đây chỉ có một số người được ra vào! Cho đến khi anh cấp quyền làm thẻ thông hành cho những người họ thì những người trong Vô Ảnh mới có thể ra vào tự nhiên.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế cũng thấy khá lạ. Bởi hấn chưa thấy quân doanh nào sử dụng thẻ thông hành để cho quân nhân ở. Nên mới hỏi Hà Vi.

- Ủa Ủa. Làm sao phải làm thẻ thông hành thế? Không phải quân doanh không sử dụng sao. Tại sao lại phải làm cái này.

- Ừ! Bởi vì trước đây nơi này là cơ sở nghiên cứu phát triển vũ khí. Bên trên phía bên ngoài lại cho thuê dây bên ngoài làm cơ sở kinh doanh cùng trạm xăng dầu của quân đội. Nên phải kiểm soát người ra vào.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng cảm thấy bất an. Hấn chỉ mới tuyển dụng một số người của nước ngoài nếu thật sự nơi đây phát triển vũ khí của quốc gia đúng là không nên để Vô Ảnh ở đây mới đúng.

- Nếu thế ông em lại sao đưa anh cái quân doanh này. Nếu như có chuyện gì anh không chịu nổi thiệt hại đâu đấy.

- Không giờ cơ sở phát triển vũ khí dời đi rồi. Vì thấy nằm trong khu đông dân cư có phần bất tiện nên đã chuyển đi nơi khác. Nhưng hệ thống thẻ từ của cơ sở và những thứ bảo mật cho người ra vào vẫn còn. Chỉ có binh lính thường cũng không nhiều hầu hết là của đội chống khủng bố thôi. Nhưng những thành viên đó cũng đã có tuổi nhưng vẫn muốn phục vụ thì mới ở tại đây. Nên hầu như quân doanh này giờ là của anh. Với quân hàm của anh có thể ra lệnh cho toàn bộ quân doanh rồi.

Hà Vi giải thích cho Thiếu Kiệt biết ông mình cũng không phải không đề phòng nên mới đưa cho Thiếu Kiệt cái quân doanh hầu như chỉ còn lại những người của quân đội sắp giải ngũ mà còn muốn phục vụ hoặc đã ở quá lâu trong quân đội không có nơi để về. Đây cũng là một đặc cách của quân đội dành cho những người đó.

- Ừ như thế ông em cũng đã tính đến chuyện hạn chế những tai mắt bên ngoài về Vô Ảnh đi.

- Anh không phải lo đâu. Lát nữa em sẽ nói Anh Hào chịu trách nhiệm làm thế này. Bởi vì một số lý do ông thấy Anh Hào không thích hợp bảo vệ anh nên sắp tới sẽ để anh ta ở đây huấn luyện cùng với Vô Ảnh thêm vào đó là việc mấy người Blake Công toại Bảo Huân sẽ thay thế Anh Hào.

Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười cái này không phải nói là Anh Hào không thích hợp bảo vệ hấn mà thích hợp quan sát vô ảnh để tránh phát sinh việc ngoài ý muốn nhiều hơn. Nhưng Thiếu Kiệt không lo lắng về vấn đề này nên chỉ cười cười. Xe dừng lại ở một sân rộng bãi cỏ xanh mướt và quốc kỳ tung bay trong gió với cái bóng được ánh nắng chiếu xuống mặt đất đung đưa qua lại.

Gần đó trên mặt sân huấn luyện không ít người của Vô Ảnh đang tiến hành tập huấn. Blake thấy Thiếu Kiệt đến cũng không nói gì. Ba người Thiếu Kiệt đi đến bên cạnh hấn Hà Vi nhìn những gì Vô Ảnh đang huấn luyện khác xa những gì mà cô đã được tập huấn trong quân đội nên cũng hiếu kỳ nhìn chăm chăm những người đang tập trong sân.

- Sao mọi thứ đã quen hết chưa Blake mọi người thấy sao tôi không nói dối chứ quân doanh này là của quân đội chính quy đây. Các anh cần gì thêm không.

Blake lúc này cũng chỉ cười cười thờ dãi nói với Thiếu Kiệt.

- Những người Vô Ảnh của cậu độ linh hoạt có nhưng thực chiến lại không bởi vì cứng nhắc theo lối huấn luyện củ nên giờ chỉ có trải nghiệm sinh tử mới có thể thay đổi bọn họ thôi.

Thiếu Kiệt nghe Blake nói như thế cũng trầm mặc đối với hẳn việc này không phải đơn giản bởi đây không thuộc chuyên môn của Thiếu Kiệt. Giờ Blake có nói về đề điểm yếu của Vô Ảnh hẳn cũng không thể nào tìm ra cách thay đổi. Nhất là trong thời bình như thế này thì càng khó có vấn đề thực chiến mà Blake đã nói.

- Vậy hiện tại xem ra cũng cần phải có một thực chiến sinh tử đối với họ. Vậy anh với Connor lên kế hoạch huấn luyện cụ thể để cho Vô Ảnh đi tham gia việc giải cứu gia đình của những người của Connor cho họ thật sự trải qua sinh tử. Để họ có thể tự mình rút ra kinh nghiệm.

Blake nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng lắc đầu không đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói nên phủ quyết.

- Hiện tại đưa họ đi giải cứu người khác nào đưa họ đi chết. ít nhất cũng phải đợi ba tháng nữa lúc đó mới có thể tạm ổn và kế hoạch của nhóm người Connor an toàn nhất cậu ta nói ba tháng sau có dịp tết của bên họ lúc đó mới ra tay được. Hôm qua một người của Connor đã lên máy bay lên về nước bao cho người thân tin bình an của họ rồi.

Thiếu Kiệt thấy Blake đáp lại lời mình như thế cũng gật đầu hẳn thấy những việc này nên để người chuyên môn bọn họ làm việc hẳn tuy có thể suy nghĩ tình huống. Nhưng với chiến thuật chân chính của việc đối đầu bằng súng ống đạn dược thì Blake hơn hẳn Thiếu Kiệt hẳn.

- Ừ trong việc này các anh là chuyên gia nên tôi chỉ có thể ra bên kia ngồi nhìn thôi hiện tại thì chưa được mai một cần thiết tôi sẽ phải nhờ các anh huấn luyện sau.

Nói rồi Thiếu Kiệt đến bên một cái chòi được dựng lên ở gần khu huấn luyện. Nơi này dường như được làm cho những cuộc thi thử sức quân nhân nên có thể nhìn rõ hết các hoạt động bên ngoài sân huấn luyện. Hà Vi lúc này mới chợt nhớ ra điều gì nên mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi em đi ra ngân hàng đây anh ở lại đây xem xét tình hình. Xong bên Ngân hàng thì em sẽ về lại đây.

- Ừ em với Khải Huy đi đi. Chu Tường ở lại đây với anh là được rồi.

Chu Tường cũng hào hứng ngồi xuống nhìn bên trong sân huấn luyện đang có những thành viên tiến hành tập huấn. Đây là lần đầu tiên anh ta được nhìn rõ cảnh huấn luyện quân nhân ở một khoản cách gần như thế này mà không phải chỉ qua hình ảnh trên ti vi báo đài.

- Xem ra nhùng người đó huấn luyện không phải dễ dàng à. Nếu là anh chắc không trụ nổi nữa vòng đâu. Xem ra anh cũng không có khiếu làm quân nhân. Không hiểu ở đâu mà họ có sức lực như thế.

- Họ tập luyện thường ngày và nâng khả năng mình lên nếu muốn anh cũng làm được. Cũng như người ta đi tập tạ ấy mấy ngày đầu sẽ nâng mức tạ thấp càng về sau thì càng tăng trọng lượng tạ lên. Họ cũng như vậy mỗi ngày huấn luyện mệt mỗi nâng cao sự hoạt động của toàn bộ cơ thể làm cho nó căn cơ ra rồi ngày hôm sau lại tiếp tục. Không anh vào thử xem em bảo đảm ngày mai anh lết không ra khỏi giường vì bị căn cơ.

Thiếu Kiệt vừa giải thích vừa châm chọc Chu Tường một chút. Nghe Thiếu Kiệt chọc mình như thế Chu Tường cũng hiểu mình không đại gì mà tỏ ra mạnh mẽ trong lúc này. Nếu không bị Thiếu Kiệt đùa không chết nữa thì thôi.

- Thôi! Bản thân anh không dám thử? Em ngon thử đi.

- em chưa phát triển xong không nên chơi lớn! Thôi vào vấn đề chính đây! Chu Tường anh thấy lần này em bán sàn giao dịch vàng cho Ngô Long là đúng hay sai?

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt giọng điệu nghiêm túc thì cũng suy nghĩ một lúc mới đáp lại lời của hắn.

- Nếu tính ra thì em vẫn có thể quản lý sàn giao dịch hoặc để cho Lâm Vũ quản lý nhưng đứng ở khía cạnh kinh doanh gần đây anh tìm hiểu thì việc làm em không sai. Sàn giao dịch vàng chỉ là nơi em huy động vốn ban đầu. Hiện tại nguồn vốn có nếu để cũng được bán đi thì cũng không có việc gì tiếc nhưng anh lại thắc mắc tại sao em lại nói như vậy?

- Ừ em đang có lý do riêng. Hiện tại việc này chỉ có mình anh biết là được. Lát nữa về nhà anh lấy mã nguồn gốc của sàn giao dịch vàng. Đợi khi trở lại singapore thì dùng một tài khoản rao bán nó trên các mạng nước ngoài dùm em. Việc này Tuyệt đối không cho Hà Vi hoặc bất cứ ai biết được.

Lời Thiếu Kiệt làm cho Chu Tường sửng người lại. Bởi vì hắn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại làm như thế trong khi đó hợp đồng đã ký với Ngô Long là hắn được độc quyền về mã nguồn này mà không được chuyển nhượng cho người khác. Hơn thế nữa còn là rao bán công khai trên web nước ngoài.

- Việc này! Việc này không phải vi phạm hợp đồng sao Thiếu Kiệt. Như thế Ngô Long có quyền kiện mình đấy.

- Anh yên tâm hắn chỉ ký kết với anh chứ đâu có ký hợp đồng với em. Việc em đăng bán trang cho nước ngoài người ta có giao dịch thì anh lấy id của em và số tài khoản của em mà giao dịch. Tiền của Ngô Long có vào

trong tài khoản của em đâu. Hấn có thừa kiện thì ai làm gì được em. Chử Ký trong hợp đồng của anh cơ mà.

Hôm nay cảm nhức đầu nên lên một chương mọi người thông cảm có gì bù lại sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 448: Quy Luật Năm Năm

Chu Tường bây giờ mới ngẩn ra hẳn hiểu tại sao trước khi ký hợp đồng đến giờ Thiếu Kiệt đều nói là hẳn ký tên. Vốn tưởng rằng vì hẳn điều hành sàn giao dịch nên Thiếu Kiệt mới nói thế nhưng giờ nghe được lời nói của Thiếu Kiệt Chu Tường hiểu ra Ngô Long bị tính kế ngày từ đầu Chu Tường lúc này hẳn cũng chỉ biết lắc đầu ôm bụng cười nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra lần này Ngô Long thiệt hại hơi bị lớn rồi đấy! Anh cứ nghĩ là em không muốn quản lý nên để lại cho hẳn mệt mỏi với những thứ đó thôi chứ. Nếu chừng một tuần sau tung ra mã nguồn gốc không biết bao nhiêu người sẽ mua đây. Mua rồi thì họ không đơn giản để cho một mình Ngô Long độc tôn như hiện tại đi. Em đúng là ác thật.

Thiếu Kiệt lúc này rất vô tâm hẳn xem như không có chuyện gì xảy ra chỉ đáp lại lời của Chu Tường.

- Đã là một người kinh doanh về công nghệ anh còn nói lời này. Nếu tự mình làm một trang web thì bắt buộc bạn phải tự thiết kế nếu muốn giữ vững bản quyền của chính mình. Còn đi mua lại thì phải chịu cái việc này thôi. Đạo lý xưa nay đã là vậy em làm cũng không qua đáng. Công sức của em thì em phải được nhận tùy theo giá trị vốn có của nó thôi. Có trách là trách hẳn đội ngũ It không thiết kế nổi trang web và mã nguồn cần thiết.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói những lời này hẳn cũng bắt buộc phải suy nghĩ. Đúng vậy nhân viên lập trình sống nhờ việc lập trình vào viết mã nguồn của một trang web nó chỉ còn độc quyền khi họ còn là người quản trị.

Nếu không như hẳn bán được cho một người cũng có thể bán được cho người thứ hai bởi đây là mã nguồn của hẳn tạo ra và hẳn gây dựng nên.

Công sức của hần không phải chỉ một lần là có thể cân đo đong đếm được.

- Ừ! Việc này anh sẽ làm! Em xem định giá nó khoảng bao nhiêu là được? Nếu cao qua giống như của Ngô Long chắc sẽ không được đâu.

- À Việc ấy sẽ không cần thiết. Không cần quá cao đâu tầm mười đến mười lăm ngàn là được. Em cần thiết có nhiều người mua càng tốt. Thứ nhất nó sẽ lũng đoạn thị trường của Ngô Long thứ hai sẽ phải để cho quốc gia đi đến cái quyết định sàn giao dịch vàng sẽ không phải chính quy và tiến hành lệnh cấm. Lúc đó thì mọi thứ sẽ nhắm vào Ngô Long công kích hần sẽ không thể gây khó dễ cho em trong các việc khác.

Chu Tường bây giờ suy nghĩ những điều Thiếu Kiệt nói một chút rồi gạt đầu phương án mà Thiếu Kiệt hần đưa ra là vẹn toàn nhất. Không ai mà có thể để nhiều trang giao dịch như thế nhất là ở nước ngoài tràn vào trong nước.

- Nhưng chỉ sợ người mua có chủ ý xấu thì chúng ta không khống chế được.

- Vấn đề này anh không lo em sẽ để Lâm Vũ chú ý đến nó và thu hẹp phạm vi ảnh hưởng nhỏ nhất có thể. Còn những điều khác thì em không chắc. Dù sao mã nguồn gốc cũng là của mình em có thể tiến hành xâm nhập nó nếu thấy có vấn đề được.

Thiếu Kiệt cũng biết mối nguy hiểm của việc này nó là con dao hai lưỡi. Nhưng hần phải làm bởi chỉ thông qua như thế nó mới đem toàn bộ những trang web sàn giao dịch vàng đánh sập vì không được quốc gia công nhận. Đôi khi tạo ra một đứa con tin thần nhưng phải tự tay mình giết đi nó là một cảm giác không hề dễ dàng.

- Thôi! Vậy để đến lúc đó bán để người mua trả giá nếu anh thấy giá hợp lý thì sẽ nói em. Còn mấy vấn đề khác như công ty thì em không cần phải lo bên đó hiện tại chỉ cần qua vài tháng ổn định nữa là mọi thứ đi vào quỹ đạo. Còn hiện tại thì chỉ cần kiếm được một số trò chơi hợp tác nữa là ổn.

- Vấn đề trò chơi thì anh không cần lo đâu cứ phát triển đội ngũ trước. Không cần phải tốn thời gian cho việc không có kết quả. Về vấn đề này em đã giải quyết rồi. Chỉ cần anh phát triển trong năm sau hoàn toàn tốt là mọi thứ có thể quyết định được. Em đang sở hữu phần đa số cho một công ty trò chơi rồi lúc đó bên mình độc quyền phát hành. Những công ty khác muốn hợp tác phải thông qua mình thôi.

Thiếu Kiệt không muốn Chu Tường quá lo lắng về vấn đề trò chơi để công ty có thể phát hành. Vì hẳn thấy nếu không nói ra vấn đề này Chu Tường sẽ tập trung tìm kiếm thêm những trò chơi của các công ty để hợp tác. Mà phân tâm vào việc phát triển những thành viên bên dưới. Hẳn muốn Chu Tường an tâm không phải lo lắng đến những vấn đề này.

- Ấy thế thì được rồi. Nhà phát hành mà anh không kiếm được công ty hợp tác thì chỉ như nằm chờ thời cũng không ổn lắm nếu em đã giải quyết việc này thì cứ yên tâm. Đội ngũ anh phát triển sẽ không thua kém VG đâu.

- Vấn đề không cần cạnh tranh với VG nếu được sau này chúng ta sẽ mua lại nó. Bởi còn nhiều phương diện mình không đánh sâu vào được nhưng VG lại khác. Những vấn đề đó sau này sẽ làm sau. Giờ thì đặt nền móng trước đã.

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt nói không sai mỗi công ty luôn đi từ cái nền móng nhỏ nhất phát triển lên. Hiện tại trong quá trình hình thành dường như Thiếu Kiệt đã tập trung phát triển cho nhóm người Chu Tường hết thảy. Cái cần là họ hoạt động hiệu quả mà Thiếu Kiệt muốn thôi.

- Tạm thời chúng ta cứ án binh bất động kế hoạch là năm năm phát triển đủ để em hoàn thành các cơ sở bên dưới lúc đó chúng ta mới thật sự đi đến việc tranh đấu lâu hơn. Đây cũng là thuận theo quy luật tự nhiên.

Chu Tường lúc này trở mặt ra tại sao Thiếu Kiệt lại nói ra những vấn đề này trong khi đó nó có một chút hơi hướng gì đó không phải một người theo thể giới quan như Thiếu Kiệt.

- Lại đem cả tâm linh vào trong này! cái gì mà năm năm mình phát triển được mình cứ phát triển chứ Thiếu Kiệt đâu phải dễ gì mới phát triển được công ty đến mức độ này. Lại chững lại năm năm thì có chút gì đó không thích hợp hay sao ấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Vốn hắn cũng không tin quy luật năm năm này nhưng tất cả mọi thứ từ khoa học đến những vấn đề tồn tại khác đề cho hắn thấy việc này là cần thiết. Dù không tin nhưng hắn cũng vẫn phải có chút gì gọi là đi theo xu hướng.

- Không hẳn là như thế mỗi công ty mỗi con người đều trải qua năm năm thịnh năm năm suy. Chúng ta cũng vậy không thoát khỏi quy luật này. Việc sắp tới đây chúng ta chững lại năm năm cũng là phù hợp với xu thế vốn có. Nếu hiện tại chúng ta quá phát triển sẽ dẫn đến việc sau này khi gặp vấn đề chúng ta kho lòng giải quyết. Nhất là ở nước ngoài công ty nếu quá nổi bật mọi người nhìn vào họ chỉ xét lỗi mà không biết chúng ta đã đạt được gì. Bởi thế dù là chúng ta chậm rãi phát triển trong năm năm đến khi bùng nổ thì lại là chuyện khác.

Chu Tường ngẫm nghĩ một chút về những gì Thiếu Kiệt nói. Hắn suy xét mọi mặt đúng là từ lúc Thiếu Kiệt chỉ vừa phát hành ra một cái công ty buôn bán linh kiện với số vốn ít ỏi và đi tới hiện tại dường như quá nhanh chóng.

Sự thay đổi này chưa tới ba tháng mà Thiếu Kiệt đã làm được quá nhiều những việc người khác không làm được. Các dự án các công ty ngày càng nhiều hơn làm cho bản thân Chu Tường cũng có chút áp lực.

Đứng ở vị trí người điều hành Garena anh ta hiểu được sự khó khăn, và áp lực như thế nào của một người trưởng thành. Còn Thiếu Kiệt thì nắm trong tay biết bao nhiêu dự án áp lực có thể nói là nhiều hơn gấp mấy lần.

- Em nói cũng đúng. Hầu hết những công ty dự án đều là mới thành lập nếu cứ trên đà phát triển cao như thế nguồn nhân lực đúng là chịu không nổi áp lực nhiều phía. Nhưng nếu chậm chậm thích nghi dường như có vẻ ổn hơn. Quá trình năm năm mà em nói có vẻ ổn. Nhưng mà em học đâu cái quá trình này thế anh cái này thật sự là mới nghe trong kinh doanh có cái quy luật này đấy.

- Không hẳn là quy luật nó là tự nhiên. Con người lúc nào cũng không hoàn hảo. Chỉ có trong quá trình phát triển chúng ta không thấy được lỗi thôi. Nó cần thời gian tích lũy lâu dần sẽ thành. Cũng như cậu thịnh cực tất suy. Suy cực tất thịnh vậy. Mọi thứ đều có hai trạng thái đối lập với nhau. Nếu anh có thể tìm hiểu thì những công ty lớn khi đang trên đà danh vọng bỗng nhiên họ luôn trầm lại một chút để rồi sau đó đột phá một bước phát triển lớn hơn ban đầu. Họ chỉ chững lại để chỉnh sửa cách phương diện yếu kém mà họ cảm thấy đã bất ổn thôi.

Chu Tường bây giờ cũng gật đầu như đã hiểu hết những gì Thiếu Kiệt nói. Thật chất những chuyện này nói ra giống như đơn thuần một công ty luôn cần phải đổi mới mình và sắp xếp lại các thành viên trong công ty một cách hiệu quả nhất.

Chuyện này thường xảy ra đối với các doanh nghiệp nước ngoài và trong nước. Tùy theo mức độ phát triển trước đó của họ là nhanh hay chậm mà thực hiện nó theo thời gian này. Thiếu Kiệt muốn đem thời gian năm năm

để cho toàn bộ các công ty của mình đứng vững căn cơ làm việc thật tốt trước khi hẳn dùng nó để đấu với các thế lực lớn hơn.

- Ừ việc này có vẻ nhưng không phải chỉ mình anh áp dụng đi. Em định qua tết họp mọi người lại rồi nói vấn đề này sao. Anh nghĩ chắc tại vì mình ở nước ngoài làm việc không thường xuyên dự họp được nên em mới nói cho anh biết trước cái này mà không phải là ngẫu nhiên đúng chứ.

Thiếu Kiệt cười cười hẳn thấy làm việc với những người như Chu Tường chỉ cần một số ý nghĩ đưa cho hẳn là mọi thứ đều được phát triển được như Thiếu Kiệt muốn là rất tốt.

- Ừ! lần này anh qua đó vài ngày xem chừng tình hình thế nào rồi về nước ăn tết với gia đình có gì cho em hay với em muốn xem gia đình anh thế nào mà lại suốt ngày phải ở bên ngoài thế này.

- Em muốn thì cũng được thôi! Gặp họ em sẽ chán chết cho xem!

Chu Tường vừa nói vừa cười với Thiếu Kiệt hai người không bàn chuyện nghiêm túc nữa mà cùng nhau quan sát những người của Vô Ảnh tiến hành huấn luyện đội Hà Vi đi ngân hàng về.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 449: Thiếu Kiệt Làm Cu Li

Ngay lúc này đây tại nơi ký kết hợp đồng của Ngô Long đang diễn ra buổi tiệc mừng dành cho những nhà đầu tư có mặt tại buổi ký kết. Mọi người đều vui vẻ ăn uống và chúc tụng nhau nhưng lời nói hoa mỹ thì Diệp Nhi và Ngô Long đang đứng một góc quan sát nhưng người trong buổi tiệc.

- Công nhận hôm nay nhìn thằng đó bại trận thích thật! từ đầu đến cuối mặc cho mình cầm nắm thế nào nó cũng phải chịu mẹ nhỉ. Phải chi lúc này nó đi về mẹ gọi con biết làm cho nó nhớ thật sâu trước khi đi nữa là được rồi.

- Mẹ thấy lần này việc có quá dễ dàng không đấy. Thằng này không phải kẻ ngốc. Nó lần này chịu thiệt như thế mà còn nhẫn nhịn rất tốt. Nếu nó phản ứng lại gay gắt có thể mẹ sẽ không nói gì nhưng đằng này nó lại rất bình ổn.

Diệp Nhi bây giờ nói ra cảm nhận của mình về những gì hôm nay bà thấy ở Thiếu Kiệt cho Ngô Long biết. Ngẫm nghĩ những gì mẹ mình nói một lúc Ngô Long gật đầu lên tiếng nói.

- Đúng là hôm nay thằng này nó có chút gì đó bất thường. Nhưng nếu mà nói hẳn dùng thủ đoạn gì đó trong mấy cái mã code thì con sẽ để cho nhân viên kiểm tra thử xem sao. Còn nếu không thì con cũng không biết được tai sao. Nhưng cứ cẩn thận rà soát lại một lượt cái đã.

- Việc này cũng có thể mẹ nghĩ quá nhiều nó mới trải qua việc suýt chết chắc tâm tính có chút thay đổi. Hôm nay nó đến đây trên xe lăn nhìn những vết thương đó không nói cũng biết phải chấn động đến mức nào. Dù không giết được nó như tạm thời nếu qua sự việc này nó mà thu mình lại thì chúng ta có lợi thế rất lớn.

Diệp Nhi cũng hoàn toàn không nắm chắc được việc bà suy đoán có đúng không nhưng vẫn đưa ra nhận định khách quan sau khi Ngô Long nói sẽ kiểm tra lại toàn bộ mọi thứ. Với những gì đang diễn ra thì Ngô Long đang nằm ở thế thượng phong.

- Vâng! Như thế thì theo kế hoạch mẹ thông qua bố làm khó dễ công trình của nó còn ở đây sẽ nhờ người lập công ty và trang web bán hàng thỏa thuận với các bên để cạnh tranh với nó nhằm đánh chiếm thị phần mà nó đang phát triển.

- Con xem mà cẩn thận thằng nhóc này tính toán rất cẩn thận mỗi bước đi phải hoàn toàn chắc chắn. Nếu không dễ gặp phải trục trặc không đáng có. Con chỉ cần cẩn thận với nó. Người bên cạnh cứ tiềm phục nó lấy thông tin những gì nó chuẩn bị làm và sẽ làm thì hai mẹ con mình bàn đối sách mà ứng phó.

Diệp Nhi lúc này cũng khuyên Ngô Long một chút rồi rời đi giao lưu với những người mà bà đã mời đến. Nếu cứ đứng nơi đây nói chuyện với lại Ngô Long thì không phải phép cho lắm. Ngô Long ổn định làm tâm tính đi nói chuyện một số người trong buổi tiệc.

Thông tin việc Ngô Long mua lại sản giao dịch và được đầu tư thêm khá nhiều nguồn vốn cùng với việc lộ diện thật sự người đang quản trị sản giao dịch làm cho nó diễn ra sôi nổi hơn trên diễn đàn và những người đầu tư trước giờ còn e dè thì nay cũng chi bạo hơn sau khi bảo trì máy chủ. Mà ai cũng hiểu đó là một đợt chuyển nhượng tăng cổ phần của sản giao dịch lên nhiều lần hơn.

Nhưng những việc đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không quan tâm hẳn vẫn bình thành bắt đầu một công việc mới những người trong đợt tuyển dụng ở Mỹ cũng lần lượt đến Lưu Minh với nhiều phương diện được tập hợp tại nơi chứa toàn bộ dữ liệu của Vô Ảnh.

Họ Cũng không ngờ ở trong thành phố lại có một nơi bí mật như trong phim hành động và những nguồn lực được đặt tại đây làm cho họ phải giật mình. Nếu nói một nhánh máy chủ độc quyền của Thiếu Kiệt là một bộ phận. Thì trừ bỏ đi một bộ máy chủ mà có hiệu lệnh của Thiếu Kiệt mới được vào thì toàn bộ những máy chủ khác có thể chứa đựng hàng trăm ngàn các máy chủ con khác nhau mà việc này làm cho họ thấy được nguồn lực của Thiếu Kiệt mạnh mẽ đến chừng nào.

Đó là vẫn chưa kể đến ở đây nhóm người này còn gặp phải nhóm thành viên đang tìm hiểu về những công nghệ và chương trình hacker và cách lập trình tư duy hệ thống. Rất giống ngày đầu họ mới bước chân vào giới ngoài Lâm Vũ có chút kỹ năng và Phùng Kiếm Nhất biết được một ít thì hầu như là những người sau đều là những người mới.

Trong lòng họ lại trôi dạt hứng khởi ngoài việc bắt đầu thiết kế và bảo mật cho trang web của Thiếu Kiệt đã nói thì thời gian rảnh và những lúc không suy nghĩ ra việc gì thì sau người xem bọn người Lâm Vũ hoạt động và chỉ dẫn. Chợt mắt cũng được một tuần hơn kể từ khi Thiếu Kiệt về đến Lưu Minh.

Hôm nay ngoài đường phố bỗng nhiên tấp nập hơn vì là ngày chủ nhật cuối tuần và cũng là một ngày trọng đại, Hôm nay mọi nhà tấp nập chuẩn bị mâm cỗ cho chính gia đình mình. Con Hoàng Lâm Nhu lại khác. Hôm nay căn nhà của bà theo sự Thiết Kế của Thiếu Kiệt đã được bàn giao và những chị em khác đã dọn đồ của mình vào được một ngày.

Thiếu Kiệt không có đồ gì phải dọn đi với phần hấn thấy nếu dọn tới dọn lui đồ đạc của hấn để lại căn nhà trống rỗng chỉ có mỗi mình Hà Vi thì cũng tội cho cô. Thế nên hấn đã nói khỏi chuyển về vẫn ở lại nhà thay vào đó nhà Thiếu Kiệt trở thành phòng trọ cho một số người của Vô Ảnh và khách của hấn đến ở.

Ngoài đường tấp nập những xe cộ. Ngoài chợ đông hơn ngày thường bởi hôm nay vừa đúng chủ nhật lại là ngày đưa ông táo hàng năm hai mươi ba tháng chạp.

Thiếu Kiệt vì cũng đã một tuần gò bó trong nhà hôm nay hẳn cùng với mẹ mình và Hoàng Lâm Nhu đi chợ cho khuây khỏa cũng trở thành người xách đồ cho hai người. Một đồng thứ linh tinh từ áo mao giấy đến trai cây, dưa xiêm, rồi hột vịt, thịt ba chỉ, cá chép, nào là kẹo đậu phộng bánh cúng. Nhìn Thiếu Kiệt tay xách nách mang các thứ tuy nó nó không nặng lắm nhưng nó cồng kềnh làm hẳn chen chút trong dòng người cũng muốn hết hơi.

Vừa về đến cổng. Khải Huy nhìn hẳn man đồ cười cười. Duy chỉ có Thiếu Kiệt nhìn Khải Huy mắng.

- Anh được lắm biết hôm nay ngày gì thế mà không nhắc em! Làm em phải xách đồ nhiều như thế này! hôm nay bị biết thành cu li rồi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt trách móc Khải Huy cũng che miệng cười đáp lại hẳn.

- Không phải anh xung phong đi chợ với em với mẹ sao giờ anh lại than làm gì. Khải Huy không phải không nhắc anh. Người ta đã hỏi có chắc chưa rồi anh cứ khấn khấn. Ra đường cho đỡ chán ở nhà hết làm việc trên máy tính ăn xong lại nằm ngủ. Thế Khải Huy mới để anh đi đó thôi.

- Ai ngờ hôm nay là ngày đưa ông táo đâu. đợi ra đến chợ mới phát hiện ra là đã quá muộn rồi. Cứ nghĩ chủ nhật đông vui ngắm cảnh nhộn nhịp của chợ được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng thờ dài để xuống đồng đồ cho Khai Huy. để hẳn phụ xách vào trong nhà thì Khải Huy chợt nhớ điều gì đó nên mới nói với

Thiếu Kiệt.

- Ấy! Em bỏ xuống hết đi. Trong nhà đang có người đợi em đấy. Hai bố con người hoa hôm nay lại đến. Anh thấy họ đợi mãi bên ngoài cũng tội nên để họ vào trong nhà ngồi đợi. Tú Trinh đang tiếp họ ở trong nhà đấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng giật mình. Hắn chợt tính lại hiện tại thời điểm này đúng là vào lúc xuân vận của Trung Quốc nơi mà mỗi năm hàng chục ngàn người từ các thành phố lớn sau một năm đi làm xa xứ bắt đầu trở về quê hương. Mà hai bố con Hoách Nam cũng không khác gì họ, chỉ khác ở một chỗ là Hoách Khang dựa vào lần này để đến bàn bạc một số việc với Thiếu Kiệt.

Hà Vi nghe Khải Huy nói thế cũng biết nếu cứ bộ Thiếu Kiệt.

- Thôi anh để đó đi em với Khải Huy đem vào nhà là được rồi để cho hai người kia thấy anh bộ dạng như thế này thì sao nói chuyện được.

- Hà Vi nói đúng đấy! Con nên chỉnh chu lại một tý rồi vào gặp người ta. Đi chợ về người con không tốt để tiếp khách nếu gặp thì nói họ đợi một chút tắm rồi ra. Ngoài chợ mồ hôi mồ kê rồi mùi tanh thịt cá cứ như thế ngồi nói chuyện với người ta không tốt đâu.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng nhắc nhở Thiếu Kiệt đôi chút đối với việc hắn đi chợ cùng hai người về nhà lại có người đợi bàn bạc những thứ của công việc nữa thì với những gì biểu hiện ra bên ngoài của Thiếu Kiệt như thế này đúng là không tốt.

- Vâng! Để gặp họ nói đi tắm xong rồi ra gặp. chắc họ sẽ hiểu. Để Khải Huy đem đồ vô nhà sau. Con vào trước có gì Hà Vi em xem nói chuyện với họ một chút kéo dài thời gian giúp anh.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Còn Thiếu Kiệt đi thẳng vào trong nhà để lại một đồng đồ đạc bên ngoài cho Khải Huy đem vào sau. Bước vào trong nhà thấy hai bố con Hoách Nam đang ngồi nói chuyện với Tú Trinh Thiếu Kiệt cũng gật đầu một cái nói.

- Mọi người cứ nói chuyện một chút đi. Tôi vào tắm cái đã mới đi ngoài đường về bụi bặm dính đầy người khó chịu quá nên thông cảm nhé.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đùa. Tú Trinh cũng chỉ cười cười. Cô thấy chắc hẳn ở ngoài đi chợ ngày hôm nay bị xách đồ không ít nên mới đổ mồ hôi nhiều như thế này.

Hoách Nam nghe Thiếu Kiệt nói đi ngoài đường mới về mà trời thì nắng hắt cũng tưởng Thiếu Kiệt đi dạo bên ngoài về thật nên mới gật đầu nói.

- Không sao cũng không mất nhiều thời gian cậu cứ tắm trước rồi ra nói chuyện sau cũng được không vội lắm. Chủ yếu là có một số Việc hỏi cậu xem định sắp xếp như thế nào thôi ấy mà.

- Ừ vậy hai người đợi tý tôi xong ngay đây có gì Hà Vi với Tú Trinh sẽ nói chuyện với mọi người một chút.

Nói rồi Thiếu Kiệt đi nhanh vào phòng đem đồ ôm ra nhà tắm một cách nhanh nhất. Không kịp để hai người thấy bóng dáng hẳn lần thứ hai. Tú Trinh thấy Hà Vi vào ngồi xuống cạnh mình nhìn Thiếu Kiệt như thế cũng cười cười nói.

- Cậu ta là thế đấy cứ vui đùa là như vậy nhưng một khi nghiêm túc thì không chịu nổi áp lực đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 450: Quý Rủi Ro Một Công Ty

Hoách Khang lúc này cũng cười cười. Hắn đã từng thấy Thiếu Kiệt nghiêm túc nói chuyện với hai bố con hắn một lần. Thật sự lần đó áp lực hắn nhận phải không ích. Và hắn cũng hiểu trong người thiếu niên thua xa hắn nhưng có tầm nhìn vược trội hơn rất nhiều.

- Cái này tôi đã trải nghiệm qua không dễ chút nào, Đôi khi mọi việc đơn giản nhưng nó lại khá rắc rối khi thực hiện nếu không có phương thức đúng đắn.

Hà Vi nghe Hoách Khang nói thế cũng chỉ cười cười đáp lại hắn.

- Tôi không biết Thiếu Kiệt đã giao việc gì cho anh nhưng những thứ cậu ấy giao cho mọi người đều có kế hoạch cụ thể. Còn nếu không có chắc chắn nó chỉ là một sự thử thách cho anh mà thôi nếu vược qua được sau này anh sẽ làm được những việc khác.

Hoách Nam nghe Hà Vi nói với con mình cũng gật đầu. Hơn ai hết việc thu mua cổ phần của con mình trong mắt Thiếu Kiệt chỉ là xem hắn có thể sử dụng số tiền được cấp thu mua được bao nhiêu cổ phần của tencent và cũng là bước kiểm tra năng lực cần thiết.

Qua lần vừa rồi đi tham quan tất cả cơ sở của Thiếu Kiệt ông hiểu nếu người không có năng lực muốn làm việc được với cậu nhóc này cũng thật sự rất khó khăn. Bởi hầu hết những công ty kia đều để cho những người bên dưới tự chủ trương hoạt động. Thiếu Kiệt hắn chỉ hỏi kết quả và quá trình thực hiện phải dựa vào năng lực của mỗi người để đánh giá việc này.

Đợi một lúc không lâu sau đó Thiếu Kiệt trở lại với một bộ trang phục khác rồi ngồi xuống đối diện với hai bố con của Hoách Nam.

- Xin lỗi để mọi người đợi. Tú Trinh với Hà Vi đi phụ mẹ anh làm việc chúc đi anh nói chuyện với hai người một chút.

Tú Trinh với Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Hai người mới đứng lên để cho Thiếu Kiệt và hai cha con của Hoách Nam bắt đầu bàn chuyện của họ.

- Sao rồi hôm nay mọi người bắt đầu xuân vận à. Bên đó mỗi năm giờ này không ít người về quê đi. Hoách Khang xin được bao nhiêu ngày nghỉ của xuân vận mà về sớm thế?

- Cũng không hẳn hiện tại mới là những ngày đầu nhưng chắc có lẽ là do hiện này tôi gần bị cách ly nên có thể xin về sớm hơn những người khác. Khoảng mấy ngày gần đây hình như bên đó đang dần cách ly tôi khỏi những sự việc của công ty bắt đầu phong sát thật sự.

Hoách Khang bây giờ mới kể rõ cho Thiếu Kiệt biết tình trạng của mình. Dù sao việc này diễn biến quá nhanh mà Hoách Khang tuy có chuẩn bị nhưng cũng không thể nào trong nhất thời đối phó được.

- Ừ không ngoài dự đoán. Tình hình là gom cổ phần được bao nhiêu rồi? tiến độ đến đâu để xem có thể để cậu đứng trụ lại trong công ty được hay không?

Việc Hoách Khang bị cách ly chờ ngày trăm thủ không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt hẳn. Chỉ cần việc hẳn gặp gỡ Doanh Doanh và những việc hẳn không muốn hợp tác nói rõ ra cho cô biết cũng làm cho Mã Hóa Đăng sẽ phải sắp xếp lại những kế hoạch của mình. Mà Hoách Khang trở thành quân cờ vô dụng thì Mã Hóa Đăng sẽ không còn đặt hẳn ở trong nội bộ của chính mình nữa mà dần dần đào thải.

- Vấn đề cổ phần thi qua nhiều đường đã thu mua lại được với giá trị ba mươi hai phần trăm cổ phần còn chờ đến ngày mở cuộc họp cổ đông đầu năm là chính thức chính danh. Nhưng như thế cũng chỉ giữ vững được ban đầu tình hình hiện tại nếu muốn có được một nửa cổ phần thì ít nhất phải bỏ giá cao hơn để mua nhưng đó chỉ là ngang bằng với Mã Hóa Đăng mà không thể quyết định hơn nữa.

Hoách Khang trả lời Thiếu Kiệt về những gì mà hắn đã làm khi được Thiếu Kiệt chu cấp các loại tiền bạc để nhanh tiến hành thu mua cổ phần ngầm. Hắn thông qua các con đường đã thu được không ít cổ phần của nhiều người và thật sự điều này làm cho hắn biết được khi chú tâm vào việc nào đó Hoách Khang hắn vẫn có thể làm được như những người khác chỉ là hắn chưa có công cụ thật sự nên trước giờ không phát huy được những gì vốn có.

- Cũng là con số đáng kể đấy chứ! Không tệ nhưng đó chưa phải là cái cần thiết. xét về một mức độ nào đó Mã Hóa Đăng sẽ không dễ dàng gì buông tha cổ phần của mình đâu mọi thứ cứ tiến hành từ từ chậm rãi từng bước một. Hắn phong sát như thế đôi khi lại tốt những người cần thiết trước đây không bán cổ phần thì sẽ tiếp xúc được nhiều hơn ở bên ngoài cứ từ từ mà thăm thấu ít nhất vẫn còn ba tháng chỉ cần lúc đó có xảy ra biến cố gì chúng ta ra tay là được.

Hoách Khang lúc này giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Bởi vì tình hình công ty hắn hiểu. Hiện tại công ty đang chuẩn bị hợp tác với nhiều nhà sản xuất trò chơi không lý nào lại xảy ra biến cố mà có thể ảnh hưởng đến cổ phần của Mã Hóa Đăng. Thường những thời điểm sau xuân vận là lúc công ty thu về nhiều lợi nhuận nhất năm nào cũng thế thường họp cổ đông đầu năm chắc chắn sẽ không thể nào xảy ra chuyện.

- Không thể nào. Vấn đề họp cổ đông quý một đầu năm rất khó lay chuyển được Mã Hóa Đăng làm mà cậu lại có thể dám chắc là xảy ra

chuyện được. Hiện tại tôi thấy không ít công ty bắt đầu tiếp xúc không ít công ty phát hành trò chơi trong năm sao không có lý nào lại ảnh hưởng việc gì được.

- Không hẳn anh tin đi! Việc này tôi chắc chắn lần này Mã Hóa Đăng nếu cứ đối đầu với tôi theo kiểu như thế thì sẽ bị ảnh hưởng. đến không nhỏ cho công ty. Không ngại nói thẳng với anh nếu nhẹ nhất thì cổ phần công ty sẽ bị rớt giá, nhưng lúc đó là một người bị phong sát anh trụ được thì anh sẽ ngang hàng với Mã Hóa Đăng.

Hoách Khang lúc này ngơ ngác. Hắn không hiểu ý tứ của Thiếu Kiệt cho lắm việc này vẫn chưa diễn ra nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại dám chắc chắn tình hình quý một đầu năm của công ty hẳn như vậy thì Hoách Khang hoàn toàn không hiểu nổi.

- Đừng nhìn tôi như thế tuy không ở công ty anh nhưng đại khái một tuần trở lại đây tôi biết công ty của cậu như thế nào bởi việc này tôi tác động không ít. Kể cả việc anh bị phong sát cũng có phần nào liên quan đến tôi. Việc Mã Hóa Đăng muốn hợp tác với nhiều công ty sản xuất trò chơi lúc này cũng chỉ là để đối phó với Garena của tôi nhằm cách ly nó để cho công ty tôi không phát triển thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nói cho Hoách Khang biết tại sao hắn bị phong sát và những ngày nay tại sao một số nhà sản xuất bắt đầu liên hệ với tencent với tăng suất cao hơn. Việc này không thể trách họ một nhà phát hành lớn muốn hợp tác với họ và chi ra những khoảng tiền đặc cộc đầu tư cho trò chơi sắp phát hành của các công ty này thì họ phải lấy tencent làm trọng tâm lớn hơn.

Hiều được những gì Thiếu Kiệt nói không chỉ có Hoách Khang mà còn có bố hắn Hoách Nam lúc này ông cũng nhủ thầm trong lòng

“có đứng trước mặt mình là một thiếu niên hay là một con quái vật lặn lộn thương trường đã kích đối phương thuần thực như những lão làng kinh doanh.”

Hoách Khang suy nghĩ một lúc vẫn không hiểu được tại sao Mã Hóa Đăng lại phải thiệt hại đến cả giá trị cổ phần trong công ty. Trong khi đó nó hiện nay đang có xu hướng tăng cao.

- Nhưng mà như thế cũng không thể ảnh hưởng nhiều được. Tôi tuy chỉ biết chút ít trong công ty không nhiều nhưng chắc chắn sẽ không đến nỗi nào đi. Việc làm ảnh hưởng đến cổ phần là không thể nào?

- Anh vẫn chưa hiểu! Việc ký hợp đồng với quá nhiều công ty và thời gian có hạn thì nhìn như nó là một phương án tốt nhưng đó cũng là con dao hai lưỡi cần thiết để Mã Hóa Đăng rơi vào bẫy tặc.

Thiếu Kiệt lúc này ngừng một chút uống một ngụm nước. Trong khi đó Hoách Khang lúc này vẫn đang suy nghĩ viễn cảnh sẽ xảy ra với những gì Thiếu Kiệt nói. Hắn thậm tự trách mình biết quá ít về những việc của cao tầng công ty bởi với một người nhân viên hắn chưa nghĩ đến việc phát sinh sẽ như thế nào để Mã Hóa Đăng phải thiệt hại lớn.

- Có vẻ như anh cũng không biết nhiều cơ cấu nhỉ. Vậy thì tôi sẽ giải thích. Thật chất nhìn qua chuyện này đối với mặt ngoài thì khá tốt nhưng ở trong đó tồn tại ngầm những điều khá đơn giản. Thường những hợp đồng ký kết đặc cộc, tiền hợp đồng với các trò chơi phát hành đều xuất phát từ quỹ rủi ro được thành lập bởi hội đồng quản trị công ty. Nơi đây là nơi bắt nguồn khi trò chơi phát hành nó được định giá lại và thu hồi về quỹ rủi ro một khoảng tiền và hơn hết nó còn kèm theo tiền lợi nhuận. Nếu không thành công thì nó bị mất và việc điều hành để thu hồi lại giá trị quỹ rủi ro thuộc về Mã Hóa Đăng.

Hoách Khang lúc này tương đối hiểu được đôi chút. Bởi quỹ rủi ro mấy ngày này tiếp xúc hẳn được biết đôi chút. Hầu như đó là tiền lợi nhuận của các cao tầng bỏ ra để công ty hoạt động. Nó phát triển như thế nào phụ thuộc quyết định đưa ra bao nhiêu quỹ rủi ro của công ty có sự phát triển.

- Tôi cũng hiểu đôi chút về việc này khi nắm được hai mươi phần trăm cổ phần có vài người đã nói nhưng vẫn chưa định hình được nó là như thế nào. Dù sao tôi vẫn chưa là cổ đông chính thức chỉ mới là người nắm giữ cổ phần nhỏ lẻ và của nhiều người gộp lại.

- Ủ! Có thể nói quỹ rủi ro này như một món nợ vay mượn từ công ty đối với những người quản lý vậy. Sẽ có hai chiều hướng của việc hiện tại đang xảy ra một là trò chơi thu hút người dùng và phát triển thu lợi nhuận như bình thường thì không sao. Nhưng nếu nó ngược lại thì anh nghĩ sẽ như thế nào. Anh có thể suy nghĩ một chút về những dự định mà Mã Hóa Đăng đang làm theo chế độ năm mươi năm mươi thử xem.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 451: Thâu Tôm Quý Tụ

Thiếu Kiệt nói ra điều này buộc phải để Hoách Khang tính toán lại các thứ trong đầu mình. Chiều hướng phát triển một trò chơi nổi trội và việc phải bù đắp cho những trò chơi không mấy thu hút người chơi buộc phải chết mà không thể tồn tại. mà ai cũng hiểu một trò chơi chết chắc chắn sẽ không đem lại thu nhập cùng với lợi nhuận. Càng tồn tại thì nó càng phát sinh chi phí không đáng có.

- Tôi hiểu rồi không phải tất cả trò chơi đều được phát hành sẽ thu hút việc này lẽ là chắc chắn nhưng nếu nó có một vài trò chơi thì có thể bù đắp được vẫn không đến nỗi mà?

- Vậy anh hiểu thế nào là thị trường trò chơi bão hòa không. Hiện tại anh thấy bao nhiêu trò chơi đột phá được với thể loại JX của công ty kingsoft nếu thật sự có trò chơi thu hút như thế tôi sẽ không ra quyết định này.

Thiếu Kiệt khẳng định lại một lần nữa đối với việc này hẳn nắm khá rõ ngoài những thể loại đang có hầu như không thể loại nào có thể độ phá người chơi cao hơn bởi Thiếu Kiệt chắc chắn vào những kiến thức lịch sử của chính mình.

Hoách Khang lúc này mới suy nghĩ thật lâu rồi lắc đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Hầu hết các trò chơi hiện tại đang chiếm cứ mô típ khá nhiều hầu như nếu có phát triển chỉ có thể là một thể loại mới mà người chơi có thể tiếp nhận. Hầu như bây giờ vẫn xoay quanh mô típ tam quốc của La Quán Trung mà chưa có được bước đột phá mới nào. Nếu có các công ty đã tranh nhau mà phát hành.

- Tôi nói có nhưng hiện tại trò chơi đó đang nằm trong tay tôi anh có tin không? Nếu Mã Hóa Đăng có thể nắm được trò chơi này tôi chắc chắn ông ta sẽ thắng nhưng cơ hội của ông ta đã bị loại bỏ ngay từ lúc ông ta bắt đầu chú ý đến Garena. Tôi nghĩ cậu cũng phải hiểu được những bước tiếp theo sẽ xảy đến rồi chứ nhỉ.

Hoách Khang lúc này nhìn thấy được sự tự tin nắm chắc trong tay Thiếu Kiệt hẳn cũng đã hiểu được phần nào. Chỉ khi nào thật sự chắc chắn Thiếu Kiệt mới dám nói ra điều này. Đơn giản vì không chắc ăn một việc gì đó người kinh doanh như Thiếu Kiệt sẽ không đưa ra phương án cụ thể về thời gian như thế này.

- Được vậy tôi sẽ cố gắng thu gom được nhiều cổ phần nhất trong lần này. hiện tại nếu người nắm cổ phần nhất vẫn là mã Hóa Đăng với giá trị là năm mươi lăm phần trăm như thế chỉ cần hẳn phải dùng mười phần trăm bán ra cho những người khác thì tôi có thể nắm chắc được trong chuyện này.

- Tôi nghĩ có thể hơn. Nếu thật sự tôi sử dụng người Garena tiếp xúc với càng nhiều nhà sản xuất từ các quốc gia châu âu và châu mỹ khác nữa thì có thể hẳn sẽ phải bán ra cổ phần mình hơi nhiều đây. Anh phải cân nhắc thật kỹ việc thu tóm được bao nhiêu cổ phần trong lần này và anh phải hiểu một điều chắc chắn bản thân mình sẽ bị đặt ra một dấu hỏi lớn trong nhóm cổ đông đây.

Thiếu Kiệt bây giờ nhắc nhở Hoách Khang vì để trở thành cổ đông chính thức và có số cổ phần lớn chắc chắn phải có nguồn vốn nhất định mà Hoách Khang ngay lúc đầu chỉ là một người nhân viên bình thường. Trở thành cổ đông thông qua việc mua cổ phần từ các phía sẽ làm cho hội đồng quản trị đánh một dấu hỏi lớn. Sau lưng hẳn là người nào mà Thiếu Kiệt không định ra mặt việc này cho đến khi hẳn thật sự thấy cần thiết.

- Cái này cũng là việc tôi đang lo lắng đây. Với thân thế hiện tại bây giờ nếu công khai chính danh ra triệu tập toàn bộ cổ đông và tính đúng cổ phần ra tôi chắc chắn sẽ bị chất vấn. Nếu tình hình ổn thì không nói nếu không họ sẽ bắt buộc tôi nhượng ra cổ phần của mình.

- Đúng đấy Thiếu Kiệt nếu họ biết được có người đứng sau con tôi thì áp lực từ các phía khác sẽ không để một người đại diện pháp lý cho người nước ngoài thông qua thằng con tôi sở hữu công ty đâu.

Hoách Nam cũng hiểu được một số chuyện trong đó có cả việc thanh trừ các thế lực của một công ty trung quốc rồi rắc rối như thế nào. Dù không làm trong công ty lớn nào nhưng Hoách Nam buôn bán không phải ngày một ngày hai hẳn cũng hiểu được một số thứ. Người ta vẫn thường nói chưa ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy. Hẳn cũng hiểu không ít quy tắc ngầm có trong một công ty là như thế nào.

- Tôi biết hai người lo lắng vì thế nên tôi mới gọi ông đến đây để đưa cho ông thế lực cần thiết đây. Tôi nghĩ ông không lạ gì Quý Tụ đi nhỉ.

Câu nói của Thiếu Kiệt làm cho Hoách Nam ngẩn người ra rồi gật đầu. Hẳn không xa lạ gì với cái tình này. Nhiều nguồn hàng của hẳn cũng từ đây mà xuất hiện trong cửa hàng hẳn.

- Biết chứ nhưng nơi đó thì liên quan gì đến chuyện này? Chỗ đó Ngoài bãi rác ra thì đâu có gì khác nữa đâu.

- Đúng vậy! Đối với quốc gia ông ở đó đúng là bãi rác nhưng đối với tôi lại khác. Lần này trước khi về nhà ông ghé qua quý tụ. Gặp một số người cần thiết. Nói ông muốn đầu tư khu xử lý và phân loại rác thải ở đây giúp tôi. Tôi cần ông nắm toàn bộ bãi rác đó lại trong tay mình. Chỉ như thế ông mới thật sự có chỗ dựa và có đủ khả năng chống lưng cho con mình. Cứ bung tiền ra quan hệ nếu cần.

Hai cha con tròng tròng nhìn lấy Thiếu Kiệt. Trước này có người buôn bán mặc hàng hiếm lạ không ít nhưng mà việc thu mua bãi rác thì hai người lần đầu nghe thấy. Hoách Khang lúc này mới suy nghĩ điều gì đó hỏi Thiếu Kiệt.

- Nhưng nếu thu mua bãi rác của Quý Tự lại thì tất cả cũng chỉ có những linh kiện máy tính và điện tử thôi. Tôi biết cậu có nơi tiêu thụ mấy cái này nhưng nó không phải cái nào cũng hoạt động được hết thì làm sao có lợi nhuận được chứ. Tất cả mọi thứ thu lại chỉ là rác và rác.

Hoách Nam bây giờ cũng đồng ý với lời nói của con mình. Vì những thứ này hoàn toàn không thể nào kiếm lời. Mà nếu thật sự kiếm được thì cũng không bao nhiêu. Việc này nói cho cùng là mua bán lỗ vốn.

- Hai người không cần lo ở đó tôi thấy tiềm tàng rất nhiều thứ nó cần thiết để cho Hoách Khang có chỗ dựa. Không nói đến vấn đề khác. Mỗi một mạch điện tử đều có chip tụ điện. Bản thân ông thấy giá thành của những cái này ra sao Hoách Nam.

- Nó rẻ mặc ấy chứ. nhiều khi quăng ngoài đường không ai thèm nhặt.

Trả lời vô tư trước câu hỏi của Thiếu Kiệt Hoách Nam cũng hiểu được những thứ này không đáng tiền. Mà có thì cũng không được bao nhiêu. Thiếu Kiệt bây giờ cười cười uống một ngụm nước nói với hắn.

- Trong quốc gia ông có bao nhiêu công ty sản xuất hàng điện tử nhái. Ông nghĩ xem chỉ với những thứ tụ điện linh kiện họ đã làm nhái rồi còn phải mua mới à? Bán số lượng lớn lại cho họ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Tôi nghĩ không ít đi nhĩ.

Hoách Nam lúc này cũng giật mình suy nghĩ. Hắn chưa từng nghĩ đến những con chip nhỏ xíu kia đúng thật lại có giá trị. Hoách Nam cũng hiểu

rõ những công ty làm hàng nhái điện tử sẽ không bao giờ mua đồ mới để giảm thiểu chi phí cũng như hạ giá thành sản phẩm vì hàng không đủ chất lượng.

- Ấy sao tôi không nghĩ đến chuyện này nhỉ những chỉ mỗi cái này không cũng không nào thu hồi vốn và kiếm lời được.

- Đâu chỉ mỗi những thứ đó ngoài bài rác có rất nhiều thứ, nhựa để tái chế này. Rồi thêm nữa những kim loại cần phải tái chế cũng không ít đi mỗi thứ phân loại ra những công ty cần thiết về những loại đồ dùng này không ít ông nghĩ sao.

Thiếu Kiệt nếu ra một số thứ có thể ứng dụng và phân loại để bán lại được làm cho Hoách Nam cũng động tâm. Nếu xét ra thì những thứ này ở Quý Tự không ít trước giờ chưa có ai làm việc này nếu hẳn là người đi đầu thì có lẽ sẽ thu được khá nhiều lợi ích. Nhất là những kim loại có sẵn trong bãi rác, các nhà máy kim loại chắc chắn sẽ phải hợp tác thu mua từ đầu nguồn. Mà các ông chủ ngành thép thì không phải thế lực nhỏ.

- Được Được việc này có thể khả thi. Nếu có thì cũng hoàn vốn chắc chắn ổn quan trọng nhất là lâu dài. Với lại linh kiện sử dụng được bán lại cũng thu về một khoản kha khá nữa.

- Cái đó chỉ là những bước đầu nếu thật sự ông lấy được quyền kiểm soát ở đó tôi sẽ cho người hỗ trợ ông thêm nhân lực những người này sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của công và Hoách Khang. Và ông sẽ được lợi khá tốt sau này thế nào ông nhắm sẽ làm được không.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Hoách Nam cũng xao động tâm tư không kém nếu mà ông thật sự nắm được nơi này, Nguồn đầu vào của ông về linh kiện cũ có thể nói là phát triển không người nào có thể cạnh tranh được. Bởi Hoách Nam hiểu rõ một điều làm việc cho Thiếu Kiệt như ý

muốn của hắn thì tiền bạc đều là do Thiệu Kiệt chi ra khi nào phát sinh lợi nhuận lúc đó hắn mới thu lại.

- Được việc này tôi sẽ lo liệu chắc rằng sẽ ổn thỏa nơi đó cũng không cần qua nhiều tiền mới lấy được quyền kiểm soát hầu như ở đó những người cấp quản lý gần như không có mấy sự phát triển. Chỉ cần có lợi là họ sẽ đồng ý thôi.

Hoách Nam lúc này cũng nhận định về một số thứ ở Quý Tụ này. Hầu như nơi này là địa phương đi đày của các quan chức. Nếu có triển vọng ai lại muốn mình bị điều đến một nơi bốn bề là rác và dân cư không phát triển.

Hoách Khang lúc này cũng trầm ngâm một lúc bởi nếu làm như thế thì đúng là Mã Hóa Đằng sẽ phải dè chừng một các nhân có thể thâm tóm cả khu vực như Quý Tụ. Tuy nói nó không phải lớn gì nhưng với những gì đang có thì bố hắn sẽ trở thành người có quan hệ quan trọng. Mà đã là quan thì quan hệ khá đông dù cho là một vị quan ở địa phương đi đày như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 452: Hoàng Ngân Lo Chuyện Bao Đồng

Thiếu Kiệt nghe Hoách Nam trả lời mình một cách đồng ý cũng gật đầu. Hắn muốn bước đầu tiên cần phải thu tóm Quý Tự mới nói được bước tiếp theo vì nếu không được chắc chắn hắn phải chặt vật tìm nơi khác. Mà ở châu á những quốc gia có thể làm việc này cũng không nhiều nơi phù hợp bằng điều kiện sẵn có ở chỗ này.

- Ừ trước mắt tôi sẽ cấp cho ông khoảng hai trăm ngàn đô làm việc này nếu thiếu thì ông có thể liên hệ để cần cung cấp thêm. Khi nắm được Quý Tự ông cần phải cho xây dựng xưởng tái chế rác thải và liên hệ với tôi lúc đó tôi sẽ đưa cho ông bản thiết kế cần thiết. Nếu cần cứ thuê nhân công ở nơi đó mà làm việc. Họ có thể làm công nhân xây dựng hoặc trong lúc đợi chờ quá trình xây dựng xong thì cứ để những người đó phân loại các vật chất cần thiết. Như thế chúng ta vừa tạo việc làm cho họ và những công ty sau này muốn hút chúng ta ra khỏi đó cũng khó.

Hoách Nam hắn không phải không biết những điều kiện Thiếu Kiệt nói ra hoàn toàn chính xác cho một người muốn đầu tư điều gì đó ở một tỉnh thành cần có của một quốc gia. Yếu tố đầu tiên luôn là hắn sẽ đáp ứng được gì cho lãnh đạo địa phương nơi đó. Và người dân nơi hắn đầu tư sẽ có được những gì và sự phát triển đó ra sao thì hắn mới đạt được điều kiện cần thiết. Bất cứ nơi nào cũng như thế đều có hai vấn đề này là tiền đề kiên quyết cho việc đầu tư của một người có đạt được thuận lợi cần có hay không.

- Điều này cậu khỏi lo tôi biết làm sao mà. Nếu không tôi cũng không thể lăn lộn ở biên giới bao nhiêu năm qua đi. Cậu cứ an tâm việc này giao cho tôi là được. Bảo đảm bằng với kinh nghiệm của mình chắc chắn sẽ kinh doanh cái này tốt thôi. Dù sao tài nguyên của nó nếu xét ở một mặt nào đó đúng là có thể đem lại lợi nhuận không hề thấp.

Hoách Nam sau khi suy nghĩ định hình được các thứ trong đầu mình mới trả lời cho Thiếu Kiệt. Hoách Khang lúc này cũng gật đầu. Hơn ai hết hẳn không lạ gì bố mình. Kinh doanh lâu năm ông cũng có một ít kiến thức nhất định biết cái nào làm được và cái nào không làm được.

- Đúng đấy Thiếu Kiệt việc này tôi thấy cậu giao cho bố tôi chắc chắn sẽ thực hiện được. Hơn thế nữa những người kia nếu thật sự có truy ra đi nữa dù cho mời thành lập ra việc này nhưng họ cũng không thể nói gì được về số cổ phần trong tay tôi.

- Ừ việc này khi về tết ông cứ lên phương án trước khi làm việc thì qua đây gặp tôi làm hợp đồng lúc đó tôi sẽ rút tiền cho ông tùy theo tình hình mà phát sinh. Cũng không còn sớm hai bố con ông lại dùng cơm trưa với nhà tôi luôn rồi. Chiều tối có chuyến bay về thì đi.

Thiếu Kiệt thấy không còn sớm ngoài việc mẹ hẳn cũng kiến đưa ông tảo cho hai nhà xong thì đồ ăn cũng không có người dùng hết nên mới nói với hai bố con Hoách Nam ở lại ăn giúp cho đỡ phí phạm. Trịnh Chi lúc này mới đi từ dưới bếp lên nhìn Thiếu Kiệt cười cười nói với hẳn.

- Thiếu Kiệt cho tôi mượn Khải Huy đưa tôi ra bến xe đón mẹ vào đây luôn! tôi thấy bà ở ngoài đó một mình cũng không làm gì gọi bà với anh tôi vào trong này làm việc gì đó cho anh ta có cuộc sống ổn định hơn.

- Cũng được đấy nhưng cẩn thận hôm nay ngoài bên xe đông đúc lắm không khéo lại phiền phức. Có gì thì gọi cho người của Cao Thịnh đến giải quyết. Nhà bên kia cô chọn một phòng cho mình đi có gì tôi nói với mẹ tôi là được.

Đối với việc Trịnh Chi đón mẹ mình lên thành phố ở cùng Thiếu Kiệt thấy việc này cũng là chuyện tốt dù sao thì cô ta cũng đã có công việc kiếm tiền ổn định cuộc sống cũng khá hơn. Có thể đủ để gia đình một nhà sống.

Mà Thiếu Kiệt bên kia vốn ban đầu những phòng xây lên định là cho thuê nhưng giờ phát sinh nhiều thứ cũng không thể nào cho thuê được. Nếu cho thuê chưa biết chừng những người dòm ngó công việc của hắn làm càng nhiều thêm gây cảnh rắc rối không đáng có.

Hoách Nam với Hoách Khang nghe Thiếu Kiệt nói với Trịnh Chi như thế cũng thâm đánh giá hắn. Sống ở một quốc gia khác nhau nhưng môi trường thành phố thì luôn giống nhau có một người chủ sẵn sàng cho nhân viên mình phòng ốc nhà ở lại cho mượn cả tài xế để đi đón người thân thời buổi này khá hiếm hoi.

- Xem ra tôi mà có thất nghiệp chắc cũng phải xin một chân bảo vệ cho cậu kiếm cái phòng ở không phải mất tiền hàng tháng coi bộ ổn à.

- Ông đừng nói như tôi không biết ấy. mấy năm nay buôn bán ở biên giới ông đủ mua cả hai căn nhà ở thành phố này đi ở đó mà đòi đi làm bảo vệ. Ông có muốn làm tôi cũng không cho đâu.

Cả Thiếu Kiệt cùng với bố con của Hoách Nam đều cười đùa như mọi chuyện chưa có gì diễn ra. Bên ngoài lúc này Hoàng Ngân ghé qua nhà cùng với cô bạn của Hoàng Ngân, Thiếu Kiệt chỉ nhớ cô bé này là một trong những người Thiếu Kiệt chuyển trường cho cô vào Lưu Minh chung với Hoàng Ngân nhưng không nhớ nổi cô tên gì mà hình như là hắn chưa từng được biết tên cô bé này.

- Ủa anh có khách sao? Thế thôi vậy để khi khác vậy.

Hoàng Ngân thấy được có người lớn tuổi đứng cạnh Thiếu Kiệt cũng tỏ vẻ thất vọng một chút. Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhui máy. Hắn thấy Hoàng Ngân có một chút gì đó bối rối. Nhìn cô bạn đi cùng mình nên nói với hai cha con Hoách Nam.

- Hai người ngồi chơi một chút. Tôi nói chuyện với em gái mình xem nó có chuyện gì cái đã.

- Không sao cậu có việc nhà thì cứ giải quyết hai bố con tôi hôm nay ăn chực mà. Cậu cứ lo việc của cậu là được để tôi xem truyền hình cũng không có việc gì.

Hoách Nam biết một trong hai cô bé là em cũng Thiếu Kiệt cũng cười cười. đi đến ghế ngồi xuống xem như là rảnh rồi. Đưa tay lấy cái điều khiển ti vi bật lên xem trong lúc chờ.

Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nhìn Hoàng Ngân với cô bé kia lên tiếng nói.

- Đi theo anh! Ở đây không tiện nói chuyện.

Đem hai người xuống phòng máy tính. Hà Vi thấy Hoàng Ngân dẫn bạn tới để gặp Thiếu Kiệt cũng từ dưới bếp đi lên, Cô không biết có chuyện gì mà Hoàng Ngân lại dẫn thêm một người xa lạ đến đây trong lúc này. Nhưng chắc chắn là phải có việc gì đó quan trọng nên mới thay thế Thiếu Kiệt ra ngồi nói chuyện với hai cha con Hoách Nam.

Đem Hoàng Ngân và bạn mình xuống phòng máy đưa hai cái ghế cho hai người ngồi xuống. Cô bé kia từ lúc vào đến giờ vẫn không nói gì làm Thiếu Kiệt cũng có chút cảm giác như cô bé này đang có điều gì đó khó nói.

- Sao hai đứa có việc gì hôm này tới tìm anh lại đem theo bạn chắc là có chuyện gì nữa rồi đúng không hay là hai đứa phá phách gì trong trường bị mời phụ huynh định nhờ anh nói giúp.

Hoàng Ngân lúc này trừng mắt lên nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm cau có phản bác lại.

- Anh nghĩ em giống anh sao! Không có đâu nhé! Chuyện này là của Thúy Vy cô ấy bị người ta lừa nhưng không biết làm sao lấy lại tiền của mình mà em cũng không biết làm cách nào nên muốn nhờ anh giúp.

Thiếu Kiệt ngăn người ra hấn nhìn qua cô bé cúi gằm mặt xuống không nói nãy giờ rồi nhìn qua Hoàng Ngân thấy em mình gật gật đầu hấn cũng thâm than trong lòng.

“ Con nhỏ này không được việc gì lại lo chuyện bao đồng làm gì không biết.”

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng hấn vẫn nhìn lấy Thúy Vy hỏi cô.

- Sao chuyện của em như thế nào mà những người lừa em là ai số tiền là bao nhiêu để anh biết đường mà tính.

Hoàng Ngân một bên mới lên tiếng nói với Thúy Vy.

- Cậu nói cho anh mình biết đi. Bảo đảm việc này được giải quyết em đẹp cậu lấy lại được tiền chắc chắn luôn. Bọn người đó phải đẹp không còn nhiều người bị như cậu nữa.

Thiếu Kiệt không hiểu sao Hoàng Ngân lại hấn hái như vậy trong chuyện này cũng xác định được Thúy Vy bị lừa gạt bởi một nhóm người nếu việc này là có hấn sẽ can thiệp giúp cô bé này một chút chắc hấn không vấn đề gì. Bất quá chỉ là một lần thanh lý xã hội một nhóm người thôi.

Chung chờ một lúc Thúy Vy nhìn Hoàng Ngân và Thiếu Kiệt mới lấy hết sự can đảm của mình nói.

- Cách đây ba tuần một người bạn học thêm anh văn dẫn em đến một buổi giới thiệu sản phẩm. Nơi đó họ nói về sản phẩm của mình tốt cho phái đẹp có mấy thứ em không tiện nói ra. Họ nói nếu mua hàng trở thành người

hợp tác với công ty sẽ được hưởng chính sách khuyến mãi cực lớn của công ty. lên đến một trăm hai mươi triệu. Với điều kiện phải mua sản phẩm với giá trị bốn triệu đồng. Lúc đó em cũng không hiểu sao lại về đập heo đất lấy tiền mua đồ tết và tiền dành dụm đi mua để đạt được tiền thưởng. Bởi họ nói tiền thưởng chia ra làm nhiều giai đoạn. Chỉ cần gia nhập vào thì mấy ngày sẽ nhận được mốc thưởng đầu tiên là năm trăm ngàn. một tuần sau có thể đạt được hai triệu và tuần thứ ba có thể đạt được mười triệu. Em cứ nghĩ bỏ ra chừng ba tuần sau là em lấy lại vốn còn có lời nên em mới...

Lời nói của Thúy Vy đến đây thì ngập ngừng không nói tiếp. Thiếu Kiệt cũng không cần cô bé nói nữa hẳn cũng đã hiểu cô tại sao bị lừa và hình thức ra sao. Hẳn lúc đầu than thở đối với việc này hẳn không lạ chỉ là một buổi kêu gọi của các công ty đa cấp mà Thúy Vy là một trong những nạn nhân trở thành con mồi trong cuộc chơi lấy tiền người gia nhập sau trả cho người gia nhập trước.

- Đấy anh! em nghe là thấy không có chuyện dễ ăn như thế rồi. Em lúc trước đi phụ việc với mẹ cũng chưa từng trong mấy tuần kiến được nhiều tiền thế. đến giờ ba tuần trôi mà Thúy Vy cũng không nhận được tiền theo hứa hẹn mà họ nói thì không phải lừa đảo sao. Anh xem giải quyết họ đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 453: Công Ty Đa Cấp

Hoàng Ngân thúc giục Thiếu Kiệt. Trong khi đó hắn thì đang không biết nói sao về chuyện này. Nếu là hình thức lừa gạt đơn thuần bên ngoài xã hội hắn còn có thể để cho Cao Thịnh làm việc này nhưng đây là tổ chức. Núp bóng công ty hoạt động đa cấp.

- Việc của Thúy Vy không phải đơn giản. Bọn người này có cả giấy phép cả nhà nước thì hơi khó đối phó một chút. Có thể Thúy Vy vẫn không dám kể hết đi. Chắc là con lo lắng để anh nói xem phải đúng không nhé.

Thúy Vy lúc này nhìn lấy Thiếu Kiệt. Còn Hoàng Ngân há hốc miệng không ngờ Thúy Vy vẫn còn giấu cô về chuyện công ty này lại được cấp giấy phép. Và cũng muốn biết xem Thiếu Kiệt biết rõ gì về chuyện của Thúy Vy hay không nên cũng cố im lặng.

- Khi em vừa ký hợp đồng người đã mời em ra với giấy bút trên tay giải thích rõ tại sao em lại có khoản tiền thưởng này đi. Họ nói em tìm người có thể quen biết liệt kê trong dãy số điện thoại của mình ra danh sách những người có điều kiện thích làm đẹp như em đúng không mỗi một hợp đồng mà bạn em mua hàng em sẽ được mười phần trăm hoa hồng đi đúng không thế anh nói không sai chứ.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy bút và giấy viết ra vẽ một sơ đồ kim tự tháp thường có trong mô hình kinh doanh theo mạng này. Một người với ba người bên dưới với chức danh tổ trưởng và chính người bên dưới ba người đó trở thành phó phòng. Theo đúng những gì trải nghiệm ở các buổi kêu gọi của công ty kinh doanh theo mạng mà hắn đã từng tham dự.

- Sao hình ảnh và chức danh anh nói đúng không. Mỗi mức thưởng hoa hồng đi kèm theo thì tùy mô hình công ty đó thế nào anh nói đúng chứ.

Người dẫn em vào được gọi là tuyển trên đi. Còn em là tuyển dưới. Công việc của em được tuyển trên nói là đến tham dự các buổi hội thảo học các khóa học tư duy làm giàu miễn phí phải không.

Thúy Vy lúc này gật gật đầu. Bản thân cô không hiểu tại sao Thiều Kiệt lại biết những gì cô đã trải qua. Vì những lời ngon ngọt của người đã dẫn mình tới công ty mà cô hoàn toàn tin những lời đó. Chưa kể còn có hình chụp họ với những cọc tiền được nhận hàng tháng làm cho cô không không chế được cảm xúc của mình mà mua sản phẩm về.

Dù nó có hiệu quả hay không cô không biết nhưng lý trí lúc này cho cô biết tiền họ kiếm được dễ như vậy sao mình không làm đã đưa cô vào với công ty này. Nhưng qua vài tuần cô chợt nhận ra nó không giống như những gì được thấy. Nó cũng không giống như những gì những ngày đầu cô được biết.

Thiều Kiệt bây giờ hẳn giọng một chút nói với Thúy Vy.

- Em đã mời người nào tham gia được chưa? Nếu chưa thì không sao nhưng nếu em có mời người tham gia rồi thì anh cũng đành thua cuộc bởi em đã là một người tiếp tay cho họ. anh không thể nào can thiệp được.

- Chưa! em chưa mời ai hết! Vốn em nghĩ chỉ sau ba tuần mình nhận được tiền lãi và vốn rồi sẽ rút lui không tham gia công ty này nữa. Một lần với em đã là quá đủ rồi. Những ngày này em thấy được họ toàn mời người đến cũng như em lừa gạt được rất nhiều người nhưng vì em có một mình ở đó em không dám nói.

Hoàng Ngân miệng há to có thể nhét một quả trứng gà vào trong đó. Những gì Thiều Kiệt biết làm cho cô thấy anh mình đúng là cuốn bách khoa toàn thư. Khi mà Thiều Kiệt có thể còn hiểu rõ hơn Thúy Vy trong việc này.

- Anh vậy có cách nào để vạch trần công ty này lấy lại tiền cho Thúy Vy không. Em thấy phải tịch thu giấy phép họ như vậy lừa tiền mọi người em cũng đã xem sản phẩm mà Thúy Vy mua nhìn thì đẹp nhưng không được gì hết đấy. Công dụng cũng chưa biết thật không.

Thúy Vy lúc này đỏ mặt lên còn làm cho Thiếu Kiệt hiểu kỳ hấn nhìn thúy vy hỏi một câu.

- Sản phẩm như thế nào có thể đem đến anh xem không. Để định giá nó đúng với thị trường đang có nhằm đưa ra kế sách vạch trần công ty họ.

- Không! em không thể cho anh xem được!

- Cậu ấy không cho anh xem được đâu. Sản phẩm là cái gì áo masager ngực ấy. Cứ y như áo ngực chứ có khác gì.

Hoàng Ngân nhanh mồm nhanh miệng nhảy vào đáp lời của Thúy Vy làm cho Thiếu Kiệt xầm mặt. Sản phẩm nào hấn có thể không biết chứ sản phẩm này của công ty nào thì hấn hiểu rõ và cách thức nó vận hành ra sao Thiếu Kiệt nắm trong lòng bàn tay.

- Công ty đó mang tên Ngọc Minh đi. Bạn em mới em đến để nghe thuyết trình về một sản phẩm máy ô zôn khử độc tố và giúp thanh lọc không khí đúng không? Công ty này có trụ sở chính ở Ngọc Châu. Trong Lưu Minh này là chi nhánh và địa điểm đặt ở tầng hai một ngôi chợ trong Lưu Minh mặc bằng khá rộng lớn. Có phòng masager và trung tâm hội trường và nơi trưng bày sản phẩm khá đa dạng.

Thúy Vy nhìn Thiếu Kiệt miêu tả lại nơi cô đã tham gia vào công ty cũng không khỏi thốt lên một câu.

- Anh đến đó rồi sao?

- Chưa nhưng mà anh biết không ít về nơi này.

Thiếu Kiệt dựa theo trí nhớ của công ty này nói ra các cấu trúc sắp xếp mà hắn đã thấy được. Cười cười một tý hắn quên mất hiện tại mình vẫn chưa đi tới nơi này mà việc Thiếu Kiệt miêu tả như thế có thể làm cho Thúy Vy nhầm tưởng hắn đã đến đây rồi.

- Tuy anh không chắc nhưng anh có thể cùng em đi đến đó với danh nghĩa là người được mời. Nếu được ngày mai anh cùng em đi đến đó. Anh muốn xem xem kiến thức của anh với những người đó ai nhiều hơn ai. Anh báo trước việc em đã lấy sản phẩm đem về có thể sẽ không đòi lại được tiền nhưng anh sẽ đi một chuyến chơi nên em cứ như thường lệ làm một người hướng dẫn anh là được. Sau đó anh sẽ trả công em số tiền mà em đã bị bọn họ lừa gạt.

Thúy Vy lắc đầu. Đối với cô tuy tiền đó là tiền dành dụm nhưng cô cũng hiểu việc mua bán diễn ra có hóa đơn hợp đồng đảng hoàng bản thân cô cũng dùng sản phẩm đó rồi thì không thể nào trả và thu hồi lại tiền được.

- Không em chỉ muốn những người đó không thể lừa gạt thêm nhiều người giống em nữa thôi. Việc em mất tiền lần này xem như một bài học đắt giá là được rồi. Tết này không sắm đồ tết em vẫn còn vài bộ năm ngoài đến giờ vẫn còn tốt.

- Như thế cũng được! Nhưng dù sao đó cũng là tiền tết của em! Ngay mai cứ dắt anh đi xem một chút xem như trả công một buổi làm hướng dẫn viên du lịch được mà.

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt nói ngày mai sẽ đến công ty Ngọc Minh để quây thì cũng hào hứng.

- Em đi theo nữa! Chuyện vui như thế sao bỏ qua cho em được chứ. Anh mà không dẫn em đi theo là em mét cô anh đi quậy phá công ty người khác.

- Thiếu Kiệt ngày mai đi như thế thì cháu phải ở nhà không được đi qua đó. Nếu có việc gì cháu bị bọn họ bắt lấy uy hiếp thì sao một lần chưa sợ à.

Khi Hoàng Ngân vừa dứt câu một âm thanh đã vang lên trong Thiếu Kiệt nhìn người đứng phía sau Hoàng Ngân cười cười. Vì hấn sợ nhất kéo theo cô bé này về lại kể lung tung lúc đó Thiếu Kiệt hấn không biết đường nào mà trốn xuống đất.

- Thấy chưa mẹ anh không cho đi em ở nhà đi. Không phải lúc nào cũng đi được. xem ở nhà đi học đi.

Hoàng Ngân lườm Thiếu Kiệt một cái trong khi đó Hoàng Lâm Nhu mới khuyên Hoàng Ngân.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy! Cháu mà đi theo Thiếu Kiệt khó ứng phó hơn cái tính hiếu kỳ tinh nghịch của cháu. Ai mà chịu nổi với lại Thiếu Kiệt còn phải sắp xếp chứ cháu nghĩ anh cháu dầm vào một nơi toàn là người của họ hay sao. Thúy Vy đi vì đó là điều kiện bắt buộc phải có để giới thiệu người còn cháu thì không được. Thôi cơm nước có rồi mấy đĩa lên rửa mặt rồi ở lại ăn cơm xong rồi về.

Hoàng Ngân với Thúy Vy lúc này cũng vâng dạ rồi đi để lại cho hai mẹ con ở lại dưới phòng máy vi tính của Thiếu Kiệt. Nhìn mẹ mình cười cười Thiếu Kiệt mới nói.

- Không ngờ chuyện này mẹ lại ủng hộ đấy. Mẹ từng biết hình thức này à.

- Mẹ cũng không lạ. Trước đây lúc đất nước đang khó khăn cũng có hình thức huy động vốn như thế này những năm đó họ huy động vốn bằng

vàng. Ông Ngoại con cũng là một người trong đó mất không ít tiền nên mẹ cũng hiểu đôi chút.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới nói với Thiếu Kiệt tại sao bà lại ủng hộ hẳn trong việc di quấy rối như thế này. Bởi bà cũng đã từng thấy không ít người tang cửa nát nhà khi mà cái trò chơi này sụp đổ.

- Con xem sắp xếp cẩn thận nhưng chỉ mỗi việc con quậy ngày mai không thì mẹ nghĩ chưa đủ một thời gian sau nó vẫn sẽ tái diễn nếu được thì con nên làm gì đó để vạch trần và đưa ra cảnh báo cho những người sau này.

- Chuyện này con cũng có tính đến. Nhưng mà nếu họ vẫn còn tồn tại mà việc trao đổi hàng hóa với những đơn kiện thông thường con nghĩ họ vẫn có thể đánh vào lòng tham của con người. Nó được lập ra chỉ nhằm mục đích này diệt một cái nó lại nổi lên một cái khác. Rất khó trừ khi là không có hình thức kinh doanh này. Nhưng đây cũng là một hình thức phổ biến ở nước ngoài. Bản thân nó không xấu nhưng vào nước ta thì biến tướng làm lợi cho người khác thôi.

Trong chuyện này Thiếu Kiệt cũng không nói được gì. Bản thân hình thức ở nước ngoài họ vẫn áp dụng tốt và phát triển nhưng khi về đến trong quốc gia thì lại khác. Nó trở thành lời kéo ép buộc người tham gia không còn như hình thức lúc đầu. Nhưng ở một số phương diện nó vẫn áp dụng được trong đời sống hẳn ngày không ít.

- Thôi lên ăn cơm đi. Việc này con xem tính sao thì tùy. Lo mà sắp xếp mọi thứ trước tết với trong tết cho mẹ. Qua năm học hành lại đàn hoàn cả một học kỳ bỏ bê nó rồi định năm nay ở lại lớp hay sao. Nếu mà giấy báo ở lại lớp hay thi lại xuất hiện thì biết tay mẹ.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết cười méo. Hấn bị mẹ mình hấn dọa không phải không có lý do dù sao trước đó hấn bận rộn bà sẽ không nói đến nhưng giờ hấn bắt đầu rảnh rang lại là chuyện khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 454: Tự Tìm Hiểu.

Trong buổi cơm đó khá nhiều câu chuyện được đặc ra để làm cho mọi người đều vui Thúy Vy cũng được Thiếu Kiệt dặn dò một số thứ rồi mới để cô với Hoàng Ngân đi về. Hấn thấy nếu cứ một mình để đến công ty đó như thế thì cũng không ổn. Nên hấn thấy cần phải mượn một ít người đi theo phá đám.

Mà người phù hợp nhất cho mấy chuyện này thì Thiếu Kiệt đã có, Đợi mọi người về hết Thiếu Kiệt. Mới lấy điện thoại của mình ra. Tìm trong danh bạ số điện thoại của Tước Phàm gọi đi. Đợi một lúc sau đó mới có tính hiệu bắt máy của Tước Phàm cười đùa nói.

- Sao hôm nay lại rảnh rang gọi điện cho anh đây Thiếu Kiệt. Nghe nói cậu bị thương mà dạo này gần tết bên bến xe khác lu bu quá không qua thăm cậu được. Sao rồi hôm nay cần gì đây.

- Ấy không lẽ lúc nào gọi điện cũng là có việc sao? Định ngày mai ghé gần bên bến xe chơi xem tình hình ra sao mà không được thì đành vậy

Thiếu Kiệt cũng hơi ngại mỗi lần có chuyện gì hấn đều gọi cho người của Cao Thịnh dù biết họ cũng là một phần của Vô Ảnh nhưng đối với những gì Tước Phàm và những người khác thì thật sự không thể thay đổi. Nếu không Thiếu Kiệt cũng không cần phải liên hệ với riêng Tước Phàm mà gọi trực tiếp đem lệnh từ Vô Ảnh đưa xuống.

- Mai cậu qua bên này xem sao. Bên này hiện tại bắt đầu đông đúc lắm. Chỉ sợ là có một số chuyện ngoài ý muốn nên phải túc trực không đi xa được. Nhưng mà nếu ở phạm vi phụ cận chỉ một chút thì không sao.

Tước Phàm nghe Thiếu Kiệt nói sẽ ra bên xe xem xét trong lòng cũng có chút hồi hộp. Nơi này là Thiếu Kiệt mở ra đến này vẫn không quan tâm tới đề cho Cao Thịnh quản lý mà giờ Thiếu Kiệt đến xem xét Tước Phàm không biết có nên báo cho Cao Thịnh biết hay không. Nên chỉ có thể đáp lại với lý do hấn sợ tình hình ở đây không ổn định cho Thiếu Kiệt hiểu.

- Ừ cũng không cần thiết lắm cũng là nằm trong bán kính phạm vi bên xe có gì để em gọi cho anh Cao ngày mai đi cùng xem thế nào cũng được. Định gọi các anh đi xem chuyện vui thế mà lại không chịu thì đành vậy.

Vốn đang lo lắng những việc trông coi những ngày ở bên xe có vấn đề ông ổn định buộc cả Tước Phàm cùng với ba người còn lại lúc nào cũng phải phân chia khu vực xung quanh bên xe ổn định tình hình để không có người gây rối. Giờ nghe Thiếu Kiệt nói có chuyện vui tâm tính tò mò lại nổi lên.

- Ý cái gì vui mà gần chỗ bọn anh thế? Nhớ đâu có cái gì ở đó đâu nhi.

- Có chứ nhưng tại vì các anh không biết thôi sao ngày mai đi không. Gần chợ ở bên xe đấy. Có gì đến đó em gọi cho mọi người. Sao đi không mai có gì em gọi.

Thiếu Kiệt chỉ nói ra địa điểm đến mà không nói ra sẽ làm gì. Vốn tính hiếu kỳ của mình khá tò mò nên Tước Phàm ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời.

- Ừ vậy đi cũng gần để anh nói với lão đại cho. Ừa mà ở đó có cái gì hay vậy cho anh biết chút chút được không?

- Việc này ấy hả có gì ngày mai anh biết đi. Cần gì cũng gần ở đó mà. Đâu có xa anh cứ tìm hiểu trước chỗ đó rồi nói cho anh Cao biết là được. Ngày mai em sẽ đến đó lúc đó gặp chúng ta nói chuyện sau.

Thiếu Kiệt cố tình gây cho Tước Phàm tính tò mò để hẳn tự cho người bên dưới tìm hiểu chuyện này cũng là để cho Cao Thịnh biết rằng trong phạm vi của anh ta có một công ty cần phải được theo dõi.

Tước Phàm sau khi kết thúc với Thiếu Kiệt trong đầu cũng đầy những dấu chấm hỏi khó chịu. Hẳn hướng một đàn em bên dưới mình kêu lại.

Người đàn em đó cũng bước đến khi thấy hẳn gọi và lên tiếng nói.

- Ở gần chợ bên xe có cái công ty gì thế bộ nó có gì hay lắm sao mà. Công ty gì mà sao tao không biết nhỉ.

- À có nhưng công ty đó thì liên quan gì ở đây anh. Cái công ty đó thật ra toàn lừa đảo không thôi. Em cũng vào một lần may mà lúc đó trong túi không có tiền nếu không thì xui rồi. Có người mất rất nhiều tiền cho cái công ty đó đấy anh.

Người này bây giờ mới nói ra những gì mình biết khái quát cho Tước Phàm nghe. Về những gì mà hẳn đã trải qua trong cái công ty đó. Tước Phàm cau mặt lại.

Vốn hẳn biết không phải rảnh rồi mà Thiếu Kiệt lại mời cả bốn người bọn hẳn và luôn cả Cao Thịnh đi đâu đó. Thật ra thì bên trong tất cả chuyện này là do cái công ty lừa đảo đó gây ra. Tức mình Tước Phàm đánh cái bốp lên đầu người đàn em vừa nói chuyện cho mình nghe.

- Má chuyện như thế mà mày không nói cứ im im nếu không phải tao hỏi thì tới giờ tao cũng không biết. Má ăn hại vừa thôi.

- Tại tại nó đâu ảnh hưởng gì đến chuyện của bên mình làm đâu anh. Mà có chuyện gì thế tự nhiên anh hỏi cái công ty đó làm gì.

Người đàn em bị đánh cũng chẳng hiểu nổi Tước Phàm hẳn vô duyên vô cớ bị gọi đến nói việc mình biết mà cũng bị đánh. Thì có chút hơi thấy làm lạ tại sao Tước Phàm lại hỏi về cái công ty lừa đảo này.

- Mày xem coi tình hình ở đây tao đi gặp lão đại có gì thì gọi điện cho tao. Thật lần này họa tới nhà rồi. Không biết ăn nói làm sao với lão đại đây.

Tước Phàm giao lại cho người đàn em trông coi trong khi đó vừa đi vừa than thở làm cho tên đàn em nghe được cũng tưởng rằng người muốn tìm hiểu công ty đó là Cao Thịnh thì đổ mồ hôi hột.

Sau một lúc lâu tại một quán cà phê ở trong bên xe bốn người họp mặt bởi cuộc điện thoại của Tước Phàm đang tập trung. Vì xung quanh toàn là người lạ nên một góc của quán cà phê này được tận dụng triệt để và cũng không ai chú ý nhiều lắm tới họ. Bởi hiện tại ở bên xe mọi người tấp nập bận rộn với hành lý và đang tìm kiếm xe khách mà mình sẽ đưa mình đi về quê. Không ai lại có thể hóng hớt chuyện của bốn người.

- Việc này xem ra không ổn. Không biết Thiếu Kiệt định đi đến đó làm gì đây. Tao mà biết có cái công ty này sớm tao cho người đẹp mẹ nó rồi. Bọn bên dưới không nói giờ tự nhiên Thiếu Kiệt gọi nói ngày mai bốn người mình với lão đại qua đó xem. Giờ tính sao đây.

Tước Phàm sau khi kể rõ mọi chuyện đã được nghe cho ba người cũng mắng một câu. Bởi khu vực này hầu như là bốn người họ đạo này tới lui nhiều nhất vậy mà có một công ty như thế xuất hiện trong địa bàn của họ mà lại không hay biết. Để cho người không liên quan biết được. Mà nói đúng hơn lại là cấp trên của bốn người và cả Cao Thịnh.

- Tao nghĩ không đến nỗi đâu! Thiếu Kiệt cũng biết mình vừa mới ổn định trước đó toàn là chạy tới chạy lui lo mấy cái kho bãi rồi nhiều thứ nữa

làm sao nắm hết được tình hình. bọn mình cũng không liên quan gì đến cái đám đó thì bọn bên dưới làm sao chú ý.

Ngọc Hồ đáp lại lời của Tước Phàm hẳn thấy gần đây đâu phải ai cũng rảnh rang mà có thể kiểm soát hết mọi chuyện mà Thiếu Kiệt nếu muốn trách móc để họ không kiểm soát được địa bàn thì hẳn đã nói thẳng cho Tước Phàm biết mà không phải vòng vo như vậy.

- Đoán cũng có đoán được Thiếu Kiệt muốn làm gì đâu ở đây bọn đưa bọn mình đoán được cậu ta có ý định gì thì không còn là Thiếu Kiệt nữa. Cứ cho người ngày mai ở gần gần đó xem sao. Còn nữa báo cho lão đại biết để lão đại tính như ở đây bọn mình cũng đâu làm được gì

Vũ Minh vừa lắc đầu vừa nói ra ý kiến của mình làm ba người kia nhìn chăm chăm hẳn với anh mắt hình viên đạn. Thế Long lúc này mới hằm hằm nói ra.

- Mẹ tao không biết chuyện gì nhưng mà nếu Thiếu Kiệt đã chú ý đến công ty đó thì chắc chắn không chỉ có mỗi vấn đề đơn giản này đâu. Bọn mày nghĩ xem có cái công ty nào lọt vào mắt Thiếu Kiệt từ trước đến giờ. Lần này lại chỉ rõ địa điểm lại còn chính mình đi đến thì chắc chắn có chuyện.

Ba người còn lại bây giờ gặc gật đầu Thế Long nói không phải không đúng đây là lần đầu tiên bốn người thấy Thiếu Kiệt nhắm vào một công ty mà đến họ cũng không chú ý. Dù bản thân công ty đó nằm trong địa bàn bọn họ.

Vũ Minh lúc này cũng dành phần điều tra kỹ lại công ty Ngọc Minh mà hẳn đã nghe Tước Phàm nói cho mọi người. Dù sao cũng cần phải cẩn thận. Tước Phàm có nhiều việc tuy làm được những những việc chỉ nghe sơ lượt thôi không thì cũng không biết đúng được bao nhiêu phần.

- Ủ thôi để tao cho người đi hỏi những người ở xung quanh đó xem sao. Nếu không lúc nào đại hỏi cũng không biết trả lời. Nếu chỉ công ty thông thường Thiếu Kiệt sẽ không chú ý đến như thế.

- Vũ Minh mày đi tìm hiểu rõ đi rồi có gì báo lão đại luôn đi. Bọn tao trông dùm cho. Đi báo lão đại mắc công lão đại chửi chết.

Tước Phàm hắt hái nhìn Ngọc Hồ với Thế Long đá việc báo cáo lại cho Cao Thịnh cuộc gặp ngày mai của Thiếu Kiệt cho Vũ Minh. Bởi cả ba tên biết họ không giỏi ăn nói bằng hấn. Và cũng lo lắng Cao Thịnh nổi trận lôi đình với bọn hấn.

- Má bọn mày! Chuyện khó đây cho tao là sao. Có nghe chửi thì bốn thằng nghe chửi chung chú bọn mày đá cho tao là không chơi à. Mẹ bắt quá tao không đi báo cáo coi thằng nào bị chửi biết liền.

- Thôi tao với Ngọc Hồ đi đổi số điện thoại. không có cơ nói tao được. chỉ có đưa nhận điện thoại của Thiếu Kiệt bị chửi thôi.

Thế Long lúc này nham hiểm nhìn Tước Phàm làm cho hấn trừng mắt lên nhìn cả ba người. Hấn thậm nói qua vụ này cũng đổi số điện thoại mà không cho Thiếu Kiệt biết để có gì Cao Thịnh là người nhận điện thoại lúc đó hấn cũng không bị gì.

- Móa bọn mày làm thế với tao thật à. Bốn người đi chung báo cáo là được cần gì phải làm vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 455: Cảnh Sát Phối Hợp

Cho đến gần tối mịt Vũ Minh điều tra các thứ một cách nhanh nhất để báo cáo cho Cao Thịnh. Mọi hồ sơ được hắn viết lại qua một loạt những câu hỏi được người dân xung quanh chợ giải đáp cho mình đặt trong tay của Cao Thịnh.

Bốn người ngồi đối diện đều im lặng nhìn nhau đợi chờ xem Cao Thịnh sẽ quyết định như thế nào về việc sáng mai đi cùng với Thiếu Kiệt.

Cầm bộ hồ sơ âm trầm đọc một lúc lâu Cao Thịnh mới đặt xuống nhìn Vũ Minh hỏi.

- Cái công ty này được bao lâu rồi. Không đơn giản nếu giá trị sản phẩm của bọn này cao như thế chắc chắn thu lợi bất chính khá nhiều. Mà sao lại không có người nào thưa kiện nhỉ,

- Họ lách luật trên cái hợp đồng mua hàng đầy anh. Cái chương trình thưởng chỉ đóng một con dấu đỏ đi kèm trên cái hợp đồng thôi. Dù có kiện ra thì người bị hại cũng không có thể truy tố được. Vì sản phẩm là thật hợp đồng mua bán cũng là thật giá trị lại cao. Không thể khép tội được nghe nói mỗi hợp đồng và doanh thu đều được đóng thuế hoàn toàn không biết là thật hay không nhưng em nghĩ những vấn đề này khó mà có thể vạch mặt bọn này được. Bốn tháng trước bọn xuất hiện thông qua cấp quận thuê lại cả lầu hai của chợ làm nơi chiêu dụ người gia nhập. Đã có khá nhiều người bị gạt rồi.

Vũ Minh bây giờ nói ra những gì hắn đã điều tra được nhưng không ghi cụ thể trong hồ sơ đưa cho Cao Thịnh làm cho Cao Thịnh cũng cau có.

- Một công ty như thế này mà quận bên đó lại cấp phép là sao? Những người ngồi ở cái ghế Quận Ủy này bị mù mắt rồi sao còn cấp cơ sở nữa sao lại không nói gì.

- Hành vi bọn này rất tinh vi. Vì là lấy danh nghĩa người nước ngoài chiêu dụ người mới. Bọn chúng còn rãi tiền với hình thức làm từ thiện tặng quà các thứ cho hộ nghèo rồi lại phát học bổng mỗi tháng. Anh nghĩ với những gì bọn nó làm những người kia cũng mắt nhắm mắt mở. Lại thêm trụ sở chính nằm ở trung tâm Ngọc Châu. Em thấy chuyện này Thiếu Kiệt chắc hiểu rõ hơn mình. Sợ rằng có dây mơ rễ má gì với những người kia đó.

Cao Thịnh bây giờ cũng lắc đầu hẳn không nghĩ là sẽ có liên quan tới Lâm Gia bởi nếu có chắc chắn Ngọc Nhi phải được biết và có hồ sơ lưu trữ ở trung tâm. Mà công ty này nhìn qua không giống như thế. Phải có một thế lực nào đủ lớn mới chống lưng cho cái công ty này phát triển từ Ngọc Châu ra tới tận Lưu Minh này.

- Không hẳn nhưng có thể phải xem xét kỹ lại cái công ty này phải hỏi xem Thiếu Kiệt định xử trí ra sao đã. Nhưng nói đi cũng phải nói lại lần này mấy chú quá khinh xuất trong địa bàn mình mọc lên một loại hình như thế này mà cũng không hay biết gì để cho Thiếu Kiệt hỏi mới đi điều tra gấp rút như thế này chắc chắn sẽ không thu được kết quả gì. Những thứ này chỉ là bề nổi bên trên còn thật sự thế lực đằng sau là ai thì không đơn giản.

Cao Thịnh nói ra nhận định của mình về công ty Ngọc Minh. Vì những gì suy đoán của hắn là công ty này chắc chắn có thế lực sau lưng. Không cần điều tra hắn cũng dám nhận định điều này. Một công ty nếu kinh doanh theo hình thức như thế.

Mà phát triển từ thủ đô một nước. Nếu không có người nhìn cũng có người sẽ lên tiền vì hình thức lừa gạt kiếm tiền dựa vào người gia nhập. Mà công ty Ngọc Minh lại phát triển chạy từ Ngọc Châu qua các tỉnh thành để

vào đến tận Lưu Minh thì chắc chắn nhắm mắt cũng biết có người dùng chính thế lực mình che chở cho nó. Còn công ty này thuộc về thế lực nào thì Cao Thịnh không đoán được.

- Tạm thời chuyện này không nói ra ngoài. Ngày mai cả năm người mình chỉ xem xem Thiếu Kiệt giải quyết thế nào. Xong rồi mới về nói lại sau. Chúng ta chưa chắc chắn thì không nên nói ra

- Vậy ngày mai có cho người bố trí gần đó không anh bọn nó đông người chắc chắn sẽ có chuyện với chúng nếu Thiếu Kiệt ra mặt. Mình không chuẩn bị người chắc chắn không ổn đâu đấy.

Thế Long lúc này cũng trầm trọng nói ra những suy nghĩ của mình cho Cao Thịnh nghe. Bởi địa hình ở đó phức tạp chưa tính đến người đã tham gia bị kéo vào tròng thì họ làm gì tin những người như bọn hắn.

- Thật nếu chuẩn bị người thì bên bên xe không ổn lắm. Làm sao để xử lý việc này đây. Bên đó không có người của mình là loạn đấy anh.

- Ừ! Vũ Minh nói đúng đó anh! Bên chỗ đó người mình còn ở đó thì bọn nó không dám quậy không dám chèo kéo chắc chém khách rồi bọn móc túi nữa. Giờ mà rút anh em đi là bọn nó ra tay ngay.

Tước Phạm lúc này cũng tán thành ý kiến của Vũ Minh. Bọn họ ở đó vài ngày cũng hiểu được nhiều thứ ở bên xe dễ xảy ra chỉ cần nhóm người của họ lơ là một tý là y như rằng có chuyện diễn ra.

- Em thấy hay là mình làm như vậy gọi cho Khương Đào nói mấy ngày sắp tết bên xe đông cho hắn điều một mớ cảnh sát qua dòm chừng giúp. Bọn mình thì để người bên ngoài công ty Ngọc Minh phòng hờ. Còn Khương Đào thì kiểm soát bên xe để lại một hai đứa hỗ trợ nhóm người của

hắn là được. Còn người của mình thì tạm rút về một hôm. Như thế vừa kiểm soát được tình hình vừa thuận tiện cho mình anh thấy sao.

Thế Long nói ra câu này làm cho Cao Thịnh cũng nhìn hắn ngó người. Còn ba người khác thì trở mắt nhìn Thế Long xem như sinh vật lạ.

- Hay! Hôm nay mày được à! Thế Long cách này mà mày cũng nghĩ ra được. Ai có thể nghĩ cảnh sát phối hợp đúng là kế sách vẹn toàn à. Lâu Lâu mày thông minh đột xuất xem ra có hiệu quả ah.

Cao Thịnh bây giờ cũng cười cười đập bàn một cái nhìn Thế Long nói ra những gì hắn vừa suy nghĩ trong đầu về Thế Long. Ba người còn lại cũng ôm bụng cười. Vốn Thế Long chỉ là đánh đấm nhưng giữa lúc đang không tìm ra giải pháp hắn lại đưa ra một phương án toàn vẹn mà đến cả Cao Thịnh cũng không chê vào đâu được.

- Anh nói vậy chứ em thấy cái lão Khương Đào suốt ngày có làm gì đâu. Nói hắn cho người qua hỗ trợ nếu có chuyện gì thì hắn chịu trách nhiệm thế là xong. Mình trông coi địa bàn ở đó hầu như làm thay hắn công việc của cảnh sát rồi. Giờ hắn mà không hỗ trợ sao được.

- Không ý kiến của chú mày được lắm để tao gọi cho lão Đào để hắn đưa khoản mấy mươi người ngay mai qua bên xe. Anh em mình rút về gọi hết những thành viên khác nữa mai mặc đồ bình thường không mặc đồng phục đến chợ bên đó mai phục chờ đợi.

Cao Thịnh vừa nói vừa lấy điện thoại tìm trong danh bạ số điện thoại của Khương Đào rồi bấm gọi đi. Tuy trời đã tối nhưng vẫn chưa phải là khuya lắm nên chỉ một lúc sau điện thoại của Cao Thịnh được Khương Đào tiếp máy.

- Gì thế lão Cao. Có chuyện gì sao gọi giờ này trễ thế.

- Ấy cái lão này! Nói thế mà nghe được không có việc gọi ông làm gì. Giờ này ông có ở nhà cũng đâu đi ăn nhậu được. Vợ ông mà cho ra khỏi nhà mới sợ đấy! Bên tôi có chút chuyện nhờ ông đây.

Cao Thịnh cũng không kiên nhẫn gì Khương Đào chằm chọc hấn một chút rồi mới nói với Khương Đào là có việc cần nhờ.

- Má lão Cao ông nhớ lấy! lần sau gặp ông biết tay tôi! Giờ có việc gì mà gọi thế. Bên ông lại đánh nhau hay là tìm ra cái gì mới à.

- Không gọi mượn người ông một tý thôi. Vì gần tết ở khu bến xe có chút phức tạp mà ngày mai bên công ty tôi có ít chuyện cần người không thể nào bỏ bên đó không có người quản được. Ông cho vài chục người qua đứng làm cảnh ở bến xe bảo đảm an ninh là được.

Khương Đào nghe Cao Thịnh nói ra lý do gọi điện cho mình cũng ngần ra một lúc suy nghĩ một vài giây mới trả lời hấn.

- Ừ việc này tốt đấy. Bến xe những ngày này chắc hấn dễ dàng cho bọn trộm cắp móc túi thực hiện thủ đoạn của mình. Được rồi lát nữa tôi sẽ sắp xếp mấy chục người qua bên đó. Để cho họ ở bên đó cùng với mấy ông kiểm tra an ninh tới sáng ba mươi tết chắc ổn.

- Thế Thì còn gì bằng. Được rồi tôi gọi ông chỉ có nhiêu đó thôi! Hôm nào tan ca về sớm alo tôi anh em đi nhậu. Bảo đảm tôi sẽ không nói cho vợ ông nghe. Xem như cảm ơn giúp anh em bọn tôi đỡ mệt trong mấy ngày này.

Cao Thịnh lúc này cũng cười cười nói lời cảm ơn với Khương Đào và cũng không quên hứa hẹn một cuộc ăn nhậu của hấn với Khương Đào mà không để cho vợ Khương Đào biết.

- Rồi Rồi! Việc đó tính sau đi còn chuyện ngày mai ông cứ để tôi. Bảo đảm an ninh mấy ngày sắp tới ở bên xe ông hoàn toàn không vấn đề Thôi cúp máy đây vợ tôi gọi rồi!

Nói vừa hết câu Khương Đào đã vội tắt máy cả Cao Thịnh và bố người đề nhìn nhau rồi bật cười. Cả năm người đều biết Khương Đào bên ngoài uy phong ra sao nhưng về nhà như con mèo ngoan ngoãn trước vợ mình.

- Thôi mọi người liên hệ anh em đi ngay mai chúng ta phải bố trí các thứ từ sớm nếu không sẽ khiến người khác sinh nghi. Còn bây giờ thì giải tán ngày mai đợi điện thoại của Thiếu Kiệt. Nếu Thiếu Kiệt có hỏi gì về công ty đó thì cứ nói mới biết và cũng không hiểu nhiều. Thà khai thật với Thiếu Kiệt còn hơn là giấu dốt như thế cũng không tốt lành gì mà còn làm Thiếu Kiệt đánh giá sai tình hình nữa.

- Vâng Chuyện này anh không nói thì em nghĩ chắc Thiếu Kiệt cũng biết rồi. Nếu chúng ta biết được chuyện này chắc chắn đã báo cáo cần gì phải đợi Thiếu Kiệt hỏi. Thôi bọn em đi chuẩn bị người cho ngày mai đây.

Tước Phàm đáp lời của Cao Thịnh rồi cùng với ba người còn lại đứng lên rồi đi bắt đầu triệu tập nhân thủ để chuẩn bị cho việc ngày mai họ đến công ty Ngọc Minh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 456: Khách Mời

Chuyện nhóm người Cao Thịnh sắp xếp người Thiếu Kiệt không hề hay biết vốn hấn chỉ đi quậy phá một tý giải trí và gọi Cao Thịnh với bốn người Tước Phàm. Thế Long, Ngọc Hồ, Vũ Minh để biết được ở địa bàn bọn học có một công ty cần phải chú ý về hình thức kinh doanh. Hấn thừa biết có can thiệp dẹp một cái này, thì những cái khác lại mọc lên. Đôi khi nói càng phát triển hơn cái trước.

Lòng tham của con người thì không thể biết được hết sẽ như thế nào. mà đánh vào lòng tham đó thiệt hại cũng chỉ là túi tiền của người tham gia. Vốn Hà Vi định đi cùng Thiếu Kiệt như nghe nói đã có Cao Thịnh và người của anh ta đi cùng nên Hà Vi cũng không muốn đến làm gì.

Thiếu Kiệt sáng nay dậy rất sớm hấn vẫn còn nhớ rõ giờ hoạt động của những công ty nay. Thường nó bắt đầu khá sớm để chuẩn bị cho buổi thuyết trình. Và những người mời đối tượng cho rằng có thể sẽ tham gia vào chương trình này cũng được mời đến đúng giờ. Việc sử dụng thời gian ở đây có thể nói là khá nghiêm túc.

Bởi khi buổi thuyết trình diễn ra những người này rất quan ngại vấn đề người đến sau sẽ làm ảnh hưởng đến sự chú ý tập trung nghe nói về những gì phát triển trong tương lai. Đó cũng là cách gián đoạn suy nghĩ đang mơ về một giấc mơ giàu có của người được mời đến tham gia buổi thuyết trình. Mọi thứ đều phải được im lặng tuyệt đối và không có một sự trở ngại nào đến những người ở đây.

Thúy Vy đến đúng như đã hẹn cùng Thiếu Kiệt ngày hôm qua. Khải Huy lúc này mới lấy xe ra chở hai người. Trên đường đi Thiếu Kiệt đã gọi cho Cao Thịnh và hẹn gặp nhau trước chợ. Vì đã sắp xếp người của mình ở

xung quanh trước đó. Nên Cao Thịnh cũng không cần phải tốn thời gian di chuyển. Chỉ đợi chờ cho Thiếu Kiệt có mặt là được.

Không bao lâu sau Khải Huy theo địa chỉ mà Thúy Vy đã đưa vì nơi này không phải là một nơi khó tìm nên rất nhanh xe đậu lại ở một chỗ gần đó để cho Thiếu Kiệt và Thúy Vy xuống xe. Đi bộ lại đến trước ngôi chợ. Thiếu Kiệt đã thấy Cao Thịnh và bốn người khác đứng đợi ở một quán cà phê gần đó.

Bước vào trong quán Thiếu Kiệt mới lên tiếng giới thiệu với nhóm người Cao Thịnh.

- Đây là Thúy Vy! Cô bé học cùng trường bạn của Hoàng Ngân. Hôm qua chính Thúy Vy đã nói cho em biết về tình hình ở đây các anh xem sao trên địa bàn mình lại có công ty như thế này thì phải nhìn thật kỹ vào.

Thiếu Kiệt nói ra những gì mình muốn đối với Cao Thịnh làm hắn cũng cười cười gật gù đáp lại.

- Nói thật với em là anh cũng không biết ở đây nó hoạt động ra sao. Chỉ là hôm qua nhận được tin của Tước Phạm anh có cho tìm hiểu một chút mới biết được. Nhưng mà việc này em định thế nào?

Cao Thịnh cũng chỉ nói ra những việc đơn giản là có tìm hiểu sơ qua nhưng không định nói những việc theo suy nghĩ của hắn bởi ở đây còn có người lạ là Thúy Vy.

- Không hôm nay chủ yếu đi giải khuây một tý từ hôm về đến giờ hầu như là phải ở trong nhà hoài nên hôm nay chúng ta đi dạo chơi xem những người đó nói chuyện thế sự thôi. Em cũng cho một số người ở đây thấy được bộ mặt thật của những công ty như thế này.

Thiếu Kiệt vốn chỉ định đi phá. Hắn ở kiểm trước phá không ít những buổi hội thảo như thế này. Giờ muốn tìm về cảm giác đó nên khi Thúy Vy xuất hiện kể rõ tình hình của mình hắn cũng nổi máu anh hùng như những thời điểm kiểm trước.

- Vậy hôm nay chúng ta đi nghe Thiếu Kiệt vạch trần công ty này như thế nào.

- Ừ lát nữa mình đi năm người Thúy Vy sẽ là người dẫn em với hình thức một kèm một chắc mấy anh không lạ gì. Hôm nay xem ra họ sẽ chuẩn bị năm người phụ nữ đủ tài ăn nói để nói chuyện với các anh và chúng ta đi chung sẽ bị tách riêng ra nên cứ tùy cơ ứng biến. Nên nhớ một câu bằng bất cứ giá nào. Không để tiền của mình vào tay của họ. Cho dù họ có nói thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không cho biết ví tiền của mình mang theo trong người là bao nhiêu tiền.

Thiếu Kiệt căn dặn điều then chốt nhất trong những việc này cho toàn bộ nhóm người Cao Thịnh. Trong chuyện này có thể nói Thiếu Kiệt biết được chiêu số của những người này khá nhiều. Kể cả cách thuyết trình sẽ như thế nào. Vì hầu hết những thành phần như thế này đều có một cái sườn bài được làm ra và thay đổi các hình thức công ty hoạt động và sản phẩm mà họ giới thiệu thôi.

Cả bảy người lúc này rời khỏi quán cà phê tiến về nơi công ty kia đang chuẩn bị bắt đầu cho ngày tuyển dụng thành viên bên dưới. Bên ngoài khu chợ trước đó là một tấm biển hiệu khá lớn ghi tên công ty trách nhiệm hữu hạn Ngọc Minh khá lớn bao quát cả tầng trên của chợ. Còn phía ngoài là một bãi giữ xe với một số quán nước. Những tiệm bán đồ trang sức phụ kiện và những tiệm tạp hóa bán bánh kẹo.

Bước thẳng vào trong chợ một lối cầu thang được xây dựng theo dạng chữ y. Một lối vào nhưng hai lối lên. Cả bảy người đi lên một lối họ xuất

hiện trên tầng hai này với khuôn viên khá rộng hơn cả ngàn mét vuông chợ được sử dụng chỉ mỗi tầng hai là riêng một công ty này.

Bức tường ngày chỗ cầu thang được đặt một cái bàn thờ ông địa ông thần tài. Có vẻ như nó mới được ai trong công ty đốt nhang nên những cây nhang vẫn còn có khói bốc lên.

Cao Thịnh cũng không ngờ được ở nơi này lại có một công ty như thế này hẳn đặt chân lên đây ánh mắt trên khuôn mặt cau lại thấy rõ. Bên phải là một quán cà phê bán khá nhiều thứ nước uống và đồ ăn nhanh có cả phục vụ thức ăn nóng và đã có không ít người ở đó với bên ngoài giống như những vị giám đốc hoặc người có địa vị.

Hầu hết những người này đều mang một tấm thẻ màu cam. Nam giới thì ăn mặc chỉnh chu áo vét thắt cà vạt và giày tây bóng loáng. Nữ thì mặt đồ công sở cũng áo khoác vét mặt váy ngắn chạm gối hoặc cao hơn. Nhìn qua những cấp bậc được phân biệt rõ ràng với những phù hiệu từng loại khác nhau được đính trên chiếc áo khoác.

Những nhân viên bình thường chưa phát triển mấy cũng mặc cho mình tối thiểu là áo sơ mi trắng quần tây giày tây và cũng một bộ cà vạt nhìn chung rất giống một công ty ăn nên làm ra và có quy củ.

Những người được mời tới tham gia như Thiếu Kiệt cũng được cầm một cái thẻ màu trắng với tờ giấy phô tô được in hai chữ “ Khách mời ”. Việc này cũng không lạ họ làm vậy để biết được người nào là người cần phải nói những lời nào để những khách mời này chịu móc túi của mình ra trả cho hợp đồng cần thiết để có mã số khách hàng.

- Sao không ngờ chứ gì! Đợi chút đi việc này vẫn chưa xong đâu! Đây chỉ mới là bắt đầu. Hôm nay các anh sẽ tận mắt thấy tập đoàn lừa đảo là

như thế nào. Thôi đi theo Thúy Vy đi xem việc em nói họ sẽ để nhân viên nữ giới thiêu sản phẩm cho anh là đúng hay sai nhé.

Thiếu Kiệt vừa đi vừa nói với Cao Thịnh. Thúy Vy đi gần đó cũng nhin cười không được mà che miệng lại cười khúc khích. Cô Thấy Thiếu Kiệt dường như đến đây không phải ngày một ngày hai mà còn hiểu cả cách dụ dỗ của những người này đối với việc họ sẽ để người nào dẫn khách mời và nói chuyện với khách mời trong buổi họp.

Thúy Vy dẫn Thiếu Kiệt đến một nơi có một nhóm người đứng riêng một góc. Trong sảnh lúc này khá nhiều người tụ lại mỗi một nhóm như thế có chừng mười hai mươi thành viên có nhóm thì nhiều người hơn. Họ tập trung bên một chiếc bàn đang nói gì đó.

Thúy Vy dẫn Thiếu Kiệt đến trước mặt một người mặt bộ com lê áo vét xám cà vạt màu xanh dương. Khá nổi bật, trên ngực trái có một cái huy hiệu màu đỏ nói.

- Chào anh! Đây là anh Trần Văn Chung một trong những trưởng phòng của công ty. Còn đây là Thiếu Kiệt, một bạn học của em trong trường. Còn mấy người này là mấy người anh của em hôm nay đến đây tìm hiểu công ty.

Thiếu Kiệt vẫn nhìn lấy người đàn ông trước mặt mỉm cười thân thiện. Người này bây giờ mới đưa tay ra trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Ủ hôm này em đến tìm hiểu công ty. Thì để Thúy Vy dẫn em đi tham quan và làm quen với mấy anh chị ở đây đi biết đâu sau này em hợp tác với công ty lúc đó chúng ta sẽ quen biết hơn.

Thiếu Kiệt cũng đưa tay ra bắt tay đáp trả lại với người này gật đầu trả lời lại.

- Còn phải xem công ty mình hoạt động như thế nào đã em mới quyết định được.

- Ừ em cứ tìm hiểu là được. À mà Thúy Vy mấy người anh em để anh nhờ người dẫn đi tham quan dùm cho một mình em giới thiệu làm sao mọi người hiểu hết được.

Bọn người Thế Long với Ngọc Hồ nghe người này nói thế cũng tủm tủm cười. Mọi thứ dường như đúng với Thiếu Kiệt đã nói với họ. Nhanh chóng mọi người được tách ra bởi những thành viên nữ của nhóm người đang đứng xung quanh bàn.

Thúy Vy cũng cười cười mỉm đi cùng với Thiếu Kiệt. Hầu như là cô dẫn hấn đi mà không nói gì lâu lâu lại giả vờ đề cho những người gần đó thấy được như đang dẫn người đi tham quan công ty một trong những yếu tố của công việc cần có.

- Thật nếu là người khác chắc hôm nay em phải nói nhiều rồi. Anh xem bạn anh ai nấy ngơ ngác nhìn nhìn người dẫn mình một cách thích thú kia. Chỉ có anh là bất biến thôi.

Thiếu Kiệt nhìn qua bọn người Thế Long và Ngọc Hồ đang cười đùa vui vẻ cũng lắc đầu nói.

- Kệ họ đi những người đó thường xuyên như vậy! Nhưng mà để bỏ ra số tiền lớn không có anh gạt đầu họ không dám.

Nhìn qua Cao Thịnh hấn chỉ im lặng đi theo người phụ nữ dẫn hấn đi tham quan vừa suy nghĩ vừa trầm ngâm một điều gì đó chỉ có hấn biết. Thiếu Kiệt thấy Cao Thịnh thái độ như thế cũng hiểu được một phần. Trong địa bàn của mình có một công ty như thế này để kiểm soát được cũng không phải cứ nói làm là sẽ làm được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 457: Kẻ Xương Người Họa

Được một lúc đi tham quan xong Thiếu Kiệt, Thúy Vy cùng nhóm người của Cao Thịnh được dẫn đến một hội trường. Lúc này không chỉ có nhóm hắn mà còn có khá nhiều người khác nữa ngồi trong hội trường. Thiếu Kiệt biết những người này canh giờ rất chuẩn để có thể bắt đầu mọi thứ.

Trước khi vào hội trường còn bảo tắt điện thoại nhưng Thiếu Kiệt lại chỉ để chế độ rung. Hắn trước khi vào còn nhắn tin cho Cao Thịnh là lát nữa đừng tắt điện thoại chỉ để chế độ rung để tiện việc liên lạc đừng tắt máy.

Lúc này hai bên được đặt những ghế ngồi chừa một lối đi lên trên giữa hội trường. Vẫn còn lát đất vài tiếng nói xung quanh ở những người đang ngồi bên dưới nhìn lên trên. Âm thanh của hệ thống loa được bật lên với tiến thủ micro của người dẫn chương trình cũng là người sẽ thuyết trình cho Thiếu Kiệt và mọi người nghe nhằm quảng cáo và tuyên truyền về công dụng của sản phẩm.

“ Xin chào các bạn và các anh chị đang có mặt trong hội trường ngày hôm nay đã đến với công ty Ngọc Minh chúng tôi để tham dự một buổi giới thiệu về công ty và sắp tới có ý định hợp tác trong lĩnh vực bán hàng với công ty Ngọc Minh.”

Âm thanh của người MC cùng với sự xuất hiện của anh ta trên sân khấu với cái đầu trọc lóc và mặc trên người một bộ vét màu đỏ khá nổi bật. Khi âm thanh vừa dứt một loạt tiếng vỗ tay vang lên làm nổi bật cả hội trường. Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười, hắn biết tại sao tiếng vỗ tay lại lớn như thế xen kẽ mỗi người ở đây là một người đã tham gia vào cái hệ thống này.

Mà họ phải biết phối hợp với những gì người dẫn chương trình đưa ra cũng như đây là điều kiện làm việc đội nhóm cần có. Vì âm thanh vỗ tay sẽ

làm cho tinh thần người trong hội trường nhất là với những người mới đến đây lần đầu trong lòng sẽ dấy lên sự hứng khởi cần thiết.

“ Vâng để không lãng phí thời gian vàng ngọc của mọi người. Sau đây mời mọi người hướng mắt về màn hình để xem những gì công ty đã đạt được và những người đã từng hợp tác với công ty đã đạt được những gì.”

âm thanh của người MC vừa ngưng đèn trong phòng được tắt đi chỉ có cái máy chiếu trên cao hướng vào phong màn trắng của sân khấu chiếu lên đoạn video mà họ đã chuẩn bị sẵn.

Thiếu Kiệt bây giờ dựa lưng vào ghế nhìn xem cái đoạn video được phát trong phong màn hình. Hắn nói nhỏ với Thúy Vy.

- Bọn này xem ra không có cái gì mới chỉ có một bài làm hoài nhi. chán thật vậy mà gọi là bán hàng sao. Không tự đổi mới chính mình cứ một cái mô típ như thế này mà ngày nào bọn nó cũng xem được hay thật.

- Ừ! Em cũng cảm thấy nản nhưng vì ham hố cũng ráng đeo bám theo cả hơn ba tuần trời mới dứt được.

Dù cho Thiếu Kiệt nói chuyện với Thúy Vy rất nhỏ nhưng một thành viên gần đó quay qua cáu mày với Thiếu Kiệt ra vẻ không hài lòng. Định lên tiến nhất nhờ hắn thì bị Thiếu Kiệt nhìn lại với ánh mắt hình viên đạn. Hắn làm sao để cho mấy người này muốn làm gì thì làm. Việc hắn thích nói gì thì nói ở đây không phải vô lý đã đến đây với không thiện chí thì hắn cũng chẳng nể nang ai cả. Những người này chưa đủ tầm.

Thúy Vy lúc này che miệng mình lại cười để không khỏi phát ra tiếng. trong đầu suy nghĩ đúng là phải có những người như Thiếu Kiệt mới đối phó được với những người như thế này. Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Thúy Vy.

- Họ nắm vững quy luật về các trạng thái cảm xúc của cơ thể người lắm vì em mới vào chưa được bao lâu nên không được huấn luyện những việc này đâu. Nếu em tham gia lâu rồi sẽ bị tẩy não mất lúc đó cứ nghĩ việc làm mình là đúng mà làm hại bao nhiêu người nữa. Cũng may là em nhận ra sớm.

- Ấy nhưng mà mấy lần em thấy sao họ nhận tiền thật số tiền lớn lắm không biết đúng hay không nhưng mà thấy nhiều ghê.

Thúy Vy lúc này nói ra những gì mà mình đã từng thấy qua tại nơi này trong thời gian cô tham gia tại đây đợi cho tiền thưởng của mình phát sinh.

- Đúng đó là tiền thật họ tuyển dụng thành viên như thế này ăn hoa hồng phần trăm của cấp dưới em nghĩ sao mà không có tiền thật được. em cứ nghĩ đơn giản là họ tuyển ba người bên dưới ba người bên dưới lại tuyển thành chín người. Rồi cứ thế qua mỗi tầng những người bên dưới lại muốn phát triển thì sẽ phải đi mới người mới kiếm hợp đồng và họ cũng vậy vừa hoa hồng vừa hợp đồng mới tiền lợi nhuận là họ phải có chỉ tội cho những người đi sau không lôi kéo được người khác thôi.

Lúc này đoạn video cũng vừa kết thúc ánh sáng được bật lên người MC bất giờ mới tiếp tục lên tiến nói qua chiếc micro cầm trong tay.

“ Mọi người có thắc mắc tại sao những người trong đoạn video có được nhiều tiền như thế không? ”

“ Có! ”

Đáp lại hẳn là một số âm thanh vang lên từ bên dưới của những người cũ và một số người mới đã động tâm với những gì được thấy qua đoạn video.

“ Vâng! Mọi người cũng thấy được thành quả của họ vậy tại sao họ lại được như thế thì tôi xin nói rõ. Họ chỉ là đang hợp tác với công ty. Mà chỉ cần các bạn là một thành viên của công ty thì khá đơn giản các bạn chỉ cần mua một trong những sản phẩm của công ty là các bạn đã trở thành người hợp tác cùng với chúng tôi chỉ cần một hợp đồng với số điểm cần thiết là được. Và đây là sản phẩm được bán chạy nhất của chúng tôi. Máy sử lý ozon có ai muốn biết công dụng của cái máy này như thế nào mà có thể đem lại cho các bạn số tiền giống như những người trong video không. ”

“ Muốn ”

Một lần nữa cái tràng cảnh kẻ xướng người họa của những người này lại xuất hiện, Thiếu Kiệt cười cười vẫn im lặng quan sát. Hắn mỉm cười bởi vì chiếc máy này nếu có đại bỏ tiền ra mua về thì cũng để đó không sử dụng bởi họ chỉ nhắm vào cái mức tiền thưởng của cái chương trình sẽ được công bố sau khi giới thiệu cái máy xong.

“ Mọi người muốn nhưng cũng phải biết được sản phẩm có công dụng gì đã. Bây giờ tôi sẽ mời một chuyên gia lên giải thích và hướng dẫn cho mọi người biết được công dụng và tính năng của cái máy này là như thế nào nhé.”

Người MC lúc này giới thiệu một người phụ nữ lên trên sân khấu kèm theo đó là lời giới thiệu có cách dành cho cô. Bởi họ sử dụng lời nói nâng cao tầm quan trọng của người cần được mọi người biết đến. Đánh vào tâm lý đó lời nói có thể làm thay đổi suy nghĩ của một người những người này sử dụng lời nói rất thành công bởi họ học qua các lớp huấn luyện chuyên sâu về các bán hàng cũng như nắm bắt đối phương khá tốt.

Sau một hồi giải thích công dụng và làm thử nghiệm tại hiện trường không ít người khi thấy chiếc máy ozon rửa một miếng thịt trong cốc thủy tinh xuất hiện lớp màng bọt trắng cũng trầm trồ thốt lên.

Hiện tượng này xuất hiện chỉ là do lớp protein của miếng thịt và chất béo tiết ra trong được qua một tần số rung động cần thiết của không khí thông qua hệ thống lọc ozon sẽ xuất hiện.

Càng làm mọi người hiểu kỳ hơn là khi đốt những màn bọc này nó sẽ gây ra một mùi hôi như nhựa bởi tác động hóa học trong quá trình thực nghiệm mà ra. Hoàn toàn không phải là ozon có tính năng khử độc tố trong thịt như những gì mà người được cho là chuyên gia với cái áo khoác blue trắng mặc trên người.

- Em nhiều lần thắc mắc không biết máy đó có thật tạo việc thải độc tố như họ đã nói không nữa. Nhưng nhìn thì có vẻ là thật nếu không phải phát sinh những chuyện khác chắc em vẫn tin nó có tính năng này. Nhưng giờ thì cảm thấy có chút nghi ngờ. Nó sẽ không có hiệu quả như thế.

- Muốn kiểm tra đơn giản lắm cứ về làm thí nghiệm sẽ ra hiệu quả như thế này. Chỉ cần thay đổi cái máy ozon đó bằng máy thổi oxy hồ cá thông thường thì em cũng làm ra cái công dụng hiệu quả như họ đã làm không khó lắm.

Thúy Vy lúc này cũng gật đầu so với việc cần mua máy này về để thí nghiệm thì có thể mượn ai đó máy thổi oxy hồ cá mà làm thí nghiệm vài phút thôi cũng biết được hiệu quả như thế nào thì đơn giản hơn nhiều.

Thiếu Kiệt lập tức đáp lại lời của Thúy Vy một câu nói đùa. Nhưng hẳn dám chắc nếu Thúy Vy có làm thì vẫn cho ra hiệu quả như thế. Bởi hẳn đã thực nghiệm và làm rất nhiều thí nghiệm liên qua cho ra kết luận này.

Người được cho là chuyên gia sau khi kết thúc buổi thuyết trình của mình về sản phẩm mới bước xuống để nhường lại sân khấu cho người MC ban này.

“ Mọi người thấy sản phẩm thế nào! Có tốt không. Tôi nói thật nhà tôi cũng có một cái mỗi lần nấu cơm vo gạo tôi đều lấy ra dùng nhất là rửa thịt cá làm đồ ăn. Vậy mọi người muốn biết một cái máy nhiều công dụng như thế nhưng tại sao chúng tôi lại không quảng cáo trên ti vi mà phải tổ chức những buổi như thế này không ”

“ Không ”

Bên dưới một vài âm thanh của người mới nói vọng lên trên sân khấu. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười cười. Hắn biết tên MC này bắt đầu đi vào việc chính rồi đây. Nguyên lý kinh doanh thì hắn đã nắm rõ hắn thật sự muốn biết cái vấn đề giải thưởng là như thế nào đủ sức hút và có chỗ nào để hắn bắt bẻ trong buổi nói chuyện sau khi buổi thuyết trình kết thúc hay không.

Vì biết người biết ta trăm trận trăm thắng hắn cần phải hiểu chế độ tiền thưởng và cách thức trả thưởng ra sao mà để làm được việc này thì hắn phải nghe thật kỹ những gì người MC sắp nói trên sân khấu. Bởi nếu bắt bẻ sai người bị nắm thóp là mình. Mà Thiếu Kiệt lại không muốn thấy điều đó. Hắn đã đi phá rồi thì cần phải nắm vào điểm yếu đối phương. Mới một kích tất sát được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 458: Xem Ai Đủ Bản Lĩnh

Thiếu Kiệt bây giờ hầu như tập trung hết vào buổi đối thoại của người MC đang đứng trên sân khấu hội trường. Với những điều kiện bán hàng thông thường trải qua các công đoạn Thiếu Kiệt cũng không thêm để ý nhiều lắm hẳn chỉ cố gắng nghe để bắt bẻ lời nói.

Người MC vẫn rất tự tin trong việc thuyết trình của mình hẳn không ngờ đến mình đang trở thành mục tiêu cho người khác nhìn vào. Và nghe không sót một từ, một chữ trong từ câu nói.

“ Đấy mọi người thấy không. Cách bán hàng truyền thống là như thế người tiêu dùng chúng ta lúc nào cũng phải chịu một khoảng giá trị gia tăng. ở các khâu vận chuyển của đại lý giá thành sản phẩm lại tăng lên một cách chóng mặt. Ở đây chúng tôi là công ty lấy trực tiếp từ nhà sản xuất bỏ qua các điều kiện truyền thống mà đưa tới tay người tiêu dùng. Nhưng chỉ với một sản phẩm thì chắc ở đây ai cũng có suy nghĩ tại sao những người hợp tác với công ty lại nhận được nhiều tiền như thế đi.”

Người MC lúc này bước xuống bên dưới lựa chọn ngẫu nhiên một người mới trong hội trường hỏi.

“ Theo bạn thì tại sao những người hợp tác với công ty chúng tôi là được lãnh nhiều tiền như vậy. Bạn có biết tại sao không?”.

“ Không.”

Người được mời ngẫu nhiên kia lắc đầu đáp một câu ngắn ngủi. Người MC lại bước tiếp một người gần đó hỏi thêm một câu. Người này lại là một phụ nữ được mời tới

“ Cô cho cháu hỏi nếu cô dùng sản phẩm tốt cô có giới thiệu bạn bè của cô sử dụng không cô ”

“ Có chứ mình dùng tốt mình phải chỉ người thân mình dùng chứ.”

Người Phụ nữ nãy đáp lại lời của người MC. Mọi người trong hội trường lúc này cũng trả lời lại theo cùng người phụ nữ kia.

“ Đúng rồi! Hàng tốt phải nói người thân mình dùng chứ ”

“ Vậy nhẹ mọi người trước đây mọi người sử dụng sản phẩm tốt mọi người nói lại với bạn bè người thân của mình. Vậy các hãng sản xuất họ có trả cho mọi người phần trăm hoa hồng của việc giới thiệu quản bá này không hay mọi người vẫn phải mua với cái mức giá mà cửa hàng hoặc đại lý đưa ra.”

Trong hội trường ít nhiều có người lắc đầu. Nhưng đến đây thì mục đích của người MC đã đạt được hẳn mới lên tiếng nói

“ Đúng vậy trước này không có nhưng kể từ bây giờ khi các bạn gia nhập cùng chúng tôi. Những sản phẩm các bạn giới thiệu được tới người dùng. Thay vì tiền để chi trả cho các khâu quảng cáo và đại lý thì chúng tôi sẽ trả cho các bạn. Có các bạn có muốn tham gia cùng chúng tôi không?”

“ Muốn ”

Âm thanh của hội trường vang vọng làm Thiếu Kiệt hẳn chỉ biết lắc đầu. Đanh vào tâm lý muốn tiền của những người không có kiến thức đủ để chống lại sự hấp dẫn luôn là một cách dễ dàng nhất.

“ Nhưng mà mọi người ơi! Có thể mọi người gia nhập ngay thời điểm này lại là một lợi thế đấy. Hiện tại bên công ty đang có chương trình khuyến mãi hết sức phong phú mà chỉ có những người như các bạn mới được

hưởng chương trình này còn những người mời các bạn đến đây chưa chắc đã có cái này đâu đấy. Mọi người muốn biết nó là gì không ”

“ Muốn ”

Một lần nữa âm thanh của sự ham muốn căm dỗ lại vang lên. Cao Thịnh nhìn qua Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Hắn cũng lắng nghe buổi thuyết trình ngày từ đầu nếu không phải được biết trước là đây là hình thức lừa đảo hắn có thể sẽ tin tưởng ít nhiều. Bởi vì những gì họ đang làm và họ nói ở tại nơi này. Hoàn toàn thuyết phục người nghe.

“ Vâng! Ngay trong dịp gần tết này chúng ta có một chương trình khuyến mãi mới dành cho khách hàng và những người hợp tác sau khi mua hàng của quý công ty đó là Long Phụng Hòa Ca và Linh Long hồi sinh. Với tổng giá trị giải thưởng lên đến gần hai trăm triệu đồng cho một người đang đợi các bạn. Để biết thể lệ thưởng ra sao các bạn vui lòng chú ý lên đây tôi chỉ có thể nói một lần về việc này.”

Một tấm bảng trắng được kéo lên sân khấu. Và người MC bây giờ cầm lên cây viết lông vẽ ra những con số và tên hai chương trình.

“Như các bạn đã biết. Khi chúng ta mua sản phẩm các bạn sẽ có một hợp đồng mà tại đây các bạn sẽ có một mã số khách hàng mà không phải người nào cũng giống nhau. Các bạn càng gia nhập sớm thì các bạn càng lãnh được tiền sớm. Các thức của chương trình như thế này.

Khi các bạn mua hàng. Công ty sẽ có một mã số dự thưởng cũng là mã khách hàng của các bạn. Để có được giải thưởng thì dựa vào mô hình như trên. Các bạn ký hợp đồng trước thì các bạn đứng trước. Với những người ký hợp đồng sau họ sẽ ở phía sau bạn. Khi có ba người ở phía sau và chín người và theo sau đó là hai mươi bay người tổng cộng là bốn tầng người ký

hợp đồng khi đó bạn sẽ nhận được mức thưởng là một triệu. Để Không mọi người? không cần phải làm lại có một triệu.

Việc này không cần mọi người phải mời người đến các bạn cũng vẫn có được mức thưởng của mình. Nhưng mà tôi thấy một triệu ít quá vậy thì làm sao? Chưa dừng lại ở đó khi mà những người của bốn tầng này nhận được hết số tiền một triệu thì các bạn lại nhận về cho mình là chín triệu đồng. Con số chín triệu đồng lớn không các bạn. Quá lớn đi chứ. đúng không mọi người.”

“ Đúng! ”

Người MC hấn tự biên tự diễn cho chính những người đang vì lòng tham chiếm cứ hòa theo và những cổ động của những thành viên đi trước làm họ mờ mắt lúc này họ chỉ có thể thấy tiền. Tiền dễ kiếm chỉ cần bỏ một chút vốn họ lấy lại chín triệu đã vượt quá con số mà họ bỏ ra.

“ Chưa hết đâu giờ tôi thấy chín triệu với lại một triệu kia tự nhiên ít quá. Mình làm lớn mà mình phải nghĩ lớn chứ. Vậy một khi những người ký hợp đồng sau tôi nhận chín triệu xong thì tôi được bao nhiêu. Không nói chắc mọi người không tin. Khi mà bên dưới mọi người đã nhận đủ chín triệu các bạn nhận thêm được hai mươi triệu và cứ thế người cuối cùng trong bốn tầng này nhận được hai mươi triệu thì bạn lại được nhận con số lớn hơn là chín mươi triệu. Tự nhiên tôi mua sản phẩm về dùng lại được tiền. Các bạn nghĩ tôi có nên mua không? ”

“Nên chứ.”

Hội trường lúc này sôi nổi hơn. Những người được mời đến cũng có chút người động tâm. Con người là thế thấy tiền ở trước mặt sẽ tìm mọi cách lấy được nó không biết rằng quá trình đó như thế nào và ra sao.

- Xem ra bọn này khá thành công dụ dỗ người khác. Nhưng hình như vẫn còn một chương trình khuyến mãi nữa mà phải không thúy vy.

- Vâng nó giống như chương trình kia nhưng tiền thưởng ít hơn mà điều kiện được tiền đó thì ca phải tuyển dụng một người dưới mình mới được. cũng như trên nhưng nó chỉ có ba tầng thôi. với mức năm trăm ngàn, hai triệu năm trăm ngàn và chín triệu sau đó lại là bốn mươi tám triệu tổng cộng là bảy mươi triệu cho số tiền thưởng kia.

Thiếu Kiệt cũng đã hiểu được hình thức cần thiết. Hắn không thèm quan tâm người MC đang giảng giải việc này nữa. Vì đến đây hắn đã có được đủ vốn liền để cho người chốt đơn hàng với hắn gặp rắc rối rồi.

- Lát nữa họ đưa ra bản thuyết phục nữa, Mà em chỉ quan sát được vài lần vì em thấy lần nào cũng như lần đó toàn đánh vào tâm lý bất ổn như em mà lúc đó không nói được nên em đành phải bỏ về không muốn xem.

- Hôm nay không cần cứ ở lại xem trò vui là được. Anh bảo đảm với em một câu là hôm nay họ lấy được một đơn hàng nào anh đi đầu xuống đất. Bọn này phải làm vài lần như thế mới được. Chứ không là còn nhiều người bị nữa.

Thiếu Kiệt hẳn thấy việc trước kia hắn đi một mình thì chỉ có thể bàn hăn ngồi là không ký hợp đồng thì còn chịu được. Còn nếu với toàn bộ người khách mời như hôm nay thì hoàn toàn không thể. Nhưng đó là trước kia. Còn hiện tại hắn đủ tự tin làm việc đó đơn giản kiếp trước hắn không có tiền dù biết có nói ra ai cũng không tin.

Còn bây giờ lại khác. Năm người của Cao Thịnh lại thêm hẳn lại năm ngay thế lực của Cao Thịnh ở đây từ bên xe đến chợ cũng chỉ mười phút. Hắn có thể quây tung bưng chõ này ngày hôm nay mà không ai dám nói gì. Nhưng Thiếu Kiệt không nghĩ rằng hôm nay bên ngoài chợ. Rất nhiều

người lạ mặt xuất hiện xe ôm có bán bánh kẹo dọc đường rồi những nhóm người tụ năm tụ ba trong các quán cà phê lại đông hơn hẳn.

Đợi một lúc khi mà buổi thuyết trình đã xong từng người từng người rời khỏi hội trường với những người dẫn dắt mình. đi ra từng bộ phận bên ngoài. Chỉ có Thiếu Kiệt và Thúy Vy vẫn nán lại đứng ở gần cửa lối ra.

Thiếu Kiệt nhìn nhóm người Cao Thịnh một lần nữa ra hiệu bằng cái lắc đầu đơn giản. Ngọc Hồ cùng với Thế Long và những người khác thấy thế cũng nghiêm chỉnh lại. Họ biết sắp tới giờ có chuyện vui và họ cũng không phải gà mờ. Lăn lộn trong xa hội đến giờ còn không hiểu được đồng tiền kiếm thế nào thì quả thật không đáng đứng ở vị trí như hiện tại.

Ai cũng cho rằng tiền thật sự khó kiếm nhưng thật ra nó rất đơn giản quan trọng là số tiền kiếm được là nhiều hay ít mà thôi. Những người có cuộc sống bên ngoài luôn thấy rằng kiếm tiền rất khó nhưng bản thân họ quên mất mỗi ngày mình đi làm cũng là kiếm tiền nhưng số tiền đó phụ thuộc vào việc mà họ phải bỏ công sức ra lao động những đồng tiền như thế mới đúng là tiền bạc chân chính.

Còn để mà tham gia vào những công ty như thế này những cứ cho rằng tiền ở trước mắt và từ trên trời rơi xuống mà không cần bỏ công sức thì chỉ có nằm mơ giữa ban ngày.

- Thôi đi ra ngoài xem xem hôm nay ai sẽ là người đối đầu với anh nào. Để mà thuyết phục anh hơi bị khó đây. Xem coi hôm nay nhóm người ở đây ai đủ bản lĩnh tự tin làm việc này nhỉ. Đi thôi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 459: Công Kích Trong Bàn Tròn

Thiếu Kiệt cùng với Thúy Vy đi ra tới bên ngoài đã được sẵn đón để cho Thúy Vy đứng phía sau hắn ngồi xuống ghế nhựa cạnh cái bàn xếp inox, xung quanh đã có không ít người ngồi.

Một người thanh niên ngồi ở đó với bộ vét đen. Tươi cười với mọi người xung quanh đợi cho Thiếu Kiệt ngồi xuống xong người thanh niên này mới nói.

- Các bạn đến đây hôm nay cảm thấy thế nào? Tốt không?

Thiếu Kiệt lúc này không nói gì mà đặt hai tay lên bàn lấy bàn tay của mình xoa xoa cảm mỉm cười. Hành động này làm người thanh niên đang mặt vét chú ý nhưng nhanh chóng hắn ngo ngoi đi.

- Xin chào mọi người tôi là Trần Văn Sinh. Trước đây tôi cũng giống như mọi người đến đây tìm hiểu. Sau quá trình lâu dài được sự dẫn dắt của người anh đi trước của tôi. Giờ đây tôi ngồi ở đây cũng muốn chia sẻ lại những gì mà trước đây tôi đã đến công ty và tìm hiểu. Nhưng các bạn hôm nay rất may mắn tôi chợt thấy nếu để tôi nói không thì mọi người sẽ không thể nào hiểu hết. Nên tôi sẽ nhờ đến sự trợ giúp của người đã dẫn dắt tôi đi tới ngày hôm nay anh là một người bận rộn với công việc và hiện tại là phó phòng kinh doanh của công ty, một tháng anh thu nhập rất cao. Hôm nay tôi sẽ nhờ anh chia sẻ với mọi người cách thức thành công trong công việc này như thế nào. Xin mời anh Trần Văn Chung.

Tiếng vỗ tay lại vang lên xung quang những nơi khác cũng vậy. Bây giờ những người đang tạo thành một vòng tròn bên ngoài cũng nhường ra một lối đi để người mặt bộ vét xám ban sáng Thiếu Kiệt đã gặp bước vào.

- Chào các bạn! Ấy nóng thật nhỉ. xin phép cởi cái áo khoác ra một tý nói chuyện tự nhiên hơn với mọi người nhé.

Những người trong bàn lúc này cũng gật gật đầu. Thiếu Kiệt nhìn qua cũng không tỏ thái độ gì. Hình thức này trong kinh doanh kiếm như thế này là cách nói chuyện bàn tròn của các công ty đa cấp thường sử dụng một người xuất hiện trước nâng cao giá trị bản thân của người hẳn cần đề cao. Nhắm nâng tầm người được giới thiệu và tâm lý tò mò cùng với lòng ngưỡng mộ đối với người giàu của những người trong bàn.

Điều này luôn là sự cần thiết trong những buổi như thế này họ thường gọi là T-up đây là một trong những điều tối quan trọng khi làm một nhân viên bán hàng kinh doanh theo mạng cần có.

- Mọi người hôm này cảm thấy thế nào. Cởi cái áo khoác ra chúng ta trao đổi tự nhiên bình thường thôi. Nói chuyện thôi mà cần gì mà phải như thế. Ngồi gò bó vậy, đặt tay lên bàn cho rộng rãi nếu thấy chật quá thì mọi người giãn giãn ra cho thư thái làm gì mà ông này ngồi hai tay khẹp chặt lại giống như đang bị tra hình bức cung vậy để lên bàn không được sao.

Người thanh niên bây giờ lúng túng không biết làm thế nào làm những người xung quanh cũng bật cười. Người này bây giờ nhìn tới Thiếu Kiệt vẫn không giống mọi người. Luôn theo dõi hẳn bằng ánh mắt khá sắc bén.

- Thôi bây giờ nói chuyện thôi. Mọi người bên ngoài đi làm cái gì.

Trần Văn Chung hỏi lần lượt từng người một cho đến lượt Thiếu Kiệt thì hẳn dừng lại giống như bao người khác.

- Em là bạn học chung với Thúy Vy đi! Hiện tại bố mẹ em làm gì? chắc cũng lao động vất vả nhỉ

- Vấn đề này là chuyện gia đình! mà anh cũng hỏi được sao. Chưa biết chắc là lao động hay không đừng vội nói trước.

Thiếu Kiệt trả lời thẳng thắn công kích bằng lời nói của mình với Trần Văn Chung. Nghe được lời nói của Thiếu Kiệt hắn chỉ cười nói.

- Anh nói thật làm việc gì bên ngoài cũng khó khăn cả, Bản thân anh trước đây cũng là công nhân ở khu công nghiệp thôi. Làm ở đó anh thấy được không có tương lai suốt ngày cũng chỉ đi làm lao động bình thường không nên trò trống gì. Lương lãnh ra một tháng là hết không bao giờ có dư. Ở đây ai đã đi làm rồi sẽ hiểu. Cuộc sống kiếm tiền làm công cho người ta cực lắm mà họ không xem mình ra gì hết. Rồi một ngày anh được mời đến dự hội thảo giống như mọi người đây. Lúc đó anh thấy được cơ hội cho chính mình anh quyết tâm bỏ việc nghĩ làm qua trở thành một thành viên của công ty Ngọc Minh nhờ thế anh mới có được ngày hôm nay.

Trần Văn Chung nói với giọng biểu cảm như một người từng trải trong cuộc sống chia sẻ với những người ngồi trong bàn của mình. Thiếu Kiệt thì lại đưa tay vươn người mệt mỏi. Hành động ấy của hắn làm cho Trần Văn Chung phản cảm không ít.

- Nếu em thấy cuộc nói chuyện này không thích hợp thì em có thể ra về đừng làm như thế mọi người cần phải chia sẻ.

- Nói thật T-up đã có vấn đề. Nói chuyện lại càng có vấn đề anh làm người lao động hay không thì chỉ có anh biết. Người tuyển trên anh biết. Vậy nói ra với chúng tôi để làm gì. Cuộc sống là mỗi người có lựa chọn khác nhau. Ai cũng mơ làm giám đốc, Mở công ty nhưng lại không có nhân viên thì anh làm sếp làm phó phòng, trưởng phòng hoặc là đồng sự trưởng, ru bi, kim cương gì cũng chỉ là cái danh hảo thôi. Tôi còn ngồi đây vì tôi tôn trọng người mời tôi đến. Và muốn xem anh nói chuyện thế nào.

Thiếu Kiệt trực tiếp nói ra những điều này. Làm cho những người trong bàn nhìn hẳn kể cả người bên ngoài vòng tròn cũng như thế. Thúy Vy thì không nói gì chỉ có Trần Văn Chung lúc này trên trán bắt đầu lúng túng thấy rõ một giọt mồ hôi xuất hiện trên trán mà hẳn không hay.

- Em nói như thế thật ủng hộ công bạn Thúy Vy đưa đến cho em! Em phải hiểu đây là cơ hội! Đâu ai cũng được mời tới. Nếu ai cũng được mời tới vậy sao những người khác trong trường Thúy Vy không mời lại mời em. Các bạn ở đây cũng thế những người mời họ đến đây để đưa cho mỗi người một cơ hội mới thay đổi cuộc sống. Đâu phải ai muốn là cũng được mời.

Trần Văn Chung lúc này theo như những gì đã được đào tạo cố gắng bình tĩnh vấn đáp với Thiếu Kiệt. Hẳn đã từng thấy những người có tâm lý cao ngạo đến đây. Nhưng chưa có một người nào dám ở trong đây nói cứng công kích lại hẳn như thế này.

- Các anh không mời người sao các anh có tuyển dưới. Thật chất chúng tôi đến đây chỉ là những con mồi được mời chào. Một thành viên cấp dưới tiếng anh gọi là refered user thôi. Nếu các anh không có tuyển dưới thì ai tạo ra tiền cho các anh. Ai đem lại lương hàng tháng qua hợp đồng của thành viên ký kết với công ty. Ai là người để các anh có được như ngày hôm nay. Thật chất cơ hội mà anh nói cũng chỉ là một nhân viên làm công cho anh thôi. Càng nhiều tuyển dưới họ càng mời nhiều người tham gia vào anh lại càng có thu nhập vậy anh phải đi mời người không khéo khi một nhánh nào đó chết đi thì lại thiệt thòi. Sao tôi nói đúng chứ!

Thiếu Kiệt vừa cười vừa nhìn Trần Văn Chung trực tiếp nói ra những gì mà Trần Văn Chung cần thiết để có tiền trong công việc hàng ngày của hẳn. Bên ngoài vòng tròn im lặng còn bên trong thì mọi người nghe rõ từng lời của Thiếu Kiệt cũng chỉ có những âm thanh bên các bàn khác nhộn nhịp còn ở đây thì một không khí im lặng không nên có của một buổi nói chuyện vòng tròn.

- Em thì biết gì mà nói. Em giờ còn phải ăn bám bố mẹ. em sống bằng đồng tiền đó xem như mình hay như với tôi ở đây em chẳng là gì cả. Em có dám bỏ tiền ra có được cơ hội lấy số tiền gần hai trăm triệu như Thúy Vy. Trong mắt tôi Thúy Vy hơn xa em nhiều cô ấy biết tự lập được còn em thì sao. Ngày ngày cầm tiền chu cấp của bố mẹ không thấy hổ thẹn à.

- Anh không hiểu về đối phương thì đừng nên nói! Có nói thì gọi người đủ tầm chơi với tôi ra đây. Tôi có thể bỏ tiền ra hay không tôi không cần chứng minh. Thúy Vy người dẫn tôi đến đây phải hiểu tôi có khả năng cô ta mới đưa đến đừng nói chuyện vui quốc tế. Nếu anh cảm thấy mình đủ tầm trả lời được cho tôi ba câu hỏi. Tôi đầu tư cho anh một ngàn cái mã số khách hàng, tôi nói là tôi làm.

Thiếu Kiệt vừa nói. Vừa thấy ra tấm thẻ visa UBS của mình trên bàn với màu vàng óng ánh chứng tỏ cấp bậc của người sử dụng không thấp. Bởi vì lần đó thấy được tầm năng của Thiếu Kiệt nên đã làm cho hắn cái thẻ này dù không đủ tài khoản tiêu chuẩn nhưng hiện tại thì cấp bậc của hắn đã có thể nâng lên cả cấp kim cương của ngân hàng một trong những tài khoản Vip

Trần Văn Chung nhìn vào tấm thẻ trên bàn cũng bất ngờ. Không phải hắn chưa từng thấy thẻ ATM nhưng một thẻ visa mà mang tên ngân hàng nước ngoài thì chắc tiền trong thẻ phải có không ít mới có thể cầm được. Mà nó xuất hiện trong tay một người thiếu niên công kích hắn này giờ xuống thế bị động thì phải ra sao.

- Cậu lấy thẻ của người khác đến đây không biết xấu hổ mà còn làm trịnh thượng tôi không tin tiền trong đó là của cậu. Nếu cậu có tiền làm sao lại ăn mặt thế này quần áo lôi thôi áo thun quần jean tới một buổi hội thảo trang trọng lại còn đi đôi dép tông.

- Nói thật tôi định mặc quần sọt ngắn đến đây nhưng mà sợ mọi người thấy chân mình đầy lông nên mới mặc chiếc quần jean dài. Còn nói hội thảo

này trang trọng tôi khinh. Nếu kinh doanh qua mạng ngày nào cũng có buổi bội thảo mà nói trang trọng thì chắc mỗi ngày tôi ăn cơm cũng là trang trọng thậm chí là đi vệ sinh cũng là trang trọng đấy.

Thiếu Kiệt vừa ngồi vừa gác một chân lên đùi của mình tư thai ung dung một tay lấy ngón tay út ngoay lỗ tai rồi dùng móng tay búa ra ngoài kiểu cách của một tên ngang ngược bá đạo đúng chuẩn.

- Sao trả lời ba câu hỏi của tôi. Tặng anh một ngàn cái mã khách hàng chơi không. Nếu thấy bản thân không được thì có thể nhờ người cấp cao hơn kim cương ngày rubi đến đây chốt đơn hàng cũng được. Nếu trả lời được thì tôi sẽ bảo đảm mọi người ở đây làm chúng một ngàn mã khách hàng cho anh. Kể cả chương trình khuyến mãi cũng cho anh luôn như thế nào chơi không.

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ 1 kim đá để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi dù dạo này nạp card có vấn đề nhưng vẫn có một số bạn theo dõi truyện và mua chương hàng ngày cũng là động lực giúp mình dù tháng này thu nhập chưa tới 700k tiền viết truyện nhưng mình cũng rất vui vì các bạn đã ủng hộ mình trên tinh thần là thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 460: Vạch Mặt

Thiếu Kiệt không ngừng lặp đi lặp lại một từ khích tướng với Trần Văn Chung. Vì chỉ có nhưng thế mới đánh được tuyến phòng ngự chắc chắn không tự tin đối với đối phương. Yếu tố này dựa vào quan sát của đối phương trao đổi với mình rất nhiều. Hình thái lúc này của Trần Văn Chung cho thấy anh ta không tự tin vào việc trực tiếp đối đầu với Thiếu Kiệt.

Bởi những phản ứng của hắn qua ánh mắt quan sát của Thiếu Kiệt rất nhiều điểm có thể phát hiện ra. mặt giật, miệng giật tái xanh, khuôn mặt đỏ lên cho thấy sự mất bình tĩnh.

- Sao. Tôi biết ở đây nhiều người hơn cấp phó phòng của anh nhiều. Trưởng phòng với Rubi, Kim Cương đâu đem ra nói chuyện đi.

Trần Văn Chung lúc này suy nghĩ một chút.

- Được! Nếu cậu muốn gặp tuyến trên tôi nói chuyện thì theo tôi lên phòng riêng nói. Ở đây để mọi người chia sẻ.

- Không cần! Tôi thích ngồi ở đây. Ở đây cũng cần chia sẻ vậy. Đề tuyến trên của anh chia sẻ với chúng tôi. Không phải mấy người thích chia sẻ thành công lắm sao. Ở đây cũng có nhiều người muốn biết họ thành công như thế nào đấy. Nói với một mình tôi không thi đâu đúng.

Nhiều người trong bàn lúc này cũng gật đầu. Thiếu Kiệt đã đánh vào lòng tò mò của họ về người tuyến trên của Trần Văn Chung. Điều đó làm cho họ gật đầu theo quán tính của chính mình. Trước số đông Trần Văn Chung lúc này không thể nào không làm theo. Nếu không mọi người sẽ nghi ngờ.

Bây giờ Trần Văn Sinh kể từ khi thấy Thiếu Kiệt công kích anh hẳn Trần Văn Chung đã đi gọi người tuyển trên của họ. Hẳn hiểu lần này anh em mình gặp phải người khó chơi. Nhưng không ngờ người này còn hiểu rõ cả cấp bậc cao nhất của công ty là đồng sự thì không phải tay mơ hiểu biết như thường lệ.

Một người lúc này được Trần Văn Sinh đưa đến nơi bàn tròn của Thiếu Kiệt là một người đàn ông trung niên tuổi không quá bốn mươi. Thân hình có thể nói là hơi mập một chút dáng người khá thấp. Mặt trên mình một bộ vét đen với hai cái huy hiệu một xanh một đỏ ở ngực trái của hắn.

Trần Văn Chung lúc này như được giải thoát nói.

- Đây là anh Đặng Quang Tuấn là một trưởng phòng rubi hôm nay may mắn là có anh ấy ở đây để anh ấy dành chút thời gian chia sẻ với mọi người.

- Không cần phải T - Up đâu. Việc này làm hoài không chán sao? Tôi nói rồi ai đến đây trả lời được ba câu hỏi của tôi thì anh đều được một ngàn mã khách hàng dưới quyền một ngàn mã tự ký theo kim tự tháp anh dư sức trở thành cấp bậc gì mà anh muốn rồi.

Đặng Quang Tuấn hiện tại vẫn chưa hiểu gì chỉ có nghe sơ qua Trần Văn Sinh nói là có người từ công ty đa cấp khác hiểu khá nhiều về mô hình kinh doanh theo mạng đang làm khó dễ nên mới đi xuống đây.

Trong công ty kinh doanh theo mạng là thế nếu đối tượng sau khi nói chuyện với một người không có hiệu quả thì người khác sẽ thay thế cứ như vậy cho đến khi bạn chấp nhận mua sản phẩm mới thôi. Nếu vẫn kiên quyết giữ vững lập trường ngay từ đầu sẽ không có những trường hợp khác phát sinh thì bạn thoát khỏi cái trò chơi này.

Trần Văn Chung bây giờ nói nhỏ với Đặng Quang Tuấn về những gì đã diễn ra khá nhanh chóng để cho hắn có thể nắm bắt được tình hình đối phương. Đặng Quang Tuấn cũng là một kẻ lão làng. Nếu không hắn sẽ không bước lên tới cấp bậc như hiện tại cũng gặt đầu như đã hiểu được khái quát tình hình bàn tròn của Trần Văn Chung.

- Xem ra cậu thanh niên này hiểu biết nhiều nhỉ. Thế cậu đã hiểu được hết chương trình của chúng tôi chưa. Cậu đặt câu hỏi mà đơn giản quá thì không được rồi đó.

- Ông yên tâm cái mô hình network marketing này tôi hiểu hơn ông nhiều đấy. Tôi còn biết nó bắt nguồn từ đâu và làm sao nó phát triển đến bây giờ. Tôi không nói nó xấu nhưng bản thân các ông đã làm xấu đi mô hình này thôi.

Thiếu Kiệt vẫn ngồi đó một giọng điệu như với Trần Văn Chung đáp lại câu hỏi thăm dò của Đặng Quang Tuấn.

- Vậy là cậu đã chuẩn bị câu hỏi cho mình đúng không. Vậy thì tôi sẽ chấp nhận trả lời câu hỏi của cậu xem cậu hiểu biết đến mức độ nào. Một thanh niên chưa trải việc đời mà lúc nào cũng nói thánh tướng như cậu tôi thấy khá nhiều. Không biết bố mẹ cậu làm chức vụ gì lại có thể để cậu phung phí tiền bạc như thế.

Thúy Vy lúc này bên đứng phía sau Thiếu Kiệt nhin không được che miệng cười. Bởi cô qua lời của Hoàng Ngân cũng biết không ít hầu như ai cũng cho là Thiếu Kiệt còn đang đi học là sẽ không kiếm được tiền. Nhưng hắn hoàn toàn ngược lại cô cũng hiểu những dự án của trường đợi hè triển khai làm mới phòng học và cách thức cũng bằng chính tiền của Thiếu Kiệt. Nếu nói hắn không kiếm được tiền thì ở đây ai sẽ kiếm được tiền.

- Vấn đề này tôi sẽ trả lời ông sau. Vậy đi câu hỏi đầu tiên của tôi rất đơn giản nó liên quan đến phần hợp đồng. Các ông nói người ký hợp đồng có mã số khách hàng trước sẽ nhanh chóng nhận được tiền trước. Vậy hiện tại có bao nhiêu người đã sở hữu mã khách hàng. Nếu tôi ký hợp đồng lấy mã số khách hàng kia thì tôi là người thứ bao nhiêu và nằm ở mô hình tháp nào?

Đặng Quang Tuấn lúc này cũng sửng người. Hắn không nghĩ Thiếu Kiệt sẽ đưa ra câu hỏi như thế này. Câu hỏi này làm gì có được lời giải đáp. Bản thân hắn còn không biết mình là người thứ bao nhiêu ký kết hợp đồng. Và cũng không biết hắn nằm ở mô hình tháp nào thì làm sao có thể trả lời cho Thiếu Kiệt biết.

- Câu hỏi như thế thì chắc là muốn phá rối rồi. Làm sao tôi biết được công ty có bao nhiêu người ký hợp đồng. Một ngày có bao nhiêu người ký kết hợp tác với công ty. Câu như thế là làm khó chứ có ý muốn tốt đẹp gì đâu đúng không.

- Ấy câu hỏi khó quá ư. Tôi nghĩ ông phải biết chứ. Nếu không biết làm sao ông thoát tiền. Mô hình tháp của ông nằm ở đâu ông còn không dám chắc thì làm sao bảo đảm rằng chúng tôi sẽ thoát tiền đầu tư. Ai vô trước xếp trước quyền lợi này tôi thấy ông chỉ là người ký hợp đồng đầu tư cho mình thì thu lại sớm tiền. còn những người ở đây thì sao. Tôi không nói đâu xa ông nghĩ xem giờ ký một mã khách hàng không biết được mình là người thứ bao nhiêu của tháp nào. Sao tôi dám chắc là sẽ tới lượt mình thoát tiền đầu tư. Hay là phải đợi. Đợi cho những con số những người trước đó tự ký hợp đồng tuyến dưới của chính mình như các ông nhận hết tiền rồi thì mới tới bọn tôi.

Giọng nói của Thiếu Kiệt lúc này rất lớn. Kể từ khi Đặng Quang Tuấn Xuất hiện không ít người đã phải chú ý bàn tròn bên này. Mà giờ câu hỏi của Thiếu Kiệt hắn không trả lời được. Thiếu Kiệt đưa ra lập luận trước mắt

càng cụ thể làm cho những người mới nghe thấy bắt đầu suy nghĩ lại. Tiền của công ty này có thể kiếm dễ dàng như họ đã nói hay không.

- Nếu thấy câu hỏi ban nãy của tôi qua khó thì tôi sẽ cho anh câu hỏi khác vậy. Một câu hỏi đơn giản thôi không khó như vừa rồi. Mỗi ngày các anh lừa được bao nhiêu người ký hợp đồng trong cái trò chơi lừa đảo này thế.

Thiếu Kiệt bây giờ vạch mặt thẳng hẳn cũng không muốn đợi chờ với những người này nữa. Vốn đến đây đã không tốt lành để những người được mời chú ý đến để họ không phải giống như Thúy Vy. Đặng Quang Tuấn lúc này cũng không giữ được bình tĩnh hô lên!

- Cậu là người của công ty khác đến đây phá rồi đúng không Bảo Vệ! Bảo vệ đâu đem người này ra ngoài!

“ Âm!”

Lấy Tay đập bàn xuống một cái phát ra âm thanh thật lớn. Mặt bàn inox mỏng bị lõm vào một cái.

- Nói tôi phá rồi đúng không Thúy Vy đem hợp đồng mà em đã ký ra đây. Tôi cho mọi người thấy cái gọi là phá rồi hay sự thật.

- Đây này anh Kiệt!

Thúy Vy đem cái hợp đồng đã ký kết mua hàng có mã số khách hàng đem ra để trên bàn nhóm người Cao Thịnh lúc này cũng đi tới đứng vào bên cạnh Thiếu Kiệt.

- Đây! Đừng nói không phải hợp đồng của công ty. Đừng nói là người ngoài đến phá hoại. Mọi người nhìn đây. Hợp đồng này ký đến nay gần một tháng. Vẫn chưa có thông báo nào đảm bảo là sẽ nhận được mức thưởng

đầu tiên. Các anh đừng nói đến tháng sẽ có ngày nhận cố định với tôi. Các anh tạo ra danh sách tên người nhận thưởng. Tôi biết trên đó là ai. tôi nói cho các anh biết. Tôi đã xem qua rồi mã số khách hàng thật sự chỉ là ngày ký kết và số thứ tự người ký trong ngày. Hiện tại mức thưởng đầu của các anh chỉ mới có tháng chín. Còn mốc thứ hai nằm ở tháng tư. hợp đồng ký vào tháng 12 thì bao giờ lãnh tiền. Một năm hay hai năm. Đừng có mà lừa người ký kết nằm kiếm hoa hồng sống như thế không thọ đâu.

Thiếu Kiệt chỉ rõ ra những mã số này là đánh số như thế nào. Trước một đám nhân viên cũ và những người được mời đến. Sự ồn ào huyền ảo mới chỉ có ở một nhóm người gần chỗ hắn từ từ lang rộng ra bên ngoài. Những nhóm người con lại bắt đầu xôn xao. Họ so sánh nhưng gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn chính xác.

Cầm hợp đồng và mã số so sánh với những gì Thiếu Kiệt nói, cùng với danh sách trả thưởng được trưng bày bên ngoài cho người khác nhìn vào để nhưng người ở đây đánh vào lòng tham mà thêm muốn của những người nhẹ dạ cả tin lại trở thành điểm yếu lúc này.

- Bảo vệ đâu! Đuổi những người này ra ngoài! Họ đến đây gây rối.

Đã biết đến lúc này không còn đường để kiếm hợp đồng Đặng Quang Tuấn gọi ngay bảo vệ đang kéo đến. Với ý định đuổi Thiếu Kiệt đi. Bởi hắn hiểu Thiếu Kiệt đã có chuẩn bị khi đến đây. Công kích ngay từ đầu với những người bọn hắn.

Phía xa những bảo vệ với tên công ty hơn chục người đang xông tới. Lại thêm nhưng nhân viên nam ở đây tập hợp lại đứng cùng nhau tức giận vì Thiếu Kiệt phá chén cơm của mình. Sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Nhưng ngay lúc đó một âm thanh phía sau Thiếu Kiệt vang lên

- Ta nói ở đây ai dám! Đã lừa đảo bị vạch mặt còn ngông cuồng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 461: Không Uông Trà Người Lạ

Lời của Cao Thịnh lúc này làm một số người giật mình. Bọn họ tưởng Cao Thịnh giống như những người khác, là được mời đến tham gia hội thảo. Nhưng tình trạng này thì có vẻ như Cao Thịnh đi cùng với Thiếu Kiệt.

- Mấy người cùng một bọn với thằng này. Chắc chắn là đến đây phá rồi. Bảo vệ đâu giờ này còn chưa xuất hiện.

Những người bảo vệ lúc này xông tời định bắt lấy Thiếu Kiệt thì Thế Long. Nhảy ra ngăn cản Thiếu Kiệt chỉ ngồi đó ung dung cầm điện thoại ra quay phim còn đùa giỡn nói.

- Đánh nhiệt tình vào tôi nay cho lên youtube cho đẹp. Đánh sao coi được đấy nhé!

Những khách mới đến đây lúc này không hiểu sao Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh mà ngồi đó lấy điện thoại ra quay phim lại được. Đặng Quang Tuấn thấy thế quát những thành viên cũ xung quang mình.

- Cướp lấy điện thoại nó!

Nhóm người này giờ đây xông lên nhưng Thiếu Kiệt đã có được hình ảnh bảo vệ của công ty Ngọc Minh đánh nhau với bốn người Tước Phàm. Thiếu Kiệt bỏ điện thoại vô túi ung dung nói với Cao Thịnh.

- Mười phút đủ không! giờ thì rảnh rồi rồi anh em bảo vệ Thúy Vy chút đi. Hoạt động gián gân gián cốt cái đã.

- Không cần đâu lên tới bây giờ đấy! Anh đã thu xếp hết rồi. Vì Anh nghi ngờ bọn này có người chống lưng phía sau nên phòng ngừa chuyện này.

“ Lên.....! ”

Lời nói của Cao Thịnh vừa dứt. Một đám người từ bên dưới chạy lên theo hai hướng của lối cầu thang ủa lên như vừa công phá được cổng thành. Từ lối lên hai đoàn người chạy thật nhanh qua khỏi hòa lại thành một con số dòng người đánh thẳng vào nhóm người đang vây công bốn người Tước Phạm, Thế Long, Ngọc Hồ, Vũ Minh.

Cao Thịnh vẫn đứng đó bên cạnh Thiếu Kiệt không cho hấn ra tay. Nhìn dòng người ủa lên hấn lắc đầu. Vốn định quậy để được giãn gân giãn cốt một chút nhưng lại bị Cao Thịnh sắp xếp như thế này hấn đành ngồi một bên quan sát trận chiến.

Những người Khách mời thấy tràng cảnh một đám người đông đúc lùa lên tấn công lại những người của công ty Ngọc Minh cũng giật mình nép qua một bên.

Không ít những thành phần đang đao mạo của công ty này trước đây đều là dẫn không vừa gì. Họ đánh đám cũng ra hồn nên khi nhóm người của Xuân Nghĩa Bang được triệu tập đến tạo ra hỗn loạn trên diện rộng. Thì thụy vy ở một bên chứng kiến được cảnh này cũng bất ngờ không kém.

Thiếu Kiệt ở trường vốn đã là đàn anh. Không ít lời đồn về hấn có liên quan để hắc bang các thứ. Nhưng cô lại không nghĩ rằng Cao Thịnh lại là người nắm giữ hắc bang nhìn qua lại như là một người thân cận với Thiếu Kiệt chứ không phải là người cấp trên. Bởi Thiếu Kiệt ngồi còn hấn đứng bên cạnh.

Việc này vốn sẽ không xảy ra nhưng Thiếu Kiệt tiếp quản Vô Ảnh cũng là Tiếp quản cả một phần của nó mà trong đó Cao Thịnh và bốn người đầu não của Xuân Nghĩa Bang đều là thành viên. Nên Cao Thịnh cũng tỏ rõ một chút thái độ với Thiếu Kiệt.

Những khách mời đến đây vẫn chưa rời đi phần vì hiếu kỳ phần vì tò mò họ không hiểu Thiếu Kiệt là ai mà dưới tay hắn không ít người. Việc này kết thúc như thế nào và những người của công ty này sẽ ra sao đó là điều họ muốn biết. Chưa kể đó những người mới gia nhập gần đây cũng bất an cho số tiền mà họ đã ký kết làm khách hàng của công ty này.

Cuộc Tranh chấp cứ lan rộng. Người của Cao Thịnh lúc này đã lên trên tầng hai này hết. Họ mặc những đồ bình thường nên vẫn dễ hoạt động hơn là những thành viên của công ty đa cấp. Nên cuộc chiến cũng nghiêng hẳn về một phía. Đặng Quang Tuấn, Trần Văn Sinh, Trần Văn Chung bị đánh khá thảm. Chưa kể đó những người bảo vệ bị đánh không ít nằm la liệt ở trên đất mà không dám động đậy.

Bây giờ một người phụ nữ từ phía trong đi ra đứng ở sâu bên trong đám người đang bao vệ mình. Nhìn lấy Thiếu Kiệt. Hắn ngồi chơi chơi nhưng vẫn thấy được tình nên nói với Cao Thịnh.

- Người cần gặp ra tới rồi cho mọi người ngưng lại đi. Làm quá không tốt đâu.

Cao Thịnh gật đầu ra hiệu với bốn người Tước Phàm, Thế Long, Ngọc Hồ, Vũ Minh. Nhìn thấy ám hiệu của Cao Thịnh. Nhóm người của xuân nghĩa bang cũng rút lại từ từ. về phía sau Cao Thịnh. Chỉ có Thiếu Kiệt ngồi ở ghế nói với Thúy Vy.

- Em chạy ra căn teen kia lấy mấy chai nước giúp anh.

Thúy Vy cũng gật đầu. Còn Thế Long đặt một cái bàn ra trước mặt Thiếu Kiệt cùng một cái ghế đối diện hắn. Thiếu Kiệt cũng đòi một cái ghế dựa lưng cho thoải mái hắn này giờ ngồi ghế nhựa không có tựa lưng nên cũng có cảm giác mỏi.

Đám người của công ty đa cấp Ngọc Minh lúc này mới từ dưới đất đứng lên từng người từng người một thể thảm với thương tích trên người bị đâm, bị đập toàn diện. Không còn vẻ thanh lịch như lúc đầu quần áo có người còn bị rách cả tay áo.

Họ lui dần ra phía sau nhóm người bảo vệ người phụ nữ đang đứng nhìn Thiếu Kiệt.

- Đã xuất hiện rồi thì ngồi xuống đây nói chuyện đứng ở đó cũng không ít lợi gì đâu.

Âm thanh của Thiếu Kiệt lúc này vang lên trong không khí im lặng ở đây khá to, Mọi người nhìn nhau chỉ có người phụ nữ kia rất trấn tĩnh. Di chuyển đến cái ghế đã được đặt sẵn. Dòng người bảo vệ phía trước tách ra đi theo sau cô ta. Còn những thành viên của công ty tiếp nối bước từng bước theo người phụ nữ này.

Cô ta dừng lại ngồi xuống ghế đối mặt với Thiếu Kiệt ánh mắt thăm dò hẳn một lúc.

Thúy Vy trở lại cầm trên tay mấy chai nước. Đưa cho Thiếu Kiệt hẳn nhận lấy một chai nước từ trong túi đặt lên bàn. Đẩy chai nước thật mạnh về phía người phụ nữ kia. Chiếc chai di chuyển trên mặt bàn với một tư thế đứng.

- Mời nói chuyện mà không có cái gì trên bàn biểu thị cũng không đúng nhỉ.

- Không cần! Lấy trà mời khách!

Người phụ nữ đáp lại lời Thiếu Kiệt rồi ra lệnh cho một người nhân viên nào đó. Từ trong phòng làm việc của bà ta một người cầm ra một bộ ấm trà cùng một chiếc bình thủy đem tới. Đặt ấm trà lấy những lá trà trong một túi

giấy được bao bọc sắc sỡ bỏ vào trong ấm. Dùng nước trong bình thủy chế vào ấm trà rồi lắc đều một vòng. Đổ ra một ít trán hai tác trà đặt được mặt Thiều Kiệt và người phụ nữ kia. Thúy Vy thấy thế mới nói nhỏ với Thiều Kiệt.

- Cái đó họ gọi là trà đông y dưỡng sinh gì đấy họ nói thanh lọc cơ thể lại thêm rất tốt giải độc gì đó nhưng mà muội chưa từng dùng qua nên cẩn thận.

- Không lo xem bà ta thế nào đã.

Người phụ nữ lúc này mới cầm lấy tách trà của mình ôm trọn trong tay nói với Thiều Kiệt.

- Không biết cậu là ai đến đây với mục đích như thế nào nhưng tôi đã gọi cảnh sát rồi cậu cứ chờ bị bắt đi.

- Vấn đề là họ dám hay không thôi! Tôi tới đây tôi đã làm gì đâu. Ở đây ai bị tôi đánh qua chưa. Hình như là không có nhỉ. Mà dù cảnh sát tới thì đã sao. Tôi thật sự muốn xem ai chống lưng cho bà ở đây. Đừng tưởng trụ sở chính ở Ngọc Châu là tôi không dỡ được! Với lại tôi không thích uống trà của người lạ

Thiều Kiệt cũng không hề hấn hấn bóc chai nước suối ra mà không đụng tới tách nước trà đang bốc khói nghi ngút tỏa ra. Người phụ nữ đối mặt với Thiều Kiệt cau mày. Bà không nghĩ đến Thiều Kiệt lại nói ra có thể dỡ bỏ công ty trụ sở chính ở tại Ngọc Châu.

- Xem ra cậu là người có thể lực ở đây đi. Những người sau cậu là Xuân Nghĩa Bang nhỉ. Không ngờ một đại ca bang hội lại nghe lời một người Thiều Niên.

- Không cần phải nói khích. đây có phải là Xuân Nghĩa Bang hay người của tôi thì tự sẽ có người biết. Không phải cái gì người đông lại quy chụp là xuân nghĩa bang.

Thiếu Kiệt không ngốc người phụ nữ quy chụp nhóm người xuân nghĩa bang để lấy lại lợi thế. Ở Lưu Minh ai mà không biết xuân nghĩa bang là một hắc bang mà người có thể thao túng được hắc bang thì ai cũng ngầm thừa nhận đó là xã hội đen, thế lực ngầm của thành phố.

Một đám người mặt đồ cảnh sát lúc này chạy tời trên tầng hai thấy hai bên hai phe ở giữa là Thiếu Kiệt cùng người phụ nữ kia lập tức một người lên tiếng nói.

- Làm gì ở đây tụ tập gây rối đúng không! Mang tất cả về sở cảnh sát!

Thiếu Kiệt nhìn đám người cảnh sát mới lên chừng hơn mười người lại cứ ý vào bộ đồng phục trên người ra oái nên Thiếu Kiệt hần mới cười nói.

- Tốc độ chụp mũ cũng nhanh đấy. Nhưng ở đây tôi thách ai dám bắt người đấy!

Vừa nói Thiếu Kiệt quăng thẳng lên trên mặt bàn inox một tấm thẻ màu đỏ. Người cảnh sát kia thấy thế tưởng là đồng nghiệp cũng cầm lên tấm thẻ nhưng khi hần thấy được chức vụ của Thiếu Kiệt lại không phải của cảnh sát mà là quân đội thì lại bực tức nói.

- Thằng nhóc con dám lấy thẻ giả mạo ra hù cảnh sát. Sử dụng thẻ giả để mạo nhận quân nhân bắt về!

Vài người định xông lên thì Thiếu Kiệt mới nói với Cao Thịnh. Vừa gác chân lên bàn inox kia rồi tựa lưng.

- Nhóm người này thật sự muốn chết mà. Để hỏi xem lão Khương Đào hẳn dạy lính như thế nào.

Thiếu Kiệt cầm điện thoại nhấn cho số của Khương Đào. Người cảnh sát hùng hổ nghe được tên của Khương Đào cũng giật mình ngờ ngợ ra hiệu dừng lại hành động. Khương Đào thấy số điện thoại của Thiếu Kiệt gọi đến cũng thắc mắc đôi chút không biết có chuyện gì nên mới bắt máy nghe.

- Sao đây thằng nhóc! Biết gần tết chú mày bận lắm không sao lại gọi trong giờ hành chính định làm phiền gì à.

- Cũng không có gì! Có cảnh sát số hiệu xxx-xxx -xxx nói thẻ ngành của cháu là giả muốn bắt đem về đồn cảnh sát thôi ấy mà. Chú xem coi hẳn lí lịch thế nào. Kiểm tra giúp cháu xem.

Người cảnh sát lúc này nhìn vào bản tên và số hiệu cảnh sát của mình trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi. Một cơn gió thổi qua mát lạnh cả khuôn mặt. Hắn biết lần này đi đến đây không đúng lúc rồi. Bèn nhanh trí nói.

- Ấy chuyện này hiểu nhầm! Hiểu nhầm thôi ấy mà mọi người cứ tiếp tục. Xem như chúng tôi chưa xuất hiện.

Cám ơn đọc giả leminhhung1007 đã ủng hộ 1 kim đậu. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi dù dạo này nạp card có vấn đề nhưng vẫn có một số bạn theo dõi truyện và mua chương hàng ngày cũng là động lực giúp mình theo đuổi đam mê

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 462: Bà Cô Ba Hai Tuổi.

Khương Đào cũng nghe được âm thanh của người cảnh sát kia nói chuyện. Bèn thắc mắc tại sao lại có cảnh sát lại đòi bắt hắn hỏi.

- Thằng nhóc lại gây chuyện gì thế? Vừa mới khỏi bệnh lại đi phá làng phá xóm sao?

- Chuyện này không liên quan nhá chủ yếu đi chơi cũng với lão Cao chút xíu thôi. Ai ngờ cảnh sát bên chú lại rất tháo vát người ta gọi một cái là tới ngày con đem cả mười mấy người. Công nhận hiệu xuất làm việc cao thật đấy.

Thiếu Kiệt từ tốn trả lời lại cho Khương Đào biết chút tình hình còn Cao Thịnh cũng không biết sao hắn tự nhiên trở thành người lôi kéo Thiếu Kiệt trong khi đó chính Thiếu Kiệt lại gọi hắn đi ngày hôm nay.

- Ấy để chú hỏi sở cảnh sát bên đó đang ở đâu thế? Có cần chú xuống đó không?

Khương Đào nghe nói có Cao Thịnh đi cùng thì phân vân. Một người như Cao Thịnh đâu cần phải tranh chấp những việc nhỏ hắn xuất hiện chắc chắn là việc lớn không phải nói một hai lời là xong nên cũng hỏi thử mình có nên qua đó xem xét tình hình không.

- Cái này thì không cần. Chú gọi cho sở cảnh sát gần bên xe rút người của mình về là được chỉ là nói chuyện thông thường thôi mà cần gì phải lôi cả hơn chục mạng tới không. Nói thật hiệu xuất làm việc như thế hơi bị cao đấy hỏi xem ai ra lệnh cho họ thế nói cháu hỏi thăm xem cái ghế hắn ngồi vững chưa.

Lời nói của Thiếu Kiệt bá đạo một cách thái quá làm cho Khương Đào cũng bật cười lắc đầu suy nghĩ.

“ Thằng này học ai ở đâu cái bộ dạng lời nói con ông cháu cha hăm dọa như thế này nhỉ.”

- Thôi được rồi những người đó chú sẽ cho kéo về. Thằng nhóc hôm nay định chơi trội à. Nhưng mà chú mày sẽ xem coi ai lại có thể ra lệnh nhiều người như thế xuống chỗ chú mày phá đây. Được rồi nói những người đó đứng đợi lệnh rút quân đi.

Khương Đào cúp máy những người cảnh sát vừa mới đến cũng đổ mồ hôi hột trên trán. Còn người phụ nữ với những nhân viên mình cũng nghe thấy cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt thì trong lòng bất an. Họ suy nghĩ không biết Thiếu Kiệt là công tử nhà quyền quý nào lại có thể bá đạo như thế.

Đến cả Cao Thịnh cũng bất ngờ với giọng điệu khác biệt một trời một vực của Thiếu Kiệt. Nếu ai nói đây là những lời mà Thiếu Kiệt nói thì hẳn chắc chắn không tin. Vì hẳn trước giờ chỉ thấy cái cách âm trầm nói chuyện hoặc ôn hòa hay tươi cười xem như không có chuyện gì. Chưa từng thấy một cách nói chuyện bá đạo ép người khác như thế này từ Thiếu Kiệt.

Chẳng qua không ai nghĩ đến những câu này hẳn hoàn toàn sử dụng của mấy nhân vật chính bá đạo của thể loại truyện đô thị, quan trường. Dem ra ứng dụng thực tế để thị uy trước người phụ nữ đối diện.

- Có người nói mấy anh đợi lệnh rút quân nên ở bên đó đứng nhìn đi.

Thiếu Kiệt một giọng nói hờ hững nói với người cảnh sát đang ở gần mình nhất. Rồi quay qua nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện nói chuyện với mình nở một nụ cười như không có vấn đề gì hỏi.

- Ấy bây giờ cô còn người nào sắp tới nữa không. Để tôi đi vào chuyện chính luôn khỏi bị cắt ngang nữa thế nào còn ai đến không?

- Xem ra cậu là người có thể lực không nhỏ ở Lưu Minh này nhỉ. Chưa biết cuộc điện thoại đó là đúng hay không nhưng chỉ với những người ở đây cậu lại có đủ tự tin thì tôi bắt buộc phải suy nghĩ rồi đấy.

Người này bây giờ cũng nghiêm túc hơn nói chuyện với Thiếu Kiệt. Khi bà vừa nói xong thì ngay lúc này một âm thanh điện thoại vang lên. Người cảnh sát lúng túng lấy trong túi quần của mình ra nhận lấy cuộc gọi. Sau chưa tới vài giây sau đó hấn cúi chào Thiếu Kiệt một.

- Vâng đã có lệnh từ sở cảnh sát. Cậu cứ ở lại nói chuyện chúng tôi rút quân.

Thiếu Kiệt vẫy tay đuổi khéo không để cho người đó nói tiếp. Chỉ nhìn người phụ nữ trước mặt mình thư thái nói.

- Không biết sự suy tính của bà có giống tôi không. Chứ thật sự mà nói cách làm của bà ở đây tôi không hài lòng. Tiền nhét đầy túi chỉ thiệt cho người gia nhập ở phía sau. Cuộc sống nên có đức một chút làm cái dạng “Ponzi” này không tồn tại lâu đâu.

- Xem ra hai ý nghĩ khác nhau nhỉ Những không biết cậu dựa vào đâu để đánh giá bọn tôi là lừa đảo. Tiền tôi vẫn trả cho đến khi người cuối cùng của chương trình nhận được tiền cậu lại cho rằng đó là lừa đảo. Trong khi mọi người ở đây không ít người đã nhận tiền rồi đấy thôi.

Người phụ nữ vẫn cố làm ra vẻ như đây là một công ty hoạt động không phải như Thiếu Kiệt nói bởi xung quanh còn khá nhiều người ở đây. Mà nếu chỉ cần nói sai một điều những người nơi này một truyền mười, mười truyền trăm bản thân họ sẽ không làm ăn được gì nữa.

- Bà là người đứng đầu đi chứ nhỉ. Thế tôi hỏi nhé bà nói không lừa đảo sao? vậy tại sao giá trị một món hàng của bà lại tăng cao như thế. Tôi biết bà nói bà tập trung lấy từ nhà sản xuất. Nói thẳng cho bà biết cái máy đó tôi có thể mua ở nước ngoài với giá chỉ chưa tới một triệu một cái bà bán bốn triệu một cái. Chênh lệch hơi bị nhiều đấy nhỉ. Bản thân công ty bà nói không thông qua quảng cáo đại lý để người hợp tác hưởng lợi. Nhưng tôi thấy việc này rất ngộ nhĩ mỗi đôi đôi tác cùng ký kết hợp đồng với công ty họ được hưởng mười phần trăm nếu giá trị bà bàn tầm hai triệu tôi không nói đằng này gấp bốn lần bà đâu phải qua khâu trung gian quảng cáo đâu, tại sao giá thành lại như thế bà giải thích xem nào.

Vừa nói Thiếu Kiệt lục tìm trên trang mua bán của nước ngoài một sản phẩm không khác gì sản phẩm trong buổi thuyết trình còn để đúng tên công ty sản xuất và hoàn toàn từ chính nhà sản xuất đăng bán. Để ra cho Thúy Vy cầm điện thoại cho những người xung quanh xem. Với giá bán được tính bằng đô la và ở đây thì ai cũng hiểu quy đổi nó là bao nhiêu.

Người phụ nữ thấy thế cũng tái mặt bà không nghĩ Thiếu Kiệt lại làm như thế đúng sai làm khi mới đầu bà vẫn cho rằng hẳn là người dễ đối phó. Bản thân bà nhập gì giá trị sản phẩm bao nhiêu bà hiểu rõ không phải những nhân viên mập mờ không hiểu biết ở đây. Điều này làm cho bà ta phải thật sự nghiêm túc nói.

- Xem ra chúng ta phải nói chuyện một cách nghiêm túc rồi nhĩ. Mạng phép xin hỏi cậu tên gì? Hôm nay cậu đến đây với mục đích thật sự là gì?

- Tôi à! đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Hoàng Thiếu Kiệt! Kiệt trong anh hào tuần kiệt. Thiếu trong từ Thiếu gia. Bà cần phân tích tiếng hoa cho nghe không. Còn mục đích đến đây chỉ vì gai mắt không vừa ý thôi. Tôi nghe nói bà hiểu tiếng hoa nhĩ chắc tên họ của tôi như thế không vấn đề đi.

Thiếu Kiệt vẫn vô tư nói một cách đơn giản như không có chuyện gì xảy ra. Thúy Vy lúc này mới cảm điện thoại của mình về đưa cho Thiếu Kiệt. Trong khi đó thì người phụ nữ kia lại bất ngờ không nhỏ nhìn lấy Thiếu Kiệt một cách đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó rồi trầm ngâm.

Thấy hành động khó hiểu của người này Thiếu Kiệt nheo mắt một chút dựa lưng ra sao ghé nói nhỏ với Cao Thịnh.

- Xem ra bà ta nghe tên của em ở đâu đó rồi! Việc này tùy cơ ứng biến chắc chắn là một trong hai thế lực kia đi.

- Ủ anh hôm qua cũng nghĩ thế nếu không nó chẳng lan rộng và phát triển từng chi nhanh một đến tận Lưu Minh này.

Cao Thịnh đứng gật đầu trả lời lại chỉ để một mình Thiếu Kiệt nghe thấy. Người phụ nữ kia lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt một lúc như quyết định điều gì đó nói.

- Thật xin lỗi tôi vừa rồi suy nghĩ xem mình đã nghe thấy cái tên của cậu ở đâu đó rồi nhưng thật sự không nghĩ ra được đi. Tôi tên Lâm Huân Di. Không biết chúng ta có thể thương lượng ở chỗ khác không? Tôi thấy ở đây đông người nói chuyện không tiện cho lắm.

- Tôi thì không cảm thấy như thế. Người gia nhập cần phải hiểu được là họ đang được mấy người tổ chức hội thảo nhằm mục đích gì? Bàn hàng hay đầu tư? Mà việc này tôi thấy cũng không khó để bây giờ mọi người nhận ra mình tới đây làm gì đi.

Thiếu Kiệt vẫn không thương lượng hẳn biết được cái họ của người phụ nữ kia là ai và cũng hiểu thế lực này của nhà nào. Trong lòng hẳn chỉ muốn làm khó ở việc nhất thời xem thử Lâm Huân Di này là đại diện lâm gia ở Lưu Minh này hay là việc tự phát của cô ta.

- xem ra hôm nay cậu cố tình làm khó tôi đấy! Việc này nếu không xong thì cho dù cậu thế lực thế nào ở Lưu Minh nhưng chưa chắc đụng vào tôi được đâu. Chừa cho nhau một đường để còn gặp mặt.

- Thế nào là chừa một đường? Cô đi cầu nại hà của cô tôi đi cầu độc mộc của tôi nước sông nào có phạm phải nước giếng. Chỉ là cô làm quá cầu gãy thì do cô thôi.

Lâm Huân Di bây giờ lại đi hăm dọa Thiếu Kiệt nhưng hắn chỉ cười một cái vẫn như thế ung dung. Hắn đã xác định được việc Lâm Huân Di có mặt ở Lưu Minh này chỉ là tự phát và không được sự chấp thuận của Lâm gia.

Vì Khi vừa nói chuyện với cô hắn đã nhắn tin về Vô Ảnh trích xuất hồ sơ tìm kiếm xem có tên Lâm Huân Di trong đó hay không thì được trả về kết quả trong hộp thư điện tử của chính mình.

- Cậu thật sự không tin sao? Tôi có cách cho dù cậu thế lực ở đây ra sao đi nữa cũng phải nằm xuống để công ty tôi hoạt động. Đã nhường mặt mà còn không biết điều.

- Ấy tôi rất sợ đấy! Cô nghĩ cô là người của Lâm Gia ở Ngọc Châu thì muốn làm gì à. Để tôi nói một chút nhé. Lâm Phong là phụ thân cô đi. Trịnh Yên là mẹ của cô đi hai người giữ chức không nhỏ ở Ngọc Châu nhỉ. Cô hoặc động công ty này xem ra giấu cả Lâm gia đi. Hay có cần để tôi kiểm số gọi cho bố và mẹ cô thử xem họ có đồng ý không nhé. Bà cô ba mươi hai tuổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 463: Cô Ta Không Dám!

Lời của Thiếu Kiệt từ tốn trước mặt Lâm Huân Di làm cô giật mình. Vì cả họ tên bố mẹ mình Thiếu Kiệt nói không sai một điểm nào kể cả số tuổi thật sự của cô ta ở công ty này cũng không ai biết.

- Cậu dám điều tra tôi!

- Không cần! hồ sơ của cô Lâm Gia có mà hỏi một số người vài thông tin là được. Thế nào giờ muốn nói chuyện ra sao là tự cô quyết định giải quyết chuyện này nhanh đi tôi không có thời gian. Mọi người ở đây cũng không có thời gian để đợi câu trả lời của cô.

Mọi người xung quanh cũng gật đầu. Họ đến đây vì được mời phải bỏ không ít thời gian. Giờ diễn ra những thứ này tuy họ chưa bị thiệt hại gì những cũng hiểu được những lời Thiếu Kiệt chắc chắn là không sai nên người phụ nữ kia mới phải nhượng bộ như thế.

- Cậu cũng không nói được gì tôi đâu! hợp đồng họ ký là thật sản phẩm cũng là thật cái gì bắt bẻ được tôi. Họ đem sản phẩm về có trả tiền có hợp đồng chỉ cần máy móc hỏng chúng tôi bảo hành đúng như hiện trạng ban đầu thì cậu làm gì nói được tôi. Giá thành chúng tôi muốn đưa ra thế nào là tùy công ty chứ.

Lâm Huân Di thấy ở thế yếu bèn đưa ra giấy tờ pháp luật hợp lệ để đấu với Thiếu Kiệt. Đối với những người khác vấn đề này có thể không giải quyết được nhưng với Thiếu Kiệt thì lại khác. Hắn cười cười cầm chai nước suối uống một hớp. Rồi đặt xuống bàn lắc đầu nhìn Lâm Huân Di.

- Xem ra cô rất rành luật lệ nhỉ. Cũng đúng nhà cô có không ít người làm trong cơ quan ban ngành đi. Vậy chứ cô quên một điều rồi đấy. Chương

trình khuyến mãi của cô đã được thông qua bộ tài chính chưa thế Với lại cục thẩm định sản phẩm nữa? Để tôi hỏi thử Lưu Hoan giúp cô nhé có gì thì hợp thức hóa luôn cả phần khuyến mãi nữa chứ. Cô có giấy phép kinh doanh dịch vụ đa cấp rồi thì cũng nên định danh luôn cho chương trình khuyến mãi để còn đóng thuế chứ.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa cười cười bởi hắn dám chắc chắn chương trình huy động vốn kiểu này nếu mà nộp lên giấy phép kinh doanh bảo đảm bị hủy ngay lập tức. Bởi đây là hình thức huy động vốn một cách trắng trợn ép buộc người khác đầu tư.

- Cậu ép người quá đáng rồi đấy! Nếu cậu muốn cứ việc tôi không làm được công ty này thì có người khác làm. Cậu nên nhớ lòng tham của con người còn tồn tại là chúng tôi còn hoạt động được bất quá chỉ đổi đi cái tên là được rồi.

Lâm Huân Di một bộ mặt cậu muốn cá chết lưới rách thì làm còn tôi chỉ là một cái công ty đổi tên khác nó vẫn hoạt động được bình thường mà không ai nói gì nó được.

- Xem ra cô cũng hiểu biết không ít nhỉ. Tôi cũng biết điều đó thôi. Kinh doanh mà con người ai lại không có lòng tham và ham muốn kiếm tiền. Nhưng bản thân cô phải hạn chế đi. Còn cách làm như thế nào thì tôi cần một câu trả lời thuyết phục.

- Cậu muốn câu trả lời đó ra sao? Việc kinh doanh của tôi cần trả lời cho cậu sao. Có những thứ không phải cứ biết là cậu có thể thực hiện được. Công ty tôi vẫn hoạt động bình thường thì như thế nào. Mọi người chưa nhận thưởng xong đấy. Với lại chương trình của tôi chỉ cần qua một số nhân viên người cấp dưới của bố mình là được không cần đến một thiếu niên như cậu xem chân vào đâu nhỉ.

Thiếu Kiệt cũng âm thầm hẳn không biết được hết nhân viên của Lâm Phong là ai hiện tại đang trong đội ngũ nào của Lưu Hoan. Dù cấp trên ra lệnh nhưng những người này bí mật thông qua thì hồ sơ xét duyệt chương trình khuyến mãi này cũng hoàn thành.

- Được cô giỏi! Cô nghĩ xem bây giờ tôi cho chừng chục người đứng dưới đó tuyên truyền hình thức của công ty thì sao. Đơn giản lắm người tôi có thời gian bọn họ cũng có. Cô muốn đấu với tôi còn non lắm về hỏi lại bố cô tên của tôi rồi tự thân đến nhà trả lời cho tôi biết. Còn hôm nay đến đây thôi nếu cô hỏi xong bố mình rồi hay quyết định nên đấu tiếp với tôi hay không. Có thể hôm nay cô không có được hợp đồng nào. Nhưng chuyện sau này chưa biết.

Thiếu Kiệt bây giờ bỏ chân xuống đứng lên. Ở đây hẳn không thể nào vạch trần hết được mọi thứ. Biết được Lâm Huân Di là thế lực của ai là đủ hẳn cần phải chừa một mặt. Đơn giản vì hiện tại hẳn không đụng Lâm gia được. Họ trong tối còn hẳn ở ngoài sáng đối đầu giờ phút này với hẳn không có lợi.

- Mọi người giải tán thôi hôm nay công ty này ra sao thì mọi người đã biết rồi đấy. Đừng vội tinh những lời có cánh. Nếu không tiền mất tật mang ráng chịu!

Thiếu Kiệt bỏ lại một câu nói cho mọi người. Cao Thịnh cùng với Thiếu Kiệt đi ra khỏi sảnh cũng nói nhỏ với hẳn.

- Sao tha cô ta sớm vậy? Dù sao phải làm khó cô ta một chút chứ mình đi về như thế này giống như bại trận quá.

- Không mục đích đã đạt được rồi! Dây dưa nữa mệt lắm. Giờ mà ngồi đó để bà cô đó bưng mình cũng không được gì lại mất thời gian. Cứ để cô

ta hỏi bố mình về em lúc đó chắc chắn cô ta tự biết đường mà làm. Giờ có nói cũng như thế thôi.

Cao Thịnh bây giờ cũng gật đầu chột nhớ ra điều gì đó mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ấy nếu cô ta báo tin em hôm nay đến làm loạn như thế này thì Lâm gia sẽ nghi ngờ chuyện của em giả bị thương thì sao? Như thế kể cả việc bọn anh và Ngọc Nhi che dấu bị lộ hết.

- Cô ta không dám bắt quá cô ta có chẳng chỉ nói là nghe ngóng được tin em thôi anh xem. Hồ sơ của cô ta nói hiện tại cô đang ở Ngọc Châu làm quản lý cho một công ty nước ngoài đang đi thực tập ba tháng. Mà cô ta lại ở Lưu Minh này điều hành công ti Ngọc Minh anh nói xem cô ta dám nói chuyện hôm nay không?

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa đưa cho Cao Thịnh xem mail của vô ảnh gửi cho hắn. Cao Thịnh nhìn sơ qua bản báo cáo cũng đồng ý. Giờ hắn hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại không dây dưa.

Vì cả hai đều có thứ không nói được. Nếu làm lớn chuyện không ai được lợi ít gì. Lâm Huân Di có thể không bị sao những Thiếu Kiệt hẳn lại bại lộ ít nhiều thực lực đang ở Lưu Minh.

- Ừ như thế cô ta cũng sẽ không dám nói về việc em đang điều hành Xuân Nghĩa Bang bên trong cũng tiện cho chúng ta che giấu. Nhưng nếu đề như thế này có ổn không? Anh thấy cô ta nghĩ được việc kinh doanh lừa đảo này cũng không phải là người thường đi.

- Anh cứ để lại chừng chục người ở quanh đây xem tình hình như thế nào. Đến khi nào cô ta lựa chọn được con đường của mình thông qua tìm hiểu thân phận em xong rồi tính tiếp.

Thúy Vy đi cùng Thiếu Kiệt cũng không hiểu hai người nói gì nên chỉ đành im lặng. Nhóm người Thiếu Kiệt rời đi. Những khách mới thấy không còn gì để hóng hớt cũng rời đi sau đó chỉ còn lại những nhóm người của Lâm Huân Di và những thành viên chủ chốt của công ty cấp bậc cao. Những Thành viên cấp thấp bây giờ ý chí lung lay không ít.

- Chị Lâm việc hôm nay sao giờ! Tình hình này xem chừng nếu chúng ta còn hoạt động không ổn lắm.

Đặng Quang Tuấn bây giờ với thương tích đầy người hỏi lấy Lâm Huân Di. Nhìn qua mọi người một chút Lâm Huân Di mới lên tiếng nói.

- Giờ làm gì nữa mọi người ra về hết đi. Sau này ngày thứ hai không làm việc làm ngày nghỉ của công ty. Còn ngay mai thì công ty vẫn chưa hoạt động được nên triệu tập những người từ phó phòng trở lên họp thảo luận biện pháp. Mọi người lại mình đi có giống một người thành đạt không. Bộ dạng này đi nói là người thành công kiếm được nhiều tiền ai tin. Hủy hết những buổi hẹn sale hôm nay đi. Giờ thì giải tán.

Nói rồi Lâm Huân Di vào phòng của mình đóng cửa lại cái rầm. Những người ở đây nhìn lấy bộ dạng của mình với quần áo xóc xệch đồ đặc thương tích trên người là thật cũng lắc đầu giải tán.

Thiếu Kiệt ra đến trước công chợ. Thì Khải Huy ở gần đó thấy hắn và Thúy Vy đi ra cũng đánh xe tới. Nói vài lời với Cao Thịnh xem nếu có tình hình gì phát sinh thì báo lại cho hắn. Thiếu Kiệt cùng với Thúy Vy mới lên xe rời đi. Ngồi trên xe Thiếu Kiệt mới lấy ra một cái phong bì đưa cho Thúy Vy nói.

- Đây như đã hứa anh gửi em tiền tết này mua đồ mới.

Thúy Vy cũng giật mình. Cô lắc đầu đáp lại hắn.

- Không! Không cần đâu anh Kiệt! tiền của em xem như để đánh đổi một bài học là được rồi.

- Em nghĩ thế thôi sao! Tiền không dễ kiếm nhất là tiền của mình lại càng đáng quý. Hôm nay em cũng mất một ngày rồi. Cứ cầm lấy con gái không phải cần nhất là thời điểm tết đến mình trở nên xinh đẹp hơn sao. Không cần phải ngại gì hết anh biết em cũng tiết số tiền đó lắm nên nhận đi.

Thiếu Kiệt đặt vào tay của Thúy Vy cái phong bì mà hắn đã chuẩn bị. Thúy Vy vốn còn đang lưỡng lự thì Khải Huy lái xe nói.

- Cô bé anh thấy em nhận đi! Bố mẹ em làm gì anh không biết nhưng số tiền Thiếu Kiệt đã đưa em chắc chắn sẽ không nhận về. Có gì thì tiền đó tết này giúp đỡ một ít cho trẻ em nghèo cũng được. Xem ở gần chỗ em có ai khó khăn thì giúp họ như thế cũng vui mà.

Thúy Vy bây giờ mới gật đầu cầm lấy cái phong bì trong tay mình mà không nói gì. Thiếu Kiệt ngồi nhìn ra ngoài đường suy nghĩ điều gì đó mà chỉ có hần hiều.

Tâm tư Thiếu Kiệt bây giờ có thể nói là không vui mấy bởi hắn còn quá nhiều thứ bị hạn chế nếu hắn không lo lắng bị Lâm gia nhảy vào quá sớm trong bàn cờ đang được sắp xếp thì hắn cũng sẽ không làm ra nhượng bộ đi về trong ngày hôm nay mà bắt Lâm Huân Di hoàn toàn dẹp bỏ công ty mà không đổi tên hay tồn tại được ở Lưu Minh này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 464: Nhà Giúp Đỡ

Bên trong công ty Ngọc Minh lúc này thật sự im lặng. Bên ngoài sảnh lúc này chỉ còn lác đác vài người đang thu xếp ra về. Lâm Huân Di ngồi trong phòng mình suy nghĩ điều gì đó chỉ mỗi mình cô hiểu. Được một lúc lâu cô mới lấy điện thoại của mình ra tìm trong danh bạ một số điện thoại quen thuộc gọi đi.

Âm Thanh của điện thoại vang lên trong căn phòng im lặng có thể nghe thấy rõ. Những âm thanh đơn điệu của tiếng đổ chuông điện thoại kéo dài kết thúc khi người bên kia chấp nhận cuộc gọi.

- Sao nào con gái bố giờ này rảnh rồi gọi cho ông già này nữa nhỉ. Gần tết rồi có về nhà không hay ở lại bên chỗ thực tập luôn.

- Bố có chút chuyện con muốn hỏi bố này. Ở Lưu Minh đây bố con nghe khá nhiều người nói một cái tên mà con dường như có nghe bố nhắc đến. Cậu ta hình như là Hoàng Thiếu Kiệt gì đó. Bố biết người này không.

Lâm Huân Di đem tên của Thiếu Kiệt ra nói cho Lâm Phong bố mình đang nghe điện thoại thì đợi chờ câu trả lời của ông về Thiếu Kiệt hẳn. Nhưng cô nhận được là sự im lặng âm trầm một lúc thờ dài hỏi ngược lại.

- Còn với cậu ta tranh chấp gì sao? Việc này không ổn đâu. Nếu những người khác trong Lâm gia biết dù cho ông nội cũng không bênh vực được con đâu. Ấy nhưng mà bố nghe cao tầng nói cậu ta đang bị thương mà? Con gặp cậu ta sao?

- À Không! Con chỉ nghe bạn con nói cậu ta là một người phong vân của Lưu Minh nhưng chưa gặp. Ủa cậu ta có mối quan hệ với cao tầng nhà mình sao bố?

Lâm Huân Di muốn biết Thiếu Kiệt có quan hệ gì với Lâm gia cao tầng để cô có thể đối phó. Dù hiện tại ông nội khá thương cô nhưng với những cao tầng lại khác. Lâm gia không giống đại tộc khác nó không phải được điều hành bởi một người mà gồm sáu người định đoạt. Dù cho ông cô có quyết định nhưng không được sự chấp thuận của năm người còn lại cũng không thể thông qua.

- À chuyện này nói ra dài dòng lắm. Con chỉ biết cậu ta không đụng đến là được. Cao tầng sau này muốn móc nối với cậu ấy. Thật nếu con sinh trẻ chừng sáu năm thì bố đỡ biết mấy. Nếu mà con như con bé Ngọc Nhi kia thì giờ bố không chỉ ngồi cái chức này không rồi. Mà thôi kệ nếu có gặp cậu ta thì con nhớ giao hảo. Sau này biết đâu lại được lợi ít. Nếu tết có về thì bố nói về cậu ta cho con biết. Con xem mà thu xếp.

- Ấy mà con bé Ngọc Nhi ấy có gì đâu mà con phải giống nó bố nói ngộ nhỉ nó còn đi học tuy cao tầng ưu ái nó thật nhưng cũng chỉ tại bố mẹ nó mất sớm thôi có gì đâu.

Lâm Huân Di lại không thấy việc gì liên quan giữa mình và Ngọc Nhi. Cho lắm tuy hai người vẫn có chút ít quen biết tuy không đến nỗi thân thiết nhưng vẫn hiểu biết lẫn nhau trong gia tộc.

Thấy con mình đã bao nhiêu tuổi như thế vẫn còn ngây thơ Lâm Phong mới giải thích cho con mình hiểu. Chuyện không đơn giản như cô thấy bên ngoài.

- Ngọc Nhi nó hiện tại được đặt bên cạnh cậu nhóc Thiếu Kiệt kia. Để móc nối gia tộc với cậu ấy! Con không biết chứ thằng nhóc đó là con rơi của Ngô Kỳ. Đằng sau nó là nhóm người của Hà Thúc, Lưu Hoan. Ở Lưu Minh nó có một tay che trời thì cũng không ai làm gì được nó. Vụ Ngô Trục chết là một tay nó làm. Rồi cả việc trong đám ma có mua lân rồi tặng hoa ăn mừng cũng do nó. Con nghĩ xem Ngọc Nhi bên cạnh nó thúc đẩy

mối quan hệ của Lâm gia mình đứng ở giữa để cho Ngô gia và Diệp gia đánh với bọn người Hà Thúc. Con bé lại là bạn gái của Thiếu Kiệt. Không được cao tăng ưu ai mới lạ đây.

- Cái gì! thằng nhóc đó lại làm ra nhiều chuyện như vậy!

Những Việc Lâm Phong nói như sét đánh ngang tai của Lâm Huân Di cô không bình tĩnh được đến nỗi phải nói lớn vào cả điện thoại làm cho Lâm Phong phải nhất điện thoại ra khỏi tai mình nói.

- Con đừng nói là đụng chạm gì với Thiếu Kiệt đấy nhé! Việc này không tốt đâu đấy. Bố con mình thấy ở Lâm gia như thế nhưng chắc là gì đâu con cũng hiểu mà đất tội thằng nhóc đó thì cũng không yên đâu.

- Không con chỉ thấy bất ngờ tại sao thằng nhóc làm như vậy mà Ngô gia lại không làm gì được nó sao? Đúng ra thì họ phải làm việc gì đó để hả con giận của họ chứ.

Huân Di lúc này cũng đem suy nghĩ của mình nói cho Lâm Phong biết. Cô thấy nếu Ngô gia đã có xích mích nhiều với Thiếu Kiệt như thế mà hẳn lại có thể an an ổn ổn mà đến phá cả công ty đang hoạt động tốt của cô.

- làm được Ngô gia đã làm rồi. Hiện tại nhóm người Hà Thúc đã cảm hết những người ở bên Lưu Minh một mặt giúp đỡ thằng nhóc đó mặt khác là bảo đảm sự an toàn phát triển của nó để chờ dịp đánh thẳng vào Lưu Minh. Nó hiện tại xa mặt trời dễ sống nên ở Lưu Minh thì ai đụng được thằng nhóc đó nữa.

- Cũng đúng nhỉ! Mà bố này theo bố thì nếu hai bên đánh nhau người thắng cuối cùng là ai. Ngô gia hay là nhóm người Hà Thúc?

Lâm Huân Di bây giờ đem việc dự đoán của bố mình để cô có thể lựa chọn cho mình con đường tiếp tục đối kháng với Thiếu Kiệt hay là hòa giải

một cách bình thường. Một người đứng ở khía cạnh làm việc lâu năm của Lâm Phong chắc chắn biết một chút gì đó.

- Theo bố nghĩ thằng nhóc đó sẽ thắng. Bên Hà Thúc và Lưu Hoan là ngoài sáng. Còn cao tầng nhà mình ở trong tối quây đục nước con nghĩ xem Ngô gia với Diệp gia chịu nổi sao. Cơ sở ngầm của nhà mình không ít chỉ chờ thằng nhóc đó đặt chân tới Ngọc Châu thôi. Giờ nó ở Lưu Minh phát triển thế lực cần thiết của nó. Đến khi đó nó hạ gục Ngô gia và Diệp gia chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Ấy lo nói chuyện với con quên mất thôi tới giờ bố phải vào họp rồi. Con xem gọi điện cho mẹ đi. Mấy ngày nay mẹ con nhắc con không ít đấy.

Lâm Phong cúp máy để lại trong lòng Lâm Huân Di thật sự khó nói. Hiện tại cô ta không thể nào mà không đắc tội được với Thiếu Kiệt. Sự việc sáng này đã đến nước này thì làm cách nào hòa giải. Vì qua lời nói của bố mình cô cũng hiểu không phải đơn giản mà ông có được phân tích như thế. Chắc chắn còn điều gì đó mà cô chưa biết.

Thiếu Kiệt đã tỏ rõ thái độ kiên quyết không để cho công ty của cô tồn tại. Nếu nói với bố mình việc này thì cô tin chắc rằng ông cũng không cứu vãn được gì.

Vẫn suy nghĩ tìm giải pháp để đối phó chuyện này bởi vì Lâm Huân Di biết nếu không sớm thì muộn Thiếu Kiệt sẽ làm lớn chuyện mà việc này sẽ không tốt đối với cô. Âm trầm suy nghĩ một lúc chợt nhớ ra điều gì đó. Lâm Huân Di mới cầm lấy điện thoại gọi vào một số điện thoại có trong danh bạ nhưng không bao giờ nổi máy.

Âm thanh đơn điệu vang lên nhanh chóng có người bắt máy và nhận cuộc gọi một giọng của nữ vang lên.

- Huân Di gọi em có việc gì không? em đang trong lớp học

- Áy! Chị quên mất. vậy nhé chiều này chị qua gặp em một lúc chị đang ở Lưu Minh này. Mấy giờ thì em tan trường thế.

Lâm Huân Di lúc này mới hỏi xem giờ của Ngọc Nhi tan trường là mấy giờ để cô có thể qua đó đón lấy Ngọc Nhi nhằm thông qua cô để thử tác động đến Thiếu Kiệt.

- Khoảng bốn giờ ba mươi chị! Thôi em cúp máy đây có gì tan trường em đợi chị đến.

Ngọc Nhi bây giờ cũng cúp máy. Lâm Huân Di cũng hiểu mình là người làm phiền người khác. Trong giờ học mà có học sinh nghe điện thoại cũng không tốt. Nên cũng đặt điện thoại xuống nhìn đồng hồ trên bàn làm việc của mình. Suy nghĩ tìm cách thuyết phục Ngọc Nhi.

Lâm Huân Di không hề biết Ngọc Nhi lúc này đang đứng ngoài lớp cau mày một chút rồi gọi điện cho Thiếu Kiệt. Cô biết hôm nay Thiếu Kiệt đến công ty Ngọc Minh gì đó phá rối. Giờ lại có Lâm Huân Di gọi điện cho mình. Người ta có câu người gặp lâu ngày không gọi điện, một khi đã gọi tất có chuyện cần nhờ. Mà mối quan hệ của Lâm Huân Di với Lâm gia cũng là người trong vòng kín nên cô nghĩ ngay đến việc này có liên quan đến Thiếu Kiệt.

Ngồi trên xe bây giờ Thiếu Kiệt vừa mới đưa Thúy Vy trở về nhà thì nhận được điện thoại của Ngọc Nhi hẳn biết giờ này cô đang ở trong trường lại gọi điện thoại cho mình không hiểu có chuyện gì hẳn cũng nghe máy hỏi.

- không phải giờ em đang học sao mà lại gọi cho anh?

- Khi này một người của Lâm gia gọi điện nói lát nữa sẽ gặp em lúc tan học. Em nghĩ nên báo cho anh biết. Hôm nay đi phá công ty Ngọc Minh gì

đó em nghĩ công ty đó có liên quan đến Lâm gia nên họ mới liên hệ em đi.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe nghe Ngọc Nhi nói thế cũng mỉm cười đáp lại lời cô.

- Ừ! Người Lâm gia đấy! Lâm Huân Di, Nhưng hình như công ty này là của cô ta tự phát làm ra mà những người của Lâm gia không biết. Nên chắc sau khi biết được anh là người thế nào muốn nhớ sự trợ giúp của em đi. Cứ tuy ý là được anh muốn xem cô ta muốn như thế nào. Em cứ thăm dò thử cũng được.

- Như thế cũng được em chỉ gọi điện hỏi anh một chút để biết đường ứng phó thôi. Nếu nói chức vụ thì bố cô ta cũng không có địa vị cao trong Lâm gia chỉ có cô chị này được gia chủ Lâm gia nuông chiều không ít. Nhưng mà cũng không phải là qua được cao tầng Lâm gia để em thăm dò thử cô ta lấy ý tưởng mở công ty đó ở đâu.

Ngọc Nhi trả lời lại cho Thiếu Kiệt rồi cũng cúp máy Thiếu Kiệt cũng chỉ lắc đầu. Xem ra mọi chuyện phức tạp hơn hẳn nghĩ khá nhiều. Nhưng đã đến nước này phóng lao thì phải theo lao. Hắn đang muốn biết Lâm Huân Di tại sao lại có thể mở được Ngọc Minh khi mà chỉ dựa vào những thế lực chống lưng nho nhỏ nào, mà Lâm gia lại không phát hiện ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 465: Dẫn Chị Đi Gặp Thiếu Kiệt

Thiếu Kiệt đang suy nghĩ mông lung một lúc về những gì Lâm Huân Di làm hắn không hiểu được một thế lực của Lâm gia, một đối tượng ngầm của Lâm Huân Di lại không ai phát hiện là điều phi lý đến mức nào. Đang suy nghĩ điện thoại của Thiếu Kiệt lại vang lên. Hắn chột cau mày hắn rất ghét bị gián đoạn dòng suy nghĩ của mình nhưng nhìn vào màn hình điện thoại lại là số của Blake gọi đến.

Vì đây là số điện thoại của Blake nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều bắt máy nghe lấy.

- Có chuyện gì không Blake! Sao hôm nay lại gọi tôi thế?

- À không có gì định nói với cậu là những người của bên công ty làm xe cho mình đến rồi. Cậu có đi cùng tôi ra sân bay đón họ không ấy, rồi sẵn nói yêu cầu với những gì trong xe cần có cho họ luôn.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút rồi mới đáp lại lời của Blake.

- Thôi Không cần đâu anh xem tự rồi làm họ làm khảo sát như thế nào xem phù hợp là được hôm nào bắt đầu ký hợp đồng thì gọi tôi. Hiện tại cũng không rảnh lắm.

- Ừ như thế cũng được. Người Connor đi tối qua đã có báo cáo về rồi đấy đã đưa cho Tú Trinh chuyển cậu rồi. Cậu xem mà tính.

Blake cũng chỉ nói đơn giản việc có tin tức của người Connor báo về. Thiếu Kiệt thì thấy đây cũng chưa phải là thời điểm mà Blake nói tại sao lại có báo cáo về cho hắn cũng ngạc nhiên hỏi.

- Bộ có gì phát sinh sao? Việc này anh lo mà làm gì lại báo cáo với tôi làm gì.

- Phải báo cáo cho cậu biết! Bên kia người của Connor và người nhà anh em hẳn lên tới ba trăm người không báo cáo cậu thì báo cáo ai bây giờ tôi cũng đâu quyết định được số người lớn như thế. Cậu cứ xem báo cáo tôi gửi rồi tính tôi ra sân bay đây!

Thiếu Kiệt cũng ngẩn người. Đúng là con số hơn ba trăm người thì có vẻ hơi nhiều đó là chưa kể những người của Blake chưa đến. Như thế quân đội hẳn đúng là phát sinh qua lớn sợ rằng không ổn.

- Khải Huy thường một quân doanh như của mình có thể hoạt động được một trung đội không?

- Ấy cậu nói cái quân doanh bên mình ấy à? Được chứ! Nơi đó từng có một đại đội đóng quân mà. Cậu yên tâm trung đội thì dư sức. Chỉ sợ là cấp bậc hiện tại của cậu lại không đủ thôi. Chứ vấn đề chứa người thì hoàn toàn có thể.

Khải Huy cũng trả lời Thiếu Kiệt một cách thật tình. Hẳn không biết Thiếu Kiệt hỏi vì lý do gì nhưng với quân khu hẳn hiểu rõ có thể chứa được bao nhiêu quân nhân và làm gì với nó thì đó là quyền của Thiếu Kiệt.

- Ừ xem ra chắc phải nói với Hà Thúc làm cho cái cấp bậc mới rồi. Không thì dù cho có quân hàm như hiện tại cũng không thể quản lý được cái quân khu đó.

- Cậu lo quá với cậu thăng cấp quân hàm đâu khó gì đâu. Có nhiều người làm trong quan trường còn thăng cấp nhanh hơn cậu huống chi cậu đem lại nhiều lợi ích cho quốc gia như thế không thăng cấp thì cũng không ổn à.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Hắn thấy việc bỏ nhiệm thân tộc không hiểm chỉ quan trọng là việc người đó làm có lợi cho nhà nước hay là có lợi cho chính bản thân mình thôi.

- Ủ! Để nói Hà Vi báo Hà Thúc vậy thôi! Về nhà xem em còn có việc sắp xếp mọi thứ trong tết này để trở về cuộc sống bình thường đã mệt lắm rồi.

- Cậu mà sống cuộc sống bình thường không dễ đâu. Chỉ có áp chế nó một thời gian gấn thôi. Chú đâu thể nào bình thường được. Hiện tại cậu đã sống không bình thường như những người khác thì cuộc sống bình thường khó à.

Khải Huy bây giờ cũng trêu chọc Thiếu Kiệt một chút. Hắn thấy hôm nay Thiếu Kiệt căn thẳng trầm mặt kể từ lúc bước ra khỏi công ty đã có trạng thái như thế. Nên cũng muốn Thiếu Kiệt giải tỏa một lúc.

- Người ta là vậy mà. Sống cuộc sống bình thường thì lại ước mơ giàu có được mọi người tôn trọng. Nhưng khi được rồi một thời gian lại mệt mỏi với những thứ mình đang có lại muốn là người bình thường. Em cũng vậy thôi đâu khác được. Mà kệ đi chuyện gì đến nó đến nghĩ chi mệt người.

Thiếu Kiệt đáp lại Khải Huy một cách vô tâm nhìn dòng người bên ngoài cửa kính xe qua lại trên con đường cho đến khi về đến nhà hắn vẫn cứ ngắm cảnh đường xá xung quanh. Khải Huy thấy thế cũng im lặng không nói gì nữa.

Chiều hôm đó Ngọc Nhi vừa tan trường thì một chiếc xe đã đậu ở gần đó đứng bên ngoài đợi là Lâm Huân Di. Dòng người học sinh rời khỏi cổng trường cũng là lúc điện thoại của Lâm Huân Di vang lên. Nhìn thấy số điện thoại hiển thị tên của Ngọc Nhi cô cũng nhìn xung quanh rồi mới bắt máy.

- Ấy em ra chưa Ngọc Nhi chị đang đứng đối diện với lại trường em này. Gần ngày quán cà phê đấy!

Vừa nói Lâm Huân Di vừa tìm kiếm xem có thấy được hình ảnh của Ngọc Nhi ở đâu đó trong nhóm học sinh vừa tan trường hay không. Dù cho cố gắng lắm nhưng Lâm Huân Di cũng chỉ biết đợi cho Ngọc Nhi có thể tìm thấy mình. Bởi học sinh thì nhiều mà cô lại không quen thuộc mấy với việc đi đón người như thế này. Không bao lâu sau Ngọc Nhi đã tự mình tìm thấy Huân Di cười nói.

- Hôm nay làm gì chị đi Lưu Minh này thế lại còn đến đón em nhi chắc là đang rảnh lắm nè.

- Không chị ở Lưu Minh này vài ngày rồi hiện tại đang thực tập ở công ty con Ngọc Minh. Thôi hai chị em mình cũng đi đâu đó ăn gì đi. Lên xe chị chở.

Nghe Huân Di nói thế Ngọc Nhi chỉ mỉm cười gật đầu. Cùng với Huân Di bước lên xe ô tô cho cô chở đi. Ngồi trên xe Ngọc Nhi mới giả vờ hỏi Lâm Huân Di.

- Chị hiện tại đang đi làm ở Ngọc Minh đó cụ thể là công việc gì thế chị. Mà mệt không, em thấy ai đi làm cũng than mệt hết đấy.

- À Cũng không có gì! Chỉ là công việc văn phòng bình thường thôi. Mà em biết chỗ nào đồ ăn ngon không chị em mình vào đó ngồi rồi nói chuyện.

Huân Di bây giờ vẫn chưa đề cập tới vấn đề cần thiết. Bởi cô thấy nếu việc vừa mới gặp Ngọc Nhi mà nhờ cô ta giúp đỡ khời khời thì chả khác nào mình cần mới tìm tới người ta.

- Qua khỏi Ngã Tư này có mấy quán ăn cũng được lắm. không gian cũng thoáng mát lại thêm nhiều đồ ăn vặt lắm. Tối đó cũng được.

Theo sự chỉ dẫn của Ngọc Nhi, Huân Dí xe ô tô đi một chút qua khỏi ngã tư thì đến một cái quán ăn. Bên ngoài xe máy đậu khá nhiều nhưng bên trong biết tận dụng được khoảng không và cách bài trí nên khá bắt mắt.

Nhìn những món đồ ăn được trưng bày trong tủ kính. Nào là gỏi cuốn, bò bía, bánh plan, chè các loại. Hai người chọn món xong cầm lấy số thứ tự mà nhân viên đưa cho mình. Bước lên trên lầu tìm một nơi ngồi xuống.

Huân Di đợi cho người phục vụ đem những món ăn mà hai người đã chọn đặt hết lên trên bàn cũng nói với Ngọc Nhi.

- Thôi em ăn đi mới đi học về chắc đói bụng lắm nhỉ. Mà dạo này nghe nói em có bạn trai rồi phải không?

Ngọc Nhi nghe câu hỏi này cũng biết được là Huân Di chuẩn bị muốn thông qua cô tiếp xúc với Thiếu Kiệt để đàm phán nên cũng nhẹ nhàng gạt đầu.

- Chà Cha! không ngờ mới tý tuổi đã có bạn trai rồi! Bạn trai em tên gì thế chị biết không hay là gọi câu ta tới đây luôn đi.

- Cậu ấy tên Hoàng Thiếu Kiệt! Còn gọi cậu ấy tới đây chắc không được hôm nay cậu ấy có việc bận nghe nói có cái công ty lừa đảo nào đó dụ dỗ một bạn trong trường cậu ấy đi điều tra rồi.

Ngọc Nhi giả vờ như không biết chuyện gì thật nói ra việc Thiếu Kiệt đến công ty Ngọc Minh của Lâm Huân Di để quấy rối.

- Ấy! bạn trai em là cái người cao như thế này tóc để hơi dài lại hay cười cười phải không? Chị mới gặp cậu ta xong.

Huân Di giả vờ miêu tả lại hình ảnh của Thiếu Kiệt cho Ngọc Nhi nghe làm cô cũng cảm thấy buồn cười nhưng không dám để lộ cho Huân Di thấy.

Thay vào đó còn giả vờ ngạc nhiên nói.

- Ủa Đúng rồi! Mà chị gặp Thiếu Kiệt ở đâu thế à mà em nhớ rồi hình như cái công ty lừa đảo mà Thiếu Kiệt nói tên Ngọc Minh hay Minh Ngọc gì đấy. Đừng nói là công ty của chị nhé.

Ngọc Nhi thấy đã diễn thì diễn cho trọn vẹn ở đây cô có nói thì Huân Di cũng không biết đâu là thật đâu là giả mà bắt bẻ cô. Còn Huân Di lại khác nghe Ngọc Nhi nói thế cô cũng nhăn mày lắc đầu đáp lại.

- Ấy! Hiểu lầm thôi mà. Công ty chị nhé là huy động vốn từ cổ đông sử dụng tiền đó đầu tư không giống như người khác nói đâu em đừng có tin. Còn nữa Thiếu Kiệt bạn trai em làm rầm rộ như thế chị làm việc không được lại bị hồ sơ xấu làm sao ra trường đây. Bởi thế chị đang chán này.

Huân Di vừa phân bua việc làm của mình vừa giả vờ như chán nản để thu hút sự đồng cảm của Ngọc Nhi. Nếu như không phải là cô mà là một người khác thì chắc hẳn nhìn thấy biểu cảm này của Huân Di vẫn cho rằng Thiếu Kiệt đã nghi oan cho một công ty tốt.

Dù sao cô cũng đã nghe Thiếu Kiệt giải thích về cách hoạt động và làm sao thực hiện kế hoạch lừa đảo của công ty này như thế nào. Giờ nó lại liên quan đến người của Lâm gia thì cô có giúp cũng sẽ như không giúp. Đứng giữa nước cờ để cho Thiếu Kiệt tính toán là điều mà Ngọc Nhi đã suy nghĩ trước khi buổi gặp mặt này diễn ra.

- Chị nói thật không thế? Em thấy Thiếu Kiệt rất chắc chắn trong chuyện này. Mà chị lại nói không phải giờ em phải tin ai đây.

Ngọc Nhi giả vờ như khó phân xử không biết tin lời nói của người nào mới đúng làm cho Huân Di tưởng đây là cơ hội cần thiết nên mới đáp lại lời Ngọc Nhi.

- Hay giờ hai chị em mình ăn xong rồi! Em dẫn chị đi gặp Thiếu Kiệt nói chuyện được không! Biết đâu lại tìm ra cách giải quyết đỡ phải làm em khó xử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 466: Không Hi Sinh Không Chiến Thắng

Ngọc Nhi không ngờ bà chị trước mặt mình lại mặt dày như thế vốn cô cứ tưởng rằng Huân Di sẽ thông qua cô khuyên nhủ Thiếu Kiệt hẳn về công ty Ngọc Minh của mình. Ai ngờ không yêu cầu thì thôi một khi yêu cầu lại muốn gặp Thiếu Kiệt trực tiếp để thương lượng. Trong khi đó buổi sáng còn đấu khẩu với Thiếu Kiệt. Buổi chiều tới hòa giải mặt dày mức độ này lần đầu tiên Ngọc Nhi thấy. Cô cũng hiểu biết thêm một mặt của Huân Di.

- Cái này em cũng không biết trước đâu. Thiếu Kiệt phải rãnh rồi mới được. Nhưng cứ thử xem sao em không chắc là cậu ta chịu giúp chị chuyện này đâu. Bởi em cũng không hiểu hình thức kinh doanh là gì. Chỉ có Thiếu Kiệt cậu ấy hiểu biết hơn em thôi chị thuyết phục được cậu ấy thì chị làm.

Không muốn phải đứng giữa làm Thiếu Kiệt khó xử. Và cũng tránh bại lộ mình Ngọc Nhi để cho Huân Di tự biên tự diễn cô chỉ muốn để cho bà chị này trực tiếp nói chuyện với Thiếu Kiệt dù chưa biết Thiếu Kiệt hẳn đã có phương gì hay chưa nhưng cách này vẫn là cách tốt nhất của Ngọc Nhi bây giờ. Tránh nặng tìm nhẹ đưa cho Huân Di tự thân hoạt động vừa không bị Lâm Huân Di nghi ngờ vừa có thể để cho Thiếu Kiệt tự do hoạt động.

- Ừ như thế cũng được! Chị cần gặp cậu ta nói chuyện một cách nghiêm túc thôi. Em không cần phải can thiệp quá đâu. Chị cũng hiểu nhiệm vụ mà gia tộc giao cho em rồi. Cái này việc phát sinh em đừng báo về là được. Vì công ty này là hành vi tự phát của chị không liên quan tới gia tộc mình. Chị cũng không muốn em khó xử mà phá hỏng việc của cao tầng nhà mình. Cái này chị không chịu nổi lửa giận của những người đó đâu.

Trong lòng Ngọc Nhi thầm mắng bà chị trước mặt này. Đã biết là sẽ không chịu nổi áp lực từ những người kia vậy mà vẫn cứ làm. Nhưng mà Ngọc Nhi cũng phải thầm bội phục khả năng cương quyết của bà chị mình

ở đây. Ít ra chị ta cũng cố thoát ra khỏi cái bóng của Lâm gia một tự lập cũng có một ý chí nhất định.

- Ừ chỉ riêng việc này em sẽ không báo cáo về đâu. Nhưng mà chị cũng cần phải cẩn thận những người đó không muốn kế hoạch của mình bị những người bên dưới phá rối đâu.

- Chị biết chứ! Nên chị mới lập kế hoạch là đi thực tập cho công ty nước ngoài. Thật cứ như em mà sướng chỉ cần tiếp cận cậu nhóc này thôi là đủ. Mà cho chị hỏi tính tình của cậu ta thế nào? Vẫn một cách bá đạo độc đoán hay ra sao thế? Có giống mấy tên ở Ngọc Châu không Ngọc Nhi.

Huân Di tuy trải nghiệm một mặt của Thiếu Kiệt vào lúc sáng nhưng cũng muốn biết thêm về Thiếu Kiệt mà muốn biết những việc đó thì cô hỏi Ngọc Nhi là chắc chắn nhất. Vì cô không muốn mình phải chịu thiệt hại hơn khi đối đáp với Thiếu Kiệt giống như lúc sáng.

- Bá đạo, độc đoán? hai từ này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của em đối với Thiếu Kiệt. Chị cũng hiểu rồi đây, nếu nói bá đạo độc đoán với cậu ta thì em chưa thấy bao giờ. Về tác phong thì khá hòa nhã chịu lắng nghe những người bên dưới mình nào có giống như chị nói bá đạo độc đoán đâu. Có khi nào chị nhầm người không?

- Không có? Sao kỳ vậy ta sáng này cậu ta giống như bộ dạng của cái bọn ở Ngọc Châu không khác chút nào?

Nghe Ngọc Nhi nói về những gì đánh giá của cô đối với Thiếu Kiệt lại khác với những gì Huân Di đã thấy lúc sáng. Im lặng không hiểu tại sao lại có việc này Huân Di cũng chỉ biết lắc đầu than thở.

- Thôi cứ để gặp Thiếu Kiệt rồi chị nói chuyện vậy. Sáng nay em không biết đâu. Cậu ta cứ như nắm quyền sinh sát công ty của chị vậy. Thật nếu

không phải cậu ta ở Lưu Minh này chị sẽ nghĩ cậu ấy là con ông cháu cha ở nhà nào Ngọc Châu đấy. Khó hiểu quá.

- Em cũng không biết những mà Thiếu Kiệt nói rất ghét nhất là cái vụ gì ponzi ấy. Em cũng không hiểu từ đó là gì. Nhưng mà Thiếu Kiệt nói hình thức kinh doanh kia đánh phải dẹp bỏ. Chắc vì nguyên do đó hay sao ấy.

Ngọc Nhi bây giờ mới nói những gì hôm qua cô nghe được Thiếu Kiệt nói với Huân Di làm cho Lâm Huân Di cũng mím môi một chút suy nghĩ điều gì đó.

- Thôi chúng ta ăn xong cái này đi rồi đi gặp Thiếu Kiệt. Chị muốn chính mình xem có thể làm gì không nếu không được thì thay đổi sau cũng chưa muộn.

- Ừ những đồ ăn này để nguội mất ngon vậy đi lát nữa em sẽ dẫn chị đi gặp Thiếu Kiệt. Giờ thì ăn thôi em cũng đói lắm rồi.

Thiếu Kiệt trở về nhà sau một buổi sáng Hà Vi cũng muốn biết chuyện gì đã diễn ra. Từ bên ngoài đi vào tới phòng khách Hà Vi đang xem phim cũng tắc ti vi đi hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao rồi mọi chuyện hôm nay diễn ra sao rồi Thiếu Kiệt. Công ty đó có bị dẹp bỏ không?

- Không! Có rắc rối khó lòng lắm anh cũng không dễ chịu. Nhưng có vẻ là sẽ không lâu sẽ khắc phục được việc này.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu khó chịu với việc chưa nhận được đáp án mà mình mong muốn lại phải bỏ về vì e ngại cục diện bị phá vỡ.

- Có rắc rối gì sao Thiếu Kiệt thấy anh không được vui đấy, bộ công ty đó không đụng tới được à?

- Không phải không đụng tới được nhưng mà làm quá đáng cũng không xong công ty đó của người Lâm gia giờ mà công khai đối chiến mình thiệt hại rất lớn.

- Ấy công ty như vậy Lâm gia lại làm được sao họ bị gì thế định để bị công kích trên chính đàn sao.

Hà Vi cũng giật mình việc này lộ ra gia tộc đó không có lợi ít gì mà còn bị đã kích không nhỏ cô không hiểu được suy tính thấu đáo như họ lại làm chuyện này.

- Cái này mới đáng nói này! Công ty này lại là hành vi tự phát của một người mới chết đấy. Cũng ngộ thật anh đang tự hỏi cái số mình ra sao. Khi mà đi ra đường vớ phải cái công ty muốn đập tắt nó ngay từ đầu lại bị đội nước lạnh vì thế lực của nó. Chẳng hiểu tại sao quay toi quay lui lại đụng trúng người của Lâm gia mà không phải người khác nhỉ.

Thiếu Kiệt cũng cảm thán hôm nay hấn chạy đi phá rồi khơi khơi lại đúng trúng người của Lâm gia làm hấn bó tay bó chân khó chịu không kém. Cứ kiểu này mà bắt đại một người nào cũng từ Lâm gia ra thì số của hấn không phải hên bình thường mà cực kỳ hên. Mà cái hên này hấn hoàn toàn không muốn gặp nó.

- Cái này em cũng không biết đâu! Ai biết được công ty đó lại là của người Lâm gia chứ. Nhưng mà người nào của Lâm gia lại liều thế? Cô ta không sợ bị họ phạt nặng hay sao mà lại đi trên con đường chôn thân này nhỉ?

- Việc này anh cũng đang thắc mắc đây nhưng xem ra cô nàng Lâm Huân Di này cũng không vừa. Qua mặt được Lâm gia mà làm công ty riêng lại phát triển trong tầm ngắm của Ngọc Châu mà không bị phát hiện cũng là điều đáng chú ý.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói như thế về công ty tự phát của Lâm Huân Di cũng gật đầu. Việc mở công ty đối với những người của gia tộc không khó. Cái khó là làm sao mà cô ta che giấu được họ lại tự làm riêng mà không để người nào biết được.

- Lâm Huân Di sao? không biết cô ta có việc gì không chứ em thấy để mà qua mặt Lâm gia làm việc riêng của mình cũng chẳng hay ho gì. Họ chắc chắn biết nhưng mà mắt nhắm mắt mở thôi. Chứ để gì cho cô ấy làm như thế. Anh nghĩ xem cô ta dựa vào đâu để làm việc này em nghĩ Lâm gia không có hồ sơ vì muốn để xem cô ta tự làm đến đâu nhằm xem xét Lâm Huân Di này có đáng đào tạo không thôi. Còn vì sao không có hồ sơ cụ thể em nghĩ họ không muốn công khai thôi.

- Cái cũng có lý. Có thể hồ sơ của cô ta nằm ở một nơi khác để tránh người khác xem ra vấn đề gì. Ừ nhỉ hồ sơ của anh còn bị che giấu ít nhiều thì cô ta chắc cũng thế. Nhưng đợi đã giờ cô ta đang gặp Ngọc Nhi đi. Có hai khả năng là Lâm Huân Di sẽ thông qua Ngọc Nhi để hòa giải. Còn không thì cô ta sẽ trực tiếp gặp anh.

Thiếu Kiệt bây giờ nói ra suy nghĩ của mình về việc của Huân Di. Bởi hắn chỉ thấy có hai khả năng này là cao. Nếu cô ta sau khi họ bỏ mình về hắn chắc sẽ không đại dốt gì đi đối đầu với hắn. Vì lỗi việc này ra ánh sáng Lâm Huân Di không có lợi mà Lâm gia chưa chắc đã bảo toàn cô.

- Thiếu Kiệt! Em mới suy nghĩ ra cái này. Anh nghĩ xem Ngô Long hay tin anh đầu tư vào công ty này không ít đi. Hắn sẽ tìm hiểu một ít mà nếu không có người hiểu rõ như anh thì sao nhỉ? Đem tiền đi đầu tư lúc đó anh nghĩ như thế nào?

- Ý em là mượn tay của Lâm Huân Di thu tiền của Ngô Long sao?

Thiếu Kiệt bất ngờ hỏi Hà Vi rồi trầm mặt. Đáp lại lời hấn là cái gật đầu của Hà Vi. Kèm theo sự phân tích của cô.

- Em thấy việc này không phải không có khả năng chỉ cần thao tác một chút thuận lợi có thể được. Thay vì mình đối đầu trực tiếp với Ngô gia thì để cho Lâm gia và Ngô gia đánh nhau trước cái đã như thế mình triệt tiêu được từng bộ phận của Ngô gia và Lâm gia không phải sao.

Lời của Hà Vi không phải không có khả năng nhưng Thiếu Kiệt lâm vào trầm mặc không ít bởi chuyện này quá nhiều rủi ro. Hấn phải để công ty của Lâm Huân Di tồn tại. Lại thêm cả trong thời gian dài không thể động đến. Người gia nhập vẫn bị lôi kéo tiền mất tật mang mà hấn lại hợp tác với đối phương thì hơi trái với lương tâm một chút.

- Em biết anh đắn đo giữa lương tâm và lý trí của mình đi. Nhưng mà anh hiểu rõ hơn ai hết. Việc này không phải anh muốn là được. Giờ anh dẹp một công ty nó lại mọc lên cái khác. Cũng cách thức đó họ lại đi tuyên truyền anh không quản hết được lại kéo đối thủ vào mình. Như thế nếu cô ta hợp tác với Ngô Long chẳng phải chúng ta cũng không dễ sống sao. Thay vào đó sao không lợi dụng việc này trao đổi điều kiện. Hợp tác anh thắng trong ván cờ của mình. Còn cô ta được lợi của mình. Không hi sinh không chiến thắng. Anh phải chọn một thôi em nói thật đấy!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 467: Học Anh Chứ Ai!

Thiếu Kiệt bây giờ bị đánh thức bởi những câu nói của Hà Vi. Hắn chợt nhận ra. Trên con đường hắn đi nếu chọn đạo đức của một con người chắc chắn hắn sẽ được lòng mọi người nhưng hắn sẽ thất bại trên chính bàn cờ của hắn sắp đặt.

Vì lòng tham của con người luôn quá lớn. Họ luôn muốn có thêm tiền mà không phải mất quá nhiều tiền. Mà Thiếu Kiệt không thể ban phát cái gọi là lý trí cho những con người bị cám dỗ bởi vật chất.

Hà Vi nói không sai lần này hắn can thiệp được một lần con những lần khác thì sao. Càng nhiều chuyện phát sinh hắn tự lòi cho mình người hợp tác với đối thủ. Lâm Huân Di chắc chắn sẽ biết rõ sự tranh đấu của hắn với Ngô Long nếu cô ta hợp tác với Ngô Long thì Thiếu Kiệt chính xác đang lấy đá đập chân mình.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt suy nghĩ cũng thở dài. Cô biết hắn suy nghĩ điều gì. Thiếu Kiệt đúng là trước giờ luôn giữ vững quan niệm cho mình giúp người nào là cứ giúp như hắn lại quên mất bản thân mình cũng cần sự giúp đỡ từ người khác. Hắn không thể nào bao quát tất cả mọi chuyện. Vì thế thay vì người ta hiện tại đang an ổn đi học phát triển hắn lại phải cố gắng giải quyết những phức tạp cục diện trên bàn cờ mà hắn đang đấu.

- Em nói thật đấy Thiếu Kiệt! Anh cứ như thế này mọi chuyện sẽ không đâu ra đâu hết đấy! Anh để cho Lâm Huân Di kèm chế lại Ngô Long trong thời gian này là một cách tốt bao nhiêu. Cứ thả tin tức anh đầu tư như thế cho Nhã Oanh báo cáo mỗi tháng anh lời vài tỷ xem tên Ngô Long hắn không nhảy vào mới lạ đây.

- Vấn đề này xem ra phiêu lưu hơi bị nhiều đấy. Hấn cũng không phải ngốc đâu mà lại làm chuyện này ít nhất hẳn sẽ hỏi ý kiến những người như mẹ hẳn thì không hoàn toàn ổn tý nào.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc cũng lắc đầu. Đâu phải ai cũng ngu ngốc mà Ngô Long thì cũng không phải hạn người đó. Nếu hẳn đầu tư vào thì hẳn chết chắc. Hấn đại gì mà làm việc này khi mà đưa tiền cho người khác chứ. Hà Vi bây giờ mới cười cười đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Anh nói thế là anh suy nghĩ nhiều rồi! Ngô Long không phải ngốc. Nhưng Lâm gia lại là thế lực cần lôi kéo. Anh nghĩ giờ tự nhiên hẳn phát hiện có một phòng tuyến của Lâm gia hẳn có xen chân vào anh nghĩ như thế nào. Thân phận của Lâm Huân Di rất nhạy cảm. Vì thế cô ta cũng không lấy tên mình để hoạt động công ty đâu nhỉ.

Hà Vi nhắc nhở Thiếu Kiệt một chút về bối cảnh Lâm gia của Huân Di làm Thiếu Kiệt ngẩn người. Đúng vậy hẳn quên mất phía sau Huân Di lại là Lâm gia. Tuy là cô không ra mặt nhưng chỉ cần bàn hợp đồng ký kết với Ngô Long lại là người Lâm gia thì đó lại là chuyện khác.

Lâm gia là thế lực trung gian ai cũng muốn lôi kéo Ngô gia và Diệp gia chưa có đột phá vì đang ở thế cân bằng với nhóm người Hà Thúc. Nếu tâm lý lôi kéo người Lâm gia của hai nhà này hẳn là phải có. Giờ có Lâm Huân Di là một chỗ đột phá chắc chắn Ngô gia và Diệp gia chắc chắn đầu tư.

Hơn nữa thân phận của Lâm Huân Di bảo đảm, Ngô Long hẳn làm sao mà không đầu tư nhỉ. Nếu có chuyện gì thì tìm cô ta là được không ảnh hưởng tới Thiếu Kiệt.

- ý kiến này có thể xem xét được đấy. Không ngờ em lại có đầu óc kinh doanh như thế. Vào quân đội chi ủng thật đấy.

- Anh còn nói! cái này học của anh chứ ai! Nham hiểm bày cạm bẫy ai bằng anh. Đến cả Lưu thúc cũng phục sát đất, chỉ có anh là người trong cuộc không nghĩ được nhiều điều thế thôi.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười hần giải tỏa được gánh nặng tâm lý vốn có. Đúng vậy hần chiến đấu ở một chiến trường khác không còn ở những cấp bậc thấp nữa. Không phải là những cuộc giao dịch thuần túy tranh chấp nữa. Mà hần đang đấu với những gia tộc lớn của Ngọc Châu. Người bên dưới hần hiện tại cũng không giúp gì. Nếu đạo đức mà mẹ hần nói phải giữ vững thì thua trong ván bài không hồi kết này là điều chắc chắn.

- Như thế cũng cần phải sắp xếp lại một số thứ rồi! Nếu Ngô Long đầu tư chắc hần sẽ không ít như thế thì phải suy tính thật tốt. Nhưng phải được sự hợp tác của Lâm Huân Di này nữa không biết cái bà cô này sẽ ra sao đây!

Nói ra suy nghĩ của mình cho Hà Vi nghe Thiếu Kiệt cũng lắc đầu nếu ngày từ đầu hần suy nghĩ được như lúc này thì không phải rắc rối như thế này. Đã cương quyết dẹp bỏ công ty Ngọc Minh đó giờ lại phải hòa hoãn để lợi dụng vào nó đánh với Ngô Long. Thiếu Kiệt cảm thấy việc này xoay chuyển một cách chóng mặt không biết đường nào phán đoán.

- Em nghĩ chắc cô ta sẽ đồng ý. Việc này không ảnh hưởng gì đến cô ta đâu. Anh nghĩ xem công ty không phải của cô ta đứng tên bất quá có xảy ra chuyện thì có người chết thay. Tiền cô ta có không hợp tác với anh mới lạ đấy. Nếu Lâm Huân Di không phải vì tiền cô ta cũng không tạo ra hình thức kinh doanh này anh nghĩ đúng không. Nên chỉ cần anh đề nghị để cô ta vẫn tiếp tục kinh doanh thì cô ta sẽ hợp tác thôi. Còn khi chuyện có đổ bể thì một câu cô ta cũng chỉ là thành viên là chối bỏ hết hoàn toàn trách nhiệm. Công ty không phải Lâm Huân Di đứng tên. Lâm gia cũng không nói được cô. Ngô gia và Diệp gia cũng không làm gì được.

Thiếu Kiệt cũng không phản bác lời của Hà Vi. Bởi chỉ cần làm một số thao tác đơn giản Lâm Huân Di có thể tránh đi cách công kích của người hai nhà Ngô, Diệt trên danh nghĩa pháp luật. Có thừa kiện cũng không được gì. Hợp đồng cũng cầm sản phẩm cũng đã được xuất kho. Giá trị sản phẩm cũng đóng thuế một cách hoàn toàn hợp pháp thì chỉ cần Ngô Long xa chân vào trò chơi này chắc chắn hẳn sẽ chết.

Suy nghĩ những diễn biến tương lai sẽ xảy ra Thiếu Kiệt cũng gật đầu. cách này khá tốt, hẳn còn không phản bác được về hợp đồng kinh doanh và hóa đơn mua và bán hàng của công ty Ngọc Minh thì Ngô Long làm gì nói được.

- Ừ việc này để xem phát sinh ra sao đã. Chắc Ngọc Nhi cũng sắp về rồi. Để xem Lâm Huân Di nói gì với em ấy. Khi đó anh sẽ lên kế hoạch cụ thể.

- Em nghĩ anh suy nghĩ việc này trong đầu đi là vừa Ngọc Nhi với Lâm Huân Di đến rồi kia.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế cũng quay lưng nhìn ra cửa thì thấy một chiếc ô tô lạ tiến vào trong sân. Mà vào được đây chỉ có thể là người có thể thông qua bảo vệ. Giờ này đến nhà Hà Vi thì chỉ có thể là Ngọc Nhi. còn chủ nhân chiếc ô tô kia là ai không cần nói Thiếu Kiệt cũng biết người nào.

Chiếc xe theo chỉ dẫn của Khải Huy đậu vào bãi đỗ ở một góc. Đợi khi xe tắt máy hẳn Ngọc Nhi mới từ trên xe bước xuống cùng với Lâm Huân Di. Ngọc Nhi thấy Khải huy ở nhà cũng biết chắc là Thiếu Kiệt đã trở về nên không nói gì dẫn Huân Di đi vào nhà để gặp Thiếu Kiệt.

Lúc này mở ti vi giả vờ như xem một chương trình truyền hình đang chiếu hẳn mới tắt đi khi Ngọc Nhi lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt hôm này có chị em ở Ngọc Châu đến muốn gặp anh đây!

- Ấy trái đất tròn nhỉ không ngờ trong nhà này lại gặp cô ở đây đấy! Sao lại có liên hệ với Ngọc Nhi. Mà cô đến đây có ý đồ lôi kéo Ngọc Nhi vào công ty sao không cửa nhé.

Giả vờ như không biết mối quan hệ của Ngọc Nhi với Lâm gia Thiếu Kiệt hồ hững ra vẻ cảnh cáo Lâm Huân Di nếu đến đây để thuyết phục Ngọc Nhi gia nhập cái công ty Ngọc Minh thì hẳn không ngần ngại đuổi cô về.

- Tôi nghĩ chúng ta có chút hiểu lầm. Ngọc Nhi vốn là em tôi trong gia đình họ mẹ nên biết cậu có quan hệ với Ngọc Nhi nên tôi tìm đến chỉ muốn giải quyết hiểu lầm của người nhà với nhau.

Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi như không biết chuyện này lên tiếng hỏi Ngọc Nhi xem như xác nhận thân phận của Lâm Huân Di.

- Cái bà cô này nói đúng không thế Ngọc Nhi! Bà Cô này là chị em ở nhà họ mẹ sao?

Lâm Huân Di nghe được Thiếu Kiệt gọi mình là bà cô cũng tức giận trong lòng nhưng không nói ra. Bởi vì cô ta đến để hòa giải chứ không mọi chuyện sẽ rắc rối không đáng có. Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt gọi Lâm Huân Di là bà cô cũng muốn cười nhưng giả bộ nghiêm túc.

- Thiếu Kiệt! em gọi Huân Di là chi không lẽ anh nói em chỉ chênh lệch một hai tuổi với Chị Huân Di sao. Anh mà gọi thế nữa là không nói chuyện với anh nữa.

Nghe như trong lời nói dường như là trách móc nhưng nếu khôn khéo nghe trong câu nói sẽ thấy sự so sánh tuổi tác của Ngọc Nhi với Lâm Huân Di. Thiếu Kiệt thì hiểu điều đó nên cũng cười cười xoa tay đáp.

- Rồi Rồi! Không gọi như thế nữa. Sao bà chị muốn hòa giải gì đây! nể tình Ngọc Nhi bà chị có thể ngồi xuống nói chuyện. Ngọc Nhi em xuống lấy nước cho bà chị này đi anh muốn xem chị của em muốn hòa giải gì với anh.

Thiếu Kiệt nói với Ngọc Nhi đi lấy nước thật sự không muốn cô phải đứng giữa hai người mà để tự Lâm Huân Di đối thoại với Thiếu Kiệt. Hấn cần biết nhiều thứ cần thiết để trước định làm ra quyết định của mình.

Ngọc Nhi cũng gật đầu như đồng ý nói với Lâm Huân Di một câu bênh vực cho có.

- Chị ngồi nói chuyện với Thiếu Kiệt đi! em đi lấy nước, Nếu không hài lòng gì về Thiếu Kiệt có thể nói với em. Em sẽ xử cậu ấy.

Dù biết đây là một câu nói đùa nhưng Lâm Huân Di vẫn không để bụng. Mà gật đầu. Dù sao Ngọc Nhi cũng không phải là mục tiêu cô cần quan tâm. Cái Lâm Huân Di quan tâm bây giờ là cuộc hòa giải của mình với Thiếu Kiệt sẽ đi theo chiều hướng nào. Cô có thể tiếp tục kiếm tiền hoặc gặp nhiều khó khăn tùy thuộc vào sự trao đổi của cả hai bên như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 468: Cách Kiếm Tiền Của Lâm Huân Di

Đợi cho Ngọc Nhi đi rồi ở phòng khách chỉ còn hai người ngồi đối diện với nhau. Lâm Huân Di mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Tôi nghĩ cậu hiểu rõ vì sao tôi tới đây. Cũng không ngoài dự đoán của cậu lúc rời đi ở Ngọc Minh đúng không? Cậu nói đi điều kiện của cậu là gì? Tôi không phải người là thích vòng vo. Cũng không có thật nhiều thời gian nữa.

- Nếu cô nói như thế thì có thể ra về. Cô đừng tưởng một câu không có thời gian là mọi thứ sẽ xong. Ai cũng lớn rồi không phải là đưa con nít lên ba mà cô nói thế. Cô có cả một buổi chiều để đợi gặp Ngọc Nhi giờ lại nói không có thời gian đàm phán. Tôi thấy khá nghi ngờ cô đến đây muốn hòa giải hay là cá chết lưới rách đây.

Thiếu Kiệt vừa trả lời vừa gác chân mình lên trên ban giống như kiểu cách hời sáng đã nói chuyện với Lâm Huân Di. Dù cho có chút khó chịu nhưng cô cũng đành phải giả vờ như không thấy. Vì cô chỉ là khách trong cái nhà này.

- Thế cậu muốn gì! Nếu cậu cứ làm cái thái độ không hợp tác đó mới là người không muốn hòa giải đây.

- Có vẻ chị nhầm người! Tôi không phải là người muốn hòa giải mà là chị. Còn hỏi tôi muốn gì! Chị nên nhớ chị là người chủ động đến đây chứ tôi không cần. Đừng nghĩ cái mác Lâm gia của chị đem ra hù dọa được người khác. Theo thông tin tôi biết cái công ty này của cô cũng chỉ là tự mình chủ trương. Nếu muốn đấu tôi không ngại kéo một vài người nào đó đang ở trong Lâm gia chết thay đâu.

Lâm Huân Di nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng giật mình. Cô trước nay cứ nghĩ mình là người Lâm gia nếu thật sự có người biết cũng không dám động chạm gì đến. Sáng nay cô nghĩ Thiếu Kiệt bỏ về vì biết cô là người của Lâm gia nên cũng không muốn làm khó lúc đó. Nhưng hiện tại nghe Thiếu Kiệt nói thế cô biết hẳn không e ngại mình. Mà lúc đó chỉ để cho có một cái than để hòa giải với hẳn.

Cô thật sự không nghĩ đến thân thế gia tộc của mình cũng không đủ uy hiếp tới Thiếu Kiệt ngược lại nó lại là điểm yếu khá lớn nếu đụng phải người không sợ trời không sợ đất như Thiếu Kiệt. Vì những thứ đó có thể kéo không ít người dưới tay ba cô đã thao tác thông qua việc đăng ký công ty để lấy lòng cô.

Lâm Huân Di trầm mặc đôi chút. Ngọc Nhi đi lên cầm theo một chai nước và ấm trà để lên trên bàn nhìn sơ qua sắc mặt Huân Di một chút rồi vờ gì không có chuyện gì nói với cô.

- Chị ngồi nói chuyện với Thiếu Kiệt đi nhé! Em xuống bếp phụ làm mấy món ăn dưới đó.

Lâm Huân Di cũng không đáp lại. Trước khi đến đây dù đã dự liệu Thiếu Kiệt vẫn giọng điệu như ban sáng nhưng cô nghĩ hẳn sẽ không dám làm lớn chuyện khi mà phía sau cô là Lâm gia ở Ngọc Châu. Nhưng đến đây cô hiểu đờ tại sao Ngô Trục đến nỗi phải bỏ mình ở Lưu Minh này. Đơn giản cậu thiếu niên này trong mắt hẳn không có cái gì gọi là gia tộc quyền lợi. Đối với những người này một là làm bạn hai là kẻ thù. Mà cô cũng không muốn bước theo vết xe đổ của Ngô Trục.

Thiếu Kiệt dòn Lâm Huân Di vào đường thế tiến không được mà lùi cũng không xong. Còn hẳn ung dung rót trà ra ly của mình. Lắc đầu nói với Lâm Huân Di.

- Tôi cứ nghĩ khi cô đến đây đã có sự lựa chọn cho mình rồi chứ. Ai ngờ này giờ suy nghĩ vẫn chưa xong sao. Tâm lý yếu thế vậy mà cô mở công ty không để cho cao tăng Lâm gia biết được cũng hay đó.

Lâm Huân Di lúc này cũng giật mình cô quên mất vừa rồi mình suy nghĩ Thất thần về những gì đang diễn ra ở đây. Lời nói của Thiếu Kiệt bây giờ thật sự kéo cô về với hiện tại.

Trước mặt cô không phải là một cậu thiếu niên đơn thuần vẫn thường thấy nữa. Mà là một người cao hơn cô trong việc phân định tình huống của chính mình và đối thủ nhiều lắm. Lâm Huân Di lúc này mình yếu thế hoàn toàn nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu muốn gì ở tôi? Tôi thấy ngoài cái công ty của chính mình tạo ra hoàn toàn không có gì khác để cậu có thể nhắm vào cả. Tôi chắc rằng tiền của cậu không thiếu đi. Nếu không cậu đã thua Ngô gia lâu rồi chứ không tồn tại đến bây giờ đâu.

- Tôi muốn biết ai chỉ cho cô kinh doanh hình thức này. Và làm sao cô có thực hiện những việc qua mặt Lâm gia một cách trót lọt đến bây giờ. Cô đừng nói là mình nghĩ ra đấy nhé. Hình thức kinh doanh này nếu cô không từng thấy chắc chắn sẽ không biết mà ứng dụng đâu bởi nó không nằm ở các quốc gia châu á. Cô nói đi?

Thiếu Kiệt đặt ra các câu hỏi cho Lâm Huân Di. Những việc Thiếu Kiệt hỏi không ngoài trọng tâm của công ty của Lâm Huân Di hẳn chưa hề đã động một chút gì đến vấn đề liên quan. Thấy câu hỏi của Thiếu Kiệt cũng không phải vấn đề gì lớn bản thân cô thấy Thiếu Kiệt gọi đúng tên mô hình kinh doanh này cũng biết mình không giấu được hẳn điều gì.

- Đúng thật mô hình này tôi không phải là người nghĩ ra nhưng lại đi áp dụng nó qua thực tế học được ở mỹ. Lần đó chính bài học này đưa tôi vào

với hình thức kinh doanh như thế. Mới đầu được tìm hiểu mô hình kinh tế công cộng. Tôi mới phát hiện có nhiều cách kiếm tiền mà mình không hề biết và hơn thế nữa nó lại đem về khác nhiều lợi nhuận. Bài học đó về Charles Ponzi người đầu tiên đem hình thức này nổi tiếng toàn nước mỹ.

Thiếu Kiệt nghe được Lâm Huân Di nói về quá trình tại sao cô có cái ý tưởng công ty của mình Thiếu Kiệt cũng thờ dài. Nếu đã được đi học ở mỹ trong một môi trường gia tộc như thế này cô cũng là một người có đầu óc khá tốt lại đi ứng dụng vào việc lừa đảo thì đúng là ranh giới giữa Thiên Tài và kẻ thủ ác luôn là mong manh.

- Cô cứ kể tiếp đi tôi muốn biết toàn bộ quá trình cô xây dựng lên công ty. Nếu câu trả lời của cô làm hài lòng được tôi thì có thể chuyện của cô dễ nói hơn rất nhiều đấy.

Nghe Thiếu Kiệt nói có thể giải quyết chuyện của công ty của chính mình chỉ cần cô cho hắn câu trả lời thuyết phục và kể lại quá trình xây dựng công ty thì Huân Di cũng có đôi chút mừng thầm trong bụng.

- Ủ! Năm năm trước tôi học xong. Mới đầu trở về nước cậu biết đấy làm cho nhà nước lương sẽ không cao bố tôi leo lên còn cực khổ hưởng chi là một người con gái như tôi. Về phần kinh tế thì Lưu Hoan bên kia nắm không ít. Làm sao tôi có thể chen chân vào được. Thấy tình hình cứ ảm không rồi ngòi tôi mới nghĩ cách ứng dụng hình thức ponzi này. Việc đầu tiên là tìm kiếm sản phẩm tôi đến cơ sở sản xuất cái máy ozon mà cậu đã thấy rồi đấy ký hợp đồng mua máy về bán lại với hình thức ponzi thôi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu một món hàng có thể bán được mà nói về công dụng nhiều thì phải là một sản phẩm độc quyền từ nước ngoài và phải nắm quyền phân phối chính thức. Cách này không khó chỉ khó là cách đem mặt hàng ra bán như thế nào.

- Cô mua hàng về rồi tự bán tự làm công ty sao. Nếu cô nói như thế thì chắc chắn Lâm gia sẽ biết về những việc làm của cô từ khá lâu rồi nhỉ.

- Không hàng chuyên về tới cảng nhưng tôi vẫn chưa lấy được! nó nằm ở đó gần ba tháng. Lại không có cách nào để lấy ra. Tôi nghĩ tìm đến một số người bỏ tiền ra mượn họ đi lập công ty và thuê người nước ngoài với hợp đồng lâu năm làm người đại diện cho nhãn hàng. Cứ như thế tôi hoàn toàn không đứng tên gì cả. Lô hàng cũng được lấy ra đấy là lúc tôi tự mình ký cái hợp đồng đầu tiên cho chính mình. Còn bốn người kia hiện tại làm gì tôi đều không biết.

Thiếu Kiệt nghe Lâm Huân Di kể lại chuyện thành lập ra một cái công ty như một chuyện đùa. Chỉ cần như thế mà cô lại phát triển nó đi từ Ngọc Châu đến tận Lưu Minh này thì đúng là quá thật những người Tham gia tuyên truyền quá hiệu quả rồi.

- Cô phát triển cả tận năm năm mà vẫn không ai phát hiện đúng là hay thật đấy! Cô đứng nói với tôi là họ mù mắt hết ngày trong tâm bão mà cô vẫn có thể sống sót kéo chi nhánh nhiều nhất có thể thì đúng là không phải chuyện thường nhỉ.

- Cậu nói đúng mà. Vì phát triển lúc đầu chỉ có việc bán sản phẩm không có chương trình gì cả. Đúng thật là sản phẩm không tốt nhưng giá nhập không bao nhiêu. Tôi tự mình làm kiểm tra các thứ làm một cuộc nói chuyện mới đầu là năm người sau đó từ từ tăng lên. Những người đó có người gia nhập có người không gia nhập. Thế là tôi nghĩ thêm cách cứ trong buổi nói chuyện để họ đặc cộc nếu về suy nghĩ thì chắc chắn sẽ phát hiện. Mà quay lại thì tôi lại thuyết phục lần nữa. Nếu tiếc tiền họ sẽ quay lại chăm sóc vài lần cũng mua thôi.

Lâm Huân Di nói việc này hiển nhiên nhưng Thiếu Kiệt thừa sức hiểu. Cô nói người khác đặc cộc khi biết đây là hình thức bắt ỏn họ thà bỏ tiền

cọc mà không đến lấy thì những tiền đặc cọc vào túi của Lâm Huân Di một các chính đáng.

- Vậy là cô phát triển bước đầu rồi từ từ nhiều người phát triển theo rồi cái việc đặc tiền cọc cũng tồn tại đi kèm vậy cô kiểm soát làm sao với tiền cọc đó. Mỗi chi nhánh không phải cứ đơn thuần là họ sẽ chịu mình mỗi tháng phải nộp tiền mà khách hàng đặc cọc nhỉ.

Tiền sẽ làm người ta nổi lòng tham Thiếu Kiệt biết chi nhánh thì làm sao mà thoát khỏi vấn đề trung gian nhưng cũng muốn biết coi Lâm Huân Di giải quyết với chuyện này như thế nào.

- Mới đầu là tính theo hóa đơn được xé trong biên lai. Những sau đó tôi thấy như thế cũng thất thoát nên mới dùng mã số khách hàng để thu tiền chi nhánh có số lượng mã khách hàng ứng với mỗi mã là một trăm ngàn, nếu mã đó bị hủy thì công ty cũng lấy một trăm. còn nếu khách hàng đặc cọc hơn thì tiền dư thuộc về chi nhánh. Cứ như thế mà tôi thu tiền về và nhập hàng thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 469: Năng Lực Của Các Quý Bà.

Thiếu Kiệt cứ nghĩ là mình đã biết cách kiếm tiền không tệ nhưng mà Lâm Huân Di lại hơn hẳn Thiếu Kiệt một cái đầu. Hẳn thì dựa vào kiến thức đã có rồi kiếm tiền còn Lâm Huân Di lại là người nghĩ ra cách kiếm tiền. Hai khái niệm hoàn toàn khác nhau trong tất cả quá trình làm việc.

Hai người có cơ sở hoàn toàn giống nhau nhưng Thiếu Kiệt đi theo đường lối của những người trước đó kiếm tiền còn Lâm Huân Di mới thật sự là Thiên tài kiếm tiền. Cô biến cái không thể thành có thể. Sự tồn tại của Ngọc Minh cho đến ngày hôm nay cũng không phải là vô nghĩa. Nó chứng minh Lâm Huân Di có thực lực khá lớn.

- Nhưng mà ai chống lưng cho cô để Ngọc Minh tồn tại đến hôm nay vậy? Cô phát triển thế mà không có một nhóm quản lý thị trường nào tìm tới thì hơi bị lạ đấy.

Nói ra suy nghĩ của mình. Thiếu Kiệt thấy không dễ dàng gì mà Lâm Huân Di không có thế lực nào chống đỡ cho mình lại có thể phát triển tự nhiên mà những người ở Ngọc Châu không đỏ mắt. Tiền mà ai không ham muốn vài ngày lại tới làm khó dễ là được.

Người kinh doanh thường sợ phiền là một, thứ hai là sợ phải đụng chạm tới thủ tục hành chính. Vì nó đúng với cái tên hành là chính đi đến đâu cũng đợi với chờ nên thường hai vấn đề này người kinh doanh thường rất ngại và cách tốt nhất là gửi phong bì cho đỡ bị làm phiền.

- Lúc mới mở ra vài tháng cũng có. Nhưng lúc đó vì có hợp đồng hẳn hoi nên không có việc gì. Thêm vào nữa khi báo tên tôi ra ở Ngọc Châu thì không mấy ai lạ lẫm gì nên họ cho qua. Thấy thế không ổn tôi bèn nói với một số người bên dưới, Thuyết phục những phụ nữ hoặc có liên hệ với mấy

người trong những nơi trọng yếu. Mời họ vào gia nhập mà cậu biết rồi đấy mấy người này quan hệ đâu ít. Họ vào kéo cả dòng họ, Nếu mà có phong phanh gì. Mấy người này lại làm áp lực với chồng con họ thế là công ty tôi tự nhiên hình thành.

Lâm Huân Di trả lời tự nhiên một cách đơn giản những trong lòng Thiều Kiệt lại thầm khen hay không ai biết được sức mạnh của những người này. Đơn giản vì Lâm Huân Di đang đưa cho họ cái bố cục in tiền. Người cấp dưới tuyển người họ được tiền. Người cấp dưới nữa tuyển được người họ cũng được tiền. Chỉ cần càng nhiều người ở phía sau tạo thành cơ cấu vững chắc họ mỗi tháng đều có tiền. Mà và đã là tiền thì không ai muốn mất đi lợi ít của mình.

Nhất là chỉ cần mấy ông chồng hay mấy đứa con muốn đụng tới công ty của Huân Di thì sẽ có một đạo thánh chỉ từ mẫu hậu hoặc là lão phật gia tuyên cáo không được đụng tới đó mẹ có cổ phần hay bà có cổ phần. Mấy ông thấy thế chạy một vòng còn không kịp. Mà đây cũng là thế lực Lâm Huân Di dựa vào.

- Như thế cô có một lực lượng lớn mạnh đấy chứ Cô rất hay là dựa vào những người này. Vậy còn vấn đề khuyến mãi tôi nghĩ không hẳn là không có mục đích đi. Có phải dùng để cầm chân những người này không?

- Cậu cũng biết đó. Muốn phát triển mà không có họ thì không được mà người đầu để làm tuyển dưới họ mãi nên tôi liền áp dụng triệt để hình thức ponzi chỉ cần họ tự ký dạng đầu từ xếp hàng như cậu biết đấy mỗi tháng họ vừa thu về tiền phát sinh của tiền thưởng. Tôi vừa bán được sản phẩm thu lại lợi nhuận còn những người gia nhập thiệt một chút nhưng vẫn sẽ nhận được tiền thôi.

Thiều Kiệt lúc này cũng hiểu ít nhiều. Tiền thì hạn chế nên cứ mỗi năm lại có một chương trình đưa ra để họ lúc nào cũng sa vào vũng lầy của

chính mình đang đeo. Mỗi lần ký hợp đồng kiếm lợi nhuận họ từ giác buộc cho mình cái mắt xích vào cái công ty Ngọc Minh mà không thoát ra được.

- Xem ra cô kiếm cũng không ít đi nhỉ? Vậy tôi hỏi thẳng trong những người đó không có những người cao cấp như Diệp Nhi sao? Nếu có chắc cô đã bị phát hiện lâu rồi đi.

- Ừ không tôi không dại đưa mình vào chỗ chết những người có thể thì tôi sẽ cho người móc nối còn những người không thể thì không động vào. Tôi không muốn tiền mình phải nộp lên Lâm gia. Trong khi đó nó là công sức của tôi họ có làm gì đâu mà hưởng,

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chột cười lớn. Đúng vậy tiền này của Huân Di cô ta kiếm ra. Lâm Gia không có gì giúp đỡ thì cần gì hưởng, Thiếu Kiệt thấy rõ nét người này thật sự không thích Lâm gia cho mấy.

- Xem ra cô thật sự vẫn không dám nghĩ đến những cao tầng hơn là những người ở lớp phía dưới nhỉ. Sợ đầu sợ đuôi như thế thì cần gì phải làm. Nếu cô nói phòng ngừa thì cách tốt nhất làm họ gia nhập cùng một thuyền kia. Chứ phòng ngừa chỉ để không cho họ biết thì có ít gì. Không phải cô đã trốn đến đây vẫn bị tôi phát hiện ra sao.

Lâm Huân Di lúc này cũng suy nghĩ lại. Nhưng lời Thiếu Kiệt, Cô cảm giác có việc gì đó mà mình bỏ lỡ từ rất lâu. Nhìn Thiếu Kiệt một lần nữa Lâm Huân Di hỏi.

- Ý cậu là sao tôi không hiểu? Cậu phát hiện ra tôi chỉ vì cậu lo chuyện bao đồng thôi còn những người kia có thể đâu ai cũng giữ bo bo lấy mình. Lời ích thì nhảy vào thấy người ta chết không ném thêm đá vào đã là may mắn đôi khi còn đục nước béo cò nữa là.

- Cô như thế thì vẫn chỉ mãi như thế thôi. Tôi hỏi cô hiện tại cô là người lập ra công ty này nhưng không có những mối quan hệ cao tầng hơn lẽ như một mai Diệp gia hoặc Ngô Gia nhúng tay vào chuyện của cô sao. Điển hình như tôi đây nếu muốn cũng được đẩy thôi. Cô không có người chống lưng chỉ lo cấp dưới không lo cấp trên thì làm sao mà được.

Thiếu Kiệt điệu bộ khích bác những gì mà Lâm Huân Di đang suy nghĩ. Hấn lấy mình đem dẫn chứng làm cho cô phải trầm ngâm một lúc. Vì điều Thiếu Kiệt nói không sai. Càng phát triển sớm muộn gì cô cũng sẽ bị phát hiện ra tuy rằng năm năm qua đi cô không bị phát hiện nhưng nếu một ngày như hôm nay xuất hiện nữa thì phải làm như thế nào.

Hiện tại cô phát triển ở Lưu Minh còn Ngọc Châu giao lại cho những người bên dưới. Đúng là họ vẫn hoạt động tốt đấy những nếu cô xây dựng xong ở Lưu Minh cũng vẫn phải về Ngọc Châu để tiếp quản không thể nào rời đi quá lâu. Kiểm soát những người đó cũng không dễ dàng họ chỉ dựa trên lợi ích ít lần nhau mà ra thôi.

- Theo ý cậu là tôi cần lôi kéo luôn những người cấp cao hơn sao? Nhưng nói vậy hình như đi ngược lại với những gì cậu muôn lúc sáng đi. Không biết có điều gì mà cậu lại nói thế này. Tôi không tin cậu lại chỉ đi tìm cho chính cái công ty mà cậu muốn dẹp bỏ.

Lâm Huân Di một mặt nghi ngờ Thiếu Kiệt. Bởi cách đây chưa tới mười hai giờ đồng hồ hấn còn muốn cô phải hoàn toàn dẹp bỏ công ty giờ lại vẽ đường cho hươu chạy thì không có lý nào. Việc này làm cho Lâm Huân Di khó hiểu thật sự.

- Không có gì làm lạ. Con người vốn phải thay đổi để phù hợp với hoàn cảnh sống và những việc sắp diễn ra thôi. Tôi cũng vậy cái nào thấy làm được thì làm không làm được thì thôi. Cần gì lo lắng quá làm gì. Giờ tôi có cách kiếm tiền đôi bên cùng có lợi chị thấy sao. Hợp tác thì chị vẫn có công

ty của chỉ. Tôi không mất gì mà đôi khi chị lại là người được lợi nhiều hơn tôi đây. Sao nào suy nghĩ cho kỹ nhé.

Thiếu Kiệt vừa nhâm nhi một ngụm trà đặt xuống bàn nói ra ý định của mình. Bây giờ là lúc lôi kéo nên Thiếu Kiệt cũng nghiêm chỉnh lại mà không như trạng thái lúc đầu nữa. Với cây gậy và củ cà rốt nó luôn thích hợp trong mọi tình huống dù là trong truyện tiểu thuyết hay là ngoài đời thật thì nó vẫn luôn được thực hiện một cách tốt nhất. Chỉ cần nắm rõ quy luật và lợi ít đủ lớn là được.

- Hợp tác với cậu? tôi thì cố gì để hợp tác với cậu nếu cảm thấy mọi việc này là thật sự tốt như cậu nói thì chắc chắn tôi sẽ hợp tác nhưng nếu nó có gì đó bất ổn thì tôi từ chối tham gia.

Lâm Huân Di vẫn đề phòng trường hợp cần thiết, Cô hiện tại không biết Thiếu Kiệt sẽ làm gì với cái ý tưởng hợp tác của hắn đưa ra. Bởi cô không tin tưởng được lợi ít xuất hiện mà không có điều kiện đi kèm. Đâu ai cho không ai lợi ít một cách đơn thuần là giúp đỡ một người xa lạ chưa hiểu được đôi phương ra sao.

- Việc này nói khó không khó. Nhưng nói dễ không dễ. Cần có một chút động thái và sự hợp tác của đôi bên. Còn về lợi ít hiện tại có thể không nhỏ. Bốn tỷ và hơn thế nữa tùy theo khả năng của cô như thế nào. Nó sẽ phát sinh theo năm tháng để cô có càng nhiều lợi ít hơn thôi.

Thiếu Kiệt đánh vào tâm lý tò mò và số tiền lớn mà hắn biết hiện tại Ngô Long đang nắm giữ. Hắn chỉ có nhiều đó nhưng con số bốn tỷ kia không phải là con số nhỏ. Nếu thật sự Lâm Huân Di không đã động tới nói Thiếu Kiệt cũng không biết cô còn muốn số tiền bao nhiêu.

- Cậu cứ nói thẳng ra không được sao cứ phải vòng vo như thế. Tôi nghĩ số tiền kia chắc hắn không phải dễ có được đi vậy cậu nói xem cần làm gì

để có được nó. Mà cậu nói nó còn nhiều hơn thì nó là bao nhiêu?

Nghe con số Thiếu Kiệt báo ra cũng làm cho Lâm Huân Di có cảm giác nôn nóng. Tiền mà ai lại không thích nhất là số tiền lớn nữa cô cũng sốt ruột muốn biết việc hợp tác với Thiếu Kiệt sẽ là như thế nào. Nếu nằm trong khả năng của mình cô sẽ gật đầu ngay mà không cần lo nghĩ.

Thiếu Kiệt biết Lâm Huân Di cũng nôn nóng nên chỉ mỉm cười từ tốn nói ra việc hợp tác mà mình định làm với cô ta một cách đơn giản và hiệu quả nhất.

- Cũng không có gì khó mà đơn giản thôi. Tôi cần chị để cho Ngô Long gia nhập vào một hệ thống với danh nghĩa là người tuyển dưới. Như thế thôi không khó đối với chị đúng không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 470: Du Thuyết

Lâm Huân di ngấn người ra không ngờ điều kiện của Thiếu Kiệt hẳn lại là chuyện này mà như thế thì đúng như hẳn nói. Việc này có thể nhìn như đơn giản nhưng thật chất nó chẵn dễ dàng gì.

- Cậu nói vòng vo một hồi lại muốn tôi đi đối phó với Ngô gia tôi chưa thấy mình được lợi gì trong chuyện này nhưng mà sảy chân một cái là vạn kiếp bất phục. Sao cậu không kiếm người hợp tác khác đi bảo mà lại muốn tôi mạo hiểm thế này chứ.

- Nếu không phải cô có những thứ cần thiết tôi cũng không cần phải hợp tác với cô đâu. Nghĩ sao thế không có cô thì việc của tôi vẫn thành chỉ có điều đáng tiếc là không để Ngô Long mất quá nhiều tiền lại còn bảo trợ được tiền vốn nên cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Còn có cô thì tiền đó chia đôi ra thôi cô có lợi của cô. Còn tôi có lợi của tôi đôi bên cũng như nhau cả thôi.

Thiếu Kiệt từ tốn nói ra một các bảo đảm việc của hẳn vẫn không ảnh hưởng cho dù Lâm Huân Di có hay không thì cũng không liên quan chỉ là hẳn không kiếm được tiền từ Ngô Long thôi.

- Cậu tin chắc như thế sao tôi bị bại lộ ảnh hưởng nhiều mặt, chưa kể Lâm gia biết những người đó lại chịu nuốt trôi cục tức bị mất trắng tiền sao. Số tiền đó không phải ít đâu họ làm gì mà bỏ qua đơn giản như thế.

Lâm Huân Di cũng muốn biết tại sao Thiếu Kiệt lại tự tin muốn mình làm việc này trong khi đó nếu cô lôi kéo được Ngô Long thì chắc chắn sẽ tới tay Lâm gia chưa nói đến cô đã lấy được tiền của hẳn không, Chỉ biết lúc này người Lâm gia đã mon men vào số tiền của cô rồi.

- Chuyện này không khó như cô tưởng tượng. Nếu bản thân cô là người đứng toàn bộ trong này cô cũng phải hiểu trên danh nghĩa là một người ký hợp đồng hợp tác cùng với công ty, Những người lúc đầu cô tuyển dụng ra sao thì với Ngô Long cũng như vậy đâu khác biệt mấy. Chỉ cần hẳn không biết cô là chủ nhân thật sự của công ty là được. Cô lấy đại một cái mã số khách hàng nào đó của mình tạo ra tuyển dưới là hẳn. Nếu sau này chuyện đổ bể cô nói mình cũng chỉ là nhân viên cấp dưới cũng bỏ tiền đâu tư khá nhiều vào công ty này h người ta ôm tiền bỏ trốn cô cũng không làm gì được lúc đó Ngô Long dám làm gì cô không.

Lâm Huân Di bây giờ cũng trầm ngâm Thiếu Kiệt nói cũng không phải không có lý, việc hợp tác giữa công ty và người cộng tác chỉ ràng buộc qua một cái hợp đồng với mã số khách hàng. Còn lại việc khác hầu như là không mấy minh bạch.

Nhóm người đứng ra lập công ty thật chất cũng là những cái tên giả với những giấy tờ liên quan cũng là giả hết. Chỉ có Lâm Huân Di đứng sau đó là thật. Người đại diện cũng là người nước ngoài được thuê đến lúc bùng chuyện thì hẳn chạy về nước là xong. Vì không nhập quốc tịch hẳn vẫn là người của quốc gia khác. Nếu muốn luận tội cũng không dễ dàng.

- Đúng là việc này có thể những mà Ngô Long hẳn cũng đâu có góc đâu tin vào tôi mới chào hẳn gia nhập công ty chứ cậu nghĩ xem Diệp Nhi mẹ hẳn cũng là người kinh bà không biết về việc này sao. Dù cho tôi có toàn bộ lý do sau chuyện này thành công thì thiệt hại của tôi ở Lâm gia cũng không dễ chịu đâu cậu chắc hẳn cũng hiểu nhỉ. Dễ gì Lâm gia vướn vào một đồng hồ độn lại không đem tôi ra làm người chết thay. Họ luôn muốn bảo toàn cục diện cho mình mà không muốn bị ảnh hưởng bởi những quân cờ không tuân theo trình tự đâu.

Lâm Huân Di trả lời lại Thiếu Kiệt với suy nghĩ của mình về toàn bộ cục diện mà cô phải gặp. Cô thừa biết chuyện này dù có thành công hay không

thì cô cũng bị đem ra làm người đầu sóng ngọn gió còn Thiếu Kiệt hẳn vẫn là người an toàn trong bóng tối.

- Cô cứ lo quá đã là hợp tác tôi sẽ không để cô chịu thiệt với lại cô đã từng nghĩ nếu biết cô hợp tác cùng tôi Lâm gia sẽ nghĩ như thế nào. Cô có thể hỏi bố mình, tôi dám chắc không ít người ở Lâm gia cô muốn móc nối quan hệ cũng tôi đi. Vậy cô nghi xem nếu cô công khai chuyện này là hợp tác cùng tôi thì Lâm gia nghĩ gì.

Lâm Huân Di bây giờ chợt nhận ra rằng đúng là Thiếu Kiệt nắm bắt tình huống của mình rất tốt. Nếu nói ra việc này là do cô làm giúp Thiếu Kiệt chắc chắn những người cao tầng kia sẽ không nói gì còn bảo vệ cô trước công kích của Ngô gia và Diệp gia là chắc chắn có thể. Bởi thân phận nhạy cảm của hắn không khác gì cô chỉ có điều hắn có chủ trương không lệ thuộc vào thế lực nào. Mà các thế lực ngoài Ngô gia và Diệp gia đều muốn móc nối một chút gì đó với Thiếu Kiệt trước khi hắn trưởng thành.

Bằng chứng thấy rõ là cao tầng nhà cô không tiếc để cho Ngọc Nhi thân cận với Thiếu Kiệt hẳn ở Lưu Minh này ngay từ lúc còn chưa trưởng thành. Một quân cờ đặt cạnh quân vua với danh nghĩa là hoàng hậu thì có quyền chi phối được bộ cục sau này.

- xem ra cậu hiểu khá rõ về chúng tôi khá nhiều đấy không biết cậu định như thế nào đây chắc hẳn rằng những thứ thông tin này cậu không phải lấy từ Ngọc Nhi đâu, Vì nếu cậu lấy từ Ngọc Nhi thì sẽ không nói với tôi những điều như thế này, Đúng không

- Cũng chẳng lớn lao gì không cần Ngọc Nhi tôi cũng lấy được bất cứ lúc nào phe phái trung tâm luôn là mối nguy hiểm lớn nhất và điều đó chứng tỏ tôi không sai đi. Một thế lực lúc nào cũng đứng giữa hai thái cực họ chỉ đợi thời cơ làm ngư ông đắc lợi tôi hiểu điều đó không phải ngày một ngày hai.

Thiếu Kiệt cũng không đại gì thừa nhận việc hắn có được thông tin của Lâm gia từ Ngọc Nhi cho Lâm Huân Di biết. Đơn giản vì ở cuộc nói chuyện này Thiếu Kiệt vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn việc cô có hay không đem những gì biết từ Thiếu Kiệt hắn báo cáo cho Lâm gia. Đề phòng khả năng xấu nhất luôn là cách an toàn.

- Thế thì chắc hẳn cậu phải có gì đó tin chắc Ngô Long sẽ tham gia vào việc này nên mới cần sự hợp tác của tôi đi đúng không. Ngô Long phải có điểm yếu gì đó mà cậu nắm bắt được. Nên mới dám kéo tôi vào cuộc chơi này. Nếu không cậu cũng không cần đề nghị hợp tác lấy số tiền mà Ngô Long đang sở hữu nhỉ.

Lâm Huân Di đưa ra bình luận của mình theo suy nghĩ mà cô thấy cần thiết nhất. Vì nếu cứ khơi khơi mà Ngô Long lại chịu đầu tư chỉ với sự thuyết phục kiếm lợi nhuận không thì hoàn toàn không thể nào đạt được hiệu quả cao. Vì nó chỉ là chuyện hên xui đầu tư hoặc không đầu tư rất phi lý.

- Cũng không có gì nắm bắt được Ngô Long đâu, Nhưng tôi biết những gì tôi làm hắn sẽ nhảy vào chỉ cần tôi cho người thả tin ra tôi lấy tiền của mình đầu tư vào công ty của cô thì như thế nào nhỉ. Hắn buộc phải tìm hiểu mà như thế chỉ cần cô phối hợp tốt mọi thứ xong. Đào một cái hố sâu thật sâu cho Ngô Long nhảy vào là được.

Thiếu Kiệt nói ra thứ mà hắn tin chắc Ngô Long sẽ phải tham gia vào. Qua việc Ngô Long mua lại sàn giao dịch vàng và làm những bước hành lang của mình Thiếu Kiệt hoàn toàn tin tưởng tên này đang bước theo những bước chân của hắn vì chỉ có như thế Ngô Long mới khẳng định bản thân mình trước hai nhà kèm với đó là sự nắm chắc Thiếu Kiệt làm thì sẽ thành công nên hắn cứ bước theo cạnh tranh trong đó là sẽ an toàn.

- Cậu nói việc này cứ như đùa. làm sao mà chắc chắn được như thế cậu đâu phải là Ngô Long hướng chỉ ở sau hẳn còn có Diệp Nhi bà ta lẫn lộn trong giới kinh doanh lúc đó tôi với cậu chỉ mới là đứa con nít chưa hiểu chuyện. Qua mặt bà ta khá khó đấy.

Lâm Huân Di tuy đã muốn làm nhưng vẫn còn một chút e ngại. Thiếu Kiệt cũng không phải không biết điều đó. Hắn mỉm cười chỉ vào Lâm Huân Di.

- Diệp Nhi có thể không tin tưởng cái trò này nhưng lại tin tưởng cái gia tộc mà cô đang sống, Bởi thế cần cô đóng màn phối hợp này thật tốt, Không thì tôi cùng chặn cần nhiều lời với cô này giờ, Tìm một người thích hợp không khó nhưng mà người có bối cảnh để Diệp Nhi có thể tin tưởng được thì chỉ có cô thôi.

- Tôi cảm giác như mình cũng bị cậu tính kế trong chuyện này hay sao đấy nhỉ. Nói một hồi tôi cũng phải hợp tác với cậu. Nếu không thì lại không yên. Mà tiền cũng không có cảm giác như ngồi chung một chiếc thuyền kể từ khi bước vào trong cái nhà này nhỉ.

Lâm Huân Di lúc này cũng cau mày. Cô chợt nhận ra mình bị Thiếu Kiệt đặt cạm bẫy kể từ khi chủ động đến đây để hòa giải. Giờ cô không hợp tác thì chỉ có nước dẹp công ty. Chưa kể đến là mất lòng cậu nhóc trước mắt này. Hắn không tổn hại mà cô là người tổn hại nhiều nhất. Đến bố cô cũng muốn chấp nối quan hệ với Thiếu Kiệt. Cô có cơ hội tốt lại bỏ qua thì thôi đã vậy còn trở mặt thì không lý nào.

- Ngay từ lúc đầu tôi đâu muốn cô tới. Nhưng mà tới rồi không lẽ cô cam tâm đi tay không về mà còn mất đi lợi ít sao? Đã đến rồi thì cứ hợp tác với nhau thôi. Du thuyết với cô này giờ mà không đạt được mục đích của tôi thì không đúng với thực tế cho lắm.

Thiếu Kiệt ung dung ngồi đó tươi cười hẳn biết nếu lúc này mà Lâm Huân Di lại không hợp tác với hắn là hoàn toàn chuyện không thể xảy ra, Lợi ít trước mắt, thành công chưa biết chừng còn được gia tộc ủng hộ. Có thể không phải như hiện tại thua kém nhiều trong gia tộc và bị áp chế nữa. Lâm Huân Di không làm mới là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Thở dài một hơi xem như đại cục đã định Lâm Huân Nhi nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy là cậu có kế hoạch hết rồi đúng không? Nói đi chuyện này cậu muốn thực hiện việc hợp tác ra sao? Và tôi phải làm như thế nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 471: Đốt Nhà.

Nghe Lâm Huân Di nói thế Thiếu Kiệt cười lớn một cách vui vẻ. Rồi đứng lên nói.

- Chuyện này chúng ta sẽ từ từ bàn người cần thiết chưa xuất hiện ở đây để tôi có thể nói chuyện hợp tác. Chờ một chút người này đến thì chị biết tại sao tôi dám chắc việc để Ngô Long vào bẫy thành công.

- Vẫn còn người nữa bị cậu dụ dỗ kéo vào chuyện này sao? tôi thấy tôi đã lọt bẫy rồi không ngờ vẫn có người khác trong chuyện này sao?

Vốn chỉ có mình và Thiếu Kiệt thực hiện việc này. Giờ nghe Thiếu Kiệt hẳn nói còn một người nữa chưa đến Lâm Huân Di cũng bất ngờ. Cô không biết người đó là ai nhưng nếu cũng tham gia vào việc này chỉ có hai yếu tố một là người của Thiếu Kiệt hai là người giống như cô sập bẫy hẳn đã giăng ra mà Lâm Huân Di thấy điều kiện thứ hai khả thi hơn điều thứ nhất.

- Thì một lát nữa cô sẽ biết. Cũng khá quan trọng đấy nếu không có người này sẽ không làm được gì đâu. Và cho dù cô có thuyết phục hay mời chào điều gì nhưng không có thông tin của người này Ngô Long không dám nhảy vào bẫy chuẩn bị cho hẳn đâu.

Thiếu Kiệt nói điều này làm cho Lâm Huân Di càn thêm tò mò cô không biết người nào có đủ quyền uy đến nỗi định đoạt cả những gì liên quan đến Ngô Long.

- Được nếu như thế thì tôi sẽ đợi. Để xem người cậu nói là ai mà có thể làm được việc như thế này.

- Cô sẽ hiểu tại sao nhanh thôi. Để tôi gọi người ấy tới hôm nay buổi chiều cô cứ ở lại dùng bữa cơm với chúng tôi cũng không tốn bao nhiêu gạo

cứ ở lại ăn là được rồi.

Dù biết Thiếu Kiệt chỉ giỡn nhưng Lâm Huân Di trợn trừng mắt với hắn đáp trả lại một câu.

- Có một bát cơm thôi nhưng mà yêu cầu cậu là phải có tôm hùm, canh ba ba, nem công chả phượng đầy đủ tôi mới ăn đấy.

- Móa bà chị đâu phải là Tây Thi. Tôi cũng không muốn cung phụng bà chị đâu. Nếu có những thù đó tôi cũng không phải kiếm tiền từng đồng từng cắc vất óc suy nghĩ mệt mỏi làm gì.

Thiếu Kiệt vừa đối đáp với lại Lâm Huân Di vừa lấy điện thoại ra nhân tìm kiếm số điện thoại của Nhã Kỳ trong danh bạ của mình. Bấm nút gọi đi.

Lâm Huân Di thấy thế cũng không nói tiếp mà để Thiếu Kiệt gọi điện thoại. Cô cũng muốn nhanh chóng biết người hắn gọi đến là ai. Điện thoại đổ chuông không được bao lâu thì Nhã Kỳ đã bắt máy nói.

- Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt?.

- Ừ chị xem sắp xếp một chút qua bên nhà có chuyện đấy.

Nhã Kỳ nghe Thiếu Kiệt nói muốn mình qua bên nhà Hà Vi cũng đáp lại hắn.

- Tôi qua liền cũng may cửa hàng vừa mới tổng kết cuối ngày xong. Giờ tôi qua ngay.

Không đợi Thiếu Kiệt kịp tắc máy. Lâm Huân Di cũng nghe một chút giọng nói bên kia điện thoại của Thiếu Kiệt hắn bèn lên tiếng hỏi.

- Người kia cũng là nữ sao. Xem ra cậu chỉ giỏi dụ dỗ con gái nhà lành đi. Thật tôi cảm thấy bất an thay cho Ngọc Nhi nhà chúng tôi đấy.

- Chị không biết đâu Thiếu Kiệt cậu ấy có không chỉ hai người bạn gái đâu ở đây có hai người rồi còn một người nữa đang đến lớp học thêm rồi. Chưa biết là sao này anh ấy sẽ có bao nhiêu bạn gái đây nên chúng em đang đề phòng này.

Lâm Huân Di nghe âm thanh của Ngọc Nhi nói thế cũng trừng mắt lên nhìn Thiếu Kiệt. Ngay lúc đó Hà Vi cũng bước ra làm cho Lâm Huân Di bất ngờ vì từ đầu đến giờ cô không thấy Hà Vi. Giờ cũng nhìn Hà Vi đăm chiêu bởi vì hai người Ngọc Nhi và Hà Vi mỗi người một vẽ riêng biệt nhưng cũng đã qua thời thiếu nữ thì Lâm Huân Di biết được hai người này nhang sắc không thua kém nhau là mấy.

- Cô bé này cũng là bạn gái của Thiếu Kiệt?

- Ừ! giới thiệu với chị thiên kim tiểu thư của Hà gia ở Ngọc Châu, Hà Vi đang là chính thất phu nhân của Thiếu Kiệt.

Hà Vi lúc này vờ nhẹ vai của Ngọc Nhi một cái rồi mỉm cười với Lâm Huân Di. Đưa tay ra hướng về phía phía của cô nói.

- Chị đừng nghe Ngọc Nhi nói! Em cũng không phải là thiên kim tiểu thư gì chỉ là gia đình em hiện tại chỉ còn mỗi mình em thôi. Cuộc sống của em cũng không phải không làm mà hưởng như những người ở Ngọc Châu đâu.

Lâm Huân Di nhìn Hà Vi một lúc đây là lần đầu cô thấy Hà Vi. Bởi những cuộc họp mặt ở Ngọc Châu hoàn toàn không bao giờ có mặt cô bé này và cũng không ai biết được trong Hà gia lại có một cô bé gái có cá tính và lại là một trong những bạn gái của một chàng thiếu niên ở Lưu Minh này.

- Hân hạnh gặp em! Nghe nói nhiều về em nhưng lần này mới gặp mặt. Xem ra lời đồn là thật em yêu thích một người từ trước đến giờ vẫn không thay đổi mặc cho ở Ngọc Châu có một số người rất yêu thích em vẫn không quan tâm. Nếu thế thì cậu nhóc Thiếu Kiệt này cũng quá lắm rồi đấy.

- Tôi chả thấy gì là quá đáng cả. Việc tôi quen nhiều bạn gái thì đâu có liên quan gì đến chị đâu. Không phải cũng chỉ là bạn gái thôi sao. Mỗi người họ đều có quyền lựa chọn mà. Nhưng miễn sao tôi vẫn yêu thương tất cả là được rồi chị quan tâm làm gì.

Thiếu Kiệt thấy Lâm Huân Di nói sốc mình về vấn đề nhiều bạn gái cũng đáp lại hần thấy việc này không phải do hần. Đúng là hần cũng có chút yêu thương với ba người đấy nhưng hần không lựa chọn mà chính ba người lựa chọn con đường cho mình họ tự hiểu lấy mình cần gì và muốn gì là được.

- Đúng vậy đấy tụi em là tự nguyện nên cũng không trách được Thiếu Kiệt chỉ mong sau này cậu ta không có quá nhiều bạn gái là được.

Ngọc Nhi nói với Lâm Huân Di cũng làm cô âm trầm một lúc. Cô hiểu tại sao Ngọc Nhi lại làm như vậy bởi nhiệm vụ của được cô bé là phải ở bên cạnh Thiếu Kiệt chắc vì việc này mới phải tranh giành chịu thiệt.

- Em nói thế không cảnh cáo cậu ta. Hần lại làm giống như phim đèn lồng đỏ thì các em khổ đấy. Mấy tên đa tâm như thế này phải quản thật chặt nếu hở ra là một chút là bị đưa khác lô kéo thì khổ.

- Tôi nói bà chị đừng có đốt nhà được không. Người ta đang yên đang lành bà chị mua xăng châm hột quẹt làm gì thế. Đúng là rãnh không có chuyện gì làm mà.

Thiếu Kiệt bực mình Lâm Huân Di cứ phải đốt nhà hắn mới chịu. Trong khi đó hắn đã rất tiết chế trong việc nói chuyện với cô ta nếu không thì này giờ hắn đuổi thẳng cổ.

- Thì đang rảnh mà đợi người của cậu đâu biết làm gì. Phải hăm dọa trước chứ không làm thế tôi vẫn chưa hạ hỏa được sáng nay cậu làm mất bao nhiêu hợp đồng đâu.

Lâm Huân Di giờ nói ra mục đích của mình là trả thù việc ban sáng hắn đã xua đuổi đi khách hàng của cô ở công ty Ngọc Minh khiến hắn lắc đầu bật ti vi kiểm cái chương trình gì ngồi xem.

Bà cô nàng ngồi một bên nói chuyện gì đó mới đầu còn có vẻ im ắng sau đó thì nhộn nhịp vui đùa. Thiếu Kiệt cũng không hiểu họ có chuyện gì mà nhanh chóng hợp với nhau như thế. Được một lúc lâu sau Nhã Kỳ mới đi vào thấy ba người ngồi ở một bên nói chuyện cũng khẽ gật đầu chào một cái mới bước đến gần Thiếu Kiệt lên tiếng.

- Có chuyện gì quan trọng không Thiếu Kiệt

- À có đấy gọi chị đến để bày cục diện một chút sau này. Nếu Việc này thành công sau này không phải lo lắng nhiều đến Ngô Long nữa. Chị muốn làm gì chị thích cũng không gò bó lâu lâu phải báo cáo với hắn.

Nhã Kỳ nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng ngạc nhiên cô trước giờ vẫn nghĩ mình phải luôn mang thân phận nằm vùng bên cạnh Thiếu Kiệt sẽ luôn đối mặt với sự dò xét và báo cáo tình huống với Ngô Long thường xuyên dù đó chỉ là những báo cáo ảo, Nhưng nó cũng thật sự phiền phức cho cô. Giờ Thiếu Kiệt lại nói có một cách giải quyết một lần và mãi mãi thì cô hơi bất ngờ.

- Giới Thiệu với chị đây là Lâm Huân Di người hợp tác với mình lần này. Còn đây là Nhã Kỳ người của Ngô Long cài vào bên cạnh tôi. Nhưng hiện tại là người hợp tác cùng với tôi trên chiến tuyến chống lại Ngô Long.

Giới Thiệu hai người cho nhau. Thiếu Kiệt lấy điều khiển tắc đi tivi đang hoạt động để cho tất cả ngời xuống bàn xong mới tiếp tục.

- Lâm Huân Di là người của Lâm gia hiện tại đang có việc kinh doanh của mình cô cứ kể rõ việc của mình cho Nhã Kỳ biết đi đợi hai người tìm hiểu lẫn nhau xong rồi thì tôi sẽ nói ra kế hoạch của mình.

Nhã Kỳ lúc này mới thật sự nhìn lấy Lâm Huân Di dò xét một chút rồi mới gật đầu. Kể rõ công việc mình đang làm là gì cho Nhã Kỳ biết sơ lược tình hình. Phải mất một lúc lâu cô mới giải thích xong những điều Nhã Kỳ thắc mắc.

Trầm ngâm thật lâu. Nhã Kỳ lúc này cũng mới nghe đến cái hình thức kinh doanh lấy tiền của người sau trả cho người đến trước như thế này. Cô đang tiêu hóa hết cách thức hoạt động của nó. Hai người Ngọc Nhi và Hà Vi dù đã được Thiếu Kiệt cho biết hình thức thế nào nhưng cũng suy nghĩ thấy có điều gì đó thấy sai sai nhưng không nói được là nó là điều gì.

- Đây công việc của tôi là như thế đấy. Còn kế hoạch của Thiếu Kiệt là gì thì tôi không biết cậu ấy nói đợi cô rồi nói luôn. Nên tôi cũng chưa biết đó là gì.

Nghe Lâm Huân Di nói thế mọi người bây giờ muốn biết Thiếu Kiệt đã có kế hoạch gì trong đây mà có thể kéo Ngô Long vào bẫy một cách không thể nào thoát ra được. Nhã Kỳ bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Lần này tôi làm gì đây Thiếu Kiệt cậu có chắc sẽ thành công không? Tên Ngô Long cáo già lắm đấy. Sơ xảy một chút hấn nghi ngờ thì chúng ta

cũng không tốt lắm đâu.

- Thấy chưa đến cả Nhã Kỳ cũng không chắc chắn tôi không biết cậu đang nắm kế hoạch gì mà khiến cho Ngô Long tin tưởng. Để hấn bỏ tiền đầu tư không biết. Dù cho cậu có thả ra tin là mình đầu tư vào công ty hấn cũng không đi kiểm tra sao. Đâu phải cứ nghe nói là hoàn toàn tin tưởng được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 472: Lập Kế Hoạch Nhất Thời

không chỉ hai người mà mọi người đều nhìn Thiếu Kiệt không biết kế hoạch của hắn như thế nào mà có thể để cho Ngô Long bước chân vào cái trò chơi không lối thoát này.

Ngược lại Thiếu Kiệt cũng chỉ mỉm cười. Vấn đề này hắn đã nghĩ thông suốt từ lúc Nhã Kỳ và Lâm Huân Di đang nói chuyện với nhau. Thật chất khi hắn gọi cho Nhã Kỳ đến chủ yếu để kéo dài thời gian để hắn suy nghĩ cách nào thích hợp nhất cho chuyện này.

Vì từ lúc nói chuyện với Lâm Huân Di hắn cũng chỉ là phản ứng nhất thời được tới đâu hay tới đó nên mới cố gắng kéo dài để có thể suy nghĩ sắp xếp các phương hướng. Khi ba người đang ngồi tám chuyện hắn mở ti vi nhìn vào đó như đang xem chương trình như mọi người vẫn thường xem nhưng thật chất hắn đang suy nghĩ sắp xếp kế hoạch của mình.

- Không đến nỗi khó khăn như mọi người nghĩ đâu đơn giản hơn nhiều chỉ là tốn nhiều thao tác nhỏ thôi chứ không đến nỗi đao to búa lớn gì hết.

- Cậu nói cứ đơn giản thế nào đấy. Đâu cậu cứ kể ra xem nào. ở đây ai cũng thấy mấy người kia không đến nỗi nào khờ khạo đem một đồng tiền đập vào đầu tư ở công ty Ngọc Minh của tôi đâu.

Thấy Thiếu Kiệt cứ nói chuyện úp mở gây tò mò Lâm Huân Di cũng khó chịu ai ở đây cũng muốn biết hắn có kế hoạch như thế nào là tốt nhất mà Thiếu Kiệt cứ làm như bí hiểm vòng vo mãi.

- Từ từ chứ làm gì gấp thế kế hoạch cũng không phải ngày một ngày hai là làm xong cái gì cũng phải từng bước một chứ. Như thế này nhé. Cô sẽ làm một số Mã Số Khách Hàng trên danh nghĩa thôi. Tôi sẽ để cho Nhã Kỳ

tôi định qua tết đầu tư vào công ty cô. Cũng như để cho Ngô Long biết được tôi sẽ làm gì. Cô chuẩn bị cho Nhã Kỳ một Mã số Khách Hàng trước. Còn Nhã Kỳ Thuyết phục Ngô Long đầu tư một mã khách hàng. Chúng ta sẽ sử dụng một mã số đó đưa lại cho Ngô Long.

Lâm Huân Di nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng ngỡ ngàng không phải nói bốn tỷ sao bây giờ lại thành một mã khách hàng có bốn triệu. Như thế thì biết bao giờ mới được được bốn tỷ.

- Ấy sao chỉ một mã khách hàng thôi. Không phải cậu nói hấn có nhiều hơn bốn tỷ sao.

Thiếu Kiệt cũng chưa nói xong điều gì mà Lâm Huân Di đã cắt ngang lời hấn nói cũng làm cho Thiếu Kiệt khó chịu mặt thở dài nói.

- Cô bình tĩnh chứ tôi chưa nói xong làm gì mà gấp thế không biết, Sẽ có bốn tỷ thôi. Nhưng phải theo quá trình chứ cô định một lúc nuốt bốn tỷ của hấn đâu có dễ thế năm mơ cũng không được đấy.

Lâm Huân Di cũng cười cười cô cũng thấy mình chưa chi đã vội vàng con số bốn tỷ chứ có phải bốn nghìn đồng mà ai cũng có thể bỏ ra được đâu. Ngô Long cũng không dại bỏ ra bốn tỷ một lúc khi chưa hiểu biết được gì.

- Ấy cậu nói tiếp đi xin lỗi đã chen ngang.

- Nhã Kỳ thuyết phục hấn bỏ ra bốn triệu đầu tư mã số ban đầu là không vấn đề. Giờ mới tới bước quan trọng. Tôi sẽ bỏ ra bốn mươi tám triệu để đầu tư mười hai mã làm tuyến dưới của Ngô Long. Nhã Kỳ là người giả vờ như làm thao tác này rồi báo cáo lại Ngô Long biết. Đến tháng cô bảo hấn lên trên công ty Ngọc Minh lãnh tiền vì cần số chứng minh của hấn và chữ ký mới lãnh tiền được. Khi đó Lâm Huân Di cô ra mặt đưa tiền cho hấn rồi

nói về cái khuyến mãi mà tôi nhắm đến. Cô mà làm không được việc này nữa thì thôi đấy.

Lâm Huân Di và mọi người lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ những điều Thiếu Kiệt nói. Bởi Thiếu Kiệt hẳn bỏ tiền ngay những bước đầu như thế này đúng là khá thiệt thòi cho hẳn. Mà lại còn là cấp dưới của Ngô Long hẳn khác nào mỡ dân tận miệng mèo.

Hà Vi suy nghĩ một chút mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói ra ý kiến của mình.

- Thiếu Kiệt anh định để cho Ngô Long thấy cái lợi trước mắt mà quên đi những việc đầu tư sau này ah. Nhưng nếu chỉ với như thế Ngô Long sẽ mắc lừa không?

- Ngô Long hẳn không phải là người có kiến thức. Em nghĩ xem giờ hẳn bỏ ra bốn triệu đã nhận lại bốn triệu tám hẳn chấp nhận với số tiền này à. Chưa kể khi hẳn biết được cái chương trình khuyến mãi. Lựa hôm nào lãnh tiền thưởng ấy gọi hẳn lên lãnh tiền để hẳn thấy người ta ôm một cọc tiền lớn mà mình chỉ cầm một gói tiền bốn triệu hẳn cam tâm sao.

Suy nghĩ một lúc Lâm Huân Di mới nói với mọi người. Bởi cô là người hiểu nhất về cách thức trả thưởng và những tiền lương hoa hồng phân cấp của chế độ kinh doanh theo mạng này.

- Đúng là với bốn triệu tám đối với Ngô Long không đang nhưng hẳn thấy người khác nhận được nhiều tiền hơn sẽ ganh tị mà nhân viên ở Ngọc Châu có người với mạng lưới rộng rãi một tháng nhận gần một tỷ là cũng có chứ không phải không.

Lâm Huân Di xác nhận số tiền thưởng hàng tháng có thể lên đến cả tỷ làm cho Ngọc Nhi và Hà Vi thêm vào Nhã Kỳ bất ngờ không nhỏ, Nhưng

ba người cũng hiểu đây là những người đầu tiên tham gia với sự cực khổ đi mời mọc không ít người, lại thuyết phục rồi lại xây dựng lên một tập đoàn chân rết bên dưới Thì số tiền mà những người bên dưới kiếm cho người này cũng là con số không hề nhỏ.

Nếu không biết đây là hình thức nguy hiểm có thể mất trắng tất cả và được dàn xếp từ đầu chỉ có những người đến trước là người được hưởng lợi nhiều nhất thì ba cô nàng cũng bỏ tiền đầu tư.

- Không biết rõ chỉ nếu mà nhìn thấy một đồng tiền mặt phát cho một người như thế chắc em cũng lấy tiền đi đầu tư mấy mã khách hàng đấy.

Ngọc Nhi nói ra suy nghĩ của mình những người bên cạnh như Hà Vi và Nhã Kỳ cũng phải gật đầu đồng ý. Tiền luôn là thứ mà con người không bao giờ chê nhiều hay ít.

- Đấy chỉ cần đem những người đó đặt cạnh hẳn khi trao thưởng. Đứng cạnh nhưng người thấp kém hơn mình lại nổi bật Ngô Long chịu sao. Thêm vào đó là việc phân thưởng khuyến mãi tương đối hấp dẫn nếu hẳn nhận thử một mức thưởng nữa thì sao không phải là có điều kiện hết rồi khả năng chắc chắn có thể thu lại tiền một cách nhanh chóng lại có lãi hẳn không đầu tư mới lạ đấy.

Thiếu Kiệt một lần nữa phân tích những gì đã có sẵn ở công ty Ngọc Minh dùng để đánh vào lòng tham của những người được mời tới. Có thể ngày thường họ không chiếm được nhiều hợp đồng mới nhưng chắc chắn ngày nhiều hợp đồng nhất lại là ngày phát thưởng và phát lương. Đơn giản vì nó là tiền mặt số lượng lớn đánh vào giác quan người nhìn là tiền mặt được cộc thành cộc đặt trên bàn trong các gói quà chỉ cần xe võ giấy bên ngoài là tiền hiện ra một đồng. Như thế người nào không thèm được sở hữu số tiền đó.

- Cũng đúng nhĩ sao mọi người lại không nghĩ ra ta chỉ cần để cho Ngô Long cầm lấy tiền thưởng của một mức đầu tư đầu tiên hấn sẽ thấy quá ít tiền mà hấn không làm gì cũng được tiền. Hấn chắc chắn sẽ đầu tư.

Lâm Huân Di suy nghĩ về vấn đề mà Thiếu Kiệt đã nói cũng cảm thấy rất tốt chỉ cần Ngô Long thấy tiền mặt mỗi lần phát thưởng hay trả lương cũng phải có chút gì đó xao động. Mà cái bẫy được đặt ra chỉ cần Ngô Long dám đi lãnh thưởng là hấn chắc chắn sẽ phải đập vào cái hố đã bị Thiếu Kiệt với Cô đào ra dành cho hấn.

- Nhưng mà không được hấn đầu tư như thế rồi chúng ta lấy luôn như thế tôi lỗ à. Mất nhiều hơn được đấy hấn chỉ có bốn tỷ nhưng tôi là số tiền cứ tăng mỗi ngày nếu càng có nhiều người tham gia đấy Thiếu Kiệt tôi lỗ chứ không lời đâu.

Chợt nhận ra điều gì đó bất ổn Lâm Huân Di thấy chỉ ăn được bốn tỷ của Ngô Long rồi cô cũng đóng luôn cái công ty Ngọc Minh thì chỉ có được số tiền nhất thời mà không được lâu dài.

- Ai nói với cô là chúng ta chỉ làm một lần. Hấn có bốn tỷ là thật nhưng không chỉ có nhiều đó là đủ. Cô nghĩ xem Diệp Nhi một năm bà ta làm ra bao nhiêu tiền. Con số tôi không thể tính được đâu. Cô cứ làm như trước đây thôi, Nhưng kéo dài cho Ngô Long thấy càng đầu tư sớm bao nhiêu thì càng thu lại lợi nhuận bấy nhiêu. Hấn lần đầu sẽ phải đợi tới lượt mình nhận tiền. Nhưng một khi hấn đã biết quy luật rồi thì cô lẳng lặng rời cuộc chơi là vừa lúc đó tôi nghĩ cũng không còn người nhiều không biết hình thức này đâu, Cô giải nghệ ôm một đồng tiền là được rồi đấy.

Mọi người bây giờ mới biết mục tiêu của Thiếu Kiệt không phải chỉ là Ngô Long không mà bao quát trong đó có cả Ngô gia và Diệp gia từ từ làm suy yếu từ chính việc họ giỏi nhất đó là kinh doanh.

Thiếu Kiệt sau khi suy tính thật lâu mới nghĩ ra cách vẹn toàn này hẳn thấy muốn đạt được thắng lợi trước hai nhà này phải cắt đứt được cái gọi là tài chính mà hai nhà dùng để xoay sở cho những mối quan hệ của mình và những người theo phe phái ủng hộ hai nhà.

- Như thế thì việc này phải làm lâu dài đây Thiếu Kiệt. Không phải một sớm một chiều được đâu ít nhất là một khoảng thời gian dài đủ để Ngô Long tin tưởng làm một lần dốc túi đầu tư lấy lãi. Lúc đó tôi rút lui mới được nhiều nhất lợi nhuận.

Thiếu Kiệt bây giờ cười đáp lại thắc mắc của Lâm Huân Di một cách bình thản. Bởi vì hẳn vẫn còn thời gian phải đi học trước mắt hẳn phải dùng những mưu mẹo này để chế ngự lại sự phát triển của Ngô Long cũng vừa làm suy yếu đi thế lực hai nhà Diệp gia và Ngô gia.

- Thì tôi có nói là nó nhất thời đâu. Cứ bước từng bước khi mà đến thời điểm mới ra tay. Cô cũng hiểu thả dây dài thì câu cá lớn. Con cá lớn bao nhiêu tùy theo tấm lưới cô thả lớn bảo nhiêu. Bởi thế khi để Ngô Long đầu tư cô phải ra mặt. Hẳn sẽ nghĩ Lâm gia đứng sau cô chuyện này mà đầu tư kiếm lợi. Còn muốn móc nối quan hệ của thế lực trung gian của Lâm gia kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 473: Thăng Này Thích Nhảy Loạn

mọi người bây giờ đều hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại nắm chắc được những gì Ngô Long sẽ làm. So sánh thế lực hẳn có thể không bằng ai nhưng nói về dàn xếp bố cục mọi người ở đây chắc chắn sẽ phải phục hẳn sát đất. Mọi thứ hẳn tính toán dựa trên khả năng có sẵn cũng không phải đào sâu thêm. Việc mượn dùng danh nghĩa của Lâm gia cũng không ngoài việc đó. Nếu chỉ cần Ngô Long biết được cấp trên mình lại là người của Lâm gia có chiêu bài này bảo toàn thì hẳn còn lo gì mà không nhảy vào hố.

- Được vậy giờ tôi gọi điện cho Ngô Long nói cho hẳn biết về vấn đề này. Để xem phản ứng ra sao.

Nhã Kỳ bây giờ cũng thấy điều kiện cần thiết về các bên không sai lệch để có thể để cho Ngô Long biết được tin tức này. Thiếu Kiệt thấy Nhã Kỳ muốn gọi cho Ngô Long cũng gật đầu dặn dò.

- Giờ chị gọi điện cho hẳn. Nói là tôi cho chị đi tìm hiểu công ty Ngọc Minh nếu tìm ra người giới thiệu thì tiến hành đầu tư tăng dần xem hẳn nói ra sao. Giả vờ như lần này tôi tin tưởng giao quyền cho chị cầm tiền mở đường đầu tư vậy.

Nhã Kỳ gật đầu lấy điện thoại ra tìm trong danh bạ của mình số điện thoại của Ngô Long. Nhấn nút gọi đi Thiếu Kiệt bên ngoài ra dấu cho mọi người im lặng rồi bật ti vi lên, phòng khách bây giờ chỉ có tiếng âm thanh của chương trình ti vi vang lên.

Đợi một lúc khá lâu sau. Đến cuộc gọi thứ hai Ngô Long mới bắt máy. Thiếu Kiệt cầm lấy bút viết ở dưới bàn ghi một dòng chữ gì đó cho Nhã Kỳ đọc.

“ Nếu hẳn hỏi sao có tiếng ti vi nói là ở khu nhà tập thể tôi cấp phải đề phòng người khác nghe thấy”

Thấy thế Nhã Kỳ cũng gạt đầu. Bên kia điện thoại lúc này mới vang lên âm thanh của Ngô Long nói.

- Sao có chuyện gì mà cô gọi tôi thế. Bên đó sao mở ti vi lớn vậy tắt đi. Gọi điện mà mở ti vi như thế ai nghe thấy gì đâu.

- Cậu cũng biết giờ tôi đang ở khu tập thể của thằng nhóc Thiếu Kiệt cấp không làm như thế để mọi người nghe thấy sao?

Nhã Kỳ trả lời với lại Ngô Long cũng bình tĩnh như mọi thường bên ngoài điện thoại thật chất là mở loa ngoài, vì mọi người ở đây đều muốn nghe cuộc đối thoại này ra sao. Nên ai cũng không làm phát ra một tiếng động nào.

- Cô nói cũng đúng! Có chuyện gì không thằng đó nó lại định làm gì mới nữa sao. Thằng này đúng là thích nhảy loạn mà. Lần này là chuyện gì thế.

Không để cho Nhã Kỳ có dịp nói Ngô Long cũng mắng Thiếu Kiệt khơi khơi, xem hẳn như thằng không yên phận thích làm nhiều thứ khó hiểu và lúc nào cũng làm phiền hẳn.

- Ủ hôm nay thằng nhóc đó gọi tôi tới. Nói tôi khảo sát một cái công ty để nó đầu tư. Cậu cũng hiểu rồi đấy trước giờ thằng nhóc này đâu có làm cái gì mà không có lời đâu. Lần này nó lại nói tôi đi tìm người đã làm ở trong công ty này để đưa nó vào đầu tư. Tôi thấy đây là cơ hội nên mới gọi cho cậu hỏi ý kiến đây

Nhã Kỳ vừa đối thoại với Ngô Long theo những gì Thiếu Kiệt ghi trên một tờ giấy. Đây như là lời thoại hẳn soạn ra ngay tại chỗ cho Nhã Kỳ.

- Quái thẳng này đầu tư công ty nào thế. Sao lại phải có người giới thiệu mới vào được là sao? Nó định làm như thế nào vậy mà số tiền nó đầu tư là bao nhiêu. Nó mới lấy được bốn tỷ giờ lại định đem tiền đó đầu tư à.

Ngô Long cũng thắc mắc nếu mà đầu tư thì cứ đem tiền đi đầu tư thôi lại phải cần người giới thiệu mới được. Hắn cũng muốn biết xem số tiền của Thiếu Kiệt muốn đầu tư là bao nhiêu. Bởi lấy của hắn bốn tỷ chắc chắn Thiếu Kiệt phải làm gì với nó để phát sinh ra lãi xuất chống đỡ các thứ

- Tôi không chắc nhưng kỳ này xem ra thằng này nó chơi lớn. Cũng không hiểu nhiều lắm. Trước mắt hắn cần một người để đứng trên hắn theo dạng mời gọi đầu tư hay sao ấy. Nghe nói một mã đầu tư là bốn triệu tôi đang định hỏi anh là chuyện này có ý kiến gì không.

Nhã Kỳ cứ thế nói theo những gì Thiếu Kiệt ghi ra trên giấy thông qua giọng nói của mình truyền tải cảm giác cấp bách cho Ngô Long. Nghe được Nhã Kỳ nói thế Ngô Long cũng trầm mặc số tiền bốn triệu với hắn không phải lớn chỉ là một con số con con nhưng đây là lần đầu tiên hắn chiếm tiên cơ của Thiếu Kiệt thông qua Nhã Kỳ.

Một lúc lâu sau khi suy nghĩ. Thấy việc này cũng không thiệt hại gì lớn chỉ như một buổi hắn chơi bời một đêm nên mới đáp lại Nhã Kỳ.

- Được tôi sẽ chuyển tiền cho cô trước tám triệu. Cô lo việc này để tôi đến trước thẳng đó rồi âm thầm để nó đầu tư sau tôi xem như thế nào. Chuyện này phải tuyệt đối bí mật tìm người nào có thể tin tưởng được mà làm việc này. Có gì quan trọng cứ gọi cho tôi.

- Vậy cũng được. Việc sắp xếp này không có vấn đề chỉ là thời điểm tết chắc hắn sẽ không bung tiền ra làm đầu tư mà phải đợi qua tết cũng chỉ hai tuần lúc đó sắp xếp cho cậu trước hắn chắc cũng ổn thỏa.

Ngô Long cũng biết thời điểm cuối năm này cũng không ai muốn phải chi ra một khoản tiền lớn số tiền của Thiếu Kiệt nhận từ hai có giam lại hai tuần không phát sinh tiền bạc cũng không phải vấn đề gì lớn nên cũng đồng ý.

- Được cô cứ xem đó mà làm giờ tôi bận rồi. Có gì thì liên lạc lại sau.

Cúp máy không để cho Nhã Kỳ nói điều gì nữa. Bên trong phòng khách cũng im lặng không nghĩ rằng mọi chuyện thuận lợi đến thế. Đến cái tên công ty mà Ngô Long cũng không thèm hỏi trực tiếp đưa tiền để làm việc. Sự tin tưởng này có phần làm cho Lâm Huân Di bất ngờ.

Nhã Kỳ bây giờ cúp máy nhìn Thiếu Kiệt cười một cái nói.

- Dây cần câu chuẩn bị xong rồi. Khi nào làm tiếp bước cột môi thả dây là xong. Còn quan trọng muốn bắt cá lớn hay nhỏ là tùy thuộc vào cô rồi đấy Lâm Huân Di.

- Cái gì đang diễn ra! Tôi tưởng phải lâu lắm chứ sao chỉ đơn giản như thế này là Ngô Long duyệt rồi sao. Đến cả công ty tôi hẳn cũng không hỏi lấy cái tên và địa điểm nằm ở đâu. Cứ như trò đùa thế này.

Lâm Huân Di cũng không tin được mình đã nhìn thấy những gì. Chỉ đại khái như cuộc nói chuyện thông thường đã hoàn thành xong việc mà cô lo lắng nhất. Trong suy nghĩ của cô Ngô Long sẽ phải nói để cho Nhã Kỳ điều tra vài thứ rồi khi nào có kết quả mới báo cho hẳn biết. Lúc đó Ngô Long mới quyết định đầu tư thử hay không. Và cũng xem xét chuyện này là thật hay giả các thứ liên quan tới công ty ra sao người nào điều hành và cách thức làm việc như thế nào cũng không hề hỏi làm cho Lâm Huân Di có chút hụt hẫng

- Thế chị muốn thế nào phải gọi tới gọi lui vài ngày mới được sao. Nhã Kỳ hiện tại qua một số thời gian điều kiện và cả báo cáo. Xem như đã được Ngô Long hoàn toàn tin tưởng có thể nói cô ấy là người đưa tin tức cho Ngô Long một cách chính xác nhất. Không tin Nhã Kỳ chứ không lẽ tin tôi à. Để tôi gọi điện thoại nói hấn đầu tư như thế xem hấn có nhảy vào không sao.

Thiếu Kiệt thấy Lâm Huân Di không tin tưởng những gì đã diễn ra cho lắm nên cũng trêu chọc cô. Ngày lúc này điện thoại báo tin nhắn của Nhã Kỳ vang lên. Nhìn vào màn hình Nhã Kỳ mỉm cười nói với Lâm Huân Di.

- Đây tiền hấn vừa mới gửi đây xem ra nhanh thật đúng là chỉ cần điện thoại kết nối tài khoản ngân hàng là sẽ được báo ngay số tiền mới được gửi vào. Cô không cần phải ngạc nhiên thế đâu. Tôi cũng đã trải qua một thời gian đấu tranh không dễ dàng mới có được sự tin tưởng của Ngô Long như ngày hôm nay đó.

Cho Lâm Huân Di xem số dư tài khoản trong điện thoại để chắc rằng mọi thứ đã hoàn thành. Nhã Kỳ mới kể lại quá trình lý do tại sao Ngô Long lại tin tưởng Nhã Kỳ như thế. Hà Vi và Ngọc Nhi thì không nói gì. hai người hiểu Nhã Kỳ đã trải qua những gì. Đã kích như thế nào mới có được như ngày hôm nay.

Lâm Huân Di nghe chuyện của Nhã Kỳ về tại sao Ngô Long tin tưởng mình như thế thì cũng há hốc mồm ngạc nhiên. Mất không tin những gì mà Nhã Kỳ nói. Nhưng cô cũng hiểu nếu những điều đó là giả thì Nhã Kỳ không thể nào chỉ vừa nói mấy câu là Ngô Long đã đồng ý với việc làm của Nhã Kỳ.

- Cậu ghê thật như thế mà cũng làm được. Tôi không hiểu sao cậu lại có thể để cho Nhã Kỳ vẫn ở bên cạnh mình. Nếu là tôi chắc không khoan dung độ lượng như thế này được. Chưa biết chừng trong việc đã xảy ra cũng không đủ bình tĩnh có thể trao đổi Nhã Kỳ được đâu.

Cảm thán nói với Thiếu Kiệt về tâm lý của mình. Lâm Huân Di cũng không ngần ngại nói điều này trước mắt của Nhã Kỳ mà cho cả cô đều nghe. Người nào cũng thế chắc chắn sẽ không đủ khoang dung như Thiếu Kiệt đã làm. Đến bây giờ vẫn giao cho Nhã Kỳ một công ty tin học để quản lý thay hẳn.

- Tôi không khác với mọi người. Nhưng tôi biết có những chuyện không phải mình muốn là được. Đối với tôi Nhã Kỳ là một người đơn giản chỉ bị Ngô Long lợi dụng còn tôi quý tính cách của cô ta. Con người không lúc nào là hoàn hảo, nếu chỉ vì một lỗi lầm nhỏ mà bỏ đi hết công trạng trước đó của Nhã Kỳ thì cũng quá bất công. Nên để Nhã Kỳ có cơ hội được thay đổi những gì mình đã làm ra. Đó là việc mà tôi thấy thích hợp nhất. Nếu không hôm nay không có hiệu quả như thế này. Đến với người thật tâm lúc nào cũng hơn người vụ lợi. Thôi cũng không còn sớm xuống nhà bếp dùng cơm thôi.

Lâm Huân Di cũng không nói gì nhưng chỉ có Nhã Kỳ là im lặng đây là lần đầu tiên mà sau bao nhiêu ngày dài Thiếu Kiệt nói ra tâm tư của mình. Đối với mình trước mặt người khác. Cô cũng hiểu tính cách của Thiếu Kiệt nhưng chỉ nói với cô thì không có gì nhưng xác nhận một cách bình thường về cô trước mặt người khác thì là điều cô chưa nghĩ đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 474: Điều Tra Lâm Huân Di.

Hai người ở lại dùng cơm. Trong bữa cơm cả ba người bàn bạc cụ thể hơn về những bước đi sắp xếp sau này. Còn Hà Vi với Ngọc Nhi thì âm thầm đánh giá Lâm Huân Di một chút. Dù không nói ra lúc bây giờ nhưng hai người thấy bà chị này không phải là khờ khạo. Bước tiến và kế hoạch được đưa ra khá trọn vẹn chỉ là cách thực hiện còn đợi những bước tiếp theo sẽ biết được là hiệu quả hay không.

Lâm Huân Di ra về cũng hỏi Ngọc Nhi muốn về cùng mình không nhưng Ngọc Nhi đã từ chối nói để chút nữa mới về. Lâm Huân Di trước khi ra về cũng căn dặn Ngọc Nhi không báo cáo lại tin tức này cho Lâm gia. Còn bắt cô hứa chắc chắn rồi mới chịu về.

Nhã Kỳ thì bàn bạc với Thiếu Kiệt một ít chuyện ở công ty tin học rồi mới ra về sau. Hà Vi với Ngọc Nhi đợi cho hai người về không ai nói ai ngồi xuống phòng khách cùng với Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi bây giờ mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh thấy Lâm Huân Di này như thế nào? Việc hợp tác này với cô ta có ổn không đấy. Nhìn trước mắt thì không có vấn đề nhưng mà về lâu dài chắc chắn không đảm bảo đâu.

- Cũng không hẳn. Lâm Huân Di chúng ta chỉ hợp tác hai bên cùng có lợi. Nếu cô ta thật sự làm việc cho Lâm gia cũng không tự mình ra ngoài kiếm tiền như thế này. Trước mắt chúng ta chỉ có thể xem xét việc này thôi.

Thiếu Kiệt trả lời Ngọc Nhi một cách không dám chắc trong chuyện này không có gì gọi là chắc chắn cả đối với hẳn cũng vậy. Việc của Lâm Huân Di hẳn chỉ có thể hợp tác ở một số mặt mà thôi.

- Vậy là cái công ty kia của Lâm Huân Di sẽ không thể dọn dẹp trong ngày một ngày hai rồi. Nếu có chắc chắn cũng không phải bây giờ. Tính ra cô ta cũng có chủ ý riêng của mình. Nếu không phải là người Lâm gia thì tốt quá.

- Việc này cũng không sao mà. Đối với em người thật sự nắm quyền điều hành Lâm gia cũng không phải là Lâm Huân Di. Người nào làm thì người đó chịu. Mười sáu năm trước Lâm Huân Di cũng bằng em như bây giờ cô ta cũng đâu thể nào nhúng tay vào việc giúp đỡ nhà em. Chưa biết chừng lúc đó cô ta cũng chỉ biết ngồi ghế nhà trường. Hãy chọn cho mình đúng người gây ra sai lầm đừng thấy họ mà ghét bỏ. Những người như Lâm Huân Di không có lỗi, em làm thế là vợ đũa cả nắm đâu được.

Thiếu Kiệt thấy Ngọc Nhi có thành kiến quá sâu với Lâm gia trong khi đó đối với Thiếu Kiệt người có lỗi với cô không hẳn là toàn bộ Lâm gia. Đây đâu chỉ là quyết định của một số người cao tầng. Mà những người bên dưới dù cho có quyền nói cũng không có quyền can thiệp. Thiếu Kiệt biết rõ điều này qua việc Lâm Huân Di đến đây thương lượng với hẳn hẳn qua là để không cho cao tầng Lâm gia phát hiện ra việc cô tự ý mở công ty Ngọc Minh lấy tiền bỏ túi riêng mà thôi.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy Ngọc Nhi. Lâm gia tuy người nhiều thế lực cũng không nhỏ nhưng tập trung mọi quyền hành về tay của cao tầng ngay cả gia chủ cũng không thể nào tự ý làm loạn. Việc đã của cậu cũng chỉ là do họ quyết định thôi. Đừng kéo người khác vào chuyện mà họ không làm.

Hà Vi cũng hiểu để Ngọc Nhi thật sự quên hết những gì ở quá khứ rất khó cô đã trải qua khá nhiều chuyện để cô thích ứng ngày lập tức thì không thể nào. Vì việc này cần có thời gian dài lựa chọn giữa những người liên quan và không liên quan trong một lúc nhất thời thì càng khó.

- Nhưng mà cứ thấy sao sao ấy nhà họ ai cũng sống cho riêng mình không như cuộc sống của gia đình Thiếu Kiệt. Nhìn như không ai chú ý điều gì nhưng một khi có chuyện xảy ra mọi người đều quay quần lại trợ giúp lẫn nhau.

Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu. Hắn hiểu rất rõ tuy đôi lúc thấy việc nhà hắn và những người xung quanh khá tốt nhưng đó chỉ là ở mức bình dân nếu như thoát ly ra khỏi phạm trù này vẫn có thể giống như Lâm gia hoặc các nhà khác. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh không cuộc sống nào giống cuộc sống nào.

- Cũng không hẳn thế đôi khi nhìn như vậy nhưng nó lại không như thực tế. Việc Lâm Huân Di tự ra làm riêng cũng là một minh chứng. Cô ta không thấy được quyền lợi từ Lâm gia và sống làm một phần tử chỉ theo lệnh của gia tộc thì cô ta không muốn nên mới có việc xây dựng nên công ty Ngọc Minh như thế này.

Hà Vi cũng gật đầu nếu mà Lâm Huân Di muốn sống cuộc sống bình thường ở Lâm gia thì đã khác. Chỉ cần học xong họ kiếm cho cô một chức vụ nào đó nắm lấy từ từ đi lên. Còn lên được bao nhiêu thì tự bản thân cô xem như thế nào. Vì họ cũng sẽ không giúp đỡ gì nhiều. Thế lực trung lập là như thế ít thay đổi tự thân sắp xếp cá vi trí trọng yếu mà không muốn phát triển nó quá mạnh sẽ làm có các bên dòm ngó.

- Nếu hợp tác với cô ta lâu dài chúng ta sẽ biết thêm nhiều thứ. Ngọc Nhi ở Lâm gia vì bên cạnh anh nên có một địa vị nhất định. Còn các đối tượng giống như Lâm Huân Di nữa thì lại khác. Những tầng thấp không có tiếng nói. Dựa vào việc sống trung hòa của Lâm gia đứng giữa mọi chuyện cũng lam cho những người này bị gò bó ít nhiều. Nên họ luôn có ý nghĩ riêng cho mình.

Thiếu Kiệt trầm ngâm suy nghĩ Hà Vi nói không phải không có lý. Nếu đã có một thành phần của Lâm gia giống như Huân Di thì chắc chắn sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Chỉ cần tiếp cận đủ tốt làm các thao tác hành lang lôi kéo những người này vẫn có thể tồn tại. Chỉ đánh vào ảnh hưởng cao tầng thôi thì mọi chuyện vẫn còn có thể suy tính được.

- Ngọc Nhi em thấy việc này như thế nào. Giờ chúng ta còn nhiều thời gian cần phải có một người nào đó hiểu rõ vấn đề của Lâm gia từ những tầng thấp. Nếu là em anh nghĩ chỉ có thể nhận về những thông tin của các bật trung. Mà không hiểu được nhiều mối liên hệ ở những người bên dưới đi

Thiếu Kiệt muốn để cho Ngọc Nhi tự mình quyết định. Dù sao đối với Lâm gia hẳn cũng không có liên quan gì nhiều. Bố cục hiện tại hẳn không chạm mặt trực tiếp với Lâm gia nhưng nếu có thể thả vài vệ tinh trong hệ thống không giống như Ngọc Nhi thì sau này những vệ tinh được cài vào chắc chắn là một trong những điểm yếu cần thiết.

- Việc này rất có thể trước đây em chưa từng nghĩ đến những người của Lâm gia ít tiếp xúc. Chỉ qua lại và viết báo cáo gửi cho Lâm gia mà rất ít khi nói chuyện liên quan đến vấn đề gia tộc nên cũng không nắm chắc.

- Theo em thấy nhất định là có. Người nghĩ xem đâu phải ai cũng được như Lâm Huân Nhi tự tạo lập cho mình cơ sở riêng còn không bị phát hiện. Chắc chắn đã có người thử và bị bại lộ. Lâm Huân Nhi biết được kết cục này là gì. Nên trước khi về cô vẫn căn dặn Ngọc Nhi đừng cho cao tần biết chuyện này. Chứng tỏ cô ta sợ. Sợ bị phát hiện chắc chắn sẽ không tốt lành gì. Thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả bố mình. Ngọc Nhi bạn thử dò hỏi Lâm Huân Di thử xem.

Ngọc Nhi nghe được phân tích từ Hà Vi cũng gật đầu. Chắc chắn Lâm Huân Di biết gì đó mà Ngọc Nhi không biết. Nên từ lúc gặp mặt tới lúc về

Lâm Huân Di mới nhắc đi nhắc lại đừng báo cáo việc này lên cao tầng. Mới đầu Ngọc Nhi cũng tưởng Lâm Huân Di sợ bị mất quyền lợi là trưng dụng những gì cô đã làm ra. Nhưng giờ Hà Vi nói như thế này cô thấy có điều gì đó khá bất thường.

- Ngọc Nhi mình hỏi thật điều này Lâm Huân Di trước giờ là sao với cậu. Khi nhỏ cô ta đôi xử với cậu như thế nào? Tại tớ thấy ánh mắt của cô ấy đối với cậu hơi khác. Có vẻ buồn buồn những không biết lý do gì.

- Ừ khi mà em nói anh không chỉ có một người bạn gái cô ta có chút gì đó không đúng. Nếu không cô ta không nói mấy câu châm ngòi thổi gió như thế. Em cứ qua lại nhiều với Lâm Huân Di chắc chắn sẽ có câu trả lời đấy.

Thiếu Kiệt cũng nhớ ra một vài chi tiết khác thường của Lâm Huân Di trong lúc nói chuyện về mình và những người xung quanh hẳn. Ngọc Nhi suy nghĩ một chút về những chuyện lúc nhỏ của mình. Trong trí nhớ của cô khá ít tiếp xúc với Lâm Huân Di như cũng có vài lần bà chị này thăm hỏi. Nếu Không Lâm Huân Di cũng không có số điện thoại của Ngọc Nhi khi cần thiết mà gọi.

- Để em điều tra thử. Nếu được ý kiến của anh em sẽ xem xét. Vấn đề ngầm ở Lâm gia chắc chắn có. Nhưng để xem nó ở mức độ nào. Những người Lâm gia chắc cũng không dám hoành hành như Ngô Long nên việc này cần thời gian khá lâu mới có kết quả được.

- Cũng không cần gấp giờ chỉ cần qua tét mọi thứ đi vào khuôn khổ rồi. Ngô Long chỉ cần cần câu là anh cũng thoải mái những việc khác không cần phải lo lắng nữa trong khi mình chưa học xong thì cứ bỏ cục các việc cần thiết là được. Không cần nhắm đến đối mặt như thế chúng ta vẫn an ổn để tạo ra những quân bài sau này.

Mọi việc đối với Thiếu Kiệt hoàn toàn đã chuẩn bị xong chỉ chờ mọi thứ đi vào khuôn khổ như kế hoạch là hẳn sẽ án binh bất động để tập trung cho việc học. Những chuyện khác đã có những người bên dưới theo sự sắp xếp mỗi ngày mà làm việc hiệu quả hơn. Còn hơn hiện tại chạy tới chạy lui các chỗ làm hết việc này đến việc khác.

- Anh nói hay ghê lúc nào cũng sắp xếp để có thời gian. Nhưng từ lúc về nước tới giờ anh đã có thời gian thật sự nào đâu. Lần này tết Hà Vi về lại Ngọc Châu. Anh không định đi qua bên đó nhìn ngắm thử mấy thứ à.

Ngọc Nhi bủi mủi trách Thiếu Kiệt. Hẳn luôn nói tranh thủ để rảnh rỗi nhưng chưa bao giờ thấy hẳn rảnh rỗi thật sự. Không việc này thì cũng việc khác kéo chân Thiếu Kiệt. Hâu như từ cuối năm đến giờ hẳn chưa thật sự rảnh ngày nào. Những ngày bị thương thì hết phân công mọi việc đến làm bản kế hoạch có hôm cũng ở trong cả phòng máy vi tính mà không bước ra khỏi cửa.

- Thôi cho anh xin đi Ngọc Châu lúc này không thích hợp muốn đi thì phải ở lại lâu kia. Chứ vài ngày thì có ít gì, Thăm hỏi xã giao sao. anh không quen với những việc này. Đợi đi Ngọc Châu sẽ đi nhưng đó là hai năm nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 475: Tết Nay Số Khổ Rồi

Những cận tết cuộc sống nhộn nhịp hơn của dòng người bận rộn mua sắm các đồ dùng trang trí trong nhà cũng tấp nập hơn. Chợ những ngày này cũng càng đông đúc khu nhà mới của Thiếu Kiệt xây dựng xong cũng rộn ràng hơn những người thân của hắn đã chọn cho mình những căn phòng có thể ở và sinh hoạt.

Nhân viên của Thiếu Kiệt những người như Tú Trinh cũng đem theo gia đình vào sống ở cái đất phồn hoa này. Dù cho căn phòng không mấy rộng rãi vì mục đích ban đầu của việc xây dựng lên nó là để cho thuê. Nhưng một căn phòng vẫn có đầy đủ gác lửng nhà tắm các thứ đi kèm cũng được trang bị một căn phòng cho bốn năm người ở mà không mất nhiều chi phí hàng tháng phải trả tiền nhà hay tiền điện nước cũng là quá tốt.

Bố của Hoàng Ngân cũng xung phong làm bảo vệ ở đây, Nhưng Thiếu Kiệt cũng vẫn trang bị một hệ thống camera quan sát kèm theo đó là một cái sân rộng để cho mọi người đậu xe. Tuy nói bố Hoàng Ngân xung phong làm bảo vệ canh giữ nơi này nhưng thật chất ở đây mọi người đều tự mình bảo quản tài sản riêng vì toàn là người quen hoặc nhân viên của Thiếu Kiệt, Việc này hạn chế tối thiểu người lạ mặt xuất hiện trong khu nhà mới xây như dạng phòng trọ này.

Thiếu Kiệt cũng lui tới bên này nhiều hơn để cảm nhận cái không khí nhộn nhịp của thời điểm chuyển giao giữa năm cũ và năm mới. Chu Tương và Lý Vũ Hào cũng trở về nước Trương Hạo sau khi thầy dạy phòng cũng dứt khoát đòi một chỗ.

Hai bố con Tấn Tâm thì dọn ra ở bên khu nhà cho đông vui. Không phải vì sợ làm phiền Thiếu Kiệt mà ở bên đó Tấn Phát có thể đi học hắn ngày và chơi với những đứa nhóc trong xóm nhiều hơn là cứ ở mãi trong nhà Hà Vi

và chơi đùa cùng với Khải Huy. Thiếu Kiệt thấy việc này cũng tốt nên chấp nhận ngay. Dù sao thì Tấn Phát cũng cần có một tuổi thơ như những đứa nhóc khác. Cứ để cậu nhóc đi học về cứ ở mãi trong nhà cũng không phải là cách hay.

Thiếu Kiệt sau sự việc của công ty Ngọc Minh thì hẳn cũng không có gì mới để làm, Ngoài ôn tập lại những kiến thức cần thiết dưới sự hướng dẫn của Ngọc Nhi và Nhã Oanh. Thiếu Kiệt đem những kiến thức mà mình thiếu hụt bù đắp trong khoảng thời gian lãn lộn kiếm tiền.

Ngoài những giờ học hành của mình Thiếu Kiệt trở thành lao công trong nhà cùng với Hà Vi Khải Huy dọn dẹp sắp xếp lại mọi thứ trong nhà cũng như bao nhiêu gia đình khác hẳn luôn than thở phải làm hết việc này đến việc kia từ lau nhà, lau kính chùi từng góc ngách nhỏ trong nhà. Còn Hà Vi và Hoàng Lâm Nhu trở thành đốc công của hẳn hành cho Thiếu Kiệt ngán ngẫm.

Nhưng mọi thứ rồi cũng qua hôm nay không chỉ mỗi mình nhà Thiếu Kiệt bận rộn mà người dân trên cả nước đều như thế bởi hôm nay là ngày ba mươi tết. Mọi thứ tất bật của những ngày trước đó đều được dẹp qua một bên để chưa cho cái không khí ngày tết đến. Mọi thứ vào lúc về chiều như thế này không còn ồn ào náo nhiệt nữa. nhường chỗ cho sự yên bình.

Những năm đầu này khi mà ngày ba mươi tết những lúc cuối cùng của chợ hoa tấp nập người nhất. Thiếu Kiệt không hiểu tại sao người ta lại chọn những thời điểm cuối năm gần đến giờ dẹp chợ hoa mới bắt đầu đi mua. Việc làm này chẳng khác nào xát muối vào nỗi đau của người bán hoa ngày tết.

Biết bao nhiêu công sức chăm bón. Lo lắng cho những bông hoa của họ. Chưa tính đến tiền vốn đây đã là một quá trình để có những bông hoa cho ngày tết của mỗi nhà. Việc đợi đến cuối giờ mới mua hoa cũng như đang

làm cho kinh tế và số tiền lợi nhuận của họ mất đi. Cái tết của họ cũng không trọn vẹn.

Thiếu Kiệt cùng với ba cô nàng của mình đi dạo ngoài đường, thấy những cánh đó cũng lác đầu. Nếu theo quan niệm ngũ hành âm dương những bông hoa đó đã đợi chờ đến dịp mình được khoe sắc ngày xuân nhưng vì lợi nhuận của nó không có người bán lại khó chịu với những người để cận giờ đẹp chợ mới mua hoa thì như một oán khí hình thành trên những chậu hoa được đem về trong những ngày tết này cũng là một điều không may mắn.

Nhìn mọi thứ xung quanh nhộn nhịp có yên bình có hai trạng thái đối lập như thế này luôn tìm thấy trong những ngày cuối năm, Khi mà tất cả những người xa xứ trở về quê hương trả lại cho Lưu Minh một sự vắng lặng mà những ngày trong năm không hề có. Ngoài đường xe cộ cũng thưa dần. Không còn tiếng còi xe in ỏi dành đường. Không còn những chiếc ô tô đậu hẳn xuống lòng đường vì không có nơi đậu. Tất cả như hòa vào một không khí xuân cần có.

Nha Oanh bây giờ mệt mỏi kiếm ngay một quán cà phê ven đường ngồi xuống. Ngọc Nhi với Hà Vi kéo Thiếu Kiệt tới đó, Cả bốn người gọi cho mình những ly nước uống nghĩ ngơi sau khi đi dạo. Hà Vi bây giờ mới nhìn mọi người nói.

- Công nhận tết ở Lưu Minh yên bình thật. Nếu mà ông ở trong này thì tốt qua khỏi phải về Ngọc Châu chi cho tốn công năm nào tết cũng như năm đó không có gì mới mẻ hết năm nay chắc cũng như mọi năm.

Hà Vi cảm thán về ngày ba mươi tết ở Lưu Minh sau khi đi dạo mà cô đã thấy được mọi cảnh vật và sự việc diễn ra khác với ngày thường một trời một vực. Ngọc Nhi nghe Hà Vi cảm thán như thế cũng cười đáp lại lời cô.

- Thì hủy chuyến bay đi ở lại Lưu Minh mai một qua tết lại về Ngọc Châu cũng được vậy.

- Ấy như thế không được đâu. Cả mấy tháng nay ở Lưu Minh không thôi giờ tết phải về với ông. Không ông lại buồn mất. Cậu không thấy Chu Tường sao bỏ nhà đi bụi cả gần một năm trời thế mà tết nhất cũng phải trở về đây thôi. Tết nhà nào mà thiếu người thân thì tết đó không vui đâu. Nhà mình chỉ có hai ông cháu ít nhất là mình phải có mặt với ông ngày tết chứ.

Hà Vi cũng lắc đầu nói với Ngọc Nhi. Dù thật sự cô rất muốn ở lại Lưu Minh nhưng cô cũng hiểu để ông mình ở Ngọc Châu ăn tết một mình thì thật không ổn cho lắm. Thiếu Kiệt cũng gật đầu nói với Ngọc Nhi.

- Hà Vi nói đúng đấy không về không được đâu. Hà Vi mà không về Ngọc Châu. Ông lại vào tận Lưu Minh hỏi tội anh lúc đó anh chịu cũng không nổi đâu à. Mà thôi tết này anh cũng không làm gì, Ở nhà không thôi thì cũng chán chắc phải đi tìm cái gì đó chơi cho vui.

- Không phải anh nói với Chu Tường là tết qua nhà anh ta xem thử sao? Chu Tường trước khi về nhà cũng để lại địa chỉ mà. Có gì tết qua đó xem sao.

Nhã Oanh lúc này mới nhắc nhở Thiếu Kiệt cuộc hẹn với Chu Tường qua nhà anh ta xem tại sao hẳn lại bỏ nhà đi. Trong khi đó giờ đây Chu Tường có khá đầy đủ mọi thứ qua công việc mà hẳn đã chọn. Thiếu Kiệt cũng thấy làm lạ một người như Chu Tường lại phải chịu áp lực từ gia đình hẳn về công việc.

- Cái đó chắc để mừng hai hay mừng ba tết đi chứ hôm nay vẫn mới là ba mươi tết giờ mà đi đâu được. Tối nay cũng không việc gì làm chắc sẽ an ổn.

Thiếu Kiệt nói với mọi người hẳn cũng biết tự nhiên đi làm phiên nhà người ta trong tết cũng không làm người khác yêu thích thay vào đó là đến thăm ở những ngày đầu năm lại có thể tốt hơn nhiều. Ngọc Nhi lúc này mới trừng mắt với hẳn như không hài lòng nói.

- Anh đấy! Không phải hôm qua đã nói rồi sao. Đưa Hà Vi ra sân bay rồi bọn mình đi ngắm pháo hoa đầu năm sao. Anh định quên luôn sao. Một năm có một lần đi ngắm pháo rồi về nhà xông đất đầu năm chứ.

Thiếu Kiệt cũng số khổ không nói được. Theo hẳn thấy ngồi ở nhà xem truyền hình trực tiếp bắn pháo hoa còn hay hơn là đi tới tận nơi mà xem. Đến đó vừa phải chen lấn lại phải đề phòng kẻ gian lợi dụng. Thêm vào việc khói bụi từ xe máy và tro của những pháo hoa được bắn lên trời rơi xuống cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Nhưng mấy cô nàng này lại muốn đi hẳn chỉ biết gạt đầu có lệ lúc đó không ngờ Ngọc Nhi lại nhớ.

Đang yên lành lúc này điện thoại của Hà Vi vang lên. Lấy điện thoại trong tay ra Hà Vi nhìn vào màn hình thì thấy số điện thoại của Khải Huy. Thắc mắc nhìn mọi người không biết Khải Huy lúc này gọi họ làm gì. Bởi chỉ đi gần ở khuôn viên nhà chỉ cách chừng mười phút đi bộ đã tới công viên chợ hoa cuối năm. Hà Vi cũng chấp nhận cuộc gọi của Khải Huy hỏi

- Có chuyện gì thế anh huy em đang ở công viên gần nhà này. Có việc gì gấp thì em về liền.

- Ấy! Để anh ra đôn em cùng với mọi người. Hà Thúc vừa mới xuống sân bay. Hà Thúc nói là tết này ăn tết ở trong Lưu Minh này. Không báo cô để mọi người khỏi chuẩn bị gì hết.

Hà Vi nghe thế cũng trợn mắt lên nhìn mọi người Thiếu Kiệt thấy thế cũng đầy dẫu chằm hỏi trên khuôn mặt. Nhìn Hà Vi cúp máy xong hẳn mới lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì mà bộ dạng thất thần vậy?

- Ông vừa xuống sân bay tết này ăn tết ở Lưu Minh. Anh nói xem việc này là như thế nào.

Thiếu Kiệt vừa uống vào ngụm nước cũng mém phun ra. Hà Thúc ăn tết ở Lưu Minh này hẳn không biết là hên hay xui nữa đây. Tưởng chắc rằng tết này hẳn ít nhất không bị làm phiền bởi những thứ như công việc mà những sắp xếp của mình. Thì Hà Thúc đến hẳn không bận rộn mới là chuyện lạ. Hẳn nghĩ đến trong tết mà phải giải trình các thứ về đồ dùng phân bố nhân lực sử dụng quân khu, nội dung huấn luyện ra sao cũng là thứ điên đầu.

Hiện tại Thiếu Kiệt chỉ mong sao cho mình kiếm được chỗ nào lánh nạn còn không thì ai đó đứng ra giải quyết vụ này giúp hẳn. Là cái tết này đối với hẳn bình an rồi.

- Thôi ra sân bay đón Hà thúc thôi. Tết này số khổ rồi!

Nghe Thiếu Kiệt than vãn như thế cả ba cô nàng cười cười. Ngọc Nhi thì châm chọc hẳn thêm một câu nữa.

- Anh lo gì chỉ là Hà Thúc thôi mà. Anh dư sức đối phó rồi đâu phải kẻ thù đâu mà sợ. Chỉ là không biết Hà thúc lần này đến Lưu Minh với ý định gì thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 476: Nội Khố Lưu Hoan

Khải Huy lấy xe chở Thiếu Kiệt cùng với Hà Vi đi ra sân bay. Nhã Oanh với Ngọc Nhi đi về chuẩn bị một số thứ để tối nay đi xem bắn pháo hoa thời điểm chuyển giao giữa năm cũ và năm mới. Vì thấy Hà Thúc đến Lưu Minh nhân vật chính trong chuyện này không phải hai người nên quăng gánh đê cho Thiếu Kiệt lo liệu.

Sân bay giờ này cũng tương đối đông Khải Huy phải chạy một chút mới vòng xe đi đến công chính được. Vì thời điểm tết nhất người di chuyển đông. Thêm phần khách du lịch đến đây với tâm lý xem tết cổ truyền của các quốc gia châu á như thế nào. Nên an ninh sân bay cũng được thắt chặt hơn.

Khải Huy từ từ đi vào trong sân bay qua các khâu kiểm tra an ninh mới được phép lại xe vào từ cổng phía sau sân bay. Chạy một vòng để lên công trước.

Xe chạy đến nơi mà Hà Thúc đang đứng đợi sẵn. Hành lý của ông đem theo cũng không nhiều. Xe dừng lại trước mặt Hà Thúc, Khải Huy nhanh chóng mở cửa xe chạy vội xuống đem hành lý của Hà Thúc để lên xe Thiếu Kiệt với Hà Vi xuống xe thấy Hà Thúc vui vẻ cười. Hà Vi liền nói.

- Cháu đặc chuyến bay bảy giờ về Ngọc Châu ăn tết cùng ông thế mà ông lại vào trong này. Năm nay ông ăn tết trong Lưu Minh này luôn hay là vào vì công việc đấy.

Hà Thúc nghe cháu gái mình nói thế cũng tươi cười đáp lại lời cô.

- Cũng không có gì mọi năm ăn tết Ngọc Châu năm nào cũng như thế. Không cái bọn kéo quan hệ thì mấy người bạn già ngày nào cũng gặp lần

này ăn tết Lưu Minh sẵn dịp xem coi chỗ quân khu Thiếu Kiệt sắp xếp thế nào. Sao nào cậu bị thương nặng lắm sao giờ lành lặn như không có gì thế.

Hà Thúc nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng cười cười. thời gian này tuy Thiếu Kiệt án binh bất động dường như chỉ duy trì sau sự việc ký kết hợp đồng không những hấn cũng không phải rảnh rỗi mà làm nhiều việc khác. mà những việc này Hà Vi đã kể lại cho ông mình.

- Có đâu ông biết rồi mà còn chọc với gheo. Vậy tết này ông ăn tết ở Lưu Minh cho vui dù sao. Cũng không cò việc gì làm trong tết. Đi vong vòng một vài nơi cũng tốt mà cũng không còn sớm về nhà xong mình ăn uống cái gì đó rồi đi xem pháo hoa tết luôn như thế cũng khá thú vị mà.

- Ừ mọi năm ông vẫn chỉ xem ở trong nhà qua truyền hình. Năm nay xem trực tiếp tại hiện trường sẽ như thế nào. Nếu không phải nước nào cũng làm thì hàng năm tiền làm mấy cái pháo hoa này cũng bớt được đôi chút cho ngân khố.

Thiếu Kiệt nghe Hà Thúc nói thế cũng ôm bụng cười. Hấn thấy Hà Thúc tiết kiệm ngân khố muốn làm quá rồi. hành động của Thiếu Kiệt làm cho Hà Thúc nhìn hấn lắc đầu nói.

- Không phải ông nói sai đấy chứ, Một năm tiền pháo hoa bắng vào mấy dịp lễ tết ngón cả đồng tiền của ngân sách quốc gia vậy mà cháu lại cười được.

- Cháu nói chưa chắc đấy. Chuyện này bên ông Lưu không nói cho ông biết à? cái ngày người ta gọi là làm kinh tế đôi bên cùng có lợi nhà nước và doanh nghiệp nhà nước hợp tác làm thôi ấy mà. Thôi chuyện này lên xe rồi cháu nói cho.

Nhìn xung quanh mình đúng là đứng ở bên ngoài sân bay nói chuyện quốc gia thì cũng không thích hợp cho lắm nên Hà Thúc cũng gật đầu. Thiếu Kiệt bây giờ cũng chuyển chỗ ngồi ở hàng ghế sau lúc đầu lên phía trước ngồi cạnh tay lái với Khai Huy. Khi cánh cửa xe vừa đóng lại. Khai Huy bắt đầu đề máy ô tô thì Hà Thúc không chờ đợi được hỏi Thiếu Kiệt.

- Cháu nói lão Lưu Hoan hợp tác với doanh nghiệp là sao? Như thế gây thiệt hại gì cho quốc gia không?

- Ông đứng nói thế chuyện này chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi thôi. Không phải như ông nghĩ đâu. Thật chất bắn pháo hoa chỉ là một trong những cách đánh dấu một năm mới đến nhưng với quốc gia chúng ta nó là chi phí hao tốn hẳn năm nhưng lại làm. Vì thế thường nhưng thời điểm tết các công ty du lịch trong và ngoài nước đều khuyến khích các công ty du lịch tổ chức các tour dịp tết và kèm với giá ưu đãi. Ở đây liên quan đến rất nhiều doanh nghiệp sẽ được lợi nhà nước cũng vì thế mà thu về một số tiền thuế của những dịch vụ phát sinh này.

Vốn việc này là của Lưu Hoan về phát triển kinh tế của quốc gia trước giờ Hà Thúc cũng không để ý đến. Nhưng mỗi năm nhìn ngân khố bị giảm đi chỉ vì vài phút bắn pháo hoa cho người dân xem. Hà Thúc cũng không mấy thích. Dù ông đã nói với Lưu Hoan nhiều lần là dẹp bỏ việc bắn pháo hoa đi nhưng vẫn không được Lưu Hoan chấp nhận.

- Như thế thì ý cháu nói là có những công ty ăn nên làm ra vào thời điểm này. Họ có lợi nhuận sẽ phải đóng lợi nhuận đó cho nhà nước phải không? Nhưng sao ông thấy việc này cứ gây lãng phí thế nào đấy.

- Đúng là việc này khi ông nhìn nhận ở một phía thì nó khá lãng phí vì phải chi ra một số tiền lớn và thu lại từng chút một. Nhưng ông có xét đến việc nếu không có thu lại chắc gì ông Lưu đã chịu để cho việc bắn pháo hoa

này gây lãng phí không. Phải nằm trong chẵn mới biết chẵn có rận thôi ông à.

Hà Thúc suy nghĩ lời Thiếu Kiệt cũng không phải không có lý lẽ Lưu Hoan cũng không hề đồ đến mức như thế. Mà xem ra lại phải tận lực duy trì tình trạng như thế để có thể không tổn thất quá nhiều về việc chi ra một đồng tiền cho việc bắn pháo hoa này.

- Nghe cháu nói như thế chắc cháu cũng biết cách thức mà ông Lưu đang làm đi. Lão ấy làm sao mà thu tiền về lại được khi phải mỗi năm đều đặn chi ra biết bao nhiêu tiền cho việc này cháu thử tính cho ông biết xem.

- Thật vấn đề tính toán cháu không thể chắc khi không có con số cụ thể nhưng mà về cách tóm lược kiếm tiền này thì cháu biết cũng đại khai. Chủ yếu tiền thu về của việc này hầu hết thuộc về tổng cục du lịch quốc gia gửi vào lại cho ngân khố. Và chắc hẳn không phải ít.

Thiếu Kiệt nói ra nhận định của mình về việc này. Hà Thúc bảo hẳn tính toán vấn đề kiếm nhiều tiền hay không Thiếu Kiệt hoàn toàn không tính toán được nhưng con đường cần làm ra tiền bắt buộc phải có sự hợp tác không chỉ có một người mà Thiếu Kiệt nêu cái tên nắm đầu trong chuyện này ra là Hà Thúc giật mình bởi vấn đề này thuộc quyền hành của Trương Lão.

- Lão Trương lại có liên quan sao? Hèn gì lão này cực lực phản đối chuyện không bắn pháo hoa. Thì ra là có liên quan đến lão. Nhưng chuyện này liên quan đến lão nhiều đến như thế sao Thiếu Kiệt.

- Không liên quan mật thiết như tay với chân ấy ạ. Khi thời điểm du lịch đầu năm là quý một của năm thì cái này phải chuẩn bị trước cả sáu tháng. Những nhà điều hành trong nước phải ngày đêm dò xét những chuyến bay khuyến mãi đặt mua lại với thời điểm giảm giá và ngày bay. Ông cũng hiểu

đấy việc tập hợp nó lại ở những công ty du lịch ngoài nước sẽ lên tour và nhắm vào những dịp lễ tết như thế này mà thu hút người đi du lịch. Đem về thu nhập mà điểm thu hút là phải có. Thời điểm tết cổ truyền không như tết tây của nước ngoài. Nên giá vé của các công ty du lịch là có lời. Không phải đây là cách kiếm tiền dựa theo tết sao.

Hà Vi ngồi trên xe cũng gật đầu. Cô theo Thiếu Kiệt không ít ngày nên cũng hiểu được khá nhiều điều về việc kiếm tiền. mua bán chênh lệch làm du lịch giá rẻ áp dụng hình thức mua vé theo giờ của nước ngoài và sự chênh lệch thời gian tết của quốc gia tạo ra những thu nhập lớn từ các công ty lữ hành.

- Ấy nhưng chỉ như thế thôi thì đâu kiếm được nhiều chỉ có thể vé máy bay các thứ thôi mà? Cũng đâu có được bao nhiêu đâu.

Hà Vi bây giờ hỏi Thiếu Kiệt về vấn đề bán vé ăn chênh lệch làm lữ hành thì chắc chắn sẽ không đi kèm theo bao nhiêu tiền của một người trong khi đó họ đi du lịch toàn áp dụng tour giá rẻ.

- Làm gì mà ít. đã là tour trọn gói em nghĩ xem họ sẽ ở một ngày sao. Chi phí khách sạn đã ký hợp đồng với các công ty khách sạn nhà nước làm gì. Thêm đó tổng cục du lịch lại tổ chức ra các lễ hội trong dịp tết nhằm thu hút khách du lịch. Em thấy họ chỉ sử dụng dịch vụ trọn gói thôi sao. Đi du lịch là phải mua đồ lưu niệm các thứ cần thiết mà dịch vụ trọn gói không thể cung cấp. Như thế mới gọi là du lịch chứ.

Hà Thúc sau khi nghe cái cách kiếm tiền từ du lịch giữa hợp tác hai người Lưu Hoan và Trương Lão cũng gật đầu. Lưu Hoan làm dịch vụ bắn phao hoa là theo ý của người dân cần phải có. Nhưng Trương lão lại dùng việc này để lôi kéo kiếm về kinh tế cho Lưu Hoan.

- Xem ra hai lão này mỗi năm cứ như thế hợp tác với nhau mà để không phải thất thoát kinh tế và tài nguyên vốn có cũng suy nghĩ nhiều à.

- Vâng nhưng trong đó còn nhiều thứ lắm. Đối với dịch vụ của các lễ hội do tổng công ty du lịch đề xuất ngoài những thứ cần có. Các doanh nghiệp kinh doanh sản phẩm nước giải khát thực phẩm ăn nhanh cũng nhảy vào. Ông cũng hiểu rồi đấy lượng khách du lịch trong những tụ điểm này là rất lớn đây cũng là dịp tăng chi phí cho khâu kinh doanh các loại hình này. Nó hiệu quả hơn cả việc quảng cáo trên truyền hình mà chi phí là có thể nói vừa tầm với các doanh nghiệp nữa. Ngại gì mà họ không đầu tư. Tính ra chỉ có ông Lưu là nhìn họ kiếm lời rồi thu thuế cũng không sướng gì cho cam.

Hà Thúc cũng im lặng qua những gì Thiếu Kiệt nói ông cũng biết Lưu Hoan cũng có nỗi khổ riêng mà không nói được. Người dân thì cần có bắn pháo hoa. Mà kinh phí cấp ra từ ngân khố. Lợi cho bên mấy công ty du lịch và dịch vụ.

Tội cho Lưu Hoan phải nhìn họ kiếm lời rồi mới thu lại được tiền thuế đập vào tiền đã chi cho việc bắn pháo hoa. Người du lịch càng đông thì thuế càng nhiều. Du lịch thất thu thì Lưu Hoan cũng không đủ tiền đập vào. Nên chỉ biết cắn răng mỗi năm chi tiền rồi đợi gom lại từng đồng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 477: Chủ Nghĩa Cơ Hội.

Hà Thúc ngồi trong xe suy nghĩ thật lâu. Những gì trước giờ ông nghĩ là tồn tại cũng chỉ là lãng phí nhưng nó lại đem đến doanh thu cho các thế lực phụ cận của mình. Chỉ có người nắm giữ tài chính như Lưu Hoan Lúc nào cũng vui vẻ nhưng lại khổ một mình mình chịu.

- thật không ngờ chỉ một việc nhỏ vậy mà có nhiều thứ phát sinh quá. Cũng may ông không làm kinh tế giống như Lưu Hoan nếu không suốt ngày mặt dày đi đòi tiền của lão Trương chắc cũng không tốt lành gì.

Hà Vi bây giờ mới nhớ ra gì đó hỏi Thiếu Kiệt. Dù cô đã biết được tiền kiếm được về du lịch của dịp tết khá nhiều nhưng. Nhưng nếu muốn tổ chức lấy các hoạt động này cũng không phải là không cần tiền bỏ ra.

- Thiếu Kiệt cậu nói vậy chứ làm mấy cái hoạt động cũng cần một số tiền lớn mà Trương lão cần tiền không phải lại xoay tới Lưu lão hay sao. Như thế tiền càng nặng hơn biết bao giờ mới thu được.

- Không hẳn tiền này. ông Lưu sẽ phải bỏ ra, Trương lão cũng biết điều này chắc chắn sẽ không để có việc này xảy ra vì Trương lão có thể tổ chức những sự kiện này không cần phải bỏ một đồng nào. Nếu những năm đầu thì còn có thể chứ đến thời điểm này hoàn toàn không.

Hà Vi nghe thế nhìn lấy ông mình đang suy nghĩ điều gì chỉ im lặng không nói cũng làm cho cô nàng nổi lên tính tò mò muốn biết ông mình đang đặng đo điều gì. Nhìn lên Thiếu Kiệt cũng đang nhìn cảnh ngoài đường Hà Vi không chịu được đành phải hỏi.

- Thiếu Kiệt. Trương lão làm sao mà không bỏ tiền vẫn thu lại được lợi nhuận thế?

Hà Vi hỏi mình một vấn đề đơn giản mà Thiếu Kiệt không biết phải trả lời như thế nào bởi. hấn thấy Hà Thúc chắc có lẽ đã nhận ra được điều này tại sao Trương lão lại không bỏ tiền nhưng vẫn tổ chức được các loại lễ hội.

- Thì cũng như ngành dịch vụ thôi Trương lão mở đấu thầu. Những người kinh doanh muốn thương hiệu hoặc công ty mình nổi bật trong lễ hội thì họ bỏ tiền ra đấu thầu hoặc tài trợ từng khu lễ hội. Có nói ở đây cũng không thể chứng minh được cho em thấy đâu. Thôi để tôi đi. Chúng ta đi dạo một vòng kiếm chỗ thuận tiện để xem pháo hoa rồi những nơi diễn ra lễ hội luôn. Chắc hẳn phải kiếm một chỗ đủ quan sát. Như thế mới ổn.

Hà thúc bây giờ cũng gật đầu đồng ý với những gì Thiếu Kiệt rồi nhìn Hà Vi nói ra suy nghĩ của mình.

- Được rồi để ông gọi cho lão trong kiếm cái tầm nhìn tốt nhất. Ông ta mà không biết nữa thì về Ngọc Châu sẽ biết tay ông. Giờ mọi người về nhà chuẩn bị. Tối ông đi cùng nữa xem lễ hội ở Lưu Minh này như thế nào.

Hà Vi lúc này mắt sáng rỡ Thiếu Kiệt cũng biết cười trừ trông lòng thầm nói

“ Đúng là có quan hệ chỗ tốt cỡ nào cũng phải có. Không biết những người sắp xếp khi biết chức vụ của Hà Thúc sẽ như thế nào đây ”

Nhưng những việc này Thiếu Kiệt chỉ giữ trong lòng mình mà không nói ra, hấn chỉ lặng lặng ngồi trên xe nhìn dòng người qua lại trên đường đi.

Qua một lúc về đến nhà Hoàng Lâm Nhu khi biết tin Hà thúc sẽ ăn tết ở Lưu Minh cũng nhiệt liệt hoan nghênh. Còn tự tay sắp xếp cách thứ như mâm ngũ quả cúng giao thừa trái cây và cả giấy vàng mã. Nhưng mà Hà thúc cũng chỉ lắc đầu trước sự nhiệt tình của mẹ Thiếu Kiệt. Ông đã rất lâu

không có làm mấy cái tục lệ này nên cũng không biết phải nói sao với Hoàng Lâm Nhu.

Thiếu Kiệt thấy Hà thúc khó xử cũng lên tiếng nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Mẹ Hà thúc không cúng giao thừa được. Hà thúc đi với bọn con xem bắn pháo hoa cùng với tham quan đường hoa, đường sách tết của trung tâm thành phố rồi. Không có ở nhà đâu mà mẹ chuẩn bị mấy cái này. Với lại Hà thúc ở quân đội làm sao biết cúng kiến mấy thứ này mẹ cứ vẽ vờ.

- Ừ nhỉ mẹ quên mất! Nhưng mà dù sao quân đội thì quân đội chứ cũng phải cúng giao thừa không lẽ không bao giờ cúng sao.

Hà thúc lúc này cũng chỉ cười cười đáp.

- Quân đội đúng là có một số người cúng nhưng mà tôi lại không nằm trong số đó. Mọi năm ở quân khu có người cúng rồi. Với lại quân đội mà cúng giao thừa mong gì bây giờ ngoài hai chữ hòa bình đâu chị.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng thấy lời nói của Hà thúc khá có lý. Ông trước giờ ở trong quân đội cũng không có mong ước gì. Không lẽ lại cầu cho có chiến tranh để cầm quân ra trận. Điều này hoàn toàn không thiết thực. Đang hòa bình ai lại muốn việc này diễn ra.

- Vậy thôi tôi cúng giao thừa cho hai nhà luôn bên kia chắc nói với mẹ Hoàng Ngân cúng giao thừa cũng được. Để bên này tôi cúng giúp cho.

Thiếu Kiệt lúc này muốn khóc mà khóc không được, Nhà của người ta mà mẹ hắn cúng giao thừa dùm. Có lý nào lại như thế nhà mình thì không cúng lại đi cúng nhà khác làm gì.

- À Thiếu Kiệt mẹ đem về một bao phong bì lì xì đó con xem chuẩn bị đi nhân viên của con không ít. Để cho họ có một chút gì đó gọi là lộc đầu

năm.

Hoàng Lâm Nhu nhắc tới lì xì làm Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút điều gì đó rồi cười cười nói.

- Ấy con chưa có vợ. Nên vẫn ở chế độ nhận lì xì nhỉ? Ít ra thì năm nay ai tới thăm hỏi nhà mình thì đều phải lì xì. Ấy không được đi gom người đã. Nhã Oanh, Hà Vi, Ngọc Nhi, Hoàng Ngân. Còn nữa là năm người. Phải có mặt ở nhà mấy ngày tết thu lì xì đã. không thể bỏ lỡ cơ hội được.

Hà Vi cười cười đứng kế bên Thiếu Kiệt hần trách móc.

- Có người nào đến đâu bắt qua chỉ có mấy người nhân viên của anh chứ ai. Còn ai mà đến nhà chúc tết nữa.

- Ấy sao không có được! để đi gọi điện cho cái lão nhiều chuyện Khương Đào. Chỉ cần nói ông em ở Lưu Minh hẳn không ba chân bốn cẳng chạy đến thua gì anh cũng thua. Rồi còn Cao Thịnh mấy người tử tước, mấy người của nhóm Hà thúc nữa chi phải thu cho đủ chứ một năm mới có một dịp mà.

Hà Thúc nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng nhăn mặt. Tính cơ hội cũng không bỏ được. Nhưng việc để những người bên dưới chúc tết lãnh đạo đã hình thành trong chốn quan trường không phải ngay một ngày hai mà nó đã trở thành thông lệ vốn có từ rất xa xưa.

- Cháu đó vừa vừa thôi. Không khéo những người đến đây chạy mất hết đấy lúc đó cháu không thu tiền được đâu. Mà nhớ phong bì nào nhiều tiền quá thì trả lại. Ông không muốn mang tiếng là nhận hối lộ đâu.

- Vấn đề này ông khỏi lo đi. Họ có lì xì là bọn cháu nhận hết. Bọn cháu có đưa lại ông đâu mà hối lộ tiền vào túi quan là của quan. quà cáp bánh trái

đều ôn còn phong bì lì xì thì của thanh thiếu niên chưa lấy vợ họ làm sao nói được ông chứ.

Thiếu Kiệt cười cười đáp lại với Hà thúc làm cho Hà Vi cũng ôm bụng bật cười. Xem ra ông của cô đến Lưu Minh này chỉ làm lợi cho túi tiền của Thiếu Kiệt nhiều hơn một khoản. Không biết chừng hẳn còn lấy tiền đó để lì xì lại cho nhân viên cấp dưới của mình.

- Con đây chủ nghĩa cơ hội lúc nào cũng chờ sẵn. Nhớ lát nữa đi xem pháo hoa thì dẫn theo cả Hoàng Ngân nữa. Mọi người đi hết nó ở bên nhà cũng có một mình đợi giao thừa tội nghiệp nó.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu lấy điện thoại mình ra bấm bấm tìm trong danh bạ số của Khương Đào gọi đi. Bên kia điện thoại vang lên một hồi chuông lâu thật lâu mới có người bắt máy nói.

- Thằng nhóc ôn thần này ba mươi tết còn gây ra cái chuyện gì nữa đây mà giờ này gọi điện đây. Tết nhất để con yên thân cái ông tướng.

- E hem lão đào tôi nói thật nhá! ông tôi ngày cứ nói tôi gây chuyện lần này tôi không làm gì hết chỉ gọi điện báo cho ông một tin bất ngờ. Ông nghĩ xem tốt như thế còn muốn gì nữa.

Hà Thúc không ngờ Thiếu Kiệt nói là làm ngay. Nhìn Thiếu Kiệt gọi điện giọng điệu như muốn tốt cho Khương Đào ông cũng không nhịn được cười. Bên kia đầu điện thoại Khương Đào nhú mày một cái suy nghĩ trong lòng.

“Thằng này hôm nay lại có việc gì tốt mà nhắc nhở mình vậy nhỉ mình nhớ là mình đâu có quên việc gì đâu ta. Có khi nào nó lại nói xạo.”

Trong lòng thì suy nghĩ như thế nhưng Khương Đào miệng lại đáp lại Thiếu Kiệt để giải tỏa sự tò mò của mình.

- Việc gì thế? Lại có việc gì mà chú mày lại có lòng tốt nhắc nhở ngày ba mươi tết thế?

- Cũng không có gì quan trọng lắm. Nếu không muốn nghe thì thôi tôi gọi cho người khác à cúp máy đây.

Thiếu Kiệt khơi gợi lên sự tò mò của Khương Đào lại cắt ngang không muốn cho hắn biết nữa thì chẳng khác nào như mỗi cá. Nhưng Dù biết mình bị như mỗi Khương Đào cũng phải cắn răng cắn vào, lẽ như có chuyện gì đó quan trọng mà hắn không biết thì thật sự thiệt thòi nên nói.

- Ấy! Có chuyện gì từ từ nói. Dù sao chú cháu mình cũng thân quá mà tiết lộ một chút đi.

- Thật không nể tình quen biết tôi cũng không gọi cho lão trước đâu. Giờ muốn nghe đúng không. Tôi nói tin tức cực kỳ quan trọng nhé. Thân lão đã đến cấp bậc này thế mà Hà Thúc đến Lưu Minh ăn tết mà ông lại không biết đã có lòng tốt đi nhắc nhở giúp lại không muốn nghe. Nhớ đừng cho ai biết đấy nghe chưa.

Thiếu Kiệt vẫn ra vẻ một mực quan trọng và bí mật nói cho Khương Đào biết. Vì chăm chú lắng nghe Thiếu Kiệt nói chuyện nên vô ý Khương Đào không nhớ ra được Hà Thúc trong miệng Thiếu Kiệt là ai. Bèn hỏi lại

- Hà Thúc nào?

- Tôi nói lão Khương ông đi chết đi là vừa ông của Hà Vi tôi không gọi là Hà Thúc chứ gọi là gì. Thôi tôi cúp máy đây.

Thiếu Kiệt cúp máy xong cũng ôm bụng cười hắn thấy Khương Đào mà không xúc động nói với vợ mình thì chắc chắn không phải là Khương Đào rồi. Và như thế kế hoạch thu lì xì của Thiếu Kiệt mới thực hiện được.

Khương Đào lúc này suy nghĩ lại một chút lời Thiếu Kiệt rồi bỗng nhiên đang ngồi trên ghế bật dậy như biết được người Thiếu Kiệt muốn nói đến là ai mà thốt lên.

- Chết! chuyện lớn à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 478: Thiếu Kiệt Đâu?

Thấy chồng mình đứng bật dậy nói ra một câu giạt mình Trương Băng nhìn hẳn đi tới đi lui một lúc rồi hỏi.

- Có chuyện gì mà hoảng hốt vậy! Việc có lớn đến đâu thì hôm nay là ba mươi tết ông đứng nói là giờ ông lo việc của ông mà không lo việc nhà đây.

- Bà thật Hà lão đến Lưu Minh sao bà không báo? Thằng nhóc Thiếu Kiệt nó mới gọi điện cho tôi này! Giờ chắc Hà lão đang ở bên nhà nó. Không được mình phải qua đó mới được.

Trương Băng suy nghĩ một lúc thấy chồng mình cuốn cuồng lên bà cũng bực mình mắng Khương Đào.

- Ông lo quá. Hà lão có ở Lưu Minh lúc này thì ngay mai qua thăm ông nghĩ xem ba mươi tết người ta chưa đón giao thừa nữa cuối năm qua thăm làm gì thật tình chẳng hiểu nổi ông suy nghĩ gì nữa. làm việc không có đầu óc tý nào.

Vừa nói chống mình như thế nhưng Trương Băng cầm lấy điện thoại nhắn đi một tin nhắn gửi cho ai đó. Cũng dòng tin nhắn đó được chuyển đi ngay lập tức Lưu Minh nổi lên một làn sóng ngầm. Chỉ một tin nhắn chuyển tiếp liên hồi trong hệ thống vòng tròn cấp chính quyền của Lưu Minh.

Việc này Thiếu Kiệt không hề hay biết. Hẳn đang chuẩn bị cùng với Hà Thúc và nhóm người của mình đi xem bắn pháo hoa ở một ngày trọng đại.

Xe của Cao Thịnh chở Ngọc Nhi Nhã Oanh Cùng với Hoàng Ngân nhanh chóng được khởi hành song song đó là một xe với Hà Vi, Thiếu Kiệt cùng với Hà Thúc. Qua sự liên hệ của Hà Thúc một tòa nhà ở trung tâm có cả tầng thượng để ngắm nhìn pháo hoa thời khắc giao thừa.

Chỗ này có không ít người và nơi của nhóm người Thiếu Kiệt lại đặt ở vị trí có thể dễ quan sát nhất ở các khu vực nhìn xuống bên dưới là đường hoa lễ hội Lưu Minh xen kẽ trong đó là phố đi bộ, đường sách phong phú nhìn từ trên cao có thể thấy được bên dưới.

Từng khu vực được trang trí theo từng chủ đề nổi bật theo dọc con đường từng bông hoa rạng ngời đua sắc thắm trải dài. Những biển hiệu logo những nhà tài trợ nổi bật khắp cả con đường lúc này Thiếu Kiệt mới nói với Hà Vi.

- Đấy em những cái logo vuông tròn của các nhà tài trợ nổi bật trên con đường kia bởi vì họ là đơn vị tài trợ có thể nói con đường này được hoàn thành cũng chính bởi tiền đầu tư của họ mà Trương lão hầu như không bỏ ra một đồng nào. Đồng thời còn hưởng lợi từ khách du lịch và các dịch vụ công ít không hề nhỏ.

Tận mắt thấy được từng khu vực trang trí theo từng loại chủ đề. Còn có những biển hiệu lớn đặt lớn trên trục đường người tham quan du lịch đều có thể thấy được. Mà như thế lại là phương thức quảng cáo tốt nhất mà người làm kinh doanh cần có.

- Thôi lát nữa đi xuống đường hoa xem mọi thứ như thế nào? Ở Ngọc Châu chưa có cái đường hoa này. Không chừng nên nói với Trương lão triển khai ở Ngọc Châu luôn cho đồng bộ.

- Cũng chưa chắc! Nhưng mà có thể thực hiện được cứ thử góp ý xem sao.

Thiếu Kiệt cũng chỉ trả lời một cách tùy tiện. Vì lúc này những cái pháo hoa đầu tiên đã nổ rộ trên bầu trời của Lưu Minh. Hà Vi thấy thế hân nhệ lên gương mặt của Thiếu Kiệt nói.

- Chúc cậu năm mới tốt lành!

- Ủ cậu cũng thế! Lát nữa xuống dưới xem đường hoa kiếm chỗ nào đó chụp hình cho đẹp.

Hà Vi cũng gật đầu! Đứng ở lan can của tầng thượng nơi này gần mười phút sau đó khi pháo hoa đã tắt mọi người cũng chưa hết bồi hồi xúc động. Thiếu Kiệt hẳn nhanh chóng bình ổn lại tâm tính của mình cười cười nói với mấy cô nàng.

- Thôi đi xuống dưới đường hoa chơi nào. Hà thúc ông đi cùng với bọn cháu không?

- Thôi Thôi đã khuya rồi! Mấy đứa đi chơi đi lát Cao thịnh đưa về. Ông về trước đây. Không tranh với bọn cháu được lớn tuổi rồi mà!

Hà Thúc cũng chỉ lắc đầu hôm nay thức khuya đối với ông là cả một chặn đường rồi giờ mà thức tới sáng cùng những đứa nhóc này thì thật không chịu nổi.

- Vâng vậy thôi có gì bọn cháu về sau. Thôi chúng cháu xuống đường hoa chơi đây.

Hà Vi cũng đáp lại lời của Hà Thúc. Trong thang máy mọi người còn đi cùng nhau nhưng chỉ có Hà Thúc vẫn đi cùng với Khải Huy đi xuống tầng gửi xe bởi có thể khi xe đi ra vẫn không quay đầu xe lại được cho thuận đường nên Hà thúc lên xe trước để chạy một mạch về đường khác vắng hơn.

Thiếu Kiệt cùng với nhóm người của mình rời khỏi khách sạn đi bộ dọc ra nơi tuyến đường hoa lệ của thành phố. Thời điểm này những người vừa xem bắn pháo hoa xong đổ dồn về đây khá đông. Từng dòng người chen chúc nhau trên con đường chật hẹp.

Ở khúc đầu của mỗi con đường người đông đúc chụp hình tạo dáng đủ loại hình thức làm cho hai tuyến đầu đường trở nên chật chội hơn. Bốn cô nàng dứt khoát phải chen vô được bên trong để ngắm nhìn chằm chằm để Thiếu Kiệt ở lại phía sau. Cao Thịnh được lệnh đi trước mở đường cho bốn cô nàng. Thiếu Kiệt nhìn thấy thế cũng buồn cười. Bởi Cao Thịnh hôm nay số khổ hơn hẳn trong dòng người phải chen lấn lấy chỗ cho cả bốn người.

Nhìn nhóm người Hà Vi đi phía trước Thiếu Kiệt mỉm cười lắc đầu. Ngay bây giờ sau lưng Thiếu Kiệt bỗng nhiên có một âm thanh vang lên và lưng hắn cảm nhận thấy một vật gì đó để nằm ngay sống lưng.

- Chào mày Thiếu Kiệt! Tự giới thiệu tao là Aaron đáng lý ra mày nên chết đi để tao được hưởng số tiền kia nhưng mày lại sống bắt buộc hôm nay bọn tao lại phải ra tay rồi. Đừng làm điều gì quá đáng mày không thoát đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cảm nhận được bốn phía quanh mình bị che lại ba họng súng hướng về phía hắn. Trong lòng tự trách hắn quá sơ suất. Hắn quên mất còn bọn người của Kung Chang. Mà trong thời điểm này hắn lại sơ suất. An ninh sân bay có thắt chặt nhưng cũng không thể ngăn người đến du lịch. Súng chỉ từ Ngô gia cung cấp là có.

- Bọn mày là người của Kung Chang! Bọn mày muốn gì?

- Không muốn gì hết chủ yếu có người muốn gặp mày một chút thôi! Đi

Trong lúc này Thiếu Kiệt cố gắng bình tĩnh hắn hiểu tình cảnh này hơn ai hết. Đây không phải thời điểm anh hùng. Chưa kể đó ở đây nhiều người nhưng hắn muốn thoát cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Được rồi! Tao xem ai muốn gặp tao, Ngô Long hay Khung Chang!

Bốn người buộc Thiếu Kiệt trở lại rời khỏi con đường hoa lệ. Thiếu Kiệt bắt cần một sự bất cần chết người trong đám đông chỉ cần có mục đích từ trước. Lựa chọn thời điểm này ra tay là hợp lý nhất. dưới ba cây súng áp giải ra ngoài đến một chiếc xe. Thiếu Kiệt bị kiểm tra toàn bộ người đem điện thoại lấy ra khỏi người hắn.

Aaron lúc này lấy một cái khăn ra đổ một ít nước từ một cái lọ nào đó từ đằng sau chụp lên phía trước mặt Thiếu Kiệt. Dù cho tình huống này Thiếu Kiệt muốn la lên cũng không được. La lên cũng chỉ bị bắn chết hẳn phải đành chấp nhận chịu cảnh bị chụp thuốc mê.

Ánh mắt từ từ nặng trĩu rồi mọi thứ tối dần trong ánh mắt của hắn. Thiếu Kiệt gục bên cửa kính xe. Aaron bây giờ mới lên tiếng nói với hai người của mình.

- Trói nói lại quăn vào cốp xe đi, nhớ bịt miệng nó lại!

Hai người kia gật đầu một cái. Trong bóng tối của một con đường Thiếu Kiệt bị trói cả tay lẫn chân miệng bị bịt kín quăn vào cốp xe sau. Aaron đứng một bên quan sát hết cả quá trình cho chắc chắn hết mọi thứ mới lên xe. Hai người đi cùng sau khi đóng cốp xe lại. Một người đi về phía tay lái. Một người ngồi cạnh bên.

Người còn lại sau khi rời khỏi đường hoa cũng nhanh chóng leo lên băng ghế sau xe ngồi cạnh Aaron nói.

- Sao không bắn nó chết luôn cho rồi. Lại bắt bọn mình phải canh giữ nó một tuần làm gì. Nó chết hay sống không quan trọng mà.

- Mà ngu quá nó còn có tiền và mấy công ty. Người kia muốn nó sang toàn bộ mọi thứ qua cho họ. Chứ không tao cũng muốn bắn chết nó cho rồi.

Nó như thế mới có giá trị. Người ta nhắm đến nó cũng vì nó có tiền. Nếu không thì cần gì bọn mình ra tay.

Aaron lúc này cũng hằng học trả lời người mới bước vào xe. Người ngồi bên cạnh tay lái lúc này cũng quay xuống nói với Aaron.

- Móa nó hai trăm ngàn đấy. Đứng có giỡn người ta bỏ tiền ra nhiều thế thì người ta phải lấy được cái người ta cần. Bọn nhà giàu là thế chứ ai như bọn mình. Má nghèo quanh năm xong vụ này thì khỏe rồi.

- Thôi bọn bây nói nhiều quá. còn phải canh chừng nó một tuần hay mười ngày đấy. Từ đây di chuyển lên Ngọc Châu giao hàng là được rồi. Nhớ lựa những nơi nghĩ chân mà vắng vẻ để dễ dàng theo dõi nó chứ không nó thoát đấy. Thằng này ranh ma lắm.

Chiếc xe nổ máy rời khỏi nơi nó đã đậu. Hòa vào dòng người đang rời khỏi trung tâm thành phố nơi diễn ra sự vui nhộn vốn có của một ngày tết.

Hà Vi đang cùng mọi người vui vẻ nhìn ngắm mọi thứ phía trước của đường hòa. Cô lần đầu tiên thấy một con đường tràn ngập sắc hoa và nhộn nhịp như thế này. Nhưng đang đi bỗng nhiên cô giật mình chợt nhớ ra điều gì đó.

Linh tính mách bảo của mình cho cô biết có việc gì đó không đúng vội dừng chân lại. Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng giật mình nhìn lấy Hà Vi. Không biết đang đi trước dòng người sao Hà Vi đứng lại quay lại nhìn qua mọi người một lượt rồi mới sầm mặt lại nói.

- Thiếu Kiệt đâu? Nãy giờ hình như không thấy anh ấy? Nãy giờ mọi người mãi chơi không để ý Thiếu Kiệt anh ấy đâu rồi?

- Lúc ở đầu đường mình còn thấy! lúc đó chen chút mình nghĩ Thiếu Kiệt đi phía sau bọn mình. Mà sao tới đây rồi anh ấy vẫn chưa đi lên nữa.

Nhã Oanh nhớ lại thời khắc còn nhìn thấy Thiếu Kiệt cho đến hiện tại. Vì đầu đường hoa khá đông người. Cao Thịnh mở đường các cô có được lối đi cũng nhanh chân đi theo hắn mà quên mất Thiếu Kiệt nhà mình đi phía sau.

- Có khi nào anh ấy ở phía sau đi từ từ không? hoặc là bị lạc đâu đó trên đường? Gọi điện thoại thử xem.

Ngọc Nhi vừa nói ra ý nghĩ của mình nhưng điện thoại trên tay của Hà Vi đã vang lên tiếng tổng đài bên kia một cách vô cảm.

“ Thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được. Vui lòng liên hệ lại sau.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 479: Lưu Minh Chịu Không Nổi.

Âm thanh thông báo đó làm mọi người ngỡ ngàng. Trước nay Thiếu Kiệt không bao giờ tắt máy. Ngọc Nhi cũng lấy điện thoại của mình gọi vào số của Vô Ảnh của Thiếu Kiệt. Vẫn là âm thanh tổng đài vang lên.

- Có khi nào Anh Kiệt quên sạt điện thoại nên hết bin không?

Hoàng Ngân bây giờ. Cũng ráng trấn tĩnh mọi người nhưng điều này làm cho Hà Vi từ chối ngay.

- Hồi chiều Thiếu Kiệt đã nhắc mọi người sạc bin điện thoại để chụp hình. Không lý nào anh ấy lại quên. Mà số điện thoại của vô ảnh cũng tắt mất là không thể nào.

Cao Thịnh trầm mặc nhìn xung quanh một chút cau mày. Giữa dòng người đông như kiến này có tìm kiếm một người là quá khó. Suy nghĩ một chút Cao Thịnh mới nói với cả bốn người.

- Anh nghĩ Thiếu Kiệt có chuyện rồi! Mọi người nhìn xem người nhiều như thế này. Hôm nay chúng ta quên mất Thiếu Kiệt bên ngoài còn có người muốn ám sát. Vì cả hơn một tuần cậu ấy ở nhà và cũng không đi đâu xa. Giờ giữa biển người như thế này thời cơ đến và sự đề phòng cũng ít đi do chúng ta không để người bảo vệ vì chủ quan đây là dịp tốt. Vô Ảnh cũng đang ở trại huấn luyện ăn tết. Thời điểm này thích hợp ra tay à. Đi về thôi cần triệu tập người gấp rồi.

Tâm tình đang vui của mọi người lúc này mất sạch thay vào đó là sự bất an lo lắng. Con đường hoa xinh đẹp hiện tại không đập vào được trong mắt mọi người nữa. Thay vào đó cước bộ ngày một nhanh rời khỏi con đường dài được cách ly này.

Vừa đi ba người người mỗi người cầm lấy điện thoại mình bấm đi những số cần thiết. Hà Vi gọi về nhà báo việc này cho Hà Thúc một cách nhanh nhất. Ngọc Nhi thông qua điện thoại triệu tập vô ảnh. Nhã Oanh thì nhắn tin đến các số như Trương Hạo, Lý Bân, Lâm Vũ...

Cao Thịnh vừa rời khỏi con đường phi ngay đến nơi gửi xe của mình nhanh chóng lấy xe ra một cách nhanh nhất. Hiện tại hấn bực mình nếu lúc đầu hấn gọi cho bốn người Trương Phạm. Những người kia cũng không có cơ hội bắt mất Thiếu Kiệt đi.

Hà Thúc đang trên đường về nhà cũng nhận được tin tức của Hà Vi quát lớn.

- Cháu gọi ngay cho Khương Đào. Bảo đến nhà ngay, Các cháu về gấp cho ông!

- Vâng! Cháu đang tranh thủ về nhà đây.

Nói rồi Hà Vi cúp máy liền gọi cho Khương Đào. Bên kia Khương Đào vừa mới cúng giao thừa xong đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì điện thoại của Hà Vi gọi đến.

- Chú đến ngay nhà cháu! Thiếu Kiệt mất tích rồi! Nhanh lên ông đang về nhà! Đây

Khương Đào tưởng yên giấc được thì tin sét đánh từ Hà Vi đưa cho hấn hơn củ khoai lang nóng phỏng tay. Thiếu Kiệt là ai. Ngay ngày đầu năm lại bị mất tích. Nghe trong lời nói của Hà Vi thì chuyện này không phải giả. Hấn hốt hoảng rút luôn cả điện thoại xuống đất bật dậy thay ngay một bộ cảnh phục. Trương Băng nhú mày đang định mắng hấn thì Khương Đào nói.

- Thiếu Kiệt bị mất tích! Hà Vĩ bảo là qua bên đó gấp bà thay đồ đi qua bên đó xem sao. Chuyện này không phải đùa đâu. Đừng có đề cập gì chúc tết với không chúc tết bên đó là được. Giờ không phải là lúc đi chúc tết lãnh đạo.

Khương Đào vừa nói vừa mặc áo vào một cách vội vã Khương Băng cũng nhanh chóng bật dậy chạy tới tủ đồ thay ngay quần áo của mình để đi cùng Khương Đào.

Chuyện như thế này Hà thúc chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Mà Lưu Minh chịu không nổi lửa giận của ông nhất là chồng cô. Một cảnh sát mà không đảm bảo an ninh trong dịp tết nhất. Lại để xảy ra chuyện như thế với người quan trọng thì phải chịu tội gì.

Khương Đào mặc đồng phục xong cũng dắt chiếc xe máy của mình ra, Trương Băng cũng theo sau khóa cửa lại ngồi sau xe máy chồng mình mở điện thoại lên nhắn đi một tin ngắn gọn.

“ Thiếu Kiệt Mất Tích ”

Người nhận tin không ai khác là Trương Hoành. Ba người Lưu Bá, Trương Hoành, Trần Như Ý đang nâng cốc chúc mừng năm mới ở khu nhà ở cán bộ công chức được cấp.

Nhìn thấy số điện thoại của Trương Băng cũng tưởng cô em nhắn tin chúc tết nhưng khi đọc dòng tin nhắn ngắn gửi hấn làm rơi luôn cả ly rượu trong tay xuống đất.

Lưu Bá với Trần Như Ý thấy thế cũng cau mày. Bây giờ Trương Hoành Chỉ kịp nói một câu.

“ Lưu Minh chịu không nổi ”

Hắn quăng cái điện thoại lên bàn chạy ngay vào phòng mình. Hai người thấy thế nhìn vào điện thoại còn sáng màn hình không hiểu Trương Hoàn là gì mà phải xúc động đến như thế.

Hà Thúc ở Lưu Minh này bọn họ cũng biết. Nhưng chỉ là Hà thúc thì có gì mà chịu không nổi. Bất quá ông chỉ ăn tết bình thường như bao người khác thôi mà đó là ý nghĩ nhất thời trong phút chốc. Nhưng khi đọc tới màn hình điện thoại của Trương Hoàn cả hai biết tại sao hắn nói Lưu Minh chịu không nổi.

Hai ly rượu rơi tự do vỡ tan tành. Lưu Bá, với Trần Như Ý lập lại động tác của Trương Hoàn chạy về phòng nhanh nhất có thể. Họ cần phải chạy đến nhà Hà thúc xem chuyện này như thế nào.

Trong nhà cán bộ không ít người vừa mới đón giao thừa xong muốn chấn chỉnh trang phục chúc tết ba vị lãnh đạo đang ngồi đón tết ngoài phòng khách cũng tò mò tại sao lần lượt âm thanh vỡ ly vang lên như thế. Người tiếp cận cái bàn đầu tiên không ai khác là Vũ Luận.

Hắn chỉ kịp đọc trong vòng năm giây trước khi màn hình điện thoại trở lại với chế độ chờ. Nhưng cũng hiểu được nội dung tin nhắn ấy muốn nói lên điều gì.

Vũ Luận xám mặt, Hắn hiểu đường thăng tiến của mình dựa theo sự phát triển của Thiếu Kiệt. Giờ Thiếu Kiệt bị mất tích thì con đường của hắn bị chặn đứt. Hắn cũng nhận được tin Hà thúc đến Lưu Minh. Nhưng việc này vượt quá mức thừa nhận của hắn. Vũ Luận nhanh chóng về phòng nhắn một tin không khác trên màn hình của Trương Hoàn đi. Hắn cũng thay đồ của mình để chạy đến nhà Thiếu Kiệt nghe ngóng tình hình.

Hoàng Lâm Nhu nhận được tin tức từ Hoàng Ngân cũng ngồi xuống ghé im lặng thật lâu nhìn xung qua bỗng nhiên chìm trong một không khí đáng

sợ không nên có của ngày tết.

Vội lấy ngay điện thoại của mình ra gọi ngay một cuộc gọi đường dài ra bên ngoài đất nước. Bên kia người đàn ông đang nhìn ngắm bầu trời ông cũng có tết cổ truyền của mình trên đất khách quê người đó là nhìn về một hướng của quốc gia mà mình không thể trở về.

Âm thanh của cái điện thoại phá đi cái bầu không khí hoài niệm của ông. Đưa tay nhìn lấy số điện thoại trầm ngâm một lúc mới chấp nhận cuộc gọi nói.

- Có chuyện gì mà con gọi cho bố thế! Hôm nay chắc bên đó đã là mừng một tết đi Thiếu Kiệt không ở bên cạnh con sao mà lại gọi điện thoại cho bố thế.

- Con không cần biết. Lần này bộ phải ra lệnh cho Huyết Long quân đoàn cho con. Thiếu Kiệt của con mất tích ngày vừa lúc giao thừa xong. Con không biết bằng bất cứ giá nào F22 cũng được. Tiềm Kích định vị, tên lửa hành trình không đối đất tân tiến mới nhập về cũng thế. Thậm chí là đồ bộ quân đoàn cũng phải tìm Thiếu Kiệt về cho con.

Âm thanh xúc động của Hoàng Lâm Nhu làm cho người bên kia nhăn mày bực bội hỏi lại.

- Con nói sao? Thiếu Kiệt mất tích! Các bên ở quốc gia biết chuyện này chưa? Con có biết nếu làm như thế là dấy lên chiến tranh đấy. Đối với quốc gia bố không muốn như thế. Nó đang yên bình đấy. Những thứ này bố trang bị để dành cho thằng cháu bố sau này sử dụng. Con đừng làm bố sợ đấy.

- Bố làm như vậy có ý gì. Thằng cháu bố nguy hiểm kia kìa. Giờ mà còn để dành nữa sao? Con không biết nếu bố không làm thì con làm. Dù sao con cũng có quyền triệu tập khẩn lúc nguy cấp.

Hoàng Lâm Nhu uy hiếp trắng trợn đối với bố mình. Bên kia điện thoại lắc đầu nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Con cứ bình tĩnh đi nếu Hà thúc hấn biết chuyện này chắc chắn sẽ huy động toàn bộ người để tìm kiếm Thiếu Kiệt. Còn cái bọn bắt cóc đó nếu biết nhóm người nào làm thì con chỉ cần nói bố cho Huyền Long quân đoàn đi làm cho con. Bình tĩnh đừng manh động. Với lại con lo quá, Thiếu Kiệt nó đã được trang bị đầy đủ rồi. Nếu não nó không chết thì vẫn có thể sống mà trừ khi là bị vỡ sọ não nếu không thì chức năng tái tạo mà bố đánh cắp được hóa ra vô dụng à.

- Bố nói hay lắm làm sao biết cái liều thuốc đó đúng hay sai. Bố nên nhớ cái đó cũng chỉ đánh cắp được. Đã vậy còn hủy luôn cả công thức. Lỡ như nó không hoạt động thì sao. Con thấy ngoài việc thằng nhóc đánh nhau vết thương mau lành ra chẳng có cái gì tốt cả.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ đối thoại với bố mình khi được lệnh tiêm vào cho Thiếu Kiệt thuốc. Bố cô chỉ nói đó là vắc xin phòng ngừa các bệnh. Đến khi cô biết được sự thật Thiếu Kiệt bị trở thành người thử nghiệm loại thuốc đó cũng mắng bố mình không ít.

- Thế còn muốn gì nữa. Con nghĩ xem không hủy đi để lại làm gì. Với lại công dụng nó không đã rõ rồi sao. Có ai tự tái tạo được tế bào và tự nhân đôi lượng máu huyết cần thiết đầy nhanh quá trình chữa lành vết thương như nó sao. Lấy được cái đó bố phải tổn thất hết một nửa số người đó. Mà thôi con cứ để quốc gia lo chuyện này đi bố không nhúng tay vào được. Nên cho Hà thúc hấn biết sớm đi.

- Cái đó bố khỏi lo Hà thúc đang ở Lưu Minh chắc cũng biết chuyện rồi. Thôi con cúp máy đây bọn họ về rồi kìa.

Nòi rồi Hoàng Lâm Nhu trở lại với dáng vẻ thất thần lo lắng của mình. vội tắc đi điện thoại nhưng vẫn cầm trong tay mình. Hà thúc bước vào trong nhà thấy Hoàng Lâm Nhu như thế cũng thở dài một hơi. Ông không biết nên nói điều gì bây giờ với mẹ của Thiếu Kiệt.

Bên kia điện thoại sau khi đã cúp máy người đàn ông đó lắc đầu nhìn lên bầu trời nói thầm một câu mà chỉ có ông nghe thấy.

- Hi vọng liều vắc xin tái tạo đó hiệu quả không thì mọi thứ chỉ còn đợi cái thân già này đi giải quyết tàn cuộc rồi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 480: Đi Tìm Mạnh Mối.

Hà Thúc bây giờ nhìn Hoàng Lâm Nhu dáng vẻ thất thần nên cũng chỉ im lặng ngồi một bên ghế im lặng không nói một lời. Ông hiểu giờ nói gì thì Hoàng Lâm Nhu cũng không nghe thấy tâm trí của cô đã dành cho đứa con của mình. Những việc như thế này ông cũng không biết làm sao.

Một lúc lâu sau lần lượt mọi người đều về đến nhà. Nhóm người Hà Vi về đến nhà cũng chạy ngay vào trong nhà đến cạnh Hoàng Lâm Nhu ôm lấy bà. Điển hình nhất là Nhã Oanh và Ngọc Nhi. Không lâu sau Khương Đào với vợ mình và nhóm người vô ảnh Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân cũng xuất hiện.

Ngồi ở trên ghế lúc này Hà thúc mắng Khương Đào lớn tiếng.

- Anh làm ăn như thế này đây hả. Cảnh sát các anh làm gì. Túc trực kiểm soát an ninh kỹ lưỡng quá. Giờ ngay trong lễ hội có người mất tích mà lại là người quan trọng với quốc gia anh làm ăn kiểu gì thế.

Khương Đào có khổ mà không dám tố. Đúng là việc này xảy ra trên địa bàn hấn. Có muốn điều tra cũng không được lúc đó qua nhiều người không thể nào có thể kiểm tra hết từng người. Chưa nói đến bên cạnh Thiêu Kiệt lúc đó còn có những người Hà Vi và Cao Thịnh rồi mấy người nữa nhưng lại không chú ý đến Thiêu Kiệt. Hấn ở nhà có cho nhân lực ra soát an ninh cũng không thể nào bám sát được hết tình hình.

Bên ngoài Connor với Blake cũng xuất hiện. Hâu như bây giờ nhà Hà Vi được trưng dụng làm nơi triển khai tác chiến.

Tú Trinh bây giờ đợi cho Hà thúc nguôi giận mới có thể báo cáo với Ngọc Nhi.

- Vô Ảnh đã tập trung đầy đủ bên Lâm Vũ sẽ qua đến bây giờ họ chuẩn bị chuyển năm người giỏi nhất mà Thiếu Kiệt tuyển dụng qua đây. Để trợ giúp trong việc định vị Thiếu Kiệt một khi điện thoại của cậu ấy bật nguồn lên là có thể quét toàn bộ đất nước mà tìm kiếm nơi cậu ấy đang ở.

Lời của Tú Trinh vừa dứt thì Lâm Vũ với Lý Bân, Lý Vũ Hào, Thêm cả Chu Tường sau khi nghe được tin tức cũng bỏ cả gia đình đang ăn tết đi qua đây.

Những người Lâm Vũ đem đến không nói gì chỉ chạy thẳng tới phòng máy tính bắt đầu kết nối phần mềm cần thiết.. Kết nối với màn hình và máy chủ của Thiếu Kiệt ở Vô Ảnh lên hai cái màn hình tỷ vi cực lớn được treo trong phòng nhanh chóng bản đồ quốc gia từ việc đột nhập vào hệ thống vệ tinh toàn cầu của một người trong nhóm hiện lên trên màn hình rồi nói với mọi người.

- Hiện tại chỉ cần điện thoại của Thiếu Kiệt được mở lên trong vòng ba mươi giây sẽ được kết nối.

Nhìn trên màn hình những chấm đỏ xuất hiện trên màn hình Hà thúc mới hỏi.

- Những cái chấm đỏ trên màn hình là gì? Sao thấy tập trung rải rác khắp Lưu Minh thế.

Tú Trinh nghe thế mới giải thích. Cho Hà Thúc biết bởi những chấm đỏ trên màn hình là những số điện thoại được kết nối với điện thoại của mỗi thành viên của Vô Ảnh nhằm để định vị toàn bộ số người đang hoạt động tìm kiếm.

- À đó là những số điện thoại được kết nối với hệ thống theo toàn bộ số điện thoại mà Thiếu Kiệt đã mua về. Hiện tại ở Vô Ảnh có một 138 số điện

thoại được kích hoạt. Và đang hoạt động. Còn mười hai số nằm trong tay Thiếu Kiệt nhưng chưa được sử dụng nếu Thiếu Kiệt sử dụng một trong mười hai cái sim đó thì sẽ xuất hiện thêm một chấm đỏ nữa. Số của Thiếu Kiệt đang giữ được đánh dấu ngoài số đang sử dụng còn mười một số nữa. Dành để Thiếu Kiệt đưa cho những người gia nhập sau này nếu cậu ấy tự tìm.

Hà Thúc nghe thế cũng hiểu là việc phân bố trên bản đồ hiện tại là nơi mà các thành viên của Vô Ảnh đang tìm kiếm Thiếu Kiệt. Còn nguyên do làm sao mà có thể có được thông tin định vị này thì ông thấy không cần nói nó chỉ nằm độc quyền trong tay Thiếu Kiệt.

- Hiện tại không biết Thiếu Kiệt ở đâu chúng ta như mò kim đáy bể. Nếu không có thông tin gì thì chúng ta cũng không tìm kiếm được người. Phải có điều gì đó mà đối phương để lại hiện trường mới được.

Công Toại bây giờ nói ra ý nghĩ của mình. Về việc này ít nhất phải có đầu mối nào đó họ mới thật sự kiếm được tung tích của Thiếu Kiệt.

- Việc này vốn ở nước ngoài khá đơn giản nhưng ở quốc gia mọi người lại không áp dụng nên khá khó cho việc định hình được sự việc xảy ra lúc đó là như thế nào. Thật chất nếu mọi đường phố đều trang bị camera thì chúng ta có thể xem lại việc họ rời đi bằng xe gì mà tiến hành điều tra chứ như thế này chúng ta chỉ có cách là bị động.

Timothy bây giờ sau khi làm xong các thao tác mới nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người trong phòng biết. Hà thúc không hiểu lắm nhưng khi được Tú Trinh dịch lại cũng nhăn mặt nhìn Khương Đào một lúc.

Blake bây giờ lắc đầu nói với Hà Vi.

- Việc này bị lên kế hoạch trước rồi chỉ đợi đúng dịp ra tay. Theo tôi nghĩ không ngoài dự đoán có thể là lính đánh thuê. Mọi người nghĩ xem trong dòng người ở đó muốn chế ngự Thiếu Kiệt chắc chắn phải tiếp xúc ở cự li gần. Cái đường hoa mà mọi người nói trên ti vi tôi cũng thấy. Nó khá thích hợp để ra tay nhưng nếu một người thì không được ít nhất phải có người phụ giúp. Vì thế kết luận ở đây có thể là nhóm người lính đánh thuê. Mà biết được ở tết quốc gia các bạn có kiểu lễ hội này chắc không ngoài vùng tam giác vàng của các anh đi Connor nhỉ.

Suy nghĩ điều Blake nói Connor cũng gật đầu những nước láng giềng đều biết ở quốc gia tết cổ truyền này sẽ có lễ hội như thế nào. Nó quá rầm rộ được quảng bá rộng khắp chỉ cần hiểu biết và điều tra sơ lược một chút là được.

- Lễ hội như thế này bản thân chúng tôi ở vùng tam giác vàng cũng biết. Nhưng mà tôi không dám chắc. Các anh có thể xâm nhập hệ thống người đến quốc gia này từ bên sân bay không?

Connor lúc này nhìn Timothy hỏi lấy một câu không nằm trong lĩnh vực của mình nhưng Khương Đào nhanh chóng nhảy ra. Đến lúc này hẳn đứng nhìn nữa thì chắc Hà thúc sẽ lộ lon hấn ngày.

- Không cần tôi có tài khoản tra được. Để tôi đăng nhập.

Mở một máy tính cạnh bên máy tính của Timothy, Khương Đào lúc này chỉ dám dùm lấy máy tình của Thiếu Kiệt có sẵn ở đây hẳn sợ. Việc sử dụng trên máy của timothy sẽ lưu lại mật khẩu và id đăng nhập vào cục hàng không của mình.

Sau một loạt thao tác. Toàn bộ dữ liệu kể từ khi Thiếu Kiệt trở về nước được chuyển giao cho mail mà timothy ghi vào trong phần người nhận của thư điện tử mà Khương Đào cần gửi.

Những tập tin hình ảnh số hộ chiếu được chuyển giao qua máy của timothy. Bây giờ connor mới lẳng lẳng nhìn lên một góc màn hình được chuẩn bị. Ai cũng nhìn lên đó để xác nhận xem Connor có tìm thấy người nào mà hẳn quen biết người của Khung Chang ở tam giác vàng hay không.

Từng danh sách người đến quốc gia chạy từ từ qua từng người từng người mỗi người cứ năm giây một lần để cho connor nhận diện khuôn mặt. Hiện tại chỉ có thể nhận diện bằng cách này. Chứ số hộ chiếu hoặc tên có thể nói là thật cũng được mà không thật cũng xong.

Dù cho cánh này là việc tốn thời gian nhưng nó còn đỡ hơn là họ không có một manh mối nào. Trương Băng lúc này mới kéo Hoàng Ngân đi vào trong bếp. Cô thấy việc này không phải một chút là kiếm ra nên nhanh chóng pha một ấm nước sôi. khui hết hộp ca phê lấy phin ra pha một ca lớn. Kèm theo đó là những đồ ăn chuẩn bị tét được lôi ra làm qua loa cho mọi người chống đói.

Khải Huy bây giờ từ bên ngoài chạy vào bào với Hà Thúc ngoài cổng có khá nhiều người từ các cấp đến muốn gặp ông. Hà Thúc cũng gật đầu nói với Khải Huy.

- Để họ lần lượt vào! Tôi muốn xem cái đám người này ở Lưu Minh muốn làm gì. Được thì tại chức không được thì về hưu hết. Hà Vi với mọi người ở dưới này tìm kiếm manh mối đi. Khương Đào để vợ cháu lo hậu cần đi. Việc này cần trường kỳ kháng chiến. Ra xem cái bọn kia tên nào khả nghi muốn dò xét việc tìm kiếm manh mối thì gõ cổ lại đợi điều tra.

Dù cho lời nói của Hà thúc có một chút cực đoan nhưng ai cũng hiểu ông có quyền làm như thế. Đối với có thể không biết nhưng với quan hệ của vợ chồng Khương Đào có trong nhóm người Hà thúc là bố vợ hẳn. Khương Đào hẳn phải hiểu Thiếu Kiệt đang làm gì cho quốc gia.

Mà người trong thế chế nếu một ai dính vào chuyện này không chỉ rớt ghế thậm chí những gì hắn đã làm từ khi vừa vào quan trường đến hiện tại đều bị lôi ra để định tội có cơ sở. Ai làm quan mà không có chút gì đó gọi là bàn tay nhám nếu không họ cũng không thăng quan tiến chức được. Chỉ là cao tăng ở trên mắt nhắm mắt mở cho qua không muốn làm lớn chuyện thôi.

Connor lúc này chăm chú nhìn vào những hình ảnh di chuyển trên cái màn hình một cách chăm chú nhất hắn không muốn bỏ sót một người nào có thể nằm trong dạng tình nghi. Phải gần hai giờ sau Connor đang ngồi trên ghế cũng bật dậy nói.

- Dừng hình! người này của Tam Giác Vàng lính của Aaron đột ám sát Thiếu Kiệt vừa rồi hắn là chủ sự.

- Ba ngày sau, kể khi Thiếu Kiệt về nước người đầu tiên của Tam giác vàng xuất hiện như thế có nghĩa là họ đã theo dõi cậu ấy và nhận được tin cậu ta không chết chắc họ đã triển khai kế hoạch thứ hai là đợi thời cơ theo dõi ra tay lần nữa. Những chắc rằng chuyện này không phải là một người đi. Phải biết được bọn nó có bao nhiêu người trước đã.

Blake bây giờ tiếp lời của Connor cũng nhìn Timothy lấy thông tin của người được Connor chỉ ra và để qua một bên. Connor lúc này cũng gật đầu. Nhận định được người của Tam giác vàng cũng phải biết được họ hành động lần này gồm bao nhiêu người để có thể biết đường tiếp ứng khi cần thiết nên Connor nhìn Timothy gật đầu một cái như muốn tiếp tục xem hình ảnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 481: Làm Nhục

Hầu như cả buổi dù là không ngủ cả ngày nhưng Connor cũng phải căng mắt ra mà nhìn cho đến khi xác định được bốn người trong đó có Aaron đến đây để thực hiện việc bắt cóc Thiếu Kiệt. Mọi người ai cũng dán mắt vào màn hình. Nên có phần mệt mỏi.

Bên ngoài một đồng người bị Hà Thúc trách mắng không dám hó hé một câu người biết chuyện thì thầm lo lắng người không biết chuyện thì cho rằng Thiếu Kiệt là người nhà lãnh đạo. Mà đã trong khu vực quản hạt của họ mà để người nhà lãnh đạo có chuyện thì càng là tội nặng.

Ngoại ô Lưu Minh lúc này trời bắt đầu tờ mờ sáng. Một chiếc xe ô tô di chuyển trên đường một cách nhanh nhất dường như nó không phải bị tắc đường hay là phải qua quá nhiều trạm thu phí. Đường xá thông thoáng vùng ngoại ô cũng trở thành nơi lý tưởng để nhóm người Aaron đào thoát.

Giờ đã được gần năm giờ sáng họ đã phải rời khỏi trung tâm mất ba giờ vòng vèo các tuyến đường để chắc rằng họ đã an toàn, hai giờ còn lại của chiếc xe ngoài một lần tiếp xăng ra thì chạy mãi trên đường.

Người đang lái xe nhìn Aaron đang ngồi bên cạnh sau khi qua mấy lần đổi người lái xe hẳn cũng cảm thấy có chút mệt. Thức cả ngày trời lại phải chạy xe trong đêm nhìn xung quanh với những giấc ngủ chập chờn mỗi khi thay phiên nhau lái xe cũng ngập một cái chịu không nói.

- Anh kiếm chỗ nào nghỉ ngơi đi cả bọn tối qua đến giờ không ăn uống gì lại chạy đêm như thế này. Giờ gần sáng chắc chắn những chốt canh dọc đường chắc ra soát kỹ hơn anh em mình nên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chiều lại chạy đi Ngọc Châu tiếp. Với lại xem thẳng nhóc đó như thế nào để nó trong cốp xe hoài như thế cũng không ổn đâu.

Aaron đang mơ màng mệt mỏi trong người chột tỉnh. Nghe được đàn em mình nói như thế cũng chớp chớp mắt dụi mắt một cái thở dài nói.

- Ừ như thế cũng được xem lại gần đây có cái nhà kho nào của họ không rồi vào đó nghỉ ngơi.

Vội nhấn một nút bấm mở cốp xe trên đó có một bản đồ được khoang vòng ở nhiều chỗ. Aaron nhìn một hồi bên đường dựa theo cột mốc cây số của đường quốc lộ để xác định mình đang ở đâu. Rồi mời tìm lấy trên bản đồ một hồi nói.

- Khoảng ba mươi phút đi đường nữa có một cái kho rồi vào đó đi. cũng may là trên đường người kia sắp xếp chỗ nghỉ chân. Không biết phải làm sao. Để coi nào chìa khóa nhà kho này số bao bao nhiêu.

Aaron vừa cảm thán một câu rồi lấy trong cốp trong xe lấy ra một chùm chìa khóa trên đó đánh dấu những số thứ tự từng nhà kho tương ứng với những chìa khóa trên tay hắn.

Nghe thấy khoảng cách không xa là được nghỉ ngơi người này vừa đạp chân ga tăng tốc với nói suy nghĩ của mình cho Aaron nghe.

- Toàn người giàu đấu với người giàu. Trong khi đó anh em mình thì lương bèo bọt. Bọn họ giàu thế rồi còn hãm hại lẫn nhau. Mà công nhận hai thằng kia ngồi ở ghế sau từ lúc đổi ca tới giờ ngủ say như chết. Mẹ nó đi theo làm việc mà cứ tưởng bọn nó đi chơi.

- Munez mày cũng đừng thắc mắc không có họ tranh đấu bọn mình có tiền sao. Mặc họ mình cứ làm nhiệm vụ của mình được rồi. Việc lần này thuận lợi hơn đợt vừa rồi nhiều. Mẹ nó lần trước đông người mà không được gì ức chế thật. Kệ tụi nó đi, mấy ngày nay bọn nó chịu không ít thiệt thòi.

Xe chạy được một lúc đến một cái nhà kho. Không người Aaron xuống xe lấy chìa khóa mở cửa cho xe chạy vào rồi đóng cửa lại. Gọi hai người ở phía sau đẩy để xe vào hẳn trong kho. Bốn người quan sát một chút ở xung quanh. Dù biết kho không người nhưng tâm lý đề phòng là vẫn phải có.

Cốp xe sau được bật lên. Thiếu Kiệt nằm trong đó thuốc mê đã hết từ lúc nào. Nhưng tay chân bị trói chặt miệng lại bị bọc kín. Đường dẫn xác cũng làm hấn lặn tới lặn lui không ít. Bóng tối trong cốp xe Thiếu Kiệt đã dần thích ứng đôi chút khi cái cốp xe được mở ra ánh sáng tuy không nhiều nhưng vẫn làm cho Thiếu Kiệt phải nheo mắt lại.

- Đem nó ra để một góc giờ có mở miệng cho nó dễ chịu một chút. Lát tối cũng cần phải di chuyển nữa. Ở đây nó có la hét thì cũng không có ai tới cứu đâu. Chia ra mọi người ăn uống nghỉ ngơi một tý cho nó ăn uống gì đó rồi đi tiếp.

Nghe Aaron nói thế một người trong nhóm liền cười cười đáp lại hấn.

- Thằng này cần cho nó ăn uống sao. Anh em mình đồ ăn còn phải ăn mấy cái mì gói lương khô nó làm gì ăn được cho nó nhịn đói một ngày cũng không chết được đâu.

- Thằng này được may. Mẹ nó bọn nhà giàu ăn uống đồ ngon vật lạ thiếu gì chỉ chưa từng ăn lương khô lính như bọn mình thôi haha.

Aaron bây giờ đáp lại bằng sự đồng ý đối với người đàn em đi cùng mình kia. Rồi mới lấy cái hộp trong cốp xe ra đưa cho mấy người trong nhóm người của mình. Trong đó có mấy phần ăn của lính được sử dụng có khá nhiều loại.

Kể cả việc lấy một cái lon và viên còn khô dùng để hâm nóng đồ ăn một cách gọn gọn nhất cứ thế buổi ăn của nhóm người Aaron diễn ra.

- Ê thằng kia đỏi không làm tiếng chó sủa đi rồi ông đây cho ăn,

Munez nhìn Thiếu Kiệt ngồi một góc không nói năng gì. Lên tiếng chằm chọc. Aaron dùng hết đồ ăn lương khô của mình nhìn thấy Thiếu Kiệt dùng ánh mắt khinh thường đỏi với Munez thì đứng dậy nèm khay cơm đã ăn xuống đất đến trước Thiếu Kiệt nói

- Ấy cha chà! Ngoan cố nhĩ cũng tốt chắc tối qua đến giờ mày cũng chịu khổ không ít nhĩ. Thôi được nể tình mày sắp mang lại cho anh em tụi tao một số tiền. Nên mấy ngày nay bọn tao sẽ tận lực thỏa mãn mày.

- Bọn mày mà tốt lành như thế thì cũng không cần phải đi làm tay sai cho Khung Chang hay là Ngô gia đâu nhĩ.

Biết trước mình rơi vào tay bọn này sẽ không dễ dàng đến khi tìm cách thoát thân. Thiếu Kiệt cũng lằm lỳ nhổ một ngụm nước bọt vào mặt của Aaron.

- À lại còn sinh khí cũng được mày muốn thế thì tao chiều. Anh em giữ nó lại cho nó uống chút nước nào. Giải trí một chút rồi nghĩ ngơi thôi.

Aaron nói thế những thành viên của hấn mắt sáng rỡ lên, Nhanh chóng đứng lên chạy lại nắm lấy Thiếu Kiệt đè xuống đất. Cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi những người của Aaron đang cố đè hấn xuống mặt đất nói.

- Mẹ mấy thằng mày muốn làm gì! Tao mà thoát ra thì bọn bay kể cả Khung Chang phải trả giá đất.

“ HaHa Đợi đến lúc đó rồi tính. Giờ thì nằm im nào.”

Một người đè Thiếu Kiệt xuống trước mặt Aaron đáp lại Thiếu Kiệt trong sự hả hê. Aaron đứng lên nhìn Thiếu Kiệt hấn cười đùa đáp lại.

- Chỉ sợ mây trên đường khát nước nên tiếp chút nước cho mây thôi mà.

Vừa nói Aaron vừa đứng lên tháo thắt lưng xuống lúc này những người đội viên của Aaron cười đùa càng lớn hơn. Từng dòng nước màu vàng từ hạ bộ của Aaron tưới thẳng lên mặt Thiếu Kiệt.

- Sao nước ấm ngon không thẳng nhóc! Mây tốt nhất an phận bảy ngày nữa giao dịch xong thì bọn tao tiến mây một đoạn xuống hoàng tuyền. Muốn mấy ngày cuối đời an lành thì ráng mà ngậm cái miệng của mây lại.

Hai đời người Thiếu Kiệt chưa bao giờ bị khuất nhục đến như thế. Hắn bị ghì chặt xuống đất. Miệng ngậm thật chặt ghi nhớ mối hận này. Sớm muộn gì chỉ cần một cơ hội nhỏ hắn thoát khỏi đây cũng là lúc hắn sang bằng Khung Chang người đầu tiên.

Kể từ khi sống lại Thiếu Kiệt lại trở dậy cái gọi là sự trả thù mạnh mẽ như thế. Hắn chịu nhục từ những người sai vặt của Khung Chang mà người liên quan trong việc này là Ngô gia hắn thề trong lòng hắn đập đổ cánh cửa đó thực lực thế lực. Thiếu Kiệt bây giờ trở dậy mong muốn có thể lực đủ để san bằng tất cả. Hắn không muốn chịu một lần nào sơ hở để gặp phải tình trạng như thế nữa.

- Sao không phục sao. Chắc chưa đủ nhỉ. Anh em cho nó uống no nước thánh của anh em mình đi. Xong lấy cái vôi nước rửa sạch người nó đi. Tao không muốn đi trên xe có một thằng bốc mùi xú uế đâu đấy. Mây càng ngang bướng thì mây sẽ càng nhận được những thù tuyệt vời hơn thôi. Cố gắng mà hưởng thụ từ giờ đến lúc chết nhé.

Lần lượt từng người của Aaron lặp lại hành động của hắn. Thiếu Kiệt sau khi trên người ướt đầm cả nước tiểu của bốn người thì Munez kéo một cái vôi cứu hỏa của cái kho lại lấp đầu lẳng lên rồi mở vôi nước. Phun về phía Thiếu Kiệt trong góc ướt sũng.

Bị áp lực nước phun thẳng vào người dồn vào một góc tường trong giọng điệu hả hê của Munez. Thấy như thế đã đủ trôi đi hết những thứ nước tiểu của họ trên người Thiếu Kiệt. Một người lúc này mới đưa ra ý kiến.

- Quên mất nó đi trên xe mình như thế này thì người ta phát hiện hết. Không được đem ra phơi nắng nó một ngày cho khô mới được.

- Ý Kiến hay à! Tao thấy có cây cột ở ngoài sân đó đem nó trói ngoài đó là được rồi đợi nó phơi nắng một ngày cho khô người đi. Đừng lo nó bệnh hay gì hết. Nó mà bệnh thì trước sau cũng chết thôi.

Aaron đang nằm nghe thế bật dậy khoái chí nhìn ba người gật đầu nói.

- Thật tui bây xem nó như súc vật vậy nhưng mà thôi kệ chó nhà tao nuôi cũng bị xịt nước rồi đem phơi nắng vậy mà nó khô rang làm thế cũng được đấy. Nhớ cột thật kỹ đừng để nó thoát.

- Anh yên tâm đã cột súc vật mà để nó thoát không lẽ mình thua súc vật sao. Cứ để em trước giờ em nuôi súc vật con nào cũng phải hơn mười ngày mới chết thằng này chắc lý hơn súc vật nên đến đó lúc giao dịch nó vẫn chưa chết được đâu.

Munez đáp lại lời Aaron cười lớn rồi áp giải Thiếu Kiệt bằng cách xách hắn lên trong bộ dạng ướt sũng đầu tóc rũ rượi. Đạp ra sân của cái kho nơi mà họ lúc đầu đi vào. Đem một sợi dây xích của nhà kho trói Thiếu Kiệt vào cánh cửa gần đó. trông vào vào cổ hắn xem như Thiếu Kiệt một con vật để phơi nắng cho khô người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 482: Có Khi Nào Nó Điện.

Thiếu Kiệt ngồi một góc ngoài trời nắng chang chang còn Munez ngồi trên xe vừa nghe nhạc vừa nghĩ ngợi. Chốc chốc lại canh chừng Thiếu Kiệt.

Với bộ dạng ướt sũng của mình. Thiếu Kiệt phải chịu cảnh vừa đói vừa uất ức không dễ chịu. Hẳn đói là thật sự. Vừa rồi khi bị nước tưới khắp người của vòi chữa cháy Thiếu Kiệt cô gắng uống vài hộp nước cho dù không biết đó là nước dơ hay sạch. Vì đây là thứ hấn bám víu chống chọi với những người này, Cơm có thể không ăn nhưng nước không thể không uống.

Thiếu Kiệt nhìn quanh mình xem có vật gì để lại được ký hiệu hay không. Hẳn biết bây giờ việc cần thiết của mình là để lại một chút manh mối gì đó. Chỉ cần một trong bốn người động tới điện thoại hấn thì đó là cái phao cứu sinh cuối cùng.

Nhìn quanh Thiếu Kiệt thấy không có vậy gì để có thể cho hấn lưu lại ký hiệu cần thiết. Nên xi măng của nơi này lại không có một viên gạch nào để hấn nhặt được. Cố gắng né cái ánh mặt trời đang từ từ chiếu rọi xuống mặt đất cái nóng của nắng và sự ướt đầm của nước bắt đầu ngấm vào cơ thể Thiếu Kiệt. Cố dựa sát vào vách tường.

Cái dây xích buột cổ của Thiếu Kiệt va chạm với cánh cửa kêu leng keng cũng làm cho Munez nhìn vào gương chiếu hậu quan sát Thiếu Kiệt một chút. Nhưng hấn mặt kệ giờ đây với dây xích ở cổ. Thêm vào đó dây trói ở tay chân dù Thiếu Kiệt có tự mở dây trói được cũng không thể nào thoát khỏi sợi xích được khóa chặt vào cánh cửa sắt nặng nề kia.

Nhìn xung quanh mình không có nổi được một vật dụng gì có thể để lại ký hiệu cần thiết. Thiếu Kiệt dựa vào một góc tường. Hai đời người chưa

bao giờ hẳn phải như thế này. Có trách chỉ trách hẳn quá sơ xuất cứ nghĩ mình luôn an toàn mà quên mất xung quanh hẳn vẫn còn có người sẵn sàng đợi sơ hở của hẳn mà công kích.

Ngược nhìn bầu trời trên cao. Thiếu Kiệt nheo mắt lại, Đưa tay chống xuống đất sát vách tường. Để nép vào một chỗ có được bóng mát Thiếu Kiệt hai tay chống xuống đất nơi đường ray của cánh cổng vào nhà kho. ngón tay chạm phải lớp cát bên dưới lộ ra mấy vật màu trắng trắng trên đất.

Đưa hai tay nhặt lên nhưng thứ màu trắng trắng nhỏ nhỏ đó. Thiếu Kiệt chột mím cười.

“ Phấn”

Suy nghĩ trong đầu một chút trong đầu mình điều gì đó. Thiếu Kiệt không ngần ngại cầm lên những viên phấn viết ở chỗ mình ngồi. Hẳn bắt đầu viết những mẫu phấn nhỏ ở cửa là của nhóm người bảo vệ nghi thể xe cho người vào lấy hàng quần xuống.

Thiếu Kiệt ghi đầy trên đất. Bây giờ đang ngồi trên xe Munez cũng thấy được cử chỉ khác thường của Thiếu Kiệt. Ngay lập tức hẳn mở cửa ô tô bước xuống xe đi đến. Thấy trên đất đầy những số 1 và số 0 chi chít tức mình hẳn đá vào mặt Thiếu Kiệt một cái. Đập vào trong cánh cửa sắt.

- Con mẹ mày! Viết gì thế mày học làm toán à!

Thiếu Kiệt cũng không nói gì tiếp tục ngồi dậy dùng phấn viết lên đất. những dãy số 0 và một tiếp tục. Tức mình Munez lại tiếp tục đánh Thiếu Kiệt bằng những cú đá găng Thiếu Kiệt viết trên đất.

Từng tiến âm âm khi cơ thể Thiếu Kiệt va chạm với cánh cửa. Làm cho Aaron bên trong cũng nhú mày. Dù sao thì Thiếu Kiệt cũng là món hàng giao dịch cần hẳn ký tên sang nhượng lại các công ty của mình cho Ngô

Long. Khi đó xong việc Thiếu Kiệt có chết hẳn cũng không quan tâm nhưng giờ thì không được.

- Con mẹ nó mày làm cái gì mà ồn quá vậy Munez! Hành Hạ nó quá không khéo lại không đem nó đi giao dịch được!

- Thằng này nó viết cái gì trên đất ấy! Anh ra đây xem! Không đánh không được mà.

Aaron bây giờ giật mình bật dậy. hấn đứng lên rời khỏi cái pallet đang nằm đi ra ngoài sân. Thấy Munez đang đập mặt của Thiếu Kiệt xuống đất. Còn hai tay Thiếu Kiệt đang cố với lấy một cái gì đó ở phía xa phải đến thật gần Aaron mới có thể nhận ra đó là một mẫu phấn nhỏ.

Nhìn trên sân gần chỗ Thiếu Kiệt ngồi chỉ toàn là chữ số 0 với 1 Munez nhìn hẳn Aaron nói.

- Anh xem nó ghi đây ra đất này! Không hiểu nó bị gì nữa viết cái gì mà 0 với 1 để làm gì ai coi.

Aaron cũng nhíu mày nhìn Thiếu Kiệt suy nghĩ.

“ Thằng nhóc này bị gì vậy ta tự nhiên ghi mấy số này làm gì. Nó mà ghi câu như tôi bị bắt cứu tôi thì còn có cơ sở cầu cứu đảng này ghi hai cái số 0 với 1 lên sân làm gì. Mà nó có ghi cầu cứu thì có ai đâu mà cứu nó Không lẽ nào nó điên.”

Aaron bây giờ nhìn Thiếu Kiệt nằm trên đất tay chân bị trói cổ bị xích. Hai tay cô với lấy viên phấn. Hành động khác thường của Thiếu Kiệt làm cho Aaron không hiểu nói với Munez

- Mày thử thả nó ra xem nó làm gì?

Munez vừa buông chân Thiếu Kiệt nhặt lấy mẫu phấn kia. Cầm trên bằng hai tai tiếp tục viết những số 0 với 1 trên đất ngay chỗ hấn còn đang viết.

Hai người Munez với Aaron đứng nhìn thấy nụ cười trên mặt Thiếu Kiệt trong khi ghi trên mặt đất như có chung kết luận. Munez vọt lên tiếng nói với Aaron.

- Có khi nào nó điên không? Khi này mình làm quá có khi nào nó khùng luôn rồi không? Bình thường bọn tù binh mình bắt được cũng bị như thế hành hạ có sao đâu? Đến khi chết bọn nó vẫn bình thường mà?

- Chết mẹ tao quên mất nó mới mười sáu mười bảy tuổi. Thôi xong! Mẹ nó quên mất chuyện này! má nó bọn thanh thiếu niên nó chưa đủ tâm lý. Làm chuyện như anh em mình hay làm với bọn tù binh sợ ảnh hưởng không nhỏ à.

Aaron bây giờ như nhớ ra điều gì đó nói với Munez. Hấn thấy Thiếu Kiệt thân hình bình thường giờ mới nhớ đến Thiếu Kiệt chỉ mười sáu mười bảy tuổi.

- Giờ sao? Nhưng người kia bắt giao hấn cho họ giờ nó như vậy sao giao anh?

Munez cũng thấy việc này không ổn đối với bọn tù binh ở vùng tam giác vàng thì những chuyện như thế này không hiếm. Bọn nó đã thấy quen rồi. Còn Thiếu Kiệt con nhà giàu sống không như bọn họ. Nếu giờ Thiếu Kiệt bị điên những người kia không nhận hàng thì bọn hấn công cốc.

- Những người đó chỉ nói giao người sống giờ nó là người sống không phải sao. Nếu họ cần nó ký gì thì lăn tay là được rồi. Mà thôi mày canh

chừng nó đi. Đừng hành hạ nữa nó mà nổi điên thiệt bọn mình không biết sao giao người đâu.

- Má vậy mà súng đạn thấy chỉ bị thương đủ chỗ không bị gì giờ mới làm chút chuyện đã bị điên. Không biết điên thật hay điên giả đây.

Munez nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình cho Aaron biết. Hắn thấy mới làm có chút chuyện đã như thế này thì không hiểu sao trong vụ bắn súng ở mỹ rồi rơi máy bay mà thằng này vẫn bình thường.

- Bọn nó coi phim ảnh nhưng thứ đó không thiếu chỉ chưa trải qua tra tấn bức cung như bọn ở tam giác vàng. Mà nghĩ xem nó được mấy người bên quân đội bảo vệ súng ống hay gì đó nó thấy thường rồi cũng không có gì. Chỉ có chuyện vừa rồi chắc nó không chịu nổi. Thôi mà vô trong đi để một trong hai thằng kia ra canh nó. Mà làm quá nó nặng hơn nữa đem nó đi trên đường cũng khó.

Thiếu Kiệt ngồi viết trên mặt đất nhưng vẫn nghe được cuộc đối thoại của hai người. Nhục cũng được mất tôn nghiêm cũng được hắn điên cũng được không điên cũng thế. Cần nhất lúc này của Thiếu Kiệt là tìm cơ hội. Làm người điên bọn người này sẽ không phòng bị hắn. Ít nhất là hiện tại bây giờ.

Hai người đội viên của Aaron bây giờ nghe được tình cảnh của Thiếu Kiệt ở bên ngoài cũng ngạc nhiên. Họ ra nhìn hắn một lúc lâu thì vẫn thấy Thiếu Kiệt ghi như thế với nụ cười trên khuôn mặt. Trên đất chỗ hắn ngồi trắng xóa bởi những mẫu phấn vụn được hai người này lượm đến thấy cho hắn mỗi khi thấy Thiếu Kiệt loay hoay tìm kiếm những viên phấn mới.

Hành động của Thiếu Kiệt càng quái lạ hơn làm chố Aaron và Munez tin chắc rằng Thiếu Kiệt điên chắc bởi xung quanh đó không ít cỏ dại mọc vậy mà khi tháo trói tay chân của Thiếu Kiệt chỉ còn lại sợi xích ở cổ lồi hẳn đi

thì Thiếu Kiệt lại với chụp lấy những cây cỏ dại ấy cho vào miệng nhai. Những bông hoa màu trắng của cây cỏ dại đó ngòm ngoàm trong miệng Thiếu Kiệt làm cho Munez thấy thích thú nói.

- Thằng này không ngờ điên thật. Cỏ bên đường mà nó lại làm như là món ăn nhai ngấu nghiến kìa anh xem! Tình hình này chắc để nó thoát ra nó cũng không biết đi đâu đâu.

- Bậy mà làm gì làm! Nó có muốn sao đó thì đợi giao dịch xong đã. Giờ tụi bay cắt phần ăn cho nó đi. Mẹ cả ngày nó không ăn rồi. Nó chết ra đó không thằng nào có một cắt bây giờ.

Lời của Aaron làm cho những người đó không đành lòng nhưng biết sao được. Vốn chuyện này bọn họ làm là bắt sống Thiếu Kiệt về để giao dịch ký hợp đồng chuyển nhượng cho người khác công ty giờ hấn như thế chưa biết chừng chữ ký còn không biết phải lặn tay để sang nhượng. Nên cũng đành phải lấy ra thêm một hộp lương khô đưa cho Thiếu Kiệt.

Munez để hộp lương khô không như thế mà không qua các bước hâm nóng hay là thao tác nào khác đưa cho Thiếu Kiệt. Để thử xem Thiếu Kiệt hấn sẽ làm như thế nào.

Nhất lấy hộp lương khô trước mặt mình Thiếu Kiệt nhìn về bốn người. Xong lại nhìn về hộp lương khô xem như nó là một vật gì lạ lẫm. Munez ngồi một bên bật cười.

Aaron thấy thế cũng ôm bụng cười. Nhưng Thiếu Kiệt lại nhìn về phía người đang mở hộp, làm các thao tác hâm nóng đồ ăn. Hấn bắt đầu vừa nhìn người đó, vừa cầm trong tay bắt chước lại từng hành động y chang không khác một chút nào. Chỉ có điều hấn không có lửa nhưng vẫn giả vờ như đang hâm nóng đồ ăn giống. dù cho Thiếu Kiệt biết cái này ăn không

hâm cũng không chết được. Hấn thấy người kia ăn hấn cũng ăn. Làm cho bốn người xem hấn như một con khỉ diển trò học theo con người.

Còn về đồng cỏ mà Thiếu Kiệt đã cho vào miệng nhai hấn đã lén nhả ra ở lòng bàn tay trong lúc đang ngồi xuống và quan vào một chỗ nào đó có hấn biết. Thiếu Kiệt nhìn để đợi thời cơ thích hợp thoát khỏi hoàn cảnh này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 483: Thông Điệp

Tối đó Thiếu Kiệt một lần nữa bị đưa lên xe. Những lần này ngoài việc cột lại tay chân không cho hắn chạy ra thì Thiếu Kiệt được ngồi trong xe không còn bị nhốt trong cốp xe nữa. Trong màn đêm hắn cố gắng nhận định rõ con đường đang đi. Nhưng tay lúc nào cũng cầm một mẫu phấn vẽ lên phía ghế trước các số 0 với số một

Hành động này của Thiếu Kiệt làm cho Munez khó chịu định đâm hắn một phát thì Aaron cầu mày nhìn hắn nói.

- Má mày còn hành hạ nó nữa là không xong thật đó mày nhìn xem trên người nó có tổng cộng bao nhiêu vết thương hôm qua mày đánh rồi. Đưa cho nó chỉ nó viết vào trong số ấy.

Aaron lấy từ trong cốp trước của xe một cuốn sổ với lại một cây viết đưa cho Munez bảo hắn để cho Thiếu Kiệt viết vào trong này. Munez lúc này cũng bức tức. Bảo hắn đi giết người còn tốt hơn là dạy người điên viết chữ. Nhưng vì mệnh lệnh của Aaron nên hắn phải làm. Cầm cuốn sổ trong tay Munez mở ra viết vào trong đó, giống như Thiếu Kiệt làm. Cũng hai số 0 với 1 được ghi xuống.

Xong rồi quăng cho Thiếu Kiệt cuốn sổ và cây viết. Thiếu Kiệt nhìn lấy cuốn sổ với cây viết. Đưa lại cho Munez bắt hắn làm lại hành động vừa rồi làm hắn tức điên lên. Nhưng bị ba người trên xe nhìn lấy mình hắn chỉ đành viết thêm hai chữ số không và một kẻ bên cạnh như Thiếu Kiệt đã làm.

Thiếu Kiệt dường như đã hiểu gật gật đầu làm cho hai người kia và Aaron đều bật cười nói với Munez.

- Mày xem ra có khiếu làm học sinh đấy. Lát chỉ nó ký tên chữ Thiếu Kiệt đi tới đó nó ký tên thôi là được xong rồi tiền nó đi gặp ông bà báo cáo thành tích.

Thiếu Kiệt khi thấy Aaron đưa cho mình cuốn sổ cũng mừng thầm trong bụng hẳn vừa mỉm cười vừa ghi lại cũng hai con số 0 với 1 đầy trên một trang giấy ở cuốn sổ vừa bằng bàn tay. Hành trình càng dài hẳn viết mỗi ngày một nhiều hơn. Trong bóng tối khi mà hai người đội viên của Aaron ngồi ở phía sau không chú ý Munez đang chạy xe còn Aaron nhìn ngoài đường Thiếu Kiệt lặng lặng ghi một tờ giấy một tay gấp nhỏ nó lại.

Đưa tay xuống dưới đôi giày của mình bên chân phải có một rãnh nhỏ dùng móng tay khui ra một miếng nhựa kẹp vào trong tờ giấy gấp lại rồi nhét vào trong túi kẹp nhỏ của quần jean.

Thiếu Kiệt tiếp tục viết vào cuốn sổ vẫn như đã đóng kịch từ hôm qua đến giờ. Nhưng thay vì chú tâm viết hẳn lại tập trung quan sát hai bên đường. Nhìn bên ngoài nhưng tay vẫn viết nếu Aaron với Munez chú ý hẳn một chút sẽ biết lúc này Thiếu Kiệt ánh mắt có thần hơn.

Đường đã buổi tối hẳn phải cố gắng phân biệt được đâu là cơ hội cần thiết của mình. Vì hiện tại Thiếu Kiệt đang tìm một trạm dừng chỉ cần một trạm dừng duy nhất mà nhóm người Aaron phải ghé vào đổ xăng thì lúc đó Hi vọng của Thiếu Kiệt sẽ được tận dụng.

Hẳn biết không xe nào có thể đi được hơn bốn giờ nên bắt buộc phải tiếp xăng là điều cần thiết. Thiếu Kiệt chỉ đợi có thể là được. Thiếu Kiệt nhanh chóng nhìn thấy một chữ P màu xanh kèm theo bên dưới là con số ba trăm Hẳn bật dây tháo dây kéo quần.

Munez đang lái xe cũng giật mình. Aaron bừng tỉnh, Thấy Thiếu Kiệt hành động như thế hai người hô lên làm cả xe náo động.

- Má mày không được phóng trên xe.

- Dừng dừng dừng lại. tấp vào trạm xăng kia nhanh nhanh Không nó đái ra xe giờ. Tao không muốn chịu cái mùi của nó suốt cả chặn đường.

Hai người bên cạnh nhanh chóng chụp lấy khóa kéo quần không cho Thiếu Kiệt làm bậy trên xe. Đây là quán tính nhất thời của cả hai người cố ngăn không có chuyện đó xảy ra.

Munez đánh lái đạp ga chạy vào trong cây xăng. Nhanh chóng hơn siêu nhân. Cả bốn người lôi thiếu kiệt vào nhà vệ sinh. Làm những người trong trạm xăng hiếu kỳ nhìn lấy họ.

Munez nói một câu tiếng anh làm cho họ hiểu được đôi chút.

- tolet! lolet!

Mọi người không chú ý nữa cũng trở về lại với công việc của mình. Thấy Thiếu Kiệt vào trong phòng bắt một người ở lại canh Thiếu Kiệt Aaron thở phào nhẹ nhõm đi từ trong nhà vệ sinh ra bên ngoài nhin Munez nói.

- Mà trước khi đi mày không cho nó giải quyết sao. Mém tí nữa là toi rồi tét nhất kiếm đâu ra chỗ rửa xe không khéo lại phải chịu cả đoạn đường.

Thiếu Kiệt bị đẩy vào nhà vệ sinh hai người ở bên ngoài đứng đợi. Nhanh chóng mở quần jean mình đang mặc cùng đôi giày ra. Thiếu Kiệt chỉ còn mỗi cái quần cộc ở thân dưới. Hắn giải quyết cũng là thật nhưng từ trong túi quần nhỏ của quần jean hắn rút ra tờ giấy quần thẳng vào trong đôi giày. Thấy tiếng nước chảy đã xong. Munez bên ngoài đổ xăng đầy bình nhìn lấy một người đang canh ngoài cửa nhà vệ sinh.

Aaron thấy khá lâu nên hỏi hai người kia.

- Xem nó xong chưa! Nhanh còn đi!

Hai người lúc này mở cửa ra thấy Thiếu Kiệt chỉ mặc cái quần cộc. Bèn kéo ra đóng cửa lại nhất Thiếu Kiệt nhanh chóng trở lại trong xe. Munez nhanh chóng trả luôn tiền đồ xăng còn không lấy tiền thôi dáng vẻ gấp gáp làm cho người thu tiền cũng ngạc nhiên.

Đội xe ô tô của Thiếu Kiệt rời đi rồi thì người nhân viên cùng ca với hắn mới lên tiếng nói.

- Cái nhóm người này lạ nhỉ, Chưa thấy người nào gấp gáp như thế. Sợ bọn này nhậu rồi ói đầy nhà vệ sinh thì khổ. Hi vọng tao không phải dọn.

- Ủ mà y vào xem như thế nào? má trực tối mừng một đẽ gặp cái này lắm.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe với cái quần cộc của mình lại chân trần. Aaron bây giờ mới để ý thấy hỏi.

- Quần nó đâu rồi? Sao còn mỗi cái quần đùi thôi thế.

- Nãy gấp quá để trong nhà vệ sinh rồi mà nó là gì có đồ gì đâu. Thôi đi luôn cho rồi ở lại lâu bọn cây xăng đó nghi ngờ nữa. Giờ quay lại lấy cũng không kịp nữa đâu thôi đi luôn đi.

Người ngồi cạnh Thiếu Kiệt lúc này mới trả lời lại cho Aaron. Munez bây giờ bực tức vừa lái xe vừa nói.

- Má nó hên là phát hiện kịp mẹ muốn đi cũng phải nói một tiếng chứ thằng chó này!

- Nó giờ có biết gì đâu mà y nói nó cũng như không. Nó chưa làm tại chỗ là may rồi giờ có gì lâu lâu chú ý nó một chút mà y lái xe lo nhìn đường đi.

Thiếu Kiệt vẫn giả điên tiếp tục viết nhưng thầm mong sao cho người nào đó vào nhà vệ sinh tìm ra những vật hấn cần thiết để lại.

Cả Nhóm người hiện tại đang ở nhà Hà Thúc thay phiên nhau mong chờ có một chút gì đó manh mối từ các cơ sở của Lưu Minh nhưng đã gần hai mươi giờ trôi qua kể từ khi Thiếu Kiệt bị bắt. Vẫn chưa có một tín hiệu nào. Họ cũng mong mỗi có bọn người Aaron vô tình bật điện thoại của Thiếu Kiệt dù chỉ là thời gian ít ỏi.

Mọi phương diện hầu như được lục tung lên khắp cả Lưu Minh nhưng không có một chút gì về nhóm người bắt Thiếu Kiệt đi. Khi mọi người đang mải mê thì cách xa Lưu Minh gần năm trăm cây số trên màn hình bỗng nhiên nổi lên một chấm đỏ từ từ rõ dần.

- Có tín hiệu!

Một người đang thay phiên Timothy quan sát quát lớn làm mọi người trong phòng bừng tỉnh. Mọi người đứng bật dậy. Lúc này tọa độ được phóng lớn lên một cách rõ nhất đem hình ảnh cây xăng xuất hiện trên màn hình. Chụp lấy tấm hình người này tra trên mạng. Ra ngay thông tin cần thiết.

Hà Thúc nhất điện thoại lên nhấn một phím số như bên kia luôn chờ đợi sẵn.

- Cho máy bay quân khu A3 đến Tọa Độ X - D đến đó ngay. Bằng mọi giá phải biết ai mới gắn một sim mã hóa vào điện thoại mình.

Bên kia vang lên âm thanh trầm thấp của tiếng động cơ của máy bay trực thăng vang lên. Đây là tín hiệu đầu tiên đem lại sau gần hai mươi giờ Thiếu Kiệt mất tích.

- Để cháu đi! Cháu phải biết chắc Thiếu Kiệt an toàn!

- Giờ cháu đi từ đây ra đó cũng mất hơn một giờ để quân A3 đi họ mất mười lăm phút bay là báo cáo về. Như thế sẽ nhanh hơn là cháu đi từ đây nhiều.

Hà Thúc cố gắng khuyên bảo Hà Vi ông biết cô nôn nóng nhưng ở đây ai mà không lo cho Thiếu Kiệt. Quân Khu A3 với lực lượng túc trực ở đó chắc chắn sẽ nhanh chóng hơn là người ở đây bay tới đó. Nghe ông mình nói thế Hà Vi cũng ngồi xuống ghế đợi chờ tin tức báo cáo từ quân khu A3.

Trên cây xăng hai người đồ xăng nhìn thấy tờ giấy bọc lấy cái sim cũng hiếu kỳ muốn biết đó là số điện thoại nào nhưng thấy nó chỉ là sim không có danh bạ lại kiểm tra được tổng đài đọc cho số điện thoại thấy khá đẹp nên họ quyết định giữ lại chờ những người kia quay lại lấy. nhằm được thưởng một ít tiền từ người mà họ cho là say sỉ kia.

Tiếng máy bay trực thăng dồn dập kéo đến trên đầu họ. Khi vừa tháo sim ra để trên bàn cùng cái quần jean và đôi giày của Thiếu Kiệt bỏ vào một bọc xốp.

Lần lượt những quân nhân từ trên không trung hạ xuống với đầy đủ súng ống đạn dược trên tay xông vào trong cây xăng làm họ giật mình đứng im không nói được một lời nào.

Thấy chỉ có hai người ở đây một người sĩ quan bước đến hỏi.

- Ai trong hai người vừa gắn sim điện thoại của người lại vào máy.

Người thu tiền xăng ban nãy không chần chờ chỉ tày về phía đồng nghiệp của mình. Người sĩ quan nhìn người kia hỏi

- Anh làm sao có sim điện thoại vừa rồi ai đưa cho anh còn có những gì đi kèm không.

Bị quân nhân có vũ trang hỏi mình như thế. Hắn cũng lắp bắp kể lại câu chuyện.

- Đấy tôi chỉ thấy tờ giấy này trong đôi giày có gói cái sim nên cắm vào xem thử có danh bạ không thôi. Tôi không biết họ là ai hết họ đi năm người.

Người sĩ quan lúc này cầm lấy tờ giấy nhìn những con số được viết trong một tờ giấy vừa đủ bằng một bàn tay nói qua bộ đàm.

- Báo cáo quân khu có vẻ như Thiếu Kiệt để lại một thông điệp gì đó chúng tôi không thể hiểu.

Bên điện thoại của Hà Thúc vang lên tiếng nói của người sĩ quan kia làm mọi người thấy có hi vọng.

- Chụp hình thông điệp đó gửi về tổng bộ ngay! Đưa cho người kiểm được mấy cái này một ít tiền xem như trả ơn họ đã liên lạc.

- Vâng!

Nhanh chóng một tấm hình tờ giấy được viết chi chít những con số trên đó gửi vào hộp thư đang được kết nối với màn hình. Mọi người nhìn vào đó cũng lắc đầu khó hiểu.

“010111 000100 101101 101000 011000 101000 101101 000000

000001 100010 011110 100111

111001 110011 010101 110011

111010 111000 111010 111000 110100

000011 101000 001101 000010 ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 484: Nhã Kỳ Ý Kiến

Nhưng lúc này toàn bộ những nhân viên tin học đang có mặt trong phòng đều bật dậy. Bởi hơn ai hết họ hiểu, họ còn hiểu rõ hết nó nghĩa là gì. Chu Tường chụp lấy một tờ giấy và cây viết bắt đầu viết ra những ký tự trên đó.

Mọi người chăm chú lại. Không hiểu sao chỉ những người nhân viên lập trình là hiểu được cái này ngay cả Lâm Vũ cũng viết được ra tờ giấy làm mọi người giật mình.

Tất cả mọi người đề đưa ra một kết quả so sánh với nhau.

“Xe toyota biển sốđi NC.”

Mọi người ở đây đều có một đáp án. Hà Thúc biết đây là thứ Thiếu Kiệt dám chắc rằng những người này khá quen thuộc. Nhưng ông vẫn thắc mắc rằng tại sao bọn người kia lại có thể để cho Thiếu Kiệt viết giấy để lại thông điệp như thế.

- Cho cảnh sát giao thông tuần tra các nẻo đường đi về Ngọc Châu cho tôi. Chú ý xe biển kiểm soát lưu ý đôi phương chắc chắn có súng và sát nhận xem tin trạng của một Thiếu Niên trên xe như thế nào.

Hà thúc tuy có gút mắt về suy nghĩ của mình nhưng vẫn ra lệnh với một số người qua bộ điện thoại của ông. Đợi khi cúp máy Hà thúc mới hỏi Chu Tường.

- Sao các cậu lại giải được cái thông điệp này thế nó liên quan gì đến công việc lập trình đúng không nếu không các cậu cũng không quen thuộc như thế này.

Chu tường bây giờ cũng gật gật đầu đáp lại lời của Hà thúc. Bởi nhân viên lập trình như hắn có thể không thắc mắc nhưng đối với những người như Hà thúc không có kiến thức về lập trình sẽ thấy đây chỉ là đơn thuần là dãy số khó hiểu.

- Vâng! Cái này người ta gọi là mã nhị phân thường được nhân viên lập trình ngôn ngữ sử dụng thật chất nó từ khá lâu nhưng giờ đây nó được ứng dụng trong các phần mềm và lập trình phần cứng máy tính. Mã này tương ứng với bàn phím hiện tại của máy tính. Bắt đầu bằng chuỗi kí tự giống như thế này.

Vừa nói Chu Tường tìm kiếm trên mạng ra một bản đầy đủ về các ký tự của mã nhị phân của các ký tự số và chữ số đưa ra màn hình cho Hà Thúc nhìn.

- Vậy là Thiếu Kiệt viết ra mã này để cho mọi người có thể đọc được nhưng tại sao lại là mã thông điệp mà không ghi luôn chữ viết. Nếu cậu ấy có thể tiếp cận được giấy viết thì chắc chắn viết thông điệp bình thường sẽ tốt hơn mọi người cũng hiểu rõ hơn tình hình chứ.

Tú Trinh lúc này cũng nói ra suy nghĩ của mình. Cô thấy đã tiếp cận được giấy viết nếu Thiếu Kiệt cẩn thận có thể ghi lại những ngôn ngữ thông thường mà người khác có thể hiểu được cũng dễ dàng cho việc tìm kiếm ra hắn hơn. Và cũng không phải rắc rối trong quá trình viết nhiều như thế này.

- Không biết nhưng Thiếu Kiệt chắc chắn có lý do riêng gì của cậu ấy. Chưa biết chừng cậu ta sợ những người kia phát hiện hay là bọn họ cậu ta có nỗi khổ gì đó.

- Giờ chúng ta sẽ phải đợi tin tức xem bên bộ phận giao thông có người nào phát hiện ra xe mà Thiếu Kiệt đã đưa ra chỉ dẫn không. Nhưng mà tin

theo khoảng cách của Thiếu Kiệt với lộ trình thời gian dường như có điều gì đó sai sai ở đây.

Khương Đào vẽ ra lộ trình khoảng cách của Trạm xăng với Lưu Minh khoảng cách mà họ đang ở chỉ tầm hơn năm trăm đến sáu trăm mét. Mọi người nhìn vào đó một chút Trương Hoàn mới nói

- Cũng đúng nhưng chắc là bọn họ đã nghĩ chân ở đâu đó có thể là bọn này chỉ di chuyển ban đêm. Sáng thì lựa chỗ nào đó nghĩ chân không để người khác phát hiện đi. Hôm nay lại là mừng một tết việc có khách sạn nhà nghĩ vẫn hoạt động thì vẫn không phải là chuyện gì lạ

- Cháu nghĩ không hẳn đâu. Bọn hắn phải đi theo Thiếu Kiệt như thế dù cho có bị uy hiếp chỉ cần Thiếu Kiệt để lại chút manh mối gì đó cũng phải là khách sạn chứ không phải là ở một trạm xăng đâu. Bọn hắn có phải đi chơi đâu mà mướn khách sạn.

Hà Vi bác bỏ ngay ý kiến của Trương Hoàn ai cũng hiểu việc này là bắt cóc một người chứ có phải là dạo chơi ghé khách sạn nghỉ ngơi. Nghe Hà Vi nói thế Trương Hoàn cũng thấy mình không đúng miệng quạ đen người ta bắt cóc lại đem người đó vào khách sạn chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

- Những người của Aaron chắc chắn sẽ được hỗ trợ bởi những người nhà của Ngô gia kia. Khung Chang để họ đi chắc chắn là có cái giá nào đó đưa ra giống như lần trước là một trăm ngàn đô. Nhưng xem ra lần này có thể giá cao hơn hẳn. Nên bọn chúng lên kế hoạch tỉ mỉ hơn cũng là lựa thời điểm chúng ta lơ là cảnh giác nhất mà ra tay.

Connor đưa ra ý kiến. Blake cũng gật đầu bởi điều này thuyết phục sao. Chỉ có một mình Thiếu Kiệt bị bắt và trong lúc gần như mọi người vô tâm nhất.

- Lại là Ngô gia. Thật người nhà họ lại làm ra cả chuyện này. Sau lưng lại chơi cái trò mà lão đây ghét nhất thà cứ đảng hoàng tới sử dụng người của chính họ thì không có gì đảng này lại thuê người bên ngoài can thiệp.

Hà thúc đập bàn một cái làm cho mọi người thấy được ông phần nộ như thế nào. Hà Vi suy nghĩ một chút nhìn trên bản đồ tuyến đường đi Lưu Minh và Ngọc Châu.

Nhã Kỳ bây giờ mới nói nhỏ với Ngọc Nhi. Cô thấy Hà thúc đang giận dữ nên cũng chỉ có thể để cho Ngọc Nhi chuyển lời của cô ra cho mọi người biết bởi vì cô thấy mình có mặt ở đây nhưng trước đó trong sự kiện kia vẫn là người của Ngô Long.

- Ngọc Nhi! Chị thấy chắc bọn chúng đưa Thiếu Kiệt đến những nhà kho của công ty của Diệp Nhi đây. Công ty bà ta có một số nhà kho nằm rải rác khắp cả nước chỉ cần để những nhân viên trông kho cho nhóm người này vào tá túc hoặc những kho không hàng hóa như cái kho ở vùng ven phụ cận Lưu Minh lần trước.

Ngọc Nhi nhìn Nhã Kỳ lên tiếng thắc mắc nói.

- Sao chị không nói với mọi người luôn mà nói với chỉ mình em ít gì?

- Tại! Tại hồi trước chị là người của Ngô Long nên sợ nói ra không có hiệu quả mấy.

Ngọc Nhi nghe Nhã Kỳ trả lời câu hỏi của mình với dáng vẻ hơi lo lắng mới mỉm cười đánh nhẹ vào vai Nhã Kỳ một cái nói.

- Mọi người đã gọi chị tới tức là mọi người tin tưởng chị gọi chị đến đây thì chị không cần phải lo lắng chuyện này cứ nói ra cho mọi người biết đi. Không sao đâu ý kiến của chị nói với một mình em cũng không có ích gì phải mọi người đều biết mới tốt.

An ủi Nhã Kỳ một câu Ngọc Nhi mới nói lớn với mọi người đang đứng trong phòng nhìn bản đồ đường đi cơ sở.

- Chị Nhã Kỳ có ý kiến một chút về chuyện này nè mọi người.

Mọi người dừng lại nhìn lấy Nhã Kỳ. Thấy mọi người đề dừng việc bàn bạc địa hình cần thiết lắng nghe ý kiến của mình thì cũng lấy bình tĩnh nói ra những gì vừa nói với Ngọc Nhi.

Khi cô nói hết lời của mình thì Khương Đào mới gật đầu.

- Cũng đúng chỉ có như thế bọn chúng mới hoàn toàn kiểm soát Thiếu Kiệt được và không lo lắng bị người khác phát hiện. Cũng như việc dừng lại ở cây xăng chỉ một chút đổ xăng cho đầy bình là nhanh chóng rời đi vì sợ người khác nghi ngờ.

- Ý Kiến này không phải không đúng nhưng chúng ta làm sao biết nơi nào là nhà kho của Diệp Nhi. Nếu như khoanh vùng lại hết trong một khu vực thì chắc chắn không phải ít nhà kho dọc tuyến đường này.

Hà Thúc bây giờ mới gật đầu đồng ý chuyện này. Nhưng phát sinh vấn đề là việc xác định được nhà kho nào được sử dụng trên dọc tuyến đường từ Lưu Minh tới Ngọc Châu mới tiến hành bố trí giải cứu Thiếu Kiệt hẳn được.

- Cháu nghĩ có thể tìm kiếm được. Thứ nhất đặc điểm nhà kho này phải ít người qua lại. Hiện đang không có hàng hóa là thì nó thuộc dạng mà kho rỗng. Nếu thế thì chỉ cần lựa chọn ra những đặc điểm này mà lọc ra những nhà kho đang có. Khu vực đi qua đã thì chúng ta không xét tới nữa mà chỉ lọc ra các nhà kho chưa đi qua thôi như thế sẽ đỡ tốn công hơn.

- Việc này liên quan đến sở địa chính nhỉ. Không biết Trương Hoàn ông có thể trích xuất quyền truy cập không?

Khuong Đào bây giờ nhìn Trương Hoàn đang trầm tư suy nghĩ về những gì hắn vừa nghe thấy cũng làm cho hắn giật mình nói.

- Ấy Được chứ đợi chút.!

Với sự trợ giúp của Trương Hoàn những hồ sơ nhà kho của khu vực từ Lưu Minh đi Ngọc Châu hiện ra một danh sách dài gồm tên và thông tin của chủ sở hữu. Nhưng nhà kho nào đang ở dạng hoạt động bình thường bị loại ra bởi nó có công ty nào đang thuê mướn. Dựa theo mặc hàng sản phẩm của công ty đó kinh doanh mà loại bỏ đi những công ty đang hoạt động.

Cao Thịnh cũng gọi điện đi đến một số người trong lĩnh vực kinh doanh ngành bảo vệ hỏi về sự sắp xếp ở những nhà kho có trong danh sách. Hầu hết những nơi này đều là sử dụng nhân sự bảo vệ của bên thứ ba. mà người trong ngành với nhau Cao Thịnh đã hỏi thì họ phải nhen mặt một chút.

Từng Thông tin được Hoàng Ngân ghi lại ở một bên ghi lại các nhà kho nào đang trong tình trạng không sử dụng. Danh sách từ hơn cả trăm cái nhà kho trên dọc tuyến đường này được trích xuất từ từ. Điện thoại thì được Hoàng Ngân, Ngọc Nhi, Nhã Oanh ở một bên bấm đi đến các công ty. Những công ty nào đang có bảo vệ chịu trách nhiệm nhiều cái nhà kho thì được liên lạc trước để xác minh rằng nơi đó được bố trí bảo vệ hàng hóa thì sẽ được loại bỏ khỏi danh sách.

Ai cũng chăm chú làm việc một cách nhanh nhất để xác định những gì trí cần Thiết. Hiện tại họ chỉ cần có tin tức từ những cảnh sát giao thông được bố trí trạm chốt tuần tra trên đường. Nếu phát hiện ra xe mà Thiếu Kiệt đã đưa thông tin thì xác nhận hắn an toàn và tình hình như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 485: Thông Điệp Thứ Hai

Xe của nhóm người Aaron chạy trên đường không có gì thay đổi lộ trình được định ra. Bọn hắn chỉ chạy thẳng một đường quốc lộ cần thiết để đến Ngọc Châu. Trên tuyến đường này Thiếu Kiệt dù vừa giả vờ điên nhưng trong lòng hắn không ngừng lo lắng. Bởi việc để lại đồ ở trạm xăng chỉ là một cách hên xui may rủi.

Nếu những người kia hiểu kỳ vào nhà vệ sinh hoặc có ai đó vào trong thì mới phát hiện ra đồ vật. Đây là một việc Thiếu Kiệt chỉ dựa vào hên xui, Nếu sớm phát hiện ra thì hắn sẽ có cơ may nhiều hơn còn nếu đợi chờ lâu thì trên đường đi chưa biết chừng Aaron lại đổi lộ trình thì sẽ khó tìm kiếm hơn.

Bây giờ trên xe bỗng nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại Aaron đang nhìn đường bên ngoài cũng vội đặt tay vào vị trí điện thoại trong túi quần rồi lấy điện thoại ra nhìn vào màn hình hiển thị đưa lên nhận máy.

- Alo! chúng tôi đang chạy xe đi Ngọc Châu đây cậu gọi có gì không?

- Báo các anh biết Lưu Minh giờ loạn lắm nếu ra khỏi đó rồi thì không sao nhưng nếu mà còn trong địa phận Lưu Minh thì cẩn thận. Nó đâu rồi? Đưa điện thoại tôi hỏi thăm nó mấy câu xem nào.

Aaron nghe thế cũng giật mình. Hắn vội nhìn xuống băng ghế sau Thấy Thiếu Kiệt không có phản ứng gì nói.

- À Chúng tôi ra khỏi Lưu Minh từ ngày hôm qua rồi. Hiện tại nếu cứ cái đà này chắc là khoảng bốn ngày nữa mới tới Ngọc Châu đi. Còn việc cậu muốn gặp hắn thì chắc không được. Hắn đang nằm gọn trong cốp sau rồi. Giờ dừng xe giữa đường cũng không ổn lắm đâu.

Aaron nhanh chóng đưa ra một lý do thích hợp nhất hẳn cũng không muốn cho Ngô Long biết được tình trạng của Thiếu Kiệt hiện tại. Đến lúc cần thiết giao dịch chỉ cần nói qua loa có thể được. Hẳn không tin Ngô Long dám trở mặt.

Bởi nếu thế Khung Chang với những người của Ngô gia việc kinh doanh độc phẩm sẽ bị ảnh hưởng. Tuy nói họ cần mở rộng thị trường nhưng đôi trọng cần tiền để duy trì những công tác của mình cũng không phải họ.

- À thôi được rồi! Chuyện này khỏi cần đi tôi thích gặp trực tiếp hẳn hơn. Nhớ trên đường cẩn thận một chút nếu có gặp cảnh sát giao thông hay gì đó cứ bỏ tiền ra cho bọn nó là được qua thôi. Đừng để bọn nó phát hiện điều gì là được.

- Ừ việc này chúng tôi sẽ chú ý cậu xem xem tình báo ở Lưu Minh tình trạng như thế nào. Hiện tại chúng tôi chỉ đi trong đêm nên không thể nào đến sớm hơn và tin tức cũng không cập nhật được thường xuyên.

Aaron cũng muốn thông qua Ngô Long biết được một chút sự việc bọn hắn không thể nào tiếp xúc quá nhiều tới những việc như thế này chỉ có tin tức của Ngô Long là chính xác. Trong thời điểm tết này báo giấy cũng không được phát hành. Mà làm gì báo nào lại dám đăng thông tin này trong ngày tết. Mọi thứ phải được bí mật vì việc này rất dễ làm tâm lý mọi người trong dân chúng lo lắng.

- Cũng không ít những người kia hiện tại chắc đang lục tung Lưu Minh lên để tìm tung tích các anh. Sợ rằng ngày mai sẽ lan tới các vùng phụ cận ngày cuối cùng có lẽ sẽ bắt kịp bước đi của các anh. Nhưng đến lúc đó chỉ cần tới Ngọc Châu tôi sẽ đảm bảo các anh an toàn.

- Như vậy cũng được! Đại khái tôi cũng nắm được chút tình hình rồi. Chúng tôi sẽ cố gắng tăng tốc ở những đoạn đường cần thiết để rút ngắn

thời gian. Hẹn cậu mấy ngày nữa gặp ở Ngọc Châu.

Aaron bây giờ cũng biết thời gian đi đêm tuy dài nhưng họ cũng không thể đạp hết ga hết số mà chạy. Bởi việc đó là một đường tử lộ ai lại dám chắc trên đường mình có thể an toàn tuyệt đối được. Nếu chạy nhanh quá không làm chủ được tay lái cả năm người bọn hắn đều gặp ông bà cùng với Thiếu Kiệt thì hắn hoàn toàn không muốn.

- Ừ như thế đi gặp lại ở Ngọc Châu! gửi lời hỏi thăm thằng kia nằm trong cốp xe tốt không nhé. Chắc nó chưa trải qua đải ngộ này đâu. Thôi hẹn gặp lại.

Nói rồi Ngô Long cúp máy để cho Aaron thở phào nhẹ nhõm. Hắn không biết nếu mà vui vui thằng điên ở phía sau này la lên một cái thì chẳng hiểu thế nào.

- May thật! mấy ngày nữa phải cẩn thận một chút. Để xem nào chạy khoảng cứ cách năm giờ đường có một cái nhà kho đi. Như thế thì giờ mới chín giờ lát nữa tầm mười một giờ cho xe vào nghỉ ngơi một tý ở quán xa nào đó cũng được để thằng này trên xe khoảng mười hai giờ chạy đến bốn hay năm giờ sáng vào nhà kho thứ hai là ổn xăng còn nhiều không..

- Còn một can ở đằng sau lấy ở nhà kho đem theo kia hồi nãy lại đổ đầy xăng rồi. chắc chạy từ giờ đến lúc đó không vấn đề gì. Mẹ nó không phải tại thằng chó điên này thì đâu tốn tiền đổ xăng. Lát nữa để nó trên xe kiếm chỗ nào ngã lưng ăn uống gì đó chắc trên đường chắc hắn phải có. Không thể nào mọi quán sá đề đóng của hết.

Munez vừa lái xe vừa đáp lại cho Aaron biết tình hình. Cũng bực tức nếu không vì Thiếu Kiệt hắn cũng không tốn tiền gì. Thiếu Kiệt nghe thế hắn vẫn viết những mã nhị phân vào trong cuốn sổ của mình nhưng hiện tại cấu trúc không còn giống như những trang đầu nữa.

- Mày ấy! Có chút tiền cũng tiếc. Xong vụ này không phải có một mớ tiền rồi sao. Ngô Long nói nếu trên đường gặp cảnh sát thì cứ đưa tiền cho bọn nó là đi được. Đừng làm hành động nông nổi không bọn nó nghi ngờ đấy.

- Anh lo quá! đi trên đường buổi tối làm gì có thằng cảnh sát nào làm việc. Minh chạy xe như thế này bọn nó cũng đâu có bắt phạt được.

Munez thấy việc chạy buổi tối như thế này cũng không dễ dàng gặp phải cảnh sát giao thông chặn đường lại vì bất cứ lý do gì. Đường thì rộng thênh thang chỉ có hẵn xe của bọn hẵn làm gì có xe của ai khác nữa đâu.

- Cứ nhắc mày trước thôi! Mẹ không khéo lúc đó mày lại đạp ga chạy mất thì bọn nó di theo lộ hết chuyện.

- Anh yên tâm thấy không ngay cả ngã tư cũng không có một chiếc xe nào mình chạy thì chạy thôi lo gì khi nào gặp thì tính.

Munez vừa nói chuyện với Aaron nên hẵn không hề chú ý ở ngã tư phía trên xuất hiện một cái đèn đỏ. Mà cho dù hẵn có nhìn thấy thì đường có một mình hẵn không chạy qua thì đứng lại làm gì. Ung dung đạp chân ga chạy lên phía trước tầm năm trăm mét. Munez vội mắng một câu.

- Má nó miệng quạ đen! Bọn nó xuất hiện kìa!

- Cứ như hồi nãy đã bàn là được! Cứ nhét tiền để bọn nó cho qua là xong.

Một nhóm người cảnh sát giao thông đứng ở bên đường với xe tải và vài người cảnh sát ngồi trên mô tô lúc nào cũng sẵn sàng. Người cảnh sát đi bộ ra giữa đường đưa cây gậy chỉ về chiếc xe của họ với chỉ vào bên đường.

Munez lúc này cũng giảm ga lại di chuyển xe tấp vào trong lề đường. Vị cảnh sát bước đến từ xa nhìn thấy biển số xe liền làm một động tác chỉnh nón cảnh sát mình lại. Phản ứng rất bình thường nhưng một người ngồi trên xe mô tô liền bước xuống xe.

- Để ngay bên cửa kính xe người cảnh sát nói với Munez!

- Vui lòng các anh xuống xe xuất trình giấy tờ anh chạy vượt đèn đỏ còn quá tốc độ nên cách anh vui lòng chấp hành. Các anh có thể xem hình ảnh vi phạm tại bàn của chúng tôi.

Munez lúc này cũng gật đầu mở cửa bước xuống xe Aaron cũng thế. Tâm lý đề phòng hẳn cũng bước xuống xe để quan sát xung quanh. Hai người còn lại giả vờ mở cửa xe ra làm vài động tác thể dục. Thiếu Kiệt cũng cố chui ra.

Hai người thấy thế vội vàng giữ Thiếu Kiệt lại, Nhưng chợt thấy người cảnh sát đi bộ tới bên cạnh xe cười cười nói.

- Mừng một mà đi đâu gấp vậy mấy anh? có gì cũng đi từ từ thôi làm gì vượt cả đèn đỏ còn quá tốc độ thế?

- Ha ha tại trời tối quá nên mới vội chạy về nhà ấy mà.

Thấy hành động của mình Không cho Thiếu Kiệt đi ra khá mập mờ nên hai người buông tay Thiếu Kiệt ra. Bất ngờ một chỗ là khi Thiếu Kiệt bước ra cũng làm những động tác tập thể dục kia giống như bọn họ. suy nghĩ lúc này của hai người là Thiếu Kiệt thấy họ hoạt động cho giãn gân giãn cốt nên bắt chước

Vì trang phục của Thiếu Kiệt khá kỳ quái nên người cảnh sát nhìn hẳn từ trên xuống dưới mới thấy được ở hai ngón chân Thiếu Kiệt kẹp một mẫu giấy cực nhỏ,. Hẳn vội cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ra đường mà mặc gì kỳ thế nhóc chân không lại quần đùi sao.

Thiếu Kiệt nhanh chóng đẩy tờ giấy vào trong gầm xe. Không trả lời người cảnh sát. Aaron mới vội lên tiếng.

- Đứng để ý nó! Nó bị điên ấy mà. Ngày anh em suốt ngày nó chỉ biết ghi mấy cái này thôi. Tội nó học quá nên giờ cứ ngơ ngáo ngáo. Anh em nó tự đánh mình thương tích như thế này này. Đem đi viện thì nó lại không chịu nhà khổ với nó hết sức.

Aaron vội giật lấy cuốn sổ của Thiếu Kiệt giả vờ chứng minh là Thiếu Kiệt là một người điên. Còn biện minh những vết thương trên người Thiếu Kiệt là hấn làm. Người cảnh sát cầm lấy cuốn sổ thì lắc đầu đáp lại.

- Tội nghiệp! thật nhà có người như thế này cũng khổ. Ấy bạn các anh hình như xong thủ tục rồi kìa. Thôi có gì đi nhớ cẩn thận.

Munez trở lại cố gắng tươi cười nhưng mặt hấn hầm hầm thấy rõ. Đưa Thiếu Kiệt về lại trong xe rời đi vừa khuất một chút người cảnh sát đứng bên cạnh xe lúc này bước đến bên vệ đường một chút rồi cúi xuống nhặt lên mẫu giấy mà Thiếu Kiệt đã đẩy vào lúc nãy. Rồi lấy điện thoại di động ra gọi đi.

- Báo cáo tổng bộ đã nhận được thông điệp thứ hai của người nhà lãnh đạo. Xem ra cậu ta phải giả điên để qua mắt bọn nó. Trên người khá nhiều thương tích không nhẹ có thể bị tra tấn. Tôi sẽ đem hình về đồn ngay.

Vừa nói người cảnh sát vừa chạy về xe moto của một đồng đội khác. đã nổ máy sẵn chạy đi một hướng khác một cách nhanh nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 486: Xuất Phát Cứu Người.

Tại Lưu Minh mọi người đang đợi tin tức của những trạm cảnh sát được lập ra để tìm kiếm tung tích của Thiếu Kiệt thì điện thoại của Hà thúc vang lên. Nhân ngay nút nhận cuộc gọi bằng loa ngoài. Bên kia âm thanh vang lên.

- Báo cáo thủ trưởng chốt chặn bên dưới đã phát hiện người nhà Thủ trưởng ở cột mốc cây số 562D. Theo thông tin nhận được. Có vẻ như cậu ấy giả điên để qua mặt đối tượng. Và đã trải qua tra tấn hành hạ. Người nhà Thủ Trưởng cố gửi ngầm cho cơ sở một thông điệp mà tôi mới nhận được. Tôi sẽ gửi qua ngay bây giờ.

- Gửi ngay qua đây cho tôi!

Nghe được Thiếu Kiệt bị tra tấn hành hạ Hà Thúc cũng không bình tĩnh nổi quát lớn. Ba người Hà Vi, Ngọc Nhi, Nhã Oanh ngồi bệt xuống đất. Hoàng Lâm Nhu ngất đi. Mọi thứ trong căn phòng rối loạn cả lên.

Trương Băng phải đỡ Hoàng Lâm Nhu ra một góc nằm nghỉ và chăm sóc. Hoàng Ngân với Trần Như ý tất bật hẳn lên chạy tới chạy lui lấy nước ấm rồi khăn mặt để cho Trương Băng chăm sóc Hoàng Lâm Nhu.

Hoàng Lâm Nhu cũng tỉnh lại ngay sau đó một lúc. Dù biết Thiếu Kiệt không sao. Nhưng con mình bị hành hạ tra tấn thì làm mẹ ai mà không xót. Hà Vi nắm chặt tay mình lại cố gắng bình tĩnh. Ngọc Nhi thì cố gắng an ủi Nhã Oanh để cho cô không phải lo lắng.

Bây giờ hộp thư điện tử xuất hiện một lá thư kèm theo một bức hình chụp lại tờ giấy mà người kia đã nhận được. Hình ảnh được đem lên màn

hình lớn mọi người đều nhìn thấy. Chu Tường lại nhìn vào màn hình một lúc vừa ghi vừa lẩm nhẩm điều gì đó.

- Có kết quả rồi. Cái này Thiếu Kiệt ghi cũng không hiểu hết nhìn nét bút trên tờ giấy có lẽ là ghi vội. Nhưng đại khai có thể hiểu là “lần 1 nghĩ 1 giờ đến kho bốn năm giờ! vậy là việc này mới được bọn họ quyết định nên Thiếu Kiệt mới ghi vội như thế này.

Mọi người nghe Chu Tường nói thế cũng gật đầu. Khương Đào bây giờ mới suy nghĩ một lúc mới nói.

- Lần 1 nghĩ 1 giờ đến kho bốn năm giờ vậy là trên đoạn đường này nhóm người này sẽ không có một nơi cố định để nghỉ ngơi một chút rồi mới lên đường. Và đến nói trú ẩn là bốn năm giờ sáng. Như thế có nghĩa là bọn chúng chỉ di chuyển ban đêm.

- Nói thừa không di chuyển ban đêm thì Thiếu Kiệt giờ này chỉ mới đi được bao nhiêu đó à.

Hà Thúc gắt gỏng nói với Khương Đào. Ngay khi Hà Thúc cầm một cái cờ vào một chỗ ở bản đồ trên bàn.

- Nếu thế này thì bọn họ sẽ phải đi từ đây qua đến bốn năm giờ nếu tính bình quân là tầm hơn ba trăm năm mươi cây số địa điểm nhà kho sẽ nằm đâu đó trong vùng này. Có nơi nào ở đây có nhà kho trùng với yêu cầu không?

Timothy lúc này cũng nhìn bản đồ rồi lọc ra các danh sách đã được thống kê từ nãy mới gật đầu nói.

- Có một nơi khá thích hợp vắng người lại không có trở ngại về vấn đề hàng hóa bởi nơi này bỏ không từ đầu năm tới nay. Khá thích hợp để bọn họ đến đây.

Màn hình xuất hiện nhà kho mà timothy cho là phù hợp nhất. Hà Vi nhìn lên một chút xong mới gật đầu hỏi lại timothy.

- trong khoảng một trăm cây số đoạn đường này chỉ có nơi này là nơi thích hợp hay thôi này phụ cận đó còn cái nào khác nữa không?

- Không! Phụ cận có nhưng vẫn là các công ty chứa hàng hóa có bảo vệ canh giữ. Đã có xác nhận được từ các bên ở nơi này chỉ có chỗ này là phù hợp thôi.

Timothy vừa dứt lời. Hà Vi liền xoay người đi thẳng về phòng mình. Hà Thúc lúc này mới lên tiếng hỏi cô

- Cháu đi đâu thế?

- Cháu đi cứu Thiếu Kiệt! Cháu đợi đủ rồi!

Hà Thúc gật đầu nhìn Hà Vi nói.

- Được rồi cho người chạy qua bên quân khu A5 đi ông cho trực thăng qua bên đó đưa người đi cứu Thiếu Kiệt. Nhớ cẩn thận đấy!

Nhã Oanh với Ngọc Nhi nghe thế cũng vội bật dậy lên tiếng đồng thanh!

- Mình đi với!

Khương Đào bây giờ cũng lắc đầu nhìn hai người thờ dài không ngờ hai cô nhóc bên Thiếu Kiệt đều là thật tâm nên mới có sự đồng điệu vốn có này.

- Hai đứa chú nghĩ đừng nên đi! Dù sao Hà Vi cũng là quân nhân phối hợp giả cứu Thiếu Kiệt dễ hơn là các cháu. Hai cháu đi lúc này sợ không cứu được Thiếu Kiệt còn làm cho Hà Vi phân tâm.

- Đúng đó Ngọc Nhi em với Nhã Oanh đi qua quân khu đợi Thiếu Kiệt được rồi để nhóm người bọn chị đi. Người của Blake cũng là quân đội tinh nhuệ chắc chắn sẽ giúp được trong việc này

Hà Vi quay trở ra trên người đã mặc lên bộ đồ lính của mình cũng như cầm theo một cái ba lô trong khá nặng. Có thể thấy được đây là vũ khí cá nhân của cô được để trong cái túi này.

Khải Huy nhanh chóng lấy xe nhóm người Vô Ảnh, Cao Thịnh cũng lấy xe để chở mọi người về Quân Khu A5 Hà Thúc thì gọi điện thoại đi ra lệnh điều máy bay trực thăng đến để chuyển người đi giải cứu Thiếu Kiệt. Tuy là quân nhân của quốc gia khá tốt. Nhưng ông vẫn để cho Blake và nhóm người Vô Ảnh hành động lần này. Mà không sử dụng quyền can thiệp quân nhân trong nước.

Khương Đào ra lệnh cho đội cảnh sát khu vực chạy xe mở đường đi đến Quân Khu. Dù sao thì có mô tô cảnh sát mở đường cũng tốt và nhanh hơn việc tự chạy bị các xe khác cản trở.

Hà Vi ngồi trong xe âm trầm lên tiếng hỏi Connor. Bởi ở đây người hiểu nhóm người Aaron ở vùng tam giác vàng nhất có lẽ là hắn.

- Anh nói thử xem tại sao Thiếu Kiệt phải giả điên. Mà lại là thành công qua mặt được bọn người Aaron tôi không tin chỉ với sự tra tấn không mà Thiếu Kiệt có thể giả điên qua mặt bọn họ được.

- Việc này cô muốn tôi nói thật sao?

Nhìn Hà Vi cấp thiết muốn biết tại sao Thiếu Kiệt lại giả điên được như thế. Connor hỏi lại một câu như muốn khẳng định cô muốn biết. Ngọc Nhi cũng gật đầu. Tú Trinh và cả Blake cũng thế. Nếu một người muốn giả điên không phải khó. Nếu chỉ tra tấn bình thường thì chắc chắn không có cách

nào mà Thiếu Kiệt sử dụng mưu trí của mình giả điên để cho bọn người Aaron lơ là cảnh giác đến nỗi đưa cả giấy bút cho Thiếu Kiệt viết lại mã nhị phân sáu bit kia.

- bọn Aaron thường làm nhục tu binh rất ác liệt dù nhiên lần hấn đã bị nhất nhỡ nhưng vẫn chứng nào tật này. Khung Chang cũng thấy không giải quyết được gì nên cũng không nói đến hấn. Thường hấn sẽ bắt tù binh bị ghì chặt xuống đất để hất tiểu tiện lên. Không chỉ một mà tất cả đội viên trong nhóm hấn đều làm thế. Dường như đó là bước đầu của việc tra tấn đối phương của bọn nó rồi.

Blake nghe thế cũng tức mình đập một cái bốp lên cái ghế đang ngồi bên cạnh. Đây là sự sỉ nhục trắng trợn. Tú Trinh lúc này cũng giật mình hít một ngụm khí lạnh. Cô chợt nghĩ đến cảnh tượng đó thôi mà máu nóng đã sôi trào.

- Nhưng không dừng lại ở bao nhiêu đó đâu. Hấn làm việc đó xong sẽ đội nước cho đối phương ướt sũng xong đem phơi nắng rồi lại đội nước cứ như thế. Nếu hôm nào cao hứng hấn còn để cho đội viên của mình bóp miệng đối phương mà trực tiếp tiểu tiện vào. Nhưng cái này chỉ thường áp dụng với những người cực kỳ ngang bướng. Như thế hấn mới khẳng định địa vị của mình trong quân doanh.

Connor kể xong Blake mới bực tức nói.

- Thằng này đừng ai giành với tôi đấy nhé! Mẹ nó súc sinh không phải người.

- Hấn không phải của anh mà là của Thiếu Kiệt.

Hà Vi lên tiến nói một cách nhẹ nhàng nhưng ai cũng hiểu cô hiện tại rất nóng giận. Trên bàn tay nổi lên nhưng sợi gân xanh trên lòng bàn tay rỉ ra

những giọt máu đỏ thẫm vì bị chính móng tay của mình là tổn thương.

- Được! Mấy tên còn lại phải chừa tôi một tên!

- Không được phải cạnh tranh công bằng. Anh chiếm một tên chỉ còn lại hai tên một đồng người thì làm sao mà được.

Tú Trinh lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình. Hà Vi im lặng một lúc mới lên tiếng hỏi Connor.

- Người của anh sắp xếp như thế nào rồi? Chùng nào thì tấn công vào căn cứ của Khung Chang là được.

Lời của Hà Vi làm mọi người bất ngờ nhưng nhanh chóng hiểu được ý nghĩa của câu hỏi anh. Blake cũng gật đầu nhìn Connor như muốn biết đâu là thời điểm tiêu diệt những người như Aaron.

- Khoảng hai tháng nữa. Vào thứ sáu tuần thứ hai của tháng tư.

- Được tôi sẽ tham gia vào hôm đó! Khải Huy nói họ nhanh nữa lên một chút chúng ta không phải đi diễu hành còn năm giờ cho chúng ta chuẩn bị mai phục cứu Thiếu Kiệt thôi.

Khải Huy gật đầu nhấn chân ga tăng tốc nhanh hơn. Trong xe lúc này trở lại với sự im lặng. Blake biết Vô Ảnh đang đợi chờ sẵn rồi chỉ cần có hiệu lệnh họ được trang bị vũ khí là có thể lên đường giải cứu Thiếu Kiệt.

Xe chạy vào quân khu đậu lại ở trong sân. Nhóm người của Hà Vi xuống xe. Blake nhìn Vô Ảnh đang tập hợp ngoài sân hết bước lên nói.

- Hiện tại đã xác định vị trí cần thiết để ứng cứu Thiếu Kiệt. Nhóm người của Connor lần này không tham gia. Đội Dự bị Vô Ảnh cũng ở lại

chỉ có đội Tinh Anh là được xuất phát. Đội Tinh Anh bước lên phía trước một bước.

Lời của Blake vừa chấm dứt Ba người Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân Anh Hào khiên ra hai hòm đầy đê trên đất.. Những người thuộc đội Tinh Anh bước lên một bước trước mặt lạ hai hòm gỗ được bốn người đem ra. Blake gật đầu hô lớn.

- Đội của Connor với đội dự bị giải tán đội Tinh Anh nhận lấy vũ khí lên đường cứu Thiếu Kiệt.

- Rõ!

Từng người của đội Tinh Anh Vô Anh nhận lấy vũ khí trang bị cần thiết đem theo nhanh chóng hai hòm gỗ trống trơn lúc này trên đầu họ Gần ba mươi người xuất hiện chiếc trực thăng đầu tiên đáp xuống mặt đất. Hà Vi nhanh chóng xách theo túi của mình nhảy lên máy bay.

Đội viên bên dưới lần lượt phân chia máy bay mà lên Chiếc thứ tư cũng là chiếc cuối cùng đáp xuống chỉ còn lại năm người Blake với bốn người của Vô Ảnh. Ba người nhân viên y tế hậu cần được mang theo để chăm sóc cho Thiếu Kiệt khi đã cứu hẳn thành công.

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đậu. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi dù dạo này nạp card có vấn đề nhưng vẫn có một số bạn theo dõi truyện và mua chương hàng ngày cũng là động lực giúp mình theo đuổi đam mê

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 487: Sắp Xếp Đội Hình

Trên đường đi xe của nhóm Aaron dừng lại ở một quán cà phê ven đường. Ngồi lại nghỉ ngơi vì vẫn lo sợ có người phát hiện thấy Thiếu Kiệt có điều bất thường. Nhóm người của Aaron bèn trói Thiếu Kiệt lại như lúc đầu ném vào cốp sau xe.

Ngồi trong quán cà phê Munez vẫn chưa hết bực mình. Làm bầm chửi rửa điều gì đây làm cho Aaron cười hỏi.

- Mà làm gì mà cứ như tụng kinh từ nãy đến thế. Có mấy trăm ngàn mà mà cũng keo kiệt là sao?

- Mấy trăm ngàn không phải là tiền sao. Cái bọn cảnh sát hồi nãy nó có lấy mấy trăm ngàn đâu đưa nó năm trăm bọn nó nói năm người cho năm trăm đũa ăn mà ừ. Kỳ kéo mãi bọn nó nói ra cái giá ba triệu chứ ít ừ. Mẹ nó đúng là ăn cướp mà.

Aaron đang khuấy ly nước của mình cũng bật cười. Hai người kia thì nhìn Munez một cách thương hại. một người lắc đầu nói với Munez,

- Bọn nó ăn cướp có văn hóa. Mà không thấy thằng cảnh sát hồi nãy nói chuyện với bọn mình sao. Hòa ái dễ thương chết. Mừng một tét bọn nó hết tiền ra đường đứng một chút kiếm ít phong bì thôi mà. Cũng đâu làm khó mấy đâu. Thôi kệ đi cũng không có bao nhiêu. Mà cứ làm bầm hoài.

- Mẹ lát tao không lái xe nữa thằng nào lái đi. Cái gì tao bỏ tiền không thể ăn chung mà sao tao lúc nào lái xe cũng có chuyện. Hôm tới đây tới giờ tao bị bọn nó hỏi thăm không dưới năm lần rồi.

Cả đám bật cười. nhìn Munez ra vẻ thông cảm. Thằng này ít nhất cũng không phải số hên bình thường. Theo dõi Thiếu Kiệt từ trước đến giờ bị

cảnh sát kiểm cũng không ít tiền.

- Thôi để lát tao lái cho. Thằng nhóc kia cứ để nó ở sau xe mẹ đi. Để nó ở trên xe cũng chật chội. Tới nơi thì cột nó vào chỗ nào đó được rồi. Nghĩ cũng tội, mà lần này đem nó tới giao dịch với người kia cũng hơi khó khăn đấy anh Aaron.

Một người lên tiếng nhận nhiệm vụ lái xe cũng hỏi Aaron trước tình hình giao dịch như thế nào. Bởi ban đầu cần Thiếu Kiệt sống để ký kết chuyển nhượng hết tài sản công ty. Giờ Thiếu Kiệt còn sống là thật nhưng bị điên rồi thì cũng như lúc đầu.

- Tao nghĩ chắc chắn phải có cách. Nó bị điên không ký tên được là thật nhưng nó còn dấu vân tay. Nói bọn người kia giả chữ ký lẫn tay chắc được đi. Dù sao lẫn tay xem ra còn hiệu lực hơn chữ ký đấy. Nhưng mà tới đó giao dịch thì nhờ phòng theo đồ chơi. Chứ đi không mình hơi thiệt rồi đấy.

- Bọn người đó cấp có bốn cây K54 mẹ nó tiếc tiền cũng vừa thôi. Không hiểu sao chỉ có mấy cây súng lục này làm quái nào được. Nghe nói lần trước bọn đi chung với Ngô Trục có cả súng AK 47. lần này chỉ cấp cho bốn người mình bốn cây súng lục mẹ thật keo kiệt.

Munez bất măng nói với Aaron về việc vũ khí không được như ý chỉ là mấy cây súng lục hạng nhẹ. hai người đội viên cũng gật đầu tỏ vẻ rất tán thành với ý kiến của Munez.

- Bọn mày nghĩ tao không muốn mấy súng đó sao. Nhưng mà đem theo mấy cây đó cũng không dễ dàng trong nước này họ quản chế súng ống ghê lắm. Việc Ngô Trục nó có mấy cái đó vì nó có mặt bằng quan hệ dưới tầng thấp tính lưu động cao. Mà tao thấy như thế này là ổn. Dù sao bắt được thằng nhóc này rồi. Nếu tới lúc đó báo lại với Khung Chang trước một tiền

mình đi giao dịch nếu có chuyện gì thì gia đình kia cũng sống không dễ dàng à.

Aaron nói với những đội viên của mình để bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra trong quá trình giao dịch. Munez gật đầu đem suy nghĩ của mình nói ra với Aaron.

- Bọn Connor lần trước không về được gia đình cũng không được phúc lợi gì đúng tội luôn đấy. Nhưng biết sao được ngài Khung Chang thấy bọn nó không vừa mắt lâu rồi. Người của bọn nó không ít mà nhiều khi lại tự làm việc không theo sự sắp xếp nên mới thế. Giờ chỉ còn mỗi anh em bên mình với mấy bọn kia còn lại. Nếu bọn mình có chuyện mà những người nhà không được gì Khung Chang mất lòng anh em bên dưới cũng khó sống à.

- Vấn đề này không nên nói. Mẹ Khung Chang hẳn nhạy cảm với việc này. Nói anh em ở đây nghe được rồi về nước cũng đừng đem ra nói. Hiện tại thế lực của Connor cũng còn nhiều bất mǎng nên mới phải để bọn mình đi với danh nghĩa trả thù để vấn an họ nên chắc chắn bọn mình sẽ không có vấn đề gì không cần phải lo.

Thấy Munez nói những chuyện không nên nói Aaron nhấn mạnh nhất nhờ. Đối với việc này hẳn biết được ít nhiều vấn đề phát sinh nhưng cũng không tiện nói ra. Ai mà không biết trong quân doanh có vấn đề với các phe phái chỉ là âm thầm đối chọi thì vẫn không sao. Nếu như có người ngoài biết được tâm tư của bọn hắn chắc chắn thì nhóm người của Aaron sẽ là đối tượng mà Khung Chang ra tay giống như Connor.

Munez với hai người đội viên cũng hiểu điều này nên chỉ gật đầu không nói gì nữa. Aaron thấy thế cũng lên tiếng nói.

- Thôi nghĩ ngơi ngã lưng một chút đi. Thằng nhóc hồi nãy bị chụp thuốc mê ngủ say rồi cũng đỡ phiên một chút đặt báo thức mười hai giờ lên đường là được. Lát lái xe chỗ nào chạy nhanh được thì chạy. Rút ngắn thời gian càng sớm đến Ngọc Châu trước ngày cuối cùng thi càng an toàn.

Ba người không nói gì chỉ gật đầu đứng lên bước đến mấy cái vũng gần đó nghĩ ngơi chuẩn bị cho hành trình tiếp theo của mình thông qua những chiếc vũng được trang bị ở quán cà phê này. Trên dọc đường đi của Lưu Minh đến Ngọc Châu không thiếu các quán cà phê như thế này. Nhưng hôm nay là thời điểm tết nên nhóm người Aaron chỉ kiếm được một quán như thế này để nghĩ chân được là một điều may mắn.

Tại một nhà kho cách quán cà phê vũng mà nhóm người Aaron đang nghĩ ngơi từ trên trời thả xuống sáu sợi dây sáu thân ảnh trong bóng đêm nhanh chóng từ trên trời hạ thấp xuống mặt đất. Sáu người nhanh chóng hướng sáu phía khác nhau. Đem súng trong tay mình hướng ra sáu phía để đảm bảo mọi thứ an toàn.

Những người tiếp theo hạ xuống trong đó có một người là Hà Vi. Nhìn khung cảnh ở đây. Bốn bên chỉ là cây cối và khoảng trống nhất định. Nhà kho cũng khá rộng phía trước sân vẫn còn để đó một số thứ cần thiết như mấy cái pallet gỗ hoặc nhựa được sử dụng trong việc chuyển hàng hóa.

- Khảo sát địa hình. xem có chỗ nào có thể vào nhà kho không. Giữ nguyên cửa nhà kho như thế đừng động đến. Xem bên trong nhà kho có những gì có thể bố trí người không.

Lời của Hà Vi được đưa ra một người cầm lấy đèn Bin trong tay của mình bấm mã more hướng về phía không trung báo cáo đồ bộ. Máy bay của Hà Vi rời đi. Ba chiếc còn lại cũng nhanh chóng đồ bộ những người gần đó xuống.

Nhìn vào đồng hồ trong tay của mình hiện tại đã là một giờ Hà Vi tháo ba lô trên vai mình xuống bắt đầu lấy ra những linh kiện cần thiết ráp nối lại với nhau. Một khẩu súng lục được để ở ngay đầu một con dao găm một cây súng nhắm với nòng súng dài đen ngòm.

- Báo Cáo chỉ huy bên trong nhà kho trống không có được nơi ẩn náu. Xem ra nơi này đã không sử dụng cũng khá lâu.

Bên tai bộ đàm vang lên tiếng nói của người đội viên vừa mới vào nhà kho báo lại tình hình. Blake cũng nghe được người đội viên ấy báo cáo nên nói với Hà Vi.

- Theo tôi nghĩ đối phương khi mở cửa để tiến vào chỉ cần xác nhận xem Thiếu Kiệt có trong xe không nếu trong tầm uy hiếp của đối phương hay không rồi chúng ta mới ra tay. Dù sau bọn nó cũng chỉ có bốn người.

- Tôi biết nhưng đã xuất kích thì cho dù con thỏ nhỏ nhất cũng phải xuất toàn lực. Thiếu Kiệt không chỉ là người thân của tôi cậu ấy còn là người mà quốc gia cần cậu ta nắm trong tay tài nguyên tái tạo cho quốc gia chúng tôi. Nên anh phải hiểu dù ông không cho quân nhân chính quy đi. Nhưng nếu cần có thể sẽ là huy động lực lượng lớn nhất của quân đội mà tấn công thẳng vào Ngô gia. Mà như thế sẽ gây rối loạn trong nước.

Blake bây giờ mới hiểu hết tại sao Thiếu Kiệt lại có quyền thành lập quân đội cá nhân của chính mình mà lại được hợp pháp bởi quốc gia. Đơn giản vì nếu quốc gia không bảo đảm được sự an toàn cần thiết mà Thiếu Kiệt muốn thì hẳn có thể rời khỏi quốc gia bất cứ lúc nào. Lúc đó thiệt hại là cả một vấn đề đáng có.

- Chết thật sao cô với Thiếu Kiệt không nói đến vấn đề này. Tôi cứ nghĩ cậu ta là người nhà lãnh đạo một nước nên nhờ quan hệ lập nên quân đội.

Nếu biết sớm có chết tôi cũng phải cho người bảo vệ cậu ấy trong mọi tình huống.

- Cái đó không nói được các anh chỉ mới đến đây chúng tôi làm sao biết được chuyện này sẽ xảy ra. Không phải bí mật này của quốc gia thì các anh sau này sẽ biết nhưng không ngờ nó đến sớm như thế.

Blake nghe Hà Vi nói thế cũng gật đầu họ theo Thiếu Kiệt đến đây chỉ là với danh nghĩa linh đánh thuê việc của quốc gia đúng là họ chưa thật sự biết được nên cũng lắc đầu hướng bộ đàm nói.

- Toàn bộ thành viên tìm nơi ẩn náu địa hình cần thiết trải rộng bao quát nhà kho. Không để nơi nào có thể lọt lưới. Làm xong vị trí của mình bắt đầu báo cáo quân số và vị trí.

- Rõ chỉ huy!

Tú Trinh lúc này mới lên tiếng nói qua bộ đàm cho Hà Vi với Blake nghe thấy.

- Giờ còn bốn giờ trước khi nhóm người đó đến đây. Hi vọng chúng ta chọn đúng vị trí nếu không công cốc mất.

- Tôi tin người của Thiếu Kiệt phân tích không sai về nơi này. Mọi người cứ tin tưởng chắc chắn sẽ được.

Bây giờ bên bộ đàm mới vang lên một âm thanh làm mọi người nhẹ nhõm hơn khi mà Tú Trinh vẫn lo lắng vị trí này sẽ không phải là nơi ẩn náu của những người đang bắt Thiếu Kiệt

- Báo cáo ở gần cửa ra vào phát hiện một can xăng và một số vật dụng mì ly được đặt sẵn. Dường như cái này chỉ mới để vào đây không lâu.

- Xem ra đã đúng địa điểm chỉ đạo bọn người đó đến nữa thôi là được

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 488: Ý Định Thật Sự Của Ngô Long.

Lúc này tại Ngọc Châu trong một căn phòng được trang trí một cách đẹp đẽ và trang hoàng mọi thứ khá đẹp mắt nhìn vào có thể thấy ngay được không khí của ngày tết. Một chậu hoa anh đào nở rộ được trang trí với những phụ kiện như câu đối đỏ nhỏ xíu, những xâu tiền bằng nhựa, những thiệp chúc xuân bằng giấy được điểm xuyên trên đó một ít kim tuyến bắt mắt.

Trên bàn là một bộ ấm tách trà, một hộp mức với đầy đủ các loại hạt sen, mức bí, hạt dưa, và những thanh kẹo dẻo được tạo hình trái ngô màu vàng trong bao giấy nilon.

Những tách trà nằm rải rác trên bàn đang được đặt trước mỗi người trong phòng. Diệp Nhi vừa nhấm nháp ly trà của mình đặt xuống bàn ung sung nói với Ngô Long.

- Việc lần này con làm không sai. Bất ngờ như thế mới nắm được việc chủ động. Làm cái đối sách này khá hay thật sự nếu chuyện này thành công xem ra mối nguy hại của nhà ta được giải trừ. Thằng này đáng lẽ ra phải chết mấy lần mới hết được tội của nó.

- Chuyện lần này con chỉ áp dụng vào thực tiễn thôi. Đúng lý ra là hôm ký hợp đồng đã ra tay. nhưng vì hôm đó nếu ra tay sẽ bị mọi người nghi ngờ. Việc này phải âm thầm làm mà con thấy thời điểm thích hợp nhất lại là thời điểm tết. Khi mà trong khoản một hai tuần nó dưỡng thương không người bảo vệ tính cảnh giác cũng mất đi như thế là thích hợp nhất không ngờ lại đạt được hiệu quả.

Ngô Nam lúc này đang cắn hạt dưa cũng tươi cười gật gù nhìn Ngô Long hết sức hài lòng.

- Đúng là thằng cháu của chú. Thật không ra tay thì thôi ra tay là phải như thế. Nhưng mà cháu bố trí đường rút quân cho những người của Khung Chang lúc nào thế. Chắc không phải ngày một ngày hai đi.

- Không vốn những nơi được chọn làm địa điểm trú ẩn của bọn họ có từ trước rồi. Những nơi đó là của chú Trục để lại. Mọi người đều biết con đã rời khỏi Ngọc Châu bao giờ, với làm gì có thời gian đi khảo sát những nơi này. Chủ yếu xe vận chuyển hàng của chú ấy thường là đi tối để tránh việc phiền phức không đáng có. Vì thế mới mượn danh nghĩa của mẹ cháu thuê những nơi này làm nơi lưu trú tạm thời. Chỉ cần ở đó sắp xếp trước xăng cộ với lại thực phẩm là được.

Ngô Kỳ sau một lúc lâu mới lên tiếng nói với mọi người. Hắn thấy việc này tuy có mạo hiểm khá lớn nhưng dựa theo những gì đã được hoạch định thì cũng khá ổn. Dù sao việc này đã thực hiện rồi cũng không thể hủy bỏ.

- Lần sau nếu làm những việc như thế này phải nói trước với người lớn để tính toán con không được tự ý làm như thế. Con có biết nếu xảy ra chuyện thì mọi thứ không đơn giản như con nghĩ không. Bố nghe nói cái lão Hà già không muốn buôn bỏ thực quyền kia đang phần nộ ở Lưu Minh. làm cho gà bay chó chạy đấy.

- Việc này con có nói với mẹ rồi mà. Nhưng mà chỉ khi bắt được con mới nói thôi. Chứ nếu nói ra sớm sợ việc này không đơn giản nữa. Nhiều khi mọi người lại không đồng ý. Thà con làm xong rồi mới nói.

Diệp Nhi nghe con mình nói thế cũng khá hài lòng nhìn Ngô Kỳ hàm hực trách móc.

- Ông thì biết cái gì! con nó làm việc như thế không tốt sao. Cái môi nguy này ông tạo ra nó đi giải quyết giùm còn trách nó. Ông không biết là

việc càng ít người biết càng tốt hay sao. Những việc như thế này chỉ có thể âm thầm mà làm, không lẽ làm việc này hô hoán lên cho kẻ khác biết à.

Ngô Kỳ cau mày lắc đầu xem như mình không liên quan gì đến việc này bất bỏ sự trách móc của Diệp Nhi.

- Tôi không nói nó không hiệu quả nhưng cái chính là tôi lo lắng cái bọn người Khung Chang kia! Những người như thế làm việc bất chấp hậu quả. Nếu như phát hiện có quan hệ với con mình Hà Thúc chắc chắn sẽ ra tay trên nhiều phương diện hơn. Hiện tại đôi bên cân bằng không kém rồi. Tôi không muốn lão ta cá chết lưới rách.

- Bố cứ yên tâm! Việc này con đã chuẩn bị rồi. Ngày đi giao dịch sẽ cho một người đến bắt thằng kia ký tên là được. Con không lộ mặt người khác cũng không thể nói có liên quan đến con. Bất quá kiếm một thằng nào đó tên Ngô Long là được. trên cái thành phố Ngọc Châu này kiếm một người khác tên Ngô Long không khó đi. Dù sao thì chỉ có Khung Chang biết được gia đình mình thế nào còn cái bọn bên dưới đã thấy mặt con bao giờ chỉ liên hệ qua điện thoại thôi.

Ngô Long bây giờ nói ra sắp xếp của mình trong việc ký kết lấy hết tài sản mà Thiếu Kiệt đang sở hữu khi mà nhóm người Aaron áp giải Thiếu Kiệt đến Ngọc Châu. Hắn cũng không phải ngu khi mà Hà Thúc đang trực tiếp ở Lưu Minh nổi bão thì ở đây những người có liên hệ với Hà Thúc nhìn chằm chằm vào gia đình hắn thì việc đi ký kết hợp đồng này như là một chuyện mạo hiểm không đáng có.

- Con biết như vậy là tốt! Đừng để người khác nắm thóp được mình là được. Vấn đề gặp mặt trực tiếp là hoàn toàn không nên. Chắc chắn là những người của Hà Thúc ở đã nhìn vào gia đình mình rồi. Cũng may đây là dịp tết quan chức đến thăm hỏi không ít người ra vào cũng nhiều nên Tăng Anh Hùng không thể lấy cớ đó mà công kích được.

Ngô Kỳ uống một ngụm trà xong đặt ly lên bàn. Xoay xoay chiếc ly ma sát với mặt bàn. Ngô Nam cười đùa nói với anh mình.

- Anh lo quá! Hấn cũng không bằng cái lão Hà Kia. Nếu hấn dám nhảy loạn ông già nhà mình cũng không phải lão bắt tử. Còn bọn người Lưu Hoan thì hiện tại không có cái cơ nào. Chỉ có Tăng Anh Hùng là thằng nhóc kia nó có thân phận quân nhân thôi việc này khỏi lo đi.

- Chú Nam! Hôm nay ông uống hơi nhiều rồi đấy nói ra toàn mùi rượu cũng may là ông đi nghỉ rồi. Nếu ông mà không lấy gậy đánh chú cháu đi đầu xuống đất đấy. Nồng nặc mùi cồn.

Ngô Long thấy Ngô Nam đầy mùi rượu nồng lan tỏa ra xung quanh cũng trách móc một câu. Diệp Nhi đến nỗi phải lấy tay xoa bớt đi cái mùi cồn trong không khí.

- Còn không phải tại bố con nhà cháu sau. Khách đến nhà chỉ uống trà như thế thôi sao được. Chú mày đây là hi sinh đi ra tiếp rượu giao hảo kết nối quan hệ thôi. Giờ lại trách chú, mà này chú nói thằng nhóc kia nó có bao nhiêu tài sản đâu làm ra chuyện ký hợp đồng lấy tài sản làm gì giết cha nó rồi.

- e Hem!

Ngô Kỳ hấn giọng một chú bởi nếu nói đúng thì hấn là Cha của Thiếu Kiệt chỉ là không nhận thôi. Ngô Nam cũng biết mình nói sai lời vội sửa lại.

- Giết thằng nhóc đó vẫn đỡ rườm ra hơn không!

- Không phải cháu không biết điều này! Nhưng như thế thì quá đơn giản cho nó quá rồi. Chú cú nghĩ đi nó làm chú Trục chết đã là chuyện mà không thể tha thứ. Ảnh hưởng của nó đối với công việc và bố cục của gia đình mình là nhỏ sao. Cháu muốn lấy hết những gì nó gây dựng để người bên

cạnh nó để xem nó xoay sở ra sao. Đem ý định của nó phát triển từng bước từng bước cho nó cảm thấy mình vô vọng không ngóc đầu lên được như thế mới hả mỗi hận trong lòng cháu chứ.

Mọi người trong phòng bây giờ mới biết mục đích thật sự của Ngô Long hấn. Diệp Nhi cũng trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu. Nhìn Ngô Long một lúc mới nói ra suy nghĩ của mình,

- Con làm vậy mẹ không ý kiến nhưng cũng phải đề phòng bắt tróc con nghĩ xem chỉ sơ xảy một chút mà nó đã phát triển như thế này thì con phải biết nó không đơn giản. Cứ nuôi thả như thế không phải là cách đôi khi lật thuyền trong mương đấy.

- Con cũng biết như thế nên người con cài vào bên thằng nhóc đó vẫn còn sự hữu dụng. Chỉ cần giả vờ cho cô ta trung tâm với thằng nhóc đó là được. Hiện tại có vẻ như việc đó có hiệu quả mới đây thằng này còn tin tưởng cô ta cho cô ta đi tìm hiểu một công ty nào đó để đầu tư. Thằng này nó có một giác quan kinh doanh rất hay. Khi thấy cái gì có lợi là nó sẽ nhảy vào. Nên con nói cô ta bí mật theo dõi hoạt động đó mà ra tay trước rồi.

Ngô Nam nghe thế cũng ngần người ra. Vì hấn không ngờ Ngô Long lại đánh giá cao về Thiếu Kiệt như thế nên cũng thắc mắc không biết Ngô Long dựa vào đâu mà đưa ra đánh giá đó nên hỏi.

- Nó giỏi vậy sao? Nếu thế sao chú không cảm nhận thấy. Mà theo cháu nói như thế thì chắc chắn nó phải có cái gì đó mà cháu tin là tư duy kinh doanh thằng này như thế chứ.

Ngô Long cắn hạt dưa trong miệng rồi phun một mẩu vỏ xuống đất nói.

- Chú không thấy sao. Nó từ việc kinh doanh hàng từ biên giới về kiếm chành lệch sau đó làm ra cái trang giao dịch mà cháu mới mua lại dùng tiền

đó phát triển ra các công ty giao hàng, rồi qua năm là nơi tổ chức hội nghị tiệc cưới. Chú nhìn xem toàn những thứ vốn ít nhưng thu tiền trong thời gian dài. Hiện tại lại chuẩn bị bỏ tiền ra đầu tư vào một công ty nào đó chắc chắn cũng như vậy thôi.

Ngô Long nói ra những sơ lược về các công việc kiếm ra tiền của Thiếu Kiệt làm cho Ngô Nam cũng phải trầm lắng đầu. Những công ty này hoàn toàn là bỏ ít lấy lại lâu dài và nhiều tiền phát sinh từ nó.

- Nếu nó đã như thế thì sau này cẩn thận hơn đấy nó như thế con cũng phải cẩn thận.

Ngô Kỳ nghe được quá trình phát triển của Thiếu Kiệt cũng nhắc nhở Ngô Long phải phòng ngừa chuyện bất khả kháng. Ngô Long lúc này cũng chỉ cười gật đầu đáp lại bố mình.

- Vốn ban đầu con định là sẽ ký kết hợp đồng xong rồi cho bọn người Khung Chang giết nó nhưng mà con đã suy nghĩ lại để nó sống không bằng chết thì thú vị hơn để nó nhìn thấy những thứ mà nó xây dựng lên bị người khác đạt được sẽ như thế nào nên sẽ để cho nó sống nhưng thay vào đó cho bọn Khung Chang cắt hết gân tay gân chân nó thôi. Cũng tốt mà để cho bọn Hà thúc cứu chữa xong thì chỉ nằm một chỗ không làm gì được bọn chúng cũng phải nản thôi.

Diệp Nhi nghe con mình nói thế cũng cười vui vẻ nói với Ngô Long và mọi người.

- Thôi không còn sớm nữa mọi người đi nghỉ ngơi đi. gần hai giờ sáng rồi trưa mai không biết chừng còn một đồng người đến thăm hỏi quà cáp nữa đấy. Giờ nghỉ ngơi lấy sức đi là vừa. Mọi chuyện mấy ngày sau tính tiếp.

Vừa nói Diệp Nhi đứng lên đề cho mọi người cùng nhau về phòng của mình. Với họ chuyện của Thiếu Kiệt xem như đã định đoạt. Nên cứ thoải mái chuẩn bị cho ngày mai tiếp nhận các quà cáp của những người cấp dưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 489: Hành Động!

Trong ánh sáng chập choạng của buổi sớm mai. Trên đường hôm nay đã có một ít xe qua lại. Mừng hai tết nơi mà những sạp chợ bắt đầu của năm mới và người đi buôn cũng chuẩn bị cho một năm mới làm ăn tốt đẹp hơn. Chiếc xe chạy giữa đường ra tín hiệu rẽ vào trong một con đường đất. Con đường này được hình thành bởi khu nhà kho xuất hiện ở trong đây và người dân đi rẫy cao su trong cùng của khu này tạo thành.

Chiếc xe chạy chậm chậm trong thời khắc tờ mờ sáng. Một cách chậm rãi. Chiếc xe chạy từ từ đi vào bên trong. Ngay đầu đường bên ngoài trong đám cỏ lau đột nhiên có một chút lay động bất thường một người quân nhân ngồi trong đó nói vào trong bộ đàm.

- Báo Cáo chỉ huy. Có một chiếc xe toyota mang biển số đã được cung cấp đang tiến vào bên trong nhà kho. Trên xe có bốn người đàn ông. Chưa xác định được có mục tiêu cần giải cứu hay không.

- Được rồi tiến hành phong tỏa lối thoát của bọn chúng. Chuẩn bị các bước gọng kiềm.

Blake ra lệnh cho người quân nhân này của mình. Một loạt dây đinh thép được những thành viên khác chạy đặt ngang đường đi lối vào của đường mòn.

Hà Vi lúc này mới nói vào bộ đàm với mọi người trong đội ngũ.

- Không phải người ở trạm xăng nói có năm người đi trên một chiếc xe sao. Bây giờ lại có bốn người.

- Chưa biết được! Nhưng để xác định xem đối tượng trên xe có Thiếu Kiệt hay không chỉ sợ bọn chúng có người ứng cứu giữa đường chuyển xe

thì chúng ta thành công cốc.

Tăng Anh Hào đáp lại lời của Hà Vi, việc lộ trình sẽ có sự thay đổi đời xe chuyên người không hiểm nhưng đó là khi mà bọn người Aaron có ứng cứu từ bên thứ ba.

- Vậy đợi xem coi trên xe có những ai như thế mới biết được nếu không có Thiếu Kiệt thì chúng ta tấn công luôn nhằm bắt lấy hỏi ra tung tích Thiếu Kiệt.

Chiếc xe đi từ từ đến bên cánh cửa lớn của trước nhà kho. Aaron mới lấy chum chìa khóa trong cốp xe ra mở cửa ra. Vốn nếu hấn mở cửa ra sẽ không có gì nhưng lúc này hai người ở phía sau cũng bước ra. Munez thấy thế mới lên tiếng nói.

- Đem thẳng chó kia ra đi. Má xe dơ quá lát xem có cái vòi nước rửa một chút luôn. Chứ xe như thế này mà đi đường trường người ta chú ý không ít đâu.

Bấm mở cốp xe hai người bước đến phía sau cầm lấy Thiếu Kiệt lôi ra. Chân bị xích vào trong xe tay bị trói miệng bị bịt kính.

- Báo cáo đối phương đang giữ con tin! Con tin vốn được nhốt trong cốp đối phương sử dụng súng K54 uy hiếp con tin.

Aaron thấy hai người kia cầm súng lôi Thiếu Kiệt ra cũng cười cười lên tiếng nói.

- Hai bọn bây bị khùng theo nó rồi à! Mẹ lôi thẳng điên ra khỏi cốp xe cũng sử dụng súng. Mẹ tao nhớ bệnh điên đâu có lây. Hai đứa mày mới có tiếp xúc một ngày mà điên theo nó sao.

- Ấy quên mất nhưng mà thói quen ấy mà. Hôm qua lòi nó ra cũng như thế này hôm nay quen tay lấy súng ra sợ nó phản kháng.

Nghe đối phương trao đổi Công Toại lúc này ở gần đó cũng lắc đầu. Hắn thấy Thiếu Kiệt phải giả điên như thế nào để có được sự tin tưởng như thế này của bọn người Aaron.

Vốn đang định mở cửa ra bằng chìa khóa đã được chuẩn bị sẵn. Nhưng Aaron lại quên mất cái khóa nào mới thật sự là khóa của nhà kho này. Nên đành mở cửa xe mò tay vào trong cốp lấy ra tấm bản đồ.

Dem nó trải lên cốp xe. Nhìn thứ tự trên đó hắn bỗng nhiên làm rơi chìa khóa xuống đất. Cúi xuống nhìn bên dưới mặt đất. Aaron giật mình thấy một dấu chân mang giày boot quân nhân. Hắn liền nhìn xuống đưa tay chạm lấy lớp bùn đất trên đó.

Cảm nhận thấy trong lớp bùn đất còn khá ẩm nhìn xuống chân mình cũng không thấy có vết bùn nào. Aaron bình tĩnh từ từ cầm chùng chìa khóa lên. Giả vờ bước vào trong xe cất đi đi tấm bản đồ nhưng thật sự là lấy cây súng đang để trong đó ra.

Munez thấy Aaron cầm đến súng bản thân cũng liền cầm lên cây súng của mình nhìn Aaron.

- Hình như có người!

Hắn chỉ nói chớ Munez vừa đủ nghe. Rồi mới đứng lên chụp lấy Thiếu Kiệt đang đứng cạnh người của mình. Hai người thấy hành động kỳ lạ của Aaron cũng cầm chặt súng hướng về các phía.

“Báo cáo hình như đối phương phát hiện gì đó.”

“ Cứ bình tĩnh! Hiện tại con tin chân bị xích không thể giải thoát đứng
manh động ”

- Mà lại mở cửa nhà kho thử xem. Hi vọng là tao phán đoán sai!

Người bên cạnh Aaron nhận lấy chìa khóa của hắn bước đến bên cửa
nhưng vẫn nhìn tới nhìn lui bốn phía. Hắn mở ổ khóa xong mới kéo cánh
cửa từ từ mở lớn ra.

- Vào trong xem tình hình thế nào.

Aaron lại tiếp tục ra lệnh. Cầm chắc súng trong tay của mình người này
bước vào trong sân nhà kho nhìn ngắm hai phía mọi thứ trông trái hiện ra
trước mắt hắn.

Đưa tay ra hiệu không có gì. Aaron lúc này mới nói với Munez.

- Từ từ di chuyển vào trong sân! quay đầu xe ra!

Thiếu Kiệt hiện tại rất muốn ra tín hiệu gì đó nhưng tay bị cột chặt chân
bị xích miệng thì bị bịt kín hắn không thể nào làm gì khác hơn. Dù biết
hiện tại xung quanh đã có đủ nhân lực được bố trí giải cứu mình.

Aaron lúc này cố đẩy Thiếu Kiệt đi đến phía trước bước từng bước theo
chiếc xe của Munez đang lái với tốc độ chậm rì rì.

- Mở cửa kho với kiểm tra trong đó xem!

Dù đã muốn quay đầu xe chạy khỏi đây nhưng Aaron vẫn lên tiếng cho
người đội viên của mình mở cửa kho kiểm tra thử. Hắn cũng không chắc
chắn rằng ở đây có người hay không chỉ dựa vào một dấu chân để lại trên
đất cũng không hoàn toàn đúng. Nên việc Kiểm Tra là cần thiết.

Người đội viên của Aaron lúc này cũng gật đầu tiến đến mở cửa nhà kho. Trong khi hắn đang mở cửa thì Hà Vi nói qua bộ đàm.

“Đội súng nhắm chuẩn bị đối phương có thể sẽ quay đầu xe chạy trốn nhằm bán bánh xe sau. Các vị trí trên trần nhà kho ần núp đối phương có thể kiểm tra tổng quát một lần để đảm bảo an toàn.”

Không một câu đáp lại nhưng Hà Vi biết những người được bố trí đã nhận được tin tức. Không đáp lại vì không muốn bị lộ ra vị trí của mình bởi lúc này người của Aaron đã mở cửa bước vào trong nhà kho được một bước. Nhìn xung quang mọi thứ trông trơn hẵn mới lên tiếng nói.

- Nhà kho không có gì! Có khi nào anh quá nhạy cảm rồi không Aaron.

- Cẩn thận vẫn hơn. Xem xét thật kỹ trước cái đã. Chắc là vết giày đó lâu rồi bị sương xuống ướt nên tao cảm thấy vậy. Munez cứ quay đầu xe trước đi. Để tao đem thang này vào trong kho cái đã. Mày lấy mấy thứ cần thiết đem theo.

Aaron vừa nói vừa ra lệnh nhưng vẫn đứng tại chỗ súng chia thẳng vào người Thiếu Kiệt đứng nhìn Munez quay đầu xe hướng ra phía cổng đang mở bên ngoài.

Munez lúc này mới tặc máy xe rút chìa khóa ra khỏi ổ cắm. Cầm lấy súng của mình thở dài một cái nói.

- Aaron sau này đừng làm hôi hộp nữa được không. Chơi trò này mệt tim à.

- Mẹ tao chỉ phòng ngừa thôi cầu tất vô áy này mà.

Đóng cửa xe lại. Aaron lúc này đẩy Thiếu Kiệt đi về hướng nhà kho. Một người bên ngoài lúc này mới lên tiếng báo cáo cực kỳ nhò bên bộ đàm.

- Đồi phương đã vào tầm ngắm. Trước mắt hạ luôn hay chờ lệnh.

- Cứ đợi bọn nó vào trong kho chờ hiệu lệnh cần thiết. Cần bắt sống bốn tên này để Thiếu Kiệt xử lý.

Hà Vi trả lời lại bên trong bộ đàm cho nhóm sử dụng súng ngắm đã khóa chặt mục tiêu bốn người.

- Mục tiêu bốn người giữ con tin thế này khá khó để bắt sống. Có làm khó mọi người quá không thế Hà Vi.

- Không sao đâu! Tiềm phục đợi thời cơ.

Thiếu Kiệt bây giờ bị quản ở một bên. Munez thấy thế đập Thiếu Kiệt một cái mắng.

- Mẹ nó thẳng điên. Tồi ngày vì mày mà bọn tao mệt tim đấy.

- Mày cũng bớt hành hạ nó đi. Mà công nhận thẳng chó này sức đề kháng mạnh thật mấy vết thương của nó chuẩn bị lành hết rồi này.

Aaron ngồi xuống một cái pallet thở dài một hơi nhìn người đội viên đang đứng kế bên Thiếu Kiệt nói.

- Coi xích nó lại ở chỗ nào đó rồi lấy đồ ăn ăn. Mở luôn miệng với dây cột tay cho nó đi. Mẹ nó quên đem cuốn sổ tay với cây viết của nó vào rồi. Thằng nào ra lấy đi.

- Để xích nó lại trong góc kia rồi em ra lấy cho.

Nắm Thiếu Kiệt đứng lên hấn lồi Thiếu Kiệt vào một góc trong cùng của nhà kho.

“ Mọi người chuẩn bị đây có thể là thời cơ để hành động! ”

Người đội viên của Aaron vừa mới mở băng keo trên miệng của Thiếu Kiệt ra. Tháo lấy sợi dây trên tay hắn. Hắn hoàn toàn sơ hở để cả súng ở bên cạnh mình mà không lo lắng điều gì.

Khi mà sợi dây được bung ra khỏi cổ tay của Thiếu Kiệt thì hắn nhanh chóng chụp lấy cây súng và kẹp cổ người này lại đưa súng chĩa vào đầu của người vừa mới tháo dây trói cho mình. Đồng thời hô lên

“Hành Động!”

Khi Âm thanh của Thiếu Kiệt vang lên từ trên trần nhà sáu người nhảy xuống mười người từ bên ngoài các tấm tôn lãng vào. Các mũi súng chĩa với hướng ba người còn lại trong căn phòng.

Hà Vi bây giờ mới mới thoát lí tiêm phục tay cầm một khẩu súng nhắm bước từ bên ngoài vào. Các đội viên nhanh chóng xông vào trong căn phòng. Aaron bị chĩa súng thẳng vào đầu. Do Công toại từ trên trần nhà nhảy xuống.

Munez thì bị một người đội viên khác lãng vào trong nhà khó chĩa súng thẳng mặt hắn từ dưới lên một người trái một người phải. Mấy người còn lại hầu như là không kịp phản ứng với sự bất ngờ đang diễn ra ở đây.

Aaron hoàn toàn không hiểu đã kiểm tra hết cả nhà kho và bọn hắn cũng đã quan sát xung quanh khá nhiều không thấy điều gì bất thường nhưng tại sao lại đột nhiên có quân đội xuất hiện một cách bất thành lình mà giải cứu Thiếu Kiệt. Hắn không hiểu tại sao những người này lại biết bọn người hắn sẽ trú ẩn ở đây.

Thiếu Kiệt lúc này mới đẩy người bị mình chụp lấy kĩa. Ném về phía trước cho thành viên của Vô Ảnh. Chế ngự ngòi bệch xuống đất cầm lấy chìa khóa mở xích chân cho mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 490: Lăng Trì

Nhìn Thiếu Kiệt tự mở xích chân của mình ra Hà Vi bước đến mới lên tiếng nói.

- Đề em mở cho! Thiết thòi cho anh rồi! Bọn chúng giờ làm gì đây!

- Thôi chuyện này có một cái xích chân thôi mà anh phải để người yêu mình phải mở dùm sao. Nấu ít nước sôi anh cần ăn chút gì đó bỏ bụng cái đã.

Hà Vi gạt đầu, một người của Vô Ảnh mới lấy trong đồng đồ dụng cụ thiết yếu của Ngô Long để lại cho Aaron. Bắt một chút nước sôi lên. Aaron nhìn Thiếu Kiệt trợn trừng mắt. Giờ Thiếu Kiệt đâu giống một người điên. Hắn ngồi đó để cho những nhân viên y tế chăm sóc vết thương cho mình một cách bình thản như không có gì.

- Mà mà không bị điên?

- Đúng vậy! Điên sao tao từng trải qua nhiều chuyện còn có thể làm mà mà điên hơn thế nhiều. Còn mà có nói tôn nghiêm tao bị làm nhục thì tao nói tôn nghiêm với cuộn sống là không bao giờ có. Thế giới là hai mặt mà mà cú ngồi đó đợi tao làm xong mấy chuyện này đi rồi tao tính đến mà.

Aaron bật cười nhìn Thiếu Kiệt cười lớn hẳn cho rằng những lời nói của Thiếu Kiệt chỉ để trấn an lấy mình khi đã trải qua sỉ nhục mà mình đã chịu.

- Một thằng công tử như mà mà không biết tôn nghiêm sao. Hay chỉ là nguy biện cho nhưng gì bị tao hành hạ. Hiện tại mà là người thắng thế mà muốn nói gì mà không được tao không tin một thằng như mà mà không có tôn nghiêm.

- Tao nói rồi mày ngời đó đợi đi. Tôn nghiêm không mài ra được. Mày không biết bài học đầu tiên của tất cả những người đi làm ở nước tao là bỏ đi tôn nghiêm à. Tôn nghiêm nói với tao cũng chỉ là một thứ không tồn tại thôi còn sĩ nhục thì chuyện này thường tình với nhân viên của một công ty rồi. Mày không hiểu được để sống ở cái đất nước này. Tôn nghiêm chỉ làm người ta đói. Sĩ nhục làm bàn đạp để học bước lên những cái cấp bậc lớn hơn sao. Cuộc sống là hai mặt nên giữ mạng được tôn nghiêm hay sĩ nhục cũng chỉ là một từ ngữ hoa mỹ thôi.

Công Toại nghe Thiếu Kiệt nói như thế suy nghĩ một chút mới ôm bụng cười. Hà Vi thấy công toại như thế cũng hỏi hấn. Vấn đề này cô cứ tưởng Thiếu Kiệt sẽ làm ra hành động mạnh mẽ hơn nhiều, Nhưng Thiếu Kiệt rất bình tĩnh ngồi ăn ly mì vừa mới nấu xong. còn để cho nhân viên y tế. Sử lý vết thương.

- Thiếu Kiệt nói không sai. Bài học đầu tiên đi làm của bất cứ ai trong nước mình đều là dẹp bỏ đi tôn nghiêm vào chịu sự sĩ nhục từ những thứ xung quanh. Hay Hay! Đúng tôn nghiêm không đáng tiền càng có tôn nghiêm càng không kiếm ra được tiền.

- Quái thật anh lại đồng ý với Thiếu Kiệt chuyện này. Bọn chúng làm với Thiếu Kiệt như thế mà hai người lại xem như không có chuyện gì.

Công toại bậy giờ nghe Hà Vi nói thế lắc đầu cười nói. Bởi Công toại biết cô chưa bao giờ tiếp xúc với những thứ ở tầng thấp nhất quá nhiều.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy! Có tôn nghiêm em sẽ không phải đi xin việc. Vì khi vào đó là tôn nghiêm em đã mất rồi để cho những người chủ lúc nào cũng có thể sĩ nhục em trong quá trình làm việc thậm chí mắng nhiếc rất nhiều thứ bản thân không chịu được nhưng phải chịu vì miếng cơm manh áo. Có tôn nghiêm em nghĩ việc thử xem. Đói chết đây! Không có tôn nghiêm chịu được sự sĩ nhục nịnh nọt cấp trên bỏ dỡ nhưng người cần thiết

để leo lên cấp cao hơn để lặp lại những gì người khác đã làm với mình với nhân viên cấp dưới đó là vòng tuần hoàn rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ ăn ly mì xong ném ra đất đứng lên bước về phía Aaron mặt nghiêm nghị nói.

- Mà thấy tính mạng và tôn nghiêm cái nào quý giá hơn. Tao không phải chứng minh được điều đó rồi sao. Tôn nghiêm nếu tao tồn tại chắc chắn sẽ không gọi người ứng cứu được mình. Tôn nghiêm chắc chắn bọn mày sẽ luôn luôn đề phòng tao làm sao tao truyền tin đi được. Không nhìn được nhất thời thí mạng của mình khi không hiểu tình hình nghiên về một phía tao cũng đâu có ngu.

Aaron bây giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng hiểu. Những lời nói đó không phải không có lý. Vì Thiếu Kiệt hiện tại đang tự do còn hẳn trở thành đối tượng bị bắt giữ đang bị những cây súng chia vào. Nhưng hẳn không hiểu nhóm người của mình tuy có lơ là trong việc canh phòng Thiếu Kiệt đôi chút nhưng chúng vẫn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt truyền tin đi bằng cách nào và hình thức ra sao.

- Mà không điên vậy tại sao lại ăn cỏ? và sao mày lại truyền đi tin tức được. Tao không tin mày có tính hiệu được theo dõi hay là thứ gì khác tao đã kiểm tra người mày rất kỹ. Không để lại trên người mày một thứ gì hết. Vậy mày truyền tin đi ở đâu chỗ nào.

- À cũng đúng! Nhưng mày làm sao hiểu được. Đúng tao ăn cỏ đấy thì sao? Mẹ quân đội của Khung Chang ngu như vậy sao. để tao cho mày mình bạch xem tại sao tao phải ăn cỏ nhé. Công Toại ra ngoài trước xem có cây cỏ mục nào không cầm vô đây cho thằng này nó xem cái. Làm quân nhân mà không biết cỏ mục có tính năng cầm màu thì chết đi là vừa rồi đấy.

Công Toại chạy ra phía trước tìm tìm một lúc cầm vào một vài nhánh cây cỏ mực trên tay đưa cho Thiếu Kiệt rồi nói nhỏ.

- Thật anh cũng không biết cỏ mực cầm máu được đây!

Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy mấy cây cỏ mực trước mặt Aaron để cho hắn nhìn thấy những cái cây cỏ hôm qua mà Thiếu Kiệt đã cho vào miệng mình ăn.

- Đây là cỏ mực một loại cây dại bất cứ nơi nào cũng có thể mọc được. Mà đừng xem thường nó. Nếu làm đúng cách nó là một loại thuốc cầm máu rất tốt. Hôm qua tao không có công cụ cách đơn giản nhất là trực tiếp nhai nó. Lấy chất nước tiết ra từ nó mà bôi lên vết thương. Chứ mà nghĩ xem cái thằng chó chết này nó đánh tao như thế nào. Tao bị đánh đến máu ngập mặt. Tao không ngu mà để nó chảy máu tiếp. Tao cần sức khỏe dù ít ỏi để tìm biện pháp cứu mình chứ.

Người chăm sóc vết thương của Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nói với mọi người xác định Thiếu Kiệt nói hoàn toàn chính xác.

- Cỏ mực là một loại thuốc cầm máu khá tốt trong đông y. Hèn gì vết thương trên đầu của Thiếu Kiệt sâu như thế nhưng vẫn bảo trì được trạng thái kéo da non nhanh như vậy. Nhưng mà hiện tại trên cơ thể Thiếu Kiệt không ít vết Thương đi. bảy chỗ bị rách cần phải tiến hành may lại ít nhất mỗi chỗ cũng năm mũi đến mười mũi khâu. hai mươi vết thương bị đánh đập va chạm mạnh và mười hai chỗ bị thương nhẹ.

Hà Vi cũng giật mình. Nhìn qua bên ngoài Thiếu Kiệt như thế vẫn có đầy đủ sức khỏe nhưng không ngờ trên cơ thể Thiếu Kiệt lại nhiều như thế vết thương. Cô điên máu nhìn Aaron nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt anh xử lý bọn này như thế nào đây.

- Cũng không nhiều! Lôi thằng này ra dựa theo vết thương của anh cho hẳn hươg thụ khoảng gấp hai hay gấp ba là đượ. Hôm nay thoải mái chơi với bọn này một chút. Nó là thằng đem vết thương trên người anh nhiều nhất.

Blake nhìn vào Munez đôi mắt sáng rỡ. Nhảy ra túm lấy Munez Bảo Huân chạy đến chậm chân bị Blake nói.

- Thằng này của tôi! Không ai đượ dành. Tôi có cách cho nó không thể chết nhanh như thế đượ. Thiếu Kiệt còn chưa xong mà. Nghe nói các nước phương đông có cái gì hình thức lãng trì ấy nhỉ nghe nói hay lắm hôm nay muốn thử.

- Ấy cách đó tốt đấy. Nhưng mà cần phải có lưới. Đem lưới bao bọc lại nó xiết chặt lại nơi nào bị lưới xiết chặt lộ ra da thịt thì từ chỗ đó hạ đao nghe nói cũng hay.Blake làm thử mọi người xem nào.

Thiếu Kiệt thấy Blake tò mò với hình thức tra tấn cổ xưa này nên cũng không tiếc lời chỉ dẫn cho hẳn. Không tốn công tìm vớng một người quân nhân tháo từ ba lô của mình ra một cuộn vải đượ bọc mở ra bên trong là cái vớng hành quân bằng lưới làm cho Blake sáng mắt lên.

Bảo Huân với Blake hai người bắt đầu ra tay. Bảo Huân xiết lưới lại còn Blake hạ đao. Mỗi vết đao máu phun ra đất và tiếng thét vang trời. Thiếu Kiệt thấy màn máu tanh này sợ Hà Vi ảnh hưởng nói với cô.

- Nếu em không muốn xem thì ra ngoài chút cũng đượ!

- Không em phải xem. Mấy người này đáng chết! Bọn hẳn làm anh ra như thế này không để cho chúng nó đượ yên thân đượ.

Aaron lúc này cũng lạnh sống lưng vì cách tra tấn của hai người Blake và Bảo Huân. Hẳn run run dù có nghe thấy những việc này trong những bộ

phim nhưng không ngờ hôm nay lại trực tiếp thấy cảnh tra tấn hiện thực này với đội viên của mình.

- Thiếu Kiệt mày chết không tử tế. Muốn chém muốn giết thì mày cứ làm bọn tao rơi vào tay mày đừng làm những việc như thế hèn lắm.

- Hèn sao? Lúc bọn mày làm mấy cái việc sở thích của mình sao lúc đó tao không cảm thấy bọn bây thấy hèn đi. Giờ lại bảo tao hèn không lý nào. Thằng Munez kia nó cần phải được như thế. Tao làm như thế là còn chừa tôn nghiêm cho hắn rồi đấy. Tôn nghiêm lớn lắm sao. Giờ để tôn nghiêm cho nó hưởng thụ lấy tôn nghiêm tao đâu có si nhục gì giống bọn mày đã làm đâu.

Thiếu Kiệt vừa nhìn lấy Munez bị tra tấn bằng hình thức lăng trì. Chỉ nhàn nhả đáp lại lời của Aaron. Hai người đội viên của Aaron cũng mất hồn trước cái hình thức tra tấn tàn ác này. Họ thật sự không cần tôn nghiêm cũng không muốn trải qua cái hình thức bị lăng trì như phim cổ trang này.

- Từ từ đừng gấp gấp hôm nay tao sẽ dành thời gian cho bọn mày. Một ngày tao giả điên để được cứu thoát thôi mà. Đơn giản hôm nay tao giúp bọn mày mở mang tầm mắt.

Trong mắt hai người đội viên của Aaron Thiếu Kiệt bây giờ như một con ác quỷ đúng nghĩa. Bởi mỗi lần Munez ngất đi, Blake lại lấy trong tay một viên đạn loại lớn bẻ ra lấy lưu huỳnh rắc từng chút một vào những vết thương của Munez làm hắn phải tỉnh dậy. Trong sự đau rát và hoảng loạn.

- Cứ từ từ từng người từng người một mỗi người một cách. Trước sau gì cũng tới lượt mày thôi. Còn muốn biết cái gì thì tao giải đáp cho. Ưu ái thế còn muốn gì nữa nào.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 491: Có Người Muốn Gặp Mà

Aaron bây giờ nhìn chằm chằm Thiếu Kiệt hẳn có rất nhiều thứ muốn được minh bạch, Nhưng vẫn bị tiếng thét chói tai của Munez làm cho rợn người. Cứ như thế lặp đi lặp lại hình ảnh của Munez bị tra tấn trước mặt hẳn làm hẳn run rẩy thật lâu mới lên tiếng nói được.

- Mà truyền tin đi bằng cách nào. Bọn tao đã kiểm soát rất kỹ mà chỉ có một cây viết vài một cuốn sổ ghi trên đó là những con số hầu như không có một thông tin nào được truyền tải. Thậm chí cũng không có máy phát tín hiệu trên người mà tại sao mà lại có thể chỉ dẫn người đến đây mai phục. Tao không tin với những gì cả một ngày mà làm hôm qua đều không có mục đích.

Thiếu Kiệt cầm lấy mấy viên thuốc kháng sinh uống vào do những người hậu cần đưa cho mình xong cũng đem cuốn sổ với cây viết ném về Aaron.

- Bọn không có kiến thức rất đáng sợ. Mà không hiểu kiến thức cũng là một thứ tao có thể lợi dụng. Giả điên không cách nào tốt hơn bằng việc ghi những điều vô nghĩa. Mà không từng đọc qua sách báo sao. Các nhà khoa học nổi tiếng thế giới khi viết ra những điều vô nghĩa nhưng nó lại được ứng dụng đến ngày nay. Thậm chí hiện tại người ta vẫn nghiên cứu mật mã của the vinci thì mà nghĩ những con số này tao tự nhiên ghi ra sao. Nói cho mà biết đó là một loại mã mà khi có kiến thức mà sẽ đọc được.

Aaron nhìn vào những trang giấy bị gió lật ra những con số được viết đầy trong đó nhìn những con số đó như muốn trêu đùa mình. Uống công hẳn còn tưởng những con số này hoàn toàn không có ý nghĩa nhưng nó lại là thông điệp mà Thiếu Kiệt muốn để lại cho người khác.

- Tao không tin! Mà mày không tiếp xúc với ai ngoài bọn tao thì làm sao mà mày có thể chuyển đi thông điệp mà mày cần được. Việc này là không thể?

Aaron vẫn không tin tưởng rằng với những gì hắn theo sát Thiếu Kiệt cả ngày hôm qua. Không có một chút nào tiếp xúc với người khác, Không có mối liên hệ nào đến quá gần với Thiếu Kiệt thì làm sao có thể chuyển tải thông tin. Nếu nói những gì Thiếu Kiệt ghi trên đất ở nhà kho lúc đầu thì cũng phải có gì đó để cho những người này tìm ra được.

- Ai nói tao không tiếp xúc người khác là không được. Cho mày xem nhé. Trong giày của tao lúc nào cũng có một cái khe nhỏ ở đế giày. Đây là trường hợp tao phòng ngừa khi mà sim điện thoại hết tiền. Vốn chỉ để đó không sử dụng thì không sao. Nhưng những sim này thật sự được mã hóa đấy. Chỉ cần để lại với một tờ giấy kèm mật mã. Người nhặt được tờ sẽ gắn sim vào. Mày nghĩ xem đôi giày với cái quần jean tao để lại lúc ở cây xăng là do bọn mày vội vàng à.

Aaron bây giờ không phải ngu chỉ cần trong bóng tối Thiếu Kiệt cố ý xé một trang giấy không để cho bọn hắn biết để vào trong giày kèm theo sim. Hành động bất thường của nhóm người họ sẽ phải khiến cho nhân viên ở cây xăng đi kiểm tra lại vài thứ. Mà khi đó mục đích của thiếu Kiệt đã đạt được.

- Nhưng chỉ với những thông điệp ít ỏi như thế ngay tại cây xăng mà cũng không thể biết chúng tao sẽ dừng lại ở nhà kho nào. Không lẽ mà lại truyền được tin một lần nữa sao?

Thấy không thuyết phục cho mấy về vấn đề truyền tin đi của Thiếu Kiệt bởi ở ngay tại cây xăng thì Thiếu Kiệt vẫn không biết được nhà kho nào mà nhóm người mình sẽ sử dụng để trú ẩn ban ngày. nên Aaron vẫn chưa tin tưởng.

- Đúng chỉ với một thông điệp thì không được nhưng chỉ cần báo biển số xe của mày với lại trên đường bố trí vài trạm gác giao thông là được. Mày còn nhớ Munez vì sao bị phạt không. Nói cho mày biết hấn không vượt đèn đỏ không chạy quá tốc độ cũng bị thổi vào. Bởi cấp trên ra lệnh tuần tra với biển số mà họ có thì cỡ nào bọn mày trên cung đường này cũng phải bị phát hiện. Như thế thông điệp của tao chỉ cần gói gọn kế hoạch của bọn mày vừa nói ra là được.

Thiếu Kiệt cũng cho Aaron biết được những gì hấn cần biết. Hà Vi bây giờ mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Hiện tại sắp xếp bọn chúng như thế nào đây Thiếu Kiệt. Chi đề bọn chúng nói ra Ngô Long rồi chúng ta có lệnh bắt được rồi.

- Làm gì dễ vậy bọn hấn còn chưa biết được mặt Ngô Long ra sao chỉ là làm theo lệnh thôi. Thằng kia cũng không phải ngu chắc việc ký hợp đồng hấn sẽ không lộ diện. Anh bị thế này nhóm người ông Lưu không nhìn chăm chăm vào hấn hay sao. Ngu gì hấn ra mặt bắt quá chỉ là tay sai đi thay thôi.

Aaron bây giờ mới hiểu được cả quá trình nếu hấn có đến được Ngọc Châu thì cũng vẫn không thoát được chuyện làm thế thân của kẻ khác. Hấn bây giờ hiểu được ra nhiều điều hơn. Tại sao lại là hấn đi thanh lý cái việc của Thiếu Kiệt. Hấn bị thanh lý bởi Khung Chang. Để cho mọi thứ hoàn hảo. Những người cấp dưới của hấn Khung Chan có thể nắm gọn trong tay và việc lập mưu để cho Connor chết ở trên đất mỹ cũng chỉ là một cái âm mưu được lập sẵn từ trước.

- Haha! Tao hiểu rồi Aaron tao thông minh một đời bị bại chính sự thông minh của mình. Đáng lắm! Đáng lắm. Giờ mày muốn làm gì thì làm đi. Những thứ tao làm chết ngàn lần chưa hết tội chỉ tiếc là tao không được như Connor nhìn rõ mọi việc.

- À nói cho mày biết một chuyện rất thú vị. Mày đợi tý đi chút nữa có người muốn gặp mày. Trong thời gian đó thì tao hảo hảo chơi đùa một chút.

Thiếu Kiệt thấy Aaron như đã nhận mệnh của mình. Còn hắn vẫn chưa thỏa mãn được mỗi nhục của mình. Aaron biết Thiếu Kiệt cũng không dễ gì tha cho mình nên hắn đã chuẩn bị tâm lý sẵn có Munez còn như thế huống chi là hắn người cầm đầu. Nhìn Munez máu me trên người khắp chỗ dường như bị lột xuống chỉ còn được chút thịt và xương bám lại Aaron lắc đầu.

- Ngày xưa ấy người ta thường nói là với gian thần thường có những hình thức tra tấn khác nhau nhưng đối với tao có một bộ phim mà tao khá thích thú. Điều tao thích ở nó là cái hình phạt được làm ra đến ngày này vẫn tồn tại ấy mày biết là gì không?

Aaron ngỡ ngác không hiểu Thiếu Kiệt muốn gì. Bởi hắn không hiểu hình phạt nào có thể lấy ra để áp dụng cho hắn nếu nói giống như Munez để cho sự hành hạ của việc đau đớn chiếm cứ lấy tâm trí của hắn thì ở tại cái nhà kho này sẽ có hình phạt nào mới mẻ nữa.

- Chắc mày cũng thắc mắc tại sao tao lại để cho cái ấm nước sôi này giờ vẫn đun mà không sử dụng đi đúng không. Mày thấy nước sôi tốt không. Rửa được vết thương còn có thể làm cho những vi khuẩn chết sạch nhưng mà nếu chỉ như thế thì thường quá. Ngày xưa ấy người ta đột trụ làm bèo cách khá hay giờ tao đốt nước sôi làm bèo cách tao nghĩ chắc cũng như thế đi. Ấm nước đang sôi. Nước trong ấm không phải vấn đề vấn đề là cái ấm nóng được đặt lên người thì phải ra sao nhỉ.

Những người trong Vô Ảnh bây giờ cũng lạnh gáy. Không ngờ Thiếu Kiệt lại áp dụng cách tàn nhẫn nhất thời trung cổ này để tra tấn Aaron. Họ bây giờ mới thấy được sau nét mặt lúc nào cũng hiền hòa cười đùa lại ẩn chứa một thứ ghê gớm hơn nhiều.

- Công Toại làm việc đi! Để hấn hưởng thụ một chút cho đến khi bạn hấn đến là được. Ngắt đi thì đổ chút nước sôi lên người hấn cho tỉnh dậy. Đừng trách tao cái này chỉ là trả lễ lại cái vòi chữa cháy lạnh thấu xương được đập thẳng vào người và việc bị phơi nắng thôi. Có qua có lại mới là công bằng nhĩ.

Thiếu Kiệt nhàn nhã nói ra việc này như không có gì làm cho Aaron run người, Hấn không ngờ có một ngày mình phải chịu đựng sự tra tấn như thế này. Hấn vốn nghĩ chỉ cần bắn chết mình hoặc tối thiểu là như Munez đã là rợn người. không nghĩ đến Thiếu Kiệt lại có những cách như thế này.

- Thiếu Kiệt mày là con quý chứ không phải người! Mày giết tao đi! A a A a

Vừa mắng được một câu cái ấm nước sôi bị Công Toại cầm lên dán chặt vào da thịt. Của mình một người bị trói chặt lột áo ra để tiếng hành tra tấn một cách rợn người như thế này bất kể ai cũng cảm thấy rùng mình.

- Có thể em sẽ thấy anh ra tay như thế này có hơi ác đi. Nhưng anh rất muốn để bọn nó chết ngay nhưng như thế đã quá dễ dãi đối với những gì hấn đã làm đối với anh rồi.

Thiếu Kiệt cũng nhìn Hà Vi nói ra ý nghĩ của mình hấn sợ cô sẽ bị ám ảnh hấn như một người tà ác khi áp dụng những kiểu cách tra tấn này. Nhưng ngược lại Hà Vi chỉ cười nhẹ một cái xem chuyện này không có gì nói.

- Không anh làm như thế rất đúng em không ý kiến. Anh cần có tôn nghiêm của anh. Bọn chúng làm những việc đó thì phải chuẩn bị cho những gì người khác làm lại với mình. Việc này em không ý kiến đợi nhóm người Connor đến nói chuyện với hấn lần cuối rồi trở về quân doanh về Lưu Minh để chăm sóc sức khỏe của anh.

Mọi người trong Vô Ảnh không biết được Hà Vi biết những gì. Theo họ cô sẽ nói với Thiếu Kiệt không nên làm điều tàn ác như thế đối với một người. Nhưng giờ đây cô lại đồng ý làm cho họ cũng khó hiểu. Quá tò mò một số người đến bên cạnh Blake hỏi thử xem hẳn biết gì không.

Khi được Blake kể rõ những gì mà Thiếu Kiệt có thể bị Aaron và những đồng bọn mình đã làm thì không một người nào của Vô Ảnh xem hình thức này là tà ác nữa. Đối với họ Thiếu Kiệt là tôn nghiêm của chính cái đoàn đội này. Việc làm của những người Aaron là hoàn toàn không thể chấp nhận được. Máu nóng dồn lên não không ít người lựa chọn hai người còn lại trút giận.

Nhanh chóng việc những cách tra tấn đầy bạo lực được áp dụng với hai người còn lại. Trong cái nhà kho ngoài máu và tiếng thét thì Thiếu Kiệt kéo Hà Vi với Tú Trinh ra bên ngoài để hai người không phải thấy những gì đang diễn ra bên trong nhà kho.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 492: Thanh Lý Hiện Trường

Cùng lúc đó một chiếc trực thăng để bên trên đầu của Thiếu Kiệt. Một nhóm người được hạ xuống dưới đất giống như những gì tôi qua nhưng lúc này những người này đại diện cho một nhóm người cần gặp Aaron.

Connor bây giờ nhìn Thiếu Kiệt với những vết thương vừa mới được sơ cứu. Lắc đầu cười nói.

- Xem ra mọi thứ với cậu đã xong hết rồi nhỉ. Tôi gặp Aaron một chút chắc được nhỉ.

- Anh nhìn tôi thế này mà vẫn khỏe được à. Bọn hấn ở trong đó đây nhưng đợi chút nữa hãy vào. Vô Ảnh đang tra tấn bọn họ trong đó. Anh đến đây chỉ mấy người thôi sao.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi kèm theo những tiếng la hét vang lên trong nhà kho không khó để hiểu việc gì đang diễn ra. Connor cũng gật đầu đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Ừm các cô nàng của cậu đòi đi nhưng mọi người không cho. Xe của Quân khu gần đây đang trên đường tới. Chỉ cần xong việc về Quân Khu ngồi máy bay đi thẳng về Lưu Minh là được. Mà các cậu làm gì để mấy tên đó la hét dữ vậy lần đầu tiên tôi thấy đó.

- Cũng không có gì việc này bọn hấn đáng bị. Đúng ra không làm những việc đó với tôi thì hôm nay cũng không phải như vậy mạnh được yếu thua là lẽ tất yếu của cuộc sống mà. Anh cũng chuẩn bị tin thần tôi ra ngoài này không biết được đám người trong đó hả giận như thế nào đâu.

Connor gật đầu. Sống cũng không ít ngày đối với nhóm người Vô Ảnh tuy họ không có gì đặc biệt hơn người nhưng ai cũng xem Thiếu Kiệt như là

một người tin thần với mình kể từ khi hắn tiếp quản Vô Ảnh họ thấy được cơ hội báo thù rửa hận. Những kiến thức họ không học được thì Thiếu Kiệt hầu như đem người giỏi nhất về dạy cho họ. Ai cũng xem Thiếu Kiệt như một trụ cột tin thần và cơ hội trả thù mà họ đang mang trên người.

Connor bây giờ mới bước vào trong nhà kho cảnh tượng đập vào mắt hắn làm Connor phải quay ra ói một trận. Munez trên người những thớ thịt được lột xuống Aaron thì bị bỏng rát khắp người máu tứa ra từ những vết thương bị cực hình bào cách.

Vốn là một người lính chiến trường ác liệt đến mức độ người chết ta sống thì Connor đã trải qua nhưng vẫn không chịu được cái cảnh tượng này. Cố lấy lại bình tĩnh một chút trước khi quay vào lại. Connor hít thở thật sâu để chuẩn bị đối mặt với địa ngục trần gian trước mắt.

Cố bình tĩnh những người đi theo Connor tới đây cũng không có được cái gọi là can đảm để nhìn trần cảnh trong này. Bây giờ họ hiểu Thiếu Kiệt, Hà Vi và cả Tú Trinh tại sao lại đứng bên ngoài.

Công Toại thấy Connor đi vào mới mỉm cười nhìn Aaron lắc đầu nói.

- Sự giải thoát của bọn bây đến nhanh đấy! Xem như cũng là một cách tốt không thì bọn mày cũng không dễ sống đâu!

Aaron nghe thấy lời của Công Toại như thế cũng cố gắng nhin đau ngấn đầu lên. Munez nhìn thấy được người vừa bước vào nhà kho là ai cũng trợ trờng mắt lên như gặp quỷ kích động đến mức tắt thở ngay tại chỗ. Có thể là hắn đã mất quá nhiều máu chống đỡ được đến giờ phút này cũng là do Blake có cách đặt biệt của hắn.

- Chào Aaron mày khỏe chứ! Nhưng chắc mày không cần nói tao cũng hiểu được tình trạng của mày đi. Không ngờ mày cũng có ngày bị khun

chang vút bỏ như thế này. Thế thời thay đổi nhi.

- Mày! Mày! Mày chưa chết?

Nhận diện được khuôn mặt của người đến là ai Aaron lấp bắp thốt lên một câu hỏi một cách vô vọng lúc này. Connor bây giờ chỉ lắc đầu đáp lại.

- Tại sao tao phải chết. Mày với Khung Chang chưa chết thì tao làm gì phải chết. Nhưng mà chắc mày cũng không ngờ rằng báo cáo bắn súng dữ dội có thể tao đã bị bắn chết cũng chỉ là màn kịch đi.

- Tao không nghĩ rằng mày lại có thể bỏ cả người nhà để thoát thân đấy. Khung Chang mà biết được việc này chắc chắn sẽ không tha cho họ đâu nhi.

Aaron bây giờ cũng thừa hiểu hâu như chuyện ngày hôm đó hẳn nhận được báo cáo chỉ là tin tức giả. Để qua mặt tất cả mọi người đưa đoàn đội của Connor quy phục Thiếu Kiệt và đang sống ở đất nước này.

- Cái này là thức thời. Mạnh được yếu thua, tao thấy được người nên đi theo ỏn hơn Khung Chang họ được quốc gia bảo hộ. Mày cũng thấy được ở đây là quân đội riêng đấy. Không có quân đội riêng nào được chính thức cấp trực thăng để giải cứu một người đâu. Mày không có tư cách Khung Chang càng không đi. Vậy tao theo ai được hợp phát có được cuộc sống an toàn cho gia đình tao thì tao làm thôi.

- Quân đội tư nhân! Sao được! Bọn người không phải quân đội chính thức của quốc gia tại sao được trang bị vũ khí và điều động trợ giúp từ quốc gia. Tao không tin! Không có một quốc gia nào chịu cho một quân đội tư nhân được cái quyền này. Không! Không bao giờ.

Aaron vốn chỉ tưởng những người Vô Ảnh này là quân đội chính quy được đem tới giải cứu Thiếu Kiệt. Giờ đây bị Connor nói đây là quân đội tư

nhân của Thiếu Kiệt không thì hẳn không thể tin được.

- Có những thứ mà không tin nhưng đó vẫn là hiện thực. So với Khung Chang tuy thế lực và người có thể chưa đủ nhưng nó lại hơn xa những gì mà Khung Sa và Khung Chan đã gây dựng. Bởi thức thời nhờ thế đến giờ tao vẫn sống. Còn mà thì sắp thành người chết đi. Nếu có thắc mắc gì tao nghĩ mà nên xuống dưới hỏi diêm vương cho rõ. Tao nghĩ ông ta sẽ vui vẻ trả lời cho mà biết lý do đấy.

Vừa nói Connor lấy ngay một con dao được bọc phía sau lưng mình đâm thẳng vào trái tim của Aaron. Kết thúc một cuộc đời chỉ đơn giản là như thế. Blake thấy thế cũng làm ra động tác giết người với những người còn lại. Nhìn Munez hẳn lắc đầu bước ra bên ngoài đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Mọi việc đã xong chỉ cần giải quyết cái nhà kho này nữa là được để cho quân chính quy đến tiếp nhận là được!

- Ừ! Đốt hết đi! Ở đây dù có cháy cũng không ảnh hưởng được rừng cao su bên ngoài cứ đốt sạch đừng để lại gì. Quân đội lúc đó cũng có thể giải quyết được.

Thiếu Kiệt đứng bên cạnh chiếc xe nói ra một câu đơn giản nhưng hiệu quả. Blake cũng biết nếu để người khác thấy được tròng máu tanh như thế cũng không ổn cho lắm. Cách thức làm việc của Thiếu Kiệt tuy có phần bá đạo nhưng lại là cách hiệu quả nhất lúc này.

- Toàn bộ thanh lý hiện trường. Có xăng của bọn nó dùng để huy thi là được Chuẩn bị rút binh!

- Rõ! Chỉ Huy!

Blake bây giờ mới ra lệnh thông qua bộ đàm. Hấn cũng không muốn quay lại nhìn cảnh chiến trường vừa rồi. Có lẽ trong lúc hành động hấn sẽ không chú ý đến nhưng khi quay lại nhìn được toàn cảnh hấn biết mình cũng không biết mình có khổng chế tốt như Connor hay không.

- Mười phút nữa xe bên doanh trại sẽ đến máy bay đã được chuẩn bị sẵn rồi đấy Thiếu Kiệt.

Hà Vi nói với Thiếu Kiệt xem hấn con muốn làm gì nữa không hiện tại mọi thứ đã đi đến hồi kết của việc giải cứu hiện tại nhìn Thiếu Kiệt như thế nhưng cần phải tiến hành chăm sóc các vết thương vừa mới sơ cứu dù sao thì cũng không biết chắc hấn có nội thương ở bên trong hay không.

- Ừ nhưng trước khi đi phải báo một chút cho Ngô Long đã. Phải làm việc tốt không hấn lại ngóng cổ cò lên đợi bọn người Aaron thì lại tội hấn.

Hà Vi, Tú Trinh, Blake nghe lời nói của Thiếu Kiệt thì bật cười. lắc đầu. Thiếu Kiệt đúng ác đã biết kế hoạch đối phương thất bại còn chủ động gọi điện báo cho người khác biết. Điều này chỉ có làm cho Ngô Long tức chết thôi.

Thiếu Kiệt cầm điện thoại của Connor bấm những dãy số gọi đi bên kia từng hồi chuông đang ngân vang. Ngô Long hiện tại vẫn đang quán mình trong cái chần bông của mình. Hấn ngủ trở nên hiện tại mới hơn bảy giờ thì làm gì đã dậy.

Đưa tay mò lấy mặt bàn trên đầu giường của mình. Cảm giác khó chịu của Ngô Long hấn là phải có. Việc bị đánh thức buổi sáng khi đang ngon giấc là không ai muốn.

Nheo mắt nhìn lấy số điện thoại người gọi đến định mắng một câu thì nhớ ra đây là số điện thoại của Aaron. Nghĩ rằng giờ này những người

Aaron muốn cho hấn gặp Thiếu Kiệt bị bắt nên cũng nhận cuộc gọi.

- Các ông không biết giờ này tôi còn đang ngủ hay sao mà phá rối thế? Sao thằng nhóc ấy đâu cho tôi gặp chút nào.

- Ấy! Thật phiền quá đánh thức công tử Ngô gia rồi! Thằng nhóc đó đây nhưng mà hình như có chút gì đó không phải như mày muốn đi Ngô Long. Thấy thế nào vui chứ.

Nghe được bên kia điện thoại vang lên giọng của Thiếu Kiệt. Ngô Long bực tức muốn ném cả điện thoại. Hấn hiểu kế hoạch thất bại Thiếu Kiệt được giải cứu. Giờ đây chỉ còn cách hủy bỏ hết những dự định cần thiết.

- Mẹ có bao nhiêu đó mà bọn người của Khung Chang cũng làm không xong đúng là bọn ăn hại đúng không Thiếu Kiệt. Tết dành cho mày một ít bất ngờ thôi mà. Thấy thế nào món quà tốt chứ.

- Tốt tao nhờ món quà này! Mày đợi đó đi Ngô Long hiện tại tao không đấu được với gia cảnh của mày tao chịu thiệt đi. Nhưng chắc chắn không có lần sau nữa đâu. Tao gọi đây là có lòng tốt nhắc nhở mày khỏi phải phí công sắp xếp nhưng việc sắp tới thôi.

Thiếu Kiệt đem điện thoại nói ra lời lẽ rất bình thản. Nhưng bên kia của Ngô Long là một đống bực tức. Nếu Thiếu Kiệt không gọi điện cho hấn thì việc Thiếu Kiệt được cứu hấn cũng sẽ được biết. Hiện tại khác gì Thiếu Kiệt đang thị uy với Ngô Long hấn.

- Thôi nhé chúc gia đình mày năm mới sớm bị song quy đi đây là câu chúc tốt nhất của tao rồi đấy.

Ngô Long cũng không bình tĩnh được nữa ném ngay cái điện thoại vào tường Thiếu Kiệt bên này cười nói với Hà Vi.

- Em nói xem thằng này nó bất lịch sự chưa chút anh gì hết đã ném vỡ điện thoại rồi. Chẳng có tổ chất gì cả.

Hà Vi bây giờ mím môi cười. Có cái đời chúc người khác bị song quy trong khi đó đầu năm đầu tháng gia đình Ngô Long lại là người trong thể chế hai từ này là tối kỵ nhạy cảm với những người làm chốn quan trường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 493: Cơ Thể Cựu Bất Thường

Ngô Long bên kia hết cả tinh thần để ngủ hiện tại hẳn bức mình khó chịu. Tiến đập vỡ điện thoại của hắn trong phòng cũng làm cho mẹ hắn ở phòng bên cạnh bước qua xem xét tình hình.

- Có cái gì mà bức tức vậy. Việc kia không thành sao?

- Ừ! Mẹ nó mấy thằng này vậy mà cũng làm không xong com dân tới miệng rồi lại phải nhả ra. Chắc nó được quân đội của cái lão già kia cứu ra rồi.

Diệp Nhi bây giờ cũng thờ dài lắc đầu nói với Ngô Long.

- Mẹ không ai ngại thằng nhóc đó như thế nào nhưng mẹ lo ngại là bọn người kia giúp đỡ nó đối phó với con thôi. Quân đội can thiệp bố con hay hai ông con cũng không làm được gì. Vì thế khi con nói ra việc này mẹ không mấy xem nó sẽ thành công. Cái trước mắt nếu tham dự trong nước rất khó. Trừ khi là con giết nó tại chỗ. Nhưng như thế thì con sẽ bị lôi ra nên chuyện chỉ có thể đối phó nó ở nước ngoài mới là thượng sách. Thôi chuyện này xong rồi, chỉ có đấu tranh với nó trên phương diện kinh tế thôi. Nghi ngại đi đứng hờ chút là lại đập đồ.

Nói rồi Diệp Nhi đóng cửa lại đi về phòng mình Ngô Long bây giờ hiểu ra tại sao mẹ hắn không có ý kiến gì khi hắn báo tin là bắt được Thiếu Kiệt mà chỉ khích lệ nói hắn cẩn thận mà không chỉ ra nhưng bước tiếp theo.

Ngô Long dần hiểu được mẹ hắn đã nhìn thấy trước cục diện nếu ở Nước ngoài có lẽ bà sẽ ủng hộ hắn nhiều hơn nhưng ở đây lại là trong nước quan cấp bậc cao, Thương nhân có nhiều tài nguyên như thế nào cũng không bằng quân đội.

Hiểu ra được mọi thứ tâm tính của Ngô Long cũng không còn bực tức nữa thay vào đó là một sự âm trầm. Hắn thấy lần này điểm đúng nhất của mình vẫn là tin dùng Nhã Kỳ dù trước đó việc này đã lên kế hoạch nhưng vẫn đồng ý với cô tiến hành các bước tiềm phục bên cạnh Thiếu Kiệt.

“ Cũng may tao còn quân bài chưa lật. Cứ để đó rồi xem ai thắng, Thua một lần không nhất định sẽ thua mãi cứ để mày nhảy nhót thêm một thời gian vậy”

Hiện trường nơi mọi người phục kích giải cứu Thiếu Kiệt. được tầm xăng và một môi lửa đem nhà kho bốc cháy. Chỉ còn lại hiện trường của việc đã xảy ra bùng cháy ánh lửa thật cao. Những paller gỗ được chất lên thi thể của nhóm người Aaron. Xăng được tưới đầy ở mọi nơi. Một màu đỏ bốc lên cao. Xe quân nhân đậu bên ngoài khu vực di chuyển kèm theo đó là sự giám sát của những người quân nhân được điều đến.

Nếu có người đi qua cũng chỉ tưởng đây là một cuộc diễn tập của cơ quan quân đội với việc phòng cháy chữa cháy. Bởi tất cả được bảo vệ khá chặt chẽ không để lửa từ khu nhà kho có thể lan rộng ra chỗ khác.

Thiếu Kiệt thu xếp trên một xe tải chở lính đi về quân khu nơi đó có trực thăng đang chờ hắn quay về Lưu Minh sau hai mươi bốn giờ bị bắt cóc. Không được như Thiếu Kiệt nhóm người thành viên của Vô Ảnh phải di chuyển bằng xe để về Lưu Minh.

Hơn một giờ sau ngay tại quân khu một chiếc trực thăng đang từ từ đáp xuống đất ở trong các mái hiên của nhà trong quân khu không ít người đã đứng chờ sẵn. Máy bay kéo cửa ra Hà Vi và Thiếu Kiệt nhảy xuống. Nhóm người Tú Trinh, Connor, Blake, Công Toại, Bảo Huân cũng xuống máy bay đem theo những vật dụng của mình. Blake bây giờ cũng đã thay một bộ đồ khác. Bộ đồ dính máu của Aaron cũng được hắn ném vào đồng lửa ở nhà kho kia.

Thiếu Kiệt đặt chân xuống bãi cỏ của quân khu thì hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh đã chạy từ trong ra ôm lấy hắn. Dù chỉ mới qua hơn hai mươi bốn giờ nhưng Thiếu Kiệt dường như hốc hác hơn rất nhiều. Cơ thể hắn những vết thương vẫn ở trạng thái chưa lành hẳn cũng đau nhói hơn rất nhiều.

Nhã Oanh gục vào trong lòng ngực của Thiếu Kiệt khóc những giọt nước mắt của cô ướt đầm cả một vùng áo trước ngực của hắn. Ngọc Nhi cũng thế, Thiếu Kiệt cố gắng nén đau đớn bởi những vết thương của mình đang hành hạ cố gắng ôm lấy hai người an ủi.

- Mọi chuyện không sao nữa rồi! Đừng khóc nữa! Các em định để anh bị cuốn trôi đi mất sao. Nít đi anh không có chuyện gì nữa rồi.

- Anh mà không sao mới lạ đây trên người anh nhìn xem vẫn còn vết thương đây này. Đau không!

Vừa nói Nhã Oanh vừa chạm tới những vết thương vừa được sơ cứu với những vết băng bó tạm thời.

- Không anh không đau. Mọi chuyện qua rồi đừng khóc nữa mọi thứ đã qua rồi. Hiện tại không phải anh đang đứng đây hay sao. Em với Ngọc Nhi đây đừng khóc nữa. Khóc nữa xấu lắm đây mau già nữa.

Đáp lại lời của Nhã Oanh rằng bản thân không đau nhưng thật sự Thiếu Kiệt cố gắng tỏ vẻ ra mạnh mẽ. Đan ông ai lại nói vì những vết thương trên người mà đau hắn cũng thế nhất là trước mặt bạn gái mình phải tỏ ra mạnh mẽ mới là chỗ dựa tin thần cho họ.

- Thôi anh đừng có xạo. Đau thì nói đau! Em nghe được báo cáo về những vết thương của anh rồi con ra về nữa. Xe của bệnh viện đang chờ anh để làm các bước cuối cùng kia.

- Em không nói đâu ai biết đâu nói làm gì! Mà công nhận đau thiệt chứ chẳng chơi đâu. Đã biết anh bị thương như thế hai người còn ôm anh thế này không phải muốn anh chết sao. Thôi để anh vô bệnh viện chiều về chắc mọi thứ sẽ không sao đâu.

Hà Vi một bên thấy Thiếu Kiệt cố gắng như thế cũng mỉm cười nói với hai người Nhã Oanh với Ngọc Nhi.

- Hai cậu yên tâm đi Thiếu Kiệt là tai họa nên không dễ chết vậy đâu. Em còn chưa tính sổ với anh làm sao lại để bị bắt như thế đây. Chắc là đồng người thấy cô nào đẹp đứng lại nhìn mới bị bắt đi đúng không đợi anh khám bệnh xong em sẽ xử lý anh.

- Thôi anh quyết định chuyển cư trú vào bệnh viện cho chắc chứ kiểu này không bệnh bị mấy em hành chết cũng bệnh thôi.

Thiếu Kiệt cảm thán nhìn thấy hai người Nhã Oanh với Ngọc Nhi nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn hẳn cũng biết không ổn. Dù đúng hay sai thì người thiệt cũng là hẳn. Nhưng lúc này cứu tinh của Thiếu Kiệt cũng xuất hiện. Hà Thúc bây giờ cũng bước lại gần Thiếu Kiệt nhìn hẳn nở một nụ cười nói.

- Không sao chứ!

- Vâng cháu vẫn còn chịu được! Nhưng mà sắp không xong rồi. Tình hình cháu mà ở đây một chút không vì kẻ thù mà mất mạng thì cũng vì người nhà mất mạng. Thôi cháu đi bệnh viện cho chắc ăn.

Hà Thúc nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng bật cười.

- Ừ trước mắt đi bệnh viện xem sao đi! Con những việc khác cháu không cần phải lo ông giải quyết cho.

- Vâng! Nhờ ông giúp cháu. Nhưng mà trước hết cháu đi lánh nạn cái đã.

Những nhân viên của bệnh viện cũng nhanh chóng đưa Thiếu Kiệt đến bên xe cứu thương chở đi. Hà Vi bây giờ mới đến trước Hà Thúc nói.

- Mọi thứ đã được sắp xếp xong chỉ còn lại việc hậu cần ông lo nhé cháu đi vào bệnh viện với Thiếu Kiệt đây. đối việc những việc khác có thể cháu sẽ không can thiệp quá nhiều nhưng lần này ông phải lấy lại công bằng cho Thiếu Kiệt. Cháu đi đây!

Thiếu Kiệt bây giờ được đưa lên xe cứu thương trên xe có ba người bác sĩ nhìn qua những vết thương trên người Thiếu Kiệt xong rồi nhìn đến những bệnh án củ của hắn một lúc. Ba người Hà Vi, Ngọc Nhi, Nhã Oanh lấy làm lạ. Thường những vết thương nay chỉ cần kiểm tra chi tiết các thứ rồi tiến hành làm các bước cố định vết thương và bổ sung các bước cần thiết là xong. Đâu cần phải đem những vết thương so sánh và suy nghĩ lâu như thế này.

Ngọc Nhi bây giờ mới lo lắng khó chịu hỏi lấy một người bác sĩ bởi họ là nhóm người bác sĩ chuyên môn cao thường xuyên thăm khám cho Hà Thúc. Giờ họ suy xét các kiểm ở những vết thương của Thiếu Kiệt thì làm cho cô có cảm giác bất an.

- Bác sĩ Thiếu Kiệt bị gì mà sao mấy ông kiểm tra như thể quan trọng quá vậy? Đúng nói Thiếu Kiệt bị để lại di chứng gì đấy nhé. Nãy giờ các ông xem cũng khá lâu rồi đấy.

- Hiện tại chúng tôi không dám chắc. Cơ thể của Thiếu Kiệt có thể nói không có việc gì là không đúng nhưng chúng tôi cũng không hiểu được là nó xuất hiện cái gì không đúng. Nên bây giờ cả ba người chúng tôi cũng không dám đưa ra kết luận.

Hà Vi nghe được người bác sĩ nói thế cũng giật mình lo lắng. Thiếu Kiệt nằm trên giường của xe cứu thương cũng nhíu mày. Hắn thấy đây chỉ là những vết thương bình thường, may vài mũi lại uống một chút thuốc kháng sinh thì sẽ không có bất cứ việc gì xảy ra. Đợi đến ngày lành hẳn thì cắt chỉ thế là xong đâu phải rắc rối như thế này.

- Cái gì mà không dám kết luận vậy trời chỉ là mấy vết thương bình thường thôi. Bất quá là sức đề kháng mạnh nên nó mau lành với lại được sơ cứu với sử dụng mấy cây cỏ cầm máu nhất thời thôi cần gì quan trọng hóa vấn đề đâu vậy mấy ngài bác sĩ.

Thiếu Kiệt bực mình hằn trong lòng lúc này đang thầm chửi rủa bởi cứ bị thương đem vào bệnh viện là nhập viện theo dõi để thu tiền phòng là cách làm thường xuyên của giới phòng khám các thứ.

- Chúng tôi biết cậu đang nghĩ gì nhưng thật sự cơ thể của cậu bất thường khác nhiều. Theo sơ cứu có thể thấy được vết thương của cậu là khá nặng. Nhưng hiện tại nó như đã trải qua cả một tuần chứ không phải là hai mươi bốn giờ như những gì chúng tôi được biết. Cho dù cậu có sức đề kháng mạnh đến mấy thì cơ thể không thể nào có thể tái tạo hồng cầu nhanh như thế.

Cả ba người lúc này đều nhìn vào vết thương của Thiếu Kiệt thì thấy nó đã đóng vảy lên màn và chuyển quan chế độ kéo da non. Nếu sự tái tạo tế bào là một chuỗi lâu dài thì cả ba cũng biết được lời của vị bác sĩ nói không sai. Nếu vết thương như thế này chỉ may vài mũi mà lại đem tới hiệu quả kéo da non, khô mài ngay chỉ mấy giờ thì không thể nào.

- Thiếu Kiệt cơ thể anh đúng là có điều bất thường đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 494: Tâm Thân Bất Tử.

Lời Hà Vi làm cho Thiếu Kiệt trầm mặc xuống hẳn trước giờ chưa nghĩ đến vấn đề này. Hẳn hai đời bị thương không ít tưởng chừng như vết thương đó không thể lành lặn được nhưng vẫn có thể trở lại bình thường như chưa có gì. Vì bản thân không cần thăm khám bác sĩ quá nhiều hẳn cũng không hiểu hết được cơ thể của mình chỉ nghĩ đó là do sức đề kháng trong cơ thể tốt nên mới có trường hợp này.

Ngọc Nhi chụp hình vết thương trên đầu Thiếu Kiệt cho hẳn thấy thì Thiếu Kiệt giật mình bởi đây không còn là một vết thương đơn giản mà nó đi khá sâu và dài nhưng trước mắt chỉ với những gì trải qua hơn một ngày trời lại có thể đóng mại lại lên da non thì hẳn cũng không tin được cơ thể của mình đang xảy ra chuyện gì.

Vị bác sĩ cũng biết Thiếu Kiệt không thể tự mình nhìn thấy hết được vết thương trên người mình nên mới cất tiếng hỏi hẳn.

- Thiếu Kiệt tôi hỏi thật! Trước giờ cậu đã bị những vết thương khác nhau từ nhỏ đến hiện tại cậu có thấy bất thường gì không. Nếu không tôi sẽ làm một cuộc kiểm tra tổng quát toàn bộ cơ thể cậu để biết điều gì đang xảy ra với cậu. Chứ với những vết thương như thế này mà cậu còn sống thì tôi đang sợ cậu không phải người đây.

Vốn nhóm người Hà Vi không để ý nhiều đến vết thương của Thiếu Kiệt. Bởi nhìn hẳn khỏe mạnh mà chỉ có vẻ đau đớn nhất thời. Nhưng hiện tại sau lớp băng bó nhất thời họ hiểu vết thương của Thiếu Kiệt thật sự nghiêm trọng không phải thương. Vì khi nhìn thấy vết thương trên đầu của Thiếu Kiệt họ không nghĩ lại nghiêm trọng đến thế. Hà Vi cũng bất ngờ không tin vào mắt mình khi nhìn thấy vết thương được mở ra.

- Trước đây tôi thấy cơ thể mình bị thương nhanh chóng lành lặn một cách bất bình thường. Ví dụ như bị đứt tay phải đi khâu bảy mũi nhưng chỉ ba ngày sau bắt buộc bác sĩ phải cắt chỉ vì lên da non có biểu hiện lành lặn xuất hiện. Nhưng đó không phải chỉ là do cơ thể có sức đề kháng cao thôi sao. Từ nhỏ đến giờ tôi cũng không bị gì. Sổ mũi cũng không mà nhức đầu thì chỉ cần đi ngủ là hết. Nên không hề quan tâm.

Thiếu Kiệt cũng biết việc này trầm trọng hẳn kể lại lần mình bị thương lúc nhỏ của mình cho người bác sĩ nghe. Kể cả những bệnh thông thường mà người khác hay gặp phải hẳn cũng không có. Chỉ nhiều khi làm việc lệch thời gian đi ngủ sẽ xuất hiện nhức đầu mà rất nhanh hết.

- Thiếu Kiệt! Đến cả sổ mũi cảm cúm anh cũng chưa từng bị sao? Không thể nào cơ thể anh chắc chắn có vấn đề. Tôi cần anh làm xét nghiệm tổng quát toàn diện kiểm tra hi vọng anh giúp chúng tôi.

- Việc này quan trọng vậy sao. Tôi thấy cơ thể có sức đề kháng và sự phục hồi nhanh là điều tốt chứ làm gì phải quan trọng hóa nó lên như thế.

Bình tĩnh trả lời lại người bác sĩ Thiếu Kiệt thấy chắc không chỉ có mình có sức đề kháng và sự phục hồi nhanh chóng trên thế giới chắc chắn không ít người giống như hẳn trong chuyện này.

- Đúng là điều đó thật sự tốt. Nhưng với cậu là hoàn toàn tốt vượt mức mong đợi. Việc tái tạo lại các cơ quan trên cơ thể con người dựa vào chất dinh dưỡng của cơ thể và các tế bào phân chia. Cậu không hiểu hết được đâu. Một vết thương may bảy mũi khi cậu còn nhỏ thì ít nhất phải từ mười đến hai mươi ngày mới hoàn toàn khỏi hẳn và thời điểm cắt chỉ ít nhất năm trong thời gian bay đến mười ngày. Cậu rút ngắn điều đó trong vòng ba ngày cậu thấy ai có sức đề kháng gấp bảy lần người bình thường không? Trên thế giới tôi chưa biết có người nào như thế. Nên xin cậu được cho chúng tôi xét nghiệm một lần.

Cả ba người bác sĩ nhìn Thiếu Kiệt một cách cầu xin còn hẳn cũng đang muốn cơ thể mình có vấn đề gì. Nếu chỉ là bình thường chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Nếu có vấn đề thì xét nghiệm sẽ đưa ra kết quả mà hẳn cần muốn biết.

- Hà Vi em thử hỏi ông thử xem. Nếu ông đồng ý thì anh đồng ý. Bởi anh không muốn trở thành sinh vật sống của phòng thí nghiệm đâu.

Mấy người bác sĩ cũng mừng rỡ họ chỉ cần cầu mong cho Hà Thúc đồng ý lúc đó họ sẽ biết được tại sao Thiếu Kiệt lại có sức đề kháng như thế này và cũng là việc mà họ muốn giải đáp. Dù sao tìm ra những gì mới mẽ trong lĩnh vực y học là điều họ mong muốn. Ai cũng muốn có một thứ gì đó để có thể nghiên cứu đạt được thành tựu nhất định học cũng là người như thế.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu chiếc xe đi tới bệnh viện Thiếu Kiệt được chuyển vào phòng bệnh nhưng vẫn chưa làm các bước xét nghiệm vì muốn được sự đồng ý và cho phép của Hà Thúc và Thiếu Kiệt.

Đem điện thoại gọi tới số của Hà Thúc. rất nhanh bên kia đã vang lên tiếng nói của Hà thúc.

- Có việc gì vậy cháu! Ông còn đang giải quyết một số chuyện quan trọng. Nếu không có gì quan trọng thì lát nữa ông vào viện rồi nói.

- Chuyện này Thiếu Kiệt nói cháu hỏi ông! Bởi cơ thể Thiếu Kiệt xuất hiện điều bất thường mấy người bác sĩ muốn xét nghiệm thử xem. Vì sức đề kháng của cậu ấy gấp bảy lần người bình thường. Vé thương có thể là trầm trọng nhưng không tới mấy giờ đã đóng vảy nên họ muốn xét nghiệm tìm ra sự khác thường trong cơ thể cậu ấy.

Hà thúc nghe thế cũng nhíu mày một cái. Nếu việc bình thường chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ không để cho Hà Vi gọi điện hỏi ý kiến của ông. Suy

nghĩ một lúc Hà Thúc mới nói với cháu mình.

- Cháu để cho Thiếu Kiệt xét nghiệm đi kết quả ra sao thì ông sẽ bảo mật cho. Còn nữa cháu đã nói việc này với mẹ của Thiếu Kiệt chưa. Nếu chưa thì đừng nói, đừng để mẹ cậu ta lại lo lắng nữa.

- Vâng cháu biết rồi để cháu nói lại với Thiếu Kiệt.

Hà Vi bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt gật đầu như ra hiệu ông cô đã đồng ý. việc để Thiếu Kiệt xét nghiệm tìm ra lời giải đáp của mọi người đang có mặt ở đây.

- Ông nói là kết quả xét nghiệm của cậu sẽ được giữ bí mật nên cậu cứ yên tâm. Với lại chắc anh cũng muốn biết cơ thể mình đang xảy ra chuyện gì đi.

Thiếu Kiệt bây giờ gật đầu. Dù những người bác sĩ biết nếu lời Hà Vi nói như thế học có nghiên cứu cũng không thể đem báo cáo toàn diện công bố ra ngoài. Nhưng họ cũng biết có những thứ không phải cứ họ muốn là được. Nhanh chóng Thiếu Kiệt được đặt lên một xe đẩy của bệnh viện chuyển đi.

Những nơi cần xét nghiệm của Thiếu Kiệt rất nhanh được thông qua hầu như là họ cố gắng làm cẩn thận hết sức có thể. Hà Thúc cũng đã xuất hiện ở bệnh viện Hoàng Lâm Nhu biết được Thiếu Kiệt đang làm xét nghiệm kiểm tra để chắc rằng không để lại di chứng gì qua việc vừa rồi cũng không nói gì.

Hoàng Lâm Nhu không hề biết đây là câu trả lời để cho bà an tâm. Vì nếu việc cơ thể Thiếu Kiệt có vấn đề phát sinh thì không nói ai cũng hiểu bà là người lo lắng nhất. Ngồi đợi một lúc lâu Ngọc Nhi mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Thôi cô về đi! Để bọn cháu trông Thiếu Kiệt cho hôm qua cô cũng không nghĩ ngợi gì hết rồi. Hiện tại Thiếu Kiệt ở trong bệnh viện chắc chắn sẽ không có chuyện gì ở đây có Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân bảo vệ câu ấy rồi. Nên cô cũng đừng lo lắng quá.

Thấy để Hoàng Lâm Nhu đợi chờ Thiếu Kiệt đi xét nghiệm không biết bao giờ mới xong nên Ngọc Nhi cũng muốn khuyên Hoàng Lâm Nhu về nghĩ ngợi. Có thể thấy bà đã thức hơn hai ngày hơn. Cả ngày ba mươi tết mừng một và hôm nay nữa. Nếu Thiếu Kiệt biết chắc chắn sẽ không vui về gì. Chưa kể đến bà cũng có thể đổ bệnh vì đuối sức.

- Ủ! Cũng được chiều tối cô sẽ vào lại và đem đồ ăn cho mấy đứa.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ đứng lên rời đi bây giờ từ trong phòng MRI đi ra với thần sắc hoảng hốt làm mọi người giật mình. Người bác sĩ này kinh hoàng đến nỗi nắm lấy tay của Hà Thúc nói.

- Tôi hi vọng để cho cậu ấy ở lại trong bệnh viện nghiên cứu mà không được rời khỏi đây hi vọng lãnh đạo cho phép.

- Hồ Đồ! Các người làm như thế là ý gì! Các người biết Thiếu Kiệt là người quan trọng với quốc gia không mà bắt cậu ta làm vật thí nghiệm của mình.

Hà Thúc nghe được vị bác sĩ kia nói nhưng lời như thế cũng bực tức. Dù chưa biết kết quả xét nghiệm là gì nhưng điều này là không thể. Nếu có việc này xảy ra thì ông có mặt mũi nào gặp ai.

- Cậu ta là một người cần thiết cho y học. Ngài không hiểu được tầm quan trọng của cậu ta đâu. Nếu như ngài hiểu chắc chắn sẽ không nói như thế. Ngài vào phòng đây tôi cho ngài xem.

Hà Vi cũng bước theo Hà Thúc. Cô không hiểu có việc gì mà để cho những người bác sĩ này phải kinh động như thế này. Vì việc này chỉ diễn ra khi mà Thiếu Kiệt bị xét nghiệm xong có gì liên quan đến thân thể của Thiếu Kiệt và sự phục hồi của hắn.

Người bác sĩ định ngăn Hà Vi lại không cho cô ta bước vào phòng kết quả xét nghiệm của Thiếu Kiệt. Nhưng ngay lúc này Hà Thúc đã lên tiếng nói.

- Con bé là cháu tôi! Tôi không cần biết các ông phải giải thích cho tôi. Việc này cho ra lẽ nếu không thì các ông biết phải như thế nào rồi.

Bước vào trong căn phòng này bốn người khác đang đứng ngỡ ngàng nhìn lên màn hình MRI đang chụp quét cộng hưởng từ với cơ thể của Thiếu Kiệt đang ở phòng bên cạnh trong giấc ngủ say bởi thuốc mê. Cả bốn người hoàn toàn không hề để ý đến Hà Thúc và Hà Vi đang bước vào phòng. Họ tập trung toàn bộ vào màn hình đang diễn ra những gì trong cơ thể Thiếu Kiệt.

Hà Thúc thấy những người này hầu như thất thần không để ý đến những gì xung quanh nên lên giọng nói.

- Chuyện gì đang xảy ra!

Một người đứng gần với Hà Thúc run run nghẹn giọng lại chỉ nói được bốn chữ đang tồn tại trong lòng mình ngay tại thời điểm này. Bởi việc xét nghiệm cơ thể Thiếu Kiệt mang lại.

- Lãnh Đạo! Tâm Thân Bất Tử. Cậu ta có tâm thân bất tử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 495: Lý Tế Minh

Lời của người bác sĩ làm cho Hà Thúc cũng giật mình. Ngay cả bản thân ông cũng đều không tin được lời nói này lại phát ra từ một bác sĩ có chuyên môn cao và làm việc lâu năm thì chắc chắn Hà Thúc cho đây là việc nghiên cứu ảnh hưởng đến trí não của người này mấy rồi.

- Các ông hồ đồ ở đây làm gì! Kết quả đâu! Tôi cần kết quả xét nghiệm của Thiếu Kiệt. Các ông không trả lời cho tôi một kết quả rõ ràng thì đừng mong rời khỏi đây.

Hà Thúc bây giờ phần nộ làm cho những người bác sĩ ở đây giật mình. nhanh chóng một người cố gắng bình tĩnh đến bên cạnh Hà Thúc gật đầu nói.

- Lãnh đạo! Việc này chúng tôi biết là khó chấp nhận nhưng mà mời ngài xem những xét nghiệm này của Thiếu Kiệt sẽ biết.

Hà Thúc ngồi xuống bàn nhìn năm người trước mặt mở lên cái xét nghiệm của Thiếu Kiệt. Người vừa nói với Hà Thúc chỉ vào một tấm phim x quang được chụp từ phần đầu ngay chỗ vết thương của Thiếu Kiệt nói.

- Qua xác định những vết thương lớn nhỏ trên cơ thể của bệnh nhân thì có thể thấy được vết thương nặng nhất thuộc vùng đầu và gây thương tích khá trầm trọng xong bệnh nhân vẫn không có dấu hiệu gì cho thấy đây là một vết thương chí mệnh. Đặc biệt lại có biểu hiện bình thường như không có gì và tốc độ bình phục nhanh chóng. Qua lớp chụp x quang chúng tôi thấy được. Phần xương sọ bị nứt và có dấu hiệu ảnh hưởng nghiêm trọng đến xương. Nhưng bệnh nhân lại bình thường không có máu bầm trong não không có biểu hiện gì là đã bị va đập mạnh.

Hà Vi bây giờ lúc này mới nhú mào. Nếu nói vết thương như thế mà không ảnh hưởng gì đến cấu tạo bên trong não gây bất thường thì cũng là điều may mắn. Nhưng bây giờ người bác sĩ lại nói với. Hai người làm cho cả Hà Thúc và Hà Vi giật mình.

- Nhưng qua xem xét thì không phải là không có di chứng nhưng trong quá trình tái tạo các vết thương máu bầm và những vết thương khác tự động được đồng hóa trong cơ thể và không để lại di chứng cho bệnh nhân. Hai người có thể thấy đây là video ghi lại quá trình tái tạo từ trong và ngoài cơ thể của bệnh nhân được chạy nhanh gấp bảy lần bình thường.

Từng hình ảnh cộng hưởng tái tạo từng tế bào một cách nhanh nhất. Cả quá trình nhân đôi tế bào từ cái từng cái diễn ra một cách nhanh chóng trong cơ thể của Thiếu Kiệt cả quá trình được quay lại với những sự biến hóa thần tốc của những vết thương trên người Thiếu Kiệt làm cho Hà Thúc lẫn Hà Vi ngỡ ngàng.

Cả hai đều hiểu việc này là như thế nào cũng không quá khó hiểu để thấy được từ những hình ảnh lạnh lại của vết thương và từng tế bào được lấy ra từ mẫu thử trên người Thiếu Kiệt.

- Đây lãnh đạo thấy đây. Dù chỉ là một thí nghiệm nhỏ về hồng cầu và những gì trên người bệnh nhân chúng tôi buộc phải có một kết luận mà trước này toàn bộ nền y học không có. Bệnh nhân có thể tái tạo bất cứ tế bào nào. Và càng tiếp xúc với kháng sinh. Hệ thống này tự cho rằng đối tượng bị bệnh hoặc bị thương cực kỳ nặng và sẽ tự tìm kiếm tế bào nào mà triệt tiêu hoặc tái tạo nhanh hơn quá trình bị thương, Việc tiếp xúc với thuốc cầm máu theo như báo cáo được biết thì nó có một phần kháng sinh làm cho cơ thể tự hành vì thế cậu ấy khi bị vết thương nặng như thế ở vùng đầu vẫn có thể hoạt động bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Đây là một tâm thần bất tử thật sự.

Hà Vi cũng chỉ biết im lặng việc này quá sức nhận định của cô. Chỉ là muốn biết thân thể của Thiếu Kiệt đã phát sinh việc gì giờ lại đem chuyện này làm lớn ra thật sự không ổn. Hà thúc cũng hiểu việc này không phải chuyện thường nên im lặng một lúc lâu mới lên tiếng nói.

- Việc này chỉ có năm người các ông biết?

- Vâng hiện tại chỉ có năm người chúng tôi trực tiếp biết được chuyện này. Không có ai khác liên quan.

Người bác sĩ thuyết trình cho hai người biết những vấn đề này đáp lại Hà thúc với sự mong chờ.

- Đình chỉ mọi nghiên cứu hủy bỏ hết mọi thứ các ông đã tìm ra. ngay bây giờ tất cả mọi thứ những gì liên quan tới Thiếu Kiệt không được tồn tại.

- Ấy Lãnh Đạo việc này không thể nào. Nếu chỉ cần nghiên cứu cậu ta chúng ta có thể tạo ra những người quân nhân mạnh mẽ và có sức bảo vệ để tránh khỏi hi sinh trên chiến trường rất cao, Như thế này không được.

Nghe Hà thúc muốn hủy đi cả ngày nghiên cứu của bọn họ và xóa đi tất cả các hồ sơ bệnh án liên quan đến Thiếu Kiệt những bác sĩ trong phòng đều bất ngờ vì quyết định này của Hà Thúc.

Hà Vi cũng bất ngờ trước quyết định của ông mình. Cô thật sự lo lắng cho việc những bác sĩ này đem Thiếu Kiệt ra làm vật thí nghiệm. Bởi có thể từ tế bào của Thiếu Kiệt tạo ra rất nhiều chiến binh bất tử. Có sức đề kháng và tăng cao khả năng miễn nhiễm dịch bệnh. Mà bất cứ quân đội quốc gia nào đều muốn được sở hữu những quân nhân như thế này.

Nhưng ngược lại Hà Thúc lại không nhúng nhường một chút nào ra lệnh.

- Mọi thứ ở đây phải được hủy bỏ toàn bộ. Hà Vi canh chừng họ không cho họ rời khỏi đây! Tất cả những gì ở đây họ không được quyền tiếp tục. Quân đội sẽ tới tiến hành tiêu hủy những gì đang có ở đây và chính ông là người giám sát.

Những người bác sĩ ở đây xám mặt không ngờ một cấp lãnh đạo như Hà Thúc lại nói chính mình giám sát việc hủy đi tư liệu của Thiệu Kiệt. Trong khi đó Hà Vi bây giờ đứng chặn ở ngay lối ra vào của cửa. Nhưng một người trong nhóm bác sĩ bất bình lên tiếng nói với Hà Thúc.

- Lãnh Đạo tôi sẽ kiện ông vì hủy hoại nền y học. Ông có biết nếu chỉ cần lấy được mã hóa gen của cậu ta có thể làm cho quốc gia lớn mạnh như thế nào. Ông có biết với mã hóa cấu trúc DNA của cậu ta có thể chế tạo ra bao nhiêu loại thuốc có thể chống chọi với những thứ bệnh khó trị khác không.

Hà Thúc lúc này đập bàn một cái rầm bên ngoài có thể nghe thấy được. Nhưng mọi người chỉ nhìn về căn phòng không biết có chuyện gì xảy ra.

- Các ông thì biết gì! Tôi làm như vậy là đã muốn tốt cho quốc gia lắm rồi. Quốc gia không chịu nổi nếu việc này bị những nước khác biết được. Đây là con đường diệt vong tổ quốc chứ không phải là con đường cần thiết để phát triển.

- Việc này! Việc này sao nước khác biết được không phải chỉ có năm người chúng tôi thôi sao. Làm sao mà người nước khác biết chứ.

Một người thấy Hà Thúc giận dữ như thế cũng vội trấn an. Họ dám chắc rằng sẽ không ai biết được gì ngoài họ những ngược lại chỉ để cho Hà Thúc tức giận thêm.

- Không người biết! Các ông nghĩ sẽ không người biết sao. Chỉ cần một người trong các ông biết thôi đã là chuyện lớn rồi. Các ông không biết chứ tôi đã biết cái này có từ rất lâu rồi. Và nó cũng không đơn giản như các ông nghĩ không phải là bước tiến y học mà là bước tiến chiến tranh toàn diện trên mọi lãnh thổ đấy.

Hà Thúc nói như thế làm cho năm người bác sĩ bất ngờ. Thêm vào đó là Hà Vi cũng nhìn ông một cách bất ngờ và khó hiểu. Hà Thúc nói đã biết về những thứ này trước đó làm cho cô cũng thắc mắc tại sao Hà Thúc lại biết về nó và sao ông lại bằng mọi giá phải hủy đi những thứ này.

- Đúng vậy việc hôm nay nếu lộ ra ngoài là chiến tranh toàn khu vực. Trên đường về tôi cảm thấy có điều gì đó không đúng nên mới quay lại cũng may là linh tính của tôi là đúng.

Cánh cửa sau lưng Hà Vi bị mở ra người bước vào cũng là Hoàng Lâm Nhu. Hà Vi bây giờ giật mình cô quên mất tuy là phòng đóng cửa nhưng cũng không bấm chốt lại.

- Cô! Nói vậy là sao cô?

- Không có gì đâu Hà Vi tất cả mọi thứ cô đều biết. Chuyện hôm nay đang lý ra không nên phát sinh. Và cũng không nên có mấy cái buổi xét nghiệm cần thiết.

Hà Thúc nghe thấy Hoàng Lâm Nhu nói thế cũng lắc đầu thở dài một hơi có vẻ mệt mỏi nói.

- Nói như thế là những thứ này được đưa vào người Thiếu Kiệt cô biết sao. Như thế thì cô có quan hệ như thế nào với Lý Tế Minh. Nếu không thì Thiếu Kiệt không trở thành người đầu tiên được sử dụng loại thuốc này đi.

Mà như thế thì chắc chắn cô phải có mối quan hệ gì với ông ấy tôi nói đúng chứ.

- Không sai Lý Tế Minh là bố chính thức của tôi. Hình như ông với bố tôi biết nhau không ít nhỉ. Chắc chắn cũng hiểu không ít đi.

Hoàng Lâm Nhu từ từ ngồi xuống và nhìn Hà Thúc nói ra một cách chắc chắn. Hà Vi ở một bên miệng có thể nhét được một quả trứng gà trọn trứng mắt không tin vào những gì mình nghe được.

- Khoang hai người nói gì chúng tôi không hiểu tại sao lãnh đạo lại biết loại thuốc gì đó mà đã tiêm vào người cậu Thiếu Kiệt. Còn người Lý Tế Minh bố của cô này là ai? Ông ta thì liên quan gì đến việc này. Mà Cô này là ai tại sao lại vào đây người quen của Lãnh đạo cũng không được tự tiện như thế ở đây chứ.

Hà Thúc trầm ngâm trước những câu hỏi của vị bác sĩ ông cũng biết mình phải có một lời giải đáp cho những người ở đây hiểu. Nếu không họ cũng không biết nặng nhẹ trong việc này.

- Cô ta là Hoàng Lâm Nhu mẹ của Hoàng Thiếu Kiệt và là con gái của Lý Tế Minh đi. Còn người Lý Tế Minh này là người cướp được cái liều thuốc đã được tiêm vào người của cậu nhóc đang ở bên phòng MRI bên kia đấy các ông hiểu chứ. Nếu việc tế bào của Thiếu Kiệt thay đổi ra sao thì người hiểu rõ nhất là mẹ cậu ta không phải sao.

Những người bác sĩ biết được Hoàng Lâm Nhu là mẹ của Thiếu Kiệt nên mắt cũng sáng rõ. Bởi quá trình hình thành và phát triển của Thiếu Kiệt như thế nào thì cô ta là người hiểu rõ nhất mà không phải Hà Thúc này những người như họ. Hoàng Lâm Nhu bây giờ chỉ lắc đầu nở một nụ cười đối với mọi người và nhìn Hà Thúc đáp lời.

- Hà thúc cũng đừng nói như vậy tôi cũng không biết nó được tiêm vào Thiếu Kiệt đâu nhưng mà bố tôi sau khi đích thân làm việc này xong mới cho tôi biết. Nên tôi chỉ biết là ông ấy quyết định mọi thứ còn để cho mọi người ở đây biết được chuyện gì đã diễn ra thì có vẻ sẽ lâu đấy. Mà bản thân ông cũng hiểu chuyện này mà phải không Hà thúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 496: Vắc Xin Ares

Hà Thúc bây giờ mới lắc đầu thờ dài đối với việc này ông ta cũng không có cách nào hơn. Giờ có Hoàng Lâm Nhu và mọi người ông không nói thì Hoàng Lâm Nhu cũng sẽ nói. Nhưng đây cũng để cho những người ở đây biết tại sao ông phải ra lệnh hủy đi một nghiên cứu hiện diện trên quốc gia có thể giúp quân đội của mình hoàn toàn đứng vững bước chân trên thế giới.

- Được rồi Hà Vi cháu bấm chốt cửa lại đi. Tôi cũng sẽ giải đáp cho các ông biết tại sao tôi lại phải ra quyết định như thế. Trong cuộc đời cầm quân của mình tôi hoàn toàn không muốn nhắc đến chuyện này bởi nó hoàn toàn là một sự thất bại đúng lý ra tôi không nên, không nên để những người lính của mình tham gia vào việc như thế này. Có thể các ông sẽ không hề biết. Và chắc rằng kể từ bây giờ các ông sẽ bị cách ly với gia đình vì đã biết được sự thật đằng sau của 150 quốc gia trên thế giới đi.

Hà Vi bây giờ không khỏi ngạc nhiên. Ông của cô lúc nào cũng là một người quyết đoán nhưng khi bắt đầu nói về việc gì đó đã xảy ra ông lại không giữ được bình tĩnh như thế này. Một người bác sĩ thờ dài sau khi biết được quyết định của Hà thúc mới lên tiếng đáp lại.

- Lãnh đạo bốn cái thân già chúng tôi khi mà tìm ra được bí mật trong cơ thể cậu nhóc Thiếu Kiệt kia đã biết được điều này sẽ xảy ra chúng tôi cũng không muốn gì hơn là muốn biết sự thật cho dù lãnh đạo có điều chúng tôi đi đâu thì việc này vốn ban đầu đã là như thế rồi.

Thấy những người bác sĩ không từ chối mà lại gật đầu như đã quyết định từ trước đó Hà thúc không ngờ những người này lại có tâm lý giác ngộ như thế mới gật đầu. Hoàng Lâm Nhu vẫn im lặng để cho Hà Thúc tự mình trả lời ra việc mà ông đã giấu kín bấy lâu nay.

- Cách đây hơn tám năm mọi thứ vẫn còn khá mới mẻ cuộc sống đúng là không thể nào quên được lần đưa quân nhân của mình đi làm nhiệm vụ cũng là lần cuối cùng đội quân tinh anh của tôi hoàn toàn bị triệt hạ. Ba trăm người không một người nào trở về tất cả đều hi sinh. không một người nào sống sót sau sự việc đó. Chỉ nghe nói trong cuộc chiến đó có một nhóm người không rõ lai lịch thành công trở ra. Người cầm đầu đội quân đó là Huyết Long Quân Đoàn của Lý Tế Minh.

Hà Vi cũng im lặng lắng nghe ông của mình từ từ bắt đầu câu chuyện phải như thế nào mới có thể để ba trăm người tinh anh của Hà thúc nằm lại trên chiến trường mà không một người trở về. Trận chiến như thế chắc chắn sẽ không nằm ngoài tầm hiểu biết của những người ở đây. Nhưng cứ tưởng chỉ là trong cuộc chiến chỉ có một vài quốc gia nhưng Hà thúc lại cười lắc đầu.

- So với các quốc gia khác ba trăm người tử trận của quốc gia chúng ta chỉ là con số rất nhỏ trong 150 quốc gia tham gia sự việc đó chỉ vì một thứ, một thứ duy nhất đến bây giờ vẫn còn tồn tại trên đời này. Cứ tưởng rằng nó đã bị hủy trong trận chiến đó. Nhưng giờ đây tại quốc gia này nó lại tồn tại. Một cách âm thầm trong cơ thể của một người. Vắc xin Ares. Nằm trong cơ thể Thiểu Kiệt.

Năm người bác sĩ lúc này nhìn nhau họ muốn chắc rằng mình không nghe nhầm về cái tên mà Hà thúc đã nói ra bởi ai lại lấy tên một vị thần chiến tranh để đặt cho một loại vắc xin. Nhưng có thắc mắc cũng không ý nghĩ gì bởi âm thanh của Hà thúc đã tiếp tục lai lịch của nó.

- loại vắc xin này được chế tạo bởi một công ty dược và nó được nằm bí mật ở những tầng trên cùng của tòa tháp phía nam của trung tâm thương mại quốc tế tại nước mỹ vĩ sự kiện 11 tháng 9 năm 2001 chỉ là một màn kịch được tạo dựng lên mọi chuyện che mắt tất cả mọi người.

“ Cạch ”

Cây viết đang cầm trên tay của một vị bác sĩ rơi xuống trên bàn ông không nghĩ đến việc này lại là như thế. Những người khác trong phòng hoàn toàn bất động không thể nhúc nhích được gì bởi ai biết được rằng phía sau một vụ khủng bố được xem là nỗi đau của cả thế giới lại là một bí mật được che dấu. Tất cả không thể tin được tin tức của mình được nhận từ chính một vị lãnh đạo của một quốc gia.

- Không! Không thể được! tất cả làm sao là một màn dăng dựng được không phải đây là một vụ không tặc được sắp xếp của bọn khủng bố hay sao. Ông nói đùa! Việc này hoàn toàn không thể nào.

- Ông không cần phải như thế đâu. Tôi biết các ông đều có thành tựu trong lĩnh vực nhất định của mình nhưng đối với lợi ích quốc gia thì nó không đáng gì cả và với cả nhân loại nó không đáng một xu. Nếu các ông có đoạt giải nobel khoa học ở thế hệ này các ông có ra đường đứng hô to lên tôi đoạt giải nobel thì cũng không ai biết ông là ai đâu. Sự thật luôn là sự thật và cái giả dối luôn được tuyên truyền để ẩn đi cái sự thật về nó thôi. Trận chiến đó vẫn tồn tại nhưng mọi người đều không muốn nói ra vì nó là một cái gì đó quan hệ rất lớn.

Hà thúc chỉ nói đơn giản như việc này không có gì, Bản thân hôm nay ông đối mặt lại chuyện đó ông cũng sẽ làm ra quyết định như thế dù biết rằng tất cả quân nhân tinh anh của mình điều đi có phải hi sinh ông vẫn phải làm.

- Vắc Xin Ares được chế tạo bởi ba người bởi một công ty dược. Nó làm tất cả các quốc gia trên thế giới chú ý. Mỗi quốc gia cử hơn hai trăm đến ba trăm người bí mật tham gia chiếm lấy loại vắc xin này. Vì tháp đôi là một trung tâm thương mại bất kể ngày đêm nên dù có bảo vệ nó an toàn như thế nào thì những quốc gia khác cũng có thể để người trà trộn vào.

Hà Thúc bây giờ nói rõ những gì đã xảy ra ở nơi mà vắc xin Ares lần đầu tiên được chế tạo ra. Hoàng Lâm Nhu lúc này chỉ mỉm cười một nụ cười đơn giản. Cô hiểu trước mắt mình là năm người bác sĩ sắp đi đến cuối đời.

Hà thúc sẽ không đơn giản để cho những người này biết được bí mật đó. Ông càng nói về những gì để họ minh bạch thì tất cả cũng chỉ kéo họ bước lên con đường hoàn tuyền. Vì chỉ có người chết mới là người giữ được bí mật cần thiết.

- Ngày 11 tháng 2 lúc hai giờ tất cả mọi thứ được ba nhà khoa học đó nghiên cứu thành công trên cá thể vật thử nghiệm thành công cũng là lúc một trăm năm mươi quốc gia nhảy ra tiến hành bắt lấy ba người. Mỗi quốc gia đều có một tâm tư phát triển quân đội của mình đúng như cái tên nó được đặt ra. Vì càng tiếp xúc nhiều với kháng sinh Ares sẽ tự phát triển và ngày càng mạnh hơn. Cũng cố tế bào và đem vật thí nghiệm nhanh chóng khôi phục một cách nhanh nhất. Đây là những gì tôi biết.

Một người bác sĩ lúc này sau khi âm trầm suy nghĩ điều gì đó. Mới lên tiếng hỏi Hà thúc ông cần được giải đáp thắc mắc của mình. Mà ở đây không chỉ có ông mà có những người như ông muốn biết.

- Như thế thì toàn bộ các nước đánh nhau chỉ vì một loại thuốc. Các ông thấy như thế không quá đáng cho những người đã hi sinh sao. Quá nhiều người chưa kể đến việc còn làm hại người vô tội vào sự kiện này. Các ông những nhà lãnh đạo các ông suy nghĩ những gì chúng tôi không hiểu được. Bản chất vấn đề chúng tôi nghiên cứu ra các loại thuốc chỉ để giúp đỡ con người các ông lại đem nó thành vũ khí. Tàn sát mọi người các ông không hiểu như thế chỉ khiến con người đau khổ hay sao.

Hà thúc chỉ cười nhẹ. Với ông những người này không hiểu họ chỉ với những nghiên cứu của mình cứ cho như thế là đem lại lợi ích cho mọi

người. Nhưng thật chất nếu như những thứ đó vượt xa lợi ích ít những gì cần thiết thì nó lại là một việc khác.

- Chúng tôi không thấy có vấn đề. Lợi ích quốc gia là việc mọi người không thấy được. Tất cả những binh sĩ ra trận đều chỉ có một mục đích để bảo vệ đất nước. Còn những việc khác đều không có ý nghĩa. Lúc đó nếu thứ vắc xin này lọt vào tay bất cứ quốc gia nào cũng là thảm họa chiến tranh cho quốc gia đó và những thế lực các quốc gia khác nhắm vào. Cũng may nó lại bị một thế lực không thuộc bất cứ quốc gia nào lấy mất như thế cũng chỉ có tên nào đần độn đứng ra nhận trách nhiệm trở thành mục đích cho nước Mỹ tấn công thôi.

Hà Vi bây giờ sau một lúc im lặng mới lên tiếng hỏi ông mình. Dù sao thì cô cũng có thắc mắc tại sao những thứ đó lại nằm trong cơ thể của Thiếu Kiệt và tại sao Hoàng Lâm Nhu lại là con của Lý Tế Minh mà ông mình nhắc đến.

- Nhưng theo cháu biết là đến tận chín giờ thì chuyện tòa tháp đôi mới xảy ra như thế có quá nhiều thời gian hay không vì sao ngay lúc đầu nước mỹ lại không bảo mật được những gì những người này nghiên cứu. Nếu không chắc chắn tin tức này sẽ không để lộ ra ngoài.

- Nó không có gì là ngẫu nhiên cả Hà Vi à. Nếu cháu là một công ty lớn thì chắc chắn nghiên cứu của cháu sẽ được thông qua mấy cái hình thức bảo mật cần thiết. Nhưng đây chỉ là một công ty nhỏ xíu như hạt mè thì lại khác. Ba người đó cũng chính là nằm trong việc như thế. Khi họ yêu cầu được bảo mật nghiên cứu cũng là lúc họ bị nhắm đến. Đối với một công ty cực kỳ nhỏ lên tiếng để được bảo vệ vì thứ họ được đang phát minh. Ai sẽ là người đồng ý đây. Không phải tất cả mọi người đều đồng ý với họ còn Nhà nước cũng không thể lúc nào bỏ tiền để cho họ làm những nghiên cứu vớ vẩn. Nhưng họ vẫn được theo dõi bởi tất cả những quốc gia khác và cả

đế quốc mỹ. Mười năm họ mất mười năm để làm ra một liều thuốc duy nhất trên thế giới rồi đi đến tử vong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 497: Trận Chiến Năm Đỏ.

Việc Hà Thúc nói ra những người bác sĩ ở đây cũng hiểu nếu những nghiên cứu quá phi lí cùng ngoài sức thừa nhận của mọi người chắc chắn không một quốc gia nào có thể bỏ tiền đầu tư vào việc này bởi họ đều ngầm hiểu được rằng điều này là điều điên rồ của một cá nhân hay tổ chức.

Căn phòng im lặng không một lời nói bác bỏ những luận điệu của Hà thúc đưa ra. Họ cho đến trước ngày hôm nay cũng không thể biết được có một người có được cái cơ thể như thế này.

- Tất cả chỉ diễn ra đúng bảy giờ ngay lúc mọi thứ được ba người kia phát minh ra và được khẳng định đã thử nghiệm thành công. vào lúc một giờ năm mươi phút sáng. Thì ở đây mọi quốc gia khác trong mười phút triển khai toàn bộ quân lực của mình đang có ở tại các tầng của tháp đôi. Cuộc chiến diễn ra Toàn bộ tất cả đều nhắm đến một tầng trong đó đối với việc này giống như người mạnh nhất xe bước vào được trong căn phòng kia hộ tống được ba người và liều thuốc duy nhất trên thế giới vậy.

Hà thúc xúc động kể lại những gì ông được biết thông qua các báo cáo liên tục của các người lính nơi chiến trường đó. Nhưng toàn cảnh vẫn không được hiện thực cho lắm. Hoàng Lâm Nhu bây giờ lắc đầu thở dài nói.

- Xem ra cuộc chiến đó nếu để những người này nghe Hà thúc nói không thì không hiệu quả nhỉ. Vậy đi ở đây tôi có một đoạn video vừa mới nhận được từ bố tôi. Các ông xem những người sống sót cuối cùng của vụ việc đó ghi lại cái gì nhé.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nói ra trong tay mình có video ghi lại được toàn trận chiến tại tòa tháp phía nam trung tâm thương mại làm cho Hà

Thức bất ngờ không ít.

- Cô có video! Làm sao có được thứ đó. Cho dù bố cô thì năm đó cũng không thể trang bị những thứ quân dụng hiện đại như thế được.

Hà thức cũng không tin được ở những năm 2001 mà Lý Tế Minh lại có thể trang bị cho quân đội của mình cả video ghi lại những gì diễn ra ở chiến trường chỉ được áp dụng bởi các nước quân sự hùng mạnh như của Mỹ thì không thể nào.

- Có nhiều thứ ông không hiểu được. Thị trường chợ đen là hẳn phải có. Mới đây bố tôi còn nhập được cả tên lửa hành trình không đối đất thì làm sao lúc đó không được. Duy chỉ các ông không tìm ra được căn cứ bí mật đó thôi. Chứ không thì đến bây giờ các ông cũng không truy nã bố tôi ở một trăm năm mươi quốc gia đi. Thế mà bố tôi vẫn sống đây thôi. Tôi nghĩ ở đây có kết nối mạng đi. Để ông chuyển qua đây cái đoạn video kia nhì.

- Có Có! trong phòng này có mạng!

Một vị bác sĩ nhanh chóng đứng lên lấy cái máy tính xách tay đang gấp lại để trên bàn đem ra cho Hoàng Lâm Nhu. Nhìn qua chỉ là đơn giản Hoàng Lâm Nhu vào một trang web bằng một mật khẩu và tài khoản của mình đơn giản thôi.

Đưa tay đánh chạm vài dòng chữ. Bên kia bắt đầu kết nối với Hoàng Lâm Nhu và hiện lên trên màn hình một bản thông báo kết nối camera. Hoàng Lâm Nhu để tay lướt trên bàn di chuột rồi nhấn vào đó màn hình hiện ra.

Một người vừa ngồi xuống một cái ghế trước camera bên kia với âm thanh được nối.

- Chào Hà Thúc! Không ngờ chúng ta gặp nhau hơi sớm rồi! Nhưng cũng đúng thôi nếu không thì tôi nghĩ chuyện này sẽ càng nghiêm trọng hơn nữa.

Người đàn ông nhìn bên ngoài có vẻ trẻ hơn Hà thúc cũng gần chục tuổi khuôn mặt chữ điền đôi chân mày đậm và kéo dài xéch con lên như một lưỡi đao. Đôi mắt sáng đầy minh mẫn và không có dấu hiệu gì của Tuổi già.

- Không ngờ! Ông lại là Lý Tế Minh đây! hình ảnh được truy nã khác với hiện tại bây giờ cũng ông rất nhiều.

- Cũng không có gì. Các ông chỉ dựa vào hồ sơ năm đó của tôi mà truy nã còn con người thì sẽ có thời điểm thay đổi. Thôi để tôi gửi qua đoạn video cần thiết cho ông. Nhưng nói trước sự việc này có thể ảnh hưởng khá lớn ông có chắc muốn để những người này xem không.

Hà thúc bây giờ chỉ nhẹ gật đầu nhưng Lý Tế Minh bên kia cũng cười cười. Có những thứ không cần nói ra thì họ cũng ngầm hiểu với nhau trong cả quá trình này. Anh mắt và cái gật đầu của Hà thúc đã nói lên tất cả.

Một tập tin được chuyển qua. Nhanh chóng cái thanh tải về được hiển thị một trăm phần trăm. Hoàng Lâm Nhu lúc này click mở video. hình ảnh có vẻ không được rõ nhưng như thế cũng đã đủ để mọi người có thể theo dõi lấy những gì diễn ra ở trong máy tính xách tay.

Sự di chuyển của một người với trước mặt là Lý Tế Minh. Đang đi đầu và những người theo sau.

- Chi Huy! Quân đội Anh đã tiến đến tận trên chúng ta rồi. Việc này sợ rằng không được!

- Không được cũng phải được! Thà chúng ta lấy được nó cũng không thể bất cứ quốc gia nào có được. Sự hòa bình hiện tại không thể bị phá vỡ.

Nếu một quốc gia nào có được cái này sẽ dẫn đến chiến tranh cục bộ chúng ta sẽ bị kéo vào. Để lại hai mươi người thủ vững cầu thang đi xuống. Cho dù còn một người cũng phải thủ lối thoát. Nếu không ổn thì tất cả chết chung.

Lời Lý Tế Minh vang lên trong cái loa làm cho Hà thúc nhìn lấy Hoàng Lâm Nhu. Ngược lại bà chỉ cười nhún vai một cái. Hà thúc hiện tại hiểu được tại sao ông lại thất bại trong việc này. Lý Tế Minh đưa quân đi với tâm lý hi sinh toàn bộ. Còn ông binh sĩ của mình chỉ biết thực hiện nhiệm vụ bắt lấy ba người và lấy hết những gì trong phòng thí nghiệm đó hai mục đích khác xa nhau.

“ Tạch Tạch Tạch ”

Tiếng súng nổ lên vài người ngã xuống. Trong màn hình hiện tại như một bộ phim hành động thật sự sống động còn hơn cả phim bom tấn.

“Quân đội Pháp bên sườn phải. Quân Đội đức đang triệt hạ đội của Hà thúc bên cánh trái của tầng 87. Có viện trợ không chỉ huy.”

“ Không tuy biết người nước mình nhưng không thể. Còn bao nhiêu hỏa lực không đủ thì nhát súng của những người đã chết. Mẹ không ngờ chuyện lần này lớn vậy.”

Hà thúc lúc này cũng ảo não. Dù không thấy được quân đội của mình bị chết như thế nào nhưng qua báo cáo vang lên bởi cái loa máy tính xách tay ông cũng chỉ biết thở dài.

“ Báo Cáo Mỹ đang hộ tống ba người kia lên tầng 105. năm tầng nữa họ có thể rời khỏi tòa nhà.”

“ Chết Tiệt đội hai từ trên đánh xuống đi. Không kịp rồi!. Đội ba đâu còn lại được mấy người ”

“ Đội ba tử trận”

“ Đội Một còn lại bao nhiêu người. Đội một đâu. Bảo vệ lối thoát hiểm với hành lang được không.”

“ Báo cáo hành lang Hiện tại Nga đang đánh vừa gặp đội còn lại của Đức. Chỉ có thể thủ lối thoát hiểm. nhân số thiệt hại năm mươi người.”

Hà thúc bây giờ run run. Ông không ngờ lại được chứng kiến được những việc như thế này. Những người trong phòng lúc này cũng im lặng họ chưa từng ra chiến trường. Hiện tại nhìn thấy đoạn video này lòng người run động.

Ai có thể hiểu được rằng Lý Tế Minh đã đưa đi bao nhiêu người nhưng mà cách bố trí sắp xếp đưng độ đạn bắn phá hoại kiến trúc lờ mờ qua những gì người đội viên đi cùng với Lý Tế Minh thì phải như thế nào làm được.

Đoạn video cũng vẫn chưa kết thúc cả quá trình di chuyển của Lý Tế Minh và hơn chục người theo sau lần lượt từng người ngã xuống. Trước mặt chỉ còn lại hơn hai chục người.

“ Báo Cáo Tiếp Được một trong ba người nghiên cứu đội mỹ tử trận toàn bộ. Anh Pháp còn một đội. Các nước khác không rõ nhân số.”

“ Bằng mọi giá giữ người đó còn sống! Bất cứ giá nào. Lối Thoát hiểm chuẩn bị tiếp lấy đội hai”

Bây giờ hiện lên bên trong hình ảnh một căn phòng vừa được nhóm người Lý Tế Minh tấn công vào.

“ Đặt Boom thủ lối thoát. Hủy hết những thứ họ đã phát minh. Không thể để tồn tại những thứ này ”

“ Báo quân đội của Hà Thúc phát hiện còn một đội hai mươi người mất liên lạc với lại tổng bộ của Hà Thúc. ”

Bên kia vang lên âm thanh Hà Thúc đang ngồi theo dõi cũng bật dậy đứng lên. Nhưng rồi thở dài ngồi xuống. Ông hiểu dù cho nhóm đội viên đó còn sống nhưng cũng không thoát khỏi tòa nhà.

Những ngược lại dự đoán của Hà Thúc thì Lý Tế Minh lúc này lại ra lệnh làm ông xúc động.

“ Hỗ trợ họ. Đưa họ rời khỏi đây trước. Họ không đến đây để chết như chúng ta. Đưa được người nào thoát ra thì đưa. ”

Những người còn lại đem theo trên mình những trái boom được hình ảnh ghi lại một cách đầy đủ nhất. Lý Tế Minh và những người khác chuẩn bị rút lui thì bên dưới vang lên tiếng nói.

“ Báo Cáo Mỹ bổ sung lực lượng đang tấn công ngược lên. Họ muốn giải quyết tàn cuộc đợi chờ bên dưới. Các nước còn đang tranh chấp ở tầng 90 đến 103 ”

“ Kê họ rút quân. Hiện tại nơi này không dành cho chúng ta nữa rồi!

Một nhóm người bây giờ xuất hiện trong tầm nhìn đang bảo vệ lấy một người bình thường ông ta ôm lấy một cái hộp bảo toàn nó như đây là vật quý báu nhất của mình.

“ Đội hai có mặt! Còn lại được hai mươi người với vị nghiên cứu.”

Lý Tế Minh bây giờ nghe được báo cáo phát hiệu lệnh.

“ Rút quân! Về lối thoát hiểm.”

“Tạch Tạch Tạch”

“Có tập kích lui vào trong!”

“Chỉ huy ông ta bị bắn trúng!”

Lý Tế Minh lúc này ôm lấy người nghiên cứu kia lay động. Người này đưa lấy cái hộp cho Lý Tế Minh thì thào nói.

“ Đây là liều thuốc duy nhất trên thế giới. Chúng tôi đã sai lầm! Các anh hình như không phải quân đội của các nước ”

“Chúng tôi trung lập vì giữ gìn hòa bình của chính mình. Ông không thể chết đâu. Đây để tôi tìm vắc xin cho ông.”

“ Không thể vắc xin chỉ có thể sử dụng cho trẻ chưa trưởng thành độ tuổi từ sáu đến mười hai tuổi. Hãy tìm người thích hợp thử nó giúp tôi.” Người nghiên cứu này nói nhỏ gì vào trong tay của Lý Tế Minh rồi từ từ rút hơi thở cuối cùng. Lý Tế Minh cầm trong tay cái hộp mắng một câu.

“ Chết tiệt! Tôi sẽ đưa nó cho cháu tôi vậy! Ông cứ ra đi thanh thản. Anh Em mở đường máu thoát thân Chuyện còn lại cho các nước giải quyết.”

Lý Tế Minh lúc này mới chông trả thoát ra khỏi căn phòng. Cùng với chiếc hộp đến một bên ống xả của tòa nhà nơi đó đang có một đội chờ đợi. Thoát ra khỏi tòa nhà bằng một con đường mà không ai ngờ đến lối thoát khí của tòa nhà. Hình ảnh chỉ tắt hẳn khi mà mọi người của Lý Tế Minh đã xuống tới đường cống ngầm và đưa người thoát ra khỏi đồng hỗn độn ấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 498: Nước Mắt Hà Thúc

Đoạn Video đấy thì kết thúc nhưng để lại trong tâm trí của mọi người trong phòng không phải đơn giản là họ chứng kiến một bộ phim hành động đơn thuần đó chính là sự thật về một cuộc chiến không được công khai.

Mọi thứ như vẫn còn quá mới mẽ đọng lại trong lòng mỗi người làm một thứ gì đó đầy tâm trạng. Bên kia Lý Tế Minh cười cười nhìn Hà thúc nói.

- Trải nghiệm một chút về cả quá trình chắc ông cũng hiểu được tình trạng hôm đó đi. Những người đội viên của Hà thúc hiện tại đang ở chỗ này ông có muốn gặp họ không.

- Nếu được tôi muốn gặp họ. Những người tưởng chừng như đã chết trong sự việc đó dưới sự chỉ đạo của tôi. Mong anh cho phép.

Hà Thúc bây giờ cũng muốn nhìn thấy những người còn sống. Ông trình trong cát lời xin phép Lý Tế Minh. Làm cho mọi người đều giật mình. Nhưng chỉ có Lý Tế Minh lúc này cũng không biểu hiện gì nói.

- Ông đứng làm thế tính ra hai ta cũng chỉ ngang hàng, Cấp bậc cũng như thế nếu ông trực tiếp ở trận chiến chắc chắn sẽ đem họ từ trong chiến trường thôi. Tôi hơn ông chỉ ở chỗ không có thân phận nên dễ dàng hoạt động hơn thôi.

“ Mọi người Hà Thúc muốn gặp các anh”

Vừa nói Lý Tế Minh vừa đứng lên khỏi ghế kéo camera quay lại phía đối diện với mình. Lúc này hình ảnh một nhóm người được khoản mười người xuất hiện trên màn hình.

Nhìn những người này đứng thông qua cái camera Hà Thúc tin chắc rằng đây là nhóm người của mình. Tám năm trôi qua nhưng ông vẫn nhớ rõ hình ảnh của họ, Khi rời đi chính ông tận tay đưa mỗi người một điều thuốc mỗi cho họ để chúc sự may mắn cho nhiệm vụ. Tám năm qua vẫn luôn nhớ rõ hình ảnh của những người này.

Giờ đây chỉ còn hơn mười người đứng trước cái camera hình ảnh ấy cũng làm cho ông rơi lệ Hà thúc không còn ngồi trên bàn nữa mà đứng lên cúi người thật sâu nói.

- Xin Lỗi mọi người! Đương ra tôi không nên để mọi người đi thực thi nhiệm vụ như thế!

Một người trong nhóm người mới bước lên phía trước chào theo kiểu quân thông qua cái camera trước mặt mình cùng với việc nhìn những diễn biến qua màn hình.

- Báo Cáo thủ trưởng. Phó Tiểu đoàn trưởng Trần Minh Hưng không hoàn thành nhiệm vụ Tổng cộng hi sinh 287 anh em ở đêm đó. Mong thủ trưởng thứ lỗi. Chúng tôi lại không thể về phục mệnh.

Hà Vi nước mắt cũng đọng ở khóe mắt. Phải như thế nào những quân nhân đã hi sinh ra sao. Những người này không thể trở về. Họ thất bại trong nhiệm vụ, Được cứu thoát nhưng không thể về đến quê hương của mình. Hà Thúc rung rung nước mắt lắc đầu.

- Các anh không có lỗi! Chúng ta đã không biết rõ tình hình để cho nhưng đồng chí ấy đi vào con đường hi sinh vô nghĩa.

- Báo Cáo chúng tôi không hi sinh vô nghĩa. Tuy không thể về nước nhưng hiện tại chúng tôi có nhiệm vụ quan trọng hơn. Bảo vệ những thứ cần được bảo vệ. Người thân vẫn còn đang có hi vọng ở trong nước. Chúng

tôi ở đây thủ hộ họ là ước muốn hiện tại của mười ba đội viên còn sống sót. Mong thủ trưởng được cho phép.

Trần Minh Hưng lúc này cũng ghen ngào nói ra những lời mà hiện tại hẳn muốn. Hà thúc nhắc lại những gì Trần Minh Hưng gật đầu nói.

- Tốt Tốt! Các cậu vẫn là những anh hùng trong tim lão già này. Các cậu hãy làm gì các cậu muốn. Nếu lão già này giúp được gì lão sẽ tận tâm.

- Thủ Trưởng! Tôi xin ngài chuyển lời với bố tôi rằng tôi còn sống chỉ như vậy thôi là được. Chứ tôi cũng không muốn bố tôi lại suốt ngày để bàn thờ mình khi mình còn sống.

Những người bên cạnh hẳn đều cười lớn vỗ vai nhìn màn hình nói với Hà Thúc.

- Thủ trưởng bọn tôi đều đã có người báo tin với người thân rồi chỉ có phó tiểu đoàn trưởng là không được bố bố của cậu ấy luôn ở gần ngài nên không thể nói. Giờ nhân dịp này ngài nói giúp hẳn với. Không thì xuống ngày hẳn bị thờ sống mất.

Những giọt nước mắt của Hà thúc vẫn chảy xuống trên khuôn mặt nhưng đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc. Dù ông vẫn còn rất đau khi còn những người khác mất đi. Nhưng biết được những người còn sống ở bên kia màn hình là đã đủ.

- Được Được! Tôi sẽ lê cái thân già này thuyết phục lão trần bỏ cái bát nhang của thằng nhóc của cậu đi. Tất cả đội viên còn lại của Báo Đốm nghiêm!

Hà thúc lúc này mới ra lệnh vào cái camera của máy tính xách tay. Những người đội viên bên kia bây giờ không còn cười đùa nữa mà đứng ngay ngắn lại. Âm thanh của Hà Thúc lại vang lên

- Kể từ phút này nhiệm vụ T2-110 của đội đặc công tinh anh báo đốm sau bảy năm ba tháng mười sáu ngày kết thúc!

Đưa tay lên nghiêm nghị chào với những người quân nhân của chính mình thông qua camera Hà thúc im lặng một lúc lâu. Những người lính của Hà thúc bên kia cũng chào lại. Ánh mắt nhỏ lệ từng dòng chảy xuống. Họ biết rằng có một người không bao giờ quên họ. ông đếm cả từng ngày kể từ khi sự việc đó bắt đầu.

- Thôi Thôi! Đẹp dùm tôi cái chuyện này đi được rồi đứng bên ngoài sắp bị mấy người cảm nhiễm rồi này. Giải tán đi sắp tới còn nhiều việc hơn phải làm nữa. Để tôi nói chuyện với Hà thúc được rồi.

Lý Tế Minh bây giờ mới quay lại cái camera nói. ông ta phá vỡ đi cái không khí trang nghiêm vốn có hiện tại. Kéo Hà thúc về hiện tại. Đưa tay lau đi một số giọt nước mắt của chính mình ngồi xuống đối diện với cái máy tính xách tay nói.

- Biết được họ an toàn có cuộc sống của chính mình tâm lý tôi cũng tốt hơn khá nhiều. Việc ngày hôm đó chắc rằng ông cũng mất không ít người đi. Chắc ông hiểu ý nghĩa của việc này mà.

- Cũng không nhiều hơn ông là bao nhiêu chúng tôi đi ba trăm năm mươi người về được bảy mươi người trong đó có cả mười ba người của ông vậy là hơn tám mươi người trở về.

Lý Tế Minh nói ra con số cũng làm cho Hà Thúc trầm ngâm không ít. Tất cả các quốc gia còn lại không nhiều cũng ít. Nhưng con số thương vong được mọi người biết đến là hoàn toàn được giữ kín và không công khai. Có chăng đó chỉ là những con số với những người hiện diện trong tòa nhà.

- Thôi Chúng ta về việc chính. Theo ông thì chúng ta nên giải quyết việc này như thế nào. Ý kiến của ông có thể quyết định được việc này.

Hà Thúc bây giờ mới nén lại sự xúc động của mình. Hỏi trực tiếp lấy Lý Tế Minh để biết xem ý kiến của hắn như thế nào. Nhưng trái với suy nghĩ của Hà thúc Lý Tế Minh chỉ cười lắc đầu đáp lại.

- Không hiện tại quyền quyết định thuộc về con gái tôi. Những thứ đó tôi không can thiệp. Chỉ nhắc nhở Hà thúc Thiếu Kiệt hiện tại còn một trọng trách lớn hơn. trên thế giới còn có một thế lực có thể đương đầu lại với các nước khác mà không phải chúng tôi nên việc này ông tự giải quyết cho ổn thỏa.

- Cái gì còn có một thế lực khác các anh sao? Như thế họ làm sao tồn tại được?

Bất ngờ trước câu nói còn một thế lực có thể chống lại tất cả các quốc gia mà không phải nhóm người của Lý Tế Minh, Hà Thúc cũng giật mình hỏi lại.

- Việc này tôi không thể nói bây giờ được. Chưa biết chừng sau này ông sẽ biết nhưng hiện tại thì không. Cũng không còn sớm nữa ông giải quyết việc này đi. Sau này biết đâu chúng ta sẽ gặp mặt ở đây đó. Cho đến lúc đó thì mọi thứ hiện tại tôi giữ riêng cho Huyết Long Quân đoàn của mình chịu đựng là được rồi.

Nói rồi màn hình vụt tắt. Hoàng Lâm Nhu bước đến xóa đi toàn bộ lịch sử đã có của trang web cùng với những thứ liên quan như đoạn video kia. Bởi việc này không thể nào để lọt ra ngoài du cho Hà thúc có thanh lý như thế nào thì cô cũng muốn có một sự bảo toàn. Sau khi Hoàng Lâm Nhu làm xong hết mọi việc mới lên tiếng nói với Hà thúc.

- Việc xét nghiệm hôm nay sẽ không để Thiếu Kiệt biết con bằng cách nào để liều vắc xin này được tiêm vào người của Thiếu Kiệt mọi người cũng không cần thắc mắc. Hiện tại chưa phải là lúc để cho Thiếu Kiệt biết điều này.

Hà thúc nghe Hoàng Lâm Nhu nói thế cũng gật đầu nhưng Hà Vi thì lại khác trai qua những gì được thấy và những gì hiểu biết của cả quá trình diễn ra nó cũng làm cho cô không bình tĩnh được phải lên tiếng hỏi.

- Cháu chỉ sợ Thiếu Kiệt thắc mắc thôi. Việc này mấy vị bác sĩ đã yêu cầu cậu ấy kiểm tra nếu mà không có câu trả lời sợ rằng cậu ấy không tin tưởng đâu.

- Việc này chỉ cần làm một bản báo cáo chất kháng sinh trong người Thiếu Kiệt nhiều hơn người bình thường là được. Thiếu Kiệt là một người không ưa phải nằm viện lâu ngày có kết quả bình thường thẳng nhóc sẽ đòi về nhà ngay.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu không ai không biết Thiếu Kiệt cực kỳ ghét phải ở bệnh viện với cái mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Hà Vi lúc này cũng không hỏi thêm nữa cô biết Hoàng Lâm Nhu đã có những suy tính cho tất cả những gì sẽ diễn ra.

- Việc làm những bản báo cáo bệnh án không khó lắm các vị chắc làm được đi. Việc ở đây tạm thời không tiết lộ ra những việc như thế này không còn ở các cấp bậc thông thường như các vị được biết nữa. Mọi người làm báo cáo xong rồi sẽ có người đưa mọi người đi nơi khác làm việc.

Hà Thúc bây giờ nhìn lấy năm người bác sĩ nói ra ý kiến của mình. Những người này cũng hiểu những thứ hôm nay họ tiếp xúc không đơn thuần là việc chữa bệnh và nghiên cứu bệnh án thông thường nữa mà là chuyện trọng đại quốc gia nên cũng gật đầu.

Họ bắt đầu ngồi xuống lấy ra cái hồ sơ của Thiếu Kiệt sao chép lại thành một bộ hồ sơ mới với những gì mà Hà thúc và Hoàng Lâm Nhu muốn. Họ không biết rằng đây cũng là báo cáo cuối cùng của đời mình. Khi mà tất cả những thứ ấy đã xong. Quân đội đưa cả năm người đi thi vài ngày sau gia đình họ lần lượt nhận được tin. Hoặc là đột quy chết hoặc là bị tai nạn chết. Cả năm người kết thúc cuộc đời mình bởi vì biết được một bí mật không nên biết.

Cám ơn đọc giả PhạmNhân-!- HóaPhàm đã ủng hộ 4 kim đậu. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi dù dạo này nạp card có vấn đề nhưng vẫn có một số bạn theo dõi truyện và mua chương hàng ngày cũng là động lực giúp mình theo đuổi đam mê.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 499: Tai Vách Mạch Rừng

Mọi thứ đã được định sẵn trong lúc Thiếu Kiệt dần dần tỉnh lại căn phòng trắng đật trung của một phòng bệnh. Cửa sổ bên ngoài báo hiệu đã về chiều của một ngày. Từ khi hấn vào viện và bắt đầu mọi thứ xét nghiệm đã trải qua gần tám giờ. Những vết thương trên người đã được chăm sóc một cách tốt nhất.

Thiếu Kiệt không hề biết rằng chỉ trong vòn vẹn tám giờ hấn chìm trong giấc ngủ mọi thứ trong bệnh viện này được thay đổi một cách chóng mặt. Thiếu Kiệt mở mắt ra đập vào mắt hấn là Nhã Oanh gục bên hấn nằm ngủ bên cạnh vì mệt mỏi. Thiếu Kiệt đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô. Ngọc Nhi bây giờ mới đi từ bên ngoài vào tay cầm theo một số thứ như linh tinh. Đinh nói gì đó thì Thiếu Kiệt ra giấu im lặng.

Hấn thấy chắc Nhã Oanh cũng không tốt gì khi phải trải qua thời gian lo lắng cho hấn đến mức ngủ quên bên cạnh hấn lúc nào không hay biết. Đôi khi người ta gắng gượng tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong là một sự yếu đuối cần có.

Hấn biết có thể Nhã Oanh cũng đã thức từ lúc hấn bị bắt đi nhưng vẫn tỏ ra là mình vẫn ổn để mọi người không phải lo lắng cũng như muốn được biết tin tức của Thiếu Kiệt một cách sớm nhất. Giờ đây Thiếu Kiệt bình yên ở phòng bệnh bên cạnh mình cô mới thả lỏng được tâm tư nhìn cô tay vẫn nắm lấy một bàn tay của Thiếu Kiệt ngủ ngay bên cạnh mình Thiếu Kiệt cùng Ngọc Nhi chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

- Tinh thần anh chắc tốt hơn rồi nhỉ. Để em lấy gì đó cho anh ăn đi.

Ngọc Nhi nói thật nhỏ đủ để cho Thiếu Kiệt nghe mà không làm phiền đến cô bạn vẫn đang nắm lấy tay phải của Thiếu Kiệt trên giường nằm ngủ

bên cạnh.

Gật đầu Thiếu Kiệt không đáp lại hấn chỉ ra hiệu chỉ về Ngọc Nhi rồi chỉ vào mình. Ngọc Nhi bật cười cô hiểu hấn muốn nói gì. Thiếu Kiệt đang bị Nhã Oanh cầm lấy tay phải của mình chính xác hấn không thể làm gì với tay trái hấn muốn Ngọc Nhi đút cho mình ăn. Mà việc diễn tả của Thiếu Kiệt rất buồn cười.

Ngọc Nhi gật đầu ra vẻ chấp nhận. Cô tiến đến bên bàn lấy ra một cái khay thức ăn được đem đến để trên đó từ lúc nào. Bắt đầu lấy ra những thứ đi kèm. Hà Vi bây giờ mới bước vào nhìn thấy Thiếu Kiệt đã dậy mới lên tiếng nói.

- Anh dậy rồi đây à? Coi bộ khỏe hơn trước một chút rồi đây.

Tiếng nói của Hà Vi cũng làm cho Nhã Oanh thức giấc bây giờ cô giật mình nhìn lên thì thấy Thiếu Kiệt đã tỉnh từ lúc nào. Còn mình nắm tay hấn ngủ một cách ngon lành cũng đỏ mặt lên ngại ngùng. Một chút hồng trên mặt có thể thấy được bằng mắt thường.

- Á! anh dậy rồi!

Bất giác Nhã Oanh thốt lên làm cho Thiếu Kiệt cũng mỉm cười gật đầu. trả lời hai người.

- Anh dậy rồi. Sao mệt thì ngủ tiếp đi. Để em lo lắng rồi!

Hà Vi dường như hiểu ra điều gì cũng che miệng cười. Nhã Oanh bây giờ vội đánh lên cái chăn đang đắp cho Thiếu Kiệt trách móc.

- Anh dậy rồi mà không cho em biết còn để em ngủ quên. Ngọc Nhi cậu hùa với Thiếu Kiệt định để mình ngủ luôn sao.

- Làm gì có thấy cậu mệt ngủ Thiếu Kiệt mới không định đánh thức cậu dậy thôi. Thôi như thế cũng tốt mình không cần phải đút cho Thiếu Kiệt ăn. Chút nữa là anh lấy chiếm lợi rồi.

Thiếu Kiệt xăm mặt xuống quay sang tránh móc lại Hà Vi. Bởi hắn thấy sắp được hưởng thụ cái cảnh mỗi một bên một người yêu chăm sóc giờ bị phá mất.

- Anh không biết Hà Vi phá mất vết tốt của anh em phải làm thay Ngọc Nhi đút anh ăn.

- Không có đâu! Anh đừng có mơ nhé. Kết quả của anh đây cơ thể hoàn toàn bình thương chỉ có chất kháng thể nhiều hơn người thường thôi. Nên vết thương mau lành, với lại anh cũng không phải bị thương ở tay anh tự mà ăn lấy.

Hà Vi đem hồ sơ bệnh án đánh lên người Thiếu Kiệt một cái. Bây giờ Thiếu Kiệt mới cầm lấy cái hồ sơ đó xem qua một chút. Hắn có thể nhìn qua hồ sơ bệnh án là điều hiển nhiên. Đọc một hồi Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

- Thật mấy cái ông bác sĩ vẽ vờ. Làm tưởng mình bị cái gì chứ. Thôi kệ như thế cũng xong rồi. Lát nữa nói mẹ làm giấy xuất viện luôn trong ngày đi. Tết nhất mà ở trong bệnh viện chán chết. Anh còn phải về nhà để một số người đến thăm hỏi thu tiền lì xì. Cái thằng Ngô Long phá chuyện tốt của anh đáng lẽ giờ này đã thu lì xì năm mới không ít rồi.

Ngọc Nhi bây giờ đi lại đưa cho Thiếu Kiệt đồ ăn. Cũng cười đùa đáp lại với hắn.

- Giờ này mà anh còn có thể nghĩ đến chuyện lì xì cũng hay thật đó. Mấy chuyện khác không nói giờ giải quyết tàn dư hậu quả của chuyện này

chưa xong anh lại đòi thu lì xì sao.

- Lo gì Hà Thúc ở đây trần thủ quan ải anh chỉ là nhân vật phụ. Mấy việc khác có ông của Hà Vi lo rồi. Anh thành thật ở một chỗ thôi mà có làm điều gì quá đáng đâu.

Hà Vi lúc này cười cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu. Hai người còn lại cũng che miệng cười châm chọc Thiếu Kiệt.

- Ông em nói! Chuyện này do anh làm ra nên anh giải quyết ông về Ngọc Châu rồi với lại ông sợ anh dấy lợi dụng việc ông ở Lưu Minh thu tiền lì xì nên không ở lại. Anh tự mà giải quyết.

- Quái! Không nghĩa khí. Ít nhất cũng phải đợi anh khỏe mạnh mới về chứ. Làm thế chơi với ai trời anh chưa thu được lì xì nào mà.

Thiếu Kiệt mặt hầm hầm một chút làm cả ba người cười đùa rất vui vẻ. Ba người đều hiểu Thiếu Kiệt chỉ đùa hấn nếu thật sự cần tiền lì xì thì người khác biết được không đâm đầu đi chết nữa mới là chuyện lạ.

- Việc vừa xảy ra bắt buộc ông phải về Ngọc Châu ổn định một số tình hình. Đây cũng là lúc để cho một số người cần thiết chịu trách nhiệm hiện tại đang trong thời điểm nhạy cảm bản thân anh hiểu rõ hơn ai hết mà.

- Ừ cũng không cần nhiều lắm. Hiện tại anh có mục đích của mình rồi kế hoạch cứ như củ mà tiến hành. Ngọc Nhi em chuyển lời với Blake đẩy nhanh tiến độ. Trong vòng ba tháng anh muốn thế lực của Khung Chang hoàn toàn bị xóa bỏ. Hiện tại nhóm người Vô Ảnh cũng cần trải qua chiến trận cần thiết rồi.

Ngọc Nhi bây giờ gật đầu suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy việc của Lâm Huân Di vẫn giữ nguyên sao? Em thấy thời gian của việc này khá dài. Đánh trận trường kỳ vào kinh tế của Ngô gia với Diệp gia sợ rằng không hiệu quả cao lắm.

- Cứ nói với cô ta là giữ nguyên. Việc uy hiệp với anh hiện tại là những thế lực không rõ ràng bên ngoài. Còn thế lực trong nước của hai nhà Ngô, Diệp đã có Hà Thúc và Lâm gia kiềm chế. Nếu trong mắt Lâm gia anh không đáng để bồi dưỡng tiếp thì họ sẽ vẫn im lặng lúc đó anh không ngại trên đường đi loại bỏ họ.

Hà Vi nghe thế cũng gật đầu điều Thiếu Kiệt nói hoàn toàn hợp lý với tình hình cần thiết. Nếu như chỉ để nhóm người của ông cô kèm chế hai nhà Ngô, Diệp mà Lâm gia không có chút gì phụ trợ bỏ ra thì họ cũng không cần tồn tại nữa.

- Hiện tại trước mắt xem Lâm gia họ đánh giá tình hình này như thế nào. Họ không bỏ ra cái giá lớn mà đòi có sự ủng hộ của anh sau này chỉ là chuyện nằm mộng. Nếu họ thật sự xem trọng anh thì họ phải bỏ ra thứ cần thiết. Còn nếu nằm im thì Lâm gia phải dẹp dù anh có hợp tác với Lâm Huân Di đi nữa thì một thế lực cơ hội lúc nào cũng là một mối nguy hiểm cần phải thanh lý trước.

Cả hai người Ngọc Nhi với Hà Vi đều không phản đối ý kiến này của Thiếu Kiệt. Họ cũng hiểu Lâm gia không đơn giản. Chỉ đứng nhìn đợi thời cơ thích hợp đâm lén sau lưng một dao chí mạng khi đó người thiệt hại là Thiếu Kiệt và ván cờ của hắn. Nhã Oanh bây giờ sau một lúc lâu mới lên tiếng nói với mọi người trong phòng.

- Bố nhớ em chuyển lời với anh là cẩn thận ở Lưu Minh thế lực của Lâm gia bắt đầu có sự chuyển giao vị trí nhất định rồi đấy. Dù em không hiểu sự chuyển giao vị trí này ở đâu mà bố biết nhưng bố nói một số người của Lâm gia anh đưa danh sách bắt đầu giao lại thực quyền cho những người bên

dưới. Những người này tiếp xúc với lại bố em nhiều hơn để thông qua đó tạo mối quan hệ cần thiết vì thấy em là bạn gái của anh đấy.

Nhã Oanh nói cho Thiếu Kiệt biết chuyện bố mình nhờ cô chuyển lời với hẳn. Thiếu Kiệt gật đầu hẳn đã sớm biết sẽ có ngày như thế này. Khi nhận được tất cả các thành viên Lâm gia ở cơ sở ngầm Lưu Minh hẳn đã nói Nhã Oanh nhắc nhở bố cô chú ý. Chỉ là nhắc nhở đôi chút nhờ lưu ý nhưng không ngờ lại có hiệu quả cần thiết.

- Nói anh cảm ở bố em một tiếng cứ làm như đứng giữa trung lập là được. Nếu thấy ông thích hợp với vị trí nào ở Lưu Minh để lôi kéo Lâm gia sẽ tiến hành bổ nhiệm ông ở các vị trí thiết yếu. Hiện tại cái cần nhất vẫn là không để họ đánh quá sâu vào cơ sở. Cũng nhắc nhở bố em cẩn thận một chút đừng để họ bắt thóp được.

Nhã Oanh bây giờ cũng gật đầu. Làm con cô hẳn hiểu tính tình của bố mình. Vấn đề trước nay tồn tại ra sao Thiếu Kiệt không nói cô cũng hiểu người trong quan trường không ai có thể thanh bạch.

- Mai một những chuyện này về nhà hãy nói đừng bao giờ nói ở trong này. Máy đưa cứ nghĩ nơi này là nhà mình hay sao mà bàn bặt những việc này thế. Lại không đóng kín cửa cũng may ở đây là một chỗ riêng biệt đấy. tai vách mạch rừng hiểu không thế.

Hoàng Lâm Nhu đẩy cửa đi vào nói chuyện làm cả ba người giật mình. Thiếu Kiệt mới chợt nhận ra mình đang ở một nơi công cộng mà bàn những việc này xem ra không thích hợp cho lắm nên khẽ gật đầu. Hẳn cũng hiểu mình vừa làm chuyện sai lầm nên cũng không bác bỏ lời của mẹ mình. Ở đây biết đâu được có an toàn thật sự hay vẫn có thứ lọt ra ngoài.

- Thủ tục làm xong rồi xuất viện đi về nhà mẹ có chuyện riêng muốn nói với con.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 500: Tự Kiểm Điểm

Hoàng Lâm Nhu làm xong thủ tục xuất viện thì Thiếu Kiệt cũng không nên ở lại nơi này hẳn được hộ tống về nhà Hà Vi một cách đúng nghĩa tuy những chiếc xe bọc thép vẫn chưa được hoàn thành nhưng hiện tại cả bốn người Blake, Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân luôn theo sát Thiếu Kiệt. Họ hiểu Thiếu Kiệt quan trọng thế nào. Với bọn họ không muốn lại xảy ra chuyện gì tương tự như lần này đối với Thiếu Kiệt.

Mọi thứ đều được làm hết Thiếu Kiệt cũng không muốn ở lại cái bệnh viện nên những đồ dùng ban sáng được đem đến chỉ để đem về. Cả qua trình Thiếu Kiệt trở về đến nhà cũng chỉ mất một tiếng hơn.

Thiếu Kiệt về đến nhà đang đi ngồi xuống ghế phòng khách thì Hoàng Lâm Nhu đã lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt vào phòng mẹ nói chuyện riêng một chút.

Nghe mẹ mình gọi vào phòng nói chuyện riêng nhưng ở đây hoàn toàn không có người ngoài làm cho Thiếu Kiệt cũng có một chút thắc mắc trong đầu. Nhưng thắc mắc thì chỉ trong tâm tư của chính mình Thiếu Kiệt cũng cùng với mẹ hẳn bước vào trong phòng. Tiến đến một cái ghế lấy cho mẹ mình ngồi xuống rồi mới ngồi lên giường đối diện với mẹ mình.

Hoàng Lâm Nhu sau khi thấy Thiếu Kiệt đóng cửa lại ngồi xuống trước mặt mình rồi mới lên tiếng hỏi hẳn.

- Hôm nay mẹ gọi con nói chuyện riêng không để mọi người khác biết. Mẹ không muốn trách móc gì con trong việc vừa qua nhưng mẹ muốn con biết được mình sai chỗ nào trong tất cả mọi chuyện. Theo con việc vừa qua con sai điều gì?

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Nếu nói qua việc vừa rồi Thiếu Kiệt sai là hoàn toàn là chắc chắn. Hắn cũng không phải lần đầu tiên thấy việc này. Ở cuộc sống trước đây khi hắn sai đều bị mẹ gọi riêng ra bắt kiểm điểm lại bản thân. Nhưng ở cuộc sống này đây là lần đầu tiên hắn trải nghiệm được cái cảm giác này.

- Việc lần này con sai vì quá chủ quan. Thấy mọi việc hết sức bình thường nhưng quên rằng còn những mối nguy hiểm tồn tại không chỉ ở trong nước mà còn ở ngoài nước. Lần này cũng là một bài học cảnh tỉnh cho con về những việc mình đã làm. Và cũng nhận định được đôi khi những mối nguy hiểm thật sự luôn đến từ bên ngoài mà không phải tồn tại trong nước.

Thiếu Kiệt cũng hiểu được việc mình đã trải qua như thế nào. Mọi thứ đều bắt nguồn từ hắn mà không phải đối phương. Nếu hắn không lơ là cảnh giác thì mọi thứ sẽ không diễn biến như thế. Thiếu Kiệt hắn cũng không bị uy hiếp và bắt cóc bởi những người như Aaron.

- Con cũng biết mình chủ quan sao? Khi con chọn cho mình còn đường để đi con phải biết nó như thế nào chứ. Có ai đi trên đường nguy hiểm lại không cảnh giác như con không. Ngay từ lúc đầu mẹ đã không muốn nói vì đây là sự lựa chọn của con. Nhưng con phải hiểu không có gì là tồn tại mãi mãi trước mọi yên bình chỉ là một cơn bão chực chờ đón lấy và nuốt chửng con thôi. Hiện tại con chỉ mới đi được chưa tới một phần ba đoạn đường đã lơ là chủ quan. Con nghĩ lúc nào cuộc sống của con cũng có thể yên bình như người khác sao.

Hoàng Lâm Nhu giọng điệu cáu gắt. Thiếu Kiệt chưa thấy được mẹ mình như thế kể cả hai đời người. Hắn không nói được lời nào mẹ hắn không nói thì thôi nhưng một khi đã lên tiếng hắn biết mình không bác bỏ được. Bởi những điều bà nói không hề vô lý. Con đường này hắn đã chọn, Hắn phải biết mình sẽ gặp những gì. Hắn muốn bình yên là không thể nào.

Nhưng chính vì bản thân chủ quan với những hoàn cảnh được tạo ra xung quanh mình mà hấn đẩy chính mình vào việc nguy hiểm.

- Việc này con sai hoàn toàn. Con vốn không ngờ đến mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế. Đối với sự can thiệp của bọn người Khung Chang con lại không nghĩ đến họ dám đối phó với chính mình ngay cả trong nước. Và sự yên bình trước đó chỉ được tạo ra để che mắt mình cùng với ngầm thực hiện kế hoạch của họ được toàn diện hơn.

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt tự kiểm điểm bản thân cũng lắc đầu thở dài. Nhìn hấn lên tiếng bác bỏ những gì Thiếu Kiệt nói.

- Con muốn yên bình mẹ hiểu nhưng lần này con sai. Đúng lý ra khi phát hiện ra nhóm người nước ngoài Khung Chang con phải triệt hạ ngay từ đầu. Không để họ làm bước thứ hai như thế này mới lo làm bước trả thù. Đã là địch nhân thì không để họ có cơ hội uy hiếp lấy chính bản thân mình. Con quá mềm lòng không thấy được tồn tại nguy hiểm. Vậy những đối thủ của con kinh doanh bên ngoài thì sao. Người của con có thể chống được khi chính con bị nguy hiểm sao. Con chỉ biết đề phòng tại sao không tấn công trước mà phải đợi. Con đợi để phòng thủ thôi thì có ích gì.

Thiếu Kiệt sững người lại. Mẹ hấn nói điều này trách móc chính quyết định của hấn. Hấn hiểu mình sai thật sự. Không phải là hấn chủ quan. Cũng không phải hấn không thể làm được các bước mẹ hấn đã nói vậy tại sao hấn lại phải đợi người của Khung Chang ra tay với chính mình để phòng thủ mà không tấn công ngay từ lúc đầu.

Hấn sợ hao binh tổn tướng không đáng có. Nhưng nếu những sự bất ngờ vì Khung Chang đem lại cho hấn sẽ làm cho những người bên cạnh hấn thật sự nguy hiểm hơn. Họ có thể cũng sẽ chịu cảnh như hấn vừa rồi. Mà Thiếu Kiệt chỉ biết đưa người đi cứu và đối phó không thì chẵn khác nào mất bò mới lo làm chuồng.

- Con sai thật sự. Để con ra lệnh cho Vô Ảnh đi tấn công Khung Chang trong ngày mai. Mẹ nói đúng đã là đối thủ thì tại sao phải chờ họ ra bài mình mới tấn công mà không phải đánh trước nói sau. Con chỉ sợ Vô Ảnh thật sự chưa sẵn sàng.

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt trả lời mình như thế cũng gật đầu. Thiếu Kiệt trong bộ dạng trầm tư suy nghĩ lo lắng về đám người Vô Ảnh không thể thực hiện nhiệm vụ còn làm hao tổn binh lính.

- Con nói lo lắng cho Vô Ảnh hao tổn binh lính. Vậy con nghĩ bao năm qua họ huấn luyện vì điều gì? Họ không phải chỉ làm những người tai mắt cho con ở Lưu Minh có thể họ không tinh nhuệ. Nhưng họ có được kỹ năng cần thiết của một người lính. Đã là lính thì năng lực của họ phải được đánh giá trên chiến trường chừng không phải được đánh giá qua huấn luyện. Con luyện nhiều nhưng không cho họ thực chiến. Họ cũng chỉ là những binh lính đang tồn tại trong chế độ hòa bình làm cảnh mà không phải là người lính thực thụ.

Thiếu Kiệt không ngờ mẹ mình lại nói ra được những lời như thế. Hấn ngẩn ra nhìn mẹ mình một cách ngạc nhiên. Hấn vốn tưởng mẹ mình chỉ là có thể kinh doanh. Nhưng tại sao bà lại có thể nói ra được những thứ như một người lính giống như Hà thúc. Hấn cứ nghĩ những lời này đúng ra hẳn phải nhận từ Hà thúc chứ không phải là một người mẹ ôn hòa của mình.

Trong mắt Thiếu Kiệt mẹ hẳn trở thành một người chủ chiến thật sự chứ không phải là một người đơn thuần hiểu chút ít việc nói chuyện dựa vào kiến thức nữa. Mà đây chỉ là những lời nói có được từ một người có chức vị cao và trải qua nhiều thứ như huấn luyện chiến đấu và các thứ khác.

- Con đừng nhìn mẹ như thế. Mẹ hình như không nói sai điều gì đi. Vô Ảnh có bao nhiêu thành viên mẹ không cần biết. Hiện tại con có người có thể đánh dù ích nhưng cũng để cho đối phương thấy được con không dễ

chọc. Còn nếu con cứ cố thủ như thế này. Hành động đó chỉ khiến con chết nhanh hơn thôi.

Im lặng không đáp lại được lời của mẹ mình. Thiếu Kiệt thấy được hẳn thất bại hoàn toàn. Đến mẹ hẳn còn nhận ra được những điều đó. Thì những thứ đơn giản như kinh doanh cái tiệp bách hóa mà hẳn đã nêu ý kiến cho bà làm sao phải để hẳn đưa ra chỉ dẫn.

Thiếu Kiệt dường như thấy mẹ mình không đơn giản như những gì trước giờ hẳn vẫn biết. Hoàng Lâm Nhu biết đối thành một người khác mà không phải là một người mẹ đơn thuần. Kinh doanh tạp hóa và lo lắng chăm sóc cho gia đình như bao người khác nữa.

- Hình như mẹ thay đổi. Con phải nói sao nhỉ? Có vẻ đây là con người thật của mẹ đi. Nếu không thì mẹ cũng không đối đáp và đưa ra lập luận chính xác như thế được. Việc này chỉ có được khi đây là con người mẹ ẩn giấu bấy lâu nay thôi.

- Đúng mẹ thừa nhận! Những thứ trước giờ con thấy chỉ là tính cách cần có của mẹ đối với con thôi. Việc đó là cần thiết không phải như hiện tại con bước lên con đường này mẹ đã quyết định sớm hay muộn cũng sẽ cho con biết. Lần này mẹ thấy được nguy cơ nên buộc phải bộc lộ những thứ cần thiết. Con không còn nhỏ cũng đã chọn con đường không yên bình vậy mẹ con lại yên bình được sao.

Hoàng Lâm Nhu thừa nhận. Thiếu Kiệt cũng không ngạc nhiên qua những gì hẳn thấy được thì bà như thế mới là đạo lý. Chứ không thể nào bà lại yên bình một cách rất bình thường nhưng lại khiên cho những người như Khương Đào phải lo ngại được.

- Hiện tại con sẽ không hỏi chuyện là như thế nào. Nhưng Vô Ảnh không nhiều thành viên đưa họ đi vào chiến trường của Khung Chang nơi

hắn quen thuộc nhất thì sợ rằng họ sẽ không trở về được. Trong tay con họ còn có thể có một thời gian thích nghi nữa. Như thế con mới có thể nắm chắc được.

Thiếu Kiệt biết dù mình có muốn biết thêm về những gì mẹ hắn đã bí mật dấu kinh cũng không thể nào biết được nên chuyển chủ đề cho chính hắn và nói ra sự lo ngại của chính mình vào thời điểm hiện tại.

- Không! Vô Ảnh là một đội quân rất nhỏ. Con có thể lấy ít thắng mạnh mới thấy được năng lực của chính mình. Con sợ họ tử vong nhưng con lầm họ đã chuẩn bị tâm lý tử vong trước rồi. Họ được đào tạo với tâm lý xuất phát một là sống hai là chết nên những thứ con lo lắng chỉ là lo lắng của chính mình thôi. Con có thể hỏi Ngọc Nhi về những người đó. Mẹ biết con cũng chưa hiểu nhiều về Vô Ảnh mà con đã tiếp nhận từ Ngọc Nhi đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 501: Hấn Yên Bình Quá Lâu Rồi!

Thiếu Kiệt cũng biết mình không hiểu được Vô Ảnh nhiều như Ngọc Nhi, nhưng Hoàng Lâm Nhu lại biết thì Thiếu Kiệt thấy có điều gì đó không ổn cho lắm.

Từ lúc hấn tự kiểm điểm chính mình cho tới này. Nhưng lời mẹ hấn nói ra đều làm cho hấn đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Không phải tự nhiên mẹ hấn nắm chắc như thế, phải có điều gì đó Thiếu Kiệt không biết mà hấn có thắc mắc chắc rằng bà cũng không giải đáp cho mình.

- Hôm nay để con biết những điều này đã là nằm ngoài thừa nhận của con. Dù sao con cũng không phải nhỏ bé gì. Để con tự kiểm điểm và đưa ra những quyết định chỉnh sửa con để những người khác không nghe thấy chỉ muốn tốt cho con thôi. Con hãy nhớ rằng nếu chừng nào con còn chưa nắm giữ được Vô Ảnh thì con sẽ không được biết những gì cần thiết.

Hoàng Lâm Nhu nói rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng để cho Thiếu Kiệt một mình ở trong phòng tự suy nghĩ lấy những gì bà đã nói.

Nhìn thấy Hoàng Lâm Nhu đi ra khỏi phòng mọi người cũng tò mò muốn biết bà đã nói những gì với Thiếu Kiệt. Nhưng không kịp tiếng lại gần phòng bà đã lên tiếng nhìn mọi người nói.

- Tạm thời để Thiếu Kiệt một mình trong phòng đi khi nào nó suy nghĩ xong sẽ đi ra mấy đĩa phụ dì làm một ít đồ ăn. Từ ba mươi tới giờ nhà quá lộn xộn rồi đừng làm phiền nó.

Tính ra trong nhà này người ra lệnh cao nhất là Hoàng Lâm Nhu nên dù cho có tò mò việc gì đi nữa những cô nàng cũng phải gác qua một bên cũng Hoàng Lâm Nhu đi xuống bếp.

Thiếu Kiệt ngồi trong phòng một mình im lặng suy nghĩ lấy những gì mà mẹ hắn đã nói. Hắn cần thời gian để thích nghi với chuyện này. Hắn có một nhóm quân đội nhỏ chỉ tiến hành huấn luyện mình thường như bao quân nhân khác.

Thời gian hắn định ra để tấn công cơ sở của Khung Chang hắn nghĩ được thì người khác cũng nghĩ được. Nếu đến thời điểm đó mới tiến hành để Vô Ảnh đi sinh tử chiến chẵn khác nào đưa họ đi vào chỗ chết.

“ Mẹ nói đúng à! Mình không kiểm soát và hiểu hết Vô Ảnh thì làm sao có thể làm việc khác đây. Chỉ là một thế lực nhỏ còn không hiểu được nó thì sau này làm sao quản lý những thứ khác. Kinh nghiệm của mình còn non thật. Cũng may là mẹ nhắc nhở. Những chẳng hiểu những cái này bà kiếm ở đâu ra nhỉ? ”

Thiếu Kiệt tự mình làm bầm trong phòng hiện tại hắn có nhiều nghi vấn nhưng trước mắt Thiếu Kiệt cần giải quyết hết những thứ cần thiết. Việc quan trọng nhất là bà đã nhắc nhở hắn cần phải để cho Khung Chang biết được hắn không dễ chọc dù thua nhưng cũng có thể làm cho Khung Chang e ngại hắn. Thiếu Kiệt giờ đã hiểu hắn phải làm thế nào và cũng thầm biết ơn mẹ hắn có chút tâm lý.

Việc tự kiểm điểm như thế này cũng là một cách biết được những sai lầm mà hắn mắc phải. Cũng có thể đưa ra được những quyết định sửa chữa cũng như không mất mặt với những người khác nhất là với những người của Vô Ảnh.

Thiếu Kiệt đi đến quyết định của chính mình nên mới đứng dậy bước ra khỏi phòng. Nhìn bốn người Blake bên ngoài đang xem ti vi cũng gật đầu lên tiếng nói.

- Tú Trinh gọi Connor đến đi có việc cho mọi người đây!

Nghe Thiếu Kiệt nói có việc rồi lại hướng phòng khách ngồi xuống. Blake đang xem tivi cũng lấy điều khiển tắt đi lên tiếng hỏi hấn.

- Thiếu Kiệt gọi Connor đến có việc gì thế?

- Không có gì! Lần này chủ yếu gọi anh ta tới để bàn bạc một số kế sách nhất định tấn công căn cứ của Khung Chang thôi.

Lời của Thiếu Kiệt nhẹ nhàng làm cho Blake giật mình ngẩn ra một chút nhưng suy nghĩ một lúc cũng gật đầu cho rằng điều này nên làm. Tú Trinh đang nhận điện thoại tìm lấy số của Connor cũng đành chỉ dừng lại. Cô ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Bởi đây là lần đầu tiên hấn chủ chiến. Mà điều này làm cho hai người Công Toại với Bảo Huân mắt sáng lên không ít. Thiếu Kiệt đưa tay rót lấy tách trà cho mình uống một hớp rồi nhàng nhã nói ra.

- Cũng đã đến lúc dẹp bỏ mối nguy hiểm này rồi nếu không thành công thì ích ra cũng để Khung Chang biết hấn chọc phải người nào. Hấn tự tung tự tác được. Làm ra điều gì đó tự hấn phải có tâm lý bị người khác tấn công lại hấn yên bình quá lâu rồi.

- Đúng điều này nên làm lâu rồi. Để chỉ gọi hấn qua. Nói trước việc lần này chị phải tham gia. Không thể cho chị ra rìa đâu đấy.

Tú Trinh vừa cười vừa nói xem như cuộc chiến này không có gì và còn thích thú xung phong sợ rằng mình bị bỏ lại không được tham gia sự kiện trọng đại này.

- Chị gọi hấn qua đi rồi tính. Blake theo anh đánh giá thì việc này như thế nào. Vô Ảnh sẽ thương vong bao nhiêu trong việc này.

Thiếu Kiệt hỏi Blake trực tiếp con số thương vong phải chịu khi cuộc chiến chưa bắt đầu làm cho Blake cũng trầm ngâm. Nhưng hấn chưa kịp trả

lời thì đã nhận được một câu trả lời từ Công Toại đưa ra ý kiến cho Blake.

- Thương Vong của Vô Ảnh không sao hết ít hay nhiều chỉ làm một lần chết đi thôi. Không cần phải quan tâm đâu. Họ ngã xuống có người khác tiếp bước cứ báo con số dự đoán cụ thể là được.

Bảo Huân bên cạnh cũng gật đầu. Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu bên cạnh mình lúc nào cũng có hai người tâm lý chịu chết sẵn sàng hi sinh việc này làm cho hắn thấy được mẹ mình đã đưa ra ý kiến cực kỳ chính xác về Vô Ảnh. Điều này bản thân hắn cũng không thể biết được cho đến ngày hôm nay.

- Xét về tình hình qua việc phối hợp bố trí và huấn luyện thời gian qua với Vô Ảnh thì tôi nghĩ chắc sẽ có năm mươi phần trăm người bị tử vong. Nhưng đó chỉ là cái dự đoán có thể làm cho bên Khung Chang hao tổn một ít thực lực thôi. Và hoàn toàn chưa tính đến người của Connor tham gia vào. Nếu có người của Connor nữa chắc sẽ khác.

Thiếu Kiệt lúc này nhíu mày một cái. Việc dự đoán có thể không chắc lắm nhưng đây là việc dựa theo thực lực hiện giờ của nhóm người Vô Ảnh mà Blake dự đoán dựa vào thực lực vốn có của nhóm người Connor qua huấn luyện. Thiếu Kiệt bây giờ sau một lúc suy nghĩ mới lên tiếng hỏi Blake.

- Nếu có cả nhóm người của Connor trong ứng ngoài hợp cũng lúc tấn công vào căn cứ quân khu của Khung Chang thì sẽ như thế nào? Con số có cải thiện hơn chút nào không.

- Tính cả yếu tố bất ngờ của nhóm người hiện tại của Connor và sự chỉ dẫn thêm cả nội ứng tỉ lệ thương vong có thể giảm được mười phần trăm. Nâng tỷ lệ thành công lên sáu mươi phần trăm đây là một hiệu số rất cao

rồi. Vì chúng ta quân lực không nhiều lấy ít đánh nhiều con số này là quá lớn rồi.

Blake cũng đưa ra suy nghĩ của mình cộng với lại những gì phân tích trong đầu đưa ra số liệu làm cho những thứ tính toán này hiện thực hơn nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra việc này khả thi! Trước giờ chúng ta luôn đợi người khác ra tay rồi mới phòng thủ. Đây cũng là một yếu tố bất ngờ cần thiết. Khung Chang và những đối thủ lân cận đã có cam kết với nhau. Hẳn chắc sẽ không nghĩ chúng ta sẽ tấn công vào địa bàn của chính hắn đâu khi đó tỉ lệ có thể cao một chút.

Công Toại bây giờ nói ra ý kiến của mình. Hẳn theo Thiếu Kiệt cũng được một thời gian hiểu được cũng không ít chuyện đưa ra lập luận dựa theo những gì tiếp xúc với lại Connor và những người của mình cũng cho Công Toại được một ít thông tin.

- Được đấy! Nếu thế thì khả năng thành công nâng tỉ lệ lên được một chút. Nhưng hiện vũ khí của Vô Ảnh chỉ dựa vào những thứ đang có sợ rằng không ổn lắm.

Blake đem suy nghĩ của mình nói ra dù Vô Ảnh của Thiếu Kiệt sở hữu không ít vũ khí nhưng nó chỉ là tồn tại phạm vi đáng chặn hỗ trợ cự ly không xa còn tấn công vào một căn cứ không đơn giản chỉ là súng lục với AK là có thể nói đánh là đánh.

- Việc vũ khí tôi sẽ tình đến sau. Hiện tại chúng ta thiếu nhất là bản đồ cần thiết. Nếu có được sơ đồ tổng quan về địa hình và khu vực của Khung Chang để mọi người nghiên cứu các đường dẫn binh và đánh vào căn cứ đó thế nào thì sẽ hiệu quả hơn. Địa hình ở đó vệ tinh chỉ có thể thu được cây

côi mà không thể chính xác hết toàn cảnh. Nếu không Khung Sa cũng không làm mưa làm gió những năm đầu thập niên chín mươi đi.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ nhất thời của mình. Vì hắn có thể nói ra ý kiến của mình mượn Hà thúc một số vũ khí tấn công tầm xa. Bất quá hắn có thể bỏ tiền ra mua lại các vũ khí này để cho Hà thúc mua vũ khí tối tân hơn điều này không khó. Cái hắn quan ngại thật sự là địa hình chiến đấu cần thiết của Vô Ảnh phải đối mặt. Không biết địa điểm cụ thể muốn đánh trận thật sự khá khó.

Bảo Huân im lặng nãy giờ bây giờ mới lên tiếng nói ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt nghe. Dù sao người hiểu căn cứ của Khung Chang nhất là Connor dù không có bản đồ nhưng là người lâu năm chắc chắn Connor cũng có thể vẽ ra một ít thứ gì đó.

- Theo anh vấn đề này Connor chắc chắn sẽ có thể vẽ ra địa đồ cần thiết. Chỉ sợ là nó không chính xác thôi. Có chẵn chỉ là chênh lệch với một số thứ cần thiết chắc không có vấn đề gì đi.

- Ừ việc này chắc chắn có thể. Connor không phải lính ngày một ngày hai của căn cứ đó. Anh ta tồn tại cả hai đời chắc chắn có thể vẽ cái địa hình chi tiết. Như thế chúng ta chia đội phân bố cũng dễ hơn. Đội Connor đến vậy.

Blake cũng không bác bỏ ý kiến của Bảo Huân. Vì ai cũng hiểu có một người quan trọng hiện tại không có mặt ở đây. Mà người đó mới là người đánh dấu thành bại của chiến dịch mới được đề xuất này. Tú Trinh sau một lúc ra ngoài gọi cho Connor cũng đi vào nhìn mọi người đưa ra một câu nói.

- Mười phút nữa Connor qua tới. Hắn vừa nghe chị gọi qua bàn chuyện đánh căn cứ lập tức bỏ hết mọi việc đang làm chạy qua đây đây.

Cám ơn đọc giả MVRinStar. và situvodanh_07 hai bạn đã ủng hộ cho mình nhất là MVRinStar đã tặng khá nhiều kim đậu thank hai bạn đã luôn đi cùng mình với sự nghiệp đam mê viết lách bán chữ ăn tiền này. Thank cả hai người đọc giả tâm huyết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 502: Hình Ảnh 3D

Cả Bốn người đợi chờ Connor không quá lâu. Dừng xe quân nhân của quân khu nên việc tiến vào trong nhà của Hà Vi cũng không cần phải xuống xe. Bởi Khải Huy đã quen với những biển số xe cần thiết của các loại xe ra vào trong nhà. Thêm vào đó việc Connor đi một mình trên chiếc xe với bộ dạng gấp gáp Khải Huy có thể thấy được.

Connor đưa xe vào góc trong bãi đỗ rồi nhanh chóng xuống xe đi vào trong nhà ở đó hắn vừa bước vào đã lên tiếng nói với bốn người. Mà người đầu tiên hắn đưa ra thắc mắc trong việc này là Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt! Việc đưa quân đi như thế này có gấp lắm không chỉ sợ là không ổn. Ở đây mình sẵn sàng nhưng những người bên kia sợ rằng chưa có chuẩn bị đầy đủ viện trợ.

- Tôi thấy việc này không cần phải để họ có thể chuẩn bị kỹ là được. Càng nhiều người biết thì việc có thể để cho Khung Chang có thời gian chuẩn bị đối phó với chúng ta nhanh hơn thôi. Tiến công thần tốc trong lúc này mới chính đáng. Hiện tại chúng tôi cần một địa đồ vị trí cụ thể để tiến hành xem xét việc đổ bộ quân theo con đường nào là hiệu quả nhất.

Connor nghe Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống ghế cũng trầm ngâm một lúc. Lời Thiếu Kiệt không sai hắn cũng không biết được trong nhóm người mình có người nào trung tâm với Khung Chang hay không. Đánh trận là yếu tố bất ngờ nếu chỉ với những nguồn lực nhất thời hiệu quả cao thì lại là chuyện khác.

Suy nghĩ thấu đáo lời Thiếu Kiệt nói Connor bây giờ mới gật đầu. Lấy Trong túi quân ở gần đầu gối chân của mình một xấp giấy được gấp lại

nhiều góc lớn bằng bàn tay nhìn có vẻ khá cũ xem ra không phải mới được sử dụng mà có thể đã được làm cách đây khá lâu.

- Địa đồ thì chúng tôi có những thứ này không phải hiếm chỉ cần người trong quân doanh là có được. Tôi cũng ít dùng dạo gần đây để chuẩn bị cho việc giải cứu nên mới lấy của một người trong nhóm để nghiên cứu.

Thiếu Kiệt vốn tưởng có bản đồ thật sự dễ nhìn để thuận tiện cho hẳn trong việc quan sát và đưa ra ý kiến nên chọn con đường nào để tiến đánh quân khu này. Nhưng khi Connor đem tầm bản đồ trải ra hẳn hiểu nếu không phải có người nội bộ như Connor cầm lấy bản đồ đưa ra những chỉ dẫn thì còn lâu những quân đội hay là người của bất cứ quốc gia nào có thể tấn công được quân khu này.

Bản đồ được gói gọn bằng các phôi tô trên giấy. Nó chỉ tóm tắt địa hình đồi núi và lãnh địa cần có. Nếu Không có những ghi chú và những nét vẽ sơ sài xác định vị trí bằng bút khác màu được vẽ lên thì hẳn cũng không biết địa điểm chính xác của quân khu nằm ở đâu và chỗ nào bố trí chạm bẫy mìn phục và đâu là lối vào.

Vừa trải tầm bản đồ lên bàn Connor vừa nhìn mọi người trong phòng vừa chỉ dẫn vào những chỗ được đánh dấu gần đây và những nơi được ghi chú.

- Thật chất bản đồ này kiếm không khó nhưng cái khó là nó không được đánh dấu những công sự cần thiết. Các cậu thấy đấy chúng tôi vẫn chỉ sài những bản đồ giấy phôi tô như thế này cho dù có người khác lấy được nhưng không có sự hướng dẫn chính xác từ người bên trong bất cứ quân đội nào cũng đừng mong bước vào khu vực trước lối vào hai trăm mét.

Blake nhìn vào bản đồ được đánh dấu và vẽ thêm nhưng công sự cùng đường mòn dỏ chính Connor thêm vào cũng gật đầu. Nếu không phải có

những đánh dấu mới được thêm vào trên bản đồ bằng những bút mực nhất thời chắc chắn cầm trong tay bản đồ này chỉ có thể đưa quân đi chết.

- Địa hình như thế này nếu bao quát bằng vệ tinh anh có thể xác định nó ở đâu không Connor. việc nhìn lấy bản đồ này với so sánh với hình ảnh thật sự mới xác định chúng ta nên cần làm gì. Chứ nếu chỉ có bản đồ địa hình như thế muốn đem quân đi đánh cũng không phải chuyện dễ dàng à.

Blake nói ra suy nghĩ của mình cho Connor nghe, Thiếu Kiệt cũng thấy hợp lý. Việc này chỉ là một tấm bản đồ tron địa hình không tổng quát chỉ có thể mập mờ dự đoán rất khó tuy Connor có thể quen thuộc nhưng Vô Ảnh không phải người nào cũng thuộc quân khu của Khung Chang có thể xác định vị trí bao quát xung quanh một cách tốt nhất. Chưa kể những cạm bẫy mà Connor đánh dấu nó cũng không phải là cạm bẫy tự nhiên. Trên nó còn được bao phủ bằng cây cối và các thứ ngoại vi khác.

- Được! nếu khoảng cách chính xác thì không rõ lắm tại chưa nhìn bao quát hết khu vực này bao giờ nhưng nhắm chừng thì có thể. Dù cho cây cối đi nữa cũng có thể xác định được vị trí tương đối.

- Như thế cũng được vào phòng máy thôi! Để xem cảm quan ngoại vi của nó và địa hình như thế nào. Cái bản đồ này chồng lên cảm quan ngoại vi rừng cây và một số thứ chắc chắn có thể xác định được vị trí cần thiết để cho chúng ta bàn tới đánh lối nào.

Thiếu Kiệt vừa đứng lên vừa đem suy nghĩ của mình nói ra. Những thứ ngoại vi tồn tại trong tự nhiên luôn là trở ngại cần phải biết được. nếu chỉ dựa vào bản đồ tron của Connor cũng chỉ xác định được phần nào. Nhưng nếu chồng hai thứ lên thì lại khác nếu cả hai thứ này đều được hợp lại với nhau thì mọi thứ rõ ràng hơn.

Cả năm người tiến vào phòng máy vi tính Thiếu Kiệt nhanh chóng đăng nhập vào một hệ thống nào đó giống như việc làm của Timothy định vị bản đồ tìm ra hắn. Nhưng hiện tại khu vực trải rộng trên phạm vi phân nhánh của ba quốc gia thường được cho đây là vùng tam giác vàng.

Thiếu Kiệt chuẩn bị một cái bàn dưới cái máy chiếu trên trần và ba cái máy chiếu rơi vào một điểm cần thiết mọi thứ lấy cái bàn làm trung tâm tất cả ánh đèn đều được tắt hẳn. Từng dòng lệnh được Thiếu Kiệt gõ một cách nhanh chóng.

Cả bốn người thắc mắc không biết Thiếu Kiệt đang làm gì hắn chạy tới chạy lui cả bốn cái máy vi tính làm cho mọi người đầy dấu chấm hỏi trên đầu. Nhưng biết Thiếu Kiệt không phải làm việc chơi chơi nên cả bốn người đều im lặng cho Thiếu Kiệt hắn làm việc.

Blake cũng sốt ruột không biết Thiếu Kiệt đang làm gì hắn thấy Thiếu Kiệt lôi mọi người vào để xem hình ảnh bản đồ cần thiết thì nó đang hiển thị trên màn hình lớn của ti vi rồi. Nhưng Thiếu Kiệt vẫn chạy tới chạy lui ở bốn cái máy vi tính của mình không biết làm gì.

- Cậu làm gì thế! Đang bàn chuyện mà cậu lại làm gì vậy?

- Đợi chút rồi anh biết ngay thôi mà! nhanh lắm sắp xong rồi.

Thiếu Kiệt vừa ngõ máy tính nhìn trong màn hình đáp lại lời của Blake. Hắn hoàn toàn tập trung làm việc của mình. Tầm mười phút sau Thiếu Kiệt vỗ tay một cái lên tiếng nói với Connor.

- Anh xác định được vị trí của quân khu này trên màn hình chưa?

- Nãy giờ tôi xác định nó nằm ở đâu lâu rồi. Cậu làm gì thế? Nãy giờ mọi người đợi chờ cũng hơn nửa giờ rồi đấy.

Connor nói ra suy nghĩ của mình xem theo là việc đưa ra chỉ dẫn khoanh vùng mà hắn đã xác nhận về vị trí của quân khu của Khung Chang mà hắn đã nhìn trên màn hình lớn xác định khi vào trong nơi này.

- Trước đây những năm chín mươi có thể quân khu của Khung Chang rất khó xác định nhưng hiện tại lại khác. Tất cả các nước mạnh của thế giới đều có một bộ phận vệ tinh riêng cho mình. Dùng để thu thập dữ liệu và truyền tải tín hiệu. Chỉ cần dùng nó như một thứ ghi hình và phát ra với chùm tia sáng thì chúng ta sẽ nhận được một hình ảnh cần thiết. Việc này tốt hơn hồi xưa nhiều. Mọi người nhìn vào bản đồ đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa gõ một vài lệnh nhấn đi phím enter để thực thi những mã lệnh của mình. Căn phòng tối với những ánh sáng từ máy chiếu hội tụ lại ngay trên tấm bản đồ. Bốn chùm tia sáng gặp nhau tại một điểm. Dem hình ảnh rừng cây của khu vực mà Connor vừa chỉ hiện thị lên trên màn hình.

Blake nhìn thấy thế đưa tay sờ tới nhưng nó chỉ là ánh sáng mà không phải vật thể. Tú Trinh thích thú đưa tay đánh tan chùm ánh sáng cây cối cũng bị đánh tan đi và trở lại khi tay cô đã đi ra xa.

- Đây là hình ảnh 3D thiết thực mọi người nhìn xem. Dem các rừng cây này ghi nhớ lại đi chụp hình không được đâu. Ánh sáng gi lại của camera không thể ghi lại hình ảnh này đâu.

Thiếu Kiệt vừa giải thích cho mọi người thấy Tú Trinh định lấy điện thoại ra chụp hình lại cũng nói cho cô khỏi hi vọng. Mắt thường có thể nhìn thấy những thứ này do chúng sáng hội tụ với lại sự phân mảnh của tròng thủy tinh của mắt tạo thành. Việc sử dụng camera chắc chắn sẽ không thể thấy được điều này.

- Mọi người nhìn xem hiện tại có thể thấy được rồi đây. Vị trí này theo mọi người việc tiến quân theo dạng nào là phù hợp

Cả bốn người nhìn vào hình ảnh được tạo ra trên bàn đồ với những gì đã thấy và những mô hình cây cối được tạo ra bởi ánh sáng làm cho Blake lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình.

- Tôi thấy sợ cậu thật rồi đây Thiếu Kiệt. Nếu những thứ này được các nước áp dụng để chiến tranh thì không phải nói hiệu quả đơn thuần đâu mà là có thể nắm chắc chiến thắng khi chưa xuất quân đấy. Giờ tôi hiểu tại sao quốc gia cậu lại cho cậu tự ý như thế rồi.

Blake bây giờ cũng không nhận được phải cảm thán một câu không có trong cuộc hội nghị này. Hắn đã là quân nhân lâu năm nhưng nếu để áp dụng hình thức này vào đánh trận thì hắn chưa thấy được. Vì có thể nói nó mô phỏng lại chính xác bản đồ được chụp lại từ các bên tạo ra một thực thể nổi bằng ánh sáng.

- Các anh không biết thật chất chúng tôi tạo ra hình ảnh 3D cách đây rất lâu và nó được ứng dụng trong trò chơi trẻ em của những đứa nhóc. Chắc mọi người đều nhớ cái thẻ tròn hình thú được di động mỗi khi nhìn ở một mặt khác nhau đi. Trên đó có những đường vân khi cạo hay có tiếng rất vui tai của lúc nhỏ hay chơi đi. Cái này được ứng dụng như việc đó vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 503: Đồ Bộ Như Phim.

Thiếu Kiệt nói ra trò chơi này làm cho ba người Tú Trinh, Công Toại với Bảo Huân gật đầu như bữa củi cái trò chơi này không phải mắc tiền mà nó có thể mua được ở bất cứ đâu.

Việc ứng dụng này của Thiếu Kiệt chỉ là sử dụng lại từ việc ra mắt sản phẩm ti vi 3D trong năm của TCL một đơn vị đã ứng dụng với cái trò chơi này. Nhưng Thiếu Kiệt với kiến thức về những thứ thực tế ảo cao cấp hơn khi mà những thế loại kính VR được phát triển và có thể mua được trên mạng một các dễ dàng.

- Thôi trở lại chuyện chính đi! đi ra ngoài lè rồi! Sao Blake anh thấy đem Vô Ảnh đánh từ nơi nào là hợp lý nhất.

Thiếu Kiệt cũng không muốn kéo những người này đi quá xa về những vấn đề khác hẳn trực tiếp hỏi ý kiến của Blake về đưa quân đi đánh. Bây giờ mọi người cũng không thả lỏng nữa mà thật sự nghiêm túc.

- Địa hình rừng rậm như thế này rất khó. Nếu dời vị trí tập trung quân ra khỏi phạm vi trung tâm khoảng hai cây số thì có vẻ sẽ ổn hơn. Nơi đó có thể nhóm người Khung Chang cũng không chú ý lắm. Nhưng theo hình thức và bản đồ đang hiển thì thì có lẽ để Vô Ảnh đi theo đường bộ xem ra là hình thức chắc chắn.

Blake đưa ra nhận định của mình khi nhìn vào những gì đang hiển thị trên màn hình. Vì địa hình nơi này khá khó khăn mà việc di chuyển khi đồ bộ trên không khá nguy hiểm. Và bảo toàn được số người sẽ tham gia trận chiến từ xa.

- Sao chúng ta lại phải đi đường bộ. Không phải vẫn còn cách đánh trực diện từ trên không sao. Độ bộ linh cách đây phạm vi chừng một cây số là được không cần qua xa rút ngắn được khoảng cách tạo được yếu tố bất ngờ. Nhất là trong đêm nữa. Vô Ảnh đã được huấn luyện tập kích trên không rồi. Chứ đâu phải không có.

Công Toại đưa ra ý kiến của mình làm Blake giật mình hẳn thấy nêu việc đổ bộ như lần trước bằng trực thăng chắc chắn trong đêm kéo đến sự chú ý là điều không thể nghi ngờ. Công Toại lại đưa ra ý kiến như thế khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

- Như thế sao được. Tiếng máy bay trực thăng sẽ làm người khác chú ý. Các anh định đi chết sao. Với cái âm thanh vang dội như thế trong đêm tối hẳn khác nào làm mục tiêu cho pháo phòng không.

Blake bác bỏ ý kiến của Công Toại ngay lập tức. Connor cũng gật đầu việc để âm thanh máy bay trực thăng như lần giải cứu Thiếu Kiệt trong bóng tối họ cũng biết nhưng vì nơi đó không người và họ cũng không có người phòng thủ trên cao thì mọi chuyện khá ổn.

- Ấy tôi có nói là đi máy bay trực thăng đâu. Tôi nói tập kích trên không ở đây là để Vô Ảnh nhảy dù xuống địa phận đó kìa. Chứ có nói giống như lần vừa rồi đâu. Tôi cũng đâu có ngu đến mức đó.

Công Toại thấy mọi người hiểu lầm ý kiến của mình nên vội giải thích. Đến cả Thiếu Kiệt khi nghe lời giải thích của Công Toại cũng trở mắt nhìn. Hẳn không ngờ Vô Ảnh lại biết cả nhảy dù. Blake lúc này dường như cũng đã hiểu ra vấn đề. Hẳn mới tiếp xúc với những người Vô Ảnh cũng chỉ có thể Huấn luyện ở tại mặt đất việc huấn luyện trên không này chắc chắn đã có từ trước nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại không nói cho hẳn biết.

Nhìn qua Thiếu Kiệt chỉ thấy hấn ta ngẩn người một chút Blake mới biết Thiếu Kiệt hình như cậu nhóc cũng không biết được việc này.

- Ấy! Quên mất mấy cái này là chúng tôi huấn luyện từ trước khi Thiếu Kiệt tiếp nhận Vô Ảnh chắc cậu ta cũng không biết. Hầu như Vô Ảnh ai cũng đã thành thục hết vấn đề nhảy dù đổ bộ trên không rồi. Nên chỉ cần địa điểm thích hợp là được.

Công Toại giải thích thêm cho cả Blake biết. Connor nghe được như thế thì thầm đánh giá lại những thành viên của Vô Ảnh. Phải để chuẩn bị cho như thứ gì mà Vô Ảnh lại được huấn luyện cả nhảy dù để đổ bộ trên không. Bản thân Khung Chang cũng không có để cho lính của mình được huấn luyện những thứ như thế này. Phần đây là việc tốn kém và cũng không cần thiết.

- Nếu mà nhảy dù thì có thể được đấy! nhưng những người của Connor thì chắc phải đổ bộ trước mới được. Họ hình như chưa được huấn luyện nhảy dù. Sợ đổ bộ hai lần như thế không ổn lắm. Có thể dẫn đến sự chú ý không nhỏ đâu.

Blake cũng đem suy nghĩ của mình nói ra khi hấn thấy Connor lúng túng vì các thức đổ bộ này của Công Toại đưa ra. Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm. Lời của Blake không phải không có lý do. Việc để Connor đổ bộ như bình thường cách đó hai cây số rồi tiến quân về nơi nhóm người Vô Ảnh nhảy dù thật sự không hiệu quả. trên đường đổ bộ sợ rằng gặp kẻ địch lúc đó lại phiền toái không ít.

- Cũng khó nhỉ phải chi có thứ gì đó để cho nhóm người của Connor an toàn tiếp đất được thì tốt hơn. Chứ mang hai người nhảy dù không khó chỉ sợ có gì đó bất trắc thôi với lại không phải ai cũng có thể mang hai người.

Bảo Huân lúc này cũng thầm than một tiếng. Blake cũng gật đầu, nhảy dù cũng không phải đơn giản phải lựa chọn độ cao thích hợp với lại việc canh thời điểm chính xác để có thể bung dù và tiếp đất được đã là một vấn đề. Giờ nếu đem theo một người nữa thì có thể không được chính xác vị trí về độ năng cần thiết và tốc độ gió trên không cho lắm.

Thiếu Kiệt đắm chiêu nhìn về cái màn hình nổi hẳn nhớ việc đổ bộ như thế này dường như đã thấy trong phim nào đó mà cũng có một nhóm quân đổ bộ trên một khu rừng như thế này.

Thấy Thiếu Kiệt suy nghĩ mọi người cũng im lặng không biết hẳn đang nghĩ gì. Chợt Thiếu Kiệt vỗ tay một cái đem toàn bộ mọi người ở đây giật mình. không biết Thiếu Kiệt đã suy nghĩ được vấn đề gì.

Thấy Thiếu Kiệt quay qua máy vi tính hẳn gõ vào trình duyệt web của máy tính đem nó lên trên màn hình lớn mọi người trợn tròn mắt bởi Thiếu Kiệt vào youtube. Đang bàn chuyện đại sự Thiếu Kiệt lại có tâm tư xem video mà thấy hẳn ghi trên khung tìm kiếm mọi người dám chắc hẳn kiếm phim. Bởi trên đó ghi hai chữ phim Thành Long rõ ràng.

Một bản danh sách được trải ra, Ánh mắt Thiếu Kiệt sáng lên nhìn vào một khung video rồi lên tiếng nói với mọi người.

- Cách này được không! Xem ra cách này khá phù hợp với điều kiện cần có.

Blake muốn mắng một câu thật sự thẳng thót này đi kiếm video phim để xem mà. Đang bàn chuyện đánh trận lại đi mở phim xem thì hết nói nổi nhưng lời trách móc chưa kịp phát ra. Blake thấy Thiếu Kiệt di chuột thời gian đến một chỗ nhất định nói.

- Mọi người xem cách đổ bộ như thế này ok không nhé. Nếu được thì làm!

Trên màn hình lớn phát ra một đoạn video một nhóm người lính trong đó có Thành Long và nhóm quân nhân của mình. Một tấm lưới đệm được phủ lên rừng cây từ một chiếc máy bay đi trước. và nhóm người lính của Thành Long ở chiếc máy bay thứ hai đi cùng nhảy xuống tấm lưới đệm trên cây tiềm phục.

Đoạn video ngắn ngủi nhưng nó chứa đựng nhiều thứ mà họ đang cần. Blake nhìn từng hoạt động của nhóm người trong phim cũng gật đầu. việc này nếu dựa theo cách trên thì đúng là có thể thực hiện được, Việc phim với hiện thực chỉ chênh lệch cách làm việc. Nếu đạo diễn phim đã có thể làm như thế những người lính như họ làm sao lại không làm được.

Connor cũng mừng rỡ. Phải nói đoạn video trên màn hình phản ánh rất giống hiện thực nơi mà họ sắp đổ bộ. Cũng là rừng cây, di chuyển cũng bằng máy bay và lính nhảy dù. Những người có thể chỉ cần giăng lưới đổ bộ là được. Cách này hoàn toàn là phương án tốt nhất để đổ bộ cho họ.

- Mọi người thấy sao? Cách này được chứ!

- Được thì được đấy nhưng chúng ta không có trang bị máy bay bắn lưới như thế lại có đệm phao ở xung quanh như thế thả cái này trong đêm nhìn thì dễ nhưng người ta cũng tốn hơn cả chục lần quay một cảnh này chứ chẳng chơi đâu.

Blake cũng biết để có đoạn video như thế này các nhà đạo diễn phim phải lặp đi lặp lại một cảnh quay khi nào thấy tốt nhất mới cắt ghép đem lên màn ảnh. Còn họ chỉ có duy nhất một lần đem những việc này thực hành. Các diễn viên đóng thế trong phim cũng phải tập huấn từ trước cho cảnh

quay đồ bộ như vậy. Họ chỉ có một lần không thành công đồng nghĩa với thất bại.

- Đúng là chúng ta không có được thời gian tập huấn những thứ này. Nhưng tất cả mọi thứ chúng ta cần chỉ là một tấm lưới đủ rộng là được. Mà những thứ này chúng ta có thể mua không thiếu. Chỉ cần nó đủ lớn là được. hình như sân phía trên Vô Ảnh tấm lưới khá lớn đi.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ mình. Cũng định đem tấm lưới bọc trên bốn sân tennis đem vào thực hiện nhiệm vụ hẳn không tin với tấm lưới như thế lại không đủ cho nhóm người Connor đồ bộ là không có lý nào.

- Tấm lưới sân tennis hình như cũng mới thay cách đây mới có một tháng hay sao ấy sử dụng được đấy.

Tú Trinh nghe Thiếu Kiệt nhắc đến tấm lưới phía trên sân tennis cũng chợt nhớ đến là nó cũng được mới thay không bao lâu. Nếu nó được thay lâu rồi có thể độ an toàn không có nhưng nó còn khá mới do Ngọc Nhi thấy tấm lưới củ bị mưa gió làm rách nên mới thay gần đây.

- Được như thế thì áp dụng cách đồ bộ này máy bay từ trên cao ném lưới xuống như chài lưới đấy. Bốn người nhảy dù xuống cố định lưới và bảo vệ xung quanh trước. Việc này chúng ta làm trong vòng hai lần một lần thả lưới và cố định cách nhau hai giờ đồng hồ. Như thế sẽ tránh được sự chú ý.

Blake thấy được mọi thứ dường như phù hợp chỉ cần sắp xếp hợp lý thời gian bố trí các thứ nữa là xong. Thiếu Kiệt với mọi người gật đầu. Connor cũng đồng ý với cách này đánh nhanh thắng nhanh mới đem lại hiệu quả cao.

- Được. Cho Vô Ảnh gỡ lưới hiện tại là sáu giờ chiều trong vòng một giờ phải xong. Tập trung tất cả mọi thứ tại doanh trại lúc tám giờ. Trang bị

các thứ tôi sẽ liên hệ nếu được tôi nay chúng ta xuất binh. Mọi người nhanh chóng để cho mọi người chuẩn bị một cách nhanh nhất. Tôi lo việc của mình sẽ có mặt ở Doanh Trại lúc tám giờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 504: Mượn Đồ Không Trả.

Bốn người rời đi để Thiếu Kiệt lại một mình trong phòng bây giờ hắn mới thờ dài nhìn vào đồng hồ. Cảm lấy điện thoại của mình ra tìm số điện thoại của Hà Thúc nhân phím gọi đi. Hắn cần thực thi kế hoạch này cả quá trình việc hắn cần nhất chính là máy bay, mà thứ này chỉ có thể kiếm được nhờ Hà Thúc. Nên báo cho ông một tiếng cũng để đem việc máy bay mượn một cách tốt hơn.

Bên kia vang lên âm thanh đồ chuông điện thoại Hà thúc bây giờ đem điện thoại tiếp lấy với câu nói đùa cợt.

- Về tới nhà rồi nhớ cái thân gia này sớm vậy sao. Có việc gì nói đi. Thấy số điện thoại của cháu là biết không có tốt lành gì rồi.

- Vâng cháu cần mượn hai máy bay để tiến hành tập kích căn cứ quân đội của Khung Chang và một số thứ cần thiết trong việc xuất kích lần này.

Thiếu Kiệt không vòng vo mà nói thẳng với Hà Thúc về ý định của mình. Thời gian hắn hiện tại không có nhiều. Những thứ hắn cần chắc chắn Hà Thúc sẽ có nhưng không biết liệu hắn có mượn được các thiết bị cần thiết này hay không thôi.

- Nhanh vậy sao! Ta nghĩ cháu sẽ để năm bữa nữa tháng nữa chứ. Xuất kích bất ngờ tốt đấy. Nhưng mà định mượn những thứ gì từ ông già này đây. Nói trước không có miễn phí đâu đấy nhé.

- Ấy ông không hỏi cháu có kế hoạch gì chưa sao? Cảm giác như có cái gì đó không ổn hay sao ấy. Mượn vũ khí mà đơn giản dữ vậy?

Thấy bên kia Hà Thúc dường như đã chuẩn bị cho việc Thiếu Kiệt hắn mượn vũ khí quốc gia đi làm chuyện riêng mà chuẩn bị chặt chém tiền của

hắn làm Thiếu Kiệt có cảm giác như cái này là một cái bẫy được đặt ra sẵn chờ mình tự nhảy vào.

- Khà Khà ông nói cháu có khờ quá không thế Thiếu Kiệt. Cháu có quân đội riêng cũng không phải làm cảnh nhỉ. Vậy thì sẽ có một ngày cháu phải mượn vũ khí của ông thôi. Việc này sớm hay muộn rồi cũng có lúc lão già này chiếm được phần lợi mà. Chỉ là không nghĩ lần này cháu quyết đoán đưa quân đi đánh Khung Chang đấy. Sao nào mượn cái gì để ông còn biết mà cho người chuyển cho cháu.

Hà Thúc vừa cười vừa nói ra những dự đoán của ông cho Thiếu Kiệt biết. Để cho Thiếu Kiệt biết Hà Thúc dường như đã biết sẽ có một ngày này diễn ra.

Thiếu Kiệt nhận ra được câu hỏi vừa rồi của mình với Hà Thúc giống như con nít chơi đùa vậy. Hắn đã có quân đội riêng thì sớm muộn sẽ phải sử dụng. Mà mượn vũ khí từ Hà Thúc là điều hiển nhiên phải xảy ra.

- Thế thì cháu không tiết kiệm đâu. Hai máy bay chuyên chở lính đổ bộ. Mười cây súng phóng Lựu, một bộ định tuyến bộ đàm vệ tinh trung đội, với lại thiết bị nhảy dù ban đêm. một thùng lựu đạn sát thương lớn, một thùng lựu đạn khói, một trăm ký C4. Để xem còn thiếu gì không.

- Ê Ê thằng nhóc định đánh trận lớn thật à? Có cần cả xe tăng thiết giáp máy bay tiêm kích thì nói luôn đi. Cháu có xem như ông là kho vũ khí đấy à. Hỏi mượn mà toàn những thứ sử dụng xong không thu hồi lại được thế. Định Mượn rồi không trả à.

Hà Thúc cắt ngang lời Thiếu Kiệt mắng hắn làm cho Thiếu Kiệt nhận ra một chút dường như hắn có yêu cầu hơi quá đáng. Những thứ này không thể nói mượn nữa là lấy sử dụng hết thì thôi mới đúng.

- Ấy thôi vậy cứ xem như cháu mua đi. Sau này trả lại sau, Dù sao ông cũng để đó chưa dùng tới. Cứ xem như cấp vũ khí gói đầu cùng được thêm vài loại súng trường hiện đại nữa là được còn về phần máy bay tiềm kích chắc không cần đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười cười vừa đáp lại lời của Hà Thúc. Hắn tuy thấy những yêu cầu của mình đúng là có chút quá đáng nhưng mà suy ra hẳn vẫn sẽ phải bỏ tiền ra cho những vũ khí này. Sớm hay muộn thì hẳn cũng sẽ sở hữu những thứ này cho Vô Ảnh.

- Ủ! Nói với cháu vậy thôi. Những mọi thứ cũng cần phải cẩn thận chuyện lần này cháu đánh Khung Chang cứ để cho quốc gia gánh. Vô Ảnh của cháu phải trải qua huyết tinh của chiến trường là sớm hay muộn thôi. Để họ huấn luyện không làm gì thì phí mất.

- Vâng! Cháu cũng thấy như vậy. Với phần trước nay cháu cố thủ đã thành thói quen giờ chuyển lại chủ động để họ thấy cháu không phải dễ chọc đến. Sau này cháu cũng yên thân hơn.

Nghe được Hà Thúc nói về Vô Ảnh, Thiếu Kiệt cũng đáp lại với suy nghĩ của hắn khi được Hoàng Lâm Nhu cải biến. Dù sao hắn không phải là người chủ chiến. Nhưng phải có thực lực mới có được cuộc sống yên bình. Mà thực lực ở cuộc sống hiện đại này thì phải có tiền, có quyền, có chỗ dựa vững chắc chứ không phải những thể loại truyện dị năng nắm đấm là thực lực.

- Cháu muốn thế cũng được. Nhưng mà ông hỏi thật cháu lần này xuất kích tỉ lệ thành công là bao nhiêu. Nếu quá ít thì ông nghĩ cháu nên đợi một vài ngày tới hãy tiến hành như thế cũng ổn định hơn.

Hà Thúc đưa ra khuyên nhủ với Thiếu Kiệt. Ông cảm thấy Thiếu Kiệt đưa ra kế hoạch tập kích đáp trả lại Khung Chang trong thời gian quá sớm

sợ hãi không có nắm chắc trong việc xuất binh lần này. Nếu tỉ lệ thành công quá thấp chỉ hao tài tốn của và không được hiệu quả có thể ảnh hưởng đến tâm lý của Vô Ảnh sau này.

- Theo dự đoán của cháu thì toàn bộ các thứ yếu tố bất ngờ, địa hình chiến đấu. thêm vào đó là tập kích từ bên trong thì khoảng sáu mươi phần trăm. Việc sử dụng một ít người như Vô Ảnh hiện tại tạo nên tính cơ động cần thiết. Việc này chỉ có thể áp dụng khi ít quân. Nếu nhiều hơn nữa thì có thể không thực hiện được tốt như hiện tại.

Thiếu Kiệt đem dự đoán của Blake hạ thấp xuống một chút để muốn biết xem ý kiến của Hà Thúc như thế nào. Việc năm phần trăm có thể không lớn nhưng nó cũng là một cách đánh giá năng lực của Vô Ảnh hiện tại. Hà Thúc nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng im lặng một chút mới đáp lại.

- Ủ ông cũng phải xác nhận Vô Ảnh ít quân cũng là tính cơ động cần thiết. Nếu việc đổ bộ rầm rộ sẽ dẫn đến sự chú ý không nhỏ đối với quân khu của Khung Chang tính ra sáu mươi phần trăm là tỉ lệ đáng để thử sức mình. Việc này có thể làm.

Nghe được Hà Thúc đánh giá Thiếu Kiệt cũng có một phần yên tâm không ít hẳn thấy nếu có đánh giá này cũng có thể xem như bảo toàn được một phần thực lực của Vô Ảnh nếu có thiệt hại.

- Vâng vậy nhờ ông giúp cháu một chút! Mười một giờ ở đây chúng cháu sẽ xuất phát ông xem thu xếp nhanh giúp cháu việc vũ khí này một chút. Như thế cũng tiến hành đánh nhanh thắng nhanh một cách có hiệu quả.

- Thôi ông sẽ sắp xếp cho cháu có thể khoảng chín giờ sẽ chuyển qua bên quân khu như thế đi. Còn trong quá trình như thế nào thì tự cháu quyết

xem thử cháu có tố chất lãnh đạo cầm binh không biết đâu sau này thế chỗ của ông không chừng. Cháu thu xếp việc bên đó đi ông cúp máy đây.

Nói rồi Hà Thúc tắt máy Thiếu Kiệt ngồi nhìn lên màn hình bản đồ địa hình của khu vực này một lần nữa. Hiện tại mô hình 3D tạo ra bằng những máy chiếu đã tắt đi nhưng hình ảnh của nó vẫn hiện diện trong đầu Thiếu Kiệt.

Dem bản đồ lấy vài cây viết làm hướng tấn công vào khu vực quân sự của Khung Chang. Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc bản thân hẳn sẽ không tham gia việc này mà chỉ có thể đứng ở doanh trại nghe bộ định tuyến thì không ổn lắm. Việc làm này chẳng khác gì điều hành trong bóng tối

- Không được như thế này thì điều hành mù sao. Chiến trường luôn khó đoán được. Mình không ra chiến trường nhưng phải đi theo những người lính của mình.

Thiếu Kiệt đi ra khỏi phòng máy vi tính đi xuống nhà bếp nhìn thấy Ngọc Nhi và mọi người đang làm đồ ăn hẳn cũng nhíu mày một chút.

- Có gì thế Thiếu Kiệt! Anh định nhờ em một chút mà có việc thôi để anh ra nói Khải Huy đi mua.

- Anh định mua gì thế? Hôm nay tết nhất có ai bán cái gì đâu chợ cũng nghỉ rồi làm gì mà mua được cái gì chứ.

Hà Vi bây giờ trả lời lại cho Thiếu Kiệt làm cho hẳn giật mình một chút thở dài. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt như thế cũng thắc mắc không biết hẳn định làm gì mới lên tiếng hỏi.

- Anh định làm gì à?

- Ừ tối này Vô Ảnh xuất binh hiện tại anh muốn ghi hình lại để cập nhật thông tin tốt nhất về diễn biến trận đánh nhưng mà xem ra chỉ có thể nghe được qua bộ đàm không thấy được hình.

Lời Thiếu Kiệt làm cho mọi người giật mình chỉ có Hoàng Lâm Nhu vẫn bình thản. Ngọc Nhi cũng đành chỉ là những việc đang làm muốn nói gì đó những Thiếu Kiệt chỉ im lặng. Ngọc Nhi thấy Hoàng Lâm Nhu ở đó cũng không dám hỏi Thiếu Kiệt. Nhưng không ngờ Hoàng Lâm Nhu lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Thiết bị ghi lại hình ảnh hẳn là có. Tám giờ sẽ có người đem tới quân khu cho con. Việc này kiếm ở đâu thì con không cần quan tâm có thể đủ cho Vô Ảnh của con sử dụng là được rồi.

Thiếu Kiệt ngẩn người một lúc hẳn không ngờ mẹ hẳn lại có thể có được những thiết bị này. Đây đâu phải là đồ dùng thông thường nó thuộc quân sự cần thiết của nước ngoài. Vốn Hà thúc chắc chắn cũng có nhưng hẳn mượn lại phải trả như thế mỗi lần xuất binh lại phải đi mượn cái mặt mốc hẳn cũng không dày đến nỗi thế.

- Đừng hỏi mẹ kiếm những thiết bị này ở đây con chỉ biết đến lúc đó nhận hàng là được còn việc nó nhận như thế nào thì con sẽ hiểu.

Hà Vi cũng không dám nói gì. Nếu cô chưa xem đoạn video ở bệnh viện và không trực tiếp hiểu Hoàng Lâm Nhu có một bối cảnh bí ẩn mà xem ra ông ngoại của Thiếu Kiệt cũng không thua kèm gì ông cô nên cũng không dám hỏi.

Ngọc Nhi lúc này chỉ mỉm cười bây giờ tại sao cô hiểu Hoàng Lâm Nhu lại làm đồ ăn nhiều thứ thế này. Vốn chỉ tưởng bà định làm tiệc gì đó khi làm số lượng đồ ăn vượt mức gia đình ăn nhiều lần. Nhưng giờ thì Ngọc

Nhi hiều. Đây là buổi tiệc dành cho Vô Ảnh trước khi lên đường thực hiện chiến trường đầu tiên.

- Thôi nếu mẹ không muốn nói thì thôi. Con cũng không hỏi đến vấn đề cần thiết nữa. Sẽ có lúc con tự biết được những thứ con sẽ được biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 505: Thẻ Còn Người Còn.

Thiếu Kiệt khá bức bối dù nó không làm ảnh hưởng mấy tới những việc hắn đang làm nhưng bản thân thấy được còn quá nhiều điều mình chưa biết. Những thứ biết được thì quá ít mà những thứ đó hoàn toàn không giúp gì được cho hắn. Thiếu Kiệt hắn cũng giống như những người khác khi không biết một điều gì đó khó chịu trong lòng là điều không thể tránh khỏi.

Những việc này dường như được gác lại tất cả khi mà Hoàng Lâm Nhu và mọi người đã chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết. Khải Huy được mấy người trong nhà chuyên chở một đồng thức ăn từ nhà ra đến quân khu. Hoàng Lâm Nhu đi trước sắp xếp mọi thứ.

Thiếu Kiệt cũng không ngờ rằng chỉ với bốn người và sự giúp đỡ của Khải Huy lại làm ra một đồng đồ ăn cho cả hơn trăm người, Thiếu Kiệt cũng thành người khuân vác đem những thứ thức ăn được Hoàng Lâm Nhu chuẩn bị sẵn ở nhà đem ra nhà ăn quân khu.

Thấy hắn chạy tới chạy lui cũng may là thời gian cũng không mất quá nhiều nếu ngày thường có thể sẽ không nhanh được như thế này bởi kẹt xe. Ở quân khu hiện tại mọi người cũng không phải rảnh rỗi ai cũng biết mình chuẩn bị xuất binh đi đánh cả một khu vực quân khu mà những năm chín mươi các quốc gia khác đều e ngại tâm lý đặt nặng bao trùm lên họ.

Thời khắc tám giờ vừa điếm đúng thời điếm. Toàn bộ Vô Ảnh cũng hai nhóm người Connor và Blake đều xuất hiện trong quân trang chỉnh tề. Thiếu Kiệt thấy nếu đứng bên ngoài sân quân khu cũng không thích hợp. Nơi đó chỉ có thể để họ bước đi và khởi hành lên máy bay nên dặn dò bảo mọi người tập trung trong nhà ăn của quân khu.

Nhìn mọi người có mặt đầy đủ. Lựa chọn nơi mình đang đứng phù hợp với từng đội ngũ của mọi người. Thiếu Kiệt hiện tại chỉ gật đầu. Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới nói nhỏ với hắn.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong thức ăn cũng đầy đủ không thiếu việc còn lại là xem con biểu hiện thế nào thôi.

Thiếu Kiệt im lặng vài giây nhìn qua mọi người trong phòng. Bước lên phía trước một bước. mọi thứ trong căn phòng này đều im lặng chỉ có tiếng cánh quạt quay phát ra âm thanh xé gió trên trần nhà.

- Mọi người hôm nay tập trung ở đây tôi không nói ra chắc các bạn cũng biết. Tam giác vàng là một nơi dễ thủ khó công. Khung Chang hai lần ám sát tôi, đây là sự khiêu khích của hắn dành cho tôi cùng với Vô Ảnh. Chúng ta trước giờ không đụng chạm tới ai. Nhưng chưa chắc là chúng ta không được. Nếu việc này tiếp diễn vậy Vô Ảnh chỉ tập huấn để phòng thủ. Đợi người ta đánh tới mình rồi mới trả đòn phải không?

“ KHÔNG ”

Âm thanh vang vọng trong nhà ăn. Đây là tự một sự đồng thanh nhất quán của hơn một trăm người trước mặt Thiếu Kiệt. Họ trả lời một cách cương quyết nhất trong giờ phút này.

- Hôm Nay mẹ tôi chuẩn bị cho mọi người những thức ăn trên bàn. Đây nói là bữa ăn cuối cùng cũng được. Không phải cũng tốt. Hiện tại là tám giờ. Thời khắc mười một giờ chúng ta sẽ khởi hành đúng mười hai giờ mọi thứ bắt đầu tiến hành đổ bộ. Chuyến đi này sẽ có người chết và người trở về. Cũng có thể là hoàn toàn bị tiêu diệt vậy nếu ai thấy mình chưa muốn chết. Đứng ra khỏi hàng trở về làm một người bình thường của các bạn. Mọi người ở đây có ba mươi giây suy nghĩ.

Thiếu Kiệt im lặng trong phút chốc hấn muốn để những người có mặt ở đây quyết định cho chính số phận của mình. Con người thì ai cần có một cơ hội. Biết sẽ đi vào nơi không rõ sinh tử Thiếu Kiệt vẫn muốn họ cảm thấy mình có một quyết định cần thiết.

Nhưng không một người di động dường như họ đã chuẩn bị tâm lý cho mình từ trước. Thiếu Kiệt cũng vẫn đợi cho thời gian ba mươi giây mới lên tiếng mới lên tiếng nói.

- Mọi người đã quyết định cho cuộc sống sinh tử của mình. Tôi cũng không thể cưỡng mọi người ở đây có mặt trên chiến trường những thứ tôi làm có thể chỉ là một lời chúc, một buổi ăn họp mặt cuối cùng như thế này. Mọi người tin mình sẽ sống sót trở về với tôi chúng ta cùng ăn mừng một cách tốt nhất chứ.

“ Muốn! ”

Âm thanh đồng loạt ấy lại vang lên Blake cũng bị cảm nhiễm bởi những gì đang ở đây. Vốn hấn chỉ cho việc này là việc của lính đánh thuê đơn thuần phải có nhưng tiếp xúc với những người Vô Ảnh ngay một nhiều hơn. Hấn thấy được những quân nhân mình mang tới đây mới chính thức có đất hữu dụng. Một người nắm được rất nhiều thứ mà bất cứ thế giới chưa có được tuy nó chỉ là một thế lực các nước hiện tại là như thế nhưng nếu Thiếu Kiệt phát triển hơn thì hấn sẽ cũng từ đó phát triển hơn. Có đổ máu hi sinh thì những gì họ có thành quả càng nhiều.

- Tôi nói thật lấy quân số này đi tham gia chiến sự là một điều muốn trở về hết là không tưởng. Nên trên chiến trường nếu hi sinh. mọi người sẽ vì đồng đội của mình. Sẽ vì chính bản thân mình hi sinh cho tôi với Vinh Dự của Vô Ảnh chứ. Tôi không dám bảo đảm rằng mọi người ở đây tôi sẽ biết tên nhưng. Mỗi hi sinh các bạn dành cho Vô Ảnh cũng như tôi sẽ được khắc ghi mãi trong trung tâm Vô Ảnh. Ngọc Nhi em đem ra đi.

Một tấm biển được tạo nên được Ngọc Nhi kéo ra mọi người nhìn về trung tâm của căn phòng một tấm bảng lớn được ngọc nhi kéo ra giữa đại sảnh sau lưng Thiếu Kiệt. Nó được phủ một tấm vải đỏ không lộ ra một chút gì. Mọi người cũng tò mò không biết trên đó được viết những gì. Phía sau tấm màn đỏ kia là những gì Thiếu Kiệt định cho họ biết.

- Ở đây tôi có thể không gọi được tên hết mọi người nhưng Ngọc Nhi đã làm cho chúng ta một thứ mà mọi người cùng tôi đều cảm thấy tốt nhất. Ở đây hơn một trăm thẻ bài định vị tên tuổi ngày tháng năm sinh được treo ở mỗi khung. Nơi đây sẽ là nơi chúng ta bắt đầu. Mọi người có thể hi sinh nhưng tên tuổi của mọi người vẫn tồn tại với Vô Ảnh những thế hệ sau này sẽ nhìn thấy. Nhưng ghi chú những trận chiến mà mọi người trải qua.

Thiếu Kiệt kéo tấm vải đỏ xuống. Từng hàng từng ô vuông trong đó có một sợi dây chuyền với cái thẻ bài. Từng cái tên được khắc ghi trên đó trong một cái khung với thẻ bài hiện ra làm mọi người nao nao.

- Có thể mọi người thấy chuyện này khá bình thường. Nhưng với tôi những thẻ bài sau trận chiến này được trả về tấm bảng này giúp cho nó hiện diện rằng các bạn còn sống. Các bạn còn viết tiếp con đường của Vô Ảnh. Thẻ còn người còn. Thẻ mất người mất. Từng chiếc thẻ mất đi ở mỗi trận chiến sẽ được khắc ghi cho thấy rằng các bạn đã cống hiến cho Vô Ảnh ở những trận chiến nào và hi sinh ở nơi đâu. Khi mà Vô Ảnh cường đại. Tôi dù đào ba tấc đất của nơi đó cũng tìm với tấm thẻ ghi tên của người đã hi sinh trong mỗi trận đánh. Để mọi người biết rằng sự hi sinh ấy sẽ không vô nghĩa như những gì bạn đã trải qua.

Những Ánh mắt đỏ ngầu nơi đây họ biết dù hi sinh họ vẫn có người nhớ đến. Không phải bị lãng quên bởi thời gian. Việc làm của Thiếu Kiệt những lời nói của hắn chạy vào tâm tư của mỗi người ở đây. Với lính những tấm thẻ bài này chỉ là một vật dụng để tìm thấy thân xác họ khi tử trận.

Nhưng Thiếu Kiệt đã nâng lên một bước lớn hơn cho những người này với vật dụng xem như không cần thiết này. Nó còn là một thứ hiện diện để cho Thiếu Kiệt nhớ đến họ.

Thông qua những thẻ bài bị mất hẳn sẽ ghi nhớ những cái tên những trận chiến mà những chủ sở hữu của thẻ bài cần thiết này đã không trở về với tấm bảng của nó.

- Hôm nay có thể chúng ta ăn uống với những đồng đội bên cạnh là buổi cuối cùng hãy vui vẻ. Tuy không thể để mọi người uống rượu trong dịp này. Nhưng tôi tin khi tất cả trở về. Khi những thẻ bài được trả về trên bảng nơi khi mà các bạn rời khỏi căn phòng này sẽ cầm đi. Thì đó là lúc chúng ta uống rượu mừng. Mọi người tin mình sẽ trở về cùng với đồng đội và cùng với tôi ngồi tại nơi đây hát vang khúc hát ăn mừng không?

“ Tin ”

- Không nói nhiều làm gì chúng ta cạn ly đi. Lấy trà thay rượu tôi tiễn mọi người lên đường. Nếu hi sinh hãy về báo mộng cho tôi biết. Bằng bất cứ giá nào tôi cũng đem thi thể mọi người về với đất nước. Uống!

Thiếu Kiệt cầm lấy một ly nước được Hà Vi đưa cho mình đưa lên cao những người lính của Vô Ảnh, của Connor đều bất giác cầm ly nước trước mặt mình hướng về phía của Thiếu Kiệt. Đồng loạt mọi người làm theo hẳn uống cạn ly nước mình đang cầm.

Connor với Blake nhìn nhau gật đầu tất cả mọi người. Ngồi xuống bàn bắt đầu bữa ăn cuối cùng. Connor lúc này trầm ngâm trong lòng hẳn trước giờ suy nghĩ chỉ vì cuộc sống cho những anh em của mình. Đến với Thiếu Kiệt chỉ vì có cuộc sống tốt hơn. Tiền lương cao hơn giờ đây hẳn thấy được nếu hẳn trở thành một phần tử giống như người Vô Ảnh nếu hẳn thật sự có hi sinh. Thì tên tuổi hẳn có thể cũng được khắc ghi lại trên tấm bảng kia.

Nam nhân ai không nhiệt huyết. Nhưng như thế mới gọi là nhiệt huyết đúng nghĩa như hấn lặn lội ở tam giác vàng có tiếng tăm thì sao, Hấn chết đi thời gian cũng sẽ có người quên đi hấn những nếu được làm một thành viên của Vô Ảnh tên của hấn sẽ còn mãi qua từng năm tháng.

Thiếu Kiệt bây giờ mới bước lại từng bàn đến chỗ của Connor với nhóm người Blake gật đầu khẽ mỉm cười nói.

- Mọi người lát nữa nhờ ra khỏi đây ghé qua bảng lấy cho mình tấm thẻ của mình nhé. Có hết đây không sót người nào đâu.

- Bọn tôi cũng có sao!

Bất giác Connor trả lời lại Thiếu Kiệt một câu hỏi nghi ngờ bởi thân phận họ khác. Họ là lính đánh thuê không như Vô Ảnh nếu Thiếu Kiệt không có phần họ trên bảng của không trách được. Dù sao bọn người hấn cũng chỉ là người ngoài.

- Sao lại không có. Ai cũng có hết đã là người lính của làm việc cho Thiếu Kiệt tôi làm sao lại không có. Chỉ có kẻ địch tôi mới không làm còn lại người mình thì chắc chắn phải có một nơi tôi dành để ghi nhớ.

Connor với Blake và những người nghe thấy Thiếu Kiệt nói như vậy họ bỗng nhiên có chút gì đó nao nao trong lòng. Họ không cố kìm nén cảm xúc của mình nữa mà vui vẻ hơn với mọi người xung quanh. Với cả mọi người họ biết. Họ đã trở thành một người của Vô Ảnh chính thức.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 506: Không Biết Tiếng Nga

Thiếu Kiệt nhìn mọi người ăn uống vui vẻ dựa vào cách cửa ra vào. Hắn cố ghi nhớ hết những người đang hiện diện trong căn phòng này một cách tốt nhất. Ngọc Nhi bây giờ mới đi đến bên cạnh Thiếu Kiệt mỉm cười nói.

- Mới đầu anh nói làm những thẻ bài này thật sự không nghĩ đến nó lại có hiệu quả như thế đấy. Lính thì ai cũng sở hữu cho mình một tấm thẻ bài không gì là lạ. Nhưng anh lại biến nó thành bảng điểm danh với ghi công tưởng nhớ họ lại là chuyện khác đấy.

- Anh chỉ suy nghĩ những năm tháng chiến tranh lính đều có thẻ bài chỉ ghi tên tuổi và nhóm máu để cấp cứu thì như thế có ít gì. Khi họ chết trên chiến trường cũng không ai nhớ tới. Tìm được thẻ bài đồng đội còn thì còn nhớ họ. Người nào không còn đồng đội thì có người thân nhận họ. Vô Ảnh ai là người thân đây chỉ còn có anh và những đồng đội của họ thôi. Như thế làm ra những thẻ bài như thế này tên tuổi họ vẫn tồn tại.

Ngọc Nhi cũng gật đầu Thiếu Kiệt chỉ dựa vào những người Vô Ảnh của cô tạo dựng nên bằng những người có thù với ba nhà Ngô, Diệp, Lâm. Người thân họ nếu còn cũng không thể vào đội đặc nhiệm của Vô Ảnh nên những người của Vô Ảnh hiện tại chính thức là không còn người thân nào. Với họ Vô Ảnh là nhà đồng đội là người thân. Tú Trinh và Bảo Huân cũng là hai anh em được gia nhập vào đội đặc nhiệm vì có chút hơn người ở tính kỷ luật và sự ăn ý của cả hai anh em.

Thiếu Kiệt định nói gì đó thì trên không trung trong bóng tối Một vật thể lớn được buộc vào dù rời thẳng xuống đất.

“ Rầm ”

Âm Thanh lớn đến mức mọi người trong nhà ăn đều giật mình Nhìn ra bên ngoài sân một khối vuông được bọc kính bằng thép đang được phủ bởi những chiếc dù vừa hạ xuống đất. Hà Vi bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Những người ở đây đều nhìn thẳng ra sân.

Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi thắc mắc có khi nào ông của cô gửi những vũ khí mà hắn cần bằng cái đường hàng không này không những đáp lại ánh nhìn của hắn là sự lắc đầu. Hà Vi cũng biết Thiếu Kiệt thắc mắc gì nên mới nói.

- Xe Vũ Khí của ông hiện tại mới tới ngoại vi của Lưu Minh chưa vào trong thành phố. Và ông cũng không sử dụng máy bay để làm cái chuyện chuyên vũ khí này.

- Đừng thắc mắc nữa những thứ này được chuyển cho con đây. Chỉ là không thể nhanh chóng hơn nên đành dùng hàng không chuyên chở thôi. Phạm vi hoạt động của nó quân khu và trạm không lưu sẽ không có báo cáo ghi lại đường bay đâu.

Lời của Hoàng Lâm Nhu vang lên bên cạnh Thiếu Kiệt khi mà Hà Vi mới dứt câu. Thiếu Kiệt lúc này mới ngẩng người ra nhìn vào đồng hồ không sai biệt lắm gần chín giờ. Máy người Tú Trinh cũng rời tiệc đi theo sau Thiếu Kiệt.

Bên ngoài khung thép được gia cố chắc chắn đến nỗi Blake nhìn thấy gõ gõ vài cái lên bên mặt để xác định nó dày bao nhiêu cũng phải lắc đầu. Một bên cánh cửa của kiện hàng bằng thép này có một cánh cửa được khóa lại bằng một mặt màn hình và những phím số.

Theo chân mẹ mình đến ngay cánh cửa này Thiếu Kiệt nhìn bao quát kiện hàng này. Và độ nặng nó có thể cảm nhận được khi mà mặt đất sân cỏ bị lún xuống so với lúc đầu gần một gan tay,

- Thế này làm sao mà mở. nó nằm trong đất rồi mở cửa ra cũng không được à.

Tú Trinh thấy kiện hàn bị lún trong đất cũng nói lên ý nghĩ của mình về việc này. Thường những cửa của các kiện hàng như thế này sẽ được mở ra. Điều này ai cũng hiểu, khi nó bị lún trong đất như thế thì làm sao mà mở cửa lấy được vật gì bên trong.

Hoàng Lâm Nhu mỉm cười. Lấy trong ví của mình ra một cái thẻ màu đỏ nhét vào trong chốt khóa số rồi trả lời lại Tú Trinh.

- Làm sao không lấy ra được. Thiếu Kiệt con nhấn ngày sinh của mình lên bảng ổ khóa đi. Sau này con giữ lấy tấm thẻ đó sẽ hữu dụng ở một số chỗ cần thiết.

Nói rồi bà lui ra phía sau các Kiện hàng chừng một mét. Thiếu Kiệt đứng trước cái màn hình khóa số điện tử. Nhìn nó một lúc mới nhấn ngày tháng năm sinh mình vào.

Thấy Hoàng Lâm Nhu lui ra khỏi phạm vi một mét của kiện hàng bằng thép này mọi người cũng không hiểu được cũng rời phạm vi đứng cạnh bà. Chỉ có Thiếu Kiệt là người đứng gần nhất với kiện hàng. Khi nhấn ngày sinh của mình vào mật khẩu của ổ khóa. Những tín hiệu đèn đang từ màu đỏ chuyển sang màu xanh la cây.

“ Cạnh. Cạnh. Cạnh”

Âm thanh phát ra từ trong kiện hàng xuất hiện. Nó tự nâng lên khỏi mặt đất đang bị lún lên cao chừng năm mươi centimet. Cánh cửa lúc này bị rời ra kéo về hai phía. từ từ bên trong kiện hàng được xuất hiện. Ánh đèn neon xuất hiện từ bên trong kiện hàng.

Mọi người ở đây miệng há hốc ra. Blake với Connor kinh ngạc không thôi. Bởi bên trong chất đầy những kiện hàng hóa. Mà hai người có thể nhận thấy được không ít vũ khí tối tân được đặt ở trên thành của kiện hàng. Ngay cả một thùng tên lửa tầm gần cũng được xuất hiện.

- Cái này không phải là SA-24 tên lửa vắc vai phòng không của Nato sao cái này đừng nói đánh trận chứ chỉ cần đem nó từ máy bay bắn thẳng xuống doanh trại Khung Chang không phải thắng rồi sao. Thiếu Kiệt cậu đừng nói cậu là con của vị tướng nào ở Nato đấy nhé đồ này mà cũng chuyên cho cậu được.

Blake không nhị được bắt buộc phải lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt. Nếu nói hấn lo thiếu vũ khí nghe nói Thiếu Kiệt phải đi mượn nhưng mà mượn đến mức có cả tên lửa phòng không vắc vai của Nato thì có chút quá đáng rồi.

- Tôi Không biết anh hỏi mẹ tôi đấy. Tôi chỉ nói thiếu bộ liên lạc định tuyến hình ảnh thôi

Thiếu Kiệt bất ngờ đến mức hấn trả lời Blake nhưng chỉ nhìn Hoàng Lâm Nhu mẹ mình đã rời đi. Blake nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng lắc đầu. Nhìn những thùng vũ khí được chuyển ra.

- Bộ định tuyến cậu nói ở đây này Thiếu Kiệt để tôi cho người lắp ráp rồi kết nối vệ tinh truyền dữ liệu thử xem.

Blake vừa nói vừa chỉ vào hai thùng được đem ra sau cùng. Khi mọi thứ được lấy ra rồi. Thiếu Kiệt cũng không biết đóng cái cái thùng hàng này ra sao. nên bước tới cái màn hình còn đang ở bên cạnh kiện hàng nhìn xem trên bản điều khiển tìm xem chữ đóng lại nằm ở đâu. Nhưng ngược lại suy đoán của hấn không có một chữ tiếng anh nào về đóng lại cái thùng này.

Vừa rồi chỉ nhân mật khẩu ngày sinh màn hình chỉ hiển thị những dấu sao cần thiết giờ muốn đóng Thiếu Kiệt phát hiện cái này không dùng ngôn ngữ quốc tế sử dụng.

- Thật không hiểu ngôn ngữ này nổi ai biết chỗ nào đóng cái thùng này lại không.

Hà Vi nghe thế cũng bước lại nhìn một chút. Mỉm cười gật đầu nói với mọi người.

- Ích ra thì bây giờ mới biết Thiếu Kiệt nhà chúng ta không biết tiếng Nga như thế cũng ổn nếu mà cậu ta biết hết các ngôn ngữ các nước nữa thì không ai nói xấu cậu ta được một câu nào rồi.

Blake bây giờ mới tiến đến bên cạnh Thiếu Kiệt Nhìn vào màn hình gật đầu đồng ý với Hà Vi.

- Hèn gì có cả SA- 24 chắc máy đồ này nội địa của Nga rồi. Nếu là của Nato chắc chắn sẽ sử dụng Tiếng Anh.

Hà Vi nhấn một chút trên màn hình rồi lui ra. Cái thẻ cũng được trả ra đưa cho Thiếu Kiệt cái thùng hàng dần tự thao tác trở lại với dáng vẻ bàn đầu của mình. Lún xuống đất hơn một gan tay.

Thiếu Kiệt làm bầm một lúc lâu. Hắn hiểu tiếng Anh, Pháp, Hoa, Nhật, Hàn nhưng chắc chắn là không có cái ngôn ngữ tiếng Nga ở trong cơ sở dữ liệu đầu óc hắn. Bực mình vì hắn không biết nhưng mẹ hắn lại biết mới là việc đáng nói hơn hết.

- Thôi mọi người trở lại nhà ăn đi. Xong hết rồi lắp đặt sau còn cả ba giờ Vũ Khí của Hà Thúc vẫn chưa đến lúc đó đưa cho mọi người chia nhau ra mà sử dụng có thêm những thứ này chắc chắn tỉ lệ thành công của lần xuất kích này không thấp.

- Lại còn Vũ Khí chưa đến. tỉ lệ lần này thành công xem ra không ít chỉ cần du kích cộng cường công là được phạm vi sát thương của SA-24 tận 5km nên chỉ cần cứu người xong để vài người nã đạn rút binh chắc ổn. Nhưng tất cả phải xem tình hình thực tế mới được.

Blake bây giờ vừa đi theo Thiếu Kiệt vào nhà ăn vừa nói chuyện với Thiếu Kiệt. Hiện tại cứu người của Connor còn ở bên quân khu của Khung Chang là không biết bao nhiêu người. Nếu tấn công bằng SA-24 chắc chắn sẽ không hiệu quả. Chí ích là khi họ đã đưa nhóm người của Connor vào vị trí cần thiết thì tốt hơn.

- Connor số người bên đó tầm bao nhiêu người? Nếu di chuyển hết họ cần có thời gian nhất định và tìm địa điểm phù hợp để rút binh về đây.

Thiếu Kiệt bây giờ mới dừng chân hỏi Connor để nhắm chừng. Máy Bay cũng cần phải tiếp nhiên liệu các thứ để đưa người đi vài vòng hẵn mượn máy bay cũng không phải là máy bay dân dụng mà là máy bay quân sự. Nếu Vùng tam giác vàng xuất hiện máy bay này cũng không là lạ nhưng hiệu xuất nhiều thì các nước xung quanh cũng không dễ chịu gì.

- Đội viên thì tầm trăm người. Còn người thân xem ra khá nhiều nhưng phải xem được trong trận chiến những người này trụ được bao lâu nữa. Nếu thực lực vừa đủ có thể đánh thẳng để cho họ Khung Chang khiếp vía mà rút quân. Quan trọng là nội tuyến bên đó sợ chưa sắp xếp xong thôi.

Connor lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình ở hoàn cảnh hiện tại về vấn đề bên trong quân doanh của Khung Chang bất ổn và sự đánh úp với những trang thiết bị hiện đại mà hẳn thấy được Thiếu Kiệt được viện trợ chỉ trong vài giờ.

- Vậy cũng được! Xem ra lúc đó tôi sẽ quan sát tình hình thông qua bộ định tuyến mà ra lệnh. Nếu thấy mệnh lệnh trong chiến trường không hiệu

quả có thể không tuân theo cũng được.

- Việc này không cần. Chúng tôi hiểu mệnh lệnh thực hiện được hay không thì cậu sẽ nói. Không phải mới tiếp xúc với cậu ngày một ngày hai mà không hiểu tính cậu. Nhưng mà cứ dựa vào tính hình thực tế sẽ diễn ra đôi khi chúng tôi cũng không nhìn rõ bao quát chiến sự bằng người quan sát như cậu đâu.

Connor nói lời này làm cho Blake cũng gật đầu. Trên chiến trường bọn hắn chỉ có thể nhìn một phía. Còn Thiếu Kiệt với bộ định tuyến video sắp lắp đặt thì có thể nhìn ở mọi góc độ như thế sẽ đưa ra quyết định tốt hơn cho Vô Ảnh và nhóm người của họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 507: Bốn Phía Giáp Công

Những Vũ Khí của Hà Thúc cũng được xe tải chở đến việc có quá nhiều vũ khí được trang bị khiến cho mỗi người đều sử dụng những thứ họ thích nhất. Những thiết bị ngoại vi bộ định tuyến cũng được lắp đặt xong.

Mọi người sau khi nhận hết mọi thứ cần thiết của một người lính cần có. Trên tay cột lên một dây băng màu xanh. Tất cả những thành viên đều biết thời điểm cần thiết đã đến. Máy bay đầu tiên đến lúc mười giờ. Bao gồm những người đi đầu.

Công Toại, Bảo Huân, Tú Trinh, Blake ... họ lên máy bay đi chuyến bay đầu tiên. Họ cần có hai giờ trước khi chuẩn bị mọi thứ cho nhóm người của Connor. Hình ảnh được truyền tải thông qua vệ tinh và bộ định tuyến ngay chỗ nhà ăn. Những nhân viên IT của Thiếu Kiệt cũng tham gia vào việc này. Màn hình lớn được đặt ở ngay tại đây để những người lính thấy được. Việc đổ bộ đầu tiên của nhóm người đi trước.

Mọi người quan sát bằng màn hình hiển thị. cả quá trình bắt đầu kết nối vệ tinh của nhóm người đi đầu ra khỏi quốc gia cũng là lúc tín hiệu đầu tiên được bật lên và kiểm tra.

Thời gian trôi qua những người còn ở lại chần chú nhìn vào những gì diễn biến đợi chờ. Việc lần này đổ bộ đầu tiên của nhóm người Bảo Huân là đặt nền móng chính cho nhóm đi sau của Connor đến.

- Còn năm phút nữa sẽ đến địa điểm đặt ra. Địa hình hoàn toàn không khác gì với màn hình 3D đã thấy. Mọi thứ đã chuẩn bị xong. Việc nhảy dù từ độ cao một ngàn mét trên không mọi người đã chuẩn bị xong. Chỉ cần đợi lệnh!

Blake bây giờ mới nói vào bộ định tuyến tính hiệu. Thiếu Kiệt nhìn Connor. Hiện tại ở đây người hiểu địa hình nhất là Connor quyết định đồ quân ở đâu là chính hần.

- Connor thấy đồ quân ở đây cảm thấy sao.

Connor cũng bước đến trước màn hình nhìn một chút xuống hình ảnh camera định tuyến được sử dụng từ trên cao. Hiện tại hình ảnh rõ ràng hơn là xem qua vệ tinh với những hình ảnh chụp cắt lớp mà Thiếu Kiệt đã cho hần xem.

- Tránh khu vực đó về hướng nam thêm một cây số nữa đi Blake nơi đó không ổn. Quân khu tiểu đoàn phòng ngự bên ngoài của Tù Sa nằm ở khu vực đó. Rất dễ bị phát hiện.

- Ok đã rõ! Cách xa địa điểm về hướng nam thêm một cây số nữa!

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn thấy Connor thở phào nhẹ nhõm. Cũng không hiểu sao hần lại gấp rút để cho Connor dời xa vị trí đồ bộ đã định ban đầu thêm một cây số.

- Chỗ này có vấn đề à?

- ừ nhìn vệ tinh không thấy được. Nơi này có một tiểu đoàn Quân Khu trực tiếp điều hành bởi Khung Chang được gọi là Tù Sa. Nơi này là một địa điểm phòng thủ kiểm tra trước khi điều quân ra ngoài của hần. Nếu không có hình ảnh đồ bộ nơi này chẳng khác nào đi vào chỗ chết.

Connor cũng nói lại lý do tại sao hần phải dời khoảng cách ra thêm một cây số. Thiếu Kiệt thầm thấy may mắn nếu hần không có bộ định tuyến hình ảnh dựa theo kế hoạch ban đầu chắc chắn toàn quân đội một sẽ phải bị tập kích ngược lại. Nặng hơn là vừa xuất quân đã bị diệt một đội thì những người lính ở đây cũng không có tin thần xuất chiến nữa.

- Đã đến vị trí cần thiết chỗ này chắc không có vấn đề gì chứ Connor.
Mọi người chuẩn bị có lệnh tiến hành.

Blake vừa hỏi Connor. Vừa nói với mọi người trên máy bay.

- Ok Nơi này đã ổn.

Thiếu Kiệt Bây giờ mới đi tới bên những người IT nói

- Truyền hết tín hiệu mọi người lên màn hình.

Hình ảnh của máy quay Blake đem theo được thu nhỏ lại hơn năm mươi màn hình nhỏ với những ô vuông xuất hiện trên một màn hình.

- Bắt đầu đổ bộ. Tiến hành rời máy bay nhảy dù vào vị trí đã chọn. Bảo Huân, Công Toại, Tú Trinh, Blake. Chia bốn góc định vị lưới trên không.

- Rõ!

Những hình ảnh xuất hiện từng người từng người nhảy khỏi máy bay. Bốn người Blake là người sau cùng nhảy xuống. Màn hình hiển thị trong không trung mỗi người một hướng nắm lấy góc của tấm lưới được căng ra trên không trung.

Trên màn hình người tập trung nhất là những người của Connor. Tấm lưới được căng ra trên không trung nhìn từ bốn phía khá rộng.

“ Bảy Trăm mét.”

“ Sáu Trăm mét”

“ Năm Trăm mét”

Từng tiếng đếm độ cao vang lên cũng vời tiếng xé gió của bầu trời mà họ đang trải qua. Thiếu Kiệt nhìn tập trung vào màn hình hiển thị cả bốn camera của bốn người.

“ Hai Trăm Mét.”

“ Một Trăm Mét”

- Thả lưới.

Thiếu Kiệt ra lệnh thả lưới. Bốn góc lưới lúc này được chịu xuống bởi mấy viên tạ đem tằm lưới căng xuống bốn góc. vì Lưới của sân tennis là một loại lưới có lỗ nhỏ nên thao tác thả lưới cũng không phải đơn giản. Nó bị gió cản lại tạo thành một hình vòng cung như một chiếc dù.

“ Bung Dù Tiếp Đất ”

Bên kia âm thanh của Blake vang lên. Trên không trung các thành viên đang rơi tự do cũng theo hiệu lệnh bắt đầu bung dù ra. Những chiếc dù màu đen trong bóng tối hoàn toàn ẩn đi những gì đang diễn ra.

“ Đội một tiếp đất thành công. Bên dưới an toàn ”

Một người của nhóm người Blake trả lời qua bộ đàm định tuyến. Thiếu Kiệt nhìn thấy được có vài khung ảnh đã đáp đất thành công đang bao quát kiểm tra mặt đất.

- Về Vị Trí lưới. Bảo vệ mặt đất kiểm tra lưới an toàn chưa. Cố định lại.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng nói vào bộ liên lạc.

“ Mọi thứ an toàn Lưới đã cố định sẵn sàng đợi lệnh đội hai có thể xuất kích.”

- Toàn bộ đội hai xuất phát.

Thiếu Kiệt bây giờ mới quay lại với mọi người ở trong căn phòng ra lệnh một tiếng. Connor gật đầu với Thiếu Kiệt một tiếng. Cầm lấy ba lo của chính mình chạy ra bên ngoài sân. Nơi đó đã có máy bay đợi sẵn. Từng người từng người lên máy bay xong cũng là lúc máy bay đạt được vận tốc cánh quạt cần thiết.

- Đội Hai của Connor vừa mới khởi hành. Mọi người đội một đợi lệnh bảo toàn vị trí trong vòng hai giờ.

Nói vào bên trong bộ đàm cho nhóm người Blake nghe lệnh Thiếu Kiệt bây giờ ngồi xuống uống một ngụm nước quan sát mọi thứ. Thời gian chậm chậm trôi qua Chỉ có Thiếu Kiệt nhìn chăm chăm vào màn hình. Ngọc Nhi với Hà Vi thay phiên nhau dọn dẹp những tàn dư còn lại của nhà ăn.

Những Nhân Viên IT thì im lặng ngồi đợi. Đây là lần đầu tiên họ thấy được những thứ như thế này một cách trực tiếp nhất không thông qua phim ảnh được dàn dựng.

Thiếu Kiệt Ngồi đợi cho đến khi có âm thanh đầu tiên được báo lại từ bên nhóm người của Connor bây giờ nhìn vào đồng hồ đã mười một giờ bốn mươi phút.

“Đội hai đã đến vị trí cần thiết. Chuẩn bị đổ bộ.”

Thiếu Kiệt lúc này mới đứng lên nói vào bộ đàm tai nghe của mình ra lệnh.

- Đội một chuẩn bị bảo đảm an toàn cho đội hai tiếp đất.

“Rõ!”

- Bên dưới mặt đất đã chuẩn bị xong hạ cánh vào lưới là được rồi Connor.

“ Mọi người đổ bộ”

Không như đội một lần này chiếc lưới được tạo ra đón lấy những người còn lại của máy bay Connor. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng hơn. Tầm máy bay cũng bay thấp hơn không cao như ban đầu.

“ Toàn bộ máy bay đội hai tiếp đất an toàn sẵn sàng đợi lệnh.”

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn vào màn hình hiển thị. Thấy những người của đội hai vừa mới đáp đất. Đang kiểm tra xung quanh mới nói.

- Toàn bộ mọi người tập trung tại một chỗ. Chia quân Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân, Blake, Connor, Jackson, mỗi người một độ nhân lực tùy theo lượng thành viên mà tạo thành.

“ Rõ”

Lời Thiếu Kiệt đưa ra mọi người chỉ đáp lại một câu cực nhỏ đủ để nghe thấy trong bộ đàm nhưng ở cái không gian rừng rậm này thì đó là một tiếng động. Trong phạm vi một cây số có thể nghe thấy loáng thoáng.

“Mọi đội hình đã chuẩn bị xong”

- Connor chịu trách nhiệm liên lạc với nội bộ đem họ đánh dấu người mình bằng vải băng xanh trên tay phải. Chúng ta không muốn tấn công phải người mình đâu đấy. Khoảng cách ba cây số. như thế hành quân trong rừng theo sự chỉ dẫn của Connor.

Thiếu Kiệt giao phó chuyện hướng dẫn đường rừng cho Connor. Hiện tại nơi đó đã có người cần thiết hẳn chỉ việc đưa ra những phương án tối

trọng yếu khi cần thiết.

- Blake, Công Toại đánh vào hai mặt của quân khu cho phép ở phạm vi một cây số sử dụng SA-24 để oanh tạc lối vào bên trái. Bảo Huân và Tú Trinh đánh trực diện bên phải. Jackson Phòng thủ sau lưng phòng ngừa có người từ tiểu đoàn Từ Sa chi viện. Connor với người của mình đánh trực diện đem người của các anh tập trung tại lối ra vào.

Thiếu Kiệt dựa vào bản đồ chi tiết của Connor vẽ cho mình đặt trên bàn bắt đầu định hình chiến thuật. Bên kia vừa nghe bộ đàm vừa lấy một cái bản đồ không khác gì cái của Thiếu Kiệt đánh dấu vị trí cho mọi người nhìn. Tất cả mọi người của Vô Ảnh nhìn rõ ràng trên bản đồ cũng gật đầu.

- Tôi sẽ nói với nhóm người không có khả năng chiến đấu tập trung ở phía sau đi như thế họ cũng an toàn hơn để lại cho một nhóm người đánh ngược lại từ trong ra ngoài Thiếu Kiệt thấy sao.

Connor bây giờ mới đem ý kiến của mình bổ sung vào kế hoạch cần thiết mà Thiếu Kiệt đã chỉ định. Nghe được những lời nói của Connor Thiếu Kiệt nhìn bản đồ cũng gật đầu, Phương án nay tương đối tốt nhưng điều kiện cần thiết là phải kết nối được liên lạc cả trong lẫn ngoài cùng lúc giáp công mới có thể thực hiện được.

- Việc này chắc ổn chứ. Hiện tại nội tuyến vì chúng ta bất ngờ tấn công họ còn chưa chuẩn bị các thứ cần thiết sợ rằng việc phối hợp không được trong tình huống này thôi.

- Không chắc rằng sẽ được cậu không biết hầu hết người ở đây lúc nào cũng mang theo vũ khí chỉ cần họ ra ngoài là phải đem theo dù có lệnh không được bắn giết người mình nhưng đánh nhau bắn đối phương bị thương thì vẫn có nên việc này chắc chắn thực hiện được. Như thế đem bốn phía giáp công tốt hơn nhiều.

Connor giải thích những thứ cần thiết cho Thiếu Kiệt hiểu về tình hình thực tế ở đây. Thiếu Kiệt nghe nói thế cũng trầm ngâm một chút mới đưa ra quyết định.

- Vậy thay đổi một chút Connor sẽ đột nhập vào trước đem những hành lang bảo vệ lối vào triệt tiêu Liên lạc với nội tuyến cần thiết. Trong vòng năm phút mọi thứ phải được thực hiện xong khi đó mới tiến đánh như kế hoạch ban đầu. Giờ thì hành quân xuất phát đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 508: Mấy Tên Kia Chơi Đều

Thiếu Kiệt ra lệnh xong hơn trăm người cứ thế mà tiến quân trong bóng đêm âm thầm của rừng cây chỉ với một hướng gần ba cây số nhưng tất cả đều im lặng chỉ có âm thanh của gió và lá cây rơi xào xạc trong rừng kèm theo đó là sự di chuyển của nhóm người Vô Ảnh dường như tất cả hòa hợp vào làm một trong bóng tối âm u của khu rừng.

Dù cho thời gian không có nhiều nhưng thật sự việc hành quân của Vô Ảnh trong khu rừng lúc này rất thuận lợi. Thời gian nhìn lấy những gì trôi qua từng phút từng phút một đối với Thiếu Kiệt và những người ở đối diện màn hình thì chậm nhưng những người Vô Ảnh thì nó trả qua tương đối nhanh.

Đoàn đội được chia ra bây giờ cũng không có gì sai lệch lắm mỗi tổ đội nắm giữ một vị trí cần thiết nhìn vào thời gian trên đồng hồ cũng hơn hai giờ một chút. Blake bây giờ mới cầm lấy ông ngắm theo dõi những vị trí phòng thủ bên ngoài quân khu.

Nhìn qua một lượt rồi đưa cho Connor chiếc ống ngắm bắt đầu báo cáo với Thiếu Kiệt những gì mà hắn đã thấy,

- Báo cáo bên ngoài có hai đoàn đội tầm bảy người phía trên công gồm mười hai người chia làm mỗi bên trạm gác mỗi bên sáu người. Trước mắt đội chờ lệnh.

“ Chia đội hình như đã định sẵn để hai cách trái phải hạ gục người trên lầu canh. Connor xem tiếp cận nhóm chính diện triệt hạ họ một cách tốt nhất mà không phát ra tiếng động làm được không?”

Thiếu Kiệt đáp lại lời mọi người trong bộ đàm thêm vào câu hỏi ra lệnh cho Connor cũng đưa ra chỉ thị cho những nhóm người khác hành động.

“Được!”

Những người đội trưởng lúc này trả lời lại Thiếu Kiệt một cách đồng thanh nhìn nhau gật đầu.

“Xuất Phát! Đội của Tú Trinh, Bảo Huân, Công Toại, Blake bắt đầu chậm chậm di chuyển về phía hai cánh. Connor tiến hành vào vị trí.”

Hai Đội di chuyển len lỏi trong rừng cây những hình ảnh Thiếu Kiệt nhìn thấy qua màn hình. Cũng chậm chậm thực hiện. dưới sát chân tường hai bên khu vực trái phải cả bốn camera chính được Thiếu Kiệt nhìn rất chăm chú.

“Bên Trái Đã áp sát chân tường đợi cánh phải.”

“Bên Phải Cũng đã vào vị trí.”

Hai nhóm người như đã ăn ý với nhau từ trước sau khi biết được tình hình của hai bên không khác biệt lắm. Mới đồng thành nói với nhau.

“Lên Tường.”

Hai sợi dây từ dưới đất được ném lên chính xác bám vào trong một góc tường không một âm thanh phát ra. Tú Trinh và Blake hai người đầu tiên bước lên nắm lấy sợi dây.

Trong bóng tối hai thân ảnh dáng sát vào bức tường di chuyển từ từ lên phía trên khi còn lại một mét cả hai buộc phải dừng lại một chút vì bên trong bộ đàm vang lên tiếng nói của Thiếu Kiệt.

“ Chòi Canh có biến động. Có một vài đối tượng đang tập trung quan sát. ”

Hai người Tú Trinh với Blake ở trên bức tường cũng hồi hộp không kém. Bởi đã đến nước này lên không được mà xuống cũng không xong đành phải đợi chờ tín hiệu của Thiếu Kiệt.

Dựa theo tầm nhìn và sự quan sát của mình thông qua camera của Connor Thiếu Kiệt cũng im lặng hồi hộp chờ đợi. Hắn thấy nếu mọi việc không ổn có thể cường công chính diện nhưng lúc đó chắc chắn sẽ có tổn thất cao hơn là im lặng như thế này.

Khi thấy những người trên chòi canh không có sự di động và mất đi sự phòng bị Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

“ Ra tay!”

Âm Thanh vang lên trong tai của Tu Trinh và Blake như hồi chuông vang cho chiến sự bắt đầu. Lấy hết sức mình nắm chặt sợi dây phi người qua khoảng cách một mét còn lại. Tay phải đem con dao từ sau lưng mình rút ra hướng đằng sau gáy của một người đâm thẳng từ cổ xuống.

Tú Trinh rút ngay ra và chuyển con dao lại thành thế thuận chém chính xác vào cổ của người tiếp theo súng được rút ra bắn từ tay trái. ở khoảng cách gần cây súng được trang bị nòng giảm thanh được chuẩn bị sẵn đường như chỉ chuẩn bị cho thời điểm thích hợp này nã đạn vào những tên còn lại.

Sự chính xác đến mức tất cả những tên ở đây đều bị một phát bạo đầu. Vừa bị bất ngờ vừa bị đối phương chính xác hạ gục không một tiếng kêu lên bao hiệu được gì.

“ Bên cánh trái an toàn.”

“ Bên phải cũng xong”

Hai âm thanh trước sau vang lên Connor đã vào vị trí lúc này cũng xuất kích. Từng thành viên bên dưới mặt đất tiếp cận với những đang canh giữ phía trước một dao hoặc một phát súng để loại bỏ. Tất cả diễn ra nhanh chóng một cách bất thường.

Thiếu Kiệt qua màn hình cũng không ngờ đến hiệu suất cao đến thế hẳn đã chuẩn bị cho việc ít nhất sẽ có một hoặc hai người phát hiện. Nhưng sự âm thầm này khiến cho Hà Vi quan sát cùng với Thiếu Kiệt phải lên tiếng nói.

- Hiệu xuất làm việc của họ cao thật. Chắc là luyện tập không ít dường như đây mới chính là mục đích họ được đào tạo đi.

Không trả lời lại Hà Vi nhưng Thiếu Kiệt chỉ nhìn vào đồng hồ ra lệnh về phía bộ đàm.

“ Năm Phút liên lạc bắt đầu. Hỗ trợ đội Connor liên hệ nội tuyến.”

Âm Thanh vừa ra một vài màn hình hướng các lối đi khác trong khu vực tản ra. Những màn hình này là các thành viên của Connor. Từng căn nhà xuất hiện từng người di chuyển theo họ. mang lên trên tay dải băng xanh mà nhóm người Connor đã đem theo. Từng hình ảnh một trong bóng tối nhanh chóng hiệu quả đi cứu người.

Hầu như những người này khi thấy thành viên của Connor đều bật dậy một cách nhanh chóng đem vũ khí kề bên mình mang vào. Lần lượt từng cái tai nghe được đưa cho họ. Những thứ này đều được chuẩn bị từ trước. Phối hợp với sự công kích của nhóm người Vô Ảnh.

Thiếu Kiệt nhìn vào đồng hồ từng giây từng giây di chuyển.

“ Toàn bộ đã xong!”

Âm thanh của một thành viên vang lên trong bộ đàm Connor mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Hộ Tống phụ nữ trẻ em rời khỏi nơi đó một cách sớm nhất đội viên mới rời đi, những người nào muốn ở lại nghe theo hiệu lệnh của Connor. Còn hai phút trước khi công kích.

“Rõ ”

Thiếu Kiệt cũng biết chuyện tấn công lần này chủ yếu nhất là muốn cứu người thân của Connor và những người còn đang mắc kẹt ở nơi của Khung Chang này còn những thứ còn đồng đội của hắn.

Một nhóm người được Connor ra hiệu rút đi từ hướng chính diện. Vài người hỗ trợ họ. Những đứa trẻ nhỏ được mẹ mình cố gắng làm im lặng hết sức có thể để rời đi.

“ Jackson chuẩn bị tiếp lấy những phụ nữ trẻ em được cứu thoát. Những người còn lại chuẩn bị công kích SA-24 chuẩn bị pháo kích.”

Thiếu Kiệt không ngừng ra lệnh. Chỉ khi hình ảnh của người đội viên hộ tống bọc hậu những người được cứu ra của Connor rời đi.

“ SA -24 chuẩn bị xong ”

“ Pháo Kích.”

Lời nói của Thiếu Kiệt vừa phát ra. Từ trong rừng xuất hiện hai luồng sáng bay thẳng vào trong khu vực của trung tâm nơi này.

“ Rầm! Rầm ”

“Địch tập kích”

Vô số tiếng la hét vang lên. Hiện tại đã bắt đầu vòng chiến.

“Tạch, Tạch, Tạch”

“ Connor tìm cho ra Khung Chang! ”

“Rõ ”

Thiếu Kiệt bây giờ không ra lệnh nữa. Chiến trường bây giờ thuộc về họ. Những người của Vô Ảnh ra hiệu lệnh chỉ khi cần thiết.

“ Anh em trả lại những gì bao năm qua đã chịu đi ”

Âm thanh của Connor vang lên trong bộ đàm làm cho Thiếu Kiệt nở một nụ cười. Xem ra Connor đã chịu thiệt thòi rất nhiều trong quân khu này.

“ Toàn bộ hỏa lực tiến về trung tâm!”

“Tạch, Tạch, Tạch”

“Nhắm chuẩn vào có bao nhiêu đạn bắn hết đi.”

Âm Thanh Bảo Huân như đang tham dự cuộc chơi vang lên.

“ Blake xem ai giết được nhiều người nhé ”

“ Chơi thì chơi ai sợ ”

Âm Thanh của Connor vang lên khiêu khích. Tú Trinh cũng không thua kém chen vào.

“ Hai người thua là cái chắc rồi đây được 12 người rồi!”

“ hơn năm ngàn quân chưa biết ai thắng ai đâu ”

Connor nói xông về phía trước nã đạn về phía những người của quân khu đang chạy ra một vài người bị hạ gục.

“ Anh em nhanh tìm Khung Chang. Mấy đỏi kia mà tìm được hẳn trước mà mình thua đây.”

Công Toại bây giờ lên tiếng nói với thành viên của đội mình. Hà Vi lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt đang xem màn hình nói với hắn.

- Anh em Vô Ảnh đi thi giết người đây à. Cái này em thấy họ thi nhau thì có chứ có lo gì đến sống chết đâu.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười lắc đầu. Tâm lý của họ vào đây cứu người hả giận giờ người cứu được rồi thì phải đến lúc xả súng hả giận Thiếu Kiệt cũng chẳng biết sao với những người họ. Đang định trả lời lại thì bên kia Jackson vang lên tiếng nói.

“ Không công bằng bọn này hỗ trợ người được cứu không tham gia được không công bằng.”

- Jackson. Bảo đảm nhiệm vụ. Công việc của anh là hỗ trợ người của anh em đừng có thấy ham vui mà nhảy vào.

Thiếu Kiệt lập tức nhắc nhở Jackson một chút. Blake vang lên tiếng cười nói với Jackson.

“ Chú yên tâm chú còn được đi đến đây. Có tên hộ tống lãnh đạo về Ngọc Châu không đi được với mọi người mới là chịu lỗ kia.”

“ Có ai thấy Khung Chang chưa ”

Tú Trinh bây giờ mới nói vào bên trong bộ đàm hỏi xem tình hình đã có người nào gặp phải cánh quân của Khung Chang chưa. Cô nàng nóng nóng muốn bắt ngay Khung Chang để hành hạ.

“Hắn làm gì có ở vòng ngoài này. Nếu có thì cũng ở trong trung tâm đấy!”

“Giờ này còn vòng ngoài sao? Anh em nhanh đánh vào trong, đánh vào trong trung tâm không để đội khác thắng mình được.”

“Tú Trinh đừng gấp bốn cây số nữa mới vào được trung tâm bảo toàn quân đi đừng ham hố thì gì cũng phải bảo toàn mọi người không được để anh em hi sinh vô ích”

Bảo Huân bây giờ lên tiếng làm cho Thiếu Kiệt gật đầu. Xem ra người bình tĩnh nhất trong cuộc chiến lần này lại là Bảo Huân. Hắn đến giờ mới lên tiếng nhắc nhở mọi người tình hình cần thiết.

“Áy xa thế sao không nói sớm. Không phải đã là trung tâm rồi sao.”

Connor bây giờ cười lớn trả lời lại Tú Trinh.

“Làm gì có đây chỉ là Trung Tâm vòng ngoài thôi. Không xem bản đồ mà đi sao cô nương định chơi ngoài này không à.”

Biết mình cứ như thế này trước sau gì vào đến trung tâm cũng thiệt thòi Tú Trinh bèn lên tiếng nói với đội viên của mình.

“Áy Không được Anh em ổn định lại mấy tên kia chơi đều dụ chúng ta hết đạn. Giữ lại phòng thủ vào trong chơi tiếp.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 509: Thăng Nào Khai Hỏa Thế

Thiếu Kiệt bây giờ mới hần giọng. Hắn biết tình hình chỉ mới ở vòng ngoài. Trận chiến vẫn còn tiếp diễn nếu cứ cái kiểu đùa giỡn như thế này thì thiệt hại sẽ xuất hiện khi hỏa lực hết.

- Mọi người tập trung đi! Hiện tại không đùa nữa biết mọi người phấn khởi nhưng đây chỉ là vòng ngoài.

“ Có địch tập kích phía sau ”

Thiếu Kiệt vừa dứt câu bên phía Jackson vang lên tiếng nói làm cho mọi người bắt đầu nghiêm túc lại.

- Phòng thủ đừng để bị gọng kìm của Khung Chang thực hiện được.

“ Tiểu đoàn này chắc của Khung Chang hỗ trợ từ phía quân khu Từ Sa Jackson đủ hỏa lực không cần hỗ trợ không?”

Connor bây giờ lên tiếng nói với Jackson qua bộ đàm. Thiếu Kiệt nhìn về màn hình của nhóm người Jackson. Thấy hắn đang vừa phòng thủ vừa bắn trả.

“ Không cần ở ngoài này có chi viện. Hỏa lực chắc chắn có. Mọi người bên trong đánh nhanh thắng nhanh là được. Hỏa Lực bên ngoài này có người tiếp tế.”

- Ấy!

Thiếu Kiệt thấy được những người được cứu ra hiện tại trên tay cũng có súng ống khá nhiều đủ để đánh lại được với nhóm người của Tiểu Đoàn Từ Sa đánh vào.

“ Bên trong chiếm khu ngoài bắt đầu tấn công vào bên trong.”

Blake bây giờ nói với Thiếu Kiệt báo cáo tình hình.

- Để lại vài người thủ khu ngoài Jackson hạ gục được tiểu đoàn đó không?

“ Có thể!”

Đoàn đội bên trong tốc chiến tốc thắng. JackSon cho SA-24 nhắm hướng ba cây số oanh tạc vào trong mở đường.

“ Rõ ”

Hai người bên ngoài lúc này được hỗ trợ đem hai người cầm trên tay hai thanh SA - 24 điều chỉnh hướng tọa độ ba cây số bắn vào.

“ Âm - Âm”

Âm Thanh liên tiếp phát ra từ bên trong sau khi hai tên lửa được phóng đi.

“ Đường đã mở tiếp tục tiến công”

Từng người sử dụng những chướng ngại vật trên đường tránh né lấy loạt đạn phòng thủ chống trả lại sự tiến công của nhóm người Vô Ảnh. Âm thanh đạn bắn ra

“ Cẩn Thận Lựu Đạn!”

“ Âm ”

Khi lựu đạn phát nổ Thiếu Kiệt không ngừng nhìn lướt qua nhưng camera bên trong màn hình. Những camera này đại diện cho những con

người còn sống. Khi camera không di động chứng tỏ có người tử trận. Nhìn lướt qua không thấy hình ảnh nào bị dừng hoặc mất tính hiệu Thiếu Kiệt ra một hơi nói.

- Báo Cáo tình hình nhanh!

“ Không Có Thương Vong. Lựu Đạn bị bắn nổ trên không ”

“Bảo Huân bắn chính xác lắm”

Thiếu Kiệt nhú mày. Không ngờ Bảo Huân còn có biệt tài như thế này. Đúng là không vào trận chiến không biết được người mình như thế nào. Hà Vi, Ngọc Nhi cũng há hốc mồm, phải độ chính xác như thế nào mới có thể bắn được quả lựu đạn đang trên không trong tình thế hỗn loạn như thế này.

“ Lựu Đạn mọi người đem theo trang trí sao. Giờ này còn không sử dụng định chừng nào sài!”

Bảo Huân lúc này mới nói vào trong bộ đàm cảnh tỉnh mọi người đang giao chiến. Lời hấn như thế làm cho một đám ném lựu đạn xuất hiện.

“ Ầm... Ầm... Ầm...Ầm ”

Ầm Thanh vang lên nối tiếp nhau. Blake bây giờ vừa nhắm bắn một người sắp ném lựu đạn về phía họ ngã xuống cũng lên tiếng nói.

“Bảo Huân không nhờ chú chơi súng chính xác thế đấy!”

“ May Mắn thôi!”

Thiếu Kiệt thấy tình hình vẫn còn có lợi thế cho mình nên nói vào trong bộ đàm ra lệnh.

- Mọi người tập trung một lần cường công chính mở ra cục diện ổn hơn. Nếu cứ như thế này sẽ bị động. Bên ngoài Jackson tình hình sao rồi báo cáo nhanh

dù nhìn qua được màn hình nhưng Thiếu Kiệt cũng không xác định được bên ngoài tình hình của Jackson có tử thương hay việc gì không.

“ Mọi thứ vẫn ổn đối phương có lẽ vì gấp không chuẩn bị đầy đủ hỏa lực chúng tôi có thể thủ vững.”

- Cẩn thận không được chủ quan! Mọi người chỉ hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất khi không có thương vong nào.

“ Rõ ”

Dù Thiếu Kiệt nói ra điều này tưởng chừng như mơ hồ. Trên chiến trường để đảm bảo việc không có thương vong nào là một thứ xem như bất khả thi. Nhưng với những gì diễn biến từ đầu đánh vòng ngoài Hà Vi hiểu điều này có thể làm được. Đây là chỉ có thể làm được bởi hiện tại ưu thế về những gì bất ngờ, hỏa lực, sắp xếp đội hình, và không thiếu cái gọi là kỹ năng cá nhân từng người phát huy được một cách tốt nhất.

Trong trung tâm trận chiến lúc này một người đang đi tới đi lui lo lắng. Nhìn ra hướng xa chiến trường thấp thỏm. Đây là lần đầu tiên có người phá được cả vòng ngoài của nơi này.

- Đã biết người của ai chưa! Lẽ mà như thế này chúng nó đánh tới đây vẫn không biết người nào hả. Toàn bộ hỏa lực tập trung đột phá bắn hạ hết bọn chúng cho tao!

Khung Chang nói với một người bên cạnh mình bức tức khó chịu. Chỉ riêng người đang đứng hẳn cũng lo lắng không ít. Bây giờ bên ngoài mới chạy vào một người dáng vẻ hốt hãi nói.

- Không xác định đối phương là người nào Tiều Đoàn Từ Sa bị chặn đứng bên ngoài. Đối phương không những hỏa lực mạnh mà được trang bị cả vũ khí tên lửa phòng không chỉ để đánh vào trong doanh trại. Nhân số hơn trăm người các tác chiến phối hợp không phải người ở khu mình.

- Cái gì! Tên lửa phòng không vác vai cũng đem tới! Má nó quân đội quốc gia sao! Họ định phá hiệp định à!

Người vừa bị Khung Chang mắng cũng giật mình thốt lên. Khung Chang sựng lại một chút. Hắn biết đoàn đội này ở đâu xuất hiện. Bởi nếu có khả năng gọi người của quân đội như thế này. Thì chỉ có một người mà hắn vừa để cho Aaron đi đối phó.

- Mẹ nó lần này lật thuyền rồi! Aaron tử trận không ngờ bọn này lại đánh cả vào tới đây! Không phải bọn nó trước giờ chỉ phòng thủ an an ổn ổn sống thôi sao. Sao có thể, lần này bị Ngô Gia hại rồi. Mở Loa phóng thanh.

Vừa nói Khung Chang bước đến bên cái micro để trên bàn trong phòng. Nghe Khung Chang nói vậy người kia đang đứng cũng bật một cái công tắc gần chỗ mình. Dem âm thanh báo động vang vọng trong cả khu vực rừng rậm.

- Mẹ mày ngu à bật báo động làm gì! Tao bảo mở loa phóng thanh thôi ai bảo mày bật cả báo động. Nó đánh đến mông rồi mới bật báo động mày bị ngu à.

Khung Chang bực tức mắng một câu. Nhưng hắn quên mất chính hắn bảo làm như thế mỗi khi bật loa phóng thanh lên sẽ có âm thanh báo động vang lên để mọi người chú ý đến lời nói của hắn. Người này chỉ biết chịu đựng nói ra ý kiến mà hắn đã đề xuất làm.

- Bật loa phóng thanh lên thường có báo động như thế mọi người mới chú ý.

Khung Chang bây giờ mới chợt nhớ ra câu nói người này vừa đáp là của hắn. Nên chỉ biết im lặng rồi nhấn nút trên cái micro nói vào.

- Toàn bộ quân doanh nghe rõ. Nhóm người đang tấn công chúng ta là người của Hoàng Thiếu Kiệt. Thằng nhóc đó diệt quân Connor. Giết đoàn trưởng Aaron. Giờ lính của hắn tới đây tập kích phủ đầu quân doanh tất cả binh sĩ trang bị đầy đủ đem hết kho vũ khí chơi bọn nó trả thù cho những người của mình bị chúng nó sát hại.

“ Trả Thù”

Âm Thanh vang dội từ bên trong vang lên. Khung Chang nở một nụ cười. Hắn kéo cờ đại nghĩa trả thù cho những người anh em hi sinh lấy sự ủng hộ của tất cả binh sĩ với những người thân đã mất làm ra sự quyết liệt hơn.

Bên ngoài chiến trường lối vào trung tâm lúc này đạn bắn dữ dội hơn. Hầu như tất cả hỏa lực bên trong được điều đến bên ngoài hành lang để phóng thủ trả đũa lại sự tấn công của Vô Ảnh.

“ Toàn bộ hỏa lực tập trung vào bọn kia Đoàn trưởng có thể bị bọn chúng giết đấy”

Âm Thanh của một người vang lên bên trong phát ra. Tú Trinh bây giờ đang chịu sự bắn trả của những người này cũng bực tức nói vào bộ đàm.

- Connor thằng đó lấy anh ra làm đại nghĩa kia. Aaron không nói anh định để cho thằng này hi sinh người của mình để đạt được lối thoát cho mình sao.

- Cái này tôi không có cách. Nhưng những người ở đây nhận được tin tức tôi chết là không sai mà. Với lại Aaron cũng là chúng ta giết giờ có nói gì thì bọn chúng cũng có nghe đâu.

Connor trong loạt đạn bắn ra từ bên trong cũng cười đáp lại lời Tú Trinh. Hiện tại hắn cũng không có ngu. Đạn đang bắn tứ phía mà hắn đi nhảy ra nói hắn còn sống thì cũng bị đạn bắn chết thôi chứ ở đó mà còn sống.

- Làm gì đi chứ như thế thua mất đấy. Đạn bắt rất kiểu này kiến trúc nát anh em ta nát theo đấy.

“ Jackson cho hai viên SA-24 vào hỗ trợ. ”

Âm thanh Thiếu Kiệt vang lên bên trong bộ đàm làm mọi người giật mình nhưng cũng thầm thấy may mắn nếu họ không có vũ khí hạng nặng như thế này thì chắc chắn tới đây là phải rút lui.

“Tạch... Tạch...Tạch ... Âm”

Tiếng đạn bắn ra vẫn miệt mài bên trong, Hai đội hình hoàn toàn dựa vào kiến trúc của lối vào độc đạo mà núp hai bên. Tiếng của Jackson báo cáo mọi người vẫn có thể nghe được bên tai.

“ Rõ! Nhưng mà còn được bốn viên SA-24 thôi lúc đem theo không nghĩ đến cần nhiều đến vậy.”

“ Một viên thôi không cần nhiều đâu oanh tạc chỗ này đủ để đột phá được rồi.”

Bên kia Blake nghe thấy hỏa lực SA-24 còn được bốn viên cũng sợ rằng đối phương con có hậu chiêu gì thì sẽ sử dụng nên nói lại cho Jackson biết.

“ Ok đang vào!”

“ Ê khoảng cách sát thương của nó bao nhiêu thế?”

Tú Trinh chợt nghĩ đến điều gì đó mới nói với mọi người trong bộ đàm. Đang trong chiến sự bị bắn trả Blake mới đáp lại lời của cô một cách đơn giản dễ hiểu nhất.

“ Trên không thì tầm sát thương vụ nổ là khoảng hai trăm mét. Còn dưới đất thì chắc khoảng năm trăm mét.”

“ Ê vậy từ chỗ mình vô trong kia bao nhiêu mét lỡ nó nổ rồi sao?”

“ Khoảng cách này tầm hai ba trăm mét.”

Âm thanh của Bảo Huân vừa lên tiếng báo ra khoảng cách thì bên kia đội viên của Jackson đã lên tiếng làm mọi người trợn trừng mắt.

“ Khai Hỏa!”

“ Ba Trăm mét! Ấy chôn cùng à! Chạy!”

Lời Tú Trinh vừa phát ra nguyên một đám người của Vô Ảnh giật mình sực nhớ thấy bất ổn ba chân bốn cẳng rời xa chỗ đang ẩn nấp một cách nhanh chóng tản về hai phía một cách nhanh nhất có thể. Bảo Huân vừa chạy vừa mắng vào trong bộ đàm.

“ Thằng nào khai hỏa thế! ông mày biết được đánh bỏ mẹ!”

Người vừa cầm SA-24 khai hỏa nghe thế ba chân bốn cẳng chạy ngay về đội ngũ của Jackson bên ngoài xem như mình không phải người vừa bắn cái tên lửa vào trong.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 510: Có Người Bị Thương

Thiếu Kiệt nhìn không được cười toàn bộ trong phòng nhà ăn thấy được hình ảnh bỏ chạy của đám người Vô Ảnh thêm vào tiếng nói của Bảo Huân làm mọi người dồn nén không được ôm bụng cười.

“ Ầm!”

- Tôi nói các anh đánh trận nghiêm túc được không! Giờ này còn giỡn. Kiểm tra lại xem có anh em nào bị sát thương bởi người mình không báo cáo ngay.

“ Kiểm tra lại đội hình nhanh nhất có thể.”

Nghe lời Thiếu Kiệt có vẻ nghiêm túc lại mọi người cũng không đùa nữa nhìn đội ngũ của mình kiểm tra.

“ Đủ! Toàn bộ thành viên chạy kịp!”

“ Không ngờ tập chạy hai trăm mét hiệu quả à!”

Tú Trinh lúc này mới nói với mọi người Vô Ảnh. Công Toại bây giờ mới lên tiếng nói.

“Lối vào mở rồi anh tiến công đừng để bọn nó phòng thủ lại! ”

- Lối vào đã mở nhưng sợ rằng bên trong hỏa lực không ít muốn vào phải có gì đó phòng thủ. Quan sát xung quanh xem có gì không.

Lời Thiếu Kiệt mọi người vẫn nghe thấy. Họ hiểu Thiếu Kiệt cũng không phải nói không đúng đưa ánh mắt nhìn xung quanh.

- Bảo Huân Dừng lại! Lấy mấy chiếc xe kia cài số tới cho nó chạy thẳng vào bên trong kiếm gì đó đục lỗ bình xăng châm lửa từ bên ngoài vào.

Thiếu Kiệt nhìn thấy có một số chiếc xe việt dã được đặt khắp nơi nhìn của Bảo Huân mới lên tiếng. Hắn thấy nếu những chiếc xe này không sử dụng thì phí. Dù sao nếu bọn hắn có rút quân thì những chiếc xe này nếu để lại chỉ có thể làm phương tiện cho bọn người Khung Chang đuổi theo.

Bên trong nhìn ra chiến trường Khung Chang mắng ngay một câu khi thấy hình ảnh một cái tên lửa bắn thẳng vào toàn bộ những người mình đang phòng thủ.

- Con mẹ nó! Bọn này đem theo bao nhiêu tên lửa vậy có cần lấy tên lửa bắn người không. Giết gà dùng dao mổ trâu à.

Chụp lấy cái micro trên bàn Khung Chang nói hết sức có thể để cho mọi binh lính bên dưới hắn bình tĩnh.

- Mọi người đừng lo lắng. Bọn chúng được trang bị vũ khí hiện đại nhưng tất cả chỉ có hạn định. Từ lúc tấn công bên ngoài đến nay chúng nó sử dụng nhiều rồi chắc chắn sẽ không còn đâu. Đừng lo lắng. Khi chuyện này qua đi tất cả mọi người sẽ được tưởng thưởng xứng đáng. Có tiền có địa vị tuy theo cấp bậc hiện nay mà tăng lên một cấp.

Bên ngoài loa phóng thanh vang lên tiếng nói của Khung Chang qua loa phóng thanh. Từng loạt đạn lại tiếp tục xuất hiện những chiếc xe bên ngoài của hắn cũng đã chuẩn bị trở thành những chiếc boom nổ chậm đi vào bên trong quân doanh.

Những chiếc xe được khởi động lên một người ở dưới gầm nhanh chóng đục một lỗ để chảy xăng ra ngoài tạo thành dòng. Vô Lăng và chân ga được

chèn đá vào cứ thế một chiếc xe không người lái xuất hiện chỉ đợi người khởi động rời khỏi xe là chiếc xe tự động chạy vào bên trong.

Bên ngoài ba bốn chiếc xe chuẩn một hướng và phía bên trong mà đi đến.

“ Cho xe chạy”

Connor vừa lên tiếng chiếc đầu tiên xông phá vào con đường độc đạo. Khi làm cái quân doanh này bởi vì tính độc lập và cần mật nên nó chỉ được một lối ra vào duy nhất. Hiện tại lối đi đó dường như trở thành chướng ngại lớn nhất của những người bên trong thoát ra. Dù cho địa thế sau lưng là núi và sườn dốc. Nhưng lối thoát lại không có muốn thoát chỉ còn cách leo núi mà ra.

Lối thoát như thế trở thành chướng ngại trong lúc rối loạn. Nếu ngay từ đầu không công phá được bên ngoài và mở được cổng bên trong thì có thể đây sẽ là nơi phòng thủ kiên cố. Nhưng một khi hai cái này bị phá vỡ thì tất cả cũng chỉ trở thành chướng ngại.

Thiếu Kiệt hẳn không có kinh nghiệm đi lính chiến trận. Nhưng bày binh bố cục hẳn không thua một người nào hẳn từng làm bang chủ trò chơi, từng công thành chiếm đất điều hành một đội quân ngàn người đi đánh thành hạ quốc gia thì điều này với hẳn áp dụng ra được chỉ từ trò chơi điện tử Ngự Long Tại Thiên.

Những chiếc xe đầu tiên chạy vào bên trong con đường độc đạo. Những loạt đạn bắn về nó chỉ hao tổn đạn dược. Còn chiếc xe thì hư hại chỉ là vỏ ngoài. Nó không hề hấn gì chạy băng băng vào bên trong. cái đường chày của xăng bây giờ được Công Toại cầm lấy một cây gỗ đang cháy ném vào.

Lửa bén lên tạo thành dòng lan đi nhanh một cách chóng mặt. Những chiếc xe chạy thẳng vào bên trong bị bắn bị cản phá bởi những vật cản đang có tạo thành những đường rẽ khác nhau bên trong quân doanh của Khung Chang. Nhưng nó vẫn để lại bên dưới mặt đất lượng xăng chảy ra tạo thành một đường dây dẫn.

“ Âm Âm Âm...”

Bao nhiêu chiếc xe là bấy nhiêu tiếng nổ phát ra từ bên trong. Âm Thanh la hét dọc khắp quân doanh. Những xác chết nằm la liệt. Người tử vong, người bị phỏng nằm la hét.

“ Viện trợ cấp cứu. Bảo trì lối vào bọn chúng mà vào được là chết. Đội hình pháo kích đầu nã đạn về lối vào chặn bọn nó lại. ”

Khi âm thanh của Khung Chang vang lên trên loa phóng thanh những người của Vô Ảnh đã tiến vào.

“Hạ đội pháo kích. Máy cái pháo đó được nhắm ra bên ngoài nhưng chưa biết chừng có thể nhắm vào chúng ta Tản ra. ”

Connor bây giờ lên tiếng những người nằm la liệt bị phỏng thì bị bắn chết những người chưa chết bị thương cũng bị trúng đạn. Vô Ảnh toàn bộ tản ra không ít người của Khung Chang bây giờ hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của Connor.

Nhiều người chết đứng bởi trong nhóm người tấn công vào xuất hiện không ít người được cho là tử trận. Việc này bất ngờ đến mức nhiều người đang định bắn lấy nhóm người di chuyển vào đứng hình. Kết cục là họ bị bắn trước.

- Con mẹ nó thằng này vẫn nhiều chuyện trên loa phóng thanh được! Connor có người đang đến viện trợ nếu cứ thế này không ổn. Hấn chỉ có

một chỗ loa phóng thanh thôi sao.

Blake thấy tiếng phát thanh ra rả cũng bực mình lên tiếng nói với Connor trong bộ đàm. Để tìm cách tắt cái này đi.

- Có Còn một cái nối với cái ở trong gần đây! Đi chiếm nó để những người ở đây không phải hi sinh vô ích vì cái tên này.

“ Mọi người phòng thủ. Tất cả viện trợ cho trung tâm mang theo đạn dược tấn công. Bảo vệ dinh thự.”

Khung Chang bây giờ nói vào trong bộ đàm. Một số quân lính của hắn chia ra hai đường một bên bổ sung cho trung tâm một nhóm chạy về dinh thự của của Khung Chang những nhóm người nhỏ tạo thành quân du kích nã đạn về phía của nhóm người Vô Ảnh.

- Anh em tấn công. Dem những người chống cự hạ gục để Connor lên phát thanh xem thằng kia đạo nghĩa cỡ nào.

Bảo Huân bây giờ lên tiếng nói. Từng người của Vô Ảnh được xếp đặt vị trí cần thiết. Vừa núp vừa bắn trả hai bên hiện tại dù nhìn phần thắng có vẻ như nghiêng về phía của Vô Ảnh. Nhưng số người có thể hoạt động và bắn trả tiếp diễn bên phía Khung Chang thì càng nhiều người hơn.

Đội hình phòng thủ bảo vệ Connor Di chuyển đến một căn nhà được đặt một số dây thép kẽm gai bên ngoài. Căn cứ này là cái thứ hai trong quân doanh này là địa điểm của Khung Chang duyệt binh của mình. Những loạt đạn như thế bắn về phía Connor từng loạt súng liên thanh vang lên kèm theo tiếng vỏ đạn rơi xuống đất vang lên liên hồi.

- Bọn này hít ma túy hay sao mà bắn rất thế. Hết muốn sống sao.

Blake bây giờ nói với Connor vì đang bị chống trả quyết liệt. Connor vừa núp vừa đáp lại một cách hiền nhiên.

- Chứ còn gì nữa nơi này là nơi hấn chiếc xuất ma túy cũng từ đây những ma túy trên thế giới được chuyển đi mà. Không bảo vệ kỹ sao được.

“ Báo Cáo có người bị thương cần hỗ trợ.”

Âm Thanh lúc này vang lên bên trên bộ đàm làm cho mọi người giật mình.

- Con mẹ nó! Ai bị thương cố gắng trụ một chút đợi nhóm hỗ trợ. Jackson bên ngoài sao rồi cho vài người vào đem người bị thương ra bên ngoài đi.

Blake bây giờ mới nói lớn vào bên trong bộ đàm để nhờ sự viện trợ của Jackson. Bây giờ bên ngoài bộ đàm Jackson mới đáp lại.

“Ngoài này này giờ xong từ lúc bắn cái viên SA-24 hồi này rồi đợi mấy ông nói thôi. Anh Em vào cứu đồng đội bị thương ra khỏi chiến trường nào!”

- Anh em nào bị thương cố gắng lui ra lối vào để đội hỗ trợ đem ra khỏi trận chiến được không có cần hỗ trợ rời đi thì báo nơi đang ẩn núp.

“ Được Còn bắn được mà rời khỏi đây làm gì!”

Người bị thương lúc này mới lên tiếng cố gắng. Hấn thấy mình bị thương nhưng vẫn còn có thể bắn súng được và không nguy hiểm đến tính mạng nên mới nói vào trong bộ đàm.

Thiếu Kiệt nhìn trên màn hình để xác định xem người bị thương ở đâu thì Hà Vi chỉ vào một màn hình góc bên trong. Làm cho Thiếu Kiệt buộc

phải lên tiếng trong bộ đàm.

- Tôi yêu cầu anh rời khỏi chiến trường nếu còn muốn tiếp tục công hiến. Vết thương ở chân của anh cần phải được sơ cứu ngay. Tú Trinh Hồ Trợ góc ngay mái hiên ngay căn nhà gỗ ô cửa thứ hai đến nơi đó với người bên cô không vấn đề đi.

- Tới được! Nhận lệnh!

Tú Trinh nhìn một chút về địa hình Thiếu Kiệt nói cũng phát hiện ra nơi đó không xa với chỗ của mình nên đáp lại lời hấn.

“ Nhóm Bảo Huân yểm trợ sử dụng lựu đạn cay ném về phía địch để Hồ trợ người bị thương rời đi.”

“ Rõ ”

“ Anh em chuẩn bị một hai hành động!”

Nhóm Người Bảo Huân lúc này mỗi người ném ra một viên lựu đạn khói hương thẳng về phía trong của nhóm người đang phòng thủ lối đi vào khu dinh thự của Khung Chang. Khói Lựu cay xuất hiện âm thanh ho khan vang lên Vài Người của Tú Trinh chạy nhanh nhất có thể vào góc đã được Thiếu Kiệt chỉ định. Một người bị thương ở bả vai, một người có vẻ như bị mảnh đạn bắn thẳng vào chân và bên sườn. Một người khác thì nằm dưới đất cố gắng bắn về phía những người của Khung Chang trong làn khói.

Ôm ba người một cách nhanh chóng những người được Tú Trinh gọi đến hỗ trợ buộc ba người phải rời khỏi chiến trường. Trước khi rời đi họ còn ráng bắn về phía bên trong làng khói như muốn hả giận vì không được chiến đấu tiếp.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 511: Phát Súng Đối Diện.

Thiếu Kiệt thấy được trận chiến càng kéo dài càng không ổn nhưng đã đến đây rồi không lẽ quay về. Hiện tại bên Vô Ảnh đã có người bị thương nếu càng cầm cự như thế này cũng không phải là các thức thiết yếu.

- Công Toại yểm trợ cho Connor với Blake chiếm lấy loa phóng thanh cần đánh vào tâm lý của những người ở đây không để họ chống trả chúng ta nữa. Chỉ như thế mới không có thiệt hại xuất hiện.

“Tuân Lệnh!”

Công Toại nghe được Thiếu Kiệt chỉ tên mình để tiến hành hỗ trợ cũng đáp lại qua bộ đàm. Thiếu Kiệt nhìn sơ lượt màn hình một lúc mới tiếp tục ra lệnh.

- Blake bảo hộ cánh phải Connor đột phát từ bên trái vào trong nhà phát thanh. Công toại trong cửa sổ có một người khoảng cách hai gang tay với bước tường gỗ. Nhắm kỹ lô cốt ngay góc trái. Để đội viên ném lựu đạn khói vào thẳng bên trong qua cửa sổ được không.

“Được!”

Một âm thanh của người đội viên sau khi nghe được Thiếu Kiệt nói qua bộ đàm cũng lên tiếng đáp lại Thiếu Kiệt. Tú Trinh hiện tại đang chống lại một mặt hỏa lực của nhóm người phòng thủ đường vào dinh thự của Khung Chang.

- Bảo Huân cứu người xong chưa hỗ trợ Tú Trinh ngăn cản lại những người đang chống trả chúng ta bên phía mặt trận của Tú Trinh.

“Đã xong! Chấp hành nhiệm vụ mới!”

“ Người bị thương đã được rời khỏi chiến trường an toàn đang tiến hành sơ cứu.”

Bảo Huân với Jackson trả lời lại trong bộ đàm cho Thiếu Kiệt biết mọi thứ đã xong. Nghe được mọi thứ sắp xếp đã hoàn thiện. Thiếu Kiệt mới lên tiến.

- Đội Công Toại, Connor,Blake xuất kích.

Hiệu lệnh của Thiếu Kiệt vừa được đưa ra không lời đáp lại chỉ có hành động được thực thi. Công Toại nhắm bắn lấy ngay đầu của người đang sử dụng liên thanh trong lô cốt. Người đội viên phía sau ném thẳng lựu đạn vào trong ô cửa sổ. Khoảng cách khá xa nhưng vẫn cho thấy sự chính xác cần có.

Nếu Trong quân đội việc ném lựu đạn được tính khoảng cách bao xa khi huấn luyện. Nhưng để chính xác ném vào một điểm nhất định trong một mét vuông trên không vào thẳng bên trong căn phòng như thế này cần phải có sự tập luyện thường xuyên và tâm lý vững vàng nhất là khi súng liên thanh vẫn còn nã ra những loạt đạn cuối cùng.

Connor bây giờ vừa thấy loạt đạn bên trái kết thúc thì nhanh chóng đưa người của mình xông lên hướng về phía căn phóng vừa phát nổ chạy tới. Dưới đất không ít vật cản từ xác người nằm la liệt những người bị lựu đạn khối làm cho sặc sụa cũng dần xuất hiện ở trước cửa trở thành người hứng đạn. Cho những người Connor đang tiến công vào.

Công toại hạ gục xong cánh trái cái lô cốt mới hướng cánh phải im lặng chờ đợi đúng một giây phút nhóm người Connor lao tới nhóm bên lô cốt bên phải chống trả với lại người của Blake thấy được nguy cơ định chuyển nòng súng về hướng Connor đang chạy tới bắn thì bị chính những viên đạn từ súng của Công Toại hạ sát.

“ Kê Hoạch Thành Công. Connor đã vào được trong nhà!”

Công Toại đem tình hình báo cáo bằng lời nói cho Thiếu Kiệt. Blake bây giờ chuyển hướng chạy đến bên cái súng liên thanh ở lô cốt chỉnh lại nòng súng hướng về phía con đường mà Tú Trinh với Bảo Huân đang phòng thủ giúp họ. Những người đội viên của Công Toại vài người nhảy vào bên trái. Hai hướng hợp kích đem nóng súng từ việc phòng thủ trung tâm bắn về chỗ ẩn nấp của Connor và Blake chuyển hướng.

“ Tú Trinh Bảo Huân tránh xa trung tâm ra”

Blake vừa nói. Tú Trinh và Bảo Huân đều hiểu hiện tại nếu súng chỉ về hướng này bất tới thì họ sẽ trúng đạn của Blake đang cầm liên thanh đang lên đạn chuẩn bị nã ra. Đem phần trung tâm tách ra hai anh em nhảy về hai phía của căn nhà gần nhất nơi đội viên của mình đang ở đó bắn ra tránh xa trung tâm.

“ Rồi!”

“ Tạch ... Tạch ... Tạch”

Âm thanh của khẩu súng liên thanh hoạt động tiếp tục cho những loại liên miên bất tận hướng về phía con đường đang được phòng thủ tầng tầng lớp lớp người và trong làn khói mơ hồ chưa tan.

“ Xoẹt ... Xoẹt.....Xoẹt... Resttttt!”

Một tiếng chói tai từ loa phóng thanh phát ra từ trong căn nhà làm mọi người nhú mày một cái đến cả Blake đang bóp cò súng liên thanh cũng ngừng lại.

“ Tất cả mọi người ở quân khu nghe đây! Tôi là Connor! Hôm nay tôi muốn vạch trần thủ đoạn dùng người đê tiện của Khung Chang.”

Âm Thanh tiếng nói của Connor vang lên làm cho mọi người đang phòng thủ lồi vào dinh thự cũng giật mình. Trên chiến trường không phân biệt địch ta nhưng hiện tại âm thanh vang lên là một tiếng nói quen thuộc. Bởi Connor không phải là lính ở đây ngày một ngày hai mà là hai thế hệ. Khung Sa và Khung Chang.

“ Cách Đây không lâu tôi thanh gia một nhiệm vụ được Khung Chang giao phó nhưng thật chất đó là một nhiệm vụ có đi không về. Hẳn cho chúng tôi ám sát một người nhóm đó toàn những người thân thuộc của tôi và Aaron, Tôi chịu trách nhiệm ám sát trong một hội nghị được bảo vệ bởi các quân nhân tinh nhuệ. Với vũ khí đem theo chúng tôi bị chế phục. Lúc này chúng tôi mới hiểu. Aaron được hẳn giao phó để cho chúng tôi cận chiến. Một việc xảy ra ở hội nghị có những người doanh nhân và những người dân thường trên quốc gia nước mỹ. Việc nếu ám sát thành công chúng tôi sẽ trở thành những người khủng bố và bị quân đội và cảnh sát mỹ truy nã bắn chết không thương tiếc. Và chắc chắn sẽ không bao giờ trở về được.”

Lời nói của Connor vang vọng trong Loa phóng thanh làm cho Khung Chang sững người hẳn đã tưởng Connor bị chết trong việc đó. Đến giờ hẳn vẫn tưởng là Connor và người của anh ta đã chết giờ đây lại xuất hiện ở trong chính quân doanh này mà tố cáo hẳn thì tình hình trở nên bất ổn.

“ Nói Láo! Thằng này không phải Connor! Nó giả giọng Connor đừng tin nó chỉ là phép lung lạc ý chí mọi người thôi!”

Nhanh chóng cầm lấy micro đáp trả lại trên loa phóng thanh của chính quân doanh. Khung Chang bác bỏ đi những gì mà Connor vừa nói. Hẳn biết nếu những người binh sĩ bên dưới biết được việc thanh lý thế lực để hẳn nắm về tay toàn quyền mọi đoàn đội của quân doanh chắc chắn lòng người sẽ bất ổn và hẳn sẽ thất bại mất hết tất cả. Còn binh sĩ thì còn tướng mất binh thì tướng chẳng còn câu này luôn đúng ở tất cả các quân đội.

“ Không đúng sao! Vậy thì mọi người nhớ nhé một tháng trước chỉ có Aaron trở về. Vài ngày trước Aaron cùng với ba người thân cận nhất của mình được phái đi làm nhiệm vụ. Cũng là ám sát người đó Hoàng Thiệu Kiệt. Một người có chức vị quân đội. Đến nước họ bắt cóc giết người một nhân vật cấp lãnh đạo. Thì Aaron với người của hắn ta cũng không thoát khỏi quốc gia đó. Đây không phải thanh lý những người đã găng bó với bố anh một thế hệ cũ hay sao. Ai cũng biết Aaron với thằng Connor này luôn bắt hòa anh lại để chúng tôi làm cùng một nhiệm vụ. Và hai người đi vào con đường chết. Tuy Aaron không may mắn như tôi nhận ra được điều này nhưng phút cuối đời của anh ta hối hận thì đã quá muộn màng. Hôm nay chúng tôi đến đây chỉ muốn tìm lại công bằng cho mình. Bao năm qua Khung Chang anh kiếm được bao nhiêu tiền từ xương máu của các đoàn đội thế hệ cũ rồi. ”

Tiếng đạn không còn phát ra nữa chỉ có những lời nói vang vọng trong không trung lúc này không ít binh sĩ dao động. Nếu như lời của người đang nói là Connor thật thì những gì Khung Chang làm chắc chắn là sự thật. Nhưng nếu là giả thì như thế nào đây phải chăng là đòn tâm lý như Khung Chang nói.

Binh sĩ phân vân ngừng bắn là điều mà Khung Chang không muốn hắn cố gắng gào thét vào trong cái micro nói.

“ Không Đúng! Thằng này không phải Connor. Nếu đúng là Connor hắn sẽ không để người khác đánh vào khu ngoài nơi những người thân vợ con hắn đang sống như thế mọi người đừng tin hắn. Đây là một sự dối trá. Chắc chắn tên này có giọng nói của Connor thôi đừng tin hắn bắn đi hạ gục hắn. Tên này dám đem sự hi sinh của hai người đoàn trưởng của chúng ta đem ra làm lung lạc mọi người.”

“ Vậy Sao! Mọi người nhìn đây tôi là Connor bằng xương bằng thịt hay là kẻ khác. Trước ai đã từng biết tôi tại cái quân khu này. Tôi ra sao như thế

nào chắc mọi người hiểu rõ chứ nhỉ. Vậy thì tôi sẽ bước ra lan can trên cao nơi Khung Chang vẫn Thường duyệt binh cho mọi người xem tôi là ai. Và tôi có phải là Connor đã từng tồn tại trong quân doanh này hay không.”

Connor vừa cầm micro vừa bước ra thẳng nơi lan can của căn lầu nơi mà Khung Chang thường đứng từ trên nhìn xuống bên dưới để cảm thấy như mình đứng trước một quân đoàn to lớn giống như bố hắn từng làm.

làn khói lúc này tản mát mát chỉ còn lại là một thân ảnh đứng trên lầu cao. Cầm cái micro và những đội viên của mình xuất hiện. Khung Chang tức mình. Chụp lấy ngay một cây súng ngắm hướng thẳng về phía lầu cao kia. Chân đạp lên một bệ đỡ thật cao gương súng lên ngắm vào bên trong ống ngắm.

Hắn mở chốt an toàn. Nhắm thật kỹ vào thân ảnh từ xa đứng giữa những người đội viên vừa xuất hiện trên lan can nổ súng

“ Pằng...”

Phát súng giật lại đem nóng súng hất lên cao một chút. âm thanh phát súng mà Khung Chang vừa bắn đi phá vỡ bầu không khí. Thân ảnh của Connor ngã xuống mọi người đang đứng bên dưới đều thấy được. Phát súng xuất phát từ đâu. Ai cũng bất ngờ bởi phát súng được bắn đi từ phía đối diện. Những binh sĩ bất giác qua đầu về phía đối diện với chỗ Connor đã đứng.

Bên trong cái loa phóng thanh bây giờ vang lên tiếng nói từ những người đội viên bên cạnh của Connor.

“ Đội Trưởng! Đội Trưởng! Con mẹ nó Thằng Khung Chang định giết người diệt khẩu.”

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ! Hắn thấy mọi chuyện diễn biến như thế nào. Mà hình camera của Connor vừa hướng bên ngoài được một chút. Âm thanh phát ra thì Camera đó di động hướng lên phía trên bầu trời đen đầy những vì sao trên cao bất động.

Cám ơn đọc giả MVRinStar.. bạn đã ủng hộ cho mình khá nhiều kim đậu thank bạn. Và mình cũng cám ơn các bạn đã tặng mình nguyệt phiêu. Tuy nó không đem lại thu nhập gì cho truyện nhưng đó là tấm lòng của các bạn cám ơn các bạn đã ủng hộ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 512: Một Người Xoay Chuyển Cục Diện

Khung Chang bây giờ nhảy xuống đất định hướng cái micro để phát động hiệu lệnh tấn công. Thiếu Kiệt bên này định lên tiếng thì Hà Vi vỗ vai hắn. Đưa mắt nhìn vào màn hình camera của Connor. Hình ảnh di động vốn đang hiển thị tưởng chừng như khung cảnh đây do đội viên của Connor làm ra thì bên tai nghe của Thiếu Kiệt vang lên âm thanh làm cho tất cả những người của Vô Ảnh vui mừng.

- Con Mẹ Mày Khung Chang. Cũng may mạng ông mày lớn nếu lệch chút nữa chết rồi.

“ Hay Lắm! ”

Âm Thanh các đồng đội của mình vang lên trong bộ đàm. Những người của Vô Ảnh tiếng hoan hô vang vọng trong bầu không khí. Những binh sĩ của Khung Chang lúc này cũng đứng im bất động vì những gì chứng kiến.

Ai mà bị bắn bất ngờ lại như thế dù trên người lúc này của Connor có giáp các thứ nhưng họ vẫn đang thắc mắc làm sao Connor có thể thoát chết hi hữu như thế.

“ Mọi người thấy đấy! Đây là cách mà Khung Chang đối xử với những người đã từng cống hiến cho quân doanh này đấy. Bố hắn muốn vực dậy trở thành một nước ông là một Anh Hùng. Nhưng thằng con lại là tiểu nhân người như thế có đáng phụ trợ.”

Âm Thanh của Connor được thông qua loa phóng thanh vang đi. Một số người binh sĩ của Khung Chang suy nghĩ gì đó đem súng của mình ném ra ngoài đưa hai tay lên bước ra khỏi chỗ nấp.

Họ tin những gì mình thấy. Phát súng đối diện hướng thẳng vào Connor đã nói lên tất cả, Có người đầu tiên thì cũng có những người tiếp theo.

Khung Chang lúc này quan sát qua ống ngắm cũng biết mình vừa làm ra một sai lầm không thể cứu vãn.

“Chạy! giữ được núi xanh còn không lo không có củi đốt sao. Tất cả những gì gia đình tao tích góp cũng đủ sống ba đời rồi.”

suy nghĩ chạy nhanh trong đầu của Khung Chang. Đại thể mất hẳn nhanh chóng hướng phía sau dinh thự của chính mình. Nơi đó hẳn vẫn có một chiếc máy bay dùng để di chuyển giữa hai nơi thủ đô và căn cứ ở đây.

“ Tiến Đánh vào dinh thự của Khung Chang nhanh hẳn chắc chắn thấy tình thế bất ổn sẽ bỏ chạy.”

Thiếu Kiệt nói vào trong bộ đàm làm cho mọi người Vô Ảnh đang vui mừng nhìn những người binh sĩ của Khung Chang đang đầu hàng giật mình chột nhớ ra còn có tên cầm đầu đang ở phía dinh thự trong kia.

“ Không Được! Trong Dinh thự có trực thăng. Jackson cho người hướng không trung theo dõi xuất hiện máy bay bỏ chạy bắn hạ ngay.”

Connor bây giờ mới lên tiếng nói vào trong bộ đàm. Thiếu Kiệt nhắc nhở làm hẳn chột nhớ ra Khung Chang vẫn còn có thể trốn đi bằng chính máy bay của mình.

“ Còn ba viên SA-24 đem tản ra nhắm lấy ba hướng trên không ai khóa được việc chạy trốn của Khung Chang thì bắn hạ nhanh.”

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng nói vào trong bộ đàm khi nghe được lời Connor nói thế thì việc để Khung Chang chạy thoát chẵn khác nào nuôi họa.

Người binh sĩ vừa rời. Bắn lấy viên SA-24 mở đường. Vội chụp lấy cái tên lửa được chuẩn bị sẵn. Chạy một mạch thẳng vào bên trong quân khu.

“ Con mẹ nó ông mày hồi nãy mém hại anh em giờ phải lấy công chuộc tội.”

Hắn bức tốc. Đuổi theo bước chân những người nhóm Bảo Huân và Tú Trinh đang chạy trên đường vào Dinh Thụ của Khung Chang. Những đội viên Vô Ảnh thấy hắn ôm trái tên lửa cắm đầu cắm cổ chạy.

Đoạn đường giờ thông thoáng thấy rõ. Những người binh sĩ ở đây cũng không phải ngốc. Họ đã nghe thấy tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng khởi động thì cũng biết rằng. Khung Chang đang tìm cách chạy thoát thân. Giờ có chạy vào trong dinh thự theo hắn cũng không được mà đi theo một người sẵn sàng loại bỏ hết những người có công liệu có đáng giá.

Đầu hàng nhường đường để cho những người này đuổi theo cũng là cách tốt nhất họ có đuổi kịp hay không là việc của họ. Còn bản thân mình đầu hàng chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Đây là tâm lý vốn có của những binh sĩ của Khung Chang đang có mặt tại hiện trường.

“ Cẩn thận! Ở cổng dinh thự có mìn ”

Connor bây giờ mới nhớ ra điều gì đó nói vào bên trong bộ đàm làm một số người đang chạy phía trước như Tú Trinh chỉ còn cách chừng ba mét trước cổng dinh thự cũng giật mình.

“ Thế thì làm sao mà vào đừng nói đứng ngoài này để hắn chạy mất đấy.”

Bảo Huân bây giờ bức tức nói vào bên trong bộ đàm. Hắn với Tú Trinh chạy trước vốn chỉ để tấn công vào nơi này sắp tới giai đoạn cuối cùng lại như bóng xi hơi tro mắt nhìn Khung Chang bỏ chạy thì không thể nào.

“ Vào Được chỉ sợ hẳn chờ chúng ta đem người vào kích nổ thôi. Hẳn lúc này đã cá chết không ngại kéo thêm một ít người đâu. ”

Thiếu Kiệt nghe thế mới lên tiếng nói vào trong bộ đàm gắt lời của Connor.

- toàn bộ những người đang ở công lui lại hết phạm vi mười mét. Kích nổ trước khi Khung Chang làm nó. Connor, Blake Những đang chạy ở tuyến sau còn bao nhiêu lựu đạn bút chốt ném vào công với trong sân đi.

Âm Thanh của Thiếu Kiệt vang lên đưa ra chỉ dẫn. Cả Bảo Huân với lại Tú Trinh gật đầu. Cầm ra những trái lựu đạn còn lại của mình bức chốt ném ngược vào trong sân. Đây không phải là việc mà chỉ có hai người làm mà toàn bộ các thành viên tuyến đầu thực hiện.

Blake với Connor nhóm phía sau cũng nhắm thẳng phía trong sân ném lựu đạn từ xa vào.

“ Âm! Âm! Âm...

tiếng nổ liên tiếp xuất hiện đợt đầu tiên của nhóm người Tú Trinh và Bảo Huân chưa dứt đã đến nhóm thứ hai đất đá văng tung tóe lên. Những boom mìn được đặt phòng ngừa trong sân và ngay công bị công kích của Lựu đạn phát nổ theo.

Tú Trinh và Bảo Huân cùng những người nhóm đầu nằm rạp hết ngoài đất phía trước dinh thự của Khung Chang tầm mười mười lăm mét nhưng vẫn cảm nhận thấy sự rung chuyển lắc lư của mặt đất.

Nhóm đầu như thế nhóm thứ hai cũng không có khá hơn. Khi đất đá văng ra để tránh tổn thương không cần thiết. Tất cả mọi người nằm xuống chỉ có một người chạy trên đường đang mở lấy cái SA - 24 vừa chỉnh tọa độ vừa chạy.

Cánh quạt của máy bay trực thăng đá nhú ra khỏi đặng sau dinh thự. Khung Chang đem máy bay do chính mình lái cất cánh lên. Người đội viên Vô Ảnh lúc này chạy nhanh đến mức hấn không để ý những gì xung quanh. Trong đầu hấn chỉ có một ý nghĩ không để Khung Chang chạy thoát.

Ngay cả nhóm người của Tú Trinh với Bảo Huân chỉ kịp thấy một đôi giày xuất hiện trên đất rồi chạy thẳng vào trong dinh thự. Hai người cố gắng ngược nhìn theo cái bóng lưng của người binh sĩ kia há hốc mồm.

Bên trong dinh thự những bom mìn đang nổ căn cả mặt đất vậy mà hấn lại liều mình của mình chạy vào. Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ kịp nói lên một câu.

“ Không được hi sinh vô ích! ”

Hấn thấy được người này không để ý phía trước mà chỉ lo tinh chỉnh lấy tên lửa phòng không vác vai. Trên tay bởi từ màn hình hấn thấy được người này thậm chí còn không nhìn xung quanh. Âm Thanh của Thiếu Kiệt vang lên bộ đàm như xung quan lại bị át đi tiếng boom mìn.

Trong không trung chiếc máy bay đơn độc của Khung Chang xuất hiện màn hình camera lúc này thay đổi nhìn về một hướng. Đem đầu tên lửa hướng thẳng vào trong máy bay. Đất đá rớt xuống nhưng vẫn không làm với đi quyết tâm của người binh sĩ này.

Hà Vi cũng chưa từng thấy người nào liều mạng như thế há hốc trợn trừng mắt. Ngọc Nhi nhìn chăm chăm vào màn hình. Tay che miệng, Đến cả cô cũng không hiểu được người này làm sao có định lực kiên cường không sợ chết như thế.

Hình Ảnh một cái tên lửa hướng thẳng vào máy bay của mình từ một người đang khụy gối trong cả cái sân xung quanh là boom mìn đang nổ

cũng làm cho Khung Chang không thể tin được.

“ Khai Hỏa”

Chiếc tên lửa bị bắn đi từ phía mặt đất hướng vào máy bay một luồng sáng đem Khung Chang cũng chiếc máy bay nổ vang tạo ra một ánh sáng trên không. Người binh sĩ này vẫn không dừng lại ở đó. Anh Xoay người cầm SA-24 không còn đạn rời khỏi cái sân một cách nhanh nhất.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một bóng người được in xuống mặt đất đang chạy ra ngoài. Hình ảnh ấy như một trong những cảnh ăn khách của phim hành động. Bên trong nhà ăn mọi người im lặng Thiếu Kiệt bây giờ cũng không hiểu được là nên vui hay là nên buồn. Hắn thấy toàn bộ mọi chuyện nhưng cũng không hiểu được bản lĩnh ở đâu để cho người lính của Vô Ảnh này làm như vậy. Một người xoay chuyển toàn bộ cục diện sắp thấy Khung Chang thoát khỏi mọi người trong cuộc chiến.

Khi chiếc máy bay từ trên không rời xuống dinh thự phát ra một tiếng nổ đem xung quanh hừng hực lửa và những thứ khác văng lên đi kèm theo tất cả phải đến vài phút sau mới kết thúc.

Mọi người im lặng. Binh sĩ của Khung Chang cũng chỉ biết chần động nhìn theo hình ảnh bốc cháy của dinh thự vì bị máy bay nổ làm ra không một tiếng động. Nhà ăn trung tâm chỉ huy cũng im lặng không một tiếng động nào vang lên. Những người có mặt ở đây vừa chứng kiến thấy một đế chế hùng mạnh của những thập niên chín mươi mà tất cả các quốc gia ở xung quanh tam giác vàng đều e ngại. Hiện tại nó chỉ còn lại ánh lửa đỏ của màn đêm và tro bụi từ vụ nổ tản mát ra.

“ Báo Cáo nhiệm vụ bắn hạ máy bay bỏ chạy của Khung Chang hoàn thành lấy việc này chuộc tội vụ khai hỏa hồi nãy hi vọng Các Chỉ Huy không trách tội!”

Âm Thanh của người binh sĩ ấy vang lên trong bộ đàm làm cho Thiếu Kiệt cùng tất cả mọi người ngẩn ra. Đúng vậy Khung Chang bỏ chạy bị bắn hạ. Người vừa làm người hùng của mọi người chỉ muốn lập công chuộc tội vụ khai hỏa vừa rồi khiến mọi người bỏ chạy.

- Được! Được! Công nhiều hơn tội! Việc khi nãy xí xóa. Mọi người xem xét xem Khung Chang có chết thật chưa. Thu dọn tàn cuộc xem thử tình hình thương vong ra sao rồi báo cáo tiếp.

Lời Thiếu Kiệt nói trong bộ đàm lúc này mới kích phát hết sự vui mừng của những người Vô Ảnh. Một tiếng hoan hô vang dội để cho Thiếu Kiệt phải nhanh chóng gỡ cái tai nghe đang đeo ra. Nếu không thì lỗ tai hẳn chịu không nổi hơn một trăm người hét vào tai cùng một lúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 513: Mạch Ngọc

Thiếu Kiệt bây giờ mới ngồi xuống ghé thờ ra nhìn những màn hình rung động của sự vui mừng đang có. Hà Vi ngồi bên cạnh hẳn đưa một ly nước cho Thiếu Kiệt uống cười nói.

- Xem ra ông em mà biết Vô Ảnh có được cả thành tựu như thế này chắc chắn sẽ không để họ làm quân đội tư nhân của anh đâu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Giờ kiểm tra quân số với những thứ cần thiết anh định giải quyết ra sao đây? Khung Chang chết chỗ đó thành nơi không người. Chắc chắn các thế lực khác sẽ tiến vào chiếm cứ. Khung Chang mất đi thế lực khác lại nổi lên như thế em thấy cũng không ổn lắm đâu.

Hà Vi bây giờ mới đem suy nghĩ của mình nói cho Thiếu Kiệt biết, Cô thấy dù lần này chỉ là Thiếu Kiệt đi đánh phủ đầu để sau này các thế lực khác phải e ngại mà không dám làm bừa nhưng hiện tại thì khác. Vô Ảnh vô hình chung trong lúc bất ngờ đem Khung Chang hốt trọn ổ cũng ngoài dự liệu rất nhiều của Thiếu Kiệt.

Ngọc Nhi cũng gật đầu. Yếu tố quan trọng không phải là hiện tại làm như thế nào mà giải quyết ra sao. Nếu có một thế lực đủ để diệt đi Khung Chang thì những thế lực khác trong Tam giác vàng cũng không phải nằm im. Họ đâu biết rằng đối phương là người như thế nào giải quyết Khung Chang được thì chắc chắn giải quyết họ được. Việc này nếu không làm ổn thỏa cũng chẳng có cách nào hết.

Thế lực của Tam giác vàng đã là bất ổn quân hùng càn cứ không thiếu. Mỗi thế lực bị diệt là một thế lực khác nổi lên nếu không nơi đó cũng không còn gọi là vùng tranh chấp tam giác vàng.

- Việc này đến giờ anh cũng chưa có dự tính gì đấy. Chuyện diệt cả Khung Chang là bất ngờ rất lớn của Vô Ảnh đem lại. Nếu ngay lúc đầu nói họ có thể chắc chắn diệt được Khung Chang thì bản thân mọi người ở đây tin không. Số quân như thế hơn trăm người du kích cường công với số quân của Khung Chang nói đánh thắng hẳn ai tin?

Thiếu Kiệt bây giờ khá gút mắt nếu đem quân về hết thì những gì vừa làm ở đây cũng chỉ là diệt một thế lực nhất thời. Bởi chỉ cần hấn rời đi sẽ có người đến dùng nơi này cũng giống như Khung Chang trở thành một nơi sản xuất Ma túy đem ra thế giới.

Sau một lúc trầm mặc suy nghĩ vấn đề gì đó. Ngọc Nhi mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt và Hà Vi.

- Em thấy hay anh hỏi Connor xem ý kiến của anh ta như thế nào. Mình không biết được nhiều ở khu đó nhưng Connor có thể không biết sao. Đem nhiều người như thế rời đi cũng không được nếu thêm một vài trăm người thì còn có thể chứ đằng này nếu những người còn sống kia cũng không ít đem về Hà thúc chấp nhận sao.

Ngọc Nhi nói ra ý kiến của mình Thiếu Kiệt cũng không bác bỏ. Vì đơn giản điều này không sai. Bởi quân đội tư nhân hấn cũng không thể hơn ngàn người. Như thế đối phương tranh đấu với hấn đem việc này xem như mối nguy hại an toàn quốc gia thì đây lại là điểm yếu.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đeo lên tai nghe của chính mình nói vào micro.

- Tình hình bên đó như thế nào rồi kiểm tra thương vong và những gì cần thiết chưa báo cáo về đi.

“ Báo Cáo chỉ có năm người bị thương không có tử thương. Đầu hàng có một ngàn ba trăm lẻ sáu người và người nhà của các đồng đội hết chín mươi

người Hiện tại đang thống kê tài sản.”

- Người của Khung Chang tử vong nhiều vậy sao?

Thiếu Kiệt nghe thấy con số bao cáo cũng không nhịn được hỏi lại một câu hẳn không ngờ chỉ một trận chiến như thế này mà con số tử thương hoàn toàn nằm ngoài sức thừa nhận của hẳn.

“ Không tránh được những người này cũng là thành phần ngoan cố có truy nã ở các quốc gia trú ẩn ở tại địa phương này không ít. Ngoài những quân đội từ lâu thì những người này cũng là mối nguy hiểm của xã hội thời ”

Âm Thanh Connor trả lời lại bên trong bộ đàm cho Thiếu Kiệt biết tình hình. Hẳn hiểu Thiếu Kiệt sợ tổn thương người vô tội. Nhưng những người vòng trong trung tâm của quân doanh này thì có người nào mà vô tội. Trên tay kẻ nào lại không dính qua máu người chết và gây hại bởi những thứ họ đã làm. Đầu nậu ma túy đem cái chết trắng đến cho người khác ở từng quốc gia đều có không ít người.

- Connor tôi hỏi ý kiến anh một chút. Quân doanh này anh sống và hiểu rõ nó hơn chúng tôi như thế thì anh có ý nghĩ gì không?

- Việc này! Theo tôi thấy để cậu tiếp quản hay hơn. Hiện tại kết thúc như thế này nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không có thể lực ở đây đối phó cậu. Nơi đây cũng thuận tiện để cậu mở rộng Vô Ảnh. Những thành viên mới cần có sự rèn luyện thực chiến mà nơi này thì lại không thiếu điều đó. Mỗi thể lực một khí bị hạ chỉ chưa đầy một tháng là có thể lực khác nổi lên vậy tại sao cậu không tiếp nhận nó làm căn cứ cho mình.

Connor suy nghĩ một chút mới trả lời lại cho Thiếu Kiệt biết ý nghĩ của hẳn. Việc quá nhiều người của Khung Chang còn lại nếu chỉ những người

Vô Ảnh sau khi rời đi tất cả cũng trở lại với hoạt động vốn có của nó. Người mạnh nhất sẽ thay thế Khung Chang bắt đầu điều hành đường dây ma túy xuyên quốc gia.

- Chỉ là nơi đó kinh doanh thứ mà thật sự tôi không thấy thích chút nào. Anh cũng biết tôi không ưa cái chất độc hại đó. Giờ tiếp quản không thể nào để cho những thứ đó hoạt động thì tiền của tôi cũng với dần đầu thế trụ được.

Thiếu Kiệt cũng đem ý kiến của mình nói ra. Nuôi quân là điều cần thiết nhưng nếu nuôi quân mà như Khung Chang thì chẳng khác nào hấn như Khung Chang đem gieo rắc cái chết trắng ra thế giới. Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế cười lớn bên bộ đàm làm cho Thiếu Kiệt bất ngờ.

- Thiếu Kiệt tôi hiểu cậu muốn làm sao. Không như Khung Chang chứ gì. Nhưng tôi nói cậu nghe này. Nơi đây không chỉ có thứ đó kiếm được tiền. Thậm chí có một thứ mà ngay tại quân doanh này đã tồn tại hàng tỷ đô la mỹ rồi. Chỉ là Khung Chang và Khung Sa hoàn toàn không biết thôi!

Lời này làm cho Thiếu Kiệt ngẩn người ra. Hấn nắm trong tay không ít tiền nhưng có thứ gì tại chính quân doanh của Khung Chang lại lên tới con số đó. Mà chiếm cứ bấy lâu này hai cha con này đều không biết. Mà Connor hấn lại biết.

- Anh đừng nói đùa nếu có thứ đó thì Khung Sa với Khung Chang cần phải buôn bán chiếc xuất ma túy sao.

- Cậu tắt hết các liên lạc cần thiết đi tôi nói riêng với cậu.

Nhìn vào màn hình Thiếu Kiệt thấy được Connor đi vào một căn phòng không người để nói chuyện gì đó quan trọng cho Thiếu Kiệt. Ra hiệu tắt hết

cả đường dây liên lạc khác của mọi người Vô Ảnh. Thiếu Kiệt thấy Connor lấy cái camera hướng mặt mình như chuẩn bị nói với Thiếu Kiệt điều gì đó.

- Rồi chỉ còn lại kênh của anh thôi đây! Ở đây có gì mà đáng giá đến như thế. Không thể nào có một vật mà hai bố con cáo già kia không biết được.

- Có đây! Thật chất công việc của tôi vốn là người khảo sát mỏ địa chất. Ngay phần dinh thự được xây lên thật chất là một mạch ngọc đi thẳng vào sâu trong lòng đất và theo ước tính sơ bộ của tôi nó không dưới mười tỷ đô đâu. Chắc cậu biết mạch ngọc là gì chứ?

Thiếu Kiệt đang cầm cái ly nước rơi ngay tại chỗ. Nói hấn không biết mạch ngọc là gì thì chắc chắn không thể nào. Trong đầu Thiếu Kiệt hiện lên hai chữ đồ thạch.

Cả Hà Vi và Ngọc Nhi đều giật mình khi nhìn thấy Thiếu Kiệt bất động như thế. Hai người không nghe được Thiếu Kiệt và Connor nói gì. Nhưng phải là tin tức động trời đến mức nào mới khiến hấn như thế.

- Mọi người rời khỏi phòng khoảng năm phút giúp tôi! Chỉ Hà Vi với Ngọc Nhi ở lại thôi!

Thiếu Kiệt lúc này lên tiếng mọi người trong nhà ăn gật đầu rời khỏi ghế của mình. Những người IT đang làm việc cũng nhanh chóng đứng dậy rời khỏi nhà ăn. Nơi đây chỉ còn lại ba người Thiếu Kiệt nhìn sơ lượt một cái mới lên tiếng nói với Connor trong bộ đàm.

- Ý anh muốn nói là Mạch Ngọc Nguyên Thạch Cực kỳ lớn đang tồn tại ở bên dưới dinh thự mà Khung Sa xây dựng lên.

- Tôi biết ngay là cậu hiểu mà. Chỉ có dân hiểu biết mới hỏi biết hai từ nguyên thạch thôi. Cậu từng chơi đồ thạch à?

Connor lúc này bật cười nói lại bên trong bộ đàm của mình với Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi với Hà Vi cũng không hiểu lắm mạch ngọc nguyên thạch là gì nhưng có cái gì đó mà bên dưới dinh thự của Khung Chang là điều hai người đều thắc mắc.

- Tôi chưa từng chơi đồ thạch. Nhưng tôi biết một đạo thiên đường một đạo địa ngục là chỉ rủi ro của việc đồ thạch như thế nào. Làm sao anh dám chắc nơi đó có Mạch Ngọc. Tôi không may mắn đến mức đánh bậy đánh bạ một lần lại chụp được mấy chục tỷ đô đi.

Thiếu Kiệt trả lời lại câu hỏi của Connor. Hắn dựa theo những kiến thức mà mình có được từ đọc truyện. Hai bộ truyện dị năng khá hay về vấn đề này đó là Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ và Hoàng Kim Đồng. Nói rất chi tiết về đồ cổ và vấn đề đồ thạch dù cho nó có hơi hư cấu nhưng phản ánh một chút gì đó của hiện thực.

- Xem ra cậu cũng biết không ít. Thật chất tôi cũng không nhận ra được cho đến khi Khung Sa chọn nơi đó xây dựng. Bề mặt đất hoàn toàn phù hợp với mặt ngoài Mạch Ngọc. Kèm theo một vài thứ liên quan. Tiếc là hắn lại chỉ xây biệt thự. nếu hắn xây dựng một cái gì đó lớn hơn tầm một tòa lâu đài năm sáu tầng chắc chắn sẽ phát hiện ra Mạch Ngọc. Vậy cậu nói xem cậu có tiếp nhận nó không?

Connor đem câu hỏi này nói lại với Thiếu Kiệt một lần nữa. Hắn muốn biết quyết định của Thiếu Kiệt trong chuyện này như thế nào. Hà Vi với Ngọc Nhi im lặng hai người không hiểu những gì Thiếu Kiệt vừa nói nhưng vẫn hiểu được mấy chục tỷ đô là như thế nào. Ai có thể biết cầm mấy chục tỷ trong người sẽ làm được những gì. Một quốc gia cần bao nhiêu tiền cho quân sự Thiếu Kiệt nếu hắn cọc tiền này trong tay hắn trở thành người đủ chu cấp cả quân đội quốc gia chứ không phải chuyện đùa.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 514: Xem Chiến Tích Thôi.

Sau một lúc Thiếu Kiệt mới lên tiếng đáp lại lời của Connor phía bên kia bộ đàm.

- Xem ra anh cũng tâm tư không ích đi. Ráng trụ lại nơi đó bấy lâu nay cũng chỉ đợi thời cơ về cái Mạch Ngọc thôi không uổng công à. Nhưng sao anh lại không nói với Khung Sa hoặc Khung Chang lúc đó không phải tốt hơn sao. Tại sao lại nói với tôi điều này không phải như thế thiệt thòi cho anh sao. Tiềm phục bao nhiêu năm nay vì cái mạch ngọc. Giờ lại đưa cho tôi sao.

Thiếu Kiệt bây giờ hiểu tại sao Connor hẳn cố gắng bám trụ lại quân khu của Khung Chang khi bị ăn nhiều thiệt thòi mà vẫn ráng chịu đựng. Mấy chục tỷ đô dưới lòng đất có thiệt thòi như thế nào cũng phải chịu là điều hiển nhiên rồi.

- Cậu khác với hai cha con họ. Mười năm nay tôi ở nơi này chứng kiến không ít đi. Cái Mạch Ngọc đó nếu mà nói ra tôi còn sống đến ngày hôm nay mới là lạ. Thà tôi im lặng đợi thời điểm thích hợp chọn mặt gửi vàng tốt hơn bố con nhà nó. Mà cậu qua thời gian tiếp xúc này tôi thấy phù hợp nhất. Nên khi điều binh đến đây tôi đã để người của mình quyết tâm tiêu diệt được Khung Chang dù có chết thì cũng không cho hắn còn tồn tại ở quân khu này. Với lại cậu vừa mới cứu tôi một mạng nữa đấy.

Connor nói ra những lời đó làm Thiếu Kiệt giật mình hẳn đã làm gì trong cuộc chiến để cứu Connor đâu mà Connor lại nói hẳn cứu Connor một mạng

- Anh nói gì tôi không hiểu tại sao tôi lại cứu anh một mạng nữa? Trong trận chiến vừa rồi tôi đã làm gì đâu. Anh bị bắn tôi còn không có bên cạnh

làm sao cứu anh được một mạng chứ.

- Cậu không cứu nhưng đồ cậu cho Cứu tôi. Cứ nghĩ nó đơn giản như những thẻ bài thông thường chỉ là dày hơn một chút nhưng mà lại hiệu quả cao đấy cậu xem. Đúng là thẻ còn người còn mà.

Connor vừa nói vừa đưa cái thẻ bài tên của mình khi xuất kích Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mọi người. Cả Hà Vi và Ngọc Nhi đều giật mình. Viên đạn nằm ở giữa Thẻ bài. Viên đạn được bắn trúng ngay thẻ bài của Connor và bị giữ lại bởi ma sát mà không phải xuyên qua như những thẻ bài thông thường.

- Cậu nói xem cái này có phải là cậu cứu tôi một mạng nữa không. Tại sao nó không xuyên qua luôn mà lại bị giữ lại ở giữa như thế này. May mắn thì chắc cũng có đấy nhưng mà việc đã qua hết chỉ còn cái phần đuôi đạn thôi mà nó không qua thì không thể nào. nên tôi quyết định để cho cậu biết sự thật trong quân doanh này.

Thiếu Kiệt im lặng hẳn suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng nói đáp lại lời Connor.

- Được tôi tiếp nhận mọi việc do anh ở đó sắp xếp tôi có nhiệm vụ hỗ trợ khi có biến động. Còn về Mạch Ngọc thì năm mươi năm mươi anh thấy thế nào?

- Biết ngay cậu sẽ nói như thế! Nhưng như vậy cũng cho thấy tôi đã đúng. Không cần năm mươi phần trăm đâu! Cuộc sống của tôi đã quen rồi chỉ cần mười phần trăm thôi còn nhưng thứ còn lại của cậu. Nếu không có cậu thì những thứ này cũng không đến lượt tôi. Như thế phù hợp hơn. Việc điều hành ở đây tôi sẽ chịu trách nhiệm bảo đảm với cậu rằng sẽ không dính líu gì đến chất trắng đó nữa.

- Anh thật chỉ lấy mười phần trăm có ổn không đấy!

Thiếu Kiệt không ngờ đến được rằng Connor chỉ đòi lấy mười phần trăm của Mạch Ngọc trong khi đó hẳn thấy việc chia đôi năm mươi năm mươi là hợp lý. Connor khai thác điều hành quân khu ở đó hẳn chỉ có việc hưởng năm mươi phần trăm khi có biến động nhất thời. Đối với Thiếu Kiệt việc này quá hời hợt. Mà giờ đây Connor lại nói như thế làm Thiếu Kiệt có chút nghi ngờ.

- Thật chứ sao không! tôi đùa cậu làm gì! giờ cậu chỉ cần bật kênh khác lên để Vô Ảnh của cậu giết những người của tôi cậu cũng chiếm được toàn bộ mạch ngọc rồi tôi cần chi nhiều tiền như thế làm gì. Bên ngoài tôi vẫn còn bị truy nã đấy tiền nhiều không sai được cũng vậy.

Connor vừa cười vừa đáp lại Thiếu Kiệt một câu nói vui vẻ. Hiện tại hiểu được tâm tư muốn thấy được cái mạch ngọc mà mình tốn công sức bao năm nay trong quân doanh này xuất hiện đó lại là ước muốn của Connor chứ không phải là việc đánh nhau chém giết trước đây nữa Thiếu Kiệt cũng cười đáp lại.

- Làm người ai làm thế anh nghĩ tôi như thế sao. Nhưng mà muốn khai mạch ngọc ít nhất cũng phải đợi ổn định là tình hình ở đó đã. Hiện tại sợ rằng không ít thế lực ở gần đó đang chuẩn bị thừa dịp chúng ta chiến đấu với Khung Chang vừa xong nhảy vào đi.

- Việc này là hiển nhiên. Nhưng mà trước khi ổn định tình hình hiện tại tôi nghĩ trong vòng hai giờ nữa cậu để cho một máy bay của quân đội xuất hiện tại quân doanh đi. Cậu cũng qua đây xem rõ tình hình tốt hơn. Với lại cũng để một số người hiểu chúng ta còn thực lực không dám làm loạn nếu không nuốt không trôi mạch ngọc à.

Connor gọi Thiếu Kiệt qua bên quân doanh đó không nói thì hẳn cũng sẽ làm hiện tại nơi đó nằm trong tay mình. Thiếu Kiệt cũng muốn biết được mạch ngọc và toàn bộ tình hình nơi quân doanh Khung Chang. Hiện tại hẳn nhìn qua camera cũng không trực tiếp bằng nhìn chính diện.

- Khởi nói việc đó tôi qua tới bây giờ đây! Đợi hai giờ nữa tới nơi nói chuyện trực tiếp.

Thiếu Kiệt bây giờ mới gỡ cái tai nghe xuống. Đưa cho Ngọc Nhi. Hẳn gấp gáp muốn biết liệu dự đoán của Connor có đúng hay không. Nếu cảm người ở tại chỗ đó mà không thu được gì mà còn tồn thất thì hẳn chịu không nổi.

- Ngọc Nhi em ở đây quan sát tình hình. Anh với Hà Vi qua bên đó trực tiếp xem như thế nào. Tất cả những dữ liệu thu được đợi anh về xử lý hiện tại để em kiểm tra ở đây trước khi anh về không được để người nào đem theo bất cứ thứ gì rời khỏi đây chỉ khi nào anh về mới cho giải tán.

- Ủ qua bên đó chắc không có nguy hiểm gì chứ? Anh cũng phải cẩn thận em chỉ sợ còn người tin cần của Khung Chang làm ra hành động bất ngờ thôi. Mà mạch ngọc nguyên thạch, rồi mấy tỷ đô là sao? Anh với Connor bàn bạc vấn đề gì thế.

Ngọc Nhi vừa cầm lấy tai nghe chỉ huy của Thiếu Kiệt đưa cũng nói ra suy nghĩ của mình này giờ. Cô biết chắc Hà Vi cũng có thắc mắc như mình. Không ai hiểu Thiếu Kiệt tại sao cho mọi người rời khỏi đây chỉ để hai người hẳn với Connor nói chuyện.

- Việc này anh cũng vừa mới biết! Mạch ngọc là nơi địa chất lâu năm được xuất hiện khoáng thạch điển hình như ngọc thạch. Nó nằm sâu dưới đất. Được bao bọc bởi một lớp đá vôi thường có nhiều hình dạng không cố định. Nó được thương nhân ngọc thạch các quốc gia trên thế giới tìm kiếm

bởi giá trị của một mạch ngọc không thấp thường được tính từ hàng tỷ đô. Mà ngay trong quân doanh của Khung Chang có một mạch ngọc mấy chục tỷ đô theo như Connor phán đoán là thế.

Thiếu Kiệt trả lời lại Ngọc Nhi một cách nhanh gọn nhất để cho hai người hiểu được tại sao hẳn phải cho mọi người rời khỏi nơi này chỉ để lại cô và Hà Vi. Bởi hẳn biết thì không có nghĩa người khác không biết. Connor nói vào bộ đàm bảo Thiếu Kiệt tắt hết liên lạc cũng vì việc đó. Hẳn sợ có người nói ra tiếng gió về chuyện này.

- Liệu có tin tưởng được Connor không thế Thiếu Kiệt. Tại sao anh ta lại biết việc này. Hơn nữa hiện tại với người của Khung Chang còn sót lại sợ rằng anh ta trở giáo xoay đầu thì sao.

Hà Vi im lặng suy nghĩ lời nói của Ngọc Nhi rồi lắc đầu. Cô thấy việc này tỷ lệ xảy ra rất nhỏ trừ khi Connor là người không có ánh mắt nếu không sẽ không để việc này xuất hiện. Bởi vì nếu Connor làm việc này hẳn mất nhiều hơn được.

- Có thể nhưng nó sẽ không xảy ra. Connor tiềm phục chịu không ít thiệt thòi vì cái mỏ này. Hiện tại thế lực quân doanh đó bất ổn. Nếu không ổn định được. Người của Vô Ảnh bị mất đi hẳn chống không lại với cách thế lực khác. Connor hiểu rõ vấn đề này, Một mình anh ta sẽ không thể nào ôm được cái mạch ngọc đó. Đưa cho người khác anh ta an tâm sao. Nhưng mà Thiếu Kiệt thì khác, thế lực quân đội ủng hộ. Thêm vào đó Connor cũng thấy được đằng sau Thiếu Kiệt còn có một thế lực có thể cấp được các vũ khí hiện đại để tấn công quân doanh lần này. Anh ta không ngại sống lâu thì cũng hiểu không có Thiếu Kiệt anh ta cũng không có gì.

Ngọc Nhi nghe Hà Vi phân tích bây giờ cũng hiểu ra. Thiếu Kiệt không quản lý quân doanh mà để cho Connor ở tại đó phát triển cơ sở và nhận sự viện trợ. Lấy mười phần trăm trong mạch ngọc là Connor không cần lo lắng

gì đến cuộc sống sau này. Có chiến sự người của Thiếu Kiệt lo. Cuộc sống an bình kiếm tiền từ những gì mình chịu khổ cực lại được quyền hành ở quân khu thì không còn gì hơn nữa.

- Thôi ra máy bay qua bên đó xem tình hình thế nào Ngọc Nhi ở lại có gì thì gọi người đem đồ ăn tới cho mọi người đợi anh về sắp xếp sau.

- Ừ được rồi anh nhắc cái này là lần thứ hai rồi đấy! Nhớ đi sớm về sớm đấy!

Ngọc Nhi nói hết câu Thiếu Kiệt cũng gật đầu cùng với Hà Vi đi ra máy bay đang ở ngoài quân doanh. Hiện tại hai chiếc được điều đi đã về đến quân doanh đợi chờ đón những người Vô Ảnh trở về. Phi Công thấy Thiếu Kiệt xuất hiện cũng hiểu cuộc chiến đã kết thúc.

- Tới chỗ của Khung Chang ở đó kết thúc cuộc chiến rồi. Hai chiếc đi luôn đi. Cần đưa người bị thương về đây chữa trị. Khung Chang bị tiêu diệt quân doanh bên đó nằm trong tầm kiểm soát của người mình rồi lên đường xem chiến tích thôi.

Thiếu Kiệt trực tiếp nói với những người phi công đang bên ngoài máy bay làm cho họ giật mình. Vốn lệnh ban xuống chỉ là hỗ trợ cần thiết họ cũng biết mình đưa đi bao nhiêu người để tấn công cái quân doanh trong rừng của Khung Chang thôi. Tưởng chừng như đây chỉ là đánh trả phủ đầu không ngờ nhóm người họ đưa đi lại thắng cả cái quân doanh còn nắm kiểm soát toàn bộ theo như lời Thiếu Kiệt nói thì phải như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 515: Không Cảnh Cáo Được

Từ lúc phát sinh chiến đấu đến lúc tàn cuộc chiến mọi thứ diễn ra trong vòng hơn ba giờ tất cả mọi thứ hiện tại không sai biệt lắm mọi thứ ổn định và hơn thế nữa là nó đem lại chiến thắng đầu tiên của việc xuất binh đầu tiên của Thiếu Kiệt hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Hà Thúc bây giờ muốn liên lạc với Hà Vi để biết xem tình hình thế nào nhưng cũng không được. Điều này không chỉ ông mà còn có nhưng người đang ngồi trong phòng. Được triệu tập tới đây vào lúc sáng sớm. Họ dường như đều muốn biết kết quả của Thiếu Kiệt trong cuộc chiến này sẽ như thế nào. Hiện tại tất cả đều chờ đợi những tin tức đầu tiên cần có để nhận định được năng lực của Thiếu Kiệt hẳn đến mức nào.

- Sao chưa liên lạc được nữa à lão Hà! Nếu thế tôi ngủ chút nhé xong ông gọi tôi dậy mới mừng bốn tết giật đầu mọi người qua đây sớm như thế này thật chần hiều nổi ông sao không đợi có kết quả rồi hãy gọi luôn.

Lưu Hoan bây giờ vừa trách móc Hà Thúc vì ông đem giấc ngủ buổi sáng của mình kéo qua đây. Hà Thúc cau mày một ít nhìn Lưu Hoan lắc đầu đáp lại.

- Chắc hiện tại còn đang chiến đấu đi. Trận chiến nếu kéo dài xem ra có thể chỉ là hòa hoặc là phải chọn đường rút lui rồi. Nhưng mà như thế cũng là có can đảm một chút rồi. Các ông nói xem giờ giải quyết như thế nào đây. Việc vừa qua nếu tôi không đi Lưu Minh chắc chắn không có nhiều tin tức để bàn đầu. Lão Trần tôi nói là còn chưa tin sao. Lão về gỡ cái bàn thờ thằng nhỏ xuống đi.

Mọi người lúc này nghe Hà Thúc nói thế nhìn qua Trần lão một chút cười cười. Trần lão cũng hiểu Hà Thúc cũng muốn khuyên mình nhưng vẫn còn

chút bực bội nói với Hà Thúc.

- Tôi nói lão Hà ông ung dung tự tại nhĩ. Lý Tế Minh trước đây là đối thủ không phải ngày một ngày hai giờ lại xuất hiện như thế chưa hết hẳn còn đầu đọc con tôi vào quân hẳn thế mà lão để yên được. Lão sao không kéo nói về cho tôi. Lại còn nói thế nhà tôi chỉ có mỗi nó là thằng con trai. Lão làm như thế mà coi được. Giờ tôi đem bàn thờ nó để xuống mọi người nói sao.

Trần Lão trách móc không ngư nghĩ với Hà Thúc làm cho mọi người bật cười. Trương lão bây giờ mới nhìn Trần lão lắc đầu nói với hẳn.

- Lão Trần! Ông đừng giả vờ, vui thì nói vui. Ở đây ai mà không biết. Con ông còn sống là được rồi. Mấy ngày nay ông cười không híp được mắt nữa tôi thua gì cũng thua. Mọi thường gật đầu ít nói. Bởi lão thấy dù lão có chết cũng chẳng có gì nhưng hiện tại thì khác à. Thằng con độc đinh còn sống chỉ là không về được thôi có gì đâu. Ông cũng biết nếu Lý Tế Minh để cho con ông về chẳng khác nào tiết lộ cơ sở bí mật của hẳn sao. Mà các ông nói xem cái tên này năm đó đem hết hai hạm đội đi mất giờ lại xuất hiện. Mà không ai tìm ra được nơi hẳn ở mới hay chứ.

Lời Trương lão làm cho mọi người gật đầu. Lý Tế Minh hành động khó đoán. Năm xưa dẫn binh nơi của Lý Tế Minh rất khó công phá hầu như Hà Thúc chỉ có thể thông qua đánh chiếm được nơi này bởi Lý Tế Minh bỏ lại căn cứ. Khi đó mọi người còn tưởng rằng hẳn lâm trận bỏ trốn nhưng khi cuộc chiến kết thúc thì biết được Lý Tế Minh không phải bỏ đi bình thường mà đem theo hai hạm đội khu trục của mình rơi đi trong đêm không người nào ở nơi đó hay biết.

Vào lúc đó Lý Tế Minh bị liên quân năm nước truy nã về hành vi của mình nhưng không ai biết hẳn ở đâu. Quân đội và người của hẳn hoàn toàn không có hành vi gì.

Cũng trong trận chiến mấy năm trước thế lực của Lý Tế Minh lại nổi lên hẳn là người chiến thắng sau cũng bị liên thanh âm thầm truy nã của một trăm năm mươi quốc gia mà vẫn không tìm ra được nơi ở. Hiện tại cũng như vậy thế lực này lại nổi lên một cách thần bí và tồn tại như thể nó một phần của thế giới.

- Không nói về lão ấy nữa các ông nghĩ sao đây hiện tại biết được cái loại thuốc kia trong người của Thiếu Kiệt đấy. Hoàng Lâm Nhu cũng là con của Lý Tế Minh là rõ rồi nhưng ở đây chúng ta làm gì được. Thiếu Kiệt thì không biết gì. Hoàng Lâm Nhu dễ dàng chịu nói ra nơi đấy à. Với lại hiện tại chúng ta đi đôi phó ông ta chẳng khác nào vác đá đập chân mình sao.

Lưu Hoan giờ lên tiếng nói với mọi người trong phòng. Ông cũng không phải ngạc nhiên Thiếu Kiệt hiện tại tính ra cũng đã một phần của nhóm người họ. Lợi ích đem lại khá lớn nhìn từ mặt tổng thể nếu lật chuyện này ra người có hại vẫn là họ.

- Trước mắt cứ để việc chìm xuống đi. Sau này nếu Lý Tế Minh có gây ảnh hưởng gì đến quốc gia thì chúng ta mới bàn hiện tại đem việc này ra nói còn sớm quá. Nhưng xét một góc độ nào đó hình như Lý Tế Minh cũng không có muốn đối kháng với quốc gia chúng ta à. Nếu có chắc chắn thắng nhóc của lão trần cũng không gia nhập bên đó đi.

Trương lão uống một ngụm trà rồi nói ra một chút về ý nghĩ của mình trong chuyện này. Còn Hà Thúc trầm ngâm một vai giây cũng gật đầu.

- Hiện tại việc Thiếu Kiệt tạm gác qua một bên đi, Đợi lát nữa có tin tức gì thì chúng ta tính tiếp. Lão Trần chuyện lần này Ngô gia làm ra động tác như thế theo ông thì việc này lão Ngô kia biết không. Nếu thật sự lão biết chuyện mà vẫn để con cháu làm chuyện này tôi nghĩ có lẽ nên khai đao là được rồi đấy.

Trần lão nghe Hà thúc nói thế cũng âm trầm một lúc. Việc vừa rồi gây náo lớn như thế ai biết được sẽ như thế nào nếu đối tượng là một trong những người họ. Nhưng vội bác bỏ ý nghĩ của mình Trần lão mới lắc đầu nói.

- Xét về thực tế thì việc này chắc chắn lão Ngô không biết. Nếu có lão sẽ không im lặng như thế này mà hành động một cách triệt để hơn. Trước tết và trong thời gian tết lão lại hẳn có động thái nào. Chỉ cũng với lão Diệp hai người đánh trà uống cơ ở nơi nghỉ dưỡng xem ra việc này xuất phát từ bên dưới làm loạn rất nhiều khả năng.

- Ừ nhưng mà chắc chắn ít nhất không chạy khỏi Ngô Kỳ, Diệp Nhi có liên quan. Hiện tại chưa biết được Ngô Nam đã có chuyển biến gì không nhưng chắc chắn phải có ba người này. Nếu không Ngô Long muốn làm cũng không đủ lực và tài chính để thuê người nó không phải như Thiếu Kiệt.

Lưu Hoan gật đầu nói ra suy nghĩ của mình đối với chuyện này. Hẳn thấy chạy khắp nơi mà để Ngô Long có đủ điều kiện tài chính thuê xác thủ các thứ chắc chắn phải nhờ hỗ trợ kinh tế từ Diệp Nhi.

- Điều này chắc chắn không cần bàn cãi. Để cho Ngô Long bỏ ra số tiền lớn như thế là không khả năng. Lão Diệp mà biết chắc chắn sẽ không cho làm. Việc đụng tới lão ta hiện tại cũng không ổn lắm. Bên dưới làm bậy nhưng lão lại không kiểm soát được. Ai nói trong chúng ta kiểm soát được hết người bên dưới đâu. Nếu có công kích thì lựa vào Diệp Nhi và những người khác.

Trương lão đưa ra ý kiến của mình ra để mọi người xem xét ông thấy kinh tế của hai nha chủ yếu nằm trong tay Diệp Nhi nếu ở phương diện này làm khó khăn thì những thứ khác chắc chắn sẽ hiệu quả hơn.

- Tôi nói các ông nghĩ xem đối phó với Diệp Nhi chắc cũng chỉ có thể làm khó nhất thời thôi. Hiện tại phe cánh bên kia không ít công việc kinh doanh của nhà đó đem lại không ít cho ngân khố. Ông cứ nghĩ đơn giản giờ tăng thuế cũng vậy mà không tăng thuế làm cái khác cũng không mấy hiệu quả tuyên truyền không hút thuốc có được hiệu quả sao. Không nói các ông cũng thấy rồi đó.

Lưu Hoan thấy trước sau vẫn không thể nào mà chèn ép được gia đình bên đó. Hiện tại người ta sở hữu con gà đẻ trứng vàng nếu cứ như thế mà nhắm vào chắc chắn những thế lực đang nằm im bất động kia cũng không phải là đồ trung bày.

- Tôi nói này lão Lưu ông là người nhận được nhiều tiền thuế như vậy nên ông nói thế. Chứ tôi cũng hiểu được khó khăn của ông không phải không. Nhưng mà nếu bỏ qua thì sẽ không được. Họ được một lần rồi sẽ có những lần thứ hai, thứ ba tiếp diễn mãi như thế mới là điều đáng lo đấy.

Hà Thúc thấy Lưu Hoan bàn lui cũng hiểu được vì sao ông phải làm như thế. Thuế từ nhà máy thuốc đóng vào ngân khố không phải nhỏ. Công ty Thuốc lá mà giảm tỷ lệ thì tiền cấp phát ra cho tất cả các khâu quy trình cần tới ngân khố quốc gia của Lưu Hoan cũng đình trệ.

- Vậy ông nói xem giờ làm sao. Tiền không được lùi cũng không được như thế thì nói làm gì. Cái này không thể đâu nếu đã dễ tôi cũng chẳng phải đau đầu. Giờ có cách nào các ông chỉ tui đi chứ không thì chỉ có cách im lặng mà cho qua thôi.

- Theo tôi thấy thì nên thúc đẩy cổ phần hóa công ty kia như thế chắc chắn sẽ cắt được một số tài nguyên của gia đình họ. Đây cũng là bài học cảnh cáo. Để họ không làm quá nhiều chuyện không cần thiết nữa.

Trương lao lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình trong việc này làm cho những người khác gật đầu nhưng chỉ có Lưu Hoan là thờ dài ngoằn.

- Nó cổ phần hóa lâu rồi! các ông tưởng tôi không tính đến à. Nhà nước cũng chỉ hưởng được ba mươi phần trăm cổ phần. Nhưng thứ còn lại thuộc về họ lâu rồi. Thông qua các con đường Diệp Nhi thu gom cổ phần từ các nhà đầu tư trong nước hết rồi. Đem ba mươi phần trăm đi nói chuyện cũng không đá động gì tới họ được. Chấn qua ngoài mặt tỏ vẻ một chút chấp nhận như bên trong còn nói được gì họ đâu. Quyền không chế công ty từ cấp lãnh đạo trở xuống đều nằm trong tay họ phía bên mình chỉ có ăn cổ phần nhập vào quốc khố thôi. Không ra đòn cảnh cáo được.

Lời của Lưu Hoan làm mọi người trầm mặc đi không ít. Họ không hề biết rằng có những thứ Lưu Hoan muốn làm nhưng lại lực bất tòng tâm như thế. Tiền có nhiều nhưng không phải lúc nào cũng là vạn năng với việc cổ phần hóa các công ty dường như là các cuối nhưng vẫn không hiệu quả thì khó khăn không phải nhỏ. Hà Thúc bây giờ mới lên tiếng nói.

- Xem ra chỉ còn cánh xem cuộc chiến của Thiếu Kiệt như thế nào mới quyết định được chúng ta nên làm những bước gì tiếp theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 516: Ngô Kỳ Phỏng Đoán

Lúc này không chỉ có nhóm người Hà Thúc đang trong mong về cuộc chiến của Khung Chang và Vô Ảnh. Diệp Nhi khi nghe thấy cuộc gọi trong đêm của Khung Chang cũng giật mình. Bởi việc này bất ngờ không có cho thấy ở Ngọc Châu này có quân đội được điều đi lại mang theo nhiều vũ khí tối tân như thế tập kích Khung Chang thì không thể nào là thế lực, mà vũ khí trang bị trên người thêm việc phối hợp các thiết bị liên lạc đều cho thấy đây là quân đội mà không phải thế lực cá nhân có thể trang bị.

- Ông nói xem liệu có phải người của Hà Thúc điều đi không?

- Làm sao mà không chắc bà tướng điều đi một đội quân dù chỉ là tiểu đoàn dễ lắm sao. Ít nhất cũng phải qua nhiều cấp bậc mới được chứ đâu phải muốn là được. Với lại ông ta cũng đâu có ngu mà làm những chuyện này. Dem quân quốc gia ra vùng đó chưa nói đến những thế lực địa phương các quốc gia ở vùng biên giới ấy để yên à.

Ngô kỳ trả lời lại vợ mình một cách chắc chắn nhất. Việc này hẳn đã tìm hiểu không thể nào Hà Thúc lại có quyền hành điều đi cả một đoàn hội hơn trăm người với những vũ khí hạng nặng mà Khung Chang đã nói với Diệp Nhi qua điện thoại.

- Có khi nào những người này tham gia giải cứu thằng nhóc đó vừa rồi không. Con thấy nếu đã có thể dàn xếp giải cứu được thằng nhóc Thiếu Kiệt đó chắc hẳn là nhóm người này đi tấn công căn cứ Khung Chang đi.

- Con nói hay nhỉ. Chuyện vừa rồi bên cảnh sát đứng ra thuyết trình rõ quá trình cứu thằng nhóc đó ra sao. Bố vừa thấy báo cáo kia. Không phải cứ một chút chuyện là điều đến quân đội được. Một vụ bất cóc ảnh hưởng an

toàn quốc gia hay sao. Bố nói rồi việc này chắc chắn không phải trong nước là. Điều người, vũ khí rồi quân nhân. Không phải cứ muốn là được.

Thấy Thiếu Kiệt nói ra những lời này Ngô Kỳ bực tức đáp lại lời con mình. Hắn khi nghe được tin từ những gì ở cơ sở đã tìm hiểu rõ ràng. Hôm nay theo mô hình quân sự chỉ có hai chiếc máy bay được cấp phép diễn tập còn những thứ như người vũ khí thì không có di chuyển gì. Nếu nói vũ khí ak và súng lục các thứ từ những quân khu chuyển đi cũng phải có người thấy được. Đẳng này lại âm thầm không phát ra tiếng gió nào thì chắc chắn không thể.

- Khung Chang giờ không liên lạc được cũng không biết tình hình ra sao. Chỉ cần hắn chiến thắng chúng ta sẽ biết được người nào. Nhưng bố tin việc này không liên quan đến thằng nhóc đó. Nó làm gì có đủ điều kiện như thế. Hà Thúc ông ta có quyền uy quân đội thật có không ít quân khu cũng được. Nhưng điều quân nhân hơn trăm người có vũ khí không phải chỉ mình ông ta quyết định là được.

Diệp Nhi thấy Ngô Kỳ nói thế cũng gật đầu. Cách nói của chồng ba không phải sai. Nếu Hà Thúc thật sự muốn điều binh như thế nào tùy ý thì ông ta có thể dùng họ để dẹp bỏ những gì uy hiếp với mình từ lâu rồi chứ không cần phải dây dưa với gia đình hai người như thế.

- Có lẽ bố con nói đúng nếu việc tùy tiện điều quân đội đi bất cứ lúc nào cũng được thì chắc gia đình hai nhà chúng ta không tồn tại lâu rồi.

- Theo bố có thể đây là một quốc gia nào đó làm ra hành động này. Xét về mặt góc độ ở mỗi quốc gia đều có những người mật vụ riêng biệt xem ra có thể lực nào đó. Thấy chúng ta với thằng nhóc này đánh nhau thông qua Khung Chang nên mới làm ra hành động hất nước bản này.

Ngô Long nghe bố mình nói thế mới vôi lên tiếng hỏi lại.

- ý bố là có người thừa dịp này dùng quân đội của mình đến đánh Khung Chang để hẳn phải làm ra quyết định không chết không thôi với Thiều Kiệt và bọn người Hà Thúc sao?

- Ừ rất có khả năng này. Hai mẹ con nghĩ nhé Khung Sa vừa chết Khung Chang thay thế với những quốc gia họ hai bố con này chẳng khác gì quả bom nổ chậm cả. Mà có ai đi đánh mấy ngàn người chỉ hơn trăm binh sĩ không? Đây chẳng khác nào đi chết. Nhưng mà chết có ít à.

Diệp Nhi cũng thấy lời Ngô Kỳ nói không sai. Dem một trăm người có vũ khí đi đánh một quân doanh tuy là có bất ngờ nhưng cũng không thể nào mau chóng đánh hạ được hết mọi thứ. Đây chỉ là hành động tự sát không hơn.

- Không cần phải chết họ cũng lấy được sự thật để cho Khung Chang vờ Hà Thúc đánh nhau họ ở giữa ngư ông đắc lợi. em thấy rằng nếu họ đánh vào mức độ phạm vi như kho hàng ma túy phá hủy nó. rồi rút đi cũng đạt được hiệu quả đấy. Nhưng mà chắc chắn phải là người của quốc gia nào đó có thể lực ở khu vực tam giác vàng này họ mới biết rõ nơi vào quân khu của Khung Chang mà tiến đánh một cách thần tốc.

Ngô Long giờ cũng hiểu được chút ít việc này nếu chỉ suy nghĩ gần sẽ nghĩ đến Thiều Kiệt và Hà Thúc làm ra. Nhưng ở đây quân đội không có người điều động đi làm việc này. Thì những gì mẹ và bố hẳn nói ra khả năng xảy ra rất lớn.

- Xem ra là có người muốn kéo chúng ta chung xuống với lại Khung Chang đối phó Thiều Kiệt và Hà Thúc. Trong mỗi quốc gia khi mà nội đấu càng làm suy yếu những gì đang có của bộ máy chính quyền của nước đó. Đây mới là chính để đối phó các quốc gia trong cùng khu vực.

Diệp Nhi bây giờ mới lên tiếng nhận định toàn cục một lần nữa. Ngô Long biết giờ mọi chuyện có vẻ như không liên quan đến Thiếu Kiệt hẳn thì cũng bớt lo lắng hơn.

- Như vậy là chuyện lần này chắc sẽ không liên quan đến chúng ta. Nhưng mà cũng cần phải đề phòng mới được. Hi vọng bên đó Khung Chang nhanh chóng liên lạc lại để biết tình hình.

- Nếu hẳn liên lạc lại nói ra ý nghĩ của anh về chuyện này. Chắc chắn phải có thế lực nào đó ở Tam giác vàng có liên quan đến quốc gia thế lực nhúng tay vào. Mình cũng cần phải biết những thế lực đó là thế lực nào. Trên phương diện ngoại giao và những thứ khác cần phải cứng rắn tạo áp lực hơn.

Ngô Long thấy bố mình bắt đầu bàn chuyện quốc gia đại sự hiện tại mọi thứ cũng không liên quan đến Thiếu Kiệt thì hẳn cũng không muốn nghe nữa nên lên tiếng nói.

- Thôi con về phòng ngủ đây. Thức đêm hôm tới giờ mệt lắm rồi. Việc mấy cái quốc gia con cũng không biết nhiều cứ để bố với mẹ bàn bạc đi là được.

- Hừ! Con suốt ngày cứ nhậu nhẹt say xỉn với cái thằng Nam không khéo như nó bây giờ. Việc chính không lo chỉ ăn nhậu rồi bê tha không lo làm việc.

Ngô Kỳ thấy mọi chuyện chưa xong hết điều gì đã đòi đi nghỉ ngơi nên hẳn khá bực bội.

- Việc này cũng không phải con muốn à! Ông ngoại với ông nội đi nghỉ ngơi chưa biết chừng nào về. Nhà thì bố cứ tiếp khách con với chú Nam có

việc gì làm nữa đâu ra khỏi nhà thì không được. Đành phụ chú ấy tiếp khách giúp bố thôi.

- Không biết lớn nhỏ! Chuyện lần này không phải mày gây ra sao. Ông mà mà biết được thì tao phải ăn nói sao. Còn bà nữa vẽ đường cho hươu chạy. Tôi không ngờ bà với nó lại ra giá với Khung Chang để ám sát thằng nhóc đó đấy. Thằng đó đáng bao nhiêu đó tiền sao. Lấy cái xác chết nó về được cái gì.

Diệp Nhi thấy chồng mình nói thế cũng một mặt hầm hầm bực tức đáp trả lại ngay.

- Ông thì hay quá. Ngồi một chỗ cao quá mà. Chuyện không phải ông gây ra sao. Năm ông không gây chuyện thì giờ có thằng nghiệp chùng đó không. Mẹ con tôi cũng không phải tốn tiền tốn của đi dọn tàn dư của ông.

- Bà nói vậy mà nghe được à!

Ngô Long thấy tình hình bất ổn chiến tranh sắp nổ ra nên cũng vội lên tiếng can ngăn.

- Thôi Thôi bố mẹ đừng có um sum lên chứ tét nhất ai lại đi cái nhau. Bố nữa nhường nhịn mẹ một chút có gì đâu. Chuyện này ông không biết bố làm to chuyện ra làm gì. Có gì bố cũng bị ông mắng trước mà. Để cho ông biết làm gì.

- Mày nói thế mà nghe được! Bà xem thằng con bà dạy thành cái gì rồi. Cả tôi nói nó còn không nghe còn cãi lại. Con với chả cái.

Ngô Long hấn đi khuyên không khuyên lại châm dầu vào lửa. Diệp Nhi nghe chồng mình nói về cách dạy con của mình cũng bực tức khó chịu. Dạy con đâu phải việc của một mình bà mà có cả Ngô Kỳ hấn không dạy giờ lại trách bà nên mới lên tiếng quát lại.

- Tôi không nói vậy chắc ông có nghe chắc. Chuyện đã đến nước này rồi còn đổ lỗi cho thằng con của mình. Nó muốn gì nó làm cái đó thân làm cha mẹ không khuyến khích thì thôi lại cứ tối ngày hoạch hợ nó. Tôi thấy ông mới không biết điều đấy. Tôi đi ngủ đây chừng nào có tin tức gì thì ông tự mà nói chuyện với Khung Chang.

Nói rồi Diệp Nhi đứng dậy ném lại cái điện thoại cho Ngô Kỳ. Ngô Long thấy thế cũng không muốn ở lại chịu trận lên tiếng một câu nói với bố mình.

- Thôi con cũng đi ngủ đây! Có gì lát con dậy năn nỉ mẹ giúp bố cho. Mẹ đang giận bố đừng làm quá lên.

Ngô Long bây giờ nhanh chân bước ra khỏi phòng một tay chụp lấy nắm cửa đóng lại phòng. Vì vội vã hẳn không không chế được nên cánh cửa vang lên một cái rầm. xem như dằn mặt Ngô Kỳ. Nhưng thật sự đó là vô tình. Hẳn cũng không dám quay lại giải thích mà nhanh chân chạy về phòng mình.

Nhìn Hai mẹ con một trước một sau không xem mình ra gì cái chén trà trên bàn bị Ngô Kỳ cầm lên ném ngay vào tường vỡ tan tành từng mảnh. Một lúc sau khi cơn thịnh nộ đang dịu xuống cũng được một chút. Ngô Long mới nói thêm.

- Riết rồi cái nhà này chả ai coi mình ra gì. Vợ vơi Con lại thêm thằng em không được việc gì nên người. Không được kỳ này phải tống nó đi cho khuất mắt mình mới được để nó ở đây có ngày thằng con mình cũng như nó mắt không được gì lại chỉ báo thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 517: Tự Đến Làm Gà

Thiếu Kiệt hiện tại ngồi trên máy bay sắp đến không phận của tam giác vàng. Hà Vi suy nghĩ một chút gì đó trầm mặc từ lúc bước lên máy bay tới giờ nên mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt em thấy hình như mình đi như thế này không ổn lắm thì phải?

- Sao lại không ổn qua bên đó xem xét tình hình như thế nào thôi mà đâu có cái gì không ổn.

Hà Vi nói có vấn đề không ổn. Thiếu Kiệt cũng không biết nó làm gì đang bất giác đáp lại lời Hà Vi.

- Không em thấy có điều thật sự không ổn đấy! Anh nghĩ xem chuyện ở đây chắc chắn sẽ truyền ra ngoài mà nếu như những người ở đây không ít người sẽ biết mặt anh như thế anh nói, Ngô gia với những thế lực sẽ cảm thấy sao?

Thiếu Kiệt bất ngờ ngẩn ra. Đúng nếu hẳn cứ như thế này chắc chắn sẽ không thể nào tránh được tiếng gió. Mà không có chuyện gì là bí mật. Hẳn có thể xuất hiện ở đây dựa theo những gì liên quan của hắn đối với Khung Chang chắc chắn họ sẽ quy chụp thế lực tấn công tiêu diệt quân doanh này là người của Thiếu Kiệt chuyện đó chắc chắn là không tốt cho lắm.

- Giờ phải làm sao bây giờ! Hiện tại cũng gần sắp tới nơi rồi không lẽ quay về.

- Em không bảo anh quay về dù sao mình cũng đến đây rồi nhưng mà em thấy chỉ để không cho người khác biết mặt thật của anh với em là được rồi.

Hà Vi bây giờ cười cười đáp lại lời Thiếu Kiệt làm cho hắn ngẩn người một lúc im lặng. Giờ đã ở nơi này nếu lúc đầu nói hắn có thể đem theo mặt nạ hay thứ gì đó có thể giữ kín được thân phận của mình. Ở trên máy bay này làm gì có thứ nào có thể thay đổi được dung mạo cần thiết đâu.

- Ý là lát nữa ở trên máy bay không vội xuống để cho người nào đó kiểm ở cái quân doanh đó cái mặt nạ cho anh với em sử dụng là được rồi.

- Ủ cũng được còn khoản bao nhiêu thời gian nữa là tới quân doanh thế?

Thiếu Kiệt nói vào trong cái tai phone đang đeo để liên hệ với lại phi công lái máy bay. Bên kia nghe Thiếu Kiệt hỏi thế cũng suy nghĩ vài giây mới trả lời.

“Theo như dự tính chắc còn khoảng mười phút nữa là đến nơi. Đến lúc đó tôi sẽ cho người kiểm cho cô cậu mặt nạ cần thiết.”

- Như thế cũng được làm phiền mấy anh một chút vậy.

“ Không có gì đâu! Chúng tôi là người của Hà lão mà muốn giữ bí mật cho cậu thì cũng như giữ bí mật cho quốc gia thôi.”

Thiếu Kiệt bây giờ mới gạt đầu. Những phi công này cũng tập trung lái máy bay trở lại. Thiếu Kiệt ngồi một chút thì đã thấy được quân doanh bên dưới trong một làn khói bốc lên. Xem ra vẫn còn tàn dư của việc phát nổ của dinh thự Khung Chang mang lại. Nhưng giờ đây nó cũng không như lúc sảy ra vụ việc. Tuy có khói là có lửa nhưng cũng chỉ còn những đốm lửa nhỏ chưa được dập tắt thôi.

Máy bay theo phương thẳng đứng di chuyển để nơi có khoảng sân rộng phía trước của dinh thự Khung Chang hiện tại mặt đất bị sỏi tung nhưng nó là kiến trúc rộng rãi nhất để đáp xuống mặt đất.

Hai chiếc một trước một sau. một chiếc đậu vào vị trí mà đã đặt máy bay của Khung Chang. Cách quạt quay chậm dần dần cho đến khi dừng lại.

Một người phi công chạy xuống thấy nhóm người Vô Ảnh đang đứng ở đó nói nhỏ điều gì với một người trong nhóm người của Blake. Chỉ trong một vài phút một người đi lại trong quần doanh cầm theo hai cái mặt nạ bằng nhựa lấy trong một nhà dân chạy về đem tới dinh thự.

Bây giờ Blake mới đứng ra cầm lấy hai cái mặt nạ mà hướng về phía máy bay đi đến mở cánh cửa ra lộ đầu vào nói.

- Mặt nạ của hai người này! Tôi tưởng cậu công khai nói mình chiếm cứ nơi này chứ.

- Tôi cũng không có ngu đâu mà làm như thế. Bao nhiêu người đang dòm vào tôi chứ ít à. Connor đâu rồi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa cầm lấy cái mặt nạ nhìn lấy một chút mỉm cười đưa cái còn lại cho Hà Vi rồi mới trả lời Blake cũng như hỏi người quan trọng lúc này là Connor.

- Anh ta đang sắp xếp vòng ngoài. Xếp đặt lại mọi thứ cũng để tiện việc phòng thủ nếu có người nào đó không an phận muốn đụng tới chỗ này. Nhưng mà nói thật ở đây có quá nhiều ma túy sử lý sao bây giờ Thiếu Kiệt.

- Vấn đề này lát nữa cho người đào hố tưới nước vào hoặc đốt cháy hết chỗ đó là được. Những thứ đó chỉ có như thế mới giải quyết được nó thôi.

Dem cách thức sử lý cái đồng ma túy còn tồn đọng của Khung Chang cho Blake giải quyết.

- Những người bị thương có thể cho lên máy bay đưa về chữa trị trước đi. Đối với họ đến đây cũng không phải chịu tội vì bị thương hay mất máu

quá nhiều.

Thiếu Kiệt cũng hiểu được tình trạng bị thương mà chờ đợi chữa trị không được hoàn thành cũng là một vấn đề tồn đọng trong chiến đấu nên nói với Blake sắp xếp mọi thứ để những người bị thương rời đi.

- Cậu cứ yên tâm những người họ đều đã được sơ cứu và cầm máu tốt nhất chỉ cần để họ về đến bệnh viện phẫu thuật một chút nữa lấy đầu đạn hoặc sử lý lại vết thương tránh nhiễm trùng là ổn.

Thiếu Kiệt cùng với Blake đi trên đường lớn. Hà Vi đi phía sau bởi hai người đeo mặt nạ nên những người còn sót lại của Khung Chang cũng có chút tò mò. Nhưng vì thấy đi cạnh họ lại là Blake ân cần nói chuyện giải thích tình hình ở đây. Họ cũng không phải ngạc nhiên khi nhận định chính xác hai người đang đi trên đường này là một trong những người điều hành quan trọng.

- Những người này bây giờ tính toán như thế nào đây Thiếu Kiệt chúng ta cũng không thể đem họ đi. Nếu để ở đây cũng không phải là cách sợ rằng chúng ta nuôi cũng không nổi đâu.

- Việc này để cho Connor có thể chúng ta sẽ rút về một nhóm người còn lại để cho Connor bắt đầu điều hành ở đây. Chúng ta có thể để cho Vô Ảnh sau này luyện tập ở đây. Như thế cũng được hơn là chỉ huấn luyện mà không trải qua thực chiến. Thế lực ở đây luôn biến động và chúng ta cũng cần có thứ tôi luyện Vô Ảnh thì chiếm lấy nơi này làm đại bản doanh kiểm soát nó còn hơn là rơi vào trên tay người ngoài.

Biết Blake lo lắng điều gì Thiếu Kiệt bây giờ mới trả lời lại cho hắn hiểu. Dù sao sự lo lắng của Blake không phải không có ý nghĩa. Miệng ăn núi lở tuy Thiếu Kiệt có tiền nhưng trang bị vũ khí làm những việc của hắn

thêm nữa những người ở đây chỉ có thể nuôi sống họ một ngày hai ngày cũng không thể cứ nuôi hết đời được.

- Vậy là cậu quyết định cái quân doanh này rồi đấy à! Tôi còn tưởng chưa chứ. Nếu vậy thì hoàn toàn có thể được Connor sẽ biết cách làm sao với quân doanh này anh ta ở đây không phải ngày một ngày hai mà. Đi thôi Connor đang trước kia.

Thiếu Kiệt bây giờ thấy Connor đang chuẩn bị lại những công sự đã bị phá và phân chia phòng thủ nhất thời nên cũng bước đến bên cạnh hắn nói.

- Tình hình sao rồi?

- Tạm thời vẫn chưa có động tĩnh gì! Ấy sao cậu lại đeo mặt nạ làm giết mình!

Connor trả lời lại cho Thiếu Kiệt cùng với xoay người nhìn hắn mới nhận ra trên mặt Thiếu Kiệt đang có một cái mặt nạ che đi toàn bộ khuôn mặt.

- Chứ anh định để người ta biết người diệt Khung Chang chỉ là một thằng nhóc như tôi sao. Thông tin này lộ ra thì những người ở trong quốc gia để cho tôi sống yên thân à.

Thiếu Kiệt trả lời lại cho Connor biết một cách hơi hợ. Hắn vừa nói vừa quan sát tất cả mọi phía. Những kiến trúc đồ nát những người đang thiết lập lại nhà cửa của chính mình nhất là gia đình đoàn đội của những người thành viên của Connor.

- Ừ cậu nói cũng đúng! Mà hiện tại tính ra chúng ta không chống lại được với những thế lực ở đây bao nhiêu đâu! Nếu có thế lực nào triển miên luân phiên tấn công sợ là không trụ được.

- Tạm thời việc đó chắc chỉ có thể để anh giải quyết thôi. Quân lực không có thì dùng mưu. Mượn thế lực nào đó tấn công đến giết gà dọa khỉ. Những thế lực khác thấy thế cũng không dám làm bừa. Như thế chúng ta sẽ có thời gian ổn định lại.

Connor gật gù đầu! bây giờ là thời điểm phi thường bắt buộc phải dùng kế sách phi thường. Mà một chiêu giết gà dọa khỉ này đúng là sử dụng thích hợp nhất. Nhưng với điều kiện là phải toàn lực tấn công một kích tất sát để cho những thế lực khác e ngại.

- Nếu vậy thế lực gần nhất khoản các với quân doanh này bao nhiêu xa anh nhắm thử xe họ sẽ đến đây lúc nào rồi khi đó sẽ tính kế ra tay.

Thiếu Kiệt hỏi Connor thế lực phụ cận với Khung Chang ra sao bởi những người gần nhất với quân doanh này chắc chắn sẽ triển khai người sớm nhất và nhanh nhất. Bởi chiến sự ở đây chắc chắn họ đã biết và nắm trong lòng bàn tay.

- Tính theo tốc độ hành quân vốn có thì tầm bốn giờ sẽ đến giờ chắc cũng sắp xuất hiện đi. Bởi thế tôi mới chuẩn bị công sự đầy đủ ở đây để phòng này.

“ Báo cáo cách quân doanh một cây số về hướng bắc xuất hiện một nhóm đội ngũ có vũ khí xuất hiện. Có vài chiếc xe đi kèm theo nữa!”

Lời của Connor vừa chấm dứt thì bên bộ đàm Blake và Connor nghe thấy có đội viên của Vô Ảnh đang quan sát từ xa bằng ống ngắm báo cáo tình hình vừa thấy.

- Tôi nói làm sao mà dễ dàng yên bình như thế này được. Thấy không cậu vừa dứt lời bọn chúng đã kéo đến rồi đấy! Kéo người lên nào!

“ Toàn bộ Vô Ảnh chủ ý có mục tiêu xuất hiện hướng về quân doanh mọi người chuẩn bị vũ khí đạn dược sẵn sàng tiếp đón nhóm người này một cách tử tế vào.”

“ Rõ!”

Thiếu Kiệt nghe được Blake nói với Connor một câu rồi nổi bộ đàm ra lệnh cho thành viên của Vô Ảnh cũng lắc đầu nói với Connor.

- Xem tình hình ra sao! Hạ được thì hạ còn không thì chúng ta phải cẩn thận người đến cũng không tốt lành gì đâu để tôi xem những thế lực ở đây người nào dám đoạn đường tài lộ của tôi nào.

- Cái này không trách được. Nếu không có người từ bên trong mở cổng thì chắc chắn bọn nó có đánh tới mai cũng không vào được. Trừ khi bọn chúng có SA-24 như người mình. Đã có người tự đến là gà thì sử dụng thôi

Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế lắc đầu cười lớn đáp lại Thiếu Kiệt một câu nói đơn giản.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 518: Thái Quốc Đào.

Theo chân Connor đi về phía hành lan lối đi trên thành. Dù khoảng cách công thành không cao chỉ chừng khoảng vài mét nhìn xuống nhưng đủ để thấy được bố cục bên dưới đang biến hóa như thế nào.

Một đoàn người vừa mới xuất hiện. Súng trường trên người những thành viên khác được đeo trên người hướng về phía trên tường thành. Connor bây giờ nhìn xuống chiếc xe được bao phủ bởi những người của đối phương đang ở phía sau. Nheo mắt nhìn một chút Connor miệng nở một nụ cười mỉm cảm giác rất khinh thường những người vừa đến.

- Tưởng ai hóa ra người không xa lạ gì Thăng này trước giờ luôn ăn thiệt thòi từ hai bố con Khung Sa và Khung Chang hôm nay lại chạy tới đây. Xem ra nhìn không được nữa rồi. Nhưng mà như thế cũng đem hấn dọa một lần. Không phải không có Khung Chang thì hấn lại cho mình là người không thua kém gì ai.

Connor nhìn sơ qua những diễn biến bên dưới rồi nói cho Thiếu Kiệt đang đứng bên cạnh mình biết. Thiếu Kiệt với Blake cũng nhận định thấy được tình hình như thế này. Đối phương định cường công chính diện một cách mạnh mẽ nhất. Xem ra cũng không có đối sách gì là nghiên cứu lâu dài có vẻ như tình hình quân doanh của Khung Chang bị tấn công nằm ngoài dự đoán của nhóm người vừa đến này.

Giờ thấy trận chiến của Thiếu Kiệt bên đây kết thúc muốn đánh trực diện kiếm lợi thế hai quân mỗi một thừa nước đục thả câu một cách tốt nhất, Việc làm như thế này cho thấy người dẫn quân cũng bá đạo và chẳng xem ai ra gì. Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Connor. Trong khi đó Tú Trinh và Bảo Huân, Công Toại vừa mới chạy Đến trên tường thành. Jackson được bố

trí ổn định tình hình bên dưới cũng đang muốn xem đối phương bên ngoài là người như thế nào.

- Anh biết nhóm người này sao? Bọn chúng có vẻ như không làm anh lo ngại cho lắm.

- Ừ cái đám ăn hôi này chuyên môn đấy Thiếu Kiệt. Vốn họ nếu mà đường đường chính chính đánh nhau thì không nói. Nhưng đây là một thế lực chuyên chờ thời. Đôi bên đánh nhau hấn nhẩy ra chiếm lợi. Cầm đầu là Thái Quốc Đào vốn chuyện này trong vùng phụ cận đây sẽ không có chuyện gì vì vấn đề này đơn thuần là người mạnh chiếm thế nhưng hắn là một trong năm thế lực đứng đầu lại chuyên làm cái trò này nên mới khiến cho các thế lực khác chửi rủa không ít.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng hiểu được tại sao Connor lại ra vẻ khinh thường như thế này. Một trong năm thế lực lớn lại chơi trò cơ hội tiểu nhân. Đi gom nhặt chiến trường thì thật là cũng đáng lên án đôi chút. Nhưng như thế cũng là phong cách cần có của nhóm người này. Nếu ai cũng đường đường chiến đấu với nhau. Ai cũng là anh hùng hết thì xã hội làm gì có kẻ tiểu nhân.

- Xem ra đối phương định đến gom thế lực của Khung Chang đây mà. Để xem bọn nó làm được gì. Ngồi ở đây xem Connor giải quyết tình hình như thế nào thôi. Phòng ngừa việc bất trắc diễn ra nên mọi người chú ý quan sát một chút.

Lời của Thiếu Kiệt làm mọi người cũng gật đầu. Đôi khi không thể đánh giá được việc này sẽ tiến triển theo hình thức nào. Việc đối phương tiến đánh như thế này là cường công hay là âm thầm bên dưới cho người mở công giống những gì trong đêm tối hôm qua nhóm người Vô Ảnh đã làm.

- Mọi người cứ nhìn xem là được! Cái thằng này chuyên nhặt mót chiến trường hấn kiếm không ít với những thế lực khác rồi. Tuy hiện tại chúng ta

không đủ những thứ cần thiết nhưng đối với bọn nhac gan này thì đủ điều kiện chơi được. Khung Chang chúng ta còn tiêu diệt được hướng chi những người như thế này. Toàn thừa cơ lợi dụng thôi.

Connor một lần nữa đảm bảo chắc chắn. Vấn đề hấn có thể giải quyết nhóm người của Thái Quốc Đào này. Bởi chỉ cần qua cuộc chiến hấn có thể thấy được nếu Vô Ảnh có khả năng từ trong bất ngờ tập kích tiêu diệt được Khung Chang và nắm giữ quân doanh này thì đối phó nhóm người Thái Quốc Đào này chỉ là chuyện nhỏ.

- Ê Thái Quốc Đào! Chú mày núp trong xe làm gì! Định đến đây kiếm món hời sao? Có cần tao cho người bắn nát xe mày kéo mày ra không. Chú mày đến đây hơi chậm rồi. Chiến trường kết thúc nơi này cũng không phải nơi chú mày nhúng tay vô được. Liệu mà đem quân về đi. Người của tao cũng không thừa tin lực đi chôn chúng đâu.

Âm Thanh của Connor từ trên bộ phòng thủ nói xuống bên dưới. Những thành viên khác vẫn hướng súng ống của mình về phía đoàn người vừa đến. Họ không lơ là cảnh giác. Bởi đôi bên những nòng súng đang hướng lẫn nhau chực chờ hiệu lệnh cần thiết. Chỉ một phút sơ sót là có thể bị đối phương tập kích bất ngờ.

Cánh cửa xe việt dã quân sự lúc này mở ra. Một người bước xuống từ băng ghế sau của xe. Cánh cửa vẫn mở nhưng vẫn che chắn lấy toàn bộ thân người của người trung niên này.

- Mẹ tao nói Khung Chang nuôi ong tay áo không sai. Chứ quân doanh hấn làm sao chỉ trong vài giờ bị công phá thì ra có thằng mưu đồ làm tướng quân. Connor mày tiềm phục trong đó cũng hơi bị lâu đây. Còn đem việc giả chết ra để Khung Chang không phòng bị kế sách này cao à. Nhưng mà như thế mày nghĩ chống lại được bọn tao chắc. Giờ đây mày tỏ vẻ mạnh

thôi chứ bên trong nát rồi. Mà có nói gì cũng chỉ cho thấy mà sợ thôi. Đợi tao tập hợp quân đủ công kích vào xem mà lão đến cỡ nào.

Vừa xuất hiện vừa đem suy nghĩ của mình về việc này nhìn về phía Connor đang đứng trên thành cao nói lên. Hấn xem rằng Connor chỉ được cái miệng. Hiện tại sau chiến đấu cho dù Connor có chiếm được toàn bộ quân doanh như bên trong chưa ổn định thì làm sao có thể điều hành chống trả lại. Những người trên thành nghe lệnh của Connor cũng chỉ là những người đã cùng Connor tấn công vào quân doanh. Đây là ý nghĩ của Thái Quốc Đào lúc này. Hấn cho rằng Connor có tâm lý làm phản Khung Chang để tiếp quản mọi thứ trong quân doanh này và xây dựng thế lực cho riêng mình làm vua một cõi.

- Tiểu Đào mà cũng đừng nghĩ ai cũng như mày. Nếu đánh nhau một cách công bằng mà dám chơi sao. Ở cái vùng này ai mà không biết mà chuyên gia cơ hội. Không cần nói lúc đánh nhau với Khung Chang xong tao đã đề phòng mấy thằng móc lóp như mày rồi. Mà nói cho mày một tin vui. Tao không phải người tiếp quản nơi này. Khung Chang đã không được mà càng không được. Người này cường đại hơn các thế lực ở đây cộng lại mà nghĩ tao một mình với mấy kẻ sách đó đánh thắng trận này sao. Mày làm rồi con.

Thái Quốc Đào bên dưới ngẩn người ra. Hấn chỉ tưởng Connor làm phản bình thường giờ đây nghe được phía sau còn có người bắt buộc hấn phải suy nghĩ lại. Nhưng mà hấn không tin được lời của Connor nói. Nếu phía sau của Connor có người mạnh bằng những thế lực ở đây gộp lại thì Connor không phải chịu đến bây giờ mới ra tay mà chuyện này phải thực hiện lâu rồi mới phải.

- Connor mà thôi già mồm đi! Mẹ thế lực nào mà có thể một mình cân được bọn tao mà đừng nói quân đội. Con mẹ mà quân đội nước nào dám

nhúng tay vào vùng ở đây. Đây là vùng tranh chấp lãnh thổ. Con mẹ nó quân đội nước nào dám nhúng chàm muốn chiến tranh à.

Thái Quốc Đào cũng không phải ngốc hần nói thẳng điều đó trực tiếp với lại Connor. Bởi thế lực có thể chống lại được những nhóm lợi ích ở khu vực này chỉ có thể là quân đội quốc gia mà không phải một thế lực nào khác xuất hiện. Mà một khi quốc gia nào đó muốn đụng chạm vào chỗ này thì không phiền đến nhóm người họ những quốc gia khác cũng không thể cho phép điều này xảy ra.

- Không phải nói chứ mày cũng thông minh đây tiểu đào nhưng tao cam đoan với mày. Không một quốc gia nào can thiệp vào chuyện ở đây chỉ có người có tiền có thế lực mạnh hơn bọn bây thôi. Mà nè mày triệu tập người xong chưa Tao đợi đấy xem mày cường công mạnh hay thủ thành ở đây mạnh. Tao nhớ không lầm mày mấy lần thất bại dưới chân thành này rồi nhỉ.

Connor không ngừng khiêu khích tình hình với Thái Quốc Đào. Hiện tại bên dưới không dám tấn công lên vì chưa có hiệu lệnh cần thiết. Mà nếu thật sự đúng như lời Connor nói thì một khi tấn công có thể đụng chạm đến thế lực kia thì cũng không phải chuyện dễ dàng mà là dây dưa qua lại không chết không thôi. Một người chủ nghĩa cơ hội như Thái Quốc Đào lúc này cũng lưỡng lự.

Connor khiêu khích ở phía trên giờ lại nằm ở thế không đánh không được. Mà đánh thì không biết sẽ đụng chạm tới ai. Thái Quốc Đào cũng trầm mặc một chút. Bây giờ một người đứng gần hần nói nhỏ với Thái Quốc Đào.

- Theo tình báo nhận được bọn nó chỉ có hơn trăm người. Hiện tại nếu mình đánh chắc chắn sẽ ăn chắc. Bọn nó không nhiều người dây dưa đập thành đúng là mình thiệt thật nhưng mà chiếm được cái đồng ma túy của

Khung Chang thì có bỏ ra bao nhiêu cũng đáng. Thằng Connor khiêu khích để mình sợ bóng sợ gió mà không tấn công như thế nó một mình ổn định tình hình nuốt trọn đồng mà túy kia. Còn mình thì lui quân mất mặt để cho những thế lực khác cười vào mặt mình đấy.

Nghe được người này nói thế Thái Quốc Đào cũng gật gật đầu đồng ý. Dù sao khả năng này cũng rất có thể xảy ra. Hắng suy nghĩ một chút rồi mới nói lại với người này.

- Tao chỉ sợ bất trắc, Thằng Connor ở đây chịu thiệt không ít lần giờ đây lại ngang ngạnh như thế sợ rằng có người phía sau thật. Nếu thế chưa biết chừng sẽ còn có viện trợ. Như thế đem binh đánh thành đối phương bọc đặng sau thì mọi chuyện hỏng hết.

Connor đứng trên lầu cao nhìn xuống mỉm cười một cái lắc đầu đứng nói với nhóm Người Thiếu Kiệt phía sau mình.

- Xem ra thằng này thấy tiền mờ mắt muốn đánh thật bất kể hao tổn đấy. Nhưng mà chắc với đội hình này nếu nó cường công thì người chết xem ra nhiều hơn một chút đấy Thiếu Kiệt.

Nãy giờ quan sát cuộc đối thoại của Connor với Thái Quốc Đào hẳn cũng thấy được người này vốn rất tâm tư. Muốn đánh kiếm lợi nhưng cũng suy xét tình hình là đằng sau Connor quả thật có người hay không. Bây giờ Thiếu Kiệt mới bước lên vài bước hiện diện ra trước mặt Connor nhìn xuống nói.

- Thằng Kia có đánh thì đánh không đánh thì rút về. Đứng ở đây chường mắt quá đấy! Có thực lực thì lấy ra không thì nằm ở đó mà lo việc của mình đây không phải là nơi mày có thể động tay vào.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 519: Đúng Là Không Dám Bản.

Bên dưới Thái Quốc Đào đang suy nghĩ làm sao đánh hay không đánh quân doanh của Khung Chang. Bấy giờ xuất hiện âm thanh và một người đứng trước Connor với lời lẽ bá đạo không khác gì một người nắm trọn mọi quyền hành của Connor.

Dù sao người ở đây vẫn hiểu một điều hai người đứng đầu đang nói chuyện sẽ không để cho kẻ thứ ba xen vào. Giờ lại xuất hiện người có thể để cho Connor im lặng mà nói câu khiêu khích Thái Quốc Đào hẳn là chuyện không ngờ tới.

Nhóm người của Vô Ảnh và Hà Vi lúc này trên thành nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng che miệng cười không dám phát ra âm thanh. Thiếu Kiệt xuất hiện như thế này chẳng khác nào nói cho Thái Quốc Đào biết Connor là người của hắn. Lại thêm cách xuất hiện trên mặt mang mặt nạ đánh vẽ của một thiếu niên nữa thì thật sự làm điều nổi trội.

- Con mẹ mày Connor không biết quy củ sao? Để cho thằng nhóc con nào ra mặt đấy? Mẹ nó mày đừng nói với tao cái thằng nhóc đeo mặt nạ giả thần giả quỷ ở đó là chủ sự sau lưng mà quỷ mới tin đấy.

Connor lúc này bước lên đứng sau lưng Thiếu Kiệt nhìn bên dưới gật đầu như xác nhận.

- Ấy mày mới biết à. Không phải đúng nhưng mà thật sự đúng cậu ấy là ông chủ của thế lực tao dựa vào đấy. Mày xem khuôn mặt thần bí lại thêm thế lực đủ để đánh bại Khung Chang chỉ với hơn trăm người. Đây chỉ là một đội quân nhỏ thôi mấy thấy thế nào. siêu không.

Mấy người bên cạnh Connor bây giờ cũng không nhìn được cười. Đây hẳn khác nào đem Thái Quốc Đào hẳn làm trò cười cho thiên hạ. Dù sao hẳn cũng nắm đầu một nhóm người giờ đây bị nhục nhã trước mặt mình lại thêm một thằng nhóc xuất hiện đeo mặt nạ. Cứ như Connor chuẩn bị sẵn để trêu đùa hẳn.

- Mẹ mày Connor. Lấy ra một thằng nhóc đeo mặt nạ trong đám người mày định hù ông à. Con mẹ nó! Anh em đâu chuẩn bị hạ thành nó cho tao.

- Hạ thành sao! Connor tặng tiểu Đào ở đây một món quà ra mắt chơi. SA- 24 đâu nhắm thẳng chiếc xe kia chuẩn bị đợi lệnh. Bất cứ một tên nào bên dưới di động một mét bắn xem thằng này trụ được hay thành này trụ được.

Thiếu Kiệt đứng trên thành nhân nhã nhìn xuống nói một câu đơn giản. Hiệu lệnh của Thiếu Kiệt vang vọng lại với lời nói của Thái Quốc Đào bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra. Trên thành bây giờ xuất hiện hai người đặt súng của mình xuống cầm lên hai cái tên lửa phòng không vác vai hướng thẳng về phía trung tâm đám người Thái Quốc Đào đang chuẩn bị tấn công.

Hình Ảnh hai cái tên lửa hướng về phía đám người mình làm cho Thái Quốc Đào nước ực nước bọt chạy thẳng xuống cổ họng một cái những người hẳn kéo đến xung quang không phát lên một tiếng im lặng. Mồ hôi thấm ra trên trán.

Trong lòng Thái Quốc Đào thâm mắng

“ Con mẹ nó! Cả tên lửa cũng có! Làn này lật thuyền trong mương rồi. Khi này vừa đến không nói vừa lòng một hai câu thì hẳn phải đám người mình đến chết sạch không còn một móng hay sao. Chơi như thế này ai chơi!”

- Sao nào đánh thì đánh lẹ rồi tặng cái đội ngũ này một quả. Như thế chiếm luôn khu vực của hắn. Để đó khi nào cần để người mình huấn luyện thì qua dọn dẹp tàn dư.

Thiếu Kiệt nhìn bên dưới một cái rồi nói ra dự định của mình. Thái Quốc Đào nghe thế bực tức trong lòng nhưng không biết làm sao. Hiện tại hắn chưa cần đánh chỉ cần vừa mới xông lên người của hắn sợ là sau một phát bắn thì chết sạch.

- Hu! Chỉ được giỏi cái vũ khí. Chắc chắn mấy người là người của quốc gia nếu không thì làm sao có được vũ khí hiện đại đem đến đây chắc chắn là như thế. Bắn đi! Chỉ cần một người chạy khỏi đây đem tin tức này báo ra tao xem coi cái quốc gia nào dám nhảy vào vùng nước đục này. Chơi vũ khí hiện đại hèn lắm.

Thái Quốc Đào bây giờ nói cứng. Thiếu Kiệt qua cái mặt nạ chỉ mỉm cười một chút. Hiện tại không nói cũng biết Thái Quốc Đào nói ra những lời này thật sự chỉ để kiếm cơ lui quân. Quân đội quốc gia kéo vào cuộc thì chắc chắn không ổn. Dù Thiếu Kiệt đúng thật hiện tại có sự trợ giúp của quân đội thật nhưng việc này cũng không thể tiết lộ ra ngoài.

- Thì cứ thử xem có quốc gia nào dám nhúng chàm vào không thẳng này không sợ. Hiện tại quốc gia nào dám nhúng tay vào chuyện này thì không chỉ người mà những người ở nơi này đều không có tư cách. Quân đội tư nhân tranh đấu, quốc gia bước vào thì không có chuyện đơn giản rời đi nhé.

Thiếu Kiệt thách thức hẳn hiểu quân đội quốc gia không nhúng chàm vào chuyện này được nhưng quân đội của hắn là quân đội tư nhân. Nơi đây nằm ở biên giới tranh chấp. Quân đội tư nhân có thể hoạt động nhưng quân đội quốc gia thì không thể nếu không những nhóm người của Khung Chang cũng không tồn tại với danh nghĩa tướng quân đến thời điểm này.

Thái Quốc Đào lúc này trầm mặc nếu thật sự đây là quân đội tư nhân. Nếu có tranh đấu trong việc này cho dù thế lực của hắn có chết cũng chỉ là những thế lực của tư nhân đánh nhau. Khi đó hắn chết cũng không đem lại lợi ích gì. Huống chi hắn không muốn chết như thế này.

- Sao Đánh hay không đánh nói đại đi. Hết thời gian rồi! Lẽ mề quá có một chuyện thôi suy nghĩ này giờ chưa xong.

Thiếu Kiệt lắc đầu nhìn bên dưới thái quốc đào và người của hắn đứng im không nhúc nhích gì nói ra một câu. Hắn thấy việc đánh hay không đánh làm tốn quá nhiều thời gian của hắn.

- Chỉ được cái có vũ khí hiện đại thì thế nào. Thực lực không có chỉ dựa vào những thứ này. Bọn tao đợi! Đợi xem mày sơ hở tấn công xem như thế nào. Còn không thì hợp tác với các thế lực khác đánh vào không tin hai trái tên lửa đó đủ hạ hết những người ở tam giác vàng này.

Thái Quốc Đào bây giờ sinh khí. Hắn thấy không ổn nên muốn tìm đường lui thì cũng phải lui trong vinh dự. Vũ Khí có thể không bằng nhưng vũ lực nếu thắng thì lại khác. Nếu có tiền đồn nói ra thì hắn cũng có thể nói. Chẳng qua nhóm người này vũ khí mạnh hơn hắn còn vũ lực thì chưa chắc. Đây là tâm tư muốn kéo lại mặt mũi bằng kỹ thuật và võ nghệ.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng ngẩn người. Hắn thấy tên này đúng là vô liêm sĩ. Không có vũ khí thì gọi người ra đánh nhau. Cứ như thời chiến quốc đem mấy người ra đại diện đánh thành thua thì phải đầu hàng hay cái gì đó tương tự. Thời buổi súng ống đạn dược cấp cao rồi mà vẫn còn có người chơi trò này thật đúng là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy được. Nên nói nhỏ với những người của mình.

- Thằng này đòi đánh nhau kìa! Mới thấy lần đầu đấy! Khả năng của hắn thế nào mà tự tin vậy Connor?

- Đúng thật là võ thuật hấn với mấy người bên cạnh đúng là không tệ. Nhưng mà thời buổi này rồi nói nhiều với hấn làm gì cấp một phát không phải tốt hơn sao.

Hà Vi sau khi im lặng không nói gì thì bây giờ mới chính thức lên tiếng nói với mọi người.

- Thiếu Kiệt đúng là không dám bắn. Nếu như thật sự còn có người quan sát từ xa đem chuyện này truyền ra. Có một thế lực đem vũ khí hiện đại tới đây thì các quốc gia xung quanh cũng không ngồi chơi đâu. Họ sẽ muốn biết chúng ta là ai rồi thông qua tài trợ cho các thế lực ở đây vũ khí để chống lại. Dù là vùng tranh chấp nhưng những quốc gia ở phụ cận không muốn thấy có một thế lực quá mạnh có thể thôn tóm mọi quyền hành trong khu vực này.

Connor bây giờ mới hiểu ra tại sao trước giờ Khung Chang có thể thanh lý tiêu diệt từng nhóm thế lực nhưng vẫn không làm. Hấn sợ, sợ toàn bộ những quốc gia xung quanh đánh một mình hấn. Và những thế lực ở đây cũng ngầm có một thỏa thuận với nhau không động chạm tới. Hiện tại Thiếu Kiệt chiếm cứ lấy căn cứ quân doanh này. Thái Quốc Đào là người buộc phải ra mặt kiểm tra xem nhóm người này thuộc thế lực nào.

- Xem ra có nhiều điều mà tôi chưa biết nhỉ. Như thế việc đánh nhau này có ý nghĩa gì không? Tôi thấy nếu đánh với hấn cũng như không đánh thôi.

- Không bắt buộc phải đánh. Nếu có thể thắng càng tốt. Để những người đang ần núp gần đây hiểu được chúng ta không đụng chạm gì đến thay đổi của họ. Mình có thực lực nhưng vẫn không muốn làm việc này mới được.

Thiếu Kiệt nói ra ý kiên của mình mọi người mới giật mình. Hiện tại họ hiểu Thái Quốc Đào chỉ là người đại diện đi kiểm tra năng lực của người có

thể chiếm cứ được quân doanh của Khung Chang. Xung quanh đây vẫn còn có những thế lực khác đang quan sát.

- Thiếu Kiệt còn có những nhóm người ở xung quanh đây sao? Như thế sao họ không ra mặt luôn mà chỉ để cho Thái Quốc Đào ra mặt. Nếu họ ra hết thì chúng ta cũng không dễ dàng à.

- Họ ở xung quanh đây! Mọi người nghĩ xem. Thái Quốc Đào đến được, họ không đến được sao. Chỉ là âm thầm im lặng thôi nếu như chúng ta ban đầu thua trong tay Thái Quốc Đào toàn bộ các thế lực này sẽ nhảy ra chia phần. Nhưng khi thấy chúng ta có tên lửa họ không biết được chúng ta còn bao nhiêu tên lửa vũ khí có thể hạ gục luôn nhóm người họ không nên im lặng xem tình hình.

Connor bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt khi bước lên không nói nhiều liền muốn sử dụng SA -24. Bởi vì đối phương không hiểu hỏa lực của họ có bao nhiêu. Thiếu Kiệt dám dùng hỏa lực mạnh này với nhóm người của Thái Quốc Đào cũng sẽ có thể dùng với nhóm người của họ. Nên im lặng chờ đợi diễn biến của hai bên là tốt nhất.

- Thôi Bảo Huân, Công Toại, Blake, Tú Trinh, tôi cùng với Hà Vi sẽ hạ thành. Connor ở trên này quan sát tình hình. Nếu có biến cố không cần sợ sử dụng SA-24 để cho bọn chúng toàn diệt.

- Cậu định xuống đó sao. Như thế thì việc bắn SA -24 sợ rằng không ổn.

Connor nghe Thiếu Kiệt muốn xuống thành cũng hiểu đây đồng nghĩa với việc không thể khai hỏa SA-24 mà chỉ có thể dùng để hăm dọa là nhiều.

- Thiếu Kiệt phải có mặt bên dưới Thái Quốc Đào mới không lo lắng bị bắn diệt đoàn. Đây là cấp cho hắn một bậc thang lui quân nếu hắn thắng. Còn nếu thua thì việc lui quân cũng không mất mặt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 520: Thắng Trận Đầu Tiên

Connor giờ mới gật đầu xem ra hẳn trước giờ chỉ hiểu được bề nổi của mọi chuyện ở đây mà không phải toàn bộ. Thiếu Kiệt nhìn bên dưới một chút. Bên dưới kia dường như Thái Quốc Đào đã chuẩn bị điễm danh người.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút định vi độ cao của bức tường phòng ngự này thật chất không cao nếu tính luôn độ cao của nơi tường thành hành lang tầm hơn ba mét.

- Mọi người chuẩn bị đi. Không mở cổng từ đây nhảy xuống luôn! Như thế để cho họ biết chúng ta cũng không phải những người chỉ dựa vào vũ khí mọi người thấy sao.

Lời Thiếu Kiệt vừa nói ra làm mọi người nhìn xuống một chút gật đầu. Blake mới cười cười nói một tiếng.

- Người khác thì tôi không biết chứ tôi việc này không thành vấn đề!

- Ồn hết. Bất quá lộn một vòng thôi cũng không vấn đề gì.

Tú Trinh với Hà Vi cũng nhìn một chút rồi mới nói gật đầu. Mấy người khác cũng thấy không có gì bất ổn.

- Được rồi xuống thôi! Tôi đi trước!

Blake thấy mọi người gật đầu đem tay chống lên trên tường thành một chân đạp lên tường thành bay người xuống bên dưới. Có Blake bắt đầu những người khác cũng bay người theo sau. Thiếu Kiệt cũng thế dù sao độ cao này không phải một lần hẳn nhảy như thế này.

Sáu thân ảnh từ trên tường thành bay xuống làm cho nhóm người của Thái Quốc Đào cũng bất ngờ. Dù biết độ cao cũng không lớn nhưng đây cũng cho thấy được sự can đảm của những người đang nhảy xuống này. Bởi tin vào thực lực thế nào mới có thể đem khoản cách cao từ khoảng tầng hai nhảy xuống.

Chưa kể đến việc đáp đất an toàn có chấn thương gì không mới là việc đáng nói. Blake đáp xuống đất đầu tiên lần lượt từng người. Với các thao tác chịu thân trọn vẹn đặt mình ở vị thế không bị phản chấn khi tiếp xúc với mặt đất.

Thiếu Kiệt thì vẫn như thế nhảy xuống ở một phùng thẳng đứng chỉ khụy gối một chút mà tạo lực lại với mặt đất. Blake không ngờ Thiếu Kiệt lại liều như thế bởi việc này phải cần có độ chính xác như thế nào khi khụy gối một chút vừa đủ lực. Nếu không thì chắc chắn xương đầu gối sẽ chịu không nổi mà làm tổn thương chính mình.

- Sao nào! Bọn này đã xuống đây rồi. Gọi năm người ra đầu đi! Để người khác không nói bọn này được trang bị vũ khí hiện đại mà ức hiếp một thế lực cùn con. Connor Kiếm cái ghế coi!

Vừa nói những lời cho Thái Quốc Đào nghe Thiếu Kiệt hướng Connor bảo lấy ghế làm hấn cũng méo mặt. Thiếu Kiệt đã không bá đạo xem ai ra gì thật đúng với phong cách không nề nang ai.

Connor sai một người đi lấy một cái ghế dựa gần đó. Vừa đủ để ném xuống mà những người khác có thể chụp lấy không bị quá nặng.

- Đây này!

Công Toại thấy cái ghế được. Ném ra từ trên tường thành về phía hấn cũng đem tay phải chụp lấy một góc trên cái ghế xoay một vòng trên không

rồi đặt xuống đất. Dem chiếc ghế cố định ở giữa để cho Thiếu Kiệt ngồi lên.

Những người của Thái Quốc Đào thấy thế nhíu mày một chút. Một người lên tiếng nói với Thái Quốc Đào theo như đánh giá của hắn về việc này.

- Xem ra bọn chúng võ nghệ không xoàn đâu. Cái thằng vừa chụp cái ghế đặt xuống đất vừa dùng một chiêu lưỡng nghi thái cực đem cái ghế không còn lực mà đặt xuống đất. Lần này xem ra cái đám này không thường đâu. Có Võ không đấy anh.

Thái Quốc Đào lúc này im lặng một chút. Hắn nhìn Thiếu Kiệt ngồi trên ghế rồi bất giác hỏi người bên cạnh mình.

- Bọn bây nếu như thằng nhóc đeo mặt nạ ấy nhảy xuống như thế làm như nó được không?

- Được thì được! Nhưng mà chỉ khuy gồi một chút chắc không nhưng mà đừng lo chỉ cần những người khác mình đánh thắng cũng gỡ lại được mặt mũi mà anh. Chưa nói đến việc khác bên nó có hai người con gái rồi. Chỉ cần mình thắng bốn trận là được. Anh xem không phải bọn nó sáu người sao bỏ ra hai người đi cũng chỉ còn bốn người. Hai đứa con gái mình chắc thắng rồi.

Bất giác Thái Quốc Đào nhìn về phía Thiếu Kiệt. Bên cạnh hắn có hai người một là Tú Trinh, một là Hà Vi đeo mặt nạ giống như Thiếu Kiệt. Dường như thấy được cơ hội không nhỏ. Ngoài Thiếu Kiệt ra với Công Toại. Hai người Tú Trinh với Hà Vi là phận nữ nhi chắc chắn sẽ không thể động võ cáo siêu. Hai người kia chỉ cần hắn phải ra người mạnh gần bằng mình chắc chắn sẽ được.

- Được việc này phải nhờ bốn người xuất kích trước rồi. Dem hai con ả đó với hai thằng kia đánh gục chúng ta cũng không thể mất mặt được. Thằng nhóc kia có thể nó có võ công cao đi nhưng mà cũng không thể có sức mạnh được. Trận này chúng ta thắng chắc. Có rút binh thì cũng vì mấy cái tên lừa kia không mất mặt được. Cứ như thế mà làm.

Thiếu Kiệt ngồi một chỗ nhìn thấy Thái Quốc Đào nhìn tới hắn nhưng ánh mắt lại hướng về hai cô nàng bên cạnh. Bởi vì đeo mặt nạ nên Thiếu Kiệt cũng không biết nên nói tên này xui hay hên. Bản thân hai cô nàng này động tới phông tay chứ chẳng chơi. Nhưng nếu Thái Quốc Đào muốn tránh nặng tìm nhẹ thì hắn thật sự tới số rồi.

- Xem ra Thái Quốc Đào sẽ cho người nhắm vào em với Tú Trinh nhằm gỡ gạt mặt mũi đấy cẩn thận một chút.

- Vấn đề này à! Xem ra đôi khi em cũng cần vận động mà. Đạo gần đây anh lo việc có bao giờ đánh nhau với em đâu ra giản gân giản cốt cũng được.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đáp lại lời hắn Tú Trinh thì mặt mày hớn hờ. Nói về bề ngoài nếu mà ai chỉ mới nhìn qua cứ tưởng cô nàng này không có gì nguy hiểm nhưng chỉ cần đụng độ một lần chắc chắn sẽ không tốt lành gì.

- Xong rồi thì để người ra đi lè mè quá. Mấy người giờ đây thun nó vừa phải thôi cứ thế này biết chừng nào xong đây. Buổi sáng ta còn chưa ăn sáng đấy!

Thiếu Kiệt lên tiếng thúc ép Thái Quốc Đào làm hắn cắn răng nghiên lợi. Mặt mày hầm hầm. Nhưng lúc này một người từ bên hắn bước lên hướng Bảo Huân chỉ lấy anh ta nói.

- Được tôi khiêu chiến tên này!

Bảo Huân thấy mình bị gọi đích danh cũng cười cười gật đầu như không có gì. Thiếu Kiệt nhìn qua Bảo Huân chỉ nói một câu.

- Cần Thận!

Bảo Huân bước lên phía trước Blake lên tiếng nói với Bảo Huân suy nghĩ của mình.

- Đánh nhanh thắng nhanh đi! Dù sao cũng còn nhiều việc phải làm! Đừng cẩn thận quá là được. Dù sao đối phương cũng phải là những người trải qua chiến trường và những thứ như bọn tôi đâu. cậu mà thua thì mất mặt đấy.

Không đáp lại lời của Blake. Bảo Huân lúc này bước lên vừa đứng giữa hai bên. Người của Thái Quốc Đào thấy thế tiến lên đánh ngay từ đầu. Tiên phát chế nhân một đằm hương thẳng mặt của Bảo Huân.

Không vội vàng Bảo Huân đem tay phải đỡ nó qua một bên đẩy tay của đối phương ra khỏi tầm công kích. Nhưng đối phương nào chỉ ra đơn giản một quyền như thế. Hấn dùng gối nhảy lên đánh về phía mặt của Bảo Huân. Thấy được liên chiêu của đối phương Bảo Huân tránh qua một bên. Đối phương cũng không thua kém sử dụng lực phóng lên dũi thẳng chân và đem người lộn một vòng trên không tay phải chống xuống đất làm điểm tựa, Chân bả từ trên xuống người Bảo Huân.

Nhưng cũng chính vì thế hiện tại tay hấn trở thành điểm yếu nhất thời. Bảo Huân hai tay cố đỡ lấy chân của người này, Chân phải đập ngang người hấn để cho tên này mất đá ngã xuống, Thấy tên này vội vàng biến chiêu ngay khi bị mất thế hấn ở trên không làm ra một cú quét ngang không mục đích.

Bảo Huân lui lại một chút tránh tầm quét của đối phương, Chân phải chuyển đổi thành chân trụ, Chân trái đá móc lên từ dưới lên hóa giả một cước quét ngang kia cùng với thêm một đá vào hông đối phương văng ra xa.

Nói bị văng ra thật chất cũng không xa lưng người này đáp xuống đất ngay tại cạnh đó. Nhưng nhanh chóng bật người dậy lao đến Bảo Huân một lần nữa. Thấy thế Bảo Huân chỉ cười nhẹ. Chân trụ đang là chân phải đổi thành chân trái. Bước một bước lên trên một bước đem một cước đá từ dưới lên rồi bỏ từ trên xuống.

Đợt lao lên bị chấm dứt bởi một cước đá lên từ dưới đất của Bảo Huân. Người này khựng lại. Thêm đó là mộ lần nữa một cước từ trên bỏ xuống của Bảo Huân đem hấn lộn một vòng tránh ra. Bảo Huân lúc này làm sao cho đối phương kịp dừng suy nghĩ hấn đem thân mình khụy xuống một vòng quét chân dưới đất xoay một trăm tám mươi độ. Đem tay làm điểm tựa. Hai chân hướng về đối phương đạp ra rồi mượn lực tung người lên cao. Hai chân cố định vị trí đối thủ của mình ra đòn từ trên cao dẫm xuống.

Thiếu Kiệt gật đầu nhìn bên ngoài cũng thấy được Bảo Huân thực lực hơn xa người đánh với hấn. Dù sao thì mỗi người một trường phái khác nhau. Nhìn Bảo Huân ra nhưng biến chiêu liên tiếp và cước pháp trầm ổn. Như thế Thiếu Kiệt mới lên tiếng hỏi Tú Trinh.

- Anh cô dùng cước pháp của môn phái nào thế? cái này không phải là karate tôi thấy. Nếu chỉ là Karate thì sẽ không có độ linh hoạt và biến chiêu kiểu này.

- Ừ anh tôi học cước pháp của Trần gia quyền. Dù sao thì ngày xưa Ngọc Nhi mượn không ít võ sư về dạy mọi người ở Vô Ảnh. Hầu hết đều có thể ứng dụng trong chiến đấu thực chiến không dư những thế võ học để cường thân kiện thể như hiện này không có sát chiêu. Và bị cấm đoán bởi

luật lệ đánh vào điểm yếu đối phương. Xem ra tên này về ít nhất phải bó xương cũng cả tháng trời mới hoạt động lại được.

Bên phía Thái Quốc Đào lúc này nhăn mặt thật sự Bảo Huân đến giờ chưa chịu thương tổn nào nhưng người của hắn hiện tại nằm cả ra đất chưa nói đến bây giờ còn chịu một đạp này của Bảo Huân chắc chắn sẽ bị thương.

- Ngưng trận đầu chúng tôi thua!

Lời của hắn vừa vang lên Bảo Huân nhanh chóng chuyển mình ra một chỗ khác kế bên đối thủ của mình đạp xuống. Hắn đã nương tay rất nhiều chỉ tránh là tên này quá yếu gặp người như Blake hắn chắc chắn đã không thuận lợi như thế này. Thực chiến của những người này thua xa lính thủy đánh bộ của Blake. Nhìn đối phương nằm ngoài đất ôm người. Bảo Huân xoay người đi về phía Thiếu Kiệt nhưng vai xem như chuyện này không phải do hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 521: Đội Bảy Huyết Long Quân Đoàn

Một vài người của nhóm người Thái Quốc Đào chạy đến bên cạnh người kia. xem xét vết thương của hắn một chút rồi nhìn về phía Thái Quốc Đào một chút.

Người vừa xem xét những vết thương của người kia xong nhìn về phía Thiếu Kiệt nói. Đăm chiêu một phát ra một lời thách đấu với Tú Trinh.

- Tôi muốn khiêu chiến cô gái bên phía tay trái của anh.

Thiếu Kiệt bất ngờ nhìn Tú Trinh bên cạnh mình mỉm cười một chút nhìn người kia nói.

- Anh chắc chứ! Thật sự anh muốn đánh với cô ta sao?

- Đúng vậy! hiện tại sáu người chúng tôi khiêu chiến sáu người của cậu như thế thì cô ấy bắt buộc có trong mặt trận đánh trước hay sau gì cũng vậy.

Người này tưởng Thiếu Kiệt sợ để cho Tú Trinh đánh nhau bị thương nên hỏi lời như thế. Hắn không nghĩ đến Thiếu Kiệt thật sự muốn tốt cho hắn.

- Nếu anh muốn thì được thôi. Nhớ biết điểm dừng đấy!

- Được tôi sẽ nương tay với cô ta.

Thiếu Kiệt nhắc nhở Tú Trinh không nên nặng tay quá người kia lại tưởng nói với mình nên nương tay vì Tú Trinh là nữ giới. Hà Vi bên cạnh cười khúc khích. Tú Trinh chỉ gật đầu nhưng trên khóe môi của cô hiện lên một nụ cười mỉm.

Bước lên phía trước chỗ khoảng trống trước hai nhóm người Tú Trinh đứng ở đó vô tư. Người kia lúc này mới nhìn Tú Trinh lên tiếng nói.

- Cô ra tay đi!

- Được! vậy tôi không khách sáo.

Nói rồi Tú Trinh sông lên một tay hướng thành trao có thể thấy được việc Tú Trinh để móng tay là có mục đích. Dù sao nữ giới để móng tay tuy không dài nhưng vẫn có thể trở thành vũ khí sát thương một chút đối với da thịt của người bị đánh.

Một trao quyết ngang trước mắt kèm theo một cước quét ngang kèm theo hai đòn tấn công cùng một lúc đem người đối thủ của mình áp sát một cách gắt gao nhất.

Vừa thấy đuối phương tránh né được cả hai chiêu thức vừa rồi. Tú Trinh đem tay trái nắm thành quyền đánh trực diện với đối phương. Người này thấy tình thế không như mong muốn đem tay đỡ lấy một đám của Tú Trinh Bàn tay hấn nắm lấy nắm đám. Dùng lực kéo Tú Trinh hướng về phía mình tay trái hấn lúc này cũng chuyển thành quyền sẵn sàng đợi lấy cơ hội Tú Trinh nhất đà cứ thế một quyền vào cô.

Bị kéo về trước Tú Trinh. Dùng chân trái của mình co lại trên không trung đạp vào trung lộ của đối phương cố gắng toán khỏi nắm đám của tên này nhưng có vẻ như không hiệu quả. Giữa không trung Tú Trinh Hắt người từ phải qua trái theo chiều kim đồng hồ. Hường chân về phía đầu đối phương kẹp chặt ra sau lưng hắt hấn về phía sau.

Bị mất đà người này ngã người ra sau. Bàn tay cũng buôn lỏng làm cho tay của Tú Trinh thoát ra. Hai tay nhanh chóng cố định mặt đất làm điểm

tựa chống đỡ người mình. Nhanh chóng tay hỏa thành trảo bóp chặt vào cổ đối phương vừa mới ngã xuống đất.

Bây giờ Tú Trinh mới lên tiếng nhìn thẳng khuôn mặt đối thủ của mình nói,

- Xin lỗi anh thua rồi!

Thái Quốc Đào lúc này cũng lắc đầu. Hiện tại không cần đến trận thứ ba nhưng long tin của hắn bị đánh nát. Đối với việc người của mình hai trận hoàn toàn phần thắng nghiêng hẳn về một phía hắn không mù cũng thấy được.

- Thôi bọn tôi thua! Đối với việc hôm nay xem như chúng tôi thất lễ không ngờ sau khung chạng lại có người tiếp quản có thực lực hơn xa hắn. Việc hôm nay thất lễ rồi hôm nào chúng tôi sẽ bồi tội sau.

- Không tiễn. Dù sao chỉ là một lần gặp mặt chưa chắc sẽ có cơ hội. Việc ở đây tôi sẽ giao lại cho Connor. Hi vọng lúc đó không phải vì mấy cái cuộc điện thoại làm phiền mà đến nơi này.

Thiếu Kiệt nhàn nhã nói ra như thế làm cho Thái Quốc Đào gật đầu. Hắn thấy chuyện hôm nay đến đây không phải mất mặt cho lắm. Thua ở người có thực lực và tiềm lực thì cũng không đến nỗi nào mất mặt. Dù sao hắn cũng hiểu nếu có đánh nhau nữa thì những người của mình chưa chắn nắm chắc việc người mình sẽ thắng được Thiếu Kiệt.

Ngay hắn vừa định quay đi thì trên trời lúc này xuất hiện bốn chiếc trực thăng ở trên đầu hắn. Những người của Thái Quốc Đào giật mình nhìn trên không trung. Thiếu Kiệt cũng sững người hắn giật mình. Những người của Vô Ảnh bỗng nhiên căn thẳng hẳn lên.

Từng người từng người từ trên máy bay cùng với thiết bị của mình xuất hiện từ trên không trung theo dây leo hạ xuống đất. Đội hình hơn hẳn những người của Vô Ảnh. Blake với những người Bảo Huân, Công Toại, Tú Trinh nhanh chóng bao bọc lấy Thiếu Kiệt.

Sự đổ bộ xuống bất ngờ như thế này đem vòng ngoài nhóm người của Thái Quốc Đào bao vây lại không thể rời đi. Thiếu Kiệt qua lớp mặt nạ cũng căng thẳng không ít.

Nhóm người cuối cùng xuất hiện ở giữa trung tâm sân đấu ban nãy của Thiếu Kiệt và Thái Quốc Đào. Nhóm này hơn mười người xuất hiện. Hướng nòng súng của họ về phía của Thái Quốc Đào. Chỉ có một mặt phía những người Thiếu Kiệt thì một người sau cùng khi mở dây thiết bị đi ra khỏi người mới bước đến trước đám người Thiếu Kiệt.

Hình ảnh của người này chỉ có Hà Vi nhận ra được. Đối phương đến là ai. Cô cũng không biết có sự xuất hiện của nhóm người này. Bởi người đang bước về phía cô và Thiếu Kiệt là Trần Minh Hưng. Hà Vi bây giờ mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt cho hắn bình tĩnh lại.

- Nhưng người này của mình! Nhưng hiện tại không phải là cấm dưới của ông nên mục đích đến đây chắc là hỗ trợ anh đấy!

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế cũng thả lỏng một chút. Trần Minh Hưng thấy nhóm người Vô Ảnh bao bọc lấy hai người đeo mặt nạ. Hắn cũng đã nhận ra người thiếu niên chủ chốt sau này sẽ nắm giữ huyết long ra sao. Nên lên tiếng nói.

- Hiện tại chúng tôi đến hỗ trợ Thiếu Kiệt. Nên mọi người không cần lo lắng. Vì biết được việc chiến thắng của mọi người ở quân doanh Khung Chang sợ rằng sẽ dao động ảnh hưởng đến những thế lực ở đây. Họ chắc

chấn thừa cơ lúc mọi người vừa đánh trận xong mà ra tay nên chúng tôi được cấp trên gọi tới viện trợ cho đến khi tình hình ổn định thì rời đi.

Trần Minh Hưng nhìn trực tiếp vào Thiếu Kiệt nói ra những gì cần thiết. Nhóm người Vô Ảnh bây giờ cũng thắc mắc những người này là của ai tại sao lại được điều đến hỗ trợ vào lúc này.

- Hiện tại tình hình đã nằm trong tầm kiểm soát. Với nhóm người đối phương các anh nên mở đường cho họ rời khỏi đây rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Được!

Trần Minh Hưng gật đầu đáp lại cho Thiếu Kiệt rồi xoay người về phía Thái Quốc Đào và người của hắn cất giọng nói.

- Kể từ giờ phút này nơi này được đổi tên thành Vô Ảnh. Thuộc một trong bảy quân đoàn của Huyết Long bất cứ thế lực nào muốn tiến đánh thì phải chấp nhận bỏ ra cái giá lớn. Vô Ảnh không đụng chạm tới lợi ích ở đây thì các thế lực khác cũng nằm im ở đó. Hiện tại Thiếu Chủ nói thả nhóm người này toàn bộ quân đoàn bảy cho họ lồi ra.

Từng lời của Trần Minh Hưng vang vọng trong không trung hắn nói khá lớn đem Thái Quốc Đào nghe xong được lai lịch của những người vừa đến xanh mặt. Là người bị truy nã ở khắp nơi hắn hiểu thế lực Huyết Long này là như thế nào. Truy nã một trăm năm mươi quốc gia. Không người tìm ra nơi đại bản doanh. Hiện tại hắn thấy lần này mình muốn chết khi mà người chiếm căn cứ của Khung Chang lại là một trong những quân đoàn tồn tại của Huyết Long điều này cũng một phần nào đó lý giải tại sao họ lại có những vũ khí tối tân và hiện đại sẵn sàng sử dụng mà không lo lắng điều gì.

- Anh em rời đi!

Thấy được một con đường được mở ra. Thái Quốc Đào nhanh chóng nhảy lên trên xe cùng với người của mình lái xe lui về phía sau. Rồi quay đầu cùng với đoàn người kéo đến của mình rời đi.

Chưa dừng lại ở đó Trần Minh Hưng lúc này nhìn bao quát bốn phía xung quanh một lượt tiếp tục nói.

- Các thế lực đang xem kịch vui cũng giải tán đi! Lần này chúng tôi không làm gì. Nhưng chưa chắc lần sau sẽ tốt như thế. Nếu cảm thấy không phục thì chúng tôi sẵn sàng dẹp bỏ cái thế lực đó trong vùng này. Nhớ kỹ lời nói này đây về báo lại cho mấy vị tướng quân tự phong của mấy người đi.

Trần Minh Hưng đứng đó nhìn một chút im lặng không nói gì một lúc sau dường như xác nhận được không còn thế lực nào tồn tại trong khu vực lân cận nữa hắn mới gạt đầu xoay người hướng về Thiếu Kiệt nói.

- Mọi chuyện đã xong! Cho dù hôm nay các thế lực có truyền tay nhau thì tất cả cũng không có một thế lực nào nhắc đến tên cậu. Có chăng chỉ là Vô Ảnh của Huyết Long đang đóng quân tại vùng tam giác vàng này thôi cậu yên tâm.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gạt đầu Hành động của Trần Minh Hưng đây là việc giúp cho Thiếu Kiệt hắn che dấu thân phận cũng là một cách đem chuyện này công khai vì sao đối phương lại có thể trang bị được vũ khí hạng nặng. Nhưng Thiếu Kiệt vẫn chưa hiểu tại sao tổ chức Huyết Long này lại giúp hắn, Và trong tay họ tại sao lại có nhiều vũ khí và thiết bị quân sự đến cả máy bay trực thăng cũng điều động một lần có thể đem đến bốn chiếc chỉ để hỗ trợ hắn như thế này.

- Toàn Bộ Đội bảy tập hợp ra mắt Thiếu Chủ!

Một lời của Trần Minh Hưng làm cho tất cả thành viên vừa mới đổ bộ đứng thành hàng xuất hiện trước mặt của Thiếu Kiệt làm ra động tác đứng trang nghiêm như lần đầu hẳn tiếp nhận Vô Ảnh của Ngọc Nhi.

Blake bây giờ cũng ngẩn người ra nhìn lấy Thiếu Kiệt. Từng hành động của nhóm người vừa đến nay mang lại cho mọi người sự ngạc nhiên cực kỳ lớn. Những đội viên Vô Ảnh cũng ngậy ra như tượng. Bởi hình ảnh này với họ rất quen thuộc như ngày đầu họ gặp Thiếu Kiệt. Nhưng họ hơn những người ở đây được gặp chính xác nhận diện khuôn mặt của Thiếu Kiệt mà không phải chiếc mặt nạ như bây giờ.

Sững sờ một lúc lâu hẳn mới nói nhỏ với Hà Vi bên cạnh mình

- Huyết Long quân đoàn là sao? Em biết gì về nó không? sao họ lại gọi anh là Thiếu Chủ giống như lần gặp Vô Ảnh vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 522: Cấp Bậc Không Đủ

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói cũng không biết nên trả lời hắn thế nào. Hiện tại Thiếu Kiệt không hề biết mình có một ông ngoại khủng bố đến chừng nào. Việc bị truy nã ở tất cả một trăm năm mươi quốc gia không phải là chuyện hay ho nhưng nó là một việc rất đáng gờm. Ông Thiếu Kiệt không những bị truy nã còn sống tốt làm cho tất cả quốc gia này đau đầu Thì đây là chiến tích của một vị tướng quân ngang hàng với ông mình.

- Việc này anh không hỏi họ sao lại hỏi em. Dù sao thì em biết cũng không nhiều lắm về tổ chức này. Người ta đến thì anh hỏi đi không phải họ gọi anh là Thiếu chủ sao.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng biết Hà Vi không hiểu gì về thế lực này nếu không cô đã nói cho hắn biết. Giờ hi vọng nhất của hắn là từ chính người dẫn đoàn này cho hắn biết được cái Huyết Long quân đoàn là thế lực nào.

- Thôi đừng gọi tôi là Thiếu Chủ trước khi tôi biết các anh là ai. Giờ chắc ở ngoài này cũng không nói chuyện được. Nếu các anh đã đến đây với ý tốt hiện tại không ngại để quân của mình ở bên ngoài một chút vào nói chuyện cùng tôi bên trong đâu đúng không.

- Việc này không gì khó cả!

Gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt Trần Minh Hưng mới hướng mọi người đội viên của mình nói một vài lời đặt đội của mình nghỉ ngơi bên ngoài thành. Hắn trở lại trước mặt Thiếu Kiệt cùng với mọi người ra về đã thu xếp xong mọi thứ.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn lên trên tường thành ra hiệu cho Connor mở thành. Theo chân những người Vô Ảnh vào bên trong thành tới một khu vực Connor đã chuẩn bị làm nơi nói chuyện tạm thời của Thiếu Kiệt và Trần Minh Hưng. Thật chất đây vốn là nhà của hắn hiện tại vì thu xếp trông trải nên chỉ cần đặt một cái bàn và một vài cái ghế là cỗ thể trở thành một phòng họp kín.

Kiến trúc hầu hết được làm bằng gỗ bên ngoài phủ một lớp đất sét bên trong những chiếc ghế các loại đem tới và một cái bàn không phải cùng một bộ cũng được sử dụng.

Một người phụ nữ đem lên một bình nước và những cái cốc đủ loại đặc trên bàn cho ra dáng một chút. Ngoài ra không còn vật dụng gì có thể nói là có giá trị trong phòng.

Thiếu Kiệt ngồi xuống một cái ghế Hà Vi ngồi xuống cạnh bên hắn cũng tháo mặt nạ xuống. Những người Vô Ảnh cũng im lặng lấy cho mình những cái ghế ngồi xuống.

Ngồi xuống đối diện với lại Thiếu Kiệt. Trần Minh Hưng bây giờ mới nhận thấy khuôn mặt của Hà Vi. Một trong những người có mặt trong căn phòng vài hôm trước đã nói chuyện với hắn.

Hà Vi bây giờ khẽ gật đầu. Nếu tính đúng theo bối phận cần có thì Hà Vi cũng phải gọi Trần Minh Hưng là thúc thúc. Dù sao nếu người này vẫn còn trong quân đội chắc hẳn chức vụ cũng không kém Tăng Anh Hào. Thiếu Kiệt bây giờ tháo mặt nạ ra nhìn Trần Minh Hưng nói.

- Không biết anh tên gì? Và Huyết Long quân đoàn là như thế nào? Tại sao anh lại giúp chúng tôi. Chưa kể đến việc lại gọi tôi bằng thiếu chủ này nọ chúng ta có quan hệ sao?

Trần Minh Hưng bây giờ tươi cười như không có chuyện gì vui vẻ nhìn lấy khuôn mặt của Thiếu Kiệt gật đầu.

- Có quan hệ thì cũng đúng mà không có quan hệ cũng đúng. Tôi tên Trần Minh Hưng. Có thể đối với cậu thì xa lạ nhưng đối với Hà thủ trưởng và cháu gái ngài cũng không là lạ. Còn về huyết long quân đoàn tại sao lại giúp cậu thì cậu chỉ biết là chúng tôi được lệnh hỗ trợ thôi. Với phần lần này tôi cũng đã được cấp phép về thăm bố mình. Còn việc tại sao cậu được gọi là thiếu chủ chỉ là cái tên gọi thôi. Cấp bậc của cậu chưa được biết thông tin này.

Từng lời của Trần Minh Hưng làm cho Thiếu Kiệt trầm mặt. Người trước mặt nói ra những câu trả lời nhưng thật chất vẫn không hề trả lời hẳn mà chỉ tạm né tránh vấn đề cần thiết. Dù sao nếu nói người này và Hà Thúc biết nhau thì chắc chắn Hà Vi cũng sẽ biết lai lịch có thể sau chuyện này sẽ hỏi cô là được.

- Vậy anh nói thử xem Huyết Long Quân Đoàn các anh là tổ chức của quốc gia nào? hay Thế Lực nào điều hành. Như thế tôi còn biết sau này nếu họ cần sự giúp đỡ cũng biết được mà giúp chứ. Nếu anh cứ trả lời đường vòng không thấy lời giải như thế này tôi cũng không biết làm thế nào mới đúng đây.

Thiếu Kiệt một lần nữa hỏi trực tiếp điều mình cần biết nhưng hẳn vẫn lo Trần Minh Hưng trả lời một vòng lại không đem ra đáp án mình cần biết nên cũng kèm theo một câu để Trần Minh Hưng biết nếu thật sự không giải đáp được các câu hỏi thắc mắc trong lòng Thiếu Kiệt thì đôi bên sẽ không hợp tác cho dù Trần Minh Hưng đến đây là để giúp đỡ hẳn.

- Câu này thì tôi trả lời được cho cậu! Dù sao sớm hay muộn gì cậu cũng biết. Huyết Long quân đoàn chúng tôi không thuộc quốc gia nào cả. Và hơn thế nữa hiện tại Huyết Long Quân Đoàn có thể là đối tượng truy nã của một

trăm năm mươi quốc gia. Còn về vấn đề thế lực. Cậu có thể xem chúng tôi là một thế lực nắm cán cân thay đổi của thế giới này cũng được. Nếu thật sự có nguy hiểm và phát sinh từ các quốc gia với nhau chúng tôi sẽ xuất hiện.

Lời Trần Minh Hưng nói ra làm cho Thiếu Kiệt đứng hình trong giây lát một thế lực nào có thể nói được điều này để đảm bảo cán cân của thay đổi thế giới. Liên minh EU không hội đồng bảo an liên hợp quốc thì cũng không có được cái sự tự tin này.

- Cậu đừng ngạc nhiên bởi vì tạo ra sự công bằng nên chúng tôi mới trở thành thế lực khó đối phó nhất mà một năm mươi quốc gia truy nã. Điều này là thật đấy!

- Anh ta nói thật đấy Thiếu Kiệt!

Blake bây giờ nghe được Trần Minh Hưng nói những điều này mới lên tiếng xác nhận với Thiếu Kiệt. Làm lính lâu năm hẳn cũng đã từng có một số nhiệm vụ xâm nhập và tìm kiếm căn cứ Huyết Long nhưng hoàn toàn không có một kết quả nào. Chưa kể đến hâu như khi làm nhiệm vụ này hẳn nghĩ đây chỉ là trò đùa một thế lực như thế thì các quốc gia làm sao có thể để cho nó tồn tại. Nhưng lần nào cũng không có một chút tin tức cho thấy đây là một thế lực của thế giới.

Cho đến trước ngày hôm nay bản thân Blake vẫn cho rằng thế lực này không thật sự tồn tại. Nhưng giờ đây xuất hiện trước mặt hẳn là một quân đoàn được trang bị đầy đủ vũ khí không thua kém gì những quân đội chính quy khác.

- Nếu theo như lời anh nói vậy Huyết Long của các anh như thế nào tồn tại. Không lẽ các anh tồn tại theo từng năm tháng của sự hình thành nên trái đất sao.

- Cậu cứ đùa! Đúng là chúng tôi không thể nào như thế nhưng cũng không kém tính ra tới thời điểm này cũng chỉ mới được bốn mươi năm thôi nhưng chúng tôi làm được những gì những thế lực khác không làm được. Trước mắt cậu cứ biết như thế là được. Khi nào quyền hạn của cậu nhiều hơn sẽ có nhiều thông tin cần thiết hơn. Hiện tại với cậu chỉ có thể là những thông tin cơ bản nhất thôi.

Trần Minh Hưng vừa lấy ấm nước rót cho chính mình một cốc nước uống vừa nói ra những gì Thiếu Kiệt muốn. Nhưng vì khả năng của Thiếu Kiệt vẫn chỉ hạn chế nên nhưng điều hẳn biết thật sự quá ít.

- Hiện tại các anh được cử đến đây hỗ trợ Vô Ảnh của tôi vậy thời gian là bao lâu và sự hỗ trợ đó là như thế nào? Nếu như để ổn định những gì đối phương khá tập kích thì chúng tôi tạm thời đã làm được trước khi anh tới đây.

- Không cậu chưa làm được đâu. Nhóm người kia chỉ là khởi đầu nếu không có chúng tôi ra mặt chắc chắn sau trận vừa rồi mọi người sẽ bị giáp công. Các thế lực ở đây không phải đơn giản chỉ có một nhóm người của Thái Quốc Đào đó.

Blake gật đầu. Hiện trường dù Thiếu Kiệt có những vũ khí hiện đại đi nữa nhưng số vũ khí thật sự là có hạn. Nhưng với sự viện trợ để cho nhưng nhóm lợi ích và những người có tâm tư lớn hơn Thái Quốc Đào. Thì đây là một thế lực không thể động. Ai biết rằng họ có bao nhiêu người. Mỗi đợt viện trợ có xuất hiện như tình cảnh của nhóm người Trần Minh Hưng hay không thì những thế lực ở đây không dám chắc.

- Không lẽ chỉ với cái tên Huyết Long Quân Đoàn của các anh mà có thể trấn áp được họ sao. Tôi nghe chính anh nói quân đoàn của anh rất bí ẩn. Như thế không thể nào chỉ đem cái tên ra là dọa được những người ở đây đi.

- Việc này cậu không hề biết! Đối với các thế lực khác Huyết Long họ không thể đụng đến điều này là điều hiển nhiên. Cậu cứ nghĩ đi chúng tôi có tám quân đoàn. Trước mắt cậu chỉ thấy được một tiểu đoàn trong quân đoàn số bảy. Vậy cậu nói họ dám tiến đánh mà không suy nghĩ sao. Với lại Trước đây Huyết Long từng một lần nắm trong tay tam giác vàng rồi. Đám người họ không lo lắng thì chắc họ ngại sống lâu rồi.

Mọi người lúc này trầm mặt. Giờ hiểu được tại sao khi mà Trần Minh Hưng nói ra cái tên Huyết Long sắc mặt của Thái Quốc Đào lại tái xanh như thế. Hắn biết mình không đụng nổi thế lực này. Nên khi rút lui chỉ có thể để xe lui lại đến khi ngoài tầm nhìn mới tiến hành quay đầu.

- Xem ra năm đó việc Huyết Long từng có căn cứ ở tam giác vàng là điều chính xác rồi. Tôi cứ nghĩ điều đó chỉ là Khung Sa nói cho vui nhưng không ngờ là thật. Những năm tám mươi khi mà Khung Sa bắt đầu bước lên làm một vị tướng thì Huyết Long đã tồn tại ở nơi này rồi. Thì ra Huyết Long ra mặt nên Khung Sa mới đầu hàng quốc gia mà về sống ở thành phố. Nếu không hẳn cũng không thể nào chỉ trong một cuộc gặp mặt lại có thể làm ra quyết định như thế được.

Connor sau một lúc im lặng nghe được những gì Trần Minh Hưng nói mới suy nghĩ một chút về những gì đã diễn ra. Năm đó Khung Sa hoành hành ở tại khu vực tam giác vàng lớn mạnh các thế lực quân đội cũng không làm gì được hắn. Và ước muốn thành lập quốc gia của hắn được áp ủ cũng vào lúc đó. Nhưng đã như thế thì chỉ qua một cuộc gặp mặt Khung Sa cải biến đầu hàng quốc gia là điều mà đến này Connor mới hiểu ra được.

- Chính xác! Khung Sa đã được quân đoàn năm cảnh cáo. Hắn muốn tự lập quốc gia thì chắc chắn sẽ hoàn toàn diệt vong mà không còn một người nào bộ tộc hắn sống sót.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 523: Thuyết Âm Mưu

Mọi người trong căn phòng bây giờ nghe được lập luận của Connor và những gì từ chính Trần Minh Hưng thừa nhận cũng hiểu ra được. Thì ra những gì năm đó có làm vang dội như thế nào cũng chỉ có một đối tượng được giấu kính phía bên trong.

Thiếu Kiệt trầm mặc suy nghĩ điều gì đó lắc đầu nhìn Trần Minh Hưng nói ra một chút điều mà hẳn đã dự đoán.

- Các anh nói thế sao sự kiện tháp đôi các anh không giải quyết để nhiều người như vậy chết đi chứ. Cán cân hòa bình thế giới nếu thế thì cũng không phải là chiến tranh vẫn đang diễn ra đó sao?

Hà Vi bây giờ trầm mặc thật sự nếu không thấy được đoạn video ghi lại những gì diễn ra cô hẳn xem việc này là cấp bách và sẽ nói như Thiếu Kiệt. Nhưng đã xem qua nó hiểu rõ lý do tại sao lại như thế thì nó lại là việc khác.

- Haha biết ngay cậu sẽ nói điều này. Nhưng có những việc có thể thấy nhưng chưa chắc là đúng. Nhưng có nhưng thứ không phải nhưng chắc chắn sẽ đúng.

- Đúng câu trả lời của anh không ngoài dự đoán của tôi trong việc này đúng là có vấn đề. Có những thuyết âm mưu tồn tại sẵn tôi đã xem đi xem lại rất nhiều lần về cái đoạn video của cuộc tấn công tháp đôi đó để xem ý nghĩ của tôi nói ra đúng không nhé.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn Trần Minh Hưng nở một nụ cười trên môi trước đây hẳn cũng chưa từng tin thuyết âm mưu này có thật nhưng hiện tại thì lại khác hẳn chắc rằng việc này có thể tồn tại. Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt

một cách đăm chiêu. Còn Trần Minh Hưng nhìn Thiếu Kiệt với sự nghi ngờ điều gì đó.

- Hai tòa tháp đôi trước khi xảy ra sự việc vài giây xuất hiện một người quay ở bên dưới mặt đất. Đồng hồ tròn hiển thị trên video không khớp với thời gian mô tả diễn ra sự việc. Và có một điều tôi khác thắc mắc. Tại sao video đó được quay ngay lúc diễn ra sự việc. Lại nói về phương pháp mà máy bay đâm vào tòa tháp phía nào. phương hướng là xéo góc xuống vậy sao từ tầng tám mươi bảy lại xuất hiện vụ nổ ở hàng ngang. Điều này phản khoa học khi một phương đường chéo xuất hiện trên mặt cắt thì góc độ nổ phải từ hai phía. Một là phía sau máy bay hai là phía trước máy bay. Nhưng nó lại xảy ra vụ nổ ở hàng ngang giống như một số boon mìn đã được cài sẵn và chỉ chờ thời điểm kích nổ để làm ra một vụ sụp đổ có tính toán theo chiều dọc. Anh nói sao về điều này.

Trần Minh Hưng trán xuất hiện mồ hôi. Thiếu Kiệt nói ra thuyết âm mưu của hắn nhưng hoàn toàn trùng khớp với những gì đã được xếp đặc sẵn. Blake bây giờ cũng đăm chiêu nhìn Thiếu Kiệt. Trong căn phòng đột nhiên im lặng hẳn.

Hà Vi bây giờ cũng cắn môi một chút những thứ Thiếu Kiệt nói là Thuyết âm mưu hắn tự nghĩ ra hay là có ai chỉ dẫn thì việc này hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của cô. Nếu nói việc hai tòa tháp đôi có liên quan đến hắn. Thì liệu Thiếu Kiệt có tin tưởng hay không mới là điều quan trọng.

- Thuyết âm mưu của cậu khá hay. Xem ra cậu xem không ít lần về đoạn video đó nhỉ. Nhưng mà vấn đề này cậu chưa thể biết sẽ có một ngày cậu sẽ biết được một số sự thật đó. Giờ thì cậu cứ giữ thuyết âm mưu ấy cho mình đi. Vì đó chỉ là việc suy đoán của cậu thôi.

- Không tôi nghĩ sự việc này được báo trước đấy! Cũng may tôi có đem theo tờ hai mươi đô la bởi tôi thấy nó có quá nhiều điều được dự đoán chính

xác.

Thiếu Kiệt bây giờ rút trong ví của mình ra một tờ tiền mệnh giá hai mươi đô la.

- Cũng may là tờ này năm của nó là 1928 chứ không phải năm 2003 nếu không anh sẽ nói đây chỉ là việc nước mỹ làm ra tờ tiền đã dựa theo lịch sử của nó xuất hiện.

Cầm trong tay tờ hai mươi đô Thiếu Kiệt gấp lại một cách mau chóng dường như hắn đã gấp đi gấp lại như thế này để kiểm tra điều gì đó. Khi tờ tiền được ghép lại theo một hình cố định. Thiếu Kiệt đưa nói về phía Trần Minh Hưng cười nói.

- Cái hình ảnh này giúp anh liên tưởng đến điều gì không. Không khó nhận ra chứ nhỉ. Một tờ tiền hai mươi đô được in gần một thiên niên kỷ lại mô tả chính xác hình ảnh tòa tháp đôi bị bốc cháy trong ngày mười một tháng chín thì anh nghĩ sao?

Hình ảnh tờ tiền được gấp lại để trước mặt của Trần Minh Hưng. đến chính hắn cũng không ngờ rằng việc này lại có thật chính mắt nhìn hắn cũng không thể tin được. cái hình được gấp lại và tòa tháp đôi bị bốc cháy trong hiện thực hoàn toàn giống nhau.

Mọi người trong căn phòng cũng không nhận được phải đứng lên nhìn. Blake là người đầu tiên quốc gia của hắn. Đất nước của hắn, không phải hắn chưa thấy tờ hai mươi đô. Mà đây là hắn hoàn toàn không biết. Bởi hắn sử dụng tờ hai mươi đô không thể đếm được trong cuộc sống của chính hắn.

Tờ tiền hai mươi đô được chuyển tay từng người. Nhìn vào trong hình được gấp liên tưởng đến tòa tháp đôi hoàn toàn trùng khớp một hình ảnh làm mọi người cũng lo lắng.

- Có thể đây là một sự trùng hợp đi. Nhưng với tôi nếu quá nhiều sự trùng hợp lại khác. Đó là theo hình ảnh có được đi còn hiện tại nhé tôi thử phân tích theo quan niệm phương đông cho anh xem. Mười một tượng trưng cho hành hỏa. và nó tượng trưng cho việc đứng thẳng của hai tòa tháp đôi, tháng chín hành thủy. Nhưng nếu nó đi kèm số năm cộng lại là mười hai. Lấy số số hai lại làm gốc cũng lại là hỏa. cả tổng thể thì chúng ta có được hai ngọn lửa. Tương xứng hoàn toàn với hai vụ nổ của tòa tháp đôi đi. Xem ra việc này không phải suy đoán suôn nhỉ.

Mọi người trầm mặc thật lâu nếu đúng là có một sự trùng hợp thì nó thật sự là bình thường như nếu đi từ sự trùng hợp này đến sự trùng hợp khác thì lại là việc bất bình thường.

Hà Vi cũng im lặng Trần Minh Hưng cũng im lặng. Họ không nghĩ rằng Thiệu Kiệt tìm ra được quá nhiều sơ hở kể cả quan nhiệm phương đông lẫn sự bí ẩn của tờ tiền hai mươi đô hiện diện ở những ngày thường họ sử dụng.

- Có thể cậu sẽ đúng. Nhưng vẫn câu nói đó hiện tại cậu chưa đủ cấp bậc để biết. Việc chúng tôi sẽ đóng quân ở đây một tuần và tôi được về thăm bố mình một tuần. Nếu trong thời gian đó chúng tôi có thể đóng quân ở trước quân doanh cũng được. Hoặc nếu cậu có lòng tốt thì để mọi người của đội bày vào trong quân doanh. Còn nếu muốn biết những thứ nhiều hơn thì không thể.

Thiệu Kiệt mỉm cười thu lại tờ hai mươi đô của mình. Đơn giản hẳn đã có câu trả lời cần thiết cho Minh. Vấn đề gì đó hiện tại hẳn cũng đã hiểu được không ít. Đôi khi không cần nói ra nhưng những hành động của người biết chuyện đã nói lên tất cả hẳn không cần phải làm khó.

- Không biết cũng không sao? Anh thử nói xem nếu cán cân bị lệch không định vị lại được thì như thế nào. Theo tôi chắc hẳn các anh cũng phải

hiểu thế giới đang có một sự uy hiếp trên tất cả mọi lãnh thổ đi. Nếu không các anh cũng không phải là người nắm giữ cán cân nhĩ.

Trần Minh Hưng vốn định đứng lên rời đi nhưng nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng bình tĩnh lại suy nghĩ điều gì đó rồi mới trả lời.

- Ừ có những quyết định đi đến sai lệch và hiện tại sự sai lệch ấy khiến cho Thế giới đang bị đe dọa. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng khắc phục điều đó sớm nhất. Nhưng đôi khi có những quyết định biết nó là sai nhưng vẫn phải làm. Cán cân thì chắc chắn sẽ không bao giờ cân bằng nếu một bên có một quả cân còn một bên không có.

- Như thế cũng tốt xem ra các anh đã nhận ra được có một tổ chức ảnh hưởng đến toàn thế giới hi vọng một ngày nào đó sẽ không thấy họ tồn tại nữa. Nếu không sẽ có nhiều người chết đi bởi những quyết định của các thế lực như các anh.

Trần Minh Hưng nghe xong lời nói của Thiếu Kiệt cũng mở cửa rời đi. Nhìn cách cửa đóng lại Connor mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt về quyết định ra sao về những người bên ngoài.

- Những người ở bên ngoài tính sao đây Thiếu Kiệt!

- Cứ để họ vào! Anh cũng thấy rồi đó! Chúng ta thật sự không chống lại được họ. Có vẻ như những người này đến viện trợ cũng chỉ là một buổi nghĩ ngơi. Chắc là thế lực nào đó của mẹ tôi có thể chi phối được Huyết Long Quân Đoàn này. Như thế mới giải thích được tại sao họ lại xuất hiện và giúp đỡ đe dọa các thế lực gần đây để tôi không bị bại lộ thân phận.

Connor bây giờ gật đầu. Hắn cũng hiểu sự thần bí của mẹ Thiếu Kiệt nằm ngoài tầm khả năng của mình. Về mặt phương diện nào đó thật sự Connor cũng hơi e ngại việc phải đối đầu trực tiếp với Huyết Long. Không

ai biết họ có bao nhiêu người, Không ai biết tổng bộ họ ở đâu. Chỉ với cái tên hoành hành khắp các quốc gia và thế lực. Điều đó không phải một nhóm quân đội tư nhân như của Thiếu Kiệt có thể đấu lại.

- Hà Vi em thấy sao về người Trần Minh Hưng này. Hắn nói quen biết Hà Thúc thật sự hắn là ai. Tại sao người của huyết long quân đoàn lại có quen biết em với hà thúc thế.

- Anh ta từng là binh lính đặc công của ông em. Được cho là đã tử trận trên chiến trường trong một trận đánh nhưng mà đột nhiên xuất hiện dạo gần đây. Và bản thân anh ta cũng là con của Trần lão.

Thiếu Kiệt nghe được Hà Vi nói ra thân phận của Trần Minh Hưng cũng nhú mày. Binh sĩ đã chết lại trở về. Con của lãnh đạo lại làm đoàn trưởng cho một quân đoàn không phải của quốc gia. Điều này đi ngược lại với nhận thức của hắn. Đang trầm mặc một chút thì Blake bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt sự kiện kia có thể là bị xếp đặc sao?

Nghe được Blake hỏi mình như thế thì Thiếu Kiệt cũng không muốn thừa nhận.

- Cũng không biết em chỉ tìm hiểu anh cũng biết rồi đấy thuyết âm mưu thôi mà thế giới không thiếu người thích thuyết âm mưu như em. Mà thôi việc này khi nào em biết rõ sẽ nói cho anh chứ giờ không chắc chắn đâu. Về nhà thôi Để lại Vô Ảnh một thời gian. Cần thiết thì liên lạc rồi cho rút quân. Hiện tại cũng không thể ở lại đây lâu tránh người khác nghi ngờ. Blake với Connor sắp xếp đội viên ở lại nhé mấy người khác về nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 524: Dẫn Chứng Nghiên Cứu

Thiếu Kiệt ra lệnh rút quân chủ yếu là những người thường xuyên có mặt cạnh hắn để những người khác dù có theo dõi thì vẫn không biết được hắn đã có một buổi rời khỏi quốc gia đến đây việc sắp xếp để lại Vô Ảnh cho Connor với Blake ở lại điều anh là đã đủ thêm phụ trợ của Jackson nữa Thiếu Kiệt hoàn toàn an tâm.

Nhưng người Huyết Long Quân Đoàn bên ngoài hay trong quân doanh thì hắn cũng không lo được gì. Người ta cường đại hơn hắn muốn cướp quân doanh này cũng không làm gì được. Vì đến đây để nói chuyện với Connor về việc mạch ngọc nhưng nếu có những người như Trần Minh Hưng ở đây hắn hoàn toàn không nên để lộ ra điều này.

Không thể không nói hiện tại người ta tuy đến hỗ trợ thật nhưng một khi lộ chuyện mạch ngọc ra thì chắc chắn không biết được. Ai biết được họ có thể thay đổi chủ ý vì mạch ngọc của nơi này hay không.

Connor cũng hiểu điều đó hắn không hoàn toàn đụng chạm gì đến việc mạch ngọc. Hà Vi dù có nhã ý muốn nói Trần Minh Hưng theo máy bay của cô về nhưng hắn từ chối. Hắn nói hắn có con đường tự mình về Ngọc Châu được vì thế Thiếu Kiệt cũng không nói gì.

Sau khi sắp xếp mọi thứ xong Thiếu Kiệt và nhóm người của mình lên máy bay rời đi. Đến bây giờ Thiếu Kiệt và Hà Vi mới hoàn toàn gỡ bỏ mặt nạ của mình. Giờ trên máy bay ngồi xuống mọi người thấy được Thiếu Kiệt trầm tư. Tú Trinh bây giờ mới lên tiếng nói ra vấn đề mà mình thắc mắc từ lúc trong phòng nói chuyện với Trần Minh Hưng tời giờ.

- Thiếu Kiệt việc em nói liệu có đúng là sự thật không? Nếu thế thì những người đó tại sao lại hi sinh quá nhiều người như thế thêm nữa là việc

làm này không có lợi gì mà.

- Nếu Blake hỏi em sẽ không trả lời nhưng chị và mọi người hỏi thì sẽ khác vì việc này em chắc chắn tám mươi phần trăm là xếp đặc. Vì điều này cần thiết cho một tái cơ cấu và cấu trúc lại trật tự tế giới cùng nên kinh tế toàn cầu. Không đơn giản chúng ta bị khủng hoảng kinh tế nếu sự việc tháp đôi không xảy ra và việc này vốn là cần một người chịu trách nhiệm may sao điều đó được nhận bởi thế lực Binladen đi.

Thiếu Kiệt bình tĩnh nói ra những việc này làm mọi người nhìn hẳn nếu xác suất chỉ là năm mươi phần trăm thì có thể xem như sự việc chưa hoàn toàn chắc chắn. Nhưng nó vượt quá bảy mươi phần trăm lại là chuyện khác.

- Sao vậy? Sao Blake thì em lại nói không chắc chắn còn mọi thì em lại có xác suất cao vậy.

- Việc này có lý do của nó bởi Blake là người mỹ. Binh si họ được lệnh ra trận mà không cần biết. Với họ hành động chống khủng bố là cao cả nhưng năm trong đó là nhiều thứ khác mà khi tham gia cuộc chiến bản thân họ cũng hiểu được tại sao mình lại chiến. Chống khủng bố đem nóng súng bắn vào những người đó. Vậy những người được cho là khủng bố đó không phải là sinh mạng hay sao. Nếu sự kiện tháp đôi là vài ngàn người nhưng trong cuộc chiến chống khủng bố nó lại là vài triệu nhân mạng. Mọi người cảm thấy sao?

Trên máy bay lúc này Thiếu Kiệt không ngại nói ra lập luận một cách chính xác của cuộc chiến mà hẳn thấy là phi nghĩa nhất. Lịch sử đã ghi lại cho thấy cuộc chiến này dẫn đến sự mất kiểm soát của các phần tử cực đoan mà sau này người ta thường gọi với cái tên nhà nước hồi giáo IS. Nếu chính quyền Saddam còn tồn tại với nhưng luật lệ thép bất thành văn thì nhưng nhà nước hồi giáo tự xưng sẽ không phát triển.

Đó là điều mà đến tận những năm sau đó toàn bộ FBI và CIA phải thừa nhận trong một tài liệu được công bố từ những hacker xâm nhập vào hệ thống an ninh chính phủ mỹ phát tán ra.

- Nếu biết vậy Binladen tại sao lại đứng ra nhận trách nhiệm để đến tận bây giờ vẫn chưa có được tung tích phải trốn chui trốn nhủi. Bị các nước thế giới tấn công?

Tú Trinh nói ra nhận định của mình thông qua những gì mà Thiếu Kiệt vừa nói. Có quá nhiều sự mơ hồ, đã biết là bẫy vẫn đâm đầu vào chỗ chết như thế khác nào tự mình hại mình.

- Ông ta bắt buộc phải nhận trách nhiệm. Không chính mình đứng ra nhận trách nhiệm thì sẽ có người bên dưới ông ta chủ động nhận mình là người đứng ra làm. Một thế lực tự phát ở chính quyền sadam. Binladen vốn là con rể của Sadam Hudson. Mà ông ta lại có xích mích với mỹ hành động các cuộc đánh bom liều chết quy mô nhỏ đã có tên. Mọi người nghĩ Mỹ để yên ông ta à. Đã có tiền án thì suốt đời vẫn mang tiền án. Dù cho ông ta nói không làm thì ai tin.

Hà Vi im lặng không nói. Những chuyện này cô cũng không biết nhưng cô biết những gì Thiếu Kiệt nói ra thì hẳn đã nắm chắc có cơ sở trong tay. Mà sự thật lại liên quan đến hẳn hiện tại làm sao cô có thể lên tiếng nói điều gì đó khi mà mình biết được bí mật thật sự của việc này.

- Nhưng lỡ như nó lại là sự thật mà không phải như những gì em đã nói thì sao Thiếu Kiệt. Đâu phải cái gì cũng tuyệt đối nếu thế thì em cũng chẳng dự đoán làm gì đúng không.

Công Toại cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói. Dù Thiếu Kiệt lập luận chính xác, phân tích cả những thời điểm cần thiết nhưng để giết mấy ngàn người

phục vụ cho một việc nào đó thì bản thân Công Toại cũng không tin tưởng lắm.

- Có thể nhưng trong việc này suy luận của em đã xác minh có thể nó sẽ đúng. Nói một chút về vấn đề cần thiết. Mọi người đều cho rằng có thể việc này đúng nhưng với em đây là một việc phi lý hết sức phi lý. Ai cũng hiểu ngành hàng không thế giới như thế nào. Chúng ta cũng trải qua việc máy bay rơi. Vấn đề phức tạp đó mọi người có thể hiểu phần nào. Vậy một ngày ba chiếc máy bay trên không phận của mỹ bị khủng bố với những an ninh dày đặc và nên nhớ trên mỗi chuyên bay đều có cảnh sát hàng không ít nhất là hai người hoạt động. Vậy mọi người nói xem ba cá nhân ở ba chiếc máy bay khác nhau cùng ra tay một lúc liên hệ ra sao. Nên nhớ tín hiệu máy bay luôn tiếp diễn khi mà máy bay chệch khỏi phương hướng cần có trạm không lưu ngay lập tức liên hệ vậy họ có đủ thời gian khống chế đối tượng như chiếc máy bay thứ tư rơi ở cánh đồng do được mọi người trên máy bay hỗ trợ chống lại không tặc. Họ làm điều đó như thế nào?

Im lặng một không gian im lặng trước câu hỏi của Thiếu Kiệt. Công toại ngẩn người ra. Đúng vậy máy bay thứ nhất và thứ hai hoàn toàn trước sau cùng một thời điểm đâm vào hai tòa tháp. Chiếc máy bay thứ ba là chiếc đâm sau cùng và chính nó như một ngòi nổ làm cho cả hai tòa tháp đổ sập.

- Hồi nãy trong phòng em chỉ nói hai chiếc máy bay tại sao Trần Minh Hưng lại không phản bác lại. Đừng nói hấn không nhớ mà hấn chỉ biết có hai vụ nổ phát ra đầu tiên từ hai chiếc máy bay. Cái thứ ba mọi người về có thể tìm nó trên youtube nó là chiếc được quay ở một góc khuất từ dưới lên. đâm ở phương đường chéo xuống nhưng có thể thấy được vụ nổ là hàng ngang đấy. Nó cho thấy vụ này được dàn dựng có kiểm soát.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Hấn còn nhớ ngay khi chuyện này xảy ra giáo viên đứng lớp hấn đã nói một câu mà đến tận hiện tại hấn vẫn không quên. Bởi trước sau người giáo viên đó dám chắc với những học sinh

của mình rằng việc này được dàn dựng một cách tinh vi. Phản khoa học vật lý về tốc độ rơi.

Bài học hôm đó của hắn vẫn ghi nhớ sâu sắc. Thêm vào đó những thuyết âm mưu được đưa ra dàn dựng bằng giải lập và thêm những thông tin được đào bới trên những trang về sự kiện ngày hôm đó làm cho Thiếu Kiệt tin chắc những gì mà người thầy dạy vật lý đó đã đúng.

- Mười ba cuộc gọi được gọi đi cho thấy bị khủng bố máy bay. Tòa nhà được khẳng định là có thể chịu được va chạm của máy bay boeing 707 cùng loại và vận tốc với 767 hai chiếc đâm vào hai tòa nhà. Việc lạ hơn là nhóm người đầu tiên xuất hiện ở nơi tòa tháp đôi bị sập lại là công ty “phá hủy có điều khiển”. và sự chính xác điều khiển máy bay của các phần tử khủng bố trong khi đó họ được kết luận sau khóa huấn luyện không có khả năng bay dù là điều khiển máy bay thông thường thì hơi bị lạ. Quá nhiều điều phi lý rồi.

Hai người phi công lái máy bay cũng nghe được những gì Thiếu Kiệt nói. Họ bất giác gạt đầu rồi mờ mờ lại thấm ra trên trán. Phải nghiên cứu thế nào mới cho ra được những vấn đề này. Mà mọi thứ nếu đem ra hoàn toàn có thể không trả lời được. Dẫn chứng cụ thể thêm vào đó là những thứ được khoa học khẳng định chắc chắn được công nhận được lấy ra làm dẫn chứng. Nếu như bác bỏ giới khoa học sẽ nói gì.

- Xem ra cậu tìm hiểu về vấn đề này hơi bị nhiều đấy xem phim riết rồi đi tìm những thứ cơ sở này à.

Người phi công bây giờ mới nói với Thiếu Kiệt thông qua bộ đàm của mình. Dù sao hắn cũng muốn xua tan đi cái không khí căng thẳng này. Hắn biết chuyện hôm nay hắn chỉ có thể nghe tai này ra tai kia mà không thể ghi nhớ lại nếu không hắn sẽ rất thảm.

- Cũng không hẳn vì thích tìm tòi nên tôi tìm ra được khá nhiều thứ liên quan với vấn đề này. Anh nghĩ xem thế giới còn việc nào đáng nghiên cứu hơn một quốc gia hùng mạnh bỗng nhiên bị không tặc làm nổ cái hình tượng mà họ xem rằng đây là niềm tự hào quốc gia họ.

Hai người phi công nhìn nhau một cái rồi mỉm cười cho qua việc này ngoài tầm hiểu biết của họ thật sự. Dù sao những thứ Thiếu Kiệt nói không phải không có lý. Lập luận có dẫn chứng khoa học cụ thể lại thêm cả số liệu nghiên cứu. Bất cứ ai nghe thấy việc này cũng có thể tin tưởng những điều hắn nói là thật.

- Nhưng mà họ phá hủy nó với người trong đó để làm gì? Chiến tranh sao chiến tranh họ cũng tốn nhiều tiền của và những thứ khác mà làm như thế có ích lợi nào đâu.

- Sao lại không có! Quá nhiều nữa là chuyện khác đấy chứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 525: Dầu Lĩnh Hội Tụ

Giọng nói bình tĩnh và trầm ổn của Thiếu Kiệt xem việc này như sự thật hiển nhiên làm cho mọi người im lặng. Việc chiến tranh mà đem lại lợi ích thì không chỉ một lần mà nhiều lần thế giới đã được thấy và chứng kiến.

- Sau sự kiện thập đôi vài tuần bỗng nhiên Hàn và Trung nhận được thương thảo mua lại một số sắt thép đã qua sử dụng chưa hết sau việc này giá dầu tăng cao. Mục đích thấy được trong việc này đối tượng liên quan là những nước trung đông nhiều dầu mỏ trong đó chính quyền sadam chiếm không ít. Giá vàng và đồng đô la biến động. Và quan trọng hết Trận chiến này cũng có không ít vũ khí mới xuất hiện nhờ thế mà số tiền thu được từ việc bán ra các vũ khí mà mỹ có tăng mạnh cao hơn cả vài thập kỷ trước đó. Như thế có lợi không?

Hà Vi bây giờ mới lên tiếng cô biết rằng nếu im lặng mãi chắc Thiếu Kiệt sẽ nghi ngờ vì hiện tại nói đến một số vấn đề xuất nhập khẩu đi thì quốc gia vào thời điểm đó theo báo cáo cũng phát triển không ít. Nhiều nhất là các nhu yếu phẩm cần thiết được xuất đi.

- Nhưng nói gì thì ngày mười một tháng chín trở thành ngày quan trọng cho nước mỹ bởi vị tổng thống trước đây cha của tổng thống Bush cũng phát động chiến tranh vào ngày mười một tháng chín vào hai mươi tám năm trước với khái niệm trật tự thế giới mới điều đó mới là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Mà thôi vấn đề này hiện tại chúng ta cũng không nên nói nhiều vì biết đâu sau này sẽ biết rõ được sự thật của nó.

Thiếu Kiệt trả lời lại một câu rồi dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại hẳn cần có thời gian nghĩ ngợi sắp xếp lại những chuyện khác. Thấy Thiếu Kiệt không muốn nói nữa mọi người cũng im lặng họ biết rằng chiến dịch lần này của Thiếu Kiệt đưa ra thành công mỹ mãn với những gì phát sinh thật

chất cũng không liên quan gì đến họ. Có người trong cuộc như Thiếu Kiệt không quan tâm đến nữa thì mọi người cũng thế.

Sự rời đi của Thiếu Kiệt dù không có gì phức tạp nhưng tại vùng tam giác vàng này lại một sự trầm mặc đáng có. Tại trung tâm của tam giác vàng bốn thế lực tụ tập lại bốn nhân vật đầu lĩnh phòng hàm tướng quân tự xưng tổ chức một hội nghị ngay lập tức tại giáp ranh các thế lực.

Nơi đây thật chất chỉ là một căn nhà được dựng lên thường không có người lui tới trên bức vách bằng gỗ được đặt đúng một tấm bản đồ khá rộng phân chia các thế lực năm màu sắc được hiển thị rõ ràng phân vùng lãnh thổ tạo thành một hình thức cân bằng. Thái Quốc Đào đang ngồi trong phòng cùng ba người khác.

Toàn bộ ở đây chỉ xuất hiện bên ngoài là bốn người lái xe canh giữ xung quanh và bên trong là bốn người đầu não quan trọng.

Bốn người trầm mặt nhìn qua ai nấy đề có những suy nghĩ của mình trong sự xuất hiện của nhóm người Vô Ảnh đang tiếp quản quân doanh của Khung Chang.

- Thi Lang ông nói xem hiện tại tình hình biết được rồi đó. Không phải thế lực quốc gia. Ông chắc cũng không xa lạ huyết long giờ phải làm sao. Ông nói đi họ liệu có nhúng tay vào việc làm ăn của nhóm người bọn mình không.

Người bị Thái Quốc Đào gọi là Thi Lang đang ngồi trầm mặc. Hắn quan nhưng luôn tin tức báo về cũng biết được chuyện này không đơn giản. Xét về tuổi tác Thi Lang lớn những những người ở đây ánh mắt sắc bén của hắn không mặt dài và hai hàng chân mày đậm kéo dài từ giữa khuôn mặt cho đến hết đuôi mắt.

- Thật sự không lạ gì họ nhưng không biết mục đích của Huyết Long lần này là gì. Tại sao lại để một đội quân ở đây! Nếu nói họ không có mục đích thì không đúng trước giờ huyết long quân đoàn tuy là thế lực không công khai nhưng họ luôn có mục đích của mình ở những thứ lớn hơn. Tôi cũng không biết được, nếu như còn Khung Sa thì chắc hẳn ông ta sẽ có thể hỏi chuyện trực tiếp với họ. Còn chúng ta thì không.

Thi Lang vừa ngưng lại một người trạc tuổi với Thái Quốc Đào nhưng so sánh có vẻ nhỏ hơn vài tuổi. Đôi chân mày cau lại. Anh mắt nóng nảy dùng tay đập một cái rầm lên cái bàn gỗ.

- Mẹ nó không biết thế lực từ đâu huyết long cái gì. Bọn nó như thế chủ yếu vũ khí mạnh thôi bốn người hợp lại đánh bọn nó một trận chẳng phải xong sao. Nhượng bộ cái gì bọn nó người ngoài đến đây chiếm núi làm vương à.

- Độc Bảo mày đừng ăn nói hàm hồ. Đánh mày đánh lại sao. Tao thua bọn nó không phải là tao sợ. Mẹ mày ngon thì tự đi đánh tao chưa có ngu đến mức đem mạng sống mình chơi cùng mày. Mẹ mới lên không xem ai ra gì. Mày thấy đến Thi Lang còn không lên tiếng mày lên tiếng cái chó gì.

Thái Quốc Đào thấy Độc Bảo ra vẻ ta đây không sợ trời không sợ đất đập bàn dằn mặt như thế chẳng khác nào muốn thị uy với mọi người nên lập tức đáp trả.

Độc Bảo đứng phắt dậy thì người bên cạnh hắn vội lên tiếng nói.

- Quốc Đào, Độc Bảo hai thằng bây ngời xuống đi. Nói gì thì nói hiện tại không phải là lúc đánh nhau. Người ngoài xuất hiện hai thằng bây còn đánh nhau được sao.

- Thúy Miêu nói đúng đó bọn mày đánh nhau bẻ đầu lúc đó bọn huyết long ra tay thanh tủy luôn thì tao cũng không đỡ kịp đâu.

Thi Lang nhìn vào ba người lên tiếng. Không khó nhận ra được hiện tại ở đây có mặt một nữ nhân. Thường với các thế lực nam nhân là chủ chốt nhưng tại đây lại xuất hiện một Thúy Miêu đồng cấp được tự xưng là tướng quân ngang hàng thì chắc chắn phải có điều gì đó hơn người.

- Thi Lang ông biết gì về Huyết Long này. Ở đây ông là người có thời gian lâu nhất chúng tôi chỉ là những thành phần mới nổi lên sau này. Tại sao ông lại e ngại họ như thế.

Hai người Thái Quốc Đào với lại Độc Bảo lúc này cũng ngồi xuống nhìn Thi Lang. Dù sao ở thế hệ đi trước Thi Lang đến giờ vẫn còn tồn tại và không lay chuyển thì ông ta có khả năng của mình. Việc tụ họp nơi này cũng do Thi Lang đề xuất. Nếu nói ông không e ngại thế lực mới xuất hiện này chắc chắn ông sẽ không làm như thế.

- Ủ tôi e ngại thật sự. Gọi các anh chị tới đây một phần muốn mọi người trong thời gian sắp tới. Hiện tại thế lực của Huyết Long xuất hiện ở đây chắc chắn không có gì gọi là tốt. Chắc chắn ở đây trong vài năm tới sẽ thành nơi tôi luyện cho họ luyện binh của mình đấy. Để ý những nhóm thành viên của mọi người một chút họ không ngại diệt hết các thế lực trong này đâu.

Ba người nghe thấy Thi Lang nói thế cũng trầm mặc. Thúy Miêu suy nghĩ một chút về điều gì đó mới lên tiếng hỏi Thi Lang.

- Nếu họ mạnh như thế sao bấy lâu nay không xuất hiện mà giờ lại có mặt ở đây thế. Trước đây họ xuất hiện với mục đích gì và hiện tại lại về đây hai lần liệu có giống nhau không Thi Lang. Ông hiểu về họ nhất ông không nói sao bọn tôi biết phải cẩn thận điều gì.

- Ủ đúng đó! Ông có thể đoán thử xem họ định làm gì ở đây không nếu biết được chúng ta đề phòng một chút với những vùng cần thiết cũng được. Giờ không có cái mặt nào để phòng thủ thì làm sao mà biết.

Thái Quốc Đào bây giờ nhìn Thi Lang đốc thúc. Hắn biết Huyết Long mạnh vì có nghe nói. Nhưng tất cả chỉ là nghe nói còn Thi Lang là người đã trải qua. Nếu muốn biết rõ thực lực của nhóm người này thì Thi Lang là hiểu phần nào. Thêm vào đó Thi Lang có thể dự đoán được một số thứ để những người như họ tránh phải đối đầu trực tiếp với Huyết Long.

- Chuyện này cũng được hơn hai mươi năm rồi! Nếu nói ra thì năm đó Tôi, Khung Chang và một số người khác chỉ là những nhóm người nhỏ mới bước vào cái vũng tam giác vàng này thôi. Những năm đó các thế lực ở xung quang nơi này đánh chiếm liên miên. Có thể nói nơi đây hầu như cũng có người chết. Cho đến một ngày. Có một nhóm người tiến vào nơi đây được mang tên là quân đoàn số năm của Huyết Long. Lúc đó họ đi hơn hai mươi người. Một nhóm nhỏ của quân đoàn đó.

Thi Lang từ từ nói ra những gì mình biết. Nhưng năm đó là một hồi hoài niệm đối với hắn. Sinh mạng bất cứ lúc nào cũng có thể bị đe dọa. Nhưng người vào đây vốn mục đích chạy trốn truy nã. Kiếm Tiền thông qua những câu thuốc phiện có mặt trong rừng này.

- Đừng nói với tôi là nhóm người này đi vào đây chỉ hơn hai mươi người mà diệt hết tất cả các thế lực ở đây nhé.

Độc Bảo mới nhìn Thi Lang nói ra những gì mà hắn thấy ngỡ vực hơn hai mươi người đi vào chỉ là một nhóm nhỏ vậy thì không chết cũng lột da mới đúng làm gì mà đến mức Thi Lang phải e ngại đến như thế.

- Đúng vậy! hơn hai mươi người. Mới đầu các thế lực khác thấy họ cũng không cho là có việc gì quan trọng. Vẫn như thường họ đánh nhau tranh

giành địa bàn một cách khốc liệt. Nhóm người này im lặng đúng một tuần. Sau đó những nơi xuất hiện tranh chấp họ ra tay. Đối với các bên thế lực thứ ba nhúng tay vào cũng không làm lạ chỉ là nơi nào có tranh chấp nơi đó hai bên phải chịu tổn thất không còn một người nào ra về. Tràn huyết tinh đó rất nhiều người của các thế lực khác theo dõi đều thấy. Tôi và Khung Chang cũng thế. Hơn hai mươi người giết hơn hai trăm người đấy.

Trùng mắt không tin những gì mình vừa nghe Thi Lang nói hai mươi người đánh hai trăm mỗi người giết mười người con số cũng tạm có thể chấp nhận được nhưng đây là trực diện đối công mà còn là diệt toàn bộ nhóm người đó.

- Thi Lang tôi hỏi nhé! ông có nói quá không thế. Giết người nhiều vậy các thế lực để yên cho họ sao? Hơn hai mươi người họ đánh với cả khu vực ông xem tôi là con nít nghe chuyện anh hùng à?

Độc Bảo lên tiếng hẳn hoàn toàn không tin tưởng những gì mình nghe thấy. Dù sao thì một nhóm đánh với một vùng lúc đó tuy không nhiều người như hiện tại nhưng chắc rằng không ít việc này hoàn toàn nằm ngoài khả năng nhận biết của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 526: Trật Tự Không Tự Nhiên Mà Có

Thi Lang lúc này cười lớn lắc đầu nhìn Độc Bảo. Thái Quốc Đào và Thúy Miêu cũng im lặng không hiểu sao hắn lại cười nhưng một câu nói của hắn làm mọi người ở đây thấy câu nói vừa rồi của Độc Bảo đúng là không nên hỏi.

- Vậy chứ hơn trăm người diệt cả quân doanh đó cậu thấy thế nào? Không phải chuyện này mọi người đã thấy trước mắt rồi sao.

- Như thế làm sao tính được! Bọn này nó có vũ khí hiện đại làm sao mà không thắng chứ. Nhưng thời đó của ông làm gì có những vũ khí uy lực mạnh như thế. Bọn này nó có đánh trực diện đâu nó đánh lén như thế thì ông đỡ được sao.

Thúy Miêu im lặng nhìn qua Thái Quốc Đào có điều gì đó cô muốn hỏi hắn. Vấn đề việc tiếp xúc với những người Huyết Long mới xuất hiện mang thêm tên Vô Ảnh thì chỉ có Thái Quốc Đào hiểu rõ.

- Ông nói xem thực lực của họ như thế nào? Đánh giá thử xem. Việc này thế nào??

- Phải nói thực lực thực chiến của họ rất mạnh. Chỉ với hai người của họ nếu đánh với ba bốn người bên tôi không vấn đề gì, Đó là chưa tính tới một nữ một nam mang mặt nạ. Nhưng xét thấy chắc chắn thực lực của họ còn mạnh hơn nữa. Có thể nói nếu không được trang bị vũ khí hạng nặng chỉ với vũ khí lạnh họ dư sức diệt nữa quân đoàn của Khung Chang.

Thi Lang bây giờ mỉm cười gật đầu. Hắn biết rõ việc này sẽ như thế nào. Có Thái Quốc Đào đi thử thực lực của đối phương nếu không biết là người Huyết Long hắn còn cho đây là thế lực mới nổi. Nhưng hiện tại thì khác đã

biết đối phương là người của quân đoàn nào mang tên gì thì chắc chắn sẽ biết được mục đích của họ đến đây.

- Hiện tại xem ra hai người đeo mặt nạ mới chính thức là người chủ thật sự. Việc này có thể Connor biết người đó là ai. Đối phương như thế nào và có mối quan hệ gì với Huyết Long Quân Đoàn. Bởi theo những gì ta được biết. Huyết Long có tám đoàn đội. Hiện tại xuất hiện ở đây chỉ là một đoàn đội nhỏ trong đội bảy. Như thế chắc chắn có việc gì đó cần họ làm ở đây.

Độc Bảo bây giờ cũng giữ im lặng. Thái Quốc Đào đã nói ra việc người mình bị đánh bại như thế nào. Hắn cũng không chắc người mình có thể hơn. Nếu không đã chẳng xảy ra chuyện tranh chấp với tên này từ đó đến giờ.

- Trước đây Connor được chết trong một lần đi làm nhiệm vụ vậy có khi nào người mà hắn ám sát là người đeo mặt nạ kia không?

Thúy Miêu nói ra nhận định của mình về chuyện này làm cho Thi Lang và những người khác gật đầu. Bởi đây là việc có khả năng nhất. Vấn đề này có thể nói lên một người trong đội Khung Chang bỗng nhiên có một mối quan hệ với một thế lực cường đại. Thì chắc chắn phải có mối liên hệ nào đó.

- Xem ra Thúy Miêu nói không sai đâu! Trước giờ Connor tuy là có lý lịch hai thế hệ quân doanh đó nhưng hắn thật sự không được trọng dụng. Có thể ai cũng biết điều này nhìn qua được hai bố con khung chang không ưa Connor là mấy. Dựa theo nhiệm vụ đó của Connor chúng ta có thể do la được chút thông tin nào từ người đeo mặt nạ là điều cần thiết, Nhưng cũng không loại trừ khả năng. Khung Chang định làm điều gì đó nguy hại nên mới bị loại bỏ như thế.

Thi Lang bây giờ đem nhận định của mình ra nói với mọi người. Việc biết được thân phận của người đeo mặt nạ không vì những chuyện gì khác

mà là sự cần thiết để họ có thể đề phòng tránh không đụng phải người này bên ngoài.

- Việc này để cho Thúy Miêu đi làm là hợp lý nhất. Cô là nữ người của cô có thể dễ dàng tiếp cận lấy thông tin hơn bọn nam giới chúng tôi. Hơn nữa đối với việc này cô cũng không có hại gì.

Thái Quốc Đào nhìn qua Thúy Miêu một chút về dáng người rồi nhanh chóng dẹp bỏ đi cái ý nghĩ trong đầu của mình. Liếc lại Thái Quốc Đào bằng ánh mắt khinh bỉ. Nhưng Thúy Miêu nhanh chóng nở một nụ cười trên khuôn mặt như không có gì.

- Được vấn đề này để chúng tôi lo. Nhưng Thi Lang theo ông thì lần này họ đến đây với mục đích chính là gì. Vấn đề này cần thiết phải biết đây.

- Theo tôi thì họ đến đây để luyện quân! Hoặc có thể ở các nước phụ cận có một thế lực nào đó có thể gây ảnh hưởng tới các quốc gia lân cận. Các người không biết họ thường xuyên đi thanh lý biên động đây. Không chỉ ở đây mà những quốc gia trên thế giới đều như thế. Vì vậy huyết long bị các tổ chức chính phủ liệt vào thế lực ngầm của thế giới đưa ra truy nã ở một trăm năm mươi quốc gia nhưng không ai tìm thấy được tổng hành dinh của họ.

Thi Lang nói ra suy nghĩ lập luận của mình cũng không quên cảnh báo Độc Bảo bằng những gì hắn biết, Tên này im im như thế sợ rằng kéo cả bọn vào trong vũng bùn này. Lúc đó mới thật sự là nguy hiểm.

- Cái gì họ bị truy nã tới một trăm năm mươi quốc gia ông đừng đùa như thế sao họ tồn tại được.

Độc Bảo bây giờ mới giật mình thốt lên. Thái Quốc Đào miệng nhếch lên một nụ cười khinh thường. Với hắn tên này sinh sau đẻ muộn bước lên

làm tướng tự xưng nhưng chẳng biết gì cứ nghĩ mình là ông trời.

- Thế mà họ có bị gì đâu! Các quốc gia họ truy nã thì truy Huyét Long vẫn làm nhiệm vụ của họ. Bằng chứng là họ có thể điều cả bốn chiếc máy bay xuất hiện cùng một lúc đã nói lên tất cả. Các quốc gia khác mắt nhắm mắt mở để họ tồn tại. Vì như thế mới giữ được sự cân bằng cần thiết. Nếu không năm đó Khung Chang đã đánh thẳng tới thủ đô trở thành người xây dựng đế chế chứ không phải ra đầu hàng để phải bị giam lỏng ở thủ đô đâu. Chú mày mới nhủ lên chưa biết gì hết đừng dây vào nhóm người này. Chúng ta chống không nổi họ đâu.

Thi Lang thở dài một hơi lắc đầu cảm thán. Đối với thực lực tuyệt đối các thế lực khác chỉ như con kiến xuất hiện một ngón tay cũng đủ đè chết con kiến. Mà hiện tại trong khu vực thật sự tồn tại một ngón tay đó của Huyét Long.

- Thi Lang tôi hỏi câu này nhé ông trả lời cũng được không trả lời cũng được! Ông sợ họ vì họ mạnh hay vì những lý do nào nữa không. Chứ tôi thấy một thế lực như thế nếu tồn tại chắc chắn dưới sự liên minh của các quốc gia một lần tìm kiếm chắc chắn sẽ tìm thấy họ. Hơn nữa ông nói họ trở thành cán cân ngầm cân bằng thế giới. Cứ như thế giới bên nào không còn cân bằng họ sẽ xuất hiện vậy.

Thúy Miêu bây giờ cũng nghiêm túc hỏi Thi Lang một câu mà cô luôn thắc mắc. Tại sao Thi Lang lại phải lo lắng e ngại về quân đoàn Huyét Long vừa xuất hiện. Hẳn lập tức đình chiến mọi tranh chấp bãi bỏ và hơn thế nữa còn triệu tập cuộc họp thế lực tại nơi này một cách gấp rút.

- Đúng tôi sợ họ! Họ mạnh có, công bằng cũng có. Nắm đấm và thực lực của họ là công ty. Hơn thế nữa hoạt động của thế lực này có nguồn kinh phí bất tận mà tôi không hiểu ở đâu họ có được. Điều đáng nói là họ sẽ không xuất hiện cho đến khi có sự thay đổi bất ổn. Tôi đã điều tra không ít và

được biết không ít về họ nên tôi thật sự lo lắng. Lo mấy người làm bây chết không biết được mình chết như thế nào đấy.

Độc Bảo bây giờ nghe thế cũng ngậm ngung một lúc nhìn Thi Lang suy nghĩ điều gì đó. Từ lúc vào đến nay Thi Lang luôn không muốn tranh chấp với Huyết Long thấy rõ, Nhưng nếu Huyết Long muốn tranh chấp với họ địa bàn và vùng lãnh thổ thì lại là chuyện khác.

- Thi Lang ông có vẻ như không muốn đối đầu với thế lực mạnh hơn mình tôi hiểu nhưng ông không làm thì không có nghĩa họ không làm. Lỡ như họ ra tay để chiếm lấy toàn bộ khu vực tam giác vàng để kinh doanh thì sao.

- Ừ mình không ra tay không có nghĩa là họ không làm. Sao biết chắc được họ không tranh giành hay can thiệp vào việc làm ăn của chúng ta chứ. Doanh thu một năm của chúng ta không ít liệu có khi nào họ muốn tóm gọn nó không?

Thái Quốc Đào nghe Độc Bảo nói ra điều này hẳn xem cũng có phần có lý không phải lúc nào đôi bên cũng để yên cho nhau như thế mình không đụng kẻ khác nhưng chưa chắc kẻ khác đã không đụng mình.

- Điều này tôi chắc chắn. Bởi các cậu và luôn cả tôi Thúy Miêu và Khung Chang dù còn sống đi nữa thì vẫn nằm trong sự kiểm soát của họ. Mọi người nghĩ tại sao chúng ta ở trong này quân đội các nước lâu lâu mới làm một cuộc tấn công vòng ngoài rồi giải tán không?

Ba người lắc đầu! Dù mỗi năm đều có một lần nhưng hầu như không bao giờ đánh thẳng vào căn cơ của những thế lực trong vùng tam giác vàng mà chỉ có ở bên ngoài các khu vực mà nhóm người họ xem là không đáng để tâm.

- Vì vùng tam giác vàng này do Huyết Long tạo ra. Bản đồ được vẽ và phân chia lãnh địa đang ở trong căn phòng này là được quân đoàn số năm của họ chia ra bất cứ tranh chấp nào vượt quá năm cây số lần chiếm thì các thế lực khác sẽ tham dự vào. Có thể bây giờ mọi người hiểu tại sao vùng tranh chấp chỉ tồn tại một cây số từ trước đến nay không thay đổi rồi chứ gì.

Ba người ngẩn ra. Vùng tam giác vàng này không phải không có chủ tướng nào mạnh tướng đó chiếm vị trí đây không phải là quan niệm trước giờ. Hiện tại làm đến tướng quân tự xưng chỉ có Thi Lang là biết được điều này liệu nó đúng hay sai thì ba người đề có sự thắc mắc của mình.

- Tôi nói thật đấy! Tam Giác Vàng được sự bảo trợ của quân đoàn số năm! Nếu có thế lực quốc gia nào nhảy vào thì chắc chắn sẽ gặp kết cục không tốt. À nói luôn hấn năm số tiền mà mọi người gộp lại được chuyển đi từ thế hệ trước đến nay đây. Là gửi cho Quân Đoàn số năm đây. Máy người nghĩ xem tôi dám đụng họ à. Nếu có quân đoàn bày ở đây tôi chỉ an phận kiếm tiền của mình thì tốt hơn. Trật tự ở đây trước giờ không tự nhiên mà có!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 527: Khôi Lập Phương Thứ Hai

Lời của Thi Lang làm cho ba người giật mình đứng nhìn hấn rời đi một lúc lâu nhưng vẫn không nói được lời nào sự im lặng vì bị bất ngờ trước một sự việc nào đó của ba người chỉ kết thúc khi Thúy Miêu trấn tĩnh lại nói.

- Thật ta cứ nghĩ cái luật lệ bất thành văn thu nhập mỗi năm mười phần trăm của năm quân doanh là dùng để chi ra cho các quốc gia để họ không làm phiền mình chứ. Cũng may là từ lúc nắm quyền hành đến nay năm nào ta cũng bỏ ra đóng để được yên thân không bị quấy nhiễu, Không thì chắc giờ ta cũng không đứng đây.

Thái Quốc Đào nghe được lời Thúy Miêu nói như thế cũng gật đầu. Hấn cũng thấy mười phần trăm không có vấn đề nên cũng trích ra để đóng. Dù sao mười phần trăm tuy nhiều nhưng việc không bị quấy rầy việc làm ăn thì con số đó bỏ ra là đáng giá.

- Ta cũng vậy thôi! Nhưng mà công nhận trước giờ bọn các quốc gia chỉ bắt bờ vòng ngoài chưa bao giờ đụng đến vấn đề máu chốt trừ khi không quá giới hạn. Bọn chúng cần cái cho báo chí xem thấy được hiệu quả. Chỉ là những thành phần còn con bị bắt đem ra cũng chặn ảnh hưởng một chút nào đến đường dây cần thiết của mọi người. Không ngờ thì ra có thỏa thuận hết rồi.

- Tao nói sao lại có vấn đề mười phần trăm này! Vậy chẳng khác nào chúng ta sống nhờ bảo kê của bọn Huyết Long đây à. Thế khác nào là bọn bảo kê khu vực như đám ngoài xã hội.

Độc Bảo bực tức nói ra suy nghĩ của mình. Hấn thấy đã đi đến giờ phút này vẫn phải đóng tiền bảo kê như thế này thật phi lý dù một hai năm trước

vấn đề này dựa theo luật lệ hãn mới lên vẫn chấp hành. Nhưng con số tính ra mỗi năm là quá lớn hãn đang đợi đến lúc đóng tiền rồi hỏi cho ra vấn đề. Giờ thì biết được hãn có chút khó chịu.

- Người muốn bị làm phiền thì không ai cấm cả. Thích thì không đóng xem thử như thế nào. Nhắc cho mày nhớ một chút khung chang bọn nó còn diệt được người chẵn là cái thá gì đâu cái chỗ của mày không ít thằng thích lắm đấy. Biết đâu thằng nào đó lên ngôi biết điều hơn mày thì mấy thành phần Huyết Long cũng đỡ phiền.

- Mẹ thằng nào dám tao giết cả nhà nó. Nhưng bọn mày không thấy là số tiền lớn đó nếu không phải huyết long thu mà Thi Lang bày ra thì sao? Lão ta ẵm số tiền đó cũng không ít đâu.

Độc Bảo vẫn không từ bỏ ý định của mình hãn suy nghĩ nếu Thi Lang đem số tiền này đút vào túi riêng thì chắc chắn lão sẽ ngày càng cường mạnh hơn nữa. Như thế thì vấn đề về Huyết Long chỉ là một sự giả dối mà hãn dần dựng lên.

- Tiền này trước giờ Bố con Khung Sa vẫn đóng. Mày nghĩ hai bố con nó ngốc à. Lão Thi Lang qua mặt được hai bố con nó sao. Vấn đề ở đây là trước đó Khung Chang nắm đầu lĩnh đại diện. Còn bây giờ là ai. Nếu mà cái lão Thi Lang này thì tao cũng không cảm thấy thoải mái. Nhìn lão cười cười nói nói. Nhưng thật chất lòng dạ lão thì có trời mới biết. Cái tên Thi Lang không phải tự nhiên mà lão có đâu.

- Các người muốn làm gì thì làm đừng kéo quân của ta vô là được. Giờ ta có nhiệm vụ rồi. Để xem người mang mặt nạ là ai đây. Nếu có hãn ở đây đến mười Thi Lang cũng không dám nói mình là người đứng đầu. Bọn hai người có đánh nhau với Thi Lang cũng thế quan trọng là cái tên mang mặt nạ muốn gì kia.

Thúy Miêu để lại một câu nói rồi rời đi. Độc Bảo với Thái Quốc Đào nhìn nhau như thừa nhận người nào cao hơn nữa thì cũng không qua được người có thể điều khiển được Huyết Long. Chỉ cần có mối liên hệ với người đó. Nếu chịu quy phục hẳn hoặc làm như lời hẳn bảo biết đâu có thể thay thế được Connor hiện tại là điều mọi người đang suy nghĩ đến.

- Mà đứng ở đây muốn khi nào về thì về tao đi trước đây!

Thái Quốc Đào rời đi ngay sau Thúy Miêu. Độc Bảo đắm chiêu một lúc trong phòng rồi mới rời đi. Hẳn suy nghĩ điều gì đó về những chuyện đã qua.

Khi xe vừa chạy ra xa khỏi nơi này Thái Quốc Đào mới lên tiếng nói với những người lái xe của mình. Bởi đây không phải người lái xe hồi sáng mà là một trưởng đoàn trong nhóm quân của hẳn.

- Về cho người cấp tốc điều tra xem. Đối tượng mà Connor đi ám sát là ai và vụ việc được thực hiện ở đâu. Dứt khoát không để cho con ả Thúy Miêu kia chiếm được thông tin trước. Càng nhanh chóng càng tốt. Đây là cơ hội cho chúng ta nếu được điều tra xem người thuê la ai. Nếu được phải bám đuôi vào người này cũng được.

- Anh việc này ổn không. Bám đuôi vào người thiếu niên đó liệu đem lợi lộc gì sao. Tình hình hiện tại không như lúc trước giờ mình quay đầu chuyển giáo sợ rằng không ổn à.

Người này vừa lái xe vừa nói ra suy nghĩ của mình với Thái Quốc Đào. Hẳn thấy quân mình vừa phải rút lui lại ảnh hưởng không nhỏ giờ Thái Quốc Đào lại định hướng về người thiếu niên kia làm ra ý định đầu hàng. Hẳn chỉ sợ ảnh hưởng nhân tâm trong quân đoàn.

- Mẹ mày ngu à! Không bám dùi vào để chết sao! Mày không nhớ cái người dẫn đoàn huyết long gọi thằng nhóc kia là gì à? Thiếu Chủ đấy! Mày hiểu từ thiếu chủ không? thằng nhóc đó chắc chắn là người sau này nắm giữ huyết long. Tao đi đánh với hắn có nước chết sớm. Thay vào đó lựa cọc bám dùi vào sau này hắn có tiếp nhận Huyết Long thì anh mày với mọi người còn có chỗ đứng. Việc này không làm như thế chứ mày nói tao làm ra sao. Không lẽ đi lấy trứng chọi đá.

Người lái xe nghe Thái Quốc Đào nói thế hai mắt sáng lên gật gật đầu. Với ý kiến này hoàn toàn có thể xảy ra. Dựa lưng và thế lực cường đại hơn cũng không phải là chuyện xấu.

- Được rồi mày xem xem mà tính nếu biết rõ người nào và kẻ nào thuê ám sát được thì cho anh em ám sát thằng đó cầm cái đầu nó về đây tao thật sự muốn dựa vào cái đầu của thằng đó mà móc nối quan hệ đấy. Không chừng bắt sống càng tốt đấy.

- Được chuyện này cứ để em. Chỉ cần một chút thông tin lấy được xác đáng em sẽ cho người hành động ngay. Biết đâu sau này nhờ việc này mà bọn mình lên hương thì sao.

Được giao nhiệm vụ này người của Thái Quốc Đào bây giờ thật sự muốn nhanh chóng trở về ra lệnh cho người tìm kiếm thông tin cần thiết để có thể lập tức thi hành nhiệm vụ. Thái Quốc Đào nghe được người của mình nhận nhiệm vụ cũng nhắm mắt dưỡng thần trên xe.

Độc Bảo đi trên xe lúc này mới bực tức nói với người thân cận của mình một cách bực bội. Hôm nay hắn biết được nhiều chuyện đáng lý ra là không nên tồn tại.

- Mày thấy không cứ nghĩ tại sao lại mất mười phần trăm mỗi năm giờ thì hiểu rồi đó khi không đóng tiền cho cái bọn huyết long quân đoàn gì đó.

Bọn nó lấy tiền của năm đại thế lực xong thì mua vũ khí trang bị các thứ. Còn ở trong này có tiền mà không ra ngoài được thì mua cái gì. Mẹ nó tức thật, tao mà không bị truy nã biết được những vũ khí đó mua ở đâu thì tao cũng làm một cái huyết long như thế.

Người lái xe của Độc Bảo nghe thế cũng im lặng suy nghĩ điều gì đó. Một lúc sau mới lắc đầu một cái nói với Độc Bảo.

- Em nghĩ việc này không phải là chuyện xấu đâu. Chưa biết chừng lại là chuyện tốt. Anh nghĩ xem đối phương điều người trước sau lại đem theo vũ khí xịn thế chắc chắn là đối tượng trọng điểm. Hơn nữa báo cáo đem về người này lại mang mặt nạ. Như thế cho thấy hẳn không muốn tiết lộ thân phận. Giờ chúng ta biết được hẳn có thể là người mà Connor đi ám sát. Như thế phải có người thuê Khung Chang làm việc này. Khung Chang bị diệt là điều tất nhiên. Nhưng nếu như anh đem người muốn ám sát hẳn bắt lấy giao nộp cho người này. Biết đâu hẳn thấy thế tốt thì mình sau này cũng không phải đóng thuế.

Độc Bảo bỗng nhiên suy nghĩ một chút về những vấn đề mà người lái xe mình vừa nói. Ý tưởng chợt lóe lên đem sự việc hôm nay liên kết lại.

- Con mẹ nó đúng là Thi Lang! Âm hiểm chơi trên cơ. Tao chắc lão đang nói chuyện thấy được việc này có lợi nên bỏ về sớm nhất. Biết Thúy Miêu điều tra chắc chắn với cái đám nữ nhân đó người lão bị thua thiệt nên về gọi người làm việc trước Thúy Miêu đây mà. Mẹ nó lão chơi không thật! Hèn gì nghe được chút xiu tình hình lão liền bỏ đi định hót tay trên để khỏi đóng mười phần trăm đây mà. Không được! về mà liên lạc điều toàn bộ anh em bên ngoài điều tra vụ này. Không cần chỉ thị biết thằng nào thuê người thì bắt thằng đó về cho tao. Càng nhanh càng tốt.

Thúy Miêu thì vẫn không lo lắng gì. Dù trong lòng cô đã có ý định của mình. Việc này chắc chắn sẽ có lợi cho quân đoàn của cô. Việc lấy tin này

có vẻ nhưng đơn giản nhưng thật sự là một thế lực ngầm đang bạo động. Ai mà không biết giờ bắt lấy người đã thuê Connor ám sát là tìm ra người nào là người mang mặt nạ. Như thế thì với nhan sắc của những thiếu nữ trong quân doanh của cô còn lo việc này không thành hay sao.

Không ngoài dự đoán của Độc Bảo Khi mà Thi Lang vừa về tới quân doanh chỉ năm phút sau một nhóm hơn hai mươi người được điều tới đại sảnh và sau chừng ba phút họ cấp tốc rời khỏi quân doanh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trong đại điện bây giờ chỉ còn lại Thi Lang và một người thanh niên đứng trước mặt bố mình.

- Chuyện lần này là cơ hội cho con. Sau này bố có thể cũng sẽ như Khung Sa nhưng con thì khác nếu việc này thành công. Con chắc chắn sẽ có thể nắm trọn cái Tam giác vàng này. Chỉ cần làm theo ý người đó con muốn gì được nấy là điều đơn giản. Cố Gắng đừng để bọn kia ra tay trước.

- Bố yên tâm chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ diễn ra thôi lão đại nếu muốn thằng kia chết lâu rồi! Cứ để đám người kia thay lão đại làm việc đi. Thôi con về nước đây lựa thời điểm thích hợp con nói với lão đại sau. Bố giữ vật đó an toàn dùm con là được.

Người này quay đi rời khỏi quân doanh một cách nhanh chóng. Hơn thế nữa hẳn không như mọi người mà được đưa thẳng ra sân bay. Một cách nhanh nhất. Với hẳn kỳ nghỉ sắp hết chuẩn bị vào đi học. Đợi Con mình đi mất trong căn phòng chỉ còn lại một mình Thi Lang ánh mắt đăm chiêu nhìn vào tay mình nơi đó có một khối lập phương hình vuông được làm bằng một chất liệu không ai biết. Khối lập phương này hoàn toàn giống với cái của Thiếu Kiệt đang đặt trong nhà.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 528: Hà Thúc Nói Kinh Tế

Thiếu Kiệt lúc này đã về đến quân doanh Vô Ảnh. Những thứ ở nhà ăn được thu xếp lại. Sau khi hắn điếm danh lại một lần cuối các thứ. Những thiết bị này lại được chất vào trong một xe tải chở hàng đem mọi thứ rời đi. Và cũng chính lúc này ở Ngọc Châu sau cả buổi trời đợi tin tức cuối cùng một tin tức như quả boom đưa Ngọc Châu hỗn loạn.

- Cái Gì! Cháu nói lại xem ông nghe không rõ!

- Biết ngay thế nào ông cũng như thế. Vô Ảnh hạ gục căn cứ Khung Sa. Tiếp quản nó trong vòng hơn bốn giờ đấu tranh hơn ngàn người đầu hàng. Khung Chang bị tiêu diệt khi đang định trốn chạy. Huyết Long ra mặt bảo đảm quyền lợi của Vô Ảnh ở Tam giác vàng. Và nhận toàn bộ trách nhiệm của cuộc tấn công.

Âm Thanh của Hà Vi vang lên trong tiếng loa làm mọi người trong căn phòng sững sờ. Hà Thúc lúc này gấp gấp hỏi lại Hà Vi.

- Khoang khoang cháu nói là có huyết long tham gia vào vậy họ tham gia lúc nào trong trận chiến hỗ trợ à? Hay là sao?

- Không ông Huyết Long đến khi mọi chuyện đã xong và nhận trách nhiệm thôi không có tham gia cuộc chiến. Họ đến khi Vô Ảnh đã hoàn toàn nắm chắc tình hình. À còn điều này nữa. Trần Minh Hưng nói với con rằng lần này được nghỉ phép nên sẽ về Ngọc Châu thăm được Trần lão nhưng khi con bảo Thúc ấy đi cùng con về thì thúc ấy nói có con đường riêng để về.

Trong Căn phòng một người tay cầm tách trà run run cố gắng đặt nó xuống bàn. Đôi mắt chớp chớp liên tục. Hà Thúc nhìn thấy Trần lão như thế

cũng mỉm cười lắc đầu.

- Được rồi có gì xuất hiện ngoài ý muốn thì cháu gọi cho ông. Hiện tại chắc bên đó cũng mệt mỏi nhiều rồi cháu đi nghỉ ngơi đi

Hà Thúc tắc máy nhìn qua Trần lão nước mắt chảy tum lum cười cười nói.

- Lão trần ông như thế đến lúc gặp thẳng con thì sẽ ra sao. Để tôi bảo người ra mua cái xô để sẵn hôm nào nó về thì tôi đem xô qua hứng nước mắt.

- Ông cứ chọc thoải mái! Tôi không lo. hơn bảy năm nay ngày nào mà tôi không nhớ nó cơ chứ. Sao nó lại không theo Hà Vi về để tôi được gặp nó sớm hơn nhỉ.

Trần lão vừa nói dứt câu thì điện thoại của ông mang theo bên người rung lên. Thấy người gọi điện là Thư Ký của mình Trần lão mới bắt lấy điện thoại.

- Có chuyện gì?

- Vâng bên phía myanma vừa báo qua hai ngày nữa họ sẽ qua thăm chính thức họp bàn về hợp tác song phương của hai nước và họ muốn ông đứng ra chủ trì buổi gặp mặt.

Bên kia Thư Ký nói như thế Trần lão mới đáp lại một câu.

- Ừ sắp xếp thời gian theo họ là được. Ấy nhưng mà họ mới trao đổi song phương hồi tháng mười với tôi xong giờ lại hợp tác song phương nữa họ rảnh thật đấy.

- Cũng không biết thừa ngài. Cái này bên bộ ngoại giao bên đó đề xuất. Thời gian là hai tuần.hai ngày nữa bắt đầu tôi sẽ sắp xếp thời gian cho lãnh đạo.

- Ừ

Đáp lại một câu rồi cúp máy nhưng mọi người trong phòng đều nhìn lấy Trần Lão cười cười.

- Thôi thì thằng nhóc con ông có quyền rồi hợp tác song phương cơ đấy những hai tuần. Không biết Huyết Long trả cái gì cho bên đó là thằng nhóc con ông được xuất hiện trong đoàn này ta. Hay nói đúng hơn là lấy việc hợp tác song phương để gặp ông thôi đấy lão trần à.

Lưu Hoan bây giờ lên tiếng nói với Trần Lão. Không khó để nhận ra mối quan hệ vùng tam giác vàng với Myanmar và chưa kể là việc vừa xảy ra trong quân doanh của Khung Chang thì lý do này đúng thật sự là quá tốt.

- Thôi chuyện của lão trần các ông thôi chọc gheo đi hiện tại này việc Vô Ảnh làm các ông thấy sao kìa. Không thấy lão Hà im lặng này giờ sao.

Trương lão nhìn về Hà Thúc thấy ông dăm chiêu suy nghĩ không nói gì cũng biết ông có điều lo lắng. Dù sao ai mà chấp nhận được quân đội hơn trăm người lại có thể đánh chiếm cả quân doanh hơn mấy ngàn người lại còn bắt sống hơn ngàn người tiêu diệt cả chỉ huy. Quân đội như thế nếu thật sự sở hữu một quốc gia đem tới thì sẽ như thế nào. Hà thúc bây giờ thật sự quá nhiều đắn đo.

- Tôi biết lão Hà nghĩ gì! Nhưng đừng nói là tôi chỉ với những gì nghe được tôi sẽ không tin nhưng nếu mà đặt trên người thằng nhóc Thiếu Kiệt đó tôi nghĩ mọi việc chắc hẳn sẽ tốt hơn. Quân đội không có khả năng để cho thế lực như thế tồn tại. Nhưng thử suy nghĩ một chút chúng ta đều biết

thằng nhóc là cháu của ai rồi. Việc này lo lắng quan trọng sao. Nó không có Vô Ảnh thì vẫn có Huyết Long. Nếu bây giờ không đồng ý thì lúc đầu đừng đồng ý. Như thế hiện tại nếu buộc nó giải tán chỉ đem lại ác cảm cho nó thôi.

Lưu Hoan lúc này uống một ngụm trà xem như việc này là bình thường nói ra một cách đơn giản. Ông thấy có quyết định về Vô Ảnh hiện tại cũng không được. Dù sao ban đầu đã lấy lợi ích đề rằng buộc đôi bên. Thiếu Kiệt chỉ tài chính cho quốc gia kiếm đường làm giàu về. Còn hấn sở hữu người bảo vệ cho riêng mình điều này hoàn toàn hợp lý.

- Tôi thấy khúc mắc sợ những người bên kia biết được sẽ làm ra kết luận không tốt. Nếu tính cả những người đầu hàng của Khung Chang thì ít ra nó có đầy đủ một quân doanh hơn ngàn người. Vũ Khí thì lại được Huyết Long cấp với những thứ chúng ta cũng có dạng phổ thông được mua từ nước ngoài. Dù sao thì những thứ đó đâu thể tồn tại trong một quân doanh tư nhân trong nước.

Hà thúc bây giờ mới nói ra suy nghĩ lo lắng của mình cho mọi người biết. Vì hiện tại biết được đằng sau Thiếu Kiệt là Huyết Long mà đây là quân đội thật sự không phải đùa. Thiếu Kiệt chỉ với hơn một trăm quân tiêu diệt cả quân doanh. Nếu hấn thật sự nắm được nhiều người hơn thì sẽ như thế nào.

- Ông lo lắng làm gì. Ông không hiểu những điều ông nghĩ chắc chắn Thiếu Kiệt nó đã nghĩ ra được. Nó sẽ không đem một đám người đó về mà để ở tam giác vàng thôi. Ông biết thằng nhóc luôn không đi quá giới hạn mà nó thấy không tốt. Đôi khi việc làm của nó không mấy an toàn nhưng nó luôn nghĩ về một thứ. Nó còn ở trong quốc gia sẽ công hiến cho quốc gia. Thế ông nghĩ nếu bây giờ cái kế hoạch chiếc xuất vàng nó ôm trọn rồi ra nước ngoài lại chúng ta thu lại được gì nào. Còn nữa nó có tiền mua xe bọc thép các thứ rồi lại đổ tiền thông qua ông mua vũ khí. Nó tự mua được mà.

Vấn đề này thấy rõ nó chỉ mượn con đường của chúng ta cống hiến cho đất nước thôi.

Làm người nắm giữ tài chính. Lưu Hoan hoàn toàn biết với việc Thiếu Kiệt có tiền hắn có thể làm được những gì. Qua những lần thấy được vòng luân chuyển tiền bạc của Thiếu Kiệt thì Lưu Hoan tin chắc. Thiếu Kiệt không phải tự nhiên làm trò ngốc nghếch thông qua nhà nước làm như thứ này. Hắn muốn nhà nước cắt bớt phần phối bổ sung cho quốc gia. Nhưng lấy danh nghĩa là hợp tác chia lợi nhuận thôi.

- Lão Hà, Tên Lưu nói đúng đấy lão không cần suy nghĩ nhiều quá đâu. Theo tôi thấy nếu thật sự Thiếu Kiệt mà như đám người Lâm gia hoặc Ngô gia Diệp gia thì tất cả những thứ này nó đã giấu ông lâu rồi. Hà Vi bên cạnh nó cũng không thể biết hết được chuyện nó làm. Nó đưa ra quyết định có lợi cho mình bởi Hà Vi và hơn thế nữa là ông với nó có mối quan hệ cần thiết. Quốc gia nói thì lớn lao nhưng đem ra bằng việc nhà. Ông nên nhớ tục ngữ chúng ta luôn có câu an gia trị quốc bình thiên hạ. Chứ nhà đi đầu đấy lão hà à.

Mọi người trong phòng bây giờ nói ra những điều này làm Hà thúc cũng nhẹ nhõm hơn. Đúng là lúc nào Thiếu Kiệt hắn cũng thông qua Hà Vi và đưa cho ông những thứ ông không ngờ tới. Nếu thật sự muốn nó có thể nói Hà Vi không cần nói với ông những việc này. Dù cho Hà Vi có là cháu ông đi nữa nhưng việc lựa chọn người nó yêu thương và ông lão như ông sẽ làm cho Hà Vi khó xử. Như thế thì hai bên cũng không vui vẻ gì. Việc làm của Thiếu Kiệt là một phần để tất cả mọi người không khó chịu. Hơn thế nữa nó làm cho ông không phải lo lắng như hiện tại.

- Đúng nhỉ! Nếu Thiếu Kiệt nó không lo thì tôi lo làm gì cơ chứ. Nhưng mà công nhận không biết nên đem quân cho thằng nhóc đó sử dụng hay không. Xem ra nó giống như ông nó rồi. Cầm binh chắc chắn đem lại lợi ích

to lớn. Xem ra nếu tôi về hưu nó mà chọn được quân nhân tôi đưa nó ngồi chức tôi luôn cho xong.

- Lão Hà ông đừng tâm bốc tự sướng nữa. Nó mà đi theo con đường đó nó cũng không kiếm tiền nhiều là gì. Tôi đến giờ vẫn chưa hiểu tại sao thằng nhóc lại kiếm tiền và mục đích kiếm tiền của nó là gì. Hiện tại nó có không ích tiền rồi cần gì phải lo lắng nữa. hai Nhà Ngô Diệp giờ không bằng một góc nó. Các ông nó kiếm tiền làm gì thế?

Lưu Hoan nói ra điều này bất giác làm mọi người trong phòng trầm mặc. Đúng vậy nếu Thiếu Kiệt với mục đích ban đầu là kiếm tiền. Thì giờ với số tiền hiện tại thằng nhóc cũng không cần làm gì nữa vậy Thiếu Kiệt kiếm tiền làm gì và muốn kiếm thật nhiều tiền nữa mới là điều đáng nói.

- Tôi không biết nhưng mà nếu theo nhưng gì có được từ báo cáo của Hà Vi. Thì thằng nhóc nó có thể lấy tiền từ bất cứ ngân hàng nào. Số tiền đó tuy không quan trọng chính đại nhưng đủ để cho nó sống lâu dài nếu nó an phận. Còn hiện tại ở trong nước nó chỉ hoạt động với những công ty nhỏ. Ở nước ngoài mới thật sự là mục đích chính kiếm tiền. Như thế tiền nước ngoài thông qua các công ty đó chạy vào trong nước tôi thấy thích hợp không kém.

Lưu Hoan lúc này nhìn Hà Thúc một cách bất ngờ nếu những câu này nói ra từ ông chắc sẽ không ai nói gì. Nhưng từ một người quân đội như Hà Thúc mới thật sự là vấn đề đáng nói.

- Lão Hà ai nhập ông vậy! Vấn đề này ông cũng biết thì tôi ngồi cái chức hiện tại làm gì chuyển cho ông cho rồi!

- Ông quên rằng cháu rể tôi là ai à! Phải hiểu chút chút đạo này tôi đọc không ít sách kinh tế nên thấy việc này là khả thi nhất.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 529: Lo Cho Cái Ghé.

Hà Thúc nói thế làm mọi người bật cười cả lên Lưu Hoan là người cười to nhất. Đối với mọi người ở đây việc của Vô Ảnh hiện tại không cần phải lo lắng điều gì cho một Thiếu Kiệt hẳn tự có cách đối phó của hắn.

Tăng Anh Hùng bây giờ mới bước vào nhìn một đám người đang nói chuyện đến bên Hà Thúc nói.

- Hiện tại vừa có tin tức mới cập nhật về tam giác vàng các vị lãnh đạo nên xem một chút.

Nghe Tăng Anh Hùng nói thế mọi người gật đầu nhìn về phía tivi lúc này Tăng Anh Hùng cũng mở lên một kênh tin tức đang phát sóng. Người dẫn chương trình truyền hình đang đọc bản tin ở trước mắt.

“ Tin mới nhận được vào lúc một giờ sáng qua theo giờ địa phương tại vùng được cho là điểm nóng của các phần tử buôn bán và vận chuyển ma túy xuất phát đi khắp nơi trên thế giới được các quốc gia đồng loạt ra tay trấn áp đem một trong những nơi tàng trữ chất ma túy tấn công và tiêu diệt. Hơn ngàn người bị bắt trong đường dây vận chuyển ma túy trái của thế giới đây là một tin tức quan trọng một thành tích của việc chống tội phạm ma túy của thế giới.”

Hình ảnh được phát đi với hơn một đồng người bị bắt làm thành một đoạn video được chiếu trên ti vi. Hà Thúc nhìn vào đó lắc đầu nói

- Thôi tắc đi! Chẳng qua là cái đoạn video này được dàn dựng lên thôi. Nếu thật sự họ quay được đám người của Thiếu Kiệt trong này mới là lạ đấy nhưng mà xem ra như thế cũng ổn chúng ta lúc đầu đã định là sẽ đứng ra nhận trách nhiệm, Giờ Huyết Long thao tác không ích. Bọn Ngô Diệp có

điều tra sự thật cũng không đạt được gì. Cứ để họ vùng vẫy đến thời điểm thích hợp đi là được.

Mọi người trong phòng nghe Hà Thúc nói ra như thế cũng gật đầu. Trương lão hần bỗng nhiên suy nghĩ điều gì đó mới nói với Tăng Anh Hùng.

- Anh Hùng. Đem tin tức Khung Chang chết bằng cách nhanh nhất cho Ngô Diệp hai nhà biết để xem động thái của họ như thế nào. Nhớ cho họ biết là Huyết Long đừng dằng sau việc này. xem họ nghĩ cách gì đối phó với việc diễn ra. Ông lão này đang muốn xem khuôn mặt của đám người bên đó khi biết tin đây.

- Vâng!

Mọi người trong phòng nhìn Trương lão mỉm cười. Nếu Trương lão không nói chắc chắn mọi người cũng sẽ bảo Tăng Anh Hùng đi làm. Ai cũng muốn biết được khi những người bên kia biết được tin tức này sẽ như thế nào và sẽ làm ra những hành động gì. Có giống với những gì mà họ đã suy nghĩ hay không.

Cũng không mất quá nhiều thời gian. Ngô Kỳ đang nằm nghỉ trên ghế của căn phòng. Những mảnh vỡ ly tách hiện tại cũng không còn. Bộ ấm trà cũng được thay mới. Chiếc điện thoại trên bàn rung lên một chút rồi phát ra âm thanh.

Vốn Ngô Kỳ cố gắng đưa tay lên đầu theo thói quen để lấy điện thoại nằm ở trên kệ thì bàn tay không chạm gì hết. Bây giờ hắn mới mở mắt ra nhìn một chút xung quanh mới nhớ ra mình hiện tại không nằm ngủ trên giường. Cầm lấy cái điện thoại đang rung trên bàn nhìn vào trong đó số điện thoại Ngô Kỳ mắt nheo lại một chút rồi mới nhận cuộc gọi.

Không quá lâu sự việc chỉ diễn ra chưa hết hai phút. Ngô Kỳ sắc mặt lo lắng đứng phắc dậy. Chạy ngay tới phòng mình gõ cửa rầm rầm. Chưa hết hẳn con bước đến phòng Ngô Long đập cửa một cái rầm bung cả bản lề.

Nghe tiếng đập cửa và tiếng động lớn phát ra. Diệp Nhi cũng giật mình tỉnh giấc bước vội khỏi phòng trên người vẫn còn bộ đồ ngủ.

- Ông làm cái gì đó Ngô Kỳ! Không để ai nghỉ ngơi hết hả. Việc gì mà đập hư cả cửa phòng thằng con. Ông muốn kiếm chuyện đúng không.

- Bà ở đó mà còn ung dung lắm. Khung Chang chết rồi chưa biết chừng nào tới thằng con bà đây mà ở đó nói tôi kiếm chuyện. Bà ngon thì bà ngủ nữa xem.

Diệp Nhi vốn đang mơ màng ngủ cũng chợt tỉnh giấc. Vốn còn định hung hăng mắng chòng mình vài câu giờ bà tắc hẳn. Nhanh chóng sự lo lắng xuất hiện trên khuôn mặt của bà.

- Chuyện này ai nói ông biết. Mà làm sao Khung Chang bên kia lại biết.

- Nghe nói người của hắn xích mích với một đoàn đội nào đó dẫn đến tranh chấp. Mà đoàn đội này của Huyết Long quân đoàn. Cứ thế mà hắn bị huyết long quân đoàn diệt. Mấy quốc gia thấy thế thừa dịp nhận trách nhiệm là mình làm.

Ngô Long lúc này cũng lắng nghe được những gì bố hắn nói. Vậy thì việc này đâu liên quan gì đến hắn. Thế mà Ngô Kỳ lại gọi hắn dậy trong lúc còn đang say ngủ. Khung Chang chết đúng là có thiệt hại nhưng với nhóm người của gia đình mình chưa chính thức đi vào đường dây thì hắn cũng không lo điều gì.

- Bố cứ lo bò trắng răng mình cũng không có dính líu gì đến nhóm người đó trên danh nghĩa mình chỉ thuê mướn họ ám sát có một người.

Hiện tại người của họ đụng độ nhóm người khác mà bị tiêu diệt cũng đâu liên quan gì đến chúng ta.

Ngô Long nghe nói là vì xích mích đoàn đội nên tường việc này hoàn toàn không liên quan đến mình như có một điều hấn không hề biết Khi Tăng Anh Hùng truyền đi tin tức thì chỉ có một người nhưng qua các phương diện người truyền miệng với nhau mỗi người thêm thối một tý biến hóa tam sao thất bản về chuyện này. Khi đến tai của Ngô Kỳ thì lại là một đoàn đội.

- Mày nói nghe hay quá nhỉ. Việc này nếu nhìn mặt ngoài thì không có gì nhưng mà mày có biết nếu trong việc này có vấn đề thì sao. Bản thân tao không chắc là việc này có đúng như họ nói hay không nữa là. Muốn tiêu diệt cái thế lực đó không phải một nhóm đoàn đội là có thể làm được. Đây là hợp sức của cả mấy phương diện quân đội được thảo luận chắc chắn mới ra tay đây mày bị ngu à.

Diệp Nhi lúc này cũng gật đầu! Nếu nói tình hình họ biết Khung Chang chỉ nói với hơn trăm người là không có khả năng nào. Mà chắc chắn đơn vị một trăm người này chỉ là xuất hiện ban đầu cảm tử quân mở đường cho việc đánh hạ quân doanh như thế mới nói rõ tình hình tại sao một quân doanh lớn bị đánh hạ trong một buổi như thế này.

- Theo ông nghĩ đám lão bất tử kia có nhúng tay vào không? Nếu không hẳn nhất thời mà các nước đều ra quân như thế.

- Tôi nghĩ có thể lắm! Bỗng nhiên bên Myanma nói rằng hai ngày nữa đàm luận hợp tác song phương trong khi đó họ mới đàm phán kết thúc hồi tháng mười xong. Vậy mấy tháng tự nhiên hợp tác lại chắc chắn có vấn đề.

Ngô Long nghe thế cũng suy nghĩ một lúc lâu. Hấn nghĩ đến điều gì đó rồi mới lên tiếng hỏi Ngô Kỳ.

- Có khi nào mượn quân bên đó làm việc này rồi họ mới đàm luận hợp tác song phương không bố. Nếu không dựa theo việc không xuất một binh một tốt nào của mình lại đem những thứ này lên đầu họ. Những quốc gia đó làm sao chịu bố nghĩ xem đúng không.

- Ngô Long nói đúng đó. Không thể nào động tới binh lính trong nước nhưng bằng mối quan hệ của những người đó thì chắc chắn sử dụng trợ giúp với hứa hẹn hợp tác cho họ chút nguồn lợi chắc chắn họ sẽ làm. Như thế chỉ có thể nói là đám người Hà Thúc bỏ ra cái lợi gì đó cho đám người các quốc gia khác thôi.

Ngô Kỳ bây giờ ngồi xuống ghế trong phòng Ngô Long suy nghĩ một chút vấn đề này. Được một lúc hần lắc đầu.

- Đem lợi ích cho những người đó thì không thể nào. Bà không hiểu hiện tại cả qua trình đầu tư các nước tính ra mình không có khoảng ngân sách cần thiết nào về việc hợp tác song phương của đôi bên có lợi cả. Nếu có chỉ là những công trình sắp làm nhưng đó là việc thu lại lợi nhuận rất rất lâu. Họ không đại gì làm như thế. Còn về vấn đề có lợi ích gì ở lần hợp tác mà họ đề ra thì phải biết cụ thể thế nào. Không đơn giản đặt lên bàn tính bọn người Hà Thúc đưa ra lợi ích mà họ không xem xét có thể hay không có thể làm cả.

Ngô Kỳ suy xét nhiều mặt là một lãnh đạo hẳn biết phải có gì đó mới đem lại hợp tác song phương đôi bên cùng có lợi. Việc một bên hoàn toàn có lợi nếu đem ra hợp tác thì nói là đầu tư. Nhưng thật chất những cái việc này đều sẽ thu lại theo thời gian ngắn hoặc dài tùy theo chế độ đãi ngộ đó như thế nào.

- Nếu ông nói thế việc này chỉ là trùng hợp sao. Som không trùng hợp muộn không trùng hợp lại ngay thời điểm này mà ra chiến dịch càn quét. Ông nên nhớ dựa theo những thứ hiện tại. Thì các nước bên đó dù là vẫn

trong dịp tết nhưng thật sự đó cũng không phải là tết thật sự của họ. Họ chỉ tết là lễ hội té nước kia. ra tay truy quét độc phẩm cuối năm sao. việc này càng phi lý thời điểm này nếu mà có truy quét thì hàng lậu, hàng không có giấy tờ nguồn gốc và vận nạn tiền giả kia chứ có phải thời điểm này đâu.

Vi là dân kinh doanh nên Diệp Nhi hiểu rõ quy luật làm việc của những thời điểm kiểm tra các loại vấn đề. Đối với từng thời điểm lựa chọn hình thức kinh doanh nào là phù hợp và những thời điểm nào rút đi. Đó là kinh doanh ngắn hạn đem lại lợi nhuận cao mà không bị phát hiện. Điều đó mới chính là việc cần thiết để đem lại quá trình bỏ vốn ít lời nhiều.

- Bà cứ làm như tôi không biết đây. Nếu nói trùng hợp thì cái nào mà như thế này. Đây chắc chắn được sắp đặt từ trước đó mà người bọn chúng nhắm đến là Khung Chang lâu rồi. Bà nghĩ xem nếu thật sự Khung Chang có giấy tờ gì đó liên quan đến giao dịch của chúng ta rồi những người kia thu được thì sao. Cái tôi lo là những thứ đó. Chứ những thứ khác quan trọng gì.

Ngô Long bây giờ lắc đầu nói cả buổi thì ông già hấn vẫn lo cho cái ghế nhiều hơn là việc khác, Diệp Nhi lúc này ngẩn ra. Dù biết chồng mình lo cho cái ghế đang ngồi nhưng điều này không phải không đúng. Làm chuyện gì cũng phải ghi nhớ lại phòng ngừa đối phương lật mặt. Câu này không chỉ áp dụng trong giới quan trường mà bất cứ nơi nào tồn tại khả năng tranh đấu. Nhất là với đám người buôn bán độc phẩm càng có nhiều thứ tin tức liên quan hợp tác.

- Việc này không nói được! Nếu có chuyện nói bố giải quyết hiện tại nằm ngoài khả năng của chúng ta. Chỉ mong sao vì mới hợp tác nên Khung Chang không lưu lại gì thì làm điều may mắn.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 530: Năng Lực Của Lý Bân.

Thiếu Kiệt trở về với cuộc sống bình thường đây có lẽ là ngày cuối cùng của hắn ở thời điểm bận rộn. Thời gian qua Thiếu Kiệt hắn đã có quá nhiều sự việc mà đến cả bản thân hắn không hiểu được tại sao nó lại diễn ra nhiều như thế.

Ngày hôm nay mọi thứ tạm thời chấm dứt với những việc đã làm Thiếu Kiệt chắc rằng thời gian tới mình sẽ được an ổn trở lại cuộc sống của một học sinh đúng nghĩa. Hắn bỗng nhớ cái cảm giác đi học tới trường tụ tập một đám người quây phá. Dù cho tâm lý không còn là thiếu niên như bao người khác. Nhưng nhiều người không chỉ có mỗi mình hắn tuổi học trò là tốt nhất.

Thiếu Kiệt bắt đầu sắp xếp những thứ cần thiết để chuẩn bị cho ngày đầu tiên trở lại trường. Dù sao hắn nghĩ học không phải ít. Việc này chắc chắn sẽ có một chút ảnh hưởng không nhỏ.

Đang chuẩn bị mọi thứ của mình. Quần áo đi học tập vở kiểm tra lại toàn bộ mọi thứ dù cho những cuốn tập và sách của hắn cũng không nhiều hầu hết được đám trong lớp chép giúp nhưng hắn đã đọc sơ lượt qua dựa theo những gì hắn đã học ghi nhớ lại những kiến thức này. Đang sắp xếp mọi thứ thì Lâm Vũ với Lý Bân đi vào.

- Lão đại! Thành Lý Bân nó đòi lập cho nó cái web tin tức kìa lão đại. Em nói nó lo chuyện bao đồng nó không chịu nghe chừng nào anh kêu em làm em sẽ làm ngay giờ chưa phải lúc mà nó cứ khẩn khẩn một mực đòi em phải làm cho nó.

- Lão Đại anh minh thần võ làm cho em cái trang web đi mà. Ai cũng có việc chỉ có em là thu thập tin tức phải ém nhem trong cuốn sổ. Hai tháng

vừa rồi em tốn tiền mua sổ tay nhiều lắm luôn rồi đấy. Còn không lão đại chi tiền em mua sổ với viết nữa ai đòi viết mới hai ngày hết mực tháng vừa rồi em tốn hai lố viết bi rồi đấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng lắc đầu hẳn định trước sau cũng chuyển cho Lý Bân một trang web nhưng hiện tại chưa được. Hẳn cần thật sự thao túng tencent thông qua tencent chiếm lấy toàn bộ cổ phần của công ty VG nơi đó mới có thể phát huy hết khả năng dựa theo trang tin tức nổi trội của VG hiện tại.

- Mà đây Lý Bân cứ đợi đi nếu sớm thì hai tháng chậm thì ba tháng chú mày sẽ có thứ chú mày cần. Thời điểm đó là có kết quả xem mày có thi lại hay lưu ban không. Nếu lưu ban chuyện này khỏi bàn còn nếu thi lại thì gia tăng thời gian thêm một năm. Muốn có hay không tùy chú mày. À mà tao nhớ tiền tao đưa không ít vậy mà còn than thở cái gì vấn đề sổ tay với bút viết thế.

Nói ra thời gian hạn định cho Lý Bân Thiếu Kiệt nhớ hẳn có cấp cho Lý Bân ba triệu để mua sổ tay tạo đường thông tin liên hệ số tiền này nếu dùng đúng thì mỗi tin tức mỗi tháng cũng không tốn qua nhiều tiền.

- Đây lão đại! Thằng này nó ăn bớt ăn xén lão đại đưa nó tiền tháng vừa rồi nó còn có một triệu hỏi ra mới biết nó mới ăn uống các kiểu con đà điểu, mà chẳng những thế tháng này nó còn mượn của em năm trăm. Nếu không phải em có tiền lão đại trả lương không cần đến mừng một đi kiếm nó đòi nợ rồi.

- Mày biết gì! Muốn có được đường dây liên hệ thông tin hiệu quả phải dụ mấy bọn nó ăn uống với mình. Để đám người đó thấy được mình không tệ mới làm việc chứ. Lâu lâu tao mới mới đám đó đi ăn. Cứ mỗi lần như thế lại có thêm vài người gia nhập mày phải hiểu ăn uống ở đây là chuyện công việc. Mày đây lương cao chót vót tao làm lương tháng bọ bèo. Đợi đó đi

tao xin lão đại trả tiền mày. Lão Đại cho em mấy triệu trả nó năm trăm đi lão đại.

Lý Bân trực tiếp kéo cờ làm công vụ với Thiếu Kiệt. Tuy đúng là hắn nói không sai phải đem lợi ích ra dụ hoặc nhưng lợi ích này thật sự chỉ thỏa mãn sự ăn uống của hắn. Còn việc công thì vẫn cứ tiến hành.

Thiếu Kiệt cau mày nhìn Lý Bân xòe tay xin tiền mình. Hắn nghiêm mặt nói với Lý Bân.

- Mày mượn mày trả tết nhất qua nhà tao xin tiền muốn chết à. Đạo này cái phần thông tin sao rồi! Những gì đạo gần đây thu thập đâu.

Thời gian qua Thiếu Kiệt không kiểm tra được gì và thông tin của hắn về vấn đề xảy ra trong Lưu Minh cũng không được cập nhật đầy đủ giờ là lúc có thể biết được một số tin tức nên biết. Còn về các thứ khác để hắn có thể chuẩn bị được nhiều thứ hơn.

- Có nha lão đại em hiện đại lắm đây cho hết vào trong máy tính rồi. Lưu được luôn khỏi sợ mất quá tiện dụng. Lâu lâu đem theo vài cuốn 1 tuần làm một lần lưu lại quá tuyệt.

Lý Bân bắt đầu khoe thành tích của mình. Hắn thấy với ý nghĩ này của mình chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ khen hắn bởi vì lưu trữ được. Nhưng Lâm Vũ nào chịu cho hắn vừa ý. Biết được Lý Bân sẽ khoe thành tích Lâm Vũ tỏ cáo ngay.

- Lão Đại cái này nó khôn lỏi đấy chứ chả phải gì đâu. Nó sợ mang theo đồ nặng. Vào giờ tin học nó nói giáo viên bắt đám học sinh trong lớp đánh máy mỗi đứa một cuốn thế là nó đi lưu lại hết các máy để vào usb chỉ điền ngày tháng là xong.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng nhìn Lý Bân. hấn cười cười liếc mắt nhìn Lâm Vũ. Thiếu Kiệt lắc đầu thầ nói trong bụng

“thằng này khôn lỏi mượn giờ học đánh máy của giáo viên đem các thông tin chia cho mỗi người một bản bắt họ đánh ra giùm hấn đỡ phải tốn thời gian lại có cái lưu lại khi cần thì đem ra.”

- Được rồi nó làm cách nào cũng được! Đâu đưa mấy cái tài liệu thu thập được xem.

Lý Bân bây giờ mới đưa cho Thiếu Kiệt cái USB lấy ra từ trong túi hấn. Dem cắm vào máy tính một file dữ liệu tập tin hiện ra các bộ hồ sơ xảy ra từng sự kiện trong ngày việc nào nổi bật và không đáng chú ý đều được ghi chú rõ ràng. Thiếu Kiệt đọc lướt qua một chút rồi mới giật mình nhìn Lý Bân nói.

- Toàn bộ hồ sơ này là chú mày làm sao? Tin tức ở đâu đấy?

Thiếu Kiệt bây giờ bắt buộc phải hỏi vì những cái file này thật sự Thiếu Kiệt không nghĩ đến nó sẽ xuất hiện trong đây vì những tài liệu này được ghi chú với những thông tin của người đang nằm trong nhóm người lãnh đạo và bên dưới người đó của Lưu Minh này.

- Thì thông qua mấy buổi ăn uống đấy! bọn con ông cháu chá mấy gia đình nhà này đều có một lượng thông tin khá lớn cũng như ai sắp chuyện đi tiếng gió ở đâu đều có cả. Sự kiện quan trọng nhất hôm qua đệ thu được là đây chưa tổng hợp lại.Nhưng mà những tài liệu này đều thông qua trao đổi mà có được nên đệ tốn tiền cho nó dữ lắm đấy.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa cầm lấy cuốn sổ tay của Lý Bân. Thói quen của Lý Bân dường như những thứ gì cần thiết đều lưu vào trong sổ tay như thế này khá tiện lợi cho hấn.

- Đâu có điều gì nổi bật đâu? Mà tao phải công nhận ai sắp điều chức chuyên đi mày cũng lấy được thông tin thì vượt quá khả năng nhận biết của anh mày rồi đấy.

- Có gì đâu lão đại yên tâm việc này là nghề của em. Chỉ cần dụ bọn con nhà giàu này một chút đũa nào ngu ngu là vào tròng hết. thằng nào chơi game càng đơn giản người của mình cài đồ trên game thằng đó cần món nào em lấy ra trao đổi người nhiều có lợi thế cứ như thế em mới không tốn tiền nhiều. Bọn trong nhóm cũng biết đồ cài được để trao đổi tin tức nên ra sức hoạt động nếu bán lại thì lấy tiền đó đi ăn uống cả bọn nên việc này em nhờ bọn nó giúp hơi nhiều.

Lý Bân lúc này mới kể ra hẳn làm sao có được những thông tin thuộc dạng vòng kín như thế này. Đơn giản tất cả dựa trên năng lực suy tính của Lý Bân đem lại hiệu quả việc này cũng không phải muốn là làm mà hiểu rõ mình có gì và không có gì mới làm được.

Thiếu Kiệt hiểu được cả quy trình tại sao những thông tin vòng tròn như người nào sẽ đến giữ chức vụ nào và làm việc hiệu quả ra sao ở công việc cũ của hẳn hay mối quan hệ ngoài luồng quen biết thư ký hay vợ lớn vợ bé nơi ở ra sao đều được ghi lại thì thật sự đáng gờm.

- Á Đù tao không ngờ mày thu thập cả cái này đấy Lý Bân hèn gì mày sài tiền như nước nhưng mà tính ra cái đám thông tin như thế này mà mày mất chỉ tầm bao nhiêu đó tiền thì tao bái phục đấy.

Lâm Vũ khi thấy được những thông tin này qua màn hình vi tính cũng hiểu được việc này không phải dễ dàng có đôi khi có tiền vẫn không mua được những thông tin này. Chỉ có những người trong nhà đối với mình không có sự phòng bị biết được bán ra ngoài mới là đáng nói.

- Đâu xem hôm qua có cái gì mà mày nói quan trọng. Trang cuối phải không?

Thiếu Kiệt bắt đầu lật tới trang cuối của cuốn sổ tay mà Lý Bân đưa. Bây giờ Lý Bân nhìn Lâm Vũ đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng làm cho Lâm Vũ cũng bất ngờ.

- Lý Bân tin tức này chính xác không? Việc này không phải đùa có thật là hôm qua mới lấy được tin không. Nguồn tin này như thế nào?

- Vâng việc này hoàn toàn chính xác Ngô Kỳ muốn đưa Ngô Nam về Lưu Minh công tác vì hấn ở Ngọc Châu suốt ngày tụ tập với lại Ngô Long rượu chè nên Ngô Kỳ sợ con hấn sẽ ảnh hưởng mà để Ngô Nam đi lưu đày ra Lưu Minh. Cũng có thể là hấn sẽ mượn việc này để cho Ngô Nam nhìn lấy anh lựa thời cơ mà đối phó không chừng.

Lý Bân bây giờ mới xác nhận lấy tin tức mà họ nhận được là hoàn toàn chính xác việc này hấn dám cam đoan là sự thật. Vì việc này hôm qua hấn phải lấy thông tin vài lần.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói thế cũng nhũu mày lắc đầu đáp lại một câu.

- Ý tao là mày lấy tin tức này từ ai. Làm sao mà người đó có tin này và ở đây đưa ra tin này mới là điều tao muốn hỏi kìa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 531: Hai Thăng Bàn Lùi

Lý Bân Nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế cũng hiểu vấn đề này phải biết người nào cung cấp tin và thật sự là nguồn tin này chính xác đến mức độ nào.

- Việc này thì anh yên tâm. Thăng cung cấp tin hiện tại là con của một vị lãnh đạo của bộ phận mà Ngô Nam sẽ chuyển đến. Vì tranh thủ các vị trí nên đã sắp xếp người của mình làm việc có thể la sau tết Ngô Nam sẽ về Lưu Minh. Thăng này nó cần một cặp ngọc bội thái hư và một cuốn ngũ hành mật tịch của võ lâm hai. May sao bên mình có hàng. Nên nói chung là mình lấy thông tin này từ đồ game. Nó bù vào thêm cho người trong nhóm hai triệu. Mà tiền em đưa bọn bên dưới rồi.

Thiếu Kiệt ngẩn người đúng là thông tin này nếu thật sự thì giá cả có cao một chút hẳn chột nhớ đến định giá về các cột mốc trò chơi. Bản thân hẳn cũng chơi võ lâm hai và cũng đã một thời tung hoành thiên hạ với Cái Bang Bồng pháp và Dương Gia Thương.

- Cặp Thái Hư và ngũ hành mật tịch không phải là mới cập nhật hôm ngày năm tháng mười hai năm ngoái sao. Hiện tại ngày bao nhiêu rồi mà nó sấm đồ thế.

- Hôm nay ba mươi tháng một mừng năm tết, Còn thứ hai mới đi học lại. Có gì không lão đại.

Lâm Vũ bất giác trả lời cho Thiếu Kiệt biết vấn đề ngày tháng năm. Thiếu Kiệt được đáp lại bởi Lâm Vũ cũng giật mình. Hẳn cứ theo quán tính nghĩ rằng mừng sáu đi học nhưng quên mất là mừng sáu lại là ngày thứ bảy. Hiện tại được nhắc nhở thì hẳn nhăn mày một chút. Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt mới chột nhớ ra một điều quan trọng. Cũng năm này thời điểm

này nếu không trọng sinh đúng là hấn cầm con cái bang của mình đi đánh giải trò chơi.

- Ấy mười ba này võ lâm hai đầu tiên tổ chức đánh giải bang hội tinh anh? của ba mươi chín sever nó đầu tư vào acc là đúng rồi. Bọn mày cày trò chơi không ai nói phải tăng giá lúc này sao. Nếu thế thì nó bỏ ra hai triệu với bán thông tin này cho bọn mày thì mình lỗ chứ nó có lỗ đâu.

Lý Bân lúc này miệng há hốc ra. Tập đoàn cày đồ game và tiền vàng của hấn mấy ngày nay bỗng nhiên làm ăn phát đạt hấn. Cứ tưởng là trong tết được tiền lì xì nên đám này mới mua đồ game và tiền vàng trang bị cho nhân vật.

- Ấy anh lấy thông tin này ở đâu thế? trên web làm gì đã có thông tin nào về cái giải này đâu.

- Lý Bân chừa đường anh mày sống với cần phải nói sao. Nhưng id tài khoản thuộc hàng Vip sẽ được nhận thông tin sớm hơn những người bên ngoài khoảng hai tuần, trong lúc đó nhà phát hành đã chuẩn bị xong bản cập nhật. giờ mới biết thì làm ăn gì. cho anh em tăng giá vàng bán ra, thêm vào đó giá Mảnh Thiên Thạch Với Thiên Thạch lên giá luôn. Viên cộng bảy thiên thạch linh thạch đội giá lên. không thể bán với giá hiện tại muốn kiếm tiền thì phải kiếm lớn. Gọi anh em lại lần này đi hốt cái giải này về.

Lâm Vũ với Lý Bân trừng mắt hấn chưa từng thấy Thiếu Kiệt chơi trò chơi bao giờ. Hiện tại nói ra đầy đủ các vật phẩm trong trò chơi chưa kể đến có hiểu về tính năng vật phẩm làm hai đứa nhìn nhau bó tay.

- Anh! sợ giờ không kịp thôi bọn nó chuẩn bị đồ rồi mình chưa có gì sợ rằng không được à. Đồ đạt hiện tại đã số trước đó bán ra hết rồi cũng không còn nhiều giờ đầu tư vào giải được không mới là chuyện lạ mỗi lần cộng đồ

đâu phải dễ nếu có tiền đổ vào mua thiên thạch linh thạch thì cũng như không.

- Không cần gọi bọn nó lại hết đi, ra tiệm nét bảo một thằng nào đó lên diễn đàn kiếm con cái bang bông nào đó ngon ngon vừa tầm không cần giá cao. mua về cho anh mọi người đập đồ bản nhiệm vụ kiếm mảnh Thiên Thạch nhóm có đúng không?

Thiếu Kiệt hầu như quên mất cái gọi là môi uy hiếp của Ngô Nam đi đây tới Lưu Minh này mà tâm trạng hăng trỗi dậy cái thời cầm đám bang chúng đi truy quét tất cả.

- Anh có thấy quá đáng không đó. Chơi vậy ai chơi bọn em kiếm đồ bán chứ có leo bảng xếp đánh nhau đâu. Sợ là không đủ lực thôi. Vói lại chuyện chính của anh là Ngô Nam kia anh không lo lắng hấn dòm ngó mình sao? vói lại chủ yếu kiếm đồ vào việc sài auto thằng Lâm Vũ làm. Vật liệu kiếm cũng chỉ có xác suất không thể bảo đảm được.

Lý Bân bây giờ méo mặt hấn thấy Thiếu Kiệt nhất định nhắm vào cái giải đấu cũng không hiểu tại sao. Dù gì thì đám người của bên Lý Bân thật sự cấp có cao thật nhưng đồ cùi là nhiều chủ yếu làm nhiệm vụ thương hội chế đồ đặc vượt ải kiếm đồ ngon bán là chính.

- Ngô Nam có đi Lưu Minh hấn an phận thì tốt không an phận thì có đi mà không có về. Giờ cứ nói anh em đồ đặc bán thì vẫn bán còn nhân vật chính thì chuyển về đây. Dem cái giải này lụm về chơi cái đã. Dù sao thì cũng rảnh rồi. Để một thằng xem thời gian báo danh chắc là trong hôm nay hoặc ngày mai. Lấy tên bang hội là Bạch Hổ đi. Làm một lần xong cái giải bán hết tài khoản có giá hơn. Còn vấn đề nguyên liệu Lâm Vũ đưa anh cái bản auto chú làm anh chỉnh lại xác suất và tỉ lệ nhận đồ.

Lâm Vũ đang suy nghĩ điều gì đó lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Hắn thấy việc này tính phiêu lưu rất cao cũng không biết Thiếu Kiệt lấy tự tin ở đâu mà có thể nâng cấp đồ đạc trong thời gian ngắn để có được thực lực đủ mạnh đi đánh bang hội.

- Anh em thấy việc này cứ có cái gì đó sai sai hay sao ấy. Biết là đấu giải xong nếu thắng thì mấy cái tài khoản đó bán không ít tiền nhưng mà nếu thua thì tiền bỏ ra đầu tư đồ cũng không ổn đâu.

- Ừ Lâm Vũ nói đúng đấy anh hai tuần thì làm sao đủ để làm đồ với lại nếu đầu tư cao quá có thắng bán cũng không có lời. Hay là cứ bán đồ ra lúc này đem tiền về để em làm việc tốt hơn.

Thiếu Kiệt nhìn hai đứa này hắn đang cảm xúc dâng trào đây hồi ức bị hai gáo nước lạnh. Hắn lắc đầu nhìn Lâm Vũ với Lý Bân thờ dài.

- Hai đứa bây chưa chi đập tắt đam mê rồi. Không phải lúc nào anh mày cũng rảnh rỗi làm một lần giải trí có làm sao mà Lâm Vũ anh với mày giỏi nhất là cái gì? Đừng nói với những thứ này mà không được thì làm sao mà làm lớn.

Không cần đợi Thiếu Kiệt dứt câu. Lâm Vũ trả lời ngay.

- Máy tính anh!

- Vậy trò chơi này liên quan tới cái gì mà hai đứa mất lòng tin quá vậy. Bất quá cũng phải có chút lòng tin chứ. Thằng nào thằng nấy chưa chi bàn lui rồi. Dù sao giải đầu tiên ôm về lúc nào cũng được lưu lại sử sách một chút. Xong rồi giải tán bang thanh lý acc.

Lý Bân lúc này hai mắt sáng rỡ. Gật Gật đầu, không chơi thì thôi đã chơi thì phải lấy giải nói về tốc độ tay thì dân IT như Thiếu Kiệt với Lâm Vũ

thua kém ai. Còn về vấn đề môn phái hay vấn đề gì đó trong trò chơi thì hoàn toàn có thể làm quen được.

- Nói cho hai chú biết đồ đạc cứ đem qua cho anh. Trong vòng ba ngày toàn bộ đồ sẽ đủ dùng. Còn về vấn đề tác chiến thì lúc đó tính sau. Anh mà đi tải trò chơi cái đã. Đứng đây làm gì đi làm đi. Định để trước ngày đánh giải mới làm à.

Lâm Vũ với Lý Bân hai đứa nhìn nhau gật đầu đi ra khỏi nhà Hà Vi một chút Lý Bân mới nhịn không được lên tiếng nói.

- Ê việc này có gì đó sai sai. Tao thấy Anh Kiệt có chơi trò này đâu sao ông rành dữ vậy. Không lẽ Anh Kiệt có chơi trò chơi mà tao với mà không biết?

- Tao cũng không biết được. Nhớ là không có nhưng mà coi bộ Anh Kiệt định lụm giải thật. Mà tính sao đây?

Lâm Vũ cũng lắc đầu hẳn không biết được việc này làm sao. Nhưng mà Thiếu Kiệt có vẻ chắc chắn. Lý Bân cũng suy nghĩ một chút thờ dài.

- Tao lo là anh kiệt đập tiền lấy giải thôi. Nhưng mà chưa chắc đập tiền là đã có đồ ngon. Tuy là nghe lụm giải thích thật nhưng mà đâu phải lúc nào muốn là được. Tao nghĩ lần này chủ yếu anh Kiệt muốn giải trí cho đỡ căng thẳng thôi.

- Chắc không tao nghĩ anh Kiệt không bao giờ chi tiền cho cái gì mà không có mục đích. Mà thấy trước giờ anh Kiệt đem tiền vào mấy cái gì phung phí chưa. Chứ tao là chưa thấy rồi đó.

Lâm Vũ cũng gật gật đầu hai người không xa lạ gì với Thiếu Kiệt nhưng quyết định lần này của Thiếu Kiệt dường như không giống với những gì trước giờ hẳn đã từng làm.

- Cũng không biết được chuyện này ra sao. Nhưng mà thôi anh Kiệt muốn thì làm thôi. Với lại biết đâu lùm giải được sao mày. Để tao nói bọn nó đem đồ trong trò chơi thống kê lại. Rồi xem anh Kiệt tính thế nào.

- Ừ chẳng hiểu được. Thôi anh Kiệt đã muốn thì bọn mình là thôi. Dù sao món tiền có bỏ ra bao nhiêu thì cũng không thấm có những thứ anh Kiệt đầu tư còn nhiều hơn mà không tiếc thì bọn mình tiếc làm gì.

Dù quyết định của Thiếu Kiệt làm cho hai người hoàn toàn không hiểu được. Thiếu Kiệt ngồi trên máy tính đang tải trò chơi mỉm cười hắc hắc bắt đầu lấy một cuốn sổ ra, suy nghĩ gì đó ghi ghi chép chép. Vốn Thiếu Kiệt hắc cũng không muốn tham gia trò chơi này. Nhưng hắc thấy ít nhất trước khi hắc tiếp quản cái công ty VG thì hắc cần một lần gặp lấy vị giám đốc hiện tại của công ty VG để nói chuyện.

Mà không có dịp nào tốt hơn là giựt giải đọi lấy tiền từ đối phương ngồi nói chuyện là cách thích hợp nhất. Dù sao hắc cũng lẫn lộn trong trò chơi này không ít nên hắc biết hiện tại vẫn chưa có bản sửa lỗi tính năng cập nhập thì muốn đồ lên bao nhiêu chỉ cần đủ vật liệu là hắc sẽ làm được.

Đây cũng là cơ hội chính thức tiếp xúc những người VG. Trước khi họp cổ đông đầu năm của Tencent khi đó số cổ phần hắc không ít, có thể thông qua đó tác động để cho Lý Bân nắm lấy mảng tin tức mà VG mới thành lập vẫn không có vấn đề gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 532: Bô Cục Từ Lâu

Thiếu Kiệt đang làm việc trong phòng máy tính. Hắn đang ghi lại các tỉ lệ cần thiết để cộng đồ trong trò chơi. Nhìn qua như việc này phi lý không thể nào chấp nhận được với một người như hắn. Nhưng điều này lại là sự thật.

Ngọc Nhi hiện tại đi vào trong nhà tìm kiếm Thiếu Kiệt. Vốn trong nhà có Hà Vi đang xem truyền hình thấy Ngọc Nhi có vẻ lo lắng nên mới hỏi cô.

- Gì mà gấp gấp vậy Ngọc Nhi?

- Có chuyện gấp! Anh Kiệt đâu rồi. Mình có chuyện gấp muốn nói với anh ấy đây.

Ngọc Nhi cũng không nghĩ Thiếu Kiệt ở trong phòng máy tính chỉ sợ hắn đi đâu đó không có ở nhà nên mới hỏi Hà Vi. Dù sao Thiếu Kiệt hẳn thay đổi thất thường hiện tại thì có thể tới nhà Hà Vi kiếm nhưng đôi lúc hắn muốn đi đâu đó thì thật sự không giữ ở nhà được.

- Anh ấy ở phòng máy chuẩn bị chơi trò chơi gì đó giải trí hay sao ấy. Vừa nãy còn bàn bạc với bọn Lý Bân, Lâm Vũ xong.

Hà Vi bây giờ cũng tắc Ti Vi đứng dậy đi theo Ngọc Nhi xuống phòng máy của Thiếu Kiệt. Hai người nhìn thấy Thiếu Kiệt đang ghi chép gì đó. Ngọc Nhi nhất thời lên tiếng nói.

- Anh! Có chuyện gấp đây. Báo Cáo mới nhất của Lâm gia thì Ngô Kỳ có động tĩnh đấy.

Thiếu Kiệt vẫn không có gì ngạc nhiên hẳn tiếp tục ghi chép về những gì cần thiết nhưng lên tiếng nói.

- Ngô Nam bị Ngô Kỳ đẩy đi Lưu Minh làm chức Trưởng phòng tài nguyên môi trường phải không. Nếu là điều này thì anh vừa mới biết xong.

- Ấy! Cái này em vừa mới được lâm gia báo chưa tới nữa tiếng anh làm sao biết được. Ai mà đưa tin tức nhanh thế.

Ngọc Nhi cũng bất ngờ tại sao vừa mới Lâm gia đưa tin cô lập tức tới đây báo cho Thiếu Kiệt biết mà hẳn lại có tin tức trước cả Lâm gia thì vấn đề này hơi lạ.

- Xem ra tin tức của Lý Bân còn mạnh hơn cả Lâm gia đây. Hẳn có tin này từ hôm qua bằng việc trao đổi đồ trên trò chơi anh sắp tham gia để lấy giải. Cũng để tiếp xúc với công ty VG xem nên lấy về mảng tin tức cho Lý Bân hoạt động hay không đây. Việc Ngô Kỳ quyết định chắc có lẽ là sau khi biết tình Khung Chang chết đi. Nên hẳn muốn để Ngô Nam ở Lưu Minh nhìn lấy anh có sơ hở nào không ấy mà.

Thiếu Kiệt đơn giản nói ra vấn đề hẳn thấy lý do đưa Ngô Nam tránh xa Ngô Long để cho hẳn khỏi nhiễm thói hư tật xấu chỉ là một cách nói tránh đi. Mục đích thì ai cũng hiểu là để quan sát hẳn. Ngọc Nhi bây giờ ngạc nhiên trước sự ung dung xem Ngô Nam không ra gì hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh không lo sao? Ngô Nam đi Lưu Minh chắc chắn sẽ đem bất lợi cho mình mà. Nếu hẳn nhìn chăm chăm vào anh thì sao anh làm việc được gì?

- Anh biết chứ nhưng nhìn anh có ích gì. Công việc anh đã sắp xếp xong hết. Nếu hẳn thật sự đụng tới vấn đề môi trường thì chỉ có cái trung tâm tiệc cưới mà nơi đó để cho Tú Trinh quản lý anh lo gì nữa. Hơn thế nếu Ngô

Nam có muốn làm khó dễ cũng không có cách với anh. Vì hắn làm ở đó chủ yếu nhắm vào hai thứ một là những khu nhà kho bên gần bến xe. Hai là Khu nhà hàng, hai nơi này trên danh nghĩa đều là của anh nhưng giấy tờ lại là người khác hắn muốn đụng tới phải có cách không thôi thì có vài chứng cớ đem hắn chôn tại Lưu Minh này vẫn là cách tốt à.

Thiếu Kiệt nói ra vấn đề này làm cho Hà Vi và Ngọc Nhi nhìn hắn một cách đăm chiêu. Xem ra có nhiều thứ Thiếu Kiệt đã dự đoán được tình hình thông qua các đường dây thông tin mà sắp xếp từ trước. Điều đó cũng cho thấy Thiếu Kiệt hiện tại muốn ẩn mình ra tay phía sau lật đổ Ngô gia.

- Nếu thế em cũng không cần phải lo. Nhưng mà chỉ sợ Ngô Nam có bị gì cũng không ảnh hưởng đến Ngô Kỳ và những người ở Ngọc Châu là mấy. Chỉ sợ là hắn có thể chạy về Ngọc Châu một lần nữa thôi. Dù sao cũng cần phải đề phòng việc chính đáng.

- Không cần thật sự nếu muốn anh làm từ lâu rồi cũng được. Trước giờ chưa có thực lực chưa công khai. Hai người có nhớ những hồ sơ lấy được từ ngân hàng UBS không. Trên đó quốc tịch của gia đình họ không phải là quốc gia chúng ta đâu. Nếu cần anh sẽ cho mọi người xem lại.

Hà Vi bây giờ giật mình. Cô chỉ biết Thiếu Kiệt chỉ cho mình những tài khoản với số tiền đó của gia đình Ngô gia nhưng không để ý đến vấn đề quốc tịch cho lắm. Vì hình ảnh và tên tuổi đã cho cô nhận định chính xác được người thì cần gì xem phần quốc tịch bên dưới.

- Anh nói Ngô Kỳ, Diệp Nhi, Ngô Long đều có hai quốc tịch?

- Đúng vậy! Bộ hồ sơ em đưa Hà thúc anh đã sửa sơ qua để khỏi phải cá chết lưới rách. Nhưng giờ mới thật sự là hồ sơ được lưu của họ này số quốc tịch anh đã tra được rồi nên đầy đủ chứng cứ. Chưa hết họ còn có nhà ở mỹ với danh nghĩa thường trú nhân. Việc này xem ra Diệp Nhi với Ngô Trục

chuẩn bị để một khi bị phát hiện nhanh chóng rời đi. Tốt nhất là quản thật chặt máy bay riêng của Ngô Kỳ một chút là ổn.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng lên bước lại một cái thùng đựng một số giấy tờ của mình lấy ra một bộ hồ sơ xem ra có đóng một ít bụi đưa cho Hà Vi. Ngọc Nhi với Hà Vi lật lật vài trang nhìn một chút sau khi xác nhận những gì Thiếu Kiệt vừa nói là thật sự thì hai người mới quay lại nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh định ra tay với Ngô gia rồi à? Như thế có quá nhanh không hiện tại nếu động tới họ sợ có biến động không nhỏ.

- Vong anh không định làm. Nhưng qua vụ việc vừa rồi của Ngô Long đối với anh thì xét ra thời điểm nên làm rồi. Giết đi mới họa sau này đỡ hơn là cứ lo lắng phòng bị. Đối với địch nhân nhượng bộ không phải là cách. Chỉ cần Ngô Long ký kết hợp đồng với Lâm Huân Di. Đó chính là lúc Ngô Gia bị diệt. Nếu Diệp gia không biết điều thì anh tiến đi một lượt luôn cho tiện. Càng sớm càng tốt đỡ cho Lâm gia được lợi nhảy vào.

Vừa ngồi lên một mặt bàn Thiếu Kiệt nói ra ý định của mình. Qua vụ việc hấn bị bắt cóc. Sau sự kiểm điểm bản thân của chính mình và những gì nhắc nhở của Hoàng Lâm Nhu Thiếu Kiệt biết mình cần phải làm như thế. Vì bảo đảm an toàn cho hấn và những người thân cận với mình đây là quyết sách tốt nhất.

Hà Vi ngồi xuống ghé trầm ngâm một lúc rồi mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi lấy thắc mắc của mình. Dù sao Thiếu Kiệt đã có những chứng cứ này trong tay nếu người khác có thể không biết nhưng người trong nhóm lãnh đạo thân mang hai quốc tịch lại có số thường trú nhân và tài sản ở nước ngoài là điều không thể chấp nhận.

- Thiếu Kiệt sao trước đó anh không đưa việc này ra ngoài luôn như thế cũng không xảy ra sự việc vừa rồi. Tại sao anh vẫn giữ nhưng thứ này đến tận bây giờ mới công khai.

Thiếu Kiệt im lặng. Hà Vi hỏi rất đúng tại sao hấn đến giờ mới đưa ra nhưng thứ này mà không phải trước đây. Việc này cũng làm cho Ngọc Nhi ngồi xuống bên cạnh gật đầu. Nếu ngay lúc đầu Thiếu Kiệt không sửa lại Hồ Sơ đưa cho Hà thúc thì có thể những vấn đề vừa rồi cũng không thể nào xảy ra với hấn.

- Anh biết Hà Vi nghĩ gì. Nhưng thời điểm đó không thích hợp. Vốn thời điểm đó Ngô Trục đang bắt cóc Hoàng Ngân. Anh định lấy đây là điều kiện uy hiếp đòi lấy con tin. Anh Không nghĩ đến Ngô Trục sẽ để mạng lại Lưu Minh này. Việc đã xảy ra như thế nếu thật sự thêm biến động hai nhà Ngô Diệp đồng loạt phản kháng chắc chắn sẽ tạo ra những sự việc không thể kiểm soát. Bộ máy cần phải vận hành. Nếu khi đó dùng ra chuyện này Ngô Gia với Diệp Gia hai bên rút toàn bộ người mình ra nước ngoài chạy trốn thì những vị trí trống đó không thể nào bù đắp.

Hà Vi suy nghĩ đến những gì Thiếu Kiệt nói suy diễn tình thế các nơi tổ chức có người của Ngô Diệp nếu rút đi vị trí bỏ trống không người điều hành đúng thật là quá nhiều tình huống ngoài tầm kiểm soát sẽ xảy ra rất lớn.

Ngọc Nhi cũng cảm thấy được mối nguy hiểm lúc đó sẽ mang lại là như thế nào. Bộ máy hành chính thừa thớt không người điều hành nhân lực không thể nào cứ cất nhắc thẳng một đường đi lên. Nếu như thế khác nào bỏ nhiệm bừa đem đến những hệ lụy thật lớn sau này là điều không tránh khỏi.

- Nhưng hiện tại đưa ra cái này không phải cũng giống như thế sao. Cũng làm cho đối phương cá chết lưới rách nếu rút đi được chần khác nào

lưu lại tai họa ngầm.

- Không hẳn! Hiện tại thì lại khác. Khi hồ sơ anh đưa cho ông em. Những người có tên trong danh sách chuyên tiền đã được cố định vị trí mà không thay đổi chỉ đổi người bên dưới trở thành hai thái cực đối chọi nhau. Nếu việc này có bung ra. Họ trốn thì những người bên dưới của Hà Thúc nhảy lên nắm giữ trận tự hai cái hoàn toàn khác xa. Không tin mọi người nhìn đây là tin tức của Lý Bân thu thập được.

Thiếu Kiệt bước đến máy vi tính mở ra cái file của Lý Bân đưa mà hẳn đã lưu lại Chỉ vào những cấp bậc đã được thay đổi trong thời gian qua sự luân chuyển hồ sơ cơ quan làm việc cho hai người xem.

- Hai em nhìn xem đây không phải là cách Hà Thúc lấp vào chỗ trống cẩn thận trước một bước để không xảy ra tình hình sao. Nếu như bây giờ anh có ra tay. Thì chắc chắn sẽ không phải bị động như việc trước đây nữa mà là hoàng toàn nắm thế chủ động.

Hà Vi với Ngọc Nhi bây giờ nhìn vào Hồ Sơ tập tin mà Thiếu Kiệt nói cô còn cầm lấy con chuột chuyên đổi qua lại đối chiếu chức vụ của từng người ở cơ quan cũ và mới. Những người này đều ngang cấp hoặc nằm ở thế lực cân bằng với danh sách những người có liên quan tới Ngô, Diệp hai nhà.

- Xem ra cái bố cục này không phải anh không làm mà âm ợi thời cơ một kích tất sát sau này thôi nhĩ. Qua việc lần này anh thấy có lẽ giờ ra tay vẫn có vẻ sớm, nhưng chắc chắn sau này tránh đi thiệt thòi anh mới định làm. Em nói đúng chứ bố cục này không phải mới đây mà là trong lúc anh đi Thụy Sĩ đã dàn xếp phải không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 533: Nguyễn Thanh Trúc

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt nói hết những suy nghĩ trong đầu của mình hiện tại. Bởi những gì đã diễn ra cô biết không phải ngày một ngày hai làm được. Cần có một khoảng thời gian lâu dài. Mà ngay từ lúc vừa cầm lấy nhưng hồ sơ này chắc chắn Thiếu Kiệt đã cố tình sắp xếp mọi việc như thế. Vấn đề Ngô Trúc là ngoài ý muốn nhưng với thứ này trong tay bất cứ lúc nào Khi thế cờ của Thiếu Kiệt chưa hạ. Dù cho những người kia có thắng thế ra sao hẳn cũng có thể một nước đem bố cục của họ từ trước tới nay đập bỏ.

- Ừ có lẽ thế! Anh thấy nếu không đúng thời điểm không nên ra tay dù sao đây cũng là một ván bài quan trọng cần thiết. Nếu không anh cũng không nhận được những người đó ra tay chỉ kiếm chút lợi ích nhỏ từ việc chọc tức hai nhà Ngô Diệp không đâu.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt thừa nhận những gì hẳn chôn xuống bấy lâu này không có mục đích đề quân cờ ngầm trong lúc tối trọng yếu mới ra tay thì thở dài lắc đầu. Cô cứ nghĩ thật sự mình hiểu được Thiếu Kiệt hết những hấn sâu. Một sự sắp xếp sâu không biết trước được. Nếu không phải Thiếu Kiệt thừa nhận chắc chắn cô sẽ không tin. Bố cục này hẳn giăng ra chưa hơn hai tháng nhưng có thể lật đổ được mấy chục năm căn cơ của hai nhà.

- Thật sự em cứ lo lắng nhưng mà em muốn biết Lâm Huân Di là việc ngoài ý muốn hay đó là sự tính toán của anh thế.

Ngọc Nhi cũng muốn biết giữa đường xuất hiện sự hợp tác của Lâm Huân Di là do Thiếu Kiệt muốn thế hay là do sự xuất hiện bất ngờ của cô ta mà Thiếu Kiệt mượn lực làm việc.

- Lâm Huân Di à! Cô ta chỉ là yếu tố bất ngờ thôi. Vốn anh định để cho một công ty khác mà anh nhắm đến nhưng chắc công ty lại không hiệu quả và có tính thuyết phục như của Lâm Huân Di nên thay vì thế anh chỉ cần đổi đối tượng cần làm việc là được. Nhưng nếu cô ta hợp tác tốt chưa biết chừng em có thể tiếp quản Lâm gia đấy còn hiện tại thì anh không nói được.

Ngọc Nhi bây giờ mới thở dài một hơi. Hà Vi im lặng giống như Ngọc Nhi. Cô đôi khi thấy Thiếu Kiệt vui đùa cứ sống an bình nhưng thật sự hẳn suy nghĩ gì và bố cục ra sao hai người hoàn toàn không hề đoán trước được. Cũng như việc lần này nếu hẳn không nói cả hai chắc cũng không hề biết.

- Ngô Nam đi Lưu Minh anh sớm đã biết bố cục của Lâm Gia là ép cho được Người của Ngô Gia đi Lưu Minh này. Vì thế nên cái chức Trưởng Phòng Tài Nguyên Môi Trường đó Ngô Kỳ mới dễ dàng lấy được. Em không thấy người bổ nhiệm đồng ý với Ngô Kỳ là một con cò của Lâm Gia sao. Dù điều này ngoài ý muốn của họ nhưng đã đối phương tự nguyện thì họ thúc đẩy thôi nên anh không lo là Ngô Nam đến đây có thể xoay mình.

Thiếu Kiệt nói như thế Ngọc Nhi mới đứng lên xem người đã hứa quyết định bổ nhiệm Ngô Nam trong hồ sơ mà Lý Bân đưa tới. Cô cũng không ngờ được có người tên như thế trong cơ chế nên bắt buộc phải đăng nhập vào hệ thống của Lâm Gia mà xem xét thử.

Qua một lúc kiểm tra mới thấy được tên của người này xuất hiện. Hẳn như đây là quân cơ chôn xuống của Lâm gia gần đây. Quay lại nhìn Thiếu Kiệt một cái Ngọc Nhi không ngờ hẳn xem hồ sơ mà còn nhớ đến cả tên và chức vụ những người này nên mới hỏi.

- Anh đúng nói là anh xem qua mấy cái tên này một lần rồi nhớ đấy nhé. Ngay cả đến em tiếp xúc cũng không nhớ được phải tra xem thử.

- Không có gì chỉ là những cái tên dễ nhớ hơn ngôn ngữ mã nguồn nhiều nhìn qua hai lần là nhớ hết thôi.

Hà Vi với Ngọc Nhi bây giờ nhìn Thiếu Kiệt một cái hai người đồng thanh phát ra một câu nói.

- Quái Thai!

- Này này! dám nói chông tương lại các em như thế sao! Mà tiếc thật phải chi Ngô Nam đến trễ một tý thì chuẩn bị món quà nào đó cho hấn làm cũng được. Giờ hấn đến để hấn nhìn mình rảnh quá cũng tội.

Hai người Ngọc Nhi với Hà Vi mặt đỏ ửng một chút khi bị Thiếu Kiệt châm chọc lại. Suy nghĩ điều gì đó Ngọc Nhi mới lên tiếng đáp lại Thiếu Kiệt một câu nói.

- Hình như lần trước Ngô Nam đi Lưu Minh bọn người Thê Long, Ngọc Hồ có giữ một cái đĩa quay lại hấn đùa bốn nữ tiếp viên phục vụ hay sao ấy. Để em về hỏi thử xem sao.

- Tốt thế việc này được à có khi lại đem lại được cái sự trợ giúp nhất thời khi hấn nhậm chức đây.

Thiếu Kiệt hai mắt sáng lên một chút nếu thế chỉ cần thông qua một chút thao tác khi mà Ngô Nam đang nhậm chức đưa ra cái này như thế là triển khai được tất cả những thứ cần thiết. Vốn Thiếu Kiệt định nói gì đó thì Khải Huy bên ngoài bước đến bên lối vào phóng máy tính nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt bên ngoài có một cô gái lạ mặt đến đây nói tìm gặp cậu đây. Cô ta nói có việc quan trọng cần gặp cậu có một thứ cô ta nói chỉ cần đưa cậu cái này là cậu sẽ chịu gặp cô ta.

Khải Huy vừa nói trên tay cầm một cái hộp vuông đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn qua cái hộp gỗ không có gì nổi bật nhưng Thiếu Kiệt nhíu mày Khải Huy đem vào tới trong này chắc chắn là không có gì đáng lo ngại. Nên bây giờ Thiếu Kiệt mới hỏi hấn.

- Anh đã xem cái gì trong đây chưa?

- Rồi đó là một khối hình vuông phát sáng màu xanh lá cây chỉ có như thế thôi. Nhưng cô gái ở trước cổng nói cậu nhìn thấy sẽ muốn gặp cô ta nên hiện tại đang ở ngoài chờ cậu.

Thiếu Kiệt cau mày. Ai mà có thể chỉ để hấn nhìn cái vật trong hộp này sẽ muốn gặp cô ta đây là điều lạ đời nhất Thiếu Kiệt biết. Hà Vi nghe thế cũng nhìn lấy cái hộp một chút rồi lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Anh xem thử xem biết đâu là vật gì đó của anh thì sao hoặc nếu không thì trả lại cô ta mời cô ta đi cũng không sao.

Thiếu Kiệt gạt đầu trên tay cầm lấy hộp gỗ mở ra. Lúc này ánh sáng màu xanh lá cây xuất hiện ra bên ngoài. Làm trong căn phòng bỗng nhiên có một màu xanh lá xuất hiện. Thiếu Kiệt đứng nhìn vào bên trong hộp gỗ đó tròn tròn mắt. Hấn thấy vật này rất quen nhưng cái của hấn không có phát sáng như hiện tại.

Hơn ba phút trôi qua Thiếu Kiệt vẫn không nói được lời nào. Hà Vi cũng thế bởi vật này cô đã thấy rồi. Và trong nhà này vẫn có một cái giống như thế Trùng mắt nhìn vào trong cái hộp đang tỏa ra ánh sáng xanh xung quanh căn phòng. Thiếu Kiệt bất động một chút mới vội vàng nói với Hà Vi.

- Hà Vi em vào lấy cái hộp. Cái hộp tròn anh để trên tủ trong đó có cái khối lập phương ấy. Lấy ra đây! Khải Huy anh gọi cô gái ấy vào đây đi em muốn gặp cô ta liền.

Thiếu Kiệt không giữ được bình tĩnh Cái của hắn cũng giống như thể này hắn được biết đây là vật mà sét đánh xuống ông ngoại nuôi của hắn nhất được. Hiện tại lại xuất hiện một cái lại mang theo cái ánh sáng xanh này thì chắc chắn vật này không phải vật bình thường.

Hà Vi gật đầu Thiếu Kiệt với Ngọc Nhi nhanh chóng bước ra phòng khách. Còn Khải Huy ngay lập tức chạy ra bên ngoài. Hà Vi cầm cái hộp thiết tròn đem ra tới đưa cho Thiếu Kiệt. Đặt cái hộp gỗ có cái ánh sáng xanh này đóng lại Thiếu Kiệt cần biết cô gái đem cái này đến đây với mục đích gì. Bởi không vô cớ tự nhiên cô ta lại muốn gặp hắn.

Hà Vi bây giờ nhìn lấy cái hộp gỗ một chút rồi nhỏ giọng lên tiếng với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt không phải cái khối lập phương này cũng là nhất được bởi sét đánh chứ? Cái của anh mẹ anh nói thế mà?

- Không biết nữa đợi cô ta vào hỏi chúng ta sẽ biết! Việc này có bí ẩn gì đó. Có nhiều thứ con người vẫn chưa thể giải thích được bản thân anh cũng không biết nó làm bằng chất liệu gì và tại sao cái của cô ta lại phát sáng.

Bây giờ Khải Huy mới đưa một người thiếu nữ đúng hơn là chỉ trách tuổi của Hà Vi với Ngọc Nhi. Thiếu Kiệt bây giờ đứng cầm cái hộp gỗ trong tay nắm thật chặt hắn đang không biết chuyện gì sẽ diễn ra hắn hoàn toàn không biết cô gái này. Và cô ta đến đây với mục đích gì.

Bước đến bên cửa ra vào đợi Khải Huy đưa cô gái tới đây hắn mới vội lên tiếng nói.

- Xin phép cho tôi hỏi cái vật này của cô?

- Đúng vậy! Không tệ sống ở đây cũng thật sự tốt. Nhưng mà xem ra bạn cũng không lịch sự cho lắm lại đi hỏi người đưa đến cái hộp là của

người ta không. Trong khi đó câu này lại là một câu thừa thãi, Nếu không là của tôi vậy làm sao cậu có được nó trong tay.

Thiếu Kiệt giật mình. Xem ra cô nàng này cũng không hiền hậu nhưng xét ra đúng là Thiếu Kiệt hấn hỏi một câu không đâu ra đâu. Nếu không phải của cô ta thì cái hộp này tự nhiên đến với Thiếu Kiệt hấn thì cũng không có chuyện trên trời đây.

Nhìn cô gái trước mặt nói về nét xinh xắn thì không thua hai người Hà Vi và Ngọc Nhi. Với khuôn mặt trái xoan mái tóc để dài buột đằng sau. Đôi mắt khá đẹp bởi cô có một màu mắt nâu khá đặt biệt. Thân hình cũng thuộc dạng có thể thu hút tất cả các nam sinh cùng tuổi.

Thiếu Kiệt phải đợi cho Ngọc Nhi đứng đằng sau néo vào lưng hấn một cái mới chột nhớ ra mình cần nói gì.

- Áy xin lỗi tôi là Hoàng Thiếu Kiệt! Còn cô là ai tại sao lại có cái vật này.

- Như thế này mới đúng. Tôi là Nguyễn Thanh Trúc. Cái vật trong đó là của tôi còn tại sao tôi có kể ra hơi dài. Nhưng không lẽ cậu định để tôi đứng đây nói chuyện với cậu như thế này mà không vào nhà ngồi được hay sao.

Thiếu Kiệt bây giờ cười gượng hấn thấy được hai ánh mắt thù địch xuất hiện thêm đó là việc đối đáp tự nhiên của cô gái này làm cho hấn có phần nào yếu thế. Khách đến nhà không mời vào nhà lại đứng bên ngoài nói chuyện đúng là không phải phép tiếp khách cần có.

- Áy quên mất mời bạn vào nhà nói chuyện dễ hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 534: Sở Hữu Hay Nắm Giữ.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cất giọng nói mới Thanh Trúc và nhà. Nhìn vào kiến trúc và cách bày trí trong phòng cô ta cũng gật gật đầu như rất hài lòng. Cái điệu bộ của Nguyễn Thanh Trúc làm cho Hà Vi với Ngọc Nhi đỏ lửa. Tự nhiên ở đâu xuất hiện một cô gái lại đem theo một vật thần bí xuất hiện như thế này làm hai người bực mình khó chịu.

Nhưng cả hai đều biết Thiếu Kiệt muốn làm rõ nghi vấn của mình về cái khối lập phương của hắn. Giờ có một người cũng sở hữu vật như thế xuất hiện nên hai người cũng chỉ biết im lặng đợi cho Nguyễn Thanh Trúc ngồi xuống Hà Vi không đợi được mới lên tiếng nói.

- Bạn gì đó! Bạn có thể nói rõ lai lịch của cái khối vuông này được không.

Nhìn Hà Vi không gọi tên mình Nguyễn Thanh Trúc chỉ mỉm cười nhìn trên bàn đặt cái hộp gỗ để trước mặt mình. và cái hộp inox đang để bên cạnh nói.

- Hèn gì nó chỉ phản ứng lại bằng màu sắc! Thôi được nếu muốn biết vật tốt thôi tôi sẽ trả lời nhưng tôi muốn được xem thử khối lập phương của mọi người một chút.

Thiếu Kiệt bây giờ gật đầu. Hắn cầm lấy cái hộp inox mở ra. Bây giờ trong căn phòng hoàng toàn yên tĩnh. cùng lúc đó hộp gỗ đang đóng trên bàn bỗng nhiên bật ra khối lập phương mau xanh rồi khối hộp bay ngay về phía khối lập phương của Thiếu Kiệt vừa đổ ra trên tay.

Nó chỉ dừng lại khoảng cách chừng một bàn tay lơ lửng trên không trung cách khối lập phương của Thiếu Kiệt một chút rồi đứng im. Sự bất

ngờ mà khối lập phương màu xanh đem lại làm cho Hà Vi lẫn Ngọc Nhi giật mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nguyễn Thanh Trúc chỉ cười nhẹ một cái nhìn Hoàng Thiếu Kiệt lắc đầu.

- Xem ra thật sự chưa kích hoạt khả năng thật sự à. Vậy thì không biết cậu có phải người nắm giữ hay không đây! Hay là chỉ là người sở hữu thôi.

- Chuyện gì đang diễn ra

Ngọc Nhi nhin không được mới lên tiếng nói. Những gì đã xảy ra trái với quy luật tự nhiên phản lại định lý của khoa học vật lý. Một vật không có sự tác động nào đến nó lại thoát ly ra khỏi sức hút của trái đất mà tự hành động như thế này thì không phải chuyện mà cô hiểu biết.

Dùng tay lau hai mắt mình một hồi để cảm thấy việc này không phải là ảo giác đem lại Ngọc Nhi bây giờ nhìn lại Nguyễn Thanh Trúc đang ngồi trước mặt. Khối Lập Phương kia vẫn không di động mà đứng giữa không trung. Thiếu Kiệt bất động nhìn khối lập phương trên tay mình. Vì cả hai khối vuông đều ở trước mặt một cái hấn phải cầm còn một cái đang bay lơ lửng thật sự.

- Vậy cậu có thể cho biết cậu là người sở hữu hay là người nắm giữ không

Âm thanh của Nguyễn Thanh Trúc vang lên một lần nữa Thiếu Kiệt nhin không được bèn nhét khối vuông của mình vào trong hộp inox đóng lại. Cái khối vuông màu xanh kia cũng di động theo nhưng khi Thiếu Kiệt vừa đóng hộp inox hấn vừa bỏ khối lập phương của mình vào thì khối vuông màu xanh tự động rời xuống. Nhanh tay chụp lấy vật của mình Nguyễn Thanh Trúc đặt nó trở lại trong hộp gỗ.

- Việc này là sao. Người sở hữu với người nắm giữ có liên quan gì? và nó khác nhau ở điểm nào. Vấn đề tại sao những cái này lại xuất hiện sự biến hóa khác thường như thế. Đây không phải là một khối vuông bình thường thôi sao?

Thiếu Kiệt cố gắng giữ bình tĩnh nói ra những điều mình thắc mắc với hấn hiện tại cần phải biết được những gì phát sinh đã xảy ra. Và người có thể trả lời việc này và duy nhất làm cho những thứ này có thể phơi bày ra ánh sáng là người đang ngồi trước mặt hấn.

- Được tôi sẽ nói một chút để cho cậu hiểu được vấn đề này một cách đơn giản nhất. Nhưng trước hết tôi sẽ nói sự khác nhau của sở hữu nó và nắm giữ nó là như thế nào. Sở hữu không có nghĩa là có thể sử dụng nó một cách đúng với ý nghĩa của nó. Việc sở hữu chỉ có thể xem nó như một vật đáng giá suu tầm mà không có vấn đề gì có thể mang lại từ nó. Nhưng nắm giữ lại khác nếu thật sự nắm giữ nó thì nó sẽ có một điều kì diệu mà chỉ khi nào cậu là người nắm giữ mới biết được. Khối lập phương của cậu tồn tại với hai khối còn lại của tôi và một người khác nữa. Nhưng nó không chỉ như thế mà còn có năm mảnh tam giác đi cùng tạo thành một tam giác đều và một trong ba khối lập phương sẽ là trung tâm cái của tôi thì không phải vậy một là cậu hoặc là người khác sẽ là trung tâm vậy thôi.

Thiếu Kiệt thông qua lời nói của Nguyễn Thanh Trúc tạo ra hình ảnh ghép nối của tám mảnh kim loại tạo thành một hình tam giác đều với ba khối lập phương như thế nào rồi trầm ngâm suy nghĩ.

- Làm sao biết Thiếu Kiệt là người nắm giữ hay chỉ là người sở hữu vật này. Cô cũng chưa nói rõ tại sao cái của cô lại có màu còn cái của Thiếu Kiệt thì không? Nó liên quan gì đến nhau?

Hà Vi lên tiếng hỏi trực tiếp Nguyễn Thanh Trúc vì qua lời nói của cô ta vẫn có nhiều điều mập mờ vô hình không tồn tại. Dù những thứ diễn ra

trước mắt thật sự là một thứ khó có thể hình dung được.

- nắm giữ hay sở hữu tùy thuộc vào nó đối với cậu như thế nào thôi chỉ khi nào tôi xác định rõ nó thuộc phương diện nào tôi sẽ nói điều còn lại. Vì nếu sở hữu không mà các người biết những việc khác thì cũng không làm được gì. Còn muốn biết sở hữu hay nắm giữ rất đơn giản. Cái này thuộc về ai thì người đó nhỏ một ít máu lên khối lập phương là được.

Thiếu Kiệt cau mày. Cái vấn đề này giống như nhỏ máu nhận chủ của các binh khí thần khí trong những truyện tiên hiệp, huyền huyền hay là mấy truyện viễn tưởng dị giới thường hay xuất hiện. Ở đây là thế giới thực lại có cả trò này thì thật sự Thiếu Kiệt không dám tin tưởng.

- Ý của cô nói vật này là một thần khí. Chỉ khi nào nhỏ máu được sự đồng ý của thần khí mới nắm giữ năng lực thật sự của nó đúng không? Nhưng với tôi nó như một khối inox bình thường nếu đem đập ra hay là nung nóng lên chắc chắn sẽ xuất hiện biến đổi và nó chỉ giống như những thứ vật chất bình thường xuất hiện thôi. Một inox nguyên khối thì cũng vậy mà làm gì thần khí ở đây chứ.

Nguyễn Thanh Trúc nghe Thiếu Kiệt đáp lại lời mình cũng cười lớn lắc đầu. Hành động của cô làm cả ba người thắc mắc. Vì việc Thiếu Kiệt nói rất đơn giản và hiện thực chỉ có là hấn thấy đẹp nên để lại làm vật lưu giữ kỉ niệm mà thôi.

- Tin tôi đi những thứ đó không làm thay đổi nó đâu. Cái khối này của tôi đã thử rồi. Và nó trải qua cả nhiệt độ ba ngàn độ c vẫn không thay đổi thì khối lập phương này của cậu cũng thế thôi. Cậu nói được hai chữ Thần Khí xem ra cậu cũng biết chút ít. Nếu muốn biết thật sự đơn giản không phải cậu nhỏ máu vào khối lập phương rồi sẽ biết sao. Nếu là sở hữu nó sẽ không thay đổi gì chỉ dính lên đó một chút máu chùi đi sẽ xong. Còn nếu nắm giữ thì lại khác. Cậu có thể thử.

Ngọc Nhi với Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Việc này đơn giản chỉ cần một chút máu nhỏ lên là được. Nhưng Thiếu Kiệt cũng tò mò xem liệu nếu cái khối lập phương là Thần Khí thật sự thì nó có giống như những truyện tiên hiệp kia. Ai nhận chủ cũng được hay không.

- Ngọc Nhi với Hà Vi lấy máu của em thử trước đi. Anh muốn biết liệu điều cô ta nói đúng không. Nếu một trong hai người mà nó có điểm khác biệt như cô ta nói thì cũng không sao xem như hai người giữ gìn anh vật này.

Ngọc Nhi với Hà Vi gật đầu. Hai người cũng muốn biết việc này sẽ diễn ra như thế nào. Thiếu Kiệt nói không sai. Nếu lỡ như nó làm ra biểu hiện chấp nhận gì đó thì hai người cũng vẫn là người của Thiếu Kiệt. Đồ vật cũng là của hắn không chạy đi đâu được.

- Không sao ba người cứ thử đi. Tôi chờ chỉ cần biết người nắm giữ thật sự là được.

Nguyễn Thanh Trúc cũng từ từ nói ra xem như chuyện này không tốn thời gian của cô là mấy. Lúc này cô lấy hộp gỗ của mình khóa chặt lại không để cho nó bay ra khỏi hộp. Thiếu Kiệt mở hộp inox lấy ra khối lập phương Hà Vi. lấy dao đâm một chút trên đầu ngón tay mình. Một giọt máu màu đỏ chảy ra trên đầu ngón tay. Cô cầm lấy nó nhiều giọt máu của mình lên trên khối lập phương.

Khối lập phương lúc này lóe sáng lên một cái rồi tắt đi nhưng giọt máu xuất hiện cũng không có phản ứng gì. Vốn thấy ánh sáng lóe lên Nguyễn Thanh Trúc có phần dừng lại nhưng rồi lại lắc đầu. hành động này của cô nói lên tất cả Hà Vi không phải người nắm giữ như cô nói. Thiếu Kiệt cầm lấy khối lập phương lau đi vết máu của Hà Vi.

Ngọc Nhi cũng thế sau khi Thiếu Kiệt lau sơ khô lập phương Cô cũng làm hành động như của Hà Vi bây giờ hình ảnh lóe sáng lên lại xuất hiện một lần nữa nhưng nó lại vụt tắt.

Nguyễn Thanh Trúc lúc này nhìn hai người đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó xong lại lắc đầu lên tiếng nói.

- Cả hai người không phải người nắm giữ nhưng cũng không phải người sở hữu thì đây là lần đầu tiên tôi thấy. Những có vẻ như cả hai người có thần khí thuộc về mình. Cậu thử đi! rồi tôi nói tại sao tôi có kết luận như thế với hai người bạn của cậu.

Lời của Nguyễn Thanh Trúc làm cho Hà Vi với Ngọc Nhi nhìn nhau. Thiếu Kiệt thì càng lo lắng. Đối với việc hai người Hà Vi và Ngọc Nhi thử nghiệm hẳn không thấy gì những tới hẳn bỗng nhiên hẳn cảm thấy có việc gì đó không đúng. Một sự bất an xuất hiện hẳn không hiểu tự nhiên trong lòng lại nổi lên sự bất an này.

Nhưng đã đến giờ phút này hẳn phải thử để biết được thứ hẳn cần biết Thiếu Kiệt lau đi vết máu của Ngọc Nhi. Cũng lấy băng cá nhân băng lại cho Cô giống như đã làm với Hà Vi. Hẳn lấy con dao đâm một mũi trên đầu ngón tay trích ra một giọt máu nhiều lên trên khối lập phương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 535: Tam Giác Tạo Hóa

Khi giọt máu của Thiếu Kiệt nhỏ lên trên một mặt của khối lập phương một ánh sáng đỏ bao trùm khắp căn phòng đến cả Nguyễn Thanh Trúc đang ngồi trên ghế cũng bật dậy trong căn phòng tràn ngập một màu đỏ huyền diệu từng ánh phát ra khối lập phương trong hộp gỗ tự nhiên di động như muốn thoát ra khỏi hộp gỗ.

Thiếu Kiệt bây giờ hoàn toàn bất động kể cả Ngọc Nhi và Hà Vi cũng như thế nhưng cả ba người không biết Thiếu Kiệt hẳn xảy ra chuyện gì. bởi khi ánh sáng bất ngờ phát ra ánh mắt của Thiếu Kiệt lúc này cũng nhắm lại xung quanh hẳn hiện ra một dãy dữ kiện lịch sử tất cả mọi thứ từ lúc thế giới chưa biến đổi hẳn thấy một khối kim loại từ không trung xuất hiện xuyên suốt qua những tầng khí quyển nó dừng lại giữa không trung tạo ra một loạt những mưa đá xuất hiện theo sau.

Những sinh vật từ mấy triệu năm trước kêu gào diệt chủng. Trải qua muôn ngàn thời gian nó vẫn cố định trên bầu khí quyển hình ảnh một hình tam giác xuất hiện cứ như thế cho đến một ngày nó phân tách ra tám mảnh ghép bay về tám hướng của bầu trời ẩn trong những đám mây.

Con người xuất hiện rồi những Thú tiếp diễn từng thời kỳ. Những chuỗi biến hóa của trái đất hình thành. Từng mảnh ghép từ trong không trung lần lượt chọn cho mình những thời điểm rơi xuống. Chỉ có mỗi một mảnh khối vuông vẫn còn tồn tại trên không trung cứ như thế tồn tại nó xoay vòng theo bất cứ chuyển động nào của trái đất. Những gì mà các thế hệ vẫn tiếp diễn. Những xã hội cuộc sống lần lượt thay đổi. Cho đến một ngày khối lập phương này cũng biến hóa.

Nó rơi xuống xuyên qua trận mưa tạo ra một luồng sét đánh thẳng xuống một gốc cây cổ thụ Thiếu Kiệt tâm trí cũng bị kéo theo nó. Trong

con mưa từ trong căn nhà một người đàn ông chạy ra trên tay còn cầm cái cuốc cố gắng đào bới nhấc lên khối lập phương. Nó được ông nghiên cứu rất kỹ cho đến ngày nó bị ném xuống nước. Nhưng cứ tưởng như thế là kết thúc.

Từng dòng tin những thứ mà Thiếu Kiệt cho rằng không tồn tại nói lên một sự thật. Cũng như hắn. Thế Giới trái đất có tám người được trọng sinh và tám người này thay đổi thế giới theo từng thời kỳ để ổn định lại nó không phát sinh biến hóa. Không đi đến kết cuộc diệt vong. Cũng như Doanh Chính đem đất nước trung hoa thống nhất kế tiếp là Hốt Tất Liệt nắm giữ mảnh vuông góc này. Hitle cũng thế với tội danh diệt chủng ông bị thế giới lo ngại và là người cũng nắm giữ một khối vuông lập phương. Và George Washington người nắm giữ cái tam giác trên đỉnh. Ông ta cũng là một người bí mật tạo ra hội tam điểm.

Cũng như ba người nắm giữ ba mảnh của tạo hóa Leonardo Da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo. Cùng với một người đã tạo ra hội kính đầu lâu xương chéo mà tổng thống mỹ George Bush là một trong những thành viên của hội này. Tất cả đều có những mảnh ghép từ tam giác tạo hóa.

Từ tam giác tạo hóa theo đúng nghĩa nó đã truyền đạt cho Thiếu Kiệt. Tất cả những người này đều trọng sinh đây là điều làm cho hắn bất ngờ nhưng tất cả sau cùng khối lập phương của hắn vẫn là chủ chốt. Khi mà cái mảnh tam giác của hội tam điểm muốn thoát ly khống chế của Tam giác tạo hóa.

Khối lập phương lựa chọn giữa kẻ quyền thế muốn mọi người tuân phục dưới chân mình hoặc là kẻ muốn sống lại để thay đổi vận mệnh của hắn. Khối Lập Phương đưa ra lựa chọn. Để Thiếu Kiệt hắn cùng với Ngô Long sống lại dịch chuyển thời gian một lần nữa đem cả hai người này tranh đấu.

Nếu Thiều Kiệt thắng hẳn sẽ nắm giữ Khối lập phương nếu không thì Ngô Long thắng hẳn có thể lấy được khối lập phương này. Sở hữu thứ hẳn cần để chống lại cái thế lực của hội Tam điểm đang âm mưu dùng chính những thứ họ đã tạo ra khống chế thế giới làm đảo lộn trật tự vốn có của nó. Tất cả những thứ này được thổi diễn ra và biến hóa dựa trên tâm lý của từng người.

Hắn thấy được nếu Ngô Long sở hữu nó thì như thế nào. Vì thế chuyển đổi hai mặt thời gian của cả hai người Khối Lập Phương đưa cả hẳn và Ngô Long trở về với thời điểm cần thiết dựa vào tạo hóa của hai người mà thay đổi vận mệnh của chính mình.

Mà theo từng diễn biến Thiều Kiệt hiểu hoàn toàn có khả năng bởi vì sau này sẽ có một tổng thống đứng ra làm nhưng điều đó. Gây chiến làm thù địch tất cả các thế lực của Thế giới Từ hội đồng bảo an. đến liên minh EU tất cả quy tụ vào một người. Và toàn bộ việc này được khống chế một cách tinh vi mà chỉ đến bây giờ Thiều Kiệt mới hiểu rõ qua những gì khối lập phương truyền tải cho hẳn.

Dựa theo những gì tương lai đem lại và những gì hẳn đã từng nghi ngờ tất cả mọi thứ xuất hiện trong cả quá trình. Diễn ra Thiều Kiệt đứng im không nhúc nhích. Ánh sáng trong phòng đã tắt đi mọi thứ vẫn im lặng. Ngọc Nhi với Hà Vi cũng không biết làm sao. Chỉ thấy được Thiều Kiệt đứng đó định gọi hẳn những Nguyễn Thanh Trúc đã ngăn lại.

Cô lắc đầu không nói. Vì việc này có thể ảnh hưởng đến Thiều Kiệt khi cô ở trạng thái này đã có một người muốn động vào cô lúc này hiện tại cũng không còn tồn tại.

- Chuyện này là!

- Cậu ấy đang tiếp nhận thứ cần thiết phải tiếp nhận. Có lẽ sẽ nhiều đấy. Thời gian chắc không ít đâu tốt nhất nên chuẩn bị chút gì đó khi xong chuyện này cậu ấy dùng thì tốt hơn.

Hà Vi với Ngọc Nhi nhìn nhau một cái gật đầu. Hà Vi ngồi ở lại nơi này để Ngọc Nhi đi nấu cơm chuẩn bị một ít đồ dùng cần thiết về những thứ đồ ăn mà Nguyễn Thanh Trúc nói.

Hà Vi nhìn thấy Thiếu Kiệt đứng đó với dáng vẻ bình thường cái khối lập phương xoay quanh hắn một cách chậm rãi và như theo một quy luật nó quay ngược lại với chiều kim đồng hồ.

- Chuyện này là sao vậy? Tại sao Thiếu Kiệt lại như thế?

- Không có gì. Cậu ta chắc đang đi theo dòng lịch sử để biết được tại sao cậu ta lại là người nắm giữ cái khối lập phương đó thôi. Nhưng mà tôi hỏi một điều cả cô và bạn cô đang ở trong bếp hai người đã trải qua chết hụt một lần trong đời điển hình nhất là lúc nhỏ. Mà sự việc này có liên hệ đến cậu ta đúng hay không?

Nguyễn Thanh Trúc hỏi vấn đề này với Hà Vi làm cô ngần người ra một lúc nhìn cô vấn đề này nếu người ngoài nếu điều tra một chút sẽ biết nhưng nếu nói có liên quan đến Thiếu Kiệt thì lại khác. Việc này chỉ có một số người biết mà không lan truyền ra ngoài. Như thế thì Nguyễn Thanh Trúc nói ở đây là có người nói hay là có việc gì đó liên quan mà cô ta đoán ra được.

Hà Vi suy nghĩ một lúc khá lâu rồi mới nhìn Nguyễn Thanh Trúc đáp lại câu hỏi của cô. Việc này xem như đánh cuộc xem những gì cô ta nói sẽ như thế nào. Nếu thật sự chỉ đoán mò thì bản thân Nguyễn Thanh Trúc lại có dáng vẻ ung dung như thế đây là điều cô ta chắc chắn.

- Đúng là có chuyện này nhưng mà tại sao cô lại biết? Từ đâu mà cô suy đoán việc này.

- Không có gì diễn hình tôi chắc chắn bởi vì cô và bạn của cô hai người khi nhỏ máu vào cái khối lập phương lại xuất hiện ánh sáng. Dù nó chỉ hiện lên trong giây lát nhưng nó cho thấy hai người có mối liên hệ mật thiết đến cậu ta. Chính như thế mới giải thích cho sự việc tại sao lại có sự xuất hiện ánh sáng nhất thời đó.

Hà Vi suy nghĩ một chút cũng có thắc mắc của mình muốn hỏi Thanh Trúc. Bởi vì nếu như thế không thì những người bình thường không có mối liên hệ thì sẽ xuất hiện cảnh tượng ra sao. Hay cũng giống như họ.

- Vậy nếu chúng tôi không có xuất hiện ánh sáng đó thì sao? Như thế cũng không nói lên được rằng chúng tôi có liên quan.

- Có lẽ trước đây chưa có tiền lệ nhưng hiện tại thì khác. Với tất cả những mảnh ghép đều đã xuất hiện chỉ còn lại cái khối của cậu ta là chưa thôi. Ở các mảnh ghép chỉ có hai mảnh ghép ngang hàng với khối lập phương mới có màu đỏ như thế thôi. Tôi nghĩ hai người cũng phải có cho mình hai mảnh ghép riêng. Hoặc là có rồi nhưng hai người chưa nhìn thấy. Hoặc là sẽ xuất hiện sau khi cậu ta nắm giữ khối lập phương.

Hà Vi im lặng cô chưa từng thấy khối vật thể nào có cùng chất liệu với lại khối lập phương. Và cô cũng chưa từng có tiếp xúc gì với những thứ giống như thế ngoài khối lập phương đang lơ lửng xoay quanh người Thiếu Kiệt kia.

- Tôi chưa từng gặp cái nào như thế không biết Ngọc Nhi thì sao. Nhưng việc này có liên quan gì đến việc đang diễn ra ở kia. Mà tại sao cô lại hiểu về những thứ này hơn nữa cô cũng tìm đến đây mà ở đâu cô lại biết ở đây có một khối lập phương giống như cô.

Nguyễn Thanh Trúc lúc này cũng gật đầu cô hiểu Hà Vi cần biết những thứ cần thiết để chuẩn bị tâm lý. Những việc hôm nay có thể thay đổi xuy nghĩ của cô cũng như của cái cậu thanh niên đang đi ngược dòng thời gian giống như chính cô khi nhỏ máu vào khối lập phương này vậy.

- Đúng tôi biết. Bởi tôi là hậu nhân của người nắm giữ nó. Vật này được truyền lưu trong dòng họ tôi đến nay là đời thứ bốn mươi bảy. Nên chúng tôi hiểu nó Cách đây không lâu khi mà khối lập phương này thấy lại ánh mặt trời cái khối lập phương của tôi cố thoát khỏi từ đường lơ lửng trong không trung khá lâu rồi bỗng nhiên lại rơi xuống. Đây là chỉ phản ứng của nó. Còn làm sao tôi tìm được thì đơn giản lắm chúng tôi có công cụ đó tăng số cần thiết.

Hà Vi nghe được có một thiết bị có thể đo được tầng số phát ra cũng nhúu mày một chút. Nếu những gì cô nàng này nói thật thì cô ta chắc chắn qua nhiều đời chắc hẳn sẽ có nghiên cứu nhất định với cái khối lập phương này. Mà nhờ tầng số gì đó kiếm ra Thiếu Kiệt là điều hiển nhiên.

- Nhưng mà có tới hai khối lập phương còn lại vậy khối thứ ba nằm ở đâu? Cô chắc hẳn biết nó nằm ở đâu người đó là ai cô gặp chưa? cô chắc đã gặp người có cái này rồi mới đến đây đúng không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 536: Gọi Về Khối Tam Giác

Thanh Trúc bây giờ chỉ cười gật đầu. Cô đã gặp người đó cách đây đúng là không lâu khi mà cái khối lập phương của cô có biến hóa khối lập phương kia là nơi cô kiếm đầu tiên bởi nó nằm ở một vị trí tương đối khó khăn. Và cô cũng đã tìm được người nắm giữ nó.

- Ủi tôi đã gặp người đó. Cũng không khác biệt lắm với độ tuổi chúng ta. Cũng không hiểu sao dù biết trước có thể cậu ta là người nắm giữ quyền lực mạnh nhất nhưng vẫn không thể ngờ cậu ta tiếp nhận thông tin lâu như thế. Không biết cậu ta đã thấy những điều gì.

- Cô cũng không biết anh ấy trong trạng thái ấy bao lâu sao?

Hà Vi cứ tưởng cái gì Thanh Trúc cũng biết nhưng hiện tại xem ra không hẳn là như thế bởi cô vẫn không biết được tại sao Thiếu Kiệt trong trạng thái đó lâu như thế.

- Vốn tôi chỉ tưởng cái của cậu ấy có lẽ sẽ nhiều thông tin hơn nhưng không nghĩ đến sẽ nhiều như thế. Mỗi một giây trong khối lập phương của tôi. Chắc có lẽ vì khối của cậu ta đến bây giờ mới có chủ nhân đầu tiên. Ấy cậu ấy tỉnh rồi kìa.

Bây giờ khối lập phương bay chậm chậm lại rồi tự động lui về tay của Thiếu Kiệt. Cố gắng lắc đầu một chút kiểm soát lại những gì mình đã nhận được. Thiếu Kiệt mới nhìn vào khối lập phương trong tay thờ dài. Vốn chỉ tưởng do oán hận mà hắn được trọng sinh. Giờ đây mới hiểu được tất cả chỉ làm sự sắp xếp của mấy cái mảnh tạo hóa này.

- Sao rồi Thiếu Kiệt! Anh có sao không?

Thiếu Kiệt không tự chủ được tay đưa ra sau đỡ lấy cơ thể mệt mỏi của mình hấn nhắm mắt lắc đầu một cái rồi mới ngồi xuống ghế. Quá nhiều luồng thông tin tư tưởng hòa vào làm một Thiếu Kiệt ngã lưng ra ghế nằm xuống một chút. Hà Vi thấy thế bèn đứng dậy chạy ra tủ lạnh lấy một cái khăn ướt xé ra đắp lên trán Thiếu Kiệt.

Thanh Trúc nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu. Cô vẫn còn nhớ cảm giác khi phải tiếp nhận thông tin nhiều như thế. Đấy chỉ là đến khi mà cô biết tổ tiên mình làm sao với cái khối lập phương trong tay mình và truyền lại thế hệ sau như thế nào thôi đã là cả một vấn đề.

- Cậu nhận được nhiều thông tin thật đấy không biết trong đó có đầy đủ những gì cần thiết cho cậu không?

- Có thì có nhưng hiện tại không sử dụng được. Nếu nói những việc định ra cho tương lai như thế nào thì tôi sẽ không trả lời cho cô biết. Hiện tại vẫn còn một người nữa có thể nắm giữ Khối Lập Phương này. Nó sẽ đi theo hai hướng một là lập lại trật tự hai là xuất hiện thêm một người giống như hitle nữa nên hiện tại không nói cho cô được.

Thiếu Kiệt vừa cầm lấy cái khăn phủ lên trán mình nhắm mắt nói chuyện với Thanh Trúc. Việc Thiếu Kiệt trả lời như thế làm cho cô cũng không nói gì. Tương lai chỉ có một người biết. Nhưng đối phương muốn thay đổi như thế nào mới là điều quan trọng.

Ngọc Nhi bây giờ mới đem một ít món ăn lên đặt ra bàn. Ngồi xuống một bên im lặng nhìn Thiếu Kiệt.

- Ngọc Nhi bây giờ anh nên gọi em là Lam Phượng hay là gọi Ngọc Nhi đây? Không ngờ em với mẹ anh lại là người của huyết long đấy!

Thiếu Kiệt vừa nhắm mắt từ từ nói ra. Hắn nhìn thấy tất cả những gì diễn biến xung quanh mình những gì mà khối lập phương cho hắn thấy được những thứ mà trước này hắn chưa hề tiếp xúc đến.

Hà Vi cũng trừng mắt nhìn lại Ngọc Nhi. Đây thật sự cũng quá bất ngờ đi nhưng mà việc tại đây cô nghĩ đã ngoài sức thừa nhận của chính mình thì hiện tại nó càng phát sinh nhiều thứ hơn nữa.

- Anh nói khối tam giác nào? Em làm gì có khối tam giác nào của mình? Anh có nhầm không? Đúng là em trong Huyết Long cấp dưới của Thanh Lân thật nhưng em làm gì có khối tam giác nào.

Ngọc Nhi bây giờ bất ngờ. Thiếu Kiệt nói đúng cô nằm trong tổ chức huyết long là sự thật nhưng cô không giữ cho mình khối tam giác nào giống với chất liệu của hắn cả. Việc này làm cho cô bất ngờ cố gắng muốn giải thích cho Thiếu Kiệt cô không nắm giữ thứ này.

- Không em có thứ này. Và đã nắm giữ lâu rồi chỉ là em không biết thôi. Ngày đó lúc em và mẹ được bốn người Cao Thịnh bảo vệ rời khỏi Lưu Minh này bố em đưa cho mẹ em một cái hộp nhỏ. Khi mà mẹ em không trụ được trong tai nạn đó có đẩy cái hộp đang mở về phía em. Vì tay bị những miếng kính vỡ cắt ra em có bất giác cầm lấy cái khối tam giác đó và bất tỉnh. Khi em tỉnh lại thì không thấy gì nữa. Ngay tại thời điểm đó Thanh Lân có mặt ở đó đã cầm lấy khối tam giác của em. Không tin em cứ thử rồi biết.

Thiếu Kiệt theo những gì mà mình thấy được của quá khứ của hai mảnh tam giác cạnh mình và hai khối lập phương bên dưới hắn chỉ có thể nhận ra được bốn mảnh gần kề với khối lập phương của hắn. Còn việc về mảnh tam giác của Hội Tam Điểm dường như có một thứ gì đó không cho hắn biết được Thân phận người đang nắm giữ. Cùng với hai mảnh còn lại cũng như thế.

- Được em thử xem! Nhưng bằng cách nào?

- Em hay suy nghĩ đến một khối tam giác giống như khối lập phương của anh và thật sự muốn nó xuất hiện trước mặt mình để em có thể cầm lấy như thế nó sẽ tự xuất hiện nếu đúng như những gì anh nhìn thấy.

Ngọc Nhi bây giờ ngồi ở đó nhắm mắt lại cố gắng suy nghĩ theo những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Cô cảm nhận mọi thứ xung quanh bỗng nhiên bị xóa đi. Những hình ảnh ấy từ từ biến mất chỉ còn có cô với một màn đêm. Suy nghĩ lại những gì đã xuất hiện với Thiếu Kiệt một màu đỏ bùng lên thay thế màu đen ấy. Một khối tam giác xuất hiện trước mặt mình. Cứ như thế Ngọc Nhi vô thức đứng dậy. Cô vươn tay ra cầm lấy khối tam giác do mình tưởng tượng ra.

Thay vì cảm giác từ tay cô là khoảng không thì ngay lúc này cô cảm nhận thấy rõ trong tay mình ở trường mặt mình. Có một vật gì đó xuất hiện mà cô có thể cảm nhận được bằng chính bàn tay của mình.

Mở mắt ra như muốn xác nhận sự việc này là đúng thì cô đã thấy thật sự trong tay mình đang cầm một khối tam giác cũng với màu sắc đỏ hiển thị ra xung quanh. Cô cầm trong tay nhìn chăm chăm vào nó không chớp mắt. Cô hoàn toàn không tin vào mắt mình. Cái khối tam giác đều hướng về một cạnh lại xuất hiện trong tay mình.

- Việc này! Việc này sao có thể?

Không đợi cô dứt câu một âm thanh vang lên tiếng chuông điện thoại. Nó phá vỡ bầu không khí của căn phòng. Lấy ra điện thoại nhìn vào đó dãy số hiện thị Ngọc Nhi biết người gọi đến là Thanh Lân. Cô nhìn qua Thiếu Kiệt một chút.

Vì Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nên Thiếu Kiệt mới lấy cái khăn hé mở ra nói một câu làm cho Ngọc Nhi giật mình.

- Gọi Hấn ta đem theo khối tam giác còn lại của Hà Vi đi. Hấn ta giữ quá lâu rồi. Nói anh gọi hấn qua Còn nếu không qua thì hấn chuẩn bị án tử của Huyết Long đi. Bây lâu nay mấy người này toàn chơi núp bóng ẩn danh thật hay mà.

Thanh Trúc biết Thiếu Kiệt hấn đang gom lại các mảnh ghép mà hấn có thể thấy được. Hấn đang làm điều gì đó mà hấn đã thấy còn cô thì không biết được điều đó là gì nên lên tiếng hỏi.

- Cậu định quy tụ một đồng các mảnh tập trung lại để làm gì. Đã đến lúc đâu.

- Đối với cô thì không đúng lúc nhưng đối với tôi sống mà bị lừa dối thì không chịu được. Tôi cần tìm cho ra đáp án tôi cần muốn. Cuộc sống này của tôi có được cũng chỉ là trò chơi của cái khối lập phương trung tâm này mà thôi. Hà Vi em gọi Lý Bân qua đây cho anh. Hấn nắm giữ một khối lập phương nữa đấy. Không ngờ nó lại là còn cháu của Victor Hugo mới ghé đấy.

Hà Vi bây giờ giật mình cô cũng có phần trong đó cứ tưởng như là chuyện không thể nào giờ lại có cả thêm Lý Bân vào trong chuyện này nữa thì thật sự hôm nay là cái ngày gì đang xảy ra.

Ngọc Nhi nghe hấn nói thế cũng thờ dài một hơi cô cũng muốn biết việc này là như thế nào. Hiện tại bỗng nhiên cô gọi ra trong tâm trí mình lại xuất hiện ra khối tam giác mà trước giờ cô không hề biết. Hơn hết là trong những người sở hữu mấy cái khối này lại có cả Lý Bân và Hà Vi.

Dem điện thoại chấp nhận cuộc gọi của Thanh Lâm. Bên kia điện thoại vang lên một câu nói đầy phẫn nộ.

- Cô Làm cái quái gì thế! Cô vừa làm việc gì! Cô đang cầm một khối tam giác đúng không trả về ngay cho tôi cái đó là của tôi! Cô không có quyền nắm giữ.

- Thanh Lâm thứ này không phải của ông! Thiếu Chủ bảo tôi triệu tập nó. Nói ông đem thêm mảnh của Hà Vi nữa. Nếu không ông đợi Huyết Long truy sát đi, Thì ra bấy lâu nay ông cũng có điều muốn giấu tôi và mẹ của Thiếu Chủ nhỉ.

Võn Ngọc Nhi không biết phải nói chuyện này ra sao nhưng qua giọng điệu của Thanh Lâm cô biết việc này Hoàng Lâm Nhu hoàn toàn không biết được. Thanh Lâm muốn giấu lấy hai mảnh ghép này làm của riêng mình.

- Cái gì! Thiếu Chủ!!! Cậu ta biết rồi sao?

Thanh Lâm bên kia bất ngờ với sự đối đáp của Ngọc Nhi cũng lắp bắp hỏi lại cho rõ. Việc hấn lấy hai mảnh ghép này thật sự không ai biết. Nhưng vừa rồi một mảnh của Ngọc Nhi tự nhiên phát sáng bay đi mất làm hấn tức giận. Biết rằng chỉ có người được nắm giữ mới có thể gọi được nó bay đi nên hấn gọi ngay cho Ngọc Nhi.

Hấn dù không biết hai thứ này là gì nhưng lần đó thấy trong tay của Ngọc Nhi phát sáng hấn biết hai khối này không bình thường. Một cái hấn lấy từ cơ thể của mẹ Hà Vi cũng giống như thế nên hấn mới nghiên cứu bao nhiêu năm qua dù đã thử rất nhiều cách để muốn biết bí mật đó là gì.

- Có lẽ thế nếu không tôi cũng không triệu tập được mảnh ghép mà bấy lâu nay ông vẫn giữ của tôi đi. Khôn hồn thì ông cầm cái mảnh của Hà Vi qua bên này, Nếu không đừng trách Thiếu Chủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 537: Hai Chị Em Khác Họ

Âm Thanh của Ngọc Nhi lúc này cũng không hiền hậu như những lúc thường thấy nữa mà một giọng nói đánh thép thấy rõ cô không ngờ cấp trên của mình lại là như thế. Hiện tại cô muốn gặp hẳn cảnh cáo một lần.

Hà Vi bây giờ im lặng một lúc lâu mới những việc vừa xảy ra cô chưa thật sự tiếp nhận được. Nhưng đến hiện tại khi cô biết mình cũng là một phần trong chuyện này cũng có sự thắc mắc nhất định tại sao cô lại có một mảnh ghép trong cái sự việc phức tạp khó hiểu như hiện tại.

- Thiếu Kiệt! Anh nói em cũng có một mảnh ghép trong đó sao? Nhưng mà tại sao Thanh Lâm lại nắm giữ cái khối đó của em. Mà Thanh Lâm là ai?

- Chút nữa em sẽ biết Thanh Lâm là ai. Không ngờ mẹ em cũng là một trong những hậu nhân của người nắm giữ mảnh ghép này. Anh không thể nói cuộc chơi do cái đám mảnh ghép này tạo ra khá thú vị. Phải không cô gái phải gọi sao nhỉ. Tôi nên gọi cô là chị của Lý Bân hay là em của Lý Bân đây?

Nguyễn Thanh Trúc ngồi mỉm cười một cái như chuyện này không có gì thay đổi. Dường như nó nằm trong sự hiểu biết của cô về vấn đề này.

- Thiếu Kiệt sao anh lại nói thế? Cô ta với Lý Bân khác họ mà hai người vậy mà có quan hệ sao? Không thể nào?

Hà Vi với Ngọc Nhi cũng nhìn lấy Thanh Trúc khó hiểu. Hai người mang hai họ khác nhau nhưng lại mang chung dòng máu thì thật sự hơi khác thường. Có điều gì đó không đúng trong chuyện này xảy ra mà hai người cần Thiếu Kiệt giải thích.

- Không có gì! Thi Lang của Tam giác vàng thật sự là bố của Lý Bân và cô ta. Vì trốn lệnh truy nã nên mới phải để lại hai người con Vợ hẳn mất hai chị em bị đưa vào trung tâm bảo trợ trẻ em lại được hai gia đình nhận về một người là bố Lý Bân ngoài mặt còn một người nữa thuộc họ đường của tỉnh tứ xuyên họ nguyên là họ của mẹ cô ta nên vẫn giữ. Con Thi Lang vốn họ Lý nên Lý Bân cũng không cần thay đổi họ làm gì. Hai người vẫn được nhận chu cấp từ Thi Lang thông qua các con đường riêng. Nên thằng nhóc Lý Bân nó cứ ung dung mà sống không có việc gì lo lắng hết ăn rồi chơi.

Thiếu Kiệt nói rõ nguyên do tại sao hai người lại mang hai cái họ khác nhau. Bởi vì người họ đường ở tỉnh tứ xuyên kia là một trong những gia đình có dòng dõi thâm căn cố đế ở Trung Hoa. Thêm đó là việc Nguyễn Thanh Trúc được chấp nhận của khối lập phương đời đầu tiên của Doanh Chinh nên cô trở thành người đại diện cho họ.

Còn Lý Bân bởi vì mẹ hẳn là con lai hai dòng máu mang theo khối lập phương du nhập từ nước ngoài vào trong nước rất lâu làm vật truyền thừa nên Lý Bân được thừa hưởng khối lập phương còn lại.

Đến hiện tại dù thấy được cả quá khứ tóm lược của mình hai cuộc sống nhưng Thiếu Kiệt vẫn chưa hiểu được tại sao Lý Bân lại tự tử. Có hay chăng vấn đề này có nhiều điều khuất tất trong đó thì chỉ có thể nằm gọn trong lòng.

- Cậu đem đời tư của anh em bọn tôi ra nói hơi bị nhiều rồi đấy! Nhưng mà xem ra tri thức nhân loại của cậu nhật được khá nhiều cả những người liên quan đến mình đều nhận được thì tôi đang thắc mắc không biết khối lập phương của cậu chứa cái gì trong đó đấy.

- Cũng không nhiều đủ biết những thứ nên biết bấy lâu nay. Nhưng mà không ngờ trước giờ những điều phi lý thắc mắc được giải đáp trong một

lúc có phần khó tiếp nhận. Xem ra cuộc sống có đôi khi vẫn chưa hiểu rõ nó như thế nào.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy những thứ đồ ăn mà Ngọc Nhi vừa làm cho mình. Hắn cần bổ sung lại một chút dinh dưỡng đối với mình. Tinh thần nói ra là một thứ không cần làm việc nhưng nó hao tổn nhiều hơn cả sự vận động cần thiết.

Hà Vi bây giờ cũng chỉ biết im lặng sự giải thích của hắn đối với những điều cô còn ngút mắt chỉ như muối bỏ biển nhưng cô cũng phải cho Thiếu Kiệt hắn có thể giải thích từ cái một thông qua mọi chuyện mới làm sáng tỏ được nhiều thứ.

Lý Bân bây giờ vừa chạy từ tiệm nét về tới nơi thờ hồng học với cái thân hình của hắn chạy đường trường đúng là một việc cực hình. Nhưng nghe nói có chuyện gấp Thiếu Kiệt cần gấp hắn Lý Bân lập tức chạy đến. Bây giờ bất giác hắn lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt mà không hề biết xung quanh mình có những ai.

- Lão Đại. Anh gọi em có việc gì gấp vậy! đang ngồi tiệm nét chạy qua đây mệt quá trời.

- Ừ chú mày giỏi lắm. Có chuyện quan trọng dám qua mặt cả anh mày thật sự chú muốn ăn đòn không ít à.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế bất giác nhìn lên định chối tội. Nhưng khi thấy được Nguyễn Thanh Trúc hắn cau mày im lặng nhìn về Thiếu Kiệt. Rồi đưa ánh mắt về nhìn Thanh Trúc.

- Đừng nhìn! Cậu ấy sở hữu một khối lập phương và khối đó là khối trung tâm. Em ở gần như thế mà vẫn không hay biết thì thật chẵn làm nên trò trống gì.

- Cái! Cái gì! Lão đại có khối lập phương? Ở đâu ra? em trước giờ có thấy đâu. Với lại cũng không cảm nhận được.

Thiếu Kiệt bây giờ cầm lấy khối lập phương trong tay mình ném về phía của Lý Bân. Ánh sáng màu đỏ bay trong không trung cho đến khi Lý Bân chụp lấy thì mọi thứ đã xuất hiện trước mắt hắn. Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng nói một câu.

- Gọi cái khối của chú về đây anh cần kiểm chứng một chút.

Nhìn thấy khối lập phương của Thiếu Kiệt trong tay mình. Lý Bân gật đầu suy nghĩ một chút rồi mới đưa lại cho hắn khối lập phương.

- Đợi em gọi điện lấy nó ra đã. Hiện tại nó đang không trên tay em với phần nó cũng không đặt bên ngoài mà được đặt trong tủ bảo hiểm.

- Ừ! Chú mày cứ làm xong rồi anh tính sổ sau. Còn đợi một mảnh ghép cần thiết của Hà Vi nữa chắc khoảng chừng hơn hai giờ hắn mới đem tới đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng định hỏi xem cô có gọi mảnh đó đến trước mặt mình như Ngọc Nhi đã làm hay không.

- Thiếu Kiệt em không gọi nó đến được à? Như Ngọc Nhi ấy.

- Không bởi khối của em chưa được nhỏ máu đâu. Việc này chỉ là do anh nhìn thấy thôi nếu chắc chắn thì em sẽ sở hữu nó. Bây giờ chỉ còn lại ba khối tam giác. Ứng đúng với hình vẽ của Hội Tam Điểm thôi. Không biết họ để ba người đứng đầu nắm giữ hay là để nó ở một chỗ được giấu kín.

Thiếu Kiệt nói ra nhưng suy nghĩ của mình làm cho mọi người có chút mơ hồ. Nhưng mọi thứ hiểu biết của họ theo từng mảnh ghép chỉ là hạn chế ở một mức nhất định.

- Cậu nói là như thứ này có thể che giấu sao? Nếu thế thì có cách nào che giấu nó mà không bị những mảnh ghép khác phát hiện sao? Tôi đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn phát hiện được ra một dạng rung động khi phát hiện có mấy mảnh ghép của cậu với em tôi mà?

Nguyễn Thanh Trúc Bây giờ mới nói ra ý kiến của mình. Bởi vì theo những rung động này cô mới tìm ra được Thiệu Kiệt. Dựa theo sự rung động phát sáng cần thiết mới tìm thấy hắc đang cư ngụ trong ngôi nhà này mà tìm đến.

- Không hẳn có những thứ cô thấy chưa chắc là sự thật có một cách có thể che giấu hết những luồng dao động cần thiết của nó. Việc này khá đơn giản chỉ là chúng ta đến bây giờ mới biết. Có vẻ như ba mảnh ghép đang bị ẩn giấu sử dụng cách này.

Thiệu Kiệt bây giờ cầm lấy khối lập phương của mình bước vào nhà bếp xả nước vào bồn. Dùng nắp đậy miệng ông thoát nước lại. Để vào trong đó khối lập phương đợi cho nước vừa đủ để ngâm khối lập phương trong nước. Mỉm cười nói với Nguyễn Thanh Trúc.

- Cô thử xem có tìm ra nó hay không?

Mọi người theo dõi cách thức Thiệu Kiệt hành động cũng ngỡ ngàng. Việc này quá dễ chỉ cần ngâm nước một vật là mọi thứ đều có thể làm cho nó mất đi tần số rung động cần thiết như vậy để không muốn mấy người khác tìm thấy mảnh ghép ở đâu chỉ cần áp dụng như thế là sẽ được.

Nguyễn Thanh Trúc bây giờ mở hộp gỗ của mình ra nhìn thấy khối lập phương trong tay cô và mảnh tam giác của Ngọc Nhi từ từ âm thầm dần rồi trở lại với dáng vẻ bình thường nên hết sức ngạc nhiên.

- Tôi không ngờ nó lại đơn giản như thế đấy!

- Ừ vốn nó đơn giản được che giấu trong những đám mây trên khí quyển bởi vì trong mây có hơi nước. Chỉ cần những khối này còn ở trên bầu trời lẫn ở trong đám mây bất cứ mảnh nào muốn kiếm để thu gom chúng đều không được. Khi đúng thời điểm nó muốn rơi thì sẽ chọn ở một nơi nào đó rơi xuống lựa chọn ngẫu nhiên trong tất cả những người nơi đó về cuộc sống của họ mà quyết định ai là người nắm giữ.

Lý Bân bây giờ trở lại trong tay với một khối lập phương nữa xuất hiện liền đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Lão Đại em giữ nó lâu rồi nhưng khi chị đến thì em mới biết hiệu quả của nó. Hiện tại đưa cho lão đại luôn giữ nó trong người cũng chẳng hay ho gì.

Thiếu Kiệt cầm lấy khối lập phương của Lý Bân ném vào trong bồn nước luôn. Hai khối lập phương nằm gần nhau trong nước không biểu hiện gì khác thường. Thiếu Kiệt gật đầu mỉm cười một cái nhìn Nguyễn Thanh Trúc hỏi.

- Tại sao cô lại muốn tìm ra mấy cái khối mảnh ghép này thế. Cô đừng nói với tôi là tự nhiên cô muốn tìm chuyện này chắc không đơn giản đâu nhỉ.

- Lão Đại nói đúng đấy chị. Tự nhiên muốn tìm mấy cái này làm gì thế. Chị mà không đến tìm em cũng không nhớ nó chỉ là một món đồ chơi em ném trong thùng cát trên kho đầu.

Lý Bân vốn không muốn can thiệp hay nhận biết cái này nhưng Thiếu Kiệt hỏi chị hẳn câu hỏi mà hẳn muốn biết từ khá lâu. Dù sao thì những mảnh ghép này có một chút gì đó khá huyền diệu.

- Thiếu Kiệt tại sao con lại biết thân phận Thanh Lân và Ngọc Nhi?

Âm Thanh Hoàng Lâm Nhu đi vào nhìn thẳng vào Thiếu Kiệt hỏi vấn đề tại sao Thiếu Kiệt biết thân thế và bí danh của Ngọc Nhi và cả Thanh Lâm làm mọi người trong phòng cũng giật mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 538: Tập Kích

Thiếu Kiệt thấy mẹ mình ngắt lời cũng cười khổ hẳn biết việc này chắc chắn sẽ làm bà quay về nhà hỏi tội. Nhưng không nghĩ lại sớm như thế này.

- Có những thứ mẹ không hiểu đâu nhưng mà từ từ đợi con làm rõ một số vấn đề cái đã sau đó con sẽ nói với mẹ sau. Mà mẹ nói Thanh Lâm đem thứ con cần qua đây đi. Ông ta không xuất hiện thì đừng trách con vô tình.

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng giật mình. Bây giờ mới bàn mới thật sự biết được có thể Thiếu Kiệt đã biết gì đó hơn nữa Thanh Lâm còn đang giữ vật gì của hắn nên mới có trạng thái tâm lý muốn lấy lại đồ như thế này.

- Được! Nhưng sau việc này con phải giải thích rõ cho mẹ từng cái. Như thế mẹ sẽ cho con đáp án cần thiết mà con muốn

Thiếu Kiệt không đáp lại nhìn Nguyễn Thanh Trúc hẳn muốn cô trả lời cho hắn biết điều ban nãy mà hắn đã hỏi.

Cái bàn ăn trong phòng được mọi người tìm lấy cho mình chỗ ngồi Cố định. Nguyễn Thanh Trúc cũng thế cô ngồi xuống một chỗ trong trong bàn ăn nhìn về Thiếu Kiệt thờ dài nói.

- Cách đây vài tháng! Khôi lập phương của tôi bỗng nhiên chuyển hóa. Dù trước đó tôi đã nhỏ máu rất lâu, nhưng nó vẫn bình thường không có đặt điểm gì nổi bật. Ngày hôm đó nó bỗng nhiên đang ở từ đường bay ra ngoài rồi dừng giữa không trung một lúc lâu. Như muốn xác định một điều gì đó. Khoảng rất lâu sau đó. Tôi không biết làm cách nào để đem nó bắt lại thì nó đột nhiên rơi xuống đất.

Thiếu Kiệt cau mày một lúc nếu chỉ có như thế mà cô ta đi tìm được cả khối của Lý Bân và Hấn thì quả thật cũng không đúng cho lắm. Nhưng không đợi Thiếu Kiệt hỏi Lý Bân đã nhanh chóng lên tiếng.

- Ủa sao của em lại không phản ứng gì? mà chỉ có của chị phản ứng lại nó.

- Của em bị nhốt trong một cái thùng gỗ lại để trong nhà kho nó có phản ứng thì cũng không mạnh mẽ xuất phát như của chị được. Bởi vì khô của chỉ đặt bên ngoài ở giữa từ đường nhà họ. Sau khi tra tư liệu về những lần xuất hiện dấu hiệu kỳ lạ của khối lập phương. Trong đó có ghi lại việc phản ứng như thế đối với cách mảnh ghép vừa mới xuất thế. Nên chị nghĩ rằng mình cần tìm người sở hữu mảnh ghép vừa mới xuất hiện kia. Lúc đó chị mới biết em cũng có một khối lập phương như chị.

Lý Bân bây giờ mới hiểu ra vấn đề. Nói cho cùng thì Lý Bân chỉ xem khô lập phương của mình là một món đồ chơi. Chơi chán rồi thì vứt vào một góc hắt không để tâm đến. Cũng may những món đồ chơi này của hấn không sử dụng nữa thì đều được đem cất vào nhà kho. Nên mới có thể giữ được đến hiện tại.

- Cô nói vậy không đúng rồi hơn bốn mươi năm trước thật chất khô lập phương của tôi đã xuất hiện nhưng lúc đó sao không ai tìm đến. Nếu thế thì đến giờ khô lập phương cũng không trên tay tôi.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình vì hơn bốn mươi năm trước lần đầu tiên cái khô lập phương theo những luồng sét trên trời rơi xuống mặt đất. Như thế mới là xuất thế khô lập phương hấn phải tìm ra ở đời ông ngoại hấn mới thật sự đúng.

- Có việc này đúng là có ghi lại nhưng sự phản ứng này chỉ là phát sáng trong một đêm rồi tắt hắt. Việc này có ghi lại và tôi cũng có đem theo nó

cho cậu đối chiếu đây, Nhờ những gì ghi trong này mà tôi mới có thể tìm ra anh.

Thanh Trúc lấy trong túi xách của mình ra một cuốn sổ tay nhìn có vẻ khá cổ. Màu giấy đã úa vàng và chuyển mảy có đôi chỗ bị mối mọt ăn mòn. Bìa sách được thiết kế khá giống một cuốn sách bí kíp tuyệt học của một môn phái nào đó trong phim kiếm hiệp.

Nhận lấy cuốn sổ tay Thiếu Kiệt mở ra một trang rồi nhiu mảy gấp lại. Nhìn Thanh Trúc nói.

- Hiện tại nếu tôi đọc những thứ này thì chắc chắn sẽ mất một ngày mất. Không rảnh ngồi dịch từng câu trong cái cuốn sổ mà chị đưa được.

Thanh Trúc như nhớ ra cuốn sổ của mình người viết bằng tiếng hoa nên Thiếu Kiệt muốn đọc hết nó cũng cần phải có một thời gian nhất định không thể nào trong một chót lát rồi đọc được hết.

- Như vậy tôi sẽ có thể kết luận một điều vì khối lập phương được lấy lên từng ngôi nhà củ của tôi trong hầm nước. Có thể lúc đó nó xem như một lần nữa xuất hiện cùng với việc lựa chọn người nắm giữ ngay thời điểm đó đã được định đoạt. Như thế thì mọi thứ có thể giải thích cho việc tại sao lại có sự rung động và phản ứng của khối lập phương của cô đi.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình nhưng hẳn đã hiểu được lý do tại sao Lý Bân lại tự tử trong chuyện này. Nếu đúng những việc này là thật một người như Lý Bân nắm giữ khối lập phương cũng không có ý nghĩ. điều này giải đáp cho Thiếu Kiệt những câu trả lời kiếp trước của hắn.

Nếu những việc trước đây không thay đổi thì nhà xe được bán đi. Sẽ có người xây nhà lại khi đó khối lập phương sẽ xuất hiện. Việc xảy ra rung

động của khối lập phương hai chị em Thanh Trúc và Lý Bân sẽ như hiện tại xảy ra.

Lý Bân với tính hời hợt của hắn sẽ không bảo quản trong nước thế này mà sẽ đặt ở đâu đó.

Theo tín hiệu phát ra của khối lập phương. Giống như Thanh Trúc họ tìm đến Lý Bân. Như thế giải thích tại sao Lý Bân đột nhiên tự tử trong phòng của mình. Hiểu rõ vấn đề liên quan những thứ khác sẽ dễ hiểu hơn.

- Xem ra Hội Tam Điểm sẽ có cách tìm ra những mảnh ghép không được giấu đi này. Hiện tại tôi nghĩ cô cũng không an toàn đâu. Thanh Trúc.

- Cũng Không hẳn thế nếu có sự nguy hiểm chắc chắn tôi đã nguy hiểm ngay từ đầu bởi vì vật này luôn để bên ngoài tầng số nó phát ra sự rung động nhóm người kia chắc chắn phải tìm đến tôi lâu rồi.

Thiếu Kiệt nghe Thanh Trúc nói thế cũng gật đầu. việc này cũng có thể theo thuyết tương đối đúng. Nếu cô gặp nguy hiểm có thể là sẽ trước ca Lý Bân. Thiếu Kiệt suy ngẫm điều gì đó giật mình nói.

- Thanh Trúc ném cái khối lập phương vào bồn rửa chén nhanh. Ngọc Nhi nữa cả mảnh ghép của em nữa.

Nguyễn Thanh Trúc Ngơ Ngác không hiểu gì. Nhưng thay vào đó cũng cầm hộp gỗ ném về phía Thiếu Kiệt. Nhanh chóng hắn nắm lấy Hộp gỗ ném vào bồn nước.

Chạy khắp nhà bếp Thiếu Kiệt mở hết các tủ mới tìm ra được một cái hộp nhanh chóng ngâm vào trong nước. đem cả bốn mảnh ghép bỏ vào trong hộp đây lại.

Trên bầu trời lúc này vang lên tiếng máy bay trực thăng một cách rõ rệt. Thiếu Kiệt mặt biến sắc hấn hiều. Khi hấn kích hoạt cái khối lập phương hội tam điểm đã tiến hành dò xét tất cả tính hiệu và độ rung động cần thiết để tìm ra hấn.

- Hà Vi! Ngọc Nhi lấy súng. Lý Bân bảo vệ mẹ anh với chị cậu. Khải Huy bên ngoài lành ích dữ nhiều rồi. Lý Bân Nhanh đưa mẹ với chị cậu xuống phòng máy. Chết tiệt. Tú Trinh với nhóm người Bảo Huân Công Toại đang ở tổng bộ.

Thiếu Kiệt vừa nói như thế mọi người cũng hiều có chuyện gấp gáp. Hà Vi nhanh chóng chạy về phòng mình. Hoàng Lâm Nhu chạy lại ngay bép mở cửa tủ ngăn để bình gas ném ra cho Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt mỗi người một cây súng còn mình thì cầm một cây.

Lý Bân trừng mắt lên khi mà chị hấn cũng lấy trong túi xách của mình một cây súng lục.

- Mọi người cố thủ. Tản ra tất cả gặp đối tượng xông vào thì bắn hạ hết. Thanh Lâm người của Hội Tam Điểm cài vào Huyết Long!

Thiếu Kiệt vừa nói ra một tiếng làm cho Hoàng Lâm Nhu xám mặt. Dưới cấp mình vẫn có một người của đối phương xâm nhập vào thì thật sự thất bại.

- Sao thế được!

- Chuyện này con nói sau giờ thoát khỏi tình hình này trước đã.

Tiếng súng từ trong phòng của Hà Vi vang lên. Có vẻ như khi kịp cầm lấy súng của mình Hà Vi nhanh chóng thông qua cửa sổ của mình bắn ra nhưng loạt đạn.

- Thanh Trúc cô bảo vệ lấy Lý Bân. Ngọc Nhi em xuống phòng máy bắn về lối phía sau bảo hộ cửa sau đứng để bị phá. Anh xông ra trước.

Thiếu Kiệt nói ra một hiệu lệnh. Ngọc Nhi gạt đầu một cái. Thiếu Kiệt chạy từ trong bếp lên một tay cầm súng một tay chụp lấy con dao trên bếp. phòng khách có hai người trang phục thuộc quốc gia nào có thể thấy rất rõ. Thiếu Kiệt thông qua cửa kính xác định vị trí của một tên vừa bay người qua khỏi phòng khách. Ném con dao về phía người đó. Một tiếng á phá ra.

Thiếu Kiệt hấn lộn một vòng dưới đất nhanh chóng núp ngay vào phía sau ghế bắn ra hai loạt đạn về phía một người vừa bước vào. Tiếng súng sả vào hàng ghế của hắn đang núp. Thiếu Kiệt trường xuống đem mặt bàn úp lại. Ngày thường có thể hắn sẽ không nâng nổi cái bàn nhưng giờ đây thì không nổi cũng phải nổi.

Hoàng Lâm Nhu với Thanh Trúc cũng hỗ trợ hắn từ phía bếp bắn ra nhưng loạt đạn về những người lộ diện đang nhắm về nơi Thiếu Kiệt núp mà quên mất trong phòng này không chỉ có mình Thiếu Kiệt.

Thêm hai người ngã xuống! Thiếu Kiệt dựa theo cái bóng phản chiếu trên mặt tường trắng do ánh nắng chiếu vào. Đưa họng súng về phía của những không cần nhìn bắn đại.

“ Pằng Pằng Pằng...”

Mười viên đạn được bắn ra. súng hắn vang lên một tiếng cạch một cái. Thiếu Kiệt biết đây là âm thanh báo hiệu cho việc hết đạn. Ở đây hắn chỉ con cách rời khỏi nơi này để tịch thu súng của đối phương mới có thể thoát thân.

- Thiếu Kiệt! dưới gầm tủ ti vi có AK.!

Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới lên tiếng nhắc nhở Thiếu Kiệt một chút trong nhà có những chỗ bà đặt súng ông dùng vào những trường hợp nguy cấp này.

Thiếu Kiệt không cần biết hiện tại như thế nào mà trong nhà những chỗ như thế này lại có súng ông. Kể cả việc khi này súng được lấy ra từ nơi để bình gas cũng làm cho hắn giật mình. Tay Thiếu Kiệt nhanh chóng chạm phải cây súng được đặt sát phía trong gầm tủ ti vi.

- Thật! Có cả súng AK vậy là chơi được rồi! Con mẹ cái đám hội Tam Điểm. Ông mày mà thoát lần này thì bọn mày đợi trả thù đi.

Cám On Đọc Giả MVRinStar. Đản ủng hộ khá nhiều kim đậ. Vì hôm nay đi làm về quá trễ nên chỉ có thể viết được hai chương mọi người thông cảm tối nay thức viết bù lại cho mọi người sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 539: Đội Nội

Thiếu Kiệt bây giờ cầm lấy súng Ak lên đạn dựa. Trườn qua một góc về phía lối cầu thang nhìn lên trên lầu ở cửa phòng của Tú Trinh hỏi.

- Bên ngoài có bao nhiêu người?
- Nhìn không rõ hơn mười lăm tên!

Tiếng Cửa Hà Vi đáp lại Thiếu Kiệt trong tiếng súng vang dội Thiếu Kiệt. Cố gắng ló ra xem có bao nhiêu tên bị mình hạ gục. Trên sàn lúc này nằm lại bốn người. Thiếu Kiệt nhăn mặt.

Hà Vi với chỉ có thể nhìn được ở một góc mặt trước. Còn phía sau thì chỉ biết cầu trời cho Ngọc Nhi đối phó được.

- Khải Huy đang núp trong phòng bảo vệ. Cố gắng chống trả lại nếu để lâu sợ rằng không ổn.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói vọng xuống như thế cũng trầm mặt. Xem ra tổ chức quân đội của Khải Huy vẫn phải có cứ tưởng rằng chuyện bị tập kích bất ngờ từ hội Tam Điểm Khai Huy sẽ là người bị bắn chết đầu tiên nhưng giờ nghe thấy. Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt biết nếu có thể đánh úp ngược lại với bên ngoài thì có thể giải thoát được tình hình đem cục diện khống chế lại trong tay.

- Con mẹ nó. Ông mày chỉ cần không bị dí súng vào đầu giống như kiếp trước chơi gì cũng chơi.

Thiếu Kiệt bắn ra một loạt đạn về phía cửa. Nhìn quan trong nhà kiểm cho mình thứ có thể bảo vệ lấy bộ não cần thiết của hắn.

- Lý Bân chú mày núp trong bếp lấy cho anh cái nồi nào dày thiệt dày. Inox ba bốn lớp cũng được.

Âm Thanh Thiếu Kiệt vọng vào trong bếp Lý Bân đang núp dưới gầm bàn nghe thế cũng nhìn xung quanh thấy một số nồi niêu được treo trên thành tường. Hắn gom lại một lần rút rén ném về phía phòng khách không chủ đích xem như có trúng Thiếu Kiệt cũng kệ.

- Từ Từ Từ! Mày ném như thế sao tao lấy được. Thanh Trúc cô ném đi nó mà ném nữa chắc tôi chưa bị bắn chết cũng bị nòi va vào đầu bất tỉnh quá.

- Hết nòi rồi! Mà Cậu lấy nồi lúc này gì?

Thanh Trúc trong tiếng súng đạn vang lên cũng chỉ trả lời Thiếu Kiệt với sự thối mắt của mình. Thiếu Kiệt hẳn bây giờ cũng bó tay. Nhìn nhìn xung quanh một chút hẳn cô gắng tiến đến chụp lấy một cái nồi cầm xem độ dày của nó rồi đội lên đầu mình.

- Liều vậy hi vọng những gì mình thấy là sự thật nếu không đi châu ông bà một lần nữa vậy.

Thiếu Kiệt hít một hơi thật sâu. Hắn đội cái nồi inox bảo vệ cái đầu mình đứng bật dậy cứ thế xả súng về phía cửa. Hành động của Thiếu Kiệt làm cả Thanh Trúc và mẹ hắn trờng mắt. Thiếu Kiệt giống như con nador nhập thân. Hắn tiến về phía cửa không lùi một bước. Kéo hai cái xác vào trong cầm lấy hai khẩu súng Ak của hai người kém luôn cả súng lục bỏ ra sau lưng một cây Ak ném về phía Hoàng Lâm Nhu còn một cây cầm trên tay.

Thêm vào đó hai cây súng lục nhét ở đằng sau lưng. Hắn cũng không quên nhét một băng đạn Ak đem theo bên người.

- Chuẩn bị ằm trợ con cái. Ra ngoài giải nguy đây!

Miệng nói nhưng tay Thiếu Kiệt đã lên đạn xông ra bên ngoài trên đầu đội cái nôi xuất hiện hình ảnh này làm cho đối phương đang bị Hà Vi ngăn lại không tiến về phía của cũng giật mình.

Súng trong tay đối phương gần hẳn nhất bị bắn trung không ít hơn năm viên đạn vào người. Thiếu Kiệt vẫn thế hấn bắn bắn. Cái người kia đang trên đà ngã xuống chụp lấy làm khiên cũng không quên bắn thêm vài cái cho chết hẳn.

Một tay cầm cái xác một súng hướng về những người đang núp gần đó nã đạn. Đối phương đang chiếm cứ trong sân ẩn nấp né tránh nhưng loạt đạn của Hà Vi từ phía trên cũng bị thu hút bởi một thằng nhóc tưởng mình siêu nhân đầu đội cái nôi tả sung hữu đột vòng chiến.

Những nòng súng bắn về phía Thiếu Kiệt không ít. Một số bắn trúng vào xác chết một số bắn vào ngay vai và chân Thiếu Kiệt.

Nhưng nói trúng đạn máu chảy ra và sự đau đớn xuất hiện. Trong thâm tâm Thiếu Kiệt chỉ cần cái nôi không bị lung thì hẳn sống chắc. Nhưng quan trọng là phải diệt hết cái bọn này.

Thiếu Kiệt nhắm vào một người đang canh giữ phòng bảo vệ bắn đạn về đo nhắm bung hết đạn. Khi cây AK trong tay hết đạn Thiếu Kiệt nhanh tay thả nó xuống chụp lấy cây súng treo lưng lẳng trên cái xác chết. Bắn tiếp tục. Từng bước từng bước. Cái Xác làm khiên đạn vẫn bắn về mấy phía góc cây có người núp. Khải Huy lúc này cũng không ra khỏi Phòng Bảo vệ mà núp ngay cửa sổ.

- Khải Huy ồm không!

Thiếu Kiệt muốn xác định xem Khải Huy vẫn còn sống nên lên tiếng hỏi.

- Sao mà ôn được súng gần hết đạn rồi còn được có hai viên thôi.
- Thôi Anh ở trong đó luôn đi. Hai Viên ra cũng không làm được gì.

Nghe Khải Huy nói mình không còn nhiều đạn Thiếu Kiệt chỉ có thể đáp lại một câu. Trên người Thiếu Kiệt đã xuất hiện không ít hơn năm vết thương. Máu vẫn từ đó chảy ra nhưng biểu hiện cắn răng chịu đau của hắn để công kích lại đám người vừa tập kích cứ như một vi sát thần không hết sợ hãi đối với súng ống đạn dược.

Bất giác một người trong đó còn thốt lên.

- Thằng này còn là người à.
- Mẹ! Không là người sao giết được bọn mày! Cho chết đám tập kích ông. Hôm này tao cho bọn mày có đi mà không có về.

Thiếu Kiệt vừa nói dứt câu khẩu Ak trong tay hắn lúc này cũng hết đạn. Nhưng Thiếu Kiệt không vứt đi mà ném vào phòng bảo vệ. Quấn cái xác chết làm bia đỡ đạn xuống xung quanh hiện tại ẩn nấp chỉ còn lại ba người.

- Hà Vi không chế từng tên phía trên còn ba thằng ở đằng trước thôi. Phía sau có ai không Ngọc Nhi giải quyết được hết chưa. Em nói trong nhà thử xem.

Đứng bên ngoài Thiếu Kiệt dựa vào một chậu hoa hướng trong sân nói lớn để Hà Vi có thể nghe Thấy.

- Đằng sau bốn người bị hạ rồi.!

- Thế Thì tốt hai chục thằng nhĩ còn lại ba người bọn bây thôi tao không tin bọn mày không chết mới lạ đấy!

Thiếu Kiệt bây giờ lấy ra hai khẩu súng sau lưng lên đạn. Con bần đang giắt ở ngang lưng cũng ném về phía phòng bảo vệ cho Khải Huy.

- Ấy Lụm đồ chơi anh Huy ở!

- Rồi Ok! Chơi được cậu ôn không đấy!

Khải Huy từ trong phòng bảo vệ hỏi ra phía bên ngoài với THIẾU KIỆT. Hấn vừa rồi cũng nhìn thấy Thiếu Kiệt bị đạn bắn không ít vào người. Dù hiện tại Thiếu Kiệt vẫn nói chuyện với mình được. Nhưng Khải Huy biết nếu càng kéo dài chắc chắn không ôn.

- Cũng không ôn lắm hai viên trên người hai viên ở đùi. một viên ở bên hông 1 viên ở bả vai anh nói xem ôn không. Kỳ này nhập viện coi bộ lâu à.

Thiếu Kiệt vừa trả lời cho Khải Huy biết tình hình của mình xong thì Hà Vi từ trên lầu ngoài ban công nói lớn với hấn và Khải Huy.

- Còn Hai tên một tên ở góc cây Điệp. Một người ở ngay chậu hoa sứ em bị khuất không bắn được.

- Xong hai tên này thì mọi thứ ok rồi! Ê hai thằng kia đầu hàng đi tao mà tới chỗ đó là tao bắn thành chín lỗ đấy.

Khải Huy bây giờ trong phòng mới ló cái nóng súng về hướng chậu hoa Sứ. Bắn đạn được lắp vào cũng thật tiện cho việc xả súng của Khải Huy.

Một loạt đạn được bắn ra. Người ở chậu hoa sứ nhận đủ. Bởi mặt cắt của hấn không trốn được từ phòng bảo vệ bắn ra con từ nơi Hà Vi bắn xuống thì hấn vẫn an toàn.

- Còn một em! Ấy sao nó ngã ra rồi! Khai Huy anh kiểm tra xem. Chân em giờ chỉ có nước ngồi ở đây thôi không đi nổi rồi.

Thiếu Kiệt đang định nói còn một em xử lý xong thì mọi chuyện. Lúc này đối phương dựa vào trong gốc cây bỗng nhiên ngã ra đất làm cho hắn cũng bất ngờ.

Khải Huy nghe thế cũng từ trong phòng bảo vệ một tay cầm AK một bên còn lại thấy được hắn bị thương ở vai. Chạy về phía gốc cây ngồi xuống nhìn cái xác lắc đầu nói.

- Nó cắn thuốc chết rồi mọi việc an toàn giải trừ nguy hiểm.

- Ai nói với anh là giải trừ Nguy Hiểm. Giờ người nguy hiểm là em nà! Nhanh nhanh đưa em vào nhà!

Khải huy nói giải trừ nguy hiểm nhưng toàn thân THIẾU KIỆT hiện tại những chỗ bị thương toàn máu. Khải Huy nghe Thiếu Kiệt nói thế liền chạy lại bên cạnh. Đặt cây AK xuống đất dìu hắn lết cái thân đầy máu vào trong nhà. Hoàng Lâm Nhu thấy thế cũng nhanh chóng ra phụ giúp. Bên ngoài xuất hiện tiếng xe cảnh sát nào động một vùng không nhỏ.

Thiếu Kiệt lắc đầu! thậm mắng đúng là khi gặp chuyện cảnh sát không bao giờ đến sớm mà chỉ đợi mọi việc đã xong mới xuất hiện.

- Thiếu Kiệt để gọi sẽ cứu Thương!

Khải Huy nói với Thiếu Kiệt khi nhìn thân thể hắn đầy những vết thương do đạn bắn.

- Không kịp đâu lại tũ thuốc lấy hết kháng sinh cho em!

Hoàng Lâm Nhu không đợi Khải Huy kịp đi lấy đã ôm tới một đồng thuốc kháng sinh mà bà lấy ra từ trong tủ thuốc.

- Lấy đầu đạn ra hết rồi đổ vào! Không khéo sau này để lại đầu đạn trong đó không ổn à.

Hoàng Lâm Nhu vừa nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Bà nhanh chóng vào bên lấy ra một con dao mũi nhọn từ những vết thương của Thiếu Kiệt bắt đầu lấy đạn ra. Những chỗ khác không nói. Riêng miệng Thiếu Kiệt bây giờ hẳn lấy một cái khăn cắn vào.

Hà Vi không thể lo cho Thiếu Kiệt bây giờ mà chỉ có thể dàn xếp với bên cảnh sát và gọi người bên quân khu đến giải quyết. Khi cảnh sát đến đầu đạn súng ống và những vết tích còn lại sau trận chiến làm cho mọi người lạnh gáy.

Sau một lúc những vết thương bị đổ một đồng kháng sinh và lấy ra đầu đạn nhanh chóng phát sinh tự tái tạo gấp nhiều lần. Hoàng Lâm Nhu thấy thế mới lắc đầu hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc này con đừng nói là khôi lập phương cho con biết nhé!

- Chứ còn gì nữa. Mẹ nghĩ nếu con không biết chuyện này vậy có người biết phải bảo vệ cái này à! mẹ thấy có ai phải đội cả cái nồi đi bắn nhau bao giờ. Điểm yếu của cái này hiện tại chỉ có mẹ với ông ngoại thật sự biết. Nếu không con cũng đâu dám làm anh hùng.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới gỡ cái nồi trên đầu mình xuống cầm nó quăng ra đất. Thấy được nhưng thay đổi của cơ thể Thiếu Kiệt Ngọc Nhi mới thờ phào nhẹ nhõm còn. Thanh Trúc và Lý Bân cũng hết hồn những gì mình đang thấy.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 540: Quyết Định Của Lý Bân.

Ngoại dự đoán của mọi người lúc này Thiếu Kiệt chỉ vừa làm xong các thứ khác hẳn đã nhìn Ngọc Nhi với Thanh Trúc nói.

- Ngọc Nhi em với Thanh Trúc cầm mảnh ghép của em ra ngay sân bay. Hà Vi đi theo hai người dùng sự phản ứng của em để tìm ra Thanh Lâm cho anh. Hẳn vì muốn tự mình lập công với hội tam điểm nên không để người nào ngoài hẳn chuyển đi những thứ này. Xem ra hẳn đã lập kế hoạch làm phản lâu rồi.

Ngọc Nhi bây giờ mới đến cái hộp chứa những mảnh ghép lấy ra mảnh tam giác của mình. Còn Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt một chút hiện tại cô không biết tại sao mình lại đi theo trong khi đó mình không biết Thanh Lâm là ai.

- Em không biết mặt người đó làm sao bắt hẳn lại. Với lại em đi theo thì có giúp tìm được không?

- Có em đi theo chắc chắn sẽ giúp mọi người tìm được. Bởi Thanh Lâm em biết. Người này là cái tên đạo trưởng lần trước định đi xem bói đấy. Hôm đó khối tam giác đã phản ứng lại với em. Nên hẳn mới vội vàng để mọi người bọn mình ra về. Chỉ cần mảnh tam giác vẫn còn trong phạm vi chắc chắn sự phản ứng với khối tam giác của Ngọc Nhi và em sẽ xảy ra. Đi nhanh đi đừng để hẳn chạy mất.

Hà Vi bây giờ gật đầu Thanh Trúc và Ngọc Nhi nhanh chóng được Hà Vi lấy xe của mình chở hai người ra ngoài. Hoàng Lâm Nhu thấy thế mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao con chắc chắn là Thanh Lâm phản lại tổ chức. Hiện tại có rất nhiều chỗ để hẳn trốn đi sao con dám khẳng định là hẳn sẽ ra sân bay.

- Không con chắc chắn vì hấn không thể rời khỏi quốc gia này bằng các con đường khác. Hấn chỉ có thể chạy ra sân bay đến Ngọc Châu hoặc bay thẳng qua Singapore đón chuyến tiếp theo. Giờ có giải thích thì cũng không thể nào mẹ hiểu được. Nhưng mà công nhận mẹ giấu con cũng lâu rồi. Lại có cái biệt danh Phương Hoàng Chi Huyết nữa mới ghê đây. Giờ thì có vẻ không ôn lăm mẹ báo cho Ông Ngoại đi những việc còn lại đợi cho những thứ này lành lại đã rồi con giải quyết sau.

Hoàng Lâm Nhu nghe con mình nói thế cũng mỉm cười lắc đầu. Bây giờ Tú Trinh với Bảo Huân, Công Toại mới đến vốn hôm nay mọi thứ đều được sắp xếp để bàn giao bọn họ trở thành người bảo vệ bên cạnh Thiếu Kiệt 24/24. Giờ lại để xảy ra chuyện này thì thật sự không hiểu nổi.

Vốn cả ba người đều cho rằng Thiếu Kiệt ở trong nhà thì mọi chuyện sẽ không việc gì xảy ra nhưng hiện tại điều đó mới chính là sai lầm đáng có. Ai có thể nghĩ được đội hình hơn hai mươi người với súng ống tập kích bất ngờ vào nhà Hà Thúc như thế này là hoàn toàn không ai nghĩ đến.

- Thiếu Kiệt! Chuyện này mọi người không ngờ tới!

- Không sao việc này ngoài ý muốn. Nếu hôm nay không phải trong tay mọi người có cái mà họ cần chắc chắn những người này sẽ cho một quả bom dội thẳng vào nhà này rồi. Bọn người đó không từ thủ đoạn nào hết nên mọi người an tâm. Giờ đưa tôi về phòng cái đã. Đợi chắc tới chiều về thương mới lành lại hết. Mọi người sắp xếp xem thu dọn chiến trường đi.

Thiếu Kiệt nhìn ba người nói ra ý kiến của mình. Hấn cũng biết chuyện này một phần lỗi là do hấn nếu thật sự không vì muốn kiểm nghiệm hết những thứ của các mảnh ghép hấn không phải làm đến mức độ này.

- Thiếu Kiệt con thấy những người này ở đâu tới khá nhanh lại còn có máy bay đưa đi như thế thì chắc phạm vi của họ chắc chắn phải rất gần đây.

Đề mẹ báo với ông con thanh lý bọn họ luôn.

Hoàng Lâm Nhu cũng khác bực tức trong nội bộ thân cận của mình lại có người như thế này mà đến bà cũng không biết. Nếu thật sự bà không cảm thấy Thiếu Kiệt hấn đạo gần đây có sự nguy hiểm nhất định cũng không trang bị trong nhà vũ khí. Cũng may nhờ những đám vũ khí chỉ là phòng ngừa đó mà đến giờ mọi người mới an toàn.

- Con nghĩ là từ hàng không mẫu hạm USS điều động tức thời. Nếu không chắc chắn sẽ là một đội tinh anh tới đây. Nhưng dù cho chúng ta có bằng chứng nhưng cũng không thể đụng tới họ. Lấy lý do gây chiến bọn người hội tam điểm chắc chắn sẽ thúc ép chiến tranh.

Được Bảo Huân với Công Toại dìu vào phòng lúc này Lý Bân với Hoàng Lâm Nhu thay nhau chăm sóc vết thương và sử lý đám máu trên người Thiếu Kiệt tạm thời ổn định. Thiếu Kiệt mới nhìn Lý Bân lắc đầu nói.

- Thằng nhóc sự việc này chú mày thấy rồi đó. Kiến thức lấy được từ khối lập phương không phải sử dụng cho riêng mỗi người. Nếu hôm nay không phải anh sở hữu khối lập phương mà là người khác. Chắc chắn những người cứ sống không quan tâm tới vấn đề gì như chú là người bị hại đầu tiên đấy. Giờ chú mày có suy nghĩ gì?

Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Nếu người khác chắc bà sẽ không để Thiếu Kiệt nói ra những điều này nhưng Lý Bân thì khác hẳn luôn vui vẻ không lo lắng việc gì. Dù cho Lý Bân biết được một số thứ trong khối lập phương giống như Thiếu Kiệt đã nói nhưng thời gian qua hẳn vẫn rất vô tư không lo không nghĩ. Hết ăn rồi lại chơi hoàn toàn là một người muốn sống an ổn không phải lo lắng đến những vấn đề khác.

- Việc này đến giờ em mới thấy nguy hiểm. Vốn chị nói em cũng không tin vì hiện tại đâu phải thời xưa cái gì cũng đánh đánh giết giết. Em thấy hiện tại nếu đi theo vấn đề thông thường sợ rằng không hiệu quả. Em nghĩ chắc lão đại đã có ý nghĩ của mình rồi phải không?

- Ừ! Lần này chủ yếu tham dự giải đấu trò chơi để chủ tiếp xúc với những người của VG sau hai tháng nữa anh lấy về mảng tin tức cho chú điều hành. Xã hội không như ngày xưa. Thứ nhất kinh tế thứ hai tin tức. Năm quyền điều phối hai cái này mới nắm được toàn bộ cục diện cần thiết. Việc lấy giải lần này là việc thích hợp để chú bước lên thần đàn điều phối giúp anh. Lý Bân chú mày nhắm làm được không?

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế suy nghĩ một lúc. Lâu hần ngồi xuống ghế. Hoàng Lâm Nhu thấy vậy cũng gật đầu nói với hần.

- Cháu cũng thấy rồi đó! Chỉ là tin tức trong nước nằm trong không chế của cháu. Như thế nội dung mình muốn thuộc quyền sở hữu để không gây bất lợi tới việc sau này của cả nhóm. Nó không như tin tức trước giờ cháu đã kiếm được. Cháu phải có một mục tiêu nhất định một kế hoạch và một bước tiến cần thiết. Việc nắm giữ tin tức nhanh chóng giúp cho Thiếu Kiệt có thể tự do hoạt động ở phía sau rất nhiều. Cháu suy nghĩ thật chắc chắn đấy.

Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ có thể đưa ra thêm ý kiến để cho Lý Bân quyết định số phận của hần thay đổi trước sau giữa việc nắm giữ tin tức như bây giờ của Lý Bân chỉ là nằm ở một khía cạnh không thể thay đổi. Nhưng ở một mặt khác nếu Lý Bân đồng ý bước ra thêm một bước nữa thì tất cả sẽ khác. Tin tức nắm trong tay điều phối thay đổi nội dung có thể dễ dàng để cho Thiếu Kiệt hoạt động ở sau một cách bí mật hơn.

- Anh biết vốn chú chỉ muốn an ổn. Việc ở Tam giác vàng của bố cậu đã là một nỗi day dứt tại sao ông không như người khác để gia đình phải như

thế. Nhưng chú cũng hiểu Thi Lang không phải muốn mà tất cả ở vận mệnh không ai có thể nắm giữ vận mệnh của mình chắc chắn. Ở thời điểm khác nhau họ sẽ có những lựa chọn khác nhau. Chú mày cũng thế thay đổi hay vẫn như cũ thì vận mệnh cũng sẽ bắt chú mày chọn lựa. Anh cũng không có cách nào khác. Bản thân anh cũng không muốn mình bước lên con đường này nhưng có nhiều thứ không phải mình muốn là được.

Thiếu Kiệt cũng không muốn thúc ép Lý Bân làm gì hắn cũng thế vốn chỉ cần Ngô Gia và Diệp gia hay Lâm gia bị diệt hắn an ổn làm phú ông của mình. Đợi chờ thời điểm thích hợp nắm trọn vẹn cái gọi là đồng tiền kỹ thuật số hắn có thể làm được rất nhiều việc khác rồi. Giờ tự nhiên lòi ra một chuyện tưởng chừng như hoan đường nhưng lại là sự thật. Bắt buộc hắn phải tiếp nhận nó và đi theo chính quỹ đạo nó đã tạo ra mà không thể an ổn sống như người khác.

- Em Quyết định rồi! Trước kia em nghe lời lão đại bây giờ cũng thế! Em được như ngày hôm nay cũng là Lão Đại cho thì em lo lắng gì nữa. Vận mệnh nếu không nắm giữ được thì mình phải thay đổi nó theo ý mình muốn. Việc này em tiếp nhận giờ em sẽ đi nói bọn nó đập hết đồ đạc lần này lấy cái giải về cũng để tiếp xúc cao tầng của VG.

- Ủ! Không cần bỏ tiền đâu. Anh có ghi lại tất cả công thức cộng đồ cũng như những nhiệm vụ xác xuất kiếm nguyên liệu. Để cho cái đồng tài khoản chạy thương hội auto mà bọn mày có đi làm kiếm nguyên liệu là được. Đi đi quyết định của chú nên chú mày phải tự bước ra một bước này. Còn anh sẽ âm thầm hỗ trợ phía sau. Vấn đề khác chú mày chỉ cần đợi anh phân công là được. Xem như lần này là khảo nghiệm thực tiễn. Cuốn sổ anh để trên bàn phòng máy đây. Chăm đi cho bọn nó làm theo như vậy là được.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Hắn có quyết định của mình. Dù bố hắn là Thi Lang nhưng ở cuộc sống nếu không có Thiếu Kiệt lần đó ngăn hắn không bị những đứ đả khác ức hiếp. Không có Thiếu Kiệt

cầm đầu. Hấn cũng không trở thành người đi theo Thiếu Kiệt và được những đũa khác chú ý đến.

Giờ Thiếu Kiệt cần hấn Lý Bân ra quyết định sẽ làm việc này một cách hiệu quả nhất mà hấn có thể. Việc này không còn là việc muốn vui đùa như hằng ngày hấn muốn nữa mà thật sự là một thứ quan trọng cần thiết đối với Thiếu Kiệt.

- Anh yên tâm! Lý Bân này sẽ không để anh thất vọng. Đúng em muốn sống an bình vui vẻ. Nhưng vận mệnh muốn em không an bình thì em phải thay đổi nó trở thành thứ em có thể nắm chắc trong bàn tay mình. Không có anh cũng chẳng có Lý Bân nổi tiếng dưới tay Thiếu Kiệt. Nên việc này để em làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 541: Mở Ra Chuyện Năm Xưa

Hoàng Lâm Nhu cũng bất ngờ trước câu nói của Lý Bân. Bà không ngờ thằng nhóc suốt ngày chỉ nói cười vui vẻ lại có thể làm ra quyết định như thế. Dù cho Lý Bân đã rời đi nhưng bà vẫn chưa biết được tại sao Lý Bân lại quyết định một cách nhanh chóng như thế. Nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu bà mỉm cười hỏi.

- Con cho nó uống thuốc gì mà thay đổi ghê thế?

- Cũng không có gì! Có một chút việc con muốn hỏi mẹ này. Qua những gì con thấy được từ khối lập phương thì thật sự không hiểu được. Tại sao lại là Ngô Kỳ mà không phải người khác hẳn đáng ra không đáng để mẹ động tâm tới. Hẳn tâm thường và thật sự theo con thì không có gì nổi bật.

Thiếu Kiệt đem thắc mắc của mình ra. Dù sao mọi thứ hẳn thấy chỉ là hình ảnh. Không một âm thanh những cuộc nói chuyện với nhau cũng chỉ là hình ảnh chạy dọc thời gian đối với hẳn cũng không hiểu được những lời nói đó là như thế nào. Chỉ có đây là lịch sử được ghi lại bằng hình ảnh giống như một đoạn hội thoại phim kịch câm không lời.

- Con nói không sai. Thật ra mẹ cũng không có muốn việc này diễn ra. Đúng như kế hoạch của ông ngoại con thì đã khác. Nhưng không ngờ giữa chừng nhảy ra một người Diệp Nhi. Cũng may dù mọi thứ thay đổi không tốt. Nhưng rồi nó lại mang đến một thằng nhóc không sai như con đây.

- Mẹ nói rõ hơn được không! Đối với những gì diễn ra trong quá khứ con thật sự không biết nhiều đối với những người không liên quan đến khối lập phương.

Thiếu Kiệt hẳn vẫn có những phương diện không thể biết hết được của cuộc sống diễn ra đối với chính mình. Điều này khối lập phương không lý giải cho hẳn biết. Nó như một lớp sương mù bao phủ lại ánh sáng. Cần một thứ gì đó vạch ra một đường để hẳn có thể thấy được những gì đã diễn ra.

- Ừ! Vậy mẹ sẽ cho con biết! Đúng thật trên danh nghĩa cứ nghĩ là con là con của Ngô Kỳ. Nhưng nếu như thế lại không thích hợp cho lắm nhỉ. Năm đó Huyết Long có một người tên là Hoàng Văn Hiệp. Anh ra đồng cấp với mẹ. Cũng vào lúc đó ông ngoại con để mẹ tiếp xúc với Ngô Kỳ. Vốn mục tiêu là để mẹ thâm nhập vào Ngô Gia một bước kiểm soát quyền hành cho sau này. Hoàng Văn Hiệp lúc đó là một người khác tốt, lại thương yêu mẹ. Việc ẹ đến với anh ta là chuyện bình thường. Ngô Kỳ chỉ là tấm mộc được mẹ dựng nên.

Ngẩn người trước những gì mẹ mình nói Thiếu Kiệt hẳn trừng mắt nhìn bà. Vấn đề bắt cá hai tay thường không ít nhưng Ngô Kỳ chỉ là tấm mộc thì tại sao bệnh viện lại xác nhận hẳn là con của Ngô Kỳ thì thật sự là một điều phi lý.

- Chuyện này là thế nào? Không lẽ con không phải là con của Ngô Kỳ?

- Ừ! Năm đó khi việc mẹ với Hoàng Văn Hiệp xảy ra. Mẹ liền nhanh chóng nghĩ ra một cách vừa có thể bảo lưu bí mật này vừa để cho Ngô Kỳ chịu tội thay cho bố con. Khi biết mình vừa có cần bầu. Mẹ liền mượn có liên hoan các anh chị em thanh niên của khu kinh tế mới. Vốn nhiều người nên vấn đề mẹ với Ngô Kỳ hầu như ai cũng biết. Đêm đó thật chất hẳn uống cũng khá khá. Mẹ cho hẳn ngủ cùng chỉ để cho hẳn phải nhận con thôi. Xin lỗi thật sự mẹ không muốn thế nhưng tình thế ép buộc. Con có trách mẹ không?

Thiếu Kiệt hẳn ngơ ngác. Vốn chỉ tưởng mọi chuyện như hẳn hiểu biết. Giờ lại lòi ra hẳn là con của một thành viên trong vô ảnh. Chuyện này ngoài

sức thừa nhận của Thiếu Kiệt hẳn. Cứ như là trò đùa đang diễn ra trước mắt.

Hắn vốn tưởng chuyện này chỉ có trong tiểu thuyết. Giờ mình lại là nạn nhân thì thật sự ngoài tầm hiểu biết của hắn. Bản thân đang định than thầm.

“ Cái gì vậy trời! Chuyện này là cái vụ gì nữa đây chơi trò này không có vui mà. Rắc rồi gì như một cái mớ bong bóng vậy nè.”

- Ấy mà cái người Hoàng Văn Hiệp đó đâu? bao lâu nay con không nghe mẹ nhắc đến việc khôi lập phương cũng hoàn toàn không nhắc đến để con biết.

Hoàng Lâm Nhu lúc này thờ dài, lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt hẳn mỉm cười.

- Cũng không có gì! Hắn tưởng rằng con là con của Ngô Kỳ mẹ nói là của hắn nhưng hắn không tin định chôi bỏ trách nhiệm nên một đao đem hắn gập ông bà rồi. Dù sao cũng xin lỗi con bấy lâu nay giấu con nhiều chuyện như thế. Sao giờ con định như thế nào?

- Từ từ đợi con tiếp nhận cái này cái đã! Mẹ làm con hơi ngán rồi đó. Chuyện này để tiêu hóa cái đã mấy cái việc như thế này con tiếp nhận hôm nay thật sự ngoài sức tưởng tượng rồi.

Thiếu Kiệt thật sự hẳn chưa tiêu hóa hết. Đối với việc này mẹ hẳn chỉ vì Hoàng Văn Hiệp không thừa nhận hẳn là con thì bị chính mẹ hẳn giết chết. Trong khi đó hẳn hiểu nếu Hoàng Văn Hiệp bị giết thì công bố ra ngoài làm nhiệm vụ bị giết cũng không ai nói.

Nhưng giờ đây Thiếu Kiệt hiểu nếu có sự liên quan đến hẳn mà còn sống thì hẳn mới có thể nhìn thấy được. Còn nếu hẳn chưa biết mặt hoặc đã chết hoặc chưa liên quan đến hẳn thì sẽ không nhìn thấy. Hoặc chỉ có thể nhìn thấy được ở một góc độ nào đó đã tiếp diễn.

- Nhưng mà năm đó tại sao Ngô gia lại có xác nhận được là bào thai của mẹ là của Ngô Kỳ.

- À Chuyện này đó hả. Cũng vì cái chuyện này mẹ mới giết cái tên Hoàng Văn Hiệp đấy! Mẹ đang làm nhiệm vụ cần phải để con chính danh. Hấn không hiểu nên buộc lòng mẹ phải ra tay thôi. Năm đó chỉ cần bỏ ra vài trăm mua những người bác sĩ ở đó là được. Với phần quan hệ của mẹ với những người đó cũng tốt nên tìm ra một giấy xác nhận cũng không có vấn đề gì. Chỉ là năm đó nếu thật sự chuyện của ông con mà thành thì những vụ việc cũng không phát sinh lộn xộn như thế này.

Hoàng Lâm Nhu xem như việc này không có vấn đề gì nói ra cho Thiếu Kiệt hiểu. Hấn cũng không phải ngốc, mẹ hấn nói như thế khiến hấn hiểu thêm đôi chút Hoàng Văn Hiệp khi biết được những giấy xác nhận này dứt khoát không tin hấn là con của hấn. Sợ mọi chuyện bị tên này là rồi không hoàn thành nhiệm vụ nên Hoàng Lâm Nhu ra tay để cho khỏi phát sinh những chuyện rắc rối khác.

- Ấy nhưng mà sao phải năm được thực quyền ở nhà đó mới được. Con thấy cái nhà đó chẳng đáng gì hết. Ông ngoại tự nhiên lại bắt mẹ làm cái nhiệm vụ này để làm gì nhỉ.

Thiếu Kiệt cũng có thắc mắc của mình. Nhìn theo những gì phát sinh thì cái gia đình này chẳng đáng là gì. Lại đi làm cái nhiệm vụ mà không phát triển được gì.

- Ừ vốn nhiệm vụ này chủ yếu vào thời gian đó. Ngô Gia nắm một cái quân khu có được một số bí mật cần thiết. Chỉ là cái gia đình đó ngốc thật nếu không để cho Hà Thúc lấy được cái quân khu đó thì chắc chắn họ đã khác. Những vũ khí lần này Hà Thúc đưa cho con thật chất là xuất ra từ nơi đó vì thế mới nhanh như thế chuyển giao đến mà không ai biết. Nhưng mà

cái kho đó hiện tại Huyết Long không cần nữa. Tính ra thì lúc chưa đủ thực lực mới cần giờ thì xong rồi.

Hoàng Lâm Nhu nói ra mục đích năm đó làm nhiệm vụ này phía sau thật sự là một việc ẩn giấu thì Thiếu Kiệt cũng hiểu. Giống như hấn đối với những việc làm được hoạch định từng bước từng bước một.

- Thôi tạm thời con không cần tiếp nhận huyết long thay ông ngoại đâu. Dù sao con cũng cần phải rửa tiền của con xong đã. Lần này lấy được mạch ngọc ở tam giác vàng nên con mới có thể thanh tẩy số tiền cực lớn mà con đi lấy của các quốc gia khác đã. Việc ông ngoại thâm tóm hết khâu vệ sinh đường ông nước thải của Thụy sỹ là một đường lối chính đáng. Nhưng mà vấn đề lấy thuế của khu tam giác vàng con cũng không thích lắm.

Thiếu Kiệt hấn hiểu hiện tại hấn cũng cần phải có thời gian nuôi dưỡng nhiều thứ trước mắt hấn cần giải quyết hai nhà Ngô Diệp nữa mới có thể tính đến chuyện khác.

- Thật sự con không ngờ cơ thể mình lại được ông ưu ái như thế đem cả cái vắc xin này tiêm vào cơ thể con.

Hoàng Lâm Nhu mỉm cười lắc đầu nói với Thiếu Kiệt. Bà hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại được tìm cái vắc xin này.

- Ông Ngoại cũng không tốt lành gì đâu. Vốn nếu tìm vào cơ thể người con là người đầu tiên cũng là người thử thuốc thôi. Nếu có rủi ro thì cũng không có vấn đề gì xem như hi sinh một người thôi. Dù sao lúc đó con cũng chỉ là con nít.

Thiếu Kiệt trừng mắt nhìn Hoàng Lâm Nhu. Hấn không ngờ hẳn phải tốt lành mà hấn nhận được cái vắc xin này. Đơn giản vì Lý Tề Minh biết

được sự việc của Hoàng Lâm Nhu. Cháu nào thì cũng là cháu nhưng nếu có lợi thì được ưu ái còn nếu không thì thôi.

- Thật bó tay. Đúng là người với người khác xa nhau. Mà thôi vấn đề này không nói nữa. Dù sao cũng may mà tất cả đều hoạt động tốt. Cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà con có một câu hỏi đơn giản như thế này. Nếu con là một người bình thường không thể bình thường hơn, Không nổi bật không phải là Thiếu Kiệt hiện tại thì mẹ với ông sẽ tính như thế nào.

Dù trong lòng hẳn đã có câu trả lời này như Thiếu Kiệt vẫn muốn biết câu trả lời này từ mẹ của hắn. Hoàng Lâm Nhu lúc này chỉ cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu đáp lại một câu.

- Nếu con là người bình thường mẹ cũng sẽ sống cuộc sống bình thường mọi hoạt động của mẹ ở tổ chức chấm hết. Ông con tự thân vận động. Cuộc sống của con để tự con trải nghiệm dù con là một việc không muốn nhưng con vẫn có cuộc sống bình thường của mình. Trở thành người thường sống như bình thường nhưng con cũng không cần quá lo lắng cơm áo gạo tiền. Khi thật sự có khăn thì ông sẽ viện trợ như thế câu trả lời của mẹ có làm cho con hài lòng. Giờ thì có thử đoán xem mấy cô nàng của con có thể nào bắt được Thanh Lâm Không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 542: Tôi Cần Nó

Hoàng Lâm Nhu nói ra mọi thứ này giống như những gì Thiếu Kiệt đã trải qua hẳn chỉ biết lắc đầu. Đôi khi lý giải và biết được tại sao nó lại như vậy càng làm cho Thiếu Kiệt thấy được. Cuộc sống của hẳn sinh ra đã không bình thường. Giờ mà hẳn trở thành người bình thường nữa không chừng vết xe đổ năm xưa sẽ lặp lại.

- Không chắc việc muốn biết được thành hay không thì phải xem Hà Vi muốn thật sự nắm giữ nó hay không. Nếu không thì cũng mất đi một mảnh ghép thôi.

- Nhưng mà mẹ chưa hiểu lắm. Tại sao con biết Thanh Lâm làm phản không phải nhất thời mà khi con gọi điện bảo hẳn đem mảnh ghép đến mà con lại suy luận ra như thế chứ.

Thiếu Kiệt bây giờ gật đầu. Hẳn vốn không nghĩ đến việc này nhưng thật sự qua suy nghĩ cần có thì phát hiện ra khá nhiều vấn đề với Thanh Lâm.

- Có thể con không nghĩ đến hẳn. Nhưng thông qua khối lập phương hẳn bỗng nhiên xuất hiện lại nắm giữ hai mảnh ghép lại không muốn buông bỏ. Cho dù thế nó vẫn không nói lên điều gì. Nhưng hẳn có một điểm yếu. Bởi khối tam giác mảnh ghép muốn che dấu sự hiện diện. Nên khi người đó xuất hiện Thanh Lâm bị xáo trộn một chút bởi những gì khối lập phương của con thấy. Khi Ngọc Nhi gọi hẳn qua đây. Biết chắc rằng cô ta biết được gì đó thông qua việc gọi mảnh ghép của mình. Hẳn lập tức định bỏ trốn cùng với mảnh ghép còn lại của Hà Vi.

Hoàng Lâm Nhu cau mày. Thiếu Kiệt nói như thế cũng không thuyết phục bà cho lắm.

- Nếu Thế sao hấn không đưa cả hai mảnh ghép cho hội tam điểm gì đó mà phải giữ đến bây giờ?

- Chuyện này chỉ là hấn lo thôi. Dù cho ở Huyét Long hấn dưới quyền mẹ. Nhưng mà ở bên ngoài hấn không có thế lực. Đụng với hội tam điểm hấn sợ bị diệt khẩu. Nên hấn chỉ kéo dài thời gian để cho có chỗ đứng cần thiết. Cũng còn may là hấn chỉ biết hoạt động ở Lưu Minh nếu không hấn thật sự biết được căn cứ không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Hi vọng là hấn sẽ bị mấy người đó bắt lại.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng thở phào một hơi! Dù sao thì việc những người hoạt động dưới bà đa số sẽ được huấn luyện ở một nơi khác xa Trung tâm. Nếu không hội tam điểm đánh thẳng vào tổng bộ của Huyét Long thì bà cũng không hiểu tại sao.

- Vốn chuyện này nếu thật sự mẹ giao quyền lại cho hấn có thể tiếp nhận báo cáo đến căn cứ chắc chắn mọi thứ đã xong. Hấn chỉ cần báo lại căn cứ xác thực là sẽ được trọng dụng ở Hội Tam Điểm. Nhưng vốn hấn chỉ được huấn luyện ở các nơi khác nhau nên hấn cũng không biết được nơi nào là tổng bộ thật sự. Như thế cũng tốt. Cách này làm mọi người an tâm hơn.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình dựa theo những gì đã thấy được của Huyét Long. Những thành viên tình báo dù được huấn luyện nhưng không chính thức trở thành quân nhân sẽ không triệu tập được về tổng bộ. Chỉ có khi thay đổi từ tình báo cơ sở trở thành quân nhân dưới hiệu lệnh của Lý Tế Minh mới có thể hoạt động trong tổng bộ huyét long thật sự.

- Hèn gì! Hấn đề xuất với mẹ muốn mạo hiểm trở thành quân nhân. Nhưng vì không có người nắm giữ cơ sở nên mẹ chưa cho phép chuyển đi. Nếu không lần này thiệt hại lớn rồi. Tính ra hấn vẫn còn ham danh nên không muốn từ bỏ chức vị hiện tại cũng có phần đúng. Nên mới cố gắng làm tới bây giờ.

Hoàng Lâm Nhu nói ra kết luận của mình làm Thiếu Kiệt mỉm cười. Thanh Lâm dưới quyền Mẹ hắn đúng là không biết tổng bộ. Nhưng với những gì mà hắn sở hữu. Bên dưới có thể nói là hoàn toàn tuân theo lệnh hắn. Chỉ cần hắn ở dưới quyền của Hoàng Lâm Nhu hắn có thể điều động người bất cứ lúc nào.

- Ấy chuyện hắn tạo phản con chỉ sợ hắn vận dụng cơ sở của những người Huyết Long mà chạy trốn thôi.

- Việc này con không cần lo. Khi bị tấn công mẹ phát ra tín hiệu nói Thanh Lâm tạo phản cho một số người cần thiết rồi. Lệnh được ban ra hắn có chạy cũng không chạy thoát. Nếu vẫn giữ dung mạo đó chắc chắn hắn sẽ bị giữ lại còn nếu hắn thay đổi dung mạo. Thì có Hà Vi với Ngọc Nhi cảm ứng thông qua khối tam giác mà họ đem theo rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ gật đầu. Qua cách phân bố của Huyết Long ở phân vùng quan chức các nước tạo thành một mạch quan hệ ngầm cũng khiến cho Thiếu Kiệt hắn hài lòng. Bởi Khương Đào đúng thật cũng là người của Huyết Long và thuộc một nhánh dưới quyền của Hoàng Lâm Nhu. Nên nói vấn đề kiểm soát vòng ngoài đúng thật là làm chuyện tốt.

- Nhưng con phải công nhận đến cả Hắc Lâm mà mẹ nắm giữ cũng ở một cấp bậc khá cao đấy! Thông qua khối lập phương con thấy được tổ chức phân bố khá tốt hèn chi ẩn núp được với cái truy nã hơn trăm quốc gia này. Nhưng xem ra Hắc Lâm không thể để cho Hà Vi biết được nếu không đã kích với cô không nhỏ à.

- Ừ Tăng Anh Hùng đúng là không nên cho Hà Vi biết nhưng chỉ sợ khi cô bé ấy nắm giữ mảnh ghép của mình sẽ phát hiện thôi. Việc này làm mẹ hơi lo đấy.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới nói ra suy nghĩ của mình đối với Thiếu Kiệt. Dù sao thì vấn đề bố cục huyết long có những thành viên nắm giữ chức vụ ở các nước dưới quyền của bà khá nhiều. Việc của Tăng Anh Hùng cũng như thế. Bên cạnh Hà Thúc nắm giữ thông tin quân đội thay vào đó báo cáo chuyên biến cần thiết về bà và tổng bộ là điều tối trọng yếu. Nếu Hắc Lâm bị bại lộ thật sự không thể nào nhanh chóng bù đắp được thiếu hụt này.

- Con nghĩ không đến nỗi như thế. Mỗi mảnh ghép sẽ có một tri thức khác nhau. Vốn con có được những cái nhìn như thế này bởi Khôi lập phương của con không phải xuất hiện trước đó được truyền đời như những mảnh ghép khác. Nếu không Lý Bân phải phát hiện ra con rồi chứ không phải đợi đến bây giờ.

Thiếu Kiệt nói ra nhận định của mình làm cho mẹ hắn thấy có phần khá đúng. Nếu thật sự mỗi mảnh có được đều biết trước những mối liên hệ như của Thiếu Kiệt thì khó khăn cho Huyết Long hơi nhiều những cơ sở bí mật được cài cắm bấy lâu nay đúng là hủy trong phút chốc.

- Việc Ngọc Nhi nắm giữ nó mẹ cũng thấy rồi đấy! Cô ấy cũng không có trạng thái giống con. Hoặc có lẽ trong lúc bất tỉnh Ngọc Nhi đã được nhận lấy tri thức gì đó mà cô ấy không nhớ được.

- Ừ như thế mẹ cũng an tâm phần nào. Nhưng muốn biết ra sao đợi Hà Vi thật sự nắm giữ cái mảnh ghép mới biết được. Mấy cái này thật sự nằm ngoài hiểu biết của mẹ rồi.

Gật đầu như xác nhận việc Thiếu Kiệt nói Hoàng Lâm Nhu cũng cảm thán. Nếu mỗi mảnh ghép nào cũng giống như của Thiếu Kiệt thì thật sự đúng là không ổn cho lắm với bất cứ thế lực nào.

- Cứ đợi xem họ có kết quả không đã. Hi vọng Hà Vi có tâm lý muốn tìm cho ra mảnh ghép của mình. Càng có ước muốn ca bao nhiêu. Thì mảnh tam giác ấy sẽ phản ứng lại bấy nhiêu. Dù sao thì nó cũng được nằm trong tay của cô ấy một lần. Cho dù có bị chửa đưng trong nước nhưng vẫn có thể tìm ra nếu thật sự Hà Vi muốn mình nắm giữ nó.

Cả Hoàng Lâm Nhu với Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mong sao cho Hà Vi và nhóm người đang tìm kiếm Thanh Lâm có thể lấy được mảnh ghép. Để biết được mảnh ghép của Hà Vi có thể nắm giữ điều gì quan trọng trong việc đổi đầu sau này.

Tại Sân bay Ngọc Nhi với lại Thanh Trúc cùng với Hà Vi đang cố gắng tìm kiếm cho được Thanh Lâm. Trạng thái lo lắng của Hà Vi là phải có cô hiện tại khá sợ Thanh Lâm đã lên một chiếc máy bay nào đó rồi đi thì thật sự khó khăn cho việc cô thu hồi lại thứ mà Thiếu Kiệt nói thuộc về mình.

Hà Vi không có kinh nghiệm gì trong việc này nên mới đưa ra câu hỏi cho Thanh Trúc. Bởi trong cả ba người Thanh Trúc là người hiểu về các mảnh ghép này nhất

- Thanh Trúc! Cô thử nói xem làm sao để tôi cảm ứng được mảnh ghép của tôi.

- Đúng như Thiếu Kiệt nói thì chắc chắn cô sẽ tìm được. Vấn đề này tôi sẽ không rõ. Trong sổ tay tôi đúng là chưa có cách triệu hồi khi chưa nhỏ máu. Cô thử suy nghĩ về nó giống như Thiếu Kiệt chỉ Ngọc Nhi thử xem biết đâu lại hiệu quả. Không chừng sợ rằng nó cũng đã dính một chút máu nào đó của cô trong tai nạn thì sao.

Ngọc Nhi cũng gật gật đầu! Hiện tại khối tam giác của cô đang cảm đúng là có phát sáng nhưng ánh sáng rất nhỏ. Nhưng đây là dấu hiệu cho

thấy có một khối tam giác đang ở trong sân bay giống như những gì Thiếu Kiệt nói.

- Hiện tại mảnh ghép này phát sáng nhưng nhỏ lắm giống như chỉ ánh lên một chút hoàn toàn giống trạng thái Thiếu Kiệt sau khi đặt khối lập phương của mình vào trong nước. Nó chỉ ánh lên một chút phản ứng giống như thế. Mà tìm kiếm trong cái đồng người ở đây bây giờ chỉ còn có cách cầu vận may thôi.

Vừa nhìn mảnh ghép của mình vừa nói ra những gì theo suy nghĩ. Ngọc Nhi thấy được tìm kiếm một người ở sân bay như thế này thật sự là một việc khó khăn. Khó bởi vì quá nhiều người và mảnh ghép chỉ nhỏ nhoi giống như một mảnh đồ chơi.

- Trước mắt Ngọc Nhi với Thanh Trúc đi dạo một vòng thử. Tôi sẽ nói an ninh sân bay kiểm tra các hình x quang xem xét va ly của mọi người. Nếu hấn thu dọn nhanh tới đâu cũng phải đem theo valy và chắc chắn hấn sẽ không dám cầm mảnh ghép ở bên ngoài. Chỉ có thể để trong valy như thế dễ hơn cho chúng ta.

- Ừ! Tôi thấy cũng được. Như thế dễ hơn cho việc tìm kiếm.

Thanh Trúc thấy ý kiến này của Hà Vi không tồi dù sao rời đi qua máy bay ít nhất Thanh Lâm người này phải cầm theo một túi xách hay va ly cần thiết để khỏi cho người khác thấy được mảnh ghép mà hấn đang giữ. Vì chỉ có như thế hấn mới thông qua được cửa khẩu an ninh. Nếu mang trong người khi đi qua cửa phát hiện kim loại chắc chắn sẽ phát sinh báo động.

- Được rồi chia nhau ra! Đồ của tôi chắc chắn tôi sẽ tìm về! Không thể để nó mất đi như thế này được! Thiếu Kiệt cần nó! Tôi cũng cần nó!

Cám ơn đọc giả TanChieuDe Đã Ủng hộ 1 kim đậu giúp tác tăng thêm thu nhập thank các bạn đã ủng hộ bộ truyện của mình viết

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 543: Linh Tính

Hà vi vốn có quyết tâm của mình. Giờ ở điều kiện khó khăn như thế này ưu thế của cô được phát huy một cách triệt để. Ở ngay phòng chờ kiểm tra có mặt một người với ba lô gọn nhẹ chưa một hủ thủy tinh bên trong đựng một hợp chất nước cùng với một khối tam giác bồng nhiên lay động.

Hắn không hề biết rằng sự lay động này sẽ tạo ra khiến cho nước bên trong nóng lên. Đây là sự dao động có tầng số mà bản thân khối tam giác mang tới.

Sự nóng lên bất thường này im lặng nằm trong cái ba lô hắn. Hà Vi sử dụng quyền hành của mình tạo ra việc kiểm tra hành lý một cách gắt gao hơn. Vì đây là lệnh của cấp trên hưởng chi trong điều lệnh của Hà Vi còn tối quan trọng có thể ảnh hưởng quốc gia nên việc này làm cho nhân viên an ninh của sân bay cẩn thận hơn.

Hà Vi không hề biết đối phương ở đâu cô chỉ di chuyển theo trực giác vào mang lên bộ đàm của nhân viên trong sân bay. Nếu có phát hiện gì đó họ sẽ báo ngay cho cô biết về việc này.

Thanh Lâm ngồi ở một cái ghế chờ trong tay với cái vé máy bay vừa mua trong chốc lát hắn quyết định đi đến singapore trước và từ đó đi đến nước mỹ sau. Đây là cách tốt nhất bởi vì ở những chuyến bay nối tiếp như thế này hắn có thể tránh được việc phải đặt nguy hiểm của mình vào một chuyến bay nhất định.

Hà Vi vốn chỉ dựa theo những thông tin của những nhân viên an ninh sân bay đưa cho mình dựa theo sự phối hợp cần thiết cho biết những chuyến bay nào đang làm thủ tục và chuẩn bị cất cánh.

Hành lang sân bay thường được điều hành bởi trạm không lưu nên việc giờ giấc bay có chính xác theo đúng những gì dự kiến hay không thuộc vào trạm không lưu mặt đất và các bước sắp xếp chuyến bay của các hãng hàng không.

Nếu như Hà Vi ra lệnh tôi trọng yếu có thể để cho tất cả những chuyến bay chuẩn bị cất cánh bị hoãn lại. Nhưng việc này có thể dẫn đến phiền phức không đang có và Thanh Lâm cũng biết được mình bị bại lộ mà trốn đi.

“Chuyến bay xxx mời các hành khách đến quầy số xxx làm thủ tục....”

Âm thanh vang lên trên loa thông báo. Hà Vi nghe thấy cũng dừng lại một chút nhìn một vòng xung quanh rồi mới nhanh chóng bước về phía quầy làm thủ tục của chuyến bay này.

Hà Vi bây giờ chỉ biết đi theo quán tính. Cô đứng gần ngay quầy điểm làm thủ tục của hành khách. Một số người xếp hàng thành hàng dài chờ đến lượt. Vì Hà Vi cầm lấy một thẻ an ninh nên cô đứng ở đó nhìn thử xem có người nào giống như vị đạo trưởng ở nơi đã đi xem bói với Thiếu Kiệt không. Dù sao thì những kỹ năng của cô được huấn luyện ở quân sự về mặt trinh sát vẫn phải có. Nếu đối phương có thay đổi dung mạo và có hành động khác thường thì cũng có thể phát hiện ra.

Nhưng đó lại là với những đối tượng là người bình thường còn đây lại là người của Huyết Long đã được huấn luyện thì có phần hơi khó khăn. Hà Vi nhìn quanh hàng người đang đợi làm thủ tục cô gắng chú ý quan sát một cách tỉ mỉ nhất.

Trong hàng dài người xếp hàng cũng có nhiều người chú ý đến Hà Vi. Bởi cô đứng ở nơi dễ nhìn và dường như là một người của sân bay trong khi đó vẻ ngoài của cô còn khá trẻ.

Vài người còn đồn đoán xem cô có phải là tiếp viên trên chuyến bay của họ không. Nhất là những thanh niên đang xếp hàng đi trên chuyến bay. Hà Vi bây giờ bên tai vẫn mang bộ đàm để có thể nghe được những gì từ trung tâm chính. Nhìn qua hàng người đang đứng xếp hàng cô lắc đầu. Đối với việc một nhóm người đang xếp hàng thật sự tìm ra một người không khả nghi để biết ai là Thanh Lâm có vẻ hơi khó. Dù sao mọi thứ vẫn bình thường.

Suy nghĩ một chút Hà Vi mới rời khỏi quầy soát hành lý bước ra bên ngoài hàng người đang đứng xếp hàng đi tới chỗ khác. Hàng động của cô cũng không khác gì những nhân viên khác nhưng mỗi khi cô đi ngang qua những người ở đây cũng có một chút động thái quay ra nhìn một cái rồi trở lại bình thường.

Hà Vi bước tiếp về phía trước bước qua từng người một trong hàng người đang xếp hàng. Cho đến giữa đoàn người khi mà Hà Vi vừa bước qua một người đàn ông trung niên. Cô dừng lại đôi chút quay lại nhìn người đàn ông có trạng thái bình thường như không có chuyện gì xảy ra đó.

Cảm giác trong lòng lúc này thật sự khó chịu dâng lên trong lòng cô Hà Vi quyết định quay lại quầy làm thủ tục của mọi người. Hành động của cô làm cho mọi người chú ý nhưng người đó thì không. Hà Vi không xác định được linh tính của mình đúng không cô chỉ có thể dựa theo sự mách bảo cần thiết trong lòng mình.

Chính lúc này trên chiếc ba lô người đàn ông ấy. Một âm thanh nhỏ như chiếc kim rơi không làm mọi người chú ý lắm. Cái lọ thủy tinh trong cái ba lô chạy dài một đường nứt có thể nhìn thấy được bằng mắt thường nếu thật sự nó được đặt bên ngoài.

Hà Vi bây giờ bước lại quầy nói nhỏ với nhân viên điều gì đó. Cô thay thế người nhân viên của hãng hàng không bắt đầu tiến hành kiểm tra hành

khách chuẩn bị cất cánh. Hà Vi trong lúc này cũng không quên cảnh báo cho những an ninh sân bay qua bộ đàm.

- Mọi người chú ý. Có thể mục tiêu xuất hiện ở quây xxx làm thủ tục bay singapore trong vòng ba mươi phút nữa. Lập tức bố trí các đặt vụ an ninh gần đó.

“ Rõ trong vòng ba phút toàn bộ an ninh thường phục xuất hiện tại quây xxx chuyển bay đi singapore bố trí lực lượng hỗ trợ.”

- Toàn bộ cảnh phục chú ý đối phương đội nón kết màu đen mặt áo khoác xanh bên trong mặc áo sơ mi trắng quần jean đen và mang giày thể thao trắng. Hiện tại chưa có chứng cứ cụ thể như có thể liệt vào trạng thái tình nghi tránh phát sinh những thứ không mong muốn nên cố gắng hạn chế phạm vi hoạt động. Khi nào có hiệu lệnh cần thiết thì ra tay.

“ Rõ!”

Bên kia bộ đàm nghe được lời của Hà Vi nói như thế cũng trả lời lại một câu. Lúc này trung tâm chuyển đi lời của Hà Vi cho những người mặt thường phục của an ninh sân bay.

Hà Vi bây giờ gật đầu cô cùng với người tiếp viên của hãng hàng không trở thành người kiểm tra hành khách của chuyến bay đang có mặt ở đây một cách dễ dàng. Vừa làm thủ tục chính thức cho những hành khách ở đây vừa quan sát xung quanh.

Người đàn ông lúc này chỉnh lại cái nón kết mình đang đội tay bắt giắc siết chặt cái ba lô mình đang đeo. Rồi trở lại với dáng vẻ bình thường. Hắn khá tự tin với dung mạo chính thức của mình hiện tại. Không còn với dáng vẻ đứng tuổi của một người đạo trưởng của cái đạo quán mà Hà Vi đã gặp.

Cái mặt nạ hàng ngày cũng được thay thế bằng khuôn mặt thật của mình và hồ sơ hoàn toàn hợp lệ. Hẳn tin mình sẽ không có một chút gì sơ hở để cho Hà Vi có thể bắt được mình. Chỉ cần hấn bình tĩnh như không có việc gì xảy ra khi làm điểm danh hành khách là được.

Hành Khách lần lượt được thông qua đúng với thủ tục cần thiết một cách chậm rãi từ từ. Mỗi người Hà Vi vẫn có những câu hỏi đáp đơn thuần như những tiếp viên làm nhiệm vụ này. Tất cả rất bình thường như không có chuyện gì đang xảy ra.

Khi mà tới lượt mình hấn đến trước Hà Vi đưa vé máy bay của mình và hộ chiếu ra. Hà Vi bây giờ mỉm cười nhìn hấn cầm cây viết trong tay cũng như những người khác cô lên tiếng hỏi.

- Anh đi singapore du lịch chắc thường xuyên nhỉ?

- Cũng không! Lâu lâu tôi mới đi một lần! Dịp này nghĩ dài hạn nên muốn đi du lịch cho biết thôi!

Thanh Lân trong trạng thái bình thường đáp lại lời của Hà Vi hấn thấy mình nếu mà không trả lời những câu hỏi này chắc chắn sẽ bị nghi ngờ tốt nhất vẫn cứ như người khác trả lời một cách bình thường.

Hà Vi bây giờ gật đầu mỉm cười lấy viết đánh dấu vào một cuốn sổ hành khách của máy bay. Gật đầu mỉm cười nói với hấn.

- Đây là vé máy bay của hành khách. Hành khách có thể đến quầy làm thủ tục xuất cảnh theo đúng quy trình và kiểm tra hành lý trước khi lên máy bay.

- Vấn đề này tôi biết! Cảm ơn cô bây giờ tôi ra làm thủ tục hẹn gặp cô trên máy bay.

Thanh Lân bây giờ mỉm cười cầm lấy vé máy bay của mình. Nhưng hắn quên mất Hà Vi vẫn còn cầm trong tay thẻ nhận dạng công dân của hắn. Thanh Lân vừa bước đi vài bước thì Hà Vi lên tiếng gọi.

- Đạo Trưởng anh quên thẻ công dân này!

Nhìn xuống trong tay mình chỉ có vé máy bay và hộ chiếu Thanh Lân gật đầu quay lại quây. Mỉm cười nhìn Hà Vi đáp lại.

- Cám ơn cô nhé! Suýt nữa thì bị mất thẻ công dân.

- Không sao! đây là thẻ công dân của anh.

Hà Vi đưa lại thẻ công dân cho Thanh Lân cô hiện tại không muốn làm những hành khách phía sau hắn hoảng sợ nên rất bình tĩnh. Thanh Lân cũng không thấy điều gì bất thường. Hắn cầm thẻ công dân để vào trong hộ chiếu. Rồi quay người đi.

- Đối tượng đủ điều kiện tình nghi tiến hành thắt chặt an ninh hắn có nghề không kém cẩn thận.

Nói vào bên trong bộ đàm của mình Hà Vi nhìn người tiếp viên hàng không của hãng gật đầu một cái. Người này hiểu ý thay thế vào chỗ của cô tiếp tục làm thủ tục cho các hành khách còn lại.

Hà Vi đi phía sau Thanh Lân cách hắn khoảng mấy chục bước. Phía trước Thanh Lân lúc này những nhân viên an ninh được mặt thường phục đang nhanh chóng bước về phía trước mặt hắn chặn lại. Một người nhân viên an ninh xuất ra một tấm thẻ đưa ra trước mặt cho Thanh Lân thấy được nói

- Chào anh mới anh theo chúng tôi làm việc một chút!

Thanh Lân tái mặt. Hắn biết mình bị bại lộ khi mà quay lại phía sau hắn đã thấy Hà Vi chỉ cách mình mười bước chân. Vội vàng tăng tốc bước chân tấn công về phía hai người an ninh sân bay trước mặt mình. Để tìm cách thoát thân. Hắn không hiểu mình đã lộ sơ hở ở chỗ nào để bị phát hiện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 544: Một Phút Sảy Chân

Cũng ngay lúc này cái hộp thủy tinh trong ba lô vỡ ra dòng nước đỏ vô hình thấm ra ba lô và bốc lên làn khói nghi ngút. An ninh sân bay cũng giật mình sợ rằng Thanh Lâm mang trong ba lô là bom hay mìn, liền nhanh chóng áp sát tới. Đưa tay chặn lấy Thanh Lâm.

Hà Vi từ phía sau bay lên đá một cái giữa lưng hấn ngã nhào ra phía trước. Thanh Lâm trong lúc nguy cấp nhanh chóng đấm về phía một người an ninh gần mình nhất.

Hấn cố tình mượn lực đá của Hà Vi để cố gắng trốn thoát. Nhưng mọi việc có vẻ không như hấn thường thấy trên phim. Nhưng người nhân viên an ninh của sân bay thật sự hết sức cơ động. Người này vội né quá một bên đưa gối lên thúc ngay vào bụng hấn. Người còn lại dùng trỏ đánh từ trên đánh xuống ngay giữa lưng hấn. Thanh Lâm hoàn toàn thất thế.

Hai người an ninh lúc này nhanh chóng quật ngã Thanh Lâm xuống cố định hai tay hấn lại một người lấy ra một cái cồng chụp lấy vào tay của Thanh Lâm. Người còn lại đè hấn xuống đất. Dùng dao cắt ngay cái ba lô hấn đang đeo.

Dù cho Thanh Lâm có được huấn luyện nhưng với bản chất là một người thu thập thông tin hấn vẫn không ứng biến được với nhân viên an ninh sân bay. Bởi ở đây họ thường xuyên được diễn tập những vấn đề như thế này. Những người xung quanh lúc này tản ra cái ba lô của Thanh Lâm lúc này vẫn nghi ngút khói bốc lên.

Hà Vi nhanh chóng nhận ngay cái ba lô từ tay của người an ninh cầm trong tay mình nhưng không mở ra. Cùng với hai người nhân viên an ninh bây giờ dẫn Thanh Lâm đi rời đi. Ngọc Nhi với Thanh Lâm dựa theo những

gì xuất hiện của mảnh ghép mà mình đem theo nhanh chóng tìm đến Hà Vi. Thấy mọi người xung quanh đang chăm chú nhìn theo họ nên cũng gật đầu với Hà Vi.

Hai người hiểu rằng mảnh ghép hiện tại đang nằm trong tay của Hà Vi. Cái ba lô lúc này cũng không còn bốc khói ra nữa mà dịu lại một chút.

- Đem hấn ra xe đưa đi tôi cần mấy người áp giải hấn đến nơi cần thiết để lấy lời khai!

Hà Vi nhanh chóng nói với hai người an ninh sân bay. Họ cũng hiểu những việc như thế này cấp trên đã ra lệnh thì không còn thuộc quyền hạn của họ nữa. Nhưng vì trên người của Thanh Lâm lúc này cũng không có thiết bị kích nổ hay vật gì đó nguy hiểm. Còn cái ba lô đã có Hà Vi cầm. Mà trạng thái của nó dường như lúc này không gây đến vấn đề nguy hiểm gì.

- Thanh Trúc cô lái xe được chứ. Hay là để cho một người lái xe chở hai người. Tên này tôi muốn tự mình áp giải hấn đến trước mặt Thiếu Kiệt.

- Không cần Cao Thịnh vừa đến rồi anh ta sẽ chở hai bọn tôi. Cô cũng với mấy người an ninh đi cùng nhau đi. Tên này thật sự cần phải có người canh giữ mới được. Hấn được huấn luyện tháo còng và các thứ rồi cẩn thận.

Ngọc Nhi nhìn qua Thanh Lâm một cái ánh mắt sắc bén như muốn ăn tươi nuốt sống tên này. Thanh Lâm bị Ngọc Nhi nói như thế vốn còn tâm lý có thể trên đường tự mình thoát thân. Giờ có cảnh báo của Ngọc Nhi hai người an ninh cũng mạnh tay hơn.

Nếu không biết được điều này có thể trên đường áp giải họ mà lơ là thì tên này trốn mất. Lúc đó không biết phải bàn giao với cấp trên như thế nào thì họ là người chịu tội nặng à.

- Được mình biết rồi! Lấy dây rút đi trói hấn trước xong còng thêm một tay một chân lên xe áp giải nữa. Thiếu Kiệt từng nói nếu sử dụng dây rút thấy nó mỏng manh như thế nhưng tính cơ động cao hơn.

Hai người nhân viên an ninh lúc này gật đầu. Ở đây có thể kiếm cái này khó chứ bộ phận sân bay không thiếu nhất là khâu quản lý hành lý và cố định các nắp thùng hàng đề luôn có vật này.

- Xem ra cái trang cũng không kém. Hấn mà chạy thoát chưa biết chừng lại cái trang thành một người khác. Cứ để mình và mấy người an ninh sân bay áp giải hấn về. Cậu với Thanh Trúc đi với Cao Thịnh là được chìa khóa xe bên bãi đỗ này.

Nói rồi Hà Vi quăn cho Ngọc Nhi chùng chìa khóa khởi động xe mà cô đã dùng chở hai người đến đây! Xe công vụ của sân bay cũng đã xuất hiện lúc này hai người an ninh cùng với Hà Vi đẩy hấn lên trên xe. Nhanh chóng dây gút với còng tay và còng chân cố định và những song chắn của xe áp tá được khóa chặt.

- Hứ lần này tôi không may đang lý ra tôi phải đi đường bộ mới chắc chắn không việc gì!

- Anh đi đường bộ chắc chắn sẽ dễ bị bắt hơn đấy! Nhưng vấn đề là bị chính huyết long bắt lại tử hình anh không cam lòng nên mới muốn cấp tốc sử dụng máy bay rời khỏi. Giống như Thiếu Kiệt dự đoán đi.

Thanh Lân lúc này hai mắt như đồ lữa hấn không ngờ việc hấn muốn rời khỏi nhanh chóng lại bị phát hiện. Nhưng có quá nhiều cách để hấn thoát đi nhưng tại sao Thiếu Kiệt biết hấn lại đi bằng đường hàng không trong ngày hôm nay thì hoàn toàn không hiểu. Hơn nữa sơ hở của hấn ở đâu để Hà Vi phát hiện mới là điều quan trọng mà hấn không cam lòng bị bắt lại như thế này.

- Các người chỉ mèo mù vớ cá rán thôi! Nếu tôi thoát đi bằng đường bộ hoặc đường thủy chưa chắc cá người đã phát hiện ra tôi. Chỉ là ăn may thôi.

- Mới đầu tôi cũng tưởng là Thiếu Kiệt dự đoán mơ hồ nhưng nghĩ lại thấy hoàn toàn có cơ sở. Ông muốn đi mỹ thì ít nhất đã có tất cả hồ sơ cần thiết. Việc đi bằng đường bộ hoặc đường thủy ông cũng cần phải có thời gian sắp xếp chuyến đi. Nhưng đường hàng không lại khác chỉ cần ông đi từ sân bay quốc tế qua một nước khác. Từ đó ông có thể đi mỹ một cách an toàn. Vấn đề tôi không hiểu lắm nếu máy bay trực thăng đổ bộ được trên nhà tôi tại sao ông không đi máy bay của họ rồi đi cũng có phần lý giải. Cái đạo tràng của ông nhỏ quá. Nếu ông mà rời đi bằng đường đó máy bay phải dừng lại khi đó ra đa không lưu sẽ phát hiện đi.

Hà Vi vừa nói vừa mở ba lô ra tìm khối mảnh ghép của mình. Nhanh chóng nó nằm trong tay Hà Vi, Nhưng cô lại bỏ vào trong túi của mình. Thanh Lâm nhìn thấy hành động đó rất tức giận chính mình. Hắn thấy nếu hắn không phải vì muốn có công trạng lớn mà rời đi thì chắc chắn sẽ không phải lâm vào hoàn cảnh này.

Lần đó Hà Vi đến đạo tràng của hắn mảnh ghép đã phản ứng lại hắn phải cố gắng để cho cô và nhóm người Thiếu Kiệt ra về càng sớm càng tốt để không bị phát hiện ra mảnh ghép hắn đang sở hữu. Nhưng hắn không ngờ đến một trong hai mảnh ghép đã dính máu của Ngọc Nhi và phản ứng lại lời gọi của cô rời đi trước mắt hắn.

- Tại sao mấy người biết tôi nắm giữ mấy cái này không phải khi không mấy người biết đi. Tôi đã giữ lâu lắm rồi tôi cần muốn biết bí mật của nó. Tại sao cô lại phát hiện ra tôi nữa! Tôi nhớ cô chưa bao giờ nhìn thấy dung mạo này. Làm sao mấy người làm được.

- về bí mật mảnh ghép lát anh sẽ hiểu con tại sao tôi tìm ra anh trong một đám người thì cũng khá đơn giản. Chỉ cần suy luận một chút là biết.

Không khó lắm. Bản thân anh đã bán đứng anh rồi.

Hà Vi nhàn nhã nói ra. Đến lúc này Thanh Lân mới giật mình hấn đã làm gì mà để Hà Vi phát hiện ra hấn. Không phải biểu hiện hấn giống người bình thường không một chút thay đổi nào. Việc Hà Vi nói hấn tự làm lộ bản thân mình hấn không tin được hấn đã khống chế mình rất tốt.

- Cô nói láo. Làm sao tôi để cô phát hiện ra mình được. Tôi rất bình thường! hoàn toàn bình thường kể cả lúc đối đáp với cô vẫn vậy. Không một chút nào có thể làm tôi bị phát hiện được cô nói láo.

- Cái Bình thường của anh bán đứng anh đấy. Anh bình thường một cách bất thường. Anh có thấy một tiếp viên hàng không nào dưới một mét bảy vẫn giống một học sinh trung học không. Trong khi tôi đóng vai mình là một người tiếp viên hàng không. Có một số người khi nói chuyện với tôi vẫn đặc ra câu hỏi này còn anh thì khác. Kể cả khi tôi đi ngang qua anh. Nếu người khác họ cũng nhìn một chút anh thì không. Dường như anh biết tôi từ trước và cho rằng tôi ở đó để tìm kiếm anh là đương nhiên vậy.

Hai người an ninh lúc này cũng gật gật đầu. Nếu là họ thấy một người ở quầy tiếp viên sân bay làm thủ tục với một người như Hà Vi chắc chắn sẽ thắc mắc. Thanh Lân không thắc mắc bởi vì hấn biết chức vụ của Hà Vi và biết cả lý do tại sao Hà Vi lại có mặt ở đó. Việc này hấn thấy bình thường nhưng lại quên mất đối với người khác là bất bình thường.

- Chưa hết nhe! Khi tôi gọi anh là Đạo Trưởng để quên thẻ công dân. Nếu là người khác họ sẽ không quay lại. Nhưng thói quen bị gọi là Đạo Trưởng hằng ngày của anh giúp anh công khai danh tính thật sự của mình. Anh có bình thường đi nữa cũng không thay đổi được việc đã thành thói quen đi.

Thanh Lân bây giờ ngẩn ra. Hắn không ngờ sự cố gắng bình thường của mình lại trở thành điều bất bình thường. Và chính thói quen được gọi là đạo trưởng hắn ngày khi tiếp xúc với mọi người làm cho hắn công khai danh tính của mình.

- Hay! Hay không ngờ thông minh bị chính cái thông minh của mình hại. Không ngờ Thanh Lân vốn cẩn thận trước nay một phút xảy chân ân hận cả đời đáng lắm, đáng lắm.

- Có nói gì cũng vậy thôi! Thiếu Kiệt gặp ông rồi lúc đó ông sẽ biết tại sao chúng tôi là biết ông nắm giữ nhưng gì thuộc về mình. Dù tôi có thắc mắc về những gì năm xưa chuyện của bố mẹ tôi và tại sao ông lấy mảnh ghép này từ trong tay tôi được. Nhưng đợi ông trả lời xong với Thiếu Kiệt đi tôi tính đến chuyện của tôi. Sắp tới nơi rồi. Ông cứ chuẩn bị tin thần cho mình đi.

Hà Vi bây giờ nhìn ngoài đường một chút thấy cũng gần về đến nhà dù sao đi áp giải có xe mở đường thì không chậm như lúc phải chạy ra sân bay. Thay vào đó nó còn nhanh gấp nhiều lần mà xe Cao Thịnh lại ở phía sau cũng được đi theo một cách nhanh nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 545: Suy Nghĩ Kỹ Trước Khi Nói Đi.

Chiếc xe được tiến vào nhà của Hà Vi người lái xe và mấy người An ninh sân bay lúc này cảm thấy khá sốc trên bãi cỏ xếp đầy những thi thể. Những vết đạn giao chiến vẫn còn. Trong nhà thì đầy những vết đạn và vỏ đạn còn ngổn ngang nằm la liệt Súng ống các loại cũng không phải ít. Mọi thứ lộn xộn đập vào mắt họ nhưng ở đây không ít người của quân đội và cảnh sát xuất hiện nên họ nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm. họ hoàn toàn xác định Thanh Lâm là một trong nhóm người gây ra việc này nên không hề nhẹ tay.

Tú Trinh, Bảo Huân tiếp nhận Thanh Lâm từ tay nhân viên An Ninh. Khương Đào lúc này đang bận rộn giải quyết nhiều thứ liên quan cũng không để ý được nhiều người mới bị áp giải đem vào.

Ngọc Nhi và Thanh Trúc cũng xuống xe bước theo Hà Vi vào trong nhà. Nhanh chóng một căn phòng yên tĩnh nhất không làm phiền Thiếu Kiệt đang nghỉ ngơi sao một trận chiến. Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng sắp xếp lại một số thứ gọi đi những cuộc gọi cần thiết của mình.

Thanh Lâm bị đem đến trước mặt Thiếu Kiệt. Hắn chỉ mỉm cười lắc đầu nhìn Thanh Lâm nói.

- Chào xem ra lần này chúng ta gặp là lần thứ hai nhỉ. Tôi thấy rất tốt người ta nói thấy bói xem cho người khác rất linh nhưng xem bói cho chính mình không bao giờ hiệu quả. Không biết đạo trưởng có phán đoán chính xác số phận mình hiện tại không.

Tú Trinh với Bảo Huân mỉm cười đây là cách chào hỏi với Thanh Lâm mà Thiếu Kiệt thấy phù hợp nhất. Với ai hắn không dám chắc nhưng với lời phán của Thanh Lâm hắn thấy có phần đúng rồi đấy. Tên này đúng là đưa ra

những điều bất bình thường mà Thiếu Kiệt đang có. Nhưng bản thân hẳn lại không dự đoán cho mình một tương lai tổn như Thiếu Kiệt Kiệt muốn thì cũng hơi tội.

- Giờ trong tay mày muốn nói gì nói đi! Tao không ngờ có ngày hôm nay thật dù tao đã tính toán rất chu toàn nhưng vẫn không hiểu được mình tại sao bị bại lộ.

- Cũng Không có gì làm lạ lắm đâu từ từ sẽ hiểu thôi. Hà Vi em cho hẳn nhìn thấy một chút cái mà hẳn nắm giữ được gì đi. Nếu không hẳn cũng chẳng biết được tại sao mình lại bị bại lộ đâu.

Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi gật đầu cô lấy con dao ra cắt một đường nhỏ trên tay mình. Rồi lấy cái mảnh ghép từ trong túi của mình ra nhỏ vào. Căn phòng của Thiếu Kiệt vốn đã được cách ly nhưng nếu có ai chú ý có thể thấy được một ánh sáng đỏ bùng lên len lỏi ra khỏi những khe cửa bên dưới của cánh cửa đang đóng.

- Sao ông thấy chứ. Diễn hình tôi cũng có một mảnh như thế đi nhưng mảnh ghép của tôi có thể những mảnh ghép nào đang tồn tại mà không bị cách ly trong nước. Ông dù biết nó đặt trong nước sẽ không vấn đề gì nhưng ông không làm. Ông muốn hội tam điểm chú ý đến mình. Muốn có địa vị cao hơn. Chính vì điều đó ông mới bị phát hiện. Nếu ông không quá háms danh háms lợi chắc chắn tôi cũng tìm ra ông.

Thanh Lân lúc này thấy Hà Vi rời vào trạng thái giống như Thiếu Kiệt cũng ngăn người ra một lúc hẳn dù đã thấy nó một lần vào hơn mười một năm trước nhưng đến giờ hẳn thấy việc này một lần nữa xuất hiện thì không khỏi rung động.

- Ông thấy đó! Giờ có một câu hỏi đơn giản muốn hỏi ông thôi. Người đến tìm ông là ai tên gì và hẳn là người thế nào. Thông qua việc ông sở hữu

mảnh ghép tôi thấy được ông đã tiếp xúc với một người của Hội Tam Điểm nhưng hầu như không thấy được hắn là ai và danh tính như thế nào. Nói đi hắn là ai. Ông gia nhập vào hội tam điểm đã bán những thông tin gì của Huyết Long cho hắn.

Thiếu Kiệt biết chắc chắn Thanh Lân hắn phải cho thông tin gì đó mới có thể tồn tại. Nếu không dù cho hắn sở hữu mảnh ghép nhưng không thể nào người kia vẫn cho hắn ung dung ở ngoài tầm kiểm soát. Hắn phải cho họ biết điều gì đó có lợi cho họ và thấy được hắn con có lợi ích.

- Thì ra là thế! Thì ra là thế phải là người được chọn. Phải là người thật sự chủ nhân của nó mảnh ghép mới phản ứng lại. Hơn mười một năm qua tao tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không thể nào mở ra nó. Thì ra là vậy. Thì ra là vậy.

Thanh Lân bây giờ hiểu ra nhiều điều hắn suy nghĩ một chút rồi cười lớn. Thiếu Kiệt cũng cau mày với Thanh Lân. Thì ra bây lâu nay tên này không những mỗi ngày nghiên cứu mà còn muốn trở thành người sở hữu một mảnh ghép của Hà Vi. Nhưng hắn thất bại dù cho hắn đã thử rất nhiều cách mà không thể nào thực hiện được.

- Đã đến nước này mấy người định moi tin gì nữa sao. Tôi chắc chắn rằng các người sẽ không đấu lại họ. Họ hiểu cái này hơn mấy người nhiều. Họ có tiền, có quyền chi phối với những thứ mà các người không thể nào tưởng tượng được, Mỗi bước đi của họ không chế thế giới và sự biến đổi theo ý họ Các người đấu không lại. Đấu không lại họ đâu đừng mơ tưởng nữa.

Thiếu Kiệt hơi bực hắn biết Hội Tam Điểm là một hội kín quyền uy nhất của thế giới này. Đối với những việc họ âm thầm khống chế tất cả quốc gia là có thật từ những chính sách thông qua cách phương thức hành động theo chiều hướng có lợi cũng như thế.

- Xem ra ông bán đứng Huyết Long vì thấy đối phương cường đại hơn. Trở thành một người trong đó có thể cho ông quyền uy nhất định nhỉ. Tôi thấy ông cũng thông minh đấy. Lựa chọn một thế lực đang nắm trong tay quyền hành rất lớn lại có chỗ đứng lâu năm. Cũng là cách tốt đấy.

Thanh Lâm nghe Thiếu Kiệt thừa nhận sự lựa chọn của mình là đúng hẳn cũng mỉm cười trên mặt. Nhưng đó chỉ là giây phút nhất thời làm cho hẳn thấy mình đúng nhưng những lời tiếp theo của Thiếu Kiệt làm hẳn ngần người rất lâu.

- Ông nghĩ tôi không hiểu cái hội tam điểm như thế nào à. Biểu tượng của họ là gì thì không cần phải nói ông cũng đã biết nhỉ họ muốn nhìn thế giới theo ý họ. Nhưng họ quên rằng họ có thể nắm giữ được quyền lực thông qua tiền bạc của chính họ. Thông qua thực lực của người nắm đầu thế giới nhưng đó chỉ là họ làm được thôi còn thật sự nắm trong tay thế giới không phải cứ đơn giản như ông đã nghĩ đâu. Họ còn có những điểm yếu nhất định mà ông không thể nào hiểu được.

Thiếu Kiệt cười cười nói ra ý kiến của mình cho Thanh Lâm nghe. Hẳn muốn đập nát sự tự tin của Thanh Lâm trước rồi hẳn mới tính đến những gì tiếp theo cần làm.

- Ông có hiểu họ tại sao không nắm giữ được hết toàn bộ không? Đơn giản vì họ không thể chủ động làm cho bộ máy chính trị của mình thông suốt qua mỗi chu kỳ được.

- Việc này là không thể nào. Mà nói xạo! Họ làm sao không nắm giữ được! Tổng thống các đời đều là người của họ nếu không họ sẽ bị loại bỏ tao đã thấy việc này họ buộc Bush phải thay đổi chính sách theo ý họ. Nếu không ông ta sẽ chịu cảnh không may điều đó tao chắc chắn.

Thanh Lân cố gắng chối bỏ những gì Thiếu Kiệt không tin tưởng trải qua những gì đã xảy ra và việc hắn thấy được Hội Tam Điểm đã làm mới cho hắn một sự chắc chắn cần thiết trong việc này.

- Đúng là việc này có sự can thiệp của Hội Tam Điểm nhưng đó cũng không là vấn đề. Họ có tiền có quyền là thật sự. Nhưng nếu tiền và quyền đó không thắng được một người có tiền hơn họ có quyền hơn họ thì ông nghĩ sao. Ông nên nhớ đồng đô la vẫn bị ảnh hưởng nếu có sự biến động nhất định mà tôi lại là người có thể làm việc đó. Nếu như có một loại tiền tệ có thể chi phối được đồng đô la thì con mắt horus liệu có nhìn thấy.

Thanh Lân lúc này giật mình không ít. Đúng là việc này có thể xảy ra nếu như có một loại tiền tệ đủ chi phối được đồng đô la nhưng hắn thấy việc này là hoàn toàn không có thực. Làm sao có thể thực hiện được việc này nếu như không có sự bảo trợ của đồng đô la. Việc đồng tiền chung châu Âu đã làm không được thì làm sao có đồng tiền ở quốc gia nào có thể làm được.

- Mà nói láo. Hoặc là Vàng hoặc là Dầu mỏ ngoài ra những quốc gia khác làm gì có mệnh giá nào cao hơn đồng đô la. Mà sẽ không làm được. Vàng chắc chắn không và Dầu mỏ cũng thế. Họ sở hữu như thứ này và mà không biết mà đấu với ai đâu.

- Đúng so với vàng và dầu mỏ thì đồng đô la vẫn được quy ra nhưng hai vật chất này. Hai tài nguyên khoáng sản này vốn là tự nhiên ban tặng nó là hữu hạn không phải vô hạn. Một vật chất có thể tồn tại và cũng có thể khan hiếm dần nếu nó ngày càng mất đi điều này giáo viên không dạy ông à. Vàng và dầu mỏ của họ có nhiều nhưng họ có thể khai thác không thể ngay một lúc mà cần phải có thời gian lâu dài. Như thế cũng đủ rồi.

Thiếu Kiệt nhìn Thanh Lân đem cái thứ tài nguyên mà thấy bọn người Hội Tam Điểm có được bóp nát để Thanh Lân mất đi tâm lý vốn có của

mình. Đánh nhau bằng tâm lý mới là thứ hữu hiệu nhất để moi lấy thông tin cần thiết.

- Hư. Không chỉ có hai loại đó! Họ có vũ khí hạt nhân, họ có vũ khí hóa học Huyết Long có những thứ đó sao. Đấu với họ còn lâu lắm. Tao khuyên mày nếu mày có tầm mắt thì tốt nhất nên thả tao ra để tao thuyết phục những người đó giúp mày. Hãy giao nộp những thứ mày đang có đi.

Tú Trinh với Bảo Huân cũng nhăn mặt thấy rõ. Họ không biết Hội Tam Điểm đã cho tên này ăn cái gì mà hấn tự tin đến như thế. Đã nằm trên tay kẻ khác vẫn còn khư khư giữ lấy lý lẽ cho mình.

- Họ dám dùng những thứ đó sao? Ông đừng quên không chỉ có họ sở hữu. Nếu họ dám sử dụng mấy cái đó. Chưa cần đến Huyết Long Hội Đồng Bảo An Liên Hợp Quốc để họ sử dụng à. Nga để họ làm à. Trung Hoa để họ sài cái vũ khí này sao. Anh, Pháp, Đứng các nước đồng minh nữa. Họ dám sử dụng sao. Suy nghĩ một chút trước khi nói đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 546: Kết Nối

Thanh Lâm lúc này ngẩn người ra. Hắn bây giờ mới thấy được những thứ vũ khí kia thật sự chỉ có thể đem ra khoe mẽ. Nếu thật sự đụng đến nó các quốc gia khác cũng không ngại liên hợp lại công kích. Ai cũng hiểu những vũ khí này họ đều có nhưng tại sao họ không làm đơn giản bởi vì nó không thể sử dụng. Một khi đụng tới vũ khí hóa học có thể nổ ra chiến tranh toàn thế giới và sự việc này chắc chắn nằm ngoài tầm kiểm soát của Hội Tam Điểm.

- Sao ông còn gì để nói không Thanh Lâm? Hiện tại tôi nghĩ chắc ông cảm giác như những gì ông biết không tốt lắm nhỉ. Nếu không sẽ không có sắc mặt như thế này đi.

- Thì đã sao? mà muốn thắng được họ cũng không phải dễ tiền mệnh giá cao hơn họ còn lắm. Liên minh châu âu không chi phối được thì mà làm gì có khả năng. Giờ mà chỉ mạnh miệng thôi

Dù biết Thiếu Kiệt thắng thế nhưng hắn không nghĩ đến sẽ có một đồng tiền có mệnh giá cao và tồn tại lớn hơn đồng đô la. Bởi nó chi phối tất cả những gì của thế này. Những mệnh giá tiền khác có thể quy đổi ra đồng đô la và ngược lại nó phụ thuộc vào ngân sách và ngân hàng liên bang của mỹ. Mà nơi này thuộc quyền không chế của hội tam điểm trên diện rộng.

- Giờ nói với ông vấn đề này ông không hiểu. Thôi thi để cho Huyết Long tiếp quản ông lúc đó tôi nghĩ họ có cách tốt hơn tôi hiện tại đi.

Hà Vi bây giờ mới từ từ mở mắt ra. Cô không có cảm giác giống như Thiếu Kiệt những thứ cô cần biết đều khá đầy đủ chỉ có những chuyện liên quan và một ít những thứ khác nên không nhiều những tình tiết được nhận.

Thiếu Kiệt nhìn thấy Hà Vi mở mắt ra cũng biết quá trình tiếp nhận kiến thức cần thiết của cô đã xong. Việc hiện tại có thể là Hà Vi cần thời gian sắp xếp lại. Hà Vi liếc mắt nhìn lấy Thanh Lâm một cái làm Thiếu Kiệt cũng giật mình.

- Xin lỗi Thiếu Kiệt! Em không thể hấn đi với những người của Huyết Long. Bởi hấn chính là người thật sự hạ chết cha mẹ em!

Gật đầu nhẹ một cái Thiếu Kiệt đáp lại Hà Vi mỉm cười!

- Em cứ việc nhưng em thấy nếu để chỉ thỏa một chút hận thù nhất thời thì làm dù sao hấn cũng chỉ là con tốt thôi nhưng điều đó có thật sự tốt cho em hay không. Ai cũng biết người chết không sống lại nếu em làm những điều vừa suy nghĩ trong đầu cũng không thể thay đổi được mọi chuyện. Có những sự thật không thể thay đổi vốn có của nó. Ở điều kiện như thế em có nghĩ rằng bố mẹ em sống sót sao?

Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi. Mọi việc diễn ra với tai nạn của hai người bố mẹ Hà Vi Thiếu Kiệt đều thấy. Nhưng dù cho có làm điều đó một lần nữa hấn biết với những vết thương đó. Thanh Lâm lúc đó có xuất hiện làm việc kết liễu hai người lần cuối cũng không phải là chuyện quá đáng.

Vết thương quá nặng. Chỉ có một mình Hà Vi đủ sức sống được. Nhưng đến gần tám giờ sau đó những phương tiện khác mới tìm thấy Hà Vi. Những thứ đó không thể muốn ngay lập tức cứu là cứu được. Thời gian vàng đã trôi qua quá nhanh rồi.

Thiếu Kiệt đưa tay xua đi Tú Trinh và Bảo Huân kéo Thanh Lâm rời khỏi phòng. Hà VI bây giờ chỉ có mỗi mình Thiếu Kiệt và cô. Khóc! Hà Vi khi ấy chứng kiến lại những gì diễn ra cô thật sự muốn đưa tay cứu lấy bố mẹ mình. Nhưng hình ảnh của cô chỉ trôi qua trong phút chốc mà không thể chạm vào họ. Cảm giác bất lực của một người khi cố gắng làm một việc mà

họ muốn lại nằm ngoài khả năng của mình. Điều đó khiến cho tâm trạng của Hà Vi hỗn độn ngổn ngang nhiều cảm xúc.

- Thôi tất cả đã qua rồi. Việc hôm nay trải qua thật sự cũng đã xong. Nhưng gì em có được từ mảnh ghép chắc anh nghĩ cũng không nhiều đi. Có thể nó đủ để em biết một số thứ vốn không như những gì ta đã thấy. Nhưng nó chỉ như một cuộn phim tư liệu được tua nhanh thôi. Tất cả kết thúc rồi đối thủ cường đại hơn thì vẫn đang đợi chúng ta ở phía trước nên em như thế này anh cũng không biết mình phải như thế nào.

Thiếu Kiệt hẳn vốn rất sợ nước mắt của mấy người này giờ thấy Hà Vi một người luôn mạnh mẽ cũng khóc bên cạnh hẳn Thiếu Kiệt cũng không biết khuyên thế nào. Sự mạnh mẽ của cô hiện tại thay bằng những giọt nước mắt hiếm thấy xuất hiện ở cô gái như cô.

- Thôi đừng khóc nữa. Em xem em mà khóc nữa thì áo anh ướt mất. Mới sơ cứu xong người máy lỗi phải thay áo xong. Giờ em làm ướt áo nữa là phải đi thay áo nữa. Anh phải tới chịu tối mai mới đi lại bình thường được à.

Hà Vi cũng mỉm cười lau đi những giọt nước mắt trên mặt mình ném về Thiếu Kiệt cái gồi lên người hẳn.

- Hư anh đây! Ai đi khuyên con gái người ta khóc như anh. Em đâu phải người máy đâu cũng phải biết khóc chứ. Đâu phải cứ lúc nào cũng mạnh mẽ được. Mà em thật không nghĩ tới một mảnh ghép như thế này lại có nhiều thứ đến như thế. Anh định sao này cái hội tam điểm đây đối phó sao đây?

- Giờ hả chưa được! Ít nhất anh phải có thể khống chế một chút gì đó cần thiết khi đó mới thật sự ra tay còn hiện có vẻ không ổn lắm. Với lại anh cần bố trí cần thiết để khai đao với Ngô gia Diệp Gia đã. Còn cái nhóm

người Lâm Gia nếu biết điều an phận thì anh không làm gì nhưng nếu mà cố gắng phá rối thì anh cho họ đi theo luôn.

Thiếu Kiệt bây giờ trả lời Hà Vi lại với suy nghĩ của mình. Dù sao Hà Vi cũng đã hiểu được một số việc nhất định có thể tìm thấy những thứ cần thiết cho những câu thắc mắc trong lòng của cô.

- Sao Anh không dẹp luôn Lâm gia để họ như thế không phải gây họa sao? Em thấy tốt nhất để cho họ im lặng luôn để tập trung làm nhiều việc khác.

- Ngọc em là cháu lãnh đạo kiểu đó đây à. Thế cục cần có sự cân bằng với lại Ngọc Nhi một phần của Lâm Gia nữa nếu cứ như thế xử lý họ dù không có cảm tình gì như Hà Vi vẫn có một chút gì đó liên hệ khó xử.

Hà Vi gật đầu! Thiếu Kiệt hẳn luôn suy nghĩ chu toàn cho mọi người để không phải khó xử lẫn nhau trong mỗi ngày gặp mặt. Thiếu Kiệt thấy đây là cách tốt nhất cho cuộc sống nếu hẳn muốn yên bình và không có khúc mắc gì với nhau.

- Cũng đúng nhưng xem ra chắc chúng ta phải chuyển nhà rồi! Hiện tại nhà như thế này sao mà ở được. Cũng hư hao không ít đồ đi. Chán thật bọn này dám làm cả chuyện. Nhưng cũng may vì nhất thời bọn chúng không đem theo lựu đạn hay mấy cái khác mà chỉ có súng thôi.

- Theo anh không cần phải chuyển đi đâu. Cứ đem một cái két sắt an toàn về nhét mấy cái mảnh này vào cái hộp thủy tinh có nước. Xong bỏ vào đó là tốt nhất. Dù sao thì chắc Hội Tam Điểm cũng không nghĩ đến mấy cái này sẽ được đặt ở chỗ củ đâu. Nơi An toàn nhất là nơi nguy hiểm nhất mà.

Bên ngoài lúc này Hoàng Lâm Nhu mới đẩy cửa bước vào gật đầu nhìn Hà Vi nói.

- Đúng đấy Hà Vi cô đã liên hệ người rồi họ sẽ sửa sang lại những thứ ở đây trong vòng vài ngày thôi không lâu lắm đâu. Hiện tại mảnh ghép của cháu với Ngọc Nhi có được theo cô nghe con bé gì nói họ có thể phát hiện ra. Như thế sao không tương kế tựu kế giấu đi một lần.

Thiếu Kiệt cũng nhìn lấy mẹ mình một chút rồi mới suy nghĩ điều gì đó. Bà có thể nghĩ đến điều này thì chắc chắn người khác cũng sẽ suy nghĩ ra.

- Có thể! Nếu đánh vào tính tò mò thì quả thật là tốt nhưng mà chưa chắc được. Sợ rằng đối phương cũng biết việc như thế. Tốt nhất cũng chẳng đầu giếm thì như thế họ mới có cảm giác cân bằng.

- Ý anh là sao em không hiểu Thiếu Kiệt.

Hà Vi cũng nhìn Thiếu Kiệt không biết ý kiến hẳn định làm việc gì. Dù sao thì những mảnh ghép này tồn tại trong nhà này là điều không thay đổi. Hiện tại đem những mảnh ghép này đi cất ở chỗ khác cũng thế nhưng chỉ sợ là không an toàn thật sự.

- Em gọi mọi người vào đây đi. Nhất là Ngọc Nhi luôn.

Thiếu Kiệt nói với Hà Vi ra gọi Ngọc Nhi và Thanh Trúc vào. Dù sao trong đây cũng có một mảnh ghép của cô. Với Lý Bân thì có vẻ như không có vấn đề gì. Hẳn có giữ hay không giữ thì vẫn như thế.

Khi mọi người có mặt trong phòng Thiếu Kiệt mới nhìn sơ qua mọi người rồi hỏi Thanh Trúc.

- Thanh Trúc cô có thể để mảnh ghép ở đây luôn không hoặc có thể thì nhà vẫn còn một phòng trống cô có thể ở lại cũng được!

- Vốn tôi định qua nhà Lý Bân ở! Nhưng mà mảnh ghép cậu cứ giữ lấy ở đây có nhiều thứ hơn bảo vệ được. Tôi thì chỉ có một cây súng phòng

thân nên cũng không chắc chắn lắm.

Thành Trúc trả lời lại thật sự với những gì suy nghĩ trong đầu mình. Dù sao ở nhà Hà Vi vẫn có bảo vệ và mấy người khác đủ để bảo vệ sự an toàn cần thiết cho mấy mảnh ghép.

- Nếu vậy thì tôi giữ ở đây khi nào cô muốn lấy lại cũng được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy ra ba khối lập phương và Ngọc Nhi, Hà Vi cũng đem mảnh ghép của mình ra vốn hai người định bỏ vào trong hộp luôn nhưng thấy Thiếu Kiệt đặt cả ba khối lập phương lên giường cũng ngạc nhiên. Thiếu Kiệt cầm lấy hai mảnh ghép của hai người đặt cạnh ba khối lập phương.

Bây giờ toàn bộ năm mảng ghép sáng lên và xoay một vòng lơ lửng trên không trung. Những mảnh ghép tự động tìm lấy cho mình vị trí thích hợp lấy khối lập phương của Thiếu Kiệt làm trung tâm mà kết nối lại. Những khối mảnh ghép khác cũng như thế. Chỉ trong phút chốc tất cả năm mảnh ghép được dính chặt với nhau mà không thấy một khe hở nào. Nó như một khối hoàn chỉnh không thể tách rời ra.

Mảnh ghép lớn từ từ hạ xuống trước mặt Thiếu Kiệt và rơi xuống trên tay hắn. Thiếu Kiệt nhìn vào nó mỉm cười rồi bỏ vào trong hộp nước trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 547: In Không.

Những gì mọi người chứng kiến giây phút vừa rồi hoàn toàn nằm ngoài hiểu biết của Thanh Trúc cô không ngờ những mảnh ghép này có thể tự mình ghép nối lại thành một khối hoàn chỉnh. Nhìn khối mảnh ghép trong cái hộp hiện rõ thành một mảnh ghép lớn nằm trong nước mọi người nhìn Thiếu Kiệt như muốn hỏi hấn vừa làm việc gì.

- Đừng nhìn như thế. Vốn nó là một khối hoàn chỉnh chỉ cần nó không nằm trong nước mà ở môi trường bên ngoài nằm cạnh nhau lại chúng sẽ tự kết nối lại với nhau.

Thành Trúc nhìn nhìn một lát các khối mảnh ghép đã được kết nối xong cũng lắc đầu thở dài nói.

- Vốn cứ tưởng chúng nó sẽ không thể nào hợp lại nhưng vẫn còn cả tính năng này nữa. Mà thôi giờ cậu bảo quản nó. Có thể thấy được chúng nó chỉ có thể kết nối nếu có mảnh ghép khối lập phương ở giữa của cậu thôi. Chứ nếu không hai khối của tôi với Lý Bân đã ghép nối lại từ lâu rồi. Như thế cũng tốt giờ chỉ cần cậu triệu hoán mảnh ghép của mình thì năm khối kia đều đi cùng như thế cũng tốt. Chắc những người kia sẽ không biết chuyện này đâu nhỉ.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Vốn mảnh ghép vẫn còn thiếu ba mảnh. Mỗi nơi một góc dù sao thì có được một lúc năm mảnh ghép cũng đã là sự cố gắng cần thiết của mọi người. Và đây cũng là sự may mắn vốn có.

- Mẹ gọi người đến sửa chữa nhà rồi! Máy đưa ở nhà bên này hay là qua bên nhà mới mấy hôm không?

- Con nghĩ không cần đâu. Kiến trúc cũng không ảnh hưởng nhiều chỉ cần trám lại bằng bột trét tường chà nhám rồi lãng sơn lại là được. Những chỗ sửa chữa cần thiết cũng không nhiều lắm hầu hết là vết đạn bị bắn không phải va chạm hay bị làm hư hại kiến trúc quá nhiều. Hôm nào chà nhám thì mọi người đi du lịch một buổi là được. Mà nè người mẹ gọi tới an toàn không thể.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mỉm cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu một cái rồi cười nói.

- Vấn đề này con không cần phải lo. Hầu hết là người của Huyết Long ở lĩnh vực này. Dù sao để họ làm để lấy khai trương đầu năm cũng không vấn đề gì. Mà mẹ nhớ con có nói với lại Chu Tường qua nhà anh ta xem thử mà. Đợi lành lặn đi qua bên đó tránh một hôm chà nhám là được chứ gì.

- Ừ như vậy đi xem mẹ để mấy người đến làm luôn đi mừng sáu đỡ hơn phải đợi tới mừng tám nhìn nhà lũng lổ khó chịu quá.

Thiếu Kiệt được Hoàng Lâm Nhu nhắc nhở có hứa với Chu Tường đến nhà anh ta chơi để xem vì lý do gì mà anh ta lại bị gia đình không chấp nhận cho việc đi theo công việc của mình yêu thích. Mọi người bắt đầu tiến hành những công việc cần thiết. Thiếu Kiệt hấn nhìn những vết thương của mình chỉ với những thuốc kháng sinh có sẵn mà lành lại cũng thấy được sự bất bình thường trong cơ thể mình.

Trong căn phòng ở một nơi xa xôi. Ba người đang ngồi trước một cái lồng kính đầy nước trong đó có ba mảnh ghép tồn tại hướng về ba góc khác nhau trên một bề đồ.

- Tình hình xem ra nó cố định lại rồi! Cái tên ăn hại kia chẳng làm được gì. Hình ảnh cho thấy năm mảnh ghép vừa xuất hiện ở vị trí cũ chỉ trong chưa tới năm phút lại mất tăm. Có vẻ như bọn người đó biết cách để không

bị phát hiện rồi. Giờ chắc mấy cái đó đã được chuyển đi nơi khác. Lần này hao tổn không ít người đúng là cái tên kia chỉ được cái mồm mép.

Một người bực tức nhìn qua một cái màn hình được đặt trước mặt bàn của mình nói với hai người.

- Không cần lo năm mảnh ở cùng một chỗ cũng tốt chỉ cần biết nó ở đâu là được như thế đỡ phải mất công tìm. Không ngờ cứ để những mảnh đó tồn tại rải rác ở khắp mọi nơi giờ lại gộp về cùng một lúc cũng có chút hơi thú vị rồi đấy.

Một người ngồi ở trung tâm mặt nhìn lên cái màn hình lớn treo trên phòng hiển thị bản đồ thế giới và mỉm cười nói với hai người sau lưng mình.

- Ừ tuy lần này thằng đó bị phát hiện hơi sớm. Nhưng biết được sự xuất hiện của mảnh ghép cuối cùng cần phải có là được rồi. Giờ chỉ cần chúng ta cẩn thận tra xét nữa là được thôi. Quốc gia đó muốn đối phó cũng không phải là không có cách.

Người còn lại cũng gật đầu. Dù sao việc này cũng không mấy ảnh hưởng lớn lắm. Họ đã chuẩn bị lâu dài không phải ngày một ngày hai, Việc xuất hiện mảnh ghép của Thiếu Kiệt cũng không mấy quan trọng lắm trong những chính sách họ đã làm.

- Việc tiếp nhận vai trò tổng thống mới của tên đó đạt được hiệu quả chứ. Nhìn chung lần này quyết định đưa hắn lên làm tổng thống có phần tốt hơn nhiều. Xoa dịu lòng dân chúng thêm vào đó là để cho những người Mỹ gốc Phi kia một liều thuốc an thần. Hiện tại đi đâu ta cũng thấy sự ủng hộ với hắn.

- Hấn lên làm việc được đấy! vài ngày nữa là được hai tuần hấn phải họp bàn trước quốc hội đưa ra những đề xuất của mình về nhân sự và những thứ cần thiết. Không biết hấn sẽ chọn ai đây.

Người đầu tiên nhìn vào màn hình trước mặt mở ra một báo cáo mới nhất tình hình nói cho hai người còn lại trong phòng nghe. Dù sao thì lễ nhậm chức mới vào ngày hai mươi tháng một vừa mới diễn ra. trong hai tuần đầu tiên của một vị tổng thống cần phải quyết định những vị trí cần thiết để hợp tác làm việc lâu dài.

- Không cần phải lo! Hấn cũng chỉ là một người tổng thống giống bao người khác thôi. phần về quốc hội đảng cộng hòa và đảng dân chủ sắp xếp lại người của mình có mặt để bảo đảm an toàn. Những quyết sách của tên tổng thống mới này chúng ta sẽ không biết ra sao. Nhưng chắc chắn cần phải có sự đồng thuận nhất trí. Nếu thấy những vị trí đó không ổn thì bác bỏ. Còn về vấn đề những mảnh ghép thì cho người đến quốc gia đó đi. Cắm sâu vào bước từng bước chậm thôi chúng ta đợi lâu như thế qua từng thế hệ giờ đã đến lúc có được thứ chúng ta muốn rồi.

Hai Người kia gật đầu đối với những việc hiện tại tiến độ về quyền nắm giữ một số thứ của họ khá cao. có thể chi phối một số cục diện cần thiết. Một người suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng nói với mọi người.

- Quốc gia đó đúng là hơi khó khăn một chút nhưng mà chúng ta có thể thông qua lãnh sự quán bên đó tiến hành thâm nhập từ từ. Việc ảnh hưởng vừa rồi chắc chắn sẽ có quân đội của họ can thiệp cũng sẽ có nghi ngờ nhất định nhưng không bằng không chứng thì cũng chẳng nói gì với chúng ta được. Có thể lấy danh nghĩa hợp tác đầu tư nắm quyền lợi để họ không đụng đến chuyện của mình cũng ổn.

Trong phòng im lặng một chút. Việc đưa ra đề xuất cũng có thể làm được nhiều thứ có lợi một đôi một đôi khi là việc làm luôn là cần thiết. Im

lặng một chút người ngồi ở giữa phòng mới lên tiếng.

- Mình sẽ không trực tiếp đầu tư nhưng thông qua hai nước nhật hàn thì có vẻ ổn. quốc gia họ có thể thân với hai nhà này. Để cho người của mình ở hai nước đó thúc đẩy hợp tác cho vay vốn ODA chắc chắn được. Quốc gia đó cần tiền nhưng chúng ta không ra mặt để cho nước khác ra mặt là được. Tiền thì nói bên ngân hàng liên bang làm ra một số tiền khổng lồ là được. Giá trị đồng tiền ở tay chúng ta. Họ muốn mua đồ sắm vũ khí hay là các thứ khác đều phải quy đổi từ chúng ta lúc đó thu hồi về.

Lời của người này làm hai người trầm ngâm trong phòng một lúc lâu. Việc khống chế tiền tệ đúng là nằm trong tay họ nhưng vấn đề làm như thế rủi ro quá lớn cho việc kiểm toán sau này.

- Việc này sợ có vấn đề khá lớn. Dù sao thì tiền in ra phải được quy đổi bằng vàng như thế sợ rằng ngân khố quốc gia chịu đựng không được. Việc này nếu bại lộ ra rất có thể làm những vấn đề khác phát sinh.

- Ừ nếu kê khống như thế sợ rằng không ổn lắm. họ cũng không phải cần ít tiền đâu chúng ta làm như thế sợ rằng ảnh hưởng không nhỏ.

Người này chỉ mỉm cười lắc đầu đối với hai người. Hắn thấy hai người này quá lo xa trong vấn đề này nên mới nói.

- Không cần lo! Vấn đề này tiền chúng ta xuất ra là đồng tiền chính thức nhưng nếu nó lưu chuyển lại đất nước thì sẽ quy nó thành tiền giả. Chỉ cần để bên đó làm lỗi đi một chút. Nếu thấy tình hình ổn rồi thì làm một cái phóng sự để bắt bớ một nhóm làm tiền giả giá trị cao là được. Còn về vấn đề ảnh hưởng hay không đấy hả. Ngân hàng liên bang là của chúng ta. Vàng trong đó ai biết có được bao nhiêu. Chỉ cần chúng ta không công khai vàng chúng ta đang có là được. Thật chất vũ khí thu được của mấy nước trung

đông chỉ cần về thay đổi cấu trúc lại trở thành của quốc gia khi đó bán lại cho nước khác không vấn đề gì.

Hai người bây giờ đột nhiên bật cười. Trong tay họ có ngân khố riêng không tồn tại chung cũng không công khai như thế ai biết được họ in tiền có đúng với những gì đang có trong quốc gia hay không. Chỉ cần làm lỗi một chút khi trở về nước định vị số tiền bị lỗi đó là tiền làm giả thì ai nói gì được họ. Vấn đề tiền giả luôn tồn tại ở các quốc gia khác nhau và họ cũng có vấn nạn này. Tiền là một vật khó làm giả nhưng không phải là không thể. Chỉ cần để cho một số người thay họ gánh cái tội danh này là được.

- Đúng nhỉ! Chỉ cần để người của mình trên danh nghĩa là một nhóm người làm tiền giả là được. Tiền tịch thu được trở lại với ngân khố bị tiêu hủy bằng chứng không có nước khác có làm gì được chúng ta. Chỉ là họ ở nước ngoài sử dụng tiền chúng ta vẫn tưởng là thật nhưng vào trong nước nó lại thành tiền giả. Đồng tiền thì luôn luân chuyển ai có thể nói một đồng tiền là thật hay giả. Chỉ cần chúng ta nói nó là giả thì người dân sẽ cho đó là tiền giả thôi. Để tôi sắp xếp xem coi tiền đó nên làm lỗi chỗ nào. Thôi tan họp thôi ở lâu cũng mất thời gian.

Ba người như quyết định được sắp tới phải làm gì cũng không muốn ngồi ở lại đây quá lâu. Việc của họ cần nhiều thời gian và tiền bạc điều đó làm cho thời gian của họ càng thêm quý trọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 548: Bối Lòng Tìm Vết

Tại Ngọc Châu trong căn phòng một người đàn ông trung niên đang hậm hực với chính anh trai của mình người ấy không phải ai khác là Ngô Nam. Hắn bực tức với quyết định lần này của anh hắn. Vốn đang ở Ngọc Châu với ô dù và sự thanh thoi cần thiết hiện tại bị biên chế đầu năm chuyển đơn vị về công tác ở Lưu Minh làm hắn bực tức đến đây nói lý lẽ với anh mình.

- Anh nói đi! Việc này là sao? Tự nhiên lại điều em đi Lưu Minh lần đó em không phải cũng theo lệnh anh đi vài ngày sao. Về rồi bị nhục chưa từng thấy. Giờ lại bảo em đi ra đó khác nào đưa dê vào miệng cọp cho nó gặm hả.

Ngô Kỳ vẫn ung dung ngồi đó uống tách trà mình vừa rót ra như không có chuyện gì. Việc này hắn đã quyết không để cho Ngô Nam có ý kiến giờ có quyết định rồi thì Ngô Nam có muốn nói gì đó cũng không được. Nhưng là người trong nhà nên hắn cũng phải bịa ra một lý do hợp lý.

- Mày ngu quá! Lần trước mày đi với danh nghĩa là xem xét thôi nhưng thật sự đã chính danh đâu. Lần này để mày đi là một việc nguy hiểm thật nhưng đó cũng là một cách tốt nhất. Mày không thấy được việc đó đúng là óc con bò mà.

- Anh thì biết gì! Nó ở Lưu Minh xem mình là trời rồi giờ điều tôi đến đó anh muốn nó hành hạ tôi chứ gì! Tôi đi nói bố xem bố xử lý ra sao. Anh đừng ở đó làm như tôi không biết. Thấy tôi rảnh rồi như thế này nên anh mới làm ra quyết định điều tôi đi chứ gì.

Ngô Nam vẫn âm ức trong lòng hắn biết quyết định này nếu có thể thay đổi thì chỉ có bố hắn là làm được. Việc này hắn thấy muốn thay đổi chỉ có

thể xuất phát từ ông bố của mình mà không thể xuất phát từ Ngô Kỳ.

Diệp Nhi biết chồng mình có chủ ý riêng nhưng chưa hỏi rõ vấn đề gì mà hậm hực như Ngô Nam thì bà cũng phải lên tiếng khuyên nhủ một chút cho đúng nghĩa.

- Chú Nam nó cứ từ từ để chồng chị nói tại sao anh ấy lại quyết định như thế. Việc này nếu chú có nói bố thì chắc chắn sẽ không được gì đâu có khi còn bị mắng chú hiểu bố qua rồi mà. Chú thành thoi như thế ông không mắng chú là may lắm rồi.

- Vợ anh nói đúng đấy! Mà có đi nói bố ông không mắng mà nữa tao thua gì cũng thua. Việc này bố cũng có một phần quyết định đấy. Mà nghĩ tao không hỏi bố rồi mới làm à.

Ngô Nam bây giờ cũng biết không đơn giản muốn quyết định hẳn chuyển công tác đi mà không có ý kiến nào. Như thế chẳng khác nào Ngô Kỳ tự ý. Nhưng chưa kịp để hẳn nói lên điều gì thì cửa phòng mở ra một người bước vào nói.

- Thằng Nam mà có ý kiến gì đó. Việc này anh mà hỏi tao rồi. Tao thấy đây cũng là việc làm thích hợp nếu không cũng không để mà đi. Mà ở Ngọc Châu này đã mất mặt đi Lưu Minh không người kiểm soát chưa biết mà lật trời ở đó tao không biết tìm đường nào mà ăn nói đấy.

Ngô Kỳ với Diệp Nhi lúc này cũng đứng lên. Diệp Nhi đến định đỡ lấy Ngô Minh thì bị ông lên tiếng nói.

- Không cần mấy đứa cứ ngồi xuống bố tự ngồi xuống được bố không phải là ông già khệnh khạng cần chống gậy đi. Thằng Nam lần này mà nhất định phải đi Lưu Minh điều này sẽ không thay đổi nếu anh mà không

đề xuất bố cũng sẽ đá mày đi. Hết ăn với nhậu lại tụ tập đám nhân viên bên dưới của anh mày. Kéo thêm cả cháu vào thật không còn gì để nói.

Vừa nói Ngô Minh vừa ngồi xuống đối diện Ngô Nam nhìn hấn chăm chăm làm cho Ngô Nam cũng không dám hó hé. Hấn biết rõ nếu như Ngô Kỳ quyết định hấn còn cãi chày cãi cối không chấp hành được nhưng một khi bố hấn quyết định thì Hấn chỉ biết chấp hành mà không được bàn cãi gì nữa.

- Việc lần này đưa con Lưu Minh không đơn giản như con đã hiểu đâu. Hiện tại bố biết con suy nghĩ gì Lưu Minh nhìn bên ngoài đều bị nhóm người Hà Thúc nắm giữ nhưng có những thứ họ không hoàn toàn làm được. Phép vua thua lệ làng nếu thật sự con nắm giữ được một phần thực lực. Thông qua vài thứ con có thể kiểm soát được một số hành động của thằng nhóc đó cũng có thể làm mọi người có được thông tin tình hình một cách tốt nhất.

Ngô Minh nói ra điều này làm cho Ngô Nam trầm ngâm. Hấn thấy lần này mình đi chẵn có lợi thêm vào đó là những bố cục hiện tại hầu như không có phần của hấn ở tại Lưu Minh. Nếu như đến đó hấn cũng chỉ có thể ngồi nhìn công tác bị áp chế.

- Bố nhưng ở Lưu Minh chúng ta chỉ có vài người thật sự nếu đến đó con cũng không làm được gì xung quanh toàn là người nhìn vào mình thì làm sao làm việc được bố.

- Nam chú mày khờ lắm. Thằng nhóc đó nó có thực lực chỗ dựa thì sao chứ. Chú phải hiểu nếu cắm chú ở Lưu Minh dù không trực tiếp nhưng thằng nhóc đó phải phòng ngừa đôi chút hành động không thể rầm rộ như trước đây nữa. Chú làm đại diện nhà mình nhìn lấy mọi hoạt động của nó. Thì ở ngoài mặt dù nó có hoành hành thế nào vẫn trên danh nghĩa là người

bình thường. Nếu nó ra tay đối phó chú thì cũng không có cách miễn là đừng để nó nắm thóp là được.

Ngô Kỳ bây giờ nhìn Ngô Nam nói ra suy nghĩ của mình đã sắp xếp chuyện này. Chỉ cần có mọi người ở Ngọc Châu âm thầm thúc đẩy những thứ khác ở đây. Ngô Nam chỉ là một quân cờ cắm mắt trong lòng địch. Như thế vì e ngại con mắt Ngô Nam nhưng hành động của Thiếu Kiệt sẽ phải giảm bớt phần nào uy hiếp.

- Anh con nói đúng đấy! Trước giờ chúng ta thua bởi vì không hiểu rõ đối phương như thế nào. Và thông tin chúng ta lấy được cũng quá chậm chạp. Hiện tại đưa con đi Lưu Minh là ý kiến sáng suốt nhất để dàng đem tới hiệu quả cần thiết nhất.

- Chú Nam tôi thấy việc này tốt đó. Chú mang công vụ trên người miễn là không đụng chạm gì đến những thứ cần thiết. Chú không làm gì được thằng nhóc đó nhưng nó cũng không làm gì được chú. Chỉ cần có chú ở đó những người khác không nói chúng ta làm gì nhưng thằng nhóc muốn hoạt động điều gì đó thì chú báo về như thế không phải nhanh hơn các đường dây cần thiết phân bố mỏng manh ở Lưu Minh của chúng ta sao.

Diệp Nhi bây giờ cũng lên tiếng khuyên Ngô Nam. Dù việc công việc tư bà đều thấy đây khá phù hợp. Tin tức dù cho có người báo lại nhưng cũng không thể nào nhanh bằng chính Ngô Nam báo lại trực tiếp cho gia đình. Chỉ có như thế họ mới nắm giữ tình hình của Thiếu Kiệt một cách tốt nhất.

- Nhưng mà ở vị trí đó thì làm sao mà áp chế được thằng đó cái gì. Chưa kể nó còn không mán đến cái chức của em mà tiến hành nói chuyện với những người cấp trên nữa thì có nhìn nó cũng như không có thực quyền vậy.

Ngô Nam thấy vị trí của hắn được nhận lần này quá thấp mà Thiều Kiệt có thể vượt quyền làm những việc khác mà hắn hoàn toàn không thể nào can thiệp được. Biết tính con mình như thế nào Ngô Minh hẳn giọng một chút nói.

- Thằng Nam bố nói này. Mà không làm cấp bậc thấp ở cơ sở. Lý lịch không đủ làm sao bố với anh mà đề bạt được. Lần này đi tuy là cấp bậc thấp nhưng làm dày hồ sơ của mà đề sau này thuận lợi hơn. Với phần cấp trên của chú mà cũng không can thiệp được. Bố nghe nói thằng nhóc đó còn một cái công trình nhà hàng tiệc cưới sẽ đổ tiền vào tiến hành làm vào đầu năm nay. Như thế công trình đó sẽ nằm trong sự quản lý của con. Làm khó dễ theo mặt nào thì tuy mà đứng để nó có cơ hội nói. Cứ dựa theo việc công mà bắt bẻ.

Ngô Minh nói ra ý kiến của mình cho Ngô Nam để hắn làm việc. Diệp Nhi cũng gạt đầu những thông tin này không phải vấn đề quan trọng. Ai cũng có thể tìm hiểu được. Đặt Ngô Nam ở vị trí phòng quản lý tài nguyên môi trường nhìn như không có vấn đề gì nhưng trong đó có thể làn khó dễ các phương diện xây dựng thì nơi này là một chỗ thích hợp nhất.

- Việc làm khó này đơn giản hơn những việc khác nhiều Chú Nam nó chỉ cần lấy lý do bản vẽ không hợp quy định, hay là thi công sai bản vẽ. Không có giấy phép an toàn lao động đối với công nhân hay là ảnh hưởng tiếng ồn đến xung quanh bị người dân kiện. Không cần đơn kiện nhưng chúng ta có quyền nói như thế. Mỗi ngày công trình bị tạm ngưng đều là thất thoát của thằng nhóc đó. Cũng là làm chậm lại quá trình hoành thành công trình và thêm nữa là để cho nó lâu thu hồi vốn.

Diệp Nhi đưa ra các cách làm khó dễ Thiều Kiệt một cách tốt nhất cho Ngô Nam lên danh sách những thứ cần thiết. Đối với bà việc này chỉ là trong tầm tay bởi người kinh doanh những việc này còn không hiểu thì bà làm sao kinh doanh đến hiện tại.

Ngô Nam hai mắt sáng rỡ hẳn chỉ cần làm đúng như những gì chị dâu hẳn nói cứ theo tiến độ đó mà khảo sát các thứ. Chỉ cần nơi nào không đủ tiêu chuẩn thì cho đình chỉ xây dựng chính đồn. Cứ như thế lặp đi lặp lại hoài thì công trình đó cũng khó có thể hoàn thành.

- hay à! Sao em không nghĩ ra nhỉ. Việc này không đụng đến thằng nhóc đó em chỉ làm đúng luật nó cũng không làm gì được em. Chỉ cần không nhận biểu xén của ai hay là những người khác để cho hẳn có cơ hội nắm bắt là em hoàn thành việc này rồi nhỉ. Thế cũng được đấy.

- Vấn đề là chú phải tìm cho ra sai phạm bới lông tìm vết vào những thứ nó vi phạm tung ra với báo chí xem ai là người duyệt những thứ như thế. Nếu có thể xem chừng trong công trình mà thằng nhóc đã nhận được xét duyệt có không ít chỗ không hoàn thiện đâu.

Ngô Nam lúc này một tay chỉ lên trên bàn nói ẩn ý. Ngô Minh cũng gật đầu. Công trình của Thiếu Kiệt chắc chắn ít nhiều sẽ liên quan đến một số pháp lý cần thiết đem việc này khai ra thì những người của Hà Thúc cũng có thể kéo vài người xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 549: Tô Cáo Không.

Trên khuôn mặt Ngô Minh nở một nụ cười. Đã nói đến mức độ này Ngô Nam còn không hiểu thì hẳn cũng khỏi lặn lội chốn quan trường làm gì cho mệt.

- Vâng! Vậy thứ hai con sẽ đi Lưu Minh với quyết định của bố và anh. Nhưng mà con nói trước. Khi thấy không ổn con sẽ chạy về Ngọc Châu đấy! Con không muốn gặp phải trường hợp giống như Thành Trục đâu.

- Chú khỏi lo lần này theo chú không ít vệ sĩ. Khi ở văn phòng đúng là chú không được đem theo họ nhưng những người này sẽ được bố trí chỉ cần chú rời khỏi cơ quan hay bất cứ đâu thì sẽ có người bảo vệ chú. Lần này anh lo cho chú hết rồi đấy. Việc ở Lưu Minh nếu tốt bố và anh sẽ cất nhắc mày vào vị trí quan trọng.

Ngô Kỳ cũng muốn cho Ngô Nam một sự yên tâm cần thiết. Với những gì đang có Ngô Minh cũng gật đầu ra vẻ đồng ý với ý kiến của Ngô Kỳ con mình. Diệp Nhi thấy Ngô Nam rời đi mới nói với Ngô Minh.

- Bố Việc lần này diễn ra có ngoài tầm khống chế của bọn con nhưng ảnh hưởng là không có mấy. Vì đối phương là người nước ngoài hơn nữa vẫn không có bằng chứng nào cho thấy là họ có bằng chứng về những liên hệ của nhà mình đối với thế lực của Khung Chang nên chắc cũng không ảnh hưởng nhiều.

- Ừ! Đạo này bố nghe bên ngoài nói Ngô Long được lắm. Con cho nó mua lại cái sàn giao dịch đó là tốt đấy. Dù sao nơi đó nếu chỉ dựa theo mặt bằng chúng ăn hoa hồng từ việc rút và gửi tiền của người chơi vốn lưu động lúc nào cũng phải có chưa tính đến sự phán đoán sai lầm trong khi họ mua

vào bán ra của giá vàng. Điều đó phù hợp với những thu chi bù vào những khoản thất thoát khá tốt.

Diệp Nhi lúc này cũng gật đầu. Bà ta đã xem xét thành quả khi sở hữu sản giao dịch mới thấy được tại sao Ngô Long lại quyết tâm mua lại sản như thế. Cuộc chơi đó như trò cá cược hên xui dựa theo dự đoán tâm lý của con người mà thu về lợi nhuận.

- Con không ngờ thằng nhóc đó lại tạo ra một thứ có thể đem lại nguồn lợi lớn như thế. Chỉ tính dự đoán giá vàng và tỉ giá đô la lên xuống mà có thể thu lại lợi nhuận từ đó đúng là nó có một đầu óc hơn người đầy bố. Nhưng giờ thì chúng ta cũng không quan trọng nữa nó thuộc về gia đình mình rồi. Trên điều khoản nó không được bán ra cho người khác để kinh doanh hay kiếm lời nên thật sự cắt đi nguồn viện trợ tiền bạc từ những trang như thế này sẽ tạo ra.

Dem suy nghĩ của mình nói ra cho Ngô Minh biết về những gì đã có được thành quả và Diệp Nhi cũng không thể phủ nhận được sáng lập ra cách kiếm tiền từ người khác như thế này của Thiếu Kiệt là một cách hoàn hảo không vướng bận điều gì.

- Ừ có con biên soạn những hợp đồng kinh doanh bố cũng yên tâm hơn. Với thằng nhóc đó không thể không phòng bị được. Chúng ta đã quá lơ là với nó. Những việc như thế này nó nghĩ được một lần sẽ có lần thứ hai. Nhìn thật chuẩn nó vào. Cũng như nơi mà nó đầu tư trước nay vốn bố chỉ là nơi đó sẽ không sớm thu lại được gì nhưng theo khả năng cho thấy nó sẽ sớm tiến hành thu lại lợi nhuận thông qua con đường huyết mạch. Nhà Kho trung chuyên các nhu yếu phẩm đi các tỉnh đúng là một thứ thích hợp và đem lại sự bảo đảm. Thu về ít nhưng nó lâu dài. Đường trường hơn hẳn nhất thời.

Ngô Minh những ngày nay đi nghỉ dưỡng cùng với bố của Diệp Nhi hai người bàn bạc với nhau rất nhiều lần về các mô hình kinh doanh của Thiếu Kiệt nhằm tìm ra khe hở trong đó mà đánh bại nhưng thật sự không được. Nếu có thể chỉ làm chậm lại bước tiến của nó ngày một ngày hai mà không phải là các thức lâu dài. Nên hiện tại đã không ngăn được thì chỉ có cách kìm hãm sự phát triển của Thiếu Kiệt là cách tối ưu nhất.

- Bố con nói với những vấn đề kinh doanh của thằng nhóc Thiếu Kiệt dường như nó thấy được cục diện phát triển ra sao mà tiến hành đi trước một bước cũng như những thứ nó đang làm vậy. Khởi xướng từ việc buôn bán linh kiện cũ có bảo hành. Đến hiện tại các mô hình giao nhận buôn bán trên mạng internet gì đó khá thu hút. Muốn chặn cũng không chặn được nếu không họ sẽ chặn có những hình thức này trước quốc gia chúng ta.

Diệp Nhi nghe Ngô Minh nói về nhận định của hai người trong mấy ngày nay cũng âm trầm không kém. Hai người càng đánh giá cao Thiếu Kiệt bà càng thấy được nguy cơ trong đó nhiều hơn. Sự phát triển của hắn ảnh hưởng không nhỏ cho Ngô Long.

- Bố có đánh giá cao nó không đó con thấy những công ty kia phát triển thì có nhưng vấn đề nó uy hiếp đến chúng ta thì không thể nào. Việc này chắc khác nào một doanh nghiệp có thể đấu lại với quan chức nhà nước hay sao. Từ xưa đến nay quan thương cấu kết thật nhưng đó là việc phải biết chọn đội ngũ mà đứng. Chứ như nó hiện tại chọn đám người Hà Thúc để làm chỗ dựa. Quân đội thì làm sao can thiệp vào những thứ hành chính dân sự được.

Ngô Kỳ thấy bố mình đánh giá Thiếu Kiệt quá khoa trương làm hắn cũng có chút khó chịu. Dù sao Thiếu Kiệt tính đúng ra vẫn là con riêng của hắn. Trước vợ chính thức lại đánh giá con riêng hắn cao như thế. Chắc khác nào nói năm xưa hắn chọn nhầm vợ. Và Ngô Long cũng không bằng được thằng nhóc con rơi con rớt này.

- Dù không muốn nó là sự thật nhưng đúng như vậy. Bố đánh giá rất cao về thằng nhóc Thiếu Kiệt này. Hai đứa suy nghĩ gì bố biết nhưng đối thủ thật sự thì phải đánh giá thực lực một cách chính xác. Từng bước đi của nó hai đứa có thấy được là nó bước trên sự phát triển và nắm chắc những bước đi của mình là điều cần thiết mà quốc gia cũng như những thủ tục hành chính liên quan phải chấp nhận hay không. Từ buôn bán linh kiện củ. đến mở ra các nhà kho theo con đường xuyên suốt hai mùa. Đặt nên móng nhà hàng tiệc cười từng cái từng cái đề đi theo con đường của xã hội phát triển. Chưa kể đó còn những trang bán hàng trực tuyến không cần thiết đến các siêu thị hay chợ nữa. Đó không phải là bước trên bước tiến xã hội là gì.

Diệp Nhi biết Ngô Minh và bố mình chắc trong lúc đi nghỉ dưỡng đã bàn bạc với nhau tổng kết lại những gì Thiếu Kiệt làm theo từng góc độ và nhìn nhận một cách khách quan với góc độ một người làm kinh tế mới đưa ra những câu kết luận như thế này.

- Bố nói thì con nghĩ cũng đúng! Thằng nhóc này đúng thật sự có tài. Nếu không phải nó là người của bọn Hà Thúc chắc chắn có thể sử dụng được nhưng tiếc là nó lại chọn sai chiến tuyến để đứng. Nếu như làm khó dễ chỉ có cách siết chặt hơn luật lệ với những thứ nó đang làm. Bởi cơ chế còn lỏng lẻo nó mới có thể tung hoành như thế này. Nếu chúng ta có một bộ luật chính xác về những vấn đề này chắc chắn nó sẽ phải chật vật không ít.

Ngô Kỳ nghe vợ mình nói thế cũng suy nghĩ điều gì đó. Tạo ra luật để khống chế những thứ của Thiếu Kiệt có khả năng nhưng đó là việc thông qua các thảo luận lâu dài. Không phải cứ muốn ra luật là ra. Xã hội hiện tại đang dần bước lên những bước tiến xa hơn nó không còn đơn giản như những ngày đầu báo chí ít ỏi đến đáng thương. Giờ đây mỗi sự kiện mỗi công việc phải thật sự chú trọng nhiều mặt trước những kẻ săn tin và nhà báo.

- Tạm thời không nói đến sẽ ra luật thế nào đối với việc này. Nhưng cần hạn chế thấp nhất sự phát triển của nó Ngô Kỳ sắp tới con cho người làm chậm lại tiến độ con đường nói hai miền lại. Không phải bố không muốn thi công nhanh nhưng chỉ là chậm lại mỗi bước chậm lại đó sẽ khiến nó phải đợi chờ nhiều hơn mất thời gian nhiều hơn. Chúng ta mới có thể chuẩn bị những việc khác. Còn Diệp Nhi có thử suy nghĩ xem liệu có cách nào để có thể làm cho mấy cái trang bán hàng của nó tạm thời gặp khó khăn hay không?

Ngô Minh đưa ra ý kiến của mình đối với Ngô Kỳ và cũng muốn hỏi Diệp Nhi xem có cách nào có thể làm cho những trang thương mại điện tử phát triển một cách chậm lại một chút so với mặt bằng phát triển. Diệp Nhi im lặng suy nghĩ sau một lúc lâu mới thật sự lên tiếng nhìn nhận.

- Vấn đề này con nghĩ không có chỉ có thể cắt chiếc bánh ra bằng cách mở một công ty cạnh tranh mà hình như việc này Ngô Long nó đang làm. Còn mấy vấn đề khác thì có thể ở ngoài mặt thao tác. Hiện tại con thấy cái trang xem video của nước ngoài youtube cũng khá ổn. Làm mấy cái video chế sản phẩm trên trang web của nó hay là làm mấy cái bài video nói làm ăn không đàng hoàng chắc cũng có thể được chứ nếu đánh thẳng trực tiếp để ngăn lại thì không có cách nào.

Hai bố con Ngô Minh và Ngô Kỳ sau một lúc đợi cho Diệp Nhi suy nghĩ những vấn đề này. Giờ nhận được câu trả lời với những cách thức tương đối tốt cũng có chút đồng ý.

- Tổ cáo không cũng là một cách hay. Chỉ cần công ty của nó có một chút ý kiến người dùng không tốt chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng ít nhiều. Việc này không tốn nhiều tiền lại có thể hiệu quả được ở một số mặt. Con xem cho người làm đi Diệp Nhi. Còn Ngô Kỳ nữa con kiểm soát lại người của mình một cách tốt nhất đi việc lần này ảnh hưởng không nhỏ nhưng nếu

sắp xếp được sau này sẽ không phải gặp những vấn đề này nữa. Bố đi nghỉ đây hai đũa lo mà sắp xếp chuyện này. Mọi thứ giao lại cho hai con đây.

Ngô Minh bây giờ giao lại trọng trách cho hai vợ chồng Ngô Kỳ với Diệp Nhi. Ông thấy mình đã cho đánh giá và ý kiến đã được đúc kết lại chỉ cần quá trình làm việc không có gì sơ suất là tất cả mọi thứ được hoàn thiện nên ông cũng không tiếp tục ngồi đây bàn thảo việc gì nữa. Ngô Kỳ thấy bố mình rời đi rồi mới đứng lên nói với Diệp Nhi.

- Thôi bố đã nói vậy rồi bà xem mà làm. Còn tôi lo việc của tôi có gì tác động được thì bà nói với tôi. bà cũng nghe đánh giá của bố với thằng nhóc đó rồi đây không thể xem thường được. Bố ích khi nào đưa ra đánh giá giống thế này lắm.

- Ừ tôi biết rồi! để tôi đi thu xếp. Không để nó phát triển thêm nữa là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 550: Dã Tâm Của Lâm Gia

Cùng lúc đó Lâm gia những ngày vừa qua nói chung mọi việc đều rất yên bình ngoài trừ sự xuất hiện của Lâm Huân Di được cho là vừa mới đi thực tập nước ngoài xin nghỉ để về ăn tết ra mọi thứ diễn ra thật bình ổn không ồn ào náo động như Ngô gia. Cũng không họp mặt các thành viên như nhóm người Hà Thúc. Lâm gia chỉ có những người nội bộ trong nhà với những lời chúc sáo rỗng mà năm nào cũng xuất hiện.

- Hiện tại kế hoạch đã được đi đúng hướng lần này Ngô Nam bắt buộc phải đi Lưu Minh. Sắp tới những thành viên khác sẽ được triệu hồi về Ngọc Châu còn Tô Thanh thì sẽ nhận vị trí ở một nơi sau này chúng ta sẽ sắp đặt Thiều Kiệt ở đó. Mọi người thấy sao?

Người Ngồi vừa lên tiếng trong căn phòng chỉ có năm người hầu hết là người ngô gia. Đây là buổi họp đầu tiên của cao tầng của Lâm Gia nơi sẽ đưa ra quyết sách hoạt động của những ngày đầu năm. Những bố trí sắp xếp họ đều được họp bàn tại đây.

Căn phòng vốn chỉ như một nơi đơn giản không bàn ghế ghì chỉ có một khay trà được đặt trên một cái bếp lửa giữa nhà và năm cái gối đệm làm chỗ ngồi. Không có cửa sổ cũng không có sự trang trí cần thiết chỉ có những ánh đèn hắt xuống.

Ấm trà nóng vẫn còn tỏa khói nghi ngút những chén trà được đặt trước mỗi người. Ai cũng âm trầm suy nghĩ điều gì đó. Những lời nói của Lâm Kiệt vừa kết thúc mỗi người một tâm tư một phân định xem ai sẽ là người được sắp xếp vào những vị trí nào để có những bố cục tốt nhất cho những diễn biến sau này.

Lâm Hồng một nữ nhân nhưng vẫn có địa vị trong gia tộc hiện tại bà là một trong những cao tầng có mặt ở đây nên bực bội lên tiếng nói.

- Việc này chúng ta bàn thảo quá nhiều lần rồi cần thiết phải nói lại sao. Ai với trọng trách nào thì chỉ có việc nhận trách nhiệm đó. Cái này từ cuối năm ngoái đã bàn xong giờ lại đem ra bàn không thấy phí thời gian sao.

- Ừ vị trí không thay đổi. Hiện tại chỉ có đổi đi vấn đề của cái thằng Ngô Nam chen vào ở Lưu Minh thôi cần thiết hay sao. Huống chi một trưởng phòng tài nguyên môi trường nếu đánh giá hẳn có thể thay đổi cục diện bây lâu nay làm ra thì không cần phải đợi năm người chúng ta sắp xếp từ đó đến giờ.

Lâm Thanh Hải thấy những lời nói vừa rồi của chị hẳn Lâm Hồng thật sự khác chính xác. Giờ chỉ vì một cái chức nhỏ của Ngô Nam mà phải sắp xếp lại thì thật tốn thời gian và công sức.

Lâm Kiệt nheo mắt một chút thoáng qua nhưng trở lại bình tĩnh ngay. Hiện tại những lời hai chị em nhà này nói cũng không phải không đúng một chức vị nhỏ của Ngô Nam nếu nói ảnh hưởng đến bố cục của họ bây lâu nay thì không phải. Vấn đề hẳn muốn biết xem những người này có muốn thay đổi điều gì cho những sắp xếp mà họ đã định ra hay không. Giờ lại gặp vấn đề đàm luận như thế hẳn cũng không muốn hỏi thêm.

Lâm Dương lắc đầu nhìn mọi người trong phòng. Ai cũng có cái lý của mình dù hẳn cũng thấy việc này không mấy liên quan nhưng cũng không thể phản bác được Lâm Kiệt đưa ra ý kiến để mọi người góp ý đây là sự tôn trọng cần có không chuyên quyền độc đoán nhưng những người khác thì lại cho việc này thừa thãi thì hẳn cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ mà gây xích mích.

- Việc sắp xếp nếu không có gì thay đổi thì mọi người cứ để như cũ đi nhưng gần đây phát sinh một số chuyện ở Lưu Minh mọi người chắc cũng rõ ràng đi. Theo mọi người thì chuyện này có ý kiến gì. Đây là các báo cáo Ngọc Nhi đã đưa về cho chúng ta.

Cầm nắm cái hồ sơ đưa cho năm người Lâm Dương để cho mỗi người tự đọc và tự nhận định lấy những gì nội dung của mấy bộ hồ sơ đã ghi. Lâm Kiệt nhìn qua hồ sơ rồi đặt xuống những cái này Lâm Dương đã đưa hẳn đọc còn những người khác thì chưa.

Hắn đưa tay cầm lấy tách trà trước mặt mình uống một hớp đợi chờ những người này xem qua các bảng báo cáo của Ngọc Nhi. Những nét mặt đăm chiêu khi nhìn báo cáo của Ngọc Nhi mà những người hắn đang cầm trong tay. Những nếp nhăn trên trán xuất hiện rõ ràng trên khuôn mặt từng người.

- Không thể như thế được. Thằng nhóc này nó phát triển quá nhanh rồi. Những việc này sao có thể. Báo cáo có vấn đề gì không. Tôi thấy anh quá tin tưởng vào con nhãi này đúng là không ổn rồi đấy những chuyện này làm sao có thể.

Người đàn ông này ngồi cạnh Lâm Dương lên tiếng rồi quăng cái báo cáo xuống trước mặt mình. Hành động của hắn làm Lâm Dương với Lâm Kiệt bực mình nhưng không tỏ vẻ một chút gì trên khuôn mặt mà chỉ bình tĩnh lắc đầu.

- Thanh Hải. Ông là người cho giám sát con bé dạo gần đây ông nói xem việc này đúng hay sai. Chứ tôi là đã xác nhận những việc này đều là sự thật rồi đấy. Chỉ cần ông nói một lời thôi. Tôi không muốn có người nghi ngờ những thành quả mà tốn công bấy lâu nay bị đập đổ đâu.

Lâm Dương nhìn Lâm Thanh Hải muốn hẳn chính miệng xác nhận những dữ kiện này. Hẳn thừa biết dạo gần đây Lâm Thanh Hải cho không ít người thu thập dữ liệu về Thiếu Kiệt để xác minh xem những báo cáo được gửi về của Ngọc Nhi là đúng hay sai. Đây cũng là việc cần thiết đề phòng cô nàng mà mọi người đã thống nhất. Nếu có qua nhiều về sự thay đổi của Thiếu Kiệt họ sẽ làm điều này để phòng ngừa tình trạng xấu nhất.

- Lâm Đông! ông không tin thì tôi xác nhận trong này có những tư liệu tôi xác minh là đúng sự thật. Dù biết được những việc này tôi cũng có chút bất ngờ như đây lại là việc tốt. Thằng nhóc đó càng mạnh càng phát triển chỉ cần thao tác đúng một chút đánh đổ Ngô Diệp hai nhà là hoàn toàn có thể lúc đó chúng ta nhảy vào không phải tốt hơn sao. Nếu nó yếu thì qua những chuyện như thế này nó cũng chết lâu rồi.

Lâm Thanh Hải cũng trả lời lại một cách thật tình việc này không khó để xác minh. Với những gì trong bảng báo cáo và những gì được hẳn thông qua các nguồn tin thân cận thì không có gì khác biệt mấy.

- Nếu thế thì xem ra kế hoạch chúng ta phải triển khai nhanh hơn một chút. Việc bây giờ mà cứ chậm rãi thì chắc chắn sẽ không được. Dương bên quân đội chú sao rồi tầm ảnh hưởng có thể thua kém gì bọn người Hà lão già không?

- Hiện tại vẫn chưa. Ba quân chính quy của tôi chưa có thêm vị tướng nào. Hiện tại ông cũng biết rồi đấy. Thời bình muốn thăng cấp quân đội ra rất khó. Thêm vào đó lão hà cũng biết chúng ta là thế lực trung lập nên lão đề phòng khá gắt gao. Nhưng mà chắc một đến hai năm nữa là được.

Lâm Dương nghe Lâm Thế Đông hỏi mình về tầm ảnh hưởng quân đội của mình cũng trả lời thật sự diễn biến hiện tại. Năm người này của Lâm gia chia nhau ra những bộ phận cần thiết trong các ngành mũi nhọn có thể đối phó với năm người Hà thúc tương ứng đối xứng các ngành. Tuy không

thể nào bằng năm người kia ảnh hưởng cục diện nhưng vấn đề tiếng nói thì không thua kém.

- Thật không hiểu mấy lão bất tử đó sống sao dai thể cái lão Lưu bên ta cũng vậy lão chia việc thì có nhưng quyền quyết định vẫn là lão ta cao nhất. Giờ chỉ cần thời gian nếu đợi một hai năm chắc chắn ỏn lão Lưu đó lui về thì bên này ta nắm còn Lâm Dương chú mày mới khổ phải tranh với thằng Tăng Anh Hùng hơi khó à.

Lâm Thế Đông không ngại xem đây là một buổi than thở dù sao hẳn cũng chỉ nói chuyện chính của hắn cần nói. Vấn đề một hai năm nay không phải dài cũng không phải ngắn so với bố cục mà họ đã đặt ra.

- Một hai năm không quan trọng. Vấn đề hiện tại là thằng nhóc phát triển quá nhanh cần phải kèm hãm nó lại không khéo việc này trước mắt đến lúc nó lật đổ hai nhà kia xong chúng ta vẫn chưa chuẩn bị được nguồn lực để tiếp thu các thứ thì công cốc.

- Lâm Hồng nói đúng đấy! Thằng nhóc phát triển ngoài dự tính nhưng có những thứ vẫn nằm trong tầm tay. Kế hoạch hai mươi năm nắm giữ quốc gia không thể nào suy tính trong ngày một ngày hai được. Nếu nó có phát triển ngoài dự liệu các thế lực nhỏ khác cũng không để cho bọn Hà thúc một mình nắm lấy quốc gia đâu.

Lâm Kiệt lúc này đặt ly trà trong tay mình xuống đất nhìn mọi người nói ra suy nghĩ của mình. Bố cục tuy có những chỗ yếu thế hơn bọn người Hà thúc là điều chắc chắn. Nhưng không một quốc gia nào có thể để cho người khác nắm trọn quyền họ phải phân chia hai phái tranh đấu lúc đó mới thật sự để quốc gia cân bằng.

- Nói cũng đúng giờ trong hai năm này cứ thanh lý những thế lực mới nổi lên còn những việc khác không phải lo. Việc để gia tộc mình nắm lấy

quốc gia đã định chỉ cần bọn người Hà thúc ngã xuống thì tất cả thuộc về lâm gia. Quân chính hai nhà gộp lại làm một không ai thay đổi được việc lâm gia chúng ta không chế quốc gia này được. Chúng ta đợi quá lâu rồi.

Lâm Thanh Hải nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người trong phòng biết. Hắn thấy càng bố cục chi tiết bao nhiêu thì sau này nắm được những thứ này mới thật sự đáng giá.

- Biết là thế nhưng Tăng Anh Hùng còn đó nếu hắn thật sự tiếp quản năm chi quân đội của lão Hà thúc thì cũng không tốt lắm đâu. hiện tại Lâm Dương ba chi quân ngũ nhưng vẫn chưa có người nào lên hàng tướng đủ để điều hành. Ngang hàng với lão Tăng đó chỉ có Lâm Dương như thế không ổn. Cần ích nhất một vị tướng phá vỡ cục diện mà trong hai năm này chí ích lão Dương cần phải làm ra một tên cấp dưới là tướng để hắn bước lên đại tướng thì thế cân bằng mới phá vỡ được.

Lâm Hồng nhìn Lâm Dương lắc đầu nói ra những nhận định của mình trong bố cục cần thiết để có thể ngang bằng với những người Hà Thúc. Trong quân chính bắt buộc muốn bước lên hàng của Hà Thúc ích nhất phải có tối đa những vị tướng thật sự dưới quyền. Hiện tại Lâm Dương hoàn toàn không có những người như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 551: Bất Ngờ Lâm Phong

Lời nói của Lâm Hồng làm mọi người trầm mặc một lúc việc này không phải họ không biết nhưng đề xuất hiện một vị tướng ở thời đại hòa bình này quá khó. Mà hơn hết những thứ công trạng có thể để những chi quân đội có thể để người nắm quân thành Tướng cần phải có một cái công trạng hoặc sống lâu năm thành lão già dựa theo công hiến mà được phong hàm.

Lâm Thanh Hải sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ mới nhìn Lâm Hồng nói lên ý nghĩ của chính hắn cho mọi người nghe.

- Tôi nghĩ cũng không hẳn là sẽ tệ hại đến mức đợi chờ như thế đâu. Chỉ cần cho những người của Lâm Dương ở các mặt cần thiết thao tác trên vấn đề này là được. Sự tuyên truyền ở thời đại này tốt hơn. Chỉ cần tuyên truyền tốt đánh bóng tên tuổi và công trạng là có thể. Việc này khi xưa có thể khó nhưng hiện tại không khó lắm.

Lâm Dương tính toán một chút mới gật đầu. Hắn thấy trong vấn đề mô hình này cũng không nói rõ đó nhất quyết phải là vị tướng của quân đội mới được Nên đưa ra ý kiến.

- Nói thì dễ nhưng muốn làm rất khó trừ khi có trọng án được giao vào tay của Lâm Dương. Chỉ cần thay đổi một số lĩnh vực thay một tướng quân đội bằng tướng cảnh sát cũng được như thế cũng có thể bổ sung lực lượng cần thiết.

Lâm Kiệt im lặng nãy giờ hiện tại cũng lên tiếng nói.

- Nếu vị trí cảnh sát thì có thể đấy. Vốn cảnh sát là một nơi rất dễ kiếm công trạng nhất là tình hình hiện nay. Chỉ cần làm dày hồ sơ những vụ án cho một người chắc chắn để nâng người mình lên thành tướng không khó.

Nhưng quan trọng người của mình có ai đủ để tiếp nhận việc đó bên cảnh sát hay không mới là điều quan trọng.

Mọi người trầm mặc không phải họ không có người nhưng mà cần phải lựa chọn người nào phù hợp nhất để cho hắn thăng tiến như thế nào mới là điều quan trọng. Không ai đủ thực lực thì có đắp chiến công lên một người cũng không được chấp nhận.

- Ấy tôi nhớ không nhầm thằng Lâm Phong bố của Lâm Huân Di không phải trong ngành cảnh sát à. Ai nhớ hắn đang cấp bậc nào không?

Lâm Thế Đông như chợt nhớ ra điều gì đó nói với mọi người trong phòng. Hắn nhớ là Lâm Phong làm cảnh sát nhưng không nhớ rõ hiện tại lẫn lộn đến mức nào.

- Đúng rồi Lâm Phong hắn trong ngành cảnh sát. Chỉ là bấy lâu nay hắn tự lẫn lộn nếu biết trước tình hình như thế này bồi dưỡng hắn một chút không phải ổn rồi sao.

Lâm Thanh Hải cũng nhớ ra đúng là Lâm Phong làm trong ngành cảnh sát. Lâm Kiệt cau mày một chút nhìn qua Lâm Dương như hiểu ý Lâm Kiệt như thế nào Lâm Dương lấy điện thoại ra gọi đi cho một người nào đó nên bước ra khỏi phòng.

Mọi người đợi hắn đi ra rồi Lâm Hồng mới lắc đầu nhìn ba người còn lại trong lòng thở dài. Bởi bà hiểu Lâm Phong tự lẫn lộn không ít giờ cấp bậc mà có thấp quá thì cũng không đủ làm việc gì. Với trước này Lâm Phong không có tiếng tăm gì giờ bộc phát ra đúng là có thể làm cho mọi người nghi ngờ.

- Câu mong sao hắn có thực lực chút nếu không hắn giống như những người khác thì cũng không làm được gì.

- Biết vậy thôi chứ sao giờ. Lâm Dương hấn dậm chân ở mức thượng tướng lâu rồi vẫn không ngang bằng được Hà Thúc. Chỉ cần bên dưới hấn thật sự có hai trung tướng với một Thượng Tướng thì có thể nói chuyện này nữa còn không thì bước ra một bước muốn hơn Tăng Anh Hùng hơi khó.

Lâm Kiệt cũng thở dài nói ra ý nghĩ của hấn. Dù sao kiếm một thượng tướng không phải dễ. Nếu không Lâm Dương cũng chẳng dậm chân tại chỗ hơn năm năm nay. Lâm Thế Đồng gật đầu cũng nói ra vấn đề vốn có.

- Tôi thấy vấn đề này do Lâm Dương không nhìn rõ cục diện với phần sự phát triển của thằng nhóc quá nhanh cho lấy tên lửa bản cũng không chạy kịp thay đổi của nó nếu không Lâm Dương cũng không bị động như thế này đâu. Có khi nào thằng nhóc trước giờ là thế nó chuẩn bị cho thời điểm này mới im lặng trong những năm qua không?

Lời của Lâm Thế Đồng làm cho mọi người gật đầu. Chỉ có thể nói việc này có thể ngay từ đầu là thế chứ không thể nào trong mấy tháng lại có thể chuyển biến tình hình cục diện như thế này.

- Tôi thấy có thể lắm. Bản thân chúng ta thấy Hoàng Lâm Nhu mẹ nó với nó không khác nhau lắm. Trước đây nổi bật khi gặp chuyện trầm lắng lại. Rồi khi Ngô Nam đến Lưu Minh lần trước bộc lộ ra một phần nào sự ẩn nhẫn đáng có của một người. Tâm cơ thặng trầm chắc chắn phải có. Để nói thằng nhóc không thừa hưởng cái tính này của bà ta thì không thể nào?

Lâm Hồng vốn là phụ nữ nên bà đưa ra ý kiến đánh giá về Hoàng Lâm Nhu để liên hệ tới Thiếu Kiệt mọi người không thấy làm lạ lắm. Dù sao thì vẫn là phụ nữ với nhau có đánh giá dựa trên những tâm lý của một người với nhau chính xác hơn là đàn ông họ đi suy đoán tâm lý phụ nữ.

Lâm Kiệt gật đầu mới xám mặt nhìn mọi người trong phòng nhắc nhở.

- Nếu như thế thì thật sự hơi nguy hiểm. Thằng nhóc này không làm thì thôi một khi làm mọi người thấy được rồi đây quá quyết đoán. Ngô Trục còn phải để mạng lại Lưu Minh tôi nghĩ tốt nhất là dặn dò con em trong các thế hệ không được đụng chạm đến thằng nhóc tránh sau này chúng ta bị mũi dao này đâm vào không hay đâu.

- Đúng đấy! Bọn thế hệ bằng với thằng nhóc không biết trời cao đất dày gì. Vốn ở Ngọc Châu chỉ có Ngô Long ngạo nghễ bọn nó bị áp chế không nói nhưng mà với mấy thế lực khác thì vẫn có một chút cao. Nếu cứ để bọn họ dung túng con cái chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến bố cục sau này.

Lâm Thanh Hải thấy điều này thật sự cần thiết. Dù ở Ngọc Châu con cháu Lâm gia có những thế hệ trẻ không thua kém ai. Nhưng vì Ngô Long chiếm phần bá đạo trước giờ đã quen thêm phần họ dặn dò không được đụng chạm đến mấy nhà nên mấy đứa trong nhà còn biết đường mà tránh chỉ có Thiếu Kiệt sợ rằng sau này hấn tới Ngọc Châu một đám không hiểu chuyện đi gây chiến thì chỉ có hại.

Bây giờ bên ngoài Lâm Dương mặt mũi hớn hờ đi vào. Mọi người nhìn thấy hấn như thế chắc chắn là có chuyện vui. Nếu không hấn cũng không vui vẻ như thế. Lâm Kiệt thấy Lâm Dương vừa ngồi xuống liền hỏi.

- Sao Tình hình như thế nào Lâm Phòng hấn làm ở cảnh sát đến mức độ nào mà lại hớn hờ như thế.

- Đợi chút tôi uống ngụm nước rồi nói cái đã việc này đúng là ngoài ý muốn mà.

Lâm Dương cầm ấm trà rót vào trong ly của mình một chút trà rồi uống một hớp. Mọi người trong phòng cũng nóng nóng muốn biết kể quả mà hấn

lại bộ dáng như thế này làm ai cũng sốt ruột. Lâm Thế Đông không chờ được hồi thúc hẳn.

- Ông nói lẹ đi! Mệt quá còn phải uống chút nước cho thấm cổ nữa là sao. Nhanh nhanh đùm mọi người đang gấp cho ông mà ông cứ nhàn nhạ.

Lâm Dương cười lớn một tiếng khi uống xong một ngụm trà nhìn mọi người trong phòng gật đầu một cái.

- Việc vui phải tận hứng chứ! Thật không ngờ tên Lâm Phong này có khả năng như vậy! Tính ra thằng này đào tạo được biết quá muộn nếu không chúng ta dư sức ngang bằng với bọn Hà Thúc lâu rồi.

Lâm Kiệt ngạc nhiên nhìn Lâm Dương bực tức hỏi.

- Sao nó tự lẫn lộn chức vụ rất cao sao. Nếu thế sao trong nhà không ai biết thế này. Ông đừng làm mọi người hồi hộp nữa có được không?

- Ừ! Tôi vừa hỏi xong cũng bất ngờ. Không dựa vào chúng ta thao tác Lâm Phong từ cấp dưới đi lên trong vòng mười lăm năm nay hẳn từng bước từng bước một làm cảnh sát rất oai phong. Hiện tại hẳn chỉ dưới tôi một cái cấp bậc thôi. Trung Tướng của sở cảnh sát Thành Phố Ngọc Châu. Các ông nói tôi không bất ngờ sao được.

Bốn người trong phòng cũng ngạc nhiên không ít cấp bậc trung tướng cũng không phải là thấp vậy mà họ hầu như không nghe được tiếng gió gì từ cấp bậc của Lâm Phong đã thế ngày tết cũng không ai đến chúc mừng hay là biểu xén thăm hỏi gì như thế vẫn tồn tại được mà họ hoàn toàn không nghĩ tới được.

Lâm Kiệt giật mình. Dù cho việc này hẳn không nghĩ đến nhất. Dù Lâm Huân Di là cháu hẳn nhưng trước giờ Lâm Phong làm việc hẳn không màn đến bởi Lâm Kiệt hẳn có quá nhiều việc. Dù sao thì Lâm Huân Di cũng chỉ

là cháu gái duy nhất trong đám cháu của hấn. Việc Lâm gia làm chỗ dựa Lâm Kiệt nghĩ Lâm Phong có làm gì cũng là thuận lợi nên không suy nghĩ nhiều đến hấn bởi Lâm Phong tính ra cũng chỉ là con thứ bảy trong nhà hấn.

- Chuyện này hấn làm sao mà lẩn lộn đến mức đó chứ. Ông có làm với người nào khác không chứ? Nếu thế mấy người bọn mình phải nghe thấy ích nhiều chứ sao lại có thể đến bây giờ mới phát hiện. Tôi là bố nó mà nó còn không nói chuyện này cho tôi sao được.

- Không nhầm được. Thằng con ông rất tốt mười lăm năm chưa nhận một chai rượu, đi làm mặt đồ bình thường trên chiếc honda năm mươi. Còn nữa phá không ít án kiện lớn, không bao giờ tranh công lao của cấp dưới, Cũng chưa bao giờ nhận lỗi một ngàn tiền lương công chức nào. Cấp bậc cao là thế nhưng sau khi tan sở trở về nhà đều như người bình thường. Quan tốt đấy, hiếm còn người nào như thế. Vậy mà đến con mình ông cũng không quan tâm được thì tôi cũng phục thật.

Lâm Kiệt nghe Lâm Dương nói về con mình như thế cũng ngẩn ra. Hấn không ngờ trong tám đứa con của mình còn một đứa như thế này xuất hiện. Bản thân hấn hoàn toàn không để ý đến Lâm Phong giờ bị người ngoài nói mình không biết gì về con mình cũng cảm thấy mình thật sự làm phụ huynh không được tốt cho lắm.

- Lâm Kiệt! Ông đừng nói những cái này ông hoàn toàn không biết đấy nhé! Ông làm bố như thế thật sự tôi thấy có vấn đề đấy? Một năm ông gặp thằng nhỏ được mấy lần vậy. Làm bố như thế xem được sao?

Lâm Hồng nhìn dáng vẻ của Lâm Kiệt ngẩn người như thế biết chắc rằng những điều vừa rồi Lâm Dương nói hấn hoàn toàn không biết đến. Nếu không hấn cũng không xuất hiện những biểu như hiện nay.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 552: Con Có Muốn Vượt Long Môn

Mọi người nhìn chằm chằm vào Lâm Kiệt. Hắn là bố mà chẳng biết gì về con của mình điều này làm mọi người thắc mắc hơn thế nữa một đứa con ưu tú không dựa vào sự nâng đỡ bước lên đến cấp bậc như thế mà trong nhà không ai hay biết thì thật sự phải nói là thần tích.

- Lâm Kiệt ông như thế thật không được rồi. Dù cho con cái đã lớn thì ông cũng phải lâu lâu hỏi thăm nó vài thứ chứ như thế là chết thật đấy. Con ông mà giờ ông không biết được nó đang làm gì nữa thì chúng tôi làm sao đây. Nếu hôm nay không có cuộc hội họp này chẳng biết được trong nhà có một người như thế đấy.

Lâm Thanh Hải bây giờ mới lắc đầu lên tiếng nói với Lâm Kiệt. Hắn thấy việc này đúng là bất ổn. Dù bọn hắn có không ít những đứa con nhưng vẫn có chút gì đó quan tâm đến còn như Lâm Kiệt thì hoàn toàn không nghĩ đến được.

- Tôi thật sự quá bận mọi người cũng thấy đấy. Đâu phải lúc nào cũng có thời gian cho những việc như thế. Với phần con cái lớn rồi thì phải tự lo chứ tôi làm sao lo được hết mọi thứ. Mà thôi để xong hôm nay tôi về hỏi nó cái đã. Máy người cứ yên tâm người ngoài còn lo không được chứ là con tôi chắc chắn được mà.

Mọi người bây giờ mới gật đầu bỏ qua cho Lâm Kiệt. Dù sao người trong nhà vẫn dễ hơn người ngoài. Nên họ biết nếu Lâm Phong thì chắc sẽ để Lâm Kiệt đàm phán với con mình là được. Dù sao hiện tại hắn là cứu cánh tốt nhất để Lâm Dương có thể cũng cố nội lực bước lên đại tướng.

- Thôi việc này không đề cập đến nữa. Sắp tới ổn định lại tình hình các thứ dựa theo Ngọc Nhi báo về thì chắc chắn thành nhóc sẽ trầm lại một thời

gian. Như thế cũng tốt để Ngô Nam đi Lưu Minh xem như cho Ngô gia tường rằng Thiếu Kiệt nó bị kèm hãm lại. Lúc đó mọi thứ diễn ra với chúng ta thuận lợi hơn nhiều.

Lâm Dương biết nếu nhắc đến việc của Lâm Phong nữa thì Lâm Kiệt sẽ tự ái. Nên hẳn chuyên chủ đề lại với Thiếu Kiệt. Dù sao thì họ phân tích vấn đề Thiếu Kiệt là chính. Nếu Lâm Dương hẳn muốn bước lên một bước nữa thì cũng cần phải có thời gian nhất định.

- Không lo lắng đến vấn đề Ngô Nam thăng này vốn chỉ bị điều đi để làm dày lý lịch cũng như mục đích chính là nhìn lấy thăng nhóc. Còn nhưng việc khác hẳn hầu như không có khả năng lớn. Cái chức đó ngoài mỗi tháng thư ký báo cáo ra. Bên dưới thì đi kiểm tra các nơi hẳn cũng đâu có làm gì. Trừ khi nào vấn đề liên quan quá lớn hẳn mới cần có mặt thôi.

Lâm Hồng là người di chuyển để cho Ngô Nam ngồi vào cái chức trưởng phòng tài nguyên môi trường nên bà hiểu nó như thế nào. Nghe tên thì có thực quyền đấy nhưng thật sự vẫn không như mọi người thường nghĩ nó chỉ là nơi để đi kiểm tra các chỗ cần thiết để thu tiền phạt là chính. Còn nhưng thứ thật sự liên quan đến môi trường thì bản thân Ngô Nam không hề đụng tới được.

- Ừ như thế cũng được nếu sắp xếp không thay đổi thì xem như cuộc họp đầu năm nay kết thúc. Trong quá trình nếu có biến đổi gì thì chúng ta sẽ họp bàn lại sau. Giờ thì giải tán tôi đi gặp Lâm Phong để hỏi nó xem tình hình thế nào đã.

Lâm Kiệt thấy mọi người cũng không có hứng thú gì với buổi họp hôm nay nữa nên hẳn quyết định lên tiếng giải tán nó. Dù sao thì việc chính của hẳn là về gặp con mình xem xét tình hình thế nào mới là điều chính đáng. Ai có thể ngờ được con hẳn tự phát triển mà được đến mức độ như thế. Còn hẳn làm bố mà chẳng biết gì để người ngoài nói cho cũng thật mất mặt.

Bốn người còn lại gật đầu đứng lên rời khỏi phòng. Lâm Kiệt cũng bước ra rời đi. Khi cả năm người đi mất thì một người phụ nữ bước vào trong phòng thu dọn hết những tách trà trong phòng. Bà cầm cái ấm trà lên mở cái nắp ra trong cái nắp lúc này có một lớp sứ được tách là một tầng ngăn lấy ra một vật màu đen trong đó bỏ vào tui rồi mới ôm cả bộ tách trà rời khỏi phòng.

Ngay lúc này đây Lâm Huân Di cùng với Lâm Phong ở trong phòng khách của nhà mình. Cả quá trình tiếp xúc với Thiếu Kiệt ra sao Lâm Huân Di hoàn toàn kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho bố mình nghe kể cả việc cô tạo ra cái công ty Ngọc Minh và cách thức nó hoạt động.

Lâm Huân Di biết những thứ này sớm muộn gì cũng không giấu được thay vì thế cô thành thật báo cáo những gì với bố mình về những chuyện này. Có thể nó làm cho cô phải tổn hại không ít nhưng đó là các thức tốt nhất để né tránh tất cả những hệ lụy sau này.

Lâm Phong từ khi vào phòng đến nay im lặng thật lâu hẳn trước giờ không nghĩ đến con mình lại làm ra những việc như thế này. thanh danh cả đời nếu chuyện này lộ ra bị hủy trong phút chốc. Mang tiếng là một điều thuốc cũng không nhận làm cảnh sát thanh liêm bị chính con gái mình hại như thế này cũng quá thảm.

Nhưng sự việc đến nước này cũng không trong tầm khống chế của hắn. Con gái thì sao bắt giữ đem điều tra thì người cha nào làm được. Lâm Huân Di cũng biết lần này bố mình giận thật. Cô im lặng ngồi một bên không dám phát ra một âm thanh nào dù những gì cô đã kể kết thúc khá lâu.

Nhìn qua Lâm Huân Di lắc đầu. Thở dài Lâm Phong thật lâu mới lên tiếng nói.

- Chuyện này có ai biết chưa? Con làm như thế này chắc khác nào đẩy cả nhà vào chỗ không lối thoát đâu chứ.

- Việc này hiện tại chỉ có bố Ngọc Nhi với cậu nhóc kia biết. Cậu ta nắm giữ rất rõ mô hình này. Hiện tại cậu ta như muốn con hợp tác để cho Ngô Long dính vào bẫy bố cảm thấy nên hợp tác với cậu ta không hay là nên rút lui.

Lâm Huân Di biết bố mình cần suy nghĩ những điều cần thiết và việc này thì không phải một lúc vừa rồi là xong nhưng cô cũng muốn thử xem bố mình có ý kiến gì trong chuyện này. Nếu ông nói không nên chắc chắn cô sẽ có quyết định của mình dẹp tiệm đi cái công ty Ngọc Minh của mình.

- Việc này nói nguy cơ cũng có nhưng cơ hội cũng có. Hiện tại chúng ta chỉ có hai con đường phải chọn một là đi theo thằng nhóc Thiếu Kiệt. Hai là đưa cái công ty này vào tay của gia tộc. Và nếu làm đồng thời hai việc này thì lại khác. Theo bố thấy đây là cơ hội của nhà mình. Nếu trước giờ gia đình không liên hệ gì với gia đình ta. Chỉ có con được ông nội thương một chút cũng không được gì. Còn lại thì tất cả chúng ta cũng giống như những người khác. Vậy con muốn vượt long môn hay đứng tại chỗ yên bình? Bố cần biết lựa chọn của con.

Lâm Phong âm trầm một lúc mới nói ra những gì cần thiết mà hắn thấy nếu quyết định thì cần phải đưa cho con mình quyết định. Lâm Huân Di cũng bất ngờ trước những gì bố mình nói. Ông đẩy việc lựa chọn này về cô nhưng ai mà không muốn mình vượt qua long môn đây chắc phải ước mơ của bao người. Tuy ý nghĩ là thế nhưng Lâm Huân Di cũng không ngốc. Con đường này không dễ đi nếu dễ thì chắc phải là vượt long môn.

- Bố con nói thật không phải lúc nào cũng đơn giản con hiểu điều đó nhưng để quyết định chuyện này thật sự quá khó. Bố cũng thấy được nó nhiều rủi ro như thế nào. Việc vượt long môn thay đổi thế nào đến giờ con

còn không biết mà chỉ có thể biết một khi thất bại thì chắc chắn kết quả không thể tốt hơn.

Lâm Phong gật đầu hẳn bây giờ hai tay đan vào nhau đặt ngửa ra sau dùng hai tay ấy gói đầu nhìn con mình cười.

- Nếu con không biết vượt long môn sẽ được những gì thì bố sẽ nói cho con biết. Hiện tại bao năm qua con cũng thấy nhà ta không bao giờ tranh đấu trong gia tộc. Điều này chắc con cũng hiểu. Bởi có tranh đấu chúng ta cũng không đến đâu thân phận bố là thứ bảy thì chẳng bao giờ cái chức gia chủ rớt trên đầu. Đã thế thì gia đình chúng ta tranh đấu có ý nghĩa hay không thì chẳng phải đã rõ rồi sao. Nhưng hiện tại lại khác, Nếu thật sự con hợp tác với Thiếu Kiệt. Địa vị nhà mình sẽ tăng lên. Thứ hai nữa là năng lực của con được thừa nhận. Còn nếu con muốn đi trên đường nguy hiểm hơn thì có thể thanh lý toàn bộ Lâm gia để nhà ta lên nắm quyền mà không cần phải thông qua con thấy sao? Việc này có đúng là long môn con muốn không?

Trong việc từ tốn nói ra những gì cần thiết cho cả quá trình Lâm Phong để cho Lâm Huân Di biết được việc này sẽ đưa cả nhà vốn trước giờ ẩn dật không có tiếng nói gì trong gia tộc này một bước lên đỉnh cao của quyền lực mà không ai lay chuyển được.

Lâm Huân Di bây giờ ngẩn người ra. Những điều bố cô nói về việc tranh chức gia chủ của Lâm Kiệt đúng là không thể nào đến gia đình cô. Nhưng nếu hợp tác với Thiếu Kiệt địa vị của Lâm Phong và gia đình cô bước lên cao thật nhưng cũng không đủ lực đá động tới cái ghế đó. Trước Lâm Phong có những người cấp cao thuộc hàng lãnh đạo hơn hẳn bố cô việc này không phải giả mà để những người đó rơi đài thì không thể nào.

Giờ Lâm Phong con nói nếu vượt Long Môn được thì nhà cô còn nắm trọn cả Lâm Gia mà không cần lo lắng đến cao tầng phía trên thì cô không

thể tưởng tượng được.

- Bố việc này không đùa chứ. Thằng nhóc đó làm sao đủ lực làm những việc này? Đâu phải cứ muốn là làm được việc này không có khả năng những người kia làm sao mà chịu được dưới quyền nhà mình. Hơn nữa họ cũng đâu dễ đối phó. Chỉ cần hợp tác với thằng nhóc Thiếu Kiệt mà làm được những việc này thì không thể nào.

Lâm Huân Di bây giờ cũng cho rằng bố mình không nhận định được những gì đã diễn ra mà chỉ biến hóa theo ý nghĩ của mình. Cô buộc phải lên tiếng không chấp nhận được sự thật cần thiết với những gì mà bố mình nói. Nhưng Lâm Phong lúc này cười lớn nhìn Lâm Huân Di xem như cô vẫn còn chưa hiểu được nói một câu.

- Con làm rồi! Nếu muốn thằng nhóc đó có thể lật cả Lâm gia nhưng hiện tại nói chưa muốn động thủ vì có con cò như con đang tồn tại vào việc hấn cần thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 553: Dự Đoán Mười Bước

Trùng lớn mắt. Lâm Huân Di không nghĩ đến bố mình lại nói ra được những sự việc này. Cô thấy Thiếu Kiệt rất bình thường chỉ là có một chút đầu óc làm việc quyết đoán khá thành thực mà không nghĩ đến những điều khác.

Cô cũng không nghĩ đến Thiếu Kiệt có thể lật cả Lâm gia đã tồn tại thật lâu như thế này mà không ngã. Giờ thì bố cô lại nói Thiếu Kiệt hẳn có thể lật đổ cả Lâm gia.

- Bố giỡn chơi sao! Việc này không giỡn được đâu. Làm sao mà thằng nhóc đó có thể làm được việc này. Đang nghiêm túc bố không được đùa.

- Thì bố không đùa đây là sự thật từ những gì con nói bố suy luận ra được một số thực tiễn có kết luận. Con nên nhớ một điều ngành cảnh sát là một ngành suy luận và điều tra. Chuyên ngành của nào bao hàm nhiều thứ để có thể nhận định tình hình tội phạm và cách lập luận gây án của đối tượng. Bố lại là một người cảnh sát có kinh nghiệm nhiều năm con nghĩ bố không nhận ra được có một số bố cục của cậu ta đặt ra sao.

Lâm Huân Di ngẩn người một lúc. Đúng vậy để nói về bố cục thì bố cô cũng không thua kém ai nếu không cũng chần leo đến cái chức này. Nếu dựa vào những công trạng được bồi đắp thì có vẻ không khó nhưng bố cô một thân tự bước lên tới bước này hoàn toàn có thực lực cần thiết.

- Bố việc này là thật sao! Con thấy cậu ta không đến mức đó đâu. Cậu ta còn lo đối phó hai nhà Ngô Diệp chưa xong lại có thể phân tâm tới Lâm gia chúng ta như thế có hơi quá sức thừa nhận không?

- Bố đảm bảo đấy! Con nghĩ xem Ngọc Nhi là gì với gia đình chúng ta con bé làm cháu của lão Lâm Dương đi mà thật chất mẹ cô bé cũng chỉ là một sai lầm của lão ta thôi. Việc con nghĩ xem Ngọc Nhi tại sao lại giữ kín giùm con chuyện công ty Ngọc Minh với những người khác. Con đừng nói vì con dặn con bé. Không phải thế đâu. Theo bố đoán không làm Ngọc Nhi đầu nhập biến thành một thế lực nào đó của thằng nhóc Thiếu Kiệt và thông qua cô bé này hẳn nắm rõ cục diện của Lâm gia rồi. Nhất là con bé có quyền truy cập vào hồ sơ các thành viên của Lâm gia nữa. Con nghĩ nhiều đó đủ cho thằng nhóc tạo ra một kế hoạch lật đổ Lâm gia chưa?

Lâm Phong đưa ra phân tích của mình cho Lâm Huân Di hiểu tại sao hẳn lại có phán đoán nay làm cô cũng trầm mặt nhớ lại ngày đó tại sao Thiếu Kiệt lại biết rõ thân thế của mình cũng gật đầu.

Điều này lý giải tại sao Thiếu Kiệt hẳn tự tin có thể đối phó với cô. Vì hẳn nắm rõ điểm yếu của cô ngay từ lúc vừa gặp. Bởi hồ sơ cô ở Lâm gia đang nói rõ cô đang đi thực tập ở công ty nước ngoài mà không phải là làm ở trong nước. Huống chi con ra mặt lộ diện như thế trong công ty.

- Cậu ta tính kế con cả ngay lần đầu gặp mặt sao bố. Nếu thế thì chết rồi! Mình phải đối phó thế nào mới được chứ.

- Không cần con chỉ đi cùng thuyền với cậu nhóc ấy là được. Các bố cục hẳn tính toán rất cẩn thận. Ngô gia với Diệp gia bố bảo đảm không lâu sau bị khai đao là cái chắc. Nhưng mà giờ đây là thời điểm tốt để bố con mình thay đổi cục diện hiện tại. Vốn lần này chuyện cậu ta hợp tác với con chỉ là việc làm một bài toán thử thôi. Nếu không có con mục đích của cậu ta vẫn làm được. Vậy đây chỉ làm bài thử nghiệm xem con có thật sự muốn thay đổi hay không thôi. Nếu không thì cậu ta chỉ để lại Ngọc Nhi mà toàn bộ Lâm gia bị chôn cùng

Lâm Phong lúc này từ tốn nói ra những lời này cho Lâm Huân Di nghe. Cô cũng không phải mới nghe từ này. Thiếu Kiệt đã từng nói nếu không có cô hẳn vẫn có thể làm được việc gài bẫy Ngô Long nhưng cô không mấy tin tưởng chỉ là cố chống đỡ để kéo cô vào việc này. Giờ lời bố cô nói Lâm Huân Di có phần tin tưởng.

- Hiện tại không nói đến vấn đề của con trước sau quyết định như thế nào. Bố chỉ phân tích những gì mà chúng ta đã biết về cậu nhóc Thiếu Kiệt này. Tuy không phải muốn đánh giá nhưng chúng ta cần phải xem xét những việc làm gần đây của Ngô gia đối với cậu ta. Từng sự việc cứ nghĩ là họ sẽ nắm chắc phần thắng nhưng kết cục thì đảo ngược một cách chóng vánh. Lần này cũng thế nếu bố không làm Ngô Nam lần này đi Lưu Minh cũng là dấu chấm hết cho hắn. Còn việc con cài bẫy Ngô Long đối với chuyện đã đưa ra chắc chắn đó là một bước phòng ngừa trường hợp cần thiết thôi.

Lâm Huân Di suy nghĩ những gì suy nghĩ của mình về những tư liệu đã gom góp của Thiếu Kiệt dạo gần đây cũng biết đôi chút. Bố cục không biết chi tiết như thế nào nhưng nếu với cách nhìn của bố cô là đúng thì Ngô Gia không những tổn thất thêm một người mà còn bị đã kích nghiêm trọng.

Xem ra cô hoàn toàn nằm trong tay người khác chỉ có một đường chọn lựa duy nhất. là phải bước lên thuyền của Thiếu Kiệt còn không thì cũng không ổn cho thế cục hiện tại.

- Theo bố thì chúng ta nên làm thế nào. Nếu sai lầm rất có thể cả gia tộc phát hiện như thế chắc chắn không tốt. Chưa kể đến lúc đó công sức của bố tan thành mây khói nữa.

Lâm Huân Di muốn biết nếu là bố cô thì hẳn sẽ quyết định như thế nào để đưa việc này vào vị trí cân bằng cần thiết. Một mình cô chắc chắn sẽ

không hoàn thành việc này một cách triệt để điều duy nhất có thể đó là nhờ đến sự giúp đỡ của bố mình trong hoàn cảnh này.

- Chuyện này không mấy khó khăn nếu con thực hiện thì cũng đơn giản thôi. Trước mắt cứ làm theo ý định của cậu ta trước đã. Sau đó hỏi xem cậu ta nếu giao công ty lại cho Lâm gia thì sẽ như thế nào. Còn rút chân ra khỏi việc này để cho những chuyện này không con liên quan đến gia đình mình. Việc còn lại chắc hẳn bố phải gặp cậu ta một lần mới biết được.

Lâm Phong đưa ra vấn đề cho con gái mình. Như một bước chỉ dẫn để Lâm Huân Di biết phải đi nhưng bước tiếp theo như thế nào.

- Bố gặp cậu ta sao? Nhưng liệu điều đó con sợ rằng có ảnh hưởng. Ấy mà đúng rồi! Lần đầu tiên cậu ta gặp con cậu ta có nói một câu nếu bố hoặc mẹ nói chuyện với cậu ta thì còn có tư cách chứ con thì không được. Lúc đó con chỉ tưởng cậu ta chỉ là lời thốt ra từ một phía thôi chứ.

Lâm Huân Di bây giờ mới nhớ lại lần đầu lúc Thiếu Kiệt gặp cô nói ra tên bố và mẹ cô làm cho cô cũng cảm giác khó chịu nhưng xem điều này được suy tính từ trước đó rất lâu. Nếu quả đúng như thế thì cô không khỏi hơi sợ cái suy luận và sắp xếp của Thiếu Kiệt.

- Xem ra cậu ta biết chắc một mình con sẽ không gỡ rối được mà sẽ nói với bố. Dù hẳn không nói con phải hỏi ý kiến nhưng việc trọng đại ảnh hưởng thế này chắc chắn con phải hỏi xem ra cậu ta cao hơn tất cả mọi người nhiều lắm. Bố cục làm ra chỉ để về con báo lại cho bố để bố đưa ý kiến thôi. Xem ra gặp cậu ta là điều bắt buộc rồi.

Lâm Phong vừa nói vừa lấy tay gõ gõ mặt bàn một chút. Lâm Huân Di lúc này mồ hôi cũng thấm ra trên trán không ngờ những việc như thế này tính toán sâu như thế thì lần đầu tiên cô thấy.

- Con cũng không biết điều này. Nhưng mà sao cậu ta lại chọn nhà mình mà không chọn những người khác Ngọc Nhi có thể đề cử bất cứ nhà nào thân thuộc với cậu ta mà. Sao phải là nhà mình?

Lâm Huân Di cũng thắc mắc việc tại sao Thiếu Kiệt lại chọn nhà cô mà không phải nhà khác làm cho Lâm Phong bật cười lớn hết sức có thể.

- Đúng là con từng tuổi này rồi mà còn ngốc hơn cả cậu ta. Cái thằng nhóc đó đánh giá là khả năng làm việc chứ không phải dựa vào quan hệ mới có khả năng. Nếu bố không làm cậu ta định để bố làm quân cờ ngầm được cao tầng Lâm gia trọng dụng đi. Lâm Dương hiện tại cần một thượng tướng ngang cấp để trèo lên đại tướng trong vài năm tới. Mà bộ phận quân đội chắc chắn sẽ không được vì có Hà lão tiếp đó là Tăng Anh Hùng. Còn ngành cảnh sát thì là một nơi dễ kiếm công trạng nhất. Cao rất cao đánh cờ đi trước cả mười bước trong bàn cờ. Hèn gì Ngô Diệp hai nhà không đấu lại. Bố nghĩ chúng ta nên đứng vào tổ đội của cậu nhóc này.

Lâm Huân Di lúc này gật đầu tươi cười như đã quyết định được cho mình con đường cần thiết phải đi. Không ai muốn chạm trán đối thủ mạnh như thế. Nếu gặp người như Thiếu Kiệt tốt nhất là đứng vào cùng một chuyên tuyến.

“ Reng Reng”

Cái điện thoại của Lâm Huân Di vang lên nhìn vào cô thấy số điện thoại của Lâm Kiệt nên cau một cái mới đưa điện thoại lên nghe.

- Ông Nội! gọi cháu có gì không?

- Tết nhất bố con mày không qua nha ông sao. Bảo bố cháu đưa qua đây chơi với ông ngày hôm nay nào. Qua nhanh nhé bà chuẩn bị đồ ăn cho hai bố con rồi đấy!

Lâm Huân Nhi sững sờ trong khi đó bên kia phát lên âm thanh cúp máy của điện thoại. Cô nhìn qua Lâm Phong nói với bố mình.

- Ông Nội gọi bố với con qua bên đó dùng cơm kia. Trước giờ làm gì có chuyện này bố?

- Ha Ha Ha không ngờ cuộc đời Lâm Phong đến cuối đời còn thấy được một người đánh cờ giỏi như thế Thiếu Kiệt ở Thiếu Kiệt. Cậu mà sinh cùng thời với chúng tôi thì anh đánh thắng cậu đây. Được rồi con chuẩn bị đi qua bên đó chủ yếu ông con muốn lôi kéo bố vào bộ máy thôi. Việc này đừng để lộ ra cứ làm theo kế hoạch Thiếu Kiệt đã đặt ra. Qua tết đi Lưu Minh gặp cậu ta hẹn cho bố cuộc hẹn. Bố bí mật đi gặp cậu ta nói chuyện.

Lâm Phong bây giờ biết được cuộc gọi của Lâm Kiệt với mục đích gì rồi. Dù sao đến nước này ván cờ hiện lên một mặt hẵn không làm thì chắc chắn sẽ có người khác làm. Cơ hội trở mình tới làm sao không nắm lấy. Lâm Huân Di gật đầu đứng lên. Cô thấy xem ra những gì bố mình đoán được không sai biệt lắm nên cũng hiểu phải làm thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 554: Đến Nhà Chu Tường.

Lâm Phong sau hôm đó đi nhà bố mình dùng cơm có thêm một chút địa vị được đưa vào dưới trước của Lâm Dương. Nhưng việc này không thay đổi lắm. Thiếu Kiệt hôm nay hẳn theo địa chỉ của Chu Tường đã đưa sáng ra cùng với Hà Vi và Ba người của Vô Ảnh đi theo địa chỉ đến nhà của Chu Tường để tránh bụi làm nhà. Nên sáng sớm đã rời đi.

Khải Huy vẫn chưa thể xuất viện nên việc lái xe nhường cho Bảo Huân. Tú Trinh thì ngồi ở tay lái phụ Hà Vi với Công Toại cùng với Thiếu Kiệt ngồi ở băng ghế sau. Nhìn dáng vẻ hẳn rất nhàn nhã không ai nghĩ đến chuyện hẳn vừa mới bị bắn cách đây chưa tới một ngày. Trên người hầu như lành lặn không một vết thương hở nào.

- Bảo Huân gần đến chưa thế! Nghe nói chạy không bao lâu mà anh đi cả tiếng vậy nè.

Thiếu Kiệt vừa ngáp vừa nói với Bảo Huân.

- Em Thông cảm đi hôm nay chủ nhật người ở các tỉnh đổ về kẹt xe thấy rõ ngày tết trông trải bao nhiêu hôm nay nó chật chội khó chịu bấy nhiêu. Chỉ có những ngày tết mới đi nhanh được thôi. Mà cũng còn chút xíu qua ngã tư này nữa là tới rồi.

- Ừ thế để gọi Chu Tường ra đón. Nghe nói nhà anh ta trong hẻm.

Nghe được lời nói của Bảo Huân Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra nhấn cuộc gọi đi cho Chu Tường. Một lúc sau bên kia nhận cuộc gọi của Thiếu Kiệt nói.

- Anh đang định qua bên đó đây cũng sắp hết tết rồi đi làm lại thôi. Mà em gọi anh có chuyện gì không Thiếu Kiệt!

- Còn chuyện gì nữa em sắp tới nhà anh rồi ra đón đi sợ xe vô hẻm không được nên nói anh ra đằng trước đón không là chạy qua mất.

Chu Tường cũng giật mình cười cười đáp lại với hấn.

- Được rồi! Anh ra liền! Nhưng nói trước đừng ở lâu quá anh đang chán đây. Những người này chẳng hiểu cái gì tôi ngày bắt anh nghĩ việc về làm giáo viên đây.

- Cần thằng em này đã thông tư tưởng gia đình anh không? Nếu cần thì em ra tay cho một lần rồi giải thoát. Sau này anh muốn làm gì thì làm.

Thiếu Kiệt cười cười đáp lại bên kia điện thoại với Chu Tường nhưng vẫn nghe được tiếng hấn di chuyển.

- Thế còn gì bằng. Anh cải không lại họ thật nhưng em chắc khác à Ấy thấy xe của Khải Huy rồi đây đây.

Vừa nói bên điện thoại Thiếu Kiệt đã thấy Chu Tường đứng ở một con hẻm khá rộng vẫn tay với nhóm người họ. Đậu lại chỗ Chu Tường đứng cửa kính kéo xuống Tú Trinh mới hỏi hấn. Giờ xe đậu ngoài đầu hẻm này hay vô nhà luôn đây Chu Tường.

- Ờ đem xe đến trước nhà luôn đi dù sao hẻm cũng rộng với lại có cái bãi đất trống đằng kia kìa đem xe đậu đằng đó luôn đi cho tiện.

Chu Tường nhìn mọi người trên xe rồi chỉ tay về phía trong hẻm nơi đó đúng là có một bãi đất trống không biết rằng nhà của ai dư đất chưa xây dựng hoặc là nơi có chủ nhưng để không đó đợi đất lên giá. Bảo Huân gật đầu. Thiếu Kiệt, Hà Vi, Công Toại bước xuống xe để cho Tú Trinh với Bảo Huân theo sự chỉ dẫn của Chu Tường mà đậu xe.

Đợi xong xuôi mọi việc hết rồi. Thiếu Kiệt mới cười nói với Chu Tường.

- Sao đề xuất của em chịu không chỉ cần anh không ra mặt em bảo đảm lần sau anh có về họ cũng không nói được một lời mà ủng hộ hai tay việc anh làm. Chơi không một châu ăn sáng bao mọi người thôi.

- Chơi sao không chơi! Anh nói thiệt mấy ngày nay khó chịu lắm nhưng mà ức chế không chịu được. Định là hai hôm trước đi qua nhà em rồi đấy Hà Vi nhưng mà mẹ không cho. Chỉ có cái ông già anh với họ hàng khó chịu.

Hà Vi cười cười. Xem ra mấy ngày tết này đúng thật là Chu Tường chịu hết nổi nếu không cũng chẳng xuất hiện tình trạng này. Thường thường ít nói giờ như được giải phóng.

- Anh mà tới hai ngày trước chắc không nặng thì nhẹ chắc cũng ăn vài vết đạn hôm nay nhà phải sửa chữa nên Thiếu Kiệt mới trốn đi qua nhà anh xem thử này.

- Bỏ qua việc hay rồi sao! Hèn gì không thấy Khải huy chở mọi người. Thôi vào nhà đi.

Chu Tường đứng trước cửa nhà mình đẩy cửa ra. Không khó để nhận ra căn nhà này bởi cánh cửa được sơn qua nổi bật một màu cam. Bức tường và hàng rào đồng bộ một màu. Làm Thiếu Kiệt nhú mày. Bên dưới bức tường là chậu hoa được xây dựng bằng gạch thuần túy. Tú Trinh vội lên tiếng khi thấy nhà thật sự cửa và bức tường bên ngoài quá nhỏ chừng bốn mét còn chiều dài bao nhiêu thì cô không nắm chắc nên ngập ngừng hỏi Chu Tường.

- Mọi người vào trong nhà đủ chỗ ngồi không đó Chu Tường. thấy cửa sao nhỏ xíu vậy nè.

- Yên tâm nhìn bên ngoài vậy thôi chứ bên trong rộng lắm. Tường này phía trong làm tấm bảng để dạy học thêm nên nó vậy đó vào rồi biết.

Chu Tường cười cười kéo cánh cửa lùa qua một bên đập vào mắt của mọi người hơi chút có sự bất ngờ nhà tương đối dài phần ngoài làm phòng học có thể lên đến năm mươi sáu mươi học sinh.

- hèn chi! Nhà anh bắt dạy học là đúng rồi để em tính nhé 150k một tháng dạy ba buổi một học sinh hai giờ mặt bằng này tính là năm mươi người đi bảy triệu năm trăm nhân hai lên hai tư sáu, ba năm bảy là mười lăm triệu đối với cấp hai. Ngon à cấp ba với luyện thi đại học ôm khối tiền hèn gì bố anh cương quyết để anh theo giáo viên là đúng rồi.

- Cậu cứ đùa! Mấy tháng lương cậu trả hơn hẳn một năm doanh thu của chỗ này đấy thế mà tôi nói họ không tin.

Hà Vi ôm bụng cười. Thiệt Thiếu Kiệt trả lương cho Chu Tường bao nhiêu cô hiểu rõ số tiền đấy gấp nhiều lần cái chỗ phòng học dạy thêm nay mang lại. Thiếu Kiệt giật mình nhớ ra một chuyện hỏi Chu Tường

- Em nhớ anh có giữ hợp đồng lao động mà cho họ xem không phải ổn rồi sao. Cần gì giải thích như thế cũng đâu cần dài dòng.

- Khổ nỗi là họ không chịu tin mới chết ấy chứ! Để tôi đi lấy nước cái!

Chu Tường cũng lắc đầu. Hẳn nhiều lần định chứng minh nhưng người nhà một mực không tin có công việc nào kiếm được tiền nhiều như vậy trừ khi phạm pháp và những vấn đề này dân bảo thủ như họ đề cho rằng không đúng với sự thật.

Ngay lúc này một người phụ nữ trung niên mắt đeo kính nheo mắt đi từ trong nhà ra lên tiếng hỏi Chu Tường.

- Ai thế Tường?

- Sếp con đến chơi. Cậu ta đến thăm nhân viên thôi không có gì?

Người Phụ Nữ nghe thế cũng bước đến nhìn quanh nhóm người của Thiếu Kiệt để định hình xem ai mới thật sự là người thuê Chu Tường.

- Đâu sếp con là người nào đâu? Ông ta tới chưa?

- Cô không cần phải kiếm đâu! Cháu đây! Hiện tại cháu là sếp của Chu Tường. Anh ấy đang làm cho công ty của cháu.

Thiếu Kiệt không để cho Chu Tường khó xử đứng ra nhận. Dù sao hắn nói vẫn là sự thật đâu có thay đổi được gì.

- Cháu đừng giỡn cô muốn gặp sếp của anh tường cháu để nói chuyện chút thôi.

- Cậu ấy nói không sai đâu! Hiện tại cậu nhóc này làm sếp của con. Nhìn bên ngoài như thế nhưng cậu ta đã là tỷ phú lâu rồi. Không phải ông già hay người nào lớn tuổi đâu mẹ.

Chu Tường lắc đầu nhìn mẹ mình xác nhận một lần nữa để bà biết chắc Thiếu Kiệt đúng là sếp của mình. Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ ghế trong phòng. Có vẻ như bộ ghế gỗ này chỉ để dành để tết đem ra sử dụng.

- Cô không cần phải ngạc nhiên như thế đâu. Pháp luật nào cấm cháu một thiếu niên không thể làm sếp một người, Cũng chẳng có pháp luật nào cấm việc Chu Tường làm việc cho cháu cả.

Mẹ Chu Tường nhìn qua hắn một cái thấy con mình gật đầu cũng suy nghĩ điều gì đó. Nhưng bà chưa kịp nói gì thì bên trong đã vang lên một giọng nói đàn ông.

- Nếu cậu xác nhận cậu là sếp của Chu Tường vậy tôi hỏi cậu. Nhưng gì nhân viên mình làm cậu có quyền quyết định để họ tiếp tục làm việc hay sa thải.

Thiếu Kiệt nheo mắt một cái. Cậu này làm sao hẳn không hiểu được ẩn ý bên trong. Nhìn người đàn ông với vẻ mặt cau có. Thiếu Kiệt hiểu ngay người này là bố của Chu Tường.

- Đúng vậy! Ông chắc là bố của Chu Tường đi! Sao có việc gì tôi là sếp những cái gì thuộc phạm vi của tôi thì chắc chắn tôi làm được những gì không nằm ngoài phạm vi chắc chắn sẽ không làm được.

Thái độ Thiếu Kiệt thay đổi một cách chóng mặt Chu Tường định bước lên nói điều gì đó thì Hà Vi đưa tay ngăn lại rồi lắc đầu. Chu Tường nhìn Hà Vi một chút ngăn người ra chợt hiểu được tại sao Thiếu Kiệt lại làm vậy thì mỉm cười chạy xuống nhà pha trà. Hẳn thấy tốt nhất để chuyện khó nhai này cho Thiếu Kiệt. Bởi có những thứ khó hơn Thiếu Kiệt còn làm được thì đối phó với bố mẹ hẳn chắc không thành vấn đề gì.

- Tốt! Cậu đã nói như thế thì tôi nói thẳng! Tôi muốn cậu sa thải con tôi. Nó không thích hợp đi làm cho cậu.

Thiếu Kiệt mỉm cười thái độ tự tin của hẳn làm cho bố của Chu Tường nhăn mặt hơn. Mẹ của Chu Tường ngồi xuống đối diện đánh giá hẳn một cách thay đổi đi rất nhiều, Bởi nhìn Thiếu Kiệt không giống với một Thiếu niên thường thấy. Hẳn hiện tại như một người già đời đủ để đối phó mọi việc.

- Xin lỗi việc của ông muốn tôi không làm được. Đơn giản vì tôi không ngốc như những người bảo thủ ôm chắc lấy cái đạo nghĩa dạy học của mình. Đây là ý kiến riêng còn về mặt luật pháp. Chu Tường không vi phạm nội quy công ty, Không tham ô công quỹ, không vi phạm quy định nhà nước,

Cũng không phải là nhân viên không có năng lực vậy lấy lý do gì tôi sa thải cậu ta. Hơn thế nữa một nhân tài kiếm đã khó giữ chân được càng khó tôi không tội tình gì đưa cậu ta ra ngoài cho đối thủ cạnh tranh cả.

Thiếu Kiệt bình thản nhìn vào bố của Chu Tường đáp lại từng lời một cách sắc bén nhất. Hắn biết ngay từ đầu thế nào cái ông già khó tính vừa ngồi xuống trước mặt sẽ ra ngay cái điều kiện như thế này. Thiếu Kiệt không phải con nít hắn hai kiếm người ngồi ghế nhà trường loại người giảng viên nào hắn chưa thấy qua. Nhất là mấy người giảng viên đại học hắn đã từng mượn thẻ sinh viên làm hình giả để vào nghe giảng bài hay gặp phải.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 555: Dạy Người Trước Tiên Dạy Đức.

Câu đối đáp của Thiều Kiệt bao hàm cả về nguyên do lẫn lý do. Phương diện luật pháp chính quy và những khía cạnh cần thiết cho một công ty cần có làm cho bố của Chu Tường nhìn hẳn thật sâu.

- Cậu nói thế là muốn đối chọi với tôi! Cậu có biết chỉ cần tôi nói một câu tất cả giáo viên sau này dạy cậu sẽ chú ý hạ hạnh kiểm của cậu không. Nên nhớ cậu vẫn còn đang đi học với sự quen biết của tôi trong nghề giáo tôi chắc chắn làm được.

- Ấy tôi sợ! Ông quen ai mặc ông! hạnh kiểm phê tôi như thế nào không quan trọng. Ông là giáo sư, giáo viên nhưng trong mắt tôi ông không đáng một đồng. Một con người chậm tiến đẩy lui xã hội. Theo đúng nghĩa của các ông là học sinh cứng đầu.

Thiều Kiệt trực tiếp đối đáp như thế thẳng thừng. Hẳn không cần biết bố Chu Tường có quyền thế nào trong việc chi phối các giáo viên quen biết nhưng đã hăm dọa thì hẳn cũng không cần nể mặt.

- Cháu không nên nói thế. Chồng cô có hơi quá lời thật nhưng cháu làm như thế là hôn không được.

- Xin lỗi cô! Ai tôn trọng cháu thì cháu tôn trọng lại! Ai gây hấn thì cháu gây hấn lại. Ông ta quyền hành như thế nào cháu không cần biết. Hôm nay cháu đến đây với tư cách là sếp thăm nhân viên. Ông ấy vừa không phải nhân viên vừa không phải người cháu cần gặp. Lại đem lời uy hiếp cháu như thế cô nghĩ đây là phép lịch sự cần có của một người bố với lãnh đạo con mình à.

Giọng điệu hoàn toàn khác đối với mẹ của Chu Tường lời nói cả bà vẫn bình thường như lúc đầu nhưng với Bố Chu Tường lại khác sự thay đổi trong lời nói cũng đã khẳng định rõ một điều. Giữa hai người hoàn toàn là thái độ khác nhau.

- Tôi hỏi cậu công việc nó đem lại lợi ích gì tôi ngày chỉ biết cắm đầu vào máy tính hả. Đây là điển hình của mấy kẻ nghiện trò chơi bị lú lẫn khi mà để cậu làm sếp của mình. Cậu thì có bao nhiêu tiền để trả cho nó. Những vật phẩm trò chơi nuôi sống hết đời các cậu chứ.

- Ông làm lẩn hơi quá rồi đấy! Việc ngồi máy vi tính để làm việc và định nghĩa ngồi máy tính để nghiện trò chơi là hai phạm trù đều khác nhau. Hơn nữa trò chơi không có lỗi ở những người áp đặt trò chơi sai khi nhìn về một phía như ông đấy. Là nhà giáo ông biết cách giảng dạy nào tốt nhất tôi nói đúng chứ. Nhưng ông đã bao giờ thấy người nào khuyến khích con mình đi trên con đường mòn hay chưa. Tôi không nói nhà giáo sai nhưng sai là áp đặt một người phải theo nghề giáo nếu người ta không thích như ông đấy.

Với những người cương Thiếu Kiệt cũng không dị dạng hẳn thấy cần gì phải nể mặt mũi một người áp đặt cho việc tương lai một người như thế nào. Hơn nữa người này lại con mình có lý tưởng riêng mình.

- Ông đừng phản bác tôi nói sự thật thôi có đụng chạm thì ông cũng ráng chịu. Ông làm giáo sư. Mỗi ngày đi dạy giá trị một tháng tiền lương căn bản ông nhận được từ nhà nước nhưng lương hưu hiện tại của ông là bao nhiêu ba triệu cho hơn hai mươi năm làm nhà giáo không hay là phải sống từng đồng tiền của người học thêm. Tiền ông kiếm không bằng con ông một tháng thì đừng lên tiếng. Ông cố hướng con mình vào nghề giáo cũng chỉ để có cái danh chính quy để tuyên nhận thêm học sinh kiếm tiền. Vì ông biết với năm tháng mà mình và gia đình nếu không có người nối tiếp nghề nghiệp này nữa thì cũng không thể có thêm học sinh.

Thiếu Kiệt thấy được mục đích thật sự của bố Chu Tường nên nói thẳng mặt. Hắn thấy muốn chu tường trở lại nghề giáo viên theo gia đình chỉ có ý nghĩ này là tốt nhất. Bởi hai người đã là giáo viên lớn tuổi không bước lên cấp bậc cao hiệu trưởng hay giảng viên đại học trở thành giáo sư thì cũng chỉ có thể ăn lương hưu. Còn nếu Chu Tường vẫn là một giáo viên thông qua đó mới có thể thu hút học sinh cho lớp học này để tăng thêm thu nhập.

- Mà! xỉ nhục nghề giáo viên!

- Không! Chính ông xỉ nhục nghề giáo. Nghề giáo viên là một nghề đam mê. Họ dạy bằng tâm huyết muốn truyền kiến thức cho học sinh của mình. Nhưng ông lại biến nó thành một cuộc mua bán giữa học sinh và giáo viên. Tôi nói thẳng trong cuộc đời ông có bao nhiêu người thành công. Họ có bao giờ tới thăm ông hay chưa hay chỉ là những người trong gia đình những học sinh còn trong tầm tay ông tiếp quản. Một giáo viên chỉ biết kiếm cho mình số lượng học sinh và kiếm đầy túi thì không đáng là giáo viên.

Những người giáo viên như bố Chu Tường Thiếu Kiệt hiểu rất rõ. Nếu không thì trong nhà này không dành một khoản không phòng khách tạo ra một cái lớp học đúng nghĩa như thế này. Nếu cho rằng dạy thêm một số học sinh thì phòng học không cần lớn thế này. Mà đã làm phòng học đông người thì muốn đem nó tiếng hành thay đổi học thêm dạy thêm thành nơi hái ra tiền cho chính mình.

- Như thế thì đã sao! Mà thấy ở đây mỗi học sinh mỗi tháng phải đóng bao nhiêu tiền học phí phụ huynh vì muốn con em mình nổi bật trong lớp thì đưa đến đây. Như thế thì tao cũng không có lỗi bởi mỗi tháng nơi này thu về gần ba mươi triệu tiền đó liệu cái nghề của nó có đủ cho cái nhà này không.

Hà Vi nhin không được mới lên tiếng cô không ngờ trong xã hội này lại có những giáo viên nặng vật chất như bố của Chu Tường thế này.

- Ông gì kia ông có biết một tháng lương của Chu Tường bằng gấp ba lần cho ông ngày đêm dạy học ở cái phòng này không. Ông có biết cậu ta vì sở thích của mình thành công như thế nào cái ông cần chỉ là những đồng tiền trước mắt mà không hiểu biết tôi thấy ông đúng là hết thuốc chữa.

Chu Tường đi pha trà lên từ nãy đến giờ nghe được những gì Thiếu Kiệt nói với bố mình. Trước giờ hẳn đã thấy khá lạ tại sao mình cứ bị bắt phải trở lại nghề giáo bây giờ thì lý do đã hiểu được rồi đấy. Tất cả chỉ vì bố hẳn muốn cái phòng học này con kiếm ra tiền.

“Ha Ha Ha ”

- Giờ thì tôi hiểu tại sao rồi! Ông thật chất chỉ muốn tiền thôi chứ gì. Được ông nói một tháng ở đây tạo ra ba mươi triệu chứ gì. Được Được tôi cho ông một tháng ba mươi triệu. Quyền của tôi muốn làm gì thì làm. Để xem tôi vẫn còn lưu số tài khoản của ông để tôi gửi ngay bây giờ từ giờ trở đi tôi sẽ gửi đúng với số tiền mà ông muốn tôi làm gì mặc tôi.

Chu Tường cười lớn đặt khay trà lên bàn móc ra cái điện thoại của mình đăng nhập vào tài khoản ngân hàng đánh vào danh mục chuyển khoản chuyển đi số tiền mà hẳn vừa nói.

Nhanh chóng một phút im lặng của căn phòng lúc này vang lên một âm thanh tin nhắn từ số điện thoại của Bố Chú Tường. Thiếu Kiệt mỉm cười nhìn sự phẫn nộ của Chu Tường hẳn hiểu cảm giác khi gia đình mình đem chính bản thân mình đem ra làm công cụ kiếm tiền như thế nào.

- Đây một tháng tiền lương của tôi! Trong vòng một năm tới ông đừng bao giờ can thiệp đến vấn đề gì của tôi hết. Trước giờ tôi cứ nghĩ ông tốt lành muốn tôi theo nghề của gia đình thì ra cũng chỉ là như thế.

Bên kia điện thoại hiển thị lên số tiền trong tài khoản công thêm vào ba trăm sáu mươi triệu làm cho bố Chu Tường giật mình. Ngay cả mẹ của Chu Tường dù thường xuyên được hân gửi về tiền nhưng cũng không nghĩ đến số tiền Chu Tường đang nắm giữ là bao nhiêu.

- Tường đây là một tháng lương của con?

- Vâng trước giờ con gửi tiền về hầu hết là tiền của con kiếm được. Từ việc đi làm cho Thiếu Kiệt. Một tháng ông ấy kiếm ba mươi triệu thì sao. Con kiếm con nhiều hơn, trong nhà này ai tin đưa hợp đồng kí kết ra mọi người không tin không thèm xem thì tự chịu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười nhìn Chu Tường nhẹ nhàng nói ra một câu.

- Mười lăm ngàn đô một tháng tính ra tiền hiện nay khoảng hơn ba trăm triệu. Ông kiếm một năm bằng con mình kiếm một tháng chỉ đi vòng vòng hướng dẫn và điều hành cho tôi. Ông thất bại hay con ông thất bại.

Bố Chu Tường lúc này không tin vào mắt mình. Ông nghĩ ra được công việc nghề giáo chỉ cần nói để lấy tiền của thiên hạ. Giờ thấy một công việc mà ông cho rằng không có tiền đồ gì một tháng lại có thể bằng ông đứng ở một vị trí giảng dạy cả năm

- Việc này! Việc này sao lại có thể như thế công việc kia ở trường học chỉ có vài triệu làm sao có thể có mức lương này.

- Tiền trong tài khoản của ông rồi muốn làm gì ông làm! nhưng nói trước nghề giáo mà ông không có tâm thì cũng chẳng dạy được ai. Nếu có thì dạy ra những thành phần không ra gì. Muốn dạy người trước tiên dạy đức. Người không có đức như ông có tạo ra lãnh đạo hay người tài cho quốc gia cũng chỉ là những sâu mọt có học thức thôi.

Thiếu Kiệt đang định đứng lên thì Bên ngoài một người đi vào với vẻ mặt gập rút nhưng vừa đụng mặt với Thiếu Kiệt người này khựng lại một lúc nhìn hắn nói.

- Ủa Thiếu Kiệt sao em ở đây?

Thấy người bước vào không xa lạ Tần Tiến dường như có mối quan hệ gì đó ở đây. Thiếu Kiệt trầm mặt đáp lại lời hắn.

- Em tới thăm nhân viên của em là Chu Tường. Xem ra có người gọi thấy đến hỗ trợ à?

Tần Tiến nhìn qua Chu Tường rồi nhìn tới bố mẹ hắn xong mới quay về Thiếu Kiệt thở dài một hơi. Nhìn qua cục diện thế này Tần Tiến cũng biết được việc gì đã diễn ra.

- Thấy nghe người nhà của giáo sư Chu nói có người của công ty cậu tường đến đang cãi nhau với giáo sư. nên thầy chạy qua xem thử còn can ngăn Dù sao nhà thầy cũng cách đây mấy căn, nhưng xem ra mọi việc kết thúc rồi đi. Thầy tới chậm. Giờ mới biết con của giáo sư Chu lại là nhân viên của Thiếu Kiệt em đây.

Thiếu Kiệt không nói gì dù sao Tần Tiến xuất hiện cũng không thay đổi bố cục đã định. Chu Tường hiểu rõ nhiều thứ cũng để hắn nhẹ gánh hơn không phải áy náy này việc mình không làm theo lời bố mẹ mà không theo nghề giáo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 556: Vấn Nạn Học Cho Có

Tần Tiến nhìn quanh mọi người có chút căng thẳng nên hòa hoãn với ý định giải hòa. Hắn biết bố của Chu Tường như thế nào dù đã nhiều lần nói bóng gió nhưng cũng không thẳng thắn nói trước mặt được chuyện gia đình người ta cũng không thể nào hắn can thiệp quá sâu.

- Thôi nào mấy tháng nay không gặp xem ra em vẫn ổn mọi chuyện đâu còn có đó để thầy đứng ra giải hòa được không xem như nể mặt ông thầy này một lần đi Thiếu Kiệt

Bố của Chu Tường lúc này mới nhìn Tần Tiến hỏi về Thiếu Kiệt. Vốn đã định về những Thiếu Kiệt thấy Tần Tiến nói thế nên cũng không nói gì mà ngồi lại.

- Thấy biết thằng nhóc này?

- Sao lại không biết! Học sinh ưu tú của trường tôi đây đại diện trường viết bài viết thứ UPU thành phố được giải hai rồi. Còn đang là ông chủ của mấy công ty. cái dự án mà tôi nói với ông cũng xuất phát từ cậu nhóc này. Việc tài trợ các thiết bị cũng từ công ty cậu ta. Gần đây nhất còn đi du lịch nghiên cứu các nước ngoài bởi học bổng của bộ ông nói xem cậu ta như thế ai mà không nhớ.

Tần Tiến nói về Thiếu Kiệt như thế làm cho bố mẹ của Chu Tường cũng phải nhìn lại cậu thiếu niên đang ngồi trước mặt không ít.

- Nói như vậy là cái câu chuyện dạy học vào lớp ngồi không kể chuyện với các bạn ông kể là thằng nhóc này.

- Thì cậu ta chứ còn ai. Chúng ta già rồi thế hệ trẻ có nhiều cái cấp tiến hơn họ suy nghĩ dựa trên những gì họ muốn trước nay tôi không nói vì nghĩ

không cần thiết. Nhưng ông thử nghĩ xem nếu cứ xem học sinh đi học thêm là một thứ bắt buộc mỗi ngày chỉ bắt bọn nhỏ học thì đâu còn là tuổi thơ cần có. Thằng nhóc này tuy trong trường là một đại ca danh xưng với thực lực nhưng nó có đi học thêm một lớp nào bên ngoài. Dạy kèm để kịp chương trình cậu ta nghĩ học thì có nhưng có học trước như những người khác đâu.

Tần Tiến mượn việc nói người Thiếu Kiệt cũng hiểu ý hẩn nhưng hẩn đang thắc mắc mọi thường vẫn thấy tần tiến ở ký túc xá của trường bỗng nhiên hôm nay lại ở đây lại còn nói nhà ở gần nhà Chu Tường nên hẩn cũng thấy làm lạ. Giáo viên có nhà trong thành phố lại không ở đi ở trong ký túc xá gò bó của trường thì hẩn chưa thấy ai làm việc này bao giờ.

Thắc mắc là thế nhưng hẩn sẽ không hỏi. Vì hiện tại chuyện này hoàn toàn không liên quan đến hoàn cảnh. Có gì hẩn hỏi Chu Tường chắc cũng biết được ít nhiều.

Bố Chu Tường im lặng một lúc mới nhìn Tần Tiến nói.

- Lão Tần ông nói vậy chẵn khác nào chúng tôi trước giờ luôn sai. Nhưng không phải biết bao nhiêu giáo viên vẫn như thế hay sao. Kiến thức học ra với lương công chức nào có đủ đâu vào đâu. Không dạy thêm lấy gì mà sống?

- Vấn đề này để cháu nói cho Thầy Tiến. Ông nói giáo viên cần phải dạy thêm để sống cần tiền trang trải đó là không sai. Nhưng phải tùy vào mục đích cần thiết. Một lớp học nếu dạy thêm chỉ mười đến hai mươi học sinh tôi không nói. Nhưng nếu dạy quá nhiều như thế liệu học sinh có nhận được sự quan tâm cần thiết để hiểu bài học hay bài giảng hay không? Mục đích của học thêm là được nghe lại rõ hơn các kiến thức mà mình không biết chứ không phải là dạy trước chương trình. Ở lớp đã không hiểu học thêm càng dạy những cái cao hơn học sinh họ hiểu sao.

Mẹ Chu Tường bắt giặc gặt đầu. Học thêm vốn chỉ để dành cho những học sinh yếu kém cần được kèm cặp. Giờ lớp học thêm trở thành nơi dạy trước chương trình. Học sinh đã yếu kém còn học trước chương trình hẳn khác nào trở thành gánh nặng.

- Thằng nhóc nó nói đúng đó ông! Xem ra cách dạy của chúng ta không đúng với học lực mỗi người học viên đến đây rồi. Chúng ta nên thay đổi. Cháu có ý kiến gì trong chuyện này giảm bớt học viên rồi phải lên chương trình ra sao.

- Cô cháu không nói mình giỏi nhưng vấn đề ở đây phải nhìn toàn bộ cục diện như thế nào. Phụ huynh nào cũng muốn cho con em mình học không thua bạn bè nhưng quan trọng là sức học và khả năng của từng người. Nếu cứ học thêm thì giỏi hết chắc hẳn chuyện này không diễn ra. Việc trước mắt nếu muốn thay đổi hiện trạng đang có thì phải chia ra từng lớp theo từng sức học của thành viên. Như thế mới biết được học sinh nhóm đó cần bổ sung kiến thức nào. Không thể lẫn lộn lung tung chỉ làm hại học sinh thôi.

Tần Tiến mỉm cười lắc đầu Thiếu Kiệt không kiên nhẫn gì nói cho ý kiến là cho ý kiến không cần biết thực trạng hiện tại ra sao. Liệu một người bảo thủ như bố của Chu Tường lại chịu thay đổi hay không mới là điều quan trọng.

- Thay Đổi sao? Trước giờ học sinh vẫn đến trường vẫn đi học như bao người khác có gì lại phải thay đổi. Không phải tự nhiên mà tất cả mọi người trên thế giới đi học. Họ cần có những kiến thức dù ít hay nhiều là bổn phận của học sinh. Không phải cứ nói thay đổi là thay đổi.

Không kịp nói lên một lời nào Tần Tiến bị bố Chu Tường nhìn thẳng Thiếu Kiệt nói ngay vấn đề. Việc để người cố hữu như bố Chu Tường thay đổi là hoàn toàn không thiết thực.

- Học vấn không thay đổi chỉ là xã hội lại áp đặt việc học lên học sinh mình quá nhiều thôi tôi không nói tôi là thiên tài. Cũng không dám nói mình là giáo sư nghiên cứu vấn đề gì tôi hỏi thử người xưa lịch sử ghi lại việc học như thế nào. Những người có tên trong lịch sử viết nên trang sử vàng ra sao. Lớp học với họ quan trọng sao. Có những danh nhân lịch sử còn sờ sờ chiến tích công trạng nhưng họ đã qua một lớp học chính quy nào chưa? Họ học tại nhà học lóm ở bên các lớp học. Việc học các vị quá chú trọng nó thành điều bắt buộc rồi. Học là một thứ phải do sở thích của từng người chứ không thể nào áp đặt mỗi người phải như mọi người.

Thiếu Kiệt khá bất mãn với những gì đang tồn tại một học sinh luôn phải học cho mình mỗi năm học mười mấy môn học. Tất cả nhưng thứ đó có đem ra đời thật ứng dụng được hay không là chuyện khác nhưng ở những địa vị khác nhau có bao giờ những người đó tự hỏi tại sao các giáo viên chỉ chuyên dạy một môn học còn học sinh lại phải học tất cả các môn học còn hơn cả một chuyên gia.

Tần Tiến với mọi người đều bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt nói. Đúng là người xưa có rất nhiều người không đi học họ thậm chí còn không biết được trường học như thế nào như với những sách vở tự học lại có thể đỗ đạt trạng nguyên. Có thể vinh danh bản vàng của quốc gia lúc đó. Nói việc học mỗi thời đại mỗi khác nhưng tất cả chỉ để tạo ra những người mà quốc gia thật sự cần.

Biết được Thiếu Kiệt có những ý kiến riêng của mình nhưng đối với việc này Tần Tiến hoàn toàn không đồng ý nên cũng nói với hắn.

- Thiếu Kiệt thầy thấy việc này em có sự nhầm lẫn rất lớn học sinh không đi học làm sao có kiến thức làm sao có thể ra đời làm được công việc tốt. Dù thầy biết em có ý kiến của mình nhưng điều này không thể thay đổi được.

- Không thầy sai rồi. Chúng ta đang sao chép một cách mù quáng về việc học bởi cứ nhìn thấy nước Nhật phát triển qua việc học nên mới áp đặt một ngày học sinh phải mất hơn tám giờ việc học. Nhưng mọi người có biết họ học xen kẽ với cả thực hành và lý thuyết. Những giờ học của họ không chỉ gò bó là viết bài. Những môn thể thao được liệt vào danh sách cần phải có chứ không như chúng ta giáo dục thể chất một tuần được vài tiết học một cách gò bó theo khuôn khổ. Ở Nhật nếu thầy giỏi đá bóng, hay bóng rổ hay các thể thao vận động thể có thể đưa vào những trường cần thiết chỉ cần số điểm học lực không quá thấp là được. Với họ điểm số chỉ mang tính tượng trưng còn quốc gia chúng ta thì điểm số lại để so sánh học lực của học sinh. Tất cả đều tạo nên vấn nạn học để lấy điểm mà học sinh chẳng hiểu gì.

Bô Chu Tương nóng mặt. Hắn đi dạy trước giờ chứ có một người thiếu niên phát ngôn ngông cuồng như Thiếu Kiệt. Phê phán cả định mức giáo dục cả nước mà những chuyên gia luôn muốn phát triển.

- Cậu xem mình là người quan trọng quá rồi đấy sao cậu biết những gì cậu nói là đúng. Cậu nên nhớ cậu vẫn chỉ mới là thiếu niên còn ngồi ở ghế nhà trường. Cậu có những thứ người khác không có chỉ vì nhà cậu giàu hơn người khác thôi.

- Em dám cá toàn bộ một lớp học này sau khi tốt nghiệp cấp ba chưa biết mình phải chọn ngành nào, nghề nào để theo học thậm chí có nhiều người học gần tốt nghiệp khối đại học cao đẳng mới biết mình chọn sai nghề. Còn tôi nói thẳng cách đây nửa năm tôi vẫn nằm trong danh sách học sinh xóa đói giảm nghèo đây. Ông nghĩ nửa năm qua tôi làm sao thoát khỏi danh sách đó còn đem về cho mình vài cái công ty thì ông cũng hiểu. Kiến thức ở trường đem lại cho tôi điều này sao? Chu Tường anh học đại học rồi anh nói thử có bao nhiêu người đến năm thứ ba của đại học bỏ ngang ra ngoài đi làm và có bao nhiêu người đi học nghề khác chắc anh cũng đoán được sơ lượt đi.

Thiếu Kiệt bây giờ lên tiếng hỏi Chu Tường làm cho hắn ngần người ra một lúc mới suy nghĩ xem có khoảng bao nhiêu những việc như Thiếu Kiệt nói.

- Hơn bảy mươi phần trăm. theo anh đoán là thế những người này có người nghĩ ở năm trước có người đến năm ba mới phát hiện còn những trường hợp phát hiện rồi nhưng tiếc nhưng năm học nên cố tới năm cuối. Trả nợ học phần để lấy tấm bằng.

Những điều này Thiếu Kiệt nắm chắc có cơ sở rất lớn không ít báo chí ngày đó lên án những việc này mới diễn ra chuyện tư vấn chọn trường chọn ngành để cho học sinh chọn lựa đúng con đường của mình. Mẹ Chu Tường cũng bất ngờ nhìn hắn hỏi.

- Nhiều như vậy!

- Vâng cái vấn nạn chỉ học mà không biết được những việc sẽ tiếp xúc sẽ như thế nào là như thế đấy. Nếu cô rảnh có thể nghiên cứu thử xem. Thầy Tàn Tiến hỗ trợ lấy những danh sách học sinh các trường đậu và tốt nghiệp chắc không khó đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 557: Hai Chữ Cải Cách

Bố Chu Tường thì suy nghĩ những lời Thiếu Kiệt nói. Trong vòng nửa năm sở hữu mấy công ty và đem lại tài sản bao nhiêu để có thể trả cho con hẳn mười lăm ngàn đô một tháng mới là điều quan trọng. Hơn nữa học lực không kém đưa ra dẫn chứng toàn diện không có lỗ hổng nào. Từ quá trình lịch sử đến hiện tại.

Bây giờ ông thấy được trước mặt mình một người ngang hàng chứ không phải là một cậu nhóc Thiếu Niên. Nhưng có nhiều vấn đề mà ông không hiểu tuy quốc gia có phần đi theo chế độ học vấn giống như của Nhật thay đổi theo từ cấp bậc nhưng tại sao trong mắt cậu nhóc này lại không hiệu quả.

- Cậu nói xem lý do tại sao! Cùng cách thức nhưng lại có sự chênh lệch lựa chọn sai nghề sai ngành để phải bỏ phí những năm học vấn của mình như thế.

- Cách Thức không sai. Nhưng vì sợ bị mang tiếng là sao chép hoàn toàn nên mấy vị ngồi ở trên chỉ giữ lấy danh tiếng. Khi nào thấy sai thì đem ra một cái kế hoạch là cải cách giáo dục việc này tốt sao. Nó vẫn đi theo con đường của nó. Ở nhật học sinh được học toàn diện ở trường học có những câu lạc bộ hội nhóm nghiên cứu riêng. Học sinh có thể lựa chọn thật chất tham gia câu lạc bộ như thế đã là học. Họ có thể chọn cho mình những đam mê cần thiết những câu lạc bộ đó đứng với những ngành nghề trong xã hội. Như câu lạc bộ báo chí. Câu lạc bộ mô hình, câu lạc bộ xếp giấy. Mỗi thứ hướng về một khía cạnh nhất định.

Mẹ Chu Tường suy nghĩ một lúc gật đầu. Những câu lạc bộ mà Thiếu Kiệt đưa ra đều ứng với những khả năng cần thiết của cuộc sống. Báo Chí thì đã nói rõ nghề nghiệp cần có. Xếp giấy cần sự tỉ mỉ trong từng nếp gấp

và hình ảnh phát thảo ra nó. Nâng cao tư duy nhận thức có thể áp dụng với những ngành nghề mỹ thuật. Còn mô hình là tạo ra các kiến trúc và những nhân vật dựa theo những bản thiết kế của nó thuộc vấn đề xây dựng.

- Cậu nhóc cậu hiểu nhiều như thế chắc chắn đi rất nhiều nước. Nhưng hiện tại cô cũng hiểu quốc gia không thể nào làm những hình thức này hơn nữa mỗi lớp học hoàn toàn tồn tại không như ở nước ngoài được. Vậy có điều nào khắc phục cho vấn đề chọn sai ngành sai nghề mà cháu đã nói hay không?

- Việc này không khó. Sai ngành sai nghề chủ yếu có ba yếu tố. Một là gia đình cố ép cho con mình điểu hình là cô chú đối với Chu Tường. Thứ hai là đua đòi theo những bạn học chung nhưng thật chất chẳng biết gì về nó. Thứ ba là chọn xong rồi nhưng học cho đến gần hết mới không thấy phù hợp với công việc này. Các khắc phục đừng nói với cháu là mở lớp tư vấn việc này là thừa thãi. Hãy để những ngành nghề này cho chính học sinh trải nghiệm như thế họ sẽ tự biết mình nên chọn nghề nào. Và nghề nghiệp đó ứng với công việc như thế nào khi tốt nghiệp.

Thiếu Kiệt hẳn khẳng định như thế trước mặt cả Tân Tiến hẳn hiểu rõ nếu có tư vấn bằng lời thì học sinh cũng chẳng hiểu được mình lựa chọn con đường đó có chính xác hay không. Việc này ảnh hưởng như thế nào. Cách tốt nhất để học sinh tự trải nghiệm với nghề đó một cách hiện thực nhất lúc đó mới cho học sinh có được cảm giác nghề nghiệp thích hợp với chính bản thân mình.

Hà Vi suy nghĩ một lúc thật lâu trước những gì đã được Thiếu Kiệt phân tích. Cô cũng không đi học nhiều nhưng vẫn có thể nhận ra được những vấn đề này. Đa phần những phụ huynh vẫn thường quan niệm chọn trường cho con mình để sau này học xong là có thể ra ngoài đi làm kiếm tiền nhưng thật chất bản thân người đó không đam mê không yêu thích thi cũng chỉ có thể học đối phó.

- Ý Kiến thì nói thế thôi. Nhưng quan trọng vẫn là do bản thân mỗi người tự định hướng. Cũng như Chu Tường anh ta tự mình lựa cho mình con đường để đi. Vốn những công việc này ở quốc gia cũng không mang lại nhiều tiền nhưng hiện tại với Chu Tường em thấy mức lương này là xứng đáng. Nên Cô nên suy nghĩ lại việc mở lớp học như thế này. Hiệu quả không sao nếu không lại mang tiếng thêm không được gì.

Thiếu Kiệt biết lấy việc nói việc cũng đến đây nên kết thúc. Dù sao đánh rồi phải xoa là điều kiện cần thiết nếu không sẽ gây ra hiệu ứng ngược. Bố của Chu Tường lúc này cũng âm trầm một lúc lâu thật lâu. Nhìn qua Chu Tường với những gì con mình kiếm được bằng công việc hẳn yêu thích ông bây giờ cũng không biết nói lời nào cho phải.

Ông Cũng nhận ra nếu Chu Tường bước theo con đường của mình cũng không vui vẻ gì. Thêm vào đó chỉ là gánh nặng cần thiết. Hơn hên chưa biết chừng với công việc không yêu thích hẳn cũng có thể bỏ ngang bất cứ lúc nào.

- Chu Tường bố xin lỗi! Thời gian qua đã không công nhận những gì con muốn làm. Bố sai! Nhưng thật sự bố chỉ muốn tốt cho con thôi.

Chu Tường biết hành động vừa rồi của mình cũng có phần quá đáng dù sao phận làm con nếu có nóng giận cũng không nên hành động như thế. Hấn lắc đầu đáp lại bố mình một câu.

- Con cũng có một phần trách nhiệm không nói rõ ràng với bố sớm hơn. Con yêu thích công việc này hơn nữa Thiếu Kiệt còn có nhiều kiến thức hơn để con học. Việc này rất đáng giá con có thể không bằng ai trong công việc này nhưng con biết được có sẽ phát triển hơn nữa khi được cùng làm việc với Thiếu Kiệt. Có thể trước giờ mọi người không biết. Tất cả những gì Thiếu Kiệt thành lập từ đó đến giờ với số tiền không bằng một tháng ở phòng học này làm ra nhưng nó cho thấy thực lực của Thiếu Kiệt rất mạnh.

Chu Tường gắng bó từ đầu nên hẳn biết rõ những gì Thiếu Kiệt tạo lập lên đế chế của mình chỉ chưa tới hai mươi triệu số tiền này nói lớn không lớn. Nói nhỏ không nhỏ nhưng với số tiền đó hiện tại Thiếu Kiệt có ba bốn công ty trong nước và một công ty nước ngoài thêm đó còn đã tâm nuốt trọn một công ty lớn thì thật sự không ai nghĩ đến. Tàn Tiến cũng lần đầu tiên nghe thấy được vốn lập nghiệp của Thiếu Kiệt làm hẳn thật sự tò mò không ít nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Em bỏ vốn bao nhiêu vậy Thiếu Kiệt. Trước giờ thấy cũng thắc mắc đấy vốn em làm nên mấy công ty là bao nhiêu mà có thể làm ra nhiều tiền thế.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của mọi người không chỉ riêng Tàn Tiến dường như đám người Tú Trinh Bảo Huân và Công toại cũng muốn biết số tiền lập nghiệp của Thiếu Kiệt là bao nhiêu.

- Ngai quá chính xác số tiền ban đầu cháu lập nghiệp được để dành là mười bốn triệu tám trăm chín mươi hai ngàn. Con số này được để dành khá lâu hình như trong hai đến ba năm gì đó. Số tiền này thật chất từ việc trải nghiệm của cuộc sống. Vì thế cháu cần những nhân viên mình có trải nghiệm thất bại làm lại không sợ té đau. Dù sao thì những thứ ngoài cuộc sống hơn xa những gì trường lớp dạy được.

Mẹ Chu tường nghe thấy số tiền đó cũng biết hoàn toàn không bằng một nửa của một tháng tiền học thêm của nhà mình. Nhưng với số tiền ít ỏi đó lại có thể làm được nhiều việc như hiện nay thì bà hoàn toàn không nghĩ đến. Công ty phải lớn đến mức nào mới trả cho con bà một tháng mười lăm ngàn đô. Số tiền này chắc bà không thể nào tin đó là sự thật.

- Tôi hiểu tại sao cậu lại cấp tiến cởi mở như thế rồi. Người ta thiếu niên số tiền đó sẽ bỏ ra mua một chiếc xe máy cho mình. Cậu lại đi kinh doanh đúng thật trước giờ lão già này sai lầm, sai qua nhiều. Được rồi sau này

chuyện của Chu Tường cái thân già này không quan tâm nữa nó có đủ thực lực rồi. Xem ra cách của cậu tôi sẽ đề xuất cải cách trong lần họp giáo dục sắp tới hi vọng cái bọn cổ hủ kia sẽ chấp nhận.

Thiếu Kiệt lắc đầu. Hắn biết chuyện này chắc chắn sẽ có nhưng chỉ là sớm hay muộn. Muốn thay đổi không phải ngày một ngày hai. Hắn thấy quá nhiều cách để kiếm tiền từ việc dựa vào hai chữ cải cách này rồi. Cứ cách vài năm học sinh lại nhận được năm nay cải cách. Thật chất hắn cũng hiểu hai chữ này bao hàm như thế nào. Sách giáo khoa mỗi năm in ra cũng chỉ bao nhiêu nội dung năm sau giống như năm trước việc học sinh tận dụng lại cho các lứa học sinh sau mình là chắc chắn có.

Sách in không phải dễ mỗi lần mỗi khó tận dụng chữ cải cách để thay đổi buộc những học sinh năm sau thay đổi đồng loạt sách giáo khoa và những thứ liên quan như sách bài tập, sách giải, sách hướng dẫn mỗi cái thu một ích chưa biết chừng lại tốt cho ngân sách của những người đề xuất hai chữ cải cách này. Khi bản chất cải cách là tốt nhưng hiệu quả thì chỉ đậm chân tại chỗ không khéo bố của Chu Tường đưa ra cái ý kiến này chưa biết chừng còn bị gạt bỏ.

- Đôi khi cứ đề xuất không thì sẽ không được. Nhưng cứ thử xem sao biết đâu lại được. Nhưng nên quy hoạch cải cách thành một hình thức chính đang dừng quá lợi dụng vào nó sẽ có rất nhiều phiền toái phát sinh.

Tần Tiến ngăn người ra một lúc mới gạt đầu hắn hiểu Thiếu Kiệt muốn nói từ phiền ở đây nghĩ là gì. Đơn giản không ai muốn mình bị mất lợi ích từ những thứ liên quan. Nếu đề xuất có thể làm tăng trọng lượng túi tiền có thể sẽ được chấp nhận còn không thì sẽ bị phản đối kịch liệt trên mặt bàn.

Bố của Chu Tương ngẫm nghĩ một lúc mới bật cười nhìn Thiếu Kiệt gạt đầu. Ông cũng không phải ngốc đủ hiểu rõ các vấn đề mà Thiếu Kiệt nói ẩn ý là gì. Đó là lý do tại sao đến giờ ông bà xưa vẫn nói một câu nói bất hủ.

Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Có lợi ích đi rồi muốn là gì cũng được. Đây là một mặt điển hình sẽ không thể nào thay đổi được.

- Cậu nhóc xem ra cậu lõi đời hơn cả hai ông gia này rồi. Thiếu niên nào cũng giống như cậu chắc rằng giáo viên như chúng tôi cũng không phải mệt lắm trong việc giảng dạy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 558: Bố Tôi Muốn Gặp Cậu

Thiếu Kiệt bị Tần Tiến và mẹ Chu Tường giữ lại dùng một buổi cơm còn về Bố Chu Tường ông chỉ hỏi hấn thêm vài vấn đề không quan trọng nữa rồi thôi. Chu Tường không ngờ được Thiếu Kiệt đến là bố mình phải thừa nhận sai lầm hơn thế nữa cả quá trình cũng chỉ trong một buổi sáng bằng mấy năm nay anh ta cố gắng không được.

Nhưng Chu Tường không hề biết đỏi với những việc cần có người ngoài can thiệp thì sẽ dễ dàng hơn người trong nhà. Nhất là với người bảo thủ giống như bố hấn.

Chu Tường thu xếp hành lý qua nhà Hà Vi hấn cũng không biết được ở lại có dẫn đến tranh chấp tiếp hay không nên tốt nhất là hấn qua nhà Hà Vi ở một vài ngày rồi trở lại Singapore còn những việc hiện tại đang có Lý Vũ Hào tiếp quản nên Chu Tường cũng không lo lắng lắm.

Ngồi trên xe lúc này có chút chật nhưng cũng không phải là vấn đề lớn. Thấy Chu Tường nhẹ người Thiếu Kiệt mỉm cười nói với mọi người.

- Ngày mai ít ra chúng ta có một châu ăn sáng của Chu Tường rồi tối nay ăn ít thôi chưa bụng ngày mai ăn nhiều nhiều một chút.

- Được thôi chuyện sáng ngày mai mọi người yên tâm chắc chắn sẽ có. Nhưng mà cảm ơn em thật đấy Thiếu Kiệt những việc này nếu em không can thiệp chắc anh cũng không biết được sự thật với lại cũng không hiểu được mình làm như thế là đúng hay sai đâu.

Chu Tường bây giờ thật sự nói lời cảm ơn đối với Thiếu Kiệt. Hấn mới đầu cũng chỉ tưởng Thiếu Kiệt nói chơi bởi hấn biết bố mình là một người

khó thay đổi nhưng hiện tại lại có chuyển biến lại còn chấp nhận xin lỗi hẳn trước người ngoài mới là điều quan trọng.

- Không có gì! Vốn họ chỉ muốn tốt cho anh thôi. Hiện tại anh thành công trên con đường mình chọn thì họ cũng biết họ sai. Nhưng điều này chỉ đúng với anh hiện tại. Nếu mà anh không thành công như bây giờ chắc chắn không dễ thuyết phục đâu.

Hà Vi bây giờ mới lên tiếng nói với Chu Tường.

- Nhưng ít ra anh còn chọn lựa cho mình cái mình yêu thích được có những người không dám can đảm trải nghiệm để thử thách bản thân chọn ra cho mình con đường cần thiết kia.

- Ừ việc này anh cũng thấy được quyết định của mình không sai. Thôi chuyện này không bàn nữa Thiếu Kiệt việc lần đó em nói anh xong rồi đó bộ mã nguồn đó anh bán cho năm người được ba mươi ngàn đô. Tiền anh chuyển về tài khoản công ty rồi đấy.

Thiếu Kiệt nghe được Chu Tường nói như thế năm nhà được ba mươi ngàn cũng không phải là con số nhỏ. Giá thành này hợp lý với cách chấp nhận của Thiếu Kiệt.

- Anh biết chừng nào họ triển khai không? để em lên kế hoạch cẩn thận để sắp xếp những chuyện sau này.

- À chắc cũng khoản chừng một tháng hoặc nửa tháng là họ bắt đầu nhưng mà chắc sớm thôi họ cũng không đại gì chôn tiền mình ở một chỗ như thế.

Chu Tường đáp lại lời Thiếu Kiệt theo nhận định của mình về những người đã mua lại mã nguồn mà sà giao dịch. Dù vốn nhiều hay ít họ cũng

không đại gì chôn vốn mình quá lâu nhất là những cái này đi vào hoạt động thì càng có nhiều nguồn vốn đổ vào.

- Như thế được rồi. Hiện tại sắp tới anh phát triển công ty cho đến hết hợp đồng với game hiện tại sau đó em sẽ đưa ra một số việc nữa. Anh nói với Lý Đồng ở Singapore lập ra một công ty đầu tư tài chính. Trong vòng một tháng tới em sẽ gửi mã nguồn cần thiết để tạo ra công ty này. Còn những vấn đề trò chơi chắc chắn anh khỏi lo bên bộ phận trò chơi bên kia rất tốt có thể phát hành trong năm nay.

Hà Vi nghe thấy Thiếu Kiệt lại định mở thêm công ty cũng ngạc nhiên. Bởi Thiếu Kiệt đã nói sẽ trầm lại cho đến khi cần thiết hiện tại lại mở thêm công ty ở nước ngoài việc quản lý thật sự khó khăn.

- Ấy Anh tạo công ty tài chính nữa thì ai đâu mà quản lý? Chu Tường không phải cùng với Lý Vũ Hào tiếp quản Garena rồi sao.

- Thì có gì đâu! Anh lấy mã nguồn trang giao dịch vàng thay đổi một chút thành trang dự đoán thi trường nhị phân là xong cách thức như nhau quản lý như nhau. Chu Tường hoặc Lý Vũ Hào thêm vào đó Lý Đồng quản lý là được tiền đó đập vào công ty Garena tự thân họ phát triển trong khi chờ đợi trò chơi của anh ra mắt. Hiện tại thì mô hình công ty họ quản lý một phần đã đi vào quỹ đạo các bộ phận được thiết lập rõ ràng không như lúc đầu Chu Tường với Lý Vũ Hào phải chạy tới chạy lui nữa.

Chu Tường suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Họ cũng không muốn chôn chân một chỗ nhất là Garena hiện tại đang được nuôi một cách đúng nghĩa vì sản phẩm trò chơi hiện tại không đem lại nhiều doanh thu chỉ đủ cầm chừng lúc ban đầu muốn phát triển phải có một thứ làm ra tiền.

- Được đó Thiếu Kiệt! Bởi vì mấy cái máy chủ hiện tại cũng không hoạt động hết nhiệm vụ nó để thì phí mà cho thuê lại máy chủ thì tiền đó cũng

không mang lại bao nhiêu. Thiếu Kiệt cái này anh làm. Chứ thật sự công ty cũng cần cái để phát triển mà cứ tận dụng tiền của em hoài cũng chán mà bọn anh lại không kiếm được thêm hợp đồng nào về trò chơi.

- Cái tên Mã Hóa Đăng hẳn phong sát công ty mình rồi anh đừng mong kiếm hợp đồng với lại kiếm được hợp đồng lúc này cũng không có cái nào là tốt cả. Trò chơi vẫn mô típ kiểu cũ dễ dàng chết yếu. Cứ để đó em cần một trò chơi đột phá thật sự chứ không phải cái cầm chừng.

Chu Tường cũng gật đầu. Hắn thấy Thiếu Kiệt không màn tới trò chơi những những thông kê về trò chơi gần đây Chu Tường cũng thấy không thể loại nào đủ sức cuốn hút. Hiện tại cái bối cảnh kiếm hiệp tương đối nhiều nhất là thể loại tam quốc và nhiều thể loại tương tự xuất hiện nhưng không có cái nào thật sự đột phá.

- Em định đối phó sao với Mã Hóa Đăng đây. Nếu như công ty trò chơi đó hẳn nhúng tay vào thì sao. Như thế chúng ta cũng không thể toàn quyền khống chế trò chơi tung ra được?

Lo lắng việc trò chơi của Thiếu Kiệt làm ra cũng bị phong sát không phát hành được Chu Tường biết tạo ra một trò chơi không được quảng bá rộng rãi và không được giới truyền thông chú ý cũng có thể làm cho tựa trò chơi chết yếu.

- Không lo việc này em đã nắm chắc hiện tại chắc có thể đẩy nếu không có việc gì biến động quý một đầu năm nay Mã Hóa Đăng phải bán ra ít nhất hai mươi phần trăm cổ phần đang nắm để bù lỗ cho việc phong sát mình vì đầu tư như trò chơi không hiệu quả. Còn về vấn đề phát hành trò chơi này em đã có chủ ý. Đem nó phổ biến ở nước ngoài trước. Mã Hóa Đăng trong Châu Á còn có lực nhưng thị trường bắc mỹ, hàn quốc thì không. Đánh từ đó đánh về thị trường này. Đợi em nắm chắc tencent trong tay sau đó hoàn

toàn mua lại trò chơi. Kế hoạch là như thế nhưng phải dựa theo diễn biến cần thiết đã.

Thiếu Kiệt cũng cho Chu Tường biết một phần kế hoạch của mình sắp tới. Vì với Chu Tường Thiếu Kiệt không phải giấu những người khác thì có thể không biết nhưng với tính tự lập và sự suy đoán của Chu Tường thì sớm muộn gì anh ta cũng biết bố cục của Thiếu Kiệt.

Hà Vi cau mày Thiếu Kiệt đầu tư ra nước ngoài quá nhiều cô cũng cảm thấy có phần tiếc nuối trong quốc gia không có công ty nào để Thiếu Kiệt coi trọng trong lĩnh vực tin học thì đúng là thất bại thật lớn.

- Thiếu Kiệt sao anh không chọn một công ty trong nước mà đầu tư. Tencent đó ở nước ngoài kinh doanh thì được đấy nhưng mà anh làm thế không phát triển trong nước cũng có phần hơi kỳ đấy.

- Ai nói với em. tencent trên giao dịch ngầm đang năm bảy mươi phần trăm cổ phần của VG cái anh cần ở VG chắc chắn đang có. Anh đi mua của VG làm gì mà không mua Tencent để kiểm soát VG. Em cứ đợi đi lần này anh với bọn Lý Bân, Lâm Vũ đánh giải trò chơi để cho Lý Bân tiếp xúc VG mặt ngoài trước thôi.

Thiếu Kiệt nghe lời nói của Hà Vi cũng biết cô nàng thấy hẳn đầu tư bên ngoài quá nhiều mà không đầu tư trong nước nên có phần bất mãn. Thiếu Kiệt nói ra sắp xếp của mình về Lý Bân lúc này làm cho Hà Vi hiểu hơn tại sao hẳn là chú trọng việc thu tóm tencent. Bởi vì nắm được tencent có thể quản lý được VG ở trong nước.

- Thiếu Kiệt như thế là nuốt cả đầu nguồn. Tencent là cá mập lớn chỉ tốn một lần còn hơn là mua của VG xong mới mua Tencent như thế hao phí thời gian và cổ phần ở VG cũng chẳng tác động được Tencent.

Chu Trương dạo gần đây khi quản lý công ty cũng tìm hiểu một số ích về tài chính nên cũng hiểu được ích nhiều nên giải thích cho Hà Vi hiểu. Vấn đề này nhìn như đơn giản nhưng thật chất là kế hoạch lâu dài của các công ty khi muốn thôn tóm một công ty khác.

- Nói thì thế nhưng trước mắt anh cần phải đợi Ngô Long vào trông cái đã. Xem ra để cho Ngô Nam nhậm chức an toàn rồi mới tiến hành cho hẳn rơi đài. Việc ổn định hết tình hình mới đấu với nước ngoài được. Ổn định trong nước đánh nước ngoài mới nắm chắc việc không phân tâm chứ.

Hà Vi gật đầu nhìn Thiếu Kiệt mỉm cười. Cô cũng báo cáo với Hà thúc rồi nhưng mà Hà thúc nói đến khi Thiếu Kiệt quyết định thời gian hạ bệ Ngô gia và Diệp gia khi đó Hà Thúc mới tiến hành công bố các vấn đề liên quan về quốc tịch cán bộ trong nước.

- Ông nói khi nào anh quyết định ra tay thì báo một tiếng tất cả chuẩn bị xong sẽ làm theo sự bố cục của anh.

- Hiện tại anh đang mong gặp một người đây! Xem ra ông ta đã có quyết định cho chính mình rồi. Xem ra sớm hơn anh tưởng nhưng mà cũng đúng thời thời điểm này là thích hợp không khác biệt so với dự đoán.

Thiếu Kiệt cầm điện thoại đang sáng màn hình đưa cho Hà Vi xem. Màn hình hiển thị một cái tin nhắn mang tên Lâm Huân Di với nội dung.

“Bố Tôi đang ở Lưu Minh muốn bí mật gặp cậu”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 559: Cuộc Gặp Chóng Vánh

Nhìn Vào Màn hình Hà Vi cũng ngẩn ra một lúc mới nhìn Thiếu Kiệt. Cô cố suy nghĩ xem bố của Lâm Huân Di tên gì. Thật sự cô không nhớ nổi tên của bố cô ta.

- Thiếu Kiệt bố của Lâm Huân Di là ai? Em thật sự không nhớ nổi.

- À Bố Cô ta là Lâm Phong Phó giám đốc sở cảnh sát thành phố Ngọc Châu. Người này không nhờ vào những gì của Lâm Gia lại có thể bước lên một bước thế này em không thấy là đáng xem trọng sao.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế. Hà Vi ngẩn người một lúc. Cô chợt nhớ ra Lâm Phong là ai nên cũng gật đầu. Thiếu Kiệt đem điện thoại đáp lại với dòng tin nhắn khá đơn giản.

“ Tôi hiện tại đang ở khu mua sắm xxx cô có thể để bố mình đến đó chúng ta gặp mặt nói chuyện ”

Nhắn tin xong Thiếu Kiệt nhìn Bảo Huân nói với anh ta chuyển hướng xe.

- Bảo Huân tới khu mua sắm xxx đi. Tới đó kiếm cái gì ăn rồi nói chuyện luôn em nghĩ địa điểm đó thích hợp để gặp mặt hơn là ở những chỗ khác.

Bảo Huân bây giờ cũng gật đầu lái xe chạy về khu mua sắm mà Thiếu Kiệt đã nói, Bởi vì không xa nên rất nhanh cả sáu người đều đến nơi cần thiết. Thiếu Kiệt đi dạo trong khu mua sắm cho đến khi nhận được cuộc gọi của Lâm Huân Di. Hắn không nhận cuộc gọi thay vào đó là nhắn tin cho cô ta một tin nhắn.

“Lâu Hai nhà hàng z bàn kế bên tôi.”

Không lâu sau Thiếu Kiệt đang ngồi ở một bàn ăn của khu trung tâm mua sắm thì Lâm Huân Di và Bố của cô đi lên. Ông đội một cái nón kết quần áo bình thường như bao người cả hai bố con ông lúc này ngồi xuống một một bàn bên cạnh với Thiếu Kiệt.

Tuy không ngồi chung bàn nhưng âm thanh của Thiếu Kiệt vẫn có thể để cho Lâm Phong nghe được.

- Chào! Hân hạnh được gặp ông Lâm Phong thứ lỗi tại sao tôi lại hẹn ở đây. Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc chắn có người đi theo ông đi.

Lâm Phong bây giờ bỗng nhiên nhú mày một chút. Hắn đưa ánh mắt quan sát xung quanh một chút lúc này có một người đi từ dưới lầu đi lên nhìn quan một chút rồi đến một bàn gần đó bắt đầu gọi món. Không khó để Lâm Phong có thể nhận ra người này khá quen mặt. Bởi hắn đi cùng chuyến bay chung với ông vừa rồi.

Thiếu Kiệt nhìn qua mấy bức tranh kính bây giờ mỉm cười. Bởi phi bàn của Lâm Phong ngồi cạnh với bàn của Thiếu Kiệt nhưng hai người không chạm mặt nhau mà chỉ thông qua âm thanh và giọng nói.

- Vốn định gặp cấp nhưng xem ra những đó đã chú ý đến bố con tôi rồi. Ngồi nói chuyện đối lưng như thế này xem ra là cách tốt nhất. Nhưng liệu cậu có bị bại lộ không?

- Sẽ không người của tôi ngồi đã che lại một phần thêm vào đó là tôi ngồi ở vị trí có thể quan sát hắn ta việc ông bị giám sát là đúng thôi. Không ai muốn con cơ trở thành át chủ bài có gì đó ngoài ý muốn cả.

Lâm Phong ngồi gật đầu điều Thiếu Kiệt nói hắn không phải không biết. Hiện tại nhìn từ bên ngoài vào chỉ như Lâm Phong và con hắn đi dạo chơi

một vòng Lưu Minh và đến nơi này ăn uống mà không có bất cứ điều gì khác thường.

- Vậy Thì tôi hỏi thẳng bố con tôi đầu nhập vào cậu thì có được lợi ích gì và việc này sẽ như thế nào. Cậu có một sự bảo đảm nào hay không.

Hỏi thẳng Thiếu Kiệt điều này bởi Lâm Phong hiểu nói những điều thừa thãi vòng vo không ý nghĩa và hắn cũng cần trong thời gian cho phép của buổi ăn mà có câu trả lời nhất định vì Lâm Phong hắn đang bị theo dõi từ chính Lâm Gia.

- Sự Bảo Đảm thì chắc chắn sẽ có nhưng ông muốn nó ở. Mức nào tùy theo ông lựa chọn thôi. Tôi có thể nâng được hạ được ông cứ yên tâm.

- Được vậy quyền chương không toàn bộ Lâm gia thì sao?

Thiếu Kiệt thấy Lâm Phong ngồi bên kia bàn nói với mình như thế hắn cũng mỉm cười. Hắn biết Lâm Phong có dã tâm bởi vì nếu không hắn sẽ không tự mình lăn lộn đến chức vụ hiện tại trong âm thầm.

- Được! Việc bảo đảm này có thể kèm theo một thứ. Nếu đáp ứng điều này trong vòng hai năm rưỡi ông sẽ tiếp nhận toàn bộ Lâm gia mà không người nào có thể lay chuyển được ông quyết định thế nào?

Lâm Huân Di nghe thế cũng giật mình. Như sự thất thố của cô bị bố mình làm ra ám hiệu bình tĩnh lại. Cô biết nếu hành động mình có chút quá lộ sẽ làm cho đối phương chú ý mà điều đó thì không tốt chút nào. Lâm Huân Di biết lúc này mình chỉ có thể im lặng để bố mình nói chuyện với Thiếu Kiệt còn muốn nói gì nữa thì đợi sau khi rời khỏi đây nói là tốt nhất.

- Yêu cầu cậu là gì! Tôi phải nghe thử nó là gì mới đưa ra quyết định được. không khéo cậu đưa ra yêu cầu chúng tôi không thực hiện được thì sao?

- Vấn đề này ông không cần phải lo. Việc này cũng tương đối đơn giản thôi chỉ cần Lâm Huân Di trong vòng 1 tháng nữa hoàn thành mọi thứ trước đó đã nêu và sau đó nhường lại công ty Ngọc Minh cho Lâm gia là được. Tôi chỉ cần có thể còn việc đảm bảo thì Thiếu Kiệt này nói được làm được ông không cần phải lo.

Lâm Phong nghe Thiếu Kiệt nói thế trầm mặt một lúc việc đưa công ty lại cho Lâm gia ý nghĩ ra sao hẳn hiểu. Công ty này là khối khoai lang nóng phồng tay rớt vào ai người đó như ôm quả bom nổ chậm.

- Chỉ sợ là họ không chịu nhận cái mối nguy hiểm này thôi.

- Vấn đề này mới là thử thách. Nếu không thì cũng đâu có chuyện để ông chỉ với một việc lại có thể nhận lợi ích lớn như thế. Nếu ông làm được điều này một mình ông nắm Lâm gia không vấn đề. Nhưng đó là thử thách của ông. Như thế mới cảm thấy có giá trị của cuộc trao đổi này nhỉ.

Lâm Phong trầm ngâm một lúc nhìn Lâm Huân Di để lấy ý kiến bởi công ty này là của cô. Quyền quyết định cũng không phải của hắn. Đáp lại ánh mắt của bố mình Lâm Huân Di lúc này khẽ gật đầu.

- Được! Việc này tôi sẽ làm được! Xem như chúng ta bước đầu hợp tác thành công.

- Như thế xem như chúng ta hợp tác bước đầu. Việc hợp tác này tuy chỉ là lời nói với nhau nhưng chỉ hai người chúng ta hiểu là được. Tôi nghĩ lát nữa ông cùng với Lâm Huân Di đi dạo một vòng trong khu mua sắm rồi rời khỏi. Sắp tới sẽ có người chuyển cho ông những thứ cần thiết của tôi lúc đó ông sẽ hiểu tại sao tôi nắm chắc việc này. Như vậy thôi chúng ta sẽ có hôm nào đó sẽ gặp mặt.

Thiếu Kiệt nói xong đứng dậy cùng với nhóm người của mình rời khỏi nơi đây. Đây có thể là buổi nói chuyện diễn ra trong nhanh chóng để bàn luận một việc hệ trọng. Cả Lâm Huân Di cũng không ngờ tới hôm Thiếu Kiệt với bố của cô nói chuyện ngắn gọn một cách thái quá nhưng thấy bố mình mỉm cười còn Thiếu Kiệt khi đi ngang qua bọn họ thì gật đầu một cái mới rời đi cũng làm cho Cô hết sức hiếu kỳ.

- Bố có cần gặp cậu ta một lần khác không? Con không hiểu tại sao họ lại có thể để người theo dõi mình sớm như thế.

- Cũng đúng thôi! Hiện tại bố vừa mới bước vào trong vòng lại đi chung với con tuy danh nghĩa là tiễn con đi ra nước ngoài thực tập nhưng vì đề phòng bọn họ phải làm ra những thứ này. Nhưng mà hôm nay thu hoạch không nhỏ. Dựa theo như con thấy đó bố không để ý đến rằng mình có người theo dõi nhưng cậu ta lại biết thì con biết rồi đấy.

Lâm Huân Di lúc này gật đầu. Lâm Phong mới cầm lấy đồ ăn đã gọi bắt đầu ăn uống như bình thường nhưng ông vẫn muốn hỏi xem con mình lại gật đầu đồng ý ngay như thế. Dường như đây có thể là một phần mà Lâm Huân Di đã suy nghĩ rồi.

- Khi này con có quyết định vội vàng hay không thể? Việc này không phải đơn giản đâu đấy. Con cũng hiểu nếu biết về cách thức hoạt động của công ty thì không ai chịu nhận cái trái boom nổ chậm luôn kề cận mình đâu.

- Con biết chứ. Nhưng nếu như nói Ngô Long tham gia vào thì có một số người trong nhà mình vốn muốn cao hơn Ngô Long sẽ có ý định chiếm một chén canh này. Hôm qua ở nhà ông về con đã suy nghĩ điều không phải không thể thực hiện nên vừa rồi con mới gật đầu đồng ý. Nhà mình chịu khổ quá đủ rồi. Mà theo bố thấy Thiếu Kiệt cậu ta sẽ chuyển cho bố cái gì?

Lâm Phong lúc này cũng im lặng một lúc, Suy nghĩ thật sự rất lâu mới lắc đầu.

- Hiện tại có hai khía cạnh một là Thiếu Kiệt sẽ đưa kế hoạch sắp tới cho bố làm việc hoặc là một số thứ trong tầm tay bố có thể thực hiện. Về mặt nào thì bố không dám chắc nhưng bố thiên về cái thứ hai hơn. Bởi chỉ có cái này mới phát huy được những gì đang có còn những thứ khác thì không tốt lắm. Bởi vì nếu theo kế hoạch sẽ có thể giống như bố quá thuận lợi chắc chắn những người đó sẽ nghi ngờ còn nếu không thì với sự giúp sức của họ mà vẫn như thế thì cần làm họ có cảm giác không đúng.

Lâm Huân Di nghe bố mình nói như thế cũng biết được có một số thứ không phải nhìn bề ngoài đơn giản là mọi thứ đều như thế vấn đề phức tạp vẫn thường ẩn sâu những vấn đề như dạng thế này.

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách đợi cậu ta đưa cho mình bản kế hoạch rồi mới biết rõ những thứ khác. Con thấy cậu ta cứ khó nắm bắt thế nào đấy. Cậu ấy như có thể tiên đoán được cục diện sẽ diễn ra như thế nào và luôn ra tay trước một bước vậy Lần này cũng thế dù bố với con muốn nói chuyện với cậu ta thật lâu để hiệu thêm nhưng cuộc gặp diễn ra chóng vánh này ai nghĩ được tình hình sẽ như thế này.

- Cái đó bố cũng không biết chắc được. Cậu ta hiểu những gì cậu ta làm lát nữa đi dạo một vòng quanh siêu thị rồi con mua một vé máy bay đi nước ngoài như thế nếu những người kia có nhận được báo cáo thì cũng chỉ tưởng bố đưa con đi thực tập thôi.

Nghe Bố mình nói thế Lâm Huân Di ngồi tại bàn vừa ăn vừa đặt vé máy bay qua mạng cho phù hợp với giờ bay cần thiết của hai người. Mọi hoạt động của hai bố con không có gì bất thường trước mắt người Theo dõi họ. Bởi vì quá chú ý vào Lâm Phong mà bỏ qua mất nhóm người Thiếu Kiệt rời đi vừa rồi ngồi gần bàn hẳn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 560: Nhã Oanh Không Như Vẻ Ngoài

Hà Vi bây giờ ngồi trên xe rồi mới nhìn Thiếu Kiệt cô cũng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt biết có người theo dõi cả Lâm Phong và vì sao lại chọn ở một nơi công cộng như thế.

- Thiếu Kiệt anh biết Lâm Phong có người theo những sao vẫn gặp thế việc này cũng không nguy hiểm không kém. Nếu bị chú ý thì sao?

Thiếu Kiệt gật đầu hẳn thấy việc này đúng là có phần nguy hiểm nhưng không gặp chắc chắn sẽ không được. Và cần một thời điểm thích hợp khác thì lúc đó mọi chuyện sẽ không theo chiều hướng hẳn muốn.

- Anh biết chứ! Nhưng Lâm Phong là một con cò cần thiết. Hẳn như một con pháo trên bàn cờ có thể bất ngờ nhảy tường vược rào để giết đối phương vậy. Dù đang đối mặt với nguy hiểm bởi con xe trước mặt nhưng hẳn vẫn có thể nhảy tường ăn lính để thoát khỏi truy sát. Việc hôm nay gặp Lâm Phong nếu không diễn ra kế hoạch của anh cũng sẽ không thực hiện được. Hẳn không hợp tác được với anh chắc chắn sẽ nghiêng về phía Lâm gia lúc đó con cò này trở thành quân cờ chết. Mà hẳn chết thì Lâm gia chết theo mà điều này anh không muốn. Nhìn vào một phía bắt buộc phải có hai thế lực cân bằng ở một quốc gia. Như thế việc không chế nhìn bên ngoài là tranh đấu nhưng tất cả chỉ là giả tạo mới thú vị.

Hà Vi nhìn hẳn cười cười châm chọc. Bởi nhìn hiện tại Thiếu Kiệt không giống học sinh cũng không giống người kinh doanh mà đúng hơn hẳn lại giống một người ngồi ở cái ghế một vị quan thì đúng hơn.

- Anh mà ra làm quan chắc chắn không ai cản được bước chân anh đâu. Suy nghĩ sâu xa em không biết trong đầu anh nghĩ cái gì nữa. Ai nói được tuổi anh mà nghĩ được những thứ này không?

- Em nói anh chắc em khác à! nói anh còn em không nhìn lại mình sao. Em cũng bằng tuổi anh đấy.

Chu Tường ngồi trên xe cùng với mọi người bật cười. Dù sao hai người này đúng thật không giống bọn họ. Hấn lắc đầu nhìn hai người một cái chút mới lên tiếng bát bô.

- Hai đứa không ai hơn ai hết toàn quái vật thôi. Một thằng nhóc làm kinh doanh khiến người khác cảm thấy tự ti. Một đứa thì làm cho quân đội lại mang quân hàm cao đến kinh người. Hai đứa không phải người mà là quái vật đã vậy không chỉ có hai đứa không còn có Ngọc Nhi nữa mới ghê. Ba đứa hợp lại hắc bạch lưỡng đạo năm trọng rồi. Cho anh xin có để người khác sống nữa không đây.

Lời Chu Tường đã kích đúng trọng điểm mọi người ai cũng cười đùa. Hà Vi trừng mắt lên nhìn lấy Chu Tường. Thiếu Kiệt bây giờ mới hăng giọng nói.

- Anh sai rồi phải là bốn người mới đúng Nhã Oanh nữa. Cô ấy nhìn như điệu thấp không có gì nổi bật nhưng cô ấy nhìn bố cục rất tốt chỉ là vì bên cạnh có Hà Vi với Ngọc Nhi nên cô ấy chưa phát huy được thôi. Nếu không có hai người Nhã Oanh tuy cảm giác yếu đuối là thế nhưng cô ấy có thể làm được rất nhiều thứ mà Hà Vi với Ngọc Nhi không làm được đấy. Cô ấy không như vẽ ngoài.

Thiếu Kiệt nói ra lời này làm mọi người trâm mặc không ít bởi nhìn Nhã Oanh như một bông hoa trong nhà kính vẫn thường bên cạnh Thiếu Kiệt lại không có chút gì đó nổi bật làm mọi người tưởng chừng như cô rất bình thường.

- Sao chị thấy không giống tý nào. Võ công không có Nhã Oanh hiện tại chỉ đi học rồi phụ quản lý các thứ thôi thì cũng không có ưu điểm gì đáng

nói. Nhưng mà ở đâu em nhận định như thế Thiếu Kiệt.

Tú Trinh cau mày nói ra những gì mà cô thấy về Nhã Oanh. Nhìn bên ngoài Nhã Oanh cũng không có gì nổi bật với cô bé này chỉ giỏi cái hay khóc nhè mỗi khi Thiếu Kiệt có chuyện.

- Chị nói như thế là không hiểu rồi. Hiện tại Ngọc Nhi chỉ quản lý việc bên Vô Ảnh và các tình báo thu về của Lâm gia. Nếu không hôm nay chúng ta cũng không biết được Lâm Phong có người theo dõi đâu. Chưa kể đến Ngọc Nhi phải tiếp nhận những tin tức từ bên Tam Giác Vàng nữa. Chuyện này chỉ mới bắt đầu nhưng trước đó Ngọc Nhi đã giao lại mạng kinh doanh các thứ trong nước có Nhã Oanh với Hoàng Ngân rồi. Tuy nói có Hoàng Ngân phụ giúp nhưng phần lớn mọi chuyện quyết định Nhã Oanh làm. Vậy mà những công ty không có chuyển biết. Thêm vào đó Nhã Oanh vẫn mở lớp bổ túc kiến thức cho đám đàn em của em trong trường. Chỉ nghĩ xem nếu cô ấy không bố cục sắp xếp hoàn mỹ thời gian có thể làm việc này à.

Hà Vi bây giờ mới nhớ đến việc các công ty của Thiếu Kiệt do Nhã Oanh tiếp quản và Ngọc Nhi chỉ lui về nắm giữ Vô Ảnh với những thứ khác liên quan bộ phận tình báo nên gạt đầu. Nhưng cô cũng không biết rằng Nhã Oanh còn có cái vụ dạy thêm kiến thức cho đám học sinh trong trường hay đi theo Thiếu Kiệt.

- Ấy Việc dạy thêm đó là sao Thiếu Kiệt? Em tưởng là chỉ dạy thêm lúc gần thi thôi chứ. Làm sao mà phải kèm thêm ở thời điểm không có gì?

Thiếu Kiệt gạt đầu. Vốn lúc đầu là thế nhưng qua một số thứ đạo gàn đây thấy được đám mấy đứa bên dưới Lý Bân có biểu hiện khác nên Thiếu Kiệt hiểu được việc này vẫn tiếp diễn.

- Ừ việc vốn là như thế nhưng bọn Lý Bân học hành bữa được bữa không nếu mà lâu lâu mới làm nhồi nhét kiến thức như thế cũng không có

hiệu quả nên Nhã Oanh mới tự mình mỗi ngày trích ra một ít thời gian bổ túc cho bọn nó. Việc này đám học sinh trong nhóm không nói lại với anh. Nhưng sức học của Lý Bân ra sao anh hiểu. Đạo này em thấy khi nói đến vấn đề học tập thẳng này tự tin hơn hẳn. Mọi thường nghe tới từ học là nó đòi sống đòi chết đấy.

Chu Tường nhớ lại cảnh tượng mỗi lần nhắc tới việc học với Lý Bân thì tình trạng của hắn như thế nào nên cũng gật đầu. Lý Bân không phải ngày một ngày hai tiếp xúc với Chu Tường hắn. Và cũng không ít lần hắn thấy Thiếu Kiệt đốc thúc Lý Bân trong việc học.

- Ấy da! Cô bé Nhã Oanh này thật có chút gì đó rất hay à! Không ngờ lại im lặng làm mọi việc như thế đấy.

- Ủ khác với Ngọc Nhi với Hà Vi. Nhã Oanh trước giờ luôn âm thầm thao tác những công việc của mình không công khai. Việc này vốn em không nghĩ đến nhưng qua vài lần thấy cô ấy như thế nên mới dám giao cho Nhã Oanh lĩnh vực kinh doanh. Cô ấy tiếp xúc với những người trong giới chính trị thông qua bố mình. Nên bị ảnh hưởng việc âm thầm hoạt động để được việc cho mình.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói về Nhã Oanh như thế mới trừng mắt với hắn. Vì đã biết Nhã Oanh như thế mà Thiếu Kiệt hắn hiện tại cứ muốn an ổn bình thường dùng việc của hắn có thể nói nặng hơn mọi người là suy tính đường đi nước bước của mình. Nhưng tất cả cũng để cho người khác thao tác thì không được.

- Anh đẩy đi học lại! Em phụ giúp Nhã Oanh đi! Anh hiện tại là người rảnh rỗi nhất đấy. Lại còn có thời gian tham gia giải đấu Trò chơi. Đúng thật là.

- Không lo! Không lo vào học thì giúp Nhã Oanh. Anh nghĩ chỉ cần một buổi là được chứ có cái gì đâu. Không cần qua lo hiện tại cũng đến lúc rồi. Bọn nhóc trong trường nên thật sự tự lập rồi. Không cứ mãi bám riết vào như thế được.

Thiếu Kiệt vốn định giảm tải khối lượng công việc cho Nhã Oanh dù sao thì những việc như thế này chỉ làm cho cô mệt thêm mà không có hiệu quả. Còn làm cho cái đám ở trường thêm tính ỷ lại cứ mọi thứ chỉ cần Nhã Oanh kèm thêm là không sao. Tâm lý như thế chắc chắn không ổn.

- Khỏi cần em nói anh cũng biết rồi. Nhưng mà mọi người đừng nói gì với Nhã Oanh cô ấy không muốn mình quá nổi bật. Nên trước giờ toàn như thế cả. Mọi người cứ biết là được rồi không cần phải nói ra đâu.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Người ta muốn không nổi bật nên Thiếu Kiệt biết vẫn cứ im lặng. Hắn thấy Nhã Oanh như thế ổn thì mọi người cũng không cảm thấy gì. Bây giờ mọi người mới biết Thiếu Kiệt hẳn chú ý đến tất cả những người xung quanh hắn. Kể cả Nhã Oanh như thế nào hắn cũng biết chỉ là hắn không nói ra.

- Thiếu Kiệt chỉ có điều này muốn hỏi em. Khi nào em định ra tay với hai nhà Ngô Diệp? Theo chị thấy hiện tại em có đủ cơ sở để có thể đánh bại họ nhưng tại sao không làm ngay bây giờ.

Thiếu Kiệt nghe Tú Trinh hỏi mình như thế mỉm cười ngả lưng ra sau một chút nhìn lên trần xe đáp lại Tú Trinh.

- Bố cục vẫn chưa xong còn vài bước cuối. Cũng có thể trong vòng hai tháng nữa sẽ thu quan hoặc có thể hơn. Mọi người cứ bình tĩnh sẽ không thiếu phần của mọi người. Nhưng ngày tàn của Lâm Gia không lâu đâu bắt đầu từ việc Ngày mai Ngô Nam nhậm chức tại Lưu Minh đã đặc viên gạch đầu tiên trong bức tường thành của hai nhà này rơi xuống

Hà Vi bây giờ cũng im lặng cô cũng không biết được Thiếu Kiệt hẳn đã bỏ cục những gì trong chuyện này. Nhưng cô biết Thiếu Kiệt chỉ ra tay khi nào cảm thấy thời điểm thích hợp. Còn tại sao hẳn nói Ngô Nam nhậm chức lại đặc viên gạch rơi xuống cho đế chế của hai nhà thì cô hoàn toàn không hiểu.

Mọi Người cũng như Hà Vi dù không hiểu tại sao Ngô Nam đi nhậm chức lại là bước đầu tiên trong kế hoạch của Thiếu Kiệt. Nhưng đây là sự sắp xếp của hẳn mọi người cũng không muốn hỏi. Hiện tại mọi thứ chưa diễn ra chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ giữ bí mật này cho riêng mình.

- Mọi người đừng tò mò làm gì tới lúc mọi chuyện xong hết mọi người sẽ hiểu được tại sao mà Ngô Nam nhậm chức ở Lưu Minh là dấu chấm hết cho Ngô Diệp hai nhà. Đơn giản vì Ngô Nam có điểm yếu mọi người cứ hiểu như thế là được. Và hơn nữa hẳn thật sự an phận hay không an phận.

Thiếu Kiệt nhắm mắt dưỡng thần nói ra những điều này bởi hẳn có một quân cờ khá tốt để cho Ngô Nam đạp lên cái bẫy từ tự hẳn tạo ra còn những thứ Ngọc Nhi đang giữ chỉ thêm phần đặc sắc cho bức tường hai nhà đổ nhanh hơn mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 561: Trở Lại Trường

Lúc Thiếu Kiệt trở về nhà mọi thứ trong nhà đã xong. Căn nhà được thay một màu sắc mới những vết đạn bắn cũng được trám lại và làm mịn bề mặt tường. Số lượng người vì đầu năm nên ai cũng muốn có một xuất phát tốt. Họ đi làm ngày đầu năm tương đối nhiều hơn nên công việc nhanh chóng chỉ trong một ngày trời khi Thiếu Kiệt đi tránh bụi một cách đúng nghĩa.

Trong mùi nước sơn mới của căn nhà được sơn. Mỗi góc ngách nhà được đặt một cái đèn trái thơm để cho mùi của nước sơn giảm bớt. Đêm đó Thiếu Kiệt ngủ thật ngon trong nhà không lo lắng gì. Hiện tại mọi thứ hắn đã sắp xếp theo từng phần từng kế hoạch nên hắn không lo lắng vì sẽ có chuyển biến thay đổi gì nhiều.

Một ngày cứ thế trôi qua. Hôm nay Thiếu Kiệt trở lại trường học hắn không còn được đạp trên chiếc xe đạp như trước đây nữa. Trước cổng trường hiện tại không ít học sinh và phụ huynh. Bảo Huân, Công Toại bắt buộc phải mặc cho mình bộ vest với yêu cầu của Hà Vi. Dù Thiếu Kiệt thấy như thế khá ồn ào nào nhiệt nhưng mẹ hắn khuyên hắn phải làm.

Dù không tán đồng lắm với ý kiến của Hà Vi cùng với Mẹ mình đưa ra nhưng Thiếu Kiệt cũng thấy lời khuyên của hai người cũng có phần có lý lẽ riêng. Hắn hiện tại trên danh nghĩa là người đứng sau vài công ty. Nếu không thể có được một xe đưa rước đi học mà phải đạp xe đạp đến trường nếu những đối tác thấy được sẽ nghĩ như thế nào. Đối với ánh mắt người ngoài về những việc này tuy hắn không quan tâm nhưng chưa chắc người khác cũng như hắn.

- Bảo Huân! Công Toại! Hai người mặc đồ này tạm đi hoạt động nếu có chuyện đúng thật cũng không thích hợp gì. Đợi đó xem Blake có mấy người

mới đến đây bảo họ làm việc này thấy thích hợp hơn hai người đấy. Người nước mình mặc đồ này để làm việc có chút không phù hợp lắm.

Thiếu Kiệt nhìn Bảo Huân Công Toại quần áo chỉnh tề thấy không phù hợp lắm nên mới nói với hai người. Hắn thấy để hai người mặc com lê vẫn không dễ nhìn cho lắm. Nhưng với nhưng người của Blake đưa về bổ sung cho Vô Ảnh thì tương đối phù hợp.

- ừ Chỉ vài ngày thôi bên kia ổn định Blake về để hắn phân phó người. Đúng là thấy trên phim ai cũng mặc com lê như thế này đúng là chỉ diễn thôi. Bộ này hoạt động không thoải mái. Làm sao mà làm bảo vệ được cơ chứ. Đánh nhau sợ mấy cú đá rách cha nó quần thì cũng chẳng biết nên đánh tiếp hay kiếm đường mà trốn cho đỡ mất mặt nữa.

Bảo Huân với Công Toại nhìn vào bộ âu phục mình đang mặc cũng nói lên suy nghĩ thật sự của mình. Thiếu Kiệt thấy nếu để hai người mặc đồ này ngồi đợi trong xe như thế này cũng không ổn nên mới lên tiếng nói.

- Thôi ráng đi! Hai người đậu xe bên ngoài đợi như thế ổn không hay là về nhà đợi tới giờ đi đón cũng được

- Đâu được! Cậu đừng đùa những người kia còn dám tới tận nhà Hà Vi. Thì bảo vệ bên ngoài trường là việc của bọn anh. Trong trường nhìn như an toàn nhưng đâu biết được nó sẽ xảy ra việc gì. Thôi để hai bọn anh ngồi ở ngoài đợi. Gần đây cũng không thiếu quán cà phê hay mấy tiệm bán đồ ăn mang theo em cứ yên tâm. Nếu không đợi được vậy chẳng khác nào Vô Ảnh huấn luyện bọn anh cũng không hiệu quả.

Công Toại nhất quyết không đồng ý. Hắn thấy việc này bắt buộc phải làm ai biết được những người của Hội Tam Điểm có làm thêm một lần ám sát nữa hay không. Thiếu Kiệt nghe Công Toại nói thế cũng chỉ biết mỉm cười gật đầu.

- Thôi vậy cũng được. Em vào trường đây!

Mọi người bên ngoài vẫn đang nhìn vào xe của Thiếu Kiệt bởi hắn đậu lại này giờ vẫn còn đang chiếm chỗ nên có một số người gai mắt không nhỏ. Nhưng khi Thiếu Kiệt mở cửa bước xuống xe mọi ánh mắt đổ dồn về hắn không ít.

Một số học sinh nam thấy Thiếu Kiệt xuất hiện sau tết nên cũng vội la lên.

“Anh Kiệt Đi Học Lại mở đường”

Thiếu Kiệt nghe như thế nhíu mày một chút hắn đang không hiểu việc hắn đi học lại có liên quan gì mà sao giờ cái đám này lại nhốn nhào kinh người như thế. Nhưng chưa kịp suy nghĩ xong trước mặt hắn hơn mười đứa học sinh tự mình tạo thành một hành lang hai bên.

“Chào Lão Đại!”

Bảo Huân với Công Toại nhìn qua cửa xe mỉm cười đúng là Thiếu Kiệt đi đến trường học thôi mà vẫn tạo ra cái tràng cảnh như thế này. Một số phụ huynh ở gần đó đưa con đi học cũng tò mò không ít. Thiếu Kiệt thấy việc này gây quá nhiều sự chú ý nên mới quát lớn.

- Đẹp! giờ này mọi người cần lối ra vào cổng trường mấy đứa làm thế làm gì. Anh đâu phải hắc bang đẹp ngay. Về lớp!

Thiếu Kiệt quát lớn làm cả đám lúng túng nhưng hiểu được Thiếu Kiệt dường như không thích việc bọn họ làm cho lắm nên cũng tản ra những lại chuyển ra sau lưng Thiếu Kiệt việc này làm hắn cũng không biết nói sao.

Không cần đợi hắn kịp đi vào tới giữa sân Lý Bân với cái dáng vẻ của hắn đã xuất hiện.

- Lão Đại! Chuyện lão đại cần bọn em làm gần xong rồi. Công nhận có công thức cộng đồ với lại kiếm nguyên liệu đúng nhanh luôn. tài khoản mua cho anh xong rồi giờ đập đồ đợi ngày lên thi thôi.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói về việc chuẩn bị cho giải thi đấu cũng gật đầu. Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt nói.

- Lát chiều này xem coi hộp anh em lại bàn chiến thuật. Cho đưa nào lên trang chủ chụp lại mấy cái bản đồ chiến trường của trò chơi đi. Nhớ kiếm thêm vài nhân vật Nga Mi Đoàn nữa đi đánh không có nó không được đâu.

Bên ngoài đi tới một người làm đám học sinh sau lưng Thiếu Kiệt giải tán ngay lập tức thấy tự nhiên sau lưng mình phát ra sát khí không nhẹ Thiếu Kiệt vội quay lại. Hắn chỉ biết mỉm cười khi gặp phải tình trạng này. Lý Bân vội ông cặp sách của Thiếu Kiệt chạy mất.

- Thiếu Kiệt! Ngày đầu tiên em bước vào trường là lôi kéo bạn học chơi trò chơi sao. Hơn mấy tháng này em nghĩ cô không nói. Giờ vừa mới quay lại trường đã làm cô tức chết là sao. Lên phòng giáo viên ngay.

- Ấy Từ Từ cô. Mới đầu năm đầu tháng ai lại mời học sinh vào phòng giáo viên sớm thế. Dù sao em cũng không muốn mở hàng đầu năm. Với lại giờ chưa vào giờ học em cũng chỉ muốn giải trí chút thôi mà.

Thiếu Kiệt biết được người sau lưng mình là Mai Uyển Lâm. Hắn không biết sao số xui như thế mới đầu năm. Lại có thể đụng trúng cái việc như thế này rơi lên đầu. Lại còn mở hàng phòng giáo viên đầu năm.

- Cô đùa em thôi đây! Xem ra em vẫn còn biết sợ giáo viên cô cứ tưởng em giờ không sợ người nào nữa chứ.

Mai Uyển Lâm Nhìn Thiếu Kiệt mỉm cười thích thú làm hắn ngẩn người ra ngạc nhiên. Hắn cười ngượng lại với Mai Uyển Lâm hắn hiểu ra những

gì vừa rồi chỉ là vị giáo viên chủ nhiệm này đùa giỡn với mình.

- Thật cô làm em hết hồn đấy! Cô yên tâm hiện tại em đi học lại bình thường chắc chắn sẽ không nghĩ học bài học cũng đã được chuẩn bị rất tốt chắc chắn không lọt vào nhóm học sinh yếu kém.

- Thôi thế là được em xem về lớp đi bạn học lâu rồi không gặp em chắc chắn có nhiều chuyện để nói lắm đấy.

Nghe Thiếu Kiệt dám chắc về việc học của mình như thế Mai Uyên Lâm cũng gật đầu. Cô rời đi Thiếu Kiệt cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi dạo một vòng trong trường rồi mới vào lớp. Tin tức Thiếu Kiệt đi học lại nhanh chóng lan truyền trong trường. Không ít học sinh còn chạy đến lớp hắn để xem Thiếu Kiệt có thật sự đi học lại chưa.

Thiếu Kiệt ngồi vào bàn không ít bạn cùng lớp vây quanh lại trò chuyện hỏi về những gì mấy tháng qua của hắn. Những câu chuyện dường như dài bất tận. Những người này chỉ thật sự giải tán khi âm thanh báo hiệu bắt đầu buổi học xuất hiện. Và giáo viên đã ở ngay cửa lớp.

Đến cả giáo viên dù đã nhận được tin tức Thiếu Kiệt đi học trở lại nhưng nhìn thấy hắn trong lớp cũng ngần người ra một lúc rồi mới mỉm cười gật đầu với hắn.

Thiếu Kiệt cũng không hiểu lý do tại sao có sự khác thường này nên đợi khi cả lớp ngồi xuống hắn mới nhìn Lý Bân hỏi nhỏ.

- Chuyện gì mà mọi người xem anh mà như sinh vật lạ vậy? Hôm nay trường tự nhiên khác lạ hẳn ta.

- Có gì đâu anh nghĩ lâu ngày mà trong khi anh nghĩ một số thông tin từ giáo viên nói anh nghĩ học nhưng vẫn lấy được hạng hai cuộc thi viết thứ

UPU nên mọi người mới thể với phần hiểu kỳ tại sao anh nghĩ nhiều như thế mà không bị gì ấy mà.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút hẳn nhớ là hẳn viết thư UPU xong thì quần đó cũng không làm thêm bài nào. Vậy mà bài viết lại được hạn hai còn. Việc hẳn nghĩ học nhiều học lực không đôi có thể là do cấp trên hoặc Tân Tiến thao tác.

- Thì ra là vậy! Chắc hết ngày hôm nay sẽ trở lại bình thường thôi. Mà anh hỏi nè bọn mày vẫn để cho Nhã Oanh dạy kèm đúng không?

- Vâng! Còn mấy đứa em cũng có phần nhưng mà dạo này học lực em tốt lên có mặt ở đó hay không chẳng quan trọng nữa em biết cái mình cần gì rồi.

Lý Bân bây giờ mới đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt thật thà nhất. Dạo gần đây hẳn tiến bộ thấy rõ giáo viên cũng nói thế việc bây giờ hẳn cần làm là học hành tốt hơn và thao tác những chuyện Thiếu Kiệt cần đến một cách tốt nhất thôi.

- Ừ biết vậy thì tốt lớp học đó ngày nào. Anh mày đến tham dự một buổi xem nào.

- Ngày nào mà không có. Sau giờ học khoảng năm sáu giờ chiều Nhã Oanh dùng mấy phòng học của trường này. Mấy lớp trường cho bên ngoài thuê làm lớp anh văn thi không sai còn nhưng lớp khác thì bình thường mà. Trước thì còn bị nói sau này giáo viên biết cũng chấp nhận nên chúng em chỉ cần thấy phòng nào trống là được.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói về lớp học của nhà trường cũng khẽ gật đầu. Thời điểm đó Nhã Oanh cũng vừa kết thúc xong công việc như thế dạy

tầm một giờ hơn cô về nhà bắt đầu những việc kinh doanh của Thiếu Kiệt. Hấn hiều Nhã Oanh phải sắp xếp thời gian thật chính xác.

- Được rồi tối này anh đến dạy bọn nó. Nói chung là anh mà đến nói chuyện cũng không để tình trạng này như thế được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 562: Sắp Xếp Đánh Giải

Lý Bân nghe thế gật đầu một cái sau đó rồi trầm mặc quay qua hỏi Thiếu Kiệt một câu ngô nghê.

- Vậy bàn chiến thuật đánh giải ra sao?

Thiếu Kiệt thấy nếu mà hiện tại không phải giờ học đánh cho thắng này một cái. Giờ chơi và những ngày khác còn cả khối thời gian trước khi đi đánh giải.

- Mà ngu à. Giờ đó tan học bọn mày ra quán nét hết bao nhiêu thắng rồi. Giờ chơi hôm nay hợp lại phổ biến. Sơ đồ các map đánh nhau thì nằm trong đầu anh mày rồi.

- Vậy cũng được chuyện này không khó. Để em nhắn tin.

Lý Bân vừa dứt câu điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên âm thanh nhạc chuông làm cả lớp chú ý. Giáo Viên cũng nhìn về phía hắn. Vội giật mình Thiếu Kiệt lấy trong túi mình ra nhìn vào điện thoại số điện thoại đang gọi tới bấm máy bận.

Giáo viên Nâng kính lên hăng giọng nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Em Chuyển chế độ rung đi!

Dường như ông cũng hiểu Thiếu Kiệt bị lúng túng trong tình huống này. Nên chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở. Dù sao Thiếu Kiệt cũng mới đi học lại thói quen hằng ngày hắn ở nhà vẫn còn.

- Vâng em xin lỗi! sau này không có chuyện như thế này nữa.

Thiếu Kiệt vội xin lỗi giáo viên ngồi xuống rồi soạn tin nhắn đi.

“ Hiện tại cháu đang trong lớp học không nghe điện thoại được ”

Gửi đi tin nhắn Thiếu Kiệt đợi tin nhắn của người kia gửi lại cho mình. Khoảng hơn ba phút sau mới có hồi âm lại cho hắn.

“ Ngô Nam nhậm chức thành công. Kế hoạch đã triển khai hẳn khá phong quan. Đúng như cháu dự liệu mấy công ty kia hẳn đều nhận quà chúc mừng chỉ có chú là không. ”

Thiếu Kiệt mỉm cười. môi hắn nhếch lên một chút. Ngô Nam chắc chắn sẽ cẩn thận với những người liên quan đến hắn việc nhờ tay người khác làm chuyện này chắc chắn sẽ có lợi hơn. Nhưng hắn vẫn không nghĩ được tên này vừa nhậm chức đã như thế. Đúng là không sợ trời không sợ đất.

Ban tay miết trên dãy phím số của mình. Thiếu Kiệt nhắn tin trả lời lại cho đối phương biết.

“ Chú cứ thu thập lại hết dữ liệu của Ngô Nam hẳn nhận bao nhiêu phong bì bao nhiêu quà chúc của các công ty được mình nhờ hỗ trợ sau này cần dùng đến. ”

Thiếu Kiệt Nhắn đi rồi đem điện thoại bỏ lại vào trong túi tiếp tục buổi học. Hai Tiết học nhanh chóng trôi qua Khi hắn đến vị trí nhóm mình hay tập hợp đã thấy khá đông người ngồi đó. Lý Bân nhìn mấy người trong bang đã tập hợp đủ gật đầu nói.

- Hôm nay anh Kiệt triển khai chiến thuật tác chiến. Anh em mình lần này mục tiêu là lấy cúp nên phải chuẩn bị thật tốt mới được.

- Không cần chiến thuật cũng không có gì mới chủ yếu là nhân vật thao tác như thế nào thôi.

Vừa kéo một cái ghế gần mình ngồi xuống Thiếu Kiệt lấy ra tờ giấy đơn giản trên mặt bàn nói.

- Hiện tại có hai chiến trường nhiều nhất có thể pk người. Một cái là Nhận môn quan hai là chiến trường pháo đài hai cái này tùy thuộc theo địa hình. Chúng ta đều biết đối với chiến trường pháo đài người nào bảo vệ pháo đài ở trung tâm lâu nhất thì thắng. Như thế bắt buộc phải nhanh mới được.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa vẽ ra một cái hình vuông và hai con đường có cả doanh trại hai bên và chính giữa hai con đường đó trong cái hình vuông là một dấu chấm tròn.

Một người nhìn thấy Thiếu Kiệt vẽ như thế cũng thắc mắc không ít nên mới lên tiếng hỏi hấn.

- Anh Kiệt! Chiến Trường Thảo cóc với nạn dân sao lại không được sử dụng mà phải là chiến trường nhỏ pháo đài với chiến trường chính nhận môn quan.

- Hai chiến trường đó danh xưng với thực. Cứu Nạn dân đưa tin với đào lương thảo không đủ để chứng tỏ sự đồng lòng của một bang hội. Chi có chiến trường pháo đài với Nhận môn quan là mấy chú hiểu rồi đây hai nơi này cần sự phối hợp nhất định cùng tiến cùng lùi của một bang hội trong trò chơi.

Nghe Thiếu Kiệt giải thích như thế tất cả thành viên cũng gật đầu. Việc đánh nhau trong hai chiến trường phụ kia vô nghĩa.

- Đối với pháo đài có hai đặc điểm chính. Một là đánh thẳng từ lối ra bên ngoài doanh trại lấy công làm thủ. đặc điểm thứ hai là bố trí bảo vệ pháo đài. Để tránh cho việc đối phương tiếp cận pháo đài quá sâu khi chúng

ta chiếm giữ tốt nhất võ đang kiếm tạo rào chắn cách với pháo đài bảy ô cần thiết. Bên trong bảo vệ pháo đài bảo vệ bao gồm Ba Thiếu Lâm Quyền, Hai Dương Gia Cung, hai Cổ Sư Một Nga Mi Đàn Và ba Nga Mi Kiếm, Hai Cái Bang Bồng.

Thiếu Kiệt đưa ra đội hình sắp xếp bảo vệ Pháo Đài Lý Bân một bên ghi lại thật rõ để không phải lộn xộn về hấn sắp xếp đội hình này chỉ chuyên bảo vệ pháo đài một cách bình thường tránh khả năng gây loạn đội hình khi đấu.

- Em có ý kiến tại sao không dùng dương gia thương mà dùng cung. Con Thương em thấy mạnh hơn Cung mà. Tại sao lại dùng cái bang bồng em thấy nó ngoài né đi tàng kiếm buff độc ra cũng không làm được gì.

- Không hẳn. Dương Gia Thương đánh tầm rộng có thể lợi thế nhưng nếu đánh phạm vi thì Dương Gia Cung tốt hơn những hiệu ứng của Thương nó đều có hơn nữa skill 55 của cung lợi thế hơn. Bốn Lôi nhảy dame của Thương. Còn cái bang bồng hiện tại có quỷ thiên mật tịch gây hiệu ứng gã ra sau. Thích hợp dùng trong trận đánh để hóa giải chiêu thức Vô Ảnh Cước của Thiếu Lâm Quyền. Nên bắt buộc phải có hơn nữa bá vương tạ giáp với Diện Thủ Quyết làm giảm điểm giáp và làm chậm hơn nữa còn có chiêu thiên thiên hoá nhật sao chép chiêu thức bị đánh dùng nó đánh lại đối phương.

Người hỏi Thiếu Kiệt lúc này sau khi Thiếu Kiệt giải thích rõ từng kỹ năng sẽ sử dụng hai môn phái sẽ sử dụng của nhân vật trong game trong đoàn đội bảo vệ cũng hiểu được ích nhiều liên tưởng tình hình.

- Đó là với bảo vệ pháo đài còn ở phần quân doanh nơi này anh em nên tập trung nếu chiếm được pháo đài hay không cũng tập trung đánh ở đây trước để cho cắt đứt viện trợ quân của đối phương. Hiện tại anh em ngày đi được hai cái pháo đài một cái chiến trường chính. Xem những nơi đi ra của

nhân vật ở maps này lúc bắt đầu giải thì ngoài tổ đội đánh chiếm pháo đài ra còn những đội khác mai phục ở đây hạ gục đối phương khi vừa xuất hiện là được.

Thiếu Kiệt dựa theo những kinh nghiệm của mình phổ biến ra cách đánh một trận chiến trường nhỏ còn vấn đề phân công người đánh ra sao thuộc về Lý Bân.

Ở đây mọi người vốn tưởng Thiếu Kiệt hẳn không chơi game giờ thấy Thiếu Kiệt nói rõ chiêu thức lại vẽ bản đồ chiến trường không khác mấy với trong trò chơi nên cũng có chút hào hứng. Nếu mà đã có thể nói rõ từng chiêu thức như thế thì cần phải hiểu trò chơi như thế nào.

- Về phần chiến trường chính thì mấy chú không cần anh chỉ đi nhỉ. Quân doanh ra có hai đường. Chặn hai cổng này bên dưới quân doanh đánh theo từng tướng của bọn nó xuất hiện là được. Nga Mi chăm buff liên hoa, Thiếu Lâm Quyền đi kèm với Nga Mi Đàn Cổ Sư đừng nói các chú không làm được đấy.

Thiếu Kiệt lựa chọn ra đội hình hỗ trợ đem lại kết quả tốt nhất cho việc PK người mọi người không nói được. Bởi đây là tổ hợp khá hoàn hảo Chỉ cần Thiếu Lâm Quyền Pk không tệ quá đá năm ô hay sáu ô gì đi với những người này cũng có thể tăng thành tích số mạng cần phải giết.

- Xem ra Anh Kiệt cũng rành trò chơi quá chứ. Nếu mà lần này đem ra so thì bản kế hoạch này không cần anh Kiệt tham gia anh em mình vẫn có thể lấy được cúp về.

- Quan trọng là mọi người lúc hợp tác với nhau một cách thuận thực người nào làm nhiệm vụ của người đó là được. Chỉ cần tập trung như thế anh tin mấy chú lãnh cúp là chắc rồi.

Trả lời lại người vừa mới lên tiếng nói. Thiếu Kiệt tin nên đoàn đội có vài ngày hợp tác với nhau trong những trận chiến trong trò chơi chắc chắn sẽ tuân thực cách đánh và dễ dàng chiến thắng.

- Bọn mày không biết cái bảng công thức đập đồ với kiếm nguyên liệu của anh Kiệt đưa à. Còn một tuần nữa phân chia đội hình tập luyện trước tới đó lãnh cúp thôi. Đồ đạc mang toàn hàng khủng mà thua nữa thì mất mặt chết.

Lý Bân nhìn một đám lên tiếng nói ra uy hiếp. Hắn cũng hiểu đây là giải đấu đầu tiên đội hình chưa có chính quy nếu chỉ dựa vào kế hoạch đánh giải và đồ đạc đang có chắc chắn sẽ được giải còn nếu những giải tiếp theo có thể khó hơn. Khi mà đội hình bố cục cái nào cũng giống cái nào. Thì giải dành cho đồ ai ngon hơn người đó thắng quy luật là thế trước giờ vẫn không thay đổi nhiều lắm trong thế giới trò chơi.

- Được rồi! Việc này giao lại cho mấy đứa ngày hôm đó anh cầm tài khoản đi chỉ huy còn những việc huấn luyện hay lên đồ thì mấy chú trang bị cho tài khoản cái bang bổng của anh là được.

Thiếu Kiệt nhìn qua cả đám nói ra sắp xếp của mình. Hắn cần phải có mặt trong trận chiến chỉ để thăm dò xem những người ở VG như thế nào.

- Anh yên tâm acc anh được em để lên làm bang chủ rồi. Dù sao thì không ai tranh anh cái chức vụ bang chủ đâu. Những chuyện còn lại cứ để em lo là được. Em không dám chắc em chơi game hay nhưng quản lý thì em thừa sức.

- Bớt nhiều chuyện đi! Chú mày nên hiểu lần này là việc hệ trọng để sau này làm nhiều việc khác đấy tập trung vào không được lơ là đâu. Thông qua làm một người cầm cúp để dò xét mọi việc ở trong khi đi lãnh giải mới là điều trọng yếu.

Lý Bân lúc này cũng trầm mặt lại gật đầu. Hắn cũng hiểu việc lần này Thiếu Kiệt làm những chuyện như thế này vốn chỉ dành cho hắn một đất diễn cần thiết. Có đất diễn của chính bản thân mình Lý Bân hắn mới không bị vận mệnh khống chế. Thiếu Kiệt bây giờ cũng không nói gì chỉ mỉm cười vỗ vai hắn một cái nói.

- Cũng không cần phải gấp lắm. Cứ từ từ chuyện sắp tới chú mày nhiều lắm không có thời gian mà ở không đâu. Nhớ sắp xếp mọi chuyện có kế hoạch đàng hoàng trước khi làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 563: Kế Hoạch Bắt Đầu

Điện Thoại Thiếu Kiệt lúc này vang lên nhìn vào bên trong hiển thị số điện thoại của Nhã Kỳ Thiếu Kiệt đem điện thoại nhận lấy ra một góc để tránh đi ồn ào.

- Alo có gì không Nhã Kỳ

- Hôm nay bên công ty của Lâm Huân Di bắt đầu trả thưởng tính ra tên Ngô Long nhận được khoảng mười hai triệu từ những hợp đồng của mình. Cậu xem tôi nên báo cáo với hấn như thế nào.

Thiếu Kiệt cau mày một chút bởi vì theo hấn nhận biết thì ngày trả thưởng hoặc lương và ngày năm với hai mươi mới nhận tiền. Giờ mới ngày hai tây mà Nhã Kỳ nói nhận tiền thì có điều gì đó không đúng.

- Không phải ngày năm với ngày hai mươi mới nhận tiền lương thưởng sao? Hôm nay mới hai tây là gì sớm như thế?

- Không Lâm Huân Di nói thông báo trước để cho tôi báo lại với Ngô Long cậu thấy thế nào?

Suy nghĩ nhanh chóng chạy trong đầu Thiếu Kiệt. xem ra Lâm Huân Di muốn đẩy nhanh thời gian về việc này. Cho thấy cô đã chấp nhận tiến hành gài Ngô Long vào trong cái vòng tròn này.

- Được cô cứ báo lại với hấn. Số tiền hiện tại hấn nhận chỉ bằng một phần mười số tiền tôi nhận được cảm giác của hấn sẽ như thế nào thì cô tự quyết. Nên nhớ cô phải nói càng đầu tư nhiều càng lấy lại tiền nhanh nhất. Rồi sắp xếp với Lâm Huân Di để cho Ngô Long trực tiếp nhận giải để đón nhận hư danh cần có.

Nhã Kỳ nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng cười cười đáp lại bên điện thoại.

- Vâng chuyện này tôi sẽ sắp xếp một cách tốt nhất. Nhưng mà tôi đành không biết Ngô Long khi bị hạ bệ biết được số tiền mà cậu nhận thật chất là tiền trên báo cáo thì sẽ như thế nào đây

- Ừ không có gì xong việc này rảnh rang rồi công việc của chị cũng sẽ ổn định lại. Sắp tới sẽ có những mô hình kinh doanh cần chị tham gia nhưng hiện tại chưa thật sự làm được. Xong hết việc chị sẽ qua bên Lê Hiếu tiếp nhận lại bộ phận sale bên đó tách riêng ra thành một bộ phận riêng để cậu ta tiếp quản cả hai lĩnh vực hiện tại thì tốt nhưng phát triển nữa sẽ không được. Chị đợi tiếp nhận công việc mới đi.

Thiếu Kiệt cũng muốn cho Nhã Kỳ một chút an tâm. Hiện tại khu vực quản lý kinh doanh bên công ty tin học không đủ sức thử thách với Nhã Kỳ. Nếu cứ để cô ta cứ chôn chân bên đó sẽ đâm ra chán và làm việc không hiệu quả nữa.

- Ừ! Nếu cậu không chuyên tôi cũng xin qua bên đó. Bộ phận sale của Lê Hiếu tôi để ý lâu rồi bên đó khá thú vị. Không phải cứ muốn đạt được hợp đồng chỉ cần trao đổi đơn giản như ở công ty tin học như hiện tại.

- Bên đó khó sale hơn đơn giản vì thị trường nó không ổn định. Tôi thấy chuyên chị qua bên đó là phù hợp nhưng cứ để xong chuyện Ngô, Diệp hai nhà thì chị cũng rảnh rang hơn không phải lo về những gì mình làm nữa.

Hắn Hiếu Nhã Kỳ muốn gì. Hiện tại cô đứng giữa vẫn bị Ngô Long nhìn chằm chằm cách thức hoạt động không thể di động nhiều chỗ khác nhau. Bộ phận sale của trang thương mại điện tử không đơn giản ngồi một chỗ là được. Nó cần thiết phải tham gia nhiều cuộc trao đổi qua mạng hoặc trực

tiếp rất nhiều lần không thay đổi mới có thể làm ra được một hợp đồng cần thiết.

- Vậy cảm ơn cậu trước.À mà tôi nghe nói hôm nay Ngô Nam nhậm chức ở Lưu Minh, tôi nghĩ chắc cậu cũng đã có cách đối phó với hắn rồi đi.

- Ừ có rồi đang tiến hành. Thôi tới giờ tôi vào lớp rồi. Cúp máy đây.

Thiếu Kiệt không đề cập nhiều vì chỗ hắn đứng có thể thấy được bảo vệ đang đi về vị trí chuông báo hiệu hết giờ giải lao. Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt không nói gì mà cúp máy. Cô cũng không quan trọng lắm mà nắm chắc điện thoại trong tay thật lâu nhìn ra bên ngoài của sổ của phòng làm việc lâu hai của công ty tin học.

Một lúc lâu sau Nhã Kỳ mới cầm điện thoại nhận điện thoại gọi cho Ngô Long đợi cho điện thoại đổ chuông thật lâu mới có hồi âm.

- Có chuyện gì thế?

- À tôi định gọi cho cậu báo cho cậu biết một chuyện hiện tại số tiền của cậu đưa cho tôi ấy. Với chỉ một mã đăng ký của cậu hiện tại tiền của người bên dưới đạt được số tiền hơn mười ba triệu cậu phải có mặt mới nhận được. Tôi đã chuyển hồ sơ của cậu về công ty Ngọc Châu ngoài đó. Cậu có thể đi nhận được đây.

Ngô Long Nhíu mày một chút hắn nhớ đưa cho Nhã Kỳ cũng không đến số tiền như thế hiện tại nhận về nhiều hơn số vốn ban đầu. Dù nó không bao nhiêu nhưng làm sao lại nhanh chóng thu lại vốn lại có lời đây mới là điểm làm cho Ngô Long thắc mắc.

- Cô chắc không thế? Tiền này chỉ mới qua một tháng mà lại có lợi nhuận sao?

- Cậu chỉ có bao nhiêu đây là ít rồi, Thiếu Kiệt hẳn nhận về gấp mười lần của cậu. Chưa kể đến hai mươi này sẽ có thêm giải thưởng được nhận từ chương trình chắc không ít hẳn lời khoảng một trăm triệu cũng dư sức.

Ngô Long đang nằm trên giường cũng bật dậy. Việc hẳn lo lắng nhất là để cho Thiếu Kiệt có con đường làm ra tiền của chính mình. Hẳn nếu không ngăn cản được thì phải phá rồi. Hiện tại Nhã Kỳ báo chỉ trong một tháng mà Thiếu Kiệt hẳn lại bổ sung thêm tiền nữa thì Ngô Long làm sao chịu được.

- Cô nói sao! Năm tây hẳn nhận tiền hơn tôi gấp mười lần còn hai mươi tây hẳn được tiền thưởng thu hồi cả vốn đã đầu tư như thế làm sao được? Sao chuyện này cô không nói tôi.

- Tôi cũng không nghĩ đến như thế. Cậu ta dựa theo cách thức của mình đầu tư đến tôi cũng không ngờ. Hiện tại cậu ta thu về không ít tiền dựa trên việc đó nên tôi mới biết.

Bực tức vì cứ nghĩ lần đó đã giải quyết xong Thiếu Kiệt Ngô Long quên mất đi việc Thiếu Kiệt đầu tư thông qua Nhã Kỳ bây giờ hẳn thật sự hối hận vì lúc đó không nhớ ra rằng Thiếu Kiệt còn có một đầu tư trên tay Nhã Kỳ.

- Cô nói xem! Chuyện này là như thế nào? Tại sao thằng đó lại kiếm tiền được công ty như thế. Rồi chương trình giải thưởng ra sao nữa.

Nhà Kỳ mỉm cười kể lại tất cả những gì đã trao đổi với Lâm Huân Di. Cuộc nói chuyện giữa Ngô Long với Lâm Huân Di kéo dài khá lâu để cô có thể giải thích cho hẳn hiểu cách thức hoạt động và cách làm ra tiền của Thiếu Kiệt như thế nào.

Câu chuyện kết thúc khá lâu nhưng rất lâu sau Ngô Long mới có thể lên tiếng nói.

- Chuyện có lợi đem lại nhiều tiền như thế thẳng đó nó dám đầu tư chắc chắn hẳn biết công ty đó như thế nào. Nếu ngay lúc đầu cô đảm bảo công ty đó tôi đã đi trước nó một bước tức chết mà. Giờ chỉ nhận được một chút từ tiền hoa hồng cũng không lên làm cấp trên nó được.

Nhã Kỳ bên này mỉm cười nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh với Ngô Long.

- Cậu hiện tại vẫn là tuyển trên của hẳn mà chỉ cần cậu đầu tư bằng cấp hoặc hơn sẽ giữ vững địa thế của mình thôi. Mà tôi nghĩ công ty này chắc chắn không sai lệch được bởi vì nghe nói đằng sau nó là Lâm gia gì đó ở Ngọc Châu. Nếu trở thành một cổ đông đúng nghĩa chắc chắn sẽ đạt được sự ủng hộ của gia đình này.

Ngô Long giật mình. Hẳn suy nghĩ điều gì đó một chút bởi Lâm gia Ngọc Châu là ai hẳn hiểu rõ. Bây giờ Ngô Long đứng lên đi tới đi lui trong phòng của mình.

- Cô có chắc là Lâm gia đứng sau công ty đó không?

- Tôi chắc chắn với cậu điều này! Cậu nghĩ xem nếu không dám chắc Thiếu Kiệt hẳn làm sao đầu tư nhiều tiền như thế. Nghe nói ngày phát lương Thường người của Lâm gia ở Ngọc Châu hay xuất hiện phát cho thành viên tham dự. Cậu ở Ngọc Châu không phải chỉ cần gặp là xác minh được rồi sao.

Nhã Kỳ trả lời một cách chắc chắn làm Ngô Long thấy chuyện này tin chắc là chín mươi phần trăm người Lâm Gia đứng sau công ty đó. Hẳn thấy không đơn giản Thiếu Kiệt đưa tiền cho người khác kiếm dùm mình. Chỉ có thể lực nào đó hẳn muốn lôi kéo nên mới như thế này. Suy nghĩ trong đầu chợt lóe ra Ngô Long xám mặt

“Thằng này định lôi kéo Lâm gia về phe cánh Hà Thúc. Không được phải ra tay trước mới được!”

- Cô nói bất cứ khi nào thành viên muốn đều có thể đầu tư đúng không?

Ngô Long một lần nữa hỏi lại với Nhã Kỳ để cô xác thực cho hẳn. Nhã Kỳ bên điện thoại nghe thế trong lòng vui lên hẳn nhưng vẫn không lộ ra ngoài đáp lại.

- Ừ! Bất cứ khi nào miễn là trong giờ công ty làm việc là được. Hiện tại cũng được nhưng mà tôi nghĩ cậu đầu tư nhiều nên lúc nào cũng không sao đâu. Vấn đề là càng sớm Thì càng nhanh chóng nhận được tiền điều này chắc cậu cũng hiểu mà.

- Được rồi năm tây này tôi sẽ đi lên đó xem phải Lâm gia hay không nếu thật sự là người nhà bên đó chắc chắn tôi sẽ đầu tư. Không để cho thằng nhãi con này lôi kéo được Lâm gia vào phe cánh của nó được. Cứ để đấy chuyện ở Ngọc Châu này tôi lo cô cứ quan sát việc của cô là được.

Nhã Kỳ Nghe được câu nói của Ngô Long thì cũng biết hẳn đang có một chút gì đó nghi ngờ. Nên việc hẳn chọn không đầu tư liền đã nằm trong tầm kiểm soát của cô. Chuyện này sau khi thương lượng với nhau Lâm Huân Di cũng nói là sẽ có người của Lâm gia xuất hiện ở công ty làm đại diện trao thưởng cho Ngô Long đã nằm trong kế hoạch nên Nhã Kỳ cũng không lo lắng lắm.

- Vâng! Vậy năm tây cậu đến công ty đó nhận tiền lương rồi tự mình xác nhận xem có phải người của Lâm gia không nhé. Tôi tiếp tục công việc ở Lưu Minh này đây.

Chưa đợi Nhã Kỳ nói hết câu Ngô Long đã cúp máy. Nhã Kỳ chỉ mỉm cười cầm điện thoại lên ngón tay lướt trên những phím số soạn tin nhắn với

nội dung.

“ Ngày 5 Đối Tượng xuất hiện ở công ty ở Ngọc Châu. Mọi thứ còn lại giao cho cô. Thành bại quyết định vào ngày hôm đó.”

Nhã Kỳ nhanh chóng gửi đi tin nhắn và cô cũng nhận về lời đáp với trọn vẹn một từ

“ OK ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 564: Tên Đã Lên Dây

Lâm Huân Di bây giờ nhận được tin nhắn của Nhà Kỳ xong cũng trầm mặc một lúc mới gọi cho bố của mình. Lâm Phong ngồi trên bàn giải quyết đồng hồ sơ của mình cũng nhìn qua điện thoại đang réo gọi hấn nhíu mày một cái rồi cầm điện thoại đứng lên ra khỏi phòng.

- Gọi bố có gì không con gái!

- Mọi chuyện ở phía Lưu Minh đã xong con đã sắp xếp hết mọi thứ chỉ còn để bố cho một số thành viên của Lâm gia xuất hiện ở công ty Ngọc Minh ở ngoài đó ngày năm tây là được.

Lâm Phong Trầm Ngâm một chút. Hấn không hiểu tại sao con mình lại làm như thế nên mới lên tiếng hỏi.

- Liệu ổn không đấy. Nhưng làm sao mà bố gọi được mấy tên kia đến công ty đây.

- Chuyện này đơn giản lắm. Bố cứ nói con làm biếng bay đi bay về để cho ai đến công ty cũng được. Bố nói trên đó khá nhiều nhân viên nữ. Dựa thế đạo này bố đang phong quan mấy người kia lại muốn lôi kéo bố con mình. Đám hậu bối của họ cũng muốn biết xem con làm công ty gì. Như thế hẳn phải một công đôi ba chuyện sao. Khoảng một tuần sau con bay lại ra đó thì đây cái công ty này về tay bọn nó quản lý là được Lúc đó để con tính.

Lâm Huân Di vẽ đường cho Lâm Phong. Suy nghĩ một chút dù thấy chuyện này có chút rủi ro nhưng nếu chỉ đi đại diện phát tiền thưởng và để biết công ty Lâm Huân Di làm là công ty nào chắc hẳn đám hậu bối sẽ tò mò. Hơn nữa đúng thật là công ty vốn là người nước ngoài trên danh nghĩa. Như thế cũng khác phù hợp.

- Được rồi để bố xem xét thử hôm nay chiều tối có một buổi họp mặt gia đình để bố thử ý kiến xem có đưa nào dính cái bẫy này của con không. Như thế bố mới tính được.

- Vâng tạm thời như thế bố cứ xem tình hình thế nào có gì báo lại cho con biết. Mọi thứ ở Ngọc Châu hiện tại con đã chuẩn bị xong hết chỉ đợi tin tức tốt lành từ bố nữa thôi.

Lâm Phong nghe con mình nói thế cũng thở dài một hơi. Hắn thấy chuyện này nói dễ không dễ nói khó không khó quan trọng phải thao tác như thế nào để đạt được hiệu quả cần thiết. Không phải cứ muốn là được. Dù chỉ là khuyên đi tham gia một buổi phát thưởng ở công ty nhưng Lâm gia trước giờ xem trọng mặt mũi của mình không ít.

Những thanh niên ra ngoài đều hiểu họ đại diện cho thế hệ sau này của Lâm gia nên khác thận trọng. Tuy chưa được tiếp xúc với bố cục cao tầng nhưng họ vẫn luôn được dạy không để bị lôi kéo vào thế lực nào để tránh phát sinh chuyện.

- Việc này bố sẽ cố gắng thôi bố làm việc tiếp đây.

Nói rồi Lâm Phong cúp máy đứng ở hành lang nhìn xuống bên dưới sở cảnh sát. Phòng hắn là ở lầu ba nên những gì ở bên dưới người xe ra vào chỉ cần đứng ở hành lan nơi này là thấy được.

Vốn hắn không định là sẽ đi đến bước này nhưng bao nhiêu năm qua hầu như tất cả những gì từ lúc nhỏ cho đến khi lớn lên cái ánh hào quang để được Lâm Kiệt quan tâm hầu như không tới lượt hắn. Chỉ khi con gái hắn ra đời thì được ông ta chú ý một chút rồi lại thôi. Sinh ra trong gia đình quá đông anh em là một phiền phức.

Những người anh lớn luôn được những thứ mà họ luôn cho là đáng được nhận còn những người em ở phía sau như Lâm Phong hẳn mang tiếng là con dòng chính nhưng cũng không được lợi lộc gì. Một lúc lâu sau đó Lâm Phong mới thàn nói.

“ Tên đã lên đây nếu không quyết định thì cơ hội dành cho người khác. Cuộc đời này bên dưới những người đó quá nhiều rồi.”

Thiếu Kiệt học hết những tiết học còn lại cũng không quá lâu. Lúc này Ngọc Nhi với Nhã Oanh hai cô nàng cùng đến lớp Thiếu Kiệt nhìn hẳn đang thu dọn đồ đạc mỉm cười. Ngọc Nhi chầm chọc Thiếu Kiệt một cách vui vẻ.

- Sao rồi! Hôm nay anh thành tâm điểm của trường rồi đây đi đâu cũng nghe thấy mọi người nói về anh.

- Chấn vui chút nào! Tâm điểm của dư luận không hứng thú. Mà giờ giải lao hai em đâu sao không thấy?

Trả lời lại Ngọc Nhi một cách không buồn không vui Thiếu Kiệt mới chợt nhớ đến lúc trưa không thấy được hai người Ngọc Nhi với Nhã Oanh. Vì mọi thường họ hay tập trung chung với bọn Lý Bân mà trưa nay lại không thấy.

- Em đi lên phòng đoàn thể xem sau tết có việc gì nổi bật không còn Nhã Oanh thì đi thư viện chuẩn bị bài giảng chiều nay. Đợt vừa rồi anh nghĩ học bọn em cũng không ra căn teen mà thường vào thư viện giúp Nhã Oanh soạn bài.

Thiếu Kiệt đứng trước Nhã Oanh lắc đầu thở dài. Hẳn thấy cô có nhiều thứ không nói ra ngoài lại đi làm những chuyện như thế này cũng không đem lại chút thời gian nghỉ ngơi nào cho mình.

- Ngọc sao cứ phải quan tâm những thứ như thế để làm gì. Để đó tới nay anh dạy bọn chúng buổi cuối sau này không được tự ý như thế nữa. Việc học là của từng người nếu không có nhận thức cho chính mình chỉ y lại vào việc được kèm thêm sau này làm sao. Đâu phải lúc nào em cũng rảnh rang. Công việc hiện tại của em đã đủ bận rồi.

Nhã Oanh chỉ nở nụ cười với Thiếu Kiệt. Vốn lớp học này đã kết thúc trong tết nhưng vì thấy những bạn học vẫn còn chưa được tốt nên Nhã Oanh quyết định giữ nó tới bây giờ. Dù sao thì hiện tại sức học trung bình của từng người đã được cô định và cũng không có nhiều những học sinh yếu kém như lúc đầu.

- Cũng được nếu anh thấy việc đó là phù hợp thì em không làm nữa. Với mấy bạn đó giờ cũng theo kịp chương trình của lớp một phần nào rồi.

- Thôi giờ cũng không còn sớm ăn uống chút gì đó rồi Ngọc Nhi về Anh với lại Nhã Oanh ở lại với cái lớp này một chút để giải tán cái lớp này cho xong cái đã. Nhã Oanh dễ mềm lòng nếu mà anh để cho Nhã Oanh giải tán lớp không biết bọn nó còn câu kéo đến chừng nào đây.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Cô cũng thấy Nhã Oanh có phần hơi mềm lòng dù sao thì những ngày qua đang lý lớp học này nên kết thúc lâu rồi chứ không đợi đến giờ Thiếu Kiệt mới làm.

- Sáng này Tú Trinh nói tên Ngô Nam vừa nhậm chức chiều lại kiểm tra công trình của bên nhà hàng đầu tiên hẳn làm khó dễ đủ thứ không cho thi công dù mọi thứ đã đúng quy định.

- Vấn đề này anh biết chắc chắn sẽ xảy ra. Ngô Nam hẳn ngồi cái chức đó thì sẽ nhằm vào việc này thôi. Nhưng cứ đợi hẳn phong quan một thời gian đi. Đình chỉ thì đình chỉ anh không lo lắm về vấn đề này. Hiện tại anh chỉ lo là bên Lâm Phong có thật sự giải quyết được vấn đề hay không thôi.

Nếu bên đó nhanh thì Ngô Nam là tấm bia đầu tiên kéo hai gia đình kia xuống!

Thiếu Kiệt đã dự đoán được tình hình về những vấn đề này sẽ xảy ra khi Ngô Nam lên làm trưởng phòng tài nguyên môi trường. Việc này không khác lắm so với dự đoán của hắn. Ngọc Nhi bây giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đem tin tức của Cao Thịnh nói cho hắn biết.

- Cái công trình đại lộ đấy Thiếu Kiệt em sợ là có người động tay động chân. Hiện tại sau tết Cao Thịnh nói bên đó cắt giảm không ít thợ. Cứ như là nhà thầu bắt buộc phải làm chậm tiến độ hay sao ấy.

- Ủ nếu anh đoán không nhầm có thể Ngô Long giữ tiền cấp xuống cho các công ty chủ thầu. Họ muốn làm nhanh cũng không được. Tiền không có trả lương cho công nhân bắt buộc họ phải chuyển người của mình qua công trình khác làm để giữ chân người. Xem ra họ muốn tác động đến việc này từ khá lâu rồi. Giờ đợi đúng thời điểm này ra tay thôi.

Nhận định được trước những việc này sẽ xảy ra, Thiếu Kiệt thừa biết lời hứa của Ngô Long thật sự không đáng một xu vì thế hắn cũng làm ra một cái hợp đồng giao dịch giữa mình và Ngô Long cũng không đáng một đồng. Bởi có truy tố ra thì chữ ký là của Chu Tường. Người bán mã nguồn là Chu Tường chứ không phải hắn.

- Vậy em sẽ báo lại Cao Thịnh để anh ấy yên tâm. Chuyện về bên Tam Giác Vàng hiện tại cũng dần đi vào ổn định không quá khó để Connor bên kia sắp xếp được mọi thứ thông qua sự hỗ trợ của Blake và nhóm người Huyết Long. Em thấy bên Tam giác vàng dường như đạt thành hiệp nghị gì đó với toàn bộ các quốc gia khác hay sao ấy.

Ngọc Nhi cũng nói ra nhận định của mình về tình hình của tam giác vàng mà cô nhận được. Cuộc chiến dù không lớn nhưng chắn thấy động

thái nào của các quốc gia lân cận ngay cả việc điều binh tới trấn giữ cũng không.

- Cấp bậc của em còn thấp. ở Huyết Long em chưa hiểu tại sao tổ chức luôn bị truy nã nhưng không bắt được một chút tin tức nào em không hiểu sao. Trong mỗi quân đội ở các quốc gia đều có người của tổ chức hết rồi. Không đá động gì tới chuyện xảy ra ở tam giác vàng bởi có sự thao tác của họ rồi. Trước đây không biết anh cứ nghĩ sẽ có một số quốc gia lên tiếng chỉ trích. Giờ biết được thấy chuyện này vốn dĩ phải là như thế.

Thiếu Kiệt nói như thế làm Ngọc Nhi suy ngẫm một chút. Lúc tiến hoạch kế hoạch thanh tẩy khung chạng cô cũng cho rằng sẽ gặp trở ngại ở một số nơi nhưng vẫn không có điều gì. Hiện tại Thiếu Kiệt nói rõ ở những quốc gia đó đều có người của Huyết Long và biết có động binh ở tam giác vàng đi nữa nhưng họ cũng không cần quan tâm. Đơn giản họ được báo trước. Chưa kể đó quân đoàn bảy còn tham gia thì họ cần gì phải đá động tới sự hỗn loạn đôi chút này.

- Thì ra là vậy hèn gì họ hoàn toàn không có động thái nào trong việc vừa rồi. Em cứ nghĩ nhóm người Connor chắc phải chặn vật đối phó với những quốc gia khác nữa chứ. Như thế thì mọi chuyện đã xong rồi cũng không cần lo lắng quá nữa.

Cả ba người vừa đi vừa nói chuyện nên cũng rời trường từ lúc nào, Bước chân theo quán tính nên chẳng mấy chốc cuộc nói chuyện kết thúc cũng là đến nơi phụ cận của các quán ăn gần trường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 565: Lớp Học Kết Thúc

Thời gian trôi qua không ít ba người càn quét hết những chỗ ăn vặt Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy được sự đáng sợ của hai cô vợ hờ của mình. Những món ăn vặt tuy nói nó không có gì làm nhiều nhưng hai cô nàng ăn uống hết hàng này đến hàng khác cứ như cái bụng không đáy làm cho Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu. Đôi khi những buổi cơm hàng ngày hai người thật sự ăn rất ít nhưng hiện tại một con quái vật xuất hiện bên các hàng ăn vặt đúng nghĩa.

Các loại đồ ăn được hai cô nàng làm như không có chuyện gì từ bánh tráng trộn, Tới xiên nướng hay các loại thức ăn có thể làm no bụng như bánh bao chiên, hotdog mỗi thứ một ít nhưng mà số lượng cực nhiều còn thêm cả dừa tắc, đá me, sinh tố. Trước khi về Ngọc Nhi còn mua thêm mấy phần gói cuốn và một phần gói khô bò đem về. Thật sự Thiếu Kiệt không hiểu được hai người này làm sao mà có thể ăn được nhiều như thế.

- Công nhận hai em ăn được nhiều quà vặt như thế. Hèn gì cơm ăn lúc nào cũng chút xíu. Mà kể cũng ngộ hai em ăn vặt như thế lại vẫn giữ được vóc dáng đúng là đáng nể thật.

Nhã Oanh bây giờ phùng mang trộn má với Thiếu Kiệt tỏ vẻ không hai lòng. Thiếu Kiệt hẳn biết những việc như thế này có đánh chết hai cô nàng cũng không bao giờ thừa nhận nên cũng chỉ biết cười trừ.

- Mọi thường em cùng với mọi người mở lớp ở đâu thế?

- Không xa đâu trước mặt kia cái lớp học ở gần phòng ban giám hiệu ấy. Chiều thường giáo viên trường vẫn còn ở lại nên các phòng cũng không đóng. Những phòng ở khu khác được trưng dụng dạy thêm cho học sinh bên ngoài.

Thiếu Kiệt vốn biết cái đám kia chắc không ít học sinh nhưng ở cạnh phòng giáo viên thì lớp học đó khá rộng. Nếu có một sự ồn ào nào cũng có thể kiểm soát tốt hơn. Dù sao cái đám này cũng từng dích nhiều tiền án quây phá sắp xếp lớp học như thế này mục đích vốn để phòng ngừa trường hợp xấu.

- Thôi chắc mọi người đã đợi rồi! Hôm nay em giao lại cho anh dạy em ngồi bên dưới nghe giảng bài.

Cả đám loi choi vốn thấy Thiếu Kiệt vào lớp định la làng lên. Nhưng thấy hắn ra dấu im lặng một số đứa đang định đứng lên cả bàn chân còn đang ở trên không trung cũng dừng lại.

- Được rồi! Máy chú đừng làm quá! Hôm nay đến đây vì một việc thôi nói chuyện một chút. Bây giờ lớp còn bao nhiêu người.

Thiếu Kiệt nói như thế nên cả đám cũng ngồi ngay ngắn lại. Mọi người nhìn xung quanh mình như đếm xem trong lớp học này còn được bao nhiêu người để báo cáo.

Một phút trôi qua một người mới đứng lên nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt hôm nay có hai mươi sáu người đến học! Những đứa khác cũng không còn đến đây nhiều nữa.

Gật đầu như xác định được số người Thiếu Kiệt chột mỉm cười. Khi đến lớp học này vốn hắn cũng không biết nên nói giải tán như thế nào hiện tại khi báo số lớp hắn lại nhớ ra một điều gì đó rồi mỉm cười. Nhìn qua tất cả mọi người trong lớp Thiếu Kiệt nói.

- Mọi người trong lớp hiện tại cũng khá nhiều đi. Tôi biết mọi người ở đây đều đã nắm giữ căn bản và theo kịp chương trình học nhưng tại sao lại đến lớp học này.

Những người bên dưới nhìn nhau như đều có câu trả lời cho chính mình. Tất cả họ đều hiểu việc có mặt ở đây chỉ để ôn lại kiến thức nhưng nếu không ở lại họ về nhà hoặc đến tiệm nét chơi game thì gia đình lại phản nản. Nên cách tốt nhất là đến lớp học thêm như thế này rồi trở về nhà cũng có cái để nói.

- Về nhà hiện tại bố mẹ lại thấy rãnh rồi lại bị nói không lo học hành. Bọn em cũng muốn về nhà lắm nhưng mà về lại bị nói là không học hành nên riết cũng chán.

Người này đứng lên nói rõ lý do của hắn làm Thiếu Kiệt mỉm cười lắc đầu đặt ra một câu hỏi.

- Vậy ở đây ai đã từng trước những lời nói đó phản bác lại chưa. Bản thân mọi người không dám tự tin nhìn thẳng bố mẹ mình xác nhận học lực của con hiện tại đã tốt con muốn tự học không cần phải đến lớp bổ túc nữa. Có ai đã từng nói với bố mẹ mình như thế chưa?

Bên dưới lắc đầu. Họ chưa từng thử việc này Thiếu Kiệt hiểu nếu không thì giờ những người này cũng không ngồi ở đây.

- Bản thân mọi người không tự tin vào mình. Thì làm sao bố mẹ mọi người tin tưởng. Nếu có mọi người cũng không phải ngồi ở đây nữa. Học lực của mọi người được điểm số thừa nhận. Thầy cô thừa nhận sự cố gắng đó. Các bạn học cũng thế. Vậy sao chính bản thân mình lại không tự tin với những gì mình đã làm?

Mọi người bên dưới lúc này im lặng. Thời gian qua họ cũng nhận được sự khích lệ của các thầy cô về sự cố gắng của mình và các bạn học cũng thế. Nhưng đến giờ họ vẫn không hiểu tại sao mình lại không tự tin nói điều đó với chính phụ huynh của mình rằng họ làm được.

- Hôm nay tôi đến đây với một mục đích duy nhất thôi giải tán lớp học. Tôi nghĩ các bạn cần đối diện với chính hiện thực của mình rồi. Nếu cứ dựa vào người khác mãi như thế cũng không làm gì được. Đâu phải sau này cuộc sống ai giúp được các bạn mãi. Tôi cũng vậy. Mọi người cũng thế vậy đi đơn giản cho gọn.

Cả đám ngẩn người ra. Thiếu Kiệt làm họ bất ngờ vốn tưởng Thiếu Kiệt sẽ thuyết phục này nọ nhưng hẳn chỉ đơn giản nói lời giải tán rồi thôi.

- Anh Kiệt như thế được không?

- Mấy Chu định hành người khác đến khi nào học theo kịp chương trình rồi thì sau này cố gắng chứ ở đó mà ngày nào cũng bắt Nhã Oanh dạy thêm à. Các chú không thấy phiền sao. Anh Thấy mấy chú tốt nhất sau này tự mình cố gắng là phụ huynh tự hiểu thôi. Giờ giải tán chỉ nhiêu đó thôi. Lớp học kết thúc ở đó mà tám nhảm giải tán.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một đám nhìn nhau một chút rồi gật đầu. Nhà Oanh thấy Thiếu Kiệt dứt khoát kết thúc lớp học một cách bá đạo như thế cũng không nhịn được cười Nhưng cô thấy cảm giác như thế thật sự tốt hơn cho họ nên cũng biết Thiếu Kiệt đã chọn cách đơn giản và hiệu quả nhất.

- Đường rồi mọi người sau này cố gắng cái gì không hiểu thì hỏi thầy cô còn giúp được gì mình sẽ giúp. Xem như hôm nay họp mặt một chút thôi.

Nhã Oanh nói với mọi người một câu để cho họ an tâm không phải Thiếu Kiệt muốn bỏ họ lại mà bản thân để họ cố gắng khi nào cần giúp đỡ Nhã Oanh vẫn sẽ giúp.

- Rồi đi về! Tên nào muốn đi chơi đâu đó thi đi giờ thì giải tán ngồi trong lớp làm gì nữa định đợi đến trường đóng cửa rồi về à.

Thiếu Kiệt ra lệnh đuổi một đám ra khỏi lớp. Nhã Oanh đứng bên cạnh hấn đợi cho nhóm người rời đi hết cũng không nhìn được đứng một bên cười khúc khích.

- Không ngờ anh lại nói chấm dứt là chấm dứt như thế. Đúng bá đạo mà.

- Em không biết rồi cái đám này dám viện cớ học thêm ở lại chỗ này để xin tiền thêm của phụ huynh anh bảo đảm luôn. Nhìn qua bọn nó là biết. Không tốt lành gì đâu bọn này lấy cớ đi học thêm thôi. Em nhìn bọn nó xem thằng nào cũng trên trung bình hết rồi còn lết vào lớp sao. Thằng Lý Bân nó còn không đi thì bọn này đi mới lạ. Nhưng mà thôi kệ mấy đứa nó. Cũng không nên làm mất mặt quá.

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói thế suy nghĩ một lúc lâu mới cảm thấy khá đúng. Lý Bân học kém nhất hiện tại cũng đã đuổi theo được chương trình hơn nữa cũng không muốn đến đây nữa vậy thì hai mươi sáu người này lại cứ muốn đi học chắc chắn có vấn đề.

- Nhưng mà cũng cảm ơn em. Không nhờ em chắc những đứa này cũng không học hành khá hơn được. Tuy mục đích đến lớp có phần không chính đáng nhưng học lực mấy đứa đó cũng tốt lên rồi. Em không làm gì có lỗi là được.

Thiếu Kiệt sợ cô có cảm giác bị lừa gạt. Những người bên dưới Thiếu Kiệt trong tay Lý Bân mưu mô xảo trá gì mà bọn này không học được. Những trò tiểu xảo này có thể qua mặt được Nhã Oanh nhưng không qua mặt được Thiếu Kiệt. Hấn không muốn để cho Nhã Oanh có cảm giác lừa theo đám này lừa dối phụ huynh, dù sao mục đích ban đầu đã đạt được nên cô cũng không phải tự trách mình.

- Vậy là anh biết chuyện này lâu rồi! Nhưng sao giờ anh mới nói cho em biết?

Nhà Oanh bây giờ mới lên tiếng trách Thiếu Kiệt không cho cô biết việc này. Nếu biết từ trước cô cũng không tiếp tục bỏ túc làm gì.

- Không vốn anh tưởng bọn nó cần bỏ túc thật. Nhưng khi này mới phát hiện ra có điều không đúng. thường bỏ túc mấy đứa nó lúc đầu đông anh không nói. Nhưng hiện tại còn tới hai mươi sáu đứa là chuyện phi lý. Phải có điều gì đó bọn nó nói về nhà phụ huynh mắng là không lo học đi chơi. Phải có lý do. Phụ huynh phải bỏ tiền ra để bọn nó đi học mới tiếc tiền một buổi học chứ không đơn giản mắng không. Từ đó suy luận ra đám này xin tiền thêm với danh nghĩa học thêm. Ở lại trường học lớp của em dần dần tiến bộ phụ huynh mấy đứa nó cũng tưởng con mình học thêm thật nên đồng ý cho bọn nó ở lại trường học thêm thôi.

Thiếu Kiệt giải thích cho Nhã Oanh biết tài sao hẳn lại biết đám học sinh này chỉ là giả vờ tới lớp cho cô biết khiến Nhã Oanh suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng nói.

- Như thế sợ mấy bạn đó lại lấy tiền của phụ huynh nữa cho xem.

- Em không lo việc này anh sẽ cho Lý Bân giải quyết chuyện này làm sao mà anh để như thế được. Hiện tại bốn nó chắc cũng đã hiểu anh biết được chuyện này nên mới ngoan ngoãn đi về nếu không là này giờ chắc chắn phải có đứa ở lại kiên quyết bắt anh hoặc em dạy kèm thêm cho mình.

Nhà Oanh thật sự thấy Thiếu Kiệt dường như biết rõ cái đám người kia suy nghĩ gì và quyết định làm gì nên đến những lập luận của hắn đưa ra đều không có thể phản bác lại được.

- Thôi thua anh luôn đi về nhà thôi! Lên xe về em nói cho anh chuyện của bố.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 566: Đẻ Một Lưới Hốt Gọn

Cả Thiếu Kiệt với Nhã Oanh ngồi trên xe của Bảo Huân Và Công Toại đợi ở bên ngoài bây giờ Bảo Huân với Công Toại thấy hai người kết thúc lớp học thêm một cách khá sớm cũng có chút bất ngờ nhưng vì không liên quan đến nhiệm vụ bây giờ nên họ cũng không có gì quá lo.

Nhã Oanh đợi khi cách cửa xe đóng lại mới nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện anh nhắn tin em để truyền đạt lại cho bố đã xong. Bố nói là tên Ngô Nam chưa đến nhưng đã thả tin ra cách ly bố em ở các phương diện bố không thể nào hoạt động được như trước. Mà phải cố thủ sợ rằng bên Vân Anh bà ta lộn xộn không ít.

- Không sao nói bố em cứ để hẳn phong quan một thời gian là được. Hiện tại hẳn vừa nhậm chức chắc chắn sẽ kiếm người để thị uy. Nên mọi thứ nên cẩn thận. Bên lý Vân Anh tất cả những người khác trên danh nghĩa không liên quan thì tiến hành để cho Ngô Nam một ít lợi lộc. Để xem phản ứng của hẳn thế nào.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu suy nghĩ về việc này một chút mới lên tiếng nói ra ý kiến của mình.

- Em thấy nếu thời gian ngắn chắc bố có thể nhịn được chỉ sợ lâu quá việc thao tác rửa tiền bằng bất động sản của anh bị Ngô Nam phát hiện thôi.

- Ừ! Anh không lo bị bên ngoài phát hiện mà sợ bị lộ từ bên trong nhất là mẹ em đây! Chuyện này dặn mẹ em thật kỹ lộ ra một cái tuy là vấn đề chính quy thật nhưng tất cả hồ sơ chênh lệch quá nhiều sẽ dẫn đến nghi ngờ. Khi đó không ích người bị kéo theo thi chết.

Thiếu Kiệt cũng đem những gì trong lòng mình để cho Nhã Oanh hiểu hẳn không lo lắng Chung Diệp mà cái hẳn lo là mẹ của Nhã Oanh để lộ chuyện.

- Việc này em sẽ về dặn mẹ thật kỹ. Em không ngờ cách anh đưa ra lại hiệu quả như thế nhưng mấy mảnh đất xoay vòng đó anh chỉ tăng từ hai trăm đến một tỷ có lâu quá không Thiếu Kiệt.

- Việc này vốn cứ âm thầm mà làm là được nếu không phải Ngô Nam chuyên đến đây một người khác thì cũng như thế thôi tất cả những việc mà bố em đều làm hợp pháp chỉ có do mình thao tác là không để người khác biết thôi.

Cô trấn an việc làm của mình để cho Chung Diệp làm là không có vấn đề gì. Thiếu Kiệt tin chắc việc này sẽ không bị phát hiện nếu thật sự không có người tham gia vào tiết lộ.

- Mà Thiếu Kiệt sao anh lại nghĩ ra cái cách đó vậy? Em thấy nếu không phải Ngô Nam tham dự vào mình đẩy nhanh số tiền lớn hơn thì chắc chắn sẽ nhanh hơn không ít.

- Việc này không thể, dù đất đai san nhượng qua tay hay các thứ khác cũng cần phải đúng chuẩn theo giá đất đai quy định. Em cũng hiểu đây là lý do tại sao miếng đất hoặc căn nhà lúc đầu anh mua vào. Rồi sử dụng tên một người khác mua lại với giá cao hơn. Chuyển đổi qua lại các tên miền đất đó anh lại bán về lại giá gốc chỉ chênh lệch một hai trăm triệu. Nếu đẩy giá thành lên quá cao sẽ tạo thành cơn sốt đất ảo. Như thế sẽ có người can thiệp vào.

Nhã Oanh bây giờ vẫn chưa hiểu hết được thuật ngữ cần thiết của những thứ này. Nhưng cô biết một điều Thiếu Kiệt thông qua những mảnh đất cần thiết. Chuyển nhượng sang tay cho những cái tên không có thực.

Được lấy từ hồ sơ của Phùng Kiếm Nhất đưa qua. Chứng minh với những thứ khác trong hồ sơ sinh việc của công nhân có được nên chỉ cần thao tác tất cả trên giấy tờ mà hoàn toàn không có người.

- Thiếu Kiệt những người trong mấy bộ hồ sơ đó nếu họ phát hiện thì sao? Những thứ người đó nếu có được những thông tin từ chuyện này sợ rằng không ổn à.

- Em cứ lo! Họ là công nhân cuộc sống ngày lo ba bữa công việc mỗi ngày còn chưa xong. Để có số tiền lớn mua đất và nhà họ tin tưởng sao. Nếu có thông tin gì thì cũng không đến được tới họ giữa đường đã có Vân Anh can thiệp rồi. Hiện tại số tiền thanh tẩy được hợp pháp chỉ mới một phần ba mà sắp tới còn nhiều thứ tiền lấy được từ nước ngoài nữa anh sợ là cứ tình hình này không ổn.

Nhã Oanh biết được số tiền hiện tại của Thiếu Kiệt như thế nào. Với số tiền như thế đã khó khăn trong việc tẩy trắng nó. Giờ Thiếu Kiệt còn định bổ sung thêm thì chắc chắn sẽ không bao giờ có thể tẩy xong.

- Anh cần nhiều tiền như thế làm gì. Hiện tại với lĩnh vực nhà đất theo cách này nhanh nhất cũng hai năm mới xong số tiền đang có anh lại định làm cho nó phát sinh thêm thì sao làm mà hoàn toàn tẩy trắng được.

Lo lắng số tiền Thiếu Kiệt ngày một nhiều sẽ dẫn đến nhiều thứ phiền phức khác. Mà nhìn bố cục hiện nay thì Thiếu Kiệt dù không muốn vẫn phải làm bởi nếu không làm kinh tế hẳn có phát triển được ở các mặt khác đi nữa cũng không chống đỡ nổi.

- Hiện tại hi vọng là việc Connor nói về Mạch Ngọc là đúng nếu mà việc này thành thì anh có thể đạt được nguồn tiền hợp pháp và trải thảm cho những việc sau này. Bắt buộc phải làm dù tiền này vào đâu thì quân đội là một cái động không đáy đúng nghĩa.

Công Toại lúc này cũng gật đầu quay lại nói với Thiếu Kiệt. Hắn thấy việc duy trì Vô Ảnh như trước kia tốn không ít tiền bạc còn thông qua đó tốn nhiều chi phí dù cho Ngọc Nhi đã cố gắng hạn chế hết mức có thể về các kinh phí bên ngoài.

- Việc Thiếu Kiệt nói đầu tư vào quân đội ngốn tiền trước đây anh không cảm nhận được đâu. Lúc đó chỉ huấn luyện mà không lo gì hết giờ mới thấy xã hội này cái gì cũng cần tiền. Bất cứ khả năng nào cũng có thể xảy ra khi thiếu tiền. Nếu đầu tư vào quân đội chắc chắn phải cần rất nhiều tiền. Mà con số cụ thể thì anh không dám nói.

Thiếu Kiệt thấy Công toại nói cũng như không nói. Ai mà chẳng biết đầu tư vào quân đội tốn tiền, tên này nói nước đôi đi một vòng cũng quay về điểm xuất phát.

- Thôi đi ông ơi đừng làm ra vẻ hiểu biết. Nửa đười lăm cách tẩy trắng thì có đấy. Nhưng quan trọng là được đến mức nào thôi. Không có cái gì là không thay đổi được. Có nhiều thứ chúng ta chỉ dùng mỗi một câu chữ khác đi trong hồ sơ cần thiết thì tất cả đều thay đổi.

Nhã Oanh suy nghĩ điều gì đó thật lâu về những gì Thiếu Kiệt nói bản thân cô thấy các cách tẩy trắng hiện tại đã hoàn hảo nếu như số tiền đó đổ vào trong quân đội như thế tiền đầu tư vào vấn đề này sợ rằng người khác sẽ biết mà truy ra thì cũng không ổn.

- Thiếu Kiệt nếu thế những tiền anh kiếm sau này thì đặt vào mảng quân đội đi còn những thứ hiện tại đừng đá động tới em sẽ thông qua bố nhanh chóng tẩy trắng số tiền đó được rồi. Còn tiền kiếm từ những chỗ khác cũng đã chính quy thì anh cũng đâu cần lo lắng gì.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói thế cũng lắc đầu dù hắn muốn hay không việc này hắn phải làm. Cũng như quân đội quốc gia những gì biết được chỉ

là bề nổi của tảng băng. Phần chìm mới là phần đáng sợ. Thông số công khai ra các tin tức chỉ nằm gói gọn ở phạm vi ba mươi phần trăm sự thật còn bảy mươi phần trăm còn lại là được giấu đi.

Hiện tại Vô Ảnh của Thiếu Kiệt đã nổi lên mặt nước toàn bộ cuộc càn quét căn cứ Khung Chang cũng đã hiển lộ một phần thực lực. Tuy nói hẳn có Huyết Long nhưng giờ hẳn có tiếp nhận mà không có thực lực thì cũng như không. Nhất là hẳn cần có một quân đoàn hỗ trợ cho riêng mình để có thể đứng vững chân Thiếu Chủ của Huyết Long.

- Anh hiểu em muốn nói gì. Nhưng sự bổ sung cho Vô Ảnh hiện tại chắc chắn chỉ có thể để ngỏ đó. Thay vì trước đây anh định công khai thì hiện tại nếu số tiền đầu tư cho Vô Ảnh là ba tỷ thì anh sẽ phải bỏ vào mười tỷ. Con số báo lên chỉ là giả định cần thiết còn quân bài ẩn giấu mới cần thiết cho tham chiến.

Bảo Huân với Công toại cũng ngạc nhiên tại sao Thiếu Kiệt lại sử dụng kinh phí báo cáo và kinh phí thật sự khác xa nhau như thế. Vôn định lên tiếng hỏi thì Thiếu Kiệt nhìn mọi người nói.

- Đừng nhìn như thế. Nếu khả năng lúc trước sẽ là báo cáo đúng với thực nhưng hiện tại phải thay đổi. Lâm gia họ có một đội quân riêng. Nếu chúng ta kéo người Hà Thúc vào sẽ gây bất ổn. Cái cần thiết là sử dụng quân đội của chính mình chống lại với nhà đó. Khi cần điều từ nước ngoài là không có khả năng. Hà Thúc sẽ không để người nước ngoài can thiệp nên chỉ có thể sử dụng người trong nước thôi.

Nha Oanh hiểu ra tại sao Thiếu Kiệt cần kiếm nhiều tiền như vậy. Bởi con số thực đã bị Hà Thúc ngắt lấy một phần cần thiết sẽ phải bổ sung. Mà việc bổ sung này phải âm thầm không để người khác biết ngoài Vô Ảnh.

- Việc này anh nên bàn với Hà Vi trước không đến lúc đó Hà Vi khó xử không ít đâu. Hiện tại bên em chỉ cần Ngô Nam không phát hiện điều gì là mọi thứ an ổn. Qua đợt nguy hiểm này mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Nên tốt nhất là anh nghĩ cách nhanh nhanh để cho Ngô Nam rời đi. Khi đó dòng tiền lưu thông bên bờ mới thật sự an toàn.

Thiếu Kiệt gạt đầu hẳn nhìn ra bên ngoài cửa sổ đang chờ đợi xe xích từng chút một trong dòng người đông đúc đợi kẹt xe.

- Chuyện lần này nhìn như rủi ro từ trong đó rất nhiều nhưng chỉ cần thao tác đúng là được. Em nói với bố là cứ bình tĩnh án binh bất động một thời gian là được những chuyện khác để anh lo. Lần này một lưới hốt gọn nên phải giăng thật to không để con cá nào lọt lưới mới được. xáy chân một chút là để lại mối họa sau này như thế thì hoàn toàn không nên.

Nhã Oanh không biết được Thiếu Kiệt chuẩn bị như thế nào những đã có sự bảo đảm của hẳn cô cũng có phần yên tâm. Giờ chỉ cần làm tốt những việc Thiếu Kiệt đã dặn là được. Còn về kết cuộc của việc này Nhã Oanh biết mình không cần quan tâm nhiều lắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 567: Quang Huy Tứ Phương Thiên Hạ Phong Thần

Tại Ngọc Châu trong một buổi tiệc có khá đông người hầu hết là những nhân vật của Lâm Gia cả ba thế hệ. Vốn hôm nay hẳn có cái buổi tiệc như thế này nhưng lấy một lý do hết sức hồ đồ để mừng công cho Lâm Phong lên chức. Trong khi đó Lâm Phong lên chức từ hồi năm ngoái đến đầu năm nay mới làm tiệc mừng.

Nhưng Lâm Kiệt đã an bài như thế Lâm Phong cũng làm theo dù sao thì đây cũng là một cách để hẳn trình diễn đầy cái phần khó nuốt của công ty Ngọc Minh về tay những người Lâm gia.

Đứng ở một góc với vợ mình Lâm Phong dù trước khi đi đã căn dặn thật chi tiết từng cái trong ngày hôm nay nhưng vẫn sợ vợ mình làm hư chuyện nói.

- Bà nhớ đấy những chuyện cần thiết nên nói thì nói những thứ không liên quan đến đừng đề cập tới thành hay bại là ngày hôm nay đấy.

- Ông cứ yên tâm những thứ khác tôi không dám chắc nhưng chuyện này ông cứ yên tâm bao nhiêu năm qua vợ chồng mình chịu nhiều thiệt thòi ra sao tôi không biết sao. Những người đó trước giờ làm gì tốt lành với gia đình mình. Ông không nhắc tôi cũng không quên đâu.

Nghe Vợ mình nói như thế Lâm Phong có phần yên tâm. Bây giờ một người bước gần đến nơi hai vợ chồng Lâm Phong cầm ly rượu cười đùa nói.

- Ấy Chú bậy nó sao lại đứng ở đây ra vui vẻ cùng mọi người nào lâu rồi anh em mình mới gặp đi không ngờ chú cũng khá đấy. Anh mời chú một ly nào. Tính ra trong nhà mình tám anh em chú hiện tại lẫn lộn cao nhất về cấp bậc rồi.

- Đâu có đâu có! anh hai nói quá rồi. Trước giờ nhà em không thích nào nhiệt việc gì bố hôm nay lại đãi tiệc mừng tới lui em cũng không biết làm gì đành đứng đây.

Lâm Phong vờ như không thích nghi được với những hoàn cảnh như thế này đáp lại người anh hai của mình. Không đợi Lâm Phong kịp uống ly rượu thì những người phía sau bước đến lên tiếng nói.

- Chú bảy nó với anh Quang đứng ra đây định một mình bàn thảo gì với nhau đấy cho anh em biết được không nào.

- Thằng Huy anh chưa có nói được gì chú đa lết tới thằng bảy còn chưa đưa ly rượu uống vào nữa kia.

Lâm Quang trả lời lại Lâm Huy một cách không hài lòng. Lâm Phong thấy được những người bên cạnh Lâm Huy cũng lắc đầu. Nếu tính ra Lâm Kiệt đặt tên cho tám người con của mình cũng đã nói lên được dã tâm của hắn. Nhưng vì người xưa thương lấy thơ hoặc câu nói làm tên cho con mình nên việc này cũng không làm cho người khác chú ý.

Cả tám cái tên không kèm theo chữ lót mà đi cùng với họ lâm lượt là, Quang, Huy, Tứ, Phương, Thiên, Hạ, Phong, Thần.

Lâm Phong bây giờ mỉm cười nhìn những người này trước mặt. Trên tay hắn có không ít hồ sơ về những việc làm của mấy người này nhưng vì Lâm gia con đứng trụ được nên không ai dám đụng họ. Nếu năm người trên kia mà té ngã cái đám này cũng đi theo. Nhưng cố tỏ vẻ như mình không biết gì Lâm Phong trả lời lại.

- Có bàn thảo gì đâu anh Huy. Anh Quang mới mới em ly rượu thôi. Mọi người cũng biết em ít khi tham gia mấy cái hội tiệc thế này. Đa số là công

tác xong về nhà. Làm gì có thời gian mà tiệc với tùng. Nên cũng cảm thấy không thích hợp lắm.

Vừa uống vào Ly rượu của Lâm Quang đưa cho mình Lâm Phong trả lời nữa thật nữa giả với những người anh em trước mặt mình.

- Ủ cũng đúng! mà thằng Phong này nghe nói con chú đi thực tập ở nước ngoài sao không để nó làm việc trong nước mấy anh em dư sức kiếm cho cháu nó một chỗ ngon lành cần gì đày đọa con nhỏ xa nhà như thế.

- Em cũng có khuyên nó chuyển về làm việc ở trong nước mà nó không chịu. Giờ thì tốt rồi, Nó mới được toàn quyền điều hành cái công ty ở Ngọc Châu minh. Hai tuần sau nó về mà hiện tại thì mấy ngày nữa bên nó phát thưởng gì đó em đang lo đây. Phát thưởng phải có giám đốc mà nó mới nhận quyết định bên đó xong bay đi bay về tiền vé máy bay cũng không ít. Giờ nó còn phải dọn dẹp đồ ở phòng trọ mới về đây được. Thật không biết có người nào đi thay nó được thì đỡ quá.

Lâm Phong giả vờ kể khổ. Hấn bịa ra một lý do gì đó để cho đám người ở trước mặt cảm thấy hứng thú mà để cho con em mình đi tham dự làm đại diện.

- Ấy! Thế con nhỏ làm được tới giám đốc à. Sao chú với dì nó không đi thay cháu. Như thế tốt hơn không.

Lâm Hạ buột miệng lên tiếng nhìn Lâm Phong với vợ hắn đang đứng đó nói ra suy nghĩ nhất thời của mình. Lâm Thiên vội bác bỏ ngay.

- Thằng này bậy. Lâm Phong hiện tại đang làm ở sở cảnh sát thành phố làm sao đi đến các công ty tư nhân nước ngoài trao thưởng được. Dì nó thì càng không nên vợ hay chồng đi gì cũng dính dáng tới người thân của quan chức thành phố không hay đâu.

- Ủ đúng rồi. Con bé nó làm giám đốc công ty chi nhánh trong nước anh bày xuất hiện ở đó không nên. Hay để em nói thẳng con em đi thay cho được không?

Lâm Thần vội lên tiếng nhìn Lâm Phong như nói để hấn giúp đỡ chuyện này. Nhưng Lâm Phong chưa kịp lên tiếng thì Lâm Phương nói.

- Sao được con chú con nhỏ làm đại diện ai tin để anh cho thẳng nhóc của anh gì giúp chú Phong nó là hợp lý nhất.

- Mấy ông giành làm gì. Cần người đại diện đâu nhất thiết là một người để cho đám cháu ở dưới đưa nào rảnh thì đi. Có gì sau này con hỗ trợ con của chú bày. Để cho bọn nó biết con chú bày đi làm bên ngoài cũng làm tới giám đốc bọn nó trong nhà không làm được gì thì phải lấy đó làm gương.

Lâm Tứ cau mày nhìn mọi người đang tranh đề cho con cháu của mình làm đại diện nói ra suy nghĩ của mình. Công ty đó cần người đại diện một hay nhiều người đối với hấn không quan trọng chủ yếu hiện tại các bên đang muốn lôi kéo Lâm Phong vì biết hấn không tranh chức gia chủ mà chỉ an phận bấy lâu nay. Giờ hấn được trọng dụng giúp đỡ hấn xem như ý tốt để sau này trên đường đua chức gia chủ của Lâm Kiệt để lại còn có cái ghế an toàn.

- Thằng Tứ nói đúng đấy. Chỉ là đại diện phát thưởng thôi. Nhưng mà này mấy chú thấy đi nhiều người như thế có ổn không lẽ như công ty đó có chút xíu thêm chục chỗ ngồi nữa không thấy làm khó người ta sao.

- Vấn đề công ty của con bé thì em có hỏi nghe nói nhân viên nữ khá nhiều với lại là công ty lớn nữa. Đa số là bán mỹ phẩm gì đó nên nữ học sinh, sinh viên khá nhiều. Hình như công ty Ngọc Minh thì phải.

Lâm Phong vờ như suy nghĩ ném ra cái cần câu để cho đám này nghe thấy. Cuộc nói chuyện ở đây cũng được một số thành viên thế hệ bên dưới đồng tai lên mà nghe không ít. Những công tử của các nhà hai mắt lúc này như hai cái đèn neol. Vừa đi làm đại diện vừa có thể thấy em nào xinh xinh đem về đùa giỡn thì còn gì bằng.

Tâm lý như thế nên những thanh viên thế hệ thứ ba trong mỗi nhà đều cố gắng nhận cho mình một xuất đi làm đại diện. Vừa mang danh đại diện giám đốc chi nhánh vừa xuất hiện phát thưởng giúp Lâm Huân Di với Lâm Phong một việc. Còn có thể kiếm cho mình một cô em gái sinh viên như ý thích thì còn có mặt mũi.

- Công ty Ngọc Minh sao. Nếu thế thì được tôi từng thấy công ty đó rồi khá lớn. Không ngờ con của Lâm Phong lại được điều hành công ty lớn như thế phải cho đám con cháu bên dưới đi học tập mới được. Bọn chúng được nuông chiều quá rồi nên chẵn đũa nào làm nên trò trống gì.

Lâm Quang nhớ hẳn có lần đi ngang qua nơi này nhưng không ghé vào xem thử vì nhìn bên ngoài khá lớn và nhân viên cũng nhiều đa số là sinh viên học sinh đúng như Lâm Phong nói.

Lời của hắn làm cho Lâm Phong cũng có phần hồi hộp nhưng khi nghe Lâm Quang đề con cháu đi học hỏi hắn mới giữ lại được bình tĩnh của mình. Xem ra Lâm Quang chỉ thấy được công ty này mà không tìm hiểu về nó. Vợ Lâm Phong thấy thế cười cười lên tiếng đáp lại lời Lâm Quang.

- Cháu nhà nó cũng không giỏi giang gì đâu. Mấy chú nó đừng tâng bốc qua nó cũng chỉ là làm công ăn lương được chủ tin cậy giao cho công việc này thôi chứ cũng không phải như người ta làm chủ hẳn cả một công ty.

- Chị nhà cứ nói thế làm công ty nước ngoài mà được bổ nhiệm lên làm giám đốc đại diện trong nước cũng là một thực lực. Chưa biết chừng làm

vài năm nữa cháu nó ra mở công ty riêng nữa là đàng khác. Chắc chắn phải để thằng con nhà tôi qua bên đó xem như thế nào mới được.

Lâm Huy cô gắng tâm bốc với Lâm Phong có thể khó tấn công thì chuyển qua vợ và con hẳn chắc sẽ tìm được nơi sơ hở để sau này có thể dự vào đó mà khiên Lâm Phong ủng hộ hẳn.

- Chuyện của cháu em cũng không biết nhiều chỉ là hồi chiều cháu nó gọi điện về nhớ giúp. Em cũng đang băng khoản không biết làm sao. Giờ các anh em trong nhà giúp đỡ em việc này em cảm ơn. Dù sao thì cũng chỉ là đi đại diện một buổi phát thưởng.

Thấy Lâm Phong khiêm tốn như thế nhưng người này cũng gât đầu. Việc Lâm Phong trước giờ ít giao tiếp với bọn hẳn. Luôn im lặng không tranh quyền thế với ai lúc này lại được lòng tất cả mọi người chỉ cần để hẳn thiếu họ một cái nhân tình thì việc gì không thành. Bắt đầu luôn từ chuyện nhỏ trước rồi mới đi dần lên cao.

- Chú bảy nó cứ nói thế anh em trong nhà giúp nhau khi khó khăn là chuyện bình thường tại trước giờ chú không nói nên mọi người không biết thôi. Giờ chú với mọi người trong nhà nên tiếp xúc nhiều hơn đây là số điện thoại của anh có cần gì chú cứ gọi.

Lâm Quang nhanh chóng nói lời vui vẻ và đưa ra tám danh thiếp của mình đặt vào tay Lâm Phong. Những người khác thấy thế cũng lần lượt lấy ra danh thiếp của mình đưa cho hẳn. Lâm Phong nhận hết nhưng tám danh Thiếp này cất vào túi.

Lâm Phương bây giờ sau khi đưa danh Thiếp xong mới nói với Lâm Phong.

- Chuyện làm đại diện cho cháu chú cứ yên tâm đúng ngày đúng giờ con anh nó sẽ có mặt giúp cho cháu nhà chuyện này chú khỏi lo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 568: Cuộc Chiến Hiện Tại Bất Đầu

Thấy Lâm Phương chốt lời của mình định nói Lâm Quang cau mày một chút nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Hắn vui vẻ nhìn Lâm Phong gật đầu và cũng đề một câu nói giống như của Lâm Phương.

Đám người từ từ tản ra. Lâm Phong mỉm cười hắn quá hiểu cung cách của những người này. Làm việc thì có nhiều vấn đề bất cập nhưng chỉ cần nói đến vấn đề lôi kéo thế lực để làm chỗ dựa cho mình thì những người này làm rất nhanh không nói đến hiệu quả hay không nhưng cứ làm trước các bước cần thiết là được.

- Đám người này đúng là thấy ai phong quan chưa thế lực thì tận tình anh em. Trước đây có mời có thỉnh cũng chẳng thấy bóng dáng giờ lại bu vào.

- Em cũng biết rồi đó cái đám này làm gì có tình người. Nhưng mà như vậy là được rồi. Đám bên dưới không ít thì nhiều. Ở đó có không ít người biết mặt mũi của họ đi. Như thế chỉ cần thao tác tốt ở công ty của con mình thì chắc mọi chuyện sẽ ổn.

Lâm Phong trả lời vợ mình một chút về những vấn đề này. Hắn mới đầu tưởng những việc này có chút khó khăn. Nhưng hiện tại xem ra có phần đơn giản hơn. Bởi đám người này hiện tại thấy được tiềm năng của Lâm Phong. Nếu có hắn làm chỗ dựa khả năng thắng sẽ tăng thêm một bậc. Bởi trước giờ Lâm Phong không tranh giành đào tạo phe cánh gì nên họ nghĩ Lâm Phong hắn cũng không muốn chức vụ gia chủ gì. Vì hắn hoàn toàn trầm mặc suốt mấy năm qua.

- Đợi cho mọi việc xong hết ở đây rồi về báo lại cho con bé chuẩn bị các thứ. Con bé lần này giấu tôi với cả ông làm chuyện này nếu không có sự lôi

kéo của thằng nhóc kia. Mọi chuyện vỡ lở ra tôi với ông cũng không biết làm sao. Xem ra nguy cơ được giải quyết.

Vợ Lâm Phong nói ra suy nghĩ của mình trong những ngày nay bà khi biết việc làm của Lâm Huân Di, Thêm vào đó những nguy cơ được Lâm Phong nói bà cũng thấy gia đình mình đang đi trên một sợi dây mỏng.

- Con bé lần này kiếm về cho nhà một cơ hội trở mình. Hiện tại vẫn chưa là gì nhưng sau này sẽ khác chỉ cần chúng ta điều thấp như thường lệ là được không cần phải nhất thiết là thay đổi. Như thế mới không làm đám này nghi ngờ.

Hai vợ chồng Lâm Phong ở lại cho đến tàn tiệc rồi mới ra về. Những thông tin của buổi tiệc hôm nay được truyền đạt lại sơ lược cho Lâm Huân Di biết để tiến hành chuẩn bị các bước tiếp theo.

Vôn mọi chuyện tưởng chừng như chỉ như thế thì ngay trong đêm có một vài Thế Lực cắt cử người đến Ngọc Châu trong âm thầm mọi thứ được họ trù tính và lên kế hoạch gì đó mà nhiệm vụ họ được nhận.

Mọi thứ trở lại bình lặng nhưng không có chuyện gì. Trong vòng mấy ngày qua Thiếu Kiệt không phải lo lắng điều gì về những việc đang diễn ra. Hắn đang ngồi trong lớp học như những ngày trước tập trung ngồi nghe giảng bài thì trong túi vang lên một sự rung động nhẹ.

Lấy ra từ trong túi quần của mình chiếc điện thoại cuối đầu nhìn xuống. Hắn thấy được tin nhắn từ Lâm Huân Di.

“ Ngô Long đầu tư các hạn mục mới ba tỷ. Hắn giữ lại một tỷ để phòng ngừa chuyện gì đó. Nhưng số tiền này chắc đã đủ để cậu thực hiện các việc khác. ”

Thiếu Kiệt mỉm cười. nhìn những dòng tin nhắn của Lâm Huân Di gửi tới trong lòng nói thầm.

“ Xem ra cũng đã đến lúc thu lưới rồi. ”

Quay trở lại với bài học trên lớp. Nhưng bàn tay miết trên dãy phím số của cái điện thoại một cách nhanh chóng. Thiếu Kiệt chọn số điện thoại của Tần Tiến gửi đi một tin nhắn.

“ Sau giờ giải lao hai tiết giáo dục công dân. em có việc gấp thầy cho em xin nghỉ.”

Bên kia không đáp lại với Thiếu Kiệt nhưng thay vào đó Tần Tiến đang đi trên hành lang quan sát các lớp học cũng nhanh chân đi về phía lớp của Thiếu Kiệt.

Hắn thấy nếu đợi đến giờ giải lao Thiếu Kiệt mới rời trường sẽ không ít sự chú ý như thế dẫn đến lời ra tiếng vào nên quyết định kéo Thiếu Kiệt đi ra khỏi lớp ngay lúc này.

Bước đến bên lớp học của Thiếu Kiệt Tần Tiến gọi vị giáo viên đang đứng lớp ra nói vài câu. Quay trở lại với nụ cười vui vẻ người giáo viên nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt em đem tập vở thu dọn đi theo thầy Tiến có việc cần!

Giáo viên đã nói như vậy với hành động của Tần Tiến Thiếu Kiệt không khó để biết đây là Tần Tiến cấp cho hắn cơ hội được về sớm. Không chần chờ nhiều Thiếu Kiệt nhanh chóng rời lớp nhìn Tần Tiến.

- Vì hai tiết học sau là môn phụ em giờ ra về mọi người không chú ý lắm dù sao cũng còn mười lăm phút nữa tới giờ giải lao rồi em đi đi.

- Cám ơn thầy. Chưa biết chừng xong việc này hết năm thầy trở về sở giáo dục kiêm nhiệm luôn Hiệu Trưởng không chừng đấy. Thôi em đi đây!

Mỉm cười nói ra một chút vấn đề Thiếu Kiệt biết chuyện này đã được quyết định từ sớm của Lâm Gia. Chỉ cần hết năm nay là Tần Tiến được ngồi vào vị trí Tô Thanh để lại.

- Em đấy! Đôi khi mọi thứ cũng phải từ từ. Thôi đi đi! Việc gấp cần làm.

Tần Tiến biết không nơi nào là không có tiếng gió. Cái chuyện hấn được bổ nhiệm vào chức vụ của Vũ Luận hiện tại, tuy chỉ là người trong khối hành chính biết được. Nhưng Thiếu Kiệt nói ra thì hấn cũng không bất ngờ. Mỗi người có con đường riêng của mình để thu được tin tức. Hấn suy nghĩ Thiếu Kiệt cũng thế.

Nhìn Thiếu Kiệt rời khỏi cánh cửa Trường Tần Tiến chỉ vui vẽ những ngay nay nhận được tin tức kia hấn đã khá hài lòng. Cứ tưởng rằng không bước lên được một bước nhưng hiện tại quan lộ xuất hiện trước mắt quyết định cũng đã có chỉ đợi thời gian nhậm chức nữa là xong.

Thiếu Kiệt rời khỏi trường nhanh chóng ngồi lên xe của mình. Hấn lập tức nói với Bảo Huân.

- Về Vô Ảnh! Thời điểm đến rồi bắt đầu thôi!

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy điện thoại của mình gọi điện thoại đi Người bên kia được hấn gọi đến là Chung Diệp.

- Bắt đầu tung tin những gì mấy ngày qua Ngô Nam nhận được cho truyền thông báo chí. Để Vân Anh cho người đưa các tài liệu đó đến tay của toàn bộ các tòa soạn báo.

Chung Diệp bên kia nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế mừng rỡ không kém. Việc mấy ngày này hẳn nhin nhục rất nhiều. Dù mấy cuộc họp ban đầu của Ngô Nam hoàn toàn một mục đích nhắm vào hắn mà công kích. Nhưng Chung Diệp vẫn nhin nhục chờ đợi.

- Được trong vòng nửa tiếng sau tất cả các tòa soạn báo trong Lưu Minh chắc chắn nhận được thứ cần thiết. Chú đây cũng chuẩn bị tinh thần làm việc đây.

Nói rồi Chung Diệp biết được mình cần phải làm gì ngay lúc này nên cũng cúp máy. Thiếu Kiệt mỉm cười hẳn đã xuất kích thì chắc chắn sẽ không để cho Ngô Nam có dịp trở mình.

Lần này lại là một số điện thoại khác. Trên danh bạ hiển thị hai chữ Tổng Hàng.

- Chú Tổng những đơn từ chuẩn bị xong chưa thế. Nhân dịp báo chí sắp lên tin chú nhanh chóng nộp ra tòa án tối cao thành phố kiện Ngô Nam dùng chức quyền làm quy tắc đối với doanh nghiệp chú đi là vừa. Có thể trong vòng một giờ nữa sùng nổ đấy.

Tổng Hàng dạo gần đây đã sắp xếp các thứ để đối phó với Ngô Nam. Hắn cũng là người nhận thầu của nhà hàng tiệc cưới của Thiếu Kiệt giờ có được hiệu lệnh làm sao không thoải mái. Công trình tiến hành nhanh chóng thì hẳn đỡ một phần tiền. Cũng nhanh chóng thu hồi vốn.

- Mọi thứ đã xong. Giờ chú chạy ra tòa án nộp đơn nữa là xong luật sư các thứ đã chuẩn bị xong hết rồi. Lần này án kiện như núi Ngô Nam không đường nào chạy được. Cũng may trước tết Tú Trinh nói với chú lần này phải chuẩn bị đầy đủ các văn kiện cần thiết. Vậy mà thằng Ngô Nam này vẫn kiếm chuyện được. Công nhận nếu không đầy đủ văn kiện lần này khó có thể trở mình với hắn.

- Chú yên tâm! Bên phòng tài nguyên môi trường chúng ta có người bên trong chỉ cần hấn có nhận quà biếu hay phong bì thì phải bị lôi ra, vừa chứng cứ bên chú vừa kèm theo mấy tờ đơn kiện của cấp dưới. Ngô Nam khó lòng mà làm việc được nữa chú nhanh đi. Cháu sẽ ở bên phần thông tin mạng thao tác vấn đề này thêm nữa.

Tổng Hàng nghe thế cũng vội vàng. Hấn nhanh cúp máy đi làm việc mà Thiếu Kiệt đã nói. Bên phía Bảo Huân, với Công Toại nghe Thiếu Kiệt đối đáp qua điện thoại cũng biết lần này Ngô Nam chết chắc. Việc này cả về bên trong lẫn bên ngoài. Đơn kiện ngoài tòa có, Bên truyền thông bung tin tức kinh người giật tích dư luận quan tâm. Muốn ép chuyện này xuống thật sự rất khó.

Nhanh chóng Bảo Huân và Công Toại đưa Thiếu Kiệt đến trung tâm của Vô ảnh qua những hành lang cần thiết. Đội ngũ hacker đang tiến hành thanh lọc các tin tức cần thiết thấy Thiếu Kiệt đến cũng dừng lại đôi chút.

Nhìn qua toàn bộ người ở phòng tin học của trung tâm Vô Ảnh Thiếu Kiệt mới lên tiếng.

- Hôm nay có một chút việc vui cho mọi người này. Trong tay tôi là tài liệu cần thiết phát tán ra trên các trang báo mạng của thành phố Lưu Minh và cả nước. Trong vòng một giờ tôi muốn thấy những thông tin này xuất hiện trên các mặt của tất cả các trang báo mạng mọi người thử sức xem nào. Năm người nhóm timothy không được tham gia chuyện này. Chỉ đứng xem.

Năm người nghe Thiếu Kiệt nói họ không được tham gia. Cũng không biết làm sao đánh đưng lên rời khỏi ghế mà ra đứng bên ngoài nhìn lên màn hình theo dõi.

Đối với năm thành viên mà Thiếu Kiệt tuyển dụng về lần này hấn không để họ làm việc mà chỉ muốn họ nhìn xem như thế nào. Nhưng người của Vô

Ảnh thì thấy đây mới đúng là thử thách thật sự cũng hào hứng.

Trước giờ những chuyện như thế này thường là năm người kia làm để thử nghiệm cho họ xem. Giờ được trực tiếp bắt tay vào làm không còn đứng bên ngoài nhìn nữa ai cũng có tâm lý muốn đem chuyện này làm thật tốt.

Thiếu Kiệt đem USB cắm vào một máy tính đem tài liệu tải lên máy chủ. Khi thanh công cụ tải tập tin lên hoàn thành thì Thiếu Kiệt nói.

- Cuộc Chiến Hiện Tại Bắt Đầu!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 569: Gió Nổi Lên

Khi Âm Thanh của Thiếu Kiệt phát ra toàn bộ người của Vô Ảnh chăm chú từ một tập tài liệu kia được sao chép về máy tính của từng người. Tiếng nhấp chuột. Và nhấn phím vang lên rộn rã như một ngày hội từng người từng người tập trung vào màn hình trước mặt mình.

Từng âm thanh phát lên một cách đều như máy đập khuông. tiếng lách cách, lách cách không ngừng. Không qua lâu một âm thanh vang lên.

“ Một Trang!”

Người này lên tiếng nhanh chóng kéo một trang tin tức mà hấn đã thao tác lên màn hình chính rồi bắt đầu làm tiếp những trang tiếp theo. Có người đầu tiên thì cũng có người thứ hai thứ ba.

Khoảng hơn mười phút sau lúc này mới có trang tin tức chống lại sức lan truyền này.

“ Báo cáo! Có người sử dụng quyền thay đổi bài viết từ quyền quản trị. ”

- Loại bỏ Admin đi. Xem hấn muốn xóa thì xóa bằng cách nào. Nâng cao tốc độ lên. Đối phương và mấy trang web khác sẽ nhảy vào chuyện này nhanh hơn nữa. Phải để thông tin này lan truyền một cách nhanh nhất.

Thiếu Kiệt biết hiện tại chỉ có thể dùng cách này nếu như ở thời điểm mà hấn còn sống thì chỉ cần những tin tức như thế này được chia sẻ trên trang facebook họ sẽ không cần biết đúng hay sai mà chia sẻ một cách nhanh nhất.

Vừa ra lệnh Thiếu Kiệt lấy thêm một USB gắn vào máy vi tính đây là đoạn video được chuyển đổi từ đĩa ghi hình thành tập tin để Thiếu Kiệt có

thẻ tặng kèm cho Ngô Nam.

- Hoạt động này kéo dài thêm ba giờ nữa và tiếp theo là phát tán cái video này. Nhóm người timothy sẽ ghi lại thành tích của tất cả mọi người và báo cáo lại với tôi lúc đó sẽ có phần thưởng xứng đáng.

Thiếu Kiệt một lần nữa đưa ra một mệnh lệnh. Hắn thấy hiện tại không ở đây nữa mà tiến hành làm những việc khác có ý nghĩa hơn. Chuyện lần này phải xem Ngô gia thao tác như thế nào mới đánh tiếp bức tường thứ hai.

Tôi ở phòng kế bên nghĩ ngợi một chút mọi người cố gắng. Chút nữa chúng ta sẽ xem tiếp theo các bạn sẽ làm được những gì. Tôi đi ngủ một chút để tối nay thức đây.

Thiếu Kiệt thấy được sự hoạt động cần thiết của đám người Vô Ảnh hắn có đứng đây cũng chỉ tạo áp lực thi thố. Như thế khả năng thi triển hết thủ đoạn cũng không có được tín hiệu quả. Hắn đi qua bên phòng chuẩn bị cho chính mình mỗi khi cần thiết ở đây để nghĩ ngợi cho thư giãn.

Ngay thời điểm những tin tức được phát ra. Rất nhiều toàn soạn báo khi nhận được thư vốn còn ngờ vực. Nhưng qua sự thao tác của hacker làm cho các trang báo mạng họ thật sự không ngốc. Đây là thủ đoạn tranh đấu của những thế lực muốn đánh sập Ngô Nam. Nếu tin tức đã là thực thì họ nhanh chóng cho phóng viên dựa vào những thông tin được cấp điều tra sơ lượt lên một bài báo hoàn chỉnh cho tin tức buổi sáng. Các Phóng Viên nhanh chóng được điều đi.

Ngô Nam hiện tại đứng ngồi không yên trong phòng của mình hắn đi tới đi lui. Vốn hắn hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra đến mình. Nhưng đang an nhàn khoái chí với những gì mấy ngày hôm nay làm với

Chung Diệp và Tống Hàng. Thì nhân viên bên dưới vào báo cho hắn tin tức động trời.

Liên hệ cục an ninh mạng vừa mới được thành lập. Nhưng đến hiện tại thông tin ngày một nhiều. Hắn lo lắng thật sự, hiện tại bên hệ thống an ninh mạng vẫn chưa có thông tin về việc đã hạn chế được những việc này.

Vốn Lo Lắng lúc này Ngô Nam suy nghĩ xem cần phải đối phó việc này như thế nào. Hắn thấy việc này cần thiết nhất bây giờ là báo cho Ngô Kỳ tìm cách gỡ rối. Ngô Nam nhanh chóng lấy ra điện thoại gọi cho Anh mình. Nhưng chưa kịp để hắn gọi tới thì Ngô Kỳ đã gọi hắn trước.

Biết được Ngô Kỳ gọi cho mình chắc chắn chuyện sẽ xấu đi một cách thậm tệ nhưng hiện tại hắn không nghe máy thì càng chết. Vừa nhấn vào nút nhận cuộc gọi bên kia điện thoại đã vang lên giọng quát tháo của Ngô Kỳ.

- Thằng Ăn Hại! Mày hại nhà đủ chưa. Mới lên chức không bao lâu mày nhận bao nhiêu đó tiền qua cấp biểu xén. Trước khi đi tao dặn mày như thế nào hả, phải cẩn thận đừng làm ra điều gì ngu ngốc an phận ở đó mà làm việc. Mày làm ra cái gì Lưu Minh không nói giờ còn có cả tin tức chạy tới Ngọc Châu mày muốn nhà này chôn cùng mày mới chịu sao. Mày nói đi chuyện này là như thế nào.

- Anh! Nghe em nói em có làm gì đâu với những người liên hệ với thằng đó em đâu có nhận quà cáp gì. Anh cũng biết thằng đó với nhà mình làm sao thì em nhận quà cáp của người liên quan đến nó. Em thay mặt anh làm khó cái công trình kia của nó với lại những người kia chèn ép đôi chút hoàn toàn không nhận tiền quà biểu gì của bọn nó cả. Chuyện này em bị gài.

Ngô Kỳ tức điên chứng cứ rành rành ra đó. Mà em hắn vẫn có thể nói là bị gài hắn thấy thằng em mình đúng thật hết thuốc chữa.

- Con mẹ nó mày ngu vừa chừa chỗ cho người khác ngu với chứ, những người đó đưa mày không nhận vậy người khác đưa thì mày nhận sao. Mày óc con lợn à. Ai mà không hiểu nó không đưa thì mượn tay người khác gài mày. Hay là rượu bia gái gú làm mày lú rồi. Cũng may chuyện này bố chưa biết. Nhưng sớm muộn ông cũng biết thôi. Mày nhanh chóng chạy về Ngọc Châu ngay cho tao. Con mẹ nó làm thì ít mà ăn hại thì nhiều.

Ngô Nam bị chửi cũng không dám phản kháng hẳn lần này thật sự dính đạn từ Thiếu Kiệt hiện tại Ngô Kỳ bảo hẳn nhanh chóng về Ngọc Châu hẳn nào dám phản kháng.

- Vâng giờ em ra sân bay đi liền.

- Mày nhớ đừng để ai thấy cái bản mặt của mày đừng để bị bắt lại Lưu Minh nếu không thì tao cũng không cứu được. Nhanh đi không cần đem theo gì hết mày lột cái thân mày về được Ngọc Châu là tao mừng rồi. Thằng chó chết!

Trước khi cúp máy. Ngô Kỳ không quên mắng một câu. Hiện tại trên mạng những bài báo về Ngô Nam nhiều vô số. chỉ cần tìm những từ khóa như. “ Vừa nhậm chức thu lệ phí ” Hay “ làm trưởng phòng kiếm tiền không khó” “ làm dân mười năm không bằng thăng chức một ngày”

Những thông tin này đầy khắp các mặt báo mạng. Hiện tại đã là buổi chiều gần giờ tan sở chỉ cần một vài giờ nữa thôi với tiến độ như thế này những thông tin này sẽ phổ biến trong dân chúng lúc đây Ngô Nam dù cho có muốn trốn cũng trốn không xong.

Ngô Nam cũng hiểu điều này hẳn nhanh chóng rời khỏi làm việc nhưng hẳn tính sao bằng Thiếu Kiệt tính. Khi Ngô Nam vừa xuống tới cửa của cơ quan hành chính bị Khương Đào đi xe bước tới.

Mấy người cảnh sát nhảy xuống xe nhanh chóng chế phục lại Ngô Nam. Khương Đào bây giờ bước xuống xe nhìn Ngô Nam một cách hiền hậu như chằm chọc lấy hắn. Thấy khuôn mặt của Khương Đào Ngô Nam Trầm mặt xuống cúi gắt nói.

- Khương Đào! Ông có quyền gì cho người hành động như thế. Hiện tại ông làm như thế này là lý do gì.

- Ấy quên mất để tôi làm đúng thủ tục nhỉ. Khương Đào ông bị tin nghi nhận hối lộ trái phép làm trái với đạo đức của một công nhân chức nhà nước. Nhận hối lộ gây khó khăn cho các công ty không chịu làm theo quy tắc của mình. Phá hoại hình ảnh của nhà nước trong dân chúng. Đây là lệnh bắt tạm giam chờ điều tra của tòa án. Ông xem tôi đủ lý do để bắt ông rồi đi. Người đầu lục soát phòng làm việc của Ngô Nam.

Ngô Nam bị giữ lại bằng còng số tám đưa lên xe chuyên dụng. Hắn gục đầu xuống hắn biết bây giờ có chạy cũng không thoát. Tòa Án đã ra lệnh bắt nếu hắn có trốn về Ngọc Châu đi nữa cũng chỉ làm tội chồng tội. Hiện tại cái hắn mong nhất là hi vọng bố mình có thể gỡ được cho hắn vụ án này.

Hiện tại các phương diện tin tức đã lan truyền chỉ có Ngô Minh dựa vào sức ảnh hưởng có thể cứu về cho Ngô Nam một cái mạng. Nhưng thay vào đó ông ta phải bỏ ra cái giá cực lớn. Những thứ này hiện tại Ngô Minh dù có biết được thì bằng chứng như núi cũng không thể gỡ rối cho con mình ngay lúc này.

Ngọc Châu cao tầng đang lộn xộn không ít Ngô Long đang trên đường về nhà theo cuộc gọi của bố mình. Hôm nay hắn đi tới công ty Ngọc Minh việc thấy được không ít người trong thế hệ thứ ba của Lâm gia để hắn làm ra quyết định ngay tại chỗ làm ra đầu tư hơn ba tỷ.

Vốn được sự coi trọng đó hẳn được mời dự một buổi tiệc với những người của Lâm gia theo sự sắp xếp từ xa của Lâm Huân Di. Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu tiệc hẳn lại bị gọi về thấy được tình cảnh gấp rút Ngô Long cũng hiểu nếu hẳn không về nhà chắc chắn bố hẳn sẽ nổi điên.

Xe đang đi trên đường với một vận tốc không kém mấy. Việc Ngô Long đi xe ô tô có người lái cho hẳn không phải là chuyện hiếm. Chiếc xe đang chạy của Ngô Long bị một chiếc xe máy chạy tạt đầu làm cho tài xế phải phanh gấp.

Ngô Long ngồi trên xe cũng bị quán tính của xe nhào ra phía trước. Nhưng thấy trước mặt của mình có tai nạn. Hẳn nhường mình lên xem. Người tài xế thấy thế cũng vội mở cửa xe xem người tạt đầu xe kia có việc gì không.

Con đường buổi chiều đông đúc nhanh chóng những người này bị vây kín lại một vòng tròn trước xe. Ngô Long cau mày vốn muốn ngồi trên xe một chút nữa. Nhưng hẳn thấy nếu giải quyết chuyện này quá mất nhiều thời gian đành xuống xe. Trong lòng thâm bực bội.

Những người đi xe máy với ô tô nếu có va chạm mọi người thường quy chụp về phía ô tô bởi vì xe lớn. Nhưng Ngô Long cũng hiểu lỗi hoàn toàn thuộc về phía của người chạy xe máy kia.

Khi cách cửa sau của xe Ngô Long vừa mở ra hẳn bước xuống xe của chính mình thì bị hai người phía sau tiến tới với súng ngắn trong tay để ngay phần lưng hẳn.

- Đứng im mày mà nhúc nhích tao bắn!

Một chiếc xe taxi phía đến ngay cạnh Ngô Long cách nhóm người đang vây quanh chuyện đụng xe chừng một mét. Ngô Long đến lúc này hẳn cũng

không phải gốc chuyện đụng xe chỉ là một cuộc dàn cảnh của những người này. Mục tiêu trong chuyện này lại là chính hấn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 570: Sự Sụp Đổ Đầu Tiên

Ngô Nam thấy tình thế không ổn định vùng chạy thì một người phía trước xuất hiện đập hấn một cái súng lên nóng nhắm thẳng vào đầu. Người phía sau hấn cầm ra một cái khăn chụp vào mặt hấn rồi nhanh chóng đẩy hấn lên xe đóng cửa xe lại.

Chiếc xe taxi chỉ có tài xế có thể thấy được qua tay lái vô lăng ở phía sau không thấy được người vì Ngô Long bị đặt nằm trên sàn xe. Nhóm người ở một bên cũng nhường ra một lối đi, cho chiếc xe taxi chạy qua.

Xe chỉ chạy cách đo vài con phố thời gian chưa tới năm phút dừng lại bên một con đường vắng. Một chiếc xe bán tải đã được đậu sẵn chờ đợi ở nơi đó Ngô Long bị lôi ra khỏi xe taxi chuyển qua xe tải. Dường như công việc này đối với những người kia rất thuận thực.

Ngô Long bị trói lại bằng dây trói thêm vào đó là cả cái còng tay và còng chân của cảnh sát. Nhưng thứ này nhìn qua thì có thể nghĩ đây là một nhóm người nào đó có cảnh sát tham dự vào nhưng những chiếc còng này thật sự mua không khó. Dù nó là đồ chuyên dụng nhưng đám người này hoàn toàn có thể tự trang bị.

Chiếc xe taxi cũng bị để ở đó. Người tài xế cũng lên trên xe tải đi cùng với nhóm người của mình. Bây giờ sau một lúc đôi co với tài xế của Ngô Long. Hiện trường được giải quyết không để ảnh hưởng giao thông. Người bị té xe kia chỉ bị ngất một chút rồi tỉnh. Những người xung quanh cũng giải tán.

Tài xế quay lại xe không thấy Ngô Long cũng trầm mặc. Chạy xe cho Ngô Long nhiều như thế này hấn hiểu Ngô Long rất ghét bị lôi vào những

chuyện như thế này. Vốn cứ tưởng thấy mất thời gian nên Ngô Long gọi taxi đi về. Nên người tài xế cũng không lo lắng lắm.

Mọi chuyện diễn ra cực kỳ nhanh chóng. Tài xế lái xe của mình về nhà. Dù sao Ngô Long nếu có về nhà thì hẳn cũng tiện cho việc ăn nói.

Trong Ngô gia hiện tại bề bộn nhiều thứ không ai nghĩ rằng Ngô Nam được dặn ngay từ đầu lại làm ra việc như thế này. Ngô Minh ngồi trên ghế bực tức đập vỡ cả đám tách trà.

Ngô Kỳ và Diệp Nhi cũng không dám lên tiếng trong nhà hiện tại chỉ thiếu mỗi Ngô Long và cái người đang được đặt ảnh trên bàn thờ. Ngô Minh lúc này mới lên tiếng nói với hai người.

- Thằng Ngô Long đầu giờ này đi đâu. Biết nhà đang có chuyện mà sao nó không về nhà.

Diệp Nhi biết Ngô Minh nóng giận nên cũng vội lên tiếng đáp lại lới hẳn.

- Con có gọi điện cho Ngô Long rồi nó nói sẽ về ngay. Bố nó cũng gọi hỏi thúc chắc đang trên đường về nhà đấy bố. Kia xe của về tới cổng rồi kia.

Vì phòng của Ngô Minh có cửa sổ nhìn ra được cửa trước nên Diệp Nhi thấy được xe của Ngô Long chạy vào trong cửa cũng lên tiếng nói với Ngô Minh. Ngô Kỳ lúc này mới thở nhẹ một hơi. Hẳn thấy nếu mà Ngô Long còn bắt Ngô Minh đợi chờ nữa thì dù cho có thường hẳn cỡ nào Diệp Nhi cũng không thể nào bênh vực được.

- Con với chả cái tôi ngày đi ra ngoài đường! Trong nhà có chuyện thì không lo. Lo việc gì đâu không!

Ngô Kỳ nói chỉ để một mình Diệp Nhi nghe thấy. Ngô Minh nhìn hấn một cái hừ nhẹ một tiếng. Vị tài xế lúc này sau khi đậu xe vào bãi đỗ cũng chạy ngay vào trong nhà. Hấn được lệnh đưa Ngô Long về nhà gấp mà giữa chừng để cho Ngô Long phải đi taxi về thì hấn phải có nghĩa vụ báo cáo.

Người tài xế lúc này gõ cửa vào phòng cũng tưởng Ngô Long đang ở trong hấn định lên tiếng vài lời để có thể cứu nguy cho công việc của mình thì một âm thanh đã vang lên làm hấn đứng sững người lại.

- Ngô Long đâu? sao cậu về như thế này?

Ngô Minh không đợi được khi thấy người tài xế của Ngô Long vào tới đây mà hấn lại không thấy bóng dáng đâu.

- Ấy tôi tưởng cậu Ngô Long đã đi taxi về nhà trước rồi mà?

Người tài xế lúc này bất giác trả lời lại cho Ngô Minh một cách ngạc nhiên.

- Cái gì! Ngô Long làm gì đã về cậu làm tài xế cho hấn kiểu đó à?

- Không phải tại vì trên đường đi xe của tôi với cậu chủ gặp va chạm cậu chủ ngồi trên xe. Đến khi mọi chuyện xong thì tôi thấy cậu chủ không ngồi ở ghế sau nữa. Trong lúc giải quyết tôi thấy có một chiếc taxi chạy qua tôi nghĩ là cậu chủ đi taxi về nhà rồi. Vì mọi lần có việc như vậy cậu ấy đều xuống xe đi taxi vào.

Cô gắng giải thích ngắn gọn nhất của sự việc diễn ra người tài xế lúc này thâm lo lắng. Xem như lần này hấn thất nghiệp chắc rồi.

- Diệp Nhi gọi cho Ngô Long xem nó đi đâu hay có chuyện gì không? Chuyện này diễn ra được bao nhiêu lâu rồi? Khi không lại va chạm cậu chạy xe kiểu gì thế.

Ngô Minh vừa ra lệnh cho Diệp Nhi vừa trách mắng người tài xế. Hẳn cũng có phần nôn nóng không ít. Người tài xế lúc này uất ức đáp lại.

- Tôi chạy xe không có gì hết lúc đó tự nhiên anh ta chạy tạt ngang trước đầu xe. Tôi lúc đó buộc phải thắng gấp nên cứ nghĩ là sẽ tông trúng đối phương rồi. Chuyện này tôi đã cẩn thận lắm người đó cũng không bị gì. Chỉ giật mình gác đi thôi.

- Không xong rồi! Chuyện này giàn cảnh để bắt lấy Ngô Long rồi. Diệp Nhi con gọi điện cho nó được không?

Diệp Nhi lúc này lắc đầu. Ngô Minh vẫn còn nghe được tiếng báo từ tổng đài “ Thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được.”. Ngô Kỳ lúc này mới lấy ra điện thoại của mình gọi đi. Rồi nhìn Ngô Minh nói.

- Để con báo cảnh sát!

- Mà có khủng không? hiện tại chưa tới một giờ mà báo cảnh sát ai nhận. Không đủ hai mươi bốn giờ ai sẽ nhận chuyện này. Việc này ai dám làm chứng cho mà hả. Thêm nữa hiện tại ở Ngọc Châu ai cũng biết nhà mình đang dính vào chuyện Ngô Nam. Mà đi nhờ cảnh sát họ nhận sao.

Ngô Minh bực mình với Ngô Kỳ. Hiện tại không phải như Thiếu Kiệt. Ngô Long hẳn mất tích chưa lâu vấn đề hiện tại báo cảnh sát được đây nhưng với Ngô gia bọn hắn không người tiếp quản vấn đề này. Có kiếm cũng chỉ cho có lệ làm gì được quân đội hỗ trợ như Thiếu Kiệt.

- Bố việc này sao giờ? Ngô Long nếu mà nó có việc gì con biết làm sao đây?

Diệp Nhi lúc này cũng cuộn cuộn lên. Ngô Kỳ một bên trầm mặc, lời bố mình hẳn cũng hiểu không ít. Thiếu Kiệt vì dính dáng đến quân đội nên

được trực tiếp hỗ trợ còn họ bên quan chức với nhau có báo cảnh cũng phải đợi hai mươi bốn giờ cảnh sát mới bắt tay vào tìm kiếm.

- Nếu Ngô Long bị bắt hiện chưa biết được ai là người làm được. Vì Thiếu Kiệt đang đối phó với Ngô Nam trên tất cả phương diện mà hiện tại lại có người nhắm vào Ngô Long như thế này nếu xác xuất là Thiếu Kiệt hẳn thì không thể nào. Để làm được điều này chắc chắn Hà Thúc hẳn sẽ không cho phép những việc này diễn ra.

Diệp Nhi bây giờ cau mày. Hiện tại Ngô Nam đang nguy cơ chỉ có thể tập trung vào một người Ngô Long thì không biết như thế nào? Diệp Nhi cố gắng trấn tĩnh lại việc của mình và nói lên ý nghĩ cần thiết.

- Bố nếu không báo cảnh sát trực tiếp được mình sử dụng quan hệ của cảnh sát được không nhờ họ ra quân con nghĩ chắc được. Dù sao thì tham chính bao lâu nay họ cũng không ít mối quan hệ.

Ngô Minh bây giờ trầm mặc suy nghĩ thật lâu. Không phải chuyện này chỉ đơn giản là sự nhờ cậy. Hiện tại chỉ mỗi một việc của Ngô Nam cũng đã khiến mọi người lo cho bản thân mình. Giúp được chỉ có thể những người trong trục hệ. Nếu như qua nguy cơ mà tìm được Ngô Long thì tốt còn không thì cũng biết được ai là người thật sự đứng về phía mình.

- Ừ việc này phải bí mật xem nhờ họ liên lạc nhóm mấy người cảnh sát ra lệnh cũng được. Hi vọng họ xem trọng nhiệm vụ không vì chuyện lân này nguy cơ mà ném đá xuống giếng là được rồi.

Thở dài một hơi Ngô Minh ngồi xuống. Nhìn hai với chồng Diệp Nhi với Ngô Kỳ. Diệp Nhi hiện tại đang liên hệ đi những nơi cần thiết để có thể thông qua họ nhờ những người cảnh sát quen biết cho người tìm lấy Ngô Long.

- Ngô Kỳ con nói đi việc của Ngô Nam hiện tại con tin sao đây?

- Con đã báo với Ngô Nam rời khỏi Ngọc Châu rồi, trên phương diện quà cáp này nọ có thể lấy lý do vì hấn mới nhậm chức để tổng kết những người vi phạm kỷ luật hồi lộ lãnh đạo. Đem việc này công bố ra lật ngược bản án của Ngô Nam lại chắc chắn được với điều kiện là nó không bị giữ lại Ngọc Châu. Thì chúng ta có thể thao tác nói đây là việc được cấp trên làm trong bí mật. Như thế mới ngăn được việc này còn những báo đài chúng ta ra một buổi đính chính truyền thông sẽ ổn định được tình hình.

Ngô Kỳ hấn suy nghĩ rất nhiều về những gì bài báo đã viết trên mạng liên quan chủ yếu đến việc nhận hối lộ của Ngô Nam chỉ cần thao tác ở bên trên một chút đè nén chuyện này lại chắc chắn cũng không gây ảnh hưởng quá lớn.

- Bên bộ phận an ninh mạng đã báo với bố họ sẽ cố gắng đè chuyện này xuống trong tối nay. Nếu Ngô Nam chạy về Ngọc Châu này được xem như mọi chuyện được hóa giải. Khi đó chúng ta tập trung vào việc của Ngô Long cũng nhẹ đi một phần.

Ngay lúc này điện thoại của Ngô Kỳ vang lên. Nhìn vào điện thoại là cấp dưới của mình gọi đến, hấn đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại của mình đang nằm trên bàn. Nhấn vào nút chấp nhận cuộc gọi.

- Mọi chuyện ở Lưu Minh thế nào rồi? Mọi chuyện đè xuống được chứ.

- Không! hiện tại Ngô Nam bị giữ lại trước cửa cơ quan đọc lệnh bắt tại chỗ và lục soát văn phòng lấy đi hồ sơ cần thiết nghe ngoài tòa án có đơn thưa kiện Ngô Nam mà chứng cứ hoàn toàn xác thực. Tôi gọi để báo cho ngài việc này để ngài có cách giải quyết.

Bên kia đáp lại Ngô Kỳ làm hắn giật mình rớt luôn cả điện thoại. Hắn không tin được những gì mình vừa nghe được đập nát đi những toan tính của hắn vừa rồi. Nếu Ngô Nam bị bắt mà lệnh này từ toàn hắn biết Ngô Nam hoàn toàn không chạy được tội.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 571: Kế Trong Kế, Dương Mưu Liên Hoàn

Khi chiếc điện thoại trong tay của Ngô Kỳ rơi xuống đất nó làm thu hút ánh mắt tứ Diệp Nhi cũng như Ngô Minh. Nhìn qua bố với vợ mình lúc này hẳn cũng không biết nói điều gì mới đúng. Ngô Nam hiện tại xem như hết đường cứu. Với những gì hiện tại đang xảy ra Ngô Nam giờ chỉ còn có cách để cho Ngô Minh can thiệp.

- Bố! Thăng Nam nó bị bắt lại ở Lưu Minh rồi! Bên phía tòa án đã có lệnh bắt dù là chỉ phối hợp điều tra.

Ngô Minh đang bình tĩnh cũng không chịu nổi sức em về phần con bị bắt cháu bị mất tích trọn tròn mắt lên bất tỉnh tại chỗ. Ngô Kỳ và Diệp Nhi luống cuống nhanh chóng đỡ lấy hẳn.

Diệp Nhi vội vàng lấy điện thoại ra gọi cấp cứu nhanh nhất trong khi đó Ngô Kỳ cố gắng làm bố mình thức tỉnh. Ngay cả đến người tài xế cũng vội vàng chạy đi lấy thuốc cho Ngô Minh.

Không được một lúc Ngô Minh đã tỉnh nhưng cảm giác mệt mỏi của ông vẫn không làm cho Diệp Nhi và Ngô Kỳ hết lo lắng. Tiếng xe cấp cứu chạy trong lúc chiều tà đưa Ngô Minh vào bệnh viện. Còn không quên nhờ sự hỗ trợ của bố mình.

Thiếu Kiệt lúc này đang nghĩ ngợi trong phòng thì điện thoại vang lên. Hắn đưa tay bắt lấy điện thoại. Nhìn thấy người gọi đến bên kia là Tăng Anh Hào cũng cau mày đối chút rồi mới nhận điện thoại.

- Sao nào chú gọi anh có chuyện gì không. Hiện tại đang có việc chú gọi đến giờ này chi vậy.

Bằng cái giọng không buồn không vui Thiếu Kiệt nhận máy hỏi thẳng Tăng Anh Hào. Vì theo như hắn biết tên này có chuyện mới gọi đến hắn.

- Anh hỏi chú mày cái này nhé. Ngô Long bị bắt cóc chú mà làm à?

- Cái gì? Ngô Long bị bắt khi nào? Chuyện này thật không?

Thiếu Kiệt bưng tỉnh hiện tại tự nhiên Tăng Anh Hào lại nói về việc Ngô Long bị bắt cóc làm cho Thiếu Kiệt cũng cảm thấy bất ngờ. Hắn thật sự hoàn toàn không biết những việc này. Hơn nữa Thiếu Kiệt hắn có muốn làm cũng không được. Hắn đường đường chính chính không sợ Ngô Long làm việc này chẳng khác nào hắn cũng giống Ngô Long hay sao.

- Xem ra chú mày không biết việc này. Nghe nói Ngô Long đang đi trên đường về nhà bị người ta giàn cảnh bắt cóc đi mất hiện tại mọi người tưởng chú mày làm nên anh hỏi thử như thế nào? xem ra không phải chú làm rồi.

- Làm gì có? Ở đây đang lo chuyện Ngô Nam không xong ở đó đi lo chuyện của Ngô Long nữa, Làm gì có thời gian rảnh mà làm thêm việc như thế.

Trả lời thật tình lại cho Tăng Anh Hào biết. Thiếu Kiệt hắn vốn là sẽ đợi đến hai tuần sau nữa mới ra tay với Ngô Long. Hắn muốn làm từng đợt từng đợt như thêm mới làm cho Ngô gia và Diệp gia hai nhà hao phí hết mọi thứ để cứu vãn tình hình. Hiện tại lại xuất hiện việc ngoài ý muốn của Ngô Long, Thiếu Kiệt lại thấy đây là cơ hội tốt để lật bài một lần.

- Thôi hiện tại còn có việc ông anh làm gì thì làm đi việc Ngô Long đảm bảo không liên quan gì đến bên này. Họ có nói gì cũng mặc kệ mình không làm thì mình không sợ gì hết. Vậy nhé cúp máy đây.

Thiếu Kiệt nói xong lập tức ngắt cuộc gọi hắn suy nghĩ một chút mới mở máy vi tính trong phòng này của mình lên. Thiếu Kiệt bây giờ ngồi

trước máy tính lấy một cuốn ghi chú gần đó cầm cây viết lên vừa ghi chép vừa suy nghĩ điều gì đó cần thiết cho mình.

- Thì ra là anh trốn chỗ này. Bên ngoài mọi chuyện làm ầm lên hết biết ngay là người gây chuyện là anh mà

Giật mình vì bị âm thanh làm phiền thường phòng này chỉ có hấn sử dụng và cũng ít khi nào Ngọc Nhi vào giờ trong lúc suy nghĩ lại phát ra tiếng nói buột Thiếu Kiệt phải quay lại nhìn.

- Ấy! Ba người làm gì mà tập trung ở đây vậy?

Nhìn thấy ba cô nàng hậu cung của mình ở phía sau lưng. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao ba cô nàng lại chạy đến chỗ này. Nhìn vào đồng hồ ở góc trái màn hình hấn mới phát hiện giờ cũng đã gần bảy giờ chiều.

- Anh còn nói được sao? Hiện tại bên ngoài loạn không ra cái gì anh trốn trong này. Ngô Nam bị bắt hiện tại đang bị tạm giam. Còn Ngô Long thì mất tích. Ngô Minh bất tỉnh phải đưa vào viện cách đây hai mươi phút. Chỉ riêng anh là rảnh rỗi thôi.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt tổng kết lại tin tức mà mình nhận được một lần nữa. Cô dù biết có thể việc của Ngô Nam là do Thiếu Kiệt thao tác nhưng còn chuyện của Ngô Long thì hoàn toàn không nghe hấn nói gì.

- Việc Ngô Long anh không biết gì đâu đấy! Anh moi được Tăng Anh Hào hỏi xem có làm chuyện Ngô Long không này. Nhưng mà việc hấn bị mất tích anh không liên quan nhé.

Ngọc Nhi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Cô cũng đã cho xác nhận người của mình không có nhận lấy cái nhiệm vụ kiểm này từ Thiếu Kiệt nhưng vẫn không hiểu sao Ngô Long lại mất tích ngay đúng thời điểm này.

- Em biết bên vô ảnh không có nhiệm vụ này từ anh. Nhưng mà Thiếu Kiệt anh nghĩ xem liệu việc Ngô Long mất tích này có điều gì đó bất thường không. Em thấy sớm không bị muộn không bị lại đúng ngay lúc này bị bắt thì cũng thật có chút gì đó không đúng đây.

Thiếu Kiệt cũng ngăn người ra Ngọc Nhi nói cũng có phần có lý. Nếu dựa vào việc Ngô Long bị bắt để qua được việc này cũng có thể xảy ra.

- Nếu nói lấy việc Ngô Long làm tiền đề Ngô Minh ngắt xiu để những người cao tầng bàn bạc để xóa bớt tội cho Ngô Nam thì cũng có phần hợp lý. Nhưng Ngô Long tính khí nó như thế nào Thiếu Kiệt hiểu rõ. Để nói hấn bị bắt cóc thì phải chuẩn bị cho Ngô Long nơi hấn nấu trong thời gian này. Mà mọi người khỏi lo có bị bắt thật hay giả thì chỉ cần qua một phép thử là biết chứ gì?

Cả ba người nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ngăn người ra. Hiện tại đã đủ loạn Thiếu Kiệt còn định giờ trò gì để làm loạn thêm thì cả ba người không biết nhưng chắc chắn là nó không nhỏ. Bởi lần nào Thiếu Kiệt cũng làm ra hành động không nhỏ.

- Thiếu Kiệt lần này anh định làm gì nữa vậy. Bật mí mọi người biết đi?

- Có gì mà bật mí giờ đi làm luôn nè. Đơn giản không khó lắm ra ngoài là mấy em biết anh định làm gì liền thôi.

Thiếu Kiệt đứng lên cầm theo cái cuốn sổ ghi chú của mình đi ra phòng máy đang hoạt động, Nhóm người timothy thấy Thiếu Kiệt cùng với ba cô nàng của hấn cũng gật đầu.

- Timothy mấy người cậu đánh sập trang web này đi. Hệ thống bảo mật của trang web này có vài lỗ hổng bảo mật này. Các cậu xem mà từ đó tấn công vào. Dựa theo những đoạn code này chiếm quyền kiểm soát admin.

Timothy lúc này nhận cuốn sổ ghi chép của Thiếu Kiệt cùng với những người khác nhìn sơ lượt xong mới ngồi vào máy của mình. Hà Vi, Nhã Oanh với Ngọc Nhi nhìn trang web mà Thiếu Kiệt bảo nhóm người timothy tấn công mỉm cười.

Bởi trang web này không xa lạ với họ đây là sàn giao dịch vàng của Ngô Long, Nhã Oanh suy nghĩ một mới nhận ra được điều này nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh! Vậy là chỉ cần đánh sập trang web nếu việc Ngô Long bị mất tích là giả thì hẳn phải xuất hiện trấn an người chơi. Còn nếu là thật thì Ngô gia lại có thêm chuyện để mà xử lý. Anh định làm như thế phải không Thiếu Kiệt.

- Ừ! mới đầu anh định để sau hai tuần nữa mới làm. Nhưng mà hiện tại Ngô Long bị mất tích dù không biết là thật hay giả nhưng làm phép thử như thế này hiệu quả hơn nhiều.

Hà Vi lắc đầu! Với chuyện Thiếu Kiệt dù đã quen cách ra tay không theo quy tắc nào. Chỉ có thể nói là Ngô gia xui xẻo. Dù dương mưu hay âm hiểm điều không có thể thắng Thiếu Kiệt. Chỉ trách cho họ chọn đối tượng để kiếm chuyện nhằm người.

- Thiếu Kiệt! Nếu Ngô Long xuất hiện thì sao mà không xuất hiện thì anh định làm gì?

- Việc này ấy hả. Nếu Ngô Long xuất hiện thì anh sẽ tung tin hẳn lấy tiền sàn giao dịch ôm tiền bỏ trốn nhưng bất thành. Còn nếu mà hẳn không xuất hiện thì cũng với nội dung đó nhưng hẳn tẩu thoát thành công. Chỉ cần tung tin hẳn sáng nay mới rút tiền từ tài khoản của sàn giao dịch đi ba tỷ. Sàn giao dịch vàng không hiểm với dân kinh doanh trong lĩnh vực ngân hàng và mấy người có chức quyền dùng nó để kiếm ra tiền. Họ chỉ cần hoạt

động tay chân một tý tra giao dịch trong tài khoản là sẽ có. Như thế Ngô Long cũng chối không chạy tội được.

Thiếu Kiệt đem các bước sắp xếp vừa rồi của mình nói cho ba người nghe Ngọc Nhi một bên ôm bụng cười. Việc này kéo dài Ngô gia chỉ có thể bắt lợi từ đến quan trường đến thương trường.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng trầm mặc một lúc cô thấy việc này có thể không thành công bởi vì hiện tại vẫn con Diệp Nhi đang nắm giữ tài chính lớn có thể đập vào lỗ hồng tài chính của sàn giao dịch vàng.

- Còn Diệp Nhi thì sao. Bà ta tiền không ít sàn giao dịch vàng có thể nhận tiền cung ứng từ bà ta đổ vào để bình ổn lại sàn giao dịch. Như thế sợ kế hoạch của anh bị thất bại đấy?

- Việc này hả chuyện đấy từ từ. Anh dám chắc với em một điều Diệp Nhi chỉ cần dám lấy tiền đập vào sàn giao dịch anh bảo đảm với em bà ta đi không có lỗi về. Quan trọng nhất là hiện tại để xem gia đình hai nhà này chống đỡ ra sao trong cơn bão này đã.

Thiếu Kiệt sắp đặt ngày từ đầu hẳn không thể nào để kế trong kế và dương mưu liên hoàn của mình thất bại được. Hẳn nắm được những yếu điểm cần thiết mà không sử dụng để đến đúng thời điểm ra bài để Diệp Nhi không thể trợ giúp gì nhiều. Nhã Oanh suy nghĩ điều gì đó trong đầu rồi nói với Thiếu Kiệt

- Chỉ sợ làm quá họ bỏ trốn ra nước ngoài mất. Đến lúc đó mới thật sự là rắc rối!

- Không hai nhà đó không có cơ hội nếu việc này ngay lúc đầu họ biết thì còn có thể hiện tại đã là tâm điểm họ chạy không thoát được bằng bất cứ con đường nào.

Đây cũng chính là lý do tại sao Thiếu Kiệt ra tay bất ngờ trước khi Ngô Nam kịp an vị chỗ ngồi của mình. Ai nghĩ đến được Ngô Nam mới nhậm chức được vài ngày đã đem cả Ngô gia và Diệp gia dính vào chuyện rồi rắm không thể xoay chuyển như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 572: Boom Cự Ly

Trên chiếc xe tải chòng chành. Đường xa đi qua của chiếc xe thật sự không mấy là tốt. Ngô Long bị những sự va đập từ trên xe làm cho hấn tỉnh lại. Miệng hắn bị dán một mảnh băng dính lại còn hai tay bị trói bằng còng cảnh sát và dây. Hắn cố vùng vẫy nhưng một âm thanh vang lên.

- Ô dậy sớm thế. Mà cũng đúng thôi dù sao ở chỗ này đường xá cũng quá xấu đi. Mà không dậy cũng không được rồi. Cũng sắp tới vùng giáp với biên giới rồi.

Ngô Long vùng vẫy cố thoát ra khỏi những người này như chỉ có thể làm cho những người này ngòai cười hấn. Chiếc xe tải đi vào một con đường mòn đầy quanh co cho đến khi trước mặt nó là một rừng cây với một con đường mòn khá nhỏ có xe oto đi được.

- Tới đây rồi tao cũng không ngại cho mày nói chuyện một chút. Hiện tại ở nơi này dù cho mày có la lớn đến đâu thì cũng bằng không thôi.

Người này vừa nói vừa mở băng dán bịt miệng của Ngô Long. Miếng băng dính vừa được mở ra Ngô Long phun ngay một ngụm nước bọt ra nhưng nhanh chóng bị ăn một đám vào ngay mặt.

- Biết ngay là mày định làm chuyện đó mà. Thằng này mày nếu mà không có giá trị tao cũng chẳng cần phải mang mày đến đây mà giết quách cho rồi. Mẹ thằng chó bọn ông ở Ngọc Châu chưa tới ba ngày mà đi đâu cũng nghe tên mày đúng là công tử ca mà.

- Ai sai bọn mày bắt tao? Cần bao nhiêu tiền chỉ cần thả tao ra bọn mày sẽ nhận được. Hay là bọn mày là người của thằng chó Thiếu Kiệt kia?

Vừa được thoát ra dù bị đánh nhưng Ngô Long vẫn muốn biết người nào đã bày ra những việc như thế này. Trong đầu hắn hiện tại chỉ xuất hiện đúng một người là Thiếu Kiệt. Nhưng ngược với suy đoán của hắn người này đập một cước vào ngực của Ngô Long.

- Mày mà cũng đòi biết người phía sau là ai sao. Mày chỉ cần biết tao không hết biết Thiếu Kiệt là ai mà chỉ làm việc cho một người là Chị Miêu thôi. Thằng chó mày biết để bắt được mày bọn tao phải theo dõi cả mấy ngày trước không.

- Làm gì mà đối xử với thằng em nó như vậy. Chị chỉ cần nó an toàn là được rồi chị cần nó để đổi một số thứ quyền lợi thôi. Phải để cho nó an toàn chứ.

Một nhóm người xuất hiện từ phía trong rừng đi ra đường như họ đã đợi ở đây chỉ chờ những người này đến. Người xuất hiện không ai khác là Thúy Miêu. Hiện tại nếu nói cánh rừng này tuy nói cách khá xa địa phận tam giác vàng gần vài trăm cây số nhưng việc Thúy Miêu có mặt ở đây cũng xem ra Ngô Long bị bắt và chuyển giao nơi này khá quan trọng.

- Thằng này láo lắm phải đánh. Nó nghĩ nó có tiền làm gì thì làm đấy chị Miêu.

- Biết là thế nhưng hiện tại không được! Hắn mà bị thương nhưng người bọn mình thêm một gánh nặng. Những nhóm người kia chắc chắn sẽ phục kích trên đường để chiếm lấy cái hủ vàng này. Hiện tại cần phải để hắn không bị gì. Với phần chúng ta sẽ di chuyển nhanh hơn

Ngô Long cũng nghe thấy những gì Thúy Miêu nói. Hắn không hiểu tại sao cô ta lại ví hắn là hủ vàng mà lại có người giành giật tranh cướp là điều hắn không nghĩ đến.

- Mấy người là ai! tại sao lại bắt tao! Thả tao ra mấy người muốn gì! Tiền bạc địa vị. Chỉ cần thả tao về Ngọc Châu. Những thứ này tao cho bọn mày hết.

Vốn gào thét Ngô Long. Bị đẩy về phía trước chân của người đứng bên cạnh hấn đạp đè mặt hấn xuống với mặt đất. Mùi của những lá cây mục, bùn lầy sông thẳng lên mũi.

- Mày câm mồm mày lại đi hiện tại chưa tới lượt mày lên tiếng đâu. Chị Miêu bọn mình bố trí trên hành trình dọc đường không ít người chắc không đến nỗi nào đâu. Chỉ cần thằng này cẩn thận là được.

- Khỏi lo chị mày có đồ chơi cho nó rồi. Người đâu mặc vào cho thằng nhóc này đi.

Hai người đứng từ phía sau Thúy Miêu lúc này lên trước khoán một cái áo tự chế lại lên người Ngô Long. Không khó để nhận ra những thanh C4 với những sợi dây được nối tiếp nhau. Thúy Miêu mỉm cười một cái rất nhẹ nhàng nhưng làm mọi người rét run.

Nhấn vào trong một cái điều khiển nhỏ trong tay mình nhìn Ngô Long cười nói.

- Xin lỗi chú em dễ thương để phòng ngừa chú bị cướp hoặc bỏ chạy nên chị đành dùng cách này. Nếu như các quá xa cái điều khiển khoán một cây số là một màn đặc sắc xuất hiện. Thấy thế nào vui mà đúng không cậu nhóc.

Thúy Miêu vừa cười vừa nhìn Ngô Long. hấn hiện tại không động đậy được lại phải mang trên người quả bom nổ chậm hấn hoàn toàn như gà trống bại trận. Bị một đám người đẩy đi về phía trước. Đôi chân lúc này dù đã không còn dây trói hay còng chân nhưng Ngô Long cảm thấy như hấn

hoàn toàn bước đi không được. Đôi chân nặng trĩch bám lấy hấn bước từng bước chậm chạp.

Cứ mỗi lần như thế hấn lại bị đạp từ phía sau nhào ra đằng trước rồi được vục dậy đẩy đi

- Máy người định đưa tao đi đâu. Tao nói cho mà biết bọn mày biết ông tao chắc chắn sẽ không tha cho bọn mày. Việc này sẽ khiến bọn mày hối hận khôn hồn thì thả tao ra.

- Chừa thấy ai nhiều chuyện như mày. Không phải cần cái miệng la hét của mày trên đường để báo cho bọn kia biết không dễ ăn được của bọn này cái chuyện này chắc tao nhét đôi giày vô miệng mày rồi. Mày ráng dành sức lát có bị bắt thì còn nói trên người có boom được đi. Đi mẹ mày chậm chạp ở đó ông đạp cho một cái giờ.

Người này vừa nói vừa hăm dọa đưa chân lên định đạp lấy Ngô Long. Nhưng vì ánh mắt của Thúy Miêu nhìn hấn nên không làm.

- Nhanh đi ra khỏi đoạn đường này tới nơi để xe máy rồi đi xe máy nhanh hơn.

- Vâng! Chỉ có thằng này nó đi lè mè câu giờ nên em mới bực mình.

Nghe thấy lời Thúy Miêu đấm người áp giải Ngô Long phụ họa vào mọi việc đổ lên đầu Ngô Long coi như việc chậm trễ là do hấn. Thúy Miêu lúc này cũng không nói gì bắt đầu cùng đoàn người của mình dẫn Ngô Long đi.

Trong một nơi gần đó cách nhau khoảng chừng hơn năm mươi mét một nhóm người xuất hiện.

- Mẹ nó con nhỏ Thúy Miêu đó hót tay trên của mình. Mà không hiểu sao Thi Lang đưa người giữa chừng rút lui. Không biết có việc gì không.

Em thấy không cần quan tâm cứ để Độc Bảo với Thúy Miêu đấu xong thì mình nhảy ra như thế là được.

Người này nói ra suy nghĩ của mình đối với chuyện này với Thái Quốc Đào. Nhưng vừa mới dứt câu Thái Quốc Đào đã ra hiệu lệnh im lặng một chút để hẳn suy nghĩ.

- Tao hiện tại chỉ lo lão Thi Lang giữa đường ngáng chân thôi. Hôm bọn mình tới đây hẳn rút người về cũng chẳng hiểu vì lý do gì. Sợ rằng lúc gần về tới tam giác vàng lão ra tay thì công cốc.

Nghe suy luận của Thái Quốc Đào mấy người trong nhóm của hẳn cũng ngẫm nghĩ điều gì đó rồi gật đầu. Không phải cứ đơn giản mà Thi Lang có hành động khác lạ như thế. Nếu như sự việc mà Thái Quốc Đào đoán dựa theo những gì hành sử lâu nay của Thi Lang thì rất có thể. Một người mới đồng ý lên tiếng nói với Thái Quốc Đào.

- Anh nói cũng đúng lão nham hiểm lâu nay. Hiện tại tự nhiên là rút người về cũng có thể để chuyện này xảy ra lắm. Nhưng nếu đi đường vòng không như lộ tuyến của bọn Thúy Miêu ban đầu thì qua khu vực của mình trước khi đó anh em hỗ trợ bên đó chắc sẽ ứng phó được.

- Cái quan trọng là không biết thằng Độc Bảo nó sẽ ra tay ở đâu. Hiện tại nếu trên đường này đi hơn hai trăm cây số là giáp với nơi đình chiến. Qua đó lại là nơi của Huyết Long quân đoàn bảy. Thằng Độc Bảo trước giờ luôn chọn cho mình một nơi thật sự an toàn nó mới ra tay. Lần này cũng vậy chỉ sợ là nó đột kích đâu đó trên đường.

Thái Quốc Đào nói ra ý kiến về những tính cách của Độc Bảo qua những quá trình tranh đấu trong tam giác vàng. Người bên cạnh Thái Quốc Đào này giờ không nói gì hiện tại mới lên tiếng.

- Anh hiện tại việc này không phải tranh giành địa bàn cũng không phải chuyện làm ăn mà là người nào giữ được thằng nhóc kia người đó được lợi. Theo em thấy không cần phải lo lắng quá cứ đợi thằng Độc Bảo ra tay rồi mình mới tiến hành. Còn Thi Lang hẳn có muốn nhúng tay vào mình không cần lo đẩy thằng nhóc này về Huyết Long là được.

Thái Quốc Đào lúc này cũng ngăn người một chút. Ý Kiến này tương đối hay nếu không chống được Thi Lang hay bị phục kích chỉ cần phòng thủ đưa Ngô Long về tay của Huyết Long thì mọi chuyện phức tạp cũng kết thúc.

- Không nói đến vấn đề khác ý kiến này hay đó. Nhưng trước nhất phải làm sao để thằng nhóc thoát khỏi cái áo mà Thúy Miêu đã chuẩn bị kia. Trong phạm vi một cây số nếu mà xa hơn sẽ có chuyện. Bọn bây cũng biết những loại thiết kế bom mìn này của Thúy Miêu rồi đó. Chính xác từng chút một.

Nhắc nhở mọi người một chút về chiếc áo mà Ngô Long vừa mặc lên người. Thái Quốc Đào cũng khá lo lắng về cái thiết bị này được Thúy Miêu làm. Nhiều khi không ăn được Thúy Miêu lại cho nổ banh xác thằng nhỏ cùng những người xung quanh thì không mấy là vui vẻ.

- Ủ anh nhắc mới nhớ! Lớ quớ banh xác chứ chả chơi. Mà điều khiển nằm trong tay Thúy Miêu sợ rằng không dễ lấy.

- Vấn đề là không phải dễ lấy hay không mà tìm cách vô hiệu hóa nó kia. Không chỉ riêng mày mới biết không dễ lấy. Nếu mà nó không có cái áo đó tao đâu phải suy nghĩ này giờ.

Thái Quốc Đào bây giờ mắng một câu hẳn thấy việc đối phó với Thúy Miêu với trái bom Ngô Long thật sự khó có thể nuốt trôi vụ này.

- Theo em thấy việc này Thúy Miêu sẽ không kích nổ. Anh nghĩ xem nó chịu chết chung với cái thằng nhóc đó à. Nhiệm vụ nguy hiểm như thế này nó tự đi làm rồi còn muốn tự chôn mình sao. Em thấy nếu trường hợp diễn ra nó sẽ trao đổi mạng mình với thằng nhóc. Chắc chắn là như thế nên nó mới làm cái boom cự ly.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 573: Độc Bảo Sập Bẫy

Cũng ngay lúc này ở phía trước hơn một trăm cây số cách đoàn người Thúy Miêu di chuyển. Nơi này tồn tại một nhóm người không nhỏ. Một người đứng tận trên cành cây mang theo một cái ống nhòm. Bên dưới gốc cây ấy hiện tại như một doanh trại di động.

Vùng phụ cận biên giới thế này khá vắng vẻ cũng ít khi bộ đội biên phòng đi tuần ở nơi đây. Vì con đường này thường dẫn vào nơi nguy hiểm như Tam Giác vàng và các thế lực tự phát trong khu vực phụ cận biên giới.

Họ không lo những người khác vượt biên bởi giáp ranh nơi này cũng không thoải mái gì. Nếu có thì cách nơi này chừng cả ba trăm cây số về hướng bắc nơi vùng biên giới đó là nơi điểm nóng của việc buôn lậu hàng hóa và việc vượt biên đi lao động không phép.

- Mẹ nó bọn bây sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa chưa. Khi mà bọn nó tiếp xăng hoặc nghỉ ngơi ở địa điểm tập kết thứ hai này thì ra tay. Vì nếu để qua được điểm này thì bọn nó chỉ đi thêm vài cây số nữa là có thể sử dụng ô tô lúc đó khó khăn cho chúng ta nhiều hơn đấy.

Độc Bảo cầm một nhánh cây vẽ ra những đoạn đơn giản nhất mà Thúy Miêu sẽ thay đổi phương tiện hay lộ trình cần thiết. Những đoạn đường này rất dễ để đoán được. Phần vì địa hình thích hợp, một phần vì cần chuyển đổi và cũng cố lại đội hình phòng thủ nên ở những nơi này là nơi thích hợp nhất trên tuyến đường hiện tại.

- Anh Bảo. Con Thúy Miêu người của nó rãi ra dọc tuyến đường nhiều lắm sợ mình có khi nào trúng mai phục của nó không? Em không sợ bắn nhau đánh nhau nhưng chỉ sợ về mấy cái boom mìn của nó thôi. Nhiều khi

nó đặt đầu đó gần chỗ nghỉ chân hay là mấy nơi nó định ra để đổi phương tiện thì mệt cho anh em thôi.

- Ủ mà nói cũng đúng. Nó chuyên về boom mìn nhắc nhở anh em cẩn thận địa lôi với xung quanh đó thật tốt đừng xông lên bừa chỉ khi cảm thấy nắm chắc phần thắng rồi mà bên nó còn ít người thì mới từ từ xông lên. Hiện tại nếu tiến độ này khoảng tầm một giờ nữa nó tới địa điểm tập kích xe máy. Từ đó đến đây trung bình thêm hơn một giờ. Mọi người chuẩn bị thật tốt trong một giờ này. Súng ống đạn dược và mọi thứ tổng cộng chúng ta có hai giờ đến ba giờ ở đây. Giờ lấy đồ ăn ra dùng đi.

Độc Bảo hạ lệnh một tiếng. Khoảng cách của họ với địa điểm nghỉ ngơi đã định của Thúy Miêu là tầm hơn hai cây số nếu cứ theo tiến độ tính toán đúng của Độc Bảo thì mọi người vẫn còn khá nhiều thời gian.

Những túi đồ ăn lính của mấy nước phụ cận mà Độc Bảo trang bị cho lính của mình khá phong phú hẳn cũng như họ. Làm sa một số đồ ăn sẵn đem theo cùng với mấy thanh lương khô ăn kèm.

Vừa cầm thanh lương khô cắn một cái Độc Bảo suy nghĩ điều gì đó mới nhìn đám người của mình nói.

- Lát nữa bọn mày bọc hậu cẩn thận một chút hiện tại gần sát biên giới tuy bọn biên phòng nó ít khi đi tuần tra chỗ này nhưng mà khi nổ ra việc đấu súng bọn chúng chắc chắn nhanh nhất chạy qua đây. Dù sao vượt mặt cũng phải nể mũi bọn nó không có nhiều vũ khí nhưng vẫn phải giữ một con đường này. Dù sao nơi này cũng là chỗ người ở bên khu vực mình muốn tuồng hàng ra ngoài dễ nhất.

Lời của hắn nói ra làm đám người đang ăn cũng ngưng lại đôi chút một người vừa cầm một cái khay đồ ăn của mình vừa đứng dậy nhìn Độc Bảo nói.

- Em nghĩ không cần thiết. Dù sao thì không có con đường này thì mình vẫn còn con đường khác. Trước đây không nói đến con đường này bọn nó cũng có mấy con đường khác qua thông qua mấy nước phụ cận tuồng hàng ra ngoài mất con đường này có con đường khác anh Bảo khỏi lo.

- Bọn mày chỉ được cái nói miệng đến lúc bị càn quét thì la làng không có đường chuyển hàng. Bọn mày nói có đường nhưng tao thấy chuyển hàng qua bằng các con đường nước khác an không bị lộ sao đường là do tụi bây tạo thành nhưng mà mấy thằng nào chịu mở con đường mới. Mẹ nói thì hay lắm thằng nào cũng đợi mở đường sẵn rồi ăn không mà cũng nói.

Độc Bảo thấy đám người của mình chỉ được cái nói miệng thật chất những con đường ở đây hầu như là bị ý kiến lên bọn họ nên những người ở đây mới cùng nhau tạo ra một con đường để cho việc chuyển hàng thông thoáng hơn. Nhằm đem lại doanh thu cao hơn.

- Em thấy chỗ này không đến nỗi tệ dù sao có bị mất đi con đường này chúng ta cũng không lo bởi trước đây đường này thuộc về Khung Chang giờ hẳn đi gặp Khung Sa rồi nên chắc sẽ không có ai sử dụng nữa hơn thế Huyết Long đó giờ tiếp quản quân khu họ có cần phải buôn hàng đâu.

- Mày ngu chưa chỗ tao ngu với bọn nó không sử dụng không có nghĩa là người mình không sử dụng. Bọn mày cứ nghĩ lúc nào cũng đơn giản. Chuyện lần này mà không xong chưa tính tới ngoài bọn Thái Quốc Đào sau này lại thêm con nhỏ Thúy Miêu này. Mục đích chỉ là cướp người nên có chính diện giao phong như thế nào cũng phải chừa một đường. Không sau này hai đứa nó mà cùng nhau làm khó bên mình thì cũng không ngon lành gì.

Khi Độc Bảo vừa dứt câu một tiếng sủng vang lên

“ Pằng”

Người đứng trước mặt hắn đang cầm khay thực phẩm đổ gục xuống.

“ Có mai phục”

Độc Bảo nhanh chóng hét lên cúi người xuống tránh vào thân cây. Người cầm ông nhóm trên cây lúc này cũng ngã gục xuống đất.

- Bắn về phía bọn nó cho tao! Mẹ nó con Thúy Miêu này dám cho người ra tay trước. Hèn gì tao bảo sao lộ tuyến nó làm lộ ra dễ vậy. Mẹ nó dính bẫy rồi. Tui bây bắn trả lại đi có bao nhiêu đạn xả hết cho tao.

“ Tạch Tạch Tạch ”

Trong khu rừng huyền nào lên tiếng súng nổ. Tiến đạn rớt trên đất, tiếng la khi có người trúng đạn ngã xuống. Đội hình của Độc Bảo vốn buông lỏng phòng bị dù đã có người ở trên cây theo dõi diễn biến như vì bố cục được Thúy Miêu chuẩn bị trước nên hoàn toàn bất lợi.

- Móa nó Thúy Miêu chuyện này không xong với ông đâu.

Vừa nói vừa nhổ một bãi nước bọt gần đó. Độc Bảo xoay người hướng cây súng AK 47 của mình về phía lùm cây sau lưng nã ra một loạt đạn rồi lại núp vào.

Ngay khi hắn vừa núp vào có một vật từ trong lùm cây bay về phía chỗ gốc cây gần nơi của hắn. Một trái lựu đạn vừa được rút chốt xuất hiện. Độc Bảo nhanh chóng co giò chạy ra thật xa tâm xác thương của trái lựu đạn.

“ Ầm”

Bùn đất bị cày xới lên không trung rồi đổ văng ra khắp nơi. Độc Bảo nằm trên đất. Dù không bị thương nhưng vị trí của hắn hiện tại nằm giữa

vùng chiến sự. Lăn tới một xác người gần đó hấn núp vào xác chết dùng nó như một cái bia đỡ đạn cho mình.

Cầm súng đặt lên người cái xác chết đang dần trở lạnh hấn thật sự hiện tại không định vị được nơi nào đang có người của Thúy Miêu. Trời thì tối mà trong rừng mọi thứ xung quanh đều như nhau. Nếu lấy đèn bin ra soi thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Mà Độc Bảo không biết việc ném lựu đạn về phía hấn là do người kia đem lựu đạn ném về phía đạn phát ra hay mục đích nhắm vào mình.

- Việc Lăn này không ổn rồi rút tụi bây!

Nói gì thì nói việc lăn này nếu không phải vì đánh đổi chỗ dựa lớn Độc Bảo cũng không muốn phải đi mạo hiểm hấn đang ăn sung mặc sướng có tiền sai. Cũng không muốn vì việc lăn này bị chết một cách không minh bạch hơn nữa. Việc đến đây vốn chỉ để cho bọn bên dưới hoạt động. Hấn đến cũng không có ý định ăn đạn. Nhưng hiện tại kế hoạch thất bại, bị Thúy Miêu gài bẫy chưa thấy được người tử thương đã hơn một nữa.

Sự quyết định của Độc Bảo bây giờ là hợp lý nhất. Dù cho không thi với số lượng người đem theo chỉ với một nhóm như thế này cũng không đủ sức uy hiếp được Thúy Miêu.

- Rút lui trước gọi viện trợ thêm đánh một trận.

Vừa trường người về phía sau lui lại. Độc Bảo cố gắng thoát ra khỏi tầm khống chế của súng ống phía trước. Tới ngay gần một gốc cây hấn núp vào và theo góc chết của cây chạy về phía đó. Trước khi chạy đi không quên rút chốt một trái lựu đạn ném về phía sau. Đám người Độc Bảo nhanh chóng rút lui từ vị trí âm thanh của hấn.

Nhưng những người mai phục của Thúy Miêu làm sao mà bỏ qua cơ hội nhanh như thế. Họ tiếp tục truy đuổi gắt gao ở phía sau. Những loạt đạn tiếp tục được xả ra.

Trong đêm tối như những loạt đạn này chỉ tập trung về nhóm người Độc Bảo làm hẳn thật sự không hiểu tại sao trong bóng tối như thế mà những người của Thúy Miêu lại có thể nhắm chính xác một hướng như thế. Hẳn nghi ngờ trong đội ngũ của mình thật sự có người làm nội gián. Nếu không tại sao những loạt đạn này chỉ nhắm về phía nhóm người của hẳn đang rút lui khỏi đây.

“Má nó tao mà biết thằng nào bán rẻ anh em tao cho nó đi gặp ông bà liên. Việc này không thể nào mà cho qua một cách dễ dàng được. Mẹ muốn chơi ông mày chơi cho tới luôn.”

Dù đang bị truy đuổi ở phía sau nhưng Độc Bảo vẫn suy nghĩ cách trả thù chuyện này. Nhìn đám người chạy đi. Một người đứng ở nơi nhóm người Độc Bảo mới ra hiệu dừng lại hành động truy đuổi.

- Thôi ra khỏi phạm vi cần thiết rồi. Chị Miêu nói giữ bọn nó ở khoảng cách ba cây số với điểm tập kết thôi.

Nghe lời nói của người phụ nữ này mấy người con lại cũng thu dọn chiến trường. Hẳn nhìn những thi thể đang có ở đây lên tiếng lắc đầu nói.

- Không ngờ bột dạ quan trọng tối hiệu quả vậy nếu mà rắc nhiều một chút nữa chắc tụi nó cũng không phát hiện đâu.

- Không hẳn vì chỉ phủ một ít nên Độc Bảo mới không phát hiện. Nếu dày quá chắc chắn đã khác. Nhưng mà trong điều kiện thế này thì nó thật sự là cách thức khá tốt.

Cầm trên tay một cái bóng đèn sắt màu trắng đưa qua đưa lại một chút trên mặt đất. Một người cầm lấy túi bột vẩy ở những chỗ đã bị mất lớp bột này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 574: Người Tám Lạng Kẻ Nửa Cân.

Đoàn người của Thái Quốc Đào đang đi phía sau của nhóm người của Thúy Miêu. Vốn từ đầu đến giờ hoàn toàn không có việc gì có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. Nhưng mọi việc cứ nghĩ đơn giản là chỉ theo sau Thúy Miêu là sẽ ổn nhưng mà Thái Quốc Đào lại không nghĩ rằng bọn hắn cũng bị một nhóm người đuổi theo phía sau.

Qua thời gian khá chậm rãi hơn một giờ đồng hồ hiện tại nhóm người Thúy Miêu đã đến được với nơi tập kích đầu tiên để chuyển đổi xe máy. Thái Quốc Đào vốn muốn ần nấp vào một nơi gần đấy đợi chờ cơ hội. Thì Thúy Miêu dừng lại điểm tập kết của mình tầm hai trăm mét.

Ngô Long thấy bốn bên là rừng phía trước mặt hắn không rõ địa hình. Hắn dường như đã quen với việc bị đẩy đi trên đường hiện tại bỗng nhiên dừng lại một khoảng cách không xa. Ngô Long ngăn người ra nói với người bên cạnh hắn.

- Đây là đâu! tự nhiên dừng giữa chừng vậy!

- Im mày thì biết gì chị Miêu đợi người! mày ở yên đây cho tao!

Người này trừng mắt nhìn Ngô Long nói. Dem hắn dẫn ra phía sau Thúy Miêu. Hiện tại đứng phía sau lưng Thúy Miêu. Ngô Long mới nhận thấy phía sau đang tiến tới về phía nhóm người bọn họ là một nhóm nhỏ chừng chục người.

- Thái Quốc Đào theo lâu như vậy rồi không định ra gặp mặt sao. Đường dài đi được còn khoảng cách bao nhiêu đây không được sao. Cần gì phải lên lên lút lút như thế.

Nghe âm thanh giọng nói của Thúy Miêu. Thái Quốc Đào sầm mặt xuống. Hắn vốn nên nghĩ đến chuyện này xảy ra ngay từ đầu. Giờ đã gọi đích danh thì muốn trốn cũng chỉ là mất mặt.

- Ấy! Sao Thúy Miêu lại ở đây? Trùng hợp thế đi dạo mà cũng gặp người quen sao?

Thúy Miêu nghe Thái Quốc Đào nói như thế cũng mỉm cười. Ai đòi đi dạo mà theo sau cô cả hơn một giờ đồng hồ. Hơn nữa da mặt còn dày đến như thế nói được cả việc theo sau cả giờ thành đi dạo nên Thúy Miêu mới cất lời châm chọc.

- Anh Quốc Đào đây đi dạo cũng làm cho người ta khâm phục thật. từ đây cách đại bản doanh của anh hơn ba trăm cây số vậy mà anh đi dạo tới tận đây. Xem ra sức lực thừa quá nhỉ.

- Ấy nói thế là không phải rồi. Thúy Miêu nhà ta không phải là cũng đến đây sao. Nếu cô đến được tại sao tôi không được. Đơn giản dễ hiểu mà phải không. Với lại tôi đem theo ít người như thế này chủ yếu bảo vệ mình thôi đâu như cô đâu.

Thái Quốc Đào bây giờ nhìn Thúy Miêu bộ dạng nhàn nhạ nói ra những gì mình thấy thích hợp.

- Cũng không có gì nhiều tôi xuất hiện ở đây có lý do của tôi, còn anh với lý do đi dạo một vòng thì cũng hơi phi lý rồi đấy. Nói đại đi mục đích của hai bên đều hiểu rõ anh cũng không cần vòng vo nữa đường đi hôm nay anh thật sự khó qua à.

Thúy Miêu không muốn vòng vo với Thái Quốc Đào. Hiện tại đôi bên ai cũng hiểu Thái Quốc Đào tại sao ở đây mà Thúy Miêu tại sao lại trực tiếp thực hiện cuộc dẫn độ này.

- Chúng ta đều hiểu người nào nắm giữ thằng nhóc kia chắc chắn sẽ được quyền lợi khá lớn. Dù sao cũng là người trong vùng lãnh thổ chung với nhau tôi nghĩ cô nên chia một chút phần. Như thế không phải mọi nhà đều tốt hay sao?

Thúy Miêu nghe Thái Quốc Đào nói thế cười lớn. Bởi những gì Thái Quốc Đào nói hết sức buồn cười. Làm cho Thúy Miêu không thể nào nhịn được.

- Quốc Đào anh nói chuyện nghe rất buồn cười. Nếu như thằng nhóc này vào tay anh. Khi đó quyền lợi anh lại chia cho mọi người sao. Anh đừng xem ai cũng như kẻ ngốc hết thế. Anh được lợi lại chia cho người khác. Vốn bản tính anh đã chẵn tốt lành gì anh nói như thế không sợ lương tâm bị chó tha mất à. Nhưng mà dù sao thì anh cũng tốt đi. Hiện tại nếu chỉ đi dạo thì dễ nói. Còn không thì tôi không ngại để anh ở lại đây.

Thái Quốc Đào bây giờ mới phát hiện phía sau mình đang có một nhóm người trên tay súng ống đầy đủ chỉ cần đợi lệnh của Thúy Miêu là ra tay là toàn bộ nã đạn.

- Xem ra cô chuẩn bị cũng đầy đủ nhỉ. Nhưng mà tôi nghĩ việc này không cần đâu. Cô có chuẩn bị thì tôi cũng có chuẩn bị. Cô nghĩ tôi chỉ đi bao nhiêu người như thế này à. Dù sao cũng phải phòng ngừa bị tập kích bất ngờ từ phía sau nên tôi cũng chuẩn bị đôi chút.

Bây giờ từ trong rừng xuất hiện không ít người với trang phục đen và súng ống đi kèm tạo thành một vòng tròn lớn. Ngay cả Thúy Miêu cũng giật mình. Nhìn những người vừa mới xuất hiện cô không khỏi thấy nguy cơ. Điều này giải thích cho thắc mắc của cô tại sao Thái Quốc Đào chỉ đem theo mười người mà dám đi theo cô đến đây hơn một giờ.

- Kẻ tám lạng người nửa cân thôi. Dù sao cũng phải phục anh vì có thể ẩn giấu người của mình lâu như thế. Đến cả những người của tôi ở xung quanh đều không biết.

Thúy Miêu bây giờ cũng cảm thấy khá phục việc Thái Quốc Đào có thể bố trí người như thế này. Bản thân cô cũng không biết được Thái Quốc Đào đã sắp xếp những người này như thế nào nên mới hỏi.

- Không biết anh Quốc Đào nhà ta sắp. Xếp những người này như thế nào đây? Đối với việc kiểm tra phụ cận tôi nhớ đã dặn người bên dưới kiểm tra rất kỹ mà.

Thái Quốc Đào bây giờ cũng mỉm cười. Hắn cũng muốn lấy lại một chút phong độ cho mình. Dù sao hiện tại tình thế cân bằng không ai hơn ai hết chỉ cần một môi lửa hai bên sẽ tử thóc không ít hắn và Thúy Miêu cũng không chạy được.

- Cũng không có gì. Đến trước cô một ngày thôi. Đối với việc làm của cô họ báo cáo về đầy đủ. Dù sao tôi biết cô cũng không dễ chơi. Chỉ cần trong phạm vi cần thiết tiềm phục là được. Dù sao đám người này thông thuộc chỗ này hơn cô nhiều. Họ đi hàng hàng tuần có nơi nào mà họ không biết.

Thúy Miêu lúc này mới hiểu con đường này không ngoài Khung Chang mà nhóm người của Thái Quốc Đào cũng sử dụng. Việc này giải thích cho cô hiểu tại sao hắn lại có thể bố trí người mà nhóm người của cô không phát hiện.

Những con đường như thế này vẫn thường có một nơi trang bị nơi ẩn náu khi chuyển hảng. Mà điều này đã lý giải tại sao tất cả những người của mình tìm kiếm hoàn toàn không có dấu vết người nào.

- Sao nào! Tình hình như thế rồi hiện tại cô muốn sao đây Thúy Miêu? Chia sẻ lợi ích hay là người chết ta sống. Thật tôi cũng không muốn thấy cảnh này nhưng mà bắt buộc thôi. Ai bảo thằng nhóc đó mang lại nhiều lợi ích như thế.

Thúy Miêu biết hiện tại nếu làm căn đôi bên cũng không ai được lợi. Trên tuyến đường này vẫn còn môi nguy hiểm cần thiết.

- Hiện tại anh xuất hiện vậy chắc là phía trước là nhóm người Độc Bảo đi không biết bên đó sao rồi. Việc lợi ích quan trọng bao nhiêu tôi cũng không biết phải từ chính người đó nói mới có hiệu lực hiện tại anh nghĩ xem tôi hứa hẹn đến lúc đó không đạt được thứ cần thiết thì tôi lấy gì đắp vào.

Cố gắng nhượng bộ. Ngay từ đầu Thúy Miêu biết chắc là sẽ không thể thực hiện được việc ôm lợi ích một mình. Nhưng loại được người nào Thúy Miêu sẽ loại bỏ. Tùy theo tình hình mà có thể thay đổi. Ai cũng hiểu thêm một người thì thêm một phần lợi ích bị chia nhỏ ra. Mà việc này hầu như không ai muốn.

Thái Quốc Đào lúc này mỉm cười một cái lắc đầu nhìn vào trong điện thoại của mình dù chỉ là màn hình đen trắng khá thông dụng nhưng nó lại đem đến thông tin là cho Thúy Miêu chùng chân.

- Độc Bảo hẳn sẽ chơi với cô ván này thật lớn đấy. Nghe nói bên kia của cô giết không ít người của hắn đâu. Hắn đang tập trung người đấy. Cô nhắm với những bố trí của cô với đám người của Độc Bảo đang chuẩn bị cô làm được không?

Vừa nói hắn đưa điện thoại của mình cho Thúy Miêu tự đọc. Hiện tại đôi bên không có hành động gì thì cứ để những người đó với trạng thái

phòng bị như thế. Thúy Miêu lúc này nhận lấy điện thoại từ tay của Thái Quốc Đào đọc dòng tin nhắn trên màn hình rồi cau mày một chút.

- Việc này hơi khó. Có bố trí như thế nào đi nữa thì hiện tại nếu chính điện giao phong cũng sẽ nằm ở thế yếu. Chưa nói đến việc gì sẽ xảy ra nhưng chắc là sẽ không ổn chỉ còn bước phòng bị cuối cùng chắc có được một chút ít lợi thế.

Thái Quốc Đào nghe Thúy Miêu nói như thế cũng cười lớn. Hắn thấy cô nàng này dường như không hiểu được những gì Độc Bảo định làm. Hắn thường xuyên đấu với Độc Bảo nên hiểu rõ. Tên này mà điều động người thì một chết ta sống hai bên trừ khi nào thiệt hại quá nhiều có thể suy yếu thế lực cực lớn hắn mới chịu ngưng hoặc là có một bên thứ ba can thiệp vào khi đó Độc Bảo mới chính thức buôn tha chuyện này.

- Vậy là cô làm rồi. Thằng này nó định ăn thua đủ với cô đấy. Nghe nói là nó bị nhóm người của cô phục kích tử thương thảm trọng đối với nhóm người bên dưới hắn mang theo nen việc này trên danh nghĩa là báo thù chung nhưng mục đích lại riêng. Nếu cô không hợp tác thì tôi cũng không can thiệp. Tôi không muốn tự nhiên mình bị kéo vào chuyện này mà không được gì.

Thúy Miêu lúc này mới vội suy nghĩ thật lâu. Hiện tại tình thế ở đây đôi bên đã ngang bằng nếu không hợp tác Thái Quốc Đào làm ra hành động cướp người. Còn cô thì bị Độc Bảo truy sát đường trường. Như thế cũng không bảo toàn được điều gì. Mà nếu Thúy Miêu hợp tác với Thái Quốc Đào. Dù gì cũng là hai thế lực. Độc Bảo hẳn có thiếu suy nghĩ như thế nào cũng không thể manh động được trong chuyện này.

- Được! Chuyện này tôi đồng ý hợp tác. Lợi ích thế nào thì chia đôi còn nữa. Nếu muốn có lợi anh phải hỗ trợ tôi trong việc này. Nếu gặp chuyện anh bàng quan đứng nhìn thì không ai có được gì hết.

Buộc phải bàn điều kiện với Thái Quốc Đào đó là một việc làm duy nhất hiện tại Thúy Miêu có thể làm. Không vì những việc phát sinh của Độc Bảo thì chắc chắn Thúy Miêu cũng lựa chọn hợp tác. Bởi cô cũng không biết ngoài Độc Bảo còn có Thi Lang đang có ý định như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 575: Cắt Bỏ Cái Gì

Thái Quốc Đào nghe lời nói của Thúy Miêu cũng cười khà khà rồi vui vẻ nhìn Thúy Miêu nói.

- Cô khỏi lo thằng Độc Bảo với tôi đã ư gì nhau đâu. Cũng không phải sớm thì muộn là đối đầu. Hợp tác thì phải hỗ trợ thôi. Mọi người hiện tại liên minh một chút. Đối phó với Độc Bảo. Sẵn trả thủ hấn mấy chuyện từ trước đến giờ gom lại tính toán sòng phẳng luôn.

Sự ra lệnh của Thái Quốc Đào đối với người của mình làm cho những người khác buồn bỏ phòng bị bên người của Thúy Miêu cũng nhận được cái gật đầu của cô ta. Thái Quốc Đào lúc này nhìn Ngô Long mỉm cười.

- Xem ra cô Miêu đây tốn không ít công để bắt thằng nhóc này đi. Tôi cũng biết sơ qua nó là con ông cháu cha đúng nghĩa đấy. Hiện tại chúng ta tiếp tục lên đường thôi. Tôi nghĩ khi đến gần địa phận của Huyết Long chúng ta giao người luôn như thế cũng đỡ phải phiền phức.

Thúy Miêu gật đầu sau đó suy nghĩ điều gì mới cau mày. Hiện tại sự hợp tác đã ổn thỏa rồi việc duy nhất bây giờ là việc lộ trình ban đầu của Thúy Miêu ở đoạn này sẽ đi xe máy giờ có thêm nhóm người Thái Quốc Đào phương tiện có thể không đủ dùng.

- Ấy các anh đi bộ thế đến chùng nào hiện tại nếu mà cứ đi bộ như thế này không phải càng dễ cho nhóm người của Độc Bảo có thêm giờ chuẩn bị mọi thứ hay sao?

- Việc này cô khỏi lo lại đằng trước đi rồi cô sẽ thấy ở đây vẫn có được con đường cần thiết để xe ô tô di chuyển chỉ là những người không thông thạo địa hình như cô thì khó thôi.

Vừa nói Thái Quốc Đào vừa ra hiệu gì đó khiến cho mọi người bên Thúy Miêu thắc mắc bởi họ đã từng kiểm tra thấy được khu vực này thật sự không có chỗ nào có thể để ô tô qua dù có nhưng đường rất nhỏ như thế lại càng khó khăn. Một người trong nhóm Thúy Miêu bây giờ mới lên tiếng nhìn Thái Quốc Đào nói.

- Ở đây làm gì có con đường nào mà có thể để xe ô tô đi được. Chúng tôi đã kiểm tra rất nhiều lần hoàn toàn không có con đường đó.

- Những nơi cô tìm kiếm không phải là những nơi người tôi sử dụng thì làm sao mà cô tìm thấy. Mọi người theo tôi. Không xa đâu.

Một người bên trong đội của Thái Quốc Đào bây giờ mới lên tiếng đáp lại người của Thúy Miêu bọn họ tạo ra con đường cho riêng mình vì sợ rằng sẽ có tranh chấp với Khung Chang trên một cung đường chính, Nên con đường thật sự của họ không nằm gần con đường của Khung Sa đã tạo ra mà cách xa nó khoảng một trăm mét.

Mọi người đi theo sự chỉ dẫn đến một nơi tán cây cối cũng không khác gì với phía bên đường bên kia. Nhưng tất cả chỉ là những cây cối không sai biệt.

- Đường anh nói đâu? làm gì có con đường nào?

Người này bây giờ mới cười chỉ vào thân cây một chút nói.

- Cô nhìn theo những đánh dấu phía trên thân cây từ hương này nhìn về phía doanh trại chúng tôi thì sẽ khác.

Thúy Miêu nghe thấy thế cũng nhú mảy một chút tiến lại nơi này theo sự chỉ dẫn của người đội viên bây giờ Thúy Miêu hiểu con đường này từ đâu xuất hiện.

Nhìn những hàng cây tạo thành một khoảng đủ rộng theo một đường chéo cắt ngang qua con đường của Khung Sa đã tạo ra hai bên cây cối có thể thấy được dọn dẹp thẳng tắp.

Thúy Miêu suy nghĩ điều gì đó mới gật đầu. Bởi trong rừng cây này họ vẫn luôn tìm đường ngắn nhất là đường thẳng cần phải đi qua mà quên mất đường chéo như thế này cũng tạo thành một con đường từ những khoản cách mà các thân cây tạo thành.

- Xem ra anh làm con đường này cũng khá lâu và giữ bí mật rất tốt. Nếu không chúng tôi chắc chắn sẽ phát hiện.

- Cô còn phải nói. Con đường này tôi tạo ra lúc thời còn là con buôn. Mỗi lần đi trên con đường này đụng phải người của Khung Sa tôi thực sự rất khó chịu. Hắn nắm quyền điều hành ở trên người của hắn không kiên nhẫn gì. Việc chạm trán như thế là chúng tôi thiệt hại không ít. Bởi thế tôi mới tự mình tạo ra con đường này. Xe từ điểm tập kết của tôi tới rồi. Cô có thể để người mình lái xe máy đi theo cũng được để thẳng nhóc lên xe cùng với tôi.

Thái Quốc Đào tự tin kể về một khoản thời gian khá lâu trước đây của hắn khi còn là những người buôn hàng qua vùng này. Dường như Thái Quốc Đào cũng đã chuẩn bị ô tô khá kỹ lưỡng. Không những chỉ xuất hiện một chiếc mà bốn đến năm chiếc xe việt dã màu đen không có cả đèn mui trần ở phía sau đủ để rất nhiều người ngồi.

Bốn chiếc xe nhanh chóng được chở đầy người. Những chiếc moto mới đầu là xe chở hai người giờ đây cũng chỉ có một người chạy nó. Thúy Miêu thấy sự sắp xếp của Thái Quốc Đào như thế cũng im lặng.

Vì cô biết nếu đấu với Thái Quốc Đào trong việc này mình chỉ có thể chịu thiệt. Thái Quốc Đào đã lên chi tiết kỹ lưỡng những chuyện như thế này nên mới để cả tài xế ô tô đợi ở đâu đó khi cần thì gọi ra. Thái Quốc Đào

thấy Ngô Long bị áp giải lên chung xe với mình cũng xoay đầu ra sau nhìn hần cùng Thúy Miêu một chút.

- Thằng Nhóc lên xe đi. Hi vọng là mày không đụng độ Độc Bảo nếu giữa đường mà đụng phải hần thì mày tự lo bản thân đi. Bị bắn chết bọn tao không chiu trách nhiệm.

Ngô Long nghe vậy cũng giật mình hần biết đám người này sẽ giao hần cho một ai đó bởi vì hần có giá trị hiện tại Thái Quốc Đào lại nói tự hần bảo vệ hần. Nhìn vào tay với chân và những thứ trên người mình Ngô Long nhìn hần biết chắc chắn thể nào bảo vệ được mình.

- Gì kỳ vậy bọn mày giành nhau cho đã giờ kêu tao tự mình bảo vệ mình mày ngu à. Tao chết thì không ai đổi với bọn mày đâu. lo mà chăm sóc bảo vệ cho tao tử tế đừng để tao chết dọc đường công toi đấy.

Thúy Miêu Nghe Ngô Long nói như thế một mũi giầy được đá ngay mặt từ chính chân của Thúy Miêu. Khuôn mặt Ngô Long bây giờ có thể nhìn rõ cả đế giầy lính.

- Thằng này đáng ăn đòn. Cứ từ từ hưởng thụ trên đường. Chi Miêu mày đánh như thế còn nhẹ đấy. Chi tiết là phải để mày không thành gánh nặng nếu không tao cắt gân tay gân chân mày giao nộp miễn sao mày còn sống là được. Tao nghe nói mày bá đạo quen rồi mà không dưới trăm em gái chết trong tay mày đi. Hình như có một người của Chị Miêu cũng là một trong số đó đi.

Thái Quốc Đào Không lái xe mà để cho người mình lái vừa nhìn vừa nói với là Ngô Long một cách khoái chí. Câu hỏi của Thái Quốc Đào được Thúy Miêu trả lời trong phút chốc. Một cái gật đầu và một câu chuyện khiên cho Ngô Long đỏ đày mồ hôi lạnh.

- Ủ Con bé Thanh Hàn ở trạm tiếp theo. Xem ra nó vừa đánh cho bọn Độc Bảo một trận để chuẩn bị hạ giặc đấy mà. Chú em Ngô Long đây cũng hào hoa dữ. Chiếm được người rồi thì để thẳng chú hưởng. Xong rồi còn ra tay với bố mẹ con bé. Đấy con nhỏ phải đi đứng đường. Không biết chú em mà có nhớ. Vốn chị định để chú mà ẵm Thành Hàn để em nó tâm sự với chú mà. Nhưng mà kệ cho chú mà một chút quà trước vậy.

Chị nói lão tôi không biết ai tên Thanh Hàn hết cô ta là ai tôi không biết mấy người nhảm người rồi. Chắc chắn là nhảm người. Thái Quốc Đào lúc này cười lớn. Nhưng Ngô Long thì lo sợ. Hẳn khi nghe tới cái tên Thanh Hàn thật sự là nổi ám ảnh của hắn.

Vốn chỉ là một cuộc vui qua đường nhưng vì bố mẹ Thanh Hàn không nhận tiền lại còn đưa ra được bằng chứng hắn bỏ thuốc cô bé và chú hắn là người tiếp tay. Hai chú cháu sau khi hành sự xong có bỏ lại một số tiền nhưng cái điện thoại của một số nhân viên hôm đó quay lên được tới tay thanh hàn và gia đình cô.

Ngay lập tức chuyện này được Ngô Trục xóa dấu vết. Bố mẹ của Thanh Hàn bị xe đụng chết. Thanh Hàn vẫn khăn khăn một mực đi kiện. Ngô Trục dùng người của mình bắt Thành Hàn phải làm gái đứng đường có sự quản lý. Nhưng Thanh Hàn trốn thoát Ngô Trục cho người truy đuổi thì Thanh Hàn từ trên đường đèo nhảy xuống vực. Đây là những gì Ngô Long còn nhớ. Hắn nhớ như in ngày hai chú cháu hắn ăn mừng cái chết của Thanh Hàn. Bởi với hắn rơi xuống đó chỉ có nước chết chứ không sống được.

Thúy Miêu thấy được tâm trạng hoảng loạn thất thần của Ngô Long biết hắn có tật giật mình cười nói.

- Chú em cứ từ từ đợi nhận người xem đúng hay không cái đã. Còn việc trước khi đến với người kia Thanh Hàn có muốn làm gì em thì chi không quan tâm.

Thái Quốc Đào cười to nhìn Ngô Long vẻ thương hại nhưng làm ra một bộ mặt quân tử không hơn không kém.

- Chú mày cứ yên tâm. Nếu mà nhầm anh chắc chắn sẽ không để chú mày bị gì hết. Còn nếu đúng thì anh cũng không giúp được. Chú mày cứ hi vọng là việc này là sự hiểu lầm đi. Nhưng mà anh bỗng nhiên muốn nhìn thấy sự xác nhận của Thanh Hàn ghê.

- Việc đó cứ để Thanh Hàn quyết định! Dù sao thì không sai được. Chỉ là không biết con bé sử dụng hình phạt nào thôi. Nhưng cam đoan với Anh Đào là thằng này khi giao cho Huyết Long sẽ không chết để chúng ta có được lợi ích nhất định.

Thúy Miêu một lần nữa đảm bảo với lại Thái Quốc Đào. Dù sao thì hành hạ Ngô Long như thế nào cũng phải cho hắn còn sống. Ngô Long còn sống mới có thể kiến được nhiều lợi ích.

- Không sao! Không sao tôi hiểu rõ Thanh Hàn chắc chắn sẽ không chết chỉ là nếu hắn thiếu tay thiếu chân hay cái gì đó thì bất tiện lắm có gì nói với Thanh Hàn hành hạ đừng cắt bỏ. Cô ấy quen cắt bỏ rồi cũng không hay lắm.

Ngô Long không hiểu từ cắt bỏ ở đây là gì nhưng mà thấy ánh mắt bất Thiện của Thái Quốc Đào hắn vội nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng.

- Cô ta quen cắt bỏ cái gì?

- Không có gì. Vì bị cưỡng bức nên giờ cô ta hay có thói quen cắt bỏ cái đó của đàn ông thôi. Hi vọng cho cậu là không bị vấn đề này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 576: Bước Chuẩn Bị Thứ Hai

Ngô Long khi nghe một lời đơn giản của Thái Quốc Đào bắt giặc hai tay đang bị còng cũng ráng chụp lấy đũng quần của mình mò hồi trên lưng ướt đẫm nhưng mà Thúy Miêu thấy thế mỉm cười một cách mỉa mai.

- Biết chuyện sẽ như thế thì năm xưa đừng làm. Mà cũng chưa biết chắc xem phải là cạm hay cứ hi vọng là mình không bị như thế đi.

- Thôi cứ đợi đó để con bé Thanh Hàn gặp rồi sẽ biết ...

Thái Quốc Đào thấy chuyện này hết thú vị nên cũng không muốn đề cập còn riêng về phần Thúy Miêu thì đang suy đoán xem Độc Bảo sẽ ra tay ở thời điểm nào để có thể ứng phó. Việc ở trạm kế tiếp có thể sẽ không nhưng ở những chỗ còn lại trên đường chắc chắn sẽ có.

Hiện tại tập trung quân số đông thì Độc Bảo sẽ không đủ thời gian đến với trạm tiếp theo mà cô đã bố trí. Mà muốn đánh bọn hãn trên đường rất nhiều nơi có thể động quân được. Suy nghĩ của Thúy Miêu cũng không thể nói lên được điều gì. Nhìn qua Thái Quốc Đào đang ung dung nhìn mấy tán lá cây trong rừng Thúy Miêu mới hỏi hãn.

- Quốc Đào! Người thấy Độc Bảo sẽ ra tay ở nơi nào. Người với hãn hiểu rõ nhau nhất chắc chắn sẽ biết đi. Có câu nói người hiểu ta nhất không phải là người thân mà là kẻ thù điều này đúng mà phải không?

- Vấn đề này không nói nhưng có thể nhất dự theo tình hình Độc Bảo sẽ ra tay trước khu vực phi quân sự. Điều này có thể thấy được hãn chắc chắn tập trung người ở đó để đánh một trận. Nên vào gần tới chỗ đó thì cẩn thận việc tấn công trên đường thì không khả năng. Nhưng không ngoài khả năng Thi Lang cũng ở đó. Nếu không có Thi Lang thì mọi chuyện có thể ổn thỏa.

Thái Quốc Đào vừa hóng gió vừa nói nhưng suy nghĩ của mình. Mỗi lo ngại của hắn không phải là Độc Bảo mà là Thi Lang. Trong việc này Thi Lang là người chủ động hiện tại lại không thấy động tĩnh gì nên Thái Quốc Đào có chút lo lắng.

- Ủ Thi Lang đúng thật đáng lo ngại. Không biết lần này lão ta làm ra những gì. Nhưng cứ chuẩn bị tin thần phòng thủ tốt nhất chắc có lẽ sẽ ổn. Xong chuyện này việc đạt được một chút lợi ích cần thiết sẽ thu về được một khoản đi.

Thúy Miêu ngồi nhìn vào Ngô Long một cách chăm chăm. Hiện tại Ngô Long là nơi có thể đem lại lợi ích tốt nhất. Chỉ cần có hắn việc lấy được những thứ gì từ Huyết Long có thể không biết nhưng có thể là không ít hơn những thứ mà họ kiếm được hàng ngày.

Còn tại Lưu Minh hiện tại dù việc Ngô Nam bị bắt tạo ra một sự dao động trong dân chúng không ít và thêm cái video của Ngô Nam được phát tán kèm theo các bài bào mạng cứ thay phiên nhau công kích. Dù một số người không liên quan như vì nằm ở một số bộ phận nhạy cảm nên cũng bị kéo đi làm thủ tục cần thiết.

Thiếu Kiệt hắn hiện tại đang ngồi ăn uống ở chỗ Vô Ảnh. Hắn theo dõi những chuyện biến đang diễn ra dù hiện tại đã ba mươi phút trôi qua nhưng san giao dịch vàng trên diễn đàn đã khá nhiều vấn đề mà Ngô Long vẫn chưa xuất hiện.

Timothy vừa làm xong một bài công kích vào san giao dịch trên diễn đàn bước đến gần chỗ Thiếu Kiệt nói.

- Bên này đội ngũ quản trị dờ tẹ. Đã lâu như thế mà vẫn chưa lấy lại được quyền không chế chỉ có thể đánh tới bên ngoài.

- Không phải họ dốt tệ mà là bản mã nguồn này của tôi không phải bọn hắn viết ra cấu trúc có phần nào đó phức tạp thì nhóm người quản lý này chỉ hiểu được cơ cấu mà không nắm chắc được vấn đề cần thiết là phải sửa ở đâu.

Timothy bây giờ mới biết thật chất trang web này từ tay Thiếu Kiệt xuất hiện. Hắn trước cũng có thắc mắc tại sao nhưng chỗ bị lỗi mà hắn đã nhận từ Thiếu Kiệt rất tinh vi tuy không ảnh hưởng đến bố cục và cách hoạt động của sàn giao dịch nhưng nó là một chìa khóa cho người khác tấn công vào. Nhưng cái này rất khó tìm ra bởi nó cực kỳ nhỏ hầu như không tồn tại.

- Hiện tại bên diễn đàn sử dụng một số id chiếm quyền ít đăng nhập diễn đàn mà tạo ra bài viết. Có một số lớn người chơi khi không vào được web chuyên qua diễn đàn ngồi chờ tin tức. Khá nhiều người như thế. Cậu định để nó khoảng thời gian bao lâu.

- Càng lâu càng tốt để những người kia càng nôn nóng càng tốt. Dù hiện tại có mấy bài trấn an trên diễn đàn nhưng sẽ không ai quan tâm đâu. Họ chỉ quan tâm tới tiền của họ đang nằm ở đâu thôi.

Thiếu Kiệt đem việc này nói cho timothy. Hắn hiểu nhất lo lắng của người đầu tư lúc nào cũng là tiền của mình có bị gì không chứ chẵn hề quan tâm trang web có lỗi gì và tại sao lại lỗi. Bởi họ không phải chuyên gia họ cũng không hiểu trang web tại sao được xây dựng lên.

- Thiếu Kiệt chuyện này có ảnh hưởng gì không những người chơi trên sàn giao dịch thiệt hại như thế thì chắc chắn họ phải tìm được người hoàn trả cho mình tiền. Nhưng lỗ Diệp Nhi không nhúng tay vào thì sao?

Hà Vi bây giờ mới nói ra thắc mắc của mình trong chuyện này cho Thiếu Kiệt biết. Dù sao người thao tác là hắn cô cũng cần biết số phận của những người chơi đó sẽ như thế nào.

- Cũng không cần lo. Ngô Long không xuất hiện thì ngày mai sẽ có một số người đến báo cảnh sát tường trình lại vụ việc. Mà anh đã để cho Lâm Phong nhận vụ này rồi. Chỉ cần Lâm Phong ra tay điều tra Diệp Nhi phải bỏ tiền vào đó. Sau đó thao tác tài sản của bà ta điều động là minh bạch hay không.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt giải thích quá trình cũng gật đầu. Chỉ có như thế mới để những người chơi trên sàn giao dịch không có thiệt hại. Nhưng chưa kịp thả lỏng tâm tình của mình Hà Vi nhận được một kết quả khác làm cho cô không thể không suy nghĩ.

- Nhưng có thể nhưng người chơi lớn sẽ nhận được lại tiền còn những người đầu tư ít hoặc quá ít chắc chắn sẽ không thể nào được hoàn trả tiền. Nếu không con số của Diệp Nhi phải bù vào không chỉ là bốn tỷ ban đầu mà đó là con số gấp đôi có thể nhiều hơn. Chỉ con số này chưa phải là của những người chơi thấp bên dưới.

Ngọc Nhi đang gấp đồ ăn cũng dừng lại. Nhìn con số Thiếu Kiệt nói ra. Bởi vì con số này hơn xa với số tiền mà Ngô Long đã bỏ ra để mua san giao dịch.

- Ấy sao con số này lại gấp đôi rồi. Không phải chỉ là bốn tỷ thôi sao? Làm gì mà thành ra gấp đôi như thế?

- Ừ con số này gấp đôi. Bốn tỷ chỉ là một con số dựa trên đôi bên nhưng mấy em có nghĩ đến tiền trong đó bị Ngô Long lấy đi làm nhiều việc khác nữa. Đâu phải chỉ là ba tỷ ở công ty Ngọc Minh được chuyển về cho Lâm Huân Di đâu. Hẳn chắc chắn còn những chuyện đang cần bỏ tiền ra. Mà con số bốn tỷ hẳn bỏ ra mua web từ anh cũng chỉ là tiền đầu tư của những người phe cánh Diệp Nhi làm ra thôi. Muốn bù vào thì phải bù vào cả phần đó và lợi nhuận hiện tại.

Thiếu Kiệt Bây giờ mới kể rõ cho những người Diệp Nhi hiểu tại sao số tiền lại tăng lên nhiều lần cách làm của hắn mới đầu sẽ không có vấn đề gì. Hắn có thể làm được nhưng khi mua lại sản giao dịch Ngô Long bắt buộc phải chịu rủi ro sau này.

Điều này giống như việc thương lượng mua lại hai công ty riêng biệt một công ty mua lại đột nhiên được đầu tư gia trị tăng gấp nhiều lần thực tế. Còn công ty còn lại cũng được mua lại nhưng sau quá trình đầu tư nó không tăng lên giá trị có thực mà lại chỉ ở mức bình ổn như ban đầu hoặc đi lui thì chắc chắn công ty đó phải phá sản.

Ngọc Nhi với Hà Vi thừa hiểu vấn đề này. Nhã Oanh phải một lúc suy nghĩ thật lâu mới tìm ra được giải đáp cho mình. Cả ba người đều hiểu Thiếu Kiệt hắn bố cục từ đầu việc này trước tiên đưa ra giá thật cao cho Ngô Long mua lại sau đó mới tiến hành từng bước sắp xếp để hắn không thoát khỏi chuyện này.

- Hiện tại thì Ngô Nam hết cứu được còn Ngô Long mất tích chắc chắn bên Diệp Gia sẽ có mặt để ổn định tình hình. Những chuyện ở sản giao dịch của Ngô Long chắc cũng sắp tới tai của Diệp Nhi như thế thì cần làm ra một bước chuẩn bị nữa. Ngọc Nhi người mình chuyển giao hồ sơ đó cho Lâm Phong chưa.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình về hồ sơ mà hắn nhờ cô gửi đi. Ngọc Nhi mới gật đầu đáp lại.

- Rồi anh sáng nay vừa tới tay của Lâm Phong em nghĩ giờ hắn cũng có chuẩn bị cho chính mình rồi đấy!

Thiếu Kiệt bây giờ mới lấy điện thoại của mình ra gọi cho Lâm Phong. Hắn có được số điện thoại thông qua Lâm Huân Di nên bên kia điện thoại của Lâm Phong số điện thoại của hắn hoàn toàn không có tên.

Tiếng chuông điện thoại vang lên Lâm Phong cũng không biết là ai đang gọi tới cho mình. Hấn cũng bắt máy lên nhận lấy cuộc gọi.

- Alo! Ai vậy?

- Tôi Thiếu Kiệt đây! Hiện tại tình hình ra sao chắc ông đã biết. Sáng mai chắc chắn sẽ có đơn kiện dừng để ai tiếp nhận việc này ngoài ông. Hơn nữa chuyện này có thể giúp ông lập công lớn cứ theo những gì ghi trong hồ sơ mà thực hiện không sớm thì muộn ông sẽ làm đạt được thứ mình cần.

Lâm Phong nghe được người bên điện thoại là Thiếu Kiệt cũng hơi ngỡ ngàng này hấn nhận qua hồ sơ Thiếu Kiệt đưa biết đây là vụ án nhưng cũng không dám triển khai ngay. Bởi không bằng không chứng làm điều tra không có đơn tố cáo đó là hành vi tự ý điều tra lãnh đạo cũng khó có thể.

- Cậu yên tâm hiện tại vì muốn tôi có chiến công nên những người ở Lâm gia thao tác hầu hết những vụ án mới gần đây đều giao qua cho tôi. Nhưng mà trên hồ sơ có điều tôi thắc mắc tại sao cậu nói khi thời điểm bên kia Hà Thúc ra tay thì tôi mới được quyền bắt tay vào làm.

- Vấn đề này ông không cần phải biết đâu. Đến thời điểm thích hợp ông sẽ hiểu được vì sao mà có thể điều tra toàn bộ hai nhà bên đó. Hiện tại cứ theo từng bước mà làm đừng bỏ qua một bước nào tất cả các bước đi tôi đã sắp xếp để không xảy ra rủi ro cần thiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 577: Cho Người Đốt Kho

Lâm Phong nghe Thiếu Kiệt nói như thế vốn cũng định mau chóng làm án một cách nhanh nhất nhưng dựa theo những bước của Thiếu Kiệt đã làm trong hồ sơ Lâm Phong lại thấy vài bước không cần thiết. Hiện tại cũng đã hiểu tại sao có những bước đi như thế này.

- Cậu yên tâm tôi sẽ không để sót một chút nào về những vấn đề mà cậu đã nêu trong hồ sơ. Bây giờ tôi tiến hành hoạt động từng bước trước.

- Ừ! Ông đi làm đi. Tôi này sẽ mệt đấy ông lo mà chuẩn bị tâm lý.

Thiếu Kiệt đáp lại một câu rồi cúp máy. Hắn đứng lên đi về phía một cái bàn cầm lấy tờ giấy A 4 với một cây viết ghi lên đó những địa chỉ mà hắn đã lưu trong điện thoại.

- Tối này em cho người của mình ở Ngọc Châu châm lửa đốt vài cái kho này cho anh?

Ngọc Nhi vừa cầm lấy tờ giấy A4 cũng giật mình. Thiếu Kiệt chơi lớn cả đốt kho như thế là phạm vào tội lớn hủy hoại của công. Hà Vi cũng nhìn hắn một cái nhìn khó hiểu.

- Anh định đùa à! Đang yên đang lành lại muốn dính vào tội tổ chức phóng hỏa sao?

Biết Hà Vi không hài lòng với những gì Thiếu Kiệt dự định làm. Dù hắn có làm gì đi nữa thì mọi thứ chỉ cần hợp pháp và không có vấn đề gì ảnh hưởng đến người dân vô tội thì cô sẽ làm nhưng hiện tại thì lại làm cả việc phóng hỏa đốt kho như thế này thì cô không hài lòng.

- Cũng không phải như các em tưởng tượng đâu! Việc này anh làm có mục đích chính xác là những cái kho này anh có phần hơi nghi ngờ một chút. Bởi nó được Diệp Nhi thuê từ nhà nước và chuyển giao cho Ngô Trực. Mọi người còn nhớ mấy cái kho mà anh đã bị bắt đem tới không?

Thiếu Kiệt nhắc lại chuyện này làm cả ba người suy ngẫm một chút rồi gật đầu. Thấy thế Thiếu Kiệt mới cười nói.

- Ở cái nhà kho đầu tiên anh có nói là anh hai mấy cây cỏ dại để cầm máu. Ở đó và nhà kho lúc mọi người cứu anh có một số thứ khá lạ. Diễn hình như cây cỏ cao hơn. Sự phát triển mạnh mẽ hơn. Mà qua một số tài liệu anh đọc được thì có thể những nơi mà cây cỏ dại anh hái ở nhà kho đầu tiên có thể được chôn ma túy còn sót lại của Ngô Trực.

Hà Vi bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi thì suy nghĩ một chút đem ý nghĩ của mình phân tích ra

- Không phải không có khả năng đó, nhưng mà liệu anh đoán có đúng không mới là việc quan trọng. Một số đặc điểm đất ở mỗi vùng miền phù hợp và chất dinh dưỡng trong đất sẽ làm cây phát triển tốt hơn nhưng nơi khác. Cũng không chỉ có ma túy mới đem lại hiệu quả đó. Anh có nhầm không?

- Anh nghĩ là không bởi từ thân cây và những thứ đặc điểm của nó anh đã so sánh. Cỏ mực có thể tỏa ra hương thơm vào buổi tối sao. Thân cây tuy mảnh mai nhưng độ rắn chắc lại hoàn toàn phù hợp. Thêm nữa độ cao của cây khá lớn trong khi đó khu vực này bỏ hoang mà ánh nắng buổi sáng thường là trực tiếp chiếu vào nơi này. Mọi điều kiện và hoàn cảnh đều phù hợp với những gì anh đã tra cứu được. Chỉ có thể như thế sức sống của nó mới mạnh mẽ và phát triển gấp mấy lần cái cây ở nhà kho mọi người cứu anh.

Thiếu Kiệt dựa theo những tư liệu mình đọc được và nhớ lại những gì mà hắn đã thấy được ở nhà kho mà bản thân bị hành. Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế mới hỏi hắn.

- Anh còn nhớ chỗ đó không em cho người đi xác nhận một chút nếu đúng thì anh cứ làm việc ở Ngọc Châu.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút về tên nhà kho mà hắn đã bị nhốt rồi đem cái tên nhà kho đó đưa cho Hà Vi. Hắn cũng không chắc trong việc này nên Hà Vi muốn xác minh thì hắn cũng có thêm một chút việc cần thiết.

Hà Vi bây giờ mới bước ra ngoài gọi điện thoại. Ngọc Nhi thấy Hà Vi cần xác minh nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy có cần đợi Hà Vi xác minh xong rồi mới làm không?

- Anh thấy cứ triển khai làm là được rồi. Anh nghĩ mình có suy nghĩ đúng không sai đâu. Dù hiện tại anh chỉ có thể dám chắc tám mươi phần trăm. Chắc chắn ở mấy cái kho của Ngô Trục còn lại không ít thì nhiều sẽ có được số ma túy cần thiết chỉ cần bị kiểm tra là cảnh sát có thể suy đoán ích nhiều.

Ngọc Nhi bây giờ gật đầu đứng lên đi làm việc mà hắn giao cho cô. Nhã Oanh nhìn Thiếu Kiệt cười đùa nói.

- Xem ra em không có thể lực gì lại là người khỏe nhất. Anh đó mai một công việc em làm được mà không đưa em làm thì biết tay. Nhưng mà em hỏi nè nếu phóng hỏa như thế cảnh sát đối phó được không Thiếu Kiệt.

- Vấn đề anh thấy không có vấn đề nói mấy cái kho thật chất chỉ có hai cái thôi hai cái đó là của Ngô Trục tiếp quản khá lâu rồi. Hiện tại cũng không ai dùng anh nghĩ chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ. Nhà Kho của Ngô Trục dùng chắc chắn sẽ có vấn đề.

Hà Vi bây giờ mới quay lại ngồi trước mặt Thiếu Kiệt thờ dài.

- hi vọng là anh nói đúng em không nghĩ đến Ngô Trục sẽ còn hàng hóa lưu giữ đâu. Nhưng cứ để cho người đi kiểm tra thử sẽ được. Nếu đúng thì những nhà kho kia cũng có vấn đề.

- Anh thấy có vấn đề là chắc rồi đó. Dù không muốn thừa nhận nhưng thằng Ngô Long nó chắc biết. Và hơn thế nữa còn cố tình giấu đề một tay nắm gọn con đường của Ngô Trục. Nếu không thị trường buôn bán ma túy không có ổn định như thế này.

Thiếu Kiệt tin chắc rằng chuyện này có thể vì có cơ sở xác thực. Ngô Trục không chỉ là đầu nậu mà là nhà phân phối cả nước. Ngô Trục chết thị trường có một chút biến động giá vật chất nhưng thứ này chỉ tăng lên một chút rồi bình ổn. Nếu có người thứ hai như Ngô Trục cũng có thể nhưng để tuồng một số lượng ma túy vào trong nước chắc hẳn không có con đường nào ngoài Tam giác vàng.

Khung Chang có thể giao dịch với Ngô gia thì chắc chắn phải để một nơi cất giấu. Còn không thì phải có hàng đang dự trữ. Chỉ dựa vào những đặc điểm này hẳn dám chắc. Tại Ngô gia không ít thì nhiều có hàng.

- Hèn gì mấy ngày nay Cao Thịnh lại cho người đi điều tra giá cả vật chất của mặc hàng này thì ra là do anh thao tác. Thế mà em cứ tưởng là anh định đem hàng về từ tam giác vàng về bán chứ.

Ngọc Nhi hiện tại trở về sau khi đi hoạt động những thứ cần thiết cho Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt thấy Ngọc Nhi nói thế trợn mắt lên.

- Anh không thích dính dáng đến mấy cái này em biết rồi còn gì.. Dù sao thì nó cũng kiếm tiền cũng không bằng anh ngồi mấy ngày nghiên cứu. Nên

anh không bao giờ đụng đến. Cái đám ma túy ở bên tam giác vàng của Khung Chang anh để cho Connor xử lý rồi

Hà Vi cũng biết chuyện này nên cũng không nói gì. Cô cũng thừa biết Ngọc Nhi nói lời này vốn là đùa giỡn với Thiếu Kiệt. Ngay lúc này điện thoại của cô Vang lên. Nhìn vào điện thoại thì thấy đây là số điện thoại của Connor vẫn thường sử dụng để liên lạc với mình. Cau mày một chút cô mới nhân nút chấp nhận cuộc gọi.

- Alo Ngọc Nhi có chuyện cần báo với Thiếu Kiệt đây gấp nhé. Cô qua bên nhà gặp Thiếu Kiệt rồi gọi là giúp tôi. Để báo cáo chuyện gấp luôn, hiện tại dùng điện thoại này gọi ra nước ngoài tốn tiền lắm.

Ngọc Nhi mỉm cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu cô mở loa ngoài cho cả cho hần và mọi người đều nghe. Ngọc Nhi bây giờ mới đáp lại lời của Connor.

- Anh mà sợ thiếu tiền nữa sao. Nói đi Thiếu Kiệt đang ở đây luôn này.

- Thiếu chứ sao không bên này gọi ra nước ngoài mắc lắm. Tôi nghèo đâu giống Thiếu Kiệt mà cũng may thật chuyện này tôi mới nhận được. Đám người Thái Quốc Đào, Thúy Miêu, Độc Bảo ba thế lực lớn đang tranh chấp mà đối tượng bị bọn họ tranh giành không xa lạ mấy là Ngô Long. Nghe nói Thúy Miêu với Thái Quốc Đào hợp tác bắt cóc Ngô Long cậu có ý kiến gì không?

Bốn người cũng ngẩn ra. Họ bất ngờ với những gì Connor nói. Việc cả ba thế lực lớn đề nhắm vào Ngô Long cũng làm cho Thiếu Kiệt tò mò không ít. Bởi việc này dường như đâu đem lại lợi ích gì cho họ. Thêm đó là việc bắt cóc này nhằm mục đích như thế nào mới là đáng nói.

- Chuyện này thật không thể, Nhóm người đó bắt cóc Ngô Long làm gì? bọn nó có thâm thù đại hận gì à.

Thiếu Kiệt giờ cũng muốn biết được lý do gì mà Ngô Long bị bắt còn bị tranh giành giữa các thế lực trong khu vực tam giác vàng. Mà chắc chắn Connor phải biết chút gì đó mới gọi điện báo cáo như thế này.

- À nói ra cũng buồn cười. Bọn họ nghĩ cậu là Thiếu Chủ gì của Huyết Long có quyền quyết định nên muốn thông qua việc bắt cóc Ngô Long đem hẳn kiếm một chút lợi ích từ cậu. Nhưng mà tôi thấy chuyện này cứ để như thế cũng không ổn nên báo với cậu một tiếng để biết được cậu định làm gì thôi.

Hà Vi nghe Connor nói thế nhìn Thiếu Kiệt. ba người đều hiểu Thiếu Kiệt là gì với Huyết Long nhưng hẳn chưa đủ quyền lực cần thiết của mình nên việc này chỉ có vài người biết. Giờ đám người tam giác vàng suy đoán có phần khá chính xác.

- Hiện tại tôi chưa có suy nghĩ gì về việc này. Nếu họ có đem Ngô Long đến chỗ của mình thì cứ giữ ở đó. Ngày mai tôi sẽ qua bên đó. Hiện tại họ muốn gì cũng không được nói gì hết cứ đợi tôi qua rồi tính.

Thiếu Kiệt bây giờ trả lời lại cho Connor biết sắp xếp nhất thời của mình. Hà Vi suy nghĩ điều gì đó mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt em nghĩ là Ngô Long bị bọn tam giác vàng bắt theo lời Connor chắc chắn có mục đích. Chỉ là chưa biết nó là mục đích gì. Ngay mai mình nên cẩn thận. Em sẽ nhờ ông cho mình mượn một máy bay cần thiết. Việc này để em sắp xếp và báo lại việc của Ngô Long. Để xem ông sẽ quyết định ra sao?

Hà Vi thấy việc này cần thiết nhất là báo cho ông biết. Ngô Long là người hiện tại ở Ngọc Châu các nhóm người đi tìm. Việc hẳn bị bắt cóc ở tam giác vàng cần phải báo về để cho Hà Thúc tính toán.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 578: Quyết Định Số Phận Ngô Minh

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gật đầu những việc như thế này hẳn cũng không nói được. Nếu không biết Ngô Long ở đâu thì có thể hẳn cũng không báo cáo làm gì. Hiện tại biết được tung tích của Ngô Long việc biết mà không báo cũng không phải là cách không khôn ngoan.

- Em báo với Hà thúc nhưng chuyện ở đây luôn đi. Nếu Ngô Long thật sự bị bọn người ta giắc vàng bắt thì những thứ kia cũng nên công khai vào ngày mai rồi. Đợi hai mươi bốn giờ sau thì ra tay. Lần này xem như thu quan.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt quyết định để hai mươi bốn giờ sau ra tay công bố những hồ sơ về việc hai quốc tịch đối với những người Ngô gia và Diệp gia thì hoàn toàn đồng ý.

- Ủ em sẽ báo cho ông còn việc gì nữa không Thiếu Kiệt?

- Không cũng chẳng còn gì vàng cò đến đây cũng đã đi đến cục diện cần thiết rồi. Lâm Phong hẳn cũng đã biết làm như thế nào. Về các mặt phương diện khác thì cũng không cần thiết nữa.

Thiếu Kiệt thấy đến đây mọi chuyện như đã đi đến hồi kết cần thiết nhiệm vụ của hẳn cũng đã kết thúc việc thao tác còn lại cũng chỉ có từng người ở từng bộ phận liên quan ra tay nữa là xong.

Hà Vi gật đầu đứng dậy bắt đầu đi gọi điện cho Hà Thúc. Bây giờ hiện tại Ngọc Châu đã loạn tất cả nhưng con em của mình đều được triệu tập về nhà thì có một nhóm người ung dung ngồi uống trà thưởng thức việc hỗn loạn này.

Bởi họ biết những việc này xuất phát từ đâu. Tuy Ngô Long bị mất tích cũng không biết thế lực nào làm. Nhưng đám người này không ngại bỏ đá xuống giếng trong lúc này. Âm Thanh tiếng kêu của cái điện thoại bàn đặt ở một góc vang lên. Hà Thúc đang uống trà cũng đặc ly của mình đến bên cạnh nghe máy.

Lưu Hoan nhìn qua một cái mới nói nhỏ với những người xung quanh mình.

- Mấy ông xem liệu lần này tin tức là gì? Nãy giờ Ngô Nam bị bắt, Ngô Long mất tích, Diệp Minh nhập viện giờ là tin gì. Theo mấy ông tin nào động trời hơn nữa.

- Cái này ai biết được thằng nhóc nó lại ra bài không theo quy tắc nào chỉ còn có thể đợi lão Hà nghe xong điện thoại như thế nào thôi.

Trần Lão lên tiếng để cho mọi người nín lại một chút đoán già đoán non dù sao trước sau gì họ cũng sẽ biết nội dung cuộc gọi này như thế nào? Đợi khá lâu sau đó Hà Thúc mới trầm trọng đi ra. Lưu Hoan vốn đang vui cười nhìn thấy khuôn mặt của Hà Thúc có chút không đúng liền đưng nhẹ tay Trần lão đang nói chuyện với Trương Lão.

- Có chút chuyện báo cho mọi người đây. Tìm thấy Ngô Long là việc thứ nhất việc thứ hai là Thiếu Kiệt nói chúng ta sau hai mươi bốn giờ bắt đầu hoạt động những thứ mà thằng nhóc đã đưa cho chúng ta.

- Cái gì tìm thấy thằng nhóc Ngô Long rồi à. Hết vui rồi tưởng nó núp lâu lâu một chút nữa mới đúng chứ.

Lưu Hoan đang uống nước trà liền nhổ ra ngoài sân có vẻ khó chịu khi nhận được tin tìm được Ngô Long. Vốn là chuyện này Ngô Long càng mất

tích lâu càng để tình hình Ngô gia thêm khó khăn. Hiện tại lại xuất hiện cục diện một phía sẽ không chế được và có chiều hướng phục hồi.

- Ông yên tâm chỉ tìm thấy nhưng chưa chắc sống chết thế nào đâu. Bởi Ngô Long đang bị ba thế lực lớn của Tam giác vàng đánh nhau đổ máu để lấy hấn đổi lấy lợi ích của nhóm người này.

Hà Thúc cười cười nhìn Lưu Hoan. Nói ra một câu nói trên miệng xuất hiện một nụ cười nham hiểm. Lưu Hoan biết mình mắc mưu của Hà Thúc nên cũng tức giận.

- Lão Hà chơi thế không tốt tí nào nói thẳng ra Ngô Long bị nhóm tam giác vàng bắt đi là được. Ấy mà tôi nhớ bên đó chúng ta cũng không can dự tới được mà phải không?

- Ừ bên đó dù cho lão Ngô Minh kia có qua bảo tôi đem quân giải cứu cũng không được. Chỗ đó nếu sai lầm một chút là các nước lân cận chịu để yên sao.

Xác nhận trí nhớ của Lưu Hoan không tệ Hà thúc bằng giọng điệu bình thản nói ra những việc này. Những người khác trong phòng cũng gật đầu. Với việc này có nhờ họ giúp cũng thua thiệt một cá nhân không đáng để quốc gia phải gây chuyện với những nước lân cận.

- Việc Ngô Long khởi cần bàn nhưng có một số chuyện cần nói đây. Hiện tại Hà Vi đem nghi ngờ của Thiếu Kiệt nói với tôi và cho người xác nhận rồi. Ở nhà kho mà thằng nhóc bị giữ thật sự có ma túy được chôn dưới đất. Hôm nay tối sẽ có hai vụ hỏa hoạn tại hai nhà kho mà thằng nhóc đề tên. Nếu trong đó có ma túy luôn các ông nghĩ sao đây?

Trương lão chén trà dừng lại ở không trung khá khó chịu. Nhìn qua Hà thúc vừa nói ra những việc kia. Đặt ngay cái Ly xuống Trương lão thật sự

giận dữ nói.

- Hiện tại không cần biết có hay không chuyện này. Nhưng nếu thật sự có tôi nghĩ không thể nhân nhượng nữa. Trước đây Ngô Trục từ nước ngoài về chúng ta đã không nói vì Ngô gia nắm nhiều bộ phận hiện tại Ngô Trục chết rồi mà bên đó vẫn còn kinh doanh mặt hàng này thì không thể chấp nhận được.

Trần lão cũng gật đầu đồng tình trước không hề biết vấn đề nào liên quan đến Ngô gia nhưng hiện tại họ đều có tất cả nhưng bằng chứng cần thiết. Từ việc là quốc tịch thứ hai cho đến những việc kinh doanh ngầm nữa thì thật không thể nào nhân nhượng như trước.

Đã là lãnh đạo thì của một quốc gia chắc chắn sẽ không được có hai quốc tịch. Kể cả có là về hưu nhưng muốn ra nước ngoài du lịch cùng với gia đình cũng phải báo cáo lên với cán bộ ở địa phương đang sống. Đó là luật lệ cần thiết của những người chấp nhận vào trong bộ máy nhà nước làm việc.

- Lão trương nói đúng không thể nhịn nữa, Tôi đồng ý hai tay công bố về những gì chúng ta có một phần cho báo chí.

- Có một chuyện tôi không hiểu tại sao thằng nhóc Thiếu Kiệt lại nói là sau hai mươi bốn giờ mới công bố ra những điều này để thằng nhóc làm gì? Nó chuẩn bị gì trong cái hồ lô lần này?

Lưu Hoan bây giờ mới nói ra suy nghĩ của mình. Hắn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại định ra thời gian là một ngày như thế. Trần lão bây giờ chỉ lắc đầu.

- Ông lo qua lão Lưu thằng nhóc nó có bán cái gì trong cái hồ lô thì chúng ta cũng không bị thiệt. Nếu có thì cũng không cần nói chúng ta rồi.

Ông cứ lo lắng không đâu.

- lão trần nói đúng đấy! Về phương diện hiện tại Ngô Long là chúng ta biết một đi không trở về rồi đấy. Cái còn lại là suy tính như thế nào vấn đề Ngô Minh kia.

Hà Thúc hiện tại cũng đồng ý với mọi người. Dù sao cái khó khăn nhất của họ hiện tại không phải là Thiếu Kiệt sẽ làm gì mà là Ngô Minh nên giải quyết như thế nào. Cùng một thế hệ một người ngã xuống không phải vì bệnh tật mà vì những mưu tính sâu xa trong việc tranh giành quyền lợi cần có.

- Ngô Minh hiện tại đang trong bệnh viện nhưng tôi nghĩ cũng không phải dễ giải quyết. Ngô Nam bị bắt, Ngô Long mất tích giờ tới Ngô Kỳ Diệp Nhi bị bắt nữa thì Lão Diệp cũng nhảy vào nữa.

- Ừ không nói cái khác lão Diệp vốn an phận bị kéo vào Ngô gia hiện tại vạn kiếp bất phục. Lão ấy nếu mà không giữ mình tôi nghĩ nên giải quyết luôn cho lành.

Lưu Hoan không lo lắng nó ra những việc này. Họ bị áp chế không phải ích nhưng về mặt nào đó một phần nhiều nhất cũng là Ngô gia là nhiều nhất. Trần lão hiện tại thờ dài.

- Ngô Minh quyết định như thế có phần thiệt thòi cho ông ấy quá không? Con cháu làm hiện tại liên lụy đến ông ta như thế đúng là không đành lòng mà.

- Không phải là đành lòng hay không nhưng mà bản thân không quản được con cháu bên dưới để đến tình trạng này chúng ta không làm thì sau này lại có một Ngô Gia thứ hai thì sao

Trương lão cao giọng làm mọi người cũng trầm mặc. Nhưng mà lời Ông ta nói không phải không có lý. Nếu cứ để những công lao mà thế hệ trước có để thế hệ sau muốn làm gì cũng được thì không có lý do nào như thế. Đã có người đi trước thì sẽ có kẻ bước theo sau. Chém một người răng trăm người là cách làm không thể nào thay đổi.

- Như thế chúng ta sẽ quyết định Ngô Minh giam lỏng đợi khi mọi chuyện lắng xuống lấy lý do bệnh tật mà qua đời như thế là tốt nhất. Còn việc Ngô gia những người còn lại tài sản sau khi mọi thứ đã xong thì nhập vào ngân khố quốc gia đem tài sản quốc hữu hóa. Hoạch hóa giá nhà đất và các công ty.

Hà Thúc trầm ngâm suy tính một số thứ rồi mới đem quyết định của mình. Những cách này là cách thông dụng nhất thường thấy. Nếu còn tại chức thì có thể nói bệnh tim tái phát, hay đột quy vẫn thường hay xảy ra. Trương lão cũng gật đầu đồng ý với những điều đã đưa ra của Hà Thúc và còn bổ sung thêm nữa.

- Tôi không có ý kiến này là tốt nhất rồi cứ như tiền lệ từ trước đến nay mà hành xử về vấn đề Diệp gia nếu lão diệp biết điều thì còn ngồi yên một chút nếu không thì tiền lão đi luôn. Hiện tại bên lão ta có hành động như thế nào thì chúng ta vẫn phải quản cho thật chặt.

- Lão Diệp tuy không thường gây náo động nhưng lão ấy vẫn còn một số thân tín và đệ tử cần thiết trên quan trường chúng ta chỉ có thể giam lỏng tại gia. Nếu không thì có một số thứ không ổn.

Trần lão thấy việc làm với bố Diệp Nhi như thế cũng không sai biệt lắm. Ai biết được là hắn sẽ làm như thế nào khi biết tin Diệp Nhi bị bắt.

- Lão Hà ông cho người thao tác tốt một chút. Dù Thăng nhóc động thủ sớm hơn dự định Nhưng Lâm gia không phải dễ dàng họ vẫn sẽ có những

động thái của mình. Nên đề phòng một chút về việc này. Nếu không người thiệt hại là chúng ta mà không phải họ đâu.

Lưu Hoan hiện tại mới lên tiếng nhắc nhở mọi người về vấn đề còn có một Lâm gia ở phía sau lúc nào cũng đợi chờ cơ hội lật ngược thế cờ cần thiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 579: Ngòi Thương Thức Toàn Cục

Lời của Lưu Hoan vừa dứt Trần Lão đã cười lớn. Hắn làm cho Lưu Hoan và mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình. Bởi việc này hắn thấy Lưu Hoan lo lắng quá dư thừa.

-Các ông đừng nhìn tôi như thế. Việc này tôi không biết nhiều nhưng đủ để hiểu một số thứ. Thành con tôi nói Lâm gia mọi người khỏi lo sẽ có người chú ý hành động của họ. Còn về phần lý do ra sao thì tôi không biết.

Trương Lão suy nghĩ những gì Trần Lão nói mới thở dài nhìn ông nói ra thắc mắc của mình.

-Lão trần tôi không phải muốn can thiệp chuyện của lão nhưng mà Trần Minh Hưng nó hiện tại vừa là người của huyết long vừa là cán bộ quốc gia của nước khác ông không thấy lạ sao?

-Chuyện này tôi không tiện hỏi. Dù sao thằng nhóc cũng đưa lợi ích cho quốc gia mình không ít mấy ông còn ý kiến gì nữa. dù cũng có thắc mắc nhưng biết sao được. Giấy bao tử nó cách đây bảy năm cũng cắt khẩu giờ tự nhiên phục hồi lại cũng một cứ để như vậy mà hay. Nó muốn làm việc của nó tôi có việc của tôi miễn sao nó vẫn là con tôi là được.

Hà Thúc cũng gạt đầu đơn giản ông thấy nếu hiện tại Trần Minh Hưng có ở quốc gia cũng không được cấp bậc như thế. Hơn nữa Huyết Long là một tổ chức bí ẩn không ai biết được họ sẽ làm gì mà người cầm đầu lại là Lý Tề Minh thì quả thật có những việc không nói được.

-Tôi thấy như thế lại hay! Chúng ta cần hỗ trợ gì có thằng nhóc của lão Trần đâu phải để gì cài người vào nội bộ cao tầng của quốc gia. Thằng nhóc đó lại có quyền lực như thế ở nước ngoài cũng là đúng thôi. Nếu giờ nó về

nước phục vụ thì bản thân tôi cũng không biết điều nhiệm đi đâu. Một người chết rồi có chứng nhận. Giờ xuất hiện phiền phức lắm.

Trần lão nghe Hà thúc nói thế cũng cười cười. Lưu Hoan suy nghĩ điều gì đó cũng trầm mặc một lúc rồi lắc đầu. Trương lão thấy hành động của Lưu Hoan nên cũng lên tiếng hỏi.

-Lão Lưu ông suy nghĩ cái gì mà lắc đầu thế? Hay có chuyện gì không đúng sao?

-Tôi đang nghĩ việc thằng nhóc của lão Trần làm được cán bộ bên đó nên nghĩ đến nước mình nhưng mà thấy không thích hợp ở đó họ theo chế độ khác mình theo chế độ khác mà hồ sơ tất cả người của quốc gia cũng không có ai lý lịch có chuyện phát sinh như con lão Trần nên nghĩ không đúng thôi.

Hà Thúc cau mày. Đúng là việc Lưu Hoan nghĩ ông cũng có để ý vài ngày nay. Nhưng mọi chuyện không phải cứ như suy tính. Mà thật sự có người của Huyết Long thì họ bố trí ở đâu mới là điều quan trọng.

-Vấn đề này không chỉ có Lão Lưu nghĩ đến tôi cũng vậy nhưng mọi thứ đều có thể xảy ra chỉ là chúng ta không biết được người đó ở vị trí nào. Nếu cứ xét theo bố cục của những lai lịch và thân nhân tất cả đều không có người nào khả nghi mới là điều đáng nói.

Trương lão nghe Hà thúc nói thế cũng lắc đầu ông thấy việc này nếu không phải tự thân người của Huyết Long bại lộ ra ngoài rất khó.

-Tôi thấy việc này như mò kim đáy bể có tìm kiếm cũng càng rối hơn thôi. Chuyện đến đâu hay đến đó nếu các ông muốn tìm kiếm chưa chắc đã tìm ra được. Hiện tại chúng ta quan trọng nhất là sẽ phải ổn định tình hình

khi dẹp loạn Ngô gia với Diệp gia này các ông lo chuyện đâu đâu chưa biết chừng đến khi xong lại không dàn xếp được.

Trần Lão cũng gật đầu. Cứ thanh lý một thế lực phải ổn định tình hình đã khó hiện tại lại là hai thế lực song song. Những vị trí cần lấp chỗ trống rất có thể phải tuyển người ngồi vào để ổn định các hình thức cơ quan.

-Việc này Lão Trương cứ lo. Chúng ta trăm chỉ trăm một người phe cánh bên dưới không cần quan tâm tự thân vận động là được người nào có tài có đức thì được mọi người công nhận. Đi theo phe phái lên cũng không ngồi vững ghế. Như thế tự bên dưới biết cách phải làm như thế nào. Vị trí bỏ trống không phải không có người tiếp nhận chỉ là để đó xem người bên dưới năng lực thế nào mà tiến hành bổ nhiệm. Lâm gia cũng được không phải Lâm gia cũng thế chỉ cần làm việc hiệu quả.

Lưu Hoan đem suy nghĩ của mình cho mọi người biết. Hắn thấy đã là vấn đề ổn định khó khăn thì cứ để bên dưới tự đấu đá lẫn nhau kẻ nào mạnh người đó được ngồi, song song đó còn phải xem xét qua trình làm việc và tài đức nếu không thì ông cũng không ngại họp bàn loại bỏ.

-Tôi thấy Lão Lưu nói cũng có lý quan trường là phải tranh đấu ai cũng biết nhưng mà quan trọng là tranh đấu thế nào?

-Cái này thì tôi có một ý kiến. Trước giờ chốn quan trường có câu quan để dân thương thì mất chức, quan để dân ghét thì cái ghế vẫn còn. Vậy sao không làm ngược lại chỉ bổ nhiệm người dân thương mà không bổ nhiệm người dân ghét như thế không phải tốt hơn sao.

Hà Thúc nói ra ý kiến của mình. Khiên cho đám người Lưu Hoan Trương Lao, Trần Lão gật gù đồng ý. Câu nói này không hiểm trong quan trường. Hà Thúc còn biết thì họ không lý nào không biết. Nhưng quan trọng ai mới là người dân thương thật sự. Vì đạo lý quan trường không ai là

không có những bàn tay sau màn nhưng phải như thế nào mới được. Trương lão suy nghĩ một hồi mới lắc đầu. Điều của Hà thúc nhìn như đơn thuần như cũng có chỗ khó để thực hiện.

-Việc này nói khó không khó để không dễ đâu lão Hà. Việc này cần phải xem xét quá trình công tác của họ tạo phúc cho dân như thế nào kia. Chứ không phải là đơn giản chỉ là ông muốn nói sao cũng được. Lỡ như lúc này họ được dân thương nhưng trước đó lý lịch có vấn đề thì tôi nghĩ cũng không tốt là mấy.

-Mấy ông cứ nói thế! Tôi thấy các ông quá dựa vào hình thức rồi. Có thấy được gì đâu. Nếu hình thức tôi thấy chẵn có ai được. Lúc chưa chức chưa tước thì ai cũng ôm nhóm ngồi lên cái chức chủ tịch phường hay là bí thư một năm là mập lên thấy rõ. Không phải các ông không hiểu mà là không muốn hiểu thôi.

Hà thúc không ngại vấn đề này nói ra với mọi người ở đây. Ai cũng biết hẳn trong quân đội thấy việc gì nói việc đó. Lưu Hoan thở dài những người ở thế hệ trước như họ. Ngồi lên cái chức hiện tại ai cũng không mập lên được tý nào nhưng thật sự điều Hà thúc nói đang tồn tại ở những cấp bậc bên dưới khó lòng kiểm soát được.

Họ hiểu luật hiền những con đường để tránh né luật pháp. Cũng như trong ngôn từ chỉ cần thay đổi một vài từ ngữ ý nghĩa của câu lại đi xa một trời một vực điều này cũng làm cho người thi hành luật pháp cũng bó tay cái gọi là biết luật lách luật.

-Thôi việc này để xem những người bên dưới thao tác ra sao. Vị trí bổ nhiệm như thế nào nếu được thì giữ không được thì loại bỏ. Nếu thật sự người đó là người của Lâm gia dùng được thì dùng không dùng được thì trăm như ý kiến của lão Lưu là tốt nhất.

Trần Lão thấy nếu bàn tiếp vấn đề này thật sự không ổn cho lắm. Dù sao thì những thứ này cũng cần phải xét duyệt lâu dài không phải ngày một ngày hai mà hiện tại cũng không còn kịp thời gian để chuẩn bị những thứ khác có thể nhanh chóng để người nào nhận mấy chức vụ của Ngô Kỳ và người bên dưới.

Bây giờ Tăng Anh Hùng mới chạy từ bên ngoài vào nhìn qua xung quanh mọi người rồi nói.

-Báo cáo! hiện tại vừa bốc cháy hai nhà kho. Bên trong phát hiện ở mỗi nhà kho hơn trăm bánh ma túy thành phẩm. Vụ án này được chuyển thẳng trực tiếp cho Lâm Phong để điều tra.

mọi người trong phòng nghe thế cũng cau mày. Việc phát hiện ra số lượng ma túy nhiều như thế này đã nói ra án tử dành cho người sở hữu mà người đó không ai khác họ đều hiểu là ai.

-Xem ra việc chúng ta dự đoán là đúng như thế Lâm Phong có thể là người của Thiếu Kiệt. Nếu không chỉ với hai cái nhà kho bị cháy. Cảnh sát phòng cháy chữa cháy xuất hiện trước tiên và chuyển qua bên cảnh sát điều tra cũng cần cả quá trình chứ không nhanh như thế.

Trương Lão nói ra nhận định của mình về tình hình này. Còn Hà Thúc thì trầm mặc một lúc ông suy nghĩ điều gì đó một lúc sau mới nhìn Tăng Anh Hùng nói.

-Chuẩn bị mọi thứ. Ngay mai thả ra tin tức về việc hai quốc tịch của Ngô gia việc Ma túy này cứ để Lâm Phong điều tra xem thử hẳn điều tra đến đâu. Còn những xác nhận thông tin thì cứ để cho Lâm Phong thao tác. Để xem Lâm Phong của lâm gia có lôi ra được vấn đề gì trong chuyện này không?

-Vâng!

Tăng Anh Hùng nghe Hà Thúc nói thế đáp lại một từ duy nhất rồi quay đi thao tác những chuyện mà Hà thúc đã nói. Hiện tại với những gì phát hiện ở hai nhà kho Diệp Nhi chắc chắn nằm trong đối tượng tình nghi chính. Hiện tại không thể xác nhận được đây có phải là hàng hóa của Diệp Nhi hay không nhưng đã có quyền bắt giữ. Việc thao tác để Diệp Nhi vẫn còn bên ngoài chúng tôi là có lý do.

Đợi cho Tăng Anh Hùng đi khỏi Trần lão lúc này mới thở dài một hơi. Ông cảm thán cho hai con người sắp bị chính con cháu của mình hại. Lúc đầu ông nhìn Hà thúc nói

-Xem như bố cục của thằng nhóc Thiếu Kiệt đã bắt đầu. Thời gian hai mươi bốn giờ chắc để cho Lâm Phong thu thập đủ chứng cứ với hồ sơ cần thiết. Như thế mới có thể toàn diện đánh sập một lần đi.

-Ừ tôi nghĩ thằng nhóc đã tính từ đầu. Đến giờ thì chắc chắn nó cũng không còn một mồi gì nữa rồi những gì còn lại cũng chỉ để cho chúng ta với những người liên quan hoạt động. Thằng nhóc chỉ ngồi thưởng thức toàn cục.

Lưu Hoan bây giờ mới gật đầu xem như ông hiểu được cách làm này ngay từ đầu cũng không nghĩ đến bố cục cuối cùng mà Thiếu Kiệt thao tác là chỉ ngồi một chỗ xem những gì diễn ra với hai nhà Ngô Diệp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 580: Từng Bước Thành Công

Ngô gia hiện tại Diệp Nhi vừa lo lắng cho con mình vừa gặp những chuyện khó khăn chưa từng thấy. Bên sàn giao dịch vàng báo cho bà những tin không hay. Dù họ đã cố gắng khác phục nhưng hoàn toàn không kiểm soát được quyền khống chế. Thời gian càng lâu thì tình hình càng xấu.

Cầm điện thoại trên tay. Diệp Nhi không ngừng gọi đi những cuộc gọi cần thiết nhờ hỗ trợ từ khắp nơi. Ngô Kỳ cũng thể hiện tại họ chỉ mới nhận được tin là cháy kho hàng. Bởi vì trước đây Kho hàng là của Ngô Trục nên cũng không có gì để cháy. Xem như chỉ cháy hai cái kho rỗng cũng không thiệt hại gì. Đôi khi còn được tiền bảo hiểm từ việc mua bảo hiểm theo hợp đồng.

Thường những trường hợp như thế này vẫn có nhiều cách để thực hiện. Đối với một công ty làm ăn không tốt nhưng có kho xưởng cần thiết vẫn có thể chơi trò này. Chỉ cần bên trong thao tác tốt một chút lấy lý do chập điện để được hưởng bảo hiểm bù lỗ vào thì hoàn toàn được.

Việc này Diệp Nhi cũng không phải không muốn làm nhưng mà công ty bà kho xưởng và những thứ khác đều ăn nên làm ra. Chi phí bảo hiểm có cao nhưng cũng không bằng việc kiếm tiền làm như thế cũng không đem lại lợi ích gì. Còn hiện tại kho xưởng của Ngô Trục có cháy cũng không có vấn đề gì đáng lo.

Ngô Kỳ cũng lo lắng không kém tìm các mối quan hệ cần thiết để có thể làm nhẹ tội cho Ngô Nam. Vấn đề Ngô Long chuyển giao lại cho bố của Diệp Nhi.

Đặt điện thoại của mình xuống. Diệp Nhi thở dài lắc đầu nhìn Ngô Kỳ nói.

-Tình hình này thật sự không ổn rồi. Hiện tại giờ này không ngân hàng nào cho mình vay hết đường như có một số bộ phận Ngân Hàng khi nghe nói đến việc cần gấp tiền đều nói lời từ chối. Trong khi đo ngày thường thì rào trước đón sau. Còn bên ông sao rồi.

Ngô Kỳ mỗi một điều thuốc kéo một hơi lấy lại tin thuần từ chiều đến giờ hấn lo lắng tới lui giải quyết mọi chuyện của Ngô Nam vừa được một mặt lại phát sinh mặt khác đem chuyện không thực hiện được.

-Chỉ tại thằng Ngô Nam ăn hại. Trên mạng hiện tại không những có mấy bài bào về việc nó ăn hôi lộ mà còn có những đoạn video không hay của nó. Tức thật nếu biết trước thằng này như vậy thà để nó ở Ngọc Châu cho lành ngu gì mà ngu dữ thân.

-Giờ chuyện đã như thế rồi muốn nói gì nữa cũng không phải là cách. Hiện tại anh nghĩ ra các nào để giải quyết chuyện này chưa? Chứ hiện tại bên em là không có cách nào rồi đó.

Diệp Nhi hiện tại cũng bó tay. Việc chỉ cần tìm được Ngô Long và khắc phục lại sàn giao dịch vàng tuy sẽ âm đạm vài ngày sau phục hồi nhưng không làm mất đi một khoản tiền lớn bởi vì chỉ cần sàn còn tồn tại thì sẽ có người chơi. Qua việc này còn củng cố địa vị của sàn giao dịch hơn.

-Việc thằng nhóc Ngô Long rút tiền là có thật. Thì chuyện này sợ rằng chuyển hướng theo chiều hướng khác. Thằng nhóc rút số tiền lớn như thế để làm gì. Còn bà không còn đường nào xoay sở nữa sao.

-Ông cũng hiểu rồi. Giờ là thời điểm nào. Tiền bạc làm gì có thể rút một lúc để chuyển vào đó cố định tình hình. Dù cho có thì cũng phải sáng mai nhưng tôi thấy ở mấy cái ngân hàng chắc chắn không. Ngô Nam đang bị điều tra như thế những tài khoản ngân hàng của mình thì cũng bị kiểm tra.

Giờ chuyển một lúc số tiền lớn vào bù cho thằng con ông nghĩ dễ sao. Nếu không có vụ Ngô Nam nhận phong bì thì đâu đến mức này.

Ngô Kỳ lúc này cũng biết việc không phải đơn giản là nhắm vào Ngô Nam mà còn là phong bế toàn bộ mọi chuyện cần thiết. Âm Trâm với khuôn mặt căng thẳng. Điều thuốc trên tay cháy tỏa ra những làn khói trong không khí. Từng vệt khói tạo thành nhưng hình thù khác nhau trong căn phòng.

-xem ra việc không mượn được tiền của em có dính dáng tới lão Lưu Hoan. Nếu không mấy ngân hàng không làm khó dễ như thế này. Xem ra lần này phải tìm cách nào khắc phục chuyện này mới được.

Diệp Nhi nghe chồng mình nói thế suy nghĩ thật lâu. Căn phòng chỉ có mình Ngô Kỳ đang ngồi cố dùng khói thuốc kích thích dòng suy nghĩ của mình.

-Áy đúng rồi! Tôi quên mất nhà mình đều có tiền ở nước ngoài. Thông qua thẻ ATM quốc tế có thể rút được tiền chuyển về cho tài khoản kia là được mình cũng không cần phải chạy vạy việc của Ngân hàng này nọ. Bọn người Lưu Hoan cũng không có dịp làm khó mình.

Ngô Kỳ lúc này cũng nhảy lên. Việc quan trọng nhất hiện tại là giải quyết bớt chuyện nào hay chuyện đó. Việc của Ngô Long là việc đơn giản nhất chỉ cần có tiền đập vào là được. Còn việc của Ngô Nam có thể từ từ thao tác.

-Ừ! Đúng rồi! Bà xem làm việc này đi. Số tiền lớn chắc chắn phải rút từng đợt hoặc chuyển khoản mỗi đợt cần có thời gian chờ bà cứ lấy thẻ của nhà mình đi làm hết đi. Như thế giải quyết được chuyện của Ngô Long còn việc tìm nó để cho bố lo.

-Đề tôi đi! Việc của Ngô Nam nếu quá khó tôi nghĩ nên bỏ xe giữ tướng. Nếu nó bị bắt bố bên ngoài thao tác vẫn được. Sau này nó ra khỏi đó cũng được. Việc này do nó tạo ra nên nó phải nhận một phần trách nhiệm biết đâu ở trong đó nó biết an phận hơn.

Diệp Nhi nếu thấy đề Ngô Kỳ chú tâm cứu Ngô Nam ra ngoài thì tất cả mọi thứ lo lắng và tốn nhiều thời gian để có thể giải quyết việc khác.

-Bà nói cũng đúng! Việc này nó tạo ra dù nó có ở trong tù thì bố và tôi bên ngoài vẫn khiến nó ở trong đó không bị gì. Hiện tại xem ra nơi tốt nhất của nó là ở đó mà có tập trung cứu nó ra thì chỉ có làm mọi chuyện thêm rối rắm. Được rồi để tôi và bố kiểm con ba lo cái sàn giao dịch của nó đi. Với lại đi xem cái nhà kho bị cháy như thế nào.

-Hiện tại bên đó đang điều tra nguyên nhân vụ cháy. Tôi vào cũng không được có gì mai tôi qua đó xem mà bên kia cũng không có gì. Đợi có kết quả điều tra làm đơn nhận tiền bảo hiểm là được.

Trả lời lại chồng mình trước khi rời khỏi phòng. Diệp Nhi thấy cách đơn giản nhất là giải quyết mọi chuyện tình hình ở bên sàn giao dịch vàng. Cái bên đó cần là tiền chỉ cần có tiền ổn định lại những người đang làm lớn chuyện trong diễn đàn là được.

Ngô Kỳ đập tắc điều thuốc trên tay của mình đứng lên. Hắn muốn chạy qua nhà bố vợ xem xét tình hình như thế nào. Ngô Long con hắn mất tích đã mấy tiếng vẫn chưa có một tin tức gì. Dường như một người biến mất không hoàn toàn có một chút tin nào biết được phạm vi của Ngô Long ở đâu ngoài việc tài xế nói vụ tai nạn diễn ra và chiếc taxi chạy qua nơi đó.

Nhưng Ngọc Châu thì làm gì mà thiếu ta xi nó nhiều biết xe nào là xe đã chở Ngô Long. Diệp Nhi vừa rời khỏi nhà để đi ngân hàng. Thẻ visa cũng

có quyền hạn của nó chỉ cần trong thẻ có tiền có thể chuyển đi mấy tài khoản cần thiết.

Diệp Nhi cũng không biết rằng chỉ cần có thẻ khôi phục sàn giao dịch thì mọi thứ số tiền của bà có thể chuyển thẳng vào trong tài khoản của sàn giao dịch bằng hình thức trả qua thẻ quốc tế.

“ Báo Cáo Thủ Trưởng đối tượng rời khỏi nhà hình như đi ngân hàng giờ này!”

“ Giờ này ngân hàng nào mà làm việc cứ bám sát mục tiêu. Có thể bà ta đi đâu đó cứ theo dõi để nắm tình hình”

Lâm Phong ngồi ở một cửa hàng gần đó ra lệnh. Lúc này hắn mới nhấn tin vào số điện thoại của Thiếu Kiệt một dòng tin nhắn

“ Bước một, hai, ba thành công!”

Vốn là những bước này đã không cần thiết nhưng vì theo như các bước mà Thiếu Kiệt đã gửi cho mình Lâm Phong vẫn tiếp tục theo dạng điều tra cần thiết bố trí người theo dõi Diệp Nhi.

“ Báo Cao đối tượng vào một cây ATM gần đây! Dường như đang rút tiền hoặc chuyển tiền gì đó.”

“ Tiếp Tục theo dõi! ghi lại thời gian và địa chỉ ATM đang hoạt động ngày mai sáng sớm đem hồ sơ giao dịch ở đây của Diệp Nhi thông kê lên.”

“ Vâng!”

Dù Thông qua bộ đàm của mình nhưng mà Lâm Phong dường như nắm bắt một điều gì đó. Bên sàn giao dịch thậm chí chưa có hồ sơ về việc kiện

cáo nhưng Lâm Phong hẳn đã nắm được đại khái thông tin cần Thiết thông qua Thiếu Kiệt.

Bên kia điện thoại Thiếu Kiệt mỉm cười nhìn vào màn hình điện thoại của mình. Nhìn đám người trong phòng máy của Vô Ảnh bây giờ nói.

- Trong vòng ba giờ nữa khôi phục lại sàn giao dịch như bình thường. Sau đó mọi người đi nghỉ ngơi chuyện hôm nay đến đây là xong!

Đám người ở Vô Ảnh qua một buổi tối hoạt động cũng có phần mệt mỏi hiện tại Thiếu Kiệt nói họ chỉ cần đợi ba giờ nữa khôi phục lại sàn giao dịch thì cũng vui mừng. Hơn ai hết họ hiểu kế hoạch thành công nên Thiếu Kiệt mới làm ra quyết định như thế.

Họ căng thẳng bởi không ngừng phải giao tranh với những đội ngũ an ninh mạng của quốc gia trên sàn giao dịch. Họ kiểm soát luân phiên nhau đánh chặn nhưng phản công của hệ thống an ninh mạng của quốc gia cũng không tốt lành gì. Bất cứ sơ hở nào cũng khiến cho họ thua.

Vì khi bị thao tác vào hệ thống sàn giao dịch cũng lộ ra điểm yếu của chính mình về việc này. Nếu tắt ngay máy chủ thì cả diễn đàn cũng không hoạt động được. Như thế càng làm cho người chơi lo lắng nên ngay lúc đầu họ chỉ có thể tranh chấp trên mặt trận chính là sàn giao dịch mà không để mất cả diễn đàn.

-Mọi chuyện như thế là xong rồi ngày mai xem kịch vui thôi. Hiện tại mọi cái bẫy đã được tung ra từng bước từng bước nhưng người kia đập lên nữa là xong. Thôi về nhà ngủ sáng mai dậy sớm thôi. Chứ ở đây thức đợi tình hình nữa thì chán chết. Thức đêm mau già lắm đi ngủ thôi

Thiếu Kiệt vươn mình nhìn ba người Hà Vi, Ngọc Nhi với Nhã Oanh cười thoải mái hài lòng. Bởi vì giờ đây hẳn có thể ung dung làm những việc

mà mình thích không lo lắng đến Ngô gia và Diệp gia nữa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 581: Đắc Tội Phụ Nữ Khó Sống Lắm.

Trên con đường trong rừng rậm, những cơn gió lạnh không ngừng thổi vào mặt. Trong cánh rừng ngày ngày chỉ im ắng không một tiếng động. Mọi thứ yên bình thì nay nó bị phá vỡ bởi âm thanh của những chiếc xe việt dã chạy trên đường đất mấp mô.

Ngô Long ngồi trên xe hiện tại bùng đỏi phát ra âm thanh thấy rõ. Hắn trước giờ chưa chịu cảnh phải để bụng đỏi như thế này. Thói quen muốn ăn thì ăn muốn uống thì uống đã làm nên một Ngô Long chưa bao giờ phải chịu nhịn như thế này.

Nhưng giờ đây Ngô Long hẳn không những bị nhịn đỏi còn bị đánh trên người quần áo cũng không còn là những món đắt tiền mà chỉ là những bộ quần áo bị rách đỏi chỗ bần lầy chiếm nhiều vị trí trên bộ đồ.

Chiếc xe dừng lại ở một địa phương hơi thoáng một chút. Có thể thấy nơi đây là một khoảng đất trống đủ để tập trung khá nhiều người. Ngay khi chiếc xe dừng lại. Thúy Miêu từ phía sau xe nhảy xuống đất. Thái Quốc Đào cũng mở cửa xe bước xuống. Người phía sau xe xách Ngô Long xuống xe để đem hắn đẩy xuống đất.

Một người từ trong rừng bước ra tiến về phía trước Ngô Long. Ném con dao xuống trước mặt Ngô Long làm hắn giật mình.

-Chào Mày Ngô Long chắc hẳn mày nhớ được tao chứ. Mà chắc gì đã nhớ đúng không mày quen biết bao nhiêu người rồi làm sao nhớ được.

Ngô Long ngược lên nhìn người đứng trước mặt mình. Hắn chột tái mặt lại khuôn mặt này dù có thay đổi một chút. Nhưng hắn vẫn nhận ra đây là người nào. Vết sẹo trên mặt gần ngay cằm dài chừng năm centimet. Đôi

mắt sắt lạnh nhìn hấn như ăn tươi nuốt sống có thể nói nếu không có vết sẹo trên khuôn mặt người này cũng làm một nữ nhân khuynh nước khuynh thành.

Mái tóc dài vẫn như ngay đó. Chỉ khác là nó được buộc lên ở phía sau. Trang phục thường như bao người được thay bằng một bộ quân phục. giày lính, Làm lộ ra vẻ kiên cường của một người trải qua nhiều sóng gió.

Ngô Long bất ngờ hốt hoảng bật ngựa ra sau ngòi trên đất cố gắng lui về phía sau một chút nói

-Cô! Cô! Cô còn sống!

-Nếu tôi không còn sống thì cậu vẫn ăn ngon ngủ yên mà đúng không. Ông trời cũng không phụ người có lòng. Cứ tưởng suốt đời này tôi không báo được thù cho gia đình mình. Thì anh lại tự gây chuyện với người không nên dây vào. Mà với gia đình anh cái gì mà không dám làm nhỉ. Đắc tội với người nào không làm lại đụng phải Thiếu Chủ Huyết Long anh cũng thật rất giỏi.

Thanh Hàn vừa nói vừa cúi người nhặt lên con dao của mình đang cắm trên đất. Nhìn Ngô Long với một nụ cười đầy sát khí trên khuôn mặt. Cô bước từng bước đến trước Ngô Long. Tay cầm dao đưa lên nhanh chóng hạ xuống một cách dứt khoát chém vào tay của Ngô Long.

Thúy Miêu lúc này mới vội lên tiếng ngăn lại hành động của cô.

-Muốn làm gì hấn thì làm nhưng đừng để hấn làm gánh nặng là được. Chúng ta cũng còn giao hấn cho Huyết Long đấy. Với lại Độc Bảo sẽ canh tập kích người mình ở gần nơi phi quân sự. Hấn bị thương nặng sẽ không có lợi cho chúng ta.

Thanh Hàn nghe thế mỉm cười gật đầu. Lấy ra một cái khăn lau vết máu trên con dao của mình. Cất vào sau lưng Thanh Hàn lấy ra một viên thuốc con nhộng. Tách đôi viên thuốc ra thả những chất bột trắng lên trên vết thương của Ngô Long.

Hoảng sợ thật sự Ngô Long tay bị cắt ngang một dao giờ thấy Thanh Hàn bẻ đôi viên thuốc trong đó chỉ toàn những chất bột trắng liều lượng đủ ích nhưng hẳn vẫn hiểu đó là gì.

-Không! Không! tôi không muốn sử dụng nó!

-Cần gì phải lo lắng thế chỉ một ít ma túy cầm máu thôi mà. Buồn cười thật chuyện này đi sống hay chết còn không biết, bản thân còn lo bị nghiện ma túy sao?

Mấy người bên cạnh Ngô Long đè hẳn xuống để cho Thanh Hàn hoạt động. Ném hai vỏ con nhộng rỗng ra đất Thanh Hàn cười cười nhìn Ngô Long mỉm cười.

-Xem ra hôm nay không làm mày chết được vậy thì hưởng thụ một chút thôi. Sẽ không để mất máu chết cũng sẽ không để nhẹ nhàng gì.

Thanh Hàn lúc này lấy từ trong túi quân ở ngay đầu gối mình hai cái bao tay mang vào. Thái Quốc Đào đứng bên cạnh chiếc xe của mình nhìn thấy Thanh Hàn mang vào đôi bao tay này mới hỏi.

-Giờ này mang bao tay làm gì thế. Hành hạ thằng nhóc một chút thôi là được chứ đừng làm quá.

Thúy Miêu đang sắp xếp lại đội hình cũng nhìn qua mỉm cười.

-Không sao chỉ là một ít dao lam cắt qua người thôi không để chảy máu lại lưu vết thương đau đớn. Khá tốt phù hợp với điều kiện hiện tại chỉ cần

hắn không bị đụng vào vết thương thì hắn sẽ không cảm giác đau đâu.

Thái Quốc Đào lúc này cũng lạnh gáy. Hắn giờ đây mới thấy được sự đáng sợ của việc phụ nữ trả thù. Những cách thức như thế này mà cũng nghĩ ra được. Những mảnh lưỡi làm chỉ có thể làm trầy da hoặc một ít vết xước trên da. Nhưng nếu bị đụng chúng chắc chắn sẽ đau rất hơn là vết thương chính thức.

-Công tử của Ngô gia mà chúng ta phải chăm sóc cho thật chu đáo vốn còn muốn để hắn mất đi cái gì gọi là cơ quan sinh dục nhưng thấy hắn cũng không sống được bao lâu làm vậy cũng không ít lợi gì. Hắn còn sống cắt cái đó xuống mới thích. Còn đằng này hắn không biết sống hay chết đây.

Vừa nói Thanh Hàn đem bao tay của mình chạm nhẹ trên khuôn mặt của Ngô Long với một nụ cười nham hiểm xuất hiện trên khuôn mặt. Ngô Long bị từng vết thương mỏng manh như một tờ giấy ma xát chạy dài trên da của mình. Trên từng cách tay Ngô Long xuất hiện nhưng vết năm ngón đều đặn.

“ A... a!”

-Vẫn chỉ mới cắt sơ qua có cần như chọc tiết lợn không trò vui còn có đó mà. Một chút nhựa của củ khoai môn nữa chắc tốt nhỉ.

Vừa nói Thanh Hàn vừa lấy ra một củ khoai môn cắt ra một chút nhựa bôi vào trên những vết thương. Nhìn thôi mà Thái Quốc Đào cũng rùng mình. Vì hắn biết nhựa của Khoai môn sống gây ngứa rất lớn nó làm cho người bị dính phải không ngừng gãi cho đến khi nào tróc da thì thôi.

Thúy Miêu thấy Thái Quốc Đào như thế mới cười đùa nói với hắn.

-Con bé định sử dụng mắt mèo nhưng vì cái đồ chơi đó có thể hại người hại mình khá nhiều nên tôi không cho. Nó nghĩ ra cái trò này đây khoai

môn lưu giữ cẩn thận cũng không dính phải người của mình. Không như mắt mèo có thể hơi lửa là hết nhựa khoai môn này dính vào trừ khi tằm xăng lên mới hết thôi.

Thái Quốc Đào lắc đầu. Hắn vốn chỉ tưởng có Thúy Miêu là đủ chết rồi. Hiện tại bên dưới còn có một cô nàng Thanh Hàn ác không kém mấy. Nghĩ ra những trò chơi như thế này đúng là chỉ có chơi chết người khác.

-Đâu có biết hắn tới đây sẽ đối em khi này dùng một số thứ chuẩn bị cho hắn ăn đỡ đói không ít. Chỉ là Khoai môn nướng sơ qua thôi bây giờ chỉ cần hắn ăn là được chứ gì.

Thanh Hàn vừa cười cười vừa lấy ra từ trong người thêm một củ khoai môn được nướng cháy lớp vỏ bên ngoài. Dùng bao tay của mình lột ra những lớp vỏ còn lại. Thanh Hàn đem củ khoai môn này đến miệng của Ngô Long ra hiệu cho người của mình bóp lấy miếng hắn.

-Ấy phục vụ ăn tận miệng này. Đúng là công tử có khác. Lát nữa cho uống một chút nước nữa là đủ bộ.

Thái Quốc Đào lúc này suy nghĩ đến bên ngoài thì ngứa thì còn có thể gãi nhưng bên trong cổ họng ngứa thì gãi bằng cách nào. Hắn thật sự thấy số của Ngô Long có phần đáng thương khi chọc nhảm người. Nghĩ ra những trò này không phải căm thù bình thường mới có thể làm ra được.

-Thôi đùa như thế đủ rồi tiếp xăng xong rồi hắn cũng hành hạ cho ăn cho uống xong rồi. Sống hay chết thì việc của hắn giờ thì đem hắn lên xe đi. Chúng ta con một đoạn đường nữa trước khi gặp người của Độc Bảo. Làm nhanh gọn nào.

Thúy Miêu bây giờ thấy cũng không còn sớm xăng cộ và những thứ cần thiết đã trang bị xong. Những phân đội tập hợp cũng đã đủ người nên nói

với Thanh Hàn tha cho Ngô Long.

-Xem ra hôm nay thời gian gấp rút không chơi với mày lâu được. Nhưng biết đâu chỉ cần đem tới Huyết Long trong lúc đợi người chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục chơi. Ráng mà giữ mạng lâu hơn một chút.

Thanh Hàn vượt qua gương mặt của Ngô Long một cái. Bóp mạnh những lưỡi dao lúc này đâm sâu trên khuôn mặt hắn. Trong miệng một đống khoai môn nướng. Và nước hắn bị ép phải nuốt trôi xuống.

Dù cố gắng thế nào thì cũng không nhả ra được những gì đã ăn vào bụng. Thanh Hàn thấy thế ra hiệu cho người đem hắn lên xe. Ngô Long bị còng tay vào một thanh song sắt.

-Xin lỗi thấy đề như thế này người còn tay còn miệng chắc sẽ ồn ào suốt đường đi nên tốt nhất cứ bịt miệng còng tay lại cho khỏe nhé.

Thanh Hàn mỉm cười nhìn những người đang đẩy Ngô Long lên xe nói ra điều này. Hầu như những người kia đều hiểu ý cô. Vì Thanh Hàn làm như thế hẳn khác nào muốn Ngô Long ngứa toàn thân như không thể gãi. Muốn khò khè trong miệng để nhả ra hết nhựa của khoai môn để khỏi ngứa thì cũng không được.

Thái Quốc Đào nhìn Ngô Long lắc đầu nói.

-Chú mày giữ được của quý nhưng mà bị hành hạ như thế này cũng có một phần tội. Nhưng đây là tội chưa xử. Nếu để cô tá xử thật thì chú mày ráng mà chịu nhà. Nhờ chú mày mà anh mới biết chừng bao giờ đất tội với phụ nữ khó sống lắm. Thôi mọi người lên xe đi tiếp!

Nói ra lời cảm thông trong có còn có sự châm chọc nhưng Thái Quốc Đào không khỏi không thừa nhận cách hành hạ này của Thanh Hàn đúng là có một không hai.

Hắn đang cân nhắc sau này có trở mặt với ai thì phải chừa Thúy Miêu ra bởi Thanh Hàn là người của cô ta mà bản lĩnh của Thanh Hàn chỉ học được của Thúy Miêu một phần. Đây chỉ là một phần thì đã làm người khác thống khổ bao nhiêu nếu đích thân Thúy Miêu ra tay nữa thì sẽ như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 582: Trận Chiến Ba Thế Lực

Đoàn người lại tiếp tục di chuyển nhưng cảnh giới phòng bị lúc này tăng cường lên mức cao nhất xe của đám người Thúy Miêu, Thái Quốc Đào chở theo Ngô Long cố gắng giầy giụa hấn trên người như hàng ngàn đàn kiến bò qua cổ họng khô rát vì ngứa. Nhưng thứ này hấn không tài nào kiểm soát được.

Ngô Long cố đem người mình chà xát với những gì có xung quanh từ lưng cho tới chân tay đang rỉ máu phải chịu những vết đau rát của những đường dao lam cắt qua. Còn phải bị ngứa và cố gắng lăm hấn mới có thể dùng những thứ như sàn ghế, sàn xe làm nơi tựa mình cho đỡ. Nhưng những vết thương của hấn nhìn nhỏ xíu đơn thuần khi gặp những va chạm cọ sát thế này lại trở nên đau rát hơn cả việc bị ngứa ngứa khó chịu.

Thanh Hàn nhìn hấn cố gắng xoay sở người mình để lộ ra miếng băng dính trên miệng cùng với những chất nhựa khoai môn nóng rát bên trong vòm họng đang gây ra nhưng cơn khó chịu cho hấn.

Đoàn xe chạy trên con đường đất càng tiếng về phía trước mọi người càng chú ý căn mắt ra mà nhìn bởi khoảng cách hiện tại với khu phi quân sự hoàn toàn rất ngắn mà theo dự đoán thì Độc Bảo sẽ lựa thời cơ xuất thủ ở đây.

Chiếc xe đi đầu được trang bị một khẩu súng máy hạng nặng để chống trả từ xa người được đảm nhiệm cầm giữ khẩu súng máy hạng nặng này cố gắng quan sát từ xa một cách tốt nhất hiện tại bất cứ khi nào đều có thể bị tập kích. Phát hiện đối phương sớm sẽ có được cơ hội sống sót nhiều hơn.

“ Pằng ”

“xoảng”

Phát súng đầu tiên vang lên vị trí lái xe đi đầu nhìn qua khung kính thấy rõ có một viên đạn được bắn xuyên quan tấm kính vốn bằng phẳng hiện xuất hiện một lỗ đạn cũng những vết rạn trên mặt kính.

“Có Tập Kích”

Âm thanh huyền não xuất hiện. Vốn mọi người tinh thần căng thẳng hiện tại càng gấp rút hơn từng người từng người trên những chiếc xe nhảy xuống một cách nhanh nhất. Chiếm cứ lấy những vị trí trú ẩn xung quanh chiếc xe và những nơi khác. Bố cục ở đây khá rộng nên những chiếc xe phía sau chạy lên gấp rút dừng lại.

Đội hình những chiếc xe được mấy người cầm lái sắp xếp thành hai hàng dọc ngay lúc này tạo ra những bức tường để ngăn địch tập kích phía trước là chiếc xe với súng máy được trang bị. Hai bên lúc này tạo thành những vật cản cần thiết chiếc xe chở Ngô Long được nằm gọn ở trong hai hàng xe.

-Mọi người tập trung tìm kiếm kẻ địch. Cẩn thận một chút tìm kiếm nơi bắn ra phát súng.

Thái Quốc Đào la lớn để cho mọi người mau chóng tìm ra vị trí cần thiết của người đang nắm giữ súng nhắm. Trong chiến tranh đổ bộ lính bắn lìa là một mối nguy hiểm không lường trước được. Vì thế quyết định của hắn lúc này không sai biệt lắm. Chỉ cần tìm ra được người nào sử dụng súng bắn tỉa là có thể giảm thiểu thiệt hại về nhân số một cách tốt nhất.

Nhưng lời hắn vừa dứt thì hai bên cánh vang lên những loại đạn liên hồi

“ Tạch Tạch. Tạch!”

“ Keng Keng Keng ”

Tiếng đạn phát ra từ những phía xung quanh. Tiếng đầu đạn chạm với bề mặt kim loại của những chiếc xe không ngừng vang lên. Người cầm cây súng máy đang định xoay hướng súng cũng bị đạn bắn trúng người vài viên ngã xuống. Máu đổ ra cả sàn xe.

Khu rừng bị phá ta bởi hàng loạt đạn công kích lẫn nhau. Ngô Long bây giờ ngồi co rúm người lại cố nằm lên trên sàn xe để khỏi bị trúng đạn. Hắn thấy được máu bắn ra xung quanh bắn lên cả mặt hắn.

Thúy Miêu và Thái Quốc Đào với Thanh Hàn ngồi núp sau lưng một chiếc xe bên dưới mặt đất hướng những vũ khí đang có trên người mình bắn về phía bên trong rừng cây lâu lâu lại ngoi lên hụp xuống bắn ra vài viên đạn.

Nơi họ bắn về là những nơi ánh lửa len lõi của cây súng phát ra một chút.

-Tìm Tìm cho ra người bắn tĩa hạ sát nếu không chúng ta thiệt hại lớn.

Thái Quốc Đào nhất lại một lần nữa thật lớn mệnh lệnh của mình. Thanh Hàn. Chụp lấy một người cầm lấy cây súng nhắm trên tay của hắn ném cho đối phương cây Ak của mình. Ra hiệu cho một người lên chiếm cứ súng máy để có thể phản công.

Bây giờ Thanh Hàn một chân khụy gối nép vào bên hông xe tay trái nâng súng. Bán súng kẹp sát vào khớp vai của mình nâng lên đặt trên một bộ phận thân xe trước mặt hướng về phía xa những tán lá cây.

Mắt trái nheo lại một chút mắt phải nhìn vào trong ống nhắm của cây súng. Khi một ánh sáng lóe lên từ tán cây. Chỉ cần như thế Thanh Hàn bóp cò súng một viên đạn từ trong thân súng bay ra ngoài.

Rất nhanh đặt súng xuống kéo một cái chốt trên thân súng. Thanh Hàn trở lại bộ dáng lúc nãy. Kèm theo lời nói.

-Đối Phương bị hạ có thể phản công.

-Được. Anh em nã súng hết! Mẹ nó nãy giờ chỉ đợi có như thế bảo vệ súng máy là ok rồi.

Thái Quốc Đào nghe thế cũng vui mừng súng máy không phải không sử dụng được mà vì ở vị trí như thế chắc chắn sẽ chết. Hiện tại bắn tĩa bị Thanh Hàn hạ gục. Cô còn yểm trợ họ thì chắc chắn sẽ không bị gì. Dù sao với súng máy hai bên vẫn có hai miếng thép che chắn người bắn bên trong.

Người núp trong súng máy lúc này nhảy lên. Cầm lấy bán súng xoay chuyển về hai phía bóp còi những viên đạn bay ra về phía xung quanh hai cánh. Vốn những tiếng bắn súng chỉ nghiêng về một phía nhưng hiện tại khi cây súng máy được khởi động lên thì tình hình có chút khả quan hơn. Từng tiếng kêu la của đối phương trúng đạn của súng máy cũng làm cho mọi thứ thêm hỗn loạn.

-Lên hết rồi vị trí tấn công toàn diện.

Thúy Miêu thấy thế nhảy ra khỏi vị trí ẩn núp tiến thẳng lên phía trước xung kích hàng đầu. Những người của đội ngũ Thúy Miêu thấy thế cũng xông ra. Thành bại là ở lúc này. Trên tay họ súng Ak, súng lục được xa ra một cách không nhân nhượng.

Thái Quốc Đào cũng nhảy qua bên phía còn lại. Hai đối ngũ đem hai hướng đánh úp lại. Còn Thanh Hàn. hết lần này đến lần khác động tác nhắm bắn chính xác không thua kém xạ thủ. Không phải đối thương có một vài người không bị thương vì đạn không trúng thì có thể nghĩ Thanh Hàn là thiện xạ bách phát bách trúng trong truyền thuyết.

Thái Quốc Đào cầm súng trong tay vừa bắn ra một loạt đạn vài người ngã xuống hướng không trung nhìn tới lớn tiếng nói.

- Con mẹ mày Độc Bảo có ngon ra đây mặt đối mặt. Mẹ chơi núp lùm hèn lắm.

Nhưng vốn tưởng sẽ có người đôi co đáp lại hắn thì lại không chỉ có loạt đạn bắn về phía Thái Quốc Đào vừa mới lên tiếng. Nhanh chóng nhảy vào trong một thân cây cần thiết để tránh đi những loạt đạn vừa bắn. Dù chỉ là thân cây bị những vết đạn bắn vào nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự rung động của gốc cây.

Không ít người vừa xông lên nhân dịp mọi nóng súng của đôi phương nhắm vào Thái Quốc Đào mà có cơ hội hạ gục không ít người. Trận chiến xoay vòng. Bên trong vòng chiến không súng ống được nã ra thì cũng có những nơi xác người nằm la liệt.

Nãy giờ dưới tay Thúy Miêu chết không ít người. Thanh Hàn cũng vậy. Cầm dưới cái hộp đạn để trang bị cho súng Thanh Hàn mới biết đạn của súng nhắm đã bắn hết. Cô lập tức chuyển đổi vũ khí thay cây súng nhắm bằng cây súng Ak của một thành viên đã ngã xuống.

Dem thân thể mình bay qua khỏi cái sàn xe. Thanh Hàn đáp xuống mặt đất lộn một vòng. trên tay vẫn còn cầm theo khẩu Ak nghiêng người bắn tới phía trước. Hiện tại xét về bố cục toàn bộ trận chiến có thể thấy rõ người của Độc Bảo mang tới mai phục nơi này hoàn toàn bị nghịch chuyển.

Thái Quốc Đào hiện tại cố định một vị trí của mình. Bên cạnh cái gốc cây quất lớn.

-Độc Bảo mày có hèn thì hèn vừa thôi! Làm rùa rụt cổ để anh em xông lên phía trước chết thì mày cũng không đáng mặt làm người cầm đầu đâu.

-Đúng đấy để thuộc hạ chịu chết còn mình thì núp đằng sau để cho họ hi sinh không biết bao nhiêu người mà không dám lộ mặt sao Độc Bảo. Mà cũng hèn quá rồi.

Thúy Miêu lúc này cũng hòa theo Thái Quốc Đào lớn tiếng quát vào trong không trung bởi Thái Quốc Đào chắc chắn có ở đây. Bởi vì nếu không có người đứng đầu những người này sẽ không như thế.

Phải có người chỉ huy thì mới có thể ra lệnh cho họ hành động hơn nữa còn cần phải có người ổn định nếu thương vong quá lớn. Mà biểu hiện này giờ của đám người Thái Quốc Đào tấn công người của Độc Bảo thấy họ rất bình tĩnh không chút nào hoang mang cần phải có một chút nào.

Thanh Hàn hiện tại vừa hạ xong một nhóm người nhặt lên cây sủng của một người trong đám người vừa mới bị hạ. Nói theo Thúy Miêu.

-Uổng công mang tiếng là lão đại lại hèn đến mức độ này. Vậy mà vẫn có vài đứa tôn sùng hẳn hoi này cách đây vài dặm bị bắn phải trường bò trên trên mặt đất để rút lui giận quá muốn trả thù nhưng lại sợ bị bắn chết nên trốn như thế này thôi.

Không hề chừa lại một chút mặt mũi nào cho Độc Bảo Thanh Hàn lớn tiếng làm cho mọi người chú ý câu chuyện của cô có một số thành viên của Độc Bảo vừa được điều tới thật sự không biết nên ngần ra vài giây. Nhưng chỉ cần trên chiến trường vài giây ích ỏi đó cũng đủ để đổi mạng một người.

-Con mẹ bọn mày! Được muốn ông xuất hiện thì tìm đi đứng có giờ trò ly gián Thăng Quốc Đào và con Thúy Miêu hôm nay ông mày không cần biết thiệt hại ra sao cũng phải để hai đứa mày chôn ở đây.

Độc Bảo nhin không được hẳn biết lời nói của Thanh Hàn làm nhiều người chú ý nếu để những người đang tham chiến còn nghe được chuyện

này chắc chắn sẽ phân tâm nghi ngờ lung lay ý chí.

Trên chiến trường trực tiếp hoặc gián tiếp để cho quân số của mình mất tinh thần là điều tối kỵ dù biết hiện tại Thúy Miêu hay Thái Quốc Đào dù hấn phải ra mặt nhưng hấn cũng không còn cách nào khác. Bởi hấn không lên tiếng thì người của Thúy Miêu và Thái Quốc Đào còn có cơ sở lấy điểm yếu đó mà công kích.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 583: Độc Bảo Chết.

Thái Quốc Đào lúc này vừa mỉm cười khi dụ được Độc Bảo lên tiếng thì Một cơ thể lướt qua hắn có thể nhận thấy người này không xa lạ lắm là Thúy Miêu. Dù trong tiếng súng nhưng họ vẫn biết được âm thanh phát ra từ hướng nào. Ngay phía sau lưng Thái Quốc Đào. Âm thanh vang lên của Độc Bảo rất rõ làm cho Thúy Miêu cũng có thể xác định vị trí của hắn.

Thanh Hàn cũng chạy về phía âm thanh phát ra. Hiện tại cả hai người đều xông lên hướng về nơi này. Thái Quốc Đào làm sao chịu thua được trong hoàn cảnh này. Nam nhi trong thời khắc này cũng sẽ như Thái Quốc Đào rời khỏi nơi ẩn nấp mà tấn công cùng với hai người Thúy Miêu và Thanh Hàn.

Hắn làm sao có thể để sau này những người khác nói mình còn thua một nữ nhân khi người ta xông lên còn hắn thì núp ở gốc cây được.

-Độc Bảo! Mày thua đi. Với đội hình này chắc chắn người của mày sẽ phải thiệt hại lớn thôi. Giờ này mà mày không ra thì đừng trách.

Dù nói thế nhưng súng trong tay của Thái Quốc Đào nhanh trong xả hết loạt đạn cuối cùng. Trận chiến đến hiện tại cũng không còn súng ống gì nữa. Ai cũng hiểu đến giờ phút này chỉ có thể dùng kỹ năng để thắng đối phương hoặc là chết. Trận cuộc đã được sắp xếp mọi thứ rồi.

Độc Bảo cũng hiểu được tình hình mọi thứ không như hắn tính toán dù đem thêm nhiều người đến đây nhưng hắn vẫn không ngờ Thái Quốc Đào hợp tác với Thúy Miêu. Hai đội tinh anh của hai người hợp sức đánh một mình hắn. Nếu thật sự hắn không bị mất một số người trong Việc vừa rồi cũng không phải nằm ở thế bị động như thế này.

-Con mẹ chúng mày đã muốn chơi thì ông chơi.

Độc Bảo vừa đưa súng lên định bắn về hướng ba người thì Thanh Hàn bay đến đúng chân đá ra một cái trên không trung rồi cúi người xuống. Thúy Miêu. Lấy Thanh Hàn làm điểm tựa bay người tung một cú đá từ trên xuống ngay vào ngực của Độc Bảo.

Thái Quốc Đào cũng không thua kém hẳn chạy tới định đánh lên người Độc Bảo một quyền thì một người xông ra cản trước mặt hắn. Không ngần ngại với tốc độ sẵn có hắn đâm ngay một đâm vào người này co gối lên đập một cước thật mạnh vào phần bụng của đối phương. Làm cho người này bay vào ngay giữa một gốc cây.

Dù bị hai người Thúy Miêu và Thanh Hàn tấn công mình nhưng Độc Bảo vẫn không bị thương thế gì nặng lắm một quyền từ tay phải đánh về phía Thanh Hàn đang đứng còn tay trái thì đem đòn đánh của Thúy Miêu gạt qua một bên.

Thanh Hàn hai chân giã ra sát mặt đất. Một chân rời khỏi mặt đất tay làm điểm tựa. Đá ra một nửa vòng cung hương hai chân mình ngay ngực của Độc Bảo đánh vào. Thái Quốc Đào cũng không ngại bỏ thêm một cú đá thẳng vào hông của Độc Bảo,

Bị ba người liên thủ. Độc Bảo bị đập vào ngực từ tư thế mượn lực bên dưới đất đập thẳng hai chân lên. Nếu có dân thể dục dụng cụ nào thấy được thì đây là động tác nhảy ngựa ở những kỳ thi thể dục dụng cụ.

Không chỉ một chiêu như thế là xong. Thanh Hàn theo lực quán tính lên gối hường vào cằm của Độc Bảo mà đánh còn bên hông thì có Thái Quốc Đào đập vào. Bên cạnh có cả Thúy Miêu vừa luồn ra phía sau lưng đập tời.

Trên Không trung hai bàn tay nắm lại thành nắm đấm hường hai bên thái dương của Độc bảo đánh vào. Ba phía công kích một mình Độc Bảo.

Trước khi đáp đất Thanh Hàn còn kéo một cái khủy tay đánh từ trên đánh xuống nhắm vào xương đòn ở vai của Độc Bảo. Tay còn lại hường con dao sau lưng mình rút ra để vào ngay cổ của Độc Bảo đang khuy xuống đất.

-Mọi Người Dừng tay

Âm Thanh của Thái Quốc Đào và Thúy Miêu đồng thanh vang làm thu hút anh mắt của mọi người nhưng không khó để họ nhận ra người đang bị không chế là ai.

-Mọi người dừng tay đi! Kết thúc rồi Độc Bảo chắc rằng người không nghĩ đến ngày này đi.

Thúy Miêu lúc này nhẹ nhàng thở ra một hơi nhìn Độc Bảo nói những lời này. Hiện tại cũng diện đã ổn định ai ở đây cũng mất người nhưng quan trọng là bên nào thiệt hại nhiều hơn.

-Không ngờ mày với Thái Quốc Đào lại hợp tác với nhau. Cả việc hai bên người của mày và Thái Quốc Đào phối hợp ăn ý như thế này đã nói lên tất cả rồi.

Thái Quốc Đào cười lớn nhìn Độc Bảo như một thằng không hiểu chuyện gì nói.

-Áy quên giới thiệu với chú. Thúy Miêu mới thật sự là vợ tao mày nghĩ xem hai vợ chồng tao đứng giữa là mày thì sao. Ngoài mặt thì phải tỏ rõ cho người khác biết là các thế lực khác nhau chứ. Nếu không thì sao có thể để hai vợ chồng tao nắm hai thế lực được.

Độc Bảo lúc này trừng mắt hấn giật mình nhìn qua Thúy Miêu và Thái Quốc Đào. Hấn không ngờ hai người này lại liên hệ với nhau. Hiện tại hấn hiểu mình ngu ngốc thế nào. Vợ chồng người ta mỗi người một thế lực có thể nuốt trọn hấn nhưng không làm.

-Con mẹ mày hai đứa bày chơi mọi người. Để xem Thi Lang biết chuyện này có để yên cho mày với vợ mày không. Hư! Sớm muộn gì chuyện này cũng lộ thôi.

-Vốn việc này là để dụ Thi Lang như chú mày đâm đầu vào thế chỗ thì chết đi là vừa. Nhưng mà dù sao cũng tốt Thi Lang thì hấn cũng đã già trước sau gì cũng về vườn còn mày thì sẵn dịp này lên đường luôn đi cho tiện. Sống lâu chật đất tao nhin mày lâu lắm rồi. Còn việc lộ hay không tao không lo. Hiện tại tao đem thằng kia đổi quyền lợi với Thiếu Chủ Huyết Long có người ủng hộ tao sợ sao.

Thái Quốc Đào vừa ngồi xuống trước mặt của Độc Bảo vừa nói hấn vui vẻ vì đối thủ lâu này hấn vẫn gây chuyện chọc tức hiện tại đang giữ quyền sinh sát trong tay.

-Độc Bảo! Nếu chú mày biết rút lui ngay từ đầu thì đã không có chuyện tao đã để Thanh Hàn ra tay cảnh cáo nhưng mày vẫn còn ngoan cố thì tự mà chịu. Tao biết trên đường đi tời lúc chạm mặt mày luôn có người báo cáo tin tức cho mày chứ không phải không. Nên mới làm ra nhiều cái như thế. Dù sao thì hiện tại nội gián của mày cũng bị chính người mày bắn chết rồi.

Thúy Miêu đứng một bên nhìn Độc Bảo đang quỳ bên dưới chân mình chậm chậm nói ra những gì cần thiết. Cả bố cục hai người ngay lúc đầu chỉ để qua mắt một số người của Thi Lang nhưng Thi Lang lại không tham gia mà rút lui. Độc Bảo để người của mình xung phong nhận nhiệm vụ đi cùng nhóm người Thúy Miêu.

-Mày làm sao biết ai là người của tao. Mày chỉ giỏi đoán mò nên may mắn trúng mà thôi.

Độc Bảo vẫn không tin là Thúy Miêu biết được người nào là người của mình và người nào không phải nếu nói chuẩn xác như thế sao lúc đầu không diệt luôn nội gián của hắn ngay từ lúc đầu. Để hiện tại thằng đó bị chính người bên mình bắn chết.

-Độc Bảo à Độc Bảo mày đừng nói với tao chuyện này. Cái thằng của mày gọi đến nó rất ngu. Tao đã có người đi bắt thằng nhóc kia rồi. Nhưng hắn lại xông pha ra hiến máu để hắn là người bắt cóc còn đem đến con đường đã định mày thấy hắn có ngu không. Đúng ra Thanh Hàn là người tao tin tưởng để đi bắt Ngô Long. Mày nghĩ tao lại giao việc này cho cái thằng gà đó sao.

Thúy Miêu vừa nhìn Độc Bảo vừa nói ra những gì mình đã sắp xếp. Bây giờ Độc Bảo mới hiểu được hắn phạm sai lầm khi muốn chắc chắn rằng thằng nhóc là Ngô Long nên mới cho nội gián của mình xung phong đi làm nhiệm vụ bắt người.

-Thì ra tất cả là cái bẫy của hai vợ chồng mày. Cao cao lắm! Không ngờ hai đứa bọn bây sở hữu mỗi người một thế lực trong tam giác vàng này. Xem ra tao thua không oan.

-Mày ngu gì ngu lắm! Đang lý ra mày nên tự trải nghiệm tại sao cái thằng trước mày lại đi chung một xuồng với Thi Lang. Nếu mày không phải tự cho là có thể nắm quyền mọi thứ không để Thi Lang vào trong mắt thì với tính cáo già của hắn mày đã không bị gì. Lão ta bỏ nhỏ lấy lớn cao hơn mày nhiều. Biết khi nào cần phải ra tay chắc chắn lắm.

Thái Quốc Đào lắc đầu nhìn Độc Bảo nói ra ý kiến của mình việc như thế này chỉ trách thằng này không có mắt nhìn sự việc, không xem ai ra gì

mới dẫn đến nông nổi này.

-Thôi giải quyết hẳn xong rồi mọi việc còn thu xếp nữa lần này thiệt hại không nhỏ. Cũng may lão Thi Lang rút lui nếu không việc lần này chúng ta thiệt hại không nhỏ. Chưa tính tới việc còn mất đi quyền lợi.

“ Pằng”

Thúy Miêu vừa nói xong một âm thanh vang lên trong bóng tối hương giữa đầu của Độc Bảo một viên đạn cắm thẳng vào. Ngay cả Thái Quốc Đào và Thúy Miêu cũng bất ngờ trước việc đã diễn ra.

Cái xác của Độc Bảo đổ sụp xuống quá bất ngờ mà không thể nào hiểu được. Với họ dù sao hẳn cũng chết. Nhưng chết ở lúc này không ổn.

- Người nào bắn! Đã bảo ngừng người nào ra mặt coi!

Thái Quốc Đào nghĩ rằng có người trong nhóm của mình ra tay nhắm bắn Độc Bảo nhưng thay vào đó là cái im lặng những tiền di chuyển của lá bị thổi không một người đứng ra nhận trách nhiệm. Đang định núp vào một góc thì một người từ xa xuất hiện với dáng vẻ bình tĩnh.

-Không ngờ một Thúy Miêu một Thái Quốc Đào hợp tác như thế hai vợ chồng mỗi người phân nhau ra một thế lực. Cũng may là cái lão già này đã sớm dự đoán được tình hình dù sao cũng phải cảm ơn thằng Độc Bảo đã làm hao tổn không ít người của hai bên đi. Như thế dễ quy mọi thứ về một mối thật. Xem ra lần này bài trí hơi bị lâu rồi đấy.

Người bước đến địa phận này không ai khác là Thi Lang. Việc hẳn xuất hiện ở đây làm cho Thái Quốc Đào và cả Thúy Miêu trong lòng dấy lên sự lo lắng thật sự. Bởi vì với quân lực của họ bây giờ để đánh một trận nữa với Thi Lang thì hoàn toàn không có cách nào có thể thắng được. Không ít người nhìn chăm chăm vào những bước đi của Thi Lang. lúc này chỉ có

Thanh Hàn là đang đưa tay nhặt lên khẩu súng của Độc Bảo vừa rơi ra vừa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 584: Toàn Bộ Thu Quân.

Hành động của Thanh Hàn không ai để ý thấy. Thái Quốc Đào lúc này cũng hiểu được việc đang xảy ra tồn tại nguy cơ như thế nào. Hắn vui vẻ cười đùa đứng lên nhìn về phía Thi Lang nói.

- Thi Lang ông làm gì cũng xuất hiện ở đây thế? Vậy mà còn đi một mình ông thật sự can đảm à.

- Cũng không có gì? Đi một người hay nhiều người thật sự cần thiết sẽ biết dù sao Tam giác vàng đã loạn quá lâu rồi. Cũng nên ổn định là tình hình cứ đấu đã với nhau hoài như thế này không tốt lắm.

Thi Lang cười lắc đầu đáp lại. Câu nói của hắn làm sao mà Thái Quốc Đào và Thúy Miêu không hiểu. Việc này cũng đơn giản một quốc gia cần phải bình định thì chém hết các thế lực khác. Tam giác vàng cũng vậy muốn bình định được chỉ có thể quy về một mối như thế chỉ cần có một người cầm quyền là được.

Thái Quốc Đào lúc này đưa ánh mắt nhìn Thúy Miêu vợ mình một cái làm ám hiệu. Còn nhanh chóng trở lại bình thường cười cười nhìn Thi Lang đang đi đến trước mặt mình nói.

- Lão cứ đùa chỉ có thằng này là lộn xộn chứ có ai nữa đâu. Việc này không cần lão lo hắn giờ chết rồi thế lực của hắn cũng phải nằm xuống như thế cũng không cần thiết phải làm điều gì mệt mỏi.

- Đúng đấy lão. Dù sao trong các thế lực chỉ có thằng Độc Bảo là không mấy phức tạp việc còn lại đều êm xuôi hết không cần thiết phải cần tới lão hoạt động làm gì những quyền lợi đó chúng tôi sẽ chia đều mà.

Thúy Miêu bây giờ cũng hòa theo một giọng điệu làm êm long Thi Lang. Dù sao xuất hiện ở đây vào lúc này dù cho nhìn thấy Thi Lang chỉ đi một mình nhưng ai biết được hẳn có thật sự đến một mình hay không. Hay là những người khác đang ẩn núp đâu đây.

- Thôi hai người không cần phải khuyên lão già này. Dù sao thì tôi cũng không cần gì nhiều. Sự ổn định là phải có nhưng mà đối với Tam giác vàng này thì sự hiện diện của hai cô cậu đến giờ cũng đã quá đủ.

Thi Lang lúc này nhanh chóng lấy ra một cây súng hướng thẳng ba người Thúy Miêu, Thanh Hàn với Thái Quốc Đào. Cùng lúc đó những phụ cận bật lên những ánh đèn xe mô tô chiếu thẳng vào trong. Những người ở vòng ngoài không hiểu sao những người này lại có thể xuất hiện ở đó. Số lượng lên đến vài trăm người dường như họ từ dưới đất chui lên vậy.

- Xem ra ông muốn độc chiếm cả khu vực tam giác vàng nhỉ Thi Lang nhưng ông thử nghĩ xem ở đây ba người chỉ cần một người hi sinh chết để chế phục ông lại bắt làm con tin thì như thế nào.

Thái Quốc Đào với giọng bình tĩnh như không có gì nhìn Thi Lang nói ra một câu nói rồi liếc mắt qua nhìn Thanh Hàn. Thúy Miêu nọ một nụ cười nham hiểm trên môi.

- Dù sao ông đã già rồi việc để cho bọn tôi tiếp quản thì đã sao. Ông cứ cố ôm lấy những gì ở hiện tại có để lại cho con cháu cũng không được gì. Thôi thì ông buông xuôi một lần bọn tôi để ông sống hết đời như thế không phải tốt hơn sao.

Thúy Miêu cũng nói cứng với Thi Lang nhưng ngược lại lúc này Thi Lang hẳn chỉ mỉm cười lắc đầu nhìn Thái Quốc Đào với Thúy Miêu hẳn xem hai người hình như chưa hiểu được vấn đề vẫn còn ngoan cố ra vẻ ta đây.

- Thôi chuyện đến đây kết thúc rồi. Ai không liên quan thì bỏ hết vũ khí xuống đầu hàng. Như thế mới có hi vọng được sống! Việc hôm nay cần phải có người chịu trách nhiệm nhưng ai nếu mà muốn cảm thấy sống đủ lâu thì có thể tiếp tục cầm súng.

Thi Lang nói lớn cho mọi người đều nghe thấy. Có những người vì lời nói của Thi Lang mà bắt đầu bỏ nhưng vũ khí của mình xuống, nhưng vẫn có người chần chờ ngay lúc này Thái Quốc Đào nhìn Thúy Miếu cùng với Thanh Hàn gật đầu một cái rồi xông lên. Đây là ám hiệu để cho cả ba người cùng một lúc lên giữ lại Thi Lang.

Sự việc đến phút giây này chợt diễn ra không người nào đoán trước được. Thanh Hàn từ phía sau lưng mình cầm lên một khẩu súng hướng về phía Thi Lang. Mọi người đều bất ngờ cứ tưởng cô ta không có súng ông gì hiện tại ông nhiên xuất hiện một cây súng như thế.

Thái Quốc Đào và Thúy Miếu mừng rỡ thấy được cây súng trong tay Thanh Hàn. Suy nghĩ trong đầu cô ta lúc này là mọi việc đã nghịch chuyển theo chiều hướng có lợi. Chỉ cần ở đây còn người có súng thì tất cả mọi thứ có thể trở về với điểm cân bằng cần thiết. Thái Quốc Đào cũng có một ý nghĩ chỉ cần cố gắng đoạt lấy cây súng và không chế Thi Lang thì mọi thứ có thể thực hiện được.

Hắn vừa nhào lên phía trước thì Thanh Hàn đang cầm cây súng trên tay chuyển hướng nòng súng về phía Thái Quốc Đào không ngần ngại bóp cò.

“ Pằng.”

Thái Quốc Đào đang chạy về phía trước bị bắn từ phía sau như thế ngã xuống đất. Thúy Miếu cũng bất ngờ với hành động này của Thanh Hàn. Cô trừng mắt lên ngưng lại việc đang chuẩn bị làm. Bởi bây giờ cô thấy được.

Cây sủng trong tay Thi Lang hướng thẳng về mình còn. Thái Quốc Đào nằm trên đất bị thương nhưng chưa đến mức phải chết.

Thúy Miêu nhanh chóng chạy tới bên cạnh Thái Quốc Đào. Nhìn chăm chăm về Thanh Hàn còn đang cầm cây sủng lục đưa về phía của Thái Quốc Đào.

- Chị đừng nhìn như thế cái gì cũng có nguyên do của nó thôi. Không phải sao. Nếu muốn biết tại sao tôi nghĩ chị hỏi chông chị là tốt nhất. Không có gì là khó hiểu nếu thật sự biết được nguyên do của nó đâu nhỉ.

Thanh Hàn từ từ nói ra nhưng gì mình muốn. Thúy Miêu trong ánh mắt ngỡ ngàng. Chuyện này nằm ngoài tầm thừa nhận của cô Thanh Hàn lại có thể ra tay bắt ngờ với Thái Quốc Đào. Nhưng chưa kịp nói được điều gì thì Thái Quốc Đào được Thúy Miêu đỡ trên tay lên nở một nụ cười chua chát lắc đầu.

- Không ngờ ngày này đến nhanh như vậy! Vốn tưởng thời gian có thể cô có thể xí xóa được một chút. Nhưng xem ra tôi đã nhầm. Mà việc này còn khiến cho cô cầu kết với Thi Lang.

- Hai người nói gì đó? Chuyện này là sao? Vì sao Thanh Hàn lại làm như thế.

Thúy Miêu ngỡ ngàng nhìn Thái Quốc Đào với lại Thanh Hàn. Khó hiểu bấy lâu này cô đối xử với Thanh Hàn không tệ nhưng đến giờ cô vẫn không hiểu được việc làm này.

- Không có gì cả chỉ là sai lầm này đến cuối cùng phải có người chịu trách nhiệm thôi. Năm đó đang lý ra anh phải biết chuyện này là sai lầm đáng có. Thật sự thì bố mẹ của Thanh Hàn là người anh sai đi sát hại. Khi lần đầu gặp cô ta anh cũng đã nghĩ đến chuyện này. Nhưng vì mọi thứ cũng

cảm thấy có lỗi một chút. Em cũng biết đến hiện tại như chúng ta tay ai mà không dính qua máu. Nhưng mà thôi sống trên màu chết trên màu như thế là được rồi. Xem như kiếp này được giải thoát.

Thanh Hàn cũng không ngờ những lời cuối đời của Thái Quốc Đào một đàn anh của tam giác vàng lại có thể nói ra được những việc như thế này. Thúy Miêu ngồi đó hai hàng lệ tuông rơi. Cô hiểu Thái Quốc Đào nói gì. Sống như họ trên tay không có máu người là không thể nào tuy không có con cái nhưng đây cũng là ý trời.

Ai biết được khi con cái họ sinh ra có đi lên vết xe đổ của hấn không. Thúy Miêu nhìn Thái Quốc Đào trút hơi thở cuối cùng mà bất lực. Cô nhìn Thanh Hàn với đôi mắt xen lẫn nhưng giọt lệ trên mi bất mãn với Thanh Hàn tại sao lại phải là Thi Lang mà không phải những người ở các thế lực khác của tam giác vàng.

- Em nói đi! Tại sao lại là Thi Lang mà không phải thế lực khác? Em có thể chọn một thế lực như của Khung Chang ban đầu hay là của Độc Bảo tại sao lại là Thi Lang. Em cũng biết hấn không ít tuổi như thế em cũng đâu được lợi gì. Sớm muộn gì Thi Lang cũng phải xuống cương vị hiện tại.

- Không chị làm em không vì Thi Lang em vì một người khác. Một người thật sự cứu giúp em khi cần thiết. khi em hoàn toàn vô vọng cậu ấy một tay mang em về nhà cứu giúp em an bài để đưa em đến với tam giác vàng này. Người đó là con trai của Thi Lang hiện tại đang là cấp dưới của thiếu chủ Huyết Long.

Thúy Miêu lúc này bất ngờ không nhỏ. Ngày cô gặp Thanh Hàn đúng là trong bộ dáng chật vật vừa mới bước vào vùng phụ cận tam giác vàng này. Vì thấy Thanh Hàn còn nhỏ lại cô độc một mình ở nơi đó cô mới thấy tội nghiệp mà hỏi hang. Biết cô đợi người mà ở tam giác vàng này một người mới vào biết đợi ai nên Thúy Miêu đem Thanh Hàn về quân khu.

- Nói vậy là ngày hôm đó em đợi người là đợi Thi Lang đến đón mình.

- Đúng vậy hôm đó nếu cô không xuất hiện ở đó tôi đã lộ diện đưa Thanh Hàn về quân khu của mình. Chỉ là cô cứ tự cho mình làm đúng đưa Thanh Hàn về đạo tạo xem như một quân bài của mình thôi. Chứ con trai tôi không muốn Thanh Hàn bước trên con đường này.

Thi Lang bây giờ mới lên tiếng nói rõ cho Thúy Miêu biết những việc mà cô ta đã làm không mục đích. Thanh Hàn mỉm cười một cái nhìn Thúy Miêu.

- Cũng phải cảm ơn chị! Nếu không có chị tôi đã không như hiện tại. Có đủ thực lực để bảo vệ Lý Bân. Anh ấy hiện tại đang ở Lưu Minh cùng với Thiếu Chủ từ đây về sau. Tam giác vàng trở thành vùng lãnh thổ ngầm. Những chuyện này vốn đã được định sẵn. Hiện tại đã đến lúc thực hiện rồi. Xin lỗi chị yên nghĩ đi.

Thanh Hàn chỉ thờ dài đứng lên. Thi Lang thấy thế cũng biết cô gái này không thể ra tay nên hấn lắc đầu. Ngón tay bóp cò súng. Một viên đạn bay ra hướng thẳng vào đầu của Thúy Miêu.

Thi Lang nhìn xác hai vợ chồng Thúy Miêu với Thái Quốc Đào mới xoay lại nhìn đoàn người của mình ra lênh.

- Những người đầu hàng thì xếp hàng riêng một chỗ đưa về Thụy Miêu và Thái Quốc Đào để người an táng đảng hoàng còn thằng Độc Bảo thì ném ở đâu đó là được. Thằng này không đáng được chôn cất. Như thế đi toàn bộ thu quân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 585: Vợ Lý Bân

Thi Lang bây giờ đi đến bên xe có Ngô Long nằm trên đó. Nhìn hẩn lắc đầu. Thanh Hàn lúc này cũng không nói gì. Nhưng bản thân Thi Lang biết cô muốn giết chết Ngô Long tại đây.

- Con đây! Cứ để cho Thiếu chủ xử lý hẩn có gì nói với Lý Bân xin lại cái mạng này của hẩn cho con là được. Bố nghĩ thiếu chủ sẽ để họ xử hẩn thôi.

- Lý Bân chừng nào về bố? Anh ấy lần nào cũng trốn con lần này xong việc con muốn đi Lưu Minh ở bên cạnh anh ấy.

Thi Lang nhìn Ngô Long đang co ro hoảng sợ lắc đầu nhìn Thúy Miêu. thờ dài nói.

- Hiện tại bố cũng rút lui để cho thiếu chủ xem xét con có đi Lưu Minh cũng cần phải được sự chấp nhận của thiếu chủ. Nếu không bố cũng không làm chủ được. Hiện tại con cũng không có được các thông tin cần thiết nếu có thể chỉ có thể thông qua Thiếu chủ làm cho thì chắc ổn hơn.

- Con thấy thân phận cũng không có việc gì khó đâu hiện tại cứ để xem thiếu chủ ý kiến thế nào lúc đó sẽ tính toán sau. Hiện tại chắc cũng không cần thiết. Con chỉ sợ Lý Bân không chịu để con đi Lưu Minh thôi.

Thanh Hàn bây giờ mới đáp lại lời của Thi Lang. Hiện tại mọi thứ đã được sắp xếp xong. Thi Lang và Thanh Hàn đều ngồi lên một chiếc xe ra hiệu cho mọi người tiếp tục lên đường.

- Nhưng cũng nhanh thật mới đó mà đã hơn hai năm. Không ngờ con lại được Thúy Miêu đào tạo thành như vậy đúng ra ta phải xuất hiện mới đúng nếu không con cũng không phải như hiện tại đi.

Thi Lang lúc này thở dài hẳn thấy Thanh Hàn trở thành người trong tam giác vàng một phần do hẳn. Nếu ngày xưa hẳn ra mặt đưa Thanh Hàn đi theo lời của Lý Bân thì cũng không xuất hiện tình trạng như thế này.

- Bố không cần phải nói thế. Người phải cảm ơn phải là con mới đúng sao bao lâu con cũng hiểu được nếu không có thực lực đủ để làm chuyện mình muốn thì cũng không làm được gì. Nếu trước đây nhà con có đủ thực lực con cũng không gặp hoàn cảnh như thế. Nhờ vậy mà con gặp được Lý Bân. Nếu không giờ này con cũng không biết con hiện tại ở đâu.

Thanh Hàn chỉ mỉm cười đáp lại lời của Thi Lang. Gọi bằng bố nhưng thật sự cô không có liên hệ gì với Thi Lang. Mọi chuyện đều do một tay Lý Bân làm.

Đem cái buộc tóc phía sau thả ra. Mái tóc dài của Thanh Hàn tung bay trong làn gió. Những làn gió của khu rừng len lỏi qua từng sợi tóc. Trong màn đêm lúc này mọi thứ chỉ còn lại tiếng của những chiếc xe chạy trên đường di chuyển về với căn cứ của Vô Ảnh.

Thanh Hàn ngồi trong xe ngã người ra băng ghế nhớ lại một chút về những gì đã xảy ra với mình. Chớp mắt đã hơn hai năm gia đình cô không còn. Hiện tại cô ở một nơi xa lạ, không người thân thuộc. Người thân hiện tại của cô chỉ là một người đó chính là Lý Bân.

Cô còn nhớ rõ ngày ấy khi chạy thoát khỏi những người kia Thanh Hàn trên người ngoài bộ đồ hoàn toàn không có cái gì hết. Cô vẫn còn nhớ khi rơi xuống vực của ngọn đèo ấy. Cô may mắn không chết mà trốn vào một chiếc xe đang dừng lại trên đường ngủ đi mất. Đến khi cô tỉnh dậy thì xe đang chạy trên đường của thành Phố Lưu Minh. Đợi cho chiếc xe tải chở hàng dừng lại cô lén lút rời khỏi xe lang thang trên đường không có mục đích gì.

Cho đến khi bầu trời tối hẳn xuống Thanh Hàn cũng không biết làm gì đánh ngời xuống bên một góc đường. Một người Thiếu Niên vội vã chạy ngang qua rồi bất giác dừng lại trước mắt của cô người ấy không là ai khác là Lý Bân.

Hình ảnh hần nở nụ cười thật tươi chạy lạch bạch trên đường vát theo cái cặp về nhà sau chín giờ tối đến giờ cô vẫn còn nhớ.

Cô vẫn còn nhớ câu hỏi đầu tiên của mình với Lý Bân tại sao lại giúp cô hần chỉ đơn giản cười đùa nói một câu.

- Lão Đại nói thấy người nào gặp nạn thì giúp thấy người yếu bị ức hiếp thì giúp. Thấy người già cả cần sự giúp đỡ thì ra tay giúp. Chỉ cần giúp được người khác mình làm được mình sẽ làm.

Lời nói ấy khi đó cô không hiểu lắm. Nhưng sau này thì câu nói đó của Lý Bân cô thấy được rất triết lý. Cô cũng biết Lý Bân chần lo lắng gì khi có chuyện gì thì hần chỉ cười hề hề chạy tới chạy lui không sợ hãi điều gì. Có hỏi thì hần vẫn câu nói đó.

- Trời sập xuống Lão Đại gánh.

Cứ thế mà cô ở nhà của Lý Bân được chăm sóc các thứ. Nhưng khi Lý Bân biết tại sao cô ra nông nỗi này hần liền nói cô có thể đi tam giác vàng ở đó không ai có thể làm khó cô. Hơn nữa còn có thể bảo đảm cho cô an toàn đến cuối đời đó là lời hứa của Lý Bân với Thanh Hàn.

- Thanh Hàn. Thanh Hàn còn làm gì thế?

Tiếng nói với sự lay động cánh tay của mình làm cho Thanh Hàn bị kéo về thực tại lúc này Thi Lang mới thở ra một hơi nói.

- Con làm gì mà thất thần làm bố giật mình tưởng con bị trúng gió chứ.

Thanh Hàn nghe thế cũng cười cười lắc đầu. Nói rõ nguyên do vì sao cô lại ở trạng thái như thế.

- Không con chỉ đang nhớ đến những gì đã xảy ra ngày con gặp Lý Bân thôi. Nhưng mà không biết thiếu chủ của huyết long ra sao. Cái người mà anh bân hay gọi là lão đại đây phải như thế nào bố?

- Cái này bố cũng không dám chắc. Nhưng mà sớm muộn gì con cũng biết thôi. Còn mấy trăm mét nữa tới quân khu của cậu ta rồi.

Thi Lang nói như thế Thanh Hàn mới nhận thấy hình như mọi thứ đang trôi qua nhanh hơn. Bởi vì họ không cần lo lắng phòng thủ người tập kích nên chạy trên đường có phần thoải mái và không phải lo lắng. Nên hiện tại thời gian đi được rút ngắn không ít.

Đoạn đường đi thêm không bao nhiêu phút lúc này Connor đứng trên tường thành phòng vệ cũng đã biết được đôi chút. Hắn không dám ngủ vì chắc chắn bên nào thắng hay thua thì vẫn phải giao người cho hắn.

Chiếc Xe dừng lại trước cửa quân doanh. Những người của Vô Anh đang tập trung ở đây đưa lên những nòng súng về phía họ. Thi Lang với Thanh Hàn lúc này bước xuống xe lên tiếng nói.

- Tôi đem Ngô Long đến cho các cậu. Vui lòng báo cho thiếu chủ các cậu biết giúp tôi với lại nói cậu ấy nhớ dẫn theo Lý Bân chúng tôi có việc muốn nói.

Connor lúc này nghe được tên của Lý Bân cũng cau mày một chút nhưng không như hắn Blake bây giờ mới nói.

- Chỉ ông và cô gái kia đem theo Ngô Long vào căn cứ những người khác hoặc giải tán hoặc ở bên ngoài chờ đợi.

- Được!

Thi Lang trả lời lại một câu rồi mới tiến đến một người đang giữ lấy Ngô Long bắt đầu phân phó cho hắn dàn xếp mọi thứ của thế lực tam giác vàng rồi mới xách Ngô Long đi về hướng công. Máy người kiểm tra Thi Lang một thức xác nhận không có đem theo cái gì. thì nhận lấy Ngô Long và đem hắn đi vào. Thanh Hàn vì là nữ nên được đưa cho phụ nữ kiểm tra rồi mới được vào bên trong.

Connor từ trên thành đi xuống nhìn Thi Lang đi bên cạnh là Thanh Hàn cũng ngân người một lúc. Bởi cô gái này hắn biết là người của Thúy Miêu hiện tại lại đi cùng với Thi Lang thì thật sự lạ.

Nhưng không đợi cho hắn lên tiếng Thi Lang đã cười cười nói.

- Chào connor! Đây là Thanh Hàn con dâu của tôi cũng là vợ được tôi chỉ định cho con mình. Chắc cậu cũng không lạ gì Thanh Hàn đi.

- Ấy! biết chứ, biết chứ không ngờ mọi chuyện lại thú vị như vậy không biết con trai của anh Thi Lang đây là ai nhỉ.

Vừa nói nhưng Connor vẫn nhìn lấy Thanh Hàn cười cười. Hắn đang thầm tự hỏi đứa con trai nào của Thi Lang lại số khổ sắp phải cưới bà la sát này. Vì nhìn thấy được Thanh Hàn lúc này có một bộ dáng ngại ngùng mà trước giờ hình như hắn chưa được thấy việc này dù có gặp nhiều lần nhưng không thấy được cái hình ảnh đang diễn ra trước mắt.

- À! Thằng con tôi chắc cậu biết mà Lý Bân đấy. Thiếu Kiệt chưa nói với cậu sao. Thằng con tôi thân phận gì Thiếu Kiệt cậu ta biết mà.

Đứng hình vài giây. Connor ôm bụng cười hắn biết Lý Bân là ai. Giờ thấy Thanh Hàn là vợ chưa cưới của Lý Bân thì thật sự sắp có trò vui để nhìn.

- Ấy như thế à. Được rồi Thiếu Kiệt cũng đã báo tôi để hai người nghỉ ngơi đi. Còn cái thằng này bọn tôi sẽ trông coi một chút tối mai Thiếu Kiệt sẽ đến. Nếu sáng mai có việc gấp thì ông cũng có thể rời khỏi đây chiều mai quay lại cũng được. Tôi nghĩ hiện tại chắc trong tam giác vàng lộn xộn không ít đi.

Thi Lang lắc đầu cười nhìn Connor. Hắn vừa bước theo Connor vừa giải đáp thắc mắc.

- Không có gì mọi việc đã được dự liệu từ trước mấy thế lực bây giờ đang tập trung lại một chỗ ngay mai Thiếu Kiệt xuất hiện thì giao lại cho cậu ấy tôi cũng đã đến lúc về hưu rồi nhường sân lại cho thế hệ trẻ chứ. Dù sao con tôi cũng chung một xuồng với Thiếu Kiệt còn lo gì.

Thanh Hàn lúc này cũng gật đầu. Cô hiểu Thiếu Kiệt đối với Lý Bân ảnh hưởng như thế nào. Mới có thể tạo được cho hắn việc tự tin một cách thái quá vào Thiếu Kiệt như thế. Nên chuyện thâm tócm những thứ ở đây giao cho Thiếu Kiệt cũng là sớm hay muộn mà thôi.

Bản thân Thiếu Kiệt nếu cần hẳn có thể gom gọn lại. Còn không cần thì vẫn để đó. Có thể là Lý Bân điều hành hoặc người khác điều hành. Nhưng Thi Lang biết chắc thằng nhóc Lý Bân con ông không chịu thiệt trong việc này.

Connor dừng bước ở hai căn phòng cạnh nhau nhìn hai người cười nói.

- Bên đây phòng của Thi Lang, còn bên đây là phòng của Thanh Hàn. Tôi nghĩ một buổi tối vừa rồi mọi người cũng mệt mỏi đi những chuyện khác không cần lo. hai người cứ an tâm việc hai người đem Thiếu Kiệt đến đây tôi sẽ báo với Thiếu Kiệt ngay bây giờ.

- Ừ vậy nhờ cậu. Thanh Hàn con cũng mệt rồi đi nghỉ ngơi sớm đi!

Thi Lang vừa nhìn Thanh Hàn vừa ra hiệu cho cô vào phòng bản thân
hắn cũng bước vào. Vì hắn hiểu ở đây cũng chẳng ai làm hại được gì đến
hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 586: Chuyên Án Có Bước Đột Phá.

Connor kể từ khi nhận được tin tức kinh người về vợ tương lai của Lý Bân mặt mày hớn hờ. Hắn nhất định phải đem chuyện này thông báo cho Thiếu Kiệt hẳn sợ tiết tiền chỉ là hắn thấy cái tin tức này khá thú vị cần phải để Thiếu Kiệt biết. Để có dịp châm chọc Lý Bân. Dù sao cũng không ảnh hưởng đến ai.

Blake thấy Connor cũng khó hiểu nhưng hắn thật sự phải đề phòng không ít hiện tại những người của Thi Lang ở ngoài dù đã rút quân nhưng vẫn không thể nào biết được hắn có để cho những người này giả vờ rút lui hay không.

Connor chạy mô tô đi ra khỏi nơi quân khu hơn nửa giờ sau hắn có mặt ở một thị trấn. Đến bên cái buro điện kiểu cũ, Những căn phòng gỗ với những cái điện thoại bàn bên trong và một cái ghế được bao bọc bởi những tấm kính cách âm cần thiết.

Bước vào trong phòng nhanh chóng hắn nhìn vào cái bản mã vùng mà gọi điện thoại đi. Ngọc Nhi đang ngủ bị âm thanh rền gọi. cô đưa tay nhận điện thoại của mình nhìn thấy số của Conno cũng nhíu mày.

- Anh làm gì mà giờ này gọi điện thoại nữa thế.

- À có vài chuyện muốn nhờ cô báo với Thiếu Kiệt. Ngay mai đi nhớ đem theo cả Lý Bân. Vợ tương lai cậu ấy đang đợi với lại mọi thứ đã xong rồi Thi Lang đem theo Ngô Long tới nhìn qua có vẻ như bị hành hạ rất thâm. Tôi chỉ gọi để báo cô nhờ chuyển lời dùm vậy thôi.

Ngọc Nhi đang mơ màng cũng choàng tỉnh cô không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Bởi Lý Bân cũng không bao nhiêu tuổi lại có vợ tương

lai mà còn là ở Tam giác vàng thì có phần lạ.

- Anh nói gì Vợ của Lý Bân sao lại ở bên đó. Mà việc này là sao anh nói gì thật sự tôi cũng không hiểu được đây.

Connor hẳn thấy mình cũng hơi hồ đồ không hỏi rõ ràng chuyện này vốn định cúp máy giờ bị hỏi hẳn cũng không hiểu rõ như thế nào.

- Cái này! Hồi nãy tôi quên rồi. Nhưng mà tôi nghĩ việc này Thi Lang cũng không dám đùa giỡn chuyện này đâu. Chắc chuyện này là thật.

Ngọc Nhi cũng nổi điên với Connor đang ngủ bị phá rồi hơn nữa còn bị một chuyện không chính xác không biết rõ đầu đuôi của Connor báo cáo cho cô.

- Connor anh muốn chết sao lại đem chuyện này ra giỡn thế. Hết chuyện đùa rồi sao. Tôi cúp máy đây, chuyện này tôi sẽ báo lại cho Thiếu Kiệt biết. Anh dám phá giấc ngủ của tôi.

Connor bên kia thiếu điều than khổ. Hẳn vội vã thấy chuyện hay ho hiện tại không hiểu rõ mọi chuyện lại đi báo cáo chuyện này cho Ngọc Nhi. Hẳn đang cầu trời cho Thiếu Kiệt không trách hẳn sau khi nghe được âm thanh cúp máy đầy phẫn nộ vì bị quấy rầy giấc ngủ của Ngọc Nhi. Nhìn lại đồng hồ một chút Connor mới trầm ngâm một tý rồi nói thầm.

“Hiện tại bên kia chắc cũng gần sáng mới đúng. mới bốn giờ bên kia chắc cũng năm giờ sáng rồi đi.”

Nhưng dù sao hẳn không kiểm chứng lại đi báo cáo chuyện. Hẳn thở dài rời khỏi buồng điện thoại thanh toán tiền rồi trở về quân doanh.

Ngọc Nhi lúc này cũng không ngủ lại được dù sao cô cũng ngủ được vài giờ. Hiện tại thay đồ nhưng Ngọc Nhi vẫn suy nghĩ vấn đề mà Connor đã

nói. Vốn mọi người đều như thế chứ không chỉ riêng cô. Hiện tại Connor nói có vợ tương lai của Lý Bân như thế nào lại ở tam giác vàng mà người đó là ai và như thế nào mới đúng. Cô cũng muốn biết liệu nếu người này là thật thì cô ta sẽ như thế nào.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của Ngọc Nhi. Cô muốn xem hôm nay sẽ có chuyện gì xảy ra đối với những gì mà Thiếu Kiệt đã sắp xếp. Ngọc Nhi rời nhà để đến bên nhà Hà Vi.

Thiếu Kiệt hẳn sau khi về đến nhà ngủ một giấc ngon lành dù cho bên ngoài có sóng to gió lớn đến mức độ nào thì anh chàng nhà ta vẫn ngủ khỏe re không lo một chút vấn đề nào.

Ngọc Nhi đến bên nhà Hà Vi khi mọi người còn ngủ. Cô xuống bếp chuẩn bị cho cả một buổi ăn sáng. Bởi Ngọc Nhi biết hôm nay là một ngày bận rộn không kém.

Khi Ngọc Nhi đang ở Lưu Minh bắt đầu làm đồ ăn sáng thì tại Ngọc Châu thì Lâm Phong đang căn mắt ra bởi những hồ sơ vừa được thu thập ngay trong đêm.

Trong phòng họp này có không ít cấp dưới của Lâm Phong người vẫn còn thường phục người thì còn mặt cảnh phục nhưng ai trong gương mặt mỗi người đều phấn chấn bởi họ hiểu đây là một vụ án lớn không dễ gì thấy được. Các vụ việc liên quan đều nói rõ lên tài chính của Diệp Nhi có vấn đề mà còn là cực kỳ nghiêm trọng.

Một người lúc này mới nhìn Lâm Phong lên tiếng nói.

- Báo cáo Thủ trưởng qua các hồ sơ trích lục từ bên chi nhánh ngân hàng ngay trong đêm thì tất cả những cây ATM được Diệp Nhi đi qua đều làm thủ tục chuyển khoản vào một số tài khoản nhất định. Mà số tiền này hoàn

toàn là từ nước ngoài thông qua thẻ quốc tế. Có thể đây là việc rửa tiền hoặc ngoại hối không minh bạch bởi ở mỗi thời điểm Diệp Nhi dùng những thẻ khác nhau để giao dịch.

Lâm Phong nghe được lời báo cáo của người đội viên cũng gạt đầu nhìn hẳn một chút lên tiếng nói.

- Tài khoản được chuyển khoản vào đã có thông tin chính xác chưa. Nếu thật sự là cá nhân gián tiếp rửa tiền chúng ta có thể xin lệnh bắt của tòa án.

- Vâng! theo xác minh đây là một tài khoản được đăng ký của công ty và chịu trách nhiệm chính cho một số lượng lớn người giao dịch vàng trên internet. Vấn đề này chúng ta cũng không biết hiện tại tổ chức này ra sao. Nhưng từ những luồng thông tin thu thập được thì công ty này thuộc sở hữu của Ngô Long con của bà ta.

Người này giờ báo cáo lại với Lâm Phong dựa theo những tài liệu thu thập được trong tối qua mà họ hoạt động. Lâm Phong bây giờ cũng khó nghĩ. Nếu như rửa tiền chắc chắn cũng không từ mẹ chuyển sang cho con mình. Nhưng số tiền này lại là số tiền lớn. Lại là ngoại hối thì khó có thể điều tra biết được số tiền này xuất phát từ đâu. Nếu nói buôn bán ma túy thì phải có người trực tiếp giao dịch với bà ta và bằng cách nào Diệp Nhi có thể chuyển đổi nó thành ngoại hối mới là điều quan trọng.

- Đã liên hệ bên cảnh sát kinh tế về vấn đề này chưa. Họ có giải đáp cho chúng ta cách thức này như thế nào không?

- Thủ Trưởng! Hiện tại bên cảnh sát kinh tế cũng không biết là số tiền này xuất phát từ đâu. Cơ cấu ngân hàng nói là những số tài khoản này là thẻ được cấp để được bảo mật thông tin của ngân hàng Thụy Sĩ. Hiện tại biết là người chuyển những chúng ta không thể xác định đây là thật sự tiền của bà ta hay người nào nhờ chuyển dùm. Bởi những hơn này thuộc phạm vi quốc

tế và họ không cung cấp thông tin khách hàng thuộc dạng này ra ngoài cho dù nó có là mấy nước cường quốc cũng không được.

Một người khác lúc này mới nói với Lâm Phong về những vấn đề này. Tính ẩn danh của những thẻ visa được cấp của những ngân hàng Thụy Sĩ rất khó để bắt họ đưa ra thông tin khách hàng thật.

Lâm Phong cũng cau mày dầy trán đứng lên đi tới đi lui trong phòng của mình. Một người mặc sắc phục thấy bộ dạng của Lâm Phong như thế mới lên tiếng nói.

- Thủ Trưởng hiện tại biết nhà kho đó là của bà ta rồi tại sao chúng ta không bắt bà ta luôn. Lúc đó hỏi ra số tiền mà bà ta chuyển đi là của ai. Như thế cũng có dễ cho chúng ta nhiều.

- Thật sự tôi cũng muốn như thế. Nhưng các cậu không thấy đối tượng rất khó khăn. Chồng bà ta lại là lãnh đạo. Hiện tại làm như thế chúng ta gặp áp lực rất lớn. Bà ta có thể nói bà ta không biết trong kho có gì. Việc này đổ lỗi cho người coi kho là xong. Rồi đối tượng nào là người hợp tác giao dịch với một số lượng lớn ma túy như thế mới là điều quan trọng. Chúng ta bắt được cá những sổng con đầu đàn như thế chắc khác nào chắc đầu này nó lại mọc ra đầu khác.

Những người trong phòng nghe được lời Lâm Phong cũng gật đầu. Đối với những người quyền thế khó bị quản chế bởi nhiều thứ. Bên trên chắc chắn làm áp lực với họ không ít thì nhiều Diệp Nhi cũng không bị quản chế cần thiết để đem việc này điều tra rõ ràng.

Mà với những chứng cứ hiện tại lúc nào Diệp Nhi cũng có thể chối bỏ trách nhiệm. Có thể những cái kho này trên công ty cũng không có danh sách chứa hàng hóa gì. Đổ tội cho người khác vẫn là khá đơn giản.

Lâm Phong đi tới đi lui một lúc mới lên cất giọng lên tiếng hỏi mọi người trong phòng.

- Chúng ta còn đường nào có thể đột phá ở những khâu trọng yếu nữa không hay là tới đây bế tắc. Các đồng chí bên dưới hiện tại đang mong chúng ta phá được vụ án này. Giờ nếu không có đầy đủ chứng cứ mà mọi kết luận đều rời rạc như thế này cũng không thể nào phá án được mọi người nghĩ xem còn cách nào không?

Vốn mọi chuyện nếu không phải Diệp Nhi có thể lợc sau lưng thì chắc chắn Lâm Phong cũng không phải rào trước đón sau. Dù hiện tại ở Ngọc Châu ai cũng biết Ngô Diệp hai nhà đang nguy cơ. Nhưng ai biết được họ có thật sự nguy cơ hay chỉ là giả tạo.

Ngay lúc này cái điện thoại bàn của phòng Lâm Phong vang lên. Hắn bước lại cầm điện thoại lên nghe máy,

- Tôi Lâm Phong nghe đây!

- Báo cáo Thủ trưởng mới sáng sớm chưa tới giờ làm việc ở dưới đã nhận được mấy người đi cùng nhau với mấy tờ đơn tố cáo việc sà giao dịch hôm qua chúng ta lấy thông tin với hành vi lừa đảo chiếm đoạt tài sản.

Bên kia điện thoại vang lên người cấp dưới báo cáo như thế Lâm Phong cũng ngẩn ra hắn tự hỏi có phải đây là người của Thiếu Kiệt sắp đặt hay không khi mà chưa thật sự tới giờ làm việc hành chính đã có người viết đơn tố cáo đem tới cảnh sát họ.

- Được tôi xuống ngay!

Cúp máy nhìn qua căn phòng lướt Lâm Phong mỉm cười nói với mọi người.

- Chuyên án có bước đột phá mới mọi người cùng tôi xuống bên dưới nhận hồ sơ nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 587: Hồ Sơ Mật

Mọi người trong phòng lúc này cũng mừng rỡ. Chuyên án tưởng đi vào bết tắc không làm gì được bây giờ lại có manh mối mới thì thật sự những người họ cảm thấy may mắn. Nếu việc giữ lại hàng hóa kia càng để lâu kéo dài thì đối tượng phát hiện ra có điều bất thường và sẽ trốn thoát hoặc tìm đường thoát tội mà họ không làm gì được.

Giờ Lâm Phong ra lên nên ai nấy nhanh chóng đứng lên cùng với Lâm Phong rời khỏi phòng họp họ muốn biết xem tin tức ấy có gì trọng yếu hay không.

Lâm Phong lúc này xuống lầu vào phòng trực ban lúc này đã có vài người ngồi ở đó. Hắn đưa tay cầm lấy bộ hồ sơ mà người trực ban đang nói chuyện với người gửi đơn kiện rồi nói.

- Anh cứ lấy thông tin cần thiết. Có gì chuyển lên phòng tôi.

Bởi không chỉ có một bộ hồ sơ mà có vài bộ khác cũng với nội dung như thế nên Lâm Phong cầm đưa cho từng người vừa xuống với mình cầm xem. Được một lúc một người mới nói với hắn.

- Thủ trưởng nếu vậy có thể nói Diệp Nhi hôm qua là chuyển tiền vào bù lỗ cho con trai mình đi. Em nghe không ít người nói Ngô Long này đang mất tích hiện tại không biết ở đâu nhưng mà theo em thấy sợ rằng cậu ta thấy lần này lấy nhiều tiền làm gì đó rồi không bù vào được nên bỏ trốn đi.

Lâm Phong cầm bộ hồ sơ nghe người cấp dưới mình phân tích như thế cũng gật đầu. Nếu ôm cả ba tỷ đi làm việc gì đó rồi tạo hiện trường giả bị bắt cóc thì vẫn có thể. Mà hơn thế nữa việc Diệp Nhi lấy tiền từ các tài khoản bù vào cho Ngô Long cũng là một cách đem hợp thức hóa số tiền

thông qua sàn giao dịch cũng được. Nhưng ở đây số tiền ba tỷ lại thành con số không điều đó thì hoàn toàn không hợp lý với hoàn cảnh này.

- Có thể chiều hướng thật sự là như thế có thể dàn dựng cảnh mình bị bắt cóc mất tích cũng có thể lắm. Trước mắt chưa có bằng chứng cụ thể cũng chưa có kết luận được bởi có hai chiều hướng xảy ra. Theo nhưng bộ hồ sơ bên tìm người thì có thể thấy từ chiều tối qua đến hiện tại Ngô gia chưa nhận được thông tin nào gọi điện thoại đòi tiền chuộc hay là làm những việc khác cả. Vì đối tượng chưa rời khỏi nơi cư trú hai mươi bốn giờ nên chúng ta cũng không biết được việc này thật hay giả.

Một người trầm ngâm một lúc suy nghĩ điều gì đó mới nói với mọi người có cả Lâm Phong.

- Thủ Trưởng nếu như một người nắm giữ ba tỷ trong tay. Lại mất tích trong chiều hôm đó. Xét về những gì mà người dân cung cấp thì thời gian từ chín giờ sáng đến bốn giờ chiều đủ sức lo một vé máy bay chạy đi nước ngoài.

- Điều này chắc không nếu có hoặc là cậu ta vượt biên bằng đường bộ và đã đổi số tiền ba tỷ này ra đô la mới được. Nếu không hạn mức đem theo tiền lên sân bay làm sao cậu ta qua khỏi cửa an ninh

Người cảnh sát bên cạnh thấy không đúng lắm liền nói ra suy nghĩ của mình việc đem theo nhiều tiền mặt như thế xuất cảnh chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này dù cho có thân bằng quyến thuộc đi nữa thì số tiền như thế đem ra ngoài cũng không phải nhẹ.

- Trước mắt hiện tại chúng ta biết Diệp Nhi tôi qua làm các thao tác chuyển tiền là để bù lỗ vào những gì cần thiết đi. Ngân hàng phong tỏa các tài khoản của Diệp Nhi và người nhà của Ngô Nam để cho Lưu Minh điều tra như thế bà ta phải vận dụng tiền từ nước ngoài. Mà tiền này lai lịch bất

minh. Có thể là mượn hoặc có thể là từ việc buôn bán hàng cấm như thế chúng ta có khá đầy đủ cơ sở. Chỉ cần chứng thực được tiền đó là tiền bản là được.

Lâm Phong lúc này đứng kết ra một suy luận cho toàn bộ những việc này, Hiện tại khối lượng ma túy kia không biết chủ sở hữu mà Diệp Nhi lại có tiền bắt mình từ nước ngoài nếu bà ta giải thích được thì tiền đó có thể là mượn từ nước ngoài nhưng không ngoài khả năng tiền này là tiền buôn bán ma túy.

Nhưng người đang đứng cùng Lâm Phong lúc này cũng gật đầu. họ thấy đây là các giải thích hợp lý nhất cho chuyện này. Số tiền ngoại tệ chuyển về từng đợt từng đợt từ những tài khoản khác nhau được chuyển về một môi đã là điều khả nghi rồi.

Ngay lúc này một chiếc xe của Quân đội chạy vào trong sân của sở cảnh sát. Người ngồi trên xe là Tăng Anh Hùng trong bộ quân phục của mình. Khi chiếc xe dừng lại Tăng Anh Hùng bước xuống xe làm cho Lâm Phong giật mình. Nhưng vì cấp bậc Tăng Anh Hùng cao hơn hẳn lại không phải cảnh sát xuất hiện ở đây chắc chắn có điều gì đó cần cảnh sát hỗ trợ.

Lâm Phong đưa hồ sơ kiện của mình cho một người đội viên mặc sắc phục cảnh sát bước về phía Tăng Anh Hùng. Vừa bước xuống xe trên tay Tăng Anh Hùng cầm theo một bì sơ mi màu vàng trên đó loáng thoáng có một dấu mộc đỏ bước lên trước mặt Lâm Phong.

Lâm Phong lúc này cũng gật đầu chào Tăng Anh Hùng. Nhưng bất ngờ là hắn bị Tăng Anh Hùng lên tiếng nói.

- Không cần lễ nghi gì cho mệt. Cái này của cậu hồ sơ này cậu đọc xong rồi tiến hành thao tác đi. Tôi còn có việc hiện tại đứng ra là tôi tiếp quản nhưng có một số thứ cũng không thể vọc quỳen được. Cậu xem mà làm.

Tôi muốn trước sáu giờ tối nay phải xong để sáng ngày mai còn công bố ra bên ngoài cho người dân hiểu.

Lâm Phong đứng im như sét đánh trúng. Quân đội với cảnh sát đã có bao giờ tốt với nhau như thế này. Quân đội chỉ chưa thao tác điều tra phá án thôi chứ hành động bắt người khi chỉ có sự nghi ngờ thôi đã là điều hơn hẳn cảnh sát như Lâm Phong hẳn.

Giờ lại có chuyện quân đội cần sự hỗ trợ của cảnh sát thì đây là lần đầu tiên Lâm Phong hẳn thấy được. Nhìn vào cái dấu đỏ hình vuông trên phong bì Lâm Phong trừng lớn mắt bởi nó ghi rõ ba chữ Hồ Sơ Mật.

- Việc này! Quan trọng dữ vậy sao. Bên cảnh sát đang có vụ án rất lớn sợ rằng chúng tôi không thao tác được thôi.

Lâm Phong cũng lo lắng đây lại là một vụ án khác mà hẳn thì đang điều tra việc của Diệp Nhi chắc chắn để lại hồ sơ này cho người khác. Như thế nó cũng không còn là hồ sơ mật nữa.

- Không cần lo! Hồ sơ này liên quan đến vụ án cậu đang điều tra. Như vậy đi tôi còn nhiều việc cậu làm thật tốt chuyện này là được. Đừng để báo chí biết chuyện trong hồ sơ này. Nếu có thể cứ nói dính dáng đến hối lộ và buôn bán trốn thuế là được chỉ cần chúng ta hiểu việc này là như thế nào thôi là được.

Tăng Anh Hùng nói như thế làm Lâm Phong cũng có chút tò mò không nhỏ. Hẳn thấy việc này chắc chắn ngay từ đầu là do Thiếu Kiệt nếu không thì hồ sơ này cũng không rơi trên đầu hẳn. Quân đội chỉ nói một chữ an toàn quốc gia họ có thể làm được rất nhiều việc mà cảnh sát thì lại không có bốn chữ kim bài như thế.

- Anh đợi chút! Để tôi xem qua hồ sơ mới nói trước được nếu nằm ngoài khả năng của tôi thì tôi cũng không dám nhận.

Lâm Phong dù trong lòng chắc rằng trong hồ sơ tám mươi phần trăm là việc gì đó quan trọng với vụ án nhưng còn hai mươi phần trăm kia là sự không chắc chắn nên hắn mới nói Tăng Anh Hùng đợi một chút để hắn xem qua hồ sơ có việc gì.

Tăng Anh Hùng thấy vậy gật đầu đứng bên cạnh Lâm Phong hiện tại hai người đứng riêng biệt ra một chỗ. Lâm Phong mở phong bì ra thấy khá nhiều giấy tờ hồ sơ. Đọc lần lượt qua từng cái thông tin trên hồ sơ. Bất giác miệng hắn há to vì không tin thứ mình đang cầm trên tay.

Hắn hiểu rõ người trong thể chế hai quốc tịch là như thế nào. Hơn nữa còn có những số tài khoản tiền bạc số lượng đã được chuyển khá trùng khớp với những tài khoản mà Diệp Nhi hôm qua đã sử dụng. Người trong thể chế có hai quốc tịch là điều không thể chấp nhận. Việc này nói rõ họ có việc không tốt. Chuẩn bị sẵn cho mình cái quốc tịch thứ hai để bất cứ lúc nào cũng có thể trốn ra nước ngoài lánh nạn.

Tăng Anh Hùng lúc này nhìn Lâm Phong cười cười nói.

- Sao nhận không cậu không nhận thì tôi để người khác nhận đừng hỏi hận đây. Nếu mà cậu không nhận thì cậu điều tra sản giao dịch vàng thôi để lại vụ việc của Diệp Nhi cho chúng tôi thấy thế nào.

- Việc này tôi nhận! Đến nước này rồi tôi chỉ cần có điều kiện là được hiện tại điều kiện có tôi làm gì bỏ ra cho người khác chiếm lấy. Anh cứ về nói với Hà Thúc chuyện này tôi lo được chắc chắn những người có trong hồ sơ này không chạy được. Liên quan nhiều như vậy mà.

Lâm Phong bây giờ thẳng thắn trả lời lại Tăng Anh Hùng, cơ hội trước mắt không ai không muốn nắm bắt hiện tại đã có mọi thứ ủng hộ Lâm Phong hẳn mà để cho người khác thì hẳn bị ngu hay sao.

- Được rồi! Cậu giải quyết đi. Nhớ trước sáu giờ tối nay hiện tại bên tòa án có giấy cho cậu bắt người rồi đó qua bên đó lấy đi là được.

Tăng Anh Hùng lúc này cười cười nói ra một câu rồi bước về xe của mình lên xe rời khỏi sở cảnh sát thành phố Ngọc Châu. Lâm Phong đứng đó cầm theo hồ sơ bước đến những người lính của mình nói.

- Mọi người phát động các anh em lên đường hiện tại chứng cứ chúng ta đã có đủ. Qua bên tòa án lấy lệnh bắt và khám xét là được. Lần này sự vụ thật sự lớn phải hành động thật nhanh mới được. Chia người ra làm hai mươi phút sau các đội đang bên ngoài triệu tập về chuẩn bị xuất phát.

- Rõ!

Đám lại Lâm Phong một câu trả lời những người này chia nhau ra thực hiện việc của mình. Còn hẳn cầm trong tay hồ sơ mật đã nhận được cảm thán về việc những sắp xếp của Thiếu Kiệt hẳn giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt căn dặn trước sau là phải đi theo trình tự hẳn đã sắp xếp việc này nếu không theo trình tự chắc chắn bỏ lỡ nhiều dữ kiện không thể được như hiện tại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 588: Tàn Cuộc (1)

Diệp Nhi hiện tại đang ở trong bệnh viện với Ngô Kỳ và bố mình. Hiện tại cô cũng mệt mỏi rã rời. Dù cho có gửi tiền đi bằng nhiều lần nhưng số tiền trong tài khoản của sàn giao dịch vẫn chưa đủ mức cần thiết. Hạn mức giao dịch hàng ngày của một tài khoản lúc nào cũng bị cố định.

Việc Diệp Nhi có thao tác thông qua các tài khoản đang có thì hiện tại tiền trong tài khoản cũng không đầy đủ như ban đầu. Dù hiện tại mức thiếu hụt là có nhưng sàn giao dịch đã đi vào ổn định một chút làm bà cũng an tâm đối chút hiện tại việc duy nhất là tìm kiếm thông tin của Ngô Long. Nhìn bố mình và Ngô Kỳ. Đang lo lắng Diệp Nhi chỉ đành thở dài hỏi.

- Có tin tức gì về Ngô Long chứ ông?

- Giờ này cũng chưa có tin gì. Hiện tại không biết nó đang ở đâu đây này. Hôm qua tới giờ đã cho người đi lấy thông tin và tìm kiếm khắp nơi rồi nhưng vẫn không có tin tức gì.

Ngô Kỳ lắc đầu những người được hấn nhờ vả để kiếm về Ngô Long hoàn toàn không có tin tức gì. Những người này hầu hết là cấp dưới và những người cùng chung một chiếc thuyền với hấn trên con đường quan lộ.

- Bố cũng đã nhờ những người quen làm việc này rồi bên cảnh sát cũng đã triển khai việc tìm người. Bộ phận bên đó cũng đang điều tra những việc này sớm có tin tức nhất. Việc bây giờ quan trọng nhất vẫn là kiếm cho ra tung tích của Ngô Long nữa. Chúng ta cần phải biết việc lần này là do ai làm.

Bố của Diệp Nhi bây giờ lên tiếng nói với hai người. Ngô Minh hiện tại tình hình đã ổn định lại. Nhưng vẫn cần phải ở lại bệnh viện theo dõi sự

chuyển biến xấu. Diệp Nhi bây giờ lắc đầu chuyện này bà không cần ai cho ý kiến mà khẳng định luôn.

- Việc này do thằng kia nó làm chứ ai. Ngô Long lần trước cũng làm việc này với nó chắc chắn là nó ra tay chỉ cần đi Lưu Minh lôi nó ra là biết thằng con em ở đâu.

- Bà có bị điên không? Việc này mà bà còn đi Lưu Minh. Hiện tại Ngô Nam vẫn còn trong vòng điều tra. Mà mọi người thì đang nhìn chăm chăm vào gia đình mình bà giờ mà đi Lưu Minh thằng nhóc đó lại thao tác cho người giữ lại rồi ai lo chuyện gì nữa. Với lại cũng chưa chắc là thằng kia nó làm bố đã cho người điều tra rồi.

Ngô Kỳ trực tiếp bác bỏ ý nghĩ đi Lưu Minh của Diệp Nhi. Bởi nó quá nguy hiểm nhất là trong tình cảnh như thế này. Nếu ngay cả Diệp Nhi cũng không có mặt để giải quyết những thứ khác thì chắc chắn. Một mình hẳn không kiểm soát được tình hình.

- Chứ ông nói đi không thằng đó thì ai. Chắc chắn lần này là việc nó trả thù hai lần trước bị bắt cóc với lại ám sát đi. Nhất định như thế không phải nó thì không còn ai vào đây nữa hết.

- Không phải là tôi không kiểm tra nhưng mà tôi đã cho người kiểm tra thử rồi. Thằng nhóc đó hôm qua không có hoạt động gì khả nghi hết. Hiện tại nếu người mà nó gọi đi bắt cóc con trai mình thì chắc chắn phải có chút gì đó rồi.

Ngay bây giờ một cuộc điện thoại vang lên từ trong túi áo của bố Diệp Nhi. Cả hai người Diệp Nhi và Ngô kỳ đều nhìn vào ông ta. Đem điện thoại nhận lấy cuộc gọi.

Diệp Nhi ngồi một bên im lặng sợ rằng đây là cuộc gọi quan trọng nào đó liên quan đến tung tích của Ngô Long. Cau mày im lặng một vài giây Ngô Kỳ đợi cho bố vợ mình cúp máy mới vội vàng hỏi.

- Bố có tin tức của Ngô Long sao bố. Nhìn nét mặt của bố không tốt.

- Ừ! Tin nhận được từ bên nhóm người Hà thúc đưa ra. Ngô Long hiện tại bị một nhóm người của Tam giác vàng bắt đi. Nơi đó họ không thể sử dụng được bất cứ phương diện nào cần thiết để giải cứu. Và nhận định đây là một vụ bắt cóc đòi tiền chuộc. Vì chúng ta có liên quan tới thế lực của Khung Chang nên họ tưởng chúng ta có nhiều tiền bạc định kiếm thêm chút cháo.

Diệp Nhi nghe lời bố mình nói ra tung tích của Ngô Long đang ngồi trên ghế cũng đứng lên nôn nóng.

- Bố! Họ có nói là thế lực nào còn tìm người chuộc Ngô Long về. Không thể để nó ở đó được nếu không thì tin mệnh của nó sẽ nguy hiểm.

- Bà có thôi đi không. Tam giác vàng ngư xà hỗn tạp không biết được ai, nhóm người nào đã bắt con mình. Giờ bà nhờ người thì nhờ ai. Bên đó không liên hệ mình biết ai đâu mà nhờ vả cứu con. Nếu còn Ngô Trực thì đã đỡ rồi.

Ngô Kỳ thở dài. Biết được thế lực tam giác vàng đang bắt giữ Ngô Long thì hẳn cũng không mấy lo lắng gì. Cái gia đình hẳn không thiếu là tiền nếu bắt cóc để đòi tiền chuộc thì Ngô Kỳ hẳn và Diệp Nhi có thể lo được. Còn nếu trả thù như kiểu Thiếu Kiệt thì hẳn hoàng toàn bất lực. Hẳn không muốn thấy việc này xảy ra nhất là ở thời điểm nhạy cảm này.

- Hiện tại bên tam giác vàng họ không liên lạc có khi nào bọn nó được thăng nhóc kia thuê không? Mình thuê người bên đó được nó cũng có thể

làm như thế. Chắc chắn việc này nó làm không phải đòi tiền chuộc đâu. Nếu không họ đã liên lạc với gia đình mình. Hơn nữa đem con mình đi xa như thế làm gì. BẮC cóc đòi tiền chuộc sao không để nó ở Ngọc Châu như thế tiện việc thả người hơn chứ. Không được sợ rằng tin tức này của đám người bên kia đưa ra để đánh lạc hướng nhà mình.

Diệp Nhi vẫn khấn khăng việc này do Thiếu Kiệt làm. Và tin tức này đưa đến để đánh tan sự nghi ngờ của gia đình họ. Bố của Diệp Nhi cũng âm trầm một lúc. lý luận của Diệp Nhi đưa ra không phải không có cơ sở. Suy nghĩ một lúc hẳn hiện tại mới nói.

- Không phải bố không tin con nhưng việc này có hai chiều hướng nếu thằng nhóc đó bỏ tiền ra là chuyện này thì tiền đó ở đâu. Chúng ta đều biết nó xoay đầu này đập đầu kia. Việc để bỏ ra một số tiền lớn thuê người tam giác vàng là không khả năng. Hơn nữa việc con nói bọn chúng đem thằng Long rời khỏi Ngọc Châu bố thấy đứng ở cương vị bọn nó bố cũng làm như thế. BẮC cóc đối phương thì phải hiểu gia cảnh đối phương như thế nào. Con nghĩ xem chỉ cần điều tra một chút biết bố của Ngô Long làm chức cao con lại quan hệ rộng. Hai người ông nội, ông ngoại lại lớn bọn nó dám để ở Ngọc Châu để dễ bị bắt sao.

Ngô Kỳ thấy ý kiến này cũng không sai. Hẳn hiện tại chỉ có thể đồng ý hai hướng đi đều không liên quan đến nhau. Bởi Ngô gia cũng không phải không biết được cần thuê được tam giác vàng cho người ra làm việc này với thân phận của Ngô Long cần phải bỏ ra con số là bao nhiêu. Vấn đề này không cần nói cũng biết là không thể nào rẻ được. Thiếu Kiệt hẳn chịu bỏ ra một số tiền lớn để làm chuyện này không?

- Như vậy thì bố nói xem. Không thằng nhóc đó chứ ai bên tam giác vàng chúng ta cũng không xích mích với ai. Nói chúng ta giao dịch với Khung Chang nhiều tiền thì làm sao được. Chỉ có Ngô Trục là làm việc trực tiếp với bên đó. Chúng ta nào đã nhận số hàng nào của Khung Chang sau

khi cậu ấy chết đâu. Nhất là việc này tự nhiên họ lại làm ra việc bắt cóc mà tới giờ chưa đòi tiền chuộc sao. Không có lý nào lại như thế. Nếu từ đây di chuyển đến tam giác vàng mới liên lạc thì hiện tại đã quá lâu rồi.

Diệp Nhi hùng hồn phân tích trong giọng nói một giọng điệu không chấp nhận với những gì Ngô Kỳ và bố mình đưa ra. Những điều mà hai người nói bà thấy không có khả năng xảy ra. Mà có tức là phải có người liên quan trong chuyện này chỉ có thể do Thiếu Kiệt thao tác làm.

- Giờ chưa chắc chắn được gì. bên bọn người Hà thúc thả ra tin như thế chúng ta cũng chỉ biết thế. Ngô Long ở đâu trong tam giác vàng chúng ta đều không biết. Con cũng biết rồi tam giác vàng không phải chỉ là một khu vực nhỏ. Nó là một phạm vi rộng do những cánh rừng nối liền lại. Con nghĩ đã được gọi là rừng thì nó sẽ nhỏ sao. Cũng có thể là họ bắt cóc Ngô Long chưa định rời đi nhưng thấy nhà mình cho người tìm kiếm nên mới đòi Ngô Long đi cũng không chừng.

Bố của Diệp Nhi cố gắng giải thích cho Diệp Nhi hiểu ông cũng biết người trong chuyện này nghi ngờ lớn nhất là Thiếu Kiệt nhưng nói được sao. Không bằng không chứng chỉ là sự nghi ngờ thì người nào chịu tin nhất là Thiếu Kiệt ở Lưu Minh thuê người của tam giác vàng để thực hiện việc này. Hơn thế nữa còn động thủ ở Ngọc Châu điều này không thể không xảy ra nhưng tài chính ở đâu làm việc này mới là đáng nói.

- Con không cần biết hiện tại có đã có người bị tình nghi chỉ cần đem người tình nghi bắt lại tra khảo là con tinh thể nào hấn cũng phải khai ra Ngô Long đang ở đâu. Không được con phải báo cho bên cảnh sát để bắt hấn lại.

Ngô Kỳ thấy Diệp Nhi lấy điện thoại ra định gọi đi nhờ người bắt Thiếu Kiệt lại để tìm ra tung tích của Ngô Long hấn vội chụp lấy điện thoại của Diệp Nhi không cho bà gọi đi.

- Bà làm loạn cái gì! Bà báo ai tin chắc việc này là thằng nhóc đó làm không. Bà nên nhớ nó ở Lưu Minh. Khương Đào ở sở cảnh sát Lưu Minh là người của nó. Hắn dẫn người đi bắt Thiếu Kiệt sao. Bà quá ngây thơ rồi. Việc này trừ khi sở cảnh sát ở Ngọc Châu có chứng cứ đầy đủ ra lệnh truy nã bắt người khi đó mới làm có thể bà làm như hiện tại thì sao mà làm được gì. Tôi biết bà lo lắng cho con nhưng bà cũng đừng có làm rối mọi chuyện lên. Bà biết lo tôi không biết lo sao. Con đâu phải riêng mình bà đâu.

Ngô Kỳ thật sự hết cách với Diệp Nhi mới phải mạnh tay như thế. Diệp Nhi càng làm loạn việc này càng khó giải quyết. Cần thiết vẫn là bình tĩnh đối phó và tìm được thứ có thể chứng minh là Thiếu Kiệt cho người bắt cóc Ngô Long như thế mới có thể nhận được lệnh triệu tập của cảnh sát buộc Khương Đào đem Thiếu Kiệt áp giải đến Ngọc Châu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 589: Tàn Cuộc (2)

Lời của Ngô Kỳ vừa chấm dứt. Bên Ngoài hơn mười người mặc cảnh phụ đi vào phòng của họ, Lâm Phong nhìn qua phòng một chút Ngô Kỳ thấy nhiều người như thế cũng giật mình đứng lên theo quán tính. Lúc này trong lòng Ngô Kỳ dấy lên một việc chẳng lành.

- Các anh làm gì mà vào đây? Các anh định làm gì.

- Chào anh tôi là Lâm Phong hiện tại đại diện cho sở cảnh sát Ngọc Châu tiến hành đọc lệnh bắt anh vui lòng hợp tác.

cả ba người ngẫn ra. Việc gì đang diễn ra trước mặt như thế này. Bố của Diệp Nhi tức giận quát lên hấn không kể đây là bệnh viện cần giữ im lặng hay không. Ở đây có người muốn bắt người trước mặt hấn mà hiện tại chỉ có con rẻ với con ruột. Làm gì có người nào khác.

- Các người nói gì. Đọc lệnh bắt nhà tôi đã làm gì mà đọc lệnh bắt. Tôi thấy mấy người là không làm việc hiện tại tới đây làm loạn đi. Ai. Ai cấp phép cho mấy người làm như vậy! Các người biết tôi là ai không làm đến đây bắt người.

- Xin lỗi ngài Diệp lão nhưng bổn phận của chúng tôi phải làm. Hiện tại tôi được lệnh đến đây bắt người mong Diệp lão thông cảm. Việc có ý kiến lên trên tôi sẽ chịu hình phạt sau.

Lâm Phong ánh mắt sắc bén lộ là một mặt không sợ sự uy hiếp ử bố Diệp Nhi hơn thế nữa còn dứt khoát muốn bắt người. Ngô Kỳ lúc này cố tỏ ra trấn tĩnh nhìn Lâm Phong nói.

- Có thể anh nhầm! Ở đây không có đối tượng phạm pháp cũng không có người nào là thuộc dạng anh nói. Có thể anh đã lầm. Chúng tôi là người

đàng hoàng không vi phạm pháp luật người nhà đều làm trong nhà nước chức vụ của tôi anh cũng biết vậy nơi đây chắc chắn không có người anh cần.

Ngô Kỳ đem lý lẽ của mình nói ra với Lâm Phong hẳn không tin Lâm Phong đến đây bắt người. Vì nơi này chỉ có ba người hầu hết đều là người làm trong nhà nước. Chưa kể đến đó là chức vị cao không lý nào Lâm Phong lại không biết.

Lâm Phong bây giờ nhìn hẳn ngây thơ giải thích cũng lắc đầu. Xoay lại người của mình sau lưng cầm tới một hồ sơ văn bản. Lấy ra nhìn quét qua căn phòng một lượt nói to.

- Chị Diệp Nhi anh Ngô Kỳ mời hai người theo chúng tôi tiến hành điều tra sau đây tôi sẽ đọc lệnh của triệu tập. Mọi người giữ lại Diệp lãnh đạo không để ông ta manh động nếu xảy ra việc gì tính theo tội chống đối người thi hành công vụ.

Lời nói có Lâm Phong làm cho Diệp Nhi và Ngô Kỳ sửng người. Cả hai đều không biết được tại sao lại có việc này nhưng không kịp làm gì những người cảnh sát trong bộ quân phục của mình tiến đến bắt lấy họ. Lâm Phong bây giờ mới lên tiến đọc văn bản đang cầm trong tay. Đọc theo trình tự.

- Xét Ngô Kỳ đang mang chức trách người trong làm việc trong thể chế quốc gia lại mang trên mình hai quốc tịch. một của quốc gia một của mỹ được cấp thẻ xanh một cách bất hợp pháp thân mang trên người hai quốc tịch. Tài khoản nước ngoài ở ngân hàng UBS có số tiền bất minh không rõ ràng.

Diệp Nhi bây giờ phản kháng. Ngô Kỳ hiện tại vấn đề hai quốc tịch Diệp Nhi biết rõ nhưng tiền ở tài khoản UBS thì chắc chắn Diệp Nhi hiểu

những người của cảnh sát hoàn toàn không nắm rõ chứng cứ nên cãi lại.

- Mấy người chỉ được cái nói láo. Làm sao được nếu chồng tôi có hai quốc tịch thì ngay từ đầu hồ sơ phải bị bác bỏ chứ, Tôi thấy các người là bịa chuyện. Các người hùa với bọn người Hà thúc vu oan chuyện này. Bố họ chắc chắn vu oan không muốn cho nhà mình điều tra việc này con dám chắc chắn Ngô Long là bị họ dàn xếp bắt đi.

Diệp Nhi vừa kháng cự vừa quát lớn. Bà không tin bố mình lại có thể để cho đám người Lâm Phong bắt đi Ngô Kỳ và bà. Nhưng Lâm Phong Chỉ mỉm cười một cái nhìn thẳng Diệp Nhi nói.

- Chị Diệp Nhi! Chị bị tình nghi tổ chức buôn bán trái phép chất ma túy và cùng với tội danh của Ngô Kỳ chị có một tài khoản nước ngoài và mang hai quốc tịch. Thêm vào đó chứng cứ chúng tôi đã thu thập được tổng cộng ở hai nhà kho bị cháy của chị phát hiện ra ba trăm bốn mươi ba bánh ma túy. Hiện tại đêm qua chúng tôi phát hiện chị từ những tài khoản của mình chuyển vào sàn giao dịch của con chị đang bỏ trốn một số tiền bất minh. Chị còn có tội danh hợp tác với những người khác lũng đoạn thị trường kinh tế trong nước. nên yêu cầu chị hợp tác điều tra.

Vốn không hiểu mình tại sao bị bắt Ngô Kỳ và Diệp Nhi đều định ngoan cố vùng vẫy phản kháng nhưng khi Lâm Phong đọc lệnh bắt đã nói ra cả những việc hai quốc tịch và tài khoản ngân hàn bên ngoài che giấu. Ngô Kỳ người nhùng ra không nói được lời nào. Hắn thấy việc của mình lần này chắc chắn khó giữ mình.

Hiện tại Lâm Phong còn nói phát hiện ra ma túy ở những nơi nhà kho bị cháy của Diệp Nhi phát hiện một lượng hàng cấm lớn như thế hắn cũng không giữ bình tĩnh nổi nhìn Diệp Nhi quá.

- Bà làm cái gì! Số hàng hóa đó là sao? Không phải là của thằng kia còn sót lại đi. Bà sao không nộp cho cảnh sát mà giữ lại làm gì.

Diệp Nhi khi nghe được có số hàng lớn như thế trong nhà kho bị cháy cũng xui lơ. Nhưng bà không hiểu tại sao lại có số lượng hàng hóa lớn như thế bà tin trong kho đó chỉ có một cái kho rỗng không hơn không kém.

- Các người nói láo. Cái kho đó làm gì có ma túy mấy người nói láo. Không thể nào trong đó lại có ma túy được. Chắc chắn các người nói láo.

- Được bà đã cố tình không biết thì đây là chứng cứ. Ngô Nam bị bắt ở Lưu Minh đã khai ra hẳn đã nhận đợt hàng đầu tiên thay cho Ngô Long và chuyển vào đó. Hơn thế nữa cũng thông qua vụ việc giao dịch này mà Ngô Long thông qua Khung Chang thế lực ở nước ngoài ám sát cậu Hoàng Thiếu Kiệt hai lần. Những chứng cứ ở đây các người có thể đọc lấy.

Ném biên bản lời khai của Ngô Nam cho Ngô Kỳ và Diệp Nhi xem. Lúc này từng lời khai của Ngô Nam khi bị bắt đều đã đưa ra quá rõ cả quá trình như thế nào. Và việc Thiếu Kiệt bị ám sát và bắt cóc ra sao. Từng việc từng việc được ghi lại không sót việc gì.

Bố của Diệp Nhi lúc này nghe thấy bản án như thế ngã ra bất tỉnh ngay tại chỗ. Diệp Nhi lúc này cuốn lên nhưng bị giữ lại thật chặt còn Ngô Kỳ ngồi thừ ra đó hẳn biết chuyện này kết thúc rồi bởi trong lời khai của Ngô Nam đã lòi ra việc tại sao hẳn có tài khoản nước ngoài và tiền đó từ đâu mà có.

Lâm Phong thấy thế bèn quát lớn nói.

- Gọi y ta mau. Còn nữa đem hai người này theo chúng ta về nhà họ lục soát lấy bằng chứng.

- Vâng!

Bố Diệp Nhi được mấy người bác sĩ y tá chăm sóc còn Diệp Nhi và Ngô Kỳ bị áp giải đi. Hắn bây giờ bị đem ra xe đã nhìn thấy ở đó có không ít người. Đôi tay của hắn được còng lại và mang một cái áo khoát trùm lên.

Diệp Nhi cũng như thế bộ dạng ảo não. Tất cả nhưng gì đến hiện tại chắc chắn sẽ không còn gì, Những cơ nghiệp của Ngô gia và Diệp gia được dựng lên chắc chắn sẽ không còn. Những thứ gì trong tầm kiểm soát của Diệp Nhi chắc chắn đều bị tịch thu.

Bởi chỉ cần có buôn bán chất ma túy thì những thứ này sẽ bị nghi ngờ là tiền không hợp pháp tạo nên hướng chi việc trong đó còn có tài khoản và số tiền cụ thể ở nước ngoài đang còn tồn tại trong tài khoản.

Lâm Phong dù rời đi nhưng vẫn để lại người canh chừng hai người Ngô lão và Diệp lão. Dù sao ở trên đã có lệnh không đụng tới hai người. Đem Ngô Kỳ và Diệp Nhi lên xe áp tải Lâm Phong ngồi đối diện với họ ở sau xe. Đợi cho những chiếc bánh xe bắt đầu di chuyển trong sự mở đường của xe mô tô và những xe cảnh sát phía sau. Lâm Phong nhìn hai người ủ dột như vừa bị mắc mưa cầm lấy điện thoại của mình bấm đi một dãy số điện thoại. Không bao lâu bên kia nhận lấy cuộc gọi Lâm Phong tười cười nói lớn.

- Thiếu Kiệt hiện tại tôi đang áp giải Ngô Kỳ và Diệp Nhi này cậu có gì nói với hai người này không?

- Giờ à chưa đâu. Đợi ông lấy lời khai riêng với Ngô Kỳ đi lúc đó tôi sẽ nói một chút riêng tư với hắn. Giờ thì tôi có việc bận có gì gọi lại sau.

Thiếu Kiệt nói mình đang bận rồi cúp may luôn Lâm Phong cũng không nói gì. Hắn thấy Thiếu Kiệt không bận mới lạ Việc này xảy ra chắc chắn những nơi của Diệp Nhi sẽ hỗn loạn không ngừng và rất dễ phát sinh chuyện đối với bố cục đã gây dựng.

Diệp Nhi với Ngô Kỳ vốn đang ủ dột hiện tại bị còng trên xe áp tải đối phương ngồi trước mình lại là một người nắm giữ sở cảnh sát Ngọc Châu lại là người của thằng nhóc Thiếu Kiệt thì càng không ngờ tới.

- Mày! Mày! Mày làm việc cho thằng nhóc đó!

- Đừng gọi vậy chứ. Tôi cũng phải biết lựa chỗ đứng cho mình chứ đúng không. Ngoài mặt cậu con không được ông thừa nhận nhưng lại được khá nhiều thứ đấy. Chỉ trách là ông không có mắt thôi. Nếu ông nắm được quyền trong nhà mình dù là vợ lớn vợ nhỏ cân bằng được thì chắc chắn Ngô gia ông đã khác rồi. Hiện tại thì nó ngã xuống không thể xây lại được, thú vị không vì một chuyện nhỏ xíu năm xưa mà xụp đổ cả một gia tộc.

Lâm Phong lúc này lên tiếng khinh thường Ngô Kỳ. Hắn thấy chuyện này nếu ngay từ đầu Ngô Kỳ chính kiến đầy đủ chắc chắn Thiếu Kiệt là con của Ngô Kỳ mà không chùng lại đem Ngô Gia hưởng được quyền lợi cao nhất. Chỉ tiết là Ngô Kỳ chọn sai người nên mới dẫn đến việc như hiện này.

- Không ngờ mày lại là người của thằng đó! Chắc chắn chuyện này mày bày ra. Chắc chắn thế, tao không tin, tao không tin con của đứa ti tiện đó lại làm được điều này. Chắc chắn bọn mày, bọn mày dựng lên chuyện này.

Diệp Nhi lúc này kích động thật lớn. Bà không tin những gì mình nghe được. Cố gắng gạt bỏ đi việc không thiết thực này. Nhưng nhận lại chỉ là nụ cười mỉa mai của Lâm Phong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 590: Tàn Cuộc (3)

Hắn thấy Diệp Nhi phản ứng như thế cũng không phải là lạ. Một người cao cao tại thượng lẳng lộn trong chốn thương trường không đến nỗi giờ lại thua trong tay một người như thế thì làm sao chịu được. Hắn mỉm cười nhìn Diệp Nhi nói ra một chút vấn đề.

- Tôi nói cho cô biết cô tự tin là một người giỏi tính toán nhưng mọi chuyện theo tôi nghĩ là cô nên thua đi là đúng rồi. Mấy người ánh mắt rất nhỏ. Các người chỉ nghĩ Thiếu Kiệt cậu ta chỉ có những tài sản ở trong nước thôi sao. Theo tôi biết hiện tại cậu ta đã có công ty ở nước ngoài rồi còn mấy người cứ gò bó trong nước làm vua một nơi như thế thất bại là phải rồi.

Diệp Nhi bây giờ mới bốt kích động khi những lời của Lâm Phong được nói ra thì bà hoàn toàn đứng hình bởi bà không hiểu tại sao Thiếu Kiệt có thể kiếm tiền ở đâu để đầu tư ra nước ngoài. Trong khi đó những tài sản kia vẫn nguyên vẹn mà không hề thay đổi điều gì.

Ngô Kỳ bây giờ cũng ngẩn ra. Hắn không ngờ ngoài những thứ có ở trong nước Thiếu Kiệt lại có cả công ty và tài sản ở nước ngoài. Việc này nằm ngoài dự liệu của Ngô Kỳ hẳn hơn nữa những việc như thế này hoàn toàn không đơn giản cứ có tiền là được. Còn phải có được kiến thức nhất định.

- Cái gì! Thằng nhóc đó có cả công ty ở nước ngoài không thể nào tiền đâu mà nó thành lập công ty ở nước ngoài nếu có nó phải điều động tiền để làm công ty chứ. Tôi đã kiểm tra nhiều lần tiền đó không thay đổi làm sao có thể có được việc này. Chắc chắn lắm.

Diệp Nhi bây giờ mới nói ra những gì mà bấy lâu nay mình vẫn theo dõi dựa trên số tài khoản của Thiếu Kiệt. Và những tài khoản kinh doanh khác.

Lâm Phong bây giờ mới cười lớn. Mang tiếng là người kinh doanh như Diệp Nhi lại phạm cái lỗi sơ đẳng nhất không ai lại sử dụng chính tiền mình để kinh doanh mà để người khác biết. Tiền vốn có bỏ ra bao nhiêu thì cũng không để cho người không quan hệ hay người bên dưới thân cận mình được biết đến con số ban đầu đó.

Diệp Nhi đi nhìn chăm chăm những tài khoản mà Thiếu Kiệt có thể sở hữu trực tiếp hoặc gián tiếp thì có ý nghĩa gì nữa, Hấn lắc đầu nhìn sự ngân thò này của một người kinh doanh mang tiếng lão làng mà phạm phải lỗi sơ đẳng nhất.

- Tôi không nói đùa bộ cứ kinh doanh là phải đem những tiền trong tài khoản của mình ra đầu tư sao. Tôi còn biết đạo lý đó hướng chi Thiếu Kiệt. Cô làm trong kinh doanh bao nhiêu lâu rồi mà không biết vấn đề này.

Ngô Kỳ nhìn Diệp Nhi hấn không hiểu sao vợ mình lại làm việc vô ích này trong khi đó ai cũng biết mượn tiền người khác để làm việc sinh lời sau đó lại lấy tiền lời đó đắp vào tiền cần trả như thế vốn lúc nào cũng còn mà vẫn có thêm thu nhập về mình.

- Tôi nói các người không thua cũng uống không biết thực lực đối phương ra sao. Không tìm hiểu người ta biết gì. Xung phong đi đầu để thua không còn gì cũng đúng là hài thật Chuyện này nói ra đến tôi còn không tin được đấy. Nhưng mà giờ thì mọi chuyện đã xong cậu ta tính không phải như mấy người chỉ vài bước trước mắt. Nếu để tôi nói cậu ta có thể đã tính trước ngày này rất lâu rồi. Cũng không ngại cho hai người xem chỉ thị của Thiếu Kiệt từng bước để tôi thực hiện. Nếu không chắc chắn sẽ không bắt các người dễ dàng như thế. Tôi đã chú thích thêm những thứ phát sinh trong lúc đến đây rồi đấy.

Lâm Phong cầm ra tờ giấy được mình viết trong đó đem tới trước mặt cho Ngô Kỳ và Diệp Nhi. Hai vợ chồng người này hiện tại cầm lấy tờ giấy

họ muốn biết xem Thiếu Kiệt đã đưa cho Lâm Phong những gì để dựa theo đó mà có đầy đủ chứng cứ để bắt hai người họ như thế này.

Nhìn từng dòng chữ, từng bước đi trên đó được Lâm Phong chú thích. Ngô Kỳ ảo não. Hấn hiểu tại sao nguyên do ra sao toàn bộ mọi chuyện để nằm trong tầm khống chế và lại có đủ bằng chứng không để họ chối cãi. Từ việc sử dụng các hình thức tưởng chừng như không liên quan nhưng lại ghép nối lại thành một đường trượt dài của hai nhà Diệp gia và Ngô gia.

Khởi đầu với việc Ngô Nam bị bắt, Ngô Long mất tích, sàn giao dịch bị sập, nhà kho cháy là bước đầu cho mọi việc. Diệp Nhi bắt buộc phải chuyển tiền vào để cũng cố lại trang vàng. Hạn mức là không đủ. Sẽ có người thừa kiện không chế tình hình trong đêm Diệp Nhi phải chuyển tiền từ nước ngoài vào bởi tài khoản của họ liên kết với Ngô Nam ở Lưu Minh đang bị điều tra liên quan đến việc nhận hối lộ và tác phong có vấn đề.

Những tài khoản dính tới việc chuyển nhượng các thứ tới Ngô Nam cũng bị kiểm tra. Điều này là bắt buộc Diệp Nhi khi trong tối không mượn được từ những giám đốc ngân hàng sẽ xoay chuyển đem tiền trong tài khoản thông qua con đường chuyển khoản dần từng cái tài khoản giao dịch được liệt kê trên lịch sử máy ATM. Việc này dẫn đến manh mối của một loạt sự kiện liên quan đến vấn đề ma túy trong nhà kho bị cháy.

Hà thúc lúc này cung cấp hồ sơ công bố họ sở hữu hai quốc tịch liệt kê cả tài khoản và số tiền. Mà đã mang chức vụ hai quốc tịch chắc chắn phải bắt giữ để điều tra. Thêm vào đó là những lời khai của Ngô Nam đã khiến cho Ngô Kỳ và Diệp Nhi hoàn toàn không thể nào có thể xoay mình.

Ngô Kỳ cầm tờ giấy trong tay trong lòng dân lên một nụ cười mỉa mai chua chát. Hấn hiểu mình thua ở đâu, Những việc trong đây chỉ rõ những việc này chỉ là những việc nhỏ nhất có thể hấn không chú ý. Nhưng khi làm

án hẳn biết cảnh sát sẽ chú ý những việc như thế này để tìm ra manh mối cần thiết.

- thua không oan à! không ngờ làm việc lớn cả đời bị hại bởi việc nhỏ nhặt như đi chuyển tiền vào tài khoản của thằng con bị mất tích. Tính toán rất hay, rất hay. Một bước đi sai lầm thua trắng bàn cờ. Nếu Diệp Nhi không đi chuyển tiền chắc chắn sà giao dịch không phục hồi được, Ngô Long trở thành kẻ lừa đảo trốn đi cũng từ việc điều tra Ngô Long kéo lên việc đến hiện tại đi. Không ngờ một đũa bị từ bỏ lại mưu mô xảo trá như thế này.

Diệp Nhi hiện tại ngồi ngẩn ra không nói gì. Mọi thứ nhắm thẳng vào bà, Sự tự tin lúc nào cũng có tiền của mình đã hại chính bàn cờ bố cục vì giải nguy cho Ngô Long mà bà không suy nghĩ đến việc có bị theo dõi hay trông lúc này sử dụng tiền từ nước ngoài có bị gì không. Hoàn toàn những manh mối đó dẫn đến bà. Nếu bà không đi rút tiền dù cho hồ sơ có báo ra bà có hai quốc tịch có tài khoản nước ngoài.

Nhưng họ những người của chính phủ không kiểm tra được tài khoản chi là một thông tin trên giấy thì lại khác. Mà lần này Diệp Nhi bà lại lấy tiền đó chuyển đi. Trên máy ATM có thể không định dạng được số tài khoản nhưng nó có thể đọc được số thẻ. Hai số thẻ ngoài đời thật và trên hồ sơ trùng khớp với những gì được cung cấp đã nói lên tất cả. Mọi thứ trong hồ sơ đều đúng.

Chưa kể đó không những chỉ của bà mà còn có cả của Ngô Kỳ và Ngô Nam đều có số thẻ trùng khớp với trong hồ sơ thì hoàn toàn đã có thể đến đọc lệnh bắt.

Lâm Phong bây giờ mỉm cười hẳn xem như việc đã kích Ngô Kỳ với Diệp Nhi hiện tại đã xong chỉ cần một số thao tác nữa thì có thể tiến hành lấy khẩu cung và hoạt động một vài thứ khác. Chỉ cần lục soát trong nhà

cho ra những tài liệu quan trọng móc nối đường dây kinh tế và những người trong cuộc còn những ai nữa là được.

- Tôi thấy hai người cho du có tập hợp hết cả Lâm gia cũng không đấu lại cậu ta. Dù sao thì việc sà giao dịch của Ngô Long sập đó là điều tất nhiên. Việc này là không thể tránh khỏi. Chỉ cần Ngô Long có lòng tham thì chắc chắn không sớm thì muộn cũng đi đến bước này không thể thay đổi được.

Ngô Kỳ và Diệp Nhi không hiểu lắm về vấn đề mà Lâm Phong vừa nói ra bởi việc này quá mơ hồ ai mà không có lòng tham họ cũng vậy tại sao lại nói Ngô Long có lòng tham thì chắc chắn chuyện này sẽ diễn ra mà không thể thay đổi.

- Ông nói gì tôi không hiểu tại sao việc này Ngô Long chỉ có lòng tham là không thể thay đổi. Vô lý, Con tôi có tham thì cũng tham món tiền lớn. Ai mà trên đời không tham.

Cô gắng muốn con mình không bị chụp mũ Ngô Kỳ nói ra lý lẽ dường như ai cũng biết. Với thân phận của Ngô Long thì ai cũng hiểu hẳn sẽ không tham món tiền nhỏ mà chỉ lấy những thứ lớn. Bằng chứng cho thấy số ma túy mà Ngô Long thông qua Ngô Nam đem về kho đã hiểu được phần nào.

- Đúng cậu ta tham lớn. Và vì việc này cậu ta mới thất bại. Đơn giản cậu ta nghĩ cầm ba tỷ đi đầu tư ở một cái công ty sinh lời mà chỉ cần nơi đó có lời cậu ta có thể đập vào sà giao dịch. Hơn thế nữa cậu con trai của ông khá tự tin khi cho rằng nếu bán số hàng trong kho đem lại một mớ tiền đủ để xoay sở đi. Nhưng cậu ta không ngờ đến việc này xảy ra. Đây là những gì tôi suy nghĩ được. Ông cảm thấy thế nào.

Ngô Kỳ với Diệp Nhi lúc này không phản bác được. đúng là Ngô Long có thể lấy tiền từ số ma túy đập vào sàn giao dịch vì hiện tại Khung Chang đã chết chẵn ai đi đòi nợ hẳn số tiền hàng gởi đầu hợp tác mẫu lần này. Nhưng hai người thắc mắc chính là Ngô Long lại đem tiền đi đầu tư ở nơi nào mà đó là công ty ra sao. Lâm Phong cũng không chờ đợi nói ra vài thứ.

- À quên nữa! Nói cho hai người biết ba tỷ của Ngô Long đem đi đầu tư tại một công ty thật chất chỉ là một nơi không kiếm ra được thu nhập. Tất cả số tiền đó được Thiếu Kiệt và con gái tôi chia đôi rồi. Nếu sàn giao dịch có thật sự sập thì người đến tiền đó cũng chỉ là các người thôi. Thấy thế nào không phải cậu ta đã tính hết đường cho các người vào trông rồi sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 591: ĐỪNG CHO LÝ BÂN BIẾT.

Lời của Lâm Phong làm cho hai vợ chồng Diệp Nhi và Ngô Kỳ như hóa đá vòng đi vòng lại thì ra họ mới chính là người bị người khác giăng bẫy bắt cá. Cứ như thế họ đem người mình đẩy vào trong cái hố này mà không hề hay biết. Ngô Long cũng thế có tin đường nào đi nữa thì kết cuộc cũng chỉ có một.

Ngô Kỳ nhìn Lâm Phong với ánh mắt đầy hận ý. Diệp Nhi cũng thế thì ra mọi chuyện có một phần công trạng của con gái của người trước mặt mình.

- Lâm Phong ông giỏi lắm. Chuyện này chắc chắn ông cũng không tốt đẹp gì. Lâm gia các ông đầu lại bọn Hà thúc sao. Các người chỉ để cho người khác nước trôi.

- Ô! Đến giờ ông vẫn chưa hiểu à? Tôi là người Lâm gia thật nhưng họ không liên quan đến tôi. Việc trước giờ tôi làm đều tự thân tôi gánh vác. Cũng không cần ông phải lo. Sớm hay muộn thì cái ngày Thiếu Kiệt đưa con mà ông không thừa nhận sẽ trở thành người điều khiển Lâm gia. Dù trên con đường đó có chút trắc trở nhưng thế nào rồi cũng được thôi. Chắc mấy người không thấy được ngày đó ra sao đâu.

Lâm Phong với một bộ dạng bình thường không thể bình thường hơn nói ra như mọi chuyện đã được định sẵn. Làm cho Diệp Nhi tức điện. Ngô Kỳ thì âm trầm. Hắn biết một chút trắc trở mà Lâm Phong nói chắc chắn không đơn giản. Vì lời nói thì ai cũng nói được quan trọng là việc thực hiện nó có được hay không.

- Được lắm để tôi xem mấy người sẽ làm như thế nào. Hôm nay mấy người thắng nhưng chắc chắn có một ngày các người sẽ bại thôi đời người

không biết trước được điều gì đâu đừng vội cười nhau.

Ngô Kỳ bây giờ mới lên tiếng nói lời hăm dọa trong khi đó chiếc xe hộ tống của hắn đã xuất hiện ở Lâm gia. Để hắn trên xe những cảnh sát phía sau tiến hành vào trong nhà khám xét. Lâm Phong cũng bước xuống xe từng thùng tài liệu liên quan của Ngô Kỳ và Diệp Nhi có mặt trong nhà đều bị tịch thu.

Trong đó có thể thấy được rất nhiều danh sách nhưng người đã biểu xen quà cáp thông qua hình thức mua bán cổ phần hoặc qua tặng liên quan cho Diệp Nhi cũng Ngô Kỳ.

Cầm trong tay những số liệu này Lâm Phong chỉ mỉm cười. Hắn nhìn những con số được quy đổi ra bằng tiền rồi nhìn hai người Ngô Kỳ và Diệp Nhi đang ngồi trên xe áp tải nói thầm.

“Bằng những thứ này các người cũng thể nào thoát khỏi tù tội vậy mà còn trong mong một thế lực khác sau này kiếm về cho mình chút công đạo sao.”

Thiếu Kiệt hiện tại đang ở nhà thánh thơi. Ngọc Nhi với Hà Vi đã cho hắn biết tình hình cần thiết. Diệp Nhi và Ngô Kỳ bị bắt. Ngô Nam vừa vào trong tù mới vừa được vài giờ trong phòng cách ly chịu không nổi cũng đã khai hết những việc hắn đã làm.

Hà Vi không ngờ dã tâm của Ngô Long lại lớn đến mức định đem lô hàng ma túy của Khung Chang giao qua làm mẫu thanh lý hết để bù vào trong sàh giao dịch vàng. Nhưng cô không hiểu những người của Khung Chang qua mặt được cơ quan chức năng bằng cách nào có thể đem một số lượng lớn ấy vào trong nước.

- Không ngờ anh lại đoán đúng. Hai cái kho của Ngô Trục được Ngô Long với Ngô Nam cất giữ ma túy tương đối lớn. Không biết bọn chúng đi bằng con đường nào vào thành phố.

- Đơn giản lắm. Thường những chuyến hàng được chuyển từ vùng sát biên giới với những xe container loại lớn. Họ sử dụng hai mặt sàn hoặc có thể làm ra một số thùng hàng đúng quy chuẩn như hàng hóa khác. Để tận bên trong hoặc ngay mép hành lang thùng bên dưới. Nhìn qua có thể sẽ không để ý chỉ cần kiểm tra vài thùng hàng đầu là được. Hơn nữa còn một cách là tận dụng được khoảng trống của thùng container và gầm xem cũng có thể vận chuyển được kha khá hàng qua cửa biên giới. Và việc đem tới Ngọc Châu cũng thuận tiện.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế nên giải thích. Có rất nhiều cách có thể qua mặt được cơ quan chức năng trong vấn đề này đơn giản vì họ không thể nào kiểm soát hết từng thùng hàng trong xe và những gì trong từng thùng hàng. Họ chỉ có thể kiểm tra kẹp chỉ niêm phong của container. Và đơn cũ báo cáo hàng hóa được vận chuyển trong xe. Nếu có kiểm tra thì chỉ có thể kiểm tra sơ lượt.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói những nguồn hàng này có thể đi bằng con đường chính quy vào trong quốc gia cũng giật mình thốt lên

- Họ liều vậy đi như thế không sợ bị bắt lại thì coi như xong rồi ra đi không có ngày về. Số lượng hàng hóa đó đâu phải ích.

- Cái gọi là đã sợ thì không làm đã làm thì không sợ. Họ chẳng còn gì để mất thì sẽ làm. Khổ quá cũng đem tới vấn nạn chỉ cần họ thấy có cơ hội thoát khỏi cảnh khổ hoặc có được số tiền giải vây nợ nần đang thiếu là họ sẽ làm. Hoặc nếu không đi đường đó thì đi đường tiểu ngạch vào một con đường chỉ có họ biết có thể vận chuyển số hàng an toàn. Những người buôn bán ma túy đâu chỉ có một con đường họ cố rất nhiều con đường để thực

hiện việc này. Cảnh sát bắt được một con đường thì họ lại nghĩ ra hai con đường vận chuyển mới mỗi lần như thế cách thức càng tinh vi hơn.

Thiếu Kiệt đã từng thấy qua không ít những người buôn bán ma túy, các động cơ có thể nói là không thể nào ngờ đến những việc tương chừng như chỉ có trong phim hoặc hoàn cảnh điều kiện không khác gì nhau đều là cơ sở để cho những người kia có thể một mặt toàn diện không lo ngại số phận của mình.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng trầm mặt bởi cô biết mỗi năm đều có những người bị bắt bởi vận chuyển ma túy mỗi năm đều có những hình thức vận chuyển mới ra đời và những thứ này đều không ai biết được.

- Thiếu Kiệt nói cũng đúng. Bọn này không từ thủ đoạn nào để chuyển hàng đi hết. Em sẽ để ông siết chặt lại vấn đề này. Chắc chắn sẽ hạn chết được ở mức thấp nhất chứ không thể ngăn cấm hoàn toàn.

- Ủ! Nhưng mà anh hỏi chút bên đó ông em định để định tội Ngô Kỳ với Diệp Nhi với khung hình phạt nào vậy? Anh hỏi xem một chút anh muốn lần này ra Ngọc Châu gặp Ngô Kỳ và Diệp Nhi một chút.

Thiếu Kiệt nói ra việc muốn gặp Ngô Kỳ làm Hà Vi ngẩn ra một vài giây rồi gật đầu đem những bố trí cần thiết của Ngô Kỳ với Diệp Nhi nói ra.

- Việc này thì chắc chắn có. Hiện tại Ngô Kỳ đang bị lấy lời khai nhân chứng và một số thứ. Số phận hẳn được ông định đoạt là đột quy chết, Diệp Nhi bỏ trốn bị bắn chết. Còn hai người lớn tuổi thì bị giam lỏng một thời gian xong mới cho tạ thế.

- Xem ra việc này đã được định đoạt đầy đủ anh cũng không lo nữa. Dù sao việc cũng đơn giản. Tối nay anh đi qua bên Tam giác vàng ai đi cũng với anh không em hay Ngọc Nhi.

Nghe Thiệu Kiệt nhắc đến tên mình Ngọc Nhi bây giờ mới chợt nhớ ra việc ban sáng bị đánh thức bởi nhưng tin tức của Connor.

- À sáng nay Connor nói với em một tin. Hắn bảo anh đi đem theo Lý Bân. Hình như vợ tương lai của Lý Bân ở đâu đó bên tam giác vàng. Giờ đang đợi anh ở doanh trại bên đó chung với Thi Lang. Mà thật em thấy cũng ngộ làm sao Lý Bân lại có vợ chưa cưới ở bên đó nhỉ.

- Ô có chuyện này! Xem ra vui đấy để cho thằng nhóc đó một sự bất ngờ mời được. Không biết cô ta là người thế nào nhỉ. Chắc hẳn là một người thú vị. Với phần anh cũng muốn gặp Thi Lang xem sao. Dù biết được ông ta là bố Lý Bân nhưng chưa thấy mặt ông ta như thế nào

Thiệu Kiệt suy nghĩ một chút nói ra những gì mà hắn đang muốn biết. Dù cho có thông qua khối lập phương biết được thân thế của Lý Bân nhưng Thiệu Kiệt hẳn vẫn không thấy rõ được mặt mũi của người mà hắn chưa từng gặp mặt.

Hà Vi nghe Thiệu Kiệt nói thế cũng lên tiếng hỏi hắn về vợ của Lý Bân. Vì cô thấy bản thân Lý Bân thật sự không bao giờ nhắc đến người ngày trước bất kỳ ai.

- Vậy là anh biết Lý Bân có vợ tương lai sao? Như thế thì chắc hẳn chuyện này phải vui lắm nhưng mà sao Lý Bân không nhắc gì đến cô ta nhỉ.

- Biết thì biết đó nhưng thật sự chưa gặp mặt chỉ biết là Lý Bân sợ cô ta còn hơn sợ cọp. thôi còn việc tại sao thì có lẽ liên quan một số thứ. Quá khứ của cô ấy cũng không tốt đẹp gì mấy cũng là một người bị Ngô gia hãm hại. Nếu anh nhớ không lầm thì cô ta tên là Thanh Hàn đi. Hình như bên Vô Ảnh cũng đã có lần tìm cô ta để chiêu mộ về nhưng không tìm được. Anh thấy trong hồ sơ lưu trữ đây Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nói ra việc mình biết về Thanh Hàn. Hấn cũng đã từng tìm kiếm qua thông tin tên người này. Nhưng vì không tìm được người nên Vô Ảnh cũng không có hình ảnh và hồ sơ của Thanh Hàn.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ngăn người ra nếu Thanh Hàn là một người bị Ngô Long hại thì chắc chắn việc áp giải Ngô Long đem tới doanh trại cùng với Thi Lang đúng là việc khá thú vị giữa kẻ thù với nhau hiện tại cô mới nhớ ra Connor báo cáo cô cho mình biết một chút tình trạng của Ngô Long.

- Hèn gì Connor nói Ngô Long thế thâm lắm. Chắc là một tay Thanh Hàn làm. Cô gái này làm em bắt đầu tò mò không ít rồi đấy. Lần này đi Tam giác vàng em cũng đi nữa.

- Ừ cũng được nhưng mà nhớ đừng cho Lý Bân biết là đi đâu nếu không thằng nhóc nó không dám đi đâu. Nó mà biết bên đó có mặt của Thanh Hàn là nó trốn mất đấy. Thêm nữa chuẩn bị mấy cái mặt nạ đi. Lần trước mang đại mặt nạ ở đó xấu lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ căn dặn một chút Ngọc Nhi và Hà Vi sau đó hấn đứng lên và tiến về phòng máy làm việc. Hà Vi thì chỉ gật đầu với hấn như đáp lại sự đồng ý về việc mượn máy bay còn Ngọc Nhi thì gọi điện cho người mua các đồ cần thiết cho Thiếu Kiệt.

Hôm nay vì chỗ của mình có một số người biểu tình mạnh động. Đốt nhà xưởng của một công ty china gần nhà, gây ra chập nổ bình điện và cháy trụ điện gần đó. Sáng giờ cúp điện tới 9h mới có lại. mình không viết kịp mọi người thông cảm. Mình sẽ bù chương lại trong thời gian sớm nhất.
thank các bạn đã thông cảm.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 592: Lừa Gạt Lý Bân

Thiếu Kiệt bắt đầu làm việc của mình rất nhanh cũng qua hết một ngày hẳn đi học trở lại cũng không còn được quá nhiều người chú ý. Hẳn dù hiện tại là tâm điểm chú ý nhưng cũng không làm cho người khác chú ý qua nhiều chỉ khi nào có chuyện gì đó Thiếu Kiệt mới thật sự bị đẩy lên phía trước.

Ngoài giờ chơi lừa gạt Lý Bân đi cũng hẳn tối nay Thiếu Kiệt cũng không phải làm điều gì khác nữa. Mọi thứ hiện tại các công việc đã đầu vào đó. Thiếu Kiệt cũng không cần phải can thiệp nhiều với những gì đang có những người của hắn đủ để thao tác các chuyện khác cần thiết.

Hắn có lợi thế bởi những người bên dưới thay mình làm những việc quản lý các thứ cần thiết mà không phải tự thân vận động. Nếu không những ngày đơn giản bình thường của hắn như hiện tại cũng không còn.

Khi những ánh nắng buổi chiều vừa kết thúc. hai chiếc xe ô tô từ trường học rời đi chạy trên đường một cách nhanh chóng. Dù sao thì đường buổi chiều tối có đông nhưng không đến mức như là những giây phút đầu giờ cao điểm. Hiện tại Thiếu Kiệt với nhóm người Hà Vi, Ngọc Nhi, Nhã oanh, Lý Bân vừa bước xuống xe nói quân khu ở khoảng trống rộng rãi này đang có một chiếc máy bay trực thăng đã đợi chờ sẵn

Đem theo những dụng cụ học tập của mình ở trường bỏ lại trong xe. Thiếu Kiệt bước về phía máy bay theo sau là Lý Bân với cái miệng không ngớt. Đúng lý ra vẫn có Lâm Vũ đi cùng nhưng hẳn lại không đi vì đang muốn nghiên cứu thêm một số thứ. Hẳn thấy chỗ này đã là của Thiếu Kiệt sau này có nhiều cơ hội hơn. Trong khi đó tối nay lại có một buổi hội thảo công nghệ hẳn thích đi hơn là đến thăm quân doanh mới của Vô Ảnh.

- Anh Kiệt! Hôm nay đi đâu vậy? Mà đi trực thăng có giống gì với đi máy bay bình thường không. Có phải nói chuyện qua tai nghe như mấy cái phim hành động mà mấy người lính mỗi lần lên trực thăng đều phải mang vào không Anh?

Lý Bân từ khi bị Thiếu Kiệt dụ dỗ đi chơi bằng trực thăng hẳn luôn mồm hỏi những thứ linh tinh làm Thiếu Kiệt phát bực. Nếu không phải muốn nhìn biểu hiện của Lý Bân khi gặp Thanh Hàn thì Thiếu Kiệt đã không mang hẳn theo. Dù sao thì thăng này cũng không bao giờ im lặng năm phút được.

- Chú mày mà hỏi nữa là ở nhà đấy! Không cho đi nữa để chú mày nói chuyện nhiều quá chắc chắn sẽ không cho đi. Mày không thấy Ngọc Nhi chuẩn bị mấy cái mặt nạ sao. Đi tham gia lễ hội mày muốn đi thì bớt ồn ào một chút.

- Được à! đi chơi lễ hội chắc có nhiều đồ ăn lắm. lát nữa đi Lễ hội chắc chắn phải thử hết những món ăn ở đó mới được. À mà em không có tiền lát anh cho em chút tiền để đi chơi đi. Dù sao tiền nước mình ra nước ngoài cũng đâu có giá trị bằng đô la đâu.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân lèm bèm rồi lại còn đòi xin tiền nữa liền đưa một chân lên đạp hẳn một cái. Trước giờ hẳn không biết hiện tại biết được rồi thì muốn chửi thẳng này. Ai đòi bố làm trùm buôn bán ma túy nó không xin tiền mà cứ đê đầu người nghèo như Thiếu Kiệt hẳn mà xin tiền.

- Mẹ! tao nói chú mày còn xin tiền anh được à! Chưa ăn đánh là may rồi! Nhà có điều kiện muốn bao nhiêu có bấy nhiêu mà mày đi xin tiền người nghèo anh mày sao. Đáng ra phải là mày đưa tiền cho anh mày mới đúng đấy.

- Anh nói hay ghê. lão đại là phải cho tiền em út làm gì có em út cho tiền lão đại bao giờ. Mà em không làm lão đại được thì làm đàn em bên dưới lão đại phải chu cấp kinh phí cho đàn em hoạt động chứ.

Thiếu Kiệt nghe lý lẽ của thằng nhóc này xong thật sự muốn cho nó một trận. Nó cứ làm như hấn tiền không có chỗ dùng. Nhưng mà nghĩ đến lát nữa Lý Bân có người thay Thiếu Kiệt hành hạ hấn trong lòng thoải mái hơn một chút.

- Mà đây! nhắc tới nhắc lui nữa ở nhà khởi đi.

- được được em im! Mà này anh Kiệt hôm nay đi lễ hội nước nào thế? sao lại đi máy bay trực thăng không xin nghỉ vài ngày rồi đi. Đi thế này tôi khuya về mai mệt chết.

Vừa nói được câu trước im lặng câu sau Lý Bân đã hỏi tiếp làm Thiếu Kiệt nóng máu đập cho một cái. Lý Bân nhanh chóng né tránh chạy vòng qua bên phía Nhã Oanh và Ngọc Nhi. Hà Vi thấy thế cũng chỉ biết lắc đầu.

- Công nhận cứ như Lý Bân thế mà khỏe không lo không nghĩ có chuyện gì cũng mặc ăn với chơi thôi.

- Nó là vậy mà nhưng sắp tới nó cũng hết rãnh rồi rồi cứ để thời gian cho nó thích ứng vừa đi là được. Sau này hệ thống cần phân loại tin tức nào đã được qua kiểm duyệt và chưa qua kiểm duyệt để cho Lý Bân báo về cho bên mình. Như thế sẽ kiểm soát được thông tin nào không cần thiết. Còn vấn đề những thông tin thật thiết tốt nhất nên có những phản ứng phù hợp nếu không sau này rất khó kiểm soát.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng gật đầu. Dù cô không hiểu rõ ý nghĩa của nó nhưng lúc cần thiết vẫn sẽ có thể hỏi được Thiếu Kiệt ít nhiều dù sao có những thứ không phải lúc nào nói ra cũng hỏi ngay lập tức.

- Ừm vậy chuyện này em sẽ đề ý một chút báo cho bên ông với mọi người thao tác một tý. Dù sao thì tất cả báo chí chính quy đều phải thông qua kiểm duyệt nội dung mới được in ra.

Bây giờ mấy người mặc trang phục phi công mới xuất hiện. Nhìn thấy đám người Thiếu Kiệt hai người này cũng không lạ lắm gì. Họ là những người đợt trước đã đưa Thiếu Kiệt cùng với Hạ Vi lần đầu tiên đến với tam giác vàng.

- Lên đường sớm thôi giờ này cũng đã trễ rồi mọi người lên máy bay nhớ thắt dây an toàn và mang vào tai nghe để tránh bị âm thanh cách quạt làm ảnh hưởng đến tai.

Vừa nói hần vừa kéo cách cửa hông ra. Thiếu Kiệt và mọi người bây giờ mới leo lên máy bay vừa bước lên máy bay Lý Bân cố gắng chiếm ngay vị trí gần cửa sổ nhất để có thể nhìn thấy những gì bên dưới. Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu xem ra tên này tưởng đang đi chơi du lịch. Ngồi gần cửa sổ để ngắm cảnh xung quanh.

Nhã Oanh bây giờ ngồi vào máy bay nhìn xung quanh một chút mới đeo lên tai nghe của mình Thiếu Kiệt và Hà Vi, Ngọc Nhi cũng đã trang bị cho mình tai nghe đầy đủ.

- Sao nào lần đầu tiên đi máy bay trực thăng thấy sao Nhã Oanh.

Thiếu Kiệt nói chuyện qua tai nghe hỏi ý kiến của Nhã Oanh như Lý Bân lại nhảy ngay vào nói chuyện.

- Hay lắm khác với đi máy bay thường nhiều muốn đi thì đi muốn giờ nào cất cánh thì bay thôi. Nó không phải chạy đường băng dài như của máy bay dân dụng.

- Lý Bân! Anh đâu có hỏi mày. Anh hỏi Nhã Oanh chứ có hỏi mày đâu.

Nhã Oanh chỉ cười cười khi mà thấy Lý Bân hôn nhiên như thế, Thiếu Kiệt thì bực mình không ích, Lý Bân hôm nay nó tăng động một cách thái quá. Cái miệng không ngừng.

- Cũng vui! Nhưng mà chưa đi trực thăng bao giờ cũng hơi hồi hộp. Với lại đi trực thăng âm thanh dương như ồn hơn. Đến mang tai nghe kín như thế này mà vẫn nghe được một chút âm thanh của cánh quạt phát ra. Không như máy bay thường không được cấp tai nghe nên khi máy bay cất cách có một số tiếng ồn bên ngoài. Cái này cảm giác lạ lắm.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói ra ý nghĩ của mình. Cũng cười gật đầu sự khác biệt Nhã Oanh thấy cũng không có gì là lạ nhìn Ngọc Nhi cười cười Thiếu Kiệt lặp lại câu hỏi như với Nhã Oanh. Lần này Lý Bân không nhiều chuyện nữa nhưng mà chăm chú nhìn máy bay rời mặt đất. Ngọc Nhi lắc đầu cười với Thiếu Kiệt nói.

- Anh quên em cũng được huấn luyện như vô anh sao. Việc này trực thăng như thế này em cũng không mới trải nghiệm ở đây chỉ có Nhã Oanh và Lý Bân là người lần đầu đi máy bay thôi.

- Ấy Thiếu Kiệt! Em quên mất bố sáng có nói em hỏi anh Ngô Nam sau việc này bị xử lý sao và ai là người thay thế chức vị của Ngô Nam trong này.

Nhã Oanh bây giờ mới nhớ ra việc mà bố mình nhờ hỏi Thiếu Kiệt. Dù sao Ngô Nam mất chức hiện tại vị trí đó còn đang trống mà nó tồn tại song song trên với một cấp bậc của bố cô nên lo lắng người nào ngồi vào vị trí đó cũng là điều nên làm.

- Ừ chuyện này nếu tạm thời bố em đang nắm giữ thì chắc chắn mọi chuyện nếu anh đoán bổ nhiệm không sai thì bố em sẽ ngồi vào chức của Ngô Nam. Vì thường là kiêm nhiệm thường là bước đánh giá để địch danh

người ngồi vào chức vị cần thiết. Còn nếu không phải bố em thì xem coi người nào đang kiêm nhiệm chức vụ của Ngô Nam là được.

Thiếu Kiệt nói ra ý kiến của mình. Hẳn qua quen với những cái điều lệ tạm thời quản lý này. Thường trong hành chính chữ tạm thời này thường chỉ trong một vài tháng là được xóa đi trở thành chính thức điều này không khó suy nghĩ. Nhà Oanh nghe thế cũng chỉ khẽ gật đầu. Bởi cô biết người đang tạm giữ chức vụ của Ngô Nam là bố mình. Ông sợ giữa chừng nhảy ra một trình giáo kim chen chân nên mới nhờ hỏi lại Thiếu Kiệt.

Bây giờ người phi công lái máy bay mới quay xuống nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Lần này mình đáp ở trong quân khu luôn hay ở bên ngoài giống như đợt trước đây đồng chí.

- Còn gọi đồng chí sau. gọi cháu là Thiếu Kiệt được rồi. Quân khu của mình không đáp xuống đó đáp bên ngoài làm gì chú. Đi thôi thẳng tiến quân khu tam giác vàng.

Thiếu Kiệt vừa nói như thế Lý Bân đang nhìn cửa sổ giật bản mình thốt lên.

- Cái Gì! Sao lại là Tam giác vàng không phải là đi chơi sao? Đi tam giác vàng làm gì anh Kiệt. Lễ hội mặt nạ gì đó đâu?

- Thì Tam giác vàng đấy! Muốn chú đi thì đi không đi thì giờ từ đây nhảy xuống dưới đó xem như không đi nữa vậy nhé. Thẳng Tiến Quân Khu

Lý Bân trợ tròng mắt. Nhìn Thiếu Kiệt với đám người Hà Vi, Nhã Oanh, Ngọc Nhi đang cười khúc khích. Đến lúc này hẳn không biết mình bị mấy người này gài bẫy nữa thì hẳn quá ngu rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 593: Dem Đá Đập Chân Minh.

Lý Bân ngó im re không nói một lời nào kể từ khi biết mình bị lừa gạt. Nhìn mặt mày ủ dột như bánh bèo chiều bị mắc mưa của hắn cả bốn người không nhìn được cười.

Khi mà máy bay sắp tới nơi Thiếu Kiệt nhìn xung quanh một chút bên dưới mới mỉm cười. Hiện tại những ánh đèn có mặt ở khu vực quân sự cũng nói lên tất cả Khu đất trống nhà Khung Chang hiện tại được rọi đèn có thể nhìn thấy rõ nhất để cho máy bay có thể đáp xuống.

Dù sao lần trước bởi vì có những ánh lửa còn cháy và những khu vực lân cận nên việc đáp máy bay cũng không phải là vấn đề gì lớn. Hiện tại trời vừa tối. Nếu mà cũng để như củ thì chỗ này tối om cũng không thấy được mặt đất cách bao xa thì cũng không đáp cánh được.

Những âm thanh cánh quạt của chiếc trực thăng vang trên bầu trời. Ngõ Nhà gỗ cách đó một trăm mét được dựng lên tạm bợ có một nhóm người xuất hiện.

Không ai khác là Connor và Blake. Theo sau là Thi Lang cũng với Thanh Hàn. Vì bên dưới khá sáng bởi những ánh đèn nên mọi người trên máy bay đều có thể thấy được bốn người đang đứng bên dưới.

Lý Bân cũng nhìn ra cửa sổ một chút hắn giật mình la lên thông qua cái tai phone.

- Anh Kiệt! Anh hại người à! sao có cô ta ở đây nữa. Chơi thế không vui đâu.

- Không vui mới cho chú bắt ngờ sao nào. Lần này đủ bắt ngờ chứ. Thôi mọi người đeo mặt nạ vào đi. Lý Bân chắc khỏi cần đâu. Ở đây hắn để

người khác biết mặt cũng không sao.

Thiếu Kiệt vừa nhìn Lý Bân vừa cười đáp lại mỗi người lấy ra tai nghe và đeo mặt nạ vào. Thấy thế Lý Bân cũng đeo mặt nạ lên núp vào một góc trong cùng.

Nhã Oanh thấy thế cũng ôm bụng cười. Lý Bân hẳn muốn trốn đi đâu được khi cái thân hình của hắn không lẩn vào đâu được. Ở trên máy bay này lại không có chỗ trốn vậy mà hắn cũng mang lên mặt nạ để người khác khỏi thấy mặt hắn.

Hà Vi đến ngay cách cửa kéo ra. Dù sao cô cũng biết những thao tác này nên không cần phải để cho phi công đáp hẳn máy bay rồi mới xuống như lần trước.

Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi với Nhã Oanh đợi cho máy bay cách mặt đất chỉ chừng vài centimet đã bước xuống khi cánh quạt còn đang quay thì những luồng gió thổi ở dưới mặt đất khá mạnh.

Thanh Hàn thấy Thiếu Kiệt với những người khác đã nhảy xuống máy bay lại không thấy Lý Bân đâu đành nhìn tới nhìn lui. Thiếu Kiệt hẳn rất hiền hậu liền lên tiếng nói.

- Có người nào đó trên máy bay trốn không dám xuống.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh qua lớp mặt nạ không biểu hiện ra khuôn mặt nhưng đôi bờ vai cũng rung rung cho thấy sự vui vẻ nhất định. Thanh Hàn bây giờ mặt trầm xuống thấy rõ. Thi Lang vừa bước đến trước mặt Thiếu Kiệt đưa tay phải về phía hắn nói.

- Chào cậu lần đầu gặp phải để cậu mất thời gian đến đây mong cậu thông cảm.

Thiếu Kiệt cũng làm ra một động tác xã giao với Thi Lang.

- Không có gì! Đúng lý là tôi nên cảm ơn ông mới đúng chứ. Làm gì mà mất thời gian đâu.

- Xin lỗi cậu cho tôi giải quyết chút việc rồi chào cậu sau.

Thanh Hàn nói với Thiếu Kiệt làm mọi người có chút bất ngờ. Nhưng thấy cô ta xông ngay về chiếc trực thăng một cách nhanh chóng. Thi Lang mỉm cười vui đùa nói.

- Xin lỗi cậu nó không hiểu phép tắc. Con bé tôi thấy khá tốt để trở thành vợ của Lý Bân. Dù sao tính khí con tôi như thế nào tôi biết nếu không có người quản được nó chắc chắn sau này sẽ có chuyện lớn.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu nhìn về phía Thanh Hàn. Ý kiến của Thi Lang không sai. Lý Bân nếu mà không có người có thể quản hấn thì chắc chắn hấn được nước làm loạn. Nhìn về Thanh Hàn vừa đến bên chiếc trực thăng Thiếu Kiệt trong lòng cười thầm.

- Lý Bân! Anh bước ra đây ngay hay đợi tôi lên đó hả?

Âm Thanh của Thanh Hàn quát lớn làm mọi người thích thú nhìn lấy cô nàng. Lý Bân đã nghe được tiếng của Thanh Hàn gọi cũng bất giác la lên.

- Lý Bân nó không có đi. Nó không có ở đây. Cô đi chỗ khác để tôi ngủ lát lát máy bay về.

Thiếu Kiệt nhin không được phải ngồi xuống cười. Thi Lang lắc đầu. Đám người Ngọc Nhi với Nhã Oanh cố gắng nhin cười không được đem Thiếu Kiệt tâm lung bị đánh không còn gì, Connor với Blake cũng nhin không được quay đi chỗ khác.

- Giới cho Lý Bân nhà anh cũng như thế trước sau không đôi cần phải trừng trị đi.

Ngay cả Phi Công lúc này đứng ở ngoài máy bay cũng chịu không được. Họ cũng nghe được cô gái này là vợ tương lai của cậu nhóc trong máy bay nhưng mà chưa được gã về nhà chồng mà đã bị như thế này thì không biết sau này làm sao đành than cho thằng nhỏ số khổ.

Thanh Hàn lúc này bước lên trên máy bay, Bất lấy thân hình mập mạp của Lý Bân đá ngay vào mông một cái nhanh tay chụp lấy nơi hiểm yếu nhất của tất cả đàn ông khi bị vợ đánh đúng kiêu.

- Hay nhì lại dám đeo theo mặt nạ anh nghĩ sao cái dáng người của anh đã nói bao nhiêu lần là giảm cân không được ăn uống nhiều. Giờ thì hay rồi có núp cũng núp không được đi. Bước ra ngoài nhanh.

“ Á á a đau! Đừng néo, đừng néo lỗ tai đau đau.”

Âm thanh của Lý Bân vang lên làm Thiếu Kiệt thấy cũng tội. Nhưng chưa kịp mừng rỡ Nhã Oanh lên tiếng nói một câu làm hắn đứng hình.

- Xem ra chúng ta phải học cô gái này một tý nếu không Thiếu Kiệt nhà mình sau này không sở cả ba đứa thì khổ.

- Ấy! anh có phải Lý Bân đâu! Thanh niên nghiêm túc nhé anh không phải nó nên không cần thiết.

Thiếu Kiệt liền thanh minh dù sao thì vấn đề này đúng thật là không phải chết bình thường. Cả ba cô nàng này đều động thủ thì chắc chắn hắn cũng không khá hơn Lý Bân là bao nhiêu. Xem ra lần này tự đem đá đập chân mình. Để cho ba người nhìn thấy cách người ta dạy chồng làm gì để mai một mình chịu khổ.

Thanh Hàn lúc này nắm lỗ tai của Lý Bân lôi từ trên máy bay lôi xuống. Thiệu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu nhìn Lý Bân bị như thế nhưng Thi Lang chặn ra về gì nên chắc chắn chuyện này hẳn đã thấy nhiều lần. Nếu không cũng không bình tĩnh cười đùa như thế này được.

- Sao Lý Bân! Anh định trốn em nữa không? Hôm tết qua đây anh trốn mất biệt. Lần này anh trốn em coi.

- Lão đại! Lão đại cứu em.

Thiệu Kiệt lúc này cũng cười khỏ. Việc này làm sao mà lôi hẳn vào được chứ. Dầu sao cũng là người một nhà với nhau hẳn can thiệp cũng không có cách nào. Nhưng đó là người khác Lý Bân thì hẳn đành lên tiếng nói vài câu.

- Cô gái! Dù sao cũng là vợ chưa cưới đi. Đừng làm thế không tốt đâu. Vợ chồng có gì thì về đóng cửa bảo nhau ở đây có chút không thích hợp.

Thanh Hàn nghe Thiệu Kiệt nói thế cũng ngẩn ra một chút rồi gạt đầu nhìn Lý Bân rồi buông tay ra.

- Lần này tha cho anh. Đợi lát nữa biết tay em! Dám chơi trò trốn em. Nể mặt lão đại của anh thôi đấy.

Lý Bân vừa được buông tay liền chụp ngay lỗ tai của mình chạy tới chỗ của Thiệu Kiệt.

- Lão đại lần này anh hại em khỏ rồi. Anh lần này về tới phải bồi thường tổn thất tinh thần cho em.

- Thôi vậy để tao nói Thanh Hàn tiếp tục xử lý chú mày vậy.

Nghe Lý Bân định đòi mình bồi thường tổn thất tinh thần Thiếu Kiệt lập tức trở mặt như chiêm trúng. Làm cho Lý Bân hoảng hốt nói.

- Thôi! Thôi! Thôi khỏi. Mà sao lần này qua đây chi thế lão đại chỗ này không có gì vui về. Về gấp đừng ở đây.

- Có việc cần! Hiện tại Ngô Long bị bắt tới đây. Để anh làm xong việc cần thiết rồi về. Dù sao cũng cần nói chuyện với bố ruột chú mày xong đã.

Lý Bân một mặt muốn trở về Lưu Minh nhưng nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng sững người lại hẳn không ngờ Ngô Long lại ở đây. Nhưng bất giác hẳn nhìn về phía Thanh Hàn một ánh mắt phân vân.

Thanh Hàn bây giờ mới bước tới trước mặt của Thiếu Kiệt với giọng điệu ôn hòa khác hẳn vừa rồi một trời một vực.

- Chào Anh! Tôi là Thanh Hàn. Vợ tương lai của Lý Bân.

- Tôi có biết qua cô chỉ là chưa gặp mặt. Lần này xem ra Ngô Long chịu không ít thiệt thòi trên tay cô đi. Nhưng mà như thế cũng tốt hẳn và gia đình hẳn đáng bị như thế.

Thiếu Kiệt làm Thanh Hà giật mình. Cô bất giác nhìn qua Lý Bân nhưng nhìn tới anh mắt của cô Lý Bân liền chột dạ la lên.

- Cái này tự lão đại biết nha. Anh không liên quan gì đến việc này đâu. Anh nói rồi lão đại trên thông thiên dưới tường địa lý, cái gì cũng biết bảo đảm chính xác.

Lý Bân tăng bốc làm cho Thiếu Kiệt muốn ngã nhào ra đất, Cái này là Lý Bân biết Thiếu Kiệt hẳn thành thầy bói mù ở trước mấy ngôi chùa chiền ngày lễ hay sao mà trên thông thiên dưới tường địa lý. Dù sao ở đây cũng

có phụ huynh và vợ tương lai của Lý Bân nếu không hẳn đã bị Thiếu Kiệt ngay lập tức đá một cái cho khuất mắt.

- Cái này không đúng đâu. Việc này chỉ là có thể do bên thu thập tin tức người của tôi có hồ sơ của cô thôi. Không có hình nhưng vẫn còn có tên và bối cảnh. Nên không giống như thằng ba xạo này nói đâu.

Thanh Hàn nghe Thiếu Kiệt đáp lại lúc này cũng gật đầu. Nếu đã có thể nắm giữ một thế lực đủ lớn muốn tìm thông tin của cô chắc chắn là không khó. Việc này có thể nói là không vấn đề gì chỉ cần chú tâm một chút là được.

- Không có gì! Việc này cũng quá lâu rồi tôi cũng không để ý nhiều lắm. Chỉ là hơi bất ngờ là anh lại tìm hiểu nó thôi. Như thế tôi nói thẳng. Việc Ngô Long anh dự định như thế nào.

Hỏi Trực tiếp về việc của Ngô Long. Thanh Hàn không ngần ngại muốn biết Thiếu Kiệt sẽ tính toán với Ngô Long như thế nào. Thiếu Kiệt chỉ cười cười. Nhìn qua Thi Lang một chút nói.

- Xem ra chúng ta cần phải giải quyết một chút chuyện trước rồi tôi với ông sẽ nói chuyện sau vậy. Cũng không quá lâu đâu.

- Cậu cứ làm. Tôi có nhiều thời gian không sao. Dù sao trước sau cũng phải làm. Giải quyết cái nào trước hay sau là tùy cậu thôi mà.

Tình Hình đã xin nghỉ ngày mai để bù chương cho mọi người. Nên mọi người thông cảm khuya nay với ngày mai viết xong chương nào ta lên chương đó thank

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 594: Đập Nát Tinh Thần.

Thi Lang cũng hiểu nếu không giải quyết chuyện của Ngô Long tâm lý của Thanh Hàn cũng không được thoải mái. Nói chuyện cũng không quá tốt. Hấn cũng không biết Thiếu Kiệt với lại Ngô Long có khúc mắc gì với nhau nhưng cứ dựa theo tình hình này giải quyết càng sớm càng tốt.

Thiếu Kiệt nghe Thi Lang đồng ý cũng gật đầu nhìn Connor với Blake lên tiếng nói.

- Connor! Dẫn mọi người đi đến nơi giam giữ thằng đó xem như thế nào. Nhã Oanh nếu em sợ cảnh máu me thì có thể để Blake dẫn đi tham quan nơi này một chút.

Thiếu Kiệt biết với Ngọc Nhi và Hà Vi thì có thể hình thức tra tấn bức cung cũng không có gì là lạ nhưng đối với Nhã Oanh thì lại khác. Có thể cô sẽ chưa từng thấy những hình ảnh này. Dù sao thì cuộc sống của cô khác xa hai người Ngọc Nhi và Hà Vi. Nhã oanh biết Thiếu Kiệt một phần nào lo lắng cho mình ám ảnh nên cũng gật đầu. Nhưng cô lại ra vẻ kiên định nói.

- Không sao đâu! Em cũng muốn gặp người mà hết lần này đến lần khác chọc anh làn người như thế nào. Việc này em đã chuẩn bị tâm lý nếu không em cũng sẽ không đi đến đây.

Thấy Nhã Oanh chắc chắn như thế Thiếu Kiệt cũng không nói nhiều chỉ gật đầu ra hiệu cho Connor dẫn mọi người đi đến nơi giam giữ Ngô Long.

Thật chất nơi này không có nhà giam gì. Thường những người bị bắt làm tu binh ở những cuộc chiến đều bị tập trung ở giữa quân trường để đó phơi nắng với những người xung quanh là người canh giữ. Tiền lệ khi xưa là thế bởi chỉ có như vậy Khung Chang mới có thể thị uy với người khác.

Còn Connor biết Ngô Long hấn mà để phơi nắng bên ngoài với những vết thương như hiện nay thì hấn chỉ có chết nên đem vào một căn phòng tối một phần còn lại của sự sụp đổ. Với những người canh gác xung quanh.

Thiếu Kiệt thấy rõ một bên của ngôi nhà bị đổ sập xuống còn một bên thì còn nguyên vẹn. Vì là những trụ gỗ được kết nối với nhau và đóng thẳng sâu xuống lòng đất nên. Phần gác phía trên đã bị mất nhưng vẫn còn phần bên dưới nguyên vẹn có lẽ khi làm những căn nhà như thế này họ đã biết rồi sẽ có một ngày nó sập ra như vậy.

Nhưng đây là cách mà ở đây họ dựng lên những ngôi nhà cần thiết để sinh hoạt cuộc sống của những người nơi đây dường như đã trở lại bình thường vốn có của nó.

Đẩy cánh cửa vào trong nhà. Ở một góc tối có một người được ngồi trên một cái ghế xung quanh là những sợi dây quấn lại cả tay chân. Thêm đó là những cái còn bằng kim loại. Hoàn toàn cẩn thận không để cho Ngô Long có cơ hội chạy thoát và hấn cũng không thể thoát. Khi bên ngoài còn có vài người canh giữ.

Đặt ở trên bàn gỗ của căn phòng là một cây nến được tạo ra từ việc nấu chảy sáp và tim đèn được làm bằng một viên phấn. Hình thức này không lạ bởi nó tồn tại được lâu đem lại lợi ích sử dụng lâu dài. Những cây đèn như thế này được dùng khá nhiều. Nó đơn giản đến ngay cả một đứa trẻ cũng có thể làm được..

Ngô Long gục đầu xuống tóc tai rũ rượi trên người những lớp da bong tróc thêm đó là những vết sướt vì bị cào xát. Connor bước tới trước mặt Ngô Long nhìn hấn lay động một vài cái. Thấy hấn không có động tĩnh. Connor cầm lấy một cái số để bên dưới chân bàn. Trong đó có một chút nước xách lên tạt thẳng vào hướng Ngô Long.

- Đậy nào thằng chó. Có người muốn gặp mày đây.

Blake bây giờ mới đem đến một cái ghế đến cho Thiếu Kiệt ngồi xuống những người phía sau cũng thế họ được những thanh viên bên ngoài đem các loại ghế khác nhau đến đa phần là ghế xếp hoặc ghế nhựa tiện cho việc di chuyển.

Ngô Long bây giờ bị tạt nước lạnh cũng mơ màng choàng tỉnh giấc. Dù không phải là quá khuya nhưng hắn bị như thế này vì mệt mỏi. Hơn thế nữa đây là việc hầu như cả ngày hôm nay hắn chỉ được ăn một ổ bánh mì khô khốc chọi chó chó chết cũng không lấp đầy được cái bụng công tử muốn gì được đó của mình.

- Bọn mày muốn gì...! Bố mẹ tao.... sẽ không tha... cho chúng mày đâu...! Khôn hồn thả tao ra....

Giọng nói thều thào vì vẫn còn đó dư âm của hình phạt mà Thanh Hàn ban cho. Thiếu Kiệt nghe thấy giọng nói của Ngô Long như thế lại thêm cái kiểu khò khè không liền mạch. Nhìn như lúc nào cũng có thể phun ra một bãi nước bọt toàn đờm nên mới hỏi Connor.

- Hắn bị gì thế. Có hành hạ cỡ nào đi nữa giọng nói cũng không thay đổi đến mức này đi.

- Không phải bọn anh làm có hỏi thì em hỏi Thanh Hàn ấy cô ấy cho thằng nhóc ăn khoai môn nướng thôi. Nhưng mà phải công nhận cách này ác thật. Từ hôm qua tới giờ hắn không đủ giọng hét một tiếng nào hết nên bọn anh cũng không phải bịt miệng nhét khăn gì cả.

Thiếu Kiệt nghe Connor nói thế thâm tâm cũng có một chút lo lắng. Hắn sợ ba cô nàng nhà mình bị Thanh Hàn lôi kéo không biết sau này sẽ nghĩ ra

trò gì đối với hắn. Nhưng đây lại là các hiệu quả nhất để cho tù binh và những đối tượng bị bắt không có cơ hội gào thét.

Nhìn qua Ngô Long đang rũ rượi như thế Thiếu Kiệt trên mặt nở một nụ cười nham hiểm. Hắn đã có chủ ý của mình trong việc giải quyết Ngô Long nhưng hiện tại hắn cần làm một vài thứ.

- Sao nào. Thiếu gia Ngô Long ngày nào anh dũng uy phong tiếng tăm lừng lẫy của Ngọc Châu đây sao. Nhìn chằm ra dằng týt nào cả. Cứ như một con chó hoang bên đường ấy nhỉ.

- Mày ... Mày là Thằng nào ... Đã như thế... còn đeo mặt nạ ... Mày muốn gì.

Ngô Long thấy Thiếu Kiệt nói lời châm chọc mình lại ngồi ghé với dáng vẻ cung kính của đám người Connor và Blake thì biết. Người này mới là người chủ sự mọi chuyện.

- Cũng không có gì. Hôm nay Thiếu gia nhà chúng ta ra nông nổi này cũng không phải là không có thể. Nhưng mà này nghe nói gia đình mày rất giàu. Tao thì lại quá nghèo đi. Bắt cóc mày chỉ để kiếm chút thứ cần thiết thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ cười cười qua giọng nói của cái mặt nạ được giảm bớt đi phần nào. Tinh thần của Ngô Long cũng không đủ để nhận ra giọng nói của Thiếu Kiệt cũng bởi vì họ chỉ tiếp xúc nhiều qua điện thoại còn lần đó Thiếu Kiệt bị thương cũng không nói nhiều lời có thể làm cho Ngô Long ghi nhớ.

Ngô Long nghe Thiếu Kiệt nói mình cần tiền thì tâm lý có một chút mừng rỡ. Hắn tin chỉ cần người đeo mặt nạ này muốn tiền với những gì cần

thiết hẳn sẽ có thể được gia đình được chuộc ra. Tâm Lý mưu cầu sự sống của Ngô Long một lần nữa trỗi dậy.

- Mà nói ... chỉ cần tiền ... nhà tao...không thiếu ... mà cần bao nhiêu.

- Không vội không vội. Dù sao thì cũng cần phải có gì đó ấy mà tao quên mất. Giờ mà có liên hệ với nhà mà thì cũng đâu có ai tin đâu. Ở đây lại không có điện thoại di động. Cũng khó nhỉ làm sao được ta. Máy thẳng công tử ca như mà thì một chữ bẻ đôi còn không biết thì làm sao để người bên kia tình mà trong tay tao đây.

Ngô Long mời đầu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ảo não, Nhưng rồi nói ra việc biết chữ hay không thì Ngô Long hẳn tin chắc mẹ mình sẽ nhận ra chữ viết của hẳn.

- Tao ... Tao ... Tao viết được ... Chỉ cần tao viết thư là được!

- Ô thế thì được đây! Connor lấy giấy viết cho thiếu gia Ngô Long viết giấy làm tin nào. Dù sao chúng ta cũng cần có cái gì đó xác nhận với lại bên kia làm mình giữ người mới có thể đòi tiền chuộc được.

Mọi người lúc này chỉ đang suy nghĩ xem Thiếu Kiệt định làm gì. Bởi Thiếu Kiệt dường như đang thương lượng với Ngô Long điều gì đó. Nhưng Connor cũng rời đi lấy một cuốn tập và viết.

- Xem ra mà cũng không đến nỗi nào. Chỉ cần mà viết thứ nói là mà trong tay bọn tao người nhà mà làm theo những gì tao nói là được. Khi đó tao sẽ cho người hộ tống mà về với gia đình. Cái tao cần có rồi thì mà cũng không cần phải lo trước giờ tao luôn uy tín mọi người đều biết.

Connor nhanh chóng quay trở lại với một cuốn tập và cây viết đi vòng ra phía sau Ngô Long mở khóa một tay ra cho hẳn.

- Đấy khôn hồn thì viết đi. Mà viết làm sao mà để người nhà mà đưa tiền chuộc mà về. Như thế mới tốt đừng giở trò. Ở đây không phải như Ngọc Châu.

- Viết ... Tao Viết.

Ngô Long thấy giấy viết ngay lập tức một tay được giải thoát chụp lấy cây viết. Connor mở cuốn tập ra để trước mặt cho Ngô Long tự viết. Tay Ngô Long rung rung cố gắng viết cho giống với những gì Thiếu Kiệt nói. Hấn sợ nếu viết không đúng thì cơ hội sống không còn. Hiện tại những câu chữ này là thứ cứu mạng hấn ra khỏi cái địa ngục này.

- Mà viết thư đàng hoàn đi bọn tao thấy tốt thì sẽ cho mà ăn uống một cách bình thường. Nếu không chưa đến lúc nhận được tiền chuộc bọn tao sẽ tiếp đãi mà với khẩu phần ăn như sáng nay à.

Blake cũng phụ họa thêm vào với Thiếu Kiệt Thanh Hàn lúc này định nói cái điều gì đó nhưng Lý Bân đã đến bên cạnh cô lắc đầu. Hơn ai hết hấn hiểu mọi việc Thiếu Kiệt đang làm đều có tính toán riêng của mình. Nếu Thanh Hàn làm loạn không những phá hư kế hoạch còn làm Thiếu Kiệt không mấy hảo cảm.

Lý Bân bây giờ nói nhờ vào tai Thanh Hàn một điều gì đó. Làm cô quay lại nhìn Thiếu Kiệt một cái rồi mới gật gật đầu như đã hiểu. Thi Lang cũng tò mò không biết hai người đang nói việc gì. Dù sống tới từng tuổi này lăn lộn hắc đạo không ít những trò chơi bắt cóc tống tiền thấy qua không hàng trăm thì cũng đến hàng chục nhưng chưa thấy cách làm nào như của Thiếu Kiệt.

Thi Lang rón rét đến bên cạnh Lý Bân hơi cúi người một chút lên tiếng hỏi hấn. Lão đại con đang làm cái gì vậy.

- Không có gì. Lão đại giỏi nhất là gài bẫy. Xem ra lần này Ngô Long dính bẫy chắc rồi. Vừa chơi đùa với Ngô Long một chút vừa làm cho hắn từ trong hi vọng chết thêm một lần nữa đập nát tinh thần của tên này. Phương pháp này lát nữa bố sẽ biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 595: Mém Nữa Bị Hù Dọa

Thiếu Kiệt ung dung ngồi đó. Không nói gì nhìn Ngô Long viết hết lá thư cần thiết. Bây giờ khi Ngô Long dùng bút hấn mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Đây... viết như thế... mấy người xem được chưa!

Connor bây giờ cầm lấy cuốn tập đem đến cho Thiếu Kiệt nhìn. Nhìn những hàng chữ cầu viện của Ngô Long ở phía sau lớp mặt nạ hấn mới mỉm cười nói.

- Tốt như thế cũng được! Cho người đem cái này đi liên lạc với bố mẹ hấn đòi tiền chuộc. Ấy mà quên mất bọn tao không có số điện thoại của bố mẹ mà làm sao liên lạc đây.

- Trong điện thoại tao có.... Điện Thoại tao có!

Ngô Long nghe được Thiếu Kiệt bảo không có thứ để liên lạc liền nói đến điện thoại bởi hấn thấy điện thoại của mình được giao cho Connor ngày hôm qua.

- Có điện thoại! Đâu!

Connor nghe Thiếu Kiệt giả điên như thế cũng bước đến một góc tủ của căn phòng lấy ra điện thoại của Ngô Long. Thật chất hấn giữ lại chỉ để cho Thiếu Kiệt xem coi cò cần thiết điều tra hay không mà thôi.

- Đây hôm qua giữ lại được! Điện thoại xin đây!

- Mẹ cái thằng kia sao mà ngu thế. Điện thoại xin có chức năng quay phim ngay từ đầu mà nói là được. Quay phim lại gửi cho bố mẹ mà đỡ làm tao mất thời gian hay không. Mẹ thời buổi này ai còn sai thư tay nữa.

Ngô Long ngấn người một vài giây sau mới lên tiếng nói.

- Đúng...! Đúng...! Như thế tốt... bảo đảm mẹ... me tao sẽ tin.

- Còn chờ gì nữa! Connor quay phim lại những gì nó nói. Dem đưa cho bố mẹ nó xem đòi tiền chuộc. Viết thư tay nhiều khi cũng chẵn tin đầu.

Thiếu Kiệt ra lệnh cho Connor quay phim lại những gì Ngô Long nói Hà Vi bây giờ mới bước lên nói nhỏ vào tay hắn một chút gì đó Thiếu Kiệt gật đầu.

Đợi khoảng năm phút khi mà đoạn hội thoại của Ngô Long đã xong Bây giờ Thiếu Kiệt mới cầm lấy điện thoại gấp lại tờ giấy lúc này Ngô Long ghi bỏ vào túi. Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

- Yên tâm! Mà đã làm đúng theo yêu cầu của bọn tao thì xong rồi mà những ngày sắp tới sẽ không cần phải lo âu buồn phiền gì nữa. Tao hứa là tao sẽ làm. Thôi Thanh Hàn để lại hắn cho cô đấy muốn làm gì thì làm tôi hết nhiệm vụ rồi.

Vừa nghe Thiếu Kiệt nói như thế Lý Bân xông lên trước một cái đạp thẳng vào ngực của Ngô Long gỡ cái mặt nạ của mình ra ném xuống đất.

- Con mẹ mày này giờ tao nhin đủ rồi. Không phải lão đại chưa làm xong chuyện nên tao chưa động thủ thôi. Mẹ nó cả con gái nhà người ta cũng ức hiếp, thú cũng không bằng ông mày cho đạp.

Ngô Long bị đạp một cái chói với ngã ra sau mặt nạ của Lý Bân ném trên mặt hắn cái thân hình mập mập của mình hắn đạp lên người của Ngô Long liên hồi. Không để cho Ngô Long có thể làm tiếp điều gì. Từ mặt bị đạp lên giấu dày cho đến người hắn những vết thương bị đạp lên. Đất và những hạt cát nhỏ ly ti vương lại sau mỗi lần đạp ngày một nhiều.

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ trước hành động của Lý Bân. Nhưng hắn thấy nếu Lý Bân bất bình thay cho Thanh Hàn cũng không có gì là quá đáng.

Ngô Long bị Lý Bân chà đạp không thương tiếc. Hắn dốc hết sức mà mình đang có. Miệng thì không ngừng mắng.

- Con mẹ mày tán tận lương tâm. Làm việc ác không chưa. Ý Thế Hiệp người thân cô thế cô. Bức tử cả gia đình người khác. Mày không bị trời đánh thì cũng có ngày hôm nay.

Ngô Long cố hết sức còn lại của mình trong lúc bị đánh ráng gắng ngượng hét to.

- Mày không giữ lời Cái này mày nói...là úy tín sao!

Giọng nói bị gắt quẫn của Ngô Long làm Thiếu Kiệt mỉm cười nhìn hắn lắc đầu.

- Ngô Long à! Ngô Long mày có ngu thì chưa cho người khác ngu với chiếm hết về mình như thế không tốt đâu mày có thấy ai bị bắt đến đây rồi lại chỉ cần nhận tiền chuộc hay không. Với phần tao giữ uy tín lắm tao đã nói tha cho mày là tha cho mày. Nhưng tao đâu có nói là họ sẽ tha cho mày đâu.

Ngô Long lúc này cứng họng. Thiếu Kiệt chơi chữ trong đó hắn không suy nghĩ tưởng đây là cơ hội có một con đường sống.

- Lý Bân dừng chút đi! Để tao nói chuyện với nó. Connor dựng nó dậy!

Thiếu Kiệt ngồi lại về cái ghế của mình đối diện với lại Ngô Long. Connor thấy thế cản Lý Bân một chút dựng cho Ngô Long ngồi lên. Vì hắn bị cột dính lại với cái ghế nên cũng không mất nhiều sức chỉ cần như một cái ghế ngã dựng lên lại là được.

Ngô Long được ngồi lại ngay ngắn. Thiếu Kiệt mới đem mặt nạ của chính mình tháo xuống. Một khuôn mặt làm cho Ngô Long hấn hận ý thấu xương lúc này hấn hiểu được mình sai chỗ nào. Đối phương là người bất cứ lúc nào cũng là đối thủ không chết không xong với mình làm gì có cách nào tha hấn.

- kha kha.. hiểu.. ta minh bạch tại sao mình thua. Một kiếp này ta lại thất bại. Bởi không hiểu được vấn đề cần thiết. Đáng lý ra tao nên giết mày khi còn có dịp không để mày phát triển mới thật sự là cách sống tốt nhất. Tao thua không oan mà.

Ngô Long bây giờ với giọng khàn khàn nhưng đã nói được một cách rành mạch hấn giờ đây hiểu được. Trước đây những gì Thiếu Kiệt tập trung trong nước chỉ là một phần nổi lên của tảng băng chìm.

- Cũng biết! Đơn giản vì mày quá tự tin vào những gì mình đang có thôi. Cuộc sống là cần phải tự thân gánh vác bản thân đi. Có những chuyện hai chúng ta đều biết nhưng quan trọng là bản thân mỗi người như thế nào thôi.

- Mày được. Tao chết không oan. Nhưng mày đừng vội mừng tao chết đi vẫn còn có mẹ tao, bố tao, ông ngoại, ông nội tao sẽ ra tay với mày. Chắc chắn bây giờ họ đã cho người đi tìm và biết những chuyện này mày làm rồi. Mày cũng không thoát được đâu. Chú tao cũng nhanh chóng ra khỏi cái chỗ Lưu Minh của mày. Với thế lực mày có thì đã sao. Ở đây không thể ảnh hưởng được những việc trong nước mày chuẩn bị tinh thần bị gia đi tao trả thù đi là vừa.

Ngô Long vẫn chưa hay biết được kết cuộc của gia đình mình hiện tại. Hấn vẫn tin nếu mình chết chắc chắn gia đình mình sẽ không để cho Thiếu Kiệt an lành.

- Cũng đúng gia đình mà đúng là khó chơi đây. Giờ phải làm sao ta. À quên mất mém nữa bị hù dọa. Bao cho chú mà một tin buồn và một tin vui muốn nghe tin nào trước đây.

Hà Vi với Ngọc Nhi ở phía sau chịu không được phải quay lại cười. Bởi đơn giản tin buồn hay tin vui thì họ đều biết kết quả trước việc này. Vì tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp xong.

- Thấy mà cũng nhiều khổ cực tao sẽ nói chuyện vui cho mà trước một chút vậy. Dù sao thì làm người cũng không nên ức hiếp kẻ khác quá nhiều, Qua hết ngày hôm nay mà sẽ không phải chịu đựng sự dày vò thống khổ nữa. Thay vào đó là cảm giác an ổn bình thường như bao người đã trải qua.

Ngô Long ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt như đang hỏi hấn việc này có thật sự là đùa cợt bởi vì nó nghe như có gì đó không đúng với những gì đang diễn ra hiện tại. Thiếu Kiệt hấn thật sự sẽ cho Ngô Long hấn sống an ổn.

- Mà đúng là người nói láo không biết gượng. Mà mà để tao sống yên ổn sao. Làm gì có chuyện đó đây. Đừng làm tao buồn cười. Mà với tao đã như thế này trở mặt mà lại có thể để tao an ổn sống sao. Trò đùa quốc tế à.

- Thằng này mà đúng thật là bi quan hết sức. Dù sao mà sống cũng không lợi ích gì. Tao để mà qua thế giới bên kia an ổn sống ở đó thế không phải tốt hơn sao. Việc này quá tốt mà mà lại không chịu.

Thiếu Kiệt làm ra một mặt rất hiểu sự việc nói cho Ngô Long sự an ổn mà hấn muốn để Ngô Long hưởng thụ là gì. Hiện tại Ngô Long tâm tình thật sự chỉ muốn bóp chết người đang nói chuyện trước mặt mình.

- Nói trước nói sau không phải chỉ là muốn giết tao thôi sao. Chết cũng tốt thôi nhưng mà chắc chắn cũng không khá hơn tao đâu. Cả nhà mà sẽ bị

gia đình tao trả thù. Mẹ tao sẽ không bỏ qua cho mày. Tao chắc chắn điều đó.

Ngô Long vẫn không từ bỏ dù biết sắp phải chết nhưng đối với một người trùng sinh sống lại như hắn việc chết một lần nữa cũng không có gì là đáng sợ. Dù sao hắn cũng đã sống cả hai kiếp người bằng với người khác cả tuổi thanh xuân.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười cười đứng lên đi vòng vòng giả vờ suy nghĩ một chút. Rồi ra vẻ cảm thông gật gù nhìn Ngô Long.

- Ừ việc này cũng là việc chuyện buồn của mày đấy Ngô Long. Sắp tới mày cũng không cần phải lo đứng ở hoàng tuyền lộ đợi đi Bó mẹ mày sẽ nhanh chóng đến gặp mày thôi lúc đó thật sự là chuyện vui à. Gia đình đoàn tụ.

- Bằng mày mà giết được bố mẹ tao sao? Mày đừng quên bố mẹ tao là người làm việc cho nhà nước và kiếm về số lượng tiền thuế lớn cho quốc gia.

Nghe Thiếu Kiệt nói về việc đứng ở hoàng tuyền lộ đợi bố mẹ mình. Ngô Long khinh thường hắn thấy việc này chỉ là do Thiếu Kiệt hăm dọa hắn.

- Tao đã nói xong đâu. Ngô Kỳ bố mày vì mang hai quốc tịch tài sản nước ngoài không rõ nguồn gốc hiện tại đã bị bắt. Mẹ mày cũng thế phát hiện hai nhà xưởng chứa đựng ma túy của mày. Cái này là điển hình mày hại mẹ mày đấy. Giờ đây cũng bị bắt trong đó còn việc điều tra các tài khoản nước ngoài chuyển tiền về cho mày để bù đắp sản giao dịch bị tấn công. Suy ra cho cùng họ cũng không trở mình được bởi những việc làm nho nhỏ của mày gây nên thôi. Mày nên cảm thấy tự hào mới đúng chứ.

Từ từ đánh vào nội tâm của Ngô Long Thiếu Kiệt để cho hắn biết một chút tình hình hiện tại ở trong nước. Vì Ngô Long hắn bị bắt cũng chỉ mới hơn một ngày. Mọi thứ thay đổi quá nhanh cần phải có người để hắn tiếp nhận thông tin này.

Ngô Long trừng lớn mắt nhìn Thiếu Kiệt đầy hận ý. Hắn không tin những gì mình đang được Thiếu Kiệt nói cho nghe thấy. Nhưng nếu những việc này không là sự thật thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ không tự tin đứng đây nói ra điều này. Nội tâm không chịu nổi được những lời nói dao động. Ngô Long phun ra hắn một ngụm máu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 596: Kiểm Soát Chất Cầm

Ngô Long phun một ngụm máu tươi trên đất Thiếu Kiệt thấy thể chỉ mỉm cười. Hắn đến phía sau của Ngô Long vịn lấy vai Ngô Long rồi nói nhỏ vào tai hắn.

- Không sao! Tao không biết kiếp trước mày có sống như thế này hay không nhưng mà bản thân tao thấy rất thoải mái. Chỉ trách mày trọng sinh thì không có nghĩa tao không trọng sinh. Vậy đi tao thấy Thanh Hàn cũng có lòng tốt muốn chiếu cố mày. Chỉ cần ráng hết ngày hôm nay nữa thôi. Mọi thứ sẽ trôi qua nhanh chóng.

Thiếu Kiệt từ bên lỗ tai của Ngô Long nói ra bí mật của cả hai người. Hắn thấy đến giờ phút này cũng không để lại cho Ngô Long được sự tự tin cuối cùng. Nhìn Ngô Long dáng vẻ bây giờ không còn gì có thể nói được. Hắn không ngờ đến người được trọng sinh không chỉ có mình hắn mà còn có cả Thiếu Kiệt.

Đã kích Ngô Long như thế đã được, giờ đây hắn cũng không còn có hứng thú để chơi đùa tiếp hắn phải nhanh chóng trao đổi xong với Thi Lang và những người khác. Hơn thế nữa là hắn còn phải sắp xếp để về tiến hành kế hoạch bước cuối cùng của mình.

- Thanh Hàn. Tôi giao lại Ngô Long cho cô đấy. Muốn làm gì làm tốt nhất để hắn chết sớm một chút hết ngày hôm nay tôi không muốn ở đây có một người tên là Ngô Long. Cô còn bốn giờ để chơi với hắn đấy.

Thanh Hàn bây giờ gật đầu chấp nhận bao nhiêu đó thời gian đủ để cô làm tất cả nhưng gì cần thiết để cho Ngô Long sống không bằng chết. Còn về những việc còn lại lúc này cô không quan tâm.

- Anh cứ yên tâm tôi chắc chắn sẽ để cho hắn thấy mình sinh ra trên đời này là điều khờ dại biết chừng nào.

Thiếu Kiệt không đáp lại lời của Thanh Hàn nhưng hắn gật đầu nhìn về phía Thi Lang cười nói.

- Chúng ta xem ra giờ mới thật sự đi đến chuyện chính rồi. Bất ông phải đợi khá lâu vậy nhé ta qua một chỗ khác nói chuyện. Tôi không muốn tâm tình mình bị quấy nhiễu bởi những gì đang xảy ra ở đây. Blake dẫn đường đi.

- Không sao cũng không mất quá nhiều thời gian. Nhưng thấy cậu làm việc xem ra thú vị hơn nhiều. Đây mới biết có nhiều thứ tôi cần phải học tập ở cậu.

Blake bây giờ mới dẫn đám người Thiếu Kiệt và Thi Lang rời đi. Lý Bân ở lại với Thanh Hàn. Dường như ban nãy hắn vẫn chưa đánh đã tay. Thiếu Kiệt cũng không nói gì. Lý Bân hắn muốn xả giận cho vợ tương lai thì Thiếu Kiệt cũng chẳng thể quan tâm.

Các căn phòng Ngô Long đang bị hành hạ chỉ vài căn nhà. Ở đây có đầy đủ cả bộ bàn ghế gỗ mười hai cái với những vị trí đặt đối diện nhau. Blake để mọi người và Thiếu Kiệt ngồi vào từng chỗ trong phòng rồi mới cho người đi rót trà cho từng người.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống đợi cho mọi người trên tay đã có một ly trà hắn chỉ uống vồn vện một hớp rồi nhìn Thi Lang nói.

- Tôi cũng không muốn dài dòng. Ông là bố của Lý Bân chắc chắn cũng biết ít nhiều về tính cách của tôi. Như thế tôi sẽ trực tiếp nói thẳng vào vấn đề luôn. Việc lần này bản thân ông muốn gì?

Thấy Thiếu Kiệt trực tiếp nói thẳng vào vấn đề Thi Lang trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng. Hẳn dù đã có dự định của mình nhưng khi đối mặt với Thiếu Kiệt vẫn có một chút gì đó tâm lý. Dù bản thân hẳn hơn xa cậu nhóc này rất nhiều tuổi.

- Cũng không có gì nhiều. Việc lần này tôi muốn thương lượng một chút. Thế Lực hiện tại ở Tam giác vàng cậu định như thế nào.

- Không có ý định gì khác. Tôi chỉ để người của mình đóng quân ở đây thôi cũng không màn tới tranh chấp các thế lực ở đây.

Thiếu Kiệt đơn giản nói ra nhưng gì hẳn muốn. Việc để cho mọi thứ lộn xộn lên làm phiền hẳn. Thiếu Kiệt không muốn nhất là việc phải quản lý cái khu vựa này.

- Không hiện tại tất cả các thế lực cũng không còn. Tôi định đem anh em qua đầu nhập vào thế lực của cậu nên mới nói đến điều này.

Bất ngờ trước quyết định của Thi Lang, Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút rồi mới lắc đầu cười nói.

- Ông định đầu nhập tôi! Lý do. Ông đừng nói với tôi chỉ vì tôi là lão đại của Lý Bân sao. Tôi nghĩ chắc hẳn không phải vì điều này đi. Hay là ông vì hai chữ Huyết Long.

- Đúng ra lúc đầu tôi sẽ vì hai chữ huyết long. Nhưng hiện tại thì khác. Tôi thấy tiềm lực thật sự mà không phải chỉ dựa vào hai chữ Huyết Long mà làm được.

Thi Lang cũng trả lời thật sự với những gì trong lòng hẳn cảm thấy về Thiếu Kiệt. Thay vào đó Thiếu Kiệt phải cau mày thật lâu im lặng không trả lời gì. Bởi hẳn cần phải định hình một chút. Hẳn cũng không ngờ đến việc Thi Lang lại nói đến những vấn đề liên quan đến mình.

- Tôi thấy ông có đầu nhập vào thì thế lực cũng không thay đổi. Tôi không rảnh để phải quản lý một quân đội chính quy cần thiết. Việc này qua rườm rà và cũng không đủ tiền để nuôi quân đội.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói điều đó cũng suy nghĩ một điều gì đó mới đứng lên đi ra phía sau Thiếu Kiệt nói nhỏ một vạt đề gì đó. Thiếu Kiệt ngẩn ra một chút nhìn Hà Vi một chút. Suy nghĩ vài giây rồi mới gật đầu nhìn Thi Lang.

- Nếu như tôi không điều hành quân đội đó. Mà tất cả những thứ đang có của ông ở đây gộp lại và lọc ra làm ba đội quân thì có thể xem xét. Bên tôi sẽ nắm hai đội quân ông nắm giữ một đội như thế thì tôi sẽ làm.

- Không! Ý tôi không phải như thế. Trước này tôi không nắm quân đội chính quy cũng chưa qua tập huấn nào. Thật chất phong hào đều do người khác phong nên cũng không có kiến thức gì. Cậu đưa tôi quân một đội quân cũng chẳng làm gì.

Thi Lang liền từ chối việc nhận người của Thiếu Kiệt làm hẳn thật sự bất ngờ. Việc này nếu là người khác chắc chắn sẽ không từ chối như Thi Lang. Thiếu Kiệt không biết liệu Thi Lang đang có tính toán gì cho chính mình.

- Vậy ông muốn gì?

Thiếu Kiệt hẳn giọng rõ nét hơn hẳn muốn biết thật sự thì Thi Lang muốn làm việc gì trong vấn đề này.

Trái ngược với những gì Thiếu Kiệt đang thắc mắc Thi Lang không ngại nói.

- Tôi thật sự có nghe cậu định để quân khu không kinh doanh vấn đề về chất cấm nhưng giờ khác rồi tôi muốn cậu nghĩ lại một chút. Hiện tại chỉ có

một mình cậu có quyền quyết định tất cả các quân khu. Nếu trước đây thì chuyện những quân khu khác kinh doanh mặc hàng này thì không vấn đề gì. Nhưng hiện tại lại khác. Nó không đơn giản. Cậu cũng hiểu nước trong quá thì không có cá. Môi trường này cũng vậy nếu không liên quan đến những thứ này chắc chắn sẽ không tồn tại được. Nó đem chi phí để duy trì tất cả quân khu và tạo cho Huyết Long một phần thu nhập.

Thi Lang nói ra điều này làm cho Thiệu Kiệt thấy có chút bất ổn. Hắn chính xác định đặt cho tất cả quân đoàn sẽ kiến tạo sẽ không dính đến vấn đề này. Nhưng hiện tại Thiệu Kiệt phải suy nghĩ lại. Việc này ảnh hưởng khá lớn nếu như không có một quyết định đúng đắn cũng rất khó.

Giải tán những người ở đây hoàn toàn là điều bất khả thi. Bởi họ trên người không ít những tội danh bên ngoài. Để cho họ trở về với từng quốc gia chắc chắn họ sẽ không làm. Hơn thế nữa nếu không có người gom họ lại lại xuất hiện tình trạng quần hùng các cứ trước đây.

- Ông thử nói ý kiến của mình xem nào. Nếu thích hợp tôi sẽ suy nghĩ con không thì tôi sẽ tìm một vấn đề thay thế cần thiết.

Thiệu Kiệt không ngại hỏi điều này với Thi Lang bởi vì đã có bản lĩnh đưa ra suy nghĩ Thi Lang chắc chắn đã có chuẩn bị cho mình về những việc này. Nếu không hắn sẽ không đề xuất với Thiệu Kiệt như thế.

Thi Lang thấy Thiệu Kiệt hỏi mình cũng gật đầu. Hắn tối qua đã có chủ ý cho mình để làm việc này. Hắn thấy Thiệu Kiệt chắc chắn sẽ đồng ý với vấn đề mà mình đưa ra.

- Tôi biết cậu không muốn kinh doanh mặc hàng này vì nó độc hại. Bản thân tôi cũng biết nhưng nó mới thật sự là nguồn lợi khổng lồ cần thiết. Cậu suy nghĩ nhé nếu cậu không cung cấp thì chắc chắn vẫn có nguồn hàng chảy

vào trong nước. Tôi biết cậu lo ngại vấn đề những chất độc hại này chảy vào trong nước mà không thể kiểm soát được thôi.

- Đúng vậy! Việc này tôi thật sự không muốn thấy. Vì thế nên tôi mới ra lệnh cấm cần thiết.

Thiếu Kiệt không phản bác đây là điều mà hắn đã suy nghĩ. Bởi những thứ này chỉ khiến cho xã hội không ổn và thêm nhiều những vấn đề phức tạp không có lợi.

- Vậy là tôi đúng. Nếu thế thì chúng ta có một cách rất tốt nếu cậu kiểm soát những việc này. Nếu nắm toàn bộ quy trình sản xuất và bán đi. Chỉ cần có thể kiểm soát nguồn cung bên quốc gia không cho số lượng lớn được chảy vào trong quốc gia là được. Cậu có thể bắt được đối tượng ngay ở phần đầu nguồn còn những người kinh doanh nhỏ thì cứ thả đó nuôi lớn rồi hốt gọn một lần chứ phòng ngừa kiểm tra không biết được nguồn gốc rất khó.

Thi Lang giải thích làm Thiếu Kiệt cau mày một chút. Hắn hiểu Thi Lang muốn nói gì. Quân khu có thể cung cấp ma túy cho quốc gia khác nhưng với trong nước kiểm soát nó với số lượng thấp nhất người nào liên lạc với Tam giác vàng họ thì trở thành người bị bắt đầu tiên. Bởi chỉ cần nguồn hàng lớn chứng tỏ là tổ chức cũng không phải nhỏ. Thiếu Kiệt bây giờ nhìn về phía Hà Vi mới cất tiếng hỏi.

- Em thấy việc này như thế nào?

Thiếu Kiệt muốn hỏi ý kiến của Hà Vi bởi vấn đề này khá nhạy cảm đúng là sản xuất ra nước ngoài thì không có vấn đề nhưng để nó được tiêu thụ trong nước thì phải là một việc cần thận.

- Kiểm soát từ đầu nguồn để biết được đối tượng nào đang phát triển lớn mạnh đúng là một cách khá tốt. Còn những lô hàng lớn từ các hướng trên quốc gia đều được lấy từ đây như thế cũng là một cách phát hiện được đường dây ma túy trong nước. Việc này có thể đồng ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 597: Công Khai Mạch Ngọc

Thi Lang khi nghe Thiếu Kiệt hỏi ý kiến của Hà Vi cũng hồi hộp. Hẳn sợ cô gái này không suy nghĩ được vấn đề mà từ chối. Giờ thấy Hà Vi lại đồng ý hẳn khẽ mừng. Dù sao thì thêm một sự đồng thuận thì vẫn có sự chắc ăn cần thiết.

Thiếu Kiệt được Hà Vi đồng ý chuyện này cũng gật đầu. Dù sao thì hẳn chỉ có thể làm như thế hỏi ý kiến Hà Vi với vấn đề tôn trọng cần thiết. Bởi việc này nếu có

- Được như thế thì ông vẫn tiến hành việc này đi. Ngoài những quy trình sản xuất cần thiết ông đã quen thuộc thì việc còn lại ông lo liệu nhưng có một số thứ. Khi mà bất cứ người nào trong nước có ý định làm lớn ông phải trực tiếp báo cho Hà Vi biết cô ấy sẽ lên kế hoạch cho ông. Còn những việc khác tôi không quan tâm.. Nhân lực cần thiết để đào tạo quân khu chính quy sẽ do Blake và Connor đảm nhận. Trước lúc đó việc ổn định lại mọi thứ thuộc về Ba người. Ông có đội quân riêng của mình để thao tác việc cần thiết. Connor có việc của cậu ta còn Blake sẽ trực tiếp đào tạo người như thế ông thấy thế nào.

Dem những việc mình sắp xếp đến Thiếu Kiệt phân phó rõ mục tiêu cần thiết. Còn việc những việc khác bây giờ hẳn chưa quan được nên không muốn bị phân tâm.

- Được! Cứ quyết định như vậy cậu cứ yên tâm tôi sẽ không để số lượng hàng lớn nào lọt vào trong nước. Nhưng đó là tôi chỉ có thể kiểm soát được khối lượng hàng lớn còn những chuyến nhỏ tôi sẽ không quản được.

- Việc đó không cần ông lo đến những người vận chuyển nhỏ lẽ sẽ không cần để ý chỉ cần chú ý lấy những người thật sự đánh hàng lớn là

được. Việc này xem như đã xong ông còn gì nữa không?

Thi Lang lắc đầu. Dù sao làm việc với Connor và Blake là nhiều nhất việc hoạt động với những người đó tương đối dễ hơn là liên lạc qua lại với Thiếu Kiệt bằng điện thoại đường trường.

- Như thế xem như mọi thứ đã xong vấn đề tiền bạc thì ông nắm giữ ba mươi phần trăm còn lại để chuyển vào tài khoản này. Tôi sẽ sử dụng tiền này để chu cấp các thứ cần thiết theo đúng chuẩn quân đội nên có.

- Việc này tôi không ý kiến. Hầu vũ khí ở đây cậu cũng đã thấy rồi chỉ toàn là vũ khí thông dụng thôi cũng không có gì nhiều. À còn vấn đề của Huyết Long. Mỗi năm chúng tôi thường hay nộp về cho họ ba mươi phần trăm việc này tính sao?

Thi Lang nói về vấn đề nộp thuế của mình cho Huyết Long làm Thiếu Kiệt ngẩn ra một vài giây rồi gật đầu. Hắn biết việc này chắc chắn phải có. Hắn không muốn mình trước khi chưa bước vào Huyết Long đã bị mang tiếng là lấy tiền riêng cho mình.

- Cứ đưa họ ba mươi phần trăm. Việc này không quan trọng. Họ có lấy hay không thì cũng như thế thôi. Trước sau gì cũng như nhau mà cứ làm cho phân chia rõ sau này họ không nói được gì mình là tốt rồi.

- Vậy thì tôi sẽ làm như ý của cậu xem như thế nào.

Thi Lang vừa trả lời dứt câu xong thì Lý Bân, Thanh Hàn với Connor đã bước đến bên cửa. Nhìn thấy họ đi vào Thiếu Kiệt cũng cảm thấy bất ngờ.

- Ấy! còn nhiều thời gian mà. Làm sao xuất hiện sớm vậy. Tôi nghĩ phải lâu lâu một chút chứ.

Lý Bân một bộ mặc bực mình nhìn Thanh Hàn nói.

- Đã nói với em rồi nhẹ nhẹ tay thôi hấn còn sống làm gì mà mồi có chút xíu tra tấn thẳng đó nó cắn lưỡi chết rồi.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói thế cũng cau mày nhìn Lý Bân một chút hỏi.

- Hai vợ chồng chú làm gì thẳng đó mà đến mức nó phải cắn lưỡi chết vậy. Đúng là đồng vợ đồng chồng có khác.

- Em có làm gì đâu. Thanh Hàn mới cắt có được năm khớp đầu ngon tay thôi. Em nói là cắt một lần một cái cách nhau mười lăm phút. Còn lại thời gian để cho làn việc khác. Ai ngờ Thanh Hàn cắt một lúc năm cái đầu ngon tay nó sợ quá cắn lưỡi chết mất tiêu.

Lý Bân một mắt đạo lý nói ra những hấn dự định làm với Ngô Long. Thiếu Kiệt cũng lắc đầu nhìn thẳng này hiên hiên nhưng mà vẫn suy nghĩ ra được cái trò tra tấn người thê thảm như thế. Nhưng mà dù sao thì như thế cũng không thể nào đến mức độ cắn lưỡi chết nhanh như thế được nên Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Chỉ làm tới như thế thôi mà nó đã cắn lưỡi tự tử à. Sao thấy đơn giản cho nó vậy. Mười đầu ngón tay bị cắt cũng không đến mức độ đó đi. Ít ra hấn cũng còn sống cho đến khi chảy hết máu chứ

- Đâu có! Em cho nó xuống dưới thành hoạn quan con Thanh Hàn thì khắc lên trên hai tay hai chân mỗi nơi hai chữ cầm thú đang định khắc lên ngực nó thêm hai chữ nó cắn lưỡi chết mất tiêu.

Thiếu Kiệt lắc đầu hai người này làm như thế thẳng nhỏ không chết sớm mới là biết không thoát tự tử cho rồi ở lại bị hành hạ như thế hấn cũng không chịu nổi ở đâu mà có tâm tư cầu sống.

- Thôi hẳn chết cũng là một giải thoát. Ở đây bàn chuyện cũng xong rồi. Connor việc kia như thế nào rồi bắt đầu triển khai được chưa hay là cần phải một thời gian nữa.

- Hiện tại thì có thể bắt đầu tương đối rồi nhưng về vấn đề dụng cụ cần thiết chắc cần phải mua thêm. Nhưng mà vấn đề này chỉ khi nào tiến hành khai mở cửa hầm mỏ mới làm nên không quan trọng lắm.

Connor biết Thiếu Kiệt định nói gì. Hắn đáp lại một cách sơ lược nhất tình hình những ánh đèn được trang bị trong sân của dinh thự củ là để chuẩn bị cho việc khai thác mạch ngọc.

- Được nếu thế thì bắt đầu từ tuần sau tiến hành bắt đầu khai thác. Trước đó tổ kiến lại nhân lực. Thành ba đội quân cần thiết còn về vấn đề của nó như thế nào thì ba người thay nhau bàn bạc hiện tại cũng không còn sớm chắc tôi sẽ phải trở về. Dù sao ngay mai vẫn còn phải đi học.

Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng trầm mặt một lúc. Đúng là việc khai thác của hắn cần rất nhiều người nhưng hiện tại người của quân doanh cũng không phải có thể điều động đi khai thác hết được.

- Thiếu Kiệt quân lực mình hiện tại chia làm ba đội quân nữa thì sao mà hoạt động. Có vài ngàn người bên anh khai thác đã cần rất nhiều người rồi.

Thi Lang nghe Connor nói thế mới nhớ ra mình chưa cho Connor biết toàn bộ ở đây hiện tại không còn thế lực nào nên mới cười cười đáp.

- Ấy việc này tôi quên nói. Hiện tại ở tam giác vàng này chỉ tồn tại một quân khu thôi nên cậu không cần lo thiếu người đâu tất cả nhân lực sẽ được tập hợp lại một chỗ rồi bắt đầu chia quân cần thiết.

Connor bây giờ bất ngờ nếu thế quân của hắn chia ra chắc chắn sẽ không thấp hơn số lượng như hiện tại. Năng suất tăng cao sản xuất nhiều thì cũng

đem lại nhiều nguồn thu hơn.

- Được như thế còn gì bằng! Nếu thế thì quá tốt rồi. Có thêm người chắc chắn sẽ nhanh hơn trong việc này. Như thế thu nhập cũng nhiều hơn.

Thi Lang và Blake cũng không hiểu được việc mà Thiếu Kiệt muốn Connor làm là gì mà phải cần tới một nhóm quân đội nên cũng thắc mắc hỏi hần.

- Ủa Thiếu Kiệt? Cậu định làm gì mà cần cả một nhóm quân đội mới có thể hoạt động vậy?

- À! Việc này tôi định nói luôn với mọi người. Nếu trước đây có những thế lực khác thì sẽ không công khai mà âm thầm làm. Giờ thì ở đây cũng không còn ai chỉ có người của quân khu mình tôi nói luôn. Ở đây có mỏ nguyên thạch phi thủy. Người biết chuyện này là Connor tôi cũng không xác định được. Cứ để anh ta nói đi.

Mọi người ở đây ngoài Hà Vi và Ngọc Nhi thì đều ngạc nhiên không ít. Thi Lang cũng thế thường mỏ nguyên thạch xuất hiện ở vùng đồi núi cần thiết giáp ranh với myanma hiện tại ở đây tuy cũng nằm trong khu vực đó nhưng mà không ai nghĩ đến nơi đây vẫn tồn tại một mỏ nguyên thạch chưa bị khai phá.

- Cậu nói thật! Ở đây có mỏ nguyên thạch sao. Nếu thế thì không thể định giá được nó rồi.

Thi Lang bây giờ nhìn qua Connor bởi Thiếu Kiệt nói hần là người hiểu rõ nhất về việc này.

- Chính xác là như vậy tôi không làm đâu. Phía sau là núi địa hình đất tôi xấp tạo thành hình tái chồng chất trầm tích đá vôi và hơn thế nữa nó

không phải sâu trong lòng núi mà bị những chấn động nhẹ làm mạch ngọc lộ thiên. Phạm vi rất lớn mọi người theo tôi để nhìn rõ hơn.

Connor vừa nói dứt câu mở ra cách cửa cho Thiếu Kiệt và mọi người đi theo sự chỉ dẫn của mình. Thiếu Kiệt cũng muốn biết xem dự đoán của Connor dựa vào những việc gì. Hấn cũng không biết mạch ngọc và mỏ nguyên thạch được khai thác như thế nào nhưng hấn hiểu được giá trị thu được chắc chắn không ít.

Thi Lang giờ đây vẫn còn trầm ngâm với những gì Connor nói hấn không phải không hiểu mỏ nguyên thạch có ý nghĩa gì. Đó vốn đơn giản là đá nhưng những khối đá đó có thể đem lại rất nhiều tiền. Một hòn đá đơn thuần có thể kiếm được rất nhiều tiền nếu được mở ra mà trong đó có ngọc thạch phi thúy.

- Đi thôi bố con cũng muốn xem mỏ nguyên thạch là gì?

Lý Bân bây giờ lôi kéo Thi Lang bước ra bên ngoài cùng với mọi người. Hấn không biết mỏ nguyên thạch là như thế nào nhưng thấy sự thất thần của bố mình hấn cũng biết những thứ này giá trị không ít.

Thi Lang bây giờ cố bước đến bên cạnh Connor nói ra suy nghĩ của mình. Vì việc khai thác mỏ nguyên thạch cũng giống như đồ thạch đây là việc có tỷ lệ rất thấp thành công. Hơn thế nữa nó khó có thể nào tìm thấy chỉ có nhờ vận may mới có được chứ không phải cứ muốn tìm là tìm thấy.

- Connor cậu hiểu rõ ý nghĩa của việc này chứ nên thật sự có mỏ nguyên thạch thì chắc chắn thị trường nguyên thạch bên kia chắc chắn sẽ không kém phần sôi động đâu.

Thi Lang cũng thật sự muốn biết Connor hiểu thế nào nếu ở trong quân khu này có mỏ nguyên thạch bởi việc này có thể dẫn đến rất nhiều những

nhà buôn bán nguyên thạch không chính quy tìm cho mình con đường mới để có thể sở hữu nguyên thạch để đem về nước bán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 598: Kiến Tạo Khu Tự Trị

Connor vừa bước đi vừa tự tin về mình khẳng định với Thi Lang. Nếu nói lần này hẳn phán đoán không chính xác thì không thể nào. Hẳn bỏ ra thời gian tiềm phục trong căn cứ cố gắng đem những mẫu đất cần thiết đem kiểm tra để có kết quả này.

- Tôi hiểu chứ. Hiện tại mỏ nguyên thạch và nguyên thạch phi thủy bị myanma bên đó siết chặt việc bán ra ngoài bằng các con đường những thương nhân phi thủy của trung quốc cần có nguyên liệu phải chặt vật kết hợp với mấy gia đình có sở hữu nguyên thạch nếu không họ bị xem như là sở hữu nguyên thạch lậu. Bên mình lại không bị cai quản hai hình thức tuyệt đối khác nhau.

Thi Lang nghe Connor nói như thế thì chắc chắn Connor không phải tay mơ trong nghề. Tìm được ngọc trong đá đã khó hiện tại phát hiện ra mạch ngọc càng khó. Thi Lang giờ mới biết Khung Sa lẫn Khung Chang ngu ngốc tới mức độ nào khi bên dưới mình có một người như thế lại không biết sử dụng đúng tài năng.

Thiếu Kiệt nghe những bình luận của Connor cũng cười hắc hắc như hiểu tại sao Connor có phần nắm chắc trong việc này rồi. Đơn giản những thứ này phải hiểu rõ thị trường cần thiết và phải có một chút kiến thức nhất định về thị trường nguyên thạch này.

- Xem ra Connor nhà ta không đơn giản. Trước giờ anh im lìm như thế không phải là oan uổng quá sao. Tôi thấy nếu hiểu rõ thị trường ngọc thạch như thế chắc chắn anh cũng là người có ánh mắt trong nghề mà tại sao lại đến mức độ như hiện tại?

Mọi người thấy việc này cũng đúng với những gì hiểu biết của Connor nếu chỉ đi làm lính đánh thuê như thế thì thật sự có vấn đề. Dù hẳn đã có thể thay đổi danh tính của mình thì cũng vẫn có thể quay trở lại với nghề cũ nhưng tại sao lại không làm.

- Việc này chỉ vì ở Myanmar tôi đắc tội hai trong bốn tướng quân chiếm giữ quặng mỏ thôi. Tất cả thương nhân ngọc thạch đều bị cắt đứt không được giao dịch với tôi. Cơ ngơi dựng lên của gia đình cũng sụp đổ. Gia đình tôi trước đây là một trong những người sở hữu quặng mỏ nên còn có tiếng nói. Nhưng bị họ thao tác sập hầm bị niêm phong vô thời hạn. Tôi cũng không còn buôn bán được nữa đành phải bỏ của chạy lấy người họ tiến hành truy sát các phương diện chỉ có chạy vào Tam giác vàng nơi đây mới có cơ hội sống. Và bỏ lại toàn bộ mọi thứ ở Myanmar.

Connor vừa nói vừa cười trên khuôn mặt không tỏ vẻ ra điều gì nhưng sâu trong ánh mắt của Connor Thiếu Kiệt vẫn thấy được một chút gì đó không cam lòng trước những gì biến cố đã xảy ra trong ánh mắt ấy của Connor.

- Thôi dù sao mọi chuyện đều đã qua rồi. Hiện tại anh có thể nói cho mọi người biết phạm vi khu mỏ nó nằm ở đâu không.

Thiếu Kiệt bây giờ nhắc nhở Connor để chỉ cho mọi người nơi mà Connor hẳn dự đoán có thể là khu mỏ cần thiết.

- Ừ nhỉ quên mất! Mọi người thấy rồi đấy toàn bộ khu vực này cho tới thẳng vào trong long núi. Dựa theo những gì tôi suy đoán và vẽ ra rồi đấy. Mọi người nhìn những vệt sơn trên đất sẽ thấy rõ phần lộ thiên bên dưới và sâu vào bên trong.

Lời Connor làm mọi người bây giờ mới để ý đến những vệt sơn có trên đất. Nhưng vệt sơn này lúc mới tới đây Thiếu Kiệt cũng không chú ý lắm.

Hiện tại được nhắc nhở cũng thấy được phạm vi được vẽ sơ khá lớn. hầu như toàn bộ mặt đất khu biệt thự củ của Khung Chang.

- Theo như lần đó tính toán thì ở xung quanh đây đào xuống chừng ba mét sẽ là mạch ngọc lộ thiên và đi theo đường mạch ngọc có thể dẫn thẳng vào trong núi. cần cày sỏi hết chỗ này lên ít nhất khi thu hoạch phần lộ thiên không thì đã là bốn đến năm mét chiều sâu.

Connor vừa nói vừa diễn tả để cho mọi người có thể nhận thức hình dung được vị trí mạch ngọc cần thiết. Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu. Hắn không rành về vấn đề này nhưng đối với việc lộ thiên của mạch ngọc thì dễ khai thác hơn là nằm sâu trong lòng núi. Chỉ cần đem đất đá đào sỏi lên đến mức độ nhất định thấy mạch ngọc rồi tính tiếp khi nào đi theo mạch ngọc vào thẳng trong lòng núi mới là khó khăn cần thiết.

- Việc khai thác như thế thì ổn định và không mất quá nhiều chi phí nếu không thật sự thấy mỏ cũng không tổn hại quá nhiều đến lợi ích nhưng mà thật sự mà nói để di chuyển hết khối lượng đất ở đây ra ngoài thì cũng cần phải xem lại.

Thiếu Kiệt cũng nói theo suy nghĩ của mình về vấn đề này. Hắn thấy nếu đào đất đá lên đã không có vấn đề gì. Nhưng để chuyển hết đám đất đá cần thiết đi mới gọi là vấn đề lớn. Ở trong khu vực hiện tại tuy trống trải nhưng một khi khai thác đi vào hoạt động chắc chắn có vấn đề.

- Việc này tôi chưa thể tính toán tới. Hiện tại trước mắt vì phát sinh việc sát nhập các quân khu nên đề xuất cần thiết thì chưa có. Mới đầu chỉ dùng người của mình làm việc này nên cũng chưa tính đến tình hình phát sinh.

Connor cũng đem những suy nghĩ tính toán của mình nói ra thật nhanh hắn thấy việc này có nhiều vấn đề cần thiết lúc đi vào hoạt động mới có thể nói được. Thiếu Kiệt suy nghĩ cách làm này của Connor chẳng khác nào

nước tới chân mới nhảy, thật sự không làm được nhiều việc còn hạn chế nhiều công đoạn.

Hà Vi im lặng một lúc thật lâu mới bước đến bên Thiếu Kiệt. Cô này giờ nghe được sự bàn bạc của mọi người cũng biết được đôi chút. Nhìn khu vực được Connor đánh dấu. Hà Vi biết không phải suy nghĩ của Thiếu Kiệt không có khả năng. Vấn đề đất đá đào lên đem đi đâu mới là quan trọng. Và việc di chuyển nó cũng mất khá nhiều thời gian.

- Thiếu Kiệt. Em thấy nếu thật sự sát nhập hết tất cả lại những quân khu ở đây em nghĩ chỉ với khu vực này là không đủ anh cần phải mở rộng quy mô của quân khu lên không thể để cứ thế này được.

Gật đầu như đồng ý với lại Hà Vi. Điều này Thiếu Kiệt hẳn đang nghĩ đến. Nếu trước đây chỉ một mình những người của Khung Chang chắn chắn sẽ không có vấn đề nhưng nếu để toàn bộ quân khu du nhập vào chắc chắn không thể nào. Vì diện tích quá nhỏ thêm vào đó là việc khó kiểm soát.

- Connor ông có cầm theo bản đồ ở đó không? Nếu không thì cho người đi lấy bản đồ quân khu ra đây. Tôi lên một kế hoạch mọi người thấy được thì sau này tiến hành. Bản đồ toàn bộ các doanh trại quân khu ở đây.

Connor mới ra hiệu cho một người đứng gần đó đi lấy bản đồ. Hắn thấy việc mở rộng quân khu đúng thật trước đây không cần thiết nhưng hiện tại chắc chắn phải làm. Ai biết được những người bên quân khu khác sát nhập vào có bao nhiêu nhân số được phát sinh.

- Thiếu Kiệt em định mở rộng quân khu thì anh nghĩ tốt nhất là mở rộng ra thêm ba cây số nữa là được. Như thế chắc chắn sẽ dung nhập được nhiều người hơn.

- Điều đó là chắc chắn nhưng với khoản cách ba cây số là không đủ. Thứ nhất đã gọi là quân khu thì phải có nơi huấn luyện quân. Thứ hai đã là nơi khai thác nguyên thạch thì phải có chợ nguyên thạch và nơi đổ thạch. Việc buôn bán giao dịch chất cấm sẽ không công khai nhưng vẫn được nằm trong phạm vi. Kiểm soát nó một cách tốt nhất biến nơi này thành nơi hái ra tiền cho mình chứ không phải là nơi chỉ có hãn đạo tham gia. Thứ ba mỏ nguyên thạch lộ thiên có thể lớn nhưng sau này khi làm hầm cần phải có nguyên liệu gỗ để dựng hầm và làm các thứ. Khai thác triệt để vào đã làm thì phải làm cho có tiền không thể nào làm khơi khơi như thế được.

Connor với Thi Lang trở mắt nghe những gì Thiếu Kiệt nói. Họ không ngờ Thiếu Kiệt định biến nơi này thành nơi du lịch buôn bán thị trường nguyên thạch.

- Mở rộng ra bên ngoài chúng ta sẽ sử dụng đất khai thác làm thành một cái thành đúng nghĩa tại nơi này. bên ngoài thành gỗ kia đợi thời điểm thích hợp thì phá bỏ thay vào đó dùng đất khai thác trộn với gỗ làm nên mà dựng thành kiên cố lên. Giống như những ngôi nhà bằng đất sét của những nước trung đông vậy.

Mọi người nhìn Thiếu Kiệt như sinh vật lạ ý kiến của hắn đưa ra làm quy hoạch chung cho toàn bộ khu vực tam giác vàng đem lại những thứ cần thiết xúc tiến thương mại hóa cho vùng đất này một cách đơn giản nhất theo chế độ tự trị.

Bản đồ lúc này được đem tới cho Thiếu Kiệt hắn trải ra trên mặt đất đầy ánh sáng của Những bóng đèn pha bắt đầu khoan tròn vào những khu quân sự cần thiết sau đó là thêm nhưng đường thẳng đi về trung tâm quân khu. Ngoài quân khu hắn vẽ một vòng tròn làm tâm điểm.

- Đây Trước mắt những quân khu còn hoạt động sẽ chỉ làm nơi kiểm soát vũ khí trước khi vào vùng tam giác vàng này. Những người ở đây sẽ

không được đem theo vũ khí bắt đầu từ khi qua khỏi trạm kiểm soát. Nơi này sẽ nằm biệt lập lấy ranh giới đi vào làm mốc. Để cho khu khai thác nằm riêng một chỗ. Qua khỏi bức tường kia sau khi mở rộng thì sẽ trở thành nơi thị trường giao dịch nguyên thạch các thứ cần thiết. Đất đá vận chuyển và khai thác gỗ sẽ đem từ bên ngoài vào. Xây dựng lên những nhà nghỉ chân cho người quản lý để sau này những thương nhân người đến đây có một nơi ở trọ lại.

Connor lúc này không nhịn được hấn buộc phải lên tiếng bởi nếu làm như thế này. Cần rất nhiều nhân lực thêm vào đó hiệu quả của việc khai thác chưa biết được là sẽ giống như dự đoán hay không. Nếu quặng mỏ mà không được như ý thì tất cả những thứ này trở thành công cốc.

- Thiếu Kiệt việc này có quá vội không. Việc khai thác và kiến tạo lại đầu thế nói muốn làm là làm được. Nó tốn nhiều thời gian công sức lỡ như mà không đạt được như ý muốn sợ rằng lúc đó lòng người bất ổn.

- Không nhất thiết là phải thành công. Trước giờ tam giác vàng là một vùng u ám. Nó không ánh sáng vì quần hùng các cứ hiện tại đã gom về một mối thì bắt buộc phải làm. Vấn đề quặng mỏ tôi không cần biết là thành công hay không nhưng đã làm phải tính trước được bố cục mười đến hai mươi năm sau. Không tính tới sự phát triển của nó thì chỉ là muối bỏ biển.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 599: Ông Cấp Tiến Hơn Tôi Nghĩ

Mọi người đều im lặng. không ai nghĩ được Thiếu Kiệt lại muốn phát triển toàn bộ khu vực tam giác vàng trở thành nơi hái ra tiền theo đúng sự quy hoạch cần thiết. Hẳn tính toán qua xa với tới tận những năm sau nữa chứ không đơn giản là nhất thời.

Theo ý kiến của Thiếu Kiệt chắc chắn điều này có thể thực hiện được nhưng theo một quy trình nhất định và thời gian cho nó phải là lâu dài không thể ngày một ngày hai. Mà sợ rằng kinh phí để phát triển trước khi đưa ra được những doanh thu cần thiết.

Những điều này mọi người vẫn không hiểu được. Thiếu Kiệt đã thấy quá nhiều những hoạch toán về công trình. Tầm nhìn chỉ vồn vện vài năm tiến độ chậm chạp. Làm phát sinh ra quá nhiều chi phí khác.

Có những công trình. Hoạch toán dự án của nó nằm ở phân khúc thời gian quá ngắn trong khi thời gian thi công lại quá dài ngày này qua ngày khác mỗi năm tỉ lệ phát triển và lạm phát kinh tế tăng lên từ mười đến ba mươi phần trăm. Dẫn đến những công trình đó theo như hoạch toán ban đầu cần phải bù vào không ít tiền.

Ngọc Nhi suy nghĩ một chút vấn đề gì đó mới nói với Thiếu Kiệt. Vì nhưng thứ này nhìn như có vẻ khả thi nhưng hiện tại điều thiếu nhất ở Tam Giác Vàng là điện. Nếu chỉ sử dụng năng lực tự có như hiện tại chắc chắn sẽ không ổn định. Việc không có điện cũng là một vấn đề cần thiết các máy móc không thể nào hoạt động nếu không có nguồn năng lượng này.

- Thiếu Kiệt! Muốn hoạt động được những thứ này cần phải có điện. Mà nguồn điện thì không phải đơn giản có. Máy phát điện cũng chỉ có một chút

công suất cần thiết của nó thôi. Làm như thế chắc khác nào vận dụng toàn bộ nguồn lao động chân tay. Rất khó mang lại hiệu quả.

Lời Ngọc Nhi làm mọi người gật đầu. Nói trên giấy thì ai cũng làm được nhưng quan trọng vấn đề ở đây là việc khơi xướng thi công toàn bộ những thứ này cần nguồn năng lượng để hoạt động được những thứ khác. Máy phát điện thì cũng chỉ có thể làm được khi nó với nguồn năng lượng ít ỏi. Còn muốn phát triển như kiểu của Thiếu Kiệt nói thì rất khó.

- Nếu Không có năng lượng điện từ nguồn nước thì chúng ta có thể sử dụng năng lượng mặt trời hoặc là tạo ra nó cũng được. Đầu nhất thiết phải cần đến máy phát điện. Mà máy phát điện cũng có thể mua loại lớn có thể dùng cho cả công trình chứ không nhất thiết là phải sử dụng máy cỡ vừa và nhỏ như hiện tại.

Thiếu Kiệt biết hiện tại ở trên thị trường đã có không ít máy phát điện công nghiệp có thể sử dụng được để thay thế vấn đề cần thiết này. Dù sao thì nó cũng không tốn qua nhiều tiền lại hiệu quả việc sử dụng xăng nhớt cho máy phát cũng không tốn bao nhiêu tiền.

- Trước mắt tôi sẽ đề chi ra phần này về vấn đề điện năng tiêu thụ và những thứ cần thiết Connor có thể lên danh sách rồi chuyển lại cho Ngọc Nhi nhưng ngày sắp tới. Còn sắp xếp quân đội và người ra sao mọi người thay nhau bàn bạc. Vấn đề những quân khu này quy hoạch lại đóng quân xem vừa có thể phòng thủ và tính cơ động cao mới có thể bảo toàn khu vực sau này. Nhưng chuyện này xem như xong. Còn những vấn đề khác để tôi vẽ ra một bản quy hoạch tổng thể lúc đó sẽ cho người gửi qua đây mọi người dựa theo đó mà làm việc.

Muốn kết thúc chuyện này nhanh chóng để Thiếu Kiệt còn có thể trở về Ngọc Châu. Hắn cần thu xếp công việc của mình nhanh nhất nên vấn đề

nào cần được lượt bỏ hẳn sẽ lượt bỏ đi. Còn những thứ chi tiết đợi hẳn về Lưu Minh sẽ tiến hành thao tác từ xa.

Mọi người không ai nói điều gì. Thiếu Kiệt hẳn đã có khả năng tính toán về những thứ này việc của họ cần làm là thao tác. Tiền Có thể không thu nhập được từ việc này thì có thể thu nhập từ chuyện khác. Không nơi nào là không có con đường. Hơn nữa việc kiến tạo nhưng thứ này không tốn quá nhiều tiền đầu tư có thể lấy những khoảng tiền thu nhập từ việc của Thi Lang thao tác ngầm mà tiến hành vận động.

Cả Connor và Thi Lang đều hiểu những vấn đề cần thiết này nên mới cảm thấy việc làm của Thiếu Kiệt kiến tạo lại khu vực này theo mô hình quy hoạch phát triển sau này đều là hợp lý. Vừa đảm bảo an ninh trong khu vực. Vừa đem nó tạo ra nguồn tiền từ những việc khác không chỉ mỗi vấn đề buôn bán ma túy có kiểm soát mà còn phát triển nó đi theo một đường lối chính quy không lo ngại vấn đề hỗn loạn sau này.

Thấy mọi người không nói gì dường như đã đi đến thông nhất quan điểm trong phút chốc. Thiếu Kiệt chỉ gật đầu nói.

- Thôi mọi việc đến đây thôi. Những thứ còn lại giao cho mọi người tôi giờ còn có việc trở về Ngọc Châu sau đó về Lưu Minh luôn những thứ chi tiết hơn sẽ bàn thảo và đưa ra ý kiến thông qua Ngọc Nhi sau.

Lý Bân nghe thấy chữ đi về dường như mừng rỡ. Cả ba người Hà Vi, Ngọc Nhi, Nhã Oanh đều không nói gì. Họ cũng đã thấy tổng thể của quân khu dù chỉ là những thứ mặt ngoài nhưng cũng hiểu được một chút vấn đề. Đem nơi này cải tổ là quyết định họ cảm thấy tốt nhất. Dù sao tham quan cũng đã tham quan rồi thì việc trở về cũng không có gì là không được.

Ngay lúc này đây Lý Bân xung phong chạy nhanh về phía máy bay đang đậu ở trước mặt. Hẳn thấy cần tránh xa Thanh Hàn càng sớm càng tốt dù

sao vợ chưa cưới nhưng nếu ở lâu thêm chút nữa chưa biết chừng hẳn lại phải ăn đòn.

Chưa kịp mừng vì được thoát khỏi Thanh Hàn Lý Bân đã bị Thi Lang đập tặc đi ước muốn trở về Lưu Minh hưởng thụ cái cảm giác thoải mái khi không có người kèm cặp quản thúc.

- Thiếu Kiệt. Tôi có một đề nghị mong cậu cho phép!

Nghe Thi Lang nói đề nghị mình điều gì đó Thiếu Kiệt cũng thấy có chút gì đó không thích ứng. Nhưng dù sao cũng đã lên tiếng nên hẳn gật đầu chấp nhận.

- Ông nói đi! Nếu tôi đáp ứng được tôi sẽ đáp ứng.

- Cũng không có gì khó! Tôi định đề cho Thanh Hàn để Lưu Minh cùng với Lý Bân cậu cũng biết rồi đấy. Trước nay thì không có gì. Nhưng hiện tại lại khác. Việc để Thanh Hàn bên cạnh Lý Bân một phần là giám sát nó thêm nữa là bảo vệ an toàn cho Lý Bân. Vấn đề về Khôi Lập phương tôi cũng đã được con gái mình nói sơ qua. Nếu nó cứ như hiện tại tôi sợ sau này có việc đáng tiếc xảy ra. Cậu thì cũng biết rồi Lý Bân là thằng con trai độc nhất của tôi. Hiện tại chị nó thì tôi không nói. Vì chị nó đã được đào tạo đủ để bảo vệ lấy bản thân mình còn nó thì tôi hơi lo.

Thi Lang nói nhưng vấn đề này Thiếu Kiệt cũng nhìn hẳn bằng con mắt khác. Lo lắng cho Lý Bân đến như thế thì cũng không có việc gì là đáng trách. Trước thì không nói nhưng trải qua việc bị tấn công vừa rồi sự lo lắng của Thi Lang đối với Lý Bân tâm tính ca lơ phát phơ như thế này thì thật sự cần thiết.

- Việc này tôi thấy không có vấn đề gì! Chỉ cần Thanh Hàn ở cạnh Lý Bân tôi cũng đỡ lo hơn. Cô ta lăn lộn trong tam giác vàng cũng có một phần

bản lĩnh hơn nữa xem ra ông rất coi con mắt chọn con dâu và cũng không có hủ lăm.

Thiếu Kiệt thấy Thi Lang khá hay không phải ai ở những năm tháng này đều có thể chọn cho mình một người vợ tương lai có quá khứ không hay như Thanh Hàn. Nhưng Thi Lang không những biết còn chấp nhận. Định sẵn cho Lý Bân và để Thanh Hàn trở thành vợ tương lai một cách đàng hoàng như thế.

Thi Lang cũng hiểu ẩn ý của Thiếu Kiệt muốn nói gì hẳn chỉ cười cười nhìn qua Thanh Hàn đang đứng nói chuyện với ba người thiếu nữ của Thiếu Kiệt nói.

- Tôi hiểu cậu nói gì. thằng nhóc Lý Bân tôi hiểu nó mà trước đây nó vui đùa như thế nhưng toàn bị ức hiếp nó không nói. Chỉ khi tiếp xúc với cậu nó mới thật sự vui vẻ. Còn nói về vấn đề cổ hủ tôi cũng không phải như người khác cần phải con gái về nhà chồng có được cái gọi là trinh tiết gì cả. Hai đứa nó đến với nhau là nhân duyên. Ông bà nước mình thường có câu ròi. Thà lấy gái về làm vợ còn hơn để vợ đi làm gái. Tôi không qua chú trọng điều này.

- Xem ra ông cấp tiến hơn tôi nghĩ. Nhưng tôi đánh giá cao việc đó. Con người không ai hoàn hảo. Ngay cả tác phẩm mỹ thuật được thế giới công nhận là đẹp nhất nhưng bên trong của nó vẫn tồn tại lỗi. Không vì quá khứ mà đánh giá cả một con người ông rất được.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình về Thi Lang Connor với Blake nghe thấy cũng nở một nụ cười. Dù cách đây mấy ngày cả hai còn phải đề phòng Thi Lang nhưng hiện tại thì đã chung một chiếc xuống. Mà cả hai đều biết được một câu đánh giá rất được của Thiếu Kiệt có ý nghĩa gì. đây là việc thừa nhận Thi Lang sau này sẽ trở thành người của mình.

- Thôi không còn sớm nữa về Thôi! Thanh Hàn cô đi cùng chúng tôi đi. Sau này quản lý tên nhóc đó cho tôi là được. Còn vấn đề về căn cước hay những thứ liên quan thì để Hà Vi lo cho cô. Dù sao tôi cũng không biết cô cần cái gì mấy người nói chuyện với nhau hợp hơn là nói chuyện với tôi.

Lý Bân leo lên máy bay nghĩ rằng chắc chắn mình đã được giải thoát khỏi Thanh Hàn. Hắn ung dung ngồi trong máy bay mang sẵn tai nghe chuẩn bị cho hành trình trở về một cách thoải mái nhất.

Đám người Thiếu Kiệt bước lên máy bay theo sau là Thanh Hàn cùng đi. Thanh Hàn vừa xuất hiện trên máy bay làm cho Lý Bân mặt sụ xuống một đồng nói.

- Em làm gì ở trên này. Xuống nhanh bọn anh về Lưu Minh. Ở đây quản lý mọi thứ giúp bố đi lên đây làm gì.

Thiếu Kiệt cười cười mang lên tai nghe nói vào trong micro với Lý Bân.

- Thanh Hàn! Sẽ về Lưu Minh cùng với chú! Bố của chú mày giao phó rồi việc này chú mày không chạy được đâu. Sau này anh mày cũng đỡ phải bị chú mày làm phiền. Vậy nhé mọi thứ đã quyết định xong nên ý kiến gì của chú mày cũng không được chấp nhận.

- Cái gì! làm sao!

Lý Bân hốt mồm ra la toán lên nhưng được nửa chừng bị ánh mắt của Thanh Hàn nhìn chăm chăm nên đánh im lặng mặt như muốn khóc.

Cám ơn đọc giả TanChieuDe Đã tặng 1 kim đậu sinh nhật mình. thank các bạn. Hôm nay mạng phép cầu đọc giả buff kim đậu cúng bài đại gia buff kim đậu thông thôi tháng sau lương tác không sống nổi huhu.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 600: Khu Miễn Thuế

Tất cả mọi người khi đã an vị trên máy bay. Hà Vi thấy Lý Bân im lặng không nói điều gì như lúc đi cũng mỉm cười. Thông qua tai nghe của mình Hà Vi bây giờ mới nói vào micro cho Thiếu Kiệt nghe.

- Thiếu Kiệt em thấy cái việc cải tổ lần này ở quân khu anh đã có dự định từ trước đúng không. Dù sao em thấy trong một lúc anh đưa ra yếu tố thuyết phục như thế là không cả năng. Anh phải nghĩ đến nó rồi nên sẵn dịp này anh mới thực hiện luôn theo những gì đã suy nghĩ đi.

Thiếu Kiệt chỉ cười gật đầu. Hắn khi tiếp quản vấn đề về quân doanh cũng có một phần suy nghĩ đến những vấn đề phát sinh. Trước đây quân doanh ngoài việc buôn bán chất cấm ra thì không có thể kiếm thêm được nguồn thu nào khác. Nếu bây giờ chuyển đổi thành khai thác khoáng sản thì nó cũng là tài nguyên tự nhiên. Đến khi cạn kiệt cũng không còn gì có thể bảo đảm được sự lâu dài nên Thiếu Kiệt có nghĩ sơ lược qua.

- Ừ! Không cái gì có thể kiếm tiền từ những thứ đang có cả. Với hơn thế nữa nếu tam giác vàng được bình định một cách tốt nhất tuy nó là khu tự trị các quốc gia khác không can thiệp được. Nhưng chúng ta có thể từ đó kiếm tiền vì sự tò mò và hiếu kỳ của mọi người.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói ra quan điểm của mình cô cũng có một chút suy nghĩ. Nếu như người khác Thiếu Kiệt khai thác khi nào cạn kiệt tài nguyên có thể bỏ đi nơi này nhưng hắn lại đưa ra đường lối phát triển lâu dài chưa kể đến nếu thật sự không có tìm được mỏ khoáng sản thì chỉ cần thao tác tốt nơi này trở thành nơi du lịch cũng không đến mức độ nào.

- Em thấy cũng được. Làm du lịch dựa trên sự hiếu kì vốn có của người dân về nơi này đúng là một cách hay nhưng nó phải được cải tạo lại là đi

đúng theo một đường lối nhất định mới có thể đem lại được tài nguyên. Nếu như không tìm được khoáng sản anh nghĩ sẽ làm gì với nó?

Hà Vi cũng đem vấn đề đặc ra nếu thật sự không kiếm được nguồn tài nguyên từ mạch ngọc thì Thiếu Kiệt sẽ làm gì để hướng quân khu này trở thành nơi kiếm ra tiền.

- Nếu không có mạch ngọc cũng có thể. Đơn giản như em hiểu rồi đây ở đây là vùng giáp ranh biên giới giữa mấy quốc gia nó có lợi thế làm kinh tế rất lớn. Nó không phải tốn phí thuế giá trị gia tăng. Chỉ cần sử dụng nó như một trung tâm lưu thông hàng hóa giữa các nước mà không cần tính thuế là được. Diễn hình những món hàng ở vùng tam giác vàng này đưa ra ngoài các địa phận quốc gia trao đổi với nhau đem lại rất nhiều lợi nhuận.

Ngọc Nhi nghe thế cũng thắc mắc một số vấn đề bởi cô cũng hiểu không phải đơn giản những hàng hóa ở tất cả các nước khác đem qua biên giới số lượng nhiều đều cần phải có những giấy tờ nguồn gốc chứng minh. Thêm vào đó việc đem hàng hóa này vào trong những quốc gia cần thiết có được hay không mới là điều đáng nói.

- Em thấy ở đây có vấn đề nếu như thế tất cả những sản phẩm thông qua con đường của khu tự trị này đem ra ngoài cũng không thể hợp thức hóa nó một cách rõ ràng. Như thế chẵn khác nào hàng lậu. Mà những người vận chuyển đi đều cần có một giấy phép chính quy thì như thế nào?

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười. Những vấn đề này nếu nói có thể làm thành hợp thức hóa một cách nhanh chóng nếu đối với những hàng hóa cần thiết thì vô cùng đơn giản chỉ là nó cần một số thao tác nhất định mà thôi.

- Không khó nếu biết cách thao tác. Anh đã chọn năm con đường chính để làm điểm chốt chặn an ninh ở khu tự trị không phải vì muốn nó an toàn mà muốn nó được hợp thức hóa một cách công khai.

Ngọc Nhi lúc này cũng giật mình. Đã là khu tự trị Thiểu Kiệt lại nói muốn hợp thức hóa công khai thì quả thật hơi phi lý. Bởi nơi này đâu được pháp luật của các quốc gia thừa nhận. Nếu việc hợp thức hóa một khu tự trị như thế dẫn đến việc một quốc gia nữa nổi lên trong vùng lãnh thổ lân cận thì chắc chắn sẽ không được.

- Thiểu Kiệt! Anh định hợp thức hóa khu tự trị. Làm sao được, nó được quốc gia nào thừa nhận đâu mà hợp thức hóa.

- Anh hợp thức hóa khu tự trị này thành một công ty là được chứ cần gì. Ở những quốc gia cần thiết chúng ta sẽ đặt một công ty với tên gọi chung. Như thế hàng hóa đi vào khu tự trị cũng phải khai báo thay vào đó chúng ta sẽ không tính thuế của họ mà tính vào việc buôn bán hóa đơn và tiền vận chuyển về những quốc gia mà khách hàng họ đã mua. Thì không phải khu tự trị anh trở thành một công ty liên doanh có trụ sở ở các nước sao.

Thiểu Kiệt đem hình thức hợp thức hóa khu tự trị của mình biến thành một công ty liên doanh đa quốc gia với một tên gọi và hàng hóa thông qua cái tên công ty này chuyển dời đến những quốc gia khác nhau như thế mọi thứ đều được minh bạch từ khâu đầu vào cho đến việc quản lý khối lượng đầu ra.

Mọi Người nghe Thiểu Kiệt nói thế cũng ngạc nhiên. Biến Hình thức đơn giản nhất của việc kinh doanh đưa một không được thừa nhận được hợp thức hóa dưới một cái tên và khu tự trị trở thành trung tâm của một công ty. Một nhà máy nơi đó có nguyên liệu đầu vào là hàng hóa ở những quốc gia. Và nguyên liệu đầu ra cũng lại là hàng hóa được thương nhân mua về từ trong nhà máy vô hình này.

Hà Vi cũng nhìn Thiểu Kiệt một chú ý tưởng này không phải khó thực thi mà hoàn toàn đơn giản. Đăng ký những công ty ở cách nước xung lân

cận ở biên giới sử dụng nó như một địa điểm đăng ký để có thể đi vào khu vực tam giác vàng. Theo danh sách có sẵn là điều Hà Vi chưa từng nghĩ đến.

- Thiếu Kiệt anh định biến chỗ này thành một công ty có thể tham quan mua vé đi vào và mua hàng đi ra giống như một vài siêu thị miễn thuế ở các vùng biên giới sao.

- Ủi Chỉ cần một công ty có sự liên doanh ở tất cả quốc gia mặt hàng của họ được quyền nhập kho theo dạng mua vào cũng thương lái đem bán ra theo dạng của một công ty chính thống thì mọi thứ đều được hợp thức hóa một cách rõ ràng minh bạch. Giấy tờ đều có thì người buôn bán ở khu tự trị lại an tâm hơn, hàng hóa không bị bắt vì họ có đầy đủ giấy tờ cần thiết.

Nhã Oanh bây giờ mới đem suy nghĩ của mình về những gì Thiếu Kiệt phân tích và đem tương lai quân khu nói ra. Cô thấy việc kinh doanh này có thể làm được nhưng ở phương diện là người kinh doanh số lượng lớn thì còn có lợi nhưng nếu là khách tham quan du lịch hiếu kỳ thì có một vài điểm không ổn. Thêm vào đó nếu để vận chuyển qua lại giữa các biên giới với nhau ở cửa khẩu xác nhận đều phải có giá trị thuế cho từng sản phẩm.

- Thiếu Kiệt em thấy có một chút sơ hở. Việc này với dân kinh doanh buôn bán lấy giá sỉ thì đúng là tốt thật nhưng đối với khách du lịch thì lại khác họ mua sản phẩm với giá gốc và xác tay đem về thì việc này cũng không ổn.

- Có gì đâu không ổn. Anh đâu định biến mình thành người bán. Cái anh cần là những người đem hàng hóa tới thuê nơi buôn bán được anh dựng lên và họ được quyền xuất nhập hàng hóa cho khách hàng sỉ thông qua việc đăng ký còn với khách hàng du lịch mua bán lẻ thì họ có quyền bán với giá lẻ chỉ thấp hơn giá trị sau thuế thôi.

Mọi người nghe thế cũng trầm ngâm. Hà Vi suy nghĩ một lúc lâu mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi vấn đề mình còn chưa có giải đáp.

- Thiếu Kiệt nhưng mà thường công ty như thế sẽ phải chịu thuế xuất nhập rất nhiều anh định lấy tiền đó ở đâu ra. Đâu phải có thể làm là làm được số tiền hàng hóa lớn tiền thuế phải chịu cũng sẽ lớn hơn.

- Cũng không nhất thiết lo lắng mới đầu thì cũng chỉ có những người nhỏ lẻ thôi lâu rồi sau này khi mà khu vực phát triển họ sẽ truyền tay nhau. Các khu mình xây dựng lên để làm nơi trao đổi sẽ được hút hàng. Như thế giá cả sẽ tăng lên. Việc giao dịch thuê mướn này họ chỉ có thể đăng ký tiến hành trực tiếp với người của mình mà không được sang nhượng hoặc cho người khác thuê lại tránh việc đầu cơ tăng giá trị thuê của những gian hàng.

Thiếu Kiệt tính toán một cách tổng thể nhất đã gọi là khu vực tự trị nên hẳn không muốn sẽ phát sinh vấn đề sang tay cho thuê mướn lại tất cả những thứ có thể đem lại lợi nhuận về phía người khác mà chỉ tập trung vào một việc duy nhất là đem lại nguồn thu của tất cả các gian hàng dựa theo từng mốc thời gian cụ thể.

Vì Thiếu Kiệt hiểu nơi nào phát sinh ra tiền nơi đó sẽ có những người đầu cơ trục lợi. Đơn giản một việc liên quan đến những khu chợ thương mại chính thức theo kiểu truyền thống cũng đã tồn tại một vấn đề này. Khi một ngôi chợ mới được xây dựng lên không ích nhưng người đầu cơ xuất hiện thu gom cho mình thật nhiều gian hàng. Để rồi không sử dụng mà dành cho việc sang tay lại kiếm lời từ những giá trị cực cao.

Điều đó nói lên tất cả những thứ làm ra tiền đều có thể nhìn thấy được quan trọng vấn đề mấu chốt là có thể hay không thực hiện điều đó. Cũng như một ngôi chợ tự phát. Mang tiếng là một ngôi chợ tự phát nhưng để có được một chỗ ngồi để bán hàng, để kinh doanh khi gặp những người đô thị

đi tuần họ luôn phải dè chừng dọn dẹp hàng hóa sợ bị tịch thu thì những chỗ ngồi đó đều được trả giá bằng tiền dù nó chưa đến năm mét vuông.

Việc tính toán thu lại lợi nhuận của Thiếu Kiệt dựa theo những gì hắn nói làm cho Ngọc Nhi lắc đầu châm chọc Thiếu Kiệt.

- Em nói anh đấy! có cái nào anh thấy không thật sự kiếm được tiền hay không nội có một chút xíu đó anh lại nghĩ ra được cách kiếm tiền về anh có định cho người khác kiếm tiền được hay không chứ. Bớt lại dùm cái đi anh làm như thế còn ai sống được với anh đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 601: Không Để Lâm Gia Có Cơ Hội

Lời của Ngọc Nhi làm mọi người trên máy bay đều cười lên đúng là Thiếu Kiệt hẳn nhìn chỗ nào nơi đó đều có thể tự tạo được ra nguồn thu nhập dù nó không phải lúc nào cũng là món tiền lớn nhưng nó đều ở những giai đoạn lâu dài mà không thể phủ nhận được.

Những ngược lại Thiếu Kiệt rất bình tĩnh hẳn hiện tại không phải lo lắng về tiền quá nhiều nhưng hẳn vẫn muốn kiếm tiền. Vì mỗi con số kiếm được không phải cho cuộc sống của hẳn mà để cho những thứ đó phát triển sau này. Tiền không ai không muốn nhưng quan trọng kiếm tiền theo hình thức nào.

Việc để Thi Lang bán chất cấm ra những nước khác có thể nói là vấn đề mạo hiểm nhưng hẳn thấy bắt buộc phải tham gia. Như thế mới có thể kiểm soát được tình hình ngăn chặn được các con đường tuồng những chất cấm từ nước ngoài vào trong nước.

- Không phải anh nhìn đâu cũng thấy kiếm tiền được. Nhưng vấn đề nó nằm ở chỗ những thứ này tồn tại mà mọi người đều cho đó là việc bình thường mà không quan tâm thôi. Điển hình như một việc chúng ta phải học rất nhiều ở nước ngoài. Họ có những nơi cứ mỗi cuối tuần được tập trung lại buôn bán những vật dụng đã qua sử dụng được hợp thức hóa một cách tốt nhất. Còn ở nước mình hình thức này biến thành những khu chợ trời là nơi tiêu thụ hàng gian hàng giả. Trong khi đó nếu làm nó thành một khu chợ chính quy người muốn bán đồ cũ không sử dụng kiếm về một khoản thu nhập như thế tốt hơn không.

Thiếu Kiệt nhàn nhã ngã lưng ra sau nói lên những thứ này. Không ít những khu chợ trời bán đồ cũ còn sử dụng được hoặc không thể sử dụng

được bày bán tràn lan ở rất nhiều nơi mà không đem lại hình thức cố định cho nó.

Những nơi này nếu tạo thành chính quy thì sẽ không gặp phải vấn nạn buôn lậu hàng hóa và tân trang hàng cũ thành đồ mới bán. Chỉ cần quy hoạch tổng thể làm tất cả thành một nơi chính quy có kiểm soát việc người dân có nguồn thu nhập nâng cao đời sống cũng là một việc tốt.

Một gia đình có rất nhiều đồ dùng thường xuyên không sử dụng họ chỉ có cách để đó cho đến khi cần thiết hoặc đến mức độ hư rồi thì bán đồng nát mà không thể nó đi vào một tuần hoàn mới. Nếu quy hoạch trực tiếp tạo nên một nơi như vậy nguồn cung của cửa hàng đó ở đâu và mặt hàng này đến từ người nào cũng làm hạn chế vấn đề tiêu thụ hàng gian hàng giả.

- Em thấy anh cứ nói thế nhưng đâu phải muốn làm là làm được. Nói thì dễ nhưng bắt tay vào làm thì khó ai chịu bỏ thời gian công sức ra làm những thứ này khi không có lợi ích.

Ngọc Nhi cũng nhắc khéo Thiếu Kiệt. Hiện tại nhóm người Hà Thúc xem như nắm cán cân kinh tế việc phát triển kinh tế từ đời sống thấp nhất của nhân dân nếu nói như Thiếu Kiệt thì chỉ làm cho họ thêm đau đầu.

- Đúng những thứ như thế này đúng là được lòng dân nhưng không được lợi ích. Điển hình như việc quy hoạch đô thị cũng thế. Ở nước ngoài tại sao họ lại chấp nhận cho những người bán hàng rong hoạt động một cách công khai. Bởi họ có kiểm soát, và đem nó làm thành chính quy cần phải có. Nó là một đặc trưng của họ. Vậy sao trước giờ mình vẫn luôn cho rằng hàng rong là không tốt không hợp vệ sinh. Ở nước ngoài làm được tại sao chúng ta không làm được. Đơn giản vì chúng ta không có quy định thống nhất cho vấn đề này.

Thiếu Kiệt nhớ lại những bài báo. Đô Thị bảo những việc kiểm tra hàng rong này là của bộ y tế còn bộ y tế lại nói vấn đề ảnh hưởng mỹ quan thành phố là của đô thị hai bên đẩy qua đẩy lại rồi cũng chẳng đi đến đâu. Họ không có tiếng nói thống nhất với nhau về vấn đề này.

Cũng như một người bán hàng rong họ chỉ cần có một thứ một giấy phép điều kiện bán hàng và cam kết không làm mất trật tự mỹ quan đô thị và thực phẩm hợp vệ sinh là xong.

Hà Vi trầm ngâm suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt nói không phải không đúng nhưng ở trên có qua nhiều những việc lớn cần thiết phải làm không thể nào tập trung vào những lĩnh vực bên dưới thế này.

- Em nghĩ sẽ nói lại với ông chuyện này. Nếu được em thấy anh trình bày với ông là cách tốt nhất. Như thế mới đem những thứ anh muốn làm thực thi được.

- Không phải anh không biết điều này. Nhưng mà liệu ai sẽ làm và làm như thế nào mới là vấn đề. Biết thì ai cũng biết, nhìn thấy vấn nạn làm sao thì đều có cách cả. Nhưng họ chỉ tập trung cái lớn phát triển từ cái lớn cái lớn hơn mà bỏ đi những việc nhỏ bên dưới. Trong khi đó những lĩnh vực này mới thật sự là nơi thu về nguồn thu nhập lớn nhất cho đất nước.

Thiếu Kiệt nói với Hà Vi về suy nghĩ của mình. Hấn thấy đề hấn đi nói với Hà Thúc những thứ này là bằng thừa bởi trách nhiệm của hấn không phải là ở đây. Mà hấn có đề xuất thì có người nào dám chạy ra nhận trách nhiệm cải tổ những vấn đề này mới là việc chính đáng.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói một lúc cũng gật đầu. Ngồi lên những chức vị cần thiết những người đó đều muốn có công lao thật lớn để mở rộng con đường quan lộ cho mình. Không ai muốn mình vì những chuyện này đắc tội với những người không thích bị phiền hà.

- Thiếu Kiệt! Em thấy anh làm kinh doanh là một sai lầm. Anh thật sự phải đi làm cơ quan nhà nước mới đem lại cuộc sống an ổn cho mọi người. Kiếm được thu nhập cuộc sống họ khá giả hơn.

Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt đi theo con đường kinh doanh có thể là không thích hợp cho lắm người bước lên từ hai bàn tay trắng như Thiếu Kiệt hiểu rõ cuộc sống của dân nghèo bên dưới có thể làm một vị quan tốt hơn những người khác rất nhiều. Đây là suy nghĩ của Ngọc Nhi hiện tại.

Nhưng Thiếu Kiệt ngay lập tức phản bác lại lời của Ngọc Nhi. Bởi những việc này hẳn không muốn dù không phải hẳn không muốn làm nhưng nếu làm hẳn sẽ không lo được chuyện của mình.

- Thôi đi cô nương! Anh còn chưa lo xong việc của anh. Ở đây nói thì chỉ để mọi người nghe thôi. Chứ nếu để anh đi làm những chuyện này anh thà thất nghiệp ở nhà sướng hơn. Những gì mới được thực hiện sẽ bị nghe chửi mà anh không muốn mình làm tiêu điểm cho việc bị người khác chửi.

Hà Vi bây giờ cũng cười cười. Cô biết chắc Thiếu Kiệt sẽ không đồng ý nếu không hẳn đã có thể cho ý kiến với những dự luật từ ông của cô và những người khác. Nhưng hẳn lại không bao giờ can thiệp vào vấn đề này.

- Thiếu Kiệt bên Ngọc Châu chắc đã chuẩn bị xong hết rồi. Lát nữa chúng ta về bên đó rồi tiếng hành gặp Ngô Kỳ với Ngọc Nhi luôn. Nhưng mà em không hiểu anh cần gặp hai người đó để làm gì Không phải mọi chuyện đã xong bản án của họ cũng đã định rồi sao.

Ngọc Nhi nghe Hà Vi nói như thế cũng tò mò. Dù sao thì họ cũng không biết Thiếu Kiệt sẽ làm gì trong chuyện này. Việc Thiếu Kiệt muốn làm họ cũng không hiểu hết được ý nghĩa của nó như thế nào. Hơn nữa chưa bao giờ Thiếu Kiệt chủ động muốn gặp Diệp Nhi hay là Ngô Kỳ nhưng lần này

lại để cho Hà Thúc sắp xếp để gặp hai người thì cả Hà Vi và Ngọc Nhi đều không hiểu được.

- Lần này chủ yếu là cần đối thoại với hai người đó một chút hiện tại như em cũng hiểu rồi đấy. Diệp Nhi đang nắm trong tay cổ phần lớn của công ty thuốc lá. Việc bà ta bị bắt đến bây giờ có thể cũng có ích nhiều người biết nhưng chưa dám chắc là liên quan gì đến như thứ đã được điều tra. Cái anh cần là toàn bộ cổ phần đó. Vì nếu đưa vào tay quốc gia công ty đó sẽ bị phân nhóm lợi ích thu về dường như là không có.

Hà Vi ngỡ ngàng. Cô thấy nếu công ty đưa vào tay của quốc gia đúng lý ra phải tốt hơn là nằm trong tay Thiếu Kiệt. Tại sao hẳn lại muốn nhảy vào trong vũng nước đục này. Hơn nữa làm sao có thể thuyết phục được Diệp Nhi để lại toàn bộ cổ phần mới là điều quan trọng.

- Sao thế được không phải công ty thuốc lá để cho quốc gia quản lý lại tốt hơn sao. Anh làm như thế lỡ như ông em hay ông lưu nói thì sao. Như thế cũng đâu có được.

- Anh nói được và ông Lưu còn đồng ý cả hai tay nữa. Em cũng biết tiền thuế về thuốc lá như thế nào. Hiện tại Diệp Nhi nếu không giao ra quốc gia kiểm soát em nghĩ ai sẽ là người nắm giữ công ty này. Để cho người của quốc gia quản lý sẽ không ổn và chắc chắn không thể được nếu nhà nước quy hoạch hóa cái công ty này thì càng không. Như thế chắc chắn Lâm gia sẽ nhảy vào thay vào đó anh nhảy vào trước để khỏi rắc rối.

Ngọc Nhi với Hà Vi giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Đã biết là vũng nước đục Thiếu Kiệt vẫn nhảy vào chuyện này chỉ để giải quyết vấn đề lộn xộn đó thì không lý nào. Đâu phải cái gì cũng đơn giản như hẳn nói. Diệp Nhi chắc chắn cũng nhìn thấy bố cục này làm sao dễ dàng buông tha cho việc hỗn loạn.

- Thiếu Kiệt! tại sao anh nói nhà nước không được quyền sở hữu công ty này. Nó như mấy công ty khác thôi đâu có gì là khác biệt. Tại sao anh phải nhảy vào làm gì?

- Không nhà nước không được. Nếu quốc gia nhà nước nắm chỉ được ba mươi phần trăm cổ phần không được hơn nếu hơn chắc chắn sẽ không được. Bởi vì ngoài mặt quốc gia chúng ta vẫn tuyên truyền cấm hút thuốc. Trong khi đó bản thân lại sở hữu công ty sản xuất thuốc lá theo một mức chính quy. Nhưng người thêm thuồng món lợi lớn sẽ không đồng ý đâu nhất là Lâm gia bên kia đấy.

Thấy Hà Vi không hiểu được vấn đề phức tạp trong này Thiếu Kiệt mới giải thích tại sao hẳn buộc phải tham gia vào trò chơi này đơn giản hẳn không muốn cho Lâm gia có một nơi tạo ra được nguồn kinh tế chỉ cần hẳn nắm công ty thuốc lá ngay từ đầu để cho Lâm gia không có điều kiện đem công ty ra đấu giá cho tư nhân mà bên trong thao tác ngầm cho người mua lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 602: Người Không Ai Ngờ.

Mọi người trên máy bay đều nghe được những gì Thiếu Kiệt nói suy ngẫm một lúc mới thấy được sự lợi hại trong này. Đúng thật chỉ cần công ty vào tay quốc gia chắc chắn nhóm người của Lâm gia không chịu phương án này.

Họ cần có một nơi tạo ra tài chính kinh tế cần thiết để có thể đấu lại với nhóm người Hà Thúc nếu công ty vào tay quốc gia chắc chắn sẽ được quy về bên ngân sách quốc gia. Làm mạnh thêm tài lực cho nhóm người Hà thúc mà điều này Lâm gia làm sao đồng ý.

- Nhưng mà điều này cũng không ổn lắm đâu. Dễ gì bà Diệp Nhi đó đồng ý ký giao lại cổ phần cho anh. Bà ta cũng hiểu điều này và chắc chắn không chịu giao cho anh đâu.

Nhã Oanh bây giờ nói ra ý nghĩ của mình. Cô hiểu được không dễ gì Diệp Nhi lại đưa cho Thiếu Kiệt cái công ty này với việc hấn lại là đối thủ của Ngô gia và Diệp gia hai nhà thì làm sao có thể làm được việc này.

- Đúng anh sẽ không đi đàm phán với Diệp Nhi mà là Ngọc Nhi đi đàm phán. Em sử dụng danh nghĩa của Lâm gia với hai thứ này Diệp Nhi yêu cầu bà ta giao lại cổ phần cho mình chắc được. Em nghĩ em làm được không Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt vừa đáp lại câu hỏi của Nhã Oanh vừa lấy trong túi ra điện thoại của Ngô Long và tờ giấy viết tay mà hấn đã ghi. Mọi người bây giờ mới hiểu được những việc Thiếu Kiệt làm trước khi cho Ngô Long biết được thân phận của mình.

Mọi người bây giờ đều nhìn về phía Ngọc Nhi. Nếu như tất cả mọi người đều không làm được bởi vì có liên quan đến Thiếu Kiệt thì Ngọc Nhi lại khác.

Mang thân phận của Lâm gia cần một thứ thế lực cân bằng để đấu lại với nhóm người Hà thúc thì chắc chắn Diệp Nhi phải nhượng bộ nhưng đó chỉ là phỏng đoán không ai biết liệu bà ta có hay không từ chối việc này.

Ngọc Nhi lúc này trầm mặc thật lâu. Để thuyết phục Diệp Nhi không phải dễ dù trong tay có hai thứ này của Ngô Long nhưng không hẳn là Diệp Nhi sẽ đồng ý. Món lợi ở công ty thuốc lá rất lớn nếu thật sự bà ta dám bỏ ra để đánh đổi với Ngô Long thì thật sự giá trị của con bà ta rất cao. Còn không thì chắc chắn không đạt được hiệu quả Thiếu Kiệt muốn.

- Nếu nói lấy danh nghĩa của Lâm gia em nghĩ chắc là làm được nhưng chỉ sợ bà ta lại không chịu đàm phán thôi. Nếu có gì đó có thể làm bà ta ở thế bắt buộc phải đồng ý thì đỡ hơn.

- Không việc này chắc chắn Diệp Nhi phải đồng ý. Em cứ như trình từ nó cho bà ta biết số phận của mình cũng như việc Ngô Long đang ở trong tay mình. Thương lượng với bà ta nếu muốn con bà ta thoát khỏi việc này thì mọi bảo đảm sau này Ngô Long không lo điều gì nữa là được.

Mọi người há hốc trừng mắt nhìn Thiếu Kiệt. Đem cả người chết ra để thương lượng với lại Diệp Nhi là việc mọi người không nghĩ đến Thiếu Kiệt sẽ làm như thế. Chỉ dựa vào việc bà ta không biết tin tức của con mình mà làm vậy thì có vẻ cũng không đúng lắm.

- Thiếu Kiệt lỡ như bà ta đòi nói chuyện với Ngô Long thì sao?

- Thì cứ nói là ở tam giác vàng làm gì có mạng di động nếu không đã cho Ngô Long gọi trực tiếp cho bà ta rồi. Diệp Nhi bà ta cũng hiểu tình hình

của tam giác vàng một ít trước đây liên hệ với Khung Chang vài lần chắc bà ta cũng hiểu đi.

Mọi người lúc này cũng gật đầu nhưng Ngọc Nhi lại suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Không phải em không hiểu được điều này nhưng mà hứa hẹn về Ngô Long với Diệp Nhi không phải là không đúng sự thật sao hơn nữa Ngô Long cũng đâu còn sống nữa.

- Thì anh đã nói rồi. Anh chỉ hứa là Ngô Long sẽ thoát khỏi tay người của mình và không lo việc gì nữa chứ anh có nói hẳn còn sống hay đã chết đâu. Hẳn thoát khỏi tay mình là sự thật, không phải lo điều gì nữa cũng là thật. Em có phải nói dối bà ta đâu mà sợ.

Lý Bân lúc này khúc khích cười. Hẳn hiểu Thiếu Kiệt đến mức khi Thiếu Kiệt nói ra việc này hẳn đã hiểu có một cái bẫy được đặt ra ở trong đó. Đơn giản vì Ngô Long không còn sống chết rồi thì Thiếu Kiệt cũng không còn giữ hẳn mà người chết thì không cần phải lo lắng điều gì.

Mọi người lúc này nhìn Thiếu Kiệt bó tay rồi hẳn sử dụng cả việc thay đổi câu từ và chơi chữ để đạt được hiệu quả gây nhầm lẫn trong việc nhận định tình hình. Mọi người đều không biết nói như thế nào về chuyện này với Thiếu Kiệt. Bởi hẳn hoàn toàn nói đúng sự thật và cũng đưa ra được những gì đã hứa hẹn chỉ là trước khi nói với Diệp Nhi điều này đã xảy ra rồi.

- Ừ chuyện của Diệp Nhi em sẽ cố gắng. Dù sao nếu có mang tiếng bất nhân thì Lâm gia cũng là người mang lên cái danh này không phải là em. Nhưng mà Thiếu Kiệt anh sẽ để cho ai quản lý cái công ty thuốc lá đây. Em thấy hình như chúng ta không còn người cho vị trí này đâu.

Lời Thiếu Kiệt làm mọi người ngẩn ra họ đúng thật sự là không có người để tiếp nhận vị trí này của Thiếu Kiệt. Dù sao thì những vấn đề trước giờ ở mỗi công ty đều có một người đứng ra nhận trách nhiệm hiện tại không có người nào để có thể tiếp nhận vị trí này thì ai mới là người tiếp quản hay là tự bản thân Thiếu Kiệt tiếp quản.

- Các em nói gì vậy anh mà không có người sao. Trước giờ không phải có rồi đây sao cần gì phải kiếm làm gì nữa. mà anh cũng đâu cần phải thao tác làm gì. Người này lúc nào cũng nằm trong bộ máy nhưng chỉ ẩn mình an phận làm tốt công việc của mình không hơn không kém thôi. Người đó tồn tại đến mức các em còn không nhận định được.

Thiếu Kiệt vừa mỉm cười vừa nói ra nhân tuyển của mình đã có làm mọi người nhìn nhau. họ không hiểu được nhân tuyển này ở đâu. Dựa theo những người bên cạnh Thiếu Kiệt đến hiện tại cũng không có người nào thật sự làm được chuyện này.

Hà Vi cũng thắc mắc về vấn đề này không ít một người bên cạnh Thiếu Kiệt mà lại không bao giờ để lộ ra cho họ thấy âm thầm như thế không lên tiếng lại được Thiếu Kiệt tin tưởng giao cho công ty thuốc lá thì đến cả cô cũng không biết đó là ai.

- Em thấy bên cạnh chúng ta đâu có người nào giống như anh nói đâu. Điều này quá mơ hồ. Em còn chưa biết mặt cô ta là ai nữa.

Thiếu Kiệt ngay lập tức phản bác lại với mọi người về việc này. Hẳn biết tất cả mọi người ở đây trừ hai người phi công và Thanh Hàn là chưa gặp còn lại hầu hết đều gặp qua người này trong những cuộc họp.

- Không! Các em gặp người đó rồi. Ngọc Nhi, Nhã Oanh làm việc chung luôn vậy mà không phát hiện ra thì anh cũng thấy mình có chút mong chờ rồi đây.

Cả Ngọc Nhi với Nhã Oanh đều nhìn nhau. Hai người đã có dịp làm chung với người này nếu đúng như Thiếu Kiệt nói thì phải biết nhưng tại sao lại không có chút gì đó ấn tượng đọng lại trong họ. Nhã Oanh không nén nổi tò mò buộc lòng phải hỏi dồn Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt anh đừng vòng vo nữa người đó là ai vậy. Ai mà anh có thể tự tin giao cho họ công ty thuốc lá vậy?

- Thì đó Phan Nguyệt đấy! Không phải em với Ngọc Nhi đã từng là việc và được cô ta hỗ trợ tốt sao

Cả hai người đều bất ngờ thốt lên

- Á! Đúng rồi! Phan Nguyệt

- Đúng cô ta đây ở những cuộc họp cô ấy cũng ít nói chỉ nhận việc từ Trương Hạo ngoài ra không còn gì nổi bật đúng không nào.

Hà Vi cau mày cố nhớ ra hình dáng Phan Nguyệt rồi gật đầu. Đúng là Phan nguyệt ít khi nào lên tiếng gì nhiều và cũng không thật sự có chỗ để cho cô tham gia vào. Nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại chọn Phan Nguyệt mới là điều cả ba người đang thắc mắc bởi nhìn cô ta không có chút gì nổi bật.

- Thiếu Kiệt tại sao anh lại chọn Phan Nguyệt nếu việc thu mua công ty thuốc lá của Diệp Nhi thành công vậy. Anh không sợ giao quyền cho Phan Nguyệt sẽ không ổn sao. Em thấy cô ta quá trầm tính.

Ngọc Nhi bây giờ mới lên tiếng hỏi thẳng Thiếu Kiệt. Làm việc với Phan Nguyệt Ngọc Nhi cũng biết được đôi chút về cô. Nên thấy việc đưa một công ty lớn như thế vào tay Phan nguyệt sợ rằng không ổn.

- Các em lầm. Phan nguyệt về vấn đề bằng cấp không thua kém ai. Về vấn đề kinh nghiệm thì không phải bàn nhưng cô ta vốn không muốn mình

bị lộ diện qua nhiều thôi. Bởi vì cô ấy hiểu khi nào cần anh sẽ điều chuyển còn không thì sẽ không cần thiết làm gì cả. Nếu so sánh Phan Nguyệt với những người khác thì cô ta chịu đựng hơn mọi người nhiều.

Hà Vi suy nghĩ một lúc đúng là cô cũng có chút tiếp xúc với Phan Nguyệt nên gật đầu. Dường như ở Phan Nguyệt có điều gì đó mà Thiếu Kiệt thấy được tiềm năng của cô gái này. Nên Hà Vi mới hỏi hấn.

- Thiếu Kiệt anh dựa vào việc nào để chuẩn bị cho cô ấy ngồi vào chỗ cao như thế anh không sợ sao.

- Không! Anh không sợ Phan Nguyệt đã rất nhiều lần nhìn thấy anh điều phối Nhã Kỳ, Mọi người nhưng không đá động gì tới cô ấy. Nhưng cô ta vẫn không nói lời nào. Thay vào đó vẫn tập trung vào công việc của chính mình. Cô ta không cần những thứ mà mọi người đang theo đuổi cái cô ta cần là làm tốt công việc của mình. Nếu các em để ý sao mỗi buổi họp cô ấy đề đứng ở một góc ghi lại hết những gì anh đã nói và thực hiện nó một cách tốt nhất mà chưa bao giờ đòi hỏi anh phải tăng lương dù cho mức lương bây giờ của Phan Nguyệt không xứng. Nhưng cô ấy vẫn không viết đơn xin ra đi. Đó mới là điều anh cần.

Bây giờ thì mọi người hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại dám đặt công ty thuốc lá một nơi kiếm ra tiền cho Thiếu Kiệt và cũng là một nơi thu lại rất nhiều tiền vào tay của Phan Nguyệt mà không phải người khác mà hấn có thể tìm được. Cái hấn cần là sự hợp tác và phục tùng tuyệt đối theo những gì hấn nói của Phan Nguyệt.

Cám ơn đọc giả Giangtrank597 đã tặng 1k đậu và bạn leminhhung1007 Đã tặng 1 kim đậu với bạn situvodanh đã tặng quà sinh nhật mình cám ơn các bạn. cầu mọi người buff kim đậu ủng hộ tác giả.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 603: Ngọc Nhi Sv Diệp Nhi (1)

Việc để Phan Nguyệt tiếp quản công ty thuốc lá của Diệp Nhi nếu quá trình thương lượng của Ngọc Nhi với bà ta thành công cũng đem lại nguồn lợi lớn cho Thiếu Kiệt. Hiện tại hẳn cần nơi để có thể dùng làm điểm tựa có thể đấu lại với Lâm Gia sau này.

Bởi khi nắm trong tay nguồn thu nhiều hẳn mới thật sự làm được việc đó. Trên danh nghĩa hẳn biết Lâm gia chắc chắn sẽ bị động trong chuyện này việc thu tóm được toàn bộ công ty của Diệp Nhi xem như là cắt đứt con đường trở mình của Lâm gia. Chỉ như thế hẳn mới có thể yên tâm ngủ ngon những ngày sắp tới.

Máy Bay đáp xuống một quân khu và mọi thứ dường như đã được chuẩn bị sẵn. Thiếu Kiệt và nhóm người của mình được một chiếc ô tô bảy chỗ chở thẳng về với nơi cảnh sát đang giam giữ vợ chồng Ngô Kỳ và Diệp Nhi.

Hiện tại cũng là lúc gần nửa đêm. Đoạn đường khá trống trải hơn thế nữa là việc nghỉ ngơi một chút trên máy bay cũng để cho mấy người Ngọc Nhi và Nhã Oanh tỉnh táo hơn đôi chút.

Chiếc xe chạy đến cổng sở cảnh sát khi thấy người tài xế xuất trình giấy tờ hợp lệ cái bare chắn ngang lối vào mới được kéo lên. Phía trước lối vào sở cảnh sát trên bật thêm có một người đàn ông trung niên đang đứng đó. Nhìn thấy xe của Thiếu Kiệt tiến vào ông vội đi xuống bật tam cấp. Bước nhanh chân đến ngay khi chiếc xe vừa dừng hẳn đợi cho tài xế mở chốt cửa ông đưa tay mở lấy cửa phía sau xe.

Thiếu Kiệt bây giờ cùng với mọi người bước xuống xe. Nhìn Thiếu Kiệt đi cùng với Nhiều người như thế trong đó còn có cả Ngọc Nhi. Ông có chút

hơi bất ngờ.

- Thiếu Kiệt cậu phải nhanh lên hiện tại bên Lâm gia sợ đã biết hết mọi chuyện rồi. Việc tôi với cậu có liên hệ với nhau tuy chưa bị họ để ý nhưng nếu thấy cậu ở đây chắc chắn họ sẽ phát hiện ra.

- Ông yên tâm tôi mọi thứ sẽ trong đêm nay tiến hành nhưng bước cần thiết. Sáng mai tôi cũng không có mặt ở đây nữa. Ông cho người dẫn Diệp Nhi vào phòng thẩm vấn rồi đi ra trước đi. Toàn bộ hồ sơ tôi nói ông chuẩn bị xong chưa.

Thấy Lâm Phong lo lắng việc Lâm gia có thể phát hiện ra mối quan hệ giữa hắn và Thiếu Kiệt không đợi chờ kéo dài thời gian Thiếu Kiệt muốn để cho Ngọc Nhi đối diện với Diệp Nhi tiến hành các bước.

Nhìn qua Diệp Nhi thấy cô đang dùng một cái khăn ướt lau mặt Thiếu Kiệt mới nói.

- Em chuẩn bị xong chưa. Những thứ lúc nãy trên máy bay anh nói rồi đấy em cứ như thế mà làm. Nhớ phải luôn nắm thế chủ động đừng lo lắng gì cả anh sẽ ở phòng bên cạnh quan sát. Những việc này nếu em mà để mất thế chủ động sẽ không thành công đâu.

- Ừ! Em hiểu rõ việc này. Chắc chắn em sẽ không thua bà ta. Đi thôi.

Ngọc Nhi gật đầu với Thiếu Kiệt với dáng vẻ tự tin của mình. Bây giờ Lâm Phong mới thấy được sự suy đoán của mình không sai. Ngọc Nhi trở thành người của Thiếu Kiệt một quân cờ ngấm trong việc đối đầu với Lâm gia cao tầng sau này.

- Hồ sơ mà cậu nói tôi chuẩn bị đã làm xong từ lúc chiều. Nhưng mà tôi nghĩ Diệp Nhi sợ rằng bà ta cũng không buông bỏ những thứ trong tay mình đâu. Cậu phải thật chắc chắn đấy.

- Ông yên tâm! Nếu không chắc tôi sẽ không để ông làm. Được rồi đi vào thôi.

Thấy Thiếu Kiệt bộ dạng chắc chắn như sẽ làm được việc này. Lâm Phong mới bước trước dẫn đường cho Thiếu Kiệt và mọi người. Qua dãy hành lang của khu vực văn phòng của sở cảnh sát Ngọc Châu, Nhưng phòng ban cũng còn có một vài người đang trực đêm ở đây. Từng phòng đều có người cảnh sát chịu trách nhiệm.

Lâm Phong dẫn Thiếu Kiệt vào và nhóm người của mình dừng trước một căn phòng có cửa ngoài. Hắn lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cái ổ khóa trước cửa đưa tay đẩy cửa vào song song đó với tay bật đèn lên.

Trong căn phòng có một cái ti vi và một số bàn ghế cần thiết. Trên bàn có một tập hồ sơ màu vàng. Lâm Phong lúc này cầm lấy bộ hồ sơ đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Đây hồ sơ của cậu cần đây để tôi cho người đem Diệp Nhi đi phòng thẩm vấn kẻ bên. Ở đây có thể thấy được camera ghi hình bên phòng đó.

Vừa nói Lâm Phong vừa bật ti vi mở qua chế độ đầu video. Thiếu Kiệt nhận lấy hồ sơ của Lâm Phong đưa cho mình. Mở ra nhìn sơ lượt một chút rồi gật đầu.

- Hà Vi đây là hợp đồng kinh tế chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của Diệp Nhi và ngày ký được làm cách đây một tuần. Nếu bà ta có thắc mắc ngày ký của hợp đồng thì em nói là vì nếu để đúng ngày thì chắc chắn hợp đồng này không có hiệu lực. Bà ta chắc cũng biết điều này nhưng anh chỉ nhắc khéo thôi. Qua bên đó mọi thứ do em. Tùy cơ ứng biến là được. Phải có cái hợp đồng này xem như thắng chắc Lâm gia sáu mươi phần trăm đấy.

Ngọc Nhi cầm hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt cũng mở ra đọc sơ lượt nội dung trong đó. Dù sao cô cũng cần phải biết là trong hồ sơ nói gì để có thể đối phó với Diệp Nhi.

Sau khi đọc xong những thông tin ghi trên hồ sơ mà mình được nhận Ngọc Nhi mới đóng lại bộ hợp đồng trong tay mình nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh không đi gặp Ngô Kỳ à?

- Không trước mắt đợi em nói chuyện với Diệp Nhi xong rồi anh mới có thể nói chuyện với hắn như thế mới đánh tâm lý được nói chuyện cùng lúc hai người là tốt nhưng chắc chắn cả hai sẽ không hiệu quả. Bởi vì đi ra ở đây thế nào cũng đụng mặt mà như thế thì hỏng hết kế hoạch.

Suy nghĩ một lúc vấn đề của Thiếu Kiệt nói. Ngọc Nhi và mọi người thấy điều này có khả năng rất lớn bởi lối ra và ở đây thì chỉ có một hành lang cũng không rộng lắm. Hai phòng thẩm vấn nằm cùng trên một trục đường việc cách ly hai người ở phòng giam cũng nằm gần đó muốn đưa họ tới phòng thẩm vấn chắc chắn sẽ đụng mặt lẫn nhau. Họ sẽ hiểu việc thẩm vấn này có vấn đề.

Lúc này Thiếu Kiệt thấy rõ hiện tại một người cảnh sát đang áp giải Diệp Nhi vào trong phòng thẩm vấn ngồi xuống ở ghế còng tay Diệp Nhi cố định lại một chỗ để phòng bắt trặc.

- Thôi để xem qua thương lượng với Diệp Nhi hi vọng mình có thể nắm được điểm yếu của bà ta để thuận lợi làm được những việc khác nữa.

- Ừ em đi đi.

Ngọc Nhi gật đầu bước ra khỏi phòng. Bây giờ Thiếu Kiệt ngồi xuống ghế nhìn vào màn hình ti vi được đặt trong phòng mọi người đều chăm chú nhìn vào trong đó. Mọi âm thanh được truyền từ phòng đối diện qua bên

này nên những gì xảy ra đám người của Thiếu Kiệt đề có thể thấy rõ và biết được những gì cần thiết.

Ngọc Nhi bây giờ đến phòng thẩm vấn có Diệp Nhi đang ngồi trong phòng. Cách cửa được người cảnh sát mở ra rồi đóng lại khi Ngọc Nhi vào trong phòng.

Diệp Nhi bây giờ cũng bất ngờ với việc một cô gái xuất hiện trong phòng mà không phải là một người cảnh sát mang theo các giấy tờ đến thẩm vấn mình.

- Xem ra dạo này cảnh sát cấp tiến nhỉ để cho ca bọn nhóc như cô gia nhập vào ngành nghề đặc biệt khi còn quá sớm đấy. Định lấy khẩu cung gì nữa đây. Mọi thứ tôi đã nói rồi không cần phải phí công mấy người có quyền hạn thì cứ định tội đi là được.

Với giọng nói khinh thường của mình Diệp Nhi đùa giỡn với Ngọc Nhi. Bà ta thấy nếu để cho một người cảnh sát chính quy còn không lấy được lời khai của mình thì có đưa đến một con nhóc vất mũi chưa sạch cũng như thế mà thôi.

Ngọc Nhi cũng không nói gì đến trước mặt của Diệp Nhi ngồi xuống đặt tập hồ sơ và cái điện thoại của Ngô Long lên trên bàn. Cô hiểu nếu như nói gì với Diệp Nhi lúc này cũng không được điều gì. Thay vào đó để dành suy nghĩ để nói chuyện với bà ta hay hơn.

- Bà còn gì nói nữa thì nói luôn đi rồi chúng ta vào việc chính. Nếu không bà lại bỏ mất việc cần thiết nữa cũng không tốt cho bà đâu.

Giọng nói của Ngọc Nhi nhẹ nhàng không liên quan gì đến mọi việc thêm vào đó là bộ dạng giống như không quan tâm đến những gì Diệp Nhi

nói làm cho bà tà cau mày một chút. Không có cuộc thăm vấn nào lại bắt đầu với những câu đối thoại như thế này.

- Bà đứng ngạc nhiên vì việc này bởi tôi không phải là người của cảnh sát. Tôi đến đây vì mục đích riêng của mình còn về vấn đề bà muốn biết hay không phải còn xem sự hợp tác của bà đến đâu. Cuộc gặp hôm nay của tôi với ba hoàn toàn bí mật

Diệp Nhi bây giờ im lặng nhìn lấy người trước mặt mình. Đáng lý ra nơi này sẽ không phát sinh việc gặp mặt này nếu không được sự cho phép. Vậy mà cô nhóc trước mặt bà lại nói việc gặp tôi này hoàn toàn bí mật thì Diệp Nhi có phần không tin tưởng.

- Hôm nay lại giờ trò này nữa sao? Có thêm hình thức lấy lời khai như thế này à. Cô nhóc đừng tưởng tôi không biết những người của Hà thúc và cái thằng Lâm Phong kia dễ dàng cho cô vào đây lúc này sao. Đừng vội qua mặt tôi để thu thập được bất cứ thông tin gì. Trò này xưa rồi.

Ngọc Nhi bây giờ chỉ mỉm cười lời nói của Diệp Nhi không sai. Nêu là ai ở hoàn cảnh của bà ta lúc này thì cũng sẽ có sự nghi ngờ như thế. Đôi khi không biết được cảnh sát sẽ làm điều gì để có được lời khai của người phạm tội.. Mà đấu tranh tâm lý là một trong những chiêu trò mà họ giỏi nhất.

- Công nhận bà những việc này không sai. Nhưng bà quá đa nghi rồi. Nếu thật sự dám người Hà thúc để tôi đến đây thì không thể nào. Lâm Phong hẳn có biết đi nữa cũng không làm gì được. Bởi tôi là người Lâm gia đến đây với một mục đích duy nhất thôi. Lâm Phong cũng không biết được chuyện này. Bà có thấy Lâm Phong khi bị áp giải vào đây sao.

Từng lời nói của Ngọc Nhi trực tiếp làm cho Diệp Nhi dao động. Bà vẫn chưa hiểu được tại sao cô gái trước mặt mình lại đến đây với danh nghĩa của Lâm gia mà. Những người này có mục đích gì với bà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 604: Ngọc Nhi Sv Diệp Nhi (2)

Diệp Nhi phải im lặng một lúc lâu sau đó ngồi nhìn Ngọc Nhi không nói được một câu nào trầm mặc. Bà không biết những việc gì đang xảy ra nhưng nếu cô gái trước mặt này đến để đại diện cho Lâm gia thì bà chưa hoàn toàn tin tưởng lắm.

- Sao bây giờ chúng ta có thể nói chuyện nghiêm chỉnh chứ hay là bà vẫn chưa tin vào những gì tôi nói? cần có một cuộc xác nhận hay không?

- Không cần đâu! Tôi nghĩ họ để cô đại diện cũng đúng thôi. Đám người của Lâm gia nếu mà xuất hiện ở đây chắc chắn nhóm người của lão bất tử kia sẽ biết đi. Nhưng nếu để một đứa nhóc như cô đi đôi khi lại được việc. Sao mấy người muốn gì?

Thấy Ngọc Nhi một mực chắc chắn về thân thế của mình thậm chí là có thể xác nhận với mình Diệp Nhi có phần tin tưởng. Nếu thật sự là giả thì không thể nào dám đem điều này nói ra.

Ngọc Nhi vốn chỉ chơi trò giả vờ nếu thật sự Diệp Nhi bảo cô xác nhận cô cũng không biết làm thế may thay vì tình nghi ngờ và thân phận đám người của Lâm gia có phần thái quá làm cho Diệp Nhi thấy cô có mặt ở đây mới thật sự không có vấn đề gì.

- Cũng không có gì! Chỉ muốn thương lượng với bà một chuyện thôi. Chắc bà cũng không biết rõ tình hình hiện tại đâu nhỉ. Để tôi nói cho nghe nhé. Nhưng mà bà phải thật sự bình tĩnh đấy nếu không cuộc nói chuyện này cũng sẽ không đi đến đâu được.

- Còn việc gì nghiêm trọng hơn nữa sao. Hiện tại chúng tôi cũng hiểu được số phận của mình rồi. Cô không nói thì người nhà chúng tôi sẽ ra sao

thì tôi đã dự đoán được rồi.

Ngọc Nhi nghe Diệp Nhi bình tĩnh nói ra những việc này như không có vấn đề gì có thể khiến bà mất bình tĩnh nữa. Ngô Nhi bây giờ gật đầu xem như hiểu được. Người phụ nữ trước mặt mình dường như đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

- Kết quả xem ra bà với chồng đã dự đoán được một chút tình hình đi nhưng có một số thứ còn tồi tệ hơn nữa. Ngô Kỳ và bà hết tuần này sẽ bị hành quyết công bố với bên ngoài là bà và chồng vì tham ô hối lộ thấy không thoát nên tự tử hoặc có thể tai nạn hay là đột quy mà mất còn hai ông nhà bị quản thúc giam lỏng. Kết quả này bà có dự đoán được không?

Diệp Nhi nghe thấy thế chỉ nở một nụ cười trên mặt. Không nói gì mà im lặng. Ngọc Nhi cũng không biết Diệp Nhi im lặng vì vấn đề gì. Nhưng chắc chắn nhận biết được kết quả và dự đoán nó khác nhau hoàn toàn. Hiện thực với những dự đoán không sai biệt lắm về số phận của mình Diệp Nhi tỏ ra khá ngoan cường trong chuyện này.

Phải vài phút sau đó Diệp Nhi mới nhìn cô gái trước mặt mình. Mỉn cười nói.

- Nếu chỉ có bao nhiêu đó thì chắc chắn cô cũng sẽ không đại diện Lâm gia đến đây trong lúc mạo hiểm như thế này đâu. Ai cũng hiểu hiện tại dính dáng vào hai vợ chồng tôi không chết cũng kéo mũ quan xuống. Đám người bên đó không làm việc mạo hiểm như thế đi.

Diệp Nhi đứng ở góc độ của một nhóm người vì lợi ích mà mạo hiểm nên cũng hiểu Ngọc Nhi xuất hiện ở đây không ngoài việc cố được lợi ích từ tay của bà. Với người kinh doanh lâu năm như Diệp Nhi bà không khó để nhận ra điều này.

Chỉ có lợi ích thật lớn mới có thể để cho Lâm gia nhảy vào để cho Ngọc Nhi gặp bà vào thời điểm hiện tại. Nếu không những việc như thế này cũng sẽ không xuất hiện. Ngọc Nhi cũng không bác bỏ mà gật đầu từ tốn đáp lại.

- Đúng vậy! Còn một tin tức nữa tôi muốn cho bà biết. Bằng với quân đội của Lâm Dương hiện tại chúng tôi đã biết bọn người bắt cóc Ngô Long và cậu ấy còn sống. Bà thấy tin tức này như thế nào.

- Cái gì! Cô nói con tôi còn sống! Nó hiện tại như thế nào cô nói đi.

Khác với dáng vẻ bình tĩnh từ lúc đầu đến giờ. Diệp Nhi khi nghe tới tung tích của Ngô Long bị kích động không nhẹ đứng dậy hướng Ngọc Nhi gấp gáp muốn biết được tung tích của con mình.

Ngọc Nhi để tay lên miệng ra hiệu im lặng để cho Diệp Nhi thật sự bình tĩnh lại mới nói.

- Đúng cậu ta còn sống hiện tại ở tam giác vàng. Người chúng tôi đã bắt được một tên định đưa tin cho gia đình bà. Đây bà có thể xem thử phải đúng với những gì tôi nói không.

Vừa nói Ngọc Nhi vừa đưa mở lên chiếc điện thoại của Ngô Long và đoạn video. Vẫn không chú ý đến chiếc điện thoại nhiều giờ đây khi thấy Ngọc Nhi mở điện thoại lên Diệp Nhi chắc chắn đây là điện thoại của con bà. Đoạn video chạy trước mặt của Diệp Nhi với hình ảnh của Ngô Long được ghi lại đang nói làm cho ba ta thật sự không đè nén được cảm xúc mà rơi từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt mình.

Ngọc Nhi cũng chỉ im lặng. Cô bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt nói chỉ cần nắm thế chủ động là Diệp Nhi sẽ phải nhường lại cổ phần. Bởi vì tâm lòng của cha mẹ. Ngô Long bên ngoài có ngỗ ngược. Có hoành hoành

ngang dọc như thế nào nhưng với Diệp Nhi thì hẳn vẫn là đứa con còn nhỏ và chưa hiểu chuyện.

Dựa vào việc lo lắng cho sự an nguy của con mình mà Thiếu Kiệt hẳn để cho Diệp Nhi ký vào điều kiện giao cổ phần là việc hoàn toàn có thể. Đến tận bây giờ Ngọc Nhi chắc rằng chỉ cần mình đủ thuyết phục thì Ngọc Nhi sẽ ký chuyển nhượng cổ phần một cách nhanh nhất có thể.

Xem hết đoạn video nhìn qua những dòng chữ được ghi trên tờ giấy của Ngọc Nhi để trên bàn. Diệp Nhi ngồi thừ ra đó cố gắng trở lại bình tĩnh sau khi qua khỏi sự xúc động nhất thời của mình. Nhìn Ngọc Nhi một cái dứt khoát nói.

- Cô nói đi. Làm sao để có thể cứu được con tôi. Tôi biết chắc các người cứu được nhưng vẫn cho tôi xem đoạn video này vì mục đích của chính mình đi. Tôi nói không sai chứ. Vì hiện tại tôi chẳng có cái gì nên tôi dám chắc phải có việc gì đó tôi làm được họ mới để cô tôi thương lượng với tôi đi.

- Đúng vậy! Bà còn có chỗ có thể giúp được nên chúng tôi mới tìm đến bà điều đó không sai đâu. Tôi nghĩ bà cũng hiểu mà đúng không hiện tại cái để mà có thể sử dụng bà là những cổ phần đang có tại công ty thuốc lá thôi. Bà thấy thế nào?

Diệp Nhi im lặng thật lâu, Giờ thì bà hiểu được tại sao Ngọc Nhi lại đến đây. Vấn đề cổ phần của công ty thuốc lá là một món hời cực kỳ lớn và chắc chắn nó sẽ không đem Lâm gia cân bằng lại với nhóm người Hà thúc hiện tại. Không quá khó để nhận ra việc này khi mà những năm qua Diệp Nhi nhờ vào kinh tế và lợi nhuận kiếm được công ty thuốc lá để có thể ngang bằng với đám người Hà thúc.

- Cô định để tôi chuyển giao cho cô và Lâm gia toàn bộ cổ phần của mình sao? Điều này cô chắc chứ toàn bộ sơ hở ở hồ sơ không nhỏ đâu. Mà cô nghĩ sao khi tôi có thể chuyển giao toàn bộ những thứ đó mà không có quyền lợi của mình. Tôi thừa sức biết những thứ đó đáng giá như thế nào. Không lẽ lại đưa cho cô như thế sao.

Ngọc Nhi biết không dễ dàng gì ăn cái này nên hiện tại Diệp Nhi đem điều kiện bàn ngược dù không muốn nhưng cô vẫn phải đối diện với sự thật.

- Nếu cô thật sự có thể bàn tiếp điều kiện để thương lượng thì tôi sẽ không tiếp tục bàn bạc việc này. Bởi mọi thứ cô hoàn toàn không thể thương lượng được. Hiện tại cái cô có thể đàm phán với tôi chỉ là sự an nguy của con cô thôi. Ngô Long còn sống cũng do cô mà không còn sống thì cũng lỗi tại cô thôi.

Diệp Nhi giật mình khi nghe những lời của Ngọc Nhi nói như thế. Bởi vì bà nghĩ rằng với những gì lợi ích đem lại chắc chắn Lâm Gia phải thương lượng và cho mình điều kiện nhiều hơn là chỉ mỗi một việc của Ngô Long.

- Hừ mấy người như thế xem ra cũng không có thành ý thương lượng đâu. Đây chẳng khác nào bắt tôi ký chuyển nhượng mà không được một phần lợi ích nào trong việc này.

- Đúng vậy! Bà đừng bất ngờ vốn việc gặp bà hôm nay thật sự không cần thiết tất cả những gì hiện tại của Công ty thuốc lá cũng rời vào tay Lâm gia thôi chẳng qua nó phải thông nha đấu gia nhà nước là được. Bà nghĩ nếu như chúng tôi ở phía sau thao tác việc này thì như thế nào? Không phải là công ty hiện tại của ba cũng thuộc về chúng tôi sao.

Ngọc Nhi một bộ dạng cương trực. Cô biết nếu lúc này nhượng bộ sẽ thua Diệp Nhi. Và các tốt nhất để không chế tình hình này là đem những gì

từ Thiếu Kiệt phân tích nói ra cho Diệp Nhi nghe. Đây là việc làm mang tính đánh cuộc hên xui vì nếu Diệp Nhi vẫn giữ vững thái độ như thế chắc hẳn Ngọc Nhi cũng không biết phải làm như thế nào.

- Cô nói như thế thì cần đến đây thương lượng việc này với tôi làm gì mà không thực thi kế hoạch đó đi đợi đấu giá công ty của tôi thế là xong không cần phải tới đây thuyết phục.

Diệp Nhi vẫn cứng rắn giữ vững quan điểm của mình về chuyện này trong khi đó Ngọc Nhi có một chút hơi chùn bước nhưng vẫn không chịu buông bỏ. Bởi cô biết việc này quan trọng như thế nào về sau. Cô cũng không muốn thấy những gì sắp xếp của Thiếu Kiệt chỉ vì mình mà không thể thực hiện được.

Ngọc Nhi âm trầm một chút rồi lắc đầu thờ dài nói với Diệp Nhi đang có vẻ đắc chí trước mặt mình.

- Bà nói rất hay xem như hôm nay tôi chưa tới và con bà không có giá trị đi. Tôi định là nếu bà đồng ý hợp tác thì Ngô Long sau này sẽ không cần phải lo nghĩ gì nữa mà vẫn thoải mái. Giờ thì tôi lại nghĩ khác bà không quý đứa con mình. Ủng hộ cho chúng tôi định để hẳn thành một quân bài sau này có thể đấu lại với tên Thiếu Kiệt ở Lưu Minh và Hà Thúc. Bà cũng biết mà đúng không. Nếu đem ra đấu giá công ty đó chúng tôi sẽ bị bại lộ một phần thực lực của mình thì làm sao có thể giữ thế cân bằng lựa thời cơ đánh đổ họ đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 605: Ngọc Nhi Sv Diệp Nhi (3)

Ngọc Nhi vừa đứng lên vừa cầm bộ hồ sơ mà lúc đầu mình đã đặt xuống bàn. Vừa nói vừa vỗ vỗ bộ hồ sơ vào tay mình. Định quay mặt bước đi. Nhưng cũng chính lúc này. Diệp Nhi mới vội lên tiếng.

- Khoan! Cô nói việc làm này chủ yếu để làm một nước cờ ngầm sau này đối phó bọn Hà thúc. Và con tôi cũng không cần lo lắng gì đến những chuyện khác và sống bình an đúng không?

Diệp Nhi bây giờ đứng lên nhưng bản thân tay mình bị cồng vào trong ghế nên cũng không thể bước đến chặn đường của Ngọc Nhi lại. Bà vội vàng bởi vì cô nhóc trước mặt này thật sự định rời khỏi đây.

Bước chân dừng lại khi vừa hướng ra khỏi cửa của Ngọc Nhi dừng lại xoay người nhìn Diệp Nhi gật đầu đáp lại.

- Hình như tôi vừa nói điều giống như vậy thì phải. Nhưng mà bà đã không hợp tác thì thôi cuộc nói chuyện đến đây kết thúc là được rồi. Tôi đi đây

- Khoang! tôi thương lượng! Tôi muốn mấy người cứu con tôi ra khỏi đó dù cho bằng bất cứ biện pháp nào cũng được. Cứu nó ra khỏi đó để cho nó có cuộc sống an ổn không lo nghĩ gì đến những việc tranh đấu như thế này. Nếu thật sự cô và những người của Lâm gia làm được thì tôi chấp nhận.

Diệp Nhi bây giờ lại đồng ý. Dù sao với sự cương quyết của Ngọc Nhi bà ta thấy được bà chỉ có thể thương lượng việc này với sự bảo toàn cho Ngô Long mà không phải những việc khác.

Những thứ hiện tại của hai nhà chỉ còn lại là Ngô Long bị bắt cóc ở Tam giác vàng mà không phải hai người lớn tuổi đang bị giam lỏng trong thành

phố.

Ngọc Nhi giả vờ suy nghĩ một chút làm như đắn đo lắm trong chuyện này làm cho Diệp Nhi thật sự gấp rút.

- Tôi đồng ý ký thỏa thuận cô cũng hiểu nếu để công khai đấu giá công ty thì đám người Hà thúc cũng đã có thể thu về một số tiền không nhỏ trong việc kinh doanh hàng tháng của công ty. Và việc đấu giá lại không đơn thuần chỉ có mỗi gia đình cô biết đâu lại có cả thằng nhóc kia tham gia vào.

Diệp Nhi cô gắng thuyết phục không để cho Ngọc Nhi rời đi bởi vì ra khỏi căn phòng này sợ rằng không còn có cơ hội để cứu con mình. Dù không biết đây là lời nói thật của Ngọc Nhi và Lâm gia hay không nhưng để đánh đổi hi sinh này để cho Ngô Long được giải thoát và được sống Diệp Nhi đành phải chấp nhận tất cả.

- Cũng đúng nếu bà đã chịu hợp tác thì chúng ta dễ nói chuyện hơn. Đây là hợp đồng kinh doanh đã được làm trước đó. Bà xem đi nếu được bà ký vào đó là xong. Còn việc Ngô Long bà không cần phải lo. Chỉ cần Ngô Long không chết thì cậu ta nhất định sau này sẽ không phải lo lắng điều gì nữa cả.

Ngọc Nhi hiện tại đem từng câu chữ của mình nói một cách thận trọng làm cho Diệp Nhi tin tưởng dù sao cô ở gần Thiếu Kiệt không phải ích cũng phải nhiệm được của hắn một chút gì đó. Giờ đây bắt chước Thiếu Kiệt để cho Diệp Nhi nhầm tưởng đó là một lời hứa hẹn chắc chắn là hoàn toàn có thể thực hiện được.

- Được! tôi sẽ xem xong rồi ký!

Diệp Nhi bây giờ mới ngồi xuống lấy hồ sơ hợp đồng chuyển nhượng cổ phần mà Ngọc Nhi vừa đưa cho mình. bà ta đọc để nắm chắc đây không

phải là một biên bản nhận tội hay là điều gì khác. Sau một lúc lâu. Diệp Nhi mới từ từ hạ bút xuống ký lấy tên của mình lên trên phía cuối bộ hồ sơ kinh doanh chuyển nhượng cổ phần.

- Xong rồi đây! Tôi đã làm theo đúng ý cô rồi đây. Cô phải để cho Lâm gia cứu được Ngô Long giúp tôi nếu không tôi làm ma cũng không tha cho cô.

- bà yên tâm chỉ cần Ngô Long còn sống tôi dám chắc sẽ cứu cậu ta về và sau này cậu ta cũng không cần lo lắng gì nữa. Bà còn việc gì muốn nói nữa không?

Ngọc Nhi cũng không vội rời đi vì sợ Diệp Nhi nghi ngờ dù cho hiện tại cô đã có được chữ ký của Diệp Nhi trên hồ sơ của mình. Và đó là điều Thiếu Kiệt mong muốn nhất hiện tại mà cô đã hoàn thành.

- Có! Tôi nhờ cô sau khi cứu được Ngô Long rồi thì cho nó đến địa chỉ trên điện thoại này. Ở đây có toàn bộ những thứ nó cần sau này. Thân phận mới và những thứ khác cần thiết. Nơi này là nơi tôi chuẩn bị để cho cả nhà rời khỏi quốc gia khi có việc. Nhưng hiện tại chắc có lẽ đã không kịp rồi.

Diệp Nhi nhanh tay bấm vào điện thoại của Ngô Long một dãy tin nhắn lưu lại địa chỉ và ghi chú cách vào căn nhà này làm Ngọc Nhi cũng giật mình. Bởi tài sản của Diệp Nhi chắc chắn phải được niêm phong để sung vào công quỹ. Nhưng giấy tờ đất đai liên quan tới Diệp Nhi sẽ bị kiểm soát. Tại sao lại có tài sản tư nhân ở bên ngoài như thế này?

- Không phải mọi tài sản của cô và gia đình đều đã bị niêm phong rồi hay sao. Hiện tại lại xuất hiện đâu ra căn nhà này nữa. Xem ra cô cũng chuẩn bị rất chu đáo để có thể không phải sống cuộc sống khổ cực khi ra nước ngoài nhỉ.

Diệp Nhi bây giờ cũng gật đầu. Bà cũng hiểu những việc này đưa cho Ngọc Nhi là một sự thật đáng liêu. Nhưng ở những thứ mà bà đã chuẩn bị thì chắc chắn Ngọc Nhi sẽ không đụng đến được.

- Đúng! Đây là tài sản được chuyển nhượng thông qua tên được sửa đổi của Ngô Long và chắc chắn đám người Hà thúc sẽ không tra ra được những tài sản này vì đây là tôi nhờ người khá thao tác mua hộ. Nếu cô gặp Ngô Long nhắn với nó rằng tôi thương nó nhiều lắm. Khi nào đủ thực lực thì hãy quay về nước trả thù. Đừng quá vội vàng hay cứ từng bước một mà làm thôi.

Ngọc Nhi cầm lấy điện thoại của Ngô Long rồi gật đầu với Diệp Nhi đáp lại.

- Được nếu tôi gặp cậu ta chắc chắn tôi sẽ chuyển lại lời bà. Như thế đi việc gặp tôi ngày hôm nay đừng để Lâm Phong biết. Lâm gia đang nghi ngờ hẳn có một mối quan hệ nào đó với lại thằng nhóc kia. Chuyện lần này thì hành lệnh bắt với hai vợ chồng bà hẳn hoàn toàn không báo về cho Lâm gia biết.

Diệp Nhi nghe thấy Ngọc Nhi nói thế cũng gật đầu. Bà hiện tại tin chắc Ngọc Nhi là người của Lâm gia nếu không thì có thể Lâm Phong sẽ xuất hiện ở đây ngay bây giờ để ngăn chặn việc này lại.

- Đúng vậy Lâm Phong là người của thằng nhóc Thiếu Kiệt kia chuyện lần này có một phần do hắn. Cô và Lâm gia nên cẩn thận không khéo lại nổi giặc cho giặc lúc nào không hay. Hắn im lặng như thế nhưng lại là một người thâm sâu khó lường.

- Được! Chuyện này của bà nhắc nhở chúng tôi sẽ để ý. Tôi đi đây! Tuyệt đối không cho ai khác biết việc chúng ta gặp nhau hôm nay đây là bí mật.

Ngọc Nhi gật đầu đáp lại trên khóe môi của cô xuất hiện một nụ cười nhưng nụ cười ấy Diệp Nhi không hề thấy được mà chỉ cho rằng đây là một lời nhắc nhở mình đừng để bại lộ mọi chuyện.

Diệp Nhi ngồi xuống về lại vị trí của mình. Bây giờ Ngọc Nhi cũng cảm theo bộ hồ sơ chuyên nhượng cổ phần và cái điện thoại của Ngô Long trở về.

Thiếu Kiệt ngồi bên phòng bên cạnh cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Hắn cũng thật sự tâm phục khẩu phục với lại cô bé Ngọc Nhi của mình. Khi đánh ra một chiêu tâm lý hay như thế. Hà Vi cũng thấy được toàn bộ mọi chuyện nên mới nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra lần này anh đặt niềm tin vào đúng người rồi đây. Không ngờ một chiêu giả vờ thả để bắt của Ngọc Nhi lại hiệu quả như thế. Nếu là người khác chắc chắn sẽ thua bởi Diệp Nhi rồi. Hiện tại mọi thứ xem như kết thúc hoàn hảo. Đợi đem bà ta về phòng giam rồi thì tới lượt anh gặp Ngô Kỳ.

- Ủ! Ngọc Nhi lần này làm rất được đến cả anh cũng không ngờ. Nhưng mà thành công hiện tại lại phát sinh ra một thứ máu chốt để xem Ngọc Nhi đem gì về cho chúng ta nào.

Bây giờ cánh cửa được mở ra Ngọc Nhi vui cười hơn hờ đem bộ hồ sơ ném vào tay Thiếu Kiệt thở ra một hơi.

- Bà ta đúng là khó chơi thật mém tí nữa là không hoàn thành nhiệm vụ rồi. Đây cái này của anh Xem như thế nào rồi sử lý đi. Thật ngay mai em xin nghỉ học đây, Hao tổn tin thần quá.

Ngọc Nhi vừa đưa cho Thiếu Kiệt cái điện thoại của Ngô Long vừa nói, Trong khi đó Thiếu Kiệt lấy cho cô một ly nước đặt vào tay Ngọc Nhi nói.

- Không anh phải công nhận lần này em thành công mà anh thật sự bất ngờ dù sao cũng cảm ơn em. Hà Vi em nói với là ông Lưu sắp xếp người nắm lấy ba mươi phần trăm cổ phần còn lại nhé xem như lần này Lâm gia thật sự hết công cụ để trở mình rồi.

Hà Vi bây giờ cũng gật đầu! Với những gì vừa rồi xảy ra số cổ phần của Diệp Nhi trong công ty thuốc lá hầu như là đã được chuyển giao một cách hợp pháp và người sở hữu nó lại là Thiếu Kiệt. Việc đem ba mươi phần trăm cổ phần chia lại cho quốc gia là điều hẳn thấy cần thiết để không phải gặp trở ngại gì sau này.

- Ừ việc này em sẽ báo với ông để cho ông Lưu chuẩn bị. Nhưng mà Ngọc Nhi nè lúc cuối Diệp Nhi đưa lại cái điện thoại làm gì đấy. Có việc gì quan trọng nữa à.

- Có chứ sao không! Nhưng có thể là kiếm lợi về cho Thiếu Kiệt rồi. Mà lợi ích bao nhiêu thì mình không biết. Trong lời nhắn của Diệp Nhi chỉ cho một cái địa chỉ bà ta nói ở đó đã chuẩn bị đầy đủ những thông tin cần thiết cho Ngô Long có cuộc sống sau này. Xem ra những thứ này là đồ đạc hoặc gia tài mà bà ta chuẩn bị khi có chuyện thì cùng với chồng con mình trốn ra nước ngoài đấy.

Ngọc Nhi vừa uống cạn ly nước lọc cũng đáp lại Hà Vi làm Thiếu Kiệt thật sự tò mò mở điện thoại lên nhìn xem trong điện thoại nội dung nó bao gồm những gì. Nếu thật sự đây là tài sản bí mật của Diệp Nhi chuẩn bị khi bất trắc thì chắc hẳn sẽ không ít. Mà Ngô Long hiện tại đi về miền cực nhọc thì hẳn chỉ cần đợi để hợp thức hóa về mình là xong.

Cảm ơn đọc giả khongkhoc002 Đã tặng 1 kim đậu quà sinh nhật mình cảm ơn bạn. Cầu mọi người buff kim đậu ủng hộ tác giả để mình có thêm thu nhập và có thêm điều kiện theo đuổi đam mê.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 606: Tôi Là Người Tốt

Lâm Phong bây giờ mới bước vào trong phòng. Hắn vừa sắp xếp để cho Diệp Nhi trở lại phòng giam và thay vào đó bằng Ngô Kỳ. Lâm Phong hầu như không lộ diện ra mặt chỉ để cho người bên dưới mình làm việc mà quan sát.

- Thiếu Kiệt mọi thứ đã chuẩn bị xong. Ngô Kỳ đã được đưa vào phòng thẩm vấn rồi. Cậu xem tranh thủ thời gian càng nhanh càng tốt. Hiện tại để lâu chắc chắn những người kia sẽ biết đấy. Dù sao thì việc cậu đến đây này giờ chắc chắn cũng sẽ có tiếng gió.

Thiếu Kiệt gật đầu dù sao những việc như thế này chắc chắn sẽ để lại chút thông tin chưa chắc rằng trong những người thân tín của Lâm Phong lại không tiết lộ ra những việc này.

- Được rồi! Cũng không mất nhiều thời gian đâu. Tôi đã chuẩn bị xong hết rồi.

Lâm Phong bây giờ gật đầu ngồi lại trong phòng để cho Thiếu Kiệt đi qua bên phòng thẩm vấn nơi đó có một người đàn ông đang ngồi chờ đợi.

Hắn cũng không biết rằng tại sao mình lại bị gọi ra đây vào lúc đêm hôm khuya khoác thế này. Dù việc thẩm vấn tội phạm ban đêm không phải là mới lạ nhưng nó thật sự không nên áp dụng với Ngô Kỳ hắn. Đơn giản mọi thứ hắn cũng không có gì để khai.

Làm đến chức vụ của mình hắn hiểu rõ quá trình thu thập chứng cứ này ra sao. Để có thể lấy được tin tức từ miệng hắn thì quả thật khó khăn không nhỏ.

Thiếu Kiệt đẩy cánh cửa bước vào trong phòng nhìn Ngô Kỳ đang ngồi đó mỉm cười một cách rất tự nhiên. Hắn vừa bước lại cái ghế ngồi trước mặt của Ngô Kỳ vừa nói.

- Chào ông xem ra ông cũng không tệ đây là lần đầu chúng ta gặp đi.

- Mày! Mày sao lại ở đây? Mày đem tao đến chỗ này ban đêm ban hôm thế này. Mày không biết là giờ này là giờ nghỉ ngơi sao.

Ngô Kỳ thật sự bất ngờ vì những gì mình thấy được. Bản thân hắn thấy rằng việc gặp Thiếu Kiệt ở Ngọc Châu như thế này rất khác thường.

- Ông ở trong nhà lao này xem như rất nhàn hạ đi. Vậy là tôi phải xem xét lại rồi. Ông bà ta vẫn thường nói nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại (*). Xem ra điều này không đúng với ông nhỉ. Hôm nay gặp ông có một chút vấn đề thôi. Dù sao tôi cũng phải biết mặt mũi ông tròn méo thế nào chứ đúng không.

Thiếu Kiệt kéo cái ghế ra xa cái bán ngồi xuống gác hai chân mình lên cạnh bàn nhìn Ngô Long. Hắn thông thả như chưa từng có gì, Dù cho Ngô Kỳ hiện tại đúng là lo nghĩ không như khi còn tại chức nhưng đó là việc của hắn mà Thiếu Kiệt thì không quan tâm.

- Mày muốn nói vấn đề gì nói đi! Tao biết mày đến đây chặn tốt làm gì. Mày bắt cóc con tao đúng không. Nó như thế nào rồi.

Ngô Kỳ ánh mắt giận giữ nhìn Thiếu Kiệt nhưng vẫn cố gắng hỏi thăm tin tức của con mình là Ngô Long. Dù sao thì nếu có bị bắt cóc từ Thiếu Kiệt thì Ngô Long vẫn còn có thể thoát hoặc nói đúng hơn là an toàn không bị gì. Đó chính là ý nghĩ của Ngô Kỳ hiện tại.

- Cũng không khác biệt gì ông lắm. Nhưng hắn cũng không cần phải lo nghĩ nhiều như ông hao tổn tin thần làm gì. Cũng không vòng vo nữa. Tôi

nói thẳng luôn gặp ông hôm này chỉ muốn biết mặt mũi ông thế nào. Với lại cần một chút gì đó để làm quà thôi.

Ngô Kỳ nghe Thiếu Kiệt nói thế chỉ im lặng. Hắn không biết Thiếu Kiệt muốn làm việc gì. Hơn nữa nếu gặp mặt cả hai cũng không có gì để nói. Nếu nói Thiếu Kiệt là con hắn thì còn có thể nhưng mà việc gặp mặt này cũng không đi đến đâu bởi Ngô Kỳ đâu thừa nhận đứa con này.

- Mày đứa con hoang kia mày muốn gì nói lẹ đi để tao còn đi ngủ. Mày đến đây thì uy thì được gì hả.

- Cũng không có gì. Vấn đề đơn giản thôi. Tôi và ông đều có công việc của nhau. Ai cũng hiểu tôi là con Hoang như mà bố tôi lại là người nào. Thế thì trước khi ông chết cũng phải bỏ ra một chút gì đó để tôi làm ma chay chứ. Cứ như thế này sao mà được. Tôi lại phải đem ông về làm đám mà không được lợi lộc gì sao. Nếu không đem ông về lại nói là bất hiếu. Thật tiếng nói của người không hiểu chuyện mệt lắm.

Thiếu Kiệt một mặt bình tĩnh nói ra những vấn đề xem như là không có gì quan trọng. Bởi việc này là việc thường tình. Ngô Kỳ chết đi ai sẽ làm đám thì còn chưa biết nhưng hắn thế nào cũng sẽ gặp không ít những lời nói như thế.

Hắn đã từng thấy qua khá nhiều việc như thế bố và con cái gây thù đến cuối cùng bố chết đi thì con cái lại phải lo đám trong khi đó người bố chưa từng lo cho đứa con mình một ngày nào.

Ngô Kỳ cũng như thế nếu Ngô Kỳ chết chưa biết ai sẽ làm đám nhưng nếu những việc này đồn ra ngoài thì sẽ không ít người sẽ nói Thiếu Kiệt đại loại những câu như.

“Thằng này không được! Bỏ mấy mà không để ta. Dù cho hận thù có cỡ nào đi nữa chết rồi thì thôi. Đàng này lại không để tan không hiểu nó có biết câu nghĩa tử là nghĩa tận không..”

Những câu này sẽ làm mọi thứ của Thiếu Kiệt gặp một chút trắc trở nếu nhưng những người kinh doanh chung hoặc hợp tác nghe lời đồn thổi. Mà khó khăn trong kinh doanh dù chỉ là nhỏ nhất nhưng cũng không thể xem thường.

- Tao không có một thằng con như mày cũng không cần mày phải làm ma chay cho tao. Con tao còn đó thì nó sẽ làm. Mày chắc chắn sẽ không cần để tang cho tao đâu thằng con hoang.

Ngô Kỳ bây giờ một mặt hùng hổ xem chuyện này như là điều không thể chấp nhận được. Hắn đi đến bước đường hôm nay cũng là do Thiếu Kiệt ban cho. Hiện tại nếu để Thiếu Kiệt lo hậu sự của hắn sau khi chết hoặc để tang với danh nghĩa là con thì Ngô Kỳ thật sự không cam tâm.

Nhưng mà ngược lại Thiếu Kiệt chỉ cười nhẹ một cái từ tốn nói.

- Tôi biết chứ gia đình ông danh gia vọng tộc làm sao chấp nhận một đứa con như tôi. Ông thì thế nhưng mà ngoài miệng đám người kia không giữ được đâu. Ông thấy sao chuyện này chắc đơn giản mà đúng không.

Bây giờ bên ngoài một người cảnh sát bước vào đem theo ca cà phê và một ít đồ ăn. Cùng với giấy bút cần thiết. Ngô Kỳ cũng giật mình trước những gì mình đang thấy. Phạm nhân được ăn ngon uống ngon lại có cả giấy bút để viết di chúc thì hẳn số phận của hắn chưa bị định tội lại bị bức hại chết ở nơi này là không thể nào.

- Mày làm gì đó. Tòa án chưa xử tội tao. Mày không có quyền làm như vậy.

- Ông có bị điên không, đồ ăn này của tôi ai nói dành cho ông bao giờ. Thấy ông ở trong đây cũng được muốn ăn thì để tôi nói người chuẩn bị. Dù sao cũng chỉ là một bữa cơm thôi.

Người cảnh sát đem đồ ăn vào lúc này gật đầu đi ra. Trên bàn món ăn vẫn nằm ở đó Thiếu Kiệt mới ngồi nghiêm chỉnh lại trước mặt Ngô Kỳ nói.

- Dem giấy viết vô để ông viết mai một không cho tôi để tang thôi. Cũng có thể xem đây là một bản di chúc nháp cũng được. Dù sao tuần tới ông cũng bị hành hình. chuẩn bị viết trước một chút cũng tốt. À Ngô Long ông có muốn để lại gì cho hấn không. Vốn tôi định giết hấn nhưng gì lại là anh em nên tôi không giết hấn. Ông có thể nhắn gửi gì với hấn thì viết vào đó luôn dù sao cũng là anh em. Nên tha được thì tha mấy người giờ đi đến con đường này rồi. Tôi cũng rộng lượng đôi chút.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa gấp một chút đồ ăn bỏ vào miệng mình. Còn khảy ca cà phê uống một hớp. Ngô Kỳ bây giờ bị đánh thức ban đêm trong nhà lao lại không có đồ ăn ngon cái bụng hấn hiện tại như đang biểu tình chống lại hấn. Thiếu Kiệt nghe như thế cũng cười cười nói.

- Xem ra ông đói cũng không ít nhĩ. Được rồi ông ghi giấy đó xong tôi với ăn ngồi ăn cùng nhau. Không thôi ông lại nói giở quẻ chọc quê ông. Tôi làm như thế là tốt lắm rồi đấy. Dù sao tôi cũng là người tốt.

Ngô Kỳ. Thấy Thiếu Kiệt ngồi ăn một miếng trước mặt mình. Lại thêm hấn nói về Ngô Long như thế cũng có chút nghi ngờ.

- Mà giám chắc mà không làm gì con tao không?

- Tôi mà đụng tới hấn một cọng tóc tôi đi đầu xuống đất cho em xem. Nói Thật không tin đợi nói những lời giả dối mới tin sao.

Thiếu Kiệt một mặt kiên quyết nói mình không làm gì Ngô Long. Thậm chí còn chưa đụng tới là sự thật nhưng mà phòng kế bên một đám người không nhìn được phải cười không dứt.

Họ biết Thiếu Kiệt nói thật hẳn không đụng tới Ngô Long mà để người khác đụng thậm chí hẳn còn không đề cập tới Ngô Long còn sống hay đã chết. Hẳn chỉ muốn Ngô Kỳ nhắn gửi với con mình mà không nói là tên này đã chết. Lâm Phong thấy mọi người cười như thế cũng khó hiểu hỏi.

- Mọi người làm sao vậy? Thiếu Kiệt sao lại tốt thế cho Ngô Kỳ nhắn gửi thông tin cho con mình sao? Lại con tha cho thằng kia nữa. Cậu ta làm vậy khác gì thả hổ về rừng.

Hà Vi nghe Lâm Phong thắc mắc cũng cười cười đáp lại. Dù sao chuyện của Ngô Long sớm muộn gì cũng có người biết nhưng ở địa phận tam giác vàng thì không thể quy tội và trách nhiệm trong nước được.

- Ủ Thiểu Kiệt anh ấy rất hiền không đụng tới Ngô Long mà để cho Người khác đụng một ít trên người Ngô Long thôi, Hiện tại cõi trời thả hẳn về với đất mẹ rồi, Anh ấy rất hiền ông vậy mà cũng tin lời nói của Thiếu Kiệt. Ông không thấy anh ấy không đề cập gì đến sự sống chết của Ngô Long sao.

Lâm Phong bây giờ mới vỡ lẽ ra một chuyện toàn bộ mọi thứ Thiếu Kiệt làm chỉ để qua mặt Ngô Kỳ. Để hẳn viết lại di chúc cho mình khỏi phải để tang sau này và không mang tiếng là bất nghĩa.

- Xem ra sau này phải nghe thật kỹ mới được không thì sẽ bị Thiếu Kiệt lừa gạt giống như Ngô Kỳ đang rơi vào mê trận bên kia mắt.

(*) Một ngày nằm trong nhà giam, chỉ thời gian rất dài. Tục ngữ có câu: » Nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại « (một ngày trong nhà giam thì dài

bằng nghìn năm ở bên ngoài).

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 607: Đồi Đồ Ăn

Mọi người nhìn vào màn hình thấy Ngô Kỳ đang cầm bút viết lại những gì cần thiết để Thiếu Kiệt không để tang hấn cũng thấy lời của Lâm Phong không sai. Nhưng vì quen với tính cách của Thiếu Kiệt nên họ biết khi nào Thiếu Kiệt sẽ làm như thế. Và chỉ khi nào nói chuyện với những người trực tiếp đối đầu với mình mới nói những lời như thế này.

- Không hấn. Thiếu Kiệt chắc còn điều gì đó. Nếu không thì cũng không gặp Ngô Kỳ chỉ vì điều này đâu. Cậu ấy trước giờ chưa cần để tâm đến lời nói của những người bên ngoài đánh giá mình.

Ngọc Nhi bây giờ mới nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người biết cô thấy trong việc này Thiếu Kiệt còn có cái gì đó không đúng cho lắm trong hoàn cảnh này.

Nhã Oanh với Hà Vi cũng gật đầu. Lý Bân thì ngồi một bên thư giãn bây giờ mới lên tiếng nói.

- Anh Kiệt trước giờ chưa làm gì không có mục đích. Cũng như lần này tham gia giải thi đấu game vậy. Mới đầu cứ tưởng là Anh Kiệt vui đùa nhưng mà hiện tại mới biết được ý nghĩa trong đó. Nên chuyện này chắc chắn không như mình thấy. Nhưng mà cứ xem Anh Kiệt làm gì rồi mới biết được.

Lý Bân vừa nói vừa nhìn vào màn hình thu hút ánh nhìn của mọi người còn Thanh Hàn lúc này bỗng nhiên mới nhận thức thêm được một mặt nào đó của Lý Bân vì hấn lúc này hoàn toàn tự tin rất khác với cái vẻ rụt rè không đáng tin hấn ngày.

Ngô Kỳ hiện tại đang ghi những dòng chữ vào tờ giấy mà Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mình thì bị chính giọng nói của Thiếu Kiệt làm cho giật mình.

- À Quên nữa! Ông đây dù sao thì sớm hay muộn chi cũng chết nên cũng nên ghi vào xác nhận tôi là con của ông cho rồi. Như thế để tôi không phải để tang cũng là hợp lý theo di chúc. Nếu không cũng không ổn lắm đâu. Đối bên cũng tự nhiên không biết làm sao đây.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ngô Kỳ dừng bút một lúc rồi mới gật đầu nói.

- Được! Mày muốn thì tao ghi. Tao hi vọng mày giữ lời để cho con nào sống cuộc sống yên bình mà không bị điều gì nguy hiểm. Nếu không ta làm ma cũng không tha cho mày trong chuyện này.

- Cam đoan với ông là Ngô Long sẽ yên bình và không gặp điều gì nguy hiểm hết. Nói mãi tôi đã nói là tôi không đụng tới hấn một cọng tóc mà ông lo quá rồi.

Thiếu Kiệt nghiêm túc nói lời này cho Ngô Kỳ. Hấn thấy hai vợ chồng của Ngô Kỳ và Diệp Nhi rất thích làm ma. Đã chết rồi mà cũng còn thích làm cô hồn không siêu thoát để còn ám người khác.

- Mày nói được thì làm được đấy.

Bây giờ người cảnh sát ban này mới đem vào những đồ ăn giống như của Thiếu Kiệt đặt trước mặt Ngô Kỳ. Thiếu Kiệt bây giờ mỉm cười nói.

- Ông xem đồ ăn đã đem lên rồi đây viết nhanh đi rồi còn ăn nữa chưa. Không thì ăn xong rồi lại viết thì chẵn khác nào tôi lại ngược đãi. Ăn uống no nê về phòng ngủ một giấc tới sáng thoải mái chẵn phải lo bên ngoài. Chắc nhiều người cũng muốn được như thế.

Ngô Kỳ vừa viết vừa bị Thiếu Kiệt chọc giận nhưng hắn thấy lời này cũng đúng. Nếu ăn xong rồi viết thì cũng tốn thời gian nhìn nhau tốn công. Còn hắn có thể viết xong cho Thiếu Kiệt ra về còn mình ngồi ăn một mình như thế tốt hơn.

Tay của Ngô Kỳ bắt đầu viết nhanh chóng nhất có thể dù sao thì bụng đói vào lúc đêm khuya giờ có đồ ăn đến lại không ăn được mà phải đợi chờ hắn cũng thấy không thấy thoải mái.

Thiếu Kiệt bây giờ không nói gì nữa mà ngồi một chỗ nhìn Ngô Kỳ viết xong tờ giấy của hắn chuẩn bị miệng mỉm cười một nụ cười hài lòng. Đợi cho Ngô Kỳ ghi xong tờ giấy đưa cho Thiếu Kiệt hắn mới nói.

- Xong rồi ăn thôi. Dù sao đây cũng là buổi ăn đầu tiên cũng là buổi ăn cuối cùng của tôi với ông. Sau này không gặp lại nữa ông đừng quên tôi và ông cũng có cơ hội gặp nhau.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa kéo khay đồ ăn của mình đến trước mặt hắn cầm lên muống nĩa của mình và đem đồ ăn bỏ vào miệng. Ngô Kỳ suy nghĩ một chút gì đó nhìn vào khay đồ ăn trước mặt mình. rồi liếc qua nhìn Thiếu Kiệt.

- Tao muốn đổi khay đồ ăn của mình với mày. Tao nghi ngờ mày bỏ thuốc gì đó vào trong đồ ăn.

Ngô Kỳ đem suy nghĩ nhất thời của mình ra nói với Thiếu Kiệt. Hắn nghi ngờ điều này cũng có lý do. Dù sao tự nhiên Thiếu Kiệt gặp hắn lại có thể để hắn ăn một buổi như thế chắc chắn là có vấn đề. Dù đây chỉ là ý nghĩ của Ngô Kỳ nhưng hắn thấy đây là việc nên làm và thích hợp dù sao phòng ngừa cũng không hại gì.

- Ông chắc không? Đồ ăn bên này của tôi đã ăn rồi đấy. Ông chấp nhận như thế sao? Ăn thừa đồ ăn của tôi à?

- Tao dù ăn thừa đồ ăn của mày cũng không muốn mình chết một cách không minh bạch. Mày không đòi chắc chắn là mày có vấn đề.

Ngô Kỳ thẳng thừng nói ra những gì trực tiếp nhất để cho Thiếu Kiệt hẳn nghe thấy cũng mỉm cười. Xem ra việc Ngô Kỳ sợ bị hại là có thật đi.

- Ông muốn đổi thì đổi. Nhưng mà có cần đổi luôn dụng cụ ăn uống như muỗng nữa không. Nếu đổi tôi đổi luôn cho. Ngược đời đồ ăn mới lại không ăn đi ăn đồ ăn cũ hẳn hiểu được.

Thiếu Kiệt vừa đáp lại lời của Ngô Kỳ vừa định đứng lên đổi đồ ăn thì hẳn đã bị Ngô Kỳ ngăn lại.

- Kệ tao! Không cần mày lấy để tao.

- Được ông muốn làm thì ông làm!

Ngô Kỳ tự thân thay đổi đồ ăn của mình. Hẳn dùng một tay của mình cầm tới khai đồ ăn của Thiếu Kiệt và đổi lấy khay của mình hẳn lo lắng mình bị độc chết đến mức đổi luôn cả ca cà phê của Thiếu Kiệt.

- Tôi nói ông đúng là lo lắng không đâu. Dù sao thì cũng chỉ là một buổi cơm thôi mà tôi độc chết ông làm gì trong khi đó ông chỉ còn có hơn một tuần nữa là xong đời. Tôi giết ông bây giờ hẳn có lợi ích gì. Thôi ông đã muốn thế thì xem như xong.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống vừa ăn lấy phần đồ ăn mới của Ngô Kỳ đem qua làm cho Ngô Kỳ suy nghĩ một chút khi thấy hẳn ăn uống không có vấn đề gì. Ngô Kỳ mới đem đồ ăn của Thiếu Kiệt đã được hẳn đổi bắt đầu ăn.

Thời gian dần trôi hai người cũng không nói gì với nhau. Chỉ có Ngô Kỳ ngồi đó và Thiếu Kiệt. Khi dùng hết đồ ăn của mình Thiếu Kiệt mới uống một chút cà phê để trên bàn nói.

- Thôi tạm biệt ông. Hôm nay đến đây thôi. Ông ăn xong rồi sẽ có người đưa ông về phòng giam của mình. Ca ca phê con lại nếu ông muốn uống hoặc đem vào phòng giam riêng của mình đều có thể tôi đi đây.

Thiếu Kiệt bây giờ đứng dậy rời đi. Ngô Kỳ cũng không hiểu được mục đích của hắn là gì. Chỉ với một tờ giấy không cần để tang và xác nhận một chút thân phận là được. Nhưng hắn cũng không cần thiết muốn Thiếu Kiệt nhìn nhận và làm đám tang cho hắn. Ngô Kỳ hắn tưởng rằng khi hắn chết đi sẽ có Ngô Long đứng ra làm việc này cho mình.

Trong khi đó mục đích của Thiếu Kiệt đã đạt được trong khi đó Ngô Kỳ vẫn không hề hay biết. Thiếu Kiệt bây giờ trở về trong phòng của mọi người cười đùa. Chỉ có Hà Vi và Ngọc Nhi đang thắc mắc hắn đã làm việc gì và mục đích thật sự của việc gặp Ngô Kỳ để làm chi.

- Thiếu Kiệt vậy là xong rồi ư?

- Ừ xong rồi anh chỉ cần có thể thôi. Lâm Phong với cương vị giám đốc sở cảnh sát của ông chắc xác nhận tờ giấy này là di chúc được chứ.

Thiếu Kiệt đưa cho Lâm Phong tờ giấy mà Ngô Kỳ đưa. Đọc qua sơ lược không thấy vấn đề gì Lâm Phong gật đầu

- Không có vấn đề gì. Việc này diễn ra trước mắt nên xác nhận được. Để tôi đi đóng dấu và ký tên.

Lâm Phong nói dứt lời liền nhanh chóng đi lấy con dấu và chữ ký để ký xác nhận lên tờ giấy của Thiếu Kiệt đã đưa cho mình. Hà Vi bây giờ vẫn chưa hiểu được Thiếu Kiệt định làm gì nên cũng thắc mắc.

Nếu thật sự Thiếu Kiệt hẳn chỉ muốn gặp được Ngô Kỳ để cần một tờ giấy như thế này thì không cần xuất hiện ở Ngọc Châu cũng vẫn có thể làm được. Tại sao hẳn lại chỉ đến đây nói vài điều và dùng một bữa ăn đơn thuần với Ngô Kỳ trong một phòng thẩm vấn.

- Thiếu Kiệt! Em vẫn chưa hiểu lắm những việc anh làm vừa rồi. Trong này có bí ẩn gì mà em và mọi người không biết đúng không.

- Có thì chắc có rồi đấy nhưng mà nói ở đây chắc không ổn lắm về nhà rồi anh sẽ nói cho mọi người nghe. Ngọc Nhi em cho đám người Connor chụp lại hình ảnh của Ngô Long đã chết gửi về cho anh. anh cần dùng nó để xác nhận giấy chứng tử cho Ngô Long. Hẳn chết rồi cũng cần có tờ giấy thông hành đi điện diêm la chơi.

Ngọc nhi gật đầu. Chuyện này không khó. Dù sao thì chỉ là chụp ảnh của một người đã chết giống như lấy một hình ảnh thông tin cần thiết mà thôi.

Lâm Phong bây giờ trở về với tờ giấy mà Ngô Kỳ đã ghi có chữ ký và xác nhận có cảnh sát làm chứng cho những gì hẳn ghi hoàn toàn là sự thật là xong.

- Thiếu Kiệt tờ giấy của cậu đây. Ngô Kỳ hẳn ăn xong tôi sẽ cho hẳn về lại phòng giam.

Thiếu Kiệt bây giờ mới bình tĩnh nổi ra một việc với Lâm Phong.

- Ừ! Tối này hủy hết tất cả mọi thứ nhất là việc trong phong của Ngô Kỳ có thể. Lát nữa đem hẳn về phòng đổi cho hẳn ca cà phê khác. Còn nữa hai cái ca cà phê hôm nay rửa thật kỹ cất đi là được. Ngay mai Ngô Kỳ có chuyện gì chúng ta không hề liên quan. Chúng tôi cũng chưa bao giờ đến đây là được.

Mọi người lúc này cũng người không hiểu được việc gì chỉ có Lâm Phong đứng đó gật đầu dường như hắn đã biết mọi chuyện diễn ra trong phòng thám vấn đối với Ngô Kỳ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 608: Hấn Có Máy Bay Riêng Mà

Lời của Thiếu Kiệt làm mọi người ngẩn ra. Đơn giản vì điều này họ hiện tại không biết nữa thì làm gì. Tôi nay Ngô Kỳ có xảy ra chuyện mà việc chuyện gì đến hai ca cà phê thì chắc chắn không phải điều tốt lành gì.

Lâm Phong một mặt trấn tĩnh với những biểu hiện bình thường của mình nói.

- Cậu yên tâm. Dù sao thì hiện tại hấn vẫn chưa bị gì. Đợi đến lúc bị thì cậu đã về Lưu Minh. Nếu ngày mai có tin tức gì thì chỉ có thể là do hấn đột quy mà chết thôi. Không can hệ gì đến chúng ta.

- Ừ ông lo liệu việc đó đi. Chúng tôi hiện tại bay về Lưu Minh đây. Còn việc gì gấp thì báo lại cho tôi. Mọi người về thôi. Hành trình hôm nay đến đây là được rồi.

Thiếu Kiệt nhìn mọi người trong phòng mới lên tiếng. Trong khi đó ở đây mọi người có thắc mắc của mình nhưng Thiếu Kiệt không kể rõ thì chắc chắn có lý do. Hấn chỉ nói như thế cũng đủ để mọi người hiểu ra vấn đề.

Tiền nhóm người của Thiếu Kiệt ra xe Lâm Phong nhìn theo chiếc xe dần khuất dạng lắc đầu một cái nhìn về phía hành lang phòng giam sau đó trở về phòng của mình. Dù sao thì hôm nay hấn đã nhận việc trực đêm bên dưới có chuyện gì cũng không thể nào trách hấn ở trên. Nhưng việc Ngô Kỳ sẽ chết trong đêm nay quan trọng là lúc nào thì chưa biết được.

Màn đêm của bầu trời lúc này là một mảng đen. Dưới những gì nhìn thấy được nó hiện rõ cơ sóng từ xa đang hình thành. Bởi vì sắp tới sẽ có

những người sẽ phải lựa chọn hoặc là phục tùng hoặc là bị bắt và kết thúc cuộc đời mình sau song sắt.

Tận ba giờ sau đó Thiếu Kiệt và mọi người lúc này đã ở trong nhà của mình tại Lưu Minh trên đường bay về đây tất cả đều im lặng họ rất muốn hỏi việc gì đã xảy ra cho Ngô Kỳ và tại sao Thiếu Kiệt lại làm như thế. Trong khi đó Thiếu Kiệt hẩn chỉ nhắm mắt im lặng không nói gì trong suốt chuyến đi trở về làm mọi người tò mò bất an trong lòng.

Bước chân vào đến nhà Thiếu Kiệt ngồi xuống phòng khách trong khi đó lần lượt mọi người đều như thế ai cũng muốn Thiếu Kiệt trả lời câu hỏi thắc mắc trong lòng mình.

Hà Vi là người nhanh nhất bởi nếu Ngô Kỳ có mệnh hệ nào xem như Thiếu Kiệt là người gây án nhưng việc đó là hoàn toàn trái pháp luật. Mà cô thấy không cần thiết phải diễn ra trong khi đó một tuần sau Ngô Kỳ đã bị hành quyết.

- Thiếu Kiệt em cần một câu trả lời thỏa đáng. Tại sao anh lại làm việc này. Anh có hiểu như thế là phạm pháp hay không?

- Có những việc pháp luật không thể nào can thiệp được. Anh xác nhận việc này anh làm nhưng đó là việc nên làm. Anh chỉ xúc tiến nó nhanh hơn một chút thôi. Nếu không Ngô Kỳ và Diệp Nhi sẽ chạy thoát được vụ việc này.

Mọi người im lặng riêng Hà Vi không tin vào những gì mình được nghe thấy. Ngô Kỳ với Diệp Nhi làm sao có thể thoát được. Họ không phải hiện tại còn ở trong nhà giam chuẩn bị tới ngày hành quyết hay sao.

- Không thể nào Ngô Kỳ với Diệp Nhi làm sao có thể thoát được anh nói đùa sao? đã đến hiện tại hai người đó làm sao chạy thoát được. Điều này

hoàn toàn là phi lý.

- Trước khi đến Ngọc Châu anh cũng có cảm giác điều này là phi lý chỉ có thể do trực giác mang đến. Nhưng hôm nay gặp cả hai người Ngô Kỳ và Diệp Nhi thì trực giác này của anh lại đúng một phần nào. Anh chắc chắn họ sẽ được cứu khỏi bị hành hình còn trốn ra nước ngoài một cách an toàn. Đây là bản năng khi thấy được động thái của Diệp Nhi và Ngô Kỳ.

Thiếu Kiệt dựa vào lưng ghế thờ dài nói ra nhưng gì trực giác của mình nhận định được làm cho Ngọc Nhi với Nhã Oanh nhìn nhau. Ngọc Nhi đối diện với lại Diệp Nhi mà vẫn không phát hiện điều này trong khi đó Thiếu Kiệt chỉ quan sát lại nhận ra được những thứ này thì không thể nào.

- Thiếu Kiệt! Em hầu như không thấy được bà ta có điều gì khác lạ vậy tại sao anh dám chắc bà ta với chồng mình lại có một kế hoạch được giải thoát.

Ngọc Nhi giờ mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt. Vì không hiểu Thiếu Kiệt tìm đâu ra điều bất thường ở hai vợ chồng này.

- Thứ nhất khi em nói số phận của bà ta với chồng của mình được định đoạt bà ta không có dáng vẻ kích động hay là gì hết để nói hai vợ chồng này đã chuẩn bị đi chết thì anh không nghĩ vậy. Hai người này đã nhận được tin tức này trước đó mới có đủ điều kiện bình tĩnh như thế. Ngọc Nhi và mọi người ở đây nếu lần đầu tiên biết mình còn một tuần để sống sẽ ra sao nào. Đừng nói với tôi là cũng tự tin như bà ta đấy. Trước cái chết đang tới gần ai cũng lo lắng sợ xệch nhất là khi chậm chậm chờ đợi đến thời khắc chết càng là nỗi sợ không tên.

Mọi người bây giờ mới nhớ lại những gì mà Diệp Nhi đã làm. Bà ta hoàn toàn không có dấu hiệu gì cho thấy mình sẽ là người như thế. Hơn nữa

là những gì đối diện với Ngọc Nhi bà ta hoàn toàn không lo lắng mình sẽ chết ra sao.

- Đúng thật! Bà ta không hề lo lắng gì hết nhưng nếu bà ta biết mình sẽ sống tại sao lại đồng ý cam kết với mình về công ty thuốc lá? Bà ta không phải là nắm chắc mình được cứu thì công ty bà ta vẫn kiếm ra tiền mà?

Nhã Oanh nhớ lại được những gì Diệp Nhi đã làm trong phòng thẩm vấn cũng đưa ra nghi vấn của mình. Trong khi đó Thiếu Kiệt cười nhẹ một cái lắc đầu.

- Em khờ vậy Nhã Oanh. Nếu mà Diệp Nhi và Ngô Kỳ rời khỏi quốc gia thì những tài sản như công ty thuốc lá họ cũng không còn đụng đến được. Thay vào đó bà ta thương lượng việc này chỉ để đổi về mạng sống cho Ngô Long. Khi bà ta biết Ngô Long còn sống thì bà ta đã chuẩn bị đem ra đổi rồi nhưng vẫn vờ như là lợi ích còn quá nhỏ. Nếu đúng ra cuộc thương lượng giữa Diệp Nhi và Ngọc Nhi thì Ngọc Nhi là người bại trong tay bà ta.

Ngọc Nhi bây giờ im lặng cô cố nhớ lại hành động của Diệp Nhi và từng lời nói của bà ta đã làm gì và thương lượng với mình ra sao. Trong khi đó việc lợi ích của công ty thuốc lá quá lớn mà điều kiện trao đổi quá nhỏ làm cho Ngọc Nhi tưởng chừng như bà ta không muốn đánh đổi.

- Nếu thật sự là như thế thì việc thương lượng này của em bại trong tay bà ta không sai. Nhưng em không hiểu bà ta và Ngô Long lấy đâu ra tự tin để biết rằng mình thoát khỏi án tử mà chỉ lo cho sự sống của Ngô Long.

- Nếu anh đoán không nhầm thì việc tử hình của Ngô Kỳ và Diệp Nhi được giấu kín và trong nội bộ hiện tại vẫn còn không ích người phe phái của họ không bị đụng tới. Hơn nữa hai người kia cũng không phải là con hồ giấy họ tuy bị giam lỏng nhưng vẫn có thể làm được một chút việc tương đối lớn.

Hà Vi im lặng một lúc lâu điều của Thiếu Kiệt nói không phải không có khả năng dù rằng rất nhỏ nhưng nó vẫn tồn tại. Nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại tin chắc rằng Diệp Nhi và Ngô Kỳ sẽ có đối tượng nào đó cứu thoát khỏi bị hành hình thì cô hoàn toàn không hiểu được,

- Thiếu Kiệt liệu anh có phán đoán sai không việc này em thấy rất mơ hồ tuy hai người kia thật sự có thể làm được. Nhưng họ bị giam lỏng như thế cũng không có quyền hành điều người đi đâu cũng không thể rời khỏi nơi đang cư ngụ vậy làm sao họ làm được.

Thiếu Kiệt biết cô nàng Hà Vi cũng cần phải có một lời giải thích thuyết phục nếu không cô nàng sẽ không đồng ý với những lập luận mình đưa ra.

- Theo anh đoán là được. Ngô Minh sống cũng lâu làm việc cũng nhiều năm sẽ có một số thứ ông ta giả vờ như không thấy. Những chuyện đó khiến người khác nợ ông ta một phần nhân tình hiện tại ông ta cần người đó trả nếu giới giang hồ trọng tình nghĩa và được một phương thế lực cho phép họ sẽ cướp người.

Hà Vi bây giờ mới gật đầu đồng ý cả ông cô cũng như thế thì Ngô Minh chắc chắn cũng sẽ có không ít thì nhiều. Vì ai cũng từ bước thấp đi lên trải qua những gì bên dưới thì những thế lực như thế này là điều chắc chắn phải có.

- Nhưng cướp người chưa chắc là hai người họ đã sống. Đám người kia đâu biết được khi nào sẽ hành quyết đâu mà tiến hành cướp người được. Nhưng mà chỉ với như thế thì sao anh dám chắc là Ngô Kỳ với Diệp Nhi được cứu thoát chạy được ra nước ngoài?

Hà Vi hỏi Thiếu Kiệt như thế mọi người đều gật đầu. Dù sao thì tất cả thủ tục để có thể bay ra nước ngoài không đơn giản nói muốn bay là bay. Bên an ninh sân bay sẽ thắt chặt về vấn đề đối với các nhân viên quan chức

nhà nước nằm trong diện cấm bay. Họ sẽ không được phép rời khỏi quốc gia khi chưa được phép.

- Đơn giản lắm. Chính vì những gì Diệp Nhi để lại cho Ngô Long đã nói lên tất cả. Bà ta tại sao lại có thể giao việc này cho một người như em. Nếu như đây là tài sản thật sự thì chắc chắn không thể nào giao lại trong tay em nhờ chuyển cho Ngô Long như vậy. Ở trong nhà này anh nghĩ có thể là tài sản chung dành để trốn ra nước ngoài ưu tiên là hộ chiếu với tên gọi khác và tài sản cần thiết. Còn vấn đề muốn bay. Chỉ cần Ngô Kỳ đến sân bay hẳn được bay thôi. Hẳn có máy bay riêng mà.

Thiếu Kiệt nói ra những gì mình dự đoán về việc nếu như thoát khỏi việc này thì Ngô Kỳ và Diệp Nhi chỉ cần qua được chốt chặn an ninh là có thể rời khỏi quốc gia bởi họ lúc nào cũng có một máy bay riêng không cần phải thông qua việc mua vé máy bay như những người phải trốn đi bằng hình thức này.

- Ngọc Nhi em cho người của mình đến đó lấy hết toàn bộ đồ đạc trong nhà đó chuyển về Lưu Minh này anh muốn kiểm tra xem Diệp Nhi bà ấy để lại gì cho Ngô Long.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 609: Thừa Kế Tài Sản

Ngọc Nhi bây giờ mới gật đầu đem điện thoại của mình ra đối chiếu với những gì địa chỉ mà Diệp Nhi đã ghi trong điện thoại gửi tin nhắn đi kèm với nội dung mà Thiếu Kiệt đã yêu cầu.

- Rồi em đã dặn đem hết nhưng gì có thể về Lưu Minh rồi. Nhưng có điều em thắc mắc chỉ với những gì Diệp Nhi nói thì chắc chắn anh không xác thực một trăm phần trăm như thế đi. Tại sao anh lại biết cả Ngô Kỳ và Diệp Nhi đều biết mình sẽ được cứu sống.

Mọi người nghe Ngọc Nhi nói như thế cũng gật đầu không phải chỉ với Diệp Nhi với những câu nói như thế mà Thiếu Kiệt lại có thể khẳng định được việc này. Phải có gì đó mà Ngô Kỳ làm ra sơ hở để cho Thiếu Kiệt bắt lấy.

- Anh không chắc chắn nhưng khi nói chuyện và sử dụng một phép thử với Ngô Kỳ anh biết điều này là thật. Bởi không có người nào lại có thể lo mình bị đầu độc trong khi đó hẳn biết được một tuần sau hẳn phải chết. Điều này thật hết sức phi lý. Nếu là anh biết được mình còn một tuần nữa chết anh sẽ không ngại mà chết bị đầu độc ngay bây giờ. Đợi tới thời gian chết luôn là nỗi ám ảnh của những người được mang án tử hình. Đằng này hẳn lại sợ anh đầu độc hẳn. Ai đời sợ chết như hẳn mà lại tỏ ra không sợ phải chết ở một tuần sau không.

Thiếu Kiệt hiện tại khi bị những gì biểu hiện của Ngô Kỳ thấy rõ. Việc biết mình sẽ chết lại sợ bị người khác đầu độc là việc lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy. Nếu nói hẳn sợ bị đầu độc thì chắc chắn rằng bản thân Ngô Kỳ hẳn nắm chắc là mình sẽ thoát khỏi việc bị tử hình.

Luận điểm của Thiều Kiệt làm mọi người im lặng. Điều này Thiều Kiệt nói hoàn toàn đúng nếu đã chuẩn bị cho việc mình bị tử hình lại còn có thể sợ chết vì bị đầu độc thì đây là việc mà họ mới nghe thấy. Ngô Kỳ và Diệp Nhi còn một tuần trong nhà giam và sẽ được chuyển qua một nơi khác để tử hình.

Thời gian trong nhà giam một tuần để đếm những ngày cuối cùng của mình trong cuộc sống là một nỗi ám ảnh. Ngay khi người sắp chết ở ngoài cuộc sống họ cũng không có thể nào làm được những việc như Ngô Kỳ đã làm. Trừ một ích người họ tin mình có thể tận dụng thời gian của mình mà đi truyền cảm hứng với người khác thì lại khác.

- Thiều Kiệt em biết những gì anh nói. Nhưng mà dường như anh cũng đã làm gì đó trong đồ ăn của Ngô Kỳ mà đúng không?

- Ừ! Anh cho vào cà phê một chút thuốc kháng sinh với lại thuốc trợ tim thôi. Nếu Ngô Kỳ thật sự không sợ chết đổi đồ ăn với anh chắc chắn hẳn sẽ vẫn sẽ sống. Nhưng hẳn lại làm thế nên cái này chỉ là tự hấn chuốc lấy thôi.

Mọi người giật mình. Việc để một người bình thường không mắc bệnh gì uống một chút cà phê thêm vào đó kháng sinh và thuốc trợ tim thì sẽ ra một thứ khi người bình thường uống vào phải chịu ép tim và đột quy đúng nghĩa.

- Ấy nhưng mà không phải anh cũng uống cà phê hay sao như thế anh không sợ nguy hiểm sao. Việc này giống như đánh cược mạng sống của mình vậy. Anh làm như thế hơi bị liều đây. Nhưng mà tại sao hẳn lại bị con anh thì không. Em thấy anh bình thường đâu có vấn đề gì.

Ngọc Nhi bây giờ đem ý nghĩ của mình nói ra thành lời mọi người cũng nhìn Thiều Kiệt không ít. Dù sao thì họ đều thấy hẳn uống cà phê mà không

có việc gì. Trong khi đó Ngô Kỳ dùng qua đồ ăn và đồ uống của hắn chắc chắn sẽ không có gì mới đúng.

- Việc này hả. Cái ca cà phê anh đã uống một giọt nào đâu. Anh chỉ để nó ở môi chứ có uống một chút nào đâu. Cho dù có là siêu nhân anh cũng không dại đem tính mạng mình ra làm trò chơi đâu. Anh uống cà phê lúc đầu chỉ để nó ở trên môi còn trong miệng nuốt một chút nước bọt làm cho cổ hoạt động như uống nước vào thôi chứ có uống giọt nào đâu mà sợ. Không thấy anh uống xong liền dùng khăn lau miệng sơ à.

Lý Bân giờ nghe thế cũng phá lên cười. Cái trò này con nít cũng làm được nhưng mà Ngô Kỳ lại bị gạc một cách tinh vi. Thiếu Kiệt làm như thế đúng là không vấn đề gì. Nhưng Ngô Kỳ thì thấy hắn uống rồi tưởng không có vấn đề gì nên mới đòi lấy đồ ăn và đồ uống của Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt trò này cao tay à. Nhưng mà nghĩ cũng đúng thằng cha đó mà không sợ chết thì không thể nào. Việc này chỉ có trách hắn thôi mà Anh Kiệt tại sao anh lại cần làm cái giấy chứng tử cho Ngô Long vậy?

Lý Bân đem nghi vấn của mình nói với Thiếu Kiệt. Dù sao Ngô Long chết ở tam giác vàng cũng không cần phải phiền phức làm thêm một tờ giấy chứng tử cũng không có ý nghĩa.

- Không có gì! Điều này bắt buộc phải có nếu thật sự anh muốn sở hữu hết toàn bộ tài sản của Ngô Gia hiện tại. Có những thứ cần thiết làm thì nên làm.

Đám người Hà Vi, Ngọc Nhi, Nhã Oanh nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt. Họ đang không hiểu tại sao chỉ với một tờ giấy chứng tử của Ngô Long lại có thể để cho Thiếu Kiệt sở hữu toàn bộ gia tài của Ngô gia một cách hợp pháp.

- Anh nói đùa. Ngô Minh làm sao chấp nhận được điều này. Ông ta không chết thì sao anh thừa hưởng được. Hơn nữa việc này cứ mơ hồ sao đấy. Lấy hết tài sản của Ngô gia có chắc là được hay không.

Nhã Oanh lắc đầu bởi cô thấy việc Thiếu Kiệt làm không ai có thể hiểu được Ngô gia đã như thế Thiếu Kiệt làm sao có thể hợp pháp thừa kế mọi thứ của Ngô gia.

- Sao lại không thể. Đơn giản nữa là khác. Mọi người cứ bình tĩnh ngồi nghe giải thích đây.

- Thứ nhất Ngô Long có giấy chứng tử là bước đầu tiên trong việc này. Pháp luật quy định rõ nếu bố mẹ chết con cái đường quyền thừa hưởng tài sản để lại. Hiện tại Ngô Kỳ chết rồi đúng không giờ chỉ cần anh sửa lại khai sinh anh có tên hẳn là được rồi. Không phải di chúc của hẳn thừa nhận anh là con hay sao. Thấy không có xác nhận của giám đốc của sở cảnh sát đây nhé.

Hà Vi trầm ngâm một lúc mới lên tiếng nói cô hiểu được một phần nào kế hoạch của Thiếu Kiệt trong việc này. Với danh nghĩa con riêng có thừa nhận chỉ cần Ngô Minh chết Ngô Trục và Ngô Nam không có con. người thừa hưởng hợp pháp nhất là người có mang dòng máu của Ngô Kỳ là Ngô Long và Thiếu Kiệt hiện tại Ngô Long chết thì toàn bộ tài sản thuộc về Thiếu Kiệt.

Trên danh nghĩa đúng lý ra Diệp Nhi sẽ được hưởng một nửa từ gia tài để lại vì là vợ của Ngô Kỳ như hiện tại Diệp Nhi bị bắt sẽ bị bãi miễn quyền công dân không được thừa hưởng những gì thừa kế theo pháp luật quy định trước khi mãn hạn tù nếu như là án tử hình thì cũng chỉ có mỗi một mình Thiếu Kiệt trở thành người thừa hưởng gia tài hợp pháp để lại của Ngô gia.

- Thiếu Kiệt đúng thật bây giờ là người thừa kế hợp pháp theo luật con riêng có thừa nhận. Anh ấy có quyền thừa hưởng được tài sản theo đúng luật pháp quy định của bố mất. Bước đi này xem như toàn bộ Ngô gia nằm trong tay Thiếu Kiệt rồi.

- Ừ hiện tại Ngô Minh chắc cũng không sống được bao lâu đâu. Anh dám chắc đấy. Bởi vì nếu anh không nhảm ông ta sẽ không chịu được cái đã kích này đi. Tưởng chừng như có thể cứu con mình thoát khỏi cái chết hiện tại gặp việc này hẳn không lên cơn đau tim chết thì cũng dễ dàng cho ông ta không ích.

Ngọc Nhi cười cười. Thiếu Kiệt lần này thật sự chơi hết mình trong mọi việc xét về toàn bộ bố cục của Ngô gia giờ không còn là gì chỉ đợi đúng thời điểm để hắn tiếp quản mọi thứ của Ngô gia nữa là xong.

- Con Diệp gia thì sao? nhất là Diệp Nhi anh định như thế nào?

Hà Vi bây giờ mới hỏi Thiếu Kiệt về chuyện của Diệp Nhi dù sao mỗi họa này Thiếu Kiệt cũng cần phải đề phòng. Bà ta cũng có thể chạy thoát được mọi việc nếu thật sự để cho việc giải thoát thành công.

- Cái này em còn hỏi anh sao. Việc áp giải Diệp Nhi em nên nói với ông xem để cho quân đội áp giải là tốt nhất. Nếu có thể chạy thì bắn. Bà ta không thể nào cam tâm nhất định Diệp gia sẽ làm ra cái giá lớn nhất để đổi mạng sống của bà ấy. Nếu anh không làm thì hai người kia bỏ mạng của mình ra để đánh đổi đi. Chỉ cần làm thật nghiêm ngặt là được. Bất cứ điều gì ảnh hưởng đến bố cục thì một kích tất sát. Nếu không dám người Lâm gia sẽ nhảy vào.

Thiếu Kiệt phân tích tình hình dựa theo những gì hắn tính toán bởi hai người kia có thể buôn bỏ thế lực không phụ thuộc của mình vào tay Lâm

gia để tìm một đường sinh tử để một quân bài cho nhóm người Hà thúc và Thiếu Kiệt phải lo lắng sau này.

- Được việc này em sẽ nói với ông. Chuyên hôm nay Ngô Kỳ bị đột quy chết chắc chắn sẽ làm ra một ích tiếng gió ở Ngọc Châu nhưng mà nếu có phương pháp áp chế được vẫn là được.

- Cứ như thế mà làm là được. Thôi đi ngủ mọi người chọn cho mình một phong đi nghỉ ngơi thôi. Hôm nay hết chuyện rồi. Đúng là mệt mà. Giờ còn đợi đám đồ của Diệp Nhi để cho Ngô Long là gì sau đó tìm cách hoạt động một chút là được. Còn về vấn đề mấy cái tài khoản của Ngô Kỳ hay Diệp Nhi thì anh có cách để có thể sở hữu một cách hợp pháp thông qua quyền thừa kế rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ đứng dậy vươn vai dáng vẻ mệt mỏi như vừa mới căn thẳng lắm. Hắn ngáp dài một cái nhìn ra ngoài trời trong khi ánh bình minh đang từ từ hiện lên sau một đêm đầy những thứ cần thiết.

- Sao nào hôm nay ai ngủ với anh không! Ai đời ba bà vợ mà chẳng có người nào ngủ chung tối nào cũng ôm cái gối ôm.

- Dễ cho anh như thế sao. về phòng ngủ đi, Không ai thêm ngủ chung với anh đâu.

Hà Vi nhìn hấn lờm một cái châm chọc. Trong khi đó Ngọc Nhi với Nhã Oanh cười cười đứng lên đi về mấy phòng trống xem như chưa nghe Thiếu Kiệt nói gì.

Cám ơn đọc giả Đã tặng 1 kim đậu cám ơn bạn. Cầu mọi người buff kim đậu ủng hộ tác giả để mình có thêm thu nhập và có thêm điều kiện theo đuổi đam mê.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 610: Ngọc Châu Rối Loạn

Khi mỗi người đều về phòng của mình nghỉ ngơi sau một buổi tối đầy những chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Hà Vi sau một lúc lâu mới gọi điện thoại cho ông mình kể lại những thứ phát sinh vào buổi tối hôm qua.

Thiếu Kiệt hiện tại có chút cải biến trong tính cách. Hấn không còn hiện hậu như trước nữa mỗi nguy hiểm tiềm ẩn thấy được thì hấn sẽ bóp chết mà không khoan nhượng.

Nhưng Hà Vi biết đây là cách tốt nhất cần thiết dù không khuyến khích cách làm này nhưng bản thân cô vẫn phải thừa nhận một điều nếu để nguy hiểm tiềm tàng đối với Thiếu Kiệt là một việc không thể nào.

Trước mắt Thiếu Kiệt vẫn làm những gì mình cho là đúng. Điều này giúp cho hấn ích nhiều sau này có thể đối diện với nhiều thứ khác hơn. Hiện tại xem như trong nước chỉ cần mọi thứ ổn thỏa Thiếu Kiệt có thể an tâm đôi chút.

Hà Vi hiện tại đem điện thoại trong tay của mình gọi điện cho Hà Thúc. Mọi việc ngày hôm qua xảy ra cần phải để cho Hà thúc biết để đưa ra biện pháp tốt nhất trong việc này.

Tiếng chuông điện thoại vang lên bìa phải đến một lúc sau mới có người nhận máy.

- Sao rồi cháu gái của ông gọi có việc gì đấy? Hôm qua mọi chuyện vẫn ổn chứ.

- Vẫn có vài điều cháu muốn nói với ông. Hôm qua có khá nhiều thứ đã xảy ra và hơn thế nữa là một chút vấn đề của Ngô Kỳ và Diệp Nhi.

Hà Vi bây giờ mới kể lại những gì cần thiết của Thiếu Kiệt đã dự đoán cũng nhưng những thứ mà cô thấy nên cho Hà Thúc biết. Thiếu Kiệt dù sao vẫn có những thứ không nên để người khác biết quá nhiều. Hà Vi cũng biết điều đó nên dù nói chuyện với ông mình nhưng những việc có thể giấu được thì cô vẫn cứ giấu.

- Đây là mọi chuyện ngày hôm qua đã diễn ra theo cháu thấy khả năng dự đoán của Thiếu Kiệt về việc của Ngô Kỳ và Diệp Nhi khá cao khoảng bảy mươi phần trăm có thể thành sự thật. Con số này có thể dựa trên các tình huống tính toán cụ thể và cách thức làm việc của hai người kia đúng là không khác biệt lắm.

- Ừ! Ông biết rồi. Hiện tại nếu Ngô Kỳ chết đi thì chỉ cần tập trung vào một mình Diệp Nhi thôi. Nhưng mà xem ra Thiếu Kiệt cậu ta đủ nhận thức mình sẽ đối phó với như thứ gì. tình ra việc này cũng ổn thỏa. Cháu cứ yên tâm ông sẽ chú ý đến hai người kia và cả chuyện Diệp Nhi nữa. Nếu được cũng vẫn có thể áp dụng cách của Thiếu Kiệt đã làm với Ngô Kỳ.

Hà Thúc đáp lại lời Hà Vi không tính toán so đo việc Thiếu Kiệt đã giết người hay không. Ông xem như điều này nên làm và cũng không lo ngại đến hậu quả mà Thiếu Kiệt sẽ đem đến sắp tới đây.

Hà Vi cũng có chút ngạc nhiên dường như với ông cô nhưng việc này là một việc thường đối với Thiếu Kiệt. Dù sao cô thấy đây cũng là giết người dù cho đối phương có mang trên người án tử hình đi chăng nữa thì ông cô cũng không nên tỏ thái độ như thế.

Đây không phải là việc tự vệ phản kích với những người gây nguy hại đến mình như những lần trước. Mà đây là Thiếu Kiệt đường đường chính chính giết người không có khả năng gây nguy hiểm đối với mình.

- Ông dường như đã biết thế nào Thiếu Kiệt cũng đi đến một bước này đi. Nếu không ông cũng không có đơn giản như thế xem như mọi chuyện cũng như bình thường.

Hà Thúc cười lớn bên chiếc điện thoại. Hà Vi không hiểu sao ông mình lại có thể cười được trong lúc này. Khi mà mọi thứ ở Ngọc Châu đang lộn xộn vẫn chưa bình ổn lại. Giờ đây nó sẽ nổi sóng lớn hơn khi Ngô Kỳ và Diệp Nhi hoàn toàn không còn trên thế gian.

- Hà Vi! Cháu nghĩ xem Thiếu Kiệt hiện tại là ai. Ông cậu nhóc là một người có thể hơn ông một cái đầu. Quá khứ của Lý Tề Minh vốn chỉ là một học sinh bình thường nhưng hiện ông ta lại khác. Con người luôn thay đổi trọng trách trên vai cũng sẽ thay đổi, Nếu Thiếu Kiệt như bao người khác không tiếp xúc với vấn đề súng đạn hay là giết người này nọ thì hẳn cũng chỉ là một người không nổi bật mà thôi. Chưa kể đến sau này cậu nhóc Thiếu Kiệt còn phải đối phó với những thứ lớn hơn nhiều.

Lời của ông mình làm cho Hà Vi im lặng. Thân phận của Thiếu Kiệt hiện tại đã khác sớm muộn gì hẳn cũng phải tiếp nhận cái gọi là tổ chức Huyết Long nếu hiện tại hẳn thật sự không làm những việc này sau này cũng sẽ phải làm. Mỗi người mỗi thời điểm sẽ có những lý do khác nhau để mà thực hiện những cuộc sống khác nhau không ai sẽ giữ mãi một hình ảnh của mình như thế được mãi.

- Cháu hiểu rồi. Vì thế nên những lúc như thế này ông mới không có động thái gì lo lắng bởi ông biết ngày này sẽ đến đi. Nếu thế thì mọi việc cháu giáo lại cho ông đấy. Thiếu Kiệt và cháu đều không muốn thấy có việc gì sơ sót trong này. Ông hãy làm tốt nhé cháu nghĩ ngơi đây.

Hà thúc không đáp lại lời của Hà Vi mà cúp máy luôn. Lúc này ông rời cái điện thoại bàn của mình. Bước ra khỏi phòng nhìn Tăng Anh Hùng đang đứng đợi ở ngoài phòng nói.

- Ngô Kỳ tôi qua bị đột quỵ bác sĩ khám cho hẳn phát hiện tim hẳn có vấn đề nhưng xem ra đây sợ rằng một vụ giết người bịt đầu mối.

- Không cần quan tâm. Thằng nhóc Thiếu Kiệt làm đấy. Cho người điều tra xem hai lão già kia hôm qua đã làm gì. Thiếu Kiệt nghi ngờ hai lão dựa vào quan hệ định giúp cho hai người Ngô Kỳ và Diệp nhi thoát khỏi án tử và trốn ra nước ngoài nhanh. Thêm vào đó gọi mấy lão già kia tới đây luôn đi. Hôm nay có nhiều việc cần phải xử lý lắm.

Tăng Anh Hùng lúc này cũng hơi bất ngờ trước tin tức của Hà Thúc nhưng hẳn cũng nhanh chóng trở lại bình thường sau vài giây thất thần.

- Vâng tôi sẽ làm ngay thừa thủ trưởng.

- À nhớ bảo lão Lưu đem theo Lưu Chính nữa có việc cần đến nó làm việc đấy.

Hà thúc bây giờ vội nhắc nhở Tăng Anh Hùng gọi luôn Lưu Chính đi theo luôn. Vì hiện tại muốn nắm lại cổ phần công ty thuốc là người có thể không liên quan nhất chỉ có thể để cho Lưu Chính hoạt động trong việc này.

Tăng Anh Hùng bây giờ gật đầu và rời đi. Hà thúc hiện tại ngồi xuống ghé ở phòng khách đợi chờ những người khác đến đây tụ họp để đưa ra kế sách và những bước đi tiếp theo.

Ngay khi Hà Thúc triệu tập một cuộc họp thì tại Lâm gia đang hết sức nghiêm trọng trong một căn phòng gần như im lặng có năm người suy tư không nói một lời làm cho không khí có vẻ căng thẳng hơn.

- Các ông nói đi chứ tình hình đi ra ngoài tầm kiểm soát như thế này là sao. Không phải các ông đã nắm chắc từng bước đi của thằng nhóc đó hay sao. Một ngày một ngày trời gia đình kia gần như sụp đổ mà các ông không hề hay biết. Nói đi chuyện này là như thế nào.

Lâm Dương bị Lâm Hồng chất vấn nhưng hắn không nói được gì. Tình hình vượt ra ngoài tầm không chế của hắn cho dù có Ngọc Nhi báo cáo tin tức đi nữa cũng không thể xoay chuyển được điều gì trong chuyện này, Hiện tại mọi sự đã rồi.

- Lâm Hồng không thể trách được Lâm Dương. Việc lần này có trách thì trách toàn bộ mọi người ở đây kia. Ngay lúc tin tức thả ra Ngô Long bị bắt cóc phải phòng ngừa được chuyện này. Con bé nó ở tận Lưu Minh cũng không nắm bắt được việc ở Ngọc Châu này. Máy người cứ nghĩ như ở bên cạnh thằng nhóc đó là việc gì thằng nhóc cũng phải báo cáo cho Ngọc Nhi biết sao. Bên cạnh nó còn có Hà Vi đứa cháu của lão Hà đấy.

Lâm Kiệt cố gắng khuyên giải cho Lâm Hồng hiểu cái khó của Lâm Dương khi không trực tiếp nắm bắt tin tức ngay lúc cần thiết. Mọi người trong phòng cũng chùn lại sau sự kích động của Lâm Hồng.

Lâm Thanh Hải bây giờ mới thờ dài nói lên ý kiến của mình đã suy nghĩ này giờ.

- Không phải trách gì Lâm Dương nhưng mà Lâm Kiệt ông cũng hiểu rồi đó việc này đáng lý ra Lâm Phong phải báo với mọi người. Nếu hắn là người trực tiếp làm việc thì phải báo một tiếng chứ đằng này lại không có chút tin tức gì đưa về. Ông nói như vậy bọn tôi làm sao yên tâm đây.

Lâm Đông thấy Thanh Hải chuyển chủ đề về Lâm Kiệt làm cho hắn không hài lòng. Dù sao thì Lâm Phong cũng không phải là quân bài chủ chốt trong này.

- Ông mới ngộ đấy! Lâm Phong hắn không báo việc này cũng đúng thôi. Việc lúc đầu chỉ là phát hiện ma túy ở cái nhà kho bị cháy. Ông nghĩ nó liên quan gì trong chuyện này sao. Đến cuối cùng phát hiện ra được việc lớn hắn

có muốn báo cũng không được bọn Hà thúc lúc này cũng đã can thiệp vào rồi.

Lâm Đông cũng nhìn qua báo cáo về vụ án đôi chút. Hấn thấy chuyện này cũng không phải có thể trách người nào. Lâm Phong cũng là bị động khi biết được tình hình muốn báo cũng không còn cơ hội báo.

- Có làm gì mọi thứ cũng đã xong rồi bây giờ nên tính toán thật tốt trước khi mọi chuyện tệ hơn. Diệp Nhi và Ngô Kỳ bị bắt hiện tại chắc chắn đám người bên phía Hà thúc đang lên kế hoạch dọn dẹp chuyện này. Nếu có bàn thì nên bàn làm sao để có thể cân bằng tất cả thế cuộc trong chuyện này kia.

Lâm Kiệt bây giờ ngời đó khoanh tay nói ra những gì cần thiết. Ngay lúc này một âm thanh vang lên từ điện thoại của Lâm Dương. Hấn đem điện thoại ra nhìn một cái rồi cau mày đứng lên đi ra ngoài.

Mọi người trong phòng lúc này đều nhìn theo hấn. Hiện tại nếu thật sự có điều gì đó quan trọng Lâm Dương mới phải nghe điện thoại nếu không cũng không rời buổi họp mà bấm máy bận để khi nào rảnh có thể gọi lại.

Mọi người trong phòng vẫn im lặng. Lâm Dương bây giờ đứng trước phòng nghe điện thoại đột nhiên nói lớn lên làm mọi người trong phòng đều có thể nghe thấy tin tức mà hấn nhận được là gì.

- Cái gì! Ngô Kỳ đột quy chết trong nhà giam. Việc này thật không!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 611: Lâm Gia Bị Động

Đám người trong phòng lúc này cũng không ổn định lại được. Họ hiểu Ngô Kỳ nếu bị chết như thế thì có vấn đề gì. Không phải đơn thuần mà Ngô Kỳ Diệp Nhi lại bị như thế dù cho hai người này có phạm pháp đi nữa cũng phải chờ kết luật từ cao tầng.

Hiện tại Ngô Long đột quy nói đơn giản là chết không đối chứng. Mà để việc này xảy ra thì chỉ có một điều đó là. Trong chuyện này còn có điều mờ ám nhất định.

Lâm Dương lập tức trở về lại trong phòng chưa kịp ngồi xuống hẳn đã nói.

- Không ổn rồi Ngô Kỳ chết rồi. Khoảng ba giờ sáng nay. Lên con đau tim đột quy. Mấy ông tính sao bây giờ?

Lâm Kiệt bây giờ mới cau mày nói với Lâm Dương. Và những người có mặt ở đây.

- Xem ra việc Ngô Kỳ chết có chút gì đó không thỏa đáng ở đây. Trước mắt chúng ta chưa biết được điều gì những theo tình hình nằm ngoài tầm không chế như thế này nên bàn cách để cân bằng lại thế lực với nhóm người Hà Thúc. Lâm Hồng bà có ý kiến gì không

- Tôi à! Trước mắt những thế lực tồn đọng của Diệp Nhi và Ngô Kỳ có thể lôi kéo được ai thì lôi kéo còn những việc khác thì phải xem tình hình. Việc này không đơn giản như ban đầu nữa rồi chắc chắn Diệp Nhi và Ngô Kỳ có điều gì đó mà chúng ta không biết.

Lâm Hồng nói ra một điều mà hiển nhiên ai ở trong phòng cũng biết làm cho mọi người bức bối trong lòng nhưng mà không nói ra dù sao thì những

việc này người nào vừa bước vào quan trường không biết.

Khi một thế lực ngã xuống ngoài đám người trực hệ bên trong thì những thành phần ăn theo bên ngoài mới thật sự là người nên lôi kéo nhiều nhất bởi họ có thể là người thay thế những người vừa bị loại bỏ.

- Bà nói chuyện thừa tôi nói này. Hiện tại bên bộ phận tài chính không có dựa vào một thế lực không có gì chống đỡ những người đó chịu theo sao. Tốt nhất nên trang bị đầy đủ đi. Những thứ của Diệp Nhi hiện tại mới là thứ chúng ta đang cần.

Lâm Kiệt Nghe Lâm Đông nói thế cũng gật đầu. Diệp Nhi nắm giữ khá nhiều tài chính của hai nhà giờ vì vấn đề tài chính dính dáng đến buôn bán chất cầm chắc chắn sẽ bị quy chụp toàn bộ tài sản làm ra là bất chính.

- Thế Đông nói không sai đâu. Những tài chính quan trọng nhất của hai nhà này là Công ty thuốc lá trong đó công ty này là nơi làm ăn ra nhiều tiền khác. Tuy những sản nghiệp kia có nhưng mà con số bù không đủ chi. Nếu như nắm thì phải nắm công ty này.

- Không dễ đâu đám người Hà thúc cũng biết việc này. Nếu nói bọn hấn không nắm công ty này thì bọn hấn hồ đồ rồi. Những năm qua Diệp Nhi bên ngoài đóng thuế không cũng là một con số lớn rồi nếu như nắm toàn bộ công ty này thì chắc chắn phải đem về nguồn thu lớn cho ngân sách sợ rằng bọn hấn không nhả ra thôi.

Lâm Thanh Hải bây giờ cắt ngang lời của Lâm Kiệt. Hấn thấy việc về công ty thuốc là rất khó để giải quyết không đơn thuần như họ nghĩ. Dù sao đám người Hà thúc cũng không thể nào muốn có một phương thế lực giống như của Ngô Diệp hai nhà xuất hiện. Họ đã tốn công cho việc lần này nhiều như thế cũng không thể nào không phòng vấn đề bất trắc.

- Tôi thấy dù việc này có khả năng nhưng với hình thức nhà nước không thể cầm toàn bộ công ty đó được. Chắc chắn họ phải bán ra cái công ty này bằng hình thức hóa giá hoặc đấu giá công ty này một cách công khai như thế chúng ta cũng có thể tiếng hành cạnh tranh. Dù họ không muốn làm nhưng chúng ta phải ép họ làm.

Lâm Hồng nói với giọng điệu cứng rắn của mình. Bởi việc nếu không có tài chính. Lâm gia muốn lôi kéo người cũng không ổn định trước này nhưng người đầu nhập vào thế lực Lâm gia đứng ở vị trí trung lập chỉ có thể kiếm được lợi ích từ việc thăng quan tiến chức.

Giờ nếu những vị trí còn trống trong đám người của Ngô Diệp hai nhà được đặc ra. Nhóm người Hà thúc cũng có thể cho đám người kia quyền lợi chức tước. Thì cái có thể để cho Lâm gia họ vững bước đem thế lực mở rộng là tiền tài thật sự. Nếu không thì đám người bên dưới không sớm thì muộn cũng chuyển hướng về phía của nhóm người Hà thúc.

- Việc đấu giá không phải không có khả năng. Với nguồn lực hiện tại của chúng ta đấu giá cái công ty đó không là vấn đề nhưng với điều kiện đó là chỉ duy nhất một công ty đó còn những công ty nhỏ lẻ khác nữa thì không thể động tới. Nếu không tài chính và những thứ chưa bị lộ ra của gia đình mình đều nổi lên hết.

Lâm Kiệt suy nghĩ nói ra những gì mình thấy là hợp lý nhất. Hấn lấy lớn bỏ nhỏ để không phải cạnh tranh nguồn tài lực quá nhiều. Vấn đề này có thể đem đến hệ lụy ảnh hưởng không tốt.

- Xét về tính toàn diện của bố cục thì mọi thứ không vấn đề gì. Cái chủ yếu là nếu thật sự công ty thuộc lá vào tay được gia đình mình thì những thứ khác cũng ổn thỏa hơn. Như thế chỉ cần thao tác một chút trong vấn đề tài chính của công ty thuộc lá vài năm đầu là chúng ta có thể bảo toàn được thế cân bằng với đám người của Hà thúc thôi.

Lâm Thanh Hải bây giờ đem ý nghĩ của mình nếu như thật sự công ty nằm vào tay gia tộc thì hẳn có cách để thay đổi các thứ cần thiết trong chuyện này không riêng gì vấn đề tài chính Lâm gia và việc lôi kéo người bên dưới.

- Nói thì đơn giản nhưng đám người Hà Thúc cũng không phải ngốc chắc chắn ông ta sẽ tiến hành cạnh tranh một cách khốc liệt nhất có thể. Quân đội có nguồn vốn của quân đội nhất là ông ta nắm trong quân doanh hơi bị nhiều đấy.

Lâm Dương cũng hiểu chỗ khó là không phải một mình họ nhắm vào công ty thuốc là không mà còn có đám người Hà Thúc. Nếu không có đám người Hà Thúc với việc Ngô Diệp hai nhà vừa ngã Lâm gia xuất hiện đây lên cao trao cũng không có ai đủ tự tin chạy ra tranh giành cái bánh này.

Lâm Đông Suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nhìn Lâm Dương đem ý kiến của mình thấy thích hợp nhất để hỗ trợ hoàn thành chuyện này.

- Lâm Dương tôi thấy lần này ông nên tiến hành cho người đề xuất việc. Mua sắm vũ khí mới từ nước ngoài trang bị cho quân khu của ông đi. Bào mòn bên ngân sách của quốc gia cấp cho quân đội một chút. Nếu không chúng ta sợ rằng không đấu lại với đám người bên đó đâu.

- Cũng đúng cách này cũng không phải tệ lắm. Làm được ngân sách quân đội cấp mỗi năm chỉ có một khoảng nhất định nếu Lâm Dương ông đề xuất trước chắc chắn ông sẽ nhận được trước số còn lại thì đám người Hà Thúc cũng không thể làm gì. Phải tiến hành nhanh chuyện này mới được.

Lâm Kiệt thấy cách này của Lâm Đông khá thích hợp. Quân đội người nào cần trước trợ cấp thì chỗ đó sẽ nhận được trước quy luật này luôn được ưu tiên nơi nào thật sự cần và đề xuất sớm thì sẽ đem ngân sách cấp cho những quân doanh cần những thứ đó trước các quân doanh còn lại.

- Được chuyện này làm nhất định sẽ không có vấn đề. Vài năm rồi tôi cũng không cấp gì cho quân doanh hiện tại cũng có cơ để làm Những chuyện này cứ để tôi. Chắc chắn đám người bên kia sẽ không có được nguồn ngân sách cần thiết để đổ vào trong công ty Thuốc lá kia.

Lâm Dương một mặt chắc chắn hẳn dường như rất tự tin vào việc này. Hiện tại đây cũng là cơ hội cho hẳn cải tổ ích nhiều trong quân doanh. Lâm Hồng bây giờ uống một hớp nước xong mới nói.

- Nhưng mà lần này Lâm Phong phá được cái án này chắc hẳn sẽ được khen thưởng thăng quân hàm. Tôi nói Lâm Kiệt ông với Lâm Dương đấy. Trước giờ Lâm Phong luôn một mình làm việc hiện tại muốn đem hẳn đầu nhập vào thế lực thì các ông phải quan tâm một chút. Không thể nào cứ như trước được. Các ông làm như thế chỉ có thiệt mình. Chưa biết chừng đám người Hà thúc thấy như thế lại lôi kéo mất Lâm Phong thì xem như công cốc.

Lâm Đông với Lâm Thanh Hải cũng gật đầu. Cả ba thấy được hai người lần này bị vỡ kế hoạch vì không thật sự xem trọng Lâm Phong. Nếu không ngay từ đầu án kiện như thế này hẳn đã báo cho hai người biết.

- Được rồi chuyện này tôi sẽ chú ý thật tốt giờ này chắc các bên đang rất lộn xộn cuộc họp tới đây thôi còn những chuyện khác chi tiết thì bàn sau. Bên ngoài hiện tại cần chúng ta đi thao tác một số thứ không thể cứ ngồi đây mà không để ý đến. Như thế hẳn khác nào dân lên hết các thế lực bên dưới cho đám người bên kia.

Lâm Kiệt cũng hiểu lần này bọn họ bị động bởi vì hẳn vẫn chưa thật sự coi trọng thằng con mình trong nhiều chuyện. Nhưng mà nói đến việc này sẽ càng làm thấy hẳn yếu kém trong mọi việc. Những đứa con mình còn quản không được thì làm sao quản cả gia tộc bởi thế Lâm Kiệt cũng đánh bài chuẩn cho xong chuyện này.

- Được rồi giải tán. Tôi cũng phải xem các thế lực bên dưới thế nào ổn định lôi kéo xem người nào thật sự có thể nắm được vị trí trọng yếu đây. Lâm Dương ông tốt nhất nên làm thân với Lâm Phong nhiều hơn. Hắn có tài đấy nhưng mà phải biết trọng dụng. Lâm Kiệt nhiều việc có thể không quản được hết nhưng ngòi đến cấp bậc của ông hiện tại thì thời gian không thiếu. Nên chú ý quan tâm thay Lâm Kiệt một chút.

Lâm Đông lúc này vừa đứng lên vừa nhìn Lâm Dương nhắc nhở một số thứ hắn thấy nên làm và thật sự cần thiết. Dù sao mọi việc không thể lúc nào cũng để cho Lâm Kiệt quán xuyến được hết. Chỉ có Lâm Dương ở bộ phận quân đội với cấp bậc hiện tại của hắn thời gian rảnh rỗi tương đối nhiều.

- Ừ tôi biết rồi. Chuyện này tôi sẽ làm tốt không để việc như lần này lặp lại nữa. Nếu không chúng ta chỉ có đi sau người khác cũng không thể nào trở mình được. Thôi mọi người đi ổn định bên dưới thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 612: Lấy Số Lượng Bù Chất Lượng.

Ngay khi hội nghị của Lâm gia kết thúc thì đám người Hà thúc họp bàn bên này đám người của Hà Thúc mới bắt đầu tụ họp lại. Ai cũng tin thần phần chân đường như ngày hôm qua là ngày vui của chính họ vậy.

Không có việc gì có thể bằng chuyện đối thủ lâu năm bị hạ gục đẹp mắt. Dù không phải chính tay họ làm nhưng những việc này họ cũng có một phần.

Nhưng không khí cũng không tồn tại lâu khi mà Hà Thúc đem những việc mà Hà Vi đã nói với ông nói ra với mọi người trong phòng thì những ánh mắt đăm chiêu, những cái cau mày hiện rõ ra những đường nhăn trên trán thật sự làm họ căng thẳng. Trương Lão hiện tại sao một lúc im lặng cũng thấy mình nên cần nói gì.

- Theo tôi thấy việc này có thể nhưng không biết là đám người của bên Anh Hùng thật sự có được bằng chứng xác đang hay không. Nhưng mà chắc rằng việc này có thể xảy ra nếu không khéo thì có thể sẽ giống như thằng nhóc suy nghĩ.

- Còn thật với không thật tôi thấy chuyện này chắc chắn có một trăm phần trăm. Mấy người có thấy hai lão ta cả ngày dường như không làm việc gì. Lại chần chừ quan tâm con mình ra sao hay không. Tôi nói nhé hai lão có vấn đề chắc chắn luôn, nếu không thì nhìn biểu hiện của hai lão có thấy con mình giống bị bắt không. Người ta lo lắng cho con còn không hết hai lão ung dung ngồi đánh cờ với nhau uống trà. Hôm qua đi gặp mà tức chết.

Lưu Hoan bây giờ nói ra những bức tức của mình khi đi thăm hai lão già này. Dù sao vẫn là người cùng thế hệ thấy hai người bị như thế hẳn cũng không đành lòng nhưng tới nơi thấy hai người ngồi đánh cờ uống trà xem

nếu không có chuyện gì là cho Lưu Hoan bức tức phải đi về. Ít ra hai người cũng phải có một chút gì đó để hẳn có thể an ủi đảng này lại qua bình tĩnh như việc không liên quan đến họ vậy.

- Lão lưu tôi nói ông. Ông đi gặp hai người đó chủ yếu là xem hai người kia thất bại ra sao thôi. Tôi hiểu ông quá mà lại còn bày đặt. Nhưng mà phải nói xem ra dự đoán của thằng nhóc là đúng nếu không hai lão ta không như thế đâu. Mẹ chứ con tôi mà bị bắt như thế tôi cũng lo lắng chứ không phải được như hai lão đó ngồi đánh cờ uống trà đâu.

Trần Lão bây giờ mới nói ra suy nghĩ của mình. Còn đặt thử mình vào tình huống như thế. Mọi người đều biết hôm qua Lưu Hoan đi thăm hai người kia về kể lể không hài lòng về chuyện này nên cũng khó hiểu. Hiện tại thì khá rõ phải có điều gì đó họ chưa biết trong chuyện này. Mà giờ đây với sự nhắc nhở chuyển lời của Thiếu Kiệt họ thấy việc này chắc chắn có khả năng.

- Cái tôi muốn nói là hai người đó truyền tin ra ngoài bằng cách nào và cho ai. Lần này lên kế hoạch cứu người họ sẽ cứu như thế nào và nhóm đối tượng nào là người mà hai người kia nhờ vả đây.

Hà Thúc nói ra những thắc mắc hiện tại của mình ngay lúc này. Đám người xung quanh cũng không biết trả lời như thế nào. Việc tại sao lại phát sinh việc này và ai là người đưa tin và truyền tin bằng cách nào thì không ai có thể giải đáp.

Trương lão suy nghĩ một lúc lâu rồi mới trầm giọng xuống nói ra những phân tích trong đầu mình.

- Xét về việc hai lão ta bị giam lỏng trong nhà không đi đâu được. Và người cũng bị hạn chế. Dù rằng mọi hoạt động của họ bình thường nhưng

tôi cứ cảm thấy bất thường như thế nào đấy. Không hiểu sao cứ có cảm giác bất an.

- Ừ tôi cũng thế. Điện thoại không liên lạc được mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát nhưng tôi thấy cứ sao sao ấy. Nếu để hai người đó trong viện dưỡng lão hay hơn chứ tại sao lại để ở nhà lão Ngô đó chứ. Tôi đề nghị chuyển hai lão đi nơi khác không thể để ở đó được.

Lưu Hoan bây giờ suy nghĩ một chút cũng thấy việc này không thích hợp vì tránh để có những lời không hay. Nên Ngô Diệp hai lão già được đặt trong nhà Ngô Minh. Dù sao thì nếu để hai người biên chế vào trong viện dưỡng lão ngay lúc này thì mọi chuyện có thể sẽ không dễ dàng không chế.

- Không làm như thế đưa vào viện dưỡng lão hay là đưa đi một địa phương khác sợ không được. Dù rằng hai lão đã lớn tuổi nhưng bên dưới hai lão ta vẫn còn có một số đệ tử nắm những vị trí trọng yếu chưa thể thay thế nếu có gì đó không hay sợ rằng chúng ta không đủ người sắp xếp.

Trần lão bây giờ đem những suy tình bố cục nói ra mà thờ dài. Trong một lúc để có thể kiểm được nhiều người thay thế vị trí các nơi cần thiết là không thể nào. Dù trong thể chế có những việc không giấu được nhưng chỉ cần không thay thế họ mà để cho những người đó làm việc một cách bình thường thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

- Thật cũng hết cách mới phải sử dụng phương án này dù đã có chuẩn bị nhưng không ngờ người của hai nhà lại nhiều như thế muốn động tới hết một lúc cũng không thể được. Bây giờ chỉ có thể đợi được xem phương thế lực và người nào đang tiếp tay cho hai lão già đó thông qua hình thức nào thôi.

Trương lão cũng gật đầu xác nhận đồng ý với Trần lão sự việc không đơn giản như vẻ bên ngoài. Vì khi trực tiếp động vào chính thế lực hai nhà

này mới thấy được một số thứ khó làm.

- Tôi không biết mấy ông nghĩ sao nhưng mà tôi thấy sợ rằng trong nhà lão Ngô Minh có hầm ngầm. Nếu không hai người này bằng cách nào để liên lạc ra ngoài khi mà họ thậm chí bị giám sát khá gắt gao kể cả điện thoại cũng không được sử dụng. Người tiếp xúc đều không mấy ai. Vậy mà vẫn có thể nhờ cứu viện được thì chắc chắn phải có nơi nào đó bí mật trong nhà mà chúng ta không biết.

Lưu Hoan nói ra suy nghĩ của mình làm cho mọi người trong phòng nhìn hẳn. Điều này là có khả năng lớn nhất nếu không thì hai người kia cũng không thể nào đem tin tức ra ngoài một cách thuận tiện. Điều này có thể giải thích cho toàn bộ quá trình nhờ đến sự cứu viện bên ngoài của hai người.

- Có thể lắm. Xem ra phải ra soát lại một lần nữa còn việc cần thiết bây giờ là lần này lão Lưu là người được lợi nhất. Ông nói đi Thiếu Kiệt nó hiện tại sở hữu công ty thuốc lá nếu đưa về cho quốc gia ba mươi phần trăm thì chúng ta phải để một người nắm giữ những cổ phần này thay mặt cho quốc gia mới được. Nếu không sẽ bị quy chụp là nhà nước cấu kết với doanh nghiệp đấy.

Hà thúc bây giờ đi vào việc chính cần thiết. Vì Tăng Anh Hùng vẫn chưa có điều tra chính thức nào về những người mà hai lão già Ngô Diệp đã liên lạc nên trước khi có tin tức chính xác thì ông thấy nên nói rõ việc này để tìm cách giải quyết.

Lưu Hoan lúc này suy nghĩ một chút mới nêu ra ý kiến của mình. Ông thấy việc này không khó nhưng cũng không dễ dàng gì có được số cổ phần kia một cách chính quy nhất.

- Cũng được tìm người đại diện thì không khó hiện tại Lưu Chính nó cũng không mấy liên quan bên bộ phận ngân sách nhà nước nó nắm thì không vấn đề gì rồi nhưng việc nắm giữ này nên giải quyết ra sao mới là vấn đề chính.

Trương Lão gật đầu đem ý nghĩ của mình nói với Hà Thúc và những người trong phòng.

- Chúng ta đều biết Thăng nhóc Thiếu Kiệt nó có cho đi số cổ phần này đúng là không có vấn đề như việc không phải trả một đồng nào cho số cổ phần này mới là đáng nói. Nếu không trả tiền mua cổ phần thì được xem như là hối lộ bằng hình thức cho tặng qua cấp giá trị cao. Đám người của Lâm gia cũng không bỏ qua việc này. Phải có cái gì đó để số cổ phần này chúng ta nắm lấy một cách danh chính ngôn thuận.

- Tôi thấy khó đấy! Vấn đề cho tặng chắc chắn là không được. Nếu như có một chút gì đó thao tác trong này mới được. Nếu không muốn doanh chính ngôn thuận để cầm lấy số cổ phần này không phải dễ. Muốn có cổ phần thì phải mua mà tiền mua ba mươi phần trăm này không phải ít nếu không đám người của Lâm gia chắc chắn không đồng ý.

Lưu Hoan lắc đầu. Hắn thấy khó nhất là làm sao để có thể thuyết phục một cách tốt nhất đám người của Lâm gia. Chiếc bánh ngon nhất bị Thiếu Kiệt lấy mất thì chắc chắn Lâm gia không để đám người của hắn hưởng một phần cho dù Thiếu Kiệt có tự nguyện cắt đi một phần đưa cho họ.

Trần Lao âm trầm suy nghĩ một lúc một chút gì lóe lên trong đầu ông rồi nhìn mọi người trong phòng cười cười nói.

- Tôi thấy không hẳn là không có cách đâu. Mọi người nghĩ nhé miếng bánh này chắc chắn Lâm gia sẽ không bỏ qua. Nhưng chỉ có chúng ta biết Thiếu Kiệt đang nắm giữ. Lâm gia sẽ dốc túi cho cái bánh này. Còn những

nơi khác sẽ không chú tâm. Cái họ muốn là lấy lớn không lấy nhỏ. Mà tất cả sản nghiệp của Diệp Nhi không chỉ có mỗi công ty thuốc lá đi.

Lời nói của hắn làm cho mọi người trong phòng mắt sáng rỡ vui mừng. Việc Thiếu Kiệt là chủ sở hữu của công ty thuốc lá chỉ có họ biết. Lâm gia sẽ chỉ chú tâm vào công ty thuốc lá lúc này những sản nghiệp nhỏ của họ sẽ không để ý. Trong khi đó sản nghiệp nhỏ của Diệp Nhi đám người Hà Thúc có thể mua lại với giá rẻ hơn vì không ai tranh với họ. Nếu đem những sản nghiệp thu được này đổi lấy ba mươi phần trăm cổ phần vẫn là có một chút hợp lý.

Lưu Hoan sau khi suy nghĩ triệt để vấn đề này mới vỗ đùi mình một cái vui mừng nói.

- Cách này hay đấy! Không cần bỏ ra quá nhiều tiền để có thể đổi lấy ba mươi phần trăm cổ phần kia. Như thế tất cả khi trao đổi với nhau đám Lâm gia chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà không nói được gì. Lấy nhỏ đổi lớn. lấy số lượng bù chất lượng. Không tồi đâu. Việc này có thể để Lưu Chính bên ngoài thực hiện được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 613: Chi Lấy Công Ty Hiệu Quả.

Ngay khi Lưu Hoan vừa nói xong thì bên ngoài Tăng Anh Hùng bước vào. Hãn hiện tại trên tay cầm một bộ hồ sơ đáng vẻ nghiêm trọng. Hà Thúc lúc này vốn định nói gì đó cũng dừng lại nhìn Tăng Anh Hùng làm cho mọi người im lặng.

- Thủ trưởng. Hiện tại theo hồ sơ thu thập được thì trước đây có một số người liên quan đến Ngô Minh được hãn thao tác giảm nhẹ tội trở về cuộc sống thường ngày hơn một năm nay trong đó có năm đối tượng là người cực kỳ nguy hiểm từng dính vào tội giết người, cướp tài sản, chống người thi hành công vụ có vũ khí. Hiện tại tôi đã cho người lên đường khống chế những đối tượng đó.

Nghe lời của Tăng Anh Hùng mọi người đều cau mày những bản án này đều là tội nặng nếu giam giữ chắc chắn phải khá lâu nhưng hiện tại lại được thả về vậy chung tỏ bản án xét xử trước đây chưa xử đúng người đúng tội.

“ Rầm ”

- Lão già đó không ngờ vậy mà lại làm chuyện này. Đem đám người bọn đó bắt lại. Không ngờ những chuyện như thế này mà hãn cũng làm được xử bản án của những đối tượng nguy hiểm này hãn thật sự hết thuốc chữa rồi mà.

Hà Thúc đập ghế lớn tiếng nói đáng vẻ giận dữ. Tăng Anh Hùng bây giờ đưa đến cho mọi người những hồ sơ mà mình đã chuẩn bị. Đây là toàn bộ hồ sơ lưu trữ năm đó Ngô Minh khi còn ở những cấp bậc hành chính thấp đã làm và được giấu đi không bị truy tố ra theo thời gian dài hạn.

Đám người Lưu Hoan lúc này cầm lấy từng bộ hồ sơ Tăng Anh Hùng đưa tới đọc sơ lượt những gì được ghi trên đó. Từng ánh mắt đăm chiêu không khỏi có phân nghiêm trọng mỗi bản án trên này đều được sửa đổi qua người thi quy trách nhiệm không đúng tội kỷ luật cũng chỉ là cho có rồi sau đó lại bổ nhiệm ở chức vị cao hơn.

Nhưng bản án như thế cũng chỉ là một phần sung quanh đó còn có những việc như thay đổi bản án và tạo chứng cứ giả. Thêm vào đó những hồ sơ về các bản án mà đã được hai người Ngô Diệp thao tác qua.

Trong đó có cả việc ghi lại những gì mà bố mẹ Nhã Kỳ đã gặp phải. Xét về tình tiết vụ án hai người không có tội. Như lại bị vướn vào những gút mắt do Diệp gia và Ngô gia tạo nên. Bản án về tội bán bí mật thông tin quốc gia được thành lập và cần phải bị bắt tử hình làm bản án nặng nhất.

- lão Hà tôi thấy việc này không thể nhân nhượng được rồi. Đúng là hai lão ta có công nhưng như thế này thì cũng không bù lại được tội của mình. Thì ra công ty thuốc lá cũng là hai người hợp tác với nhau đây gia đình người khác cái tội trốn thuế và mua bán hàng hóa xuất nhập khẩu có điều kiện.

Trương lão ném bộ hồ sơ xuống bàn nhìn Hà thúc nói ra ý kiến của mình. Hơn nữa về mặt của ông cũng không nén được sự tức giận. Cùng một thời người thì làm ra những chuyện như thế này nhưng lợi dụng cấp bậc của mình mà che dấu để cho người khác không biết đem hồ sơ phong kín lại.

- Tăng Anh Hùng tại sao nhưng hồ sơ này đến hiện tại mới được công khai ra. Trước giờ những chuyện này tại sao không thấy?

Hà Thúc nói ra điều này làm mọi người gật đầu nếu như họ biết có những việc này trước mắt sẽ không để tình hình đến hiện tại như bây giờ. Tăng Anh Hùng bây giờ cũng có thờ dài đáp lại.

- Hồ sơ của hai người trước đây thuộc cấp bậc lãnh đạo cấp cao. Chỉ có cấp bậc của mấy vị thủ trưởng mới có thể xem qua hồ sơ này. Và thuộc diện bảo mật cao. Chuyện lần này Ngô Nam, Ngô Kỳ, Diệp Nhi liên quan quá lớn nên mới được mở ra hồ sơ được giấu lại. Nếu tính đúng ra những lãnh đạo trước đó nữa chắc hẳn biết được những việc này nhưng mà xem ra họ thấy nên mắt nhắm mắt mở ai cũng biết lúc đó nước ta còn đang khó khăn nên có thể họ không để ý được việc này.

Tăng Anh Hùng bây giờ nói rõ ra lý do tại sao những vết đen trong hồ sơ của hai người Ngô Diệp đến bây giờ mới phát hiện làm cho đám người Hà Thúc cũng im lặng.

Nếu nói những việc này các lãnh đạo đi trước không hề biết thì cũng không ghi rõ trong hồ sơ thế này. Nhưng vì họ còn cần phải cố tình hình đất nước, và đưa nó đi theo đúng đường lối đã đặt ra nên cũng không thể chú ý qua nhiều, sợ rằng lòng người không ổn định trong việc của họ nên ngầm thừa nhận.

- Chuyện này thế hệ trước làm sai giờ chúng ta phải sửa không phải là không tính những thứ này mà chỉ là chưa tới thời điểm thích hợp thôi. Ngô Diệp hai ông kéo chân làm việc như thế thì đừng trách đám già này không nể tình.

Lưu Hoan cũng đập bàn một cái. Hắn hầu nhưng biết những việc này hệ lụy như thế nào. Và cũng không thể bỏ qua cho việc này được dù sao thì đây cũng là phạm tội. Mà đã làm phạm tội thì chắc chắn không thể bỏ qua. Trần lão cũng gật đầu đồng ý.

- Đúng vậy tôi đồng ý với Lưu Hoan. Không phải không tính mà chỉ là chưa tới lúc thôi. Ở trên làm loạn chần trách gì ở bên dưới cũng như thế việc đã đến đây rồi thì cũng phải tính sổ một lần.

Hà thúc đứng bật dậy hấn không đợi được muốn đi tính sổ với hai người Ngô Diệp.

- Anh Hùng! Cho người chuẩn bị xe đi Ngô Gia! Không thể nào chuyện này để yên được. Còn Diệp Nhi đem ra sử bản. Không cần luận tội. Buồn bán hàng cấm số lượng lớn không cần đợi phán quyết nữa cứ thế mà thì hành.

- Gọi Lưu Chính vào đây cho tôi! Việc này cần nhanh gọn lẹ không thể chờ nữa, Minh gấp nhưng đám người Lâm gia cũng không thể không đề phòng.

Lưu Hoan bây giờ cũng kềm theo lời nói với Anh Hùng. Dù sao thì những cuộc họp như thế này Lưu Chính cũng không thể tham dự hấn phải ngồi ở bên ngoài đợi đến lượt mình.

- Vâng mọi thứ sẽ chuẩn bị xong trong vòng năm phút!

Hà Thúc dáng vẻ nôn nóng thấy rõ. Khi Tăng Anh Hùng rời đi chưa tới một phút thì Lưu Chính xuất hiện. Ngay lối vào phòng họp.

- Bố gọi con!

- Ừ! Hiện tại các công ty con của Diệp Nhi đang sở hữu tiến hành phát mãi định ngày giờ đầu giá thêm nữa là đích thân con đi Lưu Minh hỏi Thiếu Kiệt xem. Ba mươi phần trăm cổ phần của công ty thuốc lá, đổi lấy các công ty con của Diệp Nhi được không sau đó thì ký hợp đồng luôn bằng bất cứ giá nào nắm vào tay những công ty con đang hoạt động đó cho bố.

Lưu Chính nghe bố mình nói thế cũng hơi bất ngờ nhưng đây là lệnh được ban ra. Hấn đứng đó lưỡng lự một chút bởi ngoài mặt đầu tư mua lại các công ty con của Diệp Nhi không phải ích tiền. Chưa biết chừng còn có

người cạnh tranh đem những công ty này nâng lên một mức giá cao hơn dự định.

- Bố con chỉ sợ tài chính trong tay không đủ để thực hiện. Sợ rằng không ổn lắm trong việc gấp rút làm ra các thứ đấu thầu này.

- Không cần cứ chi hết đi. Bên bộ phận du lịch của ông sẽ bỏ ra một phần xem như cho cháu vay để hoạt động lần này sau đó lấy tiền cổ phần của công ty thuốc lá đập vào là được.

Trương Lão nghe Lưu Chính nói thế cũng biết hẳn có cái khó về kinh tế. Số lượng công ty con của Diệp Nhi tương đối nhiều và không thể biết được là sẽ có bao nhiêu công ty nào tồn tại.

- Cũng không cần còn một cách nữa có thể thực hiện giảm thiểu chi phí phải cạnh tranh những công ty không mong muốn đẩy lão Trương.

Trần Lão suy nghĩ một chút nói ra suy nghĩ của mình bởi ông thấy đây là cách tốt nhất để giảm thiểu chi phí phát sinh không tốn quá nhiều vào những công ty không cần thiết.

- Cách gì? Ông nói thử xem?

Lưu Hoan bây giờ cũng tò mò nếu thật sự có thể giảm thiểu chi phí đấu giá các công ty mà lại đem tới hiệu quả cần thiết thì có thể xem xét thực hiện được.

- Cũng không phải là gì lớn lao. Lưu Chính cháu đem toàn bộ các công ty bên dưới của Diệp Nhi lên thành một bản danh sách. Cứ để những công ty này lên bàn đấu giá Nhưng mà cháu đi Lưu Minh để Thiếu Kiệt thằng nhóc đó chọn những công ty nào nó thấy thật sự cần. Lúc đó chỉ nhắm vào những công ty đó thôi còn các công ty khác không cần quan tâm.

Mọi người nghe được ý kiến của Trần lão lúc này hết sức thuyết phục. Việc để Thiếu Kiệt lựa chọn ra những công ty hẳn cần giúp giảm thiểu chi phí cần phải đấu giá các công ty còn lại và chỉ tập trung vào một công ty nhất định.

- Việc này thật sự có thể làm được kinh phí không cần bỏ ra qua nhiều. Hiện tại Lâm gia chỉ tập trung vào công ty thuốc lá đã có chủ sở hữu còn nhưng công ty này chúng ta cũng không có người có nguồn lực lớn để cạnh tranh. Hơn nữa lại có thể đem về hiệu quả kinh doanh cho Thiếu Kiệt sau này. Nếu thật chất đưa hết các công ty thì cũng có cái được có cái không thậm chí có nơi cần phải bù lỗ.

Trương lão đưa ra nhận định của mình về việc đơn giản hóa các công ty không cần thiết chỉ lấy công ty có hiệu quả đưa cho Thiếu Kiệt cũng khiến cho tài chính bên họ giảm nhẹ đi một phần nào.

- Ý Kiến này hay đấy. Lưu Chính con đi làm đi càng nhanh càng tốt. Sớm ngày có kết quả cho mọi người là được.

Lưu Hoan thấy hình thức này cũng hợp lý, Lưu Chính hai mắt sáng lên rất nhiều. Nếu nói đấu giá chỉ vài công ty thì hẳn vẫn có thể chịu được. Hơn nữa dù cho có nhiều người cũng muốn công ty này nhưng với tài lực được ủng hộ phía sau của ngành du lịch thì hẳn vẫn có thể thực hiện được.

- Vâng con đi gọi cho Thư Ký của bố và thực hiện mấy việc đã được giao. Con xin phép

Lưu Chính bây giờ lễ phép gật đầu chào mọi người trong phòng rồi đi. Khi hẳn xoay người ra thì Tăng Anh Hùng đã đi gần đến bên cách cửa của phòng họp.

- Thừa thủ trường xe đã chuẩn bị xong có thể lên đường đi Ngô gia bất cứ lúc nào.

- Đi! Hiện tại đây là việc gấp còn đợi đến chừng nào nữa.

Hà thúc nhanh chóng bước ra khỏi phòng họp trong khi đó những người khác cũng đứng dậy theo sau ông. Với dáng vẻ quyết tâm phải làm cho bằng được việc định tội hai người Ngô, Diệp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 614: Vô Bọc Hoàn Hảo

Đoàn xe rời khỏi quân khu của Hà thúc kèm theo đó là đội mở đường chạy nhanh trên đường. Mọi con đường hiện tại đều được tạm dừng lại khi có cảnh sát giao thông điều phối cho những chiếc xe chuyên chở những người cấp lãnh đạo di chuyển.

Chạy đầu là những chiếc xe của cảnh sát giao thông tiếp theo đó là một chiếc xe việt dã với Tăng Anh Hùng vào một vài người lính của mình. Tiếp đến là xe Hà thúc và những người khác. Sau đó là một xe lính của quân khu trên người trang bị đầy đủ các thứ vũ khí đúng nghĩa.

Dù hiện tại hai người Ngô Diệp đã bị giam lỏng một chỗ riêng biệt nhưng với những cấp bậc của những người trên xe cần được bảo vệ. Đám người quân độ của Hà Thúc đi theo sau là điều cần thiết. Bất cứ lúc nào những nguyên thủ quốc gia của quân đội cũng được hộ tống bằng xe lính bằng chính quân đội thân cận với mình.

Nếu ngày thường Hà thúc không phô trương thanh thế thì cũng có những người sĩ quan với thường phục trà trộn vào dòng người. Hoặc có một cuộc bảo vệ chuyên biệt. Những lúc không cần thì Tăng Anh Hùng phải túc trực bên cạnh Hà thúc không được rời đi.

Đoàn xe chạy đi cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của những người đi đường. Trông cảnh đồ sộ như đón một người lãnh đạo của nước ngoài như thế này rất ít khi gặp. Nhất là việc có quân đội hỗ trợ theo sau thì càng hiếm gặp.

Chiếc xe chạy trên đường nhanh chóng dừng trước cổng nhà của Ngô Minh. Hiện tại nơi đây được giới nghiêm nhưng khi xe của Tăng Anh Hùng dừng lại. Thì cách cổng cũng phải được mở ra.

Ngay bây giờ đám người của Hà thúc mới bước xuống xe nhìn mọi người canh phòng làm ra tư thế nghiêm cũng gật đầu nhẹ một cái nói với Anh Hùng.

Một người đứng nói chuyện gì với Tăng Anh Hùng một lúc như báo cáo tình hình ở đây cho hắn. Tăng Anh Hùng bây giờ mới gật đầu trở về trước Hà thúc nói.

- Hai người kia đang trong sân đánh cờ với uống trà. Họ đánh cờ cũng được khá lâu rồi.

- Đi thôi! Đi gặp hai người đó. Xem ra vẫn còn ung dung nhỉ. Đánh cờ uống trà. Hai người này tưởng mình là thánh nhân sao.

Hà Thúc ánh mắt hiện lên rõ sự khó chịu cần có. Hai lão già này xem mình như là người không quan tâm thế sự hiện tại vẫn ngồi ung dung mà đánh cờ uống trà nữa thì thật sự không thể tin được.

Đám người bước đi theo sự chỉ dẫn của người canh giữ ở đây. Căn phòng này được đóng cửa bên ngoài bên trong vẫn có tiếng nói phát ra của hai người đang đánh cờ.

Tăng Anh Hùng thấy nếu tự tiện xông vào thì cũng không thể, hắn mới bước đến gõ cửa để cho hai người ra mở cửa nhưng nhận lại là sự thờ ơ xem như không có chuyện gì xảy ra.

- Ngô Minh! Ông mở cửa ra nào! Làm gì mà chốt cửa trong thế? Tôi có chút tin tức cho ông về Ngô Long đây!

Bên trong căn phòng lúc này vẫn im lặng. Nhưng lại có trao đổi của hai người. Tăng Anh Hùng trầm mặc, Hà thúc thì tức giận không kém nói.

- Phá cửa!

Khi Hà Thúc vừa nói dứt lời Tăng Anh Hùng Lùi về sau một vài bước. Hấn chạy đà bà bước ngăn dùng chân phải của mình đập thẳng vào phần dưới của tay nắm cửa.

“ Rầm ”

Cánh Cửa bị bung bản lề hấn ra đập vào trong tường. Trong phòng lúc này một cảnh tượng trống trơn. Trên mặt bàn có một cái máy ghi âm kiểu củ đang hoạt động phát ra những tiếng nói của hai người. Thêm vào đó sàn nhà xuất hiện một lối đi dưới tấm lót sàn.

- Tìm! tìm cho ra hai người đó. Phong tỏa toàn bộ Ngọc Châu. Ra lệnh truy nã quốc tế interpol và trong nước toàn bộ những nước có quan hệ với quốc gia mình, Phong tỏa luôn sân bay bất cứ cấp bậc nào cũng không được xuất cảnh mà chưa được kiểm tra toàn bộ.

Hà Thúc giận thật sự. ông bực tức bao nhiêu người như thế này lại để cho tình trạng hai người kia có thể chạy Thoát. Một đám người đi xuống đường hầm. Dù sao cũng phải biết lối ra này dẫn ra đâu và khoanh vùng cần thiết.

- Tăng Anh Hùng! Đem đám toàn bộ những người liên quan đến bản án của hai người kia bắt lại. Dù cho một người nào cũng không thể để thoát được.

Từng mệnh lệnh của Hà Thúc được đưa ra hơn thê nữa nó nhanh chóng được thực thi ngay tức thì. Tăng Anh Hùng biết. Hiện tại Hà Thúc giận thật sự. Việc để cho hai người kia có thể chạy thoát ngày lúc này mới thật sự là nguy hiểm.

- Công nhận hai cái lão già này. Đã đến nước này mà vẫn còn ngoan cố. Cũng may Diệp Nhi vẫn còn trong tay mình. Ra lệnh sử bắn tại chỗ đáng

lắm. Tức thật không ngờ trong này lại có hầm ngầm. Hèn gì đến giờ hai lão già vẫn còn ung dung đánh cờ được. Xem ra họ đã chuẩn bị cho việc này rồi đi.

Lưu Hoan nhìn cái lối vào căn hầm hầm hục. Đá cái ghế gần đó ra chỗ khác. Hắn cũng tức không kém gì Hà thúc. Đăng lý ra hắn phải hiểu có vấn đề tại sao ở trong một khuôn viên bốn bức tường lại có nhã hứng uống trà đánh cờ trong khi đó trước sân có một khoản đất đầy đầy lý tưởng cho việc này.

- Chắc chắn sẽ bắt được cả hai người nhanh thôi thủ trưởng con đường này dẫn ra đến nơi cách đây ba con hẻm. Chắc chắn đám người kia đã đợi sẵn mà đưa hai người đi.

- Đem bọn người đó bắt hết về không chừa một người nào cả. Nhất định phải tìm cho ra hai lão già này. Đúng là người có tật giết mình. Trong nhà còn có cả hầm để thoát thân.

Hà Thúc và đám người của mình được chia nhau ra theo những người bảo vệ nắm giữ một nhóm người quân đội phát tán ra trên khắp nẻo đường. Ngọc Châu sôi động lên bởi tiếng coi hú của xe cảnh sát và hiệu lệnh của các người có thể lực trong quân đội.

Các tin tức về Ngô Kỳ và Diệp Nhi được công bố ra ngoài kèm theo tội danh hơn nữa còn nói rõ hai người chết vì sợ tội nên uống thuốc tự tử. Đây là đòn tâm lý đánh vào hai lão già kia bởi cho dù có biết Ngô Kỳ chết họ cũng không ngờ đến Diệp Nhi vì chuyện của hai người chạy thoát mà bị sử tử tại chỗ.

Hà Thúc ngồi trên xe chung với Tăng Anh Hùng suy nghĩ một điều gì đó rồi nói với Anh Hùng.

- Gọi cho Khương Đào nói sử bắn luôn Ngô Nam đi! Hắn là phạm tội như thế ở trong tù cũng chỉ tốn cơm của nhà nước nuôi. Tốn tiền thuế của dân.

- Vâng thủ trưởng!

Tăng Anh Hùng nghe Hà Thúc nói như thế định lấy điện thoại ra gọi cho Khương Đào thì điện thoại hắn đã vang lên. Nhìn vào trong điện thoại Anh Hùng nhanh chóng nhận lấy điện thoại.

- Tôi nghe tình hình bên đó như thế nào rồi?

- Hiện tại bắt được hơn mười người đối tượng trọng yếu thì không thấy. Theo như thông tin đám đàn em bên dưới thì hắn vừa đưa người rời khỏi bằng ô tô đã cho người đuổi theo. Chắc hắn định vượt biên bằng đường bộ.

Vì Mở Loa ngoài lớn nên Hà Thúc cũng nghe thấy liền ra lệnh cho người lính đang lái xe.

- Chạy về phục cận biên giới. Anh Hùng gọi điện cho tất cả bộ đội biên phòng tỏa ra chốt giữ các đường biên giới cần thiết. Dem quân đội ở những quân khu phụ cận biên giới hợp tác không cho bất cứ người nào có thể vượt biên thành công.

- Vâng!

Đáp lại một câu nói đơn thuần Tăng Anh Hùng nhanh chóng liên lạc đi các quân khu cần thiết hiện tại những cánh quân đang tụ tập tìm kiếm hai người kia và những người còn lại đều tập trung trong Ngọc Châu và các vùng phụ cận.

Hà Thúc cùng với nhóm người của mình tiến thẳng về những quân khu căn cứ quân sự trong phạm vi có thể nắm bắt được. Tăng Anh Hùng sau khi

liên lạc hết mọi thứ xong mới thở dài nói với Hà Thúc.

- Không ngờ hai người này lại liều mình như thế. Chắc hẳn họ đã có chuẩn bị cho tình huống như thế này nếu không sẽ không nhanh đến như vậy.

- Ủi lão Ngô Minh trước giờ luôn cáo già chắc chắn thấy tình hình bất ổn nên vội thoát thân, Hấn thấy Ngô Kỳ chết chắc hẳn sẽ điều tra đến lão nên mới bỏ chạy như thế này. Thật nếu không có việc Ngô Kỳ chắc chắn chúng ta để hẳn chạy thoát lúc nào không biết.

Hà Thúc nói ra suy nghĩ của mình trong việc này. Hấn thấy Thiếu Kiệt dường như đoán trước được việc sẽ xảy ra như vậy. Trong lòng cũng thầm tự trách mình tại sao lại có thể phạm sai lầm để cho Ngô, Diệp hai người có cơ hội trốn như thế này.

- Thủ Trưởng yên tâm chắc chắn hai người này sẽ không thoát được. Chúng ta phân bố quân đội và cảnh sát. Thêm là đó là gửi công văn truy nã quốc tế hai người kia muốn chạy cũng không chạy được.

- Ủi phụ cần hầu hết đều nằm trong chuỗi Interpol nên hai người đó nếu có chạy qua nước ngoài muốn sử dụng thân phận để rời đi qua nước khác cũng sẽ bị bắt lại. Chỉ sợ là họ thoát được qua biên giới làm lại thân phận mới và bay ra nước ngoài nơi có sản nghiệp đứng tên của Ngô Kỳ thôi

Hà Thúc cũng hiểu vấn đề dẫn độ ở các nước thành viên của Interpol có thể có quyền hành đem nhưng trọng phạm các quốc gia chạy trốn ra nước ngoài bị bắt lại ở các cảng hàng không sân bay. Chuyển về lại quốc gia hẳn đã gây án.

- Điều này có khả năng nhưng cũng không thể nào đơn giản như thế được tài sản của Ngô Kỳ ở nước ngoài có hay không chúng ta chưa biết

nhưng nếu muốn đi đến nơi mà Ngô Kỳ đã có quốc tịch cũng không phải dễ nếu như thế chúng ta vẫn còn có cơ hội bắt lại hai người này. Đúng ra tôi nên triển khai camera giám sát nhất cử nhất động của họ mới đúng việc này cũng là một sơ sót của tôi.

Tăng Anh Hùng bây giờ mới nhận trách nhiệm về mình. Dù sao hẳn thấy hai người cũng đã lớn tuổi hơn nữa lại là những trụ cột lâu năm của đất nước nên cũng không tiến hành giám sát quá gắt gao.

- Cái này không thể trách được cậu! Chỉ tại hai người họ tạo cho mình vỏ bọc quá hoàn hảo thôi. Nhưng lần này thì vỏ bọc đó cũng bị phá vỡ rồi. Càng bắt được hai người đó càng sớm càng tốt. Như thế chúng ta mới ổn định làm tiếp những việc khác

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 615: Hà Vi Phân Vân

Nhóm người Hà Thúc hiện tại huy động người nhiều nhất có thể để kiếm cho được hai người Ngô Diệp. Mục tiêu chính là những vùng phụ cận giáp ranh biên giới có thể tìm cách vượt biên qua nước khác.

Cũng cùng lúc đó trên địa bàn Ngọc Châu ở một ngôi nhà thường xuyên đóng cửa. Hiện tại nó bỗng nhiên có người cư ngụ. Vì nằm ở một góc khuất sâu trong lòng thành phố trong một khu vực lụp xụp đầy nhà dân cư thu nhập thấp.

Bên trên tầng một hiện tại có ba người đang ngồi trong một căn phòng nhỏ chừng mười hai mét vuông. Một người đàn ông trung niên với hai người tương đối lớn tuổi.

- Ngô lão gia. Lần này bên ngoài rất loạn nếu không phải chuẩn bị trước sợ rằng chúng ta không thoát được đâu. Không ngờ lần này Ngọc Châu lại làm ra động tĩnh lớn như vậy. Đây là lần đầu tiên tôi thấy đấy.

Người đàn ông này nhìn Ngô Minh nói ra suy nghĩ của mình trong việc này. Hắn thấy bên ngoài lộn xộn chưa từng thấy trước đây.

- Hiện tại tình hình đang bất ổn. Hơn nữa là bên ngoài rất đông người tìm kiếm làm sao mà chạy thoát được đây lão Ngô. Biết thế tôi cũng chuẩn bị mọi thứ trước đó cho xong.

- Lão Diệp ông yên tâm đi tôi đã tính toán kỹ rồi trước đây có một số tôi vẫn còn giữ lại hậu chiêu ở phía sau lần này cũng vậy. Với thằng Văn Dương này trên hồ sơ hầu như không có liên hệ gì đến chúng ta. Nhưng nó lại liên quan đến tôi. Văn Hạ là em nó làm cấp dưới của Ngô Kỳ cũng được khá lâu. Hiện tại dựa theo những manh mối mà chúng ta tạo dựng nên đám

người kia sẽ bủa vây những vùng biên giới phụ cận trong khi đó mình vẫn ở tại Ngọc Châu. Đây mới thật sự là chỗ an toàn.

Ngô Minh trả lời Diệp lão một cách bình thản nhất xem như mọi chuyện đã nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Văn Dương im lặng suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói với Ngô Minh.

- Ngô Lão hiện tại ở dưới tử lạnh có đầy đủ đồ dùng. Nhưng thứ như ti vi và các phương tiện để dành cho hai người giải trí khi buồn chán đều có mỗi ngày tôi sẽ ghé qua đây một lần trong khi chờ đợi mọi việc yên lại chúng ta mới rời đi.

- Ừ hai lão già này cũng không cần gì nhiều. Mọi thứ cứ như đã chuẩn bị là được. Nhớ chú ý một chút vấn đề hàng xóm xung quanh đây là được. Còn về phần những việc khác chú mày khỏi lo. Tiền bạc hay những thứ cần thiết chỉ cần lão già này rời khỏi đây chắc chắn không để cậu chịu thiệt.

Ngô Minh cũng đáp lại lời của Văn Dương hắn làm ra hứa hẹn không ít trong chuyện này. Hiện tại là lúc cần người Văn Dương lại là một đối tượng thích hợp có thể giúp hai người trong việc chạy thoát. Nên Ngô Minh dùng lợi ích hứa hẹn khi hắn thoát khỏi quốc gia sẽ trả công xứng đáng cho Văn Dương.

- Ngài đừng nói vậy! Nếu không có ngài với con ngài giúp đỡ thì bên vợ tôi cũng không ích người hiện tại còn ngồi trong nhà lao. Nên chuyện này cũng là việc tôi trả ơn cho ngài thôi. Vậy nhé tôi đi đây mỗi ngày khi trời tối tôi sẽ qua đây thăm hai người.

Đợi cho Văn Dương rời khỏi nhà đóng cửa lại. Hai lão già im lặng một lúc rất lâu. Diệp Lão lúc này mới vội lên tiếng nói.

- Lão Ngô tên này có thể tin tưởng được không thế?

- Hấn xem như có thể đi. Vấn đề vẫn là năm mươi năm mươi. Chỉ dựa vào một số thứ năm xưa giúp hấn và gia đình thôi. Hiện tại hi vọng hấn không bán đứng mình là được chứ dựa vào những người khác hiện tại hoàn toàn không có cơ sở nào có thể tin tưởng được.

Ngô Minh thở dài đáp lại lời của Diệp lão. Hiện tại hai người này ánh mắt già nua mọi thứ đang chống lại họ một cách thấy rõ từ những vết chân chim xuất hiện trên khuôn mặt và vàng trán nhiều thêm những nếp nhăn.

- Thật sự lần này chúng ta không còn đường nào khác nữa sao. Ông nghĩ hiện tại chúng ta thoát đi ở nước nào là hay nhất. Ông xem thử xem lần này có cơ hội nào không. Mà ông chỉ dám chắc hên xui với tên Văn Dương này thôi ông làm sao biết được hấn có bán đứng hai thằng già mình không đây.

- Trước mắt thì không có cách nào nhưng tôi nghĩ đi mỹ là cách tốt nhất. Hiện tại vốn những vấn đề này đã khó lựa chọn tin tưởng được một người càng khó. Văn Dương năm xưa nhà vợ hấn vì tổ chức cá độ làm ăn phi pháp trên xã hội khá nhiều. Khi bị bắt vì Văn Hạ là thuộc cấp của Ngô Kỳ nên tôi giúp đỡ chỉ hưởng án phạt mà không phải ngồi tù ngày nào. Hi vọng là hấn biết điều một chút.

Ngô Minh hiện tại thở dài trả lời lại cho Diệp lão nghe thấy hấn cũng chỉ biết dựa theo những mối quan hệ cần thiết mà tìm kiếm sự giúp đỡ. Dù sao thì có người giúp đỡ còn đỡ hơn không.

- Mọi chuyện cũng vì thằng nhóc kia mà ra. Nếu không có nó trên đời này chắc chắn chúng ta không gặp tình cảnh như thế này. Nó thì ung dung không lo không nghĩ. Mình thì phải trốn chui trốn nhủi. Tôi mà gặp được nó tôi giết nó cho hả giận.

- lão Diệp chúng ta thua là sự thật nhưng với cái tính khí đó của ông không khéo lại hư hết chuyện chưa trả được thù lại còn trở thành công cốc.

Hiện tại nó ở Lưu Minh đợi chúng ta ra nước ngoài tìm các thuê sát thủ ám sát nó.

Ngô Minh tuy rằng trong lòng rất hận Thiếu Kiệt nhưng vẫn giữ vững được tâm trạng của mình ông còn biết suy nghĩ được những việc cần thiết phải làm. Nếu như chưa thoát khỏi việc bị truy tìm này mà còn lo lắng đến việc trả thù thì không thể nào.

- Tôi chỉ nói thế thôi. Hiện tại ai mà không biết chúng ta lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan chứ. Nếu mà thoát được xong mới tính đến việc này được.

- Xem như lần này phải ở lại đây khá lâu cũng may tôi trước giờ không sử dụng thẻ ATM gì đó. Tiền mặt cũng còn kha khá thêm vào đó là số vàng tôi tích góp cũng không ích có thể đủ bảo trụ cho chúng ta ở đây trong một năm.

Ngô Minh bây giờ mới lấy trong người mình một cái bọc xấp mở ra. Trong đó không ít tiền mặt là những tờ tiền mệnh giá cao và vài miếng vàng được bọc cẩn thận.

- Xem ra ông chuẩn bị nhiều hơn tôi. Trước đây toàn bộ tài sản tôi chuyển giao cho Diệp Nhi hết dù sao thì những tài sản này sớm muộn gì cũng thuộc về nó. Ai có ngờ đâu được chuyện này. Thôi để tôi xuống xem tủ lạnh có cái gì không rồi ăn một chút đi nghỉ ngơi. Hiện tại bên ngoài có ra sao thì không liên hệ gì đến mình.

Noi xong Diệp lão đứng lên đi xuống dưới nhà. Tìm kiếm thứ gì đó có thể ăn được. Giờ thì họ không còn người giúp việc hay là những người phụ mình những việc nhỏ nhặt nữa mà phải tự tay làm lấy những thứ cần thiết cho cuộc sống. Một khi đã đi đến bước này này hai người cũng không còn là người cao cao tại thượng ở trên muốn gì sai đó với người khác.

Hà Vi bây giờ cũng bị đánh thức bởi hàng loạt những tiếng điện thoại réo gọi. Cô đưa tay nhận lấy điện thoại ngay gối mình. Ngay khi nhận cuộc điện thoại này cô vẫn trong tình trạng mắt nhắm mắt mở chưa định hình được việc gì. Đây là thói quen quán tính.

Cô cũng có phần mệt mỏi nếu như để một người nghỉ ngơi đầy đủ một ngày tám giờ đó là chuyện bình thường nhưng để một người đang từ những thói quen hàng ngày phải thức đêm một ngày rồi sau đó lại đi nghỉ với một buổi sáng đúng nghĩa thì không thể nào cân bằng được.

- Alo tôi nghe đây!

- Hà Vi hả! ông có chuyện muốn báo với cháu. Hiện tại hai lão Ngô Diệp kia bỏ trốn rồi. Cháu xem lựa lời mà nói với Thiếu Kiệt ông và mọi người đang cho người truy nã rồi chắc chắn lão không chạy đi đâu xa được.

Hà Vi bây giờ cũng tỉnh ngủ hẳn việc của hai người kia bỏ trốn làm cho cô thấy được nguy cơ trong chuyện này. Việc này để lại hệ lụy rất nhiều cho Thiếu Kiệt, hẳn sẽ không thể nào yên tâm làm những việc khác.

- Sao thế được! hai người đó làm sao thoát được! ở Ngọc Châu có chuyện gì vậy ông!

- Hai cái lão già đó! Trong nhà lão Ngô Minh có một đường hầm thông ra ngoài. Xem ra được bí mật làm. Bọn họ lấy cờ đánh cờ trong phòng rồi từ đó trốn ra. Nhưng cháu yên tâm chắc chắn sẽ tìm thấy thôi. Có gì ông sẽ báo cho cháu sau.

Hà thúc cũng nhanh chóng cúp máy. trong khi đó Hà Vi ngồi thất thần một lúc. Việc này cô cũng không biết nên có thể nói cho Thiếu Kiệt biết việc này hay không. Cô phân vân lựa chọn giữa việc nói hoặc không nói

việc Ngô, Diệp hai người chạy thoát phải nói như thế nào. Và không nói thì ra sao.

Hà Vi lúc này mới rời giường của mình. Cô bước ra khỏi phòng mình đi về phía phòng của Thiếu Kiệt. Đưa tay mở hé cánh cửa một cách nhẹ nhàng cần thiết. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt vẫn còn đang trong giấc ngủ. Cô cũng hiểu hôm qua hẳn cũng không khá hơn cô là bao nhiêu di chuyển bằng máy bay tới lui rồi phải thức đối diện với Ngô Kỳ suy tính đường đi nước bước cho mình.

Giờ đây hẳn đang nghỉ ngơi nhưng chuyện này cũng là một việc hệ trọng nếu sau này Thiếu Kiệt phát hiện ra cô không cho hẳn biết việc hai người kia trốn thoát cũng không được. Đắn đo một lúc Hà Vi mới khép lại cánh cửa một cách từ từ.

- Hà Vi cậu đang định tìm Thiếu Kiệt à!

Âm Thanh chợt vang lên làm cho Hà Vi cũng giật mình. Nhưng xoay ra thấy Ngọc Nhi Hà Vi mới thở ra một hơi cho dễ chịu nói.

- Ừ có chuyện gấp nhưng mà mình không biết nên cho Thiếu Kiệt biết hay là không đây. Tình hình là Ngô Diệp hai lão già đó trốn thoát khỏi bị giam lỏng rồi hiện tại ở Ngọc Châu ông mình và mọi người đang tìm kiếm rất gắt gao.

- Cái gì! Hai lão già đó thoát! Tại sao lại như thế được

Hà Vi nghe Ngọc Nhi thốt lên cũng vội che lấy miệng của cô rồi để tay trước miệng mình ra hiệu im lặng. Ngọc Nhi dường như hiểu cảm giác của Hà Vi bây giờ cũng vội gật gật đầu. Hai người nhẹ nhàng rời khỏi trước cửa phòng của Thiếu Kiệt ra đến phòng khách ngồi xuống. Ngọc Nhi bây giờ không nhận được lặp lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa.

- Sao mà hai lão già đó thoát được? Không phải hai người đó bị giam lỏng có người canh giữ sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 616: Thanh Hàn Muốn Đi Học

Hà Vi ngồi xuống ghế thở dài lắc đầu. Việc này cũng ngoài dự đoán của cô về những tình hình. Việc bây giờ là để Thiếu Kiệt biết hay không cô còn không dám chắc. Nhưng cô có thể kể cho Ngọc Nhi vấn đề này. Dù sao có thêm một người nghĩ cách vẫn tốt hơn một người.

- Chuyện là họ đã chuẩn bị một số thứ để đào tẩu. Đến cả những người canh gác cũng không phát hiện. Họ lấy lý do là đánh cờ trong phòng không muốn bị người khác làm phiền. Như thế hai người họ qua mặt được cảnh vệ rồi thoát đi bằng hầm ngầm.

Hà Vi nói sơ lược lại hoàn cảnh mà cô đã nghe được từ ông mình. Ngọc Nhi hiện tại cũng im lặng không ít. Dù việc trong những nhà của các thành phần nguy hiểm vẫn thường hay có vấn đề hầm ngầm như thế này khi cần thiết sử dụng.

Nhưng việc bộ phận canh giữ mắc mưu như thế này cũng là do đối phương mà nhóm người họ canh giữ có một chút vấn đề về thân phận nên cũng khác với những người bình thường.

- Chuyện này cũng không trách được ai. Hai người kia không ngờ lại có thể nhắm tới việc này ngay từ đầu. Nếu không sẽ không làm như thế. Thân phận họ cũng là một cái để họ dựa vào mà. Giờ thì chắc hẳn Ngọc Châu loạn lắm nhỉ.

- Ông mình đã huy động số người lớn nhất có thể để tìm kiếm hai người. Giờ ông mình vẫn đang trên đường chạy đi các vùng giáp ranh biên giới. Cả hệ thống sân bay cũng được kiểm tra nghiêm ngặt hơn. Nhưng mà chỉ sợ hai người kia thoát được thôi. Người ta vẫn thường nói không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn.

Hà Vi cũng thở dài. Cô sợ nhất việc hai lão già Ngô Diệp chạy thoát thật sự là một vấn đề đang quan ngại. Ngọc Nhi cũng hiểu điều này trầm tư suy nghĩ thật lâu.

- Hai người làm gì mà mặt mày xem như mất sỏ gạo thời bao cấp thế. Có chuyện gì nghiêm trọng lắm à?

Thiếu Kiệt bây giờ mới xuất hiện phía sau Ngọc Nhi lên tiếng hỏi để cho hai người phải giật mình. Thiếu Kiệt đứng đó nhìn sơ lượt cũng hiểu được tình trạng trầm trọng nếu không hai người cũng không như thế này.

Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt như thế cũng vội vàng tìm cách chuyển chủ đề này đi nơi khác.

- À Thiếu Kiệt anh dậy lúc nào thế? Sao không ngủ thêm chút nữa.

- Cũng mới dậy thôi dù sao thì chiều vẫn phải đi học. Mà có chuyện gì thế này? Nếu có chuyện nghiêm trọng thì cứ nói chứ làm gì mà phải như thế.

Thiếu Kiệt đáp lại câu hỏi của Ngọc Nhi vẫn muốn biết xem hai người có việc gì như bây giờ. Nên hẳn quay chủ đề lại với chuyện lúc đầu.

Ngọc Nhi với nhìn Hà Vi. Như muốn hỏi ý kiến của Hà Vi thế nào nhưng Hà Vi vẫn không có động thái gì. Thấy hai người im lặng Thiếu Kiệt cũng nhíu mày một chút hẳn nhìn tới Hà Vi giọng không còn được như lúc đầu.

- Có chuyện gì thì cả hai người đều nói đi nào. Không hẳn là không có cách giải quyết chuyện gì cũng phải nói ra mới được, Nếu cứ im lặng như thế thì ai biết là chuyện gì nào.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng lưỡng lự một chút rồi mới thở dài đáp.

- Chuyện là hai lão già Ngô Diệp trốn thoát mắt hiện tại ông của em đang tìm kiếm khắp nơi. Như chỉ sợ rằng không dễ gì tìm được.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ mỉm cười lắc đầu. Nhìn hai người Diệp Nhi và Hà Vi nói.

- Chuyện này cần quan tâm sau hai lão già đó chạy được thì cứ chạy. Dù sao thì với hai người đó chạy được bao xa chứ. Qua nước ngoài liệu họ có sống ổn không. Đâu phải cứ tìm cách vượt biên hay là lẩn trốn lại là cách sống tốt đâu. Ở nước ngoài không phải như trong nước mình. Cũng không cần phải lo lắng quá đâu.

Diệp Nhi với Hà Vi bây giờ cũng khó hiểu nhìn lấy Thiếu Kiệt. Hiện tại mọi người ở Ngọc Châu đều lo lắng vậy mà Thiếu Kiệt vẫn không có chút gì cho thấy hấn sẽ vì hai người này mà quan tâm.

- Anh không sợ họ trả thù sao? Hai người đó trốn được sau này sẽ tìm anh trả thù thì sao.

Ngọc Nhi cũng đem ra thắc mắc của mình nói với Thiếu Kiệt. Việc hấn không quan tâm đến cũng làm cho mọi người thấy được quá nhiều thứ cần thiết liên quan.

- Nếu hai người đó thoát được rồi trả thù anh cũng là chuyện sau này. Hiện tại họ lo thân họ chưa xong thì anh lo gì đến những điều đó làm gì. Nếu có thì mấy năm sau hai người đó mới trả thù đi. Vậy hiện tại hai lão già đó đã bao nhiêu tuổi. Sống được mấy năm đây lo việc này làm gì.

Thiếu Kiệt nói ra những việc này làm hai người thấy cũng đúng việc hai người này chạy thoát cũng phải sống không tốt đẹp gì hơn nữa đây tuổi tác

lại cao. Ra nước ngoài sống cũng không dễ dàng gì thích ứng với mọi chuyện.

- Như thế xem như mọi chuyện đã xong. Vậy cứ để cho ông ở Ngọc Châu lo việc Anh không có vấn đề gì phiền hà là được rồi.

- Lo gì vấn đề phiền hà. Cái phiền hà nhất hiện tại là đi học. Chuẩn bị tới giờ đi học rồi ăn cái gì đã.

Thiếu Kiệt không buồn không lo hấn đi xuống nhà bên kiếm cái gì đó ăn. Trong khi đó Hà Vi với Ngọc Nhi nhìn nhau lắc đầu. Hà Vi hiện tại cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được một cái gánh nặng cần thiết mang trên người.

Nếu Thiếu Kiệt đã không lo lắng cô cũng không cần thiết phải nghĩ đến những vấn đề cấp thiết khác. Dù sao nếu xét về người chịu nhiều nguy cơ nhất lại là Thiếu Kiệt.

- Thôi Thiếu Kiệt đã nói như thế rồi thì chắc không có gì đâu. Còn về vấn đề hai người kia mình sẽ để đám người ở Ngọc Châu xem xét thử dù sao thị họ ở tầng lớp bình dân dễ dàng làm nhiều việc mà những khác không làm được.

- Ừ vậy nhờ cậu giúp thử một chút. Cũng có thể hai người đó chưa rời khỏi Ngọc Châu. Nơi nguy hiểm lúc nào cũng là nơi an toàn nhất. Thôi đi xuống bếp ăn chút gì đó là được.

Thiếu Kiệt lúc này từ dưới nhà bếp ngó lên nhìn hai người Ngọc Nhi với Hà Vi nói.

- Có mì gói thôi nhà hết đồ ăn rồi! Nấu mì ăn thôi xong anh với Ngọc Nhi đi học. Em báo với ông cái chuyện hai lão già đó cứ thư thả làm cho

mọi chuyện êm lại là hai thằng già đó tự lò đầu ra thôi đừng làm căn quá hai lão trốn miết đấy.

Hà Vi gật đầu xác nhận đã nghe thấy những gì Thiếu Kiệt đã nói. Bây giờ bên ngoài vang lên tiếng thét thất thanh.

- Lão Đại! Lão Đại ơi cứu đệ!

Thiếu Kiệt từ trong nhà bếp ngó ra bên ngoài sân thì thấy Lý Bân đang chạy dài với cái thân hình mập mạp của mình. Hắn la thất thanh như bị ai chọc tiết gà.

Lý Bân chạy vào trong nhà ngay lập tức trốn vào trong phòng bếp gần chỗ Thiếu Kiệt đứng ngồi xuống dựa lưng vào tường nói.

- Lão Đại lần lão đại phải cứu em. Ở nhà đã muốn chết rồi. Hiện tại Thanh Hàn đòi đi học chung nữa không khéo em bị kiểm soát hai mươi bốn giờ một ngày mất.

- Thế mày làm gì ở đó thế mày trốn ít lợi gì sao? Thanh Hàn đứng sau lưng mày rồi kia. Thôi chuyện hai vợ chồng chú anh không dám can thiệp. Mà việc chuẩn bị thi đấu giải như thế nào rồi. Cuối tuần này cầm cái giải về cho anh được không.

Lý Bân thấy Thanh Hàn đứng ở phía sau lưng mình cũng mếu máo. Thanh Hàn dương như cũng muốn giữ một ích thể diện cho Lý Bân nên cũng không làm gì đến hắn. Thấy Thanh Hàn dương như không nói gì Lý Bân mới vội đứng dậy nhìn Thiếu Kiệt đáp lại câu hỏi của hắn nói.

- Cũng xong hết rồi hiện tại chỉ còn có mỗi việc là đi đánh thôi. Đối thủ cũng đã nhắm được nhóm người nào thuộc dạng cần đề phòng chỉ cần bên mình không thua khí thế chắc chắn nắm chắc cái giải trong tay.

- Như thế cũng được mà có cái đội nào thật sự mạnh chịu chi tiền vào đồ đạc hay không?

Thiếu Kiệt cũng hiểu một điều đồ đạc của nhân vật cũng là một phần thực lực cần thiết. Hơn thế nữa những thứ được bỏ tiền ra mua từ nhà phát hành thì càng là những người có tiềm lực thực sự về tài chính và thực lực cần thiết.

- Cũng có vài đội đáng ngờm lần trước biết được một đội thông qua mấy người mua đồ của bên mình bang chủ của nó là Văn Thuận. Nghe nói bố hắn làm gì đó trên phòng giáo dục nên thằng này nhiều tiền chi bạo tay vào việc mua đồ cho nhân vật lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng suy tư một chút. Nếu như cái tên của người này làm hắn có chút mơ hồ nhớ đến việc gì đó.

- Đang định nói gì quên mất. Mà thôi Lý Bân với Thanh Hàn có ăn thì lấy hai ly mỳ đi lấy nước sôi đổ vào mọi người ăn luôn rồi đi học. Xem thử việc của Thanh Hàn Tần Tiến có đồng ý không mới tính đến chuyện khác. Nếu Căn bản và kiến thức học không đủ tôi cũng không dám chắc Tần Tiến sẽ cho cô đi học chung ở trong trường đâu

Vừa cầm đôi đũa mở ra hộp mỳ đặt lên bàn Thiếu Kiệt nhìn Thanh Hàn nói ra những gì hắn thấy cần thiết. Dù sao việc đi học của Thanh Hàn hắn cũng không thể quyết định mà phải thông qua Tần Tiến.

Ngọc Nhi trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hình như lần đó anh xích mình với cái người hôm ở buổi thuyết trình trong trường đấy. Em nhớ hình như ông ta tên là Văn Hạ. Như thế ông ta liên quan đến đám người Ngô Kỳ chắc chắn phải lo lắng lúc này chứ sao con hắn lại có tâm trạng đi đấu giải game như thế rất bất bình thường đấy.

Hà Vi nói ra lời này làm Thiếu Kiệt ngẩn người hẳn hồi nãy thấy lai lịch của Văn Thuận có chút gì đó nghe quen quen. Mà giống như Ngọc Nhi đã nói Văn Hạ hẳn là người của Ngô Kỳ con của hắn đúng ra lúc này phải lo lắng cho bố mình có chuyện bị điều tra như thế nào mới là điều hợp lý chứ không thể nào có thể bỏ tiền ra đầu tư cho giải đấu được.

- Ừ có chút gì đó không thích hợp. Văn Hạ hẳn cũng là người của Ngô Kỳ lại được đi hộ tống với với Diệp Nhi thì quan hệ không ích tại sao hắn vẫn ung dung bên ngoài như thế vậy Hà Vi em cho người điều tra thử xem.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 617: Mất Ô Mới Mặc Áo Mưa

Hà Vi bây giờ cũng gật đầu chấp nhận việc này không khó. Cô ngồi xuống cùng Thiếu Kiệt và mọi người ăn tạm một chút mì. Lý Bân thì hẳn không cần lo lắng gì hết cứ bỏ nước sôi vào rồi lại trộn lên một chút.

- Anh Kiệt! Lần này không chỉ Thanh Hàn mà bà chị em cũng muốn đi học ở đây. Anh xem lần này em số khổ thế nào hết bà chị kiểm soát lại thêm Thanh Hàn chắc lần này chết quá.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói thế cũng cười cười lắc đầu.

- Chú mà thấy khổ thì kệ chứ. Nhưng mà anh thấy như thế cũng tốt có người kiểm soát chú mày bớt làm việc dư thừa đi. Cần phải làm như thế chú mày mới đi vào khuôn phép được. Cứ như thế từ từ sẽ quen thôi. Chứ không ai quản được chú mày thì anh cũng bó tay sao này có những việc cần thiết làm sao dám giao cho mày đây. Quyết định vậy đi. Ngọc Nhi em nhắn tin hôm nay họp để anh giao hết toàn bộ quyền hành ra cho mọi người tự lập nhớ để mọi người có mặt đầy đủ là được rồi. Đi tắm rồi đi học đây.

Thiếu Kiệt nhanh chóng ăn xong ly mì của mình rồi đứng lên. Mọi người thấy thế cũng không nói gì. Chỉ có Lý Bân suy nghĩ một chút vấn đề Thiếu Kiệt vừa nói. Hẳn biết Thiếu Kiệt muốn tốt cho mình. Hẳn nếu không có người kiểm soát được những chuyện hẳn làm chắc chắn sau này với tính tùy hứng của mình Lý Bân chắc chắn chịu nhiều thiệt thòi.

- Thôi đành chịu vậy Anh Kiệt đã nói như thế giờ có muốn làm gì cũng không được.

Mọi người thấy Lý Bân chán nản cũng che miệng cười. Họ hiểu rõ thành này miệng thì nói như thế nhưng dễ gì đồng ý chuyện này. Lý Bân hẳn

không tự ý làm theo những gì mình thích đã là may lắm rồi.

Đợi cho Thiếu Kiệt chuẩn bị xong mọi việc mọi người mới cùng hẳn lên xe đi đến trường. Việc Thiếu Kiệt đi học bằng ô tô và mấy ngày đầu còn là tâm điểm của sự chú ý nhưng hiện tại nó không còn gì là mới lạ nữa. Nhưng hôm nay lại khác. Trên xe Thiếu Kiệt bỗng nhiên hơn một người đi xuống.

Ngọc Nhi, Lý Bân, Thanh Hàn. khi bước xuống xe mọi người đều chú ý một chút đến một thiếu nữ không mặt đồng phục học sinh. Thay vào đó là một bộ quần jean áo thun khá thời trang.

Chiếc áo thun bó sát người thể hiện rõ những đường cong của Thanh Hàn những chỗ nào cần thiết nổi trội đều làm thu hút không ít ánh mắt nhìn vào nhóm người Thiếu Kiệt.

- Sao nào không khí làm tâm điểm của sự chú ý như thế nào. Nếu mà Thanh Hàn đi học được thì cũng sẽ trở thành tâm điểm như thế thôi. Trước có Ngọc Nhi, Nhã Oanh một số người nữa. Hiện tại có thêm Thanh Hàn xem ra trường mình ngày càng đông vui.

Thiếu Kiệt bây giờ mới chăm chọc một chút Thanh Hàn. Nhưng lại bị Ngọc Nhi ở một bên néo lấy hông hẳn. Mặt thì cười nhưng hẳn kêu khổ trong lòng tuyệt kỹ này của phụ nữ không cánh đàn ông nào thoát được.

- Thanh Hàn nay lúc trước cậu đang học thì phải nghĩ lúc đó cậu đang học lớp mấy?

- À lúc đó mình đang học ở sơ cấp trung học.

Ngọc Nhi thấy Thanh Hàn cũng muốn đi học lại nhưng không biết kiến thức của Thanh Hàn là nằm ở đâu. Điều này quan trọng cũng không kém nếu kiến thức của cô ta không đủ Thiếu Kiệt cũng bó tay.

Nghe được Thanh Hàn trả lời Ngọc Nhi xong Thiếu Kiệt chỉ biết há hốc mồm. Hắn hiện tại biết mình xin Tần Tiến cỡ nào đi nữa việc này cũng không được chấp nhận bởi Kiến Thức của Thanh Hàn không đủ.

- Thôi rồi lùm ơi! Việc này làm sao mà được! Thanh Hàn không đủ Kiến Thức làm sao mà học được chương trình này. Có muốn xin cho cô ấy đi học cũng không được.

- Thấy chưa anh nói rồi mà em học không được đâu. Thôi đi về. đi về để anh nhờ người chở về nhà cho chắc ăn.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế mừng rỡ Bản thân hắn không cần phải bị kiểm soát bởi Thanh Hàn ở trường nên hoạt động mau chóng nhất có thể để xua đuổi Thanh Hàn trở về.

Thanh Hàn lúc này trừng mắt với lại Lý Bân một ánh mắt hăm dọa thấy rõ. Bây giờ Thanh Hàn mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Thế Không có cách nào khác à. Nếu mà không đi học được thì cậu xin cho tôi đi cùng ngồi học nhưng không có hồ sơ là được mà. Chắc chắn vấn đề này không sao. Tiền học phí vẫn đóng nhưng chỉ là không có danh sách học sinh thôi tôi nghĩ chắc được.

- Ý Kiến của Thanh Hàn không tệ à. Việc này chắc thầy Tiến đáp ứng. Dù sao mọi người đi hết để cô ấy ở nhà một mình cũng không ổn lắm. Thanh Trúc hiện tại cũng đang làm một số giấy tờ chuyển về nước học. Như thế chỉ có mỗi Thanh Hàn là ở nhà. Hà Vi thì có công việc cũng không có rảnh. Như thế để Thanh Hàn ở nhà chẳng phải thiệt thòi sao.

Ngọc Nhi thấy Thanh Hàn nói ra ý kiến rất được. Hơn thế nữa là mọi người cũng có thể đi học chung không phải để cô ở nhà Một mình. Thiếu Kiệt thấy cách này đúng là có thể giải quyết được một phần vấn đề. Lý Bân

nhìn mọi người dường như ai cũng đồng ý với việc này bắt đầu trở lại trạng thái như quả bong bóng xì hơi.

- Như thế cũng được! Nhưng mà muốn hay không phải thông qua Tần Tiến trước đã. Thanh Hàn đi cùng tôi lên gặp Hiệu Trưởng xin xem việc này được không. Lý Bân và mọi người về lớp trước nhé.

- Ừ cậu với mọi người đi trước đi mọi người về lớp là được rồi.

Ngọc Nhi bây giờ mới gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt. Cô thấy việc để Thanh Hàn đi học được hay là do Thiếu Kiệt hấn thuyết phục Tần Tiến là nhiều nhất.

Thanh Hàn lúc này cũng đi theo Thiếu Kiệt. Hai người dừng lại trước cửa phòng của Tần Tiến. Bây giờ bên trong vang lên tiếng nói nghe rõ ràng là đang gây gổ.

- Trước đây ông như thế nào thì tự chuốc lấy. Hiện tại tôi cũng chỉ ngang hàng với ông thôi. Làm việc như thế nào quyết định ra sao là của ông. Tôi không quan tâm ông muốn để cho tôi xem xét đề cử cho ông thăng chức thì không có chuyện đó.

Thiếu Kiệt nghe giọng nói của Tần Tiến từ trong phòng phát ra cũng có chút nhú mày. Tần Tiến dù sao đã có quyết định bổ nhiệm hiện tại chưa ngồi vào chức đã có người muốn lo lót để đề cử đối phương thăng chức thì không thể nào. Cái ghế của Vũ Luận xem ra không yên bình.

- Tần Tiến tôi nói cho ông biết. Ông không lựa chọn người đứng vào cùng một lộ tuyến thì trước sau cũng bị đá ra, Lân này ông nghĩ xem tôi còn thoát trong sự kiện động trời ở Ngọc Châu. Thì xem ra cái ghế của Vũ Luận ông có nhưng mà không biết tận dụng thì chỉ có chết thôi.

Giọng nói này làm cho Thiếu Kiệt ngẩn người ra, hẳn nghe được tiếng nói cũng biết người đang nói chuyện với lại Tần Tiến bên trong là ai. Dù sao giọng nói này rất quen thuộc.

“ Xem ra Văn Hạ này có cách thoát khỏi dính líu đê đám người Ngô gia nhưng vẫn chưa bỏ nhưng vị trí sắp tới bỏ trống nên muốn để Tần Tiến dùng theo đội của mình đi. Tên này đúng là mất dù thì mặc áo mưa mà.”

Thiếu Kiệt nghĩ thầm trong bụng như thế nhưng lúc này Tần Tiến đã quát lớn ở bên trong phòng.

- Chết thì mặc tôi ông cũng không có quyền. Hiện tại tôi lấy danh nghĩa Hiệu Trưởng ở đây. Mời ông rời khỏi đây, Tôi không tiếp ông.

Thấy tới đây cũng không còn vui nữa. Thiếu Kiệt mới đưa tay lên cửa gõ vài cái

“ Cốc Cốc Cốc ”

Âm thanh của tiếng động gõ cửa làm cho Tần Tiến vào Văn Hạ đều giật mình. Nhưng thay vào đó Thiếu Kiệt đã đẩy cửa vào. Tần Tiến thấy người tiến vào phòng là ai cũng khẽ mỉm cười. Ông biết Thiếu Kiệt cũng không ưa gì Văn Hạ giờ đây những chuyện vừa rồi Thiếu Kiệt đều có thể nghe thấy thì Văn Hạ hết đường chạy chức.

- Xem ra ông mất Ngô gia với Diệp gia lại có thể thoát khỏi chuyện lùm xùm còn muốn thăng quan tiến chức sao. Cũng thú vị đấy ông không sợ làm tâm điểm cho người khác sao Văn Hạ.

Thấy người bước vào là Thiếu Kiệt. Văn Hạ có chút run run bởi những chuyện ở Ngọc Châu hẳn hiểu Ngô gia với Diệp gia làm sao ra nông nổi này.

Họ bị chính một người đánh bại mà hiện tại người này lại đứng trước mặt hắn. Tỏ vẻ những chuyện vừa rồi hắn đều nghe thấy. Như thế chẳng khác nào Văn Hạ hắn thậm tự trách mình tại sao lại đi đến đây để tự mình chui đầu vào rọ. Hắn quên mất ở đây còn có tên ôn thần này.

- Ấy vừa rồi tôi với thầy Tiến đâu có gì. À cậu cần gặp Tần Tiến đúng không cũng trễ rồi tôi đi về làm việc cậu ở lại mạnh khỏe tôi đi trước.

Văn Hạ hắn bây giờ gấp rút giữ mạng của mình. Nếu không thì hắn chưa biết chừng trở thành con dê cho Thiếu Kiệt khai đao nữa mới là điều trọng yếu.

Tần Tiến thấy Văn Hạ như thế cũng mở cờ trong bụng hơn ai hết hắn thấy Văn Hạ đúng thật sự là phiền toái. Những chuyện như thế này mà cũng lôi kéo hiện tại ai mà không biết những chức vụ đang để trống kia là món mồi dụ những người chia bè kéo cánh của đám người Hà thúc ở Ngọc Châu vào cầm dưới đang ở Lưu Minh. Vậy mà Văn Hạ hắn vẫn nhảy vào vũng nước đục này được mới là điều đáng nói.

Thiếu Kiệt cũng không nói gì Nhìn Văn Hạ rời đi hắn không biết rằng Văn Hạ khi vừa rời khỏi phòng đều cầu trời khẩn phật cho chuyện ngày hôm nay Thiếu Kiệt đừng tìm đến hắn. Nhưng Với Thiếu Kiệt lại khác những người nào đáng ra tay thì ra tay những người như Văn Hạ không có hắn thì vẫn có người khác làm. Hắn không thể nào để tâm hết mọi việc của những người khác được.

Tần Tiến bây giờ mới ngồi xuống bàn thoải mái nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Sao hôm nay rông đến nhà tôm đây có việc gì cần lão già này giúp sao. Cậu chỉ cần nói một tiếng con tôm này mặc cho cậu sử trí.

- Làm gì có rờng với tơm ở đây. Hôm nay em đến xin cho Thanh Hàn đi học thôi. Nhưng mà điều kiện của cô ấy dương như không phù hợp lắm định hỏi thầy xem có cách nào giúp không này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 618: Học Bổ Túc

Nghe Thiếu Kiệt nói Tần Tiến mới nhìn đến Thanh Hàn đang ngồi bên cạnh hắn. Tần tiến nhìn thấy tuổi tác của Thanh Hàn cũng không kém gì Thiếu Kiệt hơn nữa lại là nữ nên trong suy nghĩ của hắn học lực cũng không kém. Nếu thế cũng không vấn đề gì chỉ cần Thiếu Kiệt nộp đơn là được không cần phải gặp hắn.

- Cô bé này có chuyện gì rắc rối trong hồ sơ à. Nếu không thì chỉ cần đầy đủ hồ sơ là được cần gì em tới đây đi?

- Đây mới là trọng yếu đây. Thanh Hàn thật sự chưa tốt nghiệp Cử Sở Trung Cấp cô ấy nghỉ ở năm cuối. Hiện tại lại muốn đi học cùng đám người Lý Bân và Ngọc Nhi. Nên mới phải đến nhờ thầy đây.

Nghe được Thiếu Kiệt nói như thế Tần Tiến phải trở mặt ra. Bởi vì độ tuổi của Thanh Hàn còn là tuổi ăn học. Lại phải nghỉ học như thế tận hai năm.

- Chuyện này. Nghỉ tận hai năm lại là kiến thức năm cuối muốn học bằng với chương trình với mọi người sao được. Như thế thì cô bé cũng không đi học được với mọi người nếu có đi học thì phải học lại lớp bên dưới mới được. Chứ không thể nào học bằng mọi người được.

Tần Tiến cũng trả lời thật tình hắn cũng không thể nào giúp đỡ được chuyện này. Nếu như mấy chuyện nằm trong phạm vi thì còn được nhưng nếu không nằm trong phạm vi điểm chuyển trường cũng không thể nào hắn nói là cho không điểm được.

- Không ý Thanh Hàn muốn là đến trường cùng với mọi người cũng được. Cũng ngồi trong lớp học nhưng không có tên trong danh sách thôi

thêm một người trong lớp cũng không vấn đề gì. Chỉ cần lớp thêm một học sinh xem như là có mặt thôi đồng phục vẫn mặt bình thường học phí vẫn đóng như thay vào đó không cần phải thi hay gì khác thôi.

Thiếu Kiệt đem ý kiến mà mọi người đã bàn trước đó nói ra cho Tần Tiến biết, Dù sao theo Thiếu Kiệt thì vấn đề này không khó chỉ cần không ai biết và kiểm tra hay dự giờ gì đó là được.

- Việc này không hẳn là không thể. Nhưng mà như thế có uổng quá không? Thầy thấy cô bé vẫn còn có thể chọn cách khác mà. Nếu như thế sao em không để cho Thanh Hàn buổi sáng học cùng với các em còn buổi tối dành ra hai giờ để học bổ túc văn hóa. Thấy thấy cách này vẫn được mà. hai năm ba lớp Nếu thành tích tốt có thể chuyển qua học chính quy được mà chỉ cần Thanh Hàn có thể theo kịp chương trình là được.

Tần Tiến nói ra ý kiến mà hẳn cho là thích hợp nhất với Thanh Hàn dù sao thì tuổi cô bé còn quá nhỏ xã hội lại chú trọng bằng cấp nếu không đi học lại từ ngay bây giờ mà bỏ phí thời gian chắc chắn sau này sẽ chịu thiệt.

- Cách này cũng được nhưng mà chỉ sợ thời gian dành cho việc học của cô quá nhiều thôi. Dù sao việc này cũng là do quyết định của cô đấy cứ suy nghĩ kỹ. Việc này tôi thấy không có hại.

Thiếu Kiệt thấy cách của Tần Tiến không tệ dù sao thì việc để Thanh Hàn có thể có thể quyết định chuyện của mình vào những thứ học tập mà cô đã bỏ giữa chừng hoặc là đem nó chôn đi tiếp tục với một thân phận khác ở Tam giác vàng. Tần Tiến nhìn Thanh Hàn cũng khuyên nhủ đôi chút

- Đúng đấy. Em còn trẻ còn nhiều thời gian hiện tại học lại bổ túc sau này nếu kết quả tốt lại học chung với mọi người. Buổi sáng em cũng có thể lên trường học thêm kiến thức sau này có học lại những chương trình đó thì em đã có cơ sở vững chắc cho mình rồi.

Thanh Hàn suy nghĩ một chút những vấn đề Tần Tiến nói. Hiện tại cô đang khá rảnh rỗi cũng không phải làm gì. Mọi chuyện hiện tại để có người bên dưới làm Thi Lang cũng không cần phải bày mưu tính kế sâu xa.

Cuộc sống nom nóm lo sợ hàng ngày phải đề phòng bị người đâm một dao sau lưng, mỗi ngày trôi qua là một ngày suy tính những kẻ thù nào còn hay mất mà đề phòng.

- Tôi thấy cô nên xem xét đề nghị này, Không phải nó không quan trọng nhưng rất quan trọng. Cô có hai năm học để có thể bằng kiến thức với mọi người như thế sau này có thể cùng mọi người trở về Ngọc Châu. Khi đó cô có thể gặp lại người thân của mình nếu còn.

Thiếu Kiệt bây giờ mới góp lời khuyên với Thanh Hàn. Hắn không biết Thanh Hàn còn người thân hay không nhưng dám chắc nơi cô sinh ra và lớn lên cô hẳn là muốn quay trở lại đó dù nó không tốt đẹp gì với ký ức của cô.

- Vậy tôi cần bao nhiêu lâu mới có thể có kiến thức bằng mọi người nếu tôi đi học lại thì khoản thời gian bao lâu.

Tần Tiến nghe được Thanh Hàn nói xong vội suy tính một chút gì đó rồi mới gật đầu hỏi.

- À việc này cũng không có gì đâu chủ yếu là năm đó cháu nghỉ học chắc vẫn còn nhớ được một chút kiến thức thì không vấn đề gì. Chỉ cần cháu làm một bài kiểm tra kiến thức rồi xét kiến thức mà để vào lớp bổ túc phù hợp với mình là được. Nếu ỏn thì chừng cháu học một năm rưỡi bổ túc là được.

Thiếu Kiệt thấy thời gian cũng không dài. Việc để Thanh Hàn học bổ túc buổi tối vài giờ cân bằng kiến thức củ với học thêm những thứ mới nữa khá phù hợp với thời gian của Thanh Hàn hiện tại.

- Cũng được. Vậy bắt đầu ngày mai tôi đến trường học buổi sáng cùng với mọi người buổi tối học thêm lớp bổ túc chắc sẽ ổn. Quyết định vậy nhé có gì ngày mai tôi gặp lại ông tôi đi về chuẩn bị hồ sơ đây.

Thanh Hàn bây giờ dường như đã có ý nghĩ cho mình. Thiếu Kiệt cũng khẽ gật đầu xem như không quan tâm nữa nhưng vẫn ngồi lại. Tần Tiến biết chắc chắn Thiếu Kiệt có điều gì đó muốn nói riêng với mình. Tần Tiến bây giờ nhìn Thanh Hàn cười cười nói

- Ừ cô cứ về chuẩn bị hồ sơ ngày mai sáng tôi sẽ cho người soạn bài kiểm tra kiến thức thử khi đó sẽ không cần phải quá rườm rà. vấn đề đợi khi nào có học kỳ mới có thể đi học lại.

- Vậy tôi cảm ơn trước. Có gì nhờ thầy thu xếp dùm.

Đợi cho Thanh Hàn rời khỏi phòng hiệu trưởng. Thiếu Kiệt mới nhìn Tần Tiến cười lắc đầu nói.

- Xem ra cái ghế của Vũ Luận để lại không mấy tốt đi. Mà làm gì Văn Hạ hẳn lại cần thầy đề cử gì vậy?

Thiếu Kiệt bây giờ mới hỏi trực tiếp Tần Tiến chuyện vừa rồi. Đã không biết thì thôi nếu biết thì hẳn nên quan tâm một chút vấn đề này. Tần Tiến rót một chút trà vào ly của mình lắc đầu thở dài.

Hiện tại các vị trí trống ở Ngọc Minh toàn là do bên dưới đề cử đi lên. Người nào người nấy thấy những vị trí kia như mèo thấy mỡ. Chẳng hiểu sao thông tin nội bộ lại nói. Muốn lên được lấp vào những vị trí đó thì cần có sự đồng thuận của những người công tác với mình ủng hộ.

Văn Hạ hẳn không bước đi được vì chuyện Ngô gia giờ thấy được cơ hội tốt liền nghĩ cách kiếm cho mình một thế lực đề cử để leo lên trên.. Hẳn

thân mình vẫn lo chưa xong. Vậy mà lại muốn thăng tiến chẳng hiểu làm sao hẳn lại thoát được vụ việc vừa rồi.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút rồi lắc đầu mỉm cười. Hẳn hiểu được tại sao lại có việc này. Đơn giản đám người Hà Thúc muốn kiếm người có thể đảm trách công việc nhưng lại muốn thanh lý những người không có năng lực kéo bè kéo phái tạo thế lực cho mình.

- Việc này em nghĩ thầy nên đứng xem tình hình là được đừng đầu nhập thế lực nào mà hãy đứng trung lập làm tốt việc của mình là được. Nếu bất cứ thế lực nào được hình thành vào thời điểm này chỉ có nước bị thanh lý càng sớm thôi.

Tần Tiến bây giờ đang định cầm tách trà lên uống một hớp cũng dừng lại. Hẳn nghe Thiếu Kiệt nói thế có một chút rung động. Bởi vì biết Thiếu Kiệt có kiến giải riêng của mình không thể nào tự nhiên mà hẳn nói như thế.

- ý em là chuyện này có huyền cơ.

Thiếu Kiệt cười cười đứng dậy đáp lại lời Tần Tiến.

- Huyền cơ hay không em không biết nhưng lãnh đạo suy nghĩ không chỉ đơn giản như những gì vẫn hay thấy. Không có gió thì sao khói bị thổi bay. Thôi cũng sắp tới giờ lên lớp rồi em về lớp học đây. Còn thấy hiểu được như thế nào thì tùy thấy.

Lúc này Thiếu Kiệt Hẳn đứng lên nhìn Tần Tiến nói ra một chút mơ hồ rồi rời đi chỉ có Tần Tiến ngồi ở đó im lặng thật lâu cho đến khi tiếng chuông báo hiệu giờ học bắt đầu. Hẳn mới đứng lên đi về phía bàn làm việc mua mình lấy ra cái điện thoại soạn một tin nhắn gửi đi.

“ Toàn bộ án binh bất động đứng trung lập. Đây là cuộc thanh trừ những con cá còn lọt lưới.”

Ngay lập tức bên kia tra lời lại với một dòng tin nhắn vắn vện chỉ có bốn chữ.

“Tin Tức Chính Xác?”

“ Dự Đoán của đối tượng cần thiết theo dõi. Hiện tại không thể tham gia vào bất cứ thế lực nào bảo toàn người của mình. ”

Tin nhắn đã được gửi đi hẳn không làm gì hết mà chỉ dựa lưng vào ghế ngồi của mình. Suy tư trầm mặc thật Lâm mới thở dài nói.

Lâm gia không biết sẽ như thế nào đây. Thiếu Kiệt thành nhóc này phát triển vượt qua hẳn sự tính toán của họ. Nếu thời gian sau này cứ tiếp tục những chuyện như thế này chắc chắn đám người đó cũng phải chịu thiệt không xa. Như thế thì đầu nhập và không đầu nhập Thiếu Kiệt bên nào có lợi hơn đây.

Tần Tiến vừa thở dài vừa đứng lên hướng về phía cửa đi tới. Hiện tại hẳn đang không biết nên ngã vào bên nào. Nhìn bên ngoài tình hình Lâm gia cũng không khá hơn những thế lực khác bao nhiêu. Nếu họ lựa chọn đứng về phía Lâm gia hay quay đầu về đầu nhập vào Thiếu Kiệt.

Hiện tại nhìn thấy Thiếu Kiệt không lo lắng gì nhưng ở Ngọc Châu còn đâu đó những mối nguy hiểm tiềm tàng mà ngay cả những thế lực ở Ngọc Châu vẫn không nắm chắc.

- Cứ đợi qua cơn sóng này rồi mới quyết định sau vậy. Hi vọng lúc đó không phải làm người bị chém để thị uy.

Nói thầm với mình một câu như thế Tần Tiến nhẹ nhàng thở ra một hơi bước đến bên cửa phòng đi ra dạo quanh toàn bộ lớp học theo thói quen hàng ngày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 619: Hoàng Ngân Bất An

Buổi học của Thiếu Kiệt nhanh chóng kết thúc không mấy rườm rà hẳn hôm qua phải thức suốt đêm thêm vào đó là việc buổi sáng chỉ ngủ được một ít nhưng hẳn cũng không thấy vấn đề gì.

Tin thần của Thiếu Kiệt cũng có một chút nhẹ nhàng thư thái. Hẳn cũng không hiểu tại sao mình có cảm giác này. Có thể do Thiếu Kiệt hẳn sắp tới không phải lo lắng gì đến những việc khác nữa. Nên một phần tinh thần được buông lỏng.

- Lý Bân sao mấy ngày nay mày như đưa đám vậy?

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân có vẻ mệt mỏi thêm vào đó là không có tinh thần gì như những ngày trước mới châm chọc hẳn.

- Lão Đại còn nói không phải tại anh sao. Anh nghĩ đi em vừa mới thoát khỏi bà chị anh lại cho Thanh Hàn đi về cùng. Lần này em tham rồi. Hết được tự do rồi. Giờ ngày ngoài đi học làm việc cho lão đại ra em có thêm một người đi theo sau. Cả đến tiệm nét cũng có người. Đấy thấy chưa vừa nhắc tào tháo, tào tháo đã đến rồi đấy anh xem.

Lý Bân vừa nói vừa nhìn về phía cổng trường nơi đó có một người không ai xa lạ là Thanh Hàn đang đứng đợi sẵn. Thiếu Kiệt nhìn thấy thế cười cười đáp.

- Mày sướng như thế còn gì. Này nhé đi theo sau lúc nào cũng có một thiên thần mày không thấy đám nam sinh ngưỡng mộ mày không. Làm gì có thằng nào con trai đi ra đường luôn có một bóng hồng theo sau đây.

- Thôi lão đại anh làm ơn đi phía sau anh không phải có hai người sao. Còn thêm em gái anh nữa kia. Ở đó mà nói em không phải anh cũng có sao

không những một mà tới ba người.

Thiếu Kiệt nhanh chóng đá cho Lý Bân một cái. Nhưng Lý Bân nhanh chóng né đi. Hắn dường như quá quen với việc chọc Thiếu Kiệt là sẽ bị đá nên cũng có chuẩn bị tâm lý phòng thủ trước.

Đi gần tới nơi của Thanh Hàn Thiếu Kiệt mới nhìn thấy Thanh Hàn trên tay còn cầm hai bộ đồng phục của trường mới mua. Nên mới cười nói.

- Sao rồi mọi thứ ổn cả chứ.

- Thủ tục xong hết rồi. Tôi cũng xin vào lớp của hai người học chung và Tàn Tiến cũng đồng ý.

Thanh Hàn đáp lại lời Thiếu Kiệt trong khi đó ba cô nàng Ngọc Nhi, Nhã Oanh, Hoàng Ngân đều bước đến nghe thấy Thanh Hàn xin được chuyển vào lớp Thiếu Kiệt Nhã Oanh mới lên tiếng nói.

- Ấy mai Thanh Hàn đi học chúng với bọn mình rồi. Không được mình phải nói bố xin chuyển lớp qua bên lớp Thiếu Kiệt học. Ngọc Nhi hay cậu cũng chuyển lớp đi. Như thế quản lý dễ hơn.

- Thôi đi mấy cô nương lớp nào mà không được kiến thức cũng như nhau thôi chứ có cái nào hơn cái nào đâu. Chuyển qua lớp anh chặt thêm chứ được gì.

Thiếu Kiệt hẳn hiện tại đang yên bình không muốn lại trở thành tâm điểm khi cả Ngọc Nhi và Nhã Oanh đều chuyển lớp thì những lớp khác giáo viên họ cũng sẽ có chút bất bình. Mà nếu như hai cô nàng này chuyển lớp học chung thì khác gì hẳn như Lý Bân mất đi tự do của mình. Hắn lập tức từ chối bác bỏ ý kiến cứu cánh cho chính mình.

- Thôi hai người làm quá. Anh Kiệt sợ quá chạy trốn mất giờ thôi mọi người đi ăn chút gì đó rồi về nhà. Đạo gần đây Anh chưa dẫn em đi đâu chơi hay mua gì cho em hết. Giờ phải bồi thường.

- Cái này Hoàng Ngân Nói đúng này Anh Kiệt phải bồi thường tổn thất tinh thần thêm vào đó là phải thật sự là nhiều mới được. Giá thành không quan trọng vì phải ngon.

Lý Bân nghe thấy tới ăn thì nhanh chóng đề xuất trong khi đó Thanh Hàn nhìn hấn cười cười bước đến bên cạnh hấn đưa tay bắt lấy một bên lỗ tai hấn kéo lên.

- Anh hay nhỉ? lại muốn tăng cân. Thật hết nói nổi mà định tăng bao nhiêu cân mới vừa ý anh hả?

“ Á Đau!”

Lý Bân bị nhéo tai phải thốt lên trong khi đó Thiếu Kiệt lại cười lắc đầu.

- Thôi đừng ép nó quá không khéo lại phản tác dụng nữa để mọi người ăn ngon một bữa cũng không sao đâu.

Thiếu Kiệt thấy Hoàng Ngân nói cũng có phần đúng hấn chủ yếu lo nhiều việc nếu chính thức đi ăn uống với cô em gái này hấn cũng không có thời gian. Hiện tại không như trước kia muốn mua một chút gì đó cũng không có một xu trong túi. Giờ Thiếu Kiệt có tiền thì cũng quá bận rộn lại không có thời gian. Hôm nay mọi người tụ tập đầy đủ như thế này cũng là cơ hội hiếm có.

- Đây Thấy chưa Lão Đại cho phép rồi đây. Đi ăn thôi em biết chỗ này bán đồ ăn ngon lắm nè. Bún thịt nướng, Bún mắm, bò bía, bánh xèo nhỏ rồi bánh bèo chén gói cuốn. Chè thái có cốt đẹp Thêm nữa là sữa đậu nành nóng uống tại chỗ ngon lắm.

Lý Bân kể ra một đồng đồ ăn trong khi đó Thiếu Kiệt phát hiện ánh mắt chuyên biến không ít người xuất hiện. Giờ đây hẳn thấy sai lầm khi khuyên Thanh Hàn tha cho Lý Bân. Vì xem như đi ăn hết một phần những thứ Lý Bân liệt kê không cũng là một vấn đề lớn.

- Biết vậy hồi nãy Thanh Hàn không cho chú mày ăn anh nên đồng ý mới phải. Giờ lỡ leo lưng cọt rồi ráng thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới để cặp mình xuống gom hết của mấy cô nàng kể cả của Lý Bân quăng vào trong xe cho Bảo Huân và Công Toại rồi nói.

- Hai người đi cùng luôn đi cứ để xe ở đây là được rồi. Đi giải trí chút hai người ngồi ngoài đây cũng đã lâu chỉ chưa mọc rễ lên thôi. Giờ đi bộ một chút là được.

Hoàng Ngân bây giờ mới che miệng cười nhìn Thiếu Kiệt trước giờ vẫn không thay đổi. Hắn chỉ thích đi xe đạp hoặc đi bộ đến hiện tại khi có xe đưa rước vẫn là như thế.

- Công nhận Anh Kiệt vẫn thích đi bộ không khác gì trước kia. Mọi người không biết đâu có lần anh Kiệt còn viết thư để lại bỏ nhà ra đi. Nghe nói đâu đi từ nhà ra tận cả trung tâm thành phố.

Thiếu Kiệt nhanh chóng lấy tay che miệng của Hoàng Ngân lại. Hắn nhìn mọi người nhìn chăm chăm vào mình mà cười cười.

- Chuyện xưa ấy mà, chuyện xưa ấy mà Hoàng Ngân có một số thứ không được kể ra bên ngoài biết không bí mật quân sự. Nếu không cũng không có gì riêng tư hết hiểu không.

Hoàng Ngân thấy Thiếu Kiệt trầm trọng mới gật gật đầu. Trong khi đó Thiếu Kiệt cái áo đằng sau lưng thấm hẳn mồ hôi. Ai không có một thời trẻ

trâu. Hấn cũng vậy lần đó hấn định bỏ nhà đi bụi mới là bảy tuổi. Chuyện này kể ra chắc bị cười thúi mặt Bởi vì nguyên do là hấn không thích đi học.

- Mọi người không biết Đi bộ tạo cho con người ta cảm giác hưng phấn để hoàn thành những công việc cần thiết của mình sao. cách thức này được khoa học chứng minh rõ ràng đi bộ hoặc vận động tốt cho cơ thể nếu có cảm giác mệt mỏi thay vì đi ngủ thì chúng ta nên đi bộ ba mươi phút hoặc hơn tùy theo mỗi người sẽ xua tan được mệt mỏi nhất thời.

Mọi người thấy Thiếu Kiệt vội chuyển chủ đề nên cũng không nói gì. Nhưng Nhã Oanh với Ngọc Nhi biết có những chuyện không thể công khai nhưng có thể âm thầm hỏi Hoàng Ngân chuyện này. Dù sao thì ở đây cũng có mặt cấp dưới của Thiếu Kiệt nên hai người không muốn truy hỏi chuyện này ở thanh thiên bạch nhật.

- Em toàn thấy mệt thì đi ăn là tốt nhất dù sao thì bụng đói mới mệt đi bộ chắc bụng đói hơn. Cũng may ở chỗ bán đồ ăn kia cũng không xa đi qua hết năm con hèm trên đường này là tới.

Lý Bân nói ra lý lẽ tạo động lực của mình làm cho Thanh Hàn một bên cau mày nói.

- Bởi thế anh mới như thế này đó. Sau này mệt đi bộ không được ăn. Như thế mới là tốt.

- Đúng đấy ăn nhiều chưa chắc đã tốt ăn nhiều phải tập luyện sức khỏe nữa. Ràng đi biết đâu giảm cân rồi đem trai ra thì sao. Đi thôi đứng ở đây lâu như vậy tốn thời gian vô ích.

Thiếu Kiệt thấy đề cho Lý Bân giảm cân được cũng phải có một thời gian không ngắn mà Thanh Hàn chắc hấn là biện pháp tốt nhất hiện tại. Bây giờ hấn mới nhìn thấy Nhã Oanh suy nghĩ cái gì đó.

- Em nghĩ gì vậy Nhã Oanh? Đi thôi?

- Không em nghe Lý Bân nói hình như chỗ này quen quen qua hết năm con hẻm trên đường này hình như là tới cái chợ thì phải.

Nhã Oanh nói ra lời này mọi người cũng có chút suy nghĩ. Thiếu Kiệt ngay lập tức đưa chân đã lấy Lý Bân một cái.

- Mẹ chợ gần trường thì nói đại đi bày đặt biết chỗ ai chả biết chỗ đó có nơi bán đồ ăn uống. Hèn gì tao nói sao gần trường có chỗ bán đồ ăn phong phú như thế móa bày đặt làm vẽ thần bí.

Lý Bân bị đá một phát cũng không mạnh lắm nhưng xung quanh mọi người không ai nhin cười được. Bởi hiện tại họ đã biết nơi Lý Bân muốn nói đến là nơi nào.

- Thì ở gần trường có chỗ nào bán đồ ăn tập trung ngoài cái chợ đó đâu. Thôi em chạy trước đây.

Vừa nói Lý Bân vừa chạy đi mất còn mọi người thì lắc đầu. Thiếu Kiệt thở dài. Lý Bân hẳn tại sao chạy trước Thiếu Kiệt biết rõ vì nếu để Thanh Hàn đi cũng hẳn biết sẽ không gọi được nhiều món mà chỉ vài món vào bụng hẳn sẽ không cam tâm. Lâu lâu mới được ăn chùa của Thiếu Kiệt bản tính là phải chém của thằng này phát huy tác dụng.

- Thôi đi thôi! để cho nó chạy trước kiếm chỗ ngồi đi.

Thiếu Kiệt cũng không định nói ra ý định của Lý Bân trong chuyện này cho mọi người biết. Đám người Thiếu Kiệt vừa bắt đầu di chuyển thì Hoàng Ngân quay đầu lại nhìn về phía cổng trường một chút cau mày.

- Hoàng Ngân! Đi thôi bên ngoài trường giờ này cũng còn có mấy người thôi. Ngoài chợ đó giờ tan học nhiều học sinh tới lắm không nhanh là không

có chỗ ngồi đợi đồ ăn đây.

- Vâng!

Nghe Thiếu Kiệt gọi mình Hoàng Ngân chỉ gật đầu đáp lại một tiếng rồi chạy đi. Vốn cô tự nhiên có một chút cảm giác gì đó bất an không thích hợp nhưng không hiểu là gì. Nhưng nghĩ đây vẫn là trạng thái mơ hồ của mình. Chắc vì học cả buổi trời nên Hoàng Ngân cũng không để ý đến.

Khi cả đám người của Thiếu Kiệt đi rồi thì một đám người ngồi ở đối diện bên quán cà phê gần trường đứng lên. Hơn mười người trong đó có không ít người cũng thuộc thanh thiếu niên không còn ở độ tuổi cấp sách đến trường hoặc là đang học lớp cao hơn đi theo phía sau đám người Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 620: Bọn Long Bông

Đoạn đường không bao xa nhưng Hoàng Ngân cứ chốc chốc lại trỗi dậy cảm giác bất thường như thế. Cô do dự một chút mới chạy đến bên cạnh Thiếu Kiệt nắm lấy áo hắn.

Thiếu Kiệt đang đi bị Hoàng Ngân kéo lấy phía sau áo cũng dừng người lại. Nhìn thấy Hoàng Ngân có vẻ không bình thường Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hỏi

- Có gì không mà sao em kéo áo anh thế. Cũng may là áo này không phải như hồi trước không thì rách mất rồi.

- Em có cái cảm giác như có ai đó theo sau bọn mình hay sao ấy. từ lần trước một lần lúc đi với Nhã Kỳ nhưng mà em không chắc giờ cảm giác lại y như lần đó xuất hiện. Nên em cũng không biết sao nữa.

Hoàng Ngân nói nhỏ với Thiếu Kiệt một chút chỉ đủ để hắn nghe thấy. Thiếu Kiệt bây giờ im lặng không ít hắn bây giờ gật đầu khẽ nói với cô em của mình.

- Được rồi đừng quá lo lắng em không phải một mình lúc đó. Ở đây ai cũng võ nghệ đầy mình hết. Anh nè, Công Toại, Bảo Huân còn có Thanh Hàn. Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng không phải bình sứ trưng bày nên đừng lo lắng quá là được.

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt trấn an cô một chút cũng có cảm giác an toàn hơn. Thiếu Kiệt bây giờ mới đẩy Hoàng Ngân đi phía trước còn hắn đi sau cô như một phương án bảo toàn. Thấy Thiếu Kiệt đi chậm lại mọi người cũng đi chậm chậm lại theo hắn. Công Toại với Bảo Huân lại đi phía trước.

Đám người Ngọc Nhi Nhã Oanh và Hoàng Ngân giờ trở thành tốp ở giữa Thanh Hàn đi cạnh Thiếu Kiệt nói với hắn.

- Trục giác của Hoàng Ngân xem ra cũng chính xác không ích đâu. ở phía sau có không ít người không biết họ có mục đích gì, bên kia đường bốn người phía sau mấy người thì tôi không biết nhưng họ đi theo sau chúng ta khi rời khỏi trường.

Thanh Hàn nói ra những việc này Thiếu Kiệt chỉ vờ vai một cái như để giảm gân giảm cốt nhưng hắn quay tới quay lui nhìn những gì Thanh Hàn đã nói. Xác thực những nhóm người kia thật sự bất thường không ích.

Cả một nhóm ở phía sau trong khi đó vừa nãy đi qua thì lại không thấy chứng tỏ những người này âm thầm đi ở phía sau của đám người họ nãy giờ. Xác định được nhóm người này ra sao Thiếu Kiệt mới nói với Thanh Hàn.

- Chuyện gì đến thì sẽ đến trước mắt xem họ muốn gì mà công nhận một điều khả năng quan sát của cô cũng tốt quá chứ. Đám người này chắc chắn phải có nơi tập trung nào đó gần với lại trường học có thể quan sát được chúng ta vậy mà Công Toại với Bảo Huân lại không phát hiện thật hết nói.

- Mắt tôi không tốt chắc tôi giờ cũng không sống đâu. Nếu không biết đối tượng là ai rất khó. Năm đó tôi phải trốn đông trốn tây. Nếu nói thập tử nhất sinh cũng đúng hoặc có thể là do thói quen đề phòng tất cả mọi người xung quanh ở tam giác vàng mới phát hiện ra họ đi.

Thanh Han vừa đi vừa đáp lại lời Thiếu Kiệt. Hắn nghe Thanh Hàn nói thế cũng gât gât đầu. Nếu nói trái qua sự khắc nghiệt thì cô gái này hoàn toàn hơn hẳn Công Toại với Bảo Huân. Cô đi ra từ máu và thương tích. Nếu không thì cũng đã chết lúc nào không biết.

- Xem ra đám người Vô Ảnh đôi khi được việc thật nhưng với chuyện này đúng là hai anh ta kém xa người khác. Để xử lý xong tình hình này xong thì mới tính tới xem cho bọn họ huấn luyện hơn.

- Cũng không hẳn. Công Toại với Bảo Huân chắc chắn đã biết. Nhưng họ cố gắng không có việc gì và cũng không muốn để cậu biết vì muốn tự xử lý việc này đi.

Nghe Thiếu Kiệt định đề cho Công Toại với Bảo Huân huấn luyện thêm Thanh Hàn mới nói ra suy nghĩ của mình. Thiếu Kiệt hơi bất ngờ một chút nhìn về phía hai người Công Toại với Bảo Huân đi phía trước. Hắn không hiểu hai người này định làm gì.

- Thật khó hiểu đám người Công toại với Bảo Huân nghĩ gì khi làm như thế nếu biết có đối tượng như thế này nên giải quyết sớm chứ ai lại để cho đối phương theo dõi đến như hiện tại.

- Chắc họ có ý định gì của họ đấy nhưng chắc rằng không có nguy hiểm gì nên hai người mới không nói cho cậu với mọi người biết thôi. Bên mình cũng đông người hướng hồ bên nhóm người đó muốn làm gì cũng không dễ.

Thiếu Kiệt và mọi người đi một chút đã đến trước chợ nơi này giờ đây nhộn nhịp bởi những học sinh tan trường đa số là nữ sinh và một số nam sinh.

Xung quanh đây có được một khoảng không nhất định. Mọi người ở nơi này đều tận dụng tốt nhất những vị trí cần thiết của mình. Dường như những bàn ghế nơi này đều là bàn ghế chung.

Một bàn có thể gọi tất cả những món ăn ở chợ này và người chủ quán của không thấy phiền khi mà có thể trong bàn đó chỉ có người dùng đồ ăn

của mình còn những người khác là các quán ăn lân cận. Bởi ai cũng thế khách của mỗi bàn đều có những người cần dùng những món ăn khác nhau nên họ cũng chia sẻ cho nhau bàn ghế để mọi người cùng nhau buôn bán.

Lý Bân bây giờ mới đứng từ một nơi ở gần đó đưa tay réo gọi mọi người. Thiếu Kiệt nhìn qua trên bàn hẳn đã thấy không ít món ăn. Hắn cũng thắc mắc Lý Bân chỉ chạy ra sớm một chút nhưng tại sao lại có được một đám đồ ăn trước mặt như thế này.

Thanh Hàn thấy mọi người chưa tới mà Lý Bân đã gọi quá nhiều đồ ăn nên cũng nhăn mặt một chút. Đám người Thiếu Kiệt bây giờ ngồi xuống Thiếu Kiệt nhìn chằm chằm những món ăn trên bàn nói.

- Lý Bân. Mà làm sao mà gọi được một đồng này trong một lúc thế tao nhớ mà tới trước chỉ một lúc không bao lâu làm sao có thể.

- Cái này anh phải biết là Ưu ái của khách quen. Chỉ cần xuất hiện là những món nào cần thiết sẽ xuất hiện không cần phải đợi gọi món. Đây menu đây mọi người ăn gì thì gọi đi. Bảo đảm nhanh chóng có đồ ăn ngay lập tức.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói thế cũng lắc đầu hẳn Thấy thằng này lợi dụng là khách quen muốn có đồ ăn trước người khác. Thiếu Kiệt bây giờ cầm lấy mấy cái tờ giấy thực đơn của những quán ở đây đưa cho mọi người

- Ừ mọi người gọi món đi!

Nói như vậy nhưng Thiếu Kiệt vẫn để cho mọi người chú ý một chút. hiện tại hẳn vẫn chú ý một chút về Công Toại và Bảo Huân. Khi những tấm giấy in thực đơn được chuyển đến hai người Công Toại với Bảo Huân nhanh chóng chuyển đi. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng.

- Hai người không ăn sao? Gọi mọi đi chứ.

Bảo Huân bây giờ mới cười cười đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Hiện tại không ăn được đang có chút việc đợi xong việc thì ăn sau cũng không muộn.

Nhã Oanh không biết gì quay qua nhìn hai người. Hiện tại họ ở đây thì làm gì có việc gì cần thiết đến hoãn lại cả việc ăn uống với mọi người. Thiếu Kiệt bây giờ mới xác định Bảo Huân với Công Toại biết có người đi theo nhóm người của họ.

- Cứ gọi đi nhóm người đó để họ đứng ngoài đợi đi trong này nhiều người như thế họ cũng không dám làm loạn đâu.

- Cậu biết rồi sao? Tôi định để cho cậu giãn gân cốt một chút lần trước cậu nói chưa kịp đánh nhau nên đi để có một chút bất ngờ.

Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu được tại sao Bảo Huân với Công Toại không cảnh báo. Có lẽ nhóm người này quá tầm thường nên hai người định để cho Thiếu Kiệt hoạt động tay chân một chút lần trước đánh nhau ở Tam giác vàng chưa tới lượt Thiếu Kiệt thì đám người Thái Quốc Đào đã đầu hàng nên Thiếu Kiệt cũng không động tay động chân được gì.

- Thì ra là vậy. Cứ gọi đồ ăn đi. Ở đây bọn chúng có vào quậy thì bị không ít người đánh lại bọn nó cũng không có ngu, Khi tự mình đưa đầu vào rọ đâu. Nên chắc chắn sợ rằng chúng ta ăn uống xong bọn nó mới chặn đường lúc quay về đi.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt cùng với Bảo Huân nói chuyện cũng hiểu là có chuyện gì xảy ra. Hoàng Ngân bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Vậy là em có dự cảm đúng sao anh Kiệt. Có người theo dõi mình à.

- Ừ có nhưng mà yên tâm đi không có gì đâu mọi người cứ ăn uống bình thường đừng để bọn họ phát hiện ra là được.

Hoàng Ngân bây giờ mới gật đầu. Ngọc Nhi nhú mày một cái nhìn Bảo Huân với Công Toại nói ra suy nghĩ của mình.

- Cái nhóm người này ở đâu ra xuất hiện lâu chưa?

- Hôm qua thì có một người thôi nhưng hôm nay thì lại khác. Hôm nay trước giờ ra về bọn chúng lần lượt, lần lượt đến mấy cái quán cà phê gần trường. Tôi với Công Toại cũng thấy được. Nên nghe ngóng một chút thì chỉ là đám ăn không ngồi rồi thôi.

Ngọc Nhi nghe thế cũng không hiểu tại sao đám người này lại tìm đến nhóm người của Thiếu Kiệt nhất là hiện tại Thiếu Kiệt cũng không có đặc tội ai.

- Thiếu Kiệt em nhớ anh dạo này đâu có đánh nhau hay gây chuyện với ai đâu mà có kẻ tìm anh kiếm chuyện thế. Bộ mấy người này rảnh quá không việc gì làm à.

- Anh cũng không rõ nhưng muốn biết ai là người gọi đám người này đến đơn giản chỉ cần đợi bọn chúng đến là được. Dù sao đã tập trung người thì chắc chắn ra tay. Lát nữa đánh xong hỏi một lần là biết chứ gì không cần phải rắc rối. Bọn Lông Bông này chắc chắn ra hồn gì nên mới dám đâu tìm đường bị đánh.

Thiếu Kiệt vừa trả lời vừa suy nghĩ xem hẳn có liên quan tới ai không thì không thấy có người nào đủ điều kiện yếu tố ghét bỏ mà là việc này với hẳn.

Lý Bân vừa ăn vừa gật đầu. Trong khi đó mọi người bây giờ vẫn còn chưa gọi món xong. Nhã Oanh một bên nhìn Lý Bân tập trung chuyên môn

của mình liền nói với Thanh Hàn.

- Cậu xem mọi người chưa có gì Lý Bân đã hết một món rồi sau này phải kiểm soát ăn uống của tên này không khéo hấn mập thêm chục cân nữa.

- Đúng rồi đấy! ăn gì mà ăn như heo. Mập là đúng rồi sau này mà ai đi ăn uống gì đó đừng rủ thêm Lý Bân không khéo bắt nhốt bỏ lồng vẫn không vừa đấy.

Hoàng Ngân bây giờ cũng lên tiếng châm chọc Lý Bân, hiện tại tâm trạng của cô cũng thoải mái hơn không ích. Khi mà Thiếu Kiệt và mọi người đều có phòng bị và cô cũng hiểu Thiếu Kiệt không nói sai ở đây đồng người muốn ra tay đối phó với nhóm người bọn họ là không thể nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 621: Khơi Dậy Quyết Tâm

Trong khi nhóm người Thiếu Kiệt ngồi ở đó ăn uống thì một nhóm người đứng cách khu chợ vài trăm mét. Một người từ ngay lối vào chợ chạy về nơi của nhóm người hấn lắc đầu nói.

- Bọn nó vào đó ăn uống rồi! Bây giờ tính sao đại ca Bọn nó giờ ở trong chợ biết chừng nào mới ra.

- Không biết cũng phải đợi hôm nay để anh em tập trung rồi ít nhất phải làm được. Bọn nó nữ nhi nhiều tính ra có ba người còn thằng mập kia mà thấy nó làm được gì. Nhất định đợi phải làm cho bọn nó sợ mới được.

Người Thanh niên này nói ra chắc chắn như vậy làm đám người kia cũng im lặng. Người vừa báo cáo tình hình của nhóm Thiếu Kiệt suy nghĩ điều gì đó mới hỏi hấn.

- Anh Hòa. Chuyện này làm như thế ỏn không có được bao nhiêu đâu. Mình nhận vụ này em thấy không ỏn đâu. Đám này con nhà giàu lại có thể lực sợ đặc tội bọn nó xong bọn nó nhờ quan hệ cảnh sát bắt bọn mình thì chết hết.

- Bọn nhà giàu mới không dám đẩy thằng ngu. Thằng nào nhà giàu mà không có làm chuyện phi pháp bọn cảnh sát bọn nó còn e ngại không dám nói đấy. Cảnh sát hỏi tại sao nó bị đánh nó còn không biết thì làm gì mà dám nói mấy việc khác. Chuyện lần này phải làm nhận tiền của người ta rồi thì phải làm hiểu không.

Một người bây giờ ở phía sau nói với người đã trở về báo cáo với mọi người.

- Anh Hòa nói đúng đấy! giờ cũng còn tiền đâu mà trả lại cho họ. Hơn nữa nếu trả lại như thế này sau này ra làm ăn còn mặt mũi nữa sao. Dù gì việc này cũng phải làm. Bất quá làm xong anh em mình trốn một thời gian như thế là được.

Người này nói xong cả đám cũng gật đầu đây là công việc lần đầu tiên mà họ nhận được. Đám người này đúng nghĩa là một đám người Lông Bông không có công việc đàng hoàng mà làm. Một người ngồi chồm hồm xuống bên vệ đường thờ dài nói.

- Không biết đám người kia chừng nào mới về đây ngồi ở đây mà ngóng thì biết chúng nào hay là mình vào trong đó làm luôn cho rồi.

- Mà ăn cái gì mà ngu dốt vậy! Mà không thấy trong chợ đó có biết bao nhiêu người. Đám mình vào không bị người ta trong đó đánh chết là may ở đó còn dúi đánh bọn nó. Mà chừa đường sống anh em đứng có mà đem anh em vô bị đánh không có tiền thuốc đâu.

Vừa nói người tên Anh Hòa đá tên người ngồi dưới đất một cái hấn mém nữa té nhào ra đất.

- Anh Hòa nói đúng đấy. Mà ngu chừa đường người khác sống với. Đợi bọn nó thôi không tốn nhiều thời gian đâu. Ăn uống không lẽ bọn nó ở đó tới khuya sao. Cứ đợi một chút đợi bọn nó ra làm việc xong là được.

- Mà em không hiểu nha. Cái thằng đó nó thuê anh em mình nhiều tiền như thế chỉ cảnh cáo đám con nhà giàu này không tham gia giải đấu game online thôi cũng thật là khó hiểu.

Người vừa bị đá một cái cũng phui phui tay đứng lên nói với mọi người. hấn thấy việc nhận tiền làm chuyện hăm dọa để người khác không đấu game cũng thật phi lý.

- Bọn nó nhà giàu chúng ta không hiểu nổi. Nhưng mà nghe đâu cái giải kia thắng được giải nhất khá nhiều tiền nên thằng đó nó mới thuê anh em mình là chuyện này. Chưa biết bọn nó có thành công đoạt giải nhất hay không nhưng bọn nó đã trả tiền cho mình đi dẫn mặt mấy đứa này là chuyện chắc chắn.

Đám người này hiện tại nghe lời người tên Hòa nói cũng gật đầu. Bọn họ không thể nào bỏ số tiền lớn chơi trò chơi điện tử và đầu tư cho nó thật nhiều tiền như những người này.

- Thôi làm xong chuyện này đi rồi nhận số tiền còn lại. Sau này còn phải làm nhiều việc lớn hơn mới có tiền nhiều hơn. Chứ với một việc như thế này mà lo trước sợ sau thì làm được chuyện lớn. Việc lần này cứ làm chuyện gì xảy ra tao gánh hết cho.

Người tên Hòa bây giờ nói ra một cách chắc chắn với những thành viên còn lại. Họ hiện tại được người này bảo đảm một lời nói như thế nhưng cũng cho họ thêm một chút cảm giác gan dạ. Không còn sự rụt rè lo sợ của lúc đầu nữa.

- Theo em thấy chuyện này chúng ta có thể ăn hai đầu được mà. Mình đem việc này nói lại cho mấy thằng nhóc này để cho nó bỏ tiền cao hơn mình không đánh nó là ổn cần gì phải động tay mình ăn được hai đầu mà.

Một người trong đám người này nói ra suy nghĩ của mình với tên cầm đầu tên Hòa này. Hắn thấy như thế cũng kiếm được thêm một món tiền và không phải đụng độ gì với đám người Thiếu Kiệt rắc rối về sau.

- Mẹ mày làm sao nghĩ ra cái ý tưởng đó. Làm ăn như thế không uy tín. Sau này ai mượn anh em mình nữa. Phải uy tín ngay từ đầu sau này mới có nhiều người nhờ mình làm những việc này chứ ngu vậy.

Bị mắng như thế người nên ý kiến giờ cũng chỉ biết im lặng. Đám người phân tán ra đợi chờ nhóm người Thiếu Kiệt ăn uống bên trong chợ một cách chán nản.

Thiếu Kiệt và nhóm người Ngọc Nhi, Nhã Oanh, Hoàng Ngân sau khi ăn được vài món cũng đã có cảm giác no. Dù sao ở đây nhưng món ăn nhiều nhưng toàn thứ có thể ăn no mà không phải đồ ăn vặt bình thường. Cầm ly sữa đậu nành của mình uống một hớp Thiếu Kiệt vươn vai một cái.

Bàn tay Thiếu Kiệt nắm lại với ngón cái nằm ở bên trong hấn dùng sức bóp nhẹ nó cũng vang lên một tiếng rộp. Mọi người thấy thế mới cười cười. Xem như họ cũng biết Thiếu Kiệt đã ngứa ngứa tay chân lắm rồi. Vốn từ khi hấn quản lý nhiều việc đến nay. Thì chưa có dịp thật sự ra tay đánh nhau bao giờ.

- Được rồi chuẩn bị giãn gân giãn cốt chút nào. Ăn uống no nê rồi thì phải hoạt động một chút mới đúng nghĩa. Giờ đi về trường lấy xe. Trên đường tiện thể tập thể dục một chút. Bọn người kia đợi bên ngoài lâu quá rồi không khéo họ lại bỏ về hết mất hay à.

Hoàng Ngân che miệng cười. Thiếu Kiệt nói bóng nói gió như vậy nhưng cô cũng đã biết anh mình đánh nhau ra sao. Những người kia dù có đông nhưng thực lực của họ lại không bằng hai người Công Toại với Bảo Huân thì việc Thiếu Kiệt đem nhóm người đó ra làm bao cát đã được chú định sẵn.

- Anh cũng từ từ chứ. Phải đợi một chút cho thức ăn tạm thời tiêu hóa. Nếu giờ đi ra ngoài đó không thì hoạt động như thế chỉ có hại không có lợi đám người đó đợi được này giờ thì cho đợi thêm một chút nữa. Họ dễ gì bỏ cuộc nào. Đã kéo đông người như thế không ra tay sao được.

Nhã Oanh bây giờ mới chằm chọc Thiếu Kiệt. Cô biết chắc những người kia đã đem nhiều người đến như thế đợi đám người bọn họ thì không thể nào mà bỏ qua một cơ hội dễ dàng như thế.

Hôm nay có thể Thiếu Kiệt vì đi ăn nên họ mới có cơ hội tập kích nếu không thì họ có tập trung vài ngày cũng không thể nào làm gì Thiếu Kiệt. Nên chắc chắn họ sẽ phải đợi để mà ra tay.

- Em hay nhỉ làm như đi guốc trong bụng bọn hấn vậy. Anh chỉ sợ bọn nó đợi nóng ruột rồi làm bỏ cuộc đi về hết thôi. Với lại em xem nói vậy thôi chứ còn cái thằng này ăn hoài không biết ngừng này ai cũng no hết chỉ có nó giờ còn ăn được thêm ly chè thái nữa này.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa chỉ về Lý Bân. Dù cho đang tập trung chuyên môn của mình Lý Bân cũng bị dính đạn nên không biết phải buồn hay vui. Hấn cái miệng vẫn còn nhai nhóp nhép cố tỏ vẻ ra không đồng ý nói.

- Tại mọi người không ăn chứ. Em có ăn nhiều đâu người ta bán phải ủng hộ chứ, Nếu mình không ăn người ta ế làm sao. Phải ăn, ăn để ủng hộ những người bán ở đây như thế mới tạo ra thu nhập cho họ.

- Bớt nhiều chuyện đi, Chú mày đừng kéo lý lẽ. Không có chú mày thì người khác vẫn sống ủng hộ thì vẫn ủng hộ nhưng theo cách của chú mày thì đáng ăn đòn. Bởi vì cái này là tham ăn thì có chứ ở đó ủng hộ. Thanh Hàn nhớ nhé sau này hấn đi ủng hộ ai cô phải quản thật chặt không được cho ăn bên ngoài về nhà mới được ăn. Lấy đồ múc ra mỗi món chỉ cho ăn một miếng thôi còn lại thì để người khác ăn.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói lý lẽ hấn liền nhìn Thanh Hàn hướng dẫn cách tra tấn Lý Bân. Bởi vì mỗi một món mua về chỉ cho ăn một miếng thôi thì không khác nào cám treo heo nhịn đói. Và cũng là các tương đối hiệu quả để cho Lý Bân giảm cân. Lý Bân nhìn Thiếu Kiệt bất bình thấy rõ.

- Lão đại có cần chơi ác với em dữ vậy không bắt quá giảm cân thôi mà. Giảm cân thì giảm cân chứ cần gì làm như thế định giết em sao lại đưa ra cái cách thức tàn nhẫn vậy.

- Tàn nhẫn sao. Anh chỉ muốn tốt cho chú mày thôi. Lỡ sau này không có Thanh Hàn không có mọi người ở đây bên cạnh chú. Chú làm sao chạy thoát trong khi đó có người đang muốn giết chú hả. Hiện tại thì an toàn nhưng một mai chú làm việc cho anh phát triển những người thù ghét không ít thì chú làm sao với cái thân hình mập mạp như thế này thì làm sao chạy.

Thiếu Kiệt hẳn thật sự muốn Lý Bân giảm cân dù cho không biết được chuyện như trước kia có thể xảy ra đối với Lý Bân hay không. nhưng đây vẫn là cách để hẳn có thể an tâm một chút về Lý Bân.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng ngần ngại ra. Hẳn biết Thiếu Kiệt đang nói thật. Bất giác Lý Bân nhìn lại cơ thể mình. Hẳn mỗi lần chạy cũng khó khăn không ít. Nếu thật sự lâm vào hoàn cảnh như thế chắc hẳn chỉ có con đường chịu chết.

- Anh Kiệt nói đúng đấy. Ngay cả anh kiệt còn bị bắt cóc một lần nếu mà Lý Bân cậu mà không giảm cân lâm vào tình trạng đó thì chắc chắn rất khó thoát được với bọn người truy bắt.

Hoàng Ngân nhìn Lý Bân khuyên nhủ hẳn. Lý Bân hiểu hiện tại mọi người chỉ muốn tốt cho hẳn. Suy nghĩ một hồi Lý Bân lùa nhanh ly chè của mình nói.

- Được rồi từ bây giờ trở đi giảm cân. Chừng nào mọi người thấy được thì thôi. Giờ đi về.

Mọi người bất ngờ không ít với câu nói của Lý Bân còn Thiếu Kiệt thì gật đầu. Hắn biết Lý Bân yêu mạng của mình mà dẫn chứng của Hoàng Ngân lấy từ chính Thiếu Kiệt. Lý Bân biết nếu mình nằm ở Hoàn Cảnh như thế chắc chắn sẽ không chịu được nên dường như đã khơi dậy được quyết tâm của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 622: Uy Tín Ghê Nhi.

Thiếu Kiệt và nhóm người của mình bây giờ mới đứng lên rời khỏi khu ẩm thực của chợ. Công Toại với Bảo Huân bây giờ đem ba người Nhã Oanh, Ngọc Nhi với Hoàng Ngân tập trung vào giữa,

Thanh Hàn thì đi cạnh với lại Lý Bân, hiện tại Lý Bân trở thành người cần một sự bảo vệ. Dù biết đối phương không thể nào làm gì được với mọi người. Nhưng cần phải bảo toàn mọi việc không được chủ quan khinh địch.

Đám người của Thiếu Kiệt. Bắt đầu xuất hiện trước lối ra vào. Đám người ngồi bên ngoài chờ đợi một lúc lâu rồi giờ đây cũng vội nghiêm chỉnh lại. Họ biết nếu lúc này họ không làm được việc cần thiết mà người khác thuê chắc chắn sẽ không bao giờ làm được.

Một người hấp tấp định chạy lên thì bị một người khác chặn lại. Người này.

- Từ từ nơi này còn đông người đợi một chút. Bọn nó bây giờ quay về lấy xe chắc chắn phải đi qua bọn mình. Lúc đó chặn lại đánh sau.

Thiếu Kiệt thấy được hành động của nhóm người này. Mới nhìn Công Toại với Bảo Huân nói.

- Xem ra bọn này nôn nóng vẫn có một người đầu lĩnh hơi ổn một chút nếu không cả đám xông lên rồi. Xem ra mới xuất đạo còn đề phòng trước sau. Nếu là lâu năm như đám người Tước Phàm, Ngô Long chắc chắn đã không nề nang gì rồi.

Công Toại với Bảo Huân gật đầu. Nhìn đám người này tập trung cũng không được như đám người của Xuân Nghĩa Bang. Nhóm người Ngọc Nhi

ở giữa cũng lắc đầu. Cô hiểu có những thứ xã hội tạo nên và quyền lựa chọn của người khác không phải do mình.

- Thiếu Kiệt anh nhớ nhẹ tay đấy. Bọn này chưa lăn lộn nhiều chắc chắn sẽ không chịu được đánh nhau với anh đâu. Dù sao thì anh cũng khác người không như họ. Lỡ có chuyện gì cũng phiền lắm.

- Cứ để xem tình hình thế nào. Nhưng đánh là phải đánh rồi đấy. Để còn biết người nào đang muốn đối phó với mình mà còn trả đũa đúng người.

Thiếu Kiệt vừa đi vừa nói như không biết chuyện gì. Chấn mấy chốc quản đường từ chỗ hấn đến đám người này thu nhỏ lại chỉ vài bước chân.

Một người bây giờ mới đứng ra trước mặt đám người Thiếu Kiệt. chỉ cách khoảng hai bước chân nói. Hấn nhìn trực diện bao quát đám người Thiếu Kiệt.

- Xem ra bọn công tử nhà giàu bọn mày đúng là ung dung quá nhỉ. Bọn anh đây thiếu chút tiền định nhờ mấy em đây giúp đỡ một chút. Sao có lòng không.

Bây giờ một đám vây lại Thiếu Kiệt và nhóm người của mình. Trong khi đó hấn bình tĩnh, ung dung như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn người thanh niên trước mặt lắc đầu.

- Không cần phải như thế. Có việc gì thì nói thẳng đứng lấy cái lý do con nít đó ra làm việc là được rồi. Nhanh nhanh còn về nữa cũng trễ rồi.

Thiếu Kiệt nói như thế làm đám người kia ngẩn ra người thanh niên trước mặt cũng nóng lên lao đến. Hấn đưa tay vung lên tạo thành nắm đấm hướng về phía Thiếu Kiệt. Trong khi đó Thiếu Kiệt không để cho hấn toại nguyện.

Một cuộc đờc đá ra khi đôi phương chưa kịp tiến tới. Nhưng người xung quanh cũng lao lên. Thiếu Kiệt giờ đây hi hửng hấn đem nắm đấm tựa như nhẹ nhàng của mình đấm lên mặt một người đang xông lên gần đó.

Bảo Huân Công Toại cũng nhảy lên phía trước chia ra hai bên của Thiếu Kiệt mà đánh đấm người đang xông lên. Người đầu lĩnh nhanh chóng bị Thiếu Kiệt đá một đá ngay mặt. Hấn tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống Thiếu Kiệt.

Hiện tại Thiếu Kiệt dù chưa biết ai là đối tượng cầm đầu. Nhưng hấn thấy cứ đánh gục hết rồi lát nữa lòi một đấm ra xem người nào là người cầm đầu là đờc.

Tay đấm chân đá. Thiếu Kiệt hết đá trái đấm phải đôi lúc còn giả vờ yếu thế để dụ những người kia xông lên. Thanh Hàn đứng bên ngoài quan sát nãy giờ. Dù cho những người này không giỏi đánh nhau đến đâu nhưng mà nhìn kiểu của Thiếu Kiệt và phản xạ của hấn cô tự thấy không bằng. Bởi cô hiểu như thứ này không phải người mới đờc rèn luyện một hai năm là đờc. Đó là cả một quá trình đờc tới luyện ra phản xạ tự nhiên từ quan sát bao quát toàn bộ cục diện.

- Xem ra Lão Đại của anh đánh nhau cũng không phải hạn vừa chỉ biết bảo vệ mình như những người khác. Mà cậu ta muốn giải quyết nhanh chóng từ tất cả phương diện nhĩ.

- Đương nhiên lão đại mà. Cỡ mười người như bọn này lão đại cũng dư sức làm gỏi. Đúng không Hoàng Ngân.

Lý Bàn biết Hoàng Ngân đã từng thấy Thiếu Kiệt đánh nhau ở trường cô lúc đem cô ra nên muốn Hoàng Ngân xác nhận cho lời nói của mình là sự thật để cho Thanh Hàn tin tưởng.

- Anh Kiệt từ nhỏ xíu khoản năm sáu tuổi đã đánh nhau rồi. Anh ấy xích mích với đám trẻ trong xóm không ít. Và ngoài đời từ nhỏ đã phải đánh nhau hàng ngày. Nhưng mà nếu bọn chúng thật sự nhiều hơn thì Anh Kiệt chắc cũng khó có thể đánh được hết. Giỏi võ là thật nhưng nếu mà bọn chúng đông quá thì cũng thua bởi số lượng thôi.

Hoàng Ngân chỉ đem sự thật nói ra. Nhã Oanh với Ngọc Nhi cũng biết một chút về Thiếu Kiệt nhưng nghe nói hẳn đã đánh nhau từ nhỏ xíu thì cũng có chút ngạc nhiên.

- Anh Kiệt vậy mà đánh nhau lúc năm sáu tuổi thật không đó. Đùa gì chứ lúc đó nhỏ xíu đã biết đánh nhau sau.

Đến Lý Bân cũng bất ngờ không tin vào những gì mình nghe thấy. Bởi ở độ tuổi này chỉ vừa mới hiểu chút chuyện thì làm sao có thể đánh nhau được.

- Ủ! bằng tuổi đó em không lo gì hết nhưng Anh Kiệt bị đám lớn hơn trong xóm ăn hiếp. Nên không chịu được thế là đánh cũng năm này khi vào lớp tiểu học là Anh Kiệt buổi chiều bán kết quả sỗ xố. Đánh nhau hàng ngày rồi toàn đánh với người lớn hơn nên mới thế. Không ít lần mấy phụ huynh của những người đó đọi mẹ Anh Kiệt về mà mắng vồn.

Đám người Lý Bân há hốc mồm ra. Thiếu Kiệt lúc còn con nít thì ai cũng nghĩ như họ nhưng đến mức đánh nhau mà đến nỗi mà phải có phụ huynh đến nhà thì hết nói nổi.

- Đúng là lão đại có khác anh hùng từ thừa thiếu niên đánh nhau với bọn lớn để không bị ức hiếp quá phục.

- Đâu có Anh Kiệt đánh nhau bán dò số là khác đa số toàn Anh Kiệt đi đánh người khác thôi làm cái gì mà không thích hợp là người đó bị đánh à.

Có lần Anh Kiệt với mấy người nữa đi cướp đồ cúng tháng bảy đánh một người lớn hơn nhập viện bả lá lách Anh Kiệt trốn mất hai ngày.

Thiếu Kiệt đang đánh nhau không biết rằng sau lưng mình đưa em đang bán đứng anh trai bôi đen quá khứ anh hùng bằng tội danh của mình. Nếu hấn mà biết chắc chắn không thể nào đánh nhau hiên ngang như hiện tại.

Hoàng Ngân bây giờ nhìn thấy mọi người trừng mắt nhìn về Thiếu Kiệt cũng biết mình có lỗi lời đòi chút. Nên cô đành vội dặn mọi người.

- Ấy Đừng nói chuyện này để Anh Kiệt biết không thì chết đấy.

Lý Bân một bên cười nham hiểm. Hoàng Ngân nhìn thấy hấn có nụ cười không mấy thích hợp liền nói.

- Lý Bân nếu không muốn bị đánh thì im đi đừng nói việc đó ra. Nếu không thì chẳng ai giúp được anh đâu.

- Đúng đấy Lý Bân chuyện này Hoàng Ngân rõ nhất cậu mà đồn ra ngoài Thiếu Kiệt không bỏ qua cho cậu đâu. Còn nữa Hoàng Ngân mà liên lụy thì cậu biết tay bọn này.

Ngọc Nhi cũng cắn dất nhờ Lý Bân kèm theo. Vì những chuyện này chỉ có Hoàng Ngân biết mà Lý Bân lại có thể tuồng tin tức này ra thì chắc chắn từ chỗ của Hoàng Ngân Không khó để Thiếu Kiệt có thể biết người nào là tâm điểm. Như thế thì Lý Bân sẽ làm Liên Lụy đến Hoàng Ngân là điều chắc chắn.

Bây giờ chiến trường của Thiếu Kiệt cũng đi đến hồi kết thúc nhưng người chặn đường bị đánh nằm la liệt ngoài đất. Bên đường tập trung không ít người đứng xem. Thiếu Kiệt chân đá vào một người vừa bị đánh nằm xuống gần chân mình nhất nói.

- Sao! Đầu sỏ của bọn mày đâu. Chỉ thẳng đó ra cho tao nào.

Người này một bên mắt bị đánh bắt đầu bầm lên thấy rõ còn quần áo thì có vài vết giầy in lại. Hấn chưa kịp nói gì Thì một người bị đánh vào trong gần góc tường lên tiếng.

- Tao là đầu lĩnh đây mày muốn gì. Chuyện này có gì tao chịu trách nhiệm bọn nó không liên quan.

Công Toại với Bảo Huân dừng tay lại nhìn nhau gật đầu. Bảo Huân gần với hấn nhất nên đem hấn xách lên đến trước mặt Thiếu Kiệt. Nhìn qua người này Thiếu Kiệt nhớ mình chưa từng gặp người này bao giờ. Và hấn chắc rằng không phải vì đắc tội nhóm người này mới bị chặn đường như thế này mà là có người sai khiến họ làm.

- Nói bọn mày ai sai đến đánh tao mục đích là gì và người đó là ai.

- Muốn làm gì thì làm. Bọn tao đánh không lại thì bọn tao chịu còn muốn để tao nói ra người thuê còn lâu. Bọn nó cũng không biết người thuê là ai chỉ có mình tao biết thôi. Mày muốn gì thì nói với tao là được.

Người này dù bị đánh như cũng không đến nỗi thương tích trầm trọng. Hấn đem lời nói của mình xác nhận là có người thuê nhưng một mực không muốn nói ra người thuê là ai.

- Xem ra làm ăn cũng uy tín ghê nhỉ. Nhận tiền của người làm việc cho người. Xem ra mới ra giang hồ cũng biết quy củ quá chứ. Được rồi nếu chú mày không nói thì tao cũng không làm khó dễ với đám đàn em làm gì. Ngọc Nhi gọi Khương Đào đem thằng này về sở cảnh sát xem hấn là người của ai.

Thiếu Kiệt thấy người này nói ra như thế cũng biết hấn không dễ đối phó nếu áp dụng hình thức đánh đập khai ra thì Thiếu Kiệt cũng chẳng khác

nào những người tàn ác. Hiện tại hắn đang ở quốc gia mà nơi này mọi thứ phải hợp luật phát. Nên việc đưa tên cầm đầu cho Khương Đào đối phó là cách tốt nhất.

- Mày muốn làm gì thì làm. Bọn đàn em tao không biết gì. Muốn đối phó thì đối phó một mình tao là được.

- Đương nhiên. Bọn mày cũng không cần phải nghĩa khí. Tao nói chỉ giữ lại mày thì chỉ giữ đúng một mình mày thôi. Những người khác muốn đi hay ở tùy họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 623: Tất Cả Đều Bình Đẳng

Khác với những gì hấn tưởng tượng Thiếu Kiệt lại để cho người nào đó tên Khương Đào tiếp quản hấn mà không tiếp tục hỏi han gì tới nhưng nhanh chóng hấn biết người tên Khương Đào này là ai.

Bởi không cần đợi chờ lâu hấn đã thấy một chiếc xe của cảnh sát và những người từ trên xe nhảy xuống không nói một lời nào nhanh chóng bắt lấy hấn lên xe. Một người từ trên xe bước xuống nhìn hấn một chút rồi mới bước đến gần Thiếu Kiệt nói.

- Đám người này xem ra mới nổi lên. Chắc chắn không phải người trong lĩnh vực này. Để xem hấn được ai thuê. Mà công nhận chú mày đi đến đâu kéo thù hận không ích gì. Chưa êm ấm như thế nào mà đã như thế này.

- Cái này không trách được. Chuyện đám người này mai phục cũng không biết là người nào thuê. Vì hiện tại cháu còn phải họp nội bộ một chút có gì thì chú cứ gọi cho cháu. Thôi đi cháu về việc còn lại giao lại cho chú giải quyết.

Thiếu Kiệt thấy thời gian cũng không còn sớm mà hấn đã hẹn tập trung mọi người lại nghe báo cáo tình hình kinh doanh để hấn có thể nắm sát được tình hình toàn bộ công việc.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Ông cũng biết Thiếu Kiệt hấn còn có việc. Mọi chuyện chỉ có thể để hấn giải quyết. Vì những việc như thế này nếu mà Thiếu Kiệt hấn nhúng tay vào nữa thì mặt mũi Khương Đào để đâu.

- Được rồi! Những người như thế này cứ để chú lo. Đi về đi ở đây cũng không giúp được gì đâu.

Không đợi Khương Đào nói hết câu Thiếu Kiệt và những người khác đã lên xe của mình. Công Toại với Bảo Huân lúc này cũng đã mở máy xe sẵn. Nhìn cánh cửa của chiếc xe đóng lại chạy đi Khương Đào cũng lắc đầu. Nhìn về người bị bắt lên xe hấn trầm mặc một chút. Rồi mới ra lệnh nói.

- Về sở! Để người lấy khẩu cung của hấn coi xem hấn là người của thế lực nào. Có thể một trong những người có dính dáng đến Ngô gia Diệp gia hai người. Phải tra cho thật kỹ không để cho hấn chối tội được. Nếu cần tra xét người thân của hấn là ai.

Khương Đào ngồi vào ghế phụ lại của xe rồi đóng cửa lại. Máy người cảnh sát nhìn người mới bị bắt lên xe lắc đầu mắng.

- Mẹ mày thanh niên trai tráng không kiếm gì đó việc đàn hoàng mà làm lại đi làm chuyện này. Gặp ngay đối tượng cấp cao nữa xem ra số chú mày không làm được hắc bang đâu.

Chiếc xe bây giờ từ từ lăn bánh rời khỏi hiện trường sau khi nơi này đã được giải quyết ổn thỏa. Công Toại với Bảo Huân lái xe về tới nhà cũng là lúc trong nhà họp mặt đầy đủ mọi người.

Trương Hạo hấn vừa thấy Thiếu Kiệt về cũng vui vẻ hơn. Khi Thiếu Kiệt vừa xuống xe hấn là người xuất hiện trước mặt Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt tao khổ quá mà sáng dậy sớm làm việc tới tối mịt lại còn bị cái đám hết công ty này nợ mòi mọc mẹt quá. Ngày xưa xem phim thấy chức cao quyền to là sướng giờ sướng đâu không thấy tao thấy khổ hơn trước.

- Mày đây! Cái gì cũng muốn đến khi được rồi lại than. Mà tao nói này mày đây. Bỏ bớt việc đi cùng lắm là tuyển thêm mấy thằng ít nhất là uống được một tý để nó đi đàm phán đại diện. Chứ mày mà tiếp hết một đồng

người trong một tuần không ổn đâu. Đừng vì thấy cả nể đối phương quá mà cứ phải đích thân đi. Việc đó không bao giờ là tốt.

Thiếu Kiệt thấy Trương Hạo than cũng không muốn trách hấn nhưng chỉ nhắc nhở để Trương Hạo sau này không phải cứ người nào hấn cũng phải tự thân mình đi tiếp khách. Ngồi ở chức vụ của Trương Hạo hiện tại Thiếu Kiệt hiểu phải có những người tiếp hoặc không tiếp.

Vốn người lâu năm sẽ hiểu nhất là người có điều kiện sẵn không từ hai bàn tay trắng đi lên kinh doanh thì họ càng hạn chế những chuyện này. Đây không phải là tự cao mà là cần thiết vì càng để cho đối phương khó gặp mới tôn lên sự quan trọng của mình đối với đối tác. Trừ những đối tác lớn còn những đối tác vừa tầm hoặc nhỏ thì phải để người đi thay mặt mình.

Như thế mới không đánh đồng cấp bậc của những công ty với nhau trong việc thương thảo. Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt chỉ hướng cho mình cũng suy nghĩ một chút mới gật đầu. Hấn đi lên từ tầng lớp thấp nên những người đại diện công ty khác với hấn đề là người quan trọng nhưng Trương Hạo hấn quên rằng hấn hiện tại không phải là cấp bậc ngày xưa nữa.

Nước lên thuyền lên công ty càng phát triển nhiều thì cấp bậc của Trương Hạo không phải tự thân mình giao tiếp với tất cả công ty là chuyện thường.

- Cũng đúng nhỉ? Nhưng mà như thế sợ rằng người ta nói mình khinh thường họ thì sao Thiếu Kiệt. Mà cũng biết rồi đó, Tao trước giờ ai làm cấp bậc giám đốc chủ tịch đều là lớn. Giờ không tiếp họ sợ họ nói này nói nọ thôi.

Tâm lý của Trương Hạo vẫn chưa thật sự thích nghi với việc công ty ngày càng phát triển mà hấn cứ ôm lấy phần tiếp xúc khách hàng cùng với

những buổi giao tiếp hàng ngày như trước đây. Thiếu Kiệt bây giờ mới lắc đầu nói.

- Không cần thiết. Không có công ty này thì có công ty khác. Không có tiền xoay đường này thì có đường khác đập vào. Mà mà cứ tự thân tiếp hết một tuần mấy chục người thì sau này tiền kiếm được chưa hưởng thụ được gì lại lăn đùng ra đó chết thì tao không chịu trách nhiệm.

Cả đám Ngọc Nhi, Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói với Trương Hạo như thế cũng bật cười. Ngọc Nhi bây giờ mới nhìn Trương Hạo lên tiếng nói ra ý kiến của mình cho hắn.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy. Anh mà cứ ôm việc này thì chỉ có bệnh chết thôi. Chưa kể đến bộ phận chăm sóc khách hàng của anh đâu hay là nhóm người cấp dưới của anh thì sao. Anh cũng phải để họ dần thích nghi với việc giao tiếp khách hàng ở ngoài giờ đi làm chứ. Nếu anh cứ ôm họ cũng không thể nào phát triển được. Rồi sẽ có một ngày anh làm việc khác thì họ lúc đó không biết phải làm sao thì khổ nữa.

Trương Hạo thấy Ngọc Nhi cũng khuyên mình như thế thì hắn cũng hiểu đây là sai lầm tự hắn đưa ra cho chính mình chứ không phải là ai khác. Việc này hắn phải tự chỉnh sửa. Dù Ngọc Nhi trước đó vẫn biết những vấn đề này nhưng thật sự không dám nói. Trương Hạo với Thiếu Kiệt từ hai người bắt đầu mới có hiện tại. Cô cũng có nói lại với Thiếu Kiệt nhưng thấy hắn không nói gì nên cũng không dám góp ý Trương Hạo.

- Vậy là trước giờ mà với mọi người đều biết tại sao không chỉ sớm hơn thế có phải đỡ khổ cho cái thân của tao không.

- Mà đấy! phải đợi chỉ sao. Không lẽ mà làm sếp để người khác chỉ hoài sao. Cái gì cũng phải tự nghiệm ra chứ tao mới đầu cũng định chỉ ra nhưng thử xem mà chịu đến bao giờ hay có tự nghĩ ra được cách giải

quyết không. Vậy mà chịu hết nỗi lại đi than. Mai một thấy mệt mỏi quá thì phải nói làm gì cũng vậy im im mà làm thì tao kệ để vậy luôn.

Vừa nói vừa nhún vai xem như không phải lỗi do mình. Thiếu Kiệt làm Trương Hạo ngẩn người ra. Hắn chợt nhận ra có nhiều thứ đúng là hắn không nói gì hết mà cứ tự mình làm. Thấy cố được cứ cô nên mới ra nông nỗi phải để Thiếu Kiệt chọc quê như thế này.

- Thua! Lần này thua, cái này là tự mình hại mình. Cả Ngọc Nhi với Nhã Oanh nữa. Đã thấy như thế còn không nói anh biết để bây giờ anh phải đi than về nó. Bị chọc này.

- Thôi đừng kéo dài thời gian của mọi người nữa. Muốn gì sau họp nói riêng là được còn hiện tại mọi người đang đợi không chỉ một mình mà có chuyện mà còn nhiều người cũng cần báo cáo tình hình nữa.

Thiếu Kiệt bây giờ hắn mới lên tiếng nhắc nhở Trương Hạo. Hắn hôm nay gọi mọi người tập trung vì muốn để mọi người báo cáo tình hình xem cần hắn điều chỉnh gì trong công việc cũng như góp ý hay không. Hiện tại chỉ vài phút nói chuyện với Trương Hạo nhưng cũng làm cuộc họp chậm lại.

Phần còn lại là Thiếu Kiệt cần công bố và nói chuyện với Phan Nguyệt để cô có thể tiến hành chuẩn bị cách thứ tiếp quản công ty thuốc lá. Hắn hiểu hiện tại cái bánh đó làm một khối khoai lang nóng. Hơn ai hết nhiều người nhìn chăm chăm vào nó nếu sơ xuất một chút có thể không đạt được như ý của hắn.

Mà Phan Nguyệt trước giờ là một người luôn tuân theo sự sắp xếp để đạt được hiệu quả mà Thiếu Kiệt mong muốn nên hắn cần thời gian nói chuyện với Phan Nguyệt khá nhiều.

- Tý nữa thì quên mất! Mọi người tập trung hết rồi. Trừ Chu Tường với Lý Vũ Hào ra thì mọi người đều có mặt.

- Như thế là được rồi vào thôi!

Thiếu Kiệt gật đầu đáp lại Trương Hạo rồi mới bước vào trong nhà. Hiện tại dù trong nhà đã được kê một chiếc bàn dài nhưng không ai ngồi ở vị trí của mình như lúc đợi Thiếu Kiệt nữa.

Họ đứng từ lúc Thiếu Kiệt còn chưa bước chân vào cửa. Hắn có thể nhìn thấy từ khi hắn xuống xe đến những lúc nói chuyện với Trương Hạo ở trước cửa những người này đều đứng đó đợi hắn. Điều này làm Thiếu Kiệt có chút khó chịu không hài lòng cho lắm. Đối với hắn những người ở đây đều là người làm ra tiền cho mình. Hắn không muốn thấy sự ngăn cách trịnh trọng như những vị chủ tịch hay những người nắm giữ công ty nào hết.

Thiếu Kiệt bước vào trong phòng khách, nhìn qua mọi người đang đứng một lượt. Nhã Oanh với Ngọc Nhi đều đứng một bên hắn Hà Vi cũng như thế. Cho đến khi Trương Hạo và cả Lý Ân, Thanh Hàn vào Đứng vào chỗ của mình thì Thiếu Kiệt mới lên tiếng.

- Hôm nay là một ngoại lệ. Kể từ giờ phút này trở đi. Tôi không muốn thấy lại cảnh này. Thiếu Kiệt tôi cũng giống như mọi người. Đều là người từ tầng lớp thấp kém bước lên. Không ai hơn ai. Các bạn làm ra tiền cho tôi và các bạn nhận được phần xứng đáng đó là trao đổi công bằng. Nên tất cả những nghi thức người khác áp dụng thì tôi sẽ không áp dụng. Không thể để mọi người đứng chờ một người cộng tác với mình như một người cấp trên. Không có các bạn tôi không có ngày hôm nay và chúng ta đều như thế bình đẳng với nhau. Bên ngoài có thể tất cả chúng ta đều phải có một vị thế cho mình. Nhưng tại đây! Tại nơi này nó không phải là nơi phân chia cấp bậc mong mọi người ghi nhớ điều này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 624: Xuất Hiện Cạnh Tranh

Lời Thiếu Kiệt nói ra làm không ít người lúng túng. Trước giờ dù vẫn giữ như thế nhưng hiện này ai cũng thấy được những gì Thiếu Kiệt nắm giữ còn lớn hơn cả một công ty cổ phần.

Dù trước đó chỉ với phòng khách đơn giản không được kê lại bàn ghế một cách thích hợp thì họ muốn ngồi sao thì ngồi. Nay Hà Vi lại đổi lại thành một cái bàn dài đúng quy cách của một buổi họp thật sự thì họ thấy mình cũng cần phải làm theo đúng chuẩn.

Mọi người trong phòng lúc này không khỏi lúng túng không biết đứng hay ngồi. Nhưng lúc này âm thanh của Thiếu Kiệt đã vang lên.

- Mọi người ngồi xuống hết đi còn đừng làm gì nữa.

Mọi người bây giờ đã thấy Thiếu Kiệt với ba người Nhã Oanh, Ngọc Nhi với Hà Vi ngồi xuống. Lần lượt từng người từng người cũng kéo ghế xuống. Toàn bộ hồ sơ của mọi người dành cho cuộc họp nhanh chóng được để ra trước mặt mình.

Nhìn Hoàng Ngân ngồi trông bàn lóng ngóng không biết sẽ ra sao. Cô và Nhã Oanh hiện tại mới là người quản lý một số việc ở công ty tin học thông qua Phan Nguyệt.

- Hoàng Ngân em đi gom hồ sơ mọi người lại đây giúp anh. Sau này mỗi cuộc họp mặt mọi người em cứ đi gom hồ sơ là được việc những cuộc họp mặt này đã được ghi lại bằng camera của laptop không cần phải có thư ký các file này sẽ được chuyển vào một hệ thống chung mọi người sẽ được xem lại.

Thiếu Kiệt nói ra những việc này làm cho mọi người gật đầu có những cuộc họp nói rồi lại quên mất. Họ muốn xem lại cũng không có. Nếu để thư ký cuộc họp ghi lại thì cũng không được trọn vẹn hết cả buổi họp nhưng đem nó làm thành video mà mọi người đều có thể xem lại trong cuộc họp có gì thì hoàn toàn có thể.

Hoàng Ngân bây giờ mới gật đầu. Thanh Hàn thấy thế cũng đứng lên hai người chia ra làm hai hường thu lại những hồ sơ của mọi người đang để trên bàn. Thiếu Kiệt thấy thế cũng không nói gì. Cái bàn này được đặt tại trong phòng khách cũng là một bất ngờ đối với hắn.

Thiếu Kiệt vốn còn lo lắng hắn sợ phòng khách hiện tại nếu họp phải có một số người đứng hoặc ngồi ghé bên cạnh cuộc họp chứ không như hiện tại.

- Em thấy trước sau gì anh cũng phải có một nơi để họp. Hiện tại công ty đã như thế này sau này còn có một số người nữa thì chưa biết được. Nên tạm thời em nói người ta đem đến bàn này thôi tạm đặt ở đây vài ngày nữa sắp xếp lại một lần nữa là được.

Hà Vi bây giờ ngồi cạnh Thiếu Kiệt nói ra dự định của mình. Thiếu Kiệt không dám thắc mắc bởi vì đây cũng không phải chính thức là nhà của hắn dù rằng nếu nói một tiếng hắn có thể để Hà Thúc sang nhượng lại cho hắn phần dinh thự này một cách đơn giản nhất.

Nhanh chóng một đống hồ sơ được đặt trước mặt Thiếu Kiệt. Hiện tại hắn lấy ra những hồ sơ lần lượt đọc sơ những phát triển sơ của mọi người ở đây.

Từng bộ hồ sơ được Thiếu Kiệt đọc qua mọi người đều nhìn vào tay hắn xem khi nào thì tới lượt bộ hồ sơ của mình mới được Thiếu Kiệt đọc. Toàn bộ những thứ báo cáo khả năng làm việc và phát triển của công ty họ đều

được đặc vào trong một bộ hồ sơ không lớn không nhỏ chỉ vài tờ. Phản ánh rõ nhất những gì trong thời gian Thiếu Kiệt bận rộn không quan tâm được thì họ làm việc ra sao.

Phải mất hơn một giờ toàn bộ những hồ sơ ở đây Thiếu Kiệt mới đọc xong dù hiện tại hẳn chỉ đọc sơ lược qua từng danh mục mà hẳn thấy là cần thiết nhất rồi mới ghi nhớ về vấn đề đạt được.

- Không tệ những gì mọi người ghi tôi đã đọc qua so với những báo cáo thông thường thì cái này khá đầy đủ. Nhìn chung thì sự phát triển không ổn định nhất vẫn là từ bên công ty giao hàng với đi. Hiện tại vấn đề nhân sự bên đó phát sinh khá nhiều vấn đề nhưng tôi thấy việc này cũng không cần lo lắng. Hiện tại những hàng hóa buôn bán online cần sự nhanh gọn lẹ của việc giao và nhận hàng điều này dẫn đến một số người đang làm của công ty bỏ ra làm người giao hàng tự do đi.

Tô Thanh bây giờ cũng gặt đầu vấn đề này gần đây hẳn thấy khá cấp thiết khi mà thị trường bỗng nổi lên một số nhóm người giao hàng hóa online trong ngày. Giá cả có cao hơn so với giá thành nhưng việc nó nhanh lại đưa hàng đến tận tay khách hàng lại là một hình thức khiến cho các Tô Thanh phải lo ngại.

- Đúng đấy Thiếu Kiệt. Hình thức này hiện tại đang làm anh hơi rối. Nó thực hiện khá mới cũng với cách nhận hàng và giao hàng giống như mình nhưng nó có nhiều cái năng động hơn nhiều. Người bán hàng được nhận tiền hàng trực tiếp. Con hàng hóa lại không phải lo vì chắc chắn khi đã đưa tiền thì người nhận sẽ giao đến cho khách hàng để họ thu tiền vốn bỏ ra và với tiền giao hàng.

Mọi người nghe Tô Thanh nói như thế cũng tạm hiểu sơ lược. Nó giống như việc có một người mua hàng thứ ba mua lại với giá gốc và họ trực tiếp

đi giao cho khách hàng để lấy tiền chênh lệch mà tiền chênh lệch ở đây được gọi là phí giao hàng.

Thiếu Kiệt nghe được lý do mà Tô Thanh lo lắng cũng mỉm cười. Hắn biết ở điều kiện Tô Thanh hiện tại đây là một sự cạnh tranh có thể khiến áp lực của hắn tăng lên một phần nào. Nhưng Thiếu Kiệt lại thấy đây là một việc khá bình thường. Một công việc nếu mà có thể làm ra tiền thì chắc chắn không một người thì cũng nhiều người sẽ làm.

- Chuyện này anh không cần phải lo. Hiện tại cần nhất là việc phát triển đội ngũ làm việc. Hệ thống phải có định mức nhất định sẽ không để nhân viên quá tải. Một tuyến đường phù hợp với lượng đơn hàng cần được giao tốt hơn là số lượng đơn hàng cao nhưng hiệu quả lại thấp.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế Tô Thanh cũng ngạc nhiên. Dù công ty giao nhận đem lại nguồn lợi không thật sự lớn nhưng nó lại là một công ty chính quy có thể phát triển. Việc có những nhóm người như thế sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của chính công ty và khó khăn hơn trong hoạt động tìm kiếm khách hàng tiềm năng. Vậy mà Thiếu Kiệt lại không lo lắng gì.

- Anh đang thắc mắc tại sao em lại không quan tâm đúng không? Việc này nhìn đơn thuần là ảnh hưởng đến công ty nhưng lại là một bước đột phá cho sự phát triển về nhân sự anh không cần phải lo điều này.

- Sao thế được! Nhân sự bên mình có vài người hoặc một nhóm người đã bắt đầu rụt rịch muốn đi theo con đường này nếu họ nghĩ chúng ta đâm ra thiếu người việc vận hành sẽ chậm hơn mọi thường đáng lo ngại chứ Thiếu Kiệt.

Tô Thanh cũng đem suy nghĩ của việc có những nhóm người làm theo hình thức giao hàng tự do này thành lập ra để cho Thiếu Kiệt thấy được sự

lo lắng của hấn không phải là không có khả năng. Việc này là việc quan trọng trong hình thức vận hành công ty.

- Không! giao hàng tự do họ có quyền phát triển và họ chỉ là bước đệm để bổ sung người cho chính công ty giao hàng như chúng ta. Điều kiện giao hàng tự do như mọi người đã nghe thấy. Đối tượng muốn giao hàng phải bỏ ra một số tiền để nhận hàng từ shop rồi giao đến nơi mới thu lại tiền mình lại. Điều này không sai chứ.

Mọi người trong phòng đều gật đầu theo giải thích của Tô Thanh thì họ hiểu người giao hàng phải đem hàng hóa mua lại bằng tiền của mình rồi mới thu tiền của người nhận kèm chi phí vận chuyển.

- Vậy thử nghĩ xem đối tượng này cần phải có thứ nhất là món hàng được giao đến nơi và sản phẩm không bị trả về để có được doanh thu mà không bị lỗ. Nhưng ai dám chắc sẽ không có những đối tượng khác lợi dụng việc này làm ra những đơn hàng giả không có người nhận để lừa đảo. Mọi người có dám chắc là không có những người đó không ở mỗi môi trường đều có những thành phần tốt và không tốt. Chỉ cần đối tượng nhận hàng không phải tại địa chỉ cố định thì sao.

Tô Thanh bất động thật sự. Hấn không nghĩ đến điều này việc Thiếu Kiệt nói ra không phải là không có khả năng. Như thế người bị thiệt là người giao hàng tự do. Khi mà mất lòng tin với những đơn hàng như thế thì họ muốn trở lại với việc ổn định đi giao hàng cho một công ty không sợ bị lừa gạt là điều chắc chắn.

- Đây chỉ là một phần và còn một phần còn lại nằm ở người giao hàng. Nếu đối tượng là một người tham. Giá trị của món hàng lớn hơn giá trị hấn đã bỏ ra mua. Công ty chúng ta cũng không thiếu việc này đâu. Có những món hàng giá trị rất cao nhưng họ không nói đó là món hàng như thế nào mà chỉ chuyển qua cho chúng ta giao cho khách. Khi đó những món hàng

được bảo đảm bởi chúng ta là công ty còn bên ngoài thì những món hàng đó sợ rằng không cánh mà bay. Bởi có thể vì thấy món hàng nếu quá cao sẽ không ai dám nhận mà giao cho khách, Nên những shop bán hàng sẽ giảm nó xuống hoặc là yêu cầu khách trả trước một nửa. Một nửa còn lại nhận hàng mới thanh toán. Như thế thì món hàng trở thành con mồi cho đối tượng giao hàng không có tâm và nó không cánh mà bay.

Tô Thanh đến lúc này phải thừa nhận chính xác là Thiếu Kiệt từ lúc thành lập công ty đến nay chưa can thiệp nhiều vào việc hàng hóa giao nhận của công ty. Nhưng hẳn nói ra điều này làm cho Tô Thanh phải phục. Bởi những việc này hoàn toàn tồn tại. Nó âm thầm giữa shop và người mua hàng còn công ty giao nhận của hẳn chỉ nằm giữa một người chuyên phát thu tiền phí hoặc là thu hộ giá trị hàng hóa đối với khách hàng là các shop có đăng ký giao nhận.

- Nếu một trong những điều kiện trên xảy ra thì Việc Nhân sự và niềm tin đối với những món hàng giá trị cao được gửi qua công ty là việc mà tất cả khách hàng là những người bán hàng online hay các shop thời trang đều thấy cần. Chúng ta cũng không mất đi lượng khách hàng. Mà là nơi đặt tin tưởng cho họ. Chiếc bánh lớn không thể ăn một mình phải chia nhỏ ra cạnh tranh là điều không tránh khỏi nhưng phải làm sự cạnh tranh đó trở thành điểm mạnh đưa công ty phát triển chứ không phải lo lắng sự cạnh tranh từ đối phương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 625: Cô Ta Không Dấu Dốt

Tô Thanh bây giờ mới thật sự hiểu hẳn lo lắng dư thừa trong khi lo lắng những người khác mở ra những nhóm người giao hàng tự do như thế thì hẳn nên tập trung phát triển công ty giữ vững tư thế của một công ty có thương hiệu hơn là lo lắng những nhóm người tự phát.

Việc Thiếu Kiệt đơn giản chỉ đưa ra hai hình thức như thế trong việc làm rủi ro của giao hàng tự do thì Tô Thanh cũng thấy được những mặt còn lại. Đơn thuần đây là việc làm nhất thời và không cố định. Rủi ro đem lại cho người giao hàng là rất lớn.

Trong đó có cả việc đem lại việc không mong muốn đối với khách hàng, khiến cho người bán hàng phải gặp nhiều khó khăn trong kinh doanh nếu đưa hàng vào cho một người giao hàng không có tâm.

Gật đầu như hiểu rõ được mọi việc sau này phải làm như thế nào. Tô Thanh nhanh chóng lấy ra cuốn sổ tay ghi chú lại những gì hẳn thấy cấp thiết nhất. Thiếu Kiệt cũng thấy được hành động này khế gật đầu. Trong kinh doanh chắc chắn sẽ có cạnh tranh nhưng rút ra được những gì từ cạnh tranh tốt hoặc xấu tùy theo nhìn nhận của người điều hành.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng nói với mọi người trong phòng.

- Nhìn chung qua các phương diện đều đã khá tốt. Việc bây giờ chỉ còn lại ở những khâu phát triển và củng cố công ty. Một công ty muốn vững mạnh quan trọng là vấn đề đội ngũ làm việc của nó. Mọi người hay xem coi đội ngũ làm việc của công ty có thật sự hiệu quả hay chưa nếu không thật sự tốt thì phát triển hơn nữa con không thì phải tìm hiểu rõ nguyên nhân. Chưa hiệu quả ở đâu và bộ phận nào và chấn chỉnh lại nó một cách

nhanh nhất có thể. Chúng ta cần thứ nhất là thương hiệu. Thứ hai là sự phát triển ổn định theo thời gian đừng chạy theo nhất thời là được.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói những điều trên tuy không phải là quan trọng nhưng mà việc Thiếu Kiệt không ngừng lặp đi lại làm cho mọi người ở đây phải chú trọng lấy việc này.

Suy Nghĩ một lúc lâu Tú Trinh hiện tại cũng không có vấn đề gì cần thiết để làm vấn đề nhà hàng tiệc cưới vẫn đang xây dựng. Báo cáo của cô chủ yếu là nói về tiến trình xây dựng cũng không có vấn đề nào. Hiện tại bên bộ phận khác vẫn chưa đi vào hoạt động thì Tú Trinh cũng không có báo cáo nào nhất định.

Thiếu Kiệt cầm lên bản cáo của Tú Trinh lắc đầu. Hắn thấy bản báo cáo này đúng ra là không cần thiết. Bởi việc xây dựng thuộc về của Tổng Hàng lo kịp tiến độ công trình hay không.

- Tú Trinh cái này là báo cáo của chị đúng không? Em không cần bản báo cáo này. Cái em cần là sự sắp xếp của nhà hàng khi mở cửa chứ không phải là những cái này.

Tú Trinh bây giờ cũng trừng mắt nhìn hắn. Tú Trinh làm nhiệm vụ đảm nhận nhà hàng tiệc cưới bởi cô đã từng làm qua những nơi như thế này và cả những quán bar nhưng Thiếu Kiệt thấy bản báo cáo này lại thật sự không hài lòng nổi.

- Việc này! Không phải nhà hàng vẫn chưa xong sao. Cần phải làm những vấn đề này sao? Còn khoảng thời gian khá lâu trước khi bên đó công trình mới xong mà.

Trả lời lại với Thiếu Kiệt một cách hồn nhiên như việc này chưa thật sự cần thiết lời của Tú Trinh làm mọi người ngạc nhiên không kém. qua cuộc

nói chuyện của Thiếu Kiệt với Tú Trinh không ít đã biết được chuyện gì đang diễn ra.

Tú Trinh vì thấy bên nhà hàng tiệc cưới chưa xong nên cũng không có sự chuẩn bị gì. Trước đây chuyện này của Nhã Kỳ những cô được đi học huấn luyện nghiệp vụ nhà hàng nên cũng không cần báo cáo.

Giờ đây Tú Trinh cũng tưởng mình không phải làm báo cáo gì hết nhưng mà đây là buổi họp đầu tiên cô với danh nghĩa là người điều hành không có báo cáo thì không ổn cho lắm nên mới viết về tiến độ công trình của bên nhà hàng. Thiếu Kiệt lắc đầu tay đưa lên trán mình xoa xoa vài cái nhìn Tú Trinh nói

- Em sợ chị rồi đó. Làm ở lĩnh vực dịch vụ bao nhiêu năm nay mà chị vẫn không hiểu được vấn đề này sao? Nhà Hàng Tiệc cưới hay những nơi dịch vụ vui chơi giải trí khác không phải là có sẵn nếu nói nó có sẵn thì cần gì phải làm cứ có người tuyển vào là được. Em cần là một bộ cục hướng đi cho nó. Tạo thành một dịch vụ đúng nghĩa chứ không phải là một nhà hàng đơn thuần.

Biết mình lần này làm sai việc Tú Trinh cũng có chút lúng túng. Cô trước giờ chỉ đi xin việc vào làm chưa nghĩ đến một ngày mình phải điều hành một nơi như thế này. Hơn nữa việc bắt đầu từ đâu cô cũng không nắm bắt được. Vì cô chỉ đứng ở góc độ của một nhân viên nhìn nơi mình làm việc qua mà đánh giá.

- Thiếu Kiệt thật sự thì chị chưa bắt tay vào công việc này bao giờ nếu nói để điều hành nhân viên này nọ thì chị có thể làm được nhưng mà nếu để tạo ra một hướng đi cho nhà hàng sắp mở chị chưa hiểu hết về nó.

Không ngần ngại cái gì mình không biết thì mình nói không biết Tú Trinh trả lời lại cho Thiếu Kiệt hiểu những thứ này nằm ngoài khả năng của

cô. Việc để một nhà hàng tiệc cưới hoặc một nơi dịch vụ ăn uống như thế nào thì cô hoàn toàn không hiểu. Đôi khi như thứ cô thấy chưa chắc đã là đúng và nếu áp dụng vào không được như ý của Thiếu Kiệt mong muốn thì phải làm lại tốn thời gian và chi phí không cần thiết.

Mà những thứ này không thể cứ nói làm là được. Cô cũng không hiểu hết tại sao phải làm như thế nếu mà càng cố làm chỉ để cho Thiếu Kiệt thấy mặt không được. Nên cứ nói là không biết cho xong.

Mọi người trong bàn lúc này không ít người bắt đầu lo cho Tú Trinh. Họ không thấy Thiếu Kiệt giận ai bao giờ nhưng có nghĩa là hắn không giận để giao một việc cho người mà hắn thấy thích hợp. Giờ người đó lại nói với hắn là không biết làm trong một cuộc họp đầy những người. Điều này chẳng khác nào tát thẳng mặt của Thiếu Kiệt về cách nhìn người.

Thiếu Kiệt nhú mày một tí trong lòng mọi người cũng dẫn lên cảm giác lo lắng bất an. Nếu nói bình đẳng là thật nhưng họ vẫn là người cấp dưới của Thiếu Kiệt nên việc lo lắng nhìn xem sắc mặt cấp trên đã tồn tại trong tiềm thức bất kể là người dân lao động hay là người đang có chức vị. Điều này đã ăn sâu vào máu của từng người.

Khi còn con nhỏ họ nhìn sắc mặt của bố mẹ để có thể biết lúc nào thích hợp để mình có được lời khen hay là được những gì mình muốn. Những lúc sắc mặt không tốt thì cũng tìm cách tránh đi để khỏi bị ăn mắng.

Trong bụng mỗi người như đánh trống khi mà Thiếu Kiệt cất tiếng nói hỏi lại Tú Trinh.

- Chị Thật sự không biết làm việc này đúng không?

Tú Trinh lưỡng lự một lúc mới gật đầu nói.

- Đúng chị trước này chưa từng làm việc này và cũng không biết bắt đầu từ đâu. Nếu như một nhà hàng đã đi vào hoạt động thì chị còn biết. Hiện tại em giao cho chị là một con số không. Chị chưa có kinh nghiệm xây dựng lên một nhà hàng quán ăn bình thường chứ đừng nói đến là nhà hàng quy mô như em đang làm.

Tú Trinh thừa hiểu được vấn đề nhà hàng tiệc cưới tiềm ẩn những gì mà cô không làm được thì cũng có chút hụt hẫng. Nhưng cô phải nói thật vì cô sợ hư chuyện không làm được những đầu tuyển đào tạo người không thể thành lập.

Trong phòng hoàn toàn im lặng khi lời nói của Tú Trinh kết thúc cũng là lúc mọi người càng thêm lo lắng. Sự im lặng đến mức có thể chỉ với những tiếng hơi thở hơi mạnh của một người cũng có thể để những người khác nghe thấy. Không khí trong phòng chùng xuống.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc thật lâu. Hắn đặt một cánh tay chống trên bàn, bàn tay nắm lại ngón tay cái đỡ lấy khuôn mặt mình. Những ngón tay còn lại nằm trước miệng hắn suy nghĩ điều gì thì chỉ có Thiếu Kiệt hiểu rõ. Mọi thứ chỉ kết thúc khi Thiếu Kiệt suy nghĩ một hồi lâu lên tiếng.

- Có lẽ này giờ mọi người trong phòng đang có một suy nghĩ trong đầu rằng. Chắc chắn tôi sẽ giận dữ hoặc là có thể không để cho Tú Trinh tiếp tục đảm nhiệm việc mà tôi đã giao cho cô ta đi.

Khi Thiếu Kiệt vừa nói qua lời này đều nhìn bao quát một lượt những người ngồi trên bàn. Không ít người gật đầu đồng ý. Việc thay đổi một người khi họ không biết gì là điều hoàn toàn hiển nhiên ở thời điểm này. Nhất là người đó lại nói thẳng ra trên cuộc họp trước mặt mọi người như thế này.

- Thiếu Kiệt em thấy Tú Trinh nói chắc cũng không sai đâu cô ấy chưa hiểu được việc kinh doanh cần những gì. Mà để làm những thứ này ít nhất phải có một chút hiểu về kinh doanh một ít nếu không thì em có thể bỏ bớt thời gian ra quản lý dùm anh việc này.

Ngọc Nhi ngồi im lặng bây giờ cũng gật đầu với câu nói này của Thiếu Kiệt. Bởi trước đây Tú Trinh thuộc quyền cai quản của cô. Giờ có những việc mà Tú Trinh không làm được thì Ngọc Nhi cũng phải nói vài lời cho Thiếu Kiệt thông cảm. Và cũng gợi ý nếu như Tú Trinh không làm được thì cô có thể lo giúp hẳn.

- Không cần! Cái Tú Trinh mới thật sự là người anh cần. Cô ấy có đầy đủ thời gian. Mọi người ở đây đều không biết tôi suy nghĩ không phải là có nên bỏ Tú Trinh ra hay không mà tôi suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu để hướng dẫn Tú Trinh làm việc này. Bởi vì cô ta không dẫu dốt.

Mọi người bất động. Bởi Thiếu Kiệt nói ra điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người. Tú Trinh cũng ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt không chớp mắt. Vì bản thân cô thấy rằng lần này chắc chắn phải chuyển về Vô Ảnh là điều chắc chắn. Nhưng ngược lại Thiếu Kiệt dù biết cô không làm được nhưng vẫn suy nghĩ cách để cho cô tiếp tục công việc này.

- Tôi biết mọi người nghĩ gì. Nhưng mọi người phải biết để chính mình thừa nhận mình không làm được chuyện đã giao rất ít. Ai cũng cố tỏ vẻ ra làm được trong khi đó thật sự không biết gì, Chỉ có Tú Trinh là can đảm nói ra điều này đối với công việc mà mình đang nắm giữ. Nếu người khác có thể sẽ im lặng và tự mày mò đi theo những con đường mà họ thấy có thể hoàn thành công việc một cách tốt nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 626: Sự Khác Biệt

Không ít người nghe Thiếu Kiệt nói thế đều im lặng. Thiếu Kiệt cũng biết điều này để mọi người ở đây đều nói cái gì Thiếu Kiệt đưa cho họ. Họ đều biết cách thực hiện thì chắc chắn không thể nào. Dù rằng những việc đó họ thấy mình có thể làm được nên cũng không cần xin ý kiến của người khác mà cứ triển khai theo ý nghĩ của mình nếu sai họ có thể sửa lại và rút ra kinh nghiệm cho chính mình.

Thiếu Kiệt vừa nói ra lời này vừa nhìn bao quát trong phòng trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười. Bởi hẳn biết có vài người chột dạ khi hắn đưa nhiệm vụ cho họ thì có những vấn đề họ không làm được hoặc làm theo một đường lối khác mà họ thấy dễ hơn. Nhưng Thiếu Kiệt không nói bởi vì những thứ này do họ quản lý và họ tự chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm.

- Sao nào có một số người cảm thấy chột dạ sao. Điều này là đúng thôi sự thật mất lòng. Lê Hiếu những sản phẩm hiện tại thông qua các phương thức bán hàng trên trang web của mình bao nhiêu shop là thật sự là đúng chuẩn. Anh thấy được vấn đề gì qua việc để cho các sản phẩm trôi nổi như thế trên thị trường được công khai. Và cả cái mức giá sale off cũng rồi tung lên. Anh cứ suy nghĩ một chút rồi trả lời cho tôi.

Thiếu Kiệt hỏi thẳng trực tiếp Lê Hiếu vấn đề này bởi vì hẳn hiểu để phát triển mặt bằng chung của trang web Lê Hiếu đã tự động hạ thấp tiêu chuẩn và cả mức giá được định ra đều là những cái giá tưởng chừng như không có thật.

Mọi người im lặng nghe Thiếu Kiệt nói Tú Trinh hiện tại cũng không nói gì. Cô biết Thiếu Kiệt đã giữ quan điểm của mình để cô tiếp tục quản lý nhà hàng tiệc cưới thì hẳn sẽ có cách để cho cô có thể thao tác nó.

Hiện tại việc hướng dẫn cô sẽ không nằm ở trong cuộc họp ngay lúc này nên Thiếu Kiệt cũng không tiếp tục với chuyện của cô. Không phải hướng dẫn một người công việc gì đó đều có thể đem ra giữa cuộc họp mà làm. Nên cô chỉ biết im lặng và sẽ phải ở lại sau cuộc họp là điều chắc chắn.

Trước mọi người Lê Hiếu bị bắt mắt gọi tên cũng khá lúng túng hẳn hiểu mình làm những gì. Khi những ngày đầu bắt đầu công việc này để kiếm được những khách hàng đầu tiên cho sàn thương mại điện tử Lê Hiếu bỏ bớt đi những thứ thủ tục cần thiết mà Thiếu Kiệt đã đưa. Đến hiện tại những vấn đề đó vẫn chưa được chấn chỉnh bởi hẳn thấy như thế này vẫn là cách thu hút thêm những đối tác với trang web.

Cho đến hiện tại thì điều này vẫn tiếp diễn mà chưa có phương án điều chỉnh đó là điều Thiếu Kiệt không mong muốn nhất. Hẳn nhìn Lê Hiếu im lặng không nói lời nào thờ dãi.

- Không phải nói chuyện đó ở đây là để trách anh. Ai cũng biết những ngày đầu khó khăn thì công việc sẽ không thể nào đạt được những thứ như mình mong muốn được. Việc này anh không hề có lỗi hơn nữa những thứ đã làm được của anh em không phủ nhận. Nhưng sẽ phải thay đổi nếu không chúng ta vướng vào những phiền phức không cần thiết.

Thiếu Kiệt cũng không phải muốn trách móc gì Lê Hiếu nhưng hẳn thấy cần phải chấn chỉnh việc này vì nếu những giá thành của các đối tác bán hàng trên trang thương mại điện tử lợi dụng những quảng cáo không có thực chạy theo chế độ khuyến mãi ảo thế nào cũng có ngày bị một ít lời ra tiếng vào ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty.

Kinh nghiệm cuộc sống trước hẳn những ngày qua theo dõi hoạt động của các cửa hàng đối tác trên sàn thương mại và những gì thông qua Thiếu Kiệt đánh giá đó là một chữ “ Loạn ”.

- Anh nên đem những đối tác nâng về vị thế đúng mức cần thiết như bảng kế hoạch em đã đưa là được. Không biết anh có để ý không chứ em thấy hiện tại trên sàn thương mại vì cạnh tranh với các gian hàng khác, Họ để cả những số phần trăm giảm giá hoàn toàn không có thực cũng với một giá tiền đó sản phẩm đó có nơi để cảm giảm giá năm mươi phần trăm nhưng gian hàng khác lại để giảm giá hai mươi phần trăm như thế là không ổn rồi.

Lê Hiếu lúc này mới ngẩn ra từ khi để cho những người bên dưới quản lý việc này hẳn hoàn toàn không để ý đến những việc giá cả các gian hàng hợp tác bán sản phẩm trên trang thương mại. Cái hẳn thấy trước mắt là sự phát triển mạnh mẽ mà không để ý đến những việc này.

Mọi người nhìn Lê Hiếu ngẩn người như thế cũng hiểu hẳn hoàn toàn không biết điều này. Như thế chắc chắn Thiếu Kiệt có khả năng nói chính xác rất cao.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn qua Lê Hiếu thấy hẳn có phản ứng này mới nói với Hoàng Ngân.

- Ngân em vào phòng máy tính. Lấy cái laptop của Hà Vi anh đang để trên bàn cho Lê Hiếu xem điều anh nói là đúng hay sai.

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt giao cho mình công việc đi lấy máy tính xách tay cũng nhanh chóng đứng lên đi về phía phòng máy tính. Rất nhanh. Cô đem ra một máy tính đã mở sẵn đưa cho Lê Hiếu.

Bởi Máy Tính đã mở sẵn. Không quá khó để Lê Hiếu có thể thấy được màn hình vẫn đang mở trang thương mại điện tử của mình. Hơn nữa còn có sự so sánh giá của những sản phẩm cùng loại.

Lê Hiếu bây giờ mới biết được Thiếu Kiệt đều nói những điều vừa rồi dựa trên những gì có thật. Hẳn ngồi thừ ra nhìn màn hình. Những sản phẩm

như thế này giá cả lộn xộn không phải một mà rất nhiều gian hàng như thế.

- Chuyện này! Sao lại như thế được!

- Bởi thế anh cần phải chấn chỉnh ngay việc này một nửa gian hàng có những thứ phi lý đến mức mà người mua cũng nhận thấy. Anh chuyển cái máy tính cho mọi người xem thử xem. Trong phòng này ai nhìn qua không biết những vấn đề giảm giá này là ảo chắc em thật sự không biết phải nói sao nữa đây.

Thiếu Kiệt nói ra lời này làm cho Lê Hiếu đỏ hết mặt. Hắn nhìn qua còn thấy đây là điều phi lý không lẽ những người ở đây lại không thấy. Những Lê Hiếu cũng chuyển đi cái máy tính xách tay trên tay mình để cho mọi người được thấy.

Những người này có thể lên sàn giao dịch nhìn thấy được những vấn đề này không phải có thể giấu được nhất là Thiếu Kiệt đã nói ở tại cuộc họp thế này chắc chắn họ sẽ xem xét.

- Thiếu Kiệt! Hiện tại chuyện này nếu khắc phục ngay sợ rằng sẽ giảm một phần chi phí thu được từ các đối tác ngược lại có thể làm cho họ quay lưng lại với trang thương mại điện tử liệu điều này tốt hay không?

Đến lúc này Lê Hiếu bắt buộc phải lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt. Hắn cũng sợ làm ngay một lúc những vấn đề này sẽ làm cho những đối tác đang hợp tác trên sàn sẽ quay lưng nguồn thu từ việc chiết khấu và giao hàng thông qua trang thương mại sẽ giảm.

- Bắt buộc phải làm. Một sản phẩm có phân khúc giá như thế nhưng để với giá thành giảm như vậy người nào tin tưởng sẽ mua chúng. Giá thành là một chuyện nhưng chất lượng sản phẩm lại là chuyện khác. Thương mại điện tử không phải như thương mại truyền thống, Những siêu thị muốn kích

cầu thường làm ra những đợt tri ân khách hàng, Những đợt sinh nhật giảm giá nhưng thật sự đó chỉ để đẩy hàng tồn kho. Còn Thương mại điện tử là một lĩnh vực hoàn toàn khác.

Lê Hiếu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng trầm ngâm dù đứng ở vị trí một người bán hàng của siêu thị điện máy không lâu nhưng Lê Hiếu cũng cảm nhận được việc này.

Không ít siêu thị điện máy khi nhập một lượng hàng lớn của một thương hiệu hàng hóa. Hoặc thương lượng giá cả với nhà sản xuất để bán hàng ra. Những sản phẩm đó được nhà sản xuất và siêu thị điện máy cho ra cái giá thấp hơn giá thành hiện tại và các đãi ngộ nhiều hơn vì họ nhập số lượng hàng hóa lớn.

Việc cạnh tranh như thế giữa các siêu thị điện máy hình thành và cũng kéo theo những điều đó. Nếu có một siêu thị điện máy lấy một khối lượng hàng hóa khá nhiều và được ưu đãi hơn các siêu thị khác. Một cuộc cạnh tranh giá thành sẽ xuất hiện. Mà người trực tiếp thương thảo những việc này là người đại diện hai bên. Lúc này có một bộ phận không thể thiếu là đội ngũ lấy giá cả.

Công việc cạnh tranh giữa các siêu thị điện máy cũng đơn thuần như thế họ cho nhân viên của mình đến các siêu thị đối phương với thường phục mặc ở nhà. Chỉ với một mục đích lấy giá của sản phẩm cùng loại mà tất cả họ đang cung cấp nhằm tìm ra sự chênh lệch củng cố lại giá thành cho siêu thị chính mình.

Và chụp lại chính xác bảng giá của một sản phẩm mà họ cho là giá quá thấp so với giá nhập để siêu thị điện máy của chính họ lấy lại quyền lợi của mình. Lê Hiếu dù làm không lâu nhưng cũng từng phải đi lấy giá nhiều lần nên giờ đây hẳn thấy giá cả khác biệt và sự giảm giá ảo trên các gian hàng cũng cảm thấy có điều gì đó khác biệt.

- Thương mại điện tử là sự linh hoạt giữa người bán và người mua. Họ không thể nhìn thấy sản phẩm, không thể trả giá cho những sản phẩm đó. Giá thành của một sản phẩm được đăng chỉ là cố định, Khác với siêu thị điện máy hoặc siêu thị bình thường. Khi mua một sản phẩm tặng một phiếu mua hàng trị giá bao nhiêu. Người mua được nói rằng có thể trừ phiếu mua hàng thì giá thành còn lại bao nhiêu, Như thế họ biết họ được giảm bao nhiêu tiền. Còn thương mại điện tử họ chỉ dựa vào sự tin tưởng qua hình ảnh và thương hiệu chuyên tải. Nhìn vào một mã trận giá thế này anh biết nên tin tưởng gian hàng nào không?

Lê Hiếu bây giờ suy nghĩ những lời của Thiếu Kiệt vừa nói hẳn chợt phát hiện ra sự khác biệt thật sự rất lớn. Trên sàn thương mại chỉ có những hình ảnh minh họa. Mà nó có thể lấy được của nhà sản xuất hoặc là có thể lấy từ không gian mạng. Không thể biết biết chắc sản phẩm sẽ như thế nào vì người mua hoàn toàn không thể nhìn thấy được hình ảnh thật sự của thứ mình cần mua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 627: Tâm Lý Người Dùng

Thiếu Kiệt hiện tại cũng mỉm cười gật đầu nhẹ một cái. Vấn đề hần cần Lê Hiếu hiểu hần đã nói. Việc để người dùng tin tưởng vào trang phân phối hàng hóa là điều quan trọng như thế nào. Bởi vì những người mua hàng họ hiện tại vẫn chưa quan tâm đến người nào mới là chủ shop thật sự mà chỉ thông qua tên tuổi của trang thương mại điện tử mà mua hàng. Nếu gặp phải đối tác không tốt thương hiệu công ty ảnh hưởng đến tâm lý người dùng.

Hơn ai hết Thiếu Kiệt hiểu tầm ảnh hưởng của những tên tuổi sàn thương mại là như thế nào. Chiếc bánh ngon thì sẽ nhiều người dòm ngó. Nếu họ thật sự chịu đầu tư rút ra từ những kinh nghiệm của các công ty đi trước thì họ sẽ làm tốt hơn những công ty lúc đầu.

Chính xác hơn là cái gì có sau thì luôn tốt hơn cái trước nhưng nếu cái trước quá hoàn mỹ không thể đánh đổ được thì buộc lòng những người đi phía sau phải chấp nhận đó là quy luật của cuộc chơi thương hiệu.

Lê Hiếu bây giờ trầm ngâm hần thật sự thấy được rủi ro tiềm ẩn. Nếu cứ như thế này giá trị Hàng hóa phát triển thì những vấn đề khác sẽ phát sinh. Giá trị của những hàng hóa giảm giá sẽ là một đòn chí mạng vào trang thương mại điện tử bởi nhìn qua việc để giảm giá này thật chất là giá vẫn giữ nguyên.

- Thiếu Kiệt hiện tại cách khắc phục này nếu nói làm ngay lập tức thì chắc chắn sẽ không được. Cần phải có thời gian nhưng mà theo em thì muốn khắc phục chuyện này một cách hiệu quả nhất là gì? hiện tại mặt bằng chung nếu anh thay đổi chính sách thì chắc chắn phải có cái gì bù đắp lại cho các đối tác trên sàn để họ có thể tuân theo quy tắc của mình.

Tận dụng thời cơ có thể Thiếu Kiệt hẳn sẽ có phương án cho mình Lê Hiếu hỏi thẳng vì hiện tại hẳn đã bước đi sai lầm của mình muốn chỉnh sửa tốt nhất nên hỏi chính Thiếu Kiệt. Nếu không hẳn lại làm sai một lần nữa thì hậu quả tương đối khó mà chấp nhận được.

- Cũng không phải là không có cách nhưng quan trọng là áp dụng biện pháp như thế nào. Những lần trước em đã nói với anh nên cung cấp cho những đối tác của mình những mã giảm giá. Trước đây có thể anh nghĩ rằng điều này là không cần thiết đi. Nhưng với mã giảm giá đó anh cho những đối tác này có quyền lợi áp dụng lên cho chính sản phẩm đơn hàng của họ thì lại khác. Hoặc có thể đổi thời gian ưu đãi của một sản phẩm nào đó của họ được đẩy mạnh ra họ bán được hàng vẫn có lời mà người mua cũng hài lòng.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói với Lê Hiếu như thế suy nghĩ vài giây rồi mới nói nhỏ với hẳn.

- Thiếu Kiệt lỡ như những người này không muốn áp dụng hình thức này thì sao? Họ rút hợp đồng không hợp tác với sàn giao dịch nữa thì chúng ta không phải mất đi khách hàng cho những công ty khác sao.

- Những đối tác như thế không cần cũng được. Thứ nhất họ đã không đồng ý với điều này bởi họ đang áp dụng hình thức báo giá ảo cho sản phẩm của mình. Chưa kể đến sản phẩm của họ có chất lượng hay không thì với thái độ này chúng ta không cần họ. Bởi nếu họ đã báo giá ảo như thế thì chưa chắc sản phẩm của họ đã đúng như quảng cáo và chưa chắc là họ đã uy tín trong việc kinh doanh buôn bán.

Thiếu Kiệt đáp lại lời Ngọc Nhi không nhỏ hẳn để cho mọi người đều nghe thấy việc này. Bởi vì trong việc kinh doanh thương hiệu của chính mình. Những đối tác làm ăn mới là người thật sự đem thành công cho trang thương mại điện tử. Bởi bản chất công ty là không có hàng hóa nó như một

công cụ chuyển tải quảng cáo giúp người bán hàng có thể có thêm người mua trên khắp mọi miền thông qua một gian hàng ảo trên công ty.

Việc này đánh vào tâm lý của người mua hàng nếu trên trang thương mại điện tử họ mua hàng nhận được hàng hóa là tốt họ sẽ không ngại nói lại với bạn bè mình. về sản phẩm đó mua ở đâu và dùng tốt hay không. Như thế cũng là một cách quảng bá thương hiệu cho chính trang thương mại điện tử của bạn.

- Nhưng nếu như thế sợ rằng quá nhiều đối tượng hợp tác quay lưng lại với chúng ta. Như thế các công việc những gian hàng còn lại sẽ thấy mình cần họ ở lại mà bắt chúng ta hạ tiêu chuẩn một lần nữa thì sao Thiếu Kiệt.

- Không quản lý mà vẫn chưa hiểu công dụng của những thứ được em tạo ra à. Ở mục danh sách sản phẩm của công ty nào đó em có nhớ là từng nói với Chu Tường cho vào một thước đo tính thời gian kể từ khi gian hàng đó hoạt động em nói đúng chứ.

Lê Hiếu lúc này suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Đến giờ bạn vẫn không hiểu được cái phần đó dùng để làm gì khi mà người mua hàng thường không chú trọng đến những thứ này lắm. Họ chỉ cần biết giá thành phù hợp với túi tiền và không cần phải tốn thời gian để tìm kiếm lựa chọn ở các siêu thị thì họ đặt mua và giao đến tận nhà mà thôi.

- Ừ anh có thấy nhưng mà cái đó dùng để làm gì và tại sao em lại thêm vào việc này anh thấy hoàn toàn không cần thiết lắm.

- Không nó cần thiết rất nhiều. Đây là chúng ta đi trước thời đại hiện tại. Ngay cả amazon hay alibaba thì cũng phải áp dụng lấy cái này. Bản thân mua bán trao đổi hàng hóa phát triển theo từng định mức khác biệt. Sự phát triển đó dựa trên nhu cầu cần thiết của xã hội.

Mọi người lúc này im lặng lại để Thiếu Kiệt nói. Vì ngay cả họ có thể nhìn thấy cái thanh thời gian hoạt động của gian hàng đối tác như thế nào. Nó nằm ở cái mục nhỏ xíu bên phải không người nào chú ý cho lắm. Họ biết Thiếu Kiệt bảo thêm vào là có mục đích của hắn nhưng không hiểu được mục đích muốn làm ở đây là gì.

Thiếu Kiệt thấy mọi người chuyển tay nhau cái máy tính xách tay chỉ để nhìn lấy cái mục thời gian đó cũng lắc đầu. Hắn hiện tại biết những người này vẫn chưa hiểu bởi nếu không phải có kinh nghiệm trước thì hắn cũng không nói Chu Tường thêm vào cái này làm gì.

- Ngày xưa khi chưa phát triển thì chúng ta có chợ. Mỗi ngày đều đi chợ. người đi mua hàng lựa chọn cho mình một nơi bán hàng giá thành tốt và người bán hàng uy tín dựa theo cảm nhận. Khi siêu thị mở ra họ đặt niềm tin vào siêu thị bởi những mặt hàng thiết yếu nhưng vẫn so sánh giá giữa chợ và siêu thị. Những thứ nào mua ở chợ rẻ hơn họ sẽ ra chợ. Những đồ nào siêu thị bán rẻ hơn chợ họ sẽ đi mua món đó. Đến giờ cũng vậy thôi mọi người có thể nghĩ xem điều đó đúng hay sai.

Tất cả mọi người đều gật đầu không khó để thấy được có sự so sánh bất thành văn này. Việc Siêu thị và chợ giống nhau nhưng nếu nói đúng hơn là người mua hàng vẫn lựa chọn cho mình những nơi bán hàng rẻ nhất để mua hàng.

- Siêu Thị và Chợ có sự so sánh như thế nhưng ở chợ người mua dựa vào cảm nhận rằng gian hàng đó bán hàng giá thành tốt hơn người bán hàng hòa đồng hơn lại vui vẻ. Đó là cảm nhận của người mua hàng.

Hà Vi bây giờ mới nhắc khéo Thiếu Kiệt sợ hắn lạc đề vì việc nói về sự phát triển của trang thương mại điện tử vào những thứ thông dụng đời thường này thật chất không liên quan đến nhau.

- Thiếu Kiệt nhưng điều này thì làm sao liên quan gì đến trang thương mại điện tử của Lê Hiếu. Ai cũng hiểu lịch sử phát triển này là như thế nào mà.

Không chỉ có Hà Vi mà tất cả đều đồng ý với những gì cô vừa nói họ đáp lại bằng những cái gật đầu và ánh mắt khó hiểu nhìn tới Thiếu Kiệt vì cả hai chuyện này hầu như không liên quan gì đến với công ty của Lê Hiếu.

- Nó có liên quan đấy! hiện tại Trên trang thương mại điện tử cũng sẽ từ từ phát triển như vậy. Khi người mua hàng họ dần hiểu biết hơn, họ qua nhiều lần mua hàng rút ra kinh nghiệm cho mình. Thì họ sẽ thay đổi. Thay vì lựa chọn một mặt hàng giá thành rẻ hơn nhưng song song đó họ lại tìm hiểu gian hàng đó bán hàng tốt không, đánh giá như thế nào và thời gian bán hàng thâm niên là đã lâu hay mới thành lập. Những cái này được tạo ra vì mục đích đó. Không phải nó chỉ để ngắm mà để người mua hàng cảm thấy được mặt hàng mình mua từ một nguồn hàng uy tín.

Bản thân Thiếu Kiệt cũng vậy giữa những lần mua hàng online ở trên mạng của hắn ở kiếp trước hắn chạy các trang web so sánh giá cả các mặt hàng. Tìm cho mình một nơi thích hợp dựa trên những đánh giá của người mua trước.

Nếu sản phẩm mà có giá tốt nhưng những đánh giá là hàng không tốt, không giống miêu tả, Hoặc đại loại dịch vụ sau mua hàng không tốt. nhưng những bình luận này lại có được chứng nhận mua hàng từ trang web, thì chắc chắn hắn sẽ không mua hàng ở gian hàng đó mà đi tìm một gian hàng khác uy tín và thời gian lâu tồn tại lâu hơn.

Trong phòng đến cả Lê Hiếu cũng gật mình. Bởi việc này chứng tỏ Thiếu Kiệt nhìn thấy được phương hướng phát triển của nó như thế nào. Thương Mại điện tử là một nơi thượng vàng hạ cám. Đây những sản phẩm được buôn bán thông qua mạng internet mà cái cần thiết nhất phải biết là

những nơi bán hàng không phải nơi nào cũng tốt. Đã có người này thì sẽ có người khác.

Và người mua hàng cũng như thế họ sẽ dần thích nghi và lựa chọn cho mình những thứ mà mình thật sự cần thiết nhất. Đây là bước để những sàn giao dịch thương mại điện tử như của Lê Hiếu bùng nổ phát triển thành một cái lớn hơn.

- Anh hiểu rồi Thiếu Kiệt chắc chắn sau việc này anh sẽ đánh giá lại toàn bộ các gian hàng một lần nữa nếu những gian hàng nào đủ điều kiện thì sẽ tiếp tục hợp tác còn không thì cắt hợp đồng. Cần phải có một môi trường uy tín giao dịch trên trang thương mại điện tử của mình thì chúng ta mới có chỗ đứng vững khi mà những thứ này là thiết yếu.

Sau khi được Thiếu Kiệt nói ra những vấn đề và hiểu rõ được nó không quá có để Lê Hiếu thấy được Thiếu Kiệt là đang chuẩn bị cho một con đường dài sau này. Khi thương mại điện tử phát triển nếu không theo kịp với thời đại sẽ bị đào thải. Nếu đi trước và phát triển nó nâng cao nó lên một việc làm hoàn thiện trước thời đại thì công ty của Lê Hiếu chắc chắn chiếm được thị phần lớn nhất trong bố cục toàn cảnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 628: Lỗ Thì Anh Phải Chịu.

Giải quyết xong chuyện của Lê Hiếu. Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn qua một lượt mọi người những vấn đề khác hẳn thấy không cần thiết. Bởi chỉ có những việc hẳn thấy được nguy cơ nhất định thì sẽ lên tiếng cảnh báo. Thiếu Kiệt nhìn tới Nhã Oanh mỉm cười nói.

- Hiện tại danh mục linh kiện vi tính bên công ty anh thấy em nên để người nhập về những cái card rời VGA là được rồi đấy. Hiện tại có thể sẽ ít người mua nhưng nếu thật sự có người mua thì chắc chắn sẽ mua với số lượng không nhỏ. Khi đó nhớ lấy lại thông tin người đó. Hãy làm người độc quyền phân phối loại linh kiện này trong toàn quốc gia.

Nhã Oanh nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Cô không biết hẳn làm điều này để làm gì nhưng hẳn có lý do của hẳn. Hiện tại Thiếu Kiệt vẫn chưa để mọi người biết mục đích của mình là gì nhưng chắc chắn phải có lợi đối với Thiếu Kiệt hẳn mới làm chuyện này.

Đó là ý nghĩ của Nhã Oanh và mọi người ở đây những năm này thậm chí có rất ít người mua card rời VGA thậm chí linh kiện này thật sự không cần thiết để nhập hàng về mà ôm lỗ. Dù sao mỗi năm các nhà phát triển đều ra một loại card mới mà ngay cả có nhập về bán cũng không được bao nhiêu.

Việc nhập về quá nhiều để phải ôm hàng bán lỗ là điều mà không ai muốn. Nên card VGA thậm chí không nơi nào nhập hàng trừ những cửa hàng quá lớn thì họ vẫn có một hai cái để có thể bán khi cần còn số lượng lớn thì rất ít.

- Nhưng em nói trước có nhập hàng này về thì em cũng chỉ nhập số lượng thôi trừ khi em biết đó là mục đích là gì còn không thì anh phải chịu

cái đồng lỗ lỗ từ mặc hàng ngày của công ty. Làm ăn ra làm ăn à! không thể nào mà đánh đồng việc công với việc công ty được.

- Được lỗ bao nhiêu anh bù còn nữa nhớ đây. Tất cả những người mua mặt hàng này số lượng lớn đều ghi lại nhất là phải đầy đủ thông tin. Nói họ là cung cấp vì mặc hàng này không có nhập nhiều muốn có phải chuyển khoản trước để làm tin nhập hàng.

Thiếu Kiệt nói ra điều này Nhã Oanh cũng thấy hợp lý nếu đặt hàng quá nhiều mà cuối cùng không lấy hàng thì việc chịu lỗ là tất nhiên. Nhưng nếu có đặt cọc một số tiền để làm niềm tin thì công ty cũng không chịu lỗ quá nhiều.

Trương Hạo thấy Thiếu Kiệt nói việc này với Nhã Oanh cũng hơi ngạc nhiên dù hẳn biết Nhã Oanh với Hoàng Ngân hiện tại thay nhau quản lý công ty thật sự hẳn chỉ chạy đi chạy về khi có việc cần thiết. Nhưng đúng lý ra những việc này phải giao cho Phan Nguyệt làm mới là đúng nhất. Giờ cả việc này Thiếu Kiệt cũng để cho Nhã Oanh làm thì hẳn cũng có chút thắc mắc.

Không những Trương Hạo mà tất cả mọi người trong đó có cả Phan Nguyệt ở đây đang khó hiểu với việc giao nhiệm vụ này cho Nhã Oanh. Thiếu Kiệt bây giờ mới mỉm cười nhìn Phan Nguyệt nói.

- Có vẻ như chị sẽ thắc mắc tại sao lại nói việc này cho Nhã Oanh mà không phải để cho chị làm đi.

- Đúng vậy bộ phận nhập hàng trước giờ Nhã Oanh với Hoàng Ngân đều không đụng đến. Hay là chị có làm sai điều gì thì em có thể nói để chị sửa đổi.

Phan Nguyệt cũng sợ mình làm sai điều gì đó. Nên Thiếu Kiệt mới phải giao lại những thứ cô đang nắm giữ này cho Nhã Oanh. Vì với cương vị của mình hiện tại nếu những thứ này cô làm tốt Thiếu Kiệt sẽ không để cho Nhã Oanh đụng tay vào.

- Cũng Không nghiêm trọng đến mức độ như thế đâu. Hiện tại không giao cho chị công việc này nữa bởi vì sắp tới Phan Nguyệt sẽ được điều đi nơi khác làm việc mà tôi cảm thấy phù hợp nhất. Hiện tại mọi người đều đã có công việc ổn định của mình. Phan Nguyệt sắp tới sẽ tiếp quản một công ty lớn. Nhưng vấn đề là công ty nào và ở đâu thì tôi sẽ không nói. Mọi Người chỉ có thể biết như thế thôi.

Chu Tường bây giờ mới hiểu ra vì sao Thiếu Kiệt không giao nhiệm vụ nhập hàng cho Phan Nguyệt. Hẳn chợt suy nghĩ một chút hiện tại ai cũng có một phần việc ở công ty hoặc được thay đổi một công việc khác phù hợp theo từng điều kiện chỉ có Phan Nguyệt vẫn án binh bất động nằm ở một vị trí mãi bây giờ cô ta có một vị trí thích hợp hơn thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ chuyển đi mà không phải tiếp tục làm công việc hiện tại nữa.

Phan Nguyệt ngồi bất động ở đó cô không ngờ Thiếu Kiệt lại chuyển mình đi tới một vị trí mà mình chưa hết biết. Hơn thế nữa công việc này hoàn toàn không công khai ở thời điểm hiện tại. Cô cảm giác như mình đang sắp đón nhận một thứ gì đó rất lớn nằm ngoài tầm tay của mình.

Trong tất cả mọi thứ thì đây là lần đầu tiên cô hỏi hạp và không biết liệu là mình có làm được những gì Thiếu Kiệt muốn hay không. Hay là cô phải giống như Tú Trinh đợi lấy ý kiến của hắn để có thể bắt tay vào công việc này.

- Trước mắt hiện tại những việc này sẽ không cho mọi người biết nhưng trước sau gì chuyện này cũng không phải là bí mật chỉ là hiện tại thời điểm hơi nhạy cảm để tránh cho có chuyện phát sinh nên sẽ không tiết lộ thông

tin này ra ngoài. Còn những việc gì nữa không ngoài những việc đã được báo cáo thì xem như cho qua còn những thứ khác ngoài phạm vi báo cáo thì có gì khác không.

Thiếu Kiệt nói lên điều này làm cho Trương Hạo rối lên đành trước. Hắn thấy này giờ vấn đề của hắn vẫn chưa thể giải quyết được nên có phần gấp rút.

- Có Có! Sao mà không có được nhiều lắm! Thiếu Kiệt hiện tại bên Hoách Nam báo cáo lại là tình hình bên đó đã ổn. Về phần con ông ta vẫn đang cố gắng giữ mình ở trong công ty không thể bại lộ cho đến khi hợp cổ đông thường niên quý một kết thúc. Hiện tại bên đó nhà xưởng đơn giản đã được xây dựng theo thiết kế. Chỉ cần nhập thiết bị nữa là có thể để cho mọi người tiến hành công việc.

Trương Hạo đưa việc hai bố con của Hoách Nam cho Thiếu Kiệt hắn nghe. Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới nhíu mày một cái hỏi lại Trương Hạo.

- Hoách Khang hắn có báo cáo tình hình của công ty bên đó như thế nào không? Nếu không thì tận lực liên hệ với hắn để cho tình hình công ty của bên đó báo cáo về cho mình một cách tốt nhất.

Lắc đầu Trương Hạo như không nắm được báo cáo của Hoách Khang trong chuyện này. Thiếu Kiệt hỏi hắn điều này khiến cho Trương Hạo cũng thấy được hắn có chút sơ sót.

- Để lần này liên hệ sẽ nói hắn báo cáo thường xuyên hơn về việc nội bộ công ty bên đó để dễ nắm bắt.

Trương Hạo dạo gần đây luôn là người thay Thiếu Kiệt làm những công việc mà hắn không tiện ra mặt nhất là với việc giao tiếp với bố con của

Hoách Nam, Thêm vào đó hẳn bên ngoài phải là người chạy tới chạy lui đại diện cho Garena để bàn bạc những thứ cần thiết về vấn đề mở rộng công ty trên đất nước singapore.

Thiếu Kiệt giao việc này cho Trương Hạo một phần vì tin tưởng phần còn lại là thấy hẳn có thể làm được. Nhưng xem ra Trương Hạo cũng đã đến lúc quá tải. Ngay cả báo cáo của Hoách Khang được chuyển về cũng không đầy đủ, như hẳn cần có.

- Ông ở lại mấy ngày. Sau đó tôi cần chuyển cho Hoách Khang một thứ nói hẳn đặt ở đâu đó trong phòng làm việc sử dụng wifi của công ty là được. Sắp tới có thể để việc này tôi trực tiếp trao đổi với Hoách Khang còn những việc của Hoách Nam sẽ để cho người khác lo. Cậu lo nhiều quá cũng không ổn đâu.

Thiếu Kiệt thấy hẳn cũng nên tiếp quản việc này. Hiện tại hẳn không còn phải lo lắng nhiều quá đến những vấn đề khác. Hơn thế nữa việc rảnh rỗi nắm bắt tình hình của Mã Hóa Đăng để đưa ra phương án thích hợp lại là kế sách lâu dài hơn.

- Được! Thế thì còn gì bằng. Nếu thế thì ông mày cũng không phải lo gì. Nói chung là hết rồi ai có ý kiến gì ý kiến đi.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt sẽ gánh vác của Hoách Khang, Còn Hoách Nam sẽ giao cho người khác không phải hẳn thì càng mừng như thế hẳn cũng không cần đi tới đi lui mà tập trung ở singapore làm việc một cách hiệu quả hơn.

- Thiếu Kiệt! Chị có một chút vấn đề muốn hỏi. Như em cũng biết tình hình hiện tại của san thương mại điện tử rồi đây. Nếu nói muốn thay đổi thì bộ phận sale bên chị là liên quan nhiều nhất. Hiện tại chính sách thay đổi thì

bên chỗ chị sẽ phải làm lại từ đầu. Bắt đầu với những khách hàng mới nhưng liệu họ có đủ điều kiện hay không mới là vấn đề đáng nói.

Nhã Oanh sau một lúc suy nghĩ thật kỹ chuyện của mình mới hỏi Thiếu Kiệt. Bởi vì cô thấy bộ phận của mình tiếp quản là nơi trực tiếp ảnh hưởng nếu vấn đề chính sách của toàn bộ trang thương mại điện tử thay đổi. Cô muốn biết xem Thiếu Kiệt sẽ nhận định gì trong việc này.

- Cũng không hẳn là thay đổi. Như mà trước đây chúng ta tập trung ở những người bán hàng nhỏ lẻ hiện tại sao chị không thử tập trung ở những công ty lớn. Họ có nguồn cung nhiều và bản thân nếu chị thương lượng tốt thì vẫn có thể tự tạo ra được chính sách khuyến mãi cho các nhãn hàng dựa theo những khung giờ vàng khuyến mãi. Họ chắc chắn sẽ hợp tác thế thì tại sao không làm. Đôi khi cũng cần phải bỏ cái không tốt lấy những gì đặt biệt hơn.

Nhã Kỳ nghe câu trả lời của Thiếu Kiệt không sai biệt gì lắm với suy nghĩ của mình. Cô hiện tại thấy được những công ty đủ tiêu chuẩn ngay từ đầu luôn là những công ty mang thương hiệu lớn. Nếu thật sự hợp tác được với những người này thì trang thương mại điện tử sẽ không phải lo gì nữa.

- Ừ chị hiểu rồi! Chị cũng có ý nghĩ này nên hỏi em thử xem như thế nào. Nó không đi quá khác với ý nghĩ phát triển của chị là được rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Hắn biết tư duy của Nhã Kỳ khá tốt nhận định tình hình tốt hơn nhiều người khác. Việc Nhã Kỳ nói ra mình có ý nghĩ này thì Thiếu Kiệt hẳn cũng không có gì ngạc nhiên cho lắm. Nhìn mọi người trong phòng một lượt Thiếu Kiệt mới nói.

- Sao còn ai có thắc mắc gì nữa không. Nếu Không thì giải tán còn Tú Trinh với lại Phan Nguyệt ở lại nói một ít vấn đề nữa là được.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 629: Hướng Dẫn Tú Trinh (1)

Mọi người bây giờ mới gật đầu đứng lên. Bao quát cuộc họp chỉ đơn giản như thế nhưng mọi người đã nhận được nhiều điều ở trong đó. Họ có thể về xem xét lại công ty của mình có gặp những vấn đề gì trong đó hay không mà thay đổi.

Lần lượt từng người đứng lên rời khỏi phòng. Mọi người đi đều để lại bản báo cáo của mình. Và bàn bạc một chút việc bên ngoài sân. Họ chưa ra về bởi vì sau mỗi cuộc họp Thiếu Kiệt đều chuẩn bị một buổi ăn ở ngoài trời cho tất cả mọi người. Hà Vi và Ngọc Nhi, Nhã Oanh hiểu Thiếu Kiệt cần một khoảng không gian nói chuyện với lại Tú Trinh và Phan Nguyệt.

Hoàng Ngân bây giờ cũng không rảnh rỗi. Trước nay công việc của cô và Nhã Oanh được Phan Nguyệt hỗ trợ. Hiện tại Phan Nguyệt nói chuyện với Thiếu Kiệt. Còn người hiểu rõ nhất về những quá trình nhập hàng và các bước liên quan lại là Trương Hạo. Hoàng Ngân nhanh chóng làm phiên để hẳn chủ yếu để nắm bắt được công việc và cách thức vận hành như thế nào. Sau đó cô sẽ hỏi ý kiến của Phan Nguyệt sau.

Từ khi tiếp quản một phần của công ty dù là hai người quản lý thay nhau nhưng Hoàng Ngân thấy được anh mình không đơn giản như trước. Có quá nhiều thứ mà cô rất khó lý giải trong kinh doanh và làm sao thực hiện được nó. Thì được những người ở đây hướng dẫn mỗi người nhân viên của Thiếu Kiệt là một người có vốn kiến thức và chuyên ngành rất tốt ở chính xác một lĩnh vực cần thiết.

Không ít lần cô tự hỏi nếu là mình có lựa chọn được những người như thế và đưa họ công việc mà họ cảm thấy phù hợp nhất và phát huy được nhiều nhất có thể hay không. Vì cô biết chắc nếu là mình sẽ không làm

được việc này. Phân chia công việc cho đúng chuyên môn của mình chắc chắn sẽ không bao giờ là đơn giản.

Thiếu Kiệt hiện tại ngồi trong phòng với hai người Tú Trinh và Phan Nguyệt. Khi tất cả rời khỏi nơi này Thiếu Kiệt mới nhìn hai người cười nói.

- Hai người ngồi đây một chút tôi về phòng lấy đồ cần thiết đã.

Hắn bây giờ đứng lên bước về phía phòng ngủ của mình. Trong khi Tú Trinh với Phan Nguyệt còn chờ đợi suy nghĩ xem Thiếu Kiệt sẽ lấy ra những gì và hắn sẽ nói gì với hai họ điều gì thì Thiếu Kiệt đã trở lại trên tay nhiều thêm một tập hồ sơ.

Vừa ngồi xuống bàn đối diện với hai người Thiếu Kiệt đưa bộ hồ sơ về cho Phan Nguyệt nói.

- Chị cứ đọc thật kỹ bộ hồ sơ này đừng bỏ sót một điều gì sau đó nói cho tôi ý kiến của chị là được.

Phan Nguyệt thấy Thiếu Kiệt đưa bộ hồ sơ đến trước mặt mình cũng lưỡng lự một vài giây rồi mới gật đầu. Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn đến Tú Trinh.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới lấy trong hồ sơ báo cáo của Tú Trinh một tờ giấy a4 ở phía cuối bộ hồ sơ. Hắn lật ra mặt sau của tờ giấy đặt lên trên bộ hồ sơ nói với Tú Trinh.

- Có thể trước giờ chị vẫn đi làm nhưng ở những nơi đó công việc chị cũng không chú trọng quá nhiều về hình thức sắp xếp và hình thành nơi làm việc như thế nào. Đối với việc đi làm nhìn thấy và tạo ra nó là hai khía cạnh khác nhau. Nếu chị nói không biết làm cũng là điều hiển nhiên. Nhưng mà chị lại có một thứ mà người khác không có đó là được làm việc ở nhiều môi

trường. Mỗi nơi sẽ có một đặc điểm riêng và một lợi thế vốn có chắc chắn chị vẫn nhớ được những đặc điểm đó chứ.

Thiếu Kiệt hỏi Tú Trinh điều này làm cho cô suy ngẫm một lúc. Cô đúng là phải làm khá nhiều chỗ làm và cũng biết được không ít những điều kiện đó nhưng mà đó chỉ là biết còn để làm thế nào thì cô không nắm chắc lắm vì những việc này đa số ở cấp bậc quản lý và người chủ thật sự của nhà hàng hoặc quán ba mới biết.

- Đúng là có những điều này. Có những nhà hàng trang trí rất tẻ nhưng khách đến đây lại vì đồ ăn và giá thành. Có những nơi đồ ăn chỉ tương đối nhưng cách trang trí vào hoạt động rất tốt. Ở mỗi nơi đúng là có một cách thức riêng để kinh doanh nhưng như thế thì liên quan gì tới công việc. Không phải đặc điểm chung đó với chúng ta hầu như không liên quan sao.

Tú Trinh dựa theo những gì mà mình biết về những chỗ đã từng đi làm qua nói với Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy việc giữa nhà hàng, quán ăn bình thường với việc một nhà hàng tiệc cưới kiêm luôn nhà hàng sân vườn rất khác nhau.

- Chị nói không sai nhưng ở chỗ chúng ta là một nơi tập hợp những việc này. Trước mắt là khâu bài trí. Với việc bên ngoài nhà hàng sân vườn thì chị phải có riêng cho mình những người quản lý thật sự để điều phối. Và với bộ phận tiệc cưới chị phải có riêng cho mình một nhóm quản lý từng khung sản cưới riêng biệt và một người chịu trách nhiệm chính cho việc đặt tiệc. Lên lịch sắp xếp thời gian các buổi tiệc sẽ được tổ chức và nắm được rõ ràng những sản phẩm tiệc cưới đó chưa đựng được bao nhiêu người cho một buổi tiệc.

Thiếu Kiệt bây giờ đem kinh nghiệm quản lý của mình trong việc này truyền thụ lại cho Tú Trinh. Nếu ở những lĩnh vực này hẳn có thể hướng

dẫn cho Tú Trinh mà không phải sợ cô ta có điều gì sai sót. Tú Trinh bây giờ cũng vội vã kiểm cho mình giấy viết định ghi lại thì hấn đã lên tiếng.

- Không cần đâu lát nữa chị cầm cái tờ giấy này về nghiên cứu làm theo từng bước là được.

- Chị chỉ sợ mình làm không đúng như cậu đã hướng dẫn thôi. Nên cậu ghi rõ giải thích cách thực hiện luôn càng tốt.

Nghe Thiếu Kiệt nói mình không cần phải ghi lại hấn sẽ ghi giúp cô Tú Trinh lại sợ mình không làm được hoặc là có những chi tiết mà cô không hiểu nên muốn hấn ghi rõ ràng ra tất cả những thứ đó.

- Trước tiên chị phải tuyển quản lý thật sự có kinh nghiệm dựa trên kiến trúc của sảnh tiệc cưới mà phân công cho từng người. Riêng việc bên ngoài nhà hàng sân vườn và phòng vip là quan trọng nhất. mới nay phải có hai người quản lý một người trong khu vip và một người bên ngoài sảnh. Việc này nhằm đánh giá đối tượng của nhà hàng sẽ tập trung đi theo hướng phát triển nào.

- Thiếu Kiệt vậy bên phòng vip thì cũng giống như nhà hàng khác hay sao?

Tú Trinh cũng hiểu được một số việc đã là người tham gia vào những điều này thì cô không lạ gì cái gọi là hình thức phòng vip. Bởi có nhiều thứ tồn tại trong phòng vip mà bên ngoài không tồn tại nơi này khá phức tạp vàng thau lẫn lộn không nơi nào giống nơi nào.

- Đúng vấn đề phòng vip thì chắc chắn phải như mọi chỗ khác. Nhưng với điều kiện những nhân viên đó phải tự nguyện ngồi bàn hoặc là muốn làm trong môi trường này phải thật sự chịu được những việc ở đây.

Thiếu Kiệt biết quá rõ môi trường này như thế nào. Những người làm việc ở đây đều với mục đích kiếm tiền nhiều hơn những nhân viên khác. Họ có thể vừa là phục vụ vừa ngồi nói chuyện với khách để kiếm thêm tiền bỏ túi theo vị khách đó như thế nào. Thường những nhân viên này thường ít khi nào nhận tiền lương cao. Mà họ sống vào chính tiền bỏ của khách là nhiều hơn.

- Được chuyện này chỉ sẽ chú ý nhưng mà còn những vấn đề khác nữa. Không phải chỉ có những nhân viên phục vụ mà còn có cả PR nữ bên ngoài liệu là khi mở phòng vip ra thì sẽ phát sinh chuyện PR bên ngoài được gọi vào như thế cũng khá lộn xộn đấy Thiếu Kiệt chị đã thấy không ít việc như thế.

Tú Trinh mới đem suy nghĩ của mình nói ra cho Thiếu Kiệt biết. Việc này cô muốn xem ý kiến của Thiếu Kiệt như thế nào. Việc có PR hay không PR ở nhiều nơi đều có những cách khác nhau. Có nơi PR tập trung theo sự quản lý của nhà hàng. Có nơi thì khi khách cần quản lý phải gọi PR từ bên ngoài vào. Mỗi nơi có một cách thức riêng của mình không nơi nào giống nơi nào.

- Quán sẽ không tồn tại hai từ PR. Đơn giản một điều bản thân nhân viên phòng vip nếu ngồi bàn và trực bàn được thì không để cho người bên ngoài kiếm tiền từ chính khách hàng của quán. Chị cũng hiểu những nhân viên đã chấp nhận vào trong phòng vip làm bởi vì họ cần tiền. Nếu để thêm một đội ngũ PR bên ngoài vào và lôi kéo khách hàng qua những quán khác là điều không thể nào. Nhân viên mình kiếm được tiền thì sẽ trụ lại với quán nếu không kiếm được tiền thì họ bỏ quán mà đi. Mà đã kinh doanh phòng Vip thì hoàn toàn dựa vào nhân viên của mình mới là điều cốt lõi.

Thiếu Kiệt đem cách mình đối xử với chính nhân viên lúc trước truyền đạt cho Tú Trinh hẳn hiểu việc thu từ bên ngoài sân vườn sẽ tập trung vào

sự phục vụ đối với gia đình và tập thể hoặc có chăng là khách vắng lai là nhiều.

Đối với khâu phục vụ phòng vip mới đem lại doanh thu nhiều nhất. Bởi những người muốn bàn bạc hợp đồng hay muốn đãi đãi tác riêng bên ngoài đều chọn không gian là phòng Vip với một người trẻ trung ngồi bên cạnh mình ăn uống có người dân tận miệng hoặc bỏ vào chén những món ăn cần thao tác tỉ mỉ cũng làm tôn lên cấp bậc của họ.

Nhất và nơi này không đơn thuần là những loại bia mà nó còn được dùng các loại rượu đắt tiền để chiêu đãi khách, Nhằm hài lòng lấy chính cái tính hư vinh của họ mà đạt được mục đích của mình.

- Nhưng quan trọng hết là đồ ăn của quán nữa. Hiện tại bên công trình vẫn đang thi công thì chị có thể nhắm đến việc đầu thầu bếp. Chúng ta sẽ chia ra hai loại hình đầu thầu chính. Bếp nhà hàng và bếp tiệc cưới. Hai vấn đề này nhìn như giống nhau nhưng thật sự nó khác xa một trời một vực.

Tú Trinh lúc này cũng ngạc nhiên tại sao Thiếu Kiệt lại phải chia ra hai loại hình trong khi cô thấy việc này chỉ cần một nhóm bếp là đã có thể làm được. Bởi cô thấy nhiều nơi vẫn tổ chức tiệc cưới và nhà hàng sân vườn chung với nhau nhưng họ chỉ sử dụng một nhà bếp chung cho cả hai hình thức.

- Mình dùng bếp của nhà hàng vẫn được mà Thiếu Kiệt chị thấy việc này đâu cần phải đầu thầu và có nhiều nhóm bếp làm gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 630: Hướng Dẫn Tú Trinh (2)

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mỉm cười. Hắn hiểu điều Tú Trinh muốn nói là gì bởi vì nếu thêm một nhóm bếp thì chắc chắn sẽ thêm vào chi phí không cần thiết. Nhưng nếu một bếp đơn thuần thì chỉ cần trả lương cho chính nhóm bếp đó thôi việc này làm giảm thiểu việc trả lương theo chi phí phát sinh.

Nhưng đó chỉ là bề nổi mà Tú Trinh nhìn thấy. Trong việc này thường không bếp trưởng nào lại chọn cho mình con đường này. Trừ khi doanh thu quán không phát sinh cần những buổi tiệc đặt trước như thế này làm gia tăng kinh phí cho một nhà hàng. Và những thực đơn tiệc như thế này thì bên bộ phận bếp đã hưởng được ba mươi phần trăm trên tổng số doanh thu thực đơn.

- Không hẳn! Nó liên quan khá nhiều. Trước hết như chị cũng biết chúng ta sẽ không chỉ có đơn thuần một sảnh tiệc như ở các quán ăn Nhà Hàng có tổ chức tiệc nhỏ lẻ. Thứ hai nữa là việc phục vụ khách và đối tượng phục vụ khác nhau. Sẽ không thể đánh đồng được hai vấn đề này. Nếu một nhà hàng tiệc cưới thông thường chỉ có một sảnh tiệc thì việc này không vấn đề gì. Nhưng nếu như ở chỗ chúng ta thì sẽ khác hoàn toàn không giống nhau.

Tú Trinh hiện tại vẫn đang chưa hiểu tại sao giữa hai việc này lại khác nhau. Và khác nhau ở mức độ nào. Cô chỉ hiểu bếp là nơi làm ra món ăn cho nhà hàng tiếp khách thông thường và cũng có thể làm ra món ăn dựa theo thực đơn tiệc.

- Trước hết! Em sẽ nói về sự khác nhau giữa hai loại hình này và cũng ghi ra cho chị luôn. Thứ nhất bếp nhà hàng quán ăn thông thường thì đối tượng phục vụ của họ là ba đến bốn người cho một phần ăn. Còn bếp tiệc thì họ phải phục vụ cho mấy mươi người trên cùng một món. Việc nêm nếm

sẽ là thói quen nếu bếp đó chỉ chuyên làm đồ ăn tiếp thực khách cá nhân, Khi đựng đến tiệc có thể họ sẽ phải mất nhiều thời gian hơn cho khâu chuẩn bị và các nêm nếm cũng không được chuẩn như họ làm món cho nhóm cá nhân.

Tú Trinh nghe Thiếu Kiệt nói như thế suy ngẫm một lúc rồi mới gật đầu. Việc thói quen khi làm những món của một nhóm người và cho một số lượng người lớn là khác nhau hoàn toàn không hề giống.

- Đúng nhỉ yếu tố món ăn cũng ảnh hưởng không ít đến tên tuổi nhà hàng của mình. Việc để một người thường nấu đồ ăn số lượng ít qua nấu đồ ăn cho số lượng nhiều đúng là sợ rằng sẽ không được tốt cho lắm. Nhưng mà chị thấy Bếp họ có thể chuẩn bị trước cái này mà cũng không khó lắm chúng ta vẫn có thể tận dụng được mà sao không làm.

- Điều đó là đương nhiên! Đúng là việc tổ chức tiệc món ăn có thể được chuẩn bị trước khi cần thiết chỉ cần hâm nóng hoặc để lên chảo làm sơ lượt một lần nữa là xong. Nhưng chị có nghĩ đến những bàn sẽ phát sinh trong tiệc. Nhà Hàng và sản tiệc hoạt động song song nếu việc bên tiệc phát sinh thêm bàn nhiều hơn số lượng bắt buộc nhà bếp phải làm gấp để họ lên món đều. Vậy còn khách bên nhà hàng thì sao để họ đợi à?

Thiếu Kiệt hỏi ngược lại Tú Trinh điều này làm cô bất ngờ. Cô vội suy nghĩ thật nhanh nhưng vẫn không tìm ra phương án. Bởi thường tiệc sẽ được đặc nhiều vào những ngày cuối tuần và khi đó lượng khách gia đình cũng nhắm vào những ngày này mà phát sinh không ít. Nhưng Tú Trinh cũng đưa ra được một lời giải thích cho mình trong tình huống này.

- Nhưng không phải chúng ta vẫn có một bàn dự phòng khi đặt tiệc sao? Như thế cũng không thể làm gián đoạn việc kinh doanh chúng ta vẫn có món ăn để lên cho khách mà?

- Vậy nếu phát sinh đến hai hoặc ba bàn thì sao? Lúc đó món ăn ở đâu mà chị lên cho khách. Khi tiệc đã bắt đầu thời gian phục vụ tiệc chỉ gói gọn trong ba mươi lăm đến bốn mươi phút những thời gian còn lại là do chính khách hàng trò chuyện với nhau đem đến chứ không phải là của nhà hàng.

Thiếu Kiệt bây giờ dựa theo kinh nghiệm của mình đã trải qua không ít lần hẳn gặp những người đặt tiệc phát sinh hai đến ba bàn thậm chí là năm bàn nếu cần thiết.

Tú Trinh lúc này cũng im lặng. Nếu tỉ lệ phát sinh của tiệc nằm trong mức độ cho phép chắc chắn sẽ không sao. Nhưng nếu phát sinh vượt mức cần thiết thì việc này đúng là tương đối khó giải quyết. Khi mà khách hàng của bên nhà hàng vẫn còn và trong thời điểm đó cũng là giờ cao điểm của bên khách hàng gia đình vào những ngày cuối tuần.

- Chuyện này! vậy là không còn cách nào khác là phải tách riêng ra hai loại riêng rồi.

- Đúng vậy đối với bếp tiệc chúng ta có thể lấy theo từng sảnh. ví dụ một sảnh tiệc là thuộc về một bếp khác nhau. Như hiện tại chúng ta sẽ xây dựng lên sáu sảnh thì sẽ có sáu bộ phận bếp được đảm nhận mỗi bếp có một thực đơn riêng tùy theo giá thành mà làm Việc này nếu chị có thể sắp xếp vào những ngày nghỉ thì em có thể lựa chọn giúp.

Thiếu Kiệt hẳn thấy có thể giúp gì thì hẳn vẫn sẽ thao tác những việc hẳn biết không đơn thuần là chỉ muốn kinh doanh. Hẳn không giống như Cao Thịnh trước đây mở nhà hàng ra chủ yếu nhắm vào mục đích rửa tiền. Nhà hàng của hẳn tạo ra để kiếm tiền. Hẳn là người hiểu hơn ai hết. Nếu một thực đơn tiệc bao gồm trọn gói giá thành chỉ từ tám trăm đến một triệu thì. Khi lên thành một thực đơn tiệc quảng bá để thu hút nó nằm chỉ ở mức hai triệu là bên hẳn đã lời gấp đôi đó là chưa tính đến tiền bia được tiêu thụ trong tiệc.

Việc mở nhà hàng tiệc cưới bất kể vào thời điểm nào cũng đều có thể đem lại nguồn thu. Chỉ cần hợp đồng tốt với các bên là được. Từ các công ty phục vụ tiệc cưới đến bếp và những nhân viên khác thì hẳn chỉ cần bỏ ra mặt bằng là có thể thu lại lợi nhuận từ đó. Mà những món lợi nhuận này không nhỏ.

Ở quan niệm hiện tại tiệc cưới như là một ngày trọng đại trong đời nó phải thật hoàn mỹ thì việc rút hầu bao ra chi cho số bàn và số khách đến dự tiệc để nở mày nở mặt hai bên đều là việc làm cho hai gia đình hãnh diện thì những tiệc khác lại có mục đích của nó.

Những sinh nhật con lãnh đạo hay là bố của sếp đều được tận dụng để cho cấp dưới biếu xén quà cáp nhưng nếu làm nhỏ thì không thể hiện được địa vị của mình nên việc chọn một nhà hàng có sảnh tiệc lớn chứa được nhiều khách món hẳn hợp túi tiền là tiêu chí của những người muốn kiếm thêm nhân những ngày này rất nhiều.

Tú Trinh suy nghĩ một lúc lâu cũng tìm ra được vài cách cho mình. Nhưng đúng là cô cũng cần đến sự trợ giúp của Thiếu Kiệt trong việc này nếu không cô cũng không thẩm định được việc chọn lựa nhà bếp như thế nào.

- Việc này chị sẽ tiến hành ngay. Như thế là ngoài việc đấu thầu bếp còn tuyển quản lý và xem bên những công ty phục vụ tiệc bỏ giá ra sao thì mình chọn đúng không Thiếu Kiệt.

- Ừ trên cơ bản là vậy. Về phần tuyển quản lý với bên bếp chị có thể hẹn những người đó vào chủ nhật em sẽ tham gia. Còn việc bên công ty làm tiệc cung cấp người phục vụ thì lựa vài nơi là được chỗ nào cũng như chỗ nào chủ yếu là sinh viên làm thêm giờ cho họ thôi.

Thiếu Kiệt thấy tốt nhất là những người tuyển dụng vào ngày chủ nhật vì khi đó hẳn có thời gian nói chuyện xem tư cách và việc nấu ăn thì không cần nhiều chỉ cần hiểu hồ sơ của những người này đang làm phụ trách bếp ở đâu đến dùng một bữa là đánh giá được.

- Được rồi chị hiểu sơ rồi. Nếu như thế thì việc quan trọng là tuyển dụng mấy người này thôi. Không cần phải tuyển dụng nhân viên à Thiếu Kiệt. Chị thấy nhân viên phải cần thiết chứ nếu không thì sao có người làm cho mình được.

- Vấn đề nhân viên chi khỏi lo. Khi những quản lý này làm việc đã lâu năm và có kinh nghiệm thì họ có một số nhân viên bên dưới mình không ít thì nhiều cũng đủ cho họ làm việc bước đầu. Sau khi mọi việc ổn định rồi thì họ mới tuyển dụng sau.

Tú Trinh giờ mới hiểu tại sao trong nhà hàng thường chia ra nhiều phe nhóm liên quan với nhau và chỉ thân với những người quản lý nhất định. Vì đã là người của mình thì họ sẽ ít giao tiếp với những người khác và chỉ tập trung cho công việc của nhóm mình.

- Nhưng nếu chia bè kết phái như thế liệu mọi chuyện ổn không. Một nhà hàng lại có hai ba thế lực dễ gây xích mích với những người trong cùng một nơi làm việc lắm Thiếu Kiệt.

- Cái này không cần. Xích mích giải quyết được thì không sao. Không giải quyết được để đánh nhau hay ảnh hưởng việc kinh doanh thì sa thải toàn bộ nhóm đó. Chúng ta có thể kiếm người được. Chị đừng quên Cao Thịnh cũng kinh doanh nhà hàng. Nếu thật sự việc đó xảy ra chỉ cần chị gọi điện cho anh ấy mượn nhân viên là được. Thậm chí có thể điều nhân viên qua luôn cũng được. Nhưng đó chỉ là biện pháp phòng hờ thôi mới đầu sẽ có những nhóm cho rằng mình tài giỏi hơn người. Như thế cứ việc sa thải đưa người Cao Thịnh qua. Cho họ thấy mình vẫn có người dự phòng.

Thiếu Kiệt hẳn quá quen với cách làm loạn như thế này. Lúc trước khi còn vững bước làm Quản Lý hẳn từng cô đọng hơn gần ba mươi nhân viên dưới mình nghĩ ngay trong ngày. Chuyện này khiến cho người quản lý có xích mích với hẳn trở tay không kịp. Dù rằng hẳn là người cấp trên của Thiếu Kiệt.

Nhưng khi hẳn đã nói một câu ai không thích làm thì lên ký ngày công đi về thì Thiếu Kiệt không ngần ngại đáp trả. Cả một đám nghỉ việc để lại cho cái quán rộng thênh thang chỉ có vài người làm việc. Sau chuyện đó tên kia bị sa thải Thiếu Kiệt bị người chủ gọi điện bảo nhân viên quay về làm lại. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Vì thế hẳn rút ra từ chính mình mà nhắc nhở Tú Trinh trong chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 631: Hướng Dẫn Tú Trinh (3)

Tú Trinh nghe thấy luận điểm này rất hay. Cô Thường cho rằng người quản lý là người nắm mọi việc trong quán và tất nhiên được chủ nhà hàng yêu mến là điều đương nhiên nhưng Thiếu Kiệt cho cô thấy được những gì không hiệu quả biện pháp chống đối thì chắc chắn sẽ không nhân nhượng mà sa thải khi cần thiết.

- Làm dịch vụ này điều quan trọng cốt lõi là đồ ăn và thức uống. Với những thị trường đồ uống có cồn hiện tại đều không sai biệt lắm. Nếu như để một hãng sản xuất tại trợ một số thứ cũng là điều thiết yếu. Chị có thể thấy được tại sao những nhà hàng quán ăn thường được các hãng sản xuất có cồn làm tiếp thị rất lớn. Vì đó là họ được lợi và cả nhà hàng cũng được lợi nhưng không vì thế mà chỉ chọn duy nhất một công ty cung cấp độc quyền.

Thiếu Kiệt đem những gì mình từng làm đưa cho Tú Trinh bởi hẳn thấy đây là cách tốt nhất cho việc thương thảo chọn lựa nhà cung cấp đồ uống có cồn cho nhà hàng. Số lượng lớn là điều thiết yếu nhưng hơn hết nó nằm ở giá cả đầu vào và đầu ra việc này muốn đem lại được lợi ích giá cả thấp thì phải dựa vào việc đánh tâm lý với các người đại diện nhãn hàng.

- Thiếu Kiệt việc này không phải giống nhau sao. Hiện tại đồ uống có cồn ở nước ta gồm hai công ty lớn nước ngoài và một trong những công ty quốc doanh nhưng theo chị được biết thì hai thương hiệu nước ngoài đều chung một xưởng sản xuất như thế mình cũng không làm giá được gì.

Vấn đề này không mới. ai cũng có thể biết Tú Trinh cũng không lạ gì nếu tiếp xúc được với những thứ này. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mỉm cười lắc đầu.

- Đúng họ là hai công ty cùng một cơ sở nhưng cả hai công ty đều là sự cạnh tranh cần thiết giữa những bộ phận. Cũng như hiện tại một công ty sở hữu hai nhãn hàng. Việc kinh doanh của hai bộ phận là riêng biệt và đem lợi nhuận của nó về là con số khác nhau. Như thế nên việc cạnh tranh vẫn diễn ra và người đại diện cho thương hiệu cũng thuộc nhân viên của một công ty nhưng mà là hai thương hiệu mà họ làm việc khác nhau.

Thiếu Kiệt nói như thế Tú Trinh cũng không phải là người không hiểu. Việc mỗi nhân viên làm cho một thương hiệu và họ đại diện cho hai nhãn hàng cùng công ty thì điều này tương đương họ là đối thủ của nhau.

- Nếu như thế thì việc gặp mặt cả hai thương hiệu cùng một công ty như thế sẽ đem lại gì cho mình Thiếu Kiệt. Có khi nào họ sẽ để mình vào thế yếu không? Trong thương lượng nếu như họ có nhất quán trong một số thứ họ có bàn bạc trước với nhau mà mình cũng không biết được thì chuyện này khó có thể thực hiện.

- Điều này tương đối có khả năng nhưng không lớn. Bởi nếu là nhân viên sale họ phải hiểu một điều họ phải chạy doanh số cần thiết cho công ty. Mỗi tháng công ty phải xuất ra bao nhiêu và những ưu đãi nào dành cho đối tác. Cùng một công ty hai thương hiệu. Một bên nhiều hơn và một bên ít hơn là điều không có khả năng. Quan trọng là chúng ta thao tác tốt một chút xem như cuộc gặp này là hoàn toàn bất ngờ sẽ không dẫn đến tình trạng bàn thảo trước vấn đề với nhau là được.

Việc Tú Trinh nói về sự bàn thảo trước của các bên về những việc như thế này không phải không khó nhưng mà đó là việc chính người thương thảo với hai nhãn hiệu lớn tự mình lộ ra sơ hở trong việc này sẽ dẫn đến tình trạng hai thương hiệu bàn thảo với nhau và đem đối tượng hợp tác là người cần hợp đồng ép lại với quyền lợi ích nhất.

- Chỉ cần hẹn hai người giờ đó sẽ về với một người hoặc để người của một thương hiệu đến đợi một chút khi chúng ta về thì người của thương hiệu còn lại cũng có mặt là được. Việc này làm cho cả hai sẽ tưởng như đây là sự tình cờ nhưng thật chất là do chúng ta thao tác.

- Nhưng nếu như bất ngờ như thế thì học chắc chắn cùng công ty sẽ có một quy luật ngầm nào đó chứ. Chắc phải có đúng không Thiếu Kiệt.

Tú Trinh thấy nếu việc thương lượng như thế này chắc chắn nhiều nơi họ sẽ có những quy luật ngầm với nhau. Để đạt được cả lợi ích hai bên như thế mới không bị thiệt. Thiếu Kiệt bây giờ lắc đầu điều này chứng tỏ một điều Tú Trinh chưa hiểu được hết vấn đề kinh doanh nhà hàng quán ăn còn rất mơ hồ.

- Đối với những nhãn hiệu đồ uống có cồn họ không có nhiều quy tắc ngầm như chị đã nghĩ đâu. Đơn giản chỉ là họ cần có một nơi để tăng doanh số hơn mà thôi. Vì đồ uống có cồn họ không cần phải quá nhiều quy tắc. Họ có lượng tiêu thụ nhất định. Trừ khi nào nhãn hiệu đó không còn chỗ đứng và không còn người dùng nữa mới chết thôi. Nên thương thảo ngoài mặt thì chỉ là lấy hàng ít hay nhiều thôi.

Thiếu Kiệt giải thích cho Tú Trinh hiểu. Họ thương thảo với những quán ăn nhà hàng chỉ với mục đích là có thêm được nguồn thu vào nhiều hơn chứ không phải như những công ty mới tiến vào thị trường cần một nơi để tung ra hàng hóa nhưng những công ty khác. Tú Trinh suy nghĩ một lúc lâu về vấn đề này. Thiếu Kiệt mới cười nói.

- Chị đừng quá chú trọng vào nó đơn giản việc thương thảo này chỉ nhằm mục đích để hai bên cạnh tranh giá với nhau để chúng ta lấy của bên cho giá thành nhập vào ít nhất và bên kia thì vẫn nhập hàng nhưng mà không nhiều thôi. Với phần quyền lợi của việc để họ cạnh tranh giá như thế

này chúng ta sẽ không phải bỏ quá nhiều cho việc mua chi phí thiết bị lật vật cần thiết.

Tú Trinh bây giờ mới thở ra một hơi. Cô làm nhân viên không thì không rắc rối như thế này nhưng nếu đã là người mở ra nhà hàng hay quán ăn thì lại nhiều thứ đến nỗi cô hoàn toàn không biết nên bắt đầu từ đâu.

- Nhà Hàng Quán Ăn như chúng ta thứ mà thường xuyên thiệt hại nhất là chén bát, ly tách và các thứ nhỏ khác như muỗng đũa và các thứ linh tinh như gạt tàn thuốc, thùng đá ... Nhưng hơn thế nữa một bộ phận những vật dụng này được tài trợ từ những hãng đồ uống có cồn này nên chúng ta sẽ giảm được chi phí nhưng kệ đựng xô đá gạt tàn, ly uống bia. Nói chung là đỡ được một phần chi phí mỗi tháng.

Thiếu Kiệt dự định sẽ sử dụng một đồng đồ được tài trợ để làm nên những thứ cần quá nhiều chi phí. Nhìn như đơn thuần những thứ nhỏ nhặt này không đáng tiền nhưng nếu nó là một số lượng lớn thì chắc chắn sẽ không phải đơn thuần là một món tiền nhỏ. Cứ tính trung bình giá sỉ ở tất cả các nơi cung cấp những mặt hàng này là một ngàn đồng một móng thì mỗi tháng có thể lên đến con vài trăm hoặc vài triệu.

Bởi vì số lượng chén đĩa ly tách được bán rẻ hàng ngày không ít đó là chưa kể đến việc mỗi khi không có khách thì lại đem vài chén đĩa ra đập để có khách. Quan niệm này không biết bắt nguồn từ đâu nhưng nó hình thành trong giới quản lý và cả người mở nhà hàng. Nên những việc này góp phần thêm những chi phí cho những món đồ nhìn như giá thành không bao nhiêu lại đội số lên một tầng mới.

- Như thế những thứ có thể kiếm được nhiều nhất có thể về những khoảng vật dụng này cũng góp một phần vào tiền vốn có của mình đi. Chị tạm hiểu một số thứ rồi. Việc này chị sẽ thao tác trong ngày mai. Những thứ nào không biết chị sẽ hỏi lại sau.

Thiếu Kiệt gật đầu nhưng trên tay vẫn viết những thứ cần thiết cho Tú Trinh hẳn muốn Tú Trinh có những thông tin cần thiết nhất để làm việc của mình còn hơn là cứ mỗi việc cô lại kiểm hẩn hỏi như thế thì hẳn thật sự phiền chết.

Tú Trinh thấy Thiếu Kiệt ghi chép lại những gì mình đã nói cũng mỉm cười. Nhưng cô lúc này cũng có một chút thắc mắc. Nếu đúng ra Thiếu Kiệt chưa bao giờ đi làm và cũng rất ít khi nào tiếp xúc với những thứ này. Nhưng hẳn nói ra những gì dựa trên lý thuyết đơn thuần thì cô thấy như hẳn đã lăn lộn trong lĩnh vực này không ít năm.

Như đó chỉ là thắc mắc trong lòng của cô còn việc hiện tại thực hiện mới biết được lời hẳn nói có đúng hay không và từng bước đi chính xác như thế nào so với việc Thiếu Kiệt nói. Vì cô cũng hiểu có những thứ nói được và hiểu được là một chuyện nhưng khi tiến hành làm lại khác nó không giống như tưởng tượng cho người thao tác nó.

- Rồi đây chị có thể về nghiên cứu các bước này rồi xem thực hiện nó là được. Nhiều đây chỉ là những bước đầu. Sau này khi hoàn thiện xong còn cần có nhiều thứ khác nữa.

Thiếu Kiệt đưa tờ giấy A4 giờ đây đã đầy những chữ chuyên cho Tú Trinh. Cô nhìn sơ lược một chút rồi mới gật đầu.

- Ok chi tiết như thế này mà sai nữa thì không có lý nào được. Như vậy đi mỗi tuần chị sẽ báo cáo tình hình cụ thể. Dù sao thì chị cũng không dám chắc là làm được hết nên sẽ làm phiền chú nhiều. Được rồi chị đi đây. Tiêu hóa cái đống việc mà chú em đã giải thích chắc cũng mất cả đêm rồi.

Tú Trinh vừa cầm lấy tờ giấy vừa đứng lên nhìn Thiếu Kiệt vui đùa châm chọc hẳn. Cô biết mình có ở lại nữa cũng không có việc gì. Mà để ở lại nghe công việc của Phan Nguyệt chắc chắn cô sẽ chịu không nổi.

Thiếu Kiệt cũng hết cách với bà chị này. Bởi vì hắn đã sợ bị làm phiền nhưng nếu Tú Trinh nói như thế hắn không phải mỗi tuần nghe báo cáo hay hướng dẫn thêm từng bước cho Tú Trinh là không thể nào rồi.

Nhìn qua Phan Nguyệt đang trầm ngâm cầm bộ hồ sơ mấy trang đọc tới đọc lui vài lần Thiếu Kiệt định lên tiếng nói thì điện thoại của hắn vang lên. Nhíu mày một cái Thiếu Kiệt định bấm mấy bận nhưng thấy người gọi đến là Khương Đào nên cũng bắt máy.

- Thiếu Kiệt hả cái thằng buổi chiều bắt về chú nghĩ là cháu có người hỏi cung tốt hơn chú đấy. Để chú chuyển hắn qua bên nhà cháu gọi Trịnh Chi hỏi thì hắn sẽ trực tiếp trả lời mọi chuyện là hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 632: Phân Tích Chung Tình Hình

Thiếu Kiệt nghe Khương Đào cúp máy cái rụp khi chưa kịp hỏi gì cũng ngỡ ngác. Đầu của hắn đầy những dấu chấm hỏi bực chảng. Như hiện tại cũng không phải là thời điểm thích hợp để gọi lại cho Khương Đào hỏi rõ mọi việc. Hắn trước mặt còn có Phan Nguyệt cần biết những thứ cần thiết.

Nãy giờ Phan Nguyệt tập trung vào bộ hồ sơ trên tay mình đến nỗi cô không nhận biết được chuyện gì xung quanh, Đến cả hiện tại khi mà Tú Trinh đã rời đi cô vẫn ngồi đó mà chưa có cảm giác gì là Tú Trinh đã đi mất.

Bởi trong đầu cô khi tiếp nhận những thông tin từ bộ hồ sơ này dẫn đo suy nghĩ về những thứ sẽ phải thực hiện thông qua bộ hồ sơ cần thiết.

- Sao rồi chị suy nghĩ đến đâu rồi. Có thể nói ý nghĩ của mình ra được không hay chị cần có thêm thời gian?

Đến ngay cả lời nói của Thiếu Kiệt đối với Phan Nguyệt cũng không có tác dụng gì Thiếu Kiệt cũng khó sử một chút đành phải lên giọng lớn tiếng nói.

- Phan Nguyệt! Phan Nguyệt Chi nghe tôi nói gì chứ?

Vì âm thanh của Thiếu Kiệt bây giờ không nhỏ. Nên Phan Nguyệt bị kéo về với thực tại cô giật mình nhận ra âm thanh của Thiếu Kiệt đang gọi mình.

- Ấy chị xin lỗi vì chị suy nghĩ một chút việc. Tú Trinh xong việc rồi à. Thật tình chị xin lỗi việc này chị có hơi không chú ý đến mọi thứ lắm. Em vừa nói gì vậy?

Phan Nguyệt bây giờ mới hỏi Thiếu Kiệt là đã hỏi cô việc gì. Bởi những gì Thiếu Kiệt vừa nói cô hoàn toàn không nghe thấy. Dù cho muốn trả lời nhưng lại không biết câu hỏi là gì thì cũng không thật sự tốt cho lắm.

Thấy Phan Nguyệt tập trung lại nói chuyện với mình rồi Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Chị thấy sao về vấn đề này? Hồ sơ có gì khiến chị thắc mắc không?

- Dựa theo hồ sơ này có nhiều chỗ khá rắc rối. Thứ nhất là việc chúng ta tiếp quản công ty này phải trong âm thầm trước khi bị công bố ra ngoài. Hiện tại đối phương đã chết thì trên danh nghĩa nếu họp cổ đông thường niên giới thiệu lãnh đạo và chủ tịch hội đồng quản trị của công ty không người đứng ra đại diện. Thứ hai nữa nếu thật sự phân phối lợi ích cho các nhóm cổ đông nhỏ và người nắm giữ công ty điều hành cũng không đơn giản. Trước nay họ làm việc với người kia ra sao chúng ta không biết nhưng giờ chuyển giao môi trường làm việc và cách thức tuy là giữ nguyên nhưng mà khó lòng làm người khác dễ chịu.

Phan Nguyệt bây giờ sau một lúc suy nghĩ nhận định về tình hình của bộ hồ sơ Thiếu Kiệt đưa cho mình. Cũng rút ra những kết luận riêng thường thấy nhất trong việc thay đổi lãnh đạo. Nếu như đây là một người trước giờ có mặt trong những thành phần cổ đông của công ty có thể sẽ không vấn đề gì.

Nhưng ở một mặt là người chưa bao giờ tham gia vào công ty giờ lại phát sinh việc chuyển đổi như thế này xuất hiện một cách đột ngột chắc chắn sẽ làm những người này có chút đoán già đoán non.

Thiếu Kiệt thấy Phan Nguyệt đưa ra được nhận định tình hình một cách khách quan nhất cũng gật đầu. Không giống như Tú Trinh, Phan Nguyệt có một kiến thức nhất định trong việc kinh doanh, Cái mà cô học từ trường lớp

tuy là lý thuyết suông nhưng nó cũng là đúc kết kinh nghiệm của biết bao nhiêu người để tạo ra cơ sở giảng dạy.

Những Lý Thuyết thấy không tác dụng như thế nhưng thật chất nó rút ngắn cho Phan Nguyệt khá nhiều và hướng đi cũng không phải tự mày mò để mắc phải sai lầm trong quá trình là việc.

- Theo chị thì tình hình này áp dụng hình thức nào là cách tốt nhất. và công việc hiệu quả như thế nào để có thể không làm dao động những cổ đông nhỏ trong công ty cũng như tầng lớp lãnh đạo này.

Thiếu Kiệt hiểu Phan Nguyệt nói ra những việc này được thì chứng tỏ cô ta cũng đã có cho mình biện pháp cần thiết hoặc đã suy nghĩ đến nếu không Phan Nguyệt cũng không tập trung đến mức bỏ qua mọi thứ cảm quan xung quanh.

Trạng thái của Phan Nguyệt vừa rồi chỉ xảy ra không phải hiếm ai cũng từng có một lần trong đời khi mình tập trung vào một việc gì đó lo lắng và muốn làm nó bằng nhiều cách chúng ta sẽ bỏ qua cả những thứ tồn tại xung quanh kể cả lúc đó thời gian có trôi nhanh đến mức chóng mặt thì sau khi thoát khỏi trạng thái này thì bạn vẫn chỉ cảm giác như việc vừa rồi chỉ diễn ra khoản năm đến mười phút mà không phải thời gian thực của nó.

Phan Nguyệt chùng chờ một lúc rồi mới gật đầu đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Việc này nếu như thông thường thì vẫn có cách nhưng mà không biết nó có giống như lý thuyết thực tiễn hay không thôi. Hiện tại theo hồ sơ thì chúng ta có thể thấy được ba bước mấu chốt cần thiết để có thể đột phá vấn đề của công ty này.

Phan Nguyệt bây giờ mới lấy cuốn sổ của mình ra cầm cây viết lên vừa nhìn Thiếu Kiệt vừa viết những gì mình sắp nói vào trong cuốn sổ.

- Thứ nhất dựa theo những gì đã thấy thì việc đầu tiên trước đây những người cao tầng ở công ty này vốn là người của chủ cũ. Hiện tại tâm lý bất ổn dù họ chưa biết là chúng ta nắm được cổ phần hay người khác sẽ thay thế thì người này đang lo lắng cho vị trí của mình được thay thế bất cứ lúc nào.

Thiếu Kiệt vừa nghe Phan Nguyệt phân tích tình hình cùng với việc viết vào cuốn sổ cũng gật đầu. Bởi không một người mới nào muốn giữ lại những thành phần cộm cán của người cũ. Vì họ hiểu công ty hơn người chủ mới và chắc chắn điều bất lợi sẽ được để lại cho chủ nhân mới của công ty. Nên việc này thường thấy khi một chức vụ nào đó thay đổi số người thân tín lâu năm cũng bị thay đổi theo.

- Nếu dựa theo việc này nhìn như toàn bộ các thứ khó có thể thực hiện nhưng nếu mình bảo đảm với họ một chỗ làm ổn định không thay đổi trong một sớm một chiều thì có thể mượn nhờ thế lực tồn tại trong công ty của họ đã được xây dựng lên làm hậu thuẫn cho mình trước cổ đông khác. Nhưng điều này chỉ là nhất thời việc thay họ là bắt buộc hoặc là sớm hoặc là muộn khi chúng ta đã đứng vững trong công ty.

Phan Nguyệt nói ra những suy nghĩ của mình trong việc kinh doanh này. Cô thấy cách tốt nhất vẫn là mượn nhờ cơ sở có sẵn trong công ty và thực hiện củng cố các bước từ từ nắm quyền điều hành thật sự về mình.

- Bước này tuy có rủi ro nhưng hợp lý việc này có thể thực hiện được. Vì chắc chắn tâm lý lo lắng sẽ có khi họ thấy được một cuộc chuyển giao người điều hành. Bản thân chị chắc phải đi liên hệ với người hiện tại đang điều hành công ty này sau Diệp Nhi. Chị nghĩ mình sẽ làm được.

Thiếu Kiệt hiện tại mới lên tiếng họ lại Phan Nguyệt bởi hẳn thấy việc này không đơn thuần. Thuyết phục được hay không với người bên dưới của Diệp Nhi chắc chắn cũng không phải một sớm một chiều là làm được. Dù hiện tại Diệp Nhi không có thì tâm lý để khuất phục những người này có thể chỉ bằng mặt mà không bằng lòng.

- Chị nghĩ là có thể. Nếu như hiện tại chúng ta tiến hành thay thế những người này cũng không nói được gì vì số cổ phần trong tay của họ cũng không đủ điều kiện bỏ phiếu đại hội cổ đông. Một trăm người khác với năm phần trăm thì không đủ quyền lên tiếng trong chuyện này.

Phan Nguyệt đã nhìn qua hồ sơ nếu những gì ghi trong hồ sơ là chính xác thì cô có quyền định đoạt cho các phòng ban điều hành cao tầng của công ty là rất lớn. Thiếu Kiệt hẳn hiểu rõ tình trạng công ty này hiện tại như thế nào và cũng tin tưởng một phần năng lực của Phan Nguyệt mới bảo cô nói tiếp những điều cần thiết.

- Được vậy là xong bước thứ nhất. Chi tiếp tục đi.

Gật đầu! Phan Nguyệt tiếp tục nhìn Thiếu Kiệt và bộ hồ sơ vừa nói vừa viết để cho Thiếu Kiệt thấy được những bước đi của mình khi cô thật sự tiếp quản cái vấn đề công ty này trong tương lai.

- Bước thứ hai là đồng hóa và thay thế. Với việc giữ quá nhiều cổ phần cho một công ty chắc chắn chúng ta có quyền nói chuyện trong đại hội cổ đông rất lớn. Ngoài số cổ phần cậu sẽ đổi thì tôi thấy nên xuất ra thêm mười phần trăm cổ phần nữa. Để cho những người này yên tâm chúng ta bán ra số cổ phần này và thu về nhân tâm thật sự. Nếu những người nào cảm thấy việc bán cổ phần này là do nguồn kinh tế của chúng ta không vững họ sẽ bán luôn cổ phần của họ. Đồng nghĩa với việc họ từ bỏ trách nhiệm của công ty chúng ta từ đó mà tiếng hành thay thế những vị trí cần thiết bằng người của mình.

Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt tính toán xem nếu việc đưa ra ba mươi phần trăm cổ phần cho ông Lưu và mười phần trăm cổ phần sắp tới thì trên tay hắn vẫn nắm giữ năm mươi lăm phần trăm cổ phần.

Việc bán rả cổ phần này hắn có thể dùng danh nghĩa người khác mua lại cũng được những đó chỉ là khi đám người nào muốn rời bỏ công ty bán ra cổ phần của mình nhắm thoát thân.

- Bước thứ ba là lựa chọn ra những nhân viên thật sự có năng lực và có tầm nhìn phát triển cho công ty đưa nhân viên đó và diện những người của mình nếu trong quá trình làm việc thuần hóa được. Và giám sát để họ thực thi công việc nhằm đánh giá và nâng đỡ họ tạo một thế lực thay thế các nhóm người lợi ích cũ.

Phan Nguyệt noi xong điều này thì im lặng cô muốn để Thiếu Kiệt đánh giá qua các bước mà mình sẽ thực hiện ra sao. Vì đây không phải là trò chơi nếu bản thân Thiếu Kiệt đã đưa ra một công ty có lợi nhuận lớn cho cô hoạt động thì cô cần phải có kế hoạch cụ thể rõ ràng cho nó, Những bước đi này bao gồm tổng quát việc tiếp nhận công ty và định hình sự phát triển sau này của nó.

- Những bước đi này đã là bố cục chung từ trước đến giờ. Nó không lạ nhưng quan trọng là cách thực hiện nó như thế nào. Như vậy đi chị có thể cầm hồ sơ nghiên cứu bắt đầu thao tác tìm hiểu thực tế rồi gửi báo cáo cho em trong thời gian sớm nhất. Chúng ta sẽ bàn lại việc này khi chị có bản báo cáo đầy đủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 633: Trịnh Hòa

Phan Nguyệt cũng hiểu với những bước cơ bản của việc này thì không thể nói gì nhiều. Bản thân cô cũng chỉ dựa vào hồ sơ của Thiếu Kiệt để đưa ra lập luận cho mình. Nhưng nó chỉ là nhận định chung. Để có được kết luận nghiêm túc và các bước kế hoạch chi tiết thì còn thiếu rất nhiều nên cũng gật đầu đồng ý việc Thiếu Kiệt đã đưa ra.

- Được chị sẽ về kiểm tra và bắt đầu xem xét tình hình thực tiễn của công ty này và có phát sinh gì thì sẽ báo cáo ngay.

Thiếu Kiệt nghe Phan Nguyệt đáp lại lời mình như thế cũng gật đầu với Cô nhưng khi Phan Nguyệt định đứng lên rời khỏi phòng thì giọng nói của Thiếu Kiệt lại vang lên một lần nữa.

- Vốn Việc này nên có một nhóm người để chị sai bảo để dễ làm việc. Người có thể lực thì không lo những ám toán phía sau lưng. Nhưng mà hiện tại đám người bên Cao Thịnh có vẻ khá bận rộn nên sợ rằng phải một thời gian nữa em mới kiểm được người phụ giúp chị.

- Không sao! Việc này chị biết mà. Trước sau gì cũng được chị nhờ một số người bạn bè hoặc mấy người rảnh rỗi làm việc này cũng được không cần nhất thiết.

Phan Nguyệt thấy việc này mình cũng không cần thiết nhiều người. Nếu có thu thập thông tin thì cô có thể nhờ được Ngọc Nhi trong chuyện này. Những thứ thông tin cần thiết của tổng công ty thì phải tự cô đi mới được.

- Như thế cũng được để em nói vài người bên Ngọc Nhi lấy tin cho chị cũng tốt. Như thế chỉ còn vấn đề an toàn của chị nữa là xong. Hiện tại chị

cứ lo bằng kế hoạch chi tiết xong đi rồi khi đó em cử người đi bảo vệ chị. Đám người kia không đơn giản như ở tại Lưu Minh này.

Gật đầu một cái Phan Nguyệt mới cầm hồ sơ mà Thiếu Kiệt đưa bỏ vào túi xách của mình. Vì Túi xách của cô. Thiếu Kiệt cũng định đứng lên rời khỏi phòng ra ngoài với mọi người thì Khương Đào. Cùng với người buổi chiều bị áp giải đi cùng bên cạnh hẳn lại là Trịnh Chi.

Lúc này người thanh niên buổi chiều dáng vẻ ủ dột không khác gì chuột mắc mưa, mặt mày nhảm nhí khó có thể diễn tả được bằng lời. Nhìn Khương Đào áp giải hẳn tới tận nhà mình lại có liên quan đến Trịnh Chi Thiếu Kiệt nhủ mày không hiểu cô nàng này lại liên quan gì tới người thanh niên đã được người khác thuê để dẫn mặt hẳn. Thiếu Kiệt nhìn Khương Đào nói.

- Sao rồi lại dẫn hẳn tới đây! đừng nói với cháu là chú không giải quyết được đây?

- Thằng nhóc đừng làm như chú mày ăn hại vậy. Chuyện này đem tới đây bởi hẳn không xa lạ. Hơn nữa đây còn là việc nhà nếu không đem về nhà giải quyết thì để ở sở cảnh sát làm gì.

Khương Đào vừa cười đáp lại với Thiếu Kiệt. Nhưng ánh mắt hẳn thì nhìn về phía của Trịnh Chi. Thiếu Kiệt cũng thấy được thái độ khác thường của Khương Đào nên nhìn Trịnh Chi đang đi bên cạnh người Thanh Niên mới hỏi lại Khương Đào.

- Chuyện này là sao?

- Còn sao trắng gì nữa. Tên này là anh của Trịnh Chi. Muốn biết gì thì cậu tự hỏi hẳn. Trịnh Chi cô xem anh cô cũng gan thật. Chặn đường đánh cả

ông chủ của mình chuyện này cô với anh cô tự giải quyết với Thiếu Kiệt đi. Thả hay không thả do cậu ta thôi.

Nhìn qua Trịnh Chi. Khương Đào mới lên giọng một chút nói với cô. Trong khi đó Thiếu Kiệt cũng cảm thấy bất ngờ một chút, Nhìn qua người thanh niên này. Rồi lại nhìn Trịnh Chi.

- Anh ta là anh cô?

- Vâng hôm trước tết anh với mẹ tôi có lên đây sống. Hiện tại chúng tôi đang ở bên nhà của cậu đấy. Chuyện lần này tôi nghĩ có điều gì đó khó lý giải. Trịnh Hòa nói với tôi là đi làm việc. Mà hiện tại lại...

Thiếu Kiệt nghe qua Trịnh Chi nói thế cũng hiểu ra một ích vấn đề, Khi còn ở quê anh ta có thể làm công việc nào cũng được. Nhưng hiện tại lên tới chốn phồn hoa nhưng thế này công việc không cần bằng cấp và kiến thức thấy sự muốn kiếm một nơi để làm thật sự rất khó.

Mà đã là anh thì Trịnh Hòa làm sao chấp nhận được việc phải sống bám vào em gái mình. Công việc kiếm không được thì hẳn tự tập lại làm chuyện gì đó có tiền để cho Trịnh Chi thấy được mình vẫn có ít.

- Xem ra vì kiếm tiền anh nhận việc chặn đường cảnh cáo tôi đi. Anh có suy nghĩ đến vấn đề nếu không phải tôi mà gặp người khác. Em của anh phải lên đồn cảnh sát bảo lãnh anh về thì thế nào.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn Anh của Trịnh Chi đưa ra lập luận này. Trịnh Chi mới im lặng đợi chờ câu trả lời của anh mình. Cô cũng muốn biết tại sao bấy lâu nay Trịnh Hòa nói là đã có công việc nhưng giờ lại đi làm chuyện này.

Hơn nữa người mà hẳn kiếm chuyện lại là Thiếu Kiệt. Trong khi đó cô đang làm cho người ta và mẹ với bản thân hẳn đang ở chính căn phòng mà

họ được cấp. Không phải trả chi phí cho việc thuê mướn nhà riêng. Lại được lương cao. Số tiền cô kiếm được mỗi tháng không ít tuy chưa đủ mua lấy cho mình một ngôi nhà nhưng nó là tiền lương mà bất cứ ai cũng muốn mơ có được.

Nếu như vì chuyện của Anh mình Thiếu Kiệt buộc phải thay thế cô thì mọi chuyện còn tồi tệ hơn nữa. Cuộc sống không đơn giản buôn công việc này ra là kiếm được việc khác. Cô mà mất việc thì mẹ và hấn cũng không sống tốt hơn được bao nhiêu.

Trịnh Chi trong lúc này lo lắng rất nhiều bởi cô biết Thiếu Kiệt đã bỏ quá cho mình một lần. Nhưng việc của anh cô thật sự không thể chấp nhận được trong tình cảnh này. Trịnh Hòa lúc này im lặng làm cho Trịnh Chi nóng nảy thật sự.

- Anh hai! Anh nói đi chuyện này là sao. Không phải anh đã nói là có công việc ổn định rồi sao. Giờ lại làm chuyện này. Anh làm sao thì em mặc kệ nhưng với ngay cả người mà đang là chủ của em. Là người cấp nhà cho gia đình mình cuộc sống ổn định ở cái đất Lưu Minh này. Anh thấy như thế này là hay lắm sao mà im lặng hả?

Thiếu Kiệt thấy Trịnh Chi lớn tiếng nói như thế cũng hiểu cô bức xúc thế nào với anh mình. Trịnh Hòa lúc này cũng không dễ dàng gì. Hấn không ngờ Thiếu Kiệt lại là người mà Trịnh Chi đã nói. Vừa là ân nhân vừa là người mang lại cuộc sống của gia đình họ như thế này.

- Thôi! Trịnh Chi cô không cần bức xúc như thế đâu. Việc làm của anh ta tôi hiểu một phần. Khương Đào chú cũng mở còng cho anh ta đi. Anh đơn giản chỉ là một người chịu sự chi phối của xã hội thôi.

Lời Thiếu Kiệt nói ra khi nhìn Trịnh Hòa làm cho Khương Đào cũng gật đầu. Hấn biết người không có bằng cấp như Trịnh Hòa sống ở cuộc sống

nơi thành thị như thế này cũng không phải cứ nói đơn giản là làm được hết.

Hắn bây giờ mới bước đến bên cạnh Trịnh Hòa mở cái cồng bằng thép trên hai cổ tay của Trịnh Hòa nói.

- Việc thả anh hay không tôi nói rồi chỉ một lời của Thiếu Kiệt là được. Giờ cậu thấy sao? Người thuê cậu là ai. Cậu nên nhớ cuộc sống không đơn giản. Nhìn như thế nhưng rất nhiều rủi ro đằng sau đó. Cậu bị như thế này vì đối phó với người không nên đối phó. Nếu cậu không khai ra ai là người sai cậu thì tôi sẽ cho cậu là người gây nguy hại đến quốc gia. Thân phận Thiếu Kiệt ra sao thì cậu có thể hỏi chính em mình rồi biết.

Trịnh Hòa cũng ngỡ ngàng hắn biết em mình làm cho người có tiền nhưng nếu là Thiếu Kiệt vẫn trong tầm chấp nhận của hắn. Bởi Trịnh Chi không phải một lần nói về Thiếu Kiệt như thế nào. Trẻ tuổi có đầu óc kinh doanh. Tài sản không thể biết được thật chất là bao nhiêu. Nhưng còn những chuyện liên quan khác cô hoàn toàn không nói đến.

Hiện tại nghe Khương Đào nói việc hắn tấn công Thiếu Kiệt có thể khép vào việc nguy hại quốc gia làm cho hắn có phần lo lắng muốn thật sự xác định lại điều này với em mình.

Hắn hiểu việc nguy hại tới quốc gia là vấn đề như thế nào. Hắn cũng không dại gì chọc vào cái sọt lớn này nếu như việc này hoàn toàn là sự thật.

- Việc này! Chỉ là mấy người chặn đường thôi lại nguy hại tới quốc gia? Trịnh Chi chuyện này không phải đùa chớ.

Hắn muốn để em mình xác nhận lại những gì mình vừa nghe Khương Đào nói. Dù hiện tại hắn biết chắc việc này là thật nhưng hắn cần có một thứ gì đó thật sự để tin tưởng điều này mà Trịnh Chi là người ở đây hắn tin tưởng được vì là người nhà.

- Không sai! Thiếu Kiệt là người mang quân hàm. Hơn thế nữa cậu ta đang có việc kinh doanh liên quan đến quốc gia. Nếu chuyện anh đã làm có thể bị khép vào tội này. Em nói trước chuyện này em cũng không thể nào giúp anh. Những người kia nói với anh và thuê anh làm gì thì em không biết nhưng việc này em thật sự lo không nổi.

Trịnh Chi cố gắng cho anh mình biết rằng việc này cô không thể nào giúp hẳn nếu hẳn vẫn giữ im lặng và không nói ra người sai bảo mình. Vì nếu như những việc này tiến triển mà Trịnh Hòa vẫn ngoan cố thì cả cô và mẹ đều có thể bị kéo vào.

- Không đâu có lớn như vậy! Bọn anh chỉ nhận vài triệu để cảnh cáo mấy người cậu ta không tham gia giải đấu game thôi mà. Không thể nào thế được.

Trịnh Hòa nghe em mình nói như thế biết được lần này mình không thể nào giữ nguyên như lúc đầu. Dù sao chuyện này liên lụy không ít người. Bản thân hẳn và người nhà và chưa kể những người đã đi theo hẳn. Liên quan nhiều như thế chỉ với vài triệu của người kia bỏ ra không đáng để hẳn làm chuyện này.

Thiếu Kiệt cũng nghe được Trịnh Hòa nói rõ nguyên nhân và mục đích của đám người hẳn chặn đường mình cũng hơi bất ngờ một chút. Rồi mỉm cười.

- Thôi được rồi! Nếu chỉ có bao nhiêu đó thì anh nói ra người đã thuê anh cho Khương Đào biết đi. Sợ rằng việc này chỉ là cái cớ cũng có thể chứ anh nghĩ họ dám nói việc thật sự cho anh biết sao.

Trịnh Hòa bây giờ mới giật mình. Hẳn hiểu Thiếu Kiệt nói đúng là có lý do. Nếu biết đôi phương như thế này đám người hẳn sẽ dám ra tay vì số tiền ít ỏi như thế sao. Điều này là Không thể nào.

Thật chất Thiếu Kiệt chỉ hù Trịnh Hòa một chút. Hấn biết mục đích kia là thật và việc để Trịnh Hòa nhận tiền đi đánh hấn thôi thì cũng không có được lợi ích gì. Nếu nói đám người kia thuê Trịnh hòa ám sát Thiếu Kiệt bằng món tiền lớn thì hấn còn tin đăng này chỉ vài triệu thì không đáng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 634: Nhân Tố Tốt

Nhưng trái với Thiếu Kiệt và Khương Đào lúc này Trịnh Chi càng phần nộ hơn bởi vì số tiền của Trịnh Hòa nói ra làm cô tức điên. Chỉ với mấy triệu Trịnh Hòa lại đi làm cái công việc không ra gì. Trong khi đó số tiền này với mức lương hiện tại của cô nhận Từ Thiếu Kiệt phải nói là thua mấy chục lần.

- Trịnh Hòa anh có điên không vì mấy triệu mà làm việc này. Anh mà không nói rõ chuyện này anh không xong với em đâu.

- Thôi! Anh ta cũng có nỗi khổ riêng thôi. Người nào cũng vậy ở địa vị anh ta cũng sẽ phải làm việc này kiếm tiền thôi. Và hơn thế nữa anh của cô còn phải bắt buộc. Thân là nam nhi trong nhà. Phải gánh vác mọi việc mà anh ta lại không thể nào làm ra tiền. Trong khi đó lại còn là gánh nặng. Điều này làm cho anh ta khó chịu và phải đi đến bước lựa chọn không muốn này.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Trịnh Chi lên tiếng nói. Hắn hiểu được làm thân nam nhi trong nhà mà Trịnh Hòa phải nhìn em mình đi làm trong khi đó bản thân lại không giúp được điều gì.

Trịnh Chi bây giờ cũng vội nhìn Thiếu Kiệt. Cô trước giờ không nghĩ đến việc này. Cô thấy chỉ cần mình có tiền là có thể lo được cho cả gia đình. Bản thân cô cũng tự thấy mình có thể lo cho cả Trịnh Hòa nếu hắn có ở nhà.

Cô quên rằng là một người đàn ông Trịnh Hòa vẫn có tự ái cho riêng mình. Không phải phải người đàn ông nào cũng có thể chịu được việc mình được không làm được việc gì. Nếu ở quê có lẽ Trịnh Hòa cũng không như thế công việc ở quê hắn vẫn kiếm được đồng ra đồng vào. Hiện tại ở môi trường mới thấy em mình làm ra tiền hắn cảm thấy tự ái.

- Cậu ta nói đúng đấy. Ở đây cả những ngày trước tết anh đã kiếm việc rất nhiều nhưng mà nơi đây họ không giống như ở quê mình. Công việc thì khó khăn lại thêm chuyện người ở đây ăn bữa ăn xén giờ công. Em cũng biết anh đâu phải không biết nghĩ nhưng mà tức quá chịu không được mà. Nên anh với mấy anh em khác đánh thàng chủ rồi nghỉ luôn.

Trịnh Hòa nói ra lý do tại sao mình lại phải thất nghiệp như thế này. Cho Trịnh Chi nghe. Thiếu Kiệt nghe thế cũng lắc đầu hỏi hấn.

- Trước đây anh làm gì? Mấy người đi theo anh buổi chiều là những người làm chung với anh sao?

- Vâng! Trước tôi đi nghĩa vụ xong thì về nhà làm thợ hồ. Còn những người buổi chiều thì toàn là mấy người làm chung mấy ngày gần đây. Bọn họ cũng mới lên thành phố này thôi.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình về những người buổi chiều và công việc của hấn Trịnh Hòa cũng đáp lại Thiếu Kiệt nhưng bây giờ hấn hiểu mình phải ăn nói đàng hoàng dù sao thì người Thiếu niên trước mặt này vẫn là ông chủ của em hấn còn là người cho gia đình hấn ở nhà không lấy tiền.

- Vậy là trước đây anh đi làm. Nhưng bực tức đến mức nào nào thì cũng không nên đánh chủ chứ. Anh cũng phải hiểu là công việc tay chân thì phải chịu việc này rồi. Ở thành phố không phải như vùng nông thôn. Nó tồn tại nhiều điều phức tạp nhất là cái nghề anh đã làm. Trước đây anh chưa từng gặp à?

Thiếu Kiệt hiểu được mặt xấu của cái nghề lao động chân tay này như thế thế nào. Họ ăn cắp giờ làm của người lao động một cách có cơ sở và không thể nói được họ.

Dù những việc này mọi người đều biết nhưng họ không nói được, Vì miếng cơm manh áo mà phải làm. Dù cho công việc lao động chân tay này không thiếu chỗ làm và lương được trả mỗi tuần nhưng nó không cố định. Có thể hôm nay gặp chủ thầu tốt thì không bị những vấn đề này Nhưng việc gặp được một người tốt để làm việc thì chỉ như mò kim đáy bể.

- Ở quê tôi không có chuyện này đâu. Ai đời bốn giờ bốn mươi rồi. Thằng coi công trình lại trộn một đồng hồ bảo tô tường xong đi rồi về. Có hôm đổ bê tông tầng trên thì lại không cho nghỉ mà xuống tầng dưới làm như thế đâu được. Trước giờ đổ bê tông xong là được nghỉ. Đàng này lại ở lại, Cậu không hiểu việc này đâu.

Trịnh Hòa cố nói ra sự uất ức của mình Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười. Qua lời nói của hắn Thiếu Kiệt cũng hiểu Trịnh Hòa bất bình là đúng. Công việc là vậy ba ngày xây tô bằng một ngày đổ tẩm. Sức lực đổ bê tông muốn cho nhanh chóng phải tận lực. Mà đã làm xong việc này thì người thầu ít nhất cũng phải bỏ ra một con gà hay thùng bia cho thợ. Đàng này còn bắt làm thì Thiếu Kiệt cũng không trách được Trịnh Hòa phản ứng như thế.

- Đại khái công việc của anh tôi cũng hiểu đôi chút. Chỉ là họ tận dụng triệt để từng giờ từng phút không cho nhân viên của mình nghỉ sớm thôi. Họ sợ công trình chậm tiến độ cũng cố trong quá trình thi công phát sinh những điều ngoài ý muốn để cho công trình không bàn giao được là việc bình thường. Từ công ty lớn đến công ty nhỏ tư nhân đều không thoát khỏi trong vấn đề xây dựng nhìn như đơn giản nhưng nhiều rủi ro này

Trịnh Hòa nghe Thiếu Kiệt nói như thế buộc phải suy nghĩ một chút. Nhưng không để cho hắn kịp nhận định được có sự khác biệt gì trong này thì Thiếu Kiệt đã vội hỏi hắn.

- Vậy anh có thể cho tôi biết người thuê anh là ai không họ liên lạc với anh qua hình thức nào. Nếu được thì anh không cần phải về lại bên sở cảnh

sát cùng với Khương Đào mà ở đây tôi có một công việc cho anh và cùng với đám người hồi chiều đi theo anh đấy. Lựa chọn thuộc về anh thôi.

Thiếu Kiệt không để cho Trịnh Hòa có thể suy nghĩ nhiều về thời gian. Dù sao thì cũng vừa lúc hắn đang cần người. Trịnh Hòa là một nhân tố tốt. Việc di chuyển đi lại của Phan Nguyệt có thể sẽ tốt hơn. Có đám người Trịnh Hòa đi theo thì dù có người muốn đối phó với cô ta cũng phải nghĩ lại.

Mặc dù đám người Trịnh Hòa không có giỏi võ nhưng với dáng vẻ của mình nếu khoác lên một bộ vest hần hơi nhìn chẳng khác gì một bảo vệ chuyên nghiệp. Thiếu Kiệt muốn lấy vẻ ngoài đối phó với những người ở cao tầng ở công ty thuốc lá tại Ngọc Châu.

Đội hình khoa trương một chút cũng làm cho đám người ở đó cũng phải lo lắng ném chuột vỡ bình. Mà nếu để cho Vô Ảnh hay người của Xuân Nghĩa Bang thì không mấy thích hợp. Đám người của Trịnh Hòa vừa hợp lý đủ để kéo dài kỳ.

Trịnh Hòa cũng ngẩn người ra một chút rồi mới gạt đầu. Hắn không ngờ việc làm của mình được Thiếu Kiệt bỏ qua lại cho hắn và đám người của mình công việc để làm.

- Thật chất tôi cũng không biết cậu ta tên gì. Chỉ biết cậu ta ở một quán nét. Được một người giới thiệu cho bọn tôi. Vấn công việc mấy tuần gần đây là chúng tôi bảo kê quán nét để khỏi có việc lộn xộn thấy việc này không khó lắm nên bọn tôi nhận lời. Dù sao thì cũng chỉ đánh nhau một chút. Nhưng không ngờ người ấy lại là cậu. Đây là số điện thoại của hắn. Địa chỉ tiệm nét tôi gặp cậu ta cũng có thể dẫn cảnh sát đi.

Khương Đào nghe Trịnh Hòa nói thế cũng gạt lời hắn.

- Không cần đâu đưa số điện thoại với địa chỉ đây. Đám người của cậu thì bọn tôi biết không ít người rồi. Chỉ cần tấm ảnh của cậu đưa cho các phường trong vài quận là biết cậu có mối quan hệ với ai rồi. Máy cái quán nét cậu trông coi bảo kê hầu như chỉ cần tra một lượt là ra. Thiếu Kiệt cần việc nhờ cậu thì cậu ở lại đi tôi đi đây.

Trịnh Hòa không ngờ rằng hiệu suất làm việc của cảnh sát lại cao nhưng vậy. Vì khi nghe Khương Đào nói đã điều tra ra những người liên quan đến hắn. Trịnh Hòa cũng giật mình. Nhưng hắn vội bình tĩnh lại bởi Thiếu Kiệt là người nào. Một nhân vật quan trọng xảy ra chuyện thì chắc chắn Khương Đào phải tìm cách phá án nhanh nhất có thể nếu không muốn bị nghe mắng của là điều đương nhiên.

Trịnh Chi một bên biết Thiếu Kiệt có việc cần cho anh mình cũng lo lắng. Dù rằng điều này có thể tốt cho anh cô. Nhưng mà với tính tình của anh mình cô sợ hắn làm ra chuyện không đáng có. Nhiều khi còn hỏng việc của Thiếu Kiệt thì không biết chừng còn tệ hơn.

- Thiếu Kiệt! Anh chị tính tình nóng nảy. Việc mà em định nói anh ta làm liệu có được không. Chị chỉ sợ kiến thức anh chị học không đến đâu lại làm hư chuyện của cậu thôi. Mỗi cái hợp đồng nào của em ở mấy công ty khác thấp nhất là vài trăm triệu nhà chị thường không nổi đâu.

Trịnh Hòa đang lân lân trong lòng vì sắp được có công việc mới. Hắn đã biết Thiếu Kiệt đối xử nhân viên cấp dưới của mình thông qua Trịnh Chi. Nhà hắn hiện tại nói đúng hơn là chỉ cần một mình Trịnh Chi làm cho Thiếu Kiệt thì có thể chống đỡ được cả nhà.

Được đi làm cho Thiếu Kiệt tiền lương chắc chắn sẽ không hề ít nhưng hiện tại khi nghe đến số tiền của mỗi hợp đồng hắn bỗng nhiên thấy không chịu được. Nhà hắn chỉ với một trăm triệu đã muốn chết lên chết xuống.

Hiện tại mà hắn đi làm cho Thiếu Kiệt làm hư một cái hợp đồng vài trăm triệu chắc hẳn có nước nhảy sông tự vẫn.

- Ấy! Đúng Đúng! tôi không có học vấn nhiều nên việc giấy tờ cậu đừng giao cho tôi. Nếu không nhà tôi đổ nợ mất. Việc chân tay thì được.

Thiếu Kiệt thấy Trịnh Hòa gấp gáp nói với mình như thế cũng cười thành tiếng. Hắn thấy Trịnh Chi lo sợ một phần cũng không phải không có lý nhưng mà chuyện liên quan đến tiền bạc hắn làm sao giao phó cho một người không có kiến thức và nóng tính.

- Không cần lo công việc của anh đơn giản không cần lao động chân tay. Chỉ cần nóng lên đánh người là được. Mọi chuyện còn lại có tôi lo phía sau. Anh có thể đánh nhau tùy thích miễn không chết người nhưng phải đảm bảo an toàn cho người mà tôi muốn các anh bảo vệ là được. Chỉ cần thấy có một chút uy hiếp nhỏ thôi thì anh có quyền ra tay như thế thôi. Sao nào công việc này anh với đám người kia chắc không ngại đi.

Đem yêu cầu của mình nói ra cho Trịnh Hòa nghe thấy. Thiếu Kiệt cần việc thiết yếu là tính tình nóng nảy của Trịnh Hòa. Phải có thủ đoạn lôi đình sét đánh vừa thấy có sự uy hiếp nào với Phan Nguyệt thì ra tay như thế là đã đạt yêu cầu.

Cám ơn bạn đã ủng hộ truyện.100k. Mọi việc nếu ổn định lại thì chương sẽ ra đều và cố định giờ hơn. Thank các bạn đã gắn bó với truyện trong lúc khó khăn này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 635: Tri Ân Không Hồi Báo.

Cả Trịnh Chi với lại Trịnh Hòa cũng trừng mắt lên nhìn hấn. Lần đầu tiên Trịnh Hòa nghe thấy có người tuyển dụng người làm việc này. Vốn công việc mướn một người đánh nhau với người khác đã là phi lý hiện tại Thiếu Kiệt lại chơi cả nguyên một đám lúc chiều làm việc này thì có phần quá khoa trương.

- Thiếu Kiệt việc này em không đùa chứ. Việc này có phần không thích hợp lắm thì phải? làm gì có công việc nào như thế? Không phải em đùa chứ. Làm gì có chuyện như thế này.

Trịnh Chi cảm thấy việc mà Thiếu Kiệt vừa nói ra hoàn toàn không có thực. Nếu nói làm vệ sĩ thì cũng đợi đến khi có đối tượng tin nghi nào đó ra tay mới đáp trả. Hoặc là trong trường hợp cần bảo vệ an toàn cho thân chủ của mình mới hành động.

Đằng này Thiếu Kiệt lại đưa ra một công việc gần như giống vệ sĩ nhưng có thể ra tay bất cứ lúc nào thì cũng là một vấn đề mà Trịnh Chi không thể hiểu nổi.

- Không việc này không đùa. chị cũng biết Phan Nguyệt mới nhận một công việc từ chỗ này đi. Công việc sắp tới của Phan Nguyệt cần những người như thế. Bởi cô ta sẽ không phải hoạt động ở Lưu Minh này mà là Ngọc Châu. Nơi đó long xà hỗn tạp chưa biết ra sao. Nhưng em dám chắc với chị một điều là những người Phan Nguyệt tiếp xúc sắp tới không phải thường. Cái em cần là đám người ở đó thấy được hành động đánh người không ngại của đám bạn anh chị mà chung tay một chút.

Trịnh Hòa nghe nói như thế cũng suy nghĩ một hồi mới đưa ra kết luận của mình trong chuyện này. Hấn có thể không hiểu được cách thức kinh

doanh ra sao nhưng việc Thiếu Kiệt nói những gì vừa rồi hẳn tạm thời có thể hiểu được theo quan điểm của mình.

- Ý cậu là không cần lo lắng điều gì đánh những người có tâm lý bất ổn để dẫn dắt những khác. Để họ lo lắng hoặc bất an không dám đối với công việc kinh doanh của cậu có vấn đề gì táy máy tay chân đúng không.

Thiếu Kiệt nghe Trịnh Hòa đáp lại lời mình cũng gật đầu. Hắn thấy dù không học đến đâu nhưng vấn đề xã hội thì Trịnh Hòa đúng là hiểu không ít.

- Đúng vậy! Chỉ cần các anh dám ra tay thì đám người của anh và Phan Nguyệt đều không có vấn đề gì. Trên danh nghĩa các anh là người của công ty. Và hơn thế nữa những người đó dựa theo pháp luật thì tôi có thể áp chế hết. Sao nào có dám nhận công việc này không?

Trịnh Chi bây giờ mới nhìn lấy anh mình. Cô cũng không biết hắn sẽ quyết định ra sao. Trịnh Hòa lúc này im lặng suy nghĩ về những gì mình biết về Thiếu Kiệt và về những gì khái quát về công việc mà hắn đã nói cho mình nghe.

Trịnh Hòa hẳn đắn đo bởi vì hắn thấy việc này đúng là có rủi ro không nhỏ. Trước đây có thể việc này không là vấn đề lớn nhưng giờ đây hắn buộc phải suy nghĩ lại. Bởi ra quân lần đầu cho chuyện này lại đụng phải Thiếu Kiệt. Nhìn không khác gì người thường nhưng bối cảnh phía sau thì hẳn hoàn toàn không dám suy nghĩ đến.

Nếu như nhận công việc này hẳn không có gì hết ngoài sự hứa hẹn của Thiếu Kiệt sẽ bảo đảm cho hắn không bị vấn đề gì. Nhưng đây chỉ là lời hứa sống tới từng tuổi này hắn cũng biết đôi khi một số lời hứa không đáng tiền. Trịnh Hòa hẳn nếu đụng phải người mà Thiếu Kiệt có thể lo liệu được thì không sao. Nhưng nếu đụng phải người mà có cấp bậc cao hơn Thiếu

Kiệt hẳn. Chưa biết được lúc đó hẳn lại trở thành người chịu tội thay cho Thiếu Kiệt cũng không chừng.

- Xem ra anh suy nghĩ lâu nhĩ. Tôi nói có cần phải dẫn đo chuyện như thế này không? Nếu có điều gì khiến anh không an tâm thì có thể nói được thì tôi sẽ giải quyết cho anh thôi. Tôi nói được làm được.

Trịnh Chi thấy anh mình dẫn đo cũng không biết hẳn nghĩ gì. Cô thì không biết rằng anh mình đang lo lắng với một điều vô có. Nhưng cũng không thể nào trách được Trịnh Hòa hẳn hôm nay chỉ mới gặp mặt Thiếu Kiệt. Và hẳn cũng không biết phong cách làm việc của Thiếu Kiệt như thế nào. Chỉ biết qua những lời mơ hồ của em gái mình.

Người với người phải tự cảnh nhận lấy. Không thể nào nói người đó tốt với mình sẽ tốt với người khác. Có thể trong những lần nói chuyện với Trịnh Chi có thể Thiếu Kiệt lại là người tốt nhưng đối với người khác thì không như vậy thì sao.

- Anh suy nghĩ cái gì thì nói đại ra đi. Làm hay thất nghiệp thì anh lựa chọn đấy. Bây giờ cũng không phải ở dưới quê cho dù anh có đi Ngọc Châu thì mẹ ở đây vẫn có em lo lắng hàng ngày. Có phải là để mẹ ở nhà một mình như ở dưới quê đâu. Xung quanh phòng toàn là người nhà của Thiếu Kiệt có gì thì họ qua hủ hủ nói chuyện với mẹ mà.

Trịnh Chi một bên nói với anh mình. Trong khi đó Thiếu Kiệt cũng đang cần một câu trả lời thỏa đáng từ hẳn. Bên ngoài mọi người lại đang đợi Thiếu Kiệt. Thời gian của Thiếu Kiệt là để làm được những việc cần thiết của hẳn. Những người bên ngoài sẽ không bắt đầu tiệc cho đến khi Thiếu Kiệt chưa xuất hiện điều này dường như là trở thành điều bất thành văn trong nội bộ của mọi người.

Trịnh Hòa bây giờ mới thở dài một cái nhìn Thiếu Kiệt như đã quyết định được thứ cần thiết.

- Được việc này tôi sẽ làm. Hơn thế nữa tôi muốn cậu thật sự có một cam kết với tôi. Nếu chúng tôi thực hiện những việc mà cậu đã giao thì nếu có vấn đề gì chúng tôi không chịu trách nhiệm mà người đứng ra phải là cậu.

Trịnh Chi bây giờ cũng giật mình khi thấy anh mình lại ra điều kiện với Thiếu Kiệt nhưng ngược lại Thiếu Kiệt chỉ đứng lên cười một tiếng rồi trả lời cho Trịnh Hòa biết.

- Anh yên tâm chỉ cần không chết người và đám người đó có động cơ thật sự thì tôi đứng ra chịu hết mọi trách nhiệm anh có thể tìm người của mình tụ tập họ lại được rồi đó. Nếu chuẩn bị xong thì làm cho tôi luôn cái bản cam kết theo ý muốn của cậu là được. Như vậy là được rồi. Nếu rảnh thì ra ăn uống cùng mọi người rồi về dù sao thì cậu cũng là anh của Trịnh Chi.

Thiếu Kiệt đứng lên đi ra ngoài. Hiện tại hắn đã có câu trả lời mà mình muốn còn đối với việc tại sao hắn lại đồng ý với Trịnh Hòa việc này vì khá đơn giản. Hắn thấy Trịnh Hòa cũng không phải ngốc. Suy nghĩ trước sau nếu một mai đụng trúng người không đụng được thì lại không thể nào dính dáng tới hắn. Bởi việc này hắn chỉ làm theo lệnh.

Trịnh Hòa cũng không ngờ rằng điều kiện của mình Thiếu Kiệt lại đồng ý hơn thế nữa còn cho chính hắn làm hồ sơ cam kết. Bây giờ hắn mới nhìn theo bóng lưng Thiếu Kiệt lắc đầu. Khí độ này hắn không thấy có một người chủ nào làm được.

Việc để một cam kết cho chính người được hưởng lợi làm chứng tỏ Thiếu Kiệt có đủ niềm tin để có thể giải quyết tất cả mọi chuyện mà không

cần phải lo lắng. Trịnh Chi đợi cho Thiếu Kiệt đi khỏi bèn nhìn anh mình mắng.

- Anh có bị điên không hả? Lúc này lại còn ra điều kiện? đã thất nghiệp còn gây rắc rối! Giờ người ta đưa việc cho làm lại ra điều kiện cam kết này nọ. Đầu óc anh có vấn đề trong chuyện này à. Gặp Thiếu Kiệt chứ nếu là em thì miễn bàn anh nghĩ cái gì trong đầu mình vậy hả.

Trịnh Hòa lúc này cũng nhăn nhó đáp lại lời của em gái mình. Hấn chỉ muốn cho mình có một thứ được gọi là bảo đảm. Học cao như Trịnh Chi chắc chắn phải hiểu được chứ làm sao lại mắng hấn nhưng người không biết gì.

- Cái này gọi là bảo đảm em hiểu không. Nếu mà việc thăng nhóc đó không giải quyết được thì sao. Lỡ như đụng phải người hấn không dàn xếp được. Vậy người đi tù là anh đấy. Nên làm cam kết. Mà em xem phải soạn cam kết dùm anh. Nếu không thì lỡ sau này xảy ra chuyện thì anh Thiệt thòi lớn.

Nghe được anh của mình nói như thế về Thiếu Kiệt Trịnh Chi càng nóng giận. Bởi trước cô còn không hiểu anh mình tại sao lại làm ra những vấn đề rắc rối phức tạp hơn trong vấn đề này. Vốn chỉ cần hấn gạt đầu là được giờ lại lôi thêm việc cam kết vào. Mà việc này hầu như không đâu ra đâu. Có làm cũng không lợi ích gì chỉ có tốn thêm thời gian.

- Anh đúng là đầu óc có vấn đề mà! Nội cái tội hôm nay của anh không là đã đủ ở trong nhà giam một thời gian rồi. Chuyện của em còn lớn hơn anh. Cậu ta nói bỏ qua là bỏ qua em còn làm việc đến tận bây giờ. Anh đầu óc có vấn đề gì không hả. Nếu không có cậu ta giờ mẹ với anh ra sao em còn chưa biết chứ bản thân em chắc chắn sẽ ngồi trong nhà giam không ít năm đâu. Đã thế công việc hiện tại tiền lương nơi ở. Anh đúng là hết thuốc chữa. So với những chuyện cậu ta làm cho nhà mình. Cho dù anh có khiên

lên tội danh cũng được có sao đâu. Tri ân không cần hỏi bào người ta là như vậy còn anh thì sao. Chỉ biết được lợi cho mình. Anh tự đi mà làm lấy cái giấy cam kết của anh.

Mắng cho anh mình một tràng dài những lời nói. Trịnh Chi đứng lên rời khỏi phòng để lại Trịnh Hòa đứng ngơ ngác. Những điều vừa rồi Trịnh Chi nói hẳn hoàn toàn không nghĩ đến. Việc làm của hắn là ấu trĩ đúng nghĩa. Những gì Thiếu Kiệt đã làm cho gia đình hắn từng cái từng cái đã không trả hết. Giờ hắn lại còn tính toán đến cả việc không bị liên quan khi có chuyện xảy ra đúng thật sự là hồ đồ mà.

Hắn bây giờ buộc phải suy nghĩ lại việc có nên làm tờ giấy cam kết kia hay không. Bởi những gì em hắn nói là hoàn toàn có thể. Không có Thiếu Kiệt bỏ qua cho Trịnh Chi với những gì cô làm có thể ở trong tù không ít năm và có thể còn bị giết người diệt khẩu. Hơn thế nữa hắn và mẹ mình cũng không đến thành phố này sống một cuộc sống khá hơn ngày xưa.

“Thật đúng là lấy bụng tiểu nhân đi đo lòng quân tử mà. Mặt mũi như thế này mà ở lại ăn tiệc cái gì đi về nhà kiếm bọn kia nói chuyện này cho chắc.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 636: Người Không Nổi Bật

Trịnh Hòa cũng không ở lại một chút nào hấn bước ra khỏi phòng khách bước về phía cổng rời đi không lời nói nào. Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Hấn biết Trịnh Hòa không phải không muốn ở lại nhưng ban đầu đi vào đây bị Khương Đào áp giải chắc chắn có một số người chú ý đến hấn. Giờ lại tham gia buổi tiệc này ngoài Trịnh Chi và Thiếu Kiệt thì cũng không ai biết. Nếu đứng đây nhìn người khác vui vẻ thay vì thế ra về làm chuyện có ít cho mình lại là cách tốt hơn.

Trịnh Chi cũng thấy anh mình rời đi. Nhưng những lời cần nói cô đã nói cũng không cần thiết phải giữ anh mình lại. Dù sao hấn muốn làm gì cô cũng không cản được.

Thiếu Kiệt nhìn Trịnh Chi đang đứng riêng một mình nhìn anh mình rời đi cũng bước lại gần nói với cô.

- Không cần lo anh cô cũng hiểu có những chuyện phải làm như thế nào. Dù sao thì anh ta cũng có đầu óc một tý không đến nỗi nào vẫn còn thay đổi một số lỗi lầm mà mình đã mắc phải. Để anh cô đi theo Phan Nguyệt làm việc cô cũng không phải lo lắng cho anh ta nữa chứ nếu cứ để như trước thế nào cũng xảy ra chuyện thôi.

Trịnh Chi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Cô biết hấn chỉ muốn tốt cho những người bên dưới mình. Và toàn tâm toàn ý làm việc cho hấn không bị phân tâm. Nên Thiếu Kiệt mới để cho những nhân viên của mình ở tại dãy phòng trọ bên nhà củ.

- Cậu không trách anh ấy là tôi mừng rồi. Nhưng mà việc đi theo Phan Nguyệt liệu rằng có nguy hiểm gì không hay là chỉ cần anh ta làm việc như cậu đã nói là được.

Thiếu Kiệt biết Trịnh Chi ngoài mặt là ủng hộ nhưng bên trong vẫn lo lắng cho anh mình đừng phải những chuyện không hay. Vì những đối tượng đối đầu với Thiếu Kiệt chỉ toàn là những người không đơn giản chút nào.

- Chị cứ yên tâm. Bọn họ càng làm lớn chuyện càng bình an. Chỉ cần mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát là được. Với lại nhóm người Hà Thúc vẫn ở bên đó. Muốn xảy ra chuyện với họ còn khó hơn kiếm tôi ở Lưu Minh này đây. Chưa kể chuyện này có người của Hà Thúc trong đó nữa mà chị không cần phải lo.

Thiếu Kiệt đảm bảo với Trịnh Chi cũng làm cho cô yên tâm hơn về công việc sắp tới của anh mình vì có đám người Hà Thúc tham gia vào nên chắc sẽ không xảy ra những chuyện nào ngoài ý muốn.

Hà Vi bây giờ mới bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt nhìn Trịnh Chi và Thiếu Kiệt hỏi.

- Chị với Thiếu Kiệt nói chuyện gì vậy?

- Có gì đâu nói công việc để Trình Hòa đi theo Phan Nguyệt làm việc thôi. Cũng xong rồi, mà anh thấy cái bàn hôm nay để ở phòng khách không hợp chút nào.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hà Vi thay cho Trịnh Chi khi cô chưa kịp lên tiếng nói gì. Hà Vi cũng không quan tâm lắm việc này chỉ gật gật đầu và không quan tâm lắm đến Trình Hòa là ai. Bây giờ cô mới liếc Thiếu Kiệt một cái nói ra lý do tại sao lại có cái bàn mới này trong phòng khách.

- Không phải không thích hợp mà chỉ là để tạm vài ngày. Ngày mai em cho người đến xây dựng một khu vực nối liền lại từ nhà để xe vào đến bên dưới nhà kho. Thứ nhất sau này bên đó sẽ làm phòng họp với mấy thứ khác của anh. Chứ cứ đem cuộc họp ra phòng khách nói cũng không ổn lắm.

Hà Vi nói ra mục đích của mình đang sắp xếp cho Thiếu Kiệt biết. Đó cũng là lý do vì sao hôm nay cô lại mang cái bàn lớn theo chuẩn quy cách của phòng hội họp về nhà.

- Áy! Em định sửa lại nhà lần nữa sao?

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ với quyết định của Hà Vi. Nếu trước đây thì có thể hẳn sẽ không quan tâm. Những vị trí sửa nhà để nối thông với phòng máy hiện tại của hẳn thì Thiếu Kiệt có chút lo lắng bởi việc thi công sẽ gây ra bụi và những thứ khác. Mà phòng máy vi tính chạy suốt giữ môi trường không bụi bẩn mới có thể có tính ổn định lâu dài.

- Ừ em cũng đã hỏi rồi. Việc thi công sẽ không đụng tới phòng máy khi nào mọi thứ xong hết thì bên thi công sẽ cắt tường từ trong phòng máy ra bên ngoài để khỏi bụi bay vào phòng máy của anh. Họ nói nếu mà bụi quá máy của anh hỏng người ta cũng không có tiền đền nữa thì mệt.

Hà Vi vừa nói vừa cười châm chọc Thiếu Kiệt. Vì khi cô gọi người đến xem để sửa chữa đã có nói qua với họ vấn đề máy móc của Thiếu Kiệt. Nên họ cũng đã có phương án khắc phục cho vấn đề này, Tường xây chỉ cần một bên hoàn thiện sau đó thi công như cách họ đã nói rồi làm lại thành một lối đi nguyên vẹn là không vấn đề gì.

- Ừ nếu thế thì anh nghĩ cũng không cần phải để cửa nhà kho mặt ngoài nữa xây tường lại là được. Không cần lo lắng lắm vấn đề máy móc. Hư thì sửa thôi không cần phải lo chủ yếu những thứ có thể thay được thì sẽ phải thay. Đồ tuy tốt nhưng vẫn phải có tuổi thọ nhất định của mình. Thôi về lại buổi tiệc cho mọi người thôi ăn xong anh còn làm một chút việc rồi đi ngủ là được.

Thiếu Kiệt thấy để lại cái cửa cứ đóng hoài cũng không có việc gì sử dụng mà hẳn lại phải chặn đầu chặn đuôi để không cho không khí của máy

lạnh tuần hoàn thoát ra ngoài. Việc làm này chỉ là lãng phí không cần thiết tài nguyên tự nhiên của quốc gia.

- Trịnh Chi khi nào anh của chị chuẩn bị xong thì nói anh ta để gặp tôi nhé. Công việc càng sớm triển khai càng tốt.

- Vâng tôi sẽ nói lại với anh ấy chuyện này. Dù sao cũng cảm ơn cậu.

Trịnh Chi quay lại buổi tiệc cùng với Hà Vi. Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này sau khi tìm hiểu những vấn đề cần thiết để thay thế vị trí của Phan Nguyệt cũng bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt hỏi.

- Sao rồi đã biết người nào sau lưng anh ta chưa Thiếu Kiệt.

- Ừ mà sao chú Khương Đào lại mang hấn ta tới đây vậy Thiếu Kiệt.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lần lượt hỏi Thiếu Kiệt về chuyện của Trịnh Hòa làm hấn cũng lắc đầu. Hà Vi vốn tưởng Trịnh Hòa là người nào đó mà Khương Đào đưa đến cho Thiếu Kiệt gặp mặt nên giờ nghe hai người hỏi về hấn cô cũng có chút tò mò.

- Ừa không phải Khương Đào dẫn anh ta đến để gặp Thiếu Kiệt sao? Mà hai người cũng biết anh ta à.

- Anh ta đến gặp Thiếu Kiệt. Hồi chiều hấn với một đám người nữa định chặn đường bọn mình. Nhưng bị Thiếu Kiệt đánh rồi giao cho Khương Đào. Minh tưởng là việc này có kết quả rồi nên chú ấy mới dẫn hấn về đây chứ?

Nhã Oanh bây giờ mới kể tóm tắt lại chuyện lúc chiều cho Hà Vi nghe. Thiếu Kiệt ở một bên thấy thế vội vàng chen vào nếu mấy cô nương này mà nói nữa thì không biết chuyện này sẽ đi đến đâu đây?

- Thật ra anh ta là người quen đây! Chi là chúng ta chưa gặp thôi. Anh ta tên Trịnh Hòa. Anh của Trịnh Chi. Vì đi làm ở thành phố không quen với việc ăn cắp giờ làm của một số người chủ mà lâm vào cảnh thất nghiệp. khó một nỗi là anh ta là nam nhân để cho em mình nuôi thì không được nên mới làm ra chuyện này thôi. Mọi người bỏ qua đi. Anh ấy cũng đã đưa thông tin người kia cho Khương Đào rồi. Sắp tới có một số việc anh cần Trịnh Hòa với người của anh ấy đây. Sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa.

Thiếu Kiệt để cho mấy cô nàng của mình hiểu việc làm của Trịnh Hòa chỉ là bắt đắc dĩ và hẳn không hoàn toàn muốn mình làm việc này. Cũng nói ra việc hẳn cần Trịnh Hòa trong một số việc của mình sắp tới.

Hà Vi nghe thế lắc đầu. Nhìn Thiếu Kiệt một chút rồi mới lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt sau này em nghĩ không nên làm như vậy nữa đâu. Không phải một lần mà mấy lần rồi. Những việc nhỏ như thế này không sao nhưng cứ dựa theo tính khí này của anh đối thủ lựa chọn để có người cài vào nội bộ cũng không ổn đâu. Cứ thấy chuyện nhỏ không sao. Anh lại hay trọng tình nghĩa dễ bị thiệt lắm.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng gật đầu lời của Hà Vi không phải không đúng. Từng chuyện hệ trọng xảy ra với Thiếu Kiệt cũng chỉ vì tính mềm lòng mới đầu là Trịnh Chi với bộ mã nguồn. Rồi đến Nhã Kỳ và hiện tại là Trịnh Hòa. Những việc như thế này cứ tiếp diễn thì không hay lắm.

- Được rồi anh biết các em lo lắng điều gì. Nhưng nếu không phải anh ta là anh của Trịnh Chi thì anh sẽ không bỏ qua. Với lại sử dụng anh ta để bảo vệ Phan Nguyệt ở Ngọc Châu là một cách tốt nhất. Anh ta chưa bao giờ xuất hiện trong vai trò nào. Hiện tại nếu anh để Vô Anh hoặc là người của Xuân Nghĩa Bang đi với Phan Nguyệt thì chắc chắn sẽ bại lộ việc anh đã thâm tóm thành công cái công ty thuốc lá của Diệp Nhi. Nên phải là một gương mặt chưa từng xuất hiện mới được.

Thiếu Kiệt giờ mới nói rõ tại sao hẳn chọn Trịnh Hòa cho công việc đi cùng với Phan Nguyệt mà không phải là những người khác. Vì Phan Nguyệt trước chỉ như một người điều hành kho vận. Bản thân cô có trong cuộc họp nhưng không tính là cao tầng.

Đến cả khi lựa chọn người cũng không ai nghĩ đến cô. Thì giờ đây cô xuất hiện nếu đi cùng người của một trong hai thế lực của Thiếu Kiệt thì rất có thể làm lộ mọi chuyện. Nhưng nếu đi cùng Trịnh Hòa thì lại là một chuyện khác.

Trịnh Hòa chưa từng xuất hiện. Có điều tra hẳn cũng không được gì. Còn nếu điều tra Phan Nguyệt thì lại chỉ có tên danh nghĩa một người quản lý cấp dưới bên công ty tin học.

Để điều tra ra Thiếu Kiệt có liên quan đến chuyện này trừ khi họ thật sự coi trọng đám người Phan Nguyệt còn nếu cứ âm thầm cho đến khi Cô ta làm xong hết mọi bước trừ tính thì lúc đó sẽ đạt được hiệu quả cao hơn sự mong đợi.

Suy nghĩ liền mạch những liên quan trong đó về việc Thiếu Kiệt cần doanh chính ngôn thuận thu tóm các vị trí cần thiết của công ty về mình đám người Ngọc Nhi, Nhã Oanh và Hà Vi lại thấy đây là một phương án không thể thay đổi được. Một người không nổi bật bên cạnh Thiếu Kiệt có tham gia họp thì chỉ ngồi bên ngoài. Nếu cứ âm thầm mà thâm nhập công ty thuốc lá thì lại hiệu quả hơn những người đang có mặt rất nhiều.

- Đôi khi làm người không nổi bật gì lại tốt lắm đấy! Không phải như anh hiện tại phải chú ý các thứ cần thiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 637: Phương Họa Song Hành

Đám người Hà Vi và Ngọc Nhi đều lắc đầu không chấp nhận việc Thiếu Kiệt hấn nói. Nếu Thiếu Kiệt nói hấn phải lo lắng thì không thể nào. Ngoài mặt tiếp xúc không ai biết hấn là chủ thật sự của các công ty trừ những người ở cao tầng biết việc này.

Bên ngoài nếu có tiếp xúc với những tầng lớp bên dưới thì đã có những người khác làm đại diện cho hấn. Để mà nói Thiếu Kiệt hấn lo lắng bị bại lộ thì mọi chuyện có vẻ phi lý trừ khi nào thật sự có đối thủ muốn nhắm vào hấn thì mới biết điều này.

- Thôi đi ông tướng anh mà lo lắng mới sợ đấy. Không ôm máy tính thì lại quay qua làm việc. ai nói anh lo lắng em thấy giống tình trạng đó mới sợ đấy.

Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt bĩu môi. Ai nói Thiếu Kiệt lo lắng những vấn đề khác thì chắc chắn cô không tin bởi vì việc Thiếu Kiệt hấn làm hết sức đơn giản. Không ai có thể nhận ra được nguy cơ nào tiềm ẩn trong việc hằng ngày của hấn.

- Em thì biết gì chứ. Hoạt động trí óc lúc nào cũng phải căng thẳng hết. Không tập trung một chút nó đứt dây một cái là lúc đó ba người nuôi anh luôn suốt đời.

Ba người nghe Thiếu Kiệt đáp lại một cách vui đùa cũng che miệng cười. lúc này Hà Vi mới có một chút thắc mắc hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh hôm nay giờ này cô chưa về nữa giờ mới chợt nhớ ra chiều đến giờ không gặp cô.

- Ừ nhắc mới nhớ. Giờ này mẹ anh vẫn chưa về thật. Chắc ở ngoài cửa hiệu có nhiều khách hoặc có việc gì đó đi em xem để lại những thứ cần thiết lát nữa mẹ anh về ăn.

Thiếu Kiệt giờ mới nhớ đến mẹ mình không có mặt ở đây. Dù sao thì mọi người ăn uống cũng phải để lại đồ ăn ngon cho mẹ mình. Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng rời đi.

- Mà em nghĩ anh cũng cần phải có người qua giúp cô đi chứ công việc ở cửa hàng nhiều như thế mà vài người thôi thì làm sao được.

Nhã Oanh thấy trước giờ mẹ Thiếu Kiệt quản lý cái cửa hàng lại không cần thêm người giúp đỡ gì chỉ có công ty của Thiếu Kiệt là thêm người còn ở bên đó hầu như là bất biến không có gì thay đổi.

- Không có đâu! Bên cửa hàng nhìn như thế nhưng nhiều người lắm. Không phải một mình cô đâu nào là mẹ mình với các dì bên đó. Máy chú cũng có phụ giúp không ít đâu. Nên Nhã Oanh khỏi lo

Hoàng Ngân bây giờ đi lại nghe được những gì mà Nhã Oanh nói cũng kể rõ tình hình của bên cửa hàng. Nhìn như thế như bên đó không ít người phụ giúp. Cô mấy lần đến cửa hàng mang tiếng là giúp đỡ nhưng cũng không phụ giúp được gì. Vì người quá đông mà cô cũng không quen việc cứ lóng ngóng không làm được gì.

- Hoàng Ngân nói đúng đấy bên cửa hàng không ít người hơn bên này đâu cái cửa hàng nhìn nhỏ nhưng nó có võ đay mẹ với các dì thay nhau quản lý. Nhìn như thế nhưng mà thời gian chiếm tỉ lệ nhất là cái việc mẹ với mấy dì đem cái tivi ra đó rảnh ngồi xem thôi.

Thiếu Kiệt quá hiểu công việc này. Đến thời gian rảnh rồi cũng không phải như nơi khác. Người nhiều năng suất hoạt động cũng nhanh hơn. Mẹ

hắn cũng không phải làm gì. Thông qua các phương diện kiểm toán hàng hóa và phần mềm hắn đã làm cho mẹ mình thì việc quản lý hàng hóa và tiền hàng không thể lọt đi đâu được.

Từ số lượng nhập hàng đến số lượng tồn còn lại sau mỗi ngày, chỉ cần nhập vào thuật toán trong phần mềm sẽ tự tính cái còn lại là điền giá cả nhập hàng và giá cả bán ra. Sau đó sẽ có được giá trị lợi nhuận trước khi nhập và tiền hàng cần phải thanh toán trừ ra bao nhiêu trong ngày.

Thiếu Kiệt đã cấp cho mẹ hắn một công cụ đơn giản nhất có thể để làm việc này. Hiện tại thì bà chỉ có việc ngồi thu tiền hoặc kiểm toán. Thời điểm này cũng không phải như đợt tết khách đông lộn xộn bởi cách hàng hóa nhập về liên tục.

- Anh Nghĩ chắc mẹ đang bận gì đó thôi. Cứ để lại đồ ăn cho mẹ tôi anh hỏi là được rồi. Giờ thì mọi người dùng buổi tối xong đi rồi tính. Với lại mẹ anh cũng cần có chút tự do. Nếu kiểm soát thì không ổn tí nào.

Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao mẹ mình về trễ nhưng mà hắn thấy bà nên có tự do riêng của bà kiếp trước hắn không quản được thì kiếp này cũng không cần phải quản chi cho mệt những vấn đề này.

Hà Vi cũng không thắc mắc lắm vấn đề mẹ con Thiếu Kiệt. Bà thấy mẹ hắn đôi khi rất bình thường nhưng đôi khi thật không hiểu nổi. Ai nghĩ được một người tưởng chừng như bình thường không có chút vấn đề gì lại tràn ngập những điều thần bí. Nếu cô không biết chắc chắn sẽ nghĩ Hoàng Lâm Nhu giống như những người bình thường khác.

Tại một căn nhà trong Lưu Minh. Nơi đây cửa đóng kín. Bên ngoài được bao quanh bởi những chiếc ô tô có người canh giữ. Ngôi nhà nằm biệt lập ở một khu vực thưa thớt người. Dường như bao quanh căn nhà chỉ vón vện là một đồng cỏ lau cao quá nửa người.

Trong vị trí phòng khách có thể nhìn thẳng ra cửa bên ngoài. Một bộ bàn ghế xưa cũ khá đẹp vẫn giữ vững được theo thời gian. Chân bàn và chân ghế được làm bằng sắt được sơn một màu sơn chống sét. Trên bàn đặt một trái dừa với những tách trà xung quanh.

Một khay nhựa đựng ly uống trà và một cái bình thủy giữ nóng được đặt bên dưới chân bàn. Ánh sáng của đèn điện được thay bằng ánh nến đặc ở bốn góc. Những cây nến được đặt trong một cái chén. Ánh sáng lập lòe chỉ có thể nhìn được một chút từng người có mặt trong phòng.

Bảy người ngồi xung quanh cái bàn trên những cái ghế nệm được bọc sơ sài. nó được thiết kế đơn giản đến mức cần thiết. hai tay vịn bằng sắt. cũng là chân ghế được làm với kiểu hình dáng chữ u quay xuống đất.

Bảy người ở đây. Nam có nữ có Hoàng Lâm Nhu lúc này đang ngồi đối diện ra bên ngoài cửa. Bà có thể quan sát hết thấy những người xung quanh. Trên khuôn mặt của mọi người ở đây đều mang một cái mặt nạ tượng trưng cho thân phận mình trong tổ chức.

Toàn bộ mọi người Hoàng Lâm Nhu đều biết mặt và danh tính thật sự. Riêng chỉ có họ là không hề biết mặt lẫn nhau. Như thế mới bảo toàn thân phận thật sự cho mọi người. Bà nhìn qua mọi người một lần nữa rồi mới lên tiếng nói.

- Việc lần này chúng ta thấy được. có nhiều thứ tưởng chừng như không thể nhưng lại có thể làm được. Trước giờ Hắc Long hẳn làm gì mọi người đều biết chuyện đi qua thu dọn lại những thứ hẳn gây ra cũng mất thời gian của chúng ta. Cũng may là phát hiện sớm nếu không chúng ta thật sự trở tay không kịp với chuyện này. Bởi thế hôm nay tôi triệu tập mọi người ở đây.

Một người bên cạnh Hoàng Lâm Nhu lúc này mới lên tiếng. Hắn cũng đã biết chuyện gì những ngày gần đây các thế lực không hề yên lặng mà nó

sao trộn trên khắp các tầng lớp. Việc Thiếu Kiệt vừa làm ra thật sự khiến nhiều người không lường trước được.

- Việc lần này Thiếu Chủ làm quả thật có nhiều cái thật sự gấp rút. Bộ cục của chúng ta trong nước chưa thành hình. Nếu như lần này không phải vì chừa một đường lui cho mình chắc chắn sẽ có những thứ không thể cứu vãn được.

- Đúng Đây! Tôi nói chị có thể nào cảnh báo những lúc cần thiết hay không! Thiếu Chủ ra tay bất chợt như thế này chúng tôi không có tin tức dù là đề phòng những cũng không thể nào phòng hết được. Thế lực đang xây dựng không khéo lại phải làm lại từ đầu.

Một người cũng đồng ý với ý kiến của người kia vừa mới đưa ra. Nhìn qua lớp mặt nạ thấy hẳn tổn hại trong việc lần này không ít chắc hẳn thế lực của hắn cắm vào trong lòng của nhóm người Diệp gia và Ngô gia khá nhiều.

- Việc lần này Thiếu Kiệt nó tự chủ trương. Với mọi người phải hiểu để đoán được tâm ý của nó rất khó. Tuy lần này thật sự có thiệt hại. Nhưng mà cũng là cơ hội. Nếu Ngô Diệp hai nhà không đến mức như thế này thì mọi người nghĩ xem. Tất cả những người của chúng ta bên dưới có thể trở mình sao. Quan trọng nhất là lần này ra tay sát phạt như thế chắc chắn sẽ để lại mối nguy hiểm sau này. Mọi người cố gắng đề việc này xuống đến mức thấp nhất có thể là được.

Hoàng Lâm Nhu nói ra những suy tính của mình cho mọi người trong phòng nghe thấy. Những người ở đây cũng gật đầu điều Hoàng Lâm Nhu nói không phải không sai. Việc đột kích bất ngờ của Thiếu Kiệt tuy gây thiệt hại không ít cho họ nhưng cũng được nhiều lợi ích. Cái này đúng với câu phước họa song hành mà người xưa hay nói.

- Hiện tại tất cả các thế lực cần thiết thì cứ án binh bất động. Theo như thông tin nội bộ. Việc lần này để bên dưới tự lựa chọn thật chất chỉ là một màn để thanh trừ hết những thế lực còn sót. Nên mọi người phải thật bình tĩnh đừng vội cho người bên dưới mình phát triển thế lực.

Một người nghe Hoàng Lâm Nhu nói thế cũng vội lên tiếng hỏi lại bà. Bởi vì những tin tức này chưa được công khai nên mới dẫn đến việc hấn đang cho người bên dưới hoạt động một ít.

- Chính xác. Đây là việc mà Hà Thúc và những người kia đã nghĩ ra. Mọi người cẩn thận những việc sắp tới. Còn một số việc nữa phát sinh. Hai cái Lão già Ngô Diệp thoát được cũng là một việc Nguy Hiểm cho người đi tìm họ đi Cho người của mình chú ý một chút hai lão này cũng ranh ma không kém đâu.

Hoàng Lâm Nhu nhắc nhở mọi người một chút chú ý tình hình của hai người Ngô Diệp đã chạy thoát làm mọi người cũng trầm mặt một chút. Hai lão già này đúng là họ cần phải có một phương án chắc chắn. Nếu không lại dễ như đám người Hà Thúc. Hai người lại chạy thoát khỏi họ thì không thể nào mà có thể ăn ngon ngủ yên được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 638: Dàn Xếp Đấu Giá

Căn phòng lúc này trầm mặc lại một chút bởi không ai biết hiện tại hai người kia đang ở đâu. sự ranh mãnh của hai người đã không còn nằm trong phạm vi thông thường nữa rồi. Nhưng lúc này Hoàng Lâm Nhu mới lên tiếng đem không khí của cuộc họp này kéo về lại với sự vốn có của nó.

- Hiện tại thẳng thóc Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ làm gì đó nhưng chưa biết được là việc gì. Nó sẽ muốn yên ổn một thời gian. Ở đây tôi sẽ kiểm chế Thiếu Kiệt lại trong vòng hai năm mấy người trong vòng hai năm này phải phát triển đội ngũ cần thiết nhất có thể nếu không mọi chuyện sẽ chậm hơn bước chân của nó rất nhiều.

Một người bên cạnh Hoàng Lâm Nhu mới vội lên tiếng hẳn thấy chuyện này khó khăn rất lớn vừa không thể nào triển khai kế hoạch phân bổ người bên dưới nhanh chóng vừa không nắm bắt được hướng đi của Thiếu Kiệt.

- Chuyện này khó. Việc áp chế cậu ta như thế nào mới là điều quan trọng. Trong khoảng thời gian vừa qua cậu ấy có những biểu hiện hơn người quá nhiều. Đối thủ trong nước đã tìm ẩn như thế còn ở bên ngoài quốc gia cũng đã có không ít hơn một người. Việc làm sao để cậu ta ẩn mình mới là điều trọng yếu đây.

- Đúng vậy! Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi thiếu chủ thay đổi một cách chóng mặt những tính toán cho tình trạng xấu nhất và tình trạng phát triển nhất cũng không theo kịp.

Những người bên cạnh cũng gật đầu. Điều này không ai trách được ai có thể ngờ được trong vài tháng Thiếu Kiệt lại có thể có một sự thay đổi một cách chóng mặt. Để cả Hoàng Lâm Nhu cũng phải thừa nhận Thiếu Kiệt hiện tại cũng không như bà nghĩ lúc đầu nữa.

- Điều này tôi cũng không dám chắc. Bởi nếu trước đây thì tôi có thể nói được những bước phát triển tiếp theo của Thiếu Kiệt như thế nào thì hiện tại đến tôi cũng rất mơ hồ. Bởi Thiếu Kiệt thằng nhóc này không theo lẽ thường tính toán.

Một người trong nhóm người ở đây mới trầm giọng lên tiếng nói để mọi người nghe thấy. Có thể nhận ra được đây là giọng của Tăng Anh Hùng nếu như họ có tiếp xúc với khuôn mặt thật sự của ông ở ngoài.

- Tôi nghĩ việc này có ảnh hưởng bởi Thiếu Kiệt đi một con đường mà chúng ta không hề biết. Ai cũng hiểu hiện tại vấn đề phát triển thường theo phổ thông từng cấp bậc vốn có. Nhưng mọi thứ thằng nhóc kiếm được cho tới hiện tại mọi thứ đều tồn tại một thứ không thể thiếu. Chúng ta đã quá xem thường cái công nghệ này dù nó phát triển nhưng tôi vẫn không ngờ nó có thể đem một người không có gì phát triển đến hiện tại. Đó là internet! Tôi đang tự hỏi có phải chúng ta quá lạc hậu rồi không đây.

Lời của Tăng Anh Hùng làm mọi người sửng sốt. Bởi đứng ở vị trí của đám người hẳn trước đây nếu có người nào nói lạc hậu có thể bị mắng không còn mặt mũi. Nhưng hiện tại Tăng Anh Hùng nói ra điều này làm đám người họ phải suy nghĩ rất nhiều.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng trầm mặc không ít. Ngay từ đầu những thứ Thiếu Kiệt có chỉ làm một món tiền ít ỏi hẳn đi từ việc bán linh kiện máy tính tự viết ra cho mình mã nguồn sản giao dịch vàng giờ đây triển khai những thứ khác đều thông qua internet chỉ có hai cái mô hình cố định là hình thức kinh doanh thông thường. Còn hầu như những thứ khác đều có sự tham gia hoặc liên quan đến công nghệ này.

- Nhưng mà nói thì nói. Tôi hỏi thật chị nhé Hoàng Lâm Nhu. Thiếu Kiệt cậu ta làm sao biết được những thứ này mà phát triển những gì cần thiết. Tôi cũng đã nhìn qua một chút những nhân viên thiết kế một trang

web đơn giản nhất có thể gồm những ký tự không thể hiểu nổi vậy thằng nhóc Thiếu Kiệt làm sao biết điều này lại còn có thể làm đẹp hơn những thứ mà nhân viên bên dưới chúng tôi làm nữa. Nếu nói nó hiểu biết thì ở đâu thằng nhóc hiểu ra những vấn đề này?

Lời nói của người ngồi bên cạnh Tăng Anh Hùng làm mọi người gật đầu. Những gì Thiếu Kiệt làm hiện tại nằm ngoài nhận thức của họ. Không ít hơn vài lần họ đã tự hỏi làm thế nào và nhờ nhân viên cấp dưới mình giải thích nhưng với những ngôn ngữ viết mã như thế này họ hoàn toàn không hiểu được.

- Tôi nói mấy người không tin đến tôi còn không biết được nó tại sao biết những việc này. Trước đây chưa thay đổi. Việc của nó là tụ tập bạn bè sau giờ học về quăng cặp một cái là ra tiệm nét. Ngồi đã có lần tôi nói với nó chuyên cả hộ khẩu ra ngoài đó. Nhưng nó chỉ đáp lại một nụ cười nói ra ngoài đó học. Tôi không hiểu học cái gì khi mà mỗi lần tôi ra đến đó là thấy nó ngồi chơi game.

Lời của Hoàng Lâm Nhu khiến một đám người như chết lặng. Cho đến giờ việc mà Thiếu Kiệt thay đổi họ vẫn không hiểu được lý do làm sao. Nhưng chắc chắn Thiếu Kiệt phải có vấn đề gì để tin chắc rằng mình sẽ thành công. Hoàng Lâm Nhu hiểu rõ việc này bởi Thiếu Kiệt hẳn từ khi thay đổi lần đầu tiên nói chuyện với bà cho tới nay. Không có việc gì hẳn không nắm chắc mà lại đi làm.

- Chuyện này tôi sẽ tìm cách hỏi nó xem sao! Còn vấn đề sắp tới mọi phương án như thế nào mọi người chắc hẳn đã biết đi, Vấn chúng ta sẽ từ từ triển khai cho Thiếu Kiệt phát triển hiện tại thì chúng ta phải bước tiếp một bước đi trước hơn thằng nhóc một bước. Mọi người thử suy nghĩ xem thằng nhóc nó sẽ làm gì tiếp theo.

Hoàng Lâm Nhu đặc ra câu hỏi cho mọi người trong khi đó. Những người khác đang suy nghĩ thì ngay từ đầu có một người im lặng thật lâu rồi mới lên tiếng. Người này cất tiếng nói đủ để cho thấy sau lớp mặt nạ kia là một người không lớn tuổi. Và giọng nói không phải của một thanh niên nên có.

- Việc này chắc chắn sẽ triển khai hình thức thu tóm cổ phần cần thiết của công ty thuốc là đi. Hiện tại Diệp Nhi chết. Mọi cổ phần đang trong tay bà ta. Nếu có thể thì sẽ phải là một hồi tranh đấu đẫm máu để giành lấy món lợi này. Mà chắc chắn Lâm gia phải bỏ ra một cái giá lớn để đấu thầu. cháu thấy dựa theo việc này là một cách tốt nhất.

Người này nhìn Hoàng Lâm Nhu nói ra ý kiến của mình trong khi đó những người ở đây đều im lặng. Tăng Anh Hùng bây giờ mới biết mình quên nói cho Hoàng Lâm Nhu vấn đề quan trọng của Thiếu Kiệt trong chuyện này nên vội lên tiếng.

- Việc này không thể. Bởi tất cả cổ phần hiện tại của Diệp Nhi đang nằm trong tay Thiếu Kiệt. Và làm cách nào cậu ta có toàn bộ số cổ phần này thì mọi người có hỏi tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết là cậu ta đã nói để cho Lưu Hoan chiếm lấy ba mươi phần trăm sau khi mọi thứ đã xong.

- Cái gì! Như vậy làm sao được. Thằng nhóc nó nắm giữ cổ phần lúc nào?

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng giật mình khi nghe Tăng Anh Hùng nói ra việc vừa rồi. Bởi vì số tiền để nắm giữ cổ phần này không ít lại xuất phát từ tay của Diệp Nhi thì bà hoàn toàn không thể nào biết được thằng con mình đã làm gì?

- Việc này tôi không biết! Chị chắc chắn phải hỏi Thiếu Kiệt mới rõ được. Cũng trong ngày hôm đó Ngô Kỳ chết chuyện đến hiện tại chỉ có vài

người cao tăng hiểu được bên trong là vấn đề gì,

Nghe Thấy Tăng Anh Hùng nói như thế thì người bên cạnh Hoàng Lâm Nhu mỉm cười lên tiếng hỏi.

- Như thế có phải là những công ty khác được Lưu Chính tiến hành đàm phán để đem lên làm đấu giá?

- Đúng vậy Lưu Chính được lệnh đem các công ty con khác của Diệp Nhi thu vào để đổi lấy ba mươi phần trăm cổ phần không để cho đám người của Lâm gia có thể nói được điều gì. Việc này trước mắt là như thế nhưng chắc chắn Lưu Chính phải đến đây để gặp Thiếu Kiệt bàn bạc điều kiện cụ thể.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng trầm mặc một lúc việc hiện tại nếu nói Thiếu Kiệt làm cách nào để có thể một mình ôm trọn được toàn bộ cổ phần của Diệp Nhi càng làm cho bà thắc mắc. Nếu như là một công ty khác một người khác có thể nói được Thiếu Kiệt đã thương lượng như thế nào.

Nhưng mà đây lại là Diệp Nhi và hơn thế nữa Thiếu Kiệt hẳn hiểu rõ ba mươi phần trăm cổ phần thuộc vào nguồn thu như thế nào. mà đưa ra ba mươi phần trăm như thế này khác nào đưa đi nguồn lợi của mình. Chắc chắn Thiếu Kiệt phải có việc gì đó có lợi trong chuyện này hẳn mới làm như thế.

- Hiện tại chưa biết tình hình sẽ như thế nào nhưng mà việc đám người Hà Thúc đã làm như thế thì chắc chắn sẽ dẫn đến sự chú ý của Lâm gia. Như thế chắc chắn Lâm gia cũng biết công ty thuốc lá có vấn đề. Trước mắt chúng ta sẽ thay đổi phương án. Lâm gia chắc chắn sẽ dốc hết túi để nhai cho được công ty thuốc lá. Như thế trong buổi đấu giá đừng lộ ra công ty nào sẽ được đấu giá. Như thế để cho Lâm gia tưởng công ty đó làm áp trực ở cuối họ sẽ không phí tiền cho những cái bên dưới.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới đưa ra nhận định của mình trong việc này. Nếu như Thiếu Kiệt đã làm như thế bà còn không biết ý định của hắn là như thế nào thì làm sao được. Việc này có thể nói thao tác phía sau để cho Lâm gia không được lợi.

- Trong việc bố cục lần này để cho người bên Lâm gia đặc chi đối với những công ty nào Thiếu Kiệt không thấy hứng thú thì bằng mọi giá để cho Lâm gia ra tiền càng nhiều càng tốt. Trong buổi đấu giá sắp xếp thật cẩn thận chuyện này mọi người ngồi ở đây tôi nghĩ chắc việc làm này không khó đi.

Nhìn qua những người trong phòng nói ra những ý kiến của mình. Hoàng Lâm Nhu muốn thuận nước đẩy thuyền để Lâm Gia bị buộc phải đấu giá món hàng không lợi nhuận đem về thua lỗ.

Muốn đánh sập một đối tượng nào đó điều đầu tiên là đánh vào kinh tế trước sau đó đánh vào nội bộ. Kế sách này trước này luôn thường thấy và điều kiện thành công hiệu quả của nó là không thể bàn cãi. Có mặt ở đây những người có thể nói họ không ít kinh nghiệm trong lĩnh vực đấu đá này. Ý Kiến của Hoàng Lâm Nhu đưa ra hoàn toàn phù hợp với điều kiện cần thiết của họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 639: Tử Phượng

Ngay bây giờ Tăng Anh Hùng mới vội lên tiếng nói với mọi người. Bởi hẳn hiểu. Không phải đơn giản mà cứ nói điều này ra Thiếu Kiệt sẽ nói ngay cái công ty mà mình muốn cho Hoàng Lâm Nhu biết. Việc này cần phải thăm dò thật cẩn thận nếu không thì việc này rất dễ làm Thiếu Kiệt nghi ngờ và để ý đến những người tham gia thầu.

- Việc này phải thật khéo léo nếu không với những gì Thiếu Kiệt cậu ấy muốn biết sợ chúng ta sẽ bại lộ ích nhiều. Cái không hiểu nhất là không biết đằng sau cậu ta có ai hay thế lực nào khác không? Vì với những gì thay đổi cực lớn trong một thời gian ngắn, mọi bước đi đều như biết trước tình hình thậm chí còn đem tới nhiều bất ngờ cho mọi người. Tôi nghĩ rằng phải có một nhóm người nào đó phía sau Thiếu Kiệt hoặc là nếu cậu ta trước giờ đều như thế thì tại sao đến bây giờ mới bộc lộ.

Lời của Tăng Anh Hùng hiện tại làm mọi người đều phải suy nghĩ. Vì một người không thể nào thay đổi trong một sớm một chiều hơn nữa. Nếu Thiếu Kiệt ẩn nhẫn đợi thời cơ thì phải có chút gì đó lộ ra đằng này hẳn không có biểu hiện gì nổi trội. Đến mức Hoàng Lâm Nhu đã từng phải đề xuất ý kiến chuẩn bị phương án dự phòng thay thế.

- Việc này đúng là có vấn đề đấy. Nếu thế lực nào khác thì vấn đề này hơi nghiêm trọng bản thân chúng ta không biết đối phương với mục đích gì. Thiếu Chủ thì chỉ ở tuổi vị thành niên. Cậu ta làm sao hiểu hết được những loại mã nguồn khó hiểu kia là một vấn đề. Cậu ta học tư đâu và ai là người dạy cách cậu ta làm việc và hoạt động với những thứ này cũng là vấn đề đáng phải tìm hiểu đấy.

Một người nhìn Hoàng Lâm Nhu mới nói ra những gì mình suy nghĩ. Hoàng Lâm Nhu cũng trầm mặc một lúc rồi mới đáp lại với mọi người.

- Trước này điều này không phải tôi không nhận ra dù chú ý đến những gì thằng nhóc nói. Ngay lúc đầu tôi cũng có cảm giác này nhưng qua một đợt điều tra sơ bộ thì thấy có vẻ như không phải vậy. Trước đây khi khởi nghiệp nó nói với tôi là được đi Ngọc Châu với vài người bạn. Và cũng từ sau chuyện đó nó buôn lậu linh kiện máy tính rồi phát triển đến hiện tại. Hầu như không thấy có người nào dính dáng trực tiếp đến sự điều hành này.

Tăng Anh Hùng cũng biết cả quá trình này như thế nào. Nếu như nói việc này hẳn không biết thì chắc chắn không thể. Bởi Lưu Hoan xem như việc gặp Thiếu Kiệt lần đó là một việc đáng tự hào. Khi mà lần đó chỉ đưa tay giúp đỡ một chút lại thu được điều to lớn hơn về sau.

- Nếu như thế thì đúng thật chuyện này quá khó hiểu. Trên cùng một chuyến đi Thiếu Kiệt lại có cơ may gặp phải bố con Lưu Hoan hơn nữa được họ giúp đỡ một chút lại có thể thay đổi đến như vậy. Nếu nói đây là một sự may mắn thì tôi nghĩ chỉ một may mắn cũng có thể thay đổi được một cuộc sống đầy những điều không thể nghĩ đến.

Cảm thán trước những gì Thiếu Kiệt đã trải qua. Tăng Anh Hùng không cầm lại được phải thấy được sự may mắn của Thiếu Kiệt là một điều gì đó không thể giải thích được.

Cô bé bên cạnh Hoàng Lâm Nhu lúc này suy nghĩ điều gì đó mới vội vàng hỏi Tăng Anh Hùng.

- Khoan! Nếu nói việc Thiếu Kiệt gặp hai bố con Lưu Hoàn là việc tình cờ thì không có gì nhưng nếu như có một cuộc chuẩn bị trước cho buổi gặp mặt này thì sao? Như thế thì với những gì được sắp đặt sẵn thì việc Thiếu Kiệt nhận được sự hỗ trợ của hai bố con thì nằm trong việc có tính toán rồi.

Ý Kiến của cô vừa nói ra làm mọi người nhìn về Tăng Anh Hùng vì nếu những việc này cô bé có thể nghĩ đến được thì chắc chắn Tăng Anh Hùng

cũng có thể. Hẳn chắc chắn đã tìm hiểu mới nói đây là một sự may mắn nếu không hẳn sẽ không nói như thế với việc bất bình thường này.

- Không phải tôi không hỏi. Lưu Chính nói hôm đó Lưu Hoan bỗng nhiên rảnh rỗi không có việc gì làm muốn đi giải khuây đầu đó mà không ồn ào nên hai người mới đi nhà nghỉ dưỡng với một mặt khác là Lưu Hoàn muốn xem đời sống của người dân thế nào mới biến thành cục diện như thế. Nếu không thì việc này tôi phải nói là có sắp xếp. Chuyến đi bất ngờ tự quyết định không phải đã lên kế hoạch.

Lời của Tăng Anh Hùng đã nói rõ ràng những gì ngày hôm đó Thiếu Kiệt làm là hoàn toàn tự nhiên và không có một sự can thiệp của người nào hay một thế lực nào.

- Nhưng tính ra thì số vốn của Thiếu Kiệt có được chỉ là những món tiền để dành như thế thì đến ngày hôm nay số tiền phát sinh. Lớn hơn rất nhiều số tiền bán đầu gấp nhiều lần nhưng tất cả nó xuất phát từ đâu và chỉ với internet con số này phát sinh một cách chóng mặt như thế thì chỉ sợ sau này phát sinh biến cố thôi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu. Điều Tăng Anh Hùng nói không phải là không có khả năng. Quá nổi bật cũng không phải là tốt hiện tại các thứ phương diện mọi mặt Thiếu Kiệt quá nổi bật. Điều này dễ dẫn đến nhiều vấn đề phiền hà điển hình hẳn giờ cũng không phiền phức cần phải có.

- Việc này thì tôi sẽ cân nhắc. Nhưng việc đó đã qua thì chúng ta có đoán già đoán non cũng như thế. Trước mắt đã biết được hướng đi của thằng nhóc là gì? Chắc chắn chuyện này phải thu xếp thật kỹ. Chuyện lấy thông tin của những công ty thằng nhóc nhắm vào sẽ được thông bao sau.

Bây giờ có một người im lặng từ lúc đầu đến giờ mới lên tiếng nói. Bởi ánh mắt nhìn về người ngồi cạnh Hoàng Lâm Nhu không ít.

- Thật tình bấy lâu này không họp. Hiện tại họp chỉ với những nội dung có thể bàn bạc thông qua các đường liên lạc hoặc chị có thể ra lệnh trực tiếp tại sao lại gọi mọi người tập trung lại chỗ này. Việc này có thể làm bại lộ thân phận của mọi người không ít chị đã có thể nghĩ đến điều này chưa.

Mọi người nghe hẳn nói như thế thì cũng gật đầu cả Tăng Anh Hùng cũng thấy điều này hoàn toàn có thể. Với cấp bậc những người này sắp xếp một buổi gặp như thế này phải hoàn toàn không để người khác biết và phải trùng tất cả gặp nhau tại một chỗ để làm cho người khác chú ý.

- Tôi thấy đúng đấy! Trước giờ không họp bàn! Hiện tại lại đi họp bàn như thế này liệu có ổn hay không nếu có điều gì cần thiết thì có thể đưa chỉ thị cần thiết làm gì với cuộc họp như thế này.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Tăng Anh Hùng nói vậy cũng gật đầu trước giờ bà không họp nhưng hôm nay hoàn cảnh thay đổi vì có sự điều hành từ bố của cô và cả Hoàng Lâm Nhu cũng thấy điều này cần thiết.

- Tôi Nghĩ chắc mọi người đều hiểu rồi đi. Hiện tại Tử Phụng sẽ không ở nga nữa mà sẽ về Ngọc Châu. Cô sẽ trở lại với thân phận bình thường của mình để chuẩn bị cho hai năm sắp tới. Tôi nghĩ với những gì Thiếu Kiệt biết chắc mọi người cũng hiểu nếu không có một thân phận hoàn chỉnh và không thể nghi ngờ gì thì Chắc chắn rất khó để tiếp cận thằng nhóc. Còn những việc sắp xếp ra sao thì sau buổi này hồ sơ thân phận của Tử Phụng sẽ được gửi về.

Một đám người trong phòng nhìn nhau! Việc này giải thích tại sao hôm nay lại có mặt cô ta ở đây. Cũng đã nói rõ ràng sáng tỏ việc để chuẩn bị bước trước một bước phòng ngừa sự phát triển của Thiếu Kiệt.

Tăng Anh Hùng bây giờ nhíu mày một chút. Vì hiện tại bên cạnh Thiếu Kiệt đã có ba cô nàng mỗi người một công việc. Hiệu quả của ba người cũng đã được thấy rõ. Nhìn bố cục trước mắt có thể thấy Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mình nghĩ ngợi sau một hồi loạn chiến với Ngô gia và Diệp Gia. Chỉ cần bên người họ làm cho Lâm gia bị thua trong cuộc đấu giá này là Thiếu Kiệt hẳn có thể không cần phải lo lắng đến sự phát triển của Lâm gia những năm tiếp theo.

- Có quá nhiều không khi bên cạnh thằng nhóc đã có cả ba người trong đó có cả Lam Phượng sau này ở Ngọc Châu lại có cả ba người nữa điều này phù hợp hay không. Với những gì hiện tại thì quá nhiều rồi.

Cô bé bên cạnh Hoàng Lâm Nhu nghe Tăng Anh Hùng nói thế cũng mỉm cười một cái đáp lại lời của hắn.

- Đúng là mọi người thấy giờ tôi trở về cũng không có việc gì. Nhưng mọi người đừng quên ở bên ngoài quốc gia Thiếu Kiệt còn có những mối nguy hiểm khác nữa. Tuy hiện tại cậu ấy nắm giữ tam giác vàng. Và đang đào tạo thế lực cho mình đi. Nhưng liệu để đối phó thế lực kia như thế có đủ hay không?

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng gật đầu. Dựa theo những gì đã xảy ra ở nhà Thiếu Kiệt đã bắt đầu đụng độ với Hội Tam Điểm tuy hiện tại mọi thứ vẫn chưa xuất hiện biến cố nhưng không thể biết được sắp tới sẽ xuất hiện những gì.

- Bên Quân khu Huyết Long Hai đã yêu cầu việc này nên chúng ta sẽ cố gắng đào tạo thế lực và cho Thiếu Kiệt tiếp nhận dần các quân đoàn. Nếu không sau này thua thiệt nhất là đợi đến khi đụng chuyện Thiếu Kiệt mới nắm giữ quân đoàn thì sợ rằng lúc đó đã muộn. Nên các chiến dịch ở taliban và irac se để cắm chân lại sự bành trướng của thế lực kia để cho thằng nhóc có thêm thời gian chuẩn bị.

Im lặng. Căn Phòng bây giờ không một tiếng động vang lên bởi nắm trong tay của Thiếu Kiệt không phải là tình hình thông thường nữa mà sau này hẳn phải đối phó với một thế lực lớn hơn trong phạm vi quốc nội rất nhiều.

- Nếu việc này đã được cấp trên cho phép thì chúng tôi sẽ tận lực với những gì mình đang có. Chỉ sợ là thời gian không đợi được nếu như chúng ta không chế được một chút kinh tế thì họa may có thể làm điều này nhưng mà đồng euro hiện tại không đạt được thành quả như mong muốn cho lắm. Nếu thật sự có thể đánh sâu vào tài chính của quốc gia kia thì hoàn toàn có thể kéo dài thời gian được.

Người ngồi cạnh Tăng Anh Hùng hiện tại nói lên suy nghĩ của mình trong tình hình này. Những gì thay đổi trong vài năm qua cũng làm cho mọi người thấy được nếu tình hình cứ tiếp diễn như thế này thì rất có thể sẽ không đạt được những gì mà họ đã hoạch định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 640: Âm Thầm Về Nước

Hoàng Lâm Nhu thấy mọi người trầm mặc như thể hiện tại mới vội lên tiếng. Bà thấy được nếu càng bàn sâu vào vấn đề nhất định sẽ không thể giải quyết trong một sớm một chiều mà việc Thiếu Kiệt làm có quá nhiều thứ có thể đem ra bình luận.

- Thôi tất cả giải tán nếu mọi người đã nói sau này không cần tụ họp nữa thì không cần. Hôm nay như thế là đã quá đủ rồi còn những vấn đề phát sinh sau này thì tôi sẽ ra lệnh lúc đó đừng nói tại sao không bàn bạc lại quyết định.

- Tôi thấy không cần đầu ý kiến của chị hiện tại là cao nhất rồi. Dù sao thì chúng tôi với võ bộc bên ngoài cũng không thuận tiện như chị. Có vấn đề gì thì chị báo với lại bên nội bộ cho mọi người chúng tôi biết là được. Nhưng mà nay tôi nói này mai một cũng đừng gặp nhau dưới cái lớp mặt nạ này nữa đi. Mọi người ai mà không biết thân phận của từng người lúc này nếu có người lạ thì không nói chỉ toàn người quen. Thôi tôi về Ngọc Châu gấp đây.

Tăng Anh Hùng nói ra suy nghĩ của mình rồi đứng lên rời khỏi phòng vừa đi hắt vừa gỡ xuống lớp mặt nạ của mình. Đám người còn lại cũng đi theo sau. Vừa đi vừa làm động tác giống như Tăng Anh Hùng đem mặt nạ của mình tháo xuống.

Họ hiểu tất cả chỉ muốn bảo toàn danh tính lẫn nhau nhưng ở địa vị của bọn hắt thì việc này cũng không có ý nghĩa lắm khi mà họ có thể thông qua chính giọng nói của mình nhận diện người kia là ai.

Ợi cho mọi người lúc này đã rời đi hết rồi thì chỉ còn lại hai người đó là Hoàng Lâm Nhu với lại người ngồi kế bên bà. Bây giờ người này mới vội

mở ra chiếc mặt nạ của mình. Mái tóc dài được xỏ ra một khuôn mặt xinh đẹp đôi mắt sáng có thần của một cô gái rất hiếm có nhưng hơn cạnh đó khuôn mặt góc cạnh và đôi môi mỏng manh cái mũi cao.

- Công nhận mang cái mặt nạ này nóng thật! Cô đạo này anh Kiệt sao rồi?

Vừa sờ mặt nạ ra thì cô nàng đã hỏi Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu chỉ mỉm cười. Xoa đầu cô gái nói một giọng điệu hòa nhã vui vẻ.

- Nó thì con phải lo nữa sao! Công nhận con lớn cũng nhanh lắm nhưng không biết có giống với những gì mà cô đã được báo cáo không đây. Giờ thì con về khách sạn cuối tuần đi về Ngọc Châu cô nghĩ lúc đó hồ sơ của con đã chuẩn bị xong hết rồi đấy.

- Cô này ích nhất cô phải cho cháu gặp Thiếu Kiệt đã chứ chưa chi đã đưa lệnh đuổi người rồi. Hiện tại cháu cũng biết bên cạnh Thiếu Kiệt không ít người đi. Chắc cô là người một tay thúc đẩy chứ gì. Thật tình không hiểu sao Lam Phượng lại được gặp Thiếu Kiệt trước chứ. Cô ta có gì đâu mà tốt số như thế thật là.

Từ Phượng không hài lòng nói ra suy nghĩ của mình với Hoàng Lâm Nhu. Nhưng cô lại bị chính Hoàng Lâm Nhu đưa tay véo vào khuôn mặt của mình. Cười cười nói.

- Cháu mà không phục tùng mệnh lệnh thì cô cho về lại Nga ngay đấy khỏi mà gặp Thiếu Kiệt đi. Giờ cháu đi gặp nó khác nào là tự nhận với mấy đưa kia tới tranh giành bạn trại đâu. Cô có thúc đẩy thì sao việc này cũng không trách được cô đâu. Thiếu Kiệt là con của cô không thử thách một đám bạn gái làm sao biết được đưa nào yêu nó thật lòng đây. Mà lần này cháu về cố gắng kiểm soát tình hình ở Ngọc Châu thật tốt. Để mở đường cho Thiếu Kiệt sau này đấy.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ nhắc nhở Tử Phượng dù cho thời gian là hai năm nhưng trong những lúc hoạt động vẫn có những gì đó thay đổi trong quá trình làm việc. Những thứ này không thể nói lúc nào muốn thuận lợi là đều được.

- Việc này cô cứ yên tâm cháu biết phải làm như thế nào. Với lại lần này về cháu phải giám sát Lâm gia cho Thiếu Kiệt đã. Hư đến lúc đó xem như hai cô nàng kia cùng với Lam Phương sẽ không yên với cháu đâu. Hư nếu không ít ra thì cháu vẫn là chính thất phu nhân. Thiếu Kiệt cưới cháu rồi.

- Con nhỏ này cái trò chơi con nít khi có đó cũng tính rạo? Cháu mà cứ cái kiểm này chưa biết chừng Thiếu Kiệt nó chạy mất đấy. Mà thôi cô cũng nên về không còn sớm nữa nhớ đấy không được gặp Thiếu Kiệt lúc này. Thôi về lên xe đi

Hoàng Lâm Nhu căn dặn một lần nữa vì thật sự sợ cô bé này làm chuyện không chịu suy nghĩ gì.

- Cháu biết rồi dù sao thì cháu đợi thêm một thời gian nữa vẫn không có gì. Nhưng mà cháu hỏi nè sao cô không hỏi Thiếu Kiệt về những vấn đề mà mình thắc mắc cháu nghĩ anh ấy sẽ trả lời cho cô biết thôi?

- Không đơn giản như cháu nghĩ. Trước giờ tính tình của Thiếu Kiệt cô hiểu rõ hẳn sẽ im lặng cố gắng làm cái gì nó cho là đúng cho dù có thất bại thì nó cũng im lặng không để người khác biết. Nếu hỏi nó thì nó cũng không nói đâu. Hiện tại cháu cũng hiểu được rồi đấy tại sao cô lại không hỏi ra dự định của Thiếu Kiệt là gì mà chỉ có thể đoán được đường đi nước bước của nó thôi. Nếu như hỏi nó dù cho có trả lời nhưng kế hoạch đó nó sẽ thay đổi vào giờ chót chúng ta lúc đó cũng không trở tay kịp.

Tử Phượng bây giờ gật đầu. Những gì Hoàng Lâm Nhu đã nói rõ tại sao đến giờ dù cho bà có thể quan sát rõ với những gì Thiếu Kiệt làm. Nhưng

mà tổ chức vẫn đi sau một bước.

- Vậy thôi cháu về khách sạn đây chắc ngày mai cháu đi Ngọc Châu luôn dù sao cũng phải liên lạc với các nội tuyến ở đó. Dù sớm hay muộn cũng phải làm nhưng mà càng sớm bao nhiêu thì càng nắm được tình hình bấy nhiêu. Cô về chắc chắn anh Kiệt sẽ hỏi sao cô về trễ đấy.

- Chuyện của cô cháu không cần quan tâm đâu. Thiếu Kiệt nó biết khi nào nên cần hỏi khi nào không. Trước giờ vẫn thế thì bây giờ vẫn vậy thôi.

Hoàng Lâm Nhu trả lời lại cho Tử Phương nghe thấy. Bà hiểu Thiếu Kiệt cũng chắc chắn rằng việc này hẳn sẽ có nghi ngờ nhưng chưa có chứng cứ chính xác Thiếu Kiệt cũng sẽ không hỏi bà điều gì.

- Vậy thôi cháu đi đây. Hi vọng sẽ gặp lại cô sớm.

Tử Phương bước lên một chiếc xe ô tô đã khởi động máy đóng cửa lại chiếc xe lăn bánh đi trên đường. Hoàng Lâm Nhu lúc này tiến về một chiếc xe đang đậu gần đó.

Bên ngoài là một chiếc xe taxi đúng nghĩa không phải như những chiếc ô tô khác. Nó cho dù có chạy trên đường thì cũng không ai chú ý gì nhiều.

Hoàng Lâm Nhu lên xe người tài xế lúc này cũng khởi động xe rồi đánh lái đưa chiếc xe ra đường lớn. Đợi cho ra khỏi khu nhà này người taxi mới lên tiếng nói với Hoàng Lâm Nhu ngồi phía sau nói.

- Hôm nay họp mọi người có thắc mắc gì không? Đáng lẽ con phải quyết đoán hơn. Tử Phương để đó chỉ cần cho họ biết có sự có mặt của nó là được rồi. Không phải như hiện tại phải rắc rối triệu tập một cuộc họp như thế này.

Ánh đèn đường xuyên qua cửa kính để lộ ra khuôn mặt của người tài xế đang lái xe không ai khác đó chính là bố của Hoàng Lâm Nhu cũng là Ông

ngoại Thiếu Kiệt. Lý Tế Minh.

- Con không muốn là sau này họ đùng chuyện lại mới biết sắp xếp hiện trạng. Họ đã quá quen thuộc với giọng nói rồi có thể nhận diện người được thôi. Vì thế con mới để họ đeo mặt nạ nếu không thì cũng chẳng cần. Chủ ý là muốn họ biết là có thay đổi một chút về sự có mặt của Tử Phụng thôi. Nhưng mà họ thì không sao nhưng bố mới là vấn đề đấy! Lần này bố đột ngột về nước như thế này không sợ sao?

Hoàng Lâm Nhu bây giờ nói ra ý nghĩ của mình một chút. Còn Lý Tế Minh thì cười lớn lắc đầu nói với bà.

- Bộ định lần này gặp Thiếu Kiệt một chút. Dù sao thì cần phải có vài lần tiếp xúc với nói để có thể đưa nó tiếp quản Huyết Long Quân Đoàn với lại từ nhỏ đến giờ bố đã gặp nó bao giờ đâu. Cháu không biết mặt ông. Mà ông thì chỉ có thể nhìn cháu qua một tấm ảnh thì như thế bố làm sao chịu được. Con yên tâm thân phận của bố bây giờ cho dù có ở đây vài tuần cũng không đến nỗi nào đâu. Không lẽ một quốc gia mấy chục triệu người có thể tìm được bố ngày một ngày hai sao.

Nghe Lý Tế Minh nói như thế Hoàng Lâm Nhu chỉ lắc đầu cô quá hiểu bố mình muốn điều gì để mạo hiểm đến đây gặp Thiếu Kiệt thôi thì chưa đủ. Phải có điều gì đó làm ông thấy quan trọng hơn việc gặp Thiếu Kiệt. Như thế mới để ông mạo hiểm đến chỗ này.

- Con chắc là không chỉ mỗi việc này nhỉ. Có thể là vì hai cái lão già chạy thoát kia đi. Sao bố không để người bên dưới làm mà phải đích thân tới đây như thế này. Như thế quá mạo hiểm rồi. Với lại chưa có tin tức gì về họ bố đi như thế này khác nào mò kim đáy bể.

- Không bố muốn tự tay trả thù cho mẹ con! Hai lão già đó bố phải tự tay giết chết bọn hần, Còn về vấn đề bọn hần ở đâu thì bố nghĩ chắc chắn

hai tên đó chạy không ra khỏi Ngọc Châu đâu. Với cái tính cẩn thận rào trước đón sau của hai lão già này thì nơi nguy hiểm nhân là nơi an toàn nhất. Bố dám cá với con là bọn hắn giờ có thể đang ở nơi nào đó khu nhà ổ chuột của giới bình dân Ngọc Châu.

Lý Tế Minh cặp mắt sâu sắc hẩn hẩn đem những nhận định mà hắn biết về hai người kia. Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng lắc đầu bởi vì hiểu một người nào đó không phải là người thân mà là kẻ thù. Chỉ có kẻ thù với nhau mới ngày đêm ghi nhớ lấy những tập tính thói quen lẫn nhau nhằm đem ra biện pháp đối phó.

- Sao chuyện này bố không báo con ngay từ đầu mà phải đợi đến hiện tại. Nếu như bố nói con có thể để người tìm kiếm mà. Bố làm như thế này lỡ như đám người Hà Thúc biết được cũng không hay đâu.

Hoàng Lâm Nhu cố gắng khuyên Bố mình trong tình trạng nhạy cảm như thế này thì việc làm của bố cô chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Nếu như bất trắc có thể không biết được việc gì sẽ xảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 641: Thủy Ngân

Lý Tế Minh lúc này cũng chỉ cười lớn đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu.

- Có những thứ chỉ nhờ người khác làm không thôi thì chưa đủ. Bố biết con thấy lạ nhưng có những thứ bố tự muốn đi làm thì tốt hơn. À mà đằng sau xe có một số đồ vật mà bố nghĩ thằng nhóc nó sẽ cần đó. Trước sau gì thì nó cũng sử dụng thôi.

Hoàng Lâm Nhu thấy bố mình đã quyết định như thế cũng không thay đổi được gì. Dù sao thì có những thứ bà vẫn không hiểu được cả bố mình và Thiếu Kiệt nghĩ gì.

- Được rồi. Bố chạy vòng vòng như thế biết chừng nào mới về tới nhà. Nhưng mà cũng hay bố chuẩn bị những thứ đồ gì đó con không biết nhưng mà đưa cho Thiếu Kiệt cũng là lý do để con về trễ phù hợp hơn.

Lý Tế Minh bị con mình nói như thế cũng hơi ngại một chút dù sao thì hẳn cũng không rành đường hiện tại lắm. Dù sao lúc đi thì người khác chở Hoàng Lâm Nhu đến, còn hiện tại hẳn chở về thì cũng không dám chắc được một con đường nào phù hợp.

- Ừ! Con xem chỉ đường đi. Bố không rành này lên chỗ đó đi xe ôm. Giờ lái xe có đi vòng vòng thì chắc sẽ tới nơi con đang ở thôi nhưng không biết đến bao giờ khà khà.

Hắn vừa đề Hoàng Lâm Nhu chỉ đường cho mình vừa hỏi han ba một số thứ, Không như vừa rồi lúc này Lý Tế Minh cũng đã tập trung hơn cho việc lái xe. Chẳng mấy chốc chiếc xe taxi đã đến trước cửa nhà của Hà Vi.

Đem cửa sau kéo xuống. Hoàng Lâm Nhu để cho Khải Huy mở cửa để Lý Tế Minh cho xe chạy vào trong sân. Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà thì.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng thấy được Hoàng Lâm Nhu đang đi bộ vào trong nhà.

- Con Nhìn gì đó! Lại đem đồ đằng sau xe vào nhà nào! có đồ của con nữa đây! Còn nó là đồ gì thì mẹ không biết đâu.

- Ủa không phải cô nói với tôi đồ này là đồ điện tử sao? Giờ cô lại nói không biết cũng lạ thật

Lý Tế Minh bây giờ cũng lên tiếng nhắc khéo Hoàng Lâm Nhu. Biết bố mình ngầm ám hiệu cho mình Hoàng Lâm Nhu cũng cười cười trả lời lại

- Tôi định cho thằng nhóc một sự bất ngờ anh làm tài xế thì không nên nói ra chứ mất cả vui rồi.

Thiếu Kiệt nghe nói như thế cũng ngạc nhiên không ít. Bởi vì nói đến công nghệ thông tin hay đồ điện tử thì Hoàng Lâm Nhu không hề biết gì. Giờ lại mua đồ về cho Thiếu Kiệt thì không thể nào. Bà trước nay lúc nào muốn mua gì đều hỏi hấn. Vì bà không bao giờ muốn mua đồ mà Thiếu Kiệt không sử dụng được kể cả việc nếu Thiếu Kiệt có thật sự cần thì bà cũng hỏi hấn trước một tiếng.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt ngẩn ra như thế liền nhắc khéo hấn.

- Còn đứng đó làm gì đem đồ vào nhà đi. Chứ con đứng đó làm gì.

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình. Hấn bước tới bên xe taxi phía cốp sau. Khải Huy thấy thế cũng chạy lại phụ giúp Thiếu Kiệt. Lúc này một cái thùng giấy được đặt tại phía sau nhìn có vẻ nặng.

Thiếu Kiệt với Khải Huy cùng nhau khiên vào trong nhà. Bên Ngoài Lý Tế Minh cũng đem theo một thùng vào nhà rồi đặt xuống. Hấn quay trở lại xe rồi quay xe ra cổng đi mất.

Hoàng Lâm Nhu nhìn theo chiếc xe rời đi rồi cũng lắc đầu hướng về phía Thiếu Kiệt đi đến nói.

- Thôi con xem trong đó là đồ gì đi. Mẹ đi tắm rồi nghỉ ngơi đây có việc gì thì mẹ con mình nói chuyện sau.

Khải Huy bây giờ ra ngoài đóng cửa rồi mới trở về. Thiếu Kiệt nhìn hai thùng hàng bỏ vừa cốp sau xe hơi cũng nhú mày. Khai Huy thấy Thiếu Kiệt nhìn hai thùng hàng không làm gì cũng mỉm cười hỏi hấn.

- Thiếu Kiệt không phải hai thùng đồ thôi sao. Cần gì mà em phải suy nghĩ như thế. Mở ra là biết bên trong có nhưng gì thôi. Đầu cần phải thắt mắc làm gì cho mệt.

Lắc đầu im lặng suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt hấn mới trả lời lại cho Khải Huy biết.

- Không phải chỉ là thắt mắc thôi không. Anh Không hiểu em làm sao biết gì về đồ điện tử mà mua. Với lại anh thấy có ai mua đồ điện tử giờ này trở về sao. Cửa hàng nào mở cửa giờ này. Nếu mua trước đó rồi thì làm sao có thể. taxi chạy đường dài sao. Xem ra nếu thế thì chạy một cuộc xe này đủ để ăn vài ngày đây.

Khai Huy bây giờ mới gật đầu. Những lời Thiếu Kiệt nói không sai. Nếu như trong này là toàn bộ đồ đạc mua từ trước thì Hoàng Lâm Nhu phải đi đâu một đoạn đường khác xa mới quay về. Nhưng với việc này hấn không tiện hỏi những thứ gì đó trọng yếu nên lại thôi.

- Vậy để cái này ở đây luôn hay là đem xuống Phòng máy Thiếu Kiệt? Em định mở ở đâu dù sao đây cũng là đồ của em. Nếu để ngoài này cũng không thích hợp.

- Ừ đem vào phòng máy đi mở ra ở đó nếu cần dùng thì dùng luôn.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cũng với Khải Huy tiếp tục vác hai cái thùng vào Phòng máy tính. Tuy đoạn đường không xa nhưng mà hai thùng hàng này tuyệt đối là nặng có thể tưởng tượng được.

- Thiếu Kiệt em đoán thử ở trong có gì mà sao nặng dữ thân vậy nè. Nhìn nó chỉ có như thế này mà sao nặng quá trời.

- Cái này không biết đoán làm gì. Mở ra không phải là biết rồi sao. Để xem bên trong có cái gì mà nặng vậy!

Không khác gì Khai Huy Thiếu Kiệt cũng muốn biết bên trong này có vật gì cần thiết đến mức nặng như thế này. Đồ dùng tin học hoặc là đồ điện tử gì khác thì ngoài cái vỏ bọc bên ngoài công kênh thì bên trong hoàn toàn không trống rỗng như thế thì hai cái thùng này không thể nặng đến mức như thế.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cầm lấy con dao rọc giấy trên tay mình mở từng lớp từng lớp giấy ra bên trong lớp giấy xuất hiện một thùng nhựa. Bên trong chứa một chất lỏng gì đó.

- Quái cái đồ chơi gì thế này nước gì mà nhiều thế trong cái thùng này làm gì đựng nước không thể. Rượu hả Thiếu Kiệt.

- làm gì có mà rượu ở đây không phải đâu! Dựa theo đặc tính nặng và thuộc loại chất lỏng thì đây có thể nói đáng giá vài trăm triệu với cái thùng và thể tích như thế này?

Khải Huy bây giờ cũng giật mình hẳn thấy bên trong thùng nhựa này chỉ toàn là một chất thể lỏng nào đó nhưng mà nước không thì làm gì có cái giá thành như thế này. Tốn công cả sức lực của Thiếu Kiệt lẫn Khải Huy mới đem được vào tới tận đây.

- Em nói đùa nước gì mà có thể lên tới cả trăm triệu chứ. Đừng nói chuyện giỡn chơi có nước mà lên tới trăm triệu chắc nhà nào cũng giàu.

- Không hẳn nó không phải là nước! Nó thuộc về nhóm kim loại quý hiếm mà kim loại này bị cấm lưu thông mua bán giao dịch trừ khi là được cấp phép. Nó là Thủy Ngân Dạng Lỏng đây.

Khai Huy lúc này mới há hốc mồm. Hiện tại hẳn biết cái thùng mới mở ra có cái dung dịch gì. Không những thế hẳn hiểu chỉ một chấm nhỏ của những dung dịch này có thể tạo thành những linh kiện trong bóng đèn.

- Ý! Ý em nói là cả hai thùng hàng đều chứa Thủy Ngân dạng lỏng nhưng mà đưa hai cái thùng này tới đây để làm gì?

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút về đặt tính của Thủy Ngân này. Tại sao mẹ hẳn lại đem về những thứ này làm gì và dùng cho việc như thế nào thì ngay cả hẳn hiện tại cũng không hiểu được.

Khải Huy thấy Thiếu Kiệt im lặng nhìn cái thùng thủy ngân ánh lên một chút bàn bạc bên ngoài cũng lên tiếng hỏi hẳn.

- Thiếu Kiệt nếu lỡ như có đồ gì quan trọng để trong này thì sao. Chứ anh thấy mẹ em tự nhiên đem về như thế này không có lý do à.

Lời của Khải Huy nói không phải không có lý nếu như có một món đồ gì đó được bọc nhựa bên ngoài và đặt trong thủy ngân thì chắc chắn có thể bảo quản tốt được nó. Người nào muốn lấy cũng không đem đi được. Hai người Khải Huy và Thiếu Kiệt phải tốn công đem vào phòng máy vi tính là một ví dụ chỉ với 1 lít thủy ngân có thể bằng mười đến mười bốn ký hoặc hơn tùy theo số lượng thay đổi thì với cái thùng như thế này muốn một hay hai người nhất thời đem đi là việc không khả năng.

Hơn thế nữa việc để đồ trong đồng thủy ngân như thế này cũng không ai muốn hi sinh cơ thể mình để thò tay vào trong đó lấy. Việc này chẳng khác nào tự chặt đi cánh tay của mình.

- Rất có thể! Khai huy anh xem kiểm cái thùng nào giống như vậy đồ thủy ngân ra thử xem. Bên trong đó sợ thật sự là có cái gì đó đấy.

Khai Huy thấy thế vội vàng chạy ra ngoài nhà kho để xe. Vì chỉ có nơi này mới có thể kiểm được những can nhựa chứa đựng cái loại chất lỏng này. Thiếu Kiệt trong khi chờ đợi Khai Huy quay lại. Hắn ngồi xuống lắc lắc cái thùng ước lượng thử khối lượng là bao nhiêu và xem xét cái thùng có vấn đề gì lạ không.

Hắn ngồi xuống quan sát kỹ cái thùng bây giờ mới thấy. Cái Thùng này không còn nguyên vẹn bởi cái phần trên của thùng là được ghép nối lại. Bởi vì nó đi cùng với những đường ép in nhựa của xưởng sản xuất nên khi nào thật sự rờ đến nó mới có thể cảm nhận thấy những khối nhựa chảy ra ở đây nhiều hơn và không đồng đều.

Nhú mào trong lòng của Thiếu Kiệt bây giờ mới tự nói thành tiếng.

- Xem ra có thể Khai Huy nói đúng. Bên trong chắc chắn có cái gì đó. Nhưng tại sao lại chơi sang đến mức lấy thủy ngân để che giấu đồ mà không phải nước bình thường? Điều này hơi lạ.

- Nếu như Thủy Ngân đó để cất giữ mấy khối lập phương Thì sao Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng giật mình xoay lưng ra phía sau nơi tiếng nói vừa phát ra. Bây giờ hắn mới thở dài một hơi nhẹ nhõm vì người đứng sau hắn là Hà Vi.

- Em làm giật mình! không phải em đã lên phòng rồi sao?

- Em đang đứng ngoài ban công thấy Khải Huy trong nhà chạy thẳng vào nhà kho. Lục lọi đồ trong đó thì biết anh với Khải Huy định làm gì đó mới xuống đây xem.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 642: Cú Thử Trước Đã.

Lời của Hà Vi làm cho Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút. Vấn đề này không phải không được nếu như nói những khối lập phương khi ở trong nước sẽ không phát ra những thứ sóng âm hoặc là phát ra những run động gì đó thì với dạng lỏng của thủy ngân rất có thể cũng sẽ có đặt tính như thế.

Với đặt tính có trọng lượng của nó nếu như có để ở một nơi bình thường khi một vài người muốn đem nó đi cũng không phải là chuyện đơn giản là làm được. Trong khi đó nếu là nước thì vẫn có thể đổ ra còn thủy ngân nếu đổ ra đất có thể làm cho toàn bộ khu vực lân cận bán kính hơn hai cây số nguồn nước nhiễm độc dẫn đến tử vong hàng loạt.

Thiếu Kiệt chợt nhớ đến vấn đề gì đó nói với Hà Vi.

- Xem ra người lái taxi cũng không bình thường. Trên xe có những thứ này. Ông ta nếu mà đón mẹ anh thì phải đưa lên cấp sau hoặc nhờ người phụ giúp. Em nghĩ xem nặng như thế này liệu người nào lại hào hiệp đến mức phụ ông ta đem lên xe. Với xem ra tuổi tác ông ta cũng không còn trẻ nếu thế công ty taxi nào lại nhận nhân viên như thế này nhỉ.

- Cái này em không rõ lắm nhưng mà đem lên xe được hai cái thùng này cũng không phải là người lớn tuổi có thể nói làm là được. Nó như miếng thép khối lượng lớn. không phải nói đem đi đâu là đem được

Hà Vi suy nghĩ một chút rồi nói ra cho Thiếu Kiệt biết vấn đề người đàn ông lái taxi là ai thì không thể biết hiện tại điều quan trọng nhất là việc tại sao Hoàng Lâm Nhu làm đem về nhiều như thế này cho Thiếu Kiệt.

- Cái trước mắt để xem bên trong có gì đã. Nếu như có đồ cất giấu bên trong này chắc chắn là quan trọng. Để xem nó như thế nào mới được.

Khải Huy bây giờ mới từ bên ngoài đem vào một cái can nhựa lớn năm mươi lít. và một cái thùng nhựa có năm đậy một trăm lít nói với Thiếu Kiệt.

- Kiểm được hai cái này là đủ tiêu chuẩn còn mấy cái khác thì nó không tốt lắm. Cái thùng này trước đựng dầu nhớt giờ không để gì nữa còn cái thùng này là thùng đựng rượu của mấy lần trước Khương Đào đem qua.

- Thùng nào cũng được chỉ cần nó sạch là tốt rồi không biết bên trong có gì. Hà Vi em lấy mấy cái bao tay cao su rửa chén với một cái ly thủy tinh lớn để cho anh sang chiếc mấy cái thùng này mới được. Nếu không khéo cũng làm chuyện thêm phiền phức..

Thiếu Kiệt nói với Hà Vi lấy giúp mình mấy thứ đồ dùng. Hấn hiểu nếu như tiếp xúc với những loại hóa chất này nhất là thủy ngân nếu tiếp xúc dao động thì sẽ xuất hiện sự tác động gây nóng cho người tiếp xúc và vật chất nó tiếp xúc có thể làm bốc cháy vật nó tiếp xúc bề mặt.

Hà Vi rời đi cũng nhanh chóng quay trở lại với những thứ Thiếu Kiệt nói kèm theo cả vài cái khẩu trang. Đưa cho Thiếu Kiệt và Khải Huy.

- Mang vào đi. Những thứ này độc hại chứ không phải đùa. Còn ly thủy tinh thì lấy cái bình này chắc được đi. Như thế cho nó nhanh nếu không thì chẳng biết khi nào mới xong với hai cái đồng này.

Thiếu Kiệt với Khải Huy cũng gật đầu. Bây giờ đeo khẩu trang vào cùng lúc đó Thiếu Kiệt cầm lấy một con dao theo đường nối của cái thùng đâm vào. Hấn thấy cách này là biện pháp nhanh nhất. Cái thùng thì nặng mà bảo hấn với Khải Huy dựa theo cái nút chút xíu của nắp thùng để đổ thủy ngân ra thì không thể nào. Hơn nữa việc này phải nghiêng thùng thủy ngân đổ xuống thì ai nghiêng cho nổi.

- Cẩn thận đây Thiếu Kiệt đổ ra đất thì không biết xử lý ra sao đâu.

Hà Vi nhắc nhở Thiếu Kiệt cẩn thận hẳn cũng biết rõ điều này nếu để cái đám thủy ngân đổ tung tóe ra đất thì khăn lau cũng không được mà hốt vào cũng không xong.

- Ừ!

Đáp lại một tiếng. Thiếu Kiệt cố gắng giữ cho cố định cái thùng Khải Huy cũng cố mở ra được cái thùng càng sớm càng tốt. Từng đường đường đi của con dao dọc theo cái đường ép nhựa di chuyển chậm chạp. Trên trán Thiếu Kiệt cũng đã xuất hiện những giọt mồ hôi. Hẳn thâm cảm thấy may mắn. Bởi vì những thùng này khi để trên xe không bị ma sát đến mức bốc cháy.

Bởi vì hiện tại hẳn đã cảm nhận được cái nóng thông qua lớp nhựa của chiếc thùng. Thủy Ngân bên trong lúc này cũng hiện rõ từng chút một phải hơn hai mươi phút Thiếu Kiệt hẳn mới có thể cắt rời ra được phần nắp thùng.

ánh sáng sáng sánh màu bạc của thể lỏng có thể thấy được nó như là một dạng gương bóng màu bạc. Thiếu Kiệt nhìn thấy như thể cũng nhú mảy. Đây không phải là thủy ngân thường thấy đã qua tinh luyện giảm thiểu độ nặng mà vẫn thường sử dụng trong nhiệt kế.

Khải Huy hiện tại cũng thắc mắc hẳn vốn tưởng sẽ là loại Thủy Ngân màu đỏ thường thấy trong nhiệt kế giờ lại xuất hiện nguyên chất thủy ngân như thể này thì thật sự hiếm có.

- Thiếu Kiệt! Thủy ngân này là!

- Ừ nó là nguyên chất. Không dễ dàng mua được ở quốc gia kiểm soát loại này rất nghiêm ngặt nó không thể giống như vàng có thể mua được thông dụng nếu có tiền. Thủy ngân nguyên chất thể này một là nhà máy kim

loại nặng được cấp phép nhập khẩu hoặc là sử dụng. Còn ở bên ngoài thì rất hiếm. Mua được cũng phải thông qua nhiều con đường và giá thành không hề rẻ. Hiện tại chất này ứng dụng nhiều nhất trong các công ty chế tạo bóng đèn thôi. Mà nước ta thì đúng là có một công ty như thế. Nếu từ đây tuồn ra ngoài thì không thể nào.

Thiếu Kiệt hẳn biết để Hà Vi thấy được những thứ này cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Hẳn đã có nhiều vấn đề phức tạp rồi nếu có thêm chuyện này nữa thì cũng không có việc gì phải phiền hơn nữa. Khối lượng lớn như thế này nếu như là một người bình thường sở hữu chắc chắn sẽ dẫn đến không ích vấn đề.

- Vớt hết thủy ngân ra thử xem mới được. Nếu không có gì bên trong thì không thể nào. Người tài xế nói bên trong có đồ điện tử thì chắc chắn phải có. Nếu không thì người đàn ông đó không nhắc khéo mẹ anh như thế.

Hà Vi bây giờ cũng gạt đầu. Khai Huy lấy bình thủy tinh bắt đầu để vào cái thùng thủy ngân mức ra bên ngoài. Nhưng dòng chất lỏng óng ánh tràn vào trong bình.

- Từ Từ thôi từng chút một là được rồi anh huy. Nhiều quá sợ nặng quá cái bình chịu không nổi đâu.

Thiếu Kiệt biết cái bình trong tay của Khai Huy là bình thủy tinh ba lít nước nếu như mà đem thủy ngân rót vào trong đó nhiều quá cái quai bình lại chịu không nổi gãy mất thì khó có thể nói là không có thủy ngân rơi ra bên ngoài.

Khai Huy cũng gạt đầu nhẹ một cái hẳn bây giờ mới hiểu hai người ban nãy khiên hai cái thùng này cũng hơn năm mươi sáu mươi ký hoặc nhiều hơn. Vì với một chút của cái bình thủy tinh hẳn cảm nhận được trong đây

trọng lượng không ít hơn hai ba kg. Hà Vi thấy Khải Huy chậm chạp lấy từng chút thủy ngân từ thùng này qua thùng kia cũng lên tiếng nói.

- Nhiều như thế này biết chừng nào mới lấy ra hết đây Thiếu Kiệt. Cái thùng này ít nhất cũng ba mươi lít.

- Không còn cách nào hết. Nếu nhanh quá những thủy ngân này đổ tung tóe ra đất thì phiền lắm. Nếu để nó bên ngoài như thế này cũng gây ô nhiễm không ít giờ chỉ có cách này là nhanh nhất rồi. Chứ đem cái thùng này đổ qua thùng bên cạnh ai rình cho nổi. chưa nói đến việc thủy ngân đổ vào một điểm làm cho nơi đó bị bào mòn nữa.

Thiếu Kiệt biết Hà Vi đang nôn nóng muốn biết bên trong là gì. Nên cũng hỏi hộc hộc nhưng Khải Huy và Thiếu Kiệt cứ chậm chạp cẩn thận kéo dài thời gian thao tác làm cô cũng nôn nóng. Nhưng hẳn hiểu đựng tới những thứ như thế này không cẩn thận không được. Dù rằng nó không như nước. Vì khi tiếp xúc với bề mặt thủy tinh Thủy ngân không bám lại mà xung quanh cái bình không có một chút gì gọi là dính vào thủy ngân nhưng hẳn cũng cần phải cẩn thận.

- Em cứ từ từ đi những cái này không thể gấp được. Nếu không thì mệt đấy. À mà em thử lấy mấy cái khối lập phương anh để ở dưới ngăn kéo giường anh đem ra đây thử xem.

Khải Huy cũng gấp gáp muốn biết bên trong có vật gì hẳn lấy thủy ngân ra từng chút một nhưng lượng vừa phải không nhiều như lúc đầu nữa. Vì như thế sẽ nhanh hơn. Thao tác nhiều lần nhưng mà hiệu quả hơn là phải chịu một khối lượng nặng ban đầu.

Hắn cũng cảm giác bên dưới mỗi lần đem bình thủy tinh để xuống có đựng phải vật gì đó nhưng cũng không biết cụ thể vật đó là như thế nào.

- Thiếu Kiệt đợi mức ra gần hết thấy đồ rồi mình lấy tay lấy ra luôn nhì. Anh nghĩ chỉ đụng vào một chút thì chúng ta cũng không ảnh hưởng gì nhiều với lại còn có cả bao tay cao su bên ngoài mà.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hấn nói Hà Vi lấy cho mình bao tay cao su là vì việc này nếu mà một đồ điện tử để trong này thì nó phải được bao bọc cẩn thận và không bị biến dạng bởi độ nặng mà thủy ngân chèn ép nó.

- Ừ! Cứ thấy được vật thì làm.

Hà Vi bây giờ cũng đem cái hộp chứa đựng mấy khối lập phương đến cho Thiếu Kiệt. Đặt xuống cái hộp cạnh Thiếu Kiệt Hà Vi bây giờ mới nói.

Cũng chưa biết chắc là nó có thể cách ly vật này được hay không giờ nếu lấy ra mình bị tấn công một lần nữa thì sao Thiếu Kiệt.

- Cái này anh cũng không biết được. Lần trước là họ tới có mục đích nhưng lần này anh nghĩ chắc không. Nếu họ dám đến thì họ đã đến lâu rồi chứ không phải như hiện tại. Nhà mình không có chuyện gì xảy ra. Cứ thử trước đã.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình về việc mấy khối lập phương Hà Vi bây giờ cũng gật đầu. Đứng dậy Hà Vi mới mở ra những nơi đã được trang bị sẵn vũ khí trong nhà. Bởi vì không biết được việc lần trước sẽ diễn ra hay không nên cô cần có một sự chuẩn bị cho việc này. Thiếu Kiệt với Khải Huy thấy thế cũng không nói gì. Điều Hà Vi làm không sai. Đôi khi phòng ngừa chuyện như lần đó xảy ra là hoàn toàn cần thiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 643: Lúc Đó Hốt Trộn Ổ

- Khoan Khoan từ từ đừng tới cái đó Thiếu Kiệt anh thấy hình như là cái thùng này có vấn đề. vì tới đây cái phần thủy ngân hình như chỉ vừa trang được vào bình một chút thôi.

Khai Huy bây giờ thấy việc đem thủy ngân sang chiếc qua một bên có vấn đề bởi hắn muốn đem cái bình để xuống dưới lấy thêm một chút nữa thì không mức được dù cho hai bên đều như thế.

Thiếu Kiệt bây giờ nhú mày đem bàn tay của mình đặt vào trong thùng. Qua sự cảm nhận của hắn có chút không đúng bởi vì. Nó không có dạng khối như thiếu Kiệt đã suy nghĩ mà nó bằng phẳng không có gì dường như đã chạm tới đáy của cái thùng.

Khải Huy nhìn lấy đồng thủy ngân trong thùng đã được san chiếc ra bây giờ cũng thấy khá nhiều. Nhưng mà dựa theo khối lượng thùng thì không ít như thế.

Đem tay mình sờ vào nhưng thành thùng bên trong Thiếu Kiệt mới biết tại sao có việc lạ thường này. ở những thành thùng của nó có một lớp mỏng được ghép nối lại chia thùng thành làm hai phần trên và phần bên dưới.

- Cái thùng này hai tầng!

Đáp lại một câu Thiếu Kiệt nói rõ tình hình của cái thùng ra cho Khải Huy và Hà Vi nghe thấy. Đem đôi tay của mình lấy ra khỏi thùng Thiếu Kiệt đo mực thủy ngân với vách ngăn bằng ngón tay của mình rồi mới nói với Khải Huy.

- hai anh em mình trút thủy ngân ra chắc được không nặng lắm đâu. Chỉ là mặt trên khoảng hai đốt ngón tay thôi. Để xem dưới vách ngăn là gì.

Khải Huy bây giờ mới đặt cái bình thủy tinh xuống. Một tay cầm lấy miệng thùng đã được cắt ra một tay đặt bên dưới đáy thùng. Thiếu Kiệt cũng như thế. Hai người đem những gì Thủy Ngân còn sót lại đổ vào thùng đã chuẩn bị sẵn.

Khi cái Thùng đã không còn giọt thủy Ngân nào, cả ba người thấy được những vết hàng nội lại của một mặt vách ngăn bên dưới. Thiếu Kiệt bây giờ cũng không còn e ngại sẽ có vấn đề gì nữa nên mới cầm lấy con gao mình để ở gần đó đâm xuống mặt của cái thùng cố gắng cắt ra hết phần vách ngăn.

Việc này nói thì nhanh nhưng qua thao tác của Thiếu Kiệt cũng phải mất hơn mười phút mới có thể cắt lấy vách ngăn này ra. Bên dưới lớp thứ hai lúc này có một cái hộp chỉ nhỏ hơn cái thùng một chút. Nhưng vì Thiếu Kiệt đã cắt ra hết vách ngăn nên cầm lấy cái hộp ra mà không có một chút khó khăn nào. Cái hộp tương đối nặng. Thiếu Kiệt phải cầm cả hai tay mới có thể lấy ra hết được những gì cần thiết trong đó.

- Thiếu Kiệt em xem cái gì trong đó mà làm cẩn thận thế? Còn cái thùng kia để anh cắt ra cho.

Khải Huy cũng biết những vật Thiếu Kiệt vừa mới lấy ra hẳn không tiện xem vì nếu là đồ bình thường chắc chắn sẽ không cần kỹ lưỡng như thế này chuyên giao cho Thiếu Kiệt.

- Ừ anh xem bên trong có gì đi. Bảo mất nhiều lớp như thế này có thể đồ của Huyết Long chuyển cho anh đấy.

Thiếu Kiệt vài cầm cái hộp bằng hai tay. Nghe thấy Hà Vi nói như thế cũng gật đầu bước qua một bên hẳn đặt lên bàn suy nghĩ một chút không biết nên mở ra hay không. Phải một lúc lâu Thiếu Kiệt mới quyết định. Hẳn

không biết trong đây có gì nhưng nếu để cẩn thận như thế này mà chính mẹ mình chuyển cho hẳn Thì Thiếu Kiệt bắt buộc phải xem.

Đem bao tay mở ra dùng tay trần mở cái hộp. cái hộp tương đối lớn. Nếu tính mặt trên không thì cũng đã hơn mười in. còn chiều cao thì gần hai mươi cen ti mét.

Đem nắm hộp mở ra Thiếu Kiệt lúc này cũng hơi bất ngờ một chút. Vì trong hộp đúng là đồ điện tử nhưng mà nó là một loại duy nhất mà là số lượng lại nhiều.

Nhìn thấy bên trong hộp Hà Vi cũng như Thiếu Kiệt. Bởi vì vật này cô thấy khá quen thuộc. Và trong nhà này cũng có không ít.

- Thiếu Kiệt! Cái này không phải là ổ cứng sao? Ai lại cẩn bảo mật như thế đối với ổ cứng làm gì?

Im lặng không trả lời Hà Vi. Thiếu Kiệt bây giờ mới cầm lấy một cái ổ cứng trong hộp. Ổ cứng được xếp dọc và cùng một loại nên chỉ cần nhìn một cái là biết được thông số những cái ổ cứng kia như thế nào.

Quan sát ổ cứng tìm thông số và dung lượng của nó Thiếu Kiệt cau mày một cái thấy rõ. Bởi trên đó hiển thị rõ đây là một dạng ổ cứng gắn ngoài. Mỗi cái chứa toàn bộ dung lượng lên đến hai nghìn gigabyte.

- Một thùng như thế hai mươi cái. là được bốn mươi nghìn hai thùng là tám mươi nghìn. Dữ liệu như thế này có liên quan đến vấn đề gì sao lại có khối lượng dữ liệu nhiều đến thế này. Mà nếu có thì chắc chắn đây chỉ là bộ phận sao chép đã được chọn lọc.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình ra thành tiếng. Hẳn hiện tại không biết bên trong những cái ổ cứng này chứa đựng những gì. Nhưng mà chắc chắn nó không bình thường. Vì nếu như nó bình thường thì sẽ không làm

như thế. Nhưng hẳn càng thắc mắc. Huyết Long tại sao lại thông qua mẹ hẳn gửi cho mình những thứ này mới là điều quan trọng.

- Dữ liệu nhiều như thế này thì nên bắt đầu từ cái nào và kết thúc từ cái nào đây Thiếu Kiệt. It nhất phải có phần đầu phần cuối như thế mình mới biết được mình đang xem là cái nào chứ. Nếu không nhiều dữ liệu như thế biết bắt đầu bằng cái nào.

- Anh nghĩ là chắc là có đánh dấu nhưng bây giờ mình chưa xem được. Đợi lấy ra hết rồi thì mới biết. Nhưng cũng phải tốn thời gian cho nó không ít đâu.

Cầm lấy cái ổ cứng trên tay của mình Thiếu Kiệt định bỏ vào trong cái ngăn hộp nơi nó được lấy ra. Lúc này Thiếu Kiệt mới mỉm cười nói với Hà Vi.

- Đây em thấy không có đánh dấu ký tự cho từng cái ổ cứng này. Như thế thì chúng ta chỉ cần kiểm tra theo thứ tự là được rồi. Nhưng anh chắc rằng không phải một hai ngày là xem hết được đâu. Xem ra người chuyên cho chúng ta những thứ này đã có tính toán. đến việc này rồi.

Thiếu Kiệt để cho Hà Vi thấy được bên trong ngăn chứa ổ cứng có một sự đánh dấu của những chiếc ổ cứng này. Hà Vi cũng nhìn vào bên trong thấy được con số 2.16. Điều này nói rõ cái ổ cứng Thiếu Kiệt lấy ra là ở thùng thứ hai và là cái thứ mười sáu.

- Họ gửi cho anh những thứ này chắc chắn có lý do đi. Nếu không thì một đồng tài liệu tập tin như thế này nếu người khác nhận lấy thì việc xem bên trong có gì hay không là cả một vấn đề đấy.

- Chưa biết mục đích của đối phương là gì. Nhưng tạm thời cứ phải nhận đã đợi xem có gì bên trong và đây là dữ liệu gì rồi mới có thể nói được.

Anh chắc rằng đến khi xem xong họ sẽ tự liên lạc với anh.

Ngay lúc này đây điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên. Nhìn vào trong điện thoại Thiếu Kiệt thấy số của Khương Đào cũng mỉm cười. Hắn biết rằng Khương Đào giờ đây chắc đã có kết quả cho hắn về người đã bỏ tiền ra để Trịnh Hòa đối phó hắn.

- Alo! Có kết quả rồi sao chú!

- Có rồi nhưng mà chuyện ly kỳ lắm chú mà muốn nghe hay không đấy! Công nhận những người dính dáng vào cháu thì đúng là tới số rồi. Chủ yếu là định làm lớn hay làm nhỏ thôi.

Khương Đào nói như thế làm cho Thiếu Kiệt nhũn mày một chút. Việc Khương Đào tra ra người nào làm việc này đã là điều chắc chắn. Nếu không hắn sẽ không gọi điện. Nhưng mà đối tượng ra tay lai là người quen thì hắn không biết là ai.

- Ai thế? Còn làm lớn với làm nhỏ là sao thế chú nói rõ hơn được không?

- Cũng hơi rắc rối một chút nhưng người mà sai Trịnh Hòa làm việc thì khá quen thuộc. Còn vấn đề nữa là hắn không phải chủ mưu chuyện này mà là người khác. Giờ cháu muốn chém người bên dưới hay bắt luôn người bên trên thì tùy chú mà quyết định. Không ngờ được nội có cái giải thi đấu trò chơi không thôi mà cũng có giàn xếp trận đấu đấy.

Thiếu Kiệt nghe Khương Đào nói thế cũng nhũn mày. Hắn vốn định để cho Lý Bân và Lâm Vũ thắng giải đấu game bằng thực lực và không tham gia nhưng nếu thật sự bị dàn xếp thì chắc chắn tương đối bất lợi với hắn.

- Người đó là ai thế. Chú nói thử xem được thì quyết định xem phương án nào là phù hợp nhất.

- Cũng không ai xa lạ. Cháu biết Văn Hạ đúng không? Thằng nhóc con hấn là người thuê Trình Hòa đánh cháu và những người tham gia giải đấu lần này. Hơn nữa có một số bang hội game bị thằng nhóc thu mua là phải đánh thua bọn nó trong giải để được yên bình và nhận về một ít tiền. Còn nói hấn không phải chủ mưu là vì hấn không phải là người bỏ tiền. Mà là Văn Cảnh. Con của Văn Dương. Anh rể của Văn Hạ mới thật sự là người đứng sau chuyện này.

Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên không ít vừa mới đối mặt với thằng cha buổi sáng giờ thằng con lại đến kiếm chuyện chưa kể đến con kéo cả người nhà tham gia thì việc này Thiếu Kiệt không nghĩ đến được là tại sao đem ra đây mơ rề dài dòng này.

- Cái gì mà liên quan tùm lum vậy.?

- Bởi thế mới nói! Thằng nhóc cháu đi tới đâu có chuyện tới đó. Văn Cảnh là chủ mưu thật sự bởi vì hấn là bang chủ của một bang gì đó trong trò chơi hấn muốn lãnh cúp về nên để cho thằng em mình làm những việc dàn xếp này. Cháu xem định chơi lớn hay chơi nhỏ đây.

Khương Đào đáp lại Thiếu Kiệt cười cười. Vì việc này liên quan đến Văn Hạ mà Khương Đào cũng biết Thiếu Kiệt cũng không ưa gì tên này nên mới nói ra để Thiếu Kiệt quyết định.

Im lặng chưa kịp trả lời điện thoại của Khương Đào bởi Thiếu Kiệt còn đang suy nghĩ nên đánh gục Văn Hạ hay là đánh gục cả nhà hấn. Vì việc này nếu xử lý không khéo sẽ dẫn đến phiền phức không ít. Mà Thiếu Kiệt hấn thì lại không muốn có phiền phức sau này nên mới nói.

- Vậy được rồi! Đã ra tay thì phải làm cho tới! Đem việc này cho họ không thay đổi được. Trước mắt cứ theo dõi vài ngày nữa là giải đấu bắt đầu rồi. Lúc đó hốt trọn ổ luôn. Với lại buổi sáng cũng mới đụng với Văn

Hạ hẳn xong giờ ra tay không tiện. Sợ rằng nhiều người sẽ nói là gặp mặt cháu xui xẻo tới cũng không hay cho lắm. Nên để vài ngày tốt hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 644: Ủ MẮM

Khương Đào bên kia cũng ngạc nhiên. Trước giờ hẳn biết Thiếu Kiệt không phải là người để tâm đến những người khác nói ra nói vào. Hôm nay Thiếu Kiệt lại nói hẳn như thế nên Khương Đào cũng có dấu chấm hỏi lớn trong đầu.

- Thằng nhóc không phải cháu không quan tâm đến mấy thứ này sao. Tự nhiên hôm nay lại ngược đời để ý đến những thứ này thế? Mọi thường thì tùy ý lần này lại ngó trước nhìn sau thế này?

- Không phải là không muốn tùy ý nhưng thời điểm này nhạy cảm không ít. Chú không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho cháu với chứ. Việc Ngô Diệp hai nhà ở Ngọc Châu bị như vậy không ít có vài người nghĩ là có chút liên quan đến cháu giờ chưa xong việc đó tiếp thêm việc Văn Hạ chẵn khác nào đẩy cháu lên đầu sóng ngọn gió sao.

Thiếu Kiệt bây giờ nói ra suy nghĩ của mình. Hiện tại việc của hai gia đình ở Ngọc Châu tuy có thể dính dáng đến Thiếu Kiệt một ít nhưng trên thông tin truyền thông và những phương diện khác thì việc này là do một tay Lâm Phong làm nên dù có người nghi ngờ Thiếu Kiệt nhưng cũng không thể nói hẳn được việc này.

Bởi vì người đứng đằng sau thao tác cái việc động trời này nếu mà bại lộ ra Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ bị cách lý trong con đường làm ăn. Vì đi liền với lại Diệp Nhi không ít người làm ăn lâu năm và có chút quan hệ tuy nói có lẽ việc lần này không ảnh hưởng tới họ nhưng chắc chắn những người này về sau muốn làm ăn với Thiếu Kiệt thì họ cũng đề phòng không ít.

Trong kinh doanh nếu mà có tâm lý bất ổn không tin tưởng lẫn nhau giữa các đối tác thì việc làm ăn đó chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt nói như thế suy nghĩ một lúc vì bây giờ hắn mới nhận ra rằng việc này đúng là có phần không tiện. Thiếu Kiệt hiện tại đang được nhiều người nhắm vào nếu không có động cơ thật sự để ra tay thì Thiếu Kiệt lại trở thành tâm điểm lớn nhất.

- Vậy thì phải đợi vài ngày nữa cũng được. Như thế thu thập chứng cứ đầy đủ rồi tiến hành luôn. Dù sao thì việc dàn xếp kết quả cuộc thi dù lớn hay nhỏ thì vẫn là vi phạm pháp luật. Có vẻ như những thằng nhóc đó cũng không hiểu biết luật pháp nhiều nếu không cũng không làm ra việc này.

- Văn Hạ là người như thế nào chủ biết thừa con và cháu hắn làm những việc như thế này cũng không có gì lạ. Bao che khuyết điểm để con mình muốn làm gì thì làm. Có chuyện lớn xảy ra thì bắt làm bố mẹ bọn hắn giải quyết cho con mình. Như thế bọn chúng được nuông chiều quen rồi thì sẽ không biết việc này là phạm pháp thôi. Vì quan niệm của bọn chúng là trời sập xuống bố mẹ bọn hắn khiêng mà.

Thiếu Kiệt sau khi nghe Khương Đào nói về những việc của con và cháu của Văn Hạ, hắn chỉ mỉm cười nói ra những đạo lý mà mình cho là chính xác nhất đối với việc rút kinh nghiệm từ những cái nhìn của mình và những tạo hình nhân vật của đám phản diện nào tàn trong các loại tiểu thuyết mạng mà hắn đã đọc.

- Thôi đi ông tướng! Bớt giản đạo dùm con cái đi. Giờ quyết định thế nào đây! chỉ đánh bên dưới thôi hay là sử luôn những người ở trên.

Khương Đào cố gắng kéo chủ đề về lại chuyện chính. Hắn muốn biết Thiếu Kiệt sẽ chọn phương án nào cho việc này.

- Cũng không nhiều lắm đã trăm được thì trăm thôi. Dù sao cũng bỏ sót một người nên mới dẫn đến chuyện này. Cứ như thế để đầu đủ chứng cứ rồi làm luôn lúc đó. Cháu cũng không cần ra mặt mọi thứ đã xong chú chỉ cần

giải quyết lấy chiến tích được rồi. Đôi khi những vụ án mà từ những việc nhỏ nhặt kéo ra mới vui. Chỉ cần như thế là đủ rồi.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng mỉm cười. Hắn hiểu Thiếu Kiệt định nói gì và làm như thế nào. Nhìn mọi chuyện tưởng chừng như không liên quan gì đến nhau nhưng mọi thứ đều có sự liên kết nhất định. Chỉ cần tìm đúng điểm mấu chốt là được. Mà việc này thì bản thân Khương Đào không cần Thiếu Kiệt phải chỉ dẫn mình.

- vậy đi! Nghe ý cháu là muốn làm mình bạch tiền ở đâu mà hai thằng nhóc đó sử dụng rồi. Việc này cứ để chú khuya rồi ngủ sớm đi. Ở bên này chú sẽ lo mọi việc đến đúng thời điểm thích hợp thì ra tay.

Nói rồi Khương Đào cúp máy Thiếu Kiệt đặt điện thoại để lên trên bàn. Nhìn qua Hà Vi thờ dài lắc đầu ngao ngán.

- Thiệt muốn yên thân mà cũng không được. Có vẻ như lần này anh phải đích thân đi đánh giải game rồi. Vốn định để cho đám Lý Bân, Lâm Vũ làm thôi là được. nhưng xem ra có một số thứ vẫn cần chính mình ra tay mới ổn.

- Em thấy anh cần giải trí một chút cũng tốt đấy sắp tới anh giải quyết đồng nghiệp chắc không thể nào dễ dàng được đâu.

Hà Vi vừa cười vừa chỉ vào đồng hồ cứng trên bàn. Khải Huy lúc này đã lấy cái hộp chứa ổ cứng trong thùng còn lại đặt lên bàn cho Thiếu Kiệt nhìn lại trong thùng nhựa bây giờ cũng khác nhiều thủy Ngân Thiếu Kiệt thờ dài nói.

- Giờ mới tới việc quan trọng này. Ba cái kia bây giờ mới là lúc quan trọng để thử đây. Tạm thời không biết thủy ngân này để làm gì cứ thử nó với mấy khối phiến toái này trước đã.

Thiếu Kiệt vừa nhìn lấy cái thùng thủy ngân vừa cầm lấy cái hộp chứa đựng ba cái mảnh ghép mà hắn đang giữ. Suy nghĩ một chút vấn đề gì đó. Thiếu Kiệt vội chạy vào trong nhà bếp. Lục lọi tìm kiếm thứ gì đó mà hắn cho là có thể sử dụng được.

Khải Huy thấy Thiếu Kiệt như thế cũng nhìn lấy Hà Vi như muốn hỏi Thiếu Kiệt định làm gì việc này. Tổ rõ như mình không biết ý định của hắn ra sao. Hà Vi cũng nhún vai một chút. Sau một lúc lâu Thiếu Kiệt mới từ trong nhà bếp trở lại. Trên tay hắn cầm theo năm cái lọ thủy tinh. Đến cả nắp vụn cũng bằng thủy tinh.

- Giờ có thể làm một bài kiểm tra được rồi. Trước mắt sử dụng lần lượt từng cái xem như thế nào đã.

Thiếu Kiệt bước đến bên bàn bắt đầu mở lấy cái hộp nước đang chứa đựng mấy mảnh ghép lấy ra một cái nhanh chóng bỏ vào trong một lọ thủy tinh rộng và đặt đó. Hắn chưa đậy nắp vì muốn xem thử những mảnh ghép này có phản ứng với nhau khi không ở môi trường nước mà trong hộp thủy tinh thì như thế nào.

Hắn lấy thêm một mảnh ghép nữa từ trong hủ nước. Khi mảnh ghép vừa rời khỏi môi trường nước thì cả hai hiện lên sự cộng hưởng thấy rõ. Bằng chứng là cái khối lập phương của Thiếu Kiệt đang cầm trên tay và mảnh ghép đang bị lọ thủy tinh đậy lại cũng phát sáng.

Khải Huy với Hà Vi lúc này cũng cẩn thận. Thiếu Kiệt bây giờ mới đặt Khối lập của mình vào lại trong nước và đem mảnh ghép đang bị úp trong lọ thủy tinh đậy thật chặt lại.

Hắn muốn biết nếu đã đóng nắp rồi thì những thứ này có phát sinh điều vừa diễn ra hay không và khi nó được bỏ vào trong thùng đang chứa thủy ngân thì ra sao.

Một lần nữa mảnh ghép trong lọ thủy tinh bị đóng chặt nắp lại phát sáng nhẹ nhàng khi mà Thiếu Kiệt vừa lôi cái khối lập phương của mình ra khỏi mặt nước. Nhưng lần này cái lọ thủy tinh của mảnh ghép kia bị Thiếu Kiệt ném ngay vào trong thùng nhựa thủy ngân.

Ánh sáng của mảnh ghép từ từ ảm đạm xuống và hơn thế là sự dao động khi ở xa khối lập phương của hắn cũng dần dần biết mất. Cái lọ thủy tinh từ từ chìm xuống lúc đó cái khối lập phương trên tay hắn cũng dừng lại cái ánh sáng nhẹ nhàng của mình.

- Xem ra những thứ này trong môi trường thủy ngân thì sẽ không có vấn đề gì. Như thế thì xem như có cách an toàn cho mấy cái này rồi.

Hà Vi cũng thấy được những gì vừa mới diễn ra cô nói ra ý nghĩ của mình về chuyện này. Nếu như để mấy cái khối lập phương này trong đồng thủy ngân thì xem như có biện pháp an toàn hơn là một cái hũ chứa toàn nước mà Thiếu Kiệt đã sử dụng.

- Như thế này thì có phần tiện cho việc bảo đảm an toàn cho nó nhưng mà nếu muốn lấy ra thì cũng không phải đơn giản. Thôi kệ nhưng mà đã có cách cất vào thì sẽ có cách lấy ra.

Thiếu Kiệt nhìn vào cái thùng vị trí mà cái lọ thủy tinh mà hắn ném vào chìm xuống nói một câu. Bây giờ Thiếu Kiệt mới cầm lấy cái lọ thủy tinh bỏ luôn khối lập phương của mình và lấy ra mấy mảnh ghép còn lại lần lượt từng cái đập nắp lại và cho vào trong thùng.

- Xong rồi! sau này cái thùng này để ở trong phòng ngay góc đó là được. Nếu nhìn bên ngoài không ai nghĩ cất đồ quan trọng đâu. Lát nữa hai anh em mình kéo nó lại đó là được rồi anh Huy.

- Thiếu Kiệt đề ở bên ngoài như thế này ỏn không đó Thiếu Kiệt. Anh thấy việc này hơi bị nguy hiểm đây ỏ như có người nào đụng tới nó thì sao? Sợ rằng không ỏn lắm.

Khải Huy thấy Thiếu Kiệt chỉ vào góc tường nơi vị trí hẳn định đặt cái thùng thủy ngân này. Thuộc về một chỗ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Việc này chẳng khác nào công khai cả nơi cất giữ nhưng mảnh ghép ra ngoài.

- Không sao Chỉ cần đem cái thùng dán kín lại là được bên ngoài dán thêm tờ giấy. Ủ Mắm. đó ai dám mở ra. Nhất là quan trọng là họ có đủ tự tin để nghe mùi mắm hay không mới là chuyện đáng nói.

Khải Huy với Hà Vi cũng há hốc mồm việc này mà Thiếu Kiệt hẳn cũng nghĩ ra được. Chỉ trừ khi nào có người thật sự quen thuộc với cái mùi cá sống ướp muối để cá ươn lên làm mắm thì mới đụng đến cái thùng này. Nếu không chẳng ai dại gì làm ô nhiễm bầu không khí xung quanh.

- Thôi mọi thứ xong rồi. Nghĩ ngợi thôi Để anh em mấy cái này về phòng có gì cất trong đó rồi xem từ từ chứ một đống này cũng không thể nào để đây được.

- Ủ trước hết là em đợi một chút rồi mới đi ngủ được. ỏ như giống như lần đó cũng không hay ho gì. Thôi thì đề phòng tốt hơn.

Hà Vi đáp lại Thiếu Kiệt một câu. Khải Huy cũng gật đầu. Dù sao việc Thiếu Kiệt lấy ra mấy mảnh ghép kia cũng có chút phiền phức nên thức một chút cũng không hại gì. Thiếu Kiệt nghe gật đầu đáp lại

- Ủ vậy cũng được anh sẽ đem hai cái này đi cất rồi ra phòng khách ngồi xem tivi một chút xem thế nào.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 645: Trôn Tiết Tập Thể.

Buổi tối hôm đó sau khi thức thêm gần hai giờ không thấy có vấn đề gì hết Thiếu Kiệt với Hà Vi mới đi ngủ. Khải Huy trong thời gian đợi cũng ngủ mất lúc nào không hay đối với việc đã quen với cuộc sống hàng ngày giờ bỗng nhiên lại thức canh chừng xem phim giải trí thì Khải Huy cũng không thể nào không mệt.

Ngày hôm đó kết thúc trong sự yên bình. Mọi thứ ngày hôm sau đều bình thường cho đến khi Thiếu Kiệt gọi điện cho Lý Bân. Ở trong nhà bị giám sát Lý Bân chỉ cần có một cuộc gọi của Thiếu Kiệt là hấn biến đi mất.

Lâm Vũ cũng được triệu tập đến nhà Thiếu Kiệt. Hai người có mặt ở phòng máy của Thiếu Kiệt chỉ trong vài phút.

- Anh Kiệt! Đúng là cứu tinh của em đang ở nhà chán chết đây! đúng thật mấy ngày nay em bị quản không khác gì tội phạm. Sáng phải dậy sớm lại bắt chạy bộ cả mấy vòng trong công viên. Mệt chết đi được.

Lý Bân vừa ngồi xuống bàn đã than thở với Thiếu Kiệt về những gì buổi sáng hấn phải làm.

- Như vậy đúng rồi chứ còn gì nữa mà cứ ăn xong chơi miết cũng béo phì. Nhưng mà cũng tội tao thấy mà có vợ sớm làm hơi bị mệt rồi đây đang suy nghĩ xem có nên tìm bạn gái không nhìn mà như thế tao cũng hết ham.

Lâm Vũ ngồi cười nhìn Lý Bân châm chọc. Hấn thấy không có cái gì tốt hơn là khi thấy Lý Bân bị như thế này. Dù rằng hai đứa chuyên môn gây gổ nhưng đều là chuyện làm đôi phương thấy được sự quan tâm nên Thiếu Kiệt cũng không mấy lo ngại lắm việc mất đoàn kết nội bộ.

- Ủ hôm này có chút chuyện nói với mấy chú đây. Lý Bân người kỳ này đi dự giải chuẩn bị xong chưa? Bao nhiêu đứa là học sinh trong trường mình với bao nhiêu đứa là người bên ngoài thế.

- Tầm được hơn tám mươi người trong trường và năm mươi người bên ngoài. Tổng cộng là một trăm ba mươi. Dự bị mười người phòng trường hợp bất trắc.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về việc dự giải đấu game Lý Bân nói ra sự sắp xếp của mình. Thiếu Kiệt thấy số người cũng vừa tầm với một chiến trường lớn lại có cả dự phòng nên cũng yên tâm gặt đầu.

- Việc phối hợp của mọi người về những chiến thuật anh đã đưa sao rồi. Nhắm chắc lần này có bao nhiêu phần trăm chiến thắng giải nhất đây?

- Chắc cũng được bảy mươi phần trăm chỉ trừ gặp nhưng bọn nhà giàu có tiền đập đồ đập khủng thì mới sợ thôi. Nhưng mà em nghĩ là số đông áp chế được. Nhất là bên mình chủ lực nhất vẫn là nga mi đàn với lại Thiếu Lâm Quyền đá VAC sáu ô hết rồi chắc cũng không phải lo. Bọn nó luyện mật tịch cả đồng mới được mấy cuốn nội tám mươi sáu phần trăm.

Lý Bân nói rõ tình hình nội bộ bang phái và thực lực hiện tại của bang cho Thiếu Kiệt nghe. Lâm vũ ngồi một bên bây giờ mới lên tiếng nói kèm vào.

- Dựa theo tình hình hiện tại thì có vài bang phái khá mạnh tham gia nhưng mà chưa biết được. Chỉ sợ là đụng phải cái bang đại gia thôi. Đợt rồi mình tuần đồ vip ra bên ngoài khá nhiều con cộng đồ sẵn nữa thực lực tham gia bang hội tinh anh lần này thì sà sà nhau hết. Quan trọng chỉ là chiến thuật thôi.

- Việc này thì em không bàn cãi. Đợt rồi theo danh sách lỗi game của anh chúng ta tuồn ra bên ngoài hơn hai trăm triệu tiền đồ đạc. Cộng với việc bán auto thương hội. với bán vàng thu về hơn một trăm triệu. Đồ đạc có thể nói hiện tại bang mình như được dát vàng lên khắp người trong sever đã không có đôi thủ rồi.

Lý Bân cũng đem những chi phí kiếm được và thu nhập đã đầu tư vào trong game cho bang hội cho Thiếu Kiệt biết. Tiền nhiều nhưng chi phí này đề đổ vào nâng cao thực lực thành viên chính thức của bang.

- À. Nhân vật của anh hết tuần này là người lên Tướng Quân đầu tiên của toàn bộ sever đó. Nội tiền nó nhai quân công chương không cũng đã là một vấn đề đáng nói rồi. Chưa kể còn phải chạy mạng top một của cả trận cũng mệt nữa. Toàn là tiền cả đấy thuê cả năm thằng cầm acc cái bang bỗng của anh cũng mệt phết đã thế còn không được đề tuột cấp.

- Chuyện này tạm thời như thế đi! Việc trước sau gì id đó cũng bán lại chủ yếu là để cho chú mày có cơ hội làm quen báo chí và những người bên kia trước. Như thế thì sau này có biến thành người của Công ty thì đám người kia cũng không thấy làm lạ ai mà không hiểu có một vấn đề bất thành văn game thủ trở thành nhân viên bên nhà phát hành là chuyện bình thường.

Thiếu Kiệt biết Lý Bân sắp kể công nên hấn đánh qua câu chuyện khác không muốn cho tên này được nước lấn tới. Suy nghĩ một chút, hấn thấy việc chuẩn bị của Lý bân và Lâm Vũ cũng đã khá tốt. Vốn lúc đầu vẫn định tham gia chỉ với mục đích giải trí nhưng hiện tại thấy hai người đã đủ khả năng thì lại phát sinh việc dàn xếp kết quả. im lặng một chút Thiếu Kiệt mới nói ra lời của mình cho hai người hiểu.

- Hai chú lần này chỉ có một mục tiêu thôi. Và đây cũng là một mục tiêu duy nhất của cả giải đấu. Tuy chưa nhận định được đó là bang nào trong việc đánh giải lần này. Nhưng chắc chắn là mọi thứ sẽ khó hơn một chút.

Bởi vì có một bang đã dùng tiền để sắp xếp kết quả. Việc hôm qua anh em mình gặp phải là một trong những thủ đoạn của người điều hành bang hội đó làm ra.

Nhìn Lý Bân nói ra những gì xảy ra chiều hôm qua tại sao lại có người chặn đường họ để Lý Bân hiểu Thiếu Kiệt đã có cơ sở nói ra vấn đề này. Người ta vẫn thường nghi ngờ có hay không việc dàn xếp một số cuộc thi. Nhưng không chỉ như thế mà ở một cái giải đấu game dường như vô thưởng vô phạt này lại có người làm như thế thì Lý Bân và Lâm Vũ cũng có chút giật mình.

- Cái quái gì đang diễn ra cả game cũng sắp xếp là sao được. Nhà Phát Hành điên à. Không được phải đi kiện mới được.

Lý Bân đứng phất dậy hẳn không muốn việc này xảy ra nhất là chuyện này liên quan đến công việc sau này của hắn. Việc có người sắp xếp giải là điều không thể chấp nhận được.

- Chú mày cứ từ từ. Việc này không phải do nhà phát hành mà là do chính những người bên kia. Nhà phát hành cũng không thể làm gì được chuyện này. Đối phương đăng ký có đầy đủ thông tin nếu như họ tin là việc một giải đấu game như thế này được dàn xếp thì bả bỏ việc bang hội đó thi đấu là việc cần có bằng chứng và chứng cứ rõ ràng. Mà mày nghĩ việc này bọn kia dám làm công khai sao?

Thiếu Kiệt cho Lý Bân biết việc này không liên quan đến nhà phát hành. Và việc này chỉ là những đối tượng muốn đoạt giải làm ra Lâm Vũ nghe thế cũng gật đầu Lý Bân bây giờ mới ngồi xuống bực tức nói.

- Anh em. Cái giải này không đáng bao nhiêu tiền, Đám người kia nhắm vào nó để làm gì. Mình có mục đích thì không nói gì. Như có thằng con ông

cháu cha nào lại đi đánh chủ ý cái giải không đạt được bao nhiêu tiền còn thua những món đồ vip trong game mà nó mang trên người mới lạ chứ.

- Chuyện này anh muốn mày đi tìm hiểu đây. Đối phương có thể là một trong những khách hàng lần này mua đồ. Và hơn thế nữa là mua đồ với số lượng không ít. Còn về việc tại sao hẳn lại nhắm để cái giải này. Ngoài việc đem lại hư vinh nhất thời thì chắc chắn phải có điều gì đó. Không ai bỏ ra số tiền lớn để mua chuộc các bang phái khác cả.

Thiếu Kiệt cũng muốn đề cho Lý Bân tìm hiểu xem, đó là bang phái nào rồi mới ra quyết định tình hình cụ thể trong giải đấu. Nhất là mục đích thật sự của đám người đó có giống như đám người Thiếu Kiệt hay không và tại sao họ lại làm chuyện này.

- Ừ việc này em sẽ làm! Trước mắt để xem đối phương là người nào. Giải thì nhất định bọn em sẽ đánh rồi. để xem bọn nó trâu bò đến mức nào mà làm ra cái việc này.

Lý Bân Nghiến răng hàm hực nói ra những gì mà hẳn suy nghĩ. Công việc của hẳn thành hay bại là bởi lần này giờ có người ngán chân Lý Bân cũng không dễ dàng nhượng bộ.

- Lần này anh cũng tham gia nữa. Nhưng mà cũng cần phải coi mọi người sắp xếp đội hình ra sao trong giải đấu mới được. Phải chi có thời gian tham dự vài cái chiến trường chắc ổn.

Thiếu Kiệt thấy nếu muốn đánh giá thực lực chính xác nhất thì chỉ có thể thông qua trò chơi hiểu được những việc thao tác thật sự và cách điều hành của Lý Bân và Lâm Vũ.

Lâm Vũ bây giờ bắt đầu cười một nụ cười gian xảo nói với Thiếu Kiệt.

- Em có ý này! Chiều này cho anh em trong bang trốn tiết dù sao thì chiến chương chính cũng ba giờ chiều giờ đó cùng với giờ giải lao. Lén trốn hai tiết cuối chắc ổn?

- ý này cũng được. Nhận Môn Quan buổi tối tám giờ cũng không nhiều thẳng vào được. Nếu mà buổi chiều gần trường. Tập hợp hết anh em làm một trận chắc ổn. Như thế là chơi trốn tiết tập thể đấy.

Thiếu Kiệt gật gật đầu ý kiến của Lâm Vũ không phải không có lý. Chỉ có thời gian này là phù hợp. Buổi tối sợ rằng một số đứa vẫn phải đi về nhà mà như thế cũng không online được nhiều. Nhưng hẳn nhớ số lượng học sinh trong trường đang gia nhập bang hình như có phần thái quá.

Lý Bân mừng rỡ ra mặt hắt mặt lên trời như chuyện này không ảnh hưởng gì đến hẳn.

- Hai tiết cuối lớp mình có học cũng không vô. Hai tiết hóa em nói không ngủ gật thì mất căn bản. Đừng nói với em cái môn học này nó biết em em không biết nó. Chuyện này chỉ cần anh ok là được còn cách trốn tiết thì thẳng nào mà không có giờ chơi nữa trốn ra ngoài dễ dữ nữa.

- Mà nghĩ anh may là ai vậy? Chiều này báo anh em trốn tiết đem theo áo thể dục. Vào nhà vệ sinh đổi áo đi ra bằng cổng chính vẫn bình thường. Nhất là cái cổng trường mình có bao giờ đóng đâu đem theo áo đổi rồi trốn thôi. Có gì tao gánh.

Thiếu Kiệt thấy việc này cũng vui hẳn cũng không có cảm giác trốn tiết bằng cách này lâu rồi. Nên chấp nhận ngay trò này với Lâm Vũ và Lý Bân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 646: Cái Tên Nhân Vật

Đang khá hơn hử. Lý Bân chắc rằng mình sẽ được thoải mái trốn tiết đi chơi mà không phải lo đến Thanh Hàn sẽ kiểm soát hẳn. Lâm Vũ đang vui vẻ bỗng nhiên dừng lại nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ấy mà chuyện này hình như không ổn lắm. Nếu trước đó không vấn đề thì bây giờ có vấn đề lớn đấy. Anh Kiệt mà trốn tiết chắc chắn thầy cô biết bọn em đi với anh chắc luôn. Anh nghĩ xem giờ thầy cô vào lớp đều nhìn vị trí của anh đầu tiên. Như thế thì việc một đồng học sinh trốn tiết như thế này có phần không ổn lắm. Anh thì không sao nhưng đám bọn em mới có vấn đề.

- Ủ Lâm Vũ nói cũng đúng. Hồi trước không sao nhưng giờ mà cứ như thế thì chắc chắn là không ổn rồi. Tao với mày thì không lo nhưng mà còn mấy đứa khác không lẽ để bọn nó bị thiệt. Như thế cũng không được.

Thiếu Kiệt cũng thấy việc này không phải là vấn đề gì lớn bản thân hẳn cũng trốn tiết cúp học không vấn đề gì giờ có làm lại cũng không sao chỉ vì hẳn bị chú ý nhiều một chút nên đâm ra khó cho mấy người bị hẳn lôi kéo theo.

- Việc này có thể đối phó được. Không phải là vấn đề lớn lắm đâu. Việc lần này dự giải đa số là học sinh của trường tiền thưởng góp vào quỹ ủng hộ mấy cái gì đó linh tinh của trường là được. Còn vấn đề tiền giải thưởng chia cho mọi người thì Lý Bân lo liệu đi. Vật phẩm bán ra từ game chuyển cho anh em là được. Có việc này đám thầy cô cũng không nói được gì mọi người.

Lý Bân suy nghĩ một chút thấy cũng đúng tiền kiếm được từ giải cũng không bao nhiêu. Những người cần có tiền này nhiều hơn họ. Với việc tiền

chi ra để đạt được mục đích của mọi người đó là đã quá đủ.

- Vậy được rồi để em đi báo với đám tụi nó. À với lại để em đi nói với tiệm nét bên đó đã. Chứ không giờ đó không đủ máy cũng mệt lắm.

- Tài khoản của anh em đưa luôn hay là đợi chiều rồi anh lấy Anh Kiệt. Để có gì em bảo bọn đang cầm tài khoản thoát nhân vật ra.

Lâm Vũ thấy Thiếu Kiệt cần tham gia thì cũng phải cần có tài khoản để luyện tay nên đưa cho Thiếu Kiệt để rảnh rồi bây giờ vào tài khoản xem nhân vật như thế nào.

- Không cần. chiều rồi cũng vào tài khoản lúc đó xem luôn cũng được. Thông báo cho anh em nhanh đi. Xong rồi chắc cũng tới giờ lên trường nếu không vài đứa không trốn tiết đc. À mà nhớ nói đứa nào tự nguyện thì đi. Không thì ở lại học. Đừng có làm quá.

Thiếu Kiệt cũng sợ hai thằng này lôi kéo nhiều quá đám trong trường bỏ tiết hết. Có những đứa cũng không thể nào dễ dụ bỏ bê học hành thì Thiếu Kiệt hẳn trở thành tội danh lúc đó cũng không gánh được trách nhiệm này.

- Ok! Bảo đảm thằng nào tự nguyện mới được. Nhưng mà chuyện này hơi bị khó. Anh đã nói mà tụi nó ngồi trong lớp mới lạ đấy. Anh không biết anh hơn cả thiên lôi sai đâu đánh đấy à. Trong trường có thể thầy cô nói bọn nó không nghe chứ anh nói một tiếng mà có thằng nào không nghe mới lạ đấy.

Lâm Vũ với Lý Bân nói vừa dứt câu ba chân bốn cẳng chạy mất. Thiếu Kiệt thấy thế cũng chỉ lắc đầu. Nhưng việc hai đứa nói Thiếu Kiệt cũng không thể phản bác. Hẳn giờ trong đám ở trường không ít thì nhiều danh khí không nhỏ.

- Xem ra việc này cũng không thể nói gì được. Đám người kia chắc chắn bỏ tiền ra để dàn xếp giải đấu như thế để làm gì thiệt không thể hiểu nổi.

Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn đang suy nghĩ vấn đề tại sao đám con cháu Văn Hạ lại làm cái việc này. Hắn suy tư một lúc thì Ngọc Nhi đến sau lưng hắn vỗ vai nói.

- Anh định ngồi đây đến chừng nào. Suy nghĩ gì mà trầm tư vậy?

- Ừ. Anh đang nghĩ đến việc Khương Đào nói. Em nghĩ xem một giải đấu game có cần thiết phải làm như thế không. Theo anh thấy mục đích này không rõ ràng nếu có một người bỏ nhiều tiền ra để muốn mình giải nhất một cuộc thi có phát thanh truyền hình thì anh không nói nhưng đây chỉ là một trò chơi game thì có gì đó bất bình thường.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng âm trầm. Cô không hiểu việc này có gì hệ trọng nhưng thấy hắn như thế cô cũng không có cách nào khác. Cô không hiểu việc game này như thế nào kể cả giải thưởng này theo cô thấy là quá ít. Lại chỉ có thể mang lại một phút nhất thời vinh quang vài giây.

- Cái này anh nói cũng không sai. Nếu nói những người đó bỏ tiền ra chỉ để cho con em mình chơi một trò chơi để đem lại sự vui thích cho người đó thì gia đình này chắc hẳn cũng phải có rất nhiều tiền. Nếu không thì tại sao lại bỏ ra số tiền nhiều như thế. Vốn em cũng có nghe nói những món đồ trong game cũng không phải rẻ có món đồ nào đó lên tới vài tỷ.

Vì không biết việc này của Thiếu Kiệt như thế nào Ngọc Nhi cũng chỉ có thể nói ra những gì mình biết về cái thị trường game qua những lời kể lại của mọi người. Cô cũng không dám chắc là nó sẽ đúng hay không nhưng lúc này có ý kiến vẫn tốt hơn là im lặng suy nghĩ cũng giống như Thiếu Kiệt.

- Em cứ nói đùa. Việc gì cũng quy đổi thành giá trị vốn có của nó. Vật dụng và trang bị trong game cũng thế nhà phát hành có thể tạo ra trong vòng một nốt nhạc thì việc đó không phải phụ thuộc vào giá trị vật phẩm mà quan trọng nó sử dụng vào việc gì. Với lại những món đồ này đều giống nhau. Chỉ khác là quan trọng nhân vật nào cầm thôi. Nếu nó là một người nổi tiếng trong game đó thì mới.

Nói đến đây Thiếu Kiệt đột nhiên phải ngưng lại. Hẳn hiểu đám người kia định làm gì rồi. Vấn đề này có thể sẽ không được nhưng nếu thật sự tiến hành tốt thì mọi thứ đều có thể.

- Ngọc Nhi em tìm hiểu xem gia đình của Văn Hạ kể cả anh rể hẳn làm gì. Nếu mà có vấn đề gì thì báo gấp cho bên Khương Đào đi. Anh nghĩ rằng việc này họ làm có mục đích và mục đích này nếu nói ra và có bị phát hiện thì họ vẫn có đầy đủ bằng chứng hợp thức hóa việc rửa tiền của mình. Xem ra ít nhưng mà hiệu quả không nhỏ.

Ngọc Nhi nghe nói như thế cũng giật mình. Chỉ mỗi một việc thông qua trò chơi mà có thể tính đến việc tội phạm kinh tế thì không thể nào.

- Không phải nó chỉ là một trò chơi thôi sao? Sao mà rửa tiền được không phải chỉ có mỗi một cái giải đấu lần đầu thôi sao? Họ chỉ lấy tiếng một lần thôi mà.

- Cái này không trách được. Anh không suy nghĩ đến chuyện này. Có những thứ có thể làm được mà chúng ta không biết được. Nếu là nhà phát hành thì họ cũng không biết mình bị qua mặt chuyện này đâu.

Ngọc Nhi trong đầu một đống dấu hỏi lớn. Nếu như một vật phẩm game bán đi hay tiến hành ra sao cô còn không biết mà những thứ này đều là mặc hàng không có thật nó chỉ tồn tại trong trò chơi mà không phải đời thực. Thì

nếu giá thành bỏ ra cho nó cũng chỉ nằm trong mức độ nhất định. Có rửa tiền gì được với việc mua bán đồ không có thực này.

- Khó hiểu quá. Sao mà trò chơi cũng có được vấn đề này chứ. Không phải anh mới nói là vật phẩm cái nào cũng như nhau sao. Như thế thì giá trị có hạn mà nó cũng không đem lại nhiều tiền mà?

- Vấn đề ở đây không phải là tiền và giá trị vật phẩm mà là nhân vật game. Nó đúng là giống với những thứ khác nhưng có một thứ nó khác biệt. Đó là Tên nhân vật. Nếu giá trị vật phẩm không cao nhưng trên một nhân vật có tên tuổi thì lại là chuyện khác.

Thiếu Kiệt nói đến đây Ngọc Nhi cũng hiểu được loáng thoáng một chút. Vật phẩm thì có thể giống nhau nhưng cái tên thì chắc chắn sẽ có sự khác biệt và người nắm giữ cái tên nhân vật như thế cũng là một sự khác biệt.

- Như thế thì họ có thể bán nhân vật nhưng một nhân vật nếu qua một giải đấu thì có lẽ sẽ có giá trị cao hơn nhiều với lúc ban đầu như thế họ cần giải nhân để đánh bóng cái tên nhân vật mà đem bán đi với giá trị gấp nhiều lần.

- Đúng vậy! Việc nếu em hay anh là người chơi bình thường có mua bán tài khoản nhân vật cũng chỉ làm hồ sơ thông thường. Nhưng nếu với những tài khoản thuộc dạng Vip thì lại khác. Nó không nằm ở vấn đề phổ thông mà là có sự chứng kiến và ghi lại hồ sơ. Như thế giao dịch này có người làm chứng và tiền nhận về của họ được chính danh từ việc bán tài khoản.

Thiếu Kiệt giải thích cho Ngọc Nhi biết quy trình trao đổi tài khoản và thay đổi chủ sở hữu cho những nhân vật thuộc hàng sao của game. Mà khi đã có người thứ ba chứng kiến việc giao dịch này thì tài sản đó được xem là tài sản hợp pháp và vì làm những giấy tờ liên quan đến chuyển nhượng thì

cũng không vấn đề lớn. Phần vì việc đóng thuế của những năm này về các loại như thế này hầu như là chưa có.

- Vậy là họ sẽ bán tài khoản đã đoạt giải sau đó thì số tiền mà họ tự mua bán với nhau thì sẽ nêu rõ được việc số tiền đó họ từ đâu mà có. Pháp luật cũng không nói gì họ được. Em hiểu rồi để em cho người điều tra vụ này. Nhưng mà em không biết họ tự mua bán với nhau như thế thì việc tài khoản còn đó họ cũng không có cách nào tâu tán được. Như thế cái này cũng chỉ làm được một lần.

Nói ra suy nghĩ của mình trong chuyện này Ngọc Nhi thấy việc san tay như thế này thì những nhân vật đó cũng không tồn tại lâu dài.

- Nó cũng chỉ là công cụ thôi nó có thể mua bán được nhiều lần. Hơn nữa nếu tài khoản chìm trong im lặng thì họ có thể chia đồ vật phẩm ra bán lẻ mà không phải lo lắng số tiền ít ỏi mà họ thu được.

- Thì ra là vậy! Nhưng mà cũng quên mất cũng sắp tới giờ rồi anh đi ăn chút gì đi rồi đi học. Việc này em sẽ để cho người đi điều tra các vấn đề này trong thời gian sớm nhất. Chắc mai hoặc một là có câu trả lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 647: Người Này Không Đơn Giản.

Thiếu Kiệt giờ đây có nhiều hơn câu trả lời cho mình về việc tại sao những món đồ game lại có giá trị trên trời trong tay những người nổi tiếng hoặc là những người đó sở hữu một món đồ giá trị mà mọi game thủ đều mơ ước.

Giờ thì Thiếu Kiệt hiểu không phải chỉ có mình hắn nghĩ ra được những cách hợp thức hóa tiền bạc không cần phải lo lắng sự minh bạch của tiền bạc.

Thiếu Kiệt đến trường ngồi học gần hai tiết nhưng mà hắn chú ý nhất vẫn là nếu thông qua việc tài khoản game thì hắn có thể mình được một số tiền không nhỏ nhưng mà giá trị này có thể xoay vòng bao nhiêu lâu.

Lý Bân bây giờ thấy Thiếu Kiệt ngồi trong giờ học mà tâm trí bỏ đi đâu nên cũng khều nhẹ nói nhỏ với hắn.

- Anh Kiệt! Làm gì mà thất thần vậy? Hôm nay thấy anh lại lảm đấy. Chuẩn bị đi còn năm phút nữa tới giờ giải lao rồi. Nhanh sớm còn bào danh chiến trường nữa. Nếu không vào không được đấy.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói thế mỉm cười. Hắn thấy Lý Bân nôn nóng thì đúng hơn. Nếu nhân vật của hắn đã lên tới mức hiện tại thì chiến trường chính nhận môn quan hắn được vào không cần báo danh và được ưu tiên bởi hắn là tiên phong sắp lên đại tướng.

Chế độ game có một hệ thống phân cấp. Một khi bạn đủ để hưởng quyền lợi đó thì bạn sẽ được sử dụng. Vì thế trong game một khi bạn cấp càng cao, đồ càng mạnh sẽ được hưởng những đãi ngộ mà từ những việc này đem lại.

- Mày đứng có làm như anh mày không biết đi. Cầm cái Tiên Phong thì ít nhất nhân vật của anh mày cũng vào được nhận môn quan sớm hơn mấy tài khoản khác.

- Vậy mà cũng biết trời. Mà nè anh nhầm chơi nhân vật nào không chơi lại đi chơi cái bang. Vậy mà lại lên đồ thì chẳng ai nói nó là cái bang nữa mà là đại gia mất tiêu rồi.

Thiếu Kiệt chỉ cười. Mới đầu hắn chọn cái bang vì hắn thích hắn để cho Lý Bân quản lý cả tài khoản vì hắn không cần biết nhân vật sẽ được lên đồ ra sao. Hiện tại thì Lý Bân cho con cái bang lên một thân đồ đạt cao nhất mà không phải tự hắn làm.

- Chuyện này mày nói được sao? Không phải cái đồng đó là bọn mày lên đồ sao. À nói với Thanh Hàn nếu ngồi học thì lát hết giờ đem về cho anh em mình giờ thì chuông hết tiết vang lên rồi kìa. Lên đường thôi.

Đang nói chuyện với Lý Bân tiếng chuông bao hiệu giờ giải lao cũng vang lên Thiếu Kiệt nhắc nhở Lý Bân Một tiếng rồi lấy trong túi xách của mình ra một túi đồ.

Ngay khi tiết học kết thúc không khi giờ chơi cũng không mấy khác ngày thường lắm nhưng có một sự khác biệt lớn là trên sân trường không ít người tiếng về phía nhà vệ sinh chỉ trong giây lát trở ra với một cái áo trắng đã được thay bằng chiếc áo thể dục Thiếu Kiệt.

Thấy như thế định là sẽ vào thay đồ luôn nhưng mà hắn nghĩ khuôn mặt hắn cũng không phải lạ. Lý Lịch của hắn học lớp nào ra sao thì đảm bảo vệ chắc chắn cũng sẽ biết hắn có thay đồ thể dục cũng không làm được gì.

- Thôi anh em mình khỏi thay đồ. Đảm tụi nó trong đó đông như vậy vào chật chỗ thêm mà tao với mày có để nguyên như thế này đi ra ngoài tốt

hơn.

- Ừ! Em cũng nghĩ thế. Đông qua vào nóng chết thôi đi luôn ra ngoài bắt quá em nghĩ đảm bảo vệ cũng không cản anh em mình đâu.

Lý Bân thấy ý kiến của Thiếu Kiệt không phải là không có lý. ai mà không biết hẳn đi theo Thiếu Kiệt. Giờ mà có thay đồ chẳng khác nào lấy vải thưa che mắt thánh.

Nói rồi hai người kéo nhau ra ngoài trong khi đó Hoàng Ngân với Ngọc Nhi Nhã Oanh đứng ở căn teen gần đó cũng thấy được. Hoàng Ngân bây giờ mới lên tiếng hỏi.

- Ấy Anh Kiệt giờ này ra khỏi trường làm gì thế định không học hai tiết sau hay sao vậy ta?

- Máy người đó đi ra tiệm nét để chuẩn bị giải đấu gì đó. Nên nhờ tôi bảo quản đồ của hai người đó này. Thật không hiểu cái đó có cái gì hay mà mấy người đó cứ chú tâm vào. Không phải chỉ là cái giải game thôi sao.

Thanh Hàn bây giờ mới bước đến căn teen trường nghe câu hỏi của Hoàng Ngân cũng đưa ra câu trả lời cho cô biết. Hoàng Ngân thấy Thanh Hàn nói thế cũng lắc đầu.

- Như thế mới là Anh Kiệt. Những thứ không rõ ràng mục đích gì hết nhưng lại làm. Trước đây còn ghê hơn cúp học đánh nhau như cơm bữa tuần mời phụ huynh không biết bao nhiêu lần nhưng có lần nào Anh Kiệt mời đâu.

- Ừ nhớ hồi đó Thiếu Kiệt danh khí cũng có nhưng mà chỉ là ở phương diện hơi bị tệ một chút. Giờ thì cũng không ai nói được gì Thiếu Kiệt nhà ta giấu sâu thật đấy.

Nhã Oanh cũng gật đầu đồng ý với Hoàng Ngân. Danh tiếng quậy phá của Thiếu Kiệt giờ bị dập tắt là thật thay vào đó là việc trở thành một học sinh giỏi lại thuộc dạng đụng đến phỏng tay như hiện tại là điều không ai nghĩ đến.

- Cái này gọi là văn võ toàn tài nè nhưng mà tai tiếng cũng không ít. Không hiểu sao hồi đó Thiếu Kiệt lại làm như vậy. Minh hỏi cô rồi thành tích của Thiếu Kiệt chỉ cần đến ngày thi là cải thiện vừa đủ điểm trung bình. Cứ như kiểu cậu ấy học cho có đủ điểm lên lớp vậy. Nếu hồi đó Thiếu Kiệt chịu học mà không quậy phá chắc không đến nỗi phải vào trường này đâu.

Ngọc Nhi cũng có tìm hiểu qua một số thứ của Thiếu Kiệt. Dù hiện tại ai cũng biết hẳn có được những gì nhưng trước đó thì mọi người không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại để cho thành tích học tập của mình như thế.

- Mọi người không biết rồi! Anh Kiệt học chạy không đó. Cứ tới gần thì y như rằng Anh Kiệt mà thấy cái môn nào kéo điểm xuống là chỉ học môn đó. Tất cả các môn cộng lại chia đều nhắm lấy mức trung bình là đủ lên lớp. mình biết thừa chuyện này. Cô ở nhà cũng biết chỉ là không nói thôi. Theo mình nghĩ Anh Kiệt muốn kiến tạo thế lực cho mình nên mới như thế. Mọi người nghĩ xem có học sinh nào bảo cúp học mà một đám gật đầu cái rụp đi theo như thế kia không.

Hoàng Ngân vừa trả lời Ngọc Nhi vừa hướng mắt nhìn về phía cổng trường nơi đó đang lũ lượt kéo nhau một đám nam sinh với áo thể dục và quần tây rời khỏi trường. Nhã Oanh bây giờ mới gật gật đầu ra vẻ tán đồng.

- Cũng đúng! Mấy lần trước toàn nhờ tập thể không nhưng mà tạo thế lực như thế nào có vẽ không phải chủ ý của Thiếu Kiệt mà là của tên mập đi.

- Việc này có trời mới biết! Thôi kệ Thiếu Kiệt đi! Nhưng mà chuyện này có liên quan một chút vấn đề. Thiếu Kiệt đang cho mình đi điều tra thử nhưng mà mình nghĩ sắp có kết quả rồi.

Ngọc Nhi vừa nói vừa bấm điện thoại của mình. chút chút đôi chân mày lại cau lại, rồi trở lại bình thường. Nhã Oanh bây giờ mới để ý đến điện thoại của Ngọc Nhi đang đọc. Biết cô đang thu tin tức từ các đầu mối của mình.

- Cậu nhận tin nhắn như thế trong giờ học không sợ bị phát hiện hay thật. Với lại một ngày cậu nhận biết bao nhiêu tin nhắn như thế làm sao xử lý kịp đây.

- Cũng không có gì! Trước đây thì ít nhưng hiện tại có nhiều chút nhưng cũng không vấn đề lớn lắm. Đọc vài phút là xong thôi. Xem ra lần này có con cá nằm trên thớt cho Thiếu Kiệt trảm rồi.

Nhã Oanh Nghe thế cũng nhìn qua điện thoại của Ngọc Nhi. Trên đó hiển thị dòng tin nhắn từ một số điện thoại nào đó không để tên.

“Văn Dương! Chăm đầu tổ chức đánh bạc. Thông qua điện thoại dựa theo kết quả xổ số và đang nắm giữ bốn đến năm sòng bạc theo dạng casino nước ngoài tại Ngọc Châu, Văn Hội điều hành sòng bạc ở Lưu Minh hình thức như trên con của Văn Dương. mới vào Lưu Minh được một tuần.”

Đọc hết một lượt tin nhắn Nhã Oanh mới nhìn Ngọc Nhi hỏi bởi cô nghe cái tên này khá quen. Dường như Thiếu Kiệt hoặc ai đó đã có nhắc qua với cô rồi.

- Họ Văn! Tên này nghe quen quen nhỉ. Mà hai người này liên quan gì đến Thiếu Kiệt?

- Thằng con hấn là người chủ mưu đứng đằng sau việc cho người tấn công chúng ta hôm qua. Hấn là Anh rể của Văn Hạ. Lần đó có chút xích mích với Thiếu Kiệt.

Ngọc Nhi bây giờ mới trả lời cho Nhã Oanh biết. Thanh Hàn bây giờ nghe thế cũng lên tiếng hỏi Ngọc Nhi.

- Ngọc Nhi cô xem coi có hình Văn Dương đó không. Tôi nghĩ là hình như tôi biết người này! Hấn hình như đã từng có qua bên tam giác vàng bàn chuyện làm ăn một lần nhưng lúc đó bị các thế lực ở đây phản đối.

Ngọc Nhi bây giờ mới lấy điện thoại cảm ứng của mình ra mở lên hộp thư điện tử mở lên một cuộc hội thảo. Trên đó có một tấm ảnh được gửi đính kèm trong thư.

- Đây này hấn đây! Không có quan hệ gì với Diệp gia và Ngô gia nhưng mà làm ăn bất chính không ít.

Thanh Hàn cầm lấy điện thoại của Ngọc Nhi nhìn một lúc rồi mới gạt đầu trả lời cho Ngọc Nhi và mọi người biết.

- Hấn có thế lực không nhỏ. Hiện tại ở các vùng cam lao đều có một casino của hấn nhất là hấn thông qua các con đường khác nhau đang cố phát triển ra các vùng ven biên giới. Nhưng mà các casino này đều không chính quy. Có làm chỉ dưới danh nghĩa là nhà hàng khách sạn mà thôi.

Nhã Oanh với Ngọc Nhi bây giờ cũng nhìn nhau. Chúng tỏ nhìn hồ sơ của Ngọc Nhi vừa nhận được hoàn toàn không có thông tin này. Việc này cho thấy có thể nói những chuyện này Văn Dương thao tác ở nước ngoài mà không người nào hay biết.

- Hấn mở casino như thế không sợ bị bắt sao ta? Với lại mở casino ở nước ngoài cần không ít vốn đâu. Nếu đúng như Thanh Hàn nói thì người

này không đơn giản.

Hoàng Ngân cũng nhìn thấy và nghe được những gì Thanh Hàn nói cô đưa ra suy nghĩ của mình một cách hợp lý nhất đâu phải cứ muốn làm làm được ở những nơi như thế này cần có một lượng tiền lớn đổ vào cho việc này mới có thể thu lại được lâu dài.

- Đây chỉ là việc một năm trước hấn tìm đến hợp tác thôi. Tôi nghĩ là giờ mấy cái chỗ đó cũng đã được hợp thức hóa rồi. Hấn có vài người chịu án ở trong nước chạy ra nước ngoài thay tên đổi họ làm công việc này cho hấn chỉ cần hấn có tiền là làm được thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 648: Nhạn Môn Quan (1)

Nghe được lời của Thanh Hàn. Ngọc Nhi bây giờ mới soạn một tin nhắn gửi đi thông tin mình mới biết được cho Thiếu Kiệt. Việc này cần phải để Thiếu Kiệt tính toán kỹ lưỡng trước khi ra tay. Nếu không liên hệ rắc rối sau này cũng là một sự phiền phức không nhỏ.

Thiếu Kiệt và Lý Bân đi không xa quá khỏi trường chừng hơn trăm mét là đã xuất hiện những tiệm nét bên ngoài treo bản hết máy. Trong khi đó bên trong tất cả những máy đã được bật lên và không có một người nào ngồi.

Người Quản lý tiệm nét bây giờ đứng ngoài cửa nhìn qua nhìn lại. Hấn sợ Lý Bân không đến thất thu. Vì máy không có người chơi mà hấn vẫn phải mở. Dù cho Lý Bân đã đặt cọc trước nhưng đây là lần đầu có người bao hết tiệm nét của hấn như thế này.

Nếu nói đây là một người lớn đến thuê máy theo dạng này người quản lý cũng không lo lắng lắm. Nhưng mà Lý Bân còn là học sinh thì hấn cũng hơi lo vấn đề không có doanh thu.

Nhưng không để hấn lo lắng Lý Bân đã xuất hiện. Theo sau hấn còn có một đám người lần lượt bước theo sau. Thiếu Kiệt bây giờ đang cầm lấy điện thoại mình đọc tin nhắn cũng mỉm cười. Hấn không ngờ Thanh Hàn lại đem đến nhiều thông tin cần thiết như thế.

Như vậy là một số nguồn tiền bất chính thu được của Văn Dương bằng cách nào để có thể thay đổi để trở thành chính quy thì hấn đã biết. Và hơn thế nữa. Số tiền này được hợp thức hóa không chỉ một lần mà nhiều lần.

Thiếu Kiệt hiện tại đã suy nghĩ được. Trong một năm trung bình cứ hai tháng chuyển đổi nhân vật một lần thì trong vòng một năm nhân vật đó thu về biết bao nhiêu tiền cũng không tính được. Như thế ở giải đấu thứ hai, thứ ba chỉ cần nhân vật khác một người khác là được. mà đối với họ người họ không thiếu. Cái thiếu chính là để cho nhân vật nổi danh trong giới game thủ. Như thế thì số tiền họ tẩy trắng được hơn xa con số mà họ bỏ ra.

- Lý Bân! Xem ra chú mày lần này lời lớn rồi đấy nếu như thắng giải chú mày có nhiều việc để làm lắm. Có gì thì đợi thắng giải đi anh mày sẽ nói cho nghe.

- Vụ gì nữa sao? Ngon không anh Kiệt.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng hào hứng. Dù chưa biết chuyện gì nhưng Thiếu Kiệt không làm chuyện thiệt thòi đi theo thì được hưởng. Lý Bân chuyện này quá quen thuộc rồi.

- Cái này không phải tao nghĩ ra nhưng mà cách hay thi có thể thực hiện được. Giờ thì nhanh đi. Vào báo danh chiến trường cái đã. Nói anh em tập trung hết là được. Đưa tài khoản đây.

Thiếu Kiệt ngồi xuống một cái máy gần đó. Lý Bân mới đưa tờ giấy viết thông tin tài khoản cho Thiếu Kiệt.

- Bọn em không cho ai cập nhật thông tin vào đó hết, Anh em cập nhật thông tin đi chưa mỗi ngày khi mà đối ca người canh máy em phải xem lại thông tin một lần.

- Được rồi vừa báo danh, vừa điền thông tin cũng được. Mày lo sắp xếp cho mọi người đi.

Lý Bân gật đầu nói chuyện với người quản lý trong khi đó. Đám người người theo sau mọi người chiếm một máy. Hiện tại còn khoản mười phút

nữa bắt đầu báo danh vào vào chiến trường nhưng ai nấy chỉ cần đăng nhập vào trò chơi. Thì đều chat lên kênh thế giới một câu khiến cho kênh thế giới náo loạn. Thiếu Kiệt đăng nhập vào trò chơi cũng lác đầu.

Bởi trên màn hình kênh thế giới của trò chơi đều chạy một dòng tin giống như nhau.

- “Chào Mừng lão đại”.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết lác đầu. Hắn liền đánh vào khung chat một dòng tin nhắn.

- Toàn bộ mọi người tập trung chiến trường chính. Tối này ai on được thì đi chiến trường phụ để test đội hình. Tất cả chú tâm vào game đi.

Một câu của Thiếu Kiệt nhưng tất cả những gì còn lại trên thế giới là không một tin nhắn hoạt động. Có chăng chỉ là những tin thế giới còn sót lại của những bang hội khác.

Họ thắc mắc không biết là tại sao hôm nay bang hội này lại nhận nhíp như thế trong khi đó. Ngay thường vẫn có người online acc của Thiếu Kiệt. Nhưng đây là lần đầu tiên trong sever rộ lên vì chuyện một người đăng nhập.

Thiếu Kiệt vừa mở auto để cho tự báo danh chiến trường còn bên ngoài thì mở web thay đổi thông tin nhân vật. Hắn không cần nghĩ đến ở đây có người cái phần mềm ghi lại hoạt động của bàn phím và màn hình.

Lý Bàn và Lâm Vũ bây giờ đợi cho mọi người ổn định chỗ ngồi cũng đăng nhập vào trò chơi. Lý Bàn ngồi bên cạnh Thiếu Kiệt. Thấy hắn chưa đá động gì đến nhân vật cũng lên tiếng hỏi.

- Ủa sao anh không xem thông tin nhân vật đi. Cái vụ thông tin này xong trận làm cũng được mà anh. Ấy mà vô trận rồi kìa.

- Mà cứ từ từ còn thời gian báo danh mà. Cứ từ từ không phải lo. Mà làm như tao chưa chơi trò chơi bao giờ vậy?

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân thức giúc cũng mỉm cười nói với hắn. Thiếu Kiệt không lo lắng vụ nhân vật trò chơi như thế nào bởi hắn đã quen với thao tác những kỹ năng của môn phái này này.

Chiến trường mới bây giờ mở ra. Thiếu Kiệt vào trong quân doanh. Hiện tại số lượng người trong quân doanh hầu như trên đầu nhân vật chỉ treo tên một bang hội duy nhất.

Thiếu Kiệt chuyển sang tần số bang hội đánh lên những dòng chữ.

“ Thiếu Lâm Quyền. Dương Gia Thương Võ Đang Kiếm với Nga Mi Đàm Nga Mi Kiếm đi tiền doanh còn hậu doanh thì để mấy thành viên còn lại cố sự với đám Cái Bang Quyền, Võ Đang Bút đi sau. Ai nhắm không đánh lại thì chạy nạn dân.”

Dòng chữ tuy không đủ nhưng khi Thiếu Kiệt đánh thành hai dòng cũng không có người chen vào. Chỉ khi hắn nói xong những dòng tin nhắn nối tiếp nhau. với hai chữ đồng ý dày đặt nối tiếp nhau.

- Thiếu Kiệt bây giờ mới đụng vào hắn nhìn vào bản kỹ năng xem qua một lượt rồi mới chỉnh bản kỹ năng cần thiết.

- Anh biết đánh không vậy. Nghi lắm à. Có cần em post điểm cho không. Chứ Cái Bang BỔNG đánh nhau yếu lắm đấy. Sợ ra bị bọn nó đánh không đó.

Lý Bân thấy Thiếu Kiệt không màn gì hết. chỉ chinh qua loa rồi đi dạo dòng dòng. Xem đồ thành viên của bang hội mà không chú ý gì hết hẳn chỉ đi dòng dòng những đại khái nắm được một ít thực lực cần có của bang.

- Tụi bây cứ nhìn đi xem anh mày chơi cái bang bồng này. Đợi đó mà xem đi.

Thiếu Kiệt cười cười nhìn Lý Bân với Lâm Vũ. Ngay lúc này thời điểm bắt đầu chiến trường chính Thiếu Kiệt không như những người mà hắn đã điều lệnh. Hắn phi thẳng ra tiền doanh theo sau là một đám người. Chạy theo sau hắn một nga mi kiếm bồi cho một cái liên hoa hơn một phút.

Thiếu Kiệt nhìn qua thấy Lý Bân cười cười. Màn hình hắn là nhân vật nga mi kiếm vừa thêm liên hoa tăng tốc độ đánh cho mình. Lưu thủy chạy nhanh bắt diệt thêm máu gần như gấp đôi. Ngoai công cũng được cộng thêm không ít Thiếu Kiệt chạy lên tuyến đầu qua phần tiền doanh của phe bên kia.

Thiếu Kiệt dừng lại giữa chừng. Hắn biết bây giờ là thời điểm cần thiết để hắn thêm vào những kỹ năng của cái bang bồng một bộ kỹ năng bao gồm cả mật tịch được Thiếu Kiệt nhanh chóng thêm vào. Tử Hà Mật tịch. Thiên Hà Mật Tịch. Tu La và Chiêm Y phổ cuối cùng. Thêm vào đó là bộ kỹ năng của hệ thống nhân vật Nê Thu Công Thâu Thiên Hoán Nhật.

Ngay Lúc này Một nhân vật dương gia thương trên con ngựa màu trắng bên trên có hai chữ bang chủ xông thẳng vào Thiếu Kiệt đánh ra một bộ kỹ năng liên hoàn thường thấy, Thiên Hoành Thương. Ngự Mã Thuật và Bôn Lô Thương Pháp.

Thiếu Kiệt ngay từ lúc chịu phải kỹ năng Thiên Hoành Thương hắn lại sử dụng kỹ năng Thâu Thiên Hoán Nhật một lần nữa. Kỹ năng Thiên Hoành Thương của Dương Gia Thương Được Triển khai. Vì cũng đi một đường

ngoại công Thiếu Kiệt sử dụng lại kỹ năng này tuy không được như Dương Gia Thương nhưng vẫn làm cho người kia chịu ít sát thương con hấn dính phải Ngự Mã Thuật với Bôn Lôi Thương Pháp thì trên người do đồ và trang bị nên độ né của thân pháp linh hoạt được cộng vào thấy rõ.

Thiếu Kiệt nhanh chóng đánh ra một kỹ năng Diện Thủ Quyết với tính năng làm chậm vào người đối phương Thêm vào đó là một cái khu xa côn pháp kỹ năng cấp thấp. vòng ra sau Thiếu Kiệt đánh thêm một kỹ năng bá vương tạ giáp.

Người này trong tình thế vừa sửa dụng xong bôn lôi thương hấn dùng tiếp một kỹ năng cấp cao Dương Gia Đảo Hải Thương. Nhân vật hấn chạy vòng vòng tránh né nhưng cũng bị hiệu ứng làm chậm của Diện Thủ Quyết làm cho hấn không thể nào chạy nhanh trên phạm vi rộng được. Công thêm việc dính phải bá vương tạ giáp. Làm giảm một số lượng điểm giảm nhất định. Thiếu Kiệt đến giờ vẫn chỉ mới thi triển một kỹ năng đánh cấp thấp mà nó cũng đã hồi phục nhanh chóng.

Tiếp tục áp sát dùng kỹ năng khu xa côn pháp. Kèm theo là Đã Cầu côn pháp một kỹ năng cao cấp của cái bang bổng. Hiệu ứng với đồ đạt trên người Thiếu Kiệt được thể hiện rõ khi kỹ năng nhảy lên một tầng cuối cùng đem dương gia thương của người kia đánh rơi xuống đất.

Thiếu Kiệt lại tiếp tục bồi thêm một cái Diện Thủ Quyết. Đặc tính của Dương Gia Thương là kỹ năng phải thi triển trên ngựa nhưng hiện tại rút ngựa xem như bảy mươi phần trăm sát suất là chết trên mặt đất. Thiếu Kiệt dùng luôn cả kỹ năng côn pháp bình thường. Tiếp tục là khu xa côn, tiếp theo là khu xa côn chạy chặn đầu thêm vào đó là một cái kỹ năng đả cầu côn pháp. Đưa tiền Dương Gia Thương đầy áp máu rời ngựa về thành.

Lý Bàn ngồi một chỗ nhìn hấn đánh với Dương Gia Thương ngạc nhiên không ít bởi thao tác phải quen thuộc như thế nào cách đánh nhau này phải

trải qua bao nhiêu lâu mới rút ra được kinh nghiệm đánh như thế này không phải ngày một ngày hai. Vì Dương Gia Thương có một đặc tính máu trâu mà trong chiến trường thì máu càng trâu. Đánh không tốt chỉ có cái bang là ăn hành chứ đâu phải Dương Gia Thương về thành thế này.

- Buff máu với Liên Hoa Lý Bân. Vào trong Tiền Doanh Địch lần này anh mà hạ mấy tên nữa coi.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa triển khai lại chiêu Thâu Thiên Hoán Nhật của mình. Lý Bân bây giờ mới hiểu Thiếu Kiệt tại sao chọn cái bang bổng. Nếu mà đã quen tay thì trình độ PK mới không phải là vấn đề cần thiết mà là phương thức đoàn đội.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 649: Nhạn Môn Quan (2)

Lý Bân vui vẻ ra mặt Thiếu Kiệt đánh như thế thì hẳn không cần phải lo gì nữa. Hắn vừa thêm máu vừa thêm tốc độ đánh cho Thiếu Kiệt xong thì anh chàng nhà ta xông lên phía trước.

Bên trong chiến loạn Thiếu Kiệt xông lên không cần lo ngại gì hết. Trong khi đó Lý Bân theo sau. Hắn lâu lâu lại hướng đăm nhân vật gần mình thêm cho vài cái tốc độ đánh. Hắn thấy Thiếu Kiệt lao vào một nhân vật Thiếu Lâm Quyền vừa tung người phát động ca diệp thời vá vì đá quyền sắp nhảy lên đập vô ảnh cước thì.

Bàn Phím của Thiếu Kiệt di chuyển nhanh chóng không biết từ lúc nào trên bản kỹ năng hệ thống chiêu thức xuất hiện thêm một kỹ năng nếu nhìn gần có thể thấy rõ đây làm một trong những mật tịch cái bang bỗng mới được vừa ra trong bản cập nhật.

Tỉ lệ hất ngã của quý thiên mật tịch bí kíp môn phái của Cái Bang hiện tại tương đối cao. Thêm vào những món đồ Thiếu Kiệt mặc trên người người làm cho ngoại công tăng cao sát xuất hất ngã cũng cao hơn nên người cầm nhân vật Thiếu Lâm Quyền kia bị khóa kỹ năng.

Vì nếu chơi Thiếu Lâm Quyền nhân vật phải có một lượng tụ khí nội công từ kỹ năng Thất Bảo Thần Chiếu đối với một số Thiếu Lâm Quyền thì việc ép yếu quyết vào mật tịch là không thể thiếu bộ đơn giản nhất cũng là vi đà thất bảo và Vô Ảnh Cước. Nhất định muốn luyện Thiếu Lâm Quyền thì dòng thứ hai nội công mật tịch phải trên tám mươi sáu phần trăm và ba phụ lục mới có thể thêm vào bộ yếu quyết đơn giản mà tất cả Thiếu Lâm Quyền phải cần.

Vì thế nó cũng là một môn phái có nhiều người chơi nhất với lý do đánh mạnh. Bởi đơn giản nếu liên chiêu hình thành mức độ sát thương của Thiếu Lâm Quyền tương đối lớn.

Thường Thì tất cả những người chơi thường phát động với hình thức la hán quyền, vi đà quyền và lên đá vô ảnh cước mức độ này phụ thuộc vào việc có thêm vào yêu quyết thất bảo hay không nếu như có thất bảo được thêm vào mật tịch mang trên mình. Thì nhân vật đó có thể đem chiêu thức Vô Ảnh Cước thi triển ba lần trong phạm vi năm ô hoặc sáu ô màn hình tùy theo mức độ của mật tịch. Và lượng sát thương của nó cũng tăng theo cấp số nhân mỗi lần thi triển ra vô ảnh cước của môn phái Thiếu Lâm Quyền.

Chiêu thức Vô Ảnh Cước đầu tiên có thể chỉ một điểm sát thương thì cái thứ hai là hai điểm và cái thứ ba là bốn điểm. Như thế nên Thiếu Lâm Quyền đầy những nhân vật trong thế giới võ lâm hai. Nhưng quan trọng hơn hết vẫn là cách đánh nhau và đồ đạc của nhân vật đó trên người như thế nào.

Thiếu Kiệt khi dùng Quỷ Thiên Mật Tịch hất ngã nhân vật Thiếu Lâm Quyền thì nhanh chóng đánh vào hấn hai kỹ năng liên tiếp là bá vương tạ giáp và Điện Thủ Quyết. Vừa giảm giáp vừa làm chậm. Thiếu Lâm Quyền cũng bị mất kỹ năng Vô Ảnh Cước vì không phát động được. Bắt buộc phải tìm cách thoát thân. Để tụ khí của Thất Bảo lại nếu muốn đánh tiếp.

Nhưng lúc này Thiếu Kiệt làm gì bỏ qua hấn dính liền với lại nhân vật Thiếu Lâm Quyền kia. đánh một chiêu khu xà côn pháp. Tiếp đó là một cái đánh côn thường sau đó tiếp tục là đã cầu bổng pháp. Lại chạy tới sát người của nhân vật Thiếu Lâm quyền không rời một bước. đánh khu xà bào mòn máu của nhân vật này.

Tương chừng như Thiếu Kiệt thắng chắt đưa nhân vật Thiếu Lâm Quyền về thành. Thì ở đâu xuất hiện một Nga Mi Đàn các nơi nhân vật Thiếu Kiệt

đứng chỉ chừng một hai ô ngồi xuống đánh ra kỹ năng Dương Quan Tam Điệp. Một kỹ năng làm cho đối phương bị hiệu ứng loạn không thể điều khiển như ý muốn của mình nếu dính phải. Thiếu Kiệt trên bản chiêu thức của mình xuất hiện một kỹ năng dường như ít người sử dụng, nhất đó là khinh công nhập một khi mới bước vào thế giới trò chơi mà tân thủ nào cũng có. Bỏ trận đánh tương chừng như đối phương là người Thiếu Lâm Quyền kia sẽ chết chỉ sau vài chiêu thức nữa.

Nga Mi của Lý Bân bây giờ bị hiệu ứng Loạn thấy rõ hẳn không điều khiển nhân vật của mình chạy dòng dòng trong vài. Giây Thiếu Kiệt nhảy ra ngoài thêm vào kỹ năng của mình Thâu Thiên Hoán Nhân rồi hẳn lại nhắm chính xác người Nga Mi Đàn đang ngồi nhảy vào. Đánh ra một kỹ năng Quỷ Thiên Mật tịch vào Nga Mi Đàn. Bản thân hẳn cũng vừa lấy cấp xong kỹ năng Dương Quan Tam Điệp.

Nga Mi Đàn và Thiếu Lâm Quyền đang cố chạy ra khỏi nơi này bị hất ngã ra phía sau thấy rõ. Thiếu Kiệt bây giờ phi thân lại hạ gục Thiếu Lâm Quyền. Đám người theo sau Thiếu Kiệt bây giờ cũng xông lên một đám đội quân chủ lực và sức trâu bò kéo đến. Thiếu Kiệt dứt điểm Thiếu Lâm Quyền bằng kỹ năng đá cầu bông.

Đám người bên phía quân địch lúc này cũng đông hơn Tiền Doanh quân đối phương trở thành nơi giao tranh. Thiếu Kiệt thấy người đã đông gõ ra một dòng chữ ở kênh thường.

“ DGC skill 55 xả vào. ”

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa sử dụng lại kỹ năng Dương Quan Tam Điệp đã lấy cấp được. Bên phía đối phương một vài người cũng dính phải kỹ năng này bị loạn. Nhưng nó không hiệu quả như là Nga Mi Đàn hiệu quả chỉ trong phút chốc. Nhưng như thế cũng đủ để cho những Thiếu Lâm Quyền phía sau liên chiêu được nhưng cái Vô Ảnh Cước. Đánh vào Tiền Doanh.

Hết người này đến người khác. từng cái Vô Ảnh Cước được thực hiện. Điem số thời gian là điem số mạng của những người giết được càng ngày càng tăng. Trong Đám hỗn loạn này Thiếu Kiệt đem Đả cầu bông và Quý Thiên Mật tích đánh tới tấp vào đám người của phe đối phương đang phòng thủ.

Số người bị Thiếu Kiệt dứt điem sau cùng được cộng vào cho điem của Thiếu Kiệt chẳng mấy chốc hẳn lên được một ngàn thời gian. Nhanh hơn người khác rất nhiều hầu hết là quân ẩu ăn ké. Bởi Cái Bang Bông đánh một với một thì có lợi thế nhưng đánh đoàn đội hẳn phải dựa vào số đông và công kích to của mình để nắm quyền kiểm soát có thể dứt điem là việc bình thường.

Lý Bân đi theo sau phận làm Nga Mi Kiếm đi đường hỗ trợ. Nhìn Thiếu Kiệt đánh mà hẳn lắc đầu. Bởi vì hẳn vẫn giữ quan niệm thông thường đánh nhau đồ mạnh là được nhưng Lý Bân quên rằng tùy theo thuộc tính của nhân vật mà tính theo đường lối đánh loạn chiến hoặc một với một như thế nào cho đúng nghĩa.

Thiếu Kiệt đánh như thế thời gian lên nhanh và cũng nằm ngoài dự đoán của Lý Bân.

- Anh Kiệt đánh như thế này cũng lên được sao. Nhưng mà như thế có chút mang tiếng. Mình mạnh làm như thế này ổn không.

- Có gì không ổn. Đây là chiến trường. Trên chiến trường mà có thấy ai ngu đến mức một đũa đánh một đám không. Bản thân các phái khác đã là hội đồng chung rồi. Mạnh thì như thế nào. Tao đánh được một hai thằng không lẽ cứ đồ mạnh thì cần được một trăm hai mươi người của cả chiến trường.

Lý Bân bây giờ nghĩ cũng đúng. Thiếu Kiệt đánh một người được nhưng nếu một đám vào cửa máu thì hẳn cũng không thể đánh lại được.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ tập trung vào màn hình. Trên tần số bang phái hẳn đánh lên dòng chữ.

“Hai Võ Đang Kiếm phong bế đường Tiền Doanh phe địch. Nhốt Tiền Doanh. Nga Mi Đàn với một vài Thiếu Lâm Quyền ở lại tầm ba bốn người thôi. Còn lại ra hậu doanh hết.”

Thiếu Kiệt ghi chat trên tần số bang. Nhanh chóng có một số người chịu ở lại để nhốt lại tiền doanh cùng với Võ Đang Kiếm túc trực. Vì Tiền Doanh trong chiến trường là một khu vực có hai đường. Một đường nối liền với hậu doanh và một đường hướng ra tiền doanh chủ công của phe địch.

Thiếu Kiệt đem hai cổng này nhốt lại bắt buộc đám người bên phe đối phương phải đi đường hậu doanh. Mà nơi đây những thành viên yếu có thể không đánh lại những người thuộc hàng sao. Thì hầu hết đều cứu nạn dân. Kiếm từng chút điếm một.

- Mà cũng ngộ em thấy tại sao cái tụi cấp cao bị đánh xong không mời vào lôi đài chiến trường. Vào đó kiếm cũng được thêm một số điếm chiến trường.

- Mà bị ngu sao. ở ngoài spam điếm không phải tốt hơn sao. Anh mà đầu có bị khùng mấy thằng đó có khiêu chiến thì cũng từ chối ở ngoài đánh cho sướng chứ bị ngu sao vào đó. Thôi tập trung đi đánh con Tiên Phong ở hậu doanh đi rồi còn con đại tướng với nguyên soái nữa

Thiếu Kiệt vừa nói với Lý Bân vừa tập trung vào màn hình. Hiện tại hẳn đúng số thời gian điếm tích nhưng vẫn được cộng dồn khi giết được người. Hẳn cũng không muốn vào đầu trường khi đó chắc chắn sẽ làm cho những

điểm cộng dồn không được nhiều. Vì hấn đang cần là việc lên đề tướng. Điểm thiết yếu để đổi đề cần thiết rất nhiều.

- Anh Kiệt có thằng bên kia post điểm. Sắp đuổi kịp anh rồi kia.

- Cho vài người qua đó đánh nó là được! Không cần lo hiện tại trừ khi nó qua bên này đánh với mình thôi. Tập trung đánh con tiên phong đi. Điểm nhiều hơn.

Thiếu Kiệt trả lời cho Lý Bân nghe thấy. Bởi vì hấn không quan tâm hiện tại bên kia post điểm thời gian như thế nào. Vì đơn giản post điểm là tăng thời gian số điểm giết người liên tiếp chỉ cần một số id cấp thấp có thể vào được chiến trường và để cho một nhân vật chính đánh chết lấy điểm là được. Việc này không khó chỉ cần có một hai máy ngồi gần là được.

- Không ổn rồi bọn nó tràn ra hậu doanh nhiều quá kiểm soát không được. Tiền Doanh Hiện tại không có người ra còn ở Hậu Doanh bọn nó tập trung một lần ủa ra như thế sợ rằng phá vỡ trận tuyến hiện tại.

- Giữ nguyên đội hình tiền doanh. Còn Hậu Doanh chia hai lớp Dương Gia máu trâu phía trước Thiếu Lâm Quyền phía sau. Kèm Theo vài Nga Mi Đàn nữa tập trung đi. Bọn nó muốn gỡ lại lúc này vẫn còn kịp đấy bên kia có người tổ chức đội hình rồi.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt biết nếu bên kia mấy cái nhóm bang hội bên phe địch nếu không có người đứng ra làm đầu lĩnh thì sẽ không đưa ra chiến thuật tập trung lại như thế này. Thay vào đó là sự riêng lẻ nhất định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 650: Nhạn Môn Quan (3)

Lý Bân hiện tại cũng thấy được tình trạng không ổn. Dù sao thì bên kia nhiều bang hội. Nhiều người lại không đoàn kết việc hợp tác nhất thời này không phải mới đây mà trước khi Thiếu Kiệt xuất hiện đã có giờ thì họ chỉ áp dụng thêm một lần nữa thôi.

- Bên đó đám người kia mấy bang chủ vẫn thường hay hợp tác lại vây công bang mình. Ngày nào ở Vân Mộng Trạch Tây Thành Đô với Nam Biện Kinh đều có vấn đề này. Chỉ cần một chút xích mích với bang mình là bọn nó kéo nhau hợp tác đánh với bang mình thôi.

- Ủ cứ tập trung trước đã. Đánh xong trận rồi nói tiếp. Bọn nó đám bang chủ kia chắc cũng như dương gia thương ban này thôi chứ gì. Tập hợp lại tập trung đánh tiên phong đi còn những thành viên của các bang khác nếu tập trung ở tiền doanh thì cũng chỉ như thế thôi.

Thiếu Kiệt thấy không phải lo lắng vấn đề này nhiều quá. Dù sao thì việc có người đánh trả như thế này có thể đánh giá được thực lực của bên bang hội mình như thế nào. Cả đám người trong phòng nét đều tập trung cao độ. Đâu đó đôi khi có những tiếng nói chỉ dẫn địa điểm tọa độ của mấy người ở cạnh nhau.

Thiếu Kiệt thì không ngừng di chuyển. Chốc chốc hấn canh thời gian hết hiệu ứng trừ giáp của con Tiên Phong. Rồi lại đánh tiếp những người chơi trong game.

Khi đám người từ trong hậu doanh ủa ra. Không ít Thiếu Lâm Quyên vội vàng phát động định đem Vô Ảnh Cước đá đổ hàng phòng ngự và người của bên nhóm Thiếu Kiệt đang tập trung ở hậu doanh. Việc này để cứu vãn tình thế trước mắt thua cuộc. Như Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mím

cười. Hăng chạy nhanh trước vào đoàn người. Trên hệ thống bản nhân vật được đổi lại thành một cuốn quỹ thiên mật tịch. Bên trên bản kỹ năng được chuyển đổi, bên phía chuột phải thành kỹ năng đại thành mười tầng của quyển mật tịch.

Thiếu Kiệt đánh xuống kỹ năng này. Không ít Thiếu Lâm Quyền chuẩn bị bước lên đá Vô Ảnh Cước lập tức văng xuống đất. Số khác thì bị Dương Gia Thương và đám người trong Bang của Thiếu Kiệt tập trung tấn công. Nhất là lấy Dương Gia nhiều máu đi đầu làm bia đỡ đạn. Dù bên kia đám Thiếu Lâm Quyền và mấy môn phái chủ công khác cũng tham dự vào. Nhưng việc sắp xếp trước đội hình ở hậu doanh phe địch đã là một lợi thế khiến cho đám người của Thiếu Kiệt bảo toàn phòng thủ tốt nhất.

Vì khi từ quân doanh đi ra hậu doanh hoặc tiền doanh thì tất cả đều là do hệ thống tự chọn vị trí tọa độ. Nên đội hình dù cho có sắp xếp trước chiến thuật cũng không thể thực hiện được. Bởi vì sự rời rạc của những nhân vật được hệ thống thả xuống không phải cùng một nơi mà là có chỗ xa chỗ gần khó có thể tập trung được khi mà một đám người của Thiếu Kiệt luôn chờ đợi sẵn.

- Cứ tập trung đánh con Tiên Phong trước sắp ra con đại tướng rồi. Giờ đám người này cũng không làm nên cơm cháo gì đâu. Hiện tại đội hình phòng thủ như thế này trừ khi có Thiếu Lâm cực kỳ trâu bò họa may có thể nếu không thì bọn nó cũng không phá được. Đi ra chỉ chịu chết. Nhớ xem tình hình tiền doanh như thế nào. Cẩn thận đi không được bên đây bọn nó đi bên kia đấy.

Thấy tình hình ổn định ở Hậu Doanh Thiếu Kiệt và đám người của mình chỉ tập trung đánh NPC Tiên Phong trong Chiến Trường Thiếu Kiệt cũng không quên căn dặn Lý Bân chú ý tình hình bên Tiền Doanh. Bởi nơi đó dù đang bị Thiếu Kiệt cho người Khóa lại hai đầu nhưng hẳn cũng phải tính đến chuyện bị phá vỡ phòng tuyến bên đó.

- Anh yên tâm Lâm Vũ nó đang ở bên đó nếu tình hình bất ổn nó báo liền. Lúc đó mở cổng Hậu Doanh người của mình vào trong tiền doanh tàn sát một lần nữa thôi.

- Ừ nếu thế thì tốt. Tạm thời thì vấn đề Nhận Môn Quan đánh trong sever không thì thực lực tương đối tốt. Nếu gặp phải các bang khác trong thi đấu mà cũng được như vậy thì lãnh giải không xa. Nhưng mà còn mấy maps chiến trường khác cũng nên khảo sát một lần. Tối nay đi chiến trường pháo đài một lần là có thể nắm bắt được toàn bộ cục diện tình hình.

Thiếu Kiệt bây giờ biết được phía bên kia Tiền Doanh còn có Lâm Vũ đang theo sát tình hình bên đó. Nếu mọi thứ đều đã phân bố cục diện an toàn thì Thiếu Kiệt cũng không cần phải lo lắng nữa. Hắn hiện tại chỉ tập trung đi đánh nhau với cái con NPC Tướng Tiên Phong của Chiến Trường.

Trong khoảng thời gian còn lại đám người bên kia dù làm hết mọi cách cũng không thể nào thay đổi được cục diện vốn có. Thiếu Kiệt cũng có vài lần bị hội đồng nhưng có Lý Bân theo sau kịp thời thêm máu nên hắn cũng không phải về thành. Cho đến khi kết thúc Chiến trường Thiếu Kiệt nhận điểm xong. Mới thoát nhân vật ra rồi nói với Lý Bân.

- Rồi xem như xong! Đội hình tạm thời như thế đi. Để cho mọi người chơi đến tối cũng được ai muốn ngồi máy chơi đến bao lâu thì chơi. Cứ tính tiền cho Chủ Quán hết đi chú mà với Lâm Vũ về bên nhà với anh. Anh nói chuyện một chút.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng lên. Lý Bân với Lâm vũ sắp xếp một chút tính toán ai ở lại ai ra về dù sao thì hết trận cũng thêm chừng một giờ nữa là thời điểm tan học của trường. Nhiều người vẫn phải về nhà chỉ có một số thành viên thích ở lại tiệm nét chơi game thì vẫn có nhưng không nhiều.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe đò Lý Bân với Lâm Vũ trở lại. Sau một lúc lâu hai người mới vào trong xe với hẳn Lý Bân bây giờ mới cười cười nói.

- Sao anh thực lực của mình em thấy nếu không đụng phải mấy người chịu chi tiền cho nhân vật hoặc mấy nhóm người chơi thân quen chiến thuật thì chắc chắn ổn định không ít đi,

Lý Bân muốn biết xem Thiếu Kiệt đánh giá như thế nào chuyện này dù sao đây cũng là công việc đầu tiên hẳn làm một cách nghiêm túc.

- Đội hình cần phải xem lại chiến trường pháo đài thử một lần nữa mới tính được. Nhưng mà nếu dựa theo tình hình như thế này thì có thể ổn. Ngày Mai đánh vòng loại. Ngày một đánh chung kết. Nên nói anh em tập trung hai ngày này dù sao thì cũng là ngày nghỉ nếu được có thể thuê một nơi giống như hôm nay nhưng trước đó cài đặt garena phần mềm của bên công ty mình vào toàn bộ máy tính trước. Hôm nay hoạt động phải gõ chữ làm tốn thời gian ngày mai, ngày một nói chuyện trực tiếp là được.

Lâm Vũ nghe thế cũng gật đầu. Lý Bân thì chắc chắn là chỉ biết chơi thôi nếu để hẳn cài chắc vài giờ chưa xong. Việc này Lâm Vũ chắc chắn phải đi trước thực hiện để có thể toàn bộ người trong bang có thể tham gia ổn định và nghe hiệu lệnh của Thiếu Kiệt. Nếu Không cứ chất trên tàu số bang cũng không phải liên tục được.

- Việc này em sẽ lo. Chỉ cần nói với chủ tiệm nét bảo ông ta mở mã băng ra là được. Cài xong trong hai ngày xong ông ta muốn xóa cũng không sao. Nhưng mà ngoài chuyện này ra thì còn gì nữa không anh?

- Còn thì vẫn còn Lý Bân chú thống kê toàn bộ anh em. Những tài Khoản nào có thể mua bán được lên danh sách. Đợi sau khi thật sự mấy chú lấy được giải lúc đó mới làm sang nhượng giá thành cao để anh quy hoạch hóa một ít tiền của mình. Để có thể sử dụng công khai.

Lý Bân với Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng có chút ngạc nhiên. Hắn thấy nếu nhân vật thì cũng không bán được bao nhiêu tiền nhưng mà Thiếu Kiệt lại định làm như thế thì không biết có lợi ích gì.

- Máy cái tài khoản bên mình cũng đâu bán được bao nhiêu nâng giá tiền tài khoản được không. Hai là cần đổi qua sever mới lấy danh tiếng trước rồi bán anh Kiệt em thấy cách này tốt nhất. Chỉ cần đổi sever làm trùm sever đó rồi rao bán tài khoản chắc ổn. Nhưng mà tài khoản bán ra ngoài thì làm gì được nhiều tiền Anh Kiệt.

Lý Bân nói ra suy nghĩ của mình hẳn tưởng Thiếu Kiệt làm xong giải đấu bán hết tài khoản ra ngoài để thu về thêm một ít tiền. Vì lúc này số tài khoản game cũng không có tác dụng gì.

- Mà nghĩ đi đâu rồi thế. Ý tao nói bán nhưng không phải bán ra ngoài mà lấy danh nghĩa của mình bán cho nội bộ kê giá khổng lên. Với học sinh thì tất cả đều có thể chỉ cần nói đây là tiền để dành cũng không ai có thể ý kiến được gì. Tài khoản thì bên mình vẫn giữ. Vì là học sinh nên thời điểm bán đi tài khoản cũng ngắn hơn như thế mình có thể làm nhiều lần sang nhượng với một tài khoản hiểu không. Như thế thì anh em vẫn có tài khoản để tiếp tục chơi còn mình thì vẫn hợp thức hóa được số tiền thu vào từ việc bán tài khoản.

Lâm Vũ suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý Thiếu Kiệt nói như thế nào hẳn nhìn Thiếu Kiệt hỏi một câu.

- Anh Kiệt như thế này là rửa tiền đúng không. Dem tiền kiếm được từ những nơi không rõ ràng làm cho nó hợp thức hóa trên sổ sách thu chi. Như thế có đụng đến luật pháp thì số tiền mình thu về có nhân chứng giao dịch sẽ được cho là tài sản thật chất.

- Đúng vậy! Đám người chặn đường hôm qua trên cơ sở người đứng sau lưng họ cũng làm như thế. Mình cũng có thể làm được và việc này thì không ai cấm được. Chỉ cần mình không truyền ra ngoài là được. Còn về vấn đề lấy ý tưởng của người khác thì cuộc sống này không hề thiếu.

Thiếu Kiệt trả lời cho Lâm Vũ biết dù sao cái này hẳn lấy ý tưởng của người khác mà như thế thì trước sau cần phải để cho Lý Bân với Lâm Vũ biết mà thực hiện. Dù sao số tài khoản có thể chuyển nhượng mà chuyển nhượng cho người nào trong thành viên của mình thì hai người này là hiểu nhất. Số tiền ra sao thì đến lúc đó cũng có thể định giá khách quan nhất.

- Vậy cũng được. Nhưng mà tính ra đến bây giờ mình chưa biết được đối phương là ai thôi. Nếu biết được người nào thì trong giải chúng ta có thể đề phòng nhiều hơn. Đợt vừa rồi bán đồ ra cho quá nhiều người nên cũng không thể nào thống kê trong một sớm một chiều được. Nếu chuyện này biết trước thì có lẽ giờ đã biết người của bang nào mà đề phòng.

- Kiểm tra xem có người nào mua đồ bằng nhân vật phụ rồi chuyển máy chủ là biết thôi. Chắc chắn hai đứa có lưu lại những nhân vật chuyển máy chủ chứ. Chỉ cần thế là biết được thôi. Còn không thì đợi báo cáo của Ngọc Nhi xem thông tin người đó như thế nào hai đứa đã gặp qua chưa là ok.

Thiếu Kiệt cũng biết việc tìm người thế này cũng hơi khó dù sao thì chỉ gặp một người để giao dịch. Nhưng hẳn hiểu một việc là số tài sản lớn mua về thì đích thân người cần phải có mặt giờ chỉ cần đợi báo cáo của Ngọc Nhi và hình ảnh để cho Lâm Vũ với Lý Bân nhận diện chắc chắn sẽ tìm ra cái tên bang hội nào cần phải chú ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 651: Thu Thập Thông Tin

Ba người Thiếu Kiệt được xe đưa về đến nhà. Hà Vi đang rảnh rỗi xem phim hoạt hình trên truyền hình lúc này cũng vội tắt đi. Cầm lấy trên bàn bộ hồ sơ đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Anh! Người của Cao Thịnh đem cái bộ hồ sơ này qua bên đây đây. Em cũng đã cho ông lấy thông tin họ một chút rồi. Xem ra Văn Hạ lần thoát khỏi việc kia thì cũng là may mắn cho hắn. Nhưng hắn lại không biết tận dụng may mắn xem ra chỉ mỉm cười với hắn một lần thôi nhỉ.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống cầm lấy bộ hồ sơ của Hà Vi đưa. Hắn cũng thắc mắc tại sao trong hồ sơ có những gì mà Hà Vi lại ra vẻ như thế lại còn báo cho ông của mình lấy thông tin.

- Anh đừng thắc mắc cứ nhìn vào trong hồ sơ rồi hiểu. Lý lịch này coi bộ được tác động không ít quan trọng nhất là việc làm ăn có vấn đề vậy mà cũng có thể vượt qua được một số thứ.

Hà Vi nói tóm lược như thế càng làm cho Thiếu Kiệt tò mò. Hồ sơ được mở ra. Thiếu Kiệt nhìn thấy hồ sơ để ở trên đầu. Xem ra Hà Vi cũng vừa mới nhìn quá hồ sơ này xong. Thiếu Kiệt mở ra hồ sơ đầu tiên của Văn Dương còn vài bộ hồ sơ thì đưa cho Lý Bân với Lâm Vũ. Bởi trên đó ghi rõ ràng tên người được điều tra.

Nhìn qua hồ sơ của Văn Dương một chút Thiếu Kiệt cũng phải nhíu mày bởi nó ghi rõ ràng người này hiện tại đang là một chủ của công ty địa ốc. Nhưng nếu như thế thì việc rửa tiền hắn có thể thông qua dịch vụ nhà đất vẫn được tại sao lại làm thêm những việc nhỏ như đánh giải game như thế này.

Đọc qua một lượt hồ sơ mới thật sự hiểu rõ tại sao. Văn Dương lại làm cái thủ thuật thấp như thế này. Đơn giản vì dự án và các thứ đều là treo cho có.

- Công nhận để một người kiếm tiền không thiếu cách nhưng quan trọng là làm tới đâu thôi.

- Đúng vậy dự án là vẽ bên ngoài. Người mua chỉ mua được mảnh đất thế chấp đặt cọc sang tay. rồi lại bán theo hình thức thi công. Tiền thi công mượn từ ngân hàng để xây dựng. Quy trình tưởng chừng như đúng nhưng Tiền mua đất dự án hầu hết đều là tiền từ nước ngoài đổ về thông qua các nguồn khác nhau và không rõ lai lịch. Như thế cần một nơi rửa tiền hợp pháp. Chưa kể đến đám người bên vợ cũng là kiếm tiền bất chính. Nếu hấn làm rầm rộ thật sự ngồi tù lúc nào không hay.

Hà Vi nói tóm lược những thứ rút ra được từ bộ hồ sơ cho Thiếu Kiệt biết. Cô vẫn đang thắc mắc số tiền ở đâu mà Văn Dương có thể nhận được từ nước ngoài thông qua các con đường như đã ghi trong hồ sơ. Bởi vì nó cần có một nơi trung chuyển và tiền này bằng cách nào để vào được quốc gia chuyển đến tay của Văn Dương.

- Không phải là không có cách chỉ là chưa sử dụng thôi. Bằng hình thức các con đường. Mua bán ngoại hối của người dân trong nước lấy danh nghĩa là người thân hoặc bạn làm ăn ở nước ngoài gửi tiền về là được. Còn việc có người thân nào hay bạn làm ăn là ai thì hầu như pháp luật quốc gia chưa hỏi đến. Hơn nữa các dịch vụ như thế này cũng không thiếu chỉ cần tìm nơi thường xuyên làm việc này. Tiền này có thể nhận trực tiếp từ ngân hàng có đóng thuế số tiền được minh bạch cũng là một cách.

Thiếu Kiệt trả lời cho Hà Vi. Biết vì con đường không hề thiếu một số lượng tiền nhất định được gửi thông qua tư nhân hoặc là con đường chính quy đều có thể hợp thức hóa đưa vào trong nước bằng cách này. Việc đem

ngoại tệ ra nước ngoài thì khó nhưng ngoại tệ đổ về nước thì không khó cho lắm.

- Hơn nữa Ngọc Nhi mới báo cho anh biết một tin. Những số tiền này hầu hết được xuất phát từ casino của Văn Dương ở nước ngoài. Còn cụ thể ở đâu thì có thể Thanh Hàn là người hiểu rõ nhất. Vấn đề quan trọng là làm cách nào có cơ sở để phanh phui đám người này mới là vấn đề đấy.

Thiếu Kiệt cũng thấy được không phải cứ chuyện nhỏ nào cũng lôi ra được chuyện lớn. Với những gì có được của Văn Dương điều tra không khó nhưng khó là phải có lý do. Nếu chỉ thông qua con hấn làm việc này thì cũng không ảnh hưởng đến việc có được thông tin hấn đã rửa tiền ra sao.

- Theo anh thấy Văn Hạ là điểm mấu chốt. Dựa theo hồ sơ của Văn Hạ với tiền lương công chức của hấn sở hữu năm căn nhà em thấy có phần không hợp lý cho lắm. Chắc chắn hấn cũng góp tay vào việc của Văn Dương nhưng mà hồ sơ lý lịch lại thuộc về hấn còn tiền ở đâu thì có thể làm giấy mượn của ngân hàng hoặc là từ thừa kế.

Hà Vi đánh giá việc Văn Hạ can thiệp cùng với Anh rở mình mưu toan rửa tiền và trên giấy tờ có được những gì. Cô biết Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ có kế sách để làm ra việc gì đó có thể liên quan đến đầu mối chính thức có thể bắt được Văn Dương và những người khác.

Dù hiện tại Hà Vi đã có được thông tin đầy đủ ở đây nhưng việc bắt người không phải chỉ có thông tin là được mà nó còn phải có là chứng cứ xác thật. Tang chứng vật chứng đúng với những gì đã điều tra mới có thể làm ra được việc bắt người này.

- Khó! hấn có thể đã chuẩn bị một số thứ cần thiết để tránh khỏi vụ này rồi. Trên giấy tờ hầu hết đều không đứng tên hấn muốn bắt cũng không thể

truy tố được tài sản của một mình tên Văn Dương này. Trừ khi là cả gia đình bị bắt. Lúc đó mới có cơ hội tìm ra được cả bố cục cho mọi chuyện.

Thiếu Kiệt thấy nếu một người như Văn Dương chắc chắn sẽ không ngốc để ôm trọn phần rủi ro về mình. Hắn đã lách luật bằng những thứ đơn giản nhất thì không có chuyện hắn không phòng bị ở những bước tiếp theo. Không như hai gia đình kia vì là cấp bậc cao mà việc tài sản định danh phải được minh bạch và trong gia đình tất cả các tài sản liên quan phải làm rõ ràng.

Vì ở một vị trí khác Văn Dương hắn có khả năng hoạt động cho mình rộng hơn và cũng có được cách thức để khi hắn xảy ra chuyện bất trắc vẫn không phải lo đến vấn đề tài sản bị tịch thu.

- Xét trên danh nghĩa thì Văn hạ có một số ít nhà cửa đất đai. Như em nghĩ đó là của Văn Dương đưa hắn đứng tên biết đâu chừng lại có thể khai thác được gì nên đã nhờ người bên ông lấy thông tin tư liệu rồi chắc cũng sắp có rồi đấy. Để xem tư liệu đầy đủ như thế nào mới nói được.

Lý Bân đợi cho Hà Vi nói xong mới nhìn Thiếu Kiệt cầm bộ hồ sơ mà hắn đang đọc mở ra một trang đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Cái tên này có mua đồ của bên bọn em. Hắn mua tương đối nhiều cũng khá khá tiền. Giờ thì mình biết đối tượng nào cần chú ý rồi. Như thế chỉ cần dựa theo đặc điểm thói quen của hắn hoặc là ngày chủ nhật xem thử hắn tập trung cùng với đám người nào lúc đó để ý là được.

- Ừ tạm thời biết được đối phương thì xem chú ý vào để nhìn lấy xem có bao nhiêu bang hội khác tham gia dưới sự dàn xếp kết quả của đám người này.

Thiếu Kiệt vừa dứt lời thì chuông điện thoại bàn trong phòng Hà Vi vang lên. Nhìn Thiếu Kiệt cô cười nói.

- xem ra kết quả thông tin cũng có được rồi để em lên lấy xuống. Không biết bên máy fax đủ giấy không hi vọng là nó còn giấy.

Khá bất ngờ với những gì Hà Vi nói. Thiếu Kiệt trước giờ hẳn không xâm phạm quyền riêng tư của Hà Vi nên hẳn cũng không biết được trong phòng cô có máy fax. Việc hẳn chỉ biết mỗi lần có việc cô chỉ gọi điện thoại đi lấy thông tin hôm nay lại sử dụng máy fax để nhận thông tin được gửi đến thì có chút hơi lạ.

- Ưu không thể báo trực tiếp sao mà phải sử dụng máy fax thế Hà Vi.

- Anh còn nói sao. Hiện tại ông không có ở quân doanh còn những người khác đang tập trung tìm kiếm hai cái lão già kia. Bên bộ phận văn phòng chỉ có thể báo thông tin cho em qua máy fax thôi hi vọng nó không bị hư vì ít khi sai.

Vừa đáp lại Thiếu Kiệt Hà Vi vừa đứng lên đi về phía phòng mình. Biết được nguyên do tại sao Hà Vi hôm nay phải nhận thông tin từ máy fax Thiếu Kiệt cũng không thể trách được. Vốn nếu việc hiện tại mà tới tay Hà Thúc thì chắc hẳn Hà Vi đã nhận điện thoại trực tiếp chứ không đợi đến bây giờ.

Nhưng như thế Thiếu Kiệt cũng biết Hà Vi cũng chỉ thông qua những người dưới quyền của ông mình để lấy thông tin mà không phải trực tiếp báo cho Hà Thúc biết. Vì nếu không đám người kia vẫn sẽ gọi cho Hà Thúc báo cáo công việc.

- Tính ra thì hiện tại mình có đầy đủ cơ sở mà anh Kiệt. Chỉ cần nói với Chú Khương Đào bắt đám người này lại là giải thưởng đợt này mình ăn

chắc rồi cần gì phải đợi nữa. Dù sao thì có Trịnh Hòa làm chứng chắc chắn phải đem bọn kia bị bắt thôi.

Lý Bân thấy hiện tại có người làm chứng rồi và đám người hấn cũng có thông tin cần Thiết vậy mà đến giờ Thiếu Kiệt vẫn không để Khương Đào bắt đám người này thì hơi vô lý.

- Mà cứ nói như mọi chuyện đơn giản vậy. Cái quan trọng là bắt được đám người bên dưới lọt người bên trên vậy thì sao được. Hơn nữa những tội danh này chỉ có phạt tiền không đến mức phải đi tù. Mà tiền thì những người này không thiếu mình phải làm sao cho bọn chúng không thể nào phản kháng lại mới được.

Lâm Vũ hiểu được ý của Thiếu Kiệt trong chuyện này như thế nào bởi nhiều lần Thiếu Kiệt để lọt lưới đem đến việc không mong muốn rắc rối sau này nên giờ thấy Thiếu Kiệt vẫn chưa ra tay mà còn thu thập hết các thông tin cần thiết Lâm Vũ cũng biết việc này là như thế nào.

- Lâm Vũ nói thế đúng đấy. Thả hổ về rừng không bằng diệt nó ngay từ đầu. Đám người này cần phải có một lượt bắt gọn nếu không sau này phiền phức kéo đến không ít. Nên chuẩn bị vẫn là cách tốt nhất. Để có đầy đủ các dữ kiện thì ra tay mới không để đám người này bỏ chạy được người nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 652: Lưu Chính Đền

Hà Vi bây giờ mới quay trở lại phòng trên tay cầm thêm mấy tờ giấy vừa được phía Ngọc Châu fax qua cho mình. Cô đưa cho Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Đám người này lần này đúng là không thể để lọt được việc kinh doanh từ đầu đến cuối đều là rửa tiền đen. Thêm vào đó những tài sản của Văn Dương kiếm được đúng là chia ra cho đám người trong nhà đứng tên bản thân thì im ắng không nổi trội gì nếu không có việc anh điều tra thì em cũng không nghĩ trong Ngọc Châu có một người như vậy.

Thiếu Kiệt nhận lấy những tờ giấy A4 của Hà Vi đưa cho mình. Hắn nhíu mày thật sâu. Bởi vì những thứ kinh doanh của Văn Dương đúng thật là kiếm được còn nhiều tiền hơn hắn. Nếu như cứ âm thầm phát triển chưa biết chừng hắn hơn có thể mở cả tập đoàn xuyên quốc gia.

- Thiếu Kiệt những thứ như thế này anh tính sao.

- Xét về góc độ là một người kinh doanh thì xác thực Văn Dương có tài. Hắn đi lên chỉ với việc bán những dự án chưa thi công. Theo cách này vậy mà hắn vẫn có thể đem lại lợi nhuận được thì anh khác khâm phục bởi việc này như con dao hai lưỡi cùng chạy trên một tuyến đường.

Hà Vi cũng hơi bất ngờ. Cô định để cho Thiếu Kiệt xem tình hình thế nào mà đối phó. Vậy mà hắn lại đi Khen Văn Dương. Mà đây là lần đầu tiên cô thấy Thiếu Kiệt đi khen người đối đầu với mình.

- Em nói anh tìm biện pháp không phải là để khen hắn. Hắn phạm pháp như thế mà còn khen được thật chẳng hiểu anh suy nghĩ gì.

- Không! con đường kinh doanh của một người thì giữa việc phạm pháp và không phạm pháp chỉ cách một tờ giấy thôi. Chỉ cần đi chệch ra quỹ đạo

vốn có ban đầu nó thuộc về phạm pháp. Còn không nó vẫn hợp pháp. Văn Dương hẳn chỉ buộc phải đi sai đường. Nếu không hẳn cũng khó mà tồn tại. Phân tích này là chính xác nhất trong mọi tình huống rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ vừa đáp lại vừa đem những tờ giấy trải ra bàn. Hà Vi thấy những lời Thiếu Kiệt nói không phải không đúng. Bởi hình như Thiếu Kiệt cũng có không ít chuyện không thể công khai. Vì hẳn có một phần trong các mối quan hệ và đem lại lợi cho quốc gia nên công việc của hẳn bên ngoài vẫn được xem là hợp pháp trên từng điều kiện được xét thấy. Để từng tờ giấy ra mặt bàn Thiếu Kiệt bây giờ mới nói.

- Nhìn nhé. Văn Dương hẳn trước đây bán đất nền dự án. Chưa đi vào thi công để người khác mua được cần phải có cách thức như thế nào. Hiện tại ai đi mua đất mà chưa thấy được thi công thành phẩm mà dám mua ký hợp đồng với hẳn không. Một dự án có bao nhiêu lô đất nhưng chỉ khi hẳn bán hết dự án mới tiếng hành xây dựng. Đây cũng là một cách thương thảo đầy tài năng đấy. Không phải ai mua đất cũng đầu tư nhưng mà nói sao để việc bán như thế này vẫn hoàn thành được mới gọi là hay.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng suy nghĩ đôi chút. Đơn giản vì việc này bố hẳn cũng là người trong nghề nên hẳn hiểu rõ việc này khó khăn đến mức độ nào khi nhìn vào trong hồ sơ của Văn Dương mà Thiếu Kiệt đề ra bàn.

- Anh Kiệt. Vấn đề bán được dự án như thế này là rất khó và nhiều rủi ro cao lắm. Chỉ cần thị trường đóng băng một cái là toàn bộ coi như đi hết phá sản còn không biết chừng.

- Từ đây có thể thấy được Văn Dương là người có đầu óc kinh doanh là sự thật. Vấn đề khác không nói nhưng hiện nhìn hồ sơ dù cho chúng ta biết những việc làm của hẳn không nên tồn tại nhưng cũng không có lý do chính đáng bắt hẳn đây này.

Thiếu Kiệt nhìn qua hồ sơ thấy được rất khó có lý do để bắt Văn Dương. Dù sao những mối làm ăn của hắn cũng không phải nằm trong nước. Hắn có điều kiện để bắt một người nếu không nằm trong phạm vi quản hạt của quốc gia điều này ai cũng hiểu không phải cứ thấy và biết người đó phạm pháp là bắt được. Phải xem người đó phạm pháp ở đâu và nơi nào. Nếu đủ thẩm quyền mới có thể ra tay.

- Theo anh thì hiện tại không thể ra lệnh bắt được đám người của gia đình này. Vậy nếu như họ có một sơ suất nào đó chắc hắn sẽ được đúng không.

Hà Vi biết nếu cố để nghĩ cách bắt một người không thể nếu ra được lý do chính đáng thì cũng không đúng. Thiếu Kiệt dừng một chút mới gật đầu nói với Hà Vi.

- Đúng vậy điều kiện tiên quyết là phải có sơ suất trong này. Nhưng mà cũng không phải với một người kỹ tính với những gì hắn đã làm như thế này cũng khó. Chưa biết chừng không làm gì được hắn còn bị bẻ lại nữa. Mà sao em cố bắt được đám người này thế. Chỉ với những gì họ làm thôi sao?

- Chứ anh nghĩ sao. Bên phía nhà vợ hắn tổ chức một đường dây cờ bạc như thế. Nếu không bắt lại làm ảnh hưởng đến biết bao nhiêu người nữa.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười lắc đầu. Hà Vi nói đường dây cờ bạc cũng đúng. Vì đám người bên gia đình Văn Dương đang nắm giữ đường dây lô đề không nhỏ. Đã nhiều lần ra tay nhưng toàn bị hụt con mồi lớn nhất.

- Thôi đi cô nương ơi. Cái này muốn dẹp trừ khi nhà nước không còn bán ra vé số mới được. Nếu dẹp được đã dẹp từ lâu rồi. Bây giờ em đi đề xuất không cho phát hành xổ số mỗi ngày xem. Em không bị ông mắng mới là lạ. Tiền thuế từ việc xổ số khá lớn song song đó nó cũng là con dao hai

lưới thôi. Nó còn tồn tại thì vấn đề cờ bạc lô đề vẫn còn. Không có gia đình của Văn Dương thì có gia đình khác làm việc này.

Hà Vi lúc này cũng im lặng. Cô không phải ngốc, đúng là vấn đề đường dây cờ bạc này dựa trên việc của nhà nước. Nếu dẹp bỏ gia đình này cũng có kẻ khác lên thay chưa biết chừng lại làm rầm rộ hơn nữa.

- Nhưng mà ít nhất thì đám người này hoạt động lâu năm rồi cũng gieo không ít tai họa đi. Nếu nói dẹp được phần nào cũng tốt hơn chứ.

- Thôi! Vấn đề Văn Dương chúng ta biết để đó thôi. Còn việc lần này cứ để bắt lại thằng con hấn biết đâu lại có đầu mối. Đợi giải đấu game được tổ chức cứ để Khương Đào lấy ra lý do hấn dàn xếp kết quả trận đấu mà hỏi cung. Cùng với việc hỏi luôn như thông tin cần thiết. Giờ cứ để Lâm Phong ở Ngọc Châu theo dõi Văn Dương là được. Như thế biết đâu có chút gì đó manh mối một mẻ lưới bắt đám người này đưa ra ánh sáng như em mong muốn.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi như thế cũng an ủi cô đôi chút dù sao thì cô cũng chỉ muốn mấy kẻ xấu vào tù cho bên ngoài bớt chút tệ nạn. Nhưng có nhiều chuyện Thiếu Kiệt cũng không phải là thánh muốn phán người khác có tội bắt được là làm. Hấn chỉ có thể hiện kế đưa cho những người có thẩm quyền làm việc của mình. Còn việc cờ đến tay họ. Muốn phát như thế nào thì không còn quyền hạn của hấn.

Lúc này bên ngoài sân một chiếc xe dừng lại. Làm cho Thiếu Kiệt cùng với mọi người trong phòng nhìn ra bên ngoài cửa. Bởi vì chiếc xe không phải của đám người Ngọc Nhi nên Thiếu Kiệt cũng muốn biết người đến là ai.

Từ trên xe bước xuống một thân ảnh không mấy xa lạ với Thiếu Kiệt. Trên môi Thiếu Kiệt bây giờ mới nở một nụ cười hấn đứng ngay dậy bước

ra khỏi chỗ ngồi đi về phía cửa nói.

- Chú Lưu đến không báo cháu một tiếng cháu ra sân bay đón.

- Thằng nhóc chú có việc. Với lại tưởng cháu giờ này còn đang trong trường chứ. Trốn học phải không. Tốt nhìn dáng dấp tốt hơn lần đó rất nhiều à. Thằng mày phong quan quá rồi chú mày còn theo không kịp đấy.

Lưu Chính bây giờ nhìn thấy Thiếu Kiệt bước về phía mình cũng cười cười đánh giá một chút. Đến bây giờ hẳn mới có dịp gặp lại Thiếu Kiệt. Nếu không phải lần này làm việc chưa biết chừng hẳn còn không được rời khỏi Ngọc Châu.

- Chú nói quá rồi đấy. Không có chú với ông thì cháu có ngày hôm nay sao.

- Chuyện nhỏ như con thỏ mà nhắc làm gì. Quan trọng là do thằng nhóc chú mày là được việc thôi. Hôm nay chú lột cái thân đến Lưu Minh có việc nhờ cháu đây này.

Thiếu Kiệt cũng hơi bất ngờ. Việc gì đến mức mà Lưu Chính và đích thân mình đến Lưu Minh lại còn nói nhờ sự giúp đỡ của Thiếu Kiệt hẳn.

- Vâng vậy chú vào nhà hai chú cháu mình nói chuyện. Hà Vi em đi pha trà cho chú Lưu giúp anh. Lý Bân Lâm Vũ hai đứa đi lo việc của mình đi.

Lưu Chính nói có việc nên Thiếu Kiệt cũng vội nói với Hà Vĩ và Lý Bân Lâm Vũ tránh đi. Lưu Chính hẳn bây giờ mời đem cái cặp của mình đặt trên ghế. Vừa ngồi xuống hẳn đã thấy trên bàn những tờ giấy thông tin của Văn Dương đang trải ra mặt bàn. Thiếu Kiệt thấy Lưu Chính nhìn trên bàn cũng biết mình quên dọn dẹp lại vội vàng đưa tay định sắp xếp lại tất cả hồ sơ bỏ qua một bên.

Lưu Chính bây giờ mới đưa tay ngăn lại việc Thiếu Kiệt đang dọn dẹp mấy cái hồ sơ nói.

- Khoan người này chú thấy quen lắm hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

- À hẳn tên là Văn Dương một trong những ông chủ của công ty địa ốc của Ngọc Châu. Chắc bên hẳn có làm việc bên Ngân Hàng nên chú gặp rồi là việc đương nhiên.

Thiếu Kiệt trả lời lại cho Lưu Chính biết. Vì tiếp xúc với giới địa ốc ngoài khách hàng thì Ngân Hàng là người mà đám ông chủ đại gia bắt động sản này làm nhiều nhất.

- Vậy à! áy mà không đúng! Chú ít tiếp xúc với những ông chủ doanh nghiệp. Hẳn chú từng nói chuyện rồi để nhớ xem là ở đâu này.

Nghe Lưu Chính nói thế Thiếu Kiệt cũng ngưng lại việc thu dọn hồ sơ. Phải một lúc chừng hai ba phút sau Lưu Chính mới vỗ tay một cái bốp vào đùi nói.

- Đúng rồi hẳn là người kiếm cho lão Ngô miếng đất căn nhà hiện tại. Một tay hẳn thúc đẩy việc mua bán giữa các chủ thừa đất với lão già kia. Hôm tân gia nhà của lão, chú còn cụng ly với hẳn. hẳn nói nếu có dịp sẽ hợp tác làm ăn với bên Ngân Hàng nhà nước. Chú nhớ rõ đến bây giờ. Bởi lúc đó nhìn hẳn bình thường lắm. Chẳng khác gì cháu lúc gặp trên xe bus cả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 653: Danh Sách Công Ty

Thiếu Kiệt cũng có chút bất ngờ. Lưu Chính nói ra những việc này đúng là nằm ngoài dự đoán của hắn bởi vì vòng tới vòng lui cũng dính đến mấy người kia. Thiếu Kiệt không biết miếng đất của Ngô gia như thế nào nhưng nó hẳn không phải giá rẻ và những khu vực lân cận trong cùng một mảnh đất để mua lại không phải chuyện đơn giản.

- Chuyện này lâu chưa chú? Sao chú còn nhớ hay vậy?

- Cũng tương đối lâu khoảng bảy hay tám năm gì đó. Nếu không phải ở đây có hình hắn cũng không nhờ ra chuyện này. Cháu biết rồi đấy ngành của chú hề tiếp xúc qua người nào thì phải ghi nhờ vì biết đâu sau này họ lại là khách hàng của mình. Nhưng mà cháu có hồ sơ hắn để làm gì thế?

Lưu Chính cũng hơi có chút thắc mắc khi thấy Thiếu Kiệt lấy Hồ Sơ Văn Dương ra để trên bàn như đang nghiên cứu điều gì đó. Bây giờ Thiếu Kiệt cũng không ngại lắm hắn đưa cho Lưu Chính xem. Cười nói.

- Chú cứ xem đi rồi biết. Cháu thấy những người dính dáng đến nhà kia cũng không chút tốt lành nào. Hiện tại chỉ có thông tin nên cũng thật sự khó có thể bắt được hắn. Tên này xem ra như thế khá ranh mãnh.

Thiếu Kiệt nói ra nhận định của mình đối với Văn Dương cho Lưu Chính nghe dù sao dưới góc độ của người thường xuyên tiếp xúc với ngành ngân hàng Lưu Chính không cần Thiếu Kiệt giải thích những gì đang có trên hồ sơ.

Lưu Chính bây giờ nhận lấy tập hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt im lặng đọc sơ lược qua một lần cũng nhíu mày. Hắn thấy được việc này liên hệ không nhỏ.

Hà Vi sau một lúc ở dưới nhà bếp pha trà xong cũng đem lên phòng khách nhìn thấy Lưu Chính đang đọc bộ hồ sơ nên cô cũng im lặng. Đặt ấm trà xuống bàn Hà Vi mới rót cho Thiếu Kiệt và Lưu Chính mỗi người một tách đặt trước mặt họ. Rồi im lặng ngồi một bên.

- Hẳn thật sự làm ra những việc như thế này. Nếu như thông tin có được vậy mà đám cảnh sát ở Ngọc Châu làm ăn cái gì mà không gõ cổ hắn vào tù cơ chứ.

Lưu Chính sau khi đọc bộ hồ sơ cũng bực tức thốt lên một câu Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt mỉm cười như muốn nói

“ Đấy đâu phải chỉ mình em mới muốn bắt hắn vào tù ngồi đâu cả chú Lưu cũng như thế mà.”

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi nhìn mình cũng không biết làm gì nhìn qua Lưu Chính đáp lời lại.

- Cái quan trọng là không có chứng cứ. Chú nghĩ xem bắt bên dưới không bắt được bên trên. Thần lẩn đứt đuôi nó còn mọc lại được. Không có bằng chứng xác thực thì đụng đến đám người này khó. Có chăng chỉ có thể chặt đứt chân rết của đám người bên dưới thì cảnh sát có ra quân bắt hết lần này đến lần khác cũng vậy thôi.

Lưu Chính im lặng. Vì đúng là dựa theo những thông tin có được thì muốn bắt Văn Dương và đám người bên cạnh hắn thật sự không có lý do. Hơn hết là mọi thứ bên dưới hắn đều được di chuyển trung gian ra nước ngoài rồi mới chuyển về trong nước. Đường dây thì có thể hiểu nhưng làm sao bắt được người ở nước ngoài để khai ra Văn Dương thì chuyện này khá khó.

- Ủ. Tên này thấy như vậy nhưng lại tin vi và cáo già thật. Hấn cho dù có trực tiếp điều hành đường dây đi nữa thì việc không có được người từ nước ngoài khai ra hấn thì không thể bắt được. Không có vật chứng không có tang chứng chỉ có thông tin thì quả thật cảnh sát cũng bó tay.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Mà Hà Vi cũng biết việc này cũng bết tặc nếu thật sự dễ dàng thì cô cũng không cần hội ý với Thiếu Kiệt mà báo ông mình cho người bắt lấy Văn Dương và những người liên quan là xong.

- À cháu hiện tại thấy hơi lạ tại sao Văn Dương có mối quan hệ với Ngô gia nhưng trong hồ sơ lại không có đề cập đến nhỉ. Thông qua hấn Ngô gia mới mua được lại toàn bộ khu đất làm nhà hiện tại thì hấn cũng phải khá thân thuộc với họ. Vậy sao trên hồ sơ của Hà Vi thu thập lại không có tin tức gì nhắc đến.

- Cái này không nói được. Hấn đứng cương vị là một người của công ty địa ốc. Chỉ giao dịch một lần muốn lưu lại hồ sơ không có sự tiếp xúc cũng hơi khó chắc vì thế mà bên bộ phận thông tin không lưu lại hoặc là có nhưng thấy không cần thiết.

Lưu Chính cũng biết được những hồ sơ này xuất phát từ đâu hấn cũng hiểu những việc ngoại lệ như Văn Dương vẫn thường xảy ra chỉ là giao dịch một lần nên hầu như hồ sơ không ghi lại. Vì nếu như thế việc đi đâu gặp người nào đó đứng lại chào vài cái hoặc gặp vài lần ở ngoài công viên rồi thôi đều được ghi lại thì hồ sơ này thành ra việc giám sát đối tượng chứ không phải là lấy tin.

- Xem ra như thế cần phải điều tra lại Văn Dương một lần nữa là chính xác. Vấn đề ở đây có khá nhiều đặc điểm. Hấn có thể bằng mọi cách thu được cho Ngô gia mảnh đất kia thì chắc chắn sẽ có mối liên hệ nào đó. Mà hiện tại hai người kia dường như mất tích. Ông bà xưa hay nói một câu rất

hay Trốn tặc thì đi đường nhỏ trốn quan thì đi đường lớn. Ngọc Châu hiện tại để chứa chấp hai người thì tương đối dễ hơn là những nơi khác.

Hà Vi nghe thế mắt sáng lên thấy rõ. Cô với Lưu Chính đều thốt lên một câu làm cho Thiếu Kiệt gật đầu.

- Điều Hồ Ly Sơn!

- Ừ chính xác. Việc mà để cho người nói hai người kia đi ra biên giới chỉ để đánh lạc hướng. Khi người của mình đuổi theo thì nghĩ rằng đi phía sau nên không đuổi kịp như thế hao tổn thời gian trong khi đó hai lão già kia thì ở trong Ngọc Châu đợi sóng gió qua rồi thì mới đi. Mà người có thể nhất giúp đỡ hai người đó hiện tại xem ra chỉ có một và chỉ một đó là Văn Dương.

Lưu Chính nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng phải suy nghĩ một chút. Việc này tại sao Thiếu Kiệt lại dám chắc là người hỗ trợ hai người kia lại là Văn Dương mà không phải người khác trong khi đó ở Ngọc Châu có rất nhiều người có thể chứa chấp hai người này.

- Cháu lấy dữ kiện nào mà cho rằng là Văn Dương làm vì với tính cẩn thận qua hồ sơ của hắn. Chuyện để mình bị liên lụy như thế Văn Dương hắn sẽ đi làm sao? cháu nói chú nghe thử xem.

- Có ba điều kiện có thể thấy Văn Dương là người tình nghi lớn nhất, Điều Kiện thứ nhất hắn là một người khá cẩn thận. Và hầu như theo điều tra không có mối quan hệ gì với Ngô Diệp hai nhà. Trước đây ai nghĩ đến hắn có liên quan đến Ngô gia không. Chỉ xem hắn như một người giao dịch rồi thôi. Thứ hai Văn Dương hắn có đường dây có thể ra nước ngoài được. Còn cái thứ ba thì càng xác thực hơn khi mà một ông chủ địa ốc thì đất và nhà cửa của hắn có ở khắp nơi muốn chứa hai người trong đồng nhà cửa của mình cũng không khó lắm.

Thiếu Kiệt thấy dựa vào ba yếu tố mà Văn Dương có thể nắm trong lòng bàn tay để giúp đỡ hai lão già kia là chuyện hoàn toàn nằm trong khả năng. Không có mối liên hệ sẽ không ai nghĩ đến hắn. Thêm vào đó ở nước ngoài Văn Dương có được một số lớn việc kinh doanh ngầm casino chắc chắn sẽ có con đường đưa con bạc ra nước ngoài đến casino của hắn. Và một nơi để trú ẩn thì với vỏ bọc của mình Văn Dương không thiếu nơi để cho hai người kia có thể ở trong vài tháng thậm chí lên đến một năm.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt phân tích ba điều kiện cần thiết xong cũng đứng dậy cô muốn báo cho ông mình biết chuyện này ngay lập tức. Để ông mình không phải chạy đi các vùng biên giới tìm kiếm người. Thấy Hà Vi gấp gáp Thiếu Kiệt mới vội lên tiếng nói với cô.

- Em báo với ông rút quân từ từ thôi không khéo thì sẽ bị đối phương phát hiện đấy. Chuyện này chắc chắn Văn Dương sẽ cho người để ý động tĩnh cứ từ từ. Trước hết cứ để người theo dõi hắn cái đã.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy với tính cẩn thận của cái thằng này cháu nên nói ông rút quân về từ từ. Ông cháu hay nóng nếu mà về một lượt càn quét trong Ngọc Châu thì hắn lại càng không để lộ ra vấn đề gì đâu.

Hà Vi gật đầu rời đi. Cô hiểu ông mình như thế nào nếu không có nhắc nhở của Thiếu Kiệt với Lưu Chính. Cô nghĩ chuyện này nếu trực tiếp nói với ông mình. Với Bản tính của Hà Thúc. Chắc chắn sẽ ban lệnh xuống cho toàn bộ quân nhân quay trở về Ngọc Châu trong thời gian sớm nhất.

- Xem ra đôi khi nhìn người cũng không nên xem vỏ bề ngoài không. Với những gì Văn Dương làm bên ngoài hầu như không một chút nào nổi bật âm thầm mà làm việc lại có thể làm đến mức độ như thế này thì thật đáng khâm phục nếu hắn không phải đi sai đường chắc chắn là một người kinh doanh tương đối tốt.

Lưu Chính cảm thán nói ra suy nghĩ của mình đối với việc làm của Văn Dương thông qua hồ sơ và những gì Thiếu Kiệt vừa phân tích. Hắn thấy những gì vừa rồi đưa ra thật đầy đủ cho sự mất tích bí ẩn của hai người kia.

Đợi cho Hà Vi đi khỏi rồi Thiếu Kiệt bây giờ uống một ngụm trà xong mới quay ra hỏi Lưu Chính.

- À mà chú nói có chuyện gì cần đến cháu giúp đỡ mà đích thân chú phải đi Lưu Minh này thế?

- Ấy! chút nữa thì hỏng chuyện! Việc này liên quan đến cháu đấy. Hiện tại việc để cho chú nắm lấy cổ phần mà cháu muốn đưa bên công ty thuốc lá phải làm một bước trao đổi mới được. Nếu không đám Lâm gia sẽ nghi ngờ nên chú đã nhanh chóng thống kê các công ty của bên kia. Cháu xem mà chọn lấy những cái nào cần thiết để đổi lại ba mươi phần trăm cổ phần bên kia.

Lưu Chính được Thiếu Kiệt nhắc nhở quay lại với sự hớn hờ lúc đầu mà hắn bước vào trong nhà. Liền chụp lấy cái cặp đang để kế bên mình lôi ra một bộ hồ sơ với bìa màu xanh mở ra đưa về phía Thiếu Kiệt. Hắn đã lên danh sách các công ty cần thiết hiện tại chỉ cần Thiếu Kiệt chọn lựa xong là có thể tiến hành một số thủ tục sau cũng để đầu giá.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 654: Đưa Công Ty Cho Mẹ

Thiếu Kiệt cũng có chút bất ngờ vốn hắn chỉ thấy việc này chia lợi ích về phía đám người Hà Thúc ba mươi phần trăm thuộc về sở hữu quốc gia thì hắn cũng có thể làm được nhiều việc khác. Xem như bán một phần nhân tình cho Lưu Hoan.

Giờ đây Lưu Chính làm đem đến hồ sơ các công ty của Diệp gia và Ngô gia hai nhà để cho hắn chọn lựa những nơi nào cần thiết đem về để trao đổi với lại Lưu Hoan thì hắn cũng không nghĩ đến.

Nhưng điều Lưu Hoàn nói không phải không có lý nếu mà hắn công khai chuyển nhượng đi ba mươi phần trăm cổ phần lại không nhận về cái gì chắc chắn Lâm gia cũng không để yên như thế mà nhảy vào. Nghĩ điều đó cũng đúng nên Thiếu Kiệt mới nhận lấy hồ sơ trong tay của Lưu Minh

Trên hồ sơ liệt kê một dãy danh sách dài về những công ty đang thuộc sở hữu hai nhà chuẩn bị đem đi đấu giá để lấy tiền về sung vào công quỹ cho nhà nước.

Khá nhiều công ty và bên cạnh còn được liệt kê ra ngành nghề mà công ty đó đang theo đuổi. Thiếu Kiệt nhìn thấy nhiều công ty như thế để cho hắn lựa chọn. Hắn chỉ có thể dựa theo ngành nghề của công ty đó đang hoạt động mà đánh giá sự phát triển sau này. Còn để nói hắn lựa chọn ra công ty nào thì phải đợi hắn đọc xong hết các ngành nghề và đưa ra quyết định thích hợp cho mình.

- Cháu cứ xem hết đi rồi ghi ra cho chú những công ty nào cháu thấy có thể nhận được. Dù sao thì vấn đề điều hành cháu cũng không lo đám người đó biết phải làm như thế nào. Cháu chỉ cần tiếp quản công ty thôi. Đám người đó chắc cũng biết phải làm như thế nào chỉ là thay đổi chủ nhân của

công ty thôi. Trước đây Diệp Nhi cũng không quản lý như công ty này để cho chúng nó tự hoạt động không thôi.

Thiếu Kiệt vốn còn lo lắng không có người quản lý hết những công ty này. Việc có quá nhiều công ty mà bên dưới không có người nào có thể quản lý cũng tương đối là một việc phiền phức đối với Thiếu Kiệt. Nhưng hiện tại Lưu Chính đã nói như thế thì chắc chắn sẽ không ảnh hưởng nhiều đến mọi việc.

- Như thế cũng được! Cũng không biết là nên chọn công ty nào cho phù hợp. Nếu không việc trao đổi cũng làm cho đám người Lâm gia không hài lòng.

- Cháu yên tâm. Đối với những công ty này. Chắc chắn sẽ không ít những người nhắm vào. Việc bán đấu giá các công ty chỉ qua là một bước chuyển giao người lãnh đạo. Mà tất cả các công ty khác nếu muốn mở rộng thị trường của mình hoặc lĩnh vực mà mình muốn đều sẽ tham gia. Lâm gia nếu có muốn cạnh tranh cũng không có để ý đến những công ty này mà là cái công ty thuộc lá của cháu kia.

Lưu Chính trả lời cho Thiếu Kiệt biết không chỉ có hắn mà còn có các công ty khác tham gia vào nhưng việc như thế này. Nhưng để Lâm gia nhắm vào công ty thuộc lá của hắn thì điều này Thiếu Kiệt không nghĩ đến. Bởi công ty đó đang thuộc quyền sở hữu của hắn.

- Ấy sao Lâm gia lại nhắm và công ty kia thế. Nó đang thuộc quyền sở hữu của cháu có phải của bên Diệp gia nữa đâu. Họ không có danh sách đấu giá sao mà suy nghĩ đến việc này.

- Haha chỉ là một chút tiêu xảo thôi! Chú chỉ để bên Ngọc Châu công bố tài sản phát mãi của Diệp gia và Ngô gia chứ chú đâu có nói là có những công ty nào. Mà hiện tại việc cháu là chủ sở hữu của công ty thuộc lá thì ai

mà biết. Trong buổi đấu giá không chỉ có tài sản của hai nhà còn có một đồng công ty làm ăn trái pháp luật phá sản nữa.

Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu tại sao. Lưu Chính lại chắc ăn rằng Lâm gia sẽ chỉ nhìn chăm chăm vào công ty thuốc là. Bởi nếu gộp tất cả các công ty như hắn nói lại chắc phải thành một tập hồ sơ dày mà để đám người kia kiên nhẫn đọc tên từng công ty thì chắc khác nào để họ tốn thời gian vô ích.

- Coi bộ trong đám công ty có vài nơi thật sự là thu hút cái nhìn của người khác. Để cháu xem chọn lấy hót tay trên họ cái đã.

Nghe được Lưu Chính nói những điều trên Thiếu Kiệt biết trong đám công ty này thật sự có món hời lớn. Nếu không sẽ không được nhiều người nhắm đến việc đấu giá này.

Vừa đọc nhưng Thiếu Kiệt cũng hỏi Lưu Chính bởi hắn không biết trong đây là toàn bộ những công ty đấu giá lần này hay là đã được lựa chọn ra giữa tài sản của Diệp gia và Ngô gia.

- Trong đây là toàn bộ buổi đấu giá sao chú. Việc này biết lựa đến chúng nào mới xong đây.

- Không đây chỉ là một phần nhỏ mà Diệp Nhi thông qua các con đường của mình sở hữu thôi còn nhưng công ty khác không có tính vào. À mà thôi cháu cứ ngồi xem hết đi rồi quyết định. Giờ chú chạy đi một số công việc khác đã đầu tuần chú quay lại lấy danh sách rồi tiến hành luôn.

Lưu Chính cũng biết lựa chọn công ty nào hoạt động tốt hay không phải trong một sớm một chiều. Việc này không phải ra ngoài chợ mua mớ rau mớ cá mà là cả quá trình. Hắn biết không phải tự tiện mà chọn được ra công ty để Thiếu Kiệt cảm thấy phù hợp.

- Vậy cũng được! Nếu xong thì cháu sẽ báo lại chú sau. Mà chú ở Lưu Minh có nơi ở chưa có gì thì cứ ở lại đây cũng được.

- Không cần! Ở Lưu Minh này chú cũng có nhà mà về bên đó có gì còn tiếp khách của chú nữa không sao đâu cháu cứ lo việc của mình còn thứ khác không cần quan tâm.

Thiếu Kiệt vốn định giữ lại Lưu Chính nhưng hẳn một mực là có công việc không ở lại được nên Thiếu Kiệt cũng không thể giữ. Đợi cho Lưu Chính đi rồi Hà Vi mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh xem các công ty này cái nào được thì chọn. Em nghĩ là chú Lưu cũng cho công khai đấu giá nhưng mà quyền lấy về mấy công ty này thì thuộc về đám người mà chú Lưu đã chuẩn bị thôi.

- Biết là thế nhưng một đồng công ty thế này biết cái nào tốt mới được. Không thể nào vơ đũa hết một đồng tuy nói không cần người quản lý điều hành nhưng mình phải có người xem xét tiến độ làm ăn như thế nào nữa. Cứ xem hết rồi lựa chọn từng cái cho phù hợp mới được.

Hà Vi bây giờ cười cười. Cô thấy Thiếu Kiệt sợ kham không nổi nên bắt buộc phải lựa chọn. Dù sao những công ty của Diệp gia và Ngô gia nếu có vấn đề thì chắc chắn đã bị loại bỏ từ lâu chứ không đến mức độ hiện tại.

- Thằng nhóc kia hôm nay con lại trốn tiết còn lôi cả một đám trốn tiết cùng. Con có biết là mẹ mới bị nhà trường gọi nói hay không. Họ nói con có chuyện gì thì báo qua thầy tiến một câu không nên để một đồng học sinh như thế trốn học chứ. Định kéo bè kéo cánh làm gì đấy.

Âm thanh lúc này vang lên sau lưng Thiếu Kiệt làm hắn rụt cổ lại. Vì đây chắc chắn sau lưng hắn là Hoàng Lâm Nhu đang thịnh nộ.

- Ấy con bận chút xíu việc chuẩn bị cho giải đấu. Mà việc này con cũng đâu có muốn tại đám kia nó muốn trốn tiết theo con thôi mà.

Thiếu Kiệt thấy không ổn vội tìm cách tránh tội. Hắn trốn tiết một mình có thể không bị gì nhưng mà cái đám đi theo cũng không biết có bị gọi phụ huynh giống như hắn hay không. Nên cứ tránh đi việc nặng lãnh việc nhẹ trước rồi tính sau.

- Cũng may cho con là bên trường báo về cho hiệu trưởng nên ông chỉ gọi cho mẹ thôi. Con đây định làm việc gì nữa sao?

- Không lần này con định thư giãn lấy cái giải game cho đám học sinh trong trường có cái hãnh diện thôi về phần những việc khác sau này tính tới. Nhưng mà Tần Tiến cũng kỳ có cái chuyện nhỏ này cũng gọi cho mẹ thật là.

Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt phải có lý do gì đó mới làm ra việc như thế này. Thiếu Kiệt trả lời làm cho bà cũng lắc đầu. bây giờ bà mới ngồi xuống bàn nhìn thấy tập tài liệu Thiếu Kiệt đang cầm trong tay. Giác quan cho biết dường như thứ này bà cần phải biết được là gì nên dò hỏi.

- Con đang cầm cái gì trong tay thế?

- À danh sách các công ty lần này đấu giá. Chú Lưu bảo con chọn để có thể đổi ba mươi phần trăm cổ phần công ty mà con sở hữu thôi.

Thiếu Kiệt cũng thật tình nói rõ bộ hồ sơ mình đang cầm là gì. Còn Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng vờ như không biết nói với Thiếu Kiệt.

- Con có công ty gì mà để cho Lưu Chính phải đổi lấy mấy cái công ty trong này thế? Nhưng mà con đã chọn được công ty nào chưa.

- Con đang xem đi. Công ty kia nói đơn giản thì nó cũng có một giá trị nhất định nên để người khác không nghi ngờ nên phải trao đổi một ít lợi ích. Còn công ty thì hiện tại con đang đọc để lựa chọn ra công ty cần thiết này.

Hoàng Lâm Nhu gật đầu. Bây giờ Thiếu Kiệt nói như thế bà cũng không tiện hỏi. Nhưng mà Thiếu Kiệt bây giờ lại hỏi ngược lại Hoàng Lâm Nhu.

- Theo mẹ thì việc những công ty này nên chọn công ty nào là thích hợp nhất. Mẹ đưa ra ý kiến thử xem biết đâu lại phù hợp với ý của con. Hơn nữa bên con hiện tại đã đủ người không thể cho người quản lý được nếu mà mẹ quản lý những công ty này thì con cũng nhẹ gánh còn việc cửa hàng bách hóa cứ để lại cho mấy dì trông coi.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình làm cho mẹ hắn có phần bất ngờ ngẩn ra. Dù sao thì việc này cũng ngoài tầm nhận thức của bà lúc này. Còn Thiếu Kiệt thì thấy với những công ty này hắn không có thời gian đi quản lý để mẹ hắn chọn và sau này để cho Hoàng Lâm Nhu quản lý cũng dễ hơn là hắn.

- Mẹ chọn. Mẹ thì biết gì mà chọn hơn nữa. Không phải những công ty này là Lưu Chính đưa cho con sao. Mẹ thì biết gì vấn đề bên cửa hàng bách hóa thì mẹ biết chứ mấy cái này thì làm sao mà biết con định để mẹ quản lý mà không biết gì sao?

- Cũng không có gì khó mẹ là người điều hành cao nhất nhận báo cáo từ những người quản lý là được. Những công ty này mẹ cứ chọn ra công ty nào đó mẹ xem có thể hiểu biết một chút về nó là được rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 655: Đồ Chuyển Tới

Thiếu Kiệt nói như thế thì Hoàng Lâm Nhu cũng hiểu hẳn đã quyết định việc này không để mình nhúng tay vào các công ty đó. Còn về sau thì người quản lý là bà thì hẳn không cần phải lo.

- Được rồi nếu con đã nói như thế thì để mẹ xem thế nào. Nếu thấy công ty nào thích hợp thì mẹ sẽ đề xuất.

Hoàng Lâm Nhu đáp lại Thiếu Kiệt rồi mới nhận lấy hồ sơ từ hẳn. Bà đọc sơ lược hầu như không chi tiết như Thiếu Kiệt nhưng để ghi ra cho một tờ giấy khoảng mười công ty.

Thiếu Kiệt thấy mẹ mình ghi ra từng tên công ty một cũng ngỡ ngàng hẳn buộc phải đánh giá mẹ hẳn một lần nữa bởi những công ty bà chọn thật sự là một nơi đẻ trứng vàng không hơn không kém. Hẳn không ngờ rằng trong cái đám danh sách kia lại có cả những công ty như thế này.

- Rồi đấy mẹ thấy mấy công ty này thích hợp nhất. Không có cái nào mẹ hiểu nên mẹ chỉ chọn những cái phổ thông như thế này thôi. Mà việc quản lý của những cái này mẹ cũng được biết đôi chút.

- Con buộc phải đánh giá lại rồi đấy. Không nghĩ mẹ chọn tới toàn những công ty như thế này. Nếu mà nói mẹ không biết kinh thiệt con nghĩ không ai tin đâu.

Hà Vi ngồi bên cạnh Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng che miệng cười khúc khích thấy rõ. Bởi vì bản thân cô cũng không ngờ bà lại chọn những công ty như thế này.

- Đúng đấy những danh sách công ty này nếu để người khác biết cô chọn họ không nói có cô kinh nghiệm thương trường cháu thua gì cũng thua. Cô

chọn toàn những công ty có thể nói là không bao giờ biết từ lỗi viết như thế nào.

- Xem nào hai đứa làm gì mà đánh giá cao thế. Dù sao mẹ cũng kinh doanh cửa hàng bách hóa nên hiểu được cái nào cần và cái nào không cần nhé.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu bởi vì danh sách mà mẹ hẳn chọn toàn những công ty cung cấp nhu yếu phẩm cần thiết.

- Không nói đến việc khác lựa chọn về mười công ty này mẹ thấy là chính xác thứ nhất dầu ăn là mỗi một gia đình đều phải sử dụng. Mặc hàng này không thể nào thua lỗ được. Thứ hai là công ty mía đường tinh luyện cũng thế mỗi một Ly cà phê buổi sáng hoặc dùng một loại nước uống nào cũng cần phải có đường và công ty muối tinh luyện càng cần thiết. Cứ thấy một bịch muối sấy không bao nhiêu tiền nhưng số lượng của nó là không thể nào đong đếm được.

Hoàng Lâm Nhu nói ra ý kiến của mình làm cho Thiếu Kiệt cười khỏ hẳn cho rằng bà không biết chuyện này mới là lạ. Bản thân mười công ty hầu như toàn là sản xuất những thứ có thể nói chỉ thu về. Nước tương nước mắm cả những thứ như công ty giấy và thiết bị điện đều được bà liệt kê vào danh sách của mình.

- Vậy thì mười công ty này làm chuẩn con sẽ nói với chú Lưu chuyển giao nó về với danh nghĩa của mẹ. Như thế từ nay về sau mẹ quản lý mấy cái công ty này không phải con.

Thiếu Kiệt làm ra quyết định như thế Hà Vi cũng không nói gì. Hà Vi bây giờ nhận được tin nhắn của một người nào đó đọc xong mới nói với lại Thiếu Kiệt.

- Tình Hình Văn Dương bên Ngọc Châu đã có người theo dõi hẳn chỉ đợi Văn Dương liên hệ hoặc đi gặp hai người kia thì chúng ta tiến hành vây bắt thôi.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Hà Vi nói về một người mà bà không biết nên mới lên tiếng.

- Văn Dương là người nào nữa mà cần tiến hành vây bắt thế Hà Vi. Hẳn phạm tội gì lớn à.

- Vâng cô! Hẳn phạm pháp khá nhiều. Lần này nghi ngờ hẳn chứa chấp hai người kia nên cháu đã báo với ông rồi chắc chắn sẽ bắt được hai cái lão già kia. Hai người đó còn ở bên ngoài ngày nào Thiếu Kiệt còn mỗi nguy hiểm ngầm nữa.

Hà Vi vốn thật tình nói lại cho Hoàng Lâm Nhu nghe những gì mà cô suy nghĩ trong lòng mình. Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng gật đầu đứng lên. Bà cũng không muốn tiếp tục ngồi ở đây để nói chuyện nữa. Dù sao thì cái cần thiết bà hiện tại đã đạt được rồi. Và cũng khó khăn lắm khi Thiếu Kiệt đưa việc này vào tay của bà.

- Thôi mấy đứa muốn làm gì thì làm cô đi chợ đây. Còn nữa con xem lần này nói chuyện với thầy tiến đi dù sao thì biết con có việc nên mới không báo cho phụ huynh mấy học sinh kia. Nếu được thì nói với ông ta một tiếng sau này đừng như thế nữa.

- Vâng con biết rồi! Con sẽ báo lại với thầy Tiến sau.

Đợi cho mẹ của Thiếu Kiệt đi rồi Hà Vi mới lên tiếng nói với hẳn. Bởi cô thật sự không hiểu Hoàng Lâm Nhu đây là suy nghĩ những gì. Vì những gì bà biết được thì mẹ của Thiếu Kiệt không bình thường như người khác.

Nhưng nếu nói bà là một người hết sức bình thường thì cũng đúng bởi vì bà giấu mình rất cẩn thận. Dường như đến cả cô cũng không nghĩ rằng bên cạnh mình có một người như thế mà chỉ đơn thuần đối với một người thân bình thường không có gì nổi bật.

- Thiếu Kiệt! Mẹ anh em thấy không thích hợp lắm. Đôi khi bà hết sức bình thường như bao người khác thậm chí có thể nói là tối giản mình một mức thấp hơn bình thường. Nhưng có khi bà lại bí hiểm không hiểu nổi. Anh thấy việc này thế nào?

- Mẹ anh ấy hả. Anh còn không hiểu được đây này! Nhưng mà đôi khi cứ như mẹ anh như thế mà lại tốt. Mọi thứ đều cứ an bình thong thả miễn đừng ai chọc ghẹo gì đến mình là được. Đôi khi anh cũng muốn được như mẹ anh mà không được đây này.

Thiếu Kiệt hẳn lại có cách nghĩ khác. Mẹ hẳn cái gì cũng có thể nhưng nhìn bên ngoài cứ đơn giản như thế. Kể cả việc chịu cực khổ ở kiếp trước hẳn càng cảm thấy khâm phục mẹ mình.

Dù rằng giờ đây hẳn biết mẹ hẳn không phải bình thường. Nhưng hẳn thấy như thế vẫn tốt hơn. Mẹ hẳn luôn tự để cho hẳn quyết định những gì mà hẳn muốn không phải bắt ép hẳn đi theo một con đường nào.

- Thôi tính ra thì mẹ thích làm gì thì làm hiện tại cũng rảnh rồi anh đi xem một ít tư liệu đây dù sao cũng cần phải biết trong cái đồng ồ cứng mà mình đã nhận được là thứ gì và nên bắt đầu từ đâu.

Thiếu Kiệt về phòng mình. Hẳn bây giờ mới đựng tới hai thùng chứa đựng ồ cứng. Mà mình đã nhận được. Cầm lên những chiếc ồ cứng đang được sắp xếp bên trong khay. Thiếu Kiệt lựa chọn mã số để lấy đúng cái ồ cứng cần thiết cho mọi chuyện.

cầm lấy một ổ cứng trong tay di chuyển về phía phòng máy. Hà Vi vốn tính tò mò muốn xem điều gì bên trong nên cũng đứng lên đi cùng với Thiệu Kiệt vào phòng máy tính.

Không quá khó để Thiệu Kiệt kết nối ổ cứng vào máy. Bởi vì đây là ổ cứng ngoài. Việc kết nối khá đơn giản chỉ cần có dây nối với cổng USB là có thể xem được thông tin từ máy tính như thế nào.

Trong ổ cứng dường như tài liệu quá nhiều nên khi kết nối xong Thiệu Kiệt thấy trạng thái kết nối vẫn còn đang chờ load cũng lắc đầu. Hắn thấy nếu ổ cứng đơn thuần thì có vẻ việc kết nối này không phải đợi.

- Xem ra trong cái ổ cứng này quá nhiều dữ liệu được chia nhỏ ra nên máy mới phải đọc dữ liệu lâu như thế này.

- Ừ em nghĩ chắc trong đây phải nhiều tập tin lắm mới như thế này. Thấy nó chạy thanh chờ cũng không phải thời gian ít đâu. Hay anh ra ngoài xem tivi một chút đi rồi đợi khi nào xong rồi vào xem. Em đi làm một ít đồ dùng buổi tối đây.

Khải Huy bên ngoài bây giờ mới chạy vào đứng trước phòng máy Thiệu Kiệt nói.

- Thiệu Kiệt có một xe tải đồ nói là theo lệnh Ngọc Nhi chuyển đến cho em đồ đạc gì kia. Em ra xem có nên nhận hay không đây.

- Đồ gì mà chuyển cho em? Em nhớ em đâu có đồ gì mà Ngọc Nhi phải chuyển cho em nhiều dữ vậy?

Thiệu Kiệt thật sự không nhớ được. Đồ đạc gì mà Ngọc Nhi lại bảo chuyển cho hắn. Nhưng hiện tại xe tải lại đến bên ngoài thì chắc chắn phải có lý do nếu không một xe tải đồ nói chuyển đến là chuyển thì cũng không thể nào.

- Hà Vi em biết đồ đạc gì không thế? Sao không nghe Ngọc Nhi nói nhỉ?

- Không em cũng không biết. Nhưng mà sao anh không hỏi Ngọc Nhi cho chắc ăn

Hà Vi thấy việc này cần thiết nên hỏi Ngọc Nhi vì cả cô và Thiếu Kiệt cũng không biết làm gì mà cả đồng đồ vật được chuyển tới như thế này.

- Cũng may giờ này vừa đúng thời điểm tan học. Nếu không gọi điện Ngọc Nhi cũng không bắt máy.

Thiếu Kiệt đem điện thoại của mình mở lên thấy thời gian không sai biệt lắm với thời điểm tan học nên hẳn mới đem điện thoại của mình gọi cho Ngọc Nhi. Phía bên kia điện thoại Ngọc Nhi nhanh chóng bắt máy điện thoại hỏi.

- Có gì không Thiếu Kiệt em định về bên nhà nè. Đồ của anh nói em lấy từ địa điểm Diệp Nhi nói vừa chuyển đến Lưu Minh đấy chắc cũng sắp tới bên nhà rồi.

- Ừ anh quên mất xe họ tới đây rồi mà anh không nhớ việc này định hỏi em thế nào. Giờ thì xong rồi để anh cho họ đem vào nhà.

Nghe bên kia Ngọc Nhi nói ra lai lịch đồ trên chiếc xe tải đang đợi trước công Thiếu Kiệt bây giờ mới biết mình quên mất để cho Ngọc Nhi đem nơi bí mật của Diệp Nhi dọn hết về cho hẳn.

- Xe tới rồi à! Vậy anh nhận đi em về bên nhà liền ngay bây giờ tập sách của anh bọn em sẽ đem về luôn. Vậy nhé.

Ngọc Nhi biết được xe đã tới nơi thì cũng nói với Thiếu Kiệt nhận hàng rồi cúp máy. Thiếu Kiệt hiện tại cũng không nói gì hẳn đem điện thoại bỏ vào trong túi nhìn Khải Huy gật đầu nói.

- Anh cho họ đem vào đi. Toàn bộ những đồ đó của em đấy.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt để cho xe tải vào mới nói với hắn.

- Đồ gì thế Thiếu Kiệt? Cần tới cả một xe để chuyển đến chắc chắn sẽ không ít đồ đi.

- Ủ Gia tài của Diệp Nhi để chuẩn bị trốn ra nước ngoài. Lần trước để cho Ngọc Nhi đem người đi gom hết về mà anh quên mất giờ Ngọc Nhi nói anh mới nhớ.

Thiếu Kiệt hắn quên chuyện này cũng là việc bình thường bởi hắn còn lo nghĩ chuyện khác việc này chỉ dặn Ngọc Nhi thao tác nên giờ đây có quên cũng làm việc bình thường. Hà Vi lúc này cũng không vội vào nhà bếp nữa mà muốn ở lại xem coi Diệp Nhi đã chuẩn bị những đồ đạc gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 656: Đêm Tội Giết Người

Chiếc xe tải từ từ dừng lại trong sân. Những người ngồi trên xe lúc này mới di chuyển những đồ vật cần thiết trên xe xuống, Từng món đồ được đặt xuống ở phần nhà kho của garage xe.

Thiếu Kiệt cũng không muốn một đám đồ dùng không biết như thế nào được đặt trong nhà mà không có lối đi. Nên hẳn chọn nơi này là hợp lý nhất.

Tùng Thùng Hàng được đặc xuống. Thiếu Kiệt thấy cũng phải nhú mày bởi vì nó được đóng thùng tương đối chắc chắn như thế này thì bên trong chắc chắn không ít đồ. Đợi cho toàn bộ đồ đặc được chuyển từ trên xe tải xuống xong cũng là lúc Ngọc Nhi và mọi người trở về.

Ngọc Nhi bây giờ nhìn qua công tác vận chuyển đã xong mới gật đầu với đám người chuyển hàng đến nói.

- Mấy anh về bên địa điểm tập trung đi vài nghỉ ngơi vài ngày rồi trở lại Ngọc Châu. Công việc ở Ngọc Châu có người thay thế các anh rồi.

Việc này cũng không lạ lắm với Thiếu Kiệt để có một đồng đồ được chuyển tới đây mà không hư hao mất mát gì thì Ngọc Nhi bắt buộc phải sử dụng người của mình. Hơn nữa có như thế mới không sợ những món hàng này thất thoát điều gì.

Thiếu Kiệt nhìn một đồng đồ bày ra trước mặt cũng không biết nên bắt đầu từ cái nào trước bởi đây như là việc Ngọc Nhi bảo họ dọn cả một ngôi nhà đến nơi này.

- Xem ra một mình anh xem không hết đâu mọi người một nơi kiểm xem có thông tin gì không. Chắc trong cái đồng này sẽ có cái gì đó. Còn cái

kết sắt kia thì để sau đi

Đám người Ngọc Nhi Hà Vi Nhã Oanh và cả Hoàng Ngân. Bây giờ bắt đầu chỉ ra từng người kiểm tra từng khu vực. Những giấy tờ gì đều được họ xem xét qua một cách cẩn thận. Thiếu Kiệt ngồi trên một cái ghế mở từng tập hồ sơ gần đó kiểm tra kỹ từng chút một. Khải Huy sau khi đi đóng cửa vào tới nơi cũng nhập cuộc chung với mọi người. Toàn bộ mọi người đều tập trung ở nhà kho xem có thể thu thập được gì không từ những thứ vừa mới đem về.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ đang đi từng bước lựa chọn đồ trong siêu thị. Không ai có thể chú ý đến bà. Như bao người đi siêu thị để mua đồ về nhà dùng. Hoàng Lâm Nhu ở trong khuôn viên công cộng này. Bây giờ bà đến một quầy hàng khá ít khách. Đem điện thoại mình ra gọi cho một dãy số.

Bên kia điện phải sau hơn ba hồi chuông đồ mới có tính hiệu bắt máy.

- Chuyện gì thế? Bố đang ở Ngọc Châu rồi không phải ở Lưu Minh nữa đâu con có muốn gặp bố cũng không được.

Lý Tề Minh vốn tưởng Hoàng Lâm Nhu muốn gặp mình để nói chuyện gì đó nên cũng trả lời lại để cho con mình không phải phí thời gian. Nhưng trái với ý nghĩ của ông. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nghiêm trọng nói.

- Không phải con muốn gặp bố, mà con muốn báo cho bố một chút việc thôi. Hiện tại có thể hai người kia đang ở nhà của một người tên là Văn Dương.

- Sao tin này chính xác chứ! Mà sao con biết điều này.

Hơi ngạc nhiên với tin tức mà con mình đã nói Lý Tề Minh bây giờ mới hỏi lại cho chắc ăn. Hấn sợ rằng mình nghe nhầm.

- Việc này là không cam đoan nhưng có thể độ chính xác cao bởi vì cháu của Hà Thúc đã báo lại với ông mình rồi. Chắc hiện tại bên đó đã có người giám sát Văn Dương. Con nghĩ bố nên bỏ việc lần này đi. Nếu không thì sẽ bị đám người kia phát hiện đấy.

- Con nói bỏ là bỏ sao? Bố đã đến đây rồi giờ chẳng khác nào còn một bước nữa là xong việc con lại nói bố bỏ đi. Không được bố phải làm chuyện này cho xong. Lúc đó muốn sao cũng được.

Lý Tế Minh cũng không muốn nghe lời Hoàng Lâm Nhu dù biết đây là lời khuyên tốt. Nhưng bấy lâu nay mỗi thù giết vợ của hắn đối với hai người kia đã căm rễ quá sâu. Nếu nói trước đây hắn không ra tay vì đơn giản hai người còn quyền còn thế hắn có muốn làm việc này cũng không được. Giờ hai người tay trắng chạy trốn hắn làm sao có thể bỏ qua.

- Bố cứ thế rồi lỡ như có chuyện thì sao. Bố đã từng là tròn trách nhiệm của một người bố chưa. Hay là bố để con tự lực cánh sinh đến giờ. Thiếu Kiệt nó cũng cần biết nó có một người ông. Con thì không nói nhưng sau này Huyết Long phải giao lại cho nó. Bố nói xem con phải nói như thế nào. Ông nó là người nắm giữ Huyết Long hay mà nó hoàn toàn không biết mặt mũi chưa từng thấy được diện mạo thật sự của ông mình sao. Bố biết nghĩ cho bố còn con thì sao?

Hoàng Lâm Nhu bây giờ tuy nhẹ giọng nói nhưng bên kia Lý Tế Minh cảm thấy thật sự áp lực. Ông chưa bao giờ bị chính con gái mình nói ra điều này. Nhưng trong phút chốc Lý Tế Minh mới trả lời lại.

- Con phải hiểu bố bước trên con đường không thể lựa chọn được. Việc trả thù này phải làm. Con muốn để mẹ con ở dưới tuổi vàng không thể nào nhắm mắt được sao?

- Bố nói như thế chỉ là vì mục đích của bố thôi. Thiếu Kiệt nó đã từng nói một câu mà đến bây giờ con chuyển giao lại cho bố đây. Đừng là do mình chọn không ai thúc ép được. Bố luôn nói vì mẹ vậy nếu bố giết họ được rồi mẹ có sống lại hay không. Hay chỉ kéo bố vào vòng nguy hiểm hơn. Hiện tại Ngọc Châu như thế nào nhiệt trên mặt lý thuyết thì bố với đám người Hà thúc không có vướng mắc gì. Như bố có chắc là bố sẽ an toàn hay không. Bởi nơi đó tập trung hầu hết các lãnh sự quán của các quốc gia. Họ biết bố ở đây mà buông tha cho bố hay không?

Thấy bố mình vẫn kiên quyết như thế Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ phân tích giọng nói bình thường không có gì gắt nhưng cũng đủ làm cho bố của cô cũng phải lạnh sống lưng. Có thể vì giọng điệu này Lý Tế Minh thật sự không quen. Bởi nó vừa nhỏ nhẹ vừa mang tính nguy hiểm thấy rõ.

Dù nghe như đây là một lời cảnh báo thôi nhưng nó tồn tại là sự thật. Nếu Lý Tế Minh thật sự lộ diện thì đám người kia cũng không biết có tha cho hắn không hay là bằm riết lấy hắn, làm áp lực với quốc gia giao người.

Lý Tế Minh cũng nghĩ đến điều này nhưng hắn thấy việc cải trang của mình không đến nỗi sẽ bị phát hiện như thế. Nhưng trước mắt bây giờ vẫn là việc trấn an Hoàng Lâm Nhu một cách tốt nhất.

- Rồi Rồi! Lần này tạm gác lại để xem đám người Hà Thúc làm như thế nào được rồi chứ chắc chắn sẽ không tiếp tục vụ này nữa. Bố sẽ ở lại Ngọc Châu xem tình hình như thế nào rồi rời đi luôn.

- Bố nói như thế nhưng thật sự có làm hay không mới là đang nói con không muốn ở Lưu Minh mà phải nghe tin không tốt đâu. Nhất là bố còn phải bàn giao với Thiếu Kiệt nhiều thứ nữa. Chứ không nhẹ nhàng như bố nghĩ đâu. Bố tự mà suy nghĩ lấy.

Hoàng Lâm Nhu chỉ có thể nói như thế. Cô biết quyết định vẫn thuộc về Bố mình còn cô cũng không thể ngăn cản được gì. Chỉ có thể mong là Lý Tế Minh có thể suy nghĩ một chút để không đẩy mình vào chỗ nguy hiểm.

- Biết rồi! Bô sẽ không làm điều gì nguy hại đến mình. Bô sẽ nhìn đám người đó bị đám người Hà Thúc phát hiện là được rồi chứ gì. Như vậy đi bô cúp máy đây.

Nói rồi Lý Tế Minh cúp máy lắc đầu thời dài nói.

“ Con cũng đừng trách bô. Bô đúng là nhìn họ phát hiện hai lão già kia như mà chỉ là thi thể thôi “

Nói xong Lý Tế Minh mới nhìn một vài người bên cạnh hắn nói.

- Mọi chuyện sao rồi. Tình bào hoàn toàn khớp với những gì mà người bên mình nhận diện được. Vị trí nơi đó đã nắm rõ rồi chứ.

Người đứng cạnh hắn lúc này mới cười cười đáp lại nhìn dáng vẻ bên ngoài chắc cũng không thua kém Lý Tế Minh hắn bao nhiêu.

- Đội trưởng yên tâm. Chỗ đó đã xác định tốt. Năm năm lặn lội đặt cơ sở trong cái xóm này đúng thật là một điều may mắn mà. Tôi phải lấy lại cái ngón tay thẳng Diệp kia đã lấy của tôi chứ.

- Đã xác định được vị trí thì tối nay ra tay luôn hai lão già đó trong nhà không chắc chắn tù túng thường xuyên phải đi ngủ sớm sống trong bóng tối. Như thế cũng đủ để mình hành sự.

Lý Tế Minh nghe người của đội viên mình nói như thế cũng làm ra quyết định thời điểm giết người. Dem việc này giải quyết càng nhanh thì hắn có thể rời đi khỏi nơi này một cách tốt nhất.

- Đã chuẩn bị tốt. Vài ngày nay đã bắt đầu thao tác. Cửa kính trên lầu đã bị vỡ rồi nên khuya nay có hoạt động thì cũng không ai phát hiện đâu. Hôm qua hôm kia còn đá vào cửa nhà đó mà. Nhưng xem ra cái thằng kia chưa quay trở lại

- Máy người cũng thật làm tới mức độ đó. Nhưng mà thằng kia có thể sẽ quay lại sớm hi vọng không phải là hôm nay. Nếu không kế hoạch hỏng hết.

Lý Tế Minh nghe một người trong những đội viên của mình mai phục ở đây nói như thế cũng đem suy nghĩ của mình nói ra. Việc Văn Dương nếu như hôm nay mà đến thăm hai người kia chắc chắn sẽ khó thực hiện vì đám người Hà Thúc sẽ biết địa điểm ẩn núp của hai người Ngô Diệp mà ngay lập tức ra tay.

- Chắc khoản vài ngày hẵn mới ghé qua đi. Hẳn nếu tới thường xuyên chắc sẽ khiến một số người cái tên kia cũng không đại. Chắc chắn sẽ làm được. làm xong việc này toàn bộ rút binh đội thằng cháu của đội trưởng xuất hiện thôi.

- Hôm nay trời tối dễ thao tác một chút. Như thế đi. Xem như lần này là nhiệm vụ cuối cùng của bảy người trong cái đội này. Còn cái đám lão già kia không tham dự được cũng tốt đỡ cho ồn ào tra tấn hai tên kia không nhìn ra hình dạng gì. Lúc đó đám người Hà Thúc cũng không thể nhận diện được thì hơi phiền.

Mấy người đội viên lần lượt đem suy nghĩ của mình nói ra nhìn. Nhìn qua một đám người trung niên ngồi bên quách ven đường nói chuyện hút thuốc không ai nghĩ rằng đám người này đang bàn chuyện giết người trong đêm.

[6]

[6]

Chương 657: Phá Két

Hoàng Lâm Nhu trở về nhà thấy đám người Thiếu Kiệt mày mò tìm kiếm toàn bộ tài liệu trong nhà kho cũng lắc đầu. Bà không biết tại sao lại tập trung tìm cái gì đó trong đồng đồ đạc này.

- Mấy đứa làm cái gì mà tập trung ở đây thế? Tìm cái gì trong đồng đồ này vậy mà cái đồng này ở đâu ra. Hà Vi sắp tới mở rộng khu nhà kho thật nhưng có cần đem nhiều đồ về vậy không. Chỗ đâu chứa cho hết. Mấy cái này đem về chăt chỗ thêm nhà thì không ai dọn. Mà còn đem về.

Thiếu Kiệt bây giờ nghe điệp khúc này hơi quen quen. Hẳn trước khi sống lại ở thời điểm này vẫn thường nghe bị mắng như thế này bởi vì tha lồi những linh kiện máy tính về để chăt phòng trọ lại không chịu để gọn gàng vào thì thường xuyên nghe mắng như thế này.

- Cái này là đồ của cái bà Diệp Nhi đó cô. Hiện tại tất cả những thứ này là manh mối cuối cùng của bà ta định để lại cho Ngô Long trước khi chết. Chắc trong những thứ này còn có hậu chiêu gì đó của bà ta.

Ngọc Nhi bây giờ mới trả lời lại cho Hoàng Lâm Nhu. Cô cũng chỉ vừa mới kiếm được một số thông tin khác thú vị nhưng cũng không liên quan đến mấy vấn đề cần thiết lắm.

- Tính ra trong cái đồng đồ này cũng chưa tìm ra được cái gì đúng nghĩ. Giờ chỉ còn một cái là chưa đụng đến là cái két sắt đó thôi.

Thiếu Kiệt gấp lại cái bộ hồ sơ hẳn thấy không có gì để xem nữa lại nhìn tới cái két sắt đang đặt ở gần cửa. Mọi người lúc này cũng nhìn lầy cái két sắt lắc đầu.

- Giờ chắc phải đợi đến sáng mai mới có thể gọi thợ khóa vào mở chứ không thì làm sao mà mở được cái két sắt này chứ.

Nhã Oanh nhìn cái két sắt cũng lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình. Bởi cô thấy đồ vật để trong két sắt như thế này thì chắc chắn sẽ không thể nào có thể lấy được đồ vật trong đó ra mà không cần mở.

Thiếu Kiệt bước đến quan sát một chút cái két sắt hấn gõ gõ vài cái sung quan rồi mỉm cười nhìn Khải Huy hỏi.

- Em nhớ hình như trong nhà mình có máy cắt cầm tay đúng không anh Huy?

- Ừ! có trong bộ đồ nghề lúc nào cũng có nhưng mà em định làm gì máy cắt cầm tay thì cũng đâu có liên quan gì đến. Ày! em định cắt tủ sao? Cái tủ này dày như vậy cắt biết chừng nào xong đừng giỡn chơi nhé.

Khải Huy đang nói giữa chừng cũng thấy có điểm không đúng. Việc sử dụng máy cắt cầm tay lúc này chỉ có thể vào một việc đó là phá két sắt nhưng mà chuyện này cứ như đùa hấn không thể nào dám tin Thiếu Kiệt lại làm như thế. Két sắt đầu phải muốn cắt là cắt. Với lại cái két sắt bự như thế này chắc chắn sẽ mất không ít thời gian.

- Ai nói anh là không được. Khá may xui cho Diệp Nhi nhưng mà may mắn cho chúng ta. Việc phá cái két sắt này cũng tương đối đơn giản và không mất nhiều thời gian lắm vì nó là két sắt giả.

“ Hà ”

Mọi người nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm. Bởi vì họ thấy mặc hàng két sắt đắt tiền mà đồ sộ như thế này mà Thiếu Kiệt nói nó là giả thì không thể nào.

- Không tin sao. Để mở ra thì mọi người sẽ biết thôi. Cái này mở ra không khó lắm chắc chừng nữa tiếng thôi lúc đó là biết bên trong có những gì.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đi về phía nhưng ngăn đồ nghề trong kho tìm ra một cái máy cắt cầm tay cắm điện mở lên thử. Hắn cũng không quên cầm lấy cái kính đen đang để trên kệ tủ. Hắn đeo kính vào rồi bước tới cái kết sắt trong khi đó mọi người nhìn hắn Khải Huy lúc này cũng bước đến phụ dù không biết Thiếu Kiệt nói đúng hay không như cứ làm thử trước đã biết đâu hắn lại nói đúng.

- Anh thấy sợ rằng không đúng đâu Thiếu Kiệt kết sắt nặng như thế này anh với em sợ khiên còn không nổi chắc được làm bằng sắt dày lắm. Việc này tốn thời gian tốn công lắm cứ để ngày mai thợ sửa khóa vào làm có phải tốt hơn không.

- Không! Lát nữa anh sẽ hiểu nó tại sao lại nặng. Còn về để thợ sửa khóa vào mở thì anh dám chắc rằng chuyện này không lọt ra ngoài sao. Trong đây có đồ vật gì mình chưa biết nhưng lòng tham con người thì không nói được. Vì một chút tiền tài người ta khi đã nổi lòng tham kéo theo một ít người nữa đến đây thì lúc đó chắc chắn có thêm mấy cái xác nữa đấy.

Khải Huy nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng cảm thấy có chút vấn đề. việc để người ngoài biết được trong này có gì. Tuy là phòng trộm cắp có thừa nhưng nếu số lượng người đông mà họ ít người việc phòng vệ nổ súng chắc chắn sẽ có. Mà khi đụng đến súng là sẽ có người chết. Như thế cũng không hay cho lắm.

- Thôi kệ đánh liệu theo em làm vậy. Để xem tại sao em nói cái kết sắt này là giả. Nhìn nó cũng có nhãn hiệu cũng có khóa các kiểu khác chắc chắn không hiểu sao em lại nói nó là giả được.

Thiếu Kiệt không nói gì hấn bây giờ cầm lấy cái máy cắt cắm điện vào một ổ cắm gần đó. Bắt đầu đi những đường cắt đầu tiên vào mặt lưng của cái kết sắt.

Mọi người lúc này cũng im lặng không nói gì nhìn Thiếu Kiệt thao tác từng đường cắt vào một mặt sắt nóng chảy thấy rõ. Làm mọi người nhú mày. Mới đầu có chút khó khăn nhưng Thiếu Kiệt hấn nhanh chóng lấy được phương diện cần thiết để lưỡi máy cắt ngày càng nhanh hơn. Phải hơn năm phút Thiếu Kiệt mới cắt được xong một đường dài Hắt tiếp tục những đường cắt tiếp theo.

Sau hơn hai mươi phút sau toàn bộ mặt lưng của kết sắt mới được lộ diện ra toàn bộ lúc này không chỉ có Khải Huy mà bao gồm những người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm. Nhã Oanh miệng tạo thành chữ ô đúng nghĩa.

Khải Huy không nhịn được phải thốt lên hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt sao bên trong lại là bê tông? Không lẽ kết sắt mà bên trong lại có bê tông sao?

- Không bởi vì nó là hàng giả bên trong mới có bê tông. Anh Hiểu tại sao nó lại nặng chưa. Mặt sắt bên ngoài chỉ được một chút như thế này thôi. Bây giờ đập phần bê tông ra bên trong cắt một Phần nữa là lấy được hết đồ trong đó rồi.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Khải Huy bây giờ hấn cũng không cần giải thích nhiều. Dù sao thì nhìn vào những thứ này ai cũng hiểu. Bên trong không phải sắt nguyên khối mà chỉ là bê tông như thế này thì không khó để nhận diện đây không phải là một cái kết sắt đúng quy chuẩn.

- Sao anh biết cái này không phải kết sắt xịn thế dù sao thì nhìn bên ngoài không khác với những cái kết sắt đắt tiền mà.

- Không phải không có cách. Nhớ ban nãy anh làm gì không. Gõ vào kết sắt vài cái. Nếu là kết sắt nguyên khối chắc anh sẽ phải đợi thợ khóa mà thôi nhưng mà khi gõ vào phát hiện nó có một tầng mỏng bị rỗng. Nên anh nhận định chắc chắn đây là đồ dỏm. Nếu không sẽ không có hiện tượng này. Vì là bê tông bên trong nên kết sắt khi đập mạnh vào sẽ có một lực tác động dù ít hay nhiều cũng ảnh hưởng vào lớp không khí ở giữa làm cho kết sắt kêu lên vài tiếng.

Khải Huy bây giờ cầm lấy búa đập ra cái phần bê tông trong khi đó Thiệu Kiệt giải thích cho mọi người hiểu. Vì lớp bê tông cũng đã bị lưỡi của máy cắt tác động vài chỗ nên nó tương đối dễ dàng bị đập bể. Bên trong lúc này lộ diện ra một tầng mỏng là tấm sắt hơi bị biến dạng.

Thiệu Kiệt phải dùng máy cắt tác động thêm một chút nữa mới đem cái kết sắt bên trong lộ ra. Nhưng hẳn lúc này lại bước đến bên cái kệ đồ nghề lấy ra một cái tu vít.

Đem cái tu vít và cánh tay của mình đưa vào trong kết sắt phần ngay vị trí gần chốt đẩy vào một cái nhẹ cánh cửa mặt trước cứ như thế mà bung ra.

- Xong rồi đây xem bên trong có gì đáng giá nào.!

Thiệu Kiệt vừa đặt cái tua vít lên trên cái kết sắt vừa bước ra đằng trước mở cửa kết sắt ra. Mọi người lúc này xúm lại. Ai cũng muốn biết bên trong cái kết sắt chứa đựng những gì.

Khá nhiều hồ sơ trong đó có một cái hộp bằng nhựa được bọc nhưng đồ thường thấy ở các tiệm kim hoàn vài cái ngăn kéo ở gần đáy tủ. Thiệu Kiệt

ngồi xuống mở từng cái ngăn kéo ra để mọi người thấy được những vật bên trong.

Một ngăn kéo chứa đựng một ít tiền mặt chừng vài chục triệu còn lại là ngoại tệ, Một bên nữa là vài món nữ trang bằng vàng. Thiếu Kiệt lấy cái hộp nhung mở ra thì cũng lắc đầu.

- Xem ra Diệp Nhi để lại cho Ngô Long khá nhiều nhỉ. Toàn là vàng bốn số cả đây như thế này thì bằng nhiều cách hấn trốn ra được nước ngoài cũng không tệ đâu.

- Thiếu Kiệt mấy cái hồ sơ kia trong đó có gì thế?

Hà Vi lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt về mấy cái hồ sơ đang nằm ở trong két sắt. Cô cũng muốn biết tại sao hồ sơ gì quan trọng đến mức phải để trong này.

- Đây mọi người chia nhau ra xem đi. Còn mẹ thì kiểm kê cái đồng này giùm con đi. Vàng này ngồi đếm xem được bao nhiêu rồi mẹ giữ cần gì thì lấy ra bán dần cũng được. Còn nữ trang ai thấy thích thì lấy mà dùng. Dù sao đây cũng là đồ chùa.

Thiếu Kiệt nói như thế mọi người cũng phá lên cười. Thiếu Kiệt cầm lấy bốn trong cái dây vàng miếng ở hộp nhung đưa cho Khải Huy.

- Cái này cho anh. Để dành đi sao này có gặp cô nào ưng thì cưới. Tiền cưới thì em lo còn cái này xem như hồi môn cho nhà gái.

Khải Huy cũng hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại Thiếu Kiệt hấn đã đưa rồi thì không thu về. Dù sao tiền bạc hay vàng này đều là đồ của người khác không phải của hấn. Khải Huy bây giờ mới gật đầu nói.

- Ừ cảm ơn em nhưng chưa biết chừng nào mới có vợ được giờ còn một thân thể này. Nói làm tài xế ai cũng chê.

Ngọc Nhi cầm lấy một bộ hồ sơ trong đống tài liệu được lấy ra một lúc nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt anh xem cái này! Xem ra trong nào có bí mật động trời à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 658: Thêm Một Thân Phận

Lời nói của Ngọc Nhi làm mọi người chú ý. Thiếu Kiệt bây giờ cũng bước đến bên cạnh cô nhìn vào bộ hồ sơ cô đang cầm. Thiếu Kiệt bây giờ cũng phải nhíu mày một chút bởi vì nội dung trong này thật sự hết sức phong phú. Hấn nhin không được phải thốt lên nói với mẹ mình.

- Không ngờ Ngô Kỳ cũng chỉ là kẻ thế thân mấy chục năm qua. Ngô Long không phải con hấn mới ghê nhưng mà dù sao hấn cũng chết rồi nếu không thì việc này xem ra thú vị hơn nhiều.

Đám người Nhã Oanh, Hoàng Ngân với là Hoàng Lâm Nhu lần lượt được chuyển tay nhau bộ hồ sơ của Ngọc Nhi đang cầm. Vậy là khi biết mình mang thai Diệp Nhi đẩy hén cho Ngô Kỳ nhưng mà không biết bố Ngô Long là ai nhỉ.

- Cái này thật sự muốn tìm hiểu hơi bị khó. Vấn đề là Diệp Nhi bảo Ngô Long trốn qua Hoa Hạ. Cũng không nói là nơi nào chỉ bảo đem theo một vật này. Thật bó tay.

- Có Trong hồ sơ này ghi toàn là Tiếng Hoa không này Thiếu Kiệt. Anh xem nó có liên hệ gì không?

Nhã Oanh bây giờ mới lên tiếng cô đem cái bộ hồ sơ mà mình không hiểu vừa nãy đặt xuống đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn những tờ giấy đầy những chữ tượng hình hấn cố dịch từng chữ theo câu cú ngữ pháp của từng bộ chữ viết. Hấn im lặng âm trầm trong tay cầm lấy một cái nhẫn khá đẹp được làm bằng ngọc màu đỏ kẹp vào trong hồ sơ vừa rồi Ngọc Nhi đưa cho hấn.

Thiếu Kiệt lật từng trang từng trang cho đến trang cuối cùng Hấn hơi nhíu mày mắt thì nhìn vào bộ hồ sơ nhưng mà miệng thì lại nói.

- Hà Vi em bảo với Hà Thúc thay toàn bộ hồ sơ lý lịch của Ngô Long bằng của anh được không? Có chuyện hay lắm có thể có vài bí mật quốc gia bị bán ra thông qua các con đường từ Diệp Nhi đấy. Kể cả việc dạo gần đây có một số thương lái trung quốc làm lũng đoạn thị trường nông sản nữa.

- Cái gì anh không đùa?

Hà Vi cũng giật mình thốt lên bởi việc này nằm ngoài khả năng tiếp nhận của cô Diệp Nhi là con của một người lãnh đạo cô cũng hiểu việc này như thế nào và chắc hẳn bà ta không dính vào những việc đó mới đúng.

- Đây là toàn bộ chứng cứ! em có thể để cho người của bộ ngoại giao dịch thử sẽ hiểu. Còn vấn đề thay hồ sơ anh cho Ngô Long làm cái chứng minh nữa. Sẽ có dịp mình dùng đến đấy Ngô Long hẳn may rằng chết rồi nếu không chúng ta không ngờ được đâu.

Thiếu Kiệt đưa lại bộ hồ sơ cho Hà Vi nhưng vẫn giữ lại một tờ giấy cuối cùng của bộ hồ sơ. Hoàng Ngân thấy thế cũng lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Cái gì vậy Anh Kiệt? Sao không đưa hết lại cho Hà Vi anh giữ lại làm gì.

- Phải giữ lại chứ! Bằng khoán của một căn nhà tứ hợp viện đứng tên Ngô Long thì phải giữ lại chứ. Chắc chắn ngôi nhà này được người kia cấp cho Ngô Long muốn biết đối phương là ai thì phải có một lần đi qua bên đó mới biết được chứ.

Hà Vi nghe thế cũng gật đầu nếu Thiếu Kiệt hẳn đã có chính xác cho mình những thứ cần thiết thì Hà Vi cũng không thắc mắc nhiều nữa.

- Như thế thì bảo Thanh Trúc giúp bọn mình trong chuyện này. Cô ta quen thuộc với những gì bên đó chắc chắn sẽ giúp ít được một số thứ. Dù

sao thì già đình lâu năm có gốc rễ ở bên đó Thanh Trúc vẫn có tiếng nói nhất định.

Ngọc Nhi suy nghĩ một chút nói ra suy nghĩ của mình trong chuyện này. Dù sao thì đối với việc trong nhóm có một người sống ở quốc gia đó vẫn có thông thuộc một chút về vấn đề trong nước xa hơn bọn họ.

- Như thế cũng được nhưng mà khi nào tới rồi hãy tính mọi người cứ đem hồ sơ hết tập trung lại tới anh sẽ xem ra một lần biết đâu có bước nào đó đột phá nữa thì tốt.

- Vậy đi em đi báo cho Ông một chút gửi đi bản fax cho ông bên đó nhận được sẽ nghĩ cách thức sau.

Hà Vi cũng không chần chờ nữa hiện tại việc Thiếu Kiệt nói vừa rồi không còn nằm trong sự kiểm soát của cô mà phải thông qua ông mình mới có thể có được đáp án chính xác về những bước đi tiếp theo.

- Thôi được rồi! Mọi người vào nhà nghỉ ngơi. làm đồ ăn tới xong rồi tính tiếp trễ rồi đây. Còn những việc liên quan khác thì ăn xong nói tiếp hoặc là ngay mai bàn bạc. Mấy đứa định nhịn đói hết hay sao.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng lên tiếng nhắc nhở mọi người hiện tại trời cũng không còn sớm.

- Vâng mọi người vào nhà đi Anh muốn nói với mẹ một chút rồi vào sau.

Hoàng Lâm Nhu nghe thế cũng đợi cho mọi người đi hết vào trong nhà rồi mới hỏi.

- Sao con định hỏi mẹ điều gì. Việc của gia đình bên đó mẹ không quan tâm mấy đâu nên con đừng hỏi mẹ vấn đề gì hết và nói thật mẹ cũng không

biết gì trong chuyện này.

- Không con không muốn hỏi mẹ việc đó. Con chỉ muốn hỏi là mẹ nắm quản lý được hết những bộ phận bên kia của những công ty sắp tới hay không thôi?

Hoàng Lâm Nhu vốn mới đầu tưởng Thiếu Kiệt hỏi mình có biết chuyện gì trong này hay không nhưng hẳn không phải hỏi chủ đề này cũng làm cho bà yên tâm một chút.

- Mẹ biết con hỏi vậy có ý gì. Nhưng mà con cứ yên tâm. Tuy mẹ là một người bình thường có thể chỉ là một bà chủ tiệm tạp hóa nhưng mà sau khi kinh doanh một vài tháng học thêm một chút kiến thức mẹ vẫn có thể điều hành sơ lược các công ty đó được. Còn con định làm gì với cái thân phận Ngô Long kia?

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười cười hẳn nhìn lên bầu trời nở một nụ cười không mấy bắt mắt nói.

- Cũng không có vấn đề gì! Nếu có thêm cái thân phận này và danh chính ngôn thuận giả vờ được sự chấp nhận nữa thì con có thể làm một số chuyện. Như mẹ cũng biết có một số lượng tài sản của con được đầu tư ra nước ngoài thông qua người khác. Giờ nếu hợp thức hóa được thân phận này cùng với bối cảnh gì đó của người chưa xuất hiện. Biết đâu việc thâm tócm công ty của con có phần đơn giản hơn. Và cũng bớt được một chút phiền phức.

- Ừ con nói vậy cũng đúng quốc gia kia không phải người ngoài có thể nhúng tay vào những công ty lớn được. Hiện tại nếu Hà Thúc đồng ý thì con cứ làm mẹ ủng hộ còn những việc khác cứ để mẹ lo. Sau này con còn có những thứ quan trọng hơn phải lo hơn là những cái chuyện nhỏ nhặt này.

Con nên nhớ đi con đường ra sao là con chọn mẹ chỉ ủng hộ sau lưng thôi trời sập xuống vẫn còn có mẹ bảo hộ cho con.

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu vỗ vai Thiếu Kiệt nói với cái giọng ôn hòa mà không ai không thấy lạ. Thiếu Kiệt nghe mình nói vậy cũng gật đầu hần không đáp cũng không muốn hỏi bà. Vì nếu một người khác nói điều này hần sẽ nghi ngờ nhưng nếu mẹ hần đã nói chắc chắn mẹ hần làm được.

- Thôi đi vào nhà tắm rửa đi mấy đứa kia không biết đã làm gì với cái đồng thực phẩm mẹ vừa mới mua về rồi. Nhưng mà dù sao con cũng cần phải cẩn thận một chút với người trong nhà thì có thể không sao nhưng đối với người ngoài nên đề phòng một chút không khéo mất cả chì lẫn chài đầy tiền bạc giao cho người ta mà không quản lý là không được được đâu.

- Mẹ yên tâm chuyện này con sẽ quản lý một cách tốt nhất. Thôi mẹ con mình vào nha thôi còn việc gì nữa thì tính sau.

Thiếu Kiệt trả lời lại cho Hoàng Lâm Nhu nghe thấy rồi mới cùng bà bước vào trong nhà bên ngoài màn đêm từ từ được kéo xuống không khí của cái sân vườn lúc này cũng im lặng lại như những buổi tối hần hàng ngày.

Cách xa Lưu Minh bây giờ tại nhà Hà Thúc một ban chỉ huy lâm thời được xuất hiện. Hà Thúc bây giờ đã trở về sau một thời gian truy đuổi không có kết quả. Dù cho ông đã trở về Ngọc Châu nhưng chỉ có một vài người biết. Còn bên ngoài những quân đội vẫn đang ráo riết tìm kiếm những vùng phụ cận. Chỉ có Ngọc Châu một đội quân âm thầm len lỏi trong các góc ngách của các con phố các xóm nhỏ.

Họ đang tìm kiếm những thông tin cần thiết được cung cấp thông qua tình báo và những gì thu thập được. Hà Thúc đang triển khai tác chiến bố trí

lực lượng theo dõi Văn Dương và túc trực chuẩn bị tình huống phát sinh cần thiết. Chỉ cần có một chú dấu hiệu về Hai người kia là ông ta lập tức phát lệnh ra tay.

- Báo cáo Thủ Trước có fax gửi từ Lưu Minh của cháu ngài. Theo yêu cầu của cô ta thì để bên bộ ngoại giao quân khu đưa người đến đây đọc văn kiện cho ngài nghe để ngài quyết định. Còn điều còn lại là cô ấy nói Thiếu Kiệt cần ngài làm thay đổi hồ sơ của Ngô Long thay bằng Thiếu Kiệt và cung cấp cho cậu ấy giấy chứng minh và các thứ khác. Cô ấy nói Ngài sẽ hiểu tại sao Thiếu Kiệt làm vậy khi để người đọc xong văn bản này.

Hà Thúc bây giờ cũng nhìn qua văn kiện chỉ thấy toàn bộ thông tin bên đó không phải là ngôn ngữ của quốc gia cũng như một cái. Nếu thế thì hồ sơ này cũng cần phải có người đọc ra cho ông mới biết được nội dung thế nào.

- Đưa người bên bộ ngoại giao quân chúng qua đây đi.

- Vâng! Thủ Trưởng

Người quân nhân này đáp lại một tiếng rồi xoay lưng rời đi. Bây giờ chỉ có mỗi một mình Hà Thúc cầm trên tay bộ hồ sơ của người quân nhân kia mới đưa cho mình lật từng trang ra xem chỉ có những ký tự tượng hình không hề quen thuộc.

Vốn Hà Thúc còn định xem có trang nào được viết bằng ngôn ngữ của quốc gia không thì đọc trước. Nhưng xem ra hẳn không thể có được một chút thông tin nào. Thở dài một hơi Hà Thúc mới nói thầm.

- Thật không hiểu nổi cái thằng nhóc này tại sao lại muốn thay đổi thêm một thân phận của Ngô Long làm gì cơ chứ. Chuyện này có thể làm được nhưng mà để xem hồ sơ nó nói gì nếu không thích hợp thì không cấp. Lâu

lâu cũng phải từ chối nó một cái gì đó chứ. Nó thuận lợi quá cũng không được rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 659: Thuyết Phục Hà Thúc

Không mất quá lâu để Hà Thúc có thể gặp được người phiên dịch. Phải một lúc người phiên dịch nhìn sơ lược hết nội dung mới dám đọc ra cho Hà Thúc. Hắn cần phải cẩn thận nhiều khi sai một chữ khi nói cho lãnh đạo cũng làm cho sự việc không tốt. Nhưng đại khái hắn đã hiểu được vấn đề gì trong bộ tài liệu này.

- Trong đó nói cái gì nói ra đi! Có vấn đề gì quan trọng nên mới gửi toàn bộ tài liệu giống như thế này đi.

- Vâng trong này nội dung tương đối quan trọng ảnh hưởng không nhỏ đến quốc gia. Đây là toàn bộ thông tin của Diệp Nhi được ghi lại mỗi lần đưa tin tức nội bộ quốc gia ra cho nước khác. Cụ thể trong này nói rõ Ngô Long không phải con của Ngô Kỳ mà chỉ là Diệp Nhi lấy Ngô Kỳ làm bia đỡ đạn thôi. Trong một dịp đi công tác đàm phán các thứ với thủ trưởng Diệp bà ta đã quen với một người ở nước bạn và nảy sinh tình cảm. Kể từ đó mang thai Ngô Long rồi dần đưa các tin tức của quốc gia ra ngoài. Nếu được dịch thành văn bản cụ thể Thủ Trưởng có thể tìm hiểu rõ hơn. Trong này cũng nói nếu Ngô Long đi nước bạn sẽ được an toàn tuyệt đối.

Hà Thúc đang bình tĩnh nghe người thông dịch viên báo cáo lại sơ lược những gì vừa đọc cũng chịu không được đập bàn một cái làm cho mọi người thấy rõ hắn đang rất nóng giận.

- Tìm tìm cho ra lão già kia. Lần này phải làm rõ ràng tôi không tin con ông ta làm như thế mà hắn không biết. Đúng là không ngừa được mà. Xem ra tất cả chuyện từ trước đến giờ đều đã được sắp xếp. Chưa biết chừng là trong chuyện này cái lão già Diệp kia đã tính toán hất chân lão kia rồi. Gọi cho tôi Anh Hùng tôi cần gặp gấp. Cậu xem dịch ra toàn bộ thành văn bản càng sớm càng tốt

- Vâng! Lãnh đạo.

Hà Thúc đi tới đi lui trong phong cau mày suy nghĩ những gì đã xảy ra từ trước tới giờ. Tăng Anh Hùng đi vào thấy Hà Thúc như thế mới lên tiếng nói.

- Thủ Trưởng.

- À cậu đến rồi đấy hả. Hiện tại tình hình Văn Dương như thế nào. Đã có tin tức cụ thể gì chưa? Có phát hiện được hiện tại hai người kia đang ở đâu không chuyện bây giờ gấp lắm rồi không phải cứ nói đơn giản như lúc trước nữa đâu.

Tăng Anh Hùng bị Hà Thúc hỏi dồn như thế cũng hiểu có chuyện gì đó làm cho ông nóng lòng muốn tìm ra nơi đang ẩn náu của Văn Dương. Vì nếu với địa vị họ có thể bắt Văn Dương nhanh chóng nhưng ở phía sau không biết có ai ngoài Văn Dương liên hệ với hai người kia thì mọi thứ đều như công dã tràng.

- Hiện tại thì chúng ta vẫn cho người âm thầm theo dõi và xác minh những sinh hoạt thường ngày của Văn Dương. Nhìn chung thì chắc chắn sẽ có lúc hấn lộ ra vấn đề nhưng không phải là bây giờ. Vì chúng ta vừa mới triển khai người nên những đầu mối còn chưa có nhiều.

- Càng nhanh càng tốt đưa tiến độ nhanh hơn nữa. Chúng ta là quân đội không phải là cảnh sát điều tra cần phải làm theo thủ tục rườm rà này. Thấy được bước đột phá dù nhỏ nhất thì ra tay không thể đợi nữa.

Chưa thấy Hà Thúc nóng ruột như thế Tăng Anh Hùng cũng muốn biết có việc gì mà khiến cho Hà Thúc như thế nên mới lên tiếng hỏi để cho Hà Thúc giải đáp nghi vấn trong lòng mình.

- Thủ Trưởng dường như có việc gì đó khiến cho ngài nóng lòng muốn tìm thấy hai người đó vậy. Không biết thủ trưởng có thể nói ra cho tôi biết được không?

- Cậu biết cũng không sao. Ngô Long thật chất không phải con của Ngô Kỳ hơn thế nữa Diệp Nhi đã không ít lần bán thông tin nội bộ quốc gia ra nước ngoài. Chắc chắn là cái lão già kia phải biết chuyện này. Nếu hắn mà không biết mới là chuyện lạ đấy. Ngô gia xem ra chỉ là con cò thôi. Nếu thật không có Thiếu Kiệt lật tẩy được họ chưa biết chừng Ngô Long được đào tạo lên làm lãnh đạo nữa thì quốc gia này coi như xong.

Hà Thúc bây giờ giọng nói hậm hực kể rõ lý do vì sao mình bức tức như hiện tại. Tăng Anh Hùng nghe được cái tin động trời này cũng há hốc mồm. Chuyện này đâu phải là phim truyền hình nhiều tập thế mà vẫn có việc này xảy ra thì hắn cũng không thể tin vào những gì mình vừa được Hà Thúc cho biết.

- Thủ Trưởng? Chuyện này thật? Sao tôi thấy nó ly kỳ giống như phim vậy? Liệu thông tin này có đúng sự thật không?

- Hà Vi mới vừa fax qua toàn bộ tài liệu tiếng Hoa lấy của Diệp Nhi kia. Trong đó để lại cho Ngô Long còn bảo nó nếu đi nước bạn thì sẽ không phải lo. Ấy mà cậu xem đóc thúc người bên dưới tìm cho ra chỗ hai lão già đó đang ẩn núp đi. Còn nữa bí mật báo với mấy cái lão kia tập hợp. Tôi phải đem chuyện này bàn bạc kỹ lưỡng. Thằng nhóc Thiếu Kiệt định thay đổi thông tin của Ngô Long bằng của nó.

Hà Thúc bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt cần một thân phận mới để thay thế Ngô Long. Nhưng chuyện này ít nhất một mình Hà Thúc không thể nào quyết định bởi nó liên quan đến toàn bộ quốc gia. Ông cần phải thương lượng với đám người của mình rồi mới đưa ra quyết định đúng chính xác được.

- Vâng! Tôi đi ngay đây!

Tăng Anh Hùng biết chuyện này cũng không nhỏ nên chào Hà Thúc một tiếng rồi rời đi. Hà Thúc bây giờ mới bước đến bên điện thoại bàn của mình. Suy nghĩ một lúc lâu rồi mới bấm số điện thoại của Hà Vi gọi đi.

Hà Vi đang ngồi ở nhà ăn cùng với mọi người làm đồ ăn tối thì điện thoại của cô reo lên. Nhìn vào số điện thoại hiển thị trên màn hình cô trực tiếp đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt anh nghe máy đi! Ông gọi đấy, giờ này mà ông gọi thì chắc không phải chủ yếu gặp em đâu. Anh xem mà nghe đi. Em còn phải làm đồ ăn tối nữa.

Thiếu Kiệt vốn rảnh rỗi hẳn ngồi ở phòng ăn chủ yếu chỉ để xem hôm nay có những món ăn nào được làm bởi ai và hẳn là người ăn vụng trước thành phẩm sau cùng. Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng đưa tay nhận lấy điện thoại của cô. Chưa kịp để điện thoại nghe thì Ngọc Nhi đã lên tiếng xua đuổi.

- Ừ anh đi ra chỗ khác nghe điện thoại đi. Anh ngồi ở đây cũng không làm gì chủ yếu là quây không thôi. Chừng nào có đồ ăn thì gọi anh vào.

Nghe Ngọc Nhi đuổi cổ thẳng thừng Thiếu Kiệt. Một tay cầm lấy điện thoại bắt máy tay còn lại lấy ngay cái cuốn chả giò vừa mới chiên xong đang đợi thấm dầu trên bàn chạy ngay ra bên ngoài. Hoàng Lâm Nhu thấy thế cũng cười cười mắng vui

- Thật là! cái con chuột hai chân tối ngày cứ hờ ra một tý là tha mất đồ ăn. Mấy cháu thấy không nó cứ như vậy chuyên môn cứ hể làm đồ ăn là nó lượn lờ trong bếp hơn là máy bay nữa. Nên lúc nào đồ ăn cô cũng phải làm dư ra một ít khẩu trừ hao hụt là thế đấy.

Mọi người trong phòng bếp lúc này cũng cười lớn vui vẻ chỉ có Thiếu Kiệt vừa nghe máy vừa nhét cái cuốn chả giò vào trong miệng nhai.

- A...lo.. Hà... Vi Đang Làm ... Bếp rồi ông ơi!...có gì ... Thì ông. Nói Lại ... Cháu Đi.

Hắn nghe điện thoại mà lại đang nhai nên câu chữ không rõ ràng làm cho Hà Thúc cũng giật mình. Nhưng thấy bên điện thoại vang lên âm thanh lạ ông cũng hiểu ra vấn đề cần thiết nói.

- Thằng nhóc đang ăn còn nghe điện thoại. Không tôn trọng người nghe à.

“Ừc”

- Rồi bình thường lại rồi. Ông gọi Hà Vi có gì không nếu có thì ông nhắn lại cháu chuyển lời cho.

Thiếu Kiệt vội nuốt đồ ăn trong miệng một cái nghe thấy rõ rồi mới liền mạch trả lời lại Hà Thúc.

- Chủ yếu ông gọi gặp cháu thôi! Hà Vi lát nữa nó gọi lại ông sau cũng được. Giờ ông hỏi nè. Cháu định làm gì với thân phận của Ngô Long thế? Cháu lấy thân phận của hắn được gì không.

- Được chứ ông thân phận hiện tại của Ngô Long đúng thật rất tiện dụng à. Hiện tại ai cũng biết Ngô Long mất tích nhưng không phải cho rằng hắn chết. Chỉ là mất tích thôi. Trên danh nghĩa là hắn vẫn sống. Theo ông nếu cháu xuất hiện ở nơi mà trong cái văn kiện đó đã nói. Đám người kia thấy cháu chắc chắn sẽ xác minh thân phận. Nếu có thân phận được xác nhận của quốc gia cháu chính là Ngô Long thì có thể tiếp cận được họ. Thông qua đó tìm ra mục đích của họ là gì như thế tốt hơn không.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Vì Diệp Nhi đã cho Ngô Long đi nơi đó và cầm theo tín vật thì đám người bên kia xem ra cũng chưa gặp Ngô Long bao giờ chỉ thông qua Diệp Nhi. Nếu bằng chứng cụ thể xác thực Thiếu Kiệt là Ngô Long thì hẳn có thể danh chính ngôn thuận làm việc của mình cùng với những thứ khác mà đám người bên kia không nghi ngờ gì.

- Không được việc này rất mạo hiểm. Đám người bên kia đâu thể nào tin tưởng cháu một cách như thế được. Đám người đó đâu dễ gì chỉ tin vào một lời nói của cháu là tin như bình thường.

- Thì phải liệu mới thu được cái lớn chứ ông. Không vào hang cọp sao bắt được cọp. Nếu không có đầu mối Ngô Long hay Diệp Nhi thì đám người kia cũng cài người vào thôi. Nhưng mà càng nguy hiểm mới thu được cái mà họ đang nhắm vào chúng ta chứ. Ông nghĩ xem chúng ta không biết mục đích bên kia thì làm sao mà phòng chống hay là đáp trả đây.

Hà Thúc bây giờ cũng im lặng đôi chút. Điều Thiếu Kiệt nói không phải không có lý nhưng đâu chỉ đơn giản nhưng nhận người có tín vật là xong nếu như trước đây là như thế nhưng hiện tại khoa học hiện đại chưa biết chừng Thiếu Kiệt còn phải thử ADN hay các loại khác nữa để xác nhận là người cùng huyết thống mới được.

- Nhưng không dễ đâu ông chỉ sợ họ thử adn với cháu thôi. Như thế thì cũng không trùng khớp với người bên kia. Họ làm sao tin cháu. Ông có làm thân phận cũng chỉ che mắt được một bên với mấy cái mẫu thí nghiệm adn thì làm sao cháu qua mặt được họ.

- Vấn đề này ông không cần quan tâm. Việc này chỉ cần cháu muốn là được. Có khá nhiều cách nhưng bây giờ thì cháu không nói được.

[6]

[6]

Chương 660: Quạt Mộ Ngô Long

Hà Thúc bây giờ cũng giạt mình với những gì Thiều Kiệt nói. Việc kiểm tra gien của một con người đâu thể nói muốn làm giống là làm giống được dù cho hẳn có giỏi tin học công nghệ như thế nào cũng không thể nào làm giả vấn đề này nữa.

- Đừng giỡn thẳng nhóc. Định làm gì đó vấn đề mấy cái này ông cũng không biết nhưng mà nếu muốn lấy được thông tin gì cần thiết thì đây có thể là cách tốt nhất. Nay nhé trước sau chúng ta cũng phải có người qua bên kia xem xét còn vài vấn đề cần thiết nếu có được thân phận hợp lý chuyển giao những thứ có khả năng về trong nước cũng có một cái kim bài miễn tử tốt hơn.

Hà Thúc nghe thế cũng im lặng phút chốc cái đơn giản nhất ông không hiểu được là Thiều Kiệt làm sao qua mặt được cấu trúc gien nhưng mà những điều hẳn nói không phải là không có khả năng bởi vì việc ở một quốc gia có được những quyền lợi cao lúc nào cũng có thể thuận lợi làm những việc khác. Với các chuyến hàng sắp tới từ nước bạn chuyển về trong nước sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

- Thằng nhóc tính toán cả những việc đó sao. Tuy ông không biết làm sao mà cháu lại qua mặt được mọi thứ nhưng với những gì cần thiết thì tùy theo tình hình mà làm. Thôi nói với cháu bao nhiêu đó thôi. Bên này ông đang tiến hành những bước cuối để bắt được văn dương một cách sớm nhất có thể. Cháu đợi tin tốt đi.

- Vâng! ông cứ yên tâm chuyện này bên cháu nếu ngày mai có bước đột phá mới sẽ nhanh chóng chuyển về bên ông một cách nhanh nhất.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hà Thúc xong thì điện thoại bên kia cũng vang lên tiếng cúp máy hẳn thấy thế cũng cầm điện thoại quay lại trong phòng ăn.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt trở về cũng cười cười nói với hẳn.

- Sao rồi bị ông tra hỏi hay là cậu lại đòi điều kiện gì với ông nữa đấy?

- Làm gì có! chỉ là trả lời chút chuyện thôi ấy mà. À mà Ngọc Nhi em xem nói với đám người ở bên tam giác vàng quật mộ Ngô Long lên lấy cho anh một ít tóc của Ngô Long.

Mọi người giật mình ngay cả Ngọc Nhi cũng há hốc mồm ra. Việc làm này có phần hơi thái quá lại có phần hơi có chút ảnh hưởng nên Ngọc Nhi cau mày một cái.

- Không có gì đâu đừng lo trong vòng bốn tuần ít nhất là bốn tuần anh phải chạy đi đến bên vài ngày để xác minh thân phận lúc đó mới có cơ hội làm được nhiều thứ việc này không phải chuyện đùa nên em nói bên đó càng sớm càng tốt chuyển tóc của Ngô Long về đây.

- Quật mộ của Ngô Long lên chỉ để lấy thứ này không có gì nhưng anh đi bên kia làm sao được còn đang học hơn nữa anh định đi một mình thì việc này càng nguy hiểm. Sao không lựa người khác mà đi?

Ngọc Nhi đem suy nghĩ của mình nói ra với Thiếu Kiệt việc hẳn đi một mình như thế cô xem như rất nguy hiểm cả quá trình không thể nào nói là an toàn được.

- Bắt buộc phải đi nếu để cho người khác đi anh không an tâm với việc này ảnh hưởng lớn trong quân đội để người đi thay thì sẽ không hiểu được toàn bộ vấn đề hơn nữa nhiều khi còn bại lộ vài thứ không đáng có. Chỉ có việc đi một mình hơn nữa độ tuổi của anh và Ngô Long bằng nhau chỉ cần

thông qua một bước nữa là lấy máu nữa thôi xem ra từ giờ đến bốn tuần sau phải ăn ít lại vài tuần mới được.

Thiếu Kiệt hẳn muốn đi để còn có thể nắm giữ được cơ sở nhiều thứ hơn là để người khác được đào tạo đi. Vì chưa qua đào tạo các phương diện tình bào nên hẳn sẽ giống thật hơn đối với những nghi vấn của mấy người kia.

Vì trong quân đội tình trạng khắc nghiệt của huấn luyện làm cho đám người đó bị miễn dịch với lại những vấn đề khác điều này cũng có thể làm cho đối phương thấy được sơ hở cần thiết mà hư chuyện.

- Lần này Thiếu Kiệt đi mẹ không ý kiến con muốn làm gì thì làm đó là quyết định của con. Hơn nữa đây là chuyện của quốc gia không nằm trong phạm vi quản lý của mẹ. Con cứ làm việc gì có thấy thích hợp nhất là được.

Hoàng Lâm Nhu vừa làm đồ ăn vừa lên tiếng đồng ý làm cho Hà Vi cũng có chút ngạc nhiên. Vì nếu như thế Thiếu Kiệt chỉ có một thân một mình ở đất khách quê người.

- Hay là cho người âm thầm theo dõi phụ trợ anh một số chuyện được không Thiếu Kiệt em thấy việc này quá mạo hiểm chỉ cần một chút là không có đường về.

- Không anh phải đi để biết được thế lực bên kia là ai. Và sự ủng hộ đó như thế nào. Hơn nữa đây là việc làm cần thiết mà anh cũng không đơn độc Thanh Trúc có thể hỗ trợ hơn nữa còn vài thứ anh có thể sử dụng được ở quốc gia bên đó nên không cần phải lo đâu.

Thiếu Kiệt thấy tin hình không tệ đến mức như mọi người nghĩ dù sao đây cũng chỉ là một lần đi nhận người. Hẳn không tin rằng mình sẽ bại lộ mọi thứ một cách dễ dàng như thế.

- Rồi được chưa mấy đứa này cứ để nó quyết định đi. Cứ yên tâm Thiếu Kiệt phước lớn lắm dù sao thì chỉ cần nó kiếm được hiệu thuốc mua chừng một đồng thuốc kháng sinh uống vào thì cũng không ảnh hưởng đến tinh mạng. Giờ thì ăn cơm tối là được rồi đẩy mấy đứa đẹp mấy cái vấn đề này đi sau này rồi bàn bặt lại. Người ta chuẩn bị đi ngủ nhà này mới đi ăn cơm thật hết hiểu nổi mấy đứa rồi.

Thấy Thiếu Kiệt bị mấy người lo lắng thái quá Hoàng Lâm Nhu kéo mọi người về với bữa cơm tối dùng muộn của cả gia đình. Thiếu Kiệt thấy mẹ mình cứu nguy phút cuối nhanh chóng gạt đầu chạy đi rửa tay ngồi vào bàn ăn.

Thiếu Kiệt cầm lên chén cơm bắt đầu gấp thức ăn Hoàng Ngân định nói gì đó thì Hà Vi lắc đầu vì cô biết Thiếu Kiệt trong lúc ăn uống hẳn sẽ không nói vấn đề gì liên quan đến công việc và cũng không muốn nghe nhiều đề những thứ này.

Hoàng Lâm Nhu ngồi xuống bàn ăn làm cho mọi người cũng ngồi xuống vị trí của mình bắt đầu buổi cơm tối muộn hơn các gia đình khác.

Bên ngoài các con đường lớn nhỏ của Ngọc Châu Giờ này hầu như tất cả chỉ còn lại tiếng xe cuối ngày đâu đó có những tiếng xào xạc của công nhân vệ sinh đang quét đường làm sạch thành phố. Tiếng những người đấm bóp giác hơi với cái tiếng leng keng của cái xây năm chai đập dẹp lắc trong đêm tối.

Một con hẻm không có ánh đèn nằm khuất trong lòng của Ngọc Châu. Những ngôi nhà xập xệ lâu năm nằm cạnh nhau khi mà cánh cửa đã được đóng kín lại.

Một vài người đứng nơi góc đường nhìn về phía một căn nhà trong khu xóm nhỏ. Nó cũng không phải là mới mẻ gì căn nhà cũng không phải được

son màu nổi bật có chằng nó được làm lại với cánh cửa sắt kéo và bên trong một lớp cửa kính. Trên lầu thì có một cái ban công với hành lang bằng sắt.

- Nhìn khu này không ai nghĩ để rằng hai lão gia kia sẽ cư ngụ đâu đúng là tên kia lựa địa điểm tốt thật. Nơi này giấu người có tìm cũng không tìm thấy.

Lý Tế Minh nhìn căn nhà đóng cửa im lặng với mấy cái khóa bên ngoài lắc đầu cảm thán nói ra những gì mình cho là thích hợp nhất.

- Vâng nếu không phải vì chúng ta có nội tuyến ở trong chưa biết chừng cũng không phát hiện ra. Văn Dương hẳn đưa người đến đây trong buổi sáng cũng may là có người thấy nếu không thì cũng không biết tìm đến bao giờ.

- Xem tình hình khoảng một giờ nữa chúng ta ra tay. Phải tối thêm tý nữa mới được. Giờ này mà đột nhập vào dù cho khu này có vắng nhưng cũng không tốt. Một người ở lại đây canh chừng. Chúng ta đi lấy đồ thôi.

Thấy thời điểm này cũng còn khá sớm. Dù sao thì cũng là việc đột nhập vào nhà và giết người cần phải bị giết. Nhưng Lý Tế Minh cũng không muốn có một vấn đề gì phát sinh không mong muốn.

- Đồ em chuẩn bị trên xe tải ở cách đây hai con phố rồi. Giờ qua mấy quán gần đây làm vài đĩa thịt cầy mới được ở nước ngoài có bao giờ được ăn những món như thế này đâu. làm tí tiết canh vịt nữa thì khỏi chê.

- Được đây. Anh cũng lâu rồi không ăn những món đó. Đi thôi kiểm tra xem đủ đồ hay không rồi làm. Cần phải không một tiếng động nào đột nhập vào trong nhà đó. Nếu không sợ rằng một khi trong đó hai lão già kia mà có súng hay cái gì đó chống trả lại thì khu này bị đánh thức hết.

Lý Tế Minh dù cũng có hứng thú với những thứ mà được những người đội viên của mình nói nhưng hẳn thấy vẫn chắc chắn nhất là làm việc cẩn thận. Nên vấn đề ăn uống được đẹp qua một bên mà đặt việc kiểm tra các phương tiện cần thiết lên hàng đầu.

- Đội Trưởng đi với mọi người đi em ở lại canh chừng cho. Có em canh gác ở đây hai lão già đó ở đây cũng không chạy đi đâu được anh cứ yên tâm.

Một người đội viên lên tiếng nói với Lý Tế Minh cho hẳn chắc chắn. Bây giờ thấy mọi thứ đã ổn thỏa chỉ đợi đến giờ có thể ra tay Lý Tế Minh mới xoay người rời đi.

Bên trong hai người Ngô, Diệp vẫn không hay biết điều gì. Họ theo thói quen vài ngày nay. Với việc mở tivi xem xong các chương trình lại mở tủ lạnh trong nhà lấy đồ ăn. Cứ như thế họ dù có cái giải trí nhưng phải mở âm thanh chỉ vừa đủ phạm vi trong căn phòng của mình. Cái sự buồn chán này để cho lão Diệp ngáp ngáp ngắn ngáp dài.

- Mệt quá! Không biết làm gì cả giờ cũng trễ rồi đi ngủ thôi chắc hôm nay Văn Dương hẳn không tới đâu. Không biết giờ này bên ngoài như thế nào rồi. Ổn rồi thì tôi với ông ra ngoài thôi như thế này chúng ta không khác nào bị nhốt tù cả.

- Ông ráng chịu đi! Hiện tại chúng ta không biết ở bên ngoài ra sao. Ở đây là cơ hội trốn duy nhất ông thấy nơi nào tốt như ở đây cả mấy ngày này không có ai lui tới chỉ có vài thằng say sỉn với mấy đứa phá phách ném gạch vào nhà còn lại thì mọi thứ đều yên bình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 661: Mỗi Người Một Dao

Bây giờ hai người cảm thấy gờ bó thật sự. Ở nơi này ra vào với bốn bức tường ngày cả mở cửa sổ để cho ánh nắng vào cũng không được chỉ có thể hé hé mở để biết thời tiết bên ngoài như thế nào thì thật không khác gì ở trong nhà lao. Nhưng đây là cách tốt nhất để có thể trốn thoát sau này.

- Thôi đi ngủ đi chắc ngày mai thành kia đến. Hỏi hấn xem tình hình như thế nào. Nếu được nói hấn chuyển chỗ khác nơi này dần bất tiện rồi. Không thể ở lâu một chỗ như vậy được. Đám người kia tìm bên ngoài không thấy chắc chắn sẽ tìm bên trong nơi vắng vẻ như thế này sẽ trở thành nơi đầu tiên họ tìm kiếm.

- Ừ lần sau đi chỗ nào có thể thoải mái một chút chú ở như thế này thì thà về ở trong nhà mình như lúc trước có thể thoải mái hơn.

Ngô lão cũng lắc đầu. Việc như thế này tình hình chỉ là tạm thời qua được ngày nào hay ngày đó của hai người. Phải thật ổn định bên ngoài lúc đó cả mới mới có thể tự do thật sự.

- Chịu vài ngày nữa nếu tình hình ổn chúng ta trốn luôn không cần phải đợi nữa. Ở đây không thôi cũng chẳng làm được gì.

Nói rồi Ngô lão đứng lên bước vào phòng của mình. Diệp lão lắc đầu cũng đưa tay tắt cái quạt gần đó rồi trở về căn phòng nhỏ tạm thời của mình.

Thời gian cứ chậm trôi. Ngoài đường lúc này không còn một bóng người đêm đã khuya. Tất cả mọi thứ dần trở nên im lặng theo đúng nghĩa của màn đêm thường ngày.

Bên cạnh ngôi nhà lúc này xuất hiện thêm một nhóm người, Lý Tế Minh cũng nằm trong số đó, Hai người bên dưới vách tường đứng tấn thẳng đứng hướng mặt về phía mọi người. Một người khép tay tạo thành một bàn đạp cho người trước mặt mình đạp lên. Người bên cạnh cũng kê vai vào làm điểm tựa để người kia có thể leo lên trên tầng trên,

Hai người đứng thẳng bên dưới bàn tay người phía trên nắm lấy một song sắt lan can. Hắn dùng lực kéo người lên vừa đủ để chân có thể vươn lên đạp vào cái nền của tầng lầu..

Mọi người bên dưới đều im lặng nhìn hắn bước qua bên lan can lúc này cái ba lô trên lưng được đặt xuống đất. Hắn lấy ra từ trong túi một cái cuộn dây thừng có những nút thắt tương đối lớn. Cột một đầu vào những thanh lan can và song sắt. Sau khi đã cột chặt chắn các bước hắn đem đầu còn lại của cuộn dây ném xuống bên dưới.

Cô không làm ra một tiếng động nào nên đám người bên dưới nhanh chóng chú lấy đầu dây một người cầm dây kéo kéo vào cái rồi gạt đầu. hắn được Lý Tế Minh. Đưa anh mắt ra hiệu leo lên.

bước đến gần đến bức tường bên ngoài hắn đạp một chân lên tường cố không để phát ra một tiếng động nào. Lý Tế Minh bây giờ mới nói nhỏ với người bên cạnh mình.

- Phá khóa đằng trước nhà tạo hiện trường đột nhập bằng cửa chính. Lát nữa trước khi rút lui đem bức tước dội nước một lần làm cho thật giống việc bên ngoài đột nhập vào và giết người là được. Ổ khóa bên trên lát nữa lấy cái gì đó đập từ bên trong để cho bên điều tra thấy được tạo ra hiện trường xô xát đánh nhau gần với cửa càng tốt.

Người này nghe Lý Tế Minh nói thế cũng gạt đầu Việc tạo hiện trường giả như thế này cũng tốn chút ít thời gian không cần thiết nhưng như thế lại

làm cho đám người điều tra nghi ngờ các thứ không để ý đến họ cũng là việc tốt.

Trên lầu cánh cửa hiện tại được người đầu tiên lên lầu dùng đoạn bẻ khóa cách cửa đã từ từ được mở ra từng chút một. Hấn cẩn thật sợ rằng vì cách cửa lầu ngày không mở ra hoặc là để quá lâu không cho nhót sẽ tạo ra âm thanh không cần thiết. Lý Tế Minh. Là người trèo lên lan can sau cùng bên dưới còn ba người đang ở cửa trước lúc này đã mở khóa xong chỉ là họ từng chút một để cho cách cửa sắt hé mở chậm chậm để không phát ra âm thanh cần thiết.

Lý Tế Minh sau khi sát nhận bên dưới đã mở xong lớp cửa thứ nhất thì mới lên tiếng nhìn những người xung quanh mình nói.

- Ra tay đi đừng để chuyện gì bất trắc bắt sống hai thằng già đó lại cần có chút việc hỏi hai lão già đó đấy,

Không có lời nói phát ra nhưng chỉ có những cái gật đầu. Một người len lỏi qua cánh cửa bắt đầu tiến vào trong nhà. Từng người từng người một cố không để phát ra âm thanh quá lớn. Mỗi người trên tay lúc này có thêm một cái đèn bin nhỏ vừa đủ để thấy một phạm vi nhất định.

Lý Tế Minh đi vào sau cùng rất ung dung ra hiệu cho đám người của mình lục soát từng phòng một. Hai người kia vì quá mệt mỏi với cái cảnh ăn không ngồi chờ như thế này nên chỉ cần đặt lưng xuống đã nằm ngủ.

Bên ngoài đang có người ở trong nhà cả hai cũng không hay biết. Trong nhà chỉ có vài căn phòng nên mấy người chia nhau khám xét trên lầu xong xuống dưới đất thì thấy được hai căn phòng đã mở cửa sẵn.

Sáu người đi cùng với Lý Tế Minh lúc này mới chia nhau ra. Không quá khó để bắt gặp hai người đang ngủ trên giường của mình đám người của Lý

Tế Minh trên miệng hiện lên một nụ cười có thể thấy rõ ràng. Một người bước đến chậm chậm bên cái giường đưa tay lấy từ sau lưng ra một cây súng chụp lấy ngay cô của Ngô Lão nói.

- Gió chết của mây tới rồi lão Ngô à hân hạnh được gặp lại. Có người muốn gặp mây hơn bọn tao nhiều.

Ngô lão bị tập kích giữa đêm định choàng dậy phản kháng nhưng lúc này đón nhận hấn khi mở mắt ra là một nòng súng đen ngòm với những gương mặt xa lạ

- Bọn mây là ai nói đi. Người của Hà thúc đúng không bọn mây có muốn làm gì tao cũng không được đâu Nên nhớ tao vẫn còn chức vụ trong người mấy người bọn mây cũng không làm gì được tao đâu.

Vẫn tin hấn đám người này không dám làm gì với mình Ngô lão vẫn cho rằng đây là người của Hà thúc phái ra tìm kiếm hai người họ. Nhưng bây giờ một giọng nói vang lên.

- Mây yên tâm đi. Nhưng cái chức vụ gì đó của mây đúng là bọn tao không đụng được nếu lúc trước thì khác nhưng hiện tại thì hoàn toàn có thể bởi bọn tao không làm việc cho quốc gia của mây. Nên mây có thể yên tâm.

Lý Tế Minh lúc này xuất hiện theo sau hấn là Diệp lão đang bị khống chế.

- Sao mới có hơn bốn mươi năm thôi mà cần gì mà nhận không ra thế không. Mây nhận không ra bọn tao nhưng mà tất cả mọi người ở đây đều nhận ra bọn mây đấy. còn nhờ cái thôn của một trung đoàn đang cư ngụ bị bọn mây đánh vào không. Già trẻ lớn bé đều bị bọn mây đem ra bắn từng người đấy. Họ không là lính chỉ là người dân bình thường vậy mà hai thằng mây ra lệnh tàn sát như thế. Có nhớ không nào hay là lâu quá quên rồi. Ở

đây toàn là những người có gia đình, có vợ có con là người chết bởi cái lệnh giết dân thường của hai chúng mày đấy. Và trong đó có vợ của tao nữa. Cần tao nhắc thêm nữa không hay chỉ nhiêu đó là đủ.

Từng câu nói của Lý Tế Minh vang lên trong bóng tối âm thầm tiến vào tai của hai người làm cho họ chết điếng. Nếu nói họ không nhớ thì chắc chắn không thể nào. Bởi sao việc đó họ bị cách chức một thời gian sau này lấy công chuộc tội lại. nếu không họ đã hơn xa Hà thúc bây giờ.

- Bọn mày ... Bọn mày

Diệp Lão cũng không bình tĩnh được lắp bắp nói ra nhưng lại không biết nói điều gì.

- Đúng rồi làm sao nói được đây. Ai cũng hiểu hai người chúng mày nếu mà còn chức còn quyền còn các thức bảo vệ quyền lợi của lãnh đạo của một quốc gia. Chắc chắn bọn tao cũng sẽ không đến tìm được chúng mày đâu. Nghĩ sao cao tầng huyết long hôm nay tập trung hết ở đây chỉ để đòi lại một món nợ hơn bốn mươi năm

Một người đang giữ lấy Ngô lão nói ra. Trong giọng nói của hắn hiện lên rõ sự phẫn nộ bị dồn nén bấy lâu này. Hắn hôm đó chạy trốn có thể trong nơi ẩn nấp nhìn ra được những việc kia đôi tay siết chặt lại thề với lòng sẽ có một ngày chính tay đâm chết hai người này. Việc đó phải đến tận hôm nay hắn mới có thể tiến hành.

- Nói gì cũng vô ích thôi. Bọn tao hôm nay đến chỉ để trả thù. Nói ra thì đao to thật giết hai người cần quá nhiều người nhưng mà cũng đúng thôi ai ở đây cũng muốn tự tay giết chết hai người bọn mày cả. Hơn hết là thằng Diệp Mày để toàn bộ tài liệu bán cho nước ngoài ở đâu. Đúng không hiểu được mày đã làm chức vụ cao như thế lại còn làm ảnh hưởng nội bộ quốc gia.

Ngô lão cũng không ngờ người bên cạnh mình lại như thế dù rằng hiện tại thân ai nấy lo nhưng đám người này biết lão già Diệp làm việc này thì không thể nào đám người Hà Thúc không biết. vậy mà hắn lại không biết điều gì. Diệp lão nhìn chăm chăm Lý Tế Minh một cái cười lớn nói

- Cái gì mà ảnh hưởng nội bộ quốc gia. Lợi ích thì của mình quốc gia đã bao giờ cấp đủ nhưng thứ mà người khác cần. Hay là chỉ khi nào còn chức tước thì giữ được lời nói. Hết chức hết quyền thì cũng bị thanh tra sai phạm. Chỉ là quyền lợi chính đáng thôi còn bán ra những gì thì ta không có lưu lại. Như thế chỉ là bằng chứng cho đám người kia kéo đến nhanh hơn sao. Tôi không ngu.

- Xem ra chỉ có thể biết được một số ít thôi. Nhưng như thế cũng tốt. Cũng không dài dòng nữa. Ở đây hơn mười người. Chỉ cần hai người chịu được mỗi người một dao. Nếu sống thì tiếp tục sống nếu chết thì chúng ta đã thành lý nợ xong bằng bước xuống hoàng tuyền có báo diêm vương thì nói tên Lý Tế Minh ra là được Những người khác không liên quan.

Dứt lời. Lý Tế Minh một dao đâm thẳng tới trước ngực của Ngô Lão bên. Diệp lão thấy thế cũng thâm đở mồ hôi trước sau gì cũng sẽ phải chết nhưng mà chịu mỗi người một dao như thế này thì chắc chắn còn hơn cực hình.

Lý Tế Minh buôn dao ra con dao còn cắm trên người của Ngô Lão bị người bên cạnh hắn bước đến chụp lấy cán dao rút ra rồi đâm một lực không nhỏ vào cơ thể của lão Ngô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 662: Chết Không Nhắm Mắt

Chưa hết bất ngờ với những gì diễn ra bản thân lão Ngô vẫn chưa hiểu tại sao lại có chuyện này xảy ra bởi nhưng thứ này diễn ra quá nhanh hẳn không thể tính được việc đang nói chuyện với Diệp lão già bên kia chưa xong thì Lý Tế Minh đã ra tay đối với hắn.

- Bất ngờ sao. Nhìn như thế cũng không có gì đâu. Đơn gian thôi ông không có khả năng gì cần thiết để tồn tại nữa hết. Bản thân ông chết sớm cũng không ảnh hưởng gì. Còn hắn còn chút giá trị Mà ông không cần phải lo nếu thật sự ông trụ được cho đến khi hắn chết chung thì biết đâu. Ở dưới hoàng tuyền có người còn chung đường với mình.

Trợn trừng mắt nhìn Lý Tế Minh. Ngô lão đổ ập xuống nhưng mấy người bên cạnh hắn đã đưa tay chụp lấy không để hắn nằm xuống đất. Thấy thế Lý Tế Minh khoe miệng chỉ nổi lên một nụ cười nhè rồi nói với mấy người xung quanh.

- Để cho mọi người làm đi. Thật nhẹ nhàng đừng để hắn chết dễ như thế. Cứ từ từ với những vết thương này cho đến khi hắn chảy hết máu thì thôi. Nhớ động tác và xuất lực phải giống như nhau. Làm như trong quá trình vật lộn hắn bị đâm liên tục bởi một người xong rồi kéo cái xác hắn vào đây tạo thành vết máu tạo hiện trường giả hắn từ bên ngoài lết vào tới trong này.

Không quá khó để nhóm người của hắn hiểu việc này là như thế nào. Vốn nhiều người nhưng mà tạo hiện trường giả theo cách này lại có lợi thế. Chuyển nơi gây án thanh bên ngoài và trong này là nơi chết như thế đảo lộn việc điều tra.

- Sao nào. Ông muốn chết một lúc hay từ từ như thế. Không sao hết nếu từ từ bọn tôi có cách từ từ. Còn nếu một cái chết nhẹ nhàng thì ông biết gì

nên nói ra tốt hơn đây.

- Bọn mày muốn gì? Tao không có gì để khai hết muốn giết cứ giết tới giờ phút này có van xin bọn mày cũng không được gì thì làm sao tao phải khai.

Nghe Lý Tế Minh nói thế hắn chỉ đáp lại một cách đơn thuần cho qua chuyện. Hắn cũng không tin những lời của Lý Tế Minh nói sẽ là sự thật đơn giản vì hắn ở hoàn cảnh này chỉ có một con đường chết là con đường đơn giản nhất không hơn nữa. Có nói hay không thì cũng chết với tâm lý đem theo mọi việc xuống mồ hắn không chấp nhận để cho Lý Tế Minh biết điều gì.

- Xem ra ông cũng cứng cựa lắm nhì. Theo thông tin của bọn tôi thì ông có một ít việc bại lộ ra ngoài. Nhưng mà tất cả những việc đó không đáng giá lắm. Nhưng làm thiệt hại không ít cho quốc gia.

- Ha Ha Ha buồn cười một người không đứng về các thế lực quốc gia nào lại là đối đầu với họ lại chọn con đường giúp đỡ quốc gia này sao. Đừng làm tôi tưởng chừng mình đang xem tấu hài chứ. Huyết Long hôm nay đụng tới cả việc làm của quốc gia sao.

Diệp lão già nhìn Lý Tế Minh phát ra tiếng cười có thể nghe rõ trong đêm nhưng vì cả con phố giờ đây đều im lặng mọi người đều chìm trong giấc ngủ hết không thể nào có thể bị đánh thức bởi tiếng cười đơn thuần trong chốc lát như thế này.

- Làm sao phải như thế đây! Dù không sống ở đất nước này nhưng tôi sinh ra trên đất nước này chọn lựa con đường để đi không sai lầm lắm nhưng nó đem lại những gì cần thiết của mỗi con người. Chỉ có ông được quốc gia đãi ngộ lại như thế thì thật đúng là không đáng mà.

- Tao không làm gì sai cả. Chính trường là như thế phải có kẻ gian người trung chỉ trách là tao không thích làm người trung thôi. Đúng vậy tao bán những thứ đáng giá cần thiết bán được vì lợi nhuận thì đã sao. Không có tao thì vẫn có người khác làm. Đơn giản vì giữ thanh bạch trắng tay thì thà đen một chút đem về tiền bạc hay hơn không?

Lý Tế Minh lúc này cũng lắc đầu hẳn thật sự thấy khuyên tên này không được nữa rồi. Vốn hẳn muốn biết bên này bị bán ra những thứ gì biết đâu hẳn có thể thu hồi về đưa cho Thiếu Kiệt nhưng với điều bộ như thế này của lão già này thì hoàn toàn không ổn.

- Nếu ông đã nói như thế tôi cũng không ngại nói cho ông biết một chút chuyện. Ba năm trước có một gia đình nông dân. Vì mày mò thao tác làm việc mà họ đem bản thiết kế lại vũ khí nộp lên cho một người thuộc phe cánh của ông đi. Ông không đưa người đó cho quốc gia bởi vì ông sợ Hà Thúc phát triển hơn nữa. Thay vào đó ông lại để chảy máu chất xám. Dem người đó giới thiệu với nước bạn kế bên. Báo cho ông biết một điều gia đình đó hiện tại có quân hàm thượng tướng. Và nắm giữ khí tài quân đội một trong những nơi của Huyết Long. Ông nghĩ có những chuyện ông làm không ai biết thì có vẽ lắm rồi.

Lý Tế Minh nói ra xong điều này hẳn nhìn một chút thấy được sự rung động của lão già Diệp khước miệng di động một chút nhưng trong bóng tối ngay cả người đối diện trước mặt hẳn cũng không hay biết.

- Không thể nào hẳn chỉ là nông dân làm sao lên được cấp bậc đó. Không lẽ gia đình đó lại có thể làm được phe cánh cao đến mức chỉ vài năm ngắn ngủi có được quân hàm sao.

Lý Tế Minh lắc đầu bởi vì trong mắt của hẳn Thượng Tướng cũng chỉ hơn kém hà thúc đôi chút nhưng vấn đề ở chỗ Huyết Long có quá nhiều

Thượng Tướng và Đại Tướng còn bên trên nữa là một cấp bậc mà hẳn chưa muốn đặt tên vì cái ghế đó của hẳn đang ngồi.

- Không việc thiết kế và nâng cấp lại khí tới đối với bên kia thì quan trọng nhưng mà cũng không mấy là chức vụ cao lắm Thượng Tướng cũng chỉ bằng một chỉ huy của một quân đoàn trong Huyết Long thôi chúng tôi không thiếu những người như thế nhưng mà vẫn cần phải có người cải tiến chế tạo vũ khí cho chính Huyết Long sử dụng. Thậm chí hiện nay quốc gia này vẫn là mua vũ khí từ chúng tôi đấy thôi. Sao nào ông đã bán những gì ra nước ngoài. Nói ra thì còn có chút thời gian đấy.

Không giữ được bình tĩnh nữa với những gì hẳn đã bán ra thông qua các con đường từ Diệp Nhi hẳn hiện tại không thể nhớ nổi đã bán ra bao nhiêu bí mật.

- Không thể nhớ hết! Quá nhiều. Giờ có thúc ép tôi cũng không có được nếu như còn Diệp Nhi thì nó có thể có lưu lại hồ sơ ở đâu đó. Việc xuất nhập này dựa vào những lần trao đổi song phương hội đàm trong những buổi tiệc thân mật với các nước.

- Như thế thì ông cũng là người đem thông tin mật bán cho những người ở Ngoại quốc rồi. Nếu đã như vậy thì cũng không giúp ích được gì. Ông chắc hẳn biết được Diệp Nhi con ông có lưu hồ sơ nơi nào hay không?

Lý Tế Minh muốn biết để các thứ đã bị bán ra như thế nào và đó là thông tin gì để có thể đối phó với các nước đang sở hữu những thông tin đó nhằm đưa ra đối sách cần thiết với những thương thảo mua bán của mình.

- Không biết được! Sợ rằng nó cũng không có lưu lại. Vì điều gì không nói chắc ông cũng hiểu đi. Nhưng tôi có một điều thắc mắc. Tại sao các ông lại có thể biết tôi và ông ta ở đây.

- Nếu thế thì ông cũng không còn tác dụng rồi. Nói cho ông cũng được. Có một số thứ ông thật sự không hiểu. Đối với lãnh đạo bọn tôi có thể sát hại bất cứ lúc nào nhưng nếu là khi họ còn tại nhiệm thì điều đó sẽ không nên vì nó làm cho thế lực khác lo lắng tấn công chúng tôi. Còn nếu nó là một quá trình thanh tẩy nội bộ hủ bại thì không là vấn đề. Như thế thì ông với lão già kia lên đường vui vẻ nhé.

Nói dứt lời Lý Tế Minh đâm thẳng một con dao trực diện vào tim của lão già diệp trước lời nói của hắn. Bây giờ diệp lão già mới biết hắn còn chức tước thì có lẽ đám người Huyết Long này sẽ không đụng đến hắn. Nhưng nếu đã không còn thì kết cuộc như thế này. Một bước sai từng bước sai hiện tại hắn có hối hận đi nữa cũng không được gì.

Dòng máu nóng thay qua con dao chảy xuống như rửa trôi những gì của một kiếp người hắn đổ gục xuống. Không như Ngô lão bị kéo ra ngoài hành hạ từng dao, hắn nằm xuống cái nền đất lạnh giá thoi thới những hơi thở cuối cùng.

Lý Tế Minh rời khỏi chỗ này khi Diệp lão đã không còn hơi thở. Nhưng dòng máu chảy ra từ về dao đâm thì không ngừng thấm ướt áo hắn. Lý Tế Minh thấy cách chết như thế này quá nhẹ nhàng nhưng đôi lúc có những chuyện không làm khác được. Nếu như hai người cũng bị nhiều vết dao đâm đến chết thì ngược lại có một chút vấn đề khi tạo hiện trường giả,

Ngoài góc cửa lúc này khi mà đám người của Lý Tế Minh bồi cho lão già Ngô mỗi người một dao xong cũng đứng nhìn hắn một chút giây phút chống cự cuối đời của mình.

- Còn sống sao. Đúng là dai quá đấy. Đi chết là được rồi cần gì phải chịu hành chịu hạ như thế không.

Lý Tế Minh biết không phải lão già này không muốn chết mà đám người của mình không cho hắn chết. Vì tốc độ xuất thủ nhanh lại cho máu chảy ra có mức độ không nhắm vào nơi động mạch chủ nên mới có hiện tượng như thế này.

- Thôi cho hắn lên được đi rồi tạo hiện trường giả thu quân. À mà quên nữa lão già báo cho ông một tin có vẻ sẽ vui. Bên dưới hoàng tuyền gia đình ông sẽ xum họp đầy đủ Ngô Long chết đợi ông vài ngày rồi đấy, còn thằng con của ông đang bị nhốt ở Lưu Minh chắc bây giờ đã được đưa đến cửa hoàng tuyền rồi. Xem như gia đình xum họp đi. Còn vấn đề khác muốn nói với ông là. Toàn bộ gia đình ông cũng không đấu lại một thằng cháu Thiếu Kiệt của tôi thì ông sống uổng rồi.

Lý Tế Minh vừa nói dứt câu. lão già Ngô vốn còn thoi thóp một chút cũng không chịu nổi đã kích trợn trắng mắt lên máu từ cách vết thương phun ra nhiều hơn và chết ngay tại chỗ hắn chết hoàn toàn không nhắm mắt được. Bởi vì dù xa cơ đến mức nào nếu Ngô Long chết thì không nói nhưng việc Ngô Nam ở trong tù vốn tưởng thoát khỏi mọi thứ có thể chống đỡ được dòng họ còn một người thì nay cũng bị tuyên án tử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 663: Lấy Con Bắt Cha

Mọi thứ được đám người của Lý Tế Minh sắp xếp thật chu toàn những thứ cần thiết hơn thế nữa trong quá trình lục soát kiểm một ít đồ bọn họ thấy không ít tài sản của hai người nên quyết định lấy đi theo còn làm rơi vài món để tạo hiện trường giả công việc này vài người hợp tác cùng nhau làm họ cũng không sợ là bên điều tra sẽ tìm thấy họ.

Khi cánh cửa bên ngoài của căn nhà được đóng lại. Lý Tế Minh mới nhìn mọi thứ xung quanh nói với mọi người.

- Về thu dọn đồ đạc đi sáng mai chúng ta có chuyến bay sớm lúc năm giờ ba mươi. Mọi thứ ở đây xem như xong rồi. Nếu có ai tò mò đi qua nơi này vào nhà thì sẽ thấy xác của hai người đó thôi. Lúc đó người chữa chập họ sẽ phải liên quan vào việc này thôi.

Đám người đi cùng hắn cũng gật đầu họ còn khá nhiều thời gian. Nơi đây lại là nơi vắng người để tìm ra hai người họ đã chết thì chỉ phụ thuộc vào người tò mò thôi.

Khi những người này rời khỏi căn nhà ở đây thì cùng lúc đó tại Quân khu từng người trong đám người của Hà Thúc mới có mặt đầy đủ. Bởi vì phải sắp xếp thời gian tránh việc bút dây động rừng. Nhưng người trong nhóm của Hà Thúc trẻ như thế này mới tập trung bởi nếu như họ có người theo dõi là tai mắt của hai lão già đã chết kia thì mọi thứ xem như công cốc.

Lưu Hoan vừa có mặt đã sốt ruột hỏi Hà Thúc.

- Lão Hà chuyện gì gấp đến mức mà lão lại gọi bọn tôi như thế không đợi sáng mai được à. Ông cũng biết là hành động của bọn này không tiện để

đến được đây cũng không ít phiền toái thế mà ông lại bảo là chuyện gấp phải đến ngay.

- Lão Lưu nói đúng đây không phải đợi sáng mai rồi gặp mặt nói luôn một lúc tốt hơn sao. Tránh cho người khác nghi ngờ nữa. Ông làm như thế này cực cho chúng tôi và cả ông nữa giờ này không nghỉ ngơi lại thức đợi như thế này không ổn chút nào.

Trương Lão thấy việc Hà Thúc gọi đến như thế này đúng là phiền toái nhưng đã có chuyện Hà Thúc mới làm như vậy tuy ông cũng khó hiểu không biết vì việc gì mà khiến cho ông bạn già của họ lại phải thức trắng cả đêm như thế.

Bởi vì Hà Thúc là người có kỷ luật giờ giấc rõ ràng kể từ sau chiến tranh ông không còn những ngày thức trắng đêm với những phiên canh gác mà chỉ có lần trước tụ họp lại và lần này là có biểu hiện như giống thế này.

Hà Thúc không nói gì chỉ ném ra bộ hồ sơ trước mặt mình cho mọi người xem. Bởi ông biết sau khi xem xong mấy người này sẽ hết thắc mắc tại sao ông lại họ đến đây nếu để đám người Lâm gia kia biết đc chưa chắc họ chịu ngủ giờ này với những thông tin bên trong.

- Đây các ông xem đi đây là bản gốc còn đây là bản đã dịch ra các ông xem xong tự khắc sẽ biết lý do tôi cấp bách gọi các ông đến vì điều gì.

Nhìn Hà Thúc ném mấy bộ hồ sơ ra bàn họ cũng không hiểu việc gì nhưng qua thái độ tức giận của Hà Thúc họ biết chắc không có gì tốt đẹp. Đưa tay cầm lấy hồ sơ mỗi người chia nhau một bản.

Cầm lấy mấy bộ hồ sơ ai cũng bị ấn tượng của nó một ấn tượng sâu sắc đến mức chính họ không cần để cho Hà Thúc giải thích điều gì. Bởi trên

văn bản đã ghi rõ nó là những thông tin nào và nếu đây là từ Hà Thúc đưa cho họ chắc chắn phải từ đâu đó tìm được.

Hà Thúc ngồi uống một hớp trà đặt. Để cho mình không bị những cơn buồn ngủ làm phiền nhìn chăm chăm vào mọi người đang đọc hồ sơ.

Trường Lão lúc này cũng không nhìn được bực tức ném mạnh bộ hồ sơ trong tay mình xuống bàn.

- Không thể như thế được. Cái lão già kia không ngờ lại có thể làm ra những việc này ông ta không sợ cái gì nữa mà. Cả bí mật kinh tế trọng yếu cũng bị bán đi. Thật không hiểu ông ta đầu chứa cái gì nữa rồi.

- Đúng vậy! Chuyện này không thể nào để yên phải hỏi cho ra lẽ lão già đó bán hết những thứ trong này bằng cách nào liên hệ với ai. Lão Hà tôi thấy ông cho người trực tiếp bắt thằng Văn Dương gì đó ép nó khai ra toan bộ nơi ẩn náu của hai lão già kia. Không thể dễ như thế được. Hồ sơ ghi những thứ này đã là những thứ quan trọng còn những thứ không có trong hồ sơ thì sao.

Trần lão bây giờ mới lên tiếng nói với Hà Thúc ông nhìn không được cũng nóng giận giống như trương lão bởi những thứ tưởng chừng như cao tầng ở trong nước biết được thì lại bị đem bán ra nước ngoài một cách không minh bạch như thế này hoàn toàn là bất lợi cho quốc gia.

Người đọc xong bộ hồ sơ xong im lặng lúc này chỉ có Lưu Hoan. Ông suy nghĩ điều gì đó nhưng vẫn chưa nói. Một mực âm trầm làm cho Hà Thúc vốn có ý nghĩ Lưu Hoan sẽ là người phản nộ nhất trong đám người ở đây cũng ngạc nhiên.

- Lão Lưu ông suy nghĩ điều gì đó? Cái phản ứng này không giống của ông cho lắm. Hay ông biết việc gì sao nói ra mọi người cùng giải quyết.

Hà Thúc thấy nếu đã có vấn đề để Lưu Hoan suy nghĩ thì chắc chắn hẳn sẽ có ý kiến nào đó. Khi Hà Thúc nói ra lời này làm cho mọi người gật đầu nhìn Lưu Hoan.

- Cái tôi suy nghĩ là chuyện này khá tốt việc Thiếu Kiệt thắng nhóc đó ra tay triệt tiêu hai nhà quả là mèo mù vớ cá rán đem lợi về cho chúng là rất nhiều nếu không có thằng nhóc này thì chưa biết chừng chúng ta còn bị lừa gạt đến bao lâu. Hơn nữa giờ ra tay với Văn Dương tìm hai người kia tôi thấy vẫn là cách hiệu quả nhất Nhưng mọi người nên nhớ việc này không thể nào làm liền. Bởi vì Văn Dương là người có thể móc nối với hai lão kia. Mà các ông cũng hiểu hai lão già kia làm gì tin tưởng một người mà không có sự nghi ngờ.

Lời nói của Lưu Hoan làm đám người Hà Thúc cũng ngẩn ra đôi chút rồi suy nghĩ những gì hẳn vừa nói. Mọi chuyện này chỉ có thể phanh phui bởi hai người kia ngã xuống nếu như họ vẫn còn nằm trong thế chế chưa biết chừng là những thông tin sau này còn có thể bị đưa ra bên ngoài như thế nào.

- Ông nói cũng đúng nhưng mà việc trước mắt là làm sao cho những thứ rắc rối trước mắt được giải quyết mới là vấn đề chính. Văn Dương bây giờ nếu mà bắt thì không thể nào nói bắt là bắt ngày được.

Hà Thúc không phản bác ý kiến của Lưu Hoan nhưng ông không phải hồ đồ như hai người kia lên tiếng là có thể bắt Văn Dương. Vì nếu không phải e ngại Văn Dương chỉ là một con chốt trên bàn cờ đào tẩu của hai người kia thì với quyền hành của mình ông đã có thể bắt hẳn lâu rồi. Điều này làm cho ông cũng cảm thấy khó chịu.

- Thế ông định chừng nào. Hẳn còn ở đó ông không bắt lại đi làm chuyện đâu đâu. Ông nghĩ xem những thứ như thế này đã quá rõ ràng nếu

hai người kia chạy được thì cũng không thể nào chạy xa được ông cứ bắt lại giờ tối trọng yếu nhất là vẫn đem hai người kia về trị tội trước quốc gia.

Trần lão nhìn thẳng Hà Thúc. Bởi trong văn kiện đa số là từ những thông tin nội bộ của ông được bán ra bên ngoài. Ông thất bại nhiều phương diện kinh tế giao thương với các nước cũng vì những tin tức này được bán ra.

- Ông không cần phải lo nhanh thôi. Thăng nhóc Thiếu Kiệt nó chuẩn bị có kế hoạch rồi. Tôi nghe nói nó đang định đối phó với con của Văn Dương. Vì thông qua một số thứ Văn Dương đang tẩy tiền bất chính của mình. Chắc hôm nay hoặc ngày mai nữa thôi.

- Đúng tôi có nghe Lưu Chính nói Thiếu Kiệt đã có hồ sơ của Văn Dương mà hình như chuyện phát hiện ra Văn Dương này cũng là do nó đi. Thăng nhóc đôi khi nghĩ điều gì chúng ta không biết được cứ như nó đi trước mỗi người trong chúng ta vậy.

Lưu Hoan cũng nghe được điều này từ con mình nên cũng xác nhận với mọi người rồi nói ra suy nghĩ của mình trong việc này những thứ mà Thiếu Kiệt suy luận nằm ngoài khả năng tính toán của họ. Chỉ một chút liên quan nhỏ hần có thể nếu ra được những vấn đề mà họ không nghĩ sẽ xuất hiện như thế.

- Nói thăng nhóc nhanh lên không khéo hai lão già kia cao chạy xa bay nữa thì không được. Nhưng mà phải công nhận một điều tại sao thăng nhóc lại biết văn dương trong khi chúng ta lại không nghĩ đến điều này. Hay còn có lý do nào khác?

Trương lão nghe được Lưu Hoan xác nhận việc làm của Thiếu Kiệt đang tiến hành cũng nóng ruột nhưng ông cũng không quên đặt nghi vấn cho chuyện này.

- Lưu Chính hẳn có tìm hiểu rồi vốn Thiếu Kiệt cùng với đám bạn nó tham gia một cái trò chơi online nào đó. Bị đám người cháu của Văn Dương vì muốn lấy giải mà thuê người chặn đường định hãm dọa nhưng mà ai ngờ bọn nó đập phải đinh tự dẫn xác đến cho Thiếu Kiệt. Thật ra thì người đứng sau chủ sự lại là con của Văn Dương tôi có để cho bên hàng không đối chiếu thì con hẳn đang ở Lưu Minh.

Lưu Hoan vốn cẩn thận nên khi Lưu Chính báo cáo những gì cho mình ông đều xác minh lại. Mà quả thật việc này không phải thừa khi mà những vấn đề này nói rõ Thiếu Kiệt có nguyên do chính đáng không phải vì tư thù cá nhân.

- Xem ra mấy thằng nhóc kia không biết Thiếu Kiệt là người như thế nào. Nếu không bọn nó cũng không chọc phải thằng nhóc để kéo đến cái họa này, Vậy là trong ngày hôm nay hoặc ngày mai. Thì nên để bên Lưu Minh hoạt động hết mức để đem thằng nhóc con Văn Dương khai ra những thứ cần thiết để bắt bố hẳn.

Trần lão nói ra suy nghĩ của mình và nhận định tâm tình có một chút bình ôn trở lại. Ông đưa ra ý kiến lấy con bắt cha này không phải chỉ có một người chấp nhận mà hầu như ai ngồi ở trong phòng này đều có ý nghĩ như thế.

- À quên nữa thằng nhóc Thiếu Kiệt nó muốn chúng ta thay đổi toàn bộ hồ sơ của Ngô Long thành của nó để có thể thâm nhập vào bên trong thế lực đã nhận thông tin từ Diệp gia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 664: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm

Hà Thúc bây giờ mới nhớ ra rằng Thiếu Kiệt cần một thân phận mới để làm những việc hắc thủ là có lợi cho họ. Mà không cần suy nghĩ Hà Thúc cũng biết đây là một vấn đề có lợi cho mình. Bởi bản thân ông hiểu nếu Thiếu Kiệt tự thân đi làm việc này thì tỷ lệ thành công tương đối cao dù trong lòng vẫn có một chút gút mắc cần thiết nhất là Thiếu Kiệt hắc thủ làm sao được. Nhưng hiện tại thì không có được thân phận cần thiết cũng như không.

- Cái gì thằng nhóc lại muốn thay đổi hồ sơ của Ngô Long làm gì? Nó không biết việc này là nguy hiểm hay sao mà lại chơi cái trò này.

Lưu Hoan cũng giật mình bởi vì việc này không cần nói cũng là một nguy hiểm tiềm ẩn không thể nào để Thiếu Kiệt đi vào chỗ nguy hiểm bởi vì bản thân hắc thủ đang nắm giữ một phần trọng yếu trong toàn bộ kế hoạch sắp tới.

- Biết là thế nhưng thằng nhóc nó đòi cho bằng được chuyện này. Hơn nữa việc này tôi thấy cũng có phần thích hợp nếu để Thiếu Kiệt đi làm chuyện này việc tùy cơ ứng biến của thằng nhóc có thể giúp ít điều tra ra được phần nào cần thiết.

Hà Thúc bây giờ nói ra suy nghĩ nhất thời của mình Trương lão nghe được điều này cũng nhíu mày đôi chút. Ông suy nghĩ điều gì đó rồi mới thở dài một hơi.

- Thằng nhóc này chúng ta không biết được nó nghĩ gì việc này không phải đơn giản cứ muốn thay đổi là được. Đây đâu phải là thời xa xưa chỉ cần có thể thay tên đổi họ là được. Trong nước không ít người biết mặt Ngô Long nếu làm giả trên hồ sơ rồi còn những mối quan hệ thì sao. Tôi thấy

điều này không ớn tý nào hơn nữa. Nếu nói nó cần thân phận của Ngô Long làm điều này không khả thi bởi vì đám người kia không biết xác nhận adn sao. Thời buổi này hiện đại cái gì mà không làm được.

Trương lão không đồng ý cho lắm với việc cấp thân phận này cho Thiếu Kiệt bởi ông thấy không khả thi. Nếu một người bình thường thì chắc việc này có thể không sao nhưng với Ngô Long thì thân phận nhạy cảm lại nằm trong vùng có thể tra được tư liệu không đơn giản như một người bình thường chút nào.

- Biết là thế điều các ông nói thôi cũng biết nhưng tôi thấy dường như thằng nhóc nó có khả năng nắm chắc được việc này. Giờ tôi nghĩ muốn biết nó làm bằng cách nào thì chỉ có thể hỏi nó xem sao. Các ông nghĩ thế nào. Dù hiện tại đang là nửa đêm đấy?

- Gọi! Tôi muốn biết thằng nhóc này lấy lý do nào để nắm chắc sẽ làm được việc này nếu không tôi cũng không đồng ý. Có nhiều thứ không đơn giản. Việc nó mà tự ý thực hiện thâm nhập như thế này tương đối bằng việc chín chết một sống con đường đi không có lối về. Làm như thế quốc gia mất nhiều hơn được.

Trương lão không ngần ngại bắt Hà Thúc phải liên lạc với Thiếu Kiệt trong giờ này để có thể biết rõ lý do nào hấn đem chuyện này nói như đơn giản có thể làm được như thế.

- Được thôi nếu nó chịu nói ra thì cũng không có gì phải lo lắng lắm. Cũng đơn giản bất quá chỉ là một cú điện thoại trong đêm thôi.

Hà Thúc nói thế xong mới bước đến bên cái điện thoại bàn ở góc phòng cầm lấy cái điện thoại cầm tay trong nhà đi ra bàn. Trước khi đi cũng không quên tra số điện thoại trực tiếp của Thiếu Kiệt trên danh sách được ghi lại.

Ngồi tại bàn có mọi người Hà Thúc bấm điện thoại gọi đi. Những hồi chuông từ từ vang lên ở bên kia điện thoại Thiếu Kiệt vừa chìm vào giấc ngủ sau khi kiểm tra cái ổ cứng đang đọc dữ liệu hắn thấy cũng không có gì làm cần thiết nên nghĩ ngơi để sáng có thể tham gia giải đấu game một cách tốt nhất.

Chiếc điện thoại đặt ở cạnh gối đầu đã trở thành thói quen của hắn hai kiếp người nhưng giờ nó trở thành nỗi phiền phức đáng có. Chiếc điện thoại reo lên trong màn đêm tĩnh mịch. Thiếu Kiệt vốn nhạy cảm với tiếng động. Hắn ngủ không phải say giấc nên khi chiếc điện thoại reo hắn mơ màng đưa tay lên cầm lấy điện thoại.

Mắt nhìn mở ra cố nhìn xem số điện thoại nào lại quấy rầy lúc giữa khuya như thế này. Nhưng hắn nhận thấy số mã vùng từ Ngọc Châu lại là số điện thoại bàn. Hắn thấy đây không phải là trò đùa của ai đấy. Bởi hắn không lưu số của quân khu mà những lần liên hệ với Hà Thúc đều thông qua Hà Vi nên hiện tại nhận số trực tiếp từ Ngọc Châu có chút tình.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đem điện thoại của mình nhân nút nhận cuộc gọi.

- Thằng nhóc. Đang ngủ à mọi người có một chút chuyện muốn nói với cháu đấy này. Có tình hoàn toàn chưa nếu cháu thông qua được mọi người thì lúc đó hồ sơ của cháu có thể xem xét được thay đổi đúng như cháu muốn.

Hà Thúc nói điều này để Thiếu Kiệt biết tại sao gọi cho hắn lúc nửa đêm như thế này. Nhưng Thiếu Kiệt bây giờ đã biết mình nên nói gì và làm gì trong lúc này.

- Vâng cháu biết rồi. Vậy mọi người bên đó muốn biết điều gì cháu sẵn sàng trả lời cho mọi người biết được những gì cần thiết.

- Cháu định làm thế nào để qua mặt các cuộc kiểm tra của những người bên kia nếu cháu có được thân phận. Nhưng vẫn còn những mối quan hệ cần thiết đã biết mặt Ngô Long và những gì gia đình hai nhà đã gặp phải. Cháu nên hiểu họ không phải khơi khơi là sẽ tin cháu còn việc một số thứ liên quan nữa không phải chuyện đùa. Họ sẽ xác nhận các thứ không chỉ mỗi việc cháu nói cháu là Ngô Long họ sẽ tin cháu đâu.

Trương lão trực tiếp nói thông qua cái điện thoại cho Thiếu Kiệt nghe thấy. Những lời của Trương lão làm cho Thiếu Kiệt hơi nhú mày một chút. Bởi vì nhất thời hắn cũng quên mất chuyện này. Giờ nghe Trương lão nói quả thật có một chút vấn đề rắc rối.

Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao Thiếu Kiệt cần một thân phận cải biến cần thiết để có thể hoạt động ở phía bên kia.

- Cũng không khó lắm. Nếu thật sự không có thể đổi thì vẫn có thể làm một vài thứ cần thiết. Cải trang thành Ngô Long cũng không vấn đề gì. Việc này không khó lắm. còn về phần danh tính hay kiểm nghiệm ADN thì hoàn toàn có thể làm được. Chỉ cần thao tác một chút là cháu có thể thôi. Không khó để thực hiện điều này nếu mấy ông không đổi được thân phận thì cháu cũng vẫn có cách cần thiết để hoạt động. làm việc vẫn luôn phải có phương án dự phòng như thế mới đúng là làm việc.

Lời Thiếu Kiệt nói làm cho đám người Hà Thúc bên kia cũng giật mình. Bởi vì hắn vẫn còn có phương án thứ hay thay vào nếu không được Hà Thúc và đám người của hắn cho một thân phận đồng bộ. Thiếu Kiệt không biết rằng câu nói này của hắn làm cho Trương Lão trầm mặc. Bởi theo hắn nói thì việc hỏi xin Hà Thúc một cái thân phận chỉ là cho có cái điều kiện đặt ra.

- Thằng nhóc này lại làm như thế sao? Thì ra là điều kiện chỉ để đặt ra cho có. Vậy cháu có bao nhiêu. khả năng để thành công đây nếu được có

thể nói ra để cho mọi người đều hiểu hay không hay là cháu chỉ muốn im im để làm thực hiện thôi đây.

Hà Thúc cười cười trả lời với Thiếu Kiệt để mọi người trong phòng thấy được rằng ông cũng không phải làm không biết ý nghĩ của Thiếu Kiệt.

- Trước mắt làm sao để thực hiện điều này thì cháu không nói được nhưng mà việc có thể dễ trà trộn vào trong đám người kia thì tỉ lệ có thể cao một chút là bảy mươi phần trăm bởi vì cháu vẫn còn con bài cần phía giấu còn lý do tại sao lại giấu thì hiện tại cháu không nói được. Nếu không thay đổi được thân phận thì cháu vẫn có thể cải trang thành Ngô Long một cách tốt nhất cho chuyện này.

Thiếu Kiệt nói rõ những gì cần thiết mà hắn thấy lập lòe nước đôi nhất để vừa có được sự đồng ý của đám người Hà Thúc vừa có thể làm toàn bộ thân phận cho mình hợp cách hơn.

- Xem ra cháu đã có chuẩn bị cho mình những thứ cần thiết cũng không còn gì để nói nữa. Nếu cháu cần thay đổi hồ sơ thì cũng được thôi hi vọng các cháu có thể tìm thấy những gì lợi ích nhất cho quốc gia là được.

- Mọi người yên tâm cháu hiểu mình là người nước nào. Không cần phải lo lắng đến việc cháu ra sao đâu với lại bây giờ cũng chưa phải là lúc cháu đi bên kia có thể là sau khi thi học kỳ xong cháu mới xuất hiện ở bên kia với tư cách là Ngô Long như thế sẽ phù hợp hơn.

Nghe Trương lão nói như thế thì Thiếu Kiệt cũng biết đây là cảnh cáo hắn bởi vì việc này như một con dao hai lưỡi. Bởi vì Thiếu Kiệt qua việc này là tự mình tác chiến sẽ không ai quản lý được hắn trong vấn đề giao tiếp với tất cả những người xung quanh bên nước khác. Nên lo lắng việc Thiếu Kiệt bị mua chuộc là điều bình thường.

- Nếu cháu đã nói thế thì cũng được đi việc này bọn ông sẽ để cháu quyết định. Thôi không làm phiền cháu nữa để bọn ông thương lượng đã quá rầy giắc ngủ của cháu rồi.

- Vâng không có gì mấy ông thắc mắc chuyện này là lẽ đương nhiên rồi. Với những vấn đề này không ai mà không thể nếu đặt cháu ở địa vị của ông thì cũng như thế thôi không khác gì. Nên cháu hiểu. Nhưng chuyện này cần phải hỏi rõ ràng mới được mà.

Thiếu Kiệt cũng không ngại nói thẳng chuyện này vì hắn thấy không có gì quá phức tạp cho lắm. Ai tâm lý cũng thế đám người Hà Thúc cũng không phải là thánh nhân mà không có chút nghi ngờ nào với những gì thay đổi của mọi chuyện.

- Thành nhóc không cần cái gì cũng phải nói trắng ra như thế đâu đi ngủ tiếp đi. Để ở đây mọi người tiếp tục bàn bạc rồi đưa ra kết quả cho cháu sau.

Hà Thúc trực tiếp mắng Thiếu Kiệt. Hắn thấy nhiều khi Thiếu Kiệt lại không cảm nhận được có những thứ không nên nói mà phải im lặng. Thiếu Kiệt bị mắng cũng chỉ cười còn Hà Thúc bây giờ mới bấm ngay nút tắt máy nhìn qua mọi người trong phòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 665: Tò Mò Hại Chết Mèo

Mọi ánh mắt đáp lại Hà Thúc bằng những cái gật đầu dù sao họ cũng hiểu việc Thiếu Kiệt nói chắc chắn là có lý do riêng gì đó mà hẳn có thể thực hiện được không phải đơn thuần là nói cho có. Bởi vì Thiếu Kiệt hẳn không giống như là người nói một đằng làm một nẻo.

- Đây các ông thấy sao. Thằng nhóc này nó đã quyết định trước hết các bước đi rồi bây giờ có nói gì nữa thì nó cũng nhất quyết làm cho bằng được mới thôi đấy.

Hà Thúc muốn mọi người trong phòng cho ý kiến về mọi việc. Những việc như thế này nghe như có vẻ hoang đường nhưng mà không phải là nó không xảy ra bởi không ai biết trước được điều gì.

- Tôi nghĩ điều này có thể nhưng hơn hết việc cần thiết là phải bảo đảm an toàn cho thằng nhóc. Dù cho nó nói là không cần người nào đi theo nhưng chúng ta cũng phải cho người âm thầm bảo vệ nó mới được. Lỡ như có chuyện không hay thì chúng ta có ra tay nhanh chóng cứu người. Hiện tại các ông cũng biết rồi đấy. Thằng nhóc nắm rõ quá trình chiết xuất vàng tuy có thể là bên kia cũng có người biết nhưng mà chúng ta không loại trừ khả năng Thiếu Kiệt cũng bị trưng dụng cho việc này. Vì thế tôi thấy tốt nhất nên có một nhóm đặc vụ âm thầm bảo vệ Thiếu Kiệt.

Lưu Hoan bây giờ mới đem suy nghĩ của mình nói ra. Ông thấy nếu cứ đồng ý một chuyện với Thiếu Kiệt không khó nhưng làm sao bảo vệ được hẳn mới là chuyện đang nói.

- Cũng còn may đấy! May là chuyện thằng nhóc Thiếu Kiệt chiết xuất được vàng chúng ta chưa đem ra bàn luận cụ thể nếu không chẳng biết hai lão già kia có bán luôn cả thông tin này cho đối phương hay không. Chưa

kẻ thằng nhóc lại có một mối quan hệ phức tạp với hai lão ta. Trong có cái rủi vẫn còn cái may.

Trương lão bây giờ cùng gặt đầu. Bởi vì việc chiết xuất vàng chưa đi vào hoạt động và họ cũng chưa thấy những gì được tạo ra nên cũng không đem chuyện này lên báo cáo. Đám người Hà Thúc được Trương lão nhắc nhở như thế cũng thấy đúng là có phần may mắn. Nếu họ không phải đợi có kết quả rồi mới báo cáo lên chắc chắn sẽ ăn thiệt thòi.

- Thôi. Nếu các ông nói thế thì tôi cũng chấp nhận đi. Việc này trước sau cũng phải có còn việc đặc vụ đi theo Thiếu Kiệt tôi sẽ bố trí. Bên kia cho người vào trong nước ta thì không có nghĩa nước ta không có người bên trong. Nhưng mà việc này cần phải cẩn thận phải làm cho kế hoạch không được lộ một chút gì ra ngoài. Thằng nhóc Thiếu Kiệt các ông biết rồi đấy nó rất hay nghi ngờ đi xác minh này nọ nữa thì công dã tràng hết.

Hà Thúc thấy những sắp xếp của mình phải không để người khác biết nếu không tất cả mọi thứ sẽ không được như ý họ. Những lời Hà Thúc mọi người trong phòng cũng không phản bác lại được gì nhìn tình hình thì không sai nên cũng không thể quan tâm. Đám người của Hà Thúc ngồi trong phòng bàn bạc những chuyện tiếp theo nên phải làm ra sao.

Trong khi đó Thiếu Kiệt bị cuộc gọi của Hà Thúc kéo ra khỏi giắt ngủ hấn trần trọc mãi không biết làm gì. Hiện tại buổi tối cũng không có việc gì làm Thiếu Kiệt cũng không thể nào nằm trên giường mình mà không ngủ được đành bật dậy đi xuống phòng máy tính.

Thiếu Kiệt bước xuống phòng máy bật đèn lên. Ánh sáng của cái bóng đèn huỳnh quang làm khuôn viên trong phòng máy sáng hấn lên không còn cái bóng tối chỉ có vài dấu đèn đỏ của máy tính hoạt động nữa.

Những cái màn hình của mấy cái máy tính khác đều không có hiển thị ánh sáng một màn hình đen không có cả tính hiệu của việc bật công tắc nguồn. Riêng chỉ có một cái máy tính là được mở màn hình và tiếng cánh quạt của cái CPU trong máy phát ra khi đang chạy.

Thiếu Kiệt ngồi xuống máy tính lúc này. Chỉ số phần trăm trên thanh đọc dữ liệu gần như đầy hẳn nếu tính theo tỉ lệ phần trăm thường thấy của các thanh công cụ có thể vào khoảng chín mươi tám phần trăm.

Thiếu Kiệt cũng phải lắc đầu khi mà chế độ máy của những năm đầu của thế hệ này quá yếu một cái máy vi tính với socket 775 tuy có những bộ vi xử lý thích hợp khá cao nhưng cũng không đủ độ nhanh chóng khi đọc những dữ liệu lớn như thế này.

Thiếu Kiệt bật cái màn hình bên cạnh mình vào một vài trang web đọc vài cái tin tức chốc chốc lại nhìn qua bên máy tính đang được kết nối với ổ cứng di động đã nhận được.

Cho đến khi màn hình đó được chuyển thành một khung dữ liệu không còn cái thanh công cụ đợi chờ nữa Thiếu Kiệt lập tức chụp lấy con chuột được kết nối với máy tính này dùng con lăn trên chuột kéo kéo xem tập tin dài bao nhiêu.

Cảm giác khó chịu Thiếu Kiệt cảm nhận bây giờ là con lăn cứ đơ ra không nhanh như hần thao tác. Nhưng Thiếu Kiệt cảm thấy hơi nản khi có quá nhiều tập tin nhỏ lẽ được đánh dấu theo ký tự số. Khi mà con số lên đến hàng trăm ngàn hẳn quyết định nhất tổ hợp phím ctrl với lại nút home để về tập tin đầu tiên được đánh số thứ tự số một.

Đưa tay click vào tập tin từng dữ liệu được bung ra. Trên đầu tiêu đề ghi rõ một dòng chữ.

“ Phần một Hồ Sơ Mật Tất cả điệp viên có tên của các nước. Phần Hai hệ thống vũ khí tối tân của các nước đang giữ trong vòng bí mật không công khai.”

Không cần đọc hết những gì tiếp theo Thiếu Kiệt vội vàng ấn ấn ngay cái khung cửa sổ đang đọc đứng lên nhìn về phía lối đi vào phòng máy.

Hắn hít sâu một hơi rồi thở ra. Nhìn đồng hồ ở góc màn hình máy tình.

Hiện tại Thiếu Kiệt suy nghĩ rất nhiều. Hắn đang muốn biết ai là người gửi cho mình những thứ này và mục đích để làm gì. Trong khi đó nếu là Huyết Long thì họ có để những tài liệu quan trọng này được lọt vào tay hắn hay không.

Thiếu Kiệt đi tới đi lui trong phòng trong khi đo cái máy tính vẫn hoạt động. Hắn chốc chốc lại nhìn về phía máy tính màn hình đang mở. Bởi tâm trạng ai cũng sẽ phải như thế này nếu thấy thứ mình nhận được là một thứ không phải quan trọng mà nó là cực kỳ quan trọng. Vì nếu như hắn đoán đúng có thể đây là những hồ sơ mật được thu thập từ các quốc gia.

Nhưng điều quan trọng là tại sao lại chuyển cho hắn mà không phải là người khác. Bởi vì đây là của Hoàng Lâm Nhu đem về đưa cho hắn. Nên không thể nào nói nhầm được với những thứ như thế này.

Phải vài phút sau đó Thiếu Kiệt mới đủ bình tĩnh ngồi xuống trước màn hình máy vi tính. Tay phải cầm đến con chuột bên cạnh bàn phím nhưng không di chuyển nó.

Thiếu Kiệt bây giờ nhắm mắt lại thở dài một hơi nói ra thành tiếng chỉ có để cho một mình hắn có thể nghe thấy.

“ Tò mò sẽ giết chết một con mèo nhưng nếu nó là con hổ thì lại khác. Phải xem không thể nào mình chỉ có thể làm một con mèo mà không thành

hồ.”

Mắt mở ra Thiếu Kiệt như đã có quyết định cho mình về việc nên xem hay không những tập tin này. Tay hắn di chuyển vào thanh công cụ bên dưới mở lên bắt đầu đọc từng chữ một trong bộ hồ sơ. Hắn quyết định sau này phải đọc những thứ này vào lúc không người kể cả bên trong này có chứa thứ gì thì cũng không thể nói lại với bất cứ người nào.

Trong màn đêm một người lặng lẽ đọc từng tập tin trên máy vi tính chỉ có một mình một sự im lặng không có gì có thể làm phiền. Trong lúc đó bên ngoài thời gian trôi qua ngày một nhanh hơn một ngày mới bắt đầu bởi những tia sáng nhỏ nhoi đang cố xua đi màn đêm tĩnh mịch.

Một nhóm người hiện tại với những thân phận khác nhau đang ngồi trên một chiếc máy bay đang chuẩn bị cất cánh ở sân bay Ngọc Châu. Chiếc máy bay rời khỏi mặt đất bay vào không trung cũng là lúc những hoạt động bình thường của một ngày nơi thành phố này bắt đầu.

Tại một con hẻm vắng lặng một người phụ nữ đang chuẩn bị những gì cho một ngày bán hàng buổi sáng. Những thứ bà chuẩn bị được đặt lên trên một chiếc xe máy. Với cái khung sắt phía sau. Những bó rau xanh vừa được rửa sơ sắp được đem ra chợ giao lại cho bạn hàng.

Mọi thứ được sắp xếp xong hết thì chiếc xe nổ máy rời đi. Trên con đường quen thuộc hàng ngày bà phải đi qua hôm nay nó lại có một điều gì đó khác lạ. Không quá khó để bà nhận ra ngôi nhà bên đường được mở toan cửa. Nó khác thường bởi không có đóng kính cửa khóa ngoài. Mà nó còn có cả những cái rèm cửa được những cơn gió nhẹ của một buổi sáng thổi bay phấp phới.

Bà cũng dừng xe lại bởi vì việc này quá lạ. Nhưng vẫn cho rằng có người trong nhà và quên khóa cửa nên bà Dừng xe lại trước cửa đứng đó

nói vọng vào nhà.

- Cô Cậu gì đó ơi nhà quên khóa cửa này. Thời buổi này trộm cắp ghê lắm đóng cửa lại cho an toàn đi.

Không một tiếng trả lời lại. Người phụ nữ cầm lấy cái cây chống xe đặt vào bên cạnh của chiếc xe máy mình cho nó tựa vào mà không bị đổ vì nặng.

Bà bước xuống xe tiếng lại bên cạnh cửa nhìn lên trên tầng trên rồi cố gắng kêu to một lần nữa.

- Chủ nhà ơi xuống đóng cửa này! Hớ hênh thế này trộm vào nhà thì khổ?

Vẫn không có câu đáp lại bây giờ vốn định ra chợ cũng thấy có điều gì đó khác thường. Bà đưa tay vén cái màn qua một bên trong nhà không có một người nào chỉ một bóng tối và dưới sàn nhà những vết máu và đồ đạc xáo trộn khắp nơi. Người phụ nữ không bình tĩnh được hét lên làm cho nguyên một con phố ở đó toàn bộ tỉnh giấc.

- Giết Người! Có Người Chết!...

bà chỉ kịp hét lên hai câu nói rồi ngồi bệt xuống đất vì sợ hãi những ngôi nhà gần nhất lúc này cũng nhanh chóng mở cửa nhà mình ra. Vì họ biết con phố của mình tiếng nói đó là của ai. Họ muốn biết xem điều gì đang xảy ra ở cái buổi tờ mờ sáng thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 666: Lâm Phong Báo Tin

Con phố mọi ngày vắng lặng lúc này tập trung đông những người hiếu kỳ xung quanh. Cảnh sát lúc này cũng phân luồng tránh cho có người xâm nhập hiện trường.

Một người cảnh sát đang lấy lời khai của người phụ nữ và mời bà về sở cảnh sát để ghi biên bản. Dù sao bà cũng là người phát hiện ra vụ việc và hai người chết trong nhà.

Lâm Phong bây giờ mới đến sau khi nhận diện được người chết là ai hẳn cũng trầm ngâm đôi chút. Hẳn lúc này đứng một bên đem điện thoại của mình lấy ra gọi vào một số được lưu bằng ký tự trong danh bạ.

Bên kia điện thoại đồ chuông từng hồi. Thiếu Kiệt đang chăm chú đọc những tài liệu nhận được cũng thoát chốc giật mình. Nhìn trên màn hình điện thoại hiển thị số điện thoại gọi đến là Lâm Phong hẳn chỉ cau mày đem tài liệu ẩn xuống rồi mới nghe máy.

- Có chuyện gì thế? Mới sáng sớm mà? Ở Ngọc Châu lại có chuyện gì sao?

- Đúng vậy chuyện lớn nữa là khác. Sáng nay một phụ nữ phát hiện một cái án mạng có hai người bị chết vì bị một con dao đâm chết thời gian vào khoảng lúc nửa đêm.

Lâm Phong nói như thế làm Thiếu Kiệt nhíu mày bởi vì án mạng thì đâu liên quan gì đến hắn mà phải gọi điện nói những điều này.

- Ông tập trung vào chuyện chính đi đừng đi ngoài vòng án mạng thì đâu liên quan gì đến tôi một ngày có biết bao nhiêu vụ án xảy ra ông nói thế tôi cũng không hiểu phá án là chuyện bên ngành các ông đâu phải tôi.

- Tôi biết nhưng mà người bị giết có chút đặc thù nên mới gọi điện cho cậu. Hai người đó là Ngô lão với Diệp lão. Cậu nói xem tôi không gọi cho cậu thì gọi cho ai. Hiện tại đang xác minh xem hiện trường vụ án sở hữu là của người để tiến hành điều tra đây.

Thiếu Kiệt đứng ngẩn người ra hẳn không ngờ người chết lại là hai người kia. Suy nghĩ nhanh chóng trong đầu Thiếu Kiệt mới hỏi lại Lâm Phong.

- Chuyện này thật. Hiện trường có thấy cái gì khả nghi hay không?

- Xem ra cậu cũng không biết. Hiện trường thì giống như một cuộc ẩu đả cướp tài sản. Vì trên sàn nhà còn lưu lại một số tài sản. Nhưng mà đang xác minh chủ nhà là ai. Mọi người nói chủ nhà ở đây rất ít khi tới nơi này dạo gần đây có vài lần đến rồi thôi. À Có kết quả rồi đây.

Lâm Phong vừa trả lời cho Thiếu Kiệt biết với tình hình nhận thấy từ hiện trường. Bộ phận điều tra chỉ có thể đưa ra kết luận tạm thời cho đến khi điều tra được toàn bộ vụ việc được gỡ bỏ những bí ẩn điều này Thiếu Kiệt cũng không lạ. Hắn vẫn đợi máy vì Lâm Phong mới nhận được thông tin gì đó xem ra khá quan trọng.

- Thiếu Kiệt hình như chủ nhà có vài vấn đề thì phải. Chủ nhà cái tên không xa lạ với chúng ta đâu. Nhưng mà xem ra vụ việc này không phải là cướp tài sản bình thường mà có chú đích rồi.

- Để tôi đoán nhé chủ sở hữu căn nhà là Văn Dương đúng không?

Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi làm cho Lâm Phong cũng bất ngờ một chút nhưng nghĩ lại hẳn cũng không nói gì. Nếu Thiếu Kiệt đã đoán được chủ sở hữu là ai thì hẳn cũng sớm có manh mối lập công nhanh hơn.

- Đúng vậy trong việc này cậu biết điều gì à? hay là người ra tay là người nào cậu biết không tôi sợ việc này tạo ra dư luận không hay đâu nên phá án càng sớm càng tốt.

- Không dám chắc nhưng tôi nghĩ vụ án này không còn nằm trong thẩm quyền của anh đâu. Có dư luận thì anh cũng không cần phải chịu báo cho Hà Thúc đi. Hà Thúc sẽ biết phải làm như thế nào nhưng mà thông qua bên Tăng Anh Hùng báo đùng báo trực tiếp như thế Lâm Gia cũng không biết đâu.

Lâm Phong nghe được chỉ dẫn của Thiếu Kiệt nghĩ cũng đúng việc này hẳn cũng không thể nào điều tra được ở cấp bậc hẳn có những người đúng là điều tra không đến được. Hiện tại Thiếu Kiệt đưa ra cách dường như đã giải quyết hết mọi chuyện hẳn cũng không cần quan tâm việc này vì đám người Hà Thúc có cách để đem chuyện này hạ thấp xuống.

- Được vậy tôi sẽ báo cho Tăng Anh Hùng đến đây tiếp nhận vụ án này. Cái vũng nước đục này tôi cũng không muốn nhảy vào.

Trả lời thẳng thắn có Thiếu Kiệt biết. Lâm Phong hẳn cũng không muốn mình là người đi điều tra vụ án khó nhai này. Khi mà tất cả cao tầng đều biết hai người này là ai và bị chết như thế nào thì thật sự là một bí mật cần được che giấu. Mà bộ phận cảnh sát bình thường thì chắc chắn sẽ để lại một chút gì đó không hay.

- Được rồi. Xem như mọi thứ cũng không còn sự uy hiếp cần có nữa ông cứ lo chuyện đó sau này có những việc khác thì tôi sẽ gọi cho.

Thiếu Kiệt cúp máy rồi bước lại máy tính tắt máy hẳn. Hắn đi ra phòng khách ngồi suy nghĩ một mình.

Bởi vì việc này có chút gì mà Thiếu Kiệt thấy không ổn. Việc đầu tiên không ổn là ngày hôm qua họ chỉ vừa mới đoán ra Văn Dương là người chứa chấp hai người kia. Hiện tại hai người chết trong nhà Văn Dương. Nếu là đám người của Hà Thúc chắc chắn chuyện sẽ không để người ngoài phát hiện như thế này.

Điều Thiếu Kiệt hấn nghi ngờ là trong nhóm người biết chuyện có một người đưa thông tin ra ngoài nhưng người đó là ai. Và tại sao họ lại xác định được nơi ở của hai người kia một cách dễ dàng như vậy.

Hà Vi bây giờ thức dậy trên người vẫn còn bộ đồ ngủ đang đi xuống nhìn thấy Thiếu Kiệt ngồi ở phòng khách cũng ngạc nhiên. Cô định đi xuống lấy chút nước uống rồi mới trở lại phòng trong khi đó giờ này Thiếu Kiệt rất ít khi dậy.

- Đừng nói với em là hôm qua anh thức cả đêm đấy? Mà sao anh trầm tư suy nghĩ điều gì vậy không phải mọi chuyện đã giải quyết xong hết rồi sao?

- Hai người kia chết rồi!

Thiếu Kiệt đáp lại một câu không đầu không đuôi. Hà Vi nhìn hấn cũng chưa hiểu chuyện gì. Mới sáng sớm Thiếu Kiệt lại nói chết chóc ở đây cô cũng chưa định hình được người hấn nói là ai?

- Ai chết? Mà mới sáng sớm cái gì chết với chóc thế?

- Ngô Diệp hai lão già kia chết lúc nửa đêm hiện trường được làm giả như cướp tài sản. Lâm Phong mới cho anh hay tin. Sáng nay có người phát hiện anh nói hấn báo cho Hà Thúc rồi.

- Cái Gì!

Hà Vi nghe tin tức này đúng thật như sét đánh bởi vì họ vẫn đang đợi Hà Thúc bắt được hai người thì giờ Lâm Phong lại đưa tin này cho Thiếu Kiệt. Nhìn biểu hiện của hắn đúng thật không phải là giả. Hà Vi bây giờ suy nghĩ điều gì đó mới mỉm cười.

- Vậy cũng tốt đỡ phải lo lắng mấy người đó trả thù anh. Việc này anh phải vui mới đúng chứ sao lại trầm ngâm như thế này không giống anh chút nào.

- Có lý do cả đấy. Hiện trường là nhà của Văn Dương trong khi đó chúng ta vừa phát hiện ra Văn Dương hắn có thể chứa chấp hai người kia. Giờ thì mọi chuyện đã rõ rồi đấy. Nhưng việc anh nghi vấn là sớm không sớm muộn không muộn lại đúng lúc chúng ta vừa tìm ra manh mối quan trọng này. Em thấy chuyện này thật sự không có gì bất thường sao?

Hà Vi lúc này mới nhỏ giọng nói với Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy Thiếu Kiệt chỉ nhìn một phía nghi vấn không chính xác cho lắm.

- Em thì lại nghĩ khác hai người đó xét bên ngoài không thấy gì nhưng bên trong làm nhiều điều. Việc họ bị giết như thế cũng có cách nhìn khác. Nếu như tin tức từ bên mình lọt ra ngoài thì tại sao những người kia lại biết chắc địa điểm của hai người ở đâu mà ra tay. Việc này có thể không phải bên mình có người nằm vùng như anh nghĩ đâu. Đến giờ ông em còn chưa có động tĩnh chứng tỏ vẫn chưa biết nơi hai người ẩn náu mà.

- Thôi kệ đi xem như em nói đúng đi việc này không liên quan đến mình cho lắm còn điều gì thì sau này ông em điều tra cũng có kết quả lúc đó chúng ta sẽ có đáp án cho chính mình thôi.

Thiếu Kiệt thấy nếu để việc này làm bận lòng cũng không phải cách dù sao trước sau gì thì đám người Hà Thúc cũng sẽ cho hắn biết kết quả việc

hai người kia chết như thế nào. Hắn có bận tâm đến cũng chỉ tốn thời gian suy nghĩ không đâu.

- Thôi em đi thay đồ đi rồi anh với em đi ăn cái gì đó rồi đến nơi giải đấu game luôn anh nghĩ hôm nay ở đó khá thú vị đấy.

Hà Vi cũng biết Thiếu Kiệt sẽ ra tay với con của Văn Hạ và Văn Dương. Việc hiện tại ở Ngọc Châu phát hiện thi thể hai người tại nhà của Văn Dương chắc chắn sẽ là một bước đơn giản hơn để phá vỡ phòng tuyến của hai người con cháu của họ ở Lưu Minh này.

- Được vậy đợi em một chút.

Hà Vi bây giờ mới quay trở lại phòng mình để thay đồ Thiếu Kiệt thì đứng lên bước ra ban công phía trước nhà nhìn lên bầu trời thờ dài một hơi cái hơi se lạnh của buổi sáng sớm. Cái không khí mát mẻ buổi sáng luôn làm cho người ta có chút thoải mái trong người.

Tại Quân Doanh của Hà Thúc lúc này một chiếc xe việt dã chạy cấp tốc vào quân doanh những người canh gác cũng không ra hiệu lệnh dừng xe hay chạy chậm lại. Bởi họ biết chiếc xe này đang chở người nào. Chiếc xe dừng lại trong sân mà không cần tắt máy.

Tăng Anh Hùng từ trên xe nhảy xuống chạy nhanh theo một hướng cố định. Hắn gấp bởi vì hắn nhận được tin từ Lâm Phong hắn cho người chạy ngay tới hiện trường còn hắn chạy trở về đây muốn báo cáo thông tin vừa nhận được cho đám người Hà Thúc đang bàn bạc mọi việc với nhau trong phòng.

Tiếng bước chân nhanh chóng của hắn làm cho đám người Hà Thúc phải ngưng lại nhìn về phía cửa khi mà Tăng Anh Hùng vừa đến nơi đã vội vàng nhìn trực diện Hà Thúc đi thẳng vào vấn đề.

- Thủ Trưởng! hai người Ngô Diệp đã bị giết chết tại một ngôi nhà của Văn Dương. Lâm Phong mới báo tình hình cho tôi biết hiện tại một nhóm đã qua bên đó tiếp nhận hiện trường Thủ Trưởng có đến bên đó không.

Lời nói của Tăng Anh Hùng như quả bom ném thẳng vào giữa bàn. Mọi người đều đứng bật dậy.

- Cái Gì!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 667: Chịu Tội Thay

Đám người Hà Thúc không ngờ lúc này lại nhận được tin tức như thế này. Tăng Anh Hùng thấy mọi người có trạng thái bất ngờ như mình khi nhận được tin cũng không lấy làm lạ lắm. Riêng chỉ có Hà Thúc bây giờ liền lên tiếng nói.

- Đi! Đi qua bên đó ngay. Mọi thứ ở hiện trường đó phải xem xét tỉ mỉ. Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Hà Thúc nhanh chóng rời khỏi vị trí của mình còn Tăng Anh Hùng hẳn biết nhiệm vụ của mình bây giờ chỉ là chờ những người này đến ngay thẳng hiện trường.

Trong phòng lúc này không ai nói ai đều đi theo hẳn đến chiếc xe đang đậu bên ngoài. Ai cũng có vẻ khẩn trương. Bởi vì họ biết chuyện để hai người chết xem như mọi đầu mối hay vấn đề liên quan đều mất. Cái quan trọng nhất đây là việc giết người diệt khẩu hay là lý do nào đó thì họ không khẳng định được.

Bởi nếu là giết người diệt khẩu thì xem như Thiếu Kiệt có đóng giả Ngô Long hay là xuất hiện với một thân phận liên quan nào đó đều là lãnh ít dữ nhiều.

Nhóm người của Hà Thúc lên chiếc xe việt dã do Tăng Anh Hùng lại rời khỏi quân khu. Chiếc xe được chạy trên đường lớn với tiếng còi mở đường. Làm cho những đang lưu thông trên đường cùng phải chạy xát vào bên trong lề.

Không quá lâu để nhóm người Hà Thúc đến hiện trường vụ án. Nơi này vẫn còn không ít cảnh sát và xen lẫn đó là người của quân đội. Những

người dân hiếu kỳ bên ngoài được chặn lại ở một khoảng cách nhất định.

Khi Hà Thúc xuống xe cùng với những người khác. Những quân nhân đang tạo rào chắn ở đây cũng tách những người hiếu kỳ qua hai bên. Đẽ ở giữa có một lối đi vừa đủ cho đám người Hà thúc đi qua.

Chiếc xe cứu thương di dời xác của hai người Ngô Diệp cũng chưa được rời khỏi hiện trường đang nằm trong vòng bao bọc bởi cảnh sát và quân nhân. Bên ngoài xe những bác sĩ đến đây nhận xác đứng qua một phía chỉ có những bác sĩ quân y đi cùng với nhóm người quân nhân đến nơi này là đang kiểm tra hai thi thể trên xe.

Hà Thúc bước đến bên hai chiếc xem lấy tay mở nhẹ cái khăn trắng phủ trên mặt hai người rồi đặt xuống hỏi Tăng Anh Hùng.

- Ai lai người tiếp nhận vụ án này trước khi báo về bên mình.

- Hà lão! là tôi!

Đứng gần đó Lâm Phong cũng nghe được tiếng nói của Hà Thúc. Hấn không đợi Tăng Anh Hùng trả lời mà đã đáp rõ ràng vì việc này hấn thấy lòng vòng rồi cũng đến lượt mình nếu không trả lời sớm có mặt ở đây ngay lúc này lại chậm chạp như thế thì cũng không phải hành động thích hợp.

- Cậu là người của Lâm gia đúng không?

Hà Thúc cũng hơi bất ngờ Lâm Phong là ai ông chắc chắn biết nhưng chuyện này Lâm Phong không báo về Lâm gia trước mà lại báo cho Tăng Anh Hùng làm ông cũng có chút thắc mắc. Lâm Phong nhìn thấy Hà Thúc nhìn mình như thế vội nói nhỏ chỉ để cho Hà Thúc và những người bên cạnh ông nghe thấy.

- Vâng! Có người ở Lưu Minh nói tôi báo lại ngài chuyện này.

- Lưu Minh? Vậy là!

Hà Thúc định nói ra nhưng thấy Lâm Phong đã gật đầu thì ông cũng biết ở đây thật sự không tiện. Nhưng ông nhìn Lâm Phong một chút rồi gật gật đầu khoe môi hiện lên rõ nụ cười thích thú.

Đám người lão Trương, Lưu Hoan, Lão Trần đều có một trạng thái biểu cảm khác nhau. Trần lão lúc này mới vội lên tiếng hỏi.

- Khám nghiệm hiện trường sơ bộ phát hiện điều gì khả nghi không?

Lâm Phong lúc này đang cầm hồ sơ được báo cáo từ bên pháp y của cảnh sát mới đưa cho Hà Thúc và đám người bên cạnh noi.

- Qua quá trình khám nghiệm hiện trường sơ bộ cho thấy có khả năng lớn đây là vụ giết người có chủ đích nhưng vì đối tượng khá tinh vi mọi chứng cứ đầu môi đều không phát hiện điều gì bởi hiện trường được gây dựng lại là một cuộc cướp tài sản đột nhập từ cổng chính. Ngô lão tổng công có mười sáu vết dao dẫn đến tử vong còn Ngô lão thì bị một vết dao chí mạng. Trên tay vẫn còn vết bị trói và hơn thế nữa hiện trường được tẩy rửa qua. Cho thấy đối tượng có khá nhiều thời gian để làm việc này. Con phố vắng vẻ này rất ít người qua lại vì lối đi hẹp hơn nữa nó nằm ở góc khuất nên mọi thứ dường như không ai phát hiện điều gì khả nghi.

Lâm Phong đọc ra sơ bộ khám nghiệm hiện trường làm cho Hà Thúc nhíu mày. Ông suy nghĩ điều gì đó mới hỏi lâm Phong.

- Có vết trói. Con phố này nếu hai người kia bị bắt cũng phải biết lên tiếng la lên để người khác nghe chứ. Hay là họ cũng bị bịt miệng lại không la lên để người khác cứu giúp?

- Không vom họng của hai người không có dấu hiệu của bông vải hay vật gì khác có thể ngăn chặn họ kêu la. Có thể là khi bị bắt họ trong lúc ngủ

say hoặc có thể là người quen ra tay đột ngột nên mới có hiện tượng như thế này.

Lâm Phong hẳn cũng thấy điểm này khá khả nghi không những vậy nếu một người bị nhiều vết dao đâm như thế thì việc kêu la chắc chắn phải có đằng này hẳn đã hỏi hết những người xung quanh trong tối hầu như không có tiếng động nào lạ.

- Vậy chứ hai người có bị đánh thuốc mê không nếu có thì việc họ không kêu lên một tiếng nào cũng là hiển nhiên. nhưng mà theo tôi thấy mười sau vết dao đâm không phải là nhẹ chắc hẳn đối phương là người cầm hận Ngô lão lắm mới ra tay nhiều như thế còn Diệp lão thì chỉ với một nhát chí mạng vừa chính xác một dao không hơn không kém.

Tăng Anh Hùng bây giờ mới nói ra những gì mình nhận định khi hẳn nhìn qua hai cái thi thể đang nằm trên xe cứu thương. Vì những vết thương này có thể đoán ra phần nào việc hung thủ là người nào và với mục đích như thế nào mới là việc quan trọng.

Lưu Hoan sau khi nghe Tăng Anh Hùng đưa ra lập luận của mình cũng trầm tư nói ra những gì ông đang nghĩ trong đầu mình.

- Xem ra khó đấy! Vừa tạo dựng hiện trường giả là cướp tài sản, Vừa ra tay như là kẻ thù làm ảnh hưởng nhiều đến hướng điều tra các bên liên quan.

- Việc này là có thể nhưng có một điều quan trọng từ quân y của chúng ta cho biết có thể vũ khí tạo nên vết thương là đồ dùng quân đội điển hình như vũ khí lạnh có thể để lại xát thương đồng nhất với những vết thương trên hai thi thể là Glauca B1.

Hà Thúc nghe thể im lặng suy nghĩ điều gì đó còn Trương lão mời lên tiếng hỏi Tăng Anh Hùng.

- Nó cũng là dao phòng vệ bình thường hay có đặt điểm gì khác mà kết luận như thế?

- Vâng bởi nó là một con dao đa năng được sử dụng trong lực lượng chống khủng bố của Pháp con dao này là do họ cùng với Extrema Ratio nghiên cứu phát triển. Nó không đơn giản như là con dao thường thấy của người Anh ngoài lưỡi dao dài 115mm ra con dao còn có đầu phá kính, lưỡi cắt còng tay nhựa, khóa an toàn và tai đeo 3 vị trí để móc vào thắt lưng, vest chiến thuật MOLLE hoặc thậm chí là túi quần, túi áo.

Tăng Anh Hùng kể rõ ra những tính năng của con dao cho mọi người nghe. Vì hắn thấy manh mối này khá đáng giá bởi giá trị của con dao không kém nếu sở hữu nó người sử dụng phải thuần thục quen tay hơn nữa còn phải có tài chính đủ lớn.

Trần lão lúc này không hiểu tâm tư của Tăng Anh Hùng, ông thấy chỉ với một loại vũ khí lạnh mang tính sát thương có thể mua được từ những người sưu tầm hoặc là có thể mua được ở nơi nào đó.

- Nhưng mà như thế cũng không nói lên được điều gì. Nếu là vũ khí lạnh họ có thể mua ở rất nhiều nơi làm sao biết nó có phải thuộc về quân đội hay là người thường.

- Không đâu Trần lão giá thành của con dao này nếu vào trong nước nằm ở mức mười ba triệu. Để một người bình thường bỏ ra giá tiền này để mua về cầm ra thực hiện việc này họ chắc chắn sẽ không nỡ. Nhất là những nhà sưu tầm thứ này càng không muốn con dao của mình dính máu. Nó chỉ có thể được sử dụng trong quân đội và phải thật thường xuyên sử dụng.

Việc Tăng Anh Hùng giải thích rõ giá tiền của con dao cũng thu hẹp được khá lớn người tình nghi. Và càng sớm tìm ra manh mối. Hà Thúc sau một lúc đi dạo quanh hiện trường rồi mới nhìn Lâm Phong hỏi.

- Ngôi nhà này của ai? Hình như từ lúc tới đến giờ tôi chưa thấy chủ nhà. Đang lý ra hấn nằm trong diện tình nghi chính mới đúng chứ.

Lâm Phong thấy Hà thúc hỏi mình việc này hấn cũng không giấu bởi vì hấn biết người này chạy không thoát nhưng đây cũng chỉ là hấn cảm chân cho đến khi thời gian trễ hơn một chút nữa thôi.

- Vâng Chủ nhà là Văn Dương! Nhưng mà hiện tại ngài chưa đến nên tôi cũng không dám bắt hấn bởi xung quanh hấn có người bên quân đội cảnh cáo không được hành động cho đến khi có lệnh của ngài.

Hà Thúc ngay lập tức quay lại nhìn Tăng Anh Hùng gật đầu ra lệnh.

- Cho người bắt Văn Dương và người nhà hấn lại. Nói rằng hấn và người nhà bị tình nghi lên kế hoạch giết người cướp tài sản. Công chúng cần một lời giải thích. Thì thuận nước đẩy thuyền bắt lấy Văn Dương và những người liên quan.

Tăng Anh Hùng nhận lệnh từ Hà Thúc vội bước qua một bên gọi điện thoại đi truyền đạt lại mệnh lệnh của Hà Thúc. Ai ở đây bây giờ đều biết chuyện này có thể không liên quan gì đến hấn Nhưng cần phải có cái gì đó để mọi người nhìn vào cảm nhận đây là thật. Trong khi đó án mạng xảy ra có thể không phải do một người làm nhưng bắt lại hết toàn bộ người nhà của Văn Dương là một biện pháp che mắt dư luận.

- Lão Hà đem hấn ra chịu tội thay có tốt không tôi thấy việc này không đơn giản đâu.

Lưu Hoan bước đến bên cạnh Hà Thúc nói nhỏ chỉ đủ để cho mình Hà Thúc nghe thấy. Hấn hiểu cần có người đứng ra nhận tội nhưng mà việc hai người kia chết qua nhiều bí ẩn chưa được giải đáp sợ rằng liên quan nhiều người hơn nữa.

- Tôi cũng bất khả kháng. Ông nghĩ xem với tội chứa chấp hai người đó thì Văn Dương hấn đủ tội rồi. Chưa kể còn có việc làm của hấn. Giờ thì đàm người bên ngoài cần một câu trả lời cho án mạng này. Mà hấn là người hi sinh tốt nhất. Còn mọi bí ẩn thì khi dịp yên dư luận có thể điều tra sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 668: Xây Thành, Tích Lương, Hoãn Xung Vương

Hà Thúc thấy đây vẫn là tình thế bắt buộc nếu không có người tạm thời gánh tội danh người bị tình nghi thì chắc chắn những gì người dân nhắm vào là tin tức của cuộc điều tra này.

- Tôi chỉ nói vậy thôi dù sao cũng khó xác định lắm. Phiêu lưu lớn nếu thật sự Văn Dương hẳn có tin tức gì đó thì chắc giờ này hẳn cũng không ở Ngọc Châu này mà đã ra nước ngoài mất rồi.

Lưu Hoan thấy việc này chắc chắn không có liên quan đến Văn Dương bởi nếu có động thái gì thì Văn Dương giờ này không phải ở Ngọc Châu mà đang tìm đường trốn chạy dù sao thì hẳn cũng bị giám sát. Nếu có động thái nào chắc chắn bọn người Hà Thúc phải biết.

- Tôi thấy cũng không hẳn lỗ như hẳn là người đứng sau mọi chuyện thì như thế nào. Hẳn cũng có không ít tay chân đi ông nói xem việc này nếu mà hẳn không làm nhưng âm thầm gọi điện cho bên dưới làm thì sao?

Trần lão cũng không đồng ý với lại ý Kiến của Lưu Hoan cho lắm. Giờ mỗi người lại đưa ra một nghi vấn khác nhau họ cũng không có kết luận được cho chuyện này.

- Thôi không nói mấy chuyện này ở đây nữa. Việc bây giờ cần làm là rời khỏi nơi này. Bắt đầu các bước phân tích điều tra. Hiện trường phong tỏa cho đến khi nào ra kết luận thì thôi chứ giờ chưa nói được là do thế lực bên ngoài hay một nhóm người nào đó gây ra được.

Hà Thúc thấy có đứng đây cũng không làm được điều gì chỉ có thể xem xét lại hiện trường để lại mà ông thì thấy vấn đề này nên giao lại cho cấp dưới tốt hơn là bọn họ đứng đây chiếm chỗ.

- Ừ thôi chúng ta có đứng đây cũng không được gì. Về thôi có nhiều chuyện phải nói lắm đấy.

Lưu hoan cũng đồng ý với việc rời đi hiện tại ở nơi này cũng không còn thứ gì để họ có thể quan tâm. Hai thi thể một kiếm người lúc sống phong quan khi chết phải chịu cảnh ở một nơi như thế này.

- Được rồi. Thi thể tạm thời lấy chứng cứ xong hết sau đó làm lễ truy điệu theo nguyên thủ quốc gia dù sao thì hai người cũng làm việc cho quốc gia không ít thì nhiều cũng có một thứ gì để nói với họ.

Trương lão nói với Tăng Anh Hùng. Hắn thấy nếu để hai người chết như thế này cũng không đúng nghĩa với người có công dù sao thì hai người đã làm việc cho quốc gia không biết bao nhiêu lâu giờ đến cái lễ an táng cũng không làm thì giống như không màng đến công hiến của họ cho lắm.

- Được rồi Tăng Anh Hùng ở lại lo việc này để một người lính chở mấy lão già này về là được. Lâm Phong ở đây phối hợp điều tra khi cần. Còn những thứ khác cứ dựa theo việc công mà làm.

Hà Thúc bước lên trên xe ngồi xuống nhìn hai người Tăng Anh Hùng và Lâm Phong nói lời cuối cùng. Những người trong nhóm Hà Thúc bây giờ cũng lên xe ngồi xuống. Một người lính được Tăng Anh Hùng gọi tới căn dặn đưa đám người Hà Thúc về quân khu.

Người này cũng không xa lạ với đám người Hà Thúc lắm vì thường đi theo Tăng Anh Hùng nên hắn biết hôm nay hắn được lái xe chở người nào.

Người quân nhân lúc này làm ra động tác chào quân đội đối với Tăng Anh Hùng rồi mới bước lên xe. Chiếc xe việt dã nổ máy lên theo sự hướng dẫn mà mở ra một lối đi của những người còn ở lại. Nó được đánh lái rời khỏi hiện trường.

Đám người bên ngoài vẫn còn tụ tập khá đông không ai không khỏi hiếu kỳ cho được với những việc chấn động như thế này. Hà Thúc đợi cho chiếc xe rời khỏi hiện trường một khoảng cách nhất định mới lên tiếng nói.

- Các ông có bất ngờ không thì ra trong tầm ngắm của thằng nhóc con kia lại có cả người Lâm gia làm việc dưới tay nó đấy. Không biết nó đã lộ quân bài này cho chúng ta thì sẽ ỉn dấu một quân bài nào khác đây. Thằng nhóc đúng là không lường trước được mà.

Trần lão lúc này cũng gật gật đầu nói với mọi người. Vì ông biết không phải chỉ một mình ông cảm thấy ngạc nhiên vì Lâm Phong.

- Tôi cũng hơi bất ngờ đấy. Nhưng mà các ông nói xem thằng nhóc làm sao kéo được Lâm Phong về phía nó vậy? Cấp bậc Lâm Phong không thấp nhưng mà bối cảnh thì cũng khá dày trước đây cứ nghĩ là trùng hợp nhưng giờ mới thấy thì ra phía sau thằng nhóc nó thao tác cả mọi thứ. Bàn cờ nó đánh hơi bị lớn rồi đấy.

- Hahaha Lão Trần ông làm tôi mắc cười quá! Chuyện này mà ông đến giờ mới nhận ra sao.

Lưu Hoan lúc này ngồi trên xe mới bật cười. làm mọi người cũng nhìn hấn. Việc Thiếu Kiệt ngầm thao túng mọi thứ như thế này đúng thật nằm ngoài khả năng của sự tính toán của Trần lão nhưng mà những lý do vì sao thì Lưu Hoan hấn có phần nào lý giải.

- Tôi nói các ông chỉ nhìn một việc ở một khía cạnh. Còn thằng nhóc nó nhìn ở góc độ rộng hơn. Các ông xem có phải không nhé những công ty của thằng nhóc hiện tại trong nước. Tính ra có được giá trị bao nhiêu không? Tính tới tính lui cũng chỉ là một doanh nhân bình thường thôi. Còn ở nước ngoài mới thật sự là đáng phải bàn kìa.

Nghe những lời của Lưu Hoan bây giờ nói ra đám người Hà Thúc mới suy nghĩ một lúc. Bởi vì những con số này hoàn toàn không thể xác thực được.

- Tôi nói các ông đến giờ vẫn không hiểu thằng nhóc đó mắt cao hơn đầu hiện tại chưa có gì nhưng nó đã muốn đánh ra bên ngoài. Không như cái đám người trong nước đánh nhau bẻ đầu. Nó ra nước ngoài như thế mục đích nhìn như cực đoan. nhưng mà con đường lại thuận lợi sau này nhiều hơn đám người trong nước nhiều.

Hà Thúc biết những việc này chỉ có thể một mình Lưu Hoan hiểu bởi hắn làm việc với nhiều người nhiều lĩnh vực biết những người nào đầu tư vì việc gì và hơn thế nữa họ gặp rắc rối vì những vấn đề nào. Nhưng cứ nói lập lờ như thế này Hà Thúc rất khó chịu nên nói thẳng

- Ông nói thì nói đại đi. Bọn tôi biết ông đi với dân kinh doanh nhiều chắc chắn ông sẽ biết những việc này thằng nhóc Thiếu Kiệt nó làm thế để làm gì hơn nữa việc này mang lại lợi ích đâu tôi không thấy chỉ thấy khó khăn với nó ở nước ngoài giờ đây còn chật vật tìm đường phát triển kìa.

Lưu Hoan nghe Hà Thúc nói thế cũng lắc đầu bởi vì hắn thấy việc này chỉ là nhất thời không phải là mãi mãi Thiếu Kiệt nhìn giống như đang bế tắc bị động ở nước ngoài nhưng thật ra đó là chờ thời cơ đến khi kinh nghiệm tích lũy đã đầy đủ rồi thì mới ra tay.

- Mấy ông không hiểu gì cả việc này có lý do của nó. Các ông nghĩ xem ngoài mặt thì các công ty này đang trong cái rủi ro lớn là phải trụ lại được ở nước ngoài nhưng bản chất thật sự bên trong hoàn toàn yên bình thậm chí còn phát triển mạnh mẽ thì các ông nghĩ sao. Thằng nhóc Thiếu Kiệt nó đánh bên ngoài xong mới vào bên trong. Khi mà tất cả các doanh nhân trong nước tìm đường ra nước ngoài tìm kế phát triển thì thị trường trong

nước rơi vào tay nó. Bởi vì ở nước ngoài nó đã có đủ nguồn lực không như những người nước ta lấy nguồn lực trong nước để khó khăn bên ngoài.

Trần lão suy nghĩ một lúc rồi mới gật đầu thốt lên một câu

- Xây thành tích lương hoãn xung vương.

Câu nói làm cho Hà Thúc và mọi người mỉm cười không ít nhìn Trần lão lắc đầu nói.

- Lão Trần chuyện tổ tiên ông truyền lại câu nói này khá hay đấy. Nếu không phải Chu Nguyên Chương áp dụng câu nói này của Chu Thảng thì chưa biết chừng giờ này ngồi trong chiếc xe này có hoàng thân quốc thích rồi đấy.

- Đúng đấy lão trần dù sao thì tên của ông tổ nhà ông cũng được truyền hình nhắc đến hoài đấy thôi. Tôi Không ngờ Trần Hữu Lượng lại là gốc gác nước ta đấy. Ông mà không nói chúng tôi cũng chẳng biết đâu.

Trương lão cũng gật gật đầu đồng ý vì biết Trần lão lời lời đem câu nói của tổ tiên truyền xuống cho con cháu mà nói ra nên cũng muốn làm cho không khí hơi loãn một chút.

- Thôi được rồi lỡ lời một chút mà mấy ông làm quá. Tôi không phải không hiểu những chuyện đó nhưng mà ở đây ai nắm rõ được tài chính của thằng nhóc Thiếu Kiệt là như thế nào không? Chỉ là mới đầu thì còn biết còn đến hiện tại số tiền ở nước ngoài của nó thì không ai đoán được. Như thế làm sao biết nó suy nghĩ như thế nào đây.

Trần lão cũng nói thật vấn đề này ông suy nghĩ khá lâu. Việc hỗ trợ Thiếu Kiệt làm gần đây có vẻ tăng xuất nhiều hơn trước dựa theo những gì đang xảy ra thì điều này là quá nhanh ông cảm thấy nếu cứ tiếp tục theo chiều hướng như thế này thế nào sau này cũng có lúc Thiếu Kiệt hấn té đau.

Mà việc này sợ rằng cũng kéo theo mọi người. Việc liên lụy lớn như thế ông vẫn đắn đo không biết là nên nói với mọi người hướng Thiếu Kiệt theo chiều hướng khác hay không.

- Việc này lão Trần nói cũng không phải là không có lý nhưng trước mắt cần giải quyết xong hết mọi thứ đi đã khi đã xong hết mọi chuyện rồi thì lúc đó mới bàn bạc thương thảo với lại thằng nhóc một lần nữa. Chứ bây giờ chúng ta thật sự không thể nào rảnh rỗi mà lo cho tương lai xa đến vậy.

Hà Thúc bây giờ trả lời cho Trần lão hẳn thấy giờ có quan tâm quá chuyện này cũng không được gì hơn nữa còn làm rối thêm những việc đang diễn ra.

- Theo tôi thấy cách tốt nhất không phải không có chỉ cần hạn chế ở mức thấp nhất tầm ảnh hưởng của thằng nhóc Thiếu Kiệt là được. Đợi mọi thứ lắng xuống những việc liên quan đến nó cũng không còn nổi trội nữa thì chúng ta cũng có thể định hướng dễ dàng hơn. Lão Hà ông xem bảo Hà Vi phải bên cạnh Thiếu Kiệt xem chừng thằng nhóc cho tốt đừng để nó đi sai bước chân là được. Chúng ta cũng không muốn thấy người mình tin tưởng đào tạo nên lại từ tay mình đi đập bỏ đâu.

Trần lão nói thật lòng mình. Bởi vì xét thấy những gì họ bồi đắp cho Thiếu Kiệt khá nhiều để nhờ sự phát triển của hắn mà kéo theo nhiều thứ. Nếu Thiếu Kiệt thật sự đi sai đường thì họ cũng là người có một phần trách nhiệm trong này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 669: Mọi Người Đều Cần Thì Sẽ Khác

Trong khi đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết đám người Hà Thúc ở Ngọc Châu nghĩ gì về mình hẳn đi trên con đường buổi sáng ít người qua lại với Hà Vi bên cạnh.

Nhìn những dòng người hối hả bắt đầu một ngày mới Thiếu Kiệt cũng chỉ biết mỉm cười. Hẳn thoải mái bởi vì từ giờ trở đi hẳn không phải vướng bận điều gì nữa.

Thiếu Kiệt hẳn đi qua các con đường. Dù cho buổi sáng hôm nay ít người qua lại hơn mọi ngày bởi vì nó là ngày cuối tuần nhưng ngoài đường vẫn khá đông xe cộ. Vốn hai người định đến nơi tổ chức giải đấu bằng xe ô tô nhưng nghĩ lại làm như thế khá phô trương mà việc đi từ nhà đến chỗ đó cũng chỉ qua một tuyến xe buýt là xong.

Đứng dưới trạm xe buýt Thiếu Kiệt nhìn dòng người qua lại. Cái cảm giác này hẳn rất quen thuộc không như ngày thường địa điểm đứng đợi xe buýt đông người phải giành giật chen chút nhau để có thể lên xe sớm nhất.

Những ngày cuối tuần xe buýt chỉ là phương tiện đi lại hợp lý với những người bình thường đi đâu đó công việc thuận tiện mà không có phương tiện hoặc không thể lái xe máy. Lúc này phương tiện xe buýt công cộng lại là thứ mà nhiều người nghĩ đến nhất.

- Em thấy đi xe buýt như thế này cũng tiện lợi. Chỉ cần mất hai nghìn cho một lượt đi lên xe tới nơi rồi xuống không tốn quá nhiều chi phí lại tiết kiệm. Sao mọi người đều không đi xe buýt hết nhỉ. Như thế không phải tiết kiệm tiền sao.

- Nếu cứ đơn giản như em nghĩ thì họ không chọn những phương tiện khác rồi. Xe buýt đúng là tiện lợi nhưng nó không dùng cho việc gấp cũng không dùng để người đi được thoải mái cho lắm. Nó không giống như những tàu điện ở nước ngoài đâu. Xe buýt ở nước ta có nhiều cái bất cập lắm. Lát nữa anh nói cho nghe.

Thiếu Kiệt thấy xe đi tuyến đường mà hấn cần cũng vừa đến trạm Thiếu Kiệt cũng Dừng lại không nói nữa mà đợi cho xe vừa dừng hấn rồi bước lên. Hà Vi cũng bước lên xe phía sau Thiếu Kiệt quá trình này chưa tới một phút chiếc xe lại chuyển bánh.

Vì là ngày cuối tuần lại còn là buổi sáng sớm nên trên xe còn trống khá nhiều chỗ. Thiếu Kiệt với Hà Vi ngồi vào một nơi gần với cửa sau xe. Người soát vé lúc này cũng bước đến trước mặt Thiếu Kiệt, Lấy ra mấy tờ tiền lẻ để mua vé cho hai người Thiếu Kiệt nhận được hai tấm vé xe của mình.

Khá nhanh người soát vé trở lại với hàng ghế đầu gần cửa trước nơi Thiếu Kiệt với Hà Vi bước lên. Anh ta không nói gì hết chỉ lặng lặng ngồi đó đếm tiền. Nhìn vào cái bảng lộ trình hôm nay sẽ đi những chuyến xe nào được phân công.

- Em thấy không cả quá trình không bao nhiêu lâu nhưng cũng thấy được thái độ của người phục vụ không được tốt, Anh nói ví dụ một người đi xe buýt không thường xuyên họ có lên xe cũng không biết mình phải xuống ở đâu. Xe buýt trang bị người soát vé nhiệm vụ chính là để nhìn đường báo trạm nhưng em xem anh ta đếm tiền thì biết trạm sẽ tới ở đâu, Đành rằng con đường này anh ta có thể quen thuộc nhưng sợ rằng trạm tới anh ta cũng không nói tiếng nào đâu.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nhìn người soát vé nói như hiểu hết về anh chàng này. Hơn nữa hấn chỉ mới lên xe biết anh ta ra sao mà Thiếu Kiệt lại chắc

như đinh đóng cột. Hà Vi cũng có một chút suy nghĩ về việc trước khi gặp cô chắc chắn Thiếu Kiệt đi xe buýt và gặp người này rồi nên mới nói như thế. Thắc mắc này tồn tại trong lòng cũng không có gì là lạ. Vì không lẽ Thiếu Kiệt cái gì cũng biết thì Hà Vi thật sự không thể tin.

- Anh gặp anh ta rồi sao mà biết anh ta sẽ như thế?

- Ừ gặp rồi. Đây là thói quen của anh ta rồi nhưng mà cũng không trách được anh ta có phần hùn trong tuyến xe này. Nên giờ có báo cáo lên trên đi nữa anh ta cũng vẫn là người soát vé của tuyến xe buýt này.

Thiếu Kiệt thật sự thì hôm nay mới gặp người soát vé này lần đầu của kiếp này. Đơn giản vì hắn đi tuyến xe buýt này vài lần cũng gặp được người này không ít lần. Không phải vô tình mà hắn lại nhớ như thế chỉ vì hắn đã từng trong hoàn cảnh hơi khác người. Trên xe thì không một chỗ chen chân.

Khách lên xe lộn xộn và phức tạp. Trạm dừng không thể nhìn thấy được qua cửa kính phía trước còn người kiểm soát này thì ngồi trên ghế đầu vừa nói chuyện với mấy cô gái phía sau vừa đếm tiền. Hắn bị lỗi trạm phải đi bộ một lúc nên liền gọi tổng đài trách cứ. Nhưng chỉ vài ngày sau đó hắn lại thấy anh ta đi làm lại. Sau này mới biết trong tuyến này anh ta có một phần hùn với hợp tác xã nên việc để anh ta nghĩ việc là không có khả năng.

- Việc này cũng lạ em nhớ là quốc gia có trợ giá cho xe buýt mà là sao lại có tư nhân hùn vốn cổ phần ở đây. Không phải là tất cả của hợp tác xã vận tải với nhà nước thôi sao.

- Cô nương ơi không đơn giản như thế đâu. Hợp tác xã cũng không muốn chịu vốn quá nhiều cho một xe chạy trên tuyến. Họ đưa ra mức giá đầu tư cho người có tiền. Mỗi xe em sẽ nhận về bao nhiêu phần trăm. Sau khi trừ đi chi phí hao mòn. Nếu mà em không quản lý đi theo tuyến thì chỉ có nước bị ăn hết tiền mà thôi.

Thiếu Kiệt quá rành vấn đề này. Nhìn như đơn giản nhưng thật chất những người soát vé cầm tiền đều từ người có cổ phần. Đã từng có lúc hắn muốn xin vào công việc này làm đơn giản vì nhận lại lương cao. Nhưng sự thật không như hắn nghĩ bên trong đó tồn tại những dây mơ rễ má khác. Từ việc chạy lợi dầu cho đến việc ăn chặn tiền bảo dưỡng. Hắn khó có thể xin vào được một chân làm việc nếu không có cái gọi là vốn gối đầu.

Giờ đây nói ra vấn đề này hắn thấy ở cuộc sống đôi khi mọi người thường đùa giỡn nói với nhau một câu rất vui vẻ nhưng trong đó cũng chính là đúc kết của bao thế hệ.

“Tiền Có thể không là tất cả nhưng tất cả cần tiền.

Không tiền một bước khó qua, có tiền trăm bước vẫn qua như thường.”

- Nói như thế thì việc mỗi năm nhà nước phải chi trả và hỗ trợ cho bên hợp tác xã vận tải và các thứ đều chỉ là những con số sao?

Hà Vi nói ra suy nghĩ của mình khi mà chính cô thấy việc này không lý nào lại như thế hắn năm những chiếc xe mới được trang bị để dành vào việc làm phương tiện công cộng. Được trợ giá từ nhà nước hợp tác xã lại mua trả góp với ngân hàng. Giờ lại thêm tiền đầu tư thì cô thật sự không hiểu tiền đó bay đi đường nào.

- Đúng chỉ là những con số. Nó được chuyển từ thứ này sang thứ khác, Như thế thôi. Nhà nước trợ giá làm lễ tuyên dương báo chí các thứ ký hợp đồng mua bao nhiêu chiếc xe hỗ trợ nhưng bao nhiêu chiếc đó thay mới thì được bao nhiêu. Một xe họ có thể để chạy vài năm khi nào không kiếm nổi nữa thì bán lại cho nhà sản xuất thu hồi một ít. Tiền cấp xuống họ lấy làm chuyện khác thì ai mà biết. Quản lý hết được không khi mà xe buýt mỗi ngày vẫn chạy về bến đêm xe sao. Ai lại đi làm chuyện đó.

Thiếu Kiệt hẳn hiểu rõ những thứ này quản lý không bao giờ được mỗi ngày có bao nhiêu xe chạy, bao nhiêu chuyến xe được chạy trong thành phố và bao nhiêu chuyến được ký hợp đồng tư nhân chở khách du lịch. Cứ như thế tiền xoay vòng không kiểm soát được. Nếu báo lời thì sẽ bị mất nguồn lợi. Không gì tốt hơn là báo lỗ để được giảm thuế và các thứ liên quan. Họ có lợi thế vì đây là dịch vụ công cộng và không ai kiểm soát được.

- Xem ra mọi thứ tuy nhỏ nhưng lại tiềm ẩn nhiều vấn đề như vậy. Nhưng mà người đầu tư vào mấy loại hình như thế này cũng có nữa sao. Họ làm gì có lời số lượng thu về là tiền mệnh giá nhỏ dù số lượng nhiều đi nữa nhưng mà cũng không thể nói lúc nào cũng lời được.

- Thì đây là loại hình kinh doanh mà. Phải có lời có lỗ, lỗ vì không kiểm soát được còn lời thì do chọn được tuyến đông người đi và lộ trình dài. Nói đơn giản nó như thị trường chứng khoán vậy đó. Nếu tháng đó nhiều người đi trên tuyến thu nhập cao lại không hư hao nhiều thì lời còn lỗ thì ngược lại. Em không biết sao càng là thứ thông dụng thì lại càng có lợi nhuận.

Giải thích cho Hà Vi hiểu việc đầu tư vào những vấn đề này đơn thuần là may rủi nó như đánh bạc nhưng vẫn có người đầu tư bởi vì nếu chọn đúng tuyến cần chọn dù giá thành cao một chút nhưng vẫn có thể thu lại được tiền lãi đầu tư.

- Như thế thì mấy cái công ty mẹ anh chọn cũng là trên nguyên lý đó sao. Em thấy mẹ anh chọn những công ty kia toàn là những nơi cung cấp đồ thông dụng hàng ngày đấy.

- Ừ đúng vậy giá trị đem ra thị trường có thể những công ty đó giá thành không cao nhưng nó lại được cái là lúc nào cũng có lợi nhuận. Điển hình như Dầu ăn, gia vị và cả mấy công ty thực phẩm hàng ngày nữa. Em thấy nhưng cái đó giá thành không bao nhiêu nhưng em thử nghĩ mọi người dân đều cần có nó, thì giá trị sẽ như thế nào.

Hà Vi liên tưởng giữa việc này đến sự lựa chọn của Hoàng Lâm Nhu mà so sánh thì Thiếu Kiệt cũng thấy có phần không đúng vì bản thân mấy công ty mà mẹ hắn chọn đều là nơi hái ra tiền và lợi nhuận cao. Không như trò chơi may rủi của việc đầu tư vận tải công cộng như thế này.

- Nói thật anh cũng khá bất ngờ khi mẹ anh chọn những công ty đó, Nhưng mà lựa chọn của mẹ anh khiến anh không thể thay thế hay đổi một công ty nào thì xem ra tầm nhìn của mẹ về kinh tế cũng lớn lắm chỉ tại trước kia không có dịp trở tài thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ vừa nói dứt câu thì xe buýt của hắn ghé vào một trạm trên tuyến đường nhìn đám người đang bước lên trên xe Thiếu Kiệt chỉ có thể nói vừa đủ cho Hà Vi nghe.

- Đúng là oan gia ngõ hẹp. Đường lớn không đi lại đi đường nhỏ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 670: Không Nuôi Người Tôn Cơm

Hà Vi bây giờ mới nhìn về đám người vừa mới lên xe buýt. Cô lúc này nhìn qua Thiếu Kiệt thấy hắn vẫn bình thường mới lên tiếng nói nhỏ.

- Em cứ tưởng anh phải giận lắm chứ. Đám người này em nhận ra một mình Văn Dương với em hắn thôi còn mấy người khác thì không anh nói xem. Đám người này đi cùng mình lên chỗ thi đấu liệu bọn họ có nhận ra anh không?

- Nhận ra thì làm gì được anh. Anh còn chưa tính sổ với bọn chúng đấy. Dù sao thì hôm nay cũng kết sổ luôn. Bọn nó hiện tại người đông cũng do không có xe đi mới phải đi xe buýt thế này. Như thế thuận tiện hơn cho việc bắt hắn lại đỡ phải truy đuổi dài dòng.

Hà Vi ngời đó mỉm cười với hắn hiện tại không nói cô cũng biết nếu như đi xe công cộng thì đám người này cũng không thoát khỏi sự sắp xếp của Thiếu Kiệt hiện tại cô cũng biết sắp tới họ bị những gì nên cũng không quan tâm cho lắm.

Đám người này lên xe xong hết chiếc xe bỗng chốc trở nên chật hẹp từng tiếng nói cười huyên náo cả chiếc xe những người xung quanh dù khó chịu nhưng thấy những người này đi cùng với nhau nên cũng không dám lên tiếng nói gì.

- Đám người này không biết là đang đi trên xe buýt công cộng hay sao mà lại ồn ào như thế không được phải chỉnh đám người này một chút mới được.

Hà Vi cũng cảm thấy khó chịu vốn chiếc xe đang yên bình giờ tự dưng vì một đám người nói chuyện ồn ào làm mất trật tự Hà Vi cũng muốn cho

đám người này một bài học.

Nhưng lúc này Thiếu Kiệt đã ngăn lại cô bởi vì hắn thấy con của Văn Hạ dường như nhận ra mình. Vì hành động nhìn tới, nhìn lui của hắn chỉ nhắm vào ghế ngồi của cả hai người.

- Em không cần phải tới đó đâu mình không tìm đến kẻ khác nhưng chưa chắc kẻ khác không tìm đến mình đoạn đường còn dài mà từ đây đến nơi đó cũng hơn ba mươi phút chắc chắn đám người này sẽ kiếm chuyện với hai người mình thôi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói như thế nhìn qua một lúc rồi mỉm cười cô cũng biết nếu mà đôi phương tự tìm đến thì mình vẫn chiếm lý lẽ nhiều hơn dù sao thì tự vệ phản kích vẫn tốt hơn là hành hung đánh người.

- Anh đây hỏi này nếu mà đi ô tô chung với mấy người của Vô Ảnh là được rồi. Cho dù đến nơi thì cũng không gặp phải bọn người này. Giờ thì hay rồi trên xe buýt như thế này vừa chật chội lại khó thi triển được quyền cước mình hơi bị thiệt đấy.

- Em nói thế chứ anh thấy cũng không thiệt thòi mấy em nên nhớ nếu có đánh nhau tài xế buộc phải dừng xe gấp vào trong lề như thế thì quá tính của việc xe chạy về phía trước mà bọn hắn ở hướng ngược lại thì như thế nào. Chỉ là hai người mình tìm điểm tựa tốt một chút là được rồi. Anh không sợ bọn chúng ra tay sợ nhất là đến trạm xuống bọn nó mới làm thì hơi mệt đấy điều kiện lúc đó tương đối bất lợi.

Lúc này con của Văn Hạ đã nhận diện được Thiếu Kiệt hắn không biết Thiếu Kiệt biết mình hay không những việc đi nhiều người như thế này cho hắn can đảm không ít. Hắn bây giờ nhìn người ngồi đối diện hắn nói.

- Anh thằng nhóc ngồi với cái con nhỏ gần chỗ cửa sau ấy. Hình như nó cũng là bang chủ một bang lần trước em cho người cảnh cáo nhưng thất bại nghe nói lần đó nó đi đống người giờ sao anh nó có một mình thôi đấy. Nếu như hấn không đi thì xem như giải mình chỉ đối phó một vài người nữa thôi.

Vốn đám người đang nói chuyện vui vẻ nghe hấn nói thế cũng dừng lại một vài người nhìn về phía của Thiếu Kiệt với Hà Vi. Trong đó có cả con của Văn Dương. Hấn nhìn Thiếu Kiệt đang giả vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi nhú mày.

- Thằng đó cũng là người tham gia giải sao. Nhìn nó không giống lắm. Nhưng mà mày có chắc nó là thằng đó không?

- Chắc không sai đâu. Em nhìn kỹ rồi là nó chứ không ai khác hết đây anh xem giờ tính sao đây? Hay là xử nó tại chỗ luôn để nó khỏi đến nói tổ chức giải như thế không có người dẫn đầu thì đám kia đánh đám cũng không ra hồn.

Chắc chắn với việc nhận người của mình hấn nhìn Thiếu Kiệt một lần nữa như muốn xác nhận những những gì mình nói hoàn toàn có cơ sở.

Suy nghĩ một chút lúc này con của Văn Dương mới nhìn hai người gần đó nói.

- Được rồi nếu thế thì ra tay luôn hai đứa mày giả vờ qua bên đó chọc ghẹo con nhỏ bạn gái nó. Để thằng đó tức lên làm anh hùng mấy thằng có bạn gái đi cùng hay bị ngu ngốc kiêu như thế lắm. Nhớ làm nó càng tức càng tốt. Đừng sợ mình đi nhiều người đập một mình nó dư sức.

Hai người đi ngồi gần đó nhìn đến Hà Vi rồi mỉm cười gật gật đầu như đã hiểu bố cục này như thế nào. Một người trong đó vội nói.

- Nhìn con nhỏ đó cũng ngon đượ thì hốt luôn cho tiện dù sao thằng đó bị đánh xong cũng không cần đến một người dễ thương như thế hầu hạ khổ cho con bé đó thôi.

- Ủ thấy nhỏ đó cũng ngon lành đó hốt luôn đi anh.

Văn Dương nhìn lại Hà Vi một lần như muốn xác nhận thẩm mỹ của hai thằng này cũng không đến mức quá tệ khi gặp một đứa con gái mà nói dễ thương. Nhưng vì hấn lúc này chỉ chú ý đến Thiếu Kiệt nên không nhìn tới Hà Vi hiện tại xác nhận lại thì quả thật Hà Vi cũng không phải dễ thương bình thường.

- Đượ bọn mày đi xuống dưới đó đi.

Thiếu Kiệt ngồi bên dưới thấy rõ mọi động thái của mấy người này nhẹ lắc đầu nói với Hà Vi.

- Xem ra có người muốn đến chọc em để anh biến thành thằng ngọc. Đúng là một bài này sử dụng đi, sử dụng lại hoài vẫn không lỗi thời. Hồng nhan họa thủy không sai mà. Xem ra sắp có người xuống tận nơi chọc em đấy tự hào không nào?

- Nói như anh vậy, anh phải biết đi cùng mới người đẹp là vinh hạnh chứ. Còn việc ai chọc ai thì chưa biết đâu à. Có nhiều người thích đánh người khác hơn là bị chọc.

Hà Vi chằm chọc lại Thiếu Kiệt khi nghe hấn nói lời vừa rồi. Ngay khi cô dứt lời thì hai người theo sự chỉ dẫn lúc này đã đến trước mặt họ. Một âm thanh ồn ồn vang lên bên tai Thiếu Kiệt và Hà Vi.

- Em gái ngồi đây với thằng này làm gì lên kia ngồi chung với bọn anh đi. bảo đảm em sẽ hài lòng. Em ngồi đây với thằng này cũng chặn đường gì đâu. Em quen nó chỉ có nước thiệt thôi.

- Ô mấy anh làm sao biết tôi quen bạn trai tôi thế nào mà nói thiệt các anh biết gì mà nói chứ.

Giả vờ như ngây thơ Hà Vi đáp lại hai người bằng một giọng điệu ngạc nhiên pha một chút hài hước. Cô muốn Thiếu Kiệt xem mình diễn kịch với những người này như thế nào.

- Em không phải nói bọn anh cũng biết em nghĩ xem một thằng đàn ông đi với bạn gái mà ăn mặc đi, nhìn xem ra cái giống gì không. ra đường còn mang cả dép mười lăm ngàn hai đôi thế kia thì hẳn có tiền sao.

Thiếu Kiệt cũng bất giác nhìn xuống chân mình hẳn lúc này cũng chỉ mỉm cười bởi vì đôi dép xộp hẳn mang đi ăn sáng rồi đi luôn tới nơi tham dự đấu giải thật chất được mua ngoài lề đường vì nó rẻ và hẳn cũng không đi ra ngoài nhiều nên mới dùng là dép mang ở trong vườn.

- Dép rẻ tiền thì đã sao. Không phải cứ mang dép đắt tiền là đã tốt đôi khi không thể nào đánh giá bên ngoài được nơi này không chào đón các anh vui lòng về chỗ của mình dùm cho.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt trả lời hai người cũng biết hẳn chỉ thuận theo tự nhiên mà nói vì trong giọng nói của Thiếu Kiệt không có một chút tức giận nào. Hà Vi giả vờ gật gật đầu đồng ý.

- Đúng mấy anh này về chỗ đi chúng tôi cũng không liên can gì đến các anh để chúng tôi được yên dù sao thì có những thứ các anh không thể có được. Mà bạn trai tôi là có điều đó.

Câu nói của Hà Vi nhiều ẩn ý mỗi người nghe hiểu theo một nghĩa khác nhau chỉ riêng cô là biết ý nghĩa nào sao sẽ đúng. Bị Thiếu Kiệt với Hà Vi nói như thế một người nhanh chóng lên tiếng.

- Nó cho cô em được cái gì chứ. Nhìn từ trên xuống dưới là biết không ra gì. Tiền không có bạn gái theo hẳn chỉ chịu khổ thôi. Cô em đừng nói hẳn cho cô em tình yêu nhé, hiện thực đi thời buổi này không tiền yêu đương chỉ có khổ cho em thôi. Theo bọn anh có tương lai hơn nhiều cần chi phải sống như thế.

- Đúng vậy đây là thời buổi nào rồi mà cô em còn mơ với mộng một tấc liền tranh hai quả tim vàng đây. Yêu như thế có nước chết đói. Chú nhóc. Hay là chú nhường bạn gái lại cho đại ca của bọn anh đi. Đảm bảo chú muốn thứ gì cũng có. Chỉ là một cô bạn gái thôi mà.

Người này đến bên cạnh Thiếu Kiệt rói ra với cái giọng châm chọc khuyên nhủ. bởi hẳn nghĩ như thế sẽ làm nhục được Thiếu Kiệt. Một thằng đàn ông bị bảo nhường bạn gái thì ai mà chịu được. Đây là suy nghĩ của hẳn lúc này.

Thiếu Kiệt vẫn đang chú ý tới con của Văn Dương và Văn Hạ. Hẳn hiện tại nghe hai người nói chỉ cười một cái nhẹ nói ra giọng điệu bình thản.

- Hiện tại tôi đang ở biệt thự không phải nhà tranh. Còn tin vàng thì không có nhưng nếu cô ấy cần gì tôi bảo đảm có thể làm được. Còn các anh về nói với đại ca của mình ấy thế mẹ hẳn có bán không để tôi còn mua giúp cho nhà đang thiếu người lau dọn.

Hà Vi bây giờ biết thời điểm Thiếu Kiệt không muốn dây dưa. Dù cho lời nói của Thiếu Kiệt không lớn lắm nhưng đủ để trên xe buýt ai cũng nghe được cô vội vàng bồi vào thêm một câu.

- Anh nhà mình không nuôi người tôn cơm mua bà ta về phải nuôi cơm nữa thì thật không đáng tiền phải biết giặt đồ, lau nhà, nấu cơm, dọn vệ sinh toilet các thứ chứ không là không được đâu.

Lời nói của Hà Vi và Thiếu Kiệt làm cho con của Văn Dương bực tức đứng thẳng người dậy. Đám người phía sau hắn cũng nghe thấy phản ứng lại với câu nói vừa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 671: Đánh Nhau Trên Xe.

Hành động của họ làm cho mọi người khác trên xe lo lắng. Người soát vé bây giờ cũng vội đứng lên nhìn đám người đang đứng lên. Hấn định nói gì đó nhưng lấy đông người nên cũng không dám lên tiếng.

Văn Dương không nhịn được nhìn Thiếu Kiệt và Hà Vi phần nộ lên tiếng.

- Mẹ! Đánh hai đứa nó cho tao! Không biết sống chết.

Một người đứng trước Thiếu Kiệt thuận thế đưa tay đánh tới Thiếu Kiệt đang ngồi trên ghế. Nhìn như Thiếu Kiệt đang ở thế bất lợi nhưng không phải vậy. Hà Vi ở phía cạnh cửa kính phía trong lúc này đứng bật dậy.

Thiếu Kiệt né lấy một cú đấm của phía chính diện di dời cơ thể ra khỏi vị trí đang ngồi. Một chân co lên quét ngang một cú đá nhắm vào phần hông và bụng của người kia. Cú đá của hắn quét từ phải sang trái.

Vốn hai người ban đầu nhìn như thuận lợi nhưng một cú đá của Thiếu Kiệt không phải nhẹ. Người kia bị quét thẳng vào phần hông, dồn hai người vào một chỗ người bên trong bị dán thẳng vào ghế trong. Hà Vi bây giờ cũng rời khỏi ghế đứng bên cạnh Thiếu Kiệt. Hai người bị một lực không nhỏ một người bị Thiếu Kiệt đá, một người vì đồng đội đá đem theo dư lực dồn vào người mình.

Hà Vi với Thiếu Kiệt nhìn nhau gật đầu. Bởi vì cả hai đứng cùng chiều với lái tài xế nên thấy được hành động của ông. Lúc này ông ta cũng cố gắng đánh lái chiếc xe tấp vào bên trong lề đường. Bởi trên xe đang có một đồng hồ loạn.

Thiếu Kiệt với Hà Vi cố bám một tay vào một vị trí cố định trên xe trong khi đó đám người đang xông tới không hề biết điều này. Những hành khách khác thì co cụm lại một chỗ vì sợ. Chiếc xe bị quán tính của việc thắng xe lại của tài xế nhào tới phía trước.

Đám người đang xông tới cũng bật ngựa ra sau. Có người vội vàng may mắn chụp lại kịp thành ghế hoặc là những nắm tay trên trần xe định cố định lại cơ thể thì người chạy đầu đã nhìn thấy Thiếu Kiệt theo quán tính của xe đập về phía mình. Hắn cố gắng quơ tay qua lại nhằm kiếm một điểm tựa nhưng Thiếu Kiệt đã đưa chân đập thẳng vào người hắn.

Nhìn mọi thứ dường như bên Thiếu Kiệt yếu thế nhưng không như mọi người nghĩ vì lối đi trên xe chỉ có một đường mà Thiếu Kiệt hắn dựa theo quán tính của vật lý. Đem người đầu tiên đập ra phía sau nhằm tạo thêm lực dây chuyền domino cho đám người ở phía sau.

Giờ đây hắn không cần biết người nào là đầu lĩnh. Nhưng chỉ cần hạn chế được hành động của đám người này là được. Hà Vi thì bước từng bước phía sau Thiếu Kiệt.

Cô hiểu rõ một người trong hoàn cảnh như thế này phải làm điều gì. Một người đàn ông đang đánh nhau ở phía trước dù cho cô có muốn hỗ trợ thì cũng chỉ có thể đứng phía sau. Nhưng thế mới có thể làm cho người đàn ông của mình nổi bật. Dù cô không phải là bông hoa cần được bảo vệ nhưng trong mắt người khác nếu để người phụ nữ của mình động võ thì thật không tốt.

Chiếc xe dừng lại hẳn người tài xế nhanh chóng ấn gạt nút cho hai cửa trước và cửa sau mở ra. Bản thân ông nằm ở thế không chạy đi đâu được. Vì đám người vừa bị Thiếu Kiệt dùng hiệu ứng domino đánh đang ngã ngay sát bên ông.

Hà Vi đi phía sau từ từ đem những hành khách hướng dẫn đi xuống bằng cửa sau. Đám người con cháu Văn Hạ bây giờ lồm cồm trên sàn xe ngồi dậy..

Cả quá trình chỉ họ bị đánh và nằm ở thế bất lợi giờ đây chiếc xe đã đứng lại thì họ chắc chắn có thể phản kích Thiếu Kiệt. Ngoại trừ người đầu tiên bị đánh đang ôm bụng nằm lăn lóc trên sàn kêu đau. Người phía sau cố đứng dậy nhanh nhất. Bước chân qua hẳn và cố gắng tiếp cận Thiếu Kiệt.

Vì hiện tại ai cũng hiểu chỉ cần họ chậm một chút là bất lợi của họ càng nhiều. Nhưng Thiếu Kiệt nào muốn điều này. Hắn thấy Hà Vi ở phía sau. Cũng không làm gì ngoài để cho những hành khách khác trên xe rời đi.

Thiếu Kiệt hẳn tránh né những đòn đánh đầu tiên hẳn chụp lấy cánh tay đang đánh về phía mình kéo một cái thật mạnh ra sau rồi ép người này phải xoay người chuyển hướng vào trong hàng ghế.

Vì không lường trước Thiếu Kiệt lại làm như thế hẳn bị Thiếu Kiệt làm cho xoay người vào trong hàng ghế. Đưa chân đạp một cái dính vào mặt kính Thiếu Kiệt vội bỏ nhanh chân mình xuống để tránh một đạp thẳng của một người đang đánh về phía hắn. Thiếu Kiệt lui lại bên trong hàng ghế. Để cho người đó trượt qua trước mặt mình đến ngay Hà Vi.

Cô nàng tinh ranh do đối phương thấy đánh hụt không phòng bị Hà Vi bị cô đáp trả bằng việc chụp mấy chân hắn đẩy lên trên ghế kéo qua một đoạn. Hắn bị xoạc chân khá đau. Trong khi đó chân hắn bị nằm ở trên ghế muốn rút ra phải đưa cao lên mà Hà Vi đứng đó lấy chân mình đá ngay vào hạ bộ đang lộ thiên của hắn. Một cảm giác đau nhói chạy dọc từ hạ bộ lên khắp người. Hắn chỉ biết ôm lấy hạ bộ của mình nước mắt rung rung không kìm chế được.

Nhìn thấy như thế Thiếu Kiệt cũng có chút nhói nhói. Dù sao là đàn ông thấy người khác bị như thế hẳn cũng có chút khó chịu. Nhưng không để Thiếu Kiệt đủ định hình được hoàn cảnh xung quanh lúc này đám người phía trước cũng không dễ dàng để cho hắn thản thoi. Tấn công dồn dập người đưa tay, người đưa chân đánh về phía hắn.

Nhưng tất cả bị hạn chế bởi lối đi và cái sự cơ động linh hoạt của Thiếu Kiệt khi mà hắn dùng những cái ghế cố định làm nơi tránh né. Có người trong lúc vội đâm vào cả cây cột sắt ở trên xe để hành khách nắm. Người thì bị Thiếu Kiệt hẳn nhường lại cho Hà Vi người thì bị hắn đánh đâm không thương tiếc.

Vốn lúc đầu tài xế cũng định xuống xe nhưng mà thấy như thế cũng hiểu ký ngồi lại. Ở cái xã hội này đâu phải lúc nào cũng thấy được cảnh hành động như phim như thế này. Dù cánh tài xế cũng có không ít xích mích đánh nhau. Nhưng đánh nhau một người với nhiều người trên xe thế này quá giống quay phim hành động. Tài xế ngồi nhìn qua gương chiếu phía sau thấy hết những gì đang diễn ra tâm lý cũng có chút xúc động hào hứng.

Thiếu Kiệt đánh một lúc nhìn lại thì đám người kia cũng có không ít người nằm xuống. Lúc này có một vài người thấy thế vội thoát đi bằng lối cửa trước. Hành động của những người này Thiếu Kiệt thấy và cũng không lo lắng gì. Hắn tìm hai người cầm đầu trong đám người đang nằm trên sàn.

Trong lúc nổi hứng đánh nhau Thiếu Kiệt không để ý đối phương là ai bây giờ thấy được hai người con với lại cháu của Văn Hạ mỗi người nằm một góc hẳn cũng cười một cái. Bước đến ngày trước mặt Văn Dương lôi cổ áo hắn dậm nói.

- Chào! Xem ra với những thương tích như thế này đấu giải được hay không còn là điều đáng nói đấy. Vốn định là đọi chơi với mày một chút nữa. Nhưng xem ra mày chịu không được thôi.

- Mà biết bọn tao?

Hắn giật mình nhìn Thiếu Kiệt hẳn không ngờ người Thiếu Kiệt nói chuyện lại là hắn trong khi đó đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

- Làm sao không biết bố cậu Văn Hạ không nói với cậu và con hẳn không được đụng tới tôi sao. Xem ra hẳn cũng không tin hai người gặp phải tôi đi. Lần trước tôi có thể bỏ qua rồi nhưng có trách chỉ trách bố cậu nhúng tay vào việc không nên làm.

Thiếu Kiệt một tay nắm lấy cổ áo của Văn Dương kéo lên còn một tay lúc nào cũng để một nắm đấm trước mặt vừa nói chuyện với con của Văn Dương với giọng điệu bề trên.

- Mà biết bố tao? Không thể nào nếu biết ông đã nói với bọn tao

- Đúng bố mà không biết tao nhưng đắc tội với tao, đơn giản thế thôi. Mà tương bố mà thông qua mà rửa tiền khác hay. Dù sao tao cũng phải xác nhận con đường này ít người làm kế hoạch thành công lại cao. Người nào lại nghĩ đến tiền bán nhân vật game chỉ là một đợt luân chuyển tiền tệ đúng không nào.

Hắn nhìn chằm chằm vào Thiếu Kiệt bởi vì hắn nghĩ việc này làm gì có người nghĩ đến nhưng khi nghe từng câu từng chữ của Thiếu Kiệt nói ra việc này hẳn thật sự không hiểu tại sao người thanh niên trước mặt lại biết nhiều như thế. Cố bình tĩnh lại hắn cố chối bỏ việc này.

- Mà biết nhiều rồi đấy! Mà đừng nghĩ cái gì mà suy nghĩ ra đều là đúng tao thích chơi game thích được lãnh giải vậy thôi. Mà đừng suy bụng ta ra bụng người.

- Vấn đề này không phải mà nói không là không đâu. À sáng giờ chắc mà chưa gọi cho ông già mà nhỉ. Đúng không mà cũng phải thôi bố mà

bị bắt rồi thì đâu liên lạc gì được với mày. Xem ra tốt nhất là mày làm chuyện gì thì lát nữa khai cho tốt không khéo là ngồi gõ lịch hơi bị lâu đấy.

Hà Vi bây giờ vừa mới gọi điện thoại xong cũng quay lại nói với Thiếu Kiệt làm cho con của Văn Dương tin chắc rằng những gì hắn nói đều là sự thật.

- Năm phút nữa Khương Đào đến nhận người hắn đang bên chỗ tổ chức giải đờn bọn này nên giờ để họ chạy qua.

Con Văn Hạ nghe được những gì Hà Vi vừa nói cũng vội lồm cồm ngồi dậy định chạy ra khỏi xe buýt thì bị cánh cửa trước đóng lại hắn đập mặt vào cánh cửa, một cái thật mạnh rồi ngồi xuống sàn xe ôm đầu.

Thiếu Kiệt nhìn qua tài xế vừa để tay khỏi nút đóng cửa trước cũng gật đầu. Người tài xế này cũng cười lại với hắn. Khi này người soát vé mới rụt rè từ cửa sau lên nhìn một chút trên xe. Nhìn cảnh tượng đập vào mắt hắn là một đám người đang nằm kê la còn Thiếu Kiệt và Hà Vi hoàn toàn không bị thương tích nào. Cố gắng lấy hơi nói một câu.

- Máy người phá rối trật tự công cộng biết như vậy làm hành khách sợ bỏ chạy hết lỗ như họ báo cho công ty thì bọn tôi phải làm sao.

Hà Vi nghe hắn nói thế cũng chỉ cười cười đáp lại.

- Chuyện này anh không phải lo. Việc của anh miễn là anh làm tốt không người nói được anh còn việc này không phải của anh thì ở đó mà đứng nhìn thôi. Mất của anh đồng nào trong hoa hồng hàng tháng thì sẽ có người giải quyết cho anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 672: Cùng Một Người Làm

Nghe Hà Vi nói thế người soát vé cũng dừng lại lời nói trách móc nhìn cô giây lát. Hấn không biết mình có gặp qua cô chưa hay là đã từng tiếp xúc gì không sao chuyện này cô lại biết trong khi đó những tài xế làm chung cũng không biết là hấn có phần hùn trong hợp tác xã.

- Cô làm sao biết chuyện này. Mà làm sao tôi phải tin cô cơ chứ. Mấy người đánh nhau như thế này thì biết ai là ai. Tìm quyền lợi cô nói hay qua đọ cảnh sát đến mà nói với họ đi.

Cô bình tĩnh một chút hấn mới lên giọng nói theo suy nghĩ mình cho là đúng nhất. Bởi vì hấn nhớ rằng hôm nay đến bây giờ mới nhìn thấy Hà Vi và chưa bao giờ gặp trước đó nếu không hấn chắc chắn phải có ấn tượng với cô.

- Không cần lo đâu cảnh sát sẽ tới đây ngay anh đọ một chút đi. Muốn giải quyết gì thì đọ họ đến rồi nói.

Thiếu Kiệt bây giờ kéo con của Văn Dương ngồi lên trên ghế hấn mới nói với người tài xế một câu nói vui.

- Bác tài đóng luôn cửa sau đi. Để khỏi có ai chạy xuống nữa. Còn ai trên xe không có gan thì lát nữa có chuyện gì cũng đừng than trách.

Người soát vé lúc này cũng hoảng sợ vội vàng chạy xuống xe. Khi cánh cửa xe đóng lại lúc này người tài xế mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Nghe cháu nói thì bọn này người nhà làm chuyện phi pháp. Giờ trên này như nhà tù di động vậy đó. Các cháu yên tâm với người làm việc phi pháp thì nên bắt hết lại. Không ngờ nhìn hai đứa trẻ như thế nhưng lại là cảnh sát hình sự.

Vì thấy Thiếu Kiệt và Hà Vi đều giỏi võ hơn nữa người Thiếu Kiệt đã lên trên ghế đang ngồi kia tin thần thất sắc khi nghe những lời vừa rồi của Thiếu Kiệt làm cho người tài xế tưởng hai cô cậu nhà ta là cảnh sát ngầm.

- Chúng cháu không...

Thiếu Kiệt định không nhận mình là cảnh sát hình sự. nhưng Hà Vi đã vội ngăn lại nhìn người tài xế tươi cười nói.

- Vâng chúng cháu là người trong ngành đây là thẻ ngành của bọn cháu. Chú có thể kiểm tra cảm ơn chú đã hợp tác. Vì thông tin cho biết bọn này sẽ đi tuyến xe này đến địa điểm cần thiết. Vì để không lọt lọt tội phạm nên bọn cháu phải lên xe sớm hơn. Không ngờ bọn này lại tự tìm đường chết đâm đầu vào.

Vừa nói Hà Vi vừa đưa cho người tài xế cái thẻ trong túi mình. Thiếu Kiệt nhìn qua thì đã biết đây không phải thẻ ngành của cảnh sát. Nó là thẻ của quân đội. Nhưng vì màu sắc của nó có phần tương đồng. Màu thẻ của cảnh sát là màu đỏ đậm còn của Quân đội thì màu đỏ hơi nhạt một chút. Nhưng nếu người nào không biết sẽ tưởng là hai cái này giống nhau. Nếu ban đêm nữa thì thật sự không thể nhận ra được sự khác biệt này.

Thấy người tài xế nhìn sơ qua cái thẻ rồi trả lại cho Hà Vi tươi cười như vừa mới góp phần vào một công việc có ích Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười nhìn con của Văn Dương trong tay.

- Khôn hồn thì lát nữa về đồn cảnh sát liệu mà khai ra các thứ cần thiết. Ông bố của mày ở Ngọc Châu giờ đây như tượng đất qua sông không bảo toàn được mình đâu. Muốn có ngày bước ra khỏi cánh cửa nhà giam thì tốt nhất nên thành khẩn còn được pháp luật khoan hồng.

Con của Văn Hạ đang ngồi ở dưới sau khi bị cánh cửa đập đầu vào cổ gắng rướn người lên nói lớn một câu.

- Đừng tin lời nó! Nó xạo đánh tâm lý anh đó!

“ Vèo ”

Khi mà hấn vừa dứt câu nguyên một ly ca phê chỉ còn lại vài viên đá hầu hết là nước tạt thẳng vào mặt. Người tài xế lúc này nhìn hấn chăm chăm trên tay cầm thêm một cái cây không biết lấy từ đâu chiều dài cũng được sáu mươi bảy mươi tấc.

- Mà ngồi đó im lặng cho tao không thì ông mà cho một gậy bây giờ.

Hà Vi vốn định đá cho con của Văn Hạ một cái nhưng mà hành động bất ngờ của bác tài xế làm cho cô ngưng lại. Cả Thiếu Kiệt cũng thấy điều này. Còn người tài xế thì cười cười nhìn Hà Vi với Thiếu Kiệt nói.

- Trong bên xe lộn xộn nên trên xe lúc nào cũng phải có một chút phòng bị mấy cháu đừng để ý cái này để tự vệ thôi.

- Không sao chú! chỉ là cây gậy thôi cũng không phải vũ khí sát thương nên không vấn đề gì.

Thiếu Kiệt biết thừa việc người tài xế kia vừa nói là như thế nào. Đôi khi bên xe có những tranh chấp không thể nào nói được bằng lời. Vũ khí để phòng thân không có tính sát thương là một trong như thứ để hăm dọa tốt nhất. Dù không muốn xích mích gì trong lúc làm việc nhưng cái nghề này là thế dù sao có còn hơn không nếu lúc xảy ra chuyện thì không biết chạy đâu cũng không phải là phương án hay.

Đang cố gắng bình tĩnh lại khi bị Thiếu Kiệt đánh và uy hiếp con của Văn Dương lúc này cố gắng định thừa cơ Thiếu Kiệt hấn không chú ý phản

kích thì đã bị Hà Vi phát hiện đưa chân đạp hấn một cái vào trong ghế.

Thiếu Kiệt cũng giật mình nhìn Hà Vi nhưng cô cũng chỉ đáp lại hấn một câu ngắn ngủi.

- Chú ý một chút.

Hấn biết cô nhắc nhở mình tuy hiện tại nhìn bọn hấn nắm giữ tình hình nhưng đôi phương còn một đám người trên xe dù sao đánh nhau thì có thể hai người họ không thua nhưng nếu tiêu hao thể lực nhiều quá không tốt hơn nữa còn có thể liên lụy đến người tài xế.

Bên ngoài lúc này mấy chiếc xe ô tô của cảnh sát cũng chạy đến phía sau hầu như là một đám người của đội cơ động khi mà họ nhanh chóng nhảy xuống xe áp sát chiếc xe buýt.

Cảnh tượng làm những người đi đường hiếu kì xung quanh dừng lại sát bên kia đường. Mọi người xì xào bàn tán xem việc gì đang diễn ra mà cần huy động người rầm rộ thế này.

Một nhóm người của đội cơ động áp sát cửa sau. Thiếu Kiệt bây giờ mới ra hiệu cho tài xế mở cửa sau ra đám người cảnh sát cơ động bây giờ mới tiến vào trong xe nhìn những người bị đánh ở những vị trí khảm phần trên của xe.

Còn trong tay Thiếu Kiệt là một người với dáng vẻ bị đánh có thể nói là thâm trầm. Ngay lúc này nhưng người cảnh sát cũng biết mình phải làm gì mỗi người đều lấy ra cái còng sau lưng mình bước đến từng người từng người một đem cái còng số tám lạnh lẽo kia khóa vào tay những người bị đánh.

Từng âm thanh lách cách, roẹt roẹt của những chốt còng tay được kéo sát vào cổ tay từng người. Lần lượt từng người, từng người một được đưa

xuống xe. Con của Văn Dương là người sau cùng. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng hỏi một người cảnh sát viên.

- Khương Đào đâu?

- Vâng thủ trưởng đang ở bên ngoài để nhận tin tức về vụ án.

Thiếu Kiệt cũng không phải xa lạ nên việc hắn nói chuyện với những người cảnh sát cũng không phải lo lắng điều gì. Việc này làm cho bác tài càng tinh chắc Thiếu Kiệt là một trong những thành viên của đội cảnh sát hình sự mà cấp bậc lại khá cao vì thế mới nói chuyện với những người cảnh sát này với giọng điệu như thế.

Thiếu Kiệt với Hà Vi giao lại mọi thứ cho những người cảnh sát sát hẳn đi xuống xe cũng không quên gọi người tài xế đi cùng. Lúc này Khương Đào đang ở ngoài xe nghe điện thoại vừa xong thấy Thiếu Kiệt và Hà Vi đi xuống cũng tiến lại gần.

Nhìn thấy phía sau của hai người Khương Đào chân mày khẽ nhíu lên một chút.

Thiếu Kiệt bước đến trước mặt Khương Đào nhìn hắn nói ngay một câu.

- Đây là tài xế chú ấy góp một phần không nhỏ cho việc bắt giữ này nên có một chút gì đó đãi ngộ cho chú ấy.

Nghe được lời của Thiếu Kiệt với khả năng quan sát hiện trường của mình Khương Đào cũng biết mình phải nên làm gì bước tới đưa tay ra bắt tay lấy người tài xế.

- Cảm ơn anh đã giúp cảnh sát chúng tôi trong việc này làm phiền anh về trụ sở ghi lại những gì mình đã thấy còn công việc của anh chúng tôi

chắc chắn sẽ báo cáo lại bên quý công ty về việc làm đáng biểu dương của anh.

Người tài xế thấy quân hàm trên vai của Khương Đào dù không biết người này cấp bậc như thế nào nhưng mà chắc chắn sẽ không thấp. Trong đời mình người tài xế chưa từng tiếp xúc qua những người có cấp bậc cao nên lúc túng trả lời.

- Tôi ... Tôi ... Cũng không.. Có giúp.. gì nhiều. Đây là việc ... Tôi Nên làm...

Khương Đào cười cười gọi một người cảnh sát gần mình đến bên cạnh. Hấn lúc này mới nói với lại người tài xế.

- Chú cứ theo anh này lấy lời khai. Hôm nay chú không cần phải chạy xe nữa chỉ một chút thôi. Việc còn lại để bên cảnh sát cháu lo và chắc rằng tiền lương của chú cũng không cần phải lo bị trừ lương đâu.

Giọng nói đầy vui vẻ. Người tài xế biết rằng hấn hôm nay chỉ phải chạy đến giờ này thôi còn lại sẽ được nghỉ ngơi ở nhà lại không bị trừ lương. Hơn nữa trong lời nói của Khương Đào đã ẩn ý có thể ông còn được thưởng vì hành động của mình. Người tài xế lúc này mới vui vẻ đi theo người cảnh sát viên vừa mới đến bên cạnh Khương Đào.

Đợi cho người tài xế đi ra xa khỏi chỗ ba người họ Khương Đào mới lên giọng nói với Thiếu Kiệt.

- Thằng nhóc chú mày đi đến đâu là rắc rối đến đấy. Vốn định mai phục ở nơi tổ chức cuộc thi giờ thì chú mày lại chuyển đến trên chiếc xe buýt còn lại là đánh nhau.

- Biết sao được tự bọn nó tìm tới mà. Mọi chuyện xong hết rồi đấy nhé. Giờ cháu đi dự giải đấu đây. Việc phá án ra sao là do chú thôi.

Thiếu Kiệt trả lời một cách bân quơ hăn cũng không muốn tốn nhiều thời gian ở lại đây hăn còn có việc đang chờ mình. Nhưng khi hăn định đi thì Khương Đào thở dài nói.

- Thằng nhóc Ngô Nam chết rồi. Cách thức giống như cái chết Ngô Kỳ và Vợ hăn, có thể nói là hoàn toàn cùng một người làm. Giờ chú phải báo cáo sao đây khi mà hăn trong phòng giam đặc biệt lại chết như thế.

Khương Đào nói như thế vốn đang định đi Thiếu Kiệt cũng dừng bước Hà Vi cũng không ngoại lệ bởi cả hai đều biết cách thức Ngô Nam chết như thế nào. Việc này không khác gì nói Thiếu Kiệt hăn là người ra lệnh giết Ngô Nam.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 673: Đồi Phương Đi Thì Ta Chạy

Cả Hà Vi bây giờ cũng có suy nghĩ giống như Thiếu Kiệt. Nhìn Khương Đào lúc này có vẻ ngưng trọng Thiếu Kiệt cũng nhíu mày nói.

- Việc này có ý gì? không phải việc này là của chú sao lại hỏi cháu?

- Ủ đúng là việc này là của bên chú nhưng mà có người ở Ngọc Châu nói rằng việc Ngô Kỳ với lại Diệp Nhi là do cháu một tay sắp đặt. Mà việc Ngô Nam lại giống như việc ở Ngọc Châu nên chú mới hỏi cháu.

Thiếu Kiệt mặt âm trầm thấy rõ bởi vì việc của hắn làm ở Ngọc Châu nói cho cùng chỉ vài người biết. Nhưng mà không lý nào những người này lại lộ ra ngoài. Việc hai người Ngô Kỳ và Diệp Nhi ở Ngọc Châu có thể là chết không đối chứng nhưng hiện tại lại đưa ra Ngô Nam chết tại Lưu Minh với cách thức y như thế thì buộc lòng phải có người nghĩ đến hắn làm việc này.

- Chuyện này sao có thể chứ. Cả đêm hôm qua cháu ngồi bên máy vi tính. Dù có siêu đến mấy cũng không thể nào đến nhà giam của cảnh sát cách nhà Hà Vi gần bốn cái quận rồi lại chạy về cháu đâu phải thánh.

Hắn biết mình có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm dù cho hắn có ở trong nhà đi nữa nhưng băng ghi hình của camera để trước cổng có thể làm chứng cho hắn hơn nữa việc này thật sự là không liên quan đến mình. Hắn chỉ thấy việc có người sử dụng cùng một thủ đoạn để bức tử Ngô Nam khá lạ. Bởi bản thân hắn hiểu việc này phải do một người nào đó có chủ ý làm như thế mới có thể gây ra việc này.

- Việc này không rõ dù sao cũng không liên quan gì đến cháu. Nếu có thì chắc hẳn không phải lúc này vì nếu Ngô Nam mà chết với cách thức như

thế không phải là để cháu vào vùng tâm điểm sao. Nếu như thế thì cháu con làm ăn được gì khi toàn bộ mọi việc đều bị nhắm đến.

Thiếu Kiệt hẳn không phải ngốc có thể việc Ngô Kỳ và Diệp Nhi là hẳn làm nhưng việc của Ngô Nam thì lại khác. Mọi thứ đều có nguyên lý của nó hẳn không dại gì để Ngô Nam chết cùng với cách thức như hai người kia. Nhưng giờ hẳn chắc sẽ phải đối mặt với nhiều thứ nghi ngờ. Bởi có xích mích lớn nhất với hai gia đình này chỉ có mỗi mình hẳn.

- Chú cũng biết thế nhưng mà cứ thấy việc này như nhắm vào cháu vậy. Bởi vì cách thức hoàn toàn giống nhau mà chỉ có cháu là có xích mích lớn nhất với hai nhà nên cháu bị đưa vào diện tình nghi lớn nhất. Cháu thử suy nghĩ xem mình còn đối thủ nào ở bên ngoài làm chuyện này không. Chưa biết chừng cháu sẽ bỏ sót điều gì đó.

Khương Đào nói ra suy nghĩ của mình. Hẳn làm cảnh sát không phải ngày một ngày hai. Để việc Thiếu Kiệt trở thành tình nghi lớn nhất chỉ là thủ tục bởi hẳn hiểu. Thằng nhóc trước mặt mình không phải kẻ đàn đi đưa mình vào thế bất lợi đầu sóng ngọn gió.

- Được rồi việc này tới đây thôi. Bây giờ chú có nói thì cháu cũng không thể nhất thời nhớ ra được. Còn việc nếu mà có nhớ ra người nào thì cháu sẽ cho chú biết sau. Giờ cháu còn có việc có gì thì cháu gặp lại chú sau.

Thiếu Kiệt không phải không muốn làm rõ việc này nhưng hiện tại cái hẳn cần còn không phải là chú tâm vào việc minh oan cho mình. Đơn giản vì Khương Đào hiện tại cũng không có chứng cứ cần thiết. Còn hẳn chỉ ở dạng tình nghi mà không có điều kiện nào để kết tội hẳn làm thì hẳn cũng không quan tâm bởi đơn giản hẳn hiểu Ngô Nam chết ra sao thì chỉ có người làm ra việc này biết còn hẳn thì không phải.

- Ừ như thế cũng được khi nào nhớ ra điều gì thì báo lại chú. Cấp trên đang nói phải làm rõ việc này. Dù chỉ có những người liên quan biết nhưng mà chú vẫn nhắc nhở cháu một chút có gì giúp chú.

Thiếu Kiệt chỉ gật đầu. Hà Vi cũng không nói gì cô chỉ đứng ra đường gọi một chiếc taxi. Vì thấy đoạn đường không xa nên Hà Vi thấy đi taxi cũng nhanh hơn một chút dù sao hai người cũng không thể đi bộ được.

Chiếc taxi chạy đến Hà Vi và Thiếu Kiệt lên xe. Khương Đào nhìn theo chiếc taxi lắc đầu. Hấn nhìn mọi người xung quanh ra lệnh thu quân đưa đám người vừa bị áp giải lên xe.

Hà Vi đợi cho chiếc xe đi khỏi một lúc mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt vì cô hiểu chuyện này chắc chắn vẫn là thắc mắc trong lòng hấn.

- Việc vừa rồi Khương Đào nói anh thấy sao? Chúng ta thì biết sự thật không phải mình làm nhưng còn người khác thì sợ rằng không nghĩ như thế.

- Anh không quan tâm lắm họ nghĩ gì cái anh muốn biết là mục đích thật sự của họ là gì. Để những người khác nhắm vào anh hay là còn ẩn giấu điều gì sau đó nữa mới là chuyện đáng nói. Giờ đối phương trong tối chúng ta ngoài sáng không thể nào biết được hấn làm điều gì tiếp theo vậy thì sao không bình lặng mà theo dõi những gì diễn ra.

Thiếu Kiệt hời hợt trả lời như không có việc gì ảnh hưởng đến hấn. Hà Vi dù có chút thắc mắc nhưng hấn đã nói như vậy thì cũng không thể nào hỏi thêm điều gì nữa.

- Tạm thời cứ để cho Khương Đào điều tra đi. Anh biết việc này em sẽ thấy khó chịu nhưng không phải là anh không có cách nhìn của mình. Đơn giản việc phong quan này chỉ là một số người sợ rằng anh quá mức thoát

khỏi quỹ đạo mới định làm ra bố cục như thế này. Chứ em nghĩ xem giờ toàn bộ hai nhà đều không còn người nào. Vậy thì đối phương có làm ra những chuyện này với áp lực của ông em đủ để đề chuyện này xuống tại sao họ lại hồi thúc Khương Đào làm lớn chuyện.

Âm Trâm suy nghĩ một lúc Hà Vi mới gật đầu. Không phải quá khó hiểu nếu một người chết đi có bối cảnh thế lực thì còn có việc phải bàn. Ngô Nam bây giờ chết đi cũng chỉ như một người bình thường không hơn không kém. Với mức độ ảnh hưởng của hai nhà đã không còn vậy mà vẫn có người muốn điều tra chuyện này thì không thể nào.

- Ý anh là có người đằng sau thao tác sợ anh làm ra những việc mà họ không phòng bị được. Nên dựa theo việc này làm anh phải trì hoãn những dự định của mình.

- Có thể! Vì anh không biết ai chuyện Ngô Nam liên quan đến ai nhưng việc phía sau nó thì dám chắc có người thao tác. Nhìn như một việc đơn giản hai lão già kia có thể chết cùng lúc với Ngô Nam vậy đối tượng là một nhóm. Những người sau đó lợi dụng việc Ngô Nam chết lại không biết Ngọc Châu đang có gì mới xảy ra tình trạng này.

Hà Vi bây giờ mới nhớ ra việc ở Ngọc Châu còn có một án mạng liên quan cô không nghĩ đến việc hai người kia chết đả người thao tác phía sau chuyện của Ngô Nam lại không biết nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh nghĩ đám người kia thật sự không biết chuyện ở Ngọc Châu sao, Em thấy nếu có việc như thế nếu là cao tầng chắc chắn họ phải nắm được tin tức mà không làm việc này chứ.

Thiếu Kiệt lúc này dựa đầu vào ghế ô tô nhìn ra bên khung kính cửa xe đang chạy hời hợt nói một câu.

- Có thể họ chưa nhận được tin. Hoặc việc này được ông em chưa công bố. Đơn giản vì một ngày có bao nhiêu người xảy ra chuyện. Họ bị ông em phong tỏa tin tức không biết chuyện diễn ra nên mới như thế còn muốn biết sau này họ biết được tin tức xong cảm nghĩ thế nào thì anh thật sự muốn thấy đấy.

Hà Vi lúc này cũng chỉ cười cười. Việc một ngày có rất nhiều án mạng muốn đề xuống một vụ việc tương chừng như thông thường không lộ ra ngoài khá đơn giản việc này xem ra Thiếu Kiệt nói đúng ông cô đã không công bố việc hai người kia chết mà để cho cục điều tra của quân đội đảm nhận.

- Như thế thì có thể xác định được người làm ra chuyện này có thể cao nhất chỉ là Lâm gia. Nhưng mà Lâm Phong không có động thái nào chứng tỏ việc này hẳn không hề biết. Anh nghĩ xem có khi nào họ đã nghi ngờ hẳn không?

- Việc Lâm Phong anh không lo lắng lắm. Sớm muộn gì cũng lộ ra ngoài nhưng hiện tại anh nghĩ chắc không bởi Lâm Phong trong mắt họ dù được thế hay không thì vẫn còn lợi ích rất lớn. Đặt trong trường hợp của anh nếu mà muốn bỏ cục toàn diện chắc chắn phải càng làm thân để lôi kéo hẳn. Nước lên thuyền lên Lâm Phong bây giờ như con nước. còn đám người kia là thuyền tốt hay xấu thì cần phải xem thái độ của chính họ.

Việc diễn biến như thế này Hà Vi cũng không biết được là sau này sẽ thế nào nhưng chắc chắn sẽ không phải đơn giản làm việc qua loa. Bởi nếu có áp lực chắc Khương Đào phải tìm cho ra người đã làm việc này. Nếu Hà Thúc muốn nén chuyện này lại thì đôi bên chắc chắn sẽ có giao tranh cần thiết. Hà Vi suy nghĩ điều gì đó liên quan đến Thiếu Kiệt hẳn rồi mới lên tiếng nói.

- Theo em thì sau lần này anh tạm lắng lại một thời gian để ông sắp xếp mọi thứ xong hết rồi mình hãy tiếp tục các kế hoạch nếu thể giảm thiểu được thiệt hại ở mức thấp nhất anh nghĩ sao?

Thiếu Kiệt bây giờ cũng đã có chủ kiến cho mình. Nếu đối phương đã muốn hấn điệu thấp an bình như Hà Vi nói thì chắc chắn đã có bố cục cần thiết hấn nếu như thế sẽ bước vào con đường đã được cài sẵn khó có lối thoát nên mới nói.

- Cách của em có thể chỉ là trong nhất thời. Đã họ muốn anh phải như thế thì việc gì anh phải làm theo. Ngoài cách điệu thấp như thế thì chúng ta cường công chính diện cũng được. Nhưng tới thời điểm quan trọng thì làm chút thao thao để cho mọi thứ giống như xe tuột xích. Bởi có thể trong này còn một cái bố cục ngầm nữa nên anh nghĩ cách đó tốt hơn. Vừa muốn làm mọi thứ vừa trì hoãn mọi thứ đối phương đi thì ta chạy. Đối phương chạy thì ta đi. Như thế mới thú vị.

Đưa ra phương án đối sách cho Hà Vi để cô có thể hiểu sắp tới Thiếu Kiệt sẽ làm những việc như thế nào thì tài xế xe taxi đã đưa họ đến nơi diễn ra sự kiện giải đấu game. Nhìn bên ngoài những người chen chân nhau vào trong nơi tổ chức Thiếu Kiệt mỉm cười trong lòng thầm nói một câu.

- Cuộc Chiến Với Tencent bây giờ mới bắt đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 674: Sân Nhà.

Thiếu Kiệt và Hà Vi bước xuống xe như bao người khác bây giờ phía trước khá đông. Thiếu Kiệt vốn định xếp hàng giống như nhiều người đợi tiến vào bên trong khu vực thi đấu. Thì từ xa một người trong nhóm của Lý Bân thấy thế bèn hô to gọi.

- Anh Kiệt đến kìa tụi bây!

Đám người Lý Bân dường như đang bàn bạc điều gì đó nghe thấy vậy cũng ngoái nhìn ra. Việc hiện tại đúng là Lý Bân đang lo Thiếu Kiệt không đến. Dù sao có Thiếu Kiệt dù hẳn không làm gì thì sĩ khí của anh em trong nhóm cũng cao hơn.

Lý Bân thấy một đám đứng chết trân tại chỗ nhìn ra ngoài hẳn bực mình nói.

- Còn đứng đây làm gì. Chạy qua bên đó đưa thẻ cho anh Kiệt đợi anh Kiệt xếp hàng như thế biết chừng nào vào.

Vừa nói Lý Bân vừa đưa chân lên định đá một cái thì bị Lâm Vũ vỗ một cái phía sau đầu.

- Mà y mà cũng muốn sai tao. Đi thi cùng qua bên đó. Mẹ định lên mặt sao.

Lâm Vũ thấy Lý Bân lâu lâu thừa dịp hẳn không để ý là lên mặt nên cũng không thua kém hẳn. Cả hai nhanh chóng chạy lại nơi Thiếu Kiệt đang xếp hàng đưa cho hẳn cái thẻ ra ngoài hướng về nơi của Thiếu Kiệt nhân viên thấy thế vốn định ngăn lại nhưng nhìn thấy trên thẻ in chữ Bang Chủ hẳn nhanh chóng thu lại câu nói của mình.

Thiếu Kiệt cầm lấy bản tên nhìn công vào đang xếp hàng cũng không biết nên đi hướng nào. Người nhân viên thấy thế đến bên cạnh Thiếu Kiệt mở ra dây rào chắn xếp hàng nói.

- Anh cầm thẻ tuyển thủ nên có thể vào trước còn khách tham gia đại hội có thể xếp hàng sau.

Hà Vi với Thiếu Kiệt bây giờ mới bước ra khỏi hàng. Hắn được người nhân viên của công ty đứng đó mở ra một dây rào chắn khác đi vào bên trong sân thi đấu.

Thiếu Kiệt vừa bước qua khỏi cái hàng rào thì Lý Bân đã lên tiếng nói với hắn.

- Nãy giờ tưởng anh bận việc gì không đến được. Nhưng giờ đến rồi thì tốt hơn mọi người đang bàn bạc phân bổ lại chiến thuật lần cuối.

- Hôm nay nếu anh không đến bọn mày cứ theo những gì đã bố cục mấy ngày nay vẫn thắng. Bên kia hôm nay bang chủ phó bang cũng không đến đâu.

Lâm Vũ và Lý Bân nghe nói như thế cũng ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt. Họ đến sớm để quan sát xem nhóm người kia thuộc bang hội nào đến giờ vẫn chưa thấy gì. Thiếu Kiệt chỉ vừa mới đến lại biết đám người kia sẽ không đến được. Việc này nằm ngoài khả năng hiểu biết tại sao hắn lại có tin tức trước cả những người của Lý Bân.

- Việc này sao em không nhận được tin tức gì hết thế? Bọn chúng sao lại không đến? hay là bọn nó biết bị đối phó nên tìm đường chạy trước?

- Mày thì chỉ được cái nói. Mới đây anh với nó đánh trên đường đi. Nên hiện tại ở đây cũng chỉ còn lại vài người của bên ngành cảnh sát đang ở lại với nhiệm vụ bảo vệ trật tự thôi,

Lý Bân với Lâm Vũ cũng bực tức vì không bọn hấn chuẩn bị anh em để có gì còn tấn cho đám kia một trận không ngờ hiện tại lại bị Thiếu Kiệt ra tay trước.

- Bó tay thật bọn này nó lại cả gan chặn đường anh Kiệt. Mẹ nó không bị cảnh sát bắt thì ông đây cho nó một trận.

Lý Bân hùng hổ nói ra như việc này trong tầm tay của hấn Thiếu Kiệt nhìn hấn lắc đầu nói.

- Được cái miệng cộp gan sứa. Màý đây lo cho xong vụ này đi. Anh hôm nay sẽ đứng bên ngoài chỉ đạo thôi không tham gia đánh cùng anh em đâu.

Thiếu Kiệt làm ra quyết định làm cho Lâm Vũ với Lý Bân. Khá bất ngờ trước quyết định này của Thiếu Kiệt Lâm Vũ cũng lên tiếng thắc mắc.

- Sao được anh đến rồi sao lại không tham gia? Không phải anh nhắm vào vụ việc này sao?

- Cái đó là đúng nhưng mà cũng tùy trường hợp hiện tại anh chỉ đứng xem mọi người đánh bởi vì anh còn phải chú ý việc mà mấy chú không làm được. Giờ nếu anh tập trung vào đánh giải thì mấy chú làm việc này chắc hay là anh vào đánh giải hai đứa đứng ngoài nhìn giúp anh.

Nói lời vui đùa cùng với hai người Thiếu Kiệt biết hai đứa này sẽ né việc nặng tìm việc nhẹ làm dù sao thì hai đứa cũng không biết công việc của Thiếu Kiệt là gì.

- Thôi để em đi đánh giải hay hơn. Vậy thì bọn em sẽ áp dụng chiến thuật thường thấy. Đối thủ giờ cũng không còn thì việc này chắc sẽ dễ dàng hơn.

- Ừ xem liệu mà đem cúp về anh còn phải dành nó cho trường để gỡ tội trốn học cho mấy đứa đấy. Đừng có mà không được cúp thì cũng khó được xóa tội việc cúp học tập thể đó.

Hà Vi bây giờ mới nói nhỏ vào tai Thiếu Kiệt.

- Ở đây hình như có không ít người nước ngoài. Có thể là người của bên kia anh xem thế nào. Việc lộ mặt để thương thảo nghiệp vụ với lại công ty VG có thể tiến hành hay không.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cau mày. Hắn không biết những người Hà Vi nói là ai nhưng nếu thật sự là người của công ty tencent thì đúng là kế hoạch của hắn sắp đặt đều là công cốc.

- Được rồi để anh xem xem đối phương là ai rồi mới có thể tính tiếp những người đó là người nào em có thể chỉ cho anh thấy là được.

Nếu như đã có người nằm trong sự nghi ngờ của Hà Vi vậy thì những người đó chắc chắn bất thường. Thiếu Kiệt cũng muốn biết những người đó là người như thế nào.

- Góc mười một giờ hướng của em nhìn qua anh sẽ thấy một quán cà phê trong đó có vài người ở cái bàn gần phía ngoài có năm người đang ngồi uống nước đấy. Họ là người nước ngoài.

Thiếu Kiệt theo sự hướng dẫn của Hà Vi nhìn lướt qua bên đó. Vốn cùng là người châu á với nhau việc nhận biết chỉ qua màu da và âm thanh giọng nói. Giờ Thiếu Kiệt nhìn từ khá xa không thể thấy được màu da và khuôn mặt nếu nói người nước ngoài nào cũng to cao để nhận biết thì lúc này chắc chắn sẽ không có người nào được liệt kê vào danh sách đó.

Nhìn qua cái bàn mà Hà Vi đã nói Thiếu Kiệt cũng không hiểu cùng bước vào đây chung với hắn. Nhưng Hà Vi lại nhận ra được những người

này còn hần thì không việc này khá là lạ.

- Ủ anh thấy những người đó rồi. Nhưng sao em dám chắc họ là người nước ngoài thế. Trong khi đó em cũng giống như anh vừa mới đến đây không lâu?

Hà Vi lúc này lấy trong tay mình ra một tờ giấy vừa đủ đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn mẫu giấy trong tay cô Thiếu Kiệt cũng không hiểu nó có từ đâu. Bởi vì nó chẳng khác gì tờ rơi được phát trong triển lãm game.

Cầm lấy tờ giấy Thiếu Kiệt mới phát hiện ra một điều khá thú vị bởi trên nó được ghi một dòng chữ vừa đủ cho một khoản trắng của tờ rơi. Nội dung nói rõ ở cái bàn đó có người nước ngoài rất đơn giản.

- Em làm sao làm được điều này?

Hà Vi mỉm cười chỉ tay xuống đất làm Thiếu Kiệt khó hiểu. Có việc gì thì cô cứ việc nói bây giờ lại chỉ tay xuống đất như thế làm hần không biết ý định thật sự của Cô là gì.

- Ngộ nha hôm nay lại thần bí làm gì không phải điều gì bí mật em lại ra vẻ như thế làm gì?

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy Hà Vi che miệng cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Anh đấy đôi khi thì không ai đoán được anh. Giờ thì anh lại không đoán được em sao. Anh nên nhớ mình ít nhất cũng là người có quân hàm vậy mà cũng không biết được những thứ cần thiết thật là. Em sẽ không nói đến khi nào anh tự hiểu thì thôi.

Nhìn Hà Vi bước về phía khán đài gần đó ngồi xuống Thiếu Kiệt trong đầu đầy dấu chấm hỏi. Hần đeo thẻ người thi đấu dù không biết ẩn ý của Hà

Vi là gì nhưng cái hiện tại hấn cần tập trung là quan sát tình hình chuyển biến như thế nào trong lúc này.

- Thôi kệ em anh sẽ không hiểu được em làm dấu hiệu đó là gì giờ anh phải tập trung việc cần thiết của mình đây. Theo dõi những người đó thật sự có đúng là người của Mã Hóa Đăng không nếu phải anh phải sử dụng phương án dự phòng em phải thay anh lên đàm phán.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống cạnh Hà Vi ở khán đài gần đó vừa nói chỉ để mình cô nghe thấy. Cho dù có thể xung quanh đây không ai biết hấn nhưng việc này cũng không thể nào nói lớn tiếng được.

- Anh cứ yên tâm việc mấy người đó có phải là người của Mã Hóa Đăng hay không thì sẽ có người khác theo dõi và xác minh cho anh. Còn anh chỉ việc giống như người đến tham quan triển lãm giới thiệu game là được.

- Em thật là việc này em nói để cho người khác lo là lo làm sao được đâu phải chuyện của họ cơ chứ.

Ngay lúc này đây Thiếu Kiệt nói chuyện với Hà Vi thì bên ban tổ chức một giọng nói phát ra từ những cái loa được trang bị khắp nơi lên tiếng nói.

“ Chào mừng các bạn đến với buổi triển lãm giới thiệu các trò chơi đã và đang ra mắt và sẽ có mặt trong thời gian sắp tới. Tại sân vận động quân khu Lưu Minh ngày hôm nay ”

Âm thanh này làm không ít mọi người dừng lại những việc đang làm mà hướng mắt về sân khấu chính còn Thiếu Kiệt thì đứng sững người lại bởi vì hấn đã hiểu hành động của Hà Vi và tại sao Hà Vi lại có được tin tức. Bởi vì đây thuộc về quân đội cho công ty VG thuê để làm sự kiện. Còn hấn và Hà Vi với cấp bậc của mình có thể nói đây là sân nhà của họ.

Việc có người nhìn và xác minh đám người nước ngoài kia chắc chắn người của bên quân khu sẽ thay Hà Vi và Thiếu Kiệt làm rồi chuyển giao lại tin tức cần thiết cho hắn. Vậy thì việc hắn chỉ ngồi theo dõi toàn bộ những diễn biến của các trận đánh đúng nghĩa không bỏ sót một chi tiết nào trên màn hình của nhà phát hành.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt cười cười vì cô biết Thiếu Kiệt đã nhận ra điều gì và sự ám chỉ của cô vừa rồi.

- Sao nào giờ thì anh chỉ ngồi xem giải đấu thôi. Việc chú ý đám người kia có người lo rồi như thế không phải khỏe hơn sao. Còn nếu anh muốn xuống đấu giải thì không nên đâu trước khi có được tin tức về họ tốt nhất anh đừng xuất hiện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 675: Gian Lận Thì Gian Lận

Thiếu Kiệt thấy mình không có việc gì làm ngồi xuống vươn vai nhìn lên màn hình. Những bang hội đang thi đấu không phải là thứ hấp thích thú lúc này. Thiếu Kiệt ngồi đó nhìn màn hình chỉ để cho có. Hắn quá quen thuộc với thể loại game như thế này và cũng không còn hứng thú như ở cuộc sống trước đây.

Nhưng thứ hắn lo lắng không phải nhỏ nheo vào việc mỗi ngày kiếm tiền tới tháng đóng tiền nhà, tiền điện và đủ thứ chi phí sinh hoạt khác. Hiện tại hắn có thể an ổn nhưng bao người khác mơ ước nhưng cái gì cũng có cái giá của nó.

Càng sống cuộc sống thế này hắn mới hiểu được mỗi người có mỗi lo riêng. Người giàu thì họ có mỗi lo riêng của họ người bên dưới nhìn thế lại thấy họ sung sướng ước ao.

- Thiếu Kiệt hình như tới đám người của Lý Bản Lâm Vũ bắt đầu vào máy kia.

- Thôi cũng không có việc gì đâu. Bọn nó tự đối phó được. Em ngồi xem đi có chuyện gì thì nói với anh. Anh đi ra ngoài dạo một vòng đã. Đám Lý Bản anh nghĩ đối phó với mấy bang hội mới tập hợp lại là dư sức.

Hà Vi nghe thế cũng không nói gì. Cô biết Thiếu Kiệt hắn đi dạo một vòng chỉ là lý do thật chất là hắn đang cảm thấy áp lực gì đó mà không thể nói với mình. Nhưng nếu Thiếu Kiệt đã rời đi thì cần có một người theo dõi những trận đấu diễn ra như thế nào. Để có điều gì đó sơ sót sẽ báo lại cho Thiếu Kiệt.

- Ừ vậy anh đi đi. Có việc gì gấp thì em sẽ gọi cho anh. Cũng không để chuyện gì xảy ra đâu.

Thiếu Kiệt rời chỗ hẳn bước đi ra bên ngoài triển lãm nơi ở những vị trí khác nhau có những trò chơi đang được những nhân viên công chúng phát những tờ rơi mã thưởng của trò chơi còn được gọi là code khuyến mãi hoặc các code giải thưởng tùy theo thứ mà người chơi đạt được trong thử thách của nhà phát hành.

Thiếu Kiệt bước đến quán nước của nơi này. Bên trong khuôn viên bây giờ vẫn có vài bàn nhưng mà cũng không còn đám người mà hắn đã thấy.

Gọi một ly cà phê sữa đá đặt trước mặt. Thiếu Kiệt trầm tư suy nghĩ về những gì đã qua. Hôm nay hắn thật sự được trải nghiệm một chút gì đó về những gì đã thay đổi bấy lâu nay. Không vì điều gì hắn hiểu những thứ đã trải qua chỉ là một trong những bước đầu tiên. Hắn tự cười một mình nhìn ly cà phê đặt trước mặt mình nhìn ra dòng người đang vui vẻ bên ngoài trong lòng đầy những suy tính trước sau.

Thiếu Kiệt tự cười với chính bản thân mình hắn ngồi uống một hớp cà phê rồi tự suy nghĩ.

“Cũng thật đời lúc nào cũng khó hiểu. Tại sao lúc nào khi mà mình đã đầy đủ mọi thứ rồi thì bao nhiêu chuyện lại kéo đến không để cho mình yên thân ngày nào. Giờ lại thêm đám người Lâm gia thật sự là phiền chết đi được. Không lẽ mình rút chân ra không được với đám người này đây. Thật là nhưc đầu mà ”

Ngồi một mình trong quán nước nhìn ra bên ngoài mọi người đang chơi đùa Thiếu Kiệt vốn định đứng lên tính tiền để về lại trong khán đài Thì một người vội vàng chạy đến bàn bên cạnh hắn lớn tiếng nói với người bên cạnh.

- Anh trong đó xuất hiện một bang hội được đầu tư khá đầy đủ hơn nữa hình như là họ có cả chiến thuật hẳn hoi đầu tư xem ra cũng khác nhiều.

Âm thanh của hắn nói có thể không làm mọi người chú ý nhưng Thiếu Kiệt ngồi ngay bên cạnh thì rất hiếu kỳ. Hắn không tính tiền rời đi nữa mà ngồi đó muốn nghe xem hai người nói gì.

- mẹ cái miệng mày bô bô lên thế. Bang hội thi đấu nào thì không cần biết. Chúng ta nắm rõ nhiệm vụ của mình hôm nay là được. Từ giờ đến vòng trong thì sẽ cho bọn chúng đánh thắng như vậy mới tạo được đối thủ mạnh. Mình lúc đó ra tay mới lấy được giải về cho công ty không người nghi ngờ sao mày ngu vậy.

- Ủ hen sao không nghĩ ra bọn nó có mạnh đến đâu thì trong tay mình cũng có mấy tài khoản của Công ty đưa đủ đánh nhau với bọn chúng rồi.

Cuộc đối thoại này làm Thiếu Kiệt nhũm mày không ích bởi vì. Hắn nhận ra điều gì trong này. Giải thưởng không phải là lớn nhưng để bỏ ra giá trị đó mà không thu lại được lợi ích nào thì nhà phát hành cũng không mong muốn.

“ Xem ra lại có chuyện dàn xếp trận đấu trong giải, Mà điều này đến từ nhà phát hành thì có phần hơi lạ. Đang lý ra họ không cần phải làm như thế mới đúng.”

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc cũng phát hiện ra tại sao nhà phát hành lại làm như thế này đơn giản vì đây là giải đấu đầu tiên. Nó phải tạo tiếng vang lớn để cho những người tham gia vào trò chơi thấy được phần thưởng họ nhận được nhiều hơn những gì họ bỏ ra. Nhằm thu hút người chơi và cũng là cách để báo chí truyền thông có được tin tức tốt đem công ty của họ tăng lên danh thế trong sự cạnh tranh của thị trường trò chơi trực tuyến trong nước.

Thiếu Kiệt ngồi đợi một lát rồi mới đứng lên thanh toán tiền nước. Hắn bước đến bên ngoài chỗ thật xa đám người lấy điện thoại gọi đi.

Từng hồi chuông điện thoại vang lên bên kia phải đợi ba bốn tiếng đổ chuông mới bắt máy.

- Alo!

- Tymothy hả tôi Thiếu Kiệt đây. Câu nói với nhóm của mình trong bốn mươi phút nữa tôi muốn toàn bộ dữ liệu nhân viên của VG có mặt tại địa điểm đang tổ chức sự kiện của họ, Anh xem có thể làm được không.

Thiếu Kiệt đem những mệnh lệnh của mình nói ra cho Thiếu Kiệt bên kia điện thoại vang lên lách cách những tiếng đánh máy khá nhanh chóng.

- Ô được. Hôm nay họ tổ chức sự kiện. Đường mạng truyền tải bị chia đến khu vực để làm giải đấu như thế dễ hơn cho việc này nhiều cậu yên tâm đúng giờ hồ sơ nhân viên mà cậu cần sẽ được giao tới nhưng mà số lượng nhiều như thế chắc hơi khó đấy.

- À không cần nhiều chắc chắn họ phải báo cáo kế hoạch anh xem những người nào được điều đi làm game thủ đánh giải là được chức vụ của họ như thế nào chỉ cần những hồ sơ đó thôi.

Lời của Tymothy làm cho Thiếu Kiệt mới chợt nhớ ra rằng nếu lấy hết tên của nhân viên công ty thì không thể nào kiếm ra người nào là người nào. Nhưng nếu đã có kế hoạch cho việc tổ chức sự kiện như thế này thì việc dàn xếp các trận đấu bốc thăm thành viên phải được báo cáo hẳn hoi.

Mà lấy thông tin từ những báo cáo này tương đối dễ hơn là lấy hết toàn bộ những dữ liệu thông tin nhân viên.

- Được rồi nếu là chỉ như thế thì có thể được chỉ cần họ có bản kế hoạch và liệt kê tên người tham gia là được chúng tôi sẽ báo lại với cậu sau, À nhưng mà chắc tôi sẽ cho mọi người ra soát tài khoản của công ty họ một lần.

Thiếu Kiệt nghe Tymothy nói thế cũng biết không có gì thú vị hơn là một nhóm hacker xâm nhập vào một công ty phát hành phần mềm. Nếu mà họ đã vào được thì càng không thể nào làm những chuyện vô ích như là lấy vài tập tin. Thiếu Kiệt biết chắc họ sẽ ông được thứ gì thì ông chưa kể đến còn để lại một con bot phòng khi dùng đến.

Đi về lại nơi Hà Vi đang ngồi lúc này trong khán đài đang kêu gọi hò reo rất lớn. Việc tranh đấu giữa mấy cái bang hội hơn thua nhau từng con điểm chiến tích luôn là đề tài nóng bỏng. Nhất là hôm nay những trụ cột các sever kể từ khi trò chơi phát hành đến nay lần đầu tiên xuất hiện.

Hà Vi bây giờ mới đưa cho Thiếu Kiệt một tin nhắn trên một tờ rơi trên tay mình đưa cho Thiếu Kiệt.

- Những người kia sau trận đấu đã được người của Công ty kia đưa đi nhà hàng rồi chỉ còn lại vị giám đốc của công ty VG sẽ là người ở lại trao giải sau cùng. Anh xem có báo cáo hình như giải đấu bị họ sắp xếp. Ngay từ lúc đầu đến giờ chúng ta luôn thắng với một cách biệt lớn. Đúng ra là sẽ gặp đoàn đội của con cháu Văn Hạ ngay từ đầu.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gạt đầu không nhìn lấy tờ giấy Hà Vi vừa mới đưa mình mà chỉ cầm nó trên tay ngồi xuống đáp.

- Điều này anh biết rồi. Họ muốn làm một buổi tuyên truyền với những trang báo giới thiệu về trò chơi trực tuyến cũng như những thông tin truyền thông đem tầm ảnh hưởng của công ty đề thăng.

- Vậy là anh biết nhưng mà nếu thế thì ngay từ đầu anh không nên tham gia vào chuyện này chứ. Giờ tham gia rồi rút ra cũng đâu được. Hay anh chỉ mới biết chuyện đây thôi.

Hà Vi cũng thắc mắc nếu Thiếu Kiệt nhận ra điều này sớm hẳn sẽ không bỏ công sức vào việc này và tính toán một con đường thật có lợi chứ không phải nằm ở tình huống như thế này.

- Không anh mới biết được. Có một số người vì khá tự tin là mình lấy đồ của chính công ty tạo ra được những vật phẩm cân bằng với đội ngũ của Lý Bân, Lâm Vũ. Nên họ nói điều này trong quán cà phê khi anh ngồi ngoài đó hóng mà đã nghe thấy.

- Như thế thì anh định như thế nào?

Nghe được hẳn đã biết chuyện và dường như trong hoàn cảnh này Thiếu Kiệt đã suy nghĩ được điều gì đó. Hà Vi muốn biết xem hẳn sẽ xoay sở tình huống ra sao. Khi đám người kia đi nhưng không có nghĩa là họ sẽ không trở lại. Việc nếu Thiếu Kiệt ra mặt sẽ bất lợi cho hẳn sau này.

- Không có gì nếu đã là gian lận thì đôi bên cùng gian lận mới có tính cân bằng cao. Để đối phó việc này anh đã có cách lát nữa em cầm điện thoại của em cho anh mượn còn điện thoại của anh thì cầm lấy lát nữa sẽ có người gọi đến đây đưa đồ em cứ nhận cho anh là xong. Người ta nói rất hay chỉ có con đường tà đạo mới đánh thắng người tà đạo. Họ như thế thì mình cũng vậy.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đưa điện thoại của mình cho Hà Vi rồi nhận về điện thoại của cô. Hẳn thấy nếu đã gian lận thì gian lận cho đủ bộ hẳn bên ngoài nhìn toàn cục trận chiến điều hành đám người Lý Bân đang đánh giải bên trong. Nhưng ngày đầu này khi luật lệ về thi đấu game chưa chính thức có mặt thì có bắt được hẳn làm chuyện này thì cũng không làm được gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 676: Chỉ Đạo Từ Xa

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt cười lắc đầu. Hẳn đường nào cũng có thể làm được chuyện người khác xem như là rủi ro và đang bế tắc thì Thiếu Kiệt lại có con đường riêng cho mình.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lấy điện thoại của Hà Vi gọi cho Lý Bân. Bên kia Lý Bân đang ngồi nghĩ ngợi cùng đám người của mình hiện tại nghe thấy điện thoại reo lên cũng mở ra xem.

Nhìn thấy bên trên hiển thị số điện thoại của Hà Vi hẳn vội bắt máy.

- Hà Vi có chuyện gì vậy anh Kiệt đâu sao không thấy?

- Không cần tìm anh mà đây này. Giờ gọi bọn nó lại anh có chuyện cần nói nhanh tập trung lại một chỗ không để cho người khác đến gần là được.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt gọi mọi người tập trung lại như thế cũng biết có chuyện gì đó hẳn cần nói với họ vội vàng để điện thoại cách xa một khoảng cách nói.

- Bọn mà tập hợp lại nào. Anh Kiệt có chuyện gì muốn nói này. Đứng lên ngồi đó nữa làm gì nhanh nhanh. Gấp không được chờ.

Tiếng của Lý Bân vang bên điện thoại làm cho Thiếu Kiệt bên kia điện thoại cũng lắc đầu. Dù điện thoại vẫn nối thông với điện thoại của Lý Bân. Dường như không muốn cho Thiếu Kiệt đợi lâu. Mọi người vây quanh lại xung quanh để cho Lý Bân đưa điện thoại ra giữa mọi người vây quanh im lặng.

- Xong rồi đó anh Kiệt có chuyện gì vậy?

- Việc lần này giải đấu có người sắp xếp rồi. Họ sẽ sử dụng tài khoản của nhà phát hành để đấu với chúng ta. Nên chắc chắn về phần nhân lực có thể chỉ là ngang bằng quan trọng là phần chiến thuật như thế nào thôi.

Từng lời của Thiếu Kiệt làm cho đám người vây quanh xì xào to nhỏ. Chỉ có Lâm Vũ lúc này mới lên tiếng nói với mọi người.

- Im lặng nào để cho Anh Kiệt nói hết đã.

Mọi thứ trở về như lúc ban đầu mọi người tập hợp lại. Thiếu Kiệt bây giờ sau khi thấy đám người của Lý Bân và Lâm Vũ im lặng mới tiếp tục nói.

- Anh em lần này hơn nhau chỉ có thể ở chiến thuật có thể ở trong trận chiến cuối cùng sẽ có chút ít khó khăn nhưng mà chắc chắn sẽ ổn nếu tình hình phân bố được các thứ cần thiết.

- Vậy anh lần này tham gia trận cuối đúng không như thế sẽ hay hơn. Dù sao thì đám bọn em cũng không biết những người đó như thế nào rồi còn mấy cái nhân vật họ được nhận ra sao nữa anh có thể tham gia thì tốt quá.

Một người vừa đợi Thiếu Kiệt dứt câu nói vào trong điện thoại. Đám Lý Bân nghe thế cũng khá đồng ý. Việc gì không tốt nhưng nếu việc Thiếu Kiệt tham gia vào chắc chắn bố cục đội hình sẽ chắc chắn hơn. Việc lần này đánh giải mọi chiến thuật được áp dụng bằng bản cơ sở của Thiếu Kiệt cho đến giờ hoàn toàn hữu hiệu là một minh chứng tốt nhất cho toàn bộ mọi việc.

- Không! Anh sẽ không tham gia. Đơn giản nếu ngồi trước màn hình máy vi tính thì anh cũng như mấy đũa không nhìn bao quát được toàn bộ cục diện trận đấu. Vì thế đem ra những quyết định không đúng tình huống

thực tiễn chắc chắn sẽ xuất hiện. Hơn nữa chúng ta sẽ không rành cơ sở bản đồ trò chơi bằng những người kia đâu.

Mọi người bây giờ cũng trầm xuống. Đúng vậy việc một game thủ đánh giải với nhà phát hành thì giống như lấy trứng chọi đá bởi vì họ tạo ra được đồ vật từ những địa chỉ map tọa độ ghi trên một tập tin.lua để đọc các dữ liệu là hoàn toàn có thể. Họ chỉ cần nhờ được thông số nhớ được những thời gian khoảng cách điểm giữa hai bên mà tiến hành đánh theo những thời gian kiểm điểm như thế thì game thủ nằm ở thế bất lợi mười mươi.

- Như thế thì việc lấy giải xem như đã định rồi đâu còn cách nào khác trong chuyện này. Chúng ta không có người lãnh đạo chỉ dựa theo bố cục cần thiết thì làm sao thắng được họ?

Người bên cạnh Lâm Vũ bây giờ cũng đem suy nghĩ của mình nói cho Thiếu Kiệt nghe. Không chỉ một mình hấn hiện tại đám người đang tụ tập lại có suy nghĩ như thế không ít.

- Không cần phải bi quan như thế đâu chúng ta có cách. Tuy là điều này có thể nói là gian lận trong trò chơi. Nhưng đúng là họ đã làm việc này trước thì chúng ta thực hiện lại thôi. Quan trọng là toàn bộ mọi người đồng tâm hiệp lực theo chỉ dẫn là được.

Lâm Vũ nhíu mày suy nghĩ điều gì đó hấn không hiểu Thiếu Kiệt nói muốn gian lận ở đây là như thế nào. Việc đánh một giải đấu tưởng chừng như đơn giản lợi thế nghiêng về nhà phát hành thì đám người bọn họ gian lận bằng cách nào.

- Ý anh Kiệt là thả tool hack của mình à.

Lý Bân nhanh ẩu đoán nói việc hấn cho là gian lận. Bởi trong giới game thủ từ tool hack đã là một sự gian lận can thiệp trò chơi từ phần mềm bên

thứ ba.

- Cái thằng ngu này! Mà thấy cái đợc tool trên máy cái máy của nhà phát hành sao. Chưa kịp tải về thì trận đấu bắt đầu rồi ở đó mà mà cài tool. Mà thật là đôi khi không hiểu mà nghĩ gì nữa đấy Lý Bân.

Lâm Vũ cũng điên máu khi nghe Lý Bân nói một điều dường như ai cũng biết là không thể. Thật sự nếu người nào cũng nghĩ như Lý Bân thì trận đấu những vòng sau khỏi đánh cũng đợc.

- Không phải thế. Chuyện là như thế này đơn giản nhưng hiệu quả hiện tại nó là cách tốt nhất. Trong đám mấy đờa có ai đem theo tai nghe không?

Thiếu Kiệt không giải thích nhiều hỏi ra một vật không liên quan gì đến cả quá trình làm cho cả đám nhìn hấn nhìn lui kiểm tra xem có vật mà hấn cần hay không.

- Có thì có mà cần đến nó làm gì anh Kiệt em có đem theo để nghe nhạc nè.

Một người trong đám nói ra xác nhận mình có đem theo chiếc tai nghe mà Thiếu Kiệt cần. Cả đám nhìn hấn như không hiểu sao thằng này lại đem theo một thứ không cần thiết như thế.

- Bọn mà đừng nhìn tao. Chỉ là tao mới đợc bố tao mua cho cái điện thoại nghe nhạc Nokia 5300 thôi dù sao cũng màn hình màu lại chuyên nghe nhạc nên đem theo nghe khi ngồi đời.

- Tốt như thế là đợc. Xem trên tai nghe có hai nút âm lượng lớn nhỏ không giúp anh?

Thiếu Kiệt hỏi lại một câu trong khi đó Lâm Vũ cầm lấy cái tai nghe nhìn một chút rồi đáp lại cho Thiếu Kiệt biết.

- Có anh.Nhưng mà cái này thì liên quan gì đến Việc giải đấu đấu chứ?

- Thế thì tốt rồi. Vậy đi Lý Bân điện thoại anh mau cho mày có một chức năng nhận cuộc gọi bằng việc bấm nút âm lượng trên tai nghe đây. Lát nữa khi tới trận cuối thì đeo tai nghe vào một bên còn một bên chỉ đạo mọi người. Vì trong giải đấu mày phải ra lệnh cho toàn bộ người trong bang. Giống như lúc này cũng phải mang tai nghe điều chỉnh đội hình vậy đấy. Nhưng mà giấu tai nghe điện thoại thật nhỏ từ phía sau áo luồn lên trên vành tai rồi kéo xuống.

Thiếu Kiệt vừa hướng dẫn cho Lý Bân nhìn về đám người đang tụ tập hẳn thấy được Lý Bân đang đứng bên trong đám người lặt lại thao tác trang bị tai nghe của mình.

- Rồi xong rồi đấy vậy thì làm sao nữa anh Kiệt?

Lý Bân trả lời lại Thiếu Kiệt khi hẳn đã làm các bước giống như Thiếu Kiệt nói.

- Những trận tiếp theo chúng ta sẽ không gặp trở ngại gì nhưng chỉ cần thận một chút. Ở trận cuối cùng trước khi lên sàn anh sẽ gọi cho chú mày. để bắt máy trước, Khi đó để điện thoại vẫn tiến hành cuộc gọi ngòì vào máy đeo tai nghe để che giấu đi cái tai nghe điện thoại của mình là được. Trong lúc bọn mày đánh anh đứng bên ngoài quan sát màn hình của bên nhà phát hành.

Đám người Lý Bân và Lâm Vũ không phải ngốc nghe Thiếu Kiệt nói thế hai mắt sáng rõ như đèn neon. Đơn giản một điều góc nhìn của nhân vật họ hiểu sẽ không bao giờ bằng với lại góc nhìn tàng hình của GM nhà phát hành được có chế độ tàng hình chạy vòng vòng trong những trận chiến.

- Được đấy. Như thế thì Anh Kiệt đứng bên ngoài bao quát cả trận đấu điều hành từ bên ngoài bọn mình chỉ cần đánh theo sự hướng dẫn của anh Kiệt là xong thôi. Như thế nắm chắc toàn diện rồi.

Lý Bân nghe thế cũng mừng rỡ nói ra. Với tính chộp giật của mình hẳn thấy cái nào có lợi áp dụng được sẽ nói thẳng ra không phải suy tính như Lâm Vũ. Hiện tại dù Lâm Vũ thấy ý kiến của Thiếu Kiệt đưa ra tương đối hay nhưng hẳn vẫn có một chút đắn đo. Không để cho Lý Bân có thể vui vẻ hết chuyện Lâm Vũ đã hỏi thẳng Thiếu Kiệt.

- Anh việc này nếu nhà phát hành biết thì chắc chắn sẽ bị phiền hà không ít. Chưa biết chừng còn hủy tư cách tham gia giải đấu. Liệu việc này có an toàn không? Khi mà đây là phía nhà phát hành họ sắp xếp. Họ phải đề phòng chứ.

Thiếu Kiệt khá thích Lâm Vũ vì những suy nghĩ của hẳn. Không phải lúc nào cũng nghe theo Thiếu Kiệt một mực Lâm Vũ luôn suy tính con đường nào tốt con đường nào xấu. Việc làm này không phải phụ thuộc vào Thiếu Kiệt giống như Lý Bân mà có một tư duy nhất quán và sự xác định phương hướng riêng.

- Anh hiểu chú mày lo lắng điều gì. Nhưng mà tymothy trong vòng nửa giờ nữa sẽ bắt đầu gửi những danh sách chức vụ và công việc hiện tại của đám người tham gia phía bên kia cho mình. Chúng ta có cơ để họ phải chấp nhận đề giải này chúng ta thắng. Còn người đại diện ra mặt thay anh sẽ là Hà Vi. Em nghĩ họ dám làm gì trong khi đó đây là sân nhà đấy. Nhà thi đấu quân khu thuộc về quân đội mà.

Lâm Vũ cười cười. Xem ra Thiếu Kiệt đã chuẩn bị đầy đủ. Chỉ là đánh với những người đó cần một chiến thuật thay đổi liên tục mà cách chỉ đạo từ xa như thế này của Thiếu Kiệt tương đối thích hợp cho từng diễn biến của trận đấu. Làm như thế họ không thiệt mà còn được lợi. Nếu nhà phát

hành mà có lộn xộn thì đã có Hà Vi ra mặt. Với bối cảnh của Hà Vi và những thứ liên quan công ty nhà phát hành dù cho có chỗ đứng bao nhiêu cũng không dám đụng. Việc này cũng như là đùa với lửa thiêu thân mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 677: Bí Mật Của Lý Bân

Đám người Lý Bân đợi cho Thiếu Kiệt cúp máy rồi mới nhìn nhau mỉm cười. Lâm Vũ lúc này thấy đám người có tâm tình thoải mái dường như đoán chắc mình sẽ vào tận vọng chung kết nên hằng giọng nói.

- Anh Kiệt sắp xếp như thế rồi nhưng mà bọn bây mà đánh không đàng hoàng mấy trận sắp tới là ra về đấy chứ đừng nói là vào chung kết. Không vào được chung kết thì có chuẩn bị cho chiến thắng hay không cũng không được gì đâu.

Lời nói của Lâm Vũ lúc này bỗng nhiên lại có trọng lượng. Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều hiểu những vấn đề Lâm Vũ nói. Nếu họ không qua được những trận tiếp theo thì đừng nói đến trận chung kết.

- Giờ mọi người nghe thấy rồi đấy. Nghỉ ngơi chút đi Lý Bân lát nữa Anh Kiệt ra lệnh gì nhớ nghiêm túc đấy. Không được giỡn đâu chuyện này quan trọng không thể nào giỡn được đấy.

- Biết rồi! Mà làm như tao không biết vậy đấy. Được rồi chuyện này để đó đi lát nữa tao bảo đảm với mày là tất cả những lời Anh Kiệt truyền đạt tao không thêm bớt một lời nào.

Lý Bân có chút khó chịu nhưng biết Lâm Vũ không phải ý xấu. Hắn chỉ vì lợi ích chung nên mới căn dặn cẩn thận như vậy. Lâm Vũ thấy Lý Bân trả lời cũng không nói gì nữa. Chỉ có Lý Bân hần ngồi xuống một hàng ghế chờ gần đó nói.

- Tao biết lần này mình phải cố gắng nhiều nhưng không biết nếu xong việc này tao có đảm đương nổi việc của Anh Kiệt đưa cho hay không nữa. Thật khó sử mà.

Lâm Vũ nghe Lý Bân than thở cũng lắc đầu ngồi xuống vỗ vai Lý Bân.

- Màý thấy Anh Kiệt có bao giờ chọn sai người không? Tao cũng vậy thôi màý giống như tao lúc mới đầu đảm nhận công việc với đám người nước ngoài vậy.

- Nhưng mà việc màý không xuất hiện bên ngoài nhiều còn tao thì lại khác. Nếu đúng như thế công việc các thứ đều có thể không như cảnh thái bình mà tao muốn nữa. Như thế cũng không được an nhàn sung sướng gì.

Lý Bân nói ra suy nghĩ của mình với Lâm Vũ. Bởi vì dù hẳn có thể thông thạo các bước để phát triển tin tức thu thập từ chính những đường dây của mình. Nhưng đó là việc trong âm thầm không phô trương không phải qua nhiều luật lệ hà khắc cần phải kiểm duyệt.

- Màý nói không sai nhưng tao tin là Anh Kiệt thật sự chọn người không phải hai thằng tầm nhìn hạn hẹp như mình hiểu được. Trước giờ màý không thấy được Anh Kiệt chọn sai đâu. Cứ an tâm màý không làm nổi nhưng mà vợ tương lai màý làm nổi đấy.

Lâm Vũ nói xong thì đứng dậy né tránh đòn đánh của Lý Bân.

- Màý! Nhiều chuyện.

- Chứ không phải sao. màý có vợ tương lai rồi. cô ấy cũng không phải yếu vậy thì để cô ta gánh một phần đi còn những việc xã giao hay gì đó ăn uống thì màý đi làm như thế không phải tốt hơn sao. Anh Kiệt tính hết rồi màý không chạy được đâu. Thôi sắp tới lượt tao với màý lên đấu rồi kia. Đứng lên đi thôi

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi xem màn hình hiển thị những trận đánh. Xem cách thức điều phối những thói quen của mấy bang hội khác. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt chăm chú như thế cũng mỉm cười nói với hẳn.

- Anh chú tâm vào giải đấu này chỉ để gặp đám người của công ty VG sao anh không hẹn một cuộc gặp luôn như thế không phải tốt hơn là phải bày binh bố trận như thế này.

- Không phải không muốn nhưng mà việc này cần thiết. Em nghĩ xem giờ anh lấy danh nghĩa là một chủ doanh nghiệp đến để thương thảo hợp đồng thì đối phương đề phòng hay là không đề phòng. Bày binh bố trận như thế này tuy rườm rà nhưng sẽ để đối phương cảm thấy anh yếu thế cần phải dựa vào hình thức này gặp họ. Như thế mới có thể nắm được lợi thế khi cần thiết.

Vừa nhìn màn hình vừa trả lời Hà Vi. Cách của Hà Vi không phải Thiếu Kiệt không nghĩ đến. Hắn cũng đã suy tính một mặt làm ảnh hưởng thị trường cổ phần của tencent trong nước phần còn lại là từ nước ngoài. Nhưng nếu trong vai một nhà đầu tư hắn sẽ phải tuân theo luật kinh doanh san nhượng cổ phần với phương thức phức tạp hơn.

- Cũng đúng. Nếu anh ra mặt là một doanh nghiệp chắc chắn đối phương sẽ phòng bị. Không ai muốn một người trẻ tuổi qua mặt họ. Nhất là trong nước mình cái tôi quá lớn của các ông lớn thường chỉ tiếp xúc với những người họ cảm thấy là đủ tầm cỡ với họ.

- Ừ bởi thế việc gặp họ với danh nghĩa là một game thủ đem lại lợi thế nhất định là họ sẽ khinh địch. Đối thủ càng mạnh ta càng phải tỏ ra yếu thế như thế mới lấy được điểm mấu chốt cần thiết để mà đột phá trước giờ những trận chiến lớn lấy ít thắng nhiều trong lịch sử đều dựa theo cách này.

Kinh Doanh có thể Hà Vi không hiểu nhưng Thiếu Kiệt chuyển đổi nó bằng một hình thức của quân đội thì đối với Hà Vi có thể cảm nhận được hắn đang làm điều gì. Bởi quân nhân như Hà Vi họ giỏi nhất về phương diện bày binh bố trận trên chiến tuyến còn với người kinh doanh như Thiếu Kiệt hắn. Chiến tuyến được dời vào trong thương trường.

- Nếu như thế anh cần có một vị tướng đủ sức ngách vách đất. Lý Bân em thấy có thể không đảm đương nổi chuyện này đâu. Dù sao cậu ấy vẫn thích được an bình thư thái.

Hà Vi đưa cảm nhận của mình về Lý Bân cho Thiếu Kiệt. Bởi vì sự muốn an nhàn không phải lo nghĩ của Lý Bân không cần cô nói chắc chắn Thiếu Kiệt phải biết. Họ quá thân, Đến mức mà Lý Bân nghe theo lời Thiếu Kiệt một cách không cần suy nghĩ điều gì.

- Em nói vậy thôi. Nhưng đối với Lý Bân anh thấy công việc này phù hợp rất nhiều. Không phải vì nó chỉ là tin tức mà Lý Bân nó còn có một lớp nguy trang rất lớn. Mà Không ai phát hiện ra.

Hà Vi bây giờ cũng giật mình. Lý Bân là người thế nào ai cũng nhận ra vậy mà Thiếu Kiệt nói hắn còn có một lớp nguy trang mà không ai phát hiện thì không thể nào. Cô suy nghĩ nhớ lại những gì mà mình đã tiếp xúc với Lý Bân. Và cách cư xử của hắn trong từng lần nói chuyện nhưng vẫn không tìm ra được điều đó.

- Không thể nào. Lý Bân làm gì có một cái lớp võ nguy trang nào. Anh cứ nói đùa hắn trước sau vẫn thế. Hết ăn rồi lại chơi không thì lại vòng vòng đi lấy tin tức các thứ. Em thấy hoàn toàn không giống như anh nói cho lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nghiêm túc ngồi ngay ngắn lại lắng đầu đối với những gì nhận xét của Hà Vi.

- Không! Lý Bân hắn tuyệt đối nguy trang đến mức mà chỉ có anh mới biết thôi. Em nghĩ xem nhìn như Lý Bân lúc nào cũng nghe lời anh răm rắp. Nhưng không hắn thế đâu. Nó luôn biết phải làm như thế nào đôi khi con linh động phát triển hơn mức cần thiết. Dù mọi tin tức qua tay nó sẽ được bí mật tuyệt đối.

- Cái này là em phải chỉnh lại này. Anh nói Lý Bân bí mật tuyệt đối dòng tin mà hắn nhận được. Nhưng sao lúc nào em thấy tin tức từ hắn đưa ra bên ngoài không thể. Nếu anh nói thế là bí mật thì em cực lực phản đối.

Hà Vi cương quyết với Thiếu Kiệt trong việc này. Bởi nhìn vào sự thật cho thấy tất cả các tin tức mà Lý Bân biết mọi người đều biết. Nếu nói đó là sự bí mật của Lý Bân thì cô không hài lòng hơn nữa có người nào dường như là trung tâm truyền tin lại được hai từ bí mật từ Thiếu Kiệt.

- Vậy em đã từng hỏi. Lý Bân nói biết những gì. Nó nhận được bao nhiêu tin và truyền ra bao nhiêu tin chưa? Đây mới là điều anh nói Lý Bân hắn làm được. Không phải lúc nào nó cũng truyền hết những tin tức mà nó nhận được ra ngoài đâu. Em nên nhớ tin tức được đồn thổi. Dù là nhỏ nhất hay lớn nhất trong Lưu Minh này nó là người nắm giữ. Hơn nữa với tầng lớp tin tức trong dân chúng Lưu Minh. Em nghe Lý Bân hắn nói cất những tin tức này ở đâu chưa?

Thiếu Kiệt cười cười đặt ra câu hỏi cho Hà Vi. Bởi hắn biết những việc này chắc chắn có chứ không phải là suy đoán mơ hồ của hắn.

- Sao thế được. Lý Bân nó tạo ra mạng lưới lớn như vậy. Anh chắc không đó? Không phải nó chỉ nhận tin tức rồi ghi vào một cuốn sổ nhỏ trong tay thôi sao?

- Em nghĩ chỉ thế thôi sao. Lý Bân nó không nói ra bên ngoài nhưng anh biết. Em không tự hỏi hôm nay Thanh Hàn sao lại không đi cùng Lý Bân à. Em nghĩ một người là con của một trong mấy đầu lĩnh của Tam giác vàng Lý Bân hắn chỉ suy nghĩ đơn thuần không nhiễm chút gì của bố mình hay sao? Hơn nữa Lý Bân phát hiện bí mật của mảnh ghép trong tay nó trước cả anh đây

Với Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng không cần ẩn giấu những chuyện này. Hẳn tin Hà Vi sẽ hiểu được tại sao Thiếu Kiệt lại nói như thế. Bởi nhìn bên ngoài mọi thứ Lý Bân có một lớp nguy trang thật sự phải nói là hoàn hảo không tỳ vết.

Trước đây Thiếu Kiệt cũng có những lần suy nghĩ tại sao Lý Bân lại chết một cách ngẫu nhiên lại là tự sát, Nhưng giờ đây biết bối cảnh cảnh Lý Bân. Thiếu Kiệt không hoàn toàn tin tưởng điều này. Bởi vì một người như Lý Bân nếu hẳn muốn an ổn có thể trở về tam giác vàng. Còn việc có thể bị hội tam điểm ám sát thì cũng chỉ là một mơ hồ. Khi bản thân khối lập phương được đặt tại Tam giác vàng.

- Giờ anh nói em suy nghĩ cũng đúng. Nhưng mà nếu thế tại sao Lý Bân lại giấu đi chuyện này không phải hẳn nói với anh cũng như thế sao. Việc này em thấy có thể anh suy đoán quá vội vàng đi chưa có chứng cứ gì mà. Nhưng Lý Bân làm thế để làm gì.

- Không hẳn, Anh hoàn toàn tin điều mình suy nghĩ ra. Bởi nếu không vì thế thì mọi tin tức Lý Bân lấy được chỉ là một ít phổ thông trong trường học mà thôi không phải ra đến được mấy cái trường phụ cận trong vòng một thời gian ngắn được. Còn thằng này định làm gì thì anh không biết. Còn tại sao không nói với anh thì đó là Bí Mật mà Lý Bân đang che giấu tất cả mọi người. Ngay cả anh cũng không muốn những tin tức về mình bị người khác điều tra và lưu giữ thì những người bên ngoài sẽ ra sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 678: Tăng Anh Hào Thay Đổi.

Vấn đề này nếu nói Thời điểm này không ai để ý thì Thiếu Kiệt hẳn lại chú trọng khá nhiều. Có thể bây giờ nó chưa phải là vấn đề lớn nhưng càng phát triển vấn đề này sớm muộn sẽ được chú trọng.

- Nếu như thế xem ra Lý Bân còn nhiều bí mật không muốn người nào biết. Nhưng nếu như anh đã xác định chắc chắn việc này tại sao không nói cho Lý Bân hẳn biết?

- Anh thấy không cần thiết. Khi nào đến lúc cần nó sẽ nói cho anh nghe. Đơn giản quá khứ của Lý Bân làm cho hắn có thể giấu hết những gì được xem là bí mật vào trong lòng. Bên ngoài lúc nào cũng vui vẻ nhưng thâm tâm nó lại cô đơn. Việc này thể hiện rõ tại sao nó lại đưa tay ra khi thấy Thanh Hàn gặp nạn dù là một người không quen biết.

Hà Vi bây giờ mỉm cười. Bởi Lý Bân đã từng nói việc này xuất phát từ việc hắn được Thiếu Kiệt giúp đỡ như vậy cả Thiếu Kiệt và Lý Bân đều có chung sự tương đồng về quá khứ với nhau.

- Như thế thì anh cũng giống Lý Bân không khác mấy em nói đúng không có một số việc anh không nói nhưng bản thân em hiểu anh luôn cố giấu một điều gì đó sâu trong thâm tâm mình.

Không phủ nhận Thiếu Kiệt chỉ gật đầu hắn im lặng không trả lời Hà Vi cũng không muốn hỏi. Có những thứ không phải cứ hỏi là Thiếu Kiệt sẽ nói cũng giống như Lý Bân, Có thể cô biết mọi việc Thiếu Kiệt làm nhưng không biết rõ trong tâm hắn nghĩ gì.

Nhìn Thiếu Kiệt im lặng nhìn trên màn hình trong khi đó cả khán đài lúc này nhộn nhịp bởi những tiếng cổ vũ của các bang hội và bạn bè của họ bên

dưới.

Khán phòng ồn ào náo nhiệt những tiếng nói. Lúc này một người bình thường bước tới bên cạnh Thiếu Kiệt và Hà Vi. Hắn ngồi xuống bên cạnh hai người mỉm cười thật tươi dựa vào lưng vào ghế lên tiếng nói.

- Hai người thư thái quá đấy! Đúng là không gặp chỉ vài ngày phải nhìn người ta bằng con mắt khác đây. Sao nào có một chút tin tức cho hai người đây này.

Hà Vi với Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ với sự xuất hiện của hắn đơn giản kể từ lần đó bị điều về Ngọc Châu bởi sự yếu kém của mình đến bây giờ Tăng Anh Hào lại xuất hiện ở đây lại là một chuyện đáng để bàn bạc.

- Anh lần này đến Lưu Minh để làm gì nữa thế. Đừng nói là bảo vệ tôi đấy nhé.

- Đúng là như vậy! Có thể cậu sẽ thấy ngạc nhiên nhưng mà qua đợt tập huấn vừa rồi tôi tiến bộ cũng không ít đâu. Giờ thì có một chút tin tức cho hai người đây. Đám người kia thuộc bộ phận ngoại giao bàn giao các hệ thống các trò chơi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Đơn giản hắn thấy Tăng Anh Hào đúng là có khác trước làn da của hắn trở nên sạm hơn vì nắng cháy. Không còn là một người đùa cợt hay vui đùa nữa mà thật sự khác Nghiêm túc. Hắn không còn là người hay đùa nữa bởi Thiếu Kiệt nhìn thấy trên tay hắn có những vết xẹo. Những thứ này không phải là một người như hắn muốn để lại.

- Xem ra anh trưởng thành không ít nhĩ. Còn về việc đám người đó có trở lại hay không thì không cần suy nghĩ tôi cũng biết bởi vì điều này quá

đơn giản. Đi tiếp khách chỉ là buổi cơm trưa thì chắc chắn họ phải về để dự lễ trao giải. Anh được đưa đến đây để đối phó chuyện này sao?

Tăng Anh Hào dựa lưng vào ghế cười cười. Trong khi Hà Vi nhìn qua bên cạnh của Thiếu Kiệt. Tăng Anh Hào thay đổi trầm ổn đến mức mà cô cũng không nhận ra được.

Dường như không bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt đang nói Tăng Anh Hào chỉ mỉm cười lắc đầu thờ dãi cúi người quàng tay chống gối mình nhìn vào cái màn hình đang chiếu những cảnh đánh nhau của hai bang hội nói.

- Cậu suy luận sắc sảo nhiều lắm. Tôi cũng không biết mình tới đây vì mục đích gì. Nhưng xem ra cậu đã biết chắc nhiệm vụ của tôi rồi. Hèn gì vừa mới xuống sân bay lại nhận được lệnh đến đây ngay tôi cũng khá thắc mắc giờ thì tôi hiểu rồi.

Hà Vi đắm chiêu một lúc trong một khoảng thời gian ngắn như thế Tăng Anh Hào lại thay đổi như một con người khác. Cô không hiểu đợt tập huấn của hắn là như thế nào nhưng nhìn vào những gì còn lưu lại trên cơ thể của hắn có thể thấy được quãng thời gian qua tuy ngắn nhưng hắn cũng sống không dễ dàng gì.

- Cũng không có gì. Chỉ cần biết một chút vấn đề có một số thứ cần phải suy luận là ra thôi. Không lý nào tôi vừa đưa điều kiện và mấy thứ cần thiết mà Hà Thúc và mấy người ở Ngọc Châu chắc chắn sẽ không an tâm rồi. Nhưng mà anh tới cũng tốt đỡ phải để Hà Vi xuất hiện.

Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh nói ra những suy nghĩ của mình. Nhưng ngoài mặt hắn thì như thế nhưng trong lòng đúng là có chút suy tính. Bởi vì sự xuất hiện của Tăng Anh Hào thì hắn có chút gì đó thấy không bất thường.

- Nếu thế thì tôi phải làm gì đây. Hôm nay đúng lý ra tôi sẽ phải được về bên cái giường ngủ một ngày một đêm cho thoải mái đây.

- Chỉ vài tiếng sau thôi anh sẽ được như ý giờ thì nếu đã đếm đây rồi thì cứ ngồi đó mà xem diễn biến được rồi. Còn về vấn đề khác thì có thể sau này rồi nói.

Tăng Anh Hào lúc này mới cười cười lắc đầu nói với Hà Vi và Thiếu Kiệt.

- Ngồi một chỗ cũng không thu vị gì hết tôi đi một chút. cả ngày ngồi trên máy bay rồi giờ thích ứng với thời tiết trong nước thì tốt hơn. Không đâu được trở về quê nhà mà.

Nói rồi Tăng Anh Hào đứng lên rời khỏi ghế ngồi của mình. Thiếu Kiệt đợi cho hắn đi rồi mới quay lại hỏi Hà Vi. Việc Tăng Anh Hào đến đây có ai báo cho em không hay là anh ta tự đến vậy?

- Cái này thì em không rõ lắm. Nhưng nếu mà anh ta đến theo lệnh của ông thì chắc hỏi ông sẽ rõ để em hỏi thử xem như thế nào. Chắc là anh đa nghi quá thôi?

- Ừ em hỏi thử đi. Anh chỉ sợ có điều bất trắc thôi. Vì có một số thứ không phải thấy bề ngoài như thế là được. Dù là Tăng Anh Hào đi nữa thì không thể biết được đối phương đang nghĩ gì.

Hà Vi bây giờ cũng gật đầu! Thiếu Kiệt nói cũng không phải không có lý dù là Tăng Anh Hào có thể tính là người thân cận với gia đình Hà Vi nhưng sự xuất hiện bất thường của hắn làm dấy lên nhiều thứ khá mơ hồ.

Dem điện thoại của mình ra gọi điện vào số của Hà Thúc, lúc này tâm trạng của cô cũng hi vọng Tăng Anh Hào đến đây vì được lệnh của ông

mình. Cô biết hẳn từ nhỏ nếu như không thì việc đổi mặt lần này sẽ hết sức mơ hồ.

Điện thoại bên kia được gọi đi với âm thanh đổ chuông một lúc mới có người bắt máy.

- Sao nào để ông đoán thử nhé cuộc gọi này cho ông vì việc của thằng Hào đúng không? Nếu không cháu sẽ không gọi điện thoại lúc này đâu.

Hà Vi bây giờ mời thử phào một hơi dù sao ông mình cũng đã nói như thế thì chắc chắn sẽ ổn hơn Tăng Anh Hào lúc này đúng là không có vấn đề gì đáng nói.

- Vân bọn cháu có chút sợ bóng sợ gió khi thấy Tăng Anh Hào đột nhiên xuất hiện với bộ dạng như đang lâm trận.

- Đúng vậy! Cũng may là nó vừa mới về đến nên ông điều đến bên cạnh Thiếu Kiệt luôn. Theo tình báo cho biết thì có một kế hoạch đang nhắm vào thằng nhóc Thiếu Kiệt. Vì vậy ông để cho thằng Hào đến đó chuẩn bị trước dù sao nó vừa mới ở chiến trường nước ngoài về chắc chắn sẽ khác hơn.

Hà Thúc bình thản nói ra việc tại sao điều Tăng Anh Hào đến Lưu Minh và cũng ngầm ra cảnh báo cho Hà Vi biết mà phòng vệ bên cạnh Thiếu Kiệt.

- Chuyện này ông xác định bao nhiêu phần trăm thế? Không đùa được đâu đấy.

- Trên cơ sở tin tức thì khoản chừng bảy mươi phần trăm. Mà hiện tại là người của ai thì chưa biết được. Chỉ là trong đám người của gia đình Văn Dương có một người nói ra việc này nhằm thoát được tội. Bởi có người thuê một số sát thủ ở vùng biên giới nơi sông bạc của Văn Dương điều hành để hẳn nghe thấy.

Hà Vi bây giờ cũng nhũn mày. Nếu nói vùng biên giới thì Thiếu Kiệt quản lý Tam Giác Vàng cũng không có người muốn đối phó hẳn. Nếu là hội Tam Điểm thì không thể nào một nhân vật của gia đình Văn Dương lại có thể nghe thấy chuyện này.

- Vậy ông có hỏi hẳn người thuê là ai không? Nhưng Thiếu Kiệt dạo gần đây cũng đâu có xích mích với người nào đâu?

- Tên đó nói người thuê là một ông chủ lớn của một công ty nào đó. Hẳn chỉ biết người này có rất nhiều tiền. Chủ yếu là đi giải trí một chút rồi bàn bạc chuyện này trong phòng hẳn vì muốn tiếp đãi tốt một chút nên mới vô tình nghe được.

Hà Thúc thuật lại đơn giản lời khai của người kia cho Hà Vi nghe. Đơn giản vì nếu là người nào mà Thiếu Kiệt tiếp xúc có chút vấn đề chắc chắn Hà Vi sẽ nhận ra được đó là ai và sẽ nhắc nhở Thiếu Kiệt.

- Nhưng lời một phía cũng không thể chắc chắn nên ông chỉ có thể đề cho Tăng Anh Hào nhận nhiệm vụ ngay khi về nước. Đúng lý ra hẳn phải về Ngọc Châu nửa tháng rồi mới đi Lưu Minh nhận nhiệm vụ nhưng giờ không biết đối phương lúc nào ra tay nên ông phải làm như thế thôi. Cũng tội cho thằng nhỏ.

Thiếu Kiệt bây giờ không chú ý đến cuộc gọi của Hà Vi cho lắm mà hẳn nhìn vào màn hình đang cau mày tập trung nhìn những diễn biến đang xảy ra của trận đánh có người mà hẳn đã thấy ngoài quán nước.

Hà Vi nghe ông mình nói hết những điều vừa rồi cũng trầm ngâm một chút mới đáp lại với ông mình.

- Được cháu biết rồi! Để cháu nhắc nhở cho Thiếu Kiệt biết. Không sợ người đã biết mặt chỉ sợ người chưa biết mặt thôi. Việc xác định đối

phương là người nào muốn làm chuyện này đối phó với Thiếu Kiệt thì cháu nghĩ đã đoán được năm sáu phần còn việc chính xác hay không thì đến lúc đó mới biết được.

Đại khái Hà Vi cũng đã đoán ra người nào muốn đối phó với Thiếu Kiệt nhưng dù cho cô có đoán ra chủ mưu là ai nhưng không biết người ra tay thì vẫn phải chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt để nói với Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 679: Khi Đó Tôi Sẽ Có Mặt

Hà Vi sau khi nghe xong những gì ông mình nói cũng cúp máy trầm tư một lúc. Cô không biết nên nói với Thiếu Kiệt điều này như thế nào. Đơn giản hẳn đã chuẩn bị một số thứ. Nếu có biến đổi cũng không đến mức khó nhai như thế này.

Thiếu Kiệt vẫn đang chăm chú nhìn vào màn hình nên Hà Vi không nói gì cả. Cho đến lúc kết thúc trận đấu ban tổ chức cho giải lao một ít hẳn mới dựa vào ghế suy nghĩ vấn đề gì đó.

Hà Vi bây giờ mới lên tiếng kéo Thiếu Kiệt về với thông tin mình cần truyền đạt.

- Thiếu Kiệt. Anh Hào đến đây đúng là có lệnh của ông nhưng mà trong đó có một chút vấn đề đấy. Có thể là mình quá chủ quan với Mã Hóa Đăng rồi?

- Có chuyện gì thế? Mã Hóa Đăng thì liên quan gì đến chuyện này. Không phải hẳn ở nước ngoài sao. Đây là trong nước mà?

Lời của Hà Vi làm cho Thiếu Kiệt hơi bất ngờ. Trước đây hẳn không đụng đến vấn đề này bởi vì sau lưng tất cả Mã Hóa Đăng cũng không tìm ra người trung tâm của việc thu cổ phần là hẳn thì Thiếu Kiệt không nghĩ sẽ bị vướng vào việc này.

- Không biết nhưng theo nguồn tin của ông nhận được thì có người muốn đối phó anh điển hình là có thể họ đã thuê sát thủ mà người này nếu như không ai xa lạ có thể là Mã Hóa Đăng.

Thiếu Kiệt hiện tại khá bất ngờ, Hẳn đã không đụng chạm gì đến với Mã Hóa Đăng nhưng giờ lại lôi ra việc này khi hẳn mới tiến hành bắt đầu

những kế hoạch với tencent ở trong nước thì không thể nào có sự trùng hợp như thế.

- Không thể nào? Anh và hắn va chạm chỉ vài lần và cũng chưa gây thiệt hại gì đến hắn. Nếu thật sự mà nói thì hầu như hắn không thể nào tìm ra anh như thế này. Trừ khi là hắn biết chuyện thu mua cổ phần một tay anh làm ra.

Thiếu Kiệt vừa suy nghĩ vừa nói ra nhận định của mình. Chỉ có như thế thì mới nói rõ mọi chuyện tại sao hắn bị nhắm đến. Và điều này cho hắn cảm giác bất an về sự việc ở nước ngoài có thể bị bại lộ rồi.

Trầm ngâm một lúc hắn mới thở dài lắc đầu. Muốn biết việc này có thật sự bị bại lộ hay không thì phải hỏi người liên quan mới biết được. Cầm điện thoại trong tay Thiếu Kiệt đem một dãy số không nằm trong mã vùng quốc gia gọi đi.

Điện thoại gọi đi một lúc lâu mới có thể nối thông. Bên kia dường như khi thấy được số điện thoại của Thiếu Kiệt cũng ra vẻ trầm trọng đáp lại.

- Tôi nghe đây cậu có chuyện gì không vậy?

- Anh giờ này còn nói tôi có chuyện gì. Câu này tôi phải hỏi anh mới đúng. Mã Hóa Đằng biết được những gì rồi. Không phải mọi thứ tôi đã đưa mọi kế hoạch tiến triển ra sao cho anh rồi sao.

Hoách Khang bây giờ mới trầm trọng một chút khi nghe Thiếu Kiệt nói việc này hắn không ngờ chuyện mà hắn giấu không được làm lộ ra bí mật về Thiếu Kiệt.

- Xin lỗi câu tôi không ngờ chuyện lại như thế này. Chỉ tại tôi bị mắc bẫy, cậu cũng biết rồi đấy trước đây tôi chỉ làm với phần việc của mình không rành về vấn đề mưu mô kinh doanh cho lắm.

- Như vậy là xác định được tại sao Mã Hóa Đăng lại có thể đối phó với tôi rồi. Anh nói đi việc này là như thế nào. Tại sao lại bị phát hiện và cái bẫy đó là cái vấn đề gì khiến mọi chuyện lộ hết ra như thế này.

Vì bị Thiếu Kiệt nói chặn đầu mình Hoách Khang tưởng hẳn đã biết mọi việc nhưng giờ thông qua điện thoại Thiếu Kiệt muốn biết việc này hẳn thầm nói trong lòng ngu ngốc khi không đánh mà khai ra mọi việc.

- Chuyện này tôi cũng không muốn cách đây hai tuần một lượng lớn cổ phần trong tay của Mã Hóa Đăng bị bán ra. Không biết tại sao hẳn lại làm như thế. Tôi thấy đây là cơ hội tốt theo như kế hoạch của cậu thì lần lượt thu mua cổ phần. Nhưng tôi thấy mình chỉ cần có thêm năm phần trăm này nữa là có thể không chế được toàn bộ cục diện vốn có. Nên gấp rút thao tác mua lại toàn bộ. Nhưng không ngờ năm phần trăm này của Mã Hóa Đăng bán ra là của những cổ đông mà hẳn đã thu mua. Giá trị cổ phần của hẳn vẫn không thay đổi nên mới dẫn đến việc này.

Hoách Khang không dám giấu Thiếu Kiệt kể rõ hẳn bị gài bẫy như thế nào và số cổ phần mua được lần này cũng không thể nào nắm quyền không chế công ty cần thiết.

Thiếu Kiệt thật sự muốn mừng cho Hoách Khang một trận hẳn đã dựa theo kế hoạch thấy được việc này. Không một người nào ngu ngốc đến mức cổ phần công ty đang bị tiếp thu âm thầm mà không có động thái nào. Nếu chỉ cần có một cơ hội để bắt đối phương ra mặt thì chắc hẳn sẽ thực hiện. Ai cũng thế biết người đối phó với mình là người nào mới có khả năng tính toán được đường đi nước bước của đối phương.

- Như thế là anh bị lộ trong cổ đông. Không trách được, Nếu hẳn biết là anh thì chắc hẳn sẽ chuyển mọi thứ nghi ngờ về phía tôi thôi. Năng lực phân tích tình hình của Mã Hóa Đăng không phải người ngốc. Hẳn chỉ cần điều tra một ít việc sẽ sáng tỏ mọi thứ cần thiết.

Hiểu được tại sao mình bị Mã Hóa Đăng nhắm vào Thiếu Kiệt cũng không cần lo lắng. Bởi vì số cổ phần nắm trong tay hắn vẫn còn ở thế cân bằng, Ngoài mặt Hoách Khang nắm giữ cổ phần đối với cổ đông không có hại. Nhưng Mã Hóa Đăng thừa sức biết phía sau là ai.

Nếu để đấu với Thiếu Kiệt thì Mã Hóa Đăng có thể phải suy tính nhiều. Nhưng nếu để đấu thương trường với một người như Hoách Khang hắn có thể làm cho Hoách Khang xoay mấy chục vòng.

- Hiện tại tôi đang lo Mã Hóa Đăng sẽ công khai câu ra trong kỳ họp cổ đông thường niên lần này. Nếu biết phía sau tôi là cậu sợ rằng đám người trong công ty sẽ làm ra những hành động không hay khác

Hoách Khang cũng âm thầm lo lắng. Hắn làm bại lộ thì thôi với tính của Mã Hóa Đăng khi cần thiết có thể đá ra một người thì Hoách Khang hắn bắt buộc phải bán lại cổ phần với việc bị cưỡng chế hoặc là sử dụng một số thủ đoạn không hay ho.

Thiếu Kiệt nghe giọng điệu bất an của Hắn cũng hiểu không tiếp xúc thì thôi nhưng nếu đã tiếp xúc thì Mã Hóa Đăng chắc chắn sẽ không từ mọi thủ đoạn nào để làm việc này.

- Việc cổ phần đó không vấn đề gì là tốt rồi anh có hiện diện trước cổ đông công ty thì Mã Hóa Đăng cũng không dám nói phía sau lưng anh là ai đâu. Hắn sợ bất ổn công ty sợ cổ phiếu rớt giá trên thị trường chứng khoán hơn xa anh nhiều việc này không cần phải lo. Nếu hắn dám công khai danh tính của tôi. Chỉ Trong vòng chưa tới một tháng cổ phiếu sẽ rớt giá thảm trọng và những cổ đông sẽ bán tháo cổ phần. Mã Hóa Đăng sẽ phải đi vào đường chết cùng chúng ta. Hắn không điên như thế.

Trần an Hoách Khang bằng sự thật hiển nhiên sẽ thấy được. Bất cứ công ty nào ở địa phương kia khi mà có sự nhúng tay của một quốc gia nào khác

nhất là việc một cổ đông không phải là người dân tộc họ thì sẽ lâm vào tình trạng cho rằng công ty có sự bất ổn bị nước ngoài thâm tóm.

Ở một quốc gia mà tin thần chủ nghĩa dân tộc cao thì một công ty như thế chẳng khác nào đánh thẳng vào mặt họ một cái bạt tai. Việc cổ đông bỏ đi chắc chắn sẽ diễn ra. Khi một lượng lớn cổ phiếu từ cổ đông chính của công ty đi qua sàn chứng khoán. Tốc độ bán ra nhiều hơn tốc độ mua vào thì việc ảnh hưởng không phải nhỏ.

Thị trường nào cũng có sự cung cầu nhất định của riêng nó. Thị trường chứng khoán trong nước và ngoài nước cũng như thế. Nếu có cổ phần của cá nhân cổ đông được quy đổi thành cổ phiếu chứng chỉ. Việc một mã khớp lệnh bị đưa ra cổ phiếu cao và việc ít người mua lại nó thì giá thành sẽ giảm đáng kể.

Bởi vậy mỗi lần niêm yết giá sàn chứng khoán mọi thứ được định ra bằng cổ phiếu. Một công ty có bao nhiêu cổ phiếu. Chiếm giá trị bao nhiêu của công ty. Mỗi cổ đông nắm giữ bao nhiêu cổ phần thường dựa vào giá trị cổ phiếu của thị trường chứng khoán trên tay họ.

Nếu số cổ phiếu còn lại hầu hết được luân chuyển bởi các nhà đầu tư trên thị trường. Việc này tạo ra một môi trường kinh doanh việc mua thấp bán cao lợi nhuận kép trong thị trường chứng khoán phát triển. Giá cổ phiếu tăng khi mà tất cả các phương diện đầu tư về vật chất của một công ty được tăng cao. Nói đúng hơn nó được đổ thêm tiền vào hoặc là nó sẽ được thị trường những nhà đầu tư mua vào với dấu hiệu tích cực về giá trị tăng trưởng hàng tháng và hàng quý.

Biết được Mã Hóa Đăng không đại dột làm việc này Thiếu Kiệt thấy rõ. Nếu như hấn chết. Cổ phần trong tay của Hoách Khanh sẽ bị đám người của Mã Hóa Đăng thay nhau tạo áp lực đầu ra giảm xuống thấp nhất có thể để thu mua vào. Còn nếu Thiếu Kiệt không chế với nguồn vốn nước ngoài Mã

Hóa Đằng sẽ không biết Thiếu Kiệt có thể đổ bao nhiêu tiền cho Hoách Khang cầm chân họ.

- Vậy, Vậy thì tiếp theo tôi nên làm gì?

Hoách Khang nghe được việc Mã Hóa Đằng không dám công khai danh tính của Thiếu Kiệt trong hội đồng cổ đông cũng phần nào an tâm. Hắn gần đây đúng là sợ bóng sợ gió không biết phải làm thế nào dù đã hỏi bố mình mấy thứ cần thiết nhưng ông vẫn không cho hắn được câu trả lời thỏa đáng.

- Từ bây giờ đến họp cổ đông thường niên còn bao lâu nữa?

- Còn khoảng hơn tháng rưỡi nữa diễn đình là sáu tuần. Sáu tuần nữa sẽ đến họp cổ đông thường niên quý đầu tiên của năm.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi Hoách Khang đáp lại bằng một thời gian chính xác nhất có thể để hắn có thể nhận được câu trả lời thích đáng từ Thiếu Kiệt.

- Xem ra thời gian không nhiều nhỉ. Được rồi hiện tại anh cứ giữ nguyên như thế còn về phần khác không phải lo cứ bình thường là được. Mọi chuyện còn lại để tôi lo. Khi đó tôi sẽ có mặt đối phó thay anh.

Lời của Thiếu Kiệt như cái phao cứu cánh cho Hoách Khang. Nếu nói hắn một mình đối diện với mọi thứ sợ rằng chưa vào tới phòng họp đối diện với mấy nhân vật có máu mặt thì hắn đã chạy mất. Giờ Thiếu Kiệt ra mặt hắn cũng không phải lo nữa và có phần an tâm hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 680: Trận Chung Kết (1)

Thiếu Kiệt bây giờ cúp máy xong ngồi xuống ghế suy nghĩ điều gì đó rồi thở dài. Hà Vi thấy hắn như vậy cũng lên tiếng nhỏ nhẹ hỏi,

- Xảy ra vấn đề bên đó sao?

- Ừ! Hoách Khang bị Mã Hóa Đăng cho vào tròng. Hắn dùng cổ phiếu của đám người cô đông thân cận. Dem bán ra để cho Hoách Khang mắc bẫy lộ ra danh tích.

Hà Vi cũng không cần Thiếu Kiệt giải thích nhiều. Vì đối với người sau lưng của Hoách Khang không khó để nhận biết cho lắm. Đơn giản chỉ cần có thể hiểu được một số mối quan hệ thông thường thì việc tra ra Thiếu Kiệt hay không thì vẫn tương đối dễ.

- Giờ mới thấy quân dưới mình ở xa quá khó kiểm soát những thứ như thế này đúng lý ra Hoách Khang nên hỏi ý kiến của anh thì mọi chuyện không vấn đề gì đằng này lại tự ý mà làm.

- Việc này cũng phải thôi Thiếu Kiệt em thấy việc mà Hoách Khang chủ ý tự mình làm cũng vì một phần tâm lý thôi. Bản thân Mã Hóa Đăng hiểu cần thu gom cổ phần trong công ty phải cần bao nhiêu tiền. Trong khi đó hai bố con kia có nói giàu đến mấy cũng không thể nào có thể đấu trên chiến trường này. Nghi ngờ anh là điều tất nhiên sẽ xảy ra.

Thiếu Kiệt gật đầu đứng lên bởi vì hắn thấy đám người của Lý Bân được bên đám người nhà phát hành gọi tới. Xem ra việc tới thời điểm này là vòng cuối cùng cũng không phải là không có căn cứ. Thiếu Kiệt bây giờ mới cầm lấy điện thoại Hà Vi gọi vào số điện thoại của Lý Bân.

Bên trong khán đài Lý Bân bây giờ được một đám thành viên vây quan lại nhìn như là bàn chiến thuật lần cuối nhưng để cho Lý Bân mở điện thoại và đeo tai phone vào một cách nghiêm chỉnh.

Thiếu Kiệt gọi vào điện thoại được Lý Bân nhanh chóng nhấn nút nhận cuộc gọi.

- Chuẩn bị mọi thứ xong hết chưa?

Thông qua điện thoại Thiếu Kiệt nói để cho Lý Bân nghe. Đáp lại Thiếu Kiệt bây giờ là một câu nói đơn giản nhưng đủ để Thiếu Kiệt hiểu vài thứ.

- Xong mọi thứ xong giờ bắt đầu thôi.

Lý Bân lấy tóc của mình phủ lại vành tai. Hắn để tóc dài một chút lúc này lại trở thành một lợi thế. Khi hắn và đám người của mình ngồi vào vị trí của máy tính đám người bên kia đã chuẩn bị sẵn.

Tùng tài khoản lúc này được đăng nhập một cách nhanh chóng. Hà Vi cầm trong tay điện thoại của Thiếu Kiệt bây giờ cũng có tiếng đổ chuông. Trên đó hiện lên tên của Tymothy. Thiếu Kiệt cũng nhìn qua điện thoại đang cầm trong tay Hà Vi nói.

- Em xem ra lấy hồ sơ của Tymothy đưa vào nếu có gì đó không ổn mình có thể sử dụng được nó đấy.

Hà Vi bây giờ mới gạt đầu đi rời đi. Thiếu Kiệt thì chăm chú nhìn vào những diễn biến bên trên màn hình. Hiện tại chưa đến giờ vào trận chiến. Chiếc ghế Bang chủ của hắn vẫn để trống còn về phần đám người Lý Bân đang di chuyển của mình với những nhân vật bên trong Quân Doanh.

- Lát nữa xác định bốn người đầu lĩnh của bên nó. Cứ tính vào tổ đội một đội năm người ba Thiếu Lâm Quyền đánh một người. Chỉ để những tổ

đội đó đảm nhận từng người trong từng khu vực không để cho những người đó có cơ hội càn quét bên mình.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt phân phó chiến thuật qua tai nghe điện thoại của mình cũng lên tiếng thuật lại những gì Thiếu Kiệt đã đưa ra. Bên ngoài nếu không biết có thể tưởng rằng Lý Bân đang thật sự chỉ đạo mọi người bang hội của mình. Âm Thanh của Lý Bân đảm người Lâm Vũ và những người khác hoàn toàn có thể nghe thấy.

- Việc này phải linh động đối với từng mục tiêu bị giết về thành thì báo về cho đội ngũ gần nơi ra vào hậu doanh hoặc Tiên Doanh. Như thế sẽ đảm bảo được đám người kia không thể thoát ra. Nếu nhiều hơn hai người về thành thì tất cả các đội viên còn lại nhắm mục tiêu vào hai cứ điểm này mà phòng thủ tất cả tổ đội khác càng quét lấy điểm số. Nên nhớ tổ hợp năm người làm một nhóm đi cùng nhau phải thật cẩn thận và luôn phải có một Nga Mi Kiếm hồi sinh đi cùng.

Thiếu Kiệt đưa ra những phán đoán chính xác nhất của hắn lúc này. Đối phương dù có là người của công ty game thì tất cả trên một chiến trường việc bị hội đồng từ bốn nhân vật Thiếu Lâm Quyền thì cũng không thể nào đánh được gì.

Lượng sát thương quá lớn khi mà một người phải chịu hết bốn người. Tổ hợp như thế vừa có lợi cho đám người Lý Bân có được điểm liên tục giết người và điểm cộng dồn vào trong tổng điểm trận chiến là hoàn toàn có thể.

Khi mà trong chiến trường những nhân tố bất ổn khác luôn nhìn theo sự di chuyển của những nhân vật mạnh nhất để ra hiệu lệnh thì họ có tới bốn người mạnh. Đám người theo sau để kiếm chút mạng điểm số là điều hiển nhiên. Nhưng với đám người đó có đi theo nhưng với trang bị và tổ hợp mà Thiếu Kiệt đã đề ra hoàn toàn có khả năng ứng biến với tình huống khó khăn nhất.

Cấp số nhân của việc đánh nhau của Thiếu Lâm Quyền tương đối cao áp dụng hình thức này là hành vi bắt buộc trong mỗi trận đấu.

Đám người Lý Bân khi nghe hiệu lệnh được truyền đạt lại nhanh chóng tổ hợp cho mình một nhóm người cần thiết. Nhất là những nhân vật mang tính trụ cột cần thiết.

- Còn nhưng người chơi môn phái khác thì lựa ra một phái lực đánh cao độ né và chính xác cao thêm đó là một phụ trợ nếu cần để tiến hành đi chia quân đi theo nhóm năm người trên. Mọi khu vực được cố định của nhóm năm người sẽ thay đổi theo từng hành vi của bên kia đưa ra. Những người còn lại là nhân tố tăng điểm với những nhân vật cấp thấp hoặc không đủ lực bên đối phương.

Dương như chưa vào trận đánh Thiếu Kiệt đã đưa ra toàn bộ bố cục trong trận hẳn muốn cả năm nhóm đội ngũ có được sự hỗ trợ và nắm bắt quân số ngay lúc đầu để hẳn có thể triển khai điều hành từng nhóm trong khi cuộc chiến diễn ra.

Nhìn bên Hậu doanh của Thiếu Kiệt từng nhóm người mời gọi tổ đội những thanh chất chạy dọc ở khắp mọi nơi trên màn hình bản đồ cát sa mạc. Những thành viên thường hay chơi cùng nhau được ưu tiên cho từng đội ngũ bởi vì những người này mới thật sự hành động ăn ý nhau trong trò chơi.

Sự nhộn nháo trong khán phòng có thể thấy được tại sao khi vào đến đây đám người Lý Bân lại không như lúc đầu. Từng cử chỉ chuẩn bị cho trận chiến như là một đội sách mới được thành lập. Đám người bên nhà phát hành bây giờ đang chăm chú vào màn hình sắp xếp quân số cũng không biết được điều này.

Một người trong đám người này bây giờ mới mỉm cười nói với mấy người ngồi cạnh mình.

- Bọn mày thấy chưa vào đến vòng chung kết thằng nào cũng háo hức làm cho tụi nó xôn xao lên hết rồi. Đội hình đội ngũ bây giờ mới vừa thành lập chắc chắn sẽ không được như lúc đầu đánh vòng loại bên ngoài. Trận này bọn mình thắng chắc tụi mày khỏi lo đi.

- Ủ đúng đấy. Tới giờ lâm trận mới bàn chiến thuật chắc chắn sẽ thua bọn mình thôi. Cứ để xem bọn nó làm được gì.

Trong thời gian chờ đợi ở hậu doanh lúc này Thiếu Kiệt cũng án binh bất động. Dù sao thì thời gian này cũng chủ yếu cho Tuyển thủ chuẩn bị. Còn nhà phát hành bây giờ cũng đưa ra những người MC bình luận trận đấu chính cuối cùng cho giải. Bởi vì những vòng loại không có cái gọi là bình luận trực tiếp. Nên việc đưa ra một ban bình luận cho trận đấu này thật chất cũng chỉ là những người của công ty VG làm việc.

Hà Vi hiện tại đứng gần bên ngoài cửa ra vào nhìn tới nhìn lui để xem Tymothy hẳn đích thân đến hay là thông qua một người nào đó đưa đến cho Thiếu Kiệt thứ gì cần thiết.

Tăng Anh Hào đang đi dạo. Trên tay hắn cầm không ít những thẻ trò chơi và những mã code nhận được từ việc thắng giải. Thấy Hà Vi đứng đó hắn cũng tiến về phía cô lên tiếng hỏi.

- Hà Vi! Em ra đây vậy Thiếu Kiệt bên trong đó một mình sao như vậy sao được?

- Không em ra lấy tài liệu cho Thiếu Kiệt sẽ vào ngay bây giờ Thiếu Kiệt hiện tại cũng đã biết một chút việc chắc cậu ấy sẽ đề phòng thôi.

Tăng Anh Hào thì không thấy vậy hắn thấy nếu để Thiếu Kiệt một mình như thế có chút không hay liền nói.

- Như thế không được để anh trở lại đó.

Vừa định cất bước đi vào bên trong chỗ của Thiếu Kiệt. Hà Vi bây giờ mới lên tiếng nhìn Tăng Anh Hào hỏi một câu làm hắn dừng bước lại.

- Lần này anh được tập huấn ở nơi bí mật đó sao. Cuộc sống chắc cũng không dễ chịu đi.

- Ừ đúng là nơi đó! Không ngờ em khi còn bé xíu đã tốt nghiệp ở đó rồi. Còn anh thì bây giờ mới được. Đúng là người với người khác xa quá mà.

Tăng Anh Hào không từ chối bởi vì khu đào tạo bí mật muốn tốt nghiệp ở đó hầu như phải thật sự ra chiến trường trải qua sinh tử. Nếu sống sẽ được tốt nghiệp. Nếu chết xem như là một người lính hi sinh. Hoàn toàn không có sự an toàn cần thiết nào có thể mong chờ.

- Như thế hiện tại cũng tốt hơn cho anh. Nếu sau này có việc gì với tính khí trước đây thì anh cũng chỉ bị thiệt thòi thôi.

- Đúng nhưng cũng không đúng. Nói chuyện với em sau anh vào trong đó đây.

Vốn Không muốn kéo dài thời gian của mình Tăng Anh Hào nữa. Hà Vi cũng không nói gì. Cô chỉ mỉm cười bởi vì một người như Tăng Anh Hào qua tập huấn lại thay đổi như thế cũng là một cách tốt. Tuy hắn không còn cười đùa quá trớn như trước nhưng như thế này cũng không phải là xấu.

Bây giờ Hà Vi mới nhìn thấy Tymothy. Hắn cầm theo một cái cặp đi cùng. Nhìn thấy Hà Vi hắn chỉ gật đầu bước vào trong nơi tổ chức sự kiện.

Không như lúc đầu khi mà đám người muốn vào trong sự kiện phải xếp hàng các thứ. Lúc này không có đơn vị kiểm soát trật tự ổn định nữa mà thay vào đó là những chiếc xe được Thiết kế theo dạng vài thùng đá và nước ngọc được các nhà tài trợ nhãn hàng đặt gần đó hoặc kéo đi khắp vòng

quanh trong sân giới Thiệu Game để dành cho người đến tham gia buổi triển lãm. Vừa thở vừa nhìn Hà Vi tymothy nói.

- Xin lỗi. Tài Xé Chạy lố một chút lên tận trên kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 681: Trận Chung Kết (2)

Hà Vi chỉ gật đầu. Nhìn bộ dạng của Tymothy thì Hà Vi biết chắc vì không biết đường lại thêm tài xế không đúng muốn chạy vòng vòng kiếm thêm mới dẫn đến việc chạy lố như thế này.

- Không sao tới là tốt rồi đồ của Thiếu Kiệt cần anh có đem theo chứ?

- Có. Tôi bỏ trong đây này. Cũng đã đọc qua một lượt thông tin cũng đơn giản thôi nhưng mà vì tôi phải thông qua google dịch lại nên không biết có sát với từ ngữ của các bạn không?

Vừa trả lời Hà Vi Tymothy vừa chỉ vài cái cặp xách mang theo bên người. Thấy nơi này không tiện Hà Vi chỉ đáp lại một câu ngắn ngủi.

- Ừ vậy thôi vào gặp Thiếu Kiệt.

Trong khán đài lúc này những tiếng hò reo thật sự không ít nó oanh động cả một khu vực cần thiết. Thiếu Kiệt vừa nhìn vào màn hình vừa điều lệnh trực tiếp cho đám người Lý Bân. Tăng Anh Hào có trở lại thấy hẳn như thế cũng đứng im bên ngoài cách đó một khoảng cách nhất định.

Hà Vi và Tymothy cũng thế khi hai người trở lại ngồi vào một cái ghế gần chỗ Thiếu Kiệt nhưng cũng không dám lên tiếng nói chuyện với hắn. Vì tâm trí của Thiếu Kiệt lúc này đang sử dụng cho việc điều hành trong trò chơi. Tymothy ngồi xuống cũng lấy ra bộ hồ sơ mà mình có được đưa cho Hà Vi ngồi đó đọc hồ sơ được cung cấp cô chỉ đối lúc nhú mày một cái, rồi suy nghĩ điều gì đó.

Tăng Anh Hào đợi cho Hà Vi đọc xong bộ hồ sơ mới lên tiếng hỏi Hà Vi.

- Anh nhớ là Thiếu Kiệt còn có mấy người Vô Ảnh bảo vệ mà nhưng từ lúc anh tới đây đến giờ sao không thấy. Hay là Thiếu Kiệt để họ đi làm việc gì rồi à?

Vì không thấy đám người vô ảnh đâu. Tăng Anh Hào có thắc mắc thì chỉ đem câu hỏi của mình chuyển về cho Hà Vi. Bởi bên cạnh Thiếu Kiệt biết được tình hình điều động người và công việc như thế nào Hà Vi là người nắm rõ nhất,

- Không sáng nay Thiếu Kiệt vì muốn tránh ánh mắt của người khác nên đã cho họ ở nhà. Ở nơi này nếu mấy người của Vô Ảnh cứ đi phía sau mà bảo vệ Thiếu Kiệt thì chả khác nào là công khai cho mọi người biết về thân phận cậu ấy. Nên để họ ở nhà là điều tất nhiên.

Tăng Anh Hào lúc này gật gật đầu. Đúng là ở môi trường công cộng như thế này mấy người của Vô Ảnh đi kèm theo thật sự là không thích hợp. Với độ tuổi của họ có thể làm cho đám người khác nghi ngờ hơn khi đi phía sau một người như Thiếu Kiệt.

- Nhưng mà Thiếu Kiệt lại gọi Tymothy đến chẳng khác nào cậu ấy lộ mặt rồi đấy sao. Em nhìn đi có người nào nhìn về chỗ này mà không trực tiếp dừng lại vài giây với sự hiện diện của anh ta không?

- Không lo chúng ta có thể nói anh ta hiếu kỳ đến xem khi đang đi du lịch thôi. Lý Do này cho dù có người hỏi thì cũng như thế bởi anh ta là người nước ngoài. Dù sao với cái triển lãm này cũng là mở cửa tự do không có kiểm soát vé mời.

Hà Vi bây giờ mới nói tiếng anh với lại Tymothy để cho anh phòng bị nếu có người hỏi hấn về vấn đề này.

- Tymothy! Nếu có ai hỏi anh tại sao anh lại đến đây thì cứ nói là hiếu kỳ và tham quan du lịch như thế sẽ tốt hơn.

- Cô Hà Vi cứ yên tâm! Tôi biết phải nói thế nào. Dù sao đất nước các bạn rất mến khách chắc chắn sẽ có người hỏi tôi về điều này. Tôi đã có chuẩn bị khi đến đây rồi. Chỉ cần người đó không nói quá khó nghe là được.

Biết Tymothy không ngạc nhiên dù sao hẳn ta cũng ở đây một thời gian việc làm quen những người xung quanh một chút vẫn có. Với phương diện người nước ngoài đôi khi là bất lợi đối với hẳn nhưng cũng là lợi thế cần thiết. Bởi chỉ cần gặp người dễ gần và họ thoải mái muốn làm quen với người nước ngoài thì hẳn hoàn toàn có thể có thêm một người nói chuyện hướng dẫn du lịch và các thứ khác không phải tốn chi phí.

Tymothy vừa nhìn màn hình trò chơi vừa thấy Thiếu Kiệt chỉ huy qua điện thoại chỉ đáp lại lời của Hà Vi mà không nhìn cô hẳn hiếu kỳ tại sao Thiếu Kiệt không trực tiếp tham gia giải đấu bên dưới mà lại ngồi quan sát theo màn hình mà ra lệnh.

- Tại sao cậu ấy không xuống dưới cùng mọi người mà lại ngồi ở đây?

- Ừ Thiếu Kiệt nói nếu muốn thấy hết toàn cảnh cục diện sẽ dễ đối phó hơn là chỉ nhìn ở một góc nhìn của màn hình trò chơi. Anh cũng đã biết tại sao Thiếu Kiệt lại làm vậy rồi đúng không

Hà Vi vừa nhìn vào màn hình trò chơi được phát rộng rãi bên dưới vừa trả lời cho Tymothy biết. Hình ảnh sự di chuyển trên màn ảnh lớn và việc Thiếu Kiệt nhìn rõ toàn bộ bố cục đã để cho Tymothy hiểu được tại sao lại có vấn đề này.

- Xem ra cậu ấy chỉ là bất chước những người kia thôi đúng không?

- Không ở nước chúng tôi gọi đây là gậy ông đập lưng ông. Nhưng mà sao anh không nhờ người đưa những thứ này đến mà phải đến tận đây.

Tymothy bây giờ nghe Hà Vi nói thế cũng cười cười lắc đầu đáp lại lời của cô.

- Chuyện là có chút vấn đề nhỏ trong quá trình thu thập dữ liệu. Hiện tại cần phải hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt mới có thể giải quyết được.

Hà Vi bây giờ chỉ có thể biết chuyện này là cô không thể can thiệp bởi nếu chuyện không liên quan gì đến chuyên môn cần thiết thì Tymothy cũng không phải ập ứng không muốn nói như thế này.

- Được vậy anh đợi mà hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt đi. Chắc xong trận đấu cậu ấy sẽ trả lời cho anh biết.

Nói với Tymothy xong Hà Vi mới ném bộ hồ sơ đang cầm trong tay mình đưa cho Tăng Anh Hào nhìn hấn ung dung nhìn màn hình trò chơi hào hứng với cái cảnh đánh nhau cô vội hăng giọng nói.

- Nghiêm chỉnh đi, Đang có việc đây. Anh đọc cái đám này đi rồi chuẩn bị tin thần.

Tăng Anh Hào ngờ ngác nhìn vào đồng hồ sơ trên tay mình. Hấn lần lượt mở ra từng trang rồi nhìn qua Hà Vi,

- Đưa anh cái này làm gì?

- Thì đưa anh đọc lát nữa có thể anh sẽ đại diện thay cho Thiếu Kiệt lên bàn bạc hợp tác các thứ nếu đúng thì đọc đi còn có một chút việc sẽ cần đến.

Tăng Anh Hào bây giờ nhìn thấy Hà Vi quần lại cho mình cái bộ hồ sơ thờ dài than ngắn.

- Cái này anh không biết đâu đấy anh là thằng ngu kinh doanh mà để anh đi họp bàn mấy chuyện này anh không chịu trách nhiệm đâu đấy.

Nghe được những lời của Tăng Anh Hào. Hà Vi chỉ lườm hằm một cái rồi hăng học nói.

- Sao anh khờ quá vậy? Nói anh đi họp bàn không có nghĩ là để anh đi kí họp đồng kinh doanh đâu mà anh sợ. Thiếu Kiệt không ra mặt được. Nhưng vì đây là trận đấu được dàn xếp. Nên Thiếu Kiệt cần phải thắng trận đấu này để có thể tiếp xúc cao tầng của công ty VG anh hiểu không?

Giọng nói hơi bực tức so với bình thường. Hà VI thấy dù đã qua một khóa huấn luyện cần thiết nhưng Tăng Anh Hào vẫn không khai sáng được sự thông minh cần thiết của mình trong chuyện này.

Nhìn vào sự hiển nhiên nếu mà Thiếu Kiệt và Hà Vi không ra mặt được thì chỉ có hằm có thể đi gặp đám người kia. Vậy mà bản thân của Tăng ANh Hào lại không hiểu điều này.

- Không phải Thiếu Kiệt nói đám người kia đi ăn rồi sẽ về sao. Anh ra mặt cậu ta gặp họ không phải chuyện này là thừa thãi sao.

- Xem ra cần phải để anh có thêm vào cuộc tập huấn nữa. Anh đi tập huấn làm rớt não đâu rồi hả. Để anh làm đại diện Thiếu Kiệt chỉ là ngày hôm nay anh phải khéo léo chuyển dời chuyện gặp mặt với họ vào một ngày không xa chứ. Nếu không thì anh uy hiếp họ sẽ công bố các tin tức đang trong tay của anh. Như thế mới được chứ. Đâu phải nhất thiết Thiếu Kiệt phải gặp đám người kia hôm nay.

Tăng Anh Hào bây giờ mới im lặng suy nghĩ một chút rồi gật đầu nếu nói chuyện dòi một buổi gặp mặt bằng việc đem những thông tin này uy hiếp đám người của VG thì hẳn hoàn toàn có thể làm được.

Bản thân hẳn vừa rồi lo lắng Thiếu Kiệt sẽ để hẳn đi ký hợp đồng thay. Vì nếu thế hẳn không chịu trách nhiệm nổi. Vì đơn giản Tăng Anh Hào biết một hợp đồng mà Thiếu Kiệt đã ký kết với đám người Ngô Long là bao nhiêu. Hẳn không biết kế hoạch đó thành công hay không nhưng nếu bàn hợp đồng gì đó rồi bảo hẳn ký. Nếu thất bại hẳn thật sự bán cả gia sản cũng không đủ tiền đền. Vì thế mà Tăng Anh Hào chấp nhận giả ngốc xem như muốn đem chuyện này chuyển giao lên tay của Tymothy.

Có thể lúc đầu hẳn thấy Thiếu Kiệt muốn nhắm đến mình vì không có người khác thay thế. Giờ thì có Tymothy chỉ cần để Tymothy ra mặt là được. Nhưng hẳn quên rằng nếu tymothy thay hẳn ít nhất phải có người xuất hiện kế bên để làm người thông dịch viên. Chuyện này giống như là không đánh tự khai người sau lưng là ai.

- À nếu chuyện này không thì được. nhưng mà cũng phải đợi Thiếu Kiệt thắng trận này đã. Hiện tại hai bên điểm số đang gần nhau lắm. Chỉ chênh lệch không ít điểm. Muốn là việc gì thì ít nhất Thiếu Kiệt phải thật sự thắng trận đấu này rồi mới tính đến những thứ khác.

Hà Vi nghe thấy Tăng Anh Hào vừa nói vừa chỉ về màn hình. Cô vừa rồi cũng không có theo dõi cả trận đấu. Cô lúc nào cũng tin chắc Thiếu Kiệt tự nhiên có cách của mình để xoay chuyển mọi cục diện. Nhưng bây giờ bị Tăng Anh Hào nhắc nhở cô cũng nhìn lên màn hình đang chiếu.

Thiếu Kiệt ngồi bên kia đúng là khả năng thật sự cân bằng bởi vì hẳn sử dụng nhân vật bình thường đánh với nhân vật được tạo ra từ nhà phát hành. Có thể nói nhìn bên ngoài hai tính năng đều giống nhau nhưng lượng sát

thương và thuộc tính ẩn của nhân vật được tạo và nhân vật của người chơi thì hoàn toàn khác.

Hà Vi không theo dõi nhưng nhìn thấy Thiếu Kiệt trầm trọng suy tính ra lệnh liên hồi bên chiếc điện thoại của mình cũng biết được tình hình không như dự đoán rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 682: Trận Chung Kết (3)

Khán phòng lúc này theo dõi diễn biến của toàn bộ trận đánh trên màn ảnh từng nhóm nhỏ nghị luận về những gì đang diễn ra và tại sao lại có cách đánh này.

Chỉ có một góc khán đài thì lại khác vẫn có tiếng nói phát ra nhưng tất cả là hiệu lệnh cần thiết. Bởi vì người đông nên không một ai chú ý đến một thiếu niên đang cầm điện thoại mới là chủ chốt của toàn bộ trận chiến.

- Tất cả tản ra mọi người trong bang toàn lực đánh những thành viên khác. Các nhóm hỗ trợ cầm chân đám người bên kia. Nếu có người nào chết do bị mấy thành chủ chốt giết. Nhấn nút khiêu chiến để lấy điểm về phía mình. Đối với những thành phần chủ chốt. Để cho những người gần chết bị đám người bên dưới đổ đồng lượng điểm.

Qua phân tích từ lúc bắt đầu trận đấu đến nay. Tuy ở thế cân bằng nhưng số điểm mà bên nhóm người Lý Bân lấy được hầu hết từ việc khiêu chiến. Thiếu Kiệt thấy được một sơ hở cực kỳ lớn có thể lợi dụng được.

Trong tất cả trận chiến. Nếu đối phương nhận được khiêu chiến để hết thời gian hoặc hủy bỏ thì điều bị một lượng điểm trừ nhất định. Việc này chuyển lại phần điểm đó về cho bên đối phương.

Số điểm có thể không nhiều nhưng việc này nói rõ có thể sử dụng cầm chân được. Với những người của nhà phát hành họ vốn tưởng thắng chắc nên sẽ tham chiến không nghĩ đến vấn đề điểm số mà chỉ tập trung đánh.

Trong khi đó Thiếu Kiệt phân bổ người chỉ để kèm chân bọn họ. Cái mục đích hẳn muốn là sử dụng tập thể để kiếm điểm về chứ không phải là đám người chủ lực đem điểm về.

Cả hai việc này nhìn như thiệt thòi nhưng với sự phối hợp ăn ý và tập huấn lâu dài từ trước thì đây lại là một lợi thế việc đổ đồng điểm tạo ra số điểm ảo cho bên đối phương thấy được mình có điểm số cá nhân cao mà không để ý đến điểm số tổng thể. Và bố cục của Thiếu Kiệt đã hình thành và nghiên hẳn điểm số toàn trận về phía hẳn.

Đám người Lý Bân bên dưới cũng căng thẳng từng lời của Lý Bân đưa ra đề nhất nhất làm theo nên mọi thứ nhìn trên màn hình hai bên đang cân bằng nhưng điểm số lại có một sự chênh lệch không ít.

- Một nhóm năm người cấp thấp vừa đủ tách ra chạy khỏi chiến trường đem toàn bọn NPC ở hậu doanh và Tiền Doanh của quân địch phá hủy. Bọn họ đang chú tâm vào việc giết người. Điểm số kiếm từ linh không nhiều nhưng có được số điểm không ít, Toàn trận binh lính, hiệu úy đô thống khá nhiều.

Thiếu Kiệt bây giờ lấy cả nhưng NPC ra để kéo điểm một đoàn đội nhanh chóng rời khỏi chiến trường. Thật chất họ cũng mạnh nhưng ở việc cầm chân như thế này cũng chỉ làm nên giờ đi giết NPC thì không thể thuận tiện hơn. Càng tổng lực đem NPC giết nhanh càng lên nhiều điểm.

- Một vài người đang cứu nạn dân đi chiếm pháo đài trung ương để lấy điểm trừ máu của đối phương số điểm hiện tại bên mình đã nâng lên cách biệt gần năm ngàn rồi. Toàn bộ đánh tổng lực cầm chân theo hiệu lệnh là có thể thắng trận.

Hiện tại cũng đã đến thời khắc quyết định. Tuy nói một trận chiến của game có thể diễn ra gần ba mươi phút nhưng khi mọi người tập trung như thế này thời gian trôi qua không người nào để ý.

Trên trán Thiếu Kiệt cũng đã xuất hiện không ít giọt mồ hôi. Vì thời tiết nóng hơn nữa hẳn phải phân tích tình hình rồi đưa ra những chỉ dẫn trong

trận chiến nên tới giờ toàn bộ mọi thứ diễn biến đều theo chiều hướng mà hắn xoay chuyển từng đợt từng đợt một.

Hà Vi và mọi người hiện tại cũng chú ý màn hình hơn. Cô không hiểu trò chơi lắm nhưng biết được dường như Thiếu Kiệt đã tìm ra mấu chốt đột phá cần thiết cho toàn bộ cuộc chiến. Nhìn những hành động của từng nhóm người tách ra rồi lại hợp vào. Thường thì người điều khiển nhân vật quan sát trận chiến không mấy khi đi dạo hết toàn bộ chiến trường. Mà chỉ tập trung ở nơi diễn ra chiến sự căng thẳng nhất.

Hành động này cũng làm cho đám người bên nhà phát hành bất lợi bởi vì những người trong chiến trường của bên Lý Bân rời đi đánh linh hoắc chiếm pháo đài họ không thể nhìn thấy. Bên dưới cũng như thế họ không hiểu sao đến giờ nhìn như hai bên vẫn ở thế cân bằng nhưng điểm số của bên đám người Lý Bân lại ngày một tăng.

Bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán. Đám người bên nhà phát hành bây giờ mới thấy được là bên đám người bọn hắn đang thua điểm. Dù chỉ số trên bản xếp hạng mười người dường như vẫn đều đều bằng nhau. Nhưng một lượng điểm lớn chảy vào bên nhóm người Lý Bân tại sao lại xuất hiện.

Khi một thành viên của mấy người phát hành đang bị đánh gần sắp chết thì cũng là lúc đám người đi chiếm pháo đài của chiến trường chính hoành thành nhiệm vụ. Một loạt đạn trừ số lượng tấn công và phòng thủ bên phía nhưng người của nhà phát hành sụt giảm nghiêm trọng. Hắn bị pháo đài bắn chết ngay tại chỗ mất liên sát.

- Pháo đài mất rồi! Điểm thủ giảm một phần ba mươi giây bị trừ máu pháo đài một lần. Không ổn rồi bên kia bọn nó chiếm pháo đài lúc nào.

Âm thanh của hắn nói lên là cho đám người của bên nhà phát hành giật mình. Dù lượng máu của pháo đài trừ không nhiều nhưng ảnh hưởng của

điểm công và thủ là rõ ràng. Họ vừa rồi không để ý vì còn trong trận chiến suy nghĩ có thể là mình bị đánh từ phía đám người của Lý Bân mà mất máu.

Người dẫn chương trình và người điều khiển nhân vật tàng hình quay phim lúc này mới di chuyển. Hắn chạy dọc chiến trường. Sự ngỡ ngàng có thể thấy được của đám người bên dưới đang quan sát màn hình. Khi mà một đám người đang đánh lính của chiến trường. Trong đó dường như hai pháo đài chiến trường chính đều đã thuộc về đám người của Lý Bân.

Bên dưới khán giả lúc này đột nhiên Ò lên bởi vì phía hậu doanh của đám người của phía bên nhà Phát Hàng cung cấp tài khoản đã xuất hiện một NPC với ngòi trên lưng một con ngựa lớn đang bị một nhóm gần mười người vây công. Hậu doanh bị bỏ trống chỉ một vài nhân vật cấp thấp chạy ra và phải về lại trong doanh trại một cách nhanh chóng.

- Di chuyển tổng lực về Hậu Doanh phe địch Tiên Phong xuất hiện rồi. Đánh chết Tiên Phong trận này chúng ta thắng chắc. Đám người kia sẽ về thủ Hậu Doanh. Tiền Doanh bỏ trống tạo thành cơ hội càn quét hai đầu. Nói anh em tổng lực đánh Hậu Doanh. Tập trung con Tiên Phong đi nhóm năm người kèm chế mấy thằng kia vẫn cố gắng. Trái ra Hậu Doanh tập trung hét về đó đánh loạn cũng được. Thằng Nào trâu ra thì vừa phát động lên phải về thành.

Đã tới tình huống hiện tại Thiếu Kiệt có thể nắm chắc được bảy mươi phần trăm phần thắng, Hắn biết khi mà toàn bộ tổng lực Bọc hậu hai đầu Tiền Doanh và Hậu Doanh thì đám người kia chạy không thoát. Chỉ cần đi theo Tiền Doanh. Xuống đến hậu doanh phe địch. Con đường tuy là dài hơn một chút nhưng nào bảo toàn được việc tiếp ứng chiến tuyến. Hơn hết là còn dẹp bỏ được sự hỗ trợ của những nhân vật thấy Ra bằng Hậu Doanh không được thì sẽ ra bằng Tiền Doanh.

Lời của Thiều Kiệt ra sao Lý Bân truyền đạt lại như vậy. Trận chiến có thể thấy được gần đến hồi kết. Khi mà ngoài đám người chủ chốt cầm chân luôn luôn có sự di chuyển mỗi lần chết về thành lại chạy thật nhanh. Đi ra tiền doanh của đối phương trước rồi ra hậu doanh sau. Người chết phe Lý Bân cũng nhiều mà người bên kia chết thì không thể nào kể hết. Điểm số dần nâng lên gần mười ngàn điểm một sự chênh lệch có thể thấy được.

Đám người bên dưới không phải thành phần chủ lực của nhà phát hành cũng có một cảm giác chán nản vì bị đối phương bắt bài. Máu của NPC tiên phong ngày càng giảm. Số lượng thời gian của trận chiến chỉ còn lại hơn bốn mươi.

Với con số này để kéo lại mười ngàn điểm đối với một bang hội có thực lực ngang bằng là điều không thể. Đây là trận chiến chính giết người kiếm điểm chứ không phải những trận chiến phụ chiếm pháo đài hay là cứu thôn dân để được điểm.

Đám người của bên nhà phát hành trán lấm tấm mồ hôi thấy rõ. Họ dốc toàn lực mong có thể thay đổi cục diện nhất thời dù kéo thấp điểm giữa hai bên càng nhiều càng tốt. Vì nếu cách quá nhiều điểm họ cũng không thể ăn nói với công ty. Nếu cao hơn vài ngàn điểm có thể nói là do sự may mắn.

Nhưng tình hình này không như họ mong muốn. Càng nôn nóng họ càng bất chấp chỉ vừa được thêm những kỹ năng phụ trợ đã vội lao ra. Số phận của những người nôn nóng thì không cần phải nói. Đây là một đám đánh một đũa đúng nghĩa. Dù trước đó chỉ là theo nhóm.

Hà Vi nhìn trận chiến trên màn hình thở phào một hơi cô thấy được việc Thiều Kiệt xoay chuyển cục diện như thế này là một điều may mắn. Tăng Anh Hào bây giờ cũng hào hứng mừng thầm trong lòng. Hắn thấy được trận chiến này quá hay.

Nếu ngay từ đầu noi hai bên là cân bằng thì hẳn sẽ không cảm thấy gì. Nhưng đọc qua hồ sơ của Hà Vi đưa hẳn hiểu đây là một trận đấu được sắp xếp. Mà bên đám người Lý Bân là người chơi đúng nghĩa. Theo họ đấu với nhà phát hành game với sự bất lợi vốn có của mình. Được chỉ huy bởi Thiếu Kiệt lại có thể làm ra được chiến tích như thế này thật sự là quá tốt.

Càng về thời khắc cuối cùng cả khán phòng lúc này càng xôn xao những tiếng la hét cổ vũ của những người bên dưới. Họ đang thấy một trận đấu cân bằng được thay đổi bởi sự chỉ huy và điều hành. Nâng lên từng điểm số một cách âm thầm rồi vượt lên ở những phút gần cuối đem toàn bộ cục diện định hình không thể xoay chuyển ở cuối giờ là một sự suy luận chắc chắn và bố cục từng thời điểm như thế nào.

Từng giây trôi qua mọi người nhìn vào màn hình phát ra cũng nhiều hơn. Cho đến khi màn hình đen lại nhân vật được chuyển qua một khung cảnh khác. Cả khán đài vỡ òa bởi họ đã biết người dành chiến thắng là ai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 683: Trận Chung Kết (4)

Trong tiếng hò reo vang dội của khắp khán phòng Thiếu Kiệt ngồi trên ghế đưa tay tắt đi điện thoại vừa được nối với Lý Bân. Bây giờ mọi thứ trải qua dù không mệt mỏi như suy nghĩ tranh đấu nhưng nó cũng làm cho Thiếu Kiệt phải thở ra một hơi.

Một chai nước lọc xuất hiện trước mặt hắn. Ngược nhìn lên Hà Vi đang mỉm cười nói với Thiếu Kiệt.

- Anh mệt rồi nghỉ ngơi đi! Chuyện còn lại để em lo cho.

- Ừ xem như đã xong em cho Tăng Anh Hào xuất hiện làm người phía sau lưng của đám người Lý Bân là được.

Hà Vi bây giờ cũng gật đầu một cái. Hiện tại mọi thứ cô cũng đã thu xếp xong chỉ cần Tăng Anh Hào làm tốt chuyện một chút là ổn. Còn về những phần khác có thể không quan trọng lắm. Nếu không có cách này thì có cách khác giải quyết. Thiếu Kiệt luôn có những hướng đi cần thiết theo tình hình trực quan của cả bố cục.

Tăng Anh Hào đứng bên cạnh lúc này cũng thoải mái hơn nhiều cười cười nói với Thiếu Kiệt như bảo đảm việc này hắn làm sẽ không sai sót gì.

- Cậu yên tâm! Chỉ là chuyển dời cuộc hẹn thôi mà. Mọi thứ xong hết không nhất thiết phải khó khăn đâu. Nhưng mà này cậu nên gọi đám người Vô Ảnh tới đi kể từ giờ trở đi phải đặt tình huống an toàn lên cao nhất. Nếu không mọi việc tôi không dám chắc có thể một mình bảo toàn được đâu. Cậu không phải là siêu nhân bọn chúng sử dụng thủ đoạn ám sát các thứ thì không thể nào lường trước được đâu.

- Chuyện này anh an tâm tôi sẽ chú ý giờ thi đi đi. Bên dưới chắc chắn có người đang chờ anh đấy.

Biết Tăng Anh Hào không biết thứ đang tồn tại trong cơ thể của hắn. Thiếu Kiệt chỉ đáp trả qua loa với Tăng Anh Hào nhưng sự nhắc nhở của hắn là không phải không có lý do.

Thiếu Kiệt gật đầu để cho Hà Vi gọi điện đám người Vô Ảnh kể lại mọi chuyện mà cô đã nắm được. Tymothy lúc này đợi cho Hà Vi đi gọi điện thoại và Tăng Anh Hào cũng bắt đầu nhiệm vụ của mình thì hắn mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Có chuyện này cậu cần phải sử lý đây này. Vừa rồi lúc xâm nhập hệ thống của bên công ty này đám người trong bọn tôi tiện tay lấy đi luôn hơn năm triệu thông tin tài khoản của bên công ty đó. Giờ nghĩ lại nếu có chuyện gì có khi nào ảnh hưởng đến cậu trong việc này không?

Lời của Tymothy đưa cho Thiếu Kiệt một trạng thái bình thường hắn đang tu chai nước mà Hà Vi đã đưa cho mình. Uống xong một hơi hắn mới im lặng suy nghĩ về vấn đề này. Không phải đơn giản tài khoản game chứa đựng thông tin mà người chơi đã khai báo dù không đem lại lợi ích gì như việc này nếu lộ ra đúng là không hay cho lắm.

- Chuyện này nếu chúng ta không nói thì đối phương chắc cũng biết. Vì nếu đã xâm nhập lấy được mấy cái hồ sơ kia thì họ chắc hẳn cũng hiểu việc này. Nhưng dám thừa kiện chúng ta khi lấy thông tin tài khoản của họ thì còn phải suy xét lại. Nhưng mà anh vừa nói bao nhiêu thông tin?

- Tầm khoảng năm triệu. Hiện tại còn đặt tầm một trăm con bot ẩn trên hệ thống của họ.

Tymothy trả lời Thiếu Kiệt rất bình thường. Không phải hẳn chưa từng làm việc này. Nhưng để lấy ra hồ sơ để Thiếu Kiệt thương lượng với đám người kia. Thì chắc chắn họ cũng biết cơ sở dữ liệu bị xâm nhập như thế nếu ảnh hưởng thì mỗi nghi ngờ đặt lên người Thiếu Kiệt là đầu tiên.

- Không sao cứ để như thế đi. Học cũng không dám làm gì mình. Mấy cái tài khoản thông tin của việt nam có bán cũng không được bao nhiêu tiền sau này khi cần sẽ dùng đến.

- Cậu nói thế thì chúng tôi cũng không cần lo lắng lắm. Vậy thì được tôi đảm bảo với cậu là đám virus được cài vào bên trong chắc chắn sẽ không thể nào gỡ ra được đâu.

Tymothy bây giờ cũng có chút an tâm hơn. Hẳn chỉ sợ ảnh hưởng đến những dự tính của Thiếu Kiệt còn về vấn đề khác thì hẳn không lo. Cũng như cậu làm việc không nên quá mức phóng túng hiện tại hẳn đúng nghĩa vẫn là làm cho Thiếu Kiệt. Nhìn bên ngoài như hẳn được tự do làm mọi thứ thích làm gì thì làm. Nhưng người trả lương và chuyển tiền cho hẳn vẫn là Thiếu Kiệt. Không chỉ có hẳn mà còn có những người trong nhóm đang ở trung tâm dữ liệu của Vô Ảnh.

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi nghỉ ngơi nhưng ánh mắt lúc này đang dõi theo thân ảnh của Tăng Anh Hào đang đi tới chỗ đám người Lý Bân. Lâm Vũ và Lý Bân với mọi người bên dưới vừa mới ăn mừng xong giờ thấy Tăng Anh Hào xuất hiện cũng có chút ngạc nhiên.

Lâm Vũ lúc này mới khều nhẹ Lý Bân. Hẳn đang vui mừng vì sự chiến thắng của mình thì bị Lâm Vũ cắt ngang nên có chút bực mình nói.

- Mà làm gì khều móc giờ này không thấy đang vui à!

- Nghiêm chỉ lại chút đi đến lúc cần làm việc rồi chiến thắng muốn ăn mừng thì về nhà ăn mừng giờ là lúc chuyện trọng đại của Anh Kiệt.

Lý Bân bây giờ cũng hiểu những gì Lâm Vũ vừa nói hẳn thấy Tăng Anh Hào đi về phía đám người bọn họ cũng khá hiểu kỳ tại sao Tăng Anh Hào lại ở đây. Dù hẳn đối với đám người Lý Bân và Lâm Vũ không xa lạ gì nhưng sự xuất hiện bất ngờ của hẳn cũng làm cho hai người có chút thắc mắc.

- Ê sao Tăng Anh Hào lại ở đây hẳn dạo gần đây đâu thấy mặt mũi giờ lại xuất hiện?

Lý Bân thắc mắc hỏi Lâm Vũ một câu trong khi đó bản thân Lâm Vũ cũng không có câu trả lời cho hẳn. Việc này nếu muốn biết tại sao Tăng Anh Hào xuất hiện thì có thể hỏi chính hẳn mới biết được.

- Tao nghĩ là thay mặt anh Kiệt nhưng mà hẳn tới lúc nào thì tao không biết. Hỏi hẳn không phải rõ sao. Đoán già đoán non ở đây làm gì?

Tăng Anh Hào đến trước mặt hai người Lâm Vũ và Lý Bân thấy được sự tò mò của cả hai bèn cười cười hỏi.

- Ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây lắm sao mà làm như thế? Tôi cũng chỉ đi thay người khác đến đây thôi còn ai thì các cậu biết rồi.

Câu trả lời của Tăng Anh Hào không ngoài dự đoán của hai người nhưng bây giờ Lý Bân vẫn còn thắc mắc cần có của mình. Vốn sắp xếp là Thiếu Kiệt sẽ ra mặt đàm phán với bên công ty VG giờ lại đưa cho Tăng Anh Hào thì cũng khá kỳ lạ. Bởi Lý Bân biết trong lần gặp mặt này nói trắng ra là để thương lượng việc hợp tác là chính.

- Sao ông lại đi thay? Không phải anh ấy nói sẽ làm việc này sao?

- Không thay không được. Bên đối phương có người của công ty nước ngoài. Cậu ta không muốn xuất hiện nên tôi phải đi ra đây này. Việc còn lại muốn thành công hay thất bại là nhờ mấy cậu đấy. Tôi có nhiệm vụ xuất hiện ở đây để dè dặt cuộc nói chuyện này thôi.

Tăng Anh Hào hẳn cũng hiểu đột nhiên xuất hiện như thế này dù ban tổ chức hay người nào khác thì chưa chắc hẳn có quyền nói chuyện chỉ có thể thông qua người dẫn đội hoặc tham gia cuộc thi mới có điều kiện nói chuyện với người của công ty VG.

Lâm Vũ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Làm việc ở phòng dữ liệu thường xuyên Lâm Vũ hiểu công ty đối phương mà Tăng Anh Hào muốn nhắc đến là ai, và cũng không lạ khi hầu hết các trò chơi hiện tại đều xuất phát từ công ty đó qua các con đường hợp tác với trong nước.

- Được rồi chuyện này để chúng tôi lo. Anh chỉ cần làm tốt nhiệm vụ là được. Còn những chuyện khác chúng tôi lo được.

Ban tổ chức lúc này thấy hai người trụ cột của đoàn đội vừa mới đoạt chức vô địch lần đầu tiên lại nói chuyện với một người mới xuất hiện. Họ đang khá bức tức không hiểu tại sao lại bị thua một cách bất ngờ như thế này. Vì nếu xét về bố cục toàn bộ thì những nhân vật của họ đã đưa vào trong trận đấu không thể nào bị thua như thế này được.

Một người của ban tổ chức bây giờ mới bước đến bên hai người Lý Bân và Lâm Vũ nói.

- Chúc mừng các cậu đã chiến thắng. Chúng tôi sẽ sắp xếp giải thưởng và sẽ làm lễ trao giải ngay lúc này. Không biết trong hai cậu ai là người lên đại diện nhận giải. Cũng là bang chủ của bang mình.

Người này muốn biết trong Lâm Vũ và Lý Bân ai mới thật sự là người điều hành vừa rồi. Trận chiến như thế cho thấy người đó có thể nhìn thấy toàn bộ cục diện trận đấu. Nếu một người như vậy có thể nói không thể nào thích hợp với bộ dạng của Lâm Vũ với Lý Bân hiện giờ.

- Trong hai đứa tôi không người nào là Bang Chủ hết và các ông cũng không thể gặp anh ta ở đây. Hiện tại người này mới là đại diện của anh ấy. Ông có thể hỏi những gì mình cần. Còn về vấn đề trao giải chúng tôi nghĩ mọi người cùng lên lãnh giải sẽ hay hơn là đại diện một người.

Lâm Vũ dứt khoát trả lời đem Tăng Anh Hào đưa ra phía trước. Vì những câu nói này vốn là chuẩn bị cho Thiệu Kiệt nhưng giờ chỉ cần sửa lại đôi chỗ là có thể ứng dụng vào người Tăng Anh Hào.

- Nói vậy là vừa rồi mấy vị không có bang chủ?

- Việc có hay không bang chủ mấy người không thấy cũng được. À mà chắc mấy người phải biết mà. Nếu người tôi đại diện có mặt trong trận chiến vừa rồi thì mấy người có thể sẽ thua sớm hơn rồi.

Tăng Anh Hào chỉ thuận nước đẩy thuyền nâng lên sự thần bí của Thiệu Kiệt hẳn chỉ muốn làm cho việc dời cuộc nói chuyện trọng yếu vào một ngày khác. Nhưng hẳn không ngờ rằng đúng thật nếu tài khoản của Thiệu Kiệt xuất hiện trong trận chiến sẽ là mất cân bằng ngày từ đầu.

Lý Bân với Lâm Vũ cũng gật đầu đồng ý với Tăng Anh Hào làm đám người của nhà phát hành có chút bối rối. Họ lần đầu tiên thấy được có người tự tin làm mất cân bằng của một giải đấu tập thể.

- Mấy người đừng có ngạc nhiên tài khoản bang chủ là tài khoản hiện tại đang cầm nguyên bộ đồ tướng quân của tất cả mấy chủ? Nếu anh ấy vào đánh không phải mấy tài khoản mấy người đã chuẩn bị bỏ sông hết sao.

Thấy chuyện này là hiển nhiên Lý Bân tự tin nói ra mọi việc dù sao không khó để nhà phát hành tra ra nhân vật nào đang là bang chủ của bang họ. Vậy thì cũng không giấu làm gì cho mệt. Nhưng vì lời Lý Bân nói ra cả việc mà nhà phát hành sắp xếp cho bang đối phương những nhân vật được chuẩn bị sẵn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 684: Nguyên Hồng

Lâm Vũ thấy Lý Bân lỡ lời vội đánh hấn một cái. Đám người của nhà phát hành bây giờ cũng xanh mặt. Vì chuyện mà họ sắp xếp dường như kín như áo trời giờ đây cũng bị một người chưa ráo máu đầu nói ra một cách chắc chắn.

- Ấy Đừng nói như vậy chứ chúng tôi làm gì có làm chuyện đó?

Một người của bên nhà phát hành giả vờ cười cười từ chối nhận thức của Lý Bân. Tăng Anh Hào cũng không vừa đã Lý Bân lỡ lời đem đám người này ép vào thế yếu hơn. Hấn cũng thường xuyên tiếp xúc với những tầng lớp khác ở Ngọc Châu nên nhàn nhã nói ra một câu vừa phủ định vừa khẳng định.

- Cũng không biết được đâu. Lỡ như chuyện này là thật và cũng là giả thì đâu ai biết được. Nhưng mà nói gì thì nói việc của quý công ty làm như thế nào thì người tôi đại diện cũng biết ít nhiều.

Lời nói của Tăng Anh Hào làm cho mấy người bên nhà phát hành vốn định đến để lấy một chút xã giao nhưng giờ họ có cảm giác như mình là người bị tấn công chính trong việc này.

- Vậy các cậu đợi chút nhé chúng tôi đi chuẩn bị các thứ xong sẽ gọi các cậu lên nhận giải.

Một người trong nhóm ban tổ chức bây giờ mới nói với đám người Lý Bân và Lâm Vũ. Hấn nhanh chóng kéo những người kia trở lại đi về phía sau hậu trường.

Lý Bân thấy thế quay qua noi với Lâm Vũ.

- Mà đây việc sao thì tao nói thế thôi. Nếu không dám người này lại tưởng mình là tay mơ ức hiếp trên bàn sao được.

- Đúng đấy Lâm Vũ. Lần này lấy việc kia làm nền tảng để chuyển dời cuộc hẹn cho cậu ấy nếu mà chúng ta không bắt bài những người này thế nào cũng sẽ không làm được. Cậu ấy ngồi trên khán đài chắc chắn đã dự đoán được tình hình này rồi.

Cả ba người bây giờ nhìn về phía khán đài nơi Thiếu Kiệt đang ngồi. Nhìn thấy Thiếu Kiệt nhìn ba người khẽ gật đầu một cái. Lâm Vũ bây giờ cũng thấy được Tymothy ngồi gần Thiếu Kiệt hẳn hiểu những thông tin mà Tăng Anh Hào nhận được để đàm phán có được từ đâu.

- Như thế cũng được chỉ sợ đám người kia thừa kiện mình về vấn đề lấy thông tin nội bộ thôi.

- Mà khờ à. Nếu bọn họ thừa ra. Chúng ta có đủ bằng chứng nói họ sắp xếp một giải đấu trò chơi. Mà không hiểu VG là công ty kín tiếng nếu mà dám nhà báo đánh hơi được một chút gì đó từ họ. Thì đám nhà báo kia không ngại phanh phui những gì nóng hổi đâu.

Lâm Vũ nhìn qua Lý Bân bởi vì nói đến vấn đề thông tin các thứ Lý Bân dường như hiểu rất rõ những thông tin được cập nhật hàng ngày. Lắc đầu một cái Lâm Vũ hướng Lý Bân nói.

- Mà lúc này còn lo lắng tao thấy là thừa rồi đấy. Vốn tưởng việc sắp tới mà nhận khó khăn lắm nhưng xem ra đó là việc thích hợp cho mà đây chọn không sai người tý nào.

- Thôi ngồi nghĩ ngơi chút đi. Xem đám người kia làm gì. Xem ra vì chúng ta biết được sự thật nên họ phải thương thảo cẩn thận để tránh bị ảnh

hưởng đầy. Xem kia đến chủ tịch của VG cũng xuất hiện bên cạnh họ. Có trò hay để nhìn rồi đấy.

Tăng Anh Hào nhìn về đám người nhà phát hành đang nói chuyện với nhau. Hắn nhìn thấy người cần nên thấy. Đơn giản vì với công ty VG người đứng ra điều hành nó không ai lạ gì. Tên của hắn còn được đặt trong một bộ mã nguồn của trò chơi JX để không bị ghi ra nói xấu các thứ.

- Ừ xem ra chúng ta đánh đúng chỗ cần đánh rồi. Nguyễn Hồng ông ta xuất hiện như thế thì chắc chắn người trao giải sẽ là ông ta. Nhưng mà vấn đề của mình thì còn phải xem ông ta tính sao đã.

Lâm Vũ bây giờ cũng nhìn theo ánh mắt của Tăng Anh Hào nói ra một câu chỉ ba người có thể nghe thấy.

Ở phía bên kia đám người của nhà phát hành bây giờ thật sự là lo lắng khi nghe được những lời bóng gió vừa nãy của ba người. Họ báo cáo với chủ tịch việc này để tìm ra phương án giải quyết. Vì nếu đám người đoạt giải vô địch kia đã nắm được cơ sở chắc chắn thì mới dám nói ra như thế. Họ cũng hiểu mấy người đánh giải lần này có chút không bình thường. Nếu không việc nội bộ công ty sẽ không có người ngoài biết được.

Nguyễn Hồng bây giờ rời khỏi ghế ngồi của mình bước lại đám người nhân viên của công ty. Vốn thân hình không nổi bật mấy với ông chỉ đạt tầm trung và cơ thể dường như khá cân đối không như những vị chủ tịch thường thấy ở trên các báo đài với thân hình vạm vỡ một cái bụng bia được bọc trong một bộ vest.

Nguyễn Hồng ăn mặc khá đơn giản. Quần Jean và áo thun in thương hiệu của VG là xong. Nhìn cách ăn mặc này nếu không phải ông là chủ tịch của một công ty trò chơi trong nước mà nhưng thanh thiếu niên đều biết thì không ai nghĩ được đây là một vị chủ tịch của công ty VG to lớn.

- Sao rồi! Không trao giải đi còn chân chờ làm gì. Chúng ta còn phải có một buổi giới thiệu trò chơi Kiếm Thế sắp tới nữa cứ lè mè như thế này thì sao mà kéo sự thu hút của khán giả.

Nguyên Hồng bây giờ lên tiếng khiển trách những người nhân viên của mình vì sự chậm trễ. Bây giờ một người trong đó mới nhìn Nguyên Hồng e ngại nói.

- Chủ tịch! Hình như những người kia không bình thường. Họ biết được bên kia có sắp xếp của chúng ta về những nhân vật của nhà phát hành?

Lời này vừa nói ra mấy người xung quanh hẳn cũng có chút lo lắng. Việc này không phải đùa bí mật công ty bỗng nhiên có người ngoài biết. Hơn nữa còn là biết ngay trong ngày diễn ra sự kiện hoặc là trước đó thì hoàn toàn không xác định được. Những người biết chuyện này phải chịu trách nhiệm liên đới tương đối cao. Không khéo còn bị sa thải miễn chức vụ.

- Có chuyện này? Đã xác minh rõ chưa?

Ánh mắt nheo lại hai hàng chân mày dựng ngược lên khi nghe thấy nhân viên của mình nói điều vừa rồi. Nguyên Hồng có chút khó chịu. Hẳn cũng giống như những ông chủ công ty khác. Việc nội bộ công ty bị tiết lộ là một điều cực kỳ khó chịu.

- Về phần nhân viên của mình đã xác minh không ai tiết lộ một điều gì. Họ nhận nhiệm vụ cũng chỉ mới vài ngày. Mà đăng ký đã có từ trước đó khá lâu nếu nói thông tin bị lộ lúc nào thì không xác định được.

Nhân Viên của VG không phải là những người mới làm việc họ phải kiểm được ngọn nguồn của mọi việc. Những nhân viên được chọn lần này chủ yếu vẫn là xuất phát từ phòng kỹ thuật điều hành. Nơi đây là nơi của cả

một phòng chơi game đưa người của nhà phát hành vào trong từng bang hội từng máy chủ một với nhiệm vụ duy nhất kích cầu.

Xác minh được dường như không phải từ nhân viên của mình bại lộ thông tin ra ngoài. Đám Người bên ban điều hành cũng không biết nguyên nhân do đâu xuất hiện việc này.

- Máy người đó ba ngày này vì để bí mật mọi chuyện nên đã được cho tăng ca ở lại công ty. Vừa rồi cũng đã kiểm tra lịch sử tin nhắn của họ trong game lưu lại trên hệ thống thì không có vấn đề. Còn về việc yahoo thì cũng không có tin nhắn nào liên quan đến chuyện của công ty.

Nguyên Hồng Nghe được những lời nói xác thực trong phút chốc mà những nhân viên cấp dưới của mình đã kiểm tra lâm thời cũng lắc đầu. Khá thắc mắc tại sao những nhân viên mình lại khẳng định là bí mật bị lộ ra ngoài mà làm các bước xác minh như thế trong phút chốc. Nguyễn Hồng nhìn một người nói ra suy nghĩ của mình.

- Việc này có vấn đề. Nếu ngay từ đầu đây là việc bị lộ bí mật đơn thuần thì làm sao mấy người lại biết là chuyện công ty dàn xếp trận đấu bị lộ.

- Việc này từ chính đối phương nói. Đây chủ tịch nhìn những người đang ngồi ở ghế đó đấy. Hồi nãy chúng tôi lại vốn là định chúc mừng vài câu để biết người nào đã chỉ huy trận đấu thì hai người tham gia giải nói không phải là bang chủ và tôi cũng không thể gặp người đó. Thay vào đó lại có một người đại diện xuất hiện. Một trong hai người tham gia thi đấu đã nói ra việc chúng ta sắp xếp nhân vật vào trận đấu. Cái người mập mập luôn nói chuyện trong lúc bang chiến đấy.

Thuật lại tóm lược nhất những gì mà họ đã tiếp xúc với đám người Lý Bân kể lại cho Nguyên Hồng nghe. Nghe được toàn bộ những việc này một

cách gói gọn không chi tiết nhưng Nguyên Hồng buộc phải rơi vào trầm tư suy nghĩ.

- Mấy người nói họ không cho gặp bang chủ. Lại đưa một người đại diện ra. Vậy người đại diện đó muốn cái gì? đã hỏi hấn chưa mà sao mấy người không hỏi tại sao bang chủ họ lại không có mặt?

- Vâng tôi có hỏi nhưng mà xem ra thân thế của người này không tầm thường, Qua cuộc nói chuyện chúng tôi biết bang chủ hiện tại cũng là nhân vật có tiếng tăm trong trò chơi. Đây là nhân vật vừa nhận cấp độ cao nhất hiện tại trong trò chơi và cũng là người duy nhất đủ một bộ đồ. Chủ Tịch điều tra thông tin thì như thế này này.

Một người đưa ra tờ giấy đang cầm trong tay đưa cho Nguyên Hồng. Hấn cũng không là nếu một nhân vật có tiếng tăm ở một máy chủ nhất định thì tra thông tin đối phương thông qua nhân vật từ lịch sử không khó.

Nhìn vào trong tờ giấy Nguyên Hồng bỗng nhiên nhìn về phía đám người của Lý Bân một cái Thật sâu.

- Thông tin này là sao?

- Đây là thông tin vừa bị đổi cách đây gần một giờ có nghĩa là trước khi trận đấu bắt đầu. Còn thông tin cũ dường như có người nào đó tác động không thể thấy được.

Nguyên Hồng cầm tờ giấy trong tay nắm chặt lại như muốn bóp nát cả tờ giấy. Bởi vì trên đó đã ghi rõ những gì đang xảy ra ở đây.

“Thông tin tôi bạn không thể xem cho tới khi gặp được tôi. Mọi việc liên hệ với người cần phải liên hệ.”

Những từ ngữ được ghi trên thông tin từ họ tên địa chỉ và nhưng thứ khác ghép lại thành một dòng chữ đơn giản như thế thì Nguyên Hồng hẳn biết đụng phải việc này không phải là ngẫu nhiên mà có người sắp xếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 685: Một Người Hay Một Nhóm

Những nhân viên bên dưới của Nguyên Hồng bây giờ thật sự im lặng lại chỉ để chờ đợi chỉ thị của hắn. Nhìn đám người Lý Bân một lúc Nguyên Hồng mới đưa ra quyết định của mình nói với những nhân viên cấp dưới.

- Được rồi sắp xếp một phòng riêng để tôi nói chuyện với họ xem họ muốn thế nào. Còn về phần phát giải thưởng thì làm đi. Chúng ta cũng không có nhiều thời gian để dây dưa để bên ngoài đợi.

- Vâng! Để tôi đi thu xếp.

Người này bây giờ rời đi. Nguyên Hồng nhìn về đám người Lý Bân một cái rồi mới trở lại vị trí của mình xem nhưng không có gì xảy ra.

Lễ trao giải cũng giống như bình thường khi được xướng tên bang hội và lên nhận giải. Không phải cá nhân Lý Bân lên mà toàn bộ mọi người đều có mặt. Người trao giải chỉ cũng chính là Nguyên Hồng. Tăng Anh Hào bây giờ cũng được người của nhà phát hành mời qua một nơi khác.

Lễ trao giải diễn ra nhanh chóng. Cũng chỉ là một ít chúc mừng từ bên dưới. Họ đã biết người nào là người vô địch. Từng người có mặt đã chúc tụng thành viên của Lý Bân và Lâm Vũ. Đám người của bên nhà phát hành tuy có chút khó chịu nhưng cũng không làm gì được vì kết quả đã định.

Nguyên Hồng sau khi trao giải liền theo chân một người nhân viên của mình. Để lại cho việc dẫn chương trình tiếp theo lại cho MC đứng lý ra hắn sẽ đích thân nói một chút về tựa trò chơi nhưng mà hiện tại hắn không thể chú ý đến việc này. Vì hắn muốn giải đáp thắc mắc người đứng sau Lý Bân và Lâm Vũ là ai.

Tăng Anh Hào được đưa đến một căn phòng chỉ có một bộ bàn ghế dường như được sắp xếp nhất thời. Nơi này nằm phía sau hội trường sân khấu. Có thể nghe rõ được những diễn biến ở phía trước khán đài.

Cũng không đợi hẳn đợi lâu. Bây giờ Nguyên Hồng mới đi vào trong phòng nhìn thấy Tăng Anh Hào. Bên ngoài chỉ nhìn sơ qua thấy hẳn ngồi với đám người Lý Bản nhưng khi đối diện với nhau trực tiếp như thế này Nguyên Hồng dám chắc một điều đây là người hẳn chọc không được.

Cơ thể của Tăng Anh Hào thay đổi qua cuộc huấn luyện rằng chắc hơn hẳn. Từng vết sẹo để lại trên tay hẳn làm cho Nguyên Hồng có cảm giác đây không phải người bình thường. Đơn giản ông bà xưa thường nói thứ nhất xăm mình thứ hai là sẹo Những năm đầu hội nhập như thế này vẫn còn định kiến khá nhiều về hai vấn đề này với thanh niên.

Đến cả sau một thập kỷ nếu là một người phương đông với định kiến cổ xưa họ vẫn cho câu nói này là tồn tại dù cho xăm mình có trở thành một môn nghệ thuật cơ thể đi nữa. Nhưng chỉ cần trên người bạn có một vết xăm thậm chí là sẹo để lại do đánh nhau. Họ đều nói bạn không phải là người tốt.

Thậm chí đến một số công ty còn thêm cả vào điều luật tuyển dụng người không xăm mình. Đơn giản vì đây chỉ là sở thích nó là nghệ thuật pha trộn hội nhập nhưng điều này cũng không tránh được ác cảm của miệng lưỡi thế gian.

- Chào Cậu tôi là Nguyên Hồng. Hiện tại muốn gặp người mà cậu đại diện đến nói một vài điều không biết có được không?

Tăng Anh Hào bây giờ chỉ cười cười lắc đầu. Cử chỉ đó làm cho Nguyên Hồng nhịu mày nhưng vẫn giữ bình tĩnh được. Hẳn hiểu đôi phương không

để gì lộ mặt hơn nữa nếu đơn giản như thế thì người đứng trước mặt hắn cũng không phải là người này.

- Đúng là ông khá trực tiếp nhưng hôm nay không được. Cậu ấy bận. Còn tôi chỉ có thể nói một chút thay đổi cuộc hẹn cần thiết với ông thôi. Nếu ông thấy cuộc hẹn đó không cần thì cũng không sao tôi sẽ báo lại những gì cần thiết. Còn thiệt thòi hay được lợi thì tự ông lúc đó sẽ biết.

Tăng Anh Hào hắn cũng trực tiếp với Nguyên Hồng dù sao hắn cũng không cần vòng vo. Có muốn gặp Thiếu Kiệt hay không thì Nguyên Hồng là người quyết định. Nếu hắn thấy gặp Thiếu Kiệt không cần thiết thì Tăng Anh Hào cũng chỉ biết chuyển lời. Vì không thể áp bức một người với một cuộc hẹn đơn thuần được.

- Tôi đã có thành ý như thế này không lẽ vẫn chưa được phải chuyển dời một cuộc hẹn khác vào một ngày khác mới được sao. Hôm nay cho dù có thể nào thì tôi vẫn đợi được người cậu đại diện dùm mà.

Nguyên Hồng thấy việc nói chuyện này đơn giản là hắn nằm ở thế yếu. Nên nói lời nhỏ nhẹ để có được thứ hắn cần là điều quan trọng nhất. Dù sao thì hắn cũng muốn làm rõ tại sao bí mật công ty là nằm trong tay người thân bí mà Tăng Anh Hào đang đại diện.

- Ô tôi tưởng là ông phải bận lắm cơ chứ. Ông nói có thể đợi được cậu ta nhưng tôi lại thấy không phải. Đơn giản lắm ông hiện tại còn một cuộc gặp đang đợi mình không đúng sao. Đám người của mấy công ty nước ngoài chắc chắn có mặt ở đây không chỉ để tham gia cái triển lãm thế này đâu nhỉ. Nếu mà ông nói phải thì ông quá không thành thật rồi đây.

Tăng Anh Hào không ngại nói ra điều này bởi vì có thể thấy bằng mắt thường sự hiện diện của đám người của mấy công ty trò chơi ở nước ngoài đang có mặt tại đây.

Có thể bản thân Tăng Anh Hào không biết tại sao họ lại ở đây vào một cái buổi triển lãm đơn thuần như thế này nhưng Nguyên Hồng biết điều đó không phải.

Vì muốn thuyết phục những công ty trò chơi chuyển giao quyền phát hành cho mình ở trong nước. Việc phối hợp tổ chức triển lãm như thế này chỉ cốt yếu để cho những đại diện của các công ty kia thấy. Lượng người chơi của công ty họ phát hành là thị trường tiềm năng và có thể đem lại lợi nhuận.

Trong kinh doanh có thể những cuộc triển lãm như thế này nhìn như nhà phát hành chịu thiệt thòi phải bỏ ra kinh phí mỗi năm để duy trì việc này. Nhưng bên trong nó lại đem về nhiều nguồn lợi hơn. Người chơi được biết tới trò chơi sắp phát hành nhằm kéo người chơi vào một tựa game cần thiết.

Còn nhà phát hành thông qua sự hiện diện của những người tham gia triển lãm để đạt được những hợp đồng phát hành trò chơi cần thiết. Mà việc này đem lại lợi nhuận cho họ không nhỏ. Lượng người đến cần đông họ có được một cái cơ để ký hợp đồng lợi nhuận cần thiết.

Nguyên Hồng cũng không hiểu tại sao Tăng Anh Hào lại chú ý đến những đại diện của các đối tác đang ở trong triển lãm. Nhưng từ đây hẳn hiểu được người mà muốn gặp hẳn hôm nay. Vì những người kia nên mới không xuất hiện. Mà trong đó có không ít là những đại diện của các công ty trò chơi và nhà phát hành lớn. Việc tìm ra đối phương muốn tránh nhà cung cấp nào đúng là một việc khó.

- Việc này xem ra cậu ta có một chú e ngại với đám người bên ngoài cho lắm. Nếu thế thì tôi được lợi gì khi gặp cậu ta. Trong khi đó những người bên ngoài kia mới thật sự là người đem lại lợi ích sắp tới cho công ty của tôi.

Cố gắng nắm bắt đề đem mình về thế cân bằng để cho Tăng Anh Hào nói ra mục đích thật sự. Nguyên Hồng không tin người đối diện mình ra mặt cho một người mà không biết mục đích thật sự là gì. Nhưng hẳn lại không hề biết ngay cả Tăng Anh Hào cũng không hoàn toàn hiểu rõ Thiếu Kiệt sẽ có kế hoạch như thế nào.

- Việc này thì khi nào ông gặp cậu ta sẽ hiểu còn lợi ích đem lại tốt hay không thì ông phải xem đứng ở góc độ nào. Tôi chưa thấy người nào hợp tác với cậu ta mà không có lợi cả. Còn nếu ông không tiện thì thôi tôi chỉ nói đến đây con quyết định là của ông.

Tăng Anh Hào cũng không muốn dây dưa. Hắn muốn làm xong việc này rồi cùng với Thiếu Kiệt ra về để hắn còn có cơ hội nghỉ ngơi. Việc thương lượng của Nguyên Hồng như thế nào hắn không quan tâm.

Nguyên Hồng bây giờ im lặng suy nghĩ bước đi vài bước. Bởi vì trong lời nói của Tăng Anh Hào đưa ra có một phần nhắc nhở đây là chuyện có lợi cho hắn. Nhưng là chuyện như thế nào thì còn là dấu chấm hỏi lớn việc muốn biết nó ra sao thì chỉ có thể gặp trực tiếp người cần gặp.

Nhìn bộ dạng của Nguyên Hồng, Tăng Anh Hào Khóe môi nhếch lên một chút hiển thị rõ một nụ cười. Rồi nhanh chóng cất lời nói.

- Sao nào. Nếu ông muốn gặp cậu ta chỉ cần đưa tôi danh thiếp của ông thôi. Khi nào gặp được thì cậu ta sẽ gọi điện thoại trực tiếp cho ông để ông sắp xếp.

Nguyên Hồng đang suy nghĩ bị những lời nói của Tăng Anh Hào hồi thúc mới hít sâu một hơi như làm ra quyết định của mình.

- Được! đây là danh thiếp của tôi! Nhờ cậu chuyển giao cho người kia dùm. Còn một vấn đề mà tôi muốn biết nữa là tại sao các cậu lại biết được

trận đấu giải lần này được sắp xếp.

Tăng Anh Hào. Bây giờ mới để tay ra sau lưng lấy một bộ hồ sơ hắn đặt tại thắt lưng của mình cầm ra đưa cho Nguyên Hồng nói.

- Ông muôn biết tại sao thì đọc cái này đi. Tôi thấy có nhiều người quen thuộc xuất hiện trong đó lắm đấy. Giờ tôi cũng xong việc của mình rồi. Chuyện còn lại tự ông giải quyết. À Hẹn ngày gặp lại!

Cất bước rời khỏi phòng Tăng Anh Hào nhìn vào tờ danh thiếp trong tay của mình. Cười cười hắn vốn không nghĩ Hà Vi lại dự đoán được tại sao Nguyên Hồng lại hỏi câu cuối như thế. Việc đem theo mấy tờ giấy hồ sơ về mấy thành viên trong đội ngũ của công ty VG trà trộn vào người chơi lúc này làm cho Tăng Anh Hào không phải giải thích được điều gì.

Khi Tăng ANh Hào rời khỏi Nguyên Hồng cầm trong tay bộ hồ sơ bọc lại bên ngoài còn có một chút ướt từ mồ hôi mở ra. Hắn nhìn một lúc trong hồ sơ ghi lại. Bực tức ném thẳng bộ hồ sơ xuống đất tức giận nhìn theo hướng rời đi của Tăng Anh Hào nói.

- Thông Tin như thế này mà cái đám nhân viên cũng đưa vào báo cáo. Đúng là cái lũ ăn hại mà. Như vậy là đối phương có thể đã tấn công vào máy chủ của công ty. Người này là một người hay một nhóm đây. Không được phải nhanh chóng cho người kiểm tra lại toàn bộ hệ thống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 686: Đã Làm Thì Không Sợ

Tăng Anh Hào bây giờ đang quay trở lại nơi khán đài. Hắn không hề biết rằng Nguyên Hồng có cảm xúc gì sau khi xem bộ hồ sơ mà hắn đã đưa. Bước từng bước chậm chậm nhìn ngắm xung quanh lại còn huyết sáo đáng vẽ của Tăng Anh Hào đang khá ung dung thì điện thoại của hắn vang lên.

Nhìn thấy màn hình hiển thị số của Hà Vi. Hắn tưởng cô muốn biết hắn đã xong việc hay chưa định báo cáo lời nào tốt khi nhận cuộc gọi thì Hà Vi không đợi hắn nói mà lên tiếng.

- Anh ra ngoài công đi Bảo Huân đợi anh ngoài đó rồi! Khi nào về nhà rồi nói. Đám người Lý Bân lát nữa có người sắp xếp trở về sau.

- ừ thế được rồi!

Tăng Anh Hào giờ nhìn vào điện thoại mình nói thầm.

“ Mình đúng là ngốc mà bây giờ gặp Thiếu Kiệt đúng là lạy ông tôi ở bụi này. Cũng may Hà Vi để cho mình xe để về. Không biết bao giờ mới suy nghĩ ghê gớm như Thiếu Kiệt được. Đúng là thằng nhóc này không phải là người mà. ”

Đem điện thoại bỏ vào trong túi của mình Tăng Anh Hào mới bước về phía lối ra rời đi.

Nguyên Hồng trở lại hội trường trong tâm trí hắn suy nghĩ khá nhiều điều về những giờ vừa tiếp xúc hắn không thể không nói chắc một điều hệ thống hiện tại của công ty đã bị đám người vừa rời xâm nhập. Nhưng hắn không hiểu nếu có một người hoặc một nhóm người nào đó đủ điều kiện làm việc này thì tại sao hắn vẫn không nghe thấy tiếng tăm gì từ họ.

Đám nhân viên bên dưới bây giờ cũng trầm ngâm đứng ở một góc của triển lãm đợi Nguyên Hồng xuất hiện. Họ thấy Tăng Anh Hào rời đi có cảm giác vui vẻ trong khi đó những người này lại lo lắng.

Một cuộc nói chuyện của hai người nếu đôi phương đã vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra thì người còn lại không thể nào cũng vui. Tâm trạng lo lắng đợi chờ xem diễn biến gì sẽ xảy ra, Một số người đi tới đi lui cảm giác bất lực dường như sợ rằng việc này họ sẽ bị khiển trách.

Nhìn thấy Nguyên Hồng trở lại với trạng thái không thoải mái trong lòng một số người đánh trống liên hồi. Nguyên Hồng nhìn qua một lượt những người có mặt ở đây nói.

- Mây người làm việc kiểu gì? Nhìn đi cả cái này cũng để cho đôi phương biết. Nhưng việc này phân công miệng không được hay sao mà phải làm cả báo cáo. Cái này thích hợp hay sao mà báo cáo giờ thì hay rồi. Xem đi!

Nguyên Hồng cầm bộ hồ sơ không xa lạ. Nó được Tăng Anh Hào chuyển giao cho hắn. Vừa rời trong lúc bực tức hắn ném bộ hồ sơ xuống đất. Nhưng đây không phải là văn phòng riêng của mình. Nhưng thứ hắn làm bề bộn lên có thư ký sắp xếp lại mà bản thân hắn phải tự nhặt lên đem ra đây để còn trút giận lên những người này.

Một số người nghe thấy Nguyên Hồng nói thế trong nội tâm một vài người thầm mắng

“ Không phải lúc báo cáo ông nói điều này tốt có kế hoạch hẳn hoi rồi mới duyệt sao. Giờ lại đổ hết mọi thứ lên đầu bọn này.”

Trong lòng thì nói thế nhưng họ cũng biết chén cơm của mình có từ đâu. Chủ đã nói như thế thì chỉ việc đứng nghe là điều tốt nhất. Đừng làm anh

hùng rồi chịu tội không đáng có.

- Hur giờ thì im không nói một tiếng mấy người hay quá mà. Chuyện gì cũng tính trước. Giờ thì tính trước đi. Lập tức những người không còn nhiệm vụ gì ở đây trở về hết công ty cho tôi. Kiểm tra toàn bộ hệ thống đang hoạt động tìm cho ra lỗ hổng bảo mật nào mà đối phương đã tận dụng cho tôi.

- Vâng Chúng tôi thu xếp mọi thứ trở về công ty ngay.

Một người vội vàng lên tiếng đáp lại lời của Nguyên Hồng,, Hấn biết nếu còn im lặng nữa thì cơn giận của Nguyên Hồng cứ phát tiết lên người bọn họ. Tốt nhất nhanh chóng rời khỏi chỗ này để cho Nguyên Hồng hấn không thể tiếp tục mắng họ nữa.

Đám người này người trước kẻ sau đều tỏ ý như muốn trở về tìm cách khắc phục chuyện này và tìm ra được nơi nào cần sửa chữa vấn đề bảo mật cho công ty.

Nguyên Hồng bực tức đá vào một cái thùng rác gần đó lăn ra đất. Cái thùng rác bằng inox bị biếng dạn một góc ở nơi mà Nguyên Hồng đá vào. Việc này nhìn như hấn có một sức lực rất lớn nhưng không phải bởi vì những lớp inox bên ngoài thùng rác kia thật sự quá mỏng nó không dày nên khi va đập vẫn hay bị biến dạng.

- Thiệt là một cái lũ ăn hại mà!

Trong khi Nguyên Hồng bực tức không biết tìm nơi nào trút giận thì Thiếu Kiệt ngồi trên xe của mình bây giờ mỉm cười nhìn dòng người di chuyển trên đường thông qua cái kính xe ô tô.

Hà Vi ngồi bên cạnh hấn thấy thế hỏi nhỏ.

- Sao vui thế. Hôm nay em thấy anh chỉ đạt được một phần hai mục đích của mình thôi mà sao có cần phải vui vẻ như thế không?

- À vui chứ. Em nghĩ xem hẳn cho người điều tra anh nhưng trong khi anh ra ngoài ngồi quán nước ở phía trước suy nghĩ một chút chuyện thì anh cũng đã tiện tay đổi thông tin của mình. Còn việc thông tin trước đó hẳn sợ rằng cũng không có được đi.

Hà Vi suy nghĩ một chút những lời Thiếu Kiệt nói mới chợt nhận ra rằng mỗi tài khoản trò chơi đều có thông tin cần thiết của một người. Điều này làm cho cô có chút khó hiểu. Nếu một người đã đăng ký thông tin thì dựa theo những gì cần thiết chắc chắn sẽ bị lưu lại những Thiếu Kiệt dám chắc là đám người công ty VG không điều tra được hẳn thì hơi bị khó khăn.

- Việc này anh làm sao thế. Theo em được biết thì chắc chắn họ phải có lịch sử lưu lại các thông tin này không những thế anh còn là Bang chủ của bang đó thì chắc chắn phải có để đăng ký tham gia cuộc thi chứ?

- Không hẳn thế? Anh đã đổi thông tin của mình khi vừa nghe được việc sắp xếp giải đấu bằng mạng của quán nước. Và khi anh gọi Tymothy với những gì lưu trên thông tin của anh. Cậu ta chắc chắn sẽ cho nhóm mình xóa đi hết những thông tin nào có liên quan đến của anh điển hình cả những dữ liệu sao lưu gần nhất.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi mới gật gật đầu. Cô không hiểu về vấn đề này lắm nhưng cô cũng biết nhiều khi gặp trục trặc gì đó nhà phát hành vẫn có một bản dự phòng cần khi có trường hợp khẩn cấp cần thiết.

- Ủa nhưng mà nếu thế thì họ can thiệp những dữ liệu này ra sao? Không lẽ hệ thống vẫn đang chạy bình thường mà họ vẫn vào được mà không làm gián đoạn gì?

- Ừ có thể nói phương thức này không sai. Khi một người chiếm được quyền điều khiển của máy chủ sever hoặc một máy con nào đó có kết nối với hệ thống. Họ đều có thể thao tác được trên cùng một hệ thống gọi tắt là mạng nội bộ. Cũng như nhà mình vậy những căn phòng được nối bởi hành lang thì hệ thống nội bộ của mạng máy tính cũng như thế. Từ phòng này qua phòng khác thông qua một mạng nội bộ cần thiết.

Giải thích này của Thiếu Kiệt tương đối đơn giản không phải sử dụng những từ ngữ chuyên dụng quá nhiều Hà Vi nghe cũng có thể định hình ra được những gì đã xảy ra.

- Vậy là họ có một bộ phận được nối với tất cả các máy trong công ty nhưng mà đám người Tymothy tại sao lại có thể nhanh chóng lấy được hồ sơ cần thiết như thế? Không phải là họ có một lực lượng nhân viên tin học cao cấp hay sao?

- Ừ nếu bình thường thì không được nhưng hôm nay lại khác. Vì để tổ chức một cuộc triển lãm như thế này. Đám người VG phải chuyển đến đây một cụm máy chủ và trên đó được nối vào về hệ thống của họ. Vì nếu là những tiệm game bình thường và đường truyền mạng tạm thời đăng ký của trung tâm triển lãm thì tình trạng không kết nối hoặc mạng bị nghẽn là chuyện bình thường.

Thiếu Kiệt chỉ nói đến đây nhưng sự linh động của Hà Vi đã cho cô biết những gì cần thiết đơn giản. Vì là có một lối vào nằm ở đây và được kết nối với lại trung tâm sẽ tạo thành một lối đi cần thiết đến nơi mà đám người Tymothy cần lấy dữ liệu.

- Nhưng mà em không hiểu nhé. Anh đây hôm nay cho tới giờ biết Mã Hóa Đằng muốn đối phó với mình nhưng vẫn ung nhưng như không có chuyện gì xảy ra. Anh làm thế dường như không đúng cho lắm đây?

- Có gì đâu mà không đúng? Em thử nghĩ xem đối phương đến là người nào. Hiện tại họ là ai anh còn không biết thì cần gì phải lo lắng quá. Đơn giản họ có đến thì cũng như thế thôi. Mình không biết người nào làm sao đối phó. Phòng bị em phòng được không họ trong tối mình ở ngoài sáng làm sao mà phòng.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hà Vi một cách hồn nhiên. Hiện tại có biết tin tức cũng không được gì. Đối với hắn biết rõ người nào ra tay mới có thể phòng ngừa. Chỉ với tin tức nhận được. Không cụ thể thời gian, không có một hình ảnh về người nhận vụ việc này. Nếu nói Thiếu Kiệt hắn mỗi ngày phải lo lắng cho việc này thì không thể nào.

- Anh cứ nói thế. Đừng tưởng anh có cái kia rồi không sợ gì hết đây nhé. Dù sao cũng phải phòng bị một chút chứ. Giờ tuy là tin tức còn chưa biết đối phương đã xuất hiện hay chưa nhưng bản thân anh cũng phải cẩn thận một chút mới đúng.

- Được rồi! Được rồi! Sẽ chú ý đến vấn đề này còn những việc còn lại thì khi nào đến sẽ tính. Tăng Anh Hào trở lại chắc chắn sẽ có số điện thoại của Nguyên Hồng. Khi đó anh phải sắp xếp những việc đó trước khi đi làm việc kia nữa.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói ẩn ý về việc phải một mình đi làm nhiệm vụ mà tự thân hắn nhận cũng có một cảm giác chùng xuống không nói nên lời. Suy nghĩ một lúc lâu Hà Vi mới thờ dãi lắc đầu hỏi.

- Phải là anh đi một mình mới được sao? Lỡ như bên kia họ phát hiện ra mọi chuyện thì sao?

- Cái này cũng không biết! Nhưng phải đi nếu không đi thật sự chỉ vì sợ bóng sợ gió lỡ mất cơ hội biết được người nào móc nối với những ai ở quốc gia thì lúc đó lợi ích không phải anh bị thiệt thòi mà là quốc gia bị thiệt

thời. Đã sợ thì không làm đã làm thì không sợ. e ngại nhiều thứ chỉ cản trở lại mọi việc thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 687: Ông Ung Dung Lắm

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt đã quyết định cô cũng không thay đổi được. Nếu thay đổi được thì cũng không phải là Thiếu Kiệt muốn làm. Giờ cô thật sự chỉ muốn hấn suy nghĩ kỹ lại việc này đề không phải đi mạo hiểm như thế.

Dù cho đây là vì lợi ích quốc gia nhưng chuyên đi này chín chết một sống. Nguy hiểm như thế nhưng hấn lại đi một mình. Mọi thứ quyết định đều phải làm ra một cách cẩn thận chỉ cần sai lầm một chỗ thôi cũng dẫn đề việc tử vong.

Nhìn thấy Hà Vi trầm mặc không nói gì Thiếu Kiệt chỉ cười cười an ủi nói.

- Đừng có như vậy chứ. Dù nguy hiểm nhưng cũng không đến mức như thế. Em quên anh còn có bùa hộ mạng à. Nếu mà thấy tình hình không ổn anh trốn vẫn được mà. Anh đâu ngờ đến mức làm cá nằm trên thớt cho người ta xẻo thịt.

Bị Thiếu Kiệt châm chọc Hà Vi cũng nở một nụ cười. Cô biết trên người hấn có gì nhưng dù qua mấy lần vết thương nặng như vẫn không sao nhưng lỡ như một lần nào đó cái thứ kia hết tác dụng đúng là không thể đùa được.

- Anh nói hay lắm. Sao anh vẫn thường hay nói đấy không có gì là hoàn hảo lỡ như cái kia cũng không hoàn hảo thì sao?

- Ừ thì tới đó hấn hay. Nhưng mà em quên anh còn một sự trợ giúp à? Chị của Lý Bân làm gì. Cô ta cũng không phải bình hoa đâu. Với sự lâu năm của mấy gia tộc đó thì cô ấy thừa sức giúp anh trốn thoát. Người ta hai ông già còn có thể chạy. Anh Tiểu Cường như thế này mà không chạy được sao?

Hạ Vi lần đầu tiên nghe đến cái danh tự Tiểu Cường này ngo ngác nhìn Thiếu Kiệt. Bây giờ hẳn cũng mới chợt nhớ danh tự Tiểu Cường thời điểm này những truyện tiểu thuyết mạng của trung hoa cũng chưa du nhập nhiều vào trong nước nên cười cười giải thích.

- Tiểu Cường là một tên gọi khác của con gián. Vì nó có một đặc tính là sống dai và khó chết dù có bị hành hạ như thế nào đi nữa.

- Anh xạo. Con gián làm gì sống dài một bình thuốc diệt gián là chết sạch.

Biu môi như không đồng ý với những gì Thiếu Kiệt đã nói. Bởi vì cô thấy loài vật này cũng không có như hẳn miêu tả. Nhưng Hà Vi nhầm lẫn giữa việc nhận định này. Đúng là trong tự nhiên nếu như hành hạ ở mức độ nào đi chăng nữa thì sinh vật này cũng vẫn tồn tại. Nhưng nếu đã có chủ ý muốn giết chết chúng thì cho dù sống dai như thế nào thì có cũng chết. Như vì nó sinh sôi nhanh lại là sinh vật còn sống từ thời kỳ khủng long chúa đến đây. Nên gián được xem là động vật có sức sống cao nhất theo đúng sự tồn tại của nó.

- Cô nương ơi đó là em cố ý. Thử đặt một cái máy ghi hình xem một con gián trong tự nhiên sống như thế nào em sẽ thấy nó sống dai đến mức nào.

- Anh đi mà quan sát gián. Được rồi anh có lý của anh nhưng liệu mà về Thuyết phục cô ở nhà cho anh đi hay không mới là chuyện đáng nói. Anh có cái ả đẩy thôi đấy. Qua được ả đó thì anh muốn làm gì thì làm.

Thiếu Kiệt bây giờ vỗ trán một cái. Đúng vậy hẳn có thể thuyết phục ai cũng được nhưng mà mẹ hẳn mà không nói chuyện đàng hoàn thì hẳn đừng có mơ mà thực hiện nghĩa vụ gì hết.

Tuy bên ngoài bà nói vì việc quốc gia nhưng ít nhất hẳn phải báo cáo chi tiết với mẹ mình nếu không thì đừng hòng.

- Anh quên mất nhì. Chuyện này phiền đấy. Mẹ như đi guốc trong bụng anh rồi đôi phó với bà không dễ đâu

Cau mày một chút im lặng không nói gì. Thiếu Kiệt biết đôi với người ngoài hay ai khác hẳn đều có thể làm cho qua chuyện nhưng với mẹ hẳn thì không xong đơn giản vì bà quá hiểu hẳn. Dù cho kiếp trước hay kiếp này thì bà vẫn là một người mẹ hiểu rõ tâm lý của con mình nhất. Nên hẳn dù bên ngoài hô phong hoán vũ như về đến nhà thì bị bắt bài một cách đơn giản như đó là việc hiển nhiên.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt suy nghĩ cũng im lặng. Cô thấy Thiếu Kiệt tôn trọng nhất là mẹ mình. Vì sống chung một mái nhà nên những điều của Mẹ nói Thiếu Kiệt dù không muốn làm nhưng vẫn phải làm. Kể cả việc hẳn hiện tại đi học cô thấy nếu không cần Thiếu Kiệt cũng khỏi phải đến trường nhưng vì Hoàng Lâm Nhu muốn hẳn đi học nên Thiếu Kiệt đến giờ vẫn ngồi ghé nhà trường với danh nghĩa là học sinh.

- Ai chuyện này phức tạp quá. Không suy nghĩ nữa! để đó sau này tính.

Khải Huy lái xe thấy thế cũng bật cười nhìn qua kính phía sau nói với Thiếu Kiệt.

- Tôi thấy cậu cho dù có trở thành tổng thống đi chặn nữa thì việc cậu muốn khỏi bị bà nhà la là chuyện không bao giờ xảy ra.

Lời nói của Khải Huy làm cho Hà Vi cũng bật cười vì hẳn nói đúng Thiếu Kiệt không thể phản bác được mà phải chịu trận như thế này. Con đường kéo dài đi về nhà chỉ có một mình Thiếu Kiệt hậm hực. Đôi khi hẳn tự hỏi khi nào hẳn mới thôi bị mẹ mình bắt bài.

Ở Ngọc Châu thì lại khác. Tin tức về hai người Ngô Diệp bị chết cũng được Hà Thúc từ từ cho truyền ra bên ngoài. Ở cao tầng thì vẫn còn biết chút ít về chuyện này còn những người bên dưới thì mỗi cái chết là một kiểu cách khác nhau. Nhưng thông tin tam sao thất bản nối tiếp nhau làm cho sự việc xôn xao không ít.

Hơn thế nữa trong một buổi sáng lại lộ ra tin Lâm Phong vì điều tra có tiến triển bắt gọn một nhóm người chuyên tổ chức đánh bạc quy mô lớn đằng sau là những đại gia địa ốc có tiếng tăm trong giới chịu trách nhiệm đường dây chính là một người cũng không kém. Dù không thường xuyên ra mặt nhưng với tài sản được thông kê ban đầu lên một con số không nhỏ làm đánh động dư luận chú ý.

Việc phá án của cảnh sát làm cho mọi người dân chú ý đến thông tin của Văn Dường nhiều hơn là thông tin có hai người chết cấp bật lãnh đạo.

Qua tin tức người dân muốn thấy cái họ cần không phải là những tin tức mà một người lãnh đạo đã mất mà có thể nói họ còn không biết người đó là ai. Nhưng còn việc Văn Dương thì khác. Nó là một đường dây khép kín từ trong dân chúng. Việc này trở thành đề tài bàn tán xôn xao ở các quán chè bên đường hoặc các quán cà phê, những tiệm cơm của công chức. Mặt báo in đầy nhưng tài liệu về đám người cờ bạc như thế nào. Mà trong đó dường như có một lý do rất vô lý mà mọi người không chú ý.

Đường dây cờ bạc này bị bắt bởi một sòng bạc nhỏ không đáng nhắc tới. Những tin tức này phát ra rộng rãi mọi người chỉ chú ý đến đường dây này ra sao mà không nghĩ đến nguyên do tại sao họ lại điều tra cái đường dây cờ bạc này.

Một chiếc ô tô chạy thẳng từ bên ngoài vào trong căn nhà của Lâm gia nơi đây là nơi ở chính của Lâm Kiệt và những người con của mình. Riêng chỉ có Lâm Phong là được ra ngoài ở với vợ con mình. Vì bản thân hẳn

muốn điều đó. Hấn cũng không thường xuyên về nơi này. Chiếc xe chạy thẳng vào trong không người ngăn cản.

Thắng gấp lại trước cửa của căn nhà. Một người phụ nữ nhanh chóng mở cửa xe bước xuống. Trên tay bà cầm một tờ báo gấp đôi lại. Dáng vẻ bức tức tiến thẳng về phòng của Lâm Kiệt.

Mọi người làm trong nhà thấy bà đi qua đều dừng bước chân của mình cúi đầu chào một cách nghiêm trang. Nhưng mà bà vẫn không nói gì. Cho đến khi thấy một người đang sắp xếp mọi thứ trước phòng làm việc của Lâm Kiệt nói.

- Ông ta đâu rồi?

Người đàn ông vốn đang sắp xếp hồ sơ cũng dừng lại nhìn thấy người phụ nữ vội vàng lúng túng trả lời.

- Lãnh Đạo đang ngồi xem tư liệu sắp tới phải duyệt. và những chuyện của lãnh đạo sẽ làm sắp tới. Bà đợi tôi đi thông báo.

- Khỏi cần! Tôi có việc gấp không có thông với báo gì ở đây hết. Nước đôn đến chân rồi thế mà còn xem tư liệu. Sáng này ông ta có đọc báo không? Mà giờ này còn xem tư liệu.

Người Thư ký bây giờ mới giật mình lắc đầu. Vốn việc lãnh đạo đọc báo buổi sáng trở thành một trong những thói quen của những người khác. Nhưng Lâm Kiệt hấn thấy nếu tin tức đã được in thì sau giờ nghỉ trưa đọc cũng không sao. Vì đây hầu hết là những thông tin đưa đến từ những gì đã kiểm duyệt.

Nghe được Thư Ký của Lâm Kiệt nói như thế. Hỏa khí của người phụ nữ càng bốc cao hơn. Bà bỏ qua cả người Thư Ký đi thẳng vào trong phòng mở cửa bước vào mà không báo trước hay gõ cửa.

Nhìn Thấy Lâm Kiệt ngồi đó đang đọc những hồ sơ trên bàn với cặp mắt kính của mình và viết viết những thứ gì đó vào trong sổ. Người phụ nữ không nhịn được phải lớn tiếng nói.

- Lâm Kiệt ông hay nhỉ! Giờ ông còn nhà nhỡ xem tư liệu ông đi gần với con ông như thế nào mà để xảy ra cái chuyện này mà không ai biết. Ông muốn nguyên cái nhà này bị lôi xuống nước hết ông mới chịu phải không.

Âm Thanh của người Phụ nữ làm cho Lâm Kiệt giật mình chữ viết cũng vì thế mà không ra hình dạng gì. Vốn bực tức định mắng xem người nào lại làm ảnh hưởng tới việc của hắn. Lâm Kiệt ngược lên nhìn thấy người phụ nữ cũng giật mình đáp.

- Lâm Hồng cái mụ điên này bà làm cái gì thế. Không gõ cửa không báo trước lại còn lớn tiếng như thế làm gì. Giờ này bà đến đây làm chuyện gì mà con lại to tiếng như thế? Có chuyện gì mà bà lại điên như thế này.

Bực tức vì những lời nói của Lâm Kiệt. Hắn không hề biết chuyện gì đang xảy ra, Lâm Hồng bây giờ cầm lấy tờ báo trong tay mình đến trước mặt hắn đập lên bàn nói.

- Ông ung dung lắm! Đây đọc đi! Ông đọc xong mà ông con ung dung như thế này nữa thì tôi cũng không còn gì để nói. Ông làm ăn như thế thì hỏi sao bọn tôi yên tâm đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 688: Phong Bê (1)

Lâm Kiệt bây giờ cũng giật mình đứng bật dậy. Bởi vì tờ báo in hình rất rõ ràng. Một vụ án có thể nói cực kỳ nghiêm trọng mà người phá án lại là Lâm Phong trong khi đó ông cũng không biết gì về việc này.

- Vụ án này xem như là một chiến tích cho Lâm Phong không phải chúng ta cần nó phát triển sao? Như thế càng tốt chứ sao.

Lâm Hồng vốn tưởng rằng Lâm Kiệt đã nhận ra thứ cần thấy nhưng hẳn bị chú ý bởi những hình ảnh nổi bật của cả trang báo không hề để ý đến một mẫu tin tức nhỏ bên dưới.

- Ông đúng là! Tôi nói ông chỉ nhìn vào những thứ được đăng tin thôi sao. Ông có phải người trong thể chế không thế. Ông nhìn góc phải bên dưới bài bào nói gì.

Bực tức khi Lâm Kiệt không thấy được tin tức nhỏ đó. Lâm Hồng nói thẳng ra vị trí để cho Lâm Kiệt có thể thấy được. Nói xong bà kéo ghế ngồi xuống trước mặt Lâm Kiệt như muốn chờ đợi phản ứng của hắn như thế nào?

Khi được Lâm Hồng đưa ra vị trí của tin tức mà bà muốn cho hắn đọc. Lâm Kiệt bây giờ mới nhú mày nhìn vào góc phải tờ bào. Thường ông cũng không đọc những tin tức nhỏ như thế dường như nó chỉ là một tiêu đề và số thứ tự trang báo để nói nội dung thông tin cần thiết.

Ở đó ghi rõ về việc tổ chức một lễ truy điệu nào đó cho những người đã mất vào ngày hôm qua. Và số trang thông tin cần thiết. Lâm Kiệt nhú mày một cái nhìn theo số trang của tờ báo mở ra bên trong. Đưa ánh mắt nhìn những tiêu đề trang báo để kiểm thông tin cần thiết mà hắn muốn tìm.

Lâm Kiệt nhanh chóng nhìn vào nội dung mà hắn đã tìm được. Nhíu mày một cái vốn định ngồi xuống đọc xem tin tức gì mà Lâm Hồng phẫn nộ như thế này đến tìm hắn.

Nhưng không đợi hắn hoàn thiện động tác của mình. Hai tay đang cầm tờ báo đưa trước mặt đập thẳng xuống bàn.

“ RẦM!”

- Như vậy là thế nào tại sao lại có chuyện này. Hai người này tại sao mà chết! Thông tin chính xác đâu? Sao tất cả không nhận được một chút gì từ việc này. Không lý nào lại như thế.

- Ông đừng có hỏi câu đó chúng tôi phải hỏi ông mới đúng đấy. Ông nói xem nếu ông không biết thì bọn tôi biết chuyện này sao. Ngay cả việc này bị che giấu bởi một vụ án của con ông thì nó không thể nào lý giải được. Đúng lý ra những vụ án thế này ông phải báo Lâm Phong báo cho mình một tiếng đảng này thì sao

Lâm Kiệt ngồi thờ xuống ghé nhìn chăm chăm vào trang bìa của tờ báo. Hắn hiểu rõ vụ án này được công bố rành rang như thế này chủ yếu là để đánh lạc hướng dư luận và để thu hút lượt người bỏ qua cho những thông tin nhỏ nhỏ như thế này.

Hai tay gác lên bàn chống cằm im lặng suy nghĩ thật lâu. Giữa việc Lâm Phong trước giờ hoàn toàn nằm ngoài kiểm soát của mình. Lâm Kiệt thấy việc này vẫn bình thường. Vì trước giờ Lâm Phong không nhờ hắn hoặc gia thế của mình vẫn đi được đến chức vụ hiện tại. Nhưng đem việc này với Lợi ích của gia tộc thì nó hoàn toàn không nghĩ lý gì. Nếu ông đem công việc của Lâm Phong để hắn báo cáo với mình như thế thường xuyên thì cũng không phải.

- Ông còn suy nghĩ gì nữa. Giờ là lúc cần tìm cách khắc phục mối quan hệ của ông và thằng nhóc đó đây. Tôi thấy ông không quan tâm con cái đến mức mà nó làm những việc lớn như thế này mà cũng không báo là không ổn rồi.

Lâm Hồng nhìn Lâm Kiệt suy tư về những gì đã diễn ra lắc đầu bước đến bên bàn trà rót cho mình một tách trà từ cái ấm trên bàn. Hiện tại theo bà thấy thì vấn đề này phần lớn thuộc về Lâm Kiệt không quản được việc của con mình.

Lâm Kiệt lúc này cũng không thể trả lời cho Lâm Hồng biết những suy nghĩ của mình. Hắn đang tìm cách để có thể xoay chuyển những gì đang diễn ra của họ. Vì nhìn vào thực tế có thể thấy được toàn bộ việc sắp xếp của Hà Thúc và việc họ bị đưa vào thế bị động bị phong bế toàn bộ các thứ thông tin cho đến khi mọi việc được giải quyết.

Bên ngoài tiếng bước chân vội vã. Lâm Kiệt với Lâm Hồng cũng khá bất ngờ trong căn nhà này làm gì có người nào chạy như thế thật sự mất phong độ. Nhưng rồi cánh cửa được mở ra một cách thô bạo.

“ Rầm ”

- Lão già kia lão quản được Lâm Phong không nếu không thì nói một tiếng! Như thế này thì làm sao bọn tôi sống!

Lâm Kiệt với Lâm Hồng cũng nhú mày bởi lần đầu tiên họ thấy Lâm Thanh Hải với dáng vẻ giận dữ như thế này. Hắn đẩy tung cánh cửa đập vào vách tường để lại một vết lún của bức tường bởi cái nắm cửa ở phía trong đập vào. Và kèm theo đó là cái tay nắm cửa bên trong cũng bị biến dạng bung cả ra ngoài.

- Ông có việc gì cũng từ từ nói chứ. Ông làm như thế còn mặc mũi ở đâu nữa. Người ngoài nhìn vào thế nào hả. Chuyện gì mà ông lại nổi điên như vậy đừng nói với tôi là ông cũng giống như Lâm Hồng vì mấy cái tin tức sáng nay đấy.

Lâm Kiệt bây giờ cũng bực tức phần nộ đứng bật dậy khỏi cái ghế của mình nhìn Lâm Thanh Hải nói ra lời trút một tâm trạng. Hắn đang suy nghĩ vấn đề khó giải quyết này giờ lại có người làm phiền vì nó như muốn đốc thúc hắn phải nhanh chóng tìm ra cách giải quyết thì Lâm Kiệt hắn không chịu nổi.

- Ông con nói! Ông nói hay nhỉ. Ông có biết tất cả mọi thứ chống đỡ Lâm gia đến hiện tại từ các thứ quan hệ cho đến những thứ như mật báo tin tức từ đâu không. Tôi nói ông hôm nay không làm việc này cho ra lẽ thì sau này sẽ không có cái gì viện trợ nữa hết cắt cắt hết.

Lâm Thanh Hải cũng đáp trả lại với một giọng cương quyết với những việc sắp tới một cách không khoan nhượng. Để cho Lâm Kiệt và Lâm Hồng cũng khá bất ngờ. Dù trước giờ mọi thứ đều do Lâm Thanh Hải quản lý bên đó về vấn đề chi phí ngoại giao các thứ. Giờ nếu mà những thứ này đều bị cắt đứt thì xem như họ cũng không có đường nào mở rộng được những cơ sở cần thiết nếu cần.

- Thanh Hải ông làm gì mà nóng giận vậy. Chuyện gì từ từ nói. Ông phải nói rõ ra vấn đề chứ. Việc hai người kia chết tôi đã biết rồi. Ông làm gì mà như ai cắt đứt đường tiền tài của ông vậy?

Lâm Hồng thấy nếu mà cứ để Lâm Kiệt nói chuyện chắc chắn chuyện này sẽ làm ra xích mích lớn nên không đợi hắn lên tiếng bà đã thay hắn nói ra việc cần thiết.

Lâm Thanh Hải bây giờ cũng ngỡ ngàng. Hắn không biết Lâm Hồng nói đến người nào mới nhìn bà hỏi lại.

- Người nào! làm gì liên quan ở đây. Tôi đến đây cần một lời giải thích thẳng Lâm Phong con ông ta không những đoạn tài lộ của tôi mà còn bị treo một vài thứ sắp tới lâm vào cảnh thiếu trước hụt sau đây này. làm gì đến vì hai người nào. Hôm nay ông ta không cho tôi một lời giải thích rõ ràng thì đừng hòng.

Lâm Hồng thấy Lâm Thanh Hải bước đến bên bàn trà nhìn về phía Lâm Thanh Hải với giọng điệu vừa nãy. Bà hiểu hắn không phải tới vì thông tin hai người Ngô Diệp chết mà là vì một mục đích khác.

- Vậy ông đến đây vì việc Lâm Phong những nó đã làm gì mà đoạn tài lộ của ông. Ông phải nói. còn việc hai người kia thì Lâm Hồng nói cho ông ta biết đi tôi giờ còn đang suy nghĩ cách giải quyết rắc rối đây.

Lâm Kiệt thấy hai người đến với mục đích khác nhau hắn thầm thở phào nhẹ nhõm nếu mà việc của Lâm Phong thì có thể xử lý từ từ nhưng hắn không hiểu con mình lại làm ra chuyện gì đến mức Lâm Thanh Hải thấy được nguy cơ như thế này.

Lâm Hồng gạt đầu bước đến cầm lấy tờ báo trên bàn của Lâm Kiệt đưa cho Lâm Thanh Hải nói.

- Ông xem đi! Tin tức thế này lớn hơn chuyện của Lâm Phong không?

Lâm Thanh Hải thấy tờ báo đáp lại một câu bởi hắn đã đọc báo và bên dưới báo cáo tình hình không khả quan lắm nên hắn mới đến đây.

- Tôi đọc rồi. Thằng Lâm Phong nó làm tôi đang điều đứng này phá án thì phá án nhưng liên quan đến kinh doanh của tôi thì hắn cũng phải báo một tiếng để tôi chuẩn bị chứ.

- Không ông nhìn đây! Cái tôi muốn nói là việc này! Không phải là bài báo chiếm gần nửa trang mà ông nói. Nếu ông đọc xong thấy nó quan trọng hơn việc kia thì cứ tiếp tục với lý lẽ của mình.

Lâm Hồng biết hẳn hiểu lầm nên mở ra trang báo cần thiết chỉ vào một mục tin tức nhỏ ở một góc trong tờ báo, Lâm Thanh Hải cũng nhìn bà một cái rồi mới theo hướng ngón tay của Lâm Hồng nhìn vào.

Không quá khó để tiêu hóa những tin tức được Lâm Hồng chỉ cho mình. Lâm Thanh Hải lúc này im lặng đọc một lượt ánh mắt trùng lớn như không thể tin vào những gì mình đang thấy. Hắn chụp lấy tờ báo đặt trước mặt thật sát. Như cô nuốt từng chữ trong những dòng thông tin vừa thấy.

- Chuyện này? Chuyện này là thật?

Lâm Thanh Hải đôi môi mấp máy như cô nói ra thành lời. So với việc của hắn thì hai người Ngô Diệp cùng chết một lúc đến bây giờ chỉ còn làm lễ truy điệu nữa thôi thì chuyện của hắn không bằng. Tiền tại có thể kiếm về được nhưng tin tức cao tầng mà còn bị phong bế phải thông qua việc đọc báo mới biết được thì chuyện này thật sự nằm ngoài khả năng của hắn.

- Theo phán đoán của tôi thì việc này một trăm phần trăm là sự thật còn việc của ông liên quan gì đó đến Lâm Phong thì có vẻ như đám người kia vừa lợi dụng một mũi tên bắn trúng hai con chim rồi đấy. Ông xem Lâm Kiệt ông ta còn suy nghĩ nát óc để đối phó giờ thêm chuyện của ông nữa chần ông ta điên mất. Mà Chuyện của ông là chuyện gì đến mức ông hùng hổ dọa người đến đây còn phá hỏng cửa nữa thế?

Lâm Hồng dùng lời nói nhỏ nhẹ của mình để cho Lâm Thanh Hải bình tâm trở lại. Nếu một tin tức đủ để chấn động hơn cả việc riêng của Lâm Thanh Hải thì chỉ có thể kéo hắn đến một thứ lớn hơn rồi hạ thấp xuống để hắn thấy việc của mình là không đáng kể.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 689: Phong Bế (2)

Lâm Thanh Hải nhìn qua Lâm Kiệt đang trầm tư hẩn thờ dài. Giữa việc kinh doanh đem lại lợi ích cho gia tộc và việc gia tộc bị phong bế mọi tin tức cao tầng thì hẩn hiểu chuyện sau nguy cơ hơn chuyện trước. Bởi vì nếu không có được tin tức đầy đủ họ muốn làm ra phòng bị gì đều không thể. Nhất là nơi quan trường như thế này điều tối kỵ nhất vẫn là không lấy được tin tức cần thiết.

Hẩn hiểu lựa chọn bỏ nhỏ lấy lớn là như thế nào giữa việc của hẩn và việc chung thì chắc chắn Lâm Kiệt phải chọn việc chung của cả gia tộc.

- Giờ thì tôi biết tại sao bà lại ở đây rồi! Lúc vừa tới thấy bà tôi cũng có chút giật mình. Giờ thì giải thích được rồi. Chuyện của tôi đúng là không quan trọng bằng việc này nhưng mà nó cũng nguy cơ không kém đâu.

- Thì ông nói ra xem giải quyết được không chứ lão Kiệt giờ còn đang tìm cách phá giải nước cờ của đám người Hà Thúc kia. Ông tạo áp lực cho ông ấy nữa thì đâu được.

Thấy việc xoa dịu Lâm Thanh Hải buộc hẩn phải đem việc nặng nhẹ lựa chọn đã thành công di dời được một số thứ Lâm Hồng muốn biết tại sao hẩn lại nói Lâm Phong đoạn tài lộ của mình.

- Còn không phải vì vụ án này sao. Văn Dương hẩn ở trong giới bất động sản không phải là ngày một ngày hai. Những hợp đồng cổ phần của hẩn và bên những công ty bên dưới tôi đều có. Hầu như là tất cả những người ở trong ngành điều hiểu hẩn tuy âm thầm nhưng có một lượng tài sản không nhỏ. Giờ thì hay rồi tất cả những công ty có làm ăn liên quan kể cả những phòng giao dịch bất động sản nhỏ xíu đều bị dính vào vụ án này. Mà

hai phần ba tài chính của nhà mình từ thị trường bất động sản bàn nói xem không phải thằng Lâm Phong đoạn tài lộ của một nhà gì?

Lâm Hồng cũng ngạc nhiên bà không ngờ một người như Văn Dương lại nắm giữ nhiều thế đến cả việc hợp tác làm ăn của gia tộc mình mà hấn cũng dính dáng đến. Hai phần ba tài chính của Lâm gia kiếm từ việc bất động sản những số tiền này ra vào ngày một tăng mới có được Lâm gia như ngày hôm nay giờ thì Lâm Hồng hiểu tại sao Lâm Thanh Hải lại bực tức như thế.

Trên danh nghĩa thật chất các công ty bất động sản này đều thuộc về tên người khác nhưng bên trên đó chỉ có một người Lâm Thanh Hải chịu trách nhiệm chính.

Thị trường nhà đất mua thấp bán cao. Nhất là với những dự án nó chỉ có tăng chứ không bao giờ giảm. Một mảnh đất mặt bằng chỉ là như thế nhưng nếu xây lên thành một chung cư thì một mặt bằng được nhân lên theo số tầng lầu của một chung cư cần có. Chỉ cần sở hữu dự án như thế nguồn thu từ căn hộ chung cư là một món lời đếm mãi không hết.

- Nhưng mà không lẽ Văn Dương hấn liên quan nhiều đến thế sao. Nếu thế đúng ra hấn phải được mọi người biết đến nhiều như một đại gia đúng nghĩa chứ đằng này hấn vẫn bình thường không có tiếng tăm gì mà.

Lâm Thanh Hải bây giờ lắc đầu bởi ông cũng tưởng như Lâm Hồng với một người như Văn Dương chỉ là mở một phòng giao dịch nhỏ thì có tài sản đến mức nào. Nhưng sau khi nhận được cấp dưới thông báo cho mình. Cùng với những liên hệ trước đó. Hấn hiểu được mình sai lầm đến mức nào. Văn Dương hấn không có tiếng tăm như mọi dự án của các công ty địa ốc lớn nhỏ hấn đều có một chân trong đó.

- Tôi cũng nghĩ như bà. Nhưng mà không ngờ Văn Dương hẳn mua hầu hết bảy mươi phần trăm các nơi có dự án đang xây dựng và nằm ở tình trạng còn trên bản vẽ nữa kia.

- Cái gì cả trên bản vẽ thiết kế hẳn cũng mua được ông làm cái quái gì thế? Như thế sao được. Không có hiện vật mà mấy cái công ty nhà đất vẫn bán cho hẳn sao?

Lâm Hồng không phải người kinh doanh trong ngày này nên khi nghe Lâm Thanh Hải nói như thế bà cũng không tin được. Chỉ với bản vẽ và mặt bằng xem như là có mà vẫn có thể mua bán được.

- Được! Điều này không lạ trong giới nói được gọi là bán dự án. Thật chất đối với việc này chỉ là những người đầu tư thôi. Họ mua ngay nhà trên bản vẽ thiết kế làm hợp đồng ký kết với các sàn giao dịch. Bản thân sau khi ký kết họ đã sở hữu nhà thuộc về mình. Mà cái giá thành lúc đó thì rất rẻ hình thức này chỉ dành cho dân đầu tư là thế. Hầu hết là mua để đó đến khi vừa khánh thành căn hộ là bán ra với giá lợi nhuận gấp đôi hoặc gấp ba lần giá trị ban đầu.

Lâm Thanh Hải bây giờ giải thích cho Lâm Hồng hiểu tại sao lại có hình thức mua bán này. Với một người như Lâm Hồng bà ta không quá khó để hiểu được việc này tại sao hình thức này lại tồn tại. Đơn giản đây là một hình thức huy động vốn vòng ngoài đối với các dự án địa ốc chung cư cần thiết.

Đối với chủ đầu tư chung cư. Có thể mọi thứ lúc đầu họ chỉ có một mảnh đất như thế. Cũng với mảnh đất này họ đem thế chấp một phần cho ngân hàng. Phần còn lại bắt đầu rao bán khi bản vẽ thiết kế vừa được duyệt. Bởi vì lúc này cũng là lúc bắt đầu và tiến độ đầu tiên xây dựng. Họ cần bỏ vốn vào để xây dựng. Nên cần một nguồn vốn từ những người mua căn hộ cần thiết.

Như thế một nhà mẫu được dựng lên để mời chào những người mua nhà hoặc chủ đầu tư ký kế hợp đồng. Từ những số tiền này chủ đầu tư bắt đầu triển khai các công đoạn xây dựng. cơ sở hạ tầng đến khi hoàn thiện toàn bộ công trình thì ít nhất họ đã bán được bảy mươi đến tám mươi phần trăm của chung cư.

Hiểu được nguyên tắc huy động vốn đơn thuần từ người dân, người đầu tư việc này không khó để thực hiện nên Lâm Hồng bây giờ mới hỏi Lâm Thanh Hải.

- Như vậy là cái tên Văn Dương này sở hữu rất nhiều dự án và trên giấy tờ hẳn liên quan đến hầu hết các công ty địa ốc. Vậy riêng phần của bên ông thì hẳn chiếm mấy phần.

Lâm Hồng hiểu nếu giá trị không cao thì Lâm Thanh Hải sẽ không điên cuồng đến mức phá cả cửa phòng của Lâm Kiệt như thế này. Nên bà muốn biết xem với những công ty của hẳn thì có dính vào Văn Dương bao nhiêu.

- Không phải con số nhỏ. Ít nhất là một nửa những công ty của tôi dính đến hẳn. ít nhất đó chỉ có một phần năm trong đó có thể thu hồi được về lại với giá trị ban đầu còn bốn phần còn lại xem như mất trắng.

- Sao lại mất trắng? mà nếu mất như thế thì chúng ta thiệt hại bao nhiêu mới được? Ông nói rõ xem nào mơ hồ quá.

Nghe được Lâm Thanh Hải vừa nói thu hồi được vừa nói mất trắng Lâm Hồng có chút khó hiểu trong chuyện này. Lắc đầu như không thể biết con số cụ thể chính xác Lâm Thanh Hải mới đáp lại lời của bà ta.

- Khó biết cụ thể. Có hai hình thức đầu tư dự án. Một là mua bằng tiền mặt chuyên khoảng ngân hàng hai là mua với hợp đồng thế chấp cho vay của ngân hàng mà Văn Dương hẳn áp dụng cả hai hình thức. Những số tài

khoản ngân hàng của công ty hoàn toàn bị phong bế để tiện việc điều tra hẩn rửa tiền như thế mới là đáng nói.

Lâm Thanh Hải hiện tại cũng không thể biết được thiệt hại là bao nhiêu việc này nếu điều tra ra tất cả thì có thể xem như không có gì nhưng cho đến khi mọi thứ minh bạch thì tất cả tài khoản của ngân hàng mà Văn Dương chuyển tiền đều bị đóng băng. Nguồn tiền không lấy ra được không thể di chuyển không thể là việc khác khiên cho Lâm giá chắc chắn rơi vào bế tắc nhất thời.

- Chuyện này dám cái bọn kia ra tay lắm. Chúng ta đang cần kinh phí để chuẩn bị cho việc đấu giá. Giờ dính vào chuyện này nguồn vốn lưu động hạn hẹp. Nhất là với việc sắp tới sẽ đấu giá các công ty đây là đám người kia không muốn chúng ta nhúng tay vào mà.

Lâm Hồng suy luận nhất thời dường như tìm ra được câu trả lời cho tất cả mọi việc. Có chắc Lâm Phong không báo cáo mới dẫn đến họ bế tắc như thế này. Nếu thật sự biết trước được tình huống cần thiết Lâm Thanh Hải đã có kế sách thực hiện chuyển giao một phần để có được nguồn vốn nhất định trong việc đấu giá sắp tới.

- Đó chỉ là bề nổi thôi. Đối với việc Văn Dương mua dự án bằng tiền mặt có thể tin đây là tài sản rửa tiền và tịch thu kể cả việc những dự án hẩn mua bằng tiền trả góp từ ngân hàng cũng thế số tiền sẽ bị tịch thu có nghĩa là những dự án đã xong chờ ngày khánh thành cũng thuộc về nhà nước. Nếu những thứ chưa trả xong thì thuộc về ngân hàng nếu ngân hàng làm thủ tục tiếp nhận tài sản không có khả năng chi trả của đối phương.

Lâm Thanh Hải giải thích ra tầm ảnh hưởng không nhỏ đối với những dự án của mình. Bởi vì nếu ngân hàng hoặc nhà nước sở hữu một lượng lớn dự án và nhà ở chung cư như thế họ sẽ đem vào đấu giá hoặc là hóa giá nó

với giá trị ban đầu. Việc này làm ảnh hưởng đến giá bán ra của các căn hộ được thị trường giao dịch.

- Như thế là toàn bộ mọi thứ đem về quốc gia thì chúng ta đúng là lợi bất cập hại. Còn những công ty khác ông nói có thể thu hồi một phần là sao? Nếu như mọi thứ đứng tên của Văn Dương mà thu hồi được là như thế nào?

- Thu hồi được thật chất không nhiều chỉ là những dự án chưa đi vào khởi công mà chủ yếu là trên bản vẽ nhưng chúng ta phải đưa số tiền đó lại cho ngân khố quốc gia vì bản thân tiền đó là phạm pháp. Nếu không thì nó sẽ bị giống như những tài sản đang có của Văn Dương. Đây mới là điều đáng nói bởi vì tiền đầu tư vào của tất cả những người mua dự án bản vẽ thiết kế hầu hết dùng để chuyển giao cho các công ty xây dựng trúng thầu tạo điều kiện cho họ thi công công trình. Đối với những thứ tiền khác là chuyển giao ngân hàng để giải ngân việc cầm cố giấy tờ bằng khoán chung cư.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 690: Phong Bê (3)

Lâm Hồng thông qua từng lời của Lâm Thanh Hải cũng trầm mặc. Không quá khó để hiểu nếu tình hình như thế kéo dài chỉ làm cho bên họ năm ở thế thất bại sớm chiều. Giờ đây nguồn kinh tế bị bóp chặt lại mà ở phương diện tin tức cũng như thế thì họ hoàn toàn muốn đấu với đám người Hà Thúc là không ổn.

Lâm Kiệt trầm tư suy nghĩ nhưng vẫn nghe được cuộc đối thoại của hai người hẳn trầm tư không lên tiếng. Bởi vì mọi lợi thế vốn có của gia tộc dường như bị bó chặt lại không đường giải thoát.

Nếu đám người Hà Thúc đã ra tay thì chắc chắn cũng không chừa lại một con đường đơn giản cho đám người bọn họ.

- Xem ra đám người bên kia định áp chế chúng ta qua hết khỏi phiên đấu giá. Chắc họ nghĩ như thế sẽ làm cho chúng ta không có được cái cần. Họ thấy công ty thuốc là nếu mà ém nhẹm lại thì sẽ không ổn nên mới làm ra kế sách này đi.

Lâm Kiệt lúc này lên tiếng nhìn về phía hai người Lâm Thanh Hải và Lâm Hồng nói ra suy nghĩ của mình. Nhìn vào thực tế đấu giá công ty thuốc lá chắc chắn sẽ phải cạnh tranh sức đầu mề trán.

- Đúng vậy nếu nói vì những tài sản của Văn Dương mua bán thông qua hợp đồng với các sản giao dịch bất động sản. Trên pháp lý đều có cơ sở. Nếu họ tra chỉ cần trong thời gian ngắn là biết được bên chúng ta làm ăn như thế nào. Đóng băng tài khoản là hoàn toàn việc nên làm nhưng họ phải hiểu là chúng ta ở phía sau những công ty đó cũng không thể nào làm chuyện ngu ngốc này. Như thế mọi thứ giải thích rõ ràng đám người Hà Thúc bên kia mượn gió bẻ măng.

Lâm Hồng cũng hiểu được tình hình đại khái. Nhìn trên những giấy tờ kia có thể không do Lâm gia họ tiếp quản nhưng đám người Hà Thúc chỉ cần tra một chút là biết người chủ nhân thật sự của toàn bộ việc này. Không lý nào họ lại bị xếp vào người rửa tiền cho Văn Dương chỉ có thể là đi cùng mục đích nên thuận thế làm khó dễ các thứ.

- Xem ra vụ án của Văn Dương đã có trước đó rồi. Đám người Hà Thúc chỉ âm thầm khống chế việc điều tra cho đến thời điểm này mới để cho Lâm Phong mở được con đường làm chúng ta trở tay không kịp. Có thể là vụ án này đã có trước đó. Nhưng được làm thành như đúng dịp cho Văn Dương phá án và đem chuyện hai người kia âm thầm giảm đi tầm ảnh hưởng.

Lâm Thanh Hải trầm ngâm nói ra kết luận của mình. Hắn thấy chuyện này không có khả năng là cùng một lúc như thế với quân đội và tầm ảnh hưởng của đám người Hà Thúc có thể đem một việc phá án cản trở bước tiến cho đến khi cần thì bản thân Lâm Phong cũng không làm gì được.

- Xem ra nếu Lâm Phong có được bản án trước đó rồi thì sẽ nhanh chóng phá án. Không đợi đến hôm này. Vậy là kết luận chính xác là nó vừa mới có được kết quả thông qua quá trình điều tra bỗng trở nên thuận lợi.

Lâm Hồng đem nhận định nhất thời của mình nói cho hai người Lâm Thanh Hải và Lâm Kiệt. Sâu chuỗi kết nối lại toàn bộ sự việc bà cho đây là cách lý giải tốt nhất.

Bởi một vụ án không thể nào chỉ mới điều tra mà có thể đem ra toàn bộ những đường dây liên quan bắt trong một ngày thì không phải là ngày một ngày hai.

- không được! để tôi gọi điện cho Lâm Phong hỏi nó chuyện này như thế nào? Nếu không chúng ta con lần cần mấy thứ không minh bạch.

Lâm Kiệt thấy kết quả vụ án này là mới điều tra hay là đã là vũ án chuyên đề củ thì chỉ có thể hỏi Lâm Phong. Cả Lâm Thanh Hải với Lâm Hồng đều gật đầu đồng ý. Nếu muốn biết mọi chuyện tại sao diễn ra như thế này thì đầu mối quan trọng nhất hiện tại vẫn là Lâm Phong.

Lâm Kiệt cầm lấy điện thoại bàn của mình định bấm số của Lâm Phong thì chợt nhũn mày một cái nói với hai người Lâm Hồng và Lâm Thanh Hải.

- Hai người có số của Lâm Phong không đọc cho tôi với. Hình như tôi không lưu số nó.

Cả Lâm Thanh Hải và Lâm Hồng muốn tức điên người khi nghe hắn nói như thế. Hắn là bố của Lâm Phong mà lại đi hỏi hai người. Ít nhất dù là không quan tâm nhưng đã làm bố người ta cho dù con mình có như thế nào thì cũng phải có số điện thoại lưu lại phòng ngừa có chuyện cần. Đằng này hắn lại không có số của con mình làm cho Lâm Hồng bực mình nói.

- Ông làm bố kiểu này thì chết rồi! Ngay cả số con mình ông cũng không có là sao?

- Tôi có nhưng mà ở trong điện thoại bàn bên ngoài chứ ở đây thì không có. Thôi để tôi bảo thư ký nói máy.

Lâm Thanh Hải nghe thế cũng hừ nhẹ một cái Lâm Kiệt cũng khá lúng túng. Chuyện này nếu để người ngoài biết được đúng thật là mất mặt. Dem điện thoại trên bàn mình bấm số cho thư ký bên ngoài Lâm Kiệt nói.

- Cậu đem điện thoại nói với thằng nhóc Lâm Phong nhà tôi có việc cần.

- Vâng Thủ Trưởng!

Bên kia điện thoại vang lên những tiếng của phím số của người Thư Ký bấm nút điện thoại từng âm thanh khác biệt nhau cho đến khi có một tính

hiệu đồ chuông điện thoại bắt đầu.

Lâm Phong sau khi được đám người Hà Thúc căn dặn một số chuyện thiết yếu hiện tại ngồi trong phòng đang khá vui vẻ. Hắn thấy mình chọn không sai thuyền để lên nếu không những chuyên án như thế này cũng không rơi trên đầu mình mà là lấy danh nghĩa là quân đội phá án. Chuyển giao cho cấp dưới.

Ngồi uống một hớp cà phê tâm trạng của Lâm Phong bị cắt ngang vì cái điện thoại trong túi vang lên. Cầm chiếc điện thoại ra hắn sắc mặt không vui cho lắm. Dù không lưu số nhưng hắn vẫn hiểu được số điện thoại gọi đến bắt nguồn từ đâu.

Hắn nhìn vào tờ giấy trên bàn khi nhận được từ lính của Tăng Anh Hùng mà hắn đã đọc xong vẫn còn đặt trên bàn khoe miệng mỉm cười một cái rồi mới đem điện thoại nổi mày.

- Alo! Lâm Phong nghe!

- Lâm Phong à! Bố đây chúc mừng con đã phá vụ án lớn, Chiến tích này của con không ai bác bỏ được đâu.

Lâm Kiệt hiểu dù sao cũng phải giả vờ lên tiếng ủng hộ Lâm Phong để cho hắn thấy là ông vẫn quan tâm việc làm của con cái mình. Nhưng ở phía bên kia Lâm Phong chỉ lắc đầu xem thường câu hỏi này. Hắn hiểu tại sao mình lại nhận được điện thoại chúc mừng của Lâm Kiệt. Nếu nói hắn quan tâm thì những vụ án lớn trước đó Lâm Kiệt đã gọi điện chứ không đợi đến ngày hôm nay gọi điện chúc mừng.

- Vâng! Con cảm ơn bố nhưng mà vụ án này cũng lâu rồi giờ mới phá được án xem như bớt được một hồ sơ. Quá trình đấu tranh với tội phạm gặp khó khăn rất lớn đến hôm nay mới có thành quả không phải công lao của

một mình con mà có cả toàn bộ những người lính trinh sát bám đuổi theo chuyên án này.

Lâm Phong giả vờ giọng nhưng vui mừng nhưng lời nói lại theo bố cục đã nhận được của Tăng Anh Hào. Còn không quên chia công trạng ra cho những nhân viên cấp dưới. Nếu hẳn nhận hết công lao này về mình chắc chắn là Lâm Kiệt sẽ suy nghĩ trong việc này có vấn đề. Vì phá một vụ án không thể nào chỉ một mình Lâm Phong là làm được còn có những người bên dưới khổ cực mới phá án được.

Lâm Kiệt nói chuyện qua điện thoại nhưng mở loa ngoài thông qua cái điện thoại bàn cho cả hai người Lâm Hồng và Lâm Thanh Hải đều nghe. Những lời của Lâm Phong làm cho hai người gật đầu. Lâm Kiệt trong lòng cũng nhẹ nhõm đi một chút.

Vì nếu vụ án này là mới đây chắc chắn sẽ ảnh hưởng theo chiều hướng khác đi. Mà thông qua lời nói của Lâm Phong thì cả ba người đều cho rằng vụ án này đã tồn tại trước đó. Thêm vào lập luận của Lâm Hồng vừa rồi dường như họ đã có kết quả cho mình.

Lâm Phong lại khá tốt khi không kể công trạng về phần mình mà còn nhắc đến công trạng của những người bên dưới cho thấy vụ án này khó khăn kéo dài mà hiện tại mới phá được án thì Lâm Phong cũng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng phần nào.

- Ủi đối với những thành phần như thế này đúng là không ổn. Trong vụ án này bọn con làm sao phá án được thế. Máu chốt ở đâu để phá án như vậy?

Không để những câu qua loa của Lâm Phong làm cho mọi người sau này có nghi ngờ về hẳn. Lâm Kiệt hỏi Lâm Phong về máu chốt phá án là như

thế nào vì biết điều này thì sẽ giải thích hết mọi thứ tại sao vụ án đến bây giờ mới được giải quyết mà không phải sớm hơn.

- À vốn bọn con bé tắc đủ đường. Nhưng do một người trong gia đình của Văn Dương. Điển hình là con trai hắn không cẩn thận khoe khoan gần đây ở quán bar mà trình sát nhận được. Xét thấy những gì hắn nói có cơ sở rất lớn nên chúng con đã từ đó đột kích chuyên án. Với những bằng chứng thu thập được Văn Dương và đường dây của hắn đã sa lưới.

Lâm Phong đem chuyện mơ hồ phá án được là do trình sát có tin tức. Nhưng bản thân hắn hiểu những việc mình đang nói dường như đã đưa hết những gì phạm vi nghi ngờ của Lâm gia đối với hắn đổ lên người Hà Thúc.

Câu hỏi ở đây đặc ra khá đơn giản nếu cả ba người Lâm Kiệt đều nghe thấy thì sẽ có lập luận cho mình.

“ Tại sao không sớm không muộn trình sát lại thu được tin tức ngay thời điểm này mà không phải là trước đó. ”

Nếu đứng ở vị thế này thì đám người Lâm Kiệt đều đã có câu trả lời. Chắc chắn nguồn tin của trình sát nhận được là của Hà Thúc đem ra cho bọn hắn nhằm khớp với thời gian phá án.

- Ủ! Như thế cũng được. Nhưng mà sau này đối với những vụ án khó hoặc có tầm liên quan lớn. Con có thể báo cho bố và mọi người trong gia tộc biết. Để còn có thể giúp đỡ con. Chứ con cứ im lặng như thế không ổn. Nên nhớ con còn có gia tộc ủng hộ sau lưng. Sau này gặp chuyên án nào khó thì nhớ cần sự giúp đỡ gì thì cứ cho bố biết. Thôi dù sao cũng chúc mừng con lần này. Bố cúp máy đây.

[6]

[6]

Chương 691: Phong Bê (4)

Nói rồi âm thanh cúp máy vang lên bên tai nghe của Lâm Phong từng hồi. Lâm Phong đặt điện thoại lên bàn trong căn phòng. Nhìn vào chiếc điện thoại nằm bất động màn hình đang sáng rồi tối lại Lâm Phong mới nhìn cái điện thoại nói một mình.

“Mấy người đừng tưởng tôi không biết. Toàn bộ tài chính bây giờ không có lối ra. Tìm người để trút giận. Bây giờ thì quan tâm quá mức đến cái thằng này, Vậy mà mười năm nay tôi sống như thế nào leo lên cái ghế này ra sao không người quan tâm. Gia tộc sau lưng là thế không bằng làm chân chạy cho một người trong vài tháng. Mấy người thua thiệt còn nói mình là đại gia tộc cơ đấy.”

Lâm Phong nói ra lời cảm thán của mình rồi âm trầm suy nghĩ điều gì đó. Bởi những gì của Lâm gia làm hắn đều biết mười năm qua hắn chịu khổ từ người cảnh sát tổ dân phố đi dần đến ngày hôm nay không một người nào trong gia tộc hỗ trợ. Giờ lúc cần thiết hắn lại là cái phao để kéo theo cả Lâm gia trong khi chiếc phao này đã định hình của người nào đặt trước con sóng.

Lâm Kiệt cúp máy xong cũng thở phào nhẹ nhõm với hai người Lâm Hồng và Lâm Thanh Hải đang đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại vừa rồi thì cả ba đều có những kết luận cho riêng mình.

- Xem ra lần này chúng ta rơi vào ma trận được sắp xếp của đám người Hà Thúc rồi. Có trách thì trách chúng ta không phòng bị được những tình huống này. Chúng ta bị động bởi nguồn tiền lưu thông trong nước đều qua ngân hàng mà trong khi đó. Đám người Lưu Hoan lại nắm chặt vấn đề này. Quá khó để xoay chuyển tình thế.

Lâm Thanh Hải trầm ngâm suy nghĩ lắc đầu thở dài. Nếu mọi thứ có thể thông qua được những hình thức khác lưu thông tiền tệ mà gia tộc có được. Thì hẳn chắc chắn sẽ có thể mở ra đường máu thoát khỏi vấn đề khó khăn trước mắt.

- Nếu có thì phải xem chúng ta hiện tại còn được bao nhiêu tài chính có thể lưu động. Nếu như được thì chỉ nhắm vào một thứ duy nhất là công ty thuốc lá thôi thì sau này tiền thu về từ đó cũng làm cho nguồn tài chính không bị cắt đứt như hôm nay. Bởi nó dính dáng đến nhiều lợi ích quốc gia không thể nào phong bế cái công ty đó được. Nhất định phải nắm trong tay công ty đó mới mở được đường máu.

Lâm Hồng vừa bước lại bàn trà ngồi xuống vừa nói ra ý kiến của mình. Theo bà thấy thì việc làm trước mắt dù tài chính có bị như thế nào thì cũng cần phải có một con đường để có thể mở ra được cục diện. Mà nếu như các đường khác bế tắc chỉ có cách bắt buộc tham gia đấu giá để lấy về công ty thuốc lá.

Vì từ đây nguồn tài chính mới có thể thông suốt không bị trở ngại từ ngân hàng. Vì đối với mặc hàng này, tỷ lệ tiền mặt của từng nhân viên nộp về mỗi ngày không nhỏ. Có thể tạo lập thành một hành lang xoay vòng vốn nhất định.

- Cách này không phải không được. Nhưng giá thành về công ty đó chúng ta sẽ không biết nó bị đẩy lên bao nhiêu mới là điều quan trọng. Nhất định nó không thấp doanh số bình quân mỗi năm là không nhỏ. Thu nhập của công ty đó là điều không thể bàn cãi. Nhưng để lấy được nó cũng không dễ tí nào đâu. Thanh Hải ông nhắm là huy động được nguồn vốn cần thiết là khoản bao nhiêu?

Lâm Kiệt bây giờ cũng rời bàn của mình bước đến bên cạnh bàn trà ngồi xuống nói. Theo hẳn thấy cách này vẫn là một con đường duy nhất. Trong

khi đó nhìn bất lợi như lâm gia đang đối mặt nếu không thu về con đường này thì sau này chỉ có bế tắc hơn nữa.

Tính toán trong đầu về những gì đang sở hữu và có thể xoay chuyển được tình hình cần thiết Lâm Thanh Hải lắc đầu. Bởi vì nếu hắn co gom hết tất cả tài chính từ mảng bất động sản dự án và cầm cố các thứ thì vẫn không đủ lượng tiền trong phút chốc đập vào.

- Không đủ? Phía ngân hàng là chúng ta thua rồi đấy. Những dự án bất động sản sau chuyện của Văn Dương sẽ nằm im bất động ít nhất thời gian không dưới ba tháng. Tiền mặt thì không nhiều hơn nữa đám người kia chịu bỏ qua cho công ty đó sao? Họ không dồn hết kinh phí đem về thì thôi chứ làm sao cho chúng ta nuốt trọn nó được.

Cả ba người bây giờ thấy nước cờ của đám người Hà Thúc thật sự rất lớn đề họ phải than ngẩn thờ dài. Chuyện không có đường mở ra cục diện sẽ dẫn đến những việc tiếp theo không dễ làm. Ai cũng hiểu nếu ngay lần này mà thua đám người Hà Thúc thì sau này sẽ còn thua dài dài. Vì không có nguồn tài chính cần thiết xem như họ muốn làm cái gì cũng không được.

- Xem ra chúng ta phải gọi cho Lâm Dương rồi. Đối với bên đó xem thử hắn có thể huy động được bao nhiêu nguồn vốn. Đối với việc kinh doanh xăng dầu của quân đội hị vong hắn có thể giúp được lần này một chút. Nếu không thì thật sự khá khó khăn rồi.

Lâm Thanh Hải vờ Lâm Kiệt cũng bất ngờ trước câu nói của Lâm Hồng vì hai người hiểu phần kinh doanh này thật chất là của quân đội nếu lấy đi không khéo sẽ liên lụy nhiều hơn mức cần thiết. Nhưng nghĩ đến điều này Lâm Kiệt rùng mình phản ứng.

- Việc này sao được. Đám người bên kia không thể nào có thể để Lâm Dương làm như thế. Dù sao họ cũng hiểu tiền này dành cho việc gì nếu

không khéo kéo cả Lâm Dương xuống nước mất. Như thế thì chúng ta mất nhiều hơn được.

- Đúng vậy! Nếu mà để lộ ra sơ hở Lâm Dương không những thượng vị không được còn ảnh hưởng các thứ khác nữa. Bà Đừng nghĩ chuyện này đơn giản. Nếu Lâm Dương hẳn làm được bọn Hà Thúc để yên cho hẳn sao.

Lâm Thanh Hải cũng đồng tình với lại Lâm Kiệt. Lĩnh vực này của Lâm Dương nhìn như kiếm ra nhiều tiền thật nhưng nếu đám người Hà Thúc đã sắp xếp mọi thứ làm phong bế tài chính của Lâm gia thì chắc chắn sẽ nhìn chằm chằm Lâm Dương trong vấn đề này. Tuy không thể thu hồi nhưng chắc chắn sẽ siết chặt thao tác của hẳn.

- Tôi nói các ông không hiểu. Lâm Dương hẳn có thể làm được việc này. Các ông nghĩ xem trước giờ tài chính của ngành xăng dầu đều báo cáo theo quý mà một quý qua đi thì những giá trị tài chính chúng ta mượn có thể bù vào như lúc đầu không phải sao. Các ông nên nhớ với ngành xăng dầu không thể nào mỗi tháng báo cáo được nếu thế thì làm sao tính được giá trị thị trường nước ngoài và trong nước chênh lệch như thế nào để bù lỗ vào.

Lâm Hồng đem lập luận báo cáo từng quý dựa theo tình hình thực tế của ngành xăng dầu trong nước nói ra cho hai người hiểu là việc lấy tài chính từ Lâm Dương có thể thực hiện được. Vì thường nhập trước bán sau. Giá thành xuất nhập khẩu xăng dầu từ nước ngoài và việc bán dầu thô đi lời hay lỗ phụ thuộc vào giá thành nhập trước đó của giá trị xăng dầu.

- Cũng đúng! Nếu nói như bà thì không phải không có lý. Đúng ra giá nhập và giá bán thường phải chung một đợt nhưng vì chúng ta không làm ra xăng được chỉ có thể đem dầu thô bán ra nước ngoài nhập về dầu hỏa và xăng như thế mới có sự chênh lệch. Nhưng không phải mỗi quý các công ty xăng dầu đều báo lỗ hay sao?

Lâm Thanh Hải hẳn đã từng nghe báo cáo về những thứ này trên những cuộc họp. Không chỉ hẳn cái ngành xăng dầu này dường như trở thành việc đầu đầu đối với các lãnh đạo không ít. Bởi vì Dầu thô có thể làm ra xăng nhưng hạn chế khoa học kỹ thuật trong nước nên phải bán dầu thô ra nước ngoài lại mua xăng dầu vào.

Nếu cứ tính trung bình một thùng dầu thô bằng một trăm năm mươi tám phẩy chín mươi bảy lít thì khi chiết xuất sẽ được bốn mươi bảy phần trăm là xăng thông thường, hai mươi ba phần trăm là dầu edezen, mười tám phần trăm nguyên liệu hóa dầu, đây là các sản phẩm sinh ra từ dầu mỏ dùng để chế biến hóa chất, nhựa, cao su tổng hợp. Mười phần trăm xăng máy bay, bốn phần trăm propane và ba phần trăm nhựa đường.

Như thế giá trị nhập xăng về lại cao hơn lại chiếm hết hai phần ba giá thành một thùng dầu thô cần thiết. Nên nhìn chung các doanh nghiệp được hưởng ưu đãi thuế xuất nhập xăng dầu bán ra cho dù có lãi thì họ vẫn có thể báo cáo doanh số là lỗ.

- Ông ngây thơ vừa thôi. Đám doanh nghiệp bên dưới báo lãi để phải đóng thuế sao. Trong khi đó dù có lãi thì họ vẫn báo lỗ bởi giá nhập xăng dầu vào không nhất định. Nó lên xuống theo tỷ giá của dầu thô. Nên Lâm Dương hẳn có thể cho chúng ta mượn trước tài chính cần thiết để thoát khỏi phong bế như bây giờ. Đám người Hà Thúc cũng không kiểm tra được đâu mà các ông lo.

Lâm Hồng lắc đầu uống một ngụm trà nói với hai người. Bà là người hiểu rõ nhất vấn đề báo cáo thuế của các doanh nghiệp này. Bởi chính sách ưu đãi thuế. Doanh Nghiệp nhập xăng dầu vào với giá trị lớn nhưng bán ra lại là giá thành từng lít một và sự chênh lệch với giá trị thay đổi trong nước đi kèm nên họ có thể báo cáo lỗ mà không thể đối chiếu kiểm tra.

Mà ai có thể đối chiếu kiểm tra lượng xăng dầu mà một doanh nghiệp bán ra. Nếu họ có nhập xăng thì lúc nào cũng là số lượng lớn để vào bồn muốn kiểm tra trừ khi toàn bộ hệ thống cây xăng của doanh nghiệp đó ngừng hoạt động. Nhưng ba tháng một lần tổ chức doanh nghiệp xăng dầu thì không phải ít để thành lập một đội kiểm tra như thế thật sự phí thời gian.

- Xem ra việc này Lâm Dương có thể. Để tôi gọi cho hấn nói qua bên này bàn chuyện biết đâu chúng ta có thể thoát khỏi tình thế này một cách đúng nghĩa dựa vào những gì Lâm Hồng nói.

Lâm Kiệt sau khi nghe được ý kiến của Lâm Hồng cũng có chút động tâm bởi vì việc này so sánh ra có thể cứu nguy nhất thời. Dem tài chính bổ sung cần thiết. Đến khi Lâm gia lấy được quyền kinh doanh nhà máy thuốc lá thì bù lại khoản tài chính đã rút ra như thế cũng không có người nào hay biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 692: Tới Điểm Dừng Là Được

Dường như quyết định được những việc sắp đến phải gấp rút làm. Lâm Kiệt hẳn phải gọi cho Lâm Dương thì ở tại quân khu của nhóm người Hà Thúc.

Bên trong căn phòng bây giờ tập trung đầy đủ người. Hà Thúc tươi cười cầm tách trà trong tay cười đùa vui vẻ. Không những hẳn mà đám người Lưu Hoan cũng thế. Cầm trong tay tách trà Lưu Hoan đặt xuống bàn lắc đầu nói với Hà Thúc.

- Lão Hà! Tôi thấy lần này ông ra chiêu hơi bị hay đấy. Đám người bên kia hiện kia bó tay bó chân chắc chắn không dễ chịu đâu.

- Cũng không phải tại ông sao. Bên ngân hàng ông không phải tác động chút tay chân sao. Như thế thì lần này phóng tay đấu giá không biết đám người bên kia sẽ chuẩn bị sao đây.

Hà Thúc bây giờ cũng đáp trả lại Lưu Hoan. Trương Lão tươi cười một chút gật gật đầu. Dù là kế hoạch được dựng lên nhất thời nhưng ông thấy được tiềm năng của kế hoạch này rất lớn.

Dù sao thì họ chỉ với mục tiêu là các công ty mà Lưu Hoan đã nhận được danh sách từ Thiếu Kiệt. Còn các công ty khác thì họ không cần quan tâm. Nếu áp chế được nguồn tài chính của Lâm gia họ buộc phải từ bỏ các công ty kia mà chỉ lấy một mục tiêu duy nhất là công ty thuốc lá mà Thiếu Kiệt đang sở hữu.

Giữa việc thất bại đã định của Lâm gia với tài sản của công ty thuốc lá làm lỗ đi khá nhiều kế hoạch của họ thì nhóm người Hà Thúc tương đối hài lòng.

- Nhưng lỡ như tài chính của họ đủ sức cạnh tranh công ty thuốc lá thì sao. Nếu như không mua được công ty này họ cũng không mất gì. Như thế thì ảnh hưởng tạo ra chỉ có thể trong nhất thời mà không phải là lâu dài?

Trần lão dù có vui với những kế hoạch tạm thời này. Nhưng ông vẫn hiểu nếu việc huy động vốn của Lâm gia đạt được mục đích mà trong quá trình đấu giá họ không bỏ ra một đồng nào cho những công ty khác thì sau khi biết được công ty thuốc là không bị đem ra đấu giá họ cũng không mất gì. Điều này chỉ như đem tiền đi tham dự nhưng không thấy thích hợp món đồ nào mà đi về.

- Việc này có thể nói là chúng ta đánh cuộc thử xem như đám người Lâm gia liều đến mức nào? Tôi hiểu lão trần đang suy nghĩ nếu họ không mất tiền thì sẽ không vấn đề gì. Nhưng chắc chắn họ sẽ phải mất tiền. Bộ cục này dù mới được tạo ra nhưng tôi vô hình chung đã thấy được kết quả cần thiết. Ngay lúc đầu còn không rõ ràng nhưng giờ đây tôi hiểu mình đi nước cờ đúng đắn.

Hà thúc đem suy nghĩ của mình về những gì Trần lão đang băng khoăn nói ra. Thật chất lúc đầu khi định ra kế hoạch này ông cũng không dám chắc rằng Lâm gia có bết tắc tài chính hay không. Ông cũng sợ rằng họ có thể tìm được nguồn tài chính thay thế cần thiết để tham gia đấu giá vào những ngày sắp tới. Nhưng giờ thì ông minh bạch về những khoản tiền có thể cứu cánh cho Lâm gia bù vào tài chính như thế nào.

- Sao ông tin trước rồi à? Việc như thế nào ông nói thử xem?

Trương lão nghe Hà Thúc đã có lý giải cho mình cũng nôn nóng muốn biết con đường nào để cho Lâm gia có thể bù vào tài chính cần thiết để đấu giá.

- Cái này phải gọi là mèo mù vớt cá rán. Các ông nghĩ xem, Trước nay bên quân khu các nơi. Thường tự kinh doanh riêng để bổ sung tài chính cho từng quân khu đúng không. Mà các quân khu đều chọn một con đường duy nhất có thể kiếm được nhiều tiền để bù vào thiếu hụt của mình sau đó báo cáo lên. Điển hình như bên của Tăng Anh Hùng hẳn cho thuê những mặt bằng của quân khu cho hộ kinh doanh nhỏ lẻ và các công ty cần có mặt bằng làm cơ sở sản xuất các thứ. Thì bên Văn Dương hẳn kinh doanh cái gì?

Lời của Hà Thúc nói ra làm cho mọi người trầm ngâm một lúc. Lưu Hoan suy nghĩ một chút rồi vỗ đùi mình một cái bốp.

- Hay! lão Hà lần này lão ra bài hay hơn mấy lần trước nhiều. Không ngờ lão nghĩ ra cái chiêu này độc thật. Văn Dương hẳn kinh doanh xăng dầu. Nếu mà lấy tiền này bù qua bên tài chính để đấu giá. Khi nào lấy được công ty thuốc lá có lợi nhuận bù vào sau. Chiêu này hay à.

Trương lão với Trần lão lúc này cũng gật gật đầu đồng ý với ý kiến của Lưu Hoan vừa nói. Không quá khó để họ nhận thấy được bố cục cần thiết trong chuyện này. Nếu Văn Dương lấy tiền của việc kinh doanh xăng dầu làm tài chính. Chỉ cần Hà Thúc bên này bàn thảo cùng các bên liên quan bắt Văn Dương phải cung ứng số lượng lớn hoặc là đem việc kinh xăng dầu báo cáo trước thời hạn để kiểm tra thì đám người Lâm gia khó lòng bù vào. Nhưng đây là với điều kiện tiên quyết số tiền đó Lâm gia phải sử dụng.

- Chuyện này có một điểm mấu chốt mà chúng ta cần lưu ý. Văn Dương hẳn sẽ bỏ tiền ra như thế với bản tính của hắn. Việc đi đấu giá sẽ không để người nào khác mà đích thân hắn đi đến giám sát. Chỉ cần khích một chút bắt hắn bỏ tiền vào một công ty không giá trị thì sẽ như thế nào?

Vốn là người quân đội nên Hà Thúc hiểu rõ tính háo thắng của Văn Dương nhất là nếu để người cạnh tranh là Tăng Anh Hùng thì hẳn chắc

chấn càng muốn thắng thế. Không đơn giản vì sao Văn Dương lại kinh doanh xăng dầu. Chủ yếu hẳn không muốn thua kém Tăng Anh Hùng trong việc kinh doanh kiếm tiền về cho quân khu của mình nên mới đi nước cờ cần thiết này.

Trong quân đội nhìn bên ngoài như hai lĩnh vực kinh doanh khác xa nhau nhưng thật sự đó là sự cạnh tranh mà Văn Dương với Tăng Anh Hùng tạo ra. Bên dưới có thể không biết điều này nhưng Hà Thúc thì lại quá rõ.

- Tôi hiểu rồi bên cạnh việc đấu giá đem cái công ty nào đó trở thành nơi mà hai người cạnh tranh để cho Tăng Anh Hùng thua một trận trên bàn đấu giá nhưng thật chất là để cho Lâm Dương bỏ ra nguồn tài chính nhất định. Bên kia thâm hụt tài chính từ túi của Lâm Dương khi kết thúc đấu giá nếu xảy ra sự không đồng ý thì sẽ làm Lâm gia tranh cãi giữa các hệ phái với nhau chiêu này của lão Hà tốt lắm đấy.

Trần lão suy nghĩ một lúc rồi mới nói ra hết nhận định bố cục trong đầu mình mới hình thành. Hà thúc cười cười gạt đầu không nói gì chỉ cầm tách trà lên uống một hớp trong khi đó từng phân tích của Trần lão đã nói rõ đây là một cái kế liên hoàn tồn tại làm bên Lâm gia đấu tranh nội bộ lẫn nhau mà vẫn không có lợi ích gì.

- Kế tuy hay nhưng mà phải phối hợp chặt chẽ mới được. Việc lần này chúng ta phải tính kỹ lưỡng xem những công ty nào là công ty cần thiết phù hợp với những điều kiện này mới được. Nếu không chọn chính xác công ty thì với khả năng nó còn kinh doanh được thì Lâm gia sẽ tìm cách phục hồi lại nó. Như thế chúng ta thành công cốc đấy.

Trương lão thấy không hẳn là kế khích tướng bỏ binh mà cũng phải có một công ty nhìn như bên ngoài ổn định nhưng bên trong hoàn toàn rỗng ruột như thế mới đem đến lợi ích cần thiết. Đám người Văn Dương cho dù

muốn phục hồi được nó cũng phải hao tốn một lượng tài chính nhất định cho đến khi nó đem lại nguồn cung chính thức.

- Việc này không khó mấy công ty này bên Diệp Nhi khá nhiều hầu hết là nhìn phong quan vôn hạn lợi nhuận trên báo cáo đều có nhưng trong đó thật chất việc làm ăn không ra sao những công ty này chủ yếu là để Diệp Nhi luân chuyển tiền của mình thôi.

Lưu Hoan đã đọc rất kỹ những hồ sơ cần thiết về các công ty của Diệp Nhi trước khi đưa cho Lưu Chính đem đi Lưu Minh. Đơn giản hẳn muốn hiểu rõ các công ty này vận hành như thế nào và xem thử lựa chọn của Thiếu Kiệt là lợi ích cần thiết hay là đánh lừa đám người mình trong việc tính toán kinh doanh.

- Nếu thế thì không phải lo chỉ cần Tăng Anh Hùng ra mặt là được còn những việc khác thì chắc sẽ phải do Lưu Chính phía sau làm. Những công ty Thiếu Kiệt cần thì chúng ta sẽ xem xét một mức giá hợp lý mà bao tiêu đầu giá.

Trần lão lúc này mới gật gật đầu. mọi việc xem như ổn định. Họ không lo tài chính của mình không đủ để bao tiêu đầu giá. Chỉ cần các phương thế lực muốn cạnh tranh công ty nào đó thì để cho Lưu Chính ra mặt đầu giá công ty đó. Còn những công ty không nằm trong tầm ngắm của các công ty lớn thì để cho người bên dưới thay mặt đầu giá. Dù sao thì họ cũng lấy những công ty cần thiết của Thiếu Kiệt yêu cầu để đổi lấy cô phần danh nghĩa cần thiết.

- Mọi chuyện bên phần đầu giá đã xong cũng không còn bao nhiêu ngày là đến chúng ta chỉ cần xem coi Văn Dương hẳn thật sự dám dụng đến tài chính của quân khu không. Nếu hẳn và Lâm gia dám thao tác chuyện này thì sẽ nghĩ cách làm ra việc kiểm tra sau đầu giá hoặc là cần hẳn báo cáo trong cuộc họp gần nhất là được.

Hà thúc bây giờ nói ra suy nghĩ của mình. Ông thấy đây là các tốt nhất dù muốn hay không thì phần tài chính của quân khu Văn Dương ông cũng chỉ có thể nhận báo cáo vào mỗi quý trong cuộc họp lớn. Nên ông ra mặt thì đám người Lâm gia biết đích thân Hà Thúc làm khó như thế sẽ không ổn trên quan trường vào thời điểm lòng người còn chưa tiêu hóa được mấy cái cần thiết dạo gần đây.

- Ừ vấn đề kinh doanh xăng dầu là một vấn đề nhạy cảm có thể bắt hấn báo cáo trong cuộc họp gần nhất không khó mấy việc này có thể thực hiện được. Dù sao thì chúng ta cũng không nên làm căng quá già néo đứt dây. Lâm gia không khéo lại làm ra mấy chuyện không đáng có.

Trương lão theo bố cục nói ra câu cảm thán của mình. Không ai biết khi bị dồn đến chân tường Lâm gia sẽ phản kích như thế nào nên việc tới đâu có thể dừng thì hạn chế ở nơi đó là được. Đứng làm đến mức Lâm gia trở mặt trên chính trường cũng không hay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 693: Kẻ Thắng Người Thua

Trong khi từng nhóm người ở Ngọc Châu với tâm tư khác nhau. Tìm phương hướng cho mình thì Lâm Phong sau khi ngồi suy nghĩ khá lâu trên bàn làm việc của mình. Hắn đem điện thoại cầm lấy nhấc vào một số điện thoại tương đối đặc biệt gọi đi.

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi ở nhà thư thái xem như không có chuyện gì xảy ra. Đám người Lâm Vũ, Lý Bân hiện tại vẫn còn trên đường di chuyển về nhà Hà Vi.

Bên ngoài rạp và những bàn ghế được những người bên tổ chức tiệc chuẩn bị một cách gấp rút. Thiếu Kiệt hẳn không phải tiếc tiền khi mỗi lần tổ chức tiệc lại đem về nhà Hà Vi làm. Hắn chủ yếu vẫn là muốn tìm ra những người đầu thầu những bếp ăn tổ chức tiệc cho công ty tiệc cưới tốt nhất.

Hầu như những người đến đây tổ chức làm tiệc như thế này là Thiếu Kiệt hẳn lấy ra từ danh sách những người đầu thầu. Vừa biết được đối tượng nấu nướng thế nào vừa hiểu được món ăn khẩu vị có phù hợp hay không.

Hà Vi sắp xếp mọi thứ căn dặn một chút rồi đi vào trong nhà nhìn Thiếu Kiệt thành thoi lắc đầu nói.

- Anh giờ thì rảnh rồi cái gì cũng để người khác làm hết sao anh không ra điều hành mấy cái này đi.

- Em đùa mấy cái này mà anh ra điều hành nữa chắc anh khỏi làm việc gì hết đấy. Mà mọi việc bên ngoài chắc xong rồi nhỉ. Đám Lý Bân về chỉ cần sắp xếp lại một chút là có thể mừng công cho mấy đứa nó rồi.

Thiếu Kiệt vừa nói dứt câu thì điện thoại trong túi hắt vang lên từng hồi chuông.

Lấy điện thoại của mình mỉm cười một chút. Mới chấp nhận cuộc gọi cười nõi.

- Sao có chuyện gì hay ho muốn cho tôi biết đây? hay là giữa đường gặp chuyện không mong muốn.

- Không bên tôi rất tốt chỉ có một ít chuyện từ Lâm gia muốn báo cho cậu biết. Để cậu có hướng đi quyết định,

Thiếu Kiệt ngồi dựa lưng vào ghế cảm giác rất thoải mái nói với Lâm Phong.

- Xem ra chuyện cũng liên hệ không ít đâu nhỉ có việc gì nói đi tôi xem việc này quan trọng như thế nào.

Bản thân Thiếu Kiệt đối với Lâm Phong nói chuyện vẫn có một chừng mực như người nắm lấy tất cả. hấn hiểu quá rõ nếu lời nói với Lâm Phong mà có vẻ như yếu thế hơn thì chắc chắn sau này Lâm Phong sẽ cân nhắc việc lựa chọn lại nơi mình đang đứng. Chỉ có cứng rắn tỏ ra rằng mình lúc nào cũng có một quân bài trên cơ của Lâm Phong như thế mới khả năng thuyết phục lợi thế với đối phương sau này.

Nghe lời nói của Thiếu Kiệt như thế như Lâm Phong cũng không tỏ ra khó chịu. hấn không phải ngốc Thiếu Kiệt nâng hấn lên được thì cũng có thể đạp hấn xuống. Gần đây hấn hiểu được cậu nhóc nói chuyện với mình còn từng trải ngoài đời nhiều hơn hấn, lại không ra bài theo thói thương không ai lường trước được. Nếu không thì Ngô Diệp hai nhà không thể nào bại một các thảm hại như hiện giờ.

- Vậy Chắc là câu không xem bào rồi. Như vậy đi tôi chỉ nói tóm tắt thôi. Nhóm người Hà Thúc thông qua chuyện của Văn Dương phong tỏa một số tài khoản tài chính của Lâm Gia nên chắc tài chính của họ sẽ lâm vào bế tắc trước sự kiện đấu giá.

Hà Vi ngồi cạnh Thiếu Kiệt nên cũng nghe được một chút bèn lấy mấy tờ bào trải lên trên bàn. Nhìn vào những tờ bào được Hà Vi đặt trước mặt mình. Hắn biết trong nhà vẫn thường có người giao báo nhưng ít khi nào Thiếu Kiệt đụng đến. Hắn giờ nhìn vào những loạt báo in đậm tiêu đề suy nghĩ chạy dọc những dây thần kinh của mình.

- Như vậy là tài chính của Lâm gia chủ yếu về thị trường bất động sản. vậy thì mới giải thích cho việc tại sao mà ông lại nói rằng tài chính của họ lại bị phong tỏa rồi. Như thế thì đúng là có một mặt có lợi Nhưng không lẽ cả Lâm gia ông nguồn tài chính chỉ từ những lĩnh vực này?

Thiếu Kiệt đặc ra một câu hỏi cho Lâm Phong đơn giản hắn không tin rằng một gia tộc lớn như thế lại chỉ tồn tại vào một thứ kinh doanh như vậy chắc chắn vẫn có phương án dự phòng cần thiết.

- Đúng là có một ít nhưng nếu vận dụng tài chính ở lĩnh vực kinh doanh này thì không ổn tí nào. Với lại nó đi liền với lại các tài chính bên thị trường bất động sản nên chắc là cũng bị phong tỏa rồi.

Lâm Phong thấy Thiếu Kiệt hỏi chuyện này không phải thừa nhất là với Lâm gia hiện tại cũng không phải một việc có thể chống đỡ toàn bộ nhưng thường tất cả những thứ này lại có liên quan nên theo suy nghĩ của hắn là việc kinh doanh này cũng không thuận lợi có thể bù đắp được tài chính cần thiết.

- Ngành Kinh doanh gì. Bộ Lâm gia hết đường rồi sao lại tập trung tất cả về một mối như thế. Làm ăn ai lại làm như vậy?

Không chỉ Thiếu Kiệt mà cả Hà Vi cũng thắc mắc. Làm người kinh doanh ai cũng hiểu một điều tiền và tài sản không nên tập trung ở một nơi mà phải chia nhỏ ra để phòng khi có việc.

- Chuyện này chỉ là họ tự tin thôi. Thật chất ngành kinh doanh này cũng không lạ chỉ là một hai cửa tiệm thôi. Lâm gia để cho Lâm Thanh Hải toàn quyền về tài chính. Với việc có vài tiệm vàng để quy đổi giá thành đất đai khi giao dịch bằng vàng nên hầu hết nhưng tài chính này đều tập trung vào một chỗ với phần có vẽ như Lâm Thanh Hải tự tin rằng không ai dám đụng đến tài sản của Lâm gia mới dẫn đến tình trạng này.

Hà Vi nghe được lời giải thích của Lâm Phong nên trầm ngâm suy nghĩ một chút. Thiếu Kiệt thì lại khác. Việc mua bán nhà đất chuyển nhượng bằng vàng không hiếm thấy. Nếu Lâm gia có kinh doanh cái này để có thể chi trả cho việc mua đất đai hoặc quy đổi khi cần cũng không phải lạ. Hắn lúc này mới hỏi lại Lâm Phong.

- Vậy là nguồn tài chính của họ chỉ từ mấy cái này thôi sao? Không còn con đường nào khác?

- Hình như không chỉ bao nhiêu đó thôi. Giờ đây chắc họ đang tìm cách phá giải thế cục bị cắt đứt tài chính như thế này.

Lâm Phong hắn đáp lại câu nói của Thiếu Kiệt một cách chắc chắn. Vì nguồn tài chính của Lâm gia ở đâu và từ con đường nào hắn hiểu rất rõ. Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười. Biết rõ nhà mình như thế nào thì chỉ có người trong nhà mới nói được. Lâm phong lên tiếng khẳng định như thế Thiếu Kiệt cũng không nghi ngờ.

Hà Vi vội kéo tay Thiếu Kiệt một cái để tay vào tai hắn nói nhỏ vài câu làm hắn nhíu mày lại. Nói thẳng trực tiếp vào điện thoại với Lâm phong.

- Vậy việc kinh doanh xăng dầu của Văn Dương là sao?

Lâm Phong bên kia điện thoại nghe thế cũng giật mình im lặng suy nghĩ một lúc hần mới chợt nhớ ra đúng là ngoài những thứ này Văn Dương còn có thể kinh doanh xăng dầu như đây lại là của quân khu không dính dáng gì đến Lâm gia.

hần thềm đổ mồ hôi. Bản thân Lâm Phong không nhớ đến cả chuyện này nhưng Thiếu Kiệt hần lại nói ra làm cho Lâm Phong trong lòng khá lo lắng. Hần bỗng nhiên thấy nếu mà mình hôm nay không gọi điện báo cho Thiếu Kiệt thì chắc chắn đã có người nói rồi. Chưa biết chừng đây cũng chỉ là bài kiểm tra đối với hần.

- Văn Dương đúng là có kinh doanh xăng dầu như đây là của quân đội ông ta chắc sẽ không thu được tài chính gì cần thiết đâu. Dù sao thì đồ quân đội đâu muốn nói lấy là được. Tôi nghĩ chắc hần không dám đụng tay đâu.

Hà Vi bên cạnh lúc này cũng gật đầu. Tuy cô im lặng nhưng mà hành động của cô đã nói lên việc này chắc chắn là không thể. Thiếu Kiệt hần suy nghĩ vài giây rồi nói lại với Lâm Phong.

- Được rồi! Chuyện này xem như tôi đã biết! Đến khi nào cần thiết thì tôi sẽ gọi điện cho ông. Kể từ bây giờ đừng liên lạc nếu không có việc gì lớn xảy ra.

- Vâng! nếu có chuyện quan trọng tôi sẽ gọi.

Thiếu Kiệt bấm nút cúp máy rồi quay qua nhìn Hà Vi cười nói

- Em làm sao biết Văn Dương có kinh doanh xăng dầu thế? Theo anh thấy thì ngay cả Lâm Phong hần cũng không ngờ đến anh hỏi câu hỏi này.

Hà Vi bây giờ khá vui vẻ như lập được một chiến công cần thiết trong ngày.

- Không phải là em không biết chuyện Văn Dương hấn cạnh Tranh với Chú Hùng thì không lạ gì với em. Mỗi một quý hai người hay tính toán để xem người nào kiếm được nhiều hơn người nào. bởi thế chuyện này em mới nhớ đến. Văn Dương hấn kiếm tiền được nhờ kinh doanh nhiên liệu.

Từng câu trả lời của Hà Vi để cho Thiếu Kiệt lý giải nhiều điều. Hấn đứng lên đi tới đi lui trong phòng bộ dáng suy tính những việc gì đó rồi mới hỏi Hà Vi.

- Vậy chuyện này ông em cũng biết đúng không?

- Ông em biết chứ sao không? Lần nào ông em cũng chỉ cười nói Văn Dương hấn trẻ con đi ganh đua chuyện này. Nhưng hấn đúng là nộp về không ít cho quân đội nên ông cũng mắt nhắm mắt mở thôi.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hỏi một câu mà bản thân đã biết đáp án. Nếu cô còn biết vấn đề này thì không lẽ ông cô lại không nhận ra. Thiếu Kiệt bây giờ lại im lặng một hồi đi tới đi lui trong phòng rồi chợt nhớ ra điều gì đó cười lớn!

- Xem ra lần này Lâm gia thiệt thòi lớn! Như thế cũng tốt! Không có cái gì thích hợp hơn điều kiện này để làm việc đó cả. Đang lo không nắm bắt được Lâm Phong giờ thì có cách điều chuyển rồi.

Trong tiếng cười và lời nói của Thiếu Kiệt Hà Vi thấy được hấn đang có một kế hoạch gì đó khiến cho Lâm Gia sau này sẽ không thể nào vực dậy được. Bởi vì nếu chỉ là một đợt làm ăn thua lỗ thì Lâm gia có thể kinh doanh vài thứ để bù vào sau khi đã thoát khỏi tình trạng cần thiết.

- Anh lại nghĩ ra cái trò gì nữa đây! Định thừa cơ hội Lâm gia suy yếu làm luôn một đao sao. Em thấy không ổn đâu đây!

- Bậy nào! Chính trị cần sự cân bằng! Mà Lâm gia với Ông em đấu với nhau phải có người thắng kẻ thua hết lần này đến lần khác. Nếu không thì nhóm người của ông em thật sự không ổn rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 694: Thi Trước.

Thiếu Kiệt đang định nói điều gì đó nữa thì bên ngoài lúc này đám người Lý Bân và Lâm Vũ được xe đưa về. Tăng Anh Hào cũng về chung cùng lúc với họ chỉ là hấn đi một xe riêng.

Vừa bước xuống xe hấn tiếng thẳng vào nhà nơi Thiếu Kiệt đang đứng cười cười nói.

- Này! Nhiệm vụ hoàn thành giờ thì tôi đi ngủ đây mệt lắm rồi ngồi máy bay không còn phải làm mấy cái này cho cậu nữa. Thiết mấy chuyện này mệt chết người còn hơn ra trận cầm súng bắn.

Tăng Anh Hào lấy từ trong túi mình một mẫu giấy đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn vào bộ dáng của Tăng Anh Hào. Thiếu Kiệt chỉ cười đáp lại.

- Không dự tiệc mừng công cùng mọi người sao lại đi ngủ sớm thế

- Thôi cậu có lòng thì để lại tôi một phần là được rồi. Mệt lắm đi ngủ cái đã.

Thiếu Kiệt nhìn theo Tăng Anh Hào đi về phòng của hấn khi ở tại đây lắc đầu. Hấn cũng hiểu nếu ở một phương diện nào đó ngồi lâu trên máy bay đúng thật là khá mệt mỏi. Vừa xuống sân bay lại phải đi gặp hấn để nói chuyện cần thiết. Giờ Thiếu Kiệt ở trong nhà cũng không có ai có thể làm ảnh hưởng đến sự an toàn của hấn.

Mà một nhóm người của Vô Ảnh đã được điều đến. Tăng Anh Hào quả thật có cơ để đi ngủ. Lý Bân và Lâm Vũ bây giờ cũng vào tới trong nhà. Bên ngoài đám người trong nhóm mới về không phải mới lần đầu đến đây. Ngoài sân đã chuẩn bị sẵn bàn ghế các thứ.

Họ đem nhưng chai nước ngọt khui ra chuyễn tay nhau còn gì bằng khi đi ngoài đường về thấy ngay một thùng đá ướp lạnh những chai nước ngọt chuẩn bị sẵn thanh thiếu niên nào lại không thích điều này từng tiếng kêu của việc mở nắp chai vang lên trên sân.

Lý Bân đi vào trong nhà câu đầu tiên hấn nôn nóng hỏi Thiếu Kiệt xem việc đã được chưa.

- Sao rồi anh việc thương lượng đó như thế nào? Thành Công không?

- Mà đừng gấp anh đã gọi điện đâu? Giờ đâu phải là lúc gọi điện thoại cho họ.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười đáp lại lời của Lý Bân rồi đem tấm danh thiếp mà Tăng Anh Hào đã đưa cho mình bỏ vào túi. Hấn biết Lý Bân gấp nhưng việc này với Thiếu Kiệt hấn không thể gấp được. Nếu muốn nắm bắt đối phương trước tiên phải hiểu được tâm lý của người cần thiết.

- em tưởng là anh phải gọi rồi cơ chứ. Sao lại không gọi.nếu như thế thì khi nào mới liên lạc với họ ... Ấy da!

Lý Bân liên tiếp Lâm Vu đứng bên cạnh bèn đánh hấn một cái từ phía sau. Thiếu Kiệt lắc đầu mới đáp lại lời của Lý Bân.

- Chú mày khờ quá hiện tại mình đang nắm đằng cán không phải nắm lưỡi dao. Người ta đang cầm lưỡi dao thì phải cho người ta hồi hộp chứ. Giờ mình gọi không khác nào mình cần họ sao. Phải để việc này từ từ. Cho đám người bên kia lo lắng khi đó thì mình mới nắm thế chủ động được.

Lý Bân lúc này suy nghĩ một chút gì đó như hiểu ra vấn đề cần thiết trong chuyện này cũng gật gật đầu. Lâm Vũ bây giờ mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh bên đó mình đôi phó ra sao? Nếu mình gọi mà họ không nhận thì như thế nào? Anh cũng biết rồi đó mấy công ty lớn như họ thường hay chơi kiểu âm ơ rồi cho chìm xuống mọi việc.

- Không phải đợi lâu tầm vài ngày là được. Hai đứa cứ nghĩ đi công ty VG trước giờ không có tai tiếng gì. Dù là hiện tại mình nắm bắt được điểm yếu của họ nhưng báo chí tin tức thì không. Trong vài ngày sắp tới sẽ có những bài báo nhằm thúc đẩy quảng bá doanh nghiệp điều này là không thể thay đổi. Vì họ đã liên hệ những việc này từ trước đó rồi.

Thiếu Kiệt quá hiểu việc phóng viên viết bài PR theo sự kiện được tổng biên tập hoặc nhà xuất bản ra lệnh. Vì đối với việc này các bài báo của những trang mạng về thế giới game vẫn chỉ là những bài báo quảng bá là chính. Họ nhận được tiền từ các công ty để viết bài nhằm đưa tới độc giả những trò chơi cần thiết. Và hơn thế nữa là việc giúp cho công ty họ có thêm doanh thu từ những bài báo như thế này.

- Như vậy là đợi họ quảng bá xong thì mình mới tiếng hành. Như thế lỡ như họ làm việc này quá lâu thì sao?

Lý Bân lúc này cũng sợ nếu thời gian đăng tải những bài báo thế này thường xuyên cũng sẽ làm thời gian thương lượng và việc Hấn tiếp nhận nhiệm vụ của Thiếu Kiệt lâu hơn. Dường như Lý Bân đang nóng lòng muốn bắt tay vào công việc mà hấn yêu thích.

- Không lâu đâu! Chắc tầm ba ngày là xong. Nếu các chú là độc giả trong vòng ba ngày mà các chú chỉ đọc một loại tin thôi thì có gì mới mẻ nữa. Đúng là công ty VG bỏ tiền làm quảng cáo nhưng họ cũng phải biết tiết chế nếu làm dụng quá thì sẽ bị hiệu ứng ngược lại với mong muốn. Người làm quảng cáo sợ nhất là điều này. Nhất là với những công ty phát hành trò chơi hình thức này là không nên xảy ra.

Thiếu Kiệt giải thích ra những suy nghĩ của mình. Hắn qua quen với việc mỗi lần lên máy vi tính kiểm xem có trò chơi nào mới có thể giải trí hay không. Những tin tức này lập đi lập lại lúc đó làm cho Thiếu Kiệt sau này thấy cái nào đang quảng cáo là vào chơi thử chỉ vài phút nếu không hợp thì bỏ không chơi nữa. Dù sao đây cũng chỉ là giải trí nhất thời.

- Thôi xem chuyện thế nào lo mà làm cho xong là được còn mấy cái còn lại nữa mấy đứa sắp tới phải lo hết đây anh có việc không thể ở đây lâu đâu.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt lại muốn đi. Trong khi đó hắn đi học không được mấy ngày nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh yên tâm em thì khỏi lo còn thằng này thôi. Việc của em cũng không rắc rối gì lắm chỉ có thằng này thôi. Em thật sự nghi ngờ nó giả điên khiên đồ mỹ.

- Mà nhiều chuyện! Tao chỉ làm những việc mình thích thôi chỉ cần thoải mái là được sau này phải kiếm mấy người đẹp đi mỗi khi đi họp báo các thứ hành diện lắm.

Lý Bân vừa nói bộ dáng ước ao mơ mộng những gì hắn suy nghĩ khi thấy đám người có tiền có quyền mỗi lần xuất hiện lại là một người phụ nữ khác nhau bên cạnh.

Thiếu Kiệt với Lâm Vũ lúc này nhin cười không dám lên tiếng chỉ để cho Lý Bân tự sướng bởi vì cả hai người đều thấy được có một người đang ở sau lưng Lý Bân với bộ dạng hung thần.

- Lý Tường của chú đúng là lớn nhưng anh e là chú không bao giờ thực hiện được. Thôi Lâm Vũ anh mới mà chạy trước. Chuyện này không liên ca anh với mà.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa ra hiệu với Lâm Vũ. Dường như khá ăn ý khi mà hắn vừa mới dứt lời thì đã chạy đi mất. Lý Bân vốn không hiểu tại sao hai người lại chạy đi quay lại định hỏi thì hắn đã minh bạch lý do tại sao.

- Ấy... em... đến lúc nào vậy? Sao không... lên tiếng trước?

- Hừ Anh hay quá mà! Lên tiếng trước thì làm tôi nghe được những lời vừa rồi hả? Sao nào chắc rằng anh không hài lòng với vị hôn thê của mình đúng không.

Người đứng sau lưng Lý Bân không phải người nào khác đó là Thanh Hàn. Có thể ở ngoài mặt Thanh Hàn rất tôn trọng với Lý Bân nhưng đó là trước những người bạn học trong trường. Còn ở đây trong căn phòng này ngoài Thiếu Kiệt với Lâm Vũ vừa chạy ra ngoài chỉ còn lại Hà Vi đang đứng nhìn Lý Bân lắc đầu.

Thanh Hàn lúc này đang xách cái lỗ tai của Lý Bân không hề nương tay. Vành tai của hắn đỏ hỏn lên bên miệng la làng vì đau.

- Á! á á.. đau.. nhẹ nhẹ tay thôi. Cái đó chỉ là anh thấy trên tivi thôi mà. Bất quá anh sẽ không giống như họ. Nhẹ nhẹ tay thôi dứt tai bây giờ.

- hừ cho anh mấy lá gan cũng không dám đấy. Lần này thôi đấy. Lần sau nữa biết tay em. Lát nữa cấm không được ăn uống gì hết đang giảm cân. thi xong nhìn tin tức là cũng biết anh đến đây. Phải có mặt không khéo vắng mặt là anh lại ăn uống không kiêng cử.

Thanh Hàn tuy nói tha cho Lý Bân nhưng vẫn chưa buông tay vẫn nói vài câu nữa trước rồi mới thả ra. Lý Bân vừa được Thanh Hàn thả tay ra khỏi vành tai của mình vội vàng ôm lấy nó chạy đi mất.

Thiếu Kiệt với Lâm Vũ giờ đứng ở một góc bên ngoài cả hai nhìn nhau cười cười lắc đầu. Thiếu Kiệt nói với Lâm Vũ.

- Cũng may anh chạy kịp. Lâm Vũ nè sau này việc của Lý Bân hẳn đừng thắc mắc nó có bí mật riêng của nó. Vì đó là sở thích chú cũng đừng quan tâm. Nếu không nó cũng không có tâm tình làm mấy chuyện khác đâu.

- Anh cũng phát hiện việc này sao? Em nghĩ là chỉ mỗi em biết thôi chứ.

Lâm Vũ ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt. Hắn đi chung với Lý Bân có đôi khi những chuyện này vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Nhưng đó chỉ là cảm tính của cá nhân còn hiện tại thì hẳn khá chắc chắn bởi vì Thiếu Kiệt đã nói thì hẳn phải có cơ sở cần thiết.

- Ừ việc của Lý Bân anh cũng biết. Nhưng mà vẫn không nói thôi. Nó có sở thích riêng cũng như chú mỗi lần ngồi vào máy bắt đầu viết code hay học code là không màn đến thời gian xung quanh vậy. Điều đó càng chắc chắn hơn khi Thanh Hàn xuất hiện lúc vừa rồi. Hai đứa mới đến không lâu nếu Thanh Hàn muốn kiếm hắn ít nhất phải đi qua bên nơi thi đấu. Không cần đợi vừa kết thúc cuộc thi đã xuất hiện ở đây thế này.

Thiếu Kiệt đem cả việc Thanh Hàn xuất hiện vừa rồi làm dẫn chứng. Dù nói thông tin của các báo điện tử có nhanh đến mức nào đi nữa thì họ cũng phải về tòa soạn chọn lọc tin tức rồi mới đăng tải. Thanh Hàn xuất hiện ở đây chứng tỏ cô có nguồn tin chính xác là đám người họ đã thắng trận và sẽ ăn tiệc ở nhà Thiếu Kiệt.

- Như thế cũng đúng! À mà sắp tới anh định đi đâu vậy? Em thấy nếu anh đi rồi mấy kỳ thi thì sao?

- À việc đó cũng đang làm anh đau đầu đây! Thi à cũng không biết sắp xếp. Chắc là phải làm bài thi trước mọi người. Nhưng phải thông qua thầy tiến trước đã.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 695: Đùng Dùng Đồ Ăn

Lâm Vũ nghe thế cũng hơi bất ngờ lần đầu tiên hẳn biết việc này. Hẳn còn không tin là có hình thức thi như thế này sẽ xuất hiện. Vì thi mỗi học kỳ đều là thi chung trộn lẫn tất cả các học sinh của một khối lớp rồi chia ra từng phòng thi riêng. Như thế để tránh cho việc những người quen ngồi gần nhau nhắc bài làm ảnh hưởng đến sức học của từng người.

- Chuyện này sao có thể được quyền thi trước sao. Em nhớ là không có chuyện này đâu mà đúng không?

- Vấn đề này không phải là không có nhưng vì nó thuộc trường hợp đặc thù. Nếu như một học sinh thi trong lúc bị bệnh nhập viện mà họ còn có thể làm bài được thì sẽ có giáo viên đến tận nơi cho họ làm bài đây là một trường hợp đặc thù và làm này chắc phải áp dụng trường hợp đặc thù để làm việc này.

Thiếu Kiệt giải thích cho Lâm Vũ hiểu rằng không phải không có việc thi trước hoặc sau chỉ là ở một mức độ nào đó việc này được xem xét tiến hành trên cơ sở thấy được sự cần thiết của nó đem lại.

- Chuyện này em không hiểu nhé. Với sự thông minh ra những suy nghĩ của anh hơn xa một người bình thường vấn đề ngồi ở ghế nhà trường chắc hẳn là sẽ không phù hợp với anh. Bản thân em thấy nếu anh sống trong một môi trường giống những người như Tymothy thì có lẽ đã khác. Họ không quá chú tâm vào những sách vở mà họ học theo kiểu tư duy. Khi họ làm một việc gì đó tự thân họ sẽ đem lại kết quả. Không như ở quốc gia mình việc học quá gò bó.

Lâm Vũ sau khi tiếp xúc nhiều với những người nước ngoài hẳn cũng có phần cấp tiến hơn trong suy nghĩ về việc học dù ở hiện tại hẳn vẫn đến

trường như mọi người nhưng cơ bản hẳn thấy được hai sự khác biệt cần thiết trong việc học.

- Đúng là việc học trong nước có phần gò bó không giống nước ngoài họ quan trọng vào việc hiểu làm được và có thể phát triển tư duy như thế nào. Như nhìn như thế chú không thể nói chúng ta gò bó mỗi một nơi có một cách sống khác nhau. Chúng ta là đất nước châu á. Với đặc tính cần cù vốn có chúng ta thường đi trên một con đường của những người đi trước việc này có lợi và cũng có hại. Bởi vì nó cho chúng ta kinh nghiệm từ bài học nhưng cũng làm chúng ta mất đi khả năng cần thiết va chạm với cuộc sống. Học sinh ở lứa tuổi cần đến trường ở đâu cũng vậy nước ngoài giờ thực hành nhiều hơn lý thuyết còn chúng ta thì ngược lại. Hai cái vẫn là việc học như nhau thôi.

Thiếu Kiệt cũng không nói được rằng suy nghĩ của Lâm Vũ là sai. Ở những thời điểm sau này thì có rất nhiều người chọn con đường ra nước ngoài học tập vì họ thấy qua phim ảnh sách báo cho rằng việc học đó là đơn giản hơn trong nước nhưng thật sự phải hiểu nó hoàn toàn khác biệt nhau một trời một vực.

- Em cũng không hiểu rõ vấn đề này cho lắm. Đám bọn Tymothy thấy anh em mình hết kiểm tra rồi thi cử nhiều cũng nói quá trời. Ở nước họ không có những kỳ thi như thế. Nên em nghĩ việc học bên đó sẽ đơn giản hơn.

Lâm Vũ chủ yếu vẫn nghe theo những lời nói của đám người Tymothy mà suy nghĩ rằng ở nước ngoài việc học tốt hơn vì họ thi cử ít hơn học sinh cũng không học nhiều như trong nước.

- Chú mày đừng nghe mấy tên đó nói bừa. Bọn nó chỉ có giỏi bốc phét. Chú phải hiểu rằng ở mức độ nào đó những kỳ thi của nước ngoài có thể nói là khó gấp năm lần nếu thật sự chú không hiểu bài và học bài cần thiết.

Ví dụ bên nước ngoài một năm chỉ có hai kỳ thi chính thì chúng ta có bốn lần thi như thế vào một đồng tiết kiểm tra. Đây có thể nói là chia nhỏ một cuộc thi thôi.

Thiếu Kiệt cũng phải giữ một quan điểm nhất định cho mình. Khi còn đi học hẳn cũng không hiểu tại sao có nhiều kỳ thi và kiểm tra như thế nhưng sau khi lăn lộn bên ngoài hẳn hiểu thêm một điều. Nhưng thứ kiểm tra như thế chỉ để một phần học sinh học bài và để đám học sinh có thêm cơ sở nhớ được bài nhiều hơn một chút. Tận dụng được những ghi nhớ đó trong các câu hỏi ở những kỳ thi lớn.

- Thì ra là vậy! Nếu thế thì cũng đúng giờ em mới hiểu tại sao mình quá trời tiết kiểm tra và mấy cái kỳ thi. Nhưng nếu mà nói độ khó của một kỳ thi nước ngoài như thế thì đúng là việc chia nhỏ các kiến thức thi lấy điểm có khi lại tốt. Nhưng anh đi công việc như thế làm sao làm hết các bài kiểm tra lấy điểm cần thiết đây?

- Sẽ có cách thôi! Nhưng giờ chưa nghĩ ra để ăn mừng lo hết mọi việc xong rồi tính.

Lý Bân bây giờ ôm cái tai của mình chạy ra ngoài mới tìm thấy hai người. Vừa hậm hực vừa trách.

- Hai người chơi kiêu đó ai chơi thấy bà la sát tới mà không báo một tiếng. Làm cái tai giờ đỏ như thế này mém tí nữa là bay luôn rồi.

Lâm Vũ với Thiếu Kiệt nhìn cái tai của Lý Bân đỏ ửng cũng bật cười. Thiếu Kiệt thấy thế nhìn tới nhìn lui cái tai của Lý Bân rồi mới lên tiếng.

- Không sao đâu cũng chưa thành lỗ tai heo mà. Cho chú mày chừa cái tội mộng ước cao như chú. Anh đây còn không dám mơ việc đó chú mày nói ra không khác nào cái miệng hại cái thân sao.

- Anh nói em vậy chứ anh thì sao. Ngọc Nhi nè, Nhã Oanh, rồi thêm Hà Vi ba người đấy không phải một người như em đâu. Đã thế ba người lại không như ai đó.

Lý Bân không để yên cho Thiếu Kiệt hẳn thấy bất bình người thì ba người lại không mơ ước tới chuyện này còn hẳn chỉ có một mình Thanh Hàn còn đối phó không xong. Nhìn ba người với lại Thanh Hàn khác xa một trời một vực. Cả ba đều không có bộ dáng gì như Thanh Hàn khi có nhắc đến người con gái khác.

- Cái đó mà cũng nên hiểu anh vẫn chưa định người nào là vợ không phải như chú mày đeo gông bằng cái hôn ước vợ vẫn nào đó. Nhưng mà tao nghĩ như thế tốt cho chú mày nhiều có nhiều Việc để Thanh Hàn quản lý tốt hơn chú mày nhiều.

Thiếu Kiệt. Cố né vấn đề này ra khỏi cuộc thảo luận hẳn không dám chắc là mọi việc có được như ý hẳn không. Việc người nào trở thành vợ chính thức hẳn chưa dám đưa ra quyết định. Không phải vì hẳn muốn dây dưa không lựa chọn nhưng đối với việc này hẳn thật sự không quyết định được. Dù cho ba người đều nói là tình nguyện nhưng hẳn không dám chắc rằng nếu lựa chọn xong thì phải đối diện với cả ba như thế nào.

Đau đầu nhất cho Thiếu Kiệt chính là hẳn có thể lựa chọn nhưng không thể làm ra quyết định ngay tại thời điểm này. Hẳn biết mình có nhiều vợ thì cũng không ai nói gì nhưng quan trọng là phải để cho ba người có được sự lựa chọn chắc chắn trong lòng mình. Bởi cả ba chỉ mới đối diện với một góc của cuộc đời không va chạm trải qua hai kiếp người như hẳn.

- Anh nói hay quá! Em thấy cô ở nhà cũng đã lựa chọn rồi chỉ có anh không chịu lựa chọn cho mình thôi. Anh mà cứ chậm trễ mãi thì thế nào cũng có thứ để xem.

Lý Bân bần bĩu môi dường như không đồng ý lắm với Thiếu Kiệt trong chuyện này. Lâm Vũ đứng một bên cười cười như khá thích thú khi Thiếu Kiệt sẽ gặp chuyện.

Lúc này một người phục vụ bước từng bước đi lại nơi Thiếu Kiệt. Nhìn hẳn và ba người nói.

- Thưa cậu đầu bếp nói là đã chuẩn bị xong hết mọi thứ có thể bắt đầu được buổi tiệc.

Lời nói của người phục vụ làm Thiếu Kiệt nhíu mày một chút gật đầu đáp lại.

- Được rồi bọn tôi ra liền.

Thiếu Kiệt vừa nói nhưng vừa nhìn chăm chăm người phục vụ. Hẳn đợi cho đến lúc người này rời khỏi mới nói với hai người Lâm Vũ và Lý Bân.

- Người này có vấn đề?

Lâm Vũ với Lý Bân bây giờ cũng nhìn theo hướng mà người phục vụ đã rời đi rồi quay lại nhìn Thiếu Kiệt khó hiểu. Việc báo tiệc có thể bắt đầu thì hai người thấy không có vấn đề gì quan trọng mới đúng dù sao đây cũng chỉ là một người phục vụ.

- Vấn đề gì không phải chỉ là một người phục vụ thôi sao?

- Báo với mọi người lát nữa đừng dùng đồ ăn. Anh thấy có điều bất ổn bởi vì hẳn là một người phục vụ tại sao lại báo việc có thể bắt đầu tiệc với anh mà không phải là Hà Vi. Hai đứa nên nhớ Hà Vi mới là người đặt buổi tiệc này mà không phải là anh.

Lâm Vũ với Lý Bân bây giờ cũng khá ngạc nhiên. Hai người thấy là Hà Vi hay Thiếu Kiệt thì hoàn toàn giống nhau bởi hai người đều có quyền quyết định chính trong nhà. Nếu báo cho ai cũng vậy.

- Ấy Không phải họ báo anh hay Hà Vi đều được sao. Tại sao lại bắt buộc phải báo với Hà Vi trong khi đó anh cũng có quyền quyết định mà?

Lý Bân đem thắc mắc của mình về chuyện này hỏi Thiếu Kiệt. Hắn không hiểu trong ánh mắt người khác thì hai việc này hoàn toàn giống nhau nhưng với Thiếu Kiệt lại khác. Một người phục vụ muốn báo tiệc có thể bắt đầu hay không thì phải báo với chủ tiệc là người đứng ra đặt buổi tiệc tại nhà này. Dù cho các thành viên khác có quyền quyết định hay không chỉ được báo với duy nhất một người đã làm hợp đồng với họ.

- Khác nhau đấy. Hà Vi là chủ tiệc cũng đứng tên hợp đồng dịch vụ này. Bọn họ phải báo Hà Vi bắt buộc là như thế. Và từ lúc vào nhà tới giờ tại sao hắn lại khẳng định anh là người có thể quyết định trong khi cả ba đều đứng một chỗ. Đừng nói là thấy anh vào nhà cùng với Hà Vi thì anh là người quyết định buổi tiệc. Việc này hoàn toàn phi lý. Trong khi đó anh vừa nhận được tin sẽ có người ám sát mình. Dù cho là sợ bóng sợ vía đi nữa cũng phải đề phòng.

Lâm Vũ với Lý Bân hai người hơi cau mày lại. Suy nghĩ một chút, quả thật nếu việc này là sắp xếp từ trước thì rất có khả năng bởi vì Thiếu Kiệt và đám người họ đã chuẩn bị tiệc trước cho dù có thất bại ở vòng nào đi nữa thì buổi tiệc này cũng diễn ra để bù đắp cho mọi người trong bang. Lý Bân bây giờ gật đầu nhẹ một cái nói.

- Được để em nhắn tin với mọi người!

- Em đi nói với đám người Bảo Huân. Anh hiện tại không tiện ra mặt đối phương chắc nhìn anh chăm chăm rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 696: Phát Tiên Tập Thể.

Lâm Vũ nói như vậy Thiếu Kiệt chỉ khẽ gật đầu cả ba người bây giờ mới rời khỏi vị trí của mình. Vừa đi Lý Bân vừa nhắn tin. Chỉ khi nhắn tin xong một đám người trong bàn tiệc nhận được tin tức người này nói nhỏ người kia bộ dạng thật sự nghiêm túc.

Hà Vi bây giờ mới cùng với Thanh Hàn sau khi trao đổi với nhau gì đó hai người mới đi ra trước sân. Thiếu Kiệt thấy thế nói nhỏ với Lý Bân.

- Chú xem. Hà Vi dường như còn không biết đến việc buổi tiệc có thể bắt đầu. Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ như thế. Nếu mà người bên chuẩn bị tiệc có báo với cô ấy thì Hà Vi lúc này phải gặp anh nói rồi. Hơn nữa chú nhìn xem mọi thứ gần ở nơi nấu ăn dù đã chuẩn bị trước nhưng họ vẫn còn nhiều việc phải làm. Không giống như là đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bắt đầu tiệc cho lắm.

Lý Bân bây giờ mới quan sát thấy đám người bên phía khu vực nấu ăn. Hắn nhìn một lúc cũng không thấy được sự khác biệt cần có.

- Em thấy cũng không có gì bất thường ngoài sự lộn xộn làm sao nhận biết được?

- Không hẳn thế có thể nhìn ra được. Thường tiệc gia đình như thế này họ sẽ chuẩn bị một phần thực phẩm trước chú nhìn đi mấy món khai vị sẽ được sắp xếp ưu tiên những món sau sẽ được làm sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong. Và nhà bếp khi làm điều này họ phải canh thật chuẩn xác để khi dùng xong món khai vị và mấy món khác đem lên vẫn còn trong tình trạng nóng. Nhìn người đầu bếp bây giờ anh ta mới khuấy bột năng chứng tỏ việc có người tác động đến nhà bếp bắt buộc phải để tiệc bắt đầu.

Lý Bân ngỡ ngác nhìn qua bên bộ phận nấu ăn thấy người đầu bếp đang khuấy một chén nước màu trắng sữa. Rồi múc nó bỏ vào cái nồi đang nấu.

- Thì Món súp làm nhanh mà? Đâu phải cứ dựa vào đặc điểm đó là được đâu anh?

- Không hẳn món thứ hai và món thứ ba vẫn chưa xong. Chú nhìn xem một bên bếp gà bó xôi vẫn mới chỉ được vài con bên cạnh còn có chảo dầu đang nóng chứng tỏ món thứ ba đến giờ vẫn chưa chuẩn bị xong. Món súp và món khai vị chỉ tiêu tốn thời gian năm đến mười lăm phút là xong người bếp trưởng kia làm sao xoay sở kịp với món thứ ba, thứ tư. Trong khi đó anh nói Hà Vi đặt tiệc 7 món tính luôn tráng miệng vậy là còn hai món phía sau nữa không kịp cho dù có chuẩn bị sẵn món lẩu thứ sáu cũng không thể lên khi hai món phụ vẫn không đem ra được.

Thiếu Kiệt nói ra những quan sát của mình cho Lý Bân thấy. Hắn dừng lại nhìn về phía bộ phận nấu ăn tuy không đưa tay chỉ nhưng Lý Bân vẫn thấy được toàn bộ cục diện. Nếu người nào khác nhìn vào thấy hai người như thế này cũng chỉ tưởng là hai người đang bàn chuyện gì đó. Bởi vì Lý Bân một bên cứ mỗi lần Thiếu Kiệt chỉ ra những điểm bất hợp lý thì hắn lại gật gật đầu bộ dáng như đang tiếp thu ý kiến cần thiết.

Hà Vi với Thanh Hàn lúc này cũng bước đến bên cạnh hai người tò mò lên tiếng hỏi.

- Hai người đang bàn gì vậy?

Thiếu Kiệt nhìn thấy Hà Vi với Thanh Hàn chỉ mỉm cười một cái nói ra một câu rất nhỏ nhẹ.

- Đối phương tới rồi! Đừng tim kiếm có thể chúng ta vẫn đang bị quan sát. Cứ từ từ bắt hắn lại là được.

Hà Vi lúc này cũng hơi biến sắc. Ngay cả cô cũng không nghĩ rằng trong nhà mình lại có người đang muốn ám sát Thiếu Kiệt. Nhưng cô nhìn Thiếu Kiệt một chút thấy hần bình tĩnh như thế cũng biết đối phương là ai thì Thiếu Kiệt đã biết. Chỉ là hần đang chờ đối phương ra tay.

Thiếu Kiệt nhìn một lượt mọi người xung quanh nơi rạp dựng lên trong nhà. Bảo Huân và một số người của Vô Ảnh bắt đầu khép lại vòng bao vây chỉ tập trung ở những vị trí trong khu vực rạp tổ chức tiệc.

Lâm Vũ vừa rời rời đi lại ngồi xuống một cái bàn nào đó nói chuyện hần hoàn toàn không rời khỏi để liên hệ với Bảo Huân nhưng mà làm cách nào đám người Bảo Huân nhận được tin tức siết chặt lại vòng bảo vệ thì Thiếu Kiệt hoàn toàn có thể lý Giải.

Lâm Vũ không hề hợt như Lý Bân có thể động tác của Lý Bân sẽ làm cho đối phương chú ý khi một đám người đang ngồi trong rạp đợi tiệc đều nhận được tin nhắn cùng một lúc.

Hần ngồi ở cái bàn đó nhưng xung quanh bàn đã trống đi hai chỗ. Hai người rời đi lúc nào Thiếu Kiệt thấy rõ. Dù sao cái bàn Lâm Vũ ngồi xuống không xa lạ nó toàn là thành viên làm việc ở trung tâm dữ liệu. Việc mấy người đó chuyển lời cho Bảo Huân không khó cho lắm.

- Hiện tại anh chỉ suy nghĩ một điều là đây là một nhóm hay là một người. Nếu là một người thì không lo nhưng mà một nhóm thì có vấn đề một chút. Dù cho chúng ta có kiểm tra một số thứ cần thiết. Nhưng không biết là có bỏ sót vũ khí nào hay không.

- Nếu như là một nhóm người thì đúng thật hơi khó khăn vì ở đây có không ít người không liên quan nếu lỡ như bọn hần mà quyết tâm làm cho bằng được thì không ổn lắm.

Hà Vi nói ra nhận định của mình khi nhìn xung quanh nhưng người có mặt tại đây không phải ít nếu một người thì đúng thật có thể phòng bị nhưng nếu cả đám người đầu bếp và phục vụ bên kia cũng đều là sát thủ thì chắc chắn sẽ có chuyện không hay.

- Giờ phải đợi tìm hiểu xem hấn đi một mình hay là nhiều người lúc đó mới biết được còn hiện tại cứ như bình thường được rồi xem như bắt đầu buổi tiệc mừng công này cẩn thận chú ý một chút là được.

Thiếu Kiệt nói như thế ngay cả Thanh Hàn và Hà Vi cũng không phản bác chỉ gật đầu nhẹ nhẹ xem như đã hiểu những gì cần thiết. Thiếu Kiệt bây giờ mới bước vào bên trong rạp tiến dần về phía vị trí trung tâm đứng ra ở trên này có một cái bục làm sân khấu cũng không cao lắm chỉ chừng hai mươi centimet nhưng Thiếu Kiệt không đứng lên nó.

Nhìn mọi người đang nói chuyện vui vẻ như không có gì xảy ra Thiếu Kiệt đứng ở đó hắng giọng một cái. Lý Bân sợ mọi người không nghe thấy liền la toán lên.

- Bọn mày im lặng nào cho anh Kiệt phát biểu.

Âm thanh phát ra từng hấn đúng là có hiệu quả làm mọi người im lặng lại nhìn như mọi thứ không có gì là bất bình thường nó giống như những buổi tiệc khác mà người chủ tiệc đứng ra nói chuyện vài câu rồi mới bắt đầu tiệc. Thiếu Kiệt nhìn mọi người cầm cái micro nhận được từ một người hiệu chỉnh âm thanh đang ngồi cạnh sân khấu.

- Phát biểu chút thôi! Anh em đợt vừa qua cũng vất vả rồi. Hôm nay mọi người vui không?

“Vui “

“ Lấy Giải Nhất Phải Vui ”

Tùng âm thanh đáp lại theo câu hỏi của Thiếu Kiệt bộ dáng như hắn đang hỏi một câu hỏi dư thừa đến mức nào. Thiếu Kiệt chỉ cười lắc đầu.

- Chưa vui đâu! Bảo đảm luôn lấy giải vui là một chuyện nhưng mà bảo đảm một điều chưa được chia tiền chắc không thể nào vui được đâu.

Tùng âm thanh của tiếng cười vang lên khá vui vẻ. Mọi người đều tạm quên đi những tin nhắn vừa rồi của Lý Bân tập trung vào việc nghe Thiếu Kiệt phát biểu. Sự lo lắng nhất thời bị hắn đánh tan khỏi suy nghĩ của mọi người đem trạng thái bình thường về lại với những người trước mặt để cho đối phương có nhìn thấy được biểu hiện của những người này cũng không thể nghi ngờ là họ đã biết âm mưu của hắn.

- Tôi nói thật không đùa. Ai cũng hiểu chúng ta chiến thắng có được giải thưởng là bao nhiêu đúng không. Vậy chứ mọi người đã tự hỏi một trăm triệu chia cho một trăm hai mươi người thì giá trị nó là bao nhiêu mỗi người chưa? Đây là chưa tính đến chúng ta phải nộp thuế rồi đấy.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhấn mạnh để cho mọi người thấy được số tiền trên kia nếu chia ra đúng là mỗi người không bao nhiêu nhưng thay vào đó họ phải bỏ nhiều công sức tập huấn phối hợp với nhau không phải là ngày một ngày hai.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm mọi người im lặng đi rất nhiều họ dù biết mình tham gia với danh nghĩa là vui nhưng thật sự nếu có tiền từ đoạn giải thưởng là một điều mà ai cũng muốn. Dù cho là học sinh họ vẫn hiểu những việc này như thế nào.

- Nên mọi người đừng trông mong vào tiền của giải bởi vì. Hôm nay chúng ta sẽ nhận trọn vẹn những công sức của mọi người bỏ ra là đủ. Còn về phần tiền giải thì tôi sẽ lấy thay vào đó hơn một trăm hai mươi người ở đây sẽ nhận lấy mỗi người một triệu đồng từ tiền riêng của tôi được không?

Vốn mọi người đều im lặng khi nghe nói số tiền giải thưởng Thiếu Kiệt sẽ lấy hết. Thì sao đó một âm thanh hô hoán vang dội khắp trong căn nhà. Bởi vì ai cũng hiểu mỗi người một triệu là con số làm tròn mà số tiền Thiếu Kiệt lấy hết không thể phân phát như thế. Nếu chia ra mọi người đừng mơ tới con số mỗi người một triệu này.

- Thật sự đúng là tôi bù tiền nhưng thay vào đó cúp và các thứ sẽ được đặt tại hội trường kỷ niệm của trường. Và kèm danh sách những người tham gia. Số tiền nhận được sẽ đóng góp vào quỹ khuyến học của trường dành cho học sinh có hoàn cảnh khó khăn mọi người thấy sao.

“ Đồng Ý! Không bàn cãi Anh Kiệt muôn năm!”

Mọi người không ai nói ai đều đồng thanh một lời nói. Thiếu Kiệt chỉ gật đầu. Hà Vi bây giờ mới cảm ra một đồng phong bì từ trong nhà ra. Ai cũng thấy được trong tay của Hà Vi là gì ai nấy vẽ mặt đầy hồ hởi mong chờ tới lượt mình được lên nhận tiền công mấy ngày qua đi sớm về trễ như thế nào.

- Thôi giờ mọi người xếp hàng đi rồi phát cho từng người chứ không thể nào đi xuống từng bàn được. Mọi người đã có công thi tôi phải đích thân trao tận tay từng người những món tiền này chứ.

Thiếu Kiệt vừa nói xong từng người tạo thành một hàng dài xếp hàng ngay ngắn đợi hẵn phát tiền cho toàn bộ tập thể tham gia giải đấu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 697: Không Đúng

Thiếu Kiệt nhận một xấp phong bì từ tay của Hà Vi lần lượt phân phát từng người. Hẳn dù cho có bộ dáng bận rộn phát tiền cho từng người nhưng vẫn luôn chú ý đến từng hành tung của từng người trong nhóm người phục vụ tiệc. Chú ý những chi tiết bất thường nhất.

Hà Vi bây giờ đứng cạnh Thiếu Kiệt trong bộ dáng bình thường như cô vẫn luôn trong tư thế sẵn sàng chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Ngay lúc này này đây Tăng Anh Hào cũng xuất hiện bên cạnh Hà Vi, Hẳn vừa đi từ trong nhà ra thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh phân phát tiền thưởng cũng nhú mày.

Hẳn bị đánh thức bởi người của Vô Ảnh, Là một quân nhân hẳn đường dư không khó chịu với việc này lắm. Bước đến bên cạnh Hà Vi hẳn lên tiếng chỉ vừa đủ để cô nghe thấy.

- Sao rồi những người đó là ai?

- Hiện tại Thiếu Kiệt biết được một người nhưng chưa biết là họ sẽ hoạt động độc lập hay hoạt động nhóm. Nếu là hoạt động nhóm thì chúng ta có thể làm nguy hiểm đến mấy người thường ở đây.

Trả lời vừa đủ cho Tăng Anh Hào hiểu được tình hình hiện trạng bây giờ. Hà Vi cũng không tỏ vẻ gì hết. Tăng Anh Hào nghe như thế cũng gật đầu hẳn không rời khỏi vị trí của mình. Chi nhìn quan sát xung quanh một chút.

- Địa hình nhà mình như thế này họ có muốn thoát cũng khó. Cứ xem bọn này là người nào rồi tính.

Hà Vi thấy Tăng Anh Hào ngó nghiêng các thứ cũng nói nhỏ với hấn. Địa hình trong nhà. Dù hiện tại đang tổ chức tiệc nhưng lúc nào mặt ngoài cũng đóng công đơn giản vì không muốn hướng sự chú ý của người bên ngoài.

Thiếu Kiệt cũng chỉ nói vài lời với từng người khi nhận phong bì từ hấn. Với mỗi người hấn dường như đều khách lệ. Việc học ra việc học chơi ra chơi. Nếu hôm nay đạt được thành tích trong việc chơi game thì việc học cũng phải như thế.

Khi mọi người đều về lại chỗ ngồi của mình. Thiếu Kiệt mới cầm micro nói lớn.

- Rồi tiền thì cũng nhận rồi đây bây giờ thì nhập tiệc thôi. Nhà bếp lên món đi.

Hấn và mọi người ngồi xuống một cái bàn ở góc trên cùng. Cái bàn này vốn ban đầu để cho đám người Lâm Vũ ngồi Thiếu Kiệt sẽ ngồi ở đối diện với mọi người để hấn có thể rời khỏi buổi tiệc đi vào trong nhà nhưng hiện tại với tình hình không dám chắc Thiếu Kiệt chỉ có thể ngồi bên ngoài như thế này để không gian bù đắp lại cho sự bị động của mình.

Từng người phục vụ đem lên những tô súp khai vị nóng hổi còn nghi ngút khói. Thiếu Kiệt nhìn thấy người phục vụ vừa rồi nói chuyện với mình nhận lấy tô súp từ bàn chờ của tiệc đem lên ánh mắt hướng về phía bàn của mình. Ngay lập tức hấn nói với đám người của Hà Vi.

- Chuẩn bị sợ rằng đối phương đợi không được ra tay.

Âm thanh của hấn vừa đủ chỉ để trong bàn nghe thấy. Bàn tay của Tăng Anh Hào bây giờ siết chặt lại. Hà Vi thì ngồi im bất động vờ như không có chuyện gì xảy ra nhìn xung quanh. Thiếu Kiệt hấn lại đang như vô tâm không biết chuyện gì.

Người Phục Vụ bây giờ mới đi lại bàn của hắn lựa một vị trí trống trên bàn đối diện với lại Thiếu Kiệt. Khi những bàn bên cạnh mọi nhân viên phục vụ đều đặt xuống tô súp của mình bắt đầu trạng thái mức ra từng chén cho mỗi người thì. Người phục vụ này chỉ vừa bước chân vào một vị trí bàn.

Lúc này hắn bắt ngờ ngã về phía trước tô súp nghi ngút khói hương thẳng về phía Thiếu Kiệt. Dòng nước sóng sánh tiến về trước mặt mình Thiếu Kiệt nhanh chóng chụp lấy khăn bàn hất cả đồng chén đĩa nguojc lại với tô súp rồi nhanh chóng lùi lại phía sau.

Tăng Anh Hào cũng không chần chừ trong khi hắn tránh ra khỏi cái tô súp nóng kia thì nghiêng người đập về phía đối phương. Ba người phục vụ ở gần đó trên tay bỗng xuất hiện mỗi người một con dao. Đám người Lý Bân, Lâm Vũ vội ném ghế về phía họ.

Nhóm Người Bảo Huân xông tới. Bao chắn trước đám học sinh đến dự tiệc. Đám người này đã nhận được tin nhắn của Lý Bân biết chuyện gì đã xảy ra nên lui lại một cách nhanh chóng.

Xung quanh gần bàn Thiếu Kiệt hầu như bàn ghế nằm la liệt. Lâm Vũ Lý Bân không biết từ đâu có được hai cây tuýp sắt dài đứng trước đám thành viên của mình.

Hai người bọn hắn biết mình không tham dự được vào việc này nhưng bảo toàn thành viên chắc chắn là được. Thiếu Kiệt vừa lùi lại đội hình đã thấy rõ được sự phản ứng của đám người Vô Ảnh cũng gật đầu. Nếu nói những người này có súng đem vào thì chắc chắn không thể vì vấn đề an ninh nên việc đem súng vào trong nhà Hà Vi tương đối không dễ nhưng nếu sử dụng vũ khí lạnh là điều có thể làm được.

Thiếu Kiệt thấy họ không sử dụng hàng nóng cũng an tâm đôi chút vì nơi này nếu sử dụng vũ khí nóng có thể ảnh hưởng một vài người. Bốn người phục vụ bây giờ đứng đầu lưng vào nhau chia ra bốn hướng nhìn họ bị bao vây.

- Xem ra mấy người liều hơn tôi tưởng thấy bị bao vây như thế này mà vẫn ra tay. Cũng khá liều lĩnh đấy.

Người phục vụ thấy Thiếu Kiệt bình thản chống trả lại rồi còn sắp xếp người như thế này biết rằng nhiệm vụ lần này đã bị bại lộ. Đám người ở khu vực bếp lúc này cũng bị chế ngự dường như họ không liên quan gì đến cả bốn người này.

- Không ngờ lại bị bại lộ. Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường vậy sao mà có thể nhận ra được? Đúng là con mèo không dễ chơi với tổ chức rồi. Anh em lên thoát được ai thì thoát.

Hắn vừa nói dứt câu cả bốn người đều xông thẳng về phía Thiếu Kiệt. Nhìn qua được đám người này tuy là sát thủ nhưng từ những lời của họ Thiếu Kiệt không quá khó để biết rằng đây là một tổ chức. Đám người này dù biết nhiệm vụ tới đây có thể nói là thất bại nhưng vẫn thi hành thì tổ chức sát thủ này phải như thế nào.

Tăng Anh Hào bây giờ cũng nổi nóng. Vốn hắn được nghỉ ngơi bị người của Vô Ảnh vào nói có đối phương lẫn vào nhà là hắn đã không vui. Giờ lại gặp đám người này liều mạng hắn cũng muốn trút giận một chút.

- Mẹ cái đám bọn mày phá giết ngủ của ông! Mở đường máu sao còn khuya.

Thiếu Kiệt bây giờ vốn định xông ra với những người đang tiến đến chỗ mình thì Hà Vi với Thanh Hàn đã chặn trước mặt hắn. Thêm vào đó là vài

người của Vô Ảnh đứng trước hai người Thanh Hàn và Hà Vi.

- Đừng manh động bọn này tới liều chết anh đến gần không hay đâu để Vô Ảnh với Anh Hào đối phó họ được rồi.

Với những gì mà mình từng trải của mình Thanh Hàn nhắc nhở Thiếu Kiệt một chút. Vì những sát thủ ôm lòng liều chết như thế này cô không phải chỉ mới gặp lần đầu.

- Thanh Hàn nói đúng đấy. Đối phương đã vào đây ôm tâm lý sẽ không thoát ra được thì làm điều gì cũng có thể anh cũng đứng có mà cạy mạnh. Chuyện này không đùa được.

Thiếu Kiệt bị bảo vệ ba vòng như thế cũng bó tay trước lý lẽ của hai người. Hắn thậm chí nói cho trong thâm tâm của mình.

“ Hai cô nàng này có làm quá không khi mà vũ khí nóng họ còn không có mang vào nhà được thì mấy thứ như thuốc nổ hay đại loại thế thì làm sao được.”

Lời nói này hẳn chỉ có thể để chính mình nghe thấy nếu Hà Vi hay Thanh Hàn nghe được chắc hẳn sẽ bị cảm râm cả một ngày trời không xong.

Bảo Huân và Tăng Anh Hào lúc này đang đối chiến với hai trong bốn người đến ám sát Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt âm thầm đánh giá nhìn về mức độ đối chiến của cả hai người. Bảo Huân dường như trong tác phong thực chiến có một chút cải biến nhất định. Hắn không còn dùng những đòn thế hoa mỹ thường thấy nữa mà khá dứt khoát một đối một với đối phương.

Tăng Anh Hào trước đây tuy là quân nhân nhưng hẳn vốn chưa từng trải qua chiến trường sinh tử chỉ tồn tại ở mức bình thường. Võ Công huấn

luyện từ quân đội tuy ứng dụng được nhưng chỉ nằm ở mức tự vệ. Còn hiện tại lại khá tốt hẳn sử dụng những gì đã được huấn luyện đánh đấm khá hơn.

Tùng đòn thể đánh ra đòn đối phương vào thể không chết không thôi. Dường như trải qua một cuộc huấn luyện nào đó mà hẳn phải lựa chọn giữa sống và chết khá nhiều nên tâm tính và những đòn thể đánh ra không còn giống như lúc trước.

Tăng Anh Hào. đối chiến cùng với người phục vụ lúc ban đầu đối phương cũng không đơn giản. Tùng đón thể quét ngang trao tróc cầm nã của hẳn nhìn không đơn giản. Khả năng sát thương vào những vị trí yếu hại luôn hiện diện.

Thiếu Kiệt đứng bên ngoài quan sát một chút cũng nhú mày đây là lần đầu tiên hẳn đối mặt với sát thủ. Hẳn đang tự hỏi tại sao ngành nghề này lại xuất hiện ở xã hội hiện đại. Khi cái tên của nó đã nói lên một nét gì đó lâu đời của thể hệ xa xưa. Hiện tại người này nếu đã là sát thủ phải đến sao lại sử dụng vũ khí lạnh mà không thể chuẩn bị cho mình Vũ Khí nóng cần thiết.

Nên nhờ một điều ở xã hội hiện đại khả năng sát thương bằng súng ống đạn dược lên khá cao trong khi đó tỉ lệ sát thương của vũ khí lạnh là khá thấp dù cho có ra tay bất ngờ đi nữa thì việc sơ cứu với vết thương bằng vũ khí lạnh vẫn đơn giản hơn là đầu đạn ghim vào người. Chưa kể đến sát thủ nào lại chọn thời điểm như thế này để ra tay đối với hẳn ít nhất là hẳn chưa thấy nhóm người nào ám sát như thế này.

Tâm tư Thiếu Kiệt lóe lên một chút trong giây lát hẳn vội vàng lên tiếng nói với Hai người Hà Vi Với Thanh Hàn.

- Không đúng! Vào trong rạp nhanh. Có bắn tĩa!

Chỉ vài giây suy nghĩ nhưng Thiếu Kiệt thấy được việc bản ổn. Hắn không phải nghiệm phim hành động nhưng hoàn cảnh này nói lên tất cả. Đây chỉ là một màn dương đông kích tây để cho Thiếu Kiệt hấn tự mình đi vào phạm vi có thể sử dụng súng nhắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 698: Mùi Máu

Thiếu Kiệt lúc này đỡ người hai tay kéo lấy Hà Vi và Thanh Hàn chạy thẳng vào trong lều. Ngay tại thời điểm đó một phát đạn được bắn trượt qua mái tóc phía sau Thiếu Kiệt.

Đám người Lý Bân, Lâm Vũ đứng trong lều cũng giật mình hoảng hốt. Khi mà cả ba người vừa té vào trong rạp dựng tiệm. Lâm Vũ cùng với Lý Bân chạy tới bên cạnh Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt! Có sao không?

Thiếu Kiệt bây giờ phủi mấy cái cọng cỏ trên người mình nhìn ra hướng bên ngoài lắc đầu đáp.

- Không có gì.! Bảo Huân, Tăng Anh Hào giải quyết gọn lẹ đi không nhây nữa. Để một người sống còn bao nhiêu giết!

Lời của hắn nói ra. Làm Tăng Anh Hào với Bảo Huân không chần chừ thêm. Cả Vô Ảnh lúc này mọi người đều nhìn nhau gật đầu. Cả bốn người không ngờ Thiếu Kiệt lại có thể tránh thoát được việc bị ám sát từ xa như thế này. Chỉ một khoản thời gian vừa đủ để người ám sát chính thức hắn nhắm chuẩn một phát đạn hắn đã biết được bố cục của toàn bộ chuyện này.

Thấy tình thế bất ổn nghiêng về phía họ. Nếu việc ám sát Thiếu Kiệt từ xa trong phút giây rối loạn họ còn có thời gian đột kích được phòng tuyến nhưng hiện tại Thiếu Kiệt đã thoát khỏi viên đạn kia. Bốn người họ liếc nhìn nhau một cái như đạt thành hiệp nghị gì đó.

Tăng Anh Hào và Bảo Huân lúc này xông lên cả hai người chủ yếu chỉ bắt lấy người ra lệnh. Bởi nếu có thể bắt được hắn có thể tra hỏi được chút ít.

Nhưng ngay lập tức từng con dao trên tay bốn người đưa lên ngang cổ mình đâm thẳng một cái vào yết hầu. Thiếu Kiệt cũng giật mình hấn không nghĩ cả bốn tên này lại có thể làm ra chuyện tự tử để bảo toàn tin tức mà mình biết. Họ chấp nhận chết để không phải bị hành hạ thân xác.

Những tia máu bắn ra từ cổ họng mỗi người làm cho máu phun ra mặt cỏ. Cả bốn thi thể gục xuống. Đám học sinh đi cùng Thiếu Kiệt ánh mắt lúc này toát lên vẻ hoảng sợ một chút. Nhưng nhanh chóng cả đám bình ổn lại như không có chuyện gì. Dường như đã được làm tư tưởng với những việc này sớm hay muộn sẽ xảy ra trước mắt họ vậy.

Bảo Huân thấy những người này tự sát mới vội lên tiếng ra lệnh cho đám người Vô Ảnh bên dưới mình.

- Tìm Tìm cho ra tên bắn tia kia!

- Không cần đâu chắc giờ hấn cũng chạy mất rồi. Không xác định được viên đạn bắn từ hướng nào. Thì làm sao mà tìm. Thanh Lý sạch sẽ chỗ này đi còn có việc.

Thiếu Kiệt bây giờ mới ngăn Bảo Huân lại hấn cũng không muốn bỏ ra thời gian vô ích. Để huy động người đi tìm đối phương không bằng hấn sắp xếp lại mọi chuyện ở đây.

- Đem người chịu trách nhiệm làm tiệc ở đây ra đây!

Ngồi xuống một cái ghé ở gần đó. Thiếu Kiệt mới nhìn Bảo Huân ra lệnh. Nhóm người Vô Ảnh nhanh chóng bắt lấy người bếp trưởng đem đến trước mắt Thiếu Kiệt còn một nhóm đang thanh lý những cái xác vừa rồi.

Người bếp trưởng thấy được việc lần này không ổn. Bởi vì từ khi bước vào nhà hấn đã thấy được thân phận người trong nhà không thấp hấn căn dặn rất tốt người của mình phải cẩn thận vì chủ nhà sợ rằng thế lực rất lớn.

Giờ đây xảy ra chuyện giết người. Mà hơn nữa nhìn tròng cảnh như thế tâm lý hẳn lo sợ vì bản thân hẳn cũng không biết những người này là ai.

Nhóm người của Vô Ảnh lôi hẳn đến trước mặt Thiếu Kiệt. Hẳn đứng đó lắp bắp cố gắng nói thành lời.

- Chuyện ... Chuyện này ... tôi không ... biết gì ... hết!

Thiếu Kiệt nhìn qua ánh mắt lo lắng của người này hẳn thấy trong ánh mắt ấy sự lo sợ thật sự. Ánh mắt không bao giờ nói dối. Dù cho bên ngoài họ có làm ra vẻ như thế nào thì trạng thái lo lắng trong ánh mắt thật sự không thể nào thay đổi.

- Tôi hiểu rồi! Ông nói xem những người này ông thuê từ một bên khác đúng không?

- Vâng! Vâng! Tôi thuê từ người này nè. Để tôi đưa điện thoại cho cậu gọi điện.

Người này hấp tấp đưa điện thoại cho Thiếu Kiệt. Hà Vi cầm lấy điện thoại theo lời của hẳn nhấn tìm tên người đã cung cấp nhân viên phục vụ gọi đi.

Thiếu Kiệt lúc này suy nghĩ một chút gì đó rồi mới hỏi người này.

- Chuyện anh sẽ phục vụ tiệc hôm nay ở đây trước đó có nói ở đâu hoặc là có tiết lộ cho ai biết không?

- Việc này ... Việc này để tôi nhớ xem...

Bộ dáng lúng túng của hẳn làm Thiếu Kiệt cũng không hi vọng nhiều với tâm trạng này mà hẳn có thể suy nghĩ được điều gì thì mới là chuyện lạ. Nhưng Thiếu Kiệt lại quên mất bản năng của một con người khi đứng trước

nguy hiểm họ thường cho ra những tư duy và năng lực gấp năm lần bình thường. Hắn lúng túng như thế trong giây lát rồi mới chợt nhớ đến một việc.

- À có! có tôi nhớ rồi. Hôm đó cái người bên phục vụ đến nè. Tôi với anh ta ngồi trước chỗ làm có bàn là sẽ cần bốn người mới cách đây ba ngày thôi.

Hà Vi bây giờ mới nhú mày một chút cô nhớ cô hợp đồng với hắn ta chỉ cách năm ngày trước. Nhưng việc tổ chức tiệc trong nhà thì không có người biết mới đúng.

- Tôi mới bàn hợp đồng với ông cách đây năm ngày! Như thế làm sao để chuyện tiệc ở đây bại lộ được ông nói thử xem.

- Tôi! Tôi không biết ... Tôi chỉ nghĩ đây là tiệc bình thường vẫn hay làm không khác mấy thôi. Trước giờ họ vẫn cung cấp nhân viên phục vụ cho tôi. Nên tôi không nghĩ lần này lại như thế.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc rồi nói với Hà Vi

- Em liên hệ với người kia sao rồi?

- Điện thoại đổ chuông nhưng không bắt máy. Có thể đang bận gì đó.

Hà Vi vừa dứt lời thì điện thoại đang trong tay của cô vang lên nhìn vào điện thoại thấy đây là số mình vừa gọi đi nên mới đưa cho Thiếu Kiệt nhìn.

Hắn cầm lấy điện thoại nhìn người bếp trưởng nói.

- Ông nói chuyện đi tỏ ra bình thường vào xem như ở đây không có chuyện gì phát sinh hết. Hỏi hắn những người kia hắn kiếm ở đâu. Hay họ tự động tới.

Người Bếp Trưởng lúc này cũng gật gật đầu cầm lấy điện thoại mở loa ngoài lên. Bên kia điện thoại giọng vui vẻ nói với Hấn.

- Sao lão Hậu! Có tiệc ở đâu nữa à. Cái tiệc kia ngày mai tôi cho ông bốn người chuẩn bị rồi đấy! Ngày mai bọn nó qua bên ông.

- Tôi nói ông tiệc hôm nay chứ ngày mai lúc nào ông có bị điên không?

Nghe được lời của người bên kia điện thoại vị bếp trưởng này cũng không bình tĩnh nổi. Hấn thấy người kia đang vui vẻ còn hấn thì thập tử nhất sinh vì bốn người phục vụ ám sát người khác. Giờ không biết hấn sẽ ra sao nữa.

- Cái gì ông nói lộn à. Không phải ông cho số điện thoại của chủ tiệc gọi tôi nói đổi lại ngày mai sao. Đã thế tôi chưa nói ông làm gì mà tôi còn đang thắc mắc tại sao ông cho chủ tiệc số điện thoại của tôi thế?

Thiếu Kiệt nghe cuộc hội thoại này xong cũng lắc đầu xem ra nhà này bị theo dõi không phải mới đây mà có thể đã có cách đây trước một tuần. Biết được mọi việc cần thiết Thiếu Kiệt chỉ gật đầu.

Vốn định nói thêm vài câu nhưng người bếp trưởng thấy Thiếu Kiệt ra hiệu cúp máy nên hấn cũng làm theo giờ đây mới thật sự là lúc quyết định số phận của hấn.

- Chuyện này không liên quan đến ông. Được rồi các món ăn vừa rồi của ông không vấn đề gì chứ?

- Việc này cậu yên tâm mấy món ăn tôi bảo đảm không có vấn đề. tôi luôn kiểm tra trước khi cho lên bàn tiệc. Tôi còn kiểm tra bằng châm bạc trước khi cho mấy người đó đem lên mà.

Người đầu bếp bây giờ mới lấy ra trong túi mình một cái kim châm nhỏ bằng bạc làm Thiếu Kiệt bật cười. Hẳn đây là khá cẩn thận vì việc làm bếp. Các món ăn thường rất dễ bị người khác chơi với tính cách này của hắn thì cũng không làm Thiếu Kiệt thấy lạ. Mỗi người có một tính cách khác nhau nhưng sử dụng cả châm bạc để thử xem có bị gì không thì đây là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy.

- Được rồi. Đem mấy món sup vừa lên hâm nóng lại. Buổi tiệc tiếp tục như đã định. Chuyện hôm nay tôi sẽ trả gấp đôi thù lao cho ông và những người ở đây nhưng phải tuyệt đối xem như chưa hay biết gì ở đây. Và đây chỉ là một buổi tiệc bình thường.

- Được! Được! Tôi làm ngay! Bảo đảm với cậu không có chuyện ở đây đã xảy ra chuyện gì nhỉ tôi không biết.

Người bếp trưởng thấy mình không phải bị nguy hiểm lại còn có thể có được gấp đôi tiền nên hắn nhanh chóng nghe theo lời Thiếu Kiệt và thích ứng khá nhanh.

Hà Vi vốn định nói gì đó nhưng Thiếu Kiệt đã lên tiếng nói với Bảo Huân.

- Bảo Huân Canh chừng cẩn thận khu bếp là được. Hà Vi em muốn nói gì thì đợi xong tiệc rồi nói ở đây còn khá nhiều người. Hơn nữa hôm nay đã định là tiệc mừng công nên cũng làm cho xong cái đã.

Thiếu Kiệt biết cô có những thắc mắc riêng của mình nhưng hắn thấy thời điểm này không thích hợp để bàn việc này trong khi đó một đám người của Lý Bân và Lâm Vũ vẫn còn đang đứng chờ. Nếu hủy tiệc để họ ra về cũng không phải. Lại phí tiền mà bên dịch vụ tiệc đã chuẩn bị nguyên liệu mà hắn lại thất hứa không làm tiệc chiều dài được.

- Hôm nay mọi việc ở đây mọi người sau khi rời khỏi đây quên hết đi. Tiệc sẽ được làm lại bàn ghế kê lại nào. Chúng ta tới dự tiệc không phải vì chuyện này mà mất vui mọi người nghe không?

- Rõ!

Thiếu Kiệt với giọng nói nghiêm chỉnh của mình hướng về đám người trước mặt mình. Hầu như ai cũng có bộ mặt trấn tĩnh như ở đây chưa có chuyện gì diễn ra lời nói của hắn được đáp lại đồng thanh một cách to vào rõ. Nhanh chóng từng người phụ nhau sắp xếp lại bàn ghế chén bát con một số người ném những cái chén bát, ly tách bị vỡ đem hốt lại một góc.

Chỉ sau một lúc mọi thứ trở lại như lúc đầu mới nhập tiệc chỉ khác là trong không khí vẫn còn một mùi máu tanh dù rằng đám người Vô Ảnh đã xử lý xong tất cả nhưng nó vẫn còn tồn tại trong không khí. Những cái này Thiếu Kiệt không quan tâm lắm bởi vì hắn biết lát nữa mùi đồ ăn thoát ra từ bếp sẽ có thể áp chế cái mùi máu này và nơi đây là ngoài trời nhanh chóng những thứ này sẽ bay mất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 699: An Toàn Tuyệt Đối

Buổi tiệc diễn ra khá bình thường khi mà mọi thứ vừa xảy ra không ảnh hưởng gì nhiều đến mọi người. Thiếu Kiệt biết tổ chất của những người này không thể nào trấn tĩnh như thế ít nhất phải có điều gì đó mà đám người của Lý Bân và Lâm Vũ hoàn toàn xem những gì vừa mới diễn ra vừa rồi xem như không có.

Nhưng đây cũng không phải là lúc hấn thắc mắc. Thiếu Kiệt hiểu rõ một điều không phải cứ mỗi lần muốn biết gì đều cần hỏi. Có những thứ không thể hỏi mới thật sự tốt.

Tăng Anh Hào sau khi bị đánh thức hấn bây giờ ngồi trên bàn ăn càng quét những thứ có mặt trên bàn. Lý Bân vốn muốn ăn cho thỏa thích nhưng bị Thanh Hàn quản chặt nên hấn chỉ ăn được vài món nhẹ. Khi mà buổi tiệc kết thúc Thiếu Kiệt để cho mọi người ra về trong phòng khách lúc này cũng chỉ còn vài người.

Thiếu Kiệt đợi cho mọi người có mặt đầy đủ rồi mới lên tiếng nói.

- Giờ mọi người có thắc mắc gì thì hỏi đi. Vừa rồi có nhiều người chắc mọi người cũng có nhiều câu muốn nói nhưng không tiện đi.

Hà Vi vốn có nhiều điều thắc mắc nhưng cô cũng không lên tiếng trước. Tăng Anh Hào giờ đang dùng một cái khăn lạnh lau mặt của mình mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra đám người này là một tổ chức lớn đấy Thiếu Kiệt dám hi sinh cả bốn người sát thủ để chỉ hoàn thành mục đích của mình. Nhưng mà có điều không hiểu lắm tại sao họ lại cần tới bốn người như thế này. Thường

thì sát thủ làm việc độc lập hoặc đội nhóm thì cao lắm chỉ một đến hai người thôi. Lần này lại làm ra đội hình hơi bất bình thường.

Tăng Anh Hào nói xong đem cái khăn vừa lau xong đặt một góc trên bàn nhìn Thiếu Kiệt. Hấn cũng không biết Thiếu Kiệt lần này chọc ra cái họa gì để cho đối phương không tiếc tiền đầu tư vào cả một tổ chức sát thủ như thế.

- Đừng nhìn tôi như thế. Đối phương có tiền tôi cũng không biết được hấn sẽ làm lớn như thế này. Giờ là lúc cần giải quyết phiền phức đây. Có thể thấy qua những gì được biết thì bọn họ theo dõi nơi này hơi bị lâu rồi đấy vậy mà chúng ta không hề hay biết. Nếu hôm nay họ không chọn buổi sáng mà chọn ban đêm tập kích thì khó biết được việc gì sẽ xảy ra đâu.

Thanh Hàn bây giờ cũng lắc đầu vốn những việc thế này cô có thể không can thiệp. Vì nó đơn giản không ảnh hưởng gì đến cô. Nhưng nếu biết mà không nói thì cũng không phải cho lắm nên Thanh Hàn mới lên tiếng để cho mọi người hiểu.

- Không đơn giản. Tuy nói đây là tổ chức nhưng vẫn có cái được cái không nên việc để ám sát Thiếu Kiệt cần nhiều nguồn nhân lực như thế cũng không phải là mới. Đơn giản vì đây chỉ là một phép tính toán lựa ra người đúng nghĩa để gia nhập thôi.

Thiếu Kiệt cũng không rành vấn đề này nhưng nghe Thanh Hàn nói hấn cũng cố chăm chú hơn một chút. Nếu nói lẩn lộn ngoài xã hội hắc đạo thì Thanh Hàn có thể nói là người nhiều kinh nghiệm hơn hết. Cô sống ở một môi trường mà ngay cả Bảo Huân và đám người Vô Ảnh cũng không bằng.

- Như mọi người đều biết sát thủ cần một tố chất không phải ai cũng làm được. Việc đối mặt đầu tiên của sát thủ không phải là có thể thực hiện được nhiệm vụ hay không mà là có thể trong bất cứ hoàn cảnh nào đó thoát ra

khỏi tay kẻ thù hay không đương nhiên việc này của họ dường như là đối mặt với tử vong.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhú mày bởi qua lời nói của Thanh Hàn thì những người này chỉ là một cuộc khảo nghiệm nào đó của một tổ chức sát thủ. Hắn vẫn thường đọc thấy nhất kích tất sát của những người này nếu làm không được bắt buộc phải đối diện với việc một chết hai sống nhưng cũng không thể nào nói đem một nhiệm vụ ám sát như thế này huy động nhiều người như thế.

- Cũng không đúng lắm. Họ không phải là đi ám sát mà đi tìm chết đúng hơn. Trong nhà này họ lấy đâu ra tự tin để có thể thoát ra được. Nếu mà sát thủ ai cũng như họ thì chắc chắn sẽ không bao giờ hoàn thành nhiệm vụ.

- Không hẳn nếu những người này muốn tham gia một tổ chức thật sự họ phải bằng mọi cách giết được đối tượng. Nếu không thành công thì chết nếu được thì sau này việc họ làm một nhiệm vụ có thể sống mấy năm là chuyện bình thường. Nhưng mà xem ra đây chỉ là lần đầu đánh giá năng lực bởi vì họ thấy đối với đất nước này việc chọn người để thực hiện việc thử thách không quá khó nên mới thế.

Thanh Hàn cũng không đồng ý với Thiếu Kiệt cho lắm. Bởi cô thấy những sát thủ này có chết thì tổ chức kia họ cũng không quan tâm cái họ cần là làm được việc cho họ.

Hà Vi sau một lúc lâu nghe cuộc đối thoại giữa hai người mới nói với Thanh Hàn.

- Như vậy là đây chỉ là một cuộc kiểm tra nhưng mà qua đó nó cũng đánh giá ra lực thực cần thiết để tổ chức sát thủ này đưa người thật sự có khả năng đi ám sát Thiếu Kiệt đúng không Thanh Hàn.

- Ừ điều có thể khẳng định. Nếu hôm nay họ thành công thì đối phương bên kia cũng chỉ lấy món tiền nhỏ với người thuê nhưng hôm nay họ đã không thành công thì sắp tới sẽ có những người cao cấp hơn hiện. Như chúng ta đều biết súng ống là một thứ khá khó để đem vào quốc gia này nhưng không phải là nó không tồn tại. Bởi họ chắc hẳn có một mắt xích ngầm ở đâu đó trong nước này.

Thanh Hàn đưa ra nhận định cuối cùng của mình về chuyện này. Cô nói một cách chắc chắn làm Thiếu Kiệt lâm vào trầm tư. Ngay cả việc nơi này bị theo dõi hẳn cũng không hay biết thì đối phương ân thân tốt đến mức mà họ không ngờ tới.

- Nhưng không phải là nếu thực hiện ám sát buổi tối vẫn tốt hơn đúng không làm sao họ lại làm buổi sáng thế Thanh Hàn.

Lý Bân bây giờ cũng thắc mắc việc này với Thanh Hàn. Nhưng đáp lại lời của Lý Bân là ánh mắt nhìn về phía Thiếu Kiệt của cô. Lý Bân cũng không hiểu sao Thanh Hàn lại không đáp mà lại nhìn Thiếu Kiệt. Hà Vi suy nghĩ một chút rồi mới cười lớn nói với mọi người.

- Xem ra họ ám sát buổi sáng vì thói quen của Thiếu Kiệt rồi. Ai ở nhà này mà không biết Thiếu Kiệt là người ngủ trễ nhất hơn nữa anh ấy sắp xếp mọi việc xong hết ở bên ngoài về nhà cũng không rời đi trừ khi là chuyện cấp bách lắm Thiếu Kiệt mới ra khỏi phòng máy tính. Mọi người xem với quy luật đó đám người sát thủ kia muốn ám sát Thiếu Kiệt chắc chỉ có thể thực hiện vào lúc này và trong thời gian nhất định mà chúng biết trước.

Thiếu Kiệt nghe thấy thế cũng minh bạch ít nhiều hẳn khuya thì ngủ trễ lại thường xuyên ở trong nhà ít ra ngoài nếu nói buổi sáng thì hẳn lại dậy trễ trước đây vẫn thường xuyên tập thể dục nhưng gần đây hẳn quá bận với những thứ khác không có thời gian để thức sớm đi tới đi lui. Mà ngủ đến khi đi học thì đã lên xe đi mất.

Mọi người như hiểu được một chút quy luật của Thiếu Kiệt nên cũng không lấy làm lạ nếu nói với quy luật như thế muốn ám sát Thiếu Kiệt vào buổi tối cũng như buổi sáng. Chưa biết chừng lại dễ bại lộ hơn là hôm nay.

- Nói như vậy là khi Hà Vi bàn hợp đồng tiệc hôm nay đã có người theo dõi tên bếp trưởng kia rồi. Như thế họ mới thấy được đây là cơ hội tốt để thực hiện hành vi của mình. Vì là buổi sáng nên sợ rằng gây động tĩnh không nhỏ nên mới điều nhiều người một chút.

Tăng Anh Hào. Cầm chai nước ngọt uống một hớp rồi đưa ra nhận định của hấn. Chỉ như thế mới giải thích được mọi việc. Lâm Vũ nghe mọi người nói chuyện xong giờ nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng làm mọi người có chút lo lắng.

- Anh Kiệt! Việc này chưa xong anh định ra nước ngoài nữa sợ rằng không ổn đâu đấy. Nhất là em thấy không chỉ ở nước ngoài giờ họ bại lộ hành tung rồi thì sẽ càng liều mạng hơn ở trước công trường hay ở nơi nào đó anh thường lui tới sẽ là nơi bọn họ phục kích ám sát thì sao.

- Đúng đấy Lâm Vũ nó nói không sai đâu. Diễn hình như trong mấy phim hành động đấy. Sát thủ đợi Anh Kiệt xuống xe ở bên ngoài trường. Nó nhắm bắn từ đâu đó một viên đạn là xong. Không tốt đâu.

Không sợ đủ loạn Lý Bân còn thêm vô ý kiến miêu tả lại những gì hấn tưởng tượng giống như trên phim làm Thiếu Kiệt cười khở. Điều Lý Bân nói hấn đâu phải không biết. Hấn coi phim hành động cũng đâu ích đâu cần phải tên này giữa lúc như thế này mà lại nói ra điều này.

- Chú mày không lên tiếng dùm anh cũng đâu có chết đâu. Cần gì phải nói anh cũng coi phim thường xuyên vậy. Thật nếu lâm vào tình trạng đó thì hơi khó nhưng mà nếu họ muốn ra tay ở những địa điểm đó ít nhất đã làm rồi mới đúng.

- Có thể bọn chúng sợ đánh động phía cảnh sát. Bởi vì ở quốc gia chúng ta làm gì có những chuyện ám sát như thế này. Nếu nói là đánh nhau đem theo hung khí thì còn có thể chứ súng nhắm ám sát thì không hơn nữa súng không phải là thứ có thể phổ biến nếu một cây súng nhắm đủ tiêu chuẩn để bắn một phát như hôm nay ít nhất cũng hơn một mét rưỡi tính luôn các thứ. Nếu tách rời ra nó cũng không nhẹ.

Hà Vi thấy việc Thiếu Kiệt không bị ám sát ở những nơi công cộng như thế nguyên do có lẽ do phân trị an. Ở một nơi phức tạp đến đâu đi nữa thì vấn đề súng ống vẫn bị quản lý nghiêm ngặt.

- Thiếu Kiệt cậu xem nên sử dụng mấy chiếc xe ở quân khu bên kia là được rồi đấy. Ngoài mấy chiếc của Hà Thúc đã lấy đi thì bên kia còn tới ba chiếc xe của cậu chưa sử dụng đấy. Nếu cậu ngồi trên xe đó bọn tôi cũng an tâm ít nhiều.

Bảo Huân bây giờ mới nhắc nhở Thiếu Kiệt một chút hấn còn những ba cái pháo đài di động không đụng tới. Bởi vì nếu ám sát Thiếu Kiệt khi ngồi trên xe thường có thể sẽ hiệu quả nhưng nếu mà dùng những chiếc xe đó thì tính mạng của Thiếu Kiệt đúng là an toàn tuyệt đối.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 700: Sát Thủ Với Sát Thủ.

Bảo Huân nói ra điều này mọi người trong phòng mới chợt nhớ ra Thiếu Kiệt hẳn đúng là còn những cái pháo đài di động chưa đem vào sử dụng. Vốn trước đây chỉ đề phòng một mặt là những người ở tam giác vàng phải đến Thiếu Kiệt mới trang bị những cỗ xe như thế này. Sau khi hẳn hoàn toàn nắm giữ bên kia thì cũng thấy không vấn đề cần thiết. Việc di chuyển của chiếc xe trên đường có thể là không làm mọi người chú ý nhưng nếu cứ ngồi trên một chiếc xe đó đi học rồi về cũng không phải là người dư thừa như Thiếu Kiệt muốn làm.

- Em thấy Bảo Huân nói đúng đấy. Anh tốt nhất là nên mấy chiếc xe đó về sử dụng đi người ngoài nói gì mặc kệ vấn đề an toàn của anh là trên hết. Hơn nữa phải giải quyết triệt để chuyện này nếu không thì em sẽ nói ông không cho anh thực hiện nhiệm vụ kia đâu.

Hà Vi thấy ý kiến của Bảo Huân cũng không tệ chỉ cần ở phía bên trường chuyển giao một ít vấn đề cho Tần Tiến biết thì có thể để Thiếu Kiệt xuống xe ở trong trường cũng được.

- Ý kiến không tồi đâu. Hơn nữa tôi cũng nghe qua sơ lược ý định của cậu rồi. Nói chung là khá nguy hiểm trong thời điểm này. Nhưng nếu biết rõ đối phương là nhóm người nào thì chắc chắn có thể giải quyết được, Nhưng mà đây chỉ là nhất thời nếu muốn giải quyết tận gốc chỉ có thể hướng đến hai giải pháp một là người thuê hủy hợp đồng hai là xóa sổ tổ chức này. Chỉ có cách đó mới thật sự an toàn lâu dài thôi.

Tăng Anh Hào thì xem đây cũng là một phương án nhưng nó chỉ được nhất thời mà không phải lâu dài nếu muốn triệt để không có việc này trừ khi là người thuê không tiếp tục thực hiện nhiệm vụ còn hai nữa là nhóm tổ chức này không còn tồn tại.

- Nếu nói chỉ có hai điều kiện như thế là đúng nhưng cái thứ nhất có thể làm được còn cái thứ hai thì hơi khó đây. Chúng ta ngoài sáng họ trong tối không dễ gì biết họ là nhóm người nào đâu. Ở khu vực châu á này thôi đã có hơn ba nhóm sát thủ cỡ lớn và vài nhóm sát thủ nhỏ đây là chưa đến việc sát thủ đánh thuê một mình đây.

Thanh Hàn đưa ra ý kiến của mình. Cô không biết rằng trong những nhóm sát thủ mà cô biết có cả những thành viên của Vô Ảnh lúc trước khi chưa chuyển giao cho Thiếu Kiệt. Bảo Huân bây giờ cũng khá đồng ý với cô mới lên tiếng.

- Cái thứ nhất thì dễ hơn. Chỉ cần đối phương thuê bị chết hoặc giá tiền của nhân vật cần ám sát vượt quá khả năng chi trả của họ như thế hợp đồng này sẽ phải đơn phương chấm dứt mà người thuê phải mất toàn bộ tiền đã đặt cọc. Nếu như việc ám sát Thiếu Kiệt cần liên quan đến nhiều tầng thứ và mức độ bảo vệ nghiêm ngặt sẽ làm nâng giá tiền của Thiếu Kiệt lên rất nhiều. Có thể lên đến con số hàng chục tỷ thậm chí có thể bức phá qua con số hàng trăm nếu là tôi thực hiện nhiệm vụ này.

Lời của Bảo Huân làm cho Thanh Hàn nhìn lấy Bảo Huân. Nhưng việc này trong giới sát thủ sẽ hiểu rõ cách thức tính tiền như thế nào và việc định giá đối tượng bị ám sát giá thành như thế nào thì chỉ có họ biết. Bảo Huân cười cười đưa ra một cái mức giá dự đoán nếu việc bảo vệ của Thiếu Kiệt được làm một cách bài bản từng công đoạn.

- Xem ra anh hiểu cái lĩnh vực này không ít. Anh đoán thử xem nếu với tình hình hiện tại của Thiếu Kiệt thì giá cho một vụ ám sát sẽ là bao nhiêu.

Thanh Hàn vốn chỉ muốn chọc ghẹo Bảo Huân một chút vì cô thấy những lời nói của hắn không có khả năng cho lắm. Làm gì mà Thiếu Kiệt lại lên tới con số vài chục hoặc vài trăm tỷ.

Bảo Huân chỉ lắc đầu đáp lại lời của Thanh Hàn một cách bóng gió.

- Tôi không định giá được. Đơn giản nếu bên cạnh Thiếu Kiệt có một nhóm sát thủ chống lại với sát thủ. Hơn nữa phía sau còn những thứ khác nữa tôi không đề cập tới được. Nhưng nếu muốn Thiếu Kiệt có thể phục hồi đám người này lấy gậy ông đập lưng ông đáp trả đối phương.

Thanh Hàn lúc này cũng ngăn người ra bởi đâu có sát thủ nào lại đi làm nhiệm vụ bảo vệ hơn thế nữa Bảo Huân lại nói là cả hai nhóm sát thủ đánh nhau chỉ vì một người là hoàn toàn không thể. Việc của nhóm này nhận chắc chắn nhóm khác không nhảy vào. Còn về bảo vệ thì trước giờ lại không có tiền lệ.

Hà Vi bây giờ mới vỗ tay một cái nhìn Thiếu Kiệt. Hẳn qua lời của Bảo Huân nói mới chợt nhớ ra một điều.

- Đúng rồi! Quên mất chuyện này! Vô Ảnh vốn tiền thân là sát thủ nhận nhiệm vụ ám sát người khác mà. Sao mọi người lại không nhớ đến ta. Như thế chỉ cần để cho Sát Thủ bảo vệ đối tượng bị ám sát. Họ lại có kinh nghiệm cách nhìn bố cục thực tế mà chống lại những người kia.

Thiếu Kiệt nãy giờ nghiền ngẫm những lời của mọi người nói hẳn thấy ý tưởng này không tệ. Để Sát Thủ âm thầm bảo vệ đúng là có thể dự liệu trước các phương hướng ra tay cần thiết của đối phương.

- Thanh Hàn bây giờ thì cô hiểu tại sao tôi là không định giá được chưa. Vốn hôm nay bọn tôi không định hình được cuộc chơi như thế nào đơn giản chúng tôi đang trong vai bảo vệ khó có thể quan sát như là một người ẩn thân nên việc bị động có một chút không quen.

Thiếu Kiệt thấy cũng đúng nếu đứng ở cương vị bảo vệ đám người Vô Ảnh thật sự khó phát huy được những kinh nghiệm ẩn thân cần thiết. Bởi

khi hẳn di chuyển đám người của Vô Ảnh cũng phải theo sau. Hành vi của họ lộ ra làm đối phương biết rõ tình hình xung quanh như thế nào.

- Thì ra là vậy. Nếu như thế đúng là giá thành họ sẽ không định giá được. Nhưng thay vì thế sao không thả ra tin tức trong các nhóm sát thủ châu á rằng Thiếu Kiệt được các cậu bảo vệ.

Thanh Hàn thấy nếu đã có lợi thế như thế sao không dứt khoát thông qua con đường này thả ra tin tức để cho những nhóm sát thủ khác biết khó mà lui. Như thế sẽ tốt hơn là phải chuẩn bị nhiều thứ.

- Không đơn giản nếu như thả ra tin tức như thế chắc chắn sẽ kéo theo nhiều nhóm sát thủ chú ý hơn. Và trong giới sát thủ sự cạnh tranh hơn thua muốn lớn mạnh của nhiều nhóm người rất cao. Bây giờ chúng ta chỉ đối phó với một nhóm nếu như đưa tin tức này vào khác nào chúng ta đang chơi một chấp tất cả sát thủ châu á.

Tăng Anh Hào bây giờ mới nhìn lấy Bảo Huân muốn hẳn giải đáp thắc mắc một chút trong lòng mình.

- Như thế làm sao biết được họ làm sao đánh giá được mức tiền của Thiếu Kiệt? Không chỉ qua một lần ám sát thôi đúng không?

- Ừ thường người thực hiện nhiệm vụ sau sẽ giỏi hơn người trước. Việc mỗi lần thất bại là một lần nâng cao giá thành vì đó chưa đúng với thực lực của đối phương. Nhưng cũng có trường hợp đối tượng là người quá khó để ám sát thành công. Như thế giá tiền sẽ được báo lại người thuê gấp mấy chục lần giá trị ban đầu mà họ đã nhận.

Thiếu Kiệt hiểu được hết toàn bộ quá trình rồi cũng gật đầu lên nói với Bảo Huân.

- Triệu tập tất cả thành viên Vô Ảnh đi tối nay tôi sẽ phân công nhiệm vụ. Tôi sẽ để cho đám người sát thủ kia biết khó mà rút lui như thế tốt hơn cho những dự định sắp tới.

Hà Vi thấy quyết định của Thiếu Kiệt có một chút không đúng vội vàng lên tiếng.

- Ấy! Nếu thế sao không để một vài người của Vô Ảnh đi ám sát Mã Hóa Đằng không phải như thế chúng ta giải quyết được ít nhiều sự phiền phức sao?

Ý Kiến của Hà Vi được mọi người đồng tình. Việc đơn giản nhất đã có Thiếu Kiệt lại không chọn. Hắn đi con đường phải đề phòng mọi thứ huy động Vô Ảnh tập hợp để bảo vệ hắn thôi thì có chút gì đó ngoài tầm suy nghĩ của mọi người.

- Không được! Anh cần một người có thể điều hành cái công ty đó. Nếu hắn chết ai sẽ điều hành. Quyền lợi anh muốn nắm giữ nhưng anh cần phải có người đánh bài với anh ở bên công ty tencent mới đem nó phát triển được. Nếu chuyện gì cũng giải quyết bằng việc này thì ngay lúc đầu anh đã làm rồi.

- Anh Kiệt cái tên Mã Hóa Đằng kia giỏi lắm sao anh phải lựa chọn cái công việc để bên mình một mối nguy hiểm như vậy?

Lâm Vũ đưa ra một lời nói mà mọi người đều buộc phải im lặng ai cũng hiểu nếu đánh không chết đối phương để hắn có cơ hội thì chắc sẽ bị lật cờ nhưng Thiếu Kiệt lại cố tình để Mã Hóa Đằng tồn tại lại còn ý định để cho hắn điều hành công ty.

- Không khó. Đây là một nước cờ mạo hiểm và cũng là nước cờ đề có thể trọng dụng được hết những gì có thể. Nói một chút mọi người hiểu nhé.

Nếu anh phải đi qua bên kia. Thì việc nhận người khơi khơi như thế đám người kia sẽ chịu sao. Trong khi đó ngoài thân phận là một đứa con ra thôi Ngô Long có cái gì để mà họ cho hắn nhận thân đây. Nếu không có một quân bài cần thiết thì Ngô Long cũng chỉ là quân cờ bỏ đi của họ thôi. Vậy nếu như tencent là quân bài của anh. Và việc nhận thân thuận lợi thì mọi người nghĩ anh được phép lộ mặt sao?

Cả căn phòng ai nấy nét mặt đăm chiêu suy nghĩ diễn biến theo những gì Thiếu Kiệt đã làm ra trong từng lời nói. Lý Bân bây giờ cười lớn nói với mọi người.

- Anh Kiệt đây là muốn nếu thuận lợi làm con ông cháu cha xong, vẫn không xuất hiện mà áp Mã Hóa Đằng phải đứng trên chiếc thuyền của mình vì thế lực sau lưng anh Kiệt đây mà. Chơi trò gian manh bắt người khác đi theo con đường mà anh ấy sắp xếp trước chứ không có đơn giản như mọi người nghĩ đâu.

Thiếu Kiệt lúc này thật sự muốn đá một phát cho Lý Bân biến mất khỏi nơi này. Hắn biết thằng này thế nào cũng nhận ra âm mưu quỷ kế trong đó nhưng hắn nói ra như vậy thì còn đất đâu mà Thiếu Kiệt hắn diễn nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 701: Vấn Đề Nan Giải

- Tao nói chú mày đôi khi đừng thông minh quá có được không. Ở đây ai mà không biết vấn đề này cần chú mày giải thích hay sao mà lại bô bô cái miệng lên thế.

Thiếu Kiệt thật sự lúc này nói với Lý Bân như thế nhưng với đầu óc suy luận của thằng này thì không thể nói gì hơn. Chấn qua nếu không biết cứ nhìn cái bộ dáng đắc chí của hắn thì chị muốn đánh cho một trận.

Mọi người trong phòng lúc này cũng cười lớn xem như được một tràng vui vẻ. Dù không thích kế hoạch của mình bị người khác nói ra kết quả trước nhưng Thiếu Kiệt cũng phải công nhận Lý Bân hẳn trung hòa được cái không khí đang căng thẳng của mọi người.

- Xem như thế chỉ còn cách để cho nhóm sát thủ kia thấy khó mà gọi giá cao hơn thôi. Nhưng mà việc thực hiện được hay không còn là một điều đáng phải bàn đấy.

Tăng Anh Hào bây giờ đem suy nghĩ của mình nhận định việc này xác suất rủi ro rất cao dựa theo tình hình hiện tại thì nó có thể thành công hoặc thất bại là ngang nhau nếu như có sơ xuất.

- Việc này thì cũng không hẳn cho lắm. Sắp tới thời gian tương đối không nhiều hơn thế nữa chỉ cần không để cho đám người kia có cơ hội là được. Mọi người đều biết để làm được nhiệm vụ kia ít nhất tôi phải thi trước mọi người thời gian ôn tập toàn bộ kiến thức cần có cho cả năm học không nhiều. Hơn nữa chỉ có giờ đèn trường là rời khỏi nhà còn lại một số việc thì đã có mọi người làm thay. Không có khoản thời gian cần thiết để đám người kia ra tay.

Suy nghĩ về những dự định mà mình sắp làm sắp tới Thiếu Kiệt cũng thấy không có một khoản thời gian trống để có thể để nhóm người sát thủ kia ra tay. Thêm vào đó là việc bảo vệ của Vô Ảnh tiến hành đối kháng lại với nhóm người này thì hoàn toàn có thể.

- Biết là như thế nhưng anh cũng vẫn phải cẩn thận. Không khéo lại xảy ra bất trắc nữa không tốt đâu. Phòng ngừa mọi thứ tính toán kỹ lưỡng thật nhưng sẽ không biết trong quá trình xảy ra chuyện gì có thể ảnh hưởng đến việc này đâu.

Hà Vi biết hẳn suy nghĩ tính toán tốt mọi thứ nhưng vẫn nhắc nhở vì không thể nào có thể nắm chắc hết mọi thứ.

Bên ngoài Lúc này một chiếc xe ô tô chạy vào trong sân dừng lại trước cửa nhà. Không quá khó để mọi người nhận ra người đến là ai. Ngay khi chiếc xe vừa dừng lại từ cửa sau mở ra một cách nhanh chóng Nhã Oanh với Ngọc Nhi chạy thẳng vào trong nhà. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết cười, hẳn hiểu hai người vì sao lại hấp tấp.

Chưa kịp hình thấy những ai có mặt trong phòng Ngọc Nhi đã lên tiếng hỏi hẳn.

- Thiếu Kiệt! Việc vừa rồi anh không sao chứ. Đám người đó biết ai là chủ mưu hay không. Để em điều tra chuyện này xem người nào đứng sau họ.

- Thôi không cần đâu! Người này là ai cũng không xa lạ gì. Còn điều tra hẳn thì với nguồn lực trong nước không thì chưa đủ. Anh cần trưng dụng một số người bên Vô Ảnh. Sắp tới họ tạm thời quay về với công việc trước đây của mình chủ yếu là giết chết những người có thể là đối tượng ám sát anh. Em xem thế nào thì sắp xếp đi Ngọc Nhi.

Nhìn Thiếu Kiệt ra lệnh cho mình. Ngọc Nhi trừng mắt nhìn hắn. Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt không có gì mới cười cười nhìn Thiếu Kiệt bất bình nói.

- Không phải là em không muốn giúp nhưng mà phải để xem tâm tình em như thế nào mới được. Man tiếng hôm nay anh đãi tiệc mà không chừa em với Ngọc Nhi một chút nào. Bọn em nói bạn thì anh cũng phải biết mà chừa lại đồ ăn cho bọn em chứ.

Thiếu Kiệt chỉ về phía trong nhà bếp mà không nói gì đơn giản hắn đã có dự trù trường hợp xấu nhất. Vốn hắn định xem hết một chút những tài liệu cần thiết. Nên cũng chuẩn bị dư ra một bàn đồ ăn. Vì đơn giản một điều mẹ hắn buổi tối nếu có dùng thì cũng có cái mà ăn không phải nấu nướng chi thêm nữa.

- Thôi mọi thứ cũng xong rồi. Còn mấy cái khác thì từ từ giải quyết.

Ngọc Nhi bây giờ mới ngồi xuống ghé nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Chưa xong đâu anh con phải giải quyết vụ này nè. Báo cáo cho thấy Lâm gia lần này dốc túi làm ra canh bạc lớn. Anh định khi nào sẽ triển khai cái vấn đề kia đây.

Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu hắn tuy việc gì mọi người cũng nói với mọi người nhưng mà có những việc hắn phải âm thầm làm.

- Chuyện này lát nữa anh nói sau.

Tăng Anh Hào thấy thế đứng lên cười nói.

- Cơm no rượu say rồi tôi đi ngủ đây còn việc gì nữa thì chừng nào tới rồi tính. Nhưng mà Thiếu Kiệt cậu nên cân nhắc mấy chiếc xe chuyển qua đây đi là vừa.

Lâm Vũ thấy thế cũng khêu nhẹ Lý Bân. Hiểu ý hấn muốn gì Lý Bân cũng vội vàng lên tiếng.

- Thôi nhiệm vụ của em đã xong rồi còn việc gì thì ngay mai nói. Em về chuẩn bị mọi thứ. Lâm Vũ đi về nhà tao có cái này hay lắm đi luôn không.

- Ừ mấy đứa về đi. Bảo Huân anh xem điều người qua bên này còn mấy chiếc xe kia cũng đem qua đi.

Mọi người tìm cái cớ cho mình rời đi Thiếu Kiệt cũng không giữ. Lúc này bên trong nhà chỉ còn lại bốn người Ngọc Nhi mới im lặng đợi Thiếu Kiệt nói.

Hấn lúc này uống một ngụm nước rồi đặt cái ly xuống nói.

- Sắp tới anh nghĩ em có thể nói Lâm Huân Di triển khai các bước là được rồi. Mẹ của cô ta Trịnh Yên như thế nào? Liệu có thực hiện được tất cả những gì cần thiết không?

- Trịnh Yên có thể làm được một số thứ nhưng mà để tác động quá sâu. Còn về vấn đề của Lâm Huân Di anh nghĩ cô ta sẽ bỏ ra cái giá lớn để làm việc này không?

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút im lặng. Nhưng bản thân lúc này ai cũng đang đợi chờ sự dự đoán của Thiếu Kiệt. Ngay cả Hà Vi cũng không nói một lời nào chỉ đợi cho Thiếu Kiệt hấn đem ra kết luận.

- Không nói tương lai chỉ nói hiện tại. Nếu Lâm Huân Di không giao ra quân bài đó của mình. Chứng tỏ cô ta không hiểu được mọi việc nếu việc này diễn ra mối liên kết của Lâm Phong cũng chấm dứt thêm vào đó vì giữ một công ty như thế em nghĩ đám người Hà Thúc sẽ chấp nhận?

Hà Vi lắc đầu. Hiện tại Lâm Huân Di vẫn còn là quân cờ trên bàn nên việc công ty của cô chưa bị động đến nó là một nhân tố để xây dựng sự cân bằng cần thiết sau này. Nếu quân cờ này đi sai hướng bắt buộc đám người của ông mình sẽ nhảy vào. Và như thế thì Lâm Phong từ thuộc hạ chuyển thành người bên kia chiến tuyến. Điều này không có lợi cho Thiếu Kiệt nhưng nó cũng không đem lại lợi ích cho Lâm Gia.

Giữa sự tranh đấu này người đầu tuyến sẽ bị chết đầu tiên nếu không có thế lực thứ ba chống lưng cho mình Lâm Phong chắc chắn sẽ rơi đài. Mà Lâm gia lại không cần dùng đến người không có hiệu quả. Lâm Huân Di với Lâm Phong sẽ trở thành những nhân vật hi sinh.

- Nhưng chỉ sợ trong đó có bất trắc. Lỡ như đám người Lâm gia biết được ý định của chúng ta mà đi tranh giành những công ty con với đám người Hà Thúc thì sao Thiếu Kiệt.

Ngọc Nhi vừa hỏi Thiếu Kiệt nhưng lại nhìn qua Hà Vi bởi vì muốn biết có thắng được đấu giá hay không thì Hà Vi là người hiểu được ông mình sẽ thao tác như thế nào?

- Bên Hà Thúc chắc không có vấn đề gì. Em cứ nói Trịnh Yến ở phía sau. Dùng những công ty có thực lực thấp lôi kéo các đại diện cần thiết bỏ giá cạnh tranh với Lâm gia. Làm như họ cần cái công ty đó để Lâm gia phải xuất huyết nhiều một chút. Khi mà không thấy thu lại được lợi nhuận muốn cân bằng được lại tài chính hoặc là họ phải chuyển nhượng hoặc là phải cầm cố đi vay. Như thế mới để cho Lâm Huân Di ra tay.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa cầm lấy một cây viết vẽ ra cái sơ đồ cần thiết trong cái bộ cụ mà hắn đã sắp xếp lên một trang báo quảng cáo cho cả ba người nhìn thấy.

- Nhã Oanh công việc lần này của em rất quan trọng. Em đi lần này là thu hút việc Lâm gia có bỏ ít hay nhiều vào những cái công ty kia hay không đấy!

- Anh yên tâm em với chú Kiếm Hoa đã sắp xếp được một số thứ cần thiết. Việc có mặt của em trong buổi đấu giá là chắc chắn rồi đấy. Chỉ không biết là đám người kia có chú ý tới em hay không thôi.

Thiếu Kiệt mỉm cười nhìn Nhã Oanh châm chọc.

- Em đấy! Bên cạnh thì có chị em tốt Ngọc Nhi của em ngầm đưa tin về Ngọc Châu. Em nghĩ chỉ với một mình em đi với tên ấy đám người Lâm gia sẽ không chú ý chắc. Đảm bảo với em nếu em đặt chân tới Ngọc Châu sớm hơn buổi đấu giá một hai ngày họ sẽ tìm đến em trước đấy.

Nhã Oanh cầm chai nước vừa lấy được mở nắp vừa cười vừa uống lắc đầu không đáp. Thiếu Kiệt suy nghĩ điều gì đó mới nói với ba người.

- Chuyện lần này anh đã trù tính xong hết rồi. Máy em cứ để người bên dưới mình làm còn vấn đề khác đừng nhúng tay. Việc còn lại thì để anh xem xét các thứ nữa rồi mới tính tiếp. Với khả năng hiện tại chỉ có thể đi đến bước nào mới sắp xếp tùy theo điều kiện phù hợp với nó. Chỉ còn một vấn đề nan giải anh đang lo là nếu anh đi thực hiện nhiệm vụ kia. Ở đây không có anh liệu rằng sẽ có người báo về Lâm gia hay không mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt hẳn vẫn còn một điểm làm hẳn phải suy nghĩ mấy ngày nay. Việc hẳn rời khỏi quốc gia mà không để người nào biết thì có chút khó khăn. Vì mỗi ngày hẳn đều phải đến trường Lâm gia có thể thông qua đó biết được mấy thứ cần thiết về hẳn.

- Vấn đề Tần Tiến thì khả năng có thể xảy ra cao nhưng mà việc anh nghĩ học thi sớm thì chắc phải thực hiện nhưng ở mức độ để ông ta không nghi ngờ báo về cho Lâm gia thì hơi khó đấy. Mỗi liên kết này khá lâu. Dù bề ngoài anh có thể nói là thông qua Tần Tiến thi trước nhưng khả năng này không cao đâu.

Ngọc Nhi nói ra điều kiện của Thiếu Kiệt bây giờ khá khó hẵn có thể nghĩ vài lần đã làm cho đám người của Lâm gia thông qua các phương tiện khác nhau. Giờ lại thêm việc nghỉ dài hạn nữa thì khả năng vấn đề Lâm gia biết được là rất lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 702: Hóa Trang Và Dị Dung

Thiếu Kiệt cũng nhúc nhủ với tình trạng này hẳn dù bên ngoài chỉ nói cho có cơ sở nhưng điều kiện đó phải phù hợp. Nếu Thiếu Kiệt báo cho Tần Tiến việc này xem như báo lại cho Lâm gia việc hẳn nghĩ học là như nhau không khác là mấy.

- Đúng là vấn đề của Tần Tiến nhìn như đơn giản nhưng lại phức tạp thật. Nếu như có một cách nào có thể nghỉ học mà không gặp vấn đề gì là tốt rồi. Thiệt nếu là lúc trước thì khỏe rồi.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt than vãn cũng nhìn hần cười. Bởi vì cô biết Thiếu Kiệt muốn ám chỉ quá khứ của mình nghỉ học không phép thường xuyên lại không bị mẹ mình quản quá gắt gao. Hần có thể làm những gì mà mình thích không phải lo lắng trước sau điều gì.

- Không phải anh nói mẹ xin nghỉ là được sao. Cô chắc cũng hiểu mà làm gì mà cứ bắt ép anh đi học nhưng thế cũng đâu có lợi gì đâu. Anh kiếm ra được tiền rồi lại nhiều hơn người khác anh còn phải lo những vấn đề khác nữa đâu thế cứ gò bó trong cái môi trường học tập được.

Nhã Oanh thấy bản thân Thiếu Kiệt cũng không cần phải đi học gì. Nhưng lại cứ cố gắng đến trường du rằng chẳng lúc nào hẳn được đi học trọn vẹn.

- Em đấy! Mẹ mà nghe lại mắng cho xem. Không hẳn là mẹ không đúng đâu, Trước giờ anh toàn dựa vào kinh nghiệm cần thiết. Nếu chỉ đọc và hiểu vấn đề thì còn có thể. Nhưng để đặt ở một môi trường tính toán cân nhắc để công ty phát triển anh không làm được. Đúng là bản thân anh có nhưng công ty phát triển rất tốt. Nhưng các em nên nhớ anh sử dụng kiến thức của người khác để tạo sự phát triển cho nó. Cái anh đưa ra thật chất chỉ là

hướng đi cần thiết còn quy trình thì tất cả những người bên dưới anh có người nào không có kiến thức chuyên ngành không?

Thiếu Kiệt luôn hiểu rõ hẳn phát triển được đến thời điểm này chẳng qua là biết trước được một số việc hẳn hoạch định những công ty của mình làm ra bố cục cần thiết cho những người bên dưới đi theo đúng một hướng đi mà hẳn biết trước. Nếu thật sự để hướng theo đường lối đó thật sự không phải hẳn mà là đám người làm việc bên dưới nhiều hơn là Thiếu Kiệt tự thân hoạt động.

Cả ba người đều im lặng. Bởi vì suy nghĩ một chút đều nhận ra Thiếu Kiệt hầu như không quản lý vấn đề về nhận sự và các phương thức kinh doanh gì cho các công ty của mình. Hẳn chỉ đưa ra đường lối kinh doanh và những người bên dưới là người thực hiện. Việc này cũng lý giải phần nào tại sao Thiếu Kiệt chỉ xem báo cáo hàng tháng của họ để biết được công ty phát triển có đúng theo dự định của hẳn hay không.

- Trước giờ hầu hết anh áp dụng kinh doanh vào những vấn đề chính đều từ kinh nghiệm cuộc sống đúc kết ra. Nếu đưa anh điều hành một công ty chính thức chưa chắc anh đã có thể làm nó phát triển tốt. Đơn giản một công ty không thể nào vận hành đúng với những gì anh muốn trong quá trình kinh doanh anh sẽ vấp phải những vấn đề mà anh chưa hiểu được hết. Mà những việc này chỉ có những sinh viên đã tốt nghiệp hoặc người đã học từ chuyên ngành đó. Và kinh nghiệm đã kinh doanh trong nghề biết. Nếu nói để anh làm chưa chắc là tốt hơn họ đâu.

Thiếu Kiệt cũng thú nhận mọi thứ với cả ba người với họ Thiếu Kiệt cũng không cần giấu bởi vì hầu như ai cũng hiểu hẳn không động tới việc kinh doanh chính thức của từng công ty.

- Nhưng em thấy việc này cũng không ảnh hưởng gì họ đã đi với anh lâu như thế chắc chắn sẽ thực hiện tốt mọi thứ thôi. Chỉ cần anh đứng ra điều

hành ở trên là được đâu phải nhất thiết là phải làm toàn diện.

Ngọc Nhi thấy với những gì Thiếu Kiệt làm hơn xa những người khác kế hoạch hẳn định ra thường được mọi người áp dụng rất đúng lúc và đúng thời điểm. Cô thấy nếu Thiếu Kiệt cứ như thế này những công ty kia phát triển lâu dài và ổn định là điều hiển nhiên.

- Không! Vấn đề này rất khó nói. Đúng là bây giờ mọi người đều đứng ra quản lý mọi thứ không có gì là phức tạp hóa vấn đề lên. Nhưng em nên hiểu con người thường có một đặc tính không mấy tốt đẹp đó là đứng núi này trông núi nọ. Nếu cứ như bây giờ thì không sao. Nhưng nếu một ngày có những thứ buộc họ phải thay đổi suy nghĩ muốn mình làm riêng thì lúc đó anh có giữ cũng không được. Một người đã muốn đi thì chúng ta cũng không giữ được. Đó là lẽ tất nhiên của cuộc sống. Như thế tìm người thay vào rất khó. Người đó có làm được như người trước hay không vẫn là một dấu chấm hỏi lớn đấy.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng im lặng suy nghĩ về vấn đề này. Cô thấy hoàn toàn có thể cho việc Thiếu Kiệt nói. Không ít người cũng đã nhìn thấy rất nhiều ở ngoài xã hội vấn đề này.

- Như vậy là Thiếu Kiệt cần một lượng kiến thức từ trường lớp và những kiến thức chuyên sâu hơn nên anh mới trụ lại học tập ở trường. Nhưng giờ lại vướn phải mấy vấn đề khó giải quyết này thì làm sao được. Nếu như có một người nào đó thay anh đi làm tất cả những chuyện này em thấy có lẽ thích hợp hơn. Nhưng mà làm sao kiếm được nó mới là quan trọng đấy.

Hà Vi với Ngọc Nhi biết được Thiếu Kiệt vì sao vẫn ngồi ở ghế nhà trường. Về những thứ kiến thức cần thiết mà hẳn chưa có được hai người cũng có cảm giác khá đúng.

- Nếu thật sự có một người hoàn toàn giống Thiếu Kiệt thì tốt có thể thay anh ở tại đây để cho Tần Tiến không nghi ngờ còn về vấn đề học vấn thì chắc không cần phải lo đâu vì ông em đã cho phép điểm số anh không thấp rồi việc lên lớp chắc chắn không vấn đề gì.

Hà Vi nói ra suy nghĩ của mình. Ai cũng hiểu nếu là Thiếu Kiệt thì dù hẳn có thi hay không thì điểm số học bạ của hẳn vẫn sẽ được làm hoàn chỉnh để có kết quả tốt vừa đủ để không có quá nhiều nghi ngờ về thành tích học tập của hẳn.

- Thiếu Kiệt anh thử hỏi Thanh Trúc xem. Em nghĩ chắc cô ta sẽ có cách đấy. Dù không phải quá tin nhưng em thấy Thanh Trúc ở cái gia đình kia với lịch sử lâu đời như thế biết đâu cô tại lại có được chút gì đó hay là bí quyết cải trang cho một người khác giống anh thì sao. Giống trong mấy cái truyện kiếm hiệp hay có đấy?

Thiếu Kiệt nhíu mày một chút. Hẳn không nghĩ đến Ngọc Nhi lại đề xuất vấn đề này. Dù không mấy tin tưởng vào kỹ thuật hóa trang lắm nhưng Thiếu Kiệt phải công nhận rằng nó có. Nhưng đây là một môn nghệ thuật trang điểm của những nhà trang điểm chuyên nghiệp sau này thường thấy. Còn hiện tại thì hẳn không thể nào biết người nào có thể làm được điều này.

- Anh Không có số điện thoại của cô ta. Với lại việc cô ta về nước hay không anh còn không biết thì làm sao mà gọi điện hỏi cơ chứ.

- Ấy! Quên mất cô ta quay lại hai ngày nay rồi. Lý Bân nó không nói anh à? Mà cũng đúng anh cũng đâu có quan tâm chuyện này thôi để em gọi điện cho cô ta anh hỏi thử đi xem sao.

Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt không biết Thanh Trúc đã quay lại nên cũng chỉ biết mỉm cười lấy điện thoại ra gọi điện cho cô. Bên kia một lúc sau mới có tiếng nói của Thanh Trúc.

- Alo! Ngọc Nhi có chuyện gì à?

- À! Thiếu Kiệt muốn hỏi bạn mấy thứ. Mình hỏi cũng được nhưng mà để anh ấy hỏi cậu tốt hơn.

Ngọc Nhi lúc này đưa điện thoại cho Thiếu Kiệt chỉ chỉ vào màn hình. Thiếu Kiệt cầm lấy điện thoại chỉ mở loa ngoài lên rồi nói với Thanh Trúc.

- Chuyện cũng không có gì lớn hết chủ yếu là có một số vấn đề muốn tham khảo Thanh Trúc thử xem được hay không thôi.

Thanh Trúc giọng nói trêu chọc bởi vì Thiếu Kiệt hỏi cô điều gì đó chắc chắn không phải là việc gì tốt. Nếu không cũng không tới phiên cô được hẳn nhờ vả như thế này.

- Việc gì đao to búa lớn đến mức mà Thiếu Kiệt lại phải nhờ đến tôi đây. Xem ra chuyện này không thường à? Cậu nói đi nếu đúng khả năng của tôi thì tôi sẽ làm trả lời cho cậu biết.

Thiếu Kiệt thấy đôi phương suy nghĩ một chút vấn đề cần thiết hẳn cũng không biết nên gọi đây việc thay đổi dung mạo của một người là hóa trang hay là dị dung theo cách nói trong mấy bộ truyện tiểu thuyết mà hẳn đã đọc hay không. Ngôn từ phù hợp cho việc này là gì phải biết rằng từ nhỏ Nguyễn Thanh Trúc đã sống ở quốc gia đó mà không phải trong nước.

- Cậu biết ai có thể thay đổi dung mạo một người khác thành tôi hoặc Hà Vi hay Ngọc Nhi được không?

Nguyễn Thanh Trúc nghe Thiếu Kiệt hỏi vấn đề này xong cũng im lặng một lúc mới đáp lại lời hẳn.

- Ý Cậu là Dị Dung sử dụng mặt nạ hay là hóa trang có hai hình thức. Còn về người làm được thì xem ra cậu kiếm đúng người rồi đấy. Tôi có thể

thực hiện được.

Thiếu Kiệt hơi bất ngờ bởi vì theo lời Nguyễn Thanh Trúc thì hai vấn đề này hoàn toàn khác nhau mà hẳn vốn nghĩ hai cái này hoàn toàn cũng một lĩnh vực mới đúng.

- Sao lại dị dung và hóa trang hai cái này khác biệt sao đều đổi một khuôn mặt một người thành người khác mà?

- Không! Đây là hai vấn đề khác nhau. Hóa trang là sử dụng mỹ phẩm vẽ lại khuôn mặt một người trên một người khác. Nó đi liền với khuôn mặt chỉ khác một điều là lớp mỹ phẩm khá dày. Thường phải dùng nước tẩy trang mới hết. Còn Dị Dung thì làm một mặt nạ đắp lên khuôn mặt một người làm người đó biến thành mục tiêu cần cải trang. Mặt nạ tốt nhất làm bằng da hươu sẽ cho ra chất lượng giống với da người và độ đàn hồi cần thiết. Điểm yếu của nó là dễ bị rách nếu có người nào đó mạnh tay đánh vào khuôn mặt của mình.

Thiếu Kiệt không ngờ đến kỹ thuật làm mặt nạ da người làm từ da hươu vẫn còn được sử dụng mà qua những lời của Nguyễn Thanh Trúc thì cô cũng biết cách làm này. Bởi vì đây được xem là các làm mặt nạ khá cổ xưa và hầu như đã thất truyền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 703: Tiền Vốn Lớn

Nguyễn Thanh Trúc bây giờ mới thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại muốn tìm hiểu vấn đề này. Vì nếu có việc gì đó cần thiết hẳn mới hỏi Cô những thứ như thế này.

- Nay Thiếu Kiệt tôi hỏi thật cậu định làm cái gì sao mà phải tìm hiểu những thứ này thế. Cậu đừng nói với tôi là hứng thú nhất thời. Không có việc cần thì không vào điện tam bảo cậu nói thật biết đâu tôi lại giúp được thì sao.

Thiếu Kiệt đang lâm vào trầm tư nghe Thanh Trúc nói thế cũng giật mình. Trước giờ đúng là hẳn chỉ nghĩ cái vấn đề mặt nạ da người mà mấy phim kiếm hiệp nói quả thật là có nhưng đó là phải thuộc phạm trù hóa trang cao cấp lắm. Mấy nhà sản xuất cũng không thường xuyên tốn tiền cho cái mặt nạ này để thực hiện quay phim trừ khi nào bắt buộc dĩ lắm mới làm vì giá thành của một chiếc mặt nạ không phải là cứ muốn là có.

Nếu nói về ngành công nghiệp trang điểm hóa trang của người khác thì hẳn còn có thể tin tưởng vì điều này có thể sẽ thấy được qua các phong trào quay video clip sau này.

- Đúng thật việc này có chút cần thiết nhưng mà nói chuyện qua điện thoại thế này cũng không tiện lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng cảm thấy hơi ngại hẳn cần người khác nhưng vấn đề này nếu nói Thanh Trúc qua tới nhà Hà Vi thì hẳn mới có thể giải thích cho cô rõ còn về vấn đề giải thích qua điện thoại như thế này đúng là hẳn cũng không quen.

Hiểu được ẩn ý Thiếu Kiệt muốn nói gì Thanh Trúc cũng cười một cái giọng vui vẻ trêu chọc hẳn.

- Cần tôi qua nhà cậu thì cứ nói thẳng cần gì phải như thế tôi cũng không bận bịu gì. Được rồi mười phút nữa tôi sẽ qua tới sẵn đó sẽ đem theo đồ nghề để cậu nhận biết hai hình thức này.

Thiếu Kiệt bị Thanh Trúc nói thế cũng cười cười nhìn mọi người trong phòng. Dù sao tiếp xúc với Thanh Trúc cũng không được bao lâu lại nhờ vả người ta hết lần này đến lần khác. Dù là tuổi tác của Thanh Trúc cũng không lớn hơn hẳn là bao nhiêu nhưng lại là Chị của Lý Bân hẳn thấy làm phiền như thế quả thật không thích hợp cho lắm. Chưa nói đến Lý Bân đã làm việc cho hẳn giờ còn kéo cả chị người ta xuống thuyền cùng mình.

Thanh Trúc cũng không đợi Thiếu Kiệt trả lời mà cúp máy ngang. Ngọc Nhi với Nhã Oanh ôm bụng nhìn hẳn bị người khác trêu chọc khá vui vẻ.

Hà Vi thì lắc đầu xem như là biết một mặt nào đó của Thiếu Kiệt rồi nói.

- Có người trong nhà lúc nào cũng có một tiếng nói nhất định nhưng với người ngoài thì lại bị ngại đấy. Nhưng mà phải công nhận Thanh Trúc là người đúng lúc này Thiếu Kiệt cần phải đi cầu cạnh không sai nhỉ.

- Vấn đề này anh cũng chỉ biết chịu thua thôi. Làm sao mà anh biết được mỹ phẩm cần thiết hay cách hóa trang ra sao. Máy em còn không biết thì anh làm sao mà biết. Anh là đàn ông đấy!

Thiếu Kiệt bị chọc quê cũng tức mình nói ra một câu cho nhẹ người. Nhã Oanh thấy hẳn như thế cũng an ủi đôi chút.

- Anh không biết thì đúng thôi. Hà Vi trong nhà cũng không sử dụng mỹ phẩm. Mẹ anh lại càng không. Hai bọn em thì có sai mỹ phẩm hay không anh còn không biết đến thì làm sao mà biết đến vấn đề này. Có đôi khi

Thiếu Kiệt nhà chúng ta cũng không phải là vạn năng cái gì cũng biết đâu nhỉ. Nhưng mà giờ có một việc cần phải giải quyết đây. Ai sẽ là người cải trang thành anh khi anh vắng mặt mới là điều quan trọng đây.

Nhã Oanh nói ra lời này làm cho Ngọc Nhi với Hà Vi cũng gật đầu. Giờ chưa biết được Thanh Trúc có thể hóa trang hay làm mặt nạ gì đó cho Thiếu Kiệt có thể hay không nhưng mà vấn đề là ai sẽ đóng giả làm hắn mới là điều quan trọng. Nếu là người ngoài thì chắc chắn sẽ không ổn. Còn người quen thì liệu ai mới là người thích hợp.

Thiếu Kiệt thở dài một hơi ngồi xuống bộ ghế của phòng khách gác chân lên bàn ngửa người ra sau. Hắn thật sự cảm thấy nhức đầu khi mới giải quyết được một việc lại phát sinh thêm một việc phiền phức khác.

- Việc này để xem bên Thanh Trúc làm được tới đâu rồi tính. Chứ bây giờ có giải quyết được gì đâu phải xem là cô ta làm được đến mức độ nào mới tính được khả năng kiếm người sao cho phù hợp.

- Cũng đúng nhiều khi Thanh Trúc làm không được như mong đợi có kiếm người trước cũng thành công cốc. Cứ để cô ấy qua nói chuyện xem thử như thế nào đã.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt bộ dáng mệt mỏi như thế cũng không muốn hắn chịu áp lực hơn. Bây giờ Thiếu Kiệt mới như nhớ ra điều gì đó nói với cả ba người.

- À quên nữa mọi người vào đây anh có việc này cho mọi xem nè.

Thiếu Kiệt bây giờ đứng lên rời khỏi cái ghế mà hắn vừa ngồi xuống chưa được bao lâu. Cả ba người Hà Vi, Ngọc Nhi, Với Nhã Oanh đều nhìn nhau không biết Thiếu Kiệt muốn cho họ xem thứ gì. Thấy Thiếu Kiệt đứng lên đi về phòng máy tính. Cả ba người đều bước theo phía sau.

Thiếu Kiệt đến một cái máy tính đung vào con chuột đang để trên bàn. Màn hình của cái máy tính trước mặt hấn sáng lên. Cầm lấy chuột di vào tập tin được chia sẻ thông qua mạng nội bộ từ một máy tính khác.

Vì đây là cái máy ngoài cùng hấn sử dụng máy tính ngoài cùng đơn giản vì hấn biết Thanh Trúc có đến thì cũng thấy cả ba người. Thanh công cụ của màn hình máy tính chạy một thanh màu xanh dương đậm cho tới khi hoàn thành rồi bung toàn bộ file tập tin ra.

Trên màn hình hiển thị ra những tập tin file word và hình ảnh đầy trong một cửa sổ màn hình. Đem con chuột trong tay mở vào một tập tin hình ảnh cho nó chiếm toàn bộ màn hình. Thiếu Kiệt mới nhìn Hà Vi nói.

- Em nghĩ với cái bản vẽ này thì anh bán lại sẽ được bao nhiêu tiền?

Cả ba người nhìn vào cái bảng vẽ được hiển thị trên màn hình của Thiếu Kiệt. Miệng há hốc như có thể nhét cả một cái trứng gà vào. Hà Vi không tin vào mắt mình nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh lấy cái này ở đâu thế. Cái này làm sao anh có được?

Vì việc này bắt buộc Hà Vi phải hỏi. Bởi bảng vẽ mà cô đang nhìn là bảng vẽ sơ đồ của kiến trúc một tàu khu trục tác chiến trên biển được phát triển bởi Nga. Trên đó còn có những ngôn ngữ tiếng Nga được ghi chú vào những khung nhỏ và những thành phần.

- Việc anh lấy ở đây thì không cần thiết đâu. Em chỉ cần biết anh có được nó là được. Nhưng anh đem ra đây hỏi em vì thật sự cần thiết nếu không anh cũng không cần thiết phải hỏi em việc này đâu.

Hà Vi suy nghĩ thấy cũng đúng nếu Thiếu Kiệt không để cho cô biết hấn có bảng vẽ này thì cô cũng không biết được trong tay Thiếu Kiệt lại có một bộ phận tư liệu vũ khí của nước khác.

- Việc này em không định đoạt được. Nhưng mà anh định bán nó là sao? Ích ra anh phải nộp cho ông em chứ.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế liền bủ môi như đây là chuyện không thể nào xảy ra.

- Em còn nói nộp. Lần trước anh nộp không bao nhiêu con bị ông em cắt xén bớt một phần. Lần này ích nhất anh bán dù giá thấp đi nữa anh cũng phải thu lại một phần tài chính. Hiện tại đầu tư các thứ cần thiết anh cần phải có tiền vốn để đánh một trận với Mã Hóa Đằng hơn thế nữa khu mỏ bên tam giác vàng cần khai mở một con đường cái nào cũng thật sự cần tiền đấy.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt trả lời một cách thẳng thắn vì sao hẳn lại phải bán đi bảng vẽ này cũng gật đầu đồng ý. Hà Vi im lặng một lúc lâu không lên tiếng mới thở dài bộ dạng không đồng ý cho lắm.

Thiếu Kiệt biết công không cam lòng thấy bảng vẽ trong tay Thiếu Kiệt mà lại không thể đưa cho ông dù sao đây là tài sản của hắn. Quyền quyết định vẫn thuộc về Thiếu Kiệt. Cô có lấy được thì sau này trong mắt Thiếu Kiệt cô sẽ ra sao.

- Đúng thật anh cần bán nó nhưng không phải là bán cho ông em đâu mà lo. Dù sao thì ông em có lấy anh cũng không nói gì nhưng anh muốn phải định một cái giá chắc chắn cho nó. Bởi đây sẽ là thứ mà để anh sống sót trong nhiệm vụ lần này.

Hà Vi vốn nghe Thiếu Kiệt không bán cho ông mình định là nói lý lẽ nhưng về phía sau của hắn đã không cho cô kịp nói ra ý định của mình đành phải nén lại trong bụng lườm hắn một cái.

- Vậy anh định bán cái này cho ai? Mà sao nó là quân bài để anh làm nhiệm vụ kia?

Ngọc Nhi thấy bộ dạng của Hà Vi nên cũng lên tiếng giùm cô dù sao thì cô hỏi hay Hà Vi hỏi cũng là như nhau.

- Về khả năng thì anh sẽ dùng bảng vẽ này để thực hiện nhiệm vụ, Mọi người nên nhớ Ngô Long có quyền lợi nhờ vào việc mẹ hắn vẫn còn cung cấp những thông tin quốc gia cho nước khác. Nhưng trước giờ bà ta chưa thật sự đụng đến được vào lĩnh vực quân sự nếu như anh cầm quân bài này xuất hiện với danh nghĩa của Ngô Long cần một chỗ dựa. Thì các em thấy sao?

Nhã Oanh nhú mày một chút lắc đầu nói với Thiếu Kiệt theo suy nghĩ của mình bởi cô thấy việc này quá nguy hiểm ai cũng hiểu mang ngọc mắc tội. Thiếu Kiệt lại cầm một thứ này trong tay thì càng thêm nguy hiểm chứ không như hắn nói.

- Không được! Nếu như họ biết trong tay anh có thứ này họ không phải giết anh lấy nó dễ hơn sao. Việc này nguy hiểm không đùa được.

- Ngọc! Em nghĩ gì thế nếu với thân phận Thiếu Kiệt thì có lẽ sẽ bị như thế nhưng anh mang danh nghĩa Ngô Long thì lại khác. Tiền vốn của anh càng lớn khả năng sống sót của anh càng cao đấy. Anh có thể lấy được thứ này thì họ sẽ suy nghĩ anh có thể lấy được thứ khác nữa mà để anh sống giúp đỡ họ. Nên đây mới thật sự là đường sống sót đấy.

Lời của Thiếu Kiệt làm cho Hà Vi suy nghĩ một lúc lâu mới gật đầu như đồng ý với những gì hắn nói. Ngọc Nhi thấy khả năng này rất cao đối với việc lấy tin tức của một nước khác đây xem như là một thành tựu đáng có mà người làm được việc này chắc chắn còn có thể sẽ lấy được nhiều thứ khác nếu là tâm lý của những người thu thập tin tức ở nước ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 704: Hành Cung Trang Điểm

Hà Vi im lặng suy nghĩ một chút mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thôi để em gọi điện cho ông hỏi vấn đề này thử xem. Chắc rằng việc này ông sẽ tự thân mình đi Lưu Minh anh lựa lời mà giải trình đi.

Thiếu Kiệt chỉ cười hần biết rõ thế nào cũng sẽ có vấn đề này nhưng để đối phó với Hà Thúc đơn giản hơn nhiều vì hần có thể luồn lách các thứ vấn đề lại với nhau.

Hần đem máy tính tắt đi file dữ liệu về bản vẽ các thứ đi. Nhìn Ngọc Nhi với Nhã Oanh đang chăm chăm nhìn mình cười cười nói.

- Làm gì hai người nhìn anh chăm chăm vậy. Chỉ là một cái bảng vẽ thiết kế thôi mà có cần làm quá vậy không.

- Anh như thế mà nói được. Ừ thì nó là bản vẽ thôi nhưng mà là bản vẽ quân sự đấy. Anh còn cái gì để chơi nữa không. Cái này mà còn bình thường thì mấy cái nào với anh mới là chuyện lớn.

Ngọc Nhi lờm hần một cái bất bình. Cô thấy Thiếu Kiệt không tim không phổi khi thấy hần lúc nào cũng cứ xem những chuyện người khác thấy là quan trọng là bình thường.

- Có cần vậy không anh nói nè mọi người cứ quan trọng hóa vấn đề lên. Đúng nó là đồ quân sự như anh hiện tại không phải là đại trương nơi trận mạc. Anh chỉ là một người kinh doanh. Vốn người kinh doanh thì chỉ có một tiêu chí thôi cái nào đem lại lợi nhuận thì làm. Anh nắm giữ cái này thì có sử dụng được gì không. Thay vì để đó không lợi ích gì thì anh biến nó thành công cụ giao dịch thôi. Không lẽ anh phải ôm nó giấu vào một nơi bí mật không người tìm thấy sao.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đặt mình ngồi xuống phòng khách đưa tay cầm lấy điều khiển tivi bấm bấm tìm lấy kênh phim hoạt hình ngồi xem. Nhã Oanh nhìn hắn xem kênh phim hoạt hình cũng không biết nói gì hơn. Bởi vì những thứ Thiếu Kiệt nói là sự thật không thể thay đổi. Hắn nếu là một người đại tướng quân của quốc gia chắc chắn phải công hiến và giữ những bản vẽ này một cách bí mật còn Thiếu Kiệt hắn chỉ là người kinh doanh. Hắn cần đem về lợi ích cho mình.

Ngọc Nhi ngồi xuống nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vấn đề khác em không biết nhưng vật đó giá trị không nhỏ nếu thật sự lấy được tiền thì anh nghĩ sẽ làm như thế nào? Tiền đó định đi vào đâu đây? Đạo này em thấy chi ra ngày một nhiều số tiền kia tuy lớn nhưng mà vẫn không chịu nổi cứ cái tiến độ hao tiền như thế này đâu Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt ngồi xem tivi tâm trạng cũng không đến nỗi nào. Điều Ngọc Nhi nói hắn cũng có lượng tiền ngày một hao hụt càng nhiều chi phí để xây dựng một thành phố trong tam giác vàng đã ngốn của hắn không ít thêm đó là việc thu mua cổ phần của tencent rồi phí duy trì các thứ cần thiết. Nếu hắn không có thêm thu nhập chắc chắn sẽ không thể nào chịu nổi mỗi ngày chi phí phát sinh như thế này.

- À! Khu mỏ bên tam giác vàng như thế nào rồi còn về vật anh cần đã có chưa?

- Có rồi vì mấy thứ đó là vật có chút đặc thù nên đang được bảo quản tại trung tâm đây. Nhưng anh lấy tóc của Ngô Long làm gì. Thứ đó của người chết cứ thấy sao sao ấy.

Ngọc Nhi dù sao cũng là nữ. Khi mà một đám tóc của Ngô Long được gửi về đến giờ cô cũng không đụng tới nó dù là bên ngoài. Có thể thấy được lúc thấy người đã chết nằm trên đất không có vấn đề nhưng nếu thứ găng

liền với họ mà còn giữ lại thì cảm giác vẫn có chút không thoải mái. Nhất là với những đất nước mang nặng vấn đề tâm linh như những nước châu á.

- Thiệt hết nói nổi mấy cô nàng này. Người sống không sợ lại đi sợ người đã chết. Anh nói nè từ lúc hấn chết rồi đúng là ăn ngon ngủ yên nếu mà hấn có thật sự là linh hồn làm ma ám gì đó thì ích nhất cũng phải để anh thấy trước tiên chứ.

- Có thể cậu có gì đó nên những linh hồn kia không tìm thể thôi ở đất nước kia vẫn còn một số thứ mà có thể thấy được bằng mắt thường đấy. Nếu được thì cậu đi xem một lần rồi biết.

Thiếu Kiệt vừa nói xong phía sau hấn vang lên một tiếng nói khá nhỏ nhẹ làm Thiếu Kiệt phải nhồm người quay lại. Hấn nhíu mày một chút.

- Ấy! Cô đến rồi à. Ủ Khải Huy Anh đem theo cái gì thế. Xem ra không nhẹ à.

Nhìn thấy Thanh Trúc phía sau còn có Khải Huy đang ôm một cái thùng to tương Thiếu Kiệt cũng không biết nó là gì. Trong tâm trí hấn thì nếu là đồ nghề trang điểm cũng không cần phải có một cái rương gỗ đầy hòa văn như thế.

Khải Huy thở ra một hơi rồi mới đặt xuống gần chỗ của Thiếu Kiệt nói.

- Anh không biết đâu em hỏi cô ta đi nặng chết. Nhưng mà trên thùng gỗ thôi mà cần làm hoa văn đẹp như thế này không. Nhưng mà sao không đánh bóng lại nó đi. Nếu đánh bóng lại chắc sẽ đẹp hơn.

Nhìn vào mặt rương Thiếu Kiệt cũng gạt đầu trên đó là một đồ án gì đó được những thợ thủ công mỹ nghệ khắc trên mặt gỗ khá đẹp.

- Thứ này nếu đánh bóng được tôi đã đánh bóng lâu rồi. Sao nào Thiếu Kiệt cậu có định muốn biết chút ít về vấn đề tôi vừa nói không? Cái rương này chứa đựng những thứ cậu muốn biết đấy.

Thanh Trúc trả lời lại Khải Huy và nhìn lấy Thiếu Kiệt. Khải Huy nghe cô nói thế cũng tò mò nhưng hẳn hiểu đây không phải là việc của hắn bèn rời đi. Trong phòng chỉ còn lại bốn người. Hà Vi sau khi lên lầu xong bây giờ mới xuống dưới nhà nhìn thấy Thanh Trúc đến trong nhà cũng có thêm một cái rương to bèn đến trước cái rương nhìn Thanh Trúc nói.

- Cái gì trong này mà phải tốn công bạn đem qua đây vậy? Đừng nói bên trong là đồ trang điểm mà để làm những thứ cậu nói đấy nhé.

- Đại khái gần đúng như thế!

Đáp lời lại Hà Vi xem như thừa nhận trong cái rương hầu hết là đồ trang điểm và những thứ rồi mình đã nói. Thanh Trúc làm cho Thiếu Kiệt cũng phải cau mày bởi dù như thế nào thì mỹ phẩm từng món nhỏ nhỏ thì làm sao mà đem đến cả một rương.

- Cô đùa có cần phải khoa trương như thế này đem một cái thùng như vậy không?

- Anh thì biết cái gì.

Vừa nói Thanh Trúc nhìn toàn bộ xung quanh cái rương làm cho Thiếu Kiệt cũng không biết cô nàng định làm cái gì.

- Như thế này chắc đủ chỗ rồi.

Thanh Trúc nói một câu rồi đem những họa tiết trên nắp rương bắt đầu ghép lại. Thiếu Kiệt cũng có chút hiếu kỳ hẳn cũng không ngờ đến những chi tiết được khắc họa trên mặt rương có thể di chuyển. Từng khối ghép

hình được xếp nổi qua bàn tay của Thanh Trúc hiển thị ra từng đường nét của một hình họa tiết con phụng vương cao đầu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhin không được phải lên tiếng hỏi Thanh Trúc.

- Đúng nói đây là cái rương có cơ quan nha.

- Không sai đâu. Đây là bộ hành cung trang điểm của Võ Tắc Thiên một trong những hoàng đế của Trung Hoa.

Xác nhận suy đoán của Thiếu Kiệt là đúng Thanh Trúc cũng không ngần ngại nói ra lai lịch của cái rương. Cả bốn người bây giờ há hốc miệng bởi vì tính theo lịch sử trôi qua thì cái rương này tồn tại cả hơn một ngàn ba trăm năm hơn nữa những thứ được bảo quản sử dụng tốt đến mức không có mỗi một có thể đựng vào được thật sự là một điều hiếm thấy.

Thiếu Kiệt cũng không tin được rằng đây lại là một món đồ cổ đến mức có thể qua khỏi cái chế độ phong kiến vẫn còn tồn tại.

- Cô cứ đùa một thứ như thế này đáng giá là quốc bảo quốc gia mấy người kia để cho cô đem theo rời khỏi quốc gia mới là chuyện lạ đấy. Đừng có thấy tôi không biết gì rồi lừa gạt nhé.

Nhưng không đáp lại hẳn lúc này họa tiết trên cái rương đang được Thanh Trúc sắp xếp xong mảnh ghép cuối cùng. Từ Trên mặt họa tiết bây giờ mới tách đôi mặt họa tiết làm hai bên nó tự động nâng cao lên.

Nhưng tấm ghép bên dưới theo sự chuyển động nào đó đi theo hai bức vách dày kề bên. Thiếu Kiệt chỉ có thể trở mắt mà nhìn. Khi nó được tấm một mét sáu những tấm ván dày cộm hai bên tách ra một lần nữa làm hương về hai phía chuyển động như muốn tạo ra một căn phòng.

nó dừng lại ở một góc bốn mươi lăm độ của hai phía. bên trong những cái ngăn kéo được trải ra những vật dụng nhìn khá lạ mắt. Và một số thứ đồ trang điểm được dụng trong các phim truyền hình mô phỏng lại.

Nhìn qua chỉ thiếu một chiếc gương đồng để soi hình ảnh và một người mặc trang phục cổ trang ngồi ở cái ghế do cái rương tạo ra nữa là xong.

- Việc này đùa, tôi đang nằm mơ sao. Cái này mà thời hiện đại cũng có?

- Đến những chuyện như khối lập phương còn có thì anh nghĩ cái này là lạ sao. Còn nhiều cái chắc anh nhìn thấy chắc không tin vào những gì trước giờ được thấy đâu. Anh nghĩ nhan sắc của Võ Tắc Thiên được đồn đại từ đâu ra. Đó không phải tự nhiên mà có thay vào đó nó từ cái hành cung này, vật mà mỗi ngày Chu Võ Vương cần. Anh có thể nghĩ nhan sắc một người tồn tại ba đời hoàng đế mà không có thứ gì phụ trợ hay sao.

Thanh Trúc vừa nói vừa lấy từ một ngăn kéo những dụng cụ gì đó trải ra trên bàn và lấy một tấm da từ trong ngăn kéo khác để lên mặt bàn nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Sao anh muốn trang điểm hay làm mặt nạ người nào đây. Tôi ở đây thị phạm cho anh thấy. Bên đây là dụng cụ hóa trang còn những thứ này để đo khuôn mặt làm mẫu và làm mặt nạ da người giống như trong mấy phim kiếm hiệp thường nói.

Cả bốn người nhìn vào cái bàn trang điểm cổ xưa xuất hiện khi cai rương hoàn thành đến hiện tại. Cả Ngọc Nhi và Nhã Oanh với Hà Vi đều không thể nói lên một lời nào. Bởi vì điều này đúng thật các cô sẽ không nghĩ đến một đồ vật có thể làm ra được như thế này. Nhất là nó còn có một bề dày lịch sử không nhỏ qua thời gian.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 705: Mao Liêu Đầu Tiên

Thanh Trúc nhìn Thiếu Kiệt như muốn xem quyết định của hắn thế nào cô mới bắt đầu thực hiện. Thấy dáng vẻ tự tin của Thanh Trúc hắn suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói.

- Nếu mà một người mang mặt nạ với một người hóa trang thì như thế nào? hai cái có gì khác biệt nhau không?

- Cũng không khác là mấy. Lớp mặt nạ chỉ dày chừng năm đến sáu milimet thôi. Còn nếu hoạt động mạnh tiếp xúc với những hoạt động mạnh thì không thích hợp cho mấy đó là điểm yếu của mặt nạ còn hóa trang thì không như thế như nó có một nhược điểm là cách vài ngày phải làm lại một lần. Còn việc khác thì không có vấn đề gì khác.

Nhã Oanh nghe như thế dường như thấy được một ý tưởng gì đó. Thiếu Kiệt hắn nhìn thấy cô háo hức như thế cũng lắc đầu nói với Thanh Trúc.

- Hóa trang chắc chắn là ổn nhưng chỉ sợ những thứ mỹ phẩm này sau này sẽ làm lớp biểu bì bên ngoài da mặt bị hao tổn không nhẹ đi. Những mỹ phẩm này dùng nhiều không tốt chút nào.

- Cậu không biết gì thì đừng nói. Tất cả những thứ ở đây được làm bằng thủ công hết và nó không như những mỹ phẩm hóa học ngay nay. Trong này bao gồm cả phấn và dầu dưỡng ẩm các thứ cần thiết. Hầu hết đều được làm thủ công theo cách mà những người xưa đã làm.

Vừa nói Thanh Trúc mở ra những ngăn kéo đựng những loại mỹ phẩm trên. Ba cô nàng bên cạnh lúc này cũng háo hức muốn biết những thứ này là cái gì.

Thiếu Kiệt biết sẽ không cãi lại được với cô nàng này trong vấn đề nhạy cảm của phái nữ. Hắn cũng không muốn mình trở thành bia đỡ đạn cho việc này.

Nhã Oanh lúc này cầm lấy một tờ son giấy trong một cái hộp tròn nhỏ đưa lên hỏi Thanh Trúc.

- cái này là son đúng không. xem trong mấy phim kiếm hiệp thấy họ hay lấy mấy cái này tờ giấy giống thế này ra làm son môi nè.

- Khoang vấn đề này dẹp qua một bên cái đã anh muốn biết là liệu có thể hóa trang hay làm mặt nạ gì đó giống với nguyên mẫu bao nhiêu phần trăm rồi mới tính được.

Thấy tình hình có chút không ổn. Thiếu Kiệt liền đem về chủ đề chính hẳn thật sự sợ nếu mấy cô nàng này ngồi vào nói chuyện trang điểm và mỹ phẩm cần thiết thì đến tối chắc chắn chưa xong.

- Cái này thì tùy người cậu muốn làm có khuôn mặt như thế nào và độ phù hợp ra sao. Cậu định để người nào làm việc cải trang này. Mà cải trang thành ai mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt chưa kịp trả lời thì cả ba người kia nhìn hắn. Đưa tay chỉ chỉ vào Thiếu Kiệt làm cho Thanh Trúc thấy thế cũng hiểu được người cần hóa trang là ai.

- Hóa trang một người khác giống cậu sao. Để xem nào! Cũng không đến nỗi khó khăn, gương mặt bình thường không gọi là đẹp trai lắm đặt vào chôn đông người cũng không ai để ý. Vậy còn người cậu muốn để đóng giả cậu đâu?

- Chưa có! Dù sao thì cũng phải cần tìm đây. Chưa biết chừng còn khó khăn hơn nữa.

Thiếu Kiệt trả lời một cách khó chịu. Hắn dù sao cũng có chút không đồng ý với những gì mà Thanh Trúc vừa nói. Hắn ngồi xuống ghé gần chỗ mình đứng bộ dáng không mấy vui vẻ.

Thanh Trúc cũng chỉ cười lắc đầu nói với hắn.

- Không biết được là lâu hay mau nhưng tôi nghĩ nếu là cậu thì phải có một người thật sự hiểu rõ cậu ra sao. Nếu không sẽ dễ bị bại lộ nhất là mỗi ngày người cải trang thành cậu lại phải đi học tiếp xúc không ít người à. Sơ hở một chút là bại lộ ngay.

Lời của Thanh Trúc không phải không đúng với vấn đề của Thiếu Kiệt muốn làm nó không dễ để thực hiện. Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm suy nghĩ bởi vì kiếm một người phù hợp với những điều kiện trên hơi bị khó.

Nhã Oanh im lặng một lúc rồi như nảy ra ý tưởng nào đó đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ vào tai hắn.

- Thiếu Kiệt! Người phù hợp với điều kiện đó không khó đâu. Em thấy nếu Hà Vi cải trang thành anh thì mọi thứ kia hình như đều phù hợp đấy.

Thiếu Kiệt nhìn Nhã Oanh thấy cô gật gật đầu nhìn qua bên Hà Vi. Nếu nói để Hà Vi đóng giả làm hắn thì khả năng thành công tương đối cao. Chỉ có một vấn đề đáng nói là Hà Vi là nữ. Nếu với bộ dáng của cô nhìn từ phía đằng trước không cũng có thể nhận định là nữ chứ ai lại nói là nam giới như hắn.

- Cái này anh thấy không ổn đâu. Phía trên dù sao cũng không thích hợp lắm.

Hai người đối thoại làm cho Ngọc Nhi với Hà Vi khó hiểu lên tiếng.

- Thiếu Kiệt có chuyện gì thì nói cho mọi người biết hai người tự ý bàn chuyện riêng không thích hợp lắm đâu.

- Cũng không có vấn đề gì. Nhã Oanh chỉ nói ra ý kiến là để Hà Vi cải trang thành anh thì mọi thứ có thể được. Nhưng mà có một điều anh thấy không thích hợp cho lắm là phía trước chỗ này.

Vừa đáp lại lời Ngọc Nhi Thiếu Kiệt chỉ vào bộ phận trước ngực hẳn làm cho cả bốn người mặt đỏ lên.

- Muu manh! Anh không có cách diễn tả nào khác sao.

Ngọc Nhi mắng Thiếu Kiệt nhưng đó chỉ là lời nói bên ngoài. Vì Thiếu Kiệt đã hạn chế đến mức có thể để nói về những bộ phận nhạy cảm này vì bên ngoài còn có những từ ngữ thô tục hơn nhiều.

- Nhưng nói gì thì nói ý kiến Nhã Oanh cũng không phải tệ đâu. Khuông mặt của Hà Vi rất dễ trang điểm hơn nữa vấn đề cũng không lớn lắm. Dù sao phía trước cô ấy cũng không lớn lắm có thể dùng băng quấn lại. Như thế chỉ khi nào đi học mới phải làm thôi chỉ từ vài tiếng cũng không ảnh hưởng gì đến sau này.

Thanh Trúc nhìn sơ lược Hà Vi một lần rồi đánh giá làm cho mọi người nghe thấy đều đỏ dòn ánh mắt về phía Hà Vi.

- Ừ chiều cao cũng ngang nhau vấn đề ngoại hình cũng có thể tạm chấp nhận. Tay của Hà Vi dù là con gái nhưng vì tiếp xúc với môi trường quân sự nên cũng không giống như bọn mình. Nhưng cũng tạm chấp nhận được.

- Đúng đấy Hà Vi. Bạn mà mặc đồ Thiếu Kiệt lên thay đổi kiểu tóc một chút nữa là được.

Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi nhưng hắn không dám lên tiếng bởi nếu Hà Vi chấp nhận cải trang thành hắn ít nhất cô phải cắt đi mái tóc của mình. Dù rằng việc này không khó nhưng hắn hiểu trong quân đội có những lúc cần thiết phải bỏ đi mái tóc của mình nhưng hắn vẫn thích để cho Hà Vi để tóc dài mà không phải hi sinh mái tóc vì chuyện của hắn.

Trước những lời nói của mọi người Hà Vi mới hỏi lại một câu như muốn hỏi ý Thiếu Kiệt về việc này.

- Mình được sao?

- Thôi không cần đâu Hà Vi để anh tìm người khác. Em vì anh làm nhiều việc lắm rồi không cần thiết đâu.

Thiếu Kiệt vội lên tiếng hắn biết nếu mấy cô nàng kia nói được một tiếng là Hà Vi chắc chắn sẽ làm điều này. Hắn thấy như thế thiệt thòi cho Hà Vi không ít dù có cắt đi mái tóc của cô không bao lâu thì sẽ dài lại nhưng đó là việc hắn không muốn thấy.

- Không sao đâu Thiếu Kiệt! Nếu em làm được thì em sẽ làm thôi. Anh cũng đừng có cố gượng ép em đều hiểu việc của anh nếu nói để người khác đóng giả là anh sợ rằng không hiểu quả lắm đôi khi nó còn làm ảnh hưởng đến một số chuyện không đáng có đâu?

Nhấn mặt một cái tỏ vẻ không hài lòng Thiếu Kiệt lên giọng hỏi lại Hà Vi một câu bởi hắn thấy. Hà Vi làm việc này cũng chỉ vì giúp hắn mà chưa đến lúc bết tắc hắn không muốn áp dụng cách này để người khác phải thiệt thòi vì việc của mình.

- Em chắc không? Việc này anh thấy không thích hợp chút nào.

- Anh nói như thế vì anh không muốn thấy em chịu thiệt thòi đúng không. Dù sao thì cũng không có gì đây cũng không phải lần đầu tiên em

cắt tóc. Đôi khi làm nhiệm vụ quan trọng vẫn phải thay đổi kiểu tóc. Hoặc là làm lại tóc giả đội vào cũng được có gì đâu.

Thanh Trúc nghe Thiếu Kiệt với Hà Vi nói thế cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói với hẳn.

- Lo lắng quá làm gì. Mái tóc vẫn có thể làm tóc giả được mà nhìn ông vậy mà lại thích con gái để tóc dài đấy. Không sao đâu mà lo cứ để chuyện này qua một bên đến lúc cần thì làm. Giờ để Hóa Trang cho Hà Vi và làm mặt nạ cho cô ấy thử sẽ biết được nên lựa chọn hình thức nào thôi.

- Đúng đấy Thiếu Kiệt cứ xem Hà Vi được hóa trang xong như thế nào rồi tính. Chứ giờ cũng chưa phải là lúc anh rời đi mà anh lo làm gì.

Thấy mọi người đều đứng về một phía. Thiếu Kiệt cũng không thể nói gì hơn. Hẳn một mình không thể chống lại được bốn người này ở đây đành thờ dài một hơi lắc đầu nói.

- Thôi mọi người cứ làm đi rồi tính tới sau.

Thanh Trúc bây giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế liền kéo Hà Vi ngồi xuống trước mặt mình. Còn lấy điện thoại ra chụp lại khuôn mặt Thiếu Kiệt làm mẫu.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh thì ngồi ở đó nhìn Thanh Trúc hóa trang cho Hà Vi chỉ tới chỉ lui đôi khi nhìn qua Thiếu Kiệt rồi đem cái ảnh mẫu ý kiến. Thiếu Kiệt tuy hẳn cũng tò mò không biết Thanh Trúc sẽ hóa trang như thế nào. Nhưng thấy mấy cô nàng tum lại nói chuyện bàn luận mỹ phẩm hẳn cũng không muốn nhảy vào nơi thị phi đó.

Ngọc Nhi đang ý kiến cái tấm ảnh trên màn hình điện thoại thì điện thoại trong túi của cô lúc này vang lên. Đem điện thoại tiếp lấy bước ra bên ngoài một lúc. Thiếu Kiệt cũng nghe thấy tiếng kêu điện thoại nhưng hẳn

cũng không quan tâm lắm chỉ chú ý vào bộ phim hoạt hình đang được chiếu trên tivi.

Chỉ chưa tới một phút sau Ngọc Nhi đã quay trở lại trên mặt hớn hở nhìn Thiếu Kiệt đang xem phim hoạt hình nói với hắn.

- Thiếu Kiệt! Connor mới báo mở bên tam giác vàng vừa cho kết quả rồi. Những mao liêu đầu tiên hỏi anh có cần xem qua những thứ đó hay không? Anh ta nói chất ngọc rất tốt.

Lời của Ngọc Nhi làm cho Thanh Trúc đang chăm chú hóa trang cho Hà Vi cũng ngưng lại nhìn hai người hỏi.

- Sao lại có mao liêu ở đây? Mà hai người nói mở gì thế đừng nói với tôi là mở nguyên thạch đấy nhé.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 706: Cái Giá Cũng Đáng

Thiếu Kiệt khá bất ngờ khi từ những thông tin ít ỏi vừa mới tiếp nhận được mà Thanh Trúc lại có thể biết được hai người đang nói về mỏ nguyên thạch.

- Cô biết vấn đề này sao?

Thấy giọng điệu ngạc nhiên của hấn Thanh Trúc biết mình đã đoán đúng cũng chỉ cười một cái nhẹ giọng lại đáp.

- Nếu thế thì để xong chuyện ở đây tôi sẽ bàn chút chuyện với cậu. Khi đó cậu sẽ hiểu tại sao tôi lại biết những thuật ngữ mà Ngọc Nhi vừa nói.

Vốn định cho Thiếu Kiệt biết tình hình bên tam giác vàng Ngọc Nhi bây giờ cũng im lặng nhìn Thiếu Kiệt hai người dường như đã đạt thành một hiệp nghị chung là đợi cuộc nói chuyện của Thanh Trúc xem như thế nào rồi mới tính đến những chuyện khác.

Trong căn phòng lúc này mọi thứ hoàn toàn bình thường Thiếu Kiệt cũng không có phản ứng gì hấn nhìn xem ti vi đang chiếu đoạn phim hoạt hình mà đã lâu rồi hấn chưa được xem im lặng không nói một lời nào.

Bây giờ tại một nơi khác, Không khí của một ngày cuối tuần bình thường hoàn toàn không có gì nổi bật. Tại một căn phòng nhỏ được thuê bởi vài người. Nơi đây nhìn bên ngoài có thể thấy được nó mang hình hài một nhà cao tầng với một cái biển hiệu khá lớn bên ngoài ai cũng có thể nhận ra đây là một khách sạn tư nhân.

Tại một căn phòng ở lầu ba từ nơi này có thể nhìn ra khắp mọi nơi xung quanh. Hơn nữa với những cửa sổ thông gió phía sau nó có thể nhìn ra được một mặt của phía trước quang cảnh khu nhà Hà Vi.

Một người đàn ông ngồi trên giường của mình đang xem tivi. dường như hắn không để tâm tới màn hình đang phát những chương trình gì Bởi âm thanh của ti vi có thể nói chỉ nhỏ bé trong bán kính của căn phòng. Thậm chí phải thật sự im lặng mới có thể nghe rõ từng câu nói của chiếc tivi phát ra.

Tiếng bước chân bên ngoài hành lang dừng lại trước cửa phòng của hắn. Âm thanh phát ra từ cách cửa phát tan bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng.

“ Cốc...Cốc... Cốc... ”

- Ai Đây!

- Người mà chưa từng gặp!

Âm thanh đáp lại câu hỏi của người đàn ông trong phòng. Hắn lúc này mới rời khỏi giường mình bước đến bên cánh cửa mở ra.

Người kia bên ngoài nhanh chóng bước vào và tiến đến ngồi xuống cái bàn cạnh tivi. Người đàn ông trong phòng đóng lại cánh cửa một cách nhanh chóng. Bước đến đối diện lên tiếng nói.

- Nhiệm Vụ thất bại rồi! Bốn tên đó không trở về đâu! Gọi điện về tổng bộ xin chỉ thị đi.

- Hử. Xem ra không ngoài dự đoán cho lắm bốn tên phé vật đó cũng không làm nên cơm cháo gì. Vậy là tháng này đã ba mươi người gia nhập vào tổ chức không được thấy ngày mai rồi.

Người ngồi ngay cạnh tivi bây giờ mới lấy trong tay một cuốn sổ với cây viết vừa ghi vào đó vừa lắc đầu hỏi tên ngồi trước mặt mình.

- Tình hình đối phương như thế nào. Bốn người chết thay đó có cung cấp được gì cho chúng ta không?

Người đàn ông lúc này mở lấy tủ lạnh gần ngay lối ra vào cầm lấy lon bia ném cho người kia một tay còn lại cầm lấy lon bia từ trong tủ lạnh khui ra uống một hớp rồi nói.

- Đối phương là người cẩn thận hẳn đề phòng rất cao. Khả năng nhảy bèn bên cạnh có không ít người bảo vệ. Giờ giấc sinh hoạt luôn cố định. Dường như hẳn biết sẽ có người ám sát mình hay sao đấy. Trước đây vài ngày bên cạnh hẳn hầu như không có bảo vệ. Hôm nay khi tiến hành nhiệm vụ lại xuất hiện một đám người. Thân thủ không tôi chút nào đâu.

Cầm lon bia đặt lên bàn xoay xoay mấy vòng khi nghe người đàn ông nói về nhiệm vụ đã thất bại của mình. Người này cũng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói.

- Không thể nào hầu như việc hẳn biết được sẽ có người ám sát mình là không đúng rồi đấy. Nhưng mà không ngoài trường hợp nào đó mà phát sinh ngoài ý muốn còn gì không? Theo nhận định thì đây có thể là ngẫu nhiên. Vì qua tiềm hiểu được đối phương đang quen với cháu gái lãnh đạo nên chắc lâu lâu sẽ có người đến bảo vệ hoặc kiểm tra là chuyện bình thường.

Vừa nói hẳn vừa ghi vào trong cuốn sổ tay của mình. Những thông tin vừa nhận được. Hơn nữa từ việc có một số thông tin ngoài luồng hẳn cho rằng việc Thiếu Kiệt có người bảo vệ không phải do biết được có người ám sát mình.

- Việc lên thời gian ám sát chỉ có người của tổ chức biết. Nếu nói trong tổ chức có người bán tin tức này cho đối phương thì không thể nào. Nếu có

việc này thì đối phương đã phải cho người bảo vệ trước đó chứ không phải tới bây giờ.

Nhận định lời nói và phán đoán của mình không sai sao khi ghi hết những gì cần thiết vào trong cuốn sổ người này đặt tay vào lon bia trên bàn cầm lên và mở nó ra uống một hớp.

Thấy đối phương đưa ra nhận định người đàn ông trong phòng chỉ lắc đầu.

- Không biết tôi chỉ có cảm giác. Vì có thể nói giác quan của hấn rất mạnh. Khi cả bốn tên vừa dụ được hấn ra khỏi cái mái vòm tôi tiến hành căn chuẩn hướng gió và cự lý các thứ thời gian chưa tới một phút nhưng hấn dường như phát hiện ra rằng có người nào đó đang nhắm bắn hấn từ xa. Nên phát súng đó chỉ bắn sượt phía sau hấn thôi.

- Này này! Đừng có nói như trong phim né đạn thế chứ. Không lý nào lại như thế nếu có một người như vậy tên đó chắc không phải là người rồi.

Người đàn ông bây giờ lắc đầu hấn có cảm giác phát súng đó của mình ít nhất cũng sẽ chính xác chứ không phải giữa chừng có được phản ứng né tránh mà hấn đã thấy Thiếu Kiệt làm.

- Tôi đã nói không chắc vì tôi không biết được. Còn về vấn đề có hay không việc này thì tùy theo tổ chức nhận định.

- Được nếu như thế thì tôi sẽ báo lại tổ chức sau. Còn việc khác không cần quan tâm. Mà ông cũng chọn địa điểm rất khá lại không chuyển chỗ sau khi thực hiện nhiệm vụ thất bại ông hơi liều đấy.

Vừa nói vừa nhìn người đàn ông chủ nhân của căn phòng người này bây giờ mới đứng lên đặt lon bia vừa uống xuống bàn.

- Cũng không hẳn. Nơi an toàn nhất vẫn là nơi nguy hiểm nhất. Chúng tôi đã thuê ở đây mấy ngày nên việc này sẽ không bị nghi ngờ cho lắm.

Người đàn ông lúc này đứng lên đáp lại trong khi đó người kia đang cất cuốn sổ và cây viết của mình đi.

- Nhắc mới nhớ! Ông đi cùng với những người kia. Tốt nhất nói với bên khách sạn mở phòng lấy hết hành lý của bọn hắn thanh lý đi. Trả phòng rồi tiếp nhận nhiệm vụ mới. Trong chiều này sẽ có nhiệm vụ thay vào cái nhiệm vụ của ông. Tôi đi đây, Nhớ ăn nói khéo léo một chút còn không thì tự giải quyết làm sao thanh lý mấy cái thứ đó đừng để người khác thấy.

- Yên tâm tôi biết phải làm thế nào! Vì đến thuê phòng với tên tôi nên hộ chiếu các thứ tôi có thể lấy được một cách đơn giản. Đám người ở quốc gia này chỉ cần chút tiền thôi là được nên việc này không khó lắm.

Nghe được câu trả lời của hắn người này gật đầu nhìn người đàn ông không nói gì. Dường như hiểu được người kia muốn thứ gì. Bây giờ người đàn ông bước đến bên tủ quần áo của mình lấy ra một cái ba lô tennis nhìn rất bình thường không khác với những chiếc ba lô đựng vợt tennis thường thấy là mấy.

Cầm cái balo đó đưa cho người này người đàn ông lúc này mới nói.

- Súng đã được tháo ra từng bộ phận. Giao lại cho phân nhánh có cần kiểm tra không?.

- Không cần đâu! Hư hao cái gì trừ vào tiền của ông là được. Việc xong rồi rồi đi đây.

Khoác cái ba lô lên vai mình. Người này rời khỏi phòng của người kia rời khỏi khách sạn này. Có thể thấy được hắn bước chân ra khỏi khách sạn đứng trước nơi đó gọi một chiếc taxi đến trước mặt mình.

Người taxi bây giờ xuống xe nhận lấy túi tennis của đôi phương bỏ vào cốp sau giống với những taxi khác thường làm. Hơn nữa còn mở cửa sau cho người này lên xe.

Trong căn phòng lúc này người đàn ông thu xếp mọi đồ đạc của mình vào một ba lô đi xuống dưới sảnh khách sạn. Hắn cần phải lấy lại đồ đạc của những người đã chết để phi tang.

Trên chiếc xe taxi lúc này người vừa rời khỏi căn phòng bộ dạng ung dung không có chuyện gì nhìn ra bên ngoài cửa kính ô tô lên tiếng nói với người tài xế.

- Cho người thủ tiêu hắn khi đã phi tang hết tất cả bằng chứng đi. Có một thằng nhóc cũng giết không xong còn lấy lý do này nọ. Những thứ phế vật như thế tổ chức không cần.

- Vân hội trưởng. Còn nhiệm vụ ám sát thằng nhóc kia hội trưởng tính sao?

Người tài xế đáp lại cũng đem thắc mắc của mình muốn biết đặt câu hỏi.

- Điều vài người nữa đến là được cấp bậc cao hơn một chút. Dù sao cũng chỉ là một học sinh ra giá lại với bên kia lấy lý do đôi phương có chỗ dựa lớn nâng lên giá tiền là năm trăm ngàn đô. Một đất nước như thế để giết một thằng nhóc có quan hệ cấp cao thì giá như thế là nhiều rồi. Hắn đâu phải là lãnh đạo. Nếu lấy cao quá đôi phương không chấp nhận nữa thì chúng ta phí người sao.

Người tài xế dường như nghe được như thế cũng gạt đầu và tập trung vào việc lái xe. Ngồi phía sau xe người này mới lấy cuốn sổ ra nhìn vào những dòng chữ mà mình đã ghi trong phòng mỉm cười một cái rồi đưa tay xế đi.

“Phế vật thì nói là phế vật! Ở đâu cái chuyện mà một thằng nhóc lại né được đạn chuyện nằm mơ giữa ban ngày sao. Thật thông tin chẳng ra sao. Bắn trượt thì nói bắn trượt còn bày đặt thêm thắt vào chuyện này. Nhưng mà dù sao thoát được bốn người ám sát quy luật thời gian cũng khó ra tay giá tiền kia cũng đáng để thực hiện.”

Vừa nghĩ vừa đưa tay kéo ô cửa kính xuống người này đem những tờ giấy của mình xé nhỏ ra rồi ném ra bên ngoài của kính trên con đường đông đúc từng mẩu giấy nhỏ bay tứ tung theo cơn gió trái dài phân tán trên mặt đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 707: Điều Kiện Của Thanh Trúc

Thời gian trôi qua khá lâu trong quá trình Hà Vi được Thanh Trúc hóa trang xong trong phòng khách bây giờ có thể thấy rõ được hiệu quả của nó. Hơn hai giờ đã để cho Ngọc Nhi và Nhã Oanh đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Bởi sau khi Hà Vi được hóa trang xong khuôn mặt hoàn toàn giống với Thiếu Kiệt không thể nhận ra được sự khác biệt nếu như cả hai cùng mặc một bộ trang phục và đứng cạnh nhau.

Hà Vi cũng không nghĩ rằng mình lại có thể mang lên một khuôn mặt giống hệt như Thiếu Kiệt nhìn vào gương cô càng không tin những gì đang diễn ra trước mắt mình.

- Sao nào trình độ như thế này được không, Chỉ cần Hà Vi mặc trang phục của cậu rồi quần băng đằng trước nữa là được. Lớp hóa trang này có thể giữ được tầm ba đến bốn ngày. Mỗi lần trang điểm lại mất thời gian chỉ bao nhiêu đó thôi. Cậu thấy sao?

Thiếu Kiệt nhìn vào Hà Vi miệng không nói nên lời nào. Dù hẳn có suy nghĩ rằng hình thức hóa trang để giống một người là có thể. Hẳn xem không biết bao nhiêu video trên mạng về điều này nhưng để thấy trực tiếp như thế này thì chưa bao giờ. Và cũng không thể nào tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Đưa tay sờ lấy khuôn mặt của Hà Vi. Thiếu Kiệt hoàn toàn không nghĩ rằng nó sẽ không có vấn đề gì. Hẳn dùng hai ngón tay đã sờ vào khuôn mặt đã hóa trang của Hà Vi ma sát trên tay để cảm nhận xem có bụi phấn có dính vào hay không thì nó chặn để một chút bụi phấn trang điểm nào.

- Cao! tay nghề cao thật! như thế giải quyết được một vấn đề khá nan giải rồi. Nhưng mà nói gì thì nói. Tẩy trang không quá khó đi nếu không thì

rất rắc rối.

Thanh Trúc lúc này mới lấy cho Hà Vi một chai dung dịch chất lỏng nào đó đưa cho Hà Vi cười nói.

- Được rồi cậu đi tẩy trang đi. Chỉ cần nhỏ vài giọt vào tay rồi thoa lên khuôn mặt sau đó rửa lại với nước sạch là được. Hóa Trang thì lâu nhưng tẩy đi thì khá nhanh.

Hà Vi cầm trong tay cái chai dung dịch đi về phía nhà vệ sinh để tiến hành tẩy trang khuôn mặt của mình. Vài phút sau Hà Vi đã trở lại với khuôn mặt của chính mình và cũng đưa lại chai dung dịch cho Thanh Trúc. Đem chai dung dịch đặt vào trong một ngăn kéo.

Thanh Trúc bây giờ lấy tay vặn một số khớp nối trên cái khung trang điểm. Khá giống như lúc đầu khi mà cái bàn trang điểm di động này tự động kéo lại mọi thứ trở lại như lúc ban đầu. Cái mặt gương sau khi đóng lại thì hoàn toàn đem đồ án hoa văn trở lại như ban đầu. Không thể nhìn ra nó có thể ghép nối lại thành một hình con phượng hoàng.

- Sao giờ chúng ta vào bàn vào việc cần thiết đi. Tôi nghĩ cậu và tôi có một việc gì đó cần sự hợp tác giữa đôi bên rồi đây.

Đợi cho mọi thứ xong hết Thanh Trúc bây giờ nhìn Thiếu Kiệt nói ra ý kiến của mình với hắn để xem khả năng của Thiếu Kiệt có thể đáp ứng được vấn đề của cô hay không.

- Được rồi! có chuyện gì chúng ta ngồi xuống hãy nói.

Thiếu Kiệt hiện tại tâm trạng tương đối tốt hắn giải quyết được vấn đề cần thiết của mình do Thanh Trúc. Thì cũng không lý do gì mà không đáp ứng yêu cầu của cô. Bởi vì hắn hiểu rõ không ai giúp ai không điều gì. Có

thể trước khi Thanh Trúc giúp hẳn đã có một định hướng gì đó trao đổi với mình.

Mọi người ngồi xuống bàn của phòng khách. Thanh Trúc được Ngọc Nhi lấy ấm trà vừa mới làm đem rót ra cho từng người. Thanh trúc cũng cầm lấy tách trà vừa được rót ra từ Ngọc Nhi. thối thối một ít khói ở trên mặt nhấp một ngụm nước trà rồi đặt xuống nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vốn tới đây tôi đang khá băng khoăn rằng cậu có thể giúp tôi hay không. Cũng không cần phải lừa gạt lẫn nhau làm gì đối với việc quay trở lại đây hôm nay tôi thật sự có một thứ cần thực hiện. Nhưng hiện tại có vẻ như cậu có thể đáp ứng được một yêu cầu khác cao hơn.

Thiếu Kiệt nghe Thanh Trúc nói thế bộ dáng của hẳn cũng không ngạc nhiên gì chỉ uống trà nhàn nhã nghe những lời của cô nói. Ba người Ngọc Nhi và Hà Vi, Nhã Oanh cũng im lặng muốn biết xem điều kiện mà Thanh Trúc cần ở Thiếu Kiệt là gì nên vẫn không muốn cắt ngang lời cô.

- Trước khi đến đây. Tôi định là sẽ muốn bên cậu tác động vào một chút lĩnh vực để người của tôi có thể làm tới như. Triển khai một ít khách sạn ở những khu du lịch lớn với đúng tiêu chuẩn năm sao. Vấn đề những khu du lịch thì cậu không mấy lạ đi nó nằm trong thể chế kiểm soát mà người nước ngoài ít khi nào có thể làm ra những nơi du lịch như thế này với một trăm phần trăm cổ phần.

Lời của Thanh Trúc thật sự làm cho Thiếu Kiệt nhú mày. Đúng thật vấn đề khai thác du lịch nhìn đơn giản là tự thân từng nơi làm việc những khu du lịch này thường được bố trí do nhà đầu tư khai phá và chiếm lợi nhuận mang về nhưng ít ai biết bên trong nó còn có một điều kiện là tất cả những người đầu tư mở khu du lịch, Khai phá các điểm du lịch khách sạn đều phải được một cái gật đầu từ bộ du lịch và đầu tư. Và thường họ chỉ có thể chiếm

năm mươi phần trăm giá trị đầu tư mà không thể chiếm hết một trăm phần trăm.

- Cái này xem ra điều kiện khá cao. Bây giờ cô định một cái điều kiện nói ra càng cao hơn nó nữa thì tôi đang thắc mắc nó cao đến mức nào đây?

Cả Hà Vi cũng không ngờ Thanh Trúc há miệng ra lại đưa đến một lý lẽ khó chấp nhận như thế. Khai phá du lịch thường là các công ty trong nước được cấp quyền được làm bởi nó còn đi theo một luật lệ ngầm những gì của quốc gia không thuộc nước ngoài nên việc yêu cầu một trăm phần trăm lợi tức đầu tư du lịch là điều hoàn toàn bất khả thi cho dù Thiếu Kiệt có tác động cỡ nào đi nữa.

- Vốn tôi biết điều này cũng khó. Nhưng có một thứ khó hơn trong mắt người khác nhưng lại dễ với cậu. Nếu không phải có việc vừa rồi tôi cũng không nghĩ cậu sẽ nắm được cái việc này đâu bởi vì điều này xem như là bất khả thi. Nói thẳng một điều là nếu cậu thật sự có mỏ nguyên thạch thì tôi muốn được quyền phân phối ngọc thạch đó.

Thanh Trúc khá thẳng thắn trong việc này. Thiếu Kiệt cũng suy nghĩ một chút đúng là nếu thật sự hẳn không phải có mỏ nguyên thạch thì ít nhất việc này sẽ khó hơn rất nhiều vụ tác động đầu tư. Bởi trên nguyên lý kiếm một mỏ nguyên thạch không phải đơn giản cứ nhắm mắt là làm được. Hơn nữa còn sở hữu là một điều đáng nói nữa. Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu ý định của Thanh Trúc là gì.

Thị trường phỉ thúy ở quốc gia của cô nói thật hẳn không biết ra sao nhưng dám chắc một điều là cạnh tranh võ đầu chảy máu mà một người có được quyền được giao dịch nguyên thạch của mỏ mới được khai phá thì sẽ có một chuỗi kinh tế phát triển dài sau này.

- Quả thật việc này đúng là không khó. Mỏ ngọc tôi có nhưng chất ngọc và lượng ngọc ra sao tôi không thể nói trước. Nó về sở hữu tư nhân mà cô cũng hiểu rồi đấy. Thị Trường đồ thạch cũng không thiếu đi. Nếu muốn kinh doanh thứ này bên cô chắc hẳn vẫn có chuyên gia đồ thạch cần gì đến điều kiện này với tôi.

Thiếu Kiệt dù biết thị trường ngọc thạch phi thúy cạnh tranh khá gay gắt ở bên kia. Dù những thứ này hẳn chỉ có thể đọc qua những mấy bộ truyện tiểu thuyết bởi người ta thường có câu. Trong truyện thế nào thì bên ngoài cũng sẽ giống như vậy.

Bản thân Thanh Trúc vừa nghe thấy điều này lại đổi yêu cầu chắc chắn bên trong còn có điều gì Thiếu Kiệt hẳn chưa biết. Nhưng hiện tại hẳn dám chắc một điều gia tộc lâu đời mà Thanh Trúc đang là một thành viên có dính dáng đến ngọc thạch phi thúy.

- Đúng chuyên gia đồ thạch không thiếu. Nhưng nguồn cung thì khá thiếu rồi. Chỉ dựa vào những mỏ ngọc ở Myanmar và những mỏ ngọc ở trong nước không thì chưa đủ. Cậu không hiểu hết thị trường này đâu. Một gia tộc như chúng tôi luôn phải có những chuyên gia tìm kiếm ngọc thạch trong những đồ cuộc. Thắng thì không lo một thời gian nhưng sập đồ thì lại phải lo lắng. Nên kiếm nguồn cung từ một mỏ nguyên liệu là điều tất cả các nhà kinh doanh thị trường trang sức phi thúy đều nhắm vào. Trong đó có cả gia tộc của tôi ở bên kia.

Thiếu Kiệt uống một hớp trà gặt đầu. Ngọc trong đá sẽ không biết được nó như thế nào khi mở ra. Một tảng đá nguyên thạch có thể lớn nhưng chưa chắc là sẽ cho ra ngọc lớn. Hoặc một nguyên thạch tốt chưa chắc cho ra phi thúy tốt. Nó lại đi kèm với giá thành không hề rẻ việc mất tiền và thua lỗ vẫn diễn ra thường xuyên trên thị trường đồ thạch.

- Nhưng nếu mà như thế thì xem ra cô được lợi hơi lớn rồi đấy. Cô định trao đổi với một điều kiện bất bình đẳng như thế này sao. Khai thác ra được nhiều thì cô càng được hưởng nhiều vậy đâu còn là tính công bằng nữa.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Thanh Trúc lúc này cũng vội vàng cô biết hẳn hiểu sai ý mình về việc được quyền phân phối nhưng Thanh Trúc hoàn toàn không biết Thiếu Kiệt hẳn đang muốn cô báo ra một cái giá để hẳn có thể suy xét giao dịch với cô. Dù sao hẳn cũng phải tôn trọng công sức của đám người Connor. Hẳn là người ngoài nghề không hiểu được việc này. Nếu bán ra một cái giá khá rẻ thì Connor chắc chắn sẽ khó chịu.

- Không ý tôi muốn nói là những nguyên liệu có nhiều đặc tính tốt có thể cược thắng phần trăm cao thì cậu để lại bên chúng tôi. Vì chúng tôi cần là nguyên liệu để chế tác trang sức cao cấp chứ không phải nói là không trả tiền cho cậu.

- ừ hừ! Như vậy cũng được đi! Nhưng trước mắt có một chuyện tôi muốn hỏi cô nhé. Cô không thường xuyên liên lạc với bố mình đúng không?

Thiếu Kiệt giờ biết Thanh Trúc muốn có là phỉ thúy cần thiết để cung cấp cho việc kinh doanh thì cũng hiểu ra một phần. Hẳn giờ có một thắc mắc hỏi cô vì nếu thật sự Thanh Trúc thường xuyên liên hệ với bố mình thì chắc chắn phải biết hẳn có mỏ nguyên thạch chứ không phải đợi đến bây giờ. Đây là việc tại sao Ngọc Nhi lại nói ra việc mỏ nguyên thạch khi có mặt cô. Bởi vì tất cả đều tưởng Thanh Trúc biết điều này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 708: Đúng Trọng Điểm

Thanh Trúc dường như khá bất ngờ trước câu hỏi của Thiếu Kiệt nhưng cô chỉ lắc đầu cười một cái.

- Đúng! Ông ta tuy là bố của tôi! Nhưng việc liên lạc với ông thì cần phải xem lại. Cậu nghĩ xem gia tộc kia sẽ cho tôi liên lạc với một người bố với danh tiếng là một trong những người cầm đầu vùng tam giác vàng à. Chuyện này không thể nào. Nhưng với Lý Bân thì khác nó là em tôi thân phận hoàn toàn khác nhau và những lần nó liên hệ với ông ta cũng là trong vòng bí mật.

- Xem ra cũng không dễ dàng gì cho ba người đi. Hiện tại việc này tôi tạm thời chỉ có thể hứa hẹn. Vì tôi chưa hiện tại biết được bên đó ra sao. Nếu phẩm chất ngọc không tốt, hoặc sản lượng cho ra nguyên liệu quá thấp cô cũng không nên trông mong gì nhiều đâu.

Thiếu Kiệt cũng không thể định chắc được cái mỏ của mình có thể cho ra được bao nhiêu giá trị. Nhưng chỉ dựa vào đánh giá của Connor nói thì hẳn cũng không dám công bố ra ngoài. Đôi khi tài nguyên thiên nhiên là một thứ mà không ai có thể biết trước.

- Như vậy cũng được. Sắp tới nếu có dịp thì tôi sẽ cho người đến để quan sát thử bên kia như thế nào hi vọng cậu có thể cùng tôi đi đến đó được.

Thanh Trúc nói như thế cô cũng thừa hiểu đối với những mỏ ngọc chỉ cho ra vài tháng khai thác vẫn thường xuyên xảy ra. Nếu muốn lâu dài trừ khi là thực tế của người có kinh nghiệm xem xét.

- Cũng được nhưng tôi có việc này muốn hỏi. Chưa biết chừng còn cần nhờ sự trợ giúp của cô đấy? Hỏi một sự thật bên Tổng gia ở bên kia có chẳng là một thế lực không nhỏ đi.

Thanh Trúc đang định đứng lên cũng ngồi lại xuống. Cô nhìn Thiếu Kiệt với ánh mắt khá gay gắt hỏi hấn.

- Cậu biết tổng gia bên kia? Vậy cậu hỏi những người đó làm gì? Đó là thế lực mà ngay cả gia tộc tôi cũng không muốn đụng chạm đâu?

- Cũng không phải chuyện gì lớn lao tôi muốn biết một chút tình hình để thuận tiện làm một số thứ thôi. Không biết cô hiểu được bên kia như thế nào?

Thiếu Kiệt cũng chỉ muốn từ miệng Thanh Trúc biết một số việc cần thiết để hấn có một sự chuẩn bị sau này với thân phận Ngô Long còn có thể đối phó. Nên từ bây giờ có thể tìm hiểu được chút ít thông tin nào đó có ít vắn tương đối tốt.

- Được nếu cậu chỉ muốn biết điều này thì tôi có thể cho cậu biết cũng không phải là không thể bởi đây chỉ là điều mà những người khác đã biết rồi.

Đồng ý để cho Thiếu Kiệt biết một chút tin tức về Tổng gia Thanh Trúc lúc này an bị trước mặt Thiếu Kiệt nói ra từng lời bối cảnh của một gia tộc lâu đời như của gia tộc cô.

- Tổng gia thật chất tồn tại từ khá lâu đời. Xét ra họ có liên quan một ít đến bên phía chúng tôi. Họ là cháu của Tổng Cao Tông và là chung dòng họ với vị vua cuối cùng của nhà Tống là Tống Đế Bính. Dù qua biết bao nhiêu thời gian nhưng dường như họ vẫn có một tay trong việc nắm giữ đất nước. Hiện tại Tổng gia bao gồm nhà chính và những chi nhánh nhỏ khác trên

khắp mọi thành phố thì có hơn ba ngàn người. Con số này chỉ tính với người mà họ Tổng trực hệ liên quan đến họ. Những cơ cấu của họ trong bộ máy nhà nước thật sự rất lớn. Cậu không thể tưởng tượng được đâu. Nhất là họ có một phần quân sự mạnh mẽ từ trong quốc gia với hai vị Tướng trong một gia tộc. Nếu thật sự cậu phải đối đầu với họ thì tôi nghĩ cậu nên viết tới hai chữ thận trọng là được rồi đây.

Thiếu Kiệt nghe như thế đại khái cũng hiểu bối cảnh thâm sâu của cái gia tộc kia. Hiện tại hẳn đang thắc mắc tại sao khi nhắc đến Tổng gia thì Thanh Trúc lại có ánh mắt không thiện cảm.

- Vậy là bên phía cô và Tổng gia đều có khúc mắc từ rất lâu đời. Nhưng mà nếu thế thì con cháu họ làm sao lại có khúc mắc với gia tộc của cô thế? Nếu đã qua lâu như thế rồi thì không lý nào họ lại vẫn còn tranh chấp.

- Bởi vì bên này tuy tôi mang họ Nguyễn là sự thật nhưng đó chỉ là cái họ giả đã được thay đổi khi phải đối diện với một đối thủ mà mình không hề muốn thôi. Vốn gốc Nguyễn gia là họ Trương nhưng bị truy sát nên phải cải họ đổi danh việc này chỉ có trong gia tộc biết nên gia tộc tôi đang ở vốn bắt nguồn Trương Thế Kiệt sau khi ông bị một cơn bão mất tích. Thật chất ông không chết chỉ thay danh đổi họ mà thôi.

Thanh Trúc nói ra những tư liệu này Thiếu Kiệt cũng chỉ âm ừ hẳn biết Trương Thế Kiệt là một vị tướng quân người đã bảo vệ hoàng đế cuối cùng của nhà Tống nhưng còn vấn đề khác thì hẳn không hiểu rõ cho lắm. Đôi khi dân ta lại thuộc sử nước ngoài vẫn là chuyện thường tình ở huyện bởi văn hóa nó ăn liền vào trong các phim ảnh báo chí quá nhiều những người đam mê một chút sẽ càng biết nhiều về nó.

- Như thế nên giờ hai gia tộc dù không đụng chạm gì đến nhau nhưng không hẳn là không có giao tranh. Nên mới dẫn đến tình trạng hiện tại đúng không?

- Cũng một phần nào. Nhưng tôi không nghĩ cậu tìm hiểu gia tộc bên đó chỉ với mục đích là để biết thôi đúng không.

Thanh Trúc khá nghi ngờ về việc Thiếu Kiệt hỏi đến Tổng gia chỉ muốn tìm hiểu sơ lược thôi thì hoàn toàn trái với những gì cô đã thấy hấn biểu hiện.

- Cũng không có gì lớn. Có một số người vẫn luôn thích chiến. Đôi khi vẫn có mật vụ ở nước ngoài. Lần này tôi sẽ mang danh Tổng Long mà về nhận tổ quy tông bên kia đây cô tin không?

Hà Vi với Ngọc Nhi thì cười cười còn Nhã Oanh thì lắc đầu hấn nói như thế mà cũng nói được bởi ai cũng biết hấn đi với danh nghĩa Ngô Long mà bên trong thân phận của Ngô Long nếu cải biến quả thật sẽ thành Tổng Long. Nếu như thế thì việc nhận tổ quy tông bên kia chỉ là một hình thức để Thiếu Kiệt hấn thực thi nhiệm vụ.

- Có chuyện này! Làm sao có thể. Đám người Hà Thúc như thế mà vẫn chấp nhận được sao?

Thanh Trúc vừa nói vừa nhìn quan bên chỗ Hà Vi đang ngồi để thăm dò. Vì một người nằm trong gia đình của quốc gia ngay khi nghe điều này còn có thể cười đùa như không có chuyện gì thì Thanh Trúc hoàn toàn không thể tin được.

- Đùa với cô thôi! Tôi đi qua bên đó với thân phận Tổng Long là được. Cô xem cái này sẽ hiểu?

Thiếu Kiệt bây giờ mới đưa một số hình ảnh văn bản đã được Thiếu Kiệt hấn chụp lại lưu trên điện thoại của mình. Hấn cũng không phải ngốc cứ mỗi lần cần làm việc gì đều lấy bản gốc ra đưa cho người khác xem.

Những chữ tượng hình trong hình ảnh không khó để cho Thanh Trúc đọc được toàn bộ những nội dung trong đó bởi điện thoại có thể phóng to thu nhỏ hình ảnh. Mà cô lại quá quen thuộc với những ký tự như thế này.

- Không ngờ lại còn có cả chuyện này đây. Đúng là đây là phong cách của đám người Tống gia. Dựa vào việc hôn nhân ràng buộc hoặc con rơi để thực hiện việc của mình. Nhưng cậu đi qua bên đó làm sao mà để họ chấp nhận được cậu đây. Không có thứ gì để họ lợi dụng sợ rằng cậu không thực hiện được việc của mình thôi.

Thanh Trúc trả lại điện thoại cho Thiếu Kiệt cũng nói ra một sự thật mà ai cũng biết. Việc tay không đi nhận người chẵn ai đại gì lại đi làm việc này. Có chẳng chuyện này như đưa mình vào con đường chết. Để che dấu bí mật cần thiết Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ bị giết bịt đầu mối là quá lớn.

- Có chứ! Tôi có những quân bài. Cô thử đoán xem với những quân bài này của tôi liệu có được một phần cần thiết được nhận tổ quy tông không nhé. Nếu như tôi nắm hơn năm mươi phần trăm của công ty đại chúng tencent thì sẽ như thế nào? Thêm vào đó là một cơ sở tái chế rác thải và một công ty phát hành trò chơi ở nước ngoài nữa thì sao?

Không nói hết những gì cần thiết Thiếu Kiệt chỉ có thể cho Thanh Trúc biết những công ty mà hắn có thể đặt lên bàn để làm cán cân cần thiết còn quân bài về vũ khí kia thì hắn sẽ không đề cập đến.

Trầm mặc suy nghĩ cả ba người Ngọc Nhi và Hà Vi, Nhã Oanh cũng muốn xem đánh giá của Thanh Trúc như thế nào. Hơn ai hết họ cũng biết Thiếu Kiệt vẫn còn một quân bài quan trọng nhưng điều đó chưa đến lúc cần thiết để cho Thanh Trúc biết được. Bởi đây là một nước cờ mạo hiểm. Phải để cho cô đánh giá tài chính cơ bản nhất xem có đủ cân nặng hay không mới tính đến việc khác được.

- Xét về công ty đại chúng tencent thì khá ổn còn những thứ khác thì không thuận tiện cho mấy. Còn công ty phát hành game ở nước ngoài nữa thì tình hình vẫn có thể cân nhắc. Cậu chắc chắn sẽ hiểu họ muốn truyền bá văn hóa trong nước nên lúc nào cũng muốn đem những gì tốt nhất ra nước ngoài. Nếu thao tác tốt thì cậu có thể nhưng nếu đảm bảo an toàn thì tôi nghĩ chưa có khả năng.

Nhã Oanh bây giờ sau một lúc im lặng mới vội lên tiếng hỏi Thanh Trúc.

- Nhưng nếu vấn đề mỏ ngọc thạch gì đó được giải quyết ít nhất là vẫn còn có gia tộc của cô hỗ trợ Thiếu Kiệt và bảo đảm an toàn của anh ấy đúng không? Nếu Thiếu Kiệt có bất cứ chuyện gì thì cho dù bên này chúng tôi có mỏ cũng có thể tiêu thụ riêng theo một con đường điều đó không biết có ảnh hưởng gì đến với gia tộc kia của cô không Thanh Trúc?

Lời của Nhã Oanh rất đúng trọng điểm cần thiết làm cho Ngọc Nhi với Hà Vi đều nhìn nhau ai cũng hiểu nếu Thiếu Kiệt có vấn đề gì mà trong khả năng gia tộc của Thanh Trúc có thể giúp lại không ra tay thì coi như tất cả kết thúc sự hợp tác song phương của đôi bên. Bởi người ra quyền hành chính vẫn là Thiếu Kiệt. Không có lời nói của hắn chưa chắc Connor có thể chấp nhận việc hợp tác với gia tộc của Thanh Trúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 709: Mơ Hồ

Trầm ngâm khá lâu Thanh Trúc mới gật đầu. Cô dần hiểu ra được một việc quan trọng. Nhìn như mọi thứ vấn đề từng người có thể giải quyết nhưng tối thiểu nhất những quyết định đó không ảnh hưởng nhiều đến các vấn đề khác còn nếu nó rơi vào tình trạng khó giải quyết thì mới thật sự cần một lời nói của Thiếu Kiệt.

Các công ty của Thiếu Kiệt cô không biết nhưng chỉ dựa vào những gì cô tìm hiểu được thì những thời khắc quan trọng người ra chỉ thị cao nhất vẫn là Thiếu Kiệt. Cô cũng cảm thấy khác phục hẳn ở chỗ biết nơi nguy hiểm mà vẫn cứ cắm đầu vào. Nếu một người ở địa vị như Thiếu Kiệt hiện tại không cần phải tham gia vào cái việc nguy hiểm như thế này.

- Xem ra việc này không khó. Nhưng mà cậu định làm sao xuất hiện. Tôi nghe nói tình hình của tên này không tốt lắm đâu. Nếu muốn để đám người kia tin cậu là Ngô Long thì không dễ chút nào.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười cười nhìn Thanh Trúc hẳn mới lắc đầu nói với cô.

- Tôi vẫn còn giữ một ít tóc của Ngô Long nếu cần tôi muốn sự hỗ trợ của bên cô để tiến hành có một giấy chứng nhận ADN khớp với người cần là được.

- Việc này không khó có thể làm được! Vậy đi tôi sẽ bố trí người lần này đi quan bên xem xét mở họ sẽ hỗ trợ cậu thâm nhập về phía bên kia đôi bên cũng thuận tiện hơn cho việc dự phòng sau này lỡ như cậu có vấn đề rắc rối gì còn tiếp ứng được.

Hà Vi nghe thấy như thế cũng gật đầu. Có thêm sự trợ giúp của người quen thuộc thì chắc chắn sẽ bớt đi một phần lo lắng. Nhất là với đối tác của mình. Bởi vì càng tỏ ra có sự giúp đỡ quan trọng thì họ càng được lợi trong việc giao dịch lâu dài. Nhưng đó là đôi bên cùng có lợi việc này thật chất phải xem vấn đề cốt lõi là mỏ nguyên thạch của Thiếu Kiệt có thật sự tốt để họ đầu tư hay không.

- Ý Kiến này không tệ đâu Thiếu Kiệt em thấy như thế là ổn. Cũng khá lâu rồi đấy. Anh xem mà chuẩn bị các thứ cần thiết đi. Anh sắp phải đối mặt với việc không hề dễ chút nào đâu đấy?

Hà Vi nói như thế làm cho Thiếu Kiệt có gật mình một chút. Nhưng rồi hẳn đoán ra được phần nào chuyện này. Không ai có thể ngồi yên được khi Hà Vi báo rằng trong tay hắn có một thứ quan trọng như thế. Chắc chắn rằng đám người Hà Thúc sẽ đến đây để gặp hắn cũng không phải là chuyện lạ.

- Ông em sắp tới à. Anh đoán chắc cũng gần đến rồi đi. Không biết mấy người đó đi máy bay dân dụng hay là trực tiếp leo lên trực thăng bay lại đây nhỉ.

- Việc này khó nói. Em cũng không biết nhưng mà ông nói anh ở nhà họ tới liền chỉ như thế thôi.

Thanh Trúc nghe được Hà Thúc với những người nào đó sắp tới cũng nhìn Thiếu Kiệt nói lên suy nghĩ của mình.

- Nếu thế thì tôi đi về đây. Con cái rương này tạm thời cậu bảo quản đi. Sắp tới phải cần dùng đến đem về mệt lắm.

- Ừ cứ để đây không mất đâu mà lo bắt qua tôi đem rao bán đấu giá quốc tế vẫn còn tốt chán.

Thiếu Kiệt vừa trả lời vừa cười đùa. Hắn nói như vậy nhưng với vật có lịch sử lâu đời như thế này hắn cũng không thể nào có thể đem đi bán được. Chưa biết chừng lúc đó còn kéo đến một đám người không thiện chí.

- Thì cậu cứ đem bán thử đi rồi sẽ thấy. Cái rương này bị lọt vào tay nước ngoài ba lần rồi cũng quay trở về với tôi. Cậu nghĩ muốn bán nó là dễ sao.

Thanh Trúc vừa nói vừa rời khỏi phòng chỉ để Thiếu Kiệt nhìn lấy cái rương gỗ đang đặt dưới đất. Lúc đầu Khải Huy khiêng cái rương này vào đặt ở đây rồi cố định luôn giờ Thiếu Kiệt thấy thế cũng không biết nó nên giải quyết nó thế nào.

- Thôi để em bảo Khải Huy vào đem nó cất qua một bên. Nhưng mà anh lo mà chuẩn bị lời giải trình về những thứ kia đi.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt nhìn lấy cái rương cũng cau mày nên mới quyết định để cho Khải Huy đem cái rương này đi dời đi. Thiếu Kiệt chỉ gật đầu rồi nhìn Ngọc Nhi nói.

- Em xem nói với đám người Connor bên đó chuyện của Thanh Trúc đã nói đi, Con đường đó chúng ta phải mở mà đã có người muốn giao dịch chắc chắn vấn đề vận chuyển họ phải làm như vậy thì việc mở đường vào khu tam giác vàng để đảm bảo thông thương là chuyện thiết yếu.

- Bên đó tình hình cũng khá ổn rồi. Nguồn nhân lực phát triển và cố định không sai đâu. Chỉ sợ là nếu mà đám người của Thanh Trúc thấy được một cơ sở quân sự của mình ở bên tam giác vàng như thế thì không ổn lắm.

Ngọc Nhi trả lời thật với Thiếu Kiệt. Chuyện Blake đào tạo quân lực ở doanh trại một phần vừa bảo vệ được mỏ nguyên thạch vừa là binh lính cơ động giúp cho Thiếu Kiệt sau này. Nếu như giờ đám người lạ bên ngoài tới

thì phải tạm giấu đi một phần binh lực cần thiết. Nếu không rất dễ xảy ra vấn đề đây là suy nghĩ trong đầu của Ngọc Nhi.

- Không cần đâu. Blake bên đó cứ làm cho quân đội mạnh nhất có thể. Càng làm cho người khác phải lo lắng càng tốt. Em nên nhớ đây là mỏ Ngọc. Nó nằm ở phần đất trung tâm của tam giác vàng nơi các quốc gia đều muốn tranh chấp chỉ có nó là nằm độc lập. Trước đây vì nó sản xuất ma túy đối ngoại không phải tốt vì cái thứ này khá khó khăn để người khác nhúng tay vào con hiện tại Nguyên thạch phi thúy thì lại khác.

Dù cho khu vực tam giác vàng bây giờ vẫn còn ma túy phân phối ra nước ngoài do bố của Lý Bân đảm nhiệm nhưng việc này cũng không phải lợi nhuận lớn như thị trường nguyên thạch.

Bởi một viên đá cắt ra nếu cho ra một loại phi thúy cấp băng có thể lên đến con số hàng triệu đô chưa tính đến việc với một cái mỏ nguyên thạch thì không ít những thứ này đối với người chơi đồ thạch phi thúy cấp băng có thể là hiếm có khó gặp. Nhưng với một mỏ nguyên thạch thì có thể thấy được không ít thì nhiều những loại phi thúy này. Hơn nữa theo dự đoán của Connor đây lại là mỏ nguyên thạch lớn.

Trước sự cảm dỗ của tiền tài, Những thông tin này nếu để những người bên ngoài biết được sẽ làm cho họ nhìn chằm chằm. Nếu thế việc có một quân đội đủ sức đảm nhiệm việc đập tan cái ý định đánh chiếm mỏ là việc đương nhiên.

- Em không biết những viên đá kia có gì quan trọng. Nhưng mà cứ nghĩ đến Thanh Trúc gấp gáp như thế muốn thay đổi điều kiện. hình như mấy viên đá gì đó được khai thác ra chắc chắn sẽ đem lại nguồn lợi lớn.

Ngọc Nhi chỉ dựa theo những gì mình thấy mà đánh giá qua biểu hiện của Thanh Trúc Vì đến tận hiện tại cô cũng không biết được những tảng đá

đào ra từ đất kia lại có một sức hút gì khiến cho Thanh Trúc phải bàn điều kiện với Thiếu Kiệt.

- Ừ nó không phải lớn bình thường mà rất lớn. Em cứ nghĩ đi thị trường phi thúy trong nước có thể không có mặt nào hấp dẫn nhưng chỉ với những cái vòng tay cẩm thạch thông thường. Đã có giá không rẻ rồi. so sánh ra đây chỉ là loại đá tầm thường không quan trọng thôi. Một vòng tay ngọc thạch có màu nước tốt giá bán cũng đã vài ngàn đô rồi chứ đừng nói đến là tượng phật hay những thứ lớn hơn.

Dù không phải là người Thiếu Tiền và bản thân Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng không phải là người không biết. Nhưng để bỏ ra vài ngàn đô để mua một cái vòng tay trang sức thì hai cô chưa từng nghe thấy. Đơn giản ở trong quốc gia thật sự không có người chơi ngọc nhiều, Và hiểu về ngọc lại càng ít không giống như ở nước ngoài.

- Nó mắc như vậy sao? Người nào lại bỏ ra cái giá tiền đó để mua vòng tay đeo thôi. Lỡ như bể mất thì sao?

Nhã Oanh cũng khá thắc mắc cô thấy những vòng tay cẩm thạch nếu bị va đập mạnh nó vẫn có thể bị bể ra việc này cũng giống như mất trắng cả cái vòng tay vài ngàn đô như thế thật sự không đáng.

- Cô nương ơi! nó không phải mấy cái vòng tay cẩm thạch mang vào lâu ngày lên nước để cho đẹp của mấy cô đâu. Ngọc Thạch lại khác chất ngọc riêng nó được hình thành bởi vật chất từ trong lòng đất thay đổi chứ có phải là đùa. Nó nhìn đẹp và chắc chắn hơn nhiều. Muốn chế tác nó hoặc cắt ngọc người ta phải dùng đến máy cắt chuyên dụng hoặc máy mài ngọc cần thiết mới được chứ có phải cái nào cũng làm được đâu. Bởi thế nó khá đắt tiền và cũng đem lại cho chúng ta nhiều nguồn kinh phí thật sự.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói như thế suy nghĩ một lúc như nhớ ra điều gì đó mới nói với hắn.

- Như thế Thanh Trúc cô ta sống trong gia tộc kinh doanh như thế này chắc chắn phải không tội gia sản không ít vậy mà sao cô ta lại có thể sở hữu nắm quyền được. Không phải cô ấy chỉ là con nuôi thôi sao?

Cả Nhã Oanh với Thiếu Kiệt bây giờ đề lâm vào trầm tư. Ngọc Nhi nói lời này dựa theo những gì cô biết được. Đến cả Thiếu Kiệt hắn cũng không thể nghĩ sâu xa như thế này. Bởi vì trước mắt có thể nhìn ra được Thanh Trúc khá quan trọng ở cái gia tộc đó. Nhưng hắn quên mất cô vẫn với thân phận là một người con nuôi không chung dòng máu với họ. Vậy tại sao họ lại để cô kiểm soát.

Nếu nói bởi vì liên quan đến khối lập phương thì Thiếu Kiệt là không cho là đúng. Nhìn sự việc hai cái hoàn toàn khác nhau. Gia tộc kinh doanh muốn còn phát triển thì phải có người nối dõi dù người đó không sở hữu khối lập phương thì cũng không thể nào mọi thứ lại giao quyền hành cho Thanh Trúc quyết định.

Bởi vì Thanh Trúc có thể hoàn toàn ra quyết định cho một gia tộc cô mới có thể tự do đem theo cái rương cổ kia đi đâu tùy thích. Một gia tộc có những món đồ như thế này nếu muốn đem ra ngoài không phải cứ một người quyết định là được. Thiếu Kiệt thậm chí thấy mơ hồ về cô nàng này khá nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 710: Ý Lớn Hiếp Nhỏ

Trong khi Thiếu Kiệt đang suy nghĩ về những vấn đề của Thanh Trúc. Bên ngoài sân lúc này chạy vào ba chiếc xe ô tô cáu cạch. Đám người Bảo Huân, Công Toại, Tú Trinh mỗi người ngồi trên một chiếc xe bước xuống. Thiếu Kiệt hẳn phải đứng lên đi ra ngoài sân để nhìn. Cả ba chiếc xe lúc này đều được tài xế khéo léo đánh lái vào trong bãi đỗ.

Thật chất nó cũng không phải là bãi đỗ xe cần thiết. Bởi vì trong sân có một gara ngoài một chiếc xe có chỗ để ra thì chỉ dư lại một chỗ đỗ xe dành cho khách. Cả ba chiếc xe lúc này đều phải đặt trên bãi đất trống gần đó.

Bảo Huân bây giờ mới bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Xe đem đến rồi đấy Thiếu Kiệt. Trên xe đều đã trang bị đầy đủ đồ cả tài xế chuyên dụng cũng đã chuẩn bị xong. Sau này nếu có đi cũng không có gì phải lo.

- Được rồi chuyện này tính sau đi. Tú Trinh cô qua đây làm gì thế. Bộ bây giờ rảnh lắm sao?

Thấy Tú Trinh đi cùng với đám người Bảo Huân Công Toại hẳn cũng cũng cười châm chọc. Dù sao thì việc của cô Thiếu Kiệt giao cho cũng không mất quá nhiều thời gian. Chủ yếu nhất vẫn là tự để cô đi tìm hiểm mấy thứ khác thôi.

- Thì có chuyện mới qua kiểm cậu. Bên kia chuẩn bị xong rồi. Nhưng mà nghe nói cậu sắp đi nên mới định hỏi ý kiến của cậu đây này. Nếu không đến lúc đó tôi làm sao được đây.

- Vấn đề này không cần lo đâu bà chị. Việc có hay không khai trương không quan trọng. Kinh doanh như thế nào ở mấy tháng đầu không cần quá

chú trọng. Mọi thứ lúc đó cứ nói với Mẹ tôi là được rồi.

Thiếu Kiệt nghe Tú Trinh hỏi về bên nhà hàng tiệc cưới hẳn chỉ lắc đầu. Vấn đề khai trương tiến hành như thế nào việc này hẳn cũng không biết rõ đâu. Vì theo quan niệm khai trương cúng kiếng các thứ Thiếu Kiệt thật sự không biết gì. Còn nói về vấn đề kinh doanh hẳn thấy việc để cho Tú Trinh có một số người bên dưới tự thân quản lý thay cho cô đã là chuyện nằm trong tầm kiểm soát.

- Cậu không sợ tôi làm bay cả vốn sao mà lại quăng cho tôi hết thế này.

- Cô mà ai ăn được cái gì. Thôi đừng đánh trống khua chiêng làm Việc không thiết thực nữa. Có gì thì nói thẳng đi.

Thấy Tú Trinh không đi vào việc chính nên Thiếu Kiệt cũng hàng giọng hẳn thấy không đơn giản cô nàng này lại qua tận đây chỉ để nói vài câu đơn thuần như vậy.

- Vậy tôi nói thẳng đây nhé cậu cho Nhã Kỳ qua phụ tôi thời gian đầu đi. Cô ta có kiến thức sắp xếp mọi việc lúc đầu tốt hơn là tôi tay mơ đi vào. Dù sao thì có người hiểu vẫn tốt hơn là người không biết gì.

- Ý kiến này ai nói cho chị? Chị không thể nào tự nguyện xin trợ giúp như thế này đâu. Phải có người nói chị thấy đúng mới làm. Chị mà nghĩ ra được cách này thì lúc đâu không làm sổ sách kiểu kia rồi.

Đưa ra sự nghi vấn của mình trong việc này hẳn nhìn Tú Trinh để biết xem ai là người cho cô cái ý kiến vào thời điểm như thế. Bản thân Thiếu Kiệt cũng muốn trước khi đi điều Nhã Kỳ qua hỗ trợ cho Tú Trinh một vài tháng đầu. Việc Nhã Kỳ đã có một lượng kiến thức cần có giờ áp dụng đúng chỗ để cho Tú Trinh làm theo vẫn là ổn thỏa hơn là cô ta tự đi mò mẫm.

- Thì chị nào có tiếp xúc ai nhiều đâu tới lui thì cũng chỉ có bao nhiêu đó người không nói thì cậu cũng tìm ra thôi. Ông chủ Tổng nói chỉ nhờ Nhã Kỳ là thích hợp nhất trong chuyện này. Còn nói cô ta học ngành nhà hàng khách sạn gì đó có thể giúp chị lúc đầu. Có dò hỏi mọi người thì thấy đúng vậy nên mới mặt dày đến đây mượn người này.

Tú Trinh bây giờ cũng không vòng vo mà trực tiếp nói thẳng với Thiếu Kiệt người hiến kế cho cô là ai. Biết được người chỉ những việc này cho Tú Trinh là ai Thiếu Kiệt cũng không còn gì phải thắc mắc. Với đầu óc kinh doanh và thời gian tiếp xúc với Nhã Kỳ không ít thì Tổng Hàng chắc chắn sẽ biết việc này.

- Được rồi chuyện này tôi sẽ cân nhắc thử, Như vậy được rồi đấy!

Thiếu Kiệt vừa nói đến đây hắn cũng muốn kết thúc cuộc nói chuyện bởi vì ngoài công vào lúc này hắn thấy được một đội hình hoành tráng của các xe công vụ mở đường. Hơn nữa hình ảnh quen thuộc của Tăng Anh Hùng ngồi ở chiếc xe đầu tiên đã nói lên tất cả.

Vốn định nói gì đó với Thiếu Kiệt nhưng Tú Trinh bây giờ cũng thấy trong sân có sự xuất hiện của ai, Cô bèn yên lặng. Hà Vi sau khi nói Khải Huy di chuyển cái rương của Thanh Trúc cất đi thì ngồi nói chuyện với hai người Ngọc Nhi, Nhã Oanh. Dường như ba cô nàng đều đang bàn tán về những gì ở trường của Thiếu Kiệt.

Tiếng động cơ vang lên trong sân cũng làm cho ba người chú ý bởi vì từ xa có thể nghe được tiếng còi hú mở đường nên cả ba đã đứng lên từ từ rời khỏi phòng khách. Ngọc Nhi bây giờ thay phiên Nhã Oanh đi thay bình trà mới.

Nhã Oanh thì vội vàng vào trong bếp lấy mấy món đồ ăn tiếp đãi khách như hạt dưa và một số bánh kẹo cần thiết bỏ ra đĩa.

Hà Vi thấy hai người thay phiên nhau chia ra công việc cũng không biết mình nên chuẩn bị gì bèn bước tới chỗ Thiếu Kiệt đang đứng.

- Không ngờ ông tới nhanh vậy chắc kiểu này không phải đi máy bay dân dụng rồi.

- Ủ có thể xem ra bộ dạng rất là gấp!

Thiếu Kiệt ra vẻ tán đồng với ý kiến của Hà Vi gật gù đáp. Bộ dáng của hắn nếu không phải có đám người Hà thúc tới đây chắc chắn cô sẽ nhéo hắn một cái. Chuyện này hắn bày ra mà xem như đây là chuyện đúng rồi không liên quan đến mình vậy. Bộ dáng của hắn như trước sau gì đám người Hà Thúc cũng cần phải qua đây có cần gấp như vậy không.

- Cái này anh còn nói được. Việc này do anh chứ ai. Lo mà chuẩn bị đồ đi kìa.

Mấy chiếc xe ô tô với quốc huy ở đầu mỗi chiếc xe dừng lại trước mặt Thiếu Kiệt. Từng người lính phía đầu xe bước xuống mở cửa cho từng xe nhưng không đợi họ kịp đưa tay mở cửa xe Hà Thúc với đám người của mình đã mở cửa bước xuống xe.

Thiếu Kiệt nhìn bộ dạng gấp rút của Hà Thúc như sợ rằng cái đám tài liệu kia chạy đi mất thì trong có chút hả hê. Không đợi Thiếu Kiệt lên tiếng Hà Thúc đã đi đến trước mặt hắn nói.

- Nhưng Thứ Kia đâu Thiếu Kiệt?

- Ấy ông có gì thì cũng từ từ chứ làm gì mà gấp như thế. Cháu ở trong nhà chứ có cố tình chạy mất đâu.

Hà Thúc bây giờ cũng hơi ngại. Đúng thật nhưng thứ này đã nằm trong tay Thiếu Kiệt thì hắn sẽ đưa ra nhưng mỗi lần đàm phán với Thiếu Kiệt

điều gì ông lại thấy mình toàn là nằm ở thế bị thằng nhóc trước mặt này dất dũi đi.

- Còn không gấp sao. Cháu định là những thứ kia đổi lấy cái gì nữa. Nếu thật sự muốn lấy thứ gì thì ông cũng không biết phải đưa ra cái gì mới đủ đấy? Tiền thì cháu cũng có rồi còn thế lực. Đừng nói với ông là cháu không có thế lực và sức mạnh quân sự. Giờ cháu cần gì đấy. Ông không tin một thằng láo cá như cháu lại nguyện ý cống hiến đơn giản vậy đấy.

Nói thẳng với Thiếu Kiệt để cảnh báo Hà Thúc cũng không còn gì để Thiếu Kiệt hấn đòi hỏi. Hà Thúc dám chắc rằng Thiếu Kiệt sẽ bắt hấn có điều kiện gì đó cho mình mới được.

- Ông có cần làm quá thế không cháu cũng đâu phải giai cấp tư sản đâu mà lại rào trước đón sau như thế có những thứ bình thường vẫn hiệu lực hơn là mấy cái phức tạp mà.

Lưu Hoan bây giờ đứng cạnh Hà Thúc nghe Thiếu Kiệt nói như thế bèn cười lớn nhìn hấn lên tiếng.

- Thằng nhóc thứ bình thường của cháu là đây đó hả. Nếu cái này mà bình thường thì còn cái nào quan trọng với cháu nữa không. Nói đi lần này lại muốn gì.

Cả đám người của Hà Thúc đều đã bàn bạc trước việc Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ có điều kiện nhưng mà hiện tại không biết đó là gì nên việc đồng lòng làm ra quyết định hỏi điều kiện đó như thế nào có trong tầm kiểm soát hay không mới tính tiếp.

- Này này! Mấy ông thông đồng với nhau định lừa gạt thằng nhóc nhỏ như cháu sao, Đúng lý ra phải tỏ thái độ một chút tứ. Chưa nhìn thấy thứ

cháu muốn đưa cho mọi người lại hỏi điều kiện của cháu là gì. Bộ nhìn cháu giống như thế sao?

Trần lão nghe Thiếu Kiệt đối đáp với mọi người như thế đều lắc đầu nhìn qua Lưu Hoan và Hà Thúc.

- Hai ông như thế thì có đến mai cũng chưa xong thằng nhóc này nó không phải gian thương bình thường mà là trùng trong cái đám gian thương rồi. Mặt thằng nhóc hiện thị rõ hai chữ gian thương như thế mà mấy ông còn đứng nói chuyện được. Nên nhớ khả năng thương thuyết càng nói chuyện lâu càng dễ lọt bẫy của thằng nhóc đó. Nhanh đi.

Thiếu Kiệt há hốc miệng. Hắn không ngờ trong mắt mấy người Hà Thúc ở đây hẳn đúng là thương nhân xảo trá chưa hết còn gán cái mác gian thương lên người hắn. Nhưng mà hắn cũng phải tâm phục khẩu phục đôi chút bởi vì Trần lão nói không sao. Hắn muốn kéo dài đối thoại càng lâu càng tốt. Như thế thì việc đưa ra yêu cầu và ý kiến của hắn mới dễ chấp nhận hơn.

Hà Vi đứng một bên thấy Thiếu Kiệt bị vạch trần âm mưu cũng che miệng cười cười. Hậm hực vì bị Trần lão phát hiện hắn cũng không có vui vẽ gì bèn đáp lại.

- Có cần phải như vậy không chứ. Bộ mặt cháu nhìn giống gian thương lắm à. Người ta còn là học sinh ở đó mà gian với chả thương đúng là người lớn cứ cho cái gì mình nói cũng là đúng.

Hà Thúc Lắc đầu nói với Thiếu Kiệt một câu.

- Thằng nhóc cho mọi người xem thứ đó đi đừng kéo dài thời gian nữa. Xem xong rồi muốn gì thì muốn. Phải biết là những thứ đó cháu không gấp

nhưng đám lão già này gấp dù mang tiếng ý lớn hiệp nhỏ cũng phải làm cho bằng được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 711: Elm-2288Er Và Elm-2084

Thiếu Kiệt nhìn đám người Hà Thúc giống như những con sói đói chỉ chực chờ con mồi sơ hở là tấn công ngay khi có dịp liền thấy không ổn lắm đành phải chấp nhận.

- Được rồi! Được rồi cháu thua được chưa. Sau này đừng hỏi cháu sao mấy người cây già lên mặt nhé. Ăn hiếp thằng nhóc như cháu.

- Kệ! thích sao cũng được. Cái kia quan trọng hơn mấy lời nói.

Nhã Oanh với Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt bị một đám người lớn tuổi vờn qua vờn lại như vậy cũng chỉ biết đứng bên cạnh Hà Vi cười cho thỏa thích. Ai nghĩ được rằng những người có quyền hành khá cao của một quốc gia lại tập trung ở đây chỉ để đấu khẩu với một người thanh niên như Thiếu Kiệt.

Dẫn mấy người Hà Thúc đến cái máy tính mà hắn đã cho Ba người Hà Vi, Ngọc Nhi, Nhã Oanh xem thứ cần thiết. Lúc này hắn chỉ cần di động con chuột để trên mặt bàn. Màn hình máy tính tự động sáng lên bởi nó vẫn không bị tắt mà chỉ chạy chậm lại với chế độ tiết kiệm điện.

Đem tập tin được ẩn dưới thanh công cụ hiển thị lên màn hình máy vi tính. Thiếu Kiệt để cho đám người Hà Thúc nhìn vào những bản thiết kế và ghi chú các thứ cần thiết nói.

- Đây này mấy ông cứ việc xem đi. Xem thứ này có thật cần thiết hay không? Còn việc bàn điều kiện thì sẽ bàn sau vậy.

Hà Thúc và mọi người nhìn vào những đồ án trên hình ảnh của cái máy tính khá kỹ lưỡng. Họ như muốn đọc lấy từng ghi chú một trong cái bản vẽ sơ đồ này.

Thiếu Kiệt đứng bên cạnh cũng im lặng cho họ xem xét hẳn sẽ không cho ai đem đi khi chưa đạt được điều kiện của mình. Hơn thế nữa nếu để đưa một bản thiết kế khu trục hàng hải quân sự như thế này ra mà không có chút điều kiện gì hết thì bản thân Hà Thúc với nhóm người của mình cũng không dám chắc đây là có phải là thật sự hay không.

Kinh nghiệm của họ biết được Thiếu Kiệt đã từng gài bẫy Ngô Long thế nào dù không đề phòng hẳn nhưng với những thứ quan trọng như vậy lý nào Thiếu Kiệt lại cho không họ. Nếu là đưa không như thế thì tâm lý sẽ cho rằng thứ này không có giá trị gì cần thiết.

Hà Thúc nhìn qua một lượt cái bảng thiết kế ghi chú này xong cũng nhìn về phía lối ra vào. Một vài người đã đứng đó khi đám người Hà Thúc vào nhà.

- Cậu lại xem những thứ này như thế nào?

Không cần Hà Thúc giới thiệu những người này là ai. Thiếu Kiệt cũng không tiện hỏi hẳn biết mỗi quốc gia đều có cơ sở nghiên cứu quân sự cho riêng mình. Từ bộ phận hàng hải cho đến bộ binh cải tiến súng ống đạn dược đều có mỗi khu vực bộ phận riêng.

- Vâng! Thủ trưởng!

Nghe theo lời của Hà Thúc người này đáp lại một câu với ông rồi bước đến gần máy vi tính. Hắn cầm lấy thao tác chuột phóng to những bản vẽ này ra. Nhìn từng chi tiết một, rồi viết ra giấy những phép toán vật lý cần thiết.

Việc nhìn vào bản vẽ cấu trúc và dựa theo những thông số cần thiết để tính ra được độ phù hợp cần thiết của bảng vẽ mẫu là việc của họ. Đây cũng là việc nhắm xem bảng vẽ cấu trúc và bố cục từng loại trên một mặt cắt và sự mô phỏng trong trí não họ có thể thực hiện được hay không.

Hà Thúc thấy người này bắt đầu làm những phép tính toán cần thiết mới quay qua nói với Thiếu Kiệt.

- Được rồi giờ thì ra chỗ khác bàn chuyện cho họ kiểm tra tính khả thi đi. Thằng nhóc muốn trao đổi điều kiện gì thì nói nào.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười cười lắc đầu nói với Hà Thúc.

- Có cần như vậy không chỉ với một cái bản vẽ này thì không được đâu nếu như thêm một thứ nữa cháu nghĩ lúc đó bàn bạc lại tốt hơn đấy. Anh gì kia cho tôi mượn chuột một tý.

Vì đề có một quân bài cần thiết. Nên khi Thiếu Kiệt soạn ra hai tập tin một là vũ khí đường bộ hai là vũ khí đường thủy. Hiện tại vũ khí đường thủy đã có. Nhưng đây chỉ là thứ Thiếu Kiệt dùng để kéo đám người Hà Thúc tới Lưu Minh này.

- Thằng nhóc lại có cái gì muốn cho mấy ông già này xem thế?

Hà Thúc cũng khá thắc mắc không biết rằng Thiếu Kiệt còn giấu quân bài gì cho mình. Hắn nghĩ một việc thôi đã là quá đủ giờ Thiếu Kiệt cầm chuột máy tính gõ vào nút tìm kiếm tập tin gì đó lúc này hệ thống tập tin được bung ra.

Người nhân viên đang đứng trước máy tính cũng không nhận được phải thốt lên. Trùng to mắt nhìn hắn nói

- Cậu có cả thứ này!

- Đây mới là thứ điều kiện tiên quyết để bàn cái kia chỉ là bản khuyến mãi thôi. Thế nào Hà Thúc với mọi người muốn xem hay không?

Hà Vi bây giờ mới biết Thiếu Kiệt cũng không cho cô và mọi người biết được hết mọi thứ mà hắn đang nắm giữ hắn dường như rất tình rằng thứ này sẽ làm cho đám người Hà Thúc phải động tâm. Và chú trọng hơn xa cái tàu khu trục kia.

Hà Thúc chưa được nhìn thấy cái tập tin đó vì đứng khá xa. Phần nhiều vì tuổi tác ông không thấy rõ được những hình vẽ ở trên màn hình. Nhất là màn hình máy tính tuy hiện tại trong phòng này tất cả đều đã được Thiếu Kiệt thay bằng màn hình lcd nhưng việc thích nghi với hình ảnh trên máy vi tính là một chuyện Hà Thúc không bao giờ quen.

- Thủ Trưởng! Chúng ta thật sự thật sự rất cần thứ này không như cái vừa rồi nó chỉ dùng trên biển tuần tra bảo vệ ngư dân mà đây mới chính là thứ cần thiết cho bất cứ binh chủng nào của chúng ta.

Người này gấp gáp nói với Hà Thúc hắn thấy đây mới là thứ bất cứ là lính thủy hay là bộ binh đều phải sử dụng. Nhất là việc tác chiến. Hà Thúc bây giờ bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Đối mắt nheo lại để thấy rõ mọi thứ đang được hiển thị. Những nếp nhăn trên vầng trán xô lại

Hà Thúc bây giờ mới dựa theo những gì mình biết được về Tiếng Anh cô dịch ra những dòng đầu tiên lớn nhất của tiêu đề miệng phát ra thành tiếng.

- Tập đoàn Công nghiệp hàng không Israel (IAI) thông số kỹ thuật radar ELM-2288ER, ELM-2084. Cái gì Thằng nhóc kiếm mấy cái này ở đâu ra nói. Không được vấn đề này cực kỳ quan trọng. Những thứ này làm sao cháu có được nói mau.

Thiếu Kiệt biết hai mô hình này là điều cần thiết cho quốc gia nhưng hắn không ngờ đến Hà Thúc lại làm ra vẻ xúc động như thế còn nắm cả áo của hắn kéo về phía mình. Nhưng Hắn quên mất là quốc gia mua những thứ

là gần mười năm sau đó mới trang bị còn hiện tại nó vẫn chỉ vừa được xuất xưởng và chỉ mới có vài mẫu trên phương diện chào mời vũ khí.

- Ông làm gì kích động như thế. Không phải chỉ mỗi cái bảng vẽ thôi sao. Do cơ duyên trùng hợp ở nước ngoài cháu lấy được thôi. Nhưng vì để lại một chút quân bài cần thiết nên bây giờ mới đem ra.

Nhanh chóng chối tội quan co Thiếu Kiệt chỉ nói úp mở hấn lấy từ nước ngoài. Nếu như hấn khai thật một đồng ổ cứng kia chắc chắn sẽ bị tịch thu. Khí tài quân đội này là hấn lựa chọn trong một cái ổ cứng đầu tiên đã xem. Bởi nó được công khai rộng rãi và sau này quốc gia cũng có thể trang bị được. Nếu như một khí tài quá mức thì chắc chắn hấn có đưa ra cũng không thể nào đẹp được nghi ngờ của đám người Hà Thúc.

Lưu Hoàn bây giờ cũng bước đến lấy tay Hà Thúc mở cái áo Thiếu Kiệt ra nói.

- lão Hà tôi không biết thứ kia quan trọng như thế nào. Nhưng mà có những cái tôi nghĩ ông không cần hỏi sẽ tốt hơn bởi vì biết nó rơi vào tay mình là được rồi.

Tuy mở tay khỏi áo Thiếu Kiệt nhưng Hà Thúc bây giờ chỉ thờ dài lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt rồi nói với Lưu Hoàn.

- Ông không hiểu! Những thứ này nó là thứ vũ khí mới nhất của nước ngoài. Nay cậu nói cho tóm tắt về nó cho Lưu lão nghe đi.

Thiếu Kiệt không ngờ lần này mình dù lựa những vũ khí cần thiết đến mức mọi quốc gia có thể trang bị được một hoặc nhiều hơn một. Nhưng lại làm cho Hà Thúc có bước chuyển biến như thế đấy là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy.

Người của phòng thí nghiệm khi được Hà Thúc chỉ thị nói lại cho Lưu Hoan nghe liền im lặng một vài giây mới lên tiếng.

- Vâng! Thủ trưởng. Nói về ELM-2288ER do Tập đoàn Công nghiệp hàng không Israel (IAI) phát triển với chức năng chính là radar cảnh giới nhìn vòng tầm xa, cung cấp đủ 3 tham số phương vị, cự ly, độ cao cho các hệ thống phòng không, cảnh báo sớm và quản lý không lưu dân sự. Tích hợp những công nghệ tiên tiến nhất, vừa nhìn vòng ba trăm sáu mươi độ vừa quét tập trung ở góc hẹp, có thể nói là khá gọn nhẹ, thời gian triển khai, thu hồi nhanh chóng

Hắn ngừng lại một chút rồi nhìn về phía Thiếu Kiệt bởi vì cái ra đa tiếp theo hắn không nghĩ đến có một ngày bản vẽ thiết kế và thông số các thứ lại nằm trước mặt mình. Để cho quốc gia dựa theo những thứ này làm nên một hệ thống trong bí mật.

- Còn về ELM-2084 Radar "n trong 1" hiện đại bậc nhất thế giới, Sở dĩ gọi như vậy vì ELM-2084 là radar đa năng siêu hiện đại, có thể thực hiện nhiều nhiệm vụ khác nhau gồm: cảnh giới nhìn vòng trên không; điều khiển hỏa lực tên lửa phòng không hoặc đánh chặn tên lửa; phát hiện các loại đạn pháo, cối, pháo phản lực và định vị trận địa của chúng. Hiện nay trên thế giới chưa có tổ hợp radar nào được đánh giá cao như vậy. Qua thực chiến trong các cuộc xung đột ở dải Gaza từ năm ngoái, ELM-2084 đã chứng minh được hiệu quả hoạt động vượt trội của mình. Theo như được biết nó vừa được sản xuất năm 2006 và 2007 vừa qua.

Bây giờ tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn về Thiếu Kiệt. Hắn cũng chỉ biết cười khổ đối với những khí tài quân sự này thật sự hắn biết năm tháng xuất xứ cũng như nó được ứng dụng ở đâu. Hắn chỉ thấy đến tận những gần mười năm sau báo chí mới đưa tin là quốc gia mua sắm thứ này thật rầm rộ hơn nữa còn giới thiệu trên kênh quân đội. Hắn chỉ nhìn thấy hình tượng

đôi giống nên lựa chọn ra. Không ngờ đây thật sự là một vũ khí mới đưa vào sử dụng thử nghiệm. Âm thầm trách trong lòng mình một câu.

“ Lần này tổ trách rồi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 712: Giông Trông Khua Chiên

Hơn ai hết Thiếu Kiệt hiểu với một vũ khí mới vừa cho ra mắt không lâu giờ bản vẽ thiết kế ra nó lại nằm trong tay mình cố giải thích cách mấy thì cũng không tránh khỏi những nghi ngờ nhất định.

Hắn muốn đối phó với việc này không phải là không có cách nhưng để cho ra một lời giải thích thuyết phục thì việc làm của Thiếu Kiệt hiện tại xem như khó có thể làm cho mọi người tin tưởng.

- Không phải là cháu đã nói lấy từ nước ngoài sao. Những tài liệu này lấy được lúc điều tra một số thông tin tài khoản ngân hàng ở nước ngoài của Ngô gia. Nhưng vì thời điểm không dùng tới cháu cũng chỉ có thể để đó đến bây giờ mới có thể sử dụng.

Lưu Hoan bây giờ lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt rồi im lặng suy nghĩ. Việc Thiếu Kiệt giải thích như thế này thì cũng rất có khả năng bởi vì theo báo cáo của ông và đám người Hà Thúc thì con vi rút của Thiếu Kiệt làm ra gây thiệt hại rất lớn một số thiệt hại ảnh hưởng không nhỏ. Một phần của nó còn tân công được vào hệ thống an ninh mạng của bộ quốc phòng mỹ. Nếu như thế thì có thể giải thích tại sao Thiếu Kiệt lại có được những tài liệu này.

- Thế tại sao lúc trước cháu không đem ra mà bây giờ mới đưa ra cho mọi người biết, Đừng nói là cháu không biết những thứ này quan trọng thế nào. Tại sao lúc đó cháu lại không đem ra cho mọi người.

Hà Thúc vẫn chưa tin tưởng lắm hỏi thẳng trực tiếp Thiếu Kiệt. Bởi ông vẫn còn nghi ngờ việc Thiếu Kiệt có được những tài liệu này mà vẫn giữ được đến bây giờ là không có khả năng.

- Vậy cháu hỏi ông nhé. Theo ông nếu mà mình có quá nhiều thông tin mình đang cần. Mà chỉ muốn lấy thứ mình cần thiết lúc đó ông lựa ra trong một đồng tài liệu nội dung liên quan hay là ông phải sắp xếp mọi thứ xem từng cái. Cháu lúc đó chỉ muốn đối phó với Ngô gia thời gian đâu mà đọc hết tài liệu cần thiết cơ chứ. Lựa ra được những thứ trọng điểm đang cần là hay lắm rồi.

Thiếu Kiệt thấy lý do này khá thích hợp trong hoàn cảnh này. Với những thứ hẩn thu thập được không ai biết đó là đâu. Chỉ khi nào Thiếu Kiệt đụng đến thì mọi người mới biết, Cũng không ai có thể biết được hẩn có những gì. Dựa vào việc này có thể nói cho qua chuyện Vì ai cũng thế chỉ kiếm những tài liệu khi cần thiết mà không chú ý đến những thứ khác. Chỉ khi nào thật sự cần thì nó mới được tìm kiếm lần nữa.

- Nói vậy ra thẳng nhóc cháu còn giấu nhiều bí mật lắm nhỉ. Nhưng mà bây giờ đã đến lúc cần thiết nói chuyện rồi đây. Giờ cháu muốn sao đây.

Hà Thúc khi nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng nhìn hẩn nói ra suy nghĩ của mình rồi đi thẳng vào vấn đề chính cần thiết. Nhìn qua mọi người người đang đợi chờ câu trả lời từ mình Thiếu Kiệt đành gật đầu đáp.

- Như thế cũng được mấy Hà Thúc và mọi người ra ban đi để dễ nói chuyện. Không thể đứng đây mà nói chuyện cả buổi được.

Thiếu Kiệt bước theo lối đi ra tới phòng khách nhóm người Hà Thúc cũng bước đến lựa chọn cho mình một chỗ ngồi. Hà Vi với Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này cũng lui xuống. Họ không ở trong phòng khách để nghe những gì Thiếu Kiệt nói với ông mình và mọi người.

Những nhân viên theo nhóm Hà Thúc cũng ra ngoài trong phòng chỉ còn lại mấy người họ.

- Sao nào cháu có ý kiến gì nói đi ở đây cũng không có người ngoài nữa. Việc cháu bỏ ra cái giá lớn như thế chắc chắn phải được gì đó.

Lưu Hoan thấy Thiếu Kiệt rót trà cho từng người một và cũng thuận tay rót cho hắn một tách trà khi mà hắn vừa đặt ấm trà xuống.

- Việc lần này đúng là có chút hơi khó hắn. Máy ông cũng hiểu rồi đây cháu bỏ ra cái giá đó nhưng chỉ là đổi lấy một chút an toàn nhỏ thôi. Với những cái bản thiết kế rada kia thì cháu sẽ không nói gì nhưng cái bản thiết kế tàu khu trục cháu đưa cho mọi người và cũng đưa cho đám người bên kia khi làm nhiệm vụ.

Hà Thúc cũng trợn trừng mắt lên bộ dáng của ông khi nghe việc này khá gay gắt nhưng mà Trần lão ở một bên thấy thế bèn kèm ôn lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Cháu có dụng ý gì trong chuyện này. Tại sao dùng tài liệu đó đưa cho đám người bên kia làm gì? Cháu nên biết việc này không phải đùa.

- Cháu không đùa đây là sự thật! Mọi người thấy cái bảng vẽ tàu khu trục đó đáng giá sao?

Thiếu Kiệt nhìn thẳng mọi người nói ra lời này làm cho Lưu Hoan cũng nhú mày. Hà Thúc nhin không được nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cháu thì biết cái gì. Bất cứ một bí mật quân sự nào hay một bản thiết kế chiến lược tích hợp nào khác đều là cần thiết. Việc này cháu nói như thế trong mắt cháu những thứ này không đáng tiền sao.

Chỉ cười cười chấp nhận ý kiến của Hà thúc. Thiếu Kiệt lại bình thản cầm tách trà lên uống một hớp giống như hắn đang trêu đùa mọi người.

- Ông nói nó quan trọng nhưng cháu lại không thấy thế ông nghĩ bên kia sẽ chú ý đến vấn đề tàu khu trục của mình sao? Không có họ hiện tại đã phát triển rất cao chưa biết chừng đang làm một tàu sân bay mang nhãn hiệu của chính nước họ rồi.

Lưu Hoan nhìn không ra Thiếu Kiệt đang nghĩ gì. Đánh giá đối phương cho dù cao đến cỡ nào thì cũng không thể nào trong một sớm một chiều nói được điều gì. Thiếu Kiệt lại còn nhận định rằng cái bảng vẽ tàu khu trục tuần tra lại không đáng tiền trong mắt họ. Thì Lưu Hoan tuy muốn kiếm đường nói đỡ cho Thiếu Kiệt cũng không nói ra lời nào.

Nhưng họ không biết Thiếu Kiệt thật sự chỉ dựa vào những gì đang tiếp diễn mà nói ra trước điều này để nhóm người Hà Thúc thấy rằng nhưng thứ này trong mắt họ có phần quý giá nhưng với những đối thủ bên kia lại không như họ nghĩ.

- Đây chỉ là nếu. Nếu như họ muốn ngang bằng với nước Mỹ việc chế tạo tàu sân bay là sớm hay muộn thôi. Bản thân họ sở hữu nhân lực và kinh cao hơn chúng ta rất nhiều. Với những tàu khu trục tuần tra này họ thật sự sẽ không để ý đâu.

Hà Thúc nghe rõ từng lời của Thiếu Kiệt chột ngẩn ra. Điều này không phải là không đúng nếu như đám người bên kia theo cách sử dụng từ trước tới giờ thì việc này hoàn toàn có khả năng. Việc họ đang nghiên cứu đóng tàu sân bay thì với cái bảng vẽ tàu khu trục nhìn là hiệu quả thực tiễn trong vùng lãnh hải của quốc gia thật nhưng nó đúng là không hiệu quả cao so với bên ngoài.

- Cũng có vẽ hợp lý đấy lão Hà nếu như tôi là đám người kia có đưa những thứ này thì cũng chẳng quan tâm lắm có thể sẽ mở ra xem vài cái rồi thôi.

Trương lão này giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng. Ông đứng ở giữa nhìn theo nhiều chiều nên đưa ra được cái nhìn tổng quát nhất. Hơn thế nữa ông còn đứng ở tư thái nếu mình là họ mình sẽ ra sao. Việc này làm cho Thiếu Kiệt thấy có được lộ tuyến cần thiết.

- Thiếu Kiệt ông hỏi cháu! Tại sao biết họ không cần nhưng cháu lại đưa cho họ những thứ này làm gì? Như thế không phải là chở củi về rừng sao?

- Không cháu cố tình làm vậy. Bởi vì đây mới thực sự là thứ để cho cháu có thể sống được ở bên kia. Nếu không mọi việc rất phức tạp. Cháu cần một chỗ dựa để thực hiện một số việc ở các công ty bên kia trong đó có cả nơi chiết xuất vàng.

Hà Thúc giờ im lặng suy nghĩ điều gì đó ánh mắt ông nheo lại nhìn đăm chiêu vào một chỗ nhưng Thiếu Kiệt hiểu ông đang xem xét lời nói của mình như thế nào.

Lưu Hoan thì lại khác với đầu óc nhanh nhạy của việc nắm tài chính một phương nhanh chóng ông đã tìm ra đáp án trong lời Thiếu Kiệt. Luận về trận mạc xa trường có thể Hà Thúc sẽ hơn ông nhưng luận về âm mưu quỷ kế của các nhà làm tài chính thì Lưu Hoan lại hơn một bậc.

- Xem ra thằng nhóc này chơi trò bắt cóc con tin rồi. Định đưa họ cái bảng vẽ kia để bảo toàn thực lực làm nhiệm vụ ngầm à.

Thiếu Kiệt bây giờ gạt đầu. Trò bắt con tin này thật chất nói trên thương trường chỉ là để đối phương nắm một vật gì đó mà bản thân hẳn thấy còn lợi dụng được. Như thế thì niềm tin của đối phương với mình sẽ nhiều hơn. Cũng như giữa một người đầu tư và một người được đầu tư luôn có một điều khoản hay thực thi là nếu không làm được thì người được đầu tư về làm cho bên kia. Đây là một hợp đồng ràng buộc bắt cóc làm tin.

Lưu Hoan bây giờ mới nói ra lý lẽ này với đám người Hà Thúc.

- Thằng nhóc nó lấy bảng vẽ tàu khu trục đưa cho bên kia. Để họ thấy bản thân Thiếu Kiệt có thể khai thác được nhiều hơn thông tin cần thiết. Còn thằng nhóc nhà mình lại lợi dụng chỗ dựa đó để cầm nắm điều phối những công ty bên kia một cách hiệu quả không người đụng tới. Nói trắng ra là nó đang trao đổi và lợi dụng đối phương. Ông nghĩ xem những cái tàu kia dư sức mua được. Với công nghệ làm nhái của họ thì không sao chép ra được mấy cái khác sao.

Trường lão với Trần lão lúc này cũng đưa một ngón tay cái lên với Thiếu Kiệt. Ai cũng hiểu ngầm trong chuyện này một người kinh doanh thì lúc nào cũng phải có chỗ dựa nhưng mà nếu không có người dựa lưng. Công ty đó hoặc những vấn đề liên quan luôn phát sinh một cách khó hiểu.

- Nói thì nói vậy! Nhưng việc này không dễ dàng gì chỉ sợ là họ lại không tin tưởng thôi. Nếu mà được thì quả thật nơi chiết xuất vàng bên kia cũng bớt lo đôi chút.

Hà Thúc cũng biết bên nặng bên nhẹ là như thế nào. Một nơi chiết xuất vàng mang lại đầy độc hại mà muốn tồn tại không bị thanh tra các thứ thì phải có một chỗ dựa vững chắc từ trong bộ máy. Nếu không thì chắc chắn sẽ dẹp tiệm sớm.

- Chuyện này có thể lập kế giống trồng khua chiêm được mà. Chỉ cần phao tin ở trong nước là được. Vấn đề nước ngoài không cần quan tâm họ cũng đâu xem tin tức nước nhà. Chỉ cần xem cái mà những người kia cần xem thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 713: Không Để Nợ Ân Tình

Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy được việc lợi ích nắm được nguồn thế lực có thể thao túng được một phần thông tin cần thiết đem lại hàng ngày là như thế nào. Việc này có thể đánh lạc hướng rất nhiều thứ trong nước mà nước ngoài cần tiếp nhận.

Hà Thúc nhìn Thiếu Kiệt hỏi lại một lần nữa.

- Ý cháu là công khai chuyện tàu khu trục này ra cho bên ngoài biết? Như thế thì ổn không? Chỉ sợ mình để thông tin không đúng thì đám người đang sở hữu những thứ này có thể kiện cáo các thứ.

- Cháu thấy không vấn đề gì. Đơn giản vì tin tức thì chỉ trong nước đọc. Nếu các lãnh sự quán có nhìn thấy nhưng họ không biết trong đó chứ những thứ gì thì cần thiết họ quan tâm sao. Chỉ cần thao tác một chút là ổn. Đối với những người đi thăm dò về thực hư chuyện này thì với tin tức công chúng họ có thể không tin nhưng họ làm gì được.

Lưu Hoan thấy việc này khá hay bởi vì tin tức đưa ra người xem chỉ có thể tiếp nhận rằng ở quốc gia vừa mới hợp tác đóng tàu khu trục bảo vệ vùng biển gì đó chứ họ không thể nào chứng thực được nó bao nhiêu tiền và mua từ quốc gia nào. Đây chỉ là việc mà có đề cập họ cũng không chú ý lắm.

- Ủ Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến này khá tốt không cần tốn quá nhiều công sức những thứ khác vẫn có hiệu quả nhất định. Tính khá thi cho bảng vẽ tàu khu trục vẫn là có chứng thực. Còn khi nào chúng ta đóng xong tàu rồi mới tính. Việc kiện bản quyền gì đó nếu như đây là những thiết bị được chế tạo trong nước được thay đổi và gia giảm thêm tính năng cần thiết thì lại hiệu quả cao hơn.

Trần lão nói ra ý kiến của mình Thiếu Kiệt cũng không nói gì vì vấn đề kiện bản quyền vũ khí phát minh ở nước ngoài có thể làm gắt gao nhưng nếu tàu quân sự chế tạo trong nước sử dụng thì hoàn toàn không dính phải những vấn đề này. Hơn nữa người nào đụng vào được những thiết bị đó ngoài bên quân đội.

- Vâng về mặt đối ngoại cháu thấy hiện tại công bố ra bên ngoài là hợp tác với một quốc gia nào đó đóng tàu này trong một năm nào đó sẽ bàn giao. Chúng ta làm như thế khi công bố ra ngoài số liệu được đưa ra bên ngoài còn những chiếc được chế tạo riêng thì vẫn giữ bí mật. Còn về những cái rada đó khi nào có triển lãm vũ khí thì chúng ta thêm vào việc thương lượng mua lại của công ty trong bảng vẽ là được. Nhưng đến lúc đó chúng ta phải sở hữu lượng rada đã trang bị cần thiết.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ đưa ra ý kiến của mình về những việc này còn vấn đề khác thì không cần hẳn nói đến chắc chắn mọi người phải biết hoạt động như thế nào. Vì nếu như mà Thiếu Kiệt hẳn đã nói đến đây mà đám người Hà Thúc vẫn không hiểu được nữa thì chả khác gì họ là người bình thường cả.

- xét về góc độ nào đó thì việc này có thể thực hiện được. Tính khả thi khá cao. Thiếu Kiệt có cơ hội nhiều hơn trong mấy việc khác cũng không bị động chuyện này làm được đấy lão Hà.

Lưu Hoan sau khi suy nghĩ lời nói của Thiếu Kiệt một lúc mới nhìn Hà Thúc nói những điều này. Bởi vì khá thích hợp hơn nữa như thế mới tận dụng được thời gian cần thiết cho Thiếu Kiệt sắp xếp cho nhiệm vụ của hẳn.

- Mọi người thấy sao?

Hà Thúc không phải chỉ nghe một lời của Lưu Hoan là xong ông nhìn qua Trương lão và Trần lão. Để xem có ý kiến khác hay không. Nhưng lúc này ông lại nhận được cái gật đầu không đáp lại. Hành động này một phần chứng minh cho Hà Thúc thấy họ đều đồng ý với lời của Lưu Hoan.

- Được rồi! Việc lần này cháu còn có ý kiến gì nữa không. Hình như trong chuyện này cháu chưa được lợi gì mà đúng không. Với tính cách của cháu thì chuyện này hình như hơi khó diễn ra nhỉ.

Thấy dường như Thiếu Kiệt vẫn chưa nói điều kiện gì cho mình. Hà Thúc có chút thắc mắc. Ông cũng không phải cứ thấy lấy được là lấy mà không cần biết phải trả ra cái giá cần thiết gì. Giờ muốn chứng thực xem Thiếu Kiệt sẽ đưa ra trao đổi gì trong lần này ông mới quyết định được.

- Ông đừng nói vậy chứ cháu có lòng tốt lần này không đưa ra giao kèo gì rồi vậy mà ông còn muốn cháu đem điều kiện ra để bàn sao. Cháu lần này là có lòng tốt thật.

Thiếu Kiệt bình thản trả lời lại Hà Thúc. Với hẳn việc đưa cái này cho nhóm người Hà Thúc nhìn thì có lợi đấy nhưng hẳn hiểu với mình những thứ này hoàn toàn không có giá trị thực tiễn còn Thiếu Kiệt muốn đảm người Hà Thúc tự làm những thứ này để có thể tránh được một số chuyện phát sinh sau này.

Mọi người lúc này đều nhìn Thiếu Kiệt không tin tưởng hẳn chỉ có Lưu Hoan là bật cười lắc đầu nói ra ý nghĩ của mình.

- Các ông còn muốn nó đưa ra điều kiện. Ở đây ai có thể cấp được điều kiện cho nó hay không mới là điều quan trọng. Chấn qua là nó lo công ty của nó ở nước ngoài không ổn định với việc chỗ chiết xuất vàng kia sẽ có một ngày bị đưng đến nên mới chuẩn bị hậu trường cho mình thôi. Các ông mà để nó ra điều kiện nữa thì lần này lỗ chắc.

Thiếu Kiệt lần này chỉ cười cười. Chợt hắn nhớ ra điều gì đó mới nói với Lưu Hoan.

- À lần này Nhã Oanh sẽ thay cháu đi đến buổi đấu giá các công ty cần thiết. Việc của cô ấy chỉ là đánh lạc hướng sự chú ý đối với Lâm Gia nên Ông Lưu sắp xếp cho họ ở Ngọc Châu thật tốt giúp cháu. Việc này khá quan trọng vì nếu để như đám người của Lâm gia có thể tiếp xúc với Nhã Oanh thì với mấy lão già đó chắc sẽ nhận ra được sơ hở cần thiết.

Lưu Hoan bây giờ cũng gật gật đầu suy nghĩ một chút rồi mới cau mày hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc này không hẳn là không thể làm được nhưng mà hiệu quả hay không? vấn đề có thêm con bé đó nữa liệu ôn không lỡ như thao tác sai thì mọi chuyện đổ bể hết.

- Cháu nghĩ việc này là cần thiết. Việc Nhã Oanh đi lúc này tới Ngọc Châu là hợp lý vì nếu cháu đi sẽ càng để đám người Lâm gia bên kia chú ý nhiều hơn. Ở Ngọc Châu đã không ít người suy xét chính cháu làm sụp đổ Ngô Diệp hai nhà. Việc cháu đến đấu giá như bình thường họ sẽ chú ý. Nếu thế thì khả năng thành công cao là Lâm gia sẽ từ bỏ việc cạnh tranh để làm tiền đề nhượng bộ. Nhưng Nhã Oanh đi lại khác.

Thiếu Kiệt thấy nếu tiếp xúc nhiều với những vấn đề này hắn rút ra được một kinh nghiệm mà chỉ dân đọc đô thị quan trường như hắn mới có thể hiểu. Cái gì trong thế giới này có thể trả nhưng nợ ân tình rất khó trả. Nếu hắn xuất hiện để vờ như đấu giá cần thiết. Thì Lâm gia sẽ bỏ nhỏ việc này không cạnh tranh xem như Thiếu Kiệt không có đối thủ. Như thế bản thân hắn đã thiếu Lâm gia một món nợ ân tình. Sợ rằng sau này từ những thứ đó mà Thiếu Kiệt khó đường ra tay.

- Ý cháu là nếu cháu trực tiếp đi đám người bên Lâm gia sẽ bỏ cuộc thiệt hại bên đó không lớn đúng không?

Trương lão suy ngẫm từng câu từng lời của Thiếu Kiệt. Mọi cũng không phải mới lảng lộn chồn quan trường đều hiểu rõ vấn đề Thiếu Kiệt muốn ám chỉ điều gì. Trần lão lúc này cũng lên tiếng nói.

- Nợ ân tình khó trả. Xem ra cô bé kia đi là thích hợp nhất. Vì muốn bán mặt mũi thì phải đúng đối tượng cần thiết mà bán. Dựa theo Nhã Oanh nếu họ không cạnh tranh sau này cháu có trở mặt họ cũng không làm gì được. Như thế thì bản thân họ sẽ thấy các công ty của Nhã Oanh đầu giá là việc cháu nhắm đến. Nhưng cháu làm sao để họ chú ý vào con bé đó đầu giá những công ty nào mà cạnh tranh.

Mọi người cũng gật đầu nhưng ở đây Hà Thúc lại lên tiếng đề cho mọi người hiểu ra vấn đề cốt yếu dường như họ đã quên mất điều này.

- Các ông còn phải hỏi. Con bé Ngọc Nhi không phải người của Lâm gia sao. Bên này thao tác bên kia đưa tin. Trong thời chiến chúng ta không phải làm như thế mãi với các cơ sở của mình hay sao. Việc này vậy mà các ông cũng thắc mắc.

- Vâng! Việc Ngọc Nhi sẽ báo cáo về lại vấn đề cháu để Nhã Oanh đi đầu giá thay mình không ra mặt sẽ được truyền về bên kia. Còn việc họ xem trọng cháu như thế nào thì phải đợi nhìn thử xem họ xuất huyết bao nhiêu.

Lưu Hoan bây giờ mới suy nghĩ điều gì đó hơi lo lắng nói với Thiếu Kiệt.

- Cháu biết tiền đầu giá Lâm gia lấy từ quân khu không. Việc này để họ ra tiền nhiều quá không khéo nảy sinh biến cố đấy?

- Cháu biết chứ! Nhưng cháu còn kế hoạch cần thiết. Giờ thì không tiện công bố. Miễn làm sao cháu bảo đảm với mọi người là vấn đề của các quân khu không thay đổi. Bản thân Lâm gia chỉ bước vào một cái nút thắt mới mà cháu đã dàn ra thôi.

Thiếu Kiệt khá tự tin trong việc này. Hắn cần thiết nhất vẫn là để cho Lâm gia tự đập vào cái bẫy do hắn giăng ra nếu không sau này muốn đung vào Lâm gia với một mặt quân sự và tài chính cần thiết hắn rất khó lòng có thể dẹp yên được.

- Ông thấy cháu có kinh phí không nhỏ tại sao không nhảy vào thị trường bất động sản của Lâm gia đang nắm giữ. Nhưng thế không phải là cháu có một quân cờ cần thiết cho mình nữa hay sao.

- Không cháu không nhảy vào cái lĩnh vực đó bởi vì nó khó kiểm soát hơn nữa nó quá phụ thuộc vào vấn đề chính sách. Mà các ông nói như thế khác nào muốn cháu công khai tài chính của mình qua các tài sản của bất động sản này đâu. Cháu biết thừa nhé hiện tại cháu chưa mười tám tuổi vẫn chưa phải đóng thuế các thứ đâu. Nếu chuyển hết mấy thứ khác vào lĩnh vực này sau này tiền thuế cháu chịu không nổi à. Cháu đâu có ngu.

Thiếu Kiệt Hà Thúc nói ra ý kiến này của mình nhưng trong đó có một thứ mà hắn tối kỵ. Tài sản hắn nếu đung vào lĩnh vực tiền tệ này một cách quy mô thì tiền kiếm được từ nước ngoài của hắn cũng bị đánh thuế khi Thiếu Kiệt thật sự tiếp quản tất cả. Mà hắn lại không muốn công khai tài chính của mình vì hắn còn phải chống đỡ một loại tiền mà sau này làm mưa làm gió một thời gian cạnh tranh rất lâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 714: Tăng Anh Hào Không Được

Thiếu Kiệt nói xong mọi người trong phòng đều cười phá lên Lưu Hoan hừ hừ nhìn hần liếc một cái nói.

- Thằng nhóc này lại nghĩ đến việc trốn thuế tận hai năm. Cháu có biết hai năm số tiền cháu kiếm sợ nhiều hơn một người rất nhiều không. Vậy mà lại giống như người bình thường không muốn đóng thuế.

- Cũng không hẳn bởi vì không có một khả năng cao siêu nào có thể kiểm toán thuế nên mới có tình trạng như thế thôi. Nếu như có một phương án áp thuế đồng đều thì nó lại khác mỗi người đều có nghĩa vụ từ đóng thuế. Nếu như là cháu ngồi cái chức của ông thì mỗi công nhân có một mã số thuế được sử dụng liên kết với các thứ từ công ty tài khoản ngân hàng doanh thu cá nhân. Cứ như thế đổ đồng ra ở một mức phí. Và có thêm những thuế được áp đối với đối tượng cần thiết như thế mới đem việc đóng thuế làm triệt để.

Sự chênh lệch giàu và nghèo là một hình thức thường thấy trong xã hội việc những người dân lao động vẫn thường không màng đến vấn đề thuế bởi vì họ cho rằng mình thu nhập không bao nhiêu để mà đóng thuế. Còn chính sách lại tìm cách thu thuế từ những nguồn thu khác làm cho vấn đề thuế là một việc phức tạp. Không như ở nước ngoài nơi mà mọi người đều phải thực hiện nghĩa vụ thuế một cách nghiêm túc theo từng tháng lương của mình.

- Nói thì dễ nhưng áp dụng mới kho không phải mọi người không biết vấn đề này nhưng nó qua khó để áp dụng. Vốn người dân nước mình cũng như thế đối với việc mà họ mất đi một số tiền hàng tháng thì họ lại không thích nhận tiền từ ngân hàng mà lại muốn nhận tiền mặt của ngày phát lương.

Lưu Hoan trả lời lại cho Thiếu Kiệt biết vấn đề này không đơn giản như hẳn nghĩ. Bây giờ hẳn cũng không biết làm sao cho việc này. Thiếu Kiệt cũng không muốn dính dáng quá nhiều hẳn chỉ đưa ra ý kiến còn áp dụng được hay không thì Lưu Hoan và nhóm người cấp dưới mình phải nghĩ cách. Hơn nữa bản thân hẳn còn đang tìm đường phải đóng ít đi một phần thuế thì việc gì hẳn cần phải vẽ rắn thêm chân.

- Cháu chỉ nói ra ý kiến của mình thôi. Ở nước ngoài họ áp dụng khác tốt còn việc thực tiễn như thế nào thì cháu không biết đâu đấy.

- Thiếu Kiệt cháu định lần này đi qua bên kia trong khoảng bao lâu. Việc này ảnh hưởng không nhỏ tới vấn đề khác đâu. Ông cũng đã nghe Hà Vi nói việc vừa rồi cháu bị ám sát rồi như thế có cần gia hạn lại một thời gian không?

Hà Thúc nói ra suy nghĩ của mình. Ông muốn biết Thiếu Kiệt chừng nào lên đường để trong quá trình phối hợp với hẳn một cách tốt nhất vừa làm tiền đề cho những thông tin đại chúng ban bố ra ngoài trùng khớp với những gì cần thiết.

- Cháu nghĩ sớm nhất là cuối tuần sau chậm nhất sẽ là tuần tới nữa. Việc này phải càng sớm càng có lợi. Bởi vì những thứ cháu chuẩn bị cần có thời gian bảo quản nếu quá thời gian cho dù muốn kiểm thử khác thay thế vào cũng khó.

Việc Tính toán thời gian cần thiết để có thể làm một số việc có thể khiến cho đám người Tổng gia bên kia có kiểm tra DNS của Thiếu Kiệt thì hẳn vẫn có thể khống chế được một ít.

- Tạm thời ông cứ cho nhưng thông tin về việc hợp tác đóng tay khu trục trong khoảng giữa tuần sau đi. Cháu thấy như thế là thích hợp. Nếu bên kia có điều tra thì sẽ thắc mắc tại sao cháu không ở trong nước mà vẫn có được

thông tin. Như thế họ sẽ cho rằng cháu vẫn còn cơ sở của mình. Việc bảo toàn tính mạng của cháu để có thể kiếm lợi nhiều hơn chắc chắn sẽ tốt hơn.

Trương lão bây giờ cũng gạt đầu lời Thiếu Kiệt đã nói rõ sự sắp xếp của hắn phần nào minh bạch một chút. Cái hắn thiếu bây giờ là thời gian cần thiết còn những việc còn lại đều có thể cho người thay mình làm được.

- Việc cháu qua bên kia nếu an toàn sẽ có người tiếp xúc và giúp đỡ cháu khi cần thiết. Dù sao với những cơ sở du lịch lữ hành của mình bên đó cũng nhiều. Thật chất một phần là nhân viên thường còn một nửa là nhân viên tình báo của cục tình báo quốc gia. Chắc chắn họ sẽ hỗ trợ cháu được khi cần thiết.

Việc sắp xếp này của Trương lão có từ trước đó khác lâu nhưng giờ chỉ là tận dụng lại những thứ từ đã có sẵn. Nếu để Thiếu Kiệt đi một mình bên kia không thì họ cũng không an tâm chút nào.

- Ông thấy nên để cho Tăng Anh Hào đi cùng cháu. Như thế nói rõ tại sao cháu vẫn còn sống đến hiện tại. Nếu không họ sẽ nghi ngờ cháu không ít đâu. Dù sao tin đồn về Ngô Long bị bắt cóc thì đây vẫn có chứng cứ xác thực. Ông nghĩ điều này là thích hợp cho cháu hơn nhiều.

Hà Thúc cũng có lý do cho mình để đưa ra ý kiến như thế này. Nhưng mà Thiếu Kiệt lại lắc đầu. Hành động của hắn làm mọi người khá khó hiểu bởi vì việc Hà Thúc nói ra xét về những vấn đề khác khá hợp tình hợp lý trong chuyện này.

- Sao lại lắc đầu ông thấy phù hợp như thế không lẽ cháu lại thấy có sơ hở ở đâu sao? Nếu cháu chỉ đi một thân một mình mới khiến người bên kia nghi ngờ không ích đấy.

Lưu Hoan bây giờ hỏi Thiếu Kiệt. Vì với một người xét nhiều khía cạnh và tính toán như Thiếu Kiệt chắc chắn phải nghĩ đến vấn đề này. Nếu như vậy trong cả quá trình này ông thấy việc để thêm Tăng Anh Hào đi cùng Thiếu Kiệt cũng không quá khó khăn.

Nhưng trong việc này Thiếu Kiệt thừa hiểu Tăng Anh Hào đi theo hẳn chỉ với một mục đích là báo cáo lại những gì Thiếu Kiệt làm ở nước ngoài về cho họ. Bản thân hẳn cũng đâu có khờ đến mức để bên cạnh mình một tình báo trong nước hơn nữa lại là vệ sĩ luôn theo sát hẳn hai mươi bốn giờ.

- Điều cháu cần đúng là một người đi cùng nhưng không phải Tăng Anh Hào. Bởi vì cháu có nhân tuyển cho mình. Các ông cũng đừng trách cháu nói thẳng Tăng Anh Hào có đi cùng cháu thì việc cậu ta bỏ mạng ở nước ngoài là điều chắc chắn trăm phần trăm. Sợ rằng chưa lấy được tin tức cần thiết báo về là đã tử trận.

Trương lão với Trần lão lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt đăm chiêu. Hà Thúc thì cau mày khi bị nắm bắt được kế hoạch của mình. Chỉ có Lưu Hoan vẫn mỉm cười vui vẻ nói.

- Các ông tính cho lắm vào tôi đã nói thẳng nhóc sẽ không chịu mà giờ thấy tôi nói có sai đi đường nào không?

- Thiếu Kiệt ông hỏi cháu nếu cháu đã biết như thế thì lý do gì Tăng Anh Hào không được mà phải là nhân tuyển của cháu?

Hà Thúc hiện tại bộ dáng rất bình tĩnh nhìn về Thiếu Kiệt đặt cho hẳn một câu hỏi. Ông muốn biết tại sao Thiếu Kiệt lại không chọn Tăng Anh Hào dù cho hẳn đã qua một khóa huấn luyện chết chóc. Có thể nói về lực chiến và các thứ Tăng Anh Hào không thua kém một ai. Thậm chí có phần nổi bật.

- Có nhiều phương diện mà cháu không chọn Tăng Anh Hào lắm. Thứ nhất quá khứ của cậu ta. Có thể ở Lưu Minh không ai biết cậu ta là ai nhưng trong đám công tử con nhà giàu ở Ngọc Châu lại khác. Tăng Anh Hào có thể nói là có rất nhiều người quen. Hơn nữa hẳn lại là con của Chú Tăng Anh Hùng một người lãnh đạo cấp cao đấy. Mọi người không nghĩ rằng bên kia có không ít hồ sơ của những người trong gia đình lãnh đạo sao. Hơn nữa Tăng Anh Hào còn có việc ở Lưu Minh này tốt hơn là đi cùng cháu.

Gật gù đồng ý với cách nghĩ của Thiếu Kiệt, Trương lão với Trần lão bây giờ mới thấy được sơ hở chí mạng họ quên mất thân phận của Tăng Anh Hào. Chỉ vì hẳn có thể tin tưởng được mà không nghĩ đến bối cảnh xung quanh. Ai khi nghe được lời Thiếu Kiệt cũng suy nghĩ đến tình trạng chỉ vì Tăng Anh Hào bại lộ mà Thiếu Kiệt chưa làm được gì cũng bị liên lụy. Ý nghĩ đó làm mọi người khẽ rùng mình.

- Vậy theo cháu Thì Tăng Anh Hào có nhiệm vụ gì thích hợp? Nếu được ông sẽ đồng ý với việc cháu tự ý điều động người của mình.

- Cháu biết mọi người nghĩ gì. Nên cứ yên tâm về vấn đề khác thì cháu không nói nhưng cháu ăn cơm gạo của nhà nước không phải ngày một ngày hai. Mọi người nên nhớ trước đây mẹ cháu vẫn là làm nhân viên khách sạn dọn phòng có ký hợp đồng đảng hoàn của khách sạn nhà nước đấy.

Thiếu Kiệt một lần nữa khẳng định lại cho đám người Hà Thúc biết hẳn sẽ không một chân đứng hai thuyền. Để cho họ yên tâm. Trương lão lúc này cũng không nói gì bởi vì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn là sự thật. Mẹ hẳn tuy là làm nhân viên dọn phòng thông thường nhưng vẫn có ký hợp đồng lao động chính quy của nhà nước.

- Thứ nhất Tăng Anh Hào không thể đi cùng cháu bởi vì cậu ta phải bảo vệ Thiếu Kiệt tại Lưu Minh này. Còn về vấn đề đó thì lát mọi người có thể hỏi Hà Vi. Ai cũng hiểu cháu đang bị truy sát bởi một tổ chức sát thủ nào

đó. Tăng Anh Hào lại là người xem như vệ sĩ của cháu đi. Giờ Thiếu Kiệt vẫn ở Lưu Minh mà Tăng Anh Hào lại không thấy thì chẳng khác nào cháu đang tự công bố thân phận có người giả Thiếu Kiệt ở tại Lưu Minh này sao. Lâm gia chắc chắn cũng đã biết cậu ta phải bảo vệ cháu đi. Giờ lại không thấy người vấn đề này hơi bị lớn đấy.

Thiếu Kiệt nói xong lấy tách trà trước mặt mình uống cạn rồi đặt ly xuống rót một ly mới cũng không quên rót trà cho từng người trong bàn. Hấn lúc này chẳng qua chỉ đang để mọi người tiêu hóa và thôi diễn bộ cục cần thiết. Nếu hấn chỉ nói mà không để mọi người hình dung được sự việc như thế nào rất khó để tiếp tục thuyết phục.

Vì có người đưa ra ý kiến thì sẽ có người thắc mắc. Việc có người muốn giải đáp suy nghĩ của mình đợi chờ người khác hỏi mình một việc mà mình đang giải thích cũng là một cách trong việc thương thuyết đối thoại. Không thể có một buổi nói chuyện nào chỉ có một người nói mà mọi người đều có thể hiểu đầy đủ ý nghĩa của nó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 715: Tính Kế Cả Đám.

Hà Thúc sau khi nghe được sự trình bày của Thiếu Kiệt đương nhiên ông cũng thể nào ngồi im lặng cho được. Tuy chưa hiểu về việc tại sao vẫn còn Thiếu Kiệt nào đó ở Lưu Minh nhưng việc để Tăng Anh Hào ở lại đây chỉ làm công tác đánh lạc hướng như thế cũng được nhưng không thiết thực lắm.

- Cháu làm sao có Thiếu Kiệt nào ở Lưu Minh nữa. Việc để Tăng Anh Hào ở lại đây có thật sự hiệu quả hay không mới là điều quan trọng.

- Đúng rồi! Nếu những sắp xếp của cháu không ổn thì sao. Chúng ta chưa biết được việc có hiệu quả hay không. Nếu không thì mọi thứ xem như đổ sông đổ biển hết.

Thiếu Kiệt bây giờ mới gật đầu lời nói của Hà Thúc với Lưu Hoan không phải không đúng. giờ đây Thiếu Kiệt mới lấy ra chiếc điện thoại của mình mở một hình ảnh đã chụp đưa cho mọi người xem.

- Đây là hình ảnh Hà Vi đã hóa trang thành cháu. Cho dù có đứng đối diện cận mặt trừ ánh mắt có phần khác ra mọi thứ đều như một bản anh em sinh đôi với cháu mọi người xem đi.

Hình ảnh được chuyển đến tay Hà Thúc. Nhìn vào trong hình và so sánh với Thiếu Kiệt bên ngoài. Nếu không phải trong hình hai người đứng cạnh nhau thì Hà Thúc chắc chắn sẽ cho rằng đây là Thiếu Kiệt đội thêm một mái tóc già nữa. Hoàn toàn không khác biệt gì nhiều lắm.

- Sao cháu làm được việc này?

Hà Thúc bây giờ mới ngạc nhiên thốt lên một câu nói. Dù mấy người còn lại chưa được xem hình ảnh như thế nào nhưng thấy được cảm xúc của

Hà Thúc thì chắc chắn sẽ không đơn giản.

- Việc này hiện tại nên bí mật một chút. Cháu không thể tiết lộ được. Nhưng ông thử nghĩ xem với dung mạo như thế này thay đổi một chút nữa có phải sẽ đánh lạc hướng được rất nhiều người không.

Hà Thúc bây giờ mới chuyển đi cái điện thoại suy nghĩ. Trong khi đó từng người từng người xem xong hình ảnh đều nhìn lấy Thiếu Kiệt bên ngoài như muốn tìm kiếm nơi khác biệt giữa hai người. Nhưng họ đành phải chấp nhận một điều là ngoài mái tóc ra không thể nói lên được gì.

- Cậu Gọi Hà Vi vào giúp tôi.

- Vâng Thủ Trưởng!

Nhìn một người lính đang canh gác ngoài cửa lúc này được Hà thúc gọi cũng đáp lại rồi bước ra ngoài. Dù cho hắn không nghe được hết cuộc đối thoại là gì nhưng nhiệm vụ đứng bên ngoài cảnh giới. Giờ lại được lệnh đi gọi người cũng không mấy là lạ. Đối với những người chiến sĩ đi theo Hà Thúc như thế này họ biết không ít thứ mà người khác không biết.

Có thể nói những người này bảo vệ cho Hà Thúc hai mươi tư giờ nên thói quen sinh hoạt của ông như thế nào họ cũng là người hiểu rõ nhất.

Hà Vi trở lại trong phòng lúc này nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Hà Thúc mới ra hiệu cho cô ngồi xuống. Dù sao cô là người đến sau. Ít nhất trong những hộp bàn của họ cũng không thường xuyên có Hà Vi. Hơn thế nữa nếu có cô cũng chỉ đứng sau lưng ông mình.

Giờ Thiếu Kiệt ngồi ngang hàng với mọi người thì Hà Vi cũng không thể đứng phía sau như thế được. Đợi Hà Vi ngồi xuống Hà Thúc mới hỏi cô.

- Cháu hiểu nhiệm vụ của mình lần này như thế nào không? Việc Thiếu Kiệt có thể bị ám sát lúc nào cũng sẽ là trạng thái của cháu đấy. Nếu như thế cháu có điều gì để bảo đảm an toàn cho mình hay cần ông giúp đỡ gì không?

Hà Vi bây giờ cũng chỉ nở một nụ cười đơn giản nói với Hà Thúc và mọi người.

- Ông yên tâm! Việc bảo đảm an toàn cho cháu sợ rằng còn hơn cả ông đấy mỗi ngày Thiếu Kiệt đi lại đều bằng xe bọc thép. Áo giáp chống đạn của Thiếu Kiệt mua về cũng là loại tốt nhất bên trong sẽ làm tăng cơ thể lên bằng với anh ấy. Và Con cả Tăng Anh Hào và Vô Ảnh đi theo bảo vệ cháu nữa mà ông đừng lo quá.

Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên tại sao Hà Thúc lại hỏi Hà Vi như vậy. Vì nếu Hà Vi đã từng nhiều lần thi hành nhiệm vụ ở nước ngoài vấn đề sinh tử tồn vong của mình thì không đoán trước được. Việc một người đưa lính ra trận rất ích khi nào bàn đến cái chết đối với lính của mình. Đây là cách mà họ để những người lính hiểu rằng họ vẫn có thể trở về được nếu thắng trận.

Thấy Thiếu Kiệt ngạc nhiên như thế Hà Vi cũng chỉ cười cười đáp lại ánh mắt của hắn.

- Anh đừng thấy làm lạ với nhiệm vụ nào ông cũng hỏi em câu này. bắt buộc em nói rõ tình hình mới cho em thực hiện nhiệm vụ nếu không phải chuyển cho người khác. Em riết rồi cũng quen.

- Thiếu Kiệt ông nói thật đừng trách lão Hà. Ông ấy có nỗi khổ riêng Hà Vi giờ với lão Hà là quan trọng nhất nên việc ông ta hỏi cô nhóc như thế là chuyện bình thường mấy lão già các ông đây nghe nhiều lần cũng đã quen rồi.

Thiếu Kiệt gật gật đầu hẳn đã hiểu tại sao. Điều tối kỵ với một người tướng lại xuất hiện trên người Hà Thúc. Ai cũng thế nếu trong thời chiến có thể hi sinh bằng mọi thứ nhưng ở thời bình yên như thế này phải chứng kiến hai người con trai và con dâu chết đi chỉ để lại một đứa cháu. Giờ niềm tin và sự yêu thương với con mình được chuyển dời lên Hà Vi nếu cô có chuyện gì đúng là sẽ gây đến đã kích không nhỏ cho Hà Thúc.

- Ông cứ yên tâm. Vô Ảnh và những người khác sẽ bảo vệ Hà Vi một cách nghiêm túc. Bên cạnh cháu không thiếu người có thể làm việc này. Thời gian sinh hoạt của cháu ở ngoài cũng không nhiều hầu hết là việc đi học rồi về nhà sắp xếp công việc ở nhà. Hà Vi cũng không phải trải nghiệm quá nhiều thời gian tiếp xúc bên ngoài.

Hà Thúc trầm ngâm một lúc mới gật đầu. Việc thời gian Hà Vi ở ngoài không nhiều cũng bảo toàn được một chút cho tính mạng của cô. Nhưng Hà Thúc không biết rằng Thiếu Kiệt đã có đối sách. Dựa theo những người trước đây làm sát thủ của Vô Ảnh mà phản kích ngược lại đám sát thủ kia.

- Nếu cháu nói thế thì ông yên tâm một chút. Việc Hà Vi có đóng giả thành cháu sẽ làm cho Lâm Gia bên kia nhận định sai lầm. Nhưng cháu chắc là cô bé Nhã Oanh không thể tiếp xúc với người của Lâm gia mới được cháu có gì suy nghĩ cho việc này?

- Theo cháu thì việc này không khó. Đơn giản là tạo thêm một người thay Nhã Oanh tiếp xúc với họ thôi còn được hay không thì cháu không dám nói à.

Lưu Hoan bây giờ cũng nheo mày một ít. Thiếu Kiệt đã đưa Nhã Oanh đến tung hỏa mù lại để một người khác có thể tiếp xúc với Lâm gia quân cơ của Thiếu Kiệt ở đâu khiến ông không thể nào dự đoán được.

- Ý cháu là có người đi cùng Nhã Oanh mà người này sẽ thay Nhã Oanh tiếp xúc với Lâm gia sao?

- Vâng! Chắc mọi người cũng hiểu cháu là người chưa đủ mười tám tuổi. Nhã Oanh cũng thế. Hiện tại nếu cháu muốn để cháu hay Nhã Oanh đứng ra để đấu giá hoàn toàn không có khả năng. Nếu lấy danh nghĩa của các công ty mà cháu đang sở hữu thì càng không ổn. Nên cháu đã chọn ra được một người cần thiết tối nay sẽ gọi hẳn đến nói chuyện.

Hà Vi im lặng một chút suy đoán xem người đó là ai. Những người hội đủ điều kiện này với Thiếu Kiệt không nhiều nhưng trong đầu cô lóe lên một cái tên. Để chắc chắn cô mới lên tiếng hỏi lại Thiếu Kiệt.

- Ý anh muốn nói là Phùng Kiếm Hoa?

- Chính Xác hẳn là nhân tố thích hợp trong việc này. Con người này lương lậu nhưng không phải không biết thời thế. Nếu hẳn thấy được việc cần bám vào sẽ bám vào cần buông sẽ bỏ nếu đặt ở khía cạnh kinh doanh có bối cảnh một chút chắc sẽ được nhiều thứ hơn hiện tại nhiều.

Hà Thúc nghe được đôi thoại của hai người mới lên tiếng hỏi cả hai.

- Phùng Kiếm Hoa là ai. Mà sao cháu lại giao cho hẳn chuyện này. Không phải những điều kiện mà cháu nói ra rất mờ hồ hay sao. Chưa biết chừng hẳn cản ngược lại mình thì sao?

- Hình như tôi có nghe cái tên này ở đâu rồi thì phải?

Lưu Hoan cố nhớ lại một chút dường như ông cũng đã từng nghe tên của Phùng Kiếm Hoa ở đâu đó. Thiếu Kiệt thì biết thừa tại sao Lưu Hoan lại biết. Một người nắm quyền hành như Phùng Kiếm Hoa tiếp xúc với giới ngân hàng vay vốn và đáo hạn là thường xuyên. Nên việc Lưu Hoàn có nghe thoáng qua tên của hẳn là chuyện bình thường.

- Cũng không xa lắm. Hấn là chủ một công ty may cũng khá lớn. Nhưng mà hiện tại đang có một chân với cháu. Đơn giản hấn là người thấy mạnh sẽ dựa vào căn cơ của hấn ở Lưu Minh việc cháu có thể nắm bắt Lưu Minh này làm hấn phải phục tùng. Trước đây chỉ là sợ nhưng hiện tại hấn cũng không thay đổi được. Nếu như hấn biết sau lưng cháu là mọi người thì chắc hẳn sẽ không thay đổi đâu.

Lưu Hoan bây giờ ngẩn người ra. Hấn vừa mới phát hiện ra một thứ. Thì ra mục đích kéo cả đám người bọn hấn từ Ngọc Châu đến Lưu Minh này còn có cả những bí mật cần thiết đến bây giờ Thiếu Kiệt mới lộ ra ẩn ý trong đó.

Đưa tay vỗ lấy vai Thiếu Kiệt một cái Lưu Hoan nói lớn.

- Thằng này giỏi tính kế cả đám lão già này. Thì ra kéo cả đám đến đây mục đích chính là để tên kia gặp bọn ta. Đưa cho hấn thấy phía sau lưng chú mày có gì để hấn không chơi trò chân trong chân ngoài.

Lưu Hoan vừa nói vừa nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Cà Hà Vi nghe ông nói như thế cũng nhìn Thiếu Kiệt một ánh mắt hình viên đạn. Dường như hấn sắp xếp cả việc cô phải hỏi ý kiến Hà Thúc để cho Hà Thúc và mọi người phải tức tốc đến Lưu Minh nhằm đạt thành cái ý định để Phùng Kiếm Hoa gặp họ. Cho hấn thấy nếu phục tùng tuyệt đối sẽ có nhiều lợi thế hơn nữa.

- Có cần ông nói hoạch tẹt ra vậy không ít ra cũng nói là nhân dịp mọi người đến Lưu Minh thì cháu tận dụng cơ hội thôi chứ cần gì phải nói như thế. Mọi người không lẽ cứ bay đi bay về Ngọc Châu trong ngày không thấy mặt sao. Ít nhất cũng phải làm một buổi ở lại để cháu khoáng đãi mọi người. Hà Thúc ở lại chơi với Hà Vi vài ngày cũng được vậy.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 716: Có Trò Vui Xem

Thiếu Kiệt nói ra điều này bởi vì Hà Vi lúc nào cũng bên cạnh hắn. Dù trước đây không biết cô sống với ông mình như thế nào nhưng trong thời gian qua cô hầu như chỉ ở bên cạnh hắn. Việc này làm cho Thiếu Kiệt cảm thấy có một chút gì đó không phải với cô.

Trương lão nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười nhìn Hà Thúc nói.

- Thằng nhóc đã có lòng như thế thì cứ ở lại cho rồi. Dù sao việc sắp xếp cần thiết ở Lưu Minh cũng không phải có thể làm trong ngày một ngày hai.

- Được rồi nếu thế thì Thiếu Kiệt cháu sắp xếp việc gặp người kia đi. Ông sẽ ở lại vài ngày. Còn nữa cháu cũng mau chóng sắp xếp mọi thứ cần thiết đi.

Hà Thúc thấy cháu mình gật gật đầu cũng cười nhẹ một tiếng nói với Thiếu Kiệt. Vì muốn sắp xếp lại một số thứ cần thiết bắt buộc mọi người phải lưu lại tại đây vài ngày. Mà ở trong nhà này thì lại không hề thiếu phòng. Nhóm người Hà Thúc có ở lại cũng không vấn đề gì.

- Vấn mọi chuyện để cháu sắp xếp trong tối nay sẽ xong.

Bây giờ bên ngoài Khải Huy mới chạy vào trong nhà bị nhóm cảnh vệ chặn lại. Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng vội vàng đi cùng Khải Huy. Thiếu Kiệt thấy thế hơi nhíu mày một tý đứng lên đi lại nơi cảnh vệ.

- Thiếu Kiệt bên ngoài Phùng Kiếm Nhất vội vàng chạy tới trên người bị thương tích rất nhiều.

- Có chuyện này? Không phải nó đi về chung với mọi người lúc tiệc tàn sao. Đi xem chuyện gì

Khải Huy nói như thế làm Thiếu Kiệt cũng hơi giật mình. Dù hắn không nói gì nhiều đến Phùng Kiếm Nhất nhưng vẫn thấy được anh chàng này có mặt trong đám người đã đánh giải còn ăn tiệc xong mới ra về. Giờ chạy đến đây với thương tích đầy mình thì hơi lạ. Vốn Thiếu Kiệt muốn để hắn gọi bố mình tới nhưng vì việc ám sát diễn ra nên mới để hắn đi về.

- Hồi nãy cậu ta đi cùng với Lâm Vũ, Lý Bân hình như có hẹn nhau đi đâu đó trước rồi.

Vừa đi ra khỏi phòng Khải Huy nói với Thiếu Kiệt như thế bởi hắn thấy được Phùng Kiếm Nhất đợi cho Lâm Vũ và Lý Bân rời đi mới đi cùng hai người.

- Ba tên này khá thân với nhau. Việc Phùng Kiếm Nhất đi với hai người kia không mấy làm lạ nhưng mà Thanh Hàn không đi cùng sao?

Ngọc Nhi bây giờ cũng lên tiếng hỏi Khải Huy. Vì nếu có Thanh Hàn đi cùng với ba người chắc không dẫn đến tình trạng như thế này. Thiếu Kiệt bây giờ lo nhất là Lý Bân bởi vì nếu ba người gặp chuyện Lý Bân khó chạy thoát nhất. Về phần Phùng Kiếm Nhất đã bị như thế thì Lâm Vũ chắc cũng không khá hơn.

Đến ngay phòng bảo vệ. Bây giờ một số bác sĩ của Nhóm người Hà thúc đang sơ cứu cho Phùng Kiếm Nhất. Trên trán hắn xuất hiện cả máu tay chân xây xát khá nặng bộ đồ dính máu ướt đẫm cũng được thay ra.

Thiếu Kiệt bây giờ thật sự nhăn mặt. Phùng Kiếm Nhất vận động thể thao không ít với việc đánh nhau phải ra sao hắn mới bị như thế này. Còn chạy về đến nhà Hà Vi thì không hiểu nổi.

Chưa kịp cất tiếng hỏi Phùng Kiếm Nhất thì ở cửa bây giờ xuất hiện thân ảnh của một người bộ dáng chật vật thở hồng hộc. Khó chịu có bước

vào trong nhà.

- Lý Bân!

Nhã Oanh nhìn thấy người này thốt lên khi thấy Thiếu Kiệt chạy đến đỡ lấy người này.

- Chuyện gì! Sao lại như thế này.

Không khác bộ dạng của Phùng Kiếm Nhất cho lắm. Với cái thân hình của Lý Bân lúc này quần áo xộc xệch thêm vào đó là trạng thái mệt mỏi tay trái ôm lấy cánh tay phải buông thả xuống đang cố vịn lấy một vết thương đang chảy máu xuống.

- Cứu! Cứu Lâm Vũ! Bọn em bị tập kích! Không đoán được đối phương là ai. Nhưng chắc chắn là cái đám bọn đánh giải. Chỉ có bọn nó thôi. Vì khi em chạy thoát thân bọn nó nói rằng em là người cầm đầu một bang ích nhất trên người em có tiền.

- Để em gọi Cao Thịnh giải quyết việc này!

Thiếu Kiệt nghe đến đấy. Máu nóng thật sự bốc lên cao. Ngọc Nhi định lấy điện thoại ra để cho Xuân Nghĩa Bang thay Thiếu Kiệt giải quyết chuyện này.

- Không để anh ta lo công việc của mình. Chuyện lần này để anh giải quyết. Tại sao ba chú đi chung mà Phùng Kiếm Nhất chạy được về đây trước thế. Điện thoại mấy chú đâu sao không gọi cho anh.

Lý Bân giờ ngồi đó cho bác sĩ sơ cứu những vết thương của mình cầm chai nước uống một hơi cạn sạch rồi quăng bình nước qua một bên nói.

- Ba đưa bọn em vốn là đi uống trà sữa. Với mấy con bé lúc lãnh giải tại nó làm quen hẹn chiều đi uống trà sữa nói chuyện. Em với Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất đều thấy việc này cũng không có gì dù sao cũng là con gái hẹn. Ai ngờ đâu đến chỗ thấy đứa nào mà gặp đâu hơn năm mười đứa vây đánh. Bị tập kích bất ngờ Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất đánh để em chạy. Mà anh thấy đẩy em chạy thì không nhanh nó lại đông Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất ở lại mà trong lúc chạy lấy điện thoại ra định gọi anh thì bị rơi mất. Giờ Lâm Vũ chưa về chắc lành ịch dữ nhiều rồi.

Lý Bân thật tình khai ra toàn bộ sự việc. Thiếu Kiệt với mọi người biết tại sao Thanh Hàn lại không đi chung với cả ba người. Đơn giản là thằng này chắc chắn viện có lý do nào đó để Thanh Hàn về trước. Ba thằng mới có dịp đi của gái bên ngoài.

- Lâm Vũ bị bọn nó bắt lại rồi. Tôi cứu không được. Bọn nó gồm năm bang gộp lại vì đánh thua bọn mình với người thuê không đánh giải được mà chuyển đối tượng qua Lý Bân với Lâm Vũ. Bọn nó tưởng Lý Bân là người cầm tiền chính. Bọn nó nói là đem tiền đến trả phí cho bọn nó rồi mới thả người.

Phùng Kiếm Nhất chạy về tới nhà Hà Vi thấy được Khải Huy không kịp nói câu nào thì đã ngất đi giờ sau một lúc sơ cứu mới lơ mơ tỉnh dậy.

- Mẹ nó bọn này gan thật.

- Như vậy là số người đó là những người đồng ý tham gia chuyện này là ịch rồi. Cho mấy người chừa cái tội ham hố con gái nhà người ta.

Nhã Oanh nghe Lý Bân nói rõ tại sao ba người bị tập kích đến nỗi đánh bị thương như thế này cũng bức tức không thêm quan tâm nữa. Thiếu Kiệt thì cau mày bởi vì hẳn thấy trong truyện này có vấn đề.

- Mấy đứa con gái đến nói muốn hẹn mấy chú là người chơi game hay là mầu con bé người mầu công ty game thế. Nhìn mấy chú anh nghĩ không phải người chơi game rồi. Ánh mắt của mấy chú rất cao. Nhất là Phùng Kiếm Nhất ít nhất phải là những người mầu trong giải đấu mấy chú mới hấn hái như thế này.

Lý Bân bây giờ chỉ nở một nụ cười đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt. Điều này cũng cho hấn hiểu rõ được phần nào mọi việc cần thiết.

- Mẹ nó! Đoán không sai! mấy đứa làm ơn có óc dùm tao một cái thật ăn đòn là đáng mà. Vừa mới hốt tiền của người ta về. Mình lại chơi trò ẩn thân chú mày lại đi chấp nhận cuộc hẹn của mấy đứa người mầu đó. Mấy chú có biết chỉ cần quản lý họ ra lệnh cho họ xin số điện thoại hay là nhắn tin vài cái cho mấy chú là tiền cát xê lên mấy lần cũng được không. Chưa thấy ai tự đưa thân mình vào hố như mấy đứa.

Thấy Thiếu Kiệt mắng cho một tràng cả Lý Bân cũng không nói gì Phùng Kiếm Nhất giả vờ ngất đi xem như không nghe thấy điều gì. Cả hai người thăm chửi chính mình lần này cái tội mê gái hại thảm. Vừa bị ăn đòn vừa bị mắng.

- Anh còn Lâm Vũ thì sao?

- Lâm Vũ thì chắc chắn phải cứu nhưng trong chuyện này họ muốn anh mày ra mặt. Đây gọi mọi người đi nhớ kém theo một câu lần này tất cả hiệu lệnh theo lời chú mày cho dù có anh ở đó cũng không lấy anh làm lệnh tiễn.

Ngọc Nhi nghe như vậy xong nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Như vậy ổn không đấy! Anh hay đề cho đám người Cao Thịnh giải quyết là được.

- Việc này không thể! Nếu như lúc nào cũng nhờ Cao Thịnh thì bọn nó làm sao biết tự thân vận động. Để cho đám người bên kia biết không đám người Lý Bân tuy là bên ngoài nhưng nếu đụng đến vấn đề đánh nhau thì không ngán ai. Như vậy sẽ làm cho mọi chuyện đơn giản hơn. Hơn nữa mình bị ngã ở đâu thì đứng lên ở đó.

Lý Bân cầm điện thoại của Thiếu Kiệt nghe hết lời hấn máu nóng cũng vuron lên một ít. Thiếu Kiệt lại nghĩ khác qua việc này sẽ có người phải e ngại hấn vài tháng mà không động thủ như thế dễ dàng hơn cho việc Thiếu Kiệt rời khỏi Lưu Minh mà không người nào hay biết hay chú ý đến hấn.

- Đúng vậy phải cứu thằng Vũ ra mới được. Mẹ dám chơi mình để kéo anh em qua san bằng chỗ của nó phục thù.

- Tính phần của tao nữa! Mẹ nó hồi nãy bị đánh ức thật.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ bật dậy nhìn Lý Bân nói một giọng hùng hồn. Ít nhất hấn bị đánh không ít giờ muốn tìm về một chút lợi ích từ việc này là hiển nhiên.

- Nhắm đánh được không? Không khéo lại nhập viện đấy. Không phải vừa mới ngất đi sao giờ lại hùng hồn như vậy?

- Cái này! Cái này Cậu cứ yên tâm tôi đánh được. Ích nhất cũng phải phục thù xong mới được.

Thiếu Kiệt Nhìn hấn cười cười một cái gật đầu nói.

- Được nếu đánh được thì đánh không đánh được thì thôi. Cậu xong việc này thì về báo với bố cậu tối nay về qua gặp tôi có chút việc. Lý Bân tính thêm phần của anh nữa. Nhưng chú mày là người ra hiệu lệnh. Đạo này ngửa tay lắm rồi.

Đang đem bàn phím nhắn tin gửi đi trong ứng dụng chat Lý Bân nhìn Thiếu Kiệt mỉm mỉm cười gật đầu.

- Lần này có trò vui xem. Lần này có trò vui xem!

- Thiếu Kiệt anh đùa đang lúc này anh còn có tâm tình đi đánh nhau Hà Thúc trong nhà biết được thì sao.

Ngọc Nhi bây giờ lên tiếng khuyên ngăn nhưng Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu. Một cái bóp hai bàn tay lại với nhau.

- Anh em bị đánh không lẽ đứng nhìn dù sao anh cũng là lão đại như thế không nghĩa khí. Còn về mấy lão bắt tử trong nhà kệ. Anh chưa tính sổ với mấy lão là may rồi.

- Thằng nhóc đi tính sổ với ai thế. Lâu ngày không bị đánh ngứa đòn đúng không. Dạy cháu võ công để đi đánh nhau à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 717+500 Anh Em

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn ra sau lưng mình thấy Hà Vi đang nhìn hẩn cười cười còn một bên là Hà Thúc. Hẩn đành tránh né một cú đấm từ phía sau của Hà thúc dành cho mình.

- Việc gì ông phải như thế cháu là thiếu niên chuyện này là không tránh khỏi. Ai cũng có những lúc thiếu niên mà. Hơn thế nữa anh em bị nạn thì nhất định phải ra tay.

- Cái thằng nhóc này lại dám tránh trong lúc này mà còn có ý nghĩ đi đánh nhau sao. Chuyện chính không lo lai đi lo chuyện bao đồng.

Thiếu Kiệt không thiếu cho mình những lý lẽ biện minh. Hẩn kiếp trước thấy mình tốt nhất là đi học ngành luật vì đường chết cũng có thể bẻ thành sống riết rồi đường nào hẩn cũng cãi được. Thêm vào đó tiếp xúc nhiều với những lĩnh vực nhà hàng quán ăn. Hẩn nghiệm ra một điều cái lưỡi không xương đôi khi lại tác dụng lớn trong mọi việc

- Thế hồi đó đồng đội ông ở chiến trường bị quân địch bắt đi ông thấy giải thoát được cho đồng đội mình có đi giải cứu không. Nếu ông nói không cháu ở nhà liền.

Hà Vi đứng một bên cười không nhin được với lại Thiếu Kiệt bởi vì cô biết ông không sẽ không bao giờ để đồng đội mình như thế bản thân ông nếu trả lời trái với ý của mình thì cấp dưới cũng sẽ không nhìn mặt ông.

- Lão Hà tôi nói ông cãi không lại nó đâu! Nó muốn là gì kệ nó đi còn chuyện khác tính sau. Miễn sao cần thận là được rồi.

- Thôi thằng nhóc chú mày muốn làm gì thì làm. Ông không nói được. Thanh niên bây giờ đứ a nào cũng như cháu thì không biết sẽ ra sao đây.

Vừa nói Hà thúc cùng với Lưu Hoan đi vào trong nhà. Đám người Hà Vi với Ngọc Nhi bây giờ mới lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt có cần hai người bọn em đi cùng không?

- Thôi đi hai cô nương đã đi đánh nhau cho vui mà hai cô nương đi cùng nữa thì làm sao mà chơi. Vấn đề an toàn sẽ không có việc gì đâu.

Lý Bân sau một hồi dùng điện thoại của Thiếu Kiệt xong rồi mới cầm cái điện thoại nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt mười phút nữa tụi nó tập trung trước cổng trường anh em mình cũng qua đó luôn thôi. Đi luôn anh!

Vừa Nói Lý Bân định là sẽ đi luôn qua bên trường học vì từ nhà Hà Vi qua đến bên đó cũng chỉ hơn mười phút một chút bọn hắn có tới trễ cũng không sao. Phùng Kiếm Nhất thấy thế cũng đứng lên định đi cùng với Lý Bân nhưng lúc này cả hai người bị Thiếu Kiệt mắng một câu.

- Hai tên này ngu hay sao thế? hai đứa chạy tới đây dám chắc bên ngoài không có người canh chừng đợi sẵn không mà đòi đi bộ qua trường thế. Chưa gặp bọn nó đi bộ qua trường chưa biết chừng hai đứa nhập viện cả rồi đấy.

Hai người bây giờ mới đứng lại nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Nhã Oanh nhìn thế cũng lắc đầu nói với Ngọc Nhi.

- Thôi để mấy người đó làm gì thì làm đi bọn mình ít khi rảnh như thế này rồi Hà Vi đi mua đồ về nấu ăn. Nghe nói Hà Thúc với mọi người ở Lại. Đồ ăn tiệc như thế kia cũng không để mấy người Hà thúc ăn được.

- Ừ cũng đúng! Khải Huy anh lấy xe chở bọn em ra chợ với. Mấy Người Thiếu Kiệt để cho Bảo Huân đưa đi được rồi.

Hà Vi lúc này nói với Khải Huy đang cầm trong tay xâu chìa khóa xe Bảo Huân đứng cũng không xa đó là mấy nghe được âm thanh của Hà Vi cũng chạy đến chiếc xe bọc thép mà hắn đã lái lên xe đánh lái ra.

Thiếu Kiệt với Phùng Kiếm Nhất, Lý Bân đề bước lên xe. Bây giờ mọi người biết Thiếu Kiệt hắn đi đánh nhau với những người nào nên phía sau Công Toại và một người nữa cũng lên xe bọc thép chạy ra khỏi sân.

Khải Huy lúc này đánh xe ra mọi người lúc này đều lên xe hết. Công toại đánh chiếc xe của mình đi trước xe Thiếu Kiệt ở giữa tiếp đó là xe của Khải Huy. Người tài xế còn lại chạy ở cuối cùng. Cả bốn chiếc xe rời nhà để cửa lại cho những người bảo an của Hà thúc đóng cửa.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe bây giờ nói với Lý Bân.

- Vẫn còn nhớ được những người vừa rồi chứ?

- Anh nghĩ sao! Không nhớ mới là lạ đấy lần đầu tiên em bị bọn nó đánh như thế này mà làm sao mà không được. Với lại có cả Phùng Kiếm Nhất ở đây chắc chắn là bọn nó sẽ để lại địa chỉ mà.

Lý Bân nói như vậy Thiếu Kiệt nhìn qua Phùng Kiếm Nhất. Thấy Thiếu Kiệt nhìn mình như muốn hỏi địa điểm ở đâu Phùng Kiếm Nhất lúc này mới lên tiếng nói.

- Bọn nó hẹn gần trung tâm thể dục thể thao quận ấy. Chỗ đó mới tụ tập được đông người gần đó cũng nhiều quán nét lắm.

- Bọn này lựa chỗ cũng khá hay đây. Mẹ núp vào mấy tiệm nét biết nơi nào mà kiếm.

Nghe được địa điểm Lý Bân cũng có chút bực mình. Bởi vì những địa điểm này không phải địa hình quen thuộc dù có thì với số lượng tiệm nét

đông đảo ở nơi đây cũng khó có thể biết nhóm người này tập trung ở đâu.

Thiếu Kiệt cũng biết chỗ này ít nhất với trí nhớ của hắn nơi này không ít tiệm internet, một con đường hơn mười tiệm kinh doanh internet nên nơi này thường cạnh tranh với nhau khá gay gắt hơn nữa nơi đây cũng là nơi phức tạp bởi nó nằm giữa mấy phường nằm cạnh nhau. Bởi vì trung tâm thể dục thể thao quận là cũng là nhà văn hóa. Họ có những lớp dạy học năng khiếu hoặc các thứ khá nhiều.

Mà tập trung nơi này thành phần học sinh với lại những người lông bông cũng khá nhiều. Những thành phần lười lao động tụ tập lại ở gần nơi đây không ít. Nhưng mức độ của nó nhẹ hơn chỉ dừng lại ở việc xin đầu tiên của học sinh và những đứa con nhà giàu được bố mẹ cho đi học năng khiếu.

Phần lớn những người này thường có suy nghĩ đơn giản phụ huynh phải là gia đình có tiền nên mới cho con đến những lớp này để học thêm hoặc là đem về thành tích gì đó cho họ nở mày nở mặt.

- Như thế bọn này phải cho người canh chừng để có thể nhìn thấy Lý Bân. Như thế cũng không khó. Để biết bọn này ở đâu. Chỉ sợ rằng bọn chúng lại chi từng tốp nhỏ ra tập kích người mình thôi. Nhưng xét về yếu tố thứ hai là nhiều nhất.

- Mình không quen thuộc địa điểm bên đó đâu nghe nói bên đó nhiều hẻm nhỏ rồi lại nối thông với nhau các thứ nữa trên đất bọn nó mình không quen thuộc địa hình dễ bắt lợi lăm giặc ở xa không bằng dân bản xứ sợ là mình thua thiệt nhiều đấy Thiếu Kiệt.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ nói ra suy nghĩ của mình. Thiếu Kiệt cố gắng nhớ những điểm trọng yếu ở khu vực đó. Bởi vì việc này đúng như Phùng Kiếm Nhất nói cho dù họ có đông đi chặn nữa thì việc không thông thuộc

đường xá nơi đây bằng đôi phương rất dễ làm cho bọn hắn rơi vào tình trạng bất lợi.

Với nhóm người tổ chức cầm đầu đã dám làm chuyện này chắc chắn họ cũng phải có chuẩn bị gì đó cho mình chứ không dại gì mà lại chọn một nơi nếu họ thất thủ thì không đường chạy trốn.

- Lý Bân mày nhắm kiu được bao nhiêu người đến trường thế nếu được thì chia quân ra đi đánh trận này mới được. Nhưng quan trọng nhất vẫn là mà chủ chốt đấy. Anh không ra mặt được đâu.

- Không nhiều chừng năm trăm người cái bọn nam sinh trong trường mình vừa mới nghe anh gọi đi đánh nhau là nhảy hét lên rồi. Anh không tin đọc lại tin trong nhóm chat trường xem. Em lấy nick của anh chat mà.

Thiếu Kiệt cũng giật mình lấy điện thoại ra mở màn hình lên vào ứng dụng chat mà hắn sử dụng trên máy.

- Cái nhóm này tao vào lúc nào mà tao không biết thế? Mà làm gì mà kéo cả năm trăm người.

- Cái này là phòng ngừa. Anh nghĩ xem mấy bang hội đó đi đánh giải thể nào cũng không ít người chắc chắn bọn nó chưa ra mặt thôi. Đám đánh bọn em chỉ là một bọn. sợ rằng bọn chúng còn nhiều người hơn nữa với lại nhóm chat trên yahoo em thêm anh vào mà chỉ tại anh ít online thôi này thấy yahoo có sẵn pass nên em vào luôn cho tiện.

Lý Bân nói ra như thế Thiếu Kiệt muốn tát cho thằng này một cái. Nó bị đánh xong giờ kiếm người giải cứu Lâm Vũ lại lấy tên Thiếu Kiệt ra làm bình phong kêu gọi người.

- Mà anh yên tâm này em đếm rồi có ít nhất là năm trăm người sẽ đi bọn kia đông mình cũng đông như thế mới công bằng. Chơi bọn nó một trận cho

biết Mẹ lần đầu tiên bị đánh thảm thế này.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân nói cũng đúng chứ không sai. Đối phương không biết có bao nhiêu người nhưng mà việc có địa thế thuận lợi lại là điểm mạnh của họ. Hơn nữa địa hình lại phức tạp muốn đánh một trận phủ đầu chắc chắn sẽ không đơn giản.

- Theo tao nhớ không lầm thì chỗ nhà văn hóa có hai lối đi một lối bên đường DV còn một lối bên đường PV Con đường V nối dài này xung quanh khá nhiều hẻm nhỏ nhưng có hai con hẻm ở hai bên đường là nối thông với phía nhà thờ đúng không.

Theo trí nhớ của mình về khu vực này nói ra cho Lý Bân với Phùng Kiếm Nhất nghe dù sao tính hết cả hai kiếp thì hẳn sống hơn gần năm mươi năm ở cái khu này nếu mà có không đúng thì chỉ là một con số chi tiết nhỏ thôi.

- Hình như là vậy! hầu hết hầu như mấy con hẻm lân cận đều đi ra được những con đường này là chủ yếu còn mấy con đường lớn muốn ra ít nhất phải đi một đoạn đường khá dài

- Đúng rồi! Trường mình đi qua bên đó cũng có tận mấy đường lộn. Việc này cũng không lạ. Nhưng mà giờ mình đi đường nào mới quan trọng bọn ở trường chắc có chuẩn bị bản đồ cần thiết đấy Anh Kiệt này em có nói bọn nó đem theo cả cái bản đồ quận rồi.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân sắp xếp như thế cũng gật đầu. Đôi khi nhìn thấy Lý Bân cứ ham chơi thích vui vẻ như thế nhưng đôi lúc hẳn cũng có chủ kiến và tầm nhìn cho chính mình khi cần. Việc này cũng làm cho Thiếu Kiệt bớt lo phần nào khi giao công việc cho hẳn.

- Được rồi tới trường xem sơ lượt qua bản đồ cần thiết rồi mới triển khai cách thức cứu Lâm Vũ được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 718: Tao Sẽ Thoát Ra Sớm Thôi.

Phùng Kiếm Nhất nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật gật đầu nói ra ý kiến của chính mình cho hắn và Lý Bân nghe.

- Em không lo Lâm Vũ bị cái gì hết bọn chúng muốn tiền thì ích nhất Lâm Vũ bọn nó không đụng đến nhiều được. Chưa biết chừng còn phải sơ cứu cho hắn không thì bọn nó cũng không nhận tiền được đã thế còn dính vào tội mưu sát giết người nữa nên chắc an toàn của Lâm Vũ không sao đâu.

- Cái này là chắc chắn rồi đây ai chứ thằng Lâm Vũ nó trâu bò lắm. Cũng không dễ chết như thế đâu nếu nó dễ chết như thế thì chắc không còn gọi là Lâm Vũ nữa rồi. Nó lì lắm.

Lý Bân lấy lợi nên mới nói ra ý kiến của mình về nhận định Lâm Vũ. Nhìn qua hai thằng thấy được dường như không lo lắng cho Lâm Vũ mấy Thiếu Kiệt cũng lấy làm ngạc nhiên.

- Bọn mày sao không lo cho nó mà lại dám chắc nó không sao thế?

- Ấy. Quên mất Anh Kiệt không để ý chuyện này. Anh nhớ cái lần đầu tiên gặp nó không?

Thiếu Kiệt bây giờ nhú mày một chút nhớ lại lúc mà hắn gặp lại Lâm Vũ nhưng cũng không mấy vài giây hắn đã nhớ ra được. Lần đó hắn còn tự tin là mình và trường Thiên Hoa dư dật vài điểm trong khi đó hắn chả học hành gì hết.

- Ủ nhớ hôm đó nó bị một đám vây đánh tao với mày đi ngang qua thấy rồi cứu luôn.

- Đấy cái lần đó đấy. Bọn kia là giang hồ đòi nợ. Ông già nó đánh bài thiếu nợ tum lum trước đó nó đã bị đánh rồi. Ông thấy không trả nợ nổi treo cổ tự vẫn bọn giang hồ tìm tới mẹ Lâm Vũ với hấn lần nào cũng đánh một trận như xương. Hôm đó gặp nó là bị bọn kia chặn đường đánh để bắt mẹ nó trả nợ đấy. Sau hôm đó nó một mình đi đánh cả đám kia đấy. Không ngờ chỉ với một câu nếu mày đủ lý thì không ai ăn hiếp được mày của anh lại hiệu quả thật. Thăng cầm đầu bị đánh bể đầu nhập viện cả hai tháng trời đàn em bên dưới không ít thăng gãy tay gãy chân. Em biết được nhờ chút quan hệ của bố trả tiền cho nó. Nói là anh đưa nên nó mới được như bây giờ.

Phùng Kiếm Nhất với lại Thiếu Kiệt cũng há hốc mồm không ngờ mấy thăng bên cạnh hấn không thăng nào bình thường toàn là bom nổ chậm chỉ cần có dây dẫn và một mồi lửa là xong phim.

- Hèn gì lần đó ở cổng trường tao bị đánh nó chạy tới đầu tiên. Thì ra nguyên nhân là thế.

- Thì cũng chính nó nêu ra ý tưởng tập hợp anh em lại. Nó bảo là nếu sau này Anh Kiệt làm đại ca thì nó đi theo chưa biết chừng còn một đám cũng như vậy. Mà thiếu người đi đánh nhau bất lợi nên em với nó mới kéo một nhóm từ từ lớn như bây giờ.

Lý Bân khai hết từ đầu đến cuối chuyện đã diễn ra và cả tại sao hấn lại làm thành một đội ngũ tin báo và đàn em bên dưới rộng khắp. Nói đúng hơn là hai đứa này một tay dựng nên với danh nghĩa của Thiếu Kiệt. Những thành viên trong đó mới chỉ là những người được Thiếu Kiệt hấn giúp. Nhưng thói đời là thế những học sinh thấy nhóm Lý Bân đông người thì lại gia nhập sau khi gia nhập thấy được chỗ tốt thế là từng người từng người được thêm vào một cách nhanh chóng phát triển tổ chức rộng khắp.

- Trước không biết vụ này sau gia nhập mới biết thật chất cậu cũng không làm gì một tay hai thằng này sau lưng làm hết. Đúng là hai đứa nó mượn danh của cậu nhưng mà lâu dài mới thấy được gia nhập như thế này cũng không tệ. Có người đi đâu là cậu lại để thành viên tự do muốn làm gì thì làm. Đối với thanh viên làm bậy thì cảnh cáo răn đe, còn người nào bị ức hiếp lại đi bên vực giống như hảo hán lương sơn bạc trong phim nên cũng khoái cái cảm giác này tốt hơn trước rất nhiều.

Thiếu Kiệt thấy xe gần đèn trưng bây giờ mới lên tiếng nói.

- Thôi mấy chuyện đó để sau đi giờ chú yếu lo việc phân công chia người như thế nào hợp lý mới được đây này.

Chiếc Cả ba chiếc xe dừng lại trước cổng trường. Thật chất là đậu lên trên lề trường học. Bởi vì ngày nghỉ trường cũng không mở cửa. Hành lang lối đi của vỉa hè được trưng dụng. Đợi cả ba chiếc xe dừng lại. Lý Bân với Phùng Kiếm Nhất xuống xe làm náo động cả một khu vực.

Có vài đứa đang ngồi đợi thấy bộ dáng của Lý Bân với Phùng Kiếm Nhất băng bó vài chỗ cũng tức giận đứng lên mắng.

- Mẹ nó bọn này uống thuốc liều mà!

Thiếu Kiệt nhìn thấy một đồng nam sinh đứng trước cửa. Nếu không phải là trong những bộ quần áo thường ngày mà là đồ học sinh thì hẳn tưởng chừng như hôm nay là ngày đi học. Tất cả đều nhón nháo không trật tự. Cứ tưởng như đây là một nơi nào đó đang tổ chức sự kiện gì cho nam giới.

- Anh Kiệt lần này phải đánh cho bọn nó không còn manh giáp nào mới được để bọn nó biết đụng đến anh em trường mình thì không xong. Bọn này nó dám bắt cả Lâm Vũ phải đánh cho bọn nó nhập viện mới chừa được.

Một người trong đám đông lúc này lớn tiếng nói với Thiếu Kiệt. Trong khi đó hắn chỉ cười nhìn Lý Bân nói.

- Cho anh em tập trung điểm danh đi được bao nhiêu người thì chia thành năm đội. Dem bản đồ ra tao coi thử.

Lý Bân bây giờ mới nói nhỏ với một người. Người này cầm ra tấm bản đồ rồi đi truyền đạt câu nói của Thiếu Kiệt vừa rồi. Thiếu Kiệt trải tấm bản đồ ra mui xe. Hắn lúc này cũng phải nhíu mày bởi vì bản đồ không phải một quận không mà là cả thành phố Lưu Minh. Những con đường với tỉ lệ cực kỳ nhỏ được vẽ trên đó làm Thiếu Kiệt cũng không biết nói gì.

Hắn thậm thở dài một tiếng cố gắng tìm kiếm trong bản đồ địa điểm cần thiết. Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng phải căn mắt ra mà nhìn vào bản đồ. Ai cũng hiểu sử dụng bản đồ này chỉ có thể biết qua loa mấy địa điểm cần thiết còn những đề bản chi tiết thì không thể nào. Nhưng dù sao có bản đồ vẫn hơn là phải mò mẫm theo trí nhớ.

Phải gần một lúc sau Thiếu Kiệt mới có thể tìm thấy phạm vi của nơi trung tâm thể thao quận đúng nghĩa. Lúc này cả một cái trung tâm lớn và những con đường xung quanh chỉ tầm hai đầu ngón tay.

- Bản đồ nhỏ quá cũng không thấy được gì. Lý Bân chọn ra hai người có thể chỉ huy được mỗi người một nhóm bảo họ lại đây cần bàn chút việc.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đề cho đám người Lý Bân chọn ra hai người có thể lãnh đạo được một nhóm người cần thiết. Thiếu Kiệt hắn nhìn qua đồng hồ một lúc mọi thứ dần trở nên cấp bách hơn. Càng về tối càng khó hành động.

Ngay lúc này đây khi mà Thiếu Kiệt và nhóm người của mình đang lên kế hoạch giải cứu Lâm Vũ thì tại gần địa điểm trung tâm thể thao quận. Một

căn phòng nhà kho cất chứa những vật dụng của mấy lớp học kỹ năng. Nó khá nhiều những đồ vật bị hư hỏng được để vào đây. Và cái mùi ẩm mốc của những đồ vật này để trong phòng tối không có chút ánh sáng nào làm người ta phải gay mũi.

Lâm Vũ ngồi ở một góc phòng đang bị trói lại bởi những sợi dây dù thường hay được dùng trong mấy lớp kỹ năng sống về dụng lều trại được trưng dụng.

- Công nhận mày cũng lỳ vào tới đây cũng không la hét gì. Đúng là ngoan ngoãn đấy!

Âm Thanh này của một người mới bước vào trong phòng. Nhìn Lâm Vũ bộ dáng rất thỏa chí.

- Mẹ cần phải kêu sao. Xung quanh đây chỉ toàn là người của mày. Có kêu cũng như không để sức lát nữa thoát ra đập bọn mày một trận như thế có phải tốt hơn không.

“Haha “

- Mày nghĩ với mấy người bọn mày làm được gì tụi tao. Ở đây bọn tao mới là chủ nhà. bọn mày kiếm đâu ra được nhiều người như bọn tao đây. Nói cho mày biết ở đây tụi tao bao vây hết rồi. Chỉ cần cái thằng bạn mày đến lúc đó bọn tao vây lại đánh cho một trận bắt ỏi tiền ra. Như thế mới đỡ tức được. Mẹ nó vì bọn bây mà ông phải nghỉ việc.

Người thanh niên này không ai khác hẳn là người chịu trách nhiệm chính cho vụ việc dàn xếp giải đấu. Hiện tại sau khi thất bại nhiệm vụ lại còn để cho người bên ngoài biết được chuyện này hẳn bị cho thôi việc. Đã bản thân bực tức vì không biết tại sao thua ở trong tay nhóm người Lý Bân lại còn bị trút giận thêm vào đó là buộc cho thôi việc. Hẳn cùng với những

người chịu chung số phận với mình quy hết trách nhiệm này lên đầu của Lam Vũ và Lý Bân.

Họ gọi hết những đám người Tham gia giải lại. Tiến hành kế hoạch trả thù sau một hồi thương lượng. Ba bang hội khác cũng tham gia họ cũng không xa lạ vốn sau vụ việc này họ cũng được một ít tiền nếu là dàn xếp trận đấu thành công. Giờ bỏ công đi thi đấu mà không nhận được gì tâm trạng lại bức tức khó chịu. Giờ có được đề nghị của người khác về việc tập kích đám người Lâm Vũ với Lý Bân họ sẽ chia tiền cho mình thì ngay lập tức những người này hưởng ứng.

Họ thừa hiểu giá trị giải thưởng số tiền bao nhiêu và chia ra thì mỗi người cũng có cái gọi là dù không được nhiều nhưng cũng được ít. Như thế cũng đỡ hơn là không có gì.

Một phần họ ỷ vào mình đông chắc rằng đám người Lý Bân cũng không làm gì được họ. Hơn nữa nếu liên quan đến cảnh sát thì một số lượng lớn người như thế này thì cảnh sát cũng e ngại không bắt họ.

- Thì bọn mày cứ chờ coi. Nếu muốn chơi công bằng thì một vs một đừng ỷ đông người rồi muốn nói gì thì nói tao khinh. Toàn một lũ ỷ đông hiếp ích. Tao sẽ thoát ra sớm thôi.

- Mày cố gắng mà mong thằng bạn mày ói tiền ra đi. Chút nữa nó không tới thì mày hiểu rồi đấy. Mẹ tao nghĩ là bọn nó sẽ chặn đám tới đâu. Mày ở đây mà đợi đi khi nào ra được thì muốn solo với tao chắc lúc đó cũng khó.

Nói một câu xong bỏ đi, Lâm Vũ vẫn ở lại trong phòng nhưng lúc này hắn chỉ mỉm cười một cái nhẹ trên khóe môi. Hắn dám chắc chắn một điều Lý Bân sẽ chạy đi nói Thiếu Kiệt chuyện này. Mà một khi biết chuyện làm sao mà Thiếu Kiệt không đem Lâm Vũ hắn cứu ra.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 719: Mày Đến Chậm Quá Đây!

Người thanh niên đứng sau mọi việc khi đóng lại cánh cửa nhà khó bực tức với bộ dạng không lắng gì của Lâm Vũ hẳn biết nếu bây giờ trút giận cũng không làm gì được. Nhưng hiện tại hẳn chưa nắm chắc rằng Lý Bản có bỏ tiền ra để cứu Lâm Vũ hay không. Thời buổi này lợi ích là trên hết hẳn đang lo không biết việc này sẽ dẫn đến đâu.

Lúc mới đầu đưa ra ý kiến chỉ muốn bắt người tại chỗ nếu có tiền thì chia tiền đỡ hơn hiện tại. Bởi vì giờ đây giống như hẳn bắt cóc tổng tiền mà cái tội này nếu cảnh sát điều tra dính vào thì hẳn là người đầu tiên chịu trách nhiệm.

- Sao rồi mày thằng kia có đưa tiền đến chuộc người không. Mẹ đừng nói bọn này làm việc không công đấy nhé.

- Mẹ nó mày yên tâm đi! Cờ nào nó không đem tiền tới bạn nó còn ở đây nó dám bỏ sao. đợi đi chưa biết chừng nó còn kéo theo bang chúng đến đấy. Không bắt được thằng đó thì chắc có tiền đâu,

Hắn bực tức đáp lại người hỏi mình. Thật chất mấy người ở đây đều là những kẻ cầm đầu của một bang. Vì quyết định làm chuyện này mà kéo mọi người theo. Giờ nếu không được gì họ cũng khó ăn nói với người bên dưới.

- Bọn nó có tới thì tốt! Tao chỉ sợ thằng đó ôm tiền một mình. Như thế khó lòng với anh em bên dưới lắm.

- Mày yên tâm bọn nó có tiền. Tao cho người hỏi rồi mấy thằng này đều là con nhà giàu có tiền nhất là cái thằng mập kia. Nghe nói nó đàn em của một thằng nào đó giàu lắm.

Một người khác lại thêm vào ý kiến của mình. Họ cũng sợ đụng phải người không nên đụng. Dù sao cũng không thể nào ngại sống lâu đi tìm đường chết đụng phải người không nên đụng.

Một thanh niên khác nghe thấy mọi người bước lại gần chỗ của tên thanh niên vừa nói chuyện với Lý Bân kể tai hắn nói nhỏ.

- Giám đốc phòng nhân sự nói nếu để thằng kia lộ diện được thì mình về lại công ty làm hơn nữa còn được thăng chức. Nếu lần này moi ra thằng đó là mình có lời.

- Ừ nó tới thì tốt không tới thì bọn mình cũng phải cuốn gói. Mẹ nó dính vào chuyện này chi không biết. Mang tiếng là bị đuổi ra khỏi công ty vẫn còn phải làm việc này.

Hắn bực tức vì bị đuổi việc còn lại phải kèm điều kiện như thế này. Hắn vốn muốn không làm nữa. Nhưng đây lại là cơ hội thời buổi này kiếm một công việc tốt không dễ hơn nữa lại là công việc tại một công ty lớn tầm cỡ quốc gia như thế này lại càng khó. Cấn răng hắn mới chấp nhận nhưng không ngờ cái việc này không đơn giản như hắn nghĩ.

Bên ngoài lúc này một người chạy vào nói gấp tốc nói với mọi người.

- Anh! thằng kia dẫn người tới rồi tầm cả trăm người chứ không ít đâu.

- Mẹ nó không ngờ lại đông như thế chắc bọn bang chúng không đây.

Một người nghe thấy bao cáo như thế cũng bật dậy bực mình nói một câu.

- Bên mình nhiều người mà mà lại sợ hơn nữa bọn nó vào đây khu vực của tao bố trí vừa rồi bọn nó có thoát cũng không chạy đi đâu được. Ra tiếp bọn nó thôi làm nhanh gọn lẹ chia tiền rồi giải tán.

- Được rồi ai lo nhiệm vụ người đó là được! Nhanh gọn lẽ là được rồi đi gặp bọn nó thôi.

Đối thoại vài câu cả nhóm người rời khỏi chỗ mình đang đứng tiến về phía bên ngoài nơi cửa chính trung tâm thể thao quận. Lý Bân bây giờ đưa một đám người phía sau lấy hấn làm cầm đầu đưa trước khu vực trung tâm thể thao quận.

Xung quanh gần đó những nhà mặt tiền đường dường như thấy được tình trạng không ổn lắm bèn nhanh chóng dọn hàng quán. Có nơi còn đuổi khách đóng cửa hàng vì sợ liên lụy, Những người đi trên đường thấy thế cũng gấp rút chạy nhanh qua khỏi nơi đây không ai muốn mình bị tay bay vạ gió.

Chắn mấy chốc con đường trở nên bất bình thường khi mà mọi ngày nơi đây là nơi đông người nhất hàng ngày vào cùng thời điểm. Chưa kể đến hôm nay lại là ngày cuối tuần. Trung tâm thể dục quận lại là nơi tập trung nhiều lớp sinh hoạt kỹ năng nhất vào thời điểm xế chiều và buổi tối.

Lý Bân đứng đó xách áo một người với một đám người phía sau lưng nhìn người đang bị mình xách trong tay nói.

- Thằng đầu lĩnh của mày đầu rồi. Mẹ bọn mày ý đông người chơi anh em tao giờ lại trốn là sao. Nó đâu!

Đang hậm hực với người trước mặt mình Lý Bân vừa dứt câu thì một âm thanh vang lên.

- Công nhận mày cũng khá trốn nhanh đấy giờ còn mặt mũi kéo người đến sao. Mà cũng đúng mày không đến tao làm sao lấy tiền. Thằng nhóc đem tiền mày thắng cuộc thi ra đây thì bọn tao bỏ qua cho. Nếu không thì mày ở lại đây luôn đi.

Lý Bân ánh mắt sắc bén liếc qua người đang nói chuyện với mình bộ dáng khinh thường nói.

- Mẹ mày có chơi có chịu tài không bằng người thì thua. Ở đây ra trò bỉ ổi. Muốn gì thì đến đây! Đã đến đây thì tao cũng không sợ. Bất quá chưa chắc là ai hơn ai vụ này đâu.

- Haha! Ấy da quán quân có khác lời theo anh em đông như thế này khẩu khí cũng không nhỏ đâu. Nhưng mà chú mày không hiểu tình hình sao. Nếu một bang đánh với một bang thì còn có thể năm mươi năm mươi. Nhưng bọn tao tới ba bang chính và hai bang nhỏ hợp lại mày nhắm là sẽ thắng được sao.

Người trong nhóm đối phương nghe Lý Bân nói thế cười lớn đáp lại một câu không phải lo lắng mà là châm chọc. Hắn thấy bố trí của nhóm người mình hết sức tinh vi giống như đang chơi trong trò chơi game vậy với khả năng nhiều người lại thêm bố trí từ trước hắn không tinh gấp bốn lần đối phương lại thua nên khá tự tin.

- Nhiều lời. Thắng hay thua đánh rồi mới biết. Anh em tao đâu đem anh em tao ra đây không thôi đừng trách tao. Trước khi bọn người của mày đến tao chắc rằng mày đã bị đánh bầm dập rồi.

- Chuyện đó thì không biết trước được đâu bọn nhóc. Sao nào nôn nóng cứu đồng đội sao. Muốn khỏi có bị gì thì ới tiền ra đi. Còn không thì gọi người cầm đầu bọn mày đến mà nói chuyện.

Trong đám người làm việc cho công ty VG bây giờ có một người lên tiếng nói với Lý Bân. Dù cho việc này có thể đem lại nguồn lợi nhất thời nhưng hắn vẫn muốn quay trở lại công ty làm việc.

Bọn hắn giờ bị dồn vào đường cùng nếu đem chuyện công ty dàn xếp tất cả các giải đấu. Đem ra phanh phui hết vừa không được lợi lại không được việc như thế thì tha họ nhân cơ hội này quay trở lại làm việc cho chính công ty biết đâu lại được đề bạc.

- Xem ra mục đích chính đã nói ra rồi đúng không như vậy cũng tốt đỡ phải tốn thời gian. Nhưng mà bọn này không có người nào đứng sau cả nắm đấm ai lớn thì người đó thắng thôi. Lên anh em cứu Lâm Vũ ra.

Lý Bân vừa ra lệnh nhóm người phía sau hắn đang trong thế dân lên thì người cầm đầu nhân vật chủ chốt nhất của đôi phương mới thốt lên một tiếng nói.

- Thằng nhóc tự mình xem lại đi tình huống của mình đi tao không nghĩ với tình hình này mà lại muốn đánh nhau đâu.

Lời hắn vừa kết thúc một đám người xông ra từ cách con hẻm vây lấy đám người Lý Bân lại bên trong. Nhìn quan tràng cảnh một đám thanh niên chạy ra từ các con hẻm trên tay có cả gậy gộc cần thiết bao vây lại đám người Lý Bân tay không đứng ở trong vòng trung tâm.

Một người bây giờ mới lên tiếng nhìn đám người Lý Bân nói.

- Xem ra nhân số có phần chênh lệch nhỉ. Sao thằng nhóc còn muốn đánh không ói tiền ra đi rồi chuyện này hóa giải đơn thuần thôi mà.

- Xem ra bọn mày đã chuẩn bị hơi kỹ rồi đấy nhưng mà như thế này có quá khoa trương không. Nhiều người như vậy sao.

Lý Bân lúc này rất bình tĩnh. Thiếu Kiệt đã giao trọng trách cho hắn cầm chân và làm lộ diện toàn bộ những người tham gia của đám người này giờ hắn như đầu lĩnh chỉ huy mọi thứ nhưng ở phía sau còn có Thiếu Kiệt

chống lưng chưa ra quân thì hẳn cũng không ngại với cái đội hình vừa mới xuất hiện.

- Chú em bang chủ mà là tính toán như thế sao. Trong chiến trường còn biết chia binh hai đường thì ở ngoài cũng có thể làm được thôi. Nhưng thứ này đều áp dụng từ game cả mà thôi có trách thì trách chú mày ở trong game rất ngẫu nhưng ở ngoài lại không như thế.

- Phải công nhận một điều bọn mày nói đúng bên ngoài ta khá hời hợt đem tới một nhóm người không đủ. Nhưng mà có chia quân thì với số người như thế này cũng không làm gì được bọn mày đi. Như thế thì cần gì chia quân lại còn có bọn mày biết trang bị binh khí nữa. Xem ra học sinh như bọn tao còn quá ngây thơ à.

Lý Bân ra vẻ cảm thán cho việc sắp xếp đội hình của mình. Đám người đối diện hẳn nghe thấy cũng cười đùa vui vẻ họ dường như thấy được cảm giác bất lực của Lý Bân cũng đoán rằng thằng này chịu thua rồi. Như thế mọi chuyện sẽ sớm giải quyết họ cũng có tiền bỏ túi mà đi về.

- Đúng ra thì bọn mày chuẩn bị khá tốt nhưng mà đôi khi lại có những chuyện bất ngờ hay diễn ra lắm. Cũng không biết trước được đâu. Cũng có thể số người tao đem tới bao nhiêu đâu là đúng cũng có thể là sai. Nên nhớ bọn mày vẫn còn giữ Lâm Vũ thì bọn tao vẫn ở thế yếu như thế cũng hơi khó đấy.

Cười cười nhìn về phía sau đám người vây lấy Minh. Lý Bân lúc này khuôn mặt hớn hở làm cho một đám người trước mặt hẳn khó hiểu. Ở tình huống bị vây công thế này mà thằng nhóc này lại có thể cười được. Họ càng khó hiểu hơn khi mấy thành viên phía sau của Lý Bân lúc này lấy ra một mẫu vải màu đỏ cột lên trên cánh tay phải của mình.

- Mây đến chậm qua đây Lý Bân thẳng Nhất đầu rồi sao nó không đi cùng với mây. Làm tao bị trói đợi này giờ cũng lâu lắm đấy nhiều chuyện với đám này như thế đủ rồi đập bọn nó một trận đi tính gì thì tính.

Tiếng nói của Lâm Vũ lúc này vang lên phía sau nhóm người vây công lấy đám người Lý Bân làm cho bọn kia quay lại. Lúc này họ giật mình phát hiện ra Lâm Vũ được giải thoát hơn nữa phía sau hẳn dường như không ít người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 720: Bị Bắt Cả Đám Rồi

Ngỡ ngàng trước một đám người xuất hiện bên cạnh Lâm Vũ lại còn số lượng không ích. Dường như cả hai nhóm người này đều chuẩn bị cho việc giám công họ từ hai hướng.

- Chuyện này!

- Đánh bọn nó! đừng để bọn nó thoát nếu không anh em mình sẽ không có tiền! Bọn nó không có vũ khí đâu!

Những âm thanh ngạc nhiên vừa vang lên tên cầm đầu đã hô hoán lên Đám người xung quanh bắt đầu vây công lại. Đám người Lý Bân lúc này mới lẩy ra từ sau lưng nhưng đoạn côn dài chừng ba bốn mươi centime.

Từng người từng người trên tay dường như trang bị đầy đủ vũ khí cho mình. Đây vốn là những thanh gỗ được cắt ra. Thiếu Kiệt đứng ở một chỗ xa nhìn thấy một đám đem theo đồ chơi cũng lắc đầu. Vừa rồi hẳn tự hỏi một đám học sinh sao đưa nào cũng đứng mà không ngồi hiện tại thì hẳn biết rồi.

Vì sợ Thiếu Kiệt mắng nên Lý Bân mới nói đám học sinh đi tới trường mang theo đồ chơi thủ sẵn sau lưng. Chỉ đứng không dám ngồi là bởi vì ngồi xuống Thiếu Kiệt phát hiện sẽ không cho đem theo những thứ này hơn nữa còn bắt để toàn bộ ở nhà.

- Mấy đứa ai cũng có cái này sao?

Đem người sau lưng mình hỏi rõ nguyên do tại sao đưa nào cũng có những đoạn gỗ như thế này. Thiếu Kiệt thấy cần phải trang bị một đồng gây gỗ như thế này chắc chắn là Lâm Vũ hay Lý Bân đã làm từ trước đó khá nhiều chỉ là chưa có dịp sử dụng.

- Lần trước cái vụ mà Hoàng Ngân bị bắt cóc xong. Anh Bân mua sỉ ở cửa hàng đồ gỗ mấy cái này. Nói là đặt hàng cho trường mẫu giáo làm dụng cụ thể dục. Nên giá khá rẻ một cây hai mét chỉ có tầm mười mấy ngàn rồi nhớ người ta cắt ra luôn. Bọn em không dám để anh biết sợ anh la.

Nghe số tiền không lớn. Và việc lý do để mua một đồng gậy gỗ như thế này ra sao Thiếu Kiệt cũng gật đầu. hấn dù phản đối việc cầm vũ khí nhưng nếu đối phương cầm đồ chơi thì hấn cũng không ngại.

Trước đây hấn không sử dụng như thứ này bởi vì với hấn cái nào cũng có thể làm thành binh khí được. Những thứ càn thông dụng càng dễ thấy được ở xung quan khi dụng việc chỉ cần chụp lấy, hoặc cầm đại ven đường là có binh khí dùng từ bàn ghế cục gạch thậm chí là cả dép hay giày đều có thể.

Thiếu Kiệt nhìn vòng chiến nói với người bên cạnh mình.

- Cho Phùng Kiếm Nhất để một số anh em đi lại chiếc xe kia bắt lấy mấy người ngồi trên đó. Còn anh em ra hỗ trợ đám người Lý Bân đi. Chặn lại hết các con đường thoát hốt một đám đùng để đưa nào thoát. Đập đùng chết là được.

Nhìn đám người Lý Bân với Lâm Vũ bên trong đánh nhau. Thêm vào đó những người xung quanh gậy gộc rơi trên đất máu đổ không ích. Hiện tại thêm vào số người của Thiếu Kiệt với Phùng Kiếm Nhất thì còn một nhóm người nhỏ chia ra trong các con hẻm bố trí người bắt hết từng thành viên.

Giữa Vòng chiến Lâm Vũ vừa mới đập một cây gậy vào vai một người rồi quay qua nói với Lý Bân.

- Lý Bân Anh Kiệt biết không?

Vừa đá một người cạnh mình ra xa Lý Bân hơi hột đáp.

- Mà y nghĩ xem tao gọi được nhiều người thế. Chuyện này có công ty VG nhúng tay vào Anh Kiệt không tiện ra mặt.

- Hèn gì tao nói hôm nay mà y hiệu triệu anh em ghê thế thì ra Anh Kiệt đăng sau. Còn thằng Nhất đầu. Không lẽ nó nhập viện rồi.

Vừa tránh đòn một người lại cầm cây gậy trong tay hơ một cái vào sau lưng người này. Lâm Vũ hỏi Lý Bân bởi vì hấn với Phùng Kiếm Nhất là người bị đánh nhiều nhất. Giờ không thấy người cũng tưởng tên kia có gì.

- Mà y yên tâm. Kìa bên nó gia nhập vòng chiến rồi kia. Nó mà vào trể chút nữa chắc tao với mà y đuổi thiệt đấy.

Xung quanh lúc này một nhóm người từ ngoài xông vào nhập vào vòng chiến. Trên tay mỗi người đều có một cái mộc côn. Dường như thấy được đối phương mà mình muốn chơi không đơn giản. Người đến mỗi lúc càng đông đám người nhân viên của VG cũng lo lắng.

Họ tuy giọng nói đàn anh đàn chị như thế Nhưng biết được đám người Lý Bân với Lâm Vũ lại không thường. Hơn nữa đám người đi theo hai người này dường như không thường chút nào. Tên nào cũng thật sự lý đòn. Cứ như cô ả thua đủ với bọn họ.

- Mẹ lần này đụng trúng thứ dữ rồi. Anh Em chạy!

Thấy được tình hình bất ổn đám người cầm đầu liền có một ý nghĩ lóe qua đầu mình. Chỉ có thể tìm cách thoát thân cho chính mình. Những tên bên dưới họ cũng chỉ là người quen trên mạng. So với việc hao hùng nghĩa khí gì đó trong game thì bên ngoài giữ mạng được vẫn là điều trên hết.

- Bọn nó định chạy kìa! Lâm Vũ!

Lý Bân vội vàng hô lớn lên hẳn cổ nhìn toàn bộ xung quanh cuộc hỗn chiến này tìm lấy Phùng Kiếm Nhất mà cũng không thấy bèn nói lớn hỏi một câu hướng về đám người mới gia nhập vòng chiến.

- Thằng Nhất đâu!

- Anh Kiệt sai nó đi làm gì rồi đấy!

Một người trả lời lại Lý Bân. Lâm Vũ nghe thấy cũng hơi gạc nhiên trong lúc dầu sôi lửa bỏng lại sai Phùng Kiếm Nhất làm chuyện gì đó thì không hiểu đây là việc quan trọng gì.

- Sợ rằng bọn nó chạy thoát hết!

Lâm Vũ chưa trả được thù nên cũng nôn nóng. Việc đám người cầm đầu đang chia ra cố tìm đường thoát thân khỏi vòng chiến trong đồng người lộn xộn này thì thật sự không giải tỏa được cho hắn chút nào.

- Quân của Anh Kiệt cũng gia nhập rồi. Vậy là chỉ còn đám quân mai phục chặn hẻm thôi. Đánh đi đừng đó lo bọn

Nghe được Lý Bân nói như vậy Lâm Vũ cũng có chút yên tâm bây giờ hắn mới để ý ngoài hắn và Lý Bân ra thì những thành viên khác đang cột dây trên tay phải mình phân ra nhiều màu sắc khác nhau.

- Ê sao không sài màu chung mà sài màu khác nhau mà.

- Mẹ mày nghĩ mua được một màu liền sao. Người mình đồng người ta làm gì có đủ một màu, tao để anh em mua mấy màu miễn sao có cột là được. Anh Kiệt thấy vậy nói chia ra mỗi nhóm một màu để phát hiện ra đến thời điểm nào thì dừng. Nhanh đi kết thúc chuyện này, chừng năm phút nữa rút bên quận cho cảnh sát xuống tới giờ đấy.

Gần đó Phùng Kiếm Nhất cùng với một nhóm người của mình tiếp cận một chiếc ô tô đậu bên đường. Bước đến gõ cửa xe.

Mấy người đang ngồi trong xe quan sát tình hình cuộc ẩu đả từ xa bây giờ cũng gật mình. Họ nhìn qua nơi phát ra âm thanh của vị trí gõ cửa thấy xung quanh họ vây lấy không ít người.

Một khúc dây dán thẳng vào mặt kính phía trước và phía sau vang lên âm thanh vỡ nát của kính vỡ vào bên trong.

- Những người đàn ông bên trong xe lúc này cũng không giữ được bình tĩnh ôm mặt cúi đầu. Ngay cả người tài xế cũng không tự chủ được núp xuống xe.

- Lôi mấy người này ra. Lọc soát người họ!

Âm thanh ra lệnh của Phùng Kiếm Nhất vang lên mấy người trong nhóm hấn kéo từng người ra. Mỗi người dán một gậy vào lưng bắt đầu lục tung từng túi áo túi quần của những người trong xe.

Lúc này mỗi người trong xe đều bị đem ra một tờ giấy khá giống nhau trong người. Gom lại những tờ giấy này một thành viên đưa đến trước mặt Phùng Kiếm Nhất nói.

- Anh Nhất xem này.

- Thẻ nhân viên VG sao? Đem bọn chúng về trường đưa cho Công Toại với Bảo Huân. Mẹ tiếc thật không được đánh nhau với bọn kia trả thù. Mà báo lại với anh Kiệt chuyện bên mình xong rồi. Tao đích thân giải bọn này về trường.

Nói rồi Phùng Kiếm Nhất với nhóm người của mình rút lui âm thầm rời khỏi nơi này đem theo toàn bộ người trên xe.

Vừa rời đi một người trong nhóm mới hỏi Phùng Kiếm Nhất.

- Anh Nhất sao anh Kiệt biết xe này đâu là mấy người công ty VG này thế?

- Mày ngu à. Đám người kia làm theo lệnh của mấy thằng này. Mày có xem phim hồng không không. Mày thấy mấy thằng cho người đi giết người khác hay ngồi ở mấy xe gần đó xem không. Chuyện này giống thế đấy. Bọn này là vì ngu nên mới bị phát hiện. Ở nước ngoài xe nó giá rẻ hơn trong nước nên nó đâu gần đó có bị gì thì bảo hiểm lo. Ở nước mình thấy chuyện không chạy muốn đứng gần xem không sợ xe hư chỉ trừ khi nào là đám người này cần xác minh là việc làm thành công về báo cáo lại nên mới thế.

Phùng Kiếm Nhất giải thích đám người của công ty VG giờ mới hiểu ra tại sao họ lại bị đám người này vây bắt lại hơn nữa lại còn đập xe một cách trắng trợn không sợ phá nhầm xe người khác. Đơn giản vì cái bọn này hẳn xem phim hồng không tìm ra đạo lý dễ sợ này.

Còn trong vòng chiến gần đó lúc này những thành phần bị đánh không gượng dậy nổi đây ra đất. Đối phương nhiều hơn số lượng người của bên đám người Lý Bân với Lâm Vũ rất nhiều. Nhìn tới nhìn lui cũng không thấy mấy thằng cầm đầu đâu. Lâm Vũ với Lý Bân có chút bực bội.

Nhưng thấy thời gian cũng không còn nhiều Lý Bân bèn hô lớn cho mọi người cùng nghe thấy.

- Anh Em! rút quân việc này xong rồi về nhà lão đại. Đem hết anh em bị thương đi rời khỏi đây hết những vũ khí của mình thu lại đừng để lại cái gì ở trên chiến trường.

Thiếu Kiệt đứng một bên quan sát. Vốn hẳn muốn tham gia việc này nhưng suy nghĩ một lúc mới thấy không ổn lắm. Giờ nghe được người về

báo rằng bắt được đám người kia hầu hết là người của công ty VG thì hẳn thầm thấy may mắn. Nếu như hẳn liều mạng lao vào vòng chiếc hồ trợ Lâm Vũ với Lý Bân chắc chắn đám người kia đứng từ xa sẽ thấy Như thế đúng là chả khác nào hẳn tự khai ra chính mình.

- Anh Kiệt bọn cầm đầu bị anh em chặn đường bị bắt cả đám rồi! Bọn nó đang được áp giải về trường cho Công Toại với Bảo Huân xử Lý.

- Được rồi rời đi thôi chiến trường này tự để cho đám người nằm trên đất với cảnh sát của quận đến thanh lý đi. Có khai ra thì nhân chứng có nhưng vật chứng gây án không có thì không làm gì được đám người mình đâu Rút thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 721: Sự Cải Biến.

Thiếu Kiệt nói xong vừa rời đi cùng mấy người bên cạnh vừa lấy điện thoại ra tìm số điện thoại gọi đi. Bên kia một vài tiếng đổ chuông mới có âm thanh nhận cuộc gọi.

- Alo Thiếu Kiệt có chuyện gì vậy?

- Bao Huân anh đem đám người vừa bị áp giải về chỗ anh đưa lên một chiếc xe chở về Vô Ảnh đi. Lấy lời khai hết của đám đó cho em. Sắp xếp trong vòng hai giờ nữa có hết đầy đủ mọi thứ là được.

Bao Huân nghe Thiếu Kiệt ra lệnh cho mình như thế cũng đáp lại.

- Được rồi để anh cho người đem họ đi em tầm mười phút sau nữa hãy về lại trường anh sắp xếp cho họ đi hết rồi em hãy về

- Không cần đâu! Đám bọn em sẽ về thẳng nhà luôn anh xử lý mọi chuyện xong thì về sau bên cạnh em có không ích người cũng không sao đâu.

Thiếu Kiệt nói xong rồi cúp máy Bao Huân bên kia nghe thấy như thế thiếu điều mếu máo. Ai nghĩ được việc bảo vệ Thiếu Kiệt rắc rối như thế này vừa mới còn đi xe giờ về nhà lại đi bộ từ trung tâm thể thao quân.

Công Toại ở một bên lúc này thấy khuôn mặt của Bao Huân cũng lên tiếng hỏi hấn.

- Thiếu Kiệt nói gì mà mặt ông như đưa đám thế kia.

- Cậu ta nói đi bộ về. Mấy thằng này đem về Vô Ảnh trong vòng hai giờ phải có lời khai cho cậu ta đúng thật là hết hiểu nổi.

Công Toại nghe xong cũng lắc đầu chuyện Thiếu Kiệt đã quyết hẳn cũng thấy để làm quen với việc đi lại phô trương bằng những chiếc xe như thế này đúng là không phải cách của Thiếu Kiệt.

- Thôi cậu ta như thế sẽ quen dần thôi bây giờ chắc vẫn chưa quen với việc đi xe bọc thép xem mình trở thành người quan trọng. Dù sao so sánh giữa Thiếu Kiệt với đám con nhà giàu khá đề không thể nào phân tích được.

Suy nghĩ của Công Toại dường như cũng đúng với những gì Bảo Huân hẳn đang nghĩ khẽ gạt đầu một cái hai người bắt đầu tiến hành gọi điện điều người đến chở đám người vừa mới nhận được đi đến Vô Ảnh. Trong thời gian chờ đợi cũng không quên hỏi cung vài câu hỏi để không mất nhiều thời gian nhằm lấy được hiệu quả trong thời gian sớm nhất.

Chấn mấy chốc cả một đám người người vừa rồi còn đánh nhau được đưa về hết trong sân nhà của Hà Vi. Dù đám người bảo an cố gắng cách mấy cũng đành bất lực với số người thanh thiếu niên nhiều như thế này.

Những người y sĩ vốn đi theo nhóm người Hà thúc giờ lại có thể thêm một nhiệm vụ đó là chạy tới chạy lui tiến hành băng bó xử lý vết thương cho một đám người được đem về sau trận chiến.

Trong lòng họ thầm mắng tại sao mình lại đi theo nhóm người Hà Thúc làm gì. Nếu như đây là các cấp lãnh đạo thì sẽ không vấn đề gì nhưng đây lại là những người thanh thiếu niên học sinh còn ngồi ghế nhà trường. Mà bản thân họ không làm những việc này không được bởi vì Hà thúc và nhóm người của mình bây giờ cũng đứng nhìn họ đang sơ cứu xử lý vết thương cho những người này.

- Thằng nhóc này lại lôi cả đám thương binh về tới tận nhà. Nếu không có nhân viên y tế có sẵn không biết nó sẽ làm như thế nào đây.

Trương Lão bây giờ mới nói với Hà Thúc nhưng trong giọng nói có thể thấy được ông khá vui vẻ khi nhìn thấy một đám người chấp nhận đi theo Thiếu Kiệt như thế này.

- Ông không phải nói đệ tử tôi chọn thì làm sao mà kém được. Nhưng mà không biết nó làm sao mà kéo cả một đồng nam sinh trong trường được như thế này. Nếu mà vào thời chiến chắc là bên dưới nó không ít người đi theo nó đi.

- Thôi ông bớt khoe mẽ đi lão Hà không phải chỉ dạy vài đường lúc còn nhỏ sao. Chưa biết chừng những đòn thế đó của ông chỉ là vẽ mèo ba chân cho thằng nhỏ học thôi thì có.

Lưu Hoan bây giờ mới biumôi nói với Hà Thúc một cách châm chọc. Ông thấy khả năng việc Thiếu Kiệt áp dụng những cái gì Hà thúc đã dạy lúc nhỏ cho hắn là rất rất thấp. Bởi vì khi đó tuổi còn quá nhỏ để học những võ công cường thân kiện thể tập luyện chơi chơi thì có vẽ được còn như hiện tại thì có thể thấy được Thiếu Kiệt tự thân trải nghiệm thực chiến nhiều hơn.

- Mấy ông có để ý không cả đám này hình như đi theo thằng nhóc Thiếu Kiệt mà không suy nghĩ gì hết. Bố mẹ chúng nó hình như không biết chuyện này đâu nhỉ. nếu biết chắc là cũng không ai muốn con cái mình đi làm như vậy.

Trương lão nhìn Hà Thúc với Lưu Hoan nói ra ý kiến của mình ông cũng sợ nếu như đám phụ huynh học sinh ở đây đến làm lớn chuyện thì cũng không hay ho gì.

Trần lão lúc này mới đi từ trong đám đông bước ra đến cạnh Trương lão lắc đầu nói.

- Tôi thấy không hẳn đâu. Đám thằng nhóc này có phụ huynh ngầm chấp nhận cũng không ít đâu.

- Này này lão Trần ông đừng có điên. Phụ huynh nào lại để con mình chơi cái trò đánh đấm ngoài trường đâu, họ không xót con la làng lên đã là chuyện hiểm rồi thì ở đó mà ngầm đồng ý.

Lưu Hoan thấy Trần lão nói ra điều khá phi lý mới từ chối thẳng thừng lời nói của ông. Ai cũng biết việc làm bố mẹ ai lại muốn con mình đi tham gia vào mấy việc này.

- Không có cơ sở đấy. Nãy tôi đi dạo một vòng có hỏi thử có vài đứa bố mẹ biết đi đánh nhau cũng không ngăn cản. Tôi thấy làm lạ nên định hỏi Thiếu Kiệt đây.

Khá bất ngờ trước câu nói của Trần lão Hà Thúc cũng ra vẻ đăm chiêu nói một câu.

- Cái này hơi lạ nhỉ?

- Cần gì hỏi Thiếu Kiệt. Sao không hỏi luôn mấy thằng nhóc đó đi ông nghĩ thằng ranh kia nó chịu nói sao. Nó chai mặt với mấy ông già bọn mình rồi. Có đi hỏi mấy đứa khác thì được chứ nó nói vòng vo một hồi mình cũng không có kết quả gì hết.

Lưu Hoan nhìn mọi người nói ra ý nghĩ trong đầu mình. Họ nhìn nhau như đạt thành một hiệp nghị cần thiết. Trong lúc thằng nhóc Thiếu Kiệt còn đang bận bịu giúp đỡ những người y tá băng bó vết thương cho mấy đứa học sinh họ đi hỏi chuyện là tốt nhất.

- Vậy thì làm thôi.

Thiếu Kiệt thấy mấy người Hà Thúc đi vòng vòng xung quanh nói chuyện với mấy người bị thương cũng không biết họ đang làm gì như hẳn thấy như thế cũng tốt việc này để cho đám người Hà Thúc đi nói chuyện như thế cũng đỡ hơn là để mấy người họ không làm gì mà ngồi lấy tay chỉ việc.

Như thế thì nếu ý kiến của đám học sinh như thế nào thì với mấy người lão lãnh đạo như họ cũng có thể nghe được vài thứ hay ho. Nhóm người Hà Thúc theo chân Trần lão đến với một người học sinh bị thương vừa mới được quán băng xong. Dường như hẳn cũng bị khá nặng phải khâu vài mũi trên tay. Giờ được băng bó lại đang ngồi một bên nói chuyện với vài người khác kể về những chuyện đã xảy ra. Bộ dáng rất háo hức.

- Mấy cháu đang nói chuyện gì mà vui vậy! Đứng nói với bọn ông là kể lại sự việc hồi nãy nhé.

Thấy Trương lão hỏi mình đám thanh niên nhìn quan nhóm người Hà Thúc chỉ đám e dè gật đầu vài cái.

- Làm gì mà sợ vậy bọn ông có mắng mấy cháu đâu mà lo. Cứ xem mấy ông như là ông của Thiếu Kiệt là được. Ông không mắng nó thì thôi chứ mắng mấy cháu làm gì. Mà đánh nhau mang thương tích về như vậy bố mẹ không mắng sao.

Hà thúc với giọng nói hòa nhã và nụ cười của mình ngồi xuống cạnh mấy người học sinh. Những người Lưu Hoan và Trương Lão Trần lão cũng thế. Bộ dáng của họ làm cho đám học sinh cũng bớt đi phần nào lo lắng.

Một người trong nhóm học sinh bây giờ mới lên tiếng trả lời lại câu hỏi của Hà Thúc. Hẳn thấy người lớn hỏi chuyện mà không đáp thì cũng không được. Nhất là dường như những người lớn tuổi này còn có ông của Thiếu Kiệt hẳn nghĩ như thế nên mới trả lời lại họ.

- Không bố mẹ cháu chắc sẽ không có mắng. Bởi vì cháu làm việc mình nên làm. Nếu là trước đây có thể sẽ bị nhưng bây giờ thì không.

- Cháu cũng vậy việc này là cháu tự nguyện. Bố mẹ cũng không có thúc ép được. Cháu chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Có thể trước đây sẽ bị nhưng giờ thì không.

- Cháu cũng vậy!

Những người ngồi cạnh cũng thi nhau khẳng định họ không có vấn đề gì với việc này làm cho đám người Hà Thúc nhìn nhau. Bởi vì trong mỗi câu nói đều kèm theo nếu là trước đây sẽ bị còn hiện tại thì không.

Một câu nói này của đám học dường như lộ ra một điều gì đó khác thường. Trương Lão nhìn qua đám học sinh rồi mới hỏi.

- Ủa Ông thấy trước đây và hiện giờ tại sao trước đây lại mắng mà bây giờ lại không mắng nữa sao dám chắc thế?

- Cháu dám chắc bởi vì trước đây cháu sẽ không được như hiện tại muốn làm gì phải xin phép đều phải được chấp thuận dù cháu đã lớn như thế này nhưng mọi thứ đều phải thông qua bố mẹ giờ thì khác. Anh Kiệt nói đúng làm một người tại sao lại lo lắng để người khác vẽ cho mình một con đường mà không tự tạo. Khi cháu trực tiếp nói với bố mẹ điều này xong thì bố mẹ cho cháu toàn quyền quyết định. Bởi vì cháu sống cuộc đời của cháu không phải của họ.

Hà Thúc trầm mặc khi nghe cậu thanh niên bên cạnh mình nói sơ lượt vấn đề một cách đơn giản như thế, ông cảm thấy Thiếu Kiệt đã làm gì đó cải biến một số tâm tính của những học sinh này.

Nếu như người khác ông không tin rằng những đứa nhóc trước mặt lại nói ra được mấy cái triết lý như thế này và sẽ không bao giờ phá bỏ được

cái gông cùm của sự gò bó gia đình trong lứa tuổi học sinh.

- Đúng vậy đấy ạ! Mỗi người chỉ có một lần để sống thì chúng cháu đâu phải theo những gì mà người khác xếp đặt đường bọn cháu đi là tự bọn cháu trải nghiệm. Anh Kiệt cũng như thế thì bọn cháu cũng có thể làm được. Quan trọng vẫn là mình biết sai thì sửa nếu gặp khó khăn thì hỏi ý kiến. Khi bạn bè gặp nạn phải giúp đỡ hết mình. Vì biết đâu sau này với những người bạn đó ta sẽ có một mối quan hệ rộng mở hơn. Giờ còn là học sinh nên mỗi người phải có cho mình một lối đi được định hình từ đây cho đến mai sau này mới có thể thấy được tương lai.

Thêm một học sinh ngồi cạnh Trần lão cũng nói ra một tràng đạo lý. Với những gương mặt non nớt của những thanh thiếu niên này. Lưu Hoan dường như thấy được một cái gì đó đang cải biến từ chính những học sinh ở lứa tuổi này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 722: Cấp Bậc Rất Cao

Hai người Lưu Hoan và Hà Thúc Bây giờ nhìn nhau một cái mới lên tiếng hỏi lấy người thiếu niên vừa nói chuyện kia.

- Sao cháu lại có ý nghĩ này không phải chỉ là Thiếu Kiệt nói là cháu sẽ nghe đơn giản như thế thôi chứ.

Suy nghĩ một chút người thiếu niên được Hà Thúc đặt ra câu hỏi mới nghĩ được một đáp án khả quan nhất cho mình. Người Thiếu Niên này trước đây hoàn toàn không biết được Thiếu Kiệt tại sao luôn nhất nhỡ mọi người những mối quan hệ bạn bè ở lúc đi học này. Nhưng hiện giờ hẳn đã hiểu. Hẳn thâm thấy trước đây quan hệ với các bạn bè không tệ cũng là một cách tốt nhất đến bây giờ.

- Theo chái các mối quan hệ bạn bè ở thời học sinh còn ngồi ghế nhà trường rất quan trọng. Bởi vì có thể sau này khi ra trường mỗi người mỗi khác thời gian có thể thay đổi nhưng nếu chúng ta vẫn giữ những mối quan hệ đó. Đối xử với mọi người như lúc còn ngồi ghế nhà trường lúc này. Thì biết đâu sau này chúng ta có vấp phải việc khó khăn gì đó sẽ cần những sự giúp đỡ từ bạn bè của chính mình thời đi học. Không ai có thể biết trước sau này chúng ta sẽ có thân phận như thế nào. Sẽ làm việc ở một môi trường ra sao. Nhưng nếu là bạn bè tốt anh em gắng bó lâu năm họ sẽ đưa tay ra giúp đỡ chúng ta khi cần.

Hà Thúc lúc này cũng gật đầu ra vẻ tán đồng với câu trả lời của người thiếu niên này.

- Được lắm các cháu mới bao nhiêu đây tuổi đã hiểu được việc này là tốt lắm. Sau này cứ nhớ rằng mối quan hệ thời học sinh của các cháu sẽ quyết

định tương lai các cháu như thế nào. Nhưng điều đó còn xa lắm trước mắt các cháu nên chú tâm học những việc như thế này sau này nên hạn chế lại.

Hà thúc nói xong câu này thì mỉm cười đứng lên. Đám người thiếu niên nghe những lời của ông xong cũng trầm tư suy nghĩ một lúc lâu nhìn theo những người nhóm Hà thúc vừa rời đi.

Lý Bân thấy mấy người Hà thúc rời khỏi nhóm thiếu niên kia tính tò mò của hắn trời dậy chạy ngay lại chỗ của Hà thúc vừa rời đi mà nghe ngóng tình hình.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng phớt lờ mọi chuyện xem như không để ý gì. Hắn dám chắc đám người Hà Thúc lại hỏi mấy câu không cần thiết giống như Lưu Hoan hỏi mới gặp hắn. Việc mấy lão lãnh đạo hay chơi cái trò hỏi đáp này Thiếu Kiệt không quen biết giờ thì cũng không thấy làm lạ cho lắm.

Khải Huy bây giờ mới từ cổng đi đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói với hắn.

- Phùng Kiếm Hoa đến trước cổng rồi Thiếu Kiệt có cho ông ta vào không hay để ông ta đứng chờ chút nữa?

Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra nhìn vào đồng hồ thấy mới chỉ tầm bốn giờ hơn mới mỉm cười nói với Khải Huy.

- Cứ cho ông ta vào. Xem ra ông ta khi nghe được con mình gọi bỏ hết mọi việc để đến đây rồi. Ích ra cũng không tồi.

Khải Huy lúc này cũng cười cười. Với ai thì hắn không biết đối với Phùng Kiếm Hoa một người như ông ta sau giờ hành chính mà không đi giao tiếp này nọ với các đối tác hoặc là bàn hợp đồng trên bàn nhậu thì chắc chắn không thể nào. Giờ lại gấp rút bỏ hết mọi việc đến đây trước cả giờ hành chính của công sở thì quả thật có phần sợ thật sự.

- Ủ vậ đề anh cho ông ta vào.

Khải Huy đáp lại một câu Thiếu Kiệt gật đầu rồi đi vào trong nhà. Nhìn qua cái bàn trà hấn cũng lắc đầu đành đi về phía tủ lạnh lấy ra hai chai nước lọc đặt lên bàn một chai thì tự mình khui ra uống còn một chai còn lại thì hấn đặt chỗ ngồi đối diện.

Phùng Kiếm Hoa khi đi bộ vào trong nhà hấn mới hiểu tại sao hôm nay lại bắt hấn để xe bên ngoài. Đơn giản vì trong sân lúc này những thiếu niên đang được băng bó và còn trò chuyện khắp mặt sân.

Trong đó có thể thấy cả con của hấn cũng là thành phần của đám thiếu niên này. Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng trừng mắt nhìn con hấn một cái. Thấy được bố mình xuất hiện Phùng Kiếm Nhất cũng đi lại với cái đồng thương thế trên người hấn nói với bố mình.

- Thiếu Kiệt vừa mới ở đây chắc là vào trong nhà rồi. Bố vào trong đó nói chuyện với cậu ta đi. Nhưng mà con nhất này trong nhà có những thành phần cấp cao quan trọng bố cẩn thận lời ăn tiếng nói một chút.

Nghe con mình cảnh báo Phùng Kiếm Hoa thấy thế bèn hỏi.

- Cấp bật cỡ như mấy ông ở trên mà bố hay dẫn con đi không. Nếu mấy ông đó thì đúng là phải cẩn thận chứ không đùa được mấy người đó người nào cũng có quyền hành đủ để công ty nhà mình phá sản lúc nào không hay.

- Con nói bố cẩn thận thì bố cứ cẩn thận đi. Nhưng mà con cảnh báo trước những người kia con không biết là cấp bật như thế nào nhưng mà chắc chắn là hơn xa nhưng người mà bố với mẹ hay cho con đi gặp nhiều. Con chỉ cảnh báo như thế thôi còn việc ra sao thì bố tự lo. Con chỉ biết gọi bố theo ý Thiếu Kiệt thôi.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng lạnh sống lưng. Nếu cao hơn những người hăn bồi tiếp quan hệ thì phải ở cấp bậc nào. Nếu gặp Thiếu Kiệt bình thường có vẻ không sao. Nhưng con hăn đã cảnh báo như thế chắc chắn những người này không thường. Việc này làm cho Phùng Kiếm hoa có chút lo lắng không ít.

Phùng Kiếm Nhất đã biết những người Hà Thúc là như thế nào. Nhưng hăn cũng không dám nói cho bố mình biết trước. Hăn cũng sợ bố hăn nghe xong thì thân kinh bị căng thẳng đến mức không hoạt động nói chuyện với Thiếu Kiệt được thì lúc đó chả khác nào đất tội người ta.

- Thôi bố vào trong đi. Con ở ngoài này chừng nào xong thì con với bố về nhà.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng gật đầu đi về phía căn nhà. Thiếu Kiệt ngồi ở phòng khách lúc này uống nữa chai nước đọi. Hăn đã thấy cảnh hai cha con phùng họ nói chuyện với nhau chỉ lắc đầu mỉm cười. Đôi khi là như thế đúng là có những chuyện Phùng Kiếm Hoa hăn không làm được nhưng con hăn lại làm được. Biết bố mình sẽ đến gặp Thiếu Kiệt cũng ở lại thăm dò một chút như thế này để bố mình có chút gì đó chuẩn bị tốt hơn.

Đang đọi cho Phùng Kiếm Hoa vào đến Thiếu Kiệt bị Hà Thúc và nhóm người của mình đi ra từ khu vực đang cải tạo lại của ngôi nhà nhìn hăn mắng.

- Thằng nhóc! cháu định biến căn nhà này thành cái gì mà sửa sang tùm lum thế. Chẳng nhận ra được đây là nhà cháu hay là nhà ông nữa rồi đấy.

- Áy! Cái này phải hỏi Hạ Vi nhé cháu không biết à! Cô ấy thay đổi kiến trúc có phải cháu đâu. Ai mà dám sửa nhà của ông ngoài cô ấy chứ.

Bị vu oan là tự ý thay đổi kết cấu nhà cửa của Hà Thúc, Thiếu Kiệt lập tức chối tội. Đúng là việc này xuất phát từ Hà Vi nhưng trong đó cũng có một phần do hấn nếu Thiếu Kiệt không đến đây và đồ đạc máy tính và các thứ cần thiết của hấn đặt ở những nơi như thế này không còn diện tích trống thì chắc chắn Hà Vi cũng thấy khó chịu nên mới phải mở rộng như thế này.

- Thằng nhóc còn đồ thừa cho Hà Vi có tin ông đánh cho chú mày mấy cái không hả. Dám lấy cháu ông ra làm bia đỡ đạn sao.

- E Hem!

Hà Thúc đang định xông tới hơn thua với Thiếu Kiệt thì thấy hấn hấn giọng. Lưu Hoan cũng ở đằng sau níu áo của Hà Thúc lại. Bây giờ ông mới để ý trong phòng vừa bước vào một người lạ mặt. Dù sao ông cũng phải giữ hình tượng cho cả Thiếu Kiệt và cho cả ông nên. Một phút thất thố đó được thay đổi bằng một giọng nói khá nghiêm túc.

- Người này là người cháu nói với bọn ông sao?

- Vâng chính là người này! Hôm nay gọi ông ta đến chủ yếu để ông ta giúp cháu làm một việc ở Ngọc Châu thôi.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ hiểu được con mình nói nhưng người này cấp bậc cao không tính được là vì sao. Bởi ngoại trừ trên những chuyến công du nước ngoài hay một vấn đề ngoại giao các nước nào đó được phát trực tiếp trên ti vi thì những người này đều là đại biểu ngồi hàng ghế đầu tiên. Hơn nữa rất khó có thể tiếp xúc với những người như thế này. Ít nhất là với hấn thì không.

Sau lưng Phùng Kiếm Hoa lúc này đã đổ mồ hôi lạnh toát cả sống lưng. Bởi vì hấn đang rung trong lòng. Hấn bây giờ biết được sau lưng Thiếu Kiệt

là những người nào cũng lo lắng không ít. Nhưng cũng không ngừng đánh trống hô vang trong bụng.

Hai thái cực đang xen nhau bởi vì con hấn đã dấy tội một lần với Thiếu Kiệt. Cũng may cho hấn là việc không đi đến đâu. Hấn thậm mừng là mình được bước một chân lên chiếc du thuyền đồ sộ này.

Qua câu nói của Thiếu Kiệt cũng khiến hấn trở thành người phía dưới sau cùng có thể thay thế Thiếu Kiệt làm việc cho những người này. Trước đây nếu nói tiền tài quyền thế của Thiếu Kiệt ở Lưu Minh là hấn e ngại thì với thế lực của Ngô gia ở trong nước hấn cũng vẫn phải lo lắng cố thủ ở một chỗ Lưu Minh. Nhưng giờ đây Ngô gia và Diệp gia hai nhà ngã ngựa. Với tâm lý Thiếu Kiệt vững vàng ở Lưu Minh không ai đối phó được. Muốn tiến xa một bước ra phạm vi khác là hoàn toàn có thể.

Cũng vì tâm lý đó khi con mình gọi điện cho hấn nói Thiếu Kiệt cần gặp hấn đã hủy bỏ hết những cuộc hẹn hôm nay mà đến đây. Giờ đây hấn thậm thấy mình quyết đoán. Nếu đến trễ hơn có thể khiến Thiếu Kiệt không hài lòng hơn thế còn làm cho đám người trước mặt mình không mấy thiện cảm.

Thấy dáng vẻ thất thần của Phùng Kiếm Hoa đám người Hà Thúc chỉ mỉm cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thôi cháu tiếp khách đi! có gì nói chuyện với bọn ông sau. Giờ thì bọn ông về phòng bàn bạc đôi chút đây.

- Vâng có gì thì cháu nói lại với mọi người sau!

Thiếu Kiệt đáp lại một câu rồi nhìn Phùng Kiếm Hoa lắc đầu bởi hấn thấy yếu tố tâm lý của ông ta thật sự kém có nhìn được mấy người trong nhóm Hà Thúc thôi mà cũng thất thần như thế.

Nhưng hắn không nghĩ đến một người như hắn thấy chuyện này là bình thường nhưng với Phùng Kiếm Hoa lại là một thiên đại sự kiện. Hắn làm gì có khả năng nhìn tận mắt nghe tận tai những lời nói của các quan chức cấp cao như nhóm người Hà Thúc bên ngoài đời thực. Cấp bậc và quyền thế của hắn cũng không với tới. Nếu không hắn đã không làm một chủ doanh nghiệp chỉ có tiếng nhỏ nhoi trong nước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 723: Một Họ Duy Nhất

Đợi cho nhóm người Hà thúc rời khỏi Thiếu Kiệt mới nhìn Phùng Kiếm Hoa ra hiệu cho hắn.

- Ông ngồi xuống đi. Tôi có chút việc muốn nói đây. Nước lọc đây uống được thì uống không thì thôi. Hôm nay sẽ không có trà đâu.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Phùng Kiếm Hoa bị kéo về thực tại hắn bây giờ mới cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình sau việc vừa kích động như thế này.

- Vâng! Không biết cậu gọi tôi đến đây hôm nay thật sự có việc gì cần đến không?

- Có thể? Ông không nghĩ rằng việc tôi gọi ông đến đây chỉ là chơi thôi sao. Tâm Lý của ông kém quá đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ nói với giọng điệu ôn hòa nhưng bên trong đó chứa đựng cả sự sắc bén cần thiết. Phùng Kiếm Hoa nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ mình. Hắn đưa tay cầm lấy chai nước suối trước mặt cố gắng bóc ra lớp nilon quấn quanh cái nắm chai nhưng đôi tay run run của hắn cứ làm chậm rãi tiến trình này một cách không cần thiết.

Thấy thế Thiếu Kiệt chồm người lên đem cái nước trong tay của Phùng Kiếm Hoa chộp lấy vào tay mình. Không quá khó để hắn tháo cả lớp nilon và vặn nắm chai ra nhưng không mở hắn đưa lại trong tay cho Phùng Kiếm Hoa nói.

- Tâm Lý ông kém như vậy làm sao tôi dám giao cho ông nhiệm vụ đây.

- Cảm ơn cậu! Nhưng tôi nghĩ là mình sẽ làm được. Chắc chắn sẽ được cậu yên tâm.

Phùng Kiếm Hoa nhận lấy chai nước từ tay của Thiếu Kiệt bỗng nhiên hắn có cảm giác mọi thứ đều hoàn toàn có thể nắm bắt được. Hắn không biết rằng đây chính là một cách đánh vào tâm lý đối tượng cần thiết. Đôi khi hành động nhỏ nhưng mang lại ý nghĩa lớn. Việc Thiếu Kiệt mở một chai nước đơn thuần với Phùng Kiếm Hoa có thể không lớn nhưng nó đưa cho hắn thấy mình còn có thể làm việc được và còn được sự trọng dụng của Thiếu Kiệt.

Cảm giác tự tin khi được một người cao hơn giúp đỡ thì trong tâm lý của người được giúp đỡ sẽ có suy nghĩ họ không xem đó là chuyện lớn lao gì thì mình cũng có thể làm được.

Phùng Kiếm Hoa lúc này tâm trạng bình tĩnh hơn rất nhiều hắn uống vào một ngụm nước rồi đặt xuống chai nước xuống trước mặt mình. Nhìn Thiếu Kiệt với dáng vẻ sẵn sàng cho mọi việc cần thiết sắp đến.

- Ông chắc là mình làm được và sẽ ổn đúng không?

- Đúng tôi chắc chắn! Nếu cậu đã tin tưởng giao cho tôi nhiệm vụ chắc chắn nó nằm trong khả năng của tôi và tôi có thể làm được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười gật đầu chỉ đáp lại một câu đơn giản.

- Tôi đợi câu này của ông cũng tốn chút công phu à! Nhưng mà nói thật ngoài những người của mình tôi thấy công việc này hoàn toàn thích hợp với ông rất lớn. Khả năng là ông còn làm tốt hơn tôi dự định rất nhiều nếu ông biết ứng biến.

Phùng Kiếm Hoa nghe Thiếu Kiệt nói như vậy nhưng hắn vẫn im lặng. Đợi chờ cho Thiếu Kiệt nói ra cả mục đích thật sự lần này và công việc hắn

cần làm sắp tới.

Đảo mắt nhìn qua Phùng Kiếm Hoa không tỏ thái độ gì. Đánh giá cảm quan của Thiếu Kiệt với việc này khá tốt, Sự tự tin của Phùng Kiếm Hoa cũng đã cho hắn thấy được tên này muốn làm việc cần thiết.

Nếu như Thiếu Kiệt lúc này nhìn qua Phùng Kiếm Hoa chỉ cần hắn tỏ ra một chút lo lắng hay là rụt rè cần thiết Thiếu Kiệt sẽ loại bỏ và kiếm người có thể làm việc cho mình. Bởi vì hắn không muốn tâm lý đó xuất hiện gì Phùng Kiếm Hoa ở Ngọc Châu làm việc cho mình. Việc này có thể dẫn đến những bố cục phức tạp sau này khó lòng xoay chuyển được.

- Tôi biết ông trước giờ muốn phát triển công ty của mình ra khỏi cái Lưu Minh này chứ không phải không. Nhưng chỉ khổ nỗi một điều là ông không có quan hệ lớn nên trước giờ chỉ dậm chân một chỗ thôi.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ mới gật đầu thờ dài một hơi đáp lại câu nói của Thiếu Kiệt. Vì chuyện này ông đã nhiều lần quan hệ rộng rãi đến mấy nhưng dựa vào ba tác lữ để kiếm hợp đồng và những mần ăn uống đối sách trên bàn nhậu đều không khả thì một chút nào. Đó là chưa kể việc không được gì lại tốn tiền một cách không công.

- Cậu cũng biết rồi đấy. Công ty của tôi chỉ được cái mác bên ngoài việc kiếm được hợp đồng toàn tự thân vận động. Ít nhất bên ngoài ai cũng nói công ty làm ăn tốt nhưng chỉ có người trong chăn mới biết chăn có rận. Toàn là hợp đồng nhỏ lẻ không đáng. Có công ty nước ngoài vào ký hợp đồng thì bên trên nhận còn chúng tôi chỉ được phần gia công người ta ăn ngay từ khâu ở trên tôi muốn có cái để nuôi công ty nên đành phải chấp nhận thôi.

Không dám giấu Thiếu Kiệt điều gì Phùng Kiếm Hoa kể rõ nỗi khổ của mình. Nhìn như công ty hắn lúc nào cũng có hợp đồng thao tác cho đây

chuyên sản xuất nhưng thật chất cũng chỉ là làm thuê cho người khác. Cấp trên thuộc lĩnh vực công ty hẳn đang làm cũng sẽ có công ty riêng đôi khi chỉ là cái mác công ty trên danh nghĩa giấy tờ còn cơ sở thì chẳng bao giờ có. Họ lấy hợp đồng cho mình hưởng dụng khâu đầu tiên còn phần sản phẩm giao lại cho những công ty như của Phùng Kiếm Hoa gia công xong lại đem đi xuất khẩu theo hợp đồng. Đây là việc mà Phùng Kiếm Hoa nhiều lần muốn thoát ra nhưng quan hệ không có người cao hơn lúc nào cũng có tiếng nói hơn nên đành phải chịu cái cảnh này sống nhờ vào phần được nhận.

- Lần này tôi cho ông cơ hội được làm lớn một lần. Sắp tới ở Ngọc Châu sẽ có một buổi đấu giá các công ty tôi muốn ông đi cùng với bạn gái tôi lấy danh nghĩa công ty ông đấu giá cho những nhà xưởng công ty mà tôi sẽ đưa cho cô ấy. Ông thấy sao?

Thiếu Kiệt nói ra mục đích của mình rất đơn giản. Nhưng hẳn hỏi lại một lần nữa đối với Phùng Kiếm Hoa bởi vì hẳn mượn tên công ty của ông ta làm việc. Quyền lợi về mặt danh tiếng thì ông ta hưởng còn ý nghĩa bên trong thật sự thì chỉ có Thiếu Kiệt là người được lợi chính thức.

- Được tôi đồng ý. Nhưng mà lỡ như có người cạnh tranh hoặc là có quan hệ cao hơn sợ rằng những công ty cậu cần không thể hợp thức hóa trong vòng ngày một ngày hai.

- Những Công ty đó không cần phải lấy được, Tôi muốn người cần thiết có được nó chứ tôi không muốn sở hữu. Việc của ông là giao tiếp bên ngoài. Đừng để những người ở Ngọc Châu tiếp xúc với bạn gái tôi là được. Có thể ăn uống hoặc là giới thiệu quan hệ tuy ông. Nhưng phải đảm bảo không cho họ gặp được Cô Ấy. Việc này đối với ông không khó đi.

Phùng Kiếm Hoa cũng không phải là gốc ở một nơi có thể nói là trung tâm của cả nước. Lấy tên công ty hẳn cạnh tranh với những công ty khác

bên ngoài cho dù không đạt được thứ gì nhưng tên tuổi công ty có thể làm cho mọi người trong giới biết được. Chưa kể đến nếu một sự kiện như thế này chắc chắn sẽ không ít những nhân vật tai to mặt lớn.

Bản thân muốn làm lớn mà không làm liều là điều không khả năng. Thiếu Kiệt đã đưa tới cơ hội này cho hẳn. Việc giao tiếp quan hệ chỉ cần hẳn không để mình dính vào những thứ khó giải quyết là được. Hơn nữa những buổi tiệc như thế này hầu hết mọi người không uống nhiều chỉ để kéo cho nhau những mối quan hệ sau này để bề làm việc.

Trong vòng tròn quan hệ người làm việc gì sẽ được trọng dụng việc đó chằm ngôn này không thay đổi đó là đạo lý kinh doanh từ ngàn xưa của giới thương nhân trong và ngoài nước. Sẽ không ai đưa cho bạn thứ mà bạn một công việc mà bạn không biết gì về nó.

- Tôi nhận việc này! Chỉ cần tôi không cho những người ở Ngọc Châu tiếp xúc với bạn gái cậu là được. Những thứ khác thì tôi phải thực hiện như thế nào?

- Việc này đơn giản thôi. Đến lúc đó bạn gái tôi sẽ đem theo những danh sách định giá công ty đã được làm sẵn ông chỉ cần nâng giá theo đúng giới hạn thật sự mà tôi đã đưa cho cô ta. Việc có cạnh tranh hay không thì thời điểm đó Cô ấy sẽ cho ông biết.

Thiếu Kiệt vẫn chưa có thể cho Phùng Kiếm Hoa biết toàn bộ mọi việc hẳn muốn cho ông ta có được một tâm lý là mình sẽ chỉ làm bổn phận cần thiết của mình. Còn những việc khác đã có người trực tiếp lo liệu như thế sẽ dễ dàng hơn cho Phùng Kiếm Hoa có thể qua mặt những người ở Ngọc Châu.

- Vâng vậy tôi về chuẩn bị có gì thì cậu cứ cho người gọi điện tôi lúc nào cũng sẵn sàng lên đường để thực hiện nhiệm vụ của mình.

Phùng Kiếm Hoa định đứng lên hấn gấp rút muốn làm việc này. Đây cũng chính là cơ hội thật sự cho hấn. Dem công ty mình phát triển ra bên ngoài cần nhiều thứ nhưng nếu tham gia một buổi đấu giá như thế này thì công ty hấn được lợi nhiều hơn về danh tiếng và tên tuổi. Bước hấn lên một tầm vóc khác biệt với trước đây.

- Không cần phải gấp! Ông đã biết những người ở Ngọc Châu là người nào chưa mà ông đối phó. Nếu cứ nói chung chung những người ở Ngọc Châu không thì trong buổi đấu giá đó có biết bao nhiêu người mà ông cần phải đề phòng.

Thiếu Kiệt lúc này lên tiếng làm cho Phùng Kiếm Hoa khựng người lại. Đúng là trong tất cả những người tham gia đấu giá thật giả lẫn lộn nếu không xác định được mục tiêu cần thiết ông ta cũng không thể nào làm gì với những người mà mình hoàn toàn không biết đối phương là ai.

- Việc này! đúng là hơi khó nhưng mà chắc cậu đã có cho mình những người đó nên mới có thể làm ra chuẩn bị cho tôi phong ngừa đi.

Phùng Kiếm Hoa nhìn Thiếu Kiệt cười gượng hấn thấy việc này mình đúng là khá hấp tấp. Nhưng Thiếu Kiệt đã nói rõ như thế thì chắc chắn có được danh sách những người đó.

- Cũng không nhiều! Ông chỉ cần biết lần này ông đi cần phải thật sự đề phòng chỉ một họ duy nhất thôi. Đó là Lâm Gia!

- Ý cậu là Lâm Gia Đại Tộc ở Ngọc Châu sao?

Nghe được Thiếu Kiệt báo tên Phùng Kiếm Hoa có chút sững sờ hấn không ngờ người Thanh Niên trước mắt vừa diệt xong Ngô gia với Diệp Gia giờ lại tranh đấu với Lâm Gia không biết cậu ta còn đấu với những ai trên con đường hắc bạch lưỡng đạo này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 724: Bàn Cờ Rất Rộng.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười cười nhìn Phùng Kiếm Hoa hỏi.

- Ông sợ sao?

- Việc này! Đúng là có chút khó khăn. Sợ rằng tôi chưa kịp ra tay họ đã phong sát công ty tôi rồi thôi.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ cũng chỉ biết trả lời lại Thiếu Kiệt đúng với những gì mà hắn đang suy nghĩ trong lòng bởi vì đấu với một gia đình họ Lâm kia hắn có thể bị người ta đè bẹp bất cứ lúc nào mà không hề hay biết.

- Sao lại phải sợ họ. Phong Sát công ty ông cũng không dễ đâu. Ông nên nhớ ông làm việc cho tôi. Liệu là tôi để họ làm việc đó sao.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn Phùng Kiếm Hoa cười cười. Điều ẩn ý trong đó hắn không cần giải thích cho Phùng Kiếm Hoa thì hắn cũng hiểu. Nhóm người Hà Thúc cấp bậc không thấp có thể nói là hầu như ngang bằng với Lâm gia. Nếu như hắn có làm gì thì vẫn có phía sau chống lưng.

Hắn thừa sức hiểu rõ một điều trong chuyện này thứ nhất quyền thế thứ hai tiền tài. Vừa có thế vừa có tiền như Thiếu Kiệt bối cảnh chống lưng đủ để hắn có thể ngang dọc được với danh nghĩa là người của phe cánh Thiếu Kiệt.

- Vâng tôi đã hiểu rồi! Vậy nhiệm vụ lần này của tôi là chỉ tiếp xúc với những người kia mà không để cho họ tiếp cận bạn gái cậu là được. Như thế thì cũng đơn giản không có vấn đề gì đáng nói.

- Không! Lần này ông đi có nhiều vụ không chỉ tiếp cận họ. Mà còn để họ nợ ông một chút gì đó đặc biệt nữa. Nếu thế thì ông không cần phải lo

lắng họ đối phó với cái công ty của ông mà còn có không ít phụ trợ sau này đâu.

Thiếu Kiệt nói ra điều này làm cho Phùng Kiếm Hoa có chút bất ngờ. Hắn không ngờ Thiếu Kiệt lại bảo mình trực tiếp nắm chặt lấy mối quan hệ của những người này.

- Việc này! Tôi thấy có chút gì đó không đúng cho lắm.

- Theo ông thì không đúng chỗ nào? Phải chăng việc ông thấy để đám người Lâm gia thiếu nợ ân tình là không đúng trong khi đó ông đang làm việc cho tôi sao?

Không đáp lại lời Thiếu Kiệt nhưng cái gật đầu của Phùng Kiếm Hoa đã nói lên tất cả những gì hắn muốn nói. Đơn giản việc này cứ như một người đứng giữa ranh giới trắng và đen hai thái cực tương phản vậy.

- Không cần ông phải quan tâm. Ông đứng giữa cũng tốt mà không đứng giữa cũng tốt ông tuy là làm việc cho tôi nhưng ngoài danh nghĩa dựa hơi thì ông cũng chỉ giúp được những việc nhỏ không đáng gì hết. Nếu để đám người kia cũng không vấn đề gì đơn giản họ đang muốn lôi kéo tôi vào trận doanh của họ. Còn tôi muốn đứng ở đâu ông không cần quan tâm.

Thiếu Kiệt lúc này đứng lên bước ra cửa nhìn ra sân rộng đang có rất nhiều thiếu niên cười nói vui vẻ dường như họ chưa từng trải qua những việc đánh nhau lúc xế chiều.

Phùng Kiếm Hoa nhìn theo bóng lưng của người thiếu niên trước mắt cũng không đoán được tâm lý của hắn là như thế nào nhưng ông biết. Thiếu Kiệt đang có suy tính gì đó chỉ có thể một mình hắn hiểu.

Khá đáng đo phân tích một lúc thật lâu trong cái không khí im lặng của cả căn phòng Phùng Kiếm Hoa mới dần tìm hiểu được một chút vấn đề.

Từng chữ trong lời nói của Thiệu Kiệt hẳn phải phân tích khá kỹ nhưng cũng chỉ dám phán đoán đại khái.

- Như vậy thì việc làm của tôi lần này di Ngọc Châu cụ thể là gì. Không lẽ là để cho đám người Lâm gia biết cậu sẽ đấu giá những công ty nào và đợi thời điểm thích hợp thì dừng lại để cho Lâm gia sở hữu những công ty đó?

- Chính xác công việc của ông chỉ có thế. Ông có quyền lộ ra mọi thứ kể cả việc ông đi đấu giá lần này là do chỉ thị của tôi cũng vậy. Họ sẽ sử dụng giao tiếp quan hệ của ông. Với một người thương nhân như ông lăn lộn mấy chục năm mà không tiến bước được thì họ có rất nhiều cách để tiếp cận. Lo lót cũng được kéo quan hệ hứa hẹn cũng được. Chỉ cần ông đạt được những việc đó là xong. Còn về những công ty mà ông biết được thì cứ úp mở xem như ông vừa tiết lộ vừa không tiết lộ. Lúc lên đường trước một ngày tôi sẽ đưa báo cáo về những công ty đó dựa theo những báo cáo đó mà ông cho đám người Lâm gia biết là được.

Thiệu Kiệt xoay người lại nói chuyện với Phùng Kiếm Hoa. Hắn cần phải để cho ông ta có một chút gì đó chuẩn bị. Những báo cáo này hẳn đã có nhưng nếu cầm đưa cho ông ta bây giờ thì việc hiểu rõ quá sâu về các hồ sơ cần thiết sẽ khiến cho Lâm gia nghi ngờ.

Làm việc phải nhắm đến một mặt sơ xuất cần thiết. Mà Thiệu Kiệt muốn dựa theo những sơ xuất này trong tâm lý của Phùng Kiếm Hoa để tạo cho hắn một vỏ bọc hoàn hảo đem lại sự tin tưởng của người Lâm gia tiếp xúc với ông ta.

- Vâng nếu cậu đã nói thế thì tôi sẽ chuẩn bị những gì cần thiết nhất. Chắc chắn sẽ không làm cậu thất vọng.

- Ừ! Việc đến đây thôi! Ông về được rồi đấy nhớ chuyện này ngay cả bà vợ của ông cũng không được tiết lộ. Bà ta tuy là người thân cận với ông nhưng miệng của bà ta không bao giờ kín tiếng đâu. Tôi nghe không ít chuyện rồi đấy. Quản vợ mình cho chặt vào. Nếu có gì sơ xuất những việc làm hiện tại bà ta đang làm tôi sẽ thu hồi. Chỗ tốt mà không biết giữ thì đừng nói tại sao tôi là ác.

Thiếu Kiệt bây giờ gạt đầu để cho Phùng Kiếm Hoa ra về hơn nữa còn cảnh báo hẳn về vợ mình. Bởi đơn giản việc rửa tiền qua các con đường mua bán nhà đất của Thiếu Kiệt đang có một ít tin đồn từ thu thập của đám người Vô Ảnh giao cho hẳn hàng ngày trên báo cáo.

- Vâng! Việc này tôi sẽ cảnh cáo vợ mình. Cậu yên tâm. Tôi không để ba ta phá hoại việc của cậu được.

- Tôi chỉ nhắc nhở ông thôi. việc này nếu lộ ra cả ông tôi và vợ ông đều không thoát. Nhất là đám người Lâm gia mà biết chuyện thì xem như mọi thứ ông xây dựng trong mấy chục năm cũng sụp đổ đấy.

Phùng Kiếm Hoa cũng hiểu rõ được hệ lụy cần thiết trong việc này. Nếu như nói việc rửa tiền như cách của Thiếu Kiệt là hoàn toàn có thể nhưng nếu có tiếng nói không hay từ miệng bà vợ của hẳn lan truyền ra bên ngoài chắc chắn quy chụp cho vợ chồng hẳn là tội rửa tiền không thể chạy được.

Thiếu Kiệt hẳn chắc chắn sẽ có người chống lưng sẽ không vấn đề gì nếu có bị thì chỉ có vợ chồng hẳn là người bị bỏ ra khỏi bàn cờ. Hẳn hiểu việc này ảnh hưởng đến cả công ty của mình chưa biết chừng có đóng cửa niêm phong cả tâm huyết của hẳn mấy chục năm.

Vừa rời khỏi nhà trong lòng Phùng Kiếm Hoa âm thầm nói với lòng mình về nhà phải tìm cách giáo huấn bà vợ của mình tránh nhanh mồm nhanh miệng mà mang phải họa.

Nhóm người Hà Thúc lúc này nhìn Thiếu Kiệt đang đứng ở ngay cửa. Họ dù không biết Thiếu Kiệt đã nói gì với Phùng Kiếm Hoa. Nhưng với bộ dạng của hắn bây giờ làm cho mọi người có chút gì đó buồn cười. Bởi vì hắn trong hình hài thiếu niên nhưng lại một tay sắp xếp những cái hồ không hề nhỏ để đám người Lâm gia tự nhảy vào thì thật sự mức tính toán đó không phù hợp trong cơ thể của hắn.

Lưu Hoan bây giờ mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Thằng nhóc mọi chuyện xong hết rồi chứ?

- Cũng tạm tạm mà thôi cháu còn có việc đây mấy ông có chuyện gì thì ngồi chơi cháu đi ra ngoài sân một chút đây.

Thiếu Kiệt nói xong cũng rời đi để lại đám người Hà Thúc ngồi xuống phòng khách. Thật sự hắn không muốn ở lại để bị nhóm người Hà Thúc hỏi hết cái này đến cái kia. Việc giải thích đối với những người này trở thành việc rườm rà không cần thiết. Nhất là nếu ngồi đây để đáp chuyện với nhóm người Hà Thúc hắn lo rằng mình bị sơ hở gì đó để nhóm người Hà Thúc bắt được. Tốt nhất là hắn đi trước khi có chuyện đó xảy ra.

Trương lão thấy Thiếu Kiệt rời khỏi phòng khách nhìn mọi người lên tiếng nói.

- Tôi thấy bàn cờ nó bày ra rất rộng mà chẳng có bố cục gì hết. Thật chẳng biết đâu là quân cờ nó đang đánh nữa.

- Tôi lại nghĩ khác. Nó đang đánh một bàn cờ không phải giống như chúng ta. Có vẻ như mỗi quân cờ đều có mỗi ý nghĩa riêng của nó không thể phán đoán đó là nước cờ như thế nào.

Trần lão cũng đưa ra ý kiến của mình cho Trương lão nghe thấy. Hà Thúc với Lưu Hoan thì lại nhíu mày.

- Tôi nghĩ về việc hình như có vẽ đúng! Trước đây một nhân vật như Lâm Phong chúng ta hoàn toàn không biết. Nhưng giờ thấy cách nó sử dụng người Phùng Kiếm Hoa này đã nói lên được tất cả. Khi Lâm Phong phải dừng lại ở một bố cục bàn cờ nhất định chỉ có thể tiến bước cẩn thận. Thì một quân cờ nhỏ bên ven đường lại trở thành một quân nổi bật.

Trương lão bây giờ mới nói ra nhận định của mình sau khi quan sát được cả những việc cần thiết cũng như có những dự đoán dựa theo những gì mình đã thấy. Trần lão lúc này suy tư một lúc rồi mới thốt lên.

- Ý ông là thằng nhóc không phải đang chơi cờ tướng hay cờ vua mà bàn cờ của nó là một bàn cờ vây sao. Thằng nhóc nó biết chơi cờ này à?

- Tôi không biết nhưng nếu nó đang chơi cờ vây thì có thể giải thích được tại sao những người là quân cờ của nó đều có thể thay đổi vào lúc cần thiết. Tôi thấy khả năng này rất cao.

Hà Thúc với Lưu Hoan lúc này nghe được lời của Trương lão và Trần lão cũng hướng mắt nhìn về phía sân rộng nơi có một thân ảnh đang đứng nói chuyện cười đùa với một đám thiếu niên bằng lứa tuổi của mình trên sân.

- Nếu thật sự thằng nhóc chơi cờ vây này thì bàn cờ rất rộng. Mỗi nước đi đều chôn xuống một mối nguy hiểm không hề biết trước chỉ cần đúng thời điểm, đúng lúc mọi thế cục của bàn cờ có thể xoay chuyển chỉ cần một nước đi mà thôi.

Lưu Hoan bây giờ cảm thán nói ra. Ông không ngờ rằng việc lần đầu tiên mình gặp được Thiếu Kiệt lại đem đến cải biến và nhiều sự thay đổi như thế. Hơn nữa còn là một thiếu niên thâm sâu khó dò. Ngay cả hiện tại để đối phó với Thiếu Kiệt ông cũng chưa tìm ra được cách gì có thể hiểu thấu suy nghĩ của cậu nhóc thiếu niên này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 725: Không Có Sự Lựa Chọn

Thiếu Kiệt sau khi hàn huyên với đám bạn học trong trường xong cũng không muốn vào trong nhà hẳn liền gọi Bảo Huân lấy xe chạy dạo một vòng quanh thành phố vào buổi xế chiều.

Chiếc xe vừa chạy ra khỏi nhà thì Thiếu Kiệt được bảo huân ngồi ở trên xe lên tiếng nói với hẳn.

- Thiếu Kiệt đây là toàn bộ hồ sơ đã thu thập được của những người đem tới Vô Ảnh vì trong nhà có chút bất tiện, nên tôi không thể đưa hồ sơ này được.

- Ừ tôi biết! Nếu không tôi cũng chẳng cần phải tốn thời gian đi dạo như thế này. Đem người vô cơ về Vô Ảnh mấy lão bắt tử kia mà biết được chắc mắng tôi thậm tệ đấy.

Vừa đáp lại lời của Bảo Huân vừa nhận lấy hồ sơ từ trong một cái gấn kéo nổi liền hai khu vực buồn lái và phần thân xe Thiếu Kiệt ngồi mở ra từ tờ văn bản được viết tay của những người bị bắt mà đọc.

Phải khá lâu sau đó Thiếu Kiệt mới đóng lại toàn bộ hồ sơ lấy trong túi mình ra cái danh thiếp của Nguyên Hồng và số điện thoại. ngắm nhìn một lúc lâu rồi mới nói với Bảo Huân.

- Anh đưa điện thoại em mượn gọi điện một chút!

- Bảo Huân lúc này cũng đặt điện thoại của mình vào khay chuyển đồ đưa cho Thiếu Kiệt.

Quan sát qua kính Bảo Huân biết Thiếu Kiệt muốn gọi người có tên trong danh thiếp kia nhưng lại không muốn cho đối phương biết được thông

tin của mình nên mới có hành động mượn điện thoại của hắn.

Vui đùa một câu Bảo Huân mới nói với Thiêu Kiệt.

- Cậu gọi điện nhớ canh chừng đầy điện thoại anh là thuê bao trả trước. Chưa có nạp tiền đâu.

- Giờ hay chơi thể anh lương anh mà tiền trong điện thoại lại thiếu sao.

Tuy nói vui đùa nhưng Thiêu Kiệt cũng bấm một mã số *101# để kiểm tra số tiền trong tài khoản. Thói quen này của hắn cũng đơn thuần khá đơn giản. Hắn trước kia vì sai cái điện thoại chỉ có thể lưu bin được ít ỏi hoặc là viên bin bị chai phồng hay bị mất nguồn điện đều phải mượn điện thoại người khác gọi. Cứ mỗi lần trước khi gọi hắn lại kiểm tra tiền để biết rằng mình gọi đi số tiền bao nhiêu mà gửi lại cho người ta. Thói quen này cũng vậy. Nhìn dòng tin nhắn báo số tiền trên tài khoản của Bảo Huân Thiêu Kiệt cũng chỉ cười lắc đầu và tiếp tục nhấn một dãy số mới.

Dãy số này là những con số được in trên danh thiếp của Nguyên Hồng và đây là số di động cá nhân nên việc nhận cuộc gọi này chắc chắn là người hắn cần gặp.

Bên kia điện thoại bắt đầu vang lên những âm thanh của cuộc gọi đến và giai điệu của những tiếng nhạc chờ mặc định.

Phải qua hai tiếng đổ chuông chờ mới có tín hiệu nhất máy. Thiêu Kiệt bây giờ cổ họng đờ nén lại âm thanh phát ra một tiếng trầm đục của một người thuộc một vùng miền khác, giọng nói cứ như hắn là một người ở quốc gia khác có thể nói được ngôn ngữ quốc nội thuần túy.

Bên kia điện thoại lúc này mới vang lên âm thanh giọng nói của Nguyên Hồng.

- Alo ai vậy?

- Xin Chào Ông Anh. Tôi là Người bên công ty VG muốn gọi điện khảo sát khách hàng không biết ông anh có thời gian để nghe cuộc khảo sát này hay không.

Giọng nói có phần pha lẫn âm điệu không phải là người trong nước lại thêm ca việc cuộc gọi bất thường một cách vô nghĩa này làm cho Nguyễn Hồng thật sự bức bối trong người. Bởi có một người nào lại lấy số điện thoại của chính giám đốc công ty mình mà gọi điện tham gia khảo sát thì quả thật quá bất thường.

- Xin lỗi tôi không có thời gian hơn nữa mấy người cũng không phải nhân viên VG làm như vậy để được lợi lộc gì. Anh có tin tôi kiện các Anh vì tội mạo danh công ty tôi mà lừa đảo không.

- Ấy tôi quên mất mới đúng giám đốc công ty VG còn chưa từng trải nghiệm mình bị nhân viên của mình gọi điện quấy rầy về khảo sát mà nhỉ. Thất trách thất trách quá. Nhưng mà không biết ông có muốn nghe Khảo Sát từ tôi hay không mới là điều quan trọng. Có hai lựa chọn cho ông. Một là ông cúp máy hai là ông tiếp tục đợi cuộc gọi tiếp theo nghe máy. ông yên tâm điện thoại này có điều tra cũng không được gì. Đơn giản tôi mới mua cái số này vài chục ngàn sài xong vứt bỏ cũng được.

Giọng nói cũng không thay đổi về lúc bình thường nhưng lúc này Thiều Kiệt tỏ ra một khí thế uy hiếp thật sự làm cho Nguyễn Hồng bây giờ cũng cau mày. Đối phương gọi điện cho hẳn biết rõ hẳn như thế nào. Còn hẳn thì hoàn toàn không thể nào điều tra ra đối phương là sự thật. Muốn tìm hiểu một số điện thoại không phải cứ tìm là ra nhất là những số điện thoại như thế này có đầy ở các cửa hàng bán lẻ có thể mua được số mới bằng nhiều hình thức khác nhau.

- Anh là người nào? Gọi điện thoại tôi với mục đích gì?

Nguyên Hồng thấy mình nằm ở thế yếu bây giờ cũng chỉ hỏi lại Thiếu Kiệt bên kia. Nhưng hắn vừa dứt lời thì Thiếu Kiệt bên này đã nhấn nút ngắt cuộc gọi của hắn.

Trong điện thoại của Nguyên Hồng lúc này vang lên những tiếng tút tút làm hắn muốn nổi điên lên vì bị chọc tức.

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đó. Thiếu Kiệt nghe được câu hỏi của Nguyên Hồng cũng chỉ cười hắn bắt đầu thao tác lại một lần nữa việc lặp lại cuộc gọi. Bên kia lúc này đang định bực tức lại ngỡ ngàng giật mình không hiểu đôi phương muốn gì. Vừa cúp máy xong lại vừa gọi lại.

Thiếu Kiệt làm như thế vì có lý do của hắn. Đối với cuộc gọi lâu dài hắn sợ nảy sinh biến cố cần thiết. Dựa vào việc chạy lòng vòng khắp thành phố của Bảo Huân và hắn có thể sẽ không có chuyện gì xảy ra nhưng Thiếu Kiệt thấy tốt nhất mình nên làm ra một chút phòng ngừa. Hắn quyết định chỉ gọi cho Nguyên Hồng những cuộc gọi không đến một phút nhằm xem đây như là một trò giải trí khi buồn chán.

- Tôi lặp lại lần nữa cậu muốn gì đây?

- Tôi thật sự cũng không muốn gì. Chỉ là rảnh rỗi không việc gì làm. Tham gia một ít thứ của công ty ông thôi. Nhưng xem ra trong đó cũng không đơn giản. Nói thẳng ra là ông chơi như vậy là không đẹp rồi. Dàn xếp cả trận đấu công khai. Ông không thấy như thế là một thứ gì đó không cần thiết sao.

Nguyên Hồng bây giờ biết mình đang nói chuyện có thể là người nào rồi. Hắn bây giờ phải thật sự cẩn thận cho từng lời nói của mình. Nếu không thì những vấn đề khác có thể diễn ra ngoài tầm kiểm soát của hắn.

- Thì ra là ông! Nói đi ông định làm gì với công ty của tôi. Ông nên nhớ có những thứ đừng nên vươn tay ra quá biết đâu chừng nó lại là một mẫu xương cứng đấy.

- Vấn đề này Nguyên Hồng ông không cần quan tâm đâu! Tôi rất thích nhai những mẫu xương cứng như công ty ông. Nói thật việc ông để công ty mình quá tốt so với mặt bằng chung của thị trường tôi thấy không tệ. Vấn đề cứ tưởng hợp tác với ông là điều tốt lành. Nhưng không ngờ bên trong nó lại là một khối gỗ mục đấy. Trò Tiêu khiển này tôi không biết có nên chơi không đây này. Nếu trong vòng một phút nữa ông không gọi lại cho tôi. Xem ra trò chơi sẽ thật sự bắt đầu đấy.

Thiếu Kiệt nói xong lời này rồi tắt cuộc gọi đi để điện thoại ở trên ghế nhìn vào nó cười cười. Hắn biết chắc rằng Nguyên Hồng sẽ phải gọi lại cho mình. Ít nhất là tâm lý hắn nắm chắc là như thế. Bởi nếu không muốn công ty có điều tiếng gì. Nguyên Hồng bắt buộc phải thương lượng.

Thị trường trò chơi trên mạng đang là lúc cạnh tranh khốc liệt nhất của tâm điểm. Nếu như một sơ xuất nhỏ bị đối thủ nắm bắt được có thể khiến công ty của VG rơi vào tình trạng bị cộng đồng người chơi quay lưng. Nhất là việc càng trầm trọng hơn nếu một giải đấu công khai tưởng chừng nhưng không có điều gì lại bị sắp xếp một cách trắng trợn.

Bị cúp máy lần này dù tâm lý của Nguyên Hồng có vững chắc đến đâu cũng gặp phải lo lắng. Cầm điện thoại trong tay mình Nguyên Hồng bước tới bước lui trong phòng hai vòng. Cân nhắc không biết mình phải làm như thế nào. Mọi quyết định này của ông phải diễn ra nhanh chóng không có thời gian chờ đợi.

Bởi vì đối phương đã nói quá rõ. Nguyên Hồng cũng hiểu trò chơi mà đối phương muốn ám chỉ là việc như thế nào. Đối với những người không biết là ai. Không hiểu họ như thế nào Nguyên Hồng thật sự không dám liều.

Hơn ai hết Nguyễn Hồng là người biết rõ nhất của một loạt dây chuyền biến đổi nếu đối phương công bố việc dàn xếp giải đấu. Hơn nữa trong tay đối phương có được những gì khác hơn ngoài việc này thì hẳn càng không hề hay biết. Việc này giống như hẳn đang mò mẫm trong bóng tối không có một chút ánh sáng này.

Quyết định chạy trong suốt suy nghĩ của Nguyễn Hồng lúc này là phải gọi lại cho đối phương. Để tiến hành thương lượng vì đơn giản một điều hẳn không có sự lựa chọn.

Dem điện thoại trong tay mình gọi đi tới dãy số mà mình đã nhận. Nguyễn Hồng lần này bị Thiếu Kiệt bắt cho nghe nhà chờ đúng với thời gian lần đầu tiên mà Thiếu Kiệt gọi đến cho hẳn.

Thiếu Kiệt bên kia điện thoại lúc này cũng với giọng nói đó nhưng bộ dạng có vẻ chán chường một chút.

- Ấy tôi tưởng là sẽ có trò chơi để vui rồi chứ. Không ngờ ông lại gọi điện mất vui thế. Nhìn một công ty lớn có tên tuổi đi xuống bến bờ vực thảm thú vị lắm. Ông không cho tôi có cơ hội được thấy gì cả.

Thật sự khi nghe những lời này của Thiếu Kiệt Nguyễn Hồng muốn đập vỡ cái điện thoại trong tay hẳn ngay lập tức. Nhưng mình ở thế yếu người ta cầm con dao để ngay cạnh sườn bất cứ lúc nào cũng có thể đâm một nhát chí mạng thì Nguyễn Hồng cũng đành đành nín lại tâm trạng tức giận của mình.

- Ông nói đi! Làm sao mới có thể thương lượng đây. Lần này tôi thật sự muốn biết chúng ta có thể thương lượng được hay không đây. Ông cũng không nên làm quá đưa một công ty vào chỗ chết còn bao nhiêu sinh mệnh dựa vào việc lãnh lương hàng tháng của công ty tôi mà phải sống đây. Nêu hi vọng ông có thể cân nhắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 726: Hai Lần Tát Mặt

Thiếu Kiệt bên kia điện thoại lúc này trên khóe môi xuất hiện một nụ cười nếu ai có thấy thấy được hình ảnh này của hắn đều có thể nhận ra đây là một nụ cười khinh thường những lời nói vừa rồi của Nguyên Hồng.

Chậm chậm từ tốn như không phải chuyện của mình Thiếu Kiệt từ từ đáp lại Nguyên Hồng một cách châm chọc.

- Xem ra ông có tình người nhỉ còn lo lắng cho chén cơm của nhân viên mình nữa cơ đấy. Tôi thấy một điều lạ mấy công ty nào đụng tới vấn đề này đều lôi lý do bên dưới mình còn có nhân viên cần lo nhiều thứ nhỉ. Nói cho ông biết sau này nếu có kiếm lý do thì kiếm cái nào mới mới một tý. Không phải điệp khúc này có thể thực hiện hoài. Tôi nghe nhầm quá rồi đấy. Không có công ty ông thì vẫn có công ty khác nhận họ. Chỉ cần công ty ông phá sản một cái đám người nhân viên công ty ông chắc sẽ không ít các công ty khác lôi kéo họ về làm đâu. Ông đứng nghĩ chỉ mình ông có thể để họ làm việc mà không có người khác vậy chứ.

Nguyên Hồng nghe những lời Thiếu Kiệt cũng phải nhíu mày. Hắn lấy lý do này xem ra thích hợp nhất nhưng bây giờ hắn cũng không thể nào phản bác lại được vấn đề Thiếu Kiệt đã nêu ra. Trong nước không chỉ có mỗi công ty hắn là có thể cung cấp việc làm cần thiết cho cái ngành nhiều chất xám này.

Hắn thấy mình đang đối diện với một bức tường khá lớn. Qua lời nói của Thiếu Kiệt Nguyên Hồng có cảm giác nhưng công việc làm cho một công ty mình đi vào con đường chết không phải là việc mà đối phương bên kia làm lần đầu, Có thể là đã nhiều lần và cũng nghe không ít lời lẽ như vừa rồi mình nói mới có thể đưa ra luận điểm phản bác nhanh chóng và hợp lý như thế này.

Cô tìm trong trí nhớ của mình những đối thủ cạnh tranh trong cùng lĩnh vực. Nguyên Hồng chỉ có thể đảm bảo tâm lý lúc này đối phương chắc chắn là người cùng ngành nên mới có thể xem như đưa ra lời kêu gọi nhân sự của công ty hấn khi giải thể.

- Ông có thể đưa ra điều kiện cần thiết được không. Hiện tại người nắm được nhiều thứ là ông, ông muốn nói gì mà không được. Tôi vẫn chưa biết ông là người của công ty nào đấy. Tôi đã nhượng bộ thì ông cũng nên xem xét một chút như thế mới có thể nói chuyện để giải quyết việc này chứ.

Nguyên Hồng lúc này xuống nước hết mức có thể. Đối với việc đối phương có thể nắm bóp công ty mình như thế nào ở thời điểm này là hoàn toàn không nằm trong sự kiểm soát của hấn. Dù tâm lý lúc đầu có tốt đến đâu thì bây giờ hấn sợ. Sợ rằng những gì mình xây dựng lên thật sự bị đập đổ.

Con người ai cũng vậy họ đã đi qua một giai đoạn mở đầu khó khăn và thuận lợi. Giờ đã đến phát triển huy hoàng thành người đứng đầu một hai trong nước trong cùng một lĩnh vực. Họ không muốn trải nghiệm lại cảm giác trở về những ngày tháng cực nhọc hàng đêm phải cố gắng cho những bước đầu phát triển của một công ty xuống dốc không phanh.

Nguyên Hồng cũng vậy hấn đang trên một vực đứng mà nhiều người ngưỡng vọng. Hấn không muốn mình bị đập xuống dưới những thành phần nhỏ nhoi đang cố gắng sống sót bên dưới.

- Thôi được! Nếu ông đã có thành ý như thế thôi vậy. Việc chơi đùa đến đây cũng tạm dừng. Nhưng mà tôi nghĩ ông cũng nên xem lại mình. Để tôi lộ diện lại sử dụng đến những thủ đoạn thấp hèn như buổi chiều này thì có phần không mấy làm tôi hài lòng. Như thế này đi. Việc tôi muốn sẽ để cho hai cậu nhóc đoạt giải đi nói chuyện với ông. Còn hợp tác hay không thì lúc đó tùy ông định đoạt.

- Ấy! Ông định để hai thằng nhóc như thế đại diện cho việc thương lượng này. Ông không đùa đấy chứ. Con nít như bọn nó thì biết gì về mấy chuyện này?

Nguyên Hồng cũng khá bất ngờ khi nghe đối phương đề cho hai người chủ chốt lãnh giải thưởng buổi sáng làm việc với mình. Chuyện này nằm ngoài nhận thức của hắn. Không ai đem việc bàn bạc thương lượng một thứ kinh doanh giao vào cho những thanh thiếu niên đầy cảm xúc nhất thời bao giờ. Cái lứa tuổi của đám người Lý Bân hay Lâm Vũ mà thay đối phương nói chuyện với mình, Hắn thấy mình đúng là bị xem thường.

Những lời nói này cũng không thể nói ra trắng trợn như thế. Đối phương đã tát một cái vào mặt hắn đủ để nói cho hắn biết hắn chưa có tư cách gặp người ta. Hắn cũng không đại gì từ xát muối vào vết thương trên mặt như thế này.

- Ông đừng nói bọn nhóc đó không biết! Ông nghĩ xem ông thua ở đâu. Bọn nó có phải bọn nhóc đơn thuần hay không cái đã. Ngay cả việc nhận định được người của tôi như thế nào ông còn không làm được thì ông gặp tôi bàn bạc hay thương lượng ông nghĩ được sao?

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười một cái giọng nói đùa cợt trong đó pha lẫn sự xem thường không ít. Nếu để đoán được Lý Bân với Lâm Vũ có thể là người liên kết với hắn mà Nguyên Hồng lại để người ra tay ngay sau khi nhận giải chỉ vài giờ thì thật ông ta trong mắt hắn cũng chỉ là những người tức giận nổi nóng muốn trả thù một cách nhanh nhất. Điều này cho thấy Nguyên Hồng dù có thành công như thế nào ngoài mặt thì phía sau đó con đường thành công của hắn không ít thao tác bên trong là một bàn tay màu đen sẵn sàng giải quyết những tình huống bất lợi bằng vũ lực.

Người như thế Thiếu Kiệt vừa xem thường vừa cho rằng không đáng. Đối với hắn hiện tại vũ lực không phải là thứ có thể đối chọi với đám người

Lý Bân hoặc Lâm Vũ. Nguyên Hồng chỉ chiếm lợi vì một ít tâm tính thiếu niên của họ còn nếu thật sự đấu thì chưa chắc là Nguyên Hồng có thể đấu lại giá trị vũ lực của người Lý Bân đang âm thầm hàng ngày lấy tin trong thành phố Lưu Minh này.

Nguyên Hồng cảm giác mặt mình bị nóng ran. Bởi cái tát từ những lời vừa rồi của Thiếu Kiệt cho hắn kết quả việc hắn vừa làm đã làm trong mắt đối phương giá trị của mình hạ xuống thấp nhất.

Cuộc nói chuyện này diễn ra không lâu nhưng nó cho thấy một khía cạnh một chiều Nguyên Hồng cho dù có thương lượng hay trực tiếp đi gặp người đang nói chuyện với hắn thì cũng chỉ có thể gặp được người thể thân mà không phải là chủ sự thật sự.

Hắn không ngờ rằng chỉ với một trò chơi đơn giản của công ty mình. Việc hắn làm là sắp xếp kích cầu cho trò chơi lại đem tới tác dụng phụ đụng phải người không nên đụng như thế này.

- Việc này đúng là phần lỗi của tôi nhưng không lẽ tôi giải quyết như vậy lại không thích hợp. Chỉ vì ông không ra mặt thì đối với việc tìm hiểu mọi thứ bằng bất cứ giá nào cũng khiến tôi phải đưa ra quyết định này thôi. Nếu là người khác họ cũng sẽ làm như vậy chứ không thể nói là chỉ một mình tôi làm như thế được.

Nguyên Hồng cố gắng phân trần cho việc làm của mình là đúng. Đối với việc nhận sai của người ngồi ở những cái ghế như của Nguyên Hồng Thiếu Kiệt dương như đã quen. Nếu ở đây họ là người ngồi trên tất cả mọi người. Tâm lý nhận sai không bao giờ có. Họ chỉ cố biện minh cho việc làm của mình là đúng nên Thiếu Kiệt cũng không muốn nói nhiều với hắn nữa làm gì.

- Đúng hay sai! Kết quả không nói rõ cho ông biết rồi sao? Như vậy đi người của tôi sẽ liên hệ lại cho ông sau. Còn những nhân viên của ông hiện tại đang trong tay tôi đến khi nào xong hết mọi việc sẽ được thả ra. Giờ thì họ ở một nơi rất an toàn. Báo về cho gia đình họ là đi công tác đột xuất là được. Việc này không khó với ông đi. Như thế xem như xong người của tôi sẽ liên hệ với ông trong thời gian sớm nhất. À nếu có bản lĩnh chịu đòn được thì ông cứ cho người tìm hiểu thông tin của tôi. Nhưng cái giá phải trả thì tùy ông có thể chấp nhận hay không thôi.

Thiếu Kiệt ngắt cuộc gọi đặt số điện thoại của Nguyễn Hồng vào danh sách đen phạm vi chặn cuộc gọi. Rồi kiểm tra lại tài khoản điện thoại của Bảo Huân một chút mới để điện thoại vào khay chuyển đồ cho Bảo Huân. Lúc này hắn cũng không tháo sim điện thoại của Bảo Huân ra và nói

- Điện thoại của anh em gửi trả. Tốt nhất từ giờ đến tối không lắp sim vào làm gì còn không thì anh cũng có thể cắt số chuyển sim điện thoại cũng được. Khởi phải bận sau này bị làm phiền,

Bảo Huân lúc này cũng cười đáp lại Thiếu Kiệt một cách như không có chuyện gì xảy ra.

- Thiếu Kiệt cứ yên tâm sim của Vô Ảnh về đưa lại chuyển số mới là được. Số này không có thông tin liên lạc bỏ đi cũng không có vấn đề gì.

Thiếu Kiệt nghe Bảo Huân nói như vậy cũng gật đầu. Đối với việc sử dụng hai điện thoại một cái cho công việc của Vô Ảnh một điện thoại còn lại để phục vụ cho chính mình dường như thành viên của Vô Ảnh nào cũng làm. Hơn nữa biết được việc này không ảnh hưởng gì đến các mối quan hệ của Bảo Huân Thiếu Kiệt cũng an tâm một chút.

- Thôi Về nhà đi là được rồi. Giờ về tới nhà không biết có cái gì vào bụng không hi vọng mấy lão già đó còn chừa lại phần cho mình.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Bảo Huân cũng chỉ biết cười lớn. Trong khi đó Thiếu Kiệt khá thoải mái dựa lưng vào ghế mở lấy một chai nước được đặt trong ngăn kéo của gần chỗ mình.

- Cậu nói thế giờ này vẫn còn sớm mà. Đã ai dùng bữa giờ này đâu hơn nữa ba cô nàng kia đi chợ tôi bảo đảm với cậu không về sớm được đâu. Phụ nữ mà nếu một người còn lè mè được thì cả ba người chắc chắn tốn thời gian không ít à.

Bảo Huân lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt bởi hẳn thấy để ba cô nàng kia về sớm làm đồ ăn là việc không thể nào. Hơn nữa việc có chú tâm đi chợ hay không còn là dấu hỏi lớn thiệt lớn nên Thiếu Kiệt cũng không phải lo lắng lắm trong chuyện này.

- Anh gan lắm để ba cô nàng kia biết được anh không chết cũng lột da đấy. Thôi cứ về xem tình hình thế nào rồi tính sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 727: Vận May Hay Năng Lực

Buổi chiều hôm đó mọi việc diễn ra bình thường như mọi ngày chỉ khác một chút ở buổi cơm tối có thêm những người của nhóm Hà Thúc ngồi vào bàn.

Thiếu Kiệt cũng chỉ xem như sự có mặt của mọi người thật sự bình thường như hàng ngày hần hạn chế thấp nhất vấn đề trò chuyện cần thiết liên quan đến những thứ phức tạp. Thậm chí hần còn không có quá chú trọng là mình đang dùng bữa với ai. Cũng vẫn như mọi ngày ăn cơm xong đặt chén bát vào bồn rửa xong lại chui vào phòng máy tính.

Nhóm người Hà Thúc dường như thấy việc này khá là lạ nhưng nghe Hà Vi nói ngày nào Thiếu Kiệt cũng như vậy nên không nói gì. Họ hiểu đối với Thiếu Kiệt cấp bậc không áp chế được. Hơn nữa hần làm việc theo thói quen hàng ngày chứng tỏ hần không xem họ là người ngoài xa lạ. Việc này cũng làm cho tâm lý của nhóm người có chút không thích ứng được.

Thường mọi người dùng cơm với họ để nhìn mặt, Cử chỉ thao tác cá thứ để khỏi làm nhóm người họ phật lòng. Thiếu Kiệt thì ngược lại hần không cần nể nang gì đến những việc nhỏ nhặt này còn làm nó một cách không lời nào để trách móc được.

Ban đêm Lưu Minh cũng như thế mọi thứ dường như chậm rãi trôi qua. Hà Vi sau khi xem hết các chương trình truyền hình nhìn tới đồng hồ cũng đã khá trễ. Cô nhìn về phía phòng máy tính lắc đầu một cái. Lúc này Hà Thúc và mọi người ngồi ở phòng khách cũng thấy được hành động của cô nên lên tiếng hỏi.

- Thăng nhóc ngày nào cũng làm việc như thế sao Hà Vi?

- Vâng hầu như ngày nào cũng vậy! Thiếu Kiệt không thức trắng đêm thì cũng tới ba bốn giờ sáng. ít nhất là như thế sáng thì tới giờ gần đi học sẽ dậy. Hôm nào học hai buổi xem như là hôm đó không ngủ.

Lời của Hà Vi lúc này làm cho mọi người trong phòng đề lắc đầu. Trước đây nhóm người Hà Thúc không nghĩ rằng thời gian của Thiếu Kiệt lại dành cho nhiều việc gì như vậy. Bởi với họ Thiếu Kiệt ngoài việc là một thiếu niên còn ngồi ghế nhà trường thì chỉ quản lý một số công ty. Điều này cũng không làm cho hắn phải tốn nhiều tâm huyết hay là bận rộn như Hà Vi đã nói.

Vì đơn giản nhưng công việc này đều được cấp dưới Thiếu Kiệt thực hiện. Nếu có vấn đề gì thì hắn mới đưa ra quyết định cần thiết. Họ không nghĩ Thiếu Kiệt lại mất khá nhiều thời gian cho công việc ngồi máy vi tính đến nỗi có nhiều ngày không ngủ mà vẫn có thể giữ được tỉnh táo. Bản thân họ cảm giác nếu mình đặt ở vị trí của Thiếu Kiệt chắc có thể sẽ không được.

- Thằng nhóc nó cần gì lao tâm lao lực như vậy làm gì vậy? ít ra ông thấy nó cũng không cần phải làm việc đến mức như thế nó đã có trở thành doanh nhân hay là người có thể lực trên thương trường đâu mà cần phải làm như thế nhỉ.

Lưu Hoan không nhìn được phải thốt lên một câu hỏi nói với Hà Vi. Bởi vì việc này ông thấy có gì đó không đúng với việc Thiếu Kiệt bây giờ đang làm cho lắm.

- Ông nói như thế là sai rồi. Xem ra thằng nhóc chịu nhiều áp lực thâm lặng hơn mọi người thấy bên ngoài. Vì để không phải sai lầm trong những công việc của mình nó buộc phải lấy thời gian đánh đổi khá nhiều. Trước giờ chúng ta cứ nghĩ nó là một người biết tính trước tính sau. Nhưng xem ra chúng ta đã sai rồi. Tất cả mọi thứ không phải sự thuận lợi nhất thời, mà phải đánh đổi bằng sự cố gắng hàng ngày đấy.

Trương lão bây giờ mới thở dài lên tiếng làm mọi người trằm mặt một lúc. Trước nay trong nhóm Hà Thúc luôn cho rằng Thiếu Kiệt làm được điều đó là việc hiển nhiên đó được tính toán cẩn thận. Nhưng giờ họ mới hiểu. Mọi thứ không phải là sự tình cờ phù hợp thời gian cần thiết mà là sự cố gắng thâm lặng của Thiếu Kiệt.

- Mà Hà Vi sao cháu không nói cho mọi người những việc này. Trước giờ cứ nghĩ thằng nhóc đó làm cái gì cũng tốt thì ra là không phải như bên ngoài.

- Cháu cũng có định nói cho mọi người nhưng mà Thiếu Kiệt lúc đó cũng chỉ cười bảo cháu rằng. Ai sinh ra trên đời cũng đã trở thành một thiên tài. Họ có những kỹ năng riêng của mình nhưng chưa được khai phá. Ngoài những việc này thiên tài cũng phải đánh đổi bằng sự cố gắng cần thiết cho nó. Nếu không cho dù bản thân có là thiên tài đi nữa cũng không đạt được những gì mình muốn. Người bình thường cũng vậy chỉ vì họ thích cách an nhàn với tự hưởng thụ cho mình thành quả nhất thời. Thiếu Kiệt cố gắng vì chính những gì đã tạo ra được thì cần gì để người khác biết điều này. Cháu thấy như thế cũng đúng nên mới cảm thấy không cần thiết báo lại.

Hà Vi lúc này mới đứng lên khỏi chỗ mình ngồi đáp lại một câu với mọi người để cho họ hiểu được những gì mà bấy lâu nay Thiếu Kiệt làm cũng tốt. Cô nhìn thấy hắn làm việc đôi khi cũng phải lo lắng nhưng mọi người thì lúc nào cũng cho đây là việc hiển nhiên nên giờ nói ra để họ hiểu một phần cũng tốt.

- Thôi cháu đi pha một ít cà phê với trà cho Thiếu Kiệt đây mấy ông giờ này còn ngồi đây không chịu đi ngủ sao.

- Được rồi! Mấy cái lão già này ngồi đây một chút rồi cũng về phòng ngủ đây. Cháu nói thằng nhóc đó giữ gìn sức khỏe được rồi.

Hà Thúc chỉ cười cười đáp lại lời Hà Vi. Đợi cho cô đi khỏi phòng khách bên ngoài lúc này Hoàng Lâm Nhu mới từ bên ngoài vào. Nhìn nhóm người Hà Thúc vẫn ngồi ở phòng khách bà cũng chỉ nở một nụ cười lên tiếng nói.

- Mấy vị chưa đi nghỉ ngơi nữa sao?

Nghe được tiếng nói của Hoàng Lâm Nhu Hà Thúc bây giờ mới nhìn bà cười cười đáp lại.

- Thằng nhóc nhà cô còn chưa ngủ thì mấy lão già này ngủ sớm cũng đâu ít lợi gì.

Dù cho Hà Vi đã nói đây là thói quen thức khuya làm việc của Thiếu Kiệt nhưng Hà Thúc vẫn muốn thử xem tại sao Hoàng Lâm Nhu biết thói quen này không tốt lại không khuyên bảo con mình nên mới vờ như không biết mà nói ra câu này. Xem như họ đợi Thiếu Kiệt xong việc rồi cả nhà đi ngủ luôn.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng có chút bất ngờ lắc đầu nhìn nhóm người Hà Thúc cười cười đáp.

- Mấy vị có đợi nó thì còn lâu lắm có đôi khi nó thức cả tới sáng. Như thế không được đâu tôi thấy mấy vị tốt nhất là giữ gìn sức khỏe chứ đừng như nó thức theo nó chỉ có nước hại cơ thể thôi.

Hiểu ý Hà Thúc muốn thăm dò mẹ của Thiếu Kiệt Lưu Hoan giả vờ nhíu mày một cái nói với bà.

- Ấy nếu thế sao cô lại không khuyên thằng nhóc đi. Ở độ tuổi của nó nếu như thế cũng không tốt ảnh hưởng sức khỏe như thế sao cô lại cứ để nó làm việc như thế không ớn tý nào.

Tường Lưu Hoan thật sự lo lắng cho Thiếu Kiệt về vấn đề này Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới ngồi xuống một cái ghế ở phòng khách thờ dài đáp lại.

- Tôi cũng chịu thua nó vốn cứng đầu. Đã muốn làm gì thì làm cho đến cùng mọi thứ không thể nói được. Trước đây cũng vậy mà bây giờ cũng vậy. Thằng nhóc nó có thói quen này từ nhỏ rồi. Trước đây vì nhà nghèo thì tôi cũng không nói được. Nó mỗi tối thường hay đi canh nhưng sòng cờ bạc của người ta. Chạy việc vặt như mua đồ ăn khuya đổi bài các kiểu kiếm tiền thêm. Tôi có nói thì nó cũng mặc. Tiền học tự nó đóng giờ có khuyên nó thì nó cũng chỉ nói thuyền lớn sóng lớn thuyền nhỏ sóng nhỏ mỗi con sóng đều có thể lật thuyền không chuẩn bị thật kỹ chỉ có thể làm mồi cho những người khác mà thôi.

Nhóm người Hà Thúc tuy là có hồ sơ về Thiếu Kiệt khá kỹ lưỡng nhưng việc hàng ngày và chuyện xưa không đáng nhắc đến thì trong hồ sơ lại không có đại khái họ hiểu với Thiếu Kiệt chuyện này không thể nói là thành tích hay là sự nổi bật.

Dựa theo những thứ như thế này nếu nói trong thể chế đúng nghĩa nó là một vết mực vào lý lịch đối tượng. Việc đi canh các sòng bạc như thế này chẳng khác nào tiếp tay cho những đối tượng làm trái pháp luật nhưng mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh việc lúc đó Thiếu Kiệt làm xem như là bất khả kháng.

Hơn nữa những việc này có xảy ra nhưng Thiếu Kiệt lại không đi làm đường lạc lối vào những vấn đề tệ nạn này đã là một việc ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Bởi xung quanh cái xóm nhỏ thị phi của Thiếu Kiệt dường như không thiếu những vấn đề tệ nạn cần thiết này.

- Thằng nhóc hồi nhỏ lăn lộn cuộc sống chắc không dễ dàng đi!

Trương lão lúc này cũng thở dài nói ra một câu cảm thán. Hà Thúc cũng trầm mặc không nói được. Lưu Hoan nhìn mọi người như thế nghe được chuyện không nên nghe biết được lúc đó hoàn cảnh của Thiếu Kiệt như thế nào mới nhớ đến số tiền mà hắn lần đầu đem theo để đi buôn nên lắc đầu nói.

- Xem ra thằng nhóc có được ngày hôm nay không phải là ngẫu nhiên nếu như không có tôi giúp thằng nhóc sử dụng đúng số tiền đó vào việc kinh doanh thì sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ gặp nó. Chỉ là tôi may mắn gặp đúng thời điểm thôi.

Lưu Hoan cho rằng việc Thiếu Kiệt có số tiền vốn kia đều là do hắn chuẩn bị thật lâu trong quá trình cực khổ của mình phải sống trong cái xã hội phức tạp đầy tệ nạn như thế.

Hoàng Lâm Nhu cũng không biết Lưu Hoan nói mình may mắn là tại sao. Đến bây giờ việc kinh doanh của Thiếu Kiệt bà tưởng rằng do gặp được Lưu Hoan giúp đỡ nên mới như thế chứ hoàn toàn không nghĩ đây là tiền riêng của Thiếu Kiệt để dành được.

- Ông bà xưa nói đúng không có sự cố gắng nào là không trải qua lâu dài xem ra mấy lão già như mình lại không có tính giác ngộ như thằng nhóc. Nhưng mà việc giờ nó cứ đâm đầu làm việc như thế thì cũng không thể trách được. Thói quen đã làm cho nó có một cái gọi là âm thầm cố gắng cho những gì mình đang làm thì cũng không thể thay đổi được trong một sớm một chiều,

- Tôi thấy không sai lệch đi đâu được. Nó như thế mới có thể tính toán cẩn thận. Vận may hay năng lực thật sự thì chỉ có người bên trong cuộc hiểu rõ thôi. Mấy ông lão như mình như thế mà không bằng được một thằng nhóc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 728: Lúc Đó Không Nói Được!

Hết Trường Lão rồi đến Hà Thúc đưa ra nhận định của mình làm cho Hoàng Lâm Nhu không hiểu được họ đang đánh giá gì về Thiếu Kiệt bà khó hiểu thật sự nên mới vội lên tiếng hỏi.

- Nãy giờ mấy vị nói gì mà tôi không hiểu được gì hết. Cái gì là Vận May hay Năng lực, cái gì lại cố gắng mọi người làm tôi thật sự mơ hồ rồi.

Lưu Hoan nhìn qua ba một ánh mắt hơi lóe lên rồi trở lại bình thường. Không quá khó để hiểu được rằng cho đến hiện tại Thiếu Kiệt cũng không nói cho bà biết số tiền mình kinh doanh có từ đâu. Dù cho có rất nhiều việc đã xảy ra nhưng nếu Thiếu Kiệt đã không trực tiếp nói điều này thì Lưu Hoan cũng cảm thấy không nên đề cập tới.

Lưu Hoan nghĩ thế nhưng Hà Thúc lại không như thế ông bây giờ trực tiếp hỏi thẳng Hoàng Lâm Nhu.

- Thế cô cũng không biết tiền Thiếu Kiệt kinh doanh lúc đầu cho đến hiện tại đều là do nó dành dụm sao? Nó không nói với chị điều này?

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng ngạc nhiên nhìn Hà Thúc. Bởi vì cho đến hiện tại bà vẫn nghĩ Thiếu Kiệt có tiền để kinh doanh những bước đầu cho đến hiện giờ đều do Lưu Hoan hay Hà Thúc một tay thúc đẩy. Nếu nói không có người ở phía sau giúp đỡ thì với việc buôn bán lúc đầu của Thiếu Kiệt thì làm sao mà có thể phát triển đến mức này

- Không phải cho ông với Lưu Hoan đưa cho nó sao. Tôi cứ tưởng nó nói bạn nó ở Ngọc Châu thật ra là hai người. Chứ nó làm gì có tiền mà để dành nếu có thì chắc nó cũng không để được số tiền lớn để lấy hàng buôn bán như thế mới đúng.

Sự ngạc nhiên của Hoàng Lâm Nhu đã nói lên tất cả hiện tại. Ngoài việc Thiếu Kiệt sử dụng tiền của mình và được Lưu Hoan giúp đỡ một chút ít thì hoàn toàn dựa vào việc kinh doanh của chính Thiếu Kiệt làm ra.

- Nếu nói thế thì thật sự có việc lạ đấy? Tiền nó chưa bao giờ xin tôi, Thêm nữa tiền học phí trước kia cũng tự nó lo tôi thật chất chỉ trang trải đủ tiền ăn uống tiền điện nước ở nhà đôi khi còn phải đi vay khắp nơi mới đủ. Nó làm sao có thể để dành một món tiền lớn được. Nó làm ra đồng nào đều bỏ vào mấy cái vẩn vi tính gì đó. Hầu như trước kia đi học về là nó giống như thế này đều quần cặp sách rồi chạy ra quán net gần nhà. Nó để dành kiểu nào mà được?

Quá khứ của Thiếu Kiệt ra sao Hoàng Lâm Nhu rất rõ hồ sơ nhóm người Hà Thúc có được cũng khác mấy. Việc tự nhiên Thiếu Kiệt có một món tiền không hề nhỏ lập nghiệp cho đến bây giờ đều cho thấy mọi việc đều được tiến hành trong im lặng.

Trương lão lúc này cũng nhíu mày một lúc thật lâu suy nghĩ điều gì đó. Trước này họ chỉ tiếp xúc một chút vấn đề của Thiếu Kiệt qua Hà Thúc và Lưu Hoan chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với người bên cạnh Thiếu Kiệt như lúc này.

Nhưng lời của Hoàng Lâm Nhu dường như đã khẳng định một điều làm cho trong lòng Trương lão gợn sóng không ít.

- Xem ra thằng nhóc chuẩn bị rất lâu. Rất rất lâu rồi việc nó trở mình lần đó xem như là một trong những kế hoạch cần thiết của nó. Ít nhất nó cũng đã để dành tiền tầm mười năm à! Nếu là tôi không đủ kiên nhẫn như thế đâu.

Trần lão bây giờ cũng gật đầu nếu thời gian tích lũy số tiền lâu dài như thế thì chắc rằng có thể làm được. Nhưng ông cũng khá thắc mắc trong

mười năm đó dù thấy mình khổ rất nhiều như tại sao Thiếu Kiệt lại đủ bình tĩnh mà không sử dụng đến số tiền kia. Đó mới là câu hỏi lớn nhất trong lòng của ông.

Ai cũng biết với số tiền của Thiếu Kiệt bất cứ thời điểm nào lấy ra đều có thể đem lại một cuộc sống ổn định không phải lo trong một thời gian ngắn nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại không sử dụng.

Ít ra nhóm người Hà Thúc bây giờ lâm vào trầm mặc không ít đơn giản vì một thiếu niên có đủ định lực thoát khỏi cái cám dỗ này là điều mà họ không thể nào thấy được.

- Xin lỗi chị tôi hỏi một chút. Trong hồ sơ Thiếu Kiệt tôi thấy có hai năm mọi người rời khỏi nhà lúc đó thẳng nhóc tâm bảy tám tuổi. Theo hồ sơ ghi lại thì nó phải nghỉ học trong hai năm đó hầu như chúng tôi không có tin tức vậy thì hai năm đó hai mẹ con chị làm gì?

Trần lão bây giờ nhớ đến điều gì đó nên nhìn Hoàng Lâm Nhu đưa ra dữ kiện mà mình nhớ được. Hà Thúc cũng gật gật đầu mong chờ câu trả lời của bà bởi vì theo như mọi người thấy được thì có lẽ do lần này mà Thiếu Kiệt mới thay đổi mình rất nhiều ít nhất là có thể số tiền mà Thiếu Kiệt lập nghiệp bắt đầu từ trong hai năm này.

Hoàng Lâm Nhu lúc này thờ dài một hơi. Bà không muốn nhắc lại ít nhất là khoảng thời gian hai năm này. Bởi vì theo bà thấy đây là điều thiệt thòi của Thiếu Kiệt. Dù sao đó thẳng nhóc có như thế nào trong việc học thì bà cũng không trách được. Cũng chính vì hai năm này mà bà lúc nào cũng muốn Thiếu Kiệt đến trường.

- Nói thật hai năm đó đối với tôi là một việc tồi tệ. Cả Thiếu Kiệt cũng vậy. Năm đó hai mẹ con tôi công việc bấp bênh lại vay trước mượn sau thiếu nợ không ít người. Hơn nữa số tiền nợ là quá lớn. Tôi đành lòng phải

trốn khỏi nhà để có thời gian kiếm tiền trang trải. Và gửi Thiều Kiệt ở nhà một người Di.

Hoàng Lâm Nhu trầm tư về khoảng thời gian đó trước mặt nhóm người Hà thúc. Nhìn thấy trong ánh mắt của bà hiện lên vẻ đượm buồn của một quá khứ không hay nhưng chỉ với những dữ kiện này thì Nhóm Hà Thúc cũng không thể đánh giá được gì đành phải đợi cho Hoàng Lâm Nhu nói tiếp mới biết được mọi việc là như thế nào.

- Thời gian đó Thiều Kiệt ở nhà Di. Nó hoàn toàn không được đi học. Mỗi tháng tôi ngoài đi làm kiếm tiền trả nợ ra chỉ có thể tranh thủ một ngày rảnh về gặp nó. Mỗi sáng nó phải thức dậy ba giờ sáng nhóm bếp nấu nước dùng chuẩn bị dọn hàng cho di nó bán đồ ăn buổi sáng. Bưng bê, rửa chén bát, lại phải chịu lời mắng nhiếc thậm tệ. Thậm chí có hôm lại bị bỏ đói. Nó còn phải làm hết mọi việc nhà của người Di từ lau nhà giặt đồ. Cho đến mấy việc khác. Nếu xong hết việc mới được đi ngủ. Nói chung cũng vì nợ tôi mà tôi gây ra mà thôi.

Hà thúc lúc này cũng hít sâu vào một hơi. Ông và nhóm người của mình không thể tưởng tượng được. Một cậu bé bảy tám tuổi phải làm hết những việc này ở một thời điểm có thể nói là cuộc sống không còn là thời phòng kiến hay thời đói khổ.

- Lúc đó bố cô không giúp gì?

Hà Thúc nhin không được lên tiếng hỏi Hoàng Lâm Nhu bởi vì sau bà là ai ông biết rõ nhưng thấy cháu mình như thế mà không có đưa tay ra giúp một ít thì ông không tin tưởng.

- Lúc đó không phải là hiện nay. Tôi nhận tin cầu cứu bố mình cũng phải một năm sau ông mới nhận được tin. Qua gần một năm tôi mới nhận được sự giúp đỡ của ông. Cũng qua thời gian đó hai mẹ con tôi trở về lại nhà của

mình. Lúc này thẳng nhóc lúc nào cũng thế nó nghĩ ra mọi cách để kiếm tiền. Tôi có nói cũng không được gì nên cũng đành thôi.

Lưu Hoan lúc này mới thở dài một hơi lắc đầu nói.

- Hai năm không dễ dàng. Nếu sống trong xã hội xưa có thể còn chằm chước được nhưng mà thời đại này rồi mà vẫn còn việc đó. Chỉ mới cách đây tầm mười năm thôi mà.

- Tính ra nếu thẳng nhóc nó như hiện tại cũng vì hai năm đó mà gây ra nhiều thứ thay đổi.

Trương lão lúc này mới cảm thán nói ra suy nghĩ nhất thời của mình. Bởi vì nếu một đứa nhóc chỉ với bao nhiêu đó tuổi gặp cảnh này nếu là ai chắc chắn cũng không thể nào quên được.

- Hai năm đó không tệ. Cuộc sống không đẹp nhưng nó tạo ra được một con người cần thiết. Đủ biết xã hội cần tiền, vì tiền và tất cả mọi thứ đều sử dụng tiền có thể thay đổi.

Lúc này từ phía sau mọi người vang lên một câu nói làm mọi người giật mình. Thiếu Kiệt khi nghe được hai câu nói của Lưu Hoan với Trương lão cũng hiểu được họ đang nói về vấn đề gì.

Vốn Thiếu Kiệt định ra trước sân đi dạo một vòng vì phải ngồi máy vi tính lâu. Nhưng khi bước ra tới phòng khách hắn thấy Hoàng Lâm Nhu đang ngồi nói chuyện với đám người Hà thúc lại thêm hai câu nói của Lưu Hoan và Trương lão. Hắn biết mọi người đang nói về điều gì.

Nhìn Thiếu Kiệt bước tới gần chỗ mình Hoàng Lâm Nhu lúc này chỉ thốt lên một câu nói với Thiếu Kiệt.

- Mẹ xin lỗi! mẹ cũng không nghĩ rằng họ lại như thế. Khi mẹ biết được sự thật thì quá trễ rồi.

- Mẹ không cần phải lo. Con không trách mẹ. Dù sao thì lòng người mà. Mỗi tháng mẹ gửi cho họ một trăm rưỡi tiền cơm của con, Con biết chứ chỉ là do họ hết thôi.

Thiếu Kiệt biết điều này đơn giản những lần mẹ hắn đến thăm dù chỉ một vài giờ nhưng hắn luôn theo sát mẹ mình thậm chí còn thấy mẹ hắn đưa tiền cho người ta. Nhưng là một thằng nhóc thấp cổ bé họng thì hắn cũng không nói lý lẽ về mình được điều gì.

- Con biết điều này? Sao lúc đó con không nói cho mẹ họ đã dối sử với con như vậy.

Hoàng Lâm Nhu nghe con mình nói như thế cũng giật mình. Nếu lúc đó Thiếu Kiệt đã có được suy nghĩ của mình bà không hiểu tại sao hắn lại không nói ra để bà biết những việc mà hắn đã trải qua.

- Lúc đó nói không được! Con nghe họ nói mẹ phải ở lại chỗ làm. Mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi được một vài tiếng. Mẹ đã như thế sống ở chỗ làm thì có thể kiếm cho con nơi ở khác nữa sao. Nên cứ như thế im lặng có cái chỗ để sống. Để đợi cho mẹ trả xong nợ rồi mẹ con mình trở về nhà thì hay hơn. Đôi khi mẹ thần thần bí bí. Nhưng dù sao mẹ con mình vẫn có nhau không phải tốt hơn sao.

Thiếu Kiệt nói ra tâm tư của mình lúc đó làm cho ngay cả Trần lão phải nhìn hắn bằng một ánh mắt khác. Vì phải như thế nào thì một cậu nhóc bảy tám tuổi có thể suy nghĩ được điều này cũng đã làm cho họ có phải đáng suy ngẫm.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 729: Cửa Thiên Trả Địa

Thấy mọi người nhìn mình như thế Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu ngồi xuống bên cạnh Hoàng Lâm Nhu. Nhìn đám người Hà Thúc một lượt rồi mới lên tiếng hỏi.

- Vậy ra mọi người đang điều tra sơ yếu lý lịch cháu sao. Cũng không có gì là đặc biệt mà.

- Đúng vậy! Trước này mọi người luôn thắc mắc tại sao cháu lại có thể để danh một số tiền lớn để làm liều kinh doanh như thế đấy.

Lưu Hoan thắc mắc đã lâu về vấn đề này nên trực tiếp nói thẳng với Thiếu Kiệt vấn đề cần thiết. Lúc đầu ông cũng tưởng rằng Thiếu Kiệt và Trương Hạo cả hai cùng góp vốn. Bởi vì tiếp xúc Trương Hạo ông cũng biết hẳn có đi làm giữ xe cho trường học. Ít nhất cũng còn có lương

Nhưng sau này biết được rằng đây chỉ là tiền của Thiếu Kiệt thì ông đã có thắc mắc cho mình. Nhưng ngại cứ hỏi một thằng nhóc chuyện này thì cũng không hợp lý cho đến hiện tại ở dưới một mái nhà đem chuyện này ra bàn thì ông cũng không sợ vì nó không lạc mất đề tài.

Sự cố gắng của Thiếu Kiệt như thế nào thì mọi người đã hiểu. Chỉ là vấn đề tại sao Thằng nhóc lại chọn đúng thời điểm này xuống tay, lấy ra tất cả tiền để dành của mình mà tiến hành thay đổi chóng mặt trong một thời gian ngắn.

Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người nhưng họ vẫn không biết rằng đây là sự cải biến nhất định chỉ có mỗi mình Thiếu Kiệt hiểu rõ lý do vì sao. Thiếu Kiệt trong khoảng thời gian qua hẳn cũng đã suy nghĩ rất nhiều về những thay đổi của mình ở kiếp trước và kiếp này. Mọi thứ đều từ một việc

duy nhất là hấn cải biến hành động và tư duy của chính mình. Nếu như trở lại một đời này hấn vẫn như kiếp trước có thể mọi việc sẽ không có gì biến đổi. Chưa biết chừng kết cuộc như cũ lại có thể xuất hiện.

Hấn nghiệm ra rất nhiều điều. Nếu như hấn không thay đổi mẹ hấn chắc chắn sẽ không cải biến không có sự hỗ trợ của thế lực đằng sau bà. Ít nhất Thiếu Kiệt hấn hiểu mẹ mình không giống như kiếp trước mà hấn từng thấy.

Giờ đây nhóm người Hà Thúc với Lưu Hoan luôn thắc mắc số tiền của hấn để danh thì hấn cũng tiếc lộ luôn để sau này mọi người vì một chuyện đó mà thắc mắc lâu dài.

Đôi khi nước lên thì thuyền lên nhưng có một số việc trong quá khứ nếu không giải thích cho người khác biết sẽ tạo thành mối nghi ngờ nhất định. Cũng giống như hiện tại mẹ hấn không biết tiền kinh doanh của hấn từ đâu mà ra. Nhóm người Hà thúc cũng vậy nếu không giải thích rõ ràng với những gì gần đây Thiếu Kiệt có được. Chắc chắn sẽ làm cho họ suy đoán có một thế lực nào đó nằm ngoài họ thúc đẩy công việc này.

- Việc Tiền để dành lúc đầu của cháu thì nói ra có thể mọi người không tin. cháu không nghĩ mình có thể để được số tiền đấy. Nhưng nghĩ lại thì số tiền này cũng đúng cho những gì cháu bỏ ra. Nó không phải thời gian ngắn nhưng nếu biết tiết kiệm chút nữa thì chưa biết chừng số tiền sẽ lớn hơn.

Nghe Thiếu Kiệt cảm thán như thế đến cả Hoàng Lâm Nhu nghe được cũng giật mình. Thiếu Kiệt nói đây là nó chưa biết tiết kiệm hơn nữa. Vậy thì nếu mà đưa con của bà biết gom góp thêm nữa thì là bao nhiêu con số này bà không dám chắc nhưng cũng không biết là con mình có khoa trương nói quá lên hay không nên lên tiếng hỏi.

- Ý là con nói mình còn chưa tiết kiệm. Như thế nếu con tiết kiệm thì chi phí tiền ban đầu có thể lớn hơn?

- Thằng nhóc đừng nói quá nhé. Còn nhỏ như cháu thì kiếm đâu ra tiền mà lại để dành được nhiều hơn. Ông không tin chắc rằng số tiền mà cháu có lúc đầu đã là cực hạn rồi.

Lưu Hoan thấy Thiếu Kiệt nói như việc hẳn có được số tiền ban đầu là nằm trong khả năng mình lúc nào cũng có thể kiếm được. Bản thân ông nếu nói một đứa nhóc như Thiếu Kiệt có thể kiếm nhiều hơn nữa với một cuộc sống không mấy tốt đẹp như của hẳn là hoàn toàn không thể nào.

- Không cháu nói việc này là sự thật. Cũng bởi chính hai năm sống với người Dì có lòng dạ khá tốt nên cháu nhận ra một điều. Bất cứ thứ nào dù là phế liệu hay được bỏ đi đều có giá trị của nó. Mọi người chắc cũng biết cháu từng kinh doanh nhỏ cho thuê truyện đi. Vốn đây là một công việc khá vui cháu được đọc nhiều thứ cần thiết. Hơn nữa lại có được tiền mới đầu chỉ cần ra hiệu ve chai tìm mua lại một ít các sách tập cũ được nơi đó bán đi là được. Mọi người nói cháu có thể kiếm tiền từ nó không?

Hoàng Lâm Nhu nhíu mày bởi trong khoảng thời gian này cũng là lúc bà bận rộn không chăm sóc gì cho Thiếu Kiệt. Bà cũng không biết hẳn làm được điều gì.

- Sách cũ tại tiệm ve chai. Cháu mua về làm gì. Những thứ đó không phải bỏ đi hay sao. Nhất là chưa biết chừng nó còn không được trọn vẹn.

Trần lão lúc này cũng lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình. Trong Khi đó Thiếu Kiệt ung dung một cách lạ thường. Hà Vi bây giờ đi lên phòng khác thấy Thiếu Kiệt ngồi ở đó. Trên tay cô cầm lấy cái bình ca phê mà mình đã pha đặt trước mặt Thiếu Kiệt rồi ngồi xuống hóng hớt. Ít có khi được nghe

mọi chuyện thời thiếu niên của Thiếu Kiệt cô cũng muốn tìm hiểu đôi chút vấn đề này.

- Sao lại không kiếm tiền được! Sách vở mua được từ cửa hàng ve chai có thể về phân loại ra. Thứ nhất là sách đọc Thứ hai là sách học và thứ ba nữa là sách không thể sử dụng. Về từng cái có thể nói là thanh lý rất dễ đối với sách đọc. Có thể làm sạch một chút rồi đem ra các tiệm sách cũ bán lại giá trị sẽ hơn hẳn mua ve chai. Còn với sách học thì lựa đối tượng cần mà bán. về phần sách không dùng được như tập vở đã viết thì có thể cân ký bán lại cho những người bán xôi làm giấy gói. Thế là từ mấy ngàn ban đầu cháu đã thấy có được một khoản có lời rồi đấy.

Nhóm người Hà Thúc lúc này cũng ngăn người ra. Họ không nghĩ cách kiếm tiền này lại giúp được Thiếu Kiệt lúc này Trần lão gật gật đầu việc Thiếu Kiệt nói đúng là có khả thi kiếm được tiền. Một vốn bốn lờn danh xưng với thực.

- Đúng là nếu đặt từng món hàng ở vị trí cần thiết giá thành sẽ tăng cao hơn mức giá ban đầu tuy thuộc theo đối tượng mua hàng mà giá cả sẽ khác đi không còn giống với những gì được trộn lẫn với nhau.

- Đúng là việc này khá vui nhưng làm được một thời gian dài thì ai cũng biết mà làm theo nhất là cửa hàng ve chai. Bởi họ có điều kiện còn mình thì không. Thế là mối quan hệ mua bán đổi thanh hợp tác. Cháu kiếm người thuê sách họ cần. Với việc đó cháu đi ra thuê sách rồi cho người cần đọc thuê kiếm chênh lệch thời gian mỗi ngày. Như thế cũng có lời mà.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới thấy đúng là nếu những việc này bà chỉ chú tâm quan sát con mình thì sẽ phát hiện ra những thứ này. Nếu như việc này mà bà vẫn có tâm lý con mình là bình thường thì không thể nào.

- Nhưng mà con để dành món tiền lớn như thế để làm gì? Cũng không được nhiều như con nói. Công việc nào mẹ thấy con làm được vài lần rồi bỏ không thể nào con kiếm được nhiều tiền như thế. Cả việc kinh doanh tô tượng gì đó con cũng để mẹ quản lý tiền bạc thì làm sao mà con có dư được.

Bà lúc này cũng muốn biết con mình để dành ra sao mà được món tiền lớn như thế kia nên cũng lên tiếng hỏi. Mọi người trong phòng cũng gật đầu cho rằng đây là câu hỏi cần thiết.

- Kinh doanh mà mẹ thịnh cực tất suy làm việc gì nếu làm quá người khác thấy được lợi sẽ nhảy vào. Con cũng vậy kinh doanh với những thứ tự mình làm ra rồi cũng kết thúc. Nên có tiến hành làm dịch vụ. Bởi vì cần mới có dịch vụ cần thiết. Nghề dịch vụ luôn đem lại doanh thu cao và đánh là người cần dịch vụ. Nhất là xóm mình thì càng là một nơi tốt để làm việc này.

Thiếu Kiệt lúc này thoải mái nói ra những việc mà mình đã từng làm bởi vì đây là những gì quá khứ của hắn không sai biết lắm nếu có người đi kiểm tra thì mọi thứ vẫn đúng với từng sự kiện.

- Xóm mình! Làm dịch vụ! Ý con muốn nói là việc coi sòng bài buổi tối?

- Đúng vậy công việc này vừa nhiều tiền vừa đem lại hiệu quả. Mỗi tối ngoài việc canh sòng bài con còn làm một số việc như đi mua đồ. Ai gọi vào chiếu bạc cũng vậy khi họ thua tiền hoặc thắng tiền đều không muốn rời đi. Nhưng nếu đi thi học sợ mất vận may. Thế nên dịch vụ ăn uống buổi tối của mấy người đó ra đời. Mỗi lần như thế vì để chứng tỏ mình hào phóng ra vẻ với những người khác những người đó đều không lấy tiền thừa lại có thể là vài chục ngàn không lớn nhưng với tiền công mỗi tối là năm

mười ngàn nữa thì số tiền đó phải lớn thôi. Có đêm con kiếm cả trăm ngàn Không ít.

Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình. Thì ra Thiếu Kiệt nói có thể kiếm nhiều tiền hơn là có thể bởi vì bà đã sống trong môi trường như thế hiểu rõ vấn đề này như thế nào. Nếu một người nhờ đi đánh lô chưa biết trúng hay không người đi đánh dùm đã được một ít tiền. Đây là với buổi sáng thông thường còn Thiếu Kiệt canh đêm thì giá tiền mua đồ ăn các thứ lại phải có thêm chút tiền là điều hiển nhiên.

- Nhưng nói ra thì kiếm nhiều sai nhiều. Một ngày đi học về ngồi ngoài nét cũng gần cả ba mươi ngàn thêm vào đó tiền nạp card game với nước ngọt các thứ cũng gần năm mươi ngàn. Thật đúng phí mà.

Nói đến đây Thiếu Kiệt dù không muốn cũng phải cảm thán việc làm này của hắn đúng là của thiên thì trả địa là câu nói chính xác cho lúc này bởi vì trả tiền ngồi nét với các thứ chi phí nước uống đồ ăn để hắn ngồi chơi cũng bằng tiền hắn kiếm ra. Nhưng hắn giờ lại thấy điều đó cũng không tệ nếu không vì việc này hắn không tự mày mò tìm tòi học hỏi các vấn đề code ban đầu được. Từ những đoạn mã đơn thuần html đến css ban đầu ngồi ngoài tiệm nét. Chưa biết chừng đã không có Thiếu Kiệt ngày hôm nay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 730: Niềm Vui Bất Ngờ

Hiểu được Thiếu Kiệt tại sao lại có được món tiền ban đầu nhóm người Hà Thúc cũng nhíu mày. Trương lão thì cười cười gật đầu hài lòng. Ông là người làm dịch vụ ông hiểu rõ những gì Thiếu Kiệt nói có cầu ắt có cung.

Đánh vào tâm lý người cần sự thoải mái và sự phục vụ tốt Thiếu Kiệt trong việc làm dịch vụ kiếm lời này đã là thành công nhất định. Trả cho dịch vụ đó là việc hắn có được thu nhập mỗi lần đi mua đồ cần thiết cho các con bạc. Vì tỏ ra hào phóng nên lúc nào phải đưa dư một ít tiền hoặc là phải trả cho Thiếu Kiệt tiền đã sử dụng dịch vụ khi hắn đã ứng tiền của mình để mua đồ cần thiết.

Nhất là Thiếu Kiệt là một thằng nhóc chỉ có bao nhiêu đó tuổi, Một người lớn dù như thế nào thì lại không muốn thiếu tiền một thằng nhóc con mà trong mắt mọi người việc đưa tiền này là việc hiển nhiên Thì Thiếu Kiệt hắn càng thành công.

- Việc con để dành tiền cũng không có ý nghĩa lớn lao gì. Con muốn khi có việc gì giống như ngày hôm đó mẹ con mình trốn đi thì số tiền con để dành được có thể giúp đỡ được một phần nào. Đây là lý do tại sao con cứ để những món tiền còn lại vào cuối ngày vào cái hộp trong tủ quần áo. Con cũng không ngờ số tiền nó ngày một nhiều lại lớn đến như vậy.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng chỉ im lặng. Bà hiểu được Thiếu Kiệt muốn nói đến điều gì. Việc đang đêm hôm khuya khoát hai mẹ con họ phải bỏ nhà ra đi vì nợ nần dường như vẫn ghi dấu ấn rất sâu trong tâm trí của Thiếu Kiệt.

- Nhưng mọi chuyện qua rồi giờ thì không còn thấy cái cảnh đó nữa đâu. Việc con lấy tiền ra kinh doanh đã nói lên rằng con quyết định đúng. Dù

hiện tại công ty linh kiện máy tính bên kia không đem lại nhiều doanh thu như những công ty khác. Nhưng nó là công ty đầu tiên mang mẹ con mình thoát khỏi cái cuộc sống trước đây lo lắng thiếu trước hụt sau. Việc sau này có như thế nào thì sau này tính.

Hà Thúc sau khi im lặng thật lâu mới lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Xem ra nhiệm vụ kia của cháu chắc sẽ không như mọi người nghĩ đâu. Cháu trải qua những chuyện như thế mà vẫn có thể như thế này thì việc kia chắc cháu đã nắm chắc một vài phần rồi đúng không.

- Cũng có thể nói vậy! Việc lần này đi làm nhiệm vụ kia thì tám mươi phần trăm là xác suất thành công khá cao. Giờ chỉ cần sắp xếp người nữa là được.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng thắc mắc việc Hà Thúc với Thiếu Kiệt đang nói có một cái nhiệm vụ gì đó mà người thực hiện lại là con bà.

- Con định làm cái gì nữa vậy? Không phải nói với mẹ là xong mấy việc kia rồi đi học đàng hoàng sao. Giờ lại định hứa lèo.

- Cái này! Tình thế bắt buộc thôi mẹ ơi! Con không đi thì ai đi nào. Mấy ông lão này kiếm người phù hợp với độ tuổi Ngô Long đủ để làm liều như con mới là lạ. Chưa biết chừng vừa gặp đám người bên kia sợ bóng sợ gió bị giết rồi. Con đi còn có chút khả năng. Với lại phù hợp với điều kiện còn có phải biết tiếng trung giao tiếp được như thế trong một lúc không kiếm ra ai khác đâu.

Hà Thúc thở dài một hơi đúng là nhóm người của ông đã điều động người tìm kiếm nhân tuyển phù hợp cho chuyện này nhưng mà con số nhận lại là một số không vì điều kiện hà khắc ngôn ngữ giao tiếp phải có trong

thời gian ngắn tìm được người phù hợp độ tuổi đã khó. Còn phải biết ngôn ngữ đối phương lại càng khó.

- Việc này lại còn có nguy hiểm đến mạng sống. Ông đùa với tôi đây hả Hà Thúc.

Chưa kịp cảm khái hết việc Thiếu Kiệt phải trực tiếp thực hiện cái nhiệm vụ khó khăn này. Phía sau lưng Hà Thúc bỗng nhiên nổi lên một luồng sát khí thật mạnh từ phía Hoàng Lâm Nhu lan tới.

Nhóm người Lưu Hoan với Trương lão, Trần lão cũng giật mình. Bởi vì nhìn Hoàng Lâm Nhu bộ dạng yếu đuối giống như một người bình thường nhưng lại phát ra một luồng sát khí như thế thì họ lần đầu tiên mới thấy. Nhưng chợt nhớ lại Hoàng Lâm Nhu là con gái của ai thì nhóm người họ cũng chỉ cười mỉu. Nếu nói bà không giống bố mình thì họ chưa chắc đã tin tưởng lắm.

Hà Thúc lúc này cũng cười gượng nhìn Hoàng Lâm Nhu tỏ ra vui vẻ nói.

- Không sao việc này không vấn đề gì xảy ra đâu không phải Thiếu Kiệt đã nói là việc này chẳng nhóc nắm chắc tám mươi phần trăm sao không có vụ chết đâu.

Cố gắng đẩy chuyện này về phần Thiếu Kiệt. Hà Thúc thấy mình thật sự ngốc khi đề cập đến việc này. Có ai đời nói chuyện cho người khác làm nhiệm vụ nguy hiểm đến tính mạng trước người mẹ của họ. Như thế khác nào tự lấy đá đập chân mình việc nhẹ không làm lại đi tìm việc khó làm.

Thấy Hà Thúc và nhóm người mình giả vờ cười vui vẻ Thiếu Kiệt cũng thâm mắng trong bụng.

“ Mấy lão bắt tử lại đem việc này đá qua cho mình. Thật không có cách xử lý thì đừng có nói. cứ đá cái phiền phức này cho mình chẳng phải tự nhận không nắm chắc được nhiệm vụ sao. ”

Trong bụng thì nói thế nhưng Thiếu Kiệt biết nếu hắn không khuyên mẹ mình chưa chắc là bà đã tha cho nhóm người Hà Thúc. Hà Vi ở một bên nhìn mấy người Hà thúc cũng lấy tay che miệng cười. Cô hiểu rõ Thiếu Kiệt tuy là Hoàng Lâm Nhu bên ngoài hiền hậu dễ dàng bao dung với Thiếu Kiệt nhưng nếu có việc gì bá rất khắt khe điển hình như chuyện Thiếu Kiệt sợ mẹ mình là có thật.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn mẹ mình gật gật đầu nói.

- Việc này không nguy hiểm đâu mẹ chỉ là tốn thời gian hơi dài thôi. Còn việc khác thì mẹ không cần lo con tính toán cẩn thận rồi. Dù cho lão thiên có đem tính lại đi nữa thì con cũng thắng lão nên mẹ cứ yên tâm.

Lúc này sát khí trong người của Hoàng Lâm Nhu đối với nhóm người Hà Thúc mới dịu đi một chút nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Con nói tám mươi phần trăm có nghĩa là còn chưa chắc chắn lắm. Con chỉ làm khi việc đó thấy có hiệu quả và nắm chắc trong tay. Ít nhất thì đối với con tám mươi phần trăm là việc này người ngoài đã có thể hoàn thành tốt rồi. Nhưng nếu con đã quyết định thì con cứ làm. Còn việc học hành con tính sau đây.

Hiểu Thiếu Kiệt như thế nào nên Hoàng Lâm Nhu nói thẳng vì nếu không nắm chắc sẽ làm được Thiếu Kiệt sẽ không nói ra tỉ lệ thành công mà chỉ im lặng làm con nếu khả năng nằm ở mức độ nào đó thì hắn mới nói ra xác suất cần thiết. Nhưng điều này đã là việc người khác có thể làm tốt rồi nên Hoàng Lâm Nhu có phần yên tâm đôi chút.

- À thì cái vấn đề hai mươi phần trăm là vụ ADN của Ngô Long thôi. Nếu như có người có thể làm giả được cái giấy giám định này hoặc là con có cơ hội sử dụng tóc của thằng kia và một ít chất xúc tác cũng ra được kết quả cần thiết. Nhưng cái này thì phải xem lại như thế nào mới được.

Thiếu Kiệt nói ra vấn đề mình đang vướng mắt cho Hoàng Lâm Nhu nghe. Hắn chỉ muốn để cho bà yên tâm đôi chút về việc này nên bắt buộc phải nói sự thật.

Nhóm người Hà thúc thì chỉ biết im lặng giờ việc đã giao cho Thiếu Kiệt. Hắn muốn sắp xếp như thế nào mấy người họ không thể can thiệp sợ rằng nếu như đụng vào chắc chắn dẫn đến tình huống phát sinh không cần thiết.

- Nếu như chỉ có chuyện này thì có thể mẹ giúp được. Nhưng con phải báo cho mẹ biết ngày giờ nào con lên đường và sắp xếp mọi việc như thế nào. Như thế thì mẹ mới giúp được vấn đề này.

Khá bất ngờ trước câu nói của Hoàng lâm Nhu. Thiếu Kiệt không nghĩ vấn đề hắn lo lắng nhất nếu như đám người bên kia xác minh thân phận bằng cách kiểm nghiệm gien thì hắn khó lòng thao tác được. Nay mẹ hắn lại nói có thể giải quyết việc này thì tâm lý dù không muốn thừa nhận nhưng hắn biết mẹ mình nói ra được chắc chắn làm được.

Dù muốn hỏi thêm nhiều vấn đề nữa nhưng Thiếu Kiệt thấy lúc này là hoàn toàn không có khả năng. Hiện tại có được niềm vui bất ngờ này từ mẹ hắn đã là quá đủ rồi.

- Vậy được rồi đến lúc đó con sẽ báo cho mẹ biết.

trầm mặt trong một vài phút Thiếu Kiệt mới nói ra điều này. đợi cho Thiếu Kiệt đã có câu kết luận Hoàng Lâm Nhu lúc này mới đứng lên nhìn

nhóm người Hà Thúc cười một cái rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy đi! Con xem mà ngủ sớm. Máy vị cũng vậy tôi về phòng trước đây.

Nhóm người Hà thúc lúc này đưa mắt nhìn nhau. Thiếu Kiệt cầm lấy cái chai giữ lạnh mà Hà Vi đã pha cà phê để vào đó chuẩn bị cho mình. Hắn đứng lên nhìn nhóm người Hà thúc lắc đầu nói.

- Thôi cháu đi làm việc của mình. Mọi người ngủ sớm. Ngày mai còn nhiều việc cháu không làm phiền nữa.

Hà Vi cũng đứng lên cùng với Thiếu Kiệt. Cô biết chắc ông mình sẽ còn ngồi bàn bạc với ba người Lưu Hoan, Trương lão và Trần lão nên lên tiếng xin phép đi cùng Thiếu Kiệt.

- Cháu cũng thế mọi người ngủ sớm.

Đợi cho Thiếu Kiệt và Hà Vi đi khỏi. Trần lão mới vội vàng nói nhỏ với mọi người.

- Nay mấy ông có khi nào mấy cái tập tin dữ liệu kia của bố Hoàng Lâm Nhu đưa cho Thiếu Kiệt không? Tôi thấy khá nghi ngờ đấy?

- Tôi nghĩ không hẳn. Nếu là Lý Tế Minh đưa thì chắc chắn Thiếu Kiệt biết mình còn có một người Ông. Đàng này Hoàng Lâm Nhu không đề cập đến. Xem ra cô ta cũng chưa nói cho con mình. Nhưng mà việc nếu Lý Tế Minh đưa cho Thiếu Kiệt mấy cái kia thì bằng cách nào. Nếu có thì Hà Vi phải biết đàng này nó cũng không hề biết sự tồn tại của những thứ kia. Vấn đề này hơi nhức đầu đấy.

Hà thúc lắc đầu nói ra suy nghĩ trực tiếp của mình. Bởi vì ông thấy nếu từ tay của Hoàng Lâm Nhu đưa cho Thiếu Kiệt thì chắc chắn Hà Vi phải

biết dù sao thời gian của Hoàng Lâm Nhu ở nhà không nhiều lắm. Qua việc nhìn thấy bà ở cửa hàng tới tối khuya cũng đã nói lên vấn đề trong đó. Có thể ông vẫn không biết những thứ kia Thiếu Kiệt từ đâu có được. Nhưng việc hiện tại là nó đã được chuyển giao cho họ mà không cần điều kiện gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 731: Dã Tâm Của Thiếu Kiệt

Để lại nhóm người Hà Thúc ngồi bên ngoài phòng khách Thiếu Kiệt bây giờ ngồi vào máy vi tính mà hắn đang làm việc. Đặt lên bàn la cái chai giữ lạnh bên trong là cà phê của Hà Vi đã làm.

Dựa lưng vào cái ghế của mình hắn chỉ mỉm cười. Coi như những nghi ngờ cần thiết đều đã được hắn làm cho minh bạch. Còn về những vấn đề tài liệu vũ khí thì nhóm người Hà Thúc có nghĩ sao thì hắn cũng mặt kệ.

Nhìn vào màn hình máy tính đang hiển thị một chương trình đánh máy viết văn bản. Thiếu Kiệt đang định tiếp tục làm việc của mình thì Hà Vi bước vào nhìn hắn nói.

- Xem ra hồi nhỏ anh trải qua những chuyện không đơn giản. Như vậy mà anh vẫn lúc nào cũng ung dung được hay thật.

- Có gì đâu! Việc đã qua rồi thì cũng không cần phải lo lắng nhiều quá. Nhưng mà đúng là sắp tới làm phiền em nhiều rồi.

Thiếu Kiệt vừa nhìn Hà Vi tiến về phía mình vừa cười nói một cách bình thường. Hà Vi bây giờ mới đến phía sau Thiếu Kiệt hai tay choàng ra phía trước ôm lấy Thiếu Kiệt từ phía sau lưng hắn dựa đầu mình lên vai hắn nói nhỏ.

- Em không phiền gì hết. Nếu em biết trước anh có những khoảng thời gian như vậy chắc chắn em sẽ phải tìm anh nhiều hơn lúc đó. Như thế chỉ cần ông em giúp anh không phải gặp những việc đã xảy ra với mình. Những thời gian đó với anh chắc là một trong những ký ức đau thương nhất.

Hành động của Hà Vi làm cho Thiếu Kiệt cũng bất ngờ không kém hắn lúc này tim có một chút nhảy loạn lên nhưng nhanh chóng trở lại bình

thường. Nắm lấy tay của Hà Vi đang choang qua người mình Thiếu Kiệt mới lắc đầu nói với cô.

- Cái đó cũng chưa chắc được. Đơn giản vì nếu không có khoảng thời gian đó chắc cũng không có anh như bây giờ. Việc này nó làm thay đổi một phần nào trong suy nghĩ của anh. Ký ức của anh còn nhớ rất rõ ở nơi di anh sống có một người đàn ông trong xóm. Ông nuôi một con trăn rất lớn. Cứ một tuần ông lại đem một con vịt ra cho con trăn đó ăn. Một lần anh trông thấy thế nên cũng đứng gần đó xem. Con vịt rất lớn nó bị con trăn siết thật chặt. Mới đầu còn vùng vẫy rất lâu. Nhưng rồi con vịt kia cũng chết cứ tưởng thời điểm đó con trăn sẽ ăn lấy con vịt đã chết kia. Nhưng không nó vẫn siết chặt hơn nữa đợi cho rất lâu sau đó nó mới nuốt con vịt. Hình ảnh con trăn từ từ chậm rãi nuốt lấy con vịt kia làm anh suy nghĩ rất nhiều.

Hà Vi lúc này cũng im lặng nghe rõ từng lời Thiếu Kiệt nói cô thấy việc vừa rồi hẳn kể chỉ là một quy luật tự nhiên cần có. Thì làm sao mà Thiếu Kiệt lại suy nghĩ ra được điều gì. Nhưng cô cũng không vội lên tiếng hỏi hẳn điều gì. Bởi vì được ôm Thiếu Kiệt trong vòng tay của mình cô đã thấy khá vui vẻ.

Tuy ở chung nhà với nhau nhưng cả hai ngoại trừ lần xác định được thân phận mình là bạn gái của hẳn xong thì cho đến nay cả hai cũng không có hành động nào thân mật đi quá giới hạn như thế này.

- Em biết không hình ảnh đó làm anh nhớ rất rõ. Vì đó là thực lực cần thiết. Chỉ khi nào có thực lực đúng nghĩa mặt cho đối thủ của mình có to lớn thế nào. Hoặc là nó có nhỏ bé ra sao thì cũng vẫn phải dốc toàn lực. Càng siết chặt đối phương không cho thoát khỏi vòng vây bao nhiêu thì tâm lý về việc không thể thoát ra sẽ làm cho họ bỏ cuộc nhưng đó là chưa hết để có thể thắng lợi hoàn toàn thì cũng phải đi từng bước một cũng giống như việc con trăn kia nuốt lấy con vịt từng bộ phận nhỏ nhất cho đến lớn nhất vậy cứ như thế từ từ đánh hạ mục tiêu nhỏ nhất rồi mới đến những mục tiêu

lớn hơn. Và cái mang lại thực lực chính trong xã hội hiện đại này đó là Tiền.

Hà Vi bây giờ mới vội lên tiếng. Bởi vì thấy dường như Thiếu Kiệt hầu hết đều luôn nhấn mạnh một chữ tiền này. Qua khứ của hắn vì mẹ mình thiếu tiền trả nợ đã làm cho hắn có một tâm lý như thế này. Đây cũng chính là cách nghĩ của cô hiện tại. Cô không hề biết Thiếu Kiệt phải rất lâu trong xã hội cố gắng lăn lộn đều không thoát khỏi một chữ đơn giản này.

- Anh đừng quá tiêu cực. Em thấy Tiền chỉ là công cụ mà thôi. Giờ anh cũng không thể thiếu tiền. Có thể nói cuộc sống sau này của anh cũng không phải lo lắng vấn đề tiền bạc nữa anh cần gì phải lo ngại vấn đề này.

- Không hẳn đâu Hà Vi. Em có thể thấy đối với mọi người anh vẫn có thể sống sung túc với những gì mình kiếm ra. Nhưng đó là chưa đủ. Đồ em nhé có một nhân vật lịch sử của trung hoa rất nổi tiếng thường được đem vào những vai diễn phản diện được mọi người giới kinh doanh tôn sùng em biết đó là ai không?

Hà Vi lắc đầu. Lần đầu tiên Thiếu Kiệt lại nhắc đến nhân vật lịch sử mà hắn ưa thích. Càng bất ngờ hơn là người này lại không phải là nhân vật trong nước mà lại là ở nước ngoài.

- Em không biết vấn đề này đâu anh hỏi lộn người rồi nếu nói về doanh nhân quân sự thì em còn biết chứ nói về kinh doanh thì em thua. Ấy mà hình như có một người. Lã Bất Vi hình như là người nay làm thương nhân.

Đang nói giữa chừng Hà Vi chợt nhớ ra một người khá nổi tiếng trong việc kinh doanh mà Thiếu Kiệt nói. Người này tuy là doanh nhân nhưng lại để lại danh tiếng không mấy tốt đẹp.

- Đúng vậy! Chính ông ta. Người đầu tiên đặt chân cho nền móng tiền tệ toàn trung hoa. Cũng chính ông cho người đúc ra đồng tiền đầu tiên trên thế giới. Dưới thời vị vua vang danh thiên hạ. Đồng tiền có thể khống chế một quốc gia thời xưa cũng vậy là bây giờ cũng vậy. Chỉ cần nắm trong tay kinh tế của một quốc gia thì cho dù muốn giết chết quốc gia đó bằng cách nào cũng được. Đây là một chiến trường mà không có người lính nào phải đổ máu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đưa tay phải của mình lên bầu trời nắm lại. Hà Vi trước giờ đều không nghĩ đến việc này. Cô bắt giác buồn tay bởi vì những lời Thiếu Kiệt vừa nói ra rất khó tin. Nhưng đây lại là sự thực, Một người thương nhân đứng lên làm tể tướng của một quốc gia thời chiến quốc chỉ bằng với đầu óc và một công cụ duy nhất đó là tiền. Điều này nó đã được lịch sử chứng thực.

Một người khuấy đảo triều chính sáu nước quốc gia chỉ bằng tiền của mình. Và sẵn sàng có thể đưa ra một ngàn lượng vàng nếu có thể thay đổi một chữ trong thư tịch Lã Thị Xuân Thu do chính mình biên soạn cũng đủ nói lên sự ngôn cuồng tự đại của chính bản thân mình cho đề ngàn năm sau vẫn lưu truyền câu nói này thì phải như thế nào mới được.

Hà Vi bắt đầu cảm giác sợ. Cô sợ dã tâm của Thiếu Kiệt. Nhìn thân ảnh của hắn cô không nghĩ rằng bên trong lại ẩn chứa được một con người lại có được suy nghĩ như vậy.

- Thiếu Kiệt việc này không thể nào đâu. Giờ là thời hiện đại làm sao có thể như thế được.

- Không anh nói đây là sự thật. Nếu như chúng ta không đủ thực lực quân đội như các nước khác. Thì phải thay bằng cách đánh kinh tế cần thiết. Em nghĩ đi các quốc gia đua nhau vấn đề vũ khí. Em nhắm với quân lực

nước mình đụng độ trực diện với như thứ như công nghệ tân tiến được đầu tư từ tiền mà ra thì sẽ ra sao.

Thiếu Kiệt đưa ra lập luận làm cho Hà Vi cũng không phản bác được dù không muốn thừa nhận nhưng đây lại là sự thật. Nếu như toàn bộ thế giới xảy ra chiến tranh thì chưa chắc với quân đội hiện tại của quốc gia có thể chống chọi lại với những thứ tên lửa kỹ thuật cao của các quốc gia tân tiến.

- Việc anh muốn trước mắt là có thể nắm được một phần kinh tế quốc gia của mấy nước cần thiết. Việc tương lai có thể để cho hai cường quốc đánh nhau trên mặt trận kinh tế thậm chí nếu có thể phát triển thành chiến tranh nóng càng tốt. Nhưng đó chỉ là mục tiêu. Giờ muốn thực hiện điều này còn xa lắm. Ít nhất là mười năm nữa.

Hà Vi bây giờ im lặng suy nghĩ một chút mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Ý anh là định sẽ gây chiến tranh thương mại của hai nước lớn sao. Như thế mình là quốc gia lân cận lại ảnh hưởng không nhỏ đâu.

- Không! Có ảnh hưởng nhưng chắc chắn mình là người được lợi nhiều nhất trong việc chiến tranh thương mại của hai nước kia. Em có suy nghĩ xem. Nếu trung quốc phát triển ra thế giới bằng hình thức sao chép copycat (*) thì tại sao quốc gia mình những sản phẩm không tốt cũng có thể gắn mác của quốc gia họ. Thử nghĩ ở hướng hai chiều nhé. Chất lượng sản phẩm của họ chúng ta có thể đánh giá được là tốt hay xấu. Vậy sao không làm với những sản phẩm không đạt tiêu chuẩn của quốc gia mình.

Thiếu Kiệt hẳn đã nghĩ ra ý tưởng này rất lâu nếu một sản phẩm trước giờ được đóng mác là hàng của quốc gia đông dân nhất thế giới. Thì tại sao một nước lân cận có số dân cũng không hề thấp không làm được. Chỉ cần đem những nhãn hàng kém chất lượng đem qua bên nước họ.

Việc tiêu thụ như thế nào không cần quan tâm danh tiếng cũng không ảnh hưởng đến lĩnh vực kinh doanh trong nước nếu việc này bị phát hiện. Hầu hết việc thay tên đổi nhãn mác này thường xuyên xảy ra nhất là thị trường bên ngoài thật giả khó phân việc này càng dễ thực hiện.

- Ý anh định đem những sản phẩm không đạt yêu cầu tập trung lại một lần đóng lên nhãn mác không phải của quốc gia thay đổi nguồn gốc của nó rồi vận chuyển theo các con đường khác nhau tập trung tại bên kia biên giới để chính danh nó là hàng của họ.

- Đúng vậy trò chơi mang tên thương hiệu rất tốt không phải sao? Việc gắp lửa bỏ tay người này đối với bên kia hầu như không lo lắng à. Họ đâu sợ danh tiếng mình xấu đi như thế nào. Và họ cũng có chính sách bảo hộ quyền thương hiệu không tệ đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 732: Em Muốn Làm Điều Đó

Chưa hề nghĩ đến việc này Hà Vi không nghĩ bên trong Thiều Kiệt lại có những suy nghĩ đen tối như thế này. Cô dường như không thể nhận ra được Thiều Kiệt ngày thường muốn an ổn bình dị lại có một ý nghĩ không ai có thể tưởng tượng được.

- Việc này sợ rằng không thích hợp lắm với lại hình như nó vi phạm luật thương mại thế giới. Nếu mọi việc bị phát hiện dường như sẽ ảnh hưởng không nhỏ.

- Không anh đã nghiên cứu rất kỹ vấn đề này. Em nhìn xem ở đây có báo cáo tổng thể về vấn đề mác thương hiệu xuất xứ quốc gia này.

Hà Vi theo thao tác của Thiều Kiệt lúc này nhìn vào màn hình một tập tin mà Thiều Kiệt mới lấy tay mở ra. Nhìn từng dòng chữ trong đó hiển thị.

“Đối với một sản phẩm có xuất xứ thuần túy thì việc xác định chỉ dẫn về xuất xứ rất đơn giản. Ví dụ, nếu như sản phẩm của một đơn vị vùng miền trong nước được xuất khẩu ra nước ngoài thì có thể tự hào khẳng định luôn là "Made in A.".

Tất nhiên, để có thể khẳng định điều này một cách hợp pháp thì phải có Giấy chứng nhận xuất xứ hàng hóa do cơ quan có thẩm quyền của quốc gia cấp

Thứ hai, đối với sản phẩm có xuất xứ không thuần túy, theo quy định của pháp luật nước sở tại là sản phẩm có tỉ lệ phần trăm giá trị nguyên liệu không có xuất xứ từ trong nước $\geq 30\%$ tổng giá trị của hàng hóa được sản xuất ra.

Như vậy, nếu hiểu đúng thì một hàng hóa được gắn dòng chữ "Made in A" thì chưa chắc nguyên liệu làm nên hàng hóa đó có xuất xứ 100% từ quốc gia A.

Thực tế, các doanh nghiệp ví dụ như may mặc chẳng hạn, mặc dù hiện nay có khoảng 50% nguyên liệu vải sợi được nhập từ quốc gia B nhưng sản phẩm được hoàn thiện tại Nước A nên hoàn toàn vẫn đáp ứng tiêu chí "Made in A".

Đối với mặt hàng công nghệ như điện thoại smartphone, việc xác định xuất xứ cũng tương tự như đối với mặt hàng may mặc. "Đây là sản phẩm được xác định theo xuất xứ không thuần túy", ông Hà nói.

Chung quy lại, cái nhãn xuất xứ "Made in A" là để chỉ ra rằng sản phẩm được sản xuất ở Quốc Gia A.

Một chiếc smartphone được ghi nhãn "Made in A", nhưng rõ ràng nó là sản phẩm của quốc gia C. Tức là, một chiếc smartphone được ghi dòng chữ 'Made in A' nhưng nó chỉ mang ý nghĩa là sản phẩm này được sản xuất và lắp ráp tại quốc gia mà thôi. Cũng giống như một chiếc iPhone ghi "Made in B", sản xuất & lắp ráp tại B nhưng đó là sản phẩm của U.

Trái lại, một sản phẩm "Made in A" do người quốc gia đó nghiên cứu phát triển ra, hay nói cách khác là mang xuất xứ thuần túy tại A thì chắc chắn sản phẩm đó là đại diện của quốc gia A."

Đọc hết toàn bộ văn bản trên lúc này Hà Vi cũng trầm mặc một lúc. Như vậy có thể nói cách làm của Thiếu Kiệt hoàn toàn không vấn đề. Chỉ cần đem sản phẩm của quốc gia thuyên chuyển và gia công ngoài nước trên ba mươi phần trăm là có thể gắn mác khác lên. Như vậy có thể nói một sản phẩm chỉ nhìn qua nhãn mác không thể đánh giá được chất lượng sản phẩm

đó như thế nào mà chỉ có thể biết được xuất xứ cuối cùng của công đoạn thành phẩm và nguyên liệu chiếm nhiều nhất ở đâu.

Thiếu Kiệt cũng phải tìm hiểu vấn đề này một thời gian khá dài. Hắn với trí nhớ của mình không ít lần nghe nói một sản phẩm bị thay đổi nhãn mác xuất xứ. Và điều này cũng làm sôi nổi thời gian không ít trong dư luận về việc tin tưởng những nhãn mác được gắn trên sản phẩm.

- Nhưng như vậy hình như thiệt thòi cho những doanh nghiệp của quốc gia mình lắm đấy Thiếu Kiệt lại phải thay đổi nhãn mác như thế đem ra nước ngoài bán như là phát triển tên tuổi của nước họ vậy.

- Không! Thật chất người lười nhất vẫn là doanh nghiệp! Em thử nghĩ xem giá trị chênh lệch giữa tiền trong nước và tiền của họ. Hiện tại có thể nói là cả hai bên mình thua họ gần ba lần giá trị một đồng tiền tệ. Giá thành khi đem ra bán một sản phẩm bằng tiền của họ. Thì ít nhất sản phẩm đó là được tăng giá một đến hai lần. Nhưng đây chỉ là phương án trước khi xảy ra chiến tranh thương mại giữa hai ông lớn mà thôi cũng là kế hoạch mười năm cho toàn bộ mọi thứ.

Hà Vi ngồi vào một cái ghế bên cạnh Thiếu Kiệt cô cầm lấy tay hắn thờ dãi nói.

- Anh không cần phải tính xa đến như vậy đâu. Năm năm sau còn không biết sẽ ra sao thì tính làm gì đến vấn đề mười năm. Anh nên buông bỏ một số thứ cần thiết đi.

- Công nương ời anh không phải không hiểu ý em càng nhiều việc càng mệt nhưng đó là điều bắt buộc. Em nghĩ xem nếu mình không chuẩn bị trước thì bị động thật sự lúc này là mình. Mười năm sau chính là lúc ký kết với tổ chức thương mại WTO được chính thức hợp lệ. Những công ty lớn ở nước ngoài không ngừng đổ vào trong nước. Nếu không chuẩn bị các doanh

nghiệp quốc gia mình là người chịu thiệt hại nhiều nhất. Khi đó em nghĩ cái quốc gia bành trướng kia chịu tha cho mình sao. Họ tiến vào bằng nhiều hình thức mạnh mẽ hơn. Thậm chí là vấn đề khi chiến tranh thương mại diễn ra nước mình sẽ trở thành cái bến cảng để họ thay tên xuất xứ hàng hóa đưa ra nước ngoài đây.

Từng lời của Thiếu Kiệt đánh sâu vào trong suy nghĩ của Hà Vi. Đúng vậy cô không nghĩ xa đến như thế. Việc chiến tranh thương mại như thế nào cô không hề biết nhưng dám chắc một điều khi xảy ra việc đó. Cái quốc gia kia sẽ có cách để đưa hàng hóa của họ ra quốc tế bằng hình thức khác. Mà tại chính quốc gia của mình cô thấy điều này có thể xảy ra nhất.

- Anh nghĩ đến cả vấn đề này. Nó liệu có thể thành sự thật?

Bất giá Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt như muốn chắc chắn rằng điều này thật sự sẽ diễn ra và đây là những bước đầu tiên của Thiếu Kiệt chuẩn bị cho chuyện này.

- Anh không chắc! Nhưng rất có thể. Vốn doanh nghiệp quốc gia mình đang dần có chỗ đứng trên thương trường quốc tế rất nhiều, Những sản phẩm trong nước được đưa ra nước ngoài cũng đã góp phần khẳng định về chất lượng hàng hóa. Vậy em nói xem nếu thay tên đổi họ với mác xuất xứ từ quốc gia mình thì như thế nào. Mình dính vào một cuộc chiến của hai ông lớn. Đem thị phần trong nước mở rộng ra hết mức ngoài thế giới. Nhưng đây là phải qua một khâu kiểm định hàng hóa thật sự khắc khe trước khi đi ra ngoài thế giới.

Thiếu Kiệt dù biết sẽ xảy ra việc này nhưng hẳn cũng chỉ dám nói là không chắc nếu quá chắc chắn cho một việc mười năm sau thì ngay cả Hà Vi có lòng tin với Thiếu Kiệt cũng không thể tin tưởng.

- vậy sao anh không nói việc này cho Ông biết luôn đi! Như thế đỡ mất công với lại ông với mọi người lại có thể lên kế hoạch đề phòng từ trước.

- Thôi mấy cái lão già ngoài kia anh mà nói vấn đề này mấy lão ấy lại chạy tới chạy lui làm phiền anh nhiều hơn nữa thì có. Cứ lâu lâu tiết lộ một ít theo tiến độ là được rồi. Em nhớ giữ bí mật với mấy lão già ngoài đây là được.

Hà Vi lúc này mới đưa tay捏 bên hông Thiếu Kiệt một cái lên tiếng trách móc.

- Anh hay nhỉ! đến cả ông em mà anh dám gọi là lão bất tử, lão già anh thật là không nề nang gì mà.

- ầy ầy nhẹ nhẹ tay thôi đau! Em không thấy sao mới có một ngày mà đã điều tra lý lịch anh rồi chắc ở lâu ngày bắt anh làm việc không công quá. Trước mắt thì cứ như vậy đi. Anh sẽ chỉnh lại kế hoạch cần thiết khi anh vắng mặt mọi chuyện em đều thay anh giải quyết là được. Nhất là phần công việc của Lý Bân em nhớ nhắc nhớ nó làm việc đảng hoàng là ổn.

Nhìn Thiếu Kiệt mang trên mình một gánh nặng của chính hấn Hà Vi cũng không hiểu sao mình lại ủng hộ. Trong khi đó những ý nghĩ này. Những suy nghĩ của Thiếu Kiệt cô vừa mới tiếp nhận đề năm ngoài khả năng của người thanh thiếu niên trước mặt mình. Cô chợt nhận ra không phải vô cớ mà khối lập phương quan trọng nhất lại thuộc về Thiếu Kiệt.

Trước đây cô cũng tự hỏi rất nhiều tại sao lại nó lại chọn Thiếu Kiệt và mối quan hệ của cô và Ngọc Nhi với những người khác là như thế nào. Trong khi đó Thiếu Kiệt vẫn cứ luôn như thế cứ muốn an ổn người khác không chọc hấn thì hấn cũng chẳng làm gì.

Bây giờ thì cô đã hiểu Thiếu Kiệt không suy nghĩ về họ, về những mối nguy hiểm trước mắt hắn. Về Lâm gia và những thứ khác xung quanh. Cái hắn nhắm đến không nằm trong phạm vi trong nước mà ở tương lai, Ở thế giới mà hắn muốn mình có thể làm một người gì đó nổi bật.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt chằm chằm hồi lâu làm cho hắn cảm thấy có chút không thoải mái. Đưa tay lên trước mặt Hà Vi đưa qua đưa lại trước mặt cô khẽ gọi.

- Hà Vi! Hà Vi! em làm gì thất thần vậy?

Lời nói của Thiếu Kiệt nhanh chóng làm xua tan đi những ý nghĩ trong đầu của Hà Vi. Cô bất chợt chớp chớp mắt suy nghĩ một điều gì đó rồi cười nói với hắn.

- Không có gì! Em chỉ suy nghĩ một chút vấn đề tại sao khối lập phương lại chọn anh, chọn em và cả Ngọc Nhi nữa. Nhưng em không muốn thua Ngọc Nhi vấn đề tình cảm nên ...

Nói đến đây Hà Vi đã đưa khuôn mặt của mình đối diện với mặt của Thiếu Kiệt. Một nụ hôn đặt lên môi của hắn. Trước hành động bất ngờ của cô. Thiếu Kiệt cũng không phản kháng lại mà thuận theo mọi thứ gọi là tự nhiên của bản năng đáp trả lại nụ hôn đó của Hà Vi.

Đôi tay của Thiếu Kiệt ôm lấy cô trong khi đó từng chiếc nút áo trên người hắn được Hà Vi cởi xuống. Nhìn ánh mắt Hà Vi một lần nữa Thiếu Kiệt mới kéo cô ra khỏi người mình bất giác hỏi một câu.

- Em muốn làm điều đó?

Hà Vi gật đầu như đồng ý khuôn mặt ửng hồng của cô pha lẫn một nét thẹn thùng. Những chiếc nút áo cuối cùng của Thiếu Kiệt cũng được cởi xuống trong phòng máy vi tính toát lên tràn ngập xuân ý. Hơn hết chiếc

giường mỗi ngày trở thành nơi nghỉ ngơi của Thiếu Kiệt bỗng chốc trở thành chiếc giường tân hôn của hai người.

(Tới đây tự đọc giả tưởng tượng ... Tác giả không miêu tả 18+)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 733: Buổi Ăn Sáng Đặc Biệt

Khi mặt trời còn chưa ló dạng hẳn đang còn say giấc. Hà Vi thân hình khẽ động một chút đôi mắt mở ra. Cô cảm nhận được từng hơi thở của Thiều Kiệt bên tai mình. Hơi ấm của cơ thể hẳn làm cho cô không có cảm giác nào cho thấy cái lạnh của sương sớm.

Vốn định thức dậy rời đi nhưng trải qua những gì đã diễn ra đêm qua thân thể cô vẫn có chút đau nhói bởi vì đây cũng là lần đầu của. Thiều Kiệt hẳn lúc này nằm bên cạnh Hà Vi mới lên tiếng nói.

- Còn sớm mà em dậy làm gì! Không nghỉ ngơi chút nữa đi. Mấy ngày sắp tới em nên ít hoạt động lại.

- Anh còn nói vậy nữa ông em dậy sớm lắm không khéo ông lại biết hai đứa mình hôm qua làm gì mất. Em còn phải làm đồ ăn cho ông với mọi người ăn sáng đấy.

Thiều Kiệt nghe Hà Vi nói thế chỉ cười nhẹ một tiếng bật dậy đứng cạnh cô lấy tay ôm cô vào lòng.

- Em không cần phải lo anh đã thức dậy rồi đây! Mọi thứ sáng nay để anh làm cho. Mấy người đó chắc chắn không vấn đề gì đâu. Hoặc em trở về phòng ngủ thêm chút nữa cũng được những người kia để anh đối phó cho.

Hà Vi bây giờ lờm Thiều Kiệt một cái mặc áo cho hẳn vừa cài lại những hàng nút trên áo cô vừa hỏi.

- Mấy cái kia hôm qua ở đâu mà anh có vậy?

- À mấy cái bao cao su đó lần trước mẹ mua đưa cho anh. Nói là ở gần với em hay mấy người Ngọc Nhi, Nhã Oanh thì phải cẩn thận Vì anh còn

nhỏ. Anh cũng không nghĩ rằng hôm qua em lại bạo gan đến như vậy đấy. Cũng may là mẹ thủ sẵn giúp anh không khéo thì hỏng hết.

Hà Vi bây giờ cũng ngại ngùng khuôn mặt đỏ ửng lên. Thiếu Kiệt ôm lấy Hà Vi cười cười nó nhỏ vào bên tai cô. Em xem mới như thế mà đã đỏ mặt rồi. Giờ đâu còn là thiếu nữ nữa đâu chứ.

Vừa châm chọc Hà Vi nhưng hấn cũng đem cái áo thun của cô mặc vào cho Hà Vi còn không quên hôn lên môi cô một cái. Hà Vi bây giờ định đánh vào người Thiếu Kiệt vài cái cho hả giận nhưng hấn đã vội chạy mất,

Thiếu Kiệt nhanh chóng vào trong bếp. Kiểm tra qua hết những vật liệu cần thiết với việc đã xảy ra giữa hấn và Hà Vi, Thiếu Kiệt không thể xem như là không có gì mặc dù hấn khá lo ngại về việc sau này sẽ ra sao nhưng ngay tại thời điểm này Thiếu Kiệt chấp nhận Hà Vi là điều sự thật.

Phải khá lâu sau Hà Vi mới ra đến nhà bếp. Ngồi xuống bàn nhìn Thiếu Kiệt lay hay làm bên Hà Vi dân lên một cảm giác âm ám. Trước nay cô không hề biết Thiếu Kiệt lại còn đích thân nấu bếp như thế này. Vì mọi ngày bữa ăn của hấn đều tùy tiện có gì ăn đó chưa bao giờ hấn mò vào trong bếp nấu một món ăn nào nghiêm túc.

Có đôi khi cũng sẽ nấu mấy gói mì ăn đêm hoặc lục lại những thứ đồ ăn buổi tối mà dùng. Để làm những món ăn tự tay hấn làm dường như là rất ít.

- Em không ngờ anh còn biết nấu ăn đấy. Không biết đồ ăn ra sao đây.

- Vấn đề này em khỏi lo đi. Món ăn anh làm sẽ không chê vào đâu được đâu. Ích nhất anh bảo đảm một điều không thua các đầu bếp nhà hàng chính hiệu.

Thiếu Kiệt vừa nói tay vừa cầm dao cắt nhỏ nhưng miếng ca chua một cách đều đặn như được đó trước. Hà Vi cũng khá bất ngờ. Nhìn vào tốc độ

cầm dao và phương vị đi dao của một người có thể đoán được người đó nấu ăn như thế nào.

Ngay cả bản thân cô nếu để cắt những vật liệu chuẩn bị mà lại nói chuyện như thế này thì ích nhất ra sẽ chậm đôi chút.

Thiếu Kiệt vừa cười đùa vừa đem những nguyên liệu mà mình đã chuẩn bị bắt đầu làm việc trên bếp. Hà Vi cũng tò mò không biết hẳn đang chuẩn bị những món ăn gì cho chính cô và mọi người nên cũng lên tiếng hỏi.

- Hôm nay anh định trở tài làm mấy món gì thế.

- Chỉ là mấy món đặc biệt thôi. Nhất là món này lại phù hợp với em nữa. Mỳ ý nè, rồi làm thêm một chút bò bít tết với lại khoai tây thêm vào đó là một ít đồ ăn sáng dành cho mọi người cần thiết. Và còn có cả một món khá đặt biệt.

Hà Vi cũng giật mình. Dường như trong đầu Thiếu Kiệt đã tính toán hết các thứ cần thiết đem buổi ăn sáng một mình hẳn chuẩn bị cho mọi người trong nhà.

- Mấy món mì ý bò bít tết khoai tây thì dành cho em còn mấy món nước dùng cho mấy cái lão bất tử kia. Cũng may trong nhà không thiếu nguyên liệu như nui hủ tiếu khô. có thể làm mấy món này khá nhanh. Chỉ cần nấu nước dùng một chút là được.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa bỏ sừng vào nồi nước đang sôi bên cạnh mình. hẳn cho vào đó một ít bột nêm rồi đập nắp lại. Cầm tới cái gói pastar (sợi mì ý chưa trụng) Nhìn qua những gì trên hộp in hẳn liền lấy ra một nửa những sợi mì trong hộp. Dem nó bỏ vào trong nồi nước sôi còn lại. Dem điện thoại để trước mặt mình nhất thời gian hẹn giờ.

Hà Vi thấy cách làm của hẳn lưu loát như thế cũng lắc đầu than thở nói.

- Xem ra nhà mình trước giờ có người làm bếp mà không chịu xuống bếp làm. Thật là bất công toàn để người khác làm cho mình ăn.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười đáp lại Hà Vi một câu nói đơn thuần nhưng đầy yêu thương với cô.

- Anh nói thật em làm món nào anh ăn cũng được. Mình không làm ra thì không được chê bai này nọ. Nhưng như vậy cũng tốt không đem đồ ăn mà mình làm ra đánh giá quá khắt khe là được.

Dù biết hẳn chỉ nói cho vui lòng mình nhưng Hà Vi cảm thấy rất vui cô cũng không biết đây là cảm giác của mình khi vừa mới trải qua những việc tồi qua hay là chỉ cảm giác tình yêu của mình với Thiếu Kiệt ngày càng lớn hơn.

Thiếu Kiệt đem một chảo chiên đặt lên bếp với lửa lớn đặt vào đó một ít bơ để nó tan ra. Đem một ít tỏi băm nhuyễn bỏ vào phi vàng lên. Mùi bơ tỏi hòa quyện vào trong không khí đem cả nhà đang say giấc đều bị đánh thức.

Đem chén thịt bò đã băm nhỏ cầm trong tay mình Thiếu Kiệt bỏ vào trong chảo đảo đều. Âm thanh xèo xèo của từng miếng thịt chạm vào mặt chảo cùng với mùi hương thơm phức được lan tỏa nhiều hơn.

Nhóm người của Hà Thúc bị Thiếu Kiệt lôi tới bên phòng bếp nhìn hẳn thao tác qua lại các bếp liền nhìn lấy Hà Vi. Hà Thúc bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Thằng nhóc mới sáng sớm định cho mọi người ôm nhà vệ sinh cả ngày hay sao mà làm đồ ăn sáng đây.

- Ông đừng đùa. Cháu vào bếp ông phải cảm thấy may mắn lắm đấy ở đó mà chọc ghẹo đi. Nếu sợ không ăn được thì nhịn đi.

Lưu Hoan thấy vậy cười lớn nhìn Hà Thúc lên tiếng trách móc.

- Lão Hà! tôi nói này hiem khi có dịp như thế mọi người có lộc ăn ông đừng làm mất hứng chửa. Cũng thưởng thức xem tài nghệ của Thiếu Kiệt như thế nào.

- Lão Lưu nói đúng đấy. Ông không ăn nho được đừng chê nho chua để bọn tôi thử dùm cho.

Trần lão cũng hòa theo chêm chọc. Trương lão không nói gì chỉ tỏ thái độ bằng hành động kéo ghế ngồi xuống bàn ăn đợi món ăn của Thiếu Kiệt nấu.

Hoàng Lâm Nhu xuống bếp thấy Thiếu Kiệt trở tài cũng hơi ngạc nhiên nhìn qua đám người Hà thúc đang lần lượt ngồi xuống bàn cũng ngồi xuống rồi lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt con hôm nay định cho mọi người ăn gì đây.

- Một ít món Á Âu thôi. Nếu có nguyên liệu phù hợp thì có thể làm thêm một chút vốn định là cá chẻm sốt kem chanh nhưng nhà lại không có cá chẻm nên chỉ làm được bò bít tết khoai tây và một ít mỳ ý. Còn món Á thì có đơn giản hơn. Nui hoặc hủ tiếu kiểu gia đình nước dùng nấu với sườn heo thêm vào đó củ cải trắng ca rốt và một ít su hào. Kèm theo một món đặc biệt đợi con làm xong mẹ sẽ nhớ nó thôi.

Thiếu Kiệt vừa làm vừa trả lời lại cho mẹ mình biết những món ăn hẵn đang chuẩn bị. Hoàng Lâm Nhu nhìn qua Hà Vi hỏi.

- Cháu giúp nó làm à?

- Không Thiếu Kiệt một tay làm hết đấy cô cháu này giờ chỉ có ngồi nhìn thôi. Không ngờ bấy lâu nay cậu ấy lại không chịu trở tài.

Thiếu Kiệt nghe hai người nói như thế mới cười cười vì có mặt Hà Thúc ở đây nên hẳn cũng không chĩnh Hà Vi việc gọi Hoàng Lâm Nhu là cô được. Nếu như thế hẳn sợ chưa làm xong đồ ăn sáng thì đã bị Hà Thúc đòi đánh đòi giết rồi.

Dem Mì ý đã trưng ra để cho một chút ráo rồi đặt vào đĩa, đem sốt thịt bò và cà chua đã làm để lên trên hẳn chia món ăn này thành hai đĩa đưa về Hoàng Lâm Nhu và Hà Vi nói.

- Mấy ông không quen ăn đồ ăn này nên lát ăn món ăn quen thuộc là được rồi.

Cái nồi nước dùng trưng mì của Thiếu Kiệt lại được tận dụng bỏ vào trong đó một nửa bít nui. Đợi cho chính Thiếu Kiệt lại bỏ những món thiết yếu vào trong nồi nước dùng có sườn gồm những thứ như cà rốt và mấy nguyên liệu hẳn đã nói.

Dem mấy miếng khoai tây đã cắt ra bỏ vào một trong chảo chiên ngập dầu. Thiếu Kiệt mở cái bếp cuối cùng đặt lên đó cái chảo và một ít dầu. Dem những miếng thịt bò đã ướp trong chóc lát từng miếng từng miếng đặt lên trên chảo.

Trương lão ngồi nhìn Thiếu Kiệt thao tác mới nói với đám người Hà Thúc.

- Thằng nhóc này định chơi mấy ông già mình hay sao? Nó làm bò bít tết như thế kia răng đâu mà mấy người mình ăn đây?

- Trương lão cứ yên tâm! Cháu đã làm thì mọi người sẽ ăn được. Không phải giống như những nơi khác đâu mà lo. Bảo đảm đây sẽ là buổi ăn sáng đặc biệt nhất từ trước đến nay của mọi người.

Khá tự tin đáp lại lời của Trương lão như chắc chắn rằng những món ăn này không làm khó mấy người già cả như nhóm người Hà thúc. Thiếu Kiệt tay đảo nhanh những miếng thịt bò trên chảo.

Rất nhanh hành động của Thiếu Kiệt khi lấy đĩa ra gấp những món thịt bò lên trên đó. Mọi người có thể thấy được hấn chưa mất tới năm phút cho một món bò bít tết. Cứ như hấn vừa bỏ lên chảo rồi lấy ra liền vậy.

Ngay thời điểm đó những miếng khoai tây trong chảo cũng sôi lên Thiếu Kiệt vớt ra trước khi bỏ lên những đĩa bò bít tết vừa làm hấn còn rắc một chút muối lên trên khoai tây.

Đem những đĩa bò bít tết này đặt trước mặt nhóm người Hà thúc và cả hai người mẹ hấn và Hà Vi. Thiếu Kiệt kết thúc món ăn bằng một câu nói.

- Mời mọi người dùng!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 734: Đính Ước

Nhìn món ăn dường như được làm một cách qua loa trước mặt mình nhóm người Hà Thúc cũng nhú mày nhìn đĩa thức ăn trước mặt. Hơn thế nữa là dường như Thiếu Kiệt rất tự tin với món ăn của mình.

Trương lão nhìn qua đồ ăn một chút rồi mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Thằng nhóc mấy cái này có chín được không thế? Đồ ăn sống thì không ổn đâu nhé.

- Vấn đề này ông yên tâm! cháu bảo đảm. Đối với việc món ăn mình làm ra hoàn toàn tự tin đủ chuẩn bảy phần chín ba phần tái đấy không tin ông cứ thử.

Lưu Hoan thì lại khác lúc này ông cầm một cái nĩa và con dao cắt thử một miếng thịt trên đĩa. Vết cắt dường như rất nhẹ nhàng làm ông ngẩn người đôi chút. Ông không nghĩ dao ăn ở nhà lại có thể bén đến như thế những nhìn kỹ trên miếng thịt ông phát hiện ra vấn đề không phải nằm ở dao ăn mà tư thân miếng thịt.

- Thịt có những vết cắt trước!

- Vâng đúng lý ra thì sẽ không có nhưng vì muốn làm nhanh cháu biết khi làm bếp mùi hương sẽ làm mọi người thức giấc. Nên thao tác một chút trên thịt đem mặt tiếp xúc của miếng thịt chia nhỏ ra đến khi nó được đặt lên chảo nóng thì nhiệt độ sẽ làm nó chín nhanh hơn. Và miếng thịt sẽ mềm hơn. Không cần phải đập dập như thế làm miếng thịt bị mất chất.

Có Lưu Hoan đi trước bỏ đồ ăn vào miệng nhóm người Hà Thúc cũng làm theo. Miếng thịt lúc này vào trong miệng của mọi người dường như tan chảy ra nước thịt còn đọng trên đó. Lam cho vị giác của mọi người được

kích thích. Hơn thế nữa từng miếng khoai tây vì được chiên ở một nhiệt độ sôi nên nó khá nhanh giòn kèm theo những hạt muối đọng lại trên khoai tây làm trung hòa tất cả các hương vị cần có của một món ăn châu âu.

- Xem ra với tay nghề như thế này nếu không có việc gì làm cũng có thể mở quán ăn đấy! Thiếu Kiệt cháu tai sao lại nấu ăn mà lại còn có thể làm được những món ăn như thế này vậy?

Lưu Hoan vừa ăn vừa bình phẩm với Thiếu Kiệt. Những hán chỉ cười mảy vớt những hạt nui đã trụng ra khỏi nồi nước sôi thay vào đó là để hủ tiếu khô vào trụng sơ lược rồi vớt ra. Vừa làm Thiếu Kiệt phân bổ đều tất cả các nguyên liệu vừa đủ vào trong mấy cái tô. Hót bọt trong nồi nước dùng rồi mới quay lại nói.

- Mọi người đang ăn thì không nên nói chuyện. Còn về vấn đề tại sao cháu lại biết nấu ăn thì đơn giản thôi. Muốn ăn ngon thì tự đi mà làm. Làm ngon thì ăn ngon làm dở ăn dở vậy thôi. Ai bảo nam nhi không làm bếp được. Cái quan niệm đó xưa rồi.

Nhóm người Hà Thúc bây giờ cũng gật gật đầu. Trước đây việc vào bếp có thể nói là của riêng phụ nữ nhưng sau này những món ăn trong nhà hàng đa số lại từ tay đầu bếp nam làm ra. Trương lão hoàn toàn hiểu rõ trong lĩnh vực bếp núc chưa chắc là nam nhân bọn họ lại thua kém phụ nữ.

Thiếu Kiệt bây giờ lại lấy cho mình một lon gạo đem đổ vào trong chảo dầu đang sôi. Rồi nhanh chóng vớt ra. Từng hạt gạo bung đều ra nhìn rất đẹp mắt hơn nữa lại có một màu vàng óng. Thêm vào đó là một chút muối Thiếu Kiệt đổ những hạt gạo đã chiên kia đặt ở giữa bàn. Kèm theo đó là những món ăn có nước đi kèm.

Ngồi xuống bàn Thiếu Kiệt mới nói với Hà Thúc.

- Cháu biết mọi người có thắc mắc nhiều lắm. Hôm nay cháu vào bếp để nói một điều. Có thể điều này có thể làm Hà Thúc không hài lòng nhưng cháu phải nói. Có mẹ cháu ở đây với Hà Thúc là ông Hà Vi. Cháu muốn đính ước với Hà Vi để cô ấy trở thành hôn thê của cháu.

Hà Thúc đang ăn miếng thịt bò cũng vội phun ra, mà việc này không chỉ có hành động thất thố của Hà Thúc mà còn có mấy người nữa ngày cả Hoàng Lâm Nhu và Hà Vi cũng thế. Chỉ có là Hà Vi khuôn mặt đỏ bừng cúi mặt xuống đất nhìn chân mình.

Lưu Hoan bây giờ mới cười cười nhìn Thiếu Kiệt bằng ánh mắt tán dương tay ông nắm lại đưa một ngón cái lên để Thiếu Kiệt nhìn thấy nói.

- Thằng nhóc chơi lớn sao!

Hoàng Lâm Nhu thì nhìn Thiếu Kiệt mỉm cười lên tiếng hỏi.

- Con quyết định rồi à?

- Vâng! Hà Vi không phải lớn cũng không phải nhỏ. Nhưng việc cô ở cùng con một khoảng thời gian dài. Dù gì thì cả hai chúng con đều có tình cảm với nhau. Có lẽ cháu không nói Hà Thúc cũng biết. Nên cháu thấy nên định danh chính thức mối quan hệ này. Cháu không hứa sẽ lúc nào cũng có thể bên cạnh Hà Vi. Nhưng cháu hứa cả một đời này cháu sẽ chăm sóc cho Hà Vi và những người bên cạnh mình thật tốt.

Hà Thúc âm trầm suy nghĩ một lúc lâu rồi nhìn Hà Vi cháu mình thở dài lên tiếng.

- Chuyện của cháu với Hà Vi trước sau gì cũng có lúc này. Dù ông có cấm cản cũng không được gì. Hà Vi ở đây thời gian dài cũng đã nói lên tất cả những điều đó. Không phải ông không biết và cũng đã chuẩn bị tâm lý

cho việc này. Nhưng mà không nghĩ cháu lại quyết định khi con nhỏ như vậy.

Lưu Hoan lúc này mới lên tiếng nói với Hà Thúc.

- Sớm cái gì không phải hồi xưa ông với vợ ông cưới cũng chỉ mới mười sáu mười bảy thôi sao. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ có đính ước trước đã có phải là kết hôn luôn đâu mà ông lo. Xem như là hứa hẹn của hai nhà thôi.

- Lão Hà tên Lưu nói đúng đấy. Đám người mình có ai không mười sáu mười bảy đã cưới vợ đâu. Toàn là bố mẹ ép cưới có được yêu thương thật lòng như bọn nó đâu.

Mấy người Trương lão với Lưu Hoan một bên vận động hành lang làm cho Hà Thúc tức điên. Ông chỉ cảm thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ tuổi chứ có nói là không đồng ý chuyện này. Vậy mà mấy cái tên này lại đi khuyên rằng ông làm như ông cảm cảnh tình yêu của hai đứa nó.

- Tôi nói mấy ông đừng có nhảy vào họng người khác được không. Ai nói là tôi không đồng ý chuyện này. Tôi chỉ muốn hỏi ý kiến Hà Vi thế nào thôi. Còn việc cưới hỏi thì phải đợi cả hai đủ tuổi theo luật pháp đã chứ. Cái đám lão già các ông định biết luật phạm luật à.

Hai người Trương lão với Lưu Hoan ở một bên cười lớn. xem Hà Thúc đã định chuyện này rồi. Nhưng hai người thấy như thế này là hoàn toàn hợp lý. Việc đi đâu tìm ra một người con rể như Thiếu Kiệt. Chưa biết chừng kiếm cả mục xương cũng không thấy. Nên quyết định ngồi ở một bên xem kịch vui.

- Hà Vi cháu thấy sao?

Hà Thúc bây giờ chỉ hỏi cháu mình cho có lệ để khỏi phải quê độ trước mấy ông bạn già. Vì ông trong lòng thừa biết đáp án cần thiết của mình là

cháu ông sẽ đồng ý chuyện này.

Hà Vi bây giờ mới nhìn ông mình và mọi người trong phong hít một hơi thật sâu để xua đi cảm giác đang có trong lòng mình nói.

- Việc này cháu đồng ý. Sau này cũng như thế cho dù Thiếu Kiệt có bao nhiêu người đi nữa chỉ cần được ở bên cạnh Thiếu Kiệt là cháu đã mãn nguyện rồi. Cháu tin Thiếu Kiệt sẽ không để cháu thiệt thòi.

Hoàng Lâm Nhu nghe Thấy Hà Vi nói như thế thì cũng mỉm cười gật đầu nhìn Hà Thúc đưa ra một lời chắc chắn.

- Hà thúc nếu cháu nó đã nói như vậy tôi sẽ cam đoan với ông rằng Thiếu Kiệt sẽ không để cháu ông phải thiệt thòi điều gì nếu không tôi sẽ dạy bảo nó cho phải phép. Như vậy đi khi nào Thiếu Kiệt đủ tuổi kết hôn thì hai đứa làm giấy đăng ký kết hôn còn khi nào muốn cưới thì do hai đứa nó tự định ngày với nhau.

Hà Thúc suy nghĩ điều gì đó rồi cũng gật đầu đồng ý với những gì Hoàng Lâm Nhu nói. Ông lấy trong túi áo của mình ra một sợi dây chuyền có gắn một viên đạn bằng đồng ở trên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Đây là thứ mà ông đã dành cho con trai mình. Và nó cũng đã mang trong suốt cuộc đời nó giờ đây ông giao lại cho cháu xem như là vật đính ước của cả hai gia đình.

Hoàng Lâm Nhu thấy vậy cũng vội đứng lên rơi đi để lại một câu với Hà Vi.

- Đợi cô một chút cô quay lại ngay.

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết mẹ hắn đi kiếm vật gì đó là điều kiện đính ước. Nhưng đối với hắn đây chỉ là một hình thức thôi. Vì có đính ước hay

không thì hẳn cũng nhất định đem đến cuộc sống hoàn toàn cho người con gái trước mặt hẳn.

Cầm trong tay sợi dây chuyền của bố Hà Vi. Thiếu Kiệt tự tay mình mang lên cổ đặt vào trước ngực trong lớp áo. Trần lão bây giờ nhìn Thiếu Kiệt chỉ tay về cái đĩa gạo chiên mà hẳn đã làm hỏi.

- Cái món này cháu làm là sao thế gạo không rửa lại đi chiên lên như thế ăn có vấn đề gì không.

Nhìn cái đĩa gạo chiên lên như thế Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười đáp lại với Trần lão.

- Không đâu ông! Nếu có vấn đề cháu sẽ không sống tới bây giờ

Đem cái đĩa đẩy qua trước mặt Hà Vi hẳn bây giờ nhìn Hà Vi nói.

- Trước đây sau khi qua khoản thời gian hai năm quá khứ kia. Khi trở về nhà đây là món ăn gắn liền với mỗi ngày của anh. Thật chất nếu đúng hơn nó sẽ không được chiên thế này mà chỉ có 1 ít dầu và nhiều thật nhiều muối. Đơn giản lúc đó chỉ có gạo rang lên với muối ăn mỗi buổi uống nước nhiều để no bụng. Anh đã tự nói rằng khi đã là vợ anh thì phải ném qua món này. Tuy nó đã gia giảm đi rất nhiều nhưng mùi vị chắc cũng không đến nỗi nào.

Hà Vi nhìn đĩa gạo chiên trước mắt cầm lấy một thìa bỏ vào trong miệng. Cái cảm giác gạo chiên lên vẫn còn cái mùi hạt gạo và muối đi kèm hòa quyện vào nhau rất mặn. Cô không nhịn được đành phải lấy một ly nước để uống vào. Rồi hỏi Thiếu Kiệt.

- Lúc đó anh ăn như thế này?

- Không sai thật sự cũng không nhiều gạo chỉ có muối nhiều thôi nhưng mà giờ thì giảm bớt rồi chỉ để cho em vừa thấy đủ vị thôi.

Nhóm người Hà Thúc cũng tò mò. lấy thìa của mình múc thử một chút ăn thử. Dù đã trải qua cái cảm giác phải sống khó khăn từ lúc còn chiến tranh nhưng lúc này họ bất giác nhìn về Thiếu Kiệt. Bởi nói nếu mỗi ngày đều phải ăn như thế này thật sự chịu không nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 735: Sắp Xếp (1)

Hoàng Lâm Nhu lúc này trở lại trên tay cầm theo cái hộp gì đó thấy mọi người đang thi nhau cầm lấy lý nước uống để xua đi cái mặt liền lên tiếng trách móc Thiếu Kiệt.

- Mẹ không ngờ câu nói chơi năm đó con lại làm thật đấy. Thôi những thứ đó đã qua rồi đừng nhắc lại nữa. Hà Vi cô cũng có một thứ đưa cho cháu đây.

Mở chiếc hộp nhỏ xíu trên tay mình ra Hoàng Lâm Nhu lấy trong đó một cái mặt ngọc nhỏ xíu. Thiếu Kiệt thấy mặt ngọc này thì cũng nhíu mày. Bởi đây là mặt ngọc khi còn là thằng nhóc nằm trong nôi hắn đã mang trên người.

- Cái này là của ông ngoại Thiếu Kiệt đưa cho nó. Hiện tại nó cũng không mang nữa. Cô đưa lại cho cháu. Sau này nếu có cháu thì để cho nó mang giống như Thiếu Kiệt hồi nhỏ vậy.

- Ấy Ấy cái này mà mẹ còn giữ không phải con quản nó chỗ nào con còn không nhớ đây.

Hà Vi cầm cái dây chuyền mà lúc nhỏ Thiếu Kiệt đã mang trên người bất giác cô cảm giác nhìn cái mặt dây chuyền kia một cái gì đó ám áp. Như vậy cô thấy mình gắn liền với cuộc sống của Thiếu Kiệt. Dem sợi dây chuyền của Thiếu Kiệt mang vào trên người với sự giúp đỡ của Hoàng Lâm Nhu.

Lưu Hoan bây giờ thấy cũng không còn chuyện gì nữa nên lập tức trở lại tập trung chuyên môn của mình kèm với đó là nhắc nhở mọi người.

- Thôi mọi thứ đã xong rồi. Đồ ăn để chút nữa nó nguội lạnh hết thì khỏi ăn đấy.

Dưới sự nhắc nhở của hẳn mọi người mới bắt đầu thưởng thức hết những món của Thiếu Kiệt đã làm. Chỉ có cái đĩa gạo đã làm của hẳn thì chỉ có mỗi một mình Thiếu Kiệt dùng.

Đợi cho những món ăn buổi sáng đã xong hết rồi Lưu Hoan mới lên tiếng nói một câu với mọi người.

- Xem ra hôm nay buổi sáng là buổi tiệc đính ước của hai nhà đi. Dù cho nó không được tổ chức lớn lao gì nhưng lại đem tới cảm giác ấm cúng đấy. Nhưng mà Thiếu Kiệt bên Ngọc Châu đã sắp xếp xong hết mọi thứ rồi đây. Cuối tuần này sẽ tổ chức đấu giá. Cháu xem để cho người của mình đến Ngọc Châu trước mấy ngày để chuẩn bị đi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng khẽ gật đầu. Hà Thúc lại đưa ra một ý kiến của mình.

- Tôi thấy lần này mẹ của Hoàng Lâm Nhu đi cùng thì hay hơn đấy. Sau khi xong tất cả hồ sơ đem qua làm các thủ tục hợp thức hóa việc san tên doanh nghiệp luôn. Để tranh đám người Lâm gia sau này lựa chọn phương thức cực đoan làm khó dễ những vấn đề khác.

Hoàng Lâm Nhu suy nghĩ vấn đề này của Hà thúc tương đối hợp lý. Việc làm thủ tục sang tên cần thiết trong khi buổi đấu giá kết thúc thường là chuyển hết các thủ tục về chủ mới. Nếu như để cho Nhã Oanh hay Phùng Kiếm Hoa đi thì bắt buộc là Phùng Kiếm Hoa phải là người đứng tên. Như thế Lâm gia muốn làm khó Thiếu Kiệt thật sự là có một con đường để thực hiện việc của mình.

Thiếu Kiệt cầm ly nước trước mặt mình xoay xoay vài cái trên mặt bàn. Hắn bây giờ mới nhìn lấy mẹ mình hỏi.

- Chuyện này mẹ thấy sao? Việc đi hay không do mẹ quyết định. Con thấy cửa hàng để cho mấy dì quản lý vài ngày chắc cũng không sao.

Hoàng Lâm Nhu sau khi suy nghĩ một lúc về vấn đề Hà Thúc mới lên tiếng.

- Việc này được nhưng không phải là cần có mặt lúc đầu. Có thể mẹ chỉ cần qua bên Ngọc Châu vào ngày cuối cùng thôi cũng được. Còn những việc còn lại con cứ tự mình sắp xếp đi. Cũng không cần phải mất quá nhiều ngày cho một việc như thế.

- Ý mẹ là việc đấu giá lần này chỉ cần ngày cuối cùng mẹ bí mật ở Ngọc Châu đem toàn bộ hồ sơ làm thành chính quy là được?

Thiếu Kiệt dường như biết mẹ mình muốn nói điều gì. Đúng là việc Hoàng Lâm Nhu nếu có mặt ở Ngọc Châu quá sớm sẽ buộc Thiếu Kiệt thay đổi một số kế hoạch phát sinh. Mà việc này tương đối rắc rối hơn rất nhiều.

- Ừ là như thế đấy. Thôi mẹ ra cửa hàng sớm đây. Con xem cần làm gì đó thì làm. Xin phép mấy vị tôi đi trước.

Hoàng Lâm Nhu nói rồi đứng lên rời đi. Nhóm người Hà Thúc cũng tươi cười nói với Thiếu Kiệt.

- Ông với mọi người cũng lên máy bay về Ngọc Châu đây. Những gì cần làm hôm qua đã làm xong hết rồi. Nếu ở lại đây quá lâu chắc chắn sẽ đem lại nghi ngờ không nhỏ cho đám người bên Lâm gia cháu với Hà Vi bây giờ xem như là vợ chồng trên danh nghĩa giữa hai nhà rồi ông cũng không cần nói nhiều nữa có rảnh rồi thì về Ngọc Châu chơi vài ngày rồi lại về.

Hà Thúc với nhóm người của mình cũng đứng lên rời đi. Chỉ còn Thiếu Kiệt với Hà Vi ở trong nhà sau khi mọi người đã đi hết. Hấn thậm thở dài một hơi. Xem như việc lần này cũng không tệ. Nhất là sắp tới việc đấu giá chỉ có thể để cho Nhã Oanh tự mình phát huy năng lực thật sự của cô là được.

- Hà Vi em về phòng nghỉ ngơi thêm chút nữa đi. Anh ở lại dọn dẹp xong rồi làm việc một chút nữa. Những công việc này anh bày ra để anh dọn cho.

Hà Vi định là sẽ giúp đỡ Thiếu Kiệt thanh lý cái đồng chiến trường mà hấn đã bày ra nhưng Thiếu Kiệt cứ khăng khăng để hấn một mình thực hiện nên Hà Vi cũng không có cách nào hết đành phải đi về phòng mình mà nghỉ ngơi.

Thiếu Kiệt trong lúc rửa chén mới chợt nhớ ra hấn còn một việc mà chưa có đáp án. Đó là anh của Trịnh Chi cho đến hiện tại cũng chưa liên lạc lại với mình. Việc sắp xếp người đi theo bảo vệ Nhã Oanh là điều cần thiết. Suy nghĩ một hồi lâu hấn mới quyết định rửa chén xong sẽ gọi cho Nhã Kỳ hỏi thử vấn đề này.

Không phải hấn cho rằng Trịnh Hạo không có tiền đồ cần thiết nhưng có một số thứ đến hiện tại thì vẫn chưa thể thay đổi được. Hấn biết Trịnh Hạo có cái tôi của mình. Nhất là lại là trước em gái mình việc hấn không dám đến đây để tìm Thiếu Kiệt chắc cũng có nguyên do của hấn.

Nếu như Trịnh Hạo thật sự xuống nước nói Trịnh Chi liên lạc với mình thì hấn đã không tự mình ra ngoài kiếm tiền mà giấu đi việc thất nghiệp của chính bản thân để rồi phải tự lặn lội bên ngoài. Dù sao hiện tại Trịnh Chi cũng không thiếu tiền nếu hấn là một người muốn sống an nhàn thì cô có thể chu cấp cho chính gia đình mình và lo cả phần của hấn.

Thiếu Kiệt cũng chỉ từ bụng ta suy ra bụng người khác với những gì hắn đã trải qua cho dù là có thất nghiệp không còn một xu trong túi thì ít nhất hắn chưa từng nói với mẹ mình hoặc những người có thể giúp đỡ hắn khi đó.

Thấy đây là cách lý giải tốt nhất nhưng Thiếu Kiệt cũng không biết được suy nghĩ thật sự của Trịnh Hạo là như thế nào. Nên việc tốt nhất là nên trực tiếp đối mặt gặp hắn để biết rõ là biện pháp hay hơn hết.

Cảm thấy đây là việc tốt nhất sau khi kết thúc việc rửa chén bát của mình Thiếu Kiệt mới bước ra phòng khách. Cầm lấy điện thoại của mình tìm trong danh bạ số điện thoại của Trịnh Chi mà gọi đi.

Vì thời gian còn khá sớm. Hiện tại cho dù người khác thì cũng chỉ đang chuẩn bị đi làm mà thôi. Thiếu Kiệt gọi đến số điện thoại của Trịnh Chi phải sau hai tiếng đổ chuông mới có tín hiệu nhận cuộc gọi.

- Alo! Xin lỗi cậu tôi còn đang ngủ nên mới phải đợi cậu đợi.

- Không có gì! Dù sao bây giờ cũng còn sớm chị còn ngủ là việc bình thường. Tôi gọi chị chủ yếu muốn chị gọi anh mình qua gặp tôi thôi.

Trịnh Chi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng hết sức bình tĩnh đáp lại lời hắn.

- Vâng! Để tôi gọi anh ấy qua gặp cậu. Mấy ngày nay tôi nói anh ấy khá nhiều về việc mà cậu đã đề cập chỉ là không biết anh ấy ra sao. Nếu anh tôi có làm gì cậu không vừa ý thì mong cậu bỏ qua cho.

- Đâu cần phải như thế. Tôi chứ có phải ai khác đâu mà chị phải lo vấn đề này. Cứ làm tốt công việc của mình là được. Còn chuyện anh chị thì đừng quan tâm tới. Chị cần quan tâm anh ta lại càng có áp lực lên thôi. Đối với người nhà không phải cứ như trong cách làm việc với nhân viên ở công

ty được. Vấn đề gì đó về anh mình chị cũng đừng quá căng thẳng là được cứ gọi anh ta nói tôi cần gặp là được rồi.

Thiếu Kiệt thấy Trịnh Chi nói với mình những lời như thế biết rằng cô lo lắng quá tất loạn đem việc của anh mình càng làm quan trọng vấn đề lên. Trịnh Hạo lúc này không bị áp lực tâm lý quá mức thì cũng cảm thấy như nếu mình trực tiếp đi gặp Thiếu Kiệt thì hẳn sẽ phải làm gì. Như thế mới đây đưa đến bây giờ chưa quyết định.

Đôi khi càng cố gắng làm một điều gì đó mà xung quanh mình luôn nói về những vấn đề phát sinh hay là làm trầm trọng hơn vấn đề đều làm cho tâm lý người trong cuộc suy nghĩ trầm trọng thêm. Càng nghĩ càng rối không giải quyết được gì.

- Vâng! Để tôi gọi anh ấy qua gặp cậu!

- Ừ! càng sớm càng tốt. Tôi còn có việc khá không quây rầy chị nữa.

Thiếu Kiệt cúp máy nhưng lúc này hẳn lại đứng lên đi ra ngoài sân. Nhìn đám người Bảo Huân Công Toại với một số thành viên của Vô Ảnh đang ngồi ở ngay phòng bảo vệ với cái bình trà và mấy ly cà phê cũng mỉm cười lên tiếng gọi.

- Công Toại anh vào đây tôi có việc cần nói một chút!

Nghe được Thiếu Kiệt gọi mình. Vốn đang ngồi uống cà phê sáng với mọi người Công Toại cũng lập tức đứng dậy. Hẳn cũng không biết Thiếu Kiệt gọi mình để làm gì. Nhưng chắc chắn ra việc này lại là việc giao riêng cho hẳn. Nếu không Thiếu Kiệt sẽ gọi cả những người khác mà không chỉ riêng mình mình.

Ý nghĩ của Công Toại là thế nhưng với Thiếu Kiệt thì lại khác hẳn thấy việc để Công Toại và Bảo Huân cùng lúc bảo vệ mình thì thật sự dư thừa

nhân sự. Vì việc này để phòng ngừa Trịnh Hạo từ chối công việc mà hắn đã giao. Không ai thích hợp hơn là Công Toại thay thế vào nhất là bản thân công toại cho dù Trịnh Hạo có chấp nhận làm việc bảo vệ Nhã Oanh thì Công Toại cũng có thể làm đội trưởng cho đội bảo vệ này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 736: Sắp Xếp (2)

Được Thiếu Kiệt gọi nên Công Toại lúc này nhanh chóng đi vào nhà. Thiếu Kiệt trở lại phòng khách ngồi xuống ghế. Đợi cho Công Toại đi vào hẳn mới nói.

- Anh Toại này! Hiện tại anh thấy so sánh giữa việc để anh với Bảo Huân cùng một chỗ như thế này thích hợp hay là để anh làm một công việc khác không có sự hỗ trợ nào anh thấy cái nào tốt hơn?

Vừa ngồi xuống đối diện với Thiếu Kiệt đã nhận được một câu hỏi như thế này trong lòng Công Toại có chút lo lắng. Câu hỏi này của Thiếu Kiệt buộc hẳn phải đánh giá lại một chút về chính mình.

So sánh năng lực giữa cả hai người. Công Toại biết mình với Bảo Huân là ngang nhau người chín người mười. Nhưng để hẳn làm một công việc khác không có sự hỗ trợ nào thì bản thân Công Toại chưa hề nghĩ đến. Bởi vì Vô Ảnh là hoạt động theo nhóm đúng nghĩa của một tổ chức.

Tuy có đôi khi công việc vẫn là hoạt động độc lập nhưng đa số những công việc như thế rất ích ngoại trừ những người có tố chất được đào tạo thành sát thủ lúc ban đầu. Còn Công Toại hẳn được đào tạo với dạng là một người lính thực thụ hoạt động có đồng đội.

Nhưng giờ đây Thiếu Kiệt đã hỏi hẳn vấn đề như thế này thì ít ra Công Toại hẳn phải có một câu trả lời nhất định.

- Nếu hoạt động độc lập mà không có sự hỗ trợ nào hết tôi nghĩ là có thể làm được. Nhưng không biết là cậu định để tôi làm nhiệm vụ gì?

- Cũng không phải là việc gì nghiêm trọng. Như anh biết rồi đây bên cạnh em có một vài người thật sự cần được bảo vệ. Cái khác không nói

ngoài cơ sở ngầm luôn túc trực gần cửa hàng bảo vệ mẹ em ra thì cảm giác như mấy người khác cũng cần phải có một chút bảo vệ đặc biệt nếu không có việc gì xảy ra rồi mới làm cũng không hay. Nên em định để anh bảo vệ cho Nhã Oanh em nghĩ việc này chắc không khó.

Vốn tưởng rằng Thiếu Kiệt sẽ đưa ra cho mình một nhiệm vụ gì rất lớn. Nhưng hiện tại Công Toại hiểu mình đã làm. Thiếu Kiệt vẫn để mình làm công việc giống như hiện tại chỉ là thay đổi đối tượng từ hấn chuyển sang bạn gái hấn thôi.

- Việc này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Nếu là Nhã Oanh thì cũng không phải khó khăn gì nhiều nói chung thời gian của cô ta cũng giống như cậu chỉ là đi lại nhiều hơn ở bên cửa hàng thôi.

- Như vậy thì tốt rồi. Sắp tới sẽ có một người nữa đến đây cái đám người hôm nọ mà chặn đường mình đấy. Em muốn họ trở thành người bảo vệ cho Nhã Oanh. Và gia đình cô ta trước nên sẽ tốn một thời gian để anh huấn luyện họ cho nghiêm túc đấy.

Thiếu Kiệt lên tiếng nhắc nhở. Bởi vì với những người của Trịnh Hòa nếu thật sự gia nhập để trở thành một người vệ sĩ bảo vệ hợp tư cách dường như có một khoảng cách rất xa.

Đối với việc trở thành một bảo vệ tiêu điểm cần thiết không đơn giản là họ sẽ chỉ đi theo ngoài kỹ năng đánh nhau mà còn phải có khả năng quan sát tình hình thực tế của từng khu vực từng địa hình. Nhìn thấy mọi nguy cơ cần thiết để hủy bỏ kế hoạch nếu thấy nguy hiểm hoặc làm ra những phương án bảo vệ hợp lý nhất cho từng trạng thái diễn ra xung quanh.

- Cậu định để mấy người đó trở thành bảo vệ cho mình sao. Nhưng mà theo nhận định của tôi thì nếu chỉ một mình Nhã Oanh cần bảo vệ thì tôi

không cần nói nhưng mà có cả bố và mẹ cô ta thì dường như không thích hợp cho lắm.

Cảm thấy có chút không đúng Công Toại mới đưa ra suy nghĩ của chính mình. Hắn thấy việc bảo vệ cho cả bố mẹ của Nhã Oanh thì thật sự có chút gì đó không thích hợp cho lắm. Vì cả hai người dường như không có quan hệ gì đến Thiếu Kiệt hắn. Cho dù có thì cũng chỉ là thay nhau làm những việc ngoài lề không cần thiết.

- Em hiểu ý nghĩ của anh là gì cũng không thể nói được điều đó là đúng hay sai. Chỉ có một thứ duy nhất suy nghĩ rằng đây là một vấn đề của cảm giác không muốn có rủi ro thôi. Suy nghĩ một chút nếu anh là một người đối đầu với em. Khi những người thân cận bên cạnh em được bảo vệ an toàn mà anh không thể ra tay tạo điểm yếu được thì anh sẽ làm như thế nào? Nếu là em thì em sẽ tiến hành xuống tay với những người gần nhất. Tức là cả bố mẹ của Nhã Oanh cũng có thể trở thành mục tiêu lúc cần thiết. Một khi đã có sơ hở nhỏ thì sẽ có sơ hở lớn phát sinh. Như thế Nhã Oanh bị động em cũng bị tác động của Nhã Oanh điều này không nên diễn ra và càng không thể nào để nó diễn ra.

Công Toại không suy nghĩ được vấn đề xa như vậy. Dù hiện tại Vô Ảnh cũng có vài người đang bảo vệ âm thầm người thân trong nhà của Thiếu Kiệt. Nhưng đó là người thân thuộc Thiếu Kiệt với danh nghĩa là máy di của hắn. Nhưng để mở rộng ra như Thiếu Kiệt vừa nói thì Công Toại chưa nghĩ đến.

Khả năng lập luận cho thấy những gì Thiếu Kiệt nói không phải không có khả năng. Với tính cách của Thiếu Kiệt. Nếu người nhà của một trong số những bạn gái của hắn xảy ra chuyện thì hắn sẽ phải can thiệp tìm cách đối phó. Nếu như việc đó xảy ra đúng là Thiếu Kiệt nằm ở một thế bị động. Vừa bị áp lực từ mối quan hệ của mình vừa bị đối phương làm khó dễ vấn đề khác.

- Em nói cũng đúng. Mỗi một ngày anh cảm giác như đối thủ bên ngoài của chúng ta càng ngày càng mạnh. Không những thế dường như nếu chúng ta lơ là một chút chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn. Như thế để những người đó cho anh huấn luyện nhưng phải đảm bảo là họ thật sự muốn làm việc này. Nếu không thì sau này cũng có vấn đề phát sinh từ chính nội bộ của nó.

Công Toại sau khi xuy xét ở một mức độ nào đó mới đưa ra được ý kiến cần thiết nói cho Thiếu Kiệt biết về những nhận định của hắn gần đây. Và cũng đưa ra điều kiện để đào tạo ra những người bảo vệ cho vòng ngoài những đối tượng cần thiết.

Không phản bác với yêu cầu của Công Toại vì tính chất của công việc này là đặc thù nếu có người chỉ xem đây là công việc nhất thời hoặc là làm cho qua ngày những người bảo vệ như vậy cũng sẽ trở thành một mối nguy hiểm tiềm tàng trong đội ngũ cần thiết để bảo vệ mục tiêu.

- Việc này em sẽ để anh toàn quyền quyết định. Không biết là sẽ có bao nhiêu người nhưng chắc chắn phải mở rộng cái nhóm mà anh sắp đào tạo. Đơn giản không thể cứ mãi sử dụng Vô Ảnh để bảo vệ tầng lớp cao tầng của các công ty của em được. Để họ làm chuyện này thì khá phí phạm nguồn nhân lực đang có. Xem như lần này là thay đổi một số bộ phận cần thiết đem Vô Ảnh rút về trạng thái huấn luyện để sử dụng khi cần.

Thiếu Kiệt giọng nói trầm ổn đem một chút dự định của mình nói ra cho Công Toại biết dù sao để cho Công toại đào tạo một nhóm người bảo vệ thay thế để rút về những người của Vô Ảnh là một việc làm không phải một sớm một chiều. Nhưng điều này cũng khiến cho Công Toại phải nâng cao hình thức huấn luyện nhóm người kia lên một mức nhất định. Có thể làm được những nhiệm vụ như thế này.

Công Toại lúc này khá bất ngờ khi nghe Thiếu Kiệt nói sẽ rút toàn bộ người Vô Ảnh về để sử dụng khi cần. Hẳn hiểu được Thiếu Kiệt đã nói chắc chắn là sẽ làm. Và việc này nói rõ những người của Vô Ảnh sắp nhanh chóng trải qua những ngày nhàm chán mà trở lại công việc huấn luyện như trước. Thậm chí là còn được sử dụng trong một số việc nào đó.

- Cậu nói việc này là thật! Nếu vậy thì tốt quá, Anh em bên Vô Ảnh nghe được tin này chắc vui lắm.

- Hiện tại việc này chỉ một mình anh biết, và không được công bố ra ngoài. Như thế để có thời gian cần thiết để làm nhiều việc. Từ giờ đến cuối năm anh nghĩ sẽ làm được chuyện em vừa giao?

Thiếu Kiệt nhắc nhở Công Toại không được đem chuyện này nói ra ngoài cũng bởi vì tính chất công việc và để tránh tâm lý sắp được thăng chức về vị trí như cũ mà Vô Ảnh lo là đi nhiệm vụ hiện tại của mình.

- không thành vấn đề nửa năm là đủ. Số người thì tùy theo thực lực lúc đó sẽ tính đến. Nhưng mà nếu thế sao em không nói Cao Thịnh chuyển người bên công ty bảo vệ của anh ta qua để dễ huấn luyện hơn không. Đưa những người kia chưa biết chừng lại không được tốt bằng mấy người bên Cao Thịnh

Công Toại tuy thấy thời gian đưa ra của Thiếu Kiệt cũng khá dư thừa nhưng nếu đào tạo để bổ sung người thì hẳn lại thấy đem người của Cao Thịnh qua chắc rằng sẽ rút ngắn được thời gian không ít.

- Nếu được thì em đã làm rồi không cần phải đợi anh đưa ra ý kiến. Thứ nhất người của Cao Thịnh có thể tốt nhưng chắc chắn cũng có không ít vấn đề. Ít nhất một số thế lực vẫn có người trà trộn trong đó. Vàng thau lẫn lộn như thế không được việc còn làm bại lộ ra một phần thực lực của chúng ta hiện tại.

- Ừ nhỉ anh quên mất! Ở đó khá nhiều thành phần. Chưa biết chừng lại chính mình tự công bố ra bên ngoài vấn đề của mình. Anh thật quên mất. Như vậy xem ra cái đám vừa vào giảng hồ kia xem ra thích hợp nhất.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Hắn thừa hiểu kết luận của Công Toại. Bởi vì vậy mà hắn cần gặp Trịnh Hạo để lấy được cái nhóm người mới vừa vào giảng hồ còn chưa có tiếng tăm gì.

- Đúng vậy đám người đó vì là vô danh tiểu tốt vừa ra làm ăn không ai chú ý đến họ. Như thế cũng tiện hơn cho mình. Nếu mình đào tạo họ thành một nhóm bảo vệ dưới danh nghĩa tư nhân mỗi tháng trả lương để họ làm việc xét về tính hiệu quả lại tốt hơn là nhóm người bảo vệ bên Cao Thịnh rất nhiều. Hơn thế đưa than sưởi ấm tốt hơn là dẹt hoa trên gấm. Giờ họ lặn lội không dễ một khi ổn định thì sẽ chỉ muốn làm việc với mình thôi. Công việc mà họ kiếm được tiền thì càng tốt. Nhất là họ đi chung với nhau cũng hiểu được xuất thân họ từ đâu mà hỗ trợ lẫn nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 737: Sắp Xếp (3)

Thiếu Kiệt vừa nói dứt câu thì Bảo Huân bên ngoài đi vào nhìn Thiếu Kiệt đang nói chuyện với Công Toại lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt! Có một người tên Trịnh Hạo hình như là người lần trước cầm đầu mấy người khác chặn đường cậu. Hắn đến trước nhà nói cậu cần gặp anh hắn.

- Đến rồi à! Bảo Huân anh cho cậu ta vào đi. Xong rồi anh cũng vào đây luôn em có một số điều chỉnh nho nhỏ cần thiết.

Bảo Huân nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng gật đầu. Hắn thầm đưa mắt ý như muốn hỏi Công Toại có chuyện gì nhưng chỉ nhận lại được là nụ cười như ẩn ý nói với hắn lát nữa rồi biết.

Trịnh Hạo được đưa vào với bộ dạng không mấy tự tin nhìn Thiếu Kiệt và Công Toại đang ngồi. Nhìn Trịnh Hạo bộ dạng lần này e ngại hơn lần trước Thiếu Kiệt chỉ cười đùa nói.

- Cái phong thái lần trước đâu rồi mà giờ lại như vậy. Anh ngồi xuống đi tôi gọi anh tới có ăn thịt anh đâu mà như thế. Bảo Huân anh cũng ngồi xuống đây luôn đi.

Công Toại lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt vui vẻ nói với hắn.

- Đợi chút anh ra lấy mấy ly cà phê bên ngoài vào uống đã. Đang uống giữa chừng mất ngon hết.

- Ừ! Lấy cho em với Trịnh Hạo mỗi người một ly luôn dù sao cũng cà phê nhà pha nên uống buổi sáng cũng vui.

Thiếu Kiệt thấy Công Toại nói như vậy cũng trêu chọc hấn cũng giống như mọi người không có làm quá căng thẳng vấn đề giữa người cấp dưới và cấp trên. Xem như đây chỉ là một cuộc nói chuyện thông thường không phải câu nệ quá nhiều hình thức.

Bảo Huân nghe Thiếu Kiệt đồng ý cũng nói với Công toại.

- Ê cầm luôn cái ly của tao vào luôn nhé!

Thấy có Thiếu Kiệt ở đây nên Công Toại không nói gì chỉ trừng mắt nhìn Bảo Huân. Tên này được dịp nhớ vã lại không biết tự thân đi lấy làm cho Công Toại cũng hiểu được vốn hấn không nên nói điều này để bị cái tên Bảo Huân này làm người sai vật.

Thấy không khí dường như không căng thẳng như mình đã nghĩ Trịnh Hạo cũng thở dài một hơi. Việc này làm cho Thiếu Kiệt bật cười nhìn hấn hỏi.

- Cái gì mà trông như mặt sỏ hụi vậy. Có cần thâm thám thế không dạo gần đây như thế nào rồi Ổn chứ.

Một từ ổn chứ của Thiếu Kiệt chri là hai từ đơn thuần nhưng Trịnh Hạo biết đây là cái than cho mình nói ra những bức rức mấy ngày vừa qua phải chịu.

- Không ổn lắm. Ngày nào em gái tôi cũng nói. Thêm vào đó là mẹ rồi anh em thì thiếu thốn đủ thứ áp lực từng tầng đè nặng lên người mình cảnh giác rất khó chịu. Mà mọi việc đề từ cậu mà ra. Thật sự tôi không biết là nên làm hay không nên làm đây.

Thiếu Kiệt nhìn bộ dạng sầu thảm của Trịnh Hòa cũng cười lớn. Bởi vì những thứ hấn đã chịu đựng vài ngày qua xem ra chỉ là do hấn gánh lấy thôi.

- Không tìm ra câu trả lời? Vì sao. Tôi thấy việc này đơn giản mà. Làm hay không làm thì cũng đơn giản như bình thường thôi. Không phải đây chỉ là một công việc thôi sao. Anh có thể nhận lời làm cho qua chuyện rồi nghĩ khi đó cũng không ai nói được gì mình thì tại sao lại tự chuốc cho mình gánh nặng làm gì.

- Cậu Thì biết cái gì những thứ này không phải tự cậu bang cho tôi sao mấy ngày nay thật là phiền mà.

Trịnh Hạo lúc này cũng bực tức không kém mấy ngày nay hấn khổ sở suy nghĩ đủ đường vẫn là không có đáp án cho mình. mà người tạo ra áp lực không ai hết là cái thằng nhóc ngồi trước mặt. Giờ thấy Thiếu Kiệt ung dung như không có việc gì hấn thật sự nổi nóng.

- Không phải tôi nói rồi sao anh có thể đến gặp tôi khi cần chỉ là anh có cái tôi to quá nên mới không đến thôi. Chứ bản thân anh mà không nhận ra rằng mình cần cái gì thì tôi không tin đâu.

Lời nói này của Thiếu Kiệt bắt buộc Trịnh Hạo phải trầm ngâm một lúc. Đúng là hấn thấy không có sự lựa chọn nào cho việc phải đi gặp Thiếu Kiệt. Nhưng hấn thấy nếu mình một mình đi tới đây cũng không còn mặt mũi nào. Mà đi cùng Trịnh Chi thì chả khác nào mượn mặt em gái mình để có công việc. Hấn suy nghĩ tới lui vẫn không tìm ra một cách nào vẹn toàn cho mọi thứ nên mới kéo dài cho đến ngày hôm nay.

- Đúng thật em tôi nói không sai cậu đừng như suy nghĩ rất sâu đến những chuyện như thế này cũng biết. Vậy thì tôi cũng nói thẳng luôn. Bên cạnh tôi cũng có vài người anh em. Một số hiện tại sau khi bàn bạc thì cũng quyết định làm công việc này nếu không có họ thì tôi nhận công việc này một mình cũng không có ý nghĩa gì.

Biết không thể nào dùng lẽ thường để suy đoán người trước mặt Trịnh Hạo nói ra ý kiến của mình trong việc muốn đem theo cả những anh em cùng hấn làm việc. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười gật đầu đáp. Vì đây mới chính là yếu tố mà Thiếu Kiệt hấn coi trọng Trịnh Hạo.

- Vấn đề này không phải không được nhưng tôi có một điều kiện kèm theo. Không lớn cũng không nhỏ nếu anh làm được chắc chắn tôi sẽ chấp nhận. Không những anh mà những người bên dưới anh tôi đều có thể nhận vào làm.

Trịnh Hạo nghe Thiếu Kiệt nói còn điều kiện. Hấn lúc này buộc phải suy nghĩ một chút. Dù mới đầu Thiếu Kiệt nói cần người làm việc cho hấn nhưng mà Trịnh Hạo hiện tại phát sinh không ít người những người bên dưới hấn cứ một mực đòi đi theo. Mà hấn thì không thể quyết định được vấn đề số lượng nhận bao nhiêu người làm việc được cho Thiếu Kiệt.

Hấn cũng không biết được Thiếu Kiệt cần là bao nhiêu người. Ai có thể một lần chứa cả một đám vô công rồi nghề làm việc như mấy tên du côn ngoài đường. Ít nhất hấn hiểu công việc nếu hấn có thể kéo theo cảm đám người của mình sợ rằng người ta cũng không sử dụng lâu dài.

Ai có thể để cho một đám người như bọn hấn làm việc mà không thể kiểm soát được hết những thành phần bên dưới. Khi đó chắc chắn đám người họ sẽ bị loại bỏ. Hơn hết là sợ rằng điều kiện cần của Thiếu Kiệt chỉ là vài người. Hấn lại đem nhiều người đến như thế thì cũng không ít lợi gì.

- Nếu đây là một công việc lâu dài mà cậu lại có thể tiếp nhận hết người của tôi thì điều kiện cậu đưa ra tôi chấp nhận. Còn không thì tôi xin lỗi anh em của tôi không chỉ để vài người có việc vài người không được.

Suy nghĩ một chút về những vấn đề cần thiết Trịnh Hạo mới đưa ra ý kiến mà hấn đã suy nghĩ trong đầu mình. Nếu Thiếu Kiệt thật sự có thể

nhận hết người và đưa những người này công việc lâu dài thì hẳn sẽ chấp nhận. Dù sao đám người đó đi theo hẳn cũng không được bao lâu thời gian nhưng nghĩa khí anh em thì vẫn phải có.

- Việc này có thể đây là một công việc lâu dài không phải giả. Nhưng quan trọng là đám người của anh có đủ điều kiện để làm công việc này hay không mới là điều quan trọng. Các anh không có trình độ, không bằng cấp, Không có kinh nghiệm trong công việc, vậy các anh nói thử tôi nghe ngoài đánh nhau gây sự các anh làm được gì? Thế nên những người nào vượt qua được thời gian thử thách. Thì có thể nhận công việc này lâu dài và đảm bảo công việc của các anh lại không phải như lúc trước. Anh cảm thấy thế nào?

Trịnh Hạo bị Thiếu Kiệt nói lý như thế cũng buộc phải im lặng. Những điều Thiếu Kiệt hẳn nói hoàn toàn là sự thật muốn cãi cũng không cãi được. Muốn để nhóm người của mình làm tốt một công việc gì đó dường như hẳn thấy không khả năng.

Hơn hết là Thiếu Kiệt nói công việc mà sắp để cho hẳn làm chỗ tốt không ít và lương không hề thấp. Qua cách trả lương của Thiếu Kiệt đối với em mình hẳn đã biết Thiếu Kiệt là một người không tiết tiền để trả cho nhân viên. Không giống như những ông chủ doanh nghiệp mà hẳn đã gặp.

Cách đối xử này hoàn toàn khác một trời một vực với người khác. Bản thân Trịnh Hạo qua thời gian suy nghĩ cũng thấy được làm việc cho Thiếu Kiệt chắc chắn không tệ nhưng hẳn chỉ ngại là phía sau lưng mình còn một đám người nên mới không thể quyết định.

Công Toại lúc này mới cầm một cái mâm vào trên đó có mấy ly cà phê đem cái mâm đặt xuống bàn. Đưa ly cà phê đặt trước mặt Thiếu Kiệt. Công Toại nhìn qua vẻ mặt suy tư của Trịnh Hạo chỉ cười cười, Rồi đem ly cà phê đưa cho hẳn.

Thiếu Kiệt cầm ly cà phê của mình lấy một ít đường bỏ vào trong ly rồi khuấy nhẹ nhẹ rồi lên tiếng nói với Trịnh Hào.

- Cuộc sống mà tùy theo năng lực của từng người mà phát triển. Người ta chỉ cấp cần câu không bao giờ cho cá. Vậy thì tùy theo năng lực của mỗi người mà được cá nhiều hay ít. Có cố gắng thì thu hoạch nhiều không có cố gắng thì cũng sẽ là cho người khác nặng nề hơn thôi.

Bảo Huân với Công Toại chỉ mỉm cười cầm ly cà phê của mình lên nhấp từng ngụm nhỏ. Hai người thừa biết lời này Thiếu Kiệt nói dành cho Trịnh Hào. Hẳn đúng là nghĩa khí lúc này thật nhưng sau này những anh em mà hắn đem theo mỗi người phải tự chọn cho mình một con đường. Không thể lúc nào cũng có thể đem theo những người không liên quan đến hắn mà lại còn không có chút cầu tiến nào.

Những lời ẩn ý của Thiếu Kiệt nói khiến cho Trịnh Hào có quyết định của mình.

- Được rồi. Vậy thì mọi việc của tôi và nhóm người sau này của mình do cậu sắp xếp. Những việc khác tôi không dám chắc nhưng nếu họ không có tin thần làm việc thì dù cho có bị đuổi việc thì tôi cũng không trách móc cậu được. Nhưng nếu việc đó không phải lỗi do người của mình. Ít nhất cậu cũng phải cho tôi biết lý do chính đáng.

Thiếu Kiệt uống một ngụm cà phê rồi đặt ly xuống cười nói.

- Việc này anh không phải lo. Nếu thật sự họ làm được việc thì lúc đó sẽ có người nói cho anh những vấn đề đó. Còn bây giờ thì tôi nghĩ anh nên liên hệ với nhóm người của mình báo cho họ cái tin này đi là được. Để xem anh có được bao nhiêu người cứ gọi đến đây hết đi rồi tin

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 738: Lựa Chọn

Trịnh Hòa bây giờ cầm ly cà phê của mình uống một ngụm rồi chọt nhãn mảy lại. Bởi vì Hấn do suy nghĩ nên hầu như quên mất phải bỏ đường cho ly cà phê của chính mình.

- Cái này không đường!

Vừa nói ra một câu hấn đã biết mình ở hoàn cảnh như thế nào bởi vì Trước mặt hấn là một chén đường. Bên cạnh là Bảo Huân và Công Toại nhìn hấn cười cười.

Dù cho cà phê cũng có một số ít người không sử dụng đường như đường như là rất ít khi thấy Trịnh Hòa cầm ly cà phê không đường lên uống. Công Toại với Bảo Huân cũng tưởng hấn thuộc típ người như thế. Giờ nghe được hấn nói thành tiếng việc này cũng hiểu. Trịnh Hòa vì suy nghĩ này giờ quên mất rằng phải tự mình bỏ đường vào cà phê.

- Không sao giờ còn sớm mà cứ ngồi đây chơi một chút cũng được. Cũng nói luôn với anh sau này Anh sẽ làm việc dưới Công Toại. xem như anh ấy là người đào tạo các anh trong thời gian thử thách.

Thiếu Kiệt cũng không quá chú trọng đến việc thất thố của Trịnh Hòa Mà giới thiệu Công Toại cho hấn. Về sau nếu tiếp xúc nhiều trong quá trình làm việc có thể Trịnh Hòa làm việc với lại Công Toại sẽ nhiều hơn hấn Thiếu Kiệt hấn.

Nhìn Thiếu Kiệt ngồi đây với cả có mặt Công Toại Trịnh Hòa mới lấy lại dáng vẻ bình thường của mình sau việc vừa rồi nói.

- Chào anh. Sau này sẽ mong anh hướng dẫn nhiều còn việc mấy người của tôi chắc tầm một chút nữa là tới. Không đầu gù mọi người mấy ngày

nay chúng tôi thường tập trung ở gần đây cách khoảng chừng vài con hẻm thôi. Trước khi qua đây tôi cũng đã gọi điện mấy người đó tập hợp rồi. Dù được hay không thì cũng báo họ một tiếng. Nếu được thì không phải lo, còn ngược lại thì anh em tiếp tục kiểm việc không có thì cũng đành trở lại đi vòng vòng kiểm chuyện vặt mà làm.

Trịnh Hòa đã nói như thế Thiếu Kiệt cũng hiểu ra nếu hấn không gọi thì vài ngày nữa không đợi được Trịnh Hòa cũng qua đây gặp hấn. Nếu không hôm nay hấn cũng không đến đây lại còn gọi anh em tập trung trước.

- Xem ra nếu tôi không gọi thì anh cũng tự tới đây nhi biết vậy tôi để anh tự nguyện.

- Chỉ là tình thế bức bách thôi. Nhưng mà không biết công việc của bọn tôi là gì. Và thời hạn thử thách là bao nhiêu lâu?

Trịnh Hòa bây giờ lên tiếng hỏi về công việc của mình đại khái cũng phù hợp với hoàn cảnh vốn có. Thiếu Kiệt chỉ cười nhìn Công Toại để cho hấn trả lời cho Trịnh Hòa biết.

- Trước mắt các anh sẽ trở thành những người bảo vệ. Anh thấy những người bên ngoài. Các anh sẽ trở thành những người bảo vệ đặc biệt cho một số đối tượng cần thiết. Công việc này khác với những công việc của những bảo vệ giữ xe hoặc là các bảo vệ thông thường như các anh đã thấy ở ngoài. Việc này cần có một chút chuyên môn nhất định không phải là đơn giản như các anh đã nghĩ. Tôi nói như thế anh có thể hình dung công việc.

Công Toại bây giờ mới từ từ nhìn Trịnh Hòa nói ra những gì cần thiết. Ánh mắt của Trịnh Hòa lúc này xám xịt lại, hấn không ngờ công việc mà Thiếu Kiệt đã sắp xếp cho hấn lại là những việc như thế. Nhưng rồi chợt bừng tỉnh một chút khi nhớ lại những gì mình đã thấy của những người bên ngoài.

- Các anh nói những bảo vệ đặc biệt. Bên ngoài tôi thấy họ có cả súng. Bọn tôi cũng được cấp những thứ này. Như thế thì việc này nguy hiểm đến tính mạng rất cao nhưng người như chúng tôi sao làm được?

- Đúng vậy với khả năng của các anh thì bây giờ không được. Tôi sẽ xem xét mức độ hoàn thành của công việc đầu tiên như thế nào sau đó mới tính đến việc biên soạn nội dung huấn luyện cần thiết.

Công Toại bây giờ đã mắt nhìn Bảo Huân. Việc tạo một nhánh bảo vệ mới để thay nhóm người Vô Ảnh đang làm việc là một việc giải thoát cho họ những tháng ngày phải làm việc bên ngoài trở về tập hợp với những nhiệm vụ mới.

Thiếu Kiệt sắp tới sẽ làm gì với Vô Ảnh thì Công Toại không hề biết nhưng chắc rằng việc này sẽ thú vị hơn là bảo vệ một mục tiêu hàng ngày.

Trịnh Hòa lúc này mặt không còn một chút máu. Hắn không ngờ rằng nhóm người mình sẽ được thực tiễn công việc để đánh giá khả năng. Với đám người lông bông của hắn việc này có thể nói là dễ cũng có thể nói là khó. Bởi vì họ trước giờ hầu như chưa có kinh nghiệm gì trong chuyện này.

Nhưng người cần phải bảo vệ có súng thì công việc nguy hiểm đặt cao lên gấp nhiều lần. Mà chưa kể đây là công việc mà một người giàu có như Thiếu Kiệt sắp xếp. Nhìn những bảo vệ bên vòng ngoài của căn nhà Trịnh Hòa cũng thấy được. Những công việc sắp tới của mình dường như không hề đơn giản.

- Thiếu Kiệt! Công việc này sợ rằng không thích hợp với nhóm người bọn tôi đâu. Làm việc này sợ rằng một số người không làm được.

Cầm ly cà phê của mình trong tay Thiếu Kiệt uống một ngụm rồi đặt xuống nhìn Trịnh Hòa cười nói.

- Các anh ra ngoài làm giang hồ thu phí bảo kê thay người đi cảnh cáo người khác mà lại sợ chuyện này sao? Tôi thấy hai công việc dường như không khác gì cho lắm à.

- Cậu đùa một việc thì nguy hiểm tới tính mạng. Còn một việc chỉ dựa vào số đông kiếm lợi thì giống làm sao mà giống chứ. Hai cái hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Trịnh Hòa lên từ chổi thẳng thừng đây là việc hấn thấy hai cái chả ăn nhập gì với nhau. Một việc làm thường được thấy trên phim ảnh có thể bị đối phương của người bảo vệ thủ tiêu bất cứ lúc nào. Còn một công việc chỉ là lưu manh thì hoàn toàn khác biệt.

- Anh sợ! Tôi nói này Trịnh Hòa. Công việc anh thấy như thế nào mới tốt. Không làm gì cũng được lương à? Hay là làm lưu manh kiếm tiền ngày có ngày không. Công việc nào cũng có cái giá phải trả cho nó cả. Lưu Manh anh sẽ có một ngày bị người khác tập kích cũng có thể một ngày thay người khác chịu dao khi giao chiến. Vậy anh có thấy nó nguy hiểm không?

Trịnh Hòa trước giờ vẫn không nghĩ đến điều này nhưng nếu lẫn lộn một ngày nào đó những gì Thiếu Kiệt nói sẽ xảy ra. Đặt mình trong hoàn cảnh đó Trịnh Hòa thấy dường như không có cách nào khác. Đúng là trước giờ hấn không hề nghĩ đến vấn đề này. Dường như hấn quên một điều quan trọng nhất. Khi bước vào giang hồ hấn đã sống trên máu và nước mắt mọi chuyện không đơn giản như trước đây hấn đã làm.

- Sao tôi nói đúng chứ. Vậy anh còn suy nghĩ công việc tôi sắp xếp cho mình là nguy hiểm nữa không? Anh nên nhớ nếu anh lẫn lộn bên ngoài nếu người của anh mất mạng vì những việc như thế thật sự là không đáng tí nào. Một chút tiền của giới giang hồ các anh kiếm được. Bằng với lại việc tôi trả lương cho anh sao. Anh nên cần nhắc có nguy hiểm mới có tiền. Động lực là thế tiền ít thì công việc cũng như mọi người bình thường. Công

việc càng nhiều rủi ro lương càng cao. Và hơn hết tôi bảo đảm một điều các anh sử dụng vũ khí được quốc gia cho phép trong mức độ nào đó mà nói thì các anh không phạm pháp khi sử dụng những vật dụng hỗ trợ vào những nhiệm vụ của mình.

Đây cũng là những điều mà Thiếu Kiệt muốn cho Trịnh Hòa suy nghĩ thật kỹ bởi đơn giản nếu làm việc cho Thiếu Kiệt hẳn họ sẽ khác đây là điều Thiếu Kiệt có thể đảm bảo.

Trịnh Hòa lúc này cũng không nhìn được nhìn qua Công Toại và Bảo Huân. Hẳn chợt nghĩ đến nếu ngày hôm đó nhóm người của Thiếu Kiệt sử dụng súng thì sẽ như thế nào. Cái đáp án dường như làm cho Trịnh Hòa rùng mình. Không cần nghĩ cũng biết kết quả của việc đó như thế nào.

Hắn và nhóm người của mình có bị bắn chết thì cũng không ảnh hưởng được điều gì nhất là những người như Công Toại và Bảo Huân lại không bị vấn đề gì kể cả ngồi tù thay vào đó còn được khen thưởng vì bảo vệ được nhân vật trọng yếu.

- Nhưng mà chắc cậu phải tự hỏi lại những người kia mới được. Việc có nguy hiểm như thế này tôi cũng không thể quyết định. Về phần mình thì không có vấn đề gì nhưng còn người khác thì tôi không dám chắc.

- Được rồi nếu anh nói như thế thì để những người của anh đến chúng ta sẽ trực tiếp họ học như thế nào. Nếu người nào nhận làm thì sẽ theo Công Toại còn người nào không thì đưa qua bên công ty bảo vệ làm như bình thường.

Trịnh Hòa vừa mới nghe Thiếu Kiệt nói như thế định là hỏi tại sao Thiếu Kiệt đã có công ty bảo vệ mà không tuyển người bên đó qua làm việc cho hắn mà để cho nhóm người của mình làm công việc này. Dù sao thì nếu đã

làm bảo vệ thì không cần mất quá nhiều thời gian để có thể đào tạo. Những người đó cũng có một chút kỹ năng làm việc nhất định không giống như họ.

Nhưng chưa kịp mở lời thì điện thoại của Trịnh Hòa đã văng lên. Cả căn phòng chỉ có một mình tiếng chuông điện thoại trên người hắn làm cho mọi người đều nhìn.

Trịnh Hòa bắt buộc phải lấy điện thoại ra nghe. Nhìn vào bên trong điện thoại thấy là những người đàn em của mình gọi đến. Trịnh Hòa nhanh chóng bắt máy. Bên kia đầu dây điện thoại vang lên một giọng nói với hắn.

- Anh Hòa. Bọn em đang đứng trước căn nhà mà anh nói này. Nhà này kín cổng cao tường ghê. Mà anh tới chưa thế?

- Được rồi mấy chú đợi ở đó anh tới đưa mấy chú vào cho người ta gặp mặt.

Thiếu Kiệt nghe những lời Trịnh Hòa nói cũng biết được cuộc gọi này là vấn đề gì liền cười cười đứng lên nói.

- Thôi nếu họ đã đến rồi thì ra gặp họ một chút cũng được. Bảo Huân với Công Toại đi thôi. Xem Trịnh Hòa đem tới cho chúng ta được bao nhiêu người có thể làm việc nào.

Công Toại với Bảo Huân bây giờ cũng gật đầu đứng lên. Trịnh Hòa thì đi trước họ với Thiếu Kiệt ở phía sau. Đứng ở trên bậc thềm của căn nhà Bảo Huân lúc này ra hiệu cho những người đội viên Vô Ảnh của mình vào trạng thái sẵn sàng. Vì những người sắp tiến vào đều là người lại cũng không biết được có khả năng làm ảnh hưởng đến Thiếu Kiệt hay không nên việc này cần phải phòng ngừa nhất định.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 739: Trả Giá

Một đoàn người sau khi được Vô Ảnh kiểm tra cũng đi cùng với Trịnh Hòa có mặt trong khu vực phía trước sân. Thiếu Kiệt đứng giữa Công Toại với Bảo Huân nhìn xuống những người bên dưới nói.

- Xem ra cũng không ít người. Trịnh Hòa này còn có một đám anh em như vậy đi theo cũng không tệ à.

- Cái này không biết được phải xem những người này làm được gì mới tính được họ có thể làm việc được hay không mà.

Công toại nhìn gần hơn hai ba mươi người bên dưới đáp lại lời của Thiếu Kiệt. Bảo Huân ra hiệu nhóm người Vô Ảnh của mình tạo thành một vòng tròn bảo vệ nhất định đem nhóm người của Trịnh Hòa đặt tại bên trong từng người từng người mắt không rời khỏi họ. Trên tay lúc nào cũng đặt sẵn vào súng. Đây cũng là để phòng ngừa có chuyện gì đó diễn ra bất ngờ thì vẫn có thể ứng phó được.

Trịnh Hòa sau khi để mọi người sắp xếp vị trí xong hết mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Những người của tôi đã có mặt đầy đủ. Cậu có việc gì cứ nói với họ. Những gì cần thiết tôi đã làm. Chỉ cần họ tự quyết định công việc của mình như thế nào đó là do cậu thôi.

Nói xong Trịnh Hòa cũng dừng qua một bên để cho Thiếu Kiệt có thể thuyết phục được những người về việc sẽ làm những công việc nguy hiểm sắp tới.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gật đầu. Nhìn những người bên dưới mỉm cười. Công Toại với Bảo Huân lúc này bắt giác rung mình. Bởi nụ cười của Thiếu

Kiệt họ thấy gần đây nhất cũng như thế này thì toàn là gài bẫy người khác.

- Nay hai người đừng làm ra cái vẽ mặt thế không? Họ không biết còn tưởng tôi đang âm mưu cái gì đó sao được.

Bảo Huân ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng lại khác. Bảo Huân hẳn hiện tại đang nói với chính một cách đơn thuần nhất

“Cậu mà không gạc người thì còn ai gạc được đây. Nhìn cậu có ai nghĩ đến những thứ cậu đã làm không.”

Công Toại cũng không nói gì chỉ ở một bên im lặng nhưng hành động nhìn trời nhìn đất của hắn đã bán đứng những gì đang suy nghĩ của chính mình.

Thiếu Kiệt bây giờ một chân bước lên phía trước nhìn xuống nhóm người của Trịnh Hòa vừa mới sắp xếp chính tề đảo mắt nhìn qua một lượt hắn thấy những người ở đây đã từng bị mình đánh có vài người hắn còn nhớ mặt.

- Có lẽ mọi người không xa lạ với tôi đi! Chí ít mọi người vẫn biết là mình đã từng chặn đánh ai đúng không. Và tôi biết trong đây không ít người đã từng bị tôi đánh. Nói chung là cũng không nhẹ đi

Câu nói của Thiếu Kiệt làm một ít người mặt đánh lại không khác gì ăn phải mướp đắng. Ai đời họ lại bị một thằng nhóc đánh giờ lại đứng trước mặt Thiếu Kiệt bị đối phương nói ra lời này thật sự không mấy vui vẻ gì.

- Nhưng mà mọi người đừng đây là có lý do của nó. Nếu trong mọi người ở đây có thể trả lời cho tôi mấy câu hỏi đơn giản thôi. Tất cả mọi chuyện lần đó diễn ra xem như xí xóa thêm vào đó mỗi người rời đi trên tay cầm thêm không ít tiền có thể làm vốn sau này. Tùy theo quyết định của mỗi người sau khi nghe hết mấy câu hỏi đó.

Nhóm người của Trịnh Hòa xoay tới xoay lui nhìn nhau như muốn xác minh những gì Thiếu Kiệt nói là đúng bởi vì xét thấy những gì trước mặt họ biết Thiếu Kiệt không thiếu tiền. Trong đầu mọi người ở đây bây giờ vẫn là câu hỏi. Thiếu Kiệt sẽ bắt họ trả lời những cái gì?

Một người lúc này mới đưa tay lên nhìn Thiếu Kiệt nói lớn.

- Cậu có câu hỏi gì thì hỏi đi. Mọi người ở đây nếu trả lời được sẽ trả lời. Chúng tôi đến đây chỉ với việc anh Hòa gọi đi. Thực chất những việc đã làm đều được thuê mướn. Nhận tiền của người thì phải làm việc cho người thôi. Đạo lý là thế biết cái gì nói cái đó.

Chủ động đôi đáp với Thiếu Kiệt làm cho người này nổi bật giữa đám đông. Thiếu Kiệt cũng chỉ nhẹ gật đầu.

- Không cần phải khẩn trương như thế. Chỉ là những câu hỏi nhỏ thôi. Nếu mọi người đã đồng ý thì chúng ta bắt đầu.

Nhóm người Trịnh Hòa bây giờ mới đợi xem câu hỏi của Thiếu Kiệt là gì. Đơn giản họ thông qua Trịnh Hòa biết được rằng sẽ có một công việc với người đang đứng nói chuyện với mình. Nhưng công việc đó là gì thì họ hoàn toàn không biết cụ thể ra sao.

Suy nghĩ của họ là với những câu hỏi của Thiếu Kiệt chắc cũng chỉ giống như những buổi phỏng vấn nhân viên để tiến hành tuyển dụng.

- Thứ nhất câu đầu tiên tôi hỏi là trong số mọi người ở đây ai thấy rằng trước giờ cuộc sống bất công. Tại sao người khác đều có nhà có tiền có xe, Có người còn được sinh ra trong một gia đình giàu có. Điểm xuất phát của họ gấp mấy chục lần người thường. Có ai đã từng có suy nghĩ đó chưa.

Nhiều người trong nhóm Trịnh Hòa đều nhìn nhau. Thiếu Kiệt hỏi điều này dường như ai trong họ đều đã từng có suy nghĩ như thế. Ai mà không

có một chút so sánh giữa người với người. Câu hỏi này dường như ai cũng trả lời với nhau hai từ “Đã Từng” Nhưng không một người nào nói lên ý kiến của mình.

Bởi vì đây là nội tâm của từng người họ. Những việc như thế này ít người nào nói ra nhưng họ vẫn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại hỏi câu này.

Nhìn những người của Trịnh Hòa xoay tới xoay lui tìm xem có ai đứng ra nói ra nội tâm của mình không Thiếu Kiệt đành thờ dài lắc đầu. Nếu thật sự trong nhóm người này có người dám đứng lên nói ra những gì họ đã từng suy nghĩ thì chắc chắn sẽ không có người đứng đây.

- Mọi người chắc đang thắc mắc tại sao tôi lại hỏi vấn đề này đi. Đơn giản lắm mọi người ở đây đều cho rằng đây là chuyện hiển nhiên có người sinh ra đã hơn người. Có người nói đây là họ may mắn kiếm được công việc thích hợp lại được thời vận chiếu cố. Nhưng tất cả đều không phải. Mọi người có biết các đây một năm tôi cũng như mọi người. Một học sinh đến trước hết giờ lại ra tiệm game. Tôi sống ở nơi như thế nào Trịnh Hòa có thể hỏi được lai lịch từ nhỏ của tôi. Anh ta đang sống nơi mà trước đây tôi sống.

Trịnh Hòa nghe Thiếu Kiệt nhắc đến mình cũng trầm mặc không kém. Lúc hắn mới lên thành phố qua những lời của em mình kể và những gì hàng xóm cho hay dạo gần đây tìm hiểu. Hắn thấy bản thân xuất phát của Thiếu Kiệt cũng không hơn gì hắn sợ rằng còn thua xa rất nhiều.

- Điều này tôi dám xác thực với mọi người cách đây một năm cậu ta không khác chúng ta là mấy. Thậm chí xuất phát điểm còn thấp hơn cả tôi. Một học sinh không tiền không quyền mẹ thì làm việc dọn phòng khách sạn còn có phải tự kiếm tiền đi học. Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao một người như thế giờ lại hơn chúng ta rất nhiều.

Nhóm người của Trịnh Hòa được chứng thực những lời nói của Thiếu Kiệt là sự thật thì cũng đưa mắt nhìn lấy người thiếu niên đang đứng trên bệ thêm kia.

- Các anh đừng thắc mắc. Bởi vì ngày hôm nay của tôi nếu như mọi người nói nhớ may mắn cũng đúng nhớ vào việc sinh ra có mối quan hệ cũng không sai. Nhưng có ai nghĩ đến may mắn với quan hệ đều vào sự cố gắng của từng người bao giờ chưa. Nếu nói mọi người chỉ nhìn vào những gì tôi đang có hiện tại. Có ai nghĩ rằng quá khứ tôi từng là một người thua xa mọi người ở đây không. Mọi người chỉ nhìn vào những gì người khác đạt được mà chưa từng suy nghĩ đến họ đã trải qua những gì mới được ngày hôm nay.

Những lời của Thiếu Kiệt làm cho mọi người bên dưới im lặng. Nếu như không phải những gì vừa rồi Trịnh Hòa nói chắc họ cũng không tin Thiếu Kiệt nói những gì vừa rồi là sự thật.

Vì nếu là những chuyện không đúng với những gì đã nghe họ có thể kiểm chứng bằng việc hỏi những người xung quanh nhà hiện tại mà Trịnh Hòa đang ở. Cái gọi là hòa thượng có thể chạy nhưng miếu không thể di dời ứng cho câu nói này.

Hàng xóm của Thiếu Kiệt trước đây luôn là người có thể mang lại đầy đủ nhất tin tức về những gì Thiếu Kiệt đã sống và trải qua trước đây.

- Tôi nói mọi người luôn nhắm đến những gì mà người khác đạt được nhưng mà chưa bao giờ mọi người nghĩ đến những gì họ trải qua. Đúng trách rằng xã hội này công bằng luôn có những góc khuất của nó.

Bên dưới hoàn toàn im lặng. Họ đang chạy theo dòng suy nghĩ của từng câu nói của Thiếu Kiệt. Bởi vì họ biết điều này không sai. Nhưng trước giờ

họ chưa từng chấp nhận sự thật là như thế. Họ đổ lỗi những việc này vào sự may mắn, Sự thuận lợi mà người đó đạt được chỉ là gặp thời vận.

- Tôi cũng như những người khác. Có những khi tôi phải thức đến ba bốn giờ sáng để làm việc, Có những lúc tôi thật sự không ngủ khi đó ai sẽ là người biết được. Nhưng mọi vẫn thường không biết. Khi mà mọi người đang làm việc thì người khác cũng làm việc nhưng khi mọi người nghỉ ngơi thì những người khác kia họ vẫn làm việc họ đánh đổi bằng sự nỗ lực của mình. Kiếm được tiền như thế nào là do mỗi người có người lấy sự hi sinh của bản thân để gia đình được có một cuộc sống sung túc. Nếu mọi người ở đây dám hi sinh bản thân mình để cho gia đình có một cuộc sống tốt hơn thì ai ở đây sẽ chấp nhận hi sinh mình kể cả tính mạng lẫn cuộc sống.

Từng lời của Thiếu Kiệt trùng kích vào tâm trí mọi người ở đây. Ai trong họ dường như nhận ra được một điều gì đó mà trước giờ mình không hề thấy được.

Họ luôn nhìn vào những người giàu có những người có được những gì mà họ không có được. Nhưng trước giờ họ hoàn toàn không nghĩ đến những gì họ vốn ganh ghét và thầm ước ao đó phải trải qua nhưng sự cố gắng của chính những người mà họ đã từng cho rằng may mắn.

Trong nhóm người của Trịnh Hòa một vài người suy nghĩ điều gì đó nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Nếu như hi sinh có thể thay đổi cuộc sống của chính mình và gia đình tôi làm. Tôi không muốn nhà mình lúc nào cũng sống như hiện tại nữa.

Lời nói của người này kích phát ra không ít những người đồng tình từng người đáp lại lời đồng ý chấp nhận với những gì mà họ cho rằng mình cần phải thay đổi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 740: Trả Giá

Thiếu Kiệt thấy một phần ba những người của nhóm Trịnh Hòa lên tiếng đồng ý như thế nên cũng mỉm cười. Hắn không cần thiết cho rằng số người như thế là quá nhiều bởi nếu như ở đây chỉ có một người hiểu được những việc hắn nói thì buộc lòng Thiếu Kiệt vẫn phải sử dụng Vô Ảnh để làm nhiệm vụ này.

- Mọi người cứ từ từ. Tôi sẽ kể cho mọi người nghe một câu chuyện đơn giản thôi, rồi mọi người hãy đưa ra quyết định của chính mình.

Để ngưng lại những người đang có một tâm nhiệt huyết nhất thời Thiếu Kiệt mới đem một câu chuyện kể ra. Mọi người chăm chú nghe hắn kể chuyện cũng không biết tại sao Thiếu Kiệt lại muốn kể chuyện cho mọi người nghe.

“ Có một người trung niên tầm sáu bảy mươi tuổi. Cái tuổi này vốn ông phải ở nhà hưởng phước được con cháu chăm sóc. Nhưng ông lại không được như thế. Ông cả đời phải sống trong cực khổ kiếm tiền để nuôi sống chính mình. Tại sao lại có điều này? Bởi vì con cháu của ông rất nghèo. Họ còn không đủ lo cho họ, cơm lo từng bữa ngày lo từng đồng để có thể trả được các chi phí phát sinh trong gia đình. Cho đến một ngày ông mới quyết định một điều tưởng chừng như ở cái lứa tuổi xế chiều của mọi người sẽ không như thế. Ông tự mình vận chuyển mười kg ma túy. Và cũng chính vì việc này mà ông bị cảnh sát bắt.

Khi người cảnh sát lấy lời khai. Điều ông trả lời làm cho người cảnh sát này phải im lặng một lúc lâu cũng không nói được gì.

Người cảnh sát hỏi ông là:

- Tại sao ông lại làm việc phi pháp này. Trong khi đó ông trước giờ vẫn là người lương thiện sống chưa từng phạm pháp.

- Bởi vì tôi nghèo! Con cháu tôi cũng nghèo! Cả đời này làm ăn lương thiện không đủ sống, vậy nên những ngày tháng cuối đời mình tôi thà hi sinh bản thân một lần để con cháu tôi, gia đình tôi sau này được sống tốt cũng không gì là không thể.”

Thiếu Kiệt nói đến đây rồi im lặng nhìn qua mọi người. Một nụ cười trên khóe môi hẳn xuất hiện. Bởi đây là một câu chuyện hẳn đã được chứng thực bằng chính mắt mình và thuật lại một cách nguyên mẫu của câu chuyện.

- Mọi người cho tôi hỏi! Tại sao một người cho đến lúc họ gần đất xa trời lại lựa chọn cho mình một cái trả giá rất đắt dù biết rằng họ khi bị bắt vào tù con cháu của mình sẽ phải sống cơ cực hơn như thế?

Một người trong nhóm Trịnh Hòa cũng là một trong những người vừa rồi nói ra chấp nhận hi sinh lên tiếng nói vừa đủ cho mọi người xung quanh hẳn nghe.

- Vì nghèo!

Hẳn nói ra hai từ làm cho mọi người im lặng thật lâu bởi họ hiểu câu chuyện vừa rồi xoay quanh vấn đề gì. Và họ đang tự hỏi mình nếu mình là người đàn ông kia liệu sẽ có như ông ta. Đáp án dường như trong mọi người đều có được câu trả lời.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng một lần nữa.

- Vậy nếu tôi tuyển mọi người vào một công việc nguy hiểm. Đổi lại nó hợp pháp và được trả một lượng tiền lương khá cao so với mức sống hiện tại thì mọi người liệu có làm hay không? Cũng nhắc nhở trước công việc

này nếu trong quá trình thi hành nhiệm vụ miễn là các bạn không chết thì cho dù trong lúc làm nhiệm vụ đổ máu chết người các bạn cũng không phải lo lắng gì cả. Còn ngược lại nếu bạn hi sinh, tôi cam đoan người nhà của các bạn sẽ nhận được một khoản tiền đủ để họ có thể làm được nhiều việc sau này và sự hi sinh của bạn hoàn toàn không vô nghĩa.

Lời Thiếu Kiệt nói ra làm một số người nhìn nhau. Trịnh Hòa suy nghĩ điều gì đó rồi mới lên tiếng nói với nhóm người của mình

- Trước giờ anh em mình sống ra sao mọi người đều hiểu việc một ngày nào đó chúng ta sẽ phải đổ máu. Ít nhất là hiện tại thì chưa nhưng rồi cũng sẽ đến một ngày một trong những người ở đây sẽ phải chịu cảnh này. Đơn giản bởi ai không một lần phải chết. Nhưng nếu chết vì bị đâm hoặc vì tranh giành địa bàn nào đó thì cái chết của mình có ý nghĩa không? Mọi người có kiếm được tiền từ chính mạng sống của mình hay không? Qua việc lần trước mọi người đã thấy rồi đấy. Một ngày nào đó chúng ta sẽ chọn phải người chọn không nổi vậy thì sao?

Trịnh Hòa nói ra những suy nghĩ của mình trong khoảng thời gian ngắn ngủi và cũng là súc tích lại những gì mà hắn đã cảm thấy được trong buổi sáng này.

Những lời nói của hắn làm cho mọi người im lặng. Cái kết dường như đã quá rõ với họ. Việc Thiếu Kiệt đã nói ra mục đích chính của mình về công việc sắp tới của họ đã nói lên tất cả những thứ trước đây với họ chỉ xem như là một thứ đi qua không thể nào thay đổi. Thay đổi chính là việc họ lựa chọn ra sao cho cuộc sống sau này. Nguy hiểm để đổi lấy cuộc sống không lo lắng cuối đời như người đàn ông mà Thiếu Kiệt đã nói hay là vẫn như thế cho đến hết đời này, bị một chữ nghèo đeo bám sẽ được quyết định bởi chính bản thân họ.

- Được rồi, nếu mọi người còn đang suy nghĩ thì tôi sẽ nói luôn. Nếu mọi người làm việc thì lương một tháng sẽ là hai mươi triệu nếu được nhận chính thức. Còn việc nếu có mệnh hệ nào thì tùy theo mức độ cống hiến mà người nhà sẽ được nhận trợ cấp theo mức thỏa đáng. Còn trong thời gian thử thách thì lương bảy mươi phần trăm số tiền chính thức. Mọi người tự suy nghĩ đi.

Chỉ trong vài giây đã có một số người đồng ý. Cái mức tiền lương của Thiếu Kiệt đưa ra quá mức dụ hoặc. Nên hiểu rằng thời buổi này nếu kiếm một mức lương như thế phải tốt nghiệp trường lớp khá cao và còn phải nắm giữ chức vụ cần có mới đạt đến mức lương như thế này.

Mà họ vốn chẳng bao giờ có thể mơ ước đến số tiền hàng tháng như thế. Thâm tâm mỗi người bây giờ đều là một chữ liều. Nếu liều để có cuộc sống sau này tốt hơn và không phải lo lắng nữa thì họ phải liều.

Thiếu Kiệt thuyết phục vốn cũng không bằng cách nào khác, đưa ra cái khó rồi lại đem lợi ích ra dụ hoặc. Đối với những người trước mặt khi họ thấy được lợi ích quá lớn như thế sẽ không từ bỏ. Đến khi đã làm quen với công việc thì bản thân họ sẽ nhận ra công việc của họ cũng không nguy hiểm đến mức như Thiếu Kiệt nói. Mà nếu có nguy hiểm thì người nhà của họ vẫn có được cuộc sống tốt hơn trước đây rất nhiều.

- Nếu mọi người đã có kết quả trong lòng mình rồi thì chúng ta sẽ quyết định. Bên trái là những người không muốn thay đổi và bên phải là những người muốn thay đổi, muốn trả giá để có được cuộc sống mới hơn. Như thế đi cho mọi người năm phút suy nghĩ.

Chỉ trong phút chốc dường như những người của Trịnh Hòa đã có cho mình sự lựa chọn. Lựa chọn để chính mình có thể thay đổi cuộc sống.

Bây giờ bên trái trống không, toàn bộ những người của Trịnh Hòa đem đến đều dừng về phía bên phải. Không một ai suy nghĩ sẽ bước về phía bên trái. Tâm lý là thế, khi thấy người khác làm được họ không thừa nhận mình sẽ cam chịu nhìn lấy người khác gặt hái được thành quả. Đây là một trò chơi tâm lý mà Thiếu Kiệt đưa ra vì hẳn biết tính cộng minh của nhiều người sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của những người bên cạnh.

Cũng như việc đi trên đường, nếu thấy có một việc gì đó khiến cho mọi người tập trung tại một chỗ. Tâm lý tò mò theo số đông người khiến những người đi ngang qua phải dừng lại đôi chút để nghe ngóng.

Công Toại với Bảo Huân lúc này mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt

- Xem ra đám người này lãn lộn chịu khổ nhiều rồi nên mới làm ra quyết định như thế này.

- Cũng một phần nào là đúng nhưng với mức lương đưa ra với họ là một thứ gì đó không cưỡng lại được đi.

Thiếu Kiệt không đáp lại nhưng cũng gật đầu nhìn nhóm người của Trịnh Hòa đã đưa ra quyết định cho mình. Xong Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói

- Như vậy mọi người đã có quyết định cho mình. Vậy thì sắp tới mọi người sẽ có được những gì? So với sự trả giá bằng chính suy nghĩ và hành động quyết định của ngày hôm nay mọi người sẽ từ từ cảm nhận được những gì tôi nói. Nhưng muốn có được những thứ này thì mọi người cần phải qua một đợt thử thách lâu dài để chứng thực cho việc mình muốn làm và muốn bỏ ra cho cuộc sống sau này. Như thế thì Công Toại sẽ trở thành người theo dõi các bạn trong thời gian sắp tới. Và làm những thủ tục cần thiết cho từng người. Công Toại, anh nói cho họ biết đi.

Từng lời nói của Thiếu Kiệt như được nhóm người của Trịnh Hòa nuốt lấy từng lời và nhìn về phía Công Toại đợi chờ hấn mở ra cánh cửa tương lai của họ sau này.

- Được rồi! Tôi cũng không nói nhiều nữa làm gì. Hiện tại tôi cũng không biết các bạn có được những gì nhưng trước mắt chúng ta sẽ có một nhiệm vụ đơn giản để trải nghiệm xem các bạn cần phải có những gì cho thử thách của mình thông qua một nhiệm vụ đầu tiên để đánh giá năng lực. Bây giờ mọi người đi theo tôi để ký kết hồ sơ cần thiết, sau đó sẽ bắt đầu tìm hiểu sơ lược qua công việc mà các bạn sẽ nhận mấy ngày tới.

Không muốn tốn thời gian. Công Toại thấy tốt nhất vẫn là làm những giấy tờ thiết yếu và đưa ra những kiến thức cơ bản trước để cho những người của Trịnh Hòa có thể thực hiện nhiệm vụ trắc thí năng lực bảo vệ Nhã Oanh ở Ngọc Châu.

Thấy Công Toại cũng không muốn nói gì nhiều với nhóm người của mình mà trực tiếp đưa qua khâu huấn luyện tập huấn kiểm tra năng lực, nhóm người của Trịnh Hòa cũng hào hứng không kém. Bởi vì họ biết chỉ cần làm xong các công việc thủ tục thì họ xem như đã có việc làm chính thức không còn là người vô công rồi nghề như trước đây nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 741: Lựa Chọn Tin Tưởng

Đợi cho nhóm người của Trịnh Hòa với Công Toại rời đi Thiếu Kiệt mới nói với Bảo Huân.

- Sắp tới sẽ có một số thay đổi nhất định. Việc của anh trong thời gian em rời đi phải bảo đảm an toàn cho Hà Vi. Giống như khi có em ở đây vậy. Song song đó liên hệ với Blake với Jackson trở về đây trong vòng vài ngày tới. Họ sẽ cùng em đi thực thi nhiệm vụ lần này.

Bảo Huân nghe Thiếu Kiệt nói những việc này cũng thở dài hẳn biết chắc chắn là mình không được đi cùng với Thiếu Kiệt nhưng không ngờ Blake với Jackson lại được đi.

- Được rồi vậy để anh gọi hai người đó về. À mà Thiếu Kiệt em định để đám người vừa rời đi cùng với Công Toại làm gì vậy?

- Kiểm thêm một số người sau khi huấn luyện tốt để họ bảo vệ vòng ngoài rút các anh về tiếng hành để vào vòng bí mật. Khi nào cần thiết sẽ sử dụng.

Nói xong Thiếu Kiệt để cho Bảo Huân đứng ngẩn người vài giây rồi trên mặt tỏ ra hờ hững yêu đời. Thiếu Kiệt lúc này về phòng máy vi tính của mình ngồi xuống bắt đầu làm một loạt những công việc cần thiết sắp tới mà hẳn cần phải chuẩn bị.

Ba ngày trôi qua cực kỳ nhanh chóng. Nhã Oanh với một số người của Công Toại đã bắt đầu lên đường đi Ngọc Châu. Ngọc Nhi sau khi đưa Nhã Oanh lên máy bay cùng với mọi người bây giờ mới trở về. Nhìn Thiếu Kiệt đang ôm một đống hồ sơ văn kiện sắp xếp lại từng thứ mới nói.

- Thiếu Kiệt mọi thứ đã xong rồi. Nhã Oanh hai giờ nữa có mặt ở Ngọc Châu. Blake với Jackson sáng này vừa về đến. Đợi họ nghỉ ngơi một ngày rồi sẽ qua gặp anh.

Ngưng lại bút viết trên tay của mình Thiếu Kiệt mới nhìn lấy Ngọc Nhi đang đứng bên cạnh mình hẳn mới nói.

- Ừ làm phiền em nhiều rồi. Bên Lâm gia có động thái gì mới chưa? Bên đó hiện tại là nơi có thể xảy ra vấn đề nhất. Chỉ cần mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa không có gì thay đổi thì mọi việc có thể xong.

- Bên đó sẽ không có gì thay đổi. Tin tức đưa về cho dù họ có kiểm chứng như thế nào thì hoàn toàn sự thật. Nhã Oanh theo lời dặn của anh thao tác như thế nào em chỉ báo cáo về là cô ấy thay mặt anh thu gom các công ty cần thiết thôi. Còn cho họ biết là Phùng Kiếm Hoa sẽ đứng ra đại diện. Họ sau khi nhận được tin có kiểm chứng cũng không thấy được vấn đề gì.

Vừa trả lời vừa lấy tay xoa bóp vai cho Thiếu Kiệt Ngọc Nhi nói ra những gì mà cô đã chuẩn bị thông tin cho Lâm gia dựa theo tình hình thực tế cần thiết. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó nên mới nói với Thiếu Kiệt.

- À Connor nói việc mở bên tam giác vàng người của chị Lý Bân đã cho người làm các thao tác cần thiết. Chỉ là giá tiền anh ta không dám quyết định chỉ đề xuất mấy mức giá mà anh ta cho là thích hợp. Anh em rồi dựa theo đó ký hợp đồng với họ. Hồ sơ thì em đang cho người làm. Còn chi tiết báo trong hộp thư anh rồi đấy.

- Ừ anh có đọc. Đợi gặp mặt họ xem họ đề hợp đồng như thế nào lúc đó chúng ta ký luôn. Về phần điều hành mấy công ty trình tự như thế nào thì anh đã đọc qua báo cáo dạo gần đây rồi. Đây là hồ sơ tổng hợp anh chuẩn bị trong thời gian anh đi vắng em xem mà thực hiện. Còn về việc bên kia có

Trương Hạo với lại hai bố con Hoách Nam anh nghĩ chắc đối phó được ít nhiều.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa đưa ra một mấy bì hồ sơ rất dày đặt lên trên bàn cho Ngọc Nhi thấy. Nhìn mấy cái hồ sơ dày cộm Ngọc Nhi mới hỏi hẳn.

- Anh chuẩn bị cái gì mà nhiều dữ. Không phải chỉ đi nhận thân thôi sao. Cao lắm một tháng làm gì chuẩn bị một đồng như thế này.

- Chủ yếu là phòng ngừa thôi. Đúng là theo tính toán có thể là một tháng cũng có thể là hơn. Trong mấy cái hồ sơ này anh đã nghĩ ra những thay đổi mà anh dự đoán trước bởi thị trường chuyển biến của từng công ty. Dựa theo từng hình thức thay đổi khác nhau mà em sử dụng. Anh không biết là bên đó như thế nào nên cũng làm ra biện pháp an toàn. Nếu tình hình nằm ngoài kiểm soát quá thì trực tiếp liên hệ với anh. Khi nào qua tới bên kia anh sẽ để Blake đi làm một số điện thoại có thể liên lạc về đây.

Thiếu Kiệt mấy ngày gần đây dường như là thức trắng đêm để làm ra những quyết định cần thiết. Hẳn thấy nếu không trừ tính một con đường khó có thể nào làm được mọi thứ. Dem trọng trách này giao cho Ngọc Nhi về phần những công ty này hẳn tương đối yên tâm. Còn về những việc khác thì sẽ có Hà Vi thay hẳn lo lắng.

- Việc lần này anh lên kế hoạch em không nói nhưng mà đi gấp như vậy liệu có ổn không. Ngày lên đường cũng là ngày bắt đầu đấu giá em sợ rằng quá gấp đi.

- Cái này em cũng phải hiểu. Nếu không đi lúc đó sợ rằng không có cơ hội. Em nghĩ xem Lâm gia khi đó chắc chắn cho rằng anh vẫn còn ở Ngọc Châu đợi tin tức của Nhã Oanh. Dù anh không ra mặt nhưng phải ở sau màn

không chế. Họ càng chủ quan thì anh càng có thể rời đi mà họ không biết. Dù sao thì để Hà Vi thay thế anh cần phải có sự đồng bộ nhất định.

Ngọc Nhi suy nghĩ một chút rồi mới gật đầu. Đúng như Thiếu Kiệt nói nếu là cô tâm lý sẽ đợi chờ kết quả thu hoạch được của buổi đấu giá. Không ai biết được rằng tất cả chỉ là màn che mắt của mọi người để xóa đi sự chú ý ở Lưu Minh này. Bởi vì Nhã Oanh ở Ngọc Châu dường như là thế thân cho Thiếu Kiệt.

- Như vậy lần này mọi chuyện ở Ngọc Châu anh để Nhã Oanh tự quyết định liệu cô ấy làm được không đấy. Anh nên nhớ rằng Nhã Oanh không phải em hay Hà Vi đâu.

- Đây cũng là điều mà anh không đoán trước được. Nếu đưa em hoặc Hà Vi đi làm thế thân chắc chắn sẽ không được mà để Nhã Oanh đi thì anh phải suy nghĩ khá nhiều. Hồ sơ em đưa cho Nhã Oanh thì em cũng đã thấy rồi đấy. Nhưng anh tin cô ấy sẽ làm được. Xét về góc độ nào đó anh lại thấy Nhã Oanh phù hợp với việc này. Và cũng để cho cô ấy tự trải nghiệm năng lực đối phó của mình.

Thiếu Kiệt đem suy nghĩ của mình nói cho Ngọc Nhi biết. Bởi hấn lo lắng tính trước tính sau dường như chỉ có Nhã Oanh đi làm việc này là thích hợp hơn hết. Nếu để người khác sợ rằng không hiệu quả như cô.

- Sao anh tự tin với Nhã Oanh thế. Em thấy lần đầu anh đặt một việc gì đó vào tay một người mà không nắm chắc đấy.

Ngọc Nhi cũng khá ngạc nhiên khi chính bản thân Thiếu Kiệt lại phải suy tính cho việc để Nhã Oanh đi thay mình còn là không dám chắc chắn lại còn phải suy nghĩ nhiều. Theo như cô biết hấn chưa để một công việc có tính rủi ro vào tay một người nào nếu không dám chắc người đó có thể thực hiện được.

- Cái Nhã Oanh thiếu là tâm lý. Cô ấy hiện tại có thể nói là tốt tự làm được mọi thứ. Nhưng vấn đề tâm lý khi tiếp xúc với những người ở các tầng lớp cao hơn như đám người của Lâm gia hoặc một số người ở Ngọc Châu thì lại khác.

Ngọc Nhi thấy việc này Thiếu Kiệt nói khá mơ hồ tại sao lại áp lực đối với những người Lâm gia hay những người làm ăn ở Ngọc Châu thì cô hoàn toàn không hiểu. Ít nhất cô biết là bố của Nhã Oanh cũng làm quan chức nhà nước. Việc giao tiếp như thế này có thể nói là không khó đối với Nhã Oanh mới đúng.

- Ấy Không phải Nhã Oanh cũng đã quen với những người kinh doanh với mấy người làm nhà nước từ bố cô ấy sao. Tại sao lại tâm lý em thấy mấy người đó như nhau có khác gì đâu? Với lại cô ấy cũng đã tiếp xúc với Hà Thúc không ít lần.

- Không đó là em thấy nhưng Nhã Oanh thì không. Đối với cô ấy trò chuyện này trả lời vấn đề gì đó với người lớn như Hà Thúc sẽ không vấn đề bởi vì cô ấy cho rằng Hà Thúc cũng chỉ là ông của Hà Vi. Còn ở phương diện tiếp xúc theo dạng đối tác làm ăn. Cấp trên và cấp dưới thì lại khác. Bố cô ấy tiếp xúc chỉ là những người quan chức làm ăn cấp nhỏ còn ở Ngọc Châu lại khác. Nơi đó ngoạ hồ tàng long đi sai một bước đổ cục cả toàn bộ ván cờ. Cái gọi là gần mặt trời thì càng nóng là như thế. Chức vị và quan hệ lớn mạnh của họ lớn hơn bố Nhã Oanh và cô ấy tiếp xúc rất nhiều.

Ngọc Nhi trầm mặc. Nếu xét về mức độ nào đó Thiếu Kiệt không sai nhưng cô thấy việc giao cho Nhã Oanh những thứ này dường như là quá tầm của cô nàng. Nếu như tiếp xúc nhiều với Lâm gia đã từng thấy qua nhiều loại người như Ngọc Nhi, Hà Vi thì không nói nhưng với Nhã Oanh những thứ Thiếu Kiệt vừa kể đều nằm ngoài khả năng có được của cô nàng đang trên đường đến Ngọc Châu kia.

- Nhưng anh vẫn tin giao cho Nhã Oanh việc này chắc chắn là có lý do của nó. Thậm chí anh lựa chọn tin tưởng trong khi bản thân vẫn chưa chắc chắn thì làm em hơi bất ngờ.

- Ủ Nhã Oanh chỉ có vấn đề anh vừa kể còn những việc khác cô ấy làm rất tốt. Thậm chí tốt hơn cả em gặp nhiều lần. Và so về năng lực giữa em và Nhã Oanh anh đánh giá cô ấy cao hơn hẳn. Điều này không phải ngẫu nhiên mà nó đã được anh theo dõi và thống kê nhiều lần. Khả năng của Nhã Oanh có thể nói là anh không dám đoán.

Dù biết có thể làm cô nàng bên cạnh mình khó chịu đôi chút nhưng Thiếu Kiệt vẫn phải nói ra bởi vì mọi số liệu và những gì Nhã Oanh đạt được trong thời gian qua đã cho thấy rằng cô có năng lực làm việc của mình. Dù đây chỉ là việc quản lý một cửa hàng bán linh kiện máy tính đơn giản.

- Anh! Thật tức chết mà có cần phải khen Nhã Oanh như thế không. Năng lực của Nhã Oanh em tiếp xúc hàng ngày không thấy. Anh thì cứ dạo bước xem hoa thì lại thấy. Không lý nào đâu.

Ngọc Nhi bất bình. Bởi mỗi ngày cô đều bên cạnh Nhã Oanh. Mọi thứ cô thấy Nhã Oanh làm đều rất bình thường. Vậy mà Thiếu Kiệt lúc này lại Đánh giá cô ấy cao hơn chính mình. Tâm lý ghen tị trời dậy khiêu kiện với Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 742: Muốn Để Mọi Người Thấy

Thiếu Kiệt biết cô nàng không phục với những gì mình nói nên chỉ cười mở một tập tin trên máy vi tính của chính mình ra cho cô xem.

- Em xem đây là biểu đồ sự phát triển của Nhã Oanh và hiệu quả làm việc của cô ấy kèm những báo cáo hàng ngày mà từ khi Nhã Oanh làm việc tới giờ.

Ngọc Nhi nhìn vào biểu đồ từng cái thống kê mà Thiếu Kiệt làm ra trong máy cũng nhíu mày. Bởi vì tất cả đều cho thấy một điều. hệ thống biểu đồ này theo một chiều hướng tăng trưởng vốn có.

- Em nhìn đây là thuộc tính của em làm việc với hiệu suất. Hai cái em thấy được sự khác biệt nào không.

- Dường như biểu đồ của em chỉ là mức trung bình lại là phát triển theo chiều hướng trầm ổn nữa sao có thể như thế được. Không lý nào.

Nhìn vào biểu đồ của Thiếu Kiệt cho mình xem Ngọc Nhi cũng cảm thấy không phục dù biết vấn đề này Thiếu Kiệt sẽ không thiên vị nhưng tự mình cảm nhận lấy những gì mình làm ở cửa hàng bán linh kiện máy vi tính chỉ phát triển ở mức tầm trung như thế thì cô cũng cảm giác thất vọng về chính mình.

- Điều này là chính xác bởi vì Nhã Oanh với em hai người hoàn toàn khác. Em thì để cho mọi việc đều tốt cứ từ phát triển bình thường từng bước một. Còn Nhã Oanh thì đi ngược lại. Cô ấy thay đổi nhiều thứ trong cung cách làm việc để thu gọn lại hết cả quá trình làm việc. Để có được việc này thì Nhã Oanh phải tham khảo rất nhiều công ty buôn bán cùng mặt hàng mới làm được.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đem bộ phận năng lực của từng ngành hàng tối giản đi hết trong quá trình làm việc cho Ngọc Nhi xem. Dựa theo những thay đổi được ghi lại trên các thông số. Và những ghi chú nguyên nhân chính của việc này được hiển thị rõ trên từng nội dung cần thiết.

- Thật Nhã Oanh làm sao làm tới mức này. Nhân Viên bán hàng cũng được dạy thêm lĩnh vực kiểm tra các sản phẩm của khách đem đến bảo hành. Họ có chuyên môn gì đâu lại làm điều này. Nhưng mà ai lại chịu học mấy cái này?

- Em đừng xem nó như vậy nhưng mà có nhiều người lại thích thú lắm. Vấn đề không ai ngại được biết thêm nhiều điều cả. Những người này trở thành người tự đào tạo lẫn nhau vì dụ như một người bên bảo hành không biết bán hàng nhưng thường xuyên chơi chung với người bán hàng từ từ anh ta cũng biết bán hàng thôi và vấn đề kia cũng ngược lại như thế.

Ngọc Nhi thấy điều này cũng đúng nhưng mà việc cải tạo của Nhã Oanh không chỉ có những vấn đề này. Ngay cả việc thay đổi cả việc mỗi nhân viên sửa chữa đều phải thay đổi một ngày bán hàng thì dường như không liên quan gì đến công việc của họ.

- Cái này việc không phải là việc của họ tại sao Nhã Oanh lại đưa ra cả điều này trong quy định. Còn nữa cô ấy lại bỏ nhiều thời gian cho nhân viên nghỉ ngơi giữa trưa nhiều hơn. Thậm chí để cho nhân viên có thể sử dụng máy tính trung bày để chơi khi được nghỉ giải lao.

Thiếu Kiệt chỉ cười nhìn Ngọc Nhi đúng là các này của Nhã Oanh nhìn xem như có phần tiêu cực tổn hại thời gian làm việc nhưng đây cũng là các nghĩ của những người ở đây. Thiếu Kiệt lại thấy đây là điều hoàn toàn phù hợp. Nếu đặt ở những mười năm sau thì việc làm của Nhã Oanh không phải là xa lạ gì nhưng đặt ở những năm đầu này thì đây là một bước tiến lớn cần thiết cho ngành dịch vụ.

- Anh lại thấy không hẳn. Em thấy điều này là mất thời gian so với những doanh nghiệp cùng kinh doanh một ngành hàng như anh lại thấy nó hiệu quả. Em xem nhìn vào chỉ số doanh thu của công ty có thể cảm thấy rõ được hiệu ứng này.

Ngọc Nhi bây giờ mới so sánh vào doanh thu thì từ khi bắt đầu hình thức này những người mua hàng tăng cao lại có thêm cả việc doanh số đột biến không khác gì dựng đứng lên một cây cột mốc cao hơn cột mốc ban đầu.

- Sao vậy được? Nếu họ mất nhiều thời gian hơn trong việc nghỉ ngơi thì khách hàng họ tiếp xúc cũng không được nhiều mới đúng tại sao doanh số lại tăng đột biến hơn nữa mặt hàng lại bán ra nhiều hơn bình thường tới bảy mươi phần trăm.

- Sử dụng thử! Em biết khi mỗi nhân viên được áp dụng điều này họ mới đầu khá thích thú. Việc chia thời gian nghỉ ngơi của từng người cũng hết sức hợp lý. Họ làm sao cho mình có thể tận dụng được thời gian này lên mạng không tốn tiền lại được chơi game giải trí trong giờ làm. Nhìn vào thì đây là thiệt hại cho công ty nhưng ở khía cạnh khách hàng thì lại khác. Nếu em thấy nhân viên sử dụng máy đó chơi được loại trò chơi em đang tham gia.

Thiếu Kiệt đưa ra một ví dụ cho Ngọc Nhi suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra về hiệu ứng cần thiết mà Nhã Oanh đã tạo ra. Không quá khó để có thể suy nghĩ thấy việc trực tiếp thấy và cảm nhận được sản phẩm trưng bày từ chính người mua là một cách hết sức hiệu quả.

- Sao em không nghĩ ra việc này nhỉ. Tâm lý người mua là máy được nhân viên sử dụng thường là máy tốt. Nên việc để cho những nhân viên tự sử dụng máy trong lúc nghỉ giải lao sẽ tạo ra hiệu ứng cho người mua thấy được hiệu quả mà máy đem lại.

- Chính xác. Mỗi ngày người mua đều có thể thấy được những nhân viên sử dụng máy vi tính để chơi trò chơi giải trí. Thậm chí họ sẽ muốn nhân viên cho mình sử dụng thử như thế nào. Một khi đã đụng vào máy thì tâm lý họ sẽ cảm thấy. Máy này phù hợp với mình. Bởi vì mua hàng là một cảm tính một thứ có thể họ không có nhu cầu nhưng lại thấy thích hợp cho mình. Vì đã thích nên họ sẽ mua.

Ngọc Nhi cau mày suy nghĩ một chút nhìn Thiếu Kiệt. cô chợt nhận ra rằng bấy lâu này những vật dụng mà mình mua đôi khi không nhất thiết là cô cần. Mà chỉ vì cô thích cảm giác nó phù hợp với chính mình giống như Thiếu Kiệt đã từng nói.

- Xem ra Nhã Oanh cũng không phải là quá tệ nhỉ nếu không có sự phân tích của anh em cũng không biết đâu đây.

- Em đừng nói thế không phải như em nghĩ tất cả những thứ này đều phải tự Nhã Oanh cố gắng tìm hiểu thật kỹ lưỡng mới có được. Nếu không cô ấy sẽ không làm được. Mà bỏ thời gian cho những việc như thế này cũng cần phải có sự kiên trì nỗ lực rất lớn.

Thiếu Kiệt thừa nhận nếu xét về một mức độ cố gắng và sự kiên trì của Nhã Oanh hẳn thật sự không thể chê vào đâu được. Một người con gái để tìm hiểu những vấn đề công nghệ thông tin như thế này rất hiếm. Dù cho có cũng chỉ là làm cho biết.

Nhưng để được như Nhã Oanh thì cô phải hiểu từng bộ phận từng máy móc nhất định chứ không đơn thuần là đọc qua bản thông số của nhà sản xuất. Hoặc là xem những nhân viên bán hàng của mình nói gì về sản phẩm.

Phải tìm hiểu từng bước một như thế nào Nhã Oanh mới tự mình cải tổ được công ty bán linh kiện máy tính như hiện nay. Điều đó không thể nói là ngày một ngày hai được.

- Nếu nói về bộ phận của máy móc chắc có lẽ Nhã Oanh chỉ có thể thua anh trong vấn đề này thôi đây không đùa đâu. Cô ấy cố gắng là thật nhưng anh muốn sự cố gắng ấy phải được mọi người công nhận. Để làm được điều đó Nhã Oanh cần phải trải qua lần thử thách này.

Ngọc Nhi bây giờ cũng gặt đầu. Bởi vì công ty máy tính vốn đã có căn cơ sẵn trong mọi thứ. Nó được tiếp nối từ chính Thiếu Kiệt và cũng là cái nôi tạo ra tất cả những gì mà Thiếu Kiệt có như hiện này.

Dù cho công ty đó nó có được trải qua bao nhiêu người điều hành thì nó cũng được đánh một trụ cột vững chắc. Cho đến Ngọc Nhi điều hành thì cũng chỉ là đơn giản xem báo cáo thống kê các thứ là được.

Nhưng để nó phát triển trong tay Nhã Oanh thì mọi người vẫn không nghĩ tới. Và hơn hết với những công ty khác Thiếu Kiệt có thể vài ngày xem qua một lần nhưng với nó mỗi ngày Thiếu Kiệt đều theo dõi chi tiết từng ngày,

- Anh nói cũng đúng bởi vì Nhã Oanh đón nhận công ty trong tình trạng hoàn toàn tốt nên dù nó có phát triển thần tốc đi nữa cũng không ai để ý và cho điều đó là hiển nhiên. Nhưng nếu nhìn vào năng suất phát triển thật sự thì công lao của Nhã Oanh là rất lớn.

- Đúng vậy bởi vì bên công ty đó có kiếm ra tiền thật nhưng đó vẫn là ngành hàng phân phối mua đi bán lại còn với các ngành dịch vụ khác nó hoàn toàn không chạy kịp được doanh thu số lượng lớn. Nhưng như vậy là đủ cho thấy Nhã Oanh có năng lực. Và Anh muốn mọi người thấy điều này chứ không phải anh.

Ngọc Nhi bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại để cho Nhã Oanh lần này đi làm thay cho Thiếu Kiệt và hơn thế nữa hấn lại rời đi trong thời điểm

nhạy cảm, hấn giao toàn quyền không chế vào tay của Nhã Oanh, một người mà mọi người vẫn cho là kinh nghiệm không nhiều.

- Ủ! Nếu Nhã Oanh đã có năng lực này thì em cũng không cần phải lo nữa. Lúc đưa cô ấy ra phi trường đi Ngọc Châu em còn có chút suy nghĩ tại sao anh lại chọn cô ấy làm việc mạo hiểm này. Nhưng nếu năng lực của Nhã Oanh đã rõ thì sợ rằng Lâm gia cũng bị thua thiệt trong tay cô ấy ít nhiều.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười. Hấn để Nhã Oanh đi vì trước giờ hấn biết chỉ mỗi mình hấn hiểu được cô gái kia cô gắng để bằng hai người Ngọc Nhi và Hà Vi như thế nào. Để cô điều hành cái công ty của hàng buôn bán linh kiện để thử thách sự cố gắng của cô và đánh giá năng lực mỗi ngày là điều Thiếu Kiệt vẫn xem xét đợi cho Nhã Oanh có thể tự một mình lo được mọi thứ khi đó hấn mới thật sự an tâm.

Hiện tại thời cơ đến sự chú quan bên kia về những gì họ đã thấy của Nhã Oanh xét về tính bố cục thì mọi thứ Nhã Oanh đang làm chỉ là điều hành cho có một cái công ty nhỏ xíu như hạt mè, Doanh thu lại không cao chỉ với mục đích để cho Nhã Oanh có công việc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 743: Anh Tin Ở Em

Đánh vào những thứ chủ quan đó Thiếu Kiệt muốn để cho những người Lâm gia tự trải nghiệm lấy một điều thua ở một người hậu bối sẽ phải ra sao.

Hà Vi bây giờ mới từ bên ngoài trở về nhìn thấy Thiếu Kiệt với Ngọc Nhi cười đùa nói.

- Như thế là không được rồi vắng chủ nhà Ngọc Nhi lại câu dẫn Thiếu Kiệt à.

- Cái này là tận dụng cơ hội sắp tới Thiếu Kiệt đi rồi lâu lắm mới gặp lại phải tranh thủ.

Ngọc Nhi cũng đùa cợt lại với Hà Vi còn lấy lý do chính đáng trong chuyện này. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết nhăn mày. Hà Vi với Ngọc Nhi nhìn hần như thế cũng cười lớn.

- Mọi thứ xem như đã xong. Mấy ngày sắp tới anh đi mọi thứ giao lại cho Ngọc Nhi với em giải quyết còn bây giờ chỉ đợi kết quả của bên Thanh Trúc nửa là xong

- Vấn đề bên Thanh Trúc em đã nói xong rồi trong thời gian anh đi cô ấy sẽ ở đây một thời gian còn những việc khác thì tùy theo tình hình mà em sẽ quyết định

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng lên thở dài gật đầu không nói gì. Hắn chỉ đi chuyển từ phòng máy tính của mình đang ngồi ra tới bên ngoài sân. Nhìn như Thiếu Kiệt đang cần một không gian để hít thở không khí nhưng Ngọc Nhi lúc này hiểu Thiếu Kiệt đang lo lắng cho Nhã Oanh.

Bởi cả hai người Ngọc Nhi và Hà Vi cũng chưa từng thấy Thiếu Kiệt cái dạng cảm xúc này.

Nhìn lên bầu trời trong xanh trên cao. Thiếu Kiệt chỉ có thể ảm thảm nói với chính mình.

“ Hi vọng cô ấy có thể đối phó được với đám cáo già kia. Đừng sơ suất gì trong tất cả mọi việc.”

Cùng lúc đó. Nhã Oanh ngồi trên máy bay tại khoang thương gia bên cạnh cô là Công Toại với Phùng Kiếm Hoa. Đưa tay lấy Mở hồ sơ mà cô đã nhận từ Ngọc Nhi đưa cho mình. Trên hồ sơ có ghi cả tên những phần nào dành cho cô và Phùng Kiếm Hoa. Lấy bộ thông tin đưa cho hắn nói.

- Đây là những việc Thiếu Kiệt để cho ông làm khi tới nơi. Ông nên đọc kỹ để chuẩn bị còn những việc không có trong đó thì ông tự quyết định. Những thứ cần thiết chắc Thiếu Kiệt đã ghi trong đó rồi.

Phùng Kiếm Hoa nhận bộ hồ sơ từ tay của Nhã Oanh nhìn thấy dấu niêm phong chưa được mở ra cũng ngạc nhiên. Nếu không có dấu niêm phong này thì mọi thứ hắn làm như thế nào Nhã Oanh đều biết nhưng đằng này lại có một con dấu niêm phong lại bộ hồ sơ được đưa cho hắn.

Điều này chứng tỏ chỉ có Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Hoa hai người là biết được nội dung trong hồ sơ có gì. Việc để niêm phong như thế này làm cho Phùng Kiếm Hoa có một chút gì đó e ngại.

Trong thâm tâm của hắn lúc này vẫn đang suy nghĩ tại sao những gì được ghi trong đây lại được niêm phong. Mà hắn lần này đi theo lệnh của Thiếu Kiệt.

Liệu ngoài dấu niêm phong này có ai biết được những thứ trong hồ sơ ghi gì hay không.

- Được rồi ông về chỗ mình xem hồ sơ đi nhưng sau khi xuống máy bay thì huy nó đi để không người nào thấy được trong đó có gì. Như thế mọi thông tin lưu giữ trong đầu mình ông hiểu rõ điều này chứ.

Nhã Oanh bây giờ lên tiếng nói để cho Phùng Kiếm Hoa rời đi. Công Toại cũng không nói gì. Hấn im lặng ở bên cạnh nhìn Nhã Oanh xử lý công việc của mình.

Cầm bộ hồ sơ về đến chỗ ngồi của mình Phùng Kiếm Hoa trong đầu nổi lên một thắc mắc không nhỏ.

“ Cô bạn gái này của Thiếu Kiệt tại sao không hỏi hấn bên trong có gì. Hơn nữa cô lại khá tự tin để hấn rơi đi mà không cần thiết thấy hấn đọc được hồ sơ bên trong hay chưa. Điều này thật sự có điểm lạ.”

Đợi cho Phùng Kiếm Hoa rời đi Công Toại bây giờ mới ngồi xuống ghế bên cạnh của Nhã Oanh nói.

- Có cần cho người theo dõi hấn không Nhã Oanh. Tôi thấy hấn không mấy tốt cho lắm.

- Không cần đâu. Thiếu Kiệt đã giao cho hấn công việc thì có một phần tin tưởng. Trước giờ anh ấy chưa bao giờ sử dụng người mà mình không đặt sự tin tưởng nhất định vào. Chắc rằng trong hồ sơ đó như thế nào Phùng Kiếm Hoa sẽ tự thân mà thực hiện đúng theo những gì trong đó thôi.

Nhìn bộ hồ sơ còn lại của mình trên tay. Nhã Oanh bây giờ đáp lại lời của Công Toại. Cô biết hấn nghĩ gì khi nhìn thấy Phùng Kiếm Hoa cũng có một chút có cảm giác không tin tưởng được. Bởi vì bản tính của Phùng Kiếm Hoa là một người lấy lợi ích làm trọng. Hấn dễ dàng đem những việc mình được sắp xếp đưa ra bên ngoài. Chỉ cần cái giá đó là đủ lớn.

- Chỉ sợ là những nội dung kia hẳn truyền ra bên ngoài cho người khác nghe gây bất lợi cho mình trong thời điểm này thôi. Nếu nói hẳn không làm việc này thì sợ rằng không có người nào làm.

- Thiếu Kiệt vì phòng ngừa khả năng đó nên mới có một dấu niêm phong trên hồ sơ đưa cho Phùng Kiếm Hoa anh không thấy tự nhiên lại có một dấu niêm phong trên cả hai hồ sơ à. Nó nói lên chỉ có người nhận được hồ sơ mới biết được những thông tin trong đó. Nếu thất bại ở công đoạn nào thì người đó chịu trách nhiệm. Phùng Kiếm Hoa không dám liều làm bậy. Bởi hẳn biết một khi Thiếu Kiệt ra tay sẽ không nhẹ nhàng gì.

Công Toại suy nghĩ một chút mới giật mình. Hẳn nhìn qua Nhã Oanh bây giờ mới đánh giá lại cô một lần nữa. Hẳn nghĩ cô bé này cũng bình thường không sâu sắc lắm nhưng những lời nói vừa rồi buộc Công Toại phải tự mình đánh giá lại.

Việc không để cho Phùng Kiếm Hoa mở hồ sơ xem trước mặt hai người là một phần tránh cho việc hẳn để nội dung trong hồ sơ được phát tán ra. Tự một mình hẳn xem thấy những gì trong hồ sơ nếu có sơ sót hẳn không thể đổ lỗi cho Nhã Oanh hay cho Công Toại trong vấn đề bị người ngoài biết được những thứ cần biết.

Công Toại suy nghĩ nếu thật sự vừa rồi nếu để cho Phùng Kiếm Hoa mở hồ sơ có mặt họ. Sau này nếu mà quá trình thao tác sai lầm hẳn. Phùng Kiếm Hoa có thể nói rằng lúc mở hồ sơ có cả Nhã Oanh và Công Toại. Như thế trách nhiệm sẽ bị chia đều cho cả ba người mà không phải một mình hẳn như bây giờ.

- Em hiểu được điều này khi nào thế?

- Khi thấy dấu niêm phong. Ngọc Nhi nói là khi nào lên máy bay hãy mở hồ sơ ra. Em có hỏi Ngọc Nhi trong đó có gì cô cũng đáp rằng không

biết.

Công toại bây giờ mới hiểu rằng ngày cả Nhã Oanh cũng chỉ vừa mới làm ra quyết định của mình nhất thời. Nhưng quyết định đó lại đúng với những gì mà Thiếu Kiệt cần. Thì cô bạn gái này cũng không phải đơn giản như vẫn thường thấy.

Nhìn thấy Nhã Oanh định mở bộ hồ sơ của mình ra xem Công Toại thấy thế liền nói.

- Để anh tránh đi một chút em muốn xem gì cũng được.

- Không cần anh đi với em ra nhà vệ sinh một chút là được. Trong đó có muốn xem xong hồ sơ một mình thì anh cũng không thể đọc.

Công toại bây giờ nghe Nhã Oanh nói vào phòng vệ sinh xem cũng đồng ý. Dù là khoang thương gia nhưng nếu vấn đề riêng tư cá nhân một người biết thì trong phòng vệ sinh dường như là nơi duy nhất có được sự riêng tư này.

Cả hai tiếng về phòng vệ sinh của máy bay. Công Toại đứng bên ngoài đợi còn Nhã Oanh tiến vào trong phòng khóa chốt lại. Đem dấu niêm phong của hồ sơ xé bỏ.

Nhã Oanh lấy ra những tài liệu trong hồ sơ của chính mình. Nó không quá nhiều chỉ vài mẫu giấy A4 đơn giản. Ngồi trong nhà vệ sinh Nhã Oanh bắt đầu đọc những gì cần thiết. Của bộ hồ sơ mà Thiếu Kiệt gửi cho mình.

Cô đọc lần lượt từng nội dung một trên hồ sơ. Cho đến tờ giấy cuối cùng. Nó không phải là những dòng chữ được đánh máy in ra, Mà nó là những nét mực của chữ viết tay ghi lại lời nhắn của Thiếu Kiệt đối với chính cô.

“ Anh biết nhiệm vụ lần này với em tương đối khó khăn. Nhưng trong mọi tình huống phải thật bình tĩnh. Nếu gặp áp lực về tất cả mọi thứ hãy nhớ rằng em càng suy nghĩ sẽ càng ròi. Cấp bậc của những người đó em đừng quan trọng. Hay xem như họ là mấy người cạnh tranh cùng mình. Mà đối với những người cạnh tranh anh nghĩ em đã có quyết định cho mình. Nên nhớ cái nào càng khó giải quyết thì phải bình tĩnh. đưa nó về cách giải quyết đơn giản nhất đừng quá suy nghĩ sâu xa là gì, hay dùng cách đơn giản nhất để giải quyết việc khó nhất. Anh tin em sẽ làm được. Những cái thông tin em đã đọc thì cứ xem như là đã đọc thôi quan trọng nhất là cảm xúc của mình. Lựa chọn vấn đề theo cảm xúc giải quyết từng cái một. Mỗi ngày thấy được sự cố gắng của em anh đã biết em mất nhiều thời gian như thế nào để có được nó. Nhưng đó là anh biết, Hãy để cho họ thấy Nhã Oanh của anh cũng không phải là bình hoa chỉ được trưng bày. Anh tin ở em! ”

Nhã Oanh đọc hết những ghi trong tờ giấy những giọt nước mắt xuất hiện ở khóe mắt của chính mình. Từng giọt nước mắt của cô tuông ròi trên cái bìa hồ sơ.

Giờ cô mới biết được những gì mình cố gắng bấy lâu này không phải là vô nghĩa. Mỗi ngày cô trải qua thế nào cô vẫn im lặng vẫn âm thầm cố gắng cho chính mình cô không hề biết Thiếu Kiệt nhìn những điều đó và luôn quan tâm cô. Người khác không biết cô cố gắng thế nào nhưng Thiếu Kiệt biết điều đó đã là quá đủ với những gì cô bỏ ra và làm được.

Nó cũng một phần nào cho thấy rằng Thiếu Kiệt công nhận năng lực mà cô đã theo đuổi cố gắng làm thật tốt những gì đã trải qua. Thiếu Kiệt công nhận và hẳn muốn mọi người đều biết, Hẳn có một người bạn gái nhìn bình thường không gì nổi bật nhưng có năng lực mà mọi người cần phải biết.

Nhã Oanh đối tay cầm bộ hồ sơ trong tay mình siết chặt rồi đem nó cất vào trong túi xách. Đem nước của bồn rửa mặt tẩy đi những giọt nước mắt mà cô đã ròi. Để không ai biết được nó vừa mới tồn tại. Khuôn mặt của cô

trở lại nét rạng ngời vốn có của chính mình trên đó còn có cả nét vui vẻ
mãn nguyện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 744: Cô Ta Có Vấn Đề

Công Toại bây giờ mới thấy Nhã Oanh rời khỏi nhà vệ sinh hẳn bây giờ vẫn còn đang đứng phía trước Nhã Oanh thì một người phụ nữ tuổi trẻ từ đâu đi về phía nhà vệ sinh thấy Công Toại với Nhã Oanh đang đứng trước buồng vệ sinh đi ra. Về mặt của người này thật sự không được tốt lắm nhìn qua Nhã Oanh nói.

- Con bé kia biết chị đây chờ mày lâu lắm không định ở luôn trong đó sao? Còn cái tên này nữa đứng bên ngoài làm gì rình mò nhà vệ sinh nữ sao.

Nhã Oanh bây giờ cũng cau mày một chút nhưng ngay lập tức trở lại bình thường nhìn người phụ nữ kia nói.

- Xin lỗi chỉ có chút việc nên hơi lâu một chút. Còn người này là người nhà đi cùng với tôi vì lo lắng nên mới đứng bên ngoài. Mong chị thông cảm.

- Nói dễ nghe một mình chiếm cả một cái nhà vệ sinh không cho ai vào thế mà gọi là thông cảm. Có biết là mọi người trên máy bay này cũng cần phải đi vệ sinh không. Con cái nhà ai không biết dạy người lớn nói chuyện mà lại trả treo.

Người phụ nữ bây giờ nói ra những lời tương đối khó nghe Nhã Oanh chỉ cười cười. Nhìn người phụ nữ kia lên tiếng nói.

- Vâng có những người như thế nên miệng thì luôn đòi lý lẽ nhưng lại đang kiếm chuyện với người khác. Nếu chị không đi vệ sinh thì cũng đừng cản trở người khác. Chị có biết chị đứng đây làm chiếm lối ra vào. Tôi muốn ra cũng không được mà những người đang muốn đi vệ sinh cũng

không vào được. Nếu thật sự chị nhìn được như thế thì tôi cũng không có ý kiến xem như bàng quang của chị mạnh.

Vì ngồi ở khoang thương gia nên việc có một xích mích nhỏ trên máy bay làm cho mọi người dừng lại công việc của mình. Tiếng nói của người phụ nữ không phải nhỏ nên khá nhiều hành khách nhìn bà ta, Còn Nhã Oanh trước một người như thế vẫn nhỏ nhẹ đối đáp còn đem đôi phương mặt mũi mát sạch làm cho mọi người cũng âm thầm cười.

- Mày! Mày nói gì đó. Mày không đi ra thì làm sao tao vô.

Lời nói kèm sự tức giận của người phụ nữ vì bị Nhã Oanh chửi xéo với một giọng từ tốn bình tĩnh. Lúc này một người đàn ông mới đứng lên đi về phía của Nhã Oanh và người phụ nữ.

Nhìn người phụ nữ ông ta lên tiếng nói.

- Này cô kia. Nếu cô không tránh ra thì để tôi vào nhà vệ sinh. Đừng đứng đây cản trở cô bé cũng cần phải về chỗ ngồi của mình. Chỉ có cô là đang gây sự thôi. Cả cái khoang hành khách này ai cũng thấy cô mới là nguyên nhân gây rối chính.

Người phụ nữ nghe người đàn ông này nói như thế mới hậm hực lên tiếng.

- Tôi cần vào nhà vệ sinh. Ông đến sau thì chờ đi. Tránh ra!

Nói rồi người phụ nữ bước lên đi thẳng qua đường đi hành lang. Nhã Oanh cũng nghiêng người tránh đi. Công toại cũng thế hẳn nhìn phụ nữ này thật sự không vừa mắt chút nào. Bởi vì ngồi ở khoang thương gia như thế này chỉ toàn là người có học thức dù cho không nói mọi người cũng phải giữ cho nhau sự riêng tư nhất định đó dường như là điều thường thấy ở khoang thương gia đối với những khoang thông thường.

Nếu trên máy bay là một cấp bậc chúng ta có thể thấy được một cấp bậc phân hóa hình thành theo môi trường ở bối cảnh xung quanh. Đối với khoang hành khách phổ thông thường là những người đi máy này sẽ xem phim, nghe nhạc, cầm điện thoại hoặc chơi game.

Ngược lại với khoang phổ thông bình thường thì với khoang phổ thông đặc biệt nó hoàn toàn thay đổi cách nhìn của bạn. Ở đây bạn sẽ thấy một số người đang miệt mài làm việc trên máy tính thậm chí họ đọc những cuốn tạp chí về kinh tế hoặc thị trường trong ngày, và đang chuẩn bị tài liệu cần thiết của mình.

Còn ở khoang thương gia thông thường đập vào mắt mọi người đều là một kiểu cách duy nhất đó là những người ở đây đều đọc sách, Những cuốn sách dày về tri thức và họ luôn cho rằng đọc sách là thứ tốt nhất để di chuyển từ nơi này đến nơi khác mà không phải quá chú tâm vào thời gian đang trôi qua. Bởi với họ những gì họ đã trải qua và những gì họ có được đã tích lũy đầy đủ cái họ thiếu vẫn là tri thức và nghệ thuật từ những cuốn sách hay trên thế giới.

Việc làm của người phụ nữ kia nếu đặt ở một khoang phổ thông hoặc khoang đặc biệt có thể sẽ không là vấn đề quá lớn nhưng nếu đặt ở vị trí hiện tại thì dường như không thích hợp với thân phận. Dù sao thì khoang thương gia cũng có đôi lúc sẽ lẫn vào một vài người như thế. Nhưng nếu là một người có suy nghĩ người phụ nữ kia sẽ không làm như vậy.

Công toạ cảm thấy việc bà ta không có ánh mắt nhìn mọi người xung quanh, và cái cách hành xử của bà ta hoàn toàn không thích hợp với một người ngồi ở khoang thương gia như thế này.

Người đàn ông lúc này mới nhìn Nhã Oanh và Công Toạ cười cười nói.

- Đôi khi cũng lẫn vào đây những thành phần không tốt.

- Không sao cảm ơn ông chúng tôi về chỗ. Tôi được dặn là không được tiếp xúc với người lạ mặt.

Thấy người đàn ông đưa tay ra theo cách bắt tay xã giao Nhã Oanh cũng trả lời thẳng thừng từ chối rồi bước đi qua khỏi người này về lại ghế ngồi của mình.

Hành động của Nhã Oanh cũng làm Công Toại bất ngờ không kém. Bởi vì bắt tay xã giao là một hình thức giao tiếp tương đối không mấy xa lạ với những người ở tầng lớp cao. Hà Vi được người khác chủ động lại không làm ra lễ tiết đối đáp.

Việc cư xử của cô như vậy cũng không khác gì người phụ nữ là bao nhiêu. Với cuộc sống của Nhã Oanh từ nhỏ đến lớn tiếp xúc không ít người quan chức và giới kinh doanh thì việc này không thể nào xuất hiện mới đúng.

Ngồi xuống ghế của mình Công Toại bây giờ mới đem thắc mắc mình vừa mới suy nghĩ của hắn hỏi lý do vì sao Nhã Oanh lại làm như vậy,

- Nhã Oanh vừa rồi hành động của em hình như không đúng. Người ta đã giúp mình để khỏi gây xích mích với người phụ nữ kia.

- Anh không thấy điều bất thường trong chuyện này sao. Có thể em không giỏi như Thiếu Kiệt nhưng có những điều cơ bản em học được từ anh ấy rất nhiều. Xem ra anh vẫn chưa thấy được việc bất thường trong này đâu nhỉ

Công Toại liền cau mày một cách thấy rõ vì những gì Nhã Oanh nói. Hắn biết cô bé này biết được một thứ gì đó mà hắn không nhận ra được.

- Có bất thường. Anh thấy duy nhất điều bất thường là người phụ nữ kia ngồi nhằm khoang thương gia thôi mọi thứ chắc chắn sẽ không có gì bất

thường hơn người phụ nữ kia.

- Đúng là chị ta bất thường nhưng đó chỉ là một phần. Bây giờ thử nghĩ lại đi anh sẽ thấy từ lúc chị ta lớn tiếng đến lúc mình rời đi cho tới giờ có một người tiếp viên nào đến để xin lỗi hoặc là đứng ra can ngăn việc tranh cãi hay không? Em không nghĩ rằng tiếp viên ở đây chưa được đào tạo. Mà có một lý do gì đó họ phải làm như thế.

Công Toại giật mình nhờ ra từ lúc hai bên tranh chấp dù cho chỉ chưa tới vài phút. Nhưng với nghiệp vụ mà mình được đào tạo. Ít nhất cũng phải có một người tiếp viên đến xoa dịu hai bên hoặc sau khi kết thúc phải có người đến xin lỗi vì họ thất trách. Nhưng những điều vừa rồi lại không diễn ra.

- Ý em nói là những tiếp viên trên máy bay đều biết việc sẽ có cãi nhau ngay cửa vệ sinh và hơn hết là nó không kéo dài lâu.

Suy nghĩ tập trung cho những gì Công Toại thấy cho là đúng nhất. Nói ra để xem suy nghĩ của hắn có trùng với suy nghĩ của cô bé này hay không. Công Toại bây giờ mới mơ hồ làm sao một người bạn gái nhìn như bình thường không gì nổi trội của Thiếu Kiệt lại có thể nhìn ra những việc này.

- Đúng họ được đưa tiền hoặc là đe dọa sẽ bị nghỉ việc nếu can thiệp vào chuyện vừa rồi. Như thế có hai điều kiện một là đối phương có thực lực cực kỳ mạnh bố cục chuyện này hai là giống như anh nói người phụ nữ kia bị vào nhầm khoang. Nhưng em thấy điều thứ nhất có vẻ khả thi hơn. Bởi với cách ăn mặc và đi đứng của chị ta không thể nói chị ta là một người vừa mới chen chân vào tầng lớp thượng lưu được.

Công Toại nghe Nhã Oanh nói thật sự há hốc mồm trong long nhưng trông trận gõ vang từng hồi bởi vì Nhã Oanh vừa cho hắn biết có thể việc này là người của Lâm Gia bố cục trong đó. Ngay cả người phụ nữ kia có

điều gì bất thường Công Toại cũng không nhìn ra được vậy mà Nhã Oanh lại có thể thấy.

- Sao em lại đánh giá người phụ nữ đó như thế anh thấy cô ta cũng chỉ là như những người vừa mới giàu sang thôi.

Qua đánh giá khách quan về vẻ ngoài của người phụ nữ và cách hành xử của cô ta vừa rồi. Công Toại thấy đây vẫn thuộc những tuýp người nhà giàu mới phát lên không lâu nên mới làm ra những hành động như thế.

Nhã Oanh lại không như thế cô từ từ mở ra cuốn sách mà mình đem theo lật ra từng trang từ tốn nói với Công Toại.

- Không hẳn thế có thể nhìn bên ngoài không khác nhưng bên trong lại khác. Nếu là anh mới bước chân vào giới thượng lưu anh muốn mọi người phải luôn chú ý đến mình, Xem mình là người có hiện diện thì đó là khi họ đã có được thành tựu nhất định. Còn đối với người một đêm giàu lên họ sẽ không làm điều này mà họ nhìn thấy không khí thay đổi. Họ cũng không thể nào muốn người khác nói mình là nhà giàu mới nổi. Như thế thuận theo tự nhiên là điều chắc chắn. em chưa thấy một người nào từ lúc đầu vào khoang thương gia lại trầm lắng đến giờ phút kia lại như những người ở khoang phổ thông cả. Suy ra cô ta có vấn đề mà là vấn đề nghiêm trọng.

Căn mắt nhìn cô bé trước mặt không biết từ lúc nào Công Toại thấy Nhã Oanh dường như toát lên một thần thái không khác gì Thiếu Kiệt cả cách lập luận vấn đề cũng như thế giống như là một bản sao chép hành động và suy nghĩ của một con người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 745: Náo Động Sân Bay

Công Toại im lặng nhìn chăm chăm vào Nhã Oanh không nói một lời làm cho cô đang tập trung vào cuốn sách trong tay cũng vội ngưng lại nhìn hẩn hoi.

- Bộ trên mặt em dính gì hay sao mà anh nhìn dữ vậy?

Bi Nhã Oanh hỏi bất ngờ Công Toại mới giật mình cười nói.

- Cũng không có gì. Tại anh thấy em có phần nào đó giống với Thiếu Kiệt. Những suy nghĩ của em dần dần giống cậu ấy lúc nào vậy?

Nhã Oanh chỉ gật đầu cô không phủ nhận điều Công toại nói bởi vì những biểu hiện của chính cô cũng không thể nào nói đó là của riêng mình.

- Em thấy điều này tốt đây chứ. Trước đây em nghĩ Thiếu Kiệt biết nhiều thứ vì cậu ấy đọc được nhiều điều học được những việc đó ứng dụng vào cuộc sống của chính mình. Nhưng sau này mới biết điều đó là không phải. Thiếu Kiệt luôn quan sát cẩn thận mọi thứ xung quanh để đánh giá tình hình mọi thứ. Từ khi thấy được điều đó em đọc nhiều hơn quan sát xung quanh nhiều hơn để rút ra được kinh nghiệm cho chính mình. Bởi vì mọi thứ xung quanh sẽ cho ta biết mình đang ở hoàn cảnh nào.

Công Toại lúc này cũng trầm mặc một chút. Hẩn thấy lời nói của Nhã Oanh không sai. Nhiều khi Thiếu Kiệt giống như biết trước nhiều thứ cũng như việc ám sát vừa rồi cũng vậy. Nếu nói Thiếu Kiệt không có kỹ năng quan sát của mình ngay cả họ cũng không nhận ra được có những gì khác biệt của mấy người giả làm nhân viên phục vụ kia. Chưa kể đến Thiếu Kiệt còn tránh được bị ám sát từ xa chỉ trong phút chốc nhận định tình hình của mình.

- Như vậy thì anh hiểu rồi người đàn ông vừa rồi chắc chắn cũng với người phụ nữ là một nhóm người. Như thế nên em mới làm ra hành động không thích hợp vừa rồi.

- Đúng vậy! Ông ta chỉ là mượn việc để tiếp xúc với chúng ta theo một kế hoạch định trước. Nếu biết được kế hoạch của mình và ngày giờ đi đến Ngọc Châu thì chỉ có người của Lâm gia. Ngay cả Phùng Kiếm Hoa chỉ được báo trước hai giờ để chuẩn bị. Như thế thì những người này đã ở sẵn Lưu Minh chỉ đợi đúng ngày đúng giờ là lên máy bay.

Suy nghĩ về việc nói chuyện của người đàn ông vừa rồi hành động đơn giản nhưng nếu không suy nghĩ kỹ lưỡng thì rất có thể những hành động đó đem lại hảo cảm với người khác rất nhiều. Thông qua việc giải quyết người phụ nữ lấy hảo cảm của mình đối với Nhã Oanh hay Công Toại đều là việc đã được tính toán trước.

- Xem ra trên máy bay không ít người của Lâm gia đâu. Chưa biết chừng Phùng Kiếm Hoa chắc chắn cũng sẽ bị như thế đi. Có cần báo cho ông ta không Nhã Oanh?

Vì việc đi Ngọc Châu này Thiếu Kiệt đã nói là giao toàn bộ quyền hành cho Nhã Oanh nên Công Toại cũng hỏi ý kiến của cô để cho cô đưa ra quyết định.

- Em thấy không cần đâu. Trước mắt họ đã nhắm vào em vì đã có tin của Ngọc Nhi em là người chủ chốt trong chuyến đi. Với họ Phùng Kiếm Hoa chỉ là động thái phòng ngừa thôi. Mà chắc rằng Thiếu Kiệt đã có nhắc nhở đối với ông ta. Anh nghĩ xem những gì em có thể nghĩ ra thì Thiếu Kiệt không lẽ không nghĩ đến.

Công Toại thấy Nhã Oanh nói vô cùng hợp lý. Chỉ với những gì học được từ Thiếu Kiệt và sự cố gắng của chính mình Nhã Oanh đã có thể nghĩ

ra được nhiều điều như thế thì Thiếu Kiệt không thể nào nghĩ đến những vấn đề khác trong chuyện này.

- Anh chỉ sợ là việc họ đối phó với Phùng Kiếm Hoa được thuận lợi thôi. Dù sao thì tên đó anh cũng không tin được.

- Đúng vậy bởi cả anh và mọi người đều thấy Phùng Kiếm Hoa không đáng tin nên đám người Lâm gia sau khi tiếp xúc với em không được họ sẽ tìm cách khác mà không phải tiếp xúc với Phùng Kiếm Hoa nhiều. Nếu như có tiếp xúc thì cũng theo kiểu là để hấn nợ người khác một việc gì đó. Vì đây là cách tốt nhất để khai thác Phùng Kiếm Hoa. Nhất là người hấn nợ phải là người có thể lực.

Nhã Oanh bây giờ nói ra những suy nghĩ của mình cũng mỉm cười. Dù trong hồ sơ cô đã biết được nhiều việc mà Thiếu Kiệt nói cần lưu ý nhưng đến giờ cô mới hiểu được hết hàm ý trong chuyện đó.

- Nếu thế thì rắc rối lớn. Phùng Kiếm Hoa nếu rắc rối khó giải quyết thì mình phải làm sao?

- Anh yên tâm ngồi xem thôi. Công việc của anh như thế nào thì làm như vậy. Không cần để ý đến Phùng Kiếm Hoa nhiều. Ông ta có việc gì cũng không lớn đâu. Đám người của Lâm gia không đến nỗi ngốc đến như thế. Nhưng dù sao cũng chuẩn bị một chút nói với đám người của Trịnh Hòa chuẩn bị nhất là các thiết bị ghi hình cần thiết. Chúng ta cần bằng chứng còn việc nó như thế nào để xem Phùng Kiếm Hoa hẳn hiểu được ý tứ của Thiếu Kiệt ra sao.

Công Toại bây giờ mới rời khỏi ghế của mình để cho Nhã Oanh ngồi lại ở. Hấn cần phải đi thông báo trực tiếp với đám người của Trịnh Hòa ở khoang phổ thông. Việc này tốt nhất cứ làm theo chỉ thị của Nhã Oanh cho dù không cần biết đúng hay sai chỉ cần làm ra chuẩn bị là quá đủ.

Phùng Kiếm Hoa ngồi một chỗ ở khoang phổ thông đặc biệt. Hắn nhìn lấy hồ sơ của mình trên trán rịn ra một chút mồ hôi nhè nhẹ nghĩ thầm trong bụng

“xem ra lần này mình làm bia cho người khác công kích Thiếu Kiệt như vậy thì trên máy bay sẽ không có chuyện gì trừ khi xuống máy bay có người muốn kiếm chuyện với mình. Đã thế Thiếu Kiệt còn dặng trong bất cứ tình huống nào cũng phải giữ bình tĩnh chỉ có thể để đối phương động thủ trước nếu có động thái. Nhất định cái này là chắc có rồi đấy. Lại bị đánh nhưng mà lần này bị đánh không biết được cái gì đây.”

Đọc xong bộ hồ sơ của mình. Phùng Kiếm Hoa nhanh chóng xé nhỏ nó ra thành từng mẩu giấy nhỏ chỉ vừa bằng những đầu ngón tay bỏ vào trong túi quần của mình.

Dem đồng hồ trên tay nhìn qua một chút. Lúc này hắn thấy Công Toại đi từ khoang thương gia ngang qua chỗ của mình nhìn hắn một cái rồi xuống khoang phổ thông.

Trong lòng của Phùng Kiếm Hoa chột động. Bởi hắn biết chắc chắn có chuyện nếu không với việc chính bảo vệ Nhã Oanh, Công Toại sẽ không rời khỏi cô ta mà rời đi.

- Xem ra dấu hiệu đã có rồi! Giờ thì chỉ cần mình diễn kịch một lần nữa là được.

Khác với chuyến bay của Nhã Oanh ngay tại sân bay Ngọc Châu một đám người được cầm trong tay vài hình ảnh. Một người trong nhóm người này bây giờ cầm hình ảnh xem qua một lượt rồi nói.

- Đối phương mọi người đã biết rồi. Bằng mọi cách phải tách họ ra nghe nói là họ đi ba người một người vệ sĩ của cô gái còn người đàn ông này là

trợ lý lần này của cô ta. Tuyệt đối không được tổn thương đến cô gái kia. Chúng ta chỉ để cô ta đến gặp người kia là được.

Một thanh niên trong đám người nhìn quan hình ảnh của Nhã Oanh xong cũng cau mày lên tiếng nói với mọi người trong nhóm mình.

- Mẹ đúng là nhà giàu mà! Còn nhỏ vậy mà đã có quyền nói chuyện. Nhìn cô bé này cũng xin đây. Thằng nào lấy được nhỏ này chắc khỏi phải chạy xe nữa.

- Cẩn thận cái mồm của mày lại. Mày có biết là những người này thân phận không tầm thường. Nhìn như thế thôi mẹ đắc tội một cái là ngồi tù rục xương đấy.

Người đàn ông lập tức mắng người thanh niên vừa mới nói ra những điều kia. Hắn làm tổ trưởng chỗ này cũng có chút quan hệ. Giờ được người nâng đỡ mình vào công việc này bỏ ra một số tiền cho hắn làm việc.

Mới đầu cũng có chút phân vân nhưng thấy công việc cũng không phải là giết người hay là bắt cóc mà chỉ chờ cô ta đến gặp người cần thiết rồi rời đi. Thấy điều này cũng không quan trọng lắm hắn cũng nhận lời.

- Anh lo quá nếu với mấy người này lần đầu đến đây thì mình cũng giống như bình thường mọi ngày thôi. Không phải ngày nào mình cũng kéo khách lên xe chạy đi hay sao. Việc này có gì đâu mà khó chỉ cần họ lên xe là được đâu cần phải lo đến chuyện khác.

Tên thanh niên cạnh người đàn ông thấy chuyện này cũng đơn giản với họ. Mọi ngày làm taxi ở đây họ đều đã quen với cái việc lôi kéo khách lên xe mình rồi chạy vòng vòng cho đồng hồ tăng tiền dù nơi đó là không xa lắm so với thực tế.

- Chỉ sợ là họ có người đón ở đây thì anh em mình hỏng chuyện thôi. Chứ nếu họ đi taxi là xong việc không cần phải sợ việc gì. Họ lên xe xem như là mình thành công rồi.

Người khác cũng thêm vào suy nghĩ của mình đối với chuyện này. Người đàn ông lúc này mới nhìn mặt lại với mọi người nói.

- Đây mới là điều đáng nói. Phải có cách để họ lên xe của mình như thế cho dù có người tới đón cũng không cho họ lên xe kia mới được. Thậm chí là dùng vũ lực. Tên kia vệ sĩ thế nào tao không biết nhưng ở đây nhiều người bọn mày có làm không. Nếu làm không được nói tao một tiếng. Tao gọi người khác làm. Mẹ ba chục triệu để làm chuyện này được thì chia đều không được thì không có ăn.

Cả nhóm người chỉ tầm mười người nghe được cái giá mà người kia thuê đã nói làm cả đám nhón nhạo trong lòng. Dù sao thì lái taxi tuy là có tiền nhưng cũng phải nộp về công ty. Còn nếu làm việc này xong tính ra mỗi người được tầm ba triệu mà không phải là gì ít nhất là chỉ tốn ba chiếc xe chở người đi là được.

- Làm! Con mẹ nó tiền tới tay để thằng khác làm sao được. Ở đây mình nhiều người địa bàn của mình để thằng khác ăn sao được. Thằng kia vệ sĩ thì làm sao chống lại được hơn mười người của mình. Anh nói cứ như đùa việc này không làm để người khác biết cười cho thú vị đầu.

Người thanh niên ban đầu nói chuyện bây giờ nghe được gia tiền cũng nhất quyết lên tiếng đồng ý sẽ làm việc này kể cả đánh người. Đám người xung quanh cũng là như thế nếu xét về tình hình thì họ vẫn nhiều người hơn, mười người đánh một người chắc chắn là nhân số họ hơn hẳn.

- Đúng rồi! Mười đánh một thằng trợ lý với con bé kia không tính như thế mà sợ thì anh em mình mặt mũi đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 746: Náo Động Sân Bay

Không xa sân bay cho lắm tại Lâm gia ở ngoài phòng khách. Một nhóm người nắm trong tay quyền quyết định Lâm Gia. Ngồi đó cùng với mấy tách trà và những đồ dùng đơn giản chỉ để giết thời gian.

Một người thanh niên đi vào tay cầm một bộ hồ sơ đến bên cạnh Lâm Dương nói nhỏ vào tai hắn. Gật đầu một cái rồi cầm lấy bộ hồ sơ Lâm Dương mới hướng mọi người trong phòng nói.

- Bên Lưu Minh đưa về tình báo không sai biệt lắm với tính hình hiện tại đang diễn ra.

- Như vậy là lần này đối phương chỉ tới ba người. Xem ra họ chỉ cho đây là một buổi bỏ giá thông thường và đã có những con số nhất định. Việc sắp xếp đám người tiếp cận họ như thế nào rồi.

Lâm Thanh Hải cầm cái ly trà trên tay thôi nhẹ nhàng nhưng làn khói trước mặt hỏi lấy Lâm Dương. Tất cả mọi người ở đây đều nhìn Lâm Dương như muốn hắn đưa cho mình đáp án cần thiết.

- Anh yên tâm. Việc này sắp xếp đã xong. Bên Lưu Minh thì trên sân bay sẽ có người tiếp cận với cô bé kia. Còn tại Ngọc Châu này cũng có sắp xếp người để đưa cô nhóc đó đến nơi cần thiết.

Lâm Hồng bây giờ mới lên tiếng nhắc nhở Lâm Dương.

- Làm việc cẩn thận một chút việc gặp cô bé đó nói chuyện như thế nào phải ổn một chút không khéo đối phương lại có khúc mắc địch ý không hay. Phải cho cô bé đó thấy chúng ta có thiện chí đừng làm quá lên.

- Hư chỉ một đứa nhóc lo gì vấn đề đó. Nó có được gì đâu, coi như là đi thay thằng kia bởi nó là bạn gái đơn thuần như thế thôi năng lực cũng không nổi trội mấy. vì thằng nhóc không muốn trở thành tâm điểm đưa con nhỏ đó đi làm công việc này thôi hơi đâu mà lo quá. Nói vài câu nó không nghe lời mới sợ.

Lâm Đồng ngắt lời của Lâm Hồng, hắn xem qua hồ sơ báo cáo tổng quát về Nhã Oanh cũng thấy được rằng đây chỉ là một con bé bình thường không có gì nổi bật. Duy nhất là việc bám vào thằng nhóc kia nên có một chút gì đó gọi là lợi thế. Nhưng điều đó ở Lưu Minh thì sẽ có ít còn ở Ngọc Châu này thì Lâm Đồng thấy Nhã Oanh không là cái gì so với những đứa cháu trong gia tộc của mình.

- Ông đã biết như vậy còn nói thế. Bởi vì nó là bạn gái của thằng nhóc kia nếu như nó ra tiếng vào nào đó không hay thì ông nghĩ sao? Không phải là hư hết chuyện sao.

- Tôi thấy sao không thẳng thắn một đường. Ban đầu không để cho Ngọc Nhi nó tự tranh thủ đi chuyến này tốt hơn không làm sao mà lại để cái con nhỏ ở đâu chen chân vào.

Nghe Lâm Hồng nói lo trước sợ sau Lâm Đồng cũng bực mình nói ra suy nghĩ của mình. Hắn thấy nếu Ngọc Nhi tranh thủ đi chuyến này họ đỡ tốn công phải dàn xếp các thứ hiện trường này nọ để gặp một đứa nhóc không biết gì.

- Không phải là không muốn nhưng việc này bất khả kháng. Ông nghĩ xem Ngọc Nhi nó dường như lo nhiều việc như thế ở Lưu Minh cho thằng nhóc kia. Giờ còn ai đi nữa nếu Ngọc Nhi không nói để con nhỏ kia đi thì chưa biết chừng thằng nhóc đưa việc này cho cháu lão Hà rồi lúc đó không phải khó càng thêm khó sao. Tôi thấy để cho con bé này đi đến đây đã là các quyết định có lợi cho mình đôi chút rồi.

Lâm Thanh Hải bây giờ mới lên tiếng đáp lại lời của Lâm Đồng hẳn thấy Thiếu Kiệt đề cho Nhã Oanh là lựa chọn duy nhất tương đối có lợi cho gia đình mình. Đề tiếp cận cô bé này vẫn tương đối dễ hơn là không có được con đường cần thiết.

- Nói thì nói như thế. Nhưng dù sao việc này cũng thận trọng một tý. Dù sao lời nói của con bé đối với thằng nhóc kia cũng có chỗ đứng nhất định. Bên mình không thể làm ra việc đề cho Ngọc Nhi có thể nói lời ủng hộ thì chỉ có cách âm thầm như thế này thôi. Quân bài cuối cùng là quân bài hiệu quả hơn hết. Giờ lộ ra chưa biết chừng chúng ta mất nhiều hơn được.

Lâm Dương bây giờ mới cầm tách trà lên uống một hớp rồi đứng lên. Thấy hành động của hẳn Lâm Đồng cũng không nói gì nhìn vào đồng hồ mang trên tay mình mới hỏi.

- Con nhỏ gần đến rồi à?

- Ừ cũng không lâu không mau giờ này chắc máy bay cũng sắp đến bên đó ông xem đề cho Lâm Phong làm việc đi. Dù sao cũng phải đề cho cái tên Phùng Kiếm Hoa gì đó khó khăn một chút. Chúng ta lấy danh nghĩa hỗ trợ con bé giúp nó là cách tốt nhất.

Trả lời với Lâm Đồng cũng không quên nhìn qua Lâm Thanh Hải. Biết kế hoạch đã được sắp xếp như thế nào Lâm Thanh Hải không nói gì mà chỉ gật đầu. Vì hẳn đã có sắp xếp với Lâm Phong trong việc giải quyết hậu quả cần thiết. Bây giờ Lâm Dương hẳn mới rời khỏi phòng khách của Lâm Gia để đi gặp Nhã Oanh theo như đã sắp xếp.

Không sai biệt lắm về thời gian chuyến bay của Nhã Oanh vừa mới hạ cánh. Đang đứng đợi lấy hành lý của mình Nhã Oanh mới hỏi Công Toại.

- Mọi việc đã sắp xếp xong chưa anh?

- Ok hết rồi. Nhóm người của Trịnh Hòa đến trước chúng ta hai giờ đã làm hết các thứ. Lần này cho dù có náo lớn chỉ cần Phùng Kiếm Hoa không sai là chúng ta nắm chắc phần thắng.

Nhã Oanh gật đầu nhìn về hướng Phùng Kiếm Hoa đang lấy hành lý của mình ra khỏi băng chuyên gật đầu. Nhìn thấy Nhã Oanh nhìn mình Phùng Kiếm Hoa cũng đáp lại bằng cái gật đầu nhẹ.

Thấy được hần như có được chuẩn bị cho chính mình rồi. Nhã Oanh với Công Toại mới kéo hành lý của hai người đi lại gần hần. Cả ba người một trước một sau tiến về lối ra.'

Trịnh Hòa đi phía sau một khoảng cách nhất định những luôn nhìn ngó xung quanh. Hần lần đầu tiên đến Ngọc Châu dù có phần lạ lẫm nhưng thấy nhiệm vụ trên người mình cũng không có tâm trí ngắm cảnh mà nghiêm túc đem một bên tai nghe để vào vành tai mình.

- Mục tiêu đang tiến về lối ra mọi người chuẩn bị những gì như đã bàn giao vừa rồi.

- Đã rõ!

Bên kia vang lên tiếng nói của vài người. Trịnh Hòa khi vừa xuống máy bay đã phải gọi điện phân bố những gì mà Công Toại bàn giao lúc còn trên máy bay. Hần không hiểu hết tại sao Công Toại lại giao trách nhiệm chỉ huy cho mình ở thời điểm này. Nhưng xem thấy mình không có kinh nghiệm như Công Toại nhóm người của hần cũng chỉ mới qua mấy ngày học tập thực tiễn không có áp dụng thực tế mà hần vẫn được nhóm người của mình xem như đầu lĩnh nên có lẽ vì thế mà Công Toại mới cho hần chỉ huy.

Bên ngoài một nhóm người đứng ở trước hành lang đón xe của hành khách rời khỏi sân bay. vài người đứng ở chiếc taxi của mình còn một nhóm

nhỏ đứng gần lối ra đường như họ chuẩn bị điều gì đó.

Kể từ khi bảng điều khiển báo chuyến bay của Nhã Oanh vừa mới hạ cánh. Nhóm người này thật sự chú tâm rất lớn về phía lối ra của sân bay.

Một người trong nhóm ở lối ra bây giờ mới lên tiếng.

- Họ ra kìa!

Người khác đưa tay lên ra hiệu với ba người đang đứng ở taxi của mình. Nhanh chóng những người này tiếng vào trong xe nổ máy sẵn sàng.

Nhã Oanh với Công Toại nhìn thấy một đám người ở ngay cửa lối ra cũng nhắc nhở Phùng Kiếm Hoa.

- Cần thận một chút đám người tài xế taxi.

Âm thanh của Công Toại không lớn không nhỏ nhưng vừa đủ cho ba người nghe thấy.

Nhã Oanh bước cùng với chiếc va ly nhưng tay cô lại nắm chặt lấy thanh kéo của cái hành lý chính mình. Trong lòng hồi hộp không ít. Công Toại bây giờ chú ý mọi thứ xung quanh nếu có việc gì ảnh hưởng đến Nhã Oanh hẳn sẽ nhảy ra phía trước để bảo vệ lấy cô.

Khi cả ba người vừa bước ra khỏi lối đi. Một đám người tài xế taxi đa nhanh chóng chạy tới lên tiếng ngăn trở.

- Cô ơi lên xe đi bảo đảm đưa đến đúng nơi cô cần.

Một người nói một người đưa tay định là đem hành lý của Nhã Oanh cầm tới. Công Toại bây giờ mới đưa tay đánh vào tay của hắn. lấy tay của mình che lại cho Nhã Oanh phía sau. Phùng Kiếm Hoa cũng vậy hắn cũng vừa bị kéo hành lý thì đã la toán lên.

- Làm gì vậy ăn cướp à!

Lời nói của hắn rất lớn làm mọi người xung quanh chú ý không ít, Thấy kế hoạch ban đầu thất bại một người nhỏ nhỏ giả vờ lên tiếng nói.

- Ông anh làm quá vậy! Chúng tôi chỉ kiếm miếng cơm việc chở khách ông anh nói thế là không được rồi.

- Không nói không rằng lại chụp lấy hành lý người khác cái này là kiếm cơm sao. Tài xế ta xi giống như những người ăn cướp bên ngoài vậy sao. Đây là sân bay chúng tôi không gọi xe các anh cũng đừng chèo kéo.

Vốn tâm lý biến mình là người bị nhắm vào Phùng Kiếm Hoa cũng không dễ dàng làm con cá nằm trên thớt để tùy ý người khác làm gì thì làm. Hắn không ngốc đến mức một số đông hành khách rời khỏi lối ra nhưng cả đám người này chỉ vây lấy ba người.

- ông anh nói thế là hơi quá rồi đấy. Nơi này tôi xem có ai dám đón hai người hay không. Tốt nhất thành thật một chút ngồi máy bay có xe riêng tốt lắm sao.

Vừa nói người này vừa ra hiệu. Một số người chạy về xe của mình với ba người khác đem xe của họ đánh lái một cách nhanh chóng đem lối ra đậu vào đó những chiếc ta xi của họ không cho xe khác chen vào.

Những hành khách thấy biểu hiện của đám người tài xế taxi như thế cũng biết mình nên tránh đi cái rắc rối này. Họ không muốn phiền phức nhất là với những người bản địa họ sống ở trên cái đất sân bay này thì ít nhất họ sẽ có một chút gì đó độc quyền.

- Các anh như thế này là gây rối trật tự công cộng ảnh hưởng hình ảnh quốc gia tại một nơi đón tiếp khác quốc tế và trong nước. Nếu như có cảnh sát có thể bị bắt bỏ tù dù ít thì cũng vài tháng hoặc một năm đấy.

Nhã Oanh đứng sau Công Toại lúc này mới nhìn người đàn ông vừa mới ra hiệu kia nói ra những suy nghĩ của mình. Công Toại chỉ đưa mắt nhìn một lượt toàn bộ người tại nơi này. Trình Hòa phía sau tay cầm điện thoại ghi lại những gì đang diễn ra. Xung quanh đó có không ít điện thoại đang hướng về phía nhóm người của Nhã Oanh và mấy người taxi. Những chiếc điện thoại này lấy đủ mọi góc cạnh cần thiết vì họ là người của Trình Hòa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 747: Náo Động Sân Bay

Khá bất ngờ khi bị Nhã Oanh nói là họ sẽ phải đi tu người đàn ông này bây giờ chỉ cười nhẹ nhìn Nhã Oanh nói.

- Cô bé đừng dọa người ai mà không biết bọn này ở đây quanh năm suốt tháng có việc gì mà bọn này không thấy. Nhìn xem đám tài xế kia muốn đón người ít nhất phải chạy ra khỏi lối đi này. Muốn đi tự đi bộ ra ngoài sân bay mà đi xe của mấy người.

Biết không thể động tới Nhã Oanh người này lập tức lên tiếng đe dọa. Hấn cho rằng với ba người không cần phải lo lắng điều gì phép vua thua lệ làng. Hấn có thể khống chế được tình hình ở tại nơi này vì có một chút quan hệ với những người nơi đây.

- Đúng là phường chợ búa. Ra ngoài thì ra ngoài ông mày xem mày làm được gì.

Phùng Kiếm Hoa hấn rất tức giận nhưng người bên kia nhìn so ra cũng đông hơn bên mình. Công Toại dù cho là vệ sĩ nhưng một lúc cũng không thể đối phó với nhiều người. Biết rằng trên máy bay còn vài người nữa. Nhưng theo như Thiếu Kiệt nói qua hồ sơ nếu có chuyện gì cứ đưa thân ra mà đỡ chịu đám ăn xôi sẽ có người cứu hấn ra trong mọi tình huống. Việc này làm cho Phùng Kiếm Hoa an tâm không ít.

Thấy Phùng Kiếm Hoa định bỏ đi một người tài xế đứng ra trước mặt hấn chặn lại

- Nay Ông anh vu oan cho bọn này xong rồi muốn đi thì đi đâu dễ vậy. Một là bồi thường danh dự bọn này hai là ông đừng trách tại sao máu lại màu đỏ.

Phùng Kiếm Hoa lúc này thật sự tức điên người. Hắn không ngờ việc này giờ diễn ra vẫn chưa thấy một người nào có được thẩm quyền nhất định xuất hiện để giải tán mấy cái người này. Trong lòng không khỏi bức xúc cách làm việc của những bảo an nơi sân bay.

Nhã Oanh bây giờ mới tiếng lên nói vừa đủ để Phùng Kiếm Hoa nghe.

- Chỗ này có người sắp xếp muốn đối phó mình. Việc này có làm lớn lên cũng không vấn đề gì. Miễn là ông không động thủ trước thì đều có thể dễ nói chuyện.

Phùng Kiếm Hoa nghe Nhã Oanh nói nhỏ với mình như thế cũng gật đầu nhẹ. Hắn trở thành người mở đường đi thẳng về phía tên vừa mới nói chặn đường mình.

Hắn quyết tâm mở đường xem mấy tên này muốn làm gì. Tâm Lý bắt qua đánh nhau vài cái nếu hắn chiếm lý thì có người giải quyết giúp hắn.

Người đàn ông chặn lấy lối đi của Phùng Kiếm Hoa lúc này nhìn hắn bộ dạng không khác gì nói cho người ta biết. Chỉ cần mấy người động vào ta một cái là ta ăn thua đủ.

Khuôn mặt của hắn làm đám người taxi khó chịu. Với tầng lớp những người nhà giàu có thường rất ngại động tay động chân và lại lo lắng khi biết mình bị uy hiếp nhưng Phùng Kiếm Hoa lại một mực như không sợ những việc này làm cho không ít người phát cáu. Chưa chịu với vẻ mặt đó thôi Phùng Kiếm Hoa còn lên tiếng nói.

- Mẹ không tin là ở sân bay này không có bảo an để mấy người lộng hành như thế. Xem ai dám gây chuyện có bị đánh thì ta kiện cho nó khỏi ăn cơm nhà luôn.

Vài người nghe Phùng Kiếm Hoa nói như thế bực tức lao vào. Trong đầu vốn những người này xem như không có gì đáng lo có chuyện gì có người sẽ giúp mình. Phùng Kiếm Hoa người lạ sẽ không bằng được việc mình quen với những bảo an và có người nâng đỡ tại cửa khẩu sân bay này.

- Con mẹ nó muốn ăn đòn thì ông cho ăn đòn. Đem con nhỏ đó lên xe!

Vừa nói người này vừa ra hiệu đã đến nước này thì lật mặt có bắt cóc lấy Nhã Oanh cũng chỉ được việc là mọi thứ đều xong.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ bị hai người vây lại chứ hết hấn còn bị đấm ngay một cái lên người. Công Toại thấy vậy bao bọc Nhã Oanh lui lại phía sau.

Từ bốn phía xung quanh lối ra lúc này bỗng nhiên một đám người xuất hiện. Một chiếc xe du lịch mười sáu chỗ chạy tới. Tiếng phanh xe gấp tạo ra một vết nám ma sát trên mặt đường. Cánh cửa hông đường kéo ra một cách nhanh nhất, ngay lập tức được mở ra một đám người chạy xuống từ xe đối diện với đám người tài xế taxi.

Vài người xông tới hương của Phùng Kiếm Hoa đem hấn bảo vệ phía sau. Trịnh Hòa bây giờ cũng xuất hiện bên cạnh của Phùng Kiếm Hoa đem hấn kéo về phía sau.

Mấy người tài xế taxi bây giờ bất ngờ với sự xuất hiện đột ngột của một đám người xa lạ. Hơn nữa những người này dường như đánh đấm khá tốt trong phút chốc đã kéo Phùng Kiếm Hoa ra khỏi họ. Nhã Oanh với Công Toại cũng được đám người này bảo vệ thành một vòng cô lập bên ngoài.

Diễn biến diễn ra bất chợt làm cho những hành khách ở đây cũng trợn mắt há hốc mồm. chỉ trong phút chốc tình thế chuyển biến một cách bất ngờ làm cho họ cứ tưởng như đây là đang đóng phim.

Phùng Kiêm Hoa đứng sau Trịnh Hòa lúc này thấy mình được bảo vệ cũng hùng hổ không kém la lớn nhìn về phía đám người tài xế taxi đang bị nhóm người của Trịnh Hòa vây lại nói.

- Đánh! Đánh bọn nó! Mẹ ý đông rồi làm bậy dám đánh ông mày!

- Ông bình tĩnh đi. Lúc này mà đánh bọn họ là bị kéo xuống thuyền luôn đấy.

Trịnh Hòa cũng không phải ngốc. dù sao hẳn vẫn để cho người của mình ghi hình lại vì như thế mới có đầy đủ bằng chứng cần thiết đem lại có lợi cho họ.

Sự kiện này làm cho bảo an sân bay lục tục chạy tới. Đám người bảo an lúc đầu có thể nói là không mản đến những gì xảy ra ở đây. Vì đám người tài xế ở nơi này đã quá quen thuộc với họ. Nhưng khi thấy được chiếc xe du lịch cấp tốc chạy vào trong khu vực đón người, đám bảo an sân bay mới thấy chuyện này không ổn lập tức triệu tập người chạy đến.

Nhìn tràn cảnh phân chia ra một đám người bảo vệ lấy ba người còn đám tài xế taxi ở phía một bên người đội trưởng bảo an lập tức lên tiếng nói.

- Chuyện gì! Cái gì đây! Mấy người định làm loạn sân bay đúng không!

Không để đám người Nhã Oanh lên tiếng người tài xế cầm đầu lập tức lên tiếng nói.

- Anh bọn này định làm loạn sân bay đem người tới đây hành hung hành khách. Bọn em bảo vệ hàng khách nên bị bọn nó vây đánh.

Cả đám người phía sau cũng lập tức đứng hình không ngờ những người này chớp mắt có thể nói đối trắng trợn như thế. Nhưng không phải việc của

mình dám người hành khách đứng hóng chuyện này giờ cũng không dám lên tiếng. Họ sợ bị ghi thù hấn rồi có người tìm cách trả thù thì không hay chút nào.

Không nói hai lời người đội trưởng bảo an bây giờ không đợi phía Nhã Oanh có người lên tiếng mà chỉ nghe một phía quát.

- Các người là ai! Định làm gì. Sân bay có nội quy của sân bay định khùng bố đúng. Bắt hết về!

Công Toại với Nhã Oanh lập tức nhú mày. Phùng Kiếm Hoa trợn mắt nhìn đám người bảo an tới mà bực tức quát lên.

- Mấy người thông đồng với nhau đúng không! Chớp mắt người bị hại trở thành kẻ làm ra chuyện còn cái đám người này lại không có gì. Mấy người có bị ngu không. Chỉ nghe lời một phía mà làm việc. Cấp trên mấy người là ai tôi cần gặp họ.

Người đội trưởng lúc này cũng điên máu không kém. Hấn tới đây vốn lấy uy thế của mình từ trước đến giờ dù cho hành khách có là nhân viên cấp cao đi nữa những đã vào tới địa phận sân bay này thì lời nói của hấn cao hơn hết giờ bị phản kháng lại mà giữa đám đông như thế này uy danh mất hết.

- Còn nhiều lời! Chông đối người thi hành công vụ bắt lại!

Lời của hấn vừa nói ra xong Nhã Oanh lập tức lên tiếng.

- Nay ông anh! Nên biết mình làm gì không khéo mọi chuyện không ổn chút nào đâu. Chưa biết chừng một phút uy phong rồi ân hận đấy. Ông anh nên cân nhắc.

Nhã Oanh thấy được người này chủ yếu vì quen biết với đám người tài xế ở đây mà thiên vị ra mặt. Hơn thế nữa lại còn tỏ thái độ uy phong không cần phân biệt phải trái. Trong mắt cô người này thật sự không mấy tốt lành.

- Lại còn uy hiếp cả nhân viên quốc gia. Mấy thằng bây đứng đây làm gì! đi lên bắt hết lại.

Đám người phía sau người bảo an này bây giờ mới xông lên.

Nhóm người của Trịnh Hòa rút về đứng bao quát lại trước Nhã Oanh và Phùng Kiếm Hoa. Công Toại bây giờ mới bước lên phía trước nói.

- Bảo an kiểu này xem ra cần phải thanh lý một chút.

Một người vừa xông đến trước mặt hẳn bị Công Toại đạp ngay một cước. Sức lực của Công Toại không phải đơn giản là những người Bảo An này chịu nổi. Một cước đạp ra đem người bảo an đi đầu văng ra một phía. Trịnh Hòa bây giờ đứng bên trong bảo vệ Nhã Oanh với lại Phùng Kiếm nhất thấy vậy dù ngựa tay muốn lên đánh những cũng đành phải nhìn đám người của mình đang phối hợp với Công Toại chống lại những người bảo an của sân bay.

- Nhã Oanh lớn tiếng từ phía trong nói với Công Toại.

- Miễn đừng chết người việc làm càng lớn càng tốt.

Những người đi theo bảo vệ Nhã Oanh lần nghe thế cũng ra sức đánh hết mình. Đám người tài xế taxi cũng gia nhập trận chiến phụ trợ mấy người bảo an. Nhìn đám người bảo an cấp dưới của mình bị đánh người đội trưởng lúc này phần nộ quát.

- Chống đối người thi hành công vụ. Tấn công sân bay có mục đích liệt vào hàng khủng bố được quyền sửa dụng công cụ hỗ trợ.

Hắn vừa nói dứt câu Công Toại không biết ở đâu đã xuất hiện trước mặt hắn. Đấm ngay một cái vào mặt. Cú đấm không nhẹ. Nhưng lời nói của hắn đã đề nhóm người bảo an bên dưới mặt đất vội vàng lấy ra vũ khí của mình.

Ngay lập tức đám người bên phía Công Toại lui lại một bước cũng đem súng phía sau lưng hướng về bốn phía. Đám người tài xế taxi lúc này cũng trợn mắt há mồm không dám động thủ nữa. Mồ hôi lạnh chạy khắp sống lưng của họ.

Bởi nếu như lúc đầu những người này cầm súng ra bắn họ mỗi người một phát xem như xong họ chết không hiểu tại sao mình chết. Tên cầm đầu của đám người tài xế cũng bủn rủn tay chân. Việc mới đầu chỉ đơn giản nhưng sao lại có thể xuất hiện đồ chơi này.

Ngoài việc Công Toại và mấy người vừa xuống máy bay không sử dụng súng ra thì những người khác trên tay mỗi người một khẩu K54 đen ngòm. Đội trưởng đội bảo an sân bay cũng đổ mồ hôi lạnh. Hắn đến đây vốn chỉ giải quyết vấn đề nhỏ. Giờ sự tình nào lớn sợ rằng cái ghế đội trưởng của hắn cũng mất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 748: Náo Động Sân Bay

Những hành khách đứng gần đó sau một loạt hành động được thấy cứ như trên phim thì giờ đây trong suy nghĩ của họ cái đám người này chắc chắn đang đóng phim. Nếu không thì với những vũ khí này không thể nào nằm trong tay những người bình thường được.

Có người hành khách nói với bạn mình bên cạnh.

- Công nhận đóng phim như thật đứng đây này giờ cứ tưởng thật không. Chẳng biết phim này là phim nào mà máy quay họ nằm ở đâu nhỉ.

Có người còn lên tiếng phụ họa.

- Nghe nói mỗi người mang một cái máy quay phim giống như nút áo. xong về họ chỉnh sửa cắt ghép lại. Đúng là nước mình quay phim càng ngày càng hiện đại.

- Máy người không thấy cái phim speed racer năm ngoái chiếu sao. Kỹ xảo điện ảnh công phu như thế thì nước mình trình độ này cũng là lạc hậu rồi.

Nghe được những lời này đám người taxi cũng không dám nói lời nào mà trong lòng thầm chỉ biết chửi rủa. Nếu đây mà là phim thì họ chẳng cần phải đổ mồ hôi đến như thế này. Toàn bộ cho thấy lần này họ chọc phải cái sọt cực kỳ lớn đối phương là người không phải đơn giản có khi còn có thể bắn chết họ mà không gặp phải vấn đề gì.

Công Toại đến trước người đội trưởng bảo an ngồi xuống trước mặt hẳn nói.

- Tấn công người nhà lãnh đạo cấp tướng xem ra ngại mình sống trên đời không có ít. Để đội bảo an triệt tiêu vũ khí trước khi quá muộn.

Trên trán rịn ra những giọt mồ hôi. Người đội trưởng bảo an ngay bây giờ cũng biết được tại sao cô bé kia lại cảnh cáo mình. Thân nhân của người cấp tướng của lãnh đạo có đặt quyền đem bảo vệ có vũ khí điều này không phải hẳn không biết hơn nữa họ có quyền bắn chết đối phương nếu thấy có sự uy hiếp nhất định.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của hắn về vấn đề này. Thật chất những người bảo vệ cấp tướng lĩnh trừ khi là người bên quân đội hoặc có quyền hành cực kỳ lớn mới có quyền lợi này. Và những vệ sĩ muốn nổ súng phải trong tình huống bất khả kháng và sau đó còn phải làm báo cáo và thẩm định tình trạng sử dụng súng lúc đó như thế nào.

Người bảo an thất thần một lúc lâu không nói được lời nào. Bây giờ bên ngoài chạy vào mấy chiếc xe cảnh sát cơ động dừng lại ở một khoảng cách khá gần lối ra vào. Một đám người cảnh sát cơ động lập tức xuống xe triển khai khiên chắn và súng ông đưa thẳng về phía nhóm người Nhã Oanh.

Một người cảnh sát ngay lập tức cầm lên loa phóng thanh hướng về phía đám người của Nhã Oanh nói lớn.

- Tất cả đối tượng bỏ vũ khí xuống các vị đã bị bao vây. Lập tức đầu hàng để được sự khoan hồng của pháp luật.

Công toại lúc này cũng chỉ mỉm cười đứng lên nhìn về đám người cảnh sát đang hướng về mình lên tiếng đáp lại lời của người những cảnh sát cơ động kia nói lớn.

- Đội Trưởng đội đặc nhiệm quân khu cỡ sở A5 đang làm nhiệm vụ bảo vệ người nhà lãnh đạo. Những người ở sân bay này có tình trạng gây rối bắt

lợi với người nhà lãnh đạo. Chúng tôi có quyền động thủ. Thẻ ngành các vị có thể kiểm tra.

Công Toại đem một chiếc thẻ màu đỏ ném về phía những người cảnh sát cơ động đang đứng đối mặt với mình. Một người cảnh sát chụp lấy chiếc thẻ của Công Toại nhìn một cái rồi hướng người cầm loa phóng thanh vừa nói kia đưa tới.

Họ không xa lạ với những chiếc thẻ này. Diện hình thẻ của Công Toại không phải giả. Nhưng làm ra được đến mức này thì người nhà lãnh đạo mà Công Toại đang bảo vệ thuộc cấp bậc nào.

Đang lo lắng không biết giải quyết như thế nào thì một chiếc xe ô tô chạy đến dừng lại. Một người mặt cảnh phục bước xuống nhìn qua một lượt xung quanh thấy Nhã Oanh cũng có chút bất ngờ người này không phải ai khác đó là Lâm Phong.

Người cảnh sát cầm loa phóng thanh lúc này mới đem cái thẻ của Công Toại đến trước mặt Lâm Phong báo cáo lại tình hình vừa rồi.

- Lãnh đạo! Chuyện này hình như chúng ta không có quân khu nào A5 sao người này lại có thể tên quân khu đó lại còn có cả mộc chính quy nhìn không phải là giả. Nhưng quân khu cũng không thể nào để cấp dưới mình đem theo súng bên ngoài như thế này?

Lâm Phong bây giờ chỉ cười nói với nhân viên cấp dưới của mình.

- Chuyện hôm nay nói với tất cả đội viên không được tiết lộ ra quân khu cơ sở A5 thuộc diện bí mật của quốc gia và nhân viên ở đây đúng là có những quyền hành này. Người lãnh đạo nó chúng ta không đụng tới được. Nó được diện vào quân khu tuyệt mật.

- Nhưng mà việc ở đây làm sao không chế ra được. Không ít dân thường có mặt ở đây!

Lâm Phong suy nghĩ một chút cũng không biết phải nói thế nào. Đúng là việc ở đây có chút ngoài tầm không chế. Hắn cứ nghĩ là Nhã Oanh phải chịu chút gì đó thiệt thòi. Đợi viện trợ của hắn theo sự hỗ trợ của Lâm gia đã đưa và Thiệu Kiệt đã giao cho mình. Sự việc này đúng là có chút khó khăn để giải quyết.

Đang phân vân không biết giải quyết thế nào thì Nhã Oanh đã lên tiếng nói lớn với mọi người xung quanh.

- Cắt! Cảnh quay vậy là được rồi nghỉ mệt đi mai quay tiếp! Thu hồi đạo cụ lại!

Âm thanh của Nhã Oanh vừa đủ để mọi người ở đây có thể nghe thấy. Đám người của Trịnh Hòa có chút bất ngờ. Nhưng Lâm Phong lại khác suy nghĩ nhạy bén của ông cho thấy Nhã Oanh đã đưa cho mình bật than thoát khỏi nguy cơ lộn xộn có dân thường ở đây.

- Toàn bộ đội viên thu hồi đạo cụ. Mấy người taxi đừng qua một bên! Cảnh quay đến đây kết thúc!

Không ít người thấy Lâm Phong cũng theo nhịp những lời nói của Nhã Oanh tuy có bất ngờ đôi chút nhưng chợt nhận ra dường như cách này là hay nhất. Nếu những dân thường xem đây là một cảnh của đoàn làm phim thì tất cả cũng không cho là vấn đề gì khoa trương cho lắm.

Nhìn thấy đám người bên phía cảnh sát thu lại súng ống của mình bên phía Trịnh Hòa đứng trước Nhã Oanh được nhắc nhở với âm thanh vừa đủ cho chỉ mình họ nghe.

- Cho mọi người thu súng lại nhìn chăm chăm đăm đăm người tài xế kia là được. Trong hoàn cảnh này họ không chạy được đâu.

Nói rồi Nhã Oanh đi về phía những hành khách đang đứng hóng hớt chuyện nói vài câu vui vẻ với mọi người. Khi mọi người ở đây đại khái cũng hiểu được ý của Nhã Oanh. Cô ta nói mọi người nên giữ bí mật cảnh quay để khi nào chiếu thì có thể xem trên tivi biết đâu góc quay sẽ có mặt họ trong đó. Những người hành khách khi thấy không có việc gì nữa liền giải tán còn hứa với Nhã Oanh là sẽ đợi phim phát hành trên sóng truyền hình.

Lâm Phong bây giờ mới rời khỏi đội hình của mình đi về phía của Công Toại nói.

- Chuyện này làm lớn như vậy sợ rằng bên an ninh sân bay chắc chắn phải cần một lời giải thích nhất định.

- Không cần lo chúng tôi có quay lại hết mọi thứ. Từ việc những người taxi làm gì cho đến nhóm bảo an của sân bay mượn gió bẻ măng ra sao tất cả đều được ghi lại. Việc lần này cứ để xem họ làm gì. Riêng về phần xích mích từ đâu thì nơi đó sẽ được điều chỉnh ra sao thì lúc đó tính.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ mới đi đến gần Lâm Phong miệng bực tức nói.

- Chuyện này tôi muốn kiện bên an ninh sân bay lấy thế ức hiếp hành khách không hỏi trắng đen đã làm ra việc này bênh vực như thành phần gây rối không hỏi lý lẽ.

Lâm Phong lúc này cũng nhú mày. Việc này nhìn thì đơn giản nhưng có cái khó của nó là ảnh hưởng không ít người trong chuyện này về phần tại sao Phùng Kiếm Hoa lại khăng khăng đòi kiện thì Lâm Phong cũng không biết được.

Công toại cũng khá bất ngờ. Phùng Kiếm Hoa làm gì có cái gan lớn đến mức một chủ doanh nghiệp nhỏ lại đi kiện một nơi của quốc gia. Dường như những việc này ngoài nhận thức của hắn. Hơn hết là Phùng Kiếm Hoa lấy đâu ra tự tin vốn có như thế này.

Nhã Oanh khi giải quyết hết những hành khách hóng hót đứng xem xung quanh lối ra vào bây giờ cũng quay lại. Cũng vừa kịp lúc cô nghe được những lời hùng hồn của Phùng Kiếm Hoa.

Trái với ý nghĩ của mọi người định khuyên Phùng Kiếm Hoa bỏ qua chuyện này. Vì nếu không có bằng chứng được ghi lại của đám người của Trịnh Hòa thì cho dù Phùng Kiếm Hoa có kiện như thế nào đi nữa cũng sẽ không được lợi lộc gì. Nhã Oanh suy nghĩ điều gì đó mới mỉm cười lên tiếng nói.

- Kiện chứ sao không. Không những kiện an ninh sân bay còn kiện luôn cả công ty taxi kia nữa. Như thế mới đủ làm được những việc cần thiết. Nếu không đám người bên kia xem mình là quả hồng mềm muốn làm sao cũng được. Đâu thể nào dễ như thế.

Phùng Kiếm Hoa nghe được Nhã Oanh ủng hộ cũng khoái chí lên tận mây xanh. Hắn mới đầu chỉ làm ra vẻ chứ thật chất hắn thấy kiện cũng không có kết quả gì cho lắm. Nhưng giờ lại khác nếu như Nhã Oanh đã nói kiện thì bắt buộc hắn phải làm. Dù không được gì hắn cũng làm.

- Nhã Oanh chuyện này hình như ảnh hưởng không nhỏ đâu? Sợ rằng không có kết quả nhiều lại rắc rối không cần thiết. Cháu nhất định phải làm như vậy sao?

Lâm Phong nhìn qua Nhã Oanh nói ra suy nghĩ của mình. Dù sao thì đây cũng nằm trên cơ sở công việc của hắn. Địa phận của chính mình tuy không trực tiếp nhưng hai bên vẫn có liên kết các thức cần thiết.

- Chú nghĩ nếu cháu là Thiếu Kiệt thì sẽ kiện hay không. Chưa nói đến vấn đề khác việc này không ảnh hưởng đến chú bất quá chỉ ảnh hưởng những người Lâm gia đang nắm công ty taxi với lại bộ phận an ninh sân bay thôi. Nếu cháu không làm thì công ty taxi đó là một người nào đó trong Lâm gia kinh doanh còn người nắm an ninh sân bay Ngọc Châu là một thể lực nào đó phụ thuộc làm gia đi.

Công Toại bây giờ trở lại với việc im lặng. Hấn đề cho Nhã Oanh tự quyết định chuyện này vì cô thật sự có khả năng nhìn hết toàn cuộn của những gì diễn ra giống như Thiếu Kiệt.

Lâm Phong bây giờ mới nhìn qua tên của hãng taxi của những người tài xế kia. Suy nghĩ một chút gì đó về những gì Hà Vi nói nên mới gật đầu đáp lại.

- Cháu đoán không sai đâu những người này hầu hết là thay mặt Lâm gia ở các phương diện bên ngoài. Xem ra Thiếu Kiệt để cháu đi lần này là quyết định không sai chút nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 749: Nỗi Sóng

Lâm Phong bây giờ mới nhìn qua tên của hãng taxi của những người tài xế kia. Suy nghĩ một chút gì đó về những gì Nhã Oanh nói nên mới gật đầu đáp lại.

- Cháu đoán không sai đâu những người này hầu hết là thay mặt Lâm gia ở các phương diện bên ngoài. Xem ra Thiếu Kiệt để cháu đi lần này là quyết định không sai chút nào. Vấn đề lớn nhất là bên đó sợ rằng gây bất lợi cho việc lần này của mọi người thôi.

Công Toại lúc này cũng chỉ cười đáp lại Lâm Phong.

- Giờ chắc không bất lợi vừa mới đặt chân đến Ngọc Châu đã như thế này có bất lợi hơn nữa cũng không có vấn đề gì. Với lại Thiếu Kiệt đã giao toàn quyền cho Nhã Oanh chắc cậu ấy phải có lý do riêng của mình.

Nhắc khéo cho Lâm Phong biết chuyển đi này mọi thứ đều theo ý kiến của Nhã Oanh. Công Toại dù biết Lâm Phong khó sử vì bị đứng giữa nhưng dù sao thì lời nói của Nhã Oanh bây giờ tương đương với Thiếu Kiệt. Hấn sợ Lâm Phong không biết được Nhã Oanh sâu cạn như thế nào tránh làm ra quyết định không đúng.

Lâm Phong được nhắc khéo như thế cũng hiểu được mấu chốt không nằm ở Phùng Kiếm Hoa hay Công Toại vì tất cả mọi quyết định cần thiết đều nằm ở cô bé trước mặt này.

- Như thế cũng được nhưng mà mọi người phải cùng tôi về đồn cảnh sát lấy lời khai một chút kèm với bằng chứng có được những thứ liên quan thì mới có thể làm đơn kiện theo quy trình chuẩn được.

Dù không muốn như Lâm Phong cũng buộc phải tuân thủ theo các quy trình cần thiết nếu không sẽ có những lời nói không hay thậm chí là có thể gây bất lợi dù rằng việc Nhã Oanh có Thiếu Kiệt trợ lực phía sau hay không thì hẳn cũng không thể sơ sót trong mọi việc.

Nhã Oanh bây giờ cũng gật đầu. Lâm Phong thấy như thế cũng yên tâm phần nào. Hắn nhìn nhân viên cấp dưới của mình ra lệnh.

- Đem hết những người của an ninh sân bay về với đám người tài xế kia luôn.

Công Toại nghe thấy Nhã Oanh nói thế nhìn xung quanh một chút mới cau mày nói với Lâm Phong.

- Đúng lý ra Lưu Chính phải cho người đến đây đón Nhã Oanh mới đúng. Sao giờ này vẫn chưa thấy nữa?

Lâm Phong bây giờ mới hẳn giọng một chút đáp lại lời của Công Toại.

- Chắc hẳn Lưu Chính thật sự đang bận một việc gì đó

Công Toại với Nhã Oanh bây giờ mới cười cười. Họ hiểu Lâm Phong muốn ám chỉ điều gì. Để cho Lưu Chính chậm thời gian đến đây đón đám người Nhã Oanh họ không khó. Chỉ cần trên đường tạo một thao tác nhỏ hoặc là để cho Lưu Chính bất ngờ gặp một đối tác nào đó với cấp bậc của Lưu Chính hẳn không thể nào bỏ đi mà phải giao tiếp một chút rồi mới có thể đến đây. Chỉ một chút như thế thôi là vừa đủ.

Lúc này một người đội viên của Trịnh Hòa đến nói với Công Toại.

- Trên đường đi xe của người ở Ngọc Châu giữa đường chết máy. Bản thân xe khách này lại không đủ chỗ ông ấy mới để cho chúng tôi đến trước mà bắt taxi đến sau.

Lâm Phong thấy Nhã Oanh Công Toại với Phùng Kiếm Hoa không có xe đợi bèn lên tiếng ngỏ ý cả ba người đi cùng ông trên xe cảnh sát.

- Hay là! Cả ba người đi cùng tôi trên xe cảnh sát đi như thế tiện hơn!

- không cần đâu! Để cho bên taxi lấy một xe chở ba người là được. Lần này đi theo diện đầu thầu công ty nếu như có người nào thấy cả Nhã Oanh với Phùng Kiếm Hoa ngồi trên xe cảnh sát đúng thật có phần không hay cho lắm.

Công Toại không đồng ý với ý kiến của Lâm Phong vì để cho Nhã Oanh ngồi trên xe cảnh sát điều có thể ảnh hưởng đến hình ảnh cũng như quyền đại diện của Nhã Oanh đối với những việc làm sắp tới của cô tại Ngọc Châu.

Lâm Phong vỗ trán của mình hăn giờ mới biết mình đưa ra cái ý kiến tồi tệ đến mức nào. Đơn giản lần này Nhã Oanh không chỉ đến Ngọc Châu với tư cách cá nhân, Nhã Oanh cô còn đại diện cho doanh nghiệp của Thiếu Kiệt. Một người đại diện cho doanh nghiệp lại phải ngồi trên xe cảnh sát không nói đến việc khác những người thấy được chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ.

- Ấy thật sự là quên mất. Để tôi cho người chở mọi người.

Nói rồi Lâm Phong mới để cho một người nhân viên của cấp dưới của mình nhận nhiệm vụ này.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong nhóm Nhã Oanh đang chuẩn bị bước lên xe mà Lâm Phong đã chuẩn bị thì một chiếc xe taxi chạy đến. Bước xuống xe với vẻ mặt đăm chiêu không hai lòng. Nhìn Nhã Oanh với Công Toại lên tiếng.

- Chuyện này là như thế nào thế?

- Xem ra ông đến hơi trễ. Việc về nơi đã định sẵn chắc không thể làm theo kế hoạch được. Nhưng có vẻ như ở đây chúng tôi thật sự cần một người luật sư để tiến hành tố tụng.

Nhã Oanh đứng ngay cửa xe đã chuẩn bị của Lâm Phong nhìn Lưu Chính nói ra suy nghĩ của mình. Công Toại chưa lên xe cũng kể đại khái mọi chuyện cho Lưu Chính một cách sơ lược nhất. Bây giờ Lưu Chính không những giận bình thường mà hẳn thật sự tức điên. Hẳn thấy việc xe hẳn có vấn đề thêm vào đó việc kẹt xe bên ngoài cửa ngõ lối vào sân bay làm tiêu tốn thời gian không ít. Như thế này nói rõ một điều rằng việc của Nhã Oanh gặp rắc rối ở ngay tại sân bay có người sắp xếp

- Được rồi cháu cứ đi theo họ về đồn cảnh sát làm thủ tục trước. Luật sư sẽ đến sau. Trước khi luật sư đến đừng nói gì hết cứ làm tờ khai như bình thường mình có chứng cứ. Đám người Lâm gia lần này không chạy được.

Nhã Oanh với Công Toại bây giờ mới bước lên xe cùng với Phùng Kiếm Hoa. Chiếc xe lập tức phóng nhanh đi không để cho đám người Lâm Phong đợi chờ nữa. Lưu Chính đứng lại đó bực tức nhìn về hướng đi của chiếc xe lên tiếng nói.

“ Con mẹ nó Lâm Gia vượt mặt không nể mũi! Lần này ông chơi lớn một lần xem xoay chuyển ra sao ”

Lưu Chính bây giờ lấy điện thoại ra gọi đi. Bên kia điện thoại vừa mới vang lên âm thanh nhận cuộc gọi hẳn đã quát.

“ Cho người lập tức ra sân bay đón tôi. Từ giờ đến cuối ngày hôm nay tất cả các thế lực phụ thuộc của Lâm gia làm ra việc phong bế tài chính hết bất cứ cơ sở lớn nhỏ. Lập đoàn thanh tra kiểm tra mấy cái cây xăng của họ. ”

Nói rồi Lưu Chính cúp máy cái rụp không đợi bên kia trả lời lại một câu nào. Lưu Chính hẳn bực không phải vì việc Nhã Oanh gặp rắc rối vì qua câu chuyện sơ lược của Công Toại, Lưu Chính nắm chắc khả năng nhóm người Nhã Oanh không vấn đề gì.

Hẳn tức giận vì dám động chạm đến cả hắn. Việc xe cô có thể nói ngoài ý muốn nhưng việc mà đúng thời điểm như thế này mới bị thì hẳn không tin là đám người Lâm gia không đánh chủ ý trong đó.

Đi tới đi lui ở cửa sân bay. Lưu Chính thấy việc này không thể để im được hẳn nên báo về cho bố mình biết. Trước giờ dù là cạnh tranh ở mức độ nào đi nữa thì có một luật bất thành văn là không đụng chạm có khả năng gây nguy hiểm đến các thành viên trong gia đình đối phương. Giờ ngay cả hắn cũng bị Lâm gia động tay động chân tới xe cô của mình thì sợ rằng người khác cũng có thể bị.

Nhanh chóng gọi điện thoại đi. Lưu Chính bây giờ đi tới đi lui đợi bố mình nhận điện thoại nhưng trong lòng như lửa đốt. Khi Lưu Hoan vừa nhận điện thoại Lưu Chính đã gấp gáp nói.

- Bố có chuyện không hay rồi!

Khá bất ngờ với việc gấp gáp của Lưu Chính. Trước giờ Lưu Hoan không thấy con mình có biểu hiện này khi nói chuyện. Những khi có chuyện gấp gáp hắn cũng cố giữ vững bình tĩnh mà nói chuyện không như hiện tại.

- Có chuyện gì! Không phải đi đón con bé Nhã Oanh tới khách sạn sao?

- Vâng con muốn nói đến chuyện này. Xe con bị đám người Lâm gia đụng tay đụng chân nên trên đường đến trễ Nhã Oanh với Công Toại hiện tại vướn vào một ít rắc rối. Tuy là không đáng kể vì con bé đã phòng ngừa

được trường hợp thất thế nên làm ra chuẩn bị nhưng mà Lâm gia lần này lại tính kế cả việc đụng chạm tới xe cộ của con. Chỉ sợ là sau này còn nhiều việc hơn sẽ xảy ra.

Lưu Chính kể sơ lược lại những gì mình thấy là cần thiết cho Lưu Hoan biết sau đó im lặng. Hấn biết chỉ cần nói như thế thôi bố mình sẽ biết cần phải làm như thế nào. Lưu Hoan lúc này cũng cau mày mới nói với Lưu Chính.

- Được rồi! Bố đã biết con xem giải quyết chuyện này đi. Còn lại để bố lo. Nhưng mà con đã nói việc này cho Thiếu Kiệt biết chưa? Thăng nhóc nói gì?

- Việc này con chưa báo cho Thiếu Kiệt dù sao chuyện xảy ra cũng ở Ngọc Châu nếu nói việc này cho thăng nhóc kia con sợ bên mình lại bị thăng nhóc Thiếu Kiệt nói này nọ. Nên định để giải quyết xong chuyện rồi mới báo.

Trả lời lại bố mình. Lưu Chính thấy việc này mà hỏi ý kiến Thiếu Kiệt như thế nào nữa thì thật sự mắt mặt. Nhã Oanh đã gọi là khách đến đây đầu thầu lại dẫn đến trường hợp xảy ra cho người ta. Nếu chỉ đại diện của Lưu Chính đi đón thì không sao nhưng đằng này hấn nói đích thân mình sẽ ra đón lại còn làm lớn chuyện đến như hiện tại thì thật sự là không biết giấu mặt vào đâu

- Con mới tầm mắt hạn hẹp. Thăng nhóc Thiếu Kiệt là người như thế sao. Chưa biết chừng nó còn không trách con việc này. Nhìn vào cũng biết Lâm gia ở phía sau thực hiện. Tuy trước đây không có tiền lệ này là cho mình chủ quan như cũng không thể nói con không có trách nhiệm trong chuyện này. gọi điện cho thăng nhóc nói rõ mọi việc với nó đi.

Lưu Hoan giải thích cho con mình biết tại sao lại phải báo cho Thiếu Kiệt biết tình hình này rồi mới giải quyết bởi vì ông thấy không có khả năng mà thằng nhóc ở Lưu Minh không đoán trước được việc này. Nếu không Nhã Oanh sẽ không có sự chuẩn bị cần thiết. Như thế chứng tỏ Thiếu Kiệt đã có phương án đối phó. Và đối phó bằng cách nào để không bị hư việc của Thiếu Kiệt hẳn thì phải để cho Lưu Chính tự thân đi hỏi.

Về điểm này Lưu Chính có thể không nhận ra nhưng Lưu Hoan ông lại khác hẳn biết bao nhiêu lâu trong đám thương nhân nhìn bố cục sắp xếp các thứ được phơi bày ông biết Thiếu Kiệt đang đánh một bàn cờ nào đó tại Lưu Minh rồi mới rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 750: Nỗi Sóng

Suy nghĩ thật tốt lựa lời để nói với Thiếu Kiệt. Lưu Chính phải một lúc lâu mới đem điện thoại mình gọi đến cho Thiếu Kiệt. Bên kia điện thoại Thiếu Kiệt đang sắp xếp lại một số hồ của mình nhìn thấy chiếc điện thoại trên bàn reo lên.

Hắn đưa mắt nhìn qua điện thoại một chút mới bỏ những hồ sơ trong tay xuống cầm lên nhận cuộc gọi.

- Cháu nghe này chú có chuyện gì vậy?

Lưu Chính khi nghe được âm thanh nhận cuộc gọi của Thiếu Kiệt mới hít sâu một hơi nói.

- Thiếu Kiệt. Nhã Oanh với người của cháu vừa đến sân bay bị đám người Lâm gia lôi vào rắc rối. Còn chú thì do bị động tay động chân vào xe cộ mà đến trễ giờ cháu định như thế nào?

Thiếu Kiệt lúc này ngời xuống ghé của mình miệng nở một nụ cười chậm rãi từ từ đáp lại lời của Lưu Chính.

- Việc này chú nói cháu cũng không được gì. Cháu đâu có trực tiếp ở đó hơn nữa cháu đã nói với mọi người lần này để cho Nhã Oanh trực tiếp giải quyết việc này rồi. Có chuyện gì cần thiết thì chú cứ để cho cô ấy thực hiện. Lần này cháu không nhúng tay một chút nào đâu.

Lưu Chính cũng ngẩn người ra khi nghe được những lời Thiếu Kiệt nói. Như thế này chẳng khác nào Thiếu Kiệt hẳn không muốn quan tâm dựa theo những gì Thiếu Kiệt vừa nói làm cho Lưu Chính gập gáp.

- Như thế Ồn không đẩy Thiếu Kiệt. Cháu giao hết mọi thứ cho Nhã Oanh mà không biết cô nhóc đó định làm gì thì làm sao được? Chú tưởng rằng cháu đã chuẩn bị đầy đủ nên việc này Nhã Oanh mới có được chứng cứ bất lợi của đám người Lâm gia chứ?

- Chú Lưu à! Không phải chuyện gì cháu cũng nhúng tay vào. Với lại chuyện này Nhã Oanh tự quyết định cháu sẽ không làm gì hết. Chú phải tin tưởng một chút chứ, đâu phải cái gì cháu cũng làm hết như thế những người bên cạnh cháu chỉ răm rắp nghe lời như quái bảo bảo sao, họ có khả năng làm việc độc lập và cũng có suy nghĩ của mình. Nhã Oanh càng không phải là bông hoa trong nhà kính. Nên chuyện này mọi chi tiết cần thiết chú cứ liên hệ với Nhã Oanh. cô ta muốn chơi Lâm gia như thế nào thì để cho cô ấy trở tài. Không thể lúc nào cháu cũng chiếm hết hào quang của người khác được.

Lưu Chính nghe được từng lời của Thiếu Kiệt đứng bất động. Hắn không ngờ Thiếu Kiệt trước giờ đứng sau toàn bộ mọi chuyện lại có thể nói ra như vậy. Lưu Chính thấy đối phó Lâm gia không đơn giản như là đối phó hai nhà kia vậy mà Thiếu Kiệt lại để cho cấp dưới mình đơn phương chống lại một thế lực. Dù có chút không hiểu hắn đang dự định gì nhưng Thiếu Kiệt nói sẽ không nhúng tay thì hắn sẽ không can thiệp vào.

- thôi nếu cháu đã nói như vậy thì chú sẽ nói chuyện với Nhã Oanh xem cô gái của cháu làm như thế nào. Như vậy đi giờ chú liên hệ với luật sư rồi làm thêm mấy bước cần thiết nữa chú cúp máy đây.

Nói rồi Lưu Chính cũng ngắt máy Thiếu Kiệt ngồi trong phòng đặt điện thoại xuống bàn nhìn nó lắc đầu. Hắn hiểu suy nghĩ của Lưu Chính như thế nào. Có lẽ những gì đám người Ngọc Châu đang suy nghĩ cũng đều giống như hắn rằng mọi việc đang diễn ra đều do Thiếu Kiệt một tay thúc đẩy ở phía sau.

Hà Vi ngồi gần đó nhìn thấy Thiếu Kiệt mỉm cười một mình vội lên tiếng hỏi.

- Anh làm cái gì mà ngồi cười một mình vậy?

- Không có gì. Chỉ có điều Nhã Oanh vừa đến Ngọc Châu đã làm ra oanh động không nhỏ. Lại còn để cho Lưu Chính hỏi anh phải làm như thế nào. Xem ra không ít người sẽ nghĩ là tự thân anh làm đấy, như thế cũng tốt.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình Hà Vi thì che miệng cười cô cũng biết được lần này mọi thứ Thiếu Kiệt để cho Nhã Oanh tự thân vận động mà hấn không đụng chạm vào việc gì. Với những gì đã diễn ra trước đây chắc chắn không ít người đang có suy nghĩ Thiếu Kiệt đứng sau chuyện này.

- Xem ra Nhã Oanh sẽ gây sóng gió lớn ở Ngọc Châu không thua gì anh đâu. Để xem cô ấy làm lớn đến mức nào. Hi vọng kiếm được lợi lớn.

- Cái đó còn phải xem năng lực của Nhã Oanh như thế nào. Xem ra lần này để cho Nhã Oanh đi Ngọc Châu chắc chắn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Hà Vi cũng lắc đầu. Cô nghe Thiếu Kiệt nói không có vấn đề gì lớn mà vừa tới nơi Nhã Oanh đã làm ra động tĩnh không nhỏ còn phải để cho Lưu Chính gọi điện cho Thiếu Kiệt lấy ý kiến vậy mà hấn vẫn cho rằng đây không có vấn đề gì là lớn.

- Thôi nói chuyện với anh thì không biết cái nào mới thật sự là gây chuyện lớn đấy. Em sắp xếp xong việc rồi còn anh nữa ngồi đó làm gì. Đi cùng em ra chợ mua chút đồ về tối ăn nào.

Nói rồi Hà Vi kéo Thiếu Kiệt ngồi dậy cùng cô đi mua đồ chuẩn bị cho buổi tối. Thiếu Kiệt dù không muốn như vẫn phải chấp nhận. Hấn hiện tại

cũng không có công việc gì nếu không đi chắc chắn bị Hà Vi cảm ràm tới tới.

Ngọc Châu tại sở cảnh sát. Nhã Oanh hiện tại vừa mới làm xong bảng tường trình lại mọi việc. Không chỉ có cô mà Công Toại với mọi người trong nhóm Trịnh Hòa cũng đang làm tờ khai cần thiết.

Lâm Phong đi tới đi lui trong phòng của mình không biết phải ứng phó việc này như thế nào. Bên Lâm gia thì để cho hắn giúp đỡ đám người Nhã Oanh để cho họ nợ Lâm gia một cái ân huệ giờ thì việc náo lớn. Không những Nhã Oanh một tay hóa giải mọi thứ chưa kể đến cô còn có được bằng chứng cần thiết để gây áp lực với mấy thế lực phụ thuộc Lâm gia là điều hắn không nghĩ tới.

Bằng chứng vật chứng sinh động đến mức mà Lâm Phong cũng không biết đường nào gỡ gạc tình thế cho Lâm gia lúc này. Hắn đi tới đi lui thấy không cách nào khác là chuyện này hắn mặc kệ. Dù sao hắn vẫn có thể nói rằng đám người Hà Thúc không chế tình hình Lâm gia cũng không làm gì được hắn.

Bên ngoài sở cảnh sát bây giờ chạy đến một chiếc BMW rồi dừng lại trước trụ sở cảnh sát bước xuống xe là Lưu Chính cùng với một người nữa rồi đi thẳng vào trong trụ sở cảnh sát Ngọc Châu.

Vừa bước vào trong Lưu Chính nhìn qua những bàn làm việc ngổn ngang đầy người đang được viết lời khai. Hắn nhanh chóng bước đến chỗ của Nhã Oanh đang ngồi nói.

- Nhã Oanh! Luật sư của cháu cần đây. Việc này cứ làm theo ý cháu muốn làm lớn thế nào cũng được. Bố chú đã đồng ý rồi.

Người được giới thiệu là luật sư đi theo sau Lưu Chính lúc này thấy thân chủ mình là một người thiếu nữ không bao nhiêu tuổi tuy có phần ngạc nhiên nhưng nhanh chóng hiểu được rằng không thể đánh giá người khác qua cách nhìn thông thường bên ngoài.

Đưa tay về phía Nhã Oanh người luật sư mới lên tiếng tự giới thiệu.

- Xin chào cô! Tôi là Võ Chí Thanh. Thuộc liên đoàn luật sư thành phố Ngọc Châu vấn đề của cô tôi đã nghe được từ ngài Lưu Chính không biết cô định làm gì với việc này.

Nhã Oanh cũng theo phép lịch sự bắt tay xã giao với Võ Chí Thanh gật đầu nói.

- Tôi lần này cần đến anh vấn đề luật pháp thì tôi không rành lắm nhưng việc cưỡng chế người khác ép phải đi taxi lại còn hành hung ở nơi công cộng một trong những nơi cửa ngõ quốc tế ảnh hưởng cái nhìn của người nước ngoài đối với quốc gia hơn nữa việc này chắc chắn đã có tiền lệ nên họ mới có thể làm việc này không sợ điều gì. Ở đây chúng tôi có nhân chứng cùng với băng ghi hình được cung cấp từ những hành khách quay lại được.

Võ Chí Thanh nghe lời nói của Nhã Oanh kể rõ những vấn đề vi phạm của những người taxi và tình trạng bao che của những người an ninh hẳn thâm suy nghĩ trong lòng.

“ Cô bé này nói mình không rành luật pháp nhưng chỉ vài câu nói lại đem toàn bộ mọi việc cá nhân trở thành việc quan trọng của quốc gia. Xem ra đúng là những người này lời nói có thể giết người bất cứ lúc nào.”

- Vậy để tôi xem qua lời khai với lại băng ghi hình. Nếu đúng như thế chúng ta có thể kiện những người lái taxi kia bao gồm luôn cả công ty của

họ kèm theo đó là phanh phui ra sự thật bao che thế lực ở sân bay cửa khẩu. Điều này có thể mất thời gian không ít nhưng nếu thật sự băng ghi hình nói lên được điều này thì chúng ta thắng chắc.

Lưu Chính bây giờ nhìn vào đồng hồ của mình rồi nhìn qua Nhã Oanh nói.

- Được rồi mọi chuyện cháu liên hệ với luật sư chú còn những việc phải làm khác. Đây là địa chỉ khách sạn chú đã chuẩn bị. Cháu cứ đến đó sẽ có người tiếp. Giờ chú phải làm một số việc với cái đám người kia mới được.

Lưu Chính nói như thế Nhã Oanh hiểu hẳn nói đám người kia ám chỉ những ai. Dù sao thì việc đó không liên quan đến Nhã Oanh cho lắm. Nhận lấy địa chỉ của Lưu Chính đưa cho mình Nhã Oanh cũng đáp lại lời hẳn.

- Vâng để xong chuyện ở đây cháu sẽ qua bên khách sạn. Chỉ là nhóm người của mình hơi bị nhiều sợ rằng việc này kéo dài lâu.

Võ Chí Thanh bây giờ đang nhìn lại những đoạn phim được ghi lại diễn biến ở sân bay. Hắn nhíu mày một chút rồi mới lên tiếng nói với Nhã Oanh.

- Việc này chúng ta không cần mất quá nhiều thời gian. Người bị hại là bên mình. Nhóm người đến sau cũng là người bảo vệ cô và người của mình. Họ có làm ra việc gì thì cũng là bảo vệ nhân vật trọng yếu chỉ cần họ ghi lời khai của mình là được. Không phải ở lại đây lâu. Chúng ta là người bị hại.

Lâm Phong đang ở trong phòng của mình nghe nhân viên cấp dưới đến báo rằng nhóm người Nhã Oanh đem tới luật sư bèn đi ra. Thấy người có tiếng nói xuất hiện Võ Chí Thanh bây giờ mới nhìn Lâm Phong rồi lấy trong túi áo của mình ra một cái card đưa cho Lâm Phong rồi nói.

- Xin chào ông! tôi là luật sư của cô Nhã Oanh và người của mình. Qua việc xem băng ghi hình của các nhân chứng cung cấp tôi nghĩ là ông đã có

đáp án cho mình trong việc này. Hi vọng ông sau khi đã lấy lời khai của người chúng tôi xong vui lòng để chúng tôi ra về.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 751: Sóng To Gió Lớn

Lâm Phong nhìn vào cái danh thiếp của Võ Chí Thanh biết rằng chuyện này hẳn có giữ người cũng không được bèn giả vờ cười cười nói.

- Đâu họ chỉ cần làm các thủ tục là được. Chúng tôi chỉ làm thủ tục hành chính theo đúng nghĩa vụ thôi.

- Như vậy tôi cảm ơn. Những lời khai được lấy hôm nay có thể sẽ là bằng chứng quan trọng trước tòa hi vọng những bằng chứng này sẽ được ông cung cấp khi chúng tôi tố tụng dân sự đối với công ty vận tải và bộ phận an ninh sân bay

Lâm Phong nghe Võ Chí Thanh nói như thế cũng không có gì là lạ, Bộ phận của luật sư là như thế hẳn cũng không nói được gì. Lâm gia có tiến hành các việc như thế nào thì hẳn cũng không lo lắng. Đơn giản vì hẳn chỉ làm việc theo trách nhiệm của mình không ai nói được hẳn trong chuyện này. Có trách thì tránh đám người mà Lâm gia làm chuyện này không nghĩ đến việc bị đối phương lật lại thì tự mình mà cảm nhận.

- Không sao việc này tôi hiểu rõ những người còn lại bên phương diện an ninh của sân bay và những người tài xế đã gây nên việc lộn xộn này. Còn nhóm người của Nhã Oanh sau khi làm thủ tục xong có thể ra về.

Võ Chí Thanh được Lâm Phong đáp lại mình thấy hẳn cũng không có tình làm khó nên gật đầu. Võ Chí Thanh đợi một chút cho nhóm người của Trịnh Hòa sau khi làm xong hết các tờ khai cần thiết rồi mới đứng lên đi cùng với Nhã Oanh ra khỏi đồn cảnh sát.

Vừa bước ra khỏi đồn cảnh sát Ngọc Châu Võ Chí Thanh mới lên tiếng hỏi Nhã Oanh.

- Hiện tại mình đi qua viện kiểm sát với lại tòa án nhân dân tiến hành thủ tục kiện với những kia luôn hay để ngày mai cô Nhã Oanh tôi nghĩ là nếu chúng ta xúc tiến nhanh trong chuyện này thì sẽ mau chóng hơn để việc này đem ra xét xử lấy lại công bằng.

- Việc này ông cứ tự làm đi cứ làm hồ sơ trước là được còn về phần khi nào cần gì liên hệ tôi thì ông cứ đến khách sạn hoặc liên lạc với lại người của tôi. Khi đó sẽ nói chuyện cụ thể, Tôi vừa xuống máy bay lại thêm những chuyện này giờ cần một chút nghỉ ngơi cần thiết.

Nhã Oanh đáp lại Võ Chí Thanh bằng giọng điệu không vui không buồn còn để cho Công Toại đưa thông tin liên lạc của mình cho Võ Chí Thanh. Cô không phải không muốn kiện mà thật sự là phải xem bên phía Lâm gia như thế nào mới quyết định xem việc này làm đến mức ra sao.

Võ Chí Thanh không phải mới vào nghề với việc do dự như thế này hẳn đoán chắc rằng đây là một cuộc tranh đấu ngầm giữa hai thế lực. Nếu đôi bên trước khi làm lớn việc này có thể thương lượng được với nhau thì mọi chuyện xem như không có gì diễn ra. Nếu như một trong hai bên không thấy những điều kiện mình đàm phán là phù hợp thì họ sẽ tìm đến thương thảo của tòa án.

Tuy như thế thì Võ Chí Thanh hẳn sẽ không được nhiều tiền hơn trong các vụ kiện nhưng nếu có thể có mối quan hệ lâu dài với một thế lực nào đó cũng là một việc nên làm nhất là cô bé này dường như không phải bình thường khi hẳn thấy Lưu Chinh nói chuyện với cô bé trước mặt này không giống với bất cứ người nào ở Ngọc Châu.

- Như vậy cũng được tôi sẽ làm sẵn các thủ tục cần thiết nếu cần cô chỉ cần để người gọi điện là mọi thứ được tiến hành.

Nhã Oanh gật đầu bước lên phía băng ghế sau của xe ô tô mà Lưu Chính đã chuẩn bị cho mình. Trịnh Hòa ngồi ở bên tay lái phụ còn Phùng Kiếm Hoa bây giờ lại trở thành tài xế. Công Toại sau khi trao đổi cách thức liên lạc với Võ Chí Thanh xong cũng lên xe.

Võ Chí Thanh hẳn hiện tại chri việc chuẩn bị đầy đủ các thứ giấy tờ thừa kiện hợp pháp là có thể đợi chờ. Dù cho những giấy tờ này không nhiều như nó cũng sẽ được trả một phí dịch vụ cần thiết. Mà công việc của hẳn phải làm là để cho những người của cái tông ty taxi kia biết được, họ sắp dính vào một kiện không nhỏ việc này vô cần thiết với cương vị của hẳn bây giờ.

Trong doanh trại của Hà Thúc bây giờ Lưu Chính và một số người khác mới có mặt. Dem khuôn mặt tươi cười của mình nhìn Lưu Hoan mặt hầm hầm đi vào ngồi xuống trước mặt mình Hà Thúc mới nói.

- Nghe chuyện đại khái tôi cũng hiểu được vấn đề rồi. Ông không để cái mặt đưa đám đó đâu. Tuy là Lâm gia lần này chạm đến điểm mấu chốt của toàn bộ mọi người nhưng chúng ta không nói được họ không bằng không chúng có muốn nói cũng khó.

- Việc này nhìn thừa biết họ làm. Hôm nay có thể là Lưu Chính sau này chưa biết chừng là cháu gái ông với cháu rể lúc đó ông ngồi cười được mới lạ.

Lưu Chính bực tức nhìn Hà Thúc cau gắt Trần lão ngồi đó cười cười nhìn hai người lắc đầu lên tiếng can ngăn.

- Thôi nào hai ông chuyện này cũng không đến mức đó đâu. Tuy biết đám người Lâm gia làm thì giờ không phải chúng ta nên lo mà người lo là họ kia. Mà tôi nói ông này lão Lưu người bên cục kiểm định của tôi với lại

bên phòng tài nguyên môi trường của lão Trương cũng bị con ông kéo vào chuyện này rồi ông con muốn gì nữa.

- Đúng đấy lão Lưu ông nghĩ xem người của tôi bị ông gọi đi hết chẵn biết là bọn tôi làm cho nhà nước hay làm cho nhà ông nữa đây này.

Trần lão với Trương lão lên tiếng trách móc Lưu Hoan vì đem nhân viên của mình làm việc mà chưa hỏi qua ý kiến của cả hai người. Lưu Hoan lúc này cũng dịu lại cơn tức giận của mình trầm mặt đáp lại lời hai người.

- Tôi chỉ làm ra quyết định khi cần thôi. Mấy ông thử xem nếu bỏ qua chuyện nhỏ này tuy là chúng ta không có chứng cứ đi. Như sau này cứ được nước đám người Lâm gia lại tiếp tục làm thì sao. Phải để cho đám người bên đó biết tuy là chúng ta nhượng bộ để cần bằng thế lực nhưng không được đụng vào điểm mấu chốt cần thiết.

Hà Thúc bây giờ mới hàng giọng tiếng gật đầu đồng ý với những lý lẽ mà Lưu Hoan đưa ra. Hơn ai hết trong những người ở đây ông là người trải nghiệm sâu sắc nhất bởi việc mất đi người thân của mình. Không như Trần lão không được gặp con mình chỉ nhận được tin tử. Ông từng chứng kiến con mình với thi thể đó nằm bất động trên người đầy máu cũng chính bị tai nạn xe cộ.

- Lời lão Lưu tôi không ý kiến! Phải làm thật cẩn việc này. Nhưng mà có một điều mà chúng ta dường như quên mất trong việc này. Mọi người có thấy được những việc này mấu chốt nhất vẫn là con bé Nhã Oanh kia làm ra những quyết định mà chúng ta không nghĩ đến hay không? Mà trong việc này nếu không phải chúng ta biết được Thiếu Kiệt không nhúng tay vào thì chắc chắn sẽ suy nghĩ theo một chiều hướng khác rồi.

Trương Lao gật đầu một cách thẳng thắn. Khi được biết mọi việc diễn ra đều do Nhã Oanh tự chủ trương ông cũng có chút bất ngờ không ít.

Những bố cục làm ra rất hợp lý tựa như mọi thứ tự nhiên nhưng lại được sắp xếp một cách cẩn thận để cho đám người phụ thuộc Lâm gia thao tác việc này không thể chạy đi đâu được.

- Đúng thế! Nếu nói ngay lúc đầu có Thiếu Kiệt sắp xếp có thể tôi sẽ không nói gì. Nhưng mà từ chuyện tách chuyến bay cho để để người làm hành khách đi cùng vô tình quay lại được toàn cảnh diễn ra mọi thứ ở sân bay chúng ta bắt buộc phải nhìn cô bé đó với cái nhìn khác rồi đấy. Không còn là một cô bé đơn thuần chỉ quản lý một cái công ty bán hàng đơn giản đâu.

Lưu Hoan lúc này thở dài một hơi. Hẳn thật sự thấy trong chuyện này đúng là không nghĩ ra được một cô nhóc như Nhã Oanh lại có những quyết định tưởng chừng như đơn giản nhưng lại hiệu quả đến như thế.

- Nếu không phải chính thằng nhóc Thiếu Kiệt xác nhận từ mọi thứ của chuyến đi con bé Nhã Oanh đó sắp xếp và quyết định thì tôi nghĩ rằng thằng nhóc Thiếu Kiệt biết trước mọi việc rồi đấy chứ. Quan trọng là giờ Lâm gia sẽ làm ra hành động thế nào khi mà chúng ta đồng loạt công kích như thế này.

Trần lão nghe Lưu Hoan nói xong cũng trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó cầm lên tách trà đang để trước mặt mình định đưa lên miệng uống một hớp rồi lại đặt xuống nói.

- Tối thấy việc này không hẳn xấu chưa biết chừng Lâm gia cũng không làm ra việc gì quá võ đoán đâu. Chúng ta đều biết có thể Lâm gia sắp xếp chuyện để cho Lưu Chính tới trễ là thực. Nhưng đám người ở sân bay lại là tự tung tự tác làm. Việc này chỉ có thể để họ xem là trùng hợp mà không phải là được dàn xếp. Cái hay ở đây là những người quay hình lại vốn là người của Nhã Oanh nhưng cô ta lại xếp họ vào hành khách đi du lịch đến

Ngọc Châu này. Như thế cho dù có tra ra thì những người kia vẫn như là vô tình ghi lại được hình ảnh cần thiết.

Hà Thúc bây giờ cũng đồng ý với ý kiến của trần lão đưa ra bởi toàn bộ mọi việc đều cho thấy việc Nhã Oanh có dàn xếp hay không thì Lâm gia cũng không thể nào vạch trần được thân phận của những người đi cùng họ trong chuyến bay.

Có biết được thì vẫn không nói được những người này là người của Nhã Oanh. Bởi họ đi với danh nghĩa là du lịch và có cả vé đi theo đoàn không có một lý do nào cho Lâm gia nói được những người này là một tổ hợp để lôi họ vào một đồng rắc rối do tự họ gây ra.

- Xem ra cô bé Nhã Oanh này không những không bình thường mà cô ta còn học được không ít những gì của Thiếu Kiệt. Lúc trước hèn gì thẳng nhóc lại chọn con bé đi thế mình. Với những suy nghĩ tính toán này có thể nói một mình con bé có thể gây sóng to gió lớn cho Lâm gia mà không cần đến Thiếu Kiệt nó ra tay đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 752: Lợi Dụng Tiệc

Lời Hà Thúc nói nhóm người Trần lão, Trương lão kể cả Lưu Hoan cũng không phản bác được. Nếu như lúc đầu họ không biết được mọi việc thì nhìn những việc đã xảy ra Nhã Oanh chắc chắn sẽ không xoay chuyển được. Nhưng giờ mọi thứ đều được hóa giải hơn hết còn chủ động trong việc đánh chặn đón đầu đối phương khiến Lâm gia thật sự rơi vào chính cái bẫy mà mình đào ra.

- Tôi thấy trước mắt cứ để Lưu Chính làm những gì cần thiết nhưng lão Lưu nên chú ý một chút đừng làm quá không khéo đám người Lâm gia lại cùng đường rồi lại làm càn nữa.

Trương lão bây giờ mới cẩn thận nhắc nhở Lưu Hoan. Bởi ông thấy nếu như làm lớn chuyện quá cũng không tốt. Ảnh hưởng trong chuyện này sẽ không dễ dàng thu xếp.

- Ủi tôi sẽ chú ý việc này cứ để Lưu Chính nó làm những việc cần thiết. Tôi nghĩ nó biết đâu sẽ làm điếm dừng. Nó tuy nóng giận sự thật nhưng cũng không đến nỗi không hiểu tình hình như thế nào. Quan trọng nhất vẫn là động thái bên kia như thế nào. Giờ chỉ có thể ngồi đây xem kịch do bên Lâm gia.

Lưu Hoan trả lời lại Trương lão rồi cười cười nói ra suy nghĩ của mình với mọi người. Với họ những thứ cần thiết đã xong giờ chỉ xem Lâm gia làm thế nào khi bị Nhã Oanh kéo xuống nước. Tâm lý đứng bên ngoài để nhìn xem đối thủ gặp bi kịch lúc nào cũng tồn tại nhóm người Hà Thúc cũng không khác mọi người là mấy.

Cùng thời điểm này trong một căn phòng của một nhà hàng được Lâm Dương chuẩn bị để đón tiếp Nhã Oanh thì lại không mấy tốt đẹp. Âm thanh

đập vỡ chén đĩa vang vòng khắp trong căn phòng.

- Đồ ăn hại. Cho mày lo việc đơn giản như thế còn không xong. Giờ thì hay rồi! Mọi thứ đổ lên đầu tao hết. Mấy người ngồi ở nhà kia không biết là đang cười vào mặt tao hay không đây này. Chỉ mỗi cái việc mời người đến cũng làm không xong mày làm ăn được gì mày nói tao nghe đi.

Đứng trước mặt Lâm Dương là con hấn Lâm Tài. Hấn được giao nhiệm vụ là tiếp đón Nhã Oanh một cách thân thiện nhất mời đến nhà hàng để Lâm Dương hấn có thể bàn bạc nói chuyện các phương án thương thảo trao đổi. Giờ thì người không mới được ngược lại chuẩn bị được đối phương mời người ra hầu tào.

Lâm Dương nhìn thấy Lâm Tài hấn càng bực mình không nhẹ. Vốn đích thân Lâm Tài phải đi gặp Nhã Oanh. Nhưng hấn lại cho rằng Nhã Oanh và Phùng Kiếm Nhất chỉ là mấy người chưa thấy việc đời. Hấn chỉ cần nói người bên dưới kéo đến là được. Ngọc châu này hấn không hơn ai nhưng vẫn có mặt mũi. Hấn đi đón đám người của Nhã Oanh thật sự để người khác thấy sẽ mất mặt nên mới để người bên dưới làm.

Hấn không ngờ những chuyện như thế này lại xảy ra cho đến khi đích thân Lâm Dương gọi điện nói hấn đến đây hấn mới biết được những người bên dưới làm ra việc lớn đến vậy.

- Cái thứ con ăn hại như mày giờ tao phải làm sao hả. Không phải tao nói mày đích thân đi đón rồi sao giờ lại thành một đồng lộn xộn thế này. Mày xem mà tự giải quyết.

- Việc này! Việc này con thấy không có gì là lớn mới để cho người bên dưới làm. Mới miệng không đi thì đám người bên dưới mới làm ra việc như thế chuyện này là tại họ chứ đâu phải tại con.

Lâm Tài nói ra suy nghĩ của mình cũng không quên đổ lỗi cho người khác trong chuyện này. Hắn thấy dường như gây ra việc không phải là hắn nên không cần chịu trách nhiệm gì

- Mà còn nói nữa hả. Không tại mà chắc tại những người kia chắc. Còn ông nữa, kế hoạch tôi đưa vốn không có vấn đề gì. Ông làm sao lại để cho con bé đó phòng bị như thế cả đến bắt tay cũng không được.

Đứng bên cạnh Lâm Tài không ai khác là người đàn ông trên máy bay. Hắn thấy việc mình không thành công cũng không phải là chuyện lớn lắm dù sao cũng chỉ gặp mặt ở trên máy bay chỉ vài phút. Giờ đây bị giận cá chém thớt nhưng đã là người bên dưới của Lâm Dương hắn lúc này chỉ cố giải thích.

- Việc này có lẽ cô ta không thật sự muốn bắt tay hoặc có thể có được phong bì. Biết đâu trước khi cô ta đi đến Ngọc Châu thằng nhóc kia đã sắp xếp mọi thứ và dặn cô ta không tiếp xúc với người khác.

Đem suy nghĩ mình cho là thích hợp nhất hắn nói ra với Lâm Dương nhưng ngược lại. càng làm Lâm Dương nổi cáu.

- Ông hay nhỉ. Có ai ngốc như ông nếu kế hoạch tiếp cận cô ta không được ông cũng phải biết tiếp cận cái tên Phùng Kiếm Hoa kia chứ. Đằng này ông lại làm gì? Không làm gì cả. Vậy mà ông nói mình làm chuyện này không vấn đề gì. Không vấn đề của ông đấy hả. Hay là ông chỉ biết là bỏ tiền ra cho mấy cái con người mẫu hạng bét đó cung phụng cho ông thôi sao. Đúng là nuôi người chẳng được tích sự gì mà.

Lâm Tài với người đàn ông im lặng một lúc để cho Lâm Dương phát tiết hết những gì mình đang có. Những tiếng mắng chửi trong phòng vang lên đến cả nhân viên phục vụ đứng bên ngoài cũng không dám đến gần. Phải

một lúc lâu sau khi thấy bố mình trạnh thái xả giận được đôi chút Lâm Tài mới nói.

- Con thấy lần này con nhỏ đó với người của nó cố làm khó chúng ta. Nếu không việc nhỏ như thế này không xé ra to như thế. Chắc chắn là nó muốn kiếm lợi từ nhà mình. Bố cũng đừng nhân nhượng không phải chỉ mấy tên an ninh với lại tài xế thôi sao. Mấy tên đó có cũng được không có cũng được.

“ Bốp”

Lâm Tài vừa nói dứt câu hấn đã bị Lâm Dương tát một cái bạt tai nổ đom đóm. Trên khuôn mặt hàng lên thấy rõ một cái bàn tay đỏ lừ.

- Mà còn nói. Nếu như người nào làm việc cho Lâm gia mà đều đối xử như thế thì còn ai làm việc cho mà hả. Mà có biết rằng chỉ cần mà làm sai một chuyện người khác luôn nhắm vào chuyện sai của mà mà công kích không. Mà có biết bây giờ là lúc nhạy cảm. Chỉ cần mà dám bỏ mấy người đó tao chắc chắn ngay ngày mai sẽ có tin đồn về việc này trong những thế lực phụ thuộc. Lúc đó ai còn tin tưởng mà làm việc cho Lâm gia.

Lâm Dương nóng giận muốn đập con mình một phát với những lời nói kia của hấn. Dù nơi này không có người nào là người ngoài. Nhưng với những chuyện như thế này hấn không muốn con mình trở thành cái mục tiêu để nhóm người Hà Thúc tấn công vào các thế lực Lâm gia dần dần chia rẽ nội bộ.

- Việc này phải giải quyết càng sớm càng tốt người quan trọng nhất trong chuyện này vẫn là cái con bé kia. Chỉ cần nó không làm đơn thưa kiện hay nữa là được. Chúng ta giờ có thể biết được nơi ở của con bé đó. Để tránh việc phải rắc rối tôi thấy tốt nhất chúng ta nên đến gặp con bé đó mà

thương lượng. Chắc chắn sẽ ôn hơn là đợi chờ cho nó kiện rồi mình mới tiến hành hòa giải.

Người đàn ông bên cạnh Lâm Tài bây giờ mới lên tiếng nói ra ý kiến của mình với Lâm Dương. Hấn cũng không ngạc nhiên để bị mắng tiếp mà thật sự nghĩ ra cách cần thiết để cứu vãn tình hình.

Lâm Dương lúc này sau một cơn giận dữ kéo ghế ngồi xuống nhặt lấy chai nước suối đang nằm trên mặt đất, hấn cầm lên xé giấy niêm phong nắp chai uống một hơi cạn sạch chai nước rồi ném cái vỏ rỗng đi.

- Nói thì dễ để làm được mới khó. Giờ làm sao gặp được con bé đó mới là vấn đề. Hiện tại chúng ta đi mà không có con đường nào để có thể gặp con bé đó thì cũng thành công cốc.

Ngồi thừ ra ghé day day trán mình Lâm Dương thấy việc gặp Nhã Oanh để đàm phán tương đối khó. Bởi vì hiện tại Lâm gia và Nhã Oanh đang ở thế đối đầu. Đối phương có tâm lý không thiện cảm với Lâm gia hấn. Cho dù hấn có đi thì cũng phải mặt dày đợi chờ bên ngoài. Chưa biết chừng còn không gặp được người còn bị đuổi về.

- Tôi nghĩ việc này có thể sắp xếp được. Chúng ta dùng một buổi tiệc họp mặt các nhà đầu tư sẽ tham gia đấu giá lại. Để họ trao đổi hợp tác với nhau xem như một buổi ngoại giao. Như thế dựa theo việc tới thăm hỏi một vài người mà tiếp xúc với cô bé kia. Tôi nghĩ nếu đứng ở một người điều hành công ty thì con bé đó nhất định sẽ tham gia.

- Đúng rồi bố nó muốn mở rộng kinh doanh thì bắt buộc phải mở rộng mối quan hệ. Như thế mình đến chào hỏi rồi sắp xếp một cuộc nói chuyện thương lượng hóa giải tình hình vẫn ôn hơn. Chúng ta vừa không mất mặt mà lại làm việc được trong âm thầm không ai biết. Chỉ cần đơn kiện không phát đi thì chúng ta cũng không cần lo lắng nữa.

Lâm Tài thấy ý kiến của nhân viên bên dưới bố mình thật sự rất tốt. Gia đình hẳn cũng không phải mất mặt vì việc phải đi gặp Nhã Oanh một mình. Mà lại có thể tạo được tên tuổi trong các nhà đầu tư vì việc tiếp đón họ bằng một buổi tiệc xã giao tươm tất

- Cách này không phải không được! Nhưng mà thời gian dường như có chút không thích hợp lắm giờ này phát ra lời mời thì chưa biết chừng sẽ không có ai đến dự. Như thế cũng không hiệu quả được.

Lâm Dương cau mày suy nghĩ nói ra vấn đề khó giải quyết trong chuyện này. Nhưng tại thời điểm hẳn đang phân vân thì người đàn ông bên cạnh Lâm Tài lên tiếng nói.

- Không cần đâu ngài. Chúng ta tổ chức tiệc ngay tại nhà khách đã đặt trước cho các nhà đầu tư cũng được. Chỉ cần có món ăn, có bàn tiệc bia và rượu lại không phải đi đâu xa những người đó nhất định sẽ tham gia dù sao thì mọi nhà đầu tư đầu giá đều ở cố định tại nhà khách Ngọc Châu.

- Được Việc này ông xem sắp xếp mà làm. Càng nhanh càng tốt sau đó cho khách sạn đánh tiếng nói với từng người tham gia đầu tư sắp xếp cẩn thận mọi chuyện. Tôi không không muốn thấy có điều gì bất trắc diễn ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 753: Cục Diện Bất Ổn

Lâm Dương vừa dứt lời thì một âm thanh làm cho hắn không thấy thoải mái vang lên. Âm thanh của tiếng điện thoại thật sự làm cho hắn khó chịu khi tâm tình vừa mới dịu đi một chút giờ lại gặp việc này cái gắt.

- Điện thoại của ai sau không nghe đi. Để nói reo như vậy đến chừng nào.

- Bô! Có người gọi cho bố. Điện thoại đang để trên bàn.

Lâm Tài nhìn nhìn về phía cái điện thoại đang nằm trên bàn làm cho Lâm Dương phải nhìn về cái điện thoại. Hắn bây giờ mới biết rằng đây là cuộc gọi đến cho hắn chứ không phải nhân viên bên dưới hay con mình.

Không nói được gì về việc mất mặt này Lâm Dương đem điện thoại cầm tới trong tay tiếp nhận cuộc gọi của mình. Nhìn vào số máy gọi đến hắn thấy được Lâm Thanh Hải đang gọi cho mình. Tưởng rằng chuyện ở sân bay bị những người Lâm gia biết được hắn cũng phải làm ra tâm thái chuẩn bị chống chế.

- Alo em nghe này anh.

Chỉ chờ có thể âm thanh phần nộ bên kia điện thoại đã bốc lên nghi ngút Lâm Thanh Hải một giọng nói cái gắt không thua kém Lâm Dương vừa rồi nói.

- Chú mày nói giọng dễ nghe nhỉ. Chuyện ở sân bay là sao. Còn nữa mày có bị con gì cản không mà lại tiến hành động tay động Chân với Lưu Chính. Hiện tại thì hay rồi rắc rối ập xuống không kịp xoay sở này chú mày ở đâu vác cái mặt về đây ngay.

Lâm Dương nghe những lời tức giận của Lâm Thanh Hải cũng giật mình hấn không hiểu tại sao lại dính dáng gì đến Lưu Chính trong này nghe giọng điệu của Lâm Thanh Hải dường như sự việc rất lớn. Nhưng nếu chỉ mỗi một việc xảy ra ở sân bay thì tình hình không tệ đến mức Lâm Thanh Hải không giữ được bình tĩnh như thế này.

- Không phải chỉ mỗi việc xảy ra ở Sân bay thôi sao. Làm gì mà anh nóng dữ vậy. Con Lưu Chính sau dính dáng vô việc này?

Bên kia điện thoại nghe được thắc mắc của Lâm Dương, Lâm Thanh Hải thật sự muốn phát điên mọi thứ diễn ra đều chỉ đúng một việc do Lâm Dương hấn làm mà gây ra, giờ Lâm Dương còn nói với Lâm Thanh Hải cái kiểu em không biết gì cả làm cho hấn thật sự tức điên lên được.

- Không liên quan tới chú mày. Thế tên nào để cho Lưu Chính không đến được sân bay động tay động chân vào xe của hấn. Tao nói cho mày biết giờ thì hay rồi. Máy cái cây xăng của Lâm Đông bị thanh tra kiểm duyệt máy bơm xăng rồi còn bị niêm phong vì xét thấy máy bị tinh chỉnh. Buộc chỉnh đốn ngưng hoạt động. Mày ngay lập tức vác cái mặt về đây cho tao.

Nói rồi Lâm Thanh Hải cúp máy cái rụp để lại âm thanh bên tại Lâm Dương chỉ là những chuỗi tút tút thật dài. Nhận được một cuộc gọi như thế Lâm Dương nhìn về phía con mình hơi thở phì phò. Con giận vừa mới được tiêu hao một chút giờ như một ngọn lửa đang âm ỷ được đổ thêm xăng vào.

- Lâm Tài mày làm ra cái gì! Chuyện của Lưu Chính là sao. Mày ăn cái gì mà ngu như con bò thế. Việc như vậy mà mày cũng làm được tao cho mày làm việc hay mày đi phá hại hả. Mày về nhà ngay lập tức cho tao đợi đó tao đi lo xong việc này rồi về tính đến mày. Còn ông nữa đứng đây làm gì đi lo việc kia cho xong đi càng nhanh càng tốt.

Lâm Tài với người đàn ông kia thấy được cái phao cứu sinh ngay lập tức rời khỏi phòng một cách nhanh chóng mặt. Hai người cũng không phải ngốc đứng lại mà để cho Lâm Dương nộ hỏa xung thiên.

Nhìn hai người rời khỏi phòng Lâm Dương mắng một câu rồi mới rời đi.

- Đúng là một đám làm thì ít ăn hại thì nhiều

Tại Lâm gia một đám người sắc mặt nghiêm trọng. Ai nấy cũng căng thẳng không kém gì lâm trận gặp đại địch. Lâm Đồng bức tức một mình hăn quát tháo nói.

- Mấy người nói đi Lâm Dương hăn làm cái gì vậy, Hăn không biết là làm như thế là không được sao. Giờ bên kia không có chứng cứ nhưng họ nhắm vào mình. Điều luật kiểm tra cũng đúng sai phạm cũng có mấy người nghĩ xem tôi làm sao kiểm ra tiền đây. Không có tiền thì làm sao mà đấu giá các thứ. Hăn làm như thế không phải tự hại hết cả nhà này sao.

Lâm Hồng thấy lâm Đồng bức tức như thế mới khuyên can nói.

- Vấn đề này chưa biết là ai đúng ai sai. Cần phải xác minh một lần nữa mới được. Việc Lâm Dương làm ở sân bay ảnh hưởng như thế nào thì mọi người cũng đã thấy. Nhưng mà phát sinh ra chuyện của Lưu Chính thì tôi thấy không thể nào hăn lại làm ra chuyện như vậy.

Lâm Thanh Hải cũng gật đầu hăn thấy Lâm Dương không phải là người không có suy nghĩ chính kiến có thể làm ra quyết định bất lợi như vậy.

- Vừa rời đường như Lâm Dương nó cũng không biết chuyện này. Nhưng mà xét thấy Lưu Chính cũng không dám làm càn vì việc nhỏ như thế mà trở mặt làm khó với bên mình phải có điều gì đó mấu chốt mà đám người Hà Thúc bên kia chấp nhận cho Lưu Chính liêu như thế.

Lâm Đồng hậm hực này giờ từ khi nhận được tin bao mấy cây xăng của hắn bị tạm đóng cửa chính đốn cho đến khi nào khắc phục xong hắn đã nổi điên tới giờ.

- Không biết bên kia tính cái gì nhưng động thái là có thật. Có người xác nhận thấy xe của Lưu Chính nằm trong gara đang đợi sửa chữa giống như tin tức nhận được. Vậy chuyện này là như thế nào. Không lẽ là đám người Hà Thúc dựng chuyện lên. Họ cũng đâu có ngu. Họ đã biết mình đang khó khăn, giờ ra tay nữa mà không đúng lý do chắc chắn cũng ta sẽ liêu chết với họ. Cục diện đấu tranh trong nước như thế mấy cái đàm giá kia chịu được sao.

Tuy tức giận là thật nhưng Lâm Đồng vẫn có chút lý trí trong việc này. Hắn suy tính vài lần thấy việc nhóm người Hà Thúc dựng lên chuyện của Lưu Chính là không có khả năng. Bởi vì như thế thì chỉ làm cho cuộc chiến âm thầm của hai thế lực thêm phức tạp.

- Cái này cũng không nói được. Chỉ sợ là với suy nghĩ đó họ làm ra động thái mà chúng ta không nghĩ đến. Nhưng để biết rõ vấn đề này như thế nào thì chỉ có thể hỏi trực tiếp Lâm Dương mới biết được hắn đã bố cục ra sao để xảy ra tình trạng này.

Lâm Hồng với Lâm Đồng bây giờ cũng gật đồng ý với lời nói của Lâm Thanh Hải vì mọi chuyện chỉ có người thực hiện công việc làm ra. Nếu Lâm Dương không có mặt ở đây họ cũng không biết chính xác là như thế nào.

Lâm Thanh Hải ngừng một chút rồi mới nhìn qua hai người nói ra suy nghĩ của mình ngay tại thời điểm này.

- Mọi người thấy con bé kia như thế nào? Lần này sự việc xảy ra ở sân bay tôi cảm giác có gì đó không hợp lý lắm.

- Đúng vậy! Con bé đó không phải đơn giản đâu. Nếu trước đây tôi sẽ nghĩ nó là bình thường nhưng qua việc ở sân bay thì chắc phải tính toán lại một lần nữa mới được.

Lâm Đồng nghe hai người Lâm Thanh Hải với Lâm Hồng trò chuyện lại bu môi nếu việc này xuất hiện trên một con bê hồ sơ bình thường qua một thời gian dài được theo dõi và báo cáo thì không lý nào lại có chuyện đó.

- Tôi nói hai người có suy nghĩ sâu xa quá không. Sao hai người không nghĩ con bé đó đi đến đây là thay mặt thằng nhóc kia. Tôi thấy chuyện này thằng nhóc kia nhúng tay vào quây cho đục nước để đánh lạc hướng rất lớn. Nếu chúng ta không phải cho người viết báo cáo về con nhỏ Nhã Oanh đó tôi con nghĩ nó làm. Nhưng mà xem xong báo cáo thì tôi thấy việc này bất khả thì không lý nào lại như thế.

Nói ra suy nghĩ của mình phản đối kịch liệt rằng những việc ở sân bay không phải bản thân Nhã Oanh làm được. Lâm Đồng rất tự tin với suy nghĩ và phân tích của mình khi đã đọc hồ sơ báo cáo của Nhã Oanh đã được gửi về.

- Báo Cáo đôi khi cũng không thể lúc nào cũng đúng hết được đâu. Cũng phải có sơ sót gì đó chứ không thể nào đúng hết một trăm phần trăm được.

- Không tôi thấy việc này chắc chắn là thằng nhóc kia nhúng tay vào. Một người có thể làm việc có suy nghĩ sâu xa như việc ở sân bay mà lại không đi tranh thủ những công lao trước giờ nhất là bên cạnh nó còn có hai người một là người của mình hai là con bé Hà Vi kia. Nếu con bé Nhã Oanh muốn được Thiệu Kiệt chú ý ít nhất phải làm ra thành tích để được chú ý chứ đâu thể nào im lặng cho đến hôm nay được. Lâm Dương đã từng nói báo cáo là chính xác thì chắc chắn không sai được.

Lâm Thanh Hải cũng gật đầu với những lý lẽ đưa ra của Lâm Đồng thì hẳn cũng không phản bác được gì. Lý lẽ đó vững chắc đến mức hồ sơ báo cáo thường xuyên đưa về cũng không thay đổi trong nhiều tháng liền. Giờ tự nhiên đến Ngọc Châu lại thay đổi lớn như thế này là không thể nào.

- Tôi cũng đồng ý với Lâm Đồng việc này. Hai người thấy đây việc liên lạc hồi xưa còn khó thì không nói, Ngày nay chỉ cần mọi người cầm một cái điện thoại là mọi tin tức đều có thể truyền đạt lẫn nhau, Muốn làm như thế nào cách thức ra sao thằng nhóc Thiếu Kiệt kia chỉ cần một người đại diện hẳn ở đây còn nó thì ngồi ở Lưu Minh nhận báo cáo rồi đưa ra phương án đối phó, việc này hoàn toàn có thể được.

Lâm Hồng suy nghĩ một chút về vấn đề này. Tuy là ý kiến của hai người đưa ra bà cũng không nói được gì trong chuyện này. Nhưng mà trực giác của bà cho thấy có điều gì đó thật sự không đúng. Nhất là những gì đã diễn ra ở sân bay Ngọc Châu càng làm cho bà thấy không thích hợp.

- Nhưng mà tôi thấy có điều sai sai. Không lẽ thằng nhóc kia nó lại có thể dự đoán ra cả việc sẽ xảy ra ở Ngọc Châu ngay cả khi việc này chưa diễn ra sao. Chuyện này quá vô lý.

- Không! Tôi nghĩ là thằng nhóc đã đưa ra một loạt phương án cần thiết khi gặp phiền phức cho con bé Nhã Oanh để nó làm việc. Hơn nữa bên cạnh con bé lại có một người bảo vệ tên là Công Toại theo tôi được biết tên này là người của quân khu gì đó của Thiếu Kiệt tự tuyển dụng theo đơn vị của Thiếu Kiệt nó đang sở hữu

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 754: Thăng Cấp Quân Hàm

Lâm Thanh Hải nói ra việc này làm cho Lâm Đồng nhú mày một chút, hẳn thật sự thấy không thoải mái khi mà Thiếu Kiệt lại có thể sở hữu một quân khu cho riêng mình trong khi đó những người bên dưới hẳn lại tìm không ra doanh trại để nắm giữ cái cảnh một quân khu hai ba người tư lệnh điều hành vẫn phải tồn tại trong đội ngũ của hắn.

- Tôi không biết cái đám lão già kia tại sao lại có thể đưa cho thằng nhóc cả cái quân khu, hơn nữa lại một cái quân hàm không để nuốt chút nào. Ngày hôm qua mấy người không biết cái bọn đó còn cấp quân hàm mới cho thằng nhóc đó. Đúng thật tức chết người, không có đủ nội bộ phải chịu thiệt trên cái bàn họp đó.

Lâm Đồng bực tức nói ra suy nghĩ của mình. Hẳn thật sự không biết được sự thật như thế nào, nhưng chỉ với mấy cái lý do hỗ trợ kinh tế trang bị vũ khí cho quốc gia Thiếu Kiệt nên được quân hàm này. Có phản đối thì đám người họp trên bàn dường như ai cũng đồng ý với sắp xếp này, làm cho Lâm Đồng hẳn thật sự tức điên sau ngày hôm qua.

- Cái gì còn có chuyện này sao bây giờ mới nói.

Lâm Thanh Hải bây giờ mới giật mình nhìn Lâm Đồng hẳn khá bất ngờ trước tin tức này. Lâm Hồng cũng nhìn hắn nhú mày một chuyện hệ trọng như thế giờ này Lâm Đồng mới báo dù chỉ là một ngày nhưng mà có rất nhiều thứ sẽ thay đổi.

- Không phải bây giờ đã nói rồi sao. Hôm qua buổi tối họp xong tôi con phải lo chuẩn bị đầy đủ các thứ tiền nong rồi gom góp các mặt của kinh doanh lại hầu hết mấy cái cây xăng bây giờ đều là mua xăng gói đầu sáu tháng cả đấy nếu mà cứ tình trạng này diễn ra tôi nói thật chưa đợi đến lúc

đám người Hà Thúc ra tay thì cũng bị suy kiệt tài chính thôi. Cái vấn đề nợ ngân sách vay chắc chắn sẽ diễn ra chưa biết chừng còn rơi vào tay đám người Hà Thúc nữa kìa nên tốt nhất là giải quyết nhanh vụ này cho tôi được nhờ.

Lâm Đồng vừa nói vừa bực mình cầm lấy ly trà lên uống cạn một hơi rồi rót tiếp một ly nữa để trước mặt của mình. Lâm Hồng im lặng vài giây rồi mới lên tiếng hỏi hấn.

- Lần này đám người đó cho thằng nhóc đó quân hàm như thế nào cần đến phải họp bàn lại như thế? Nếu cấp bậc bình thường chắc chắn sẽ không động tới cuộc họp quân đội. Vậy mà ông lại xem chuyện không đáng kể thì tôi cũng thua rồi đấy.

- Chả biết! Thằng nhóc đó moi đâu ra được mấy bản thiết kế vũ khí gì đó tôi chưa được thấy. Nhưng cấp bậc lần này cấp cho nó là trung tướng kiêm cố vấn vũ khí quân đội quốc gia. Nó có quyền điều hành một quân khu bên dưới có thể ngang bằng với lại số quân nhân tên Tăng Anh Hùng đang nắm giữ.

Lâm Đồng trả lời một cách hời hợt không mặn mà lắm về chuyện này. Biểu hiện của hấn làm cho cả Lâm Thanh Hải và Lâm Hồng hơi ngạc nhiên. Nếu cấp bậc như thế thì không thua kém gì so với vị trí của Lâm Đồng là mấy. Nhưng hấn lại không cho đây là mối nguy hiểm mà còn xem đây như là việc bình thường thì hai người thật sự không hiểu hấn đang muốn gì.

- Không phải như thế thằng nhóc nó có quyền điều binh lính cho chính mình sao. Số quân không nhỏ ông lại có thể an tâm chuyện này được thì thật sự ông không thấy được vấn đề rất lạ sao?

Nhìn Lâm Đồng trước mặt mình Lâm Thanh Hải bây giờ mới lên tiếng hỏi hấn để biết tại sao với cái tình hình như thế mà hấn vẫn ung dung xem

như không có chuyện gì xảy ra.

- Điều binh sao? Làm gì để thế dù là cấp cho thằng nhóc đó cái quân hàm khá cao, cả một cái quân khu có thể điều động. Nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa thôi. Giờ tên nào muốn để lính của mình điều qua bên quân khu mới chứ. Để binh lính tự điều qua sao, còn lâu lắm vấn đề này mới xảy ra. Nói đúng hơn thằng nhóc nhận quân hàm và một cái quân khu rỗng xem như là có danh không thực. Dù với cái quân hàm đó ít ra thằng nhóc cũng chỉ có một chút tiếng nói thôi.

Phân tích ra tình hình cho hai người hiểu việc Thiếu Kiệt có được những gì sau việc cấp quân hàm này. Lâm Đồng thấy đối với việc điều động binh lính của từng quân khu một hẳn quá hiểu. Vấn đề bộ binh, Binh lính đặc chủng trinh sát hay các quân khu khác thì hầu như chẳng ai muốn bỏ ra binh lính của mình đưa về quân khu mới.

Nếu muốn có lính ít nhất Thiếu Kiệt cũng phải có người bên dưới đi tuyển quân theo từng đợt giúp mình. Đây lại là vấn đề nan giải không ít mỗi năm lượng quân nhân mới nhập ngũ không nhiều ít nhất Thiếu Kiệt phải có được cấp dưới làm chuyện này. Nếu chỉ có quân hàm thêm cái quân khu không có người. Muốn tuyển quân Thiếu Kiệt cũng không làm được.

- Nhưng nếu thế thì thằng nhóc cũng không có thực quyền gì. Đám người Hà Thúc có cần họp bàn để cấp quân hàm và một cái quân khu không người như thế hay không? Việc này có gì đó không đúng.

Lâm Hồng nói ra suy nghĩ của mình cho cả hai người nghe. Nếu như việc để Thiếu Kiệt có một cái quân hàm không làm được gì thì đám người Hà Thúc cũng không cần phải làm ra những việc như thế này.

- Không có thể đám người Hà Thúc muốn cho thằng nhóc đó một cái gì đó an ủi đi. Dù sao nó cũng đưa ra những thứ cần thiết cho quốc gia nếu

không có gì đưa lại cho nó đám người Hà Thúc thật sự thấy không ổn nên mới làm vậy đi.

Lâm Thanh Hải đáp lại lời của Lâm Hồng sau khi bà vừa dứt lời. Hấn thấy có thể nói đây là bước trấn an của đám người Hà Thúc với Thiếu Kiệt. Ngụ ý muốn nói chỉ cần hấn làm ra được công hiến thì họ sẽ cấp cho hấn quyền lợi.

- Chứ còn gì nữa. Trước đây cái quân khu bây giờ thằng nhóc đó được cấp thật chất cũng chỉ là phương tiện cho thuê mướn của tên Tăng Anh Hùng. Hấn đem quân khu đó cho thằng nhóc thuê để làm kho bãi của các công ty theo hợp đồng mười năm. Giờ thì không lấy tiền theo từng năm nữa, giờ cấp thẳng trực tiếp luôn như thế thằng nhóc kia khỏi phải trả tiền thuê kho bãi. Mẹ cái đám đó cáo già vừa được lợi mình vừa có tiếng công bằng hợp tác.

Hai người nghe Lâm Đồng nói vậy cũng hiểu ra tại sao lại cấp quân khu cho Thiếu Kiệt. Nếu chỉ cấp quân hàm không thì coi nhưng mọi chuyện vẫn không phải vấn đề gì lớn. Vì một cái quân hàm không thực quyền cũng không đã động gì được.

Nhưng cấp quân khu có nghĩa là Thiếu Kiệt có quyền tuyển binh. Quân khu chỉ có một tướng bên dưới không có lính thì không làm được gì.

Sợ bị nói là cấp quân hàm không hữu dụng đám người Hà Thúc mới kèm theo cái quân khu của Thiếu Kiệt đang thuê làm vật phẩm đi kèm. Như vậy quá hời cho một cuộc giao dịch lợi ích nghiêng về một phía.

- Bởi thế tôi thấy việc này cũng không có vấn đề gì quan trọng. Dù sao cấp bậc cũ của thằng nhóc đó cũng đã có được tiếng nói. Giờ có thêm một tấm giấy có tiếng nói cao hơn nữa thì cũng không có gì thay đổi. Mà đám

người Hà Thúc có muốn chuyển quân qua đó cho thẳng nhóc thì tôi thấy càng tốt làm giảm đi một phần quân đội của bên đám người bọn họ.

Lâm Đồng đem những nhận định của mình trong tình hình chung phía bên quân đội nói ra. Lâm Hồng nghe thế cũng suy nghĩ một chút mới nhìn hấn hỏi.

- Nhưng nếu đám người Hà Thúc lại cho quân của mình qua hỗ trợ một thời gian cho đến khi quân khu có đầy đủ người có thể nắm quyền thì sao. Như thế thẳng nhóc cũng có binh lính riêng mình. Để thẳng nhóc tạo thành một nhánh quân đội riêng nữa, chúng ta không phải sẽ có thêm một phần bất lợi đi.

Lâm Thanh Hải trầm mặt lời nói của Lâm Hồng không phải không đúng, nhưng liệu đám người Hà Thúc thật sự làm vậy thì quyền hành của họ cũng giảm đi một phần nào đó trong một bộ phận quân đội nhất định.

- Không hẳn Việc này có thể làm nhưng muốn cho một quân khu đủ được hết các cấp bậc và tái cơ cấu thành lập lại có đúng thực lực thì cần có mười năm. Đây chỉ xem là con số án chừng cần thiết. Nhưng quan trọng nhất quân khu này chuyên về vấn đề gì mới đáng nói. Giờ đây các ngành nghề cần thiết của quân đội đều có mỗi bộ phận riêng của từng quân khu. Giờ quân khu của thẳng nhóc đó tạo ra chuyên về lĩnh vực gì. Nó làm thì đụng đến quyền lực của không ít người như thế càng tốt.

Lâm Đồng thấy chuyện đề Thiếu Kiệt tạo dựng cơ sở một phần quân khu lại cho chính mình sử dụng quá xa vời. Dù cho có sự hỗ trợ của nhóm người Hà Thúc đi nữa cũng không thể trong ngày một ngày hai sẽ làm được.

- Nếu đúng như những gì Lâm Đồng nói thì chúng ta cũng không cần lo lắng quá về vấn đề này. Cũng có thể an tâm việc cái quân hàm với quân khu

đó không có gì phải sợ. Nhưng ít nhất nếu nó muốn phát triển cái quân khu kia thì chúng ta nên xem xét để một phần quân đội của mình vào đó làm tay trong.

Lâm Thanh Hải nói ra ý kiến của mình để cho Lâm Đồng xem xét thực hiện. Lâm Hồng thấy việc này cũng rất tốt dù sao phòng ngựa vẫn cần thiết. Nếu thật sự điều đó xảy ra họ cũng có được thông tin khi cần làm ra các phương án đối phó.

Nhìn hai người như muốn góp ý với mình trong quân đội Lâm Đồng nhú mày một cái rồi nói.

- Nếu việc này diễn ra tôi sẽ làm ra các phương án chuẩn bị. Nhưng tôi nói hai người hình như xem nhẹ quân đội quá rồi đấy. Nói thật thẳng nhóc kia nó muốn làm việc này thì chưa chắc làm được. Bản thân tôi điều hành thôi đã khó, quản lý quân đội không phải giống như chơi trò chơi. Nó phức tạp không đơn giản như hai người nghĩ đâu đấy là chưa kể, một đứm chưa từng bước vào môi trường quân đội như nó thì sẽ làm ra được cái gì. Nhưng tôi vẫn sẽ tiếp thu ý kiến này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 755: Lừa Gạt Lâm Gia

Lâm Thanh Hải bây giờ thờ dài nhìn Lâm Đồng. Cái tính cố chấp của tên này trước nay vẫn như thế, cái nào hắn thấy không thiết thực sẽ không bao giờ đồng ý. Ở đây Lâm Thanh Hải chỉ muốn Lâm Đồng phải chú ý đôi chút về những vấn đề cần thiết, Tránh phát sinh những việc sau này nhưng với những gì biểu hiện như thế này hắn biết Lâm Đồng chỉ khi nào thật sự cần mới chú ý.

- Anh chỉ nói vậy thôi chú mày xem mà làm việc còn những vấn đề khác thì anh không thể nói được. Nó không phải chuyên môn của anh, Vấn đề phòng ngừa vẫn hơn nếu như thằng nhóc bên kia thật sự có làm ra chuẩn bị cho mình một nhóm quân nhân, binh lính để sử dụng thì chú nên báo lại mọi người.

Lâm Đồng nghe Lâm Thanh Hải nhỏ nhẹ khuyên nhủ như thế cũng gật đầu. Hắn thấy việc lo lắng của Lâm Thanh Hải và mọi người đứng trên lợi ích chung của gia tộc, sự phát triển nhanh chóng và thần tốc của Thiếu Kiệt hoàn toàn không thể lý giải được. Nếu trước đây đối với Thiếu Kiệt hắn còn hoài nghi một chút nhưng với những gì đã diễn ra không ai biết thằng nhóc sẽ ra bài theo quy tắc nào. Và việc này thì hắn không thể nào không bác bỏ.

Bên ngoài lúc này mới vang lên tiếng gõ cửa rồi mở ra bước một chân vừa vào trong phòng người này làm cho ba người còn lại trong phòng trầm mặc xuống. Thấy căn phòng có vẻ im ắng, không khí nặng nề hắn vội lên tiếng.

- Việc ở sân bay tôi hoàn toàn không khống chế được. Còn vấn đề của Lưu Chính thì càng không hay biết gì. Mọi người có thể nói rõ tình hình cho tôi được không?

Lâm Hồng liếc nhìn hấn một cái tách trà trong tay của bà vừa mới được uống một ngụm cũng đặt xuống mặt bàn nói chuyện không khách khí.

- Chú nói không không chế là xong sao. Việc như thế mà chú còn không không chế được thì làm việc gì mới được. Chú kinh doanh bao nhiêu lâu rồi cái nào nên làm cái nào không nên làm phải biết chứ. Giờ thì hay rồi với một câu không không chế được của chú thì xong việc sao. Nếu nói như chú thì để mấy cái công ty bất động sản của chú bị đóng băng hết rồi nói một câu không không chế được là xong thế thì cần quái gì làm việc nữa.

Biết mọi người đang bực tức Lâm Hồng có trách cứ mình cũng là điều hiển nhiên Lâm Dương thở dài một hơi ngồi xuống bàn lên tiếng phân trần.

- Việc này em vốn giao cho Lâm Tài đi mời người nhưng thằng nhóc trẻ người non dạ làm việc không hiểu trên dưới nên gây ra việc lớn. Em cũng đã để cho nó đi khắc phục hậu quả rồi. Hơn nữa còn răn dạy nó một trận rồi.

- Giờ thì mọi chuyện cũng đã lỡ. Ai trong chúng ta cũng muốn đào tạo cho người thừa kế của mình một chút gì đó sai lầm là chuyện phải có nhưng quan trọng là từ sai lầm đó có nhận biết ra điều gì hay không việc của Lâm Dương nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ khắc phục được hay không còn là việc suy nghĩ trước sau. giờ không phải lúc tranh cãi.

Lâm Thanh Hải vốn cũng muốn hỏi cho ra lẽ chuyện này nhưng nghe Lâm Dương nói việc do con hấn cũng không thể nói thêm điều gì. Thế hệ sau của cả gia tộc ai cũng có thể có người nối nghiệp không người này thì cũng có người khác nhưng Lâm Dương lại chỉ có duy nhất một mình Lâm Tài. Để bồi dưỡng hấn cần nhiều công sức hơn những người bên dưới.

- Tôi nói ông này con cháu làm việc thì cũng lựa việc nào có thể thấy nó làm được mà cho nó làm. Công việc này mang tính nhạy cảm Lâm Tài lại là

một thằng hiếu thắng ông đưa nó nhưng việc này nó chưa vào độ tuổi chững chạc làm hư hết đại sự thì sao.

Lâm Đồng cũng hiểu đường chỗ khó của Lâm Dương nên cũng không truy cứu gì nhiều chỉ làm nhắc nhở đôi chút với hắn. Lâm Hồng thở dài nhìn Lâm Dương hỏi.

- Vậy việc bây giờ làm sao đây? Đúng nói với tôi là mọi người ở đây bàn những việc tán nhảm như thế này. Có muốn bỏ qua được thì cũng phải giải quyết được hết như thứ cần thiết hiện tại.

- Chuyện này tôi đã cho người bên dưới làm một chút kết hoạch để thay đổi tình hình tôi nay sẽ có một buổi họp mặt để có thể gặp riêng con bé kia giải quyết tình. Còn về vấn đề của Lưu Chính thì tôi nghĩ cái này phải trực tiếp mặt đối mặt nói rõ vấn đề với hắn. Quyền lợi thì ai cũng có hắn cũng không thể nào làm quá đáng trong chuyện này.

Lâm Dương bây giờ đáp lại lời của Lâm Hồng hắn trên đường đi đã suy nghĩ một chút vấn đề. Việc Lưu Chính cho người rà soát hết các cơ sở kinh doanh xăng dầu của gia đình.

- Nói như ông vậy thì sao được. Không lẽ cứ mỗi lần có chuyện tên Lưu Chính kia lại làm như thế thì chúng ta sao này là sao? Ích nhất phải ra một cái gì đó để chống đối lại chuyện này. Hắn đâu phải cứ muốn làm sao thì làm được.

- Nói thì dễ nhưng làm sao mới là điều quan trọng. Nếu tên Lưu Chính đã có khả năng làm được việc này thì hắn cũng nắm chắc cái gọi là lý về phía mình. Dù ai cũng biết trong chuyện này xảy ra vì sao

Lâm Hồng đưa ra ý kiến của mình xong thì Lâm Đồng cũng lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình. Mọi thứ vốn đơn giản nhưng không có nghĩa là

nó giống như vẻ ngoài của mình. Lâm Dương cũng biết được như thế nên hấn trầm mặc suy nghĩ một lúc lâu. Hiện tại cả Lâm gia bị khống chế bởi tình hình tài chính không mấy khả quan. Mà bên nhóm người Hà Thúc lại có qua nhiều nhân lực nắm giữ tài nguyên cần thiết.

- Vấn đề này thì mọi người thử xem ý nghĩ này như thế nào. Hiện tại Lâm Dương nắm giữ vấn đề chính là tất cả tài chính đều thông qua ngân hàng. Chúng ta bị kiểm soát thông qua vấn đề này nếu có một con đường tài chính có thể không thông qua việc kiểm soát của Ngân Hàng thì mọi người thấy sao?

Lâm Thanh Hải đưa ra ý kiến của mình. Mọi người bây giờ lắc đầu thờ dãi một trạng thái bất lực. Nếu có con đường nào đó không bị thắt chặt kinh tế của họ thì chắc chắn họ sẽ không như bây giờ.

- Theo tôi thấy con đường để có nguồn tài chính không thông qua ngân hàng rất khó. Khó nhất là nguồn tiền đó phải minh bạch nếu không chúng ta lại bị bắt thót, việc đó khá là khó.

Lâm Hồng đưa ra ý kiến của mình. Bà thấy việc này dường như là bất khả thi khi mà những nguồn tiền đều thông qua các công cụ minh bạch từ việc vận hành bộ máy ngân hàng nhà nước đem ra. Những dòng tiền từ các phương diện sinh hoạt cho đến những dòng tiền trong dân nhân đều được quy về phương thức thanh toán qua ngân hàng cần thiết.

- Vấn đề tiền nong nói như bà thì ai mà không biết cái chuyện này là hiển nhiên rồi. Một vòng tuần hoàn của tiền tệ ra sao thì chúng ta còn tính được thì làm sao mà thay đổi được.

Lâm Dương bây giờ trả lời lại. Hấn quá hiểu vấn đề nhạy cảm này. Mọi người có thể không biết nhưng đối với hấn thì lại khác. Dòng tiền thay đổi

thế nào. Một tờ tiền được theo chu kỳ bao nhiêu năm trở lại với ngân hàng nhà nước thì hẳn hiểu khá rõ.

- Nếu có một phương thức thay đổi tài chính cho nhà mình thì phải có được một nguồn tiền từ một nơi mà đám người kia không biết được đó là của gia đình mình mới thật sự ổn.

Lâm Thanh Hải Trầm Mặt một lúc lâu mới nói ra suy nghĩ của mình. Chỉ có như thế vấn đề tài chính của toàn bộ Lâm gia mới có thể không rơi vào bế tắc như hiện tại.

- Khó đấy. Nhưng mà nếu việc tài chính xong hết thì chúng ta vẫn còn việc trước mắt là làm sao để hóa giải việc của thằng nhóc Thiếu Kiệt kia mới là quan trọng. Toàn bộ bố cục hiện tại đều xoay quanh thằng nhóc đó. Việc hôm nay diễn ra cũng do nó một tay chỉ đạo phía sau. Nếu không thì với con nhỏ kia làm sao mà tạo ra bố cục này.

Lâm Đồng cầm tách trà của mình uống một hớp rồi nói với mọi người trên bàn. Lâm Dương lúc này cũng im lặng trầm mặc suy nghĩ một chút. Bàn tay của hắn gõ gõ trên mặt bàn một vài cái rồi mới nói với mọi người.

- Thằng nhóc đó đứng sau mọi chuyện thì không sai nhưng mà để làm được việc này cần nhiều thứ hơn nữa. Ngay bây giờ nó không thể nào biết được chúng ta nghĩ gì. Dù có bố cục ra sao thì vẫn có khe hở. Mà ở đây là con bé kia. Nên trong tối nay tại buổi tiệc định thông qua con bé đó mà đã thông một con đường cần thiết.

Lâm Hồng gật đầu điều Lâm Dương nói có lẽ không sai. Nếu dự đoán trước bố cục các thứ thì luôn luôn có một chút gì đó sơ hở trong toàn bộ mọi việc không thể lúc nào cũng hoàn mỹ.

- Hiện tại có lẽ thông qua đám người Hà Thúc mà thằng nhóc đó xem chúng ta là đối địch nhưng nếu từ Ngọc Nhi với con bé Nhã Oanh thì chúng ta có thể hóa giải được việc này. Quan trọng nhất vẫn là cho con bé Nhã Oanh thấy được thành ý của chúng ta. Tốt nhất lần này Lâm Dương ông đừng làm ra việc hồ đồ.

Lâm Thanh Hải khá đồng ý với những gì Lâm Hồng vừa nói. Những điều này không sai. Bên trong có Ngọc Nhi tuy là con bé có thể không ra mặt được nhưng nếu từ một bên thứ ba hóa giải các vấn đề cần thiết trong bố cục lâu dài thì vẫn có thể làm lành hoặc hợp tác với Thiếu Kiệt. Việc giữ cân bằng cho bố cục toàn diện là điều cần thiết không thể thay đổi, từ đó Lâm Gia vẫn có thể tạo ra được một thế công cần thiết với nhóm người Hà Thúc.

- Đúng vậy! Việc này phải thật cẩn thận. Lâm Dương ông không thể nào để cho việc này không thành. Ít nhất là phải cho con bé thấy chúng ta hợp tác trên phương diện phối hợp hoàn toàn.

- Việc này mọi người yên tâm. Lưu Chính có thể hôm nay làm ra động tĩnh lớn như thế cũng chỉ để cho con bé Nhã Oanh đó nhìn thôi. Tôi nghĩ điều này không sai đâu. Chỉ cần tối nay nói mọi việc không liên quan đến chúng ta do bên dưới tự ý làm việc. Thay vào đó là một khoản bồi thường tổn thất tinh thần tôi nghĩ chắc ổn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 756: Lừa Gạt Lâm Gia

Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình sẽ sắp xếp tối nay nếu thật sự tiếp xúc được với Nhã Oanh hẳn sẽ cố gắng để thay đổi được một chút gì đó tình hình cần thiết trong việc này.

- Ừ nếu ông đã có biện pháp như thế thì tôi có ý kiến này. Tôi nghĩ ông nếu có cơ hội thì làm ra hứa hẹn với con bé đó. Chúng ta sẽ hỗ trợ con bé đó thu mua về các công ty cần thiết của thằng nhóc Thiếu Kiệt cần. Như thế vừa xem như chuộc lỗi vừa xem như là bán ân tình. Chỉ cần con bé Nhã Oanh truyền đạt lại việc này cho Thiếu Kiệt thì chúng ta đã thắng lớn trong vấn đề này rồi.

Lâm Thanh Hải sau khi suy nghĩ một chút nói ra ý kiến hóa giải nguy cơ lại vừa có lợi trong chuyện này cho mọi người nghe, hẳn thấy việc này khá đơn giản lại có thể thực hiện không quá khó để có thể thao tác việc như thế này nếu làm tốt Lâm Dương thậm chí có thể cứu nguy cơ tình hình phải đổi mặt từ hai phía.

- Việc này khá hay! Được đề tối này tôi sẽ cố gắng thực hiện. Nếu mọi thứ đều thành công thì mọi việc sau này còn có thể dễ dàng hơn thật. Chỉ còn mỗi vấn đề tài chính là cần phải suy nghĩ giải pháp cần thiết mới được.

Đem mọi việc trước mắt giải quyết ổn thỏa cả bốn người bây giờ thấy được việc khó khăn nhất chỉ là giải quyết được lối đi cần thiết cho tài chính của cả gia tộc. Lần này lâm vào bế tắc cục diện kéo dài vì những phát sinh ngoài ý muốn mà Lâm gia lâm vào thế cục khó giải quyết, có một lần sẽ có lần thứ hai nên họ cần bàn bạc đối sách cần thiết để tránh sau này lâm vào cảnh như thế này.

- Cách đơn giản nhất từ trước đến nay thường là lấy tiền mua ngoại tệ hoặc là mua vàng để tích trữ chỉ có như thế mới giải quyết được vấn đề. Ngoại tệ lưu giữ có thể đổi được bất cứ lúc nào và vàng cũng thế không lẽ chúng ta sống ở thời này rồi phải áp dụng chính sách tiết kiệm của người xưa sao.

Lâm Hồng nói ra suy nghĩ của mình bởi vì bà thấy ngoài hai cách này không còn cách nào khác. Mà những điều kiện thông thường thì điều này có vẻ như là đúng nhưng họ làm sao chấp nhận được những việc như thế này.

Lâm Đồng thì lại thấy suy nghĩ này quá mức cổ hủ không có thể nào có thể thực thi được.

- Cái việc đó mà giờ này bà cũng nói được. Để ngoại tệ với vàng thì làm gì có thể sinh lời đây không lẽ đợi đến lúc vàng lên rồi bán cái giá vàng đó thay đổi thất thường. Còn nếu mà để ngoại tệ cũng không khác gì. Lúc cần gấp thì làm sao chịu lỗ sao?

- Vấn đề người xưa trữ của cải vật chất đúng là có thể nhưng mà việc này không hiệu quả đối với chúng ta. Tiền mặt mua vàng nhưng với tiền kiếm được của cả gia tộc thì mua trả tiền mặt người nào chịu. Họ chỉ mua với việc chuyển khoản để minh bạch và làm báo cáo thuế cho đơn giản. Họ không muốn tốn thời gian đếm tiền rồi phải làm các tờ khai tài sản đi kèm.

Lâm Thanh Hải cũng không đồng ý với những gì của Lâm Hồng đã nói nhưng với giọng điệu phân tích về tình hình chung. Mọi người thấy được việc giải quyết tài chính nhìn như đơn giản với người thường nhưng với họ là cả một vấn đề cân bằng không kém.

Nếu như một gia đình bình thường họ có thể áp dụng những cách trên không cần phải suy nghĩ vấn đề gì. Còn như gia đình họ lại khác một số tiền

lớn để chuyển đổi không phụ thuộc vào Ngân Hàng nữa thì hoàn toàn không có cách nào cả.

- Nếu không bây giờ tạo một công ty cần thiết để thuyên chuyển tiền bạc khi cần cũng là phương án có thể xem xét.

Lâm Dương hẳn chỉ đưa ra ý kiến để mọi người có thể suy nghĩ xem vấn đề này tương đối thích hợp vì đối với họ tạo một công ty không phải là quá khó.

- Nếu nói như ông thì nói làm gì. Tạo một cái công ty võ bọc đơn giản thật nhưng mà lượng tiền đổ vào lớn như thế thì trước sau cũng bị tra ra. Nếu lại bước lên con đường bị phong bế thì chúng ta cũng không có cách nào khác trong việc này.

- Đúng rồi! Nếu lập công ty mới thì ít nhất phải cân bằng được chi tiêu thuế và mọi thứ khác mới tránh được nghi ngờ ban đầu, tuy đây là cách đấy nhưng không hay nếu sau này tiền thông qua nó quá nhiều thì cũng bị phát hiện mà tạo nhiều cái công ty như thế cũng không phải là cách giải quyết.

Tiếp lời Lâm Hồng, Lâm Thanh Hải thấy việc tạo ra một hoặc nhiều công ty để thuyên chuyển tiền bạc thì có thể nói là cách tốt nhưng hiệu quả lâu dài thì không thể chưa tính đến nếu nhiều công ty đều vượt mức thuế suất thì sẽ bị làm mục tiêu nhìn vào của đám người Hà Thúc. Những việc như thế này chỉ là ve sầu thoát xác được một lúc không được lâu dài.

- Cái này không được cái kia cũng không được. Giờ cũng không có cách nào khác thật sự là bế tắc rồi đấy. Nếu như có một công ty nào đó mà việc thu chi cân bằng thuế có được từ trước thì có vẻ sẽ tốt hơn cho tình trạng hiện tại.

Lâm Đông bực mình nói ra suy nghĩ của mình hẳn thấy chỉ có một công ty nào đó đã đi vào kinh doanh mà người trong nhà không phải là người nắm giữ những hồ sơ về công ty thì lúc đó mọi thứ sẽ có vẻ tốt hơn.

Mọi người trong phòng lúc này cũng trầm mặc suy nghĩ một lúc Lâm Dương đưa tay rót một tách trà cho chính mình. Lâm Hồng chỉ cảm thán nói một câu.

- Phải chỉ có một công ty nào đó lượng tiền mặt xoay vòng và thật sự lớn thì tốt rồi.

Lời nói này của ba làm cho Lâm Dương hẳn khựng lại một chút đem bình trà đặt lại trong khay. Lúc này hẳn nhớ ra điều gì đó cầm tách trà suy nghĩ một chút mới lên tiếng nói.

- Đúng rồi! Có một công ty như thế! Chính xác là tại Ngọc Châu này có một công ty như vậy mà chúng ta có thể sử dụng được hơn hết nó không thuộc đứng tên của một người nào trong gia tộc chúng ta, nhưng chúng ta lại điều hành được.

Mọi người lúc này mới nhìn lấy Lâm Dương họ không hiểu tại sao một công ty không thuộc gia tộc, không một người nào trong gia đình đứng tên công ty mà Lâm Dương lại nói rằng gia tộc có quyền điều hành công ty này. Điều này dường như là rất vô lý hơn nữa nó lại phù hợp với điều kiện cần thiết mà mọi người muốn.

- Ông nói lạ. gia tộc mình làm gì có một công ty nào như thế. Không phải tất cả các lĩnh vực kinh doanh có thể đều được đứng tên không ít thì nhiều sẽ có một hai tên của người trong nhà để quản lý sao. Ông nói điều này mơ hồ quá rồi đấy Lâm Dương.

Lâm Thanh Hải cau mày trực tiếp xem Lâm Dương là suy nghĩ chuyện ở đâu hẳn nắm được những người nào của công ty đang làm việc gì và đang điều hành những công ty hoặc đứng tên cổ phần của những công ty nào. Vấn đề của Lâm Dương vừa nói hầu như không tồn tại, nếu không hẳn vì sao lại hoàn toàn không biết.

- Thanh Hải. Lâm Dương nói ra được chắc chắn hẳn biết được công ty đó là gì? Để cho hẳn nói hết rồi mới quyết định đôi khi có nhưng công ty mà chúng ta không biết được nội bộ thật sự thì sao. Dựa vào những báo cáo hàng tháng cũng không chính xác hết được.

- Đúng vậy! Nhiều khi có những công ty chúng ta bỏ vào đó với vai trò cổ đông nhỏ trên giấy tờ nhưng bên trong lại là toàn bộ người của mình thì sao mà biết được. Phải để cho Lâm Dương hẳn nói hết đã chứ.

Lâm Hồng với Lâm Đồng dường như cũng muốn biết xem Lâm Dương có cho mình cái tên công ty nào mà đầy đủ điều kiện họ muốn. Hơn hết họ có thể nắm trong tay quyền điều hành. Phải chắc chắn rằng công ty này có thực Lâm Dương mới có thể đưa ra ý kiến như thế này.

- Có! Tôi bảo đảm là có. Làm trước tôi có nghe Lâm Tài nói nhưng không chú ý nhiều giờ gặp tình cảnh này mới thật sự nhớ ra bên dưới con cháu thật sự có một công ty như thế. Mà công ty này nếu tôi nhớ không lầm hình như cũng liên quan đến ông đây Lâm Thanh Hải.

Cả hai người Lâm Hồng và Lâm Đồng đều nhìn về phía Lâm Thanh Hải. Còn hẳn thì ngạc nhiên như không hề biết công ty này có thật sự tồn tại.

- Cái gì tôi? Tôi chưa bao giờ biết cả nhà mình có công ty nào như vậy? Ông không đùa đúng không ở đây giờ này không được đùa.

- Không tôi không đùa công ty này người điều hành chính hình như là cháu gái ông thì đúng hơn nói đúng hơn nó là con gái của Lâm Phong tên gì ấy nhỉ

Lâm Dương lập tức khẳng định lại một lần nữa nhưng không thể nhớ ra tên con gái của Lâm Phong tên gì chỉ có thể dừng lại suy nghĩ đôi chút.

- Ông nói cháu gái tôi? Con bé Lâm Huân Di? Sao lại có chuyện đó?

- Có! Lần đó không phải Lâm Phong bận việc mẹ nó cũng thế nên ông mới cho đám con cháu mình đi đại diện tới công ty con bé làm lễ phát thưởng gì đó sao. Thằng Lâm Tài nó cũng đi. Nó về còn kể lại tôi là những nhân viên ở đó phát thưởng đều bằng tiền mặt giá trị rất lớn đấy. Đừng nói ông không biết gì về vấn đề này?

Lâm Thanh Hải lúc này cũng ngăn người ra nhớ lại việc này hẳn nhớ là đã có từng cho con cái mình đi hỗ trợ Lâm Phong trong việc này nhưng công ty của Lâm Huân Di là gì hẳn không biết, Lần đó vì lấy lòng và tỏ thái độ với Lâm Phong nên Lâm Thanh Hải hẳn mới làm như vậy. Nhưng cũng không quan tâm cho lắm dù sao hẳn nhiều việc đâu thể nào nhớ hết được mọi thứ đã làm.

- Tôi nhớ là hình như đúng thật có việc này. Nhưng mà không phải con bé chỉ là đại diện cho công ty nó thôi sao? Cũng đâu phải là công ty của nó? Như thế thì quyền điều hành cũng đâu thể rơi vào tay gia tộc, còn nữa họ phát thưởng tiền mặt có nhiều thì chúng ta cũng đâu thể nào bằng sự luân chuyển tài chính trong gia tộc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 757: Lừa Gạt Lâm Gia

Lâm Thanh Hải trả lời lại ngơ ngác hoàn toàn như người không biết gì trong chuyện này hẳn thấy điều này quá bất khả thi hơn nữa cái việc của Lâm Huân Di làm cho công ty đó dường như cũng không liên quan gì đến mọi thứ ở trong này.

- Ông làm! Xem ra ông không hiểu được Lâm Phong đang làm gì kèm theo cũng không hiểu được cháu ông đang làm gì. Thật sự việc này muốn biết rõ như thế nào thì ông gọi điện hỏi cháu mình cách tốt nhất. Tôi nói đây chính là bước giải quyết cho toàn bộ tình hình chung cần thiết hiện nay với cả thời gian lâu dài. Nên ông cân nhắc đi.

Cả Lâm Hồng Với Lâm Đồng cũng nhìn Lâm Dương như muốn xác nhận những lời hắn nói. Vì với bộ dáng bây giờ của hắn dường như rất chắc chắn vào những lời mình nói. Trong khi đó Lâm Thanh Hải lâm vào trầm mặc một lúc rất lâu. Lâm Dương thấy mọi người nhìn mình như thế cũng gật đầu xác nhận.

- Mọi người đừng nhìn tôi. Chuyện này nếu Lâm Thanh Hải không hiểu biết tôi nói ra mọi người cũng không tin như thế sao chúng ta không đợi xác nhận từ Lâm Huân Di xem. Nhưng ít ra thì phải để cho Lâm Thanh Hải ông ấy tìm hiểu kỹ gia đình mình mới được.

Lâm Thanh Hải nhìn Lâm Dương thấy rằng điều này chắc chắn không phải giả. Hắn hoàn toàn không biết gì thì cũng thật sự một điều thất trách.

- Được rồi! Việc này tôi sẽ tìm hiểu kỹ lại sẽ có câu trả lời cho mọi người sớm nhất. Còn bây giờ thì giải tán thôi Lâm Dương ông đi lo công việc của mình đi. Tôi thấy nhiệm vụ của ông bây giờ quan trọng nhất nên ông chuẩn bị đi vừa rồi. Còn có việc gì tôi gọi mọi người lại sau.

Cả ba người lúc này đều đứng lên. Lâm Thanh Hải đã nói như thế thì họ cũng không ngồi nán lại làm gì với phần Lâm Dương còn có việc của hắn hai người Lâm Hồng với Lâm Đồng cũng không phải rảnh rồi ngồi đợi Lâm Thanh Hải xác minh nhưng việc vừa mới tiếp nhận.

Khi cả ba đi ra ngoài để lại một mình Lâm Thanh Hải trong phòng. Lâm Hồng mới hỏi Lâm Dương.

- Những việc vừa rồi ông nói là thật.

- Tôi bảo đảm không sai đâu. Xem ra Lâm Thanh Hải ít quan tâm đến con cháu mình. Đến cả những việc người bên dưới có gì, lợi hay không ông ta đều không nắm được. Làm gia chủ mệt mỏi đến không lo được cho gia đình mình, cũng may trước giờ tôi không tranh cái ghế phiến hà đó.

- Chứ còn cái gì nữa nghe nói gia chủ thì quả thật oai phong nhưng công việc ông ta lo lắng các thứ có bao giờ rảnh rồi đâu. Nếu tôi thì vút một xó lâu rồi. Mấy năm qua thật sự lão Hải cũng tận tâm tận lực rồi việc này cũng không thể trách lão được.

Cả ba vừa đi vừa bàn tán với nhau bên ngoài. Họ hiểu được nỗi khổ của Lâm Thanh Hải như thế nào. Nhưng việc hắn không quản lý được cả gia đình mình cũng cho thấy cái chức gia chủ không dễ làm. Mọi người cũng không thể trách hắn trong bàn họp vì công việc của họ không phải lo lắng toàn cục như của Lâm Thanh Hải. Mỗi khi có chuyện ở một phương vị nào đó thì hắn là người phải suy nghĩ tìm cách giải quyết đầu tiên. Càng nắm trong tay nhiều thứ của cả gia tộc đều cần hắn quyết định.

Ngồi một mình trong phòng mình Lâm Thanh Hải im lặng thờ dài một hơi.

“ Xem ra mình không hề quan tâm đến những gì bên dưới vì quá bận rộn thật sự sai lầm. Có nhiều việc nếu người ta không nói chắc mình thật sự không biết. Làm gia chủ kiêu của mình thật sự là thất bại. Xem ra phải tìm cách liên hệ hỏi con bé mọi chuyện thế nào”

Suy nghĩ một hồi thật lâu trên bàn trà suy nghĩ về cách phải hỏi thăm những việc vừa rồi Lâm Dương nói như thế nào cho tế nhị nhất. Đây là điều hẳn phải suy nghĩ vì một người như hẳn nếu chuyện của Lâm Phong cho một điều sai sót. Thì việc của Lâm Huân Di lại chính là một việc sai sót lớn hẳn cần phải sửa chữa.

Ngay tại thời điểm Lâm Thanh Hải đang suy tư về những gì mình cần phải làm thì tại một căn phòng khác cũng ở Ngọc Châu. Nơi đây căn phòng của Nhã Oanh với đầy đủ tiện nghi với phòng khách với một phòng ngủ.

Ngồi bên ngoài phòng khách hiện tại Phùng Kiếm Hoa với Trịnh Hòa cùng với Công Toại với Nhã Oanh.

- Nhã Oanh thiệp mới này vừa mới được đưa đến Lâm gia lần này định giờ trò gì thì anh không biết nhưng xem ra cũng không tốt hơn lần trước. Mục đích dường như chỉ để gặp em để bàn bạc việc cần thiết. Anh thấy tốt nhất không tham gia như thế ổn nhất.

Vừa nói vừa đặt cái thiệp mời xuống trên bàn. Công Toại dường như thấy việc hội họp này không thật sự có một ý kiến hay. Ai trong cái bàn này đều biết rằng cuộc hội họp tẩy trần giống như những gì đã nói trên tấm thiệp nhằm mục đích vào việc gì.

- Đúng vậy đấy! Chắc lại không ngoài việc thương lượng xem những công ty nào sẽ được mua rồi nói những lời cảm ơn với chính chúng ta trong việc này.

- Tôi thì không biết việc này ra sao nhưng Thiếu Kiệt nói nghe theo chỉ thị của Nhã Oanh với Công Toại nên tôi chỉ biết làm theo lệnh. Những người bên dưới đều đã được sắp xếp chỗ nghỉ ngơi xong hết rồi. Giờ thì khi nào có lệnh thì tôi thực hiện.

Phùng Kiếm Hoa với Trịnh Hòa cũng thêm vào suy nghĩ của mình. Đối với Phùng Kiếm Hoa hẳn biết một ít chuyện còn lên tiếng nói vào việc chính còn Trịnh Hòa hoàn toàn không hiểu được thì hẳn lại chỉ biết dựa theo công việc trả lời cho Nhã Oanh nghe thấy.

- Không cần phải làm căng thẳng như thế, đây là một buổi tiệc thôi. Nếu chúng ta không tham gia sẽ thành bất thường trong mắt mọi người như thế thì càng khó làm việc. Vậy thì tham gia cũng có sao đâu. Đám người Lâm gia chủ ý như thế nào thì phải đợi họ nói mới biết được. Còn chúng ta cứ như những người khác thì không có vấn đề gì.

Nhã Oanh suy nghĩ một chút mới đưa ra quyết định của mình trong vấn đề này. Cô thấy việc tham dự buổi tiệc vốn nó là một nghi thức xã giao cần thiết. Chỉ do Lâm gia mời nên họ có mục đích của riêng họ.

- Nhưng Thiếu Kiệt nói không để những người của Lâm gia tiếp cận với em. Trong buổi tiệc anh sợ rằng họ chắc chắn làm được việc này.

Công Toại nói ra suy nghĩ của mình vì Thiếu Kiệt đã dặn hẳn bảo vệ Nhã Oanh khỏi Lâm gia nên Công Toại hẳn chỉ đem lại lời nói của Thiếu Kiệt truyền đạt.

- Đúng nhưng anh hiểu sai ý của Thiếu Kiệt rồi. Cậu ấy cho anh bảo vệ em khỏi những người Lâm Gia. là trong tình huống Lâm gia gây bất lợi cho mình. Còn hiện tại mình đang là người nắm thế chủ động. Nếu không gặp họ thì sao họ đàm phán với mình. Việc bảo vệ chỉ thật đúng nghĩa khi em

gặp mỗi nguy hiểm cần thiết hiện tại họ nguy hiểm hay chúng ta nguy hiểm anh nhìn vào thì chắc chắn sẽ nhận ra.

Phùng Kiếm Hoa nghe Nhã Oanh đáp lại như thế cũng ngăn người ra bởi trong hồ sơ của hắn được dặn không như lúc đầu Thiếu Kiệt đã nói, chỉ để hắn muốn làm gì thì làm tùy cơ ứng biến và tiếp xúc với những người của Lâm Gia theo cách hắn làm được. Điều này có phần nào đó làm hắn khó hiểu.

- Em nói cũng có phần đúng. Nhưng việc này có cần báo cáo với Thiếu Kiệt không?

Công Toại suy nghĩ một chút rồi gật đầu hắn lấy ý kiến xem Nhã Oanh muốn gọi điện cho Thiếu Kiệt để đưa ra giải pháp hay không trong tình huống này. Vì tâm lý của Công Toại những lời Thiếu Kiệt đưa ra mới chính xác nhất cho mọi thứ.

- Không cần đâu! không phải Thiếu Kiệt đã nói với anh chuyến đi này toàn bộ do em quyết định sao. Mọi việc diễn ra như thế nào nguy cơ ra sao em là người chịu trách nhiệm anh không cần phải lo lắng.

Lời nói của Nhã Oanh chắc chắn như kiểm soát được mọi tình hình, còn bảo đảm mình sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm làm cho Công Toại không còn gì để nói.

- Như vậy anh nghe theo ý kiến của em. Trịnh Hòa anh xem đi bố trí người trong buổi tiệc, những phương án bảo vệ theo nguyên lý cần thiết, mấy ngày qua anh đã học chút nữa tôi sẽ kiểm tra.

- Không cần đâu! nếu làm như thế thời gian cũng không có chỉ cần anh với Trịnh Hòa đi cùng là được những người khác để họ nghỉ ngơi đi. Lâm

gia không điên khi làm ra động thái không hợp lý trong buổi tiệc chính mình tổ chức. Nếu không họ sẽ mất sạch mặt mũi.

Chấp nhận việc làm của Nhã Oanh, Công Toại vốn định phân phó cho Trịnh Hòa sắp xếp bố cục bảo vệ an toàn thì Nhã Oanh đã ngăn lại. Cô không cho rằng Lâm gia sẽ làm điều gì bất lợi cho mình trong ngày hôm nay. Từ phòng cô đi xuống nơi tổ chức tiệc cũng không xa. Hơn thế nữa buổi tiệc chắc chắn không phải chỉ có một mình cô. Để một buổi tiệc có nhiều người trong giới kinh doanh có gì bất trắc thì Lâm gia là người chịu thiệt đầu tiên nên Nhã Oanh chắc chắn họ sẽ không làm như vậy.

- Phùng Kiếm Hoa! Tôi nghĩ ông đã có danh sách các công ty cần thiết chính Thiếu Kiệt đã đưa cho ông. Nếu lát nữa trên buổi tiệc có người nào đó hay một mối quan hệ mới nào đó dùng tiền mua lại bảng danh sách kia thì ông cứ bán. Nên nhớ giá càng cao càng tốt, phải kèm theo điều kiện không được tiết lộ rằng ông bán cho họ được chứ.

- Vâng việc này tôi sẽ bảo đảm. Hôm nay tôi cũng vừa mới đến đây chắc rằng họ cũng không vội vàng để biết được danh sách những công ty nào đi.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ gật đầu chấp hành theo những gì Nhã Oanh vừa nói. Hắn hiểu rằng trước mắt mình không phải một cô bé đơn giản. Nếu không biết được cô đã giải quyết mọi việc ở sân bay nằm về tay mình thế chủ động cần thiết, buộc Lâm gia phải thương thảo thì hắn cũng tưởng rằng những việc này do Thiếu Kiệt đã sắp xếp. Vì đúng ra hắn phải ngồi trong khám ít nhất một ngày mới đúng theo những gì Thiếu Kiệt ghi trong hồ sơ của mình.

Đủ tam chương 3 ngày

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 758: Lừa Gạt Lâm Gia

Màn đêm buông xuống những gì trải qua hết một buổi chiều đầy biến động. Lâm Dương bây giờ xuất hiện tại nhà khách Ngọc Châu với cương vị là người chào đón những doanh nghiệp trong nước đến đây đầu tư những tài sản công ty của Ngô gia để đưa các khoản này nhập vào ngân sách nhà nước.

Tuy nói đây là khoản nhập vào ngân sách nhà nước Lâm Gia cũng không có được lợi gì trong này nhưng tỏ ra quan tâm cũng là cách để lôi kéo một số người cần thiết.

Nhã Oanh lúc này xuất hiện cũng không phải sớm lắm. Trong đại sảnh hiện tại cũng tương đối khá nhiều người. Việc Nhã Oanh có đi cùng với Phùng Kiếm Hoa và cả Công Toại dường như không không phải là vấn đề gì lớn lắm.

Đứng ở một góc nào đó thì sự xuất hiện của ba người cũng không đáng chú ý nhiều lắm trên toàn bộ bố cục cần thiết. Cả ba kiếm cho mình một vị trí để tránh làm phiền đến người khác, kiên nhẫn chờ đợi sự xuất hiện cần thiết của những người Lâm gia. Nhã Oanh cũng không phải muốn mình là người chủ động trong chuyện này bởi vì cô biết đám người của Lâm gia cho dù muốn gặp thì họ cũng phải xử lý một chút gì đó cho việc gặp gỡ này không làm cho người khác chú ý.

Ngồi xuống vị trí mà cả ba người vừa mới quyết định Nhã Oanh lúc này nói với Phùng Kiếm Hoa.

- lát nữa nếu có người đến xã giao thì ông cứ tiếp họ còn những người của Lâm gia kia khi nào ra mặt thật sự thì ông không cần quan tâm đâu.

- Vâng! Việc này đã được Thiệu Kiệt nói rõ cho tôi trước khi đến đây. Hơn nữa chưa biết chừng chúng ta cũng có thể tìm được mối quan hệ đối tác nào đó giúp cho cậu ấy sau này.

Công Toại không tiện lên tiếng hẳn chỉ chú ý nhìn bao quát xung quanh mình. Việc trong một buổi tiệc như thế này đúng là không có mấy rắc rối sẽ xảy ra nhưng cũng không thể loại bỏ được việc phòng bị cần thiết. Dù sao thì họ vẫn đang ở khu vực mà Lâm gia vẫn có tầm ảnh hưởng nhất định.

Không quá khó để Công Toại nhận thấy có một nhân vật đang đi về phía những người họ. Hẳn cúi người nói nhỏ vừa đủ để cho Nhã Oanh anh nghe thấy.

- Xem ra việc em đoán là chính xác không sai đâu người đàn ông trên máy bay cũng có mặt trong buổi tiệc này. Ông ta đang đi về phía mình.

- Đã thấy. Cứ để cho đối phương đến xem hẳn có thái độ ra sao.

Nhã Oanh liếc mắt về hướng mà Công Toại đã nói cho mình nghe cũng gật đầu hơi hột đáp lại một câu. Phùng Kiếm Hoa dù biết được tao ngộ trên máy bay của Nhã Oanh nhưng chưa bao giờ gặp người đàn ông đó nên cũng nhìn về phía hẳn.

Bước chậm rãi gần đến phía Nhã Oanh người đàn ông này mới nở một nụ cười vui vẻ hòa nhã nói.

- Xin chào! Không ngờ lại gặp được cô bé và anh ở đây. Xem ra hai người cũng là những người thuộc công ty xí nghiệp có tên tuổi lớn trong nước nhỉ.

- Không hẳn chúng tôi chỉ đi theo vị này để có thêm một chút kiến thức thôi. Ông mới thật sự là người làm ăn lớn ở đây.

Công Toại ngay lập tức trả lời hần và đưa ra một câu hóa giải tình huống để cho họ như là hai người được Phùng Kiếm Hoa mời đi cùng chứ không phải là đại diện cho một công ty hay xí nghiệp nào hết.

Thấy Công Toại lên tiếng chuyển dời sự chú ý của mình đến với Phùng Kiếm Hoa mà hần không thể bắt chuyện được. Người đàn ông lúc này mới vội nhìn Phùng Kiếm Hoa giới thiệu chính mình.

- Xin chào tôi là Ohung Chí Viễn không biết ngài đây là?

- Tôi Phùng Kiếm Hoa giám đốc công ty xí nghiệp may gia công Hoa Nhất,

Được Phùng Kiếm Hoa đáp lại Chung Chí Viễn lúc này có một chút giả vờ như chưa bao giờ nghe nói đến công ty này. Chủ yếu vì hần thấy Phùng Kiếm Hoa không đáng là người nói chuyện muốn tỏ thái độ cho Phùng Kiếm Hoa biết anh không đủ đẳng cấp để nói chuyện với tôi anh chỉ là cái khiên cho kẻ khác tôi cần phải biết anh sao.

- Ô tên công ty nghe lạ nhĩ chưa nghe bao giờ. Đây là lần đầu tôi mới nghe thấy.

- Cũng phải thôi với những công ty lớn thì với một doanh nghiệp nhỏ ở Lưu Minh chúng tôi thì nó không phải là vấn đề quá lớn. Vì thế nên có những thứ chúng tôi cảm thấy vẫn không thuộc đẳng cấp của các vị nên tốt nhất là ngồi một bên dự tiệc để khỏi tốn tiền một buổi ăn tối.

Nhã Oanh không đợi cho Phùng Kiếm Hoa trả lời mà trực tiếp cắt ngang lời của Chung Chí Viễn như muốn cho ông ta biết nếu ông đã muốn nói người của chúng tôi không có đủ tư cách thì ông cũng không nên đứng đây.

- Ấy không vì mới nghe lần đầu thôi. Giờ nghe rồi thì sau này sẽ được nghe tiếp. Mọi người đến được đây thì chắc công ty sớm hay muộn cũng

phát triển hơn nữa thôi. Mà mọi người phải ra bên ngoài giao tiếp với người khác chứ. Biết đâu sau này làm ăn với họ thì sao.

Chung Chí Viễn bây giờ mới sửa chữa lại từng lời của mình xem như tu bỏ lại những gì đã nói trước đó. Còn nâng một chút về công ty của Phùng Kiếm Hoa để cho hẳn thật sự có mặt mũi.

Dù biết đây là những lời sáo rỗng của Chung Chí Viễn nhưng ở địa vị Phùng Kiếm Hoa thì hẳn không thể nào nói thẳng ra được là tên này đang nói xạo mà phải tìm đường khôn khéo cười đùa nói.

- Anh đây cứ nói quá. Chúng tôi chỉ vừa tới lần này chỉ muốn đi cho biết còn việc giao tiếp với mọi người thì không vội lắm dù sao cũng làm ăn nhỏ nên đến trước đến sau gì cũng là như vậy được người khác nhớ đến một chút là may lắm rồi.

Nghe Phùng Kiếm Hoa trả lời mình trong khi đó Công Toại và Nhã Oanh cũng không làm gì khác Chung Chí Viễn hẳn bây giờ đứng ở tình huống đi không được mà ở không xong. Hẳn thấy được rằng khó để thuyết phục được Nhã Oanh rời khỏi vị trí của mình để có thể tiến hành một cuộc gặp mặt kín đáo với Lâm Dương.

- Ô Chung Chí Viễn người đang nói chuyện với ai thế.

Ngay lúc Chung Chí Viễn đang ở tình thế khó xử một âm thanh vang lên phía sau của hẳn khá lớn như để mọi người chú ý. Nhã Oanh nghe thế trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhẹ trên môi âm thầm nói với Công Toại và chỉ có một mình hẳn nghe thấy.

- Chủ sự thật sự bây giờ mới xuất tràng rồi đấy.

Công Toại không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Hẳn nhìn người mới lên tiếng nói. Đây không ai khác là Lâm Dương. Trong cả quá trình kể từ khi nhóm

người của Nhã Oanh xuất hiện hẳn đều theo dõi một cách âm thầm.

Vốn định để Chung Chí Viễn ra mặt để cho nhóm người Nhã Oanh được giới thiệu với hẳn. Nhưng hiện tại thấy tình trạng của Chung Chí Viễn không được như ý tiến không được lùi cũng không xong. Lâm Dương cũng không muốn chậm trễ việc thương thảo nên bắt buộc phải ra mặt.

Thấy được cứu vớt trong thời khắc quan trọng Chung Chí Viễn không bỏ qua cơ hội rút chân ra khỏi việc này để giao lại cho Lâm Dương quyết định.

- À đây là mấy người tôi đã gặp ở trên máy bay mà tôi đã kể. Họ là doanh nghiệp ở Lưu Minh đến đây tham gia lần đầu giá công khai kỳ này. Để tôi giới thiệu cho ngài quen biết đây là Phùng Kiếm Hoa, Còn đây là người đi cùng với ông ấy

Chỉ chờ có thể như một kịch bản đã được thao tác nhiều lần Lâm Dương ngay lập tức đưa tay mình ra hướng về phía Phùng Kiếm Hoa nói.

- Chào ông tôi là Lâm Dương rất hân hạnh được làm quen với ông và mọi người, Không biết mọi người đang làm trong lĩnh vực gì. Biết đâu chúng ta có được cơ hội hợp tác với nhau.

Bỏ qua sự hiện diện của Nhã Oanh với Công Toại, Lâm Dương ra một quyết định thông qua Phùng Kiếm Hoa để biết được hai người mặc dù hẳn không xa lạ gì với những thông tin của Nhã Oanh và một ít tin tức liên quan tới Công Toại.

- Ô chào ông tôi hiện tại cũng chỉ là Doanh Nghiệp nhỏ mà thôi nếu nói Doanh nghiệp lớn thì không dám, chủ yếu chỉ là gia công hàng may mặc, sợ rằng không liên quan nhiều lắm. Còn hai người này ở đây có thể nói là những người có doanh nghiệp và có tiếng nói ở Lưu Minh hơn tôi nhiều.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ lựa lời đáp lại những câu nói của Lâm Dương hẳn dùng lời nói khôn khéo của mình để chỉ ra rằng ở đây hẳn không phải là người quyết định mà là Nhã Oanh hoặc Công Toại mới là người có quyền điều hành chính thức.

- Ô xem ra tôi đã già. Giờ đây các doanh nghiệp trong nước lại có thể đề cho một người còn trẻ tuổi điều hành cũng là việc lần đầu tôi thấy. Cho phép tôi xin lỗi vì đã thất lễ không biết nên xưng hô như thế nào với hai vị.

Ra vẻ ngạc nhiên vì những lời nói của Phùng Kiếm Hoa. Lâm Dương lúc này cũng kiếm một cái cớ để bắt chuyện với Nhã Oanh theo một cách mà người khác không thể từ chối.

Nhã Oanh dù biết đây là một vở kịch mà Lâm Dương đang đóng cho cô nhìn thấy. Nhưng việc vạch trần nó, ngay bây giờ cũng không phải là lúc. Cô cần có một chút xúc tác gì đó để có thể thực hiện ý nghĩ trong đầu mình.

- Cũng không cần ông phải khách sáo như thế chúng tôi chỉ là những doanh nghiệp không mấy nổi bật ở Lưu Minh thôi cũng con xa mới bằng một người kinh doanh có tiếng tăm như ông đây. Hôm nay gặp mặt có thể nói là chúng tôi được may mắn thì đúng hơn.

Việc Nhã Oanh đối đáp với Lâm Dương như thế buộc hẳn phải tự nói ra mục đích của mình trong việc này mới là điều đáng nói. Cô sẽ không chủ động đề cập đến những gì đã diễn ra vì đây sẽ là câu nói cho Lâm Dương có cơ hội phát triển vấn đề, Mà cái cô cần là sự chủ động buộc Lâm Dương phải thừa nhận những gì đã diễn ra với nhóm người của mình hẳn phải chấp nhận.

- Ấy chiều này tôi có nghe mấy người bạn bè nói ở sân bay có việc gì đó liên quan đến một số người của Lưu Minh đừng nói với tôi là mấy vị đây bị vướng vào phiền phức đó chứ.

- Không sai những người đó là chúng tôi nhưng chưa chắc là phiền phức bởi chúng tôi có đủ bằng chứng đưa việc này làm cho những người đã mạo phạm mình phải trả một cái giá đúng với việc họ đã làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 759: Lừa Gạt Lâm Gia

Lời Của Nhã Oanh trực tiếp thừa nhận để cho Lâm Dương hẳn buộc phải sử dụng lời lẽ của mình đã chuẩn bị mà thương lương với cô ở một hoàn cảnh khác không phải nơi này.

- Ấy! Thật tình thì tôi cũng có chút liên quan trong việc này. Có một số người quen của tôi cũng dính vào việc này. Hay là tôi nói chuyện riêng với mọi người ở nơi khác được không? Nơi này có vẻ không tiện lắm.

Lâm Dương thấy mình cần phải trực tiếp đề nghị dời nơi nói chuyện nhưng hẳn cũng không muốn nói chính xác rằng con mình là người đã gây ra chuyện. Dù đôi bên biết là người của đối phương làm ra việc này nhưng không ai trong nhóm của Nhã Oanh biết được người nào đã làm ra việc này nên nói giảm đi vấn đề cần thiết là điều mà Lâm Dương thấy thích hợp nhất.

- Như thế cũng được dù sao chúng tôi đến đây chỉ dự tiệc một chút rồi cũng trở về phòng của mình. Nếu ông đã có một chỗ để nói chuyện thuận tiện thì chúng tôi cũng không ngại.

Nhã Oanh nhìn về phía Lâm Dương đồng ý với ý kiến của hắn đưa ra. Dù sao thì nơi này cũng không thể nói chuyện chính thức thương lượng những việc đã xảy ra.

- Nếu thế thì mời mọi người vậy. Chí Viễn cậu tiếp Kiếm Hoa để anh ấy gặp mặt mấy người khác trong buổi tiệc nhé. Tôi với hai vị đây cần bàn chút việc sẽ trở lại sau.

Lâm Dương thấy Nhã Oanh đồng ý liền lên tiếng nói khéo với lại Chung Chí Viễn để hắn biết mà để cho Phùng Kiếm Hoa không tiếp xúc được với

cuộc nói chuyện của hắn với Nhã Oanh.

- Vâng! Việc này ngài sẽ không phải lo lắng. Tôi sẽ hoàn thành những gì người ta phân phó.

Chung Chí Viễn thừa sức biết được Lâm Dương muốn ám chỉ điều gì. Nhiệm vụ của hắn là cần phải tiếp xúc với Phùng Kiếm Hoa và lấy được thông tin từ đó. Có thể thông tin này sẽ không được hữu dụng nhưng có được một chút gì đó cần thiết để hắn có thể cho Lâm Dương thấy mình còn hữu dụng.

- Được rồi! Phùng Kiếm Hoa ông ở lại đây xem dự buổi tiệc với mọi người đi có gì thì chúng ta sẽ nói sau.

Nhã Oanh cũng lên tiếng đề cho Phùng Kiếm Hoa ở lại. Lâm Dương bây giờ mới đưa tay ra mời Nhã Oanh và Công Toại hướng về một lối đi đã được hắn đã chuẩn bị sẵn. Nơi có một nơi để hắn và Nhã Oanh có thể nói chuyện một cách nghiêm túc.

Cùng với Lâm Dương, Nhã Oanh và Công Toại được mời đến một phòng riêng. Nơi này có thể nói được Lâm Dương chuẩn bị khá đầy đủ. Ở giữa phòng có một cái bàn dành cho bốn đến sáu người ngồi, ở hai đầu chiếc bàn đặt mỗi bên một chiếc ghế.

Lâm Dương bây giờ định hướng người phục vụ trong phòng sắp xếp thêm một chiếc ghế ngồi cho Công Toại thì hắn đã lên tiếng.

- Không cần đâu. Cứ như thế này là ổn tôi đứng là được ông có chuyện gì cần bàn thì cứ nói. Ông đã chuẩn bị cả phòng riêng như thế này thì cũng không cần thiết phải cầu kỳ hơn nữa đâu.

Nhã Oanh ngồi xuống chiếc ghế đối diện đứng bên cạnh cô là Công Toại với việc xác định mình sẽ không ngồi mà đứng để xem Lâm Dương sẽ đưa

ra ý kiến gì. Hấn cũng không sợ Lâm Dương làm ra vấn đề gì trong căn phòng này.

Thấy Công Toại khẩn khẩn đứng một bên quan sát. Lâm Dương ra hiệu để cho người phục vụ rời đi nơi này. Đợi cho cánh cửa đóng lại. Lâm Dương lúc này mới nói.

- Tôi biết hai người có những gút mắt riêng của mình hôm nay mới hai người đến để thương lượng một số chuyện không biết những việc như thế ai sẽ là người quyết định.

Nhã Oanh lúc này không nói gì cô chỉ cầm lên tách trà nghi ngút khói trong một cái ly bằng sứ của nhà hàng mà người phục vụ đã rót trà vào trước khi rời đi.

Công Toại đưa mắt nhìn về phía Nhã Oanh không nói gì. Thấy hành động của hai người như thế không quá khó để Lâm Dương nhận ra được rằng chủ sự để có thể nói chuyện bàn thảo, thì quyết định cao nhất vẫn là của cô bé trước mặt mình mà không phải thông qua công toại hướng dẫn.

Nếu như khi Lâm Dương nói xong nhưng lời kia mà Công Toại lại là người lên tiếng thì cả chuyện đi này đầu mối duy nhất lại là hấn mà không phải Nhã Oanh, nếu như thế mọi thứ Lâm Dương phải sắp xếp lại. Còn bây giờ thấy thái độ của Công Toại hấn cũng nhẹ thở phào một hơi. Mọi thứ sắp xếp sẽ không bị xáo trộn lên trong lúc không còn nhiều thời gian.

- Nếu đã như thế tôi cũng không kéo dài thời gian mọi người làm gì. Việc buổi chiều diễn ra chung quỹ chúng tôi cũng có một số người liên quan. Việc này nói ra thật hổ thẹn nhưng vì lợi ích trong đó một số người thật sự chúng tôi bỏ không được. Nếu như việc này làm lớn thì cũng không hay ho gì nên hi vọng hai người có thể suy nghĩ một chút chúng ta có thể thương lượng. hóa can qua thành bạch ngọc.

Lâm Dương từ tốn nói ra suy nghĩ của mình hẳn rất khéo léo khi nói hai người cũng suy nghĩ chứ không phải một mình gọi tên Nhã Oanh. Với tuổi tác của mình hẳn không muốn bị chịu thiệt bởi một người nhỏ tuổi phải đánh giá ngang hàng.

- Tôi nói ông nhé Lâm Dương đi thẳng vào vấn đề đi. Nếu như mấy người ông nói liên quan vào chuyện của chúng tôi không quan trọng ông sẽ tự mình đến đây sao? Đừng đùa với tôi chứ để ông tự thân đến đây rồi mà lại vòng vo tốn thời gian như thế thì thà không gặp thì hơn.

Nhã Oanh trực tiếp không để cho Lâm Dương làm mất thời gian nữa mà trực tiếp nói thẳng để hẳn đi vào vấn đề chính.

- Được! Nếu cô đã nói thế thì chúng tôi muốn cô bỏ qua chuyện này không làm đơn thưa kiện nữa. Thay vào đó chúng tôi sẽ bồi thường thiệt hại cho cô và người của mình.

Thấy mềm không được Lâm Dương cũng không muốn tỏ ra yếu thế trước Nhã Oanh hẳn trực tiếp đáp lại một cách thẳng thắn rồi đợi chờ cho Nhã Oanh quyết định.

Công Toại lúc này đứng một bên chỉ nghe những lời của Lâm Dương bắt giắc khóe môi của hẳn nở một nụ cười nhẹ tựa như khinh bỉ. Trong tâm trí hẳn hiện tại đang suy nghĩ một vấn đề khá thú vị

“ Đám người Lâm gia hình như bị ngu hay sao ấy nhỉ, Đã đi cầu người khác lại còn cố tỏ ra ta đây là người chiếm lý lẽ thật hết hiểu nổi.”

- Việc này cũng không phải là khó lắm. Nhưng ông nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua như thế thôi sao? Ông xem rằng tôi là con nít ba tuổi để ông nói một câu bỏ qua là sẽ bỏ qua sao? Nếu là ông xảy ra những việc như buổi chiều tôi nghĩ ông không làm trợn làm thương với đối phương thì cũng để cho đối

phương không còn có thể tồn tại mới đúng. Chỉ với một lời bỏ qua ông làm như việc ấy đơn giản lắm vậy.

Nhã Oanh ngay lập tức đối đáp lại với chính Lâm Dương cô không ngại để cho Lâm Dương thấy cô dù là nữ giới nhưng cũng không thua kém một ai trong việc tính toán các thứ. Dù thế lực của Lâm gia mạnh như thế nào thì cô vẫn có được chỗ dựa cho mình. Nên chuyện Lâm gia một lời nói bỏ qua việc mạo phạm mình là không thể nào.

- Chúng tôi sẽ bồi thường! Chỉ cần cô đưa ra một cái giá có thể và trong sự cho phép của chúng tôi. Chắc chắn chúng tôi sẽ không làm phiền đến cô và những người của mình. Cô cũng nên biết chúng tôi có quyền hành là thật. Chức vị của bố cô ở Lưu Minh chúng tôi có thể thay đổi bất cứ lúc nào đừng vội lên mặt.

Lâm Dương thấy mình bị Nhã Oanh uy hiếp trắng trợn, một con bé chưa ráo máu đầu nói chuyện ngang hàng và còn đe dọa chính mình làm cho hấn không thể nào chấp nhận được. Cho dù hấn muốn giải quyết theo cách đơn giản phổ thông nhất là dùng tiền để trả cho sự im lặng và sắp xếp những thứ lộn xộn về đúng vị trí của nó.

Tâm lý của Lâm Dương nếu có thể ra tiền được thì sử dụng tiền vẫn tốt hơn là bản thân đấu giá những công ty sắp tới mà đưa cho Thiếu Kiệt. Hai cái giá so ra thì quá chênh lệch hấn cần thử trước một phương án ít tổn kém nhất.

Nhưng hấn vẫn đánh giá thấp Nhã Oanh, đã không làm thì thôi làm thì phải làm tới cùng. Đến hiện tại hấn buộc phải lấy vị trí mà bố Nhã Oanh đang có ở Lưu Minh ra để cho Nhã Oanh thấy hấn thật sự có thực lực thay đổi được một số chuyện. Dù sao gia đình cô cũng có người trong thể chế điều này có thể làm ra được.

“ Ha Ha Ha ”

- Tôi nói ông có bị thiếu suy nghĩ thì nên nói một tiếng tôi nhờ bác sĩ đến khám thậm chí còn bỏ tiền thuốc mem cho ông. Bố tôi nếu mà mất chức hoặc điều chuyển chỉ cần một tờ giấy thôi việc là xong. Thiếu Kiệt vẫn còn đang thiếu người làm việc cho cậu ấy với một câu nói ông nghĩ Thiếu Kiệt không để bố tôi làm việc được sao. Đừng giở cái giọng đó với tôi. Ông cũng nên hiểu cái gì nên nói cái gì không. Còn bồi thường mà ông đưa ra chứ, xin lỗi chúng tôi không thiếu tiền.

Công Toại ở một bên cũng thật sự bất khả kháng hẳn nghe được tiếng cười của Nhã Oanh cũng muốn cười theo nhưng thật sự hẳn làm không được. Hẳn đây là lần đầu tiên thấy được Nhã Oanh đối đáp sắc bén như thế. Đúng là bố Nhã Oanh hiện tại làm trong thể chế nhưng chỉ cần một tiếng của Thiếu Kiệt chắc chắn ông sẽ bỏ đi ngay, chưa kể đến kéo bố Nhã Oanh vào làm bia đỡ đạn trong lúc này Lâm Dương hình như không hiểu hết được toàn cục.

Những lời của Nhã Oanh làm Lâm Dương sững sờ. Hẳn bị cô bé trước mặt này kèm chế trong lời nói đến mức không kịp suy nghĩ chỉ đem những gì thuộc về cô mà nói. Hẳn thật sự quên mất rằng phía sau Nhã Oanh còn một người đáng gờm hơn nhiều.

Mà để cho Bố bạn gái mình thất nghiệp thì chắc chắn sẽ không có. Thay vào đó còn tận dụng triệt để được những gì cần thiết bởi những mối quan hệ trên thể chế nếu rời đi là điều hoàn toàn có thể. Trầm mặc suy nghĩ không có được lối đi cho mình. Lâm Dương lúc này hạ giọng cam chịu nói.

- Vậy Cô Muốn gì?

Siêu Việt Tài Chính

Tác Giả: Diệt Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 760: Lừa Gạt Lâm Gia

Nhã Oanh nghe được giọng nói xuống thấp của Lâm Dương cũng mỉm cười đáp lại.

- Như thế có phải tốt hơn không! Tôi không muốn gì cả. Ông hiểu mà đúng không tôi tới đây với nhiệm vụ gì và tôi thì càng không muốn thua. Việc đi lần này ít nhất trong mắt người khác ra sao thì tôi không biết. Nhưng trong mắt tôi nó là thứ để Thiếu Kiệt nhìn thấy được. Ông nghĩ những thứ tiền bạc mà ông định bồi thường Thiếu Kiệt sẽ nhìn vào trong mắt ư. Cái tôi cần là thành tích giống như trong thể chế các ông cần thành tích để bước lên chức vậy đây.

Công Toại ở bên cạnh nghe được những lời nói của Nhã Oanh trong lòng hẳn cũng xôn xao đôi chút. Hẳn không hiểu Nhã Oanh làm gì vốn buổi đi đấu giá này chỉ là làm ra vẻ thôi nếu không lấy được công ty nào cũng không sao vì các công ty cần thiết nhóm người Hà Thúc đã chuẩn bị lấy về cho Thiếu Kiệt rồi.

Giờ Nhã Oanh dường như muốn lừa gạt Lâm gia để cho những người này đưa lên những công ty còn lại như thế thì hình như không đúng lắm với tình hình cần thiết.

Lâm Dương bây giờ nhìn lấy Nhã Oanh hỏi lại một câu

- Ý của cô là?

- Không có gì hết muốn tôi bỏ qua việc buổi chiều không khó. Chỉ cần ông đem toan bộ những công ty cần thiết mà tôi chuẩn bị đấu giá đem về cho tôi thế là xong. Đây được xem như bồi thường việc mạo phạm tôi. Nếu thành công mọi thứ dễ nói.

Nhã Oanh trực tiếp nói ra điều kiện dù cho cái điều kiện này thật sự là hơi bị lớn. Để bỏ qua một chuyện thì phải trả một cái giá không nhỏ. Lâm Dương thấy điều này cũng không thích hợp lắm, Dù Lâm gia họ thật sự đầu giá những công ty kia xong sau đó vẫn là thông qua các con đường chào bán lại cho Thiếu Kiệt để hẳn thấy được thành ý của Lâm gia bọn hắn.

- Cô hình như khẩu vị hơi bị lớn rồi đấy, những việc như thế này mà cũng có thể nói ra được thì tôi xem ra cô thật sự không muốn thương lượng rồi.

- Đâu có với những gì tôi biết được cái giá này đáng mà. Để tôi nói cho ông nghe một chút nhé. Cái công ty taxi này hình như vấn đề không ít đi. Lại còn cái đám người bộ phận an ninh gì đó. Xem ra để được đi làm cũng tốn một khoản kha khá. vài người đưa tiền cho một người Lâm Tài đến hiện tại còn không có được việc làm. Mấy vụ tai nạn taxi được giữ êm chuyện rất khá à nói chúng đều do một người tên Lâm Tài làm, không biết người này với ông quan hệ thế nào nhỉ. Nếu hồ sơ của tôi bay tới Ngọc Châu này ông nghĩ xem người này bị tử hình không.

Từ tốn đọc ra một số thứ trên điện thoại của mình. Nhã Oanh làm cho Công Toại bất ngờ một chút rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Hắn nghĩ Nhã Oanh có được những thứ này cũng đơn giản không phải là quá khó chỉ cần một tin nhắn cho Thiếu Kiệt là mọi thứ được Vô Ảnh tìm kiếm ra được trong một khoảng thời gian không lâu.

Tâm trí của Công Toại bây giờ nổi lên một suy nghĩ mà chính hắn cũng vừa mới thừa nhận được.

“ Nhã Oanh cô bé này chơi trò ép người không phải thường, đã bẫy người thì không thể thoát ra được hoàn toàn giống với Thiếu Kiệt.”

Lâm Dương từ khi nghe những lời của Nhã Oanh hẳn bị định hình trong giây lát, hiểu được chuyện này sẽ không dễ dàng nhưng hẳn vẫn không ngờ tới việc này. Cuộc đấu giá nếu như hẳn không làm thì sẽ không có việc gì tốt xảy ra.

- Sao nào tôi nói đúng không. Lâm Dương hay một cách khác là bố của Lâm Tài người gây ra một số rắc rối không nhỏ cho tôi nhỉ?

Ngồi thừ ra trước mặt Nhã Oanh Lâm Dương lúc này không nói được lời nào bởi hẳn hiểu con mình đã làm những gì dù hẳn có thay con mình dọn dẹp đến mức nào thì cũng sẽ để lại dấu vết. Những dấu vết này có thể tìm ra được thì chắc chắn Nhã Oanh nắm chắc trong tay có thể để Lâm Tài rơi vào vòng tù tội hoặc có thể tiến vào án tử hình không phải là chuyện không thể.

Thấy Lâm Dương im lặng. Nhã Oanh bây giờ mới đứng lên bước về phía trước mặt hẳn đứng bên cạnh bàn ngay chỗ hẳn ngồi cúi đầu xuống nói.

- Không phải là những việc này không đâu đây vẫn chưa kể một số việc mà con ông làm với những nữ sinh cấp ba đâu. Ông nghĩ nếu đem hết ra thì sẽ thế nào. Tôi chỉ nói một lời thôi bỏ tiền tiêu tai ông làm rất tốt nhưng có một số việc ông làm không nổi cái tôi cần là thành tích trước mặt Thiếu Kiệt. Nếu ông đồng ý thì những hồ sơ này tôi có thể thay ông làm nó biến mất như chưa bao giờ tồn tại. Con ông vẫn như thế không phải lo lắng đến những thứ như thế này nữa. Ông có thể suy nghĩ trả lời sau cũng được.

Nói rồi Nhã Oanh ra hiệu cho Công Toại cùng mình định rời khỏi phòng. Khi mà Công Toại vừa nắm lấy tay cầm của cửa định mở ra thì Lâm Dương sau một lúc trầm mặc vôi lên tiếng nói.

- Được rồi tôi thương lương!

Công Toại đang mở cách cửa ra được một chút cũng dừng lại. Hấn không ngờ Lâm Dương lại quyết định nhanh như thế. Nhã Oanh đang đứng ở cửa cũng ngưng lại nhìn về Lâm Dương vừa mới đứng lên nhìn hấn nói.

- Nhanh vậy! Tôi nghĩ chắc ông chỉ mới suy nghĩ thôi chưa thấu tình đạt lý lắm đâu. Ông nên suy nghĩ thêm điều này tôi không ép.

- Không tôi suy nghĩ kỹ rồi! Chỉ cần cố ra được thành tích chắc chắn những chuyện này sẽ được xóa bỏ đúng không?

Lâm Dương hấn biết mình đang ở hoàn cảnh ra sao. Nếu như chuyện của Lâm Tài lộ ra ngoài dù chỉ là một chút xíu trong thời điểm này có thể gây ra nhiều vấn đề hơn nữa. Bản thân hấn thấy cách tốt nhất là đạt được lương lượng của Nhã Oanh ngay trong lúc này để không còn một tiếng gió nào lọt ra bên ngoài.

- Chính xác! Những thứ đó sẽ được xóa bỏ và nó sẽ không tồn tại nữa.

- Được Tôi thương lượng với cô. Chúng ta ngồi xuống bàn bạc chi tiết cho việc này.

Được một lời cam đoan của Nhã Oanh Lâm Dương ngay lập tức muốn giải quyết nhanh chóng việc này mặc kệ chuyện gì sẽ xảy ra hấn cũng phải bảo toàn đứa con của mình trước. Bất quá hấn thanh lý một số hạn mục bù tiền lại cho Lâm Đồng là xong.

- Ông quyết đoán hơn tôi tưởng. Nhưng mà nếu chỉ bàn miệng tôi sẽ ra không mấy hiệu quả. Như thế này đi ông cho người đem giấy vào đây hai người chúng ta viết cam kết giấy tay để chắc chắn rằng hợp đồng có hiệu lực ông thấy sao. Đôi khi lời nói không thì vẫn có thể thay đổi à.

Nhã Oanh bây giờ ngồi xuống vị trí của mình nói ra những điều như thế muốn chắc chắn cho Lâm Dương hấn và cô. Không ngần ngại gật đầu bởi vì

Lâm Dương hẳn cũng cần một cái cam kết nếu như những việc này mai sau lại diễn ra một lần nữa thì hẳn thật sự chịu không nổi thua thiệt. Nên một cái bằng cam kết giữa hai người và việc quy trách nhiệm phá vỡ cam kết thuộc về ai là điều quan trọng.

- Được! Hai người mỗi người làm một bản. Riêng cô hãy liệt kê các công ty mà Thiếu Kiệt cần mua lại cho tôi. Đem về nó cho cô xong thì những việc phát sinh được gỡ bỏ.

- Đương nhiên. Nếu tôi đã có thành tích thì tôi cũng không muốn phiền phức kiện tụng việc gì trong vấn đề buổi chiều nay đã diễn ra điều đó mất quá nhiều thời gian.

Lâm Dương được Nhã Oanh cam kết hẳn liền bước ra bên ngoài cho người đi chuẩn bị. Công Toại đợi cho hẳn rời đi rồi lên tiếng hỏi Nhã Oanh.

- Nhã Oanh em định thương lượng chuyện này với hẳn thật sao?

- Cái gì cần nói hoặc nên nói khi nào về phòng rồi nói ở nơi này không tiện. Tai vách mạch rừng.

Công Toại bây giờ mới chợt nhớ ra căn phòng này là dành cho họ nếu như Lâm Dương động tay động chân điều gì đó lưu lại máy ghi âm hoặc là camera thì đúng là những việc hẳn nói ở đây đối phương cũng nghe được hết.

Suy nghĩ một chút Công Toại mới lựa ra cho mình một câu hỏi không liên quan nhưng bao hàm mọi thứ.

- Em định để họ mua lại những công ty kia cho Thiếu Kiệt mà mình không phải bỏ tiền à. Như thế liệu có ổn không?

- Ổn sao lại không! Mình không tốn tiền lại có được những công ty cần như thế thì em bắt buộc phải làm. Xem như thanh tẩy cho một đối tượng bại hoại không ra gì ý thế hiệp người thôi.

Nhã Oanh nhàn nhã nói ra vừa cầm tách trà trên tay mình uống một ngụm vào rồi đặt xuống.

- Tên kia làm nhiều việc thương thiên hại lý lắm sao mà Lâm Dương phải chấp nhận điều kiện không công bằng như thế?

- Không nhiều lắm đủ xếp thành một chồng hồ sơ. Nếu như nhóm người của Hà Thúc biết được hẳn bị xử bắn không dưới chục lần. Còn là việc gì thì anh tự mình xem sẽ rõ.

Đưa điện thoại mở lên một danh sách những tội trạng mà cô nhận được. Không quá khó để Công Toại biết người gửi đến là ai. Không ngoài dự đoán của hẳn người gửi là từ trung tâm của Vô Ảnh. Những tội trạng được đánh dấu ngày tháng được kéo dài không dứt từ tội lớn đến tội nhỏ cho đến việc giết người thanh lý các hợp đồng thuê mướn, nuốt cổ phần các công ty đều được liệt kê ngày tháng và số người liên can.

Công Toại đọc sơ qua một chút mà máu nóng dồn lên tới não thật sự nếu gặp tên Lâm Tài này bên ngoài chắc hẳn cầm súng ra bằng chết mà không cần hỏi lý do.

- Thì ra là thế! Không ngờ Lâm Dương lại bao che cho con mình là những việc như thế này. Chả trách hẳn buộc phải thương lượng việc này. Chưa nói đến nhóm người Hà Thúc nếu những việc này bị lộ ra chắc chắn những công ty của hẳn cũng không ổn trên thị trường.

- Cái gọi là đi đêm có ngày gặp ma. Hôm nay xem như mọi thứ đã xong Lâm gia bỏ ra cái giá lớn mà bắt buộc họ không làm không được. Một nước

cờ sai thua cả bàn cờ, người thua lớn nhất vẫn do Lâm Dương bởi ông ta có một đứa con thật tốt.

Siêu Việt Tài Chính

Tác Giả: Diệt Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 761: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Lời Nhã Oanh nói Công Toại cũng không thể nào nói gì hơn, mọi việc hôm nay đều do chính Lâm Tài gây nên. Có trách cũng không trách được hắn, chỉ là điểm yếu này nếu là người khác thì sẽ không bị phát hiện còn với Vô Ảnh họ. Tập hợp những người toàn là nhân vật bị hại từ các thế lực Ngô gia, Lâm Gia thì những việc này tương đối đơn giản.

Không bao lâu sau Lâm Dương đã trở lại phòng trên tay nhiều thêm một số giấy tờ và bút viết. Tận tay đưa cho Nhã Oanh Lâm Dương với cô ngồi xuống viết hợp đồng thương lượng dựa trên những gì đã nói.

Từng điều kiện hai bên cho rằng thích hợp nhất được viết xuống. Phải thật lâu sau khi cả hai đều thấy những điều kiện mình đã đầy đủ. Một cuộc trao đổi hợp đồng được diễn ra ngay tại chỗ dù không có nhiều người chứng kiến nhưng nó vẫn là một hợp đồng siêu giá trị.

Cả hai đổi hợp đồng cần thiết. Khi đã cầm trong tay hợp đồng của Lâm Dương đưa mình Nhã Oanh bây giờ mới lên tiếng nói.

- Hi vọng ông làm đúng với những gì đã bàn ở đây. Dù hợp đồng này không được chứng thực bởi pháp luật nhưng tôi nghĩ nó vẫn có một chút hiệu lực cần thiết. Tôi sẽ đợi tin tức của ông để làm ra những việc cần thiết khi mọi thứ đã xong.

- Cô yên tâm tôi biết mình phải làm như thế nào. Khi nào xong thì chỉ cần chuyển nhượng lại cho cô là được.

Dù không muốn nhưng Lâm Dương vẫn phải nói ra những lời này. Hắn thấy dù đã có được những công ty mà Thiếu Kiệt muốn nhưng cần phải tốn rất nhiều tiền để thu mua lại. Nhất là những công ty này chưa biết chừng lại

còn có người cạnh tranh. Suy nghĩ việc này như thế nào Lâm Dương thấy mình ở đây cũng không làm gì được mà cần phải có một phương án đơn giản nhất để đạt được mục đích của mình.

- Cũng không còn sớm tôi phải rời đi để sắp xếp những việc sắp tới Đây là danh thiếp của tôi có gì thì cô cứ gọi. Việc tiếp đón hôm này có thể đến đây thôi. Dù không thể tiếp tục như dự định như nếu cô cần gì bên phía nhà Hàng sẽ cung cấp cho cô.

- Tôi thấy cũng không cần đâu! Tôi về phòng của mình là được rồi. Nơi này cũng không thích hợp tôi lắm.

Nhã Oanh được Lâm Dương mở cửa phòng cho mình. Cô bước đi rời khỏi căn phòng mà hai người đã thương thảo những việc cần thiết vừa rồi. Còn Lâm Dương cũng không dừng lại quá lâu. Khi Nhã Oanh vừa đi mất ở cuối hành lang hắt cũng nhanh chóng rời khỏi nhà khách này.

Phùng Kiếm Hoa vẫn ở lại dưới sảnh tiệc để giao tiếp phát triển mối quan hệ của mình trong khi đó Nhã Oanh và Công Toại đã về phòng, Vừa ngồi xuống Nhã Oanh đã lấy điện thoại ra gọi đi một cuộc gọi mà cô cho rằng cấp thiết.

Từng âm thanh của những tiếng nhạc chờ từ tổng đài nhà mạng kéo dài từng đợt nối liền Ngọc Châu và Lưu Minh, Âm thanh ấy kéo dài cho đến khi nó được tiếp nhận bởi người được gọi đến bên kia.

- Anh nghe này Nhã Oanh ở Ngọc Châu có việc gì không? Anh đã xem cái hồ sơ mà em muốn tìm rồi. Cái tên đó thật sự là một vấn đề cần thiết của Lâm gia đấy? Em cần hồ sơ đó để làm gì vậy?

Từng câu hỏi được Thiếu Kiệt đưa ra cho Nhã Oanh khi nhận thấy cô gọi cho mình. Bởi trong Thiếu Kiệt hắt thật sự có một chút lo lắng cho cô

khi đọc được những thông tin từ hồ sơ mà Nhã Oanh cần hẳn lấy thông tin giúp.

- Không em không sao. Chỉ là em vừa gặp Lâm Dương. Dem những việc này uy hiếp hẳn một chút. Hẳn với em đã làm một cái cam kết đem những công ty anh liệt kê mua về và chuyển nhượng cho mình. Điều bộ của hẳn có thể là không có gì bất bình thường nhưng em cảm thấy một người như Lâm Dương mà lại có thái độ trầm ổn như thế này dường như là không ổn lắm. Nên em muốn hỏi ý kiến của anh như thế nào.

Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ trước những gì Nhã Oanh đã nói. Hẳn không ngờ Nhã Oanh lại liều như thế. Vốn chỉ định lần này để cho Lâm gia tốn một chút tiền bỏ ra mua những công ty kia. Cho dù có vấn đề gì thì họ cũng có thể sang nhượng lại mà chỉ chịu thiệt một chút.

Giờ Nhã Oanh bắt lấy toàn bộ về cho Thiếu Kiệt, để cho Lâm gia tài chính không ổn thì thật sự là điều mà hẳn không nghĩ tới. im lặng một lúc thật lâu Thiếu Kiệt cần suy nghĩ đem việc này để xem nó có thể phát triển đến mức độ nào.

- Em kể lại mọi chuyện đã diễn ra ở Ngọc Châu cho anh nghe mọi thứ để anh đánh giá lại tình hình cần thiết.

Thiếu Kiệt nói như thế xong Nhã Oanh cũng gạt đầu kể lại từng sự việc đã diễn ra. Cuộc đối thoại của hai người diễn ra chỉ có mỗi một mình Công Toại đứng ở một bên nghe được. Tất cả diễn biến được Nhã Oanh kể lại không sai biệt. Thiếu Kiệt ở một bên nghe điện thoại im lặng cho đến khi Nhã Oanh kết thúc câu chuyện đã diễn ra mới lên tiếng nói.

- Anh không nghĩ rằng lần này em đi Ngọc Châu lại làm ra nhiều thứ như thế. Nhưng cũng tốt miễn ít thì vẫn là thật những cái công ty đó cứ tiếp quản còn việc của Lâm Dương ngay hiện tại anh sẽ cho người đến hỗ trợ

em. Với những gì em đã làm anh chắc rằng tên Lâm Dương đó sẽ không bỏ qua đâu. Hấn chỉ tạm thời lui một bước để làm ra việc gì đó thôi. Xem như công việc ở Ngọc Châu của em đã hoàn thành. Còn những vấn đề liên quan sẽ có người đến giúp em. Nói người của mình cẩn thận án binh bất động đi.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng nhẹ gật đầu. Công Toại thì đứng một bên tuy chỉ là những âm thanh nhỏ của chiếc điện thoại phát ra nhưng hấn cũng nghe được một ít cần thiết.

Cuộc gọi kết thúc Nhã Oanh nhìn Công Toại lên tiếng nói với hấn.

- Có thể anh đã nghe thấy rồi. Hiện tại cho người của mình không được manh động gì cả. Cho dù có việc gì cũng phải chịu thiệt một chút đợi viện trợ của Thiếu Kiệt đến Ngọc Châu chúng ta bàn bạc sau.

- Ừ để anh đi chuyển lời lại cho mọi người biết. Nhưng mà anh phải nói thật lần này em làm như thế này đúng là hơi bị liều đấy. Đã biết những người kia sẽ không thường em lại làm ra những việc này. Cũng may là hiện tại vẫn còn trong tầm kiểm soát của mình.

Nhã Oanh chỉ nhìn Công Toại đáp lại một lời nói đơn giản và cười cười như khá vui vẻ.

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Lần này tự ý làm việc Thiếu Kiệt cũng không nói gì là em vui rồi còn hậu quả sao. Em không sợ anh với nhóm người của mình bảo vệ em còn có nhóm người Hà Thúc nữa. Không lẽ lại lo lắng tới họ ở sau sử dụng ám chiêu sao.

Công Toại chỉ lắc đầu cười trừ với những lời vừa rồi của Nhã Oanh. Hấn bây giờ mới xoay người rời đi căn dặn những người của mình. Để Nhã Oanh lại trong phòng với tâm trạng vui vẻ của chính mình.

Thiếu Kiệt sau khi kết thúc cuộc gọi với Nhã Oanh cũng ngồi trong phòng một lúc lâu im lặng không làm ra hành động gì. Hắn đang đánh giá toàn bộ tình hình cần thiết trước khi đưa ra quyết định của chính mình.

Thở dài một hơi. Vốn những việc như thế này Thiếu Kiệt cũng không nghĩ đến nó sẽ diễn ra giờ hắn phải sắp xếp lại một số thứ làm Thiếu Kiệt cảm thấy có phần không biết nói gì với Nhã Oanh.

“ Cô gái này đúng là tùy tiện mà, Việc như thế này lại tự ý làm đúng không hiểu nổi nữa rồi. Đúng là con gái đôi khi nói kế hoạch với họ thì cũng chỉ là kế hoạch thôi. Giờ thì phải để đám người Vô Ảnh bảo vệ Nhã Oanh thêm chứ một mình Công Toại với đám người Trịnh Hòa mới tiếp nhận công việc chưa hiểu biết gì thì thật không an toàn cho lắm.”

Suy nghĩ việc này một chút Thiếu Kiệt mới đứng lên rời khỏi vị trí của mình đi gặp Bảo Huân. Hắn thấy để cho tầm mười đến mười hai người đến Ngọc Châu ngay thời điểm này để cho Công Toại có được sự trợ giúp cần thiết là điều quan trọng.

Hà Vi đang ngồi xem truyền hình lúc này thấy Thiếu Kiệt ra khỏi phòng cũng cười nhìn hắn hỏi.

- Hôm nay anh không ngồi lý trong phòng làm việc nữa sao mà lại đi ra ngoài?

- Anh ngồi trong đó được mới là lạ đôi khi cũng phải ra bên ngoài thư giãn một chút chứ đâu thể ngồi mãi trong phòng được. Bảo Huân đâu rồi em?

Thiếu Kiệt trả lời lại Hà Vi cũng không quên hỏi về Bảo Huân vì hắn không thấy Bảo Huân trong phòng.

- Anh ấy ở ngoài sân với nhóm người Vô Ảnh mà có chuyện gì lại gọi Bảo Huân thế. Không có việc anh cũng không gọi anh ta làm gì.

Nghe Thiếu Kiệt muốn kiếm Bảo Huân Hà Vi cũng có chút ngạc nhiên vì những người Vô Ảnh Thiếu Kiệt sẽ không tìm họ nếu thật sự cần thiết. Nhất là Bảo Huân lúc nào cũng ở trong nhà Thiếu Kiệt lại gấp đến mức đi kiếm anh ta trừ khi là có việc gì đó cấp thiết.

- Anh nghĩ để cho Bảo Huân đưa thêm một số người đi Ngọc Châu bảo vệ Nhã Oanh. Công việc của cô ấy Hoàn Thành rồi nhưng mà phát sinh một số vấn đề. Một mình Công Toại và đám người mới nhận việc kia anh cảm thấy không an tâm cho lắm.

Giật mình nhìn lại đồng hồ trên tường Hà Vi xác định mình không nghe lầm vì tính cả thời gian đi và ở Ngọc Châu thì Nhã Oanh chưa trải qua được mười hai giờ. Vậy mà hiện tại Thiếu Kiệt lại nói công việc của Nhã Oanh đã hoàn thành, hơn thế nữa lại bổ sung người cho Công Toại vì thấy không an toàn thật sự đây đúng là đã có việc xảy ra.

- Việc gì diễn ra. Nhã Oanh không phải mới vừa đến Ngọc Châu không bao lâu sao? Không phải còn hai đến ba ngày mới tới buổi đấu giá à. Làm sao mới đây mà cô ấy làm xong nhiệm vụ rồi?

- Ừ có một số nằm ngoài dự đoán của anh. Hiện tại tình hình ở Ngọc Châu nếu không có sự viện trợ của Vô Ảnh. Công Toại có thể khó lòng xoay sở với những người của Trịnh Hòa mới tiếp nhận công việc. Còn vấn đề như thế nào thì anh nói sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 762: Bỏ Ngọc Minh

Thiếu Kiệt bước ra bên ngoài. Hắn tìm lấy Bảo Huân phân phó mọi việc cần thiết không mất quá nhiều thời gian rồi trở lại. Hà Vi bây giờ mới làm một chút gì đó cho Thiếu Kiệt ăn rồi đặt trên bàn. Ngồi xuống nhìn mấy món đơn giản được hâm nóng lại Thiếu Kiệt cầm chén cơm lên. Hắn cần bỏ bụng mình một chút trước khi tiếp tục quay lại làm việc.

Hà Vi ngồi bên cạnh nhìn hắn ăn uống xong mới lên tiếng hỏi hắn.

- Nhã Oanh ở Ngọc Châu có việc gì mà sao anh cần phải để người đi Ngọc Châu gấp như thế? Cô ấy xảy ra việc gì sao?

- Không hẳn lần này Nhã Oanh còn làm tốt vượt mức mong đợi nhưng nó lại phát sinh nhiều thứ khác nên anh phòng ngừa một số việc thôi. Nhã Oanh cô ấy đem các hành vi phạm tội của Lâm Tài ra uy hiếp Lâm Dương để hắn cam kết với cô ấy mua lại các công ty theo danh sách mà Nhã Oanh đưa ra nên anh sợ có rắc rối không nhỏ cần phải để cho một số người của Vô Ảnh viện trợ Công Toại.

Thiếu Kiệt kể tóm lược lại những thứ dường như rất đơn giản như Hà Vi thì thừa hiểu bên trong nó chắc hẳn như không phải những lời nói đơn giản như Thiếu Kiệt vừa cho cô biết.

- Em không nghĩ Nhã Oanh lại có năng lực như thế đấy. Nhưng sao anh không nói việc này cho ông mà cần phải điều Vô Ảnh ra đó làm gì như thế thì sao được?

- Không phải anh không muốn nhưng để ông biết thì không hay chút nào. Anh dám cá với em là Lâm Dương sẽ điều tra nhớ người Trịnh Hòa ở đâu ra. Những người họ mới là yếu tố quan trọng. Hồ sơ họ thì đơn giản rồi

chưa được qua xử lý với lý lịch là dẫn xã hội Lâm Dương sẽ không phải lo lắng như người của ông nên anh mới phải điều Vô Ảnh lẫn vào trong đó. Nếu trực diện chiến đấu thì việc bảo vệ Nhã Oanh lại tốt hơn.

Hà Vi bây giờ bắt đầu suy nghĩ những gì Thiếu Kiệt sắp xếp khi để Trịnh Hòa và người của mình đi đến Ngọc Châu. Bất giác cô phát hiện lý do tại sao Thiếu Kiệt lại để một nhóm người chưa có kinh nghiệm đi theo đến Ngọc Châu.

- Như thế là ngay từ lúc đầu anh đã đoán được việc này sẽ xảy ra nên mới cần nhóm người Trịnh Hòa làm bình phong cho những việc họ làm ở Ngọc Châu đi. Nếu không với sắp xếp của anh thì không thể nào để cho những người chưa có kinh nghiệm gì đi làm việc này?

Thiếu Kiệt không phản bác mà gật đầu hẳn khi suy nghĩ vấn đề này cũng khá đơn giản dựa theo những gì hẳn hiểu thì con ông cháu cha ở đâu cũng có, tính tình ương bướng kèm theo đó là phách lối không bằng ai nếu như Nhã Oanh có bị trêu ghẹo thì còn đám người Trịnh Hòa can thiệp như thế vẫn hợp lý khi họ được Thiếu Kiệt đem về từ một nhóm người vô công rồi nghề chuyên đi kiếm chuyện đánh nhau để kiếm cơm.

- Ừ vốn là để cho Nhã Oanh có đi dạo hay mua sắm gì đó ở Ngọc Châu gặp phiền phức thì đám người Trịnh Hòa ra mặt cũng còn tốt, Nhưng giờ lại thành thế này anh thấy cái lý lịch của họ bây giờ lại là một lợi thế.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng chỉ cười nhẹ một chút rồi hỏi.

- Những công ty không hiệu quả kia Nhã Oanh đem về rồi thì sẽ xử lý ra sao đây Thiếu Kiệt? Bù đắp thiếu hụt cho nó thì mất nhiều hơn được. Như thế thì phải xử lý ra sao?

- Theo anh thấy không phải công ty nào cũng hoạt động không hiệu quả chủ yếu là do chính sách của nó thôi. Nếu như người điều hành không thật sự tốt thì cho dù có nói gì thì nó cũng không bao giờ làm việc hiệu quả. Nên khi nhận về các công ty đó em cứ chú ý tình hình cần thiết khi nào anh trở về rồi xử lý đồng loạt.

Thiếu Kiệt thấy giờ có nhận những công ty kia xong mà không hiểu hết tình hình của nó như thế nào thì giải quyết cũng không ổn. Nếu muốn thay đổi gì đó với một công ty cần thiết hẳn ít nhất phải hiểu được công ty đó hoạt động như thế nào, sai lầm nằm ở đâu như thế thì hẳn có thể đưa ra cách giải quyết tốt nhất.

- Vậy em sẽ chú ý những công ty kia. Dù sao việc của Nhã Oanh em thấy anh nên báo với ông một tiếng để ông làm ra chuẩn bị.

- Thôi em gọi điện báo đi. Anh mà gọi ông em lại thừa nước đục thả câu cắt xén bớt mấy thứ của anh nữa, việc lố lã như thế anh không làm.

Nghe Hà Vi nói hẳn gọi điện cho Hà Thúc, Thiếu Kiệt thật sự không muốn làm việc này lần nào hẳn gọi điện không ăn thiệt thòi với nhóm người Hà Thúc là không thể dù rằng hẳn không muốn nhưng vẫn bị cắt tiết nên không đại gì Thiếu Kiệt hẳn lại đi chủ động trừ khi đó là việc quan trọng cần thiết.

Hà Vi Trùng mắt nhìn hẳn nhưng cũng không nhịn được phải che miệng cười, Cô thấy Thiếu Kiệt nói như thế chỉ do hẳn thật sự không muốn gọi cho ông mình mà thôi. Đối với những gì của Thiếu Kiệt không muốn thì dù cho Hà Thúc có ép buộc hẳn như thế nào cũng không bao giờ được.

- Thôi anh trở về phòng máy làm việc một chút nữa đây.

Ngay lúc Thiếu Kiệt vừa đứng lên thì một âm thanh điện thoại vang lên từ trong túi của hắn. Dừng lại đôi chút nhìn vào màn hình điện thoại Thiếu Kiệt nhíu mày một chút rồi mới bấm nút nhận cuộc gọi.

- Tôi nghe đây! Có chuyện gì thế?

Ở bên kia điện thoại lúc này vang lên giọng của nữ giới đáp lại Thiếu Kiệt.

- Alo Thiếu Kiệt hả tôi Lâm Huân Di đây. Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của Lâm Thanh Hải, ông ta muốn hỏi về công ty Ngọc Minh của tôi. Cậu xem tôi phải xử lý ra sao?

Thiếu Kiệt không rời đi nữa mà ngồi xuống mở loa ngoài điện thoại lên để cho rảnh tay mình, hắn hướng điện thoại hỏi.

- Thế cô đã nói gì với ông ta rồi?

- Cũng chưa nói gì ông ấy muốn gặp tôi để hỏi xem công ty của tôi cách hoạt động ra sao. Nhưng do tôi nói hiện tại không đang ở Ngọc Châu nên ông ấy nói tôi trở về để ông ta có thể nói chuyện một cách nghiêm túc.

Lâm Huân Di đáp lại Thiếu Kiệt bằng cách nói rõ cuộc đối thoại của cô và Lâm Thanh Hải. Cô muốn biết Thiếu Kiệt sẽ đưa ra phương án nào để cô có thể tính đến việc đối thoại với Lâm Thanh Hải một cách tốt nhất.

- Tôi nghĩ nếu Lâm Thanh Hải đã muốn cái bánh trong tay cô thì chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua đâu. Cô cũng cần phải biết hiện tại Lâm gia đang bị quản chặt về vấn đề tài chính. Việc họ muốn lấy một khoảng tài chính không mang danh nghĩa của bất cứ người nào trong Lâm gia là việc cần thiết để bù đắp vào việc thiếu hụt. Công ty Ngọc Minh thì luôn có nguồn tài chính cần thiết với cách thức hoạt động của công ty như thế họ không muốn cũng phải muốn.

Thiếu Kiệt trả lời cho Lâm Huân Di biết theo những suy nghĩ của mình về tình hình Lâm gia hiện tại. Hắn thấy việc Lâm Thanh Hải gọi điện cho Lâm Huân Di chỉ là sớm hay muộn. Dựa theo tình huống hiện tại thì không mấy quá khó để nhận thấy điều này.

- Lại có cả việc này? Không lẽ tình hình tài chính của Lâm gia lại quần bách đến nỗi họ phải nhắm vào cả công ty của tôi?

Lâm Huân Di hơi ngạc nhiên theo cô thấy thì việc mình bị nhắm vào hoàn toàn không thể nào xảy ra với tài chính hiện tại của Lâm gia cũng không đến mức chú ý đến công ty của cô mới đúng. Giờ những lời Thiếu Kiệt nói dường như tình trạng tài chính của Lâm gia buộc phải thực hiện điều này.

- Tôi thấy cô nên chú ý những động thái của cái gia tộc của mình nhiều hơn là kiếm tiền đấy. Nếu không cô bỏ qua rất nhiều điều thú vị đấy. Tình hình tài chính của Lâm gia có thể nói không có vấn đề nhưng việc điều động thì lại có. Những công ty bất động sản của Lâm Dương dính vào đợt kiểm toán do dính dáng tới một vài vụ án. Còn một việc nữa là họ phải lấy tài chính từ quân đội để đấu giá mấy công ty cho tôi. Họ không thiếu hụt vốn xoay vòng mới là việc lạ đấy.

Thiếu Kiệt nhẹ nhàng nói với Lâm Huân Di với một giọng nói đùa giỡn với việc Lâm gia cần nguồn tài chính của công ty Ngọc Minh là điều bất khả kháng.

- Thì ra là như thế. Tôi giờ mới hiểu tại sao ông ta lại tốt lành đến mức gọi điện cho mình hỏi thăm công ty các thứ. Cũng may mà tôi gọi điện cho cậu để hỏi ý kiến nếu không thì cũng không biết được xem ra sau này phải chú ý cái gia tộc này nhiều một chút mới được. Theo cậu thì tôi nên đưa cho họ công ty hay không?

Lâm Huân Di cảm thán nói ra tâm tư của mình khi được Lâm Thanh Hải gọi điện đến hỏi thăm các thứ. Cô hiểu được nếu việc này có dính dáng một phần với Thiếu Kiệt thì tốt nhất nên hỏi ý kiến của hắn là tốt nhất. Dù sao suy nghĩ tâm tư của hắn thế nào thì Lâm Huân Di không đoán được.

- Đưa chứ sao không đưa. Cái họ cần thì mình cứ cho họ. Hiện tại cô bỏ cái công ty đó đi sau này sẽ còn những việc tốt hơn nhiều. Cô nghĩ mình nắm giữ công ty đó càng lâu dài danh tiếng càng thối. Nếu không có một chỗ dựa đủ vững chắc cô có chắc rằng mình đối phó được một tháng thanh tra vài lần hoặc tiếp một đồng đơn khiếu kiện sao. Giờ đưa ra đi sau này để cho Lâm gia đến gánh là được.

Thiếu Kiệt thừa sức để hiểu với một công ty dạng như Ngọc Minh càng tồn tại lâu càng có nhiều vấn đề phát sinh như thế nào. Dù cho Lâm Phong có là giám đốc sở cảnh sát nhưng với những đơn kiện công ty Ngọc Minh mỗi ngày hắn cũng không thể nào làm ra việc cho qua hoặc đối phó nhất thời được.

- Nhưng mà mỗi ngày doanh thu của cái công ty này không nhỏ đâu. Nếu đưa cho họ như thế tôi lỗ không nhẹ rồi.

- Cô nương số tiền mỗi ngày kiếm được của công ty Ngọc Minh đó trước giờ ra sao thì cô không cần đưa ra nhưng với những gì sau này thì cô đừng quản. Cô nếu mà cứ ôm cái lợi nhỏ mỗi ngày như thế thì sao lấy được cái lợi lớn. Giờ không bỏ sau này bỏ không được nữa thì phiền lắm.

Lâm Huân Di suy nghĩ một lúc lâu về những vấn đề Thiếu Kiệt nói. Bản thân cô cũng thấy được nếu mỗi ngày sự phát triển của cái công ty Ngọc Minh ngày càng tăng cao thì ít nhất vẫn có được doanh thu cần thiết những đi kèm với nó là một cái rủi ro quá lớn. Cô cũng không thể nào giải quyết được nó với cương vị của mình.

- Được tôi bỏ! Nhưng mà cậu phải sắp xếp cái gì đó có lợi cho tôi mới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 763: Lâm Tài Xả Xui

Lời của Lâm Huân Di làm Thiếu Kiệt hẳn có chút không biết nên nói gì vào lúc này. Bà cô này thật sự là định đầu nhập vào làm nhân viên của hẳn thì thật sự không mấy ổn trong lúc này.

- Bà cô đừng giỡn, cô chỉ cần đi làm cho tôi Lâm gia biết được thật sự không ổn đâu đấy. Như thế thì cả bố cô cũng phiền phức không ít đâu, đừng chơi đại.

- Đùa với cậu vậy thôi! Tôi đưa ra công ty Ngọc Minh cho họ, mỗi tháng không chia cho tôi một phần tiền nào mà dễ sao. Ít nhất họ phải cho tôi chút gì đó lợi ích như thế thì mới tốt chứ. Thôi tôi cúp máy đây tôi biết mình phải làm như thế nào thì việc này tương đối dễ

Lâm Huân Di đã biết mình nên làm thế nào nên chỉ đùa cợt Thiếu Kiệt một chút rồi cũng kết thúc cuộc gọi. Trong khi đó Thiếu Kiệt lại không vội trở về phòng mà chỉ cười nhẹ nhìn cái điện thoại của mình như vừa đạt được điều gì đó thú vị trong kế hoạch mình,

Trái ngược với sự thoái mái, vui vẻ của Thiếu Kiệt ở Ngọc Châu hiện tại có một người đang đi tới đi lui trong một căn phòng với chính đứa con của mình là Lâm Dương.

Sau cả một buổi chiều hẳn mắng chửi con mình xong thì bây giờ cũng không thể tiếp tục một bài đó giảng đi giảng lại được. Cái trước mắt đúng là hẳn đã đạt được thương lượng với Nhã Oanh trong những việc quá khứ của Lâm Tài, Nhưng ở phương diện nào đó hẳn vẫn lo lắng những việc như thế này sẽ bị lặp lại lần nữa. Nếu mỗi lần việc này cứ diễn ra hẳn mất nhiều hơn được, Lâm này phải thương lượng với Nhã Oanh điều bất khả kháng, hẳn thấy mình hoàn toàn nằm ở thế bị động.

- Mày nói đi. Việc đến ngày hôm nay tao bị một con nhãi con sỏ mũi không phải vì mày sao. Tao đã nói rất nhiều lần với mày rồi, Làm việc phải lường trước các hậu quả nếu đã gây ra chuyện thì không được để lại cái gì liên quan đến mày. Giờ thì hay rồi một đồng việc toàn dính líu đến mày, mày xem giờ thằng cha mày phải đi giải quyết hậu quả như thế này đây mày vừa lòng chưa?

Nhìn còn mình ngồi ở đó Lâm Dương cũng không chịu nổi đành phải nói ra mấy lời. Hắn chỉ có mỗi một mình Lâm Tài cũng không muốn con mình gặp việc gì giờ cái hắn muốn là từ con mình giải quyết những hậu quả để lại của những gì con hắn gây nên.

- Bộ việc này con đã làm rất tốt rồi. Không ai biết không ai hay những người nhà hay gì đó của mấy người kia con đã để người cho tiền họ. Buộc họ im lặng vĩnh viễn đâu thể nào họ cầm tiền rồi lại lật lọng. Con dám bảo đảm bố việc chi tiền ra để cho mấy người đó không nói gì đến con hoàn toàn có thật.

Lâm Tài thấy mình cũng không chịu được việc này. Hắn nhớ những lần mình gây ra chuyện dù lớn hay nhỏ đều đưa ra một số tiền không ít, để những người nhà nạn nhân với những người có liên quan im miệng.

- Mày nói hay quá. Nếu mày đã làm đúng như thế thì tại sao giờ đây còn mấy cái chứng cứ đó, Chưa kể đây là họ nói bắt công với họ, Chỉ vì mày con thằng bố làm lớn một gia tộc đứng đằng sau nên mới không có ai kiện nếu không với một đồng tội danh như thế này mày chết chắc rồi. Mày có biết chính vì mày không ra mặt để cho bên dưới lo liệu, nên tiền mày đưa ra toàn mấy đứa bên dưới lấy, không đến được tay người ta không. Mày còn nói là đã lo liệu.

Lâm Dương sau khi biết được mình bị Nhã Oanh dùng những thứ này uy hiếp hắn liền cho người điều tra sơ bộ. Không quá khó để chính hắn mò

ra được những gì mà Lâm Tài đã làm, hẳn càng thêm nhận thức một điều con mình bên dưới những người đó tự tung tự tác không làm theo chỉ thị còn nhiều lắm.

- Ấy có việc này! Như vậy thì sao giờ bố nếu những người đó có được chứng cứ cần thiết họ thừa kiện thì không thể nào đem ra uy hiếp mình đâu. Con thấy họ chỉ có những tài liệu thôi giờ nếu con đi bịt đầu mối lại chắc chắn vẫn còn được đi.

- Mà đừng có ngu. Mà có biết con bé đó nó đã nói được thì ít nhất những hồ sơ này phải từ trong tay đám người Hà thúc lấy được. Mà có nghĩ rằng mà đi bịt đầu mối hay mà đưa đầu vào rọ hay không. Cái họ không bắt được mà vì mà chưa nhúng tay vào. Nếu giờ mà đi làm thì ngay ngày hôm sau tao không bảo đảm đâu.

Đánh tan ngay ý định can thiệp để giải quyết mọi chuyện của Lâm Tài Lâm Dương đi tới đi lui bực mình vì tự nhiên bị mất một khoản tiền cực kỳ lớn. Trong thâm tâm hẳn hiện tại không cam lòng rất lớn. Nếu không phải vì Lâm Tài hẳn cũng không như thế này.

- Con thấy chuyện này có chút gì đó đáng ngờ hay sao ấy. Dường như chúng ta bị rơi vào bẫy của con bé đó thì đúng hơn. Bố nghĩ xem tại sao ở sân bay lúc lại có người quay chụp lại. Hơn nữa người thường thấy việc này họ đã tránh xa không dính dáng tới đằng này lại có người đứng đó quay lại mọi việc thật có thấy cái người quay phim kia hình như người của con bé đó đúng hơn đấy.

Lâm Tài lúc này sau một trận bị mắng cũng khai sáng ra được một chút hẳn thấy nếu không có đoạn video ghi lại thì mọi chuyện sẽ theo chiều hướng khác. Hẳn với bố mình sẽ không phải thương lượng với Nhã Oanh để chịu thiệt thòi.

- Mà bây giờ mới biết sao. Mẹ ăn cái gì mà ngu dữ vậy? tao nhớ đâu có bạc đãi mày đâu? đến giờ mày mới suy nghĩ được việc đó. Dù người quay có là người của nó hay hoặc người dân thì bây giờ nó có chứng cứ thật. Tốt nhất mày thôi ngay cái ý định giải quyết đi. Con nhỏ đó bây giờ không đụng được mày đừng có suy nghĩ đại dột mà làm tao phải căn mình đi giải quyết. Mày Về phòng mà tự kiểm cho tao trong vòng một tháng không được ra ngoài nửa bước. Mẹ nó con với chả cái, không được tích sự gì.

Lâm Tài nghe bố mình nói thế cũng ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng. Hấn bực tức không chỗ phát tiết cả ngày hôm nay bị mắng không ít tâm lý rời khỏi phòng hậm hực không kém. Vừa đi về phòng mình hấn vừa mắng.

- Mẹ nó chuyện gì. Không phải những việc đó chính ông bảo tôi đi làm sao. Giờ xảy ra chuyện lại đổ lên đầu thằng này đúng thật là cái ngày xúi quẩy gì đâu không. Còn bắt ông ở trong nhà một tháng. Ở trong nhà không đến công ty ông cho chắc.

Lắm bầm một mình về đến phòng Lâm Tài ngồi xuống giường hấn bực tức vẫn chưa nguôi ngoa được. Đứng lên ngồi xuống đi tới đi lui trong phòng một lúc lâu hấn cảm thấy thật sự bị gò bó không dễ chịu.

“ Con mẹ nó bắt ông ở nhà như thế này thì sao mà sống. Không được phải lòi mấy thằng về nhà nhậu mới được. Ở như thế này trong nhà chả khác gì bị giam lỏng.”

Suy nghĩ như thế Lâm Tài cầm điện thoại lên lấy một số điện thoại trong danh bạ gọi đi bên kia điện thoại vang lên một hồi âm thanh cuộc gọi rồi mới có một giọng của phái nữ nhận máy.

- Alo! Anh Tài à gọi em có chuyện gì không? Hay là hôm nay anh định đến chơi với bọn em đây.

Lâm Tài lúc này giọng nói vui vẻ đáp lại người phụ nữ vừa tiếp điện thoại của chính mình.

- Hôm nay anh không tới được nhưng mà anh lại muốn mấy đứa em qua bên nhà anh. Em xem cho vài đứa qua nhé, À quên nữa anh đang xui nên kiếm em nào tốt tốt đấy anh cần xả xui, Nói mấy đứa nó làm thịt một con rùa để nhắm xả xui còn mấy món khác qua loa là được. Gọi bọn thằng Đức qua bên anh luôn.

- Ấy da anh Tài hôm nay may lắm nhé có một em mới vào nghề còn xinh tươi chưa qua tay ai đâu giá em nó có hơi cao còn là sinh viên nữa anh em được thì em gọi em nó qua cho anh

Bên kia trả lời lại Lâm Tài với một giọng ẻo lả kỳ kèo.

- Tiền bạc không thành vấn đề. Ấy mà khoảng con bé đó nó đủ tuổi chưa thể. Nếu chưa anh đây cũng không dám nhận. Mẹ rước nó về xả xui đâu không thấy còn bị kiện thì ông đây dẹp cái quán đấy.

Lâm Tài đang nói chuyện cũng chợt nhớ đến điều gì đó mới hỏi lại người phụ nữ bên kia cho chắc ăn. Hắn mấy lần bị những vấn đề này nên mới dính vào rắc rối của hiện tại, hắn không muốn vì một chút xả xui lần này lại kéo theo một đống chuyện không may khác.

- Anh cứ yên tâm con bé vừa đủ tuổi. bố nó bị bệnh tim cần tiền nên em mới dụ nó lên đây làm nhân viên cho em được đấy. Việc nào ra việc đó khách hàng của em là ai em phải biết chứ đừng tới mấy con chưa đủ tuổi làm sao lấy ra chào hàng được.

- Nếu đã như thế thì được, sắp xếp cho con bé qua bên anh mà đây. Còn tiền nong lì xì gì đó yên tâm anh không để em thiệt đâu mà lo, Nhưng phải đảm bảo hàng ngon đấy nhé. Ông mà ẹm mà đừng tới hàng không phải

chưa bóc thì ông mày trả hàng đấy. Giá cũng không như cứ muốn là được đâu.

Người phụ nữ bên kia cười một chút rồi mới đáp lại Lâm Tài, bởi vì bà thừa biết những người như Lâm Tài muốn xả xui thì cần phải có cái gì. Chủ yếu gái còn trinh chưa ra tay ai sử dụng như thế mới được nên một lời cam đoan.

- Anh cứ yên tâm. Bảo đảm với anh hàng còn nguyên vẹn. Nó chỉ đi học rồi ở nhà thôi. Gia đình gia giáo nhan sắc có một chút nhưng chủ yếu phía trước hơi nhỏ vì mới đủ tuổi chưa phát triển hết nhưng mà nếu qua tay được xoa nắn vài lần chắc sẽ tốt thôi. Cái đó thì còn do anh muốn chiều cổ em nó bao nhiêu lần.

- Ha Ha Ha! Thế thì được cứ để em nó qua đây đi anh bảo đảm sẽ làm cho em nó đầy đủ điện nước sau này có ra khỏi tay anh thì em bên đó cũng có nhân viên ngon. Không dài dòng nữa đi sắp xếp đi.

Lâm Tài bây giờ cúp máy trong lòng cũng vui vẻ hơn một chút hẳn nghĩ đến vấn đề tối này sẽ được hưởng dụng một đũa chưa bóc tem lại mới lớn trong lòng có chút rạo rức đứng lên đi tới đi lui vài cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 764: Phùng Kiếm Hoa Lo Lắng

Nhã Oanh bây giờ đang ngồi ở trong phòng của mình đối diện cô là Phùng Kiếm Hoa và Trịnh Hòa, Công Toại ngồi một bên đang nghe Phùng Kiếm Hoa hần kể lại những gì đã diễn ra khi hai người rời đi.

- Chủ yếu là cái tên kia dẫn giới thiệu mấy người nhưng mà chủ yếu vẫn là lấy mấy cái danh sách các công ty, theo lệnh của Thiếu Kiệt thì tôi đã giả vờ cho hần biết mình nhắm đến những công ty nào rồi.

Phùng Kiếm Hoa trả lời Nhã Oanh tuy có một chút hơi mem từ những lời nói nhưng không đến mức là say. Vì trong buổi tiệc hầu hết mọi người đều giữ hình tượng lẫn nhau nên cũng không ai muốn mất mặt vì bia rượu trước mặt người khác.

- Ừ thế thì tốt! Nhưng ông có hỏi xem được gì không liệu có bao nhiêu người cạnh tranh với mình ở mấy cái công ty trong danh sách mà Thiếu Kiệt đưa cho ông hay là họ nhắm vào công ty nào nhiều nhất không?

Nhã Oanh nói lời này chủ yếu để xem coi Phùng Kiếm Hoa hần thật sự có được tin tức gì hay không, cô cũng chẳng quan tâm đến chủ yếu muốn biết xem liệu có công ty nào cạnh tranh với Lâm Dương nâng giá thành cần thiết hay không.

- Có chứ điều này tôi chú tâm rất nhiều nhé. Mọi người không biết trong đó nhiều công ty đối chọi với nhau lắm. Nên chỉ cần biết công ty nào đấu với công ty nào là ra được việc họ sẽ nhắm tới công ty cạnh tranh ra sao. Chúng ta không cần phải thu thập hết các thứ cũng có được thông tin toàn bộ. Mọi người xem tôi đã lén ghi lại hết rồi này.

Vừa nói Phùng Kiếm Hoa vừa đưa ra một loạt danh sách các công ty đối thủ với nhau cùng cạnh tranh một công ty mà họ nhắm đến. Nhã Oanh không ngờ Phùng Kiếm Hoa lại có được một mặt này nhìn vào danh sách cô thấy được không ít những công ty có trong danh sách của Thiếu Kiệt đưa cho mình.

Công Toại nhìn tờ giấy trên tay Nhã Oanh cũng nhíu mày một chút. Theo hẳn được biết những công ty này đã số là hoạt động không hiệu quả nhưng lại có được nhiều người cạnh tranh lẫn nhau như thế này thì hẳn không suy nghĩ được họ làm sao phải đấu giá những công ty này. Khá thắc mắc nên hẳn mới nói ra suy nghĩ của mình với Nhã Oanh.

- Không phải những công ty này theo như Thiếu Kiệt biết sẽ hoạt động không hiệu quả hay sao. Giờ lại có những công ty vì nó mà đấu giá. Đúng ra họ phải chọn những công ty mà tiềm năng đem lại lợi ích khi thu mua về mới đúng chứ.

- Cái này không hẳn trong kinh doanh có một thứ mà mọi người vẫn không hiểu thường là đối tượng hướng đến của mỗi người đều khác nhau nên ở đây dù trong mắt của Thiếu Kiệt nó không đáng như với người khác lại cần thiết để đầu tư. Nó không thích hợp với người này nhưng lại thích hợp với người khác. Không có cái gì sinh ra là vô dụng nó được sử dụng theo đúng mục đích của mình.

Nhã Oanh nhìn vào tờ danh sách trước mặt mình. Không quá khó cô đã tìm ra những công ty liên quan với nhau mà những công ty đó nhắm đến.

- Đúng vậy đa số những công ty được họ nhắm đến là những nơi có điều kiện sản xuất phù hợp hoặc là hỗ trợ cho công ty họ ở một phương diện nào đó cần thiết. Nhưng tôi vẫn không hiểu lắm tại sao họ lại nhắm đến những công ty biết chắc rằng không có doanh thu nhưng lại ra sức như thế nếu như nó có có lợi nhuận hoặc là không thua lỗ thì tôi còn thấy thích hợp.

Phùng Kiêm Hoa cũng đưa ra ý kiến của mình dù cho Nhã Oanh đã nói ra suy nghĩ giải tỏa được một phần thắc mắc cho Công Toại biết. Nhưng đối với hắn nếu đem về một công ty chỉ phụ trợ một ít như thế này thật sự không đáng với cái giá bỏ ra cho toàn bộ khâu sản xuất cải tổ.

- Cái này không hẳn. Chúng ta thừa biết đầu giá các công ty này đúng thật không mang lại lợi nhuận nhưng ở phương diện nào đó giá thành của nó hoàn toàn thấp nhất vì nó cân chỉnh theo điều kiện cần thiết của tất cả các công ty mà đưa ra mức giá thích hợp. Những công ty thế này không đem lại lợi nhuận nhưng nó là cách tốt nhất. Đối với các công ty khác họ không đủ tài lực để cạnh tranh vào những công ty mà người khác đều nhắm vào thì họ chọn đi con người mà ít người cạnh tranh nhất. Như thế mới phát huy được hết nguồn vốn đang có và khả năng không bị thua lỗ quá nhiều.

Nhã Oanh vô tư lập luận theo những gì mình đã học được từ Nhã Kỳ và những kiến thức thông qua sách vở mà mình được biết để có câu trả lời gần như hoàn hảo trong điều kiện này. Cô bây giờ mới hiểu được kiến thức của Thiếu Kiệt có thể không từ kinh nghiệm nhưng từ những sách vở mà hắn đã đọc thật sự rất bổ ích. Việc đọc sách nhiều cũng khiến cô có thêm nhiều những lập luận cần thiết khi tiếp cận sự việc.

- Nói chung những việc này tôi không hiểu nhưng để mọi người không làm ra động thái gì như thế có ổn không mấy ngày ở lý trong phòng cũng không ổn lắm.

Trịnh Hòa sau khi được nhóm người Nhã Oanh ra lệnh cho toàn bộ thành viên mình ở trong phòng thì cũng cảm thấy khó chịu, dù sao trước giờ họ vẫn thích tự do nên hắn trực tiếp hỏi Công Toại thắc mắc của mình. Vì đơn giản nếu đã đến Ngọc Châu mà cứ ở lý trong phòng như hiện tại cũng không phải là giải pháp.

- Chỉ qua hết đêm nay thôi. tầm sáng mai người của Thiếu Kiệt điều từ Lưu Minh đến lúc đó chúng ta sẽ thoải mái hơn. Hiện tại vừa mới đến đây lại trong trạng thái nhạy cảm với đám người Lâm gia không khéo anh em của cậu đi đâu đó bị họ gài tang vật các thứ thì chúng ta lại trở về điểm xuất phát ban đầu thì sao.

Công Toại trả lời cho Trịnh Hòa nhưng kèm theo đó là cái nhíu mày không nhẹ. Hấn nghi ngờ rằng lần này hướng dẫn Trịnh Hòa có thật sự tốt không đến mức độ hiện tại mà Trịnh Hòa vẫn có thể nói ra được những lời như vậy thì hẳn cũng không hiểu nổi.

- Tôi biết như thế nhưng chỉ hỏi xem mình có phải ở miết trong phòng thôi không. Chứ nếu từ giờ đến lúc đấu giá tất cả mọi người ở trong phòng không thì cũng không cần làm ra những biện pháp bảo vệ mà mấy ngày nay đã học. Rồi chuyến đi này cũng xem như không có rút ra được kinh nghiệm gì.

Nhã Oanh lúc này chỉ cười cười lắc đầu đối với Trịnh Hòa. Nhìn hẳn dường như muốn áp dụng toàn bộ những gì đã học được trong mấy ngày nay vào chuyến đi này. Đôi khi kỳ vọng quá lớn sẽ đem lại thất vọng nhiều hơn điều đó áp dụng với tình trạng bây giờ của Trịnh Hòa hoàn toàn không sai biệt lắm.

- Các anh không phải đợi lâu đâu lát nữa các anh ra sân bay đón người của Thiếu Kiệt đưa đến là được. Không cần cứ ở trong phòng hoài như thế. Nhưng mà lưu ý tất cả các biện pháp gì đó các anh đã học thì tốt nhất không được áp dụng kể cả không được đem súng theo nếu có chuyện gì xảy ra chỉ được nhìn không được chống trả, nếu làm được điều đó các anh có thể làm gì cũng được.

Vừa nghe được câu đầu Trịnh Hòa mở cờ trong bụng vì sắp được thoải mái nhưng nghe đến câu sau mặt hẳn sụ xuống không nhẹ. Nếu đi ngoài

đường bị người khác kiểm chuyện mà không phản ứng lại thì nhóm người của hắn chắc chắn làm không được.

- Như thế nào chẳng khác không ra ngoài là mấy.

- Nói đùa với anh vậy thôi căn dặn mọi người một chút tránh để xảy ra xích mích là được tối nay mọi người cùng nhau đi dạo xem Ngọc Châu thế nào. Đã đến đây thì sao lại phải ở trong phòng suốt mấy ngày đây

Nhã Oanh cười cười nhìn Trịnh Hòa vui vẻ trêu chọc cô lần đầu tiên có dịp đi Ngọc Châu cũng không muốn mình vì sợ bóng sợ gió mà cứ ở trong phòng. Hơn nữa cô thấy nếu cứ ở trong phòng không ra đường chả khác nào thừa nhận mình sợ thua thiệt trong tay của Lâm Dương và người mình.

Phùng Kiếm Hoa giật mình nhìn Nhã Oanh lên tiếng nói.

- Việc này ỏn không vậy. Chúng ta đi ra ngoài ỏn như bọn người đó kiểm chuyện phiền toái đến chúng ta thì sao tôi nghĩ tốt nhất vẫn ở trong khuôn viên khách sạn thì tốt hơn. Họ cũng không làm gì mình được.

Trịnh Hòa nhíu mày hắn hoàn toàn không hài lòng với câu nói của Phùng Kiếm Hoa là mấy nhưng biết mình không có tiếng nói ở đây nên chỉ có thể để cho Nhã Oanh hoặc Công Toại quyết định.

- Không cần phải lo đâu. Nếu có việc gì thì cứ chúng ta đối phó sau. Lâm gia có làm gì thì cũng phải mất thời gian khá lâu chỉ cần bên chúng ta trụ được vài ngày là ỏn chứ không cần phải chính diện đối mặt với họ. Cứ quyết định như thế đi chúng ta đi dạo một vòng Ngọc Châu sau đó đi kiếm nơi nào đó ăn đêm rồi về lại khách sạn.

Công Toại thấy việc này cũng không có gì lớn nếu họ đi nhiều người dù cho Lâm Dương muốn gây bất lợi đối với Nhã Oanh cũng không phải cứ muốn là được.

- Được rồi! Mọi người cũng cần phải giải trí một chút chúng ta đi nhiều người chứ không phải một hai người. Nếu có gì xảy ra thì việc bảo vệ Nhã Oanh là điều quan trọng nhất. Trịnh Hòa về nói lại với anh em như thế là được.

Không đợi chờ Nhã Oanh ra hiệu giải tán cuộc nói chuyện Trịnh Hòa đã nhanh chóng đứng lên rời đi như sợ rằng những lời nói vừa rồi của Nhã Oanh bị thay đổi.

Phùng Kiếm Hoa thấy Trịnh Hòa rời đi hẳn cũng thở dài một hơi nhìn Nhã Oanh nói.

- Thôi tôi cũng về phòng đây, Mọi người có đi ra ngoài thì cũng nên cẩn thận không khéo Thiếu Kiệt cậu ấy lại mắng tôi nữa thì mệt lắm.

Nhã Oanh với Công Toại nhìn Phùng Kiếm Hoa rời đi mới bật cười, Hai người đều biết hẳn chủ yếu lo lắng bởi vì sợ Thiếu Kiệt mà không phải là lo lắng cho Nhã Oanh thật sự, Nhưng mà thấy khuôn mặt của hẳn vừa lo lắng vừa không cách nào hết làm cho hai người khá vui vẻ

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 765: Cuộc Đồi Thoại Bên Lề

Khi Màn đêm buông xuống Ngọc Châu về lại với dáng vẻ của nó, Đường phố lên đèn những ánh đèn của các quán xá phản chiếu xuống mặt đường, đâu đó vẫn còn những góc khuất không ánh đèn, dường như nơi đó cho thấy được một khoảng không gian trầm lắng của một Ngọc Châu sau một ngày dài hối hả.

Thành phố này đang ngày càng phát triển những quan xa thâu đêm ngày càng mọc lên ở những trung tâm như thế này. Nó cũng kéo theo không ít phiền phức cần thiết. Khi sự phát triển nhanh chóng đi kèm với nó là những thứ khu vui chơi giải trí mọc lên thì việc những tệ nạn kèm theo vẫn không thể thiếu.

Nhã Oanh cùng với nhóm người của mình rời khỏi khách sạn vào buổi tối như thế này cũng không ai nói gì, đơn giản với những nơi như khách sạn nhà hàng thời điểm càng về khuya họ càng có nhiều doanh thu hơn. Còn khách sạn hoạt động về đêm chỉ nhắm vào những cậu ấm cô chiêu sáng ngủ tối thức để tham gia tiệc tùng ở những quán bar, nhà hàng nhiều vô kể

Việc Nhã Oanh với người của mình có rời đi vào lúc đêm tối như thế nào để tham gia vào các cuộc vui được tổ chức đâu đó trong vài nơi của Ngọc Châu cũng là việc bình thường.

Nhã Oanh cùng với người của mình cũng không biết đi nơi nào mới đúng thật sự tốt. Họ muốn đi dạo một vòng Ngọc Châu như nên chỉ đi bằng taxi hay các phương diện khác thì cũng không mấy thú vị. Phải bước ra khỏi khách sạn một lúc lâu đi dạo bất định trên đường Nhã Oanh mới lên tiếng nói với mọi người.

- Thật chứ không có người để dẫn đi các nơi cần thiết giờ cùng không biết nên đi đâu mới được. Nếu cứ đi vòng vòng như thế này thật sự không tốt cho lắm.

- Đi dạo buổi tối ở Ngọc Châu mát thật, nhưng quan trọng Nhã Oanh em muốn đi dạo như thế nào nếu đặt điểm du lịch không thì giờ này cũng đã đóng cửa từ lúc nào, còn nếu những khu ăn uống vui chơi về đêm thì em hình như không phù hợp

Công Toại nhìn Nhã Oanh cười cười. Với độ tuổi của cô cũng không thể nào phù hợp với những nơi như quán bar thâu đêm ồn ào náo nhiệt mà cho dù có hẳn cũng sẽ không để cô đi. Vì nơi đó thật sự dễ phát sinh chuyện không đáng có.

- Như thế thì chán chết. Ấy không phải còn có Lưu Chính sao gọi ông ta ra để ông ta làm hướng dẫn viên đi đâu đó buổi tối chắc chắn sẽ được.

Nhã Oanh bây giờ nảy ra một ý tưởng, cô thấy nếu lôi theo cả Lưu Chính thì sẽ có người hướng dẫn viên miễn phí và cũng không phải lo lắng đến vấn đề khác vì có gì Lưu Chính sẽ đứng ra can thiệp.

- Cách này cũng được. Nhưng giờ đã tối rồi không biết gọi ông ta ra có được không thôi.

- Cứ gọi thử biết đâu lại được. Với lại không phải ông ta nói đến Ngọc Châu thì ông ta sẽ không để nhóm người mình thiệt thòi sao. Chỉ là đi dạo một buổi tối thôi mà có gì đâu.

Công Toại cũng thấy cách này khá tốt nhưng trời Ngọc Châu càng về khuya hẳn thấy nếu gọi Lưu Chính tới thì dường như làm phiền quá. Nhưng khi nghe Nhã Oanh nói Lưu Chính đã hứa hẹn với Thiếu Kiệt thì hẳn cũng

lưỡng lự một lúc làm Nhã Oanh nhú mày một cái chụp lấy cái điện thoại trên tay Công Toại.

- Anh không gọi thì để em gọi. gần đây có cái nhà hàng nào đó ghé vào đó gọi món cho mọi người luôn, sẵn dịp chúng ta đợi Lưu Chính đến cũng dễ hơn.

Nhã Oanh kiểm số điện thoại của Lưu Chính nhưng cô vẫn chưa gọi, nhìn về một nơi phát ra ánh đèn sáng cả một khu vực mặt đường, nơi đó có một nhà hàng dường như nó không đóng cửa phục vụ quá sớm.

Công Toại cùng mọi người cũng nhìn theo hướng Nhã Oanh đã thấy, họ bất giác gật đầu. Họ hiểu rằng nếu không có một vị trí cụ thể thì ngay cả họ có gọi cho Lưu Chính thì cũng không thể nào ông ta tìm được họ đang ở đâu trong cái thành phố đông đúc này.

Bước đến trước cửa Nhà Hàng nhìn địa chỉ trên đó Nhã Oanh ngay lập tức gọi điện cho Lưu Chính điện thoại vừa gọi đi với chỉ hai tiếng chuông của cuộc gọi được nối. Bên kia điện thoại âm thanh của Lưu Chính đã vang lên.

- Có chuyện gì thế Công Toại? Bên đó xảy ra chuyện gì?

Lời nói cho thấy sự khẩn trương của Lưu Chính bên kia. Hấn thật sự lo lắng vì với việc Nhã Oanh vừa đến Ngọc Châu đã phát sinh chuyện không may, Hấn không muốn cuối ngày lại nghe một tin tương tự như thế nữa. Nên gấp gấp là điều hiển nhiên phải có của hấn lúc này.

- Cũng không có việc gì. Cháu với mọi người muốn đi bộ tham quan một số nơi của Ngọc Châu nhất là khi thành phố về khuya như thế này. Nhưng bên người lại không ai thông thuộc Ngọc Châu nên định nhờ chú giúp. Nếu thấy không tiện thì thôi vậy.

Nhã Oanh giọng nói nhỏ nhẹ truyền đạt một cách khéo léo những gì mình muốn nói cho Lưu Chính nghe. Cô chắc rằng với việc mình nói những lời như thế sẽ đạt được mục đích của chính mình.

Lưu Chính khi nghe những lời nói của Nhã Oanh cũng thở phào nhẹ nhõm ích nhiều với việc xảy ra chuyện với việc việc chỉ cần đi dạo buổi tối quanh Ngọc Châu thì mọi thứ khác nhau một trời một vực nên không quá khó để cho Lưu Chính từ chối điều này.

- Được chứ. Chủ bây giờ cũng vừa mới xong việc. Đi dạo một vòng quanh Ngọc Châu buổi tối chắc chắn sẽ vui hơn nhiều chứ. Hiện tại cháu đang ở nhà khách sao để chú đi qua đó.

- Như thế tốt quá nhưng hiện tại cháu cùng mọi người không ở nhà khách, Giờ đang ở một nhà hàng gần đó để cháu nhắn tin địa chỉ qua cho chú đến rồi cùng nhau ăn tối luôn

Nói rồi Nhã Oanh không ngại cúp máy thay vào đó là những ngón tay di chuyển trên điện thoại tạo ra một tin nhắn gửi đi rồi tắt máy. Công Toại đợi cho cô nhắn tin xong mới cười cười nói.

- Mọi chuyện xong rồi thì chúng ta vào thôi mọi người đã sắp xếp bàn ghế xong rồi.

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu đi vào bên trong nhà hàng, Ngồi xuống bàn nhìn qua mọi người bao gồm cả Trịnh Hòa với Công Toại cô khá ngạc nhiên khi mà một nhân viên phục vụ đứng cạnh họ dường như đang chờ gì đó.

Công Toại bây giờ mới nói với cô.

- Bọn họ không dám gọi món đợi em gọi đấy.

Trịnh Hòa và nhóm người của mình nhìn Nhã Oanh có chút giả vờ. Thật sự giống như Công Toại nói dù họ đã là nhân viên của Thiếu Kiệt nhưng để đủ can đảm vào Nhà Hàng tự tin gọi những món ăn đắt tiền thì họ vẫn chưa thật sự dám.

- Mọi người đều là người nhà. Cứ muốn ăn món nào thì gọi chứ cần gì phải đợi chờ như thế. Em Xem mọi người gọi món gì thì cứ ghi lại. Những món nào ngon thì em cứ giới thiệu họ nếu được thì đem lên. Xem coi mỗi một phần bao nhiêu người ăn cứ tính số người ở đây mà chia ra.

Vừa nói với mọi người của mình Nhã Oanh quay sang nói với người phục vụ đang đứng đợi chờ. Vốn người phục vụ vẫn tưởng rằng người chủ sự lần này là Công Toại, Nhưng khi thấy cả người mà cô cho là người làm chủ buổi tiệc lại không phải mà là một cô bé cũng không lớn vừa còn là thiếu niên.

Người phục vụ lúc này có chút bất ngờ đứng sững ra một lúc rồi mới vội vàng đi lấy một số thực đơn đem đến chia ra toàn bộ những người đang trong bàn. Hắn cũng gọi thêm vài người nữa đến cùng để ghi món ăn mà phục vụ. Trịnh Hòa sau khi gọi món xong cũng rời khỏi bàn tiến vào nhà vệ sinh để rửa mặt.

Nhanh chóng những món ăn của nhà hàng được lựa chọn thành rất nhiều món. Những người nhân viên phục vụ được gọi đến để tiếp đón một bàn nhiều người này của nhóm Nhã Oanh, Trịnh Hòa và nhóm của mình cũng biết hiện tại công việc của họ là gì nên cũng không dám gọi bia hoặc rượu để uống.

Nhưng chỉ với nước lọc và nước ngọt có gas không thì một bàn với số lượng người đông như của Nhã Oanh cũng khiến cho nhân viên phục vụ phải mệt mỏi.

Khi mà mọi người đang vui vẻ đợi chờ những món ăn uống của mình thì người phục vụ ghi lại những món ăn ra quầy để cho thu ngân nhập vào máy tính tiền. Khuôn mặt không mấy vui vẻ hẳn làm bầm làm cho người phụ nữ ngồi trong quầy thấy thế lên tiếng hỏi.

- Cái gì mà em làm bầm thế cậu em. Khách thôi mà họ cũng không uống bia hay rượu gì đâu chắc chỉ đến ăn khuya rồi về thôi.

- Thật tình thấy sắp được về rồi. Tưởng sao vào một đồng người như thế này cũng may là bán được thêm một ít hải sản. Chị để thằng nào lát canh quán đi, em phải qua kia rồi, bên bếp làm đồ ăn xong cho anh Tài là em đưa người đi đấy. Mấy món chị bảo làm tới giờ mới gần xong.

Vừa than thở vừa vui vẻ nở nụ cười nói với người phụ nữ đã nói chuyện với mình hẳn cười cười nói. Người phụ nữ bây giờ cũng liếc hẳn một cái rồi đáp lại.

- Biết rồi ông tướng. Nhưng công nhận thằng cha đó cũng phiền thật không đến bên chỗ mình lại bắt đem gái qua bên đó mới chịu. Làm phải tốn công tốn sức của mình. Con nhỏ đó đang trong phòng, lát nữa đưa con nhỏ đó đi nhớ canh chừng cẩn thận.

- Chị lo quá ông Tài đó cũng đâu để bên mình thiệt thòi đâu chỉ cần con nhỏ này biết điều một chút. Lát nữa nó làm tốt thì không sao, nhưng mà không làm tốt thì mình cũng nói được nó lần đầu lại nơi xa lạ. Đỡ hơn là để thằng cha đó làm ở chỗ mình, không khéo hẳn lại chê lên chê xuống. Phải công nhận một điều con nhỏ đó đúng ngon thật.

Người phục vụ này vừa nói chuyện với người phụ nữ âm thanh chỉ vừa đủ hai người nghe thấy, nhưng câu chuyện lại lọt vào tai của Trịnh Hòa, bởi nơi đám người Nhã Oanh ngồi từ trong nhà vệ sinh đi ra lại phải đi ngang qua quầy thu ngân. Dù khoảng cách không gần nhưng hẳn vẫn nghe được

đại khái về một số vấn đề. Đôi hàng chân mày đánh lại trong đầu Trịnh Hòa thoáng lên một ý nghĩ.

“ Mẹ cái quán này lại là địa điểm nơi trung chuyển gái gọi hay sao?”

Siêu Việt Tài Chính

Tác Giả: Diệt Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 766: Một Mình Lâm Phong Không Ổn

Về tới chỗ ngồi Trịnh Hòa trầm mặt với sự thất thần chạy theo suy nghĩ của chính mình không quá khó để mấy người trong nhóm nhận ra Trịnh Hòa dường như có việc gì đó.

Công Toại thấy Trịnh Hòa trầm tư như thế mới vỗ vai hấn một cái hỏi.

- Suy nghĩ gì đấy? bộ mới giờ này buồn ngủ.

- À Không! chỉ phát hiện một chút gì đó, thấy rằng mình không nên dính líu vào thì hơn.

Giật mình vì bị Công Toại hỏi mình một tiếng như thế Trịnh Hòa bất giác trả lời lại. Những lời nói đó vốn chỉ để cho Công Toại nghe thấy được thôi nhưng nó lại đến tai Nhã Oanh bên cạnh làm cho cô nhìn lấy Trịnh Hòa như thắc mắc, Trịnh Hòa hấn vừa mới tới Ngọc Châu vốn chuyện buổi chiều đã là bất khả kháng, giờ Trịnh Hòa lại như phát hiện điều gì đó. Theo cô Trịnh Hòa cho rằng nếu dính líu đến việc này đúng thật là sẽ đem đến phiền phức cho mọi người trong nhóm mình.

- Phiền phức ở mức nào mới cần phải suy xét như thế. Biết đâu anh nói ra thử xem mọi người giải quyết được không thì chúng ta sau này cũng không phải phiền phức lắm.

Nhã Oanh vừa nói vừa cầm lấy đôi đũa trong tay mình so sánh một chút xong rồi đặt bên cạnh chén của mình. Công Toại cũng gật đầu như đồng ý với việc của Nhã Oanh.

Bởi Công Toại nghĩ có thể hấn đã bỏ sót điều gì mà Trịnh Hòa vừa mới phát hiện ra nếu không thì Trịnh Hòa đến lúc này mới lâm vào trạng thái này.

- Việc này vốn không liên quan tới chúng ta, mấy việc này dính vào phiền phức không nhỏ đâu.

Nói rồi Trịnh Hòa mới nhìn ngó xung quanh như chắc rằng không có một người phục vụ nào gần mình hẳn mới hướng bên cạnh Công Toại với giọng nói vừa đủ để cho Công Toại và Nhã Oanh vừa đủ nghe.

- Khi này đi ngang qua quầy thu ngân nghe thấy họ nói sẽ đưa con gái đi phục vụ một ai đó. Với những gì tôi biết thì mấy người này về quê dụ dỗ mấy người mới lớn bắt đi tiếp khách theo dạng kia.

Lời nói của Hấn làm cho Nhã Oanh với Công Toại nhìn chăm chăm, Hai người không hiểu sao chỉ với vài lời Trịnh Hòa lại có thể xác định được một việc như thế này.

Ánh mắt của hai người làm cho Trịnh Hòa thấy dường như họ không tin tưởng mình cho lắm nên mới một lần nữa lấy dũng khí chắc chắn.

- Tôi bảo đảm việc này trăm phần trăm không giả được. Những việc như thế này ở dưới quê tôi xảy ra nhiều lắm. Nghe mấy bà ở trong xóm ở quê nói y chang không sai biệt đâu. Nếu mọi người không sợ phiền phức thì xem xem tôi nói sai một cái đi đâu xuống đất.

Nhã Oanh lúc này thấy bộ dáng của Trịnh Hòa liều chết xác định cô nhìn qua Công Toại như muốn lấy ý kiến của hẳn. Trầm ngâm một lúc Công Toại mới nhú mày nói ra suy nghĩ của mình.

- Việc như thế này không phải không có, Nếu dựa vào những lời của Trịnh Hòa không thì cũng có xác suất một phần nào đó. Còn nếu nhúng tay vào đúng thật chúng ta sẽ phiền phức không ít đâu đấy Nhã Oanh.

Trịnh Hòa bây giờ cũng gật đầu hẳn không bác bỏ lời nói của Công Toại nhưng cũng không biết phải làm như thế nào, Vì những việc như thế này

nếu những người ở đây đã làm thì họ sẽ có phe cánh cho riêng mình trong cả quá trình. Nếu xử lý phần ngọn thì sẽ chỉ như một con quái vật hydra chặt đứt một đầu lại mọc ra một đầu khác.

Nhã Oanh bây giờ nhìn lấy Trịnh Hòa nở một nụ cười nói với hắn.

- Có vẻ hồi ở dưới quê anh cũng chuyên gia lắm chuyện nhỉ Trịnh Hòa. Nếu không thì những việc như thế này anh sẽ không đưa ra ý kiến của mình một cách chắc chắn như thế.

Trịnh Hòa lúc này mới đỏ mặt dù sao đây cũng là chuyện bên lề nhưng hắn lại nghe ngóng rồi kể lại. Công Toại nhìn hắn cười cười lắc đầu nhưng lúc này hắn lại quay qua hỏi Nhã Oanh.

- Em tính sao về việc này. Can thiệp làm người hùng hay cho qua? Dù sao thì chúng ta cũng chỉ ở đây vài ngày nếu can thiệp thì mất khá nhiều thời gian, cũng không được lợi ích gì.

- Không hẳn. Nếu không biết thì có thể sẽ không làm gì cả, Nhưng một khi đã biết rồi thì chúng ta cũng không nên để nó tồn tại dù sao anh nên nhớ người của Thiếu Kiệt vẫn có một nhiệm vụ ở đây. Và ông ta cũng cần phải có một chút chiến tích nào đó, dù lớn hay nhỏ thì nó vẫn được xem thành tích của chính mình.

Nhã Oanh lúc này dường như quyết tâm nhảy vào cái vũng nước đục này. Cô nhìn Trịnh Hòa cười đáp lại như đây là việc cô muốn làm.

- Vậy cũng được để anh gọi điện cho Lâm Phong. Còn Trịnh Hòa nói với người của mình chú ý một chút vấn đề này nếu thấy có gì chuyển biến thì chúng ta ra tay. Cứu một người khỏi vắn nạn của xã hội vẫn là một việc tốt. Chúng ta cũng không ở lại lâu chỉ cần để mọi việc lại cho Lâm Phong là được.

Công Toại vừa nói vừa đứng lên bước ra khỏi bàn trong khi đó những món ăn nhẹ mà họ đã gọi được nhân viên của nhà hàng sắp xếp đem lên đầu tiên.

Nhã Oanh vẫn ung dung ngồi ở đó còn Trịnh Hòa bắt đầu nói nhỏ chuyển tay cho những người của mình. Khi Công Toại bước ra phía trước Nhà Hàng vừa bấm điện thoại tìm số của Lâm Phong thì chạy đến trước mặt hấn một chiếc xe taxi rồi dừng lại.

Lui lại một bước nhìn qua cửa kính chiếc xe taxi Công Toại thấy được Lưu Chính nhìn hấn cười cười rồi bước xuống xe. Vừa thanh toán tiền vừa niềm nở Lưu Chính nói với Công Toại.

- Không cần phải ra tới tận cửa để đón tôi đâu. Dù sao mọi người cũng đi đông chỉ cần vào Nhà Hàng hỏi một cái thôi là ra.

Công Toại nhìn hấn gật đầu đợi cho xe taxi đi rồi hấn mới lên tiếng nói với Lưu Chính.

- Không hấn đón ông đâu! Chỉ là Nhà Hàng này có chút vấn đề chúng tôi chỉ vừa mới phát hiện ra giờ định gọi cho bên Lâm Phong can thiệp.

Lưu Chính cũng bất ngờ nhìn lên trên bảng hiệu của nhà hàng một chút rồi cau mày, Trong thâm tâm hấn lo lắng một câu nói hiện lên trong tâm trí hấn.

“ Không cần vậy chứ! Vừa mới tránh được một chút chuyện giờ lại dính vào chuyện gì nữa đây, hi vọng là nó không phải là vấn đề phiền phức lớn.”

- Chuyện gì vậy Công Toại? Nhà Hàng này cũng là nơi thường đến của một số nhân viên làm việc trong thể chế. Nó lại có vấn đề gì sao?

Nghe lời nói của Lưu Chính Công Toại giờ đây không còn mơ hồ lo lắng việc Trịnh Hòa nhiều chuyện. Bởi hẳn chắc chắn rằng với những gì được biết khả năng này dường như rất lớn.

Bởi cái vỏ bọc tiếp đón những thành phần của thể chế biết luật quan hệ tốt xã giao cần thiết có được không ít chỗ dựa thì chỉ cần họ làm những việc này không ai biết được. Huống hồ càng về đêm việc này, những người trong thể chế có khách ở đây cũng không biết nơi này là một đường dây của tệ nạn xã hội.

- Xem ra chín mươi chín phần trăm nhà hàng này có vấn đề. Chúng tôi nghi vấn rằng đây chính là một trong những nơi bắt đầu của đường dây gái gọi cùng với dụ dỗ mấy người thiếu nữ từ quê lên làm việc kiếm tiền bằng cách buôn bán thể xác họ.

- Cái gì! Có việc này!

Lưu Chính cũng giật mình trước những gì mà Công Toại nói hẳn mơ hồ thấy việc này không phải nhỏ. Nếu thật sự như thế thì dính líu đến không ít người.

- Việc này thật thì sợ rằng không ổn. Mọi quan hệ của bà chủ nhà hàng này rất lớn. Nếu muốn làm sáng tỏ mọi việc chúng ta phải có bằng chứng thép mới được. Còn không thì bắt rồi lại thả thôi. Lâm Phong dù có can thiệp cũng như thế.

Biết được đôi phương có hậu trường cứng rắn làm cho Công Toại suy nghĩ một lúc mới vội lên tiếng hỏi Lưu Chính.

- Lại có vấn đề này. Không phải chỉ kinh doanh dịch vụ ăn uống đơn thuần, mà còn có hậu trường cứng như thế tôi tự hỏi bằng cách nào đây?

Trắng đen lẫn lộn như thế thì dường như có chút không thích hợp cho lắm. Không biết nơi này chủ nhân người ra sao lại có cái gan này.

- Thật nếu giải quyết việc này một mình cảnh sát không thì chưa đủ có vẻ như nên cần sự hỗ trợ của bác Trương họa may phối hợp các bên liên ngành để điều tra thì sẽ thích hợp hơn. Vì đối tượng mở nhà hàng này đơn giản có tiếng nói bên lĩnh vực văn hóa nghệ thuật. Nếu muốn làm thì phải làm từ người cao nhất.

Lưu Chính nghe Công Toại bất bình cũng đưa ra ý kiến cho hẳn. Những việc như thế này sớm hay muộn gì cũng phát hiện nhưng nếu thời gian càng dài thì sẽ không biết bao nhiêu người bị hại, khi đó càng cho thấy những nhân viên quan chức hủ bại có một tay một chân trong này.

- Nếu thế thì cũng được dù sao chúng tôi cũng chỉ là người qua đường thấy việc cần làm thì nên làm những thứ khác chúng tôi không quan tâm. Theo như chúng tôi biết hôm nay sẽ có một người bị lâm vào cái cảnh không một người phụ nữ nào trên thế giới chịu được nên tốt nhất ông cũng nên liên hệ ngay đi.

- Được! Anh liên hệ Lâm Phong tôi liên hệ bác Trương để xin người. Việc này không hỏi qua ông ấy không được. Buổi chiều đã vận dụng một ít nhân viên làm việc không xin phép rồi bây giờ lại làm thì có chút vuột mặt không nể mũi.

Vừa nói Lưu Chính vừa cười cười, hẳn khoái chí vì những gì trong buổi chiều này hẳn đã làm với Lâm gia. Dù mọi việc chỉ nhất thời với việc giải quyết vấn đề không sớm thì muộn mấy thứ của Lâm Đồng đều trở lại vị trí như ban đầu như cái gọi là làm khó nhất thời chỉ để trút giận cho hẳn ít nhiều.

Ngay lúc này một người trong nhóm của Trịnh Hòa chạy ra nói nhỏ vào tai của Công Toại.

- Người của Nhà Hàng dường như có động thái gì đấy. Thấy ba bốn người đi lên một lối cầu thang dường như mọi thứ sắp bắt đầu.

- Nói Trịnh Hòa cho một nhóm người rời đi để theo dõi đối phương.

Đáp lại lời nói bằng một giọng điệu ra lệnh. Công Toại ngay lập tức gấp rút nhào vào số điện thoại của Lâm Phong gọi đi. Lưu Chính một bên thấy tình huống khẩn cấp cũng không thông thả như vừa rồi gấp rút bước qua một bên vắng người đem điện thoại gọi đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 767: Dụ Đỗ Nhã Oanh

Cả hai người đứng bên ngoài nhà hàng đánh đi những cuộc gọi cần thiết để có thể tiến hành phối hợp thực thi cái gọi giữa đường bất bình đứng ra tương trợ bất quá cũng chỉ như thế

Nhã Oanh lúc này nhìn thấy Trịnh Hòa phân phó người theo dõi mới lên tiếng nói với hắn.

- Anh xem chính mình đi làm nhiệm vụ này đi. Ở đây có nhiều người cũng không đến mức ảnh hưởng đến vấn đề gì hơn nữa còn có Công Toại.

Trịnh Hòa suy nghĩ một chút mới gật đầu đứng lên rời đi. Hắn cũng vài người nữa rời khỏi quán đi ra bên ngoài. Vì lúc đến đây cả nhóm người họ đều đi bộ vào nên những nhân viên cũng không thắc mắc. Dù sao gần đó cũng khá nhiều nơi khách sạn nghỉ lại.

Suy nghĩ của những người phục vụ ở đây là những người này thấy không đói lắm lại ngồi nơi này không làm gì thì về trước. Tâm lý không cho rằng họ ăn quýt hay gì đó, chỉ thấy rằng đám người Trịnh Hòa có rời đi cũng không ảnh hưởng đến điều gì. Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của họ không phải không có tiền.

Bởi từ khi làm việc cho Thiếu Kiệt chỉ vài ngày họ được trang bị đồng phục ngoại hình là đồ đặc may đo theo đúng kích cỡ từng mọi người. Tuy vẫn mặc áo sơ mi trắng quần tây bình thường nhưng khác biệt khá lớn với những người bình thường.

Lưu Chính cùng với Công Toại sau khi gọi điện thoại xong cũng bước vào trong quán. Ngồi xuống bên cạnh Nhã Oanh.

- Mọi việc đã xong. Lâm Phong với các bên sẽ ở bên ngoài cùng với nhóm người Trịnh Hòa tiến hành những việc khác chúng ta ở đây để mọi người dùng bữa xong thì ra bên ngoài một cách bình thường như không có việc gì.

Lưu Chính bây giờ mỉm cười nhìn Nhã Oanh cũng lên tiếng cảm thán nói với cô.

- Cháu với Thiếu Kiệt đúng hay thật đi đến đâu gây chuyện đến đó. Việc này nếu là thật sợ dính không ít người tay chân trong ngành.

- Cháu không biết như thế nào nhưng đối với những việc này thật sự phản cảm rất lớn. Nếu cháu là một cô gái quê gia đình làm lụng vất vả có thể chưa biết chừng một ngày nào đó cũng rơi vào tay bọn người này. Vì thế đừng trách cháu làm việc bao đồng. Nếu như Thiếu Kiệt ở đây cậu ấy chắc chắn sẽ làm như vậy. điển hình không phải Phan Nguyệt là nhân chứng cụ thể cho chuyện này sao.

Nhã Oanh lôi ra Thiếu Kiệt làm bia đỡ đạn cho mình. Lưu Chính với Công Toại cũng không biết nói gì hơn là gật đầu. Bây giờ những thành viên của Trịnh Hòa đang ở lại tuy ăn uống nhìn giống như rất vui vẻ nhưng luôn chú ý mọi thứ xung quanh. Thấy thế Nhã Oanh mới đứng lên đi về phía quầy thu ngân mà cô đã thấy.

Công Toại vốn định đứng lên đi cùng cô nhưng Nhã Oanh đã lên tiếng nói.

- Không cần đi theo em đâu. Em ra nhà vệ sinh một chút.

Lúc này cả Lưu Chính cũng nghe thấy lời nói của Nhã Oanh nên không làm ra động thái nào. Với phạm vi của nhà hàng không lớn họ có thể thấy

được cả khu vực đại sảnh lúc này cũng không còn nhiều khách để có thể chú ý nên không lo lắng lắm.

Nhã Oanh dừng lại trước quầy thu ngân nhìn mấy người đang ngồi trong quầy lên tiếng nói.

- Chị cho em thanh toán bàn nhiều người kia với.

Người phụ nữ lúc này đang bấm điện thoại cũng ngược lên nhìn Nhã Oanh một chút, rồi mỉm cười lên tiếng hỏi.

- Ô em gái bao nhiêu tuổi vậy xem ra cũng không lớn đã đi làm rồi sao? vào nghề lâu chưa.

Nhã Oanh lúc này cũng khó hiểu những lời của người phụ nữ đã nói với mình cô ngạc nhiên hỏi lại?

- Chị nói gì vậy đi làm với vào nghề gì?

Người phụ nữ giật mình đứng lên nhìn ra vị trí của cái bàn Nhã Oanh đang ngồi rồi cười cười nói với cô.

- Cần gì phải thế chị em với nhau không ở đây cũng không thiếu mấy đứa mới đi làm ngại không dám nói như cô bé đây thôi. Với lại với được ông chủ giàu có chịu chi thì càng khó, một người không được phải để nhiều người dự phòng chứ em.

Nhã Oanh bây giờ mới nhớ được nơi này là nơi nào, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ một cái rồi mới nhìn người phụ nữ nói.

- Thật những chỗ này của chị có công việc này sao?

- Có chứ sao em. Đưa điện thoại đây chị lưu lại số khi nào cần cứ việc gọi chị bảo đảm với em sẽ không thất đâu.

Người Phụ Nữ nghe Nhã Oanh nói vậy cũng mỉm cười hào hứng bắt chuyện cô thấy Nhã Oanh còn nhỏ tuổi nhưng vóc dáng người không tệ chút nào. Làng da trắng thêm vòng một khá tốt với khuôn mặt nhìn qua được bảo dưỡng rất tốt.

Hơn nữa bà lại thấy trong bàn của Nhã Oanh có một người khá thành đạt, ăn mặc sang trọng cho thấy là người có tiền, đi với một nhóm người với một thiếu nữ ở độ tuổi này làm cho bà nghĩ đến việc Nhã Oanh được bao nuôi bởi Lưu Chính.

Biết đối phương làm mình với mấy người cùng ngành nghề như bà, nên Nhã Oanh cũng không ngại để cho người khác hiểu lầm. Cô giả vờ đưa điện thoại cho bà ta để lấy số.

Sau khi được người phụ nữ nhá máy cho mình xong thì Nhã Oanh cầm điện thoại mở lên chức năng ghi âm lại. Màn hình lại giấu trong lòng bàn tay mình cầm chặt hỏi.

- Chị nếu như làm việc với chị thì không biết em sẽ kiếm được bao nhiêu tiền vậy? Em nghĩ lời chỉ nói cũng đúng một người không được phải kiếm người dự phòng, để dành khi bất trắc.

Nhã Oanh mặt không biến sắc cười đùa nói chuyện với người Phụ nữ như hai người quen. Việc đã cho số điện thoại của mình, Nhã Oanh lại hỏi về đãi ngộ cần thiết. Người phụ nữ bây giờ mới lên tiếng nói.

- Chị tên là Lệ! ở đây làm việc với chị em không cần phải lo toàn người có bối cảnh, tiền bạc họ không bạc đãi em đâu. Đối với ăn uống làm quen không thì một buổi tầm một hai triệu là bình thường. Với nhan sắc của em chỉ cần giữ một chút giá thành có thể tính bằng tiền đô. Còn sang hơn thì em biết rồi đó bao nuôi dài hạn như em là bình thường. Mua nhà mua xe

các thứ đều có. Em thấy sao, cái thằng cha đó hiện tại mỗi tháng cho em được bao nhiêu thế. Nếu ít quá thì bỏ thằng chả đi qua đây làm việc với chị.

Đứng gần ngay quây thu ngân cũng không có người khác ngoài nhân viên của mình với Nhã Oanh, người phụ nữ tên lệ bắt đầu rót vào tai Nhã Oanh những lời mật ngọt dễ dụ dỗ.

- Cũng được kha khá gửi về quê cho mấy người ở dưới đó sống. Vậy chị xem thanh toán giúp em đi. Nếu được em sẽ gọi cho chị. Em chỉ sợ là làm như thế ông ta biết được sẽ gây bất lợi cho em thôi.

- Em cứ yên tâm về bên chị nhé ông ta dám làm gì em cứ nói chị, người của chị sẽ làm cho ông ta biết ai mới thật sự có tiếng nói. Còn mấy việc khác em không cần quan tâm chỉ cần phục vụ tốt người cần được phục vụ thôi. Chị chỉ cần một chút tiền hoa hồng giới thiệu là được.

vừa nói Lệ vừa cười cười cầm lấy tờ hóa đơn đưa cho Nhã Oanh. Bây giờ cô mới cầm lấy hóa đơn vốn định thanh toán nhưng nghĩ lại giờ mình trong vai trò gì nên cười gật đầu nói với bà Lệ.

- Vâng em sẽ gọi điện thoại cho chị sớm. Dù sao thì ông ấy cũng đi công tác thường xuyên ở nước ngoài.

- Ô thế thì em có đi dù ông ta cũng đâu không biết. Mà biết thì đã sao em muốn thì đàn ông theo em vẫn còn khối thằng, Như thế nhé sớm liên hệ với chị để chị sắp xếp cho em. Chỉ cần gọi trước cho chị. hôm nay em muốn đi làm thôi, trong ngày chị sẽ sắp xếp em xuôi hết.

Gật đầu như đồng ý với những gì người phụ nữ tên Lệ đã nói, Nhã Oanh thừa biết đây là cái tên giả người này sử dụng để làm công việc của mình.

Công Toại với Lưu Chính không quá khó để thấy được Nhã Oanh cùng người phụ nữ nói chuyện một lúc lâu. Khi Nhã Oanh trở về cô mới đem

điện thoại của mình đưa ra cho Lưu Chính với Công Toại cười nói.

- Xem ra đôi khi Trịnh Hòa nhiều chuyện như thế nhưng lại đúng sự thật đấy. Công Toại anh lại thanh toán hóa đơn đi. Chúng ta giờ có không ít chứng cứ rồi ở đây không tiện cho mọi người nghe những gì đối thoại với bà ta.

Nhã Oanh vừa nói dứt câu Công Toại đã nhỏ giọng lên tiếng nói.

- Xem kia mấy người đang đem theo mấy hộp đồ ăn với dẫn theo một cô gái từ trên đi xuống kia. Cái tên hồi nãy ghi những món ăn bàn của mình hình như cũng có trong nhóm đó.

Nhã Oanh nhìn về mấy người này thấy người phụ nữ bị đưa đi với bộ dáng không mấy hợp tác cũng khẽ gật đầu. Lưu Chính thì nhíu mày một chút. Công Toại bây giờ mới đứng lên cầm hóa đơn nhanh chóng đi về phía quầy thu ngân hẳn muốn thanh toán để Nhã Oanh và người của mình rời đi khi cần thiết.

Nhã Oanh hướng những người của Trịnh Hòa mỉm cười lên tiếng nói.

- Mọi người ăn uống no nê rồi về khách sạn nghỉ ngơi hoặc ai muốn làm gì thì làm.

Lời của cô tương đối lớn đám người trong nhóm cũng không quá khờ, khi nghe được những lời Nhã Oanh nói. Bọn hắn đã biết việc này thì giờ thấy đối phương có động thái như thế ai lại có thể trở về khách sạn mới là chuyện lạ.

Toàn bộ mọi người lúc này đứng lên để lại cái bàn đã qua một trận chiến. Nhân viên của nhà hàng thấy vậy dường như cũng mừng không ít họ thấy được nhóm người của Nhã Oanh dường như sắp ra về. Công việc dọn dẹp còn lại chỉ cần khi khách đã về sẽ được giải quyết.

Nhã Oanh với nhóm người của mình đứng lên rời đi, Không ai cho đó là họ có việc mà chỉ suy nghĩ họ ăn uống xong rồi trở về khách sạn như những gì Nhã Oanh đã nói. Tiền cũng đã thanh toán hưởng chi họ chỉ cần khách không ở lại quá lâu thì họ cũng có thể ra về sớm hơn một chút.

Công Toại lúc này trở lại với việc thấy những người nhóm Nhã Oanh đang đợi mình bên ngoài hẳn không nói gì chỉ móc bóp ra một hai tờ bạc một trăm ngàn để lên trên bàn hướng mấy người phục vụ hào phóng nói.

- Gửi mấy em uống cà phê hôm nào bọn anh lại đến.

Cử chỉ hào phóng của Công Toại làm cho mấy nhân viên đang chuẩn bị bắt tay vào dọn bàn cũng mừng không kém. Phục vụ là việc của họ, nhưng đôi lúc khi thấy khách vào quầy thanh toán họ biết rằng mình sẽ không được tiền boa. Giờ Công Toại lại khiến cho họ có niềm vui ngoài ý muốn, một vài nhân viên còn đáp lại với vẻ mặt hơn hờ khác một trời một vực với lúc phục vụ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 768: Nguyệt Như Hoa

Nhã Oanh và mọi người dừng bên ngoài khi Công Toại đi ra thì cũng dần rời khỏi. Cả nhóm người đi ngoài đường nhìn như khác râm rộ nhưng cũng không phải là vấn đề lớn với việc ngoài đường đã vắng bóng người.

Đi được một đôn lúc này một trong những người rời đi cùng với Trịnh Hòa chạy trở lại. Nhìn Công Toại với Nhã Oanh lên tiếng nói.

- Anh Toại. Anh Hòa bên đó bắt lại được những người kia rồi. Anh Hòa đang giữ bọn chú lại để lấy thông tin. Cách đây khoảng chừng ba con hẻm

Công Toại cũng không ngờ nhanh như thế mà Trịnh Hòa đã giữ lại được người. Cả nhóm lúc này chân bước nhanh về phía thành viên vừa quay lại chỉ đường. Vừa đi Công Toại vừa hỏi người thanh viên kia.

- Trịnh Hòa làm sao nhanh như vậy đã giữ lại được người thế?

- Anh Hòa dàn cảnh đụng xe, làm bọn kia tức mình xuống xe bọn em lao ra đánh tụi nó một trận giữ được người. Tên tài xế taxi khi nghe được bọn em nói bọn nó buồn người cũng đánh cho bọn nó một trận đang ở bên đó.

Nhú mảy một cái bây giờ thì Công Toại biết được tại sao đám người Trịnh Hòa lại nhanh chóng bắt được mấy người vừa rồi. Việc đi ô tô chỉ cần giả vờ bị đụng không biết đúng sai đám người Trịnh Hòa nhanh chóng bắt lại được chiếc xe chở đám người kia.

Khoang cách không xa nhưng phải đến gần mười phút Nhã Oanh và mọi người mới đến được. Trịnh Hòa lúc này đã trói lại nhóm người của Nhà Hàng bằng những sợi dây thắt lưng của họ.

Nhìn thấy khuôn mặt bầm tím những vết thương từ đám người của nhà hàng. Công Toại bây giờ mới hỏi Trịnh Hòa.

- Sao rồi đã hỏi được cái gì chưa?

- Cũng được một ít mấy thằng này nhìn thế những toàn là dân lẩn lộn cả. Cũng may là bọn nó bị bất ngờ nếu không chắc không hiệu quả được như thế này. Cái tên phục vụ này tên Đức là em trai của một thằng đại ca bang hội nào đó ở Ngọc Châu này vào vai phục vụ thấy thế nhưng mà để canh chừng quán.

Trịnh Hòa vừa đập một chân lên cái tên phục vụ vừa nói ra lai lịch của hắn mà Trịnh Hòa vừa mới thông qua việc đánh đấm thu được. Công Toại không ngạc nhiên lắm với lai lịch này. Cũng giống như nhóm người xuân nghĩa bang trước đây hắc bạch lưỡng đạo hai bút cùng vẽ.

Nhưng chỉ khác là Xuân Nghĩa Bang vẫn còn ở một mức độ cho phép vì nhìn bên ngoài nó là hắc bang nhưng bên trong lại là một tổ chức khác. Cái vỏ bọc đó để cho người khác nhìn vào thôi.

- Cô bé này tên Nguyệt Như Hoa. Ở dưới quê lên đây học một thời gian hiện tại đang học tại đại học nông nghiệp Ngọc Châu. Gia cảnh cũng bình thường như có thằng anh khôn nạn thua bạc gán cả em gái để trả nợ.

Nhã Oanh nhìn Nguyệt Như Hoa lên tiếng hỏi cô.

- Thế chị biết mình sắp bị như thế nào không? Nếu như không có những người của chúng tôi chúng sẽ đưa chị đi đâu?

- Tôi không biết bọn chúng nói là đến phục vụ tiệc tại nhà cho một vị khách nào đó rất hào phóng chỉ cần tôi nghe lời thì tiền nợ của anh tôi bị xóa.

Công Toại nhíu mày nhìn qua đám người của nhà hàng điển hình là người tên Đức kia. Đạp lên người hắn một đạp Công Toại mới hỏi hắn một.

- Anh cô bé thiếu bọn mày bao nhiêu. Hắn ở đâu? Hiện tại ra sao. Tao không tin một người anh cho dù như thế nào cũng không thể gán nợ cả em mình. Huống chi việc bọn mày nói có thể Trịnh Hòa không biết chứ tao biết thừa nói, hắn ở đâu.

Đạp lên người tên Đức một cách mạnh bạo. Công Toại không tin rằng anh của Nguyệt Như Hoa thật sự dám làm những chuyện như thế nếu như nợ đến mức gán cả em mình thì thật sự người anh này không có tính người. Hơn nữa lại không màng đến sống chết của em mình đẩy em gái mình vào con đường không lối thoát càng không thể nào.

Trịnh Hòa lúc này bực tức hắn nghe được những lời Công Toại cũng biết rằng đám người này giấu hắn điều gì đó. Hắn bắt đầu hướng những người phục vụ đi cùng đám đá miệng thì hét.

- Bọn mày biết cái gì thì khai ra mau. Nếu không đừng trách tao không lưu tình báo trước bọn mày biết bọn tao có thể làm được rất nhiều chuyện mà bọn mày không ngờ đến được.

Nguyệt Như Hoa cảm giác giống như mình thật sự còn không biết được điều gì đó. Cô nhìn Nhã Oanh trong lòng thắc mắc không nhỏ. Vì ở đây cô thật sự không biết hỏi người nào mới cho cô câu trả lời ở thời điểm hiện tại. Chỉ có Nhã Oanh là nữ giới còn rất có tiếng nói trong nhóm người này.

Lưu Chính đứng cạnh Nhã Oanh trầm mặc không ít. Hắn thấy đúng là việc có vấn đề không nhỏ.

- Việc này là sao? Tôi không hiểu không phải tôi chỉ cần đi phục vụ tiệc ở nhà đó là anh trai tôi hết nợ được trả về hay sao?

- Cô nói xem anh trai mình thiếu bao nhiêu tiền? Hơn nữa cô có tận mắt thấy anh trai mình từ khi bị bọn họ bắt đi hay không?

Lưu Chính bây giờ cũng lên tiếng hỏi là Nguyệt Như Hoa để xác định tình hình của cô. Xung quanh mấy người ở nhà hàng đã bị vây lại bởi nhóm người của Trịnh Hòa. Nhưng họ hiểu rằng cũng không được ra tay nặng quá vì mấy người này còn hữu dụng.

Nguyệt Như Hoa bây giờ lắc đầu nhìn Nhã Oanh nói.

- Không họ đến nói với tôi là Anh tôi thiếu nợ họ bắt tôi phải đi theo họ nếu không anh tôi sẽ xảy ra chuyện, Hơn một tháng nay anh tôi không về nên tôi cũng lo lắng họ nói anh tôi thiếu họ rất nhiều tiền nếu không làm công cho họ trừ tiền nợ thì anh tôi sẽ bị họ giết chết.

Công Toại cũng nghe được lời của Như Hoa hấn hướng người tên Đức đạp một cái thật mạnh lên ngay khớp gối xoay xoay đôi bàn chân của mình để cho mặt đế giày miết chặt da thịt.

- Nói anh cô bé đâu?

- Anh Con bé hiện tại bị bắt lại ở trong một nhà kho nằm ngoại ô, Hấn vay tiền nóng anh tôi không trả được. Nên chúng tôi mới bắt con bé đến trả thay. Nó không chịu nên bị đánh nhốt ở ngoại ô rồi. Sắp tới sẽ chuyển hấn đi để bán nội tạng thu về tiền hấn đã mượn. Bọn mày sẽ không thoát được chuyện này. Đại Ca Hưng sẽ không tha cho bọn mày khôn hồn thì thả bọn tao ra,

Tên Đức chịu không nổi dày vò mà Công Toại đã làm trên người hấn. Cảm giác cái chân của mình sắp lìa ra khỏi cơ thể mình. Tràn hấn chảy xuống những giọt mồ hôi cơ thể giữa đêm tối lạnh giá của màn đêm nhưng cái áo hấn ướt đẫm nước.

Trịnh Hòa nghe những lời hăm dọa của tên Đức điên máu đá một phát ngay mặt làm hắn ngất đi. Nhã Oanh bây giờ mới nhìn Như Hoa cười nói.

- Có thể nếu chúng tôi không đến được chị sẽ là nạn nhân của một đường dây gái gọi anh chị cũng không bao giờ trở về. Giờ chị biết chúng tôi tại sao phải ra tay nặng với mấy người này rồi chứ. Nếu chúng tôi cứu được anh chị. Hi vọng chị sẽ đứng ra làm chứng cho những gì mình đã trải qua về phần an toàn hai người tôi bảo đảm một điều không ai làm hại được hai người nếu chúng tôi đã bảo vệ.

Đôi vai gầy bé nhỏ của Nguyệt Như Hoa run lên. Khi cô nghe những gì Nhã Oanh nói cô biết rằng hôm nay nếu không phải may mắn. Không phải người của Trịnh Hòa giả bị đụng kiếm chuyện để bắt lại mấy người của nhà hàng số phận của cô như thế nào.

Lưu Chính này giờ nghe được hết toàn bộ mọi việc đôi tay hắn nắm chặt lại. Hắn không ngờ trong phạm vi Ngọc Châu nói pháp luật được đề cao mà vẫn có những việc này xảy ra. Nếu hôm nay Nhã Oanh không thấy chuyện bất bình mà ra tay. Trịnh Hòa không nhiều chuyện tám màn đen này không biết bao giờ mới được gỡ xuống.

- Nhã Oanh việc này không nhỏ chú cần gọi cho Hà thúc để xin ý kiến, nó không còn nằm ở phạm vi án kiện thông thường nữa mà nó có cả đường dây buôn người bán nội tạng, Còn có cả đường dây tệ nạn xã hội tổ chức quy mô cấp cao nữa.

- Trước khi ông anh báo cáo gì đó, tôi nghĩ nên gọi xe đến chuyên những tên này đến nơi thích hợp ở đây dường như không được hay cho lắm.

Công Toại bây giờ nhìn Lưu Chính nói ra suy nghĩ của mình cùng đề cho Lưu Chính biết hiện tại vẫn còn đang ở ngoài đường với việc đám

người của nhà hàng Lưu Chính thấy đề cho cảnh sát thì không khả thi cho lắm.

Gật đầu Lưu Chính cũng hiểu tình hình hiện tại như thế nào đối phương chủ nhà hàng kia có quan hệ như thế nào thì không biết trước được nhưng cứ đề phòng bất trắc là điều cần thiết.

Nhã Oanh thấy Nguyệt Như Hoa im lặng ngồi bệt bên cạnh thân sắc lo lắng sợ sệt, Nhã Oanh ngồi xuống bên cạnh cô nở một nụ cười nhẹ nhàng hỏi

- Chị sợ sao?

Gật đầu không đáp lại lời của Nhã Oanh nhưng đây cũng là trạng thái đề cho Nhã Oanh biết Nguyệt Như Hoa cô ta lo lắng, sợ sệt không như mọi người ở đây cô đã thấy được những gì đó, Những người đến bắt cô có lẽ còn khủng bố hơn những gì mà tên Đức này có.

Nhã Oanh lúc này chỉ cười giọng nói nhỏ nhẹ như nói vào tai của Nhu Hoa.

- Đúng vậy ai cũng sẽ sợ. Nhưng nếu sợ rồi không dám chống lại nó thì chỉ vẫn mãi cứ như thế, bị số phận của một tù sợ đó đeo bám đến mãi sau này rồi về sau nữa. Ở những hoàn cảnh bất lực nỗi sợ ấy lại trở dậy chị chỉ biết im lặng chấp nhận nó thì hôm nay chúng tôi có cứu được chị nhưng một ngày nào đó nếu lại lâm vào tình cảnh này ai sẽ là người cứu chị. Còn những người khác không may mắn như chị ai sẽ cứu họ. Cứ thoát khỏi nỗi sợ một lần chị không cần phải lo lắng sau này sẽ ra sao. Vì chị biết mình đã cố gắng, đã vượt qua được một lần sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba đơn giản hay bỏ đi nỗi sợ đó vì bên cạnh chị còn có chúng tôi đây.

Từng lời của Nhã Oanh em dịu đi vào tai của Nguyệt Như Hoa. Cô vốn cảm giác mình đang rơi tự do trong một khoảng không đen tối bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra làm nơi bám víu cho mình. Cô quyết nắm lấy cơ hội đó hay để mình tiếp tục rời nó sự lựa chọn của chính bản thân cô.

Siêu Việt Tài Chính

Tác Giả: Diệt Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 769: Giải Cứu

Nguyệt Như Hoa bây giờ nhìn lên thấy Nhã Oanh đưa tay ra trước mặt cô với nụ cười đó sự hòa nhã dễ gần. Xung quanh cô những người xa lạ nhìn cô nở nụ cười như bất cứ khi nào cô cần họ sẽ giúp cô như thể họ ở đây để giúp đỡ cô với những người rơi vào hoàn cảnh như thế.

- Cô bảo đảm rằng anh tôi sẽ được cứu chứ. Bọn họ rất đông người lại khá đáng sợ.

- Việc này cô không phải lo đối với những người đó chúng tôi dư sức làm đối phó họ. Hơn nữa hiện tại cô sẽ được đưa về bên người quân đội bảo vệ. Anh Cô chúng tôi sẽ từ lời khai của mấy người này mà cứu ra. Như thế cô yên tâm rồi chứ.

Lưu Chính lúc này mới cam đoan và nói ra những gì sắp diễn ra đối với Như Hoa. Hắn đã liên hệ với Hà Thúc và đã được cho biết Hà Thúc sẽ điều người qua đây trong thời gian sớm nhất.

- Chị nghe rồi đó người bên Quân đội sẽ bảo vệ chị nên những thứ khác chị không cần phải lo đâu chỉ cần chị có thể làm chúng những gì họ đã làm với mình là được còn những việc khác có những người chuyên môn họ phụ trách. Hoặc chị có thể ở cùng với em cũng được sẽ có nhóm người này bảo vệ cho chị.

Suy nghĩ một chút Nguyệt Như Hoa mới gật đầu đáp lại.

- Vậy chị ở cùng em và mọi người cũng được. Hơn nữa chỉ muốn thấy mọi người cứu anh mình ra. Hi vọng em có thể nói với họ cho chị đi theo với.

Công Toại nghe như thế nhíu mày nhìn qua Lưu Chính. Nghe được Nguyệt Như Hoa yêu cầu như thế Lưu Chính khẽ gật đầu đồng ý.

- Việc này có thể nhưng cô phải đi chung với Nhã Oanh trong cả quá trình không được làm ra động thái nào hết. Nếu không mọi việc sẽ nguy hiểm đến cả cô cùng với người khác. Nếu cô chấp nhận điều này thì mọi thứ xem như xong.

- Vâng tôi sẽ không làm ra chuyện gì để ảnh hưởng đến mọi người cứu anh trai mình.

Nguyệt Như Hoa đáp lại lời của Lưu Chính. Ngay khi cô vừa đồng ý một đoàn xe với cảnh sát mở đường. Tăng Anh Hùng ngay lúc này nhảy xuống xe nhìn Lưu Chính rồi lướt qua những người của Nhã Oanh tiếp đó mới đến nhóm người đang bị trói lại giữ chặt dưới bên cạnh.

- Bên Lâm Phong với Trương lão đã làm ra hành động hiện tại chỉ còn chúng ta nữa thôi. Hi vọng những tên này thật sự biết nơi giam giữ người. Chỉ cần chúng ta đến được nơi đó. là hiệu lệnh thu lưới bắt đầu.

- Vậy thì được rồi. Cô bé được giải thoát muốn ở chung với Nhã Oanh và trực tiếp đi theo cứu anh mình, tôi đã đồng ý dù sao thì chúng ta cần cô ấy để đứng ra làm chứng vụ án này. Nhã Oanh với mấy người của cô ấy sẽ giúp chúng ta bao vây vòng ngoài và hỗ trợ khi cần ông thấy thế nào.

Tăng Anh Hùng bây giờ cũng chỉ gật đầu bước đến trước mặt của Nguyệt Như Hoa nhìn cô đứng bên cạnh Nhã Oanh nhỏ nhẹ nói.

- Chào cô. Tôi là Tăng Anh Hùng hiện tại là Trung Tướng, Cô có thể đi theo chúng tôi nhưng mấy ngày nữa Nhã Oanh cần phải trở về Lưu Minh lúc đó hi vọng cô sẽ phối hợp giúp chúng tôi đem vụ án này ra ánh sáng.

- Vâng! Tôi sẽ làm theo ý mọi người chỉ là hiện tại tôi thấy nhóm người của Nhã Oanh đây ở bên cạnh cho tôi có cảm giác an toàn hơn.

Nguyệt Như Hoa đáp lại lời của Tăng Anh Hùng một cách rụt rè cùng với một chút lo lắng.

- Không sao đâu chỉ cần vài ngày chị sẽ trở lại bình thường thôi. Khi em về lại Lưu Minh chị sẽ được một số người của Công Toại để lại bảo vệ trong quân đội. Họ hoàn toàn làm việc độc lập và chỉ nghe lệnh bạn trai của em thôi.

Nhã Oanh lên tiếng trấn an Nguyệt Như Hoa. Bởi vì cô thấy sự lo lắng trên mặt của Nguyệt Như Hoa khi biết vài ngày nữa Nhã Oanh và người của mình trở về Lưu Minh.

Công Toại lúc này cũng gật đầu lên tiếng xác nhận với lại Nguyệt Như Hoa.

- Cô cứ yên tâm những người chúng tôi không chỉ có những người ở đây mà có những người cũng không thua kém quân như đặc biệt là mấy.

- Nếu thế thì cô yên tâm đi những người ở lại bảo vệ cô với anh mình được cứ ra đôi khi còn khủng bố hơn những người lính bình thường gấp mấy lần đấy. Điều này với cương vị này tôi bảo đảm điều này là sự thật.

Tăng Anh Hùng thừa biết sức chiến đấu của những người ở Vô Ảnh như thế nào hẳn thấy được sự bảo vệ của mấy người Vô Ảnh thậm chí là đã cho người của mình thử sức qua với họ kết quả người thu là lính của hắn.

Nên giờ Công Toại dù để lại người của mình để bảo vệ Nguyệt Như Hoa cùng với anh cô ta cho dù người khác nhìn vào có thể cho rằng quân đội của Tăng Anh Hùng không được nhưng hẳn biết rõ quân lính của mình được

đào tạo ra sao cùng với việc thực chiến để được giết người của đám người Vô Ảnh như thế nào.

Có thể Tăng Anh Hùng cũng muốn binh lính mình được giống như Vô Ảnh những hãn không thể làm được. Bởi quân đội là thuộc về quốc gia còn Vô Ảnh họ có những việc ở bên ngoài. Trải qua sự sinh tử nhiều hơn là những binh sĩ chỉ được tập luyện trong một khuôn khổ mà không trải qua sự hi sinh cùng với máu đồng đội.

- Báo cáo thủ trưởng đã xác định được khu vực đối tượng bắt giữ người.

Một người quân nhân bước đến trước mặt Tăng Anh Hùng báo cáo lại việc đã lấy được thông tin cần thiết. Từ tên Đức cùng những người đi cùng mình.

Vốn hãn cũng muốn cảnh rằng vì suy nghĩ nếu hãn lâu quá không đến Lâm Tài sẽ gọi điện về thúc giục khí đó Lệ sẽ biết ở chỗ hãn có điều bất ổn. Rồi sẽ có người giải vây cho mình. Nhưng giờ đây hãn thấy nhóm người của mình không phải đối diện với cảnh sát hay một thế lực nào khác. Bởi đây là Quân đội hãn thật sự không dám không khai.

Nếu như một thế lực nào khác hãn có thể sẽ không nói vấn đề gì liên quan. Như đụng phải họng súng cứng rằng hãn biết mình không cứng được nếu cứng thì hãn là người chết đầu tiên, Hãn phải cố giữ mạng của mình.

Hơn nữa đối thoại của nhóm người Công Toại, Lưu Chính với Cả Tăng Anh Hùng, cho thấy rằng những nhóm người khác đã sẵn sàng bắt lấy cái trọn ổ của hãn.

Cây đồ bày khi tan giờ khai để giữ mạng với được một chút khoan hồng còn hơn ương bướng tới lúc cuối cùng mình là người chịu thiệt. hãn cũng không đến mức ngu ngốc ôm hết các tội danh về người của mình

- Được rồi giờ muốn nói gì cũng không cần đâu trên đường đi nói tiếp cũng được. Giờ thì khởi hành thôi. Công Toại các anh xe ở sau cùng chúng tôi đã chuẩn bị rồi.

Công Toại nghe thế mới nhìn lấy Trịnh Hòa và người của mình gạt đầu ra hiệu cho họ. Bốn người Công Toại, Lưu Chính, Nhã Oanh cùng với Nguyệt Như Hoa cùng bước lên một chiếc xe một chiếc xe còn lại sau cùng cũng là xe chở quân nhân trông có một binh lính là tài xế dành cho Trịnh Hòa và nhóm người của mình.

Một dòng xe cộ nhanh chóng chạy đi những chiếc xe cảnh sát vẫn mở đường âm thanh của những tiếng còi mở đường của xe cảnh sát cảnh báo làm cho ồn ào cả một khu vực.

Nhã Oanh trong xe ngồi cạnh Nguyệt Như Hoa thấy cô đôi tay nắm chặt đến mức đôi tay đã trở nên trắng bệch, Nhã Oanh bây giờ nắm lấy đôi tay của Nguyệt Như Hoa đang run run vì sợ sệt và lo lắng đó. Hơi ấm bàn tay của cô truyền sang làm cho Nguyệt Như Hoa bất giác nhìn cô.

- Chị Đừng lo! Mọi thứ sẽ tốt thôi nhất là những gì chị đã trải qua thì nó đã qua rồi, Ở đây họ là những người giỏi nhất không như những cảnh sát có thể họ không chuyên môn nhiều trong việc này nhưng đối với phần tử nguy hiểm đám người quân đội sẽ nổi trội hơn hết. Anh chị sẽ sớm được cứu thôi.

Nguyệt Như Hoa nghe được những lời trấn an của Nhã Oanh cùng với đôi tay ấm áp của cô xoa dịu lấy sự lạnh giá cô đơn cùng với sự lo lắng của mình nên khẽ gạt đầu.

Lưu Chính nhìn từ trên xuống nhìn Nguyệt Như Hoa với Nhã Oanh vờ như thăm hỏi nói.

- Cháu yên tâm nhìn Nhã Oanh như thế chắc cũng gần bằng tuổi cháu thôi. Cô bé nói đang tin lắm đừng nói gì đến hiện tại nếu cho dù là không có quân đội thì sẽ có người cấp cho cháu một nhóm người có thể giải cứu được anh mình một cách nhanh nhất và bài bản không thua gì những phim hành động đâu. Nên cháu cứ yên tâm.

Lưu Chính vừa cười đùa vừa nói cũng có một chút châm chọc, giọng điệu của hắn không khỏi làm cho Nguyệt Như Hoa khẽ bật cười. Nhã Oanh cũng gật đầu. Cô biết Lưu Chính là người như thế nào.

Để làm thay đổi không khí với những người khác hơn ai hết Lưu Chính với công việc của mình hẳn nhìn mặt không ít người. Làm người khác vui vẻ cũng là một trong những điều kiện để có thể lấy được niềm tin của khách hàng và những người chuẩn bị hợp tác với hắn.

Nguyệt Như Hoa bây giờ tâm trạng có ổn định đôi chút xong mới thờ dãi. Nhìn qua Nhã Oanh thâm than.

- Phải công nhận những người sinh ra ở nơi có điều kiện thật tốt nếu tôi cũng được như mọi người tôi sẽ giúp đỡ được rất nhiều người.

Công Toại nghe thế dù đang lái xe lúc này cũng phải lên tiếng nói với Như Hoa.

- Không như cô nghĩ đâu. Cô cho rằng Nhã Oanh có điều kiện tốt tôi sẽ không nói gì. Nhưng Nhã Oanh điều động được chúng tôi bởi vì cô ấy là bạn gái của một nhân vật quan trọng. Hơn hết cách đây một năm, Cô có thể suy nghĩ Cậu ấy không khác gì cô là mấy vẫn là học sinh, Mẹ cậu ấy vẫn là nhân viên dọn phòng khách sạn và hơn thế nữa gia đình của bạn trai Nhã Oanh thật sự nghèo đến mức chỉ có được hai chiếc xe đạp là tài sản quý giá nhất. Nhưng cậu ấy thay đổi được, Cậu ấy làm chúng tôi tin phục không

những tôi rồi còn nhiều những người khác nữa. Nếu cô gặp cậu ấy cô sẽ hiểu.

Nhã Oanh cùng với Lưu Chính khẽ gật đầu đối với sự thay đổi của Thiếu Kiệt Lưu Chính biết rõ nó đi lên bằng cách nào nhưng cả quá trình đó là một sự phi thường, Lưu Chính hẳn thấy sẽ không bao giờ kiếm được một người thứ hai như thế.

Siêu Việt Tài Chính

Tác Giả: Diệt Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 770: Giải Cứu

Nguyệt Như Hoa khá bất ngờ những gì Công Toại nói. Cô không thể nào tin được một gia đình với tài sản như thế lại có thể trong vòng một năm biến đổi trở thành người có tiền thuê mướn nhiều người lại có tiếng nói dường như rất quan trọng.

- Không thể nào? Trong vòng một năm lại thay đổi như thế sao, Mấy người đùa. Anh tôi tiếp quản công ty của bố mẹ để lại cũng mất hai năm trời lại còn phải thua lỗ không ít đến mức như hiện tại thì một người làm sao trong vòng một năm có thể thay đổi như thế được.

Nhã Oanh với mọi người trên xe mỉm cười gật đầu. Nhã Oanh vỗ vỗ bàn tay mình lên tay Nguyệt Như Hoa nói.

- Có thể chị xem như điều này không có thực nhưng nó lại hoàn toàn là sự thật đi lên bằng sức một người làm được nhiều điều không ai nghĩ đến đó làm bạn trai của em đợi xong chuyện này nếu có dịp em sẽ giới thiệu chị cho cậu ấy. Chắc chắn sẽ khác xa những gì chị nghĩ bây giờ.

Lưu Chinh gật đầu cười cười bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó mới nhìn Nguyệt Như Hoa nói.

- Đúng rồi anh cô giờ đây nợ ngập đầu như thế công ty làm việc không hiệu quả có thể là do hình thức kinh doanh. Tôi nghĩ cô nên xem xét sau khi anh mình và cô xong việc này thì gặp Thiếu Kiệt biết đâu cậu ấy có một cái giải pháp nào đó. Còn nữa đừng cho rằng chúng tôi nói đùa. Bản thân những việc này cậu nhóc bạn trai của Nhã Oanh hiện tại đang nắm giữ rất nhiều công ty. Lần này Nhã Oanh đến Ngọc Châu cũng chỉ là thu về Những công ty cho cậu ta thôi.

Nhã Oanh thấy Lưu Chính càng ngày càng nói nhiều bèn vỗ vào cái ghế của hắn một cái nhắc nhở.

- Chú Lưu, Tốt nhất là đừng nói nhiều quá về các thứ được chứ. Muốn biết thật hay không thì cứ để Nguyệt Như Hoa sau này xong hết mọi việc sẽ cảm nhận được. Ở đây chú có nói nhiều như thế mà không có cái cơ sở để người khác thấy ai tin. Nói miệng không bằng nhìn thấy thực tế đâu.

Lưu Chính lúc này ngồi trên xe cũng cười lớn vui vẻ. Hắn nghĩ cũng đúng ai lại có thể tin được sự thay đổi thần tốc của Thiếu Kiệt chỉ trong một thời gian ngắn. Hơn hết là làm ra rất nhiều việc kinh tâm động phách khó làm người khác tin được nếu chỉ nói bằng lời như thế này.

- Xem ra không xa lắm sắp đến rồi.

Công Toại nhìn theo những xe đi trước của Tăng Anh Hùng, thấy được họ bắt đầu dừng xe vào những góc khuất tối để tiện cho việc ẩn thân của những người quân đội cũng lên tiếng nhắc nhở mọi người trên xe.

Lưu Chính nhìn lên phía trước qua cửa kính xe ô tô nhíu mày một chút nói.

- Bọn này cũng gan nhĩ lại để người ở gần như thế, Ngọc Châu ra đến Ngọc Hà này không xa chừng vài phút không hơn. Bọn nó đặt nơi giam giữ ở đây nếu mà không ai biết được thì cũng không nghĩ đến.

Nhã Oanh nghe Lưu Chính nói về nơi này cũng hơi khó hiểu. Công Toại tấp xe vào bên một góc khuất xe chở nhóm người Trịnh Hòa cũng tấp vào một nơi gần đó.

Nhóm người Trịnh Hòa nhanh chóng xuống xe Công Toại với Lưu Chính mở cửa xe xuống trước nhìn hoàn cảnh xung quanh Công Toại mới tiến về vị trí của Tăng Anh Hùng đang đứng.

Nha Oanh với Nguyệt Như Hoa xuống xe đứng bên cạnh Lưu Chính nhìn qua khung cảnh ở đây như một nơi tập thể dành cho những người lao động, Nó không khác gì trong những khu đô thị chỉ có một điều khác đó là nó hoàn toàn không có nhà cao tầng chỉ những căn nhà cấp bốn liền kề san sát nhau.

- Nơi này giống như một cái xóm nhỏ vậy chết tiệt cái địa hình này đúng là bọn này tính rất kỹ lưỡng.

Lưu Chính hắt cựa bực tức khi nhìn qua toàn bộ khu vực tuy chỉ nhìn thấy được một mặt của khu này như hẳn biết Tăng Anh Hùng thật sự lần này vất vả rất lớn.

- Chỗ này có vấn đề lớn lắm sau chú Lưu?

- Ừ lớn lắm. Khu vực này cháu có thể hiểu như một cái bàn cờ vậy, ở đây chủ yếu là nhà trọ cho người công nhân viên, số người rất đông thậm chí một căn nhà trọ thậm chí có tới bốn năm người. Bao trùm cả một khu vực tất cả con đường đều có lối ra. Chỉ cần sai sót một chút đôi phương thật sự sẽ thoát được.

Nhã Oanh nghe được câu trả lời của Lưu Chính cũng nhú mày. Nguyệt Như Hoa đứng bên cạnh cũng không dám làm ra động thái nào cô chỉ dám đứng đó cầu mong cho việc cứu anh mình thuận lợi.

Công Toại bước đến bên cạnh Tăng Anh Hùng lên tiếng nói.

- Địa hình này đúng là phức tạp đối phương mượn nhà trọ làm nơi bắt giữ người.

- Ừ địa hình đúng có chút phức tạp chỉ không biết là nhà nào trong tất cả khu vực này là nơi giam giữ người mới đúng. Chỉ cần sơ sót một chút là bút đây động rùng.

Một người lính lúc này chạy đến bên cạnh của Tăng Anh Hùng làm ra động tác chào rồi mới nói.

- Báo Cáo thủ trưởng. Cảnh sát khu vực nơi này đã điều động tới.

Công Toại với Tăng Anh Hùng lúc này thấy được ba người cảnh sát theo sau người lính đứng trước mặt Tăng Anh Hùng định làm ra động tác chào thì Tăng Anh Hùng đã ngăn lại.

- Hiện tại chúng ta không thể xác định được nơi nào là nơi giam giữ người nhưng chắc chắn một điều là trong khu vực này, người chúng ta bắt được cũng không biết là nơi nào hiện tại biện pháp duy nhất là kiểm tra lưu trú đột xuất các anh hãy hợp tác với chúng tôi làm nhiệm vụ này.

Tăng Anh Hùng nói với ba người cảnh sát khu vực nơi này họ biết được trong phạm vi quản hạt của mình có được phần tử tội phạm nghiêm trọng cũng không nhẫn nại được mà muốn đám người của quân đội bắt được người.

Đơn giản họ sợ bị liên lụy trong phạm vi quản lý của mình lại có phần tử phạm tội mà mình không biết, hơn nữa lại là trọng tội tốt nhất nên tìm ra sớm. Nếu được bọn họ không có tội ngược lại có công nên nhanh chóng ba người hợp tác không cần phải để cho Tăng Anh Hùng nói nhiều.

- Tăng Anh Hùng. Tôi nghĩ người của mình sẽ giúp đỡ ông trong việc bao vây vòng ngoài. Những đối tượng này có thể nói là có tiền án tiền sự không ít. Khả năng lăn lộn giang hồ chắc không kém. Đám người bên tôi sẽ hợp tác với cảnh sát khu vực đem từng lối ra vây chặt lại. Các ông bên trong cùng với cảnh sát kiểm tra khi nào có biến chúng tôi trụ vững các lối ra bắt hết những tên chạy thoát ông thấy sao.

Công Toại đưa ra ý kiến của mình Tăng Anh Hùng nghe hẳn thấy đối với việc đấm đá thì những người của Trịnh Hòa vẫn làm được việc. Tuy nói không giỏi như Vô Ảnh hay quân đội nhưng vẫn có kinh nghiệm đấu với các phần tử giang hồ cần thiết.

- Được chuyện này tôi tán thành. Các anh nghe rồi đẩy hướng dẫn mấy người của bên đội đặc biệt dân quân chặn mọi lối ra còn làm ra phương án dự phòng. À Công Toại để người của anh mang theo súng đi lần này tôi cho phép, Đối với những phần tử này chắc chắn sẽ có vũ khí tôi không muốn người của Thiếu Kiệt lại vì công việc của chúng tôi mà hi sinh không đáng.

Ba người cảnh sát nghe cuộc đối thoại ngang hàng của Công Toại với Tăng Anh Hùng dù họ thấy Công Toại không mặc quân trang như có thể nói chuyện như thế với một vị trung tướng chắc chắn cấp bậc phải không thua kém gì lắm nên lập tức phối hợp.

Công Toại cùng với vài người dân quân được ba người cảnh sát dẫn theo đi về phía nhóm Trịnh Hòa. Thấy Công Toại bước đến Trịnh Hòa khẽ lên tiếng nói với những người của mình.

- Anh em lần này chúng ta lần đầu áp dụng những gì học được. Đừng làm mất mặt anh mày đây nhé. Dù là chúng ta nhận được nhiệm vụ nào thì cũng phải hoàn thành. Đừng để sau này bị chê lên chê xuống.

Đám người bên cạnh Trịnh Hòa nghe thế khuôn mặt hớn hở gật đầu dường như họ mong đợi ngày này lâu lắm rồi.

- Mọi người nghe đây. Địa hình phức tạp chúng ta chỉ có thể hỗ trợ vòng ngoài bằng cách chặn lại những con đường thoát thân của mấy người kia. Nên nhớ nhiệm vụ lần này của mọi người có tính chất nguy hiểm nên tôi chấp nhận cho sử dụng súng nhưng với điều kiện là không được nổ súng nếu tình trạng bất khả kháng.

Trịnh Hòa nhíu mày một chút họ không nghĩ đến Công Toại lại cho sử dụng súng lúc này. Tuy nói đám người của họ không nghe theo lời Nhã Oanh đem theo súng chỉ để cảm thấy mình oai hơn một chút. Nhưng giờ lại được cảnh báo và được cho phép thì có thể thấy được đám người phạm tội bên kia chắc chắn không thường.

- Tôi biết mọi người đều đem theo súng mà không để ở khách sạn. Cái áo của mọi người lúc nào cũng cộm lên đừng nói là tôi không biết. Nhưng mà nên nhớ chúng ta lần này đối mặt không phải là côn đồ bình thường. Có thể trên tay chúng đã có người bị giết. Nên tốt nhất mọi người chuẩn bị kỹ lưỡng. giết hoặc bị giết đó là do chính mỗi người tôi nghĩ đánh đám các thành viên đều có một mức độ có thể bảo toàn được mình. Nhưng nếu đối phương sử dụng vũ khí. Thì các anh có quyền bắn.

Công Toại một lần nữa nhấn mạnh việc quan trọng lần này. Đám người Trịnh Hòa hít sâu một hơi thật mạnh. Bởi vì qua hai lần nhắc nhở dù là vòng ngoài của họ những mức độ nguy hiểm là phải có nên Công Toại mới nhấn mạnh cảnh báo như thế.

- Được rồi mọi người chuẩn bị tinh thần nếu nhiệm vụ hôm nay giao cho mọi người được hoàn thành tốt, không thành viên nào bị thương tích gì thì tôi sẽ đề xuất Thiếu Kiệt khen thưởng cho mọi người. Trịnh Hòa có gì để nói với mọi người không?

- Có! Nhiệm vụ lần này chúng tôi sẽ hoàn thành tốt bảo đảm không để mất mặt. Hơn nữa chúng ta bảo vệ vòng ngoài nếu không làm được thì sau này còn có chỗ đứng sao. Anh Em bắt đầu.

Vốn mọi người đang lo lắng nhưng bị Công Toại nói đến việc khen thưởng cũng quên sạch đi mất. Họ thấy rằng nếu chỉ vòng ngoài bảo vệ không xong thì đừng nói đến nhận tiền lương của Thiếu Kiệt cấp hơn nữa

còn không đáng với mức lương được nhận. Huống chi giờ còn có hứa hẹn đề xuất thưởng của Công Toại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 771: Cá Trong Chậu, Chim Trong Lồng

Toàn bộ mọi người trong nhóm của Trịnh Hòa lúc này lần lượt theo sự bố trí hỗ trợ của những người dân quân mà sắp xếp người của mình bao vây toàn bộ những con đường có thể ra khỏi khu vực này.

Những người cảnh sát bây giờ mới cùng với mấy người lính của Tăng Anh Hùng bắt đầu đi gõ cửa từng phòng trọ. Chẳng mấy chốc cả khu vực yên ắng được đánh thức. Từng phòng trọ sáng đèn.

Những người cảnh sát mới đầu bị mấy người thuê phòng phản ứng lại. Nhưng khi nghe nói có phần tử tội phạm bị truy đuổi chạy vào đây họ đều im lặng phối hợp với việc kiểm tra của họ.

Không ai muốn trong khu vực mình sống lại có tội phạm nhất là còn nghe nói người này bị truy đuổi chạy vào trong khu gần nơi họ ở. Tâm Lý bị đánh thức khó chịu thay bằng sự phập phồng bất an,

Họ sợ khi mình đang ngủ liệu những người phạm tội kia có thừa lúc sơ hở len vào núp ở đâu đó hay không. Nhà được kiểm tra rồi thì vẫn tiếp tục thức họ ngồi ở trước cửa phòng trọ của mình nhìn theo đám người cảnh sát khu vực đang kiểm tra từng phòng.

Khá nhanh mọi người trong khu vực ở đây đều thức giấc trong một phòng trọ ở khu vực giáp ranh ở góc đường. Căn phòng này tương đối lớn lại có một cái gác lửng bên trên. Ở dưới lại được ngăn ra bởi một tấm vách tạo thành một căn phòng riêng biệt. Thường thì không ai lại biến căn phòng trọ của mình thuê thành như thế.

Một người từ trên gác lửng bước xuống cầu thang được lưng chừng rồi nhảy xuống đất nhìn tên mở cửa nhìn xem có chuyện gì mà xung quanh lại

ồn ào náo nhiệt trong lúc đêm tối.

- Chuyện gì vậy mà?

Người vừa nhảy xuống lúc này lên tiếng hỏi tên bên dưới. Hắn lắc đầu như không biết việc gì đang diễn ra.

- Tao không biết để tao hỏi mấy bà gần đây.

Đem cánh cửa phòng mở ra người thanh niên này bước ra ngoài nhìn về hai phía thấy mọi người đang hướng về một chỗ nào đó xa thật xa nghe ngóng. Hắn đành bước thêm vài bước đi đến bên cạnh một bà cô gần đó hỏi.

- Di Ba! đang đêm hôm có chuyện gì mà làm náo động hết cả cái khu vực này thế. Lần đầu tiên cháu thấy việc này đó.

- Ô mà đó hả Trục! mọi ngày ít thấy mà với thằng bạn mà ghê đi làm về muộn vậy. Nghe nói đâu cảnh sát truy bắt một thằng ăn cướp nào đó chạy vào trong khu mình. Sợ nó ẩn núp trong phòng trọ của đồng bọn nên mới đi kiểm tra toàn bộ khu vực này. Nghe nói còn bao vây kín mít không để tên kia chạy thoát.

Thanh niên được gọi là Trục lúc này cũng cau mày lại. Hắn thấy việc này dường như không đúng lắm nhưng cũng không hiểu được là không đúng ở đâu. Nhưng trước mặt người phụ nữ mà hắn thường hay gọi là Di Ba này hắn liền giả vờ nói.

- Thật chứ mấy thằng ăn cướp này mà vào tay con là tụi nó khỏi sống. Việc làm đảng hoàng không làm lại đi làm ăn cướp. Người ta cực khổ mới sắm được đồ tiền các thứ gì đó để dành. Mấy thằng này lại ở không mà muốn có tiền gặp được phải đánh cho bọn nó chừa.

Nghe hắn nói như thế không chỉ có người phụ nữ mà hắn nói chuyện cùng mà những người xung quanh cũng tán đồng với ý kiến này của hắn.

- Đúng đây! Mấy thằng đó mà bắt được phải đánh chết. Không biết rằng họ đã tìm ra người chưa nữa.

- Lo quá cứ để họ kiếm. Mấy thằng kia có núp chỗ nào đi nữa thì cũng phải bị bắt thôi.

mấy người gần đó nói chuyện với nhau. Trong khi người tên Trục vẫn không biết được mình bỏ qua điều gì. Người dì Ba bây giờ mới lên tiếng nói với hắn.

- Thằng nhóc coi vậy mà khá. Thanh niên bây giờ mà nói ra được lời này hiếm lắm chứ chả chơi. Hèn gì sáng đóng cửa đi miết tới khuya mới về. Nay thằng nhóc có bồ chưa. Nếu chưa để dì mày kiếm mối cho. Bảo đảm với mày con gái nhà lành lại siêng năng.

Tên Trục lúc này chỉ cười cười đáp lại một cách xã giao.

- Chưa có gì ơi. Cháu như thế này ai mà ưng thôi cháu về phòng nấu gói mì ăn cái đã buổi tối bị đánh thức như thế này không biết bao giờ mới ngủ lại được.

Hắn định rời đi thì một người phụ nữ gần đó nhìn hắn cười cười nói lớn để cho hắn nghe thấy.

- Từng tuổi này rồi còn ngại. Mày để Dì Ba kiếm cho mày một đứa đi tao thấy thích hợp đấy. Bà ta quen không ít mấy đứa thuê nhà trọ khu này hơn nữa đứa nào cũng làm không xí nghiệp nhỏ thì cũng xí nghiệp lớn. Mày để bà Ba kiếm cho mày tao bảo đảm cuối năm cưới liền bây giờ này.

Một người đàn ông trung niên vừa rồi nghe toàn bộ những gì mà mọi người đã nói cũng lên tiếng.

- Mấy bà cứ làm như là mẹ người ta không bằng. Chuyện của mấy đứa nhỏ để tụi nó tự thân mà tính chừng nào làm mẹ của người ta thì muốn sao cũng được thật tình. Lo mà mong cho mấy người cảnh sát làm xong sớm sớm đi rồi còn ngủ sáng mai còn đi làm sớm.

Người thanh niên tên Trục bây giờ được giải vây cũng nhanh chóng trở về phòng. Tên còn lại đang đứng trong phòng đợi hấn về vừa thấy hấn bước vào liền hỏi.

- Ở ngoài có chuyện gì thế?

- Mẹ nó có thằng nào ăn hàng gần đây bị cảnh sát dí chạy vào trong khu này. Giờ bọn cảnh sát sợ là thằng đó có đồng bọn nên mới đi kiểm tra cư trú. Mẹ tao mà biết thằng nào tao đập chết. Giờ người ở đây bọn cảnh sát vào kiểm tra không khéo thì hỏng việc.

Người thanh niên đối thoại với tên Trục ngay lúc này lấy điện thoại ra nhấc vào một số máy có sẵn trên danh bạ cuộc gọi. Bên kia phải sau vài cuộc gọi nhờ mới bắt máy với giọng nói nhừa nhựa của người đang say giát.

- Bọn mày có chuyện gì mà gọi giờ này thế?

- Đại ca bên này bọn em có biến. Thằng nào ăn hàng chạy vào xóm trọ giờ bọn cảnh sát đang kiểm tra cư trú. Bên này nhiều người sợ rằng việc không ổn đâu.

Bên kia điện thoại im lặng một chút thật lâu rồi mới trả lời tên đàn em của mình với giọng điệu ra lệnh.

- Mà nói là em của Anh Nghĩa bên đội cảnh sát phòng chống ma túy Ngọc Châu. Có gì thì gọi điện cho Anh Nghĩa sẽ được. Tao sẽ chuyển số cho mày cùng với việc nói trước với bên kia.

- Vâng! Anh nhanh giúp bọn em càng sớm càng tốt.

Người đàn em nói dứt lời cũng là lúc tên đại ca tắt máy chỉ trong vài giây sau đó trên màn hình hiện lên một âm thanh tin nhắn gửi đến. Người thanh niên này cười cười nói với tên Trục.

- Xong! Lát nữa chỉ cần nói đúng theo những gì Đại Ca bàn giao là được.

Ngồi ở cái ghế nhựa trong nhà tên trục hậm hực bức tức hẳn không hiểu sao trong lòng mình lúc này lại nổi lên một cảm giác bất an. Hẳn thấy dường như có điều gì đó không đúng với sự thật.

- Mẹ nó ăn hàng lại để cảnh sát dí chạy vào đây. Tao không hiểu sao thằng đó nó ngu thế. Đã canh đi cướp còn không có đĩa chặn hậu để bị dí vào tận trong này.

- Tao nghĩ nó mới vào nghề nên mới thế. Nhưng mà mày yên tâm đi đại ca nói rồi lát nữa nói là em của anh Nghĩa bên đội cảnh sát phòng chống ma túy của Ngọc Châu là xong. Đại ca mình quan hệ rộng chắc chắn đám cảnh sát vượt mặt cũng phải nể mũi.

Trả lời lại tên Trục một cách chắc chắn rằng mọi việc cứ làm đúng theo những gì đại ca nói xe không có chuyện gì. Tên này còn lấy ra một gói thuốc rút một điếu rồi châm lửa. Đem cái hột quẹt và gói thuốc ném cho tên Trục hẳn ngồi bệt xuống sàn nhà lưng dựa vào vách tường phì phèo điếu thuốc với những làn khói thả ra trắng ngạt không trung.

Thấy tên Trục đã lấy điều thuốc rít một hơi người thanh niên cùng phòng lên tiếng nói.

- Xong chuyến này chắc đại ca cho anh em mình cũng khá khá. Lúc đó chuyển nơi khác không phải lo đến việc gì nữa. Giờ chỉ cần đối phó xong việc này là mọi thứ ok thôi.

- Ủ hi vọng mấy tên cảnh sát này biết điều một chút.

Tên Trục bây giờ cũng gặt đầu như đồng ý với ý kiến sẽ thay đổi địa điểm, Nơi này cũng đã tiến hành giữ người khá nhiều lần rồi. Giờ thật sự nên đổi chỗ mới. Nếu bọn hấn giải quyết xong việc kiểm tra cư trú này mọi thứ xem như êm xuôi.

- Mà nói gì thì nói. Tao thấy mấy thằng ăn hàng đang bị kiếm cũng không đến nỗi ngu đâu mà. Nó chạy vào trong đây chỉ cần biết đường một chút thoát thân là điều đương nhiên. Trong này thông ra mấy con đường. Chỉ cần bọn nó biết đường là chạy được thôi.

- Ủ công nhận chỗ này khu trọ lụp xụp người thuê toàn là công nhân ở mấy xí nghiệp gần đây. Nên mấy con đường nối thông nhau ra những nơi đi làm cũng thuận tiện nên khác nhiều người thuê ở chỗ này.

Nói đến đây tên Trục bỗng nhiên suy nghĩ điều gì đó đứng phắt dậy. Hành động của hấn làm tên thanh niên đồng bọn giật mình thốt lên.

- Cái gì vậy mà. Tự nhiên đang yên đang lành đứng bật dậy là sao.

- Con mẹ nó! Tao biết không đứng chỗ nào rồi. Nơi này mọi con đường đều nối thông ra các ngõ ngách khác nhau. Mà nghĩ xem nếu một thằng ăn cướp chạy vào đây nó thoát đi từ mấy đời dương rồi. Hơn nữa mấy thằng cảnh sát biết thằng kia chạy vào đây hay sao mà bố trí người chặn lại các ngõ ngách đi ra ngoài. Không ổn rồi việc bị lộ rồi. Tìm cách chạy thôi.

Hắn lúc này nhận ra được việc gì bất thường và nỗi bất an của hắn từ đâu. Suy nghĩ kỹ càng hắn thấy trong này sơ hở của cảnh sát là nói truy bắt cướp trong khi đó họ lại có cả thời gian bao vây toàn bộ khu vực. Nếu vài người cảnh sát truy bắt cướp còn định hình đường phương hướng đối phương chạy vào thật bên ngoài cũng không còn ăn cướp nào mà sống được.

Tên đồng bọn nghe được tên Trục nói như thế cũng xanh mặt hắn vừa đứng lên thì bên ngoài cửa đã vang lên một tiếng nói.

- Vui lòng mở cửa cho kiểm tra cư trú

Cả hai tên như bị sét đánh hai người họ biết rằng ở tình trạng này hai người họ như cá trong chậu, Chim trong lồng tùy thời để cho đối phương bắt lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 772: Thu Lưới

Bên ngoài tiếng nói của người cảnh sát khu vực cũng vang lên lần thứ hai. Nhìn nhau một cái tên Trục bây giờ như đạt thành một hiệp nghị âm thầm với đồng bọn của mình.

“ Xông ra đường ai nấy chạy thoát được thì thoát.”

Tên Trục lôi ra một cây súng tự chế thủ công cầm trên tay. Tên đồng bọn cũng như thế. Cánh cửa phòng trọ khu này cũng không kiên cố lắm chỉ cần hai người họ dùng sức đạp một phát từ trong ra ngoài là cách cửa xem như không còn.

Đôi bản lề được bắt bằng những con ốc tạm bợ trên một khung cửa gỗ đã qua sử dụng nhằm tiết kiệm chi phí của người chủ nơi này cũng giúp cho việc này thuận tiện hơn đối với bọn hắn. Bởi vì những vật liệu như thế và khu vực nhà trọ cũng không phải kiên cố nên giá thành thuê đối với bọn hắn gần như rẻ bèo.

Hai người phối hợp với nhau bằng những cái ra hiệu tay. Trong khi đó những người cảnh sát bên ngoài nóng lòng chuẩn bị tìm cách phá cửa xông vào thì một hoàn cảnh bất ngờ xuất hiện.

Một tiếng Rầm vang lên từ bên trong căn phòng trọ. Cách cửa phòng bung ra. Đầu trên của cách cửa đổ sập xuống hai thân ảnh dựa theo hướng đổ xuống của cánh cửa nhanh chóng nhảy ra.

Ở bên ngoài những người cảnh sát lúc này cũng lui lại né tránh cánh cửa rớt trúng người mình, Thấy được đối phương muốn chạy trốn một người cảnh sát lên tiếng hét lớn.

- Bắt bọn chúng lại!

Hành động bất ngờ của hai người khiến cho đám người cảnh sát và binh lính chậm lại một giây nhưng không quá lâu. Họ đuổi theo hai người vì chắc rằng đối phương đã nằm trong khu vực vây bắt.

tên Trục và đồng bọn của mình sống ở khu vực này khá lâu để biết được những con đường nào nối thông với nhau và nơi nào có thể chạy thoát nhất. Hai người họ không tin đối với việc trong tay có vũ khí cùng với địa phương thích hợp họ không nghĩ rằng có người có thể bắt lại được hai người.

Vì cho dù dân quan có bố trí canh gác ở những con đường thì họ vẫn chỉ có gậy gộc, tay trần đánh đấm trong khi hai người lại có hãn súng tự chế cho chính mình.

Trước hành động bỏ chạy của hai người nhóm người lính của Tăng Anh Hùng cùng với vài người cảnh sát ngay lập tức đuổi theo bởi vì họ biết hai người này là đối tượng cần tìm.

Một người lính nói vào bên trong bộ đàm của mình thông báo cho Tăng Anh Hùng biết được phát hiện ra đối tượng tình nghi có khả năng là những người bắt giữ anh của Nguyệt Như Hoa.

- Báo cáo thủ trưởng đã phát hiện ra đối tượng cùng với nơi ở. Hiện trường đã được phong tỏa. Đối tượng hiện tại đang cố gắng trốn chạy chúng tôi sẽ bắt lại được hần.

- Được rồi! Giữ nguyên hiện trường ở đó tôi qua ngay. Triển khai bắt bằng được đối tượng. Họ là đầu mối quan trọng không được để mất.

Tăng Anh Hùng nói rồi tắt đi bộ đàm của mình nhìn qua Công Toại, Nhã Oanh và Lưu Chính nói.

- Tìm thấy nơi đám người kia ẩn náu rồi. Không biết nơi đó có người chúng ta cần hay không mọi người đi theo tôi nào.

Nguyệt Như Hoa nghe Tăng Anh Hùng nói như thế cô cũng gấp gáp lên tiếng.

- Cho tôi đi cùng mọi người với. Tôi cũng muốn gặp anh tôi.

- Hiện tại chúng tôi cũng chưa biết được rằng ở nơi đó có được của anh cô hay không. Nếu cô đi theo cũng được nhưng tuyệt đối đừng chạm vào cái gì hết chúng tôi cần có bằng chứng cụ thể.

Khẽ gật đầu Nguyệt Như Hoa chấp nhận với những điều kiện của Tăng Anh Hùng đã đưa ra cho cô. Hiện tại trong lòng cô chỉ có mong cho anh mình không bị gì.

- Được rồi chúng ta đi thôi. Đám người bên đó chắc bây giờ đã bắt được người cần thiết rồi.

Trong khi đó đám lính cùng với cảnh sát đang vây bắt lại hai người. Tiếng súng vang lên trong đêm tối làm căng thẳng hơn những gì đang diễn ra. Những người dân xung quanh lúc này cố thủ trong nhà cũng không dám ra ngoài. Họ sợ rằng những viên đạn không có mắt sẽ bay nhằm vào mình.

Tên Trục lúc này bị đuổi ở phía sau hắn vừa chạy lâu lâu quay lại bắn vài phát để hạn chế hành động những người đang đuổi theo. Con đường hắn chọn khá quanh co và nhiều lối ra. Hắn thấy hạn chế được đám người đuổi theo. Hắn bắn bừa không cần biết mình còn được bao nhiêu đạn.

Cho đến khi trước mặt hắn xuất hiện những người dân quân tự vệ cùng với hai người trong nhóm của Trịnh Hòa được bố trí chặn đường. Ném khẩu súng tự chế về phía của nhóm người trước mặt hắn cố gây ra bất ngờ với những người này.

Nhưng ngay lập tức đáp trả lại hắn bằng một phát súng trực diện đối mặt. Mấy người dân quân đứng đó cũng hoảng hốt họ nhìn qua bên cạnh thấy hai người được phân công hỗ trợ chặn đường lại có cả súng để bắn. Hình ảnh hai người cầm hai khẩu súng chĩa về hướng mình làm cho tên Trục đứng sững người.

Phía sau hắn bây giờ mấy người lính đã đuổi kịp làm ra tư thế phòng thủ theo sắp xếp đội hình quân đội. Từng nòng súng đen ngòm Hướng thẳng về phía mình hắn biết mình đã không chạy được. Dù cho hai người trước mặt bắn ra phát đạn kia không trúng hắn nhưng với những cây súng ở đây nếu hắn còn phản kháng hoặc có ý định chạy trốn thì người chết đầu tiên sẽ là hắn.

- Anh Kia! Anh đã bị bao vây tốt nhất anh nên đầu hàng đừng phản kháng vô ích. Đưa hai tay qua khỏi đầu trước khi chúng tôi nổ súng.

Tên Trục biết bây giờ mình chỉ còn cách là phải nghe theo những lời nói của người lính kia. Hắn đưa tay lên qua khỏi đầu mình. Nhìn thấy tay đôi phương không có vũ khí. Một người lính đứng gần đó nhanh chóng bước đến lấy ra chiếc còng tay mang bên hông bắt lấy tay tên Trục khóa lại. Đồng thời trực tiếp khám xét toàn bộ người của tên Trục.

Người lính vừa rồi phát ra thông điệp để tên Trục đầu Hàng lúc này cầm tới cái bộ đàm nói vào trong đó.

- Báo Cáo đã bắt lại được hai đối tượng bỏ trốn đang áp giải về hiện trường.

Tăng Anh Hùng nghe được báo cáo của những người lính của mình bèn cầm lấy điện thoại soạn một tin nhắn ngắn ngủi rồi gửi đi.

“ Thu Lưới ”

Tại nhà hàng một nhóm người cảnh sát ập vào cùng với những bên liên quan bắt đầu hành động bắt người.

Lâm Tài bây giờ đang bực bội vì phải đợi khá lâu mà vẫn chưa thấy đồ nhậu cùng với người đã được hấn yêu cầu. Dem điện thoại gọi đi một hồi. Mới vang lên tiếng nhận cuộc gọi.

Lúc này một âm thanh nữ giới không ai khác là Bà Lệ đang trả lời cho cuộc gọi đến của Lâm Tài.

- Sao vậy anh? Giờ này gọi cho em có việc gì thế? Con bé nó chưa qua người nào còn hơi nhác, không lẽ nó làm phật lòng anh hay sao?

- Phật con mẹ tôi! Người mà tôi gọi giờ này còn chưa thấy cô làm ăn kiểu gì thế. Hay là có thằng nào hớt tay trên của tôi rồi.

Giọng nói bực tức của Lâm Tài làm cho bà Lệ giật mình. Bà ta nhìn lên cái đồng hồ treo tường của quán đặt gần nơi quầy thu ngân. suy nghĩ một chút về thời gian trong lòng thầm nói.

“Ngộ Thật đúng lý ra giờ này thằng Đức phải qua tới bên đó lâu rồi mới đúng. Không lẽ giữa đường có việc gì sao.”

- Ấy anh Tài để em gọi điện thúc giục bọn nó. Bọn nó đi qua bên anh cũng được một lúc rồi đấy em tưởng là đã đến rồi nên mới nói thế. Để em gọi bọn nó nhanh lên.

- Bà làm sao coi được thì làm. Con nhỏ đó mà tới đây mà không còn thì đừng có nói tại sao tôi trả hàng. Bà quản người của mình một chút. Cái nào ăn ra ăn cúng ra cúng không phải cái nào tụi nó cũng đụng được đâu. Mấy con cave đã qua tay thì tôi không nói hàng xả xui của tôi mà không đúng quảng cáo thì bà biết tay.

Hậm hực chưa hết Lâm Tài nói bên điện thoại với giọng hăm dọa người phụ Nữ tên Lệ lúc này nhỏ nhẹ giọng năn nỉ.

- Em biết rồi. Em đảm bảo sẽ không có chuyện gì hết anh yên tâm. Hơn nữa thằng Đức dẫn người qua đó bản thân nó biết việc này mà anh khỏi lo. Để em gọi điện thoại hỏi nó đến đâu rồi báo lại anh.

- Bà lo mà làm việc cho đảng hoàng. Đừng chơi ông đây là được. Đụng tới tôi không có kết quả tốt cho bà.

Nói rồi Lâm Tài cúp máy cái rụp. Bị khách hàng mắng như thế bà Lệ cũng không nhẫn nhịn được ngay lập tức dùng điện thoại gọi cho tên Đức. Nhưng để cho bà nghe thấy chỉ là một âm thanh thông báo không liên lạc được. Một lần rồi hai lần ngay cả khi bà lấy điện thoại khác gọi tới cũng không được. Lệ lúc này nhớ đến những gì mà tên Đức đã nói mặt. khuôn mặt không mấy vui vẻ.

“ Không lẽ thằng này gan trời định làm thịt hàng thật. Không được phải gọi cho anh nói mắng vốn mới được. Khách hàng lớn mà nó làm như thế này là chết rồi ”

Quá bức xúc vì Lâm Tài cũng là người có thể lực nếu đắc tội thì bà cũng khó sống. Lệ quyết định gọi ngay cho anh của tên Đức để mắng vốn. Điện thoại bên kia phải hai cuộc gọi trôi qua mới có người nhận máy. Đáp lại bà lệ với một giọng nói không kém bức bối.

- Hôm nay mấy người làm cái quái gì mà làm phiền giấc ngủ của tôi miết vậy. Có chuyện gì.

- Ông còn nói sao. Thằng em ông dẫn con bé đi tiếp khách đầu tiên, Nó lại thèm khát con bé từ hôm qua tới giờ, Hiện tại tôi không liên lạc được. Đây là khách hàng lớn họ cần con bé kia còn trình ông nghĩ giờ kiếm đâu ra

người bù đây. Nếu con bé đó mà mất rồi thì tôi biết ăn nói sao đây. Ông xem mà gọi cho thằng em ông không khéo hư hết chuyện.

Bên kia điện thoại bị bà Lệ trực tiếp nói như thế cũng im lặng vài giây mới trả lời.

- Được rồi! Để tôi gọi điện nó. Thằng ngu đó mà làm ra việc gì tôi xử nó không đẹp nữa thì thôi.

- Bà Lệ! Bà đã bị bắt! Chúng tôi có đủ bằng chứng cho thấy bà hoạt động mua giới mại dâm!

Ngay khi câu nói của hắn vừa dứt. Bên đầu dây bên kia đã vang lên một âm thanh làm cho hắn buông cả điện thoại trong tay của mình rồi thả xuống đất chiếc điện thoại nhanh chóng vỡ ra thành nhiều mảnh

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 773: Con Cá Lọt Lưới

Ngay thời điểm này những người nhóm Nhã Oanh và Tăng Anh Hùng đã đến ngày căn phòng trọ. Khu vực hiện trạng vẫn chưa có gì thay đổi ngoài hai căn phòng được khóa trái cửa một cái ở trên gác lửng và một cái ở dưới tầng trệt.

Để giữ nguyên hiện trường những binh lính của Tăng Anh Hùng vẫn không động chạm gì đến mấy căn phòng này. Họ cần phải đợi lệnh vừa Tăng Anh Hùng để hẳn chứng kiến thấy được những gì ở bên trong một cách nguyên vẹn nhất.

- Phá cửa đi. Xem ở bên trong có gì.

Nhã Oanh nhìn căn phòng đồng loạt bên cạnh cô là Nguyệt Như Hoa đang đợi chờ những gì mà mọi người cho rằng đây là nơi giam giữ người theo lời khai của Đức.

Tên Trục và đồng bọn hiện tại bị bắt đã được áp giải đến trước mặt mọi người. Một người Linh lấy từ trong người của hai tên này một chùm chìa khóa vền vện vài chìa trong đó nhận thấy rõ nhất là hai cái chìa khóa của hai căn phòng.

Căn phòng bên dưới được mở ra trước tiên. Đập vào mắt mọi người một màn đen không chút ánh đèn những người ngồi la liệt dưới đất bên trên một chiếc chiếu những con người bị trói không dám kêu la một tiếng.

Trong một góc phòng những con người ngồi đó ngay lúc này có một người trên cơ thể đầy những vết thương tích. cái áo của hắn đôi chỗ còn dính cả máu. Nhìn qua thấy được hắn trước đây cố gắng đứng lên đi về phía

nhóm người Nhã Oanh vì hắn thấy được một người thân thuộc đối với mình. Hắn không phải ai khác đó chính là anh trai của Nguyệt Như Hoa.

Vốn tưởng rằng mình sẽ vĩnh viễn không được gặp lại em gái. Nhưng giờ đây ngay lúc này. Người em gái của hắn lại ở ngay trước mặt. Có hết sức hắn mới thốt lên được một câu.

- Như Hoa? Phải em không?

Trong không gian không mấy vui vẻ mọi người đang trầm mặc bởi những ánh sáng chiếu vào bên trong cho thấy được mọi góc khuất. Những con người với vết thương và những bộ đồ cũ nát trên người, Những đôi mắt dường như vô hồn tuyệt vọng. Đôi chân đầy lở loét vì nền sàn nhà không được cọ rửa.

Ở trên sàn những vũng nước đọng vẫn còn đó với những khay cơm để lại. Trong căn phòng ngay mũi bởi mùi thuốc tẩy xen lẫn mùi ẩm mốc của việc thiếu ánh sáng.

Nguyệt Như Hoa bây giờ cũng nhận ra được người đang kích động kia là anh trai của cô. Dù vẻ bề ngoài của hắn thay đổi không khác gì một người hành khất sống tạm bợ ở những trạm xe buýt hay nhưng nơi nhà hoang vắng không người và không điều kiện tắm rửa.

Nguyệt Như Hoa lúc này đang ôm chầm lấy anh mình hai người nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt. Những người lính của Tăng Anh Hùng thấy thế cũng bước lên cất lấy dây trói cho Anh của Nguyệt Như Hoa.

Những người khác cũng được từ từ cứu thoát. Bên ngoài những chiếc xe cứu thương thi nhau chạy đến. Hai anh em Như Hoa đứng ở một bên không ai muốn làm phiền họ lúc này.

Ai cũng hiểu anh em người ta mới thoát khỏi sự không may họ cần giải tỏa một phần tâm lý. Các công tác của mọi người vẫn như mọi thường. Chỉ có khi những con người được đưa ra khỏi phòng hết Nhã Oanh mới lên tiếng nói.

- Làm sao mà mấy người họ lại có thể sống ở đây trong khi đó mấy người xung quanh không hay biết gì hết.

Giọng nói Nhã Oanh lúc này thật sự phá vỡ bầu không khí ở đây mặc dù nãy giờ không ai nói gì. Nhưng thật sự điều kiện ở đây hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của họ.

Những người được đưa ra đều mang trên người thương tích hoặc là một mùi xú uế nồng nặc, trên người họ toàn những vết thương nên cần phải được hỗ trợ giải quyết vấn đề nhiễm trùng trước.

Nguyệt Như Hoa bây giờ mới giật mình nhìn nhận ra hoàn cảnh của anh mình nói.

- Anh bị thương không nặng. Anh có sao không họ có làm anh bị gì không? Anh chắc mấy ngày qua khổ cực nhiều rồi.

- Không anh chỉ lo cho em thôi. Tại anh làm ăn thất bại mới dẫn đến việc này anh phải hỏi em có sao không mới đúng. Anh nghe bọn nó bắt em mà trong lòng thật sự không yên tâm chút nào. Nhưng mà làm sao em lại có mặt ở đây cùng với cảnh sát được thế?

Nghe anh mình nói thế Nguyệt Như Hoa lúc này mới chợt nhớ đến nhóm người của Nhã Oanh đang đứng gần đó. Lúc này mọi người của được trải ra bố trí vây bắt cũng được tập trung lại. Nguyệt Như Hoa mới dìu anh mình đi đến trước mặt nhóm người của Nhã Oanh.

- Anh đây là mấy người đã giúp em thoát khỏi mấy người đó cùng với việc họ giải cứu anh. Đây là anh tôi Nguyệt Kiến Xương.

- Cảm ơn mọi người đã cứu hai anh em tôi và mọi người. Không biết bao giờ tôi mới có thể trả được ân huệ lớn thế này. Xin nhận của tôi một lạy sau này có việc gì miễn là tôi làm được thì tôi sẽ không từ chối.

Nguyệt Kiến Xương bây giờ cúi người xuống định lạy những người trước mặt mình để tỏ lòng thành cảm ơn. Những Tăng Anh Hùng cùng với Nhã Oanh đã đỡ lấy hắn. Tăng Anh Hùng bây giờ lên tiếng.

- Việc này vốn là bổn phận của chúng tôi anh không cần phải làm vậy có cảm ơn thì cảm ơn cô bé này. Cô ấy mới chính là người thúc đẩy chúng tôi tiếp nhận vụ án này. Cũng chính những thành viên bảo vệ của cô ta đã giải thoát cho em anh.

Nguyệt Kiến Xương khá bất ngờ với những lời nói của Tăng Anh Hùng. Bởi hắn thấy Nhã Oanh lứa tuổi dường như vẫn thấp hơn em của mình.

Việc này khiến cho hắn phải đánh giá cô gái trước mặt. Bởi một người đã là dân kinh doanh dù thất bại nhưng hắn hiểu để cho Tăng Anh Hùng nói chuyện như thế về cô thì Nhã Oanh cũng không phải thường.

- Chào cô cảm ơn cô đã cứu tôi cùng với em gái mình.

- Hiện tại điều đó không cần đâu. Cái anh cần bây giờ là đến bệnh viện khám tổng quát và chữa trị những vết thương này. Nhưng mà chúng tôi có một chút thắc mắc hỏi các anh đây tại sao bị nhốt như thế nhưng cách anh lại không hô hoán lên cho mọi người xung quanh nghe thấy? Nơi này là khu dân cư mà?

Nhã Oanh với mọi người cũng đều có thắc mắc về vấn đề này. Nếu đám người bên trong căn phòng la lớn lên chắc chắn họ sẽ được giải thoát không

phải đến bây giờ. Dường như họ hầu như không kêu la gì mà chấp nhận với số phận.

- Việc này tôi có thể trả lời cho mọi người biết. Đây là địa điểm cuối cùng chúng tôi đến. Nhưng người như chúng tôi được chuyển đi vài lần rồi mới đến đây. Những lần đầu có cố gắng kêu gào đến mức nào cũng không ai nghe thấy. Càng kêu gào thì không có cơm ăn. Nếu chỉ một người cũng như thế Còn họ chuyển chúng tôi đi thì bịt kín mặt chúng tôi lại không cho chúng tôi tấy được xung quanh.

Mọi người bây giờ mới hiểu lý do tại sao những người giam giữ lại không cầu cứu bên ngoài. Vì đơn giản họ không biết rằng nơi này là nhà dằn xung quanh. Những lần trước đó đã cho họ mất đi hi vọng cầu cứu. Hơn nữa nếu có một người kêu la thì cả đám người họ đều không được ăn uống gì. Như thế nói trắng ra là họ phải phục tùng theo số đông đang bị giam giữ chung với mình.

- Vậy còn việc đi vệ sinh. Tôi thấy trong phòng chỉ có một lỗ thoát nước mà không có nhà cầu hay cái cái gì khác tương tự?

Lưu Chính phải ngập ngừng khác lâu rồi mới lên tiếng hỏi Nguyệt Kiên Xương. Việc ăn uống có thể không nói đến nhưng việc đi vệ sinh các thứ ít nhất những người canh giữ phải cho mấy người như Kiên Xương được có không gian cần thiết.

- Chúng tôi muốn tự đi vệ sinh thì phải tự đến cái đường thoát nước đó. đi đại tiện hay tiểu tiện gì cũng thế cứ cách hai ngày bọn chúng lại tạt một thùng nước pha với thuốc tẩy và xà phòng vào. đi ngủ chúng tôi cũng không dám nằm dưới đất mà ai cũng phải ngủ ngò. Nếu nằm dưới đất những vết thương của chúng tôi bị hành hạ ở những nơi giam giữ trước chắc chắn sẽ ngày càng trầm trọng hơn.

Khuôn mặt của Lưu Chinh toát lên vẻ giận dữ. Theo hắn thấy cách này đâu phải là cách đối xử với con người. Mà họ cũng không xem những người bị nhốt này là con người nên mới làm thế. Một căn phòng được cải tạo thành sàn nước kiêm cả ngũ nhĩ. Để tránh làm ra những mùi hôi thối khó chịu ngoài đóng cửa còn tát nước xà phòng cùng với thuốc tẩy. Trong khi đó hai hợp chất này khá là độc hại với làn da của con người nếu tiếp xúc lâu dài có thể dẫn đến việc lở loét hoặc nhiều hơn là nhiễm trùng do chất xà phòng và thuốc tẩy ở trên mặt đất.

Vốn định hỏi Kiến Xương điều gì đó thì ngay lúc này điện thoại của Tăng Anh Hùng vang lên. Hắn gật đầu bước ra phía xa xa một chút để nghe điện thoại.

Hành động gật đầu của hắn ngụ ý xin phép tiếp cuộc gọi một lễ tiết đơn giản nhưng hiệu quả rất lớn. Nhã Oanh cùng với nhóm người của mình tụ tập lại một chỗ sau khi kiểm tra đầy đủ hết mọi thứ mới nói với Nguyệt Như Hoa.

- Hiện Tại tôi sẽ cử vài người ở lại bảo vệ hai người. Có chuyện gì thì cứ gọi điện cho tôi hoặc báo với mấy người bảo vệ của tôi. Khi đó tôi sẽ có mặt.

Nhã Oanh thấy cũng không còn sớm. Cô không muốn đứng ở đây quá lâu để thấy những cái cảnh tượng không tốt như thế này nên mới đưa cho Nguyệt Như Hoa một cái danh thiếp của mình do Công Toại chuẩn bị. Cầm trong tay danh thiếp của Nhã Oanh Nguyệt Như Hoa bây giờ gật đầu như chấp nhận với điều kiện của cô.

Tăng Anh Hùng nhận được cuộc gọi bây giờ khuôn mặt của hắn thật sự không tốt lắm quay trở về nhìn Nguyệt Kiến Xương trầm giọng nói.

- Vì thời gian phối hợp không nhất quán. Hơn nữa việc diễn ra nhanh nên trong lúc vây bắt một đối tượng chủ chốt nhất đang liên hệ với người phụ nữ tên Lệ đã mất tích. Hi vọng khi đến bệnh viện anh có thể cung cấp được thông tin người này. Theo những lời khai biết được thì hẳn là người cho anh vay mượn số tiền đã kinh doanh. Anh Không ngại phối hợp cùng chúng tôi trong việc này chứ.

- Tôi biết hẳn. Nhưng hẳn cũng không phải là người chủ chốt. Nghe nói tiền của tôi mượn kinh doanh là một người cao hơn hẳn nữa. Nếu việc bắt được hẳn có thể tìm ra người kia thì nhất định tôi sẽ phối hợp với bên anh những gì tôi biết sẽ nói rõ cho các vị có thể bắt được chủ mưu đằng sau những chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 774: Nghi Vấn Của Nhã Oanh

Tăng Anh Hùng thấy Nguyệt Kiến Xương hoàn toàn muốn hợp tác để tìm ra chủ mưu đường dây kinh doanh bất hợp pháp trên cơ thể người này cũng gật đầu đồng ý. Nhưng hắn cũng không thể gián đoạn việc chữa trị thương tích của Nguyệt Kiến Xương để hai anh em lên xe cứu thương đi về bệnh viện, Nhã Oanh cũng để cho Trịnh Hòa cùng với bốn người nữa đi theo hai người.

Ngồi trên xe ô tô mà Tăng Anh Hùng sắp xếp Lưu Chính với Nhã Oanh, Công Toại ngồi trên một chiếc ô tô được một binh sĩ đưa về khách sạn. Khi mà chiếc xe về đến nơi. Nhã Oanh bây giờ xuống xe nói với Lưu Chính.

- Chú Lưu cháu nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút.

- Có Chuyện gì thế Nhã Oanh chú nghĩ là mọi việc xong rồi giờ cháu nghỉ ngơi đi thi hơn việc hôm nay cháu đã làm bao gồm hết tất cả mọi việc rồi.

Nói như thế Nhưng Lưu Chính với Nhã Oanh lúc này ngồi lại ngay phòng khách của khách sạn nơi cái bàn chờ dành cho khách. Thời điểm lúc này xung quanh cũng không có ai làm phiền hai người nói chuyện.

Ngồi xuống chỗ ngồi đối diện với Lưu Chính. Nhã Oanh trầm mặc một lúc mới nói nhỏ vừa đủ cho hắn nghe.

- Cháu nghĩ việc này thật sự không biết đúng hay không. Nhưng mà tốt nhất vẫn nói ra để chú xem xét như thế nào. Chú có thấy rằng đường dây này thật sự có điều gì đó không thích hợp. Tuy là Tăng Anh Hùng cùng với mấy người của các bên liên quan trong quá trình vây bắt có sơ hở thì cũng không đến mức một đối tượng cấp cáo mật tích trong những giây phút cuối

cùng như thế này. Chúng ta biết tên tuổi hẳn cùng với những người liên quan nếu như nói đối phương trốn mất cũng có thể nhưng cháu lại thấy dường như có người sắp xếp cho tên này bỏ trốn vậy đây.

Lưu Chính trầm mặt suy nghĩ một lúc lâu kể từ khi Nhã Oanh dứt lời. Đối hàng chân mày nhíu lại không ít. Hẳn suy xét từng chút một trong cả quá trình phối hợp với các bên thấy dường như không có điều gì sơ hở mới đúng.

- Chắc cháu suy nghĩ nhiều rồi. Chú nghĩ việc phối hợp này chỉ là đôi bên chậm một chút nên mới xảy ra sự việc này thôi.

- Lúc đầu cháu cũng nghĩ như thế nhưng nếu như có người đứng sau làm chậm chuyện này một chút thì chú nghĩ sao. Bà Lệ đã nói họ có người đỡ đầu và người này rất có thế lực. Nếu như hẳn cũng nắm trong tay người điều hành một số việc như đăng cấp của chú hoặc Tăng Anh Hùng thì sao. Cháu thấy việc làm chậm lại để cho đối phương không bị bắt là điều rất có thể. Thắc mắc nghi vấn của cháu chỉ có như thế. Còn những thứ còn lại thuộc về chú. Có cũng được không có thì càng tốt chỉ mong chú có thể để ý một chút xem điều này có thể không thôi.

Nhã Oanh dựa theo những gì mình nghi vấn đặt ra nói cho Lưu Chính biết. Nhã Oanh trước có thể khác nhưng từ khi hiểu biết một ít vấn đề cô vẫn thường đặt ra những nghi vấn cho chính những việc mà cô đã trải qua cũng giống như Thiệu Kiệt cô muốn nhìn mọi mặt của vấn đề này để tìm ra câu trả lời tốt nhất cho mọi thứ. Nên giờ nói ra nghi vấn của chính mình cô sợ rằng trong bộ máy hoạt động vừa rồi có một người thật sự không tốt.

- Được rồi! Nếu cháu đã nói thế chú sẽ để ý xem việc này có thật không. Sau đó lại báo với cháu sau. Còn việc đấu giá hôm đó cháu chỉ cần đi cho có mặt. Chú nghe nói cháu đã sắp xếp xong mọi thứ rồi đúng không. Như thế thì công việc hôm nay cháu làm để mấy ngày sắp tới đi chơi quanh

Ngọc Châu cùng với thư giãn là tốt nhất không cần phải lo lắng những vấn đề khác.

Lưu Chính mặc dù không thừa nhận việc Nhã Oanh nghi vấn nhưng hẳn nghĩ cũng phải xem xét một số vấn đề nào đó cần thiết. Còn hôm nay mọi việc đã diễn ra khá nhiều. Nhã Oanh gần như đã sắp xếp xong hết mọi thứ trong cùng một ngày.

- Vâng nếu thế cứ làm theo sắp xếp của chú đi. Cháu giờ về nghỉ ngơi đây. Sáng mai cháu sẽ nói lại việc đã xảy ra hôm nay cho Thiếu Kiệt biết để xem ý kiến của cậu ấy thế nào.

Nói rồi Nhã Oanh cũng đứng lên cùng với Công Toại rời đi. Lưu Chính ngồi ở nơi đó một lúc lâu sau mới đứng lên bước ra khỏi cửa khách sạn hẳn mới lắc đầu thờ dài nói ra một câu.

- Nếu chuyện Nhã Oanh nói là thật thì phiền phức không nhỏ đâu. Hi vọng nó không phải như những gì Nhã Oanh suy nghĩ.

Đón một chiếc taxi rời khỏi nơi này. Lưu Chính hẳn nghĩ cần phải hỏi ý kiến của bố mình về việc này xem sao. Như thế dù có muốn điều tra thì bố hẳn sẽ có nghĩ thao tác tốt hơn. Dù sao trong nội bộ có vấn đề thì không ai muốn xảy ra.

Công Toại đứng từ ban công phòng Nhã Oanh nhìn xuống đợi cho Lưu Chính đi khỏi hẳn mới quay lại gật đầu nói với Nhã Oanh.

- Ông ta đi rồi! Những việc vừa rồi em nói là sự thật?

- Có thể. Với cái đám người kia và cả lý lịch tên của người cầm đầu chúng ta thấy được đôi phương không phải người có học. Nhưng cách thức làm việc với những thứ họ bố trí thì lại khác hoàn toàn.

Nhã Oanh nói với Công Toại về những gì mà cô thấy khả thi nhất. Dù mới nghi ngờ nhưng với những gì cô thấy thì đứng phía sau phải có một người nắm tâm lý rất lớn.

- Thì chắc là có người hướng dẫn những người này rồi nhưng mà sao em lại cho rằng người này ở trong nội bộ của nhóm người Hà Thúc.

- Anh nghĩ thử xem. Một người có thể đọc được tâm lý người khá qua việc chuyển đổi các chỗ giam giữ. Những gì Nguyệt Kiến Xương nói anh hình dung được rồi đấy. Chuyển địa điểm lúc đầu có thể là ở vùng vắng người sau đó vài lần đợi đến khi đám người bị nhốt biết được mình có kêu la vô ích thì họ chuyển vào khu vực đông dân cư. Một sắp xếp như thế em không nghĩ rằng đám người kia nghĩ ra được. Hơn nữa người cầm đầu phải là người có thể lực vì những nơi giam giữ lúc đầu có thể chính là địa bàn của đối phương.

Công Toại ngồi xuống ghé đôi diện Nhã Oanh suy nghĩ về cả qua trình chuyển người cùng với đánh tâm lý mà họ đã nghe được từ Nguyệt Kiến Xương. Hắn thậm gật đầu thừa nhận, Phải có kiến thức cùng với nắm bắt lòng người tốt cùng với những việc quản người tương đối cao minh mới làm ra những việc như thế này.

- Còn một chi tiết nữa cho thấy người này dựa vào đám người bị bắt tự quản lẫn nhau. Anh nghĩ xem một người hô hoán để được cứu thì cả nhóm người đều nhin đói. Đây là cách mà họ để cho toàn bộ mọi người im lặng. Nếu anh la lên mọi người cùng chịu chung số phận họ sẽ không làm gì anh được nhưng sẽ chèn ép để anh phải phục tùng bằng những cách họ nghĩ ra được. Và tránh bốc mùi họ sử dụng cả thuốc tẩy và xà phòng cách vài ngày vệ sinh cho những người bị nhốt. Anh thấy người cầm đầu sẽ có kiến thức ra sao?

Nhã Oanh đem suy nghĩ của mình về những vấn đề cô đã thấy nói cho Công Toại biết được rằng nghi ngờ của cô có cơ sở. Những lập luận của cô đưa ra khá thuyết phục, Công Toại cũng không phản bác được một vấn đề nào. Dựa theo những gì hắn đã thấy thì những người kia sẽ không hiểu biết và làm những việc này đây chỉ là tổn công bọn người hắn. Mà nếu đã tuyệt đối làm theo chúng tỏ phía sau luôn có người cai quản cùng với điều hành một cách đúng nghĩa.

- Việc này anh nghĩ nên báo cho Thiếu Kiệt biết. Nếu thật sự bên trong đám người Hà Thúc có vấn đề thì chúng ta phải cẩn thận hơn nữa. Xã hội ngày nay rất khó nói trước được vấn đề tin tưởng lẫn nhau cùng với hợp tác đúng nghĩa.

- Việc này chắc chắn phải nói với Thiếu Kiệt có thể không phải nằm ở những người cấp cao mà ở bộ phận bên dưới người thay họ làm việc. Em nghĩ nếu đưa ý kiến này cho Thiếu Kiệt thì cậu ấy cũng nghĩ như vậy, Nhưng giải quyết thì cần phải đợi Thiếu Kiệt có thời gian mới được.

Nhã Oanh chắc chắn sẽ không muốn phiền thêm Thiếu Kiệt ở vấn đề này. Cô biết hiện tại nếu điều tra thì cũng cần phải có thời gian trước khi đưa ra thông tin chính xác cho Thiếu Kiệt. Công Toại sau khi nghe được Nhã Oanh nói về vấn đề này cũng gật đầu. Hắn biết rằng sắp tới Thiếu Kiệt sẽ không ở trong nước. Nếu có thực hiện điều gì thì chỉ có để Vô Ảnh âm thầm điều tra mọi thứ.

- Như vậy anh sẽ để người của mình một số thâm nhập để tìm hiểu việc này. Nhưng anh nghĩ đối phương nếu đã tinh vi như thế thì lần này chỉ là một nhánh nhỏ trong đường dây của hắn thôi đám người bị bắt chắc chắn sẽ là người chịu tội thay.

- Điều này em không tranh cãi nhưng có thể rằng con cái lọt lưới sau cùng có thể chết hoặc vĩnh viễn biến mất không tìm ra đối phương bởi vì

hắn có thể biết được người đằng sau toàn bộ mọi chuyện là ai.

Ý Tứ trong lời nói của Nhã Oanh Công Toại hoàn toàn hiểu rõ. Những người làm vật hi sinh sẽ được tạo ra khi không cần thiết hoặc có thể làm ảnh hưởng tới bố cục toàn diện sẽ được gạt bỏ chuyện này từ trước đã định sẵn không phải mới lạ gì.

- Vậy thì chúng ta sẽ phải bắt đầu theo dõi một đường dây mới từ đó mới có thể tra ra được đám người ở phía sau. Nhưng quan trọng nhất vẫn là chúng ta không biết được liệu rằng đối phương sẽ gây dựng một đường dây mới như thế nào.

- Không hẳn Vấn đề chúng ta có được đã nói lên rõ ràng vấn đề Bà Lệ đã từng tuyên bố chỉ cần em muốn phục vụ là sẽ có người có nhu cầu như thế thì đối phương phải có một quan hệ rất rộng hơn nữa phải là người biết đối tượng cần cung cấp là ai. Chỉ có một khả năng người đó nắm được nguồn quan hệ cùng với sắp xếp người phục vụ cho các đối tượng cần thiết. Mà anh nghĩ xem ở lĩnh vực nào thì người đó hiểu rõ vậy thì sẽ biết tìm người ở chỗ đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 775: Điểm Bắt Đầu.

Nhã Oanh nói rồi đem điện thoại trong tay mình gọi đi. Thiếu Kiệt dù đã không còn sớm nhưng hắn vẫn đang làm việc trên bàn cái điện thoại lúc rung lên một chút. Nhìn vào số điện thoại hắn nhíu mày bởi hôm nay Nhã Oanh đã làm rất nhiều thứ mà Thiếu Kiệt vẫn thấy nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Anh nghe này! giờ này còn gọi có chuyện gì quan trọng vậy?

- Thiếu Kiệt em có chút chuyện muốn hỏi ý kiến của anh. Vì em thấy nên tận dụng một ít người làm một số việc khi có kết quả sẽ báo cáo lại cho anh biết.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói thế cũng trầm mặt một lúc mới lên tiếng hỏi.

- Em định vận dụng Vô Ảnh làm cái gì thế?

Nhã Oanh xin người để làm việc Thiếu Kiệt sẽ phải cần biết cô định sử dụng người vào việc gì nên điều hắn cần biết người của mình không phải làm những việc vô ích. Nhất là với Vô Ảnh cần phải hạn chế đến mức thấp nhất có thể để tránh bị lộ diện gây bất lợi với chính Thiếu Kiệt hắn sau này.

Biết Thiếu Kiệt cần một lý do chính đáng để có thể cho mình điều động người. Nhã Oanh lập tức kể lại những gì diễn ra. Tuy nội dung không quá rườm rà rắc rối nhưng Thiếu Kiệt nghe được sự nghi vấn của Nhã Oanh cũng nhíu mày một chút.

Dù bản thân hắn không muốn nhưng đối với những lời và sự nghi vấn của Nhã Oanh làm cho hắn thấy được điều đó khả năng. Hắn đã thấy nhiều một người bên ngoài với danh nghĩa tốt không hẳn là bên trong đã tốt. Nếu

những gì Nhã Oanh nói hẳn thật thận trọng đánh giá một chút mới đưa ra kết luận cho mình.

- Nếu như em nói như thế, việc này có một khả năng sẽ xảy ra đối phương nằm ở một vị trí có thể biết được chúng ta là ai. Vì thế không muốn đụng chạm nên đem đầu mối duy nhất cắt đứt. Còn việc là người nào thì em thật sự muốn tìm ra đối phương thật không. Những thứ này không đụng chạm lợi ích thì không sao nhưng chúng ta nhúng tay vào thật sự rất phiền.

Thiếu Kiệt thấy nếu để Nhã Oanh theo tiếp việc này thì chắc chắn sẽ có người không vui mà đây không phải thứ hẳn cần thiết phải nhúng tay, bất quá việc qua đường thế này cũng không đụng chạm gì đến lợi ích của Thiếu Kiệt hẳn.

- Em nghĩ nếu đã có người như thế trong nhóm người Hà Thúc thì chúng ta cần tìm ra người nào để đề phòng. Dù sao thì con người thay đổi thất thường, hôm nay có thể họ không đụng chạm gì đến chúng ta nhưng sau này sẽ khác thì rất mệt mỏi. Sợ rằng họ biết mình thế nào còn chúng ta lại không đó là điều em lo lắng.

Nhã Oanh đem suy nghĩ của mình nói ra cho Thiếu Kiệt để lấy ý kiến của chính mình. Thiếu Kiệt trầm mặc một lúc lâu suy nghĩ về một vấn đề gì đó mới nói với Nhã Oanh.

- Việc này có thể nhưng đừng đụng chạm gì đến đối phương. Cứ âm thầm làm. Xem như chúng ta chỉ tình cờ can thiệp một việc thôi em đừng quá chú tâm vào việc này. Còn nữa những gì hôm nay em làm đã được rồi. Em cũng không cần làm việc khác nữa đầu cứ yên tâm nghỉ ngơi giải trí đi mọi thứ để đám người kia lo là được.

Được Thiếu Kiệt một mặt cho phép Nhã Oanh cũng khá vui vẻ mặc dù Thiếu Kiệt cũng không cho cô can thiệp nhiều nhưng điều tra âm thầm như

thế cũng là cách mà Thiếu Kiệt thừa nhận suy nghĩ của Nhã Oanh rất có thể xảy ra.

- Vâng vậy em sẽ nói với Ngọc Nhi để mấy người Vô Ảnh điều tra chuyện này trong âm thầm khi nào có kết quả thật sự chính xác sẽ báo lại cho anh.

- Ừ như thế đi. Nhưng có một điểm anh nghĩ nếu em có bắt đầu để đám người vô ảnh điều tra thì nên bắt nguồn từ số thuốc tẩy và xà phòng. Bởi vì để làm việc này họ cần một số lượng lớn thuốc tẩy và xà phòng điều này thường được mua từ những khách sạn hoặc nơi để giặt tẩy bởi vì nơi đó họ mới mua được những thứ này với số lượng nhiều mà người khác không nghi ngờ.

Thiếu Kiệt đưa ra một phương án bắt đầu cho Nhã Oanh. Hắn dựa theo những gì mình đã thấy mà nói ra vấn đề này. Mẹ hắn phục vụ phòng khách sạn cũng có liên quan vấn đề giặt những tấm ra trải giường trắng thường xuyên phải dùng thuốc tẩy cùng với xà phòng một lượng lớn nên hắn từ đó suy ra để cho Nhã Oanh phân phó người đi điều tra.

- Vâng để em nói với Ngọc Nhi.

Nhã Oanh được Thiếu Kiệt đưa ra gợi ý dù cô cũng chưa biết tại sao Thiếu Kiệt lại đưa ra đề xuất này. Nhưng cứ đi theo một con đường điều tra có đầu mối còn hơn là phải mò mẫm bắt đầu tìm kiếm.

Thiếu Kiệt cúp máy một mình trong phòng làm việc của mình dựa lưng vào ghế nói nhỏ với chính mình nghe.

“Xem ra phải cẩn thận hơn một chút, Đối phương trong tối mình ngoài sáng sớm muộn gì mình cũng lật thuyền trong mương. Nếu đã có dấu hiệu

phạm tội thì chắc chắn không tốt lành gì. Tốt nhất họ đừng đụng chạm tới mình thì mọi thứ xem như không thấy. ”

Bên Ngoài Ngọc Châu một chiếc xe ô tô chạy xuyên suốt trên con đường huyết mạch, Trong đêm tối một người ngồi trên xe chăm chú gấp gáp. Tốc độ của chiếc xe chạy không chậm. Dường như muốn bỏ lại toàn bộ Ngọc Châu sau lưng.

Ở băng ghế sau của hắn có tận hai cái túi hành lý. Điện thoại đang đặt trên xe lúc này vang lên người đàn ông này nhìn qua điện thoại mới giảm tốc độ lại đem điện thoại nhận cuộc gọi rồi bật loa ngoài lên.

- Em nghe này anh?

- Chú mày chạy được bao xa rồi?

Bên kia điện thoại vang lên một âm thanh trầm ồm. Người đàn ông trong xe lúc này mới đáp lại với người điện thoại đến.

- Cũng ra khỏi Ngọc Châu được gần một giờ rồi anh. Việc lần này sao không có thông tin gì trước vậy anh. Nếu em chậm chút nữa thì đã bị bắt rồi.

- Việc lần này sơ sót không nhỏ. Chúng ta đụng phải người không nên đụng làm lộ kế hoạch. Đường dây của chú mày xem như bị cắt đứt rồi. Như vậy đi hai ngày nữa sẽ có một nhóm người du lịch qua thái lan. Tao đã sắp xếp cho mày chuyển đi rồi. Khi đó rời đi sẽ không ai bắt mày được nữa.

Thở dài một hơi người đàn ông đang chạy xe bây giờ mới lo lắng nói với người kia.

- Em không hiểu toàn bộ mọi chuyện không phải chỉ vì một con bé thôi sao. Tại sao lại đụng tới quân đội rồi mấy người ở các ban ngành liên quan.

Đến cả anh cũng không biết được việc này đến gần cuối giờ mới có người báo. Nếu không phải con Lệ nó đang gọi điện cho em bị bắt thì chắc em cũng nằm trong đám đó rồi.

Khá bực bội vì mình không may mắn một chút nữa là bị bắt người này nói với người gọi đến cho mình với vẻ bất bình. Hấn thấy nếu như có thông tin sớm một chút có lẽ hấn sẽ làm ra được phòng bị tốt hơn.

- Nghĩa à. Anh nói mày không ngại chứ lần này đám bọn mày xui thôi. Có một người rất có thể Lục ở Lưu Minh để Ngọc Châu. Bọn đàn em ăn hại của mày chắc là để lộ chuyện gì đó cho người của hấn biết. Nên giữa đường hấn mới can thiệp. Đến thông tin của hấn hiện tại anh mày còn không có khả năng nắm bắt. Mày nghĩ xem hôm nay mày thoát được đã là may mắn rồi.

Trả lời lại người tên Nghĩa một giọng điệu bất đắc dĩ người này cũng đem việc đường dây dưới tên Nghĩa tại sao trong một buổi tối lại bị phá nhanh như thế trong khi hấn trở tay không kịp.

- Cái gì! Đến anh mà cũng không nắm bắt được thông tin đối phương. Mẹ mấy thằng bên dưới ăn hại. Lần này thật sự bị bọn nó hại chết, cũng may là em chạy là không thì cũng toi rồi.

Âm thanh của người bên điện thoại lúc này lên tiếng trả lời lại cho tên Nghĩa.

- Mày biết thế thì tốt. Con Lệ nó có khai được gì đó thì cũng chỉ khai ra mày thôi. Bên cảnh sát chắc sẽ không tìm ra mày đâu. Nếu không tao đã không làm hồ sơ giả cho mày để hoạt động cầm đầu đường dây làm gì. Nhớ qua Thái Lan xong bắt chuyến bay đi Đâu đó du lịch rồi làm hồ sơ giả trở về. Lúc đó mày sẽ có một hồ sơ hoạt động mới và một đường dây mới. Một tháng này cứ đi du lịch cho thông thả đi.

- Vâng em biết rồi. Những khách hàng kia với những người bên mình anh giải quyết dù em chứ hiện tại bên mình có mấy khách là của con Lê nó bị như thế sợ rằng phiền phức đến khách hàng không ổn cho chúng ta chút nào.

Tên Nghĩ nghe được người kia sắp xếp cho hẳn. Còn hứa hẹn để hẳn quay lại điều hành một đường dây mới nên nói ra suy nghĩ hiện tại của mình. Hẳn sợ việc Lê bị bắt giữ sẽ ảnh hưởng đến khách hàng của đối phương.

- Mà yên tâm. Đúng là bên con Lê có chuyện thật nhưng lần này người khách kia đảm cảnh sát cũng không đụng được. Nên cứ yên tâm có gì tao sẽ bồi thường cho khách sao. Những việc như thế này mà yên tâm hiểu là tao luôn có một đường dây dự phòng. Không phải một mà hai ba cái mới không lo bị ảnh hưởng mà hiểu không. Sau này nhớ về thì kiếm hai đứa làm thành hai đường dây riêng biệt đừng để giống như con Lê lần này.

Tên Nghĩ bây giờ tâm trạng khá vui vẻ, đối phương đã nói như vậy để hẳn không phải lo lắng chuyện lần này không phải hẳn làm sai mà là một sơ xuất nhỏ có thể bỏ qua được. Cùng với đó là việc còn sử dụng hẳn chứng tỏ hẳn còn có lợi ít trong mắt người kia.

- Vâng đảm bảo với anh là không có lần sau. Việc lần này sơ xuất bên dưới đụng phải người có thể lực thôi. Nếu như người khác thì chưa chắc họ quan tâm đến việc này vì sợ phiền phức. Còn mấy đứa kia anh muốn bọn nó chết thay như thế nào cũng được.

- Việc lần này không phải lo. Cứ đi nghỉ ngơi một tháng rồi làm cho mình một cái thân phận mới quay về đây rồi làm việc tiếp cứ như vậy đi. Mà đến Lưu Minh sẽ có người đưa mà vé máy bay và tên họ hộ chiếu mới để rời đi.

Nói rồi người bên kia điện thoại tắt máy Tên Nghĩa cũng đạp chân ga một cách nhanh chóng hấn đi xe ô tô vào Lưu Minh dù có phải ngồi hàng giờ chạy xe liên tục nhưng nghĩ đến việc nghỉ ngơi du lịch ở nước ngoài hấn có phần nào hào hứng hơn

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 776: Cùng Trương Gia Thương Lượng

Mọi thứ ở Ngọc Châu hôm qua dường như lắng lại không ít. Những gì Nhã Oanh đã làm được nối tiếp nhau nằm trên bàn của Hà Thúc cùng nhóm người của mình. quanh cái bàn trà lúc này cũng chỉ có mấy món ăn sáng vài ly cà phê còn dang dở.

- Tôi nói nguyên một đám lão già ngày nào mà cũng ngòi như thế này thì thật sự đến lúc từ chức đi là vừa. Ở trong phạm vi quản hạt của mình mà lại có cả những việc này các ông không thấy mang nhục chứ tôi để thằng con nó trực tiếp theo dõi việc diễn ra mà không biết giấu mặt vào đâu đây này.

Lưu Hoan bây giờ bất bình nói với Trương Lão. Bởi vì vấn này dường như nằm ở toàn bộ lĩnh vực mà Trương Lão nắm giữ. Nhìn Lưu Hoan nói mình như thế Trương Lão cũng không có cách nào phản bác. Chuyện là thật, nằm ở chỗ của mình có con sâu cũng là thật hẳn không biết phải nói ra sao nhưng chắc chắn tâm tình hẳn cũng không tốt hơn là mấy.

- Ông làm như tôi không thấy ngại với thằng nhóc Thiếu Kiệt vậy. Thử hỏi xem việc này ông quản lý mà bên trong có người làm ra mấy chuyện như thế này. Ông dám nói là mình không biết với thằng nhóc đó không. Mà thật sự chuyện này tôi không biết thật chứ chả đùa.

- Lão Trương tôi nghĩ ông nên kiểm tra lại người bên dưới mình đồng loạt là cách tốt nhất đấy. Việc lần này may mắn là phát hiện nếu mà đám người Lâm gia tìm ra sơ hở này chắc chắn chúng ta chịu thiệt không ít đâu.

Hà Thúc nhìn Trương lão nói ra suy nghĩ của mình. Đối với việc bên trong nội bộ có con sâu làm rầu nồi canh mà hơn thế nữa xung quanh đang tranh đấu không ít thì việc này bất cứ lúc nào cũng từ chuyện nhỏ biến

thành chuyện lớn. Hà Thúc không muốn thấy một chút việc bên dưới ảnh hưởng đến bố cục toàn bộ cục diện.

- Ủi tôi đã cho mấy đứa nó rà soát lại toàn bộ cơ cấu. Nơi nào không ổn sẽ đưa ra phương án thay đổi hoặc triệt để loại bỏ.

- Tôi nói điều này ông đừng buồn Lão Trương nhưng cô bé Nhã Oanh nghi ngờ trong cơ sở bộ máy của ông có người tiếp tay cho đối tượng phạm tội. Hơn thế nữa chức vụ không thấp. Nên ông nên tra xét kỹ lưỡng vấn đề này mới được.

Lời Lưu Hoàn nói ra như một trái đạn pháo ném vào giữa bàn. Bởi vì theo ý tứ mà nói thì trong đám người bên dưới của Trương Lão, Người có thể thân cận bị biến chất thay đổi làm ra những chuyện trái pháp luật.

- Có chuyện này? Nhưng làm sao có thể như thế được? Người của tôi chắc chắn không thể nào.

- Đây cũng không phải ý tôi chỉ là Nhã Oanh cô bé đó nghi vấn như thế. Tôi nghĩ nói ông xem thế nào. Chứ để một người ngoài phán xét như thế thì phải có vấn đề. Chúng ta trong cuộc không nhìn rõ được thật hư cứ chắc rằng người bên người mình sẽ không có phát sinh nhưng việc này. Nhưng đó là chúng ta suy nghĩ cũng không phải họ. Nên tôi nghĩ ông nên tra xét một lượt làm trong âm thầm tiến hành tự mình điều tra thì tốt hơn.

Lưu Hoàn hiện tại nói ra suy nghĩ của mình về vấn đề này ông muốn cho Trương Lão phải dẫn đo suy nghĩ thật lâu mới gạt đầu trầm mặt.

Hà Thúc thì có ý kiến riêng cho mình.

- Tôi nói để Trương Lão đi điều tra xem ra không ổn chút nào, Mọi thói quen của ông ấy như thế nào thì đối phương đã nắm rõ rồi. Bây giờ thay đổi

một chút dù biết là điều tra nhưng mấy người kia chắc chắn sẽ làm ra phòng bị như thế chả khác nào bứt dây động rừng.

Hà Thúc nói ra ý kiến của mình thật sự chỉ dựa theo tác phong của Trương Lão để ông ta thay đổi cách sắp xếp nhân sự của mình không giống như lúc trước sẽ khiến cho đối phương nghi ngờ lớn trong việc này.

- Lão Trương việc này tôi sẽ giúp ông. Dù sao đôi bên chúng ta vẫn hợp tác trên nhiều lĩnh vực nên tôi có chú ý một chút chắc chắn sẽ không phải vấn đề gì. Hơn nữa biết được người nào bên dưới ông làm ra những việc như thế này nếu là sự thật cũng dễ có chứng cứ hơn.

Trương Lao thở dài. Nằm ở tình huống của ông mới thấy được cái khó khi quản lý người mình không ổn. Nhất là để chính mình đi điều tra càng khó. Vì đơn giản những người kia ông thật sự tin tưởng giờ lại nghi vấn họ dựa theo những lời của Nhã Oanh cũng không có nhiều chứng cứ nên việc này đúng là ông có chút bất lực.

- Thôi mấy ông tự sắp xếp. Nếu quả thật trong những nhân viên của tôi có người như vậy thì mấy ông cứ việc động thủ. Còn không có thì chúng ta cũng yên tâm phần nào.

Lưu Hoan gật đầu ông hiểu được tâm trạng lúc này của Trương lão thật sự không vui. Ai lại có thể vui nghi bị người khác nói trong nhóm người nhân viên của mình lại có kẻ phạm tội.

- Tôi hiểu ông có chút không vui nhưng chúng ta phải tiến hành thôi. Còn nữa nếu ông cảm thấy con bé Nhã Oanh nói sai việc này thì tôi nghĩ có nhiều khi thay đổi thanh tra nhân viên bên dưới đó là một cách hay. Để người của mình biết được bọn hăn lúc nào cũng nên thành thật không làm ra những việc không đáng có.

Mọi người đều gật đầu đồng ý với những gì mà Lưu Hoan đã nói. Những vấn đề này nhìn như đơn giản nhưng nếu không làm thường xuyên nhân viên bên dưới dù hoạt động nhiều năm không làm ra việc gì nhưng cũng dựa theo đó mà thay đổi suy nghĩ của mình.

Một cá nhân một tổ chức thường xuyên không thay đổi thì những người dựa vào tổ chức đó từ từ mất cảnh giác và cảm thấy mình làm điều đó cũng không sao.

- Được rồi. Trước hết cứ triển khai việc này trong âm thầm thôi. Còn những việc sắp tới mọi người thấy đầy đã xong giờ chỉ còn một chút vấn đề cần chỉnh sửa nữa là được. Việc này bên bộ phận của Lưu Hoan. Còn những việc khác chúng ta không nhúng tay nữa đến đây là được rồi.

Hà Thúc đem tình huống đã được lên thành một danh sách kế hoạch phân bổ những công việc sắp tới phải làm cho mọi người. Nhìn qua những danh sách trên mọi người trong phòng đều gật đầu mỗi người chọn cho mình một phần kế hoạch nhất định rồi rời đi.

Tại Ngọc Châu Thiếu Kiệt vừa mới ăn sáng xong. Hà Vi đang đứng bên bồn rửa chén thanh lý mấy chén đĩa mà buổi sáng cả hai đang sử dụng. Bảo Huân lúc này đi từ ngoài sân vào nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt! Bên ngoài cô Thanh Trúc và người của mình đến đây nói là có việc cần thương lượng với cậu.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn qua đồng hồ thấy vẫn còn khá sớm. Thanh Trúc cùng với người của mình đến đây với việc gì thì hẳn đã rõ. Nhưng đến sớm như thế này thì thật sự hẳn không nghĩ đến.

- Ha Vi em pha một ít trà anh tiếp đãi người của Thanh Trúc một chút. Sáng sớm như thế họ đến đây chắc cần thương lượng một số việc hệ trọng

gi đó.

Gật đầu Hà Vi trán sơ cái đĩa mình đang cầm trên tay đặt lên kệ để phơi khô bước qua bên cái bếp gần đó bắt đầu nấu một ấm nước sôi. Thiếu Kiệt đứng lên rời khỏi nhà ăn bước ra phòng khách. Đứng ở góc phòng ra hiệu cho Công Toại mời những người của Thanh Trúc vào.

Một nhóm người theo sau Thanh Trúc chừng ba bốn người lúc này được Công Toại cho người dẫn vào trong phòng khách. Thanh Trúc vui vẻ cười đùa nói với Thiếu Kiệt.

- Gặp cậu xem ra phải qua một lớp bảo vệ không ít nhỉ. Sao nào tôi không làm phiên buổi sáng của cậu chứ.

- Không phiền mấy. Bảo vệ chủ yếu bảo đảm sự an toàn cần thiết thôi. Cô cũng hiểu tôi ở hoàn cảnh nào, Không có một chút bảo vệ thì sao được.

Thiếu Kiệt cũng hơi hột đáp lại lời của Thanh Trúc. Nhóm người đi sau cô lúc này nhìn thấy Thiếu Kiệt có chút ngạc nhiên bởi vì họ thấy được bên ngoài lớp bảo vệ những người kia không phải là bảo vệ đơn thuần. Hơn nữa việc Thanh Trúc nói chuyện với Thiếu Kiệt đã cho thấy hẳn là người có quyền định đoạt những thứ cần thiết ở cái mỏ nguyên thạch mà họ đã đi kiểm tra cùng với nói chuyện với người phụ trách.

Thấy mấy người nhìn mình đánh giá Thiếu Kiệt thật sự có chút cảm thấy như bị dò xét những điều này hẳn không quan tâm cho lắm. Hẳn làm như những người đó không tồn tại mà nói chuyện với Thanh Trúc.

- Sao nào hôm này sớm như thế đã đến đây. Cô có việc gì nữa sao? Cần tôi hỗ trợ cái gì à.

- Cậu thừa sức biết tôi đến đây vì việc gì đừng có mà giả vờ với tôi. Ai thì tôi còn nói chứ cậu thì miễn đi. Hôm nay không tới thương lượng với

cậu thì biết bao giờ. Đợi cậu đi rồi mới nói sao. Định để những người của tôi đứng như thế này à.

Thanh Trúc ra vẻ bất mãn Thiếu Kiệt làm bộ như không biết chuyện gì. Thiếu Kiệt thì cười cười đứng đó khẽ động cái cổ mình về phía sau Thanh Trúc một chút như muốn nói cho cô biết. Người của cô đến còn chưa giới thiệu với tôi một tiếng mà muốn tôi mời mọi người ngồi xuống đâu có dễ thế.

Thấy hành động của Thiếu Kiệt như thế Thanh Trúc mới giật mình nhớ ra phía sau mình còn có người nên cười cười đáp.

- Thì ra là thế Người này là Trương Cung, Trương Tỏa, Trương Dật, Họ là người tôi gọi đến lần này cũng là người đã đi đàm phán với Connor bên kia. Như thế được chưa. Đám người họ là những người mà tôi có thể điều động được cậu cứ yên tâm.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đưa tay của mình ra hướng về phía ba người. Động tác xả giao của Thiếu Kiệt cả ba người không lạ gì. Nên đưa tay lên trước từng người từng người một bắt tay với Thiếu Kiệt. Hắn bây giờ mới lên tiếng một giọng nói tương đối nặng với ngôn ngữ của Trung Hoa.

- Xin Chào! Tôi tên Thiếu Kiệt! Hiện tại đang là ông chủ sau lưng của một số thứ. Tôi nghĩ giới thiệu như thế cũng vừa đủ để mọi người hiểu biết một chút gì đó rồi đúng không.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nhìn ba người đề quan sát những gì hắn có thể thấy được trên nét mặt cùng với đánh giá sơ lược một chút về đối phương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 777: Cùng Trương Gia Thương Lượng

Trương Cung vốn tưởng rằng hẳn cùng người của mình chỉ có thể ngồi ở bên cạnh để cho Thanh Trúc đàm phán sau đó nói lại với chính bọn họ nghe cả quá trình. Nhưng giờ Thiếu Kiệt nói tiếng phổ thông khá lưu loát làm họ cảm thấy cuộc thương lượng lúc này có phần thú vị.

Trước khi tới đây nhóm người Trương Gia cũng thắc mắc nếu việc thương lượng diễn ra giữa Thiếu Kiệt với Thanh Trúc họ không nghe hiểu được thì họ cần phải đi cùng cô ta hay không. Giờ thì họ minh bạch tại sao Thanh Trúc lại gọi họ đi cùng. Bởi đối phương hoàn toàn có thể nghe hiểu những gì họ nói.

Trương Cung vừa bắt tay với Thiếu Kiệt cũng khen lấy một câu xã giao nhưng hai người còn lại cũng gật đầu.

- Cậu nói chuyện tốt đấy chứ. Cậu học lâu chưa?

- Đừng khen tôi như thế ít ra tôi cũng không bằng được mấy vị. Mời mọi người ngồi chúng ta nói chuyện dễ hơn.

Thiếu Kiệt bây giờ để mọi người ngồi xuống phòng khách. Nhóm người Thanh Trúc ngồi ở đối diện Thiếu Kiệt trong khi đó Hà Vi bây giờ đem một bộ ấm tách trà đặt xuống trước mặt Thiếu Kiệt.

Nhìn mấy người Trương Gia Thiếu Kiệt bây giờ để cho Hà Vi rót trà cho từng người nói.

- Mọi người dùng tạm dù không có Đại Hồng Bao nhưng chúng tôi có Trà vùng cao thôi có thể sẽ không hợp khẩu vị với mọi người nhưng uống thử xem như thế nào.

Không những cách ăn nói của Thiếu Kiệt làm cho nhóm người Trương gia cảm giác không xa lạ, còn cả thói quen uống trà cũng được Thiếu Kiệt làm thành một cách khá thú vị.

- Ô tôi nghe thấy có hương thơm của hoa nhài, xem ra chỉ với bao nhiêu đây tuổi cậu cũng biết hưởng thụ một chút những vấn đề nhân sinh nhỉ.

Trương Tỏa cầm ly trà lên uống một ngụm rồi ngợi khen dù trà này cũng chỉ là trà phổ thông bình thường.

- Không hẳn thế mọi người chắc cũng hiểu một người bề bộn nhiều việc lại mang trên mình một cái danh phận còn học sinh ngồi ghế nhà trường nên cần phải có chút gì đó mất ngủ hàng ngày. Nên tôi mới chọn trà hoa nhài hoặc hoa cúc để có một giấc ngủ ngon. Không tin các vị cứ thử xem.

Hà Vi ở bên cạnh cũng biết đây là lúc không thích hợp để nói gì nhưng trong lòng thì lại thầm mắng Thiếu Kiệt nói xạo. Bởi vì hẳn có thường xuyên ngủ một giấc dài bao giờ cao lắm cũng chỉ vài tiếng rồi xong.

Thanh Trúc biết Thiếu Kiệt qua Lý Bân cũng được một chút nên lắc đầu đáp lời hẳn.

- Hiện tại chúng ta đi vào chủ đề chính đi không khéo nói lời khách sáo như thế này hoài cũng không được đâu.

- Cô gấp hơn tôi tưởng đấy Thanh Trúc. Nếu đã nói hợp tác cô cũng phải hiểu đôi khi nói chuyện trực tiếp như thế cũng không được phải giả vờ một chút cho có cái phong trào chứ. Ai đời bàn chuyện làm ăn đem tới nhà lại còn trong buổi sáng nào.

Tỏ ra mình không chấp nhất, còn có phần thắng thắng trong cách nói chuyện. Về điểm này hẳn thật sự lấy điểm trong mắt những người Trương gia đang có mặt trong phòng.

- Tôi nói cậu còn tuổi nhỏ như thế mà đã hiểu được khá nhiều thứ rồi đấy chứ. Cậu khác với những người chúng tôi tiếp xúc rất nhiều dường như cậu tìm hiểu văn hóa phong tục tập quán của chúng tôi ở một khía cạnh nào đó khá ổn.

Trương Đạt nói ra lời này bởi vì hấn từ đầu đến giờ cố gắng quan sát sự khác thường của Thiếu Kiệt nhưng không tìm ra được manh mối nào. Đối với việc tiếp xúc với người nước ngoài mà có thể bình tĩnh đối đáp lưu loát không sợ nói sai như Thiếu Kiệt thì hấn vẫn là lần đầu tiên thấy được.

Hấn cũng không biết rằng Thiếu Kiệt đang thầm đánh giá cả ba người xem mức độ có thể hợp tác là bao nhiêu phần trăm. Việc để cho mấy người Trương gia thấy hấn nói sai từ hoặc lo lắng mình sẽ diễn tả sai ý chính thì quả thật Thiếu Kiệt không quan tâm.

Nếu hấn nói sai hay nghe không đúng từ ngữ cần thiết thì hấn uổng phí mấy năm trời lăn lộn học tiếng trung trên mấy cái nhóm trên mạng xã hội lúc trước rồi.

- Cũng phải làm thôi. thị trường bên đó của mấy người lớn quá mà trước sau gì cũng phải làm. Biết cách giao tiếp hiểu được người khác vẫn đỡ hơn phải thông qua người phiên dịch đôi khi họ truyền tải lại không đúng ý mình. Cái đó được lợi thì ít thiệt hại thì nhiều. Sao nào mọi người có đánh giá của mình về mỏ mao liêu rồi. Mọi người thấy sao.

Thiếu Kiệt hấn vờ vịt rồi đẩy cái vấn đề này đá lại cho nhóm Người Trương gia để buộc họ phải nói ra nhận định mình trước. Bởi vì làm như thế họ sẽ nghĩ rằng Thiếu Kiệt đã biết mỏ mao liêu phi thúy của mình có giá trị bao nhiêu.

Thanh Trúc cũng không lên tiếng cô nếu như Thiếu Kiệt một người không hiểu biết tiếng Trung thì sẽ chỉ một mình cô đến đây. Thương lượng

thì có thể cô cũng không đạt được như những gì mà họ muốn. Giờ để đám người Trương gia cùng với Thiếu Kiệt tự bàn bạc cô thấy mình đỡ phải chịu trách nhiệm đi rất nhiều.

Trương Cung bây giờ trầm ngâm một lúc khá lâu. Vì Thiếu Kiệt đem vấn đề nhận định đá lại cho nhóm người họ. Còn hẳn thì ngồi nghe đánh giá.

Việc này làm cho mấy người Trương gia không nói thật thì cũng không được. Thiếu Kiệt hẳn đứng sau cả một mỏ mao lưu nguyên thạch nếu nói Thiếu Kiệt không biết gì thì đám người Trương gia hoàn toàn không tin tưởng vì qua mấy ngày đi khảo sát cùng với Connor, họ thấy rằng Connor cũng không phải tay mơ mới vào nghề.

Với một người như thế làm quản lý bên dưới mình họ không tin Thiếu Kiệt không nắm một chút gì về mỏ mao lưu nguyên thạch nếu không ai lai đi bỏ ra một số tiền lớn thăm dò để khai thác mà không biết một chút gì. Nếu nói như thế thì chỉ có một câu nói có thể hình dung người như thế. Tiền nhiều quá không biết làm gì nên bày việc ra cho người khác làm.

- Xét về mạch ngọc thì đây là một mỏ mao lưu cho ra nguyên thạch phi thủy tầm trung với cao cấp. Vấn đề mạch ngọc lớn đến mức nào thì có thể thấy đây chính là vùng trung tâm nối liền các địa hình mạch ngọc chạy ngầm dưới lòng núi. Sản lượng vẫn chưa đánh giá được nhưng nếu khai thác có thể mười năm vẫn chưa hết được. Lần đầu tiên tôi thấy một mạch ngọc lớn như thế ở một vùng như thế này.

Phải một Lúc lâu Trương Dật mới lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình. Hẳn thấy việc này chính hẳn nói vẫn hay hơn hết. Trương Cung với Trương Tỏa cũng không nắm chắc được việc mạch ngọc thế nào như hẳn. Để hẳn nói lúc này cả hai người cũng không nói gì.

Dù trước đó họ đã bàn bạc sẽ chỉ xem Thanh Trúc kiếm về được cho gia tộc được bao nhiêu.

Giờ lại thay đổi thành họ bàn bạc với Thiếu Kiệt lại bị đối phương đề cho mình tự đánh giá nên có chút rối loạn một chút trong cách hoạt động. Thiếu Kiệt ngồi một bên thấy được tình trạng này trong lòng hẳn nổi lên một suy nghĩ.

“ Xem ra cô này Thanh Trúc này nói những người này thân cận với cô ta đều giả đi, nếu không việc mình có thể đối thoại trực tiếp với họ ít nhất Thanh Trúc đã nói cho cái đám này biết, Xem ra những người này không nghĩ cô có thể kiếm gì lợi về cho gia tộc rồi.”

Trong lòng suy nghĩ như thế Thiếu Kiệt trên khuôn mặt không lộ ra một chút gì gọi là chuyển biến hẳn cầm tách trà trên này uống một ngụm rồi mới đặt xuống nói.

- Như mọi người đã thấy đấy. Vốn mạch ngọc này tôi cũng không cần phải nói nhiều. Chỉ cần tôi đưa ra ý định hợp tác với bất cứ nhà nào cũng đều có lợi cho tôi. Thậm chí có thể để cho Tổng gia một mặt hợp tác trên danh nghĩa tôi vẫn có được lợi nhuận tốt nhất. Nhưng vì quen biết với Thanh Trúc hơn nữa có một chút xiu quan hệ hợp tác nên tôi mới để cô ấy liên hệ về với các ông. Không biết chúng ta sẽ hợp tác như thế nào đây.

Thiếu Kiệt mặc dù không biết gì về quá trình đánh giá mỏ của mấy người Trương gia nhưng hẳn cũng đủ hiểu mấy người này đến đây chắc chắn muốn hợp tác. Con Thanh Trúc thì muốn cho họ thấy cô có cái nhìn toàn cục. Đã vấn đề như thế Thiếu Kiệt hẳn cũng bán một chút nhân tình cho cô xem như đôi bên không ai nợ ai.

Nhóm người Trương gia nghe Thiếu Kiệt nói đến nhà họ Tổng cũng nhú mày một chút. Hai bên dù không có va chạm gì trong kinh doanh

nhiều nhưng cũng không ưa nhau mấy, trước giờ nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu lợi ích đến trước mắt họ thì việc xem như có tranh chấp lâu dài hay không còn vấn đề khó giải quyết.

Trương Cung lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt để mình bạch hơn chuyện này. Nếu có đối thủ cạnh tranh hẳn phải suy xét các thứ liên quan không như lúc đầu.

- Tổng gia đã liên hệ với cậu?

- Không. Vì có mối quan hệ với Thanh Trúc nên tôi chưa đá động gì đến những nhà khác, Hơn nữa sắp tới tôi mới đi Tổng gia có chút việc riêng tư không phải việc kinh doanh.

Thanh Trúc thấy Thiếu Kiệt làm cho Trương Cung có chút rối loạn kế hoạch nên cũng lên tiếng nói với nhóm người Trương gia.

- Thiếu Kiệt đây hiện tại vẫn là người nắm giữ một số cổ phần của mấy công ty, việc cậu ấy đi Tổng gia sẽ đi cùng với chúng ta hơn nữa cậu ấy đúng là có một chút liên hệ không nhỏ với Tổng gia bên kia.

- Đừng nói thế tôi cũng không biết họ có nhận đũa con rơi như mình không kia. Việc này còn phải xem tôi nắm được những thứ họ xem có lợi hay không nữa. Nếu như không phải Thanh Trúc giúp đỡ tôi một số chuyện chắc lần này phải lấy mỏ nguyên thạch ra để nhận thân mới được.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Thanh Trúc cũng vờ như nói ra suy nghĩ với dự định của mình. Cũng nhằm đánh tin hiệu cho những người Trương gia biết, Nếu họ không đạt thành hiệp nghị thì Thiếu Kiệt hẳn sẽ cùng với người Tổng gia hợp tác chia phần lợi nhuận trong cái mỏ nguyên thạch.

Siêu Việt Tài Chính

Tác Giả: Diệt Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 778: Cùng Trương Gia Thương Lượng

Trương Dật bây giờ cau mày nhìn Thiếu Kiệt một chút rồi mới lên tiếng nói.

- Việc này xin phép cậu cho chúng tôi bàn bạc lại một chút tầm năm phút thôi không nhiều hơn đâu.

Đem ánh mắt của mình đảo qua mấy người lân cận Trương Cung, Trương Tỏa đều khẽ gật đầu. Cả ba người muốn lấy ý kiến lẫn nhau trong việc này cũng để chắc chắn hơn rằng họ cần hay không cần mạch ngọc của Thiếu Kiệt.

- Không sao. Mọi người cứ bàn bạc một chút cũng được kinh doanh phải cẩn thận bàn bạc mới được. Có cần tôi đi chỗ khác để mọi người nói chuyện không.

Thiếu Kiệt ra vẻ mình sẽ tạo điều kiện tốt nhất cho mấy người Trương gia có một không gian riêng để trao đổi với nhau. Trương Cung nghe thế cũng giả vờ cười đùa nói với hắn.

- Không cần đâu cậu cứ ngồi bàn bạc với Thanh Trúc một chút, chúng tôi ra ngoài đi dạo một vòng rồi trở lại sau. Cũng không mất quá nhiều thời gian.

Nói rồi nhóm ba người đứng lên cười cười để cho Thanh Trúc ở lại ngồi nói chuyện với Thiếu Kiệt. Thanh Trúc chỉ ngồi đó cầm tách trà của mình lên uống một ngụm rồi cười cười nói.

- Mấy cái lão già này phải để rơi vào thế khó mới thấy được ai lợi hại.

- Xem ra Thanh Trúc bị mấy người này làm phiền không ít đâu. Nhìn là biết nếu bàn việc quan trọng tại sao lại không mang theo chị lại để chị ở lại đây như thế này đúng thật sự không thích hợp cho lắm.

Hà Vi bây giờ mới lên tiếng dù đối thoại của Thiếu Kiệt với mấy người Trương gia cô cũng không hiểu hết nhưng thông qua một chút biểu hiện cô vẫn nhìn ra được một chút gì đó cần thiết.

- Họ như thế đấy chuyên môn làm khó tôi. Lần này để họ đặt vào thế khó một lần xem như trả thù.

- Cô làm như thế không sợ bọn họ sau chuyện này về họ càng làm khó cô hơn nữa thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy nhé.

Cảm thấy Thanh Trúc có phần nào đó trẻ con khi hành động như thế này Thiếu Kiệt lên tiếng nhắc nhở cô. Nhưng ngược lại Thanh Trúc lúc này lại không mản đến việc đó cười đùa nói với Thiếu Kiệt.

- Như thế thì phải xem cậu như thế nào. Nói trước cậu chỉ cần buông bỏ một chút lợi ích bây giờ thì sau này sẽ nhận lại được nhiều hơn. Còn vấn đề nhiều hơn thì phải xem cậu như thế nào.

- Thôi đi cô nương ở có muốn như thế nào thì ba cái tên đang đi vòng vòng ngoài sân đấy mới là người quyết định hợp tác có thành hay không. Lợi ích có thể không thành vấn đề nhưng quan trọng phải đàm phán ở mức độ nào đó cho phép không khéo thì tôi thiệt thòi quá rồi đấy.

Thiếu Kiệt âm trầm không nói gì nếu bảo hấn bỏ một phần lợi ích xem như đầu tư ban đầu hấn lúc nào làm cũng được. Nhưng phải xem điều đó như thế nào. Nếu đôi bên điều kiện không thỏa đáng có muốn hấn làm hấn chấp nhận từ chối không hợp tác hoặc không đụng chạm đến đối phương việc gì đã may mắn lắm rồi.

Bên ngoài biệt thự ba người đàn ông trung niên đi trên lối đi được tạo thành bởi những viên sỏi trải trên mặt đất. Lúc này đợi cho xung quanh họ không có người nào Trương Cung bây giờ mới lên tiếng nói.

- Trương Dật ông đánh giá mỏ nguyên thạch đó như thế nào? Theo tôi thấy thằng nhóc con kia không dễ chơi đâu.

- Thằng nhóc đó tôi nhìn không thấu. Con bé Thanh Trúc lần này muốn làm khó chúng ta. Nó không nói thằng nhóc đó có quan hệ dính líu gì lại thêm cái vụ để cho ba người bọn mình trực tiếp trao đổi với thằng nhóc đó nữa chứ.

Trương Tỏa tiếp lời của Trương Cung. Hai người nhìn lấy Trương Dật như muốn xem nhận xét của hắn về Thiếu Kiệt như thế nào.

- Không phải nói vấn đề khó đề cập với tôi, lần này đi tôi chỉ chủ yếu quan tâm đến cái mỏ thôi. Khu vực đó vốn là tranh chấp giữa các thế lực. Khun Chang chết đi thì thằng nhóc này tiếp quản. Tôi đến giờ vẫn đang thắc mắc có thật sự nó nắm hết quyền hành ở đó không. Chỉ sợ mình hợp tác với thằng nhóc đó xong đến khi người khác chiếm lại bàn bạc lại thì xem như thua lỗ.

Trương Cung gật đầu. Tình Hình ở tam giác vàng thay đổi thế lực liên tục họ cũng không dám chắc Thiếu Kiệt có thể chiếm giữ hay không địa bàn đó lâu dài. Họ dựa theo những gì mình biết về Tam giác vàng, không hề biết rằng hiện tại Thiếu Kiệt mới là người nắm giữ toàn bộ cục diện.

- Tôi nghĩ thằng nhóc đó chiếm được khu vực kia xem ra không phải thường đâu. Máy ông cũng thấy được quân đội của thằng nhóc bên đó như thế nào rồi dù không dám chắc nhưng tôi thấy không thua kém dân chính quy bao nhiêu, Hình như còn được trang bị vũ khí khá hiện đại nữa. Vấn đề này chắc không sao đâu.

Trương Tỏa nói ra suy nghĩ của mình khi quan sát ở quân khu của Connor cùng với cách sắp xếp của nhóm người Blake. Đây giống như một quân đội chính quy được đào tạo lâu dài qua huấn luyện chứ không như những quân đội tự phát trước đây.

Trương Cung bây giờ mới lên tiếng nói với hai người.

- Theo hai ông thì chúng ta phải hợp tác nhưng ở mức độ nào bây giờ đây? đối phương sẽ không để cho chúng ta quá nhiều lợi lộc kiếm được từ việc này đâu. Nếu người khác chúng ta có thể bàn bạc đưa ra lý do này nọ. Còn hiện tại nhìn thẳng nhóc đó đúng không để chơi đâu. Từ lúc nói chuyện với nó sự bình thản ung dung kia của nó là tôi thấy muốn chiếm lợi từ nó rất khó.

Trương Dật lắc đầu nói với Trương Cung bởi hắn thấy việc này không đến mức như thế. Hắn thấy điểm mấu chốt không phải Thiếu Kiệt trong việc này mà là Thanh Trúc.

- Ông quên hay tôi nhắc cho ông nhớ thẳng nhóc đó liên hệ chúng ta vì người nào. Bây giờ cứ để con bé đó thương lượng nếu một cái giá hợp tác lâu dài thì đồng thuận luôn cũng không phải là điều không thể. Trước giờ mấy ông cứ làm khó con bé đó hôm nay chúng ta mới rơi vào thế khó như vậy. Nếu không việc này không cần chúng ta thương lượng riêng ở đây.

Trương Tỏa với Trương Cung nhú mày. Đối với Trương Dật đưa ra ý kiến của mình họ thấy mọi thứ dường như phải thông qua Thanh Trúc điều này làm họ cảm giác không mấy vui vẻ. Tuy Thanh Trúc có tiếng nói trong gia tộc chỉ có một nhánh nhỏ nhưng bọn hắn nghi kị cái danh phận của Thanh Trúc khá nhiều bởi vì cô vẫn là con nuôi.

- Để con bé đó giải quyết vấn đề này thật sự tôi thấy không quen chút nào. Nói làm khó con bé đó thì tôi không bàn cãi trước giờ chúng ta vẫn

xem nó không có năng lực gì mấy ngoài việc được thừa nhận. Nhưng để nó đi thương lượng chẳng khác gì hôm nay chúng ta không được hay sao.

Trương Cung đáp lại lời của Trương Dật, Hấn thấy nếu như để hết Thanh Trúc giải quyết hợp tác với Thiếu Kiệt thì cũng không cần bọn hấn ở đây. Trương Tỏa nhủ mày đứng ở một bên im lặng suy nghĩ điều gì đó. Trước Dật lắc đầu nói với Trương Cung.

- Các ông quên nhiệm vụ lần này là gì rồi. Chúng ta đi không phải bàn hợp đồng mà đi để đánh giá mỏ quặng, Ở nhà mấy người kia đã ra cái thông báo chuyện lần này để cho Thanh Trúc quyết định, Còn ba người bọn mình chỉ xem xét đối phương có đáng hợp tác hay không thôi. Giờ nó để cho anh em bọn mình tự thương lượng. Để mình quyết định nhưng ra kết luận hợp tác hay không thì vẫn là nó. Lần này nó nắm toàn cục rồi. Tôi chỉ nói một câu nếu có mỏ đó chúng ta không lo lắng tới thị trường trung với cao cấp phi thúy. Nên hợp tác điều này chắc chắn rồi đây.

Trương Tỏa nghe Trương Dật nói như thế lúc này mới nhìn Trương Cung. Hấn chợt nhớ ra đúng lý họ cũng không cần phải thương lượng hợp tác hay không với Thiếu Kiệt bởi vì người quyết định chính vẫn là Thanh Trúc. Họ chỉ làm nhiệm vụ một bên đánh giá. Nói như Trương Dật dù cho họ có không đồng ý nhưng Thanh Trúc đồng ý đưa về gia tộc việc đánh giá sẽ tiến hành một lần nữa.

Khi đó chưa biết chừng với diện tích mỏ như thế này gia tộc cũng không bỏ ra được. Lại để cho Thanh Trúc tới ký hợp đồng cùng với Thiếu Kiệt người chịu thiệt chắc chắn bọn hấn.

- Được rồi nếu hai ông đã nói như thế thì tôi lần này liệu theo vậy. Con bé Thanh Trúc cứ đồng ý để nó đưa ra quyết định. Chúng ta cũng còn phải trở về báo lại việc này không ở đây lâu. Thành hay bại cứ xem như đầu tư một lần. Nhưng tôi phải hỏi thằng nhóc đó một số việc. Nếu như đạt được

câu trả lời ôn hòa tôi sẽ đồng ý sau này cũng ít kiếm việc làm khó con bé nữa vậy là được.

Trương Dật bây giờ nhìn Trương Cung vồ vãi nói với hắn.

- Lão Cung tôi biết ông lo lắng điều gì. Còn bé Thanh Trúc là người ngoài không mang dòng máu của gia tộc. Nhưng nó lại được chọn. Trước giờ ông có thấy người được chọn nào không làm ra được chuyện chưa. Thế nên bây giờ cũng đừng kiếm việc tự làm khó mình. Cả gia tộc đã ủng hộ hết rồi thì ông với vài người nữa cũng nên chấp nhận thôi.

Trương Tỏa im lặng suy nghĩ một số thứ gì đó mới nói với Trương Cung.

- Em nghĩ Trương Dật nói đúng đây anh. Nếu như Thanh Trúc làm ra việc gì gây hại đến gia tộc chúng ta ra mặt thay đổi cũng được. Giờ con bé đó trước giờ luôn nhìn toàn cục không như hôm nay còn mấy việc trước đó nữa nó đã đem về lợi ích cho gia tộc còn dàn xếp một số chuyện được đám người ở nhà đồng ý. Giờ có muốn làm khó nó nữa thì họ nói người bên mình hẹp hòi không độ lượng.

Bị Trương Dật với Trương Tỏa nói về Thanh Trúc như vậy Trương Cung hắn có muốn thay đổi điều gì cũng không được. Quả thật nếu như người khác đến đây, không phải bọn hắn chắc rằng ký kết hợp tác với Thiếu Kiệt được Thanh Trúc ở một bên thúc đẩy xong từ lúc trong nhà không để bọn họ tự ra ngoài thương lượng với nhau như hiện tại.

- Được rồi giải quyết chuyện này cho xong rồi khi nào về chúng ta nói tiếp vậy

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 779: Cùng Trương Gia Thương Lượng

Sau khi quyết định ở bên ngoài. Cả ba người Trương gia trở lại trong nhà. Thanh Trúc với Hà Vi đang nói chuyện thấy ba người quay lại cũng tạm hoãn lại việc tám chuyện của mình. Thiếu Kiệt cũng không nói gì chỉ cười cười đợi cho ba người ngồi xuống đối diện với mình mới lên tiếng hỏi.

- Không biết mấy vị đây đã có câu trả lời cho mình chưa?

Trương Cung bây giờ khuôn mặt dường như khá vui vẻ gật đầu như lại đem vấn đề muốn dò hỏi nói với Thiếu Kiệt

- Thật sự thì chúng tôi đã có câu trả lời cho mình nhưng có một số thứ chúng tôi cần làm rõ ràng một chút rồi mới quyết định được.

- Ồ có việc gì thế? Nếu trong phạm vi tôi biết thì tôi sẽ giải đáp giúp mọi người.

Thiếu Kiệt cũng không biết việc gì khiến cho nhóm người Trương gia này thắc mắc đến mức phải đưa ra câu hỏi để hẳn trả lời. Trong lòng Thiếu Kiệt thậm chí không ổn bởi nói về mỏ mao liêu nguyên thạch hẳn chẳng biết một chút gì. Hơn nữa những thông tin này hẳn hoàn toàn không thể tìm ra trên internet nó chỉ tồn tại kiến thức giữa những nhà địa chất cùng với những người thâm niên lâu năm.

“ Mẹ nó không biết mấy lão già này hỏi cái gì đây nếu khó quá ông đây tiếp tục đá vấn đề lại cho mấy người tự giải quyết.”

Mặc dù trong lòng hẳn thâm nghĩ như thế nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thân sĩ sẵn sàng trả lời những gì nhóm người Trương gia đưa ra.

Trương Cung bây giờ nhìn Thiếu Kiệt hăng giọng một chút rồi mới lên tiếng hỏi.

- Thật sự nói việc này ra thì bất tiện nhưng có một số thứ không hỏi thì sẽ càng làm cho người khác mơ hồ. Chấn hay đối với việc cậu đặt quân đội của mình ở Tam giác vàng như thế cậu có mấy phần nắm chắc được các thế lực xung quanh không dòm ngó địa bàn của mình?

Vốn tưởng Trương Cung sẽ hỏi mình vấn đề gì nghiêm trọng lắm. Nhưng giờ đây nghe được cái việc Trương gia lo lắng chỉ là khu vực đó sợ rằng có người chiếm lấy khi thấy lợi. Thiếu Kiệt lúc này bật cười nhìn Thanh Trúc một cái rồi hỏi.

- Cô không nói với họ biết việc này sao?

Thanh Trúc lắc đầu. Thiếu Kiệt mới nhớ ra cô và bố mình cũng không muốn liên lạc lẫn nhau nên cũng hiểu việc gì đang diễn ra. Trương Cung thì càng ngạc nhiên khi Thiếu Kiệt hỏi Thanh Trúc. Hấn cùng với hai người Trương Tỏa, Trương Dật hơi bất ngờ vì hai người nói chuyện không bằng tiếng phổ thông.

Thiếu Kiệt biết trong cả quá trình bàn bạc mình lại đi nói ngôn ngữ khác để đối phương không hiểu cũng là một việc không nên. Hấn nhìn mấy người Trương gia lúc này cất giọng nói.

- Xin lỗi vì sự vô phép vừa rồi. Nhưng tôi nghĩ phải hỏi Thanh Trúc một số thứ cá nhân. Chắc mấy vị đây cũng thắc mắc không ít tại sao tôi lại làm như thế đơn giản mọi người chỉ thấy được phần nổi của tam giác vàng bên đó. Lần này tôi xin nói Ở toàn bộ khu vực tam giác vàng bên kia. Tôi có thể nắm toàn quyền hành ở bên đó. Không chỉ mỗi khu vực của Khun Chang mà bao gồm toàn bộ khu vực tam giác vàng.

Lời của Thiếu Kiệt làm ba người Trương gia sửng sờ. Vì thế lực tam giác vàng trước giờ không quốc gia nào chịu thừa nhận thêm cả việc họ không muốn can thiệp quá sâu vào vùng biên loạn như vậy. Nơi đó không chỉ có một thế lực mà vài thế lực tranh chấp lẫn nhau tạo ra cục diện cân bằng vì thế nên các quốc gia cũng không lo lắng gì.

Giờ toàn bộ Tam giác vàng lại do một người nắm toàn quyền quyết định thì sẽ dẫn đến những nước lân cận tiến đánh nhưng đằng này ngược lại. Những gì Tam giác vàng đang trải qua không khác gì việc nó đang tự thành lập riêng cho mình một quốc gia trước trung tâm của vòng xoáy.

- Việc này thật? Sao cậu làm như thế được.

Không những ngạc nhiên, Trương Cung lần này hiện lên trong ánh mắt mình một sự bất an. Một người có thể nắm quyền hành như vậy như độ tuổi của hắn vẫn chưa đúng thật sự trưởng thành vậy sau lưng Thiếu Kiệt sẽ là người nào hơn nữa họ làm sao để các nước khác không đá động gì tới tam giác vàng như thế.

- Có chuyện gì mà không được đây. Đôi khi cần một chút thế lực, một chút sự ngoại giao cần thiết. Tôi nói mấy vị đi qua bên đó nhìn toàn bộ tổng thể vẫn chưa nhận ra được gì sao? Nếu nó chỉ là mỏ nguyên thạch đơn giản như thế thì tôi cũng không cần cải tổ nó lại thành một thị trấn du lịch. Xem ra những gì tôi đang làm mấy người không thấy được rồi.

Thiếu Kiệt nói dứt lời cũng cầm lấy tách trà của mình lên uống một hớp nhỏ. Hắn muốn để cho mấy người Trương gia có thời gian tiêu hóa hết thông tin vừa nhận được.

Trương Tỏa ở một bên trầm ngâm suy nghĩ về những gì mình thấy. Vốn cả ba người đều biết bên trong khu quân sự của Thiếu Kiệt đang xây dựng quy mô lớn. Nhưng đó chỉ là họ suy nghĩ rằng sau khi Thiếu Kiệt chiếm

được khu vực này thì xây dựng lại một số thứ cho hợp mắt của hần. Giờ thì họ biết những kiến trúc đang được xây dựng lên không phải chỉ để hợp mắt mà còn để kiếm tiền từ du lịch.

Suy nghĩ chạy dọc về một vấn đề du lịch liên quan tới vùng tam giác vàng Trương Tỏa phải ngược nhìn Thiếu Kiệt thật lâu mới lên tiếng hỏi.

- Như thế cậu định biến nơi đó thành một khu tự trị dành cho khách du lịch muốn biết về thủ phủ ma túy, hơn nữa còn có mỏ ma liêu nguyên thạch cậu định hình nó như thế nào công tác quản lý những thứ này hình như không ổn lắm và cả con đường để du lịch nữa. Nó dường như rất không an toàn.

Trương Dật gật đầu đối với việc một thủ phủ ma túy được biến thành nơi du lịch thì quả thật có rất nhiều phiền phức. Vấn đề lớn nhất vẫn là sự an toàn của du khách, nếu như khu du lịch lại có người chết hay gặp vấn đề gì đó thì nơi này cũng không mấy ai dám đến.

- Tôi đã nói rồi. Không có gì không thể cả. Con người khi người ta đã tò mò thì mọi thứ đều có thể. Tôi không phải liên hệ với Thanh Trúc chỉ vì mỏ ma liêu nguyên thạch không. Ở trong đó tôi còn muốn hợp tác với mọi người mở rộng khu du lịch. cái miếng bánh này tôi nghĩ nếu biết vận dụng thì sẽ khá tốt. Mỗi năm sẽ tổ chức một tháng sự kiện công bán đấu giá nguyên thạch. Tôi nghĩ hình thức này ở Myanmar làm rất tốt. Khi đó không muốn cũng phải muốn đến vùng đất này thôi.

Cả ba người Trương gia nhìn nhau một cái gật đầu nhẹ. Cử chỉ này của họ Thiếu Kiệt trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ rồi chợt tắt. Hần biết đám người Trương gia vẫn lo lắng lợi nhuận không cao từ việc buôn bán nguyên thạch phi thúy. Nhưng đưa cái bánh ngành dịch vụ này cho họ khai phá thì không ai lại đi từ chối.

Ở một đất nước đông dân cư việc làm trong ngành du lịch, một con mồi béo bở nhất chính là một khu vực ít người đến được. Họ có một thị phần lớn về vấn đề độc quyền tổ chức tham quan du lịch như thế còn có cả đãi ngộ khách sạn hoặc mở khách sạn để cho các công ty du lịch lữ hành khác ký hợp đồng lưu trú nếu muốn mở dịch vụ này. Món lợi lớn đi kèm với điều kiện họ thật sự có thể nuốt xuống khối bánh ngọt này cùng với Thiếu Kiệt.

- Như thế cậu định phân chia chuyện này ra sao. Nếu thật sự cậu có thể bảo toàn được người đến du lịch cùng với phát triển ở nơi đó cậu không nghĩ rằng những nước xung quanh chịu để cho cậu yên à?

Trương Tỏa đem suy nghĩ của mình hỏi Thiếu Kiệt hẳn thấy nếu kinh doanh tốt thì bất cứ quốc gia nào cũng dòm ngó vào việc này. Thiếu Kiệt lúc đó không chỉ lo phần nội bộ còn cả những quốc gia xung quanh khu vực.

- Tôi không lo vấn đề này. Họ thích đánh thì họ cứ đánh nên nhớ rằng tất cả dựa trên lợi ích lẫn nhau nếu họ đánh xuống đó một trận chiến trong vòng vài chục năm tới cũng không ai muốn tới đó đâu hơn nữa người chiếm được nơi đó cũng không phải nhẹ nhàng họ phải đối mặt với mấy nước xung quanh tranh chấp kéo dài như thế người đoạt ta cướp ai hưởng lợi trong này thì chưa biết nhưng cam đoan một điều kinh phí họ bỏ ra chiếm chỗ đó mất nhiều hơn được.

Một câu nói của Thiếu Kiệt cảnh tỉnh những người Trương gia. Đúng họ quên mất khu vực đó khá nhạy cảm. không ai muốn động tay động chân vào. Còn Thiếu Kiệt hẳn nắm giữ toàn bộ miễn không đá động tới một quốc gia nào hẳn muốn làm gì thì mấy nước xung quanh mặc kệ.

Trương Dật bây giờ mới lên tiếng nhắc nhở hai người Trương Cung với Trương Tỏa để tránh cho việc họ có suy nghĩ nào đó làm phát sinh thêm việc thương lượng.

- Vậy cậu xem chúng ta nếu hợp tác vấn đề mỏ mao liêu bên kia. Chúng tôi chịu trách nhiệm đầu ra. Cậu chỉ cần khai thác ra mao liêu nguyên thạch chúng tôi sẽ cầm xuống bốn mươi phần trăm thị trường còn sáu mươi phần trăm kia cậu có thể tạo ra công bản hoặc bán nó với giá nguyên thạch cho các nhà khác.

Trương Dật dù muốn cầm xuống nhiều hơn bốn mươi phần trăm nhưng hẳn biết chắc rằng Thiếu Kiệt sẽ không đồng ý. Làm ăn như Thiếu Kiệt thì hẳn tin chắc sẽ không chỉ có mỗi một mình Trương gia nhà mình độc quyền chiếm hết nên thương lượng đưa ra một mức nhất định để dễ dàng cho cả đôi bên hợp tác đó chính là quyết định lúc này của Trương Dật.

Trương Cung bây giờ bị Trương Dật tự ý ra quyết định như thế cũng không nói gì bởi hẳn đang suy nghĩ đến một vấn đề khác Thiếu Kiệt có hay không cho bọn hắn quyền khai thác du lịch của khu vực Tam giác vàng kia.

- Cậu xem thấy điều kiện của chúng tôi như thế nào. Về phần giá cả mao liêu chúng tôi đã thương lượng với người chịu trách nhiệm bên kia cùng với đánh giá đi kèm sau khi đã thống kê chúng tôi sẽ gửi cậu xem thử như thế nào, nếu được chúng ta làm hợp đồng hợp tác luôn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 780: Định Hướng Du Lịch

Thiếu Kiệt không nói gì chỉ nhìn Trương Dật sau khi nói hết những lời vừa rồi. Hắn thấy bốn mươi phần trăm đúng là có phần khá nhiều. Mao Liêu khai thác ra chưa biết phẩm chất ra sao nếu cứ dựa theo con số này thì phần mao liệu có phẩm chất tốt không khéo lại rớt hết lên tay của đám người Trương gia.

- Bốn mươi phần trăm mấy vị cũng biết tận dụng nhỉ với giá trị này xem ra tôi phải xem xét lại mới được. Dựa theo những gì bàn giao xem ra phải chọn một con đường khác rồi. Ví như mao liệu bên tôi khai thác ra các ông mua về cứ có bao nhiêu không biết chỉ cần chất lượng không quá thấp là được. Còn nói mà để các ông hưởng bốn mươi phần trăm trên số mao liệu của mỏ thì hợp tác này không ổn đâu.

Trương Dật cau mày một chút Thanh Trúc bây giờ mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Cô thấy nếu mình không nói chắc chắn đám người Trương gia sẽ không biết tình hình hiện tại của họ. Thiếu Kiệt hẳn trước giờ không phải người chịu thiệt đơn giản như thế.

- Thiếu Kiệt tôi nghĩ nếu xem xét vấn đề hợp tác một chiều thì đúng là chúng tôi có phần hơi quá nhưng cậu nghĩ xem chúng tôi vận chuyển không phải dễ đối với việc từ mỏ của cậu vào các quốc gia khác đều được xem như là nguyên liệu buôn lậu đâu để gì bán được với chính quy.

Thanh Trúc lúc này đạt thành hiệp nghị âm thầm với những người Trương gia bởi cô đang thay mặt họ đem về lợi ích lớn nhất cần thiết cho họ. Việc này sẽ làm củng cố hơn địa vị của cô trong gia tộc.

- Có thể trong việc khác tôi không nói được nhưng việc này tôi nghĩ thương lượng có phần không thỏa đáng đừng tưởng rằng tôi không biết. Đối

với việc vận chuyển tôi không nghĩ là các vị đây không có đường đi nào. Vấn đề thứ hai việc tiêu thụ như thế nào tôi nghĩ nếu mình nói ra chắc hẳn các vị không bàn được đâu.

Lời của Thiếu Kiệt làm cho Trương Dật không khỏi bất bình. Vì theo hẳn độ tuổi Thiếu Kiệt như thế thì biết gì về vấn đề nguyên thạch này. Dù cho hẳn có là chủ ở phía sau nhưng Connor mới thật sự là người am hiểu.

Nói chuyện với Thiếu Kiệt hẳn hình dung ra vì vô tình nào đó Thiếu Kiệt với Connor phát hiện ra cái mỏ nên mới bỏ tiền đầu tư chứ không phải là một người am hiểu toàn bộ vấn đề nguyên thạch. Hẳn thấy mình có đủ tự tin để ép Thiếu Kiệt phải thương lượng giống như những gì mà hẳn muốn. Những suy nghĩ ấy chạy trong đầu Trương Dật làm hẳn nhỏ nhẹ nói.

- Cậu không hiểu rồi. Đối với việc đưa hàng ra thị trường không đơn giản như cậu muốn bán thế nào cũng được mà nó còn có cả quá trình nếu mà may mắn có người mua sớm thì còn được còn không thì vẫn phải chôn hàng đợi thời. Vốn bỏ ra quá nhiều cũng không được mà chúng tôi lấy bốn phần trong đó chưa biết tới chừng nào sẽ bán được đây.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chăm chú nhìn Trương Dật lúc đầu hẳn thấy cái lão già này ý lớn tuổi hiểu nhiều trong việc này lại làm ra vẻ ta đây điều này khiến Thiếu Kiệt không mấy thoải mái. Nhưng hẳn biết nếu không làm đối phương phục thì việc muốn mở ra con đường ở vùng tam giác vàng này sẽ phải vận dụng vào thế lực Tổng gia.

Trên tâm lý của mình Thiếu Kiệt lại càng không muốn Tổng Gia nắm được phần hợp tác này để gây bất lợi cho hẳn về sau. Nếu như hẳn đi tổng gia lại kéo mối quan hệ hợp tác này vào đó người chịu thiệt vẫn chính là hẳn.

- Tôi nói có vẻ ngài mới thật sự không hiểu. Tôi tuổi còn nhỏ nhưng ánh mắt vẫn không kém. Mao liệu khi khai thác ra nếu ngài mua vào lúc đầu giá thành dường như không mấy thay đổi. Nhưng ở đây nó là từ nơi sản xuất. Còn khi về tới nơi của các vị thì lại khác con đường này đưa giá mao liệu lên rất lớn. Ở những kho chợ đen giá cả dường như là tính số cân như tại mỏ đi tôi nói đúng chứ. Mà số cân còn tùy thuộc vào đặc tính bên ngoài của mao liệu mà bỏ giá nữa. Cái gọi là nhìn mặt mà đưa giá như thế ra sao.

Trương Dật bây giờ trong lòng rớt xuống một cái bộp hấn thật sự không nghĩ Thiếu Kiệt còn biết cả việc kinh doanh kho mao liệu chợ đen như thế nào thì chứng tỏ chuyện này thật sự không dễ đàm.

- Xem ra tôi đánh giá thấp cậu đấy Thiếu Kiệt. Không những biết về chợ đen mao liệu ra sao còn nói rõ cách kinh doanh nhìn mặt của các chủ hàng của kho mao liệu, xem ra cậu đi đồ thạch không ít lần.

Thanh Trúc nghe Thiếu Kiệt nói như thế cô cho rằng hấn cũng phải đi qua ít lần ở thị trường đồ thạch hoặc là phải đến những nơi như thế rồi mới có thể nói ra những việc này. Bởi vì cô thấy ở quốc gia này không có cái gọi là đồ thạch, cũng không có tiếp xúc nhiều với phi thúy nguyên thạch. Thiếu Kiệt nói được những điều kia chắc rằng hấn đã tham gia ở nước ngoài mà không phải trong nước.

- Vấn đề này không nói đến chỉ với việc mao liệu toàn đồ cùng với mao liệu bán đồ. Trương gia đã lời không ít. Đối với việc những nguyên thạch phi thúy phẩm chất cao thì được người của công ty tự gia công thành trang sức bán ra. Những thứ này có thể nói tiền và tiền. Đừng nói với tôi là các ông chịu thiệt càng để lâu phi thúy nguyên thạch càng tăng giá nên hầu như các ông không chịu thiệt gì hết mới đúng.

Thanh Trúc bây giờ nhìn qua đám người Trương gia nhìn qua nét mặt từng người như ăn phải mướp đắng một dạng. Hắng giọng một cái Thanh

Trúc mới lên tiến nói với Thiếu Kiệt.

- Như thế đi cậu xem như thế nào mới là phù hợp cho việc này. Chưa tính đến báo cáo của chúng tôi sẽ có thì cậu phải đưa ra một cái giá thích hợp cho mọi chuyện mới được chứ. Nếu không thì thương lượng với nhau cũng không thành công đâu.

- Nếu Cô đã nói như thế thì chúng ta sao không định ra một cái giá nhất định nhỉ. Hai bên đều dựa theo số cân của mao liêu mà mua vào. Có thể nhiều có thể ít giá cả bao nhiêu thì chúng ta sẽ lấy giá của mao liêu Myanmar chợ đen giảm xuống một phần ba như thế nào.

Trương Dật thấy Thiếu Kiệt đưa ra đề nghị suy nghĩ tính toán điều gì đó xong mới gật đầu ra hiệu đồng ý. Hắn phải tính toán giá thành của đôi bên sao cho cân bằng các thứ bởi vì chất ngọc của mao liêu được khai thác bên tam giác vàng hắn đã có. Dựa theo đó nó không khác so với mao liêu đang có trên thị trường nguyên thạch Myanmar. Giá cả Thiếu Kiệt đưa ra cũng phù hợp cho việc mở ra thị trường của nguyên thạch Tam giác vàng.

Thiếu Kiệt đưa ra cái giá này đã gần với những tính toán thua lỗ của đám người Trương Dật dù không xê xích bao nhiêu. Nhưng với những nguyên thạch chất lượng tốt họ vẫn có thể giữ lại cầm chừng đợi tăng giá bán.

- Được! Nếu đã vậy chúng tôi sẽ để người làm hợp đồng đôi bên hợp tác nhưng mà tôi còn một chuyện muốn hỏi cậu. Liệu rằng cậu sẽ định phát triển ở khu vực đó như thế nào. Vấn đề du lịch ở nơi đó tôi nghĩ cậu đã có suy nghĩ nên mới làm đi.

Trương Cung bây giờ lên tiếng đồng ý cùng với việc hắn muốn biết Thiếu Kiệt có suy nghĩ như thế nào. Nếu được hắn sẽ nhảy một chân vào

việc du lịch tới thủ phủ ma túy với tạo ra một nơi công bàn phi thúy mới này.

- Trước mắt vẫn là cải tổ các thứ cần thiết sau đó sẽ làm những gì mà mọi người vẫn cần làm đó là quảng bá. Chắc rằng khi công bàn xuất hiện thị trường nguyên thạch phi thúy sẽ có một biến động nhỏ. Bởi vì nơi này không giống như Myanmar những nguyên thạch từ chỗ của tôi có thể nói là phá vỡ thế độc quyền trong nhiều năm liền của thị trường phi thúy ở bên kia. Họ sẽ tìm đến xem xét đánh giá nếu làm tốt chắc chắn nó sẽ có chỗ đứng trên thị trường cần thiết.

Trương Cung với Trương Tỏa lúc này trầm ngâm. Nếu như những gì Thiệu Kiệt nói thì hẳn trong vòng một năm phải xây dựng hết như thứ cần thiết. Đối phương dù chưa xác định được là khi nào sẽ tổ chức việc này nhưng nếu muốn có được một con đường du lịch cùng với buôn bán nguyên thạch phi thúy thì chắc chắn phải làm tốt mọi thứ cần thiết.

- Ý tôi là cậu định đưa người đến đó bằng cách nào kia kìa. Nếu cậu có đường chúng tôi có người thì việc cậu muốn mở dịch vụ du lịch ở đây chúng tôi cũng muốn tham gia.

Thiệu Kiệt lúc này chỉ mỉm cười nhìn nhóm người Trương Gia. rồi từ tốn nói ra việc định tạo ra một con đường du lịch tới tam giác vàng như thế nào.

- Chắc mọi người cũng đã biết những con đường vận chuyển ma túy ở nơi đây rất nhiều. Khách du lịch sẽ được trải qua một việc cảm nhận lấy những con đường vận chuyển ma túy từ khắp các khu vực có thể đến được thủ phủ. Ở nhưng điểm cuối nơi này mọi người sẽ được tiếp đón bằng sẽ việt dã hoặc đi mô tô theo đoàn được người bản địa chở, đến với trung tâm của thành phố ma túy. Các Ông thấy cảm giác để khách du lịch tự trải nghiệm việc này như thế nào.

Trương Cung không biết ý nghĩ này từ đâu đến với Thiếu Kiệt. Nhưng con đường vận chuyển ma túy cũ lại trở thành một con đường khai phá ngành du lịch. Với một cách thức tự cung tự cấp từ người bản xứ. Khách Du lịch sẽ được trải nghiệm những con đường khác nhau để đến một nơi mà trước đây được xem như cực kỳ nguy hiểm.

- Tôi định những nơi đang được cải tạo kia sẽ vẫn như cũ như trước đây tôi chưa từng đánh chiếm nó. Thay vào đó khách du lịch sẽ được ở những căn nhà gỗ tự nhiên được dựng lên theo đúng cái cách mà cuộc sống trước đây ở nơi này. Chỉ khác là nó tiện lợi hơn một chút cùng với đó là sự phục vụ tận tình cần thiết.

Trương Cung bây giờ nhìn Thiếu Kiệt không biết phải nói như thế nào về hấn những thứ này muốn áp dụng dường như hoàn toàn không tốn quá nhiều sức. Việc sử dụng người dân bản xứ làm việc này càng giúp họ có thêm thu nhập và trật tự trong việc kiếm tiền cho chính mình. Hấn nhin không được nhìn Thiếu Kiệt nuốt nước bọt vào cổ của mình lên tiếng hỏi.

- Những cái này một mình cậu suy nghĩ ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 781: Phương Án Cải Tạo

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười nhẹ cho có chuyện hấn nhìn mấy người Trương gia cũng không biết làm sao mấy người này lại có thể hỏi một câu nói không suy nghĩ đến mức này.

- Tôi không suy nghĩ được một việc kinh doanh như thế hoặc nhân viên của chính mình không suy nghĩ được điều này thì có lẽ người ngồi đây thương lượng với mọi người cũng không cần nữa rồi. Đây chỉ mới một phần nhỏ trong một chuỗi du lịch cần thiết mà thôi. Mọi người nên nhớ rằng chỉ bấy nhiêu thôi thì chưa đủ để thu hút khách du lịch nó cần phải có những nơi làm cho người khác chú ý mới được.

Mấy người Trương gia lúc này cũng cảm thấy câu hỏi của mình có phần không thích hợp. Với những vùng đất nước châu á trong khu vực thì việc người dân có suy nghĩ làm dịch vụ du lịch rất lớn. Họ không cần học cũng có thể nhìn thấy xung quanh mình những công ty cùng với những người có tiền làm dịch vụ này như thế nào.

Có thể họ không có bằng cấp kiến thức như cuộc sống là sự học hỏi từ người đi trước, bất cứ một người nào trong họ đều biết rằng khi mùa lễ hội đến họ cần phải làm gì khi họ có lợi thế ở gần những nơi đó.

- Thiếu Kiệt nếu chúng tôi muốn thuê lại đất của cậu tiến hành một số cải tạo xây dựng khách sạn và những địa điểm có thể lưu trú khách du lịch thì cậu thấy sao?

Thanh Trúc bây giờ tránh đề cho những người Trương gia cảm giác không đúng liền nói với Thiếu Kiệt. Cô đặt trọng tâm vào vấn đề chính lúc này để thăm dò xem hấn thật sự muốn cải tạo lại khu vực tam giác vàng như thế nào.

- Việc này được nhưng tôi phải làm lại một số cải tạo cần thiết nằm trong lòng của núi rừng của châu á như thế này tôi cần nó thật sự có một cảnh quan phong phú. Đem một số nơi cải tạo thành giống với những phim trường trên màn ảnh của các loạt phim thám hiểm hoặc đưa nó thành một phần kiến trúc phật giáo trong rừng. Như thế mới có người khách du lịch châu á tìm đến.

Thiếu Kiệt đưa ra định hướng mình sẽ cải tạo lại. Thanh Trúc cũng trừng mắt nhìn hấn việc muốn đem một số nơi ở vùng tam giác vàng cải tổ lại giống với những gì được thấy trên màn ảnh của mấy phim thám hiểm đúng rất tiện lợi. Không tốn nhiều chi phí lại vận dụng được những thứ vốn có của địa hình khu vực.

Nhưng đó là ý kiến cải tạo thám hiểm còn việc muốn xây dựng một phần kiến trúc phật giáo ở trong khu rừng kia Thanh Trúc thấy hoàn toàn không có khả năng, Bởi trước đây nơi này lại là một khu vực thủ phủ buôn bán ma túy. Nếu tuyên truyền trong nơi đó có kiến trúc phật giáo thì không ai có thể tin điều này.

- Thiếu Kiệt cái đầu tiên cậu nói thì tôi còn thấy có khả năng nhưng còn cái dự định phía sau dường như nó không được thích hợp lắm. Nơi đó cải tạo thành một nơi tín ngưỡng xem ra không khả thi.

Trương Cung nghe Thanh Trúc nói thế hấn cũng lắc đầu vì nghe hai kế hoạch dự kiến của Thiếu Kiệt hấn thấy thật sự có khả năng làm được bởi vì kinh phí bỏ ra cùng với việc thực thi những điều này thật sự có khả năng lôi kéo khách du lịch.

- Việc này Thiếu Kiệt nói thật sự ổn nếu chúng ta thiết kế một nơi tín ngưỡng phù hợp việc lôi kéo khách du lịch sẽ rất lớn bởi. Cháu nên biết người dân châu á rất sùng bái tín ngưỡng những nơi như thế này có thể kéo đến du khách rất đông nhất là chúng ta có đặc điểm riêng cần thiết thì

tạo ra một môi trường du lịch là hoàn toàn có thể. Không nói đến vấn đề đầu tiên cậu đã nghĩ được việc thứ hai chắc hẳn cậu đã có trong đầu mình kế hoạch cần thiết rồi đúng không.

Trương Cung nghe Thiếu Kiệt nói như thế hẳn đã hình dung được Thiếu Kiệt đã có ý tưởng trong đầu rồi mới định ra dự án như thế để thực hiện.

- Phương án thứ hai đã được tôi định hình nhưng vấn đề còn một chút khó khăn. Việc khai thác mỏ chỉ mới đi vào hoạt động nguyên thạch lựa chọn ra cũng không đạt được thứ tôi cần. Cái tôi cần là một khối ngọc chất lượng đủ tốt và đủ lớn để làm tượng phật.

Trương Dật nghe Thiếu Kiệt đưa ra dự định của mình cũng khá giắt mình bởi vì cuối năm vừa rồi thật sự đã có một tượng phật ngọc lớn nhất thế giới được tạo ra. Thiếu Kiệt giờ lại muốn làm tượng phật bằng ngọc xem ra thật sự bỏ vốn lớn để phá vỡ kỷ lục của khối ngọc kia.

- Cậu định làm tượng phật lớn như phật ngọc thì không có khả năng đâu, viên ngọc đó tôi cũng đã thấy nó thuộc dạng quý hiếm không có được một viên thứ hai lớn như thế được. Chiều cao của tượng phật đó lên tận hơn hai mét độ dày gần một mét phải do thợ lành nghề làm gần cả năm mới hoàn thành.

Nghe Trương Dật kể sơ lược về tượng phật ngọc đang được xem là lớn nhất thế giới mọi người trong phòng lúc này ngoài Hà Vi đang châm trà một bên ngồi nghe không hiểu gì ra thì đều nhìn lấy Thiếu Kiệt.

- Cũng không nhất thiết là phải Tượng Phật lớn nhất mới là được. Nếu như chúng ta chỉ cần tạo ra một số những tượng phật được đặt ở cùng một chỗ nó tạo thành một cách khác có thể bao gồm nhiều tượng phật khác nhau không phải chỉ một tượng phật a di đà như phật ngọc đã có trước đó.

- Như thế cần phải có một lượng ngọc thạch chất lượng khá tốt hơn nữa phải có thợ lành nghề chịu trách nhiệm chế tác tạo hình những tượng phật này chi phí cậu bỏ ra không nhỏ đâu.

Trương Cung bây giờ nói ra suy nghĩ của mình khi nghe được những gì Thiếu Kiệt nói và có ý định sẽ làm nó. Hắn thấy Thiếu Kiệt có thể lấy Ngọc của mỏ không sai nhưng quan trọng mỏ phải cho ra được những khối lớn vừa đủ dù cho tượng phật không thể lớn hơn phật ngọc hiện tại đang có nhưng cũng chỉ có thể nhỏ hơn không nhiều mới có được hiệu quả kéo du khách lâu dài.

- Có thể tôi không có nguồn nhân lực làm việc điêu khắc tạo hình tượng phật nhưng tôi nghĩ chắc mọi người ngồi ở đây nhất là với Trương gia các ông thì phải có đi. Nếu nói mấy vị cũng không có đại sư lành nghề tôi chắc sẽ không tin đâu.

Thiếu Kiệt nói ra những gì mình muốn hắn chủ yếu muốn kéo Trương gia vào để cho họ ra người tạo hình các thứ và kiến tạo nơi tín ngưỡng này cho hắn. Nếu nói hắn bỏ hết toàn bộ mọi thứ vào khu du lịch này để cho Trương gia khi cần có một chén canh tới lấy thì Thiếu Kiệt cũng không khỏi quá thiệt thòi.

Trương Cung nghe như thế cũng nhíu mày nhìn qua Trương Dật. Hắn ngụ ý muốn hỏi Trương Dật xem những thứ này có thể thực hiện được không. Với việc Thiếu Kiệt bỏ nguyên liệu bọn họ bỏ người cùng với kiến tạo cấu trúc quần thể tín ngưỡng sao cho phù hợp nhất mới có thể lôi kéo khách du lịch hưởng lợi về sau.

Nhóm người Trương gia đều hiểu không có bữa cơm nào miễn phí Thiếu Kiệt đã nói như thế ít nhất muốn hợp tác họ phải bỏ ra một cái giá nhất định cho việc này. Việc đầu tư các thứ cần thiết chắc chắn phải có việc không

muốn bỏ đầu tư lại muốn được lợi chắc chắn sẽ không có ở đâu làm việc này.

- Nếu như thế chúng tôi phải lo cả phần thiết kế cùng với thi công mà cậu thì chỉ bỏ ra nguyên liệu không bỏ thêm chi phí gì nữa xem như vậy hình như không công bằng cho lắm.

Thanh Trúc nhìn Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình trong khi so sánh toàn bộ tổng thể những dự án mà Thiếu Kiệt muốn làm Trương gia phải đầu tư cho cái khu tam giác vàng của Thiếu Kiệt tương đối nhiều đối lại chỉ với việc mua được mao lưu nguyên thạch và khai thác du lịch sau này thì hơi bị thiệt thòi.

- Tôi biết bởi thế nên trong mảng du lịch doanh thu từ các vấn đề khách sạn hay chuyến du lịch tham quan du lịch của mọi người một năm tôi nhận lấy ba phần trăm còn chi phí thuê mướn các đất đai cơ sở thì miễn phí mười năm. Giá thành này dường như là thích hợp đi. Ở đó tôi còn muốn mở ra một khu vực casino doanh thu từ casino sẽ chia bốn sáu tôi sáu phần mọi người bốn phần. Còn lý do tại sao tôi muốn mở thêm casino đi không nói các vị đây chắc cũng biết đi.

Trương Cung dường như lúc này nhìn không thấy được Thiếu Kiệt còn muốn phát triển khu vực đó đến mức nào. Việc xây dựng khu du lịch đã là một công trình không tệ giờ Thiếu Kiệt còn có dã tâm muốn tạo dựng nên casino nằm ở vùng đất này thì xem như Trương Cung lần này cảm nhận được. Cái nhìn kinh doanh toàn cục của Thiếu Kiệt như thế nào.

- Ngày này Thiếu Kiệt cậu còn định đem nơi đó tạo thành cái mỏ vàng như thế nào nữa nói luôn đi để những người bọn tôi chuẩn bị tinh thần. Không biết cậu là thứ gì khi suy nghĩ ra những thứ đối chọi nhau gây găt như thế. đã là tín ngưỡng rồi giờ lại thêm casino cậu không thấy hai cái không ăn nhập gì với nhau à.

Thanh Trúc cảm thán lên tiếng trách móc thật sự Thiếu Kiệt đem casino kiếm tiền là điều mà không ai không muốn Thanh Trúc thấy hẳn bỏ ra bốn phần cho việc casino cũng biết Trương gia sẽ được lợi nhưng việc xây dựng casino lại gần với nơi thờ cúng tín ngưỡng mà họ phải thiết kế xây dựng lên thì có phần quá đáng.

- Tôi thấy chả có gì lạ ở đây cả. Người ta đến tham quan tượng phật các thứ vốn trong lòng họ chỉ có hai thứ một là cầu an hai là cầu tài, ở nơi đây xây dựng casino lên để cho họ tự kiểm nghiệm cái gọi là vận may sau khi đi lễ vẫn tốt đấy chứ. Còn cầu an thì không cần phải tham gia du lịch mạo hiểm làm gì tôi nói đúng không. Họ đã muốn đến nơi này hiếu kỳ là nhiều nhưng ai mà đi lễ phật cái đầu tiên cầu an không nói cái thứ hai không quan chức thì cũng tiền tài. Đã như thế thì tác thành cho họ luôn tiện kiếm vào túi chúng ta một ít.

Trương Cung gật gù đầu ra vẻ đồng ý vấn đề này với Thiếu Kiệt rồi mới nhìn lấy hẳn nói.

- Được hợp tác này chúng tôi tham gia chi tiết hợp đồng như thế nào, chúng ta sẽ soạn thảo thật chi tiết sau đó tiến hành kiểm tra lại rồi ký hợp đồng nếu không có gì thay đổi tôi nghĩ khả năng kiếm tiền được từ những ý nghĩ của cậu xem ra khả thi rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 782: Có Đáng Hợp Tác Không

Trương Cung lên tiếng đồng ý mà không cần qua thảo luận bởi vì hắn thấy được họ sẽ được lợi nếu đầu tư vào vấn đề này. Hắn thừa biết Thiếu Kiệt có thể làm được nhưng lại đưa lợi nhuận cho họ trong casino chỉ vì hắn cần đám người Trương gia quản lý thay cho hắn.

Loại hình kinh doanh có lời từ những con bạc đến đây tham gia casino thì quả thật rất lớn. Địa điểm kinh doanh cũng không hạn chế đối tượng nào. Nằm ở vùng biên giới của các nước trở thành lợi thế cho những con bạc thậm chí những casino không cần phải bị kiểm soát người trông coi chính có một phần lợi nhuận trong việc mở sòng bạc khiến cho Thiếu Kiệt rảnh tay lo lắng việc khác. Trương gia thì lại được lợi từ các dịch vụ đi kèm nên hợp tác với Thiếu Kiệt trở thành việc bắt buộc.

- Nếu thế thì tốt rồi các ông chỉ cần khảo sát chọn địa điểm lên Thiết kế các thứ cần thiết sau đó chúng sẽ xem lại bản thiết kế như thế nào rồi tiến hành thi công luôn. Muốn cấp đất ở đâu mọi người cứ chọn miễn sao không đụng phải mạch ngọc là được còn về dân công cùng với máy móc cần thiết tôi sẽ cho người trang bị.

Thiếu Kiệt thấy nhóm người Trương gia đã đồng ý trong việc hợp tác này hắn cũng không phải làm khó thêm để cho Trương gia phải tự trang bị các thứ máy móc xây dựng nên hắn lên tiếng chịu trách nhiệm việc này. Thanh Trúc dù nghe Thiếu Kiệt nói như thế nhưng cũng bĩu môi phản bác lại hắn.

- Cậu mà bỏ cái gì không biết nữa đây. Tiền bọn tôi ra hầu như là tất cả cậu dựa vào tài nguyên của chính nơi đó mà kiếm lợi đúng là kinh doanh như cậu không giàu mới lạ đấy.

- Nói như thế cũng không đúng nhé Tôi phải bỏ người ra đánh xuống một phạm vi rộng lớn như thế. Nếu không đánh xuống chiếm lấy quyền khống chế được nó. Cô nghĩ tôi khai thác mỏ hay làm như thứ trong dự định mình được sao. Cái tôi bỏ ra nguồn lực lớn lắm tôi được hưởng đãi ngộ như thế là điều tất nhiên. Nếu cô và gia tộc của mình cũng nắm giữ những gì như tôi thì lúc đó cũng thế thôi.

Mấy người Trương gia lúc này cũng gật đầu. Họ cho rằng Thiếu Kiệt đánh xuống một vùng lãnh thổ như thế không phải là đơn giản. Nếu không mấy cái thế lực trước đây tranh chấp không đợi đến khi có Thiếu Kiệt mới có thể bình định.

Họ hoàn toàn không biết rằng Thiếu Kiệt nắm giữ toàn bộ Tam giác vàng chỉ qua một trận đánh với Khun Chang mà không phải tham gia bất cứ trận đánh nào khác.

- Nói thế thôi chúng tôi giờ phải về sắp xếp các thứ để chuẩn bị khởi hành về nước sớm ngày lập ra kế hoạch cần thiết để hai bên có thể ký được hợp đồng nữa.

Trương Tỏa bây giờ lên tiếng nói với Trương Cung. Hắn thấy việc đến lúc này cũng không cần phải ở lại đây nữa việc càng sớm triển khai thì bọn hắn có thể tính toán được các thứ cần thiết cho sau này.

- Máy vị không ở lại tôi nhờ người làm chút gì đó chúng ta ăn mừng hợp tác mới đúng chứ. Về như thế này có chút không thích hợp đấy.

- Cậu không cần phải chú ý vấn đề này đâu. Chúng tôi giờ về cũng còn phải báo cáo các thứ cần thiết cho phía bên kia để cho người làm bảng vẽ kiến trúc các thứ rồi phải làm lại một số hợp đồng. Mà giờ này vẫn là mới buổi sáng ăn mừng xem ra cũng không mấy tốt. Thôi để hôm khác sẽ hay hơn.

Trương Cung cũng từ chối lời đề nghị của Thiếu Kiệt ở lại ăn uống hợp tác thành công gì đó, bởi nhìn như Thiếu Kiệt muốn mời họ ở lại nhưng đây chỉ là lời khách sáo không ai lại mời đôi tác ăn uống mừng việc vào buổi sáng sớm như thế này. Ít nhất cũng phải là buổi trưa hoặc chiều tối. Nếu Thiếu Kiệt nói lời này họ chắc chắn sẽ phải ở lại. Đây là quy tắc quan trọng trong giao tiếp quan hệ đối tác xã giao cần phải có.

Thanh Trúc bây giờ cũng lên tiếng để tránh cho việc vô phép ra về của những người Trương gia. Vì cô là người đưa họ tới nếu cô không lên tiếng nói một lời thì có phần không thích hợp.

- Không cần đâu chúng tôi còn có việc, Có gì chiều tối nếu cậu có lòng thì làm tiệc chúng tôi sẽ tới dự bảo đảm sẽ không thiếu một ai.

- Nếu đã như thế thì được. Tối nay mọi người đến đây nhé tôi sẽ hướng người trong nhà làm những món ăn đặc biệt để cho mọi người dùng xem như buổi tiệc thân mật thôi cũng không cầu kỳ quá đâu.

Thiếu Kiệt lúc này mới thật sự là mới những người Trương gia, Thanh Trúc cùng với người của cô cũng lên tiếng đồng ý rồi hai bên nói vài lời khách sáo trước khi ra về.

Hà Vi đợi cho đám người của Trương gia rời đi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra họ với anh đạt thành được hiệp nghị cần thiết dù lúc đầu họ có phần không tình nguyện cho lắm. Nhưng sau đó anh nói gì mà họ đồng ý hay thế?

- Họ không muốn cũng phải muốn. Anh bỏ ra cái giá lớn như vậy nếu không đồng ý anh chỉ cần đưa thông tin này ra ngoài chắc chắn không ít người ở đất nước kia muốn cùng anh hợp tác đây.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hà Vi. Hắn đây đã giành quyền lợi lớn cho đám người của Trương gia chỉ vì sắp tới Thanh Trúc phải giúp Hà Vi cải trang thành hắn. Nếu không phải vì việc này hắn cũng không chia lại số cổ phần thiết yếu của việc mở casino trong vùng tam giác vàng.

- Anh thấy đám người Trương gia đó như thế nào? có chắc họ sẽ hỗ trợ anh khi cần thiết ở bên kia không?

- Việc này có thể nói tạm ổn. Trên danh nghĩa anh là chuẩn đối tác với họ. Việc đã thương lượng với anh tuy đôi bên cùng có lợi nhưng họ hiểu nếu là người khác họ sẽ không được lợi nhiều như thế. Có thể bây giờ họ sẽ thắc mắc người được lợi là họ lý do tại sao anh làm như vậy. Nhưng sau này họ sẽ biết thôi. Quân cờ đặt xuống lúc nào muốn thì mới cần động đến.

Đáp lại lời Hà Vi Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ trong đầu mình. Việc bố cục để có sự trợ giúp từ Trương gia sau này. Thiếu Kiệt biết nếu nguồn lợi từ hắn nhiều hơn người khác Trương gia phải bảo toàn lấy đối tác như hắn để được lợi lâu dài.

- Xem ra anh tính cả những gì cần thiết rồi chỉ sợ đến lúc cần họ không giúp anh thì lúc đó mới là nguy hiểm. Họ đến vì lợi ích nên em cũng lo cho anh. Nếu như giữa đường họ không muốn hợp tác nữa mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt bây giờ trầm mặc một lúc suy nghĩ tính toán điều gì đó một lúc mới lắc đầu lên tiếng đáp lại câu nói của Hà Vi.

- Với việc làm bảng vẽ các thứ giấy tờ hợp tác ít nhất họ phải mất một tháng hơn mới xong được. Trong thời gian đó anh sẽ sắp xếp những tình huống không quá quan trọng. Nếu trong khoảng thời gian đó, anh không được trợ giúp thì xem như họ mất đi món lợi lớn. Anh ngày nào chưa ký hợp đồng hợp tác với họ thì anh còn có được sự hợp tác vô hình.

Hà Vi cau mày không hiểu lắm. Đúng lý ra việc Thiếu Kiệt ký hợp đồng sớm hơn trở thành đối tác mới dễ dàng để đối phương giúp đỡ mình trong quá trình làm nhiệm vụ. Còn ở đây Thiếu Kiệt lại nói ngược lại hẳn chưa ký hợp đồng thì Trương gia còn bảo vệ và trợ giúp hẳn.

- Em thấy không phải cứ ký hợp đồng xong rồi sẽ bảo toàn hơn sao? Họ phải lo lắng sự an toàn của anh hơn.

- Đúng vậy! Nhưng nếu ở thời điểm hiện tại thì điều đó là quá gấp. Trương gia bây giờ họ sẽ suy nghĩ thật kỹ tại sao anh lại đưa lợi ích cho họ, giữa việc nghi ngờ song song với việc biết rằng mình sẽ được lợi họ phải lựa chọn. Ở một góc độ nào đó khi anh chưa ký hợp đồng làm đối tác họ sẽ cho rằng đây là một phép thử. Kiểm tra xem họ đáng hợp tác không.

Thiếu Kiệt đưa ra lý do này làm cho Hà Vi bất an, Vì mọi thứ chỉ dựa theo suy nghĩ của hẳn trong việc này chứ không phải là của mấy người Trương gia. Những thứ cần thiết chỉ do Thiếu Kiệt chôn xuống một suy nghĩ rằng đến đúng thời điểm cần Trương gia sẽ giúp hẳn mà không có một sự cam đoan nào.

- Thiếu Kiệt anh đừng cảm tính như thế được không. Mọi thứ không phải lúc nào cũng như anh mong muốn. Đâu phải cái gì anh suy nghĩ như thế nào họ sẽ làm như thế đó cho anh đâu. Em mà cảm thấy không an toàn thì nhiệm vụ này em không cho anh đi đâu.

Thấy Hà Vi lo lắng cho mình Thiếu Kiệt chỉ xoa đầu cô cười cười nói với giọng nhỏ nhẹ với Hà Vi.

- Thôi đi cô nương. Mọi thứ đều dựa theo sự phân tích xác suất một cách hẳn hoi. Anh nói em nghe nè cái đám người Trương gia kia anh bảo đảm với em họ chắc chắn phải đưa tay ra giúp. em nghĩ xem giờ anh đang nắm giữ tam giác vàng. Hợp tác với họ là anh, hiện tại cục diện ở Tam giác vàng

anh là người nắm giữ. Nếu như anh bị gì tam giác vàng bất ổn họ được hợp tác với người cai quản khu vực đó được nữa hay không là điều chưa nói. Nơi đó bất ổn em nghĩ họ có thể thực hiện hay kiếm được lợi ít gì nữa sao.

Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt bây giờ suy nghĩ những lời hấn nói để tính nhẩm xem tỷ lệ có phải đúng như những gì Thiếu Kiệt nói hay không. Thiếu Kiệt thấy cô có trạng thái như thế cũng thêm vào một vài chi tiết cho Hà Vi yên tâm.

- Em thấy Thanh Trúc thông qua Lý Bân biết về anh ít hay nhiều. Không nói đến việc Lý Bân có nói gì đó hay không nhưng anh biết cô ta sẽ hiểu anh sẽ không làm gì mà anh không nắm chắc. Đã anh quyết định đi chứng tỏ anh có khả năng không bị gì. Với suy nghĩ của đám người Trương gia em cho rằng họ có xem anh là thằng ngốc đi đầu vào chỗ chết không. Họ thấy nếu không giúp anh thì khi trở về an toàn anh sẽ hủy hợp tác với họ này. Người sắp thành đối tác với nhau mà còn không giúp thì đáng hợp tác nữa hay không anh phải suy nghĩ lại đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 783: Không Nên Làm Kẻ Thù

Hà Vi phải một lúc rất lâu sau mới gật đầu. Cô phân tích từng bước diễn ra như thế nào cảm thấy những điều Thiếu Kiệt nói không phải không có lý. Nếu hắn đã muốn tự mình làm nhiệm vụ này. Ít nhất Thiếu Kiệt đã có một con đường dự phòng không phải dựa theo những người của Trương gia.

- Thôi được rồi em tạm tin anh. mọi thứ sắp tới cái nào em cảm thấy duyệt được thì sẽ duyệt còn những thứ không ổn thì sẽ đợi anh về giải quyết.

- Ừ em với Ngọc Nhi xem mà làm những thứ cần thiết. bên phần của Nhã Oanh cũng đã xong hết mọi thứ rồi. Tới lúc Nhã Oanh về anh cũng đi rồi dựa theo tình hình này anh có thể sẽ phải xuất phát sớm hơn dự định.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói ra những gì mà mình thấy là thích hợp nhất. Hắn thấy việc đám người Trương gia gấp rút rời đi bàn bạc chắc không quá một hai ngày thì sẽ rời đi. Việc này buộc Thiếu Kiệt phải đi chung một chuyến. Hắn giờ đây còn chưa định hình được Tống gia nằm ở đâu ngoài cái địa chỉ mà hắn đang có.

- Thôi gọi Blake với Jackson bàn một chút việc chuẩn bị cho chuyến đi là thích hợp nhất. Giờ mọi thứ anh đã chuẩn bị xong hết rồi. Chỉ cần đúng thời gian là rời đi thôi. Trong mấy ngày nay mượn hai người đó huấn luyện một số thứ súng ống các kiểu mới được.

Sắp xếp những việc này xong Thiếu Kiệt thấy hắn cũng không có việc gì làm là cần phải làm quen với một số thứ cần thiết. Chủ yếu vẫn để hắn có thể sử dụng trong lúc cấp bách bảo toàn mạng sống. Võ công có cao đánh nhau có giỏi đến mức nào cũng không thể nào làm siêu nhân đỡ đạn cho người khác được.

- Anh đó lúc rảnh sao không nói em mấy cái đó mà phải nhớ Blake hay Jackson. Có phải xem thường em không huấn luyện được những thứ này không.

- Không phải chỉ là muốn em ở nhà nấu cơm làm đồ ăn giải quyết các thứ vấn đề mà anh không thể giải quyết để anh sau khi huấn luyện xong được ăn no ngủ kỹ vài ngày trước khi đi làm nhiệm vụ thôi ấy mà.

Thiếu Kiệt lúc này lấy điện thoại ra gọi co Blake với Jackson để cho hai người trong mấy ngày nghỉ huấn luyện mình sử dụng những vũ khí nóng cần thiết và tác chiến cận thân. Trong khi đó những người Trương gia cùng với Thanh Trúc trở về nơi cư trú tạm thời của Thanh Trúc.

Vừa vào phòng Trương Cung đã lên tiếng hỏi Thanh Trúc. trong khi đó mọi người vẫn chưa ngồi xuống chỗ của mình.

- Thanh Trúc tại sao hôm nay cháu lại sắp xếp buổi thương lượng như thế này mà không báo cho mọi người biết trước. Nếu như cháu nói một tiếng mọi người cũng không phải khó sử một lúc với đối phương.

- Cháu thấy việc này không phải do cháu mà là ở mọi người thôi. Không phải mọi người vẫn nói là cháu cứ quyết định không tiếp thu ý kiến của mọi người sao. Hôm nay bằng chứng thật sự cháu để mọi người nói chuyện với Thiếu Kiệt để tự mọi người có cái nhìn cần thiết. Điều này trong mắt đối phương không là gì cả nhưng quan trọng chúng ta vẫn hợp tác được với cậu ta không phải đã xong rồi sao.

Vừa bước tới ghé phòng khách Thanh Trúc ngồi xuống cầm lấy mấy chai nước suối chưa khai ở trên bàn lấy ra một chai rồi xé nhãn trên nắp mở ra.

Trương Cung với hai người Trương Tỏa, Trương Dật ngồi xuống đối diện với Thanh Trúc nhủ mày.

- Nói như thế hôm nay mọi thứ đều tự nhiên cháu đến lúc vừa rồi mới biết dự định của cậu ta? Cậu nhóc đó chưa hề nói qua dự định của mình ở tam giác vàng cho cháu cũng như những chuyện khác.

- Không hề. Vốn cháu chỉ tưởng cậu ta định kinh doanh mỏ mao liêu nguyên thạch chúng ta cần mới tiến hành để trao đổi còn những việc khác hoàn toàn không nghĩ đến.

Thấy Trương Dật ngồi xuống ngay lập tức đặc ra câu hỏi cho mình. Thanh Trúc đem chai nước uống một ngụm rồi đáp lại bằng sự thật. Vốn cô không nghĩ Thiếu Kiệt lại có nhiều dự định đem cái khu vực khi ho cò gáy đó tạo thành một nơi cửa sau kiếm tiền cho mình.

- Nếu thế thì dã tâm của cậu nhóc này hơi bị lớn rồi đấy. Trương Tỏa ông có nhận xét gì về thằng nhóc. Tôi thấy hôm nay ông ngồi quan sát thằng nhóc đó rất kỹ lưỡng.

Trương Cung bây giờ đưa ra cho mọi người một lời cảm thán nhất định cũng không quên hỏi Trương Tỏa về những gì ông thấy được ở Thiếu Kiệt khi ở bên cạnh quan sát Thiếu Kiệt suốt buổi nói chuyện.

- Thằng nhóc này có một cái gì đó mà tôi thấy không phù hợp với độ tuổi của nó. Cái tự tin đó của thằng nhóc y như việc nó chắc rằng những dự định của nó sẽ được thực hiện. Hơn thế nữa nó có kiến thức rất rộng. Nếu trước khi gặp tôi chỉ nghĩ bất quá cũng giống như Thanh Trúc thì khi đối mặt tôi thấy thằng nhóc đó áp lên ba người chúng ta một khí thế vô hình nào đó mà chính chúng ta cũng không hay biết.

Trầm mặt từ tốn đáp lại bằng những gì hắn thấy Thiếu Kiệt và mọi người Tiếp xúc Trương Dật hoàn toàn cảm giác nhìn Thiếu Kiệt không thấu được dự định và suy nghĩ của một người ở lứa tuổi giống như Thanh Trúc.

- Đúng vậy thằng nhóc đó nó không có cái tính trẻ con như Thanh Trúc nhà mình lại có một sự quyết đoán và anh mắt rất cao. Đơn giản tôi nói nhé. Các ông có thể quyết định tạo ra một nơi du lịch tín ngưỡng từ ngọc giống như thằng nhóc đó không. Tôi thì không dám rồi đây cho dù tôi đang nắm cả một mỏ mao liêu cũng phải đặng đo rất lâu. Ai cũng biết đồ thạch có tính phiêu lưu rất lớn để kiếm ra ngọc có thể tạo được những thứ như thằng nhóc nói không phải dễ nhưng khi nói ra vấn đề này dường như không thấy trong mắt nó sự lo lắng nào.

Thanh Trúc ngồi một bên cầm chai nước uống hết những gì còn sót lại rồi mỉm cười nhìn ba người Trương gia đang trầm mặc. cô biết họ đang thắc mắc rất nhiều về Thiếu Kiệt dù cho cô cũng chỉ biết được một phần có thể cần của hắn mà không phải toàn bộ. Cũng bởi những thứ như thế nên cô mới quyết định để Trương gia đến hợp tác với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt cậu ta có ánh mắt hay không thì tôi không biết nhưng cậu ta chưa tới một năm đã có thể đi lên từ bàn tay trắng đến với mức độ như mọi người thấy hôm nay. Mọi người nghĩ cậu ta vẫn còn là học sinh hay là giống như tôi thì không thể nào rồi. Bởi vì những thứ đó tôi không làm được.

Lời của Thanh Trúc làm ba người rung động thật sự. Nếu lời này của cô là việc đùa thì mọi người chỉ cười cho qua quỵện. Nhưng bộ dáng nghiêm túc của cô cho họ biết những gì cô vừa nói là sự thật. Và đối diện với họ một thiếu niên không bao nhiêu tuổi lại từ hai bàn tay trắng trong vòng chưa tới một năm đi đến hiện tại cái này khiến họ khó mà chấp nhận được.

Trương Cung không nhìn được phải thốt lên nhìn Thanh Trúc trừng mắt nói.

- Cháu nói cái gì. Trong vòng chưa tới một năm. Thằng nhóc đó đi từ hai bàn tay trắng đến mức độ như thế này. Nó là thần sao lại làm được. Không lý nào.

- Dù không muốn phủ nhận những đúng là vậy điều này ứng với câu nói của Thiệu Kiệt không có gì là không thể. Cậu ta khởi nghiệp cho đến hiện tại chính xác thời gian chỉ gần sáu tháng mà thôi. Để cháu lấy hồ sơ cho mọi người xem sẽ rõ.

Thanh Trúc vừa nói vừa đứng lên bước về phòng mình lấy ra một cuốn sổ đem ra đặt trước mặt mấy người người trương gia từng thông tin trên đó ghi lại khá chi tiết từ lúc Thiệu Kiệt kinh doanh cho đến hiện tại có những sản nghiệp như thế nào nhân viên gồm những ai và đang ở đâu.

Ba người Trương gia nhìn nhau một lúc xong phải mất một đoạn thời gian mới đọc hết những gì thu thập được của Thanh Trúc. Việc này họ không thấy làm lạ tại sao. Vì kinh doanh hợp tác cần phải biết rõ đối phương thế nào. Nhưng với những thông tin bề nổi thông qua mối quan hệ gần gũi của mình với mấy cô nàng của Thiệu Kiệt.

Thanh Trúc đã lưu lại được một hồ sơ tóm lược chi tiết nhất những thông tin cô cảm thấy đây là những việc mà không phải bí mật gì. Còn những việc khác cho dù cô có thân đến mức độ nào đi nữa thì mấy cô nàng của Thiệu Kiệt cũng không hé lộ một lời.

- Không thể tin được. Cậu nhóc này làm sao lại có thể có đầu óc kinh doanh như thế. Những doanh nghiệp này đang phát triển đang làm hầu như đều là vốn ít mà lợi nhuận nhiều ai chỉ cậu ta những phương án này. Còn có mối quan hệ cao cấp không thua gì một lãnh đạo doanh nghiệp lớn của quốc

gia. Vậy mà cậu ta lại ẩn thân trong một đám công ty tầm trung tránh được toàn bộ ánh mắt mọi người. Con người này không nên đắc tội. Chỉ có thể làm bạn mà không nên làm kẻ thù.

Trương Tỏa nhìn lần lượt những thông tin của Thiếu Kiệt cũng phải cảm thán hẳn dựa theo những gì mình có đang hiện hữu trước mắt kết nối lại thành một hệ thống phân bố các nguồn vốn công ty cùng với cách thức kiếm lợi nhuận mà không gây ồn ào để người khác thấy của Thiếu Kiệt. Thì đây là một cậu nhóc tính toán rất sâu.

- Đúng vậy! Cậu ta làm mọi thứ dường như tính toán rất chu toàn từng bước một chậm rãi đúng thời điểm cái nào cần nhanh thì nhanh cái nào cần chậm thì chậm. Ngay cả việc bán sàn giao dịch để lấy lợi nhuận mà không phải trả lại tiền cho người chơi. Còn lừa gạt đối phương thế thảm như thế này. Đâm một nhát thấu xương chứ không đùa đâu.

Trương Dật cũng như thế hẳn không thể nhận được lời khen khi đọc qua thông tin về việc Thiếu Kiệt bán sàn giao dịch vàng cho Ngô Long cùng với đưa hai gia đình vào vạn kiếp bất phục không đường xoay chuyển.

- Tôi nói thật nhìn qua hồ sơ thông tin như thế này tôi đang thắc mắc không biết chúng ta đồng ý hợp tác có phải quá vội vàng hay không. Dường như trong cuộc thương lượng vừa rồi có một thứ lợi ích mà bỗng nhiên thằng nhóc đó đưa cho chúng ta. Làm mình không suy nghĩ đến vấn đề khác mà chấp nhận ngay. Cháu nói đi Thanh Trúc cháu biết đối phương như thế còn định làm mọi người rơi vào bẫy à?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 784: Lo Ngại

Trương Cung nói ra suy nghĩ của mình cũng nhìn qua Thanh Trúc ông muốn cô trả lời cho ông biết tại sao đến hiện tại mới cho họ xem về thông tin đối phương mà không phải trước đó.

Hai người Trương Tỏa với Trương Dật cũng nhìn Thanh Trúc như muốn cô giải đáp cái gút mắt này của họ. Biết không thể để mấy người này hiểu lầm mình cái gì Thanh Trúc lúc này mới đáp lại.

- Nếu tôi đưa mọi người thông tin của cậu ta trước cũng như để mọi người trực tiếp nói chuyện với Thiếu Kiệt mấy người nghĩ có thể nói sao. Chưa bị thông tin đối phương hù dọa thất thần đã là may lắm rồi. Còn nữa nếu không phải tự mọi người thương lượng chưa biết chừng mấy người lại nói tôi sắp xếp việc này với Thiếu Kiệt đấy. Giờ thì cái gì cũng tự nhiên ai cũng không nói được gì.

Thanh Trúc nói ra lý lẽ của mình ba người lúc này khuôn mặt đúng hiện lên vẻ bối rối thật sự. Vì điều mà Thanh Trúc nói không sai chút nào. Nếu họ sẽ những thông tin này trước đó chắc sẽ suy nghĩ trước sau mấy cái vấn đề mà Thiếu Kiệt đưa ra.

Việc hợp tác mà đôi bên lại có sự nghi ngờ thì chưa chắc cuộc hội đàm này được thành công. Trương Cung bây giờ mới cảm thán thở dài nói với Thanh Trúc một câu.

- Được rồi việc này tôi sẽ báo lại. Những thứ như hôm nay cũng không cần lặp lại đâu. Chúng tôi đã biết được cô cũng chỉ muốn cho chúng tôi thấy cô sẽ không làm ra việc gì bất lợi cho gia tộc thôi. Vấn đề hợp tác với cậu ta thì chắc chắn chúng ta phải làm rồi đấy. Món lợi lớn nếu để cho người khác thì không có lý nào.

Trương Tỏa suy nghĩ một lúc mới lên tiếng hỏi Thanh Trúc về những gì trong lòng mình đang thắc mắc.

- Thanh Trúc cô biết tại sao cậu ta lại có thể không chế toàn diện cũng như nắm hết quyền hành của tam giác vàng mà không có người thắc mắc không? Việc này tôi thấy thật sự khó hiểu dù cho có sự trợ giúp của quân đội đi nữa. Nhưng với những gì thấy được ở bên đó tôi thấy việc này có phần không đúng lắm.

Trương Dật lúc này ánh mắt cũng sáng lên. Trương Tỏa như đang hỏi ra một cái vướng mắc trong lòng hẳn từ lúc ở nhà Thiếu Kiệt đến bây giờ.

- Đúng vậy mấy thứ vũ khí của những người được trang bị bên đó cũng không phải thứ quân đội ở đây có. Mà nhóm người kia dường như được huấn luyện theo phong cách thực chiến giữa châu á cùng với châu mỹ. Họ có một đội hình đủ phong cách cùng với kinh nghiệm thực chiến không thường đâu.

Thanh Trúc bây giờ mới đem tay mình lật ra một số trang ở sau cùng của cuốn sổ ghi chú thông tin mà đã đưa ra cho ba người xem.

- Nói về những người bên kia thì tôi có chút thông tin cần thiết. Thiếu Kiệt cậu ta có một đội quân riêng biệt được tuyển dụng từ linh đánh thuê nước ngoài, Cùng với chiêu mộ một phần của người tam giác vàng. Còn về những người bảo vệ ở nhà Thiếu Kiệt chúng ta đã thấy đó một nhánh quân đội khác đây thuộc về nhóm người tình báo được đào tạo mang tên Vô Ảnh được Thiếu Kiệt tiếp nhận từ bạn gái cậu ta là Ngọc Nhi. Còn vấn đề tại sao Ngọc Nhi lại có nhánh quân đội này rồi lại giao cho Thiếu Kiệt thì tôi không điều tra được.

Trương Dật với Trương Tỏa vừa đọc những thông tin trên sổ song song đó nghe rõ Thanh Trúc nói ra một bộ phận lai lịch của những người quân

nhân mà họ đã thấy. Cả Trương Cung bây giờ cũng không biết mình nên nói điều gì mới phải. Một người sở hữu một nhóm người quân đội đã đủ làm cho người khác đau đầu. Thiếu Kiệt lại có những hai đội nhóm riêng biệt cùng hoạt động hỗ trợ lẫn nhau thì họ không hiểu tại sao quốc gia dù biết vẫn không làm ra điều gì cần thiết. Hơn nữa còn cấp quân hàm, quân khu để luyện binh hợp thức hóa đội quân này.

- Trong này có một việc khá là lạ. Tôi tự hỏi dù cho số quân không nhiều nhưng Thiếu Kiệt lại có thể không chế được tam giác vàng còn thống nhất nó lại thành một mối. Dựa vào vũ lực tôi nghĩ điều này dường như bất khả thi.

- Đúng vậy! Ở đó một tên ngã xuống một người khác lên thay không lý nào lại để cho Thiếu Kiệt cậu ta nắm giữ toàn bộ như thế. Hơn nữa mọi người thấy lạ không dù địa phương đó nằm ở nơi không mấy tốt để xảy ra tranh chấp nhưng ba quốc gia lại ngó lơ một thế lực. Điều này thật sự rất bất thường.

Trương Cung nói xong Trương Dật cũng tiếp lời. Họ muốn làm sáng tỏ mọi thứ về Thiếu Kiệt có thể là không biết hết được những gì cần thiết nhưng ít nhất vẫn có thể hiểu được một chút đôi phương như thế nào.

Họ có thể hợp tác với Thiếu Kiệt nhưng cũng phải biết họ đang làm ăn với ai và người đó sẽ ra sao bối cảnh thế nào. Nếu thấy thật sự không ổn họ sẽ rút lui trong êm đẹp mà không tổn thương hòa khí giữa hai bên.

- Vấn đề này tôi có thể trả lời đây. Theo tư liệu của tôi nhận được. Dường như có một tổ chức tên gọi là Huyết Long ở phía sau lưng ủng hộ cho Thiếu Kiệt thống nhất lại vùng tam giác vàng. Tôi trước giờ cũng không biết cho đến gần đây mới nghe thấy một vài thông tin cần thiết. Đang định tra về tư liệu của nhóm tổ chức này nhưng chưa có thời gian.

Trương Cung lúc này cũng đứng phắt dậy nhìn lấy Thanh Trúc bởi hắn nghe được từ khiến hắn run động không ít. Trong vấn đề này có thể Thanh Trúc không biết nhưng hắn với hai người đang ngồi trong phòng hoàn toàn hiểu rõ.

- Cháu nói Huyết Long đứng đằng sau Thiếu Kiệt hắn? Điều này có chắc chắn không?

Thanh Trúc nhìn thấy được cả ba người súc động không nhẹ, ngay cả Trương Dật mồ hôi trên trán cũng rin ra một ít khiến hắn phải lấy tay lau đi.

- Chỉ mới là tin tức chưa xác định được đúng hay không. Nhưng có lẽ đúng. Vì không có lừa sẽ không có khói. Nhưng mà nhìn như mọi người biết về tổ chức này. Xem ra trong chúng ta vẫn có hồ sơ về họ.

Trương Cung lúc này cũng ngồi xuống trầm mặc không nói gì. Trương Tỏa suy nghĩ một lúc mới lên tiếng nhìn Trương Cung đưa ra lập luận của mình.

- Có thể điều này đúng đấy. Với những gì được trang bị bên kia. Nếu không có hợp đồng hắn hỏi thì rất khó để trang bị cho quân đội tư nhân. Nhưng với Huyết Long thì lại khác. Nếu nói đám người đó đồng ý cho Thiếu Kiệt cai quản tam giác vàng thì quả thật sẽ không có thể lực nào dám đụng đến địa bàn đó đâu.

Thanh Trúc cau mày một ít bởi cô thấy Trương Cung dường như lo lắng thật sự. Cô không hiểu tổ chức này có gì mà khiến cho Trương Cung có bộ dáng e ngại rất lớn. Cô nhìn Trương Tỏa đang suy nghĩ một lúc làm hắn chột dạ ngược lên nhìn. Thấy Thanh Trúc nhìn chăm chăm vào mình hắn cũng hiểu Thanh Trúc không biết gì họ có nói thì cô cũng không biết những người tổ chức kia như thế nào.

- Trên thế giới có một nhóm cường đại quân đoàn được gọi là Huyết Long. Công việc của họ đơn giản mà tất cả các quốc gia khác đều cần. Họ tồn tại dù không được công khai nhưng không một quốc gia nào muốn đơn phương đối chọi với quân đoàn đó. Không có căn cứ, không có thông tin quá nhiều, không có cả việc có thể xác định nhân số bao nhiêu. Quân đội này kinh khủng đến nỗi. Họ kiếm tiền dựa vào việc chu cấp vũ khí cùng với bán thông tin.

Thanh Trúc cũng há hốc mồm. Một tổ chức quân đoàn lại không có quá nhiều thông bí mật như thế ít nhất những nước lớn trên thế giới sẽ phải phát lệnh truy nã hoặc tiến hành vây bắt các đối tượng có liên quan mới đúng.

- Nếu thế thì họ là mối nguy hiểm của tất cả các quốc gia không đất nước nào đứng ra tiến hành đối phó họ sao. Những người tổ chức này làm sao lại có thể làm ra được việc đó.

- Đã có một số quốc gia liên kết để tìm ra những người của Huyết Long dù chỉ là căn cứ ở một nơi trên thế giới. Nhưng tất cả chỉ là con số không các nước liên kết không ngừng bị ám sát, càn quét thua trận tả tơi không dám tiến hành vây bắt. Kể từ khi đó cái tên Huyết Long thường đặt ở mức tối mật với những người điều hành cao tầng.

Trương Cung lên tiếng nói cho Thanh Trúc biết vì sao họ lại có tâm tình bất ổn như thế này. Hẳn lúc này càng chắc chắn hơn Thiếu Kiệt chắc chắn có mối quan hệ nào đó với Huyết Long nếu không thì rất khó giải thích tại sao các nước xung quanh ở Tam giác vàng dù biết nó đã được thống nhất, còn có một quân đội cùng với nguồn nhân lực lớn như thế vẫn có thể tồn tại.

Thanh Trúc không tin được những gì mình nghe thấy. các quốc gia liên kết lại với nhau mà vẫn không làm gì được thế lực này. Trong khi đó còn bị chính huyết long đánh cho không dám tiến hành tìm kiếm.

- Họ mạnh như vậy. Nhưng mà nếu họ như thế không phải chỉ cần họ đánh xuống một vùng lãnh thổ là được sao? Khi đó các quốc gia khác cũng đâu dám làm gì họ.

- Không hẳn! Bởi họ kinh doanh thứ không thể để lộ ra ánh sáng. Nhiều nhất là vũ khí của các nước lớn. Tiếp đó là những thông tin mật của tất cả các quốc gia xem như họ đều có thể cung cấp chỉ cần bỏ ra cái giá đủ lớn trong vòng một tuần những thông tin đó sẽ được đưa đến trên bàn lãnh đạo của một quốc gia đã trả tiền cho những thông tin họ cần. Nên hầu hết các nước coi họ như là một nơi để mua tin tức quan trọng, Việc chính xác của những thông tin mua được hoàn toàn chính xác đến mức mà tất cả mọi người thầm thừa nhận.

Trương Tỏa nói phụ họa thêm vào cho Thanh Trúc biết việc tại sao Huyết Long không chiếm lấy một địa bàn cần thiết cho chính mình. Mà lại chỉ tồn tại ở những cao tầng của các lãnh đạo cấp cao.

- Giờ thì cháu biết tại sao chúng ta lo ngại rồi chứ. Với việc thâm căn nhiều năm của gia tộc chúng ta chỉ có thể biết được một số việc quan trọng về tổ chức này. Tốt nhất cháu đừng cho người điều tra làm gì. việc này không có ít lợi lại tốn thời gian.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 785: Cậu Ta Còn Một Thân Phận Khác

Thanh Trúc được Trương Cung nhắc nhở cũng hiểu được việc này cô không cần tiếp tục theo đuổi. Những gì cần thiết về Huyết Long cô vẫn chưa đủ điều kiện để biết.

- Như vậy việc hợp tác với Thiếu Kiệt sẽ như thế nào? Chúng ta vừa mới nói là sẽ hợp tác giờ không lẽ dừng lại?

- Việc này có lẽ chúng ta phải xem xét lâu dài. Nếu thấy cậu ta đáng đáng nhiều đến Huyết Long thì bắt buộc phải hủy bỏ toàn bộ hứa hẹn. Chúng ta không thể hợp tác với mức độ nguy hiểm cao như thế được.

Trương Dật nói ra suy nghĩ của mình trong việc này. Hấn sợ rằng người của Trương gia bọn họ bị liên lụy vào những vấn đề phức tạp khác. Hiện tại dù chưa biết Huyết Long đáng đáng tới Thiếu Kiệt như thế nào nhưng nếu hợp tác họ không nắm được thông tin chính xác một khi Thiếu Kiệt bị phát hiện thì bọn họ chắc sẽ bị liên quan đến.

Trước giờ Huyết Long không có một đường dây nào để tìm ra họ. Giờ Thiếu Kiệt trở thành người có liên quan chính thức thì những tổ chức khác trên thế giới chắc chắn sẽ nhắm vào Thiếu Kiệt mà đến. Họ dù có nói không biết nhưng người ngoài nhìn vào thấy việc có lợi Thiếu Kiệt lại đưa cho Trương gia như những thứ kia thì làm sao tin tưởng.

- Xem ra chỉ có cách này mới được thôi. Chứ nếu như cậu ta đã liên quan đến tổ chức kia thì đúng là mọi thứ đều có khả năng. Giờ hợp tác chẳng khác nào chúng ta bị leo lên một con thuyền. Mọi thứ ổn thì không sao nhưng nếu có chuyện chúng ta bị kéo theo chết lúc nào không hay.

Thanh Trúc lúc này một tay thúc đẩy sự hợp tác của Thiếu Kiệt với Trương gia cũng nhú mày. Cô thấy mọi chuyện sắp xong giờ lại lòi ra việc của Huyết Long làm hỏng hết mọi thứ cô cùng khá bực bội.

- Không lẽ hợp tác không được sao. Chúng ta có thể dự đoán khả năng này nhưng không phải ai cũng biết. Chỉ cần chúng ta che giấu một cách tốt nhất là được. Xem như chúng ta không biết gì thế là xong không phải tốt hơn sao. Nhưng mà nói đến vấn đề Huyết Long không có đường dây liên lạc đúng mức thì làm sao mà mấy người cao tầng liên hệ mua tin tức được? Đó không phải là họ đã có quan hệ với Huyết Long rồi sao.

Trương Tỏa bây giờ lắc đầu. Hấn hiểu Thanh Trúc không cam lòng khi thấy chiến tích mình đem về bị bác bỏ vì một mối nghi ngờ chưa xác thực. Nhưng bởi vì Huyết Long tổ chức này thật sự thần bí hơn nữa nó còn tất cả quốc gia e ngại nên trở thành chứng ngại duy nhất trong chuyện này.

- Cháu nói như thế cũng không đúng. Việc hợp tác với người không rõ bối cảnh phía sau như thế nào thật sự chúng ta trả cái giá không được. Lợi ích cách mấy cũng phải bỏ. Còn việc tại sao những người cao tầng liên hệ với Huyết Long để mua tin tức là được họ có một đầu thông tin. Mỗi người lãnh đạo khi nhậm chức đều nhận được một mã điện thoại internet. Chỉ khi họ gọi đến sẽ có người nhận tin nhắn của họ mà liên lạc lại. Chứ không biết được đối phương đầu mối chính thức ở đâu.

Đợi cho Trương Tỏa nói hết Trương Cung cùng gật đầu nhìn Thanh Trúc thờ dãi nói với cô.

- Mọi người biết nếu thật sự hợp tác được với Thiếu Kiệt. Chiến tích này đem về đối với cháu tương đối tốt. Lợi ích cùng với mặt quan hệ đều được. Nhưng nếu vì những thứ này mà chấp nhận nguy hiểm quá lớn chúng ta không bỏ ra nỗi cháu cũng biết rồi đây. Đối với việc này mọi người đã đồng ý nhưng hiện tại lại từ chối vì sao. Hai chữ Huyết Long luôn là tâm bệnh

của các cao tầng lãnh đạo. Chúng ta mà có dính dáng đến không chỉ ngoài nước mà trong nước mấy người đó cũng không bỏ qua cho chúng ta đâu. Cháu nên từ bỏ ý định này đi.

Thấy ba người cứng rắn phản đối việc hợp tác này Thanh Trúc có chút khó chịu về tâm lý. Cô thở dài một hơi trầm mặc một lúc như chợt nhớ ra điều gì đó mới ngược lên nhìn ba người cất giọng hỏi một câu.

- Nhưng nếu Thiếu Kiệt cậu ta còn một thân phận khác quan trọng hơn cả cái tổ chức Huyết Long kia thì như thế nào? Hơn ai hết cái thân phận này chỉ nằm ở một giới hạn và việc này thì cháu chắc chắn nó là chính xác.

Cả ba người Trương Cung, Trương Dật, Trương Tỏa cũng nhìn chăm chăm lấy Thanh Trúc họ không biết cô muốn nói Thiếu Kiệt còn cái thân phận gì. Với những gì thông tin của Thiếu Kiệt dường như đã đủ làm họ phải suy nghĩ đầu đầu giờ Thanh Trúc lại nói như thế khi mà họ vừa quyết định xong sẽ từ chối hợp tác.

Trương Cung lúc này cũng nghĩ Thanh Trúc không cam lòng muốn thuyết phục họ nên lên tiếng nói với cô.

- Cháu không cần phải cố gắng đâu. Thân phận nào cũng như thế thôi. Việc này đã quyết định không thể thương lượng được đâu. Cháu nên biết từ bỏ đi thì hơn.

- Đúng vậy chúng ta sẽ không chấp nhận việc này. Cháu cũng đừng có mà cố gắng thuyết phục mọi người không được đâu.

Trương Dật cũng phụ họa theo những lời Trương Cung. Việc đến nước này dù có kéo thân phận gì ba người thì không chấp nhận thương lượng tiếp tục hợp tác với Thiếu Kiệt từ Thanh Trúc xem như là vô vọng.

Thanh Trúc lúc này lưỡng lự thật sự cô cũng không biết có nên nói cho cả ba người biết được Thiệu Kiệt hẳn được chọn là người nắm giữ khôi lập phương trung tâm hay không.

Trương Cung nhìn Thanh Trúc trầm mặc như thế cũng lắc đầu đứng lên. Hẳn thấy nếu ngồi ở đây nữa cũng không có gì về phòng mình vẫn là tốt hơn.

Vừa bước đi được hai bước một câu nói của Thanh Trúc làm cho Trương Dật cùng với Trương Tỏa đang đứng lên cũng bất động thanh sắc. Trước Cung cũng như thế đứng sững người lại không thể bước đi tiếp một bước.

- Khôi lập phương trung tâm đã xuất hiện!

Thanh Trúc lúc này thật sự thấy rằng mình cần phải nói cho mấy người Trương gia biết tại sao cô lại thúc đẩy sự hợp tác với Thiệu Kiệt. Cô suy nghĩ trầm mặc lúc này chỉ có thể làm ra quyết định khi mà Trương Cung vừa bước đi. Sự di động của cái bóng trên mặt đất làm cô thấy nếu không giữ được chân ba người. Chắc chắn từ giờ đến lúc về nước cô sẽ không thể gặp mặt ba người một lúc nói chuyện như hiện tại.

- Cháu vừa nói cái gì có thể lặp lại lời vừa rồi.

Trương Cung sợ mình nghe nhầm cũng lên tiếng hỏi lại Thanh Trúc cùng với lời nói của hẳn là ánh mắt của hai người Trương Tỏa với Trương Dật.

- Cháu nói là khôi lập phương trung tâm đã xuất hiện.

Trương Dật với Trương Tỏa biết được ở thời điểm này Thanh Trúc sẽ không đùa họ với việc nào có thể đùa nhưng với việc này họ nghĩ cô không dám đùa giỡn chỉ để kéo họ ngồi xuống nói chuyện.

- Thật! Cháu nói việc này là thật. Như thế thì cháu phải biết rõ khối lập phương đó nằm ở đâu.

Trương Cung nhanh chóng quay lại ngồi trước mặt Thanh Trúc tâm tình kích động hỏi cô. Bởi vì hẳn biết nếu Thanh Trúc đã nói như thế thì cô phải biết thông tin cần thiết của việc này.

- Đúng vậy! Cháu biết khối lập phương đó ở đâu. Cũng như người nào đang giữ khối lập phương.

Đáp lại lời Trương Cung một cách từ tốn. Thanh Trúc bây giờ biết rằng mình lựa chọn đúng. Đối với việc nào có thể đả thương người Trương gia không quan trọng nhưng đối với việc liên quan đến khối lập phương thì họ buộc phải quan tâm.

Trương Dật bây giờ cũng lên tiếng hỏi Thanh Trúc.

- Cháu đã thấy khối lập phương sau không đem về. Còn nữa cháu biết người người nào giữ khối lập phương đó sao không mua lại bằng giá cao.

- Không được! Khối lập phương đã nhận chủ. Hơn nữa người được chọn đó hiện tại cũng đang ở Lưu Minh.

Trương Dật lúc này mặt xù xuống hẳn biết Khối Lập phương nhận chủ khó khăn như thế nào. Nó đi liền với chủ nhân cho đến khi chết đi mới thôi. Nếu bây giờ cưỡng ép thì cũng không đạt được cái gì. Phải qua hơn mấy đời họ mới có thể để cho Thanh Trúc nhận chủ một khối lập phương đã đủ mệt.

- Như vậy thì chúng ta chỉ còn cách lôi kéo người đó thôi. Cháu biết người đó đang ở Lưu Minh vậy thì nhanh chóng sắp xếp cho chúng ta gặp mặt cũng được. Việc này quan trọng biết đâu lôi kéo cậu ta về gia tộc chúng ta. Công tích đó không nhỏ đâu.

- Đúng vậy. Chỉ cần lôi kéo đáp lên quan hệ với tài lực và quyền lực của nhà chúng ta chắc chắn sẽ lôi kéo được đối phương. Một khi hẳn nhất phi trùng thiên thì chúng ta đều có lợi.

Trương Tỏa cũng đồng ý với suy nghĩ của Trương Dật, Nhưng ở một bên Trương Cung im lặng không nói này giờ nhìn Thanh Trúc thờ dài hỏi cô một câu.

- Xem ra người này không phải Thanh Trúc không muốn lôi kéo mà là không được. Nếu không nhằm thì người sở hữu cùng với chủ nhân thật sự của Khối Lập Phương đơn giản chính là Thiếu Kiệt đi. Ta nói đúng không Thanh Trúc?

Thanh Trúc lúc này cũng không cần phải giả vờ cô nói đến đó mà Trương Cung không hiểu mới là chuyện lạ. Điều này làm cho hai người Trương Dật cùng với Trương Tỏa nhìn Cô như muốn cô xác định chính xác những gì dự đoán của Trương Cung không sai.

- Đúng vậy! Người nắm giữ khối lập phương cuối cùng. Cũng là người được nhận chủ đầu tiên của khối lập phương trung tâm là Thiếu Kiệt. Hơn nữa hai cô nàng bạn gái hẳn đều sở hữu những mảnh ghép giống như cháu. Hẳn có một huynh đệ cũng có một viên mảnh ghép nói như vậy để mọi người hiểu trên tay Thiếu Kiệt tổng cộng có bố mảnh ghép cùng với của cháu nữa là năm. Bây giờ thì mọi hiểu tại sao cháu lại cố gắng duy trì việc hợp tác với cậu ta rồi đấy.

Cả ba người bây giờ mới hiểu được tại sao Thanh Trúc lại muốn hợp tác với Thiếu Kiệt. Hơn nữa nhìn qua hồ sơ của Thiếu Kiệt trên bàn họ cảm giác như việc thay đổi cùng với làm ra những gì hiện tại đều do kiến thức của khối lập phương truyền đạt lại cho Thiếu Kiệt. Không gian cả căn phòng lúc này lâm vào một đợt trận im lặng không phát một tiếng động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 786: Thời Gian Lên Đường

Thanh Trúc nhìn ba người trầm mặc trong lòng lúc này có chút vui vẻ thật sự cô lúc này muốn mắng cả ba người. Nhất là Trương Cung bởi vì vừa rồi còn nói thân phận nào cũng như vậy không hợp tác nhưng giờ lại trầm mặc suy nghĩ đắn đo như thế này.

Nhìn qua mấy người trước mặt mình. Thanh Trúc bây giờ mới phá vỡ cái không khí trầm mặc im lặng của họ.

- Mọi người bây giờ quyết định ra sao với chuyện này đây? Nếu nói hợp tác để lôi kéo thì cũng được đấy nhưng mọi người lại e ngại cái vấn đề Huyết Long gì đó. Còn nếu không thì sẽ bỏ lỡ cơ hội của chính mình. Cháu nhắc cho mọi người nhớ một chút cháu cũng chỉ là mảnh ghép phụ thôi còn người ta là mảnh ghép chính của toàn bộ việc này. Vấn đề mảnh ghép kia ra sao thì chỉ có một mình cậu ta biết. Còn về mảnh ghép của cháu như thế nào thì tư liệu gia tộc đã ghi lại hết rồi cũng không có gì mới. Mọi người nên đưa ra quyết định cần thiết cho mình.

Trương Cung đáp lại lời của Thanh Trúc trong khi đó hắn vẫn suy nghĩ về vấn đề của Thiếu Kiệt mà hắn vừa nhận được. Khó khăn lớn nhất giữa lợi ít cùng với việc đi chung một con thuyền bất cứ lúc nào cũng có thể chìm khiến cho Trương Cung không biết phải giải quyết như thế nào.

- Việc này không đơn giản, không phải mọi thứ bắt đầu đều như nhau vấn đề trong một khoảng thời gian ngắn tại sao Thiếu Kiệt lại có thể thay đổi lớn đến vậy chúng ta đã biết nhưng việc có hay không dính dáng đến Huyết Long mới chính xác là điểm mấu chốt nhất. Chỉ riêng về phần này chúng ta không thể nào tự quyết định được phải thông báo với những người kia.

Thanh Trúc nghe Trương Cung nói thế cũng biết việc này xem ra ba người trước mặt mình không thể quyết định được tình hình cần thiết. Trương Dật suy nghĩ một lúc mới nói ra suy nghĩ của chính mình.

- Hiện tại chúng ta cũng chưa thể quyết định được ngay. Khi trở về vừa xin ý kiến vừa làm sẵn hợp đồng nếu được thì chúng ta hợp tác còn không thì quyết định từ chối cũng không có vấn đề gì. Lựa chọn một lý do nào đó thích hợp là được không mất lòng đôi bên xem như êm chuyện.

Trương Tỏa thấy đây cũng là cách thích hợp trong thời điểm này. Họ không quyết định được. Thì chỉ có cách giữ mối quan hệ như thế này chắc chắn sẽ tốt hơn là từ chối để còn có thể thay đổi được.

Thanh Trúc không nói gì. Cô thấy như thế cũng hay. Đối với việc những người kia ủng hộ cô chỉ cần mình đem việc này xử lý tốt một chút thì không vấn đề gì. Còn về tổ chức Huyết Long nào đó cô không quan tâm nó như thế nào. Vì cô thấy nếu có dính dáng với Huyết Long thật sự thì cũng không phải chuyện lớn như đám người Trương gia đã nói. Họ đã tồn tại lâu đến như thế thì không lý nào không thể tránh đi vấn đề này.

- Như thế cũng được. Tạm thời cháu sẽ vẫn giữ mối quan hệ hợp tác. Nếu có cơ hội trên đường mọi người có thể khai thác được gì về thông tin Huyết Long từ Thiếu Kiệt thì cứ làm biết đâu cậu ta lại không dính dáng đến họ. Hơn ai hết chúng ta đoán mò thì cũng không được gì. Trực tiếp hỏi hoặc thắc mắc chắc Thiếu Kiệt sẽ nói.

Trước Dật cũng ngạc nhiên vấn đề này theo hẳn tốt nhất không nên hỏi đối phương mới đúng. Thanh Trúc lại để cho họ thắc mắc hoặc trực tiếp hỏi vấn đề này với Thiếu Kiệt hẳn dường như không thích hợp.

- Việc này được không đó. Hỏi như vậy cậu ta sẽ nói sao? Chúng ta hỏi như thế cậu ta bác bỏ cũng như vậy thôi cũng đâu khai thác được gì.

- Không hẳn có thể nhìn mặt đoán được việc cậu ta quan hệ với Huyết Long như thế nào. Dù cho cậu ta có chối nhưng nếu vấn đề nhạy cảm này chúng ta hỏi trực tiếp thì cậu ta sẽ có một chút khác lạ nên như cậu ta thật sự đi gần với Huyết Long.

Trương Tỏa lúc này mới lên tiếng nói với Trương Dật hẳn thấy nếu Thiếu Kiệt cũng như người khác dù có hơn người đi nữa thì khi nghe đến đề cập đến Huyết Long cũng phải có chút động thái nào đó.

- Cứ quyết định đi vậy giờ chúng ta chuẩn bị thu xếp hành lý chọn ngày về là được rồi. Còn việc ngày nào thì hẹn một ngày với Thiếu Kiệt. Trên chuyến bay chúng ta để nói chuyện hơn.

- Như vậy cũng được để tôi liên hệ đặt vé và sắp xếp ngày sau đó sẽ báo lại cho Thiếu Kiệt biết những vấn đề này.

Thanh Trúc bây giờ đứng lên rời khỏi cuộc nói chuyện. ba người còn lại cũng không nói gì cũng ngồi lại một chút nhìn nhau lắc đầu.

Trong khu tập huấn của Vô Ảnh lúc này Thiếu Kiệt với Blake vừa tập luyện bắn súng xong. Jackson bây giờ đứng bên cạnh nhìn Thiếu Kiệt thấy Thiếu Kiệt đặt súng xuống cũng lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt hẳn.

- Lần này cậu định làm cái gì mà lại dành ra thời gian mấy ngày nay để tôi với Blake huấn luyện cậu sử dụng thành thạo vũ khí nóng vậy.

- Vài ngày nữa chúng ta đi thực hiện nhiệm vụ hơi nguy hiểm. Chưa biết chừng trực tiếp trong đó là nhiều thứ khó biết trước được. Đánh đấm dù có ổn đi nữa nhưng cũng không đối đầu với súng ống nên tôi mới để cho hai người huấn luyện mình những thứ này.

Blake bây giờ gật đầu như hiểu được vấn đề của Thiếu Kiệt muốn lúc này. Hẳn không nói gì nhưng Jackson lại nhiều chuyện muốn biết nhiệm vụ

lần này của họ đi theo bảo vệ Thiếu Kiệt là gì.

- Lần này cậu nói như thế chắc chắn nhiệm vụ không đơn giản đi đó là việc gì vậy?

- Ừ cũng tương đối. Tôi lần này phải thay đổi thân phận để nằm vùng lấy thông tin. Nên mới cần đem hai người theo bên mình bảo toàn tính mạng đấy. Từ giờ trở đi cứ gọi tôi là Tống Long để tôi tập làm quen với Thân phận này mới được. Không khéo lại bại lộ đúng lúc không thích hợp.

Thiếu Kiệt từ tốn nói ra nhiệm vụ mà mình muốn làm ở trong căn phòng huấn luyện. Hiện tại ở đây cũng không có ai khác ngoài ba người. Blake nhú mày không ít nói với Thiếu Kiệt.

- Nhiệm Vụ nguy hiểm như thế mà mấy người kia cho cậu đi thực hiện nó sao? Không hiểu đầu óc họ nghĩ gì nữa.

- Không sao đâu cái này là do tôi tự nguyện đi thôi. Hơn nữa nếu tôi không đi thì sao mà hợp thức hóa được một số thứ. Anh cũng biết rồi đó với người nước ngoài tôi khó có thể nói được trong cuộc họp của công ty ở bên kia. Muốn họ không làm khó mình thì tôi cần một thân phận khá ổn. Mà đây lại là một thân phận khá tốt để có thể thực hiện được điều này.

Jackson nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng im lặng. Chuyện của Thiếu Kiệt khá nhiều hần hiểu đôi khi có những lúc mình không cần hỏi thì sẽ tốt hơn. Blake trầm ngâm một lúc lâu khi nghe Thiếu Kiệt đưa ra lý do tại sao hần lại đi làm việc này.

- Cậu chắc rằng mình đã sắp xếp xong mọi chuyện rồi chứ? Nếu vậy thì làm sao chúng ta gặp được những người kia để cậu xác lập thân phận mới cho mình?

- Về vấn đề này tôi thấy trực tiếp đánh từ bên ngoài vào sẽ hay hơn. Họ đúng là có thể lực đẩy nhưng họ sẽ phải e ngại vì lý do gì tôi dám làm như thế. Chứ nếu để sắp xếp một cuộc hẹn với họ chắc chắn là không có chuyện gặp mặt rồi.

Dem ý nghĩ khi đọc những cuốn tiểu thuyết mỗi nhân vật chính thường vẫn chọn cách trực tiếp đánh thẳng vào bằng cửa chính. Thiếu Kiệt cũng muốn trải nghiệm điều đó nên nói ra cho Blake và Jackson cũng nghe.

Điều hấn vừa nói làm cho Jackson thật sự bất ngờ. Thiếu Kiệt còn định làm ra việc này đã biết đi vào chỗ nguy hiểm còn làm ra những thứ để họ không nghĩ đến.

- Cậu đùa! Việc này không ổn đâu. Chưa biết chừng không gặp được người chúng ta đã bị đánh thẳng ra khỏi cửa rồi.

- Đừng đến mức vậy chứ. Không lẽ hai người lại thêm tôi nếu không có gì bất trắc thì vẫn đánh đấm ổn mà hơn nữa tôi đã cho người chuẩn bị những súng như thế này ở bên kia rồi.

Blake bây giờ mới suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Nếu cậu đã có chuẩn bị như thế thì tôi cũng không nói gì nữa. Xem thử lần này cậu định làm việc nguy hiểm như thế nào cũng tốt. Tôi không tin cậu lại đưa mình vào chỗ chết mà không có đường thoát đâu.

Quá trình làm việc với Thiếu Kiệt Blake thừa sức hiểu Thiếu Kiệt không phải là người làm việc không suy nghĩ. Nếu Thiếu Kiệt đã tính toán chắc chắn sẽ chừa con đường để rút lui cho mình. Nhìn như hấn vốn là trong độ tuổi thiếu niên hiếu thắng nhưng cái cá tính đó không bao giờ xuất hiện ở Thiếu Kiệt.

Ngọc Nhi bây giờ mới từ bên ngoài bước vào sân tập bắn súng nhìn ba người Thiếu Kiệt đang đứng nói chuyện với nhau cất tiếng nói.

- Thiếu Kiệt Thanh Trúc báo với anh là hai ngày nữa họ sẽ lên máy bay nói anh chuẩn bị cho tốt.

Thiếu Kiệt ngưng lại việc nói chuyện với Blake nhìn Ngọc Nhi gật đầu lên tiếng hỏi cô.

- Những việc anh nhớ em phân phó cho hai người kia như thế nào rồi?

- Mọi thứ đã xong rồi. Họ đợi anh có mặt bên đó tầm đầu tuần sau là bắt đầu đại hội cổ đông thường niên. Mọi thứ sắp xếp cũng khá ổn chỉ còn đợi việc mua vé máy bay đi cùng những người kia là xong.

Ngọc Nhi bây giờ cũng đáp lại lời Thiếu Kiệt với những mà hắn đã lên danh sách cho cô chuẩn bị cùng với an bài cho mình xuất hiện bên kia quốc gia. Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu tỏ vẻ như mình đã hiểu.

- Lâm Huân Di cũng chuẩn bị bay về Ngọc Châu cô ấy nói báo lại với anh là sẽ sắp xếp mọi thứ như anh đã chuyển giao rồi mới rời đi. Nhưng để tránh cho Lâm gia bên kia nghi ngờ cô ta cần phải tốn thêm một khoản thời gian nhất định.

- Ừ việc đó anh cũng biết không phải một sớm một chiều nữa. Đúng là cực khổ cho em với mọi người rồi. Sắp tới anh đi em với hai cô nàng kia nhớ cẩn thận. Còn nữa phải luôn đề phòng Lâm gia anh sợ họ chú ý nhiều đến em sẽ gây bất lợi không đáng có.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 787: Không Mua Được Thì Chiếm

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu như đã biết mình phải làm gì. Cô nhìn Thiếu Kiệt lưỡng lự một chút như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói với hắn.

Cử chỉ của Ngọc Nhi làm cho Thiếu Kiệt hiếu kỳ thắc mắc vội lên tiếng nói.

- Em có việc gì cứ ngập ngừng nửa muốn nói nửa còn lại thì không vậy? Có chuyện gì thì cứ nói đi chứ em làm gì cứ như thế mãi thế?

Hít sâu một hơi Ngọc Nhi vốn không định làm phiền Thiếu Kiệt trong thời điểm như thế này. Đơn giản hắn chuẩn bị lên đường thực thi một nhiệm vụ tương đối không dễ dàng gì. Cô cũng không muốn tạo cho hắn một chút rắc rối không đáng có.

- Tymothy chuyển lời nói với anh. Đường mạng không ổn. Nó không đủ truyền tải cái gì đó. Nhưng em đã liên hệ bên cung cấp mạng thông tin viễn thông. Họ nói đó là băng thông truyền tải cao nhất của doanh nghiệp rồi. Không thể hơn được nữa. Có muốn thêm thì trừ khi nào chúng ta mở công ty liên quan về vấn đề này mới được. Còn không trong mức kinh doanh thì tốc độ truyền tải chỉ được có bao nhiêu đó thôi.

Thiếu Kiệt nghe Ngọc Nhi nói như thế cũng trầm mặt một lúc nhìn Jackson với Blake nói với hai người.

- Hai người ra ngoài một chút tôi nói chuyện cùng với Ngọc Nhi một số vấn đề rồi chúng ta tiếp tục.

Biết có những chuyện Thiếu Kiệt cũng không để những người không nên biết Jackson với Blake cũng rời khỏi phòng. Căn phòng bây giờ chỉ còn

lại Ngọc Nhi với Thiếu Kiệt. Trầm mặt một lúc lâu Thiếu Kiệt mới cất tiếng hỏi.

- Nhóm người Tymothy hiện tại đem về bao nhiêu tiền rồi. Chúng ta tẩy trắng được bao nhiêu cùng với hợp thức nó được bao nhiêu rồi Ngọc Nhi.

- Dựa theo những gì anh đã giao đám người Tymothy ngoài mặt không có thao tác gì nổi trội nhưng bên trong thì thông qua các sever máy chủ ở nước ngoài đem về tổng cộng bốn mươi ba tỷ usd tẩy trắng được hai mươi bốn tỷ còn lại thì đang xoay vòng trong nguồn tài khoản thiết lập.

Thiếu Kiệt thấy số tiền kiếm được cũng không ngoài dự đoán của hẳn cho lắm nên mới hỏi Ngọc Nhi.

- Đám người Tymothy có ý kiến gì về việc này không?

- Lúc đầu thì họ không biết nhưng sau đó số tiền kiếm được họ đều được hưởng ba mươi phần trăm nên không ai có ý kiến gì. Họ vẫn thường thắc mắc tại sao ở những ngân hàng thế giới đó anh lại có một cửa sau có thể thâm nhập bất cứ lúc nào.

Ngọc Nhi đáp lại lời Thiếu Kiệt một cách nghiêm túc. Kể từ khi Thiếu Kiệt giao cho cô việc này bảo cô thao tác trong bí mật mới đầu cô cũng không biết tại sao cả Hà Vi cô cũng không được cho biết việc này. Nhưng qua một thời gian thao tác cô hiểu được tại sao Thiếu Kiệt phải bí mật âm thầm làm những việc như thế này. Đơn giản hẳn đang rút ra tiền của những người không quen biết.

Nếu việc này Hà Vi biết được chắc chắn không yên với cô. Thiếu Kiệt hẳn cần có nguồn vốn nhưng vốn hẳn lấy được từ của người khác nên trong bất cứ trường hợp nào hẳn cũng không muốn cho Hà Vi biết.

- Hiện tại những dòng tiền thường được luân chuyển bao nhiêu lần. rồi mới chuyển vào trong tài khoản cố định của anh?

- Hiện tại thì dòng tiền sẽ đi qua một vòng tám lần mới dừng lại cố định. Trong đó những tài khoản của mấy người timothy là năm lần chỉ có của anh là số lượng dòng tiền quay vòng nhiều hơn. Cũng vì việc này một số lần tính hiệu mạng không đáp ứng đủ nên gây ra nghẽn mạng.

Thiếu Kiệt bây giờ suy nghĩ rất nhiều hẳn cũng hiểu khối lượng công việc nhiều không đủ đáp ứng lượng truyền tải sẽ khiến công việc này ngày càng khó khăn hơn thậm chí có nguy cơ bị phát hiện khi triển khai tấn công mạng khi không ổn định.

- Vấn đề này đúng thật khó giải quyết. Hiện tại mình đang sai mạng doanh nghiệp nhưng yêu cầu đáp ứng quá cao cũng khiến cho người khác nghi ngờ. Để nó trở thành công ty viễn thông không thôi chưa đủ. Đám người timothy không phát huy hết tính huống cần thiết. Đây đúng là vấn đề đau đầu đấy.

Ngọc Nhi nhìn thấy Thiếu Kiệt đi tới đi lui trong khuôn viên mấy bước chân cô cũng im lặng không nói gì. Bởi vì cô cũng biết có nhiều thứ mình không hiểu hết được vấn đề đang tồn tại. Cô chỉ theo những gì Thiếu Kiệt nói rồi truyền tải lại cho nhóm người timothy.

Thiếu Kiệt trầm mặc không ít bởi vì hẳn hiểu cho dù có che dấu địa chỉ IP như thế nào thì cũng để lại dấu vết. Nhưng nếu là một công ty thì địa chỉ IP cố định có nhiều đến đâu thì cũng nằm trong phạm vi nhất định.

- Khó thật nếu có thể nắm giữ kiểm soát được một nhà viễn thông thì mọi thứ đều có thể. Một đường truyền mạng ổn định không lo vấn đề gì thêm vào đó nó lại bảo toàn những việc mà mình đang làm thật sự khá khó khăn.

Thiếu Kiệt vừa đi tới đi lui vừa nói ra suy nghĩ của mình cho Ngọc Nhi. Hấn thấy không có giải pháp nào có thể. Nếu như sử dụng hai đường truyền mạng thì cũng giống như thế không thể nào cân đối được lưu lượng sử dụng chưa biết chừng còn làm cho người khác chú ý.

Với những gì hấn nhớ được thì hiện tại chỉ vừa mới nổi lên vấn đề mạng hai đường truyền nhưng đó chỉ được áp dụng với vài tiệm internet còn áp dụng trong việc của Thiếu Kiệt một máy chủ chia mạng ra dù nó có chạy cao nhất cũng không có hiệu quả.

- Thiếu Kiệt em có lời này không biết có giải quyết được vấn đề của anh không. Nhưng em thấy nó nếu đặt trong trường hợp của mình thì có thể được.

Nghe Ngọc Nhi muốn có ý kiến của mình Thiếu Kiệt cũng nhìn lên tiếng hỏi.

- Em có ý kiến gì hay thì cứ nói ra nếu anh thấy được thì mình áp dụng thôi. Sao em có ý kiến gì hay nào?

Thiếu Kiệt cũng hết sức tôn trọng những ý kiến của Ngọc Nhi dù không biết nó có thể áp dụng được hay không nhưng đối với hấn có còn hơn không, Nhiều người nhiều ý kiến nhưng trong việc này chỉ có thể để cho cả hai người biết.

- Tymothy đã từng nói nếu như anh bỏ kinh phí ra mua lại một công ty viễn thông thì có vẻ tốt hơn. Như thế sẽ thông qua đó không người nào biết được. Hệ thống nâng cấp lên mỗi ngày một IP cũng không ai phát hiện được. Có thể cấp lại IP dành cho người đăng ký thuê bao khi nó hết giá trị sử dụng.

Ngọc Nhi biết mình nói ra những vấn đề này không phải của mình. Nhưng vốn cô cũng chỉ là tiếp thu ý kiến của Tymothy mà nói lại nên cho dù có sai sót gì đó Thiếu Kiệt cũng không bắt bẻ nhiều.

Trầm ngâm Thiếu Kiệt thấy kế hoạch này tương đối khả thi nếu như hắn có thể mua lại được một công ty viễn thông quyền chủ động chính xác sẽ dễ dàng hơn nhưng hắn vẫn không biết nên tự mình tạo nên một công ty hay mua lại một công ty khác như thế mới ổn.

- Mua lại công ty viễn thông với điều kiện nguồn vốn hiện tại của mình đúng sẽ có thể. Nhưng quan trọng việc bỏ số tiền lớn như thế vào một công ty viễn thông sẽ làm một số người thắc mắc tiền anh kiếm được từ đâu. Chuyện này không phải đơn giản như mua một mớ rau ngoài chợ. Nó là một kinh phí lớn không cân đối được sẽ bị phát hiện ngay.

Thiếu Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình. Hắn thấy việc bỏ tiền ra mua một cơ sở có đầy đủ điều kiện có thể sẽ được nhưng tiền bỏ ra sẽ rất lớn. Nhất là số tiền này từ nước ngoài chảy vào trong nước đem cân đối so sánh sẽ phát hiện ra số tiền bất thường của Thiếu Kiệt.

- Em thấy có thể việc cân đối giá trị thị trường tiền tệ chỉ cần chúng ta thông qua các công ty nước ngoài chuyển về thông qua một con đường nào đó chắc được.

- Không đơn giản như em nghĩ đâu. Chính xác thì mọi việc này trên lý thuyết được chứ không phải không được. Nhưng nó rủi ro rất lớn. Em nghĩ xem mấy cái đám người kia không kiểm tra công ty sao. Với họ dù công ty lớn hay nhỏ nhưng tình báo nước ngoài của họ điều tra một ít là ra. Việc này nếu nói muốn làm cũng không có đường. Hơn nữa để anh đứng ra nữa thì số tiền này không bị họ kiểm tra mới lạ.

Thấy cách Ngọc Nhi đưa ra có lỗ hổng rất lớn Thiếu Kiệt lập tức phản bác lại với ý kiến của cô cũng đưa ra lý do tại sao hẳn lại từ chối cách đó.

- Vậy thì mình tự mở công ty viễn thông như thế họ cũng không để ý được lại hợp thức hóa được việc cần của anh.

- Nếu bỏ tiền đầu tư số tiền phải bỏ ra theo từng đợt lại phải làm hết thủ tục này đến thủ tục khác. Nội phần cơ sở hạ tầng trong nước muốn làm cũng thật sự rườm rà lắm. Còn không bằng bỏ tiền ra mua một công ty có cơ sở hạ tầng rồi, hơn nữa việc kinh doanh gặp chút khó khăn hoặc công ty đó cần nguồn vốn.

Lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình, Thiếu Kiệt trầm mặc suy nghĩ vấn đề này làm cho Thiếu Kiệt có chút mệt mỏi. Ngọc Nhi thấy hẳn như thế cũng im lặng một lúc mới lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt nếu như mình trực tiếp đem công ty viễn thông quân đội của Hà Thúc mua lại hoặc chiếm năm mươi phần trăm cổ phần thì như thế nào. Mình có thể nói là đầu tư nhưng với việc có một chân trong ban giám đốc em nghĩ rằng có thể để người bên dưới làm việc này được không phải bại lộ quá nhiều về những vấn đề của mình.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng ngẩn người ra hẳn suy nghĩ việc Ngọc Nhi đã nói, Quả thật nó có thể thực hiện được. Nếu như mua lại không được thì hợp tác lấy một chức vị có quyền hành. Đối với việc ban lãnh đạo đưa quyết định xuống nhân viên sẽ tự đi làm không cần phải lâm vào cảnh suy nghĩ khó khăn như hiện tại. Dù sao thì trước giờ người bên dưới luôn có quan niệm lệnh của cấp trên đưa xuống thì đây là việc phải làm, không cần biết việc đó như thế nào chỉ cần làm xong không bị sếp mắng sẽ không bị gì.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 788: Sắp Xếp Trước Khi Lên Đường

Thiếu Kiệt bây giờ thấy ý kiến của Ngọc Nhi cũng không tệ lắm. Hắn gật đầu nếu với lý do đầu tư kiếm lời hắn cũng không cần tốn qua nhiều tiền lại nằm trong mức cho phép có thể không làm những người như Hà Thúc chú ý.

- Vấn đề này được đây. Em xem công ty viễn thông quân đội nào nằm trong phạm vi cho phép tiến hành lấy mẫu báo cáo thông tin đi. Trong thời gian anh đi nói với mấy người tymothy hạn chế hoặc dừng lại một số hoạt động cho phép họ nghỉ ngơi du lịch gì đó nếu họ thích. Chi phí chúng ta sẽ chi trả nhưng trong phạm vi cho phép.

Đưa ra kết luận cho Ngọc Nhi Thiếu Kiệt cũng không quên để cho mấy người tymothy giải trí cần thiết. Hắn thấy hiện tại khu vực của Tymothy chịu áp lực lớn nhất. Họ căng thẳng nhiều hơn những phần còn lại. Tiền tuy kiếm được nhiều nhưng cũng phải vui chơi giải trí nếu không đám người Tymothy sau này cũng chán.

- Vâng! Còn về việc cải tạo văn phòng của nhóm người Tymothy có đầy đủ tiện nghi đã được báo giá tính toán chi phí em thấy anh tạo ra một môi trường làm việc như thế cũng thấy rất thú vị không biết những công ty mặt ngoài nên làm như thế hay không.

Ngọc Nhi sau khi được Thiếu Kiệt cho cô kiến trúc lại toàn bộ tầng hầm đầy đủ các khuôn viên giải trí và phòng nghỉ ngơi của nhân viên Vô Ảnh cảm thấy khá tốt môi trường làm việc cũng không gò bó như những nơi khác. Cô muốn áp dụng những thứ đó vào các công ty con mấy người khác cho cân đối các mặt.

- Được. Nhưng phải xem xét độ phù hợp ra sao đối với công ty vận chuyên hàng hóa thì em cần đề cho nhân viên đãi ngộ thích hợp theo từng điều kiện. Họ là những nhân viên có thể dễ dàng thay đổi công việc mình nhất

- Em biết rồi việc này để em xem xét tăng đãi ngộ về các vấn đề khác chứ như hiện tại thì đồng bộ tiền lương với hóa đơn của mỗi công ty đều ở mức ngang nhau nên muốn tăng quyền lợi để giữ chân nhân viên phải theo một chiều hướng có lối mới đem lại kết quả tốt nhất.

Ngọc Nhi nói ra suy nghĩ của mình trong việc này vấn đề Thiếu Kiệt muốn cô dù ra lệnh thực hiện nhưng nó lại đi ngược với hiệu quả vốn có thì không đạt được như ý Thiếu Kiệt cần.

- Giờ em cứ để mọi người lấy ý kiến nhân viên muốn gì. Đưa cho từng người lấy bảng ý kiến. Đích thân em đi thu về những ý kiến đó lọc ra. Đừng để bên dưới cứ đề xuất không được. Họ đề xuất chỉ chọn ra cái nào thấy thích hợp còn những cái sợ rằng sẽ bị mắng thì im đi như vậy thì lấy ý kiến cũng như không nên việc này đích thân em phải đi. Chỉ cần tập trung trước giờ làm bảo nhân viên điền ý kiến trong vòng một giờ rồi nộp lại đây vốn là quyền lợi của họ ai không mất quyền lợi thì tự chịu.

Thiếu Kiệt để cho Ngọc Nhi tự mình đi làm việc này vì hắn thấy như thế mới biết được nhân viên bên dưới tầng thấp nhất cần điều gì chứ không phải đám người Tô Thanh, Lê Hiếu, Trịnh Chi cần. Nếu giao cho họ thì chắc sẽ có kết quả nhưng kết quả chính xác không thì cần phải xem xét lại.

- Xem ra chỉ có như thế mới tổng hợp được ý kiến nhân viên của mình tạo thành một hồ sơ xem xét điều kiện phù hợp nhất.

- Ừ em cứ thống kê ý kiến nào nhiều nhất thì thực hiện còn những cái tiếp theo thì đưa vào triển khai từ từ. Nếu thấy cái nào phù hợp với điều

kiện cần thiết thì triển khai luôn đừng lúc nào cũng chờ đợi rồi xem xét thủ tục dài dòng tốn thời gian của mình với cả người bên dưới.

Thiếu Kiệt hẳn thật sự không muốn để Ngọc Nhi mất quá nhiều thời gian dù để cô tự thân đi làm việc này nhưng nếu cứ xem xét thống kê rồi lên lịch ngày triển khai kế hoạch cũng mất khá nhiều thời gian của Ngọc Nhi, Việc này Thiếu Kiệt thật sự thấy không nên làm như những công ty bình thường vốn có.

- Được rồi em sẽ đi làm việc này bảo đảm xong việc trong thời gian sớm nhất.

Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt cười cười đáp lại hẳn. Cô cũng hiểu Thiếu Kiệt không phải người muốn rườm rà mất thời gian vào những việc giấy tờ trừ khi việc đó bất khả kháng. Những cách thức của Thiếu Kiệt phải nói là vừa trực tiếp vừa có thể nâng cao hiệu suất làm việc lên gấp nhiều lần, hơn nữa còn có thể bỏ qua các bước trung gian thường thấy.

- Thôi việc này em bàn bạc với lại Hà Vi rồi chia công việc cho cô ấy làm với. Để Hà Vi ở nhà không hoặc thay anh đi học cũng không phải các thức có thể tiêu khiển.

Thiếu Kiệt suy nghĩ điều gì đó rồi nói với Ngọc Nhi hẳn thấy nếu để cho Ngọc Nhi làm hết mọi việc còn Hà Vi thì chỉ thay hẳn làm những công việc hàng ngày. Hết đi học lại về nhà xung quanh chỉ mấy người Vô Ảnh cũng không hợp lý lắm. Như thế thì Hà Vi chắc sẽ buồn chán không ít. Có Thiếu Kiệt cô còn đi ra đi vào lâu lâu lại gọi hẳn cùng xem phim hoặc bàn luận một vấn đề nào đó. Còn hẳn đi rồi Hà Vi cũng chỉ làm bốn phận giả làm Thiếu Kiệt của mình sẽ rất chán.

Để cho Hà Vi có một công việc nào đó có thể sử dụng dưới tên Thiếu Kiệt thì chỉ có những việc này mọi người sẽ tưởng cô chính là Thiếu Kiệt.

Thực thi hình thức để xuất hiện trước mặt người khác và sẽ không ai nghi ngờ điều gì.

- Như thế cũng tốt. Hà Vi xuất hiện dưới danh nghĩa của anh làm những việc lật vật sẽ không ai chú ý nhiều đến sự bất thường của anh. Nhưng liệu họ không thấy Hà Vi có nghi ngờ không Thiếu Kiệt.

- Cô nương ơi đừng đùa với anh chứ. Hà Vi vốn ở trong quân đội trước giờ không xuất hiện ở bên ngoài. Dù cho Hà Vi không xuất hiện nhưng họ vẫn có thể cho rằng cô chạy về với Hà Thúc vài ngày. Em nghĩ xem nơi ở của Hà Vi có phần đặc thù. Ai sẽ đi thắc mắc nếu không thấy Hà Vi ở bên cạnh anh chứ.

Thiếu Kiệt phân tích rõ cho Ngọc Nhi nghe về thân phận Hà Vi mới đầu hẳn cũng thấy không có nhiều khả năng cho việc này, Nhưng càng suy xét mọi mặt hẳn lại càng thấy Hà Vi nếu giả làm hẳn dường như không người nào có thể thắc mắc được rằng cô ở đâu.

Họ cũng không khờ dại đến mức tìm kiếm cô ở quân khu của Hà Thúc hay những nơi họ dường như không đến được đó.

- Xem ra Hà Vi có một tiêu chuẩn thích hợp lúc này, nếu những thứ khá không nói nhưng với điều kiện của Hà Vi thì đúng thật anh có lợi thế che dấu được rất tốt.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười nói với Ngọc Nhi.

- Anh quen biết các em không phải thứ lợi thế của mọi người. Nếu các em không khác gì người bình thường anh cũng có thể làm được. Anh không tin thế giới này có thứ qua được tiền. Sẽ đúng nếu thời phong kiến có thể anh chắc không làm được nhưng bây giờ mọi thứ đều phải cần tiền. Có tiền sẽ làm ra được nhiều thứ từ nó.

Ngọc Nhi bây giờ cũng nhịu mày. Thiếu Kiệt nói như thế cô cảm thấy không xa lạ gì nhưng quá chú trọng vào tiền bạc như thế Ngọc Nhi dường như thấy được một mặt khác của Thiếu Kiệt.

- Anh đôi khi đứng có cố chấp như vậy được không em biết điều anh nói không phải không đúng nhưng có những thứ vẫn không mua được bằng tiền. Như bọn em yêu anh có cần đến tiền của anh đâu. Chúng em đều có tiền vốn cần thiết của mình. Nhã Oanh cũng vậy em cũng thế kể cả Hà Vi không phải sao.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười mỉa hần có thể nói rằng hần không thay đổi hần không biết trước được mười năm sắp tới chuyển biến xã hội như thế nào thì hần sẽ chìm trong một đồng không lối thoát và khi đó hần nhận ra được rằng tiền trong xã hội mới chính là mọi mặt của cuộc sống.

- Thôi đi cô nương anh đã nói nếu rồi. Nếu em cùng với mọi người đều giống mọi người thì sẽ nghĩ những chuyện này sẽ khác. Em cứ đi hỏi những người khác đi rồi biết có yêu thương, muốn tiến tới thì cũng phải cần tiền tổ chức tiệc cưới. Gặp nhà bình thường dễ chịu thì không sao. Gặp bố mẹ nàng dâu đòi thách cưới bằng tiền nữa thì tình yêu đó đến đâu. Chứ em nghĩ khi không đem con gái nhà người ta về làm vợ mình người ta chịu chắc.

Ngọc Nhi lúc này đỏ mặt lên dù cô biết điều Thiếu Kiệt muốn nói như thế nào nhưng đem việc cưới hỏi để làm ví dụ cô vẫn là con gái nên có chút ngại.

- Được rồi. Em biết không nói lại anh. Chưa biết chừng đôi khi cá chết anh lại có thể nói thành cá sống đấy. Để em sắp xếp lại mọi thứ rồi nói với Hà Vi, Những việc vừa rồi anh nói với em.

- Ừ nhớ để cho đám người Tymothy ngưng lại mọi việc đợi khi nào chúng ta có được thứ mình cần rồi tiếp tục.

Thiếu Kiệt cũng không quên nhắc nhở Ngọc Nhi sợ rằng cô sẽ quên. Trong khi đó Ngọc Nhi đâu đến mức quên trước quên sau như thế nên bất bình nói.

- Biết rồi không cần anh nhắc nhở đâu. Em biết cái nào nên ghi nhớ để làm việc không cần anh nhắc. Anh đi lo tập bắn súng ông của anh đi em không cần nhắc.

- Chỉ nhắc chút xíu thôi có việc gì đâu. Em đi ra ngoài nhờ gọi Blake với Jackson và đây luôn giúp anh nhé. Xem ra mấy ngày nay anh sẽ ở đây luôn. Như thế sẽ tiện cho việc huấn luyện thời gian mấy ngày nay.

Thiếu Kiệt đợi cho Ngọc Nhi đi ra khỏi phòng tập bắn súng một mình hần ngồi xuống cái bàn ngay gần chỗ mình trầm mặc một lúc. Trong lòng hần suy nghĩ về những vấn đề Ngọc Nhi vừa nói rồi rồi thâm nhủ.

“ Xem ra nên lựa chọn một công ty viễn thông là điều bất khả kháng. Trước đây không nghĩ tới yêu cầu cao như thế này. Cần tốn một chút công sức rồi. Đám người Hà Thúc bên kia chắc chắn sẽ không muốn mình mò vào vấn đề mạng viễn thông quân đội một cách đơn giản đâu.”

Thừa hiểu rằng mặt bằng viễn thông của Quân đội Thiếu Kiệt hần muốn nhúng tay vào chắc chắn sẽ gây ra một chút khó khăn. Bởi vì những thứ này thường đi kèm với một số điều kiện của quân đội người ngoài thật sự không thể biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 789: Lo Càng Thêm Lo

Qua mấy ngày thời gian. Mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa. Thiếu Kiệt cùng với nhóm người Trương Gia có mặt trên máy bay với sự bí mật được sắp xếp của Hà Thúc. Hẳn lên máy bay chỉ có Blake với Jackson đi theo cùng bao gồm những hộ chiếu thông tin cần thiết để có thể thông qua cửa khẩu an ninh.

Trong ngược lại với Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu vừa đáp máy bay xuống Ngọc Châu. Bước ra khỏi cửa sân bay một chiếc xe chạy đến trước mặt bà. Bước xuống xe không ai khác chính là Công Toại.

Nhìn thấy Công Toại mở cửa xe cho mình Hoàng Lâm Nhu bước lên phía sau xe ngồi xuống. Vì không phải ở lâu tại Ngọc Châu nên Hoàng Lâm Nhu cũng không đem theo nhiều hành lý.

Công Toại lên xe đóng cửa lại vội lên tiếng nói với bà.

- Nhã Oanh không tiện ra đón cô nên hiện tại vẫn còn ở nhà khách. Về phần khách sạn của cô chúng cháu đã chuẩn bị một nơi khá tốt. Nhã Oanh ngày mai sẽ gặp cô sau.

- Không sao. Cô biết Nhã Oanh hiện tại rời đi không tiện. Nếu để người khác chú ý đến thật sự có chút bất lợi ở giờ phút cuối. Cháu cứ nói Nhã Oanh không cần lo lắng. Còn những việc khác cô đã nghe Thiếu Kiệt nói lại rồi. Giờ này chắc nó cũng đang trên máy bay. Hi vọng sẽ không có chuyện gì mà thằng nhóc đó giải quyết không được.

Hoàng Lâm Nhu cũng hiểu tình cảnh của Nhã Oanh. Dù cô tự do muốn đi đâu làm gì cũng được nhưng không có nghĩa là cô không bị người khác quan sát.

- Cháu nghĩ Thiếu Kiệt sẽ lo liệu hết được mọi chuyện đi theo cậu ấy là Blake với Jackson thì không phải lo vấn đề này đâu cô. Hai người đó có thể làm được mọi việc hơn nữa họ giỏi hơn cháu nhiều.

Công Toại vừa đánh xe lái đi vừa đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu để cho ba yên tâm.

- Cô cũng không lo lắng gì nhiều nhưng có một số thứ Thiếu Kiệt vẫn còn làm theo cảm tính nhiều lắm. Lâm gia họ như thế bày ra cái ván cờ lớn vậy mà trước sau hết Thiếu Kiệt giờ lại đến Nhã Oanh làm khó họ. Không hiểu được mấy đứa nó nghĩ gì.

Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ nói ra suy nghĩ của mình. Công Toại lúc này cũng nhíu mày. Hắn thấy đúng như lời của Thiếu Kiệt thường nói mẹ hắn trông như thế nhưng mà không thương chút nào. Những lời nói này chứng tỏ bà biết cũng khá nhiều chuyện chứ không phải cái được cái không.

- Cháu thì thấy đối với Lâm gia mấy cái việc này họ có thể giải quyết cũng không rắc rối gì cho lắm. Nên chúng ta va chạm thì cũng nằm trong kiểm soát vẫn chưa đem quân cờ bố trí bại lộ ra hết.

- Thôi mấy đứa cứ muốn sao thì muốn. Cô chỉ cần lo việc của cô là xong. Ngay mai cháu cho người đến khách sạn đón cô là được rồi. Khi đó chỉ cần mọi nội dung chuyển sang tên cô sau khi ký kết mọi việc thế là ổn.

Công Toại nghe Hoàng Lâm Nhu nói thế cũng mỉm cười. Đúng là việc của bà đến chỉ để nhận lấy những cái công ty hôm nay sẽ đấu giá toàn bộ theo thống kê của hắn và Nhã Oanh thì hai phần ba những công ty đấu giá sẽ rơi vào tay của họ. Những công ty còn lại vì không thích hoặc muốn để cho người khác thu được nên nó không nằm trong danh sách cần thiết.

Không bao lâu Công Toại đã đưa Hoàng Lâm Nhu đến khách sạn mà hẳn đã đặt sẵn. Đứng bên ngoài khách sạn là bốn người mặc đồ bình thường đang đứng hóng mát. Khi thấy chiếc xe ô tô chạy vào trước cửa khách sạn. Ngồi ở tay lái xe là Công Toại thì họ mới bước xuống bậc tam cấp.

Tất máy xe Công Toại bước xuống xe mở ra cửa sau để cho Hoàng Lâm Nhu xuống xe. Cả bốn người lúc này đến trước mặt hẳn gật đầu một người đứng ra nói với Công Toại.

- Mọi thứ ở đây đều ổn nếu như mẹ của cậu chủ có ở cũng sẽ không có vấn đề gì.

Gật đầu như đã hiểu những gì người này nói. Công Toại mới hướng Hoàng Lâm Nhu giới thiệu cả bốn người họ.

- Mọi ngày ở Lưu Minh luôn có người âm thầm bảo vệ cô còn ở đây cháu lấy ra bốn người để cô có thể an tâm về vấn đề an toàn của mình.

- Cô ở đây không lâu cần gì có người bảo vệ chẳng phải như thế càng bày vẽ thêm sao.

Hoàng Lâm Nhu thấy thật sự không cần thiết phải có người bảo vệ mình làm như thế cũng không được gì mất thêm thời gian của người khác. Bà nghĩ mình chỉ ở lại một ngày một đêm rồi bay về lại Lưu Minh cũng không có quá nhiều việc phải ở lại Ngọc Châu này nên chắc hẳn sẽ không cần đến người bảo vệ.

- Việc này không nói trước được đâu cô ơi. Đôi khi xem như nó là thừa thãi không tác dụng nhưng lỡ như có việc gì đó thì trở tay không kịp thì rằng dự phòng một chút vẫn hơn. Nếu cháu không nhầm thì việc cô đến Ngọc Châu hiện tại chắc đám người Hà Thúc đã biết vì thế nên cần thận một chút.

Biết được sắp xếp này của Công Toại được thực hiện từ trường Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì thêm nữa. Theo chân bốn người đến phòng khách sạn đã được đặt sẵn Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nói với Công Toại và cả bốn người.

- Thôi cô bay tới đây cũng mệt nên có thể cô sẽ đi nghỉ ngơi trước. Mấy đứa đi nghỉ ngơi sớm đi. Có chuyện gì thì cô gọi.

Công Toại với bốn người nghe lời Hoàng Lâm Nhu nói như thế cũng rời đi. Hoàng Lâm Nhu một mình ngồi trong phòng bây giờ mới lấy điện thoại của mình ra gọi đi cho một số không cố định. Nếu có thể nhận màn hình hiển thị có thể biết được đây là một số điện thoại nằm ở nước ngoài.

Bên kia điện thoại phải một lúc mới có người tiếp máy. Bên kia đầu dây vang lên âm thanh trầm ồm nói chuyện.

- Sao nào. Lần này lại là chuyện gì đây con gái đừng nói với bố con rảnh rồi ở không gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố đấy.

- Công nhận bố đúng thật rảnh rồi mà nếu không có việc con gọi bố làm gì. Chuyện con nói bố đi đến đâu rồi. Đừng nói một câu quên là được đấy. Chuyện này quan trọng không đùa được đâu.

Lý Tế Minh bên kia điện thoại cười cười đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu. Hắn không phải không lo lắng gì với chuyện này nhưng bản thân lăn lộn được che giấu tốt đến hiện tại hắn đều có quân bài cho mình.

- Con yên tâm vấn đề đó không cần phải lo lắng những gì bố bỏ ra thời gian dài để trải đường cho thằng nhóc cháu của bố dù không tính được nó có nổi bật hay không nhưng vẫn phải có. Mọi thứ đều có thể chỉ cần thằng nhóc đó chịu hơn người thôi. Còn giờ thì con khỏi lo về những gì mà nó sẽ gặp phải. Cuộc sống của nó phong phú lắm cứ để nó từ từ trải nghiệm đi.

Hoàng Lâm Nhu nghe bố mình nói như vậy cũng có chút cáu gắt bà không biết bố mình đã làm gì. Trái đường cho Thiếu Kiệt ra sao bà cũng không biết chỉ có thể biết bố mình chuẩn bị một số thứ. Nhưng quan trọng nhất Lý Tế Minh làm sao biết Thiếu Kiệt sẽ đi theo chiều hướng nào mà để chuẩn bị. Những lời của ông mơ hồ đến mức bà không chấp nhận được.

- Bố nói nghe như đơn giản lắm vậy nếu như việc nhận thân của thằng nhóc bị phát hiện ra có sơ hở thì sao. Bố nên nhớ nếu như xét nghiệm ADN sẽ phát hiện ra cái gì trong máu của thằng nhóc Thiếu Kiệt nhà mình vậy mà bố vẫn ung dung được con thấy cũng hay đấy. Bố định để cho một đám người biết chuyện này hay sao. Đừng đùa nữa bố đã sắp xếp cái gì thì nói rõ cho con biết.

Lý Tế Minh bị giọng điệu gắt gao của Hoàng Lâm Nhu nói rõ muốn biết mọi việc hẳn liền không hiểu con gái mình tại sao mỗi lần đụng đến Thiếu Kiệt trước sau gì cũng gấp gáp.

- Con làm cái gì mà phải gấp như thế không phải chỉ bây giờ không mọi việc chỉ mới bắt đầu cứ mỗi lúc liên quan đến thằng nhóc thì bố lại bị con hỏi thúc như thế có ích gì. con phải hiểu sau này thằng nhóc Thiếu Kiệt nhà mình còn gặp nhiều chuyện phiền phức hơn đâu chỉ mỗi những việc như thế này. Cũng đừng lo càng thêm lo như vậy làm sao được.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ thật sự nổi bão với bố mình tuy lời nói của bà không lớn nhưng sự cường điệu trong lời nói không phải nhẹ nó đang được tăng dần lên theo từng cấp độ.

- Bố thì hay rồi. Quảng con mình cho người khác nuôi phải tay làm việc của mình. Chỉ lâu lâu tìm về liên lạc vài phút rồi lại mất tích. Con không giống như bố được. Thiếu Kiệt nó giờ có muốn làm gì thì cũng phải đợi nó đủ mười tám tuổi lúc đó con sẽ không can thiệp. Còn hiện tại nó sống với con thì con phải quản chuyện đó.

- Được rồi! Việc của thằng nhóc bố đã cho người sắp xếp có thể trong cả quá trình làm việc sẽ không ai biết được đâu. Nhưng phải đợi xem được bên đó nó ứng phó thế nào. Nhắm theo tình hình mà làm không khéo lại hư chuyện hết. Phải để xem thằng nhóc nó đi bước đường nào rồi mới để cho người của mình thao tác được. Đâu phải cái gì muốn là sẽ làm được ngay con gái cứ bình tĩnh đi chuyện đâu còn có đó.

Lý Tế Minh đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu hấn bị con mình đem lý lẽ ra ép đúng thật việc của bà không thể phủ nhận do Lý Tế Minh hấn gây ra giờ bị lôi cái lỗi đó ra nói cứng hấn cũng không thể phản bác được tình hình.

- Cái gì cũng bình tĩnh gặp ở trường hợp con đi rồi bố sẽ thấy. Con nói bố sao không bao giờ chủ động trong việc này cứ để nước đến chân rồi cần con gọi mới được sao. Nếu bố có thể tự liên lạc con hỏi han xem cần cái gì hay việc gì thì con cũng không thúc ép bố như thế này. Dù sao Thiếu Kiệt vẫn là cháu bố. Phải biết quan tâm nó một chút chứ. Đâu thể so sánh nó cũng như con. Đừng để một ngày ông cháu đối đầu trên chiến trường lúc đó hỏi sao lại xảy ra việc như thế.

Hoàng Lâm Nhu đưa ra lý lẽ của chính bản thân mình làm cho Lý Tế Minh thật sự cứng họng. Hấn đúng thật sự lo lắng điều mà Hoàng Lâm Nhu vừa nói. Ông cháu ở hai chiến tuyến có muốn xuống tay hấn cũng không xuống tay được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 790: Cuộc Nói Chuyện Trên Không

Lý Tế Minh âm trầm một lúc rồi mới lên tiếng trả lời lại cho Hoàng Lâm Nhu biết.

- Việc của Thiệu Kiệt bố đã để mấy người của mình trong hệ thống y tế của họ nên con không cần phải lo lắng đâu những giấy tờ đó có thể làm giả được, bên ngoài họ còn có thể thi với người của mình sao lại không. Còn về phần người hỗ trợ Thiệu Kiệt cũng không thiếu đâu con an tâm được chưa. Bố đảm bảo thằng nhóc cháu bố sẽ không có gì.

Hoàng Lâm Nhu sau khi nghe Lý Tế Minh cam đoan mọi việc tâm trạng có một chút buông lỏng. bà im lặng một lúc mới lên tiếng nói.

- Việc của thằng nhóc sau này như thế nào con không biết nhưng con chừng nào còn có thể quản nó được thì con quản từng ấy. Bố đừng có để con khó xử là được. Như thế đi tạm thời lần này xem như bố đã sắp xếp xong mọi việc. Nếu thằng nhóc nhà con có việc gì thì bố phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. lúc đó đừng trách con tại sao vô tình.

Không đợi cho bố mình có thể nói được thêm điều gì Hoàng Lâm Nhu đã cúp máy. Lý Tế Minh thở dài đặt điện thoại xuống nhìn về phía xa xa trước mặt tự mình nói thầm cho mỗi một mình ông nghe.

“ Hi vọng thằng nhóc có thể làm được những điều mà ông nó không làm được. Những gì có thể ông đã trải đường sẵn rồi. Biết đâu nó lại làm được nhiều thứ”

Trong khi đó Thiệu Kiệt đang ngồi trên máy bay với hai người Blake và Jackson, Trương Tỏa lúc này mới bước đi trên lối hành lang của hai dãy ghế đến bên cạnh họ nói nhỏ.

- Thiếu Kiệt chúng tôi muốn nói chuyện với cậu để bàn một số việc cần thiết cho nội dung hợp tác sắp tới.

Ngồi trên máy bay cũng không có việc gì làm Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu đi cùng với Trương Tỏa. Vì hiện tại ở trên máy bay nên Blake với Jackson cũng không rời khỏi chỗ ngồi của mình. Họ thấy ở trên máy bay như thế này muốn làm điều gì bất lợi với Thiếu Kiệt dường như là không thể.

Khoảng cách không xa trên máy bay chỉ vài bước chân cũng không thể gây khó cho Thiếu Kiệt. Qua vài ngày thực chiến cùng với huấn luyện các thứ, Blake thấy Thiếu Kiệt giờ đây cũng không thua kém hẳn nhiều lắm. Có đôi khi Blake cảm thấy như Thiếu Kiệt đem hết bất ngờ này đến bất ngờ khác cho hắn. Kể cả những bí mật về hành quân đường dài trong những lúc nghỉ ngơi được hắn đem ra bàn luận cũng làm cho Blake hiểu có đôi khi không phải Thiếu Kiệt chỉ hiểu biết được kiến thức trên giấy.

Jackson cũng thế đối với Thiếu Kiệt hắn vẫn thường biết hắn ngủ rất ít nhưng vốn tưởng đó do thói quen nhưng mấy ngày ở gần cả hai hiểu được rằng những giấc ngủ của Thiếu Kiệt được áp dụng các thức hành quân trong quân đội. Hắn cũng cảm thấy bất ngờ một người thiếu niên như Thiếu Kiệt chưa trải qua huấn luyện quân sự dài ngày lại có thể hiểu được nguyên lý điều chỉnh hô hấp cùng với nghỉ ngơi lấy lại sức trong thời gian ngắn nhất với hiệu quả nhất.

Thiếu Kiệt ngồi xuống ở dãy ghế của Trương Cung. Trương Dật với Trương Tỏa bây giờ chỉ đứng gần đó không can thiệp cuộc nói chuyện này bởi hắn đã thương lượng với hai người sẽ đặc ra những câu hỏi nào cho Thiếu Kiệt. Hơn nữa nếu muốn ngồi xuống nói chuyện cũng không được, vì phạm vị ghế ngồi không cho phép.

Ngồi xuống bên cạnh của Trương Cung, Thiều Kiệt lúc này giọng vui vẻ hỏi.

- Sao thế có điều gì mà không đợi máy bay đáp rồi chúng ta nói chuyện được hay sao. Giờ bàn trên này có thích hợp hay không đây.

- Vôn cũng không muốn phải nói chuyện ở đây như thế này nhưng có một chút sự tình chúng tôi muốn làm rõ. Nếu không những việc khác cũng khó lòng làm hồ sơ các thứ.

Trương Cung bây giờ cũng không trực tiếp nói vào chuyện chính mà né tránh đi việc cần thiết muốn nói với Thiều Kiệt. Nghe được những lời nói của Trương Cung Thiều Kiệt hần cũng nhịu mày một chút. Hần suy nghĩ trong lòng một chút

“Không biết mấy thằng cha này lại có việc gì mà gọi ra nói chuyện riêng trên máy bay như thế này, Xem ra việc này quan trọng không kém mới làm như thế, Chứ nếu bình thường người ta phải đợi xuống máy bay ra phòng chờ ngồi uống nước hay đi một nhà hàng rồi đó nói chuyện mới đúng.”

Trong lòng Thiều Kiệt nghĩ như thế nhưng cũng không nói ra. Khuôn mặt không lộ một chút gì biến đổi chỉ với trạng thái vui vẻ không lo lắng gì đến những điều Trương Cung sắp đối thoại với mình.

-Ồ lại có việc rắc rối gì sao. Chắc cũng không lớn đâu đúng không. Nếu không thì mấy ông đã để cho Thanh Trúc chuyển lời không hợp tác rồi chứ đâu đợi đến ở trên không ba ngàn mét như thế này mới nói.

- Đúng chuyện cũng không quan trọng đến mức đó chỉ muốn hỏi cậu một số điều thôi. Tôi thấy cậu rất may mắn khi kiếm ra được cái mạch ngọc kia. Còn nữa tôi vẫn luôn thắc mắc ở khu vực tam giác vàng đó muốn cho

các thế lực khác thuận phục chịu sự cai quản của cậu không phải để cậu làm cách nào thế?

Trương Cung rất hay khi lựa chọn lời nói không nhắm trực tiếp vào mục tiêu mình muốn mà chỉ là gợi lại câu chuyện vì nếu cả quá trình đem tam giác vàng hợp dưới một tay thế lực của Thiếu Kiệt có phần quá đơn giản sẽ không ai tin. Nhưng nếu có chuyển biến nào trong đó Thiếu Kiệt nếu không liên quan thì sẽ nói ra để hẳn biết.

- Cũng không có gì. Vốn Kung Chan cho người giết tôi nhưng bị tôi làm gỏi thối. Hắn chiếm giữ vùng đó như thế nào tôi không quan tâm mới đầu chỉ định đánh chết Kung Chan rồi rút quân nhưng thấy nơi đó có chỗ tốt nên định cư lại.

Thiếu Kiệt hơi hột nói ra việc hẳn chiếm giữ doanh trại của Khun Chan như thế nào và tại sao hẳn lại làm như thế. Trương Cung cũng khá bất ngờ với lý do này. Chỉ vì người khác truy sát mình mà Thiếu Kiệt lại động đến binh lính dàn trận đánh sập cả một quân doanh khó nhai ở vùng tranh chấp lâu dài từ những thế kỷ mười chín.

- Vậy cậu chỉ như thế là nắm được toàn bộ quyền của tam giác vàng là không thể nào đâu. Ở đó một người ngã xuống người khác sẽ nhanh chóng nhảy lên thay. Cậu không gặp mấy thế lực bên trong tiến đánh sao?

Khi Trương Cung tiếp tục kéo dài về việc Thiếu Kiệt hẳn làm sao chiếm giữ được tam giác vàng làm cho Thiếu Kiệt trong lòng có một chút gì đó khó hiểu. Hẳn đang không biết Trương gia có ý định gì mà lại lôi chuyện này ra nói. Còn xem việc này là quan trọng đến mức nói trên máy bay như thế này.

Nhưng đối với việc mình nắm giữ tam giác vàng Thiếu Kiệt thấy cũng không có gì bí mật nếu sau này hợp tác đám người Trương gia cũng biết thì

cần gì phải hỏi hần ngay lúc này.

Trong đầu Thiều Kiệt suy nghĩ thoát qua phải có một cái gì đó mới khiến cho Trương Cung bám riết câu chuyện như vậy. Nhưng Thiều Kiệt thấy vấn đề này cũng không lớn không nhỏ đã Trương Cung muốn tốn thời gian thì hần cũng nói chuyện bình thường. Dù sao trên máy bay không ngủ cũng chỉ ngồi không.

- Thì đó, vừa chiếm giữ xong cái quân doanh có một thế lực ở trong tam giác vàng định thừa cơ chưa ổn định của người chúng tôi nên họ tiến đánh. Cũng may lúc đó vũ khí vẫn có tính chấn nhiếp nhất. Đúng thật phải nói là họ sợ cái đám súng phóng lựu mới đúng.

- Cậu đem cả súng phóng lựu để đánh một cái quân doanh của Khun Chan như thế có đao to búa lớn quá không? Tôi thấy lính của cậu cũng đâu đến nỗi nào sao phải vận dụng đến thứ đồ chơi đó chứ.

Trương Cung khá ngạc nhiên khi Thiều Kiệt đem vũ khí này vào trong tác chiến chỉ để chiếm một cái quân doanh của Khun Chan hơn thế nữa còn xem vũ khí này như có thể kiếm được rất dễ dàng.

- Sao lại không đem có thì mình sai. Đao to búa lớn cũng không bằng vì chủ quan mà lật thuyền trong mương. Hơn nữa dù là đối thủ yếu nhất cũng phải dốc toàn lực để cho đối phương không có đường quay lại cản trở mới là vương đạo chỉ có thể nói chuyện với người chết mới đảm bảo tính an toàn. Chứ để đối phương thoi thóp rồi đối thoại chưa biết chừng chỉ một hơi tàn cũng kéo mình đi theo được. Tôi như thế đấy đã không làm thì thôi làm thì phải đến nơi đến chốn.

Thiều Kiệt trải qua nhiều việc nên hần xem ra nói những lời này với Trương Cung ở địa vị của ông chắc cũng hiểu việc tranh đấu là như thế nào. Hần không thể lúc nào cũng nương tay, đối với cá nhân không gây hại hoặc

có tài hấn còn nhất thiết lôi kéo, Nhưng đối với những thế lực đối nghịch Thiếu Kiệt hấn bây giờ có đầy đủ tiền vốn để đánh hạ. Để đám người kia không trở mình.

- Nói vậy là chỉ với vũ khí của cậu mà đám người ở Tam giác vàng thuần phục sao. Tôi nghe nói họ có mấy lần bị chính phủ càn quét vẫn có thể khôi phục lại thậm chí còn mạnh hơn trước. Cậu làm như thế được quá thật cậu hay hơn đám người của chính phủ rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ lắc đầu. Hấn thấy việc mình hơn chính phủ các nước sẽ không thể nào diễn ra. Đơn giản hấn được sự can thiệp của tổ chức Huyết Long vào vấn đề này. Ngay lúc hấn kiểm soát quân doanh của Khun Chan định loại bỏ hết những số ma túy nơi này kinh doanh. Giờ thì mặt trái hấn phải để cho người mình kiểm soát. Nên có phần không tình nguyện.

- Làm gì dễ vậy. Tôi thấy không hấn đâu. Lúc cuộc chiến đại diện của mấy người bên tôi với bên kia kết thúc. Tự nhiên ở đâu một quân đoàn nào đó của Huyết Long nhảy ra nói sau này tôi nắm giữ mọi thứ ở tam giác vàng. Cũng chả biết cái đám Huyết long đám người đó ăn ở không làm chuyện bao đồng như thế nào. Nhưng mà sau vài hôm tất cả các thế lực đột nhiên tranh đấu chỉ còn lại một thế lực rồi ông ta đầu nhập vào tôi. Cứ như vậy mà tôi tiếp quản tam giác vàng đó thôi.

Trương Cung bây giờ cũng có chút giật mình. Thiếu Kiệt nói ra những lời vừa rồi ông nhìn ra được đối với sự xuất hiện của Huyết Long Thiếu Kiệt cũng không hay biết gì. Hơn nữa qua lời nói của hấn thì việc Huyết Long để hấn nắm giữ toàn bộ tam giác vàng làm cho Thiếu Kiệt hấn có phần không vui.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 791: Đầu Mối Thứ Nhất.

Những trạng thái bất thường của Trương Cung hiển thị trên mặt không thoát khỏi ánh mắt của Thiếu Kiệt vì khi nhắc đến hai chữ Huyết Long mặc dù không có biểu hiện gì khác biệt nhưng trên vầng trán của Trương Cung.

Nhưng nét nhăng chọt sô lại rồi trở lại bình thường. ở đuôi mắt khẽ động. Làm cho Thiếu Kiệt hiểu Trương Cung đến đây chỉ vì một thứ thắc mắc đó là Huyết Long và hẳn có quan hệ như thế nào.

Trong lòng Thiếu Kiệt bây giờ chọt suy nghĩ thoát qua.

“ Xem ra đám người Trương gia này chủ yếu hỏi về vấn đề Huyết Long với mình. Không biết họ sẽ đi theo chiều hướng như thế nào phải kiểm tra thử mới được.”

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nữa đùa nữa thật hỏi lấy Trương Cung.

- à nói chứ tôi cũng không biết Huyết Long đó như thế nào. Không biết ông với mấy người của Trương gia mình có thông tin về họ không. Nếu có cho tôi xin một ít tư liệu, Chẳng được thế lực này như thế nào lại có tiếng nói lớn như thế. Để tôi nắm giữ toàn bộ tam giác vàng lại không đòi hỏi gì.

Trương Cung hẳn cũng không biết nên nói sao với Thiếu Kiệt điều này, Trương gia tuy có được một ít thông tin về Huyết Long nhưng cũng không quá nhiều, nói cho Thiếu Kiệt biết về tổ chức này ra sao thì hẳn cũng không dám suy luận.

Nhìn qua biểu hiện của Thiếu Kiệt Trương Cung càng có nhiều điểm nghi vấn, tại sao Huyết Long lại giúp Thiếu Kiệt trong việc này hơn thế nữa còn không đòi hỏi quyền lợi. Nghe trong lời Thiếu Kiệt dường như cũng không quá quen thuộc với Huyết Long cho lắm.

- Chúng tôi cũng không biết nhiều về thế lực này. Nhưng mà xem ra cậu cũng không hiểu tại sao họ giúp mình. Cậu có hay không quan hệ với người nào đó của Huyết Long hay như thế nào không?

- Cái này tôi còn không biết được đây. Tôi chỉ nghe nói tổ chức này vốn thần bí. Ông cũng hiểu tôi không muốn dính dáng đến một số vấn đề nhạy cảm của Tam giác vàng lúc trước. Nhưng hiện tại tôi lại phải tiếp nhận một chi nhánh của nó. Nếu bên quân đội biết tôi có một đường dây người bên dưới kinh doanh thứ này tôi còn không biết ăn nói sao với họ đây.

Thiếu Kiệt trả lời bất mẫn với việc này dù hắn không muốn nhưng phải làm còn về việc người nào điều hành đường dây đó Thiếu Kiệt cũng không nói nhiều. Vì chắc chắn đám người Trương gia đều biết Thi Lang với Thanh Trúc có mối quan hệ ra sao. Từ đó họ có thể suy ra nhiều thứ liên quan tại sao Thiếu Kiệt lại chọn gia đình nhà họ để hợp tác.

- Cũng phiền thật nhĩ đôi khi được đối phương giúp đỡ mà không biết mục đích như thế nào cũng làm cho mình phải suy nghĩ nhiều.

- Biết được mục đích của đối phương không đáng sợ, đáng sợ nhất là không biết được đối phương sẽ chuẩn bị gì cho mình sắp tới. Người biết mình nhưng mình không biết người mới thật sự không đề phòng được.

Đáp lại lời của Trương Cung Thiếu Kiệt nói với giọng điệu không nặng không nhẹ nhưng cũng làm cho Trương Cung chột dạ một chút. Bởi vì hắn hiểu Thiếu Kiệt đang ngụ ý nói rằng buổi nói chuyện này diễn ra vì họ muốn thăm dò xem Huyết Long với Thiếu Kiệt có quan hệ ra sao.

- Tôi biết như thế cũng không đúng cho lắm nhưng cậu cũng biết rồi đây Huyết Long không đơn giản nên dù muốn hay không tôi cũng phải hỏi cho mình bạch một số chuyện. Nếu không chúng tôi cũng không thật sự yên tâm

cho lắm. Nhưng buổi nói chuyện hôm nay cũng làm sáng tỏ một số thứ cần thiết để chúng tôi có thể về báo cáo rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ nở một nụ cười nói với Trương Cung.

- Tôi không lo lắng điều gì các ông muốn xác minh những điều mình cần cũng không trách được dù sao với những gì tôi trả qua nếu nói không có người đứng sau lưng thì không ai tin đâu đúng không. Như vậy đi mấy vị cứ xem xét mọi thứ cho chu toàn. Khi nào thật sự có thể hợp tác cứ liên hệ lại với tôi. Con nếu không được thì hãy báo lại một tiếng để tôi biết tìm người đầu tư mới. Hi vọng các vị điều tra được gì đó nhớ nói tôi biết với.

Trương Cung nhíu mày, Những lời nói vừa rồi của Thiếu Kiệt làm hắn cảm giác như vừa mới bỏ lỡ điều gì đó. Hắn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại bình tĩnh như thế còn trực tiếp xem như cuộc hợp tác này với Trương gia có cũng được không có cũng được. Hắn đang tự hỏi Thiếu Kiệt suy nghĩ gì trong đầu của mình,

Nhìn Thiếu Kiệt rời đi Trương Cung trong lòng không hiểu vì sao lại cảm giác bức rức khó chịu. Trương Tỏa với Trương Dật nhìn thấy Thiếu Kiệt kết thúc cuộc nói chuyện rời đi, hai người lúc này mới quay lại vị trí của mình ngồi xuống nhìn Trương Cung với dáng vẻ không tốt liền nói.

- Có chuyện gì thế? Thằng nhóc đó có liên hệ với Huyết Long hay sao?

Trương Tỏa lên tiếng hỏi, Trương Dật vừa ngồi xuống lại đứng lên. Hành động của hắn làm cho tiếp viên gần đó nhắc nhở. Tiếp viên thấy hai người đứng nói chuyện với nhau bên ngoài cũng không nói gì. Nhưng vừa đứng vừa ngồi xuống ở gần lối ra làm cho người tiếp viên buộc phải nhắc nhở.

Thở dài một hơi Trương Cung lắc đầu đáp lại câu hỏi của Trương Tỏa.

- Cậu ta không liên quan gì đến Huyết Long hơn nữa dường như còn đang thắc mắc Huyết Long thế lực như thế nào, Xem ra cũng có một chút mâu thuẫn từ phía Thiếu Kiệt đối với họ, Nhưng tôi vẫn không hiểu sao Huyết Long lại để cậu ta tiếp quản tam giác vàng.

- Cái gì? ý ông muốn nói Huyết Long ra mặt để cho Thiếu Kiệt tiếp quản tam giác vàng? Như thế không phải là đã có liên quan hay sao mà ông lại nói là không có?

Trương Dật lên tiếng khó hiểu vì sao Trương Cung vừa nói không liên quan tới Huyết Long lại đem tổ chức này nói rằng ủng hộ Thiếu Kiệt. Hai cái mâu thuẫn với nhau làm cho ngay cả Trương Tỏa cũng mơ hồ.

- Chuyện này nói như thế cũng đúng không phải như thế cũng đúng mọi người nghe rồi sẽ hiểu.

Trương Cung bây giờ mới kể lại toàn bộ quá trình đã nói chuyện cho hai người nghe để họ đánh giá mọi việc. Kể từ khi bắt đầu kể lại cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt với mình. Trương Tỏa với Trương Dật lâm vào trạng thái trầm mặc không kém.

Thiếu Kiệt trở lại chỗ ngồi của mình Blake Cùng Jackson mới hỏi hấn.

- Có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt. Hình sau cuộc nói chuyện cậu có điều gì đó không vui thì phải.

- Ừ cũng không biết nên nói thế nào mới được. Mấy người kia chủ yếu chỉ tìm hiểu xem mình có liên quan gì đến Huyết Long hay không, Chán thật không biết vì sao lại phải dính vào cái rắc rối này. Cái đám người Huyết Long đó làm cái quái gì mà lại làm cho đám người Trương gia phải lo ngại đến như thế không biết.

Blake bây giờ cũng chỉ lắc đầu. Thiếu Kiệt không rành về quân sự cần thiết trong việc này nhiều nên không hiểu Huyết Long thần bí ra sao thì bản thân Blake khi còn đi lính đã trải nghiệm.

- Chỉ có em không lo lắng thôi. Vấn đề Huyết Long thật sự muốn nói để mấy người kia e ngại cũng đúng thôi. Họ không biết nằm ở nơi nào. Lại có được quân lực hùng hậu, Tiền cũng không biết kiếm từ đâu lại có thể trang bị được vũ khí không thua kém gì quân đội mỹ, em nghĩ xem nếu đám người đó e ngại là chuyện đương nhiên. Đây chỉ là những cái nhỏ đơn giản chưa tính đến việc Huyết Long bị truy nã ngầm ở tất cả quốc gia.

Thiếu Kiệt nhú mày một chút. Việc này Blake nói cường điệu làm cho hắn thấy được không đơn giản những gì Thiếu Kiệt hắn biết qua loa về Huyết Long đã đầy đủ một phần thông tin cần thiết.

- Nghĩ cũng ngộ. Họ không có nơi để người khác kiếm ra thì quá vô lý quân đoàn của họ ra sao chúng ta đã thấy. Với số người đông lại có thể trang bị được vũ khí tối tân có cả máy bay thì căn cứ phải rộng lớn mới đúng. Cứ tìm ở những nơi có điều kiện như thế không phải là ra sao. Thật tình

Jackson không cùng chung đơn vị với Blake nên khi nghe nói về Huyết Long hắn ở một bên lắng tai nghe thật kỹ. Hắn cũng đã từng thấy Huyết Long quân đoàn ra sao. Trang bị vũ khí như thế nào, nhưng đây chỉ là những gì hắn thấy mà không có được thông tin như hiện tại.

- Nếu dễ thế còn là Huyết Long sao. Anh chỉ biết là họ kiếm tiền bằng nhiều cách thức khác nhau. Dương như những người ở các quốc gia để có thể lực thẩm thấu của họ. Chỉ biết rằng họ có lịch sử không phải lâu dài. Kiến tạo như thế nào về thế lực này thì anh cũng không biết. Nói chung là khi biết có người nào đó dính dáng đến hai chữ Huyết Long sẽ làm người khác e ngại ích nhiều.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút trong lòng mình. Nếu những gì Blake nói với hắn thêm vào những tư liệu chấp nhận được mà Thiếu Kiệt đã nhận được thì đây đúng là thế lực không đơn giản. Người kiến tạo thế lực này đã có thể duy trì như thế thì không biết được mục đích như thế nào.

- Blake tôi cũng có một chút muốn hỏi. Nếu như họ cường đại như thế lại không cần hỗ trợ gì, thì tại sao lần đó họ lại xuất hiện còn trợ giúp chúng ta tiếp thu quân doanh của Khun Chang. Không phải họ luôn thần bí hay sao. Việc đưa ra quân đoàn của mình như thế không phải là việc làm đại dột nhất thời hay còn có mục đích khác?

Blake bây giờ cũng lắc đầu hắn không hiểu việc này do đâu nhưng Huyết Long giúp Thiếu Kiệt là sự thật không thể chối cãi. Suy nghĩ một lúc Blake mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Việc này tôi không biết nhưng có thể nói xem chừng Huyết Long có quan hệ nào đó với cậu bản thân cậu cũng không biết nó ra sao. Vì động quân như lần vừa rồi chứng tỏ cậu phải có một mối quan hệ nào đó với Huyết Long chứ ai đòi họ lại giúp chúng ta một cách không cần điều kiện như vậy. Tôi nghe Thi Lang nói rằng tiền cống nạp khi nói với quân đoàn chín thì họ cũng không cần đấy.

Cả Blake với Jackson lúc này đều nhìn lấy Thiếu Kiệt chăm chăm bởi vì mọi câu trả lời có thể nằm ở Thiếu Kiệt, manh mối đầu tiên này chỉ có thể bắt nguồn từ Thiếu Kiệt hắn sẽ không phải từ một người khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 792: Buộc Thiếu Kiệt Ra Mặt

Lời của Blake có thể sẽ đúng nhưng người liên hệ với Thiếu Kiệt hẳn là người nào thì Thiếu Kiệt hoàn toàn phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng, Bởi vì trong đầu hẳn lúc này có được một người cho việc này nhưng hẳn không thể nói cho Blake với Jackson biết,

Vì chỉ người này mới đủ khả năng thần bí, cùng với hội đủ những yếu tố có thể là một người của Huyết Long đúng nghĩa. Suy nghĩ của hẳn không ai khác đó là Hoàng Lâm Nhu mẹ của chính mình.

“Nếu như dựa theo điều kiện như thế thì người có thể có quan hệ với Huyết Long chỉ có mẹ mình, Hơn nữa chắc rằng cấp bậc của mẹ cũng không thấp, Nếu không thì với một thành viên bình thường không thể nào có quyền điều động cả một quân đoàn giúp mình như thế. Xem ra phải lựa chọn một lúc nào đó hỏi mẹ mới được. Hi vọng mẹ mình không cố ý che giấu làm gì. ”

Suy nghĩ như thế Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Blake cùng Jackson.

- Chuyện này sẽ làm rõ sau. Bây giờ cái cần thiết nhất phải tập trung vào nhiệm vụ lần này, xong hết mọi thứ mới có thể tính đến Huyết Long có liên quan tới tôi như thế nào.

- Như vậy thì nhiệm vụ lần này của mình chúng ta đi bắc kinh trước vài ngày sau lại quay trở về Thẩm Quyên như thế có gấp gáp quá không Thiếu Kiệt.

Blake bây giờ lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt về vấn đề lịch trình hẳn thấy thời gian đi lại của Thiếu Kiệt dường như có chút vội. Đem hai nơi này bay tới

bay lui đúng thật sẽ không tốn thời gian bao nhiêu. Nhưng nó làm lịch trình của Thiếu Kiệt xem ra rất vội.

- Không sao vấn đề chúng ta giải quyết ở Bắc Kinh cũng không bao nhiêu lâu đến đó nhận thân thôi. Họ muốn kiểm tra cứ để họ kiểm tra. Mục đích chính của chúng ta lần này ngoài thân phận sẽ có còn một thứ đó quan trọng là đại hội cổ đông thường niên đầu năm của công ty đại chúng Tencent.

Jackson sau khi im lặng một lúc khá lâu bây giờ mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt hẳn.

- Về việc này chúng ta có thể tin tưởng được hai bố con người kia không Thiếu Kiệt. Cậu giao toàn bộ những thứ cần thiết cho đối phương chỉ dựa trên cái hợp đồng ở quốc gia mình. Mà đối với việc này anh cũng biết dân tộc họ có luôn đứng về phía người của mình cho dù em có thưa kiện cũng không lấy được quyền lợi. Liệu rằng có khi nào hai bố con kia trở cờ không.

Điều Jackson lo lắng không phải là không đúng. Việc để cho Hoách Khang đứng tên toàn bộ quyền thu mua những cổ phần của công ty mà chỉ dựa vào một tờ giấy chỉ hợp lệ ở quốc gia Thiếu Kiệt thì có phần hơi mạo hiểm.

- Điều này chỉ có thể dựa vào cảm giác thôi. Hoách Khang dù có thể lôi kéo dã tâm của hắn nhìn ra cũng chỉ có thể nằm ở mức chịu trách nhiệm ở một phòng ban nào đó. Nhưng hắn quá trẻ không chịu được áp lực làm được việc lớn.

Blake với Jackson bây giờ trong lòng chỉ thốt lên một suy nghĩ chung

“ Cậu nói người ta còn quá trẻ, Cậu xem cậu bây giờ là bao nhiêu tuổi đối phương nếu nói còn quá trẻ vậy cậu đây là gì.”

Suy nghĩ trong lòng mỗi người như thế nhưng Blake với Jackson đều không nói ra. Đem suy nghĩ này biết thành một thứ trò đùa của chính hai người. Bởi vì so sánh Thiếu Kiệt với người khác họ tin chắc chẳng có ai quái vật giống như Thiếu Kiệt.

- Nhưng chỉ thế thôi thì cũng không ổn đâu Thiếu Kiệt. Hoách Khang càng làm lớn biết đâu ngoại vật xung quanh lại khiến ánh mắt hắn nhìn cao hơn. Như thế không công hắn sử dụng tiền của chúng ta để mua lại cổ phần toàn bộ thuộc về hắn. Mình có muốn hắn đưa lại xem ra cũng không dễ dàng. Cậu tin chắc hắn sẽ không làm như thế.

Thiếu Kiệt chỉ cười lắc đầu. Nếu nói người nào có dã tâm lớn hơn nhờ ngoại vật tiếp xúc được thì Thiếu Kiệt còn không biết nhưng nếu nói Hoách Khang hắn tin chắc rằng Hoách Khang không dám. Bởi vì có đối tượng Hoách Nam lúc nào cũng quan sát lấy con mình. Số phận hai bố con họ bị buộc chung một con thuyền không thể xuống.

- Nhìn mọi thứ như thế nhưng không đơn giản đâu. Ở đất nước này có những thứ không phải cứ có tiền là được. Các anh còn phải có thể lực thật sự. Mà hai bố con Hoách Nam với Hoách Khang đều không có thứ đó. Họ giờ muốn sử dụng tiền của chúng ta cũng không dám làm lớn bởi vì họ sợ. Sợ bị người khác nhắm vào.

Blake với Jackson nhíu mày một chút. Vấn đề này của hai bố con Hoách Nam, họ thấy bất cứ lúc nào hai người cũng có thể trở cờ được. Nhưng Thiếu Kiệt lại nói như không có nguy cơ nào. Còn nắm chắc rằng họ không dám.

- Sợ nếu như tôi là họ thì chưa chắc rằng đã sợ điều gì. Chỉ với một cái hợp đồng không có hiệu lực trên đất nước họ. Chúng ta cũng không có tiếng nói gì lớn thì tôi nghĩ họ sẽ suy nghĩ đến vấn đề này.

- Đúng là nếu ở một quốc gia khác có thể việc này sẽ làm em lo lắng nhưng ở đây lại khác. Anh không hiểu ở đây bất cứ người nào làm lớn đều phải chọn cho mình một trận tuyến thích hợp. Anh không đứng vào đội thì phải làm im lặng âm thầm không thể phát triển hoặc chỉ có thể trôi nổi trong giới kinh doanh cho đến khi tìm được chỗ dựa.

Thiếu Kiệt đem suy nghĩ của hai người Blake với Jackson giải thích cho họ hiểu hai nền cơ cấu khác nhau sẽ có những suy nghĩ khác nhau. Đối với một đất nước theo đuổi sự tự do cùng với những bản án được tạo thành bởi án lệ tạo thành hiến pháp thì một bên trái ngược lại hoàn toàn Luật pháp của nó được tạo ra do hội đồng cao nhất của cả một quốc gia thông qua. Nó nhiều chi tiết mỗi chi tiết trong đó chia ra làm từng điều, từng mục riêng biệt, Chưa kể đến vấn đề nó còn đi theo số năm sửa đổi của luật pháp đó dựa theo tình hình cần thiết của điều luật.

- Các anh nghĩ hai bố con Hoách Nam sẽ dám làm việc đó thì hai người hoàn toàn sai lầm. Họ không có chỗ dựa, không có thế lực cần thiết chỉ dựa vào quan hệ mới mọc nổi được. Còn chưa được lâu dài và đứng thành đội như người khác họ dám làm điều đó chả khác nào tự đào cái hố đem mình chôn xuống.

Jackson trừng mắt thật to khi nghe những gì Thiếu Kiệt nói hai bố con Hoách Nam nếu làm như những gì mà hắn thấy hai người có nguy cơ sẽ thực hiện.

- Anh đừng ngạc nhiên như thế. hai bố con Hoách Nam không có thế lực, Không có chỗ dựa, Họ đang bị chính Mã Hóa Đàng nhìn lấy. Nếu là anh, Anh ở một nơi lúc nào đối phương cũng có thể nuốt sống mình sau

lưng xem như một bức tường có thể chặn lại việc đó nhất thời. Liệu anh có dám đập đổ bức tường đó để bị nuốt hoặc trắng tay tù tội anh chọn cái nào.

Jackson bây giờ cũng trầm mặc suy nghĩ về lựa chọn của Thiếu Kiệt vừa ví dụ. Hắn cũng không phải ngốc đến mức không hiểu được dựa vào tường thì còn sống sót đôi khi lại không có chuyện gì. Còn đập đổ bức tường xem như tự mình đi vào chỗ chết.

- Thì ra là như thế. Hiện tại Thiếu Kiệt chính xác là bức tường để hai bố con Hoách Nam với Hoách Khang dựa vào. Nếu không có Thiếu Kiệt họ sẽ bị Mã Hóa Đằng tấn công dồn vào chỗ chết.

Blake đã hiểu được một phần nào của việc tại sao cho đến bây giờ Thiếu Kiệt vẫn tin rằng hai bố con Hoách Nam sẽ không nuốt riêng nhưng tiền mua cổ phần của Thiếu Kiệt. Họ đang đứng ở trung tâm vòng xoáy. Mã Hóa Đằng với những người khác lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào chính những gì hai bố con họ đang làm.

Jackson giờ cũng hiểu được một chút sơ lược tại sao Thiếu Kiệt lại tin tưởng hai người kia giao một số tiền khổng lồ chỉ để mua lấy cổ phần hơn nữa còn để cho hai bố con họ đứng tên lấy cổ phần mua vào.

- Mã Hóa Đằng đến bây giờ vẫn chưa ra tay với hai bố con Hoách Nam hình như có lý do nào đó. Nếu không họ sẽ không kéo dài đến lúc này.

Blake nói ra suy nghĩ của mình, Hắn thấy Mã Hóa Đằng đã tạo công ty đến như hiện tại chắc chắn muốn đối phó với bố con của Hoách Nam để như trở bàn tay. Vì nếu nói sau lưng Mã Hóa Đằng không có thể lực nào chống đỡ công ty của hắn cũng không phát triển đến mức độ như hiện tại. Tuy không phải đủ điều kiện nổi tiếng khắp thế giới nhưng ở quốc nội vẫn có một tiếng nói nhất định.

- Ủ Mã Hóa Đăng đang đợi em ra mặt. Hấn không ngốc, với điều kiện của hấn hiện tại có thể biết được em ở phía sau lưng hai bố con Hoách Nam. Nhưng hấn không ra tay được. Đơn giản hấn cần một lý do cho toàn bộ cổ đông thấy. Nếu như trong cuộc họp cổ đông thường niên. Một nhân viên cấp thấp chỉ trong chốc lát nắm giữ một lượng lớn cổ phần. Danh khí không có lại lấy tiền đâu ra. Câu hỏi này chắc chắn sẽ để cho hội đồng cổ đông tự trả lời. Khi đó bằng mọi giá tất cả cổ đông sẽ quay lại đối phó với hai bố con Hoách Nam. Chưa kể đến thế lực phía sau Mã Hóa Đăng ngay lập tức sẽ tiến hành điều tra số tiền của hai bố con họ từ đâu mà ra. Liệt kê họ vào danh điều tra bắt đi. Nên lần này bắt buộc em phải có mặt cùng với nắm trong tay cổ phần đúng thật sự của mình.

Thiếu Kiệt thừa biết Mã Hóa Đăng sẽ không để vì việc một cổ đông bị điều tra làm ảnh hưởng đến công ty. Nếu Thiếu Kiệt hấn phương án lựa chọn tối ưu nhất sẽ là bằng mọi cách để toàn bộ cổ đông ra sức mua lại toàn bộ cổ phần mà Hoách Khang đang nắm giữ sau đó sẽ tiến hành điều tra công khai đánh động dư luận. Vừa tạo cho thế lực đằng sau mình có chiến tích vừa nắm lại toàn bộ công ty không để cho người khác có quyền thao túng.

Bây giờ thì Blake với Jackson hiểu được tại sao Thiếu Kiệt lại sắp xếp lịch trình kín để có thể tham gia được cuộc họp cổ đông công ty. Hấn không muốn tiền của mình đầu tư bị rơi vào tay của quốc gia khác. Những tiền đó đã chi ra thì phải đạt mục đích vốn có của nó.

- Xem ra những vấn đề này không đơn giản giải quyết đâu. lịch trình càng dày như thế này phải hoàn thiện trong một sớm một chiều thì có phần quá sức nhưng hai người bọn anh thật sự không giúp gì được trong chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 793: Lúc Nào Cũng Có Tiếng Gió.

Blake cũng thừa biết để tính toán trong kinh doanh thì có mười hần với cả Jackson cũng không làm được. Những người suy nghĩ kinh doanh như Thiếu Kiệt với Mã Hóa Đằng không chỉ đơn giản người thường có thể hiểu được. Nó liên quan cả thế lực trong tối lẫn ngoài sáng của cả hai bên. Thiếu Kiệt nếu có chỗ dựa Mã Hóa Đằng buộc phải lui quân hoặc án binh bất động không thể nào thực thi những điều còn lại.

Vì để tránh đối phương có động thái đề phòng Thiếu Kiệt phải nhanh chóng tạo ra cho mình những thứ cần thiết để đối mặt với những việc này.

- Các anh chỉ cần chuẩn bị tinh thần đánh nhau một trận là được. Chúng ta đi bắc kinh chơi lớn. Trong vòng một ngày nào cho danh tiếng có thể vừa đủ làm việc thì mọi thứ đều ổn. Chơi lớn như thế nào thì phải xem chúng ta qua được bao nhiêu ải.

Jackson với Blake không ngờ đến Thiếu Kiệt lại định làm những việc như thế nhin không được Blake mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Làm như vậy ổn không đó Thiếu Kiệt. Chúng ta làm như vậy sợ rằng chưa có được thân phận đã bị đánh không còn manh giáp ở đó cậu đòi nào cho long trời lở đất.

- Cái này không hẳn đây. Chúng ta đi lần này nhận thân nếu không làm ra nào động. Không cho họ thấy chúng ta có tiền vốn cần thiết. Nếu như im lặng bình tĩnh thì họ chịu nhận chúng ta sao. Hơn thế nữa trong thời gian ngắn dù không đi ra kết quả cần thiết Nhưng đằng sau Mã Hóa Đằng làm sao không báo cho hần chuyện này. Phải như thế hần mới ném chuột sợ vỡ bình. Không dám manh động.

Thiếu Kiệt đem suy nghĩ của mình ra ít nhất không thông mấy thứ truyện hần đã đọc sáo lộ vẫn có. Đi nhận thân âm thầm không ồn ào chắc chắn không thể nếu im lặng, đám người họ Tống kia cho rằng hần sợ họ. Có kiểm trắc thông qua adn cũng giả vờ như không phải bùng bích thông tin cần thiết với bên ngoài. Làm vậy Thiếu Kiệt hần thật sự không có lợi lộc gì. Đôi khi còn tổn hại cực lớn.

Blake với Jackson hiện tại mới gạt đầu. Họ hiểu Thiếu Kiệt muốn phô ra thực lực để cho đám người Tống gia phải chấp nhận. Nếu như một số vận động hành lang của Thiếu Kiệt có thể làm được ra cái adn trùng khớp với gia đình kia thì Thiếu Kiệt hoàn toàn có thể có một thân phận hợp cách.

- Được vậy cứ để anh với Jackson thử xem những người của Tống gia sẽ như thế nào. Nghe nói ở đây đất nước cũng coi trọng võ lực cùng với thực lực. Nhân cơ hội này thử sức một chút.

- Cứ phóng tay làm nếu tình hình bất ổn không nằm trong kiểm soát ít nhất em biết với ba người mình vẫn có thể đào thoát trong phạm vi nhất định nên không cần lo lắng. Giờ thì nghỉ ngơi cho lại sức trước cuộc chơi nào.

Thiếu Kiệt không nói nhiều nữa, đem cái miếng che mắt của mình lại dựa vào ghế trạng thái thoải mái nhất để chợp mắt. Blake với Jackson cũng như thế họ biết rằng đợi họ xuống sân bay sẽ không còn yên bình dễ chịu.

Tại Thẩm Quyên lúc này trong một căn nhà khang trang tiện lợi. Kể từ khi làm việc cho Thiếu Kiệt Hoách Khang cũng đổi hẳn nơi ở không còn nằm trong một con hẻm nhỏ lụp xụp thay vào đó, một căn phòng đầy đủ tiện nghi ở một chung cư. Thẩm quyên hiện tại đang xây dựng bề thế phát triển nhanh chóng. Những căn phòng như thế này giá không hề rẻ an ninh ở đây được thắt chặt với kiểm soát gắt gao. Khu nhà của Hoách Khang hần không thiếu một thứ gì tiện nghi.

Hai bố con Hoách Khang với Hoách Nam ngồi ở phòng khách đang nói chuyện với nhau. Hoách Nam đi tới đi lui cảm giác lo lắng không ít. Hai bố con họ hiện tại lo lắng nhất chính Thiếu Kiệt đến đây có kịp lúc này không.

- Con nói xem còn năm ngày nữa bắt đầu tiến hành họp cổ đông hàng năm của công ty đó. Giờ này Thiếu Kiệt vẫn chưa xuất hiện. Chúng ta phải làm thế nào đây. Ở bên kia quý tự dường như cũng gặp một số trục trặc về mấy cái tên ở thành phố. Con nghĩ xem cậu ta nói sẽ đến nhưng giờ này lại chưa thấy động thái gì hết.

Không như Hoách Nam bố mình, Hoách Khang bây giờ hết sức bình tĩnh hẳn không lo lắng nhưng khuôn mặt trầm trọng có thật những thứ đã chuẩn bị đến bây giờ gần như hoàn thành. Hẳn chỉ cần Thiếu Kiệt xuất hiện thì những thứ trong tay hẳn sớm ngày hiệu lực.

- Con biết bố lo lắng nhưng không phải trước đó Thiếu Kiệt cậu ta đã nói sẽ đến kịp lúc rồi không phải sao. Cậu ta nói còn cần phải có tiền vốn để ra mặt trong chuyện này. Với suy nghĩ của con cậu ta không làm gì để mình chịu thiệt. Nếu hiện tại chưa đến thì cũng do cậu ta chuẩn bị thứ cần thiết thôi. Bố không cần phải nghiêm trọng lên như thế.

Hoách Nam bây giờ mới ngồi xuống ghé trước mặt con mình. Lo Lắng nói với Hoách Khang. Con nghĩ mọi chuyện đơn giản sao. Thiếu Kiệt không đến được đúng lúc chúng ta chết chắc. Con có biết số tiền con với bố chia nhỏ ra mua cổ phần cần thiết đem về nếu tính ra thì tiền thuế chúng ta chịu không nổi đâu.

- Không phải tại bố sao. Ngay lúc đầu con đã nói Thiếu Kiệt chuyển tiền cứ thông qua việc đường đường chính chính mua vào. Bố chia nhỏ ra để giao dịch không mất thuế giờ cộng lại một đồng làm sao chi trả. Con đã nói rồi. Mua nhỏ từng đợt qua mặt được đôi phương nhất thời không qua mặt được lâu dài. Giờ bại lộ ra chúng ta cũng chỉ có nước đợi Thiếu Kiệt cậu ta

giải quyết. Con không đấu lại rồi. Chỉ có thể cầm cự đợi đến lúc Thiếu Kiệt xuất hiện thôi.

Hoách Khang hiện tại chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Ngoài việc bị Mã Hóa Đằng nhìn chăm chăm vào những gì hắn đang làm thì những việc khác xem như bị phong bế toàn diện. Hắn vốn nắm giữ cổ phần đủ lay động Mã Hóa Đằng. Nhưng chưa đến cuộc họp vấn đề ai sẽ là chủ tịch hội đồng quản trị còn không thể hợp thức hóa được.

- Mà đúng chắn được tích sự gì. Mình có tiền do Thiếu Kiệt đổ xuống. Cứ thắng tay đấu một lần chết ai đâu sợ cái gì. Mà còn thua thằng nhóc Thiếu Kiệt nhiều. Nó dám nghĩ đến những vấn đề cái thằng mấy mươi tuổi đầu như mà cũng không dám làm.

- Bố làm ơn dùm con một cái. Mấy người quái vật như Thiếu Kiệt, Mã Hóa Đằng con bố người bình thường không đấu lại. Nếu không thì việc vận động mua cổ phần từng đợt của hai bố con mình cũng không bị Mã Hóa Đằng phát hiện. Bố cứ muốn con như người ta thì không thể nào đâu.

Vốn còn định mắ Hoách Khang con mình thêm vài câu nhưng Hoách Nam hắn cũng không biết nên nói gì hơn so sách con hắn với Thiếu Kiệt dù không đành lòng nhưng hắn phải chấp nhận. Con mình không bằng được người ta về toàn diện. Thế Lực hắn cũng chẳng có để con mình dựa vào, Tiền bạc cũng không bằng người ta kiếm tiền. Chỉ có mỗi cái của hàng bán linh kiện cũ, hắn còn kham nổi lớn hơn thì hắn cũng chỉ chịu thua.

Nếu không có Thiếu Kiệt hắn càng không biết rằng đồ ve chai trước giờ hắn bán lại có thể tạo ra được tiền. Thở dài xem như mình chưa nói gì. Hoách Nam bây giờ mới hỏi con mình.

- Vấn đề cộng hết cổ phần lại chúng ta hiện tại nắm được bao nhiêu. Nếu như không đủ ở thế cân bằng thì sẽ khó lòng làm được. Nhưng thứ Thiếu

Kiệt cậu nhóc ấy giao cho.

- Hiện tại chúng ta nắm chắc việc Thiếu Kiệt trở thành chủ tịch hội đồng quản trị không sai biệt được. Lần đó Mã Hóa Đăng thu mua vào cổ phần từ người bên dưới giữa đường bị chúng ta can thiệp bằng cách tung tin đồn đã làm hắn không thao tác được. Lần đó nếu không nhờ bố đưa ra ý kiến đem việc Mã Hóa Đăng muốn thầu tóm thị Trường trò chơi trong nước tung ra giá cổ phiếu cũng không lên cao đến mức độ khiến người bên kia lại trở mặt.

Hoách Khang vừa nói vừa nhìn bố mình. Hắn công nhận lần đó bố mình thật sự đưa ra sáng kiến tốt, nếu không nhờ vậy hắn cũng không giữ được cổ phần đủ chi phối công ty.

- Con còn dại lắm. Buôn bán như bố còn biết vận dụng. Cái cổ phần gì đó cũng giống như vậy tạo ra thị trường khan hiếm hàng thì buộc người đang nắm giữ món đồ đó phải lên giá. Mã Hóa Đăng thương lượng không được phải chịu thua thôi. Khi hắn cầm lái con thuyền bán ra cổ phần lại đi mua vào. Người khác nhìn vào không biết hắn để đối phó bố con mình. Thì cho rằng hắn tung bài đánh hỏa mù để tiến hành cho công ty lên giá.

Hoách Nam trong việc mua bán cũng không phải hạng thường chỉ có điều hắn không có đủ thực lực để làm lớn nên vẫn còn long đong, nói về buôn bán nếu hắn không có chút tiền vốn thì chắc chắn đã dẹp tiệm lâu rồi. Giờ chia sẻ lại một chút bí quyết cho con mình hắn cũng xem như có được chút tự hào.

- Bố nói hay lắm nếu như bọn điều tra thị trường biết thì bố chết chắc. Thị trường cổ phiếu không phải cứ nói tung tin đồn nhảm là được. Mấy người đó kia điều tra ra thì chúng ta lãnh đủ.

- Thằng nhóc mày khờ vừa thôi chứ. Bố mày cũng đâu đến nỗi ngu chỉ cần bỏ ra vài đồng mượn mấy thằng ăn mặt bánh bao ra gần quan com hoặc quán nước của trước trung tâm sàn giao dịch. Thế là xong, đám người ở mấy nơi đó không phải ngốc. Một đám thần thần bí bí lại thêm cả việc bố con mình thu mua cỗ phần nhỏ lẻ lâu dài. Dù không tin thì đám người hám lợi vẫn phải tin. Con chưa nghe, thà tin có chứ đừng không tin sao. Xã hội này lúc nào cũng có tiếng gió. Đám người đó nghe gió, đám người kia không phát cờ, trừ khi họ thấy tiền không nhạt.

Hoách Nam khá tự hào hẳn tin chắc nếu người làm ăn bị thu hút bởi mấy câu chuyện hẳn đưa ra, thêm vào đó thị trường biến động cứ rơi ra cỗ phiếu nào thì bố con hẳn thu mua, Người hám lợi thấy như vậy không biết chớp thời cơ thì việc lần đó của hẳn cũng không thành.

- Lần này chỉ hi vọng Thiệu Kiệt đến kịp lúc nếu không công sức hai bố con mình đổ sông đổ biển, Chưa kể đến còn gặp phiền phức lớn không nhỏ đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 794: Khu Triều Dương

Sau gần năm giờ bay Thiếu Kiệt hiện tại cũng khá ổn đối với việc lệch múi giờ đôi chút của quốc gia này. đứng ở sân bay Bắc Kinh nhóm người Thiếu Kiệt đang nhận lấy hành lý của mình.

Những người Trương Gia cũng như thế họ đứng ở một góc đợi nhóm người Thiếu Kiệt. Với sự trợ giúp của họ Thiếu Kiệt nhanh chóng được thông qua cửa khẩu an ninh. Đứng trước cửa sân bay Trương Dật lúc này sau khi thấy Thiếu Kiệt với người của hắn mọi thứ đã chuẩn bị xong liền nó.

- Chúng tôi đã chuẩn bị cho cậu khách sạn rồi. Bây giờ chúng ta lên taxi đi tới đó cũng không bao nhiêu thời gian đâu.

Trước sự thân thiện của Trương Dật, Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu đáp lại sự mời mọc của hắn.

- Không cần đâu giờ này cũng gần sáng rồi đi ăn cái gì đó rồi đến Tổng gia luôn như thế biết đâu lại đầy đủ người cũng không cần phải gấp gấp làm gì thuê khách sạn ngoài cũng không cần thiết. Như vậy đi khi nào chúng tôi ở nơi cố định rồi sẽ gọi lại sau. Ba ngày này các vị cứ họp bàn việc hợp tác như thế nào đi.

Thiếu Kiệt gọi đến một chiếc taxi đến trước mặt mình cả hắn với Blake, Jackson lúc này mới lên xe. ba người Trương gia đứng lại ở đó nhưng không biết phải làm như thế nào nhìn nhau lắc đầu thở dài.

Thiếu Kiệt lên xe để cho taxi chạy đi một đoạn mới nói với người taxi.

- Vị đại ca đẹp trai kiếm cho cháu gần đây một cái khách sạn tốt một chút được không?

Nghe được Thiếu Kiệt lên tiếng nói dù không muốn nhưng người tài xế vẫn không nhịn được đáp lại lời hắn.

- Cậu nhóc xem ra giao tiếp của cậu không tồi nói rất chuẩn. Việc kiếm khách sạn gần đây tương đối dễ. Không cần phải lo cứ để cho tôi. Ở Bắc Kinh này tôi không nói hay chứ làm tài xế cũng được hơn năm năm đi tới đi lui đều thông thuộc đường. Bảo đảm không làm cậu thất vọng.

Blake với Jackson bây giờ như vịt nghe sấm nhìn Thiếu Kiệt đối thoại với người tài xế xem ra điệu bộ rất vui vẻ. Thiếu Kiệt hẳn chỉ mỉm cười bắt chuyện với người tài xế.

- Vậy đại ca biết đường này không?

Đưa ra địa chỉ ghi trong tờ giấy cho người tài xế nhìn thấy Thiếu Kiệt dù biết trên đó ghi gì nhưng hắn mù đường ở đây muốn biết rõ nó ở đâu thì không đơn giản chút nào.

- Ô khu Triều Dương à. Không xa lắm. Bên Triều Dương với Đông Thành này gần đây phát triển nhiều lắm mấy người du lịch như cậu cũng hay đến đây. Khu đông thành nhiều danh lam thắng cảnh nên giá cả khách sạn gần đó cũng tăng theo. Cậu định thuê ở gần đó thật à?

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình hắn quên mất việc này khu Triều Dương không xa Cố Cung, Thiên An Môn. Nên việc ở khu vực này cũng hầu hết là người có thân phận không kém. Chỉ riêng phần những khách sạn cần thiết thì đa số là những nơi dành cho con ông cháu cha.

- Không sao đâu anh cứ đến khu đó kiếm một cái khách sạn nào tốt một chút là được.

Thấy Thiếu Kiệt không lo ngại vấn đề giá thành. Cùng với cách nói chuyện của hắn dường như không phải dân du lịch tiết kiệm cho lắm. Blake

với Jackson này giờ không hiểu hai người nói việc gì nhưng thấy Thiếu Kiệt không muốn nói với họ, Mà cả Thiếu Kiệt lẫn người Taxi đều nói chuyện khác vui vẻ, Hai người bây giờ cũng nghĩ đây chỉ là cuộc đối thoại của hai người bình thường.

Thiếu Kiệt nhìn người tài xế suy nghĩ điều gì đó rồi mới lên tiếng hỏi.

- Đại ca anh chạy xe như thế này cũng lâu rồi vậy cuộc sống thế nào có thể mua nhà ở bắc kinh nay chưa?

- Ô việc này thì không đâu gì cậu tôi cũng sống ở Bắc Kinh này khá lâu nhưng mua nhà được thì không dám mơ. Thân tôi còn lo chưa xong mỗi tháng ngoài tiền gửi về cho gia đình ở Quảng Đông cũng không dư được bao nhiêu. Đôi khi còn ngủ lại trên xe để có thể kiếm được nhiều tiền hơn. Cuộc sống cũng không dễ dàng.

Người tài xế cũng thật tình nói với Thiếu Kiệt. Cảm giác người nước khác lại thông thuộc nói chuyện với mình cả chặng đường gần hơn ba mươi phút từ sân bay quốc tế Bắc Kinh về đề khu Triều Dương nếu cứ chạy trong ban đêm như thế này cũng rất dễ buồn ngủ. Trò chuyện như thế này vừa tỉnh táo vừa lại có thể cho thời gian trôi qua nhanh hơn. Cảm giác của người tài xế cũng không tệ lắm.

- Ừ cuộc sống không dễ dàng chút nào. Nhưng mà anh ở tận Quảng Đông sao lại tới tận Bắc Kinh này làm việc không phải ở Quảng Đông cũng đang phát triển sao làm ở đó cũng gần gia đình. Sao lại đi xa như thế.

- Cậu không biết rồi. Đúng là ở đó phát triển nhưng chỉ một phần thôi đa số vẫn là các công ty công nghệ. Những người như tôi làm gì biết cái gì gọi là công nghệ. Ngồi sau vô lăng tay lái nhiều năm rồi thì cũng có cái nghề này để sống. Đến Bắc Kinh khách du lịch nhiều ngoài trừ chi phí thuê xe

của công ty thì vẫn còn có thể dư được một ít người về quê. Vì điều đó mà không ít người ở quê tôi cũng đến đây kiếm sống.

Vừa chăm chú lái xe vừa trả lời Thiếu Kiệt. Không cần có thể hiểu được cả quá trình nhưng hôm nay thấy người này đến giờ vẫn còn chở những người khách là mình thì cuộc sống lái xe kiếm cơm của người tài xế này cũng không phải thuận buồm xuôi gió.

- Nói chuyện này giờ quên hỏi đại ca anh tên gì thế? Kiếm sống như thế này sao anh không kiếm công việc khác nhiều tiền hơn. Em nghĩ ở thành phố này cũng còn nhiều công việc để làm đâu chỉ mỗi công việc làm tài xế như thế này.

- À Tôi Tên Mai Lộc cậu cứ gọi tôi là Anh Lộc được rồi. Đôi khi cũng muốn lắm, nhưng không có công việc này phù hợp hết với lại ở cái thành phố này lớn tuổi như tôi giờ thì cũng chỉ làm những việc lao động chân tay. Những việc đó thì cậu đừng nói nếu không có người quen dẫn vào làm cũng không được. Khó lắm họ đi chung với nhau đều ăn chia quen biết hết rồi. Còn những công việc khác thì không đến lượt mình. Chỉ có việc này là đơn giản nhất đóng một ít tiền thế chân, chạy xe trả tiền thuê còn dư bao nhiêu thì lấy để dành gửi về quê.

Thiếu Kiệt trò chuyện này giờ mới biết được tên đối phương vốn hẳn không phải đơn giản chỉ nói chuyện cho vui mà mục đích chính Thiếu Kiệt cần một tài xế riêng cho mình ở Bắc Kinh này. Nếu mọi thứ ổn thỏa hẳn chắc rằng mình phải bay đi bay về hai quốc gia. Nếu chỉ dựa vào Blake với Jackson thì việc thông thuộc đường xá rất khó khăn trong việc di chuyển.

- Anh Mai này không biết hiện tại việc anh chạy xe như thế này trung bình một tháng thu nhập được bao nhiêu? Thấy anh chạy xe như thế này cũng không dễ sao anh không tìm một người nào đó nhà giàu rồi lái xe cho họ.

Đem thắc mắc của mình nói ra Thiếu Kiệt biết không việc gì hơn là đánh vào túi tiền đối phương chỉ cần biết thu nhập của Mai Lộc bao nhiêu. Thiếu Kiệt có thể tính toán được mức lương cần thiết của hắn rồi ra cái giá thích hợp.

- Không nhiều mỗi tháng chừng vài ngàn lúc cao điểm du lịch có thể cao hơn nhưng cũng không được bao nhiêu nói chung vô chừng lắm. Còn việc xin lái xe cho người khác không thì thời buổi này không ai thuê đâu đa phần họ nhà giàu có vệ sĩ riêng sẽ chịu trách nhiệm chuyên chở đối phương.

- Vậy chứ nếu lương lậu không ổn định như thế vợ con anh sao lo được? Anh cứ nghĩ không có người thuê như thế thì sao mà kiếm được nhiều tiền.

Thấy Mai Lộc lái xe vừa nói chuyện với mình nhưng khi nói về vấn đề tiền nong có chút cảm giác mệt mỏi Thiếu Kiệt mới hỏi thử xem. Vì phải có vấn đề gánh nặng tiền bạc nên Mai Lộc mới phải chạy xe cả ngày lẫn đêm để kiếm tiền như hiện tại. Nếu không vì lý do nào đó người ta cũng không làm việc bán sống bán chết như thế này.

- Chẳng giấu gì chú em. Con anh thì không có chỉ có vợ anh thì trước đây làm thư ký cho công ty nhưng khi công ty biết vợ anh phát bệnh tim thì lập tức sa thải. Tiền nong không đủ. Trước anh chỉ chạy mỗi buổi sáng giờ phải chạy cả đêm để kiếm tiền lo cho vợ. Em cũng biết rồi đây người nghèo thường mắc bệnh nhà giàu. Không có tiền mổ tim thì chỉ có uống thuốc cầm chừng, Mà những thứ này tốn kém không ít. Xã hội cái gì cũng cần tiền gói ghém lắm thì hai vợ chồng mới đủ tiền một tháng tốn nửa tháng thuốc mem cho vợ.

Mai Lộc thấy Thiếu Kiệt vốn cũng không lớn nhưng trò chuyện với hắn cũng có chút hảo cảm. đề cập đến chuyện vợ con của mình xem như cũng có phần quan tâm. Hắn lái xe bao nhiêu lâu nay cũng chưa từng gặp người

khác nào quan tâm như Thiếu Kiệt nên cũng trả lời thật hoàn cảnh của mình.

- Xem ra đôi khi cái nghèo luôn đeo bám người ta cũng thật sự không tốt cho lắm. Nhưng mà em hỏi thật nếu có người thuê anh một tháng tám chín ngàn anh làm không? chỉ làm việc lái xe không thôi? đưa đón người ta đi công việc tại Bắc Kinh này khi họ có mặt là được.

Mai Lộc đang lái xe cũng nhin không được nhìn qua Thiếu Kiệt. Công việc tám chín ngàn một tháng dù không lớn nhưng nếu đúng như Thiếu Kiệt nói thì nó ổn định hơn nhiều, Hơn nữa cũng không mệt mỏi việc phải chạy xe hàng giờ liền chở khách. Công việc này nói chung là thời gian rảnh rất nhiều.

- Ô nếu thế thì anh làm liền chỉ là chạy xe thôi thì hoàn toàn tốt. Nhưng mà có người lại tuyển nhân viên với giá cao vậy sao? Mấy người tài xế lái xe cho giám đốc anh biết cũng một tháng chỉ năm sáu ngàn không được như giá em nói đâu. Có khi nào em nghe nhầm không thế.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười. Hắn không tin với số tiền mà mình đưa ra Mai Lộc lại từ chối. Dù biết giá cả này so với để Jackson hoặc Blake lái xe thì hắn phải bỏ ra số tiền tương đối cao, Nhưng cái hắn nhắm đến hiện tại Mai Lộc lại có đầy đủ điều kiện.

- Như vậy đi. Anh đưa em về khách sạn cũng không cần đón khách thêm đâu cứ nghỉ ngơi lại trong xe hai ngày sắp tới em sẽ phải đi tới đi lui nhiều tiền thuê xe của anh hai ngày này em sẽ trả mỗi ngày tám trăm. Chỉ cần anh chở bọn em đi những nơi cần là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 795: Chỉ Để Lấy Tình Báo

Khác Bất ngờ với những gì Thiều Kiệt nói. Mai Lộc chợt dừng xe lại bên đường nhìn Thiều Kiệt hỏi lại một lần nữa vì sợ mình nghe nhầm.

- Em nói thật? Hai ngày chỉ chở em với hai người này mỗi ngày tám trăm. Em không đùa.

- Đúng vậy! em không đùa. Nếu không tin em có thể thanh toán trước cho anh.

Nhìn dáng vẻ của Thiều Kiệt không giống như đang lừa gạt mình. Mai Lộc bây giờ mới hít sâu một hơi lấy lại chút bình tĩnh. Dù số tiền không lớn nhưng hai ngày hẳn có thể kiếm được tiền của cả hơn một tuần. Thì vợ hẳn có thêm vài ngày thuốc men.

- Được xem như em bao trọn xe của anh. Dù sao hai ngày thuê xe của anh chỉ mất có một ngàn xem như sáu trăm dư hai ngày lại rảnh rồi.

- Không cần thiết. Tiền thuê xe của anh em trả cho. Không sao đâu. Cũng chỉ thêm được một ngàn không đáng bao nhiêu tiền. Cứ đưa em đến khách sạn trước đi chúng ta nói việc này sau.

Mai Lộc bây giờ cũng gật đầu tiếp tục lái xe đi. Với việc mà Thiều Kiệt định bỏ luôn cả tiền thuê xe của hẳn hai ngày. Dù không biết là thật hay không nhưng với những gì Thiều Kiệt vừa nói Mai Lộc không có cảm giác Thiều Kiệt đang nói đùa.

- Cũng không cần cậu phải trả tiền thuê xe đâu với những gì cậu trả đã đủ cho tôi chạy xe trong một ngày, Hơn nữa cũng không phải chạy tới chạy lui tốn tiền xăng nên tôi vẫn còn có dư ra được một chút.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không nói gì hấn tựa lưng vào ghế quan sát hai bên đường trong màn đêm. Thiếu Kiệt hấn giờ mới nhớ ra việc thời buổi này giá cả cũng không bị đẩy lên quá cao. Nghề tài xế dù thấy chạy xe hàng ngày nhưng tiền xăng vẫn tụt tụt trả không phải là những công ty taxi cấp.

Chiếc xe taxi chạy khoảng chừng hai mươi phút dừng lại trước một khách sạn. Nhìn bên ngoài nó giống như một chung cư nhưng phía trước vẫn để một tấm bảng khá lớn bên ngoài để tên khách sạn.

Khách sạn nằm ở cạnh con đường lớn của đại lộ Triều Dương nó nhìn trông giống một nhà hàng được mở ra để tiếp đãi khách du lịch. dù không được xây dựng cao tầng và nhìn không có nét gì nổi bật nhưng Mai Lộc lại khẳng định nơi này giá cả tốt nhất.

Khi Blake cùng với Jackson xuống xe đi theo hành lý của mình lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt sao lúc này đám người Trương gia hình như có chuẩn bị khách sạn cho mình rồi sao em lại không ở đó mà quay ra mượn ở đây?

- Ủ Nếu ở nơi mấy người Trương gia sắp xếp em sẽ có cảm giác không thoải mái cho lắm. Dù sao nếu mình tự do làm việc của mình không bị đám người Trương gia nhìn chăm chăm vẫn tốt hơn. Còn hai giờ nữa bây giờ thuê phòng lên để đồ rồi đi ăn chút gì đó rồi làm việc luôn cho tiện. Em đã nói với người Taxi rồi mấy ngày sắp tới anh ta sẽ là tài xế riêng cho mình. Muốn đi đâu cũng được.

Vấn đề có người tài xế chuyên chở cho họ Blake với Jackson không nói gì. Với những gì mà Thiếu Kiệt làm luôn có mục đích hai người thấy mình cũng không quá quen thuộc đường xá ở đây để cho người bản địa chạy xe chính xác là phương án tốt.

Mai Lộc niềm nở sách theo hành lý của mấy người Thiếu Kiệt đặt xuống ở quầy lễ tân. Đem hai căn phòng thuê xuống quả thật đúng với những gì Mai Lộc nói giá thành cũng không cao lắm với phòng thường là tám mươi tệ và phòng đặc biệt là một trăm tệ một ngày.

Người lễ tân thấy Thiếu Kiệt nói chuyện lưu loát cũng ngạc nhiên nhưng cô cũng không quá chú tâm. Với khách sạn này hàng năm tiếp đón khách du lịch đi kèm với hướng dẫn viên không theo đoàn thì vẫn có. Nhanh chóng làm thủ tục nhận phòng. Cầm lấy hai cái chìa khóa phòng của nhóm người mình Thiếu Kiệt mới quay ra nói với Mai Lộc.

- Mấy người mình lên phòng cất hành lý sau đó sẽ đi ăn một chút gì đó bỏ vào bụng.

- Vậy cũng được để tôi phụ mọi người đem hành lý lên phòng.

Mai Lộc định đem phụ giúp nhóm người Thiếu Kiệt mang hành lý lên phòng thì Blake đã cất tiếng nói với Mai Lộc bằng một câu tiếng anh.

- Không cần đâu. Thiếu Kiệt đi lên đi xuống cũng không có làm gì để cho Jackson đi nhận phòng với đem hành lý lên là được.

Mai Lộc vốn dựa vào việc chở khách nhất để kiếm tiền và đối tượng của hắn luôn là khách du lịch. Nhìn qua Thiếu Kiệt biết cũng không cần phải dịch lại cho Mai Lộc nghe, Nếu không như thế Mai Lộc chắc đã không chọn địa điểm đón khách ở trong sân bay.

Nghe Blake nói như thế Mai Lộc bây giờ mới nhìn lấy Thiếu Kiệt một cái rồi nở nụ cười. Hắn hiểu trong ba người Thiếu Kiệt dường như mới là người chủ thật sự. Từ việc để cho hắn làm tài xế riêng trong mấy ngày luôn cả việc thương lượng giá thành đều do Thiếu Kiệt quyết định còn không thông qua hai người.

Mai Lộc cũng không ngờ đến nỗi Blake đã nói như thế mà hắn cũng không biết được người nào mới là chủ thật sự.

- Được thôi chúng ta sẽ đợi ở đây.

Blake sau khi nói gì đó với Jackson đề cho Jackson đi lên nhận phòng rồi quay ra nói với Thiếu Kiệt.

- Jackson lên để hành lý kiểm tra phòng xong sẽ xuống. Chắc chỉ tầm năm mười phút.

- Không cần phải phiền phức thế đâu. Chúng ta mới tới cũng không ai biết chúng ta sẽ thuê phòng nào. Làm việc đừng cẩn thận quá người khác nhìn vào cũng không hay. Cứ bình thường là được.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Blake hắn thấy vì biết lịch trình của Thiếu Kiệt thật dày nên Blake đâm ra lo lắng thái quá. Nếu như việc ở lại khách sạn do Trương gia làm cần phải kiểm tra Thiếu Kiệt cũng không nói gì. Nhưng đây là khách sạn mà Mai Lộc mới dẫn bọn hắn đến. Cũng không cần làm những thao tác kiểm tra phức tạp.

Mai Lộc đứng một bên chỉ im lặng nghe cuộc đối thoại của hai người. Thiếu Kiệt thì lại khác giờ đây hắn hiểu thêm có vẻ như Thiếu Kiệt là công tử của một đại gia nào đó đi du lịch còn hai người Blake với Jackson đều là vệ sĩ.

Có vệ sĩ là người nước ngoài, Thân phận của Thiếu Kiệt dường như rất quan trọng. Hắn biết lần này mình chở phải người giàu có chắc chắn có thể lực dù chỉ là khách du lịch nhưng như thế phải thay đổi cách giao tiếp của mình. Lăn lộn ở Bắc Kinh này hắn cũng phải biết nhìn người mà sống. Nếu không đụng phải người không chọc nõi thì hắn cũng không biết hắn và vợ sẽ sống thế nào.

- Thôi nào nhìn anh Lộc sao căn thẳng thế cứ bình thường được rồi. Thân phận với không thân phận cũng chỉ là người với nhau thôi. Anh cứ xem chúng tôi là khách du lịch, đừng quan tâm đến vấn đề khác. Lo trước sợ sau như thế làm sao làm được gì.

Mai Lộc chỉ biết cười trừ hẳn thấy đôi khi Thiếu Kiệt nói đơn giản như không có chuyện gì nhưng mà tận mắt hẳn nhìn thấy một số người vì đặc tội mấy tên con ông cháu cha không thể trở mình được. Người ta còn giàu có hơn hẳn gấp mấy chục lần thì bản thân hẳn có là gì. Một cái úp tay hẳn không sống được thì chỉ có nước chết.

- Cậu cứ đùa. Nhưng mà cậu muốn ăn gì đây. để tôi chở mọi người đi ăn. Không nói đâu xa khu Triều Dương này cũng nhiều nhà hàng có tiếng tăm lắm. Món ăn cũng ngon nữa.

- Giờ này không biết còn vịt quay không nhỉ? Đến Bắc Kinh này mà không ăn vịt quay nổi tiếng toàn thế giới thì sao mà được. Đợi Jackson xuống đi ăn vịt quay đi

Thiếu Kiệt nhìn ngoài trời rồi nói ra suy nghĩ của mình Mai Lộc cũng chỉ cười, Khách du lịch ai cũng giống nhau món ăn đầu tiên ở địa phương nào đó nổi tiếng thì đều muốn dùng để cảm nhận tại sao nó lại nổi tiếng.

- À Cũng kiếm cái nhà hàng nào tốt một chút nơi nào có thể gọi cả mấy thứ đồ ăn chung như Bánh Cuộn Hoa, Mãn thầu Jiaozi, Tào Phở. như thế đỡ phải đi tới đi lui.

- Như vậy cũng được. Có những nơi bán mấy món đó hầu như gần nhau. Cũng không xa đây lắm để tôi đi đưa mọi người cùng đi.

Mai Lộc vừa nói vừa bước về phía lối ra bên ngoài chiếc xe taxi của hẳn đậu ở một góc phía trước khách sạn. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mỉm cười nói

một câu với Blake.

- Xem ra mướn luôn anh ta làm tài xế riêng cho mình ở Bắc Kinh này luôn cũng ổn.

- Em định để cho anh làm tài xế riêng cho mình ở đây sao? Như thế này ổn không mấy người taxi này khi mà mình còn làm khách họ đều nhiệt tình như thế nhưng cũng không biết người ta ra sao. Những gì anh ta nói với em trên xe tuy bọn anh không hiểu nhưng đáng giá để em cân nhắc à?

Blake cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại nhanh chóng quyết định để cho Mai Lộc làm người tài xế cho mình ở quốc gia như thế này. Họ quen biết Mai Lộc cũng không bao lâu đối với nhân phẩm của anh ta như thế nào Thiếu Kiệt cũng không biết được. Nhưng chưa gì Thiếu Kiệt đã định ra để cho Mai Lộc làm việc cho mình.

- Đúng vậy nghề tài xế của anh ta niềm nở với khách hàng tương đối bình thường chúng ta không biết nhiều về anh ta. Nhưng có những thứ anh ta thật sự để chúng ta sử dụng được. Anh ta có thông tin cần thiết của Bắc Kinh này do công việc mang lại.

Thiếu Kiệt vừa nhìn chiếc xe taxi được Mai Lộc di chuyển đến trước cửa khách sạn cười nói với Blake với điệu bộ chắc chắn.

- Anh biết không đôi khi tài xế xe taxi họ lại biết rất nhiều chuyện khi đợi đón khách hoặc là ngồi bàn tán với những taxi khác khi rảnh. Những thông tin này có phần nhiều hơn thế nữa bao quát cả Bắc Kinh rộng lớn. Chỉ cần là tài xế lái taxi anh ta đôi khi làm tình báo còn tốt hơn cả nhân viên được huấn luyện.

Blake bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại chọn một người tài xế taxi làm việc cho mình trong khi đó nếu hẳn hoặc Jackson ở đây một thời gian

cũng có thể làm tài xế riêng cho Thiếu Kiệt. Đơn giản cái hai người họ có không có một mối quan hệ rộng khắp Bắc Kinh. Mà Mai Lộc lại là người có thể có những thông tin này một cách nhanh nhất và chính xác nhất. Hẳn hiểu Thiếu Kiệt thuê người như Mai Lộc chỉ để lấy tình báo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 796: Cho Bà Năm Phút

Việc lệch một giờ vài giờ so với thời gian của mình Thiếu Kiệt cũng không cảm thấy có gì đó chênh lệch lắm. Thời điểm này Bắc Kinh dần vào một ngày mới. Thiếu Kiệt cùng với nhóm người của mình ngồi trong Nhà Hàng nhìn ra bên ngoài cũng có thể thấy được khung cảnh tấp nập của một buổi sáng sớm thường thấy.

Một số người vẫn đứng xếp hàng ở những quầy bán đồ ăn sáng. Không như ở quốc gia mình nhưng nơi bán đồ ăn sáng ven đường của Bắc Kinh thường được đem đi.

Lần lượt từng người một xếp hàng có trật tự không chen lấn xô đẩy dù cho người bán có đông cách mấy họ cũng không có chút nào lộn xộn. Những món ăn thông thường hai bên đường được người dân ưa thích bởi giá thành rẻ lại đỡ mất thời gian.

Thời gian của họ dành cho công việc nhiều hơn là hưởng thụ ngồi tại quán ăn dùng bữa có người còn trực tiếp sau khi nhận lấy đồ ăn của mình mua. Vừa đi trên đường vừa ăn không ái ngại một chút gì về những ánh mắt của người xung quanh.

Nếu đặt ở đất nước của mình Thiếu Kiệt thấy hành động này có chút khiếm nhã mất lịch sự nhưng với đất nước ở đây lại khác. Nó tiện lợi vì có thể di chuyển không tốn quá nhiều thời gian. Người dùng lại có thể đến kịp cơ quan công sở mà không lo cái bụng bị rỗng.

- Xem ra người ở đây lúc nào cũng vội như vậy sao? Thấy người ta cũng không dừng lại quá lâu ở một nơi rồi lại đi.

Blake đưa ra thắc mắc của mình với Mai Lộc. Hắn chỉ cười gật đầu, khi hắn từ quảng đông lên cuộc sống ở đây nhanh chóng cũng làm hắn có phần không thích ứng được. Phải một thời gian hắn mới có thể làm quen với những thứ như thế này.

- Nơi này là như thế đấy. Buổi sáng ai cũng như nhau vội vã đi đến nơi làm. Thường buổi sáng rất ít khi tôi chạy xe mà ngồi ở một nơi nào đó nghỉ ngơi một chút. Buổi sáng thường hay đông xe lắm. Đôi khi thì ngồi nói chuyện với mấy người tài xế khác. Cũng nghe được nhiều việc vui và không vui của họ.

Thiếu Kiệt uống một tách trà để trước mặt mình rồi mới lên tiếng nói với Mai Lộc.

- Vậy đi giờ cũng đã sáng rồi anh đưa chúng tôi đến địa chỉ này đi chắc cũng không xa đây lắm đúng không. Tôi thấy anh dường như đã tính toán quãng đường từ đây đi lại địa chỉ này chắc không xa nên mới chọn quán này đi.

Mai Lộc không phản bác lời Thiếu Kiệt mà chỉ gật đầu hắn nhìn Thiếu Kiệt có chút hơi ngại nói.

- Địa chỉ cậu đưa những xe taxi như chúng tôi không vào được. Cũng không được đỗ xe được gần đó. Nếu không sẽ bị phạt tiền còn kéo xe đi. Cậu cũng hiểu cho tôi. Đỗ ở đây tôi cũng có thể dẫn cậu đi lại đó. Cũng chỉ tầm hai con phố thôi không mất quá nhiều thời gian.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng hiểu ra tại sao Mai Lộc lại chọn nhà hàng này. Nó có một bãi đỗ xe gần đây hắn có thể dẫn Thiếu Kiệt đi bộ lại đó mà không phải lo lắng bị phạt tiền.

Vì là kế sinh nhai của Mai Lộc nên Thiếu Kiệt cũng đồng ý. Hắn suy nghĩ đến việc một số nơi trọng yếu hoặc có người nhà làm quan chức cấp cao ở trong khu vực được cấp thường có cảnh sát bảo vệ và không cho những xe dừng hay đỗ lại.

- Như thế cũng được. Nhưng anh chỉ có nhiệm vụ đưa tôi tới gần đó rồi đứng chờ thôi đừng đi theo. Việc chúng tôi định làm cũng không thể liên lụy đến anh.

Cả bốn người bây giờ đứng lên rời đi Thiếu Kiệt vừa đi vừa lấy một tờ giấy nào đó có ghi lại một số điện thoại nhắn vào trong điện thoại hắn. định gọi đi Thiếu Kiệt mới chú ý đến cột sóng điện thoại một dấu chéo màu đỏ.

Thiếu Kiệt giật mình nghĩ một chút mới chợt nhớ ra. Hắn sài điện thoại tuy là gọi được quốc tế nhưng ở đất nước này dường như không qua được mạng an ninh để có thể tiếp sóng.

- Ghé nơi nào đó mua một số điện thoại để có thể liên lạc đã. Để dùng khi cần còn tiện việc gọi đi.

Mai Lộc nghe thế cũng dừng lại một chút rồi gật đầu. Ở khu Triều Dương này kiếm một nơi để mua điện thoại hoặc sim số vẫn phải có. Vì đa số khách du lịch đều không sử dụng được mạng điện thoại nước ngoài ở quốc gia mình. Nên dịch vụ mua bán sim điện thoại ở đây luôn mở cửa chỉ để phục vụ khách du lịch là nhiều nhất.

- Ở gần đây cũng có cửa hàng đi lại đó mua một sim điện thoại để cậu sử dụng luôn.

- Anh đi mua giúp đi chúng tôi sẽ đứng ở đây đợi cũng không cần số cầu kỳ gì chỉ cần nghe gọi được như thế thôi.

Thiếu Kiệt đưa ra vài tờ tiền màu đỏ mệnh giá một trăm tệ đưa cho Mai Lộc. Thất chất hấn và người mình đi mua cũng được nhưng muốn mượn dịp này nói chuyện riêng với Blake với Jackson một chút.

- hai anh lát nữa khi tôi ra tính hiệu thì cứ ra tay không cần phải suy nghĩ nhiều đâu. Đã chúng ta đi kiếm chuyện đừng ngại gì hết miễn là không chết người thì sẽ ổn. Máy người kia khi kết thúc việc này sẽ thu dọn tàn cuộc.

Blake với Jackson nghe Thiếu Kiệt nói thế không quá khó để hai người nhận ra họ đang đi đến nơi người ta quậy phá. Khuôn mặt háo hức của Jackson hiển thị rõ trên mặt, Blake một nụ cười mỉm như đáp lại câu nói của Thiếu Kiệt. Cậu cứ yên tâm mọi thứ để chúng tôi lo.

- Vì là chúng ta sẽ xông thẳng vào Tổng gia nếu như họ không chịu tiếp nên chắc chắn sẽ có nhiều người bao vây lại ba người mình. Cứ đánh gục không có khả năng phản kháng để tránh bị dây dưa hao sức.

- Việc này bọn anh biết rồi. Nhưng mà cũng phải để người tài xế kia tránh đi chứ không khéo lại phiền người ta cũng tội.

Jackson lên tiếng đáp lại Thiếu Kiệt, Hấn không hiểu được lời của Thiếu Kiệt nói với Mai Lộc nên lên tiếng nhắc nhở.

- Không em có nói với anh ta rồi. Lát nữa để anh ta ở xa chỉ cho mình nơi cần thôi. Còn những việc còn lại thì để anh em chúng ta giải quyết. Biết đâu chùng hôm nay lại là một ngày xem mọi thứ có đúng như lời đồn hay không.

Mai Lộc nhanh chóng trở lại với việc trên tay cầm một ít tiền lẻ cùng với một cái sim. Thiếu Kiệt nhận lấy cái sim điện thoại gắn vào. Còn phần những tiền thừa hấn không thu về mà đưa cho Mai Lộc. Cử chỉ này của Thiếu Kiệt làm cho Mai Lộc không biết nên làm ra sao. Thiếu Kiệt đã đưa

tiền thuê hai ngày xe kể cả trả tiền thuê hẳn chuyên chở họ. Giờ chỉ mua một cái sim điện thoại tiền thừa còn rất nhiều lại đưa cho hẳn.

Mai Lộc phải để Thiếu Kiệt nói vài lời mới chịu nhận lấy tiền thừa mua sim. Hẳn đưa Thiếu Kiệt đến một góc đường nhìn qua phía bên đối diện một nơi có vài người bảo vệ đi vòng ngoài. Cánh cổng gỗ với những họa tiết cổ xưa vẫn còn hai chữ phúc dán từ trong tết tới giờ. Hai bên cửa vẫn có một câu đối như bất cứ nhà bình thường nào nào. Nếu như cánh cổng được làm một cách công phu và cầu kỳ hơn một chút.

Thiếu Kiệt có thể tưởng rằng mình đang chuẩn bị xông vào một nơi có lịch sử lâu đời. Nhưng trên hai cánh cửa vẫn có một số mái ngói và đèn điện của thời hiện đại nên hẳn chắc rằng cánh cổng này chỉ được xây dựng mới đây.

Để cho Mai Lộc đứng lại Thiếu Kiệt cùng với Blake với Jackson, Vừa bước đi Thiếu Kiệt liền đem số điện thoại mà hẳn điền sẵn gọi đi. Âm thanh đổ chuông điện thoại một cách tẻ nhạt vang lên bên trong chiếc điện thoại phải hai ba lần mới có người nhất máy.

- Ai vậy mới sáng sớm đã làm phiền. Biết điện thoại này của ai không

Một âm thanh vang lên trong điện thoại làm Thiếu Kiệt nhú mày. Bởi vì đây là giọng nói của một người phụ nữ. Thiếu Kiệt cảm giác khó chịu đáp lời lại bằng một giọng cứng rắn.

- Điện thoại này của Tống Vũ đi. Đừng nói với tôi ông ta chết rồi đấy. Tôi cần gặp ông ta bàn chuyện bà tiếp được hay không. Nếu không thì đưa điện thoại cho hẳn.

Người phụ nữ phía bên kia lâm vào trầm mặc. Bởi giọng điệu của Thiếu Kiệt giống như ra lệnh cho chính bà để gặp Tống Vũ. Trong khi đó giọng

nói này dường như còn rất trẻ. Một người còn trẻ lại có thể ra lệnh cho Tống Vũ thì bà không thấy có ai. Nên bực tức đáp lại.

- Không biết sống chết. Biết điện thoại của ai không cậu là ai gặp Tống Vũ để làm gì? Ông ấy không rảnh tiếp chuyện với cậu.

- Được tôi cho bà năm phút để nói việc này với Tống Vũ rằng. Có Tống Long kiểm hẩn. Trong vòng năm phút nữa nếu không có cuộc gọi đến đừng trách tại sao có chuyện.

Thiếu Kiệt nói xong cúp máy. Blake với Jackson thấy giọng nói của Thiếu Kiệt có phần nặng liền lên tiếng hỏi.

- Sao rồi Thiếu Kiệt? Xông qua luôn hay chờ?

- Đợi năm phút nếu không có điện thoại gọi là thì đánh. đúng là con giống cha. Thằng kia nếu còn sống chắc cũng chết trên người phụ nữ thôi. Đã giờ này còn nằm kế phụ nữ chắc rằng tên này trong Tống gia cũng không ra gì.

Người phụ nữ bên kia điện thoại lúc này cũng bực tức không kém gì Thiếu Kiệt. Bà cố nhớ ra xem trong gia tộc của Tống Vũ có ai tên Tống Long hay không. Bởi vì đôi phương giọng điệu lại mang họ Tống ít nhất phải biết bà là ai. Đơn giản một điều bà là vợ hợp phát của Tống Vũ được cả tống gia chấp nhận. Bị một thằng nhóc cùng mang họ Tống mắng qua điện thoại bà nhịn không được lắm bầm nói.

- Tống Long! Tống Long cái tên này trong gia đình làm gì có ai như vậy. giọng nói thì không phải người Bắc Kinh cũng không phải lớn tuổi. Tại sao lại có thể nói cái giọng đó với ông chồng mình.

Bực mình vì không biết giải tỏa ở đâu bà ta liền lấy tay đập một phát vào người đàn ông bên cạnh mình hét lớn.

- Tống Vũ ông dậy ngay cho tôi. Thằng nhãi nào tên là Tông Long. Nó mắng cả tôi qua điện thoại của ông. Thằng nhóc đó ai bố nó thằng nào trong Tống gia của ông mà lại lên mặt như thế. Ông dậy ngay cho tôi đồ trời đánh

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 797: Ông Nhanh Chóng Sẽ Biết

Đang trong trạng thái mơ màng. Tống Vũ bị tiếng quát chói tai của vợ mình làm cho thức giấc hấn ngơ ngác nhìn xung quanh một chút rồi bực tức nói.

- Cái gì bà la hét ồm ồm mới sáng sớm không để cho tôi ngủ hả.

Tống Vũ bây giờ bật dậy với khuôn mặt nhăn lại ở vầng trán. đôi mắt vẫn còn trong trạng thái mơ màng ngủ chưa tỉnh hẳn. đôi chân mày đi cùng với những nếp nhăn ở vầng trán. Nhìn vợ mình với dáng vẻ bực tức. Hấn khó chịu khi bị đánh thức như thế này.

- Ông nhìn tôi cái gì. Có thằng nhãi con nào đó. Mắng tôi trong điện thoại còn báo tên Tống Long gì đó. Tôi muốn biết nó con của ai. Trong mấy người anh của ông mà hồng hách như thế.

- Bà này ngộ nhà tôi có ai tên Tống Long. Lại có thằng nào lấy tên bậy bạ rồi lừa gạt người khác. Phan Thế Như Bà để tôi ngủ cái coi. Hôm qua đại hội quân diễn đầu năm tôi đã mệt lắm rồi.

Noi một câu Trong cơn buồn ngủ Tống Vũ kéo chăn nằm xuống. Vợ hấn Phan Thế Như nhú mày một chút. Dem điện thoại để lại trên bàn. Phan Thế Như dù trong lòng có chút gút mắt nhưng cũng chỉ cho rằng thời buổi bây giờ giả mạo người thân để trục lợi nhiều lắm. Hơn nữa Tống Vũ đã nói nhà không có ai tên Tống Long thì chắc cuộc điện thoại mới vừa rồi thuộc thành phần giả mạo rồi.

Bà vừa định đặt mình xuống nằm ngủ thì Tống Vũ sốc cái chăn mình vừa đắp bật dậy. Hấn dường như chuẩn bị ngủ chợt nhớ ra điều gì đó.

- Bà vừa rồi nói thằng nhóc nói chuyện trong điện thoại tôi tên gì?

- Tống Long? Mà có chuyện gì thế? không phải ông nói không có người nhà tên Tống Long sao?

Phan Thế Như cũng giật mình nhìn Tông Vũ bà chợt nói ra những gì hấn cần. Tông Vũ bây giờ thật sự tỉnh hẳn nhìn Phan Thế Như hỏi lại.

- Thằng nhóc đó nói cái gì?

- Nó nói rằng trong vòng năm phút nếu tôi không nói ông gọi lại cho đó thì đừng trách có chuyện. Thằng nhóc đó nói như thế đấy. Mà nó là ai sao ông có vẻ nghiêm trọng vậy?

Thuật lại rõ ràng những gì Phan Thế Như nghe được từ Thiếu Kiệt cho chồng mình. Bà cũng không quên nhắc Tống Long này con cháu của ai khiến cho chồng bà lại phải chú ý như thế.

- Bà đưa điện thoại đây cho tôi. Gọi ngay lại cho thằng nhóc đó nếu không quả thật có chuyện không hay đấy.

Thật sự thì Tống Vũ đã biết Tông Long cái tên này dành cho ai, Nhưng trước mặt vợ mình hẳn không thể nói rõ Tống Long là con riêng của mình trước khi lấy bà. Dù hiện tại bà không có con cái gì. Nhưng nếu nói Tông Long chính là con rơi của hẳn ở ngoài thì Phan Thế Như chắc chắn sẽ không biết sẽ như thế nào đây.

Đem điện thoại gọi vào số của Thiếu Kiệt, Phan Thế Như chuyển điện thoại cho chồng mình bộ dạng hậm hực không kém.

- Ông đấy đã nói không quen biết giờ lại gấp rút chả hiểu thằng nhóc đó là ai nữa. Đấy ông điện thoại đang gọi nó đấy ông nghe đi.

Tông Vũ cầm lấy điện thoại bước ra khỏi giường mở cửa phòng rời khỏi phòng ngay lập tức. Đóng cửa phòng lại cũng là lúc bên kia điện thoại Tống

Vũ nghe thấy âm thanh vang lên với giọng điệu không hài lòng.

- Ông là Tổng Vũ đúng không. Xem ra ông vẫn vui vẻ không kém nhi chắc cũng quên mẹ con tôi lâu rồi.

Nghe được âm thanh của Thiếu Kiệt, Tông Vũ lúc này mới cau mày một chút lắm bấp nhỏ nhẹ giọng như xoa dịu hỏi.

- Con Tổng Long sao lại đến đây, Mẹ con đâu sao lại không liên lạc bố, trước mà con đến đây làm gì? Con có biết rằng ở bên này không như con biết bố cũng có nhiều hạn chế lắm. Con đang ở đâu bố đi gặp con.

Tông Vũ nói như thế làm Thiếu Kiệt nhú mày. Hắn suy nghĩ điều gì đó mới nói với Tông Vũ.

- Ông biết mặt tôi không mà muốn đi gặp, Không lẽ tôi đến đây có vấn đề gì sao. Hơn nữa mẹ tôi không đến ông biết vì sao không ở đó còn bí mật? Người đàn bà vừa rồi tiếp điện thoại là ai.

Thiếu Kiệt đưa ra những câu hỏi này dường như bình thường cho một cuộc gặp và cũng muốn biết người phụ nữ tiếp chuyện điện thoại mình lần đầu là ai. Những câu nói hết sức bình thường pha chút gì đó của sự bất mãn của một người biết bố mình ở cạnh một người phụ nữ khác. Nắm bắt tâm lý với bối cảnh đối phương khá tốt, nên những lời của Thiếu Kiệt dưới thân phận Tổng Long được xem như hắn đang tức giận vì mẹ mình.

- Thật có lỗi đúng thật bố chưa thấy mặt con. Nhưng con cũng phải hiểu cho bố. Nếu gặp mẹ con với việc đi công tác thì bố có thể nhưng gặp con được thì có chút khó. Người phụ nữ vừa rồi là dì của con. Bà ta nói chuyện như thế nhưng trong lòng rất tốt. Con nói đi mẹ con sao rồi. Sao lại để con đến đây liên hệ bố bên kia họ có biết không?

Tông Vũ đáp lại lời Thiếu Kiệt như thế làm cho ở bên kia điện thoại Thiếu Kiệt có phần thở phào một hơi. Dù cho tư liệu đã có nói hai người chưa từng gặp mặt nhưng Thiếu Kiệt vẫn lo rằng Diệp Nhi đã từng đưa hình ảnh cho Tông Vũ xem mặt con mình.

- Ông còn nói. Không phải vì ông, mẹ tôi làm sao phải bị như thế. Ông có biết rằng mấy người bên kia bày mưu tính kế chỉ vì mấy thứ thông tin mẹ tôi cung cấp cho ông lộ ra ngoài. Ông làm chuyện hay nhỉ. Ông có biết chặt vật lăm tôi mới có thể tới đây. Giờ ông nói đi tôi cần được ông công khai thân phận để có thể tiến hành trả thù. Ông nói rõ một lời muốn hay không?

Tông Vũ thấy Thiếu Kiệt cao giọng nói rõ những điều nay cũng trùng lớn đôi mắt không thể tin được những gì mình nghe được.

- Cái gì không thể nào Diệp gia cùng với Ngô gia hai nhà bên đó làm sao có thể muốn thanh lý nội bộ được. Con không nói đùa.

- Ông thì biết cái gì. Nếu mẹ tôi không dàn xếp tôi bị bắc cóc để thoát đi tôi giờ còn đứng đây nói chuyện với ông sao. Tôi muốn ông có câu trả lời nhất định cho chuyện này. Tôi đã đến được đây thì tôi cũng có chuẩn bị cho mình ông nói đi. Giờ ông muốn sao.

Thiếu Kiệt lên tiếng hăm dọa một lần nữa. Qua cuộc đối thoại của hắn với Tông Vũ thì Thiếu Kiệt vẫn hiểu Tông Vũ có thương Diệp Nhi nhưng vì thân phận của Diệp Nhi nên hai người không đến được với nhau. Nếu đặt ở thời phong kiến đôi khi việc liên hôn các nước lại được nhưng ở thời hiện đại như thế này để lấy vợ người nước ngoài hơn nữa gia đình cô ta lại là một trong những trụ cột của quốc gia khác thì rất khó.

- Con đừng làm bậy. Con không biết trên bố còn mấy người anh nữa họ chắc gì đã chịu chuyện này. Bố con mình phải gặp mặt bàn chuyện này cụ

thê mới được. Đám người kia cũng không dễ gì muốn bỏ có con đâu. Bây giờ thật sự chưa phải lúc công khai danh tính của con nếu không mọi thứ sẽ rối lăm.

Tổng Vũ nhỏ nhẹ khuyên Thiếu Kiệt trong khi đó. Bên kia điện thoại Thiếu Kiệt lại khó hiểu. Cảm giác như có điều gì đó. Tổng Vũ thừa nhận việc Tổng Long là con mình lại đi sợ mấy người khác trong nhà biết. Thiếu Kiệt thấy nếu cứ dây dưa như thế này cũng không đến đâu liền nói.

- Ông không muốn nhận thì nói đại đi. Uổng cho mẹ tôi vì ông mà bị như vậy. Hư chuyện này ông không muốn nhưng tôi muốn. Ông nói phải đợi, tôi không muốn đợi tôi cần phải có thực lực thật sự. Còn việc làm sao thì ông nhanh chóng sẽ biết.

Thiếu Kiệt nói dứt câu thì tắt máy nhìn Blake với Jackson gật đầu. Cả hai người vì đợi cuộc gọi của Thiếu Kiệt nên dừng lại khá lâu ở một góc đường. Giờ đây có tín hiệu của hân Blake lên tiếng hỏi.

- Sao nào làm luôn đúng không Thiếu Kiệt?

- Làm chứ sao không. Hai người bảo vệ bên kia mỗi người một tên, cái tên ngồi ở trong phòng để cho em giải quyết như thế đi chúng ta tiến hành.

Vừa nói vừa đem ánh mắt nhìn về phía cổng lớn bên kia đường. Thiếu Kiệt cùng hai người Blake với Jackson bước đi. Blake với Jackson theo kế hoạch của Thiếu Kiệt tách hai phía Thiếu Kiệt thì hướng về phía căn phòng gần cửa.

Blake với Jackson hai người nhanh chóng đánh một vòng ra phía sau lưng của hai người bảo vệ. Thiếu Kiệt tiến đến chòi canh gác gần đó. Nhìn hai người Blake với Jackson gật đầu.

Hắn lấy thân mình che lại cái nhìn bao quát cả một con đường của người đang ngồi trong cái chòi canh lên tiếng hỏi.

- Anh gì đó ơi cho em hỏi nơi này là đâu thế?

Đang cầm điện thoại nhắn tin cười cười. Thiếu Kiệt thấy tên này dường như đang nói chuyện với mấy cô em nào đó bằng tin nhắn điện thoại, Hành động ngồi cười một mình lại cầm điện thoại bấm bấm đã nói lên tất cả những gì người bảo vệ đang trải qua.

Trước câu nói của Thiếu Kiệt hắn cũng giật mình lập tức lớn giọng nhìn Thiếu Kiệt quát to.

- Thằng nhóc biết đây là đâu không mà đứng đây, hai thằng kia mắt mù sao không thấy thằng nhóc này. Nơi đây khu vực tư nhân không cho phép thằng nhóc mà đứng ở đây. Tránh đi chỗ khác, Hai thằng kia đâu không thấy ở đây có thằng nhóc sao.

Hắn nói lớn để cho hai người bảo vệ tuần tra trên dãy hành lang đường đi đến đem Thiếu Kiệt đuổi đi. Nhưng không thấy động tĩnh gì hắn đành đứng lên vừa mở cửa bước ra khỏi chòi canh Thiếu Kiệt đã đứng ngay cửa đấm một phát vào phần bụng dưới của hắn buộc phải lui vào trong phòng.

Trước sự bất ngờ bị Thiếu Kiệt tập kích, người bảo vệ lúc này ôm lấy bụng dưới mình cảm giác đau nhói lan tỏa khắp toàn thân. Thiếu Kiệt đem tay mình phát lực đánh một phát từ trên xuống vào ngay ót của người này. Thiếu Kiệt dù chỉ dùng một ít sức nhưng hắn ra tay bất ngờ đã làm cho người bảo vệ mất đi lớp giáp phòng bị. Phản xạ tự nhiên đều giống như mọi người bị đánh bất ngờ từ phía sau.

Hắn ngã gục xuống trong chòi canh nhìn trên mặt bàn vài cái nút bấm Thiếu Kiệt chỉ biết một trong đó sẽ là nút báo động. Nhìn nhìn lên những

nét chữ được ghi chú dưới mặt bàn bằng những nét viết ghi chú về các công dụng của những chiếc nút kia. Thiếu Kiệt không khỏi cười một tiến nhìn tên bảo vệ đang nằm dưới đất nói.

- Cám ơn ông anh đã mở cửa. sau này đi làm nhớ đừng có nhắn tin với gái nữa chết lúc nào không hay đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 798: Tự Thân Nhảy Hố

Hai người Blake với Jackson mỗi người dìu cho mình một tên bảo vệ hướng về phía chòi canh gác. Nhìn Thiếu Kiệt trối lại tên bảo vệ trong phòng Blake mới lên tiếng nói với hắn.

- Đem ba tên này trối chung một chỗ đi Thiếu Kiệt ở đây tên này có một cái còng, một khẩu súng cùng một cái dùi cui, Như thế thì chúng ta đã có đủ vũ khí cần thiết rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ gạt đầu nhận lấy cái còng của Blake đưa ra. Người bảo vệ này hắn cũng thấy được không mang gì trên người nhưng trên vách hông của cánh cửa ra vào lại có hai cái dùi cui và một khẩu súng trường nằm bên dưới cái bàn.

- Thôi kệ hai khẩu súng lục cũng được rồi, Khi không cần thiết dùng đến thì không dùng sẽ ổn càng hạn chế việc sử dụng súng là tốt nhất. Nếu tình trạng bất khả kháng thì chỉ có thể làm bị thương không nên gây án mạng ở đây, như thế chắc chắn sẽ không dễ dàn xếp.

Blake với Jackson gạt đầu cầm lấy đem lấy bao súng của hai người bảo vệ để ra phía sau lưng mình. Thiếu Kiệt đem hai cây dùi cui đặt ra sao lưng. Hắn thấy dù sao thì dùng vũ khí này vẫn tốt hơn sử dụng vũ khí nóng. Thiếu Kiệt hắn đến đây nhận thân cũng không phải là đi giết người.

Cả bà người đi từ cổng chính đi vào trong sân bên trong bức tường một khoảng không rộng với bãi cỏ cùng với lối đi được trải bằng những viên sỏi trắng. Sự bất thường từ bên ngoài vào làm cho những người bảo an bên trong ngay lập tức xông tới cả ba người.

Một người từ trong phòng phía trong nhà vừa chạy ra vừa nói vào trong bộ đám.

- Bảo vệ bên ngoài cửa đã bị hạ gục. Đối phương có ba người hai người nước ngoài và một người châu á. Tất cả thành viên tập trung vào cửa chính. Những Thành viên còn lại bảo vệ nhân vật trọng yếu.

Những bảo an vong trong lúc này đã gần tới nơi ba người Thiếu Kiệt. Hắn từ từ bước từng bước thong dong lớn tiếng quát lên ra lên cho hai người Blake với Jackson.

- Hạ gục hết hai bên cánh trước mặt để em lo.

Cả ba hướng về phía ba phía. Blake với Jackson đều hướng về hai phía. Thiếu Kiệt vẫn từ từ bước về phía trước trên lối đi lót bằng những viên sỏi. Đưa hai tay ra sao lưng mình Thiếu Kiệt cầm trong tay hai cái dùi cui trong tay. Liền đem bước chân tiến nhanh về phía trước.

Những người bảo an lúc này xông tới từ hướng chính diện với Thiếu Kiệt một cách trực diện. Một người nhanh đến trước còn đang đưa cái dùi cui của chính hắn định đánh từ trên xuống để hạ gục Thiếu Kiệt.

Ngay lúc này đây Thiếu Kiệt xoay người một cước quét ngang từ phía sau một vòng ba trăm sáu mươi độ quét vào phần hông của đối phương đang ở trên không.

Đối phương bị quét ngang một cước sức lực của Thiếu Kiệt cũng không phải đơn giản nên tên bảo an đang từ trên không rớt ngay xuống đất. Thiếu Kiệt đem tay phải của mình cầm cái dùi cui. đánh từ dưới lên trên làm cho tên bảo an kia dường như lâm vào cơn đau bất tỉnh khi hắn vừa chạm mặt đất.

Những người phía sau thấy thế cũng ngưng lại vài giây như bao nhiêu đó để đủ cho Thiếu Kiệt có được chuẩn bị tốt nhất. Đem chính mình phóng đến nhưng người trước mặt Thiếu Kiệt tay trái đem dùi cui đỡ lấy một cái dùi cui khác từ một người đang đánh về phía mình.

Tay phải đem tay phải đánh xuống. Cái dùi cui từ phía tay phải nhắm vào ngay khớp cổ tay buộc người này phải buông bỏ cả cái dùi cui trong tay. Theo chiều thuận của tay mình Thiếu Kiệt đem cái dùi cui trong tay mình trở mặt đánh ra hướng phía ngoài.

Một cái vung lên chỉ nhắm vào khuôn mặt người trước mặt vừa tấn công mình. Đầu dùi cui trung ngay vào má của người bảo an có thể thấy được hẳn sẽ phải mất vài cái răng. Chắc chắn sẽ không ít.

Blake với Jackson bây giờ cũng giải quyết được ba bốn tên Thiếu Kiệt thấy thế cũng không chậm chạp nữa nhanh chóng tiến công về phía trước nhanh hơn. Hai cái dùi cui trong tay của Thiếu Kiệt dường như trở thành một vũ khí lợi hại không thua kém gì hai thanh song kiếm.

Dùng những chiêu số đơn giản nhất như bổ xuống, tạt ngang ngay cả đâm thẳng tới vẫn có tác dụng không ít. Thiếu Kiệt ngay lập tức hạ gục thêm hai người đối diện trước mình. Trận chiến giữa ba người với hơn mười người bảo an những người gục xuống đều không thể nào tiếp tục trận chiến.

Đôi khi nhìn bên ngoài cái dùi cui đơn giản nhưng lực tác động cùng với điều kiện cần thiết nó đem đến một lực không hề nhỏ lên đối phương bị đánh phải.

Ngay khi mấy người Thiếu Kiệt náo loạn phần ngoài thì phía trong nhà một người đàn ông trung niên với vài người bảo an đi cùng mình nhanh

chóng bước chân ra khỏi đại sảnh của nhà đưng bên trên cao nhìn xuống chiến trường tạm xuất hiện trong khu vực nhà mình.

Đưng ở trên bậ tam cấp của nhà mình người đàn ông bây giờ mới lên tiếng hỏi người bảo an bên cạnh.

- Biết đôi phương là ai không? Họ xông vào đây vì việc gì?

Thấy đưng Thiếu Kiệt với hai người đi cũng mình không ra tay quá năng với những người bảo an. Chỉ cố gắng chế ngự họ không có khả năng phản kháng. Người đàn ông cũng có thắc mắc. Vì đôi với việc xông vào như thế này đã nằm ở thế bất lợi, hơn thế nữa còn không có ý định nặng tay hơn. Chỉ đôi với những bảo an cảm thấy họ mất sức phản kháng là ngưng. Hẳn hiểu đôi phương đến đây có mục đích riêng của mình.

Mục đích đó đến giờ nhóm người bảo an vẫn chưa xác minh đưng danh tính người đã xông vào thì hẳn cũng không nói trước đưng những người Thiếu Kiệt vì lý do gì mà xông vào trong khu vực gia tộc họ.

Thiếu Kiệt bây giờ đang đối diện với một người bảo an cuối cùng. Trên khuôn mặt hắn lộ ra nét lo lắng thật sự. Những người khác nằm trên đất không ôm vết thương thì cũng bất tỉnh. Chỉ còn mỗi mình hắn đang cố gắng tránh né những đòn đánh của Thiếu Kiệt để không bị rời vào tình trạng giống như những người bảo an khác.

Người trên bậ tam cấp bây giờ nhú mảy cất lớn tiếng vọng xuống khoảng không trong sân nơi đang hình thành một bãi chiến trường thua cuộc của những người bảo an.

- Người bên dưới là ai? Xông vào tổng gia với việc gì. Nếu không nói đưng trách chúng tôi dùng vũ lực mạnh.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mỉm cười như không có vấn đề gì. Hắn đưa tay phải của mình đánh vào người cuối cùng gục xuống. Sau đó ném cái dùi cui về phía người đàn ông đang đứng trên bậc tam cấp với bộ dáng khiêu khích đáp lời.

- Cũng không có việc gì? Chỉ là đến đây xem Tổng gia như thế nào thôi. Hơn nữa tôi cũng muốn biết người bố mình ở Tổng gia là ai. Để được vào đây chắc hẳn phải qua nhiều khâu trình báo rườm rà nên tôi trực tiếp đi vào. Thế mà một số người không biết điều lại ngăn cản buộc lòng phải mạnh tay một chút.

Lời của Thiếu Kiệt làm cho người đàn ông đôi mi mắt giật giật liên hồi. Những việc trước mắt đã như thế này mà Thiếu Kiệt còn có thể bình tĩnh nói ra được hơn nữa còn xem như việc này không liên quan đến Tổng gia họ còn đổ lỗi toàn bộ cho nhóm bảo an bên ngoài.

Những người bảo an đang đứng bảo vệ cho người đàn ông kia cũng sôi máu đôi tay siết chặt lại dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay đáp trả lại Thiếu Kiệt bằng vũ lực.

Thiếu Kiệt thấy đám người bảo an trạng thái như vậy cũng đơn giản cười cười nhìn họ nói.

- Nếu muốn tiếp tục thì cứ việc tôi không ngại đánh xuyên Tổng gia một lần xem thằng bố tôi sẽ suy nghĩ ra sao đây.

Khi Thiếu Kiệt nói lời này ra thì Blake với Jackson ở hai bên đã lui về bên cạnh hắn trên tay lúc này lộ ra một khẩu súng lục của đám người bảo vệ bên ngoài.

Người đàn ông trung niên lúc này nhìn đám chiêu Thiếu Kiệt với hai người bên cạnh. Hắn thấy được đối phương đây là tước đoạt súng từ trong

tay bảo vệ của mình. Nếu vận dụng phương thức súng ống có thể ba người Thiếu Kiệt sẽ không đấu lại họ. Nhưng một khi nổ súng việc phiền phức của cảnh sát cùng với một số thứ không muốn có sẽ diễn ra.

- Sao nào. Ông xem ra vẫn có tiếng nói đi. Muốn chuyện này ra sao thì đơn giản lắm chỉ cần Tống gia có đầy đủ mọi người để tôi nhận diện một người là bố mình là được cần gì phải rắc rối.

Thiếu Kiệt lúc này âm thanh không lớn không nhỏ rơi vào tay mọi người trong sân. Không nói điều gì tất cả chỉ nhìn hắn với một ánh mắt hiếu kỳ xem như việc hắn vừa nói nằm ngoài tầm nhận thức của họ.

Người đàn ông bây giờ cười lớn một tiếng nhìn Thiếu Kiệt xem ra rất thú vị. Bởi từ lúc hắn thấy cuộc chiến cho đến này, Với những gì Thiếu Kiệt đối thoại với hắn thì hoàn toàn không gây tổn thương qua lớn đến những người bảo an. Chỉ với thương tích của đám người họ có thể nghĩ dưỡng một vài ngày sẽ khỏi.

Thấy người đàn ông cười lớn một tiếng Thiếu Kiệt cũng nhíu mày nhìn hắn chằm chằm phần nộ hỏi.

- Ông cười cái gì? Việc này có gì đáng cười. Ông không nói rõ ràng đứng trách tôi.

- Không! Tôi cười bởi vì tôi thấy lạ. Cậu đến đây có thực lực tự thân tôi không nói nhưng tôi cười bởi vì cậu không hiểu gì Tống gia lại muốn mạo nhận thân nhân. Điều này không ít người đã làm nhưng mà như cậu thì lần đầu tiên tôi thấy. Cậu không biết tại sao đám người bảo an khi nghe cậu đến nhận thân đều đứng một bên không làm gì không. Bởi vì trước giờ người ở Thượng tầng Bắc Kinh này đều biết Tống gia ngoài những người như bọn tôi còn lại đều là nữ giới.

Thiếu Kiệt nghe người đàn ông đó nói như thế hắn như sét đánh giữa bầu trời. Hắn cảm giác như mình chơi trò này tự mình nhảy vào chính cái hố do mình đào. Vì nếu như công khai hắn là con của Tống Vũ. Thì bắt buộc những xét nghiệm cần thiết sẽ khó khăn và gắt gao hơn bao giờ hết. Hơn thế nữa là việc Tống Vũ có con trai nói rõ hắn không tuân thủ đúng điều lệ của luật pháp về chế độ một vợ một chồng.

Suy nghĩ như thế Thiếu Kiệt trong lòng lúc này hiểu được tại sao. Tống Vũ lại không muốn công khai thân phận của Tống Long cho mọi người biết. Hắn tự thân mắng trong lòng chính mình.

“ Mẹ nó lần này chơi đại rồi. Biết vậy hỏi thăm đám người Trương gia trước có lẽ sẽ không rơi vào tình trạng này.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 799: Hấn Tới Thì Tốt

Thiếu Kiệt hiện tại cảm nhận được mình đang nằm ở hoàn cảnh nào. Cái vấn đề giải quyết việc này hầu như liên quan rất lớn. Vì thế đám người bảo an không tỏ ra thái độ muốn đánh nhau nữa. Họ cho rằng Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ giống với những người muốn nhận thân khác, bị bắt làm qua nhiều cuộc kiểm tra và xét nghiệm đầy là chưa tính đến phải có kết quả xét nghiệm xong sau đó còn khai rõ lý lịch từ nhỏ đến giờ ở đâu làm gì.

Thấy người đàn ông cười cười Thiếu Kiệt cũng bình tĩnh khuôn mặt không lộ ra một chút nào lo lắng nói với hấn một cách thông dong.

- Xem ra ông cũng không biết việc cần biết. Nếu thế thì đơn giản thôi càng làm lớn càng tốt tôi xem đến lúc đó ai đụng đến tôi được. Có thể ở đây ông nói đúng, Tổng gia các ông từ những đứa cháu đều phái nữ nhưng chưa hẳn đúng như ông biết vậy đâu. Ông có thể gọi cho Tổng Vũ hỏi hỏi thử xem. Nói với hấn Tổng Long cái tên hấn đặt cho tôi đây. Muốn giữ nó thì đến đây gặp tôi.

Lần này Thiếu Kiệt lại mang đến bất ngờ lớn hơn cho những người đang có mặt ở đây. Hấn không chút nào lo lắng, hoàn toàn khác với những người đã đến đây nhận thân với mục đích có thể kiếm được lợi lộc từ Tổng gia. Thiếu Kiệt cứng rắn đem ra Tổng Vũ buộc người đàn ông đang đứng ở bậc tam cấp cũng ngạc nhiên. Hấn nhìn Thiếu Kiệt thấy rằng từng lời nói của cậu nhóc thiếu niên trước mặt này rất cứng rắn, dường như tất cả mọi việc sắp tới như thế nào hấn đều không quan tâm.

- Cậu tin chắc điều mình nói là thật. Tôi là anh của Tổng Vũ còn không biết nó có một đứa con trai đây. Nó trước giờ hầu như chưa từng có con. Cậu nghĩ cậu định lừa gạt ai ở đây.

- Tôi không nói nhiều với ông. Muốn biết đúng hay không thì cứ gọi điện cho Tống Vũ mà hỏi tôi không có thời gian.

Bây giờ từ sau lưng của người đàn ông một âm thanh vang lên với giọng trầm đục.

- Thanh Phong gọi cho Tống Vũ bảo nó đến đây ngay lập tức.

Người đàn ông lúc này xoay lưng ra phía sau mình nhìn thấy một ông cụ tầm hơn tám mươi tuổi một tay được một bác sĩ diu đỡ phía sau hẳn là hai người cận vệ.

Thiếu Kiệt nhìn thấy ông ta trong lòng có chút rung mình. Sát khí từ đôi mắt sâu. Nhìn ông ta như rất yếu nhưng ánh mắt là hiện lên vẻ minh mẫn. Với một đôi chân mày đậm và dày khuôn mặt của ông ta đầy những nếp nhăn nhưng không hiện lên vẻ khắc khổ nhưng những người đã lớn tuổi phải muộn phiền nhiều.

- Bố sao không ở trong trang viện mà lại ra đây chưa biết chừng cũng chỉ là một người giả mạo đến đây kiếm lợi lộc.

- Hồ đồ! Nếu như thế thì mọi việc con cháu phía dưới phải hay không phải đều không đến lượt ông già này. Với những việc đã qua con nghĩ có người dám lấy thân phận của một Thiếu niên đến nhà này hả. Nếu muốn lợi lộc ít nhất phải đem một người con bé thiếu nữ đến như thế còn không phiền phức nhiều bằng thanh niên độ tuổi mười sáu mười bảy đâu. Gọi cho Tống Vũ ngay cho bố.

Thiếu Kiệt nghe được giọng nói trầm ổn của ông lão này trong lòng hẳn định chắc giống như những gì thường thấy trong mấy cái truyện. Cái lão bất tử trước mặt này ít nhất có quyền thế khuynh đảo cả một gia tộc. Mọi quyết định của ông ở đây được xem là mệnh lệnh tối cao.

Tổng Thanh Phong bây giờ cũng lấy điện thoại gọi cho Tổng Vũ. Ông lão không nói gì mà chỉ bước gần xuống tới bậc tam cấp nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Cậu thiếu niên kia. Cậu nói mình tên Tổng Long cái tên này do Tổng Vũ đặt. Điều đó hiện tại chưa phán định được. Nhưng cậu không sợ mình sẽ không thoát được tội giả mạo người nhà lãnh đạo cấp cao sao? Cậu đến đây xông vào nơi này đã là tội lớn uy hiếp để an toàn của lãnh đạo quốc gia. Như thế mà cậu vẫn còn bình tĩnh được ông lão này đúng thật cũng cảm thấy bội phục lá gan của cậu đấy.

Từng lời của ông lọt vào tai Thiếu Kiệt một cách nhẹ nhàng đơn giản nhưng ngầm trong đó là một sự uy hiếp hoạch định ra những tội danh mà Thiếu Kiệt sẽ phải gánh lấy nếu như hắn bị phát hiện rằng hắn đến đây với tâm lý trục lợi.

Bình tĩnh cười cười phủi những hạt bụi trên vai mình còn nhìn xem nó sạch không Thiếu Kiệt mới nhìn ông lão đang đứng trên bậc tam cấp nói.

- Đừng kéo lớn như thế tội. Tôi chỉ đến đây để nhận người. Không lo lắng bởi vì tôi biết tôi có bằng chứng, không sợ bởi vì tôi có đủ lực. Cho dù hiện tại tôi rời đi chưa chắc ở đây ngăn được tôi. Điều này các ông có thể thử. Hơn nữa nếu tôi thật sự muốn ra tay. Đám người bảo an kia không phải chỉ bị thương hoặc bất tỉnh đơn giản như ông đã thấy.

Một người bảo an đứng bên cạnh ông lão lúc này hướng về Thiếu Kiệt quát lớn.

- Hồn láo cậu biết cậu đang nói chuyện với ai không ...

Lời chưa dứt nhưng ông lão bên cạnh đưa tay ra ngăn lại lời nói của tên cận vệ bên cạnh mình. Ông ta nhìn lấy Thiếu Kiệt nở một nụ cười nhìn hắn

hỏi.

- Cậu biết vì sao ta lại ở đây không? Ta rất ít khi tham dự vào những việc như thế này, Hơn thế nữa vốn tuổi đã cao nên ta lại không để ý mọi việc nhưng hôm nay ta lại ra đây cậu không thấy thắc mắc à.

Thiếu Kiệt nhíu mày một cái. Hành động của lão già này làm cho hắn có phần không biết phải làm như thế nào. Trước mắt hắn vẫn luôn tỏ ra bất định như sâu trong thâm tâm hắn ông lão này từng lời nói có vẻ như vô hại nhưng đều ẩn chứa một vấn đề nào đó.

Khi từng lời nói của lão già trước mặt cất lên từng từ một Thiếu Kiệt hiểu mình bỏ sót việc gì. Đối với những người như lão già trước mặt này thì những thứ nhận thân của hắn ông ta chắc chắn sẽ xem như trò đùa mà không để cho con cháu mình làm việc chứ không thể nào xuất hiện trong trạng thái này.

- Tôi không biết, Cũng không cần quan tâm, chân là của ông, nơi này cũng là của ông muốn can thiệp việc gì theo tôi thấy không ai nói gì ông được. Vậy thì ông cần gì phải hỏi một việc ở đây không ai suy nghĩ thấu trong lòng ông. Trong lòng mỗi người ra sao thì chỉ tự người đó biết.

- Hay cho cậu trong lòng mỗi người ra sao chỉ tự người đó biết. Vậy trong lòng cậu như thế nào. Đến đây mục đích kiếm được bao nhiêu lợi cho chính mình hay là thật sự nhận một người thân.

Thiếu Kiệt bây giờ cười lớn làm mọi người trong sân lúc này cũng ngạc nhiên nhìn hắn. Chỉ có Blake với Jackson lúc này vẫn luôn trong trạng thái phòng bị. Kinh nghiệm cho họ được khả năng quan sát hai người cận vệ của ông lão kia cũng không phải thường. Cuộc đối thoại với Thiếu Kiệt như thế này lúc nào cũng khiến cho người khác dễ dàng buông lỏng phòng bị.

Nhưng họ thì lại khác hai người luôn chú ý quan sát cả những thứ nhỏ nhất đang diễn ra.

- Nói chút chuyện nhé. Tôi không cần phải đi xa đến thế chỉ để kiếm lợi lộc chưa biết chừng mấy người lại kiếm lợi lộc từ tôi đây. Với những gì mình có tôi cảm thấy nhận hay không nhận một cái tên bỏ mẹ con tôi đến mức chưa từng gặp mặt. Không biết chừng còn chưa chu cấp được một lon sữa thì cần gì tôi phải phiền người ta. Nếu không phải tôi hiếu kỳ muốn biết thằng cha nào không có tính người cũng như cái gia tộc đó nó nát như thế nào thì cũng không đến đây. Sự thật cho thấy tôi đúng, không phải nguyên một cái gia đình lớn như thế này chỉ toàn là con gái thôi sao.

Tổng Thanh Phong vừa gọi điện cho Tông Vũ xong thì sắc mặt không mấy tốt lắm. Nghe được những lời của Thiếu Kiệt hẳn càng bức tức hơn. Theo như những lời hắn nói thì toàn bộ Tổng gia không có phúc, không có nỗi một đờn cháu trai nối nghiệp.

- Cậu không được hồ ngôn loạn ngữ ở đây. Tông Vũ nhanh chóng sẽ đến nơi này muốn làm sáng tỏ việc gì đó thì cậu phải đợi hắn đến. Nếu không cậu đừng trách tôi đuổi cậu ra khỏi đây.

Phát hiện trong mắt của Tổng Thanh Phong sát ý nặng hơn trước sau khi gọi điện cho Tông Vũ. Thiếu Kiệt cảm nhận thấy từng lời của hắn như muốn cho chính mình không tồn tại trên cõi đời này mới hài lòng được tâm lý của hắn.

Thiếu Kiệt nhanh chóng suy nghĩ ra được một vấn đề liền mỉm cười nhìn Tổng Thanh Phong đơn giản đáp trả.

- Ô tôi hồ ngôn loạn ngữ chỗ nào nhi. Ông không biết lớn nhỏ khi xem vào chuyện thì đúng hơn, hình như tôi đang nói chuyện với bố ông chứ không phải ông. Còn nữa tôi nhớ mình không nói sai đâu nhi. Uống cho

một gia tộc đến đưa con trai duy nhất thì lại sống cách ly bên ngoài còn không có được cái thân phận. Còn ăn sung mặc sướng chỉ toàn một đám con gái không làm nên trò trống gì.

Lời đáp trả của Thiếu Kiệt đâm thấu tim khi nhằm ám chỉ ở đây tại nơi này người có quyền quyết định hiện tại không phải là Tống Thanh Phong hẳn mà cái ông lão đang được dìu bởi bác sĩ đi bên cạnh.

- Đủ rồi! Tống Vũ nói sao?

Tống Thanh Phong bây giờ hít một hơi thật sâu nói nhỏ với bố mình.

- Tống Vũ hẳn xác nhận đúng là hẳn co con trai tên Tống Long bên ngoài. Nhưng từ nhỏ đến giờ chưa gặp mặt còn nữa sáng nay thằng nhóc này hình như cũng gọi cho hẳn. Tống Vũ hẳn đang trên đường chạy tới đây để xác minh xem phải hay không.

Từng lời của Tống Thanh Phong vào tai của ông lão làm cho hẳn tâm trạng kích động vui vẻ nhìn Thiếu Kiệt bằng ánh mắt thân thiết. Thiếu Kiệt thì không nói điều gì. Những gì mà Thanh Phong nói với lão già kia hẳn đã đoán được ít nhiều. Việc Tống Vũ đến đây sẽ khiến cho không ít người cũng sẽ kéo đến, Thiếu Kiệt hẳn đã chuẩn bị cho tình huống càng ồn ào náo nhiệt càng tốt nên cũng không lo sợ nhìn Tống Thanh Phong cười đùa nói với giọng điệu vô tâm không có việc gì.

- Hẳn tới thì tốt, Xem ra cần phải làm lớn chuyện đôi chút nữa để hẳn đến nhanh lên. Tôi cũng còn muốn biết tại sao hẳn đặt tên cho mình là Tống Long đây này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 800: Tổng Thanh Quân

Thiếu Kiệt đứng đó nói ra những lời này cũng làm cho ông lão đang đứng khẽ động. Bởi vì bản thân ông biết tại sao có cái tên Tổng Long Và ý nghĩa như thế nào. Nhưng mọi chuyện chỉ có thể để cho Tổng Vũ đến lúc đó mới có thể giải quyết.

- Thanh Phong lấy bàn ghế ra để ở ngoài sân. Khách cho dù có ác ý hay không cũng nên lễ độ một chút.

Lên tiếng nói với Tổng Thanh Phong như thế. Những người bảo an gần đó cũng bắt đầu có động thái, Họ hiểu rằng mệnh lệnh đã ra thì Tổng Thanh Phong dù muốn hay không vẫn phải làm.

Một số người đem ghế và bàn ra giữa sân cò đặt dưới một cây dù tán rộng che lại những ánh nắng đang chiếu xuống mặt đất.

Ông lão lúc này theo từng bước chân của chính mình được bác sĩ dìu khỏi bật tam cấp ngồi xuống cái ghế vừa đem tới ngồi xuống. Cái bàn được đặt trước mặt ông cùng với đó là một bình trà được một người đem đến để xuống.

Nhìn Thiếu Kiệt mỉm cười nói với hắn khi mọi thứ đều đã chuẩn bị xong.

- Cậu nhóc mới ngồi có ông lão này ở đây tôi dám chắc sẽ không ai động tay động chân với cậu trước khi mọi việc được sáng tỏ.

Thiếu Kiệt cũng không lo lắng gì đến việc mình sẽ bị tập kích khi có Blake với Jackson hai người đứng sau lưng mình. Tổng Thanh Phong cùng với hai người cận vệ của ông lão cũng đứng sau ông. Khoảng cách gần nếu như việc làm nào quá mức đôi bên cũng không có lợi. Thiếu Kiệt vừa ngồi

xuống một người đã bước đến rót cho hắn một tách trà để trước mặt. Từng người đối diện với nhau như thế này Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười nhìn tách trà trước mặt nói.

- Không biết trong trà này có độc không nhỉ. Tôi đang hoài nghi lòng tốt của mấy người đây. Không biết nên uống hay không đây.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nhìn lấy Tống Thanh Phong. Ánh mắt như trêu đùa hắn của Thiếu Kiệt khiến cho Tống Thanh Phong hắn muốn nổi bão ngày lúc này. Nhưng hắn hiện tại không làm gì được. Hắn cũng muốn là trong cái tách trà kia bỏ một chút độc cho Thiếu Kiệt uống chết đi nhưng hắn không dám làm và tách trà đó cũng không có độc.

- Cậu uống mà có mệnh hệ gì không cần phải lo đâu. Có độc thì lão già này đi trước cậu nên cứ yên tâm.

- Nay ông già. Mấy thứ ông nói chắc như thế không sợ sao. Ông đôi khi không muốn độc tôi nhưng người khác lại không nghĩ như thế thì sao chỉ cần một chút ít thao tác đôi khi lại hiệu quả đấy.

Lời nói nhắm thẳng vào Tống Thanh Phong của Thiếu Kiệt làm cho ông lão trước mặt cũng nhú mày. Nhưng không dừng lại ở đó Thiếu Kiệt vẫn một bộ điếc không sợ súng châm chọc.

- Ông già không nói gì cao xa chỉ nói ông hiện tại cũng chưa báo tên cho tôi biết đấy. Ít nhất muốn nói chuyện cũng phải báo cái tên. Không thì đừng trách tôi tại sao lại nói chuyện với giọng điệu như thế này. Hiện tại hai bên vẫn chưa hòa hoãn. Biết đâu chừng hai người chúng ta lại là đối thủ hay kẻ thù thì sao.

Tống Thanh Phong bây giờ không nhịn được hắn buộc phải lên tiếng. Bởi Thiếu Kiệt hết đưa ra vấn đề này đến vấn đề khác những vấn đề này

đều là những điều vô lý không thể chấp nhận được.

- Thằng nhóc đừng cho mặt nhưng không muốn. Không phải tên ai muốn gọi là gọi. Không biết trước sau kính trên nhường dưới.

- Ông nói hay nhỉ. Đối phương là người thế nào ông còn không biết mà ông có thể kính trên nhường dưới với họ thì tôi cũng cảm thấy phục ông thật đấy chứ bản thân tôi là không có rồi đấy. Trước khi mình bạch các người như thế nào. Tôi chắc chắn sẽ đối xử với mấy người như những người bình thường thậm chí nếu có một chút gút mắt thì như bây giờ cũng không phải là quá đáng lắm.

Thiếu Kiệt ngay lập tức đáp trả lại Tống Thanh Phong bằng một giọng điệu bất chấp. Bản thân biết mình đang nói lý theo các của hắn sẽ không ai chấp nhận điều này. Nhưng để yếu thế ở những thời điểm như hiện tại trong đầu Thiếu Kiệt hắn chỉ hiện lên một chữ không.

Thấy Tống Thanh Phong mất bình tĩnh bố hắn mới đưa tay ngăn lại. Dù ông không biết tại sao con mình hôm nay lại dễ mất bình tĩnh của mọi ngày. Nhưng lúc này không can thiệp ông sợ rằng cuộc nói chuyện của ông với cậu nhóc trước mặt không thể thực hiện được.

- Thanh Phong! Để bố nói chuyện.

Lời nói đơn giản nhưng bao hàm một lực chấn nhiếp nhất định. Tống Thanh Phong lúc này đây buộc phải im lặng lui ra phía sau của ông.

- Cậu nhóc xét về vấn đề khác không nói nhưng ta thích tính cách của cậu hơn nữa cái tên Tống Long của cậu làm cho ta có hảo cảm rất nhiều. Ta tên Tống Thanh Quân. Hiện tại là gia chủ của nhà này nếu không sai biệt lắm thì cậu là cháu nội của ta bởi vì cái tên Tống Long của cậu được đặt theo ý nguyện của cái ông già này. Ta có ba người con được đặt tên theo thứ

tự là Đông, Phong, Vũ, Tống Vũ vẫn là đứa con trai cuối cùng của ta. Trên nó là Tống Thanh Đông, Tống Thanh Phong. Nhưng vì hai đứa nó vẫn mãi không có được một đứa cháu đích tôn nên ta đã bỏ từ Thanh trong tên lót của Tống Thanh Vũ. Nên thằng cha không nên nét trong miệng cháu là con của ta.

Thiếu Kiệt nhìn chăm chăm về phía Tống Thanh Quân. hấn bây giờ có phần nào lý giải tại sao. con ông lại tên Tống Thanh Phong mà Tống Vũ lại không có tên lót.

Ngay lúc này đây một người đàn ông trung niên đi cùng một người phụ nữ. Nhanh chân bước vào trong phần sân, nhanh chóng đến trước mặt Tống Thanh Quân cùng với Thiếu Kiệt đứng một bên, Khuôn mặt hấn lộ rõ ra sự lo lắng cần thiết. Vừa nhìn Thiếu Kiệt đang ngồi đối diện với Tống Thanh Quân lên tiếng nói.

- Thằng nhóc con. sao dám làm như thế. đừng lên con không được ngồi ngang hàng với ông mình như vậy.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng không nói gì. Hấn vẫn cứ ngồi đó xem như chưa từng nghe tới câu nói kia của người đàn ông này. Người vợ bên cạnh hấn lúc này cũng lên tiếng nói với Thiếu Kiệt,

- Con sao còn chưa chịu đứng lên.

Lời nói của người phụ nữ không có nhiều địch ý cho lắm thay vào đó bà lại có chút vui vẻ. Dù không biết lý do như thế nào nhưng Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn lấy hai người đáp trả.

- Khoan nói đến vấn đề hai người này là ai. Ông là Tống Vũ, còn bên cạnh tôi nghĩ chắc là người Di mà ông nói đi. Giờ tôi còn chưa xác minh

chính xác những gì mẹ tôi nói có đúng hay không là con ông, nên xin phép tôi chưa thể làm đúng theo yêu cầu được.

Tông Thanh Quân không những không tránh Thiếu Kiệt mà còn gật đầu. Hắn cảm giác rất thích tác phong của cậu nhóc này. Dù hiện tại không cần biết nó có phải là cháu mình hay không. Nhưng sự cương quyết đến khi chưa rõ vấn đề vẫn không để cho người khác tùy ý muốn làm gì thì làm của hắn lấy được hảo cảm rất lớn.

- Thằng nhóc này.

- Tống Vũ, Thằng nhóc nói đúng đấy. Việc chưa rõ danh phận của mình ra sao thì bố cũng như cậu ta thôi, Giờ con nói đi chuyện này là như thế nào? Trước làm rõ vấn đề ở con trước sau đó mới làm rõ vấn đề cậu ấy có phải là con của con hay không.

Tống Vũ với vợ mình nghe được Tống Thanh Quân nói thế cũng khác ngạc nhiên. Liếc nhìn qua Thiếu Kiệt một cái. Tống Vũ bây giờ hít sâu một hơi mới nói.

- Bố chuyện này là lỗi của con. Năm đó việc đi công tác đối ngoại về quốc phòng mà bố đã đưa nhiệm vụ cho con. Khi đó còn trẻ con lại không có tiền đồ gì. Gặp được Diệp Nhi mẹ của Tống Long con với cô ấy có chút quan hệ, Mối quan hệ ấy dần tiến xa hơn một bước. Nhưng vì lúc đó con chưa vợ, cô ấy cũng chưa chồng điều này là hoàn toàn hợp lý. Đã có lần con nói với bố nếu như một người phụ nữ con yêu lại là con cháu của một người cấp cao ở quốc gia đó bố sẽ xử lý như thế nào? Con nghĩ bố vẫn còn nhớ đi.

Tống Thanh Quân bây giờ bộ dáng suy tư cầm lên tách trà của mình uống một hơi rồi mới gật đầu nói.

- Bố nhớ, Hôm đó con trở về sau nhiệm vụ, cùng với bố cũng trong buổi chiều uống một vài chén rượu con đã hỏi câu này. Câu hỏi đó bố vẫn nhớ. Vì con trước giờ luôn an phận, lần đó đi làm nhiệm vụ về lại trực tiếp hỏi bố điều này. Khi đó thấy không thích hợp bố đã trả lời là không thể nào có chuyện như vậy và bố chắc chắn sẽ không đồng ý. Như thế thì liên quan gì đến việc này sao.

Thiếu Kiệt bây giờ nghe được lời thắc mắc của Tống Thanh Quân cũng cười lớn.

Hắn vỗ bàn một cái đứng dậy nhìn Tống Thanh Quân, biểu cảm có phần khá vui vẻ nhưng lại đầy phần nộ. Đến cả Blake với Jackson dù biết trước mọi chuyện nhưng cũng không ngờ được kỹ năng diễn xuất của Thiếu Kiệt lại có thể phong phú đến thế.

- Hay cho một câu không đồng ý, Thì ra mọi chuyện đều do ông mà ra, Tôi một thằng nhóc phải gọi người khác là cha mình mười mấy năm trời, Cho đến khi gần kề sự sinh tử biết được người bố thật sự của mình lại không phải là cái thằng cha mà mười mấy năm tôi gọi tên là bố. Ông nghĩ thú vị không, Sao ông không suy nghĩ đây là thời buổi nào. Lấy một người vợ phải cần suy xét đến bối cảnh của người đó hay sao. Hay là ông sợ, sợ một người vợ nước ngoài làm ảnh hưởng tiền đồ của các con ông, Ông nên nhớ chức quyền có được là tự tay cố gắng, có quyền cao như thế nào không có tình cũng như không. Giờ thì tôi hiểu tại sao mấy thằng con trước của ông không có cháu trai rồi đấy. Chỉ vì cái chức với cái quyền của ông mà áp đặt cho nhiều thứ lên con của mình bắt hẳn phải phục tùng. Nếu có một người ông như thế tôi thà không cần thì hơn.

Tống Vũ bây giờ thấy Thiếu Kiệt kích động như vậy hẳn vội lên tiếng can ngăn nói.

- Tống Long con không được nói với Ông như thế. Dù sao đây cũng là ông nội con. Việc năm đó đúng là bố chỉ vì một câu nói của ông mà làm ra quyết định. Nhưng con phải hiểu mẹ con là bố yêu thật lòng nếu không thì bố cũng không âm thầm liên lạc đến ngày hôm nay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 801: Ông Qua Chiến Trường Chưa

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ lắc đầu nói với Tống Vũ một câu nói đơn giản nhưng làm cho Tống Thanh Quân trong lòng có chút khó chịu.

- Được rồi. Tôi muốn xét nghiệm ADN nếu ông là bố tôi thì cũng như thế mà không phải thì cũng như vậy thôi. Còn về phần cái danh phận này tôi không cần cũng được. Tôi có cái gì mấy người còn chưa biết đâu. Hơn nữa nếu mà tôi nhận thân không khéo tiền đồ của ông với mấy người trong nhà này bị tôi làm ảnh hưởng cũng không tốt cho lắm. Nên tốt nhất chỉ có nội bộ ở đây biết đúng hay không thì đến lúc đó tôi đi đường tôi ông đi đường ông, Cái nhà này hết cứu rồi.

Tống Thanh Phong lúc này vội lui ra sao một chút rồi đi. Thiếu Kiệt cũng chú ý đến hành động này của hắn nhưng không để tâm cho lắm. Tống Vũ khi nghe Thiếu Kiệt đòi xét nghiệm ADN làm hắn cũng không biết nói gì hơn ngoài gật đầu.

Tống Thanh Quân bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Không cần đâu. Nếu không dám chắc việc này Tống Long cũng không đưa ra ý kiến này. Lấy máu cũng không phải tốt lắm. Việc này khỏi đi.

- Sao thế được. Các người không muốn xét nghiệm chứ tôi thì muốn đấy. Nếu không có xét nghiệm ra được quan hệ thì mấy cái tội danh lúc đầu xem ra đổ lên đầu cũng hơi phiền, Chưa kể đến có một số người cũng muốn biết kết quả như thế nào đấy.

Ngay lúc Thiếu Kiệt vừa nói xong Tống Thanh Phong đã trở lại vừa kịp lúc nghe thấy những gì hắn nói cũng lên tiếng.

- Đúng vậy xông vào Tống gia còn có làm loạn bồi phạm xung hô không đúng mực. Nhất định phải làm rõ chuyện này. Không thể cứ để như thế được. Nếu cứ để như thế sau này sẽ còn có người thứ hai người thứ ba đến làm loạn như thế rồi bỏ đi xem như không có việc gì thì sau này Tống gia sẽ ra sao.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mỉm cười chỉ cho Tống Thanh Quân là không như thế Tống Vũ với vợ hãnh đứng một bên im lặng vẻ khép nép khi bắt gặp ánh mắt của Tống Thanh Phong nhìn mình. Thiếu Kiệt thì đơn giản ngồi xuống trước mặt Tống Thanh Quân nói.

- Nơi đây cũng không xa lắm với viện y học cố cung đi. Tôi nghĩ mấy người có quyền hành như thế sao không chọn nơi an toàn để tiến hành việc này. Lấy máu thôi mà cũng không qua nhiều đợt một cái tra ra là biết.

- Không được! Máu của nam nhân Tống gia chỉ có thể đổ trên chiến trường. Hoặc vì nước mà phục vụ không thể làm những việc vô ích.

Tống Thanh Quân bây giờ lên tiếng hăng giọng nói với tất cả mọi người một âm thanh phần nộ thật sự. Ông nhìn lấy Tống Thanh Phong không hài lòng.

Bên cạnh người bác sĩ này giờ không lên tiếng lúc này cũng trầm mặc một chút rồi đưa ra ý kiến cho Tống Thanh Quân.

- Lão Thủ Trường cũng không hẳn là phải có máu mới xét nghiệm được. Hiện tại chỉ cần một chút móng tay hay một vài cọng tóc là có thể xét nghiệm ra ADN cần thiết. Mà cũng không mất quá nhiều thời gian cho chuyện này chừng một ngày là có kết quả.

- Lão tử nói không là không. Việc xét nghiệm không cần. Chỉ nội việc nó tên Tống Long không ta đã biết nó là cháu ta. Hơn nữa Tống Vũ đã xác

nhận, Không thể nào sai được. Sự việc trong đó khúc mắc thế nào ta mặc kệ.

Tổng Thanh Quân lúc này một bộ cổ hủ không chịu nói lý trước mặt tất cả mọi người. Ông không muốn một đứa cháu vừa xuất hiện lại mất đi dù trong lòng ông chắc rằng Tổng Vũ không thể gạt được mình trong việc này. Nếu những gì Tổng Vũ nói là thật thì cậu thiếu niên đứng trước mặt mình chắc chắn không thể nào sai được.

Hơn nữa ông cảm thấy cách làm người của Thiếu Kiệt rất tốt, không sợ điều gì, không ngán một ai kể cả Tổng Thanh Phong có cường thế ra giọng đối nghịch như thế nào đối với hắn.

Thiếu Kiệt bây giờ một tay đưa vào túi quần đứng trước mặt Tổng Thanh Quân nói với ông.

- Như thế sao mà được chứ. Chỉ vì tôi tên Tổng Long thôi sao. Nếu lỡ như tôi không đúng là cháu ông thì sao nào. Đâu phải ai tên Tổng Long cũng là cháu của ông. Ông nên nhớ trên thế giới này nhiều người tên Tổng Long lắm. Kiểm ra một người rất đơn giản, Tốt nhất cứ làm xét nghiệm xem có quan hệ không mới nói được. Cái bồi phận con cháu của mình tôi nếu không minh bạch thì làm sao được.

Tổng Vũ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng vội lên tiếng trách mắng.

- Tổng Long còn không được ăn nói như vậy.

- Thế ông muốn tôi ăn nói thế nào. Ngay cả con mình cũng không dám nhận chỉ vì một lời của ông già này mà để mẹ con tôi chịu thiệt. Trước cái thằng cha này lại sợ như chuột gặp mèo. Mẹ nó tôi khinh. Nam nhi với nhau dù không đấu đá thì ông cũng phải có tiếng nói một chút chứ. Ông sống từng tuổi này chỉ chờ được mấy thằng cha nay ban bố cho chức vị,

làm một người bình thường sao. Người không vì mình trời tru đất diệt, Ông không thấy ông quá yếu hèn à. Nhân bằng khí, Hồ bằng uy. cái uy của ông ở đâu cho tôi xem xem. Hay là với cấp dưới hô phong hoán vũ, còn với mấy người này khép nép như con tép.

Thiếu Kiệt giọng nói trầm đục vang vọng cả một khu vực tiếng nói của hắn làm cho mọi người giật mình. đám người bảo an trong nhà thì xám mặt, Dù không biết Tống Long hiện tại có thân phận như thế nào nhưng chửi cả toàn bộ gia tộc như thế này thì họ lần đầu tiên thấy được.

- Giỏi cho một thằng nhóc con đến nhận thân mà làm ra chuyện như thế này. Bố tao có thể nhịn được nhưng tao không nhịn được.

Một âm thanh vang lên chỉ sau khi Thiếu Kiệt nói hết câu chừng mười giây, Ngay lập tức Blake với Jackson hai người bị bốn người mặc quân phục của quân đội xông tới. Thiếu Kiệt bình tĩnh lên tiếng quát.

- Ứng Chiến.!

Một người mang quân phục khác từ sau lưng bốn người xông thẳng tới Thiếu Kiệt. Đối với việc bị tập kích bất ngờ Blake với Jackson dù đã phòng bị khá kỹ, Nhưng đối phương cũng không phải là những người bảo an bình thường. Bởi trên người họ thấy được sắc phục quân đội quân hàm không hề kém.

Blake lúc này hướng Thiếu Kiệt lớn tiếng nói.

- Thiếu Kiệt ráng trụ vững để bọn anh giải quyết bốn tên này rồi ứng phó.

Tống Thanh Phong bây giờ vừa bước lên xông về Thiếu Kiệt thì ăn ngay một cái ghé vào mặt. Thiếu Kiệt thuận tay chụp lấy cái ghé quơ ra phía sau. Hắn chắc rằng việc Tống Thanh Phong rời đi là có ý đồ. Nên một tay bỏ

vào túi quần của mình đứng bên cạnh chiếc ghế mà hắn đã ngồi còn một tay luôn giữ lấy cái ghế để phòng bị. Vốn hắn định hát bàn lên nhưng thất Tổng Thanh Quân ngồi đó nếu sơ suất trúng lão già này quả thật có chuyện không hay.

Tổng Vũ thấy Tổng Thanh Phong định tập kích Thiếu Kiệt cũng nhảy ra. Bác sĩ với hai người cận vệ lúc này cũng đứng trước Tổng Thanh Phong.

Tổng Vũ trực diện đối mặt với Tổng Thanh Phong. Trong khi đó Thiếu Kiệt xoay người chặn lấy một nắm đấm của tên quân nhân đang xông về phía mình. Đem chân áp súc trụ vững ở mặt đất một chân hướng thẳng người hắn đạp vào.

Đôi tay của Thiếu Kiệt như một cái Trảo chụp lấy nắm đấm các đầu ngón tay tạo thành những cái móc bầu chặt xuống. Không cho nắm đấm đó rơi khỏi tay. Rồi hướng bàn tay mình kéo lên. Đem cổ tay đối phương gập xuống.

Vừa đỡ đòn Thiếu Kiệt vừa nói.

- Tao đã đến đây thì phải có cái gì đó làm tiền vốn. Công Phu học được phải áp dụng thực chiến chứ đừng mang quân phục mà làm gì.

Khá ngạc nhiên trước đòn đánh của mình bị chặn lại còn bị đối phương đạp một cái hơn nữa lại bị cố định cổ tay. Người này cũng giật mình nhưng lập tức dùng tay còn lại đấm về phía trước mặt Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt khuôn mặt chỉ mỉm cười cái ngũ trảo đang cố định lấy nắm đấm trượt một cái ra phần cổ tay đối phương. Thiếu Kiệt xoay người hướng một góc một trăm tám mươi độ. Tay đối phương đưa qua vai mình. Chân trái làm trụ chân phải quét ngang một cước từ trái qua phải độ cao chừng tầm đầu gối đối phương đánh vào.

Việc đang thận trọng để đâm tới Thiếu Kiệt trong khi một tay vẫn còn bị giữ đối phương lại bị biến hóa của chính chiêu thức của mình đánh ra làm cho chân trụ không còn được vững thế. Thiếu Kiệt chỉ cần như thế sử dụng một lực lấy phần khớp tay và phần hông mình quật ngã người này xuống đất.

Phản xạ tự nhiên của hắn khi mặt lưng tiếp đất là bật cóc người định ngồi dậy nhưng vừa mới nhô lên chưa kịp lạng người về phía trước để tránh liên chiêu của Thiếu Kiệt thì bị ngay một đạp vào lưng từ phía sau. Thiếu Kiệt đắc thắng bộ dạng vẫn không vui không buồn nói.

- Đang đánh nhau đừng đưa lưng về phía đối thủ. Dễ bị ăn đòn lắm.

Đối phương bị Thiếu Kiệt làm tức muốn nổ phổi nhưng một đạp của Thiếu Kiệt nào nhẹ. Theo lực tác động của việc bật người lên lại và còn bị đạp vào phía sau lưng hắn cắm đầu vào trong cái bàn vừa rồi Thiếu Kiệt với Tổng Thanh Quân đang ngồi.

Vốn những người bảo an khác định xông đến trợ giúp nhưng được Tổng Thanh Quân ra hiệu không được hành động nên chỉ biết tro mắt nhìn một người thiếu niên đánh một vị quân nhân giữa sân.

Thiếu Kiệt nào để cho người quân nhân tấn công mình có cơ hội vài giây nghỉ ngơi hắn nhảy lên bay qua khỏi cái đồng hồ độn mà người này mới tạo ra một chân trước khi chạm mặt đất còn nhắm thẳng vào bàn tay đối phương đạp xuống một âm thanh khê vang lên trong không khí có phần khác thường.

“ Rắc ”

Nguyên một bàn tay nằm dưới đôi giày Thiếu Kiệt người quân nhân kia khuôn mặt đau nhói tay còn lại định nắm lấy chân Thiếu Kiệt hất ra thì đã

bị một lực từ chân Thiếu Kiệt đè xuống ma sát.

- Sao nào còn muốn phản kháng sao. hay ông muốn mất mạng này giờ tôi đã nướng tay lắm rồi. Ồ quân hàm Trung tướng mà sao võ công tệ thế. Ông qua chiến trường chưa?

Âm thanh đơn giản nhưng trực tiếp làm cho đôi phương phải ngược từ dưới lên nhìn vào người thiếu niên trước mặt mình. Mồ hôi trên trán rịn ra từng giọt bởi sự đau đớn mà Thiếu Kiệt mang lại cho hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 802: Không Khéo Hối Thì Khô

Tổng Thanh Quân nhìn thấy hai người Blake với Jackson dường như không bị hạn chế bởi bốn người lính kia cộng với Thiếu Kiệt bên này đang làm chủ tình hình.

Tổng Thanh Quân hẳn trong nội tâm có phần chua xót bởi vì, người Thiếu Kiệt đang đạp lên con của chính mình Tổng Thanh Đông. Bây giờ ông ta mới lớn tiếng lên giọng quát.

- Đủ rồi! Còn ra thể thống gì! Không thấy mắt mặt sao?

Tổng Vũ với Tổng Thanh Phong đang giằng co với nhau trên mặt Tổng Vũ vậy mà xuất hiện một vết bầm tím. Thiếu Kiệt lúc này trong lòng hẳn dù không muốn nhưng cũng phải thừa nhận Tổng Vũ quả nhiên có phần nào đó thương Diệp Nhi với Ngô Long. Nếu Tổng Thanh Phong gia nhập trận chiến, Thiếu Kiệt sẽ có phần khó khăn hơn nhiều.

Tổng Vũ tuy ngoài mặt đối với mấy người này yếu hèn nhưng bản thân hẳn quan tâm Tổng Long là sự thật nếu không hẳn cũng không nhảy ra đối phó với anh mình.

Thiếu Kiệt nhìn trên đất người quân nhân lên tiếng hỏi.

- Sao nào còn muốn đánh. Ông đầy đủ không thương tích còn không thẳng được tôi giờ muốn tiếp tục cứ thoải mái. Nếu ông không đụng tới vũ khí nóng ông không thắng nổi tôi đâu. Ông chỉ có võ đủ để làm cảnh không có tính thực chiến cao. Ông làm lãnh đạo không phải là lính. Bộ người kia tôi còn xem trọng chứ ông thì đừng bàn.

Nói dứt câu Thiếu Kiệt mới để bản chân mình rời khỏi tay đối phương. Trên mặt bàn tay lúc này xuất hiện không ít vết máu. Blake với Jackson bây

giờ đã trở lại bên cạnh Thiếu Kiệt. Hai người vui vẻ không ít, họ thấy được sau mấy ngày cũng với Thiếu Kiệt đánh nhau dù không ít lần cho Thiếu Kiệt ăn hành nhưng với trình độ hiện tại Thiếu Kiệt đủ sức bảo vệ mình với quyền cước quần áo.

Jackson nhin không được thốt lên một câu đề cho Thiếu Kiệt lắc đầu.

- Không có bản lĩnh đòi tập kích người quản lý toàn bộ tam giác vàng, mấy tên này đúng chưa thấy chữ chết viết như thế nào.

Lời nói vô tình người nghe hữu ý. Người bác sĩ bên cạnh của Tổng Thanh Quân lúc này cũng xanh mặt, hắn đem câu nói vừa rồi của Jackson dịch lại cho Tổng Thanh Quân trước mặt mọi người. Lời nói của hắn làm cho một đám người trong đó có cả người quân nhân đang đứng lên giật mình.

- Lãnh đạo câu vừa rồi của tên kia nói. ám chỉ cậu thiếu niên này là người quản lý toàn bộ tam giác vàng thủ phủ ma túy.

Không chỉ riêng Tổng Thanh Quân còn có cả mấy người khác khi nghe người bác sĩ dịch lại đều nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt. Biết đối phương bị câu nói của Jackson làm cho bất ngờ Thiếu Kiệt hắn cũng không trách được Jackson vô tâm nói ra lời này nhìn Tổng Thanh Phong, Tổng Vũ, cả người quân nhân với Tổng Thanh Quân nói.

- Không phải sao có tiền vốn, có thực lực mới có thể đến đây chứ. Tôi không vì lợi lộc của mấy người, tiền tài tôi không thiếu, quyền lực cũng không thiếu, vũ khí hay các thứ gì đó càng không. Chỉ có mấy người luôn cho rằng tôi đến đây muốn kiếm chút lợi lộc thôi. Chưa biết là ai kiếm lợi từ ai đây.

Thiếu Kiệt ngạo nghễ đứng nhìn nhóm người Tống gia trước mặt mình. Không thể phủ nhận rằng những điều Thiếu Kiệt không đúng bởi vì ai ở đây cũng hiểu. Nếu những lời Jackson chính xác thì Thiếu Kiệt cũng không thiếu gì. Về vấn đề tiền hấn đã kiểm soát cả một thủ phủ ma túy thì chắc chắn rằng tiền không thiếu. Đôi khi sợ rằng còn nhiều hơn cả Tống Gia bọn họ.

Vấn đề về chức quyền dù không được thừa nhận nhưng với việc Khun Sa đã được lên tới quân hàm cấp tướng khi chỉ sở hữu một trong năm quân doanh của tam giác vàng, Thiếu Kiệt thì lại quyền uy hơn là nắm trọn vẹn toàn bộ so sánh cấp bậc hấn như một vị đế vương của một vùng đất do chính mình cai quản.

- Sao nào không ai nói gì nữa à. Vậy thì tôi nói nhé. Mấy người tập trung cũng đầy đủ rồi chứ gì. Bây giờ tôi hỏi một câu. Tôi cần gì ở mấy người?

Tống Thanh Quân bây giờ cũng im lặng trầm mặc. Tống Vũ, Tống Thanh Phong đều im lặng. Ở câu hỏi này họ thật sự không trả lời được Thiếu Kiệt. Bởi hấn cần gì ở họ dường như là một chữ không.

Tống Thanh Đông bây giờ mới hừ nhẹ một tiếng ôm lấy bàn tay mình đang được bác sĩ của Tống Thanh Quân băng bó sơ cho mình nói.

- Mà cũng chỉ là một thằng buôn bán Ma túy mà làm giàu thôi. Đã mà ở đây tao bắt lại xem mà còn làm được gì.

Hấn vừa nói dứt lời. Blake với Jackson đã đưa súng trực diện đối mặt với hấn sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng. Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ khẽ mỉm cười nhìn Tống Thanh Đông nói.

- Ông có bị ngu không. Nếu như ông muốn bắt tôi. Ở đây tôi bảo đảm có thể toàn mạng thoát đi. Nếu trước đây ông thông minh một chút cho người bắn chết tôi thì họa may được việc. Nhưng ông sợ. Ông sợ không có gì giao phó, y vào một thân lãnh đạo đem người đến đối kháng với tôi. Đúng là đầu óc có vấn đề. Tôi hỏi ông già con ông đưa nào cũng như vậy sao.

Phan Thế Như đứng cạnh Tông Vũ bây giờ mới nói nhỏ với chồng mình.

- Tôi thấy ông còn thua thằng nhóc. Ông đúng là thất bại mà chả biết ông tu được mới đưa con như thế mấy ông anh của ông cũng phải lép vế trước nó. Thật hả dạ mà tôi càng ngày càng thích thằng nhóc này. Phải chi ông nói tôi sớm đi đón nó về có phải hay hơn không.

Tông Thanh Quân sau một lúc trầm mặc mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu đáp lại lời của hắn.

- Thất bại lớn nhất của ông già này là có mấy đứa con không bằng một thằng cháu. Đúng bọn này đầu óc có vấn đề. Nhưng mà đúng hơn thằng nhóc cháu vẫn gọi cái đám ngu ngốc này là bác hoặc cậu nói như thế cũng không ổn cho lắm đâu.

- Khoang tôi đã có muốn nhận thân đâu. Cả gia đình mấy người làm cho tôi này giờ không hài lòng rồi đấy. Đã nói tôi còn chưa muốn nhận thân đơn giản như vậy tôi phải xem mình thật sự là con cháu mấy người không đã kìa.

Tông Thanh Đông bây giờ bàn tay vừa băng xong cũng lớn tiếng nói với bố mình.

- Con không muốn trong gia đình mình có nó. Một tên buôn bán ma túy không được tồn tại trong nhà này.

- Cái đó không do ông quyết đâu. Hơn nữa bằng chứng nào của ông cho thấy tôi buôn bán ma túy, vật chứng đâu, muốn bắt người muốn nói người khác ông phải có đầy đủ nhân chứng vật chứng và tội danh đầy đủ. Xin lỗi đầu với tôi ông còn chưa đủ tư cách, Đầu to mà óc như trái nho. Ngu cũng chưa người khác ngu với chứ. Tôi đứng đây ai nói tôi buôn bán ma túy, ma túy đâu. Nếu hôm nay ở đây ông bắt tôi, vậy chẳng phải Tổng gia các ông có người đem ma túy vào đến tận trong nhà sao.

Thiếu Kiệt không nặng không nhẹ hẳn nói từng lời từng lời ra làm cho Tổng Thanh Đông thật sự muốn bẻ phổi. Sống đến từng tuổi này hẳn chưa bao giờ bị nhục như hôm nay. Hẳn tự cho mình có quyền làm được mọi thứ như hôm nay trước mặt Thiếu Kiệt lại thêm Tổng Thanh Quân dường như cũng nghiêng về phía Thiếu Kiệt hẳn nhìn tới, nhìn lui chỉ thấy ánh mắt của bố mình đang nhìn hẳn với đôi mắt hình viên đạn.

- Nói hay lắm. Muốn bắt người phải có tang chứng vật chứng, Muốn nói cái gì. Cũng phải suy nghĩ có thật kỹ, Tốt cho một thiếu niên văn võ song toàn, đầu óc lại hơn người. Được rồi nếu cậu đã muốn xét nghiệm thì xét nghiệm. Nhưng theo ý kiến của bác sĩ vừa rồi vừa nói. Vậy thì lấy Tóc hoặc móng tay gì đó đi xét nghiệm thử xem. Máu không được đồ vô ích.

Tổng Thanh Quân bây giờ được diu ngồi xuống một cái ghế dựa trước mặt Thiếu Kiệt. Ông thấy nếu không làm rõ được việc này ít nhất Tổng Thanh Phong và Tổng Thanh Đông không phục. Thiếu Kiệt lại muốn biết rõ thân phận của mình. Dù không muốn nhưng ông vẫn chịu theo ý kiến của Thiếu Kiệt.

Nghe được Tổng Thanh Quân chấp nhận ý kiến của bác sĩ cạnh mình Thiếu Kiệt trong lòng mừng thầm một chút rồi giả vờ đưa tay bỏ vào túi quần. một chân đạp cái ghế đang nằm dưới đất cho nó đứng dậy. Để nó cố định trên mặt đất rồi đưa năm ngón tay lên trước mặt mình nói.

- Tội qua móng tay mới cắt. Nên không thể cắt tiếp vậy đi lấy một vài mẫu tóc cũng được. Chắc không có vấn đề gì đi.

- Chỉ cần một vài sợi thôi là được. Để tôi đến nhờ giúp cậu.

Người bác sĩ vừa nói vừa định bước tới thì Blake đã xuất hiện trước mặt hắn ngăn lại. Bởi vì Blake nếu để cho người bác sĩ đến lấy được tóc Thiếu Kiệt xem như có thể bị hủy toàn bộ kế hoạch.

- Tóc của cậu ta ông không thể lấy!

Bị Blake ngăn lại còn nói như thế người bác sĩ cũng giật mình nhìn lấy Thiếu Kiệt. Hắn không hiểu tại sao lại bị Blake ngăn lại khi chỉ đến lấy vài sợi tóc của Thiếu Kiệt.

- Ấy quên! họ có giao ước với tôi là không để tôi tổn thương một sợi tóc nào. Như vậy đi ở đây tôi tự bức vài cọng tóc của mình xuống đưa cho ông chắc hẳn được đúng không?

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế. Điều kiện với những người cận vệ thuộc cấp bậc cao như của Blake với Jackson thì điều kiện này xem như cũng thiết thực. Người Bác sĩ nhìn lấy Tổng Thanh Quân để hỏi ý kiến của ông.

- Được rồi chỉ cần nhìn thấy cậu nhóc lấy tóc của mình xuống cũng không vấn đề gì.

Người bác sĩ lúc này cũng bước đến cách Thiếu Kiệt chừng vài bước chân để nhìn cho rõ cả quá trình. Thiếu Kiệt trong túi quần lúc này hai ngón tay kẹp lấy vài sợi tóc trong một cái bao ni lon đặt trong túi. Hắn kẹp giữ hai ngón tay đen ra từ trong túi mình rồi đặt lên đầu giả vờ lượ vài cọng tóc rồi bứt ra.

- Công nhận dạo này tóc xơ thật chắc phải để hôm nào đi dưỡng tóc lại mới được. Mới bực có một cái mà rơi hết vài sợi tóc rồi. Cả quá trình ông thấy rõ chứ bác sĩ. Đứng bắt tôi phải bứt lại mấy sợi nữa không khéo hói thì khổ.

- Đã nhìn rõ cũng không có gì. Cậu đặt vào cái khăn này. Tôi ngay lập tức đi xét nghiệm.

Thiếu Kiệt đặt mấy sợi tóc vào cái khăn trên tay của người bác sĩ. Chỉ trong vòng chưa tới ba mươi giây người bác sĩ lúc này gấp lại mấy sợi tóc nằm giữa cái khăn rồi nói.

- Tôi đi đem đi xét nghiệm ngay để có kết quả sớm nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 803: Ông Bị Người Khác Chơi Rồi

Tổng Thanh Quân bây giờ mới đứng lên nói với người Bác sĩ và bao quát tất cả mọi người.

- Không cần chúng tôi sẽ đi với ông hôm nay tôi muốn biết được kết quả một cách nhanh nhất. Luôn tiện để cho Thanh Đông hẳn băng bó kiểm tra lại vết thương luôn. Người đâu chuẩn bị xe, Tổng Vũ với Phan Thế Như hai đứa đưa cả ba người họ đi cùng.

Thiếu Kiệt bây giờ sau khi đưa mấy sợi tóc cho người bác sĩ trong lòng có chút hồi hộp, Nếu thật sự tên khốn Ngô Long không phải con của Tổng Vũ hẳn thật sự lần này đi liều chết. Nhưng đã bước lên lưng cọp không thể xuống được Thiếu Kiệt vẫn một mực bình tĩnh đáp lại lời của Tổng Thanh Quân.

- Được thôi để tôi thử xem mấy người làm ra kết quả gì. Nếu không đi theo sợ rằng trong cả quá trình có người động tay động chân như thế nào không biết được đâu.

- Cậu nhóc cứ yên tâm, Bác sĩ sẽ đi chung với lão già này đến viện y học cố cung một lời chắc chắn với cậu nó sẽ không xảy ra vấn đề gì. Đích thân ta sẽ giám sát toàn bộ quá trình.

Tổng Thanh Quân mở lời xác nhận rằng sẽ không có gì bất trắc xảy ra, Thiếu Kiệt bây giờ mới mỉm cười gật đầu nhìn ông đáp lại một câu.

- Cũng được tạm tin ông, dù ông có mấy người con không ra gì nhưng thiết nghĩ lớn tuổi như ông cũng không làm ra việc lật lọng được. Nhưng mà tôi nói ông này, hai đứa con kia của ông tôi không có cảm tình gì mấy.

Thật người như bọn hắn vậy mà với quyền hành của ông vẫn cho họ nhập quan trường.

- Thời bây giờ nào phải là thời chiến. Bọn nó chức cao quyền to nên quên mất phải ra sao mới có Tổng gia ngày hôm nay rồi để xong việc này ta sẽ dạy bảo lại hai đứa nó.

Tông Thanh Quân bây giờ cũng đáp lại lời Thiếu Kiệt với một nụ cười, Lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy có một ông già không cho con mình chút thể diện nào. Hắn đã nói như thế mà Tông Thanh Quân vẫn chấp nhận được. Trong lòng Thiếu Kiệt thâm nghĩ.

“ Xem ra ông già này nếu là người khác chắc sẽ điên tiết lên rồi. Nhưng vì mình mang danh là cháu trai duy nhất nên mới đối với mình như thế này.”

Tông Thanh Phong bây giờ đến bên cạnh bố mình lên tiếng nói.

- Bố xe đã chuẩn bị xong. Chúng ta lên đường thôi. Con cũng muốn biết thằng nhóc đó sau khi không tra ra được gì sẽ như thế nào đây, Nếu nó không có liên hệ gì với mình lúc đó bố cũng đừng cản con. Con nhìn nó nãy giờ lâu lắm rồi.

- Ông nhìn thì kệ ông chứ. Ai bảo không chịu đi ăn cho no bụng nhìn làm gì giờ đối lại kêu ca. Đúng ngu cả thằng anh lẫn thằng em.

Thiếu Kiệt đứng một bên châm chọc trong khi đó Tông Thanh Quân chỉ cười lớn. Hắn thấy Thiếu Kiệt mượn chữ mắng người tác phong rất lợi hại. Việc nhìn không muốn gây chuyện của Tông Thanh Phong trong miệng của Thiếu Kiệt hắn lại trở thành nhìn đối.

- Được rồi bác sĩ tôi với ông lên xe.

Tông Vũ bây giờ mới bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ với hắn.

- Xe cũng đã có rồi con lên xe đi.

- Đi thi đi.

Phan Thế Như bây giờ đã đứng ở bên cạnh xe ngay chỗ ngồi phụ lái. Thiếu Kiệt với Blake bây giờ bước ra hàng ghế sau. Blake vào trước Thiếu Kiệt rồi mới tới Jackson. Đem Thiếu Kiệt ngồi vào trong xe đóng cửa. Phan Thế Như bây giờ cũng ngồi xuống ghế nhìn ra phía sau nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu là Tống Long? Tôi là Phan Thế Như vợ của Tống Vũ. Chuyện của cậu ông ấy đã kể cho tôi biết. Sáng nay trong cơn buồn ngủ có chút không đúng cậu thông cảm.

Vì không biết Thiếu Kiệt có chính xác là con của Tống Vũ hay không Phan Thế Như vẫn giữ một khoảng cách nhất định bằng cách xưng hô với Thiếu Kiệt. Tống Vũ ngồi vào trong xe đề máy lên nhưng chưa chạy. Hắn bây giờ nhìn từ kính chiếu sau nói.

- Con đừng như vậy hôm nay con làm hai người kia thật sự mất mặt sợ rằng sau này họ sẽ làm khó dễ con thôi. Bố đã bảo hiện tại không phải lúc con xuất hiện vậy mà.

- Thôi ông lo mà chạy xe đi. Việc của hai người đó tôi thật sự không quan tâm đâu. Họ không đụng đến tôi nổi, Ông làm sao sợ họ như sợ cọp thế.

Thiếu Kiệt muốn biết rõ tình cảnh trong Tống gia như thế nào. Nhìn như hai người Tống Thanh Đông với Tống Thanh Phong hầu như giải quyết mọi chuyện trong gia đình trong khi đó Tống Vũ lại khép nép im lặng. Bộ dáng có chức nhưng không có quyền thường thấy của những người bị cô lập trong nhà.

- Cậu nói không sai. Bố cậu trước giờ luôn thế hần lúc nào cũng dĩ hòa vi quý. Anh em không cần phải tranh giành chi cho mệt. Nhưng mà họ thật sự quá đáng tôi đã nói nhiều lần bố cậu nào có nghe đâu. Lần nào cũng để họ quyết định riết tôi cũng không muốn nói.

Thiếu Kiệt bây giờ suy nghĩ điều gì đó hai hàng chân mày sô lại với nhau nhìn Tống Vũ đang chạy theo những chiếc xe phía trước hỏi.

- Tống Vũ hiện tại tôi gọi ông như vậy đi. Chưa biết thật hay không chúng ta là bố con tôi cũng chỉ có thể gọi thế hơn nữa tôi cũng chưa quen khi gọi ông là Bố. Hai người đó hơn ông chỗ nào, tôi thấy luận võ công ông cũng không thua Tống Thanh Phong, Cấp bậc quyền hành gì đó không nói đến, Nhưng trong nhà phải ngang bằng nhau chứ. Họ có lý do gì mà ông phải như thế.

Tống Vũ vừa lái xe vừa thờ dãi nói.

- Trước đây đúng là như vậy, Bởi vì Thế Như không có con dù sao hai người kia cũng có được mấy đứa con gái. Nhìn ông vậy thôi chứ thật sự ông rất thương bố. Vì không có con ở đây bố phải chịu thôi. Họ còn có con cái còn có người nối nghiệp. Con chưa xuất hiện thì sao bố dám nói gì, ngay cả đứa con gái Dì con còn không sinh được thì lấy gì mà ngang bằng với họ.

Phan Thế Như một bên nghe được như thế cũng tâm trạng có chút buồn rầu. Thiếu Kiệt nhìn qua hai người thấy có chút bất thường nếu như Tống Vũ không có Ngô Long được Diệp Nhi nói là con hần thì Thiếu Kiệt vẫn cho rằng cả hai đều không thể có con. Nhịn không được Thiếu Kiệt mới lên tiếng hỏi Phan Thế Như.

- Thế Bà đã đi khám thử chưa?

Tổng Vũ với Phan Thế Như có chút bất ngờ nhưng Phan Thế Như đã đưa ra một đáp án cho Thiếu Kiệt.

- Cô đi khám mấy lần rồi bác sĩ nói chức năng sinh sản của cô vẫn bình thường. Nhưng vì việc này cô không dám nói với bố cháu. Vì sợ đàn ông dễ tự ai mấy chuyện này lắm. Nên chỉ nghĩ là bố cháu có thể bị vô sinh.

- Cái gì? Sao bà nghĩ tôi vô sinh được? Vô sinh sao có Tổng Long với Diệp Nhi

Tổng Vũ lúc này đang lái xe cũng quát lên không chấp nhận chuyện này. Dù sao thì hẳn cũng có Tổng Long là con mình nên hẳn chắc rằng mình có thể.

- Thì ông có nói với tôi là ông có con bên ngoài đâu. Nếu ông nói thì tôi đã biết, Việc này làm sao trách tôi được. Ông cứ im lặng không nói ai mà biết. Bản thân không muốn tôi nghĩ như thế thì ông phải nói chứ.

- Tôi làm sao mà nói được, không lẽ tôi nói tôi có con trước khi lấy bà sao. Nếu thế thì bà không xé xác tôi ra mới là chuyện lạ.

Thiếu Kiệt nghe hai vợ chồng của Tổng Vũ nói chuyện như thế hẳn càng dăm chiêu suy nghĩ. Với vấn đề này xem ra có chút gút mắt, Nếu thật sự tóc của Ngô Long xét nghiệm ra trùng khớp với ADN của Tổng Vũ thì trong chuyện này có vấn đề.

Dù không dám chắc chắn trăm phần trăm những gì Diệp Nhi để lại là đúng, Ngô Long là thành quả của Diệp Nhi cùng với Tổng Vũ thì hẳn đang rơi vào trong một cái hố rất sâu về tranh đấu gia tộc.

- Chưa nói đến tôi có thật là con ông hay không phải đợi xét nghiệm ra ADN mới biết được. Nhưng nếu đúng là tôi có dòng máu của ông thì vấn đề

này xem ra ông bị người khác chơi rồi. Ông lấy vợ bao nhiêu lâu nay mà còn không biết sao.

Tổng Vũ lúc này cũng thảng xe lại một cái nhìn Thiếu Kiệt, Phan Thế Như cũng như vậy. Trước sự dừng xe đột ngột của Tổng Vũ, Thiếu Kiệt chỉ vừa đứng lên rồi lập tức nói.

- Ông lo tập trung lái xe đi. Dừng lại làm gì.

Tổng Vũ bây giờ mới tiếp tục cho xe lăn bánh. Thiếu Kiệt ngồi ở băng ghế sao lắc đầu. Xem ra Thiếu Kiệt hẳn đoán được phần nào đó với vấn đề này. Vì kể từ khi Tổng Thanh Phong gọi điện cho Tổng Vũ xong thì biểu hiện rất khác thường, Nhất là ánh mắt luôn mang một chút thù địch như muốn giết chết Thiếu Kiệt làm cho hẳn rất không hài lòng.

- Mà tôi thấy cũng lạ, tại sao cả hai người Tổng Thanh Đông với Tổng Thanh Phong chỉ có con gái không lại có thể được cái lão già kia xem trọng đến như vậy? tôi nghĩ là phải có con trai họ mới có thể muốn làm gì thì làm lão già nhà ông mới không can thiệp mới đúng.

Phan Thế Như trầm mặc một lúc mới lên tiếng đáp lại lời thắc mắc của Thiếu Kiệt.

- Lần trước cách đây mười năm đại thọ bảy mươi lăm tuổi ông cụ đã nói một vấn đề tất cả con cháu của Tổng gia ai có thể cho ông cụ một đứa cháu trai thì nhận được toàn bộ tài sản ông để lại. Lúc đó cũng vừa tròn một năm sau khi cưới bố cậu nên tôi nhớ rất rõ. Mà tài sản đó rất lớn có thể nói cả quân hàm của ông cũng được trao cho đứa cháu đó dù nó chỉ vừa mới sinh ra đời.

Tổng Vũ bây giờ đang lái xe cũng vội rút ra một điều thuốc từ trước vô lăng xe để lên miệng, tay cầm lấy đờ mỗi lửa trong xe mỗi lên điều thuốc

trong miệng mình nói.

- Bố định để con của mấy người kia có con trai lúc đó mới gọi con về công khai thân phận, khi đó họ sẽ không làm khó con, còn hiện tại thì xem ra rắc rối lớn.

Thiếu Kiệt nghe xong trong lòng tự nói với chính mình.

“ Thôi xong! Chưa giải quyết được việc gì e rằng rơi vào cái đồng hồ độn này không thoát ra được. Hèn gì Tống Vũ nói mình không nên xuất hiện lúc này. Tên này thà nói lúc đầu mình kiếm đường khác mà bình ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 804: Sự Bình Tĩnh Của Tổng Vũ

Thiếu Kiệt bây giờ thật sự muốn cái xét nghiệm những đoạn tóc của Ngô Long không trùng khớp với ADN của Tổng gia. Nhưng đó là ý nghĩ của hắn nếu thật sự như thế hắn cũng không biết rằng phải đối phó ra sao với sự công kích của toàn bộ Tổng gia.

Suy nghĩ hắn là như thế nhưng cũng không thể làm gì trong lúc này. Thiếu Kiệt bây giờ mới hỏi Tổng Vũ.

- Ông lấy vợ hơn mười năm đi khi đó tôi chắc cũng được sáu bảy tuổi như vậy thì qua mười năm ông không có thêm đứa nào hơn nữa lại muốn đẻ cho mấy đứa cháu của ông có con trai để có thể kế thừa ông không muốn một lần đứng trên mấy người đó sao mà cứ phải nhường nhịn như thế.

Tổng Vũ bây giờ lắc đầu hơn ai hết sống với những người anh mình hắn hiểu họ như thế nào, nhưng hắn nghĩ rằng mình hết sức nhường nhịn luôn không gây bất lợi cho họ, Chỉ thỉnh thoảng kiếm một chút chiến tích từ thông tin của Diệp Nhi đưa cho mình nhưng cũng không được hai người bỏ qua.

Hắn hiểu mình không thể nào cứ nhường nhịn như thế này nữa, Nếu không kể cả việc cho dù hắn có Tổng Long quật khởi trong gia tộc thì cũng không tốt đẹp cho lắm.

- Tổng Thanh Đông có thể nói một tay nắm giữ quyền hành, hai đứa con gái của hắn cũng vừa mới lấy chồng không bao lâu. Vì điều đó Bố nghĩ rằng họ sẽ sớm có con cái. Nhưng sợ rằng trong việc này Tổng Thanh Phong sẽ giở trò, Con hắn cũng như thế chênh lệch của mấy đứa đó không thua kém nhau là mấy. Hai người đó hiện tại nhìn như ôn hòa nhưng luôn có đấu tranh ngầm trong việc này. Mà ta thì chỉ muốn đứng ngoài tranh đấu

bởi vì tất cả mọi người trước đây đều cho ta xong rồi. Không có con cái thì làm sao cạnh tranh với họ.

Thiếu Kiệt nghe Tống Vũ nói cũng xem ra hắn không muốn cạnh tranh bởi vì có lý do riêng của mình. Sợ rằng hắn thấy mình thật sự yếu thế nên định đợi cho hai bên đánh nhau vỡ đầu hắn mới thu dọn tàn cuộc.

- Ông cũng cáo lắm. Định để cho hai người đó đấu tranh xong rồi thì mới gọi tôi về dọn tàn cuộc. Ông cũng không phải là chịu thiệt đơn giản đâu, Chỉ trách là nước cờ của ông sai lầm rồi. Ông nghĩ xem hai con hổ đánh nhau họ lại bỏ qua con cáo ngồi nhìn mọi chuyện như ông sao? Chưa ăn thịt ông luôn đã là may lắm rồi. Ông cầm cự đến hiện tại bởi gì có bố của ông còn chống đỡ thôi. Ông già đó mà lên đường sớm một chút là ông cũng xong rồi.

Phan Thế Như không phải ngạc nhiên những lời Thiếu Kiệt nói với Tống Vũ bà nghe rõ. Những việc trước giờ Tống Vũ luôn nhường nhịn bởi hắn thật sự đấu không lại hai người Tống Thanh Phong Và Tống Thanh Đông. Hắn muốn để Tống Long sau khi tàn cuộc trở về náo một trận đòi quyền lợi.

Nhưng trước đó hắn vẫn không nghĩ rằng việc mình không có con cũng bị người ta tính kế. Tống Vũ bây giờ cảm nhận được việc Thiếu Kiệt nói với mình và những gì đã diễn ra với hắn Tống Vũ biết vì không nghĩ đến người trong nhà đối với nhau mà hai người kia lại làm như thế.

- Việc đã đến nước này. Đúng ra thì bố sẽ không tham gia vào tranh đấu, Dù trước này không muốn làm ra động thái nào nhưng bố vẫn có được một số thành viên cho riêng mình. Vận dụng những người đó bây giờ chắc được.

Kể cả Phan Thế Như hiện tại cũng nhìn chăm chăm vào chồng mình. Bà không hề biết trước này chồng mình lại có thể âm thầm phát triển trong sự

chèn ép như thế.

- Ông có người của mình sao không chống lại bọn họ ngay từ đầu mà đến bây giờ mới định vận dụng. Sao không ngang nhiên mà làm ra quyết định ngay từ trước. Nếu ngay khi bố nói ra quyết định ông nên nói ra việc của Tống Long mới đúng. Ông làm như thế đúng là suy nghĩ không đến đâu.

Khá bất bình với thái độ của chồng mình ngay cả Phan Thế Như cũng không thể nào nhịn được. Vấn đề đầu óc của ông chồng mình ra sao đến hiện tại bà xem ra mình trước khi lấy ông đã nhìn nhầm. Thiếu Kiệt cảm thấy không quá bất ngờ cho lắm chỉ tiếp tục lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

- Khi đó tôi làm sao nói được. sự nghiệp vừa mới đi lên nếu dính vào việc của Tống Long, tôi chắc chắn dừng lại tại đây. Hơn nữa bà tưởng lúc đó tôi không muốn công khai sao. Đem Tống Long về đây liệu có bảo vệ được nó hay không tôi còn không dám chắc. Nếu Tống Long như hiện tại vào thời điểm đó tôi không ngại mà là ra quyết định đâu. Vì thế mà mười năm im lặng, chờ đợi âm thầm nuôi dưỡng những người bên trong chỉ đợi cho hai bên đánh nhau xong là tôi nhảy ra. Nhưng tính toán đó của mình vậy mà bị họ nhìn thấu.

Thiếu Kiệt im lặng, khả năng tính toán của Tống Vũ làm hắn thấy được cái người này có thể làm việc lớn. Ân nhân có thừa nhưng vẫn không đúng thời điểm. Nếu việc làm của hắn trước giờ đối với người ngoài Thiếu Kiệt sẽ lập tức vỗ tay khen hay, Còn vào lúc này chắc rằng hắn chỉ lắc đầu. Bởi có tính toán ra sao thì đối với người thân thuộc hắn có giá vờ như thế nào thì cũng bắt được điểm yếu cần thiết. Không nói xa lạ hai người anh của hắn vì sao chèn ép để cho Tống Vũ không ngoi lên được cũng đã hiểu.

Nhưng trong câu chuyện này Thiếu Kiệt cũng có phần bội phục Tống Vũ một phần hẳn muốn bảo vệ cho Ngô Long, Trước những con sói lúc nào cũng chỉ đợi thời cơ nhào tới cắn một cái. Tống Vũ không đem Ngô Long về công khai thân phận quả là một việc làm tuy mạo hiểm về sau nhưng lại là phương án tốt.

- Ông sai trong nước cờ nhất thời nhưng lấy được toàn cục, Tôi không hiện tại không biết có phải là con của ông hay không nhưng nếu đúng tôi với ông có mối liên quan. Thì mọi chuyện sau này tôi sẽ giúp ông. Nhưng song song đó đôi bên phải hoàn toàn có lợi mới được. Còn việc lợi ích như thế nào ông chắc chắn sẽ biết.

Tống Vũ nghe Thiếu Kiệt nói thế dù có chút khó chịu với việc không nhận thân của hắn nhưng lỗi một phần cũng do chính mình nên Tống Vũ không phản bác gì.

Phan Thế Như bây giờ cũng lên tiếng thắc mắc hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu đúng thật sự là người nắm quyền kiểm soát tam giác vàng bên kia sao? Nếu thế thì tại sao cậu lại không sợ đám người đó ra tay với cậu. Hơn nữa nếu thật sự cậu có mối quan hệ với nhà chúng tôi thì sẽ phức tạp lắm với việc cậu lại nắm giữ một nơi có danh tiếng không hề tốt. Hơn nữa nếu xét nghiệm đi ra chúng ta có mối liên hệ tôi tin rằng không ít người nhắm vào cậu làm khó Tống Vũ

Lo Lắng trước việc nếu Thiếu Kiệt với danh phận và tên của Tống Long có mối quan hệ cùng huyết thống với Tống Vũ thì khả năng đem lại phiền phức khi mà tất cả mọi thứ Thiếu Kiệt kiếm được từ thủ phủ ma túy sẽ đem tới hệ quả liên quan đến toàn bộ Tống Gia, Nhưng bà chỉ nói can hệ đến Tống Vũ để phần nào giảm bớt sự trầm trọng. Phan Thế Như cũng muốn biết nếu việc đó xảy ra thì Thiếu Kiệt hẳn sẽ giải quyết như thế nào.

- Bà lo quá rồi đấy. Ai biết được tôi là người nắm giữ tam giác vàng. Nơi đó đâu có một chính quyền nào có thể cấp phép sở hữu nói rằng tôi được quyền kiểm soát. Chỉ có những người ở tam giác vàng đủ để biết tôi nắm giữ nó thôi. Nếu như cận vệ của tôi không lừa dối mấy người biết sao? Kể cả khi có lời nói đó của anh ta thì bằng chứng đâu cho thấy tôi có quyền định đoạt tam giác vàng. Bà nên nhớ trước giờ nơi đây đều mặc định một điều. Khu vực đó vô chủ.

Tổng Vũ vừa lái xe nhưng tai hắn lúc nào cũng nghe rõ từng lời của Thiếu Kiệt nói với vợ mình. Hắn thấy lời Thiếu Kiệt nói cũng đúng, ngoài sự thừa nhận của các thế lực lớn của Tam giác vàng thì những người bên dưới chắc chắn cũng không biết sự tồn tại của Thiếu Kiệt. Để quy kết một tội danh lớn như thế này lên người Thiếu Kiệt thì hoàn toàn không thể.

Không bằng không chứng, kể cả người liên quan cũng không thì việc thông qua một lời nói để quy kết Thiếu Kiệt một tội danh như thế này thì không ai chấp nhận.

Nếu có thể quy kết một tội danh mà không cần chứng cứ đó là điều phi lý đến mức không thể chấp nhận được. Từng lời của Thiếu Kiệt làm cho Phan Thế Như thở dài nhìn Tổng Vũ mắng.

- Nếu thật sự cậu ấy là con ông thì tôi không biết ông kiểm trước gõ hư bao nhiêu cái mỏ đánh mòn mấy chục cái chuông đồng đấy. Cậu ta với ông làm việc khác một trời một vực.

- Bà còn nói con hơn cha là phúc chứ còn muốn gì nữa. Nhưng mà kể từ sau việc này ít nhất phải cẩn thận với hai người kia. Chưa biết chừng còn liên can nhiều đến mấy đứa bên dưới. Tổng Thanh Phong nhìn như thế lúc nào cũng một bộ hòa nhã nhưng âm thầm làm việc sau lưng không thể nào biết được.

Thiếu Kiệt nhìn qua Tống Vũ lúc này cũng nhin không được lên tiếng hỏi hấn, Bởi vì Thiếu Kiệt thật sự thắc mắc tại sao đến lúc này khi biết mình bị một trong hai người anh hại không thể sinh thêm đứa con nào Tống Vũ vẫn không có chút động thái nào xem như phần nộ.

- Nay ông già. Sao ông biết mình bị người khác động tay động chân trong việc sinh con lại có vẻ thờ ơ như không có chuyện gì vậy? Nếu là tôi chắc hẳn không bình tĩnh được như thế đâu.

Tống Vũ chỉ cười cười đáp lại lời Thiếu Kiệt một cách nhẹ nhàng ổn định xem như câu hỏi này đối với hấn không quá khó để trả lời.

- Không biết thì thôi biết rồi thì sẽ có cách. Đúng ra thì tổng gia quả thật có loại thuốc trong vòng mười năm không thể sinh con. Nhưng chỉ cần qua năm thứ mười một hoặc mười hai thì thuốc hết tác dụng chỉ là không ngờ mình bị sử dụng thôi. Trước đây những hoàng đế trẻ mới đăng cơ sẽ được sử dụng nó để tập trung cho việc trị nước. Vì thế nhà ta vẫn có phương thuốc gia truyền về vấn đề này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày một chút. Hấn xem ra việc này không phải không có khả năng với nội tình của Tống gia hấn chưa biết nhưng một số vấn đề của Trương gia tồn tại song song cùng Tống gia, Hai nhà có lịch sử lâu đời nên điều này quả thật có khả năng tồn tại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 805: Đại Nhân Sĩ Độ Lượng

Tổng Vũ bây giờ mới đánh xe theo những chiếc xe đi trước mình đưa chiếc xe chạy sát vào bên lề đường đưa tính hiệu rẽ vào trong một khu vực. Bên ngoài nó một cái cổng lớn được dựng lên, Những cánh cửa lúc nào cũng mở. xe của Tổng Thanh Quân dừng lại ở trước cổng chính.

Bước xuống xe là người cận vệ mở cửa xe cho Tổng Thanh Quân xuống trước. Bác sĩ đi cùng hắn lúc này cũng làm nhiệm vụ của mình là dìu Tổng Thanh Quân bước từng bước lên bậc tam cấp của khu vực này.

Một số người bác sĩ rất nhanh chạy đến trước cổng chính. Nhìn nhóm người bác sĩ này đều khá lớn tuổi. Chỉ vừa đến trước mặt của Tổng Thanh Quân một người bác sĩ đi đầu đã lên tiếng nói.

- Lãnh đạo người thấy trong người có gì không ổn.

Trên mặt người bác sĩ với mái tóc đã bạc lộ rõ nét lo lắng, đám người đi phía sau cũng như thế. Một số y tá theo sau với những công cụ thiết bị cần thiết đã đến ngay cửa Tổng Thanh Quân bây giờ mới lắc đầu nói với người bác sĩ bởi vì đám người y tá với những hộ lý với máy móc theo sau đang định đính những cái máy móc này lên người của hắn. Một chiếc xe đẩy băng ca cũng được đưa đến, Dường như với họ những việc như thế này được tập luyện một cách thường xuyên và thuần thục.

- Máy người làm cái quái gì thế ông lão này cũng đâu đến mức phải quấn một đồng dây như vậy. Hôm nay đến đây vì có chuyện cần thiết.

Nghe Tổng Thanh Quân nói như thế mọi hành động của đám y tá và hộ lý nhanh chóng đình chỉ lại. Người bác sĩ xem đi trước mặt bây giờ nhìn

qua vị bên cạnh Tổng Thanh Quân như muốn hỏi hấn hôm nay lãnh đạo đến đây làm gì?

Thấy được ánh mắt như muốn nói thành lời vị bác sĩ thân cận với Tổng Thanh Quân hiện tại mới lên tiếng nói.

- Lãnh đạo cần mọi người xét nghiệm DNA của mấy sợi tóc này một cách nhanh nhất. Đích thân lãnh đạo sẽ giám sát.

Lời của hấn vừa ra một vài vị bác sĩ bỗng chốc mặt xanh lại. Họ nhìn qua người bác sĩ đi đầu. Biết đám người này muốn hỏi điều gì dù sao hấn cũng ngồi ở cái chức giám đốc bệnh viện. Làm tới mức độ như hiện tại hấn cũng biết nếu như người lãnh đạo trước mặt muốn giám sát cả quá trình xét nghiệm việc này chắc chắn sẽ là hệ trọng lớn.

- Lãnh đạo không biết cho tôi được hỏi một câu. Tại sao lại không sử dụng mẫu vật nào khác mà lại thứ này, Nếu có thêm nhiều thứ có thể xác minh được nhanh hơn.

Người bác sĩ đứng bên cạnh của Tổng Thanh Quân bây giờ nháy mắt một cái như muốn ra hiệu cho tên giám đốc bệnh viện đừng nên hỏi việc này.

Thiếu Kiệt từ lúc xuống xe đến bây giờ đứng một bên nhìn mấy người bác sĩ đang đứng cả đống trước cửa bệnh viện hấn lên tiếng nói với họ.

- Chỉ có tóc thôi không được sao hay là cần thêm một chút máu nữa nếu cần thì tôi đưa cũng được.

- Không được! đã lão già này nói máu của Tổng gia không thể đồ vô ích dù chưa xác thực rằng cậu có đúng hay không, việc để cậu mất máu cũng không thể được. Cứ ai muốn xét nghiệm đều phải lấy máu hay sao.

Cả đám người bác sĩ kể cả vị giám đốc bệnh viện dường như hiểu được việc gì đó nhanh chóng mắt đưa mắt nhìn nhau gật đầu. Không ai muốn chuốc họa vào thân với việc chọc giận lãnh đạo. Dù cho ông có đang ở bệnh viện nhưng việc để ông có một chút mệt hay ảnh hưởng đến tâm trạng của mình bọn họ gánh không nổi.

- Không không sao tóc không cũng được. Lãnh đạo yên tâm ngài cứ theo sát việc kiểm nghiệm.

Người giám đốc bệnh viện nhanh chóng hiểu được họ không muốn cũng phải muốn dù cho xem xét quá trình cấu tạo của mô tóc trích xuất ra DNA với việc lấy máu trích xuất khả năng trước khó hơn gấp mấy lần cũng phải làm.

Nhận lấy cái khăn đang gói những lọ tóc của Ngô Long từ tay bác sĩ đứng cạnh Tống Thanh Quân. Giám đốc bệnh viện nhanh chóng cầm lấy để cho người của mình mở ra một lối đi cho Tống Thanh Quân đi theo ông. Những người bác sĩ còn lại đều bước sau lưng của Tống Thanh Quân. Trong khi đó, Tống Thanh Đông được một bác sĩ gần đó đưa đi chụp x quang bàn tay của mình.

Trước khi đi hẳn nhìn lấy Thiệu Kiệt đang đứng bên cạnh Tống Vũ nói ra một câu.

- Để tao xem còn ai cứu được mày. Mày hãy đợi đó nếu thật sự không ra được gì thì mày liệu hồn.

Không để đối phương hơn thua mình ở việc miệng lưỡi dù chưa biết kết quả có đúng như hẳn biết hay không Thiệu Kiệt cũng phải đáp trả lại một câu đầy vui vẻ.

- Đương nhiên tôi phải đợi chứ. Thằng này ở đây muốn gì cứ đến đã đi đến đây thì đừng lo tôi sẽ chạy. Nhưng nếu mà đúng với những gì tôi biết thì ông nên cẩn thận cuộc vui sau này còn dài đối với kẻ thù hoặc người có ý định với mình tôi luôn chơi rất vui.

Được người bác sĩ kéo đi phía sau hẳn bây giờ là bố người quân nhân đã theo hẳn tới đây. Trên người họ Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy được vài vết thương tích để lại sao trận đối đầu với Blake và Jackson.

Đợi cho mọi người đi hết Tổng Thanh Phong vẫn đứng im ở lối vào không có động thái nào. Hẳn vốn muốn cho Thiếu Kiệt vào trước để đứng lại đối mặt với Tổng Vũ.

Thiếu Kiệt thấy thế nhìn Tổng Thanh Phong cười nói.

- Ông đứng đây đợi viện binh à, Con gái ông mấy đứa đang trên đường đến đây. Nói trước xem nào để tôi còn đợi.

- Tao muốn nói chuyện với Tổng Vũ mà không đi vào xem tình hình xét nghiệm hay sao? Mà không lo chút nào à?

Tổng Thanh Phong bây giờ nhìn trực diện đối mặt với Thiếu Kiệt hẳn biết thằng nhóc trước mặt mình thật sự khó chơi. Việc hẳn đánh thắng Tổng Thanh Đông đã nói rõ Thiếu Kiệt hẳn không phải chỉ giỏi mồm mép như hẳn đã thấy.

- Sao phải lo lắng? Các ông không lo thôi thì tôi lo làm gì? Không phải chỉ một cái xét nghiệm thôi sao. Trước sau gì cũng có kết quả. Tôi thì không lo nhưng nếu xác định tôi cùng huyết thống thì xem ra có người ăn không ngon ngủ không yên rồi đấy.

Thiếu Kiệt trong lòng thì đánh trống trận cả toàn bộ vấn đề đều nằm ở cái xét nghiệm đúng hay không đúng Ngô Long con của Tổng Vũ, Nhưng

hắn không thể nào tự mình đi xem được đơn giản nếu hắn tỏ ra một chút lo lắng hay nôn nóng sẽ bị cái tên Tống Thanh Phong trước mặt bắt được điểm yếu.

Với cái tên cáo già này chỉ một chút sơ hở cũng sẽ làm cho đối phương cắn lấy không thả. Thiếu Kiệt cũng không muốn vì một cảm xúc nhất thời của mình mà làm hư hết mọi chuyện hắn đã sắp xếp.

- Tống Vũ tao không ngờ mày lại có thể có một đứa con như thế đấy, mày có biết việc mày có con ngoài hôn nhân sẽ dẫn đến việc gì hay không. Mày phải hiểu nếu nó thật sự con mày sự nghiệp mày đến đây chấm dứt. Không thể bước lên một bước chưa kể còn mất hết những gì từ trước đến giờ.

Thấy mọi thứ bắt đầu từ Thiếu Kiệt sẽ không có khả năng, Tống Thanh Phong lên tiếng đe dọa Tống Vũ, hắn nhắm vào cái mục tiêu dễ dàng công phá nhất để lấy lại thế cân bằng cho chính mình.

Tống Thanh Phong bây giờ thấy được khuôn mặt của Tống Vũ có phần biến đổi hẳn nghĩ rằng mình đã chọn đúng đối tượng trong lúc này. Ngược lại với suy nghĩ đất thắng của hắn Tống Vũ lúc này nhìn chăm chăm vào Tống Thanh Phong trực tiếp nói thẳng mặt.

- Không có chức vị thì đã sao. Chỉ cần Tống Long hắn xét nghiệm ra là chung huyết thống với tôi. Thì anh cũng hiểu không cần tôi có chức tước quyền vị, Nó đã có thể thay thế tôi nắm toàn bộ Tống gia. Cái lời của bố năm xưa không phải mình anh hay là Tống Thanh Đông nhớ. Tôi cũng nhớ rõ vậy. Nhưng mà không ngờ có người giở trò trong chén thuốc của bố cho tôi uống trước khi đi lấy vợ đấy.

Sự trực tiếp của Tống Vũ làm cho Tống Thanh Phong biến sắc một chút đôi chân mày cau lại nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. một chút xú

nhỏ thay đổi trên khuôn mặt của hắn Thiếu Kiệt thấy rất rõ. Hắn bây giờ khước môi nhếch lên một chút rồi trở lại bình thường.

- Mày ăn nói gì thế. Tao giờ trò gì với thuốc của bố đưa. Mày đừng có vu khống đúng như thằng nhóc này nói, mày muốn buộc tội tao một vấn đề nào đó ít nhất phải có nhân chứng vật chứng hắn hoi không thể nói bừa.

- Đúng là không có chứng cứ gì nhưng mà đôi khi có người làm chuyện mờ ám lại có tật giật mình. Đã làm cũng không có gan mà nhận. Thế thì cũng không đáng mặt anh hùng cho lắm. Nhưng mà thôi đôi khi tiểu nhân âm hiểm đại nhân sẽ độ lượng không chấp.

Thiếu Kiệt một bên cũng nháy vào mấy câu. Hắn đơn giản chỉ muốn châm chọc việc này cho vui. Thấy sắc mặt lúc xanh lúc đỏ vì tức giận của Tống Thanh Phong bây giờ dường như trở thành niềm vui cho hắn. Lời nói của Thiếu Kiệt hoàn toàn nhắm vào việc khiêu khích như một phần đều theo nét mặt biết đời của Tống Thanh Phong rồi đưa ra suy nghĩ quyết định.

Hắn thừa biết Nếu Tống Thanh Phong thật sự có làm những việc kia thì Tống Thanh Phong cũng không dám nhận, Việc này nếu nhận là mình làm bố của hắn chắc chắn sẽ không tha cho hắn. Chưa kể đến việc Tống Vũ có thể có con lại hay không như chỉ vì dựa vào đồ của Tống Thanh Quân đưa cho Tống Vũ mà một biết hắn lại có thể động tay động chân thì hắn thật sự không chịu nổi cơn giận của Tống Thanh Quân.

- Mày nói hưu nói vượn gì đấy. Việc muốn nói bóng gió gì đó là việc của mày tao không quan tâm. Còn mày muốn ở đây thì cứ tiếp tục đứng. Tống Vũ nếu hắn mà chạy thoát thì mày không thoát tội. Tao để xem mày cứng được đến bao lâu. Chỉ cần có được kết quả xét nghiệm tao hứa nếu mày mà có thể thoát khỏi đây thì tao không làm người.

Tổng Thanh Phong tức giận phũ tay nhanh chóng bước vào bên trong bệnh viện, Hấn hiểu rằng càng đứng đối thoại ở nơi này hấn chắc chắn sẽ còn tức đến nổ phổi. Hấn buộc lòng phải rời đi và mong đợi kết quả cái tên Tổng Long trước mặt không cùng huyết thống để hấn có thể thẳng tay đối phó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 806: Trước Buổi Đấu Giá

Trong Khi Thiếu Kiệt còn đang chờ kết quả ở Bắc Kinh thì tại Ngọc Châu lúc này mới thật sự bắt đầu một ngày mới Lưu Chính sau một đêm tối tắt bật cũng không ngủ được bao lâu. Ông đứng trước bố mình trên khuôn mặt xuất hiện hai vết thâm quầng dưới đôi mắt.

Lưu Hoan nhìn thấy con mình cũng lắc đầu. Việc để cho Lưu Chính chạy tới chạy lui để chuẩn bị cho việc mua lại mấy cái công ty thông qua hình thức bao thầu khiến cho Lưu Chính có phần uể oải.

- Sao rồi mọi chuyện con đã sắp xếp xong chưa. Giờ này đừng nói với bố là chưa xong đâu ra đâu đấy nhé.

- Mọi thứ ổn thỏa rồi bố. Theo Nhã Oanh nói thì mẹ của Thiếu Kiệt cũng đã đến Ngọc Châu này rồi. Chỉ cần trước buổi đấu giá để cho ba ở một căn phòng mà mình đã chuẩn bị có thể xem hết toàn cảnh của cuộc đấu giá là xong. Hồ sơ cũng đã chuẩn bị. Không chỉ có chúng ta định bao thầu mà đám người Lâm gia cũng ra sức mua lại những công ty không nằm trong danh sách. Có thể nói hai phần ba trong các công ty được đấu giá hôm nay dường như đã được ngầm mua hết rồi.

Lưu Chính báo cáo rõ tình hình với lại bố mình xong im lặng đứng một bên đợi cho ông đưa ra chỉ thị tiếp theo cho mình. khẽ gật gật đầu vì là sáng sớm trên tay của Lưu Hoan lúc này có thêm một ly cà phê sữa được pha theo dạng bạc xỉu, với nhiều sữa ít cà phê. Bên cạnh đó là một bình trà sứ còn nóng hổi với cái vòi tỏa ra những làn khói trong cái buổi sáng.

- Được rồi nếu con đã lo chu toàn mọi việc bố cũng không can thiệp làm gì. Nên nhớ cẩn thận một chút dù hôm nay trên danh nghĩa là hình thức. Nhưng con phải biết lấy thực lực của mình muốn làm điều đó dù có thể

không tốn công sức nhưng một phần nó là của ngân khố. Giá trị các công ty bao nhiêu tiền thì bù lỗ lại với ngân sách bấy nhiêu. Tiền kiếm được bên ngoài phải lấp vào chỗ thiếu hụt.

Lưu Chính bây giờ mời thờ dài một hơi việc của Lưu Hoan nói bản thân hẳn rất rõ những việc này làm chủ yếu để cho Lâm gia không có cái cơ bất bẻ khi đụng việc. Vì nếu như họ chỉ cần kê khai tất cả khoảng tiền mua lại mấy công ty bằng một tờ lệnh chi ra mua bí mật quân sự của các nước là có thể thực hiện. Nhưng làm gì có cái bí mật quân sự được mua lại với cái giá rẻ như thế. So với những công ty mà họ thu mua lại cho Thiếu Kiệt thì xa xa không bằng cái giá để mua bản thiết kế quân sự mà hẳn đã đưa cho quân đội.

- Thật mấy ngày nay con mệt nhất vẫn là việc đối phó với Lâm gia sợ rằng họ ra tay nhắm vào mấy cái công ty mà mình muốn. Làm ngày đêm phải trông chừng họ thật sự mệt. Dù biết là họ sẽ mua công ty nào nhưng con cũng hồi hộp không kém bao nhiêu sợ họ nữa chừng lại thay đổi.

Lưu Hoan nghe con mình nói như vậy cũng uống một hớp cà phê sữa rồi mới trầm mặc một lúc nhìn hẳn hỏi.

- Đại khái con biết được Lâm gia sẽ chi ra bao nhiêu cho việc lần này hay không. Không hiểu được việc họ vẫn làm theo mục đích của con bé Nhã Oanh để làm gì. Nhìn vào cũng thấy được những công ty kia không bù lỗ thì cũng phải đọi rớt kinh phí, Thu chi không đồng nhất khó mà phát triển.

- Cũng không hẳn như thế con thì lại có cách nghĩ khác. Nhã Oanh đứng ở phương diện tự đưa ra ý kiến này với Lâm gia. Nhưng họ không hề biết đây là ý kiến của cô ta, Con sợ rằng họ nghĩ đây là chủ ý của Thiếu Kiệt, Thêm vụ việc vừa rồi có dính dáng ít nhiều đến họ nữa nên việc này cũng không quá khó để suy nghĩ.

Lưu Chính đưa ra ý kiến của mình. Hấn mới đầu không hiểu Lâm gia tại sao lại nghe theo những gì kế hoạch của Nhã Oanh. Phải sau một thời gian khá lâu hấn mới nghĩ ra được khi đặt bản thân mình vào vị trí của Lâm gia.

- Ừ con nói cũng đúng, Với thằng nhóc đó thì cái gì cũng có thể xảy ra. Chính những điều bố con mình tưởng chừng đó chỉ là một thanh niên muốn thoát nghèo trợ giúp đôi chút lại khiến nó thành một con cọp cực lớn như hiện tại đấy thôi. Chắc rằng Lâm gia cũng cho rằng điều này hiển nhiên có thể xoay chuyển nên mới ra sức như vậy.

Lưu Hoan nghe được những lời nói không phải không có thể của con mình hấn cũng đồng ý với một góc nhìn nào đó với hấn, Với suy nghĩ dấn cái mác những việc này là do Thiếu Kiệt chỉ đạo. Lâm Gia sẽ làm theo chưa kể đến phía sau lưng còn suy tính tìm đường giải thoát cho những công ty đó.

Lâm gia vì muốn thông qua việc lần này lôi kéo mối quan hệ với Thiếu Kiệt thì họ sẽ không để cho Thiếu Kiệt phải bỏ ra quá nhiều kinh phí của mình. Đây dù chỉ là tiền tài nhưng đem đến một cơ hội sau này thì Lâm gia nhất định sẽ tranh thủ.

- Được rồi với việc mà Nhã Oanh nghi ngờ con đã sắp xếp người âm thầm điều tra chưa.

- Dạ vâng việc này dù mới đầu con có phần không tình nguyện nhưng việc thống kê và báo cáo cho thấy những lập luận kia không phải không đúng, Hiện tại những gì cần làm là bắt được một góc của cái đường dây này mà lần theo đầu mối. Hi Vọng sẽ sớm biết được người chủ mưu là ai.

Lưu Chính cũng đáp lại câu hỏi của bố mình, Qua việc điều tra của Tăng Anh Hùng hấn cũng chỉ lấy được một số thông tin của việc điều tra nhưng chỉ như thế là đủ, Các đầu nguồn đường dây này dường như đều liên quan

đến một người nào đó điều hành phía sau. Nhưng chưa bắt được người này nên hiện tại Lưu Chính vẫn còn chưa tìm ra được người cuối đường dây.

- Cố gắng càng sớm càng tốt điều tra ra việc này. Nội bộ bên trong cần phải chỉnh đốn lại. Nếu việc này càng kéo dài sau này rất khó để có thể làm việc. Như thế đi con cứ lo việc dứt điểm chuyện đấu giá hôm nay xong rồi gác bỏ những công việc còn lại tập trung vào mỗi việc này thôi. Có gì thì để Tăng Anh Hùng hỗ trợ, Hà Thúc đã cho phép rồi.

Lưu Chính bây giờ cũng gật đầu xem như đã hiểu những gì mà bố hắn vừa nói. Lưu Hoan hiện tại đứng lên rời đi trước khi đi hắn nói với con mình một câu.

- Thiếu Kiệt giờ phút này không còn ở Lưu Minh nên mọi thứ cần phải hạn chế lại con hiểu mình nên làm việc gì rồi. Những việc có thể làm trong âm thầm thì con nên hạn chế nó ở mức thấp nhất, Bố đi nói chuyện với Hà Thúc đây.

Lưu Hoan đi rồi Lưu Chính ở lại thờ dài. Hắn dạo này mệt mỏi không ít việc nhìn chằm chằm động thái của Lâm gia làm cho hắn thật sự cân bằng. Nếu sau buổi đấu giá hắn được nghỉ ngơi âm thầm đi điều tra mọi thứ thì có vẻ sẽ tốt hơn.

“Thôi đi đón Hoàng Lâm Nhu đến buổi đấu giá trước đã nếu không thật sự không sắp xếp kịp. Đám người Lâm gia mà đến sớm hơn thì thật sự không ổn chút nào.”

Nói chuyện với chính mình xong Lưu Chính cũng đứng lên đi mất để cho toàn bộ căn phòng trống rỗng.

Không chỉ riêng hai cha con Lưu gia có buổi nói chuyện riêng mà Lâm Đồng cùng với Lâm Dương hai người ngồi tại một quán cà phê trước cửa

quân doanh của Lâm Đồng. không gian xung quanh nhộn nhịp ồn ào của những vị khách cần một khoảng không gian buổi sáng cho chính mình.

Ngồi ở một góc của quán cà phê hai người chỉ ngồi đó cảm giác như thư giãn bình thường của tất cả mọi người thưởng thức ly cà phê sáng,

- Mọi chuyện ông làm đến đâu rồi Lâm Dương. Đạo gần đây tôi thấy bên Lưu Chính hẳn căn mình làm việc cũng ghê gớm lắm.

- Ừ tôi cũng không biết dù sao thì hiện tại cũng đã xong những công ty cần mua lại cũng được tiến hành bao giá, Thật chứ Lưu Chính hẳn cũng làm tôi khổ mấy ngày nay. Ông nói xem khi không hẳn bao giá một đồng công ty làm gì. Nếu muốn sao hẳn không để quốc hữu hóa cho rồi cần gì phải đấu giá cơ chứ. Hai cha con đó mệt thật. Làm tôi phải bỏ ra giá tiền lớn mới lấy về được mấy công ty xem như không lợi ít gì mà chúng ta có danh sách.

Lâm Dương đôi mắt cú mèo cùng không thua kém gì Lưu Chính trong mấy ngày này thật sự hẳn đều thức trắng theo từng dòng chảy của việc lưu chuyển tiền bạc để đem về mấy cái công ty của Nhã Oanh muốn, Vì mục đích khác nhau nên Lâm Dương cũng sợ việc mình thao tác bị Lưu Chính cắt ngang nên lúc nào cũng thật trọng sợ bị đối phương đánh úp. Nhưng hiện tại tới thời điểm này cũng không tới một hai giờ nữa là buổi đấu giá bắt đầu. Lâm Dương hẳn mới buồn bỏ được một chút.

- Ông như thế mà cũng nói được Lưu Chính hẳn làm sao dám để quốc hữu hóa, Ai đâu mà quản lý những công ty đó ông không thấy những công ty này nhìn đơn giản nhưng bên trong lại phức tạp sao. Đến cả Diệp Nhi cũng phải để cho mọi việc muốn sao cũng được. Để quốc hữu hóa những công ty này chả khác nào đưa tiền thêm cho họ mà không làm ra việc gì. Người không có để quản lý sớm muộn gì cũng phá sản, đi trước một bước như vậy nhưng mà lại hay. Người nào thấy quản lý được thì bay vào nâng cao giá thành thu về cho quốc khố.

Lâm Đồng vừa hút một hơi thuốc lá trên tay mình vừa nhấp một ngụm cà phê đá để xuống trước mặt nói với Lâm Dương. Hắn biết Lâm Dương mấy ngày này cực khổ nên mới lôi mình ra đây than thở, Chỉ cần nhìn qua khuôn mặt hốc hác với những nếp thâm trên đôi mắt của Lâm Dương thì đã hiểu được mấy ngày nay ra sao.

- Còn một giờ nữa bắt đầu buổi đấu giá thông kê toàn bộ đều thu được rồi. giá trị bỏ ra tạm tính theo tương đối chỉ sợ trong buổi đấu giá xảy ra chuyện không tốt lành gì thì thật sự lỗ nặng, Nhất là đám người Lưu Chính hắn nếu biết điều không chen ngang thì tôi không nói, Hắn mà cứ chen ngang việc của mình lúc này mới thật sự đau đầu đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 807: Trước Buổi Đấu Giá (2)

Lâm Đồng lúc này cũng chỉ biết cười. Nỗi lo của Lâm Dương không phải là không có căn cứ. Dù trong cả quá trình cạnh tranh ở mặt trong tất cả đều dàn xếp xong nhưng mặt ngoài hình thức thì không ai biết việc ngầm trong đó. Vấn đề này nếu như công khai còn có thể nói đâu giá được thì ai mà tin.

- Tôi nghĩ chắc Lưu Chính cũng không cho người làm như thế đâu. Nếu hắn nâng giá chúng ta cũng làm được hại người hại mình việc như thế hắn cũng không ngốc mà đi làm. Hơn nữa tôi thấy với việc ông ngầm ra hiệu mấy ngày nay làm gì ai không biết hai nhà đã ngầm mua lại các công ty kia.

- Nói như ông cũng đúng nhưng vấn đề Lưu Chính hắn có làm hay không, Chúng ta tiền bạc vấn đề rất phiền bù được một lúc không bù được lâu dài. Nếu như việc bị nâng giá nằm ngoài tầm kiểm soát thật sự sẽ phải mất rất nhiều.

Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình trong vấn đề này hắn thật sự không thể để có việc xảy ra vì nguồn vốn lưu động của Lâm Đồng cấp trong thời gian sớm nhất phải hoàn trả. Việc bị những Ngân Hàng của bên Lưu Chính làm khó hắn đang khá đau đầu khi những Ngân Hàng này luôn hối thúc thu hồi nợ.

- Ông cứ yên tâm tôi nghĩ Lưu Chính dù có như thế nào cũng không ép ông vào thế bí đó đâu. Việc hắn làm dù có vẻ như đao to búa lớn nhưng thực sự chỉ là nhất thời. Nếu làm tuyệt tình quá chúng ta chuyên đổi qua ngân hàng tư nhân dù có lãi suất cao hơn một chút nhưng vẫn hiệu quả. Hơn nữa hắn làm ngân hàng hắn phải hiểu nếu không có người vay tiền thì sớm muộn gì ngân hàng sẽ lâm vào tình trạng vỡ nợ.

Nguyên lý hoạt động thông thường của Ngân Hàng phải có người vay để sinh lợi, cũng như đầu tư công trình phát sinh hiệu quả đảm người như Lâm gia không lạ gì. Họ không chỉ có những ngân hàng như của Lưu Chính nắm giữ, còn có những ngân hàng không thuộc nhà nước hoạt động hợp tác lẫn nhau.

Việc mượn ngân hàng tư nhân dù lãi suất nhiều hơn một chút nhưng việc này không ảnh hưởng đến chuyện khác chỉ một phần nguồn tiền bị hạn chế ở mức nhất định đối với bọn hắn, Hơn nữa họ cũng dựa theo tầm ảnh hưởng của Lâm gia tùy theo thời điểm họ thấy cần thiết.

- Cứ qua cho xong việc lần này thì chúng ta xong việc. Tiền của ông tôi sẽ tìm cách bù vào một cách sớm nhất có thể. Giờ cũng không còn sớm từ đây qua bên phòng đấu giá cũng vừa đúng thời gian thôi đi sớm còn có thể làm được việc khác.

Lâm Dương bây giờ nhìn vào đồng hồ trên tay mình thấy thời gian cũng không sai biệt lắm với việc di chuyển cùng với giao tiếp mấy người bọn hắn sẽ hợp tác lần này. Nên mới nói với Lâm Đồng lên đường.

Tất cả những người đại diện công ty bất kể lớn hay nhỏ ở Ngọc Châu hôm nay đều tập trung về một nơi. Cả Nhã Oanh cùng với Hoàng Lâm Nhu cũng được sắp xếp ở một phòng riêng.

Nơi này do Lưu Chính tự mình an bài. cả một màn hình LCD loại lớn có thể nhìn thấy mọi khung cảnh của toàn bộ bên ngoài phòng đấu giá. Hoàng Lâm Nhu được Công Toại đưa đến đây trước trong khi đó Nhã Oanh được đảm người Trịnh Hòa hộ tống đến đây.

Trong căn phòng quan sát hiện tại chỉ có bốn người, Hoàng Lâm Nhu, Nhã Oanh, Công Toại với cả Phùng Kiếm Hoa. Đối diện với mẹ của Thiếu Kiệt Phùng Kiếm Hoa trong lòng có chút lo lắng. Hắn suy nghĩ nếu một

người có thể sinh ra Thiếu Kiệt đã như thế thì bà ta sẽ như thế nào. Tâm lý đó đè nặng lên Phùng Kiếm Hoa.

Hoàng Lâm Nhu đợi cho cả bốn người đều có mặt đầy đủ ba bây giờ mới lên tiếng nói.

- Mọi thứ tình hình như thế nào rồi Nhã Oanh. Về phần nhóm người Hà Thúc như thế nào?

Câu hỏi đầu tiên của Hoàng Lâm Nhu đặt ra cho Nhã Oanh rất đơn thuần bà muốn biết rõ tình hình của từng nhóm người một trong việc sắp xếp lần này của buổi đấu giá từ chính miệng của Nhã Oanh.

- Vâng đối với việc của nhóm người Hà Thúc hầu như tất cả các công ty con của Thiếu Kiệt muốn đề đã được họ thương lượng với những người thay mặt đấu thầu hoàn thiện toàn bộ. Ngay cả hồ sơ chuyển đổi chủ sở hữu họ cũng đã chuẩn bị. Chỉ cần trong buổi đấu thầu kết thúc tất cả những công ty đó sẽ được chuyển giao thẳng về cho dì. Chỉ có bên đám người Lâm gia thì có một số vấn đề không ít.

Nhã Oanh mấy ngày nay dù không làm ra động thái nào quá đáng như hôm đầu tiên cô tới đây, Nhưng vẫn âm thầm theo dõi toàn bộ cả quá trình huy động người hợp tác giúp mình của Lâm gia. Cả hai phương thế lực đều thi nhau tranh giành những công ty làm cho bộ phận ngầm các công ty con ở bên cạnh muốn xem trò vui cũng rục rịch không kém.

Họ nhanh chóng chọn cho mình đội ngũ để đứng vào nhằm có được mối quan hệ làm việc thuận lợi sau này dưới thế lực che chở của một trong hai thế lực.

- Đám người Lâm gia thì sao? rắc rối của họ như thế nào?

- Thật chất với Lâm gia việc thu gom công ty không khó nhưng vì tài chính bị đám người Hà Thúc thao tác một tí bởi liên quan một ít chuyện. Nên họ không đủ vốn kinh phí thắp các người muốn đứng chung thuyền hoặc bỏ ra ứng trước họ sẽ trả lại sau còn không thì chuyển nhượng sang tay không lợi nhuận nên hợp đồng họ chuẩn bị không kịp. Hơn nữa vì hai thế lực đấu đá với nhau nên dù cho những công ty không có lợi nhuận lớn cũng bị đẩy lên một cái giá cao hơn bình thường.

Hoàng Lâm Nhu im lặng nghe từng lời của Nhã Oanh, Bà suy nghĩ một chút về những gì Nhã Oanh vừa nói rồi chợt mỉm cười nhìn Phùng Kiếm Hoa hỏi.

- Mấy ngày gần đây ông đã làm được việc gì rồi nói một chút tình huống cụ thể của ông xem nào?

Phùng Kiếm Hoa đang một bên lo lắng trong căn phòng có máy lạnh được phong kính như thế này nhưng trên trán hần cũng xuất hiện một ít giọt mồ hôi, dù thấy được hần lo lắng vô cơ do tâm lý đối mặt với Hoàng Lâm Nhu đem lại.

Hần bị Hoàng Lâm Nhu nói về những việc mấy ngày nay làm tâm lý lại càng thêm lo, hần sợ mình sẽ làm sai việc gì đó khiến cho bà có ánh mắt không tốt về mình nên giờ đây mới lên tiếng đáp lại.

- Vâng dựa theo những gì Thiếu Kiệt đã nói. Tôi đã giao tiếp được rất nhiều những công ty hơn nữa họ thuộc vào diện những công ty này đứng về đội của người Lưu Chính, Mỗi công ty tôi đi ăn uống vui đùa đều lộ ra một công ty chủ yếu nằm trong danh sách của tôi. Thật chất những danh sách này đám người Lưu Chính đã có nhưng chỉ muốn tìm những người có mưu đồ với từng công ty một tiếp cận để xác thực thông tin liệu có chính xác hay không thôi.

Hoàng Lâm Nhu nghe xong những lời của Phùng Kiếm Hoa nói bây giờ bà suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng nhìn hấn nói.

- Chỉ bấy nhiêu thôi sao. Không có cái gì hơn nữa à. Đúng ra ông phải làm nhiều hơn thế chứ. Nhưng việc như thế này nếu một người khác họ cũng có thể làm không khác gì ông thôi.

Từng lời của Hoàng Lâm Nhu để Phùng Kiếm Hoa thật sự như đánh trống trong lòng. Điều bà nói hoàn toàn chính xác nếu đặt một người khác ở vị trí của hấn thì người ta cũng làm được những việc này. hơn nữa chưa biết chừng còn có thể làm thêm điều gì đó bên ngoài nữa.

- Việc này! thật sự tôi làm việc không ổn cho lắm. Nếu như có thêm cơ hội nào đó tôi sẽ làm việc tốt hơn, Mong cô bỏ qua cho lần này.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ với giọng nhỏ nhẹ nói với Hoàng Lâm Nhu hấn thấy dù không làm được gì nhưng một lời xin lỗi cũng sẽ giảm thiểu được phần nào sự tức giận của bà.

- Lời xin lỗi của ông lúc này thật sự không giúp ích gì cả. Nếu ông đã biết lỗi của mình thì tại sao không làm việc gì đó có ít hơn lời xin lỗi.

Nhã Oanh cũng ngạc nhiên trước sự không hài lòng của Hoàng Lâm Nhu về Phùng Kiếm Hoa, Cô thấy ông ta chỉ đi theo mọi người để làm nhiệm vụ giao tiếp này. Có muốn ông ta làm điều gì đó hơn nữa hình như ngoài tầm với của Phùng Kiếm Hoa.

- Cô theo cháu thấy thì ông ấy cũng không có quá nhiều cơ hội để có thể làm được việc gì đó vào lúc này. thời gian cũng không còn sớm trước khi bắt đầu buổi đấu giá.

- Không cháu lầm rồi. Ông ta vẫn còn làm được việc nhưng ông ta lại không biết. Thiếu Kiệt con cô lúc nào cũng có dụng ý của nó quan trọng

người đó hiểu được ý của Thiếu Kiệt hay không thôi. Đã muốn làm việc cho Thiếu Kiệt ít nhất hẳn phải có đầu óc một chút.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ chỉ cười nhìn Nhã Oanh nói ra suy nghĩ của mình, Việc trước đây Thiếu Kiệt giao cho Phùng Kiếm Hoa như thế nào không ai biết. Điều đó đã nói lên một việc Phùng Kiếm Hoa hẳn phải biết tùy cơ ứng biến về việc hẳn được Thiếu Kiệt đưa đến đây thay hẳn.

Nhã Oanh suy nghĩ một chút rồi nhìn Phùng Kiếm Hoa đang lâm vào trong trầm tư đứng một bên. Hẳn còn đang suy nghĩ xem vào lúc này hẳn có thể làm gì được nữa.

- Việc bắt đầu từ con, mọi thay đổi cũng từ con ra, Phùng Kiếm Hoa ông nên biết bắt đầu từ đâu rồi đấy. Tôi chỉ có thể nhắc nhở đến như thế ông nếu không làm được nữa thì sau này cũng đừng nói ông là người của Thiếu Kiệt.

Từng lời của Hoàng Lâm Nhu lọt vào tai của Phùng Kiếm Hoa, Hẳn thấy nếu mọi việc thay đổi bắt đầu từ Nhã Oanh thì chỉ có những chuyện Nhã Oanh muốn cho Lâm gia đưa cho cô mấy cái công ty, không phải giả vờ như hẳn biết mà buộc để cho Lâm gia tự nguyện.

Nhã Oanh bây giờ dường như đã hiểu được lời ẩn ý của Hoàng Lâm Nhu, Cô nhìn Phùng Kiếm Hoa chột nở một nụ cười. Công Toại cũng hiểu được việc Hoàng Lâm Nhu muốn đề cập điều gì hẳn đứng bên cạnh Phùng Kiếm Hoa nhìn hẳn. Cả ba người đều nhìn chăm chăm vào mình Khiến cho Phùng Kiếm Hoa hẳn thấy có chút sợ hãi lo lắng nuốt nước bọt một cái rồi mới đáp lại.

- Ý của bà là định để tôi nâng giá những công ty nhóm người Lâm gia muốn gom lại cho mình.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 808: Trước Buổi Đấu Giá

Hoàng Lâm Nhu không trả lời mà gật đầu đồng ý với lời của Phùng Kiếm Hoa vừa đưa ra. Nhã Oanh nhìn hấn trên khuôn mặt vẫn chưa mất đi sự lo sợ liên trấn an hấn.

- Ông nên nhớ Lâm gia, Nhóm người Hà Thúc, Chúng ta tất cả là ba thế lực chứ không chỉ hai. Ông nên nhớ một chút, với những gì ông giao tiếp với những người kia thì việc ông có đứng ra đấu giá những công ty kia cũng là chuyện thường. Không phải ông nói lần này ông theo lệnh để mua lại những công ty đó

Ngẩn người ra khi nghe những lời nói của Nhã Oanh, Phùng Kiếm Hoa mới chợt nhận ra tình huống có chút đơn giản hơn hấn suy nghĩ. Hấn đi giao tiếp để lộ ra những công ty kia. Giờ bản thân lại đại diện cạnh tranh những công ty này cũng không có gì phi lý.

- Nhưng mà việc này ổn không? Nếu tôi đấu giá như vậy bọn người Lâm gia lại nhường về chúng ta mấy công ty đó thì sao? Như thế chúng ta phải mất tiền cho những công ty kia. Thiếu Kiệt có chấp nhận không?

Phùng Kiếm Hoa sợ rằng việc hấn bỏ giá bị đám người Lâm gia không cạnh tranh. Hấn đem về những công ty kia lại khiến cho Thiếu Kiệt tốn tiền sợ rằng không được việc như ý của Thiếu Kiệt.

- Ông không cần lo đâu đám người Lâm gia chắc chắn khi thấy ông cạnh tranh mấy cái đầu họ còn sẽ nhường nhưng mấy cái sao họ sợ rằng việc này còn tiếp diễn nên sẽ cho người nhắc nhở ông. Khi đó ông cứ nói đây là nhiệm vụ của Thiếu Kiệt giao cho. Nếu không đấu giá được ông không biết ăn nói sao. Họ sẽ phải bỏ ra cái giá nhiều hơn khi thấy ông quyết tâm như thế. Kèm với danh sách tôi cho họ làm điều kiện. Thiếu một thứ dường như

cũng không được. Nên họ buộc phải theo đến mức giá nào đó ông thấy thích hợp không đưa giá nữa để cho họ cầm về là được.

Hiểu được toàn bộ vấn đề hẳn chỉ cần nâng giá đến mức thích hợp để cho Lâm gia phải bỏ ra nhiều tiền hơn cần thiết sẽ ổn thỏa không cần phải cạnh tranh người sống ta chết. Bởi vì sau tất cả những gì Nhã Oanh nói, Phùng Kiếm Hoa biết rằng bằng mọi giá Lâm gia phải mua lại cho bằng được những cái công ty kia cho dù tài chính của họ thật sự có vấn đề.

- Với những điều kiện của Nhã Oanh chắc chắn họ sẽ thắc mắc tại sao ông lại làm như vậy. Nếu như họ có đe dọa ông thế nào thì ông chỉ cần nói với đám người Lâm gia một câu thôi. Hãy bảo với họ là tôi đã đến Ngọc Châu. Muốn cái gì sau buổi đấu giá rồi gặp như thế thì họ sẽ hiểu mình nên làm gì.

Lời nói này của Hoàng Lâm Nhu được xem như một thanh thương phương bảo kiếm cho Phùng Kiếm Hoa hẳn. Việc Hoàng Lâm Nhu đến Ngọc Châu dù cho Nhã Oanh hay bản thân hẳn muốn quyết định cũng không được. Người có thẩm quyền cao nhất có thể nói được Thiếu Kiệt không ai khác là bà. Họ muốn như thế nào lôi kéo quan hệ ra sao thì Hoàng Lâm Nhu lại là người có quyền hành hơn cả.

Nếu đám người Lâm gia thật sự không hiểu điều này bọn hắn cũng không cần lẩn lộn thêm làm gì, Phùng Kiếm Hoa bây giờ khẽ gật đầu đáp lại với Hoàng Lâm Nhu một cách chắc chắn.

- Vâng vâng này tôi biết mình phải làm như thế nào. Bây giờ tôi xin phép đi làm việc cần thiết của mình.

Vừa nói Phùng Kiếm Hoa cũng rời khỏi phòng. Nhã Oanh cùng với mọi người không nói gì cả chỉ đợi hắn đi khỏi sau đó Nhã Oanh mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Cô việc lần này của cháu có phần tự ý nhưng cháu nghĩ mọi thứ sẽ không đến mức phát sinh ra việc gì.

- Cháu không cần lo cô cũng không trách cháu làm gì. Việc lần này cháu làm có phần hợp tình hợp lý, Hơn nữa việc của hai anh em nhà kia cô cũng có nghe nói. Về phần Nguyệt Như Hoa cháu đã làm đúng nên không cần phải lo lắng điều gì. Nếu khi đó cô có mặt cô cũng sẽ thực hiện điều này.

Nhã Oanh bây giờ cũng không biết thông tin Hoàng Lâm Như nhận được ở đâu đến ngay cả tên của Nguyệt Như Hoa cùng với nội tình trong đó bà cũng biết thì Nhã Oanh không hiểu mình chưa nói với Thiếu Kiệt quá nhiều điều. Cô chỉ tóm tắt sơ lượt một số thứ cũng không đề cập quá chi tiết. Nếu Thiếu Kiệt có nói với bà thì cái tên của Nguyệt Như Hoa cũng không được hẳn biết đến. Cả qua trình dù cho Nhã Oanh có nói nhưng chưa hề đề cập đến tên Nguyệt Như Hoa hay Nguyệt Kiến Xương.

- Việc này cô cũng biết.

- Cháu ngốc thật nếu không biết cô có thể quản lý được Thiếu Kiệt của cháu sao, nếu cô không biết một số thứ thì chưa biết chừng cô bị thằng nhóc nhà mình qua mặt lâu rồi. Việc Nguyệt Như Hoa cô không nói nhưng về Nguyệt Kiến Xương thì lại khác. Lý lịch của cậu ta cô đã cho người điều tra. Người này có phần đầu óc nhưng không hợp thời nếu lôi kéo được. Sau này sẽ có thể trọng dụng. Việc lần này cháu cứu hai anh em họ tạo ra một điều kiện rất tốt.

Hoàng Lâm Như xoa đầu Nhã Oanh nói rõ suy nghĩ của mình cho cô bé trước mặt an tâm, Với việc Nhã Oanh là bạn gái của Thiếu Kiệt bà cũng không ngại nói một số thứ cho cô biết. Hơn nữa Nhã Oanh đến với Thiếu Kiệt có phần tự nguyện lại hết sức vì Thiếu Kiệt làm việc. Thông qua một số thông tin Thiếu Kiệt cùng với người của mình báo lại. Bà lúc này cũng không xem Nhã Oanh như người ngoài.

- Hiện tại bên hai anh em họ cháu đã cho người bảo vệ còn về khi nào điều tra xong mọi thứ thì cháu cũng không biết được. Cái cháu thấy chỉ như lúc đầu. Việc cảm giác Nguyệt Như Hoa có phần tội nghiệp nên mới cứu cô ấy. Không ngờ phía sau lại có nhiều việc như thế.

- Ừ quả thật hành động nhất thời của cháu có phần cảm tính. Sau này đối với những việc như thế cháu tốt nhất nên âm thầm làm đừng làm náo động như lần này. Khá nguy hiểm cho cả cháu lẫn những người đi theo. Dù họ mang tiếng là cận vệ của cháu nhưng họ cũng cần một người chủ biết bảo toàn mọi thứ. Đám người của Trịnh Hòa chỉ mới vượt qua được cấp thấp nhất của bảo an thôi. Việc nguy hiểm họ thật sự đối phó không dễ. Đôi khi cháu còn làm nguy hiểm đến tính mạng họ.

Hoàng Lâm Như thấy Nhã Oanh trong việc cứu Nguyệt Như Hoa không phải là lên kế hoạch kỹ lưỡng nếu không việc chạy thoát một nhân vật trọng yếu cũng không xảy ra. Bà biết không thể nào để Nhã Oanh lúc nào cũng làm việc này như thế. Đôi khi những lúc bất chợt có thể làm được nhưng cần phải bố cục lâu dài mới không gây nguy hiểm cho chính mình về sau.

- Vâng việc này cháu sẽ rút kinh nghiệm lần sau sẽ không có chuyện như thế xảy ra nữa. Cháu cũng sẽ không vì hành động cảm tính nhất thời của mình mà lôi kéo đến phiền phức. Cũng may lần này có nhóm người Hà Thúc giúp đỡ, còn việc họ đang điều tra cháu nghĩ họ sẽ có được kết quả sớm thôi.

Hoàng Lâm Như lúc này suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói với Nhã Oanh.

- Hiện tại Thiếu Kiệt không ở nhà mọi việc chúng ta phải cân nhắc rất lớn trước mắt cháu cứ liên hệ với Nguyệt Kiến Xương, Kéo mỗi quan hệ cần thiết. Cứ để cho hắn suy nghĩ việc giúp đỡ mình ổn định những công ty sắp nhận được. Việc đợi chờ Thiếu Kiệt về đến mới tiến hành cải tổ những công ty này sẽ làm chậm đi tiến độ rất nhiều. Không phải cái gì cũng đợi

thằng nhóc đó. Cứ tự ý làm nếu sai thì sửa không thì theo dõi hiệu quả rồi chỉnh sửa sau.

Nhã Oanh nghe lời của Hoàng Lâm Nhu muốn tự mình cải tổ đưa những công ty sắp được nhận thay đổi mà không cần Thiếu Kiệt, cô cũng hiểu thời gian cố định của Thiếu Kiệt có hạn nếu mọi thứ cứ đợi Thiếu Kiệt giải quyết thì mọi thứ lúc nào cũng làm cho hấn thêm gánh nặng.

- Vâng cháu sẽ làm chuyện này. Như cháu chỉ sợ là việc hai anh em họ đang hỗ trợ điều tra khó có thể rời khỏi Ngọc Châu hơn nữa việc để cho một người lâm vào cảnh thiếu nợ đến mức bị bắt cả người nhà để gán nợ có phần mạo hiểm quá không cô.

Sợ rằng Nguyệt Kiến Xương không tốt như Hoàng Lâm Nhu đã nhận định Nhã Oanh cũng lo lắng về vấn đề có thể làm thiệt hại ít nhiều về tài chính của Thiếu Kiệt. Bởi quá khứ của Nguyệt Kiến Xương dường như công ty thiếu nợ đến mức không thể chi trả cùng với việc mượn tín dụng đen mới đưa hấn vào kết cục này.

- Điều con lo lắng không phải không đúng, Nhưng cô đã cho người điều tra rồi. Công ty của hấn vốn phát triển rất tốt chỉ là Nguyệt Kiến Xương không gánh được cái nợ của bố mẹ mình để lại thôi. Công ty thì nhỏ nhưng lại bị bố mẹ hấn thao tác sai nên lâm vào việc nợ nần ngân hàng không thể chi trả, Nguyệt Kiến Xương nắm giữ công ty chỉ một năm nhưng giải quyết được một phần tín dụng. Còn lại số nợ quá lớn hấn không còn cách nào khác muốn kiếm tiền để thay đổi nên mới phải liều mình vay mượn tín dụng đen. Trước khi bố hấn mất món nợ cho một công ty vốn điều lệ là năm tỷ lại nợ gấp hai lần số vốn cháu nghĩ xem hấn làm sao xoay sở.

Hoàng Lâm Nhu đưa ra một chút thông tin mà mình nhận được nói cho Nhã Oanh hiểu không phải Nguyệt Kiến Xương không được mà do chính

những gì để lại của bố mẹ hẳn không thể giúp cho Nguyệt Kiến Xương có thể vực dậy công ty mình.

Nhã Oanh dần hiểu được dường như bố mẹ của Nguyệt Kiến Xương vì sao mà mất, Xem ra hai người này thấy số nợ quá lớn nên nghĩ đến con đường tự tử. Để lại hai anh em họ Nguyệt phải tự mình gồng gánh số nợ khi cả hai người mất đi.

- Cô nói thế cháu cũng hiểu được phần nào câu chuyện rồi. Việc này cháu sẽ làm tốt nhất có thể. Nếu thật sự Nguyệt Kiến Xương có năng lực chắc chắn sẽ được Thiếu Kiệt trọng dụng.

- Ủ bây giờ cháu cùng với Công Toại xuất hiện ở ngoài phòng đấu giá là được rồi, Việc cháu có mặt sẽ làm cho đám người kia bớt chú ý hơn. Chỉ cần cháu xuất hiện mọi thứ có thể làm cho Lâm gia không lo lắng đến việc bị sắp xếp trong lần này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 809: Sắp Xếp Của Lưu Chính

Khi Phùng Kiếm Hoa xuất hiện trong phòng đấu giá cũng là lúc các phương thế lực theo nhau người này nối tiếp người kia xuất hiện. Hắn cũng vẫn bình tĩnh như bình thường của mình giao tiếp chào hỏi với những người hắn đã tiếp xúc trong mấy ngày qua.

Nhóm người của Lưu Chính cũng xuất hiện đang dàn xếp những bước cuối cùng của buổi đấu giá. Lâm Đồng với Lâm Dương bây giờ theo sau là một vài người nữa bước đến. Nhìn Phùng Kiếm Hoa Lâm Dương hào hứng như đã quen từ lâu bước đến tay bắt mặt mừng nói.

- mấy ngày vừa qua bạn quá không thể nào tận tình địa chủ ở đây được không biết anh Hoa đây có phiền lòng không nhỉ.

- Làm gì có. mấy ngày nay tôi cũng bận nhiều việc lắm chứ cũng không rảnh rỗi gì nhiều chủ yếu là tập trung cho việc hôm nay thôi. Tôi còn sợ không có thời gian rảnh đi gặp ngài đây đó chứ. Sợ ngài bận quá lại làm phiền thôi.

Đáp lại lời của Lâm Dương, Phùng Kiếm Hoa cũng biết mình khôn khéo nhất thời một chút, Hắn hiện tại chỉ dựa hơi của Thiếu Kiệt làm sao có thể để được Lâm Dương tay bắt mặt mừng còn làm ra dáng vẻ thân thiết đến mức độ này. Hắn hiểu tất cả những lời khách sáo như thế này cũng chỉ với mục đích xã giao của Lâm Dương.

Nếu Phùng Kiếm Hoa hắn sau lưng không phải là Thiếu Kiệt Lâm Dương chưa chắc đã nói những lời này với hắn.

- Ông cứ nói lời như thế, Ông cứ đến đây nếu mà không tiếp đón chu đáo sao được?

Lâm Dương bây giờ cũng chỉ giả vờ đáp lại lời của Phùng Kiếm Hoa, cả hai đều hiểu mình đang là diễn viên diễn xuất dù trong lòng như thế nào thì tất cả cũng không được lộ ra. Bên ngoài chỉ có thể nói chuyện qua loa giúp cho những việc xã giao, dù đối phương không là gì nhưng cũng không nên để người khác có ác cảm với mình. Có muốn tranh đấu hay làm điều gì đó cũng chỉ nằm ở phía sau lưng.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ mới chú ý bên cạnh Lâm Dương xuất hiện thêm một người lạ mặt mà hắn không hề biết nên mới lên tiếng hỏi.

- Vị này là?

Thấy Phùng Kiếm Hoa hướng về phía Lâm Đồng có ý muốn biết tên Lâm Dương cũng cười đùa nói.

- Anh ta tên Lâm Đồng, cũng chung một gia đình với tôi lần này đến đây chủ yếu xem náo nhiệt.

Nghe Lâm Dương giới thiệu, theo phép lịch sự Phùng Kiếm Hoa lúc này mới đưa tay bắt đầu tiếng hành một bắt chuyện xã giao như những người mà hắn gặp.

- Chào anh! Tôi là Phùng Kiếm Hoa hân hạnh được gặp.

Hành động đơn giản của hắn tưởng chừng như lúc này nếu một người nào khác thì cũng sẽ đưa tay ra bắt lấy tay hắn rồi giới thiệu để bắt đầu một buổi nói chuyện mới với một người xa lạ. Nhưng Lâm Đồng lại không như thế hắn nhìn lấy Phùng Kiếm Hoa không có một động tác nào. Chỉ nhìn chằm chằm hắn bộ dạng ông chưa có tư cách tiếp chuyện với tôi.

Lâm Dương thấy tình huống không ổn liền lên tiếng cười nói.

- Cậu không cần quan tâm anh ta đâu, hấn như thế đấy ít khi giao tiếp với người khác nên cậu không cần phải nói chuyện với anh ta làm gì.

Phùng Kiếm Hoa lúc này trong lòng thật sự có chút bức bối. Ai có thể tin một người của Lâm gia lại ít khi giao tiếp, khi mà động thái giao tiếp thông thường nhất của bất cứ người nào đối với mình cho dù không muốn thì cũng phải tiếp chuyện qua loa. Còn như Lâm Đồng thì rõ ràng hấn không xem Phùng Kiếm Hoa hấn vào trong mắt.

Biết được đối phương không có ý định nói chuyện với mình. Phùng Kiếm Hoa cũng không mấy vui vẻ nên nói với Lâm Dương.

- Ô vậy cũng được. Ấy Nhã Oanh đến rồi tôi phải đi báo cáo tình huống cho cô ấy đây. Xin phép ông tôi đi.

Ngay lúc này dù không muốn tiếp chuyện với Lâm Dương nữa nhưng Phùng Kiếm Hoa phải có một lý do nào đó chính đáng cho mình. Vừa hay hấn nhìn thấy Nhã Oanh cùng với Công Toại xuất hiện.

Hấn liền mượn cơ báo cáo tình hình cho cô mà rời đi. Đơn giản chỉ là câu từ chôi nhưng khi Lâm Dương thấy Nhã Oanh với Công Toại tiến vào cũng gật đầu ra vẻ độ lượng đáp.

- Không sao, Không sao ông cứ đi làm việc của mình tôi xem sắp xếp chỗ ngồi của mình ở đâu rồi an vị thôi hẹn gặp lại ông sau buổi đấu giá để tôi tiếp đãi nhiều hơn.

Dù biết đối phương không hứng thú nói chuyện với mình nữa vì hành động của Lâm Dương như đúng với lời nói Phùng Kiếm Hoa hấn cần báo cáo tình hình cho Nhã Oanh thì hoàn toàn giống như thật, Phùng Kiếm Hoa làm việc cho ai còn Nhã Oanh đại diện cho người nào. Lâm Dương dù biết

những lời nói dối để không phải tiếp chuyện hấn nữa là thật nhưng cũng không vạch trần cái áo của người khác.

Người nào muốn từ chối một điều gì đó vẫn thường lấy lý do đang họp, Đang bận hoặc không có thời gian, Nhưng từ chối một cuộc nói chuyện với những gì đang diễn ra như Phùng Kiếm Hoa lại là một cái cơ tốt không thể không phủ nhận. Chỉ cần có điều kiện để cho đối phương thấy được mình không gạt họ cho dù li do đó có mơ hồ đến như thế nào đối phương cũng bắt buộc phải tin. Đó là những chỗ tin vì khi mà tất cả những người làm giám đốc hoặc công ty cần có.

Nếu đối diện với một cuộc họp với nhà đầu tư vị giám đốc không muốn gặp họ sẽ làm một tờ giấy ủy quyền cho một người đại diện mình. Dù đối phương biết hai bên có thể không gặp được lẫn nhau nhưng chỉ một tờ giấy ủy quyền như thế cũng không làm mất đi cơ hội hợp tác làm ăn của cả hai công ty ở những lĩnh vực nào đó mà hai bên cùng có lợi.

Đợi cho Phùng Kiếm Hoa đi khỏi lúc này Lâm Dương mới nhìn Lâm Đồng nói

- Ông làm cái gì thế dù không muốn cũng phải nói chuyện với nó một hai câu. Làm như thế chả khác nào không nể mặt. Hấn nếu như lời ra tiếng vào không phải chúng ta chịu thiệt sao. Ông đã đến tuổi này còn không hiểu tình hình thật là.

Lâm Đồng bây giờ cũng không chịu nghe những lời của Lâm Dương nói mà đáp lại bằng một giọng không buồn không vui về những gì hấn nhận định.

- Cái thằng kia nếu nó có bản lĩnh cũng không đi làm chân chạy cho thằng nhóc nhỏ tuổi hơn mình. Nó như thế cho dù có nói gì đi nữa thì thằng

nhóc Thiếu Kiệt kia không có mắt nhìn sao, ông sợ nó cái gì. Nó nói gì chưa chắc thằng nhóc Thiếu Kiệt đã tin ông lo quá.

Lâm Dương không thể phủ nhận những điều Lâm Đồng nói là sự thật việc để Thiếu Kiệt tin một phía khi chưa biết rõ tình hình dường như khó có khả năng, Nhưng đối với ông nếu như Phùng Kiếm Hòa mỗi ngày chăm chút một chút lâu dần khả năng ác cảm với Lâm gia sẽ có.

- Nếu như hẳn ở một bên nói tới nói lui chúng ta quả thật sợ rằng thằng nhóc đó không tin nhưng cũng nghi ngờ. Ông sau này khéo léo một chút. Đề phòng bất trắc vẫn hơn lòng người không nói trước được điều gì. Thôi cứ vào chỗ ngồi cần thiết đợi đấu giá là được mấy việc còn lại để cho những người bên dưới làm.

Lâm Dương Với Lâm Đồng cũng không nói nhiều nữa mà theo thư mời của họ có được theo hàng số ghế ghi trên đó. Việc in những lô ghế trên vé mời không hề lạ. Lưu Chính cũng rất khôn khéo trong việc này hẳn đem những nhóm người có thể sẽ đầu nhập vào thế lực Lâm gia lựa chọn sắp xếp những dãy ghế gần đó,

Nhìn vào có thể thấy được một phương đối lập về vấn đề này. Nếu như không sắp xếp như thế có lẽ trong buổi đấu giá nếu có người gọi giá mọi người đều không biết người đó đầu giá công ty kia cho chính mình hay cho Lâm gia. Thì nay nếu có công ty muốn cạnh tranh chỉ cần nhìn họ cũng biết họ đang đối đầu với ai.

Điều này nhìn như không có vấn đề gì lớn nhưng nếu việc Lâm gia đấu giá một lúc nhiều công ty như thế đem lại cảm giác phản cảm với một số doanh nghiệp cần thiết, Vì không chỉ có người thực lực đến đây muốn đầu giá công ty cần, mà còn có những người đại diện doanh nghiệp muốn xem đối thủ mình phát triển đến đâu.

Để cho Lâm gia làm mục tiêu nhắm đến của toàn bộ những doanh nghiệp khác là điều mà khi đấu giá sự cạnh tranh thường là lý do gây trở ngại lớn trong tất cả mọi chuyện.

Nhã Oanh giờ đây xuất hiện bên trong đại sảnh với người của mình quan sát sơ bộ về những người liên quan cô cũng không khó để nhận ra những người của Lâm gia hiện tại đều tập trung ở một góc của phòng đấu giá.

Đơn giản dễ hiểu việc Lâm Dương là người nắm chủ đạo chính trong việc này, Nhưng thế lực muốn đầu nhập Lâm gia đều sẽ theo chân Lâm Dương đến nơi cần thiết. Chỉ dựa vào như thế Nhã Oanh cũng đã nhìn ra được những thế lực nào đang đứng thành đội.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ mới đến trước mặt Nhã Oanh hẳn thật sự muốn báo cáo một chút việc về những sắp xếp trong hội trường đấu giá lúc này.

- Hiện tại bên nhóm người báo chí đưa tin tức sẽ ở bên góc phải của hội trường, đa số những người đó thuộc về các tờ báo lớn về kinh doanh hoặc một số trang báo lâu năm, đám người Lâm gia thì như cô đã thấy còn chúng ta có một vài ghế ở giữa hai thế lực Lâm gia với mấy người thay cho Lưu Chính.

Vừa nói với Nhã Oanh Phùng Kiếm Hoa chỉ ra những gì mà Lưu Chính đã sắp xếp, việc để cho nhóm người Nhã Oanh có được vài ghế nằm giữa hai thế lực cũng là một cách mà Lưu Chính cho thấy hẳn nhìn nhận mọi việc rất tốt.

Để nhóm người Nhã Oanh ngồi ở Vị trí đó vừa cho thấy cô không thuộc thế lực nào, vừa lại có thể nói cả hai thế lực đều nhắm đến việc đại diện của Nhã Oanh. Lâm gia cũng không thể nhìn vào đó mà nói Thiếu Kiệt nằm hoàn toàn ở thế lực của Hà Thúc, họ sẽ hiểu ngầm với nhau những người

ngồi ở vị trí đó là các phương thế lực doanh nghiệp trong và ngoài nước cần lôi kéo.

- Được rồi lát ông cứ ngồi vào vị trí đó không cần lo lắng gì cứ làm theo những gì mà ông cho là đúng tôi sẽ đứng ở sau theo dõi toàn bộ sự việc. Tôi sẽ không ngồi ở đó để cho đám người Lâm gia có thể nói chuyện trực tiếp với mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 810: Chuyển Lời

Mọi người trong phòng đều tự giác tìm về chỗ của mình khi mà nhóm người Lâm gia cùng với phe cách của mình đã an vị một chỗ không đi đâu nữa.

Những người khác cũng vào nơi ghé ngồi của mình kể cả Phùng Kiếm Hoa hẳn với lại những người của các công ty khác. Chỉ có Nhã Oanh cùng với Công Toại đứng ở phía sau nơi các đài truyền hình cùng với phòng viên đang đứng để làm tin tức.

Lưu Chính bây giờ bước lên trên bục của sân khấu. Không như những buổi tiệc chiêu đãi làm những MC với Ca sĩ được mời đến giúp vui. Nơi này không ồn ào náo nhiệt bởi các điều kiện như trên.

Bước lên sân khấu cầm trên tay cái micro của mình Lưu Chính hẳn vừa trở thành người điều hành buổi đấu giá, Vừa làm người dẫn chương trình cho hôm nay.

Nhã Oanh đứng bên dưới thấy Lưu Chính bước lên trên sân khấu cũng che miệng cười một chút nói với Công Toại bên cạnh.

- Xem ra đúng thật càng giàu càng keo kiệt ông ấy nếu như bỏ ra một chút tiền mượn người dẫn chương trình cũng đâu đến nỗi đâu, Cần gì phải hành xác như thế này cơ chứ.

Công Toại chỉ gật đầu như đồng ý với những gì Nhã Oanh vừa nói trên khuôn mặt của ông cũng có một chút nụ cười xuất hiện. Nhưng ánh mắt của Công Toại hẳn luôn nhìn về phía nhóm người Lâm gia hoặc những người xung quanh.

Vì trường hợp những buổi như thế này dù có vẽ quy chuẩn của những doanh nhân nhưng người nhiều cũng không quản được người tốt xấu rất dễ xảy ra việc.

Lưu Chính cầm micro hướng trong kháng phòng đơn giản cất tiếng nói sau khi đã vỗ vỗ thử xem chiếc micro trong tay mình có hoạt động hay không.

Bộp! Bộp

Âm Thanh phát ra từ những cái lo được trang bị trong phòng làm mọi người đang nói chuyện chưa tập trung về sân khấu, họ dừng lại những câu chuyện của mình để xác định bắt đầu tới thời khắc trọng yếu.

- Chào mọi người! không cần nói lý do thì mọi người cũng biết hôm nay có mặc ở đây vì việc gì. Đừng nói với tôi một đám người chưa xem thư mời rồi chạy đến đây. Tôi thấy khả năng này không có rồi đấy. Nên dài dòng giới thiệu kiểu cách tốn thời gian của mọi người không hơn. Như không giới thiệu không được nhiều người chắc chưa biết tôi là ai. Bên dưới tôi dám chắc có người đang nói trong lòng. Thằng cha này là ai mà dài dòng đứng ra nói chuyện như thế này. Vậy tôi giới thiệu luôn tôi là Lưu Chính hôm nay chủ trì cuộc đấu giá này.

Lưu Chính nói dứt lời mọi người bên dưới cũng có một tràng pháo tay dù không ít người qua từng câu nói của Lưu Chính còn đang ở trạng thái suy nghĩ một chút.

Chưa để những người này vỗ tay xong hết Lưu Chính đã bước đến cái bục trên sân khấu đã chuẩn bị sẵn trên đó hắn chuyển cái micro của mình qua tay trái cầm lên một cái búa gõ bằng tay phải gõ xuống một miếng gỗ hình tròn vang lên âm thanh cả căn phòng đều nghe rõ.

“ Cộc Cộc Cộc ”

- Giờ không nói nhiều nữa danh sách đừng ai hỏi tôi cái gì nữa thông tin đã được cung cấp tôi cũng chỉ gà mờ. Nhà nước đưa sao tôi làm vậy mọi người đã có thông tin vậy tôi bắt đầu trước công ty trách nhiệm hữu hạn thương mại xyz bắt đầu giá khởi điểm một tỷ năm trăm triệu tăng giá mỗi lần một trăm triệu bắt đầu.

Âm thanh của Lưu Chính bắt đầu vang lên. Mọi người trong phong bắt đầu nhón nháo họ biết việc chính của hôm nay sắp đến. Những lời của Lưu Chính nói không phải không khả năng. Họ biết tất cả công ty trong danh sách được gửi đến trước đó như thế nào. Những người này đã thu thập đầy đủ thông tin trước khi đến nơi này.

Đã quyết định đến họ đã có cho mình công ty nhắm vào. Còn những công ty đến đây với ý định thăm dò nội tình của đối phương thì đều chỉ quan sát.

Phùng Kiêm Hoa thấy cái tên công ty của Lưu Chính nêu lên không nằm trong danh sách của mình nên không có động thái nào. Hơn nữa công việc của hắn giờ nhắm lấy Lâm gia nên hắn cũng chỉ xem những công ty này để cho những người khác đấu giá.

Hắn hoàn toàn không biết rằng nhiệm vụ của mình hiện tại sẽ phải làm chậm lại bởi vì muốn chắc chắn sẽ không bị can thiệp nên Lưu Chính đã dùng quyền người điều hành của mình đem những công ty nằm trong danh sách Thiếu Kiệt đưa hắn đem ra làm bình phong đấu giá trước để tránh việc phát sinh ngoài ý muốn.

Những người bên dưới đang thực hiện đấu giá chỉ làm dáng cho có vì những công ty này được cả hai bên Lưu Chính và họ âm thầm thương lượng xong mọi việc.

Nhã Oanh khi nghe được tên công ty thứ nhất, thứ hai, cái thứ ba cũng lên sàn được đưa ra đấu giá. Không quá khó cô liền nhận thấy điều gì. Lâm Dương với Lâm Đồng cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Mẹ cái thằng Lưu Chính này sợ chúng ta nhảy vào nên mới để mấy công ty hấn cần lên trước. Hay chúng ta chen ngang phá một chút.

Lâm Đồng nhin không được nói với Lâm Dương chuyện phá kế hoạch. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ nhất thời của hấn. Vì nếu phá hư việc này thì đám người hấn sau cùng cũng sẽ bị chơi lại.

- Không cần đâu cứ để hấn dùng quyền hành của mình làm việc này cũng không ảnh hưởng đến chúng ta. Chỉ cần mình không can thiệp hấn cũng phải biết điều về sau.

- Tôi chỉ thấy cái tên Phùng Kiếm Hoa kia dường như không màn quan tâm tới những công ty này. Ít nhất hấn phải bỏ giá một chút mới đúng. Hấn dù sao cũng làm chủ một doanh nghiệp hấn thật sự không muốn mở rộng nó sao nhỉ.

Nhìn qua Phùng Kiếm Hoa không có hành động nào. Lâm Đồng nói nhỏ với Lâm Dương, hấn có chút thắc mắc với việc chỉ mỗi Phùng Kiếm Hoa ngồi đó như đang xem kịch những người khác đấu giá.

- Hấn làm gì có tiền lần này đi chỉ đại diện hấn đủ nguồn vốn mua lại một trong mấy cái công ty ở đây thì việc gì đến giờ chưa cất tiếng. Cứ để hấn ngồi đó cho có mặt được rồi. Hấn biết mình đi tới đây chủ yếu vì người nào. Hấn cũng không dại dột tự ý bỏ tiền mình ra đấu giá công ty khác dù cho hấn muốn. Ông xem con bé Nhã Oanh vẫn đứng phía sau nhìn xem mọi thứ đang diễn ra trong phòng đấu giá là hiểu.

Lâm Dương vừa nói vừa nhìn về phía Nhã Oanh làm cho Lâm Đồng cũng có chút ngạc nhiên tò mò không biết con bé này như thế nào. Cả hai người đều nhìn về phía Nhã Oanh làm cho cô hơi bất ngờ một chút rồi gật đầu.

Công Toại hai mắt đăm chiêu nhìn về Lâm Dương với Lâm Đồng bởi vì hành động của hai người khá nổi bật với hắn từ đầu đến đề giờ nên mọi cử động của hai người đều bị hắn thu vào tầm mắt kể cả những hành động nhỏ nhất. Công Toại bây giờ mới nói nhỏ với Nhã Oanh.

- Không biết hai người đó nhìn về đây có chuyện gì? Cứ cẩn thận quan sát trước nếu có gì thì anh sẽ báo em.

- Anh lo quá do họ thấy Phùng Kiếm Hoa ngồi đó mà không thấy mình nên mới thế giờ thấy mình ở đây chứng tỏ mình vẫn có tham gia đấu giá chỉ là không ngồi ở ghế khách mời thôi. Họ cũng biết việc này vì sao chừng nào họ muốn làm gì đó thì tính sau.

Công Toại nghe Nhã Oanh đáp lại lời mình một cách không lo lắng cũng suy nghĩ một chút mới gật đầu.

- Cũng đúng nếu anh là họ việc đấu giá để trao đổi thứ cần thiết với em. Lại chỉ thấy Phùng Kiếm Hoa xuất hiện thì đưa mà đi tìm như thế. Nhưng mà em định sắp xếp sao buổi đấu giá ra sao. Cô nói là đưa họ đến trước mặt cô. Như vậy thì em cần phải nói với họ không.

Trâm ngằm nhìn về phía sân khấu nơi mà Lưu Chính đang trở tài làm người điều hành cuộc đấu giá đi tới đi lui chỉ tới chỉ lui mấy phía để chót đơn nhìn như cuộc đấu giá rất kịch liệt nhưng thật chất tất cả chỉ đang diễn trò Nhã Oanh nói.

- Gặp sao không gặp. Để cho họ gặp em trước. Lưu Chính ở đây dù có đã sắp xếp xong hết giấy tờ hợp đồng cần thiết nhưng hẳn phải giao dịch lại với cô. Như thế nếu để đám người Lâm gia đụng mặt ngay tại chỗ không thích hợp. Phải giữ chân họ một chút như thế mới ổn.

Đưa ý kiến của mình nói với Công Toại. Nhã Oanh thấy đề hai phương thế lực giáp mặt như vậy cũng không phải là phương án tốt chưa biết chừng còn làm hai bên phản cảm không ít Nhã Oanh mới đưa ra suy nghĩ của mình. Công Toại bây giờ mới nhìn lên phía sân khấu cái nhìn hẳn chỉ tập trung vào Lưu Chính nói.

- Nếu vậy thì phải dùng đám người Lâm gia ở ngoài sảnh này rồi sợ rằng không nơi nào thích hợp để gặp riêng đâu Nhã Oanh. Để họ ở lại trong sảnh này như vậy ổn không?

Nhã Oanh nhìn về phía đồng hồ trên tường của phòng đấu giá suy nghĩ một chút gì đó nói nhỏ với Công Toại.

- Không hẳn. Nếu là Lưu Chính chắc ông ta sẽ chuẩn bị tiệc sau buổi đấu giá. Dù sao cũng là lấy tiền của người khác ông ta có tiết kiệm đến đâu cũng phải có buổi tiệc vào giữa trưa này, khi đó cửa dựa theo tiệc mà ở lại cầm chân đám người Lâm gia để cho Lưu Chính với cô ký kết hết hợp đồng xong rồi giải quyết. Anh tìm xem người có thể chuyển lời với Lưu Chính trên bục về vấn đề này. Tốt nhất là để người đó đứng sau sân khấu nhắc khéo.

Công Toại bây giờ gạt đầu nhẹ cảm điện thoại của mình lên nhấn tin đi. Việc Nhã Oanh nói để cho người đứng sau sân khấu nhắc nhở Lưu Chính việc này khá đơn giản không cần quá phức tạp. Chỉ cần một người có đủ điều kiện đứng sau sân khấu thao tác một số vấn đề về âm thanh cũng đủ để cho họ có điều kiện chuyển lời của Nhã Oanh đối với Lưu Chính.

- Xong! Anh chắc rằng Lưu Chính sẽ nhận được những gì em vừa nói. Chắc rằng ông ta sẽ nhận ra việc gì cần thiết. Giờ chỉ cần đợi xem những gì cần thiết diễn ra thôi.

Khi Công Toại vừa dứt lời. Cái micro trên tay của Lưu Chính lúc này cũng vang lên một chút rè rè hẳn cũng thấy khó chịu một chút nhưng đang trong lúc gây của việc đấu giá hẳn cố đợi cho chốt giá thành của một công ty nữa rồi mới tiến hành đổi micro. Khả năng nghiệp vụ dù không phải MC chuyên nghiệp nhưng Lưu Chính vẫn làm tốt bổn phận của mình lúc này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 811: Bà Ấy Sẽ Không Xuất Hiện

Lưu Chính khi chốt giá được công ty đó xong cũng vội đứng lại gần nơi bộ phận âm thanh. Hắn vừa đưa micro ra thì một người chuyển cho hắn một tờ giấy.

Thấy được người chuyển cho mình một tờ giấy Lưu Chính cũng bất ngờ những vì tờ giấy đã viết đầy đủ nội dung cần thiết nên không quá khó để Lưu Chính có thể hiểu được nó muốn nói gì.

Vừa đưa tay cầm lấy cái micro khác Lưu Chính vừa gật đầu ra hiệu xem như đã biết mình phải làm gì trong vấn đề này. Hắn liền trở lại trạng thái giống như lúc vẫn còn đang đấu giá. Đưa tay vỗ vỗ lấy đầu micro.

- Xin lỗi mọi người gián đoạn một chút giờ chúng ta tiếp tục. Hi Vọng cái micro nó không vì mấy cái giá tiền của mọi người đưa ra mà biểu tình nữa.

Lời nói của hắn làm cho căn phòng trong chốc lát vang lên những tiếng cười không ít. Với những người thuộc về phe cánh của Lưu Chính thì việc đáp lại với câu nói của Lưu Chính bằng nụ cười cho thấy đến hiện tại những gì bọn hắn làm đều thuận lợi.

Đám người của Lâm gia cũng không có chuyển biến gì. Với những lời xáo rỗng của Lưu Chính họ không quan tâm mà chỉ tập trung vào những công ty hắn nói. Trên tay họ ngoài những bảng đánh số thứ tự của mình còn có một danh sách được đưa ra

Trên danh sách đó những công ty nào đã được đấu giá đều bị gạch đi để họ hiểu rằng công ty đó đã được bán. Những công ty còn lại một phần thuộc về họ, một phần thuộc về những người đến đấu giá.

Trong khi cuộc đấu giá diễn ra tiếp tục còn trải qua một thời gian thì tại Bắc Kinh Thiếu Kiệt ngồi bên ngoài bệnh viện mỗi một với cái việc đợi chờ kết quả xét nghiệm.

Hắn ngồi một góc của bệnh viện trong khi đó Tống Vũ đi tới đi lui còn hai anh em hắn Tống Thanh Phong với Tống Thanh Đông lại tách biệt cứ chốc chốc lại gọi điện thoại hỏi thúc ai đó.

Phan Thế Như bây giờ thấy Thiếu Kiệt ngồi một góc như thế mới bước đến chỗ của hắn đang ngồi nói.

- Xem ra ngồi đây đợi cậu cũng chán như thế này đi tôi cũng không làm gì cậu đi theo tôi ra quán nước ngồi có vẻ tốt hơn đây.

Thiếu Kiệt thấy ý tưởng này không tệ. Việc đi cùng với Phan Thế Như dù sao cũng còn tốt hơn ngồi ở nơi này chờ thời.

- Cũng được dù sao tôi cũng không làm gì. Ngồi ở đây không có chuyện gì làm buồn ngủ chết được.

Được Thiếu Kiệt đồng ý với mình Phan Thế Như nói với Tống Vũ một câu.

- Ông nó tôi đi ra quán nước ngồi nói chuyện với Thiếu Kiệt một chút khi nào có kết quả ông gọi điện cho tôi là được.

- Bà muốn đi đâu đó cũng được. Nhớ khi nào tôi gọi thì trở về là được. Dẫn thằng nhóc đi ăn gì đó một chút chứ ngồi ở đây có ít lợi gì.

Tống Vũ nói chuyện với Phan Thế Như âm thanh không lớn không nhỏ nhưng cũng ròi vào tai Tống Thanh Phong. Nhìn Thiếu Kiệt đang đứng lên định đi cùng với Phan Thế Như hắn nhìn thấy bộ dạng bất cần đời của Thiếu Kiệt cũng hừ một tiếng nói khích Tống Vũ.

- Ủi để nó đi đi rồi lát nữa nó chạy mất đừng trách móc tại sao. Lúc đó đừng tránh anh mà lại ra tay ác độc.

- Đúng thật chó sủa ở đâu điết tai vậy ta. Chó này phải nói là sủa loạn mà ít nhất cũng phải rọ mõm lại. Tôi ngày cứ sủa như thế này khéo có ngày cắn càn.

Thiếu Kiệt vừa nói không nhắm vào ai vừa như lắng nghe tiếng gì đó trong không khí. Điều bộ đáp trả của hắn làm cho Tống Vũ muốn bật cười nhưng hắn phải cố nhịn lại.

Nhìn lấy Tống Vũ Thiếu Kiệt bây giờ mới hỏi hắn.

- Tống Vũ ông xem nói bệnh viện có nuôi chó thì xích lại, Đứng thả rông còn không thì đem làm thịt đi chứ nó sủa như thế này không ai hiểu lại ồn ào. Tôi đi với vợ ông có gì cứ gọi nếu có sợ tôi đi mất thì cho vài người theo sau cũng được.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Tống Thanh Phong thật sự ôm cục tức trong lòng, hôm nay hắn hết lần này đến lần khác bị Thiếu Kiệt nói xỏ chưa hết hắn còn bị Tống Vũ sau bao nhiêu năm ẩn nhẫn đánh lại mình chỉ vì một thằng nhóc chưa rõ lai lịch tên là Tống Vũ.

- Mà được lắm đã đến nước này mà vẫn còn cứng nhỉ.

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười một nụ cười khinh bỉ Tống Thanh Phong rồi đi theo Phan Thế Như. Từ nơi của hắn và nhóm người Tống gia đi vài bước cũng tới được căn teen của bệnh viện ngồi xuống cái ghế gần nhất Thiếu Kiệt nhìn Phan Thế Như lên tiếng nói.

- Sao bà có gì cần nói chuyện riêng với tôi thế này? Tôi nghĩ tôi với bà cũng không có gì để nói mới đúng.

Khá trực tiếp nói chuyện với Phan Thế Như bởi Thiếu Kiệt thấy không có lý do gì để hẳn nói chuyện riêng với bà phải có lý do gì đó Phan Thế Như mới làm như thế.

- Cậu cứ gọi nước uống trước rồi tôi với cậu nói chuyện từ từ cũng được. Tôi nghĩ chắc thời gian còn dài trước khi có kết quả cậu không cần phải vội.

Phan Thế Như nói như thế với Thiếu Kiệt rồi gọi người phục vụ đến để bà gọi thức uống. Thiếu Kiệt sau khi lựa chọn hẳn uống một lon coca dù sao thì đôi với việc uống đồ uống đóng hộp lúc này là một tình huống bất đắc dĩ bởi nếu uống những loại thức uống khác hẳn không biết rằng có người động tay động chân với thức uống của hẳn hay không.

Jackson với Blake thì uống nước lọc ở bàn đối diện. Hầu như khi hai người đi theo Thiếu Kiệt đến đây chưa hề thả lỏng đi chút nào.

Phan Thế Như gọi cho mình một tách cà phê bà bỏ vài viên đường rồi lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Mẹ cậu bây giờ như thế nào?

- Chắc giờ bà cũng đã có một cuộc sống rất tốt không phải lo nghĩ gì. Bà hỏi thế có ý định gì thế?

Thiếu Kiệt không biết Phan Thế Như đang suy nghĩ gì nên hẳn chỉ trả lời một cách lập lờ nước đôi chưa cho Phan Thế Như biết được Diệp Nhi đã chết, Chủ yếu hẳn muốn thăm dò người phụ nữ trước mặt này sẽ như thế nào.

- Tôi không có ý gì hết. Chỉ là nếu như thế cậu có thể gọi mẹ mình đến ở cùng với ông ấy cũng được. Trước giờ tôi cứ nghĩ mọi chuyện do mình nên dù ông ấy có đi kiếm người nào khác tâm lý của tôi đã chuẩn bị sẵn, Nhưng vài năm qua Tống Vũ không hề ra ngoài lảng nhãng điều gì cho thấy ngoài

tôi thật sự ông ấy chỉ có thương mẹ con cậu nên mới làm ra hành động như thế.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng khá bất ngờ với những gì Phan Thế Như nói, hẳn không ngờ một người như Tống Vũ Lại có thể giữ mình thanh bạch như thế. Dù việc hẳn với Diệp Nhi vẫn trong vòng bí mật, Nhưng Diệp Nhi ở xa Phan Thế Như là người thân cận nếu bà chấp nhận hẳn có muốn kiếm thêm một người vợ nữa cũng không thành vấn đề.

Xem ra việc Phan Thế Như trước khi đi khám đã cho rằng mình vô sinh nên mới có tâm lý như thế này đối với Tống Vũ. Đây chính là suy nghĩ trong đầu của bà mà Thiếu Kiệt có thể thấy được.

- Bà không lo lắng về điều gì sao? Nếu như mẹ tôi xuất hiện ông ta không thương bà nữa thì sao? Bà chịu được việc chia sẻ chồng mình cho người khác sao?

Thiếu Kiệt đánh vào tâm lý ích kỷ của người phụ nữ, Không ai lại muốn người chồng mình có một người khác bên ngoài, Khi mà trong mọi việc đôi khi phụ nữ luôn có cảm tính rất cao về sở hữu quyền lợi của mình. Bị một người khác giành lấy thì họ sẽ có tâm lý không thoải mái.

- Cũng không hẳn. Nhưng đối với những tầng lớp như chúng tôi người phụ nữ biết mình nên làm gì và không nên làm gì. Ở gia tộc lớn đôi khi phải hiểu bản phận của mình. Những người đó bên ngoài làm việc lúc này cũng phải chuẩn bị tâm lý rằng họ sẽ có người khác mà không phải mình. Nên việc này đối với tôi cũng không phải to tác gì.

Phan Thế Như lúc này vừa uống tách cà phê của mình vừa đáp lại lời Thiếu Kiệt giống như tự nhiên không có một chút gì cho thấy bà sẽ làm ra những việc gì không đúng với bản phận mà mình đã ngẫm tiếp nhận /

Thiếu Kiệt thì lại khác hẳn khá bất ngờ dù trong lòng có một chút không muốn thừa nhận nhưng hẳn phải đồng ý rằng có nhiều khi những tiểu thuyết mạng được viết ra từ sự thật có căn cứ. Những người quyền cao chức trọng trong thể chế dường như sẽ ngầm định cho mình không phải có một người vợ duy nhất.

- Xem ra bà cũng tốt quá nhỉ. Nhưng bà yên tâm bà ấy sẽ không xuất hiện. Bởi vì một chút vấn đề nên bà ấy không may bị chết. Còn tôi thoát được. Đôi khi lại như thế đây cũng vì lý do này mà tôi muốn tìm chồng của bà. Hi vọng đúng như những gì mẹ tôi để lại. Sau đó tôi mới tính được con đường cho mình. Chứ bà có thấy ai đến nhận thân chỉ thông qua một số thông tin như tôi không. Nếu thật sự tôi có thể đưa mẹ mình đến đây tôi cũng không phải đi một mình làm ra chuyện lớn để được gặp một số người.

Trực tiếp nói lời thách thừng với Phan Thế Như Thiếu Kiệt cũng không muốn vòng vo. Trực tiếp ngửa bài không dấu giếm điều gì đôi khi lại đánh sự chú ý của đối phương vào một phương diện khác tốt hơn.

Lời của Thiếu Kiệt khiến cho Phan Thế Như đang cầm tách cà phê cũng phải bỏ xuống nhìn hẳn. Bây giờ thì bà hiểu tại sao Thiếu Kiệt làm liều như thế đến đây nhận Tống Vũ trong khi đó thông tin của hẳn về Tống Vũ hoàn toàn không có gì nhiều.

- Cậu tin những gì mẹ cậu nói sao? Nếu lỡ như những gì bà để lại cho cậu không đúng sự thật? Không phải lúc đó cậu đến đây tự đưa thân mình vào chỗ khó thoát khỏi à.

- Có gì đâu chỉ là một cuộc chơi may rủi thôi. Được ăn cả ngã về không. Đôi khi chỉ cần một chút manh mối cũng nên xác thực xem nó đúng hay không. Nếu cứ bỏ qua như thế thì chỉ có thể sống an toàn mà không thể làm gì khác. Nếu là một người như vậy chắc tôi cũng không nắm giữ được tam

giác vàng đâu bà nghĩ đúng không? Có chết thì cũng chết được một lần ai lại chết được hai lần đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 812: Không Có Trên Forbes

Phan Thế Như nhìn Thiếu Kiệt thật sâu xem phản ứng của hắn từ những lời mà hắn đối đáp với mình. Bà chỉ lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu khác xa Tống Vũ, làm việc không sợ điều gì lại có gan làm được việc lớn. Hắn dù thấy miệng nói nhiều điều có thể chấp nhận được nhưng lúc nào cũng rụt rè không dám dứt khoát ra tay như cậu.

Thiếu Kiệt trầm ngâm suy nghĩ hắn lấy tay khui lấy lon nước ngọt của mình uống một hớp bộ dáng suy tư không ít rồi suy nghĩ điều gì đó nói ra.

- Cũng không hẳn ông ta có thể như thế nhưng chưa chắc đã thế. Bà nghĩ xem nếu Tống Vũ ông ấy không có khả năng hai người kia chèn ép bao nhiêu lâu nay thì đã không chịu nổi rồi. Cái ông ta có là một sự kiên nhẫn thâm lặng, Ông ta biết mình, biết người biết đối phương thế nào, nhưng cách vận dụng có phần cảm tính thôi. Hơn nữa nếu đối phó với người ngoài mà không phải gia đình mình tôi thấy chắc ông ấy đã khác.

Nhìn nhận một cách khách quan nhất về Tống Vũ dựa theo những gì Thiếu Kiệt cảm nhận đối với người có thể nắm được chức vụ của mình không ngã mà còn có thể phát triển thế lực âm thầm. Những việc của Diệp Nhi giúp đỡ ông cũng giấu đi được trước sự chèn ép của hai người anh. Thiếu Kiệt thấy Tống Vũ không đến nỗi nào. Nếu như không phải như thế thì ông ta cũng không thể làm đến chức vụ hiện tại.

Đã lẫn lộn trong quan trường ít nhất ông ta dù bị chèn ép im hơi lặng tiếng nhưng tồn tại được đến giờ cũng phải có cách của chính mình. Quan trường là một nơi phức tạp phe cánh đối đầu khắc nghiệt.

Không nói đến vấn đề những thế lực trong nhà chỉ nói một phương diện thế lực bên ngoài tranh đấu đến hiện tại. Tống Vũ vẫn trụ vững được thì hẳn cũng không phải thường.

Phan Thế Như im lặng nhìn Thiếu Kiệt nói ra từng lời cảm nhận của mình bà bây giờ thật sự không hiểu được một người mẹ như thế nào mới đào tạo ra được một người như Thiếu Kiệt. Suy nghĩ của hắn không bao gồm những gì một người thiếu niên ở lứa tuổi này có thể nghĩ đến. Kể cả những gì tồn tại trong chôn quan trường đã được Thiếu Kiệt nói ẩn ý trong từng câu nói của mình.

- Vậy tôi hỏi cậu một câu hỏi. Nếu như cậu xét nghiệm ra đúng là con của Tống Vũ thì cậu sẽ làm gì. Cậu cũng đừng nói với tôi đến đây chỉ nhận thân đơn giản như thế. Nếu không có mục đích cậu sẽ không mạo hiểm với những gì tôi thấy cậu không dễ dàng đặt vận mệnh mình vào tay người khác.

Phan Thế Như hỏi mình khá trực tiếp làm Thiếu Kiệt chỉ cười. Hắn giờ đây cảm nhận thấy tại sao Tống Vũ lúc nào cũng có thể yên bình mà sống được trong khi có hai thằng anh luôn đối phó mình.

Một người vợ có đầu óc như Phan Thế Như biết những gì cần nên hỏi và không nên hỏi, cần thiết tác động điều gì hay không ở phía sau chồng đúng thật sự là một hậu phương vững chắc cho Tống Vũ hắn.

Cũng như hiện tại Tống Vũ không thể hỏi Thiếu Kiệt có mục đích chính của mình là gì thì bà lại làm giúp hắn điều này. Đi thăm dò giúp chồng mình với tư cách là một người vợ còn đối với Thiếu Kiệt ba đứng ở vị trí người dì muốn biết hắn có suy nghĩ cùng với việc gì sẽ làm.

- Không phải nói chứ bà thật sự ớn. Từ ớn của tôi ở đây muốn nói bà rất hay trong việc cân bằng cho chồng mình. Nhìn bên ngoài Tống Vũ dù có

muốn hỏi tôi nhưng ông ấy lại không dám. Còn với bà thì điều này đơn giản hơn nhiều. Tôi thấy dường như Tống Vũ trụ được ở chôn quan trường cũng nhờ một phần vào bà. Nếu không thì chắc hẳn phải có một cái gì đó hơn người mà điều này tôi chưa thấy ông ta thể hiện.

Thiếu Kiệt khá trực tiếp khi đối diện với Phan Thế Như nói ra mục đích của bà và tâm tư muốn thăm dò vừa rồi cũng được hẳn bóc trần. Nhưng đã đối phương cho người muốn biết mình định làm điều gì Thiếu Kiệt cũng không ngại mà nói. Dù sao nếu nói ra hẳn cần mượn thế lực để chống đỡ cho chính mình một người thông minh như Phan Thế Như sẽ hiểu mình cần phải làm gì.

- Được nếu bà đã thay hẳn hỏi thì tôi cũng trả lời với bà, Người thông minh không nói lời phức tạp, Tôi đúng là có mục đích của mình. Thật sự cái thân phận có liên hệ với Tống gia có thể sử dụng được không ít. Bà cũng biết nếu như thật sự tôi có phần huyết thống này. Đối với sự đầu tư ngầm của tôi ở đây có một chút lợi ít. Đem lên bàn cân nhắc đối phương phải có một chút e ngại. Đây là điều mà tôi nhắm vào. Còn về phần nó được như thế nào còn phải xem xét lại.

Lời nói của Thiếu Kiệt từ tốn xem như đây chỉ là một bước đi trong kế hoạch của hẳn. Phan Thế Như dù biết Thiếu Kiệt hẳn có mục đích nào đó nhưng cũng không ngờ đến rằng đối với trong nước người ngồi trước mặt mình lại có những đầu tư ngầm.

Không quá khó để bà hiểu ra một vấn đề những khoản đầu tư này vào các công ty đều là công ty lớn và chính quy có thể sẽ có những thế lực khác đối đầu trong đó nên ít nhất bản thân Thiếu Kiệt phải có một chút tiền vốn thật sự.

- Cậu còn có đầu tư chính quy vào những công ty ở đây. Nhưng cậu vẫn chưa biết nội tình của mình là xác thực hay không. Vậy không lẽ cậu đến

đây đòi làm xét nghiệm mà không có được phân nắm chắc thắng lợi nào?

Phan Thế Như thấy việc Thiệu Kiệt muốn làm xét nghiệm nói rõ bản thân hẳn không biết có phải mình là con của Tống Vũ hay không, hơn nữa điều này giống như một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, Cũng giống như những lời Thiệu Kiệt đã nói tất cả đều được định đoạt bởi cái xét nghiệm.

Nếu hẳn là con của Tống Vũ cái tên Tống Long sẽ được nhiều người biết đến hẳn có thể đường đường chính chính thao tác những công ty mà hẳn đã bỏ vốn vào trong đó. Đối với việc hẳn không có mối liên hệ nào, Không có thân phận đồng nghĩa với sự đầu tư từ nước ngoài của hẳn xem như mất trắng. Phan thế như chưa bao giờ thấy được người kinh doanh nào lại không chừa cho mình một con đường lui thân như hẳn.

Ván cờ này chỉ dựa vào một tờ giấy có thể phá giải toàn bộ bàn cờ hoặc là cũng tờ giấy đó khiến người khác rơi vào vạ kiếp bất phục. Làm việc mà liều như Thiệu Kiệt chỉ xem như đây là một canh bạc thì Phan Thế Như không tin được.

- Cậu có bao nhiêu tiền để làm việc này. Nếu mất trắng xem như mọi thứ đổ sông đổ biển cậu làm như thế không sợ mình trắng tay sao. Đây chỉ nói đến nếu cậu thật sự thoát khỏi đây khi mọi chuyện không như ý cậu. Cậu quá liều rồi.

Thiệu Kiệt không đợi Phan Thế Như nói cũng biết trong cuộc chơi này hẳn thật sự chỉ nắm năm mươi phần trăm cùng với số vốn bỏ vào Tencent thông qua Hoách Khang. Mọi thứ hẳn có hiện tại rất mơ hồ giữa được và mất. Nhưng hẳn không lo lắng còn xem đây như một canh bạc với vận mệnh. Hẳn đã sống đủ để hiểu đến thời điểm này bánh xe vận mệnh của hẳn đã lệch đi khỏi quỹ đạo vốn có của nó. Nếu thế chỉ cần hẳn giữ cho mình được tính mạng thì hẳn vẫn còn có thể làm lại. Chỉ khác ở chỗ hẳn phải thay đổi con đường của chính mình.

- Cũng không có gì to tát lắm chỉ vì cuộc chơi này tốn tầm năm tỷ đô cho việc thuê một công ty, nếu thật sự thua cuộc thì xem như chỉ mất đi khoảng hai phần ba tài sản như thế vẫn chịu được, Còn nếu thành công thì nó có thể nhân số tiền của tôi lên gấp mười lần. Đã như thế tại sao không chơi.

Lời Của Thiếu Kiệt làm cho Phan Thế Như đang cầm trong tay cái tách cà phê cũng rơi xuống đất vỡ tan thành nhiều mảnh Cà phê đổ ra đất trước sự bất ngờ của mọi người xung quanh. Từng ánh mắt nhìn Phan Thế Như thấy mình nằm trong tâm điểm sự chú ý Phan Thế Như cũng tỏ vẻ xin lỗi mọi người.

Người phục vụ nhanh chóng đến thu dọn những mảnh vỡ của cái tách cùng với lau đi vết cà phê trên sàn. Phan Thế Như cũng không quên gọi cho mình một tách cà phê mới. Thiếu Kiệt chỉ ngồi đó không làm gì nhìn bà cười cười như muốn nói cái này do bà làm không phải tôi.

Khi mọi thứ đã sắp xếp xong hết Phan Thế Như ngồi xuống nhìn Thiếu Kiệt chằm chằm không nhận được với những gì mình tiếp nhận từ hán bà mới lên tiếng hỏi.

- Cậu thật sự có được số tiền lớn như vậy? Cậu đừng đùa, cho dù cậu có một số tài chính đen thì cũng không thể nào cậu có thể làm được số tiền đó một cách minh bạch được. Nếu cậu làm được điều này thì ít nhất tên cậu phải được đem lên forbes công bố rồi.

- Cái này cũng không hẳn là sẽ được nêu tên nếu như tôi làm như thế chả khác nào tôi bị lộ diện trước đám đông à. Bà nên nhớ hiện tại tôi vẫn chưa mười tám tuổi. Liệu forbes có thể thống kê được người chưa tới tuổi kinh doanh có được thực lực sao. Nếu có họ cũng sẽ chỉ cho rằng đây là tiền thừa kế được. Ai sẽ đi điều tra tôi?

Thiếu Kiệt biết hẳn thế nào cũng sẽ bị dính tên trên forbes số tiền của hẳn hiện tại chắc chắn sẽ sếp vào nhóm một ngàn người nhưng với cái danh sách như thế cái tên của hẳn nếu không công khai thì sẽ không ai đi kiểm nếu hẳn không làm việc gì đó rình rang lên.

Những lời của Thiếu Kiệt làm Phan Thế Như cảm thấy cũng không phải không có lý.

Những người được thừa kế có tên trên forbes không phải là ít, Với việc không làm ra động thái quá lớn của Thiếu Kiệt thì mọi chuyện vẫn không thể nào được gọi tên nhất là khi đi tra đến vấn đề về Thiếu Kiệt khi dính dáng tới tam giác vàng số tiền đó dù hẳn có muốn có tên trên forbes cũng không được.

Điều đơn giản sẽ không ai, không người kinh doanh nào muốn đứng cạnh tên một người có tài sản lớn và dính dáng đến vấn đề ma túy tâm lý chung của họ không muốn gặp phải phiền phức. Vì việc như thế này nên Thiếu Kiệt an tâm hẳn sẽ không bao giờ xuất hiện trên Forbes trừ khi có điều gì đó không ổn và làm cho hẳn buộc phải lộ diện

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 813: Bè Tôi Nào Thờ Chúa Nấy

Thiếu Kiệt hẳn tin chắc cho dù có tìm hiểu kỹ với muốn đưa hẳn lên bản forbes thì cái tên nằm trên đó sẽ không phải tên Tống Long mà là Hoàng Thiếu Kiệt. Bởi vì Tống Long giờ đây chỉ được xem như một nhân vật không có thực do hẳn tạo ra.

Phan Thế Như bây giờ nhận lấy tách cà phê mới từ người phục vụ bà nhìn Thiếu Kiệt hẳn rồi mới cất tiếng hỏi.

- Cậu đầu tư vào công ty nào lại bỏ ra số tiền nhiều như thế. Tôi nghĩ phải là một công ty khá tốt mới để cậu có thể bỏ ra nhiều tiền như thế tôi hi vọng mình nói không sai đi.

- Cũng có một phần đúng nhưng với công ty nào thì bây giờ tôi sẽ chưa nói. Đến khi thật sự cần thiết giờ thì cứ đợi vậy.

Thiếu Kiệt vừa nói dứt lời thì bên ngoài căn teen một đoàn xe ô tô chạy vào trong bệnh viện độ bắt mắt của đoàn xe này làm Thiếu Kiệt phải chú ý. Phan Thế Như cũng thấy được đoàn xe vừa mới xuất hiện trong phạm vi của bệnh viện liền nói với hẳn.

- Xem ra mấy người liên quan đều chạy hết về đây rồi. Cậu cẩn thận đám con cái của hai người kia cũng không phải thường đâu. Một người trong đó hiện đang nằm trong quân đội đặc chủng của quốc gia hẳn từng chiếm được rất nhiều chiến tích.

- Hẳn có như thế nào thì tôi mặc kệ. Chỉ cần không đụng đến tôi xem như được rồi. Nếu không tôi cũng không khách sáo. Hẳn

Phan Thế Như không nói gì với việc Thiếu Kiệt hẳn vừa mới nói. Bởi qua việc chứng kiến hẳn và hai người Blake với Jackson đối phó với Tống

Thanh Đông bà biết chắc rằng hẳn thật sự có thực lực.

Chỉ qua việc hẳn có thể làm Tông Thanh Đông bị thương còn hẳn vẫn không bị xây xát một chút gì đó là minh chứng cho tất cả. Hẳn có thể nói ra những lời như thế cũng đã cho thấy sự tự tin vào chính mình.

- Tôi chỉ nhắc cậu như thế thôi. Cậu muốn làm gì cũng được. Nhưng có một điều tôi muốn cậu giúp. Nếu cậu làm được cho dù cậu không phải huyết mạch của Tông gia tôi sẽ vận dụng một số thứ đáp lễ lại cậu.

Thiếu Kiệt nghiên người nhìn qua Phan Thế Như hẳn không biết bà cần gì ở hẳn. Nếu như nói cả hai người có mối quan hệ chỉ dựa vào việc của Tông gia thì Thiếu Kiệt cũng không hiểu hẳn có thể giúp gì cho Phan Thế Như. Cái hẳn có ở quốc gia này chỉ đơn giản một chữ tiền. Nhưng muốn sử dụng tiền ở nước ngoài về hẳn cũng phải thao tác rất nhiều vì thế hẳn càng khó hiểu việc gì có thể nằm trong khả năng của mình mà Phan Thế Như lại yêu cầu giúp.

- Việc đó là việc gì. Tôi xem ra tôi không thể giúp nhiều đâu. Không thể lực ở quốc gia này bà hiểu sẽ bị như thế nào mà. Mọi việc rất gò bó làm sao mà giúp bà được.

- Việc này nằm trong khả năng của cậu. Bởi vì nó chỉ cần tiền tôi không có tông gia không có nhưng cậu lại có. Chỉ cần cậu hứa giúp tôi sẽ một bên thao tác giúp cậu.

Phan Thế Như rất thẳng thắn đi vào vấn đề cần thiết. Thiếu Kiệt nghe nói chỉ về vấn đề tiền bạc hẳn trầm mặt một lúc nhìn Phan Thế Như đáp lại.

- Được nếu chỉ vấn đề tiền tôi sẽ hứa với bà. Nhưng phải xem đó là việc gì nằm trong khả năng của tôi mới được. Còn nếu vượt sức thao tác của mình. Mà cái vốn bỏ ra lớn thì tôi sẽ không đồng ý.

- Cậu cứ yên tâm nó hoàn toàn nằm trong khả năng của cậu. Như thế đi hiện tại tôi sẽ đem việc đặt cược của cậu làm cam kết nếu kết quả hôm nay không như ý cậu vẫn có thể rời khỏi đây không một vấn đề gì. Khi đó chúng ta sẽ nói đến việc hợp tác kia.

Phan Thế Như đưa ra điều kiện tự trói buộc mình như thế Thiếu Kiệt cũng không thể từ chối dù sao hắn cũng cần phải thủ cho mình một con đường thoát. Mà Phan Thế Như đã nói có thể mở được đường này thì hắn cũng không ngại xem thử bà ta có thể làm đến đâu.

- Được nếu bà đã nói như thế thì xem như giao ước này được thành lập.

Cả Hai đều có được lợi ích trong việc này nên Thiếu Kiệt cũng không nói nhiều nữa hắn ngồi thưởng thức cái không khí nhìn ra bên ngoài của bệnh viện đợi chờ kết quả có được.

Tại Ngọc Châu ngay lúc này có một cuộc tranh đấu có thể nói là sức đầu mề trán. Phùng Kiếm Hoa bây giờ cũng trong giai đoạn tranh chấp với những người của Lâm Gia. Hắn hiện tại đang đưa ra cái giá cho một công ty để cạnh tranh với một người khác.

- Tối ra giá 3 tỷ bốn trăm triệu!

Sự đấu giá của Phùng Kiếm Hoa làm cho Lâm Dương với Lâm Đồng như ngồi trên đống lửa thắp thơm. Lâm Dương bây giờ nhịn không được bực tức nói một câu.

- Thằng này nó làm gì thế muốn phá chuyện sao. Ông cho người qua cảnh cáo nó xem nãy giờ chí ít đã có ba công ty bị hắn đội giá lên rồi.

- Tôi cũng có biết việc gì với hắn. Tôi còn không ngờ hắn lại nhảy ra vào lúc này. Những công ty khác có cạnh tranh tôi không nói nhưng hắn làm gì ở mấy cái việc như thế này tôi còn muốn biết hơn ông. Những công

ty này không phải đưa về cho bên Thiếu Kiệt hẳn sao vậy mà lại nhảy ra tranh với mình.

Lâm Dương cũng bực bội dù tài chính hẳn có thể nói vẫn trụ vững được nhưng với tình hình mỗi công ty tăng giá một chút không sai biệt lắm nhưng nhiều công ty công dồn lại sẽ là một khối lượng tài chính không hề nhỏ.

- Chí Viễn ông đến nói với hẳn đừng bỏ giá nữa đi. Như thế này không ổn chút nào. Làm việc cẩn thận một chút đừng để cho người khác thắc mắc mình đang làm gì. Không hiểu ông sắp xếp ra sao nữa. Tôi thật sự nghi ngờ năng lực của ông rồi đấy Chí Viễn.

Chung Chí Viễn ngồi gần với Lâm Dương bây giờ trong bụng có chút không đồng tình. Miệng của người khác Phùng Kiếm Hoa có muốn bỏ giá hẳn cũng không thể nào nói được.

Vì ai cũng hiểu Phùng Kiếm Hoa đến đây để đấu giá những công ty mà Thiếu Kiệt đã đưa danh sách cho hẳn. Nhã Oanh thì phía sau nhìn chăm chăm hẳn không ra giá mà để cho người ta lấy mất công ty rồi đưa về ai mà đồng ý.

Chung Chí Viễn thấy lần này mình thật sự bị oan mà không biết nói ra sao. Làm việc cho Lâm Dương không lẽ hẳn lại đi nói với Phùng Kiếm Hoa mấy công ty ông được dàn xếp không cần đấu giá. Vậy Nhã Oanh đứng phía sau nhìn Phùng Kiếm Hoa chần phải lúc này khiến cho hẳn trở thành vô dụng.

Không làm được việc còn có thể ngồi trong hàng ngũ làm gì có chuyện đó nhất là Thiếu Kiệt nếu cần người đầu nhập ở Lưu Minh chắc chắn sẽ không phải chỉ riêng Phùng Kiếm Hoa.

Hiểu được điều này Chung Chí Viễn cũng không trách được Phùng Kiếm Hoa đang ra sức nâng giá các công ty mà chỉ có thể trách cái đám Lâm Dương nếu hôm nọ gặp nói thẳng với đối phương thì được rồi không cần lập lờ thì đâu đến nỗi như thế này.

Nhưng suy nghĩ đó của hắn cũng không thể lộ ra ngoài hắn di chuyển cái ghế ngồi của mình đổi chỗ với vài người để đến bên cạnh của Phùng Kiếm Hoa.

Hành động của hắn khá nổi bật có thể làm nhiều người chú ý những việc đổi chỗ ngồi của mấy người trong nhóm đều không phải việc lạ gì chỉ có Công Toại đứng bên ngoài nhìn thấy thế nở một nụ cười nói với Nhã Oanh.

- Xem ra bỏ giá vài cái công ty nâng giá thành làm cho đám người Lâm gia có chút không yên lòng rồi đấy. Chung Chí Viễn hắn đến bên cạnh Phùng Kiếm Hoa xem ra để nhắc khéo.

- Việc này sẽ xảy ra khi cô đề cho Phùng Kiếm Hoa nâng giá em đã có thể nghĩ đến. Chỉ có Chung Chí Viễn tương đối thân với Phùng Kiếm Hoa không điều hắn đi thì ai đi nói việc này bây giờ. Nhưng mà kệ xem ra Phùng Kiếm Hoa xem ra đôi khi vẫn làm được việc.

Chung Chí Viễn đến bên cạnh Phùng Kiếm Hoa lập tức lên tiếng hỏi ngay.

- Kiếm Hoa ông làm cái gì vậy? sao lại bỏ giá mấy công ty này làm gì?

Ra vẻ ngạc nhiên khi bị người kế bên mình nói chuyện này Phùng Kiếm Hoa quay sang nhìn thấy Chung Chí Viễn ra vẻ bộ dạng tức giận.

- Ông còn nói. Đã biết những công ty này tôi phải đấu giá mua về cho ông chủ của mình. Vậy mà bọn người của ông không nể mặt mũi chút nào.

Ông xem này giờ tôi không mua được ba bốn công ty rồi. Về làm sao ăn nói với người ta đây.

Lời nói của Phùng Kiếm Hoa pha lẫn một chút bực bội nhưng vừa nói hẳn cũng không quên bỏ giá thêm một trăm triệu cho cái công ty đang thao tác đấu giá.

Việc đơn giản bỏ thêm giá chỉ cần đưa bằng số hiệu đã được cấp nên vừa nói chuyện với Chung Chí Viễn hẳn thừa sức làm được việc này.

- Tôi biết ông được giao phó công việc. Nhưng mà ông xem bên chúng tôi Lâm Dương vì muốn hòa giải với bạn gái người kia cũng đang bỏ giá lấy tiền để kết giao. Ông làm như thế chả khác nào chuốc thêm thù với họ sao.

- Tôi chửi mười tám đời tổ tông hẳn thì có. Đấu giá thì phải cạnh tranh. Ông nên nhớ sau lưng tôi là ai. Họ làm khó được tôi chắc chỉ cần tôi đấu giá hoàn thành nhiệm vụ dù rút vài công ty nhưng vẫn được cậu ta bảo hộ ở Lưu Minh mấy người đó làm gì được tôi. lừa gạt hoàng đế xa, cháy nhà thì tôi chỉ sợ cháy ở Lưu Minh chứ Ngọc Châu này thì không liên quan tôi lo cái gì. Ông làm phiền quá để tôi đấu giá.

Phùng Kiếm Hoa một mực kiên quyết đấu giá cho bằng được. Dù trong lòng hẳn lúc này rất vui vẻ mấy ngày vừa qua mấy ông chủ công ty ở Ngọc Châu này khi nghe tới tên hẳn đều khinh thường. Chủ yếu họ có chỗ dựa là Lâm Gia, Giờ hẳn phóng tay làm việc không hề nể mặt Lâm Dương làm cho mấy người kia cũng có khổ cũng nuốt vào.

- Tôi xin ông đấy đừng có bỏ giá nữa được không. Ông làm việc bọn tôi cũng làm việc. Ông nghĩ dùm một chút đi mấy cái công ty này xong việc cũng thuộc về Thiệu Kiệt ông cần gì cố gắng thế. Cậu ta đại nhân cũng không chấp người của mình. Ông như vậy là thật tình làm khó bọn tôi rồi.

- Ông tránh ra chỗ khác. Bè tôi nào thờ chúa nấy. Tôi làm việc cho cậu ta thì tranh chấp ở chỗ này với mấy người các ông là điều phải làm. Nghĩ dùm ông ai nghĩ dùm tôi. Bọn ông có quyền có thế, có tiền tài, Tôi chỉ có một người có thể dựa vào so ra mấy người còn tốt hơn tôi nhiều. Tránh ra coi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 814: Để Cho Hấn Ngồi Yên Một Chỗ

Vừa nói Phùng Kiếm Hoa vừa tiếp tục bỏ giả làm cho Chung Chí Viễn không biết nói gì hơn những lời của Phùng Kiếm Hoa thật sự không phải không đúng.

Những lời này nếu đặt ở hấn thì cũng sẽ giống như vậy. Hết cách Chung Chí Viễn không còn một mặt ta đây người thân cận của Lâm Dương thay vào đó còn không nói lý.

Cái bản số để biết người nào hoặc công ty nào bỏ giá bị hấn đưa tay giành lấy từ Phùng Kiếm Hoa.

- Ông trả đây!

Phùng Kiếm Hoa không lo chuyện bị loạn hấn đưa chân đạp lấy Chung Chí Viễn chủ yếu dành lại cái tấm bảng của mình. Hành động của hai người thật sự nổi bật làm cho nguyên căn phòng chú ý không ít. Ngay cả Lưu Chính trên sân khấu thấy tràng diện hỗn loạn như thế buộc phải dùng búa gõ lên miếng gỗ dòn dập để ổn định lại tình hình.

“ Cộp Cộp Cộp.”

- Trật tự! Trật tự! Hai người kia làm gì đấy! đây là buổi đấu giá chứ không phải sàn đấu của hai người có muốn làm gì thì ra ngoài làm..

- Hấn không cho tôi bỏ giá. Tên này muốn phá buổi đấu giá.

Lời của Phùng Kiếm Hoa làm cho mọi người chú ý không ít. Lâm Dương với Lâm Đồng mặt đen lại. Họ không nghĩ được Chung Chí Viễn lại làm ra cái việc lộn xộn này. Nhưng trên tay hấn thấy rõ đang cầm lấy bản số thứ tự đấu giá của Phùng Kiếm Hoa.

- Anh kia trả lại bảng cho người ta. Anh định phá hoại. Bảo vệ đầu lôi người này ra ngoài.

Lưu Chính nhìn sơ cũng biết nội tình. Việc Chung Chí Viễn đến bên Phùng Kiếm Hoa nói rõ đám người Lâm gia muốn để cho Phùng Kiếm Hoa không thêm giá với mấy công ty nữa. Nhưng tên này cứ khăng khăng bỏ giá trong lúc đang nói chuyện nên buộc Chung Chí Viễn phải ra hạ sách.

- Không tôi nghi ngờ hẳn không có đủ tài chính mà bỏ giá bừa.

Tìm ra cái cớ để mình không khỏi mặt mặt Chung Chí Viễn lập tức nói ra câu này. Hẳn thấy nếu như dựa vào công ty của Phùng Kiếm Hoa sẽ không bao giờ đủ tài sản để đấu giá mấy công ty ở đây.

Nhưng hẳn nào biết để chuẩn bị cho chuyến đi này Thiếu Kiệt đã giúp cho Phùng Kiếm Hoa làm một cái đại diện ủy quyền có phần đủ điều kiện đến đấu giá tám mươi công ty riêng lẻ.

- Tôi mà không có đủ tài chính sao. Ông nên biết tôi đại diện ai. Đây là giấy thống kê tài sản của người tôi đại diện. Các ông mắt chó nhìn người thấp nên biết không ai ngu không có tiền mà đến đây. Đây là séc hai mươi tỷ trong quyền hạn lưu động của tôi. Ông nói tôi không đủ tiền đấu giá sao. Ông mới là người không đủ tiền đây.

Những người ở đây không xa lạ gì với việc nhìn thấy những tấm séc trị giá như thế này. Họ cũng biết rõ đẳng cấp được phân chia của những tấm séc ra sao. Đối với việc có những tấm séc ghi giá trị bình thường nó thường được ngân hàng sử dụng.

Việc những tấm séc có quyền hạn chi trả số tiền cao hơn được làm khá đẹp mắt bởi những tờ giấy nó sử dụng không phải màu trắng bình thường

mà một màu vàng như những giấy bìa cứng. Nó được in nổi với tên ngân hàng cung cấp ra tâm séc đó.

Thiếu Kiệt với số tiền của hắn trong ngân hàng hiện tại sau khi làm rõ hết tất cả các khoản thu chi hắn cũng có thể cấp được một cuốn séc ký tên như thế. Nhưng ít khi vận dụng vào việc gì lớn. Nên Thiếu Kiệt cũng không thường dùng.

Việc đưa cho Phùng Kiếm Hoa số tiền lớn như thế vì Nhã Oanh không thể nào đủ tuổi để có thể chi tiêu khoản tiền được ghi trên séc. với một thân phận khác Thiếu Kiệt hắn có quyền lưu động số tiền lớn như thế này. Nhưng người cầm nó để có thể đổi ra tiền mặt phải có đủ chức năng quyền hạn công dân đúng hơn là phải đạt mười tám tuổi.

Lời nói phách lối của Phùng Kiếm Hoa cộng với việc hắn cầm trên tay tấm séc đã nói rõ vấn đề cần thiết. Những người bên dưới bây giờ nhìn lấy Chung Chí Viễn. Hắn thật sự không nghĩ đến việc Phùng Kiếm Hoa lại đem theo bên mình một tấm séc giá trị cao như thế.

Vì đa số những người ở đây đều sử dụng chuyển khoản và chắc rằng họ sẽ không bao giờ đem tiền mặt thậm chí chính họ cũng không ký một tờ séc mệnh giá lớn như thế.

- Sao bây giờ tôi có tiền đây ông thì sao. Ông đừng quên ở đây ai cũng có thể chuyển khoản, tôi cũng làm được nhưng tôi nghi ngờ tài khoản của ông thật không đủ tiền để đấu giá ở đây đây. Không có tiền mà bày đặt. Cạnh tranh không nổi thì đừng tham gia

Lời của Phùng Kiếm Hoa như đánh lên mặt của Lâm Dương với Lâm Đồng. Họ hiểu tài chính mình bao nhiêu. Cũng không ngờ đến Thiếu Kiệt lại giao cho Phùng Kiếm Hoa nhiều tiền như thế.

Nói đúng ra thì đây cũng không phải Thiếu Kiệt đưa cho Phùng Kiếm Hoa một cách đơn giản chỉ để phòng ngừa. Mặt khác những số tiền này từ việc Phùng Kiếm Hoa hãn thao tác từ số lượng hơn ngàn người nhân viên của mình mà ra.

Đối với số tiền này Thiếu Kiệt cũng chưa cần vận dụng đến mới tạm thời cho Phùng Kiếm Hoa bảo quản. Hãn cũng không dám sử dụng vì tình huống như thế này nên mới xin Thiếu Kiệt đem theo để đầu giá. Hãn sợ nếu tung hỏa mù mà không có người cạnh tranh hãn phải trả tiền.

Nhưng giữa đường Nhã Oanh đã thao tác để cho Lâm gia phải đầu giá các công ty này về cho Thiếu Kiệt. Để đổi lấy những bằng chứng bất lợi của con Lâm Dương và kết nối quan hệ với Thiếu Kiệt, Họ phải chấp nhận đánh đổi để có được một mặt hảo cảm ở bề mặt nổi không phải công khai những thứ cơ sở ngầm đã làm.

Ngay lúc này âm thanh của chiếc búa của Lưu Chính lại vang lên.

“ Cộp, cộp, cộp ”

- Tất cả im lặng nào này anh kia người ta đã đưa ra được tài chính của mình. Nếu anh còn muốn đầu giá thì vui lòng ổn định lại vị trí của mình bằng không tôi sẽ mời anh ra khỏi đây. Xem như anh cố tình phá rối.

Lời của Lưu Chính vào lúc này xem như một bậc thang nể mặt nhóm người Lâm gia trong khán phòng lấy lại một chút thể diện. Được Lâm Dương đưa mắt ra hiệu cho mình không cần làm gì nữa. Chung Chí Viễn bộ dáng căm tức nhìn Phùng Kiếm Hoa.

Hãn thật sự nuốt cục tức này không trôi bởi vì chưa bao giờ hãn bị người khác khinh thường như thế này. Trước khi ngồi xuống Chung Chí Viễn cũng không quên để lại một câu đe dọa với Phùng Kiếm Hoa.

- Hi vọng ông biết mình đang làm gì. Đừng để sau hôm nay phải hối hận.

- Ông không cần phải lo tôi biết mình cần phải làm những gì. Còn nữa nếu ông đủ bản lĩnh thì cứ làm. Tôi sẽ không ngại thao tác một chút. Có thể tôi chỉ là một người không đáng gì. Nhưng xem ra tôi vẫn còn tác dụng khá lớn.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ cũng đáp trả lại Chung Chí Viễn. Hắn cầm lại cái tấm bảng đấu giá của mình. Ngồi xuống ghế của hắn không quan tâm đến Chung Chí Viễn nữa.

Công Toại bây giờ thấy tình hình có vẻ không ổn lắm nên nói với Nhã Oanh.

- Có cần để ông ta không cần thao tác nữa không? Anh chỉ sợ nếu tiếp tục thì sẽ gây ra bất ổn đấy.

- Cứ đợi xem sao. Nếu tình huống không ổn thì nhắc nhở hắn một chút. Em nghĩ ông ta cũng không ngốc sẽ biết mình phải làm việc gì lúc này.

Nhã Oanh bây giờ lên tiếng đáp lại lời Công Toại. Dù thấy hiện giờ Phùng Kiếm Hoa sau khi gây náo loạn như thế cũng làm một số người chú ý nhưng tất cả việc hắn làm cũng như ra giá cho toàn bộ các công ty sẽ được người khác thừa nhận.

Phùng Kiếm Hoa nắm trong tay tấm séc nên chắc chắn sẽ không có ai nghi ngờ hắn bỏ giá khổng nữa. Vì những công ty kia với giá trị tấm séc của Phùng Kiếm Hoa nếu thao tác đấu giá tốt có thể sở hữu một hai công ty trong tầm giá cho phép.

Chung Chí Viễn ngồi xuống bên cạnh Lâm Dương lên tiếng nói với hắn.

- Xin lỗi ngài tên này tôi không đối phó được. Hắn như con chó cắn càng vậy hắn nói phải đem về những công ty này cho Thiếu Kiệt để cho cậu ta thấy năng lực của hắn. Dù tôi đã cố nói nhưng không được, đành phải ra hạ sách này.

- Không sao! Giờ thì bằng mọi cách phải thu về những công ty này. Thiếu Kiệt hắn đã đưa số tiền lớn như thế cho Phùng Kiếm Hoa thì chắc chắn thằng nhóc thật sự nhắm đến những công ty này. Trước đây chỉ sợ chúng ta bị lừa dối. Giờ xác định được chắc chắn dù có trả giá cao hơn chúng ta cũng phải lấy về.

Lâm Dương chưa kịp lên tiếng thì Lâm Đồng ở bên cạnh đã nói rõ suy nghĩ của mình, Lâm Dương bây giờ cũng trầm tư suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý với suy nghĩ vừa rồi.

- Xem ra bắt buộc chúng ta phải làm việc này rồi. Thằng kia nó muốn nâng giá thì cứ nâng chúng ta lấy giá trị cao nhất để mua Thằng nhóc Thiếu Kiệt sẽ thông qua Nhã Oanh sẽ biết chúng ta bỏ ra cái giá lớn như thế nào để chấp nối quan hệ với cậu ta.

Chung Chí Viễn bây giờ mới lo lắng lên tiếng nói với Lâm Dương và Lâm Đồng.

- Nhưng chỉ sợ cái giá quá cao. Chúng ta thật sự không đủ nguồn tài chính cần thiết. Nếu nằm trong khoản không nhất định thì sẽ ổn hơn. Nếu hắn cứ kiên quyết như thế này sợ rằng không tốt lắm.

- Lâm Dương, Chung Chí Viễn nói đúng đấy tài chính quá lớn cũng không ổn đâu ông xem tự mình đi nói với Nhã Oanh để cô ta cho hắn ngồi yên một chỗ thì tốt hơn.

Lâm Đồng bây giờ mới nói một câu với Lâm Dương. Hắn thấy việc kèm chế lại một chút tài chính sẽ là đối sách tốt hơn. Dù biết những khoản ngân sách này chỉ cần Lâm Dương giải ngân được toàn bộ các dự án của mình sẽ có tiền bù vào thất thoát hôm nay. Nhưng thời gian giải ngân không phải muốn có tiền sẽ có như ý họ. Cái này cần thời gian dài cùng tiến độ của từng hạn mục được đặt ra cho dự án.

“ Cộp Cộp Cộp ”

- Nãy giờ có chút việc không ổn cho lắm chúng ta tiếp tục. Công ty trách nhiệm hữu hạn OPQ thuộc về người vừa bỏ giá sau cùng.

Lưu Chính lại tiếp tục với âm thanh của chiếc búa cùng với lời nói tiếp tục buổi đấu giá. Cùng với đó là đưa ra kết quả của công ty đấu giá khi họ bị cắt ngang bởi hành động của hai người Chung Chí Viễn và Phùng Kiếm Hoa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 815: Đồng Tiền Đi Liên Khúc Ruột

Lâm Dương bây giờ cũng đứng lên hần bước ra khỏi chỗ ngồi của mình để cho Lâm Đồng ngồi lại. Nhóm người của hần ở phía sau cũng không có động thái nào.

Họ tự hiểu lấy hần cần có việc phải rời đi đã có Lâm Đồng ngồi lại với những gì được giao cho họ phải hoàn thành những người này đều hiểu. Lâm Dương rời đi chủ yếu vì việc gì. Họ không ngạc nếu như tất cả mọi người đều bị Phùng Kiếm Hoa nâng giá các công ty của mình thì họ thật sự sẽ phải tiêu tốn khá nhiều cho những công ty kia.

Mọi việc bây giờ chỉ có thể để cho Lâm Dương thương lượng cùng Nhã Oanh. Họ biết Phùng Kiếm Nhất đến cùng với ai và người nào mới thật sự là người có thể thay đổi được cục diện hiện tại.

Công Toại nhìn thấy Lâm Dương rời khỏi khu vực phía trước sân khấu hần đưa mắt nhìn Nhã Oanh, Vì chắc chắn ra việc Lâm Dương rời đi chắc rằng không chỉ có mình hần có thể thấy được điều này.

Nhã Oanh chỉ đứng ở đó bình tĩnh như không biết gì đang nhìn diễn biến của buổi đấu giá diễn ra. Lâm Dương đến trước mặt Nhã Oanh bây hần mới nói.

- xin lỗi cho tôi xin vài phút chúng ta có thể ra phía ngoài nói chuyện một chút không Nhã Oanh.

- Được thôi nếu việc này không quá lâu thì có thể. Dù sao tôi cũng chỉ đang xem buổi đấu giá mà không làm gì.

Nhã Oanh cũng đồng ý mặc dù đã biết Lâm Dương muốn nói với cô chuyện gì nhưng ở xung quanh hiện tại không ít phóng viên và một số

người khác,

việc lựa chọn nói với Nhã Oanh như thế là điều bất khả kháng hẳn cũng muốn nói chuyện cho nhanh vì càng kéo dài thời gian ở bên Phùng Kiếm Hoa lại có thể bỏ giá cho các công ty thêm vài lần nữa. Điều này dù không muốn nhưng hẳn phải chấp nhận. Bởi trước truyền thông báo chí không thể làm bại lộ việc nắm giữ những công ty đấu giá được tính toán trước.

Nhã Oanh theo sự dẫn đường của Lâm Dương ra một góc khuất không xa với mọi người nơi này chỉ còn lại ba người Lâm Dương, Nhã Oanh cùng với Công Toại.

- Nhã Oanh cô có thể nào để cho Phùng Kiếm Hoa không thêm giá với những công ty kia không. Bên chúng tôi đã sắp xếp mọi việc xong hết rồi những công ty đó sẽ thuộc về Thiếu Kiệt nên tôi hi vọng cô có thể để cho hẳn đừng bỏ thêm giá. Vì nếu làm như thế chúng tôi sẽ thiệt hại lớn hơn nhiều.

Lâm Dương chỉ chờ bên cạnh không còn người khác hẳn liền trực tiếp nói với Nhã Oanh. Vì muốn kết thúc chuyện của Phùng Kiếm Hoa đang làm hẳn không cần phải vòng vo kéo dài thời gian cho thêm chuyện.

- Ô các ông đã sắp xếp trước. Nhưng tôi thấy dường như không phải các ông đấu giá những công ty kia mà nhỉ. Nếu biết trước như thế thì Phùng Kiếm Hoa cũng không cần phải bỏ giá rồi.

Nhã Oanh bây giờ vờ như không biết chuyện này. Cô chỉ nhìn việc nói việc. Nhóm người của Lâm Dương thao tác với nhiều công ty đứng ra đấu giá. Dù Nhã Oanh biết họ cũng chỉ là người san tay cho Lâm Dương nhưng cô vờ như chưa từng biết đến việc này.

- Cô không biết thật sự vì tránh phải ra mặt trực diện chúng tôi đã nhờ những công ty này thay Lâm gia chúng tôi đấu giá. Nên những tiền bọn họ bỏ ra cũng là của chúng tôi không phải của họ.

Lâm Dương cũng hết sức kiên nhẫn để đáp lại lời của Nhã Oanh một cách nhanh nhất hẳn không quên để cho Nhã Oanh thấy đây là tâm ý của toàn bộ Lâm gia chứ không phải riêng một mình hẳn.

- Việc này thật sự đơn giản thôi. Nhưng liệu ông có chắc những công ty đó Lâm gia các ông sẽ đưa về cho Thiếu Kiệt hay không. Tôi cần một lời chắc chắn. Vì Thiếu Kiệt đã cho tôi đại diện cho cậu ấy thao tác cùng với Phùng Kiếm Hoa. Nếu như những công ty đó ông không thu về được hoặc những người của công ty kia thấy được món hời lớn họ tự nguyện bỏ tiền ra mua thì sao. Việc này không ai nói trước được điều gì đâu.

Những lời này của Nhã Oanh chỉ nhằm làm khó Lâm Dương bởi vì cô muốn kéo dài được thêm một chút thời gian nào hay lúc đó. Nếu chưa có lời của Nhã Oanh dừng lại việc đấu giá thì Phùng Kiếm Hoa chắc chắn sẽ phải cạnh tranh cho đến hết những công ty cần thiết mà hẳn có danh sách.

- Không! Không việc này cô cứ yên tâm tôi chắc chắn rằng những công ty kia sẽ được chuyển giao lại cho Thiếu Kiệt. Chúng tôi nói chắc chắn sẽ giữ lời của mình. Những việc như thế này cô không cần quan tâm. Mong cô truyền đạt lại cho Phùng Kiếm Hoa hẳn để không cạnh tranh nữa.

Lâm Dương bây giờ thật sự nôn nóng bởi vì hẳn thấy Phùng Kiếm Hoa vẫn còn ngồi ở ghế của mình trước sân khấu làm ra việc bỏ giá thêm vào cho một công ty nữa.

Nếu cuộc nói chuyện càng kéo dài hẳn thật sự mất thêm một số tài chính không đáng có. Như thế để kiếm được tiền bù đắp vào thời gian sẽ dài hơn và khó xoay chuyển được những dự án cần được giải ngân đúng tiến độ.

- Nếu ông đã chắc chắn như thế thì được thôi để tôi nói với hắn. Khi nào đấu giá xong chúng ta sẽ gặp lại ở buổi tiệc mừng hi vọng lúc đó ông đã gom đầy đủ các công ty mà Thiếu Kiệt cần. Nếu không ông đừng trách tại sao chúng ta lại trở thành kẻ thù. Với người chiếm phần lợi ít mà cậu ấy đã nhắm vào thì tôi không nghĩ lúc đó chúng ta còn có thể đứng nói chuyện như hiện tại.

Nhã Oanh bây giờ nhìn lấy Lâm Dương đáp lại để cho hắn biết việc cô có khả năng làm Lâm gia với Thiếu Kiệt trở mặt và ý kiến của cô sẽ thật sự bất lợi cho Lâm gia. Đưa ra cảnh báo này để Lâm Dương hắn không thể nào biết thật sự những công ty kia vẫn chỉ là chủ ý của cô.

- Được! Được tôi đảm bảo.

Lâm Dương không ngờ những lời của Nhã Oanh thật sự có căn cứ, Hắn không dại gì mà lại đi mất lòng một người bạn gái của Thiếu Kiệt. Mặc dù quân cờ ngầm của Lâm Gia là Ngọc Nhi nhưng đến hiện tại đối phương vẫn chỉ là người ngang hàng với nhau chưa định ra được người nào sẽ trở thành vợ của Thiếu Kiệt thì hai lời nói đều có sức ảnh hưởng chỉ là tương đối.

Với lợi ích mà mình nhìn vào thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ không muốn phải thấy người lấy trong tay lợi ích của mình đối diện lại cười nói với hắn như hai người thân thiết điều này thật sự khó chấp nhận được. Lâm Dương hắn từ bụng ta suy bụng người nên điều mà Nhã Oanh cảnh báo hắn thật sự không muốn xảy ra.

- Công Toại anh nói với Phùng Kiếm Hoa được rồi không cần bỏ giá nữa đâu. Những công ty đó đến buổi tiệc mừng sẽ biết kết quả. Còn ông nữa Lâm Dương, Hi vọng ông đừng để tôi thất vọng và cho rằng lời bảo đảm của những người Lâm gia không đáng một đồng.

Vừa nói với Công Toại. Nhã Oanh cũng lên giọng với Lâm Dương thị uy lần cuối rồi quay lại chỗ của mình. Cuộc nói chuyện diễn ra không quá lâu nhưng đủ để cho Phùng Kiếm Hoa thao tác được thêm hai công ty.

Lâm Dương dù bức tức trong lòng khi hẳn phải ở một tình thế bất buộc như thế này. Nhưng khi thấy Công Toại đến bên cạnh Phùng Kiếm Hoa điều gì đó làm cho hẳn quay về phía mình nhìn một lúc rồi mới gạt đầu như đã hiểu những gì Công Toại nói.

Trái tim đang treo trên cao của Lâm Dương lúc này cũng tạm yên lòng trong phút chốc. Dù sao hẳn cũng phải cắn răng bỏ ra những cái giá lớn hơn cho những công ty trước đó. Còn những công ty sau thì tình huống sẽ ổn hơn. Với việc tài chính chỉ mảy thêm chừng ấy tiền Lâm Dương hẳn thật sự vẫn chịu được.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng rời khỏi ghế của mình bước về phía Nhã Oanh hẳn không đấu giá nữa. Hơn nữa hẳn hiểu rõ việc làm của mình đến đây xem như hoàn thành. Đối với việc hẳn có thể làm cho Lâm Dương móc hầu bao thêm một số tiền cũng đã cho Hoàng Lâm Nhu đang quan sát cả buổi đấu giá từ trong phòng thấy được hẳn thật sự có thể làm được việc.

- Tôi còn định làm hết những công ty mà mình có danh sách đây. Không ngờ đám người Lâm Dương lại chịu không nổi đầu hàng sớm như thế.

- Ông đừng cho là họ không đủ kinh phí. Tài chính của họ lớn là thật nhưng với số lượng nhiều công ty như thế thì cho dù họ có tài chính lớn như thế nào cũng phải hạn chế. Nếu một hai cái có thể không sao nhưng Nhã Oanh đưa cho họ gần hai mươi cái công ty đấy. Ông nghĩ mỗi cái chỉ cần một hai tỷ thì con số đã lên tới bao nhiêu rồi.

Công Toại đứng bên cạnh Nhã Oanh lên tiếng đáp lại lời của Phùng Kiếm Hoa, Nhã Oanh ở một bên chỉ cười, Với những công ty kia cô chỉ

chọn bừa cho dù Lâm Dương có thể chi lấy được một phần trong đó cô cũng đã có được một chút vui vẻ. Nhưng đó là khi họ muốn lấy lòng Thiếu Kiệt chỉ mua lại một vài công ty. Còn hiện tại họ đứng trên con thuyền không thấy đáy.

Việc Nhã Oanh làm cùng với hành động của Phùng Kiếm Hoa trong buổi đấu giá vừa rồi đã làm cho Lâm Dương cảm thấy những công ty này thật sự quan trọng.

- Nói gì thì nói biểu hiện vừa rồi của ông rất tốt. Tôi không nghĩ đến ông lại cầm trong tay cả séc của Thiếu Kiệt mà đem đến buổi đấu giá hôm nay đây.

Nhã Oanh cũng không tiếc kiệm lời khen vì những hành động vừa rồi của Phùng Kiếm Hoa đã làm cho đám người Lâm gia tin chắc rằng Thiếu Kiệt muốn những công ty này. Nên cô thật sự cần phải khích lệ hẳn.

- Không phải vì nó là số tiền lớn để ở chỗ khác không yên tâm đồng tiền đi liền khúc ruột. Nên tôi lúc nào cũng đem theo bên mình sau việc này chuyển lại cho mẹ của cậu ấy. Dù sao thì tiền này cũng không phải của tôi nếu mất một cái bán mười cái mạng Phùng kiếm Hoa này cũng không đền đủ.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ cũng trả lời thật với lòng mình. Hẳn cầm tờ séc không dám bỏ ở một chỗ khác. Vì bản thân hẳn sợ làm mất hoặc để đâu quên không nhớ lúc đó số tiền lớn trên tấm séc hẳn chịu không nổi. Nhưng hẳn quên rằng việc chi ra số tiền lớn như thế khi cầm tấm séc ra tới ngân hàng, Với việc chi ra số tiền lớn như thế Ngân Hàng sẽ phải làm một thao tác gọi điện cho người đã chi ra tấm séc kia. Việc có thể mất đi số tiền lớn như thế để vào tay người khác không có khả năng. Cũng vì việc này mà Thiếu Kiệt mới để cho hẳn giữ tấm séc mà không lo lắng điều gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 816: Biểu Quyết

Cũng trong khi tại Ngọc Châu có một buổi đấu giá, Thiếu Kiệt đang phải đợi chờ kết quả của tờ giấy xét nghiệm. Một thế lực khác hiện tại phải họp hết những người có tiếng nói trong nhà để làm ra một quyết định liên quan đến Thiếu Kiệt hẳn.

Trong căn phòng một chiếc bàn họp xoay theo dạng phòng họp của những công ty lớn được đặt trong phòng. Trong căn phòng hiện tại có mặt tám người xung quanh chiếc bàn những người ngồi nơi này đều nắm giữ một phần nào đó tiếng nói trọng yếu của mình.

Nơi này không có người nào ngoài những con người từ trước đến nay vẫn duy trì Trương gia với chế độ biểu quyết của mình. Từng biểu quyết của họ luôn dựa theo tập thể. Sự chấp nhận cho Thanh Trúc trở thành một người trong Trương Gia và được hưởng đãi ngộ cao nhất cũng xuất phát từ chiếc bàn này. Từ những người đang ngồi nơi đây.

Người đàn ông tương đối lớn tuổi của cả căn phòng. Nét mặt của ông có phần làm cho người nhìn thấy được ông rất khó tính đôi mắt lúc nào cũng nhắm chiu hai hàng chân mày luôn sô vào nhau bộ dáng như suy nghĩ điều gì đó. khi cả căn phòng đã có mặt đầy đủ mọi người ông mới lên tiếng nói.

- Trương Cung Việc lần này cùng với Thanh Trúc đi thương lượng hợp tác như thế nào. Cả Trương Dật với Trương Tỏa nữa cả ba người có đánh giá gì về chất lượng mạch ngọc cùng với việc đối phương như thế nào không?

Giọng nói của ông trầm đục không một chút nào lớn giọng nhưng từ trong đó những người trong phòng lại cảm nhận được một sự uy nghiêm cần có. Là người của thế hệ trước ông biết được mình phải làm điều gì cho

gia tộc bởi vì những việc đó sẽ ảnh hưởng toàn bộ định hướng của Trương gia. Những người ở đây đều coi ông là người cầm cân chính cho mọi việc. Nhưng sau tất cả những ý kiến đưa ra ông đều cho mọi người trong phòng tự bỏ phiếu cho những ý kiến đã có mà ông không hề đưa đến ý kiến nào.

Cũng vì điều đó dù cho bất cứ thế lực nào có tranh đấu nhưng đối với ông họ vẫn dành cho ông một sự tôn trọng nhất định và cũng chính ông mới có thể triệu tập một cuộc họp gấp đầy đủ những nhân sự như hôm nay.

- Có một chút việc nói đúng hơn rằng việc này ảnh hưởng rất lớn, Cứ tưởng rằng đây là một hợp đồng đơn giản nhưng nó lại tồn tại quá nhiều thứ thật tình tôi bây giờ cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Trương Cung bây giờ trong lòng hẳn cũng không biết nói thế nào việc của Thiếu Kiệt với cái phần hợp đồng tưởng chừng đơn giản nhưng lại đầy khó khăn này.

Trương Dật với Trương Tỏa cũng gật gù đồng ý. Dù biết mình sẽ phải nói rõ chuyện đi khảo sát này của mình trước mọi người nhưng cả ba giờ cũng không biết họ nên nói ra sao về những việc mà họ biết.

- Đối phương lần này đúng thật bối cảnh không đơn giản. Nhưng việc liên quan đến một số vấn đề khác còn có vẻ nghiêm trọng hơn. Chúng ta nằm ở thế không muốn hợp tác cũng không được, mà hợp tác rồi thì cũng không xong khó lắm,

- Hơn nữa nếu bỏ qua việc này chưa biết chừng cùng ta lại có hại Đây là ngoài mặt còn ở bên trong nữa phức tạp lắm đối với chuyện này chúng tôi cũng không biết làm gì hơn là phải về thỉnh giáo mọi người để đưa ra quyết định cuối cùng đây.

Trương Dật với Trương Tỏa thay nhau nói ra những ý kiến của họ về chuyện của Thiếu Kiệt. Đám người còn lại trong phòng bây giờ cũng khá khó hiểu khi cả ba trước giờ đều có những hành động mang lại lợi ích cho gia tộc từ những quyết định khảo sát tình hình của họ. Nhưng hiện tại ngay cả ba người cũng không đưa ra được kết luận chính xác nhất thì rắc rối như thế nào có phần đem đến cho họ suy nghĩ này.

- Tôi nói ba người có chuyện gì thì cứ nói ra để mọi người còn tính cứ úp úp mở mở như thế thì chúng ta biết đường nào đâu mà bàn thảo.

Một người độ tuổi tứ tuần ngồi trong bàn lên tiếng nói với cả ba người. Bởi vì ông thuộc về người của Thanh Trúc. Chính ông cũng đã từng đưa ra kết luận khi để cho Thanh Trúc tiếp quản vị trí hiện tại.

- Tôi nói Trương Khôi ông phải nằm vào tình huống bị động như của chúng tôi đi rồi ông sẽ thấy. Con bé Thanh Trúc lúc nào làm việc cũng không đoán trước được. Nếu cứ tiếp tục như thế này tôi không biết sau này sẽ phải gặp rắc rối bao nhiêu đấy.

Người được gọi bằng Trương Khôi khá ngạc nhiên trước những câu nói vừa rồi của Trương Cung. Hắn thấy dù cho Thanh Trúc làm ra việc gì thì vẫn nằm trong tầm kiểm soát chưa bao giờ lệch khỏi quỹ đạo. Cũng như làm việc luôn suy xét từng bước. Đôi khi Thanh Trúc có chút cảm tính nhưng ở độ tuổi của cô họ cũng không thể trách được. Giờ Trương Cung lại nói ra điều này như có phần vì cảm tính của Thanh Trúc mà cả ba người họ mới rơi vào thế bí như hiện tại.

- Ông nói rõ mọi việc xem nào. Ở đây có đầy đủ mọi người cứ kể rõ từng cái, nếu như Thanh Trúc thật sự đem đến bất lợi cho Chúng Ta thì tôi cũng không tha cho con bé.

- Không phải con bé gây bất lợi cho chúng tôi mà việc con bé không báo trước một số thứ làm ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng cũng không thể trách được nếu việc này nói bằng lời không thì chúng ta cũng không thể nào tin nó được. Chỉ khi nào chúng kiến chúng tôi mới hiểu rõ tại sao nó lại làm như thế.

Trương Cung lúc này cũng lên tiếng hấn sau khi hiểu rõ được một phần nào về Thiếu Kiệt. Hấn buộc phải thừa nhận nếu như Thanh Trúc nói bằng lời không với những người bạn hấn. Thì chắc chắn rằng hấn sẽ không tin tưởng những gì mình đã nghe được chưa biết chừng còn từ chối thẳng.

Trương Dật bây giờ cũng gạt đầu hướng về phía người đàn ông có uy quyền nhất trong bàn nói.

- Trương Đạt! lần này chúng tôi đi và việc bàn thảo ở đây được đặt lên quyền tối mật những gì được bàn bạc với quyết định bỏ phiếu hôm nay không được truyền ra ngoài cùng với những gì chúng tôi biết. Nếu không điều này thật sự khó nói.

Sự trầm trọng của Trương Dật làm mọi người trong bàn lúc này thấp thỏm lo âu. Kể từ chuyện của Thanh Trúc thì đây là lần thứ hai xuất hiện một cuộc hội thảo bí mật toàn bộ với bên ngoài.

- Được nếu thật sự việc này cả ba người họ đều thấy là quan trọng mọi người có quyền biểu quyết để tiếp tục nghe hay không nghe việc này. Nó ảnh hưởng đến nhiều thứ nếu như đúng như thế.

Lời của Trương Đạt phát ra, mọi người trong phòng lúc này đều lâm vào trạng thái trầm mặt suy nghĩ xem có nên tiếp tục ở lại căn phòng này để biết những gì ba người chuẩn bị cho họ biết hay không.

- Trương Hậu ông thế nào. Muốn ở lại hay rời khỏi.

Trương Đạt nhìn người bên cạnh mình hỏi ý kiến của hắn sau một lúc im lặng của cả căn phòng mà hắn thấy thời gian lúc này là vừa đủ để cho mọi người đưa ra quyết định nhất thời đối với mọi việc.

- Được tôi ở lại. Tôi muốn biết xem tình hình phải căn thẳng như thế nào để làm ba người đưa ra quyết định cuộc họp kín như vậy. Chỉ còn Trương Quốc với Trương Chi thôi hai người họ muốn ở lại hay không thì để họ quyết định đi.

Trương Hậu nói ra suy nghĩ của mình. Đối với việc ở lại sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ cho những gì sắp diễn ra hắn cảm thấy mình không có vấn đề chỉ nhìn về phía hai người bên cạnh.

- Tôi cũng ở lại. Dù sao thì những việc thế này không phải là thường xuyên xảy ra. Nếu họ đã có thể suy nghĩ biết được việc này là chuyện lớn Trương Chi tôi không thể nào không tham gia.

Một giọng nữ vang lên trong căn phòng. Cô ta là người duy nhất ngồi vào chiếc bàn này đại diện cho một nhánh nhỏ của mình những người bên dưới. Chỉ với thân phận là một người phụ nữ. Nhưng Trương Chi có thể ngồi ở đây chứng tỏ bà có những cống hiến cho chi nhánh của mình rất lớn và mọi người đều đề cử bà làm đại diện cho họ.

- Cô ta cũng tham gia thì tôi có gì lại không. Phải xem như thế nào mới biết được việc này có nghiêm trọng như ba người đánh giá không. Nếu chỉ là những việc đơn giản thì xin lỗi tôi sẽ bỏ phiếu biểu quyết không chấp nhận. Còn nếu thật sự đúng như những gì ba người xem là quan trọng tôi sẽ nghĩ lại.

Trương Quốc lên tiếng tiếp nối phía sau lời của Trương Chi. Ông thấy nếu tất cả mọi người ngay cả phụ nữ cũng có thể tham gia thì ông không thể nào thua kém cô ta được.

Trương Đạt lướt nhìn tới Trương Khôi thì được cái gật đầu đồng ý của hắn. Nếu những người ngồi đây có phần tò mò thì Trương Khôi hẳn chắc chắn phải liên quan bởi vì Thanh Trúc là người của thế hệ bên dưới do hắn nắm giữ.

- Được rồi nếu mọi người đã đồng ý đây sẽ là buổi biểu quyết kín mọi thông tin mọi người nhận được ở đây đều sẽ được phong tỏa. Bất cứ tin tức nào được lộ ra qua điều tra biết được sẽ cắt giảm toàn bộ ngân sách cho thế lực người đó. Đồng thời người ngồi đây sẽ bị tước bỏ hoàn toàn quyền lợi của mình trở thành người bình thường trong gia tộc.

Trương Đạt bây giờ sau khi tổng hợp tất cả ý kiến của mọi người như thường lệ ông ta nhắc nhở hình phạt của việc để lộ thông tin trong buổi biểu quyết kín. Cái hình thức này thường ít khi sử dụng đến. Nhưng ông nhớ rất rõ từng hạn mục một của nó như thế nào. Bởi vì điều này do những thế hệ trước để lại và lưu truyền trong Trương gia từ bao đời nay.

- Ở đây chỉ có hai hình thức một là đồng ý hai là không đồng ý với việc đồng ý mọi người chỉ cần im lặng. Nhưng đối với việc không đồng ý chỉ cần đưa tay ra trước mặt mình như vậy để tỏ thái độ từ chối của mình mọi người đã hiểu rõ.

Đáp lại lời của Trương Đạt lúc này là những cái gật đầu trong phòng. Họ hầu như không ai ở cái vị trí này mà lại quên những nghi thức trong tộc. Ai cũng biết họ phải làm gì để có được đúng chức năng quyền lợi của mình.

- Đã như thế mọi người đều đồng ý. Trương Cung ông hay nói ra những gì mà ông và hai người Trương Dật, Trương Tỏa xem như cần có buổi biểu quyết như thế này đi.

[6]

[6]

Chương 817: Biểu Quyết

Trương Cung bây giờ nhìn qua hai người Trương Dật với Trương Tỏa được họ gật đầu đồng ý. Hắn thở dài một hơi bắt đầu kể lại mọi chuyện từ lúc gặp Thiếu Kiệt ra sao cho đến khi rời khỏi. Song song đó còn nói rõ bối cảnh và những gì Thanh Trúc đã điều tra được cho họ nghe. Toàn bộ vấn đề trên đều chỉ nhắm vào lúc họ lần đầu đi thương thảo công việc hợp tác với Thiếu Kiệt.

Theo từng lời thuật lại câu chuyện của Trương Cung những người có mặt trong phòng khuôn mặt cũng dần trầm lại không còn dáng vẻ bình thản như lúc đầu. Đối với Trương Dật cùng Trương Tỏa họ biết tình hình lúc đó như thế nào nên cũng không còn ngạc nhiên gì. Họ để Trương Cung thuật lại toàn bộ diễn biến đã nói chuyện với Thiếu Kiệt từ câu từng chữ không sót lại một chút gì.

Những biến đổi của việc thuật lại một câu chuyện đúng với nguyên bản của nó đề không phải thêm thắc một chút chi tiết nào nhìn như đơn giản nhưng nó thật sự không dễ chút nào. Trương Đạt đôi mắt đăm chiêu như muốn nghe thấu từng lời nói của Trương Cung, đôi chân mày đánh lại một cách rõ rệt như đang muốn hỏi việc quái gì đã diễn ra ở đây.

Vì chỉ nghe lại lời từ của Trương Cung. Trương Đạt cũng hiểu cả ba người rơi vào tình trạng như thế nào, muốn tiến không được muốn lui cũng không xong. Kế hoạch của một người vạch ra có thể làm được đến hoàn mỹ như thế nào và tiền bạc kinh phí ra sao thì chắc chắn hẳn hiểu tầm nhìn của cái người mà cả ba người Trương Cung đi gặp không thường chút nào.

- Đây chỉ mới là nhận định vòng ngoài đối với đối phương, Việc trước giờ chúng ta luôn phải thông qua việc có người phiên dịch đủ để thấy ngôn ngữ quốc gia chúng ta khó học với lại nhiều thứ rắc rối về bộ thủ, Vậy mà

đối phương có thể nghe đọc lưu loát thậm chí còn có thể sử dụng thành ngữ và phát âm chuẩn đến mức dường như đã học nó rất lâu.

Trương Cung nói ra câu cuối kết luận cho phần đầu tiên. Cho buổi gặp mặt của Thiếu Kiệt. Trương Đạt lúc này sau khi âm trầm suy tính điều gì đó mới cất tiếng nói với mọi người.

- Như vậy khả năng đối phương thật sự quan hệ rất rộng. Quân đội lại hỗ trợ một người có quân doanh riêng còn thêm cả quân hàm tự cấp. Hơn nữa lại được quyền điều động vũ khí để tấn công tam giác vàng đánh bại Khun Chang quả thật có chút rắc rối không nhỏ.

Lời Trương Đạt làm cho mọi người trong phòng đều gật đầu tán thành. Nhận định chung của họ lúc này chỉ dựa theo những mối quan hệ cùng với liên quan ban đầu mà Trương Cung đã nói.

- Đây là vẫn chưa kể trong sự việc tam giác vàng đối phương được Huyết Long dàn xếp sau cùng để nắm giữ toàn bộ cục diện mà không đòi hỏi vấn đề gì mới thật sự ghê gớm.

Trương Đạt đợi cho hẳn kết luận cho riêng mình mới bổ sung tiếp một phần làm cho mọi người trong phòng nhin không được toàn bộ đang ngồi cũng đứng dậy nhìn chăm chăm vào ba người.

Bởi họ hiểu Huyết Long bao gồm hai chữ như thế nào. Thế lực khủng bố trang bị vũ khí hiện đại có chín quân đoàn số người ra sao là một bí ẩn, Không bao giờ tìm thấy tổng hành dinh, Nhưng quốc gia đưa lính đi tiêu diệt họ đều một đi không trở về.

Hơn nữa các quốc gia khác muốn có tin tức trọng yếu nằm trong vấn đề hồ sơ mật vụ cấp quốc tế hoặc bảo mật cao nhất đều phải mua từ Huyết

Long. Nên hai từ ngữ đơn giản đó tượng trưng cho một thế lực ngầm có quyền thao túng một số thứ.

- Chả trách tại sao Tam giác vàng lại nằm dưới sự điều phối của người kia như vậy mà không có thế lực nào dám nổi lên. Xem ra việc này chúng ta phải bỏ qua lợi ít rồi.

Trương Khôi bây giờ mới nói ra suy nghĩ của mình cho việc tại sao Thiếu Kiệt lại có thể nắm giữ tam giác vàng mà không phải tranh chấp với những thế lực khác. Không giống như những gì mà trước đây vẫn tồn tại trong thủ phủ ma túy này.

- Cái đáng nói là dường như cậu ta cũng không biết mình có liên quan gì đến Huyết Long. Cậu ấy còn muốn tìm ra tổ chức này để xem ý đồ của đối phương ra sao mới đáng nói. Nếu như cậu ta biết Huyết Long như thế nào chắc chắn cậu ta sẽ không suy nghĩ như thế này. Hơn nữa lợi ít lần này rất lớn. Bỏ qua không như thế có phần không ổn lắm.

Trương Dật chỉ đợi cho Trương Khôi vừa mới dứt lời cũng thêm ý kiến của mình. Hắn hiểu rõ lợi ích lớn đi kèm với rủi ro nhưng việc của Huyết Long dường như làm cho đám người Trương Gia ở nhà có phần chùng chân với việc sắp tới.

Ngay lúc này khi mọi người trong căn phòng đều trầm mặc suy nghĩ về vấn đề cần thiết thì một mâm thanh vang lên trong căn phòng. Tiếng chuông điện thoại của Trương Tỏa phá tan bầu không khí vốn có.

Hắn lúng túng với ánh mắt mọi người đang nhìn mình. Định tắt đi điện thoại thì hắn nhìn thấy số của người hắn để cho họ tìm kiếm tung tích của Thiếu Kiệt.

- xin phép mọi người tôi nghe điện thoại tại đây luôn. Vì xem ra chúng tôi vừa mới tìm ra tung tích của cậu ta sau khi rời khỏi sân bay đến giờ mới có thông tin của cậu ấy.

- Được rồi cậu cứ nghe để mọi người cùng nghe cũng được.

Lời của Trương Khôi đã nói rõ họ cũng muốn biết thông tin của Thiếu Kiệt ngay lúc này để có thể bàn luận đưa ra biểu quyết dễ hơn.

Trương Tỏa gật đầu nhấn nút nhận cuộc gọi rồi mở chế độ loa ngoài.

- Alo tôi nghe có tin tức gì về cậu ta báo cáo đi.

Chỉ với những lời đơn giản như thế nhưng người bên kia cũng không biết rằng cuộc gọi của hắn không phải chỉ có riêng mình Trương Tỏa nghe.

- Báo cáo lãnh đạo đã tìm được cậu ta cách đây một giờ hơn nữa còn biết được từ lúc xuống máy bay tới giờ cậu ta làm gì. Đối với việc này có chút phức tạp. nhưng cũng không khó để điều tra. Hiện tại cậu ta đang ở bệnh viện Cố Cung cùng với Tổng gia. Theo như tình báo cho thấy được dường như cậu ta có mối quan hệ nào đó với Tổng gia. Theo nhận định từ một số thứ thì nghe đâu cậu ta là con của Tổng Vũ. Hiện tại đang đợi xét nghiệm ADN xem chính xác hay không.

Lời nói của hắn làm toàn bộ trong phòng hiện tại đều nhìn nhau bởi ngoài những việc đã làm thì hiện tại Thiếu Kiệt còn có thêm một việc khiến họ phải đau đầu. Tổng gia với sự lâu năm của mình vẫn tồn tại cho đến ngày hôm nay. Thế Lực của họ không nhỏ. Hơn nữa Tông gia tưởng chừng như sẽ không còn người nối dõi huyết mạch giờ lại có thể mọc ra được một người liên quan đến huyết mạch của họ.

- Được rồi tạm thời cứ theo dõi diễn biến mọi việc. Có gì báo lại tôi sau.

Trương Tỏa cũng giật mình với những thông tin vừa nhận được hẳn thấy chuyện này quá mơ hồ bản thân không ngờ chỉ vì tìm ra Thiếu Kiệt để có thể theo dõi những người của hắn lại lấy được tin tức động trời như thế này.

- Xem ra việc lần này thật sự phiền đấy. Giờ đối phương lại có thêm một thân phận mà ngay cả tôi và mọi người chưa biết chừng cũng không thể thu thập thêm được thông tin gì. Mọi người nghĩ sao về chuyện này.

Trương Tỏa nói ra suy nghĩ của mình hẳn muốn biết có ai ngoài hắn ở nơi này thấy được rằng cả toàn bộ quá trình đều không hề đơn giản cùng với cho thấy bọn hắn ba người đến giờ vẫn không thể ra quyết định chính xác là do đâu mà ra.

- Nếu việc này đã điên đầu thì tôi nghĩ có một việc chúng ta còn điên đầu hơn nữa đấy. Mọi người thật sự muốn nghe không?

Trương Cung bây giờ mới lên tiếng nói với mọi người trong phòng lời nói của hắn làm cho cả Trương Khôi cũng chú ý. Vì hiện tại đối với những gì diễn ra trước mắt họ. Những gì được nghe được thuật lại nó bao gồm những sự kiện nối tiếp nhau vậy mà giờ đây Trương Cung còn muốn cho họ biết vấn đề gì đó càng mang tính không thể chấp nhận hơn nữa.

- Trương Cung tôi thấy ông cũng hết đường nói rồi cứ mỗi lần ông lại ngắt một chút thì chừng nào việc này mới xong đây. Có bao nhiêu thân phận hay là đối phương còn những gì mà chúng ta điều tra được thì ông phải nói ra chứ im lặng như thế đợi đưa từng chút từng chút một ra để tạo áp lực sao.

Trương Quốc bây giờ lên tiếng nhìn Trương Cung hẳn thấy việc đã đến lúc này mà Trương Cung vẫn còn có thể nói từng chút thông tin để thi thố với sự kiên nhẫn của bọn họ. Việc này thật sự không thể chấp nhận được.

- Đúng đấy lão Cung nếu ông muốn nói thì nói ra cho xong chuyện còn không muốn thì ông cứ im đi không ai nói ông nhiều chuyện đâu mà ông sợ. Cứ đưa từng cái từng cái như ông xem như chúng tôi không hiểu chuyện này quan trọng mà phải đưa ra từng thông tin nâng cao nó lên vậy.

Trương Chi cũng đồng ý với Trương Quốc bà nhìn Trương Cung nói ra suy nghĩ của mình con châm chọc hẳn không ít trong lời nói thấy rõ việc Trương Chi đối với những gì đang làm của Trương Cung hẳn thật sự bất mãn.

- Được! Nếu mọi người đã muốn biết vậy tôi cũng nói luôn. Cái việc này không phải do tôi muốn nói. Mà là Thanh Trúc chuyển lời. Đối với việc những thân phận của đối phương cái đó là do tôi nói và nó có căn cứ cụ thể. Còn điều này Thanh Trúc nói bản thân tôi cũng không chắc lắm. Thiếu Kiệt dường như còn một thân phận khác. Đó chính là cậu ta sở hữu và là chủ nhân của một khối lập phương trung tâm. Đây chính là điều mà Thanh Trúc muốn tôi chuyển lời với mọi người.

Lời nói của Trương Cung lúc này cũng không nhanh không chậm thật sự vấn đề này bản thân hẳn không chắc chắn cho lắm chỉ có thể thông qua những gì Thanh Trúc nói với hẳn. Và đây cũng là điều kiện mà Thanh Trúc bắt buộc ba người họ phải làm vì thế với những thân phận ban đầu của Thiếu Kiệt. Trương Cung với hai người Trương Tỏa và Trương Dật đã thương lượng rõ ràng mới đem đến buổi nói chuyện đưa ra từng thông tin lần lượt từng cái một.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 818: Biểu Quyết

Trương Đạt Đang ngồi trong phòng lúc này bật dậy nhìn qua mọi người trong phòng hẳn hoàn toàn không nghĩ đến việc vừa rồi của Trương Cung nói ra. Tất cả đã biết phải làm như thế nào bây giờ quyết định. Nhưng trước đó tôi phải nói ý kiến của mình.

- Với những gì đã thấy từ trước tới nay những người chỉ nắm giữ những mảnh lập phương phụ đều là nhân trung chi long. Nhưng thế mọi người đã biết nếu đi cùng họ sẽ như thế nào. Nước lên thì thuyền lên tôi chỉ muốn nói nếu như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì sẽ tốt hơn dẹt hoa trên gấm. Mọi người tự có quyết định của mình. Đối phương hiện tại chưa làm ra động thái gì nhưng nếu một khi cất tiếng chắc chắn sẽ vang vọng khắp nơi vậy mọi người muốn như thế nào thì do mọi người biểu quyết.

Lần đầu tiên trong tất cả những cuộc họp Trương Đạt lại cho thấy ý định của mình. Về việc sẽ hợp tác với Thiếu Kiệt rõ ràng giữa cuộc họp. Điều này trước giờ chưa xảy ra. Hẳn luôn nằm ở thế trung lập nhưng lần này lại khác từ lời nói của hẳn cho thấy dù cho một đám người không ủng hộ việc này nhưng hẳn sẽ xuất ra tài lực của mình để thao tác.

Cả căn phòng lúc này đều im lặng không kém gì khi Trương Cung ném ra một quả đạn tạt cuối cùng về việc Thiếu Kiệt là người nắm giữ khối lập phương cuối cùng. Ba người Trương Cung, Trương Đạt, Trương Tỏa nhìn nhau khẽ gật đầu. Họ dường như đã chọn lựa được cho mình biểu quyết nào trong tình huống lúc này.

Trương Quốc, Trương Đạt nhìn nhau không nói gì đều đang thăm dò đối phương. Trương Chi bây giờ trầm ngâm một lúc mới lên tiếng nhìn Trương Đạt hỏi.

- Ông có thể cho chúng tôi biết đánh giá sơ bộ về lợi ích đạt được không. Với tôi cậu ta có thân phận như thế nào tôi sẽ không quan tâm. Cái tôi muốn biết là đầu tư sinh lời hay không. Nếu đầu tư không có lợi nhuận muốn tôi bỏ tiền vào còn lâu nhé.

Trương Chi là phụ nữ nên bà thật sự thực dụng nhưng ở đây không ai bác bỏ lời nói của bà bởi vì tất cả đều hiểu cho dù Thiếu Kiệt hẳn có làm mưa làm gió như thế nào đi nữa nếu họ đầu tư không có lợi mà đem đến thiệt hại cho chính họ thì cũng không được.

- Xét về toàn bộ mọi thứ. Việc cậu ta có cảm giác xuất chúng không sai biệt lắm nếu là người nắm giữ mảnh ghép cuối. Cũng như gia tộc đã để lại. Người nào có quyền không chế toàn bộ những mảnh ghép sẽ được tiếp nhận một luồng tri thức vô hạn từ cỗ máy kim không ai sánh được. Chỉ với Thanh Trúc chúng ta đã biết cô bé làm được những gì. Nhưng quan trọng là cậu ta thấy chúng ta như thế nào. Tôi không cho rằng cậu ta chỉ nắm giữ một khối lập phương đâu.

Trong cuộc biểu quyết này người im lặng từ đầu đến giờ dù cũng có những biểu hiện bất ngờ về Thiếu Kiệt những hẳn vẫn trầm mặc suy tư chỉ nghe những gì mà người khác đàm luận rồi tự đưa ra suy nghĩ cho mình. Trong suốt buổi hầu như hẳn chưa đưa ra câu hỏi hay vấn đề thắc mắc nào. Trương Hậu bấy giờ lại nói ra một lời này làm cho mọi người nhìn hẳn.

Trương Dật vốn định trả lời câu nói của Trương Chi cũng đành im lặng. Bởi có người đưa ra suy nghĩ của chính mình thì chắc chắn phải có nhận định riêng của họ.

- Ý của ông là sao Trương Hậu.

- Tôi muốn nói đến việc nắm giữ khối lập phương trung tâm có thể tập hợp tất cả những mảnh ghép đã xuất hiện, Hơn nữa cậu ta có thể điều động

quyền lực của chính mình hơn xa những khối mảnh ghép kia. Nếu làm ra quyết định đúng đắn chúng ta sẽ thu về được bí mật của cả thế giới này chứ không phải chỉ riêng một mảnh lập phương đơn giản. Việc này chỉ là phỏng đoán, nhưng với Thanh Trúc con bé sẽ không báo cáo việc này theo chiều hướng nghiêm trọng như vậy. Chỉ có thể nói trong chuyện này cậu nhóc kia đang nắm cho mình quyền khống chế ba đến bốn mảnh ghép trong đó có cả của Thanh Trúc.

Trương Hậu bây giờ đáp lại lời của Trương Chi khi hắn suy nghĩ nhiều chiều hướng ý nghĩ này lại làm cho hắn thấy thực sự có quyền lực nhất. Bởi vì trước giờ qua những việc nghiên cứu khối lập phương của người nắm giữ trong nhà. Trương gia hé mở được một góc nhỏ của toàn bộ bí mật về nó cũng như tìm ra được lý giải tại sao người nắm giữ luôn có được một thứ gì đó mà người thường không có được.

- Như thế thì chúng ta không leo lên thuyền đôi phương là không được rồi. Ông nói như thế không phải tốt hơn sao?

Trương Khôi bây giờ cũng lên tiếng. Thanh Trúc thuộc bộ phận người bên dưới hắn hiện tại nếu Trương Hậu đã nói thì chắc chắn sau này nếu Trương gia không đứng thành đội sẽ phải ma sát với Thiếu Kiệt mà điều này chắc chắn sẽ làm mất đi quyền lợi mà Thanh Trúc đang nắm giữ.

- Cũng không hẳn. Cứ phải xem tình huống như thế nào nhưng cứ để Trương Dật hắn nói về lợi ích chúng ta đạt được như thế nào đi rồi tôi sẽ nói ý kiến của mình. Được rồi Trương Dật ông nói về lợi ích của việc đầu tư đi.

Trương Hậu không muốn đưa ra ý kiến của mình trước khi cho mọi người thấy được việc đầu tư ở tam giác vàng đem lại lợi ích như thế nào. Vì nếu lợi ích có nhưng quá thấp họ cũng không thể đánh đổi. Nhưng nếu lợi ích đủ lớn chắc chắn dù bằng cách nào thì hắn cũng sẽ để cho mọi người

tham gia. Vì hẳn thấy nếu xét về một khía cạnh tri thức của khối lập phương thì chắc chắn không phải là việc làm nào cũng đem lại được lợi ích lớn cần thiết.

- Như vậy để tôi nói. Cái mạch Ngọc theo xác suất tỷ lệ mà tôi tính được là sáu mươi lăm phần trăm tồn tại ngọc cao cấp và trung cấp độ dài của khai thác mỏ có thể lên đến hai mươi năm. Trung bình một năm có thể cho ra hơn ba tỷ đô cho việc thu nhập từ mao lưu nguyên thạch. Còn về vấn đề khu du lịch thì mọi người có thể thấy được. Giá trị của nó phụ thuộc vào độ nổi tiếng và hoạt động xây dựng lên khu vực này như thế nào. Nhưng xem ra vấn đề này hoàn toàn có thể lợi nhuận một năm khoảng tầm một tỷ đô. Việc bỏ ra đâu từ theo tôi thấy mỗi năm sẽ là một tỷ đến hai tỷ trong ba năm đầu. Sau đó giảm dần đến năm trăm triệu cho mỗi năm. Trong vòng mười năm chúng ta có thể thu về con số gần ba mươi tỷ lợi nhuận.

Trương Dật với Trương Tỏa đã tính toán hết mức có thể dự đoán được tình hình phát triển như thế nào của tam giác vàng theo thời điểm đối chiếu hiện tại. Nhưng đây chỉ là tính toán trên giấy còn phải qua công đoạn thao tác cần thiết mới cho ra kết quả thu hoạch theo từng năm khác nhau.

Ngay cả Trương Chi cũng không ngờ đến lợi nhuận từ việc đầu tư lại đem đến lớn như thế. Tính ra họ bỏ ra trong mười năm lên đến con số gần mười tỷ thu về hơn ba mươi tỷ đây chỉ là con số thống kê ban đầu. Nếu thật sự hoạt động tốt con số này có thể là gấp bốn, gấp năm lần khối lượng đầu tư ban đầu.

Nhịn không được Trương Chi nhìn Trương Dật lên tiếng mắng.

- Các ông có bị ngu không thế. Lợi nhuận cao như vậy sao các ông chùng chờ tới bây giờ còn chưa ký hợp đồng. Nếu như Tống gia bây giờ nhảy vào không phải là mất đi miếng mồi ngon dân tận miệng sao. Tôi biểu quyết tán thành, Có tiền mà không lấy làm ra đầu tư ban đầu làm gì hơn nữa

đầu tư này có thể lấy được từ việc bán mao liêu. Bọn ông thật là ngốc hết thuốc chữa.

Bị Trương Chi mắng Trương Đạt thật sự khó chịu. Hắn lập tức đáp trả Trương Chi một câu nói.

- Cô đừng quên trong chuyện này dính dáng đến Huyết Long đấy. Lỡ như chúng tôi đồng ý ký xong sau này có chuyện gì chúng tôi chịu trách nhiệm hết sao. Cô cũng chừa đường cho tôi sống với chứ. Cô nói cô không sợ Huyết Long thì tôi tin đấy, chúng ta không sợ nhưng đối với một số thế lực những người dính dáng đến hai chữ Huyết Long này sẽ ổn sao.

Trương Đạt bây giờ hằng giọng một chút nhìn Trương Hậu. hỏi suy nghĩ của hắn như thế nào.

- Trương Hậu ông đưa ra ý kiến của mình đi.

- Tôi thấy hợp tác là chắc chắn rồi đây nhưng có một điều tôi muốn nói vấn đề lợi ích lớn như thế nào chúng ta đã biết. Vậy duy nhất một chuyện là Huyết Long, Theo tôi đoán, cái này chỉ là tôi đoán thôi nhé. Có thể cậu nhóc kia là người sẽ nắm giữ toàn bộ Huyết Long sau này. Nên nếu đã không làm thì thôi, Làm thì phải cho cậu ta thấy chúng ta đứng thành đội. Sau này còn nằm dưới quyền hành của cậu ta, Như thế chúng ta mới dễ sống hơn.

Dù sao chỉ là suy đoán của Trương Hậu, Nếu ai cũng có thể đoán được chính xác thì sẽ không có người nào phải lo lắng về những quyết định của mình. Nên lời nói của Trương Hậu về việc suy đoán này chỉ cho rằng có một phần nhỏ cơ sở còn dựa vào đâu để cho Trương Hậu suy đoán như thế mọi người trong phòng đều không biết.

- Như vậy đi bây giờ biểu quyết ai đồng ý hợp tác với cậu ta thì ngồi im không làm gì cả. Ai không đồng ý thì đưa bàn tay lên phía trước mặt.

Trong phòng không ai có một động thái nào. Chỉ bao nhiêu đó cũng cho thấy họ đã có quyết định của chính mình, Trương Đạt bây giờ cũng gật đầu.

- Như vậy chúng ta phải đi đến Tổng gia một chuyến soạn trước tất cả hợp đồng cần thiết trong thời gian nhanh nhất. Để cho Tổng gia không có đường mà nhảy vào cái bánh này. Cũng cho cậu ta thấy chúng ta ủng hộ cậu ấy để đem về hảo cảm nhất định.

Trương Đạt bây giờ đưa ra quyết định của chính hắn, Đây là việc hắn thấy có lợi nhất bởi vì với những gì đã xảy ra việc chậm trễ của ba người Trương Cung, Trương Dật, Trương Tỏa đã làm cho Thiếu Kiệt có chút không thoải mái. Việc này thể hiện rõ ràng cho việc Thiếu Kiệt không ở lại khách sạn mà họ đã chuẩn bị.

- Được! Hợp đồng tôi đã chuẩn bị trước cuộc họp, Chỉ cần mọi người đồng ý sẽ làm nên chúng ta bây giờ có thể thêm một vài thứ nữa là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 819: Kết Quả

Trong Khi đó Thiếu Kiệt đang nằm chán. Cái lon coca trên bàn hẳn cũng chỉ còn lại cái lon rỗng. Nhìn ra bên ngoài đường hẳn đang mệt mỏi đợi chờ tưởng chừng như sẽ quyết định vào một cái phòng bệnh nào đó thuê lại giường để ngủ một giấc thì cái điện thoại của Phan Thế Như lúc này vang lên.

Cái âm thanh điện thoại đó lúc này khiến cho Thiếu Kiệt tỉnh táo hẳn lên không còn cái dáng lơ đãng vừa mới xuất hiện nữa. Phan Thế Như nhận cuộc gọi chỉ đáp lại vài từ ngắn ngủi rồi tắt máy.

Thiếu Kiệt lúc này nôn nóng không ít nhìn Phan Thế Như lên tiếng hỏi.

- Sao có kết quả rồi à? Như thế nào thế.

- Chưa có nhưng cũng không kém làm bao nhiêu. Chồng tôi nói cậu vào bên trong một chút chắc sẽ cho ra kết quả đây.

Phan Thế Như bây giờ đáp lại lời của Thiếu Kiệt. Bà biết hẳn cũng sốt ruột khi phải đợi chờ hơn vài tiếng đồng hồ như thế này. Dù cho người có tính kiên nhẫn tới đâu thì việc ngồi đợi hàng giờ đồng hồ cũng không thể bình tĩnh được. Cảm giác lúc này Thiếu Kiệt vẫn có thể được như thế đã là điều hết sức bình thường.

- Vậy thì vào thôi. Tôi cũng muốn biết kết quả ra sao đây. hi vọng không phải bị gạt đi.

Thiếu Kiệt trong lòng như lửa đốt hơn ai hết hẳn là người mong thật sự những gì Diệp Nhi đã cho con mình biết là sự thật nếu không hẳn sẽ phải mất thêm một số thời gian cần thiết để thay đổi bố cục hiện tại.

- Được rồi đều đi thôi nếu còn ngồi đây không biết cậu sẽ như thế nào đấy.

Dứt lời Phan Thế Như đứng lên bước tới quỳ thu ngân thanh toán cho những gì họ đã dùng hôm nay cùng với bàn của hai người Jackson Blake cũng được bà gộp chung.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không nói gì bà trả tiền là việc hẳn thấy không có vấn đề quá lớn. Nếu bản thân bà là người mời khách mà vẫn để cho Thiếu Kiệt hẳn trả tiền thì hẳn buộc phải xem lại đôi chút. Việc một người muốn hợp tác với mình lại còn tính toán đến cả những việc nhỏ như thế này thì họ thật sự có vấn đề.

Phan Thế Như cùng với Thiếu Kiệt vừa di chuyển vào trong bộ phận nơi Tổng Vũ cùng với một nhóm người gần mười người đang đứng xung quanh.

Bây giờ ở đây xuất hiện không ít người Thiếu Kiệt có thể thấy được Tổng Thanh Phong với Tổng Thanh Đông đang bàn bạc gì đó với họ. Nhìn một đám người tập trung Thiếu Kiệt chỉ cười cười lên tiếng nói vừa đủ nghe cho những người này nghe thấy.

- Công nhận một cục xương cứng ném ra lại nhiều động vật như thế tiến đến không biết còn con động vật nào chưa xuất hiện hay không.

- Thằng kia mà nói ai đó!

Một người đàn ông tuổi chừng hơn ba mươi bên ngoài mặt một bộ vét đen thối cà vạt màu xanh dương nhìn Thiếu Kiệt như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn sau khi Thiếu Kiệt nói ra những lời như vậy.

Thiếu Kiệt thì rất vui vẻ hẳn dù không biết tên này là ai nhưng việc tự thân đầu óc có vấn đề nhảy ra cho Thiếu Kiệt mắng đã thấy được tên này

cũng chẳng hơn gì. Tống Thanh Đông nhưng mặt khác hẳn lại thấy được một người có đôi mắt không thua kém gì của Tống Thanh Phong nhìn hẳn âm trầm im lặng không lên tiếng nói gì.

Trong lòng Thiếu Kiệt bây giờ nhận định của riêng mình. Xem ra thằng cha nào kiếm con rể như thế. Hẳn bình thân đáp lại một câu đơn giản không hơn gì mũi dao đâm thẳng vào người đàn ông vừa rồi.

- Ô lần đầu tiên tôi thấy động vật hiểu được tiếng người đấy Tống Vũ. Nhà ông còn nhiều động vật như thế này không, Loại này cần được bảo tồn sách đỏ hoặc đem vào sách kỷ lục thế giới, Loài quý hiếm đấy.

Tống Vũ một bên cũng phải bái phục với miệng lưỡi của Thiếu Kiệt hẳn. Đơn giản vì độ kéo thù hận của hẳn không những cao mà còn cao không với tới. Hẳn như thế này chẳng khác nào chửi toàn bộ những người ở đây ngoại trừ hẳn.

- Tao Muốn đánh mày!

Vừa mới định nhào lên thì Tống Thanh Phong đã ngăn lại người đàn ông này. Hẳn bây giờ lên tiếng nói với tên kia.

- Minh Quang không cần phải như thế đâu đây là bệnh viện người trí thức thấp đùng nên chấp nhận miệng lưỡi dân chợ búa không kiếm được lợi lộc gì.

- Cái này còn đỡ hơn cái bọn mà da mặt dày đến mức lấy búa gỗ không xi chuyển muốn thấy bộ mặt thật của mấy người như thế này chỉ có cách là đem mặt hẳn để ma sát với đường quốc lộ xem chừng nào rớt được mảnh nào hay mảnh đó. Nếu cứ cái vẻ đạo mạo ta đây quân tư cứ như Doãn Chí Bình thì thôi tôi xin thua.

Thiếu Kiệt đáp trả lại bằng lời nói đầy vẻ châm chọc. Hắn một thân miệng lưỡi đối đáp với lại những người hai nhà Tống Thanh Đông với Tống Thanh Phong. Đơn giản hắn thấy đã đối phương cố tình làm khó hắn thì hắn cũng không tha cho người ta làm gì.

Như thế chỉ có thể nói mấy người này xui khi chọc phải nhầm người không nên chọc mà thôi.

- Thôi đi đôi bên nhện nhau một câu cũng không chết ai đâu mà sợ. Việc gây chuyện thị phi như thế này không ổn chút nào.

- Đôi khi bởi vì ông hiền quá mà mới để người ta leo lên đầu lên cổ đẩy mấy cái người giả nhân giả nghĩa này thì làm gì phải khách sáo với họ người nhà thì người nhà chứ. Đâu cứ phải muốn ông như thế nào cũng được. Tôi càng hi vọng mình không phải con ông nói ra cho thêm mất mặt.

Thiếu Kiệt nhìn Tống Vũ đang khuyên mọi người cũng ngưng hẳn lại vì hiện tại hắn thấy được một người đi cùng với bác sĩ của mình ra khỏi căn phòng kính. Sự xuất hiện của hắn làm cho không khí trong phòng im lặng hẳn lại.

- Sao nào ông già có kết quả chưa tôi đợi lâu lắm rồi đây. Nếu còn chưa có thì ông kiếm chỗ nào để tôi ngủ một chút xem mệt quá rồi.

- Thằng kia mày ăn nói thế hả? Mày biết đây là ai không mà mày nói vậy?

Minh Quang vẫn chưa thôi tức giận nói với Thiếu Kiệt. Hắn thấy việc Tống thanh Quân bị xúc phạm gọi bằng ông này ông nọ, Trong khi đó bản thân hắn và cả nhà Tống gia luôn phải lễ phép nói chuyện khép nép trước mặt ông.

- Hur đồ không biết lớn nhỏ. Người lớn đang nói chuyện con nít đừng xen vào. Hiện tại ta muốn gọi sao thì tùy cho dù hấn có là ông nội của ta thật sự đi nữa thì cũng chẳng phải nể nang gì con hấn đã có nuôi ta ngày nào chưa mà bắt ta phải lễ phép người lớn chưa lên tiếng con nít cứ hờ chút nhẩy vào họng ăn cơm hớt à.

Thiếu Kiệt không quan tâm đến Tống Vũ sắc mặt thế nào, Tống Thanh Quân đứng đối diện hấn khi nghe Thiếu Kiệt nói vậy đôi hàng chân mày cũng nhíu lại đôi chút rồi trở nên hòa hoãn lại.

Hấn nhìn qua Thiếu Kiệt với mọi người ở đây lớn giọng nói.

- Trong nhà này bây giờ lời nói của ông già này không có tác dụng sao. Người ta nói đúng chứ không phải không. Ở đây ta đang nói chuyện với cậu nhóc này ai cho mấy đứa xen vào.

Tống Thanh Quân một giọng điệu phẫn nộ nói với những người trong nhà mình làm cho Thiếu Kiệt mừng thầm trong bụng. Hấn bây giờ thật sự tâm thái đã thả lỏng ít nhiều.

Không vì điều gì khác những lời của Tống Thanh Quân đã nói ra cho thấy được việc xét nghiệm kết quả Ngô Long đúng là con của Tống Vũ. Vì thế đến hiện tại Tống Thanh Quân dù chưa công bố kết quả nhưng Thiếu Kiệt đã biết đáp án cần thiết cho mình.

- Cậu nhóc! Cậu hay lắm nếu như cậu không phải là cháu ta cậu nói lời này ra đúng thật không có việc gì. Nhưng nếu là cháu gọi một người ông của mình như thế lại không chuẩn mực phép tắc chút nào. Cậu không sợ những lời này truyền ra ngoài những người làm ăn với cậu sẽ đánh giá mình không tốt sao?

- Trước giờ thằng nhóc này làm việc không thẹn với lương tâm. Muốn làm gì làm việc đó. Kể cả đối thủ hay là người giúp mình họ đều phải hiểu một điều tôi sống vì chính tôi chứ không phải sống cho họ. Thế theo ông tôi cần quan tâm những điều này sao. Hợp tác với tôi chủ yếu vì lợi ích. Nhân phẩm của thằng kinh doanh hay lẩn lộn trong chốn quan trường mà trong sạch đâu. Nếu có người đó ông chỉ cho tôi xem. À quên ông cũng đừng lôi Bao hắc tử ra mà nói nhé.

Thiếu Kiệt đáp lại thẳng thừng câu hỏi của Tống Thanh Quân. Việc đối đáp của hai người làm cho những người của Tống Thanh Đông và Tống Thanh Phong trở mắt nhìn. Họ đến sau nên không hề biết ông ta đối xử như thế nào đối với Thiếu Kiệt. Giờ đây chính mắt họ cũng không tin được những gì mình đang nhìn thấy.

- Tốt cho cậu không thẹn với lòng. Đúng đã là người kinh doanh hay trong chốn quan trường thì đều vì lợi ích. Giới cho một thiếu niên có tầm nhìn xa trông rộng. Ông lão này chấp nhận với cách gọi của cậu dù cho có phát sinh biến hóa như thế nào. Thằng nhóc cậu thích gọi sao thì tùy.

Tống Thanh Quân vừa dứt lời. Thanh Phong đã giật mình nhảy ra hẳn thấy điều này hoàn toàn không thể nào. Nếu Thiếu Kiệt không phải là con của Tống Vũ hẳn có gọi sao thì Tống Thanh Phong hẳn mặc kệ được. Vì nếu điều đó xảy ra chắc chắn hẳn với Tống Thanh Đông sẽ không ngần ngại áp dụng quyền thế trong tay mình mà bắt lấy Thiếu Kiệt. Nhưng nếu điều ngược lại Thiếu Kiệt là con của Tống Vũ gọi như thế này sẽ làm rối loạn hết toàn bộ kỷ cương trong nhà.

- BỐ như thế không được! Điều này hoàn toàn không thể được huống chi bây giờ chúng con còn chưa biết kết quả xét nghiệm nếu như nó là con của Tống Vũ gọi bố như thế vậy còn bọn con thì sao. Thằng nhóc này đâu coi ai trong nhà mình ra gì.

- Hư thế cậu muốn sao để người ta tôn trọng mình. Nên nhớ muốn người khác tôn trọng trước tiên bản thân cậu phải tôn trọng người ta cái đã. Hai đứa bây đừng tưởng làm gì sau lưng ông lão này không biết. Từ lúc thằng nhóc xuất hiện tới giờ hai đứa tự nghĩ lại xem đã tôn trọng người khác chưa. Hơn nữa nhà mình nuôi được cậu ta ngày nào mà bắt đối phương phải tôn trọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 820: Tâm Tư Của Tổng Thanh Quân

Lời của Tổng Thanh Quân làm cho mọi người ở đây kể Tổng Thanh Phong không nói được lời nào. Hắn giờ đây như ngậm phải hoàng liên có đắng thì mình tự chịu. Hắn biết việc mình làm bị bố phát hiện có thể rất lâu rồi nhưng ông không nói ra không có nghĩa là ông bỏ qua cho hắn.

Thiếu Kiệt thấy hành động của Tổng Thanh Quân như thế cũng khẽ gật đầu xem như hắn tương đối chấp nhận. Việc Tổng Thanh Quân dù biết chuyện của con mình nhưng vẫn không nói đủ cho thấy ông vì việc yên bình trong nhà, không làm ra vấn đề nội bộ rắc rối. Điều này lý giải vì sao ông lại khá thiên vị cho Tổng Vũ.

- Xem ra ông già cũng không lắm cảm nhĩ. Được đấy già nhưng tâm chưa già vậy đi tôi muốn biết kết quả. Để còn có thể làm việc của mình ở đây với gia đình ông đúng là tốn thời gian của tôi hơi bị nhiều rồi đấy.

- Kết quả ở ngay đây cậu muốn coi lúc nào cũng được. Tôi đã tiện tay làm thành nhiều bản rồi đây.

Từ trong phòng kín bước ra vừa đủ để nghe những lời Thiếu Kiệt nói. Người đàn ông đi cạnh bên giám đốc bệnh viện bây giờ lên tiếng trên tay cầm lấy một số bộ hồ sơ màu vàng.

Thuận tiện tay đưa lại cho Tổng Thanh Quân hắn nói.

- Lãnh đạo hồ sơ của ngài đã làm xong hết rồi.

Không đợi cho Tổng Thanh Quân cầm lấy Thiếu Kiệt đưa tay giật lấy một bộ từ trong đồng hồ sơ. Người bác sĩ này định nói gì đó với Thiếu Kiệt nhưng bị Tổng Thanh Quân ngăn lại.

Người Bác sĩ bên cạnh Tổng Thanh Quân nhận lấy đóng hồ sơ còn lại theo cái gật đầu của hắn, Người bác sĩ chia ra đưa cho lần lượt từng người một bắt đầu từ Tổng thanh Phong đang ở gần nhất và cho đến Tổng Vũ. Mỗi người con của ông trên tay lúc này đang cầm bộ hồ sơ ai nấy đều nhanh chóng mở ra để biết kết quả bên trong như thế nào.

Thiếu Kiệt dù không đọc được hồ sơ một cách chi tiết nhưng hắn vẫn nhận ra được một số ghi chú cần thiết những con số nói lên độ trùng khớp của khóa gen trong tóc hắn cũng có thể biết được.

Con số hiển thị rõ chín mươi sáu phần trăm độ phù hợp tương thích với khóa gen của Tổng Vũ cho thấy Ngô Long thật sự là con của Tổng Vũ hắn.

Thiếu Kiệt cầm hồ sơ lắc lắc đầu đáng vẻ tiếc nuối nhìn Tổng Thanh Quân hỏi.

- Cứ tưởng rằng không liên quan tôi được dứt nợ với gia đình của ông. Ai ngờ thằng cha tôi lại thật sự là hắn thế sự bất công thật. Ông có thấy như vậy không ông lão?

- Không! Không thể nào như vậy được! Không thể nào. Chắc chắn có sai lầm. Điều này không đúng. Chỉ với một vài cọng tóc không thể nói lên được điều gì. Kết quả này không đúng.

Tổng Thanh Phong ở một bên lên tiếng nói làm cho mọi người chú ý. Thiếu Kiệt thấy tên này không chịu chấp nhận sự thật này đang cố tình muốn phá rối việc của hắn nên bây giờ mới nói với Tổng Thanh Quân.

- Ông già có người nghi ngờ bằng kết quả ông tự thân giám sát kia. Như thế đi nếu hắn không đồng ý với kết quả này tôi cũng càng không đồng ý. Hắn có tư cách gì làm người thân của tôi đây này.

Người giám đốc bệnh viện biết việc này sẽ không đến đâu nếu hắn không nói một lời chưa biết chừng người của mình sẽ lại tiếp tục bị giám sát. Cái áp lực luôn có lãnh đạo nhìn chăm chăm vào việc của mình thật sự khó chịu không phải chỉ có hắn cảm thấy.

- Xin lỗi cho tôi nói thẳng một lời. Nếu như tóc qua quá trình kiểm nghiệm khóa gien mà anh lại có thể nói không đúng thì tôi cũng không biết cái nào mới đúng. Bởi cấu thành của tóc có bao gồm cả máu và khóa gien di truyền của một người. Nếu anh cho rằng phải thử máu thì tôi xin nói thẳng kết quả cũng chỉ là như thế này thôi.

Trong lời nói của người giám đốc bệnh viện lúc này thật sự không hài lòng. Một giọng nói khó chịu thấy rõ. Tống Thanh Quân nhìn qua con mình nghiêm mặt mắng.

- Mà không tin cả việc ông già này nhìn thấy toàn bộ sự việc hay sao? Hay là mà cho rằng ông già này dễ bị lừa gạt không nhận biết đâu là hai hình giống nhau.

Tống Thanh Đông định lên tiếng ủng hộ Tống Thanh Phong bây giờ cũng im lặng kéo Tống Thanh Phong về. Hắn thật sự không muốn dẫn lửa thiêu thân nên lúc này chỉ có thể chọn ở một bên im lặng.

Tống Thanh Phong nghe bố mình giọng nói có phần nghiêm nghị lại thêm ánh mắt nhìn hắn một cách khó chịu. Hắn biết Tống Thanh Quân bây giờ sẽ không để ý đến mình, Toàn bộ tâm điểm của ông giờ đây là thằng nhóc thiếu niên trước mặt.

- Thôi được rồi. Vậy là xong nhé, tôi đi đây mấy người tự thu xếp đi ở lại đây tốn thời gian. Thật chả hiểu sao lại có thể trùng khớp ADN không phải khác biệt là xong rồi sao. Ông già ở lại giải quyết hậu quả nhé.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa ra hiệu cho Jackson với Blake bộ dáng như không quan tâm đến chuyện gì diễn ra tiếp theo đối với hẳn việc biết được mình có huyết mạch của Tổng gia.

Tổng Vũ nghe Thiếu Kiệt nói như thế nhin không được bây giờ mới lên tiếng.

- Tổng Long con làm gì thế? Đi là sao hiện tại mọi thứ minh bạch rồi con không về nhà lại còn đi đâu.

- Này Tổng Vũ. Tôi đến đây chủ yếu muốn biết mình có liên hệ gì với ông thật sự hay không thôi. Thứ lỗi chứ cái Tổng gia này tôi bước vào cũng không cần thiết. Máy người cứ nghĩ tôi đến đây nhắm vào tài sản của máy người, nhắm vào cái đồng quan chức quyền thế họ đang giữ. Nói đúng hơn ông già này đang nắm đầu một đám con bên dưới để cho bọn nó có một chân trụ thôi. Tôi hả cần những thứ này sao.

Thiếu Kiệt hiện tại hẳn nói ra những lời như thế này chủ yếu vẫn thả một mặt để lôi lại một con thuyền lớn hơn. Nếu như việc nhân thân này quá đơn giản. Thiếu Kiệt ngay lập tức muốn có được Tổng Thanh Quân ủng hộ chưa chắc sẽ ổn định được một số thứ.

- Thằng Kia mà đứng lại đó ai cho mà đi.

Minh Quang lúc này bước nhanh lên một bước định chụp lấy Thiếu Kiệt. Bàn tay chưa kịp đụng trúng Thiếu Kiệt hẳn đã bị Blake đập một đập thẳng giữa người văng ra đụng vào cửa kính của phòng thí nghiệm bề tan ra từng mảnh.

Vì lớp kính được làm bằng kính thường bên dưới những vách nhôm nên phần nhôm móp lại những tấm kính rơi xuống đất có thể nghe tiếng kêu loảng xoảng.

- Không tự lượng sức mình. Ốc bả đậu. Ông lão tôi thấy ông nên xem lại gia đình mình một chút đấy. Cái đám này hờ chút động tay động chân thật sự không tốt tý nào.

- Trước không nói đến chuyện của tên đó. Giờ tôi muốn cậu cùng với tôi đi về nhà chúng ta sẽ từ từ nói chuyện sau. Tôi nghĩ thật sự giữa thằng nhóc cậu và chúng tôi cần phải giải quyết một chút vấn đề nếu được thì nên giải quyết sớm thì sẽ ổn hơn.

Tổng Thanh Quân bây giờ lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Ông ta nghĩ rằng việc để cho Thiếu Kiệt rời đi lúc này thật sự không mấy tốt đẹp. Ông cần phải lấy lại tình huống cần có để có thể giữ đứa cháu trai độc nhất của mình.

- Giải quyết? Tôi cần gì giải quyết với ông mới được đấy. Cháu ông sao còn hơi sớm. Còn liên hệ với tôi với ông hình như là không có. Nếu trước đây Tổng Vũ thật sự đến thăm hỏi tôi hàng năm chưa biết chừng lúc này tôi còn nghĩ lại. Còn hơn mười sáu năm qua gia đình ông ở đâu. Đến mức tôi phải tự thân mình tiến vào trong nhà để có được cái việc nhận thân xét nghiệm như thế này không phải còn bị làm khó sao? Giờ xong rồi lại còn không yên thân nữa à.

Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh đáp lại lời của Tổng Thanh Quân bởi lúc này hẳn hiểu rõ đối phương cần mình hơn những người khác. Có thể đây cảm xúc nhất thời nhưng Thiếu Kiệt hẳn không muốn bỏ lỡ để có thể lấy được thứ gì đó gọi là quyền lợi của chính mình. Điều hẳn nhắm đến khi lên kế hoạch đến đây.

- Ông già này biết cậu phải chịu thiệt thòi. Nhưng dù sao cậu vẫn mang dòng máu của Tổng Vũ cũng chính là cháu của ta. Vậy đi thằng nhóc cậu cứ ra quyền lợi nào đó trong khả năng của mình. Cậu muốn làm gì tôi đều

chấp thuận ít nhất đây xem như một phần thương lượng của chính ông lão này dành cho cậu. Để bước đến một thứ hợp tình hợp lý sau này.

Tổng Thanh Quân lúc rất nhỏ nhẹ nói với Thiếu Kiệt những lời nói ông xem đây là một việc cần thiết để bù đắp lại những gì thiếu sót của Tổng gia dành cho một huyết mạch đơn thuần tồn tại. Chưa tính đến việc những đứa con gái của Tổng Thanh Phong hay Tổng Thanh Đông có được cháu trai hay không. Nhưng với thân phận của phụ nữ ông lại không có cảm giác đây là người của gia đình mình.

Bởi vì từ xưa đến nay người ta vẫn thường truyền tay nhau một câu nói đơn giản nhưng nó đã thấm vào máu của những người lớn tuổi như ông. Một người con gái đã gã đi thì được xem là con của người ta không phải là con trong nhà, Quan niệm này rất nặng nên khi biết người thanh niên tên Tổng Long này mang dòng máu của gia đình mình lại từ chính con trai ông., Tổng Thanh Quân lúc này như thấy được cơ hội mới cho chính mình và cho cả gia tộc.

Lịch sử truyền nam không truyền nữ của Tổng gia từ trước đến này đều đặt nặng lên vai ông. Ông vẫn luôn muốn có được người thay thế mình gánh vác. Tổng Thanh Phong không được Tổng Thanh Đông cũng Không được, Tổng Vũ vì thời gian dài không có con nên niềm tin với hấn của ông cũng nguội lạnh.

Giờ trước mắt mở ra một cách cửa gông xiềng. Tổng Thanh Quân không muốn ở thế hệ mình tất cả những gì mà của cả gia tộc phải theo ông xuống mồ. Nên bằng bất cứ giá nào ông phải giữ được Tổng Long với môi quan hệ gia đình xem hấn như người thay thế ông chịu trách nhiệm cho trọng trách của mình.

- Cái này thật sự khó nói đây. Tôi cho dù không nhận thân cũng không thiếu thứ gì. Còn nữa nếu ông muốn bù đắp cho tôi liệu ông bù đắp được

cái gì đây hay chỉ xem như một lời nói suông. Hơn hết tôi thấy nếu mình nhận dường như có vài người không đồng ý. Đối phương người đông thế mạnh chưa biết chừng vừa rời khỏi nhà ông tôi lại bị người khác ám sát không chừng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 821: Đồ Văn

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nhìn về Tổng Thanh Phòng cùng với Tổng Thanh Đông hẳn đánh tiếng cho việc này trước đơn giản vì hẳn hiểu. Việc xuất hiện của hẳn sẽ là cái gai trong mắt hai người. Đấu tranh gia tộc thế nào Thiếu Kiệt thông qua những truyện tiểu thuyết hiểu rất rõ. Với một đất nước không ổn định như ở đây.

Việc người chết ta sống luôn chực chờ những mối nguy hiểm cho Thiếu Kiệt hẳn là một việc không an toàn. Hẳn cần có một chút gì đó có thể tự bảo vệ lấy mình. Dù bên cạnh có Jaskson cùng Blake nhưng chỉ với ba người bọn hẳn muốn đấu lại một đám người thì hoàn toàn không có khả năng.

Tổng Thanh Phong có quyền thế tiền tài. Tổng Thanh Đông lại có cơ sở hùng mạnh nếu hai người đột nhiên ra tay hẳn không có chuẩn bị chắc chắn chỉ sẽ thành con mồi chờ đợi người khác đến xâu xé. Mà Thiếu Kiệt hẳn hoàn toàn không muốn thế bị động này diễn ra. Hẳn muốn mình là người chủ động. Vì có chủ động trong mọi việc mới khiến cho người khác không thể nào đoán trước được những gì hẳn làm.

- Bởi vì không hiểu được hết tình hình nên ông lão này mặt dày mời cậu về nhà thương lượng để hòa giải. Chắc cậu cũng không muốn mọi việc của mình được phơi bày ở chốn đông người như thế này đi. Ở đây không ít người nếu như thẳng nhóc cậu không ngại thì cứ bàn ở đây luôn cũng được.

Thiếu Kiệt giả vờ trầm mặt một lúc suy nghĩ điều gì đó. Trong khi Tổng Thanh Quân đứng bên cạnh nhìn hẳn chờ đợi đáp án. Nhìn ông ta ánh mắt đã nói rõ cho Thiếu Kiệt biết nếu không thương lượng sợ rằng việc rời đi hay làm gì đó của hẳn sẽ không đơn giản được nữa. Thiếu Kiệt bây giờ mới thở dài một hơi bộ dạng bất đắc dĩ nói.

- Thôi được! Tôi đi theo ông lần này nữa thôi. Xem ông đủ điều kiện như thế nào để cho tôi động chút tâm tư nào không. Cũng xem ông có thành ý muốn bù đắp như thế nào. Nếu không ừn tôi có quyền từ chối.

- Tốt. Như vậy cậu sẽ ngồi cùng ông lão này đi chung xe ta nghĩ sẽ không ai có thể làm khó dễ cậu. Ta muốn xem ai có đủ khả năng làm những việc này không.

Tổng Thanh Quân vừa đáp lại lời nói của Thiếu Kiệt cũng đem hấn sắp xếp đi cùng ông. Việc này như muốn đưa ra cảnh báo với nhóm người Tổng Thanh Đông và Tổng Thanh Phong.

Tổng Vũ nghe bố mình muốn để cho Thiếu Kiệt ngồi cùng một sẽ cũng vội vàng lên tiếng nói với bố mình.

- Không cần đâu bố con đưa nó đi cùng là được. Chiếc xe đó chỉ dành riêng cho bố người khác ngồi con sợ là không ừn đâu.

- Chuyện này tôi đã quyết. Cho một người ngồi trên xe tôi thì đã sao. Anh lo mà chở hai người bảo vệ của con mình đi theo sau xe tôi. Việc này tôi còn chưa tính sổ với anh ở đó mà còn nói chuyện.

Thiếu Kiệt nhìn qua Blake với Jackson nói cho họ hiểu tình hình hiện tại. Dù sao tiếng hoa Blake với Jackson hoàn toàn không hiểu gì.

- Hai người đi cùng với Tổng Vũ đi. Tôi sẽ đi cùng với ông ta trên một xe chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Để Tổng Vũ chạy cách xe chừng ba mét là được không chạy ở quá xa. Nếu có gì bất trắc còn tiếp ứng được lẫn nhau.

- Việc này ừn không? Anh thấy ông ta dường như có ý đồ gì với cậu.

Jackson chỉ có nhận định khách quan của mình lúc này nói ra cho Thiếu Kiệt biết. Hắn lo lắng việc đi chung xe với ông lão này họ khó lòng tiếp ứng bảo vệ trong cự ly gần đối với Thiếu Kiệt.

Blake bây giờ mới ngăn Jackson lại nói với hắn.

- Không sao. Thiếu Kiệt đi với ông ta sẽ không sao đâu. Đám người này sẽ không muốn làm hại bố mình. Hơn nữa chúng ta cũng chạy ở phía sau, Thân thủ của Thiếu Kiệt vẫn có thể để chúng ta tiếp ứng được.

Blake bây giờ cũng đáp lại lời Jackson. Đối với việc trên xe ô tô dù không thể nào có khoảng không rộng đủ để tự vệ nhưng nếu chọn một phương diện tấn công ngay trong xe thì cả đôi bên đều bất lợi. Không chỉ riêng việc Thiếu Kiệt có thể đối phó hay không chỉ là với người lớn tuổi như Tổng Thanh Quân trên xe Blake thấy sẽ không có việc gì trừ khi đối phương tấn công từ bên ngoài vào.

- Được rồi! Ông muốn đi thì đi thôi. Đứng ở đây làm gì. Về nhà các ông nói chuyện chứ không lẽ đứng đây để mọi người xếp xe sao.

Tổng Thanh Quân cũng gật đầu được người bác sĩ của mình dìu ra phía trước bật tam cấp của bệnh viện. Lúc này những chiếc xe của bọn họ được đưa đến trước cửa. Tổng Vũ không nói nhiều liền chạy về phía xe mình lái đến ngay bên cạnh xa của Tổng Thanh Quân.

Hai người Tổng Thanh Quân với Thiếu Kiệt vào trong xe trước sau đó tới người bác sĩ. Blake với Jackson cũng bước lên xe Tổng Vũ và vợ hắn. Chiếc xe vừa mới nổ máy. Tổng Thanh Phong đã lên tiếng nói nhỏ với Tổng Thanh Đông.

- Ông với con rể mình lên xe tôi luôn đi. Chúng ta lúc này thật sự cần nói chuyện đây. Việc hiện tại vừa đi vừa bàn thảo sẽ hay hơn. Để cho đám

phụ nữ tự chạy xe về nhà.

Tổng Thanh Đông gật đầu nói nhỏ với vợ mình điều gì đó, Hấn cùng với Minh Quang đều lên xe của Tổng Thanh Phong.

Trong xe lúc này đã có con rể của Tổng Thanh Phong ngồi đó. Hấn chịu trách nhiệm lái xe còn ba người bây giờ tiến vào bên trong xe ngồi. Chẳng mấy chốc những chiếc xe được sắp xếp đầy đủ và có thể lên đường.

Chiếc xe của Tổng Thanh Quân từ từ di chuyển ra khỏi bệnh viện, những cái bánh xe ma sát trên mặt đất bên dưới những viên đá vụn bị cán lên nghe lộp bộp. Xe của Tổng Vũ cũng chạy theo phía sau. Không một chiếc xe nào dám chen ngang việc này bởi vì lời nói của Tổng Thanh Quân.

Tiếp theo đó là chiếc xe của những người Tổng Thanh Phong, Ngồi trên đóng hết cửa kính cả bốn người đàn ông lúc này Tổng Thanh Phong mới hỏi con rể mình đang lái xe.

- Đỗ Văn con có ý kiến gì về việc này?

- Theo con thấy cùng với những thông tin bố đã nói cho con nghe thì việc lòi ra thằng nhóc này không phải chuyện tốt gì. Nó có đầy đủ trí tuệ, Mưu lược có lại thêm cả quyết đoán. Làm việc cẩn thận rất khó chơi. Con chưa hiểu từ đâu một thiếu niên như nó lại có thể có những thứ này. Nhưng con dám chắc thằng nhóc này bản thân nó đã là một thiên tài. Hơn thế nữa còn là người có thực lực.

Đỗ Văn cả quá trình quan sát những biểu hiện của Thiếu Kiệt trong bệnh viện nhìn lời nói và hành động hẳn Đỗ Văn cảm giác được sự lo lắng bất an của Tổng thanh Phong.

- Không phải nó chỉ được cái thể lực hay sao. Nó đến đây không thuộc phạm vi của mình nó nhắm làm việc mà không bị gò bó điều gì thì tôi

không tin. Nếu nó muốn làm việc gì đó chắc chắn sẽ không qua khỏi với chức quyền của tôi với ông tôi không tin nó có thể làm được.

Tổng Thanh Đông bây giờ lên tiếng, Hấn có vẻ không đồng ý cho lắm lời nói của Đỗ Văn. Vì hấn căm tức mình bị đánh mỗi thù này của hấn vẫn chưa giải quyết được. Nên với việc Thiếu Kiệt muốn làm gì chắc chắn nó sẽ vận dụng quyền hành mình đang có mà làm khó dễ.

- Ông không xem đây là tình hình thế nào sao. Nếu như nó không mang huyết mạch của thằng kia thì chúng ta muốn làm sao cũng được ông già sẽ không ý kiến. Giờ thì ông muốn dùng quyền thế với nó đơn giản à. Ông động não giùm tôi một cái. Tìm ra cái phương án tốt hơn là sử dụng quyền lực trong tay mình được không. Với người ngoài ông có làm sao thì cũng được. Nhưng lần này có bố can thiệp ông sử dụng cái đó được à.

Tổng Thanh Phong cũng bực tức khi hấn phải chịu tên anh cả này, Đầu óc thuộc dạng chỉ có võ lực được cái vận dụng tài nguyên trong tay làm việc. Những người bên dưới hấn hầu hết làm thay nên mới dẫn đến hấn chỉ biết vận dụng quyền lực được có.

- Đúng việc lần này rất khó để giải quyết. Con nghĩ đối phương đã chuẩn bị rất kỹ nếu như hôm nay cho dù nó xét nghiệm không trùng khớp với ADN với cậu thì nó cũng có thể rời khỏi đây một cách bình thường. Việc đó con dám chắc đấy. Chú Đông có thấy ai một người thiếu niên có thể đánh thắng chú mà không bị gì chưa. Hơn nữa hai người cận vệ của hấn trải qua không ít chiến trường rồi, Từ việc Minh Quang chỉ vừa tiếp cận đến nó đã bị đánh như thế con bảo đảm nếu cho dù có mười người lính bảo vệ chú đi cùng hai người đó cũng giải quyết gọn.

Đỗ Văn đem nhận định của mình nói cho Tổng Thanh Đông nghe. Minh Quang bây giờ ngồi một bên trầm mặc. Hấn tự bản thân mình kiểm nghiệm

một cước của đôi phương. Dù nhìn hiện trạng rất nặng nhưng không tổn thương gì.

Nhìn qua kính sau thấy Minh Quang đang kiểm nghiệm thương thế của mình Đỗ Văn mới lên tiếng.

- Bọn họ ra tay chùng mực không để lại thương tích lại có thể ngăn cản cậu chỉ không được tiếp cận với thằng nhóc kia. Cậu không cần phải lo. Nội bố cục hôm nay đã thấy rõ ràng đôi phương không muốn làm lớn chuyện vì án mạng. Thằng nhóc đó nắm chắc việc xét nghiệm sẽ dẫn đến trường hợp như thế nào. Cả khi nó định bỏ đi cũng đã được tính toán rõ vừa thả lại vừa bắt. Ông cần hấn nên mới phải thương lượng. Thậm chí cả những việc như muốn ngồi chung một xe để bảo đảm an toàn cho mình hấn đã tính toán kỹ. Hấn đi ba người việc di chuyển sợ rằng đi chung với Tống Vũ trên đường xảy ra vấn đề mới nhắc khéo ông.

Cả ba người trên xe lúc này cũng gạt đầu đường như họ thấy được toàn bộ quá trình Thiếu Kiệt chống đối với họ cùng với việc đối đáp với Tống Thanh Quân tạo thành một bố cục được tính toán chi tiết từng bước một không có một chút sơ hở cần thiết để chen chân vào.

- Mẹ nó thằng Tống Vũ làm sao lại có một đứa con như thế này. Thật sự nếu nó tính toán từng bước từng bước một nắm quyền không chế sau này lỡ như ông già đưa nó hết quyền hành chúng ta làm sao sống. Thằng cha giả khù khờ yếu đuối. Thằng con lại là người không thể trêu vào tức thật chứ. Mẹ bị cái bộ dạng của thằng Tống Vũ lừa gạt biết bao nhiêu lâu nay. trước đó cứ tưởng mọi việc của nó xem như xong rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 822: Nâng Thăng Nhóc Đố Lên

Tổng Thanh Đông bực tức dậm vào dưới ghế ngồi của hắn. Minh Quang hai tay nắm dậm siết chặt. Trước đây việc có một Đố Văn mưu tính xa. Đối với việc sẽ có cháu nối nghiệp Tổng gia cả hai nhà định ra việc này cạnh tranh công bằng. Hắn đã thấy khó khăn đối với mình. Việc lần này Tổng Long xuất hiện càng làm cho hắn cảm giác bức bối.

Nhưng nếu đối phương đã là một người khó lường hắn buộc phải hợp tác với Đố Văn dù trong lòng không muốn việc này xuất hiện. Minh Quang hẳn hiểu rõ để mình đối đầu trực diện với người như Thiếu kiệt hẳn làm không được.

- Đố Văn ông thấy việc này có cách nào giải quyết tốt nhất không?

- Hiện tại thì không. Nhưng toàn bộ việc này nó rõ ràng nhóc đố có mục đích, Chỉ sợ hắn tầm nhìn lớn lắm nếu thật sự ý định của hắn thật sự lớn. Chúng ta cũng khó lòng làm gì được đối phương.

Vừa lái xe Đố Văn thật sự chỉ biết lắc đầu. Hắn thấy từng bước tính toán rất cẩn thận. Nếu hiện tại hắn có thể tìm được bước đột phá thì với cái nhìn của Tổng Thanh Phong không thể nào lại không thấy cần gì đi hỏi một đứa con rể do mình nâng đỡ lên.

- Nó làm chủ tam giác vàng như thế dựa vào tội đầu nguồn cung cấp ma túy chúng ta có thể báo cho tòa án quốc tế lúc đó mọi việc không liên quan đến chúng ta. Ông cụ cũng không thể nào nói được gì.

Minh Quang thấy nếu việc không để Tổng Thanh Quân can thiệp thì chỉ có vận dụng việc làm áp lực không nằm trong tầm quản lý của ông. Như thế mọi chuyện không thể nào dẫn lửa thiêu thân mình của mấy người họ.

- Việc này không dễ dàng đâu. Theo như lời thằng nhóc đó nói thì chúng ta không có bằng chứng nào. Trước đây hình như cũng chưa từng có tên tuổi của nó trong hồ sơ phạm tội. Như thế chúng ta quy chụp một người dường như chưa có tiền án tiền sự nào thì thật sự khó khăn không nhỏ. Chưa biết chừng họ còn xem chúng ta muốn hại người khác không chừng.

Đỗ Văn bây giờ nói ra suy nghĩ của mình là cho Tổng Thanh Đông bực bội lên tiếng nói với hắn.

- Cái này không được cái kia không được. Không lẽ hai đứa bọn mày định để cho thằng nhóc đề đầu cưới cổ hai gia đình mới chịu sao. Nghĩ cách gì khả thi đi chứ.

- Không phải cháu không muốn đối phó nhưng hiện tại chúng ta nằm ở bế tắc cục diện này muốn khai mở trừ khi mình có được thứ gì đó có thể thay đổi tình hình. Cháu chắc rằng đối phương đã tính toán từng bước như thế chắc hẳn thằng nhóc đó phải có mục đích của chính mình. Chỉ là chưa biết được mục đích đó là gì thôi.

Tổng Thanh Phong hiện tại nghe được Đỗ Văn nói như vậy cũng suy nghĩ đôi chút rồi mới lên tiếng nói với hắn.

- Theo con thằng nhóc đó cần gì. Tiền theo bố thấy sẽ không thiếu rồi đấy. Còn vấn đề quyền thế một phương với việc nó nắm giữ tam giác vàng cũng đã nói lên nó có quyền hành ngang với ông như thế theo con thằng nhóc này có mục đích gì?

Cùng với Tổng Thanh Phong, hai bố con Tổng Đông lúc này cũng nhìn lấy Đỗ Văn đang lái xe muốn nghe hắn nói ra vấn đề mà hắn thấy có khả thi nhất cho việc này.

- Con không biết nhưng chắc chắn là sẽ có mục đích. Mọi người suy nghĩ thử xem. Tiền nó không thiếu, Quyền thế nó có thể xem như là vị vua của tam giác vàng. Nhưng đây chỉ là tam giác vàng. Thằng nhóc không có một cái gì đó thích hợp để có thể làm việc mà hắn muốn. Vì thế hắn mới đi nhận thân. Thứ nhất để lấy được thân phận cần thiết. Thứ hai là việc có tiền thì sẽ nghĩ đến thứ kiếm ra tiền. Không ai muốn tiền của mình lại nằm một chỗ nhất là với một đứa thông minh như nó.

Tổng Thanh Phong bây giờ suy nghĩ một điều gì đó rồi gật đầu nhìn lấy Đỗ Văn lên tiếng như muốn hắn khẳng định.

- Theo ý con là thằng nhóc này muốn có được hậu thuẫn bảo đảm an toàn để tiến hành đầu tư kiếm tiền?

- Vâng đây là điều con thấy xác suất để nó tính toán mọi thứ vấn đề từng bước một về vấn đề này sẽ là rất cao. Mặc dù con chưa biết là nó sẽ nhắm đến lĩnh vực nào. Nhưng chắc chắn nó sẽ đầu tư rất lớn nên mới cần sự bảo đảm cần thiết như thế này. Bởi vì cây đại thụ Tổng gia sẽ giúp cho hắn đỡ được nhiều thứ khác.

Đáp lại lời Tổng Thanh Phong. Đỗ Văn đem ra việc hắn thấy hoàn toàn hợp lý nhất trong tình trạng như thế này Cùng với những việc Thiếu Kiệt đang làm thì điều này sẽ có khả năng cao nhất.

- Nhưng mà như thế thì nó chắc chắn sẽ còn con bài chưa lật. Nếu nó đã có tính toán cao siêu chắc chắn sẽ không dựa vào việc này hoàn toàn đơn giản sẽ còn một bước dự phòng nữa vậy nếu muốn nó không xong thì từ hai con đường này phải thao tác cùng một lúc.

Minh Quang sau khi im lặng một lúc mới lên tiếng. Hắn dù sao cũng cần phải có suy luận cho chính mình. Việc Đỗ Văn đã đưa ra ý kiến khiến hắn có thêm dòng suy nghĩ về việc này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

- Ủ! Theo như con thấy thì con đường này có thể xuất phát từ Tống Vũ hoặc là Vợ ông ta. Mọi người đừng quên anh của Phan Thế Như là ai. Dù không có thể lực nào chống lưng nhưng hiện tại ông ta đứng ở cấp bậc như thế nào. Việc này nếu sau lưng do ông ta thao tác chúng ta sẽ gặp bất trắc đôi chút trên chính đàn. Cũng vì ông ta mà bấy lâu này Tống Vũ mới không cho chuyện lớn gì xảy ra cho hắn trong công tác. Người này thật sự đang phải lo ngại đấy.

Đỗ Văn không từ chối còn xác nhận việc này có phần đúng và nói ra một phương diện mà hắn thấy có thể sẽ xảy ra nhất trong việc này. Hắn cảm thấy phải là như thế này cái thằng nhóc kia mới dám đương thân độc mã không ồn ào náo nhiệt lại đi đến Tống Gia kiểm chuyện.

- Mém tý nữa quên mất người này. Thật sự không biết cái tên Tống Vũ kiếp trước gõ hồng biết bao nhiêu cái mỏ lấy được người vợ với lại có một đứa con khó đối phó như thế này.

- Cũng không gì hơn là một việc thằng nhóc có suy nghĩ một chút. Hiện tại cái cần là giải quyết êm đẹp chuyện này chứ không phải nói thằng kia tu được bao nhiêu phước. Đỗ Văn con thấy nếu hạ bệ thằng nhóc Tống Long đó thì sao?

Tống Thanh Phong đáp lại lời của Tống Thanh Đông cũng không quên hỏi lại việc triệt để hạ bệ Thiếu Kiệt có thể sử dụng cách thức nào mà không kinh động đến Tống Thanh Quân,

- Theo con nghĩ. Thằng nhóc đó đúng thật là thiên tài đấy. Nhưng nếu một thiên tài bị chết yểu thì chúng ta cũng không cần lo lắng quá. Không phải đôi phương đã nói rồi sao. Nó sợ ám sát thì chúng ta sẽ thuê người ám sát. Nó đã muốn như thế nào thì chúng ta làm như thế đó

- Nay Đỗ Văn Ôn không đây. Chuyện này không phải nhỏ. Lỡ như ông cụ biết được chưa biết chừng cả bố vợ tôi với bố vợ ông cũng không yên đâu.

Minh Quang lúc này cũng hơi chột dạ hẳn vẫn có thể thấy được Tống Thanh Quân đối xử với Thiếu Kiệt như thế nào. Nếu như thật sự thuê người ám sát chưa biết chừng họ là người bị tình nghi đầu tiên.

- Không hẳn thế. Nếu như chúng ta thao tác tốt một chút chưa biết chừng lại có thể mượn đao giết người. Con không nói chắc bố cũng biết. Việc ông cụ nhà mình ra quyết định để lại toàn bộ quyền lực cho cháu trai đã làm mấy ông lão khác không lo ngại vì lý do gì. Ai cũng hiểu nữ sinh ngoại tộc, cả bố cũng có tư tưởng đó. Nên chúng ta không bị mấy lão già khác lo lắng. Nhưng hiện tại quyền hành dường như chỉ đợi ông cụ nhà mình mất đi rồi giao lại nhà nước. Họ sẽ không làm khó gia đình mình. Nhưng giờ lại khác. Tống Vũ có con trai lại là huyết mạch nam nhân không phải nữ giới bố với hai người nghĩ xem đám người kia sẽ như thế nào.

Một câu nói của Đỗ Văn khiến cho hai người Tống Thanh Đông với Tống Thanh Phong nhìn nhau gật đầu. Chức vị của họ và quyền hành đều từ Tống Thanh Quân. Trước giờ ông không giao quyền về tay ai làm cho mấy người khác ở cao tầng quốc gia đều hiểu ông đang khảo nghiệm. Nhưng khi ông nói sẽ truyền lại cháu trai thì đám người kia đều thờ ơ. Đơn giản vì họ cũng giống như Tống Thanh Quân cho rằng con gái gả đi như bát nước hắt xuống đất không hốt lại được. Việc này cho thấy Tống Thanh Quân sẽ không bỏ đi quyền hành đang cầm cho đến lúc mất.

Giờ xuất hiện Tống Long người có thể để cho Tống Thanh Quân đặt hết quyền hành vào hẳn. Đã có người nối dõi Tống Thanh Quân chắc chắn sẽ làm ra những thứ hành lang tập trung quyền hành cần thiết. Đám lão già thành tinh của quốc gia làm gì để cho Tống gia lại có cơ hội tự đóm lửa

đang lụi tàn bùng cháy trở lại. Họ chỉ mong có một gáo nước lạnh dập tắt
mắt ngọn lửa đang nhen nhóm kia.

- Việc này xem ra có thể được. Chỉ cần chúng ta làm việc này thật lớn.
Thật náo nhiệt để cho đám người kia chú ý đến. Ngoài mặt thì xem như
chúng ta với thằng nhóc đó không có gì xảy ra, hơn nữa còn cố gắng vận
động hành lang cho nó. Đám người kia thấy thế không động mới là lạ đấy.
Ý kiến này rất hay nhưng chỉ sợ giờ chúng ta thao tác nhanh quá sẽ có vấn
đề.

Tổng Thanh Phong ngay lập tức nói ra suy nghĩ của chính mình. Hơn
thế nữa hẳn thấy tình trạng đối lập giữa Thiếu Kiệt cùng với nhóm người
của mình thật sự không thể nào hòa hoãn, Như thế thì càng làm cho những
đám lão già kia không tin tưởng.

- Con thấy không có vấn đề lớn chúng ta chỉ mới va chạm khi chưa chắc
chắn nó mang dòng máu của Tổng Vũ. Hiện tại thì áp dụng chính sách xoa
dịp hẳn. Nâng thằng nhóc đó lên thật nổi bật. Để cho người cảm thấy gai
mắt. Tổng gia có một thiên tài sắp sửa thay Tổng Thanh Quân nắm quyền
điều hành các thứ. Khi đó họ sẽ cảm thấy nguy cơ lớn và bằng mọi cách đập
đôi phương xuống. Thậm chí sẽ có người có ý nghĩ ám sát cũng không
chùng. Khi đó chúng ta ở sau bồi thêm một đao khi con thú bị thương. Lúc
đó vừa được việc vừa không phải lo đến vấn đề ông cụ

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 823: Cứ Đợi Xem Rồi Biết

Dem phân tích của mình nói ra cho mọi người trong xe biết Đỗ Văn lúc này trên miệng nở một nụ cười nham hiểm. Hắn thật sự muốn nắm quyền hành tống gia từ tay của Tống Thanh Quân thông qua vợ mình. Hiện tại đối với hắn Minh Quang không đáng lo ngại. Người không có đầu óc chỉ dựa vào vũ lực hắn chẳng để tâm. Nhưng với Thiếu Kiệt lại khác.

Hắn dùng khả năng quan sát của mình, cho Đỗ Văn hắn thấy đối phương thật sự khó chơi. Lại thêm bối cảnh của Thiếu Kiệt như thế hắn không thể nào vận dụng được lực lượng làm gì. Chỉ có cách mượn dao giết người vừa giữ được mình không liên quan vừa có thể ổn định lại tình hình cân bằng cần thiết.

- Được như thế chúng ta sẽ giả vờ như mọi chuyện chỉ là hiểu lầm lúc ban đầu còn những việc khác thì chúng ta làm lớn lên. Tống Thanh Đông không cần tôi nói ông nhịn nhục chịu đựng được không thể?

- Kế sách này hay. Chịu thiệt một thời gian cũng không sao. Nhưng quan trọng là hiệu quả. Thua bây giờ thắng về sau, vấn đề thiệt thòi trước mắt này tôi chịu được.

Đáp lại câu hỏi của Tống Thanh Phong, Tống Thanh Đông hắn cố làm ra vẻ nhẫn nại. Những gì Đỗ Văn vừa nói với việc Tống Thanh Phong nhắc nhở Tống Thanh Đông hắn cũng để cho Minh Quang hiểu được mình phải làm gì.

- Vậy thì chúng ta đợi xem buổi thương lượng của hắn với ông như thế nào. Sau đó chúng ta sẽ tự thân tổ chức ăn mừng tạo mời thật nhiều người cho hắn xuất hiện. Việc này càng làm ồn ào càng tốt. Con tin chỉ cần có

tiếng gió không ít một đám người muốn biết mặt thẳng nhóc như thế nào đấy.

Minh Quang đem suy nghĩ của mình nói ra cho mọi người đều biết. Những việc này thì ai trong chiếc xe đều sẽ hiểu các bước tiếp theo sẽ phải làm như thế nào. Lời nói của hắn xem như phụ họa thêm cho kết luận của cả ba người.

- Được chuyện này con cứ lo phần khách mời. Ít nhất không để cho người nào bỏ sót. Chúng ta xem như làm việc này bồi tội. Đối phương dù không muốn nhưng ông cụ, chắc chắn sẽ không thể trách chúng ta được.

- Việc này chúng ta biết đến đây thôi. Đừng để đối phương phát hiện cứ xem như mọi thứ thật bình thường như thế là ổn rồi.

Đỗ Văn bây giờ nói lại một câu hắn thấy việc này có bàn nữa cũng chỉ đi đến kết quả như thế này thôi. Khi đã quyết định mọi việc xong hết hắn chú tâm vào việc lái xe không lên tiếng nữa. Cả ba người Tống Thanh Phong, Tống Thanh Đông, Minh Quang lúc này đều chạy theo suy nghĩ của chính mình về việc. Làm thế nào để mọi thứ có thể diễn ra tốt nhất, trong khi đó bọn họ lại có thể không liên quan đến những rắc rối sau này.

Cùng lúc đó một nhóm người hiện tại cũng vừa mới khởi hành một chiếc xe mười sáu chỗ ngồi được chuẩn bị chỉ để chở có tám người trên xe. Những người này vừa đi vừa nói chuyện với nhau những gì họ mới sắp xếp.

- Trương Đại. Tôi không hiểu tại sao chúng ta lại phải đợi thẳng nhóc đó về lại Tống gia mới qua gặp mặt mà không phải đến thẳng bệnh viện luôn. Dù sao mục đích chúng ta là gặp mặt nó chứ có phải là Tống Thanh Quân lão già đó đâu.

Trương Khôi bây giờ lên tiếng nói với Trương Đại. Hắn thấy việc đi bệnh viện vừa trực tiếp chỉ có mỗi mình Thiếu Kiệt biết vừa lại có thể cho thấy thành ý của Trương gia bọn hắn nhằm hòa hoãn kết nối quan hệ một cách tốt nhất.

- Tôi thấy nơi đó thật sự không thích hợp. Mọi người nghĩ xem ba đứa con của Tổng Thanh Quân như thế nào chúng ta đều biết. Việc chúng ta gặp riêng cậu ta chắc chắn sẽ bị bọn hắn nhìn chằm chằm. Hơn nữa nếu gặp ở bệnh viện chưa biết kết quả cần thiết. Họ sẽ cho rằng chúng ta chưa gì đã có mưu đồ với gia đình họ. Còn nếu gặp ở Tổng gia thì lại khác.

Trương Hậu ngồi một bên ra vẻ gật đầu ông bây giờ bổ sung ý kiến của mình cho Đại.

- Đúng vậy! Việc gặp ở bệnh viện rất bất tiện. Thứ nhất chúng ta sẽ làm cho cậu ta thấy chúng ta vì nóng vội nên không phân biệt cả tình huống cụ thể như thế nào mà kéo nhau đến bệnh viện. Nơi đó dù sao cũng là nơi chữa bệnh ai lại ký kết hợp tác ở một nơi như vậy. Cậu không thể nào suy nghĩ thêm được vấn đề nào khác à Trương Khôi.

- Chỉ có ông ta mới làm ra mấy hành động ngược đời đó thôi chứ ai mà làm. Tôi nói này Trương Khôi không lẽ ông cứ thấy người ta đang bệnh gần chết đưa hợp đồng ký hợp tác sao. Như thế chả phù hợp tý nào.

Trương Chi cũng lên tiếng trách móc Trương Khôi. Trong xe lúc này không ít người cười đùa vui vẻ. Bọn hắn tuy đấu khẩu với nhau nhưng cũng đang bàn bạc đối sách. Không phải bí mật căn thẳng gì nữa nên tâm lý chắc chắn thoải mái hơn.

- Tôi thấy nơi nào cũng như nhau. Chỉ cần cậu ta đồng ý cầm cây viết lên ký một cái roẹt thế là xong xem như hợp tác giữa chúng ta và cậu ấy đôi bên cùng có lợi.

Trương Khôi cũng bất bình một chút khi bị mọi người châm chọc hẳn nói ra một câu rồi im lặng ngồi đó. Dù sao thì bao nhiêu người châm chọc mình. Cảm giác có phần thật sự khó chịu.

- Ai không biết điều đó nhưng phải đúng nơi đúng thời điểm. Chứ có ai làm việc tùy tiện như ông không. Ông không hiểu nếu tới bệnh viện họp đồng của chúng ta với cậu ta mới thật sự khó ký kết đây.

Trương Dật nhìn Trương Khôi nói ra một câu cảm thán nói mấy lời khuyên nhủ. rồi mới đưa ra ý kiến của mình. Trương Khôi khác ngạc nhiên với những lời Trương Dật. Hẳn thấy nơi bệnh viện Thiếu Kiệt còn đang đợi kết quả bọ hấn đến ký kết hợp đồng xem như cho Thiếu Kiệt một quân bài trước mặt những người Tổng gia.

- Ông nói ngộ tôi thấy cậu ta đại diện cho chính mình. Có phải đại diện cho Tổng gia đâu mà lại khó ký kết hợp đồng.

- Trương Khôi ông quên rằng thằng nhóc đó còn một thân phận nắm giữ tam giác vàng sao. Nó ký hợp đồng khi chưa có xác định thân phận Tổng Gia. Như thế khác nào chúng ta đang ký kết làm ăn với ông trùm của tam giác vàng trước mặt tổng gia. Việc này chả khác nào đùa giỡn trước tử thần.

Trương Tỏa lên tiếng nói với Trương Khôi mọi người đều im lặng cái vấn đề này họ đều hiểu. Nếu ký hợp đồng như thế chả khác nào nếu việc thân phận của Thiếu Kiệt không được thì họ tự đẩy mình vào con thuyền bị Tổng Thanh Quân nhắm vào.

- Đúng đấy! Chỉ Trương Khôi ông không nghĩ đến những thứ khác thôi. Vấn đề này không trách được ông, công việc trước giờ của ông tùy tiện ai cũng biết thói quen này nên không sao. Nhưng nếu muốn làm việc hiệu quả thì cần phải xem lại tình hình thực tế. Hiện tại chúng ta không chỉ có một mình ông muốn làm gì thì làm. Chúng ta đi lần này đại diện toàn bộ Tổng

gia một bước sai thì chỉ có vạn kiếp bất phục. Nên ông đừng có mà tùy tiện là được rồi.

Trương Hậu bây giờ cũng thêm vào ý kiến của mình để cho Trương Khôi hiểu. Hơn người nào hết trong Trương Gia chỉ có Trương Khôi vì mọi việc đều có Thanh Trúc gánh cho nên hấn hầu như muốn làm gì thì làm cũng không lo lắng đến việc phạm sai lầm. Vì khi hấn thao tác không đúng Thanh Trúc sẽ thay hấn chỉnh sửa lại. Chính việc này làm cho Trương Khôi hấn tùy tiện làm việc đã quen.

Họ cũng muốn được như Trương Khôi nhưng bên dưới thật sự không có được một người luôn thay mình làm việc như Thanh Trúc nên điều này chỉ có thể tự thân họ phải tính toán làm việc cẩn thận theo mọi mặt.

- Mấy ông cứ nói thế tôi thấy mọi việc cũng đâu đến nỗi nào. Ngay lúc đầu không chọn đội giờ thằng nhóc có được thân phận là người Tổng gia đến dột gắm thằng nhóc nó chịu sao?

Trương Khôi bực mình này giờ mọi người nói mình. Hấn đáp lại bằng một cách bực tức. Việc hấn thấy ra sao nói như vậy mọi người cũng không nói gì. Ai cũng có một ý nghĩ riêng cho mình Trương Khôi hấn làm việc tùy tiện là thật nhưng đôi khi cũng suy nghĩ một vài thứ cần thiết.

- Cái này tôi thấy không hấn. Ông nghĩ xem hiện tại thằng nhóc nó chỉ mới xác lập là con của Tổng Vũ nó cũng chưa có cái gì gọi là có mối liên hệ gắn kết. Làm việc như chúng ta mới đúng là đưa than sưởi ấm đấy. Nó cần một cái gì đó để lên mặt thì chúng ta đưa cho thằng nhóc đó thôi. Tôi nghĩ nếu đã đưa cho thằng nhóc những ân tình như thế này nó không nhận mới là lạ đấy.

Trương Cung bây giờ mới lên tiếng nói với Trương Khôi. Việc hiện tại hấn thấy mọi thứ chỉ đợi chờ việc ký kết hợp đồng nữa là xong. Không cần

phải quá khó hơn nữa việc để cho đối phương mang một chút mặt mũi xem như lấy được phần hảo cảm từ chính những gì mà Trương gia họ đem đến cho Thiệu Kiệt.

- Cái chính là các ông nghĩ như thế nhưng tôi lại thấy không như vậy. Mấy người có suy nghĩ không thành nhóc nó đã tự mình đến nhà Tống gia thì chắc chắn nó chẳng sợ điều gì, Hơn thế nữa nếu nó sợ cũng không chỉ đi với ba người. Thành nhóc đó đã tính toán như thế thì mấy người có muốn làm ra ký hợp đồng lúc nào mà không được. Đầu nhất thiết là phải chọn nơi chọn chỗ. Các ông nghĩ là đem than sưởi ấm, nhưng người ta lại cho rằng đang dẹt hoa trên gấm thê thì cũng bằng thừa.

Lời nói của Trương Khôi làm cho mọi người trên xe im lặng hẳn lại. Những lời của hắn lúc này để cho đám người Trương gia phải suy nghĩ vấn đề này không ít. Theo ý nghĩ của họ thì những việc mình sắp làm Thiệu Kiệt sẽ chấp nhận. Nhưng song song đó vẫn còn một khả năng. Mà khả năng lại có thể xảy ra rất lớn đó là những gì Trương Khôi vừa nói.

Nếu họ có thể đoán được trước những gì cần thiết của suy nghĩ của Thiệu Kiệt thì họ chắc chắn sẽ không phải tốn nhiều thời gian để họp và đưa ra quyết định cho mình ngay lúc này.

- Sao nào. Các ông cứ nói này nói nọ nữa đi. Thấy tôi nói đúng rồi chứ gì. Đã bảo là đối với nhân vật phi thường thì phải suy nghĩ bất bình thường thế mà không ai chịu nghe. Không tin lát nữa tới đó thương lượng chưa biết chừng còn có việc để xem. Các ông đừng cho tôi là nói cho vui cứ đợi xem rồi biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 824: Bạn Bè Đông Thi Đường Mới Thông

Không thể phủ nhận những lời nói của Trương Khôi. Trương Đạt sau một lúc âm trầm mới lên tiếng nói với mọi người trong phòng.

- Xem ra chúng ta tính toán sai một chút. Nhưng hiện tại chúng ta đi hợp tác, tôi sẽ không nghĩ đến việc cậu ta sẽ từ chối. Có chăng chỉ là khó khăn một chút. Như thế thì nếu có ra sao chúng ta cũng phải chịu đựng. Chỉ cần thật sự đây là lợi ích vốn có. Còn những vấn đề khác không cần quan tâm đến.

Trương Khôi Nghe được những lời Trương Đạt cũng tươi cười. Hắn thấy việc mình đưa ra ý kiến bị Trương Đạt thừa nhận cũng làm cho hắn có phần thoải mái.

- Tôi nói với mấy ông không hiểu tôi thừa biết. Những người như Thanh Trúc bọn nó suy nghĩ sâu xa hơn chúng ta nhiều. Cứ tùy tiện đem tới hảo cảm con hơn là tính toán. Tính không lại bọn nó đâu đừng tính chi cho tốn công.

Những lời này của Trương Khôi làm cho mọi người hiểu hơn tại sao hắn luôn làm việc mà không suy tính điều gì. Nhưng mọi thứ đều có thể hoàn thành hơn thế nữa còn hoàn thành tốt. Bởi vì hắn không tính toán nên những thứ quan trọng đều giao cho Thanh Trúc.

Việc này khiến cho mọi người nhìn vào đơn giản là do Thanh Trúc làm nhưng bên trong đó Trương Khôi hiểu rằng hắn tính toán không bao giờ hoàn mỹ bằng người ta. Việc buông bỏ những thứ này sẽ làm cho hắn đỡ phải mệt nhọc hơn. Song Song đó còn có thể để cho Thanh Trúc thấy được mình trong mắt mọi người có quyền lợi quan trọng.

Dường như hiện tại ai cũng đều có ý nghĩa này cho chính mình. Trương Khôi bây giờ mới thật sự cao trong mắt mọi người. Tầm nhìn của hắn dường như không trói buộc chung với những người thường nữa.

Trương Chi trầm ngâm im lặng một lúc mới lên tiếng nói với Trương Khôi.

- Xem ra ông không phải không lúc nào cũng làm việc không suy nghĩ như Trương Khôi. Ông làm tôi phải nhìn bằng con mắt khác rồi đây.

- Tôi là ai chứ Trương Khôi tôi nếu cũng như mọi người thì việc Thanh Trúc có thể tiếp cận với thứ kia được không. Các ông nên nhớ chính tôi một mực muốn con bé thử sức với cái thứ khó nhai kia đây. Như thế tôi lại đúng không phải sao. Tôi nghĩ thằng nhóc kia nó còn hơn Thanh Trúc nhiều nên các ông hãy chuẩn bị tin thần đi. Chưa biết nó sẽ ra sao nhưng tôi sẽ đặt kết luận của mình ở đây trước. Nó là người thập bộ nhất toán. Nên muốn làm gì cũng đừng tính toán.

Trương Khôi nói rồi im lặng. Cả chiếc xe đều lâm vào trầm tư. Nếu nói Thiếu Kiệt là một người thập bộ nhất toán. Bọn hắn thấy rất ít có người làm được điều này. Mọi người đều hiểu cuộc sống có ba loại người những người tính trước bước không qua. Những người khác đi bước nào tính bước đó, và những người đi một bước tính ba bước.

Đối với những người như thế có khả năng cho từng thứ của chính họ. Có người tính toán rất hay, rất hiện thực nhưng khi áp dụng hầu hết đều rơi vào gò bó không thể nào hoạt động được những gì tính toán mà hắn đưa ra.

Một loại người luôn nhìn vào thực tế mà đưa ra tính toán nhất thời cho mọi việc. Có việc thành công, có việc thất bại nhưng đối với những người này thường có sơ hở rất lớn làm điều yếu. Họ vì tính toán thường xuyên nên mắc lỗi và sửa sai khá nhiều trong quá trình thực hiện.

Còn một người khác họ tính toán tổng toàn cục mới tiến hành từng bước một hầu hết đều đi theo những tính toán con đường lâu dài của họ. Bộ cục nghiêm ngặt cho dù phát sinh vấn đề gì con người này luôn lấy những suy nghĩ đo lường được mức độ thiệt hại và thành công cho riêng mình. Những người này thường rất có thể làm cho đối thủ khó chịu và cũng có đôi khi làm cho người hợp tác với hấn cảm thấy mình chọn lựa là đúng đắn.

Nhưng với việc một cuộc tính toán lại có thể tính trước tất cả những thứ cần thiết của toàn bộ cục diện thập bộ nhất toán lại khác. Họ chỉ cần một bộ cục cho những việc sắp làm. Nhìn như nó đơn thuần rất bình thường nhưng nó lại là cả một vấn đề nghiêm trọng vì không có con đường nào mà người này không tính ra được mức độ thiệt hại cũng như thành công. Và hơn hết bộ cục của con người này rất lớn bao gồm tất cả mọi thứ và trên một phạm vi rất rộng không thể biết đâu sẽ là đường biên giới của phép tính người này đã làm.

- Trương Khôi! Xem ra lát nữa ông đại diện mọi người đi đàm phán với cậu ta tôi thấy được hơn đấy. Có Kinh nghiệm của chính mình tôi nghĩ cậu có thể nói chuyện với thằng nhóc kia dễ dàng hơn chúng tôi. Mọi người thấy ý kiến này của tôi như thế nào.

Trương Hậu bây giờ lên tiếng nói ra ý kiến của mình với mọi người xung quanh. Hấn thấy với các thức của Trương Khôi và kinh nghiệm làm việc lâu dài với Thanh Trúc, Trương Khôi có thể đã quen với các làm việc của Thanh Trúc nên dễ dàng phù hợp với Thiếu Kiệt hơn là bọn họ.

- Không phải nói chứ ý kiến này xem ra thích hợp nhất. Ở đây quen với những việc của mấy đứa kia chỉ có ông. Nên ông cứ đứng ra làm đi.

Trương Chi bây giờ cũng gật đầu nhìn Trương Khôi nói thêm vào. Ở đây mọi người đều thấy việc này là thích hợp. Nhưng Trương Khôi biết khối

bánh ngon này hẳn không dễ nuốt như thế. Nhìn như mọi người thật sự rất muốn hẳn đại diện họ đi thương lượng với Thiếu Kiệt.

Nhưng chỉ cần trong việc này có một chút sơ sót hay vấn đề phát sinh ra việc gì thì sẽ đổ lên đầu của hẳn. Trương Khôi lúc này đôi chân mày nhăn lại một chút mới lên tiếng nói với mọi người trong xe.

- Không phải tôi không muốn. Nhưng mà việc này có chút khó khăn đấy. Nếu chỉ là cá nhân tôi làm sao cũng được. Nhưng nếu đại diện cho toàn bộ mọi người tôi thật sự nghĩ có vấn đề khá lớn nên có vài điều kiện. Thứ nhất quyền quyết định của tôi như thế nào thì sau này mọi người không được có phản nản. Thứ hai việc tôi làm trong cả quá trình ra sao không được ý kiến. Thứ Ba nếu hai điều trên không làm được thì cứ như bình thường Trương Đại làm người đại diện đàm phán tôi chỉ đứng ngoài xem.

Điều kiện của Trương Khôi nhìn như đơn giản nhưng hẳn lại bao gồm cả việc không chịu trách nhiệm sau này. Đám người Trương gia tuy thấy điều kiện này hiện tại tương đối hợp lý như về lâu dài lại có một số vấn đề phát sinh. Khi đó nếu bản thân Trương Khôi không gánh việc này thì ai sẽ là người đứng ra chịu trách nhiệm. Câu hỏi này hiện tại bùng lên trong suy nghĩ những người đang có mặt tại đây.

- Không cần phải thế đâu nếu ai cũng như ông thì sẽ không người nào dám phán được hết. Được rồi việc này tôi quyết định nên có chuyện gì thì Trương Đại này chịu trách nhiệm mấy người không cần phải lo.

- Đây không phải tôi muốn cắt ngang ý tốt nhưng cứ như vậy thì tôi không chịu được. Mấy ông cứ nói không lo, nhưng nếu như chúng ta lần này đi đàm phán không đạt được lợi ích như lúc đầu các ông suy nghĩ như thế nào. Lúc đầu đám người Trương Cung chần chờ nên mất đi cơ hội tốt nhất cần thiết. Giờ đi đàm phán chắc chắn sẽ không được như lúc đầu đâu các ông cũng đừng trong mong quá.

Không sợ thiên hạ loạn Trương Chi bây giờ nói ra những gì trong lòng mình thấy cần thiết. Trương Hậu bây giờ cũng không phản bác với ý kiến của bà. Dù sao thì sớm hay muộn việc này cũng diễn ra. Lúc cần không ra tay sau đó lại muốn làm thì ai có thể thích thú với việc như thế này.

- Trước hết không cần thiết phải lo lắng. Hiện tại nơi đó theo như kế hoạch của thằng nhóc đó đưa ra thì sự phát triển lâu dài chứ không phải đầu tư một hai ngày là lấy được lợi nhuận. Việc có thiệt thòi đôi chút nhưng lấy lợi được về sau thì cũng phải làm. Cái giá bỏ ra có thể ít đi một chút nhưng không có nghĩa là không thu được lợi nhuận dài hạn.

Trương Hậu lên tiếng đề cho mọi người đều hiểu lần này đi chắc chắn họ phải chịu được thiệt thòi trước mắt, Và đây cũng là lời cảnh tỉnh cho ai muốn chiếm quá nhiều lợi ích không chịu hợp tác sẽ làm gia tộc mất đi nhiều thứ hơn nữa.

Trương Dật sau khi gạt đầu tán thành mới đem ý nghĩ của mình ra nói với mọi người. Vì theo những gì hắn thấy. Việc ở tam giác vàng chỉ là một phần có thể kiếm được lợi ích dài hạn. Nhưng với độ tuổi và sự phát triển lâu dài với Thiếu Kiệt hắn thấy sẽ không ít hơn một lần hợp tác như thế này.

- Tôi noi mọi người đừng trách. Tôi nghĩ thằng nhóc đó chỉ mới chuẩn bị cho những bước đầu tiên. Chắc chắn sẽ còn những bước thứ hai, thứ ba, nó cần phát triển thì công việc kinh doanh càng rộng mở. Lúc đó tôi nghĩ chắc sẽ không chỉ có mỗi Tam giác vàng đem lại lợi ích cần thiết cho thằng nhóc này. Chúng ta dù thiệt thòi lúc đầu nhưng là người đến sớm. Những thứ lợi ích cần có sau này mới thật sự làm cho tôi suy nghĩ đến một con đường lâu dài.

Trương Cung hiện tại đã lờ leo lên thuyền đi chung với Trương Dật và Trương Tỏa hắn cũng phải nói lên lời của chính mình để ủng hộ Trương Dật

nếu chỉ có Trương Dật góp lời không khác gì tự hấn cho rằng mình ánh mắt thấp hơn Trương Dật.

- Đúng vậy theo như tôi biết thằng nhóc còn phát triển nhiều lĩnh vực như công ty giao hàng, kho bãi, cho thuê gian hàng điện tử, rồi đầu tư công ty phát triển trò chơi. xét một bố cục nào đó thì những thứ này chỉ là tiền đề phát triển. Thằng nhóc đã làm ra nhiều thứ như thế chắc chắn sẽ còn có những thứ đặc sắc hơn. Nên dù bằng giá nào chúng ta vẫn phải giữ mối quan hệ cần thiết. Bọn bè đông thì đường mới thông. Câu nói này ở bất cứ trường hợp nào luôn luôn đúng.

Đem suy nghĩ của mình nói ra cho mọi người đều nghe và hiểu bỏ qua cơ hội này. Trương gia nếu sau này thấy một dự án mới nào của Thiều Kiệt họ có thể tham gia chưa chắc lúc đó lại có một chân có thể tham gia vào.

- Thôi mấy người nói thế thì tôi cũng không có ý kiến gì nữa. Cứ làm theo mọi người đã tính đi chuyện sau này thì để sau này tính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 825: Nguyệt Ôm Hồng Thủy Thao Thiên

Trong khi Trương gia còn đang trên đường. Thì Thiếu Kiệt hiện tại đã về đến Tống gia. Ngồi trong căn phòng với đối diện mình là Tống Thanh Quân cùng mọi người. Blake với Jackson đứng phía sau hắn. Phan Thế Như cùng với Tống Vũ ngồi ở bên phía tay phải. bên trái hắn là nhóm người Tống Thanh Phong với Tống Thanh Đông. phía sau lưng họ là những người trong gia đình hai đứa con gái đứng cạnh Minh Quang, Đỗ Văn, Hai người phụ nữ đứng cạnh hai cô con gái là hai vị phu nhân của hai người Tống Thanh Phong Với Tống Thanh Đông

Tống Thanh Quân ngồi trước mặt Thiếu Kiệt phía sau ông không ai xa lạ, người bác sĩ thân cận. trên cái bàn gỗ được chạm khắc long phụng hòa kéo dài thêm vào những chữ phúc lộc thọ. Trên bàn một ấm trà bằng sứ được đặt sẵn bên cạnh đó chỉ để vài cái ly và đã được châm nước trà.

- Sao nào hiện tại thì có việc gì ông cũng nên nói rồi. Đến giờ phút này tôi thấy chúng ta nên giải quyết rõ mọi vấn đề cần thiết thì hay hơn.

- Đúng vậy cậu nhóc. Cậu có thể nói điều kiện của mình trước đi. Tôi hiểu rõ cậu có điều kiện của chính mình. Ai cũng có một điều gì đó đem ra làm thương lượng. Cậu cũng thế, nếu đã như vậy thì xem như đây như một buổi giao dịch. Cậu ra giá, tôi trả giá. Nếu hợp lý chúng ta đều đạt được mục đích lẫn nhau.

Đáp lại lời Thiếu Kiệt Tống Thanh Quân lúc này nhìn hắn chằm chằm trên tay cầm một tách trà miệng vừa thổi thổi cho bay đi hết những làn khói tỏa ra của ly trà nóng.

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười hắn cầm lên tách trà vừa được rót không có biểu hiện gì khác thường trên khuôn mặt của mình nhìn Tống Thanh Quân.

Hắn thừa hiểu đã đến tuổi của Tổng Thanh Quân thì những gì hắn làm đến hiện tại ông lão sống lâu năm lên lão làng như thế này làm sao không hiểu. Nhưng để chính mình ra giá Thiếu Kiệt hắn thấy tốt nhất nên đá trái bóng này lại cho đối phương. Để định giá chính mình Thiếu Kiệt hắn làm không được.

Hơn thế nữa việc để mình tự ra giá hắn sợ mình đưa ra cái giá quá thấp cho chính bản thân mình. Khi đó Thiếu Kiệt hắn mới là người chịu thiệt.

- Ô cái giá để tôi đưa ra cho việc hàn gắn mối quan hệ hơn mười sáu năm ông thấy rẻ sao. Nếu thế thì sao ông không thử định giá thử xem. Coi con số hợp lý điều kiện tốt như thế nào. Đôi khi phải có thành tín. Nếu không chỉ dựa vào cái giá tôi đưa ra ông nghĩ ông sẽ chấp nhận sao. Tôi chưa bao giờ định giá chính mình. Bởi vì bản thân tôi có được ngày hôm nay giá trị đó khẳng định rõ không có một giá cả nào để cho tôi có được sự hài lòng thật sự. Phải xem ông đánh giá về tôi như thế nào. Chứ không lẽ tôi lại ra cái giá cho tôi thật sự thấp sao.

Từng lời của Thiếu Kiệt lọt vào tai mấy người khác trong phòng như một vẽ cao ngạo không biết trời cao bao nhiêu bản thân hắn được bao nhiêu. Giống như một người tự đại đi ngoài đường không kiêng nể gì những người xung quanh.

Nhưng những câu nói của Thiếu Kiệt lọt vào tai của Tổng Thanh Quân lại khác. Bây giờ ông ta chỉ cười lớn, giọng cười có chút vui vẻ làm mọi người trong phòng có chút khó hiểu.

“ Ha Ha Ha! ”

- Giỏi cho một cái vô giá không định được giá bản thân mình. Nam nhân của Tổng gia phải là như thế. Phải không lo lắng gì đến xung quan đầu đội trời chân đạp đất như thế mới được. Đã cậu muốn một cái giá do chính

người khác đưa ra để thể hiện sự thành tín. Ông già này nói thẳng cho dù tôi đưa ra cái giá trên trời cậu cũng không chấp nhận đâu đúng không?

Thiếu Kiệt lúc này chỉ nở một nụ cười gật đầu tán đồng với lời nói của Tổng Thanh Quân. Trong khi đó Tổng Vũ ngồi một bên mình thấy Thiếu Kiệt trong lòng cũng dân lên một cảm giác tự ti mặc cảm.

Hắn suy nghĩ về chính những gì mình đã làm trong mấy năm qua. Với tính cách của Thiếu Kiệt như thế hắn thấy nếu thật sự hắn có được cái tự tin này trước mặt bố mình chắc hẳn Tổng Vũ hẳn đã khác. Không phải âm thầm chịu đựng mọi áp lực cần thiết để che giấu làm gì cho mệt.

- Ông già xem như vẫn còn có đầu óc không như một số người lúc này sẽ cho đại một cái giá để tôi tự nói. Như thế đi điều kiện thì tôi có đấy nhưng ông chắc sẽ đáp ứng hết mọi thứ sao? Nên nhớ tôi dường như không thiếu thứ gì nên ông nên suy nghĩ kỹ liệu có đủ đáp ứng với yêu cầu của tôi hay không mới được.

- Không cần cậu cứ nói ra điều kiện chính cậu thấy thích hợp. Ông già này đã từng nói chỉ cần bất cứ ai trong ba đứa này có cháu trai thì mọi thứ quyền hành của lão già này đều giao lại cho người đó. Điều này đến bên giờ ông lão này vẫn còn nhớ, ta chắc chắn sẽ thực hiện.

Tổng Thanh Quân chém đinh chặt sắt nhắc nhở lại từng lời mà ông đã nói xem như bản thân mình không có quên mọi thứ đã từng hứa hẹn để cho Thiếu Kiệt tự làm ra quyết định lựa chọn cho mình.

Thiếu Kiệt hiện tại chỉ lắc đầu đối với việc hứa hẹn của Tổng Thanh Quân, Thiếu Kiệt chỉ xem đây sẽ là rắc rối, còn không đem lại lợi ích thiết thực cho hắn ngay lúc này.

- Tôi nói ông đừng có buông lời dụ hoặc. Tôi đúng thật có mục đích của chính mình nhưng cũng đừng lấy cái điều kiện này đi cảm dỗ tôi bởi nó không hiện thực lắm với những gì tôi làm. Như thế này nhé ông vẫn là ông, tôi vẫn là tôi. Chuyện nhà mấy người tôi không quan tâm. cả chuyện của tôi mấy người đừng can thiệp như thế tốt lắm rồi. Ông đôi khi thấy lời hứa rất nặng nhưng cũng chính vì lời hứa của ông mới dẫn đến tình trạng như hôm nay. Lời này tôi nói không thừa đâu.

Tổng Vũ ngồi bên cạnh nghe Thiếu Kiệt chỉ trích Tổng Thanh Quân bây giờ hẳn cũng không ngồi yên được vội lên tiếng.

- Tổng Vũ con không thể nói những lời như thế. Ông con cũng chỉ vì muốn mọi người tốt hơn thôi.

- Không thẳng thắn nói đúng đây. Nếu trước đây ta không làm ra lời hứa hẹn này thì cũng không đến mức mấy đứa trong nhà lại đấu tranh lẫn nhau. Ngay cả người thân cũng ám hại sau lưng. Việc đối với bên ngoài ra sao ta không cần quan tâm. Nhưng từ khi có một số người chia mũi dao về phía người trong gia đình ta đã loại bỏ tư cách của họ từ rất lâu rồi. Nhưng không có cách nào khác đành chờ đợi. Chờ đợi có một người đủ bản lĩnh để thay thế lão già này thôi.

Tổng Thanh Quân lời nói rắn chắc. Khiến cho Tổng Thanh Phong với Tổng Đông như rơi vào hầm băng lạnh giá. Nhưng tất cả việc này bây giờ họ có hối hận cũng không được nữa. Đã làm họ phải làm đến cùng. Tổng Thanh Phong tự mình đứng ra chịu trách nhiệm hẳn biết thời thế bây giờ như thế nào cũng không muốn để kế hoạch mình nuôi dưỡng bấy lâu nay vì một lời của Tổng Thanh Quân mà bay đi mất.

- Xin lỗi bố việc này do con trẻ người non da, Làm ra hành động không thích hợp con cũng không hiểu lúc đó tại sao con lại làm như thế mong bố cùng với Tổng Vũ tha thứ cho lỗi lầm trong quá khứ của con.

Tổng Thanh Quân không trả lời lại hắn nhưng lúc này ông chỉ nhìn lấy Thiếu Kiệt với thân phận Tổng Vũ nói.

- Cậu nhóc giờ cậu nói đi điều kiện gì. Chỉ cần ông già này làm được. Ta nguyện vì quân ôm hồng thủy thao thiên. Chỉ cần cậu thừa nhận mình là cháu của ta chỉ như thế thôi. Còn những thứ khác ta mặc kệ.

Tổng Thanh Phong đứng một bên trong lòng tức giận nhưng không nói một lời nào. Hắn hiểu mọi thứ của hắn kể từ lúc xét nghiệm ra thằng nhóc trước mặt này là con của Tổng Vũ thì mọi thứ đã kết thúc.

Ngay cả Thiếu Kiệt cũng không ngờ Tổng Thanh Quân lại làm ra quyết định như thế. Suy nghĩ trong đầu lúc này của hắn khá khó khăn. Hắn không nhận thì sẽ khó có thể có được một cây đại thụ chống đỡ cho mọi chuyện sau này. Còn nếu nhận thì sẽ lòi lên thân mình một phiền phức không hề nhỏ.

Thiếu Kiệt vốn chỉ muốn nhận một thân phận đủ để Mã Hóa Đằng lo ngại không làm ra những gì khó khăn cho hắn trong việc nắm quyền hành công ty. Nhưng thái độ một mực khăng khăng muốn Tổng Vũ thừa nhận cháu của mình đã nói lên việc hắn không dấy lên thân mình rắc rối, Nhưng rắc rối sẽ tự tìm đến cho bản thân Thiếu Kiệt hắn. Bây giờ có thể như đang yên bình nhưng nhìn cái đám người bên trái hắn biết sớm muộn gì hắn cũng gặp phiền phức không nhỏ.

- Được rồi! Ông đã nói như thế tôi cũng thấy được sự thành tín cần thiết. Điều kiện của tôi khá đơn giản. Có thể tôi là cháu ông. Nhưng không có nghĩa, tôi sẽ gọi ông như mọi người cháu vẫn gọi. Sẽ phải mất một thời gian rất dài để tôi có thể tiếp nhận điều này hơn nữa tôi sẽ không đụng đến quyền hành của ông. Như thế cho đến khi tôi thật sự tiếp nhận quyền hành tôi có thể kiểm soát được, còn những thứ rắc rối khác thì ông tự đi giải

quyết. Hơn nữa tôi sẽ điều đến một nhóm người bên cạnh mình để phòng ngừa bất trắc. Người của lão tôi không tin tưởng được.

Tổng Thanh Quân lúc này cũng vui mừng. Tổng Vũ trên mặt nở một nụ cười. Hắn biết lời nói của Thiệu Kiệt đã xác lập thân phận cho mình sau này chỗ đứng của hắn trong gia đình này sẽ tăng vọt.

- Tốt! Tốt. Chỉ cần thằng nhóc cháu thừa nhận là được. Gọi cách nào thì tùy cháu. Ông sẽ để cho đám người kia biết không phải Tổng Thanh Quân này không có cháu trai, nó còn là một đứa cháu giỏi giang hơn người.

- Nay ông đừng vui mừng quá sớm. Tôi còn chưa hết đâu. Nếu việc của tôi ông mà can thiệp vào đừng trách tôi không thừa nhận cái gia đình này của ông. Bên trong nó tranh đấu tôi còn không có thời gian đi giải quyết đâu. Thời gian của tôi không dành cho những thứ việc bao đồng đó, Nhưng nếu ai muốn đối phó với tôi thì phải nên suy nghĩ đến một số thứ. Cái đầu tiên tôi muốn nhắc khéo họ một chút. Thằng này không dễ chơi đâu. Muốn chơi phải bỏ ra một cái giá rất lớn đấy.

Thiệu Kiệt lên tiếng để lại một lời nhắm vào hai gia đình Tổng Thanh Phong Và Tổng Thanh Đông, Bởi hắn thừa sức hiểu rõ hai cái gia đình này chắc chắn sẽ không để cho hắn đơn giản muốn lấy đi lợi ích trước mắt họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 826: Con Người Này Không Thể Xem Thường

Trái ngược với suy nghĩ của Thiếu Kiệt Tổng Thanh Phong lúc này khá vui vẻ nhìn Thiếu Kiệt như không có vấn đề gì từ câu nói của hắn.

- Chuyện này cậu không cần phải lo trước đây chúng tôi không biết có điều mạo phạm nhưng hiện tại đều là người một nhà những việc như thế chắc chắn sẽ không diễn ra. Hơn thế nữa những thứ đã xảy ra ngày hôm nay sẽ không tái diễn một lần nào nữa.

Từng câu từng chữ của Tổng Thanh Phong làm cho Thiếu Kiệt hơi có phần khó chịu. Hắn suy nghĩ trong lòng mình bây giờ không phải ngạc nhiên vì lời nói của Tổng Thanh Quân. Hắn hiểu cái tên này chơi cứng không được lại chuyển qua chơi mềm.

- Nếu ông đã nói như thế thì tôi cũng chẳng so đo làm gì. Người không biết không có tội. Hơn nữa ông cũng không đem lại lợi ích gì cho tôi có quan tâm cũng không được đồng nào. Ôm tức nặng bụng dễ bị rối loạn tiêu hóa.

Giọng điệu bình thản không vấn đề gì nhưng từng lời nói ra Thiếu Kiệt đều ẩn ý với Tổng Thanh Phong giống như một người đang dùng một cây kim chọc vào quả bóng cho nó phát nổ.

Tổng Thanh Phong thừa biết Thiếu Kiệt đang khiêu khích hắn. biết rằng không thể để cảm xúc nhất thời của mình bị bộc lộ ra. Lý Trí của Tổng Thanh Phong luôn nói với chính mình

“ Bình tĩnh! Bình Tĩnh không thể nào mắc mưu của thằng nhóc này được. Bây giờ xúc động là ma quỷ phá hư mọi việc”

Ý Nghĩ đầy cứ dồn dập hết lần này đến lần khác tay trái nắm chặt lúc nào cũng để ở sau lưng nhưng khuôn mặt lúc nào cũng hòa hoãn đáp lại câu nói của Thiếu Kiệt hơn thế nữa còn lấy lần này ra nói rõ mục đích của mình với Tổng Thanh Quân.

- Không sao mọi thứ sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì lưu lại. Mọi thứ sẽ được xí xóa hết. Con thấy việc Tổng Long trở thành một người trong gia đình mình. Phải công bố rộng rãi ra bên ngoài để cho mọi người cùng biết. Con sẽ không để ai có thể lấy lý do như ngày hôm nay mà làm khó dễ cháu của con được.

Từng lời nói đầy vẻ hùng hồn và chắc chắn. Nếu một người không biết Tổng Thanh Phong có xích mích trước cùng Thiếu Kiệt thì sẽ nghĩ hẳn thật sự quan tâm đến người thiếu niên bên cạnh. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của người khác còn Thiếu Kiệt hẳn thì sẽ không bao giờ như thế.

Hắn bây giờ chỉ mỉm cười gật gật đầu ra vẻ độ lượng lên tiếng đáp lại lời của Tổng Thanh Phong.

- Tôi thấy cũng không đến mức phải làm rình rang chi cho nó mệt người. Không phải mọi người không biết tôi là một người điệu thấp. Làm việc không cần phải lớn lao chi cho tốn sức. Hơn nữa mấy người thấy việc này nên làm hay sao. Tôi không nói đến những vấn đề phát sinh chỉ với việc làm rầm rộ mấy người sẽ đối mặt ra sao với những lời nói của người khác đây. Nên nhớ Tổng Vũ có con trước khi lấy vị Phan Thế Như đấy.

Thiếu Kiệt đưa ra trái banh về việc đãi tiệc rầm rộ làm cho mọi người đều biết của Tổng Thanh Phong dập tắt. Hắn thấy nếu để Tổng Thanh Phong muốn thực hiện việc này thì xem như chính hắn lại trở thành tâm điểm. Mặc dù không phải không muốn nhưng Thiếu Kiệt phải từ chối.

- Việc này không sao. không sao hết mọi thứ tôi sẽ lo đầy đủ chu toàn. Bảo đảm không có vấn đề gì xảy ra. Tôi sẽ phụ bố mình thao tác buổi tiệc này sẽ không ai thắc mắc điều gì về cậu sau này cậu có đi ngang ở Bắc Kinh này cũng không ai nói gì.

Đỗ Văn bây giờ cũng lên tiếng phụ họa. Thiếu Kiệt nhíu mày một chút với lời nói của Đỗ Văn dường như hẳn thấy việc này là nên làm con ở phía sau lưng cực lực ủng hộ làm cho mọi người thấy hẳn như chào đón Thiếu Kiệt sau những hiểu lầm của hai nhà.

- Đúng là đầu óc có vấn đề nói ra chuyện không suy nghĩ. Mẹ ở đây mấy người đang là quan chức đấy. Hơn nữa Tống Vũ hẳn làm gì. Giờ công khai chuyện hẳn có con trước khi lấy vợ. Không phải rằng cho họ thấy tác phong làm việc của hẳn có vấn đề sao. Mấy người ăn cái gì ngu dốt. Có cần vừa lập đền thờ vừa phô bản trình tiết không. Có ngu thì chừa người khác ngu với chứ. Ôm hết cái ngu thiên hạ.

Thiếu Kiệt khá bức bối. Đối với cái khuôn mặt tươi cười như không có việc gì của Đỗ Văn hẳn thấy nếu không đụng chạm gì đến Đỗ Văn được thì chỉ có cách sử dụng ngôn từ cần thiết để đánh mặt đối phương.

- Việc này.. Nhưng mà không công bố ra việc cậu là cháu của Ông thì sau này có một số thứ đụng chạm sợ là phát sinh biến hóa lớn khó mà khống chế được.

Dù trong bụng muốn chửi mửi tám đời tổ tông của Thiếu Kiệt nhưng Đỗ Văn chỉ có một chút đáng vẻ bối rối hẳn nói ra lời thuyết phục rồi nhìn về phía của Tống Thanh Quân như muốn để cho ông ta quyết định.

- Tôi nói mấy người cứ sợ trước sợ sau là sao nhỉ. Không phải là bọn con ông cháu cha hay kiếm chuyện hoành hoành thôi sao. Ích nhất tôi cũng không phải là quả hồng mềm cho người khác nắm. Cuộc sống là phải điều

thấp, giả heo ăn thịt hổ. Biết đâu chừng trong cái đám người tự làm con thiêu thân đó có mấy người cần phải giải quyết để khỏi va chạm trong chính trường sao.

Tổng Thanh Quân vốn định lên tiếng thuyết phục Thiếu Kiệt nhưng khi nghe được lý lẽ này của hắn cũng hết sức tán thưởng.

- Hay! Việc như thế này rất tốt nhưng không phải lúc nào cũng như thế là được. Dù sao cháu của ông già này cũng cần làm một buổi cơm ra mắt đám người kia. Như thế thằng nhóc cậu có muốn làm gì ông già này đứng ra bảo đảm mới không bị người khác nói ra nói vào.

Tông Vũ một bên mừng thầm bởi vì việc Thiếu Kiệt xác nhận thân phận với mình đã được hoàn thành hắn chỉ cần đợi cho có buổi ra mắt đơn giản để người ta biết đã là quá đủ. Như thế theo thể lực của con mình hắn sẽ phát triển không thể nào tốt hơn.

- Tôi thấy vấn đề này tốt nhất ông nên suy nghĩ kỹ lại nhé. Nếu xác định thân phận với Tông Vũ hắn chắc chắn sẽ không tại vị được. Lôi xuống đài thì ông cũng mang tiếng ít nhiều đã thế thì cần phải tổ chức một buổi tiệc tổn hao lợi ích như thế không. Quan Trường tranh đấu sẽ không ai chắc rằng sau khi có cái tiệc đó xong người ta không đối phó gia đình ông đâu nhỉ.

Thiếu Kiệt hiện tại trong đầu đã nghĩ ra cách xoay chuyển tình hình cần thiết. Hắn có một quyết định cho chính mình để thay đổi toàn bộ cục diện sau này cần phải có nên mới nói ra những lời cố dè bở đi buổi tiệc này trước mặt của nhóm người Tổng Thanh Phong.

- Không có vấn đề gì hết. Ông lão này không lo, cậu lo làm gì?

- Cái chính là chỗ đó đấy. Mẹ tôi vì bảo toàn cho tôi cùng với mình nên phải lấy con của quan chức khác trong nước. Ông nghĩ xem hiện tại bên kia họ tử hình hai gia đình trong đó có mẹ tôi. Còn tôi thì thoát được ông nghĩ nếu đám người thế lực đối lập điều tra ra sẽ đơn giản để yên chuyện này sao?

Tổng Vũ lúc này sững sờ ngồi bệt xuống đất. Phan Thế Như nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt bà bây giờ mới hiểu tại sao người thanh niên này nói mẹ hắn sẽ không bao giờ đến.

- Các người cũng đừng thắc mắc ngạc nhiên như thế. Đúng tôi cho nhà có tang chạy thoát khỏi án tử bên kia. Nên cũng không tiện cho việc nhận thân rằm rộ. Tôi không tin với việc ở bên kia mấy người cho người điều tra sẽ không ra vấn đề. Nên càng điều thấp càng tốt.

Tổng Thanh Quân bây giờ phần nộ nhìn Tổng Vũ. Hắn thấy nếu như người thiếu niên trước mặt mình không chạy thoát được sẽ phải chịu án tử hình. Khi đó ngay cả một người cháu trai duy nhất của toàn bộ Tổng gia cũng vì đó mà mất đi hương hỏa.

- Tổng Vũ! Con hay lắm đến cả chuyện như thế cũng không làm được. Con không biết phải liên lạc thường xuyên với vợ mình hay sao. Nếu hôm nay thẳng nhóc không đến được đây thì sao hả.

- Có ông ta có liên lạc, nhưng nửa năm mới liên lạc một lần. như thế có cũng như không. Những việc ngay lập tức ông ấy làm sao mà biết được. Nên tôi thấy tiếc thì thôi đi. Dù sao cũng không cần tự mỗi người trong nhà biết là được.

Thiếu Kiệt chỉ vừa mới dứt lời. Đỗ Văn hấn đã lên tiếng để lấy lại tình hình cần thiết cho mình. Hắn thấy Thiếu Kiệt càng từ chối thì sẽ có điều gì đó sợ lộ ra sơ hở.

- Con thấy việc này không cần phải lo lắng. Ông vẫn có thể sử dụng cách khác để nhận thân với Tống Long. Hơn nữa còn không để người khác nói được gì về gia đình chúng ta. Chú Tông Vũ cũng không cần phải bị điều tra tác phong cần thiết.

Trước ý kiến cùng với những lời nói chắc chắn mọi việc sẽ được đưa vào một phương án tốt như thế. Dù không muốn thừa nhận việc làm tiệc Thiếu Kiệt cũng không nghĩ Đỗ Văn nhanh chóng đã nghĩ ra cách xoay chuyển tình hình. Hắn cũng muốn biết cái cách của Đỗ Văn muốn đối phó với hắn như thế nào.

Tống Thanh Quân bây giờ cũng nhìn lấy Đỗ Văn cau mày một chút mới trầm giọng hỏi.

- Cách nào để có thể thuận lợi như thế. Cậu nói ra tôi nghe thử xem.

- Vâng có một cách khá đơn giản chúng ta có thể công khai danh tính của Tống Long cũng tuyên bố với mọi người bên ngoài về việc này thông qua một buổi tiệc nhận con nuôi của chú Tống Vũ. Như thế vừa nói rằng Tống Long là người nhà chúng ta, Vừa cho thấy chú Vũ cũng không có rắc rối gì về tác phong. Chỉ là thích con trai nên nhận một người con trai vậy thôi. Hơn nữa ông vẫn có một người cháu còn được pháp luật thừa nhận khi đăng ký làm giấy tờ về cho nhận con của chú Vũ.

Từng lời của Đỗ Văn làm cho Tống Vũ cùng với Tông Thanh Quân khuôn mặt dường như tìm thấy một chân trời mới. Đây là một cách vẹn toàn không cần lo lắng đến lời nói của những người bên ngoài như thế nào. Vì họ đều làm theo thủ tục pháp lý đầy đủ.

Thiếu Kiệt thấy đây cũng chính xác khá thích hợp nhưng không chỉ vấn đề này hắn nhìn nhận Đỗ Văn con người này không thể xem thường. Nếu

không sẽ lật thuyền trong mương chết trên tay đối phương lúc nào không hay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 827: Trương Gia Giới

Nhìn qua dáng vẻ hài lòng của Tông Thanh Quân với sự trầm mặt đầy nét tươi cười của Tống Vũ Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói với hai người.

- Như thế cũng được. Vậy thì cứ như thế rồi làm những việc này muốn làm sao thì tùy mọi người. Chuyện của tôi xem như xong rồi nhé. Tôi đi đây

Khi Thiếu Kiệt vừa dứt lời bên ngoài đi vào một người bảo vệ tiến vào bên trong phòng nhìn mọi người một lượt rồi đưa ánh mắt về phía Thiếu Kiệt nói với Tông Thanh Quân.

- Lãnh Đạo. Có người của Trương gia muốn gặp Tống Long họ hiện tại đang ở ngoài. Có nên cho họ tiến vào.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngạc nhiên đổ dồn ánh mắt về phía Thiếu Kiệt. Bởi họ trước giờ với Trương gia đều không liên hệ lẫn nhau nước sông không phạm nước giếng. Giờ lại có người của Trương gia đến tìm.

Việc Trương gia đến chỉ để gặp người thiếu niên tên Tống Long như thế này làm mọi người cũng không hiểu mối liên hệ giữa hắn cùng Trương gia như thế nào.

- Tống Long. Trương gia gặp thẳng nhóc cháu có việc gì vậy?

- À chắc cũng không có việc gì. Nếu bọn họ chắc là định ký kết một số hợp đồng cần thiết thì phải. Xem ra họ muốn ký một hợp đồng thật sự lớn về lợi ích rồi đây.

Khá bất ngờ với việc Trương gia tự tìm đến Thiếu Kiệt bây giờ mới nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người trong phòng nghe kể cả Tổng Thanh Quân cũng không ngờ rằng hắn lại nói ra những câu như thế này.

- Vậy được rồi cứ để họ vào đây đi. Ông già này cũng muốn xem thử những người Trương gia đến đây ký hợp đồng như thế nào với cậu.

Tổng Thanh Quân bây giờ cho phép người cảnh vệ để cho nhóm người Trương gia đi vào. Không mất khá nhiều thời gian. Nhóm người Trương gia đã đến căn phòng khách có toàn bộ mọi người.

Trương Đại đi đầu. bên cạnh hắn là Trương Khôi phía sau gồm những người còn lại. Thiếu Kiệt ngồi ở vị trí của cái bàn tiếp khách bây giờ mới đứng lên.

Trương Cung đi phía sau lúc này không nói gì. Hắn đợi cho Trương Đại lên tiếng chào hỏi Tổng Thanh Quân.

- Hôm nay chúng tôi đến làm phiền Tổng gia như thế này hi vọng lão Quân không trách tội đi.

- Nào có! Nào có! Chỉ hơi ngạc nhiên gia đình chúng tôi cũng vừa có cuộc họp nội bộ quyết định một việc hệ trọng xong thì mọi người đã tới.

Tổng Thanh Quân lên tiếng đáp lại lời của Trương Đại. Nhìn ông ai cũng hiểu đây chỉ là cách xã giao cũng đưa ra lý do tại sao trong phòng lại có nhiều người như thế này.

- Ô vậy xem ra chúng tôi đến cũng vừa kịp lúc nhĩ. Không biết chúng tôi có thể biết việc hệ trọng đó như thế nào không, Vì nghe phong thanh Tổng gia chuẩn bị đón thêm một thành viên thì phải. Nên sẵn đó bọn tôi mới đến đây làm đầy lão Quân à.

Trương Đại cũng nói ẩn ý đề cho Tống Thanh Quân hiểu được hẳn biết ý nghĩa cuộc họp đó thế nào. Khuôn mặt của Tống Thanh Quân lúc này cũng không còn nét vui vẻ gì thay vào đó đôi vàng trán nhăn lại thấy rõ.

- Xem ra tin tức ông cũng linh thông quá nhỉ. Chuyện trong nhà tôi cũng biết đây.

- Cũng không có gì. Đối phương tôi muốn gặp phải gọi sao ấy nhỉ. À đúng rồi Tống Long đúng không. Có thể ông không biết nhưng hợp tác lớn thì tôi phải tự mình tìm hiểu đối phương ra sao ông cũng biết đấy tiền không thể nào cứ rơi vào nơi không thể tin tưởng.

Trương Đại vẫn nét mặt tươi cười đáp lại lời của Tống Thanh Quân trong khi đó ánh mắt hướng về người thiếu niên đứng gần đó. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ lắc đầu. Hai bên giả vờ một mặt người ngoài không thể thấy được phải nói việc đóng kịch của hai người nếu đặt ở một sân khấu chưa biết chừng có thể đoạt giải khá cao.

Thiếu Kiệt cũng không ngại ngắt lời hai người với âm thanh trực tiếp của chính mình.

- Được rồi. Diễn kịch cũng đừng diễn quá tốn thời gian của nhau thôi mấy ông đến đây chuyện gì thì cứ trực tiếp đi. Ông già cho tôi mượn chỗ nói chuyện một chút không sao chứ.

Trương Đại cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Hẳn thấy Thiếu Kiệt khá trực tiếp hơn nữa còn nói chuyện với Tống Thanh Quân với một giọng điệu không lớn không nhỏ.

Trương Cung đang đứng phía sau cũng vội lên tiếng giới thiệu Thiếu Kiệt với Trương Đại và Trương Khôi. Hẳn dùng cái tên đã được Thanh Trúc đề cập đến để không làm cho đối phương khó chịu với mình.

- Tổng Long đây là Trương Đại người đại diện cao nhất của Trương gia. Còn đây vị này tên Trương Khôi theo vai vế ông ấy là ông của Thanh Trúc. Hai người hôm nay đại diện Trương gia bàn việc hợp tác với cậu.

Tổng Thanh Quân bây giờ nghe thấy Trương Cung xác nhận mục đích đến đây để bàn hợp đồng với Tổng Long ông có chút tin tưởng. Xem ra việc này không phải giả. Hơn nữa với việc Trương Đại đã nói hợp tác với đối tác lớn cần phải có điều tra một chút hẳn hiểu đám Trương gia chưa bao giờ đầu tư vào một việc nguy hiểm nên vấn đề có thể thu thập được một ít tin tức về Tổng Long chắc chắn sẽ có.

- Như vậy để đám người Tổng gia của tôi dời đi chỗ khác vậy. Nhường lại cái phòng khách này cho mọi người nói chuyện.

Hắn lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình dù sao đôi phương cũng tới vì Tổng Long. Việc hợp tác thế nào thì đôi bên biết được hẳn cũng không can thiệp có đứng một bên nghe ngóng thì xem như gia đình hẳn trở thành kẻ nhiều chuyện.

Nhưng lúc này Thiếu Kiệt lại không thấy phiền phức điều gì lên tiếng nói với Tổng Thanh Quân.

- Không sao. Để mọi người ở đây chứng kiến cũng được. Cũng không phải việc quan trọng gì lắm có người chứng kiến xem như cũng tốt.

Trương Khôi bây giờ tươi cười nhìn Thiếu Kiệt một bộ dạng vui vẻ.

- Cậu nói đơn giản như nhét tiền vào túi vậy. Hợp đồng thế này mà không quan trọng đúng thật chỉ có cậu mới có thể nói ra. Nếu như vậy chúng ta trực tiếp đi vào chuyện chính vậy.

Nhóm người Tổng Thanh Phong với Tổng Thanh Đông cũng muốn biết người thiếu niên này sẽ hợp tác cái gì với Trương gia. Vì đem đội hình đến

Tổng gia họ. Lại điều tra cả thân thế của Tổng Long. Việc này nói không quan trọng chắc hẳn họ sẽ không tin. Dù trong lòng họ không nghĩ được rằng thiếu niên trước mặt họ sẽ hợp tác như thế nào đối với Trương gia.

Tổng Thanh Quân lúc này cũng gật đầu. Thiếu Kiệt đã nói họ không cần tránh đi, thì việc muốn biết hợp đồng thế nào cũng làm cho ông tò mò không ít. Người cháu của ông có thể để cho Trương gia dốc toàn bộ cao tầng để chứng kiến việc hợp tác này. Đối với ông chắc hẳn đây một điều khá lạ. Thường Trương gia cũng chỉ đưa những người đại diện đi bàn hợp tác kinh doanh chứ không phải lôi một đội hình đầy đủ như thế này. Việc này dường như chưa xảy ra bao giờ.

- Nếu vậy ông già này đứng một bên nhiều chuyện thôi. Xem thử xem hợp đồng như thế nào. Lão Trương ông lại phải kéo người đến đây gặp cháu tôi đây. Nếu tốt sắp tới tôi sẽ mời mấy ông đến đây dự tiệc việc tôi nhận cháu nuôi. Hi vọng lúc đó các ông phải nể mặt.

Trương Đại không ngạc nhiên lắm với việc Tổng Thanh Quân nói ông ta ra vẻ gật gật đầu. Trương Khôi trực tiếp ngồi xuống bàn đối diện với Thiếu Kiệt. Nhận trong tay Trương Dật những hợp đồng họ đã soạn thảo trước đó. Nhìn Thiếu Kiệt cười cười một bộ dạng vui vẻ hẳn nói với Thiếu Kiệt.

- Xem ra cậu chắc cũng trạc tuổi của Thanh Trúc. Đạo gần đây nó bận bịu khá nhiều cái ông già này cũng không thể gặp nó được mỗi ngày. Cậu gần đây gặp cháu gái tôi thấy nó thế nào.

Thấy người đàn ông đồ tuổi chừng hơn sáu mươi nói chuyện với mình về Thanh Trúc. Thiếu Kiệt tâm tư không còn đặt ở trong việc suy nghĩ của mình nữa, nhìn ông gật đầu đáp lại một cách khá bình thường.

- Chắc cũng không có chuyện gì quá khó khăn với cô nàng cháu ông đi. Dù sao thì cô ấy cũng có chỗ hơn người khó có việc gì làm khó cô ta được.

Thôi không bàn chuyện riêng nữa. Thời gian của tôi có hạn đi vào chuyện chính đi.

Trương Khôi lúc này cũng cười cười gật đầu đáp lại với Thiếu Kiệt cùng với việc đưa cho hắn một cái phong bì màu cam khá dày.

- Thanh niên các cậu sao cứ phải nóng vội như thế nhỉ. Đây là hợp đồng cần thiết mà chúng tôi bàn bạc cậu xem trong đó như thế nào. Được thì chúng sẽ ký kết và triển khai dự án ngay.

Thiếu Kiệt cầm lấy bì hồ sơ mở ra một xấp giấy khá dày. Tổng Thanh Quân thấy Thiếu Kiệt đang đọc hồ sơ cũng tò mò hỏi Trương Đại.

- Lão già! Ông định ký hợp đồng gì với thằng nhóc nhà tôi lại chuẩn bị hợp đồng dày như vậy biết chừng nào mới đọc xong. Ông đừng có định dùng mấy điều gì đó bất khả thi trong hợp đồng đây à?

- Ông đừng có đùa. Việc hợp tác khai phá du lịch của tam giác vàng nơi thằng cháu ông tiếp quản và mạch ngọc chất lượng cao không nhiều giấy tờ sao được. Ông nên biết thị trường ngọc thạch khá khắc khe nếu không đầy đủ ngọc được cho rằng buôn lậu từ các con đường tiểu ngạch bọn tôi bị tịch thu hàng thì thiệt hại lớn sao được. Kim ngạch mỗi năm đầu tư sẽ không ít, những năm đầu lên tới số tiền tỷ đô, ông nghĩ thiệt hại Trương gia tôi chịu nổi sao.

Lời nói của Trương Đại với Tổng Thanh Quân hai người không nhỏ. làm cho nhóm người của Tổng Thanh Phong đứng phía sau đều nghe rõ. Hơn nữa còn làm cho họ giật mình với những gì được nghe. Việc khai phá du lịch ở tam giác vàng đã là một thứ ngoài sức thừa nhận với họ giờ còn phát hiện người thiếu niên họ mới kéo vào Tổng gia lại có cả một mạch ngọc. Điều này nói rõ thằng nhóc kia trước mặt họ không có gì nổi bật nhưng đã có thể nắm được tài chính vô hạn.

Tổng Thanh Quân cũng ngăn người ra nhìn Trương Đại hỏi lại cho rõ ông sợ chính mình nghe nhầm. Vì việc nắm trong tay mạch ngọc có thể khai thác thì dù cho mỏ có nhỏ đi nữa cũng đem lại hàng tỷ đô. Điều này Tổng gia có kinh doanh mấy chục năm cũng không đem lại lợi ích bằng việc ngồi mát ăn bát vàng của Thiếu Kiệt.

- Cái gì? Ông nói thẳng nhóc cháu tôi có mạch ngọc. Tôi không nghe nhầm chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 828: Trương Gia Giới

Thiếu Kiệt đang cầm trên tay xấp hồ sơ vừa đọc từng điều khoản trong đó. Tai hắn không điếc có thể nghe được những lời của Tổng Thanh Quân hỏi Trương Đại nên nhẹ nhàng đáp lại.

- Ông già không nhầm đâu. Quả thật tôi có mạch ngọc trong vô tình. Đúng là tôi được trời thương một chút phước của mẹ tôi để lại. Còn có nhiều người con gái có phước hay không phải xem ông bố hắn ra sao.

Trương Đại nghe Thiếu Kiệt nói vậy chỉ nhếch miệng cười một chút hắn biết Thiếu Kiệt muốn nói điều gì. Tục ngữ từ lâu đã nói con gái nhờ đức cha, Con trai nhờ đức mẹ. Vậy việc Thiếu Kiệt nói mình được trời thương cũng nhờ phúc đức của mẹ hắn mà không phải là của Tổng gia.

Lời này ích nhiều làm cho Tổng Thanh Phong với Tổng Thanh Đông chột dạ đôi chút. Trương Đại bây giờ mới nhìn Tổng Thanh Quân lên tiếng.

- Tôi nói ông nên tìm hiểu đôi chút đi. Việc cháu ông có tài nguyên nhưng không muốn dựa vào tài nguyên mãi mãi đã nói rõ thẳng nhóc hơn người. Ông nhận cháu thì nhận nhanh không nhận thì nhường nó cho tôi cũng được. Cháu mà nổi bật như thế này tôi cũng muốn có một đứa.

Trương Khôi nhìn Thiếu Kiệt đang đọc bộ hồ sơ điều khoản ở bên cạnh cất lời.

- Chưa nói đến vấn đề mạch ngọc nội cái việc muốn cải tạo lại tam giác vàng thành một nơi du lịch đầy đủ đã cho thấy cậu thiếu niên này có con mắt là kinh doanh rất lớn vốn bỏ ra bàn đầu có thể nhiều nhưng thu lại sau này là con số không thể đong đếm được. Mà làm du lịch thì phải hỏi Trương gia chúng tôi. Hợp tác như thế này thì đôi bên đều có lợi rồi.

Thiếu Kiệt vẫn không có động thái gì cho thấy hấn quan tâm tới những lời vừa rồi của Trương Khôi nhưng trong lòng Thiếu Kiệt hấn chợt nhớ đến một thứ hấn vừa đọc hồ sơ vừa lên tiếng hỏi Trương Khôi.

- Tôi tự hỏi Trương gia mấy người bỏ tiền cho bộ phim avatar bao nhiêu để được lấy khung cảnh của Trương gia đem vào trong phim thế. Sau này nơi đó có doanh thu không nhỏ mấy người lại không cần bỏ tiền nhiều lắm lại thu được lợi nhuận lớn nhất như thế mới gọi là kinh doanh tôi nói không đúng sao. Hình như tôi nhớ không lầm là Trương Gia Giới, Phượng Hoàng Cổ Trấn đi.

Từng lời của Thiếu Kiệt làm cho Trương Khôi trở mắt nhìn hấn chăm chăm. Việc Trương gia thao tác thứ này khá ít người biết. Mà người làm việc này chính là Trương Khôi hấn. Trương Đại là người nắm giữ thông tin này rõ nhất về những gì hai người đã làm.

Cho đến hiện tại bộ phim vẫn chưa được ra mắt theo họ phải cuối năm mới có thể ra rạp một bộ phim 3D đầu tiên sẽ là cho mọi người thích thú với những phong cảnh của Trương Gia Giới.

- Làm sao cậu biết điều này. Việc này chúng tôi làm dường như không một ai biết đến cậu bằng cách nào mà biết được.

Trương Đại bây giờ cũng không nhận được phải lên tiếng hỏi lấy Thiếu Kiệt chuyện này. Bởi vì đây tương đối xem như là kế hoạch lâu dài của Trương Đại hấn mà Trương Khôi là người thúc đẩy từng bước xúc tiến.

Thiếu Kiệt bây giờ mới chợt nhớ ra một việc. Hấn đang lỡ lời cho một lời nói không suy nghĩ bởi vì phải đến cuối năm khi đó bộ phim này mới được phát hành. Hơn thế nữa Thiếu Kiệt hấn cũng chỉ được xem bản 2D mà là bản lậu không phải bản thương mại chính thức.

- Cũng không lạ gì. Tôi đã từng đi qua Trương gia giới. Cũng thấy được phong cảnh ở đây bộ phim kia từ lúc lên kế hoạch tôi đã chú ý nhưng khi đó tôi vẫn không có tiền nếu có tôi đã đầu tư rồi. Các ông nói việc Trương gia là một cổ trấn có lịch sử. Sao không tự suy nghĩ một chút Trương gia các ông lâu đời đã đặt tên cho cái trấn của tổ tiên như thế ai mà không biết. Muốn làm cái gì phải có tiền vốn mà các ông tiền vốn là lịch sử tôi thấy mấy ông không sai mới là việc lạ đấy.

Dù lời giải thích của Thiếu Kiệt dù có chút cưỡng ép nhưng nói rõ cho hẳn hiểu lấy cái của mình để làm lợi cho mình trong kinh doanh. Trương Đại bây giờ thấy cũng khá hợp lý bởi vì địa danh đã nói rõ đây là khu vực của gia tộc họ.

- Thì ra là như thế. tôi cứ nghĩ cậu lại từ đâu biết được việc này như thế sẽ không hay lắm cho việc phát triển sau này của chúng tôi. Như thế thì những nguồn thu vào sẽ bị hạn hẹp một chút.

- Các ông cứ nói thế tài nguyên thiên nhiên phong cảnh vốn chủ yếu là phải giữ gìn nếu cải tiến với hình thức không phù hợp nó không chỉ phá hủy nền du lịch mà còn là con dao cắt đứt hết phong cảnh của Trương gia các ông. Đây chỉ là góp ý của tôi còn các ông thao tác và làm việc như thế nào tôi không quan tâm. Tôi cũng không muốn chia cái bánh trong việc người khác đã bỏ công sức khá nhiều.

Thiếu Kiệt vẫn không ngưng đọc cái đồng hồ sơ điều khoản trong tay mình. Chỉ là lên tiếng đáp lại Trương Đại với những gì hẳn thấy thích hợp nhất.

Trương Khôi bây giờ không biết suy đoán của Thiếu Kiệt về việc Trương gia giới chỉ là ngẫu nhiên hẳn cảm nhận thấy người thiếu niên này nhìn bên ngoài không khác gì những người khác. Nhưng tầm nhìn thì quả thật rất cao. Vấn đề Trương gia giấu kỹ như thế câu thiếu niên trước mắt

này vẫn có thể tìm ra nói rõ mọi thứ hợp tác với họ. Chắc chắn sẽ nằm trong mức độ nào đó có thể chấp nhận được sau khi đã điều tra sơ bộ.

- Xem ra cậu cũng tìm hiểu về chúng tôi không ít?

- Đây cũng là lẽ đương nhiên tìm đối tác phải là người có thực lực và năng lực cần có. Tôi làm kinh doanh chứ không đào tạo người mới. Bỏ ra giá lớn để nhận rủi ro tôi không làm. Hơn nữa có làm cũng không thể nào làm với mức tiền tỷ như thế này. Phá sản chứ không giỡn chơi như mấy cái kinh doanh đơn thuần được.

Thiếu Kiệt bây giờ đặt hồ sơ xuống nhìn Trương Khôi đáp lại bằng một cách nghiêm túc hẳn thấy được trong điều khoản hợp tác dường như cho thấy việc Trương gia muốn chấp nối quan hệ rất lớn. Hơn thế nữa điều kiện cũng không hà khắc cho lắm. Nếu nói việc thương lượng trên giấy tờ khá đơn giản thì Thiếu Kiệt tin không ai lại bỏ tiền ra để làm một việc mà không thu về cái giá cần thiết.

Trương Đại thấy Thiếu Kiệt đã đặt bộ hồ sơ của bọn họ xuống cũng nhìn hẳn cười nói.

- Nếu thật sự cậu không phải ông chủ lớn chưa biết chừng chúng tôi đã lôi kéo cậu vào một trong những kinh doanh của chúng tôi rồi. Cậu đôi khi đưa ra những thứ mà người khác không thể ngờ được hơn thế cái bản lĩnh kiếm tiền của cậu tôi phải thật khâm phục. Hình như cái vốn ban đầu của cậu cũng không đến con số một vạn nhỉ. Giờ thì khối lượng tài sản của cậu ngay cả đoán tôi cũng không dám đoán đâu.

Thiếu Kiệt bây giờ hơi nhú mày. Hẳn biết Trương gia có thể thông qua cô nàng Thanh Trúc hiểu hết về hẳn. Nhưng để người khác nói ra điều này ở phạm vi của Tổng gia.

- Cũng không phải việc quan trọng gì. Các ông nói quá rồi, Có thể người đi đầu luôn đem lại kết quả khả quan hơn nhiều những thứ khác nhưng quan trọng xuất phát điểm của họ ở đâu. Hiện tại tôi có thể làm giàu với số tiền đó nhưng chưa hẳn một vài năm sau sẽ có thể làm như thế. Quan trọng vẫn là mỗi năm mức độ lạm phát mười đến mười lăm phần trăm đó tôi có thể kinh doanh thứ gì kia. Chứ ai có tiền đều có thể làm được thì phải xem lại họ muốn làm như thế nào.

Những điều Thiếu Kiệt đáp trả Trương Đại đều dựa theo những gì hần đút kết được. Dù có chút mập mờ rằng việc hần kinh doanh phát triển đến nay đều nhờ vào may mắn. Việc mức độ lạm phát hàng năm của thế giới hần tính toán để làm cái cơ cho mình, trước giải đáp của hần đối với Trương Đại.

- Thế theo cậu nghĩ sao về Trương gia giới nơi mà bọn tôi đã đầu tư. Liệu cái nhìn của cậu có giống với cái nhìn của chúng tôi về toàn cục không?

Trương Khôi hiện tại lên tiếng hần muốn biết liệu Thiếu Kiệt nhìn nhận mức độ để kinh doanh du lịch tới đâu hay chỉ như một người biết chút ít cuội ngựa xem hoa nhằm kiếm lời. Ý nghĩ này của hần không nói ra chỉ một mình Trương Khôi hần muốn xác nhận xem liệu thiếu niên trước mắt này nhìn xa đến mức độ nào.

- Tôi nói thật các ông làm rất tốt khi đầu tư vào Trương gia giới. Việc lựa chọn phim điện ảnh lồng ghép các danh lam thắng cảnh để đem lại lợi ích cho khu vực cần thiết ý tưởng không mới. Nhưng vẫn hiệu quả cao. Những bộ phim kiếm hiệp cổ trang cũng thế mà phim hiện đại kỹ xảo cao cũng như vậy. Hơn nữa xã hội luôn phát triển con người đến lúc nào đó hài lòng với hiện tại họ không cần chạy theo vật chất nữa, thay vào đó là điều kiện mở mang tri thức và cái đẹp. Lựa chọn du lịch hoặc tìm đến những danh lam thắng cảnh lâu đời được cho là ý nghĩ đầu tiên của một người.

Nhất là Trương gia giới lại là một vùng đất khá đẹp về phong cảnh. Tôi nói không sai đi.

Thiếu Kiệt đem nhận định cơ sở của các nghiên cứu và tin tức thường thấy ở kiếp sống trước đây của mình. Đối với việc mạng thông tin cập nhật thường xuyên trên những mặt báo điện tử muốn tìm hiểu một chút về lĩnh vực nào đó thì chỉ cần một cái nhân chuột đơn thuần. Những chuyên gia kinh tế hàng đầu đều có những bài viết mỗi ngày trên các trang báo. Muốn nói ra những thứ này đối với Thiếu Kiệt nó có thể đơn giản như kể lại một câu chuyện cần thiết.

Mọi người trong phòng lúc này đều im lặng không nói một lời nào. Ngay cả cái những hơi thở của họ cũng có thể làm cho người ta nghe thấy. Một lời đơn giản của Thiếu Kiệt đã nói rõ về những phát triển cùng với đó là hướng đi mà nền kinh tế các nước sẽ hướng đến.

Khá nhiều người trong phòng lúc này tâm tư có một chút nặng nề. Một sự trầm mặc dường như họ đang theo dõi một diễn biến nào đó chính bản thân họ cũng là người không biết trước được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 829: Hạng Mục Đầu Tư

Thiếu Kiệt thấy mọi người im lặng không ít một sự trầm mặc làm cho hắn cảm thấy mình dường như nói hơi quá lời ở vấn đề này nên mới lên tiếng hăng giọng một cái.

“ ư hum”

- Sao nào bây giờ tôi bàn trực tiếp vào vấn đề chính nhé. Số mức đầu tư của mấy vị tôi thấy không có vấn đề gì. Nhưng tôi không hiểu đây là đầu tư theo diện nào. Với tôi việc các vị bỏ tiền ra phải có mục đích chính đáng và việc đầu tư này với lý do cho cơ sở hạn mục nào mới được. Việc trên hợp đồng chỉ nói đầu tư thương mại theo từng năm vào những tài nguyên của tam giác vàng như thế không thật sự đúng với những gì tôi muốn. Cái từ tài nguyên này nó rất rộng. Không thể muốn tôi ký một chữ rồi làm sao cũng được.

Từng lời của Thiếu Kiệt làm cho đám người Trương gia bây giờ có phần lúng túng bởi vì hạn mục chưa thể đem lên bàn chi tiết tất cả các thứ. Nên vấn đề đưa hợp đồng như thế này bao gồm tất cả những lĩnh vực cần thiết. Nếu sau này có phát sinh thì có thể làm bổ sung.

Nhưng giờ đây Thiếu Kiệt dường như không chấp nhận cái việc làm hợp đồng gộp như thế này. Trương Khôi thấy tình hình có chút bất ổn liền lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy cậu thấy việc ký kết hợp đồng đầu tư phải như thế nào mới là thích hợp nhất. Chúng tôi thấy như hợp đồng này chúng ta vẫn có thể bổ sung được những việc phát sinh khi cần thiết. Cũng đâu cần quá khó khăn hai bên chỉ là hợp tác trước mắt để cho thủ tục đơn giản thôi.

- Không thể làm qua loa được. Đối với việc hợp đồng kinh tế hợp tác tôi khác khắc khe nên mọi người đừng lấy làm lạ. Đã trên giấy tờ nó đã mang tính chất pháp lý thì nó phải có hiệu lực từng câu từng chữ trong đó đều mang một tính chất đại diện cho từng lời nói hoặc ký kết của đôi bên đã hứa hẹn với nhau. Nên chỉ cần lỗi hoặc có vấn đề gì thì hợp đồng đó tượng trưng cho nhiều điều phát sinh. Đừng trách tại sao tôi khó khăn. Phải làm rõ nguyên tắc ngay từ lúc đầu mới có thể hợp tác lâu dài được.

Lời của Thiếu Kiệt dường như có chút khắt khe nhưng về tính pháp lý lâu dài của mọi thứ thì đây lại là cách tốt nhất cho những thứ sẽ làm sau này. Lúc đầu có thể hợp tác sẽ khó nhưng làm việc lâu dài nó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nó tạo thành thói quen cần thiết để một cuộc hợp tác giữa đôi bên được thuận lợi hơn trong cả quá trình cần thiết. Nếu mọi thứ ban đầu có thể tùy tiện sau này sẽ khó chỉnh sửa lại như trước.

- Như vậy cậu muốn hình thức sẽ như thế nào hạn mục chúng tôi sẽ chỉnh sửa ngay ở đây có sẵn máy tính xách tay chỉ cần cậu nói được chúng tôi sẽ chỉnh sửa ngay lập tức việc in văn bản tôi nghĩ ở đây chắc có máy in nhỉ.

Trương Đại lập tức nói ra ý kiến của mình hẳn muốn thay đổi dựa trên cơ sở mà Thiếu Kiệt thấy tốt nhất. Không phải hẳn thiên vị nhưng làm ăn phải là như vậy đôi khi vì một vài vấn đề trong hồ sơ pháp lý sau này sẽ rất rắc rối nhất là với người kinh doanh thì càng sợ phiền mấy thủ tục này.

- Tôi biết kinh doanh thì phải có lợi nếu không các ông sẽ không đầu tư nhưng trước giờ tôi đều theo quan niệm gốc của mình. Muốn giàu nuôi cá muốn khá nuôi heo. Muốn phát triển thì phải làm đường. Với việc làm làng du lịch song song với việc khai phá tài nguyên chắc chắn sẽ không được. Nếu thế các ông sẽ tốn nhân công nhiều hơn. Thời gian thu lại lợi nhuận cũng lâu hơn. Đôi bên đều thiệt hại lẫn nhau là điều không tránh khỏi muốn phát triển du lịch mà không có đường cũng như không.

Thiếu Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình khá đơn giản. Đối với việc hiện tại của tam giác vàng hẳn hiểu rõ đường đi không có muốn làm điều gì cũng khá khó khăn. Hơn thế nữa ở vùng đất đó chỉ duy nhất trước đây một nơi có điện đó là nhà trung tâm của Khung Chan. Hầu hết đây đều là điện máy phát đem lại hiệu quả và kinh phí tốn kém cao hơn điện lưới rất nhiều.

- Cậu cứ nói các điều kiện cần thiết xem bọn tôi thấy về ý tưởng của cậu như thế nào mới tính toán được cần cân đối ngân sách dựa theo dự án phát triển như thế nào.

Trương Khôi nhìn Thiếu Kiệt đáp lại lời hắn. Nhưng gì Thiếu Kiệt vừa nói hoàn toàn đúng không phải sai. Vấn đề kinh doanh đều nằm ở cốt lõi như thế. Dù là quan chức muốn kinh doanh phát triển ở một địa phương cũng chỉ là như thế mà thôi.

- Đúng là có hai phương án đầu tư cần thiết. Hơn thế nữa hai Phương án đầu tư này phải được làm song song với nhau. Cái đầu tiên là đầu tư cơ sở hạ tầng thiết yếu. Điện lưới, Giao Thông và hơn thế nữa là mặt bằng cần thiết. Ba thứ này là cơ sở hạ tầng thiết yếu của tất cả mọi thứ thiếu một trong ba thứ này đều hoàn toàn muốn phát triển như thế nào chỉ xem như lời nói suông.

Trương gia và Tống gia mọi người đều nhìn chăm chăm lấy Thiếu Kiệt từng lời của hắn họ nghe rõ ràng ý tứ trong đó. Những việc khác chưa đề cập và không nói đến chỉ riêng việc sử dụng điện lưới và giao thông của việc phát triển tam giác vàng sẽ phải bắt buộc làm.

- Về phần điện lưới theo dạng đầu tư cơ sở hạ tầng. Vì mục đích sử dụng chung nên các ông có thể cho người đến khảo sát, Báo giá, xét duyệt giá xong thì công tiến hành sử dụng nguồn nước từ trong tam giác vàng tạo điện lưới cần thiết. Sau đó sẽ nghiệm thu. Những bước này phải thật sự

đúng quy chuẩn vì chúng ta sử dụng lâu dài nên nó cần phải là loại tốt và chịu tải được số lượng điện tạo ra cho toàn bộ tam giác vàng sử dụng.

Tổng Vũ bây giờ đứng một bên cũng chen vào lời nói của mình. Hấn thấy việc xây dựng một hệ thống điện cao thế như vậy chưa tính đến vấn đề lâu dài hiệu quả mà còn gặp phải tình trạng đầu tư xây dựng nhiều thứ nên mới nói.

- Sao lại phải tốn nhiều tiền như thế cho một hạng mục trong khi đó con có thể hợp đồng mua bán điện với quốc gia được mà.

Thiếu Kiệt cũng nhíu mày. Điều Tổng Vũ nói hấn không phải không biết, việc mua lại điện và việc tự tạo ra điện khác xa nhau một trời một vực hơn thế nữa hấn thấy điều này không khả thi vì phải phụ thuộc vào đối phương quá nhiều.

- Tam giác vàng là một vùng nhạy cảm. Ai đủ sức để đứng ra ký hợp đồng mua bán điện với quốc gia khác. Đây không phải là nói rõ anh đang nắm quyền của nơi này hay sao. Chưa tính đến việc nếu sử dụng lâu dài sau này nếu họ không hài lòng thì cắt điện lúc đó kiếm quốc gia khác chịu bán lại điện cũng là một phiền phức. Thà đầu tư ban đầu dù chi phí cao một chút nhưng có thể được lâu dài không bị vấn đề gì. Mình cũng chủ động hơn cho mọi việc.

Trương Đại vốn tính toán đầu tư này mất khá nhiều tiền và kinh phí nhưng khi nghe Thiếu Kiệt nói rõ lý do. Ông cũng không phải ngạc nhiên định được tình hình cần thiết của Tam giác vàng lúc này. Việc đầu tư hệ thống cơ sở hạ tầng điện là điều chắc chắn phải làm.

- Nhưng chỉ sợ là việc này khó thực hiện vì giá thành không rẻ. Hơn nữa nếu đầu tư lâu dài về lợi ích sợ rằng cũng không thu lại được nguồn vốn ban đầu bỏ ra cho việc này.

- Ông Đừng quên khu vực đó của tôi có thừa về tài nguyên để làm thủy điện đấy nhé. Xung quanh đó nếu các ông thấy rằng việc tạo một cơ sở điện lưới quá tốn kém thì tôi nghĩ không hẳn thế. Đầu tư cũng không cần quá nhiều. Chi tiết việc này tôi sẽ bàn lại sau. Còn về vấn đề mặt bằng giao thông không cần nói quá rõ ràng các ông hẳn là hiểu có giao thông tốt thì mới có con đường phát triển. Tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm thi công từ tiền đầu tư hay là các ông tự thi công?

Trương Khôi trầm mặc một lúc mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi lại hẳn với sự thắc mắc của mình.

- Nếu chúng tôi tự thi công thì sẽ như thế nào, Mà nếu cậu thi công thì sẽ ra sao hai cái này dường như không khác biệt với nhau mấy mà đúng không?

- Hai cái khác xa nhau. Đối với việc các ông thi công tôi sẽ không quan tâm các ông sử dụng nhà thầu nào, Cái tôi nhắm đến là quá trình thi công và vấn đề sử dụng của công trình. Nói tổng thể nó phải được tôi xem xét con đường này đủ điều kiện lâu dài trên mức độ nghiệm thu. Còn nếu là tôi làm thì các ông sẽ nhận được báo giá, chi phí và có thể cho người giám sát hơn thế nữa là sẽ có báo cáo từng công đoạn phát sinh như thế nào luôn cả việc nghiệm thu các ông hài lòng tôi mới ký thanh lý hợp đồng với đối tác thực hiện công trình. Nhưng tất cả dựa theo tiền đầu tư của các ông thôi. Tôi giờ đây nghèo lắm.

Thiếu Kiệt một mặt nói ra các quy chuẩn của trình tự giấy tờ mà hẳn đã từng làm việc nói ra cho mọi người nghe. Dù hẳn lấy tiền người khác xây dựng thứ dành cho mình. Nhưng hẳn lại muốn mức độ của công trình phải là tốt nhất. Trước khi kết thúc còn không ngừng than rằng mình không có tiền.

- Được việc giao thông đưa lại cho cậu. Việc chúng tôi đầu tư giao thông cơ sở mặt bằng xem như để cho cậu quyết về phần thi công du lịch chúng tôi sẽ tự mình xây dựng. Như thế hai bên đều có công việc lẫn nhau hợp tác cùng phát triển vùng đất đó. Cậu thấy thế nào.

Trương Đại bây giờ gật đầu nói thẳng ra rằng hẳn không muốn rắc rối. Nhân lực để tập trung cho toàn bộ công việc xây dựng và phát triển nếu chỉ đám người Trương gia hẳn làm thì chắc chắn Thiếu Kiệt cũng sẽ không hài lòng một vài chỗ. Như thế để cho đôi bên đều góp công trong việc xây dựng vùng đất này. Người dân có muốn nói gì đi nữa cũng không chỉ bên nặng bên nhẹ.

Trước một tam giác vàng hỗn tạp không có người nắm giữ có thể điều này không phải là vấn đề được mất của người dân sống ở đây. Nhưng hiện tại Thiếu Kiệt nắm giữ nữa thì lại khác. Càng phát sinh việc người dân nói ra ai là người đem đến lợi ích cho khu vực về lâu về dài rất bất lợi cho Trương Gia họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 830: Làm Lại Hợp Đồng

Trong khi Thiếu Kiệt đang bàn bạc việc nội dung hợp đồng ra sao đối với Trương gia. Đỗ Văn bây giờ tâm tư hẳn đều đặt vào cuộc nói chuyện này. Hắn thấy với suy nghĩ của mình nếu đi thương lượng một vấn đề nào đó. Cho dù có chính chắn bao nhiêu cũng không thể tính toán được trước sự cảm dỗ của một đồng tiền tài sắp vào tay như thế. Người thiếu niên này lại không vội lại muốn trương gia chỉnh sửa lại toàn bộ kế hoạch đầu tư.

Trương gia trong chuyện này có thể từ chối không hợp tác nhưng vì sao họ lại lựa chọn tin tưởng đến mức làm theo ý kiến này. Mà đây là thứ mà người thiếu niên trước mặt còn chưa nói ra phương án cụ thể vấn đề điện lưới hẳn đang suy nghĩ trong đầu.

Đỗ Văn trong lòng hẳn lúc này thầm với chính mình.

“ Người thiếu niên tên Tống Long này làm sao lại có thể nghĩ ra được nhiều thứ chu toàn như vậy. suy nghĩ chín chắn, nhìn tiền tài như không có sự cảm dỗ nào với hắn, Lại tính đến cả việc lâu dài toàn cục. Người như thế này liệu mình có thể thắng hắn ta hay không.”

Thiếu Kiệt thấy được sự âm trầm của Đỗ Văn trên mặt hẳn lúc này cũng chỉ có một nụ cười nhẹ. Trương Khôi suy nghĩ một lúc những gì Thiếu Kiệt đã nói và chỉnh sửa lại kế hoạch điều này nói rõ những gì vừa nói Trương gia thấy có khả năng thực hiện và đem lại lợi ích cho họ. Nhưng cái giá bỏ ra chỉ là tiền lại có thể thu hoạch được nhiều thứ khác.

Trương Đại đang theo những lời của Thiếu Kiệt đánh máy tính lại những yêu cầu cần thiết. Bây giờ hắn mới nhìn Thiếu Kiệt rồi cười cười nói.

- Như vậy đi hôm nay xem như chúng tôi vội vàng. Để chúng tôi làm lại cái bản hợp đồng rõ ràng hơn. Hiện tại chỉ làm một bản giấy tay giao ước ràng buộc thực hiện đúng như gì cậu yêu cầu lúc đó quyền đầu tư sẽ thuộc về chúng tôi. Ở đây có người của Tổng gia tôi nghĩ để cho lão Quân đứng ra làm chứng chắc cũng không có vấn đề gì quá lớn đi.

Trương Đại cảm nhận thấy từng điều kiện của Thiếu Kiệt không phải là vô lý với việc phải chỉnh sửa từng hạn mức đầu tư theo tiến độ họ chắc chắn phải làm đúng theo quy trình chuẩn mực để có được lợi ích lâu dài. Hấn sợ trong lúc mình còn đang chuẩn bị những điều này có người dòm ngó vào lĩnh vực họ đầu tư nên quyết định đưa ra ý kiến phòng ngừa có người hót tay trên của họ.

Bởi nếu không khờ dại khi nghe đến những vấn đề Thiếu Kiệt vừa nói ai cũng hiểu hấn tính một con đường kiếm tiền lâu dài dễ thực hiện chỉ cần có vốn đủ lớn để làm là được.

Thiếu Kiệt không nghĩ rằng đám người Tổng gia muốn can thiệp vào việc này nên cũng gật đầu đồng ý.

- Cũng được! như vậy cũng tốt. Thời gian có thể không gấp hơn thế nữa có thể tôi sẽ đi thăm quyền vào mấy ngày nữa nên các ông cứ chuẩn bị cho tốt lúc đó ký kết hợp đồng cũng không vấn đề gì.

Ngay khi hấn vừa dứt lời Tổng Thanh Quân đã lên tiếng nói với Trương Đại.

- Lão Trương ông sợ tôi thấy nhiều lợi ích nhảy vào hay sao lại đặt ông già này làm chứng thế. Chúng tôi cũng không kinh doanh có lợi nhuận như nhà ông đâu mà ông nói.

Điều bộ cười cười của Tống Thanh Quân đã nói rõ hẳn cũng chấp nhận làm chứng cho hợp đồng này của Thiếu Kiệt với Trương gia. Hiện tại Thiếu Kiệt với thân phận Tống Long cũng đã là cháu hẳn, Thấy một người cháu có kiến thức lại suy tính kỹ trong từng bước kinh doanh. Một người ông như hẳn làm sao không hài lòng mà ủng hộ.

Trương Đại bây giờ cũng cười đùa đáp lại nhưng ánh mắt lại nhìn về Phan thế Như đang đứng cạnh Tống Vũ.

- Tôi biết chứ. Nhưng phòng ngừa mọi chuyện vẫn tốt hơn. Dù sao thì ông không kinh doanh nhưng trong nhà mình theo tôi thấy thì vẫn có người kinh doanh không kém đâu. Nên tốt nhất cứ làm ra dự phòng thì an tâm hơn.

Thiếu Kiệt thấy ánh mắt của Trương Đại nhìn về Phan Thế Như cũng có chút thắc mắc. Việc Phan Thế Như nói hẳn ủng hộ tài chính xem ra bà có mối liên hệ về vấn đề kinh doanh gì đó mà khiến cho Trương Đại phải e dè. Việc giờ đây Thiếu Kiệt cũng không thể để tâm quá nhiều cho những điều này, Hẳn thấy với việc Trương gia tỏ thái độ cùng với Tống gia chấp nhận hẳn đã hoàn thành hơn bảy mươi phần trăm mọi thứ.

- À Tống Long cháu định đi Thẩm Quyên sau. Cháu phải ở lại đây để làm tiệc mới đúng. Dù sao mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.

- Việc này làm sau cũng được. Cháu cần nắm lấy công ty thuộc về mình. Tencent hiện tại đang bị cháu nắm giữ hơn năm mươi cổ phần nhưng nếu không xuất hiện chắc chắn sẽ có người để cho cổ phần đó liệt vào diện cần điều tra. Nên phải đi họp cổ đông thường niên.

Trước mặt người của Trương gia. Giờ đây Tống Thanh Quân cũng cần mặt mũi ông ta đã không đối phó với Thiếu Kiệt lại thêm một chút cảm tính ủng hộ thì hẳn phải đáp lại ông một phần nào đó.

- Cháu còn có đầu tư vào công ty trong nước. lại hơn năm mươi phần trăm cổ phần cháu làm việc này như thế nào. Cái đám doanh nhân đó muốn thủ tiêu cổ phần là sao?

- Cũng không có gì. Việc cổ phần này hiện tại đang được một người của cháu nắm giữ trước đây chỉ là nhân viên của tencent giờ anh ta nắm khối lượng cổ phần như thế. Cháu thì chưa có quốc tịch của quốc gia nếu như lộ ra việc cổ phần này thuộc về mua bán chuyển nhượng từ nước ngoài vào. Lại thêm người không mang quốc tịch trung hoa nắm giữ ông nghĩ mấy người kia chịu để yên sao.

Đỗ Văn bây giờ dường như hiểu được Thiếu Kiệt tại sao lại cần nhận thân của Tống gia. Hắn vẽ ra trong đầu mình một viễn cảnh kinh doanh mà Thiếu Kiệt vừa nói.

Khả năng quan sát của Thiếu Kiệt thấy Đỗ Văn đứng trầm mặc suy nghĩ hẳn chỉ mỉm cười giả vờ nói với Tống Thanh Quân.

- Vốn nếu ký hợp đồng lần này với Trương gia xong sẽ để họ đứng tên dùm một số cổ phần cần thiết này. Nhưng mà hiện tại chắc phải ra mặt. Hợp đồng trương gia chưa ký họ cũng không có pháp lý khá lớn để nhúng tay vào việc này. Đối với việc bảo trợ đối tác đầu tư từ nước ngoài vào trong nước sự hợp tác đại diện đôi bên luôn được nhà nước ủng hộ. Nhưng giờ cháu nghĩ cái quốc tịch của cháu không khó kiếm lắm đi.

Thiếu Kiệt đem lời này nói ra chủ yếu hẳn muốn cho Đỗ Văn biết. Nếu hẳn không đến Tống gia nhận thân hẳn sẽ có con đường riêng của mình để thao túng lấy tencent mà không cần đụng chạm đến lợi ích của họ.

Đỗ Văn khẽ thở dài một chút rồi mới nhìn lấy Thiếu Kiệt đang đứng bên Tống Thanh Quân đang nói chuyện. Hắn thấy khó lòng tìm ra sơ hở với thiếu niên này. Đơn giản dường như đối phương nắm luật lệ kinh doanh và

phát luật của quốc gia rất rõ. Đối với đối tác đầu tư nước ngoài với một gia tộc đầy đủ nội tình kinh doanh như của Trương gia. Chỉ cần có một người đại diện pháp lý số tiền mua cổ phần lúc nào cũng có thể hợp thức hóa một cách minh bạch mà không phải qua điều tra chi tiết.

Dựa vào việc kinh doanh của Trương gia để nói họ có tiền thu mua một công ty hoàn toàn nằm trong khả năng của họ. Cho dù công ty tencent có người như thế nào đi nữa thì trương gia họ không dám đụng đến.

- Tống Long hiện tại là cháu của ông già này. Ai có thể làm việc này chứ. Cháu yên tâm trong chiều nay sẽ có người cho cháu hộ tịch và quốc tịch quốc gia. Đừng nói những người kia muốn làm khó cháu. Cho dù họ muốn cũng phải hỏi qua ý kiến lão già này. Cháu cứ yên tâm nghĩ ngơi đi mọi thứ để ông lão này lo.

Có lời nói của Tống Thanh Quân vừa rồi. Thiếu Kiệt hẳn biết việc này dù ra sao công ty tencent đã nằm trong tay hắn. Việc còn lại hẳn chỉ cần có mặt ở họp cổ đông mọi thứ có thể sẽ được an bài.

Tống Thanh Phong bây giờ suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng nói với Bố mình.

- Bố con thấy việc này bố xem có được không. Cứ để cho Tống Long làm việc của nó. Mấy ngày nữa Trương gia làm xong thủ tục cần thiết. Lúc đó chúng ta lấy lý do bố nhận cháu, Tống Vũ nhận con trong buổi tiệc làm cái hợp đồng này luôn để mọi người đều biết.

- Ý Kiến này cũng được đấy. Vừa thuận tiện không phải tổ chức nhiều lần Trương gia chúng tôi cũng đến đây ăn ké được một bữa của lão Quân nhà ông.

Trương Khôi chưa suy nghĩ gì đã nói ra vấn đề làm cho Thiếu Kiệt hơi cau mày một chút. Việc Trương Khôi đôi lúc hay làm việc theo cảm tính theo như những gì hắn quan sát vừa rồi về cách nói chuyện và hợp tác của hắn đã nói lên phần nào.

Việc Tống Thanh Phong đưa ra ý kiến như thế này làm cho Thiếu Kiệt hẳn thấy rằng trong cái ý tưởng này dường như có gì đó không đúng với cho lắm. Trầm mặc một lúc hắn mới nhìn Trương Đại với Tống Thanh Quân đang nhìn mình đáp.

- Việc này tôi thấy tùy thôi. Nếu Trương gia không ngại công khai ký hợp đồng với một người nắm giữ tam giác vàng cho mọi người biết thì đều có thể. Với tôi chuyện gì cũng được tôi dường như không tổn hại gì cho lắm.

Thiếu Kiệt nói như thế để cho Trương Đại hoặc Trương Khôi thấy không nên công khai việc Tam giác vàng là của Thiếu Kiệt hẳn để không bị mọi người nhắm vào cũng tránh lộ ra mũi nhọn cần thiết. Nhưng trái với suy nghĩ của hắn bây giờ Trương Khôi nhanh nhẹn cười nói.

- Không sao đâu. Trương gia chúng tôi không sợ. Nếu cậu muốn giấu việc này đơn giản thôi. Chúng ta chỉ đề cập một số hạn mục cần thiết chứ không nói rằng nơi đầu tư là ở đâu. Và số tiền bao nhiêu chỉ chúng ta ký kết hợp đồng với nhau tự biết. Người bên ngoài cũng chỉ biết đây là hợp đồng kinh doanh ai biết được trong hồ lô có bán thuốc gì nào.

- Tốt cứ như thế mà quyết định. Một tuần sau chúng tôi chuẩn bị đầy đủ hợp đồng lúc đó cũng là lúc làm tiệc của cậu. Trong quá trình bàn thảo hợp đồng có thể sẽ phải làm phiền gọi điện cậu vài lần để hỏi tình hình chi tiết cần thiết. Hi vọng lúc đó không làm phiền cậu.

Thấy ý kiến của Trương Khôi khá hay, Trương Đại cũng lập tức đồng ý hẳn thấy chỉ cần không nói ba chữ tam giác vàng ra, mọi thứ đều có thể êm xuôi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 831: Công Toại Đánh Người

Khi Thiếu Kiệt chỉ còn đợi chờ những người Trương gia làm ra cái hợp đồng tạm để ký thì ngay tại Ngọc Châu. Hoàng Lâm Nhu mẹ hắn vừa ký kết một số hạn mục hợp đồng thu về trong tay Thiếu Kiệt những công ty mà Lưu Chính.

Nhã Oanh bây giờ cũng ngồi trong phòng nhìn hợp đồng đã ký kết xong nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Cô đối với những công ty Thiếu Kiệt đưa ra cháu không có ý kiến gì nhưng đối với một số xưởng sản xuất dường như thua lỗ khá nhiều cháu cũng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt muốn lấy về bằng được. Nếu nó nằm ở trong danh sách của Lâm gia thì cháu không thấy làm lạ nhưng nó lại là mục tiêu Thiếu Kiệt nhắm đến. Dường như không biết cậu ấy định nghĩ gì cho việc này.

Hoàng Lâm Nhu nhìn qua một số vấn đề rồi gật đầu nói với Nhã Oanh.

- Cô cũng không biết. Nhưng chắc rằng Thiếu Kiệt sẽ có ý tưởng của nó mới đưa ra những công ty như thế này. Được rồi cháu để cho mấy người Lâm Gia vào đi còn vấn đề những công ty ra sao thì đợi Thiếu Kiệt trở về chúng ta sẽ tính đến.

- Vấn đề cháu nói với Công Toại để anh ta để cho Lâm Dương vào cùng ký kế hợp tác với mình. Không biết lần này Lâm gia tổn thất có thể nhiều đến mức như thế nào.

Nhã Oanh nói rồi đứng lên bước ra cửa. Trịnh Hòa đang đứng ở cửa bên ngoài hiện tại thấy Nhã Oanh cũng lên tiếng nói với cô.

- Nhã Oanh. Bên ngoài mấy người của Lâm gia gì đó đợi đã lâu rồi họ đang khá nóng lòng dường như cũng vừa mới xảy ra một chút tranh cãi gì đó với Phùng Kiếm Hoa.

- Kệ họ đi. Chút nữa họ sẽ hiểu được lý do. Còn hai anh em kia anh sắp xếp như thế nào rồi. Đưa họ tới đây chưa?

Nhã Oanh trả lời Trịnh Hòa với việc không quan tâm đám người Lâm Dương sẽ làm gì. Bởi vì cô biết họ khi gặp mẹ của Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ hiểu tại sao Phùng Kiếm Hoa làm khó dễ họ.

- Hai người họ đã chuẩn bị ở một căn phòng ở cuối hành lang. Việc mẹ của Thiếu Kiệt muốn gặp hai người này không biết vì việc gì nhỉ.

- Việc đó anh không nên hỏi. Có nhưng thứ không phải anh hỏi sẽ biết. Anh còn cần phải học hỏi nhiều thứ nữa. Sau này anh sẽ hiểu. Được rồi ra nói Công Toại cho đám người Lâm Dương vào đi. Đến lúc của họ rồi.

Nhã Oanh nói rồi quay lại trong phòng. Trịnh Hòa bây giờ tiến ra đại sảnh gần đó nói nhỏ đi đến nơi của Công Toại đang đứng quan sát mấy người Lâm Dương nói vào tai hắn truyền đạt những gì mà Nhã Oanh đã nói.

Công Toại bây giờ chỉ khẽ gật đầu bước ra sảnh tiệc nơi mà đám người Lâm Dương đang đứng tụ lại một chỗ. Phùng Kiếm Hoa đứng gần đó cũng đi lại gần với công toại nói với hắn.

- Mẹ mấy đám người này ý thể của mình thật. Công Toại hay là kéo dài cho bọn nó đợi một chút nữa. Để bọn nó biết mình không dễ gì ức hiếp.

- Ông đừng có mà được voi đòi tiên. Cô ở bên trong muốn gặp bọn họ. Ông này giờ cũng cho bọn họ mất mặt không ít rồi. Làm việc nên chừa một đường lui cho họ đi.

Công Toại bây giờ mới nhìn Phùng Kiếm Hoa nói ra những suy nghĩ của mình khi quan sát mọi người của lâm gia. Tranh chấp của Phùng Kiếm Hoa với mấy người khác Công Toại hẳn đều nhìn thấy hẳn cũng biết chỉ vì đám người kia bực tức khi Phùng Kiếm Hoa hẳn bỏ tiền thêm của mấy cái công ty mà họ cần. Dù trước đó đã nói hẳn buông tay nhưng vì bực tức nên Phùng Kiếm Hoa lâu lại nhảy ra bỏ thêm giá vào.

Cả việc này Nhã Oanh với Công Toại cũng không tránh hay nói được Phùng Kiếm Hoa. Hẳn có thêm tiền đi nữa đám người Lâm gia dù muốn hay không cũng phải lấy về công ty họ muốn.

Bởi vì việc này nên khi vừa kết thúc buổi đấu giá không ít người bực tức với Phùng Kiếm Hoa hẳn mà gây chuyện.

- Việc ông làm tôi không truy cứu nhưng sẽ báo về cho Thiếu Kiệt. Làm việc theo cảm tính như ông dễ hỏng việc. Giờ thì để mấy người kia đối diện với Mẹ của cậu ấy như thế nào.

Công Toại đứng nói nhỏ vài lời với Phùng Kiếm Hoa đã làm cho Lâm Dương và Lâm Đồng thấy. Bước chân nhanh hơn đến trước mặt Công Toại. Lâm Dương bực tức lên tiếng nói với Công Toại hẳn.

- Cậu xem cô bé Nhã Oanh đâu. không phải chúng ta đã nói lúc đầu rồi sao. Cái tên Phùng Kiếm Hoa này muốn phá hoại sự hợp tác của đôi bên mà cậu đứng bên ngoài chắc chắn thấy rõ mà. Cậu đứng có làm lơ tôi phải nói việc này với Nhã Oanh mới được.

Lâm Dương không đợi cho Công Toại nói một câu nào đã một mặt như muốn tố cáo Phùng Kiếm Hoa phá hoại mọi việc. Hẳn tốn cho mỗi công ty ít nhất thêm một hai trăm triệu. Làm người chưa lần nào Lâm Dương hẳn mình bị người khác chơi như thế này.

- Các ông còn định kiện cáo sao. Nếu muốn kiện thì các ông cứ kiện, Phùng Kiếm Hoa hẳn có việc bỏ giá các ông theo hay không là quyền của mấy ông. Đừng nói tôi không nói trước nếu Thiếu Kiệt ở đây. Các ông nhắm mắt tiền ít hơn sao. May mà cậu ấy ở Lưu Minh không muốn nhúng tay vào việc này. Giờ các ông muốn gặp Nhã Oanh thì tôi đưa các ông đi gặp.

Công Toại hẳn cũng không sợ Lâm gia như thế nào trực tiếp đáp lại lời của Lâm Dương một cách không lo lắng gì. Hắn thấy nếu không gỡ vài cái cứ im lặng đi sau Nhã Oanh đám người Lâm Dương lại nghĩ hắn hiền.

- Chỉ một thằng cận vệ lại dám lên tiếng như vậy. Xem ra chủ cũng không tốt đẹp gì.

Một lời vừa nói ra của Lâm Đồng kể bên mọi người chưa kịp nghe hết câu thì đã thấy từ chỗ đứng của mình Công Toại xuất hiện trước mặt Lâm Đồng một cước đá Lâm Đồng rơi thẳng ra phía sau trực tiếp mặt lưng tiếp xúc với mấy bàn đồ ăn với mặt đất.

Âm thanh náo động làm cho mọi người giật mình. Người nằm trên một đồng bàn đồ ăn lúc này là Lâm Đồng. Trước mặt hắn là Công Toại tay đang siết chặt nắm đấm bị tập kích bất ngờ Lâm Đồng hoàn toàn không nghĩ đến trong khoảnh khắc này hắn lại bị đánh trước mặt mọi người.

- Mày! Mày dám đánh tao. Ông không tha cho mày!

Lâm Dương cũng giật mình Phùng Kiếm Hoa một bên nở một nụ cười. bản thân hắn không biết Công Toại võ công cao bao nhiêu nhưng thấy hắn luôn đi cạnh Thiếu Kiệt cũng biết con người này không thường.

Nhưng đập Lâm Đồng ngay tức thời chỉ vì một lời nói trước mặt tất cả mọi người làm cho Phùng Kiếm Hoa cũng không hiểu tại sao Công Toại

luôn bình tĩnh như thể lại ra tay như vậy.

Nhìn Lâm Đồng nằm trong một đống đồ ăn Công Toại ánh mắt sắc bén hơn hết, một ánh mắt căm thù tột độ như muốn giết chết Lâm Đồng.

- Ông có tin tôi có thể giết chết ông bất cứ lúc nào không. Đừng tưởng ông chức cao quyền trọng thì không ai đụng đến ông. Giữ cái mạng mình được bao lâu tùy ông những đụng tới cậu ấy thì ông đừng hòng sống.

- Con mẹ mày tao giết mày!

Lâm Đồng nhanh chóng bò dậy định rút sau lưng mình một khẩu súng nhưng hấn chợt nhớ mình bị thu giữ súng khi bước vào phòng đấu giá. Dem nắm đấm trong tay mình tấn công về phía Công Toại. Nhưng hành động của hấn đình chỉ ngay tại trước mặt Công Toại.

Một bàn tay nắm lấy nắm đấm của Lâm Đồng lại phát lực thật chặt đem chân mình đá thẳng vào phần hông đối phương. Lâm Dương bây giờ thấy tình hình không ổn bèn nhảy định giúp đỡ Lâm Dương thì hấn bị một cánh tay vung lên quét ngang người mình hất hấn ra.

Cách tay ấy không phải của ai xa lạ Công Toại phát lực làm cho Lâm Dương cũng giật mình hấn không ngờ sức lực của Công Toại lại mạnh như thế hấn buộc phải lui lại một chân khụy gối xuống đất.

Lâm Đồng bây giờ bị Công Toại đạp một chân lên người sau cú đá ngang hông của mình. Đạp Lâm Đồng dưới chân Công Toại ngày càng phát lực. Chỉ có Lâm Dương lúc này có ý định cứu Lâm Đồng những người xung quanh đã tản ra không dám đứng chen vào chốn thị phi như thế này.

- Tôi nói cho ông biết. Có thể ông muốn sỉ nhục ai cũng được, Thậm chí nói tôi không ra gì cũng xong nhưng ông nói về người không nên nói đáng

bị đánh. Còn việc Lâm gia các ông có lớn như thế nào tôi không quan tâm. Bất cứ khi nào nếu người đó ra lệnh cách ông đều phải chết.

Từng lời nói của Công Toại khiến không khí nơi đây lạnh xuống thấy rõ. Không một tiếng động nào phát ra từ khi hắn nói xong lời này. Lâm Đồng không ngờ một người cận vệ lại có thể nói ra lời uy hiếp và đầy sát khí như vậy đối với Lâm gia.

- Tôi không hiểu. Chỉ vì lời nói như thế mà cậu lại ra tay. Cậu không sợ tôi đem chuyện này nói với Thiếu Kiệt. Cậu biết chúng tôi cũng không phải quả hồng mềm. Nếu cậu còn không biết tiết chế đừng trách chúng tôi không nể tình.

Lâm Dương nhìn Công Toại giọng nói bực tức nói. Hắn bây giờ không hiểu tại sao hết Phùng Kiếm Hoa giờ lại đụng chạm gì đến Công Toại. Chỉ vì một lời nói mà người này lại ra tay. Nếu như nói cả hai người như muốn đối đầu với Lâm gia họ.

Theo dõi qua toàn bộ màn hình Nhã Oanh thấy việc Công Toại ra tay với Lâm Đồng. Cảm giác của cô thấy rằng Lâm Đồng phải nói lời gì đó hoặc làm việc gì khiến cho Công Toại trước giờ cứ bình tĩnh ít nói lại hành động theo cảm tính như thế này. Cô đi cùng Trịnh Hòa bước đến bên sảnh tiệc lớn tiếng nhìn về Công Toại quát.

- Công Toại được rồi đấy. Anh tốt nhất nên nói rõ việc này. Tôi cho anh mời người đến gặp tôi chứ không phải là đánh người. Bỏ ông ta ra anh nên bình tĩnh không được làm mọi chuyện rắc rối thêm.

Nhã Oanh xuất hiện lại nói ra lời này làm cho Lâm Dương buông lỏng một chút. Nhã Oanh xuất hiện cho thấy rằng việc xảy ra như hiện tại đều do cá nhân Công Toại tự ý làm.

- Việc này tôi sẽ báo cáo lại với Thiếu Kiệt và tự kiểm điểm. Nhưng hẳn nói lời không suy phải bị trừng phạt. Việc ở đây Trịnh Hòa tiếp quản. Tôi sẽ không can thiệp nữa.

Công Toại biết vừa rồi mình có chút cảm tính nên cũng thả chân ra khỏi cơ thể của Lâm Dương rồi đi về phía Nhã Oanh. Nhìn dáng vẻ của Công Toại một cảm giác bức tức trong lòng thấy rõ trên khuôn mặt. Nhã Oanh suy nghĩ vấn đề gì đó rồi quyết định sau hôm nay sẽ hỏi cho rõ mọi thứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 832: Làm Khó Lâm Dương

Lâm Dương thấy Công Toại trở về phía sau lưng của Nhã Oanh cũng chạy ngay tới đỡ Lâm Đồng đứng dậy. Chung Chí Viễn này giờ đứng phía bên trong không dám ra mặt giờ cũng chạy đến nâng đỡ Lâm Đồng.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ mới đứng cạnh Nhã Oanh nói với cô.

- Tên kia đáng đánh hẳn dám nói Thiếu Kiệt không ra gì. Công Toại ra tay chỉ muốn cho hắn biết nên lựa lời mà nói thôi. Việc này không nên trách Công Toại.

Lên tiếng phân trần sự việc tại sao Công Toại lại hành động như thế cho Nhã Oanh nghe, Khi biết được Lâm Đồng nói những lời ra sao trước mặt Công Toại. Nhã Oanh đôi mắt có chút bực bội nhìn Lâm Đồng đang được đỡ lên.

Lâm Dương bây giờ nhìn về phía Nhã Oanh bất bình vì bị đánh còn muốn tố cáo cô việc của Phùng Kiếm Hoa nên nói.

- Nhã Oanh cô phải nói rõ việc này cho chúng tôi biết. Người của cô có vấn đề gì, Họ luôn hiềm khích với chúng tôi như thế.

Nhã Oanh sau khi biết được Công Toại tại sao lại ra tay. Tính cách bao che khuyết điểm của mình cũng bộc lộ hơn nữa còn gặp Lâm Dương chất vấn. Cô làm sao có thể bỏ qua.

- Vấn đề gì sao? Vấn đề này tôi muốn hỏi ông đấy. Nếu cảm thấy Thiếu Kiệt không ra gì, thì tôi nghĩ không cần ông thương lượng việc gì đâu. Ông cho rằng một người như ông chúng tôi cần hợp tác sao. Quan trọng là thành ý. Không có thì đừng nói đến việc muốn làm gì cả.

Lâm Dương cũng biết lần này việc Lâm Đồng nói chuyện không được tốt trước mặt của Công Toại đã làm cho Nhã Oanh có cái nhìn không tốt về đám người hần.

Dù biết Lâm Đồng chỉ tùy tiện nói hần cũng không nghĩ chỉ với mấy câu lại khiến cho mọi thứ ngay cả Nhã Oanh cũng quay mặt một trăm tám mươi độ như thế này.

Hần hiểu bên mình lại là người gây ra chuyện nếu như không có lời nói của Lâm Đồng chắc chắn giờ hần đang bàn bạc với Nhã Oanh và ký kết chuyển nhượng.

Việc bỏ ra một số tiền lớn thu về các công ty đã nằm trong tay đối với họ những công ty này không kiếm ra được tiền đôi khi còn mất một khoản tiền lớn không nhỏ.

Thiếu Kiệt nếu bị tác động nói về việc đám người họ thu mua các công ty của mình để ý đến và việc phát sinh chắc chắn sẽ không hay ho gì. Chưa tính đến vấn đề có thể chuyển nhượng lại các công ty. Họ đã bỏ ra cái giá cao hơn thực tế, nếu không người mua lại họ sẽ lỗ lớn, Có người mua lại thì họ vẫn lỗ ít đi một phần. Dù có lại tài chính như mất đi cơ hội chấp nối với Thiếu Kiệt là điều Lâm gia không hoàn toàn muốn.

Lâm Dương ngay lúc này thấy được tình huống không ổn lắm, hần thấy trước mắt cần phải cứu vãn tình hình cần thiết lúc này nên khá bình tĩnh lại nhìn Nhã Oanh nói.

- Việc này đúng là chúng tôi đúng là có lỗi một phần nhưng người của cô không nên quá đáng như thế mới đúng. Chúng tôi có gì sai thì nói. Động tay động chân làm gì?

- Tôi nói cho ông biết. Với họ việc ông nói điều gì đó bất lợi với Thiếu Kiệt được xem là điều tối kỵ. Hơn nữa các ông cũng không cần phải tin. Công Toại nói có khả năng giết được ông thì anh ta làm được. Nên mấy việc động tay động chân hay làm ra điều gì đều tự do người của ông chuốc lấy mà thôi. Bình thường cho dù có việc gì Công Toại cũng không ra tay trừ khi đó là điều mà anh ta thấy hoặc cho rằng nó nguy hiểm đến người mà anh ta bảo vệ.

Lâm Dương đã từng thấy qua Công Toại ít lần người ít nói lại luôn một mực đi sau lưng Nhã Oanh. Ông giờ đây mới nhận ra rằng đối với con người ít nói kia những thứ Nhã Oanh vừa đề cập đến chắc chắn có thể là sự thật bởi cái sát khí khủng bố của Công Toại toát ra như muốn giết chết Lâm Đồng.

Bản thân Lâm Dương và mọi người ở đây đều cảm nhận được. Con người này không phải đơn giản trên tay hắn ít nhất đã có người chết, Cái sát khí này không phải một người không qua giết người có được. Và một lần nữa Nhã Oanh khẳng định Công Toại có thể giết Lâm Dương so với bộ dạng bây giờ chỉ bị thương một số chỗ của hắn hoàn toàn có thể do Công Toại đã nương tay.

- Việc này chúng tôi sẽ không truy cứu nữa. Chúng tôi nghĩ nên tiến hành hợp tác những cái gì đã qua thì cho nó qua không truy cứu nữa dù sao người sai vẫn là chúng tôi.

Lâm Đồng nghe Lâm Dương nói thế định lên tiếng bất bình thì bị Lâm Dương ngăn lại. Hắn thấy vì đại cục lâu dài nên nói với Chung Chí Viễn.

- Đưa Lâm Đồng đi tới bệnh viện mọi thứ ở đây tôi lo. Anh có mặt ở đây không khéo lại hư chuyện nữa.

Lâm Dương bắt buộc phải bỏ qua việc này để hợp tác vì sự gắn kết của Thiếu Kiệt với gia tộc mình. Hơn thế nữa còn vì cá nhân bản thân hắn khi mà Nhã Oanh còn đang nắm giữ chứng cứ về những gì con hắn đã làm.

Nếu như hôm nay không ký kết được hợp tác với Nhã Oanh mọi chuyện xem như hắn và con của mình phải ra ngồi hầu tòa chắc chắn sẽ diễn ra với bằng chứng cùng với chứng cứ cho thấy. Chỉ cần có một chút bước đột phá dù cho hắn có viện trợ gia tộc như thế nào đi nữa thì đám người Hà Thúc cũng sẽ không buông tha. Con hắn trở thành kẻ phải chịu tội rất cao trong vấn đề này.

Biết Lâm Dương lại cố gắng chấp nối Nhã Oanh bây giờ chỉ lắc đầu thờ dãi nói.

- Đúng thật nếu tôi tay không về chưa biết chừng lại không tốt. Nhưng ông thật tình muốn hợp tác sau khi Công Toại đã làm bị thương người của mình sao? Tôi thấy chắc các ông ngoài miệng nói bỏ qua mọi việc nhưng bên trong lại âm thầm trả thù giống như những gì tôi biết quả thật không biết lúc đó ai là người bị hại đấy.

Nhã Oanh vừa nắm vừa thả từng câu nói như đe dọa vì những chứng cứ của Nhã Oanh đã nói rõ những việc ngoài mặt đồng ý phía sau lại âm thầm thao tác của con Lâm Dương làm cho cô e ngại khiến cho hắn cũng khó lòng phòng bị.

- Không tôi bảo đảm sẽ không có chuyện đó. Ở đây có mọi người làm chứng hơn nữa người bên cạnh cô cũng không phải chúng tôi có thể chọc được. Nên chắc chắn việc này sẽ không xảy ra.

- Ai biết được các ông có làm điều gì hay không. Các ông quyền cao chức to lại có tiền muốn làm sao mà không được. Hơn nữa từ lúc ở sân bay đến giờ dường như chúng tôi đều gặp chuyện bởi người của ông mà không

phải một thế lực hay một đối tượng nào khác. Toàn người của ông gây ra chuyện thôi.

Không sợ mọi việc rồi hơn Phùng Kiếm Hoa bây giờ nhìn lấy Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình. Hắn thấy Lâm Dương trở mặt như lật sách mới đó còn hùng hổ giờ lại như quả bóng xì hơi định lấy lui làm tiến để đạt được mục đích gì đó.

Nhã Oanh thừa hiểu cái mà Lâm Dương nhắm đến là gì còn Phùng Kiếm Hoa hoàn toàn không biết. Nên nói ra theo suy nghĩ của hắn thì chắc chắn phải có.

- Không tôi bảo đảm những việc này chắc chắn sẽ không xảy ra nữa. Chúng ta ký kết hợp đồng hợp tác chỉ yếu để kết giao liên hệ. Nếu ký kết xong sẽ là hợp tác đôi bên làm sao lại có chuyện hiểu lầm nữa.

Vì đông người còn đang nhìn lấy Lâm Dương hắn nên việc trao đổi bị hắn nói thành hợp tác nếu như có một tài liệu nào đó đáng trao đổi bằng số lượng công ty lớn như thế sẽ khiến không ít người nghi ngờ. Trong khi đó đại sảnh ở đây còn có một người mà hắn lo ngại. Dù người này chưa đứng ra can thiệp điều gì nhưng hắn biết. Có một người đang đứng ở đâu đó theo dõi hắn.

- Đúng là hợp tác rồi thì đôi bên xem như là người cùng chung chí hướng. Nhưng quan trọng là người đó phải như thế nào. Liệu rằng ông có chịu được hay không vẫn là điều đáng nói. Tôi không phải không muốn hợp tác với gia đình ông. Nhưng cái gọi là thành ý đến giờ tôi vẫn chưa thấy. Có chăng chỉ là việc ông hiện tại vừa mới mua lại những công ty chúng tôi cần thao tác mà thôi.

Nhã Oanh vừa giả vờ suy nghĩ vừa nhìn Lâm Dương. Cô bình tĩnh nói ra từng lời cũng đỡ cho Lâm Dương một phần. Người nghe ngóng ở đây có

hiểu cũng chỉ dựa theo suy đoán của họ rằng Nhã Oanh cần một số công ty nào đó để tiến hành làm việc. Mà Lâm Dương mua lại nên khiến hai bên phải hợp tác.

Hoặc là cô với Lâm Dương đôi bên thương lượng mua lại một số công ty để có thể kinh doanh vấn đề gì đó dựa trên sự bỏ vốn chung trên một hợp đồng.

Trong kinh doanh thì nhiều phương án kiếm tiền cùng nhau không phải ít. Những lời Nhã Oanh lại mập mờ không nói rõ chỉ có thể để người nghe tự suy diễn cho chính mình.

- Không thành ý của tôi cô cũng thấy rồi đó những công ty kia bỏ tiền ra không ít chỉ tại có người ở một bên quấy rối. Nếu không mọi thứ đã có thể xong rồi. Cô cũng nên rộng lượng bỏ qua lần này. Chỉ cần chúng ta ký kết hợp tác xong tôi bảo đảm sẽ không có chuyện ngoại lệ xảy ra.

Lâm Dương thấy Nhã Oanh đã cho mình một cái bật thang nên lên tiếng phân trần mọi việc. Hấn nhằm ám chỉ lấy Phùng Kiếm Hoa nên không nhiều chuyện bỏ giá hoặc ngăn cản hấn và người của mình sau buổi đấu giá thì mọi chuyện đã xong từ lâu không phải gặp tình trạng hiện tại.

Nhã Oanh giả vờ trầm mặc một lúc rồi mới nhìn Lâm Dương bộ dạng ra sẽ đáng đo suy tính thiệt hơn. Trịnh Hòa ở một bên bây giờ mới nhắc khéo Nhã Oanh chỉ có cô và Công Toại nghe rõ.

- Cô bên trong đợi cũng lâu rồi đấy Nhã Oanh.

Lời nói của Trịnh Hòa để cho Nhã Oanh gật đầu như đã biết rồi nhìn về Lâm Dương nói.

- Được rồi! Nếu ông đã nói như vậy! Tôi cũng muốn xem thành ý của ông như thế nào. Việc vừa rồi tôi sẽ không tính toán với ông nữa. Vấn đề

hợp tác tôi thấy nói chuyện ở chỗ này dường như không thích hợp lắm. Ông theo người của tôi đi đến nơi sắp xếp trước. Khi đó chúng ta nói chuyện chi tiết về việc hợp tác với Thành ý của ông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 833: Thanh Lý Hợp Đồng Công Nợ

Lâm Dương trong lòng lúc này khá nhẹ nhõm, Nếu nói Nhã Oanh không chịu thương lượng sẽ khó khăn đối với hắn nhiều hơn. Thì giờ lấy được sự đồng ý của Nhã Oanh xem như hắn thành công một nửa. Hắn không tin rằng với các công ty mình lấy được không sót một công ty nào. Lâm Dương hắn lại không thể thuyết phục Nhã Oanh trong chuyện này.

Nhã Oanh đi trước bước chân của cô đi về phía căn phòng nơi có Hoàng Lâm Nhu đang ngồi và mọi thứ đã chuẩn bị tốt. Công Toại, Trịnh Hòa, Phùng Kiếm Hoa cùng đi theo.

Lâm Dương lúc này nhìn Lâm Đồng bị đám người Chung Chí Viễn giữ lại Lâm Dương bây giờ cũng gật đầu tiên lại nói nhỏ với hắn.

- Đại cục làm trọng có tức giận hay không phát tiết được thì để sau chuyện này hẵng tính.

Biết mình phải chịu thiệt trước mắt Lâm Đồng chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi để Lâm Dương cùng với một số người khác đi theo sau nhóm người của Nhã Oanh.

Đi được một khoản cách không xa lắm Lâm Dương lúc này cũng khá ngạc nhiên khi họ thấy được căn phòng mà Nhã Oanh sắp cùng họ ngồi lại bàn bạc không xa với sảnh đấu giá là mấy. Hắn đang tự hỏi với mình tại sao Nhã Oanh lại có thể chuẩn bị được căn phòng ở gần như thế.

Trịnh Hòa đứng bên ngoài cửa bây giờ mới lên tiếng nói với Lâm Dương.

- Mời các ông vào.

Lâm Dương càng khó hiểu khi thấy người mời hắn vào không phải là Nhã Oanh. Nếu đã đi cùng chỉ một trước một sau không bao lâu theo phép lịch sự cô phải là người đứng trước phòng mới hắn cùng với mọi người.

Nhưng hắn thấy vốn mình với người của Nhã Oanh mới xích mích dẫn đến cả việc đánh nhau. Người ta vẫn để cho Trịnh Hòa đứng bên ngoài mở cửa cũng xem như một phần có thể xảy ra.

Lâm Dương đặt chân vào bên trong căn phòng đập vào mắt hắn hiện tại là Nhã Oanh đang ngồi bên cạnh một người phụ nữ. Công Toại đứng ở một góc tường. Trong phòng có một số màn hình đang quay lại cả khoảng không bên ngoài đại sảnh.

Người phụ nữ ngồi ở trong phòng làm hắn chết đứng vài giây bởi hắn biết người này là ai. Hoàng Lâm Nhu mẹ của Thiếu Kiệt. Hắn hoàn toàn không ngờ đến hắn sẽ gặp bà ở nơi đây.

Nhã Oanh thấy việc nhìn thấy mẹ của Thiếu Kiệt làm cho Lâm Dương đứng sững vài giây như vậy. Trên mặt cô hiện lên một nụ cười rồi nhanh chóng tắt đi.

Đến bây giờ Lâm Dương hắn suy nghĩ mọi việc đã diễn ra và xâu chuỗi lại mọi thứ. Hắn thấy chắc chắn người phụ nữ trước mặt mình một tay không chế ở phía sau không phải như lúc đầu mọi thứ thuộc về Nhã Oanh. Điều này nói rõ tại sao Phùng Kiếm Hoa khi được lệnh của Nhã Oanh lại có thể lâu lâu nổi hứng bỏ thêm giá vào những công ty đã định trước.

- Tôi nghĩ không cần giới thiệu với ông thì ông cũng biết người này là ai đi đúng không Lâm Dương.

Lời nói của Nhã Oanh không lớn không nhỏ nhưng kéo Lâm Dương thoát khỏi tình trạng thất thần ngay thời điểm này. Trong lòng ông ta thấy

chỉ cần mình có thể tỏ thái độ tốt trước mặt của Hoàng Lâm Nhu có thể vấn đề về quan hệ với Thiếu Kiệt sau này sẽ có một bước mở ra tốt đẹp hơn.

- Xin lỗi tôi không ngờ lại gặp phu nhân ở đây. Nghe danh đã lâu bây giờ mới có dịp gặp mặt. Tôi tên là Lâm Dương hân hạnh được gặp phu nhân.

- Tôi cũng không đang là phu nhân gì. Nghe nói ông với người bên dưới con tôi có nảy sinh một chút vấn đề. Không biết điều này có làm ông có gút mắt gì với chúng tôi không.

Hoàng Lâm Nhu không đứng lên nói chuyện với Lâm Dương cũng không bắt tay mà trực tiếp đi vào thẳng vấn đề phát sinh vừa rồi mà bà đã thấy. Dù bây giờ có cảm thấy bất bình điều gì thì Lâm Dương cũng không nói ra mà chỉ một mặt tươi cười từ chối những việc vừa rồi. Hơn nữa còn nhận trách nhiệm về phía người của mình.

- Không hề! Không hề chuyện do người của chúng tôi gây ra nên thật sự có lỗi thì chúng tôi phải là người xin lỗi mới đúng. Như thế này vừa rồi đã nói thành ý của chúng tôi dựa hết vào những thứ này mong bà xem qua.

Lâm Dương vừa nói vừa đưa ra những hồ sơ mà mình đã chuẩn bị. Đặt trước mặt của Hoàng Lâm Nhu. Hắn thấy việc muốn nói điều gì đó hay thương lượng một vấn đề gì muốn nói chuyện ra sao cứ dựa vào những thứ mà hắn có được để đàm phán.

- Các ông nhắm có chuẩn bị lễ vật đến đây nhưng tôi muốn hỏi một điều. Tài chính để tôi nhận những thứ này có thật sự minh bạch hay không đây. Ông cũng hiểu doanh nghiệp với nhau không phải cứ muốn nhận một công ty nào đó là được. Hồ sơ chứng từ chuyển nhượng phải làm thật tốt. Nếu không sau này trên thương trường những công ty đối đầu lợi dụng

những công ty này để làm khó dễ sự phát triển của chúng tôi. Cái lợi trước mắt xem ra tôi không thể nhận được.

Hoàng Lâm Nhu không nhìn hồ sơ có những gì mà trực tiếp nói với Lâm Dương những điều này. Bà biết trong thời gian ngắn Lâm gia dù có huy động vốn nhiều đến đâu cũng để lại sơ hở. Những vấn đề tài chính thua mua hoặc đấu giá công ty nếu không thông qua một con đường minh bạch có thể được xem như đám người Lâm gia đang tâu tán tài sản cho người khác đứng tên.

Cái việc này dù không liên quan đến họ nhưng trong chính trị không ai biết trước điều gì. Tuy bây giờ Hà Thúc với Thiếu Kiệt đều đứng trên một chiếc thuyền. Nhưng nếu đánh với Lâm Gia đôi khi lại bắt Thiếu Kiệt chịu thiệt để giành lấy phần thắng điều này dường như có thể xảy ra. Nên bà cũng không muốn mình nhận thứ gì đó từ Lâm Gia mà không minh bạch.

- Việc này! Nếu bà đã nói như thế tôi cũng xin cam đoan những tài chính này đều là minh bạch. Phía chúng tôi sẽ điều chỉnh tài chính một cách tốt nhất để không ai có thể tra được điều này. Chúng tôi bỏ tiền ra và việc chuyển nhượng như thế nào thuộc về chúng tôi. Tuy hiện tại những tài chính đấu giá cùng với những thứ khác có phần không cân đối một chút nhưng thay đổi vẫn có thể làm được đi.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ nhú mày một lúc rồi lắc đầu nói với Lâm Dương.

- Không phải là tôi không muốn nhận một cái thành ý mà ông muốn nói. Nhưng việc này quá mạo hiểm nó không phải trò đùa. Tôi nhận ở đây các công ty này sẽ phải ăn nói sao đây? Không phải là từ đâu nhận được một khoản tài chính không minh bạch sao. Bản thân ông cũng hiểu đối với tài sản không minh bạch thường bị tịch thu sung công. Bây giờ có thể không

sao nhưng sau này chúng tôi đầu tư tiền ra lại bị trường hợp này biết kiện cáo ai?

Hoàng Lâm Nhu nói làm cho Lâm Dương im lặng bởi vì những lời này không sai. Cân đối thu chi của một công ty đều có trên giấy tờ báo cáo thuế từng tháng từng quý theo mỗi năm. Việc phát sinh số tiền lớn như thế này quả thật có phần làm cho tài chính không minh bạch rất nhiều.

Nếu nói để ký hợp đồng hợp tác đầu tư thì số tiền đầu tư và những công ty này sẽ phải chia ra làm thành cổ phần nó như thế nào và phải được thông qua khâu định giá của ngân hàng nhà nước hoặc tổ chức cá nhân có tính pháp lý trên từng hồ sơ một. Nhưng Lâm Gia lần này không phải đầu tư mà đòi lấy sự phát triển của Thiếu Kiệt. Cùng với đó là lý do cá nhân của Lâm Dương hẳn. Đem ra ngoài giấy tờ đám người Hà Thúc biết chuyện này sẽ làm khó dễ không ít.

- Nếu ông có thể làm minh bạch được số tiền này chúng tôi sẽ nhận nhưng nếu ông không có lý do làm minh bạch được chắc chắn tôi sẽ không nhận những công ty như thế này. Bất qua tôi sẽ nói lại với con mình việc lần này không thành công. Chắc nó cũng hiểu sẽ không ít người đầu tư giá cũng có mục đích như nó.

Nhã Oanh một bên lúc này chỉ im lặng không lên tiếng gì. Cô bên ngoài suy nghĩ quan sát những gì mà Hoàng Lâm Nhu đang làm. Dù cô biết có những thứ đến bây giờ bà suy nghĩ điều gì bản thân cô cũng không hiểu được.

Lâm Dương đôi hàng chân mày cau lại một chút hẳn thấy đã đến đây rồi tại sao Hoàng Lâm Nhu lại lo trước sợ sau như thế này. Hẳn không hiểu tại sao với việc nhóm người Hà Thúc đang làm chỗ dựa cho Thiếu Kiệt bà lại cần suy nghĩ kỹ đến những vấn đề này.

Hoàng Lâm Nhu chỉ không nói gì im lặng nhìn Lâm Dương suy tính trong đầu về những gì bà đã nói ra cho hắn nghe. Một người đứng ở phía sau Lâm Dương lúc này mới bước lên bên cạnh hắn nói nhỏ vào tai của Lâm Dương.

- Theo như cách làm của bà ta dường như sợ một ngày nào đó nếu như con bà ta không hợp tác với nhóm người Hà Thúc bên kia nữa những vấn đề này đám người Hà Thúc sẽ dùng để công kích họ buộc họ không được quyền hợp tác với chúng ta. Họ lo ngại chính là việc này nên bà ta mới làm khó chúng ta.

Càng suy nghĩ lời nói của người mình vừa đưa ra. Lâm Dương cảm thấy khá đúng vì có thể Thiếu Kiệt với nhóm người Hà Thúc chỉ hợp tác lẫn nhau. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ được điều này. Họ nhìn thấy Hà Thúc với Thiếu Kiệt có thể hiện tại đang đi chung một con đường nhưng chưa chắc là con đường này tồn tại mãi mãi.

Thấy Suy nghĩ của mình khá thích hợp Lâm Dương mới hỏi nhỏ người vừa nói với mình.

- Có cách để giải quyết việc này không?

Cuộc đối thoại của hắn với người của mình rất nhỏ vì nói chuyện dựa vào lẫn nhau âm thanh không để cho người ngoài nghe thấy người kia cũng chỉ đáp lại một câu nói ngắn ngủi đơn giản làm cho Lâm Dương gật đầu.

- Ghi giấy nợ! Số tiền nợ bằng với số tiền của tất cả công ty công lại rồi làm cái hợp đồng thanh lý nợ bằng tài sản hiện hữu như thế không ai nói được gì chúng ta.

Ý Kiến của người này làm cho Lâm Dương khá thích thú bởi vì với giấy nợ và việc thanh lý hợp đồng công nợ. Không một ai có thể nói những công

ty này đưa qua cho Hoàng Lâm Nhu mà không hợp pháp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 834: Hát Hí Khúc

Tìm ra giải pháp có thể cứu vãn tình thế nên trong lòng Lâm Dương lúc này cũng vui vẻ hơn hẳn nhìn Hoàng Lâm Nhu bây giờ mỉm cười nói ra ý kiến vừa rồi.

- Nếu phu nhân đã lo lắng vấn đề minh bạch tiền bạc vậy tôi có cách này phu nhân nghe thử xem có được không nhé. Bên chúng tôi sẽ làm ra một hợp đồng công nợ. Việc số tiền nợ này sẽ là nhiều đợt gộp lại mà thành. Theo đó thông qua hình thức thế chấp tài sản sở hữu mà đưa cho bên phu nhân với dạng tài sản bảo đảm. Như thế số tiền này sẽ được minh bạch. Ngày tháng làm lấy những thứ này cũng khá đơn giản không cầu kỳ mấy. Chỉ cần dè dặt một chút với thời gian là được.

Dưới sự góp ý của người mình Lâm Dương đưa ra chủ ý này với Hoàng Lâm Nhu. Các thức này không lạ thường một công ty nào đó cần một phần tài chính cần thiết thường sử dụng hình thức cầm cố tài sản cho một bên thứ ba có điều kiện. Trường hợp này thường xảy ra khi họ không thể vay từ ngân hàng tài chính cần thiết. Và đối tác lại có thể thu lấy tài sản mà họ cần thế chấp hoặc thanh lý.

- Cách thức này cũng được. Ông cho người soạn thảo thứ cần thiết đi. Chúng ta sẽ nói đến giấy tờ san tên chủ quyền từ việc đấu giá luôn. Đương nhiên cách của ông thì phải thông qua một lần sang tên cố định nữa mới có thể chuyển giao cho chúng tôi. Nên điều này bắt buộc phải có để tránh việc không minh bạch tại sao công ty từ phòng đấu giá lại được chuyển thẳng trực tiếp qua bên chúng tôi ông đồng ý chứ.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ nói ra suy nghĩ của mình. Bà thấy nếu cần làm minh bạch như thế này cũng không có vấn đề gì lớn lao. Chỉ tốn thêm vài ngày để san tên chủ quyền các thứ.

- Không cần đầu phụ nhân việc này chúng ta có thể sang tên hợp thức hóa hoàn toàn qua cho bà bởi vì từ phòng đấu giá chỉ cần đôi bên có người công chứng có thể chuyển giao trực tiếp qua một bên thứ ba mà không cần phải đợi mười lăm đến ba mươi ngày để chuyển đổi hình thức kinh doanh của toàn bộ công ty.

Lâm Dương bởi vì tiếp xúc nhiều với những thứ như thế nên trực tiếp nói ra những việc có thể thay đổi mà không cần phải theo khuôn mẫu thường thấy cho Hoàng Lâm Nhu biết.

-Ồ nếu được như thế thì tốt. Cũng đỡ phải mất thời gian của tôi đi lại nhiều. Hơn nữa nếu giải quyết chuyện này nhanh chóng tôi nghĩ thằng nhóc con tôi cũng hài lòng vui vẻ hơn. Như vậy đi những chuyện của các ông tôi sẽ không tính toán nữa chỉ cần làm xong mọi thứ là được. Còn đây là hồ sơ mà bản thân ông cần trong đó có gì thì tự ông sẽ biết. Khi nào xong hết mọi thứ chúng ta ký kết

Hoàng Lâm Nhu lúc này đặt lên bàn một bộ hồ sơ khá dày để trước mặt Lâm Dương. Bên trong những chứng cứ của con hấn đã làm những việc gì và các dự án có chút gì đó liên quan đều được ghi lại kỹ lưỡng.

- Như thế này đi. Nếu phụ nhân không ngại thì chúng tôi sẽ làm hợp đồng đó ngay tại đây chúng ta làm nhanh kết thúc nhanh việc này cũng đỡ phải để cho phụ nhân đợi chờ lâu. Tôi cũng có đem luật sư của một bên quen biết tới để làm công chứng viên cho việc này. Mọi thứ dường như đã được chuẩn bị xong hết chỉ cần sửa lại một chút văn bản cần thiết thôi. Phụ nhân đợi chờ vài phút là xong.

Lâm Dương quả thật có chuẩn bị luật sư làm công chứng viên khi hấn đến buổi đấu giá bởi vì hấn thấy nếu chuyển nhượng cho Nhã Oanh những hồ sơ công ty kia nếu chỉ có hợp đồng không thì giữa hai bên hợp tác tin tưởng lẫn nhau là điều không thành vấn đề những nếu có một bên trở mặt

không chấp nhận thì lại là chuyện khó xử. Nên đem theo cả người luật sư để hoàn thành thủ tục pháp lý lúc cần thiết là điều mà Lâm Dương hẳn biết mình phải chuẩn bị từ trước.

- Không ngờ cả việc này Lâm Dương ông lại chuẩn bị đầy đủ. Nếu thế thì cứ làm thôi. Tôi cũng không có ý kiến gì. Có luật sư công chứng cho toàn bộ giấy tờ đôi bên như thế hiệu lực pháp lý sẽ cao hơn. Sau này cũng tránh phát sinh những vấn đề rắc rối không cần thiết.

Nhã Oanh bây giờ mới lên tiếng nhìn Lâm Dương xem như một lời nói mát cho hẳn thoải mái một chút. Dù sao thì họ làm khó hẳn nhiều thứ cũng phải để cho người ta có một chút mặt mũi với người của mình.

Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì. Với những sự chuẩn bị của Lâm Dương bà cũng biết đôi phương đang muốn làm việc như thế nào nên cũng không lên tiếng.

Lâm Dương dù biết đây chỉ là lời khách sáo nhưng hẳn vẫn tươi cười đáp lại lời nói của Nhã Oanh một cách vui vẻ.

- Việc này nên làm, nên làm. Như thế mới cho mọi người thấy được thành ý của chúng tôi. Bởi vậy chúng tôi luôn nói mình có ý định hợp tác lâu dài với Thiếu Kiệt nên chắc chắn sẽ không làm gì để gây tổn hại lợi ích giữa hai bên. mong phu nhân chuyển lời nói này giúp Lâm gia chúng tôi cho Thiếu Kiệt.

- Việc này tôi sẽ nói lại với con tôi anh cứ yên tâm dù sao thì thành ý của ông và những người Lâm gia tôi đã thấy chỉ đâu đó còn một chút vấn đề không cần thiết. Nhưng mà không thể quản hết được mọi thứ.

Hoàng Lâm Nhu nhìn Lâm Dương đáp lại lời nói của hẳn nhưng vẫn ám chỉ một điều gì đó khúc mắt của một số cá nhân còn lại điển hình là Lâm

Đồng vừa mới bị đánh ở bên ngoài.

- Vâng việc này tôi sẽ về kiểm điểm lại những người đó. Song Song đó cho họ thấy được sức thuyết phục và lợi ích cũng như sự độ lượng của phu nhân đây.

Lâm Dương chỉ khéo ăn nói chứ thâm tâm hắn cũng đang thật sự muốn chủ động lên. Người của Hoàng Lâm Nhu ra tay trước mà bà lại ám chỉ người phá hoại là bọn tôi. Nhưng điều này hắn chỉ dám nói thầm trong lòng của mình mà không dám hé ra một lời.

Bây giờ những người bên cạnh hắn đã tính toán toàn bộ những công ty cần thiết làm thành một con số tổng hợp thống kê lại toàn bộ cho đến số tiền nhỏ nhất.

- Lãnh Đạo tổng cộng lần này chi phí cho tất cả các công ty là chín mươi bảy tỷ bốn trăm ba mươi lăm triệu năm trăm mười tám đồng sau thuế. Số tiền này sẽ chia làm bốn đợt thanh lý hợp đồng được theo từng hạng mức của một kỳ hạn nhất định.

Lâm Dương bây giờ cũng giật mình với việc hơn hai mươi công ty chỉ vài tỷ là hết mức nhưng giờ đây con số cộng lại hơn xa những gì hắn nghĩ đến. Về việc này hắn biết mình thâm hụt vào ngân sách của các dự án đầu tư đang nằm chờ ít nhất cũng là một bộ phận dự án bất động sản.

- Cái gì mà nhiều dữ vậy không phải chỉ vài chục tỉ thôi sao làm gì mà lên đến con số gần cả trăm như thế?

- Lãnh Đạo những con số nhỏ nhưng gộp lại thì nó lớn, việc này cũng như thế thôi ngài đứng thấy làm lạ cân đối chúng tôi đã có ngài xem qua rồi chúng tôi làm thanh lý hợp đồng luôn cho nhanh.

Vừa nhận lấy cái tờ tổng kết tài chính tứ người của mình Lâm Dương lúc này cũng đổ mồ hôi trên trán số tiền lớn như thế này bắt buộc khi hắn giải ngân được hạn mục đầu tư chắc chắn phải bỏ tiền vào bù đắp. Số tiền này gần bằng một dự án nhà ở chung cư tầm trung trở lên.

Hoàng Lâm Nhu thấy hắn như thế cũng giả vờ lên tiếng hỏi thăm tình hình.

- Có việc gì à? Số tiền lớn quá sao? Hay cần chúng tôi rút lại một số công ty không. Nếu như tài chính của Lâm gia thật không đủ chúng tôi có thể châm chước được.

- Ấy Ấy! Không có gì! Chỉ là số tiền hơi lớn nhưng chúng tôi lo được. Lâm gia làm gì có tài chính không lo nổi chứ phu nhân cứ yên tâm việc này hoàn toàn nằm trong khả năng tính toán của tôi.

Lâm Dương lúc này ngay lập tức tỏ vẻ ra việc này là chuyện nhỏ dù trong lòng hắn bây giờ đang rỉ máu cũng không dám hé răng than đau. Hắn giờ ở thế không làm không được không theo không xong. Để cho Hoàng Lâm Nhu rút lại một số công ty khác nào để cho những người đang có mặt ở đây biết tài chính Lâm gia đang có vấn đề.

Nếu việc đó xảy ra chưa đợi hắn kịp thời bù vào tổn thất tin đồn thất thiệt lan rộng như thế sẽ thấy được một đám người bỏ đá xuống giếng. Mấy người theo phe cánh Lâm gia vừa mới được chưa nóng vị trí của mình thấp thỏm lo âu khỏi phải nói cũng biết họ sẽ nhanh chóng quay lưng tìm đối tượng dựa vào.

- Cậu xem làm cái hợp đồng thật tốt vào đừng để cho có vấn đề gì. Ngày tháng trong đó khá gần nhau cũng được chỉ cần trong hạn thời gian cho phép và hợp đồng ổn thỏa sau này cũng không có rắc rối gì xảy ra.

Lâm Dương lúc này lên giọng nói đưa cái tờ giấy thống kê số tiền lại cho người của mình bộ dáng như rèn sắt khi còn nóng hổi thúc. Nhưng trong lòng hẳn như thế nào Nhã Oanh với Hoàng Lâm Nhu đều biết. Trên khuôn mặt của Nhã Oanh không giấu được sự vui vẻ đều tươi cười nhìn Lâm Dương. Hẳn cho dù có biết Lâm Dương chỉ có thể nghĩ rằng dường như Nhã Oanh với Hoàng Lâm Nhu rất hài lòng với những gì hẳn đang làm.

- Xem ra người của ông cũng thường xuyên làm những việc này. Nên họ mới có thể làm được thống kê và hợp đồng khai không nhanh như thế. Lâm gia xem ra cây đại thụ rất cao sợ rằng nếu không có một số thứ chúng tôi với không tới đâu.

- Làm gì có đâu phu nhân chỉ là mấy người này thường hay phải đi thương lượng giải tỏa đền bù, Những vấn đề chuyên nhượng như thế này họ làm thường xuyên người ta nói quen việc nhanh tay cũng vì thế chứ chúng tôi có cao gì đâu. Với lại Thiếu Kiệt lại là một anh tài sớm hay muộn sẽ trở thành một phương đứng đầu. Lâm gia chúng tôi bây giờ xem như kết giao đầu tư cho tương lai cậu ấy.

Lâm Dương tươi cười trước lo nói mát của Hoàng Lâm Nhu hẳn thấy việc nói ra cụ thể vấn đề sẽ làm cho bà và Nhã Oanh hiểu Lâm gia luôn muốn giao hảo mà không phải đối đầu với Thiếu Kiệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 835: Ai Quản Được Bà Ta

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng khẽ lắc đầu nhưng bà không nói tiếp bởi vì ả ý của bà Lâm Dương hẳn không hiểu được bà cũng đành chịu. Nhã Oanh ở một bên suy nghĩ một lúc về những gì Hoàng Lâm Nhu nói mới hiểu rõ vấn đề cần thiết. Cô chỉ nhìn bà lúc này nở một nụ cười như cho bà biết bản thân cô đã hiểu bà muốn nói gì.

Cả quá trình đều tự thân Lâm Dương ngộ nhận nhưng câu nói của Hoàng Lâm Nhu thật chất muốn thăm dò thật sự Lâm Dương hẳn lúc nào cũng thường xuyên làm ra những hợp đồng thế chấp tài sản như thế này để hợp thức hóa những gì mà dự án nhà đất hẳn đầu tư vào. Chỉ với những lời vô ý của Lâm Dương đã cho Hoàng Lâm Nhu một kết quả mà bà cần.

Đám người luật sư đi cùng với Lâm Dương nhanh chóng làm ra một hợp đồng mà trong đó ngày giờ thanh toán hợp đồng nằm ở ba tháng trước thêm vào đó là những thứ như gộp công nợ đi kèm. Chưa kể đến việc đóng dấu ký tên đều có mặt mọi người ở trong phòng dường như không phải đi đâu xa.

Những hợp đồng chuyển nhượng thế chấp tài sản các công ty được chuyển giao qua tên bà với một loạt chữ ký và con dấu cùng người đại diện luật sư, công chứng viên.

Khi thấy mọi thứ đã xong Hoàng Lâm Nhu mới cầm toàn bộ hồ sơ cần thiết đưa lại cho Nhã Oanh rồi nhìn Lâm Dương nói.

- Mọi việc đã xong rồi. Hồ sơ của ông tôi đã chuẩn bị xong giờ giao nó lại cho ông bảo đảm trong đây có tất cả những thứ ông cần còn việc còn lại tôi xem như không biết. Bây giờ tôi phải về nghỉ ngơi. Xin phép ông tôi đi trước.

Đặt lại một bộ hồ sơ trên bàn Hoàng Lâm Nhu với Nhã Oang bước ra khỏi phòng. Theo sau là Phùng Kiếm Hoa, Công Toại và Trịnh Hòa. Lâm Dương nhanh chóng cầm lấy bộ hồ sơ dày cộm trên bàn mở ra xem từng cái một.

Mới đầu khuôn mặt còn vui vẻ nhưng càng đọc những vấn đề trong hồ sơ khuôn mặt hắn chuyển biến thấy rõ. Từng giọt mồ hôi rịn ra trên trán, sau lưng hắn ướt đẫm cả cái áo sơ mi bên trong khi mà trong phòng này hiện tại vẫn đang có máy lạnh điều hòa.

Hắn vội xếp toàn bộ hồ sơ lại mà không để một người nào nhìn thấy, Trong lòng lúc này chột nhẹ nhõm đi không ít. Bởi vì đây đều là bản chính lời khai của người có liên quan có con dấu màu đỏ được đóng trên đó. Hắn không lo đây là bản sao và có người lưu lại việc này. Hắn thấy chỉ cần mình đốt đi những thứ trong tay. Nếu sau này có bản sao hồ sơ nào xuất hiện hắn cũng có thể nói đấy là hồ sơ giả mạo.

Khi đã nắm chắc mọi thứ giấy tờ trong tay hắn ngay lập tức rời khỏi phòng. Lâm Đồng với Chung Chí Viễn vẫn đang đợi ở bên ngoài, Họ không đi bệnh viện mà nóng lòng muốn biết kết quả mọi việc của Lâm Dương thao tác như thế nào.

Lâm Dương bây giờ đã thay cho mình một bộ quần áo mới được mua gần đó. Hắn đi tới đi lui cái bộ dạng bực tức của hắn không khỏi làm cho người khác lo lắng sắp có chuyện không tốt đẹp gì.

Ngay khi bóng dáng của Lâm Dương vừa xuất hiện Lâm Đồng không nhìn được bước đến gần hắn lên tiếng nói.

- Sao rồi mọi việc như thế nào. Ông đừng nói với tôi là không được việc gì đấy hôm nay tôi nhìn lắm rồi. Vì đại cục sau này thôi, Nếu chỉ cần không được thật tôi ra tay cũng không ai có thể cản tôi đâu đấy.

Biết Lâm Đồng bức bối vì hấn bị đánh lại phải nhẫn nhục đến hiện tại trong khi đối phương chỉ là một người cận vệ thậm chí còn không đặt được lên mặt bàn. Lâm Dương dù thấy việc đối xử của Công Toại với Lâm Đồng có phần không đúng, bản thân hấn cũng không muốn để cho Lâm Đồng lún sâu hơn nhiều thứ. Nếu không sẽ làm tâm tình Hoàng Lâm Nhu không mấy dễ chịu.

- Tôi biết ông bức mình. Nhưng lần này ông phải nuốt vào cơn tức này đi. Người tôi gặp trong kia ông không nghĩ đến đâu. Ở đây nói chuyện không tiện chúng ta ra xe trở về rồi tôi nói cho nghe. Việc vừa rồi ông xem như chưa xảy ra, Càng nhin càng tốt đừng làm ra chuyện gì không khéo hư bột hư đường hết.

Thấy ở nơi này khá phức tạp Lâm Dương mới khuyên nhủ Lâm Đồng đừng làm ra những việc bất lợi. Việc này nhìn như không có gì như chỉ mình hấn hiểu với tính cách không chịu thiệt của Lâm Đồng không ngoài khả năng làm ra những vấn đề làm hấn phải hối hận.

Nhìn dáng dấp của Lâm Dương xem ra có việc quan trọng nên Lâm Đồng cũng gật đầu hấn đi cùng với Lâm Dương người trước người sau rời khỏi nơi này. Bên ngoài trước cửa của đại sảnh đã chuẩn bị sẵn một vài chiếc xe.

Hai người được chuẩn bị một chiếc xe riêng một người tài xế riêng không ai khác là Chung Chí Viễn. Hấn biết mình phải làm gì khi mà bộ dáng của Lâm Dương có phần quan trọng. Việc của hấn có thể lái xe nghe được gì cũng phải im lặng như mình không hay biết. Nhờ điều này mà đến hiện tại hấn vẫn đi theo được Lâm Dương trong khi bản thân hấn cũng đang là người kinh doanh ở một mặt thúc đẩy nào đó của Lâm gia.

Khi cánh cửa xe ô tô vừa đóng lại. Lâm Đồng bây giờ mới lên tiếng trong giọng nói vẫn chưa hết phần bức tức.

- Ông làm cái gì mà vội vàng như vậy? Có chuyện gì không nói được mà phải bí mật như thế này. Hay chuyện hợp tác móc nối có vấn đề. Hai cái thằng kia phá rồi phải không để tôi cho người xử đẹp bọn nó.

- Không phải nhưng ông không biết tôi vừa mới gặp ai đâu. Nếu như đoán không lầm thì lần này kế hoạch chôn xuống một cảnh ô liu xem như thành công. Mấy cái việc của ông nên bỏ qua thì hơn.

Lâm Dương lên tiếng đáp lại lời của Lâm Đồng cũng không quên kèm theo một câu nhắc nhở. Đã đến nước này hẳn càng không muốn vì Lâm Đồng hồ đồ nhất thời xảy ra tình trạng không hay.

Khá bất ngờ trước câu trả lời của Lâm Dương, Lâm Đồng hẳn cũng không hiểu được khi nhìn thấy bộ dáng vội vã của Lâm Dương thêm đó là trạng thái căng thẳng của hắn khi trở ra từ cuộc đối thoại với Nhã Oanh. Từ biểu hiện bên ngoài không chút nào cho thấy được cái lợi ích lâu dài sắp đạt được.

- Vậy ông gặp ai mà lại có bộ dáng như vừa bị đối phương nuốt mất. Còn có bộ dáng lo lắng rời đi như thế này không phải chỉ có con nhóc Nhã Oanh đó thôi sao?

- Ừ mới đầu tôi cũng nghĩ như ông chỉ là thương thảo với con nhóc đó thôi. Nhưng khi vào trong phòng rồi tôi mới biết mình đã lầm. Bởi trong đó không chỉ có con bé Nhã Oanh mà có cả Hoàng Lâm Nhu nữa. Bà ta là mẹ của Thiếu Kiệt đấy. Đứng ra trực tiếp nhận lấy các công ty từ tay của chúng ta.

Âm thanh của Lâm Dương không lớn không nhỏ làm cho Lâm Đồng giật mình thiếu chút nữa đứng hẳn dậy. May mà hắn vẫn còn bị Lâm Dương giữ lại. Nếu không chắc sẽ có một màng đụng đầu trong xe.

- Cái gì! Mẹ của Thiếu Kiệt? Bà ta đến từ lúc nào? Sao chúng ta không biết? Không phải nói chỉ có Nhã Oanh thôi sao? Giờ tự nhiên xuất hiện thêm bà ta nữa. Mà việc này sao con bé Ngọc Nhi không báo cáo chút gì thế này.

Lâm Đồng không ngừng đưa ra những câu hỏi nối tiếp nhau bởi vì hẳn thấy việc Hoàng Lâm Nhu có mặt ở đây là không thể nào trong khi họ hoàn toàn không có tin tức gì cho việc này.

- Cái này tôi cũng muốn biết tại sao đấy. Nhưng đây lại là cơ hội lớn. Ông nghĩ xem trước giờ thằng nhóc Thiếu Kiệt luôn xem lời mẹ nó là thánh chỉ. Đến bây giờ nếu tôi ở địa vị nó. Có tiền có quyền chắc không cần phải đi học. Thế nhưng với một lời của mẹ nó ông nhìn xem. Đến giờ nó vẫn phải mài dích quần ở cái ghế nhà trường mỗi ngày. Nếu như chúng ta lấy được cảm tình của bà ta thì tốt hơn không phải sao.

Lâm Dương vừa nói vừa đưa ra suy nghĩ của mình dựa theo những gì hẳn đã có thông tin. Lời nói của Lâm Dương ngay cả Lâm Đồng cũng không phản đối hẳn âm trầm suy nghĩ một lúc rồi mới gật đầu xem như đồng ý. Nhưng vấn đề thắc mắc mình chưa được giải đáp nên hẳn ngay lập tức bám víu vào đấy. Sự việc Hoàng Lâm Nhu đến Ngọc Châu hẳn không nghe một tiếng gió nào từ Ngọc Nhi nên hẳn thật sự hơi bất mẫn

- Chỉ có điều tại sao chuyện lớn như thế mà con bé Ngọc Nhi không báo cho ông để chuẩn bị. Như thế có phải hay không bản thân nó cũng không biết chuyện này. Hay nó bị nghi ngờ điều gì đó?

- Không có khả năng. Tôi thấy việc này chắc chỉ là trùng hợp. Hơn nữa Hoàng Lâm Nhu ai quản được bà ta. Thiếu Kiệt không được Ngọc Nhi càng không. Ông nghĩ xem từ Lưu Minh bay đi Ngọc Châu chỉ vài giờ. Bà ta cho dù đi cũng có thể trong ngày về được. Tôi nghĩ chắc nghe một số vấn đề từ

Nhã Oanh nên bà ta muốn đích thân đi. Cái việc này hẳn là ngẫu nhiên đi. Còn tình báo của Ngọc Nhi trước giờ ông có thấy sai sao?

Lâm Dương đáp lại lời của Lâm Đồng nhưng trong lời nói thật sự tránh né đi nhiều thứ. Hắn không dám nói với Lâm Đồng việc con hắn đã làm gì. Vì chắc chắn có thể bởi vì điều này mà Hoàng Lâm Nhu mới xuất hiện ở Ngọc Châu. Hắn không dại đem việc thất bại ở đứa con mình cho Lâm Đồng biết. Đây chả khác nào hắn tự bôi đen mặt mình.

- Ông nói cũng đúng. Nhưng mà tôi nói ông này. Việc của con bé Ngọc Nhi nên thúc đẩy nó đi gần với Hoàng Lâm Nhu. Ai cũng hiểu con gái về nhà chồng cần phải lấy lòng ai. Nếu như nó không lấy lòng được Hoàng Lâm Nhu sau này mọi thứ không ổn đâu. Ông xem bà ta đến đây xem như ra mặt ủng hộ cho Nhã Oanh rồi công việc có bà ta can thiệp vào. Con bé kia đem về thành tích cho mình, Ngọc Nhi của chúng ta mất đi một chút điểm trong mắt bà ta rồi.

Lâm Đồng theo trực giác của mình nói ra ý kiến góp ý của mình để thúc đẩy Lâm Dương trong việc của Ngọc Nhi ngày càng nắm bắt được nhiều thứ hơn. Tâm trạng hắn lúc này không để tâm đến việc mình bị đánh. Cũng như Lâm Dương hắn hiểu nếu hắn còn ra tay đối phó Công Toại hay Phùng Kiếm Hoa chắc chắn Hoàng Lâm Nhu sẽ mất đi sự ủng hộ mới đạt được từ bà trong những việc sau này

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 836: Ý Định Mở Siêu Thị

Lâm Đồng chỉ lắc đầu thờ dãi đáp lại lời nói của Lâm Dương.

- Vấn đề này tôi sẽ đốc thúc. Nhưng không phải cứ muốn là được phải để xem tình huống như thế nào. Có Hoàng Lâm Nhu ở đây dù ông có hận thằng Phùng Kiếm Hoa như thế hoặc muốn giết chết Công Toại cũng phải dẹp qua một bên không khéo chúng ta cũng không có cái tốt mà bàn giao với mấy người kia đâu. Chí Viễn cho xe chạy đi.

Lâm Dương lúc này cũng lên tiếng nhắc nhở Lâm Đồng lần cuối. Rồi ra lệnh cho Chung Chí Viễn đánh xe rời đi. Nhã Oanh cùng Hoàng Lâm Nhu đứng ở một góc của phòng đấu giá nhìn xuyên qua lớp cửa kính thấy được đám người Lâm gia rời đi mới nhìn nhau cười đùa.

Cả hai lúc này nhìn về phía Công Toại như muốn biết với một người bình tĩnh như hắn tại sao hôm nay lại làm ra hành động như vậy.

- Hôm nay anh bị sao vậy Công Toại lần này lại đánh luôn cả Lâm Đồng? Có chuyện gì ít nhất cũng nói mọi người một tiếng trước báo rõ tình huống cần thiết chứ. Làm việc đâu thế lúc nào cũng theo cảm tính trực quan như vậy?

Nhã Oanh nhìn công toại nói ra suy nghĩ của mình. Cũng đem thắc mắc của mình nhắc nhở cho Công Toại biết ở đây còn một người muốn biết hắn tại sao lại làm như vậy không phải riêng cô.

Trái với suy nghĩ của Nhã Oanh, Hoàng Lâm Nhu lại nhìn Công Toại nói.

- Thôi chuyện này tính sau. Giờ đi gặp hai anh em nhà họ Nguyệt trước đã cô nghĩ họ đợi chúng ta khá lâu rồi đấy.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu bước về phía một lối đi hướng vào bên trong bỏ lại sau lưng toàn bộ khu vực đại sảnh còn lát đất vài người, Nhã Oanh nghe bà nói vậy cũng không thúc ép Công Toại giải thích cho mình nghe vẫn đề gì mà bước theo bà.

Căn phòng của Nguyệt Kiến Hoa cùng với Nguyệt Kiến Xương anh mình được đặt tại một dãy hành lang của khách sạn nơi tổ chức buổi đấu giá. Nó được nằm riêng biệt ở một khu để tận dụng khoảng không gian mở làm sảnh hội nghị tổ chức tiệc.

Nhã Oanh bây giờ bước đến trước cửa nhìn thấy người của Trịnh Hòa cũng gật đầu. Người này khá hiểu việc Nhã Oanh với Hoàng Lâm Nhu xuất hiện ở đây vì việc gì.

Hắn nhanh chóng đưa tay gõ cửa vài cái rồi nắm lấy tay cầm của cửa mở ra. Hai anh em Nguyệt Kiến Hoa và Nguyệt Kiến Xương cũng hướng mắt nhìn về lối ra vào.

Thấy được Nhã Oanh đến họ đều đứng lên định bước ra đón nhưng Nhã Oanh đã đưa tay ngăn lại và tiến vào trong phòng, Hoàng Lâm Nhu bước sau Nhã Oanh một bước nhìn một lượt qua hai anh em trước mặt mình bà cũng chỉ mỉm cười không đưa ra lời đánh giá nào.

- Sao hai anh em mấy ngày nay như thế nào mọi thứ đều ổn cả chứ? Có cần tôi giúp gì nữa không? Hai anh em có dự định gì chưa?

Nhã Oanh nhìn Nguyệt Như Hoa vui vẻ hỏi thăm về hai người dù sao cô cũng cần phải có gì đó để bắt chuyện với hai anh em họ. Mời họ đến đây lại không cho việc gì cần nói thì sẽ không thích hợp cho lắm.

- Hai anh em tôi rất tốt mọi người đối xử với chúng tôi cũng không có gì để chê bai, Hơn nữa mọi người lại cứu anh em chúng tôi từ trong khó khăn

đi ra. Giờ thì chúng tôi cũng không biết mình nên làm những gì. Hai anh em đang định bàn bạc rồi hỏi ý kiến mấy vị thử.

Nguyệt Kiến Xương khá thẳng thắn đáp lại từng câu hỏi của Nhã Oanh. Việc này cũng do một phần hấn tôn trọng, phần còn lại bản thân hấn hiểu nhìn Nhã Oanh như thế nhưng chưa chắc rằng bố mẹ hấn còn sống có được thực lực mạnh mẽ cùng với mối quan hệ để cho người khá dẫn quân đi phá án ngay trong ngày.

- Quên mất giới thiệu với mọi người đây là Dì tôi Hoàng Lâm Nhu. Dì nghe nói chuyện của hai người nên cũng muốn gặp để hỏi một số việc thôi không phải việc gì quan trọng đâu.

Nhã Oanh lập tức chuyển dời sự chú ý của hai anh em qua phía mẹ Thiếu Kiệt bởi với cô suy nghĩ ban đầu chỉ để làm một việc gì đó giúp đỡ hai anh em họ không có ý gì khác. Nếu nhiều hơn cô cũng chỉ nghĩ là mình sẽ đem hai người họ về Lưu Minh để cho Thiếu Kiệt sau này có việc gì dùng người mà sử dụng.

Nguyệt Kiến Xương Bây giờ mới lễ phép nhìn Hoàng Lâm Nhu gật đầu đáp lại cho phải phép bởi vì hấn thấy đây là phép lịch sự tối thiểu khi không biết bà sẽ hỏi hấn việc như thế nào.

- Chào Cô không biết cô có ý định hỏi chúng cháu điều gì vậy? Nếu nằm trong phạm vi khả năng của cháu thì nhất định cháu sẽ cho cô một đáp án chính xác.

- Không cần phải trình trọng khách sáo như thế đâu Kiến Xương. Cô biết và có một số thông tin về cháu khá nhiều. Trong vòng tròn muốn tìm hiểu một người tương đối khá đơn giản việc cô hỏi cũng nằm trong khả năng của cháu cả thôi.

Hoàng Lâm Nhu vừa bước lại cái ghế gần đó ngồi xuống nhìn Nguyệt Kiến Xương đáp lại lời của hắn. Bà thấy không cần tạo một tâm lý quá áp lực cho Nguyệt Kiến Xương làm dây thêm mối lo ngại của hắn.

- Cô biết cháu kinh doanh không tệ. Hiện tại anh em cháu nếu chưa có dự định gì thì cô nghĩ cháu có thể suy xét đề nghị này của cô xem như thế nào?

Nguyệt Kiến Xương lúc này bất giác nhìn qua em gái mình. Nhìn thấy Nguyệt Như Hoa nhẹ gật đầu hắn mới an tâm. Thở dài một hơi nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Vậy cháu xin nghe ý kiến của cô là như thế nào? Hơn nữa cháu nghĩ việc của anh em cháu giờ người khác muốn lợi dụng bọn cháu cũng không có thứ gì để lợi dụng.

Thấy Nguyệt Kiến Xương vẫn có chút phòng bị Hoàng Lâm Nhu lúc này chỉ cười lắc đầu nói với hắn.

- Đừng lo lắng việc đó. Con người có người này người khác cô bảo đảm với cháu rằng việc này có lợi với hai anh em. Cô cũng nói thẳng trước đây và cả hiện tại cô đều dựa vào con mình một tay nó cho cô tất cả từ tiền bạc đến kinh doanh cùng mối quan hệ như ngày hôm nay. Nhưng cô trước giờ luôn nghĩ mình phải có cái gì đó phát triển không thể mãi không thay đổi được. Xã hội cần bước tiến nếu không phát triển sẽ thụt lùi. Ý định của cô muốn cháu suy nghĩ làm cách nào để cô có thể từ một cửa hiệu bách hóa như bây giờ trở thành một siêu thị đúng chuẩn cùng với phát triển lâu dài cháu nghĩ sao?

Nguyệt Kiến Xương không phải kẻ ngốc mấy ngày qua hắn dò hỏi những người bảo vệ mình. Đều biết chủ nhân thật sự là một cậu thiếu niên chưa được hai mươi tuổi tên là Hoàng Thiếu Kiệt. Nếu nói quan hệ của Nhã

Oanh và Thiếu Kiệt mập mờ xem như bạn gái thì đối với người phụ nữ này trước mặt hẳn bà ta chắc chắn là mẹ của người thiếu niên được đám người bảo vệ mình nhắc tới.

- Đúng thật cô có ý tưởng rất tốt mỗi quan hệ lại rộng. Nhưng tại sao cô lại có ý định mở siêu thị. Trong khi đó thị trường siêu thị trong quốc gia cháu thấy có không ít nhà. Việc mình mới mở ra một nhà siêu thị dù kinh phí có nhưng không có đường lối rất khó thực hiện lâu dài. Hơn nữa còn gây thất thoát nhiều thứ.

Kinh Doanh siêu thị là một thứ có thể hái ra tiền nhưng Nguyệt Kiến Xương thấy nó không đơn giản cứ có tiền mở ra là được. Chưa chắc rằng người tiêu dùng đã chấp nhận vì tâm lý người tiêu dùng hiện tại vẫn đặt nặng vào việc đi chợ nhiều hơn đến với những nơi như thế này.

- Vấn đề cháu nói rất đúng nhưng việc này cô cần khai mở một con đường. Cháu xem như thế nào với việc chúng ta có thể có hơn ba mươi công ty kinh doanh các thứ liên quan và bất cứ lúc nào đều có thể mở ra một siêu thị đầy đủ quy cách. Chỉ thiếu một người dám điều hành nó và đưa nó phát triển. Cháu nghĩ bộ phận này mình đảm nhận được nó hay không? Cô không nghĩ điều này làm khó cháu. Một người học ở nước ngoài về hơn nữa còn chống đỡ một công ty phá sản duy trì gần được hai năm.

Hoàng Lâm Nhu khá trực tiếp đưa ra lời mời cho Nguyệt Kiến Xương. Đối với hẳn bà thấy người này có thể thay mình điều hành công ty trở nên tốt hơn và bước phát triển cũng không phải gò bó bà trong cái dáng dấp của một cửa hàng bách hóa nữa.

- Lời đề nghị này của cô khá bất ngờ. Nhưng nếu làm lớn đến như thế cháu sợ mình không đủ khả năng đâu. Cô cũng biết điều hành một công ty con có đường lối phát triển chỉ cần dựa theo những gì nó có thể là được còn hiện tại cô muốn phát triển một siêu thị cho người tiêu dùng đây lại là một

con đường rất rộng. Nó có nhiều mặt phải suy sết con đường mà siêu thị phải chọn là như thế nào. Xem như xây dựng từ giữa cạnh tranh trong thương trường càng khó hơn.

Nguyệt Kiến Xương tự biết khả năng mình ra sao. Đối với việc hẳn điều hành công ty bố mẹ với kinh nghiệm và kiến thức của mình hẳn có thể chống đỡ trong một phạm vi nhất định nào đó. Nhưng với điều này hẳn đã có căn cơ của chính mình. Là con của ông chủ lớn hẳn cũng được công nhân thừa nhận rằng hẳn sẽ là người trả lương cho họ. Còn như việc muốn phát triển một thứ mới xây dựng. Ngoài tiền và thế lực chống lưng còn có những vấn đề mà trước nay hẳn chưa bao giờ biết. Khi những vấn đề tìm tòi này xuất hiện hẳn khó lòng phòng bị hơn những thứ khác. Để hẳn nhận điều hành một thứ như thế này. Dù cho ai có lòng tin lớn như thế nào cũng cảm thấy khó nuốt trôi.

Nhã Oanh thấy Nguyệt Kiến Xương chần chừ như muốn từ chối mới lên tiếng nói với hẳn.

- Nguyệt Kiến Xương anh nên suy nghĩ một chút. Trước giờ anh cứ gò bó với cái bóng của bố mình. Anh làm việc giống như ông ta cứ theo con đường đó vậy sao anh không thử sức một lần. Đâu phải Dì Lâm Nhu bắt anh chịu trách nhiệm gì đâu. Chỉ đứng ra điều hành một công ty mới với phương thức làm ăn mới thôi. Nếu sau khi làm thử mà anh không thấy ổn thì có thể nói với dì ấy mà. Phát triển hay không phát triển nằm ở bản thân người đó có muốn làm hay không thôi. Anh giờ cũng không có gì cứ thử một lần đâu làm khó anh đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 837: Thử Việc

Nhã Oanh bây giờ lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình dựa theo những gì cô biết về Nguyệt Kiến Xương. Vấn đề của hắn nằm ở việc không dám làm. Khi cảm thấy bản thân mình kinh doanh công ty của nhà còn không xong thì để cho hắn đứng ra điều hành một thứ lớn hơn là siêu thị như ý định của Hoàng Lâm Nhu sẽ hoàn toàn không thể.

Tâm Lý chưa từng làm một việc gì đó. Khi cảm nhận thấy cái quy mô trong tưởng tượng lớn hơn và nhiều hơn khả năng chấp nhận được của mình con người ta sẽ có tâm lý từ chối. Nguyệt Kiến Xương đang trong tình trạng nội tâm như thế rất giống với Nhã Oanh khi chưa thao tác điều gì giúp Thiếu Kiệt.

Vì bản thân mỗi con người đều cho rằng mình làm được một việc nào đó tới mức nhất định như thế là ổn, họ không dám mạo hiểm rủi ro cao hơn bởi chữ sợ làm hư việc mình đang làm.

Đến lúc này Nguyệt Như Hoa mới nhìn anh mình lên tiếng nói với hắn. Vì khả năng cô có thể nhìn nhận thấy một cách khách quan những người như Nhã Oanh với Hoàng Lâm Nhu đã muốn giúp đỡ anh mình. Hơn thế còn đưa một việc kinh doanh lớn cho anh cô. Trong lòng cũng muốn anh mình vượt qua được cái khó khăn của việc kinh doanh của gia đình đã mang lại gánh nặng cho hắn bấy lâu nay.

- Anh em thấy Nhã Oanh nói đúng đấy. Giờ anh em mình cũng chỉ là người không tiền, không thế, không tài sản. Mình không phải lo đến vấn đề khác cứ làm một lần dù anh điều hành nhưng anh cũng đâu có đứng tên toàn bộ công ty. Hơn nữa đâu dễ gì có một công việc phù hợp với khả năng của anh. Em thấy anh nên nhận lời.

Nguyệt Như Hoa nói ra suy nghĩ của mình trước mặt Hoàng Lâm Nhu và Nhã Oanh cũng vì đơn giản cô suy nghĩ hiện tại họ cũng không có gì. Mấy ngày vừa qua hai anh em họ được Nhã Oanh cho người bảo vệ lo lắng chăm sóc họ rồi cả tiền viện phí khám bệnh của anh họ cũng được lo chu toàn thuốc thang không tốn tiền mua đã hết sức tốt đẹp với họ.

Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì chỉ nhìn Nguyệt Kiến Xương đợi chờ câu trả lời của hắn. Trước một việc như thế này bà cũng không muốn thúc ép ai đó, mà muốn đôi phương tự nguyện như thế sẽ tốt hơn.

Lời nói của em mình làm cho Nguyệt Kiến Xương buộc phải suy nghĩ. Hắn hiện tại đúng với những gì em mình nói không khác người bình thường là mấy. Không còn mang chức danh giám đốc của một công ty, Không có kinh tế tài chính để tiến hành lập nghiệp. Cũng không có một chút tài sản nào có thể thế chấp cầm cố.

Nếu nói khởi đầu như người bình thường. Nguyệt Kiến Xương hắn phải trải qua một quá trình, Làm công nhân viên cho một công ty nào đó. Nhưng với kinh nghiệm của mình hắn cảm thấy phí phạm thật sự, Còn việc đi xin vào những chức vụ cho người khác liệu họ có nhận hắn, với lý lịch đã từng làm cho một công ty đến mức phá sản trong một vai trò giám đốc. Người không biết sẽ nhìn vào đó đánh giá khả năng hắn cũng bằng con số không.

Để cho Nguyệt Kiến Xương có lựa chọn cho mình Nhã Oanh biết không nên đốc thúc tạo áp lực cho anh ta. Nhã Oanh mới đưa ra ý kiến của mình.

- Cháu có ý kiến này cô với lại Nguyệt Kiến Xương có thể nghe thử xem phù hợp hay không nhé. Nên so sánh hiện tại nếu đưa ra một đáp án ngay lập tức để cho Nguyệt Kiến Xương làm cháu thấy chắc anh ấy không biết phải bắt đầu từ đâu với điều kiện như thế nào. Thay vào đó chúng ta anh ấy thời hạn một tháng để khảo sát xem đường lối phát triển và nắm trọng tâm của công việc. Như thế sẽ cho anh ta có một cái nhìn toàn diện về mọi mặt

nếu thấy mình có thể anh ấy cũng có thể đồng ý tiếp tục làm tiếp. Xem như một tháng này là tháng thử việc.

Nhã Oanh rất khôn khéo khi lựa chọn vấn đề thử việc để nói thành một cuộc khảo sát, Nhã Oanh còn nhắm vào thời hạn một tháng như đã định để đến khi Thiếu Kiệt trở về mọi ý kiến hôm nay có thể thăm dò xem Thiếu Kiệt sẽ ra quyết định thế nào. Tuy nói Hoàng Lâm Nhu muốn phát triển siêu thị. Nhưng bản thân bà với cô cũng không hiểu được hết vấn đề của một siêu thị cần có như thế nào. Cô tin với kiến thức của Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ nhìn nhận việc này ở một góc độ khác hơn hẳn.

Kèm với đó việc thuyết phục người của Thiếu Kiệt rất hay đến hiện tại những người bên dưới cậu ta dù có thể ngưng làm việc với Thiếu Kiệt ra riêng mở một công ty hay một thương hiệu riêng đều được. Nhưng họ vẫn không hề thay đổi vẫn tiếp tục làm việc với Thiếu Kiệt. Đây là cách nghĩ của cô đối với sự dùng người tin tưởng của hẳn.

Hoàng Lâm Nhu thấy ý tưởng của Nhã Oanh thật sự không tồi. Với điều này dù cho một người chưa biết gì về siêu thị có thể khảo sát ra được một phần nào đó trong một tháng đã có thể nói biết được một số hạn mục cần chú ý.

- Ý tưởng này tốt đấy. Nguyệt Kiến Xương cháu thấy như thế nào? Nếu được thì cháu có thể suy nghĩ hình thức này. Cứ xem như thử việc trước nếu được thì làm tiếp không được thì thôi cô cũng không ép.

Nguyệt Kiến Xương bây giờ thấy ý kiến này cũng khá được. Công việc luôn bắt đầu bằng hình thức thử việc, Vị trí nào cũng như thế dù công nhân hay người bốc vác đều có hai từ Thử việc hướng chi người sẽ điều hành một công ty lớn.

Nguyệt Kiến Xương có phần lưỡng lự một chút mới lên tiếng nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Cháu thấy ý kiến này khá tốt. Nhưng nếu một tháng thì quá ngắn như vậy cháu xin hai tháng thử việc. Với mức độ hai tháng cháu tin mình sẽ tìm hiểu đủ để đưa ra quyết định cần thiết hay không. Nếu cảm thấy trong một tháng, nếu cháu không thể làm được ở lĩnh vực này thì cũng sẽ xin dừng công việc sớm để không làm tốn thời gian của cô.

Lời nói của Nguyệt Kiến Xương lúc này làm cho Hoàng Lâm Nhu cũng mỉm cười. Đối với một người thường sẽ chọn càng ít thời gian thử việc càng tốt. Bởi họ sẽ ký hợp đồng được chính thức và lâu dài. Lựa chọn của Nguyệt Kiến Xương lại đi ngược với mọi người cho thấy hẳn muốn tìm hiểu thật rõ ràng một vấn đề nào đó trước khi đưa ra quyết định đúng đắn cho chính mình.

- Nếu cháu đã muốn như thế cũng tốt. Càng tìm hiểu kỹ những vấn đề cần thiết cháu dễ bắt đầu công việc một cách tốt hơn. Không nói đến vấn đề này nữa nếu cháu đã chấp nhận thì mức lương khởi điểm của cháu sẽ được bảy mươi phần trăm, theo đúng luật pháp hiện hành. Lương chính thức sẽ là ba mươi triệu một tháng tùy theo năng lực. cháu đồng ý thì cô cho người soạn thảo hợp đồng.

Mức lương của Hoàng Lâm Nhu đưa ra Nguyệt Kiến Xương không có ý kiến trong vấn đề này. Đơn giản đây là một mức lương ở trong nước có thể nói tương đối cao so với mức sống hiện tại. Dù cho lúc hẳn còn tại vị giám đốc của công ty nhà mình cũng không bao giờ nghĩ đến mức lương như thế.

- Vâng mức lương như vậy cũng đã quá cao so với suy nghĩ của cháu rồi. Cô cứ cho người làm hợp đồng cháu sẽ đồng ý ký ngay. Nhưng không biết cô định mở siêu thị đặt nền móng tại đâu trước tiên?

Nguyệt Như Hoa nghe anh mình đồng ý cũng có chút vui với số tiền mà Hoàng Lâm Nhu đưa ra cô cũng không nghĩ đến nó lại nhiều như vậy. Khi mà chỉ với lương thử việc anh cô cũng có thu nhập hơn xa những người khác. Trong khi cô biết anh mình chắc chắn sẽ làm được. Với công việc của gia đình dù anh có một chút biết được tình huống không ổn nhưng vẫn chống đỡ được, Thì điều này cho cô hiểu rằng anh mình có năng lực thật sự chứ không phải như những người khác. Chỉ là anh không được thời khi đụng phải những người không nên dính vào.

- Trước mắt cô định phát triển từ cơ sở gia đình ở Lưu Minh đi lên. Cháu với em gái mình có thể cùng cô với Nhã Oanh về Lưu Minh. Ở khu nhà của nhân viên vẫn còn một vài phòng cho các cháu ở được. Nơi đó cũng an toàn và không vướng phải vấn đề an ninh gì. Còn về phía vụ án. Cô sẽ nói với họ khi nào cần đến hai anh em thì họ sẽ báo. Chứ cháu ở đây đợi cũng không có ít gì hai anh em lại không biết phải làm sao.

Nguyệt Kiến Xương nhìn qua em gái mình rồi gật đầu. Đề nghị của Hoàng Lâm Nhu không mới. Cái việc cấp phòng cho một giám đốc để ở cũng không lạ. Nhưng đối với việc nhìn em gái mình Nguyệt Kiến Xương muốn hỏi rằng có nên rời khỏi Ngọc Châu hay không. Bởi ở đây hẳn và cô đều biết họ không còn gì.

- Như thế cũng được. Em cũng không muốn ở lại Ngọc Châu này, Dù sao nơi này tuy chúng ta lớn lên nhưng dạo gần đây nó lại làm em thấy ngột ngạt khó chịu. Việc học có thể chuyển về Lưu Minh. Em nghĩ ở đó cũng có những trường học giống như trong này. Với điều kiện học tập của em chắc bên Lưu Minh sẽ nhận.

Nguyệt Như Hoa nói ra ý kiến và suy nghĩ của mình. Cô cảm thấy anh mình có hỏi ý kiến thì cũng như thế. Cô sợ rằng ở nơi này vẫn còn đường dây của mấy người kia. Một khi Nhã Oanh và Hoàng Lâm Nhu rời khỏi Ngọc Châu thì đám người bảo vệ cô và anh mình cũng rời đi. Lúc đó chưa

biết chừng những người chạy thoát trong đường dây này lại tìm đến hai anh em cô thì thật sự không thể gặp may mắn có người cứu họ lần nữa.

- Nếu em đã nói vậy thì quyết định như thế đi. Hôm nay chúng ta đi rút hồ sơ học bạ của em luôn. Sau đó đợi cô và Nhã Oanh đi Lưu Minh chúng ta cùng rời khỏi nơi này. Biết đâu ở một môi trường mới, Một công việc mới anh em mình sẽ tốt hơn.

Nguyệt Kiến Xương đáp lại lời nói của em mình. Nhã Oanh cũng gật đầu lên tiếng.

- Như vậy đi để tôi cho người theo hai người làm thủ tục chuyển trường. Sau đó sẽ chuẩn bị vé máy bay các thứ cần thiết. Ngày mai chúng ta về lại Lưu Minh. Khi đó chắc chắn tôi sẽ thu xếp một ngôi trường cần thiết cho Như Hoa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 838: Làm Việc Cần Thiết Vào Lúc Cần Thiết

Nhã Oanh có thể nói ra lời nói như vậy Nguyệt Kiến Xương cũng không thấy làm lạ vì với cô mối quan hệ với những nhân vật cao tầng như thế nào hẳn đã biết. Người có thể lực như cô chỉ cần nhờ vài người chắc chắn sẽ có được nơi thích hợp nhận Nguyệt Như Hoa vào học.

- Giờ cũng không còn sớm. Hay hai anh em đi làm hồ sơ rút học bạ đi. Ngày mai có thể khởi hành đi Lưu Minh sớm hơn.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ lên tiếng nói với Nguyệt Kiến Xương. Lời nói này nếu ở thời điểm khác sẽ không thích hợp cho lắm nhưng với hai anh em họ thì việc này nên làm càng sớm càng tốt. Họ hiểu những ngày vừa qua như thế nào. Các chi phi tuy vẫn dựa vào việc Nhã Oanh chi trả nhưng đó lại là tiền bỏ ra mà Nhã Oanh thuê cho họ. Càng ở lâu xem ra hai anh em họ cũng làm cho Nhã Oanh tốn không ít tiền như thế cũng không công bằng cho lắm.

Dù biết bản thân Nhã Oanh không xem món tiền này lớn lao. Nhưng đối với hai anh em họ. Khi trong người không có tiền đủ chi trả cho những thứ như thế này. Thậm chí là tiền để có thể sống được vài ngày ở bên ngoài đã là con số họ không thể kiếm ở đâu khác. Càng làm tốn tiền Nhã Oanh mà trong lòng họ cũng không mong muốn mình trở thành người ăn bám.

- Vâng! hai anh em chúng cháu đi ngay bây giờ đây. Chúng cháu cũng không có đồ đạc gì nhiều nên chỉ vương bận việc hồ sơ của Nguyệt Như Hoa mà thôi. Khi cần thiết lên đường thì mọi thứ sẽ được sắp xếp nhanh chóng không để cô và mọi người phải đợi.

Nguyệt Kiến Xương lúc này cũng đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu rồi cùng em gái mình cúi đầu một cái rời khỏi phòng. Đi cùng với hai anh em

là mấy người của Trịnh Hòa. Bỏ lại căn phòng chỉ còn có ba người Hoàng Lâm Nhu, Nhã Oanh, Công Toại.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ lại trở thành người gác cửa đứng bên ngoài phòng hấn đi tới đi lui không biết làm gì rồi tìm một nơi ngồi xuống. Bản thân hấn thấy có Công Toại ở cạnh Hoàng Lâm Nhu với Nhã Oanh thì chắc sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Trong phòng bây giờ Nhã Oanh mới nhìn Công Toại hỏi.

- Sao khi này anh lại đánh cái tên Lâm Đồng đó thế? Thù hấn gì mà không nhin được phải động tay động chân vậy?

- Quả thật hôm nay đúng là tôi có phần hơi nóng. Thứ nhất là việc hấn nói về Thiếu Kiệt thứ hai tôi và Lâm Đồng đúng là có một mối thù. Dù trước đây có thể nhiều lần muốn giết hấn nhưng đối với việc ở Vô Ảnh cách xa Ngọc Châu điều kiện này còn kìm nén được đôi chút. Nhưng hôm nay đối diện thực tế quả thật tôi không nhin được.

Công Toại không vòng vo mà trực tiếp nói rõ rằng mình có khúc mắc với chính Lâm Đồng làm cho cả Hoàng Lâm Nhu với Nhã Oanh đều khá bất ngờ. Một người ở Ngọc Châu một người ở Lưu Minh hai người một nam một bắc như thế thì lại có ản khúc liên quan với nhau thì thật khó có thể nghĩ đến.

- Việc này là sao? Không phải Lâm Đồng là người bên phía quân đội sao? anh làm sao lại có khúc mắc với họ? Không phải anh từ trong quân đội của hấn ra đấy chứ.

Nhã Oanh cũng ngạc nhiên đưa ra thắc mắc của mình đối với Công Toại bởi cô thấy hai lĩnh vực mà Lâm Đồng đang làm với việc của Công Toại

đường như chỉ có thể nói trước đây anh ta từng làm lính của Lâm Đồng mới dẫn đến xích mích như thế này.

- Không chuyện này khá dài. Trước đây tôi không phải người ở Lưu Minh. Tôi sinh ra ở Ngọc Châu này nhưng đã quá lâu rồi tôi không muốn trở về. Chưa biết chừng trong mấy cái dự án cao ốc đầu tư của Lâm gia có một phần máu của gia đình tôi.

Công Toại ngồi xuống một cái ghế trong phòng thờ dài một hơi rồi nhìn Hoàng Lâm Nhu cùng Nhã Oanh nói ra uẩn khúc của chính mình. Hắn thấy tốt nhất nên nói ra việc này. Dù sao hôm nay xúc động nhất thời của hắn mà xém nữa hư chuyện của Thiếu Kiệt.

- Trước đây vốn gia đình tôi ở Ngọc Châu. Trước khi xảy ra chuyện tôi cũng chỉ là một người thiếu niên tầm sáu, bảy tuổi. Gia đình tôi sống rất tốt cho đến một ngày bỗng nhiên toàn bộ khu tôi ở được liệt vào diện bị giải tỏa đền bù. Chỉ mỗi việc đó không thôi dường như là chưa đủ. Hai người không biết đâu. Hàng năm thuế đất của quốc gia chúng tôi đều đóng với thuế đất nhà ở thổ cư. Khi đền bù ít ra nó cũng là một số tiền lớn đủ để cho gia đình tôi có thể mua được một căn nhà để sống. Nhưng không đất thổ cư nhà ở được phù phép thành đất nông nghiệp trồng trọt. Một điều hết sức phi lý được thực hiện thông qua một cách nào đó. Toàn bộ khu vực đó với chỉ tầm mấy ngàn cho một mảnh đất cực kỳ lớn.

Hoàng Lâm Nhu nhíu mày một lúc lâu. Còn Nhã Oanh không nghĩ đến lại có việc này. Đối với việc thuế đất ở với thuế đất nông nghiệp dường như nó chênh lệch nhau một trời một vực. Cái thì cao chót vót cái thì thấp không thể ngờ được. Trong phạm vi Ngọc Châu lại có đất thuộc dạng nông nghiệp. Cái định nghĩa trời ơi xuất hiện một cách không thể suy nghĩ được vậy mà lại có thể xuất hiện từ việc Công Toại nói.

- Nhưng một mảnh đất lớn nhà ở tại sao chỉ được vài ngàn anh không đũa đây chứ. Như thế khác nào đi cướp vài ngàn thì làm được gì?

- Không sai. Em không hiểu đâu khi đó vàng mỗi chỉ chỉ chưa đến mười ngàn. Khi đó mức sống khác bây giờ có thể nói vẫn sử dụng những tờ một đồng mà bây giờ dường như không giá trị.

Công Toại giải thích cho Nhã Oanh hiểu đời sống vật chất khi đó ra sao làm cho Hoàng Lâm Nhu trầm mặc một bên nhớ về một khoảng thời gian rất lâu.

- Đúng vậy khi đó có thể nhà nào có được một chiếc xe đạp hay chiếc xe máy đã là nhà giàu có của cả làng hoặc cả vùng. Nhưng Lâm gia thao tác sớm như thế họ làm sao làm được. Cô nhớ đến khi sinh Thiếu Kiệt lúc đó vàng chỉ hai trăm ngàn một chỉ cô phải bán một chỉ vàng của mình để đi sinh Thiếu Kiệt. Vậy chứng tỏ họ đã thao tác chuyện này trước đó gom đất đai về một mối.

Hoàng Lâm Nhu thêm một dẫn chứng làm cho Nhã Oanh cũng ngậm ngùi so với cái giá vàng cao ngất ngưỡng ngày hôm nay và thời buổi đó đúng là khác xa một trời một vực đều là một trọng lượng với nhau nhưng cái tính bằng tiền triệu cái tính bằng tiền trăm.

- Cháu vẫn nhớ rõ khi đó Lâm Đồng là người dẫn quân đi tịch thu nhà cửa của mọi người trong xóm. Những người thanh niên độ tuổi mười sáu mười bảy thì bắt đi lính ở những nơi chiến trường xa của vùng biên giới sống chết mặc bây. Bố mẹ cháu vì chịu không nổi cùng một vài người nữa chống lại. Bị khép vào tội chống phá nhà nước bị bắn chết. Một số người thì đưa đám thanh niên như bọn cháu trốn đi. Khi đó Bảo Huân cũng có trong đám nhóc đó. Hơn nữa người giúp bọn cháu là cậu của Ngọc Nhi bây giờ. Thật sự hôm nay nhìn thấy tên đó vẫn sống khỏe lại quyền cao trong tay

cháu nhin không được. Tại sao cuộc sống của bọn cháu lại khắc nghiệt đến như thế còn hẳn lại có thể ung dung như vậy.

Nhã Oanh lúc này cũng buộc phải im lặng trước một người khiến cho tuổi thơ của mình không còn thì việc xúc động nhất thời của Công Toại đúng là có thể giải thích được. Đối với kẻ thù giết cha hoặc mẹ mình thì đôi phương còn sống mà không phải chịu tội gì đều là một vấn đề làm họ bực tức.

- Như vậy không phải Cao Thế Hải cậu của Ngọc Nhi cũng nằm trong số mấy người các cậu? Không phải hẳn là anh em ruột của bố Ngọc Nhi sao?

- Đúng là vậy bố của Ngọc Nhi khi đến Lưu Minh với việc làm xã hội đen tiếp cận người của Lâm gia là mẹ của Ngọc Nhi. Quá trình này chúng tôi vốn có thể can thiệp nhưng lại phải đứng ở ngoài bởi vì Thế Hải nói. Nếu bọn tôi lộ diện khi đó. Lâm gia sẽ cho người làm sạch hết tất cả các phân nhánh chỉ có thể để Ngọc Nhi phát triển lớn lên mà đứng ở đằng sau thao tác mọi việc. Vốn Cửu Hùng sẽ bị chúng tôi giết nhưng hẳn là người của Lâm Đồng. đụng vào hẳn sẽ làm cho Lâm Gia chú ý. Nên chỉ có thể mượn tay người khác.

Công Toại kể rõ ra nhiều lần họ nhẫn nhục như thế nào để cho Hoàng Lâm Nhu hiểu Cửu Hùng trước đây cũng là người của Lâm Đồng dù họ có thể giết chết một Cửu Hùng nhưng không thể khống chế toàn cục như hiện tại.

Thiếu Kiệt giải quyết Cửu Hùng Lâm Đồng biết cũng không can thiệp được. Họ cũng không lộ ra ánh sáng quá nhiều. Còn hiện giờ với sự đầu tư của Lâm gia vào Thiếu Kiệt những người của Vô Ảnh biết có Thiếu Kiệt làm lá chắn Công Toại cho du có đánh Lâm Đồng hả giận nhất thời cũng không gây ra việc gì cần thiết.

- Xem ra nội bộ Lâm gia cũng không phải đơn giản. Cứ phải nói với Thiếu Kiệt cẩn thận điều này. Họ chôn xuống sâu như vậy tâm tư. Dù bên ngoài có một vẻ đạo mạo làm việc thiện nhưng bên trong lại đầy những mưu tính cần thiết.

- Vâng với Vô Ảnh thì hơn sáu mươi phần trăm người ở đó đều là những người bị Lâm Gia gây nên cảnh tan hoang cửa nhà. Nên việc này trước sau gì chúng tôi cũng sẽ nói lại với Thiếu Kiệt. Vô Ảnh thật sự muốn xuống tay với Lâm gia lâu rồi.

Công Toại thừa nhận việc Vô Ảnh muốn gì cũng không sợ Hoàng Lâm Nhu và Nhã Oanh có ý kiến với họ. Bởi vì điều này không quá khó để Thiếu Kiệt biết sau này họ sẽ có tranh chấp với Lâm gia. Bởi từng hồ sơ của những người trong Vô Ảnh như thế nào Thiếu Kiệt là người nắm rõ nhất. Hắn là người điều hành cao nhất nên quá khứ và lai lịch của những người trong Vô Ảnh thích hợp cho việc như thế nào đều có một danh sách hẳn hoi.

- Được cô sẽ nói với Thiếu Kiệt điều này, Nhưng cô nhắc nhở mấy đưa một chú. Làm việc cần thiết vào đúng lúc cần thiết đừng như hôm nay. Xúc động chỉ dẫn đến thất bại thôi che giấu được cảm xúc của mình mới nhìn nhận khách quan nhất những việc đang xảy ra và phương án cần phải thực hiện không vì một phút nóng giận nhất thời mà làm hỏng chuyện sau này.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ đứng lên rời khỏi phòng để lại cho Nhã Oanh sắp xếp mọi thứ trước khi họ trở về lại Lưu Minh. Xem như chuyến đi này của họ có được một kết quả thật sự tốt đẹp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 839: Cận Vệ Trung Nam Hải

Trong Khi đó Thiếu Kiệt sau khi ký hợp đồng với Trương Gia trước sự chứng kiến của toàn bộ Tổng gia hấn rời khỏi khu vực nhà ở của Tổng gia theo sau hấn là Tổng Vũ hộ tổng cả ba người đi lấy đồ của họ ở khách sạn.

Trương Dật đứng bên ngoài một lúc lâu cũng lo lắng không ít khi thấy được ba người Thiếu Kiệt đi ra hấn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Dù đứng ở xa nhưng hấn vẫn thấy ba người Thiếu Kiệt làm gì với những người bảo vệ bên ngoài.

Mới đầu Trương Dật đứng có chút kinh hoàng khi thấy đám người Thiếu Kiệt lại tấn công người khác. Tâm lý sợ liên lụy là có thật nhưng Trương Dật cũng không rời đi, hơn nữa hấn còn ở lại xem thử liệu việc gì sẽ xảy ra.

Hấn đứng bên đường nhìn qua đoán già đoán non rằng đám người cảnh sát bao giờ sẽ đến. Ấy thế mà hấn lại không thấy bóng dáng của một người cảnh sát nào xuất hiện. hơn thế nữa những chiếc xe rời đi rồi lại trở về sao một lúc lâu. Dù không biết người ngồi bên trong là ai, nhưng Trương Dật vẫn ngồi đợi cho đến khi thấy được ba người Thiếu Kiệt xuất hiện hấn cũng khá bất ngờ dù ba người không có thương tích hoặc vấn đề chi cho thấy họ vừa mới gây sự.

Trương Dật ngay lập tức chạy tới ngay chỗ Thiếu Kiệt bởi vì hấn hiểu nếu Thiếu Kiệt không có việc gì hấn vẫn phải làm tài xế cho Thiếu Kiệt bởi người ta đã trả tiền cho hấn đầy đủ. Để bỏ đi hấn cảm thấy bản thân mình làm không được. Vì cả ba người Thiếu Kiệt trả tiền khá nhiều cho hấn.

- Các cậu có sao không tôi ngồi bên kia đợi mà lâu quá uống hết gần năm chai nước rồi.

- Ô ông anh còn ngồi đợi à? Cứ tưởng ông anh đi rồi chứ.

Thiếu Kiệt cũng khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Trương Dật lại chủ động đến chỗ mình. Hắn thừa biết những gì mình làm ở bên này đứng bên kia đường nếu chú ý một chút có thể thấy được tất cả. Với một người khá việc thấy rắc rối Thiếu Kiệt gây ra mà vẫn còn ở lại là điều hiếm thấy. Vì chắc chắn ai cũng phải sợ dính vào phiền phức dù có liên quan hay không liên quan gì đều như nhau.

- Quả thật tôi thấy không ít chuyện nhưng mà cậu đã trả cho tôi nhiều tiền như thế cũng không thể nào rời đi để lại các cậu ở lại đây mà không đợi. Tài xế có nghĩa vụ đợi khách mà. Làm đúng nguyên tắc thì không ai nói tôi được gì. Tôi cũng chỉ là người tài xế taxi được người khác thuê thôi làm gì biết gì.

Trương Dật một mặt nói ra suy nghĩ của mình đây vốn là suy nghĩ thật của hắn ta nên cũng không lo ngại điều gì mà nói thẳng với Thiếu Kiệt.

- Xem ra anh cũng làm tròn trách nhiệm đấy. Thôi giờ thì lấy xe đưa chúng tôi về khách sạn lại nào.

Thiếu Kiệt tươi cười nhìn Trương Dật gật đầu nói trong khi đó Trương Dật lại chú ý đến người đi sau nhóm người Thiếu Kiệt là Tống Vũ. Với ánh mắt thắc mắc không biết người này như thế nào. Trương Dật chưa kịp thắc mắc lâu thì Thiếu Kiệt đã nói.

- Không cần quan tâm tới ông ta. Muốn đi theo tới chừng nào thì tùy còn vấn đề khi nào tôi muốn nói chuyện thì tôi sẽ nói anh dừng lại.

Trương Dật nhanh chóng hiểu ra mình cần phải làm điều gì. Hắn nhanh chóng quay người chạy đi lấy xe của mình. Thiếu Kiệt bây giờ đứng lại nói nhỏ với Blake với Jackson.

- Hai anh thấy người đi sau bảo vệ cho ông già kia như thế nào?

Blake trầm ngâm một lúc mới gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Hai người đó không thường nhìn dáng vẻ xem ra được trải qua huấn luyện không phải đơn giản. Nếu nói lúc đầu họ ra tay chúng ta thật sự bất lợi rất nhiều. Nhưng mà em hỏi việc này không sợ ông ta nghe được sao?

Vừa đáp lời Thiếu Kiệt Blake cũng chú ý nhìn về phía Tống Vũ đang đứng phía sau họ chỉ vài bước chân. Hắn không đến gần Thiếu Kiệt dù hiện đang muốn nói gì đó. Vì có hai người Blake với Jackson đi cùng Thiếu Kiệt.

Nhìn qua Tống Vũ Thiếu Kiệt chỉ thờ dãi lắc đầu nói với hắn.

- Giờ tôi về khách sạn ông có muốn theo cũng được đợi tôi thu xếp xong hết mọi việc thì trở về sau. ông cứ lo dàn xếp một ít chuyện đi biết đâu sau này lại cần.

- Bố chỉ định nhắc con một chút những người kia. Thấy được những việc con làm giờ có thể họ không làm gì nếu như lâu dài sợ rằng họ gây bất lợi con nên đề phòng một chút. Bố biết bố yếu nhược không bằng họ nhưng chỉ cần con nói một tiếng người của bố cũng không phải là con mèo bệnh.

Tống Vũ vừa nói xong thì một chiếc xe chạy tới chỗ của hắn đang đứng cùng với mọi người. Ba người trên xe bước xuống nhìn qua Tống Vũ rồi đến Thiếu Kiệt nói.

- Chào cậu chắc hẳn cậu là Tống Long. Tống lão gửi ba người bọn tôi đến để bảo vệ cậu với chăm sóc cho cậu mấy thứ nhỏ nhặt.

Anh mắt của người này vừa nói vừa nhìn về Blake với Jackson. Thiếu Kiệt thấy được cả ba người có một khí chất không khác với những người đi

cùng với Tổng Thanh Quân.

Thiếu Kiệt rất nhanh nghĩ đến một nhóm người được đào tạo chuyên làm những việc như thế này “ Cận Vệ Trung Nam Hải ” Tuy phim ảnh nói không ít nhưng vấn đề sẽ phải suy nghĩ thật rõ tại sao lại có. Nếu không có một đội cận vệ như thế tồn tại thì phim ảnh cũng không đưa ra trước công chúng.

- Tôi hình như không cần người sắp xếp chuyện này nhỉ. Ông già này làm việc thừa hơi rồi.

- Chúng tôi được lệnh phải làm thế. Đây là thẻ căn cước của cậu xác định thân phận mà Tổng lão đã nói phải chuẩn bị.

Người này bước lên phía trước đưa chiếc thẻ cho Thiếu Kiệt. Ngay lúc này Blake đứng ra ngăn lại hấn bước tới trước Thiếu Kiệt. Cái tay giữ lại cái thẻ hấn đang cầm như muốn nhận lấy.

một trên một dưới người này đối mặt với Blake với cánh tay bị giữ lại giữa không trung cũng ngưng lại nhìn Blake. Chỉ như thế nhưng thấy được địch ý của người này đối với hai người nước ngoài Blake với Jackson.

Blake một tay nhận lấy tấm thẻ căn cước của Thiếu Kiệt một tay chụp lấy phía trên tay của đối phương nói bằng một câu tiếng anh.

- Xin Lỗi để tôi chuyển cho cậu ấy.

Người này bây giờ ánh mắt nhìn Blake nhưng môi lại mấp máy phát ra những câu nói tiếng anh đáp lại hấn.

- Các anh vừa rời đường như đã ra tay với người của chúng tôi đi. anh có thể thắng những người đó nhưng xin lỗi chúng tôi không thể nào để một người ngoại quốc ức hiếp quân nhân của chính quốc gia mình.

Vừa nói người này chuyển tay thành nắm đấm phát lực thẳng vào giữa ngực của Blake.

Tình Huống có chút bất ngờ nhưng với những gì biểu hiện của ba người Blake với Jackson đã có phòng bị đôi chút. Thêm vào lời nói đầy sát khí và tỏ vẻ ra thù hằn vô cớ.

Blake lúc này dùng tay của mình đẩy nắm đấm của đối phương chệch ra khỏi người. Jackson từ xa cũng xông lên để hỗ trợ cho Blake với phản ứng bất ngờ của những người này Thiếu Kiệt cũng muốn biết liệu hai người Jackson với Blake có đôi phó được với ba người cận vệ trung nam hải mà đất nước này không ít lần đồn đại hay không.

Thiếu Kiệt chỉ lui lại một bước bên cạnh hấn Tống Vũ bây giờ hết sức ngạc nhiên vẫn chưa hiểu tình hình gì đã xảy ra vì sao lại có tình trạng đánh nhau xuất hiện trước mặt hấn. Theo hấn nghĩ những người này không phải đến để làm cận vệ của Thiếu Kiệt theo lời bố hấn đã quyết định. Tự dưng giờ lại thành ra đánh nhau hỗn chiến như thế này với vệ sĩ của Thiếu Kiệt dường như có gì đó sai sai.

Blake gạt nắm đấm đối phương ra một bên cũng không quên quét ngang một cước vào phần hông của đối thủ. Người này ngay lập tức dùng lòng bàn chân của mình đối mặt lại với một cước quét ngang của Blake. Thân hình của hấn lộ ra do lực tác động nghiêng về phía bên trái của Blake.

Jackson bây giờ thấy thế từ phía bên trái tiến lên đạp một cước ngay vào phần cơ thể đối phương vừa lộ ra. Hai người còn lại cũng không kém thấy đồng bọn bị công kích cũng nhanh chóng tiến vào trận chiến.

Một người vừa chụ lấy vai cố định lại cơ thể người bị Jackson đá một tay hóa thành trảo quét ngang định chụ lấy phần chân của Jackson. Blake

ngay lập tức phối hợp cúi đầu của mình xuống tránh một cú đấm của người đang đánh tới còn Jackson thì quét một cước qua đầu của Blake.

Động tác mượn lực đá xoáy một trăm tám mươi độ với sự phối hợp của Blake phần đế giày của Jackson trúng ngay vào mặt tên đang đấm tới. Còn Blake thì dưới quét ngang vào phần khớ gối chân trụ của tên phía sau lưng người vừa ngã xuống. Còn đạp một cái thật mạnh để lấy lực lui ra một khoảng cách tách biệt khỏi phạm vi một cước của Jackson trên không.

Khi bản thân vừa thực hiện xong một cú đá một trăm tám mươi độ như thế trên không Jackson ngay lập tức đáp đất ngã người nghiêng về phía của Blake vừa mới tách ra lộn một vòng tránh né khỏi phạm vi công kích của ba người để cho Blake phòng thủ giúp mình trước khi lấy lại thế chủ động.

Ba người một người bị một cước một người chụp hụt một người còn bị đá vào mặt. Ba người lúc này hỏa khí bốc cao vì cơ bản họ thấy mình thật sự cần lấy lại thế diện.

Tông Vũ lúc này mới kịp định thần lại sau một phút bị những hành động nhất thời làm cho گیật mình. Trong lòng hắn thật sự phẫn nộ với những người này tuy hắn không có thể ra lệnh nhưng hắn biết việc cả ba người đang làm là điều hoàn toàn không chấp nhận được hắn liền quát lớn một tiếng.

- Các người làm gì vậy! Các người đến đây bảo vệ Tổng Long hay là tiến hành ám sát hắn. Đám người nhận mệnh lệnh từ ai mà làm việc này.

Vốn cả ba người định xông lên để lấy lại mặt mũi chó mình. Âm thanh của Tông Vũ làm cho họ گیật mình nhận ra dường như họ đang hành động không đúng với mệnh lệnh được giao. Sau khi nhận lệnh vì nghe được một số người lính đi cùng với Tông Thanh Đông bị thiệt thòi trên tay hai người

này. Nên cả ba người quyết định lấy lại mặt mũi vì tức giận nên họ quên mất rằng cả ba người họ được điều đến đây để bảo vệ người.

- Xem ra đám người cận vệ của mấy người tổ chức cũng không tốt lắm. Phải làm ra được tới những việc không xem quân lệnh ra gì đúng là quân nhân tốt à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 840: Để Tổng Vũ Đi Cùng

Lời Thiếu Kiệt làm cho cả ba người chết đứng. Đúng họ được lệnh đi theo bảo đảm an toàn cho Thiếu Kiệt việc hành động có thể dẫn đến bất lợi cho đối tượng không cần thiết sẽ là việc tối kỵ vậy mà cả ba người vì thấy được hai người nước ngoài đã ra tay với những người trong nước dù chỉ bị thương nhẹ nhưng lại làm cho họ có hành động thất thố này.

Tổng Vũ thấy ba người đình chỉ lại hành động của mình. Cũng lên tiếng tiếp tục mắng.

- Để cho người khác chê cười các anh được đào tạo huấn luyện kiểu này à. Có cần tôi báo lại việc mất mặt này cho ông cụ để ông xử lý các anh không. Thật không có tổ chất làm việc.

Ba người lúc này chỉ im lặng không nói cái gì còn Thiếu Kiệt nhìn qua Blake với Jackson tuy đã buông lỏng trở về trạng thái bình thường nhưng luôn nhìn lấy cả ba người tâm lý phòng bị lúc nào cũng sẵn sàng.

Một người trong ba người bây giờ mới bước lên một bước nhìn Thiếu Kiệt nghiêm túc nói.

- Xin lỗi để cho anh chê cười chỉ là chúng tôi không muốn người của mình bị ức hiếp nên thấy họ chúng tôi không phục. Nếu việc này làm cậu có ý kiến cứ báo với lãnh đạo.

- Các anh tổ chất rất cao đấy. Nhưng các anh quên một điều rồi. Muốn để không bị đánh trừ khi họ giỏi hơn. Nếu cứ một người lính nào bị đánh không có lực hoán thủ các anh lại tự mình đi trả đũa như thế xem ra các anh quản chuyện thiên hạ hơi bị nhiều đấy.

Thiếu Kiệt không nặng không nhẹ nhìn qua ba người trước mặt mình nói ra từng lời châm chọc. Hắn hiểu mấy người này bị lây nhiễm tinh thần dân tộc thái quá theo kiểu người lính của mình phải là người hơn, hết thấy những người khác. Nên khi nghe được rằng dưới tay Blake cùng Jackson có vài người lính mới bị đánh đem tới trạng thái bất bình cho họ.

- Tổng Long con đừng nói thế chẳng qua họ không biết chuyện nên mới hành động như thế đâm người kia dù sao cũng ra tay trước. Người của con chỉ là tự vệ có trách chỉ trách họ không đứng trước. Còn cách cậu nữa chưa biết phải trái trắng đen như thế nào lại làm việc như vậy thử hỏi các cậu chỉ nghe một phía như thế sau này làm được chuyện gì đưa thẻ căn cước của Tổng Long đây.

Tổng Vũ vừa khuyên Thiếu Kiệt vừa bước đến nói lời răn dạy trước mặt ba người cận vệ hắn lấy trong tay của một người cận vệ thẻ căn cước có hình và tên Tổng Long đưa cho Thiếu Kiệt.

Cầm thẻ Tổng Vũ đưa cho mình Thiếu Kiệt chỉ khẽ cười một cái nhìn qua ba người nói.

- Các anh cảm giác bất bình vì bị tôi nói không ra gì phải không. Tôi nói cho các anh biết. Thật sự các anh đúng là không ra gì. Kể cả cấp trên cũng thế. Nếu đưa mấy người đến bên cạnh làm cận vệ của tôi ừ thì tốt đấy nhưng nếu trong giờ phút sinh tử tồn vong để tôi lựa chọn hai mươi người các anh với hai người đó của tôi thì tôi sẽ chọn hai người của mình. Đơn giản tôi tin họ có thể thủ hộ phía sau của tôi an toàn và tôi cũng nguyện thủ hộ phía sau họ để họ toàn tâm toàn ý đối phó kẻ địch trước mặt họ.

Lời nói của Thiếu Kiệt đánh mặt trắng trợn ba người cận vệ được điều đến họ không nghĩ tại sao Thiếu Kiệt lại coi trọng hai người kia hơn hẳn hai mươi người như họ. Đáp án chỉ có một mình Thiếu Kiệt hiểu rõ.

Tông Vũ cũng khá bất ngờ khi thấy Thiệu Kiệt sinh sự vũ nhục quân đội của quốc gia một cách trắng trợn trước mặt những người này. Người đứng gần Tông Vũ nghe được những lời của Thiệu Kiệt cũng bực tức lên tiếng chỉ thẳng mặt hắn.

- Anh là người cháu của Tống Lão vậy mà nói ra những lời như vậy anh không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm sao. Quân đội quốc gia không thể để một người như anh muốn nói gì thì nói được.

- Ô các người không tin sao? Tôi nói thật đấy. Lý do tôi xem trọng hai người đó bởi vì họ sát cánh cùng tôi vào sinh ra tử. Con các anh thì sao. Nghe cái tên rất oai vệ rất kêu nhưng thời khắc trọng yếu chưa chắc đã được như vậy. Đừng cho tôi nói điều này là vô lý anh nói vũ nhục quân đội các anh sao. Tôi khi đừng cho quân đội các anh sẽ không đối thủ. Nếu các anh cho rằng tôi nói không đúng vậy nghe đây. Với những nước trung đông họ có những thế lực khủng bố mà bất cứ thành viên trong đó đều có thể là một quả bom tự sát để đem đến cái gọi là thắng lợi nhất thời cho họ. Chừng nào các anh dám tự mình ôm bom mà chết như họ thì mỗi người lính của các anh ra chiến trường chắc phải làm cho quân đội nước khác phải e ngại đấy. Còn hiện tại thì vẫn được cái mạnh miệng bên trong chần có gì.

Thiệu Kiệt thấy hắn chọc tức được cả ba người này cũng không ngại đem thành phần khủng bố cực đoan đem ra nói. Bởi hắn chắc một điều dám người trước mặt kể cả quân đội chính quy của bất cứ nước nào đi nữa đều không muốn đụng độ với những phần tử hồi giáo cực đoan này. Bởi thế những thế lực như vậy luôn là mối nguy hiểm tiền tàn của thế giới.

Các phần tử này thậm chí còn nguyện được chết để có thể thấy được thánh A La mà họ tôn thờ. Vì quan niệm người chết sẽ được gặp vị thánh này của họ mà một số phần tử mộ đạo một cách điên cuồng của những thế lực khủng bố không ngại lấy thân thể mình, tính mạng mình ra làm vũ khí đối phó những người khác.

- Thế nào im lặng rồi đúng không. Tôi nói đúng chứ đâu có sai. Các anh nên nhớ không có quân đội nào mạnh nhất chỉ có quốc gia có tiền tài vũ khí mạnh nhất mà thôi cách anh được mang tiếng là quốc gia có quân đội mạnh thật chất các anh chỉ là người đông vũ khí nhiều. So ra với một người của phần tử hồi giáo một mạng đời trăm người các anh cũng chỉ là quân đội có tiếng không có miếng. Đám người đó được huấn luyện từ lúc sáu bảy tuổi không phải đợi đến mười tám hai mươi tuổi như các anh mới bước vào con đường quân đội từ những buổi tập huấn quân sự đâu.

Tổng Vũ lúc này cũng trầm mặc nhìn qua Thiếu Kiệt hẳn suy nghĩ điều này xem ra có khả năng khá cao và hẳn thâm nghĩ trong lòng mình một điều mà trước giờ hẳn chưa bao giờ nghĩ đến.

“Xem ra đối với những người có thể nắm giữ quân sự một cách tài tình thì việc nhìn rõ quân sự của nước khác còn phải có một tầm nhìn xa vời khác mà người thường không thể thấy được. Cũng may rằng đây là con hẳn nếu không mọi thứ sẽ tổn hại rất nhiều.”

- Tổng Long điều con nói nhận thức cũng rất mới đừng nói với bố là ở Tam giác vàng bên kia con cũng có một đội quân như thế đấy. Nếu thế thì việc này không ổn đâu đem tính mạng của mình ra làm chiến thắng bố thấy không tốt tí nào.

- Tôi không có đội quân như thế nhưng không có nghĩa là người khác không có. Ở trung đông các thế lực khủng bố nhiều họ đều đào tạo người như thế này là việc bình thường. Nên nói trong mắt tôi đám người cận vệ trung nam hải các anh với họ chả khác nào thùng rỗng kêu to cả. Cái tên thì nghe oai lắm nhưng đối diện với vũ khí như vậy các anh không chết cũng bị thương. Khi đó các anh bảo vệ được ai.

Thiếu Kiệt vừa nhìn qua ba người cận vệ trung nam hải vừa đã kích trầm trọng. Hẳn thấy đơn giản cả ba người này đều là đại diện một phần nào đó

của Tổng Thanh Quân giám sát hẳn. Nếu để cho cả ba người đi theo mình như thế hẳn chả khác nào gắn vệ tinh đi cùng.

Ba người cận vệ bị Thiếu Kiệt sỉ nhục một cách trầm trọng nhưng không thể nào phản bác lại. Họ biết có những đội quân như Thiếu Kiệt nói so với đám người họ những người kia liệu mình hơn bất chấp sự sống.

- Nếu cậu đã nói thế có vẻ như cậu cũng không cần chúng tôi bảo vệ. Hi vọng cậu có thể nói lại với lãnh đạo điều này để chúng tôi khỏi phải chấp hành nhiệm vụ lại đụng chạm việc không hay xảy ra với người của cậu.

- Tổng Vũ ông gọi điện cho ông giá nói tôi không cần họ đi. Vương tay vương chân chưa biết chừng còn gây ra tổn thất không cần thiết đối với tôi. Ông cứ nói việc này tôi quyết định. Còn nếu mà họ đi theo tôi chưa biết chừng chưa hết ngày hôm nay họ nhập viện rồi tôi không chịu trách nhiệm nhé.

Suy nghĩ một chút những vấn đề của Thiếu Kiệt vừa nói Tổng Vũ cũng gật đầu rồi đi ra một góc lấy điện thoại ra gọi đi.

Thiếu Kiệt nhìn ba người trước mặt lắc đầu. Hắn cười cười nói với cả ba người.

- Các anh có thể trong vai cận vệ rất tốt huấn luyện cũng được nhưng làm cận vệ các anh quên mất một điều ở nơi này không có súng không có tiếng đạn cũng sẽ không có sự hi sinh vấn đề đơn giản là các anh quá hóa bình sẽ không bao giờ biết được việc cần như thế nào. Trong khi họ sống trong môi trường lúc nào cũng luôn đề phòng việc mình sẽ chết hoặc bị giết nên đối với các anh tôi không cần.

Không đáp lại lời nói Thiếu Kiệt nhưng bất giác ba người đều nhìn qua của hai người Blake với Jackson. Thiếu Kiệt bây giờ đi đến bên cạnh hai

người thuật lại những gì vừa mới xảy ra. Trong khi đó chiếc xe taxi của Trương Dật bây giờ qua một đồng xe cộ mới mò được tới đây đổ lại.

Tống Vũ sau một lúc nói chuyện điện thoại cũng quay lại nhìn ba người cận vệ trung nam hải nói.

- Bố tôi nói nếu Tống Long không cần thì các anh trở về đơn vị để tiếp nhận nhiệm vụ khác. Vấn đề của các anh tôi đã nói lại với ông. Các anh hiện tại có thể rời đi mà không cần phải ở lại.

Cả ba người bây giờ nghe thấy lời của Tống Vũ nói chỉ hít sâu một hơi gật đầu quay người bước lên xe của họ mà chạy đi. Tống Vũ đi tới bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Con đợi chút để bố lấy xe. Bố cũng muốn biết con đang ở khách sạn nào có gì tiện việc liên hệ.

- Tôi thấy cũng không cần như thế. Ông đi cùng cũng được. Sắp tới tôi đi thăm quyên nếu ông muốn đi theo cũng được thôi lúc đó tốt nhất ông cũng đừng làm ra việc gì làm tôi phản cảm.

Thiếu Kiệt biết nếu hấn đuổi đi đám người cận vệ Trung Nam Hải ít nhất phải để cho Tống Vũ đi cùng mình nếu không chắc chắn Tống Thanh Quân sẽ không cho người theo dõi công khai mà sẽ đưa người theo dõi âm thầm nếu như thế việc được hơn mất hấn đành phải mở một mặt để Tống Vũ đi cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 841: Lo Trước Lo Sau

Dù Tống Vũ bây giờ thật sự cảm giác vui vẻ. Hắn thấy Thiếu Kiệt cho mình đi cùng xem như một bước tiến lớn có thể bù đắp cho con mình phần nào những việc có thể làm. Và hắn cũng hiểu mỗi thâm tình này cần phải có sự tiếp xúc lâu dài. Thiếu Kiệt với danh nghĩa của Tống Long không bài xích hắn đã có lợi rất nhiều cho mình.

- Như thế cũng tốt sắp tới cũng không có việc gì phải làm đi cùng con đến Thẩm Quyến cũng được. Nơi đó đang ngày càng phát triển thăm thú một chút biết đâu lại hay đề bố gọi luôn đi con cùng đi.

- Được ông cứ gọi nhưng vé máy bay ông với bà ta tự chi trả tôi không chịu phần của hai người tôi đi vì công việc không phải đi chơi.

Thiếu Kiệt nói rồi cũng bước lên xe ta xi của Trương Dật theo sau hắn là Blake với Jackson. Tống Vũ không chờ đợi nữa mà chạy vào trong lập tức lấy xe.

Thấy hắn muốn đi xe riêng Thiếu Kiệt cũng đành bất đắc dĩ phải nói Trương Dật chờ đợi một chút. Cũng không quá lâu hắn đi vào lập tức một chiếc xe chạy ra theo cổng chính. Trên xe Thiếu Kiệt có thể nhận thấy người cầm lái lúc này không phải là Tống Vũ hắn mà vợ của Tống Vũ.

- Trương Dật cứ chạy từ từ về khách sạn đi. Để hai người đó theo sau kịp mình anh cứ chạy chậm là được.

Trương Dật bây giờ cũng gật đầu. Hắn nghe được Tống Vũ gọi Thiếu Kiệt là con cũng biết được người ở trong khu nhà này thân phận không bình thường. Dù cho trước giờ hắn có chở nhiều khách đi chăng nữa cũng không

bằng những vị khách hiện tại ngồi ở trên xe. Thân phận của cả ba người bây giờ phủ lên một tấm lụa mỏng thần bí.

Thấy Trương Dật lái xe từ từ không hỏi han điều gì Thiếu Kiệt ở phía sau mới cười nói với hắn.

- Trương Dật! Vài ngày nữa tốt nhất anh nghĩ lái xe ta xi đi. Về lái xe riêng cho tôi chắc anh không cần phải lo lắng nữa đâu. Về phần vợ anh đang bệnh tôi sẽ để cho chị ấy được đi khám bác sĩ tốt nhất anh thấy thế nào?

Trương Dật bây giờ dù chạy xe rất chậm nhưng vẫn không bình tĩnh được đạp thắng xe lại bên đường quay qua nhìn Thiếu Kiệt một vài giây rồi mới nói.

- Cậu đừng có đùa tôi như thế. Không vui đâu cậu cũng biết bệnh tình vợ tôi tốn không ít tiền hơn nữa làm tài xế cho cậu tôi sợ rằng không dám. Máy người sống ở đó không tự lái xe thì có lái xe riêng được cấp. Thân phận một người lái xe khách như tôi làm sao vào được chỗ đó.

- Anh lo quá. Tôi không đùa anh đâu. Trước sau gì tôi cũng ở đây một thời gian hiện tại tôi cũng không có người đưa đón xe còn chưa mua, Nhà còn chưa có sau vài ngày nữa tôi đi Thẩm Quyển anh cũng đi theo đi. Khi đó tôi cần sắp xếp một số thứ với tay nghề lái xe lâu năm của anh để nói chuyện hơn là hai người đi cùng tôi.

Thiếu Kiệt thấy Trương Dật cũng khá ổn nên hắn mới ra điều kiện này với anh ta. Trước sau Thiếu Kiệt cũng phải ở lại một thời gian khá dài. Chưa biết chừng hắn phải tự trang bị xe cho mình đi lại. Với Blake với Jackson dù lái xe với họ không khó. Nhưng luật giao thông ở mỗi quốc gia mỗi khác nhau. Hai người có lái xe chở hắn cũng không tiện cho việc hỏi thăm đường xá đôi khi có vấn đề gì đó phát sinh giữa đường với người

ngoại quốc cũng khó nhận được sự giúp đỡ vì quốc gia này bài xích rất lớn với người nước ngoài.

- Cậu nói thật? Đừng làm tôi mừng hụt đấy.

- Tôi cam đoan với anh việc này. Còn nữa sau hôm nay anh chạy xe về báo với vợ mình một tiếng tôi sẽ để hai người kia sắp xếp cho vợ anh chữa bệnh một cách tốt nhất còn vấn đề tiền lương anh đừng lo một tháng anh cứ nhăm tiền mình kiếm được bao nhiêu từ lái xe rồi báo lại cho tôi là được. Khi đó lấy mức cao nhất của tiền anh kiếm được mà làm mức lương.

Thiếu Kiệt nói như thế xong im lặng để cho Trương Dật suy nghĩ một lát. Bây giờ hẳn biết được Thiếu Kiệt là người trong khu vực mà người thường không nghĩ đến. Thân phận của những người theo sau lại là cao hơn đầu. Việc giúp vợ hẳn chữa căn bệnh làm khổ bấy lâu nay cũng có thể có một bước tiến tốt hơn.

- Được vậy tôi đồng ý. Mức lương ra sao cũng được chỉ cần vợ tôi khỏi bệnh là được. Xong hôm nay tôi sẽ chạy về báo cho cô ấy biết.

- Anh chạy tiếp đi dừng lại như thế này cũng không hay lắm đâu cứ về khách sạn đi rồi anh muốn chạy về bên vợ báo tin mừng tôi cũng không nói gì đâu.

Thông qua kính chiếu hậu của xem taxi của Trương Dật. Bây giờ Phan Thế Như cũng không ngồi ở tay lái nữa mà thay bằng Tống Vũ một khoảng thời gian dừng xe ít ỏi của Trương Dật cũng đủ để cho hai vợ chồng đối chỗ với nhau.

Trương Dật nghe Thiếu Kiệt nói đi tiếp mới chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình lúc này như thế nào. Hắn cười cười bắt đầu đạp chân ga. Blake vốn muốn nói gì đó với Thiếu Kiệt thì bị hắn lên tiếng nhắc nhở.

- Có việc gì lát nữa chúng ta về tới khách sạn nói. Ở đây không tiện lắm.

Blake nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu. Đối với việc Thiếu Kiệt không muốn nói chuyện Blake bất giác nhìn qua Trương Dật. Hắn cũng hiểu có những thứ không phải là Trương Dật không hiểu nhưng vẫn giả vờ như không biết. Điều này có thể nói có mặt tốt và mặt không tốt.

Trương Dật dù sao hiện tại cũng chưa chính thức trở thành người làm cho Thiếu Kiệt, hẳn nếu có làm cho Thiếu Kiệt đi nữa thì cũng có những thứ không thể cứ muốn nói là được.

Ở phía sau. Phan Thế Như sau khi đổi chỗ với Tống Vũ mới nhìn chồng mình nói.

- Không biết ông tu được phúc mấy đời để có một đứa con như vậy. Tôi nói ông không hiểu đâu so với tôi nếu nói một người lớn như ông có ánh mắt kinh doanh như thế thì trước giờ chúng ta cũng không phải lo lắng ngược xuôi mấy thứ linh tinh rồi.

- Tôi làm sao biết! Chẳng hiểu thằng nhóc học được từ đâu tôi nghĩ chắc từ mẹ nó. Mẹ nó cũng là dân kinh doanh lớn chắc chắn biết được vài thứ. Hơn nữa nó sống trong gia đình cũng không đến nỗi tệ nếu nó hiểu được việc kinh doanh từ sớm chắc không có vấn đề gì.

Trả lời lại vợ mình Tống Vũ cũng chỉ nói qua loa cho có chuyện hẳn không biết Tống Long làm sao lại có được những thứ kiến thức kinh doanh không phải có thể học ở ghế này trường bình thường.

Hắn không hiểu hết những vấn đề này nhưng với một người vợ như Phan Thế Như chắc chắn sẽ hiểu biết bởi vì bà trong nhà có được một chút gì đó về kinh doanh các phương diện hợp đồng đàm phán sẽ có một cái nhìn sâu sắc hơn hẳn.

- Theo ông lần này thằng nhóc đi Thẩm Quyển chủ yếu để lấy công ty thôi hay là còn việc gì khác? Tôi nhắc cho ông nhớ nếu lần này nó đi còn có việc khác thì ông phải nhất định tham gia. Hơn nữa còn tận lực làm cho tốt. Làm bố như ông không làm được gì thì giờ là cơ hội bù đắp lớn nhất ông không làm được thì đừng hỏi sao mà thằng nhóc đó không coi trọng ông. Nếu là tôi chắc cũng sẽ không coi trọng một người bố vô trách nhiệm như ông vậy đây.

Phan Thế Như buồn lời trách móc làm cho Tống Vũ có chút khó chịu. Việc làm của hắn cứ nhắc đi nhắc lại làm hắn cũng không thoải mái. Những việc hắn đã làm sao phản bác được những lời vợ mình vừa nói. Điều này hoàn toàn là sự thật hắn cũng không biết nói lại điều gì.

- Tôi thấy lần này cứ tạm thời đi theo thằng nhóc xem như thế nào lúc cần thiết ra mặt cũng không vấn đề gì. Còn việc như thế nào phải coi ở phạm vi ra sao. Tôi nghĩ bà cũng nên nói anh bà đi Thẩm Quyển luôn xem sao.

Tống Vũ bây giờ mới đưa ra ý nghĩ của mình với Phan Thế Như. Hắn thấy nếu bà muốn Thiếu Kiệt giúp trong phương diện nào đó. Ích nhất với những gì nhìn thấy Thiếu Kiệt biểu hiện ra thì thằng nhóc sẽ không đầu tư hay hợp tác nếu việc thật sự không có lợi.

- Đợi ông nói tôi đã báo với anh mình rồi. Còn việc thằng nhóc bàn bạc những hạn mục với Trương gia thì chưa nói thôi. Trước khi về tôi đã liên hệ anh tôi. Anh ấy cũng nói để gặp Tống Long rồi tính. Hiện tại thằng nhóc đi Thẩm Quyển cũng chỉ thay đổi địa điểm thôi. Nhưng mà tôi nói trước đây là việc làm ăn giữa hai người đó tôi không can thiệp và cũng không liên quan. Tống Long nó tự có chủ trương của nó không phải tôi thúc ép hay gì hết đấy nhé sau này ông đừng đổ thừa là không được.

Phan Thế Như vừa nói vừa chối bỏ trách nhiệm của mình sau này. Vì việc quyết định ra sao giữa Thiếu Kiệt và anh mình bà chỉ là người trung gian. Việc bà nói ra điều này đơn giản sau này nếu có tranh chấp gì với mấy người Tống Thanh Phong hoặc Tống Thanh Đông thì Tống Vũ chồng bà cũng không nói được lỗi là do bà gây ra.

- Việc này tôi biết rồi. Anh bà nói cẩn thận một chút trước giờ mấy người đó không đụng vào mình vì họ còn nể tình nghĩa một mặt để anh ấy kinh doanh thuận lợi. Giờ xuất hiện Tống Long với sự đòi hỏi gay gắt của nó với họ sợ rằng họ nhin không được sẽ ra tay gây bất lợi cho bên mình. Nên nhắc anh ta một chút dù sao Tống Thanh Phong cũng không ưa gì anh bà. Có kiếm chuyện chắc cũng từ hấn mà ra.

Tống Vũ không nói gì với vấn đề mà Phan Thế Như đã đề cập chỉ nói để anh của bà chuẩn bị một số thứ cần thiết. Là người trong nhà trước này đối với phe cánh không làm được gì của Tống Vũ, Đám người Tống Thanh Phong thấy không cần thiết phải đối phó. Nhưng hiện tại lại khác với những gì phát sinh thì sớm muộn gì việc anh của Phan Thế Như với Tống Thanh Phong diễn ra xung đột ngầm là chuyện sớm hay muộn.

- Được rồi để tôi chuyển lời nói với anh ấy đi Thẩm Quyển lúc đó chúng ta bàn bạc chi tiết cùng đưa ra phương án cần thiết để đối phó với những âm mưu sau lưng của đám người kia. Con trai ông lần này làm mấy người đó bẽ mặt không ít. Giờ có ông cụ ra mặt nên chắc họ chưa dám manh động đâu. Ông cũng đừng lo trước lo sau quá.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 842: Quan Thương Cầu Kết

Phan Thế Như chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi im lặng trong khi đó Tống Vũ lái xe khoảng cách không xa với xe của Thiếu Kiệt hẳn mới suy nghĩ điều gì đó nói với bà.

- Đối với việc Tống Vũ trở về lần này. Nói thật tôi cũng không muốn xảy ra nhiều việc không cần thiết nhưng tình huống này không thể không chế được. Muốn im lặng để làm việc đám người kia chắc sẽ không để mình dễ dàng thực hiện được. Nên bà liệu mà sắp xếp mấy thứ cần thiết. Còn việc những người của tôi sẽ thông báo với họ sau.

Phan Thế Như bây giờ gạt đầu trầm ngâm một lúc khoảng vài phút mới lên tiếng nói với Tống Vũ.

- Thằng nhóc hình như cũng còn đang trong tuổi đi học. Nó hiện tại như thế tuy là ngoài mặt có được quyền lực tuyệt đối nhưng ở trong nước nếu như nó không được học hành một cách chính quy thì bố ông có muốn đưa quyền lực cho nó cũng không được đâu. Ông liệu mà khuyên nó làm sao đi học vài năm cho chính quy rồi lại có đủ mọi thứ cần thiết để làm.

Phan Thế Như nói ra ý kiến của mình cho Tống Vũ biết. Ý kiến này của bà làm cho hẳn phải suy nghĩ. Tình hình hiện tại tuy Tống Long sẽ có tiền có quyền thế. Nếu như chỉ với việc không học hành đến nơi đến chốn chắc sẽ là chỗ thiếu hụt sau này. Tống Vũ cũng hiểu xã hội ngày càng quan trọng bằng cấp. Người có bằng chưa chắc có tiền nhưng người có tiền phải có bằng cấp thích hợp với mình.

- Được để tôi thử nói nó vấn đề này xem sao. Bà nghĩ đi với một người như nó liệu sẽ chịu đi học không. Nó giờ không thiếu thứ gì. Cho dù nó có ở không thì người khác cũng không nói được gì với nó. Tiền nó có đủ để

một gia đình bình thường có thể sống mấy đời. Còn quyền lực thì nó làm gì thua ai sợ rằng bố tôi còn không nhiều quyền lực bằng nó ở Tam giác vàng. Chỉ có thể nêu ra ý kiến để nó nghe thử xem thế nào thôi.

Phan Thế Như cũng biết Tống Vũ gặp khó trong việc này nếu như nói bố mẹ quyết định ra sao thì con phải làm theo sẽ không có gì. Nhưng đối với một người như Thiếu Kiệt thì hoàn toàn có thể không áp dụng được.

Bản thân Tống Vũ chưa có được tiền nói của người bố, quyền lực và tài sản không bằng cả chính con mình. Có muốn nói đối phương thì phải có cái gì có thể làm cho đối phương quan tâm thật sự.

- Tuy ông. Tôi chỉ ý kiến như thế thôi còn việc thao tác như thế nào là do ông quyết định.

Phan Thế Như vừa nói vừa cầm điện thoại của mình nhắn tin đi cho một người nào đó. Đối với việc hai vợ chồng Tống Vũ chạy xe ở phía sau có bàn bạc gì Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết. Hắn chỉ chú tâm quan sát hai bên đường.

Đường đi về dường như ngăn lại sự di chuyển trên xe của Trương Dật dường như nhanh hơn không biết hắn đang mong để Thiếu Kiệt trở về khách sạn còn mình thì về báo tinh mừng cho vợ hay không vì những con số tốc độ trên màn hình của xe luôn thay đổi lúc nhanh lúc chậm lại nhưng chỉ xê dịch một chút lại được tăng tốc.

Thời gian của Thiếu Kiệt về tới khách sạn cũng không bao lâu. Khi hắn cùng với Blake và Jackson trở về khách sạn, Tống Vũ với Phan Thế Như cũng theo vào đặt một phòng chung với dãy phòng của Thiếu Kiệt. Lễ tân lúc này cũng khá thắc mắc vì việc người Bắc Kinh ở một địa chỉ dường như không người ở được lại đi thuê một phòng khách sạn bình thường dành cho hai người.

Việc đã thấy nhiều điều lạ của khách du lịch sẽ không làm cô ngạc nhiên nhưng với việc như thế này đây đúng là lần đầu tiên cô gặp phải những khách như thế này.

Thiếu Kiệt cũng không quan tâm vợ chồng Tống Vũ sẽ ở phòng nào. Hắn nói lễ tân đặt vé cho mình đi Thẩm Quyển vào ngày mai rồi trở về phòng. Để lại hai người vợ chồng Tống Vũ ở lại lễ tân nhận phòng. Hắn cùng với Blake với Jackson trở về phòng của mình.

Căn phòng của Thiếu Kiệt nằm giữa hai phòng của Blake với Jackson. Cả ba cùng tiến vào phòng của Thiếu Kiệt. Đồ đạc lúc này đã được Jackson sắp xếp ở một góc phòng. Bởi hắn hiểu họ không ở lại lâu cũng không cần sắp xếp đồ đạc vào tủ đồ như những khách du lịch vẫn làm.

Căn phòng có một chiếc giường khá rộng một cái cửa sổ có thể nhìn xuống bên dưới đường đi. Một cái ti vi được trang bị trong phòng. Một chiếc bàn với những thứ đồ dùng ăn vặt được đặt trong một cái khay nhựa.

Bên cạnh là một chiếc tủ lạnh nhỏ đang hoạt động với những thứ nước giải khát được ướp lạnh với một nhiệt độ thích hợp bên trong. Trên chiến giường tấm ra khá dày và được đặt một cái khăn tắm và vài vật dụng cá nhân.

Thiếu Kiệt bước vào phòng mở vài cánh cửa tủ của khách sạn để quan sát một chút căn phòng như thế nào. Chỉ sơ lược một vòng hắn thấy khá ổn cũng không khác nhiều với cách bố trí cùng với đặt một số đồ dùng ở trong nước nên mới ngồi xuống giường.

Blake bước vào trong phòng sau cùng nên đóng cửa lại nhìn Thiếu Kiệt dạo quanh một vòng trong phòng mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt hai vợ chồng kia vẫn cho đi theo mình đến Thẩm Quyển em không sợ họ phát hiện ra những việc mình làm sao? Anh thấy họ đi theo mình cứ y như được lệnh phải được theo dõi sát sao vậy!

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ mỉm cười bước đến cái tủ lạnh lựa chọn trong đó một chai nước suối khui ra rồi bước về cái giường ngồi xuống gật đầu nói.

- Họ phải đi theo mình vì được Tổng Thanh Quân ra lệnh. Các anh nghĩ chúng ta đến rồi đi để không ai biết được vị trí của chúng ta ở đâu họ chịu sao. Hơn nữa mình từ chối mấy người cận vệ Trung Nam Hải kia thì ít nhất phải để hai vợ chồng Tống Vũ đi cùng như thế mới để cho mấy người kia yên tâm.

Uống một ngụm nước gần nữa chai Thiếu Kiệt mới đáp lại lời của Blake. Hắn giải thích cho Blake để hai vợ chồng Tống Vũ đi theo đây là điều bắt buộc không thể thay đổi.

Jackson trầm ngâm một lúc mới đưa ra ý kiến của mình với Thiếu Kiệt.

- Đúng thật nếu để mấy tên lính kia đi cùng sẽ hơi bất tiện nhưng liệu để hai người kia đi cùng sẽ có gì bất trắc không. Hai người đó dù sao cũng không làm gì được mình. Vậy mà họ vẫn đi theo đây là ý gì Thiếu Kiệt. Nếu mấy người kia cho người Theo dõi chúng ta không phải tốt hơn sao?

- Họ đi theo chúng ta mới dễ làm đấy. Hiện tại đúng là em có thân phận Tống Long rồi đấy. Nhưng mà đám người ở Thẩm Quyển sẽ chấp nhận việc này sao. Các anh cũng biết rồi đấy Mã Hóa Đằng đang tìm cách không chế lại công ty. Hơn nữa giờ em xuất hiện với cái thân phận này họ tin sao. Em nghĩ chưa chắc đã tin đâu.

Blake nghe Thiếu Kiệt giải thích như thế cũng cau mày một chút. Đối với việc Thiếu Kiệt đã có thân phận mới cho cuộc chơi mới thì hẳn không

bàn cãi. Nhưng nếu Mã Hóa Đằng không tin thân phận này là thật cái tên Tống Long cũng không tin thì hai vợ chồng Tống Vũ xuất hiện cũng không làm cho Mã Hóa Đằng thay đổi được. Sợ rằng hắn còn không biết vợ chồng Tống Vũ là ai.

- Vậy có thêm hai người đó làm sao chúng ta lại chắc chắn rằng Mã Hóa Đằng gì đó sẽ tin thân phận này của em là Tống Long. Hắn ta nếu chối được sẽ chối cần gì phải nhận.

- Đúng đấy Thiếu Kiệt có thêm hai vợ chồng kia cũng đâu có ích lợi gì. Họ nếu không nhận thì để gì lại thay đổi được?

Không chỉ có Blake ngay cả Jackson cũng cho rằng việc có thêm hai vợ chồng Tống Vũ dường như không giúp ích gì cho chuyển biến tình hình cần thiết.

Thiếu Kiệt cũng hiểu tại sao hai người lại có ý nghĩ như thế này. Đối với việc kinh doanh và làm ăn theo Blake với Jackson ở đất nước họ chỉ cần làm ra kinh doanh tốt thì vẫn phải dựa vào chính thực lực công ty tốt là xong. Nhưng ở đất nước này điều này hoàn toàn không đúng. Nó không đơn giản như những gì hai người nghĩ. Và Thiếu Kiệt hiểu hai người đến giờ vẫn chưa biết được điều khác nhau của cách kinh doanh đi kèm thế lực.

- Các anh sai rồi. Hai người đó giúp ích rất lớn đấy. Đối với các anh người làm ăn kinh doanh có một công ty lớn phát triển đều dựa theo sản phẩm được người dùng ưa chuộng, với công ty đó là tốt nó sẽ đem đến được sự nổi tiếng và kiếm được tiền nhiều hơn. Nhưng ở đất nước này nó lại trái ngược hoàn toàn. Một công ty sản xuất ra sản phẩm tốt có thương hiệu không hẳn sẽ là công ty kiếm ra tiền. Nó còn phụ thuộc vào một thứ rất quan trọng. Đó là thế lực anh đang đứng ở khía cạnh nào. Mã Hóa Đằng cũng thế hắn kinh doanh tencent nhưng bên trên hắn là một thế Lực mà hắn dựa vào để không vướng vào rắc rối cần thiết.

Blake trầm ngâm một lúc mới đưa ra câu hỏi với Thiếu Kiệt.

- Ý em là trên cái tên Mã Hóa Đảng kia có một người lớn hơn hẳn nữa. Giống như mấy người của các công ty đóng góp quỹ của mình cho một người để ra ứng cử tổng thống đấy à?

- Cũng gần giống thế. Đối với nước các anh kinh doanh có thể giàu có và cũng có thể bước lên con đường chính trị bằng cách tự ứng cử mình. Nhưng ở đây lại khác. Anh Kinh doanh nếu không có một quan chức, thuộc thế lực nào đó chống lưng cho dù anh có tốt đến mấy không sớm thì muộn cũng sẽ bị phá sản. Nên người ở đây có một câu tục ngữ quan trọng câu kết là thế.

Thiếu Kiệt giải thích như thế này làm cho Blake với Jackson hiểu rõ hơn một chút tại sao hai vợ chồng Tống Vũ lại được việc hơn trong chuyện này. Đơn giản họ hiểu hai người chắc sẽ phải có chức quyền của mình và cũng có tiếng nói trong chốn quan trường. Họ đại diện cho một thế lực thừa nhận Thiếu Kiệt là Tống Vũ và sẽ là người đứng sau Thiếu Kiệt khi hắn đấu với Mã Hóa Đảng.

- Nếu như thế anh nghĩ mình phải điều thêm người qua đây mới được đấy Thiếu Kiệt nếu như thế này không ổn đâu. Họ có quan lại đứng sau lưng nên sẽ âm thầm ra ám chiêu nhiều lắm anh chỉ sợ nếu cứ đơn độc như ba người mình sẽ xảy ra bất trắc thật sự đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 843: Ngay Mai Tôi Sẽ Đến

Thiếu Kiệt nghe Blake đưa ra ý kiến cũng trầm ngâm một lúc hần chột nhận ra dường như mình qua chủ quan trong vấn đề này. Việc Mã Hóa Đằng có thể sau lưng hần là một thế lực quan chức nào đó chưa nói đến thì hần lại là một người không thật sự tốt chút nào. Dựa theo những gì Thiếu Kiệt cảm nhận thấy Mã Hóa Đằng chắc chắn sẽ không chỉ cầu kết quan lại để có thể làm việc, chắc chắn còn có cả những Hắc bang tồn tại ngầm.

Cái gọi là đã không làm thì thôi nếu làm hắc bạch lưỡng đạo hai bút đều vẽ mới có thể làm được nhiều thứ. Bản thân Thiếu Kiệt hần cũng như thế thì Mã Hóa Đằng làm sao có thể không.

Trong lòng Thiếu Kiệt bất giác nhủ thầm cho chính mình.

“ Xem ra lần này quá chủ quan rồi. Không có Blake nhắc nhở chắc chắn sẽ bị lật thuyền trong mương trước đối thủ. Thật sự việc thuận lợi quá làm cho mình cứ nghĩ đây là địa bàn của mình. Không được việc này phải cần thêm vài người Blake với Jackson đánh nhau được nhưng cũng không đánh được với số đông. Cứ chuẩn bị một chút cho chắc ăn.”

- Blake cảm ơn anh đã nhắc nhở nhé nếu không sẽ thật sự bị thiệt thòi lớn rồi. Hiện tại anh liên lạc về với bên kia để cho họ đi tới Thẩm Quyển trước. Ngày mai chúng ta tới sau. Họ sẽ có mười tám giờ để chuẩn bị tốt nhất ở Thẩm Quyển. Còn về vấn đề khác thì em sẽ cho Hoách Khang với Hoách Nam lo liệu.

Blake thấy Thiếu Kiệt nghe được ý kiến của mình cũng khẽ gật đầu. làm việc với cậu nhóc này Blake hiểu một điều Thiếu Kiệt không bao giờ sử dụng quyền lực tuyệt đối. Đôi khi vẫn luôn lắng nghe ý kiến của người bên

dưới. Nếu thấy cần thiết thì mới áp dụng. Việc hôm nay cũng như vậy nên hẳn cũng không thấy lạ.

Chỉ như thế nhưng việc của Blake bây giờ cũng chưa xong hẳn mới nhìn Thiếu Kiệt đáp.

- việc này anh sẽ cho người đem thêm một tiểu đội mười người qua. Mà Thiếu Kiệt em định nhận anh chàng taxi đó làm việc cho mình thật sự sao? Chúng ta chưa biết nhiều về đối phương đâu. Người như thế liệu tin tưởng được không?

Thấy Blake lo lắng về vấn đề Trương Dật Thiếu Kiệt chỉ cười một cái lắc đầu nói.

- Chúng ta ở đây. Có thể mới đầu sẽ ở không bao lâu nhưng sau này lại khác. Việc vừa đi vừa về nơi này tuy dễ anh với Jackson ở lại có thể hai người sẽ biết được một chút đường xa nhưng cũng không chuẩn bằng người bản địa đâu. Họ biết những con đường mà không phải ai cũng biết. Hơn thế anh ta nếu thật sự thương vợ mình chắc chắn sẽ hiểu ai là người tốt với anh ta. Người ở quốc gia này thường hay dựa theo vấn đề ân tình và nghĩa khí giang hồ lắm. Chỉ cần như thế đủ để họ làm việc cho mình một cách toàn tâm toàn ý. Anh ta muốn thay đổi thì vợ anh ta cũng không cho. Nhất khoản tiền lương em trả dường như không ít đâu nhỉ

Jackson sau khi nghe Thiếu Kiệt giải thích xong cũng phải gật đầu. Hẳn cũng giống như Thiếu Kiệt nói vấn đề ân tình với việc Thiếu Kiệt đưa tay ra giúp đỡ mọi người hẳn lúc khó khăn còn giúp họ có một công việc dường như tới giờ họ vẫn không xem đây là công việc gì lớn lao.

- Nói như vậy cũng đúng. Anh thấy ở đây họ dường như không muốn nói tiếng anh hay sao đó. Từ cả phục vụ phòng đến mấy người ngoài đường đều nói đúng một ngôn ngữ của quốc gia họ kể cả cảnh sát cũng vậy.

- Điều này là thật? tư tưởng của họ việc bắt kẻ anh hay ai khi đến quốc gia họ phải nói tiếng của họ đây chính là điều ở đây khác với tất cả mọi quốc gia khác. Họ phục vụ chủ yếu là người dân mình trước. khách du lịch họ càng không quan tâm đâu. Diễn hình như nhà hàng mình ăn buổi sáng. Cả hóa đơn với thực đơn đều không có một từ tiếng anh. Nên sau này chỉ sử dụng tiếng anh với người của mình thôi. Còn việc Trương Dật anh ta có thể làm phiên dịch cho các anh sau này đây.

Thiếu Kiệt vừa cười nói đùa với Jackson rồi lấy trong túi của mình ra một tấm card với cái điện thoại. Hắn nhìn tấm card một chút rồi đặt nó xuống giường.

Jackson bây giờ mới hiểu Trương Dật trong mắt Thiếu Kiệt có một khía cạnh nào đó, cả hắn với Blake đều không thấy được.

- Ý em là những gì chúng ta nói tiếng anh Trương Dật đều hiểu. Nếu thế anh ta cũng không đến nỗi làm taxi chạy xe kiếm tiền như thế mới đúng. Anh ta có thể xin làm thông dịch viên ở mấy chỗ du lịch ở đây thiếu gì nơi làm việc.

- Vấn đề này em không chắc tại sao. Nhưng cam đoan với anh tiếng anh của Trương Dật không thua kém em bao nhiêu. Anh ta chỉ không nói vì bởi vẫn thích dùng ngôn ngữ của quốc gia mình thôi. Vì qua mấy lần nói chuyện với các anh. Trương Dật đều để ý cuộc đối thoại của chúng ta. Đó là điều em chắc chắn hơn nữa không chỉ có hướng dẫn viên du lịch mới hiểu tiếng anh. Taxi như Trương Dật chở khách du lịch nhiều sẽ có thể làm thêm người hướng dẫn tự phát được. Nên anh ta chịu làm việc cho mình thì cần gì sau này các anh cứ nói với Trương Dật là được.

Blake với Jackson hiểu được Thiếu Kiệt muốn tận dụng tối đa Trương Dật để cho họ thích ứng với những gì ở đất nước này. Nên việc để Trương Dật làm việc cho Thiếu Kiệt sẽ chắc như đinh đóng cột không thể thay đổi.

Vì trong cái thành phố lớn như thế này tìm được một người thông thuộc đường xa lại có thể đối thoại bằng tiếng anh tương đối khó chỉ có như thế mới có thể giúp ích cho người của Thiếu Kiệt khi cần.

- Như vậy bọn anh cũng hiểu rồi em nghỉ ngơi chút đi, Anh sẽ đi sắp xếp mấy chuyện cần thiết hiện tại chúng ta cần lấy lại sức trước khi tiếp tục những công việc ở Thẩm Quyển. Ở trong này mọi thứ rất ổn không có việc gì đâu. Hai người bọn anh sẽ thay phiên canh chừng hành lang có việc gì thì chỉ cần phát ra tiếng động lớn hai người bọn anh sẽ xuất hiện.

Jackson bây giờ cũng đứng lên sau khi Blake nói xong câu nói cuối cùng. Cả hai đều nhìn thấy Thiếu Kiệt để tấm card lên giường họ không phải kẻ ngốc nhìn như thế còn không biết Thiếu Kiệt cần sự riêng tư nhất định thì không thể nào.

Cả hai rời khỏi căn phòng riêng của Thiếu Kiệt. Ngồi một chút nhìn ra bên ngoài cửa sổ Thiếu Kiệt mới cầm lấy điện thoại nhân những con số trên tấm card mà hắn thấy trên giường,

Âm thanh đơn điệu của những tiếng tút tút kéo dài của bên kia điện thoại. Không chỉ một lần mà vài lần như thế cứ lặp đi lặp lại đổ chuông rồi lại tắc Thiếu Kiệt phải nhất nút gọi lại. Cho đến khi có một âm thanh chấp nhận cuộc gọi được nối thông giữa hai bên.

- Alo ai đây?

bên kia giọng nói của Hoách Khang vang lên bởi hắn nhìn thấy trên điện thoại mình một dãy số không có lưu vào trong danh bạ. Nhưng cuộc gọi liên tục nên hắn thấy rằng người gọi đến mình có chuyện gì đó gấp nên mới phải gọi như thế này để hắn nhận máy.

- Tôi đây! Bên các anh hiện tại ra sao rồi?

Âm thanh không lớn không nhỏ bên điện thoại của một thiếu niên trong dãy số điện thoại không được lưu. Hoách Khang không khó để nhận ra giọng nói này là ai những hấn sợ mình nhầm vì đôi khi có những khả năng rất nhỏ giọng nói giống nhau.

- Cậu là ai? Cậu gọi đến điện thoại của tôi có việc gì còn hỏi cái gì ra sao nữa hình như tôi không biết cậu.

Hoách Khang dù chỉ mới xác định bên kia có thể là Thiếu Kiệt. Với hấn tỉ lệ này là bảy mươi phần trăm từ giọng nói. Thế nhưng Hoách Khang cũng không vội vã nói ra câu hỏi xác định thân phận của Thiếu Kiệt mà còn làm một bước phòng hờ như không quen biết để thử xem đối phương nói chuyện ra sao.

- Tôi Thiếu Kiệt đây bên đó của anh tình hình các cỗ đồng như thế nào. Đừng nói với tôi là anh không nhận ra giọng nói đấy nhé?

- Ấy là cậu! Vậy thì tốt rồi. Số điện thoại này hình như cậu đang ở trong nước cậu đến sân bay Thẩm Quyển chưa tôi chạy ra đó đón cậu. Việc vừa rồi chỉ muốn xác định phải cậu không thôi ấy mà?

Thấy đối phương bên điện thoại xác nhận mình là Thiếu Kiệt. Hoách Khang cũng thở phào một hơi rồi liếc nhìn qua màn hình của điện thoại để đọc dãy số gọi đến của Thiếu Kiệt.

- Tôi hiện tại chưa tới sân bay Bảo An của Thẩm Quyển đâu. Hiện tại tôi còn đang ở Bắc Kinh. Anh cẩn thận thế là tốt nhưng anh không sợ có ai đó giải tên tôi nói chuyện với anh sao?

- Làm gì có. Dù cho tôi thật sự bại lộ việc mua cỗ phần như đối với họ người đứng sau tôi là ai còn là một dấu chấm hỏi rất lớn. Không thể nào họ có thể nói với tôi tên của cậu được.

Hoách Khang lúc này thở phào một hơi. Vì nếu việc Thiếu Kiệt đang ở Bắc Kinh thì việc đi Thẩm Quyến khá dễ dàng. Nếu người ngoài không hiểu sẽ tưởng rằng Hoách Khang chưa nghe Thiếu Kiệt đến Thẩm Quyến sao lại không lo lắng mà lại có thể thở ra một cách nhẹ nhõm đến như vậy. Chỉ có một mình Thiếu Kiệt đoán được rằng Hoách Khang dạo gần đây bị công kích các bên tương đối nhiều cùng với việc thừa nhận áp lực từ những người cổ đông khác kể cả Mã Hóa Đăng.

- Tình hình hiện tại ở bên này rất căng. Dù không ít người muốn tôi với bố mình tiết lộ ra cậu. Việc đó với tôi là không thể nếu như họ biết được cậu là người nước ngoài nhúng tay vào công ty sợ rằng tôi với bố mình còn chịu nhiều áp lực hơn nữa, Cậu đến rồi xem như tôi nhẹ nhõm. Thẩm Quyến đi Bắc Kinh khó thật nhưng từ đó đi về Thẩm Quyến thì nhẹ nhàng hơn nhiều. Cậu định khi nào đến Thẩm Quyến?

Thiếu Kiệt thấy Hoách Khang khá tự tin mặc dù dạo gần đây hẳn bị chèn ép không ít. Nhưng tuyệt đối cộng rơm chưa xuất hiện để phá giải thế cục của Mã Hóa Đăng tạo nên thì Hoách Khang cũng biết họ chưa tiến hành đã kích gây thiệt hại gì cần thiết cho mình.

- Có thể là ngày mai tôi sẽ đến Thẩm Quyết. Trong ngày hôm nay sẽ có một số người đến trước để sắp xếp. Khoảng vài giờ nữa Anh tự mình ra bay cầm theo cái bản ghi hai chữ Vô Ảnh họ sẽ tự đến gặp anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 844: Chuẩn Bị Trước Khi Đến Thẩm Quyền.

Hoách Khang sau khi nghe rõ lời nói của Thiếu Kiệt nhìn vào đồng hồ trên tay mình rồi suy tính một chút mới đem ý nghĩ của mình nói ra.

- Hiện tại chỉ vừa mới qua khỏi đầu giờ chiều một chút nếu dựa theo chuyên bay thì có thể sẽ trong độ khoảng chín đến mười giờ sẽ đến thời gian cũng để người khác không chú ý nhưng để chắc chắn tôi sẽ nhờ người đến sắp xếp cho mấy người đó cậu thấy thế nào?

Thiếu Kiệt khẽ gật đầu. Đối với việc Hoách Khang đem sắp xếp của mình nói ra hẳn cũng thấy không vấn đề gì. Trước ngày họp cổ đông thường niên phạm vi hoạt động của hai bố con Hoách Nam với Hoách Khang chắc chắn sẽ bị giám sát đôi chút. Để người đi thay mình trong hoàn cảnh này là điều tự nhiên.

- Tuy anh những nên nhớ đừng để lộ ra cho đến khi tôi thật sự có mặt trong buổi họp cổ đông sắp tới. Sẽ có những điều phát sinh không cần thiết trong quá trình này tốt nhất anh cứ xem như sẽ không có người nào xuất hiện khi đó Mã Hóa Đằng nhắm chắc mình sẽ thuyết phục được những người khác lúc đó tôi mới ra mặt.

- Vâng tôi biết mình phải làm thế nào. Nhưng còn về phần bên bố tôi hiện tại một số hạn mục đang chờ đợi dường như có một số người muốn xem thử kết quả của kỳ họp cổ đông này mà quyết định nên mọi thứ đang bị chậm lại so với tiến độ ban đầu của cậu đưa ra.

Hoách Khang cũng không quên đề cập đến một số việc mà bố hẳn đang thao tác cho Thiếu Kiệt, Những vùng phụ cận các quan chức tại vị tại nơi Thiếu Kiệt muốn đặt làm nơi chiết xuất vàng dường như không muốn đẩy nhanh quá trình. Hẳn sợ Thiếu Kiệt sẽ trách bố hẳn làm việc không hiệu

quả. Trong khi đó Thiếu Kiệt hẳn đã sớm dự đoán được đám người kia dường như đợi chờ phe cách thật sự của Mã Hóa Đăng đưa ra kết quả đối phương có chỗ dựa như thế nào mới tiến hành hoạt động.

- Anh cứ yên tâm cứ để cho họ làm việc của họ đến lúc cần thiết họ sẽ có một màn kịch khá vui. Tôi hi vọng những quá trình cần thiết để hoạt động của Tencent trong chế độ của Mã Hóa Đăng làm việc ra sao anh đã nắm rõ. Sẽ có một mức điều chỉnh cần thiết khi cần lúc đó anh chuẩn bị đi.

Thiếu Kiệt thừa hiểu muốn ngựa chạy phải cho ngựa ăn cỏ. Thiếu Kiệt đối với Hoách Khang dù sắp tới sẽ lấy lại quyền hành nhưng cũng bỏ ngỏ một vấn đề cho hẳn ta biết mình sẽ còn trọng dụng hẳn. Vấn đề này không khó để Hoách Khang có thể tự suy luận ra Thiếu Kiệt sẽ không ở cố định một chỗ. Hẳn còn việc của hẳn đứng trên phương diện lãnh đạo thì không bao giờ nhúng tay vào việc của nhân viên.

Hẳn có quyền điều hành có thể ý kiến có thể xem xét những gì mà nhân viên bên dưới làm nếu phù hợp với ý mình hẳn có thể để cho mọi thứ tiếp tục như thế nếu không chấn chỉnh thay đổi dựa theo quyết định của chính mình không thể nào những việc của nhân viên người bên dưới thao tác của tencent ra sao hẳn lại phải đích thân đi làm.

Trên phương diện là một người đưa ra quyết sách chính cho công ty thì mọi thứ bên dưới đều được thực thi bằng cách này hay cách khác miễn là nhiệm vụ đưa ra được hoàn thành. Cơ cấu quyết sách đưa ra chỉ thị của lãnh đạo khối đoàn thể bên dưới sẽ không bao giờ đồng nhất với việc đã thống nhất tất cả các hạn mục trong những cuộc họp.

Bởi vì công ty nào cũng vậy không phải chỉ những người đi họp mới tạo thành một công ty mà nhiều thành phần bên dưới cũng tham gia vào việc tạo ra kết quả của cuộc họp.

Một công ty chính thường bao gồm những văn phòng con làm việc trong đó là những người nắm giữ một văn phòng những người này đi họp xong với lãnh đạo chủ tịch hoặc người cấp trên có quyết định gì họ là người chia sẻ quyết sách của công ty cho bên dưới. Nhưng lời nói thường được hiểu theo nhiều nghĩa có người này người khác.

Vì thế Thiếu Kiệt chỉ cần một người có thể nắm toàn bộ các khâu liên kết với nhau trong công ty như thế xem như đã nắm được một nửa con đường vận hành cần thiết.

- Vâng việc này tôi đã sắp xếp xong hết những thứ khâu liên quan đến công ty đều được tôi nắm rất rõ. Dù chưa qua thao tác gì với những bộ phận đó tôi tin mình có thể điều hành được một cách tốt nhất.

Đối với việc trả lời câu hỏi này của Thiếu Kiệt, Hoách Khang tương đối tự tin đơn giản hẳn ở công ty này không ít thời gian lăn lộn để có một công việc không dễ nên việc người nào nhờ gì đều làm trong lúc còn thử việc là cách để lấy hảo cảm của mọi người trong công ty.

Chế độ công ty mà Mã Hóa Đăng đã đưa ra đều là cạnh tranh lẫn nhau nhưng đối với việc lấy được sự tán thành của tất cả mọi người ở những việc nhỏ nhất sẽ dễ giúp mình có được một công việc dễ hơn.

Các được nhận việc dễ nhất là thông qua những nhân viên đang làm việc tại công ty. Họ là người đi trước dù cho có cạnh tranh gì với những người khác trong công ty hay không thì đối với một người thử việc có thể làm được một số thứ họ cần. Những người này sẽ kéo bạn về phía họ. họ sẽ đưa ra những cảnh ô liu cho chính bạn chọn bởi vì một khi bạn chọn một trong những cái nhánh ô liu này bạn đã bước một chân vào nhóm người của họ.

Làm việc ở công ty nào cũng thế sẽ có những đội nhóm chia nhỏ nhau trong một công ty không ít thì nhiều nhìn như hai hoặc nhiều nhóm người

cạnh tranh với nhau nhưng nó là cách để giữ một công ty luôn cân bằng cạnh tranh thành tích.

- Được vậy thì anh cứ theo những gì tôi làm chuẩn bị hết mọi thứ cần thiết. Cứ đơn giản như không biết về những gì sắp tới Mã Hóa Đăng đang làm là được. Việc của ông ta để tôi đối phó. Anh phải thâm nhập thật tốt vấn đề nhân viên bên dưới. Làm cân bằng hết những thế lực cần thiết trong tencent khi quyết định thay đổi của công ty xuất hiện những thành phần nào cần loại bỏ sẽ dựa theo danh sách của anh. Nên nhớ tôi cần là cái công bằng không phải là mối thù hàng cá nhân. Nếu biết trong đó có chút gì cá nhân tôi sẽ tính với anh sau.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hoách Khang hẳn đã dự đoán được khi tình hình thay đổi của tencent sẽ dẫn đến một số biến động bên trong không cần thiết. Giữa một đặc khu kinh tế Thẩm Quyển như thế này thì việc chảy máu chất xám rất dễ xảy ra. Nhưng công ty thiên về công nghệ ở đây khá nhiều những nhân viên không có một mức độ trung tâm không cần thiết sẽ phải bị loại bỏ để hẳn tiến hành cải tổ toàn bộ công ty.

Đây cũng là cây gậy mà Thiếu Kiệt muốn hướng về phía Hoách Khang. Hẳn biết trong quá trình làm việc sẽ không khỏi xích mích riêng tư cá nhân nếu đưa cho Hoách Khang việc như thế này đối với năng lực một số người có thể sử dụng được không may trong quá khứ có chút gì đó khúc mắc với Hoách Khang sẽ khiến tên này ghi thù lựa thời cơ mà bỏ đi thì Thiếu Kiệt cũng không biết như thế nào.

Dù biết Hoách Khang là người có tham vọng lớn nhưng đối với việc không có bối cảnh xuất thân và chỗ dựa Hoách Khang trước đây có thể không dậy được thì Thiếu Kiệt có thể nâng lên rồi đập xuống bất cứ lúc nào miễn là Hoách Khang hẳn không làm trái ý Thiếu Kiệt.

- Vâng việc này tôi biết phải làm thế nào tuyệt đối không vì việc cá nhân mà ảnh hưởng đến những thứ của cậu. Không biết cậu còn có điều gì đắn đo nữa không. Nếu không tôi cúp máy đi thực hiện những gì cậu dặn vừa rồi.

Hoách Khang bị Thiếu Kiệt cảnh cáo như thế tâm trí đang suy nghĩ đến một số người mà hẳn không thích chột lóc lên rồi tất hẳn hẳn thừa hiểu những gì Thiếu Kiệt nói đều có thể làm được. Minh chứng rõ ràng là hẳn đã từ một thằng nhân viên quen không có cái gì giờ đây được sự trọng dụng của Thiếu Kiệt cũng đã nói lên việc nói được làm được của người thiếu niên này.

- Ủi chốc nữa thì tôi quên. Anh đổi toàn bộ hồ sơ cổ phần thay đổi thành tên Tống Long. Trong quá trình này phải hoàn toàn bí mật. tôi nghĩ thay đổi tên người đứng tên cổ phần anh làm được đi. Nếu anh không đổi được thì lần này chúng ta không thắng được Mã Hoa Đăng đâu. Lúc đó không cần nói anh cũng hiểu viễn cảnh ra sao rồi đi. Hạng cho anh trong hai ngày trước cuộc họp phải xong những thứ này.

Thiếu Kiệt mới nhớ đến việc để cho Hoách Khang thao tác mua lại cổ phần mới đầu còn định danh tên hẳn. Nhưng hiện tại cái tên Thiếu Kiệt không thể để trên việc nắm cổ phần công ty như vậy chả khác nào hẳn tự khai thân phận của mình. Hẳn gấp rút đưa ra lệnh đổi toàn bộ tên đã định danh trong cổ phần lại thành Tống Long. Khi đó người nắm giữ cổ phần hợp pháp lại là hẳn cũng không để hai người vợ chồng Tống Vũ nghi ngờ.

- Việc này không khó lắm. Hiện tại sổ hợp đồng cổ phần kia vẫn chưa được định danh. Vì tôi sợ nếu định danh với việc Mã Hóa Đăng điều tra trên cổ phiếu hỏi đoán chuyển nhượng sẽ biết. Nên vẫn chưa làm gì có làm thì hẳn cũng không biết cái tên Tống Long là ai? Như vậy lần cậu đến Thẩm Quyền tôi phải gọi cậu ra sao? Tống Long hay Thiếu Kiệt?

Hoách Khang suy nghĩ điều gì đó trong đầu của mình rồi đưa ra đáp án cho Thiếu Kiệt biết về những gì hắn đã làm. Hắn cũng thắc mắc nên gọi như thế nào đối với việc xuất hiện của Thiếu Kiệt. Bởi vì họ cô đồng ích nhất hắn phải giới thiệu người đang nắm quyền nhiều nhất của tencent tên gì.

- Lần này tôi đến với danh nghĩa là Tống Long. Sau đó cậu sẽ biết ai là người chống lưng cho tôi ở đất nước này. Nhớ căn dặn bố cậu gọi tôi bằng Tống Long luôn tôi cũng không bị người khác phát hiện ra cái tên Thiếu Kiệt đâu cậu liệu mà nói lại với ông ta. Còn việc Mã Hóa Đằng có gọi tôi là gì thì cậu không cần lo lúc đó tôi đối phó với hắn sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 845: Chuẩn Bị Trước Khi Đến Thẩm Quyền

Thiếu Kiệt bây giờ nói vài câu với Hoách Khang xong rồi tắt máy. Dem điện thoại ném lên trên giường Thiếu Kiệt nằm xuống cái giường nệm nhìn lên trần nhà. Trong lòng hắn suy nghĩ một lúc mới thở dài.

“ Xem ra càng ngày càng rối. Cũng không ngờ đến việc lần này phức tạp như vậy. Vốn chỉ định lừa gạt cho xong giờ lại bị kéo vào tranh đấu gia tộc rồi quan trường. Không biết sau này sẽ dẫn đến những việc như thế nào đây. Còn điều kiện của Phan Thế Như đến giờ vẫn chưa biết được. Không biết Mã Hóa Đằng hắn còn con bài nào chưa lật không. Cũng may là mình còn có hậu thủ. Để gọi cho Trương Hạo xem mọi việc thế nào rồi. Hi vọng là điện thoại kết nối được.”

Thiếu Kiệt đưa tay cầm lấy điện thoại của mình tra trong danh bạ số điện thoại của Trương Hạo. Hắn cũng không quên chỉnh sửa lại số điện thoại cho phù hợp với cuộc gọi quốc tế.

Bên kia điện thoại phải một lúc lâu sau mới có tín hiệu bắt máy. Với cái giọng của mình Trương Hạo cười cười hỏi Thiếu Kiệt.

- Móa hôm nay gọi có chuyện gì thế? Bên đó sắp xếp ra sao rồi?

- Mà con hỏi được sao. Giờ bên này đang rối lắm. Việc làm mà tao nói tới đâu rồi. Đừng nói là mày không động tay được gì nhé?

Thiếu Kiệt với Trương Hạo không khác nhau là mấy cách thức nói chuyện của riêng hai người chỉ để hai người hiểu. Bởi vì đối với người khác có thể Thiếu Kiệt còn có chút nghi ngờ nhưng đối với Trương Hạo trước giờ luôn một mực tin tưởng không cần lo lắng.

- Mà nói đúng thật. Khi mà thằng cha Mã Hóa Đăng phát hiện ra có người đang thu mua cổ phần liên nhanh chóng nhờ viện trợ từ những người khác. Trong lần này thằng chả muốn hủy mười phần trăm cổ phần của Hoách Khang với lý do không khác mà dự đoán là mấy. Cổ phiếu trên sàn giao dịch khác với cổ phần trung tâm.

Nghe được lời của Trương Hạo đáp lại câu hỏi của mình Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút. Vậy là dự đoán của hắn khá đúng hướng. Với việc không chế hai mặt cổ phần. Cổ Phiếu đầu tư với cổ phiếu cổ đông chính thì sẽ bị thay đổi theo phân cấp đã cho Thiếu Kiệt một chút kinh nghiệm phòng ngừa.

- Thế bên mà hai đối tác cổ đông của tencent như thế nào rồi. Quyền khống chế nằm trong tay mình chứ?

- Tao làm việc mà mà còn phải hỏi sao. Mới đầu họ thật sự không chịu đâu. Nhưng sau vài lần thương lượng. Cổ phần của họ dưới biến động của mấy người Hoách Khang với Hoách Nam làm ra cũng chịu không nổi. Họ biết bán ra có lời hơn thời điểm ban đầu nên dù không để Mã Hóa Đăng biết họ cũng phải kiếm lợi trước chứ. Tao không nghĩ đến đám người này lại thực dụng vào vấn đề lợi ích thiết. Đúng là người kinh doanh thấy cái gì lợi là làm.

Trương Hạo nói sơ lược qua vấn đề của hắn làm cho Thiếu Kiệt yên tâm không ích. Hiện tại với số cổ phần mà Trương Hạo nắm giữ mới thật sự cho Thiếu Kiệt một cái mức độ an toàn để khống chế tencent. Hắn đã dự liệu được một số tình hình chung khi mà Hoách Khang với Hoách Nam hoạt động mua vào cổ phần rầm rộ sẽ dẫn đến việc tăng cao của chỉ số chứng khoán trên sàn. Cổ phần của đám người kia cũng tăng giá theo như thế trước một lợi nhuận lớn chỉ cần Thiếu Kiệt có tiền là sẽ giải quyết được.

- Ừ như thế tao cũng an tâm đôi chút. Hai ngày nữa họp cổ đông may xem đi đến Thẩm Quyền đi lúc đó mới thật sự là chiến trận đấy. Những việc bên lê hiện tại cứ để đó mọi thứ bên dưới lo rồi không cần phải chú tâm đến nó nhiều quá.

- Ừ tao theo cách của mày chia việc ra cho những người bên dưới hoạt động nhìn như tao bận rộn không ích nhưng mà khỏe ra. Đến nơi chỉ cần xem qua một số thứ hợp lý thì ký không thì trả lại cho đơn vị tư bổ sung nhân chết được. Nhưng lúc nào cũng phải ra vẻ bận đánh lừa người khác. Đúng là trước xem ti vi thấy mấy người ở đó lúc nào cũng tươi cười được thật ra toàn đóng kịch. Mà mày làm sao biết tencent của thằng cha Mã Hóa Đằng đó toàn là nguồn đầu tư từ nước ngoài thế. Vậy mà nói nó là công ty của quốc gia tao cũng không hiểu nổi.

Trương Hạo dù làm theo những gì Thiệu Kiệt đưa cho mình như đến hiện tại hẳn cũng không hiểu với một công ty quốc gia được thừa nhận như tencent lại là một công ty được đầu tư từ nước ngoài chứ không phải một mình Mã Hóa Đằng đứng ra gây dựng nên.

- Cái này dựa vào một phần lịch sử thôi. Mày không nghe người ta nói à. Muốn biết ngàn năm thay đổi như thế nào thì đến bắc kinh, muốn biết trăm năm phần vinh ra sao thì đến Thượng Hải, Muốn biết chục năm phát triển như thế nào thì đến Thẩm Quyền. Bởi vì nó được thành lập không lâu và nó là một trong những nơi phát triển thành công nhất của đất nước này. Tao hiện tại dù muốn đi tham quan bắc kinh nơi mình đang ở nhiều lắm nhưng vẫn không thể đi đây này.

Thiệu Kiệt cảm thán nói với Trương Hạo. Quả thật hẳn cũng muốn đi thăm thú một chút cho thư giãn đầu óc một chút nhưng việc hiện tại quá gấp thời gian đó không dành cho Thiệu Kiệt để đi du lịch. Hẳn muốn đi cũng được đấy nhưng quan trọng là đầu óc vẫn nghĩ đến chuyện khác thì đi du lịch cũng không hoàn toàn thích hợp.

- Móa lại nói vãn vãn. Tao thấy nếu mày không bị gò bó thì cứ buông tay như người bên dưới làm như tao có khỏe không. Trước không có tiền sống khổ không nói giờ anh em mình cũng đâu giống trước bỏ một chút việc kiếm tiền lại cũng được mà mày cần gì phải như thế mà lịch sử mày nói với tao cũng như nước đổ đầu vịt bộ cái Thẩm Quyển đó phát triển lắm sao mà người ta nói vậy?

Trương Hạo nói chuyện với Thiếu Kiệt chỉ hai người thì hẳn rất vô tư nghĩ gì nói đó. Trước đây từ một người giữ xe cho trường học giờ đây Trương Hạo hẳn có tiền có quyền đều từ Thiếu Kiệt mà ra. Ngay cả việc rảnh rỗi không nghĩ đến vấn đề gì dựa theo Thiếu Kiệt chỉ dẫn hẳn có thể có thời gian cho mình nghỉ ngơi thật sự rất thích cảm giác như thế. Nhưng hẳn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại phải làm ra nhiều thứ hơn nữa trong khi hiện tại cũng không thiếu thứ gì.

- Nói như mày thì tao khỏi làm gì hết cũng được. Nhưng mà phải người trong chăn mới biết chăn có rắn. Trước mày giữ xe không thấy ông này bà nọ giàu có cũng ham thích đó thôi. Giờ không phải thấy mỗi ngày trên bàn mày đều có một đồng hồ sơ sao. Còn vấn đề Thẩm Quyển phát triển ra sao là do nó đi đường lối đúng nói với mày cũng không hiểu đâu. Thôi cuốn gói chạy tới Thẩm Quyển đi xong việc tao với mày đi nghỉ dưỡng vài ngày.

Thiếu Kiệt biết có giải thích với Trương Hạo vấn đề của Thẩm Quyển tên này cũng nghe được vấn đề một chút rồi lại quên nên không muốn đề cập đến. Bởi chính sách đưa Thẩm Quyển phát triển giống như một canh bạc việc canh bạc này thành công cũng đem lại được cho thành phố này một sự phát triển vượt bậc cho đến những năm sau đó mọi thứ công nghệ thông tin chín mươi phần trăm đều xuất phát từ đây đã cho thấy rằng đường lối của canh bạc này chính xác đến mức nào.

Trước khi trở thành đặc khu kinh tế, Thẩm Quyển còn là một làng chài. Năm 1979, lãnh đạo tối cao của nước Trung Hoa Đặng Tiểu Bình đã cho

thành lập Đặc khu kinh tế tại Thâm Quyến. Đây là đặc khu đầu tiên của Trung Quốc do lợi thế nằm giáp Hồng Kông (lúc đó còn là một thuộc địa của Vương quốc Anh). Việc thành lập đặc khu này được coi như là thử nghiệm mô hình Cải cách kinh tế Trung Hoa. Địa điểm này được chọn vì cả dân Thâm Quyến và dân Hồng Kông cùng có chung ngôn ngữ (tiếng Quảng Đông), chung văn hóa và dân tộc nhưng lại có giá nhân công, đất đai rẻ hơn nhiều. Do gần Hồng Kông nên Thâm Quyến có thể dễ dàng thu hút vốn đầu tư và chuyên gia từ Hồng Kông cũng như xuất khẩu hàng hóa sang Hồng Kông và đi các nước phụ cận.

Chính vì những thứ này mà Thâm Quyến dưới sự đầu tư của nước ngoài và các vùng phụ cận nhanh chóng trở thành một trong những thung lung silicon của Trung Hoa. Trong những năm 1990, Thâm Quyến được mô tả là xây dựng "Mỗi ngày một cao ốc, ba ngày một đại lộ". Đường chân trời của Thâm Quyến được coi là một trong những nơi tốt nhất trên thế giới được xem là một siêu đô thị.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười đáp lại lời hắn.

- Đương nhiên tao sẽ tới là chắc rồi đây không đợi mày nói tao cũng biết vé máy bay tao đặt rồi tới nay tao bay sáng mai chắc tới. Mà này Hà Vi cải trang thành máy tao nói thật nếu không biết sẽ không nhận ra đâu. Từ cách đi đứng ăn mặc không khác chút nào chỉ có giọng nói là có phần không giống thôi. Không ngờ trên thế giới vẫn có nhiều điều lạ đến vậy có thể biến ra một người y chang mày.

Thiếu Kiệt nghe Trương Hạo nói thế cũng yên tâm phần nào. Hắn vốn định sẽ gọi điện cho Hà Vi khi xong việc với Trương Hạo để chắc rằng mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng giờ nghe như thế với bản lĩnh của Hà Vi Thiếu Kiệt cũng không cần phải lo lắng nữa.

- Ủ lần đầu tao cũng có chút bất ngờ nhưng rồi thấy cũng không phải chưa thấy trên phim vẫn hay có vấn đề cải trang như thế không phải sao. Mọi việc ổn rồi tao nghĩ ngơi chút đây hôm qua xuống máy bay tới giờ chưa chợp mắt chút nào.

- Vậy cũng được mà nhớ nhé xong chuyện này anh em mình đi nghỉ dưỡng vài ngày lâu lắm rồi tao không ngồi nói chuyện với mày thoải mái. Áp lực công việc quá giờ phải đọc một đống hồ sơ ký duyệt trước khi đi đây. Vì sự nghiệp ăn chơi chúng ta phải lo sự nghiệp làm việc trước cái đã. Tao cúp máy đây.

Không đợi Thiếu Kiệt mắng lại hấn Trương Hạo đã cúp máy. Thiếu Kiệt nhìn vào màn hình điện thoại chỉ lắc đầu cười nói.

“Cái thằng này lớn như vậy rồi còn tính trẻ con thật. Mà nó nói cũng đúng xong việc để cho Trương Hạo tham quan bắc kinh với một số chỗ nữa cũng tốt. Mình vừa được việc vừa xem như đi nghỉ dưỡng luôn. Còn buổi nhận thân nữa xem như cho nó một bữa tiệc rửa mắt vậy.”

Đem điện thoại của mình đặt lên trên giường trước bên cạnh gối đầu. Thiếu Kiệt bước đến cái bàn cầm lên điều khiển máy lạnh chỉnh một nhiệt độ thích hợp rồi lên giường đi ngủ. Hấn cần thích nghi với một chút giờ giấc ở cái đất nước mới này. Nhưng không có nghĩa là để cho cơ thể của mình quá mệt mỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 846: Bách Quân

Trong Khi Thiếu Kiệt đang nghĩ ngợi thì tại một nơi không xa Thẩm Quyển là máy trên bàn làm việc của người này đặt một cái điện thoại vẫn còn một loạt tin nhắn gửi đến bất giác trong lòng hắn là nổi lên một chút gì đó cảm giác lo lắng. Đứng dậy đi tới đi lui trong căn phòng rồi lại ngồi xuống.

Vốn dĩ căn phòng đang im lặng đột nhiên từ cách cửa vang lên những âm thanh. Người đàn ông lúc này mới nhìn ra hướng cánh cửa lên tiếng nói.

- Vào đi!

Cánh cửa được đẩy ra đưa tới một người được thư ký của người đang ông mời vào. Nhìn quan nhóm người đi sau mình người đàn ông đàn ngồi trên bàn cũng hừ nhẹ một tiếng có vẻ không thoải mái cho lắm. Hắn thật sự không muốn gặp những người này ngay bây giờ nhưng vì đã hẹn trước nên hắn mới bắt buộc phải gặp.

Hắn vừa mới nhận được tin tức không ít về những người mới xuất hiện này dù trong lòng không muốn nhưng hắn cũng phải xem đối phương ra sao.

Trái ngược với cảm giác khó chịu không thoải mái của hắn mấy người đi sau người thư ký lại tươi cười. Bởi vì người bước vào trong căn phòng này hoàn toàn không xa lạ với mọi người. Một con người kinh doanh thành công ở vị trí khá cao của một công ty công nghệ.

- Bách Quân gặp ông được khá khó đấy. Dù tôi là hậu bối nhưng người trong nghề gặp nhau nói chuyện uống trà một chút không phải tốt hơn sao.

Ông lại cứ tránh né đến bây giờ mới gặp thật sự làm cho tôi cảm thấy khâm phục sự bần rận của Bách Quân ông đấy.

Mã Hóa Đăng tươi cười ngồi xuống cái ghế trong văn phòng. Vừa nói vừa lấy tay mình rót trà trên bàn như người chủ của căn phòng này làm cho Bách Quân hẳn có phần khó chịu.

- Ông xem ra cũng rảnh rỗi không ích nhỉ. Hôm nay đến đây vì chuyện gì? Đừng nói với tôi là chỉ uống trà đàm đạo đơn thuần như thế ai cũng hiểu giữ hai doanh nghiệp như chúng ta dường như không có gì để đàm phán trên hạn mục kinh doanh. Cũng không rảnh rỗi đến mức có thể đàm đạo với đối thủ như thế này.

Bách Quân hẳn lúc này cũng trả lời lại Mã Hóa Đăng như bản thân không đứng lên mà vẫn ngồi tại chỗ nhìn cái tên tự tiện vào phòng mình rót trà như ở đây hẳn làm chủ.

- Ông đừng nói như vậy chứ Bách Quân không có kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn tôi đến vì nghe rằng bên ông đang phát triển một thứ gì đó sắp ra mắt khá tốt. Không biết rằng liệu điều đó có đủ sức thu hút chúng tôi hay không ấy mà.

- Vậy sao? nói thẳng chúng tôi chưa có dự án nào có đủ khả năng để đánh giá tầm mắt cao của ngài Mã Hóa Đăng đây. Hơn nữa trên phương diện kinh doanh dù có đi nữa chúng tôi cũng không muốn bán cho đối thủ cạnh tranh của mình. Điều này không nói ông cũng phải hiểu chứ đúng không?

Thấy Mã Hóa Đăng đến đây với việc không thiện chí Bách Quân cũng chẳng nể nang gì. Hẳn thật sự có dự án như đây là con bài khiến hẳn có thể phục hưng lại công ty của chính mình. Đối với việc Mã Hóa Đăng có biết được chút gì đó quả thật hẳn cũng không để tâm. Với việc kinh doanh thì sẽ

có tin đồn. Mà sống trong tin đồn hay sẽ đưa ra một phương án đối phó thì Bách Quân hẳn không ngốc để cho đối thủ mình nắm lấy.

- Ông cần gì phải như thế chứ. Theo thông tin của tôi thì ông đang thành lập nên một bộ phận chuyên về phần mềm bảo mật an ninh hệ thống máy tính đi. Nếu thế thì tại sao tôi không tham gia được chứ. Dù sao ông cũng cần có người phát hành rầm rộ mà tiền có thể kiếm chung thì làm sao mà không kiếm chứ ông thấy tôi nói nếu sai có quyền bác bỏ. Tại sao không để Mã Hóa Đăng tôi tham gia một chén canh nào.

Bách Quân nghe Mã Hóa Đăng nói thế cũng nhin không được, Bởi hẳn thấy đối phương tới lần này nhắm vào một thứ mà trước này tencent chưa hề nhúng tay vào. Việc cạnh tranh trên thị trường phần mềm trò chơi trực tuyến công ty hẳn đã thất bại trong tay của tencent thì ở phân khúc dự án mới này hẳn cũng không muốn thất bại lần nữa.

- Ông xem ra rất tự tin nhưng tôi nhớ hình như ông chuẩn bị họp cổ đông thường niên đi. Đối với việc này ông không lo lại đi lo mấy cái tin đồn làm gì. Với dự án ông nghe thấy dường như ngay cả người chủ tịch như tôi cũng không biết thì ông quả thật là một thiên tài rồi đấy.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng sầm mặt xuống một chút với việc Bách Quân nói ra lời này dường như hẳn ta cũng biết một ít chuyện nhưng đối phương cạnh tranh với nhau cùng là đối thủ chuyện này Mã Hóa Đăng biết Bách Quân có thể thông qua một số việc biết được. Cũng như hẳn biết được dự án đang âm thầm phát triển của Bách Quân.

- Ông không phải lo vấn đề này cũng giống như mọi năm thôi. Báo doanh số thu chi các thứ đã có kế toán làm tôi cũng không cần làm cái gì nữa cho tốn công. Bởi thế đi nghe ngóng một số tin đồn thất thiệt đôi khi lại đúng coi bộ hay hơn nhiều.

- Vậy sao. Thế mà tôi cứ nghĩ là trên thị trường cổ phiếu tencent thay đổi thất thường. Vài nhà đầu tư buôn bỏ vì giá cả lên xuống không đoán được hơn nữa nghe đâu tin đồn thất thiệt trong tay ngài Mã Hóa Đăng cũng không giữ đủ năm mươi phần trăm cổ phần đang đợi thu dọn đồ đạc bị đuổi đi chứ.

Bách Quân ngồi trên ghế tựa của mình nhìn Mã Hóa Đăng vừa cười vừa nói như đang xem người khác gặp họa do chính mình gây ra. Đối với việc này hẳn thấy khá thú vị dù chưa biết cuộc họp cổ đông sẽ diễn ra như thế nào nhưng tình hình hiện tại theo báo cáo của em gái mình Phan Thế Như thì đứn cháu kia khá chắc chắn.

- Tôi cũng không biết tin đồn đó từ đâu như ông yên tâm nếu tôi có mất hơn năm mươi phần trăm cổ phần thì vẫn có người đứng sau tôi ủng hộ. Dù ai cũng biết trên cổ phần của tôi chỉ là từ các nhà đầu tư cũng sẽ như thế không thay đổi gì nhiều.

Mã Hóa Đăng bây giờ cũng khó chịu không kém hẳn thấy Bách Quân đem vấn đề họp cổ đông của công ty mình châm chọc cũng không thoải mái. Dân trong ngành đều biết để kéo đầu tư ban đầu Mã Hóa Đăng phải chi nhỏ cổ phần của mình cho tất cả những cổ đông với điều kiện những cổ phần đó sẽ hoạt động dưới sự kiểm soát của họ. Ngoài mặt Mã Hóa Đăng như thao túng các cổ phần giá trị nhưng thật chất bên trong là những người khác đứng sau giá trị năm mươi cổ phần mà hẳn luôn nắm giữ. Con đường này vốn chỉ có một vài người sẽ biết nhưng với một công ty và địa vị của Bách Quân thì điều này có thể tra ra được.

- Ô vậy cứ đợi xem buổi họp cổ đông như thế nào rồi hay nói khi đó mới biết được. Nhưng mà với việc hôm nay ông đến đây thì tôi nói thẳng chẳng có dự án nào có thể khiến ông mua được. Và cũng không có gì để ông phải thu mua đâu nên ông có thể ra về hoặc ngồi đó uống hết bình trà cũng được xem như là tiếp đãi.

- Việc này Bách Quân ông cứ yên tâm. Mã Hóa Đăng tôi là người khá tốt trên thị trường tìm kiếm người bên ông đang tuyển dụng nhiều chức danh nào tôi hiểu rõ. Với những thứ đó tôi nghĩ ông phải có một dự án đề vực lại được công ty của mình. Vốn phải có người hợp tác phát triển sẽ luôn trở thành một lực kéo cho cả hai công ty thế mà ông lại không đồng ý. Ý tốt của tôi như thế mà ông lại nở từ chối thật không hiểu công ty ông phát triển ra sao.

Bách Quân lúc này nhin không được nữa với việc tencent đưa ra cung cấp trò chơi và nhiều phần mềm ứng dụng khác cạnh tranh trong giới công nghệ đã làm Kingsoft hấn thất bại trong vài năm trở lại đây. Việc chiếm lĩnh thị trường trò chơi và phần mềm công nghệ luôn là vết dao đâm sâu vào trong lòng của Bách Quân hấn. Giờ đây Mã Hóa Đăng còn nói lời này trong căn phòng của hấn thật sự dù cho có nhin đến mức nào đi nữa Bách Quân cũng không nhin nổi.

- Công ty của tôi không liên quan gì đến ông, Vấn đề ông đến đây ra sao thì tôi đã biết một lần nữa tôi nói không có gì muốn hợp tác mời ông đi cho. Nói một tiếng khó nghe là Cút.

Mã Hóa Đăng bây giờ cũng chỉ đặt tách trà trong tay xuống bàn đứng lên phủi phủi cái áo của mình chỉnh chu lại bên ngoài áo vest rồi nhin Bách Quân.

- Thật tôi không hiểu tại sao ông lại được một số người ở trên ủng hộ. Nếu như không có họ với cách làm này của ông thật sự Kingsoft chết lâu rồi. Cái tên nghe rất hay dịch nghĩa tiếng anh nhin như là vua phần mềm đi nhưng dường như mấy năm qua ông không phát triển nổi chỉ có vài trò chơi còn sống ông nghĩ vài năm nữa sẽ như thế nào. Đến khi đó đừng đến nhờ Mã Hóa Đăng tôi giúp vì lúc đó ông hết lợi ích rồi.

Bước ra khỏi căn phòng đóng cánh cửa lại theo sau hắn là một tràng cười dài của Mã Hóa Đăng. Bách Quân ngồi trong phòng lúc này bực tức vốn định cầm một vật trên bàn ném cho đỡ tức nhưng rồi cố giữ lấy bình tĩnh đặt xuống. nhìn về phía cái điện thoại thả ra một hơi.

“ Hi vọng lần này mày cười được, để xem sau buổi họp cổ đông mày còn có thể ngông cuồng được bao lâu. Nếu thông tin kia là đúng thì sớm muộn gì mày cũng phải cúp cái đuôi lại mà chạy tao đợi xem ngày đó như thế nào. Thằng cháu của mình nếu làm được việc xem ra có thể thương lượng nhờ cậy một chút. Nhưng cũng phải đợi đến khi biết được kết quả cuộc họp kia thế nào. Thời gian à! Cái gì cũng cần thời gian sao nó không nhanh một chút.”

Bách Quân ngồi trong phòng một mình lúc này mới nhất điện thoại bàn của mình lên gọi ra cho người thư ký của mình bên ngoài với giọng điệu rầy dạy.

- Sau này với cuộc gặp với tencent thì không cần nhận cho tôi nhất là với cái thằng đó. Còn nữa hủy hết lịch trong vòng bốn ngày tới cho tôi. Công việc tuyển dụng gác lại một bên, đợi khi nào có lệnh thì làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 847: Bắt Đầu Phát Sinh

Mã Hóa Đăng Sau khi rời khỏi căn phòng của Bách Quân. Có một người nhanh chóng đi phía sau hắn Mã Hóa Đăng lúc này mới hừ nhẹ một tiếng xem như xả giận được những gì mà Bách Quân đem lại ở trong phong kia nói với người đi sau mình.

- Thông tin mà mình có được chính xác chứ Doanh Doanh?

- Tuyệt đối chính xác thưa ngài Bách Quân đang muốn phát triển một nhánh riêng về phần mềm bảo mật mang tên Kingsoft Antivirut còn sơ đồ kế hoạch này được giữ bí mật khá kỹ chúng ta chỉ có thể thu thập được bao nhiêu đó thôi. Có cần cho người tìm hiểu kỹ hơn không thưa ngài.

Doanh Doanh trả lời lại sự thật hiện trạng mà theo nguồn tin cung cấp có được của các bên cho công ty. Mã Hóa Đăng bây giờ cũng trầm mặt một chút rồi mời lắc đầu làm ra quyết định của mình.

- Không cần đâu. Hắn ta có người ở trên bảo bọc chúng ta có nhúng tay vào cũng phải xem đây là lúc như thế nào nếu đối phương đã không đồng ý thì cứ để hắn bơi trong cái đồng rắc rối mà mình sẽ gây ra đi. Còn nữa cuộc họp cổ đông sắp xếp ra sao rồi.

- Về phần của Hoách Khang thì không có chuyển biến gì mới về phần bên phía người của chúng ta chỉ có hai vị là không hẹn gặp được. Họ dường như thường xuyên bận rộn giống như những lần trước không quan tâm đến chỉ lấy lợi nhuận được chuyển vào giống như mọi năm.

Mã Hóa Đăng bây giờ đã bước ra khỏi căn nhà ở đây bước lên xe của mình cũng với Doanh Doanh hắn mới nói.

- Mấy người đó buôn rêm như thế cũng tốt miễn là luôn ủng hộ mình là được còn vấn đề của Hoách Khang sẽ xử lý sớm. Ngày mai công bố ra điều chỉnh tỷ lệ hối đoái cổ phiếu trên sàn giao dịch với cổ phiếu cổ đông chính thức. Niêm yết bên sàn chứng khoán đã làm xong hết thủ tục rồi đúng không.

- Vâng chúng ta chỉ còn thiếu một buổi công bố nữa thôi ngày mai tiến hành thôi nghĩ ngay lúc này trước khi lên nắm quyền hành bị giáng một đòn như thế đối phương phía sau của Hoách Khang cũng không xoay chuyển được gì. Nhưng tôi chỉ sợ bất trắc xảy ra thôi vì dạo gần đây cổ phiếu của công ty không ổn định sợ rằng đợt công bố này sẽ làm biến động không nhỏ.

Doanh Doanh bây giờ cũng nói ra suy nghĩ của mình. Đơn giản thị trường cổ phiếu thường được dựa theo những gì xuất hiện ít hoặc nhiều từ phía công ty mà nó mang trên người mà tác động đến giá thành hiện tại.

- Không cần nếu có biến động chúng ta cũng không lo lắng nếu như đối phương bị rớt giá cổ phiếu trước buổi họp cổ đông thì sẽ tìm cách tháo chạy vì lo lắng rằng họ bị phát hiện hoặc là sẽ ôm tít khi đó cả hai phương án chúng ta đều có cách đối phó không cần phải lo đến vấn đề này.

- Tôi chỉ sợ biến động lớn làm những người ở trên buông tay như thế thật sự chúng ta nằm trong tình huống bất lợi không kém gì Kingsoft của Bách Quân sau khi đi ngược lại với ý kiến của một số người trong họ.

Doanh Doanh biết rằng phía sau Mã Hóa Đằng cũng giống như Bách Quân sẽ có những người thuộc thể chế bảo trợ cho hẳn việc này cũng như trợ giúp lẫn nhau giữa kinh tế và chính trị. Ở địa vị của cô dù không đề cập đến những người phía trên là ai nhưng với trách nhiệm là thư ký của Mã Hóa Đằng cô cũng được biết chút ít tình trạng trong đó.

- Việc này cô không cần phải lo những người đó sẽ không để xuất hiện thêm một kingsoft thứ hai. Đơn giản vì hai công ty trực thuộc ở hai thành phố khác nhau đối với Bắc Kinh trụ sở của Bách Quân hẳn có thể đi gần với những người kia bao nhiêu thì việc phát triển càng hạn chế bởi luật lệ bấy nhiêu. Ở Thẩm Quyến này họ không để chúng ta rơi đài vì nếu một công ty như chúng ta chết sẽ cho thấy mức độ đầu tư và sự không ổn định của họ. Cô nên nhớ họ đang muốn kéo thẩm quyền từ một canh bạc đặc khu kinh tế nên chắc rằng họ sẽ không để biến cố xảy ra.

Doanh Doanh nghe được lời Mã Hóa Đằng nói như thế cũng im lặng gật đầu đối với việc phát triển của Thẩm Quyến cô cũng không thể nói được. Hầu như con đường thương mại ở tất cả các vùng phụ cận đều tập trung về đây. Mỗi ngày những công ty nước ngoài có tiếng đều muốn bước chân vào khu vực này. Những công ty trong nước đã ích lợi càng ít hơn.

Việc để một doanh nghiệp trong nước dù có được đầu tư nước ngoài như Tencent phải rơi vào bế tắc những công ty khác sẽ nhìn ra được vấn đề khi đó hành động rút quân trong im lặng sẽ xuất hiện bỏ lại việc phát triển Thẩm Quyến của mấy người ở trên bị chết yểu đây quả thật đúng như lời của Mã Hóa Đằng nói nó là canh bạc của những người đang nắm trong tay con đường chính trị mà họ không thể đụng đến.

- Hiện tại chúng ta vẫn chỉ còn mỗi vấn đề chưa giải quyết đó là những hợp đồng mua lại hoặc phát hành trò chơi mà chúng ta đã ký khi không muốn cho Garena một công ty ở singapore có quyền được phát hành. Vấn đề nhiều trò chơi và ứng dụng đang là việc đau đầu. Bởi vốn bỏ ra họ cần thu về chúng ta chưa phát hành ra được thì vẫn phải trả tiền năm phần trăm cho mỗi quý con số này hiện tại rất lớn.

Mã Hóa Đằng trầm ngâm suy nghĩ về việc mà Doanh Doanh đã nói bởi vì một chút nông nổi hẳn lại đi hơn thua với một thằng nhóc để cho tình hình trò chơi ứng dụng của công ty quá nhiều.

Đã là trò chơi hoặc phần mềm ứng dụng phải được phát hành mới đem lại doanh thu người trong nghề điều hiểu điều này. Đối với việc mỗi quý phải thanh lý hợp đồng từ việc nhượng quyền thương hiệu đã là một rắc rối hơn thế nữa còn là số lượng không ít thì những món tiền đó dù ít nhưng dồn lại cũng thành một con số lớn lao.

- Chúng ta không thể thanh lý hết được cái đồng ứng dụng kia thì có chẵn nên xem xét đến vấn đề hủy hợp đồng. Nhưng nếu như thế sau này những công ty khác có trò chơi hoặc ứng dụng sẽ không tìm đến chúng ta để thương lượng đầu tiên. Xem ra vấn đề này cần giải quyết càng sớm càng tốt. Hiện tại lượng trò chơi mới phát hành theo chu kỳ là bao nhiêu?

Mã Hóa Đăng suy nghĩ thật lâu mới đưa ra câu hỏi cho Doanh Doanh bởi vì cô là người được báo cáo trực tiếp những số liệu này xong mới chuyển giao cho hấn. Doanh Doanh đã nói có vấn đề trong những việc này thì chắc chắn cô đã có được con số thống kê cụ thể từ bên dưới.

- Vâng hiện tại chúng ta đẩy ra thị trường rất nhiều trò chơi nhưng đem lại doanh thu không cao cho lắm với việc trước đây mỗi quý cho ra tầm hai đến ba ứng dụng hoặc trò chơi trực tuyến chúng ta có thể thu hút được người chơi dựa theo thị hiệu nhất thời nhưng với số lượng trò chơi hiện tại thì tăng suất ra mắt khá dày đặc cụ thể là một tháng trung bình ra ba trò chơi hoặc ứng dụng. Người chơi các game trước chưa trải nghiệm hết tính năng nên các trò chơi sau họ cũng chỉ lướt sơ qua xem cho biết. Điều này gây tổn thất khá lớn.

Doanh Doanh đưa ra con số cụ thể làm cho đôi hàn chân mày của Mã Hóa Đăng buộc phải nhíu lại trầm từ. Vì hấn hiểu ý cô muốn ám chỉ điều gì. Đối với trò chơi hoặc ứng dụng hầu như người nào cũng phải muốn mình là người hiểu hết các tính năng cần thiết trong trò chơi đó. Đến khi thật sự chán họ mới tìm đến một tựa trò chơi hoặc ứng dụng mới.

Một vòng đời của trò chơi là như thế nếu trò chơi sau thu hút hơn cái trước họ sẽ tiếp tục bắt đầu lại từ đầu. Nếu không chỉ dạo chơi xem thử không bỏ tiền vào trò chơi đó thì xem như ứng dụng hoặc trò chơi kia vô nghĩa với họ.

Đa phần những người chơi trò chơi trực tuyến đều như thế có người chơi chán một trò rồi sau đó lại nghĩ kiếm trò khác chơi được một thời gian họ lại thấy mức độ hấp dẫn của cái game đang chơi không hay bằng cái trước lại tiếp tục trở về con đường cũ.

Vòng đời này lặp đi lặp lại với việc những trò chơi nhập vai đang thịnh hành vào thời điểm lúc này quả thật kiếm được người chơi chịu bỏ tiền cho nhân vật mình rất ít. Họ đơn giản nhiều trò chơi ra mắt cứ thử trước rồi mới tính đến sẽ chơi cái nào. Khi nào họ thật sự thích mới bỏ tiền ra.

Còn đối với nhà phát hành đây lại là một vấn nạn đau đầu vì kinh phí bỏ ra để duy trì sever cho tất cả những loạt game và người điều hành cũng như những con mồi cho game quá lớn. Kinh doanh như thế sẽ không đem lại lợi nhuận mà còn chôn cả số tiền lớn không rút chân ra được.

- Vấn đề này bên bộ phận mua hàng nói như thế nào họ kiểm định trò chơi ra sao. Hơn nữa đối với những trò chơi chúng ta đã phát hành thống kê sơ bộ sẽ phải bù đắp bao nhiêu chi phí.

- Số tiền cụ thể thì chúng tôi chưa tính được vì hiện tại số lượng game quá nhiều càng để lâu chúng ta càng mất tiền bộ phận sale marketing đã làm hết mức có thể để đem những tựa trò chơi này thu hút người chơi mới nhưng nó cũng còn tùy thuộc vào người sẽ nạp tiền nhiều hơn là người chơi đơn thuần. Đến hiện tại chúng ta đang phải duy trì hai mươi ba máy chủ sever cho hai mươi ba tựa trò chơi và những sever nhỏ của nó.

Doanh Doanh lúc này cũng thờ dài nói ra số lượng cụ thể để cho Mã Hóa Đăng biết những số tiền để duy trì mọi thứ trong công ty hiện tại đang ngay một đội lên cần đưa ra một giải pháp duy nhất và hợp lý nhất nếu không sẽ gây trở ngại rất lớn cho sự phát triển của công ty.

- Nhiều đến như vậy? Cô nói xem chúng ta đã ký bao nhiêu trò chơi mà đã phát hành được hai mươi ba tựa trò chơi trực tuyến mới cùng với ứng dụng? Sao bây giờ mới bắt đầu phát sinh

- Vốn tôi cũng không nghĩ đến nhiều như vậy nhưng con số dường như hơi bị cao chúng ta ký mua vào tất cả là năm mươi hai trò chơi với mười bốn ứng dụng trước đây cao lắm chỉ sáu đến mười cái trò chơi hoặc ứng dụng cho một năm giờ phát sinh quá nhiều trong một năm nay chúng ta phải đưa ra thị trường toàn bộ số trò chơi này nếu không thiệt hại là rất lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 848: Minh Tranh Âm Đấu

Mã Hóa Đằng không ngờ một phút quyết định của mình gây ra tình trạng bất ổn như thế đối với việc quá nhiều thứ để cung cấp cho người dùng nhưng không lấy lại được nguồn vốn cần thiết thì đây sẽ là gánh nặng về phía mặt tài chính rất lớn. Nhất là với việc một công ty thường xuyên đem ra những ứng dụng không thể thu hút khách hàng làm cho người dùng bội thực và khả năng tiếp nhận nó sẽ suy giảm về mức thấp nhất.

- Có phương án nào bên bộ phận phát triển đưa ra chưa. Đừng nói với tôi là họ cũng không có cách khắc phục việc này. Không phải việc của họ là kiểm soát thật chặt những vấn đề cần thiết phát sinh của bộ phận đầu tư sao. Họ phải lường trước được điều này chứ. Nếu thấy quá nhiều trò chơi ứng dụng được ký họ cũng không biết báo lên cho tôi một tiếng để ngưng lại sao?

Đem lý do sơ xuất của mình trút lên đầu của những người nhân viên bên dưới. Nhưng Mã Hóa Đằng hiểu rõ nếu không có phương án dự phòng chắc chắn cơ sở bù lỗ vào những thứ hao hụt trong thời gian điều hành cân đối ứng dụng và trò chơi phải diễn ra.

Không thể nói một trò chơi chỉ vừa ra mắt được một thời gian là đóng cửa. Tình hình như thế sẽ kéo làng sóng chỉ trích của cộng đồng người chơi game về phía công ty tencent tạo ra một cuộc khủng hoảng lớn hơn mức cần thiết.

- Việc này trước đây một tháng họ có đề xuất viết lên đã đưa cho ngài xem, nhưng hình như đọc sơ qua ngài lại cho rằng không cần nên trả về đơn vị. Lúc đó hình như chúng ta vừa phát hiện ra vấn đề của Hoách Khang.

Doanh Doanh dù muốn nhắc nhở cho Mã Hóa Đăng biết thật sự thì phương án đề xuất ngưng ký kết các phần mềm và chương trình trò chơi đã được đưa lên nhưng do Mã Hóa Đăng thấy việc này không cần thiết nên tất cả để qua một bên và trả về đơn vị đề xuất vấn đề này.

- Thật sự có việc này! Xem ra tôi nên sắp xếp lại thời gian của mình một chút. Chết tiệt không phải vì cái chuyện của thằng nhóc con Hoách Khang đó thì cũng không đến nỗi như hiện tại. Tạm thời cứ ngưng lại các trò chơi phát hành đợi vài ngày nữa rồi tính. Cô cho người theo dõi sát sao tên Hoách Khang đó cho tôi. Chắc rằng hắn sẽ có hành động gì đó trong mấy ngày sắp tới. Dù bên ngoài nó có vẻ lo lắng nhưng tôi cứ cảm thấy không yên tâm chút nào.

Mã Hóa Đăng thấy hắn cần phải giải quyết xong việc họp cổ đông thường niên mới có thể có thời gian để ổn định tình hình của những đầu tư đang ngốn tiền hiện tại.

- Vâng việc này cũng không mất quá nhiều thời gian. Chúng ta chỉ cần đưa ra phương án hiệu quả sau khi họp cổ đông xong mọi thứ sẽ xong. Còn việc để người theo dõi Hoách Khang tôi đã sắp xếp hiện tại luôn có hai người theo dõi hắn ta. Theo ngài có cần điều thêm người nữa không. Với bố của hắn tôi cũng đã cho thêm một người theo dõi.

Doanh Doanh đưa ra đáp án rất nhanh cho Mã Hóa Đăng bởi vì những việc này bản thân cô tự hiểu phải sắp xếp nếu không thì cô cũng không thể theo Mã Hóa Đăng đến hiện tại.

- Được rồi. Tạm thời cứ như vậy đi. Liên lạc với những người của bên truyền thông chúng ta sẽ tổ chức buổi họp báo thay đổi hạn mức cổ phần vào ngày mai. Chỉ cần một buổi như thế nữa thì phần thắng thuộc về trong tay của mình. Khi đó cũng ăn ngon ngủ yên hơn nhiều.

- Tôi thấy điều này cũng không chắc chắn cho lắm chúng ta vẫn chưa biết được ở phía sau Hoách Khang là người như thế nào. Sợ rằng khi chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ họ lại giống như Bách Quân có chỗ dựa lớn. Khi đó thật sự mình là người thiệt hại mà không nắm được phần thắng.

Mã Hóa Đăng nghe Doanh Doanh nói cũng gật gù đồng ý bởi vì khả năng mà cô đưa ra hoàn toàn có thể dưới một góc độ nào đó. Những thế lực muốn nhúng tay vào một công ty như của tencent để có được con đường cho riêng mình là hoàn toàn có thể.

- Như thế này đi! Tôi nay tôi sẽ đi gặp người ấy cô không cần phải đi theo. Tôi sẽ hỏi cho rõ xem liệu đám người phía trên có ai muốn nhắm đến công ty mình hay không. Nếu không thì làm lộ ra đối phương chắc chắn sẽ không vấn đề gì. Cô xem chuẩn bị cho tôi một ít thứ đem đi là được.

Doanh Doanh nghe Mã Hóa Đăng nói như vậy cũng hiểu rằng tất cả những cuộc hẹn đã được xếp lịch tối nay sẽ được dời vào một buổi khác bởi Mã Hóa Đăng sẽ đi gặp người làm chỗ dựa cho mình trên con đường bạch đạo.

- Vâng tôi sẽ sắp xếp lại mấy thứ cần thiết để chuẩn bị cho ngài đem theo khi cần.

Doanh Doanh đáp lại lời của Mã Hóa Đăng rồi im lặng cô phải hiểu rõ cái gì mình nên hỏi và cái gì không nên hỏi. Bản thân cô cũng hiểu rằng không ai đi đến nơi nhờ cậy mà trên tay không có gì. Điều này không khác gì tự tát vào mặt đối phương. Không thể ngoài mặt biểu xén quà cáp thì cũng phải là trà thuốc cần thiết để nói chuyện.

Trên xe lúc này chỉ có Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh. Cả hai người đều im lặng trong khi đó Mã Hóa Đăng trầm mặc không ít bởi vì nếu thật sự đằng sau Hoách Khang là người của nội bộ thì hẳn khó lòng đá Hoách

Khang ra bên ngoài tuy là chơi trò lừa gạt đôi chút nhưng sẽ có thể làm cho đối phương người đứng sau Hoách Khang bực mình ghi nhớ thù hằn.

Doanh Doanh không hề biết hấn suy nghĩ vấn đề này chỉ cho rằng Mã Hóa Đằng đang tìm cách hóa giải nguy cơ cần thiết của những phương án đầu tư mà mình đã làm. Theo cô nghĩ chỉ có như thế mới để cho Mã Hóa Đằng lo lắng. Việc cổ đông có họp thường niên đi nữa thì bản thân Hoách Khang không thể lay động được chức vị của Mã Hóa Đằng.

Trong khi mọi thứ Thiếu Kiệt đã chuẩn bị xong. Âm thầm ám chiêu như thế nào giữa hấn với Mã Hóa Đằng chưa khai cuộc thì không ít những đối tượng hiện giờ buộc phải rục rịch không ít. Điển hình như Hoách Nam.

Vốn đang lo lắng những vấn đề cần thiết để những công ty mà mình được Thiếu Kiệt giao cho hoàn thành tốt. Hấn giờ đây lo lắng không ít khi mọi thứ lâm vào bế tắc, các quan chức ở địa phương đều lâm vào trạng thái ngâm việc chờ đợi. Điều này làm cho Hoách Nam thật sự sốt ruột. Vì tiền bạc mỗi ngày chi ra sẽ là một hao hụt.

Hấn được Thiếu Kiệt giao trọng trách không nói đến số tiền bản thân kiếm được số tiền mà hấn nhận từ Thiếu Kiệt cũng không ít. Giờ những việc mà hấn được nhận lại chưa đâu vào đâu. Hấn thật sự sợ rằng Thiếu Kiệt sẽ có cái nhìn không tốt. Ai cũng sẽ như thế nếu họ bỏ tiền ra mà công việc không được như ý sẽ có một thứ cảm giác người làm việc này không có hiệu quả cần thiết.

Món lợi trước mắt mà Thiếu Kiệt đã đưa ra Hoách Nam cũng không muốn mất đi một cách đơn giản. Vì hấn thấy đối với số tiền này một năm buôn bán của hấn kiếm cũng không được một góc những gì được hưởng từ Thiếu Kiệt.

Vốn tâm trạng lo lắng là thế ngay lúc này Hoách Nam đang tìm cách giải quyết bằng cách dứt lốt hoặc hối lộ cho những người có thẩm quyền để mọi việc được suôn sẻ thì điện thoại của con hấn gọi đến.

Nhìn dòng tên hiển thị trên màn hình điện thoại của mình Hoách Nam cũng nôn nóng nhận cuộc gọi rồi nói.

- Ở bên đó có chuyện gì mới không con. Bên này bố bế tắc trăm bề. Dường như mấy thằng ở đây đều muốn né tránh bố cứ lấy lý do việc bận không gặp hoặc là bắt bố chờ rồi không đến. Nếu cứ tình hình này kéo dài không ổn chút nào đâu.

- Bên này của con cũng chưa có gì thay đổi nhưng sắp có biến động lớn. Bố ngưng hết công việc ở đó trở về Thẩm Quyển đi. Những tên kia hiện tại sẽ không tiếp bố đâu. Họ đang đợi cuộc họp cổ đông từ người phía sau lưng Mã Hóa Đằng ra lệnh. Bố cứ về đây cậu ấy nói mọi thứ cứ để cậu ta giải quyết.

Hoách Nam không phải tai bị điếc nên có thể nghe rõ ràng những lời nói của con mình. Điều này làm cho hấn như thấy được một lối giải thoát bởi vì trong lời con hấn nói rõ Thiệu Kiệt đã dự đoán được điều này và muốn hấn thu quân không bày ra những vấn đề cần thiết ở tại đây nữa.

- Cậu ta đến Thẩm Quyển rồi sao? Con đi đón cậu ta à? Giờ cậu ta đang ở đâu? Bố về Thẩm Quyển ngay trong ngày hôm nay.

- Bố đứng gấp hiện tại bố ra ga tàu điện đi Thẩm Quyển đi. Cậu ấy chưa tới nhưng nghe như cậu ta đang ở Bắc Kinh. Tối nay có một số người của cậu ta đến trước với thân phận của con cứ mỗi bước đều có người nhìn không tiện ra mặt bố sắp xếp người nào đó đi đón cậu ta đi.

Thấy bố mình gấp gáp như thế Hoách Khang cũng nói vài lời với hấn đề cho Hoách Nam có thể sắp xếp thời gian đến Thẩm Quyển thay hấn điều động một số thứ mà Hoách Khang không làm được.

- Ô vậy à! Được! Được bố về Thẩm Quyển ngay còn việc đón tiếp người của Thiếu Kiệt bố chắc rằng cả bố cũng không ra mặt được. Như vậy để bố gọi điện cho một vài người quen có thể họ giúp chúng ta được việc này. Hi vọng đám người đó còn đang ở Thẩm Quyển chưa chạy về.

Hoách Nam trầm tư suy nghĩ một chút mới đáp lại lời của Hoách Khang vì trong đầu lúc này của Hoách Khang đã nghĩ đến với việc con hấn còn bị theo dõi thì bản thân hấn chắc chắn cũng như thế. Qua việc hấn bị từ chối ở mấy người lãnh đạo ở khu vực này từ lúc triển khai đến giờ đã nói rõ. Mọi hành động của Hoách Nam hấn đều có người báo lại với đám người kia.

- Ừ bố cứ thấy làm sao phù hợp thì làm. Với việc nơi ở con đã sắp xếp rồi. Bố cho người chở họ đến đó là được. Còn việc gì quan trọng hơn nữa thì đợi Thiếu Kiệt đến chúng ta sẽ biết. Hi vọng là lần này cậu ấy nắm chắc được phần thắng. Còn thấy Mã Hóa Đăng dự định điều gì đó. Nhưng đến giờ con vẫn không tìm hiểu được chi tiết đó là gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 849: Bình Phẩm Mẹ Chồng

Hoách Nam lâm vào trầm tư nhưng chỉ trong phút chốc hẳn biết rằng mình có suy nghĩ đến mức nào thì cũng chỉ trong phạm vi giới hạn của hẳn chứ không phải người như Thiếu Kiệt hoặc Mã Hóa Đằng có thể tính toán.

- Thôi vậy để cho cậu ta tự giải quyết. Những việc con nói bố sẽ sắp xếp như vậy đi. Để bố đi ra ga về Thẩm Quyển gặp lại con sau.

- Ấy chút nữa con quên. Lần này bố có gặp cậu ta thì gọi bằng Tống Long cậu ấy nói như thế mém tí nữa thì con quên mất. Còn những việc sắp xếp đón người bố làm chu toàn vào là được. Con cúp máy đây.

Nói rồi Hoách Khang trực tiếp kết thúc cuộc gọi để cho Hoách Nam hẳn suy nghĩ một lúc thật mông lung tại sao lúc lại là Thiếu Kiệt bây giờ lại gọi là Tống Long. Ý nghĩ ấy cứ làm cho Hoách Nam thấy khá lạ. Nhưng rồi hẳn cũng xua đi được cái thông tin không cần thiết chỉ cần bản thân hẳn gọi đúng như những gì con mình đã nói. Hoách Nam thấy bản thân không cần phải suy nghĩ quá nhiều về chuyện khác chắc sẽ không dính vào vấn đề rắc rối khó giải quyết.

Trong khi đó Hà Vi vừa mới trải qua một buổi sáng trong vai trò đóng thế cô hoàn toàn thích thú với thân phận của Thiếu Kiệt mà cô đang thủ vai. Trước giờ cô vẫn luôn được ước ao đi học cùng với những bạn bè nhưng với thân phận của mình cô chỉ được huấn luyện và đi học ở môi trường quân sự.

Dù Hà Thúc cũng rất muốn cho cô đến lớp cùng với bạn bè cùng trang lứa nhưng cô hiểu rằng ông mình cần một người nắm giữ những thứ cần thiết trong lĩnh vực của quân đội. Nên cô từ bỏ cuộc sống bình thường đi theo nghiệp quân nhân.

Đây là quyết định lựa chọn của Hà Vi thêm vào đó bởi vì không muốn mình khi gặp Thiếu Kiệt sẽ được sự bảo vệ của hắn như lúc nhỏ mà cô đi đến quyết định tiêu cực này. Ở môi trường quân đội có thể nói cô được truyền đạt toàn bộ kiến thức cần thiết nhưng với việc học một mình và đến trường có nhiều bạn bè nó là hai hình thái hoàn toàn khác nhau.

Ngọc Nhi sau giờ học hiện tại đến bên cạnh Hà Vi trong thân phận của Thiếu Kiệt cô vẫn còn ngồi lại ở trong lớp học tận hưởng cái cảm giác ngồi ở cái ghế nhà trường. Cảm nhận cái sự vắng lặng sau giờ học.

Ngọc Nhi thấy Hà Vi ngồi trong lớp học của Thiếu Kiệt khi mọi người đều đã ra về cô chỉ mỉm cười bước đến bên cạnh Hà Vi khẽ lên tiếng nói.

- Sao nào hôm nay tâm trạng tốt hơn được mọi ngày không? Xem ra nếu không tiếp xúc nhiều thì sẽ không ai nhận ra cậu là người khác giả làm Thiếu Kiệt đâu.

Âm thanh của Ngọc Nhi kéo lại trạng thái đang trầm tư thả hồn theo những gì Hà Vi đã trải qua ngày hôm nay. Cô lúc này dưới khuôn mặt của Thiếu Kiệt chỉ cười gật đầu đáp lại.

- Được đi học thật là thú vị. Hèn gì Thiếu Kiệt cứ mỗi ngày đều đặn đến trường. Nếu như cậu ấy không quá bận chắc chắn sẽ đến trường mỗi ngày. Cảm giác rất khác được nghe mọi người bàn tán những gì xảy ra trong trường đúng không thể có ở một môi trường khác.

Với giọng điệu bình thường của mình Hà Vi đáp lại lời của Ngọc Nhi trong giọng nói có một chút sự vui vẻ nhất định khi trải qua một ngày bình thường của Thiếu Kiệt.

- Ừ đôi khi mình cũng nghĩ đối với những huấn luyện khắc nghiệt cần có của những đứa trẻ như mình thì môi trường này quả thật thích hợp. Nhưng

mà mọi người đã về hết rồi cậu cũng nên về nhà thôi. Không khéo lại để người khác nghi ngờ. Thiếu Kiệt rất chính xác vấn đề giờ giấc bây giờ cũng đã trễ rồi.

Ngọc Nhi bây giờ mới đưa ra nhận định về thói quen của Thiếu Kiệt cho Hà Vi thích nghi. Ngọc Nhi thấy Hà Vi thích thú với trường lớp không khác gì mình lúc mới đầu được đến đây đi học. Cô cảm thấy cần cho Hà Vi một chút thời gian cần thiết ở trong không gian này nhưng hiện tại cũng phải kéo cô ra khỏi lớp học ra về.

- Ừ sáng mai Nhã Oanh chắc về đề Lưu Minh. Thôi bây giờ mình cũng đi về ngày mai lại trở lại lớp học vài ngày sẽ quen thôi. Không biết giờ này Thiếu Kiệt như thế nào.

- Tình hình của Thiếu Kiệt vẫn ổn nhưng chắc rằng có một số rắc rối không cần thiết. Vừa rồi Blake mới gọi điện cho mình điều một tiểu đội nhỏ của anh ấy từ Tam giác vàng bay đến Thẩm Quyển trước để phòng ngừa. Với việc định danh thân phận của mình Thiếu Kiệt đã hoàn thành chỉ là mức độ tranh đấu bên đó chúng ta dường như còn đánh giá thấp về nó.

Thấy Hà Vi nhắc đến Thiếu Kiệt Ngọc Nhi ở đây cũng nói ra những tin tức mà mình mới được nhận từ Blake. Vừa bước đi ra khỏi lời Hà Vi bây giờ cũng chỉ cười đáp lại với Ngọc Nhi một cách chắc chắn.

- Theo mình nghĩ Thiếu Kiệt sẽ giải quyết được thôi. Có những việc khó hơn nhiều anh ấy còn làm được thì những chuyện đó chắc không làm khó được Thiếu Kiệt mấy. Có lo lắng thì chúng ta cũng không làm gì được ở một địa lý cách xa mình như thế này Thiếu Kiệt chỉ có thể tự xoay sở thôi.

Hà Vi trong lòng dù có chút lo lắng cho Thiếu Kiệt nhưng ngoài miệng cũng đem sự lo lắng đó đánh tan đi bằng lời nói. Cô đã từng thấy có những

lúc khó khăn hơn nhiều Thiếu Kiệt đã trải qua thì việc gì làm khó Thiếu Kiệt hẳn sẽ xoay sở tốt.

- Ủ! Mình đã từng thấy Thiếu Kiệt anh ấy trước khi thay đổi gặp những vấn đề khó khăn gì đều đón nhận bằng nụ cười. Không biết làm sao anh ấy lúc nào cũng có thể lạc quan như thế được không biết nữa. Mình thì đôi khi nghĩ nát cả óc cũng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại âm thầm không lộ ra sự thông minh tài trí của mình từ sớm hơn.

Ngọc Nhi có vẻ ngoài bức tức khi nhắc đến Thiếu Kiệt trước đây chưa thay đổi. Bởi chính điều đó đã làm cho ngay cả Ngọc Nhi tưởng chừng như mọi thứ mình sắp xếp đều bị chìm trong việc không thể nào thay đổi. Nhưng hiện tại cô lại thấy sự phát triển thần tốc từng ngày của Thiếu Kiệt làm cho cô phải đuổi theo những dự định và sắp xếp đó.

- Đôi khi giả ngốc cũng là một cách đánh lừa đối thủ. Mình nghĩ chắc Thiếu Kiệt hiểu sau này đối phương của mình ngày càng lớn mạnh nên cậu ấy mới chọn lúc này mà bộc lộ tài năng của mình. Theo thông tin mà mình có được thì biến cố để Thiếu Kiệt thay đổi từ việc công ty của cô sắp giải thể.

- Mình cũng nghe cô nói từ việc đó nhưng chúng ta cũng đánh giá sai khả năng của cô đi. Tính ra mọi người đều nhầm chứ không phải chúng ta sợ rằng đôi khi cô lại hơn hẳn mọi người suy nghĩ. Mới vừa rồi cô lại chiêu mộ một người để cho Thiếu Kiệt đấy. Ở Ngọc Châu xem như tình hình cũng ổn định rồi. Nhã Oanh đem về nhiều công ty hơn dự kiến. Cô lại muốn mở ra một siêu thị để nắm giữ thị trường. Cậu nói xem có phải mọi người đều bị cả Thiếu Kiệt và mẹ của anh ấy lừa gạt không.

Cả hai người Ngọc Nhi và Hà Vi đều đi trên hành lang trường học nói chuyện với nhau. Với việc một người với vẻ ngoài là Thiếu Kiệt một người là Ngọc Nhi việc đi cùng nhau cũng không làm một số người trong trường

chú ý lắm vì việc này không còn lạ. Ai cũng mặc định rằng Thiếu Kiệt có bạn gái là Ngọc Nhi và Nhã Oanh ở trong trường.

Nếu có người để ý chỉ là ánh mắt hâm mộ nhìn hai người vừa đi vừa nói chuyện trong khuôn viên trường học một khung cảnh đẹp và lãng mạn của thời học sinh mà thôi.

Hà Vi bây giờ nghe Ngọc Nhi nói thế cũng trầm ngâm một lúc rồi nhìn Ngọc Nhi cười đáp lại.

- Mình không biết cô ra sao nhưng mình biết một điều. Đối với những việc cô làm không quá mức phức tạp dù cô có chút thần hồ kỳ bí nhưng ai lại không có bí mật cho riêng mình. Cô có thể lợc sau lưng là chắc chắn nhưng chúng ta không biết được phía sao như thế nào đâu. Miễn sao không gây điều gì bất lợi với chúng ta và cả Thiếu Kiệt là được rồi.

Dù biết Ngọc Nhi đang có thắc mắc về Hoàng Lâm Nhu nhưng bản thân Hà Vi cũng không thể nào nói cho Ngọc Nhi biết Mẹ của Thiếu Kiệt là con của người nắm giữ Huyết Long mà Thiếu Kiệt sẽ là người tiếp quản Huyết Long sau này. Cô biết được bí mật trên người Thiếu Kiệt nhưng đó chỉ là một số bí mật cần thiết. Những thông tin này càng ít người biết càng tốt nếu để quá nhiều người đều tò mò một việc dường như sẽ không mấy tốt cho Thiếu Kiệt sau này.

Ngọc Nhi có thể thông qua một số ký ức của mãnh lập phương biết được chút việc nhưng đó cũng không hoàn toàn là những gì đã trải qua của người khác. Nên nói Hà Vi lợi thế một chút bởi hiểu rằng bên trong Thiếu Kiệt có chảy một dòng máu mà tất cả mọi lãnh đạo trên khắp thế giới phải e ngại. Người này nếu mà gây ra sóng gió sẽ làm các quốc gia khác không khỏi đau đầu đó là người đứng đầu Huyết Long. Ông của Thiếu Kiệt.

- Cậu nói cũng đúng. Dù sao cô cũng là Mẹ của Thiếu Kiệt. Chắc chắn sẽ không làm hại đến anh ấy. Mà thấy cũng ngộ tự nhiên hai người mình lại bàn tới chuyện này làm gì vậy nhỉ. Không phải chỉ cần luôn ủng hộ Thiếu Kiệt là sẽ ổn rồi sao.

- Do cậu đem chuyện này kéo lên thôi chứ ai. Con dâu bình phẩm mẹ chồng sẽ không tốt đâu đấy nhé việc này mình sẽ mách cô xem ai tranh thủ được Mẹ của Thiếu Kiệt hảo cảm nhiều hơn. Cậu dám tò mò đánh giá mẹ chồng nên phải chịu trừng phạt.

Nói rồi Hà Vi cất bước nhanh chân chạy đến nơi có chiếc xe đang đậu sẵn ngoài sân Đê cho Ngọc Nhi phải một vài giây chột bùng tỉnh khi thấy hành động bất ngờ của Hà Vi mới lên tiếng vọng theo.

- Cậu thì không bình phẩm sao. Cậu đừng để mình bắt được nếu không cậu đừng mong thoát khỏi tay mình.

Những học sinh còn lại trong sân cho dù hiện tại có nghe thấy lời của Ngọc Nhi chỉ xem như hai người yêu với nhau đùa giỡn một chút trước bàn dân thiên hạ. Họ sẽ không nghĩ đến rằng đây chỉ là câu nói được thốt ra bất chợt từ miệng của Ngọc Nhi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 850: Đã Tới Thảm Quyến

Tám tiếng sau đó tại sân bay cửa khẩu của Thảm Quyến một chuyến bay vừa mới hạ cánh. Một nhóm người đem theo hành lý của mình cập bên tại cửa khẩu một người đàn ông trung niên đi đầu dẫn đường đoàn người với danh nghĩa du lịch bước đến bên cạnh lối ra. Bên ngoài sân bay nhộn nhịp tấp nập không khác gì ban ngày. Nổi bật hơn hẳn là một người đàn ông trung niên đang cầm một tấm bảng để tên Vô Ảnh lạc lõng giữa những người đang đợi chờ người thân ở sân bay.

Người đàn ông trung niên lúc này mới lên tiếng nói với người thanh niên cầm tấm bảng.

- Anh là người được cử đến đón chúng tôi? Xe hiện tại ở đâu vậy?

- Mấy anh là Vô Ảnh sao? Tôi được ông Hoách Nam nhớ đến đưa mấy anh đến nơi cần thiết. Hiện tại chúng ta đi thôi xe đang đợi ở ngoài. Tôi cũng không hiểu tại sao ông ta lại nói tôi lấy xe tải chở người thật khó hiểu.

Thấy người thanh niên này nói ra người sắp xếp nơi để đám người Vô Ảnh mình ở Thảm Quyến này là Hoách Nam. Người đàn ông này có chút tin tưởng.

- Không sao. Xe nào cũng là xe trong chốc lát không kiếm được xe chuyên chở dùng xe tải cũng được đi thôi.

Phía sau người đàn ông trung niên này làm một nhóm người bây giờ bước theo người của Hoách Nam sắp xếp trên đường đi ra đến bãi đậu xe người này nhìn thấy nhóm Vô Ảnh này gần mười người trong lòng thầm nghĩ điều gì đó nên mới lên tiếng hỏi.

- Các anh lần này định trốn qua đây làm công nhân để có tiền sao? Ở đây làm cực lắm không giống như trong nước đâu nhất là cái lão Hoách Nam hấn keo kiệt lắm. Các anh đi làm như thế này không sợ bị phát hiện trực xuất về mất cả chì lẫn chài à?

Người đàn ông bây giờ mới ngấn người ra một chút hấn chợn hiểu rằng tên tài xế này nhằm lẩn điều gì đó. Hấn cho rằng đám người mình sẽ đưa đến nơi đã sắp xếp là những người trốn kiểm soát đi làm việc kiếm tiền.

- Cũng ở tình huống bắt buộc thôi. Nhưng ở đây đất chật người đông chắc không đến nỗi nào. Hi vọng kiếm được một ít tiền để cuộc sống sau này tốt hơn.

Thấy người đàn ông đáp lại cũng không phải từ chối người thiếu niên thở dài nói với hấn khi đã đến gần xe.

- Tôi nói mấy anh đừng ngại. Thà làm đám cửu vạn bán sức lấy tiền ở biên giới còn hơn ở đây. Đi làm ở đây mình người nước ngoài nhất là dân trong nước bị họ khinh dũ lắm. Nhưng mà chắc làm cho lão Hoách sẽ đỡ hơn. Nếu làm cho người khác sợ rằng không có cái gì nữa mới đáng nói. Nên các anh có nản chí thì đừng có đi làm cho chỗ khác cứ về lại vùng biên mà làm cửu vạn khi đó đôi khi lại tốt hơn.

Người tài xế vốn thật tình nên cũng chỉ suy nghĩ đơn giản không nghĩ rằng những người này đến vì việc hệ trọng nào đó của họ.

- Thôi phải làm thử mới biết chứ hiện tại chưa làm việc thì cũng không nói được gì. Anh chở mọi người đến nơi cần thiết là được rồi.

- Ủ! Tôi nói nữa không khéo lão Hoách lại nói tôi nhiều chuyện. Mọi người lên sau thùng xe đi địa điểm cũng không xa đây lắm. Một khu vực nhà ở bình dân cách đây không xa đâu.

Thấy được việc mình nói cũng không có tác dụng gì trong thời điểm này người tài xế bước lên trong xe để cho đám người Vô Ảnh bước về sau Thùng xe. Đợi cho mọi người lên xe hết nhìn qua kính chiếu hậu hẳn mới nổ máy xe rời khỏi sân bay.

Người đàn ông vừa nói chuyện với tài xế xong bây giờ mới lấy ra điện thoại của mình mở nguồn lên sau đó nhấn một dãy số điện thoại mình được cung cấp.

Bên kia điện thoại vang lên vài tiếng mới có người bắt máy.

- Blake! Tôi thi Lang đây đôi ngũ cần thiết hiện tại vừa đến Thẩm Quyến hiện tại đang đến nơi tập kết khi nào Thiếu Kiệt đến anh cứ liên hệ với số này.

Thi Lang bây giờ nói một giọng tiếng anh đầy đủ cho Blake nghe. Hẳn đi theo đến đây chỉ để dẫn đường. Hẳn thừa hiểu mấy người mà Blake sắp xếp nếu đi một mình đến đất nước này thì cũng có khó khăn không nhỏ bởi họ không giao tiếp được người nào cần thiết. Cho dù có nói tiếng anh thì cũng không ai hiểu gì.

- Được rồi! Cảm ơn ông! Khi nào Thiếu Kiệt đến Thẩm Quyến tôi sẽ liên lạc. Việc đi lại sắp xếp cho những người của tôi nhờ ông đỡ một chút vậy.

- Cậu khỏi lo đi. Cậu đã nhờ tôi chắc chắn làm được. Đợi khi cậu đến tôi giao lại đám người này lại cho cậu rồi lại bay về bên kia như thế xem như hoàn thành nhiệm vụ cũng không khó khăn là mấy xem như đi thư giãn một chút cũng không sao.

Thi Lang bây giờ cũng cúp máy hẳn thấy không cần phải nói nhiều nữa với Blake bởi vì mọi thứ ở đây chỉ là đến trước sắp xếp nơi ở đợi cho Blake

với Jackson đến tiếp quản là xong.

Cũng ngay lúc này tại sân bay một người khác sau khi ra khỏi cánh cửa thủ tục hải quan một người mang theo hành lý cầm lấy điện thoại mở ra gọi điện vào một số đã lưu trong danh bạ.

Một người đang ngồi trong một chiếc ô tô gần đó lúc này điện thoại vang lên. Hắn hướng về xung quanh nhận ra một người thanh niên đang cầm điện thoại gọi đến cho mình.

Hắn đưa tay bấm máy bận rồi nói với Tài xế phía trước mình lái xe đến ngay chỗ người thanh niên đang đứng cạnh hành lý kia. Chiếc xe ngay lập tức lăn bánh chậm chậm rồi dừng lại.

Mở cửa ra người đàn ông này vui vẻ nhìn người Thiếu niên lên tiếng nói.

- Cậu Trương đến đây là tôi phải tự thân ra sân bay đón người đây này. Cậu thấy không vừa nghe cậu đến tôi lập tức bỏ hết mọi chuyện đây.

Trương Hạo lúc này cũng vui vẻ nhìn người đàn ông trước mặt mình cười cười đáp lại lời hắn.

- Ngài Ninh cần gì khách sáo như thế. Ngài chỉ cần cho người ra sân bay đón tôi là được rồi cần gì ngài phải đi đến đón như thế này long trọng quá rồi.

- Cậu cứ nói thế Tuổi trẻ tài cao như cậu lại là một người có tài chính lớn làm sao mà tôi bỏ qua được. Giờ cậu muốn đi đâu nào chúng ta đi uống chút gì đó đi rồi từ từ nói chuyện.

Trong lòng Trương Hạo lúc này cũng thầm mắng cái tên trước mặt thật sự giả vờ rất có phong cách. Nếu như không biết có thể tưởng rằng hắn với

người trước mặt này là bạn thân thiết không ít. Kỹ năng diễn xuất vượt trội cười nói vui vẻ như thế này Trương Hạo cảm giác không bằng.

- Cũng tối rồi. Buổi tối tôi ít khi uống với việc mới xuống máy bay cũng không quen khi hậu lắm. Nếu có ăn gì đó thì tôi nghĩ nên ăn chút đồ nướng ven đường đôi khi thích hợp hơn. Nhà Hàng thì cứ từ từ cũng được. Tôi còn ở đây lâu mà Sở Ninh ông cứ làm như tôi ở đây chỉ một hai ngày vậy.

- Ý kiến hay! Lâu lắm rồi tôi cũng không ăn đồ nước ở Thẩm Quyển này. Đôi khi mấy món ăn ở nhà hàng lại không bằng những quán xá lề đường như thế đâu. Xem ra cậu Trương đây cũng sành ăn không kém.

Sở Ninh bây giờ rất vui vẻ xem như ý kiến của Trương Hạo là một đề nghị tốt. Người Tài xế của Sở Ninh nghe hẳn nói như thế cũng mở cốp sau ra đem đồ đặt hành lý của Trương Hạo đặt lên sau xe.

Trương Hạo được Sở Ninh mở cửa cho hẳn lên xe ngồi cạnh mình ở băng ghế sau. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này đôi tay của Trương Hạo cầm chiếc điện thoại nhanh chóng soạn một dòng tin nhắn gửi đến một số điện thoại với nội dung ngắn gọn.

“ Đã Tới Thẩm Quyển ”

Khi Sở Ninh đóng cửa xe lại người tài xế của hẳn lúc này mới để chiếc xe tiếp tục lăn bánh rời khỏi sân bay. Lúc này nhìn Trương Hạo Sở Ninh khá vui vẻ nói với hẳn.

- Cậu Trương đây canh ngay cũng tốt quá chứ hai ngày nữa là đến lúc họp cổ đông lúc đó chỉ cần sắp xếp thêm một người luật sư để cho Mã Hóa Đăng buộc phải thay đổi cổ đông là được. Khi đó Mã Hóa Đăng hẳn dù có phòng trước phòng sau như thế nào cũng không hiệu quả. Thật chất với cổ

phần tôi đang nắm không phải không có lợi nhưng mà việc cứ doanh thu không ổn định tôi lại thấy không mấy thoải mái.

Trương Hạo nghe được Sở Ninh lên tiếng nói như vậy cũng đem điện thoại cất vào trong túi rồi mới đáp lời với hắn.

- Tôi cũng biết ngành công nghệ mà đi sai một chút là thiệt hại không ít. Mã Hóa Đằng hắn đã tâm có những chưa chắc đã đưa ra những phương án thích hợp cho những thứ hắn đầu tư. Đôi khi thua lỗ hoặc có lợi nhuận là bình thường. Nhưng tại sao ông không bán ra cổ phần giống như mọi người mà lại tìm đối tác trong âm thầm. Tôi thấy ông bán theo cách nào cũng như nhau sao phải làm thế?

Dù theo lời của Thiếu Kiệt ngầm mua lại một số cổ đông lớn nhưng cho đến hiện tại Trương Hạo cũng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại bỏ ra cái giá lớn để mua lại những người này chỉ để có một phương án dự phòng. Trong khi đó số lượng cổ phiếu lớn lại là một món tiền không nhỏ.

- Cậu cứ nói đùa bán một lượng cổ phiếu lớn trong tay tôi đem ra thị trường thì chỉ có nước làm cho cổ phiếu rớt giá thê thảm thôi. Chỉ năm phần trăm trong tay bất cứ người nào bán ra đều đã ảnh hưởng đến thị trường không ít. Cậu nghĩ xem tôi chỉ còn có cách giữ giá là chuyển nhượng thẳng trực tiếp cho cậu như thế vào hợp cổ đông số cổ phiếu vẫn giữ nguyên mà người sở hữu chỉ cần đổi tên là được. Đỡ phải mất quá nhiều tiền trên thị trường.

Trương Hạo cũng không phải ngạc nhiên với lời nói của Sở Ninh hắn cũng hiểu được một phần nào. Dù hắn học không nhiều nhưng đã kinh doanh cũng được một thời gian. Hắn hiểu việc chuyển nhượng tên cổ phần thông qua một hợp đồng mua bán bên ngoài thì sẽ làm cổ phiếu không bị rớt giá mà Sở Ninh hắn còn được lợi về thu được giá cao cần thiết của tiền lời cổ phần.

- Như thế thì ông đúng là có lợi không ít nhỉ. Vừa kiếm được một mớ tiền, Vừa lại nhẹ gánh không phải lo đến việc lời lỗ của doanh thu bởi quyết sách của Mã Hóa Đăng đem tới. Bao nhiêu thiệt hại nếu hấn làm sai thì tôi hưởng hết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 851: Tôi Chỉ Làm Công.

Sở Ninh bây giờ cũng chỉ cười cười nhìn Trương Hạo mỉm cười như mình không làm gì sai trong vấn đề này.

- Cậu em cứ nói thế với tencent hiện tại thì cho dù có lỗi cũng không đến nỗi nào anh vì cần một lượng tài chính lớn cần thiết nên mới phải bán đi cổ phần của mình nếu không giữ lại biết đâu còn phát triển sau này thì sao.

- Thôi đi lão Ninh nhìn lão ai nói lão muốn để lại cái đồng cổ phần này tôi chết liền đấy. Không phải lúc đầu lão tham gia chỉ với mục đích là đầu tư kiếm lợi ít một vài lần thôi nhưng không ngờ nó lại thành công ngoài sức mong đợi. Không rút ra được lão mới đợi đến bây giờ đi. Hình như cổ phần tăng không ít hơn trăm lần so với những ngày đầu đi.

Trương Hạo thừa sức hiểu rõ việc đem lại lợi nhuận của Sở Ninh trước giờ từ đâu mà có. Hắn không dễ gì hợp tác với một người mà mình không hiểu rõ đối phương. Bởi vì những điều này Thiếu Kiệt không ngừng lặp đi lặp lại nhắc nhở hắn. Biết người thế nào mới có cách tiếp cận ra sao. Đối với việc hiện tại của công ty Tencent Trương Hạo đã theo dõi kể từ khi Thiếu Kiệt bắt tay vào với ý định nuốt lấy công ty này. Công việc Trương Hạo đánh giá từng mục tiêu cần thiết cho đến hiện tại hắn hiểu hoàn toàn về cốt lõi của dự đoán tình huống tencent sẽ ra sao trong thời gian sắp tới.

- Cậu cứ nói thế làm sao có vấn đề gì được. Đơn giản chỉ là một rắc rối nhỏ thôi không quan trọng đâu. Dù sao thì tencent cũng không thể nào sụp được đâu. Có một số người chống lưng nên nó không thể nào rơi đài được. Rồi khó khăn qua đi biết đâu cậu lại là người có lời lớn giống như tôi thì sao.

Sở Ninh lời nói như rất thân quen ngọt như mía để cho Trương Hạo thắm cười một chút rồi nhìn hấn đáp lại cái vẻ trêu mền đầy ngọt ngào mà hấn đang vẽ ra cho Trương Hạo.

- Lão Ninh lão cũng gạt người không ít đi. Nói thật tôi cũng chỉ là người làm công. Ông nghĩ tôi hiện tại không hiểu tình hình tencent sao. Thừa thầy thiếu thợ. Nhìn như phát triển mạnh mẽ trên một không gian không đối thủ nhưng bên trong lại chưa chắc đủ người để điều hành. Mã Hóa Đằng đặt nền móng đúng là tốt nhưng để quản lý toàn bộ bên dưới hấn thật sự thiếu nguồn nhân lực. Bởi cái tính để nhân viên tranh đấu cá lớn nuốt cá bé nhưng không tổ chức được một đội ngũ trung tâm cần thiết. Không sớm thì muộn cũng xảy ra vấn đề. Với một người đầu tư mạo hiểm như ông mà không nhận ra thì tôi không tin đâu.

Nghe Trương Hạo nói như vậy, Sở Ninh cũng hơi bất ngờ đối phương lại có người phía sau hoạt động đưa thông tin cho mình để làm việc. Những người trung gian như Trương Hạo ích khi nào được tin tưởng đến mức giao quyền hành lại biết những chuyện như thế này. Đối với việc người ở phía sau Trương Hạo. Sở Ninh bây giờ có chút tò mò.

- Không ngờ cậu lại chỉ là một người Trung gian thôi đấy. Tôi đang tự hỏi ai có thể an tâm giao những việc này cho cậu trong khi đó Cậu dường như còn rất trẻ người đó chơi liều đến mức đó sao.

- Đây Lão Ninh ông đừng đánh lái qua chuyện khác. Những gì tôi nói vừa rồi đúng chứ. Còn vì sao tôi được người khác tin cậy như thế ông cũng đừng thắc mắc làm gì việc. Tôi nói ông cứ thấy cái vấn đề nào khó là cho qua như thế không ổn đâu.

Sở Ninh thấy muốn cho qua chuyện này trước mắt với Trương Hạo là điều không thể. Hấn đã nhắm đến việc qua loa cho xong chuyện. Dù Trương Hạo bây giờ đã chính thức nắm cổ phần trong tay. Nhưng nói với

chủ mới về vấn đề của công ty mình bán cho đối phương dường như không phải là ý hay trong bất cứ tình huống mua bán nào. Chỉ vì người mua có thể làm nhưng người bán không bao giờ làm đã nói rõ việc hấn bán đi cổ phần Tencent trong khi nó dường như đem lại lợi ích rất lớn đã cho thấy vấn đề tiềm ẩn.

- Nếu cậu muốn biết vậy thì tôi cũng không ngại dù sao thì chuyên nhượng cũng có hiệu lực rồi. Không sớm thì muộn cậu cũng hiểu vấn đề đó là gì. Cách đây vài năm khi thị trường công nghệ của những trò chơi trực tuyến bắt đầu đó là thời điểm huy hoàng của các công ty phát hành trò chơi. Các ứng dụng trực tuyến theo yahoo chat và các thứ liên quan đều thu hút người dùng. Nhưng giờ đây mô tiếp trò chơi dường như không có gì mới. Cậu không thấy tất cả các trò chơi đều xoay quanh bối cảnh nhập vai hành tẩu giang hồ. Nó không còn thu hút người chơi như những ngày đầu nữa. Còn ứng dụng chat thì nó cũng chỉ để tồn tại nói chuyện giao tiếp bước phát triển tiếp theo tôi thấy không có lối ra.

Nghe được Sở Ninh nói như vậy Trương Hạo chỉ cười một cái nhẹ rồi gật đầu nhìn Sở Ninh lắc đầu thờ dài dường như mình vừa mới biết được một vấn đề hệ trọng.

- Ông xem ra rút ra kịp thời nhĩ. Nếu sau này cổ phần có đứng bóng thì trường rớt giá thì ông vẫn là người an toàn. Không biết trong chuyện lần này lỡ như có chuyện đầu tư không hợp lý thì tôi lại là người chịu trách nhiệm. Giờ chuyện đã lỡ rồi hi vọng bên kia chỉ thấy tôi làm được việc mà không lo lắng đến vấn đề còn lại.

- Cậu khỏi lo đi. Trước mắt thì mọi thứ vẫn tốt nhưng tôi muốn rút ra để đầu tư vào chuyện khác. Những người khác không thấy được rủi ro tiềm ẩn đâu. Họ chỉ nhìn vào mặt lợi trước mắt thôi. Cậu thấy đấy giờ thì mọi chuyện vẫn ổn. Nhìn thị trường xem cổ phiếu tencent lên xuống không đều người ngoài không biết nhìn vào tưởng rằng đây là một món lợi mua thấp

bán cao nhưng thật sự trong đó mấy ai biết được. Cậu cũng đừng để lộ ra chuyện này.

Sở Ninh bây giờ cũng trầm giọng nhắc nhở Trương Hạo. Hắn thấy đối với việc Trương Hạo mua lại cổ phần của mình thay cho ông chủ mình cũng chỉ là công việc. Dù đối phương hiện tại có thể không có tài chính chỉ là người làm công nhưng đối với việc để một người tới khả năng tin tưởng đi thu mua cổ phần như thế này địa vị của Trương Hạo trong mắt người bí ẩn kia cũng không kém.

- Biết thì biết vậy thôi giờ tôi chỉ muốn cái tên Mã Hóa Đăng kia hiểu được tình trạng đứng hiểu thắng. Bản thân hắn tôi đã gặp vài lần con người cũng không tệ nhưng tính hiểu thắng rất cao. Muốn hơn thua cho được việc không ngại đến va chạm trên các mặt khác. Không biết sau hắn là người nào chống lưng lại có thể hô phong hoán vũ như thế.

- Vấn đề này tôi cũng đã tìm hiểu không ít lần như kết quả đều không như ý. Chính bởi vì tính cách của Mã Hóa Đăng như thế nên nó góp một phần nhỏ cho việc tôi từ bỏ cổ phần. Hắn có chỗ dựa là đúng thật nhưng hắn không ngại việc đụng chạm. Sau này sẽ đụng phải người không chọc nổi lúc đó thiệt hại vẫn là toàn bộ công ty. Nếu như có một người nắm được nhiều cổ phần hơn chưa biết chừng sẽ khống chế được hắn. Tôi chắc sẽ không đi vào con đường không lối đó rồi.

Thấy Trương Hạo tò mò với thân phận của những người đứng sau Mã Hóa Đăng Sở Ninh muốn để cho Trương Hạo không phải tốn công đi tìm kết quả bởi họ sẽ không thể để một người như Trương Hạo có thể tra ra đối tượng ủng hộ và nâng đỡ cho Mã Hóa Đăng. Không một giới bạch đạo nào lại có thể công khai mình là thế lực một người của nhóm nắm quyền hành cho quốc gia.

- Thôi việc này không nên đề cập nhiều dù tôi cũng có người phía sau nhưng đôi lúc có những thứ không phải cứ muốn là được. Sau này cậu sẽ hiểu tại sao. Mà tôi hỏi thật cậu là người đưa ý kiến mua cổ phần của tôi hay là của người phía sau cậu thế. Nếu là cậu thì tôi nghĩ cậu nên chuẩn bị tinh thần cho mình đi. Nếu thấy không thích hợp làm cho người ta nữa cậu có thể về làm cho tôi cũng được. Dù sao tôi thấy cậu tính cách cũng hợp với tôi.

Sở Ninh bây giờ cũng đưa ra một lời đề nghị với Trương Hạo. Một đối tượng có thể làm việc cho người khác nắm giữ một lượng tài chính khiến người khác có thể tin tưởng chắc chắn sẽ không kém. Nhất là khi mà Trương Hạo lại là một người vui vẻ hòa đồng tính cách này của hắn đặt ở đâu cũng đều thích hợp với công việc những người như Trương Hạo cũng không phải là dễ tìm.

- Ông cũng muốn dụ dỗ tôi sao Sở Ninh. Ông thật không hiểu gì hết tôi có được ngày hôm nay không phải do mình mà do người khác cho. Để tôi bỏ người đó mà theo ông chắc không có rồi đấy. Dù tôi phạm phải lỗi lầm gì nữa thì tổn thất chỉ là tiền mà đối với người kia tôi thừa hiểu tiền không quan trọng. Nên ông đừng có mà lôi kéo.

Trương Hạo lúc này cũng đánh tan ý định muốn để hắn về đầu quân cho mình của Sở Ninh. Nhìn ra bên ngoài đường Trương Hạo chỉ khẽ mỉm cười. Ở mức độ của Thiếu Kiệt và Trương Hạo dù cho có như thế nào thì nếu không có ngày hôm đó Thiếu Kiệt kéo hắn ra khỏi cái bãi giữ xe trường thì cũng không có Trương Hạo ngày hôm nay.

- Chỉ đề cập một chút thôi vậy mà cậu nở lòng nào nói phũ phàng từ chối như thế. Nhưng mà nói gì thì nói công việc chuẩn bị của cậu để tiếp quản cổ phần đã xong hết rồi cậu có muốn thay đổi gì nữa không.

- Có thì cũng có nhưng chắc không khó đối với ông đâu. Hiện tại trên danh nghĩa cổ phần sẽ không mang tên Trương Hạo tôi mà tên Tống Long. Hơn nữa mọi thứ tiền bạc cần thiết như chúng ta thương lượng theo giá trị cổ phần chỉ cần hôm đó xong sẽ được chuyển khoản cho Sở Ninh ông. Khi đó xem ra có người phải mời tôi vài bữa tiệc mới được.

Sở Ninh bây giờ cười lớn. Đối với hợp đồng tạm có thể đôi bên còn có thể hủy đi mà không hợp tác nữa. Nhưng với việc Trương Hạo sau khi biết những vấn đề của Tencent vẫn nói ra điều này thì xem như số cổ phần từ hợp đồng tạm sẽ chuyển qua chính thức.

- Cậu cứ yên tâm. Tôi chỉ sợ cậu biết được vấn đề của Tencent xong lại hủy hợp đồng thì tôi cũng không biết thế nào nên giờ cậu nói sao thì tôi làm vậy thôi đã hợp tác thì chắc chắn phải có tiệc hôm nay làm tiệc nướng via hè Thẩm Quyển cho cậu cũng không tốn bao nhiêu đâu cậu muốn ăn cả tuần như thế tôi cũng tự nguyện dẫn cậu đi.

- Tôi nói Sở Ninh ông cáo già quá đi. Nếu mà tôi tin ông tencent có vấn đề mới lạ đấy. Đã ký hợp đồng đặc cọc không ít tiền giờ tôi đi hủy hợp đồng không lẽ mất trắng sao. Ông còn bày đặt vẽ vờ rằng tencent có rủi ro để tôi suy nghĩ rồi đổi ý. Ông đem tiền đặt cọc bỏ vào túi một cách chính quy sao. Ông chơi vậy không được rồi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 852: Cậu Ấy Sống Vẫn Rất Tốt

Trương Hạo dù biết những lời Sở Ninh vừa rồi nói sẽ không sai đi đâu được. Nhưng hắn vẫn chốt cho mình một câu xem như không tin tưởng Sở Ninh. Bởi nếu nó có rủi ro và không phát triển hắn hiểu rằng Thiếu Kiệt sẽ không nhúng tay vào, Niềm tin của hắn đối với việc Thiếu Kiệt đã nhắm vào cái gì đó thì chắc chắn nó sẽ thành công hơn rất nhiều những người khác.

Cho dù Sở Ninh có nói với hắn rằng đầu tư vào tencent là rủi ro cao nhưng chắc chắn chỉ cần Thiếu Kiệt muốn hắn cũng phải lấy cho được cổ phần đó về. Đơn giản chắc rằng Thiếu Kiệt sẽ có cách khắc phục việc này mới đem tencent thu tóm về tay mình.

- Nhiều khi nói thật lại không người nào tin thôi thì đi làm vài món trước đi rồi tính. Nếu Trương Hạo cậu không tin thì sau này sẽ rõ thôi. Tiền đó cũng không phải của cậu nên mọi thứ có xảy ra điều gì đừng trách lão Ninh ta không nhắc nhở.

- Ông cứ làm như mình làm người cao thượng lắm. Nói chung chúng ta chỉ vì hai từ lợi ích thôi. Kẻ mua người bán, Ông không thấy lợi ích từ tencent nên bán cổ phần. Còn ông chủ tôi lại thấy nó có thể đem lại lợi ích lớn thì đầu tư cả hai bên đều vì mục đích lẫn nhau cả mà thôi.

Sở Ninh nghe Trương Hạo nói vậy cũng tưởng rằng Trương Hạo cho rằng hắn lừa gạt để hủy hợp đồng. Trong tất cả những phương hướng đề xuất đi đến kết quả thu lại lợi nhuận lớn hơn Sở Ninh hắn thấy không có con đường nào có thể để những công ty phần mềm tồn tại tốt hơn được nên mới buông bỏ để tìm cái dự án sẽ phát sinh ra được nhiều lợi nhuận hơn.

Đáp lại Sở Ninh là một mực với lời nói Trương Hạo thấy rằng hẳn cho dù có nói xạo đi nữa thì Sở Ninh cũng phải tin bởi vì nếu không nhắm đến lợi ích thì sẽ không có người đầu tư. Như thế thì cũng không cần thiết âm thầm mua lại cổ phần từ tay Sở Ninh.

- Ừ cậu nói cũng đúng ai cũng vì lợi ích mới được. Có lẽ tôi không thấy nhưng biết đâu ông chủ sau lưng anh lại thấy thì sao. Ai cũng vì lợi ích cả không ai đầu tư để đem về thua lỗ tiền bạc của mình.

Sở Ninh thấy Trương Hạo nói cũng không phải không đúng nên chỉ cảm thán một câu cho qua loa chuyện. Thấy Sở Ninh cũng không muốn đề cập đến vấn đề nào khác Trương Hạo mới lên tiếng.

- Hợp Đồng cứ như thế đi ngày mai làm xong hết thủ tục rồi sẽ tính. Hiện tại cần bỏ cái gì vào bụng đã tôi thật sự đói rồi đây. Ông tốt nhất nên dẫn tôi đến quán lề đường nào đó ăn cho nhanh còn đi nghỉ ngơi chứ. Đi vòng vòng như thế này cái bụng của tôi thật sự biểu tình rồi đây.

Trương Hạo lúc này nhìn ra bên ngoài cửa kính xe nhìn con đường đông đúc tấp nập với dòng người qua lại. Cùng với ánh đèn rực rỡ hai bên đường của những trung tâm thương mại cùng những trụ sở công ty nổi bật trong cái không khí màn đêm có nhiệt độ thấp của một trong những nơi sẽ trở thành trung tâm công nghệ của châu á.

Trong khi đó tại một căn biệt thự xa hoa ở Bắc Kinh nơi mà mọi thứ đều được trang bị một cách tốt nhất từ sân vườn đến phong cách trang trí. những vòi nước tự động hóa được bật lên để phun sương đầy mặt cỏ của lối vào hai cánh cổng bằng gỗ để tiến vào nhà.

Một căn phòng ở lầu hai với cái bàn gỗ chạm khắc hoa văn khá đẹp một cái ghế tựa bằng da. Ánh đèn trong phòng hiện rõ ra hai bên đều có những

cuốn sách dày cộm. Một thiếu nữ ngồi trên chiếc ghế tựa sau lưng là tấm rèm nhung màu trắng nhìn xuống bên dưới ngôi biệt thự của chính mình.

Tiếng âm thanh gõ cửa được vang lên khi người thiếu nữ trên tay vẫn còn một cây viết đang ghi chép gì đó vào một bộ hồ sơ trước mặt. Không nhìn lên cánh cửa xác nhận người vào là ai. Cô ta mới cất giọng nói.

- Vào đi!

Một người đàn ông trung niên bước vào rồi khéo léo khép lại cánh cửa để không phát ra tiếng động gì, Người này bước về phía bàn đứng một bên không lên tiếng nói đợi chờ cho việc giải quyết cái hồ sơ trước mặt của người thiếu nữ kia cho xong.

Khuôn mặt người này có một vết sẹo dài ở phần cằm nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra ở phần. Đợi cho người đàn ông đứng bên cạnh mình một lúc lâu. Người thiếu nữ lúc này cầm viết ký lên một khoảng trống ở tờ giấy cuối hồ sơ rồi đem nó đóng lại. Cô nhìn người đàn ông bên cạnh mình lưng tựa vào ghế hai tay đặt ở thành ghế xoay người nhìn ra bên ngoài vườn.

Người đàn ông lúc này cũng khéo léo kéo ra cái rèm cửa trắng để cho cô có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên dưới. Phải một lúc tầm vài phút người thiếu nữ mới lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì?

- Thưa cô! Thiếu chủ hiện tại đang ở Bắc Kinh ngày mai sẽ lên đường đi Thẩm Quyển vấn đề của cậu ta với Tổng gia dường như được giải quyết khá ổn. Không hiểu sao cậu ta lại qua mặt được Tổng Thanh Quân trong việc xét nghiệm ADN. Dù cho người của mình có mặt trong viện cố cung muốn thao tác cũng không cần thiết.

Người thiếu nữ trầm mặc một lúc rồi mới đáp lại lời nói của người thanh niên kia.

- Xem ra cậu ta chuẩn bị khá đầy đủ rồi. Về phần việc ở Thẩm Quyền như thế nào? Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa hết đúng không?

- Vâng về phía tencent lúc đầu chúng ta dựa theo hợp đồng đầu tư với Mã Hóa Đằng đến giờ vẫn còn. Hấn có yêu cầu gặp tiểu thư nhưng tôi nói không cần. Hiện tại tôi đảm bảo hấn rằng cổ phần sẽ không chuyển cho ai cùng với chỗ dựa cho hấn để không cần lo lắng đến chuyện khác nên đối phương khả năng tin chắc là mình sẽ thắng Thiếu chủ trong lần này.

Người đàn ông bây giờ đưa ra câu trả lời cần thiết cho người Thiếu nữ cùng với những gì hấn đã tính toán vào tiếp quản thay cho cô.

- Được rồi! Vấn đề Mã Hóa Đằng chúng ta sẽ không công khai. Việc Thiếu Chủ muốn làm gì cũng được. Nhưng trên tin thần chúng ta sẽ không xuất hiện khi cần. Lần này ông đi họp cổ đông nếu cần ra tay ủng hộ thì cứ làm còn không cứ ngồi một bên xem kịch là được. Chúng ta chưa cần lộ diện vào lúc này.

- Vâng. Việc Mã Hóa Đằng tôi không lo cho lắm nhưng đối với việc của Tổng gia bên trong có chút phức tạp. Thiếu Chủ hiện tại có thân phận này cùng không tốt hơn là bao nhiêu chưa kể dính vào tranh đấu không ít bên tổng gia. Như thế mình không ra mặt sợ rằng có một số việc thật sự không ổn cho mấy.

Người đàn ông đáp lại lời của cô với một vấn đề lo ngại ở phương diện khác. Là người nắm giữ thông tin và truyền đạt lại hấn thấy tranh chấp của Tổng gia dù không ra mặt nhưng đối với việc âm thầm ngáng chân rất khó giải quyết. Nhất là khi đối phương trong tối mình ngoài sáng khó lòng phòng bị.

- Việc này không cần chúng ta lo lắng. Cậu ta đã tính được đường cho mình. lộ diện lúc này để kìm chế thế lực của Tống Thanh Phong và Tống Thanh Đông không phải là cách. Nó sẽ đem bộ cục của chỉ huy nổi lên mặt nước. Như thế không hiệu quả hơn nữa Thiếu Chủ đến đây chỉ trong một tháng chưa tính đến phương án lâu dài. Khi nào thật sự phải tranh đấu thì lúc đó nội tuyến của chúng ta mới có thể hoạt động. Kế hoạch lâu dài không thể nông nổi lúc đầu.

Người đàn ông không đáp lại lời gì mà chỉ im lặng đứng một bên suy nghĩ một lúc lâu rồi mới gật đầu như đã hiểu ý. Hắn đứng đó vẫn không đi đâu trong khi người Thiếu nữ lúc này đứng lên dựa vào góc tường đưa mắt nhìn ra phía xa của góc sân vườn.

- Thanh Long Bang dạo này có một số người không ổn định. Ông xem giải quyết họ đi. Đến khi Thiếu Chủ thật sự đến đây lúc đó tôi không muốn thấy những người có ý nghĩ chống đối. Còn về việc trước mắt chúng ta cứ âm thầm theo dõi Thiếu Chủ phát triển là được rồi. Việc Thanh Long Bang giải quyết càng sớm càng tốt.

- Vâng ở phía Thanh Long Bang chúng ta vừa mới nhận một đơn đặt hàng của Thi Lang về trao đổi. Hắn ta cần một số vũ khí hạng nhẹ dù bên mình có chuẩn bị nhưng tôi muốn hỏi xem chúng ta nên cung cấp hay không bởi vì địa điểm giao hàng là Thẩm Quyến.

Người đàn ông lúc mới đưa ra ý kiến hỏi người thiếu nữ để có thể thực hiện việc trao đổi hẳn hiểu rõ Thi Lang làm việc cho ai và cần lượn vũ khí quân dụng hạng nhẹ vào mục đích gì.

- Cứ cung cấp cho hắn ta nhưng trong hạn mức cho phép vài thứ thì được. Không cần nhiều quá chỉ vừa đủ là ổn. Thẩm Quyến chúng ta vẫn chưa lấy được. So sánh tình hình ở đó khá phức tạp nhìn như yên bình nhưng khá nhiều thế lực. Ông cho người của mình làm triệt để càng sớm

càng tốt thu về Thảm Quyển. Chưa biết chừng nơi đó sẽ là nơi Thiếu Chủ thường xuyên đến. Ông đi sắp xếp mọi việc đi.

- Vâng! Tôi sẽ đề Thanh Long Bang nhanh chóng thu về khu vực Thảm Quyển bắt buộc các thế lực khác phải đầu nhập vào chúng ta.

Người đàn ông lúc này định rời đi thì người Thiếu nữ lại lên tiếng nói với ông ta một câu.

- Việc Thiếu Chủ đến đây mỗi ngày ông phải thu thập thật chi tiết tin tức của cậu ấy cho tôi. Mọi thứ đều không thể bỏ sót bất cứ một điều nào cũng vậy mỗi ngày tôi sẽ theo dõi xem cậu ta làm những gì rồi đưa ra phương án thích hợp.

- Vâng trong một tháng này tôi sẽ đề người của mình chú ý hành động của Thiếu Chủ mỗi tin tức chi tiết sẽ báo cáo đầy đủ. Tôi đi thực hiện ngay.

Không nhìn người đàn ông rời khỏi phòng với cách cửa khép nhẹ không muốn phát ra tiếng động làm phiền người thiếu nữ nhìn xuống bên dưới sân đợi cho hình ảnh một chiếc xe từ trong bãi chạy ra khỏi nhà mới lên tiếng nói thầm trong căn phòng của cô.

“ Lâu rồi không gặp! Chưa biết cậu ấy sẽ ra sao đây! Nhưng hiện tại xem ra cậu ấy sống vẫn rất tốt. Không biết khi gặp lại mình cậu ta có nhớ mình là ai không? Hay là quên mất mình rồi? ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 853: Khởi Đầu

Khi mặt trời đứng bóng, một chiếc máy bay đáp xuống ở Thẩm Quyển mang theo năm người nhóm của Thiếu Kiệt và hai vợ chồng Tống Vũ, Phan Thế Như.

Không cần phải mò mẫm kiếm đường đối với việc vợ chồng Tống Vũ đi theo đã sắp xếp sẵn một số xe để đưa họ rời khỏi sân bay. Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm họ chuẩn bị để cho mình ở đâu. Vì chắc rằng chỉ cần Thiếu Kiệt gọi điện thoại cần thiết là hẳn có một nơi dành riêng cho mình tách khỏi hai vợ chồng Tống Vũ với Phan Thế Như.

Để cho Blake với Jackson bảo quản hành lý của mình Thiếu Kiệt hoàn toàn rảnh tay không giống như Tống Vũ hiện tại đang phải ôm một đống đồ không biết là Phan Thế Như soạn ra từ lúc nào nhưng nhìn qua có thể xem như đây chuẩn bị cho việc đi du lịch nhiều tháng trời cũng không quá.

Phan Thế Như hiện tại thoải mái bước gần đến phía Thiếu Kiệt lên tiếng nói với hẳn.

- Tống Long cô định giới thiệu cho con người này. Trong công việc sau này chưa biết chừng họ cần con hỗ trợ không ít. Hiện tại họ đang công tác ở Thẩm Quyển này nên sẽ đón chúng ta.

Vì biết trước Phan Thế Như với mình vẫn còn một giao ước cần thiết giờ có lời này Thiếu Kiệt thậm hiểu người bà ta muốn giới thiệu cũng sẽ không ngoài cái giao ước mà cả hai đã đồng ý với nhau.

- Ô như thế cũng được. Nếu đã có người đến đón thì chúng ta đợi một chút cũng được. Không biết người này với cô là như thế nào có liên quan đến việc chúng ta đã nói không?

- Có thể nói như thế người giới thiệu với cậu cũng không phải xa lạ. Đơn giản người đó là anh cô. Vốn lúc đầu định nhờ cháu đầu tư tài chính vào công ty của anh ấy nhưng có vẻ như cháu đang đi cùng với đối thủ một mất một còn của công ty đó nên chỉ có thể hi vọng chuyển thành hợp tác mà thôi.

Phan Thế Như đáp lại lời Thiệu Kiệt một cách thẳng thắn suy cho cùng cô cũng chỉ muốn gỡ rối cho anh mình vào thời điểm đang khó khăn vì những dự án gần đây của công ty đó không một chút nào hiệu quả.

Thiệu Kiệt nghe Phan Thế Như nói như thế cũng trầm mặc một lúc với những gì hắn biết Tencent cũng không phải là công ty duy nhất về lĩnh vực công nghệ phần mềm tồn tại ở quốc gia này. Việc nó có nhiều đối thủ cạnh tranh sẽ là điều không thể tránh khỏi nhưng đó là công ty nào thì Thiệu Kiệt còn đang lưỡng lự.

Nhìn qua Phan Thế Như một chút Thiệu Kiệt mới đưa ra đáp án cho mình vào lúc này. Theo lập luận của hắn công ty vào thời điểm Tencent nổi bật thì không ít những nhà công nghệ phần mềm chìm vào quên lãng và cũng không ít người nổi lên. Nhưng cùng thời với tencent và các công ty khác cạnh tranh lẫn nhau ở quốc gia này thì chỉ có một.

- Anh cô là CEO của Kingsoft sao? Tập đoàn đó dường như dạo gần đây có một chút bế tắc thì phải?

- Đúng vậy chính nó. Nói như thế thì cậu cũng đã tìm hiểu chút ít rồi mới tiến hành đầu tư vào những công ty như tencent đi. Cậu xem có thể giúp gì được không. Ít ra anh ta cũng là chú của Tống Long cậu.

Thiệu Kiệt lúc này quả thật cũng không biết phải nói sao với Phan Thế Như đối với việc Kingsoft hắn không có ấn tượng quá nhiều chỉ thông qua

một trò chơi đình đám sống trong quá khứ của kingsoft là điều mà bất cứ công ty công nghệ phần mềm nào đi vào đều dẫn tới con đường thất bại.

- Vấn đề này chưa nói trước được! Ít nhất phải xem tình huống thế nào. Nếu như được tôi sẽ giúp trên danh nghĩa hợp tác hoạt động hoặc là mua lại cổ phần đầu tư thêm vốn điều lệ có thể sẽ hiệu quả. Nhưng phải biết chắc rằng công ty đó có thứ để tôi có thể kéo nó vực dậy mới xem xét được.

Thiếu Kiệt cũng không ngại nói thẳng với Phan Thế Như vấn đề này. Bởi ai cũng hiểu người kinh doanh không thấy được lợi ích bỏ tiền vào một dự án sắp chết hoặc một công ty trên bờ vực phá sản là điều không nên. Nếu công ty đó quả thật còn có thể cứu chưa biết chừng là điều có thể nhưng nếu nó đi vào một ngõ cụt có đầu tư thêm tiền bạc chỉ kéo dài hơi tàn trong những năm sau. Mà điều này người kinh doanh như Thiếu Kiệt hoàn toàn không muốn tốn công vô ích.

- Có lời nói này của cậu là được rồi. Tôi chỉ sợ cậu không xem xét thôi. Vấn đề những công ty công nghệ tôi không hiểu nhiều lắm có chăng cũng chỉ là người ngoài ngành muốn giúp cũng chỉ có thể giúp một lúc không thể giúp mãi.

Ngay khi Phan Thế Như nói lời cảm thán của mình kết thúc một vài chiếc xe ô tô nhanh chóng chạy đến chỗ Thiếu Kiệt và Phan Thế Như đứng. Blake với Jackson đều nhìn thấy bước lên phía trước bên cạnh Thiếu Kiệt.

Họ không biết đối phương đến là ai thanh thế như vậy đều có thể là một điều bất ngờ. Bảo hộ Thiếu Kiệt là nhiệm vụ của cả hai người. Nên lúc này Blake với Jackson đều nâng cao phòng bị cần thiết.

Hai làn ô tô tách ra để lộ phía sau một chiếc rolls royce phantom 2006 độ kiểu limousine chạy đến trước mặt của cả nhóm người Thiếu Kiệt rồi dừng lại.

Người tài xế trên xe lúc này bước xuống mở lấy cánh cửa bên hông ra bước xuống một người đàn ông trung niên thân hình có vẻ khá to con. Hắn có chút mập hơn người bình thường. Đôi mắt có một chút thâm quầng vì mất ngủ.

Người đàn ông này nhìn về phía Phan Thế Như tươi cười lên tiếng nói.

- Em gái! Anh đến rồi đây! Em gái đến lâu chưa? Đường xá có chút đông nên đi lại hơi trễ một chút. Tống Vũ đi cùng em sao lại bắt cậu ấy mang vác thế kia để cho người đưa hành lý lên xe đi.

Thiếu Kiệt nhìn qua người đàn ông chỉ khẽ lắc đầu một cái. Hắn hiện tại mới cảm nhận thấy được tại sao đám nhà giàu của quốc gia này lúc nào ra đường cũng phô trương thanh thế. Bởi không cần đi đâu xa chỉ với cái tràng cảnh đón người ở sân bay như thế này cũng đủ để cho người khác thấy được. Họ không phải là người dễ chọc.

Không như hắn dù trong tay có tiền nhưng đi lại vẫn rất bình thường. Có đôi khi hắn thấy đi lại bằng ô tô đã là một việc bất tiện vì không ít người nhìn. Nhưng xem ra cái vấn đề điều thấp làm việc của hắn tại chỗ này người khác lại nghĩ không là gì.

Đám người ngồi trên những chiếc ô tô khác bao gồm cả những người vệ sĩ lúc này thay nhau đến chỗ Blake với Jackson nhận lấy hành lý của Thiếu Kiệt. Còn về phần Tống Vũ cũng có vài người bước đến phụ hắn. Mỗi một hành lý đều có người đích thân đưa lên những cốp xe ô tô từng chiếc từng chiếc một.

Phan Thế Như bây giờ nhìn người đàn ông mỉm cười gật đầu đáp lại.

- Cũng không lâu chỉ mới một chút thôi. Xem ra anh canh giờ cũng không tệ lắm. Như thế cũng ổn rồi. Còn đây là Tông Long còn trai của

Tống Vũ em đã đề cập với anh rồi đấy. Còn đây là Bách Quân anh trai của cô. Với những gì mà cô cháu mình đã thương lượng cháu xem nếu giúp được gì thì giúp.

Giới Thiệu cho Thiếu Kiệt anh trai mình Phan Thế Như cũng không quên nhắc nhở Thiếu Kiệt việc phải hỗ trợ anh trai mình nằm trong thương lượng giữa cô với hắn.

- Ô thì ra đây là cháu anh đấy à? Vậy thì tốt rồi chào cháu chú là Bách Quân nghe nói cháu thật sự tuổi trẻ tài cao chưa biết chừng lại có một số sáng kiến nổi bật hi vọng lúc đó cháu đừng quên ông chú này là được.

Bách Quân bây giờ tươi cười đưa tay ra phía trước mặt Thiếu Kiệt nói một lời xã giao nhất định. Nhìn Thiếu Kiệt không có gì nổi bật nên ít nhiều qua cái nhìn của Bách Quân đánh giá.

Người thiếu niên này cũng bình thường như bao người khác. Không có đặc điểm gì nổi trội so với những nhân viên ở công ty. So với những người nhân viên của mình Thiếu Kiệt chỉ có vẻ trầm tĩnh hơn mà không phải lo trước sợ sau giống như nhân viên của hắn.

- Làm gì được như vậy. Có cần chỉ giáo thì bản thân cháu thật sự cần chỉ giáo nhiều hơn. Người đi trước lúc nào cũng có nhiều kinh nghiệm và góc nhìn khách quan hơn thế hệ chúng cháu nhiều hi vọng được nghe những lời góp ý khi cần thiết. Nhưng nếu có ý kiến gì tốt thì cháu cũng không ngại chia sẻ.

Thiếu Kiệt biết đây cũng không phải là lúc đánh mặt người khác. Đối phương đã xuống nước hắn cũng cần phải cho Phan Thế Như với Tống Vũ một chút thể diện. Đối với việc khác có thể không nói nhưng đối với việc đã hứa sẽ giúp Phan Thế Như hắn sẽ giữ lời. Nhất là Bách Quân còn là người điều hành của Kingsoft.

- Sắp tới chú có vài dự án cũng đang lên kế hoạch không biết cháu có thể xem xét qua vấn đề này được không. Bởi theo tin nội bộ của em chú thì tài chính cháu không thiếu. Mà cái chính nhất là chú lại đang thật sự bế tắc trong vấn đề tài chính.

Ngay lúc này đây Phan Thế Như đang im lặng cũng hằng giọng nhìn Bách Quân có vẻ không hài lòng nói.

- E Hem! Bách Quân ở đây anh muốn nói điều này hình như không thích hợp cho lắm đâu đấy. Anh nên lựa nơi thích hợp mà nói chuyện chứ. Chúng ta còn đang đứng ở cửa sân bay chứ không phải trên xe đâu.

Lời nói của Phan Thế Như làm Bách Quân giật mình nhận ra hấn vội vàng như thế nào khi nói ra những việc này ở chốn đông người. Việc gấp gáp như thế này cũng vì hấn thấy cấp thiết. Khi dự án bắt đầu việc không có nguồn tái chính đầu tư cần thiết để hoạt động sẽ làm cho dự án chết yểu. Giờ biết được có cây rơm bám víu vào hấn quả thật chỉ lo nghĩ đến vấn đề này mà quên mất điều kiện xung quanh như thế nào.

- Tý nữa thì quên mất. Cháu thấy đấy lớn tuổi rồi không nhớ gì cả. Cứ nhắc đến công việc là cứ chú tâm vào công việc. Quên mất là mục đích ra đây đón mọi người. Thôi mọi người lên xe đi trong xe khá rộng đủ chỗ cho tất cả mọi người.

Thấy Bách Quân tươi cười như việc vừa nói ra của hấn là ngoài ý muốn Thiếu Kiệt cũng không nói gì như trong mắt hấn thấy được việc Bách Quân không đề cập đến hai người Jackson với Blake phải đi xe khác mà cùng lên một chuyến xe. Thiếu Kiệt lúc này đưa mắt nhìn về phía Phan Thế Như rồi mỉm cười. Hấn xem như hiểu rõ tại sao Bách Quân lại đem chiếc xe này để đây. Bởi vì đi xe như thế này mới chứa hết mọi người ở đây còn nếu đi xe ô tô bảy chỗ thì xem như hấn cũng giống như người bình thường

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 854: Khởi Đầu

Thiếu Kiệt khi đã an vị trên xe của mình nhìn nội thất trong xe không phải sang trọng bình thường cũng thậm cảm thán. Đối với giới nhà giàu hưởng thụ hẳn cảm thấy thật sự mình không bằng đối phương. Với vận gỗ được làm từng chi tiết hệ thống da bọc nệm của chiếc xe này mang lại cảm giác thoải mái không khó chịu và gây nóng khi ngồi quá lâu. Hơn thế nữa những tiện ích cần thiết như rượu trong xe hoặc các màn hình hiển thị các màn hình hai bên đường thông qua cửa xe hoặc có thể mở các kênh truyền hình cần thiết làm cho hẳn cảm thấy mình thật sự có nên sắm một chiếc xe như vậy hay không.

Cảm giác hư vinh thì ai cũng phải có với một người như Thiếu Kiệt dù đã hai đời cuộc sống nhưng đây là lần đầu tiên hẳn được trải nghiệm việc ngồi trên một chiếc rollroyce phantom 2006 được độ lại theo kiểu dáng limousine như thế này.

Bất giác Thiếu Kiệt cũng không nhịn được phải thốt lên một câu.

- Xem ra ông biết hưởng thụ không ít với chiếc xe như thế này mà ông lại có thể thiếu tài chính đầu tư thì dường như nói ra không ai tin đâu.

- Cậu cũng đừng nói thế. Đối với việc ra đường cần một bộ mặt cần thiết không phải tôi không muốn tiếc kiệm tiền để xoay sở nhưng có chiếc xe nhìn sang trọng nếu đi gọi vốn hay nhờ cậy điều gì vẫn dễ hơn làm những chiếc xe bình thường khác. Thời buổi bây giờ vẽ ngoài hơn xa túi tiền bên trong mà.

Bách Quân cảm thán nói ra lời này tay cũng không quên mở cái tủ lạnh mini đưa cho Thiếu Kiệt với mọi người lần lượt những lon nước ngọt ở trong tủ. Đối với hành động của Bách Quân Thiếu Kiệt cũng không có gì

phản bác. Lời hấn nói quả thật không sai giữa người với người đôi khi lại không qua được một bộ đồ cần thiết và những thứ được khảm nạm bên ngoài. Cho dù bên trong họ có ra sao đi nữa thì vẻ ngoài vẫn để cho người khác thấy rằng mình không đến nỗi nào.

Giới kinh doanh càng như thế. Họ chú trọng ngoại hình đơn giản nếu một người có tiền vào ngân hàng cần thiết để vay mượn hoặc thế chấp cái gì đó lại dễ hơn là người ăn mặc lôi thôi.

Phan Thế Như lúc này cầm lon nước trong tay mình nhìn Thiếu Kiệt rồi quay qua nói chuyện với Bách Quân.

- Vừa rồi em cũng mới biết Thiếu Kiệt dường như cũng có tiềm hiểu qua công ty của anh. Anh thử nghe ý kiến của cậu ấy thử xem. Biết đâu lại cho ra cách mở nút thắt rồi rắm lúc này.

Lời của Phan Thế Như làm Bách Quân ngăn người nhìn Thiếu Kiệt. Trong khi đó bản thân Thiếu Kiệt cũng không biết nên đáng giá như thế nào về Kingsoft. Không phải cái gì hấn cũng hiểu rõ đối với những công ty không quá nổi bật trong quá trình phát triển ở những năm tiếp theo hấn chỉ mơ hồ lâu lâu nghe thấy chứ không phải là hiểu biết rõ rệt. Việc bị Phan Thế Như đưa mình vào thế khó như vậy Thiếu Kiệt cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Thiếu Kiệt để cho mình không rơi vào bị động cũng liền lắc đầu đáp lại câu nói của Phan Thế Như.

- Làm gì mà được như thế. Với Kingsoft tình hình không ổn định lại quá mờ nhạt trong những năm qua nên cháu cũng không quan tâm quá nhiều. Để nói ra ý kiến của mình chỉ để xấu mặt thôi chứ được gì.

Bách Quân vừa mới lấy lại được vẻ hứng khởi thì bị Thiếu Kiệt dội một gáo nước lạnh. Hấn nhìn qua em gái mình như muốn hỏi điều gì đó. Lúc này Phan Thế Như không vội lên tiếng nhưng Tống Vũ đã nói với Thiếu Kiệt.

- Thì con cứ nói ra cảm nhận của mình xem sao. Đâu ai trách con nói sai đâu. Trong chiếc xe này cũng không phải người ngoài chủ yếu là người trong nhà thôi có gì thì con cứ việc nói không cần để ý đến những chuyện khác.

Tống Vũ nhanh chóng kéo gần quan hệ với Thiếu Kiệt. Hấn rất biết chớp thời cơ cần thiết. Xem như lời nói này thừa nhận như ở đây sẽ không ai chê trách gì Thiếu Kiệt về việc không hiểu rõ tình hình của kingsoft chỉ trò chuyện xem cách nhìn của hấn ra sao.

Thiếu Kiệt thấy Tống Vũ đem mối quan hệ kéo gần để tăng hảo cảm cũng không có ý kiến. Hấn chỉ lắc đầu nói với Bách Quân xem như thừa nhận một chút cho Tống Vũ có mặt mũi.

- Như vậy đi không biết ông có thể nói một chút gì đó về tình hình của công ty kingsoft cho tôi biết không. Nếu được tôi sẽ đưa ra ý kiến của mình. Còn tôi nói trước đây chỉ là ý kiến còn những thứ còn lại tiếp thu phù hợp hay không là do quyết định và suy nghĩ của ông.

Bách Quân nhìn nhìn qua Phan Thế Như để thăm dò hỏi ý kiến nhưng khi nhận lại được bằng một cái gật đầu nhẹ thì Bách Quân mới thả lỏng mình nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Việc đạo gần đây của KingSoft không phải là bí mật gì bởi chỉ cần tìm hiểu một chút là có thể cho ra một kết quả cần thiết. Cách đây vài năm khi mà trò chơi nhập vai kiếm hiệp đầu tiên ra đời thì KingSoft ăn nên làm ra khá tốt. Sau đó nhưng phiên bản tiếp theo cũng cùng một mô típ được phát

triển cũng đem lại doanh thu khá cao, Nhưng giờ thì trường lại biến đổi quá nhiều. Một phần thể loại trò chơi này không còn thu hút. Một phần là quá nhiều công ty đều nhảy vào một bối cảnh nên những dự án của KingSoft đi theo mô típ nhập vai kiếm hiệp dường như đều không thu về lợi nhuận cần thiết mọi con đường đều có đối thủ cạnh tranh khá lớn nhất là một tập đoàn lớn được đầu tư không ít của Tencent lại thâm tóm khá nhiều mặt cần thiết của làm công nghệ phần mềm.

Thiếu Kiệt thông qua lời của Bách Quân cũng hiểu được đại khái sự việc cần thiết. Đối với việc nhai lại của những tựa trò chơi ăn khách làm thành một phiên bản khác không có gì quá nổi bật và mới mẻ người chơi sẽ nhàm chán là điều không thể tránh khỏi.

Cũng đơn giản giống như ngành điện ảnh. Với những bộ phim của Hồng Kông. Đi theo một mô típ bối cảnh cùng một dàn diễn viên có thể mới đầu còn ăn khách nhưng càng về sau càng chán doanh thu sẽ ngày càng không được như lúc đầu mà việc đầu tư lại lớn hơn cái đầu tiên gấp nhiều lần.

- Như thế xem ra KingSoft lâm vào bế tắc không ít. Nhất là dạo gần đây thị trường trò chơi bị Tencent lũng đoạn mở ra rất nhiều tựa trò chơi làm cho thị trường bị chùng xuống, Công ty ông nếu không có một trò chơi nào đủ sức hút hoặc không có được một trò chơi mới thì xem ra lối thoát là không có rồi đấy.

Bách Quân bây giờ chỉ thở dài. Đối với việc Thiếu Kiệt vừa nói hẳn thấy hoàn toàn không sai biệt với nhận định của mình. Nếu như Bách Quân hẳn không biết những điều vừa rồi thì xem như hẳn sống uổng phí trong cuộc đời này. Ai cũng hiểu nhìn vào KingSoft bây giờ chỉ có những danh tiếng cũ mà không có gì đổi mới con đường này làm cho Bách Quân cảm thấy áp lực không ít.

- Biết là như thế nhưng không có cách nào khác. Hiện tại đối với việc trò chơi rất khó khai thác được bối cảnh mới. Có chăng cũng chỉ là bối cảnh tam quốc hoặc kiếm hiệp dựa theo tiểu thuyết của Kim Dung thì còn có thể kéo được một chút lượng người hâm mộ chơi. Nhưng nó cũng không thể tồn tại lâu dài mà rất sớm đi vào quên lãng. Bởi thế sắp đến đang định mở một dự án để lấy lại tên tuổi của công ty với một bộ phận phần mềm diệt vi rút cho máy tính.

Thiếu Kiệt nghe đến dự án của Bách Quân cũng nhú mày. Bởi vì việc tạo ra một phần mềm diệt vi rút nếu thao tác đơn giản lại hiệu quả có thể vực lại tên tuổi công ty một cách cần thiết phát triển qua một lĩnh vực khác. Đây là điều mà Thiếu Kiệt thấy Bách Quân dự định làm.

- Ông định nếu cho ra phần mềm đó thì bán bao nhiêu. Đối với việc phần mềm diệt vi rút cho máy tính điều khả quan nhất để có thể lấy được hảo cảm của người dùng là nó phải thật sự tốt. Bộ phận phát triển của ông có thể làm điều này hay không? Nếu không nó lại là một trong những thất bại đẩy công ty vào bờ vực phá sản không xa đâu.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn Bách Quân nói thẳng bởi vì tính đến để một công ty phần mềm đi đến con đường làm một ứng dụng phổ cập cho tất cả máy tính dường như là còn đường để cứu cánh trước khi nó thất bại. Nếu như phần mềm đó vượt trội cần thiết đủ sức bảo vệ máy tính của người dùng và không tốt qua nhiều bộ nhớ cho việc chạy ngầm thì nó mới thật sự tốt.

- Công ty trong một năm qua vẫn bí mật tiến hành nghiên cứu. Chắc chắn sẽ đưa ra một cách tốt nhất cho một phần mềm cần thiết. Nếu không vì vấn đề tài chính cần thiết sợ rằng sẽ để họ nghiên cứu lâu hơn nữa trước khi đưa ra bản thương mại.

- Nếu thế tôi khuyên một điều. Nếu muốn lấy lại danh tiếng công ty tôi nghĩ việc ông đưa ra thương mại hóa phần mềm diệt vi rút này là một sai lầm lớn. Thứ nhất nó sẽ không hiệu quả. thứ hai chỉ làm cho công ty tổn thất nhiều hơn mà thôi.

Bách Quân cũng nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm bởi vì tạo ra phần mềm chủ yếu để bán nhưng lời nói của cậu thiếu niên trước mặt lại cho rằng việc hắt đem thương mại hóa phần mềm diệt vi rút lại là con đường đi đến phá sản nhanh hơn.

- Không thể nào? Nếu phần mềm được đón nhận ít nhất công ty sẽ có một khoản tiền bán ra từ việc cung cấp phần mềm diệt vi rút cho người dùng mới đúng. Câu cứ nghĩ đi một bản thương mại tầm bốn mươi đến năm mươi tệ thì với số lượng người dùng máy tính trong quốc gia cũng đem lại con số không ít mới đúng.

“ Ha Ha Ha ”

- Ông đùa tôi à Bách Quân tôi nói thật ông mà cung cấp như thế thì ông chết chắc rồi. Chỉ một điều thôi ông nhắm phần mềm của ông không có lỗ hổng để cho những hacker bẻ khóa nó sao? Ông bán lấy tiền là đúng không sai. Nhưng ông nên nhớ người dùng thì miễn phí hơn là tốn tiền ra mua một thứ mà họ có thể kiếm đơn giản trên mạng.

Thiếu Kiệt ngay lập tức cười lớn nhìn Bách Quân như một người không phải là ông chủ của công ty phần mềm công nghệ. Bởi vì hắt thấy đối phương dường như muốn thu lợi lại để cứu vãn tình hình mà quên mất rằng hắt không thể nào bán được số lượng phần mềm cho toàn bộ dân số trong nước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 855: Khởi Đầu

Bách Quân bây giờ dường như không tin vào lỗi tai mình với những gì hắn được nghe từ Thiếu Kiệt dường như kế hoạch của hắn sẽ không thể nào thực hiện được. Hơn nữa nó còn khiến cho tình trạng của công ty tồi tệ hơn.

- Không lý nào làm sao lại có thể như vậy được. Cậu có nhầm không đúng là việc phát hành phần mềm virus sẽ có thể không tránh được việc bẻ khóa phần mềm. Nhưng ít nhất nó cũng phải thu lại một chút gì đó mới được chứ làm sao lại dẫn đến tình trạng này được.

- Nói ông không tin nhưng với việc đưa ra phần mềm diệt vi rút còn thương mại hóa thì tôi dám cá chín mươi phần trăm ông chỉ có thiệt hại lớn. Ông có dám cá với tôi không.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn Bách Quân khá tự tin nói về việc này. Đơn giản hắn hiểu với đất nước này đừng nói là hệ điều hành có bản quyền mà đến cả những phần mềm nhỏ khác cũng chỉ là những bản được bẻ khóa mà không bao giờ sử dụng đến bản trả phí.

Trước thái độ cương quyết như nắm chắc phần thắng của mình trong vấn đề này Tống Vũ dù không biết về những gì Thiếu Kiệt sẽ nói với Bách Quân ra sao nhưng cũng lên tiếng nói thêm vào.

- Vậy theo có chắc chắn việc này sẽ lỗi như thế có cách nào cải thiện được tình trạng này hay không. Vì nếu cứ như thế này cậu con sẽ phá sản mất.

- Cách không phải là không có nhưng không biết rằng ông ấy có chịu buông bỏ hay không thôi. Ông ấy không thay đổi cách nhìn thì chịu thua. Vì

cái lợi trước mắt bỏ qua lợi ít lâu dài chắc chắn sẽ dẫn đến thiệt hại không nhỏ.

Thiếu Kiệt nhìn qua bộ dạng chán nản của Bách Quân sau khi nghe được hẳn phủ định chắc rằng phần mềm diệt vi rút của Bách Quân sẽ thất bại. Hẳn cũng không phải ngốc. Chính xác là có vấn đề tiềm ẩn nếu không đã có một số người đầu tư vào dự án mở rộng này của KingSoft không đợi đến lúc Bách Quân hỏi ý kiến Thiếu Kiệt như thế này.

- Cậu nói có cách giải quyết vấn đề này sao? Như thế cách đó sẽ giảm thiểu thiệt hại đến mức nào. Liệu có thể thu về được tiền đầu tư ban đầu hoặc là trụ vững được công ty trong lúc này hay không?

Nhìn Thiếu Kiệt lúc này với bộ dạng chỉ cần Bách Quân hẳn nghe theo ý kiến của mình mọi thứ có thể trải qua nguy cơ trước mắt Bách Quân cũng không nhin được mà lên tiếng muốn biết về cách thứ đó sẽ dẫn đến đâu cho sự thay đổi hoặc kéo công ty trở lại từ vũng bùn hay không.

- Trước tiên có thể ông sẽ phải tổn thất lớn nhưng sau đó lại là lợi nhuận cao. Ông có thể vực lại công ty và chưa biết chừng có thể phát triển nó lại tùy theo đường lối của ông sau này? Sao nào ông có muốn nghe không?

Phan Thế Như bây giờ nhìn qua anh mình như muốn để cho Bách Quân quyết định. Thiếu Kiệt cũng không ngốc con đường này để cho đối phương tự quyết định số phận của công ty. Nếu như đối phương thật sự đồng ý hẳn sẽ buộc phải đầu tư ít nhiều vào KingSoft để hỗ trợ. Vì nếu chỉ đưa ra ý kiến mà không đem thành ý giúp đỡ Phan Thế Như chắc chắn sẽ không mấy tốt bụng như hiện tại.

Suy nghĩ thật lâu mới quyết định đưa ra được cái cần thiết để cứu vớt công ty Bách Quân thấy dù chỉ một hi vọng nhỏ cũng đáng nên thử.

- Được rồi cậu nói đi. Tôi sẽ dựa theo ý kiến của cậu xem tình hình sẽ diễn ra xấu đến mức nào.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười gật đầu nhìn Bách Quân. Hắn biết đề đưa ra quyết định khó khăn ngay lúc này với người đàn ông này là cả một việc phải đánh bạc trên cơ sở rất lớn. Không ai muốn tự mình nhìn thấy đế chế mình gầy dựng lên cũng từ tay mình sụp đổ.

- Được rồi. Vậy thì tôi sẽ nói. Với việc nghiên cứu phần mềm diệt vi rút của công ty ông tôi nghĩ cách tốt nhất không thương mại hóa nó mà tiến hàng công bố rộng rãi với giá thành là miễn phí ông thấy sao?

Ngay cả Tống Vũ, Phan Thế Như và cả Bách Quân lúc này đều nhìn chằm chằm vào Thiếu Kiệt bởi họ không nghĩ cái cách của Thiếu Kiệt lại đem đến thật sự khó chấp nhận. Một ứng dụng phần mềm đầu tư kinh phí cao vào để bán ra đem lại lợi nhuận mà giờ đây Thiếu Kiệt lại nói một lời rằng cho phát hành miễn phí điều này làm cho họ không tin vào những gì mình nghe thấy.

- Sao! Sao như thế được! Tôi bỏ biết bao nhiêu kinh phí vào dự án này để kéo công ty vực dậy cậu không thể nói với việc phát hành miễn phí như thế được không thể nào. Lấy đâu ra tiền để làm những việc khác chưa biết chừng vừa phát hành ra cổ phiếu rớt giá trầm trọng công ty sẽ dừng bên bờ vực phá sản chỉ trong vài tuần cậu không thể đùa lớn như thế được.

Bách Quân bực tức nói ra hết những gì đè nén trong lòng mình bởi vì ý kiến đề cứu thoát công ty từ miệng của Thiếu Kiệt lại là một cái vực sâu đầy KingSoft tiến gần đến việc giải tán công ty nhanh chóng hơn hiện tại.

- Đúng đấy Tống Long tiền bạc bỏ ra không phải đơn giản muốn kiếm lúc nào cũng được. Bách Quân cậu con đã tốn nhiều công sức cho nó giờ

con lại bảo phát hành miễn phí thế khác nào cho không người dùng. Tiền bạc đổ vào đó tất cả uổng phí sao?

Tổng Vũ cũng thấy điều kiện này quá không thích hợp vì ít ra nếu phát hành bản thương mại cũng có thể thu về một chút ít từ một số người có thể bỏ tiền ra mua vào phần mềm diệt vi rút để bảo vệ máy tính của mình.

- Thật tôi nói mấy người nhìn thấy cái lợi lớn mà không biết tận dụng. Việc phát hành miễn phí phần mềm chưa chắc sẽ đưa công ty xuống bờ vực phá sản như mọi người suy nghĩ đâu. Nó còn một con đường khác. Một con đường phát triển lâu dài nhiều hơn những gì mọi người thấy trước mắt.

Phan Thế Như sau việc bị Thiệu Kiệt đưa ra ý kiến cho Bách Quân thấy không khả thi nhưng bà không lên tiếng vì bà thấy với người như Thiệu Kiệt sẽ không đưa ra cái gì đó không thiết thực. Người kinh doanh như hẳn chắc bản thân không muốn bị thua lỗ.

- Đâu cậu nói thử cho mọi người nghe toàn bộ dự định của mình xem? Tôi chắc rằng cậu có ý tưởng nào đó trong đầu mình rồi mới đúng.

Thiệu Kiệt bây giờ gật đầu vẫn một nụ cười trên khuôn mặt xem như những điều mình nói làm rung động và làm tâm lý phản kháng của Bách Quân trôi dạt như chưa từng xảy ra.

- Đúng vậy quả thật đã có ý tưởng. Một ý tưởng khá lớn lao. Mọi người thường thấy việc phát triển một phần mềm miễn phí thường bị đánh giá là công ty không có năng lực làm ra sản phẩm thất bại không đủ điều kiện kinh doanh. Nhưng ở đây lại có một góc độ ngược lại với điều này. Nếu như sản phẩm đó được xuất phát từ một công ty đang trên bờ vực phá sản. Họ lại cho ra một phần mềm đầy đủ tính năng mà hiệu quả cao. Không thu tiền mọi người sẽ nghĩ như thế nào.

Phan Thế Như nghe rõ từng lời nói của Thiệu Kiệt cũng trầm ngâm suy nghĩ một chút. Bách Quân cũng như thế đối với những lời vừa rồi của Thiệu Kiệt hẳn mới vừa mới nhận ra có một cách suy nghĩ khác cho vấn đề này.

- Với một phần mềm tốt lại được đưa ra miễn phí. Người khác sẽ nghĩ hai chiều hướng nếu nó là công ty mới bắt đầu bước chân vào giới công nghệ thì nó là hiển nhiên. Nhưng với một công ty lâu năm như KingSoft họ sẽ xem đây là một quân bài để mở ra một thị trường khai thác mới cho công ty này.

Chưa đợi Bách Quân kịp suy nghĩ rõ mọi việc Phan Thế Như đã đưa ra đáp án cho mọi người đều nghe. Dù bà không hiểu đến việc kinh doanh phần mềm ra sao nhưng với việc thị trường cổ phiếu và chứng khoán dựa vào tâm lý chung bà đã đưa ra một cách nhìn khách quan nhất.

- Đúng vậy đây là bước khởi đầu. Khởi đầu cho công ty mới mở và cũng là khởi đầu cho một công ty lâu năm chuyên hướng phát triển. Vậy theo Bách Quân ông họ sẽ thiên về vấn đề nào. Khi một công ty chuyển hướng phát triển ông nói xem nếu nó lâm vào phá sản họ mới thao tác việc này hay là họ có một chỗ dựa cần thiết có thể thao tác ảnh hưởng đến sự phát triển của công ty?

Bách Quân nghe thấy Thiệu Kiệt đưa ra lập luận bây giờ bất giác cả bản thân hẳn vừa suy nghĩ vừa đáp lại lời của Thiệu Kiệt.

- Nếu là tôi thì tôi sẽ chọn phương án thứ hai. Công ty đó có đủ khả năng và chỗ dựa cần thiết tác động vào sự thay đổi của việc phát triển công ty.

- Đây ông đã có đáp án rồi đấy. Nếu một người nghĩ như thế sẽ không quan trọng nhưng nhiều người thì sẽ như thế nào. Ông nên suy nghĩ theo cách mà ông đã từng lập nên công ty KingSoft đi là vừa. Bởi phải có khởi

đầu cho tất cả mới có được thành quả cho mọi thứ. Khởi đầu để phát triển hướng đi mới cũng giống như khởi đầu cho một công ty mới ra mắt thị trường.

Tông Vũ với Phan Thế Như bây giờ cũng gật đầu khá đồng ý với lời nói của Thiếu Kiệt. Vì họ hiểu Bách Quân đã lựa chọn con đường phát triển khác cho công ty mới đầu tư tạo ra phần mềm diệt vi rút cho máy tính mà không đi theo chiều hướng phát triển trò chơi như trước kia.

- Nói như thế cũng được nhưng chỉ sợ rằng nó không đủ để người khác tin vào rằng nó tốt. Phần mềm còn thiếu khuyết quá nhiều trong một sớm một chiều không thể nào làm xong hết được. Hơn nữa phát hành miễn phí thì cũng không còn đủ kinh phí để thực hiện những việc khác.

- Không phải ông có đường lối rồi sao. Khi phát hành miễn phí hãy kèm theo một chương trình chạy ngầm cho phần mềm. Đó là vấn đề quảng cáo chính từ máy chủ của công ty ông đấy. Đã là miễn phí thì các ông cần thu về kinh phí. Mà việc bán quảng cáo hiển thị trên phần mềm với số lượng người tải về của một chương trình diệt vi rút không tốn tiền thì ông nghĩ số lượng sẽ là bao nhiêu. Tiền này ông lấy còn dễ hơn là việc ông bán từng bản chương trình đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 856: Ứng Dụng Di Động

Bách Quân hài mắt lúc này mở lớn đối với việc vừa rồi Thiếu Kiệt nói hẳn hoàn toàn không nghĩ đến. Chỉ nhìn vào sự thật cách này sở với việc bán thương mại phần mềm là hơn rất nhiều. Mỗi bản thương mại chỉ đem lại giá trị nhất định. Chưa tính đến việc sử dụng tốt không nói đến. Nếu như phần mềm ra mắt không đạt đủ điều kiện hoặc làm cho người dùng có phần đạt được hiệu quả thấp hơn sự kì vọng thì công ty cũng không chịu nổi áp lực chỉ trích. Còn phát hành miễn phí vừa không bị nói vừa có cơ để tiến hành chạy quảng cáo giống như ý tưởng của Thiếu Kiệt.

- Hay ý kiến này quả thật không chê vào đâu được. Nhưng mà dường như có điều gì đó không ổn lắm. Nếu phát hành là miễn phí dựa vào tiền quảng cáo cần thiết của những công ty khác nhưng với chi nhiều đó thôi dường như là không đủ cho việc lấy lại vốn và phát triển sau này. Một chương trình chỉ tồn tại với việc miễn phí quảng cáo dường như có phần đơn điệu quá sợ rằng người dùng cũng nhanh chóng quay lưng đi với chương trình như bao thứ khác.

Bách Quân tìm thấy lỗi ra trong phút chốc nhưng hẳn sợ rằng việc có được sự ủng hộ nhất thời vì hiếu kỳ muốn được sử dụng phần mềm và một số người nghiên cứu khác sẽ dẫn đi vào con đường kiệt quệ tài chính mà phá sản. Đây là điều hẳn lo lắng nếu có cách thoát khỏi cơ chế nhất thời của bờ vực phá sản và tìm ra được đường lối để phát triển sau này trụ vững được công ty mới thật sự là cách vẹn toàn.

- Cũng không hẳn nếu ông đủ một đội ngũ có thể tích hợp những thứ cần thiết vào một phần mềm tôi nghĩ nó sẽ khá tốt. Ông thử nghĩ xem nhé nếu như chỉ cần cài đặt một phần mềm diệt vi rút vừa có được những ứng dụng cần thiết như kết nối QQ cùng với mọi trang web cần thiết thì sẽ như thế

nào. Nó không phải muốn để cho người dùng không mất quá nhiều sau mỗi lần cài đặt máy tính sao Chỉ cần cài đặt phần mềm diệt vi rút mọi thứ đề có sẵn hết cần gì người ta phải tốn công vài giờ để tìm kiếm cài đặt từng ứng dụng.

Thiếu Kiệt hoàn toàn dựa theo những ứng dụng phần mềm của quốc gia này ở mỗi lần hàn cài đặt đều đi kèm theo những dịch vụ mà đến hần cũng cảm thấy có đôi khi mình hoàn toàn không cần dùng đến nhưng nó rút ngắn được không ít thời gian cần thiết.

- Việc này! nói một câu dễ nghe ý tưởng của cậu không phải không thực hiện được nhưng nói khó nghe một chút là hiện tại không đủ kinh phí cần thiết để tiến hành làm lại toàn bộ phần mềm và những thứ liên quan cần thiết.

Bách Quân hẳn cho dù muốn làm những điều Thiếu Kiệt vừa đưa ra nhưng cũng hiểu hẳn hiện tại không thể nào thực hiện thay đổi khi không có được nguồn đầu tư. Với những dự án trước đây đã ngốn không ít tiền và thua lỗ nếu như không có nhà đầu tư chắc chắn cho du hẳn có thấy được giải pháp nhưng cũng lực bất tòng tâm. Không phải một phần mềm muốn có là được. Nó cần phải trải qua thời gian chỉnh sửa thiết lập lại cấu trúc bản thiết kế và cả tìm ra cách kết nối với những ứng dụng cần thiết. Mà điều này chắc chắn là phải cần tiền và nhân lực không ít.

Đối với việc KingSoft hiện tại ở lại chỉ là những nhân viên không giỏi hơn người khác bao nhiêu vấn đề tìm ẩn ở giới công nghệ một nhân viên không bao giờ cố định cho mình một chỗ làm nhất là khi họ cảm thấy tiền lương và năng lực của mình cao hơn. KingSoft để trụ vững đến giờ phút này cũng đã mất quá nhiều người cho Tencent và những công ty tập đoàn công nghệ khác.

- Nói đúng ra thì ông cũng chỉ thiếu tiền thôi đúng không. Trước mắt ông cứ đưa một bản thảo dự án thay đổi cấu trúc cần thiết sau đó tôi sẽ xem qua. Nếu được tôi sẽ đưa những người chuyên nghiệp hơn xa nhưng người ở Tencent cho ông mượn. Với điều kiện lúc đó tôi sẽ sở hữu một số cổ phần nhất định dựa theo số tiền sẽ đầu tư.

Thiếu Kiệt không thiếu tiền cái hắn nhắm vào khi giúp đỡ Bách Quân đều có mục đích của chính mình. Hắn đang đặt một nước cờ cần thiết cho việc này nên để đem lại tính phổ biến của phần mềm diệt vi rút mà KingSoft đang làm hắn chắc chắn sẽ phải nhảy vào.

Hắn muốn mọi máy tính ở quốc gia này đều sử dụng một phần mềm diệt vi rút được công bố miễn phí với mọi người. Ở trong đó hắn có thể thu thập dữ liệu toàn bộ từng người trong quốc gia về những gì họ làm. Hắn không muốn phải làm rắc rối thêm vấn đề đặt cơ sở mở rộng tình báo lâu dài. Chỉ cần nắm được điểm mấu chốt việc phát hành phần mềm được phổ cập từng máy tính cá nhân hoặc máy tính công ty tập đoàn. Hắn đã có được một nguồn thông tin toàn bộ quốc gia này trong tay.

Bách Quân nhìn qua Phan Thế Như để xác định người thiếu niên này sẽ không lừa gạt hắn vấn đề làm bản dự toán và đầu tư cần thiết.

- Anh đừng nhìn em. Thông qua tin nhắn anh cũng hiểu rồi đó. Cậu ấy xem như bây giờ là cổ đông lớn nhất của Tencent còn giá trị cổ đông bao nhiêu thì em không được biết nhưng chắc rằng sẽ không ít. Còn việc cậu ta có người giỏi hơn tencent hay không thì chỉ cần hợp tác làm việc không phải anh sẽ biết sao. Đã Không còn gì để mất thì cứ theo ý kiến của cậu ấy đi.

Thiếu Kiệt nhìn thấy Bách Quân thời điểm này lại hỏi ý kiến của em gái mình cũng nhìn lầy Phan Thế Như. Bởi nếu một người ở cương vị như

Bách Quân thì cũng phải biết tự mình có thể quyết định số phận của công ty chứ không thăm dò ý kiến như thế này.

Thấy được bộ dáng thắc mắc của Thiếu Kiệt về việc tại sao mình phải hỏi ý kiến của Phan Thế Như. Bách Quân chỉ cười cười như không có gì giải đáp cho Thiếu Kiệt hiểu khi đối phương chưa đưa ra câu hỏi bằng lời.

- Cậu đừng lấy làm lạ. Bởi vì công ty đến ngày hôm nay còn tồn tại một phần do bố tôi tác động. Mà việc tác động lớn nhất là có một đứa em ủng hộ. Nếu không chưa biết chừng ông dẹp cái công ty tôi lâu rồi. Như vậy đi tôi sẽ về làm lại toàn bộ dự án rồi sau đó đưa cho cậu xem. Cậu thấy có thể ủng hộ bao nhiêu so với dự toán thì tôi đều đồng ý. Nhưng nói trước đừng nói đến lúc đó cậu lại không nhận là được.

Bách Quân giờ tâm lý tương đối tốt hơn. Bởi vì hẳn tin vào hai việc có thể thu gom cổ phần của Tencent mà đến giờ Mã Hóa Đăng không biết chứng thực người thiếu niên trước mặt này có khả năng. Thứ hai là hẳn chưa thấy em gái mình lại kiêng dè một người nào trong vấn đề ra điều kiện. Vậy mà những lời nói của thằng nhóc trước mặt lại có thể đã động tới em gái hẳn đồng ý không thay đổi.

- Tôi còn chưa đưa ra mô hình phát triển sau này cho ông mà ông vội mừng vậy. Cái dự án này của ông chỉ là bước phổ cập đầu tiên thôi. Nó chưa phải là cái làm ra tiền cũng không phải doanh thu quảng cáo có thể lấy lại được hết các số tiền đầu tư lâu dài ông lại vội như thế làm gì? Nếu tôi muốn đầu tư lấy cổ phần ít nhất phải có cái gì đó gọi là lợi nhuận chứ. Đầu tư mà lấy lỗ về tôi làm gì bỏ tiền ra cho ông đây. Tiền đâu phải là giấy muốn cắt bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Thiếu Kiệt cũng không quên vài thứ. Nếu nói trong việc đầu tư để đổi lại một số cổ phần cần thiết của KingSoft hẳn cũng không muốn tất cả những gì mình bỏ ra đi theo dòng nước mà không thu lại được. Thiếu Kiệt hẳn

phải là người bỏ ra được phải thu về được nếu nói không có thu mà chỉ chi ra thì hẳn hoàn toàn sẽ không cần nói nhiều với Bách Quân như thế này.

- Ý cậu là thông qua dự án này bước tiếp theo của công ty sẽ phát triển trở lại? Cậu có chắc điều này không tôi chỉ cần vực dậy công ty không đến bờ vực phá sản cuốn gói về nhà ăn bám ông già đã là may lắm rồi.

- Đúng vậy! Ông nghĩ khởi đầu lại để cho nó không phá sản thì thôi sao? Ít nhất nói phải có lại chỗ đứng nhất định mới được ông không nghĩ với hướng đi mới ông sẽ phát triển theo một cách mới hơn sao. Ông suy nghĩ có chút hơi thấp hơn tôi tính.

Thiếu Kiệt thẳng thừng chê bai Bách Quân. Nhưng Thiếu Kiệt bản thân không biết rằng với kiến thức của hắn về những gì đã diễn ra ở thời đại công nghệ phát triển cho hắn tầm nhìn đi trước thời đại rất xa mà bản thân Bách Quân không thể nào nghĩ đến.

- Việc này! nói thật cậu tôi hiện tại không có ý tưởng tốt như cậu đối với người ngoài có thể tranh chấp hơn thua nhưng trong bản thân biết mình ra sao. Không phải thế thì Mã Hóa Đằng vài năm nay làm sao áp chế được công ty của tôi điều này cậu cũng thấy rồi đấy.

Bách Quân không ngại thừa nhận việc mình thua thiệt trong tay Mã Hóa Đằng và công ty Tencent áp chế sự phát triển rõ rệt cũng là một minh chứng hắn không thể phủ nhận.

- Tôi đã nói nó là khởi đầu. Thì chắc chắn sẽ chỉ là bước xoay mình đầu tiên thôi. Ông nghĩ thị trường điện thoại sẽ như thế nào? nếu như ở cái điện thoại này của tôi nó cũng giống như một máy tính để bàn hoặc một máy tính xách tay thì sao?

Thiếu Kiệt nhìn mọi người trên xe lấy trong túi mình chiếc điện thoại ra đưa đến trước mặt của Bách Quân. Hẳn hiệu công ty KingSoft sẽ không ngã mà còn thu về số tiền khá lớn ở những ứng dụng điện thoại mà ngay cả hần cũng cần phải dùng đến và thường được cài đặt sẵn trong tất cả các điện thoại thông minh khác cũng không thể thiếu.

- Ý cậu là phát triển cả phần mềm diệt vi rút trên cả điện thoại? Nhưng liệu có được không nó cơ cấu phức tạp hơn ứng dụng nhiều lập trình hơn cho một phần mềm sử dụng được với điện thoại không phải đơn giản đâu.

Bách Quân nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ nhất thời của mình. Hẳn thấy việc thiết kế một phần mềm sử dụng cho hệ điều hành máy tính đã trải qua khó khăn như thế nào. Giờ lại đem những đoạn lập trình đó tối ưu đến mức thu nhỏ thành một chương trình trên điện thoại thật sự cần nhiều tài lực hơn rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 857: Hai Bản Ứng Dụng

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười đem chiếc điện thoại của mình bỏ vào lại trong túi nói với Bách Quân.

- Làm sao không thể. Ông nên nhớ rằng thời đại thì vẫn là thời đại sẽ có cái mới thay thế cái cũ có thể máy tính sẽ không bị thay thế ở một số lĩnh vực nhất định. Những chiếc điện thoại bên người sẽ thay đổi không phải ông đã từng chứng kiến những chiếc máy nhắn tin xuất hiện rồi đến những chiếc điện thoại lớn như viên gạch rồi nhỏ dần tới hiện tại một chiếc điện thoại chỉ nằm trong lòng bàn tay nó đang chuyển mình đến mức không còn cả phím số thì cái gì mà không thể.

Bách Quân nghe Thiếu Kiệt nói xong cũng im lặng. Đây đều là những thứ đã trải qua. Nó là quá khứ mà tất cả mọi người trên xe điều biết. Mọi thứ đều sẽ tiếp nối với tương lai không ai đoán được. Nhưng xu thế ngày càng hiện đại hóa của những chiếc điện thoại thông minh đã nói rõ nó chắc chắn sẽ như Thiếu Kiệt nói và diễn còn diễn ra một cách nhanh chóng.

- Nhưng chỉ sợ một phần hiện tại không kiếm ra được người lập trình ở những thứ này nên việc tuyển dụng sợ rằng khó khăn không ít. Lĩnh vực này còn tương đối mới với các công ty. Hầu hết nó đều nằm ở apple với intel như thế mức lương của họ cũng không thấp. Nhất là những chuyên gia lập trình vào tạo cơ chế ứng dụng trên điện thoại di động càng hiếm hoi muốn mời họ về cũng không phải là dễ.

Theo suy nghĩ của Bách Quân ở hiện trạng như thế này là hoàn toàn có thể hiểu được. Việc ứng dụng phần mềm chỉ vừa mới xuất hiện chưa nhiều muốn chuyển đổi hầu hết đều dựa theo những chuyên gia của intel hoặc apple để có thể phát triển tiềm năng của một ứng dụng thiết yếu.

- Việc này ông không cần phải lo. Tôi đã nói là sẽ đầu tư nên số tiền này ông cũng không phải thắc mắc. Hơn nữa việc đem chuyên gia về để phân tích và hướng dẫn cấu trúc lập trình ứng dụng di động sẽ có người của tôi tham gia vào. Như vậy phần tiền để mời người của hai công ty kia tôi chịu. Ông sẽ không cần trả bất cứ chi phí nào cho việc này.

Thiếu Kiệt muốn thông qua công ty KingSoft để có thể đào tạo nhóm người của mình mà không phải để lộ ra một nhóm cá nhân nắm giữ quá trình làm việc với những hệ thống cấu trúc ứng dụng di động. Dù ở những năm sau vấn đề này không lớn nhưng hiện tại hẳn muốn đi trước mọi người phải có những lớp học chính quy để phổ cập những chương trình này cho đám người bên dưới của Tymothy.

- Nhưng theo cậu nếu như áp dụng phương thức ứng dụng di động như thế chúng ta sẽ đi theo hướng nào? Làm người đi đầu phát triển trò chơi hay là triển khai ứng dụng nào đó giống như phần mềm diệt vi rút sắp sửa thực hiện.

Bởi Thiếu Kiệt đã đưa ra khả năng cần thiết về một con đường mới nên Bách Quân sẽ phải thông qua hẳn lấy ý kiến với con đường phát triển này. Nếu không dựa vào việc người khác bỏ tiền ra mà không được đưa vào chính kiến của mình quả thật là điều chưa từng xảy ra.

- Trước mắt chúng ta sẽ không tập trung vào vấn đề trò chơi bởi vì trò chơi hiện tại với điện thoại vẫn là một cái gì đó khá xa vời hiệu năng không đủ hệ thống vi xử lý chưa chịu được áp lực cao của việc chơi trò chơi trực tuyến. Nên trước mắt cứ phát triển theo dạng phần mềm ứng dụng trình duyệt hoặc phần mềm vi rút. Hơn thế nữa vì là người đi đầu nên tôi nghĩ rằng ông nên nghĩ đến những ứng dụng thiết thực nhất cho khối văn phòng. Bởi vì sau này làm việc trên những ứng dụng này trong lúc di chuyển là điều bắt buộc khi mà hệ thống điện thoại thông minh nhỏ gọn đầy đủ tính năng thu nhỏ của một máy tính cần thiết.

Phan Thế Như lúc này suy nghĩ so sánh giữa việc phải đem theo một cái máy tính xách tay và một chiếc điện thoại lúc nào cũng có thể đọc được văn bản và những ứng dụng văn phòng đang phổ biến được thu nhỏ gói gọn trong một chiếc điện thoại cũng gập đầu.

Bà nhìn qua Thiếu Kiệt cũng cảm thán nói ra cho Bách Quân nghe thấy.

- Đã nói với anh rồi. Tầm nhìn của cậu ta xa hơn anh nhiều giờ thì anh thấy chưa. Nếu có tầm nhìn đi trước như thế này. Chấp nhận hi sinh lúc ban đầu để đổi lấy thành công ở phía sau thì anh sẽ không bao giờ thua bởi Mã Hóa Đăng. Nếu lúc trước theo chính sách phát triển nhiều mặt mà không tập trung quá vào thị trường trò chơi là được rồi.

Ngay cả Tống Vũ khi nghe rõ từng lời của Thiếu Kiệt cũng thấy được cái nhìn khả quan về việc này. Từ một công ty chuyên về trò chơi trên máy tính được chuyển đổi qua làm việc với những ứng dụng nhỏ nhỏ trong điện thoại để nó có được sự hỗ trợ tiện ích cho mọi người quả thật lúc đó sẽ thu về nhiều hơn những gì cần thiết.

- Được! Cứ theo ý cậu việc này tôi sẽ cho người bí mật sắp xếp với hai người của hai công ty kia. Song Song đó tôi sẽ liệt kê ra những ứng dụng cần thiết thông dụng của khối văn phòng nhân viên công sở hay sử dụng mà chuyển đổi nó thành phiên bản ứng dụng. Nhưng cậu cho tôi hỏi trước. Việc phát hành này là thương mại hay là miễn phí để thu quảng cáo?

Bách Quân cũng muốn biết liệu việc chuyển đổi này Thiếu Kiệt sẽ đem nó phát triển đến mức nào. Nếu như lại tiếp tục để miễn phí và cho hiển thị quảng cáo thì hẳn cũng không biết mình sẽ chịu được vấn đề này hay không.

- Cả hai cái làm song song. Đối với ứng dụng khối văn phòng sẽ chia ra làm hai bộ phận một bản sẽ là bản miễn phí với một số tính năng cần thiết.

Và một bản đầy đủ mà người dùng có thể mua lại với giá chừng năm đến mười tệ. Như thế sẽ có hai bản song song như thế sẽ ổn hơn. Đối với phần mềm diệt vi rút hoặc phần mềm quét dọn giải phóng hiệu năng của điện thoại thì công bố với bản miễn phí phổ cập trước sau đó sẽ có những bản tính phí sau.

Bách Quân thấy việc Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến về sự tồn tại song song của một ứng dụng nhưng hai phiên bản có phần nào đó khó hiểu bởi nếu có bản miễn phí dù ít tính năng hơn nhưng nó vẫn làm cho người dùng sử dụng nhiều hơn là phải bỏ vài tệ mua lấy một chương trình trên điện thoại.

- Nhưng liệu phát hành song song hai bản ứng dụng như thế thì chỉ sợ người dùng họ không sử dụng bản trả phí mà thôi. Nếu như họ cứ tải về những bản miễn phí thì chúng ta có thể hiển thị quảng cáo như đã nói không. Phải có cái gì đó để chúng ta thu vào từ nguồn vốn đã đầu tư ra chứ.

- Ủ đúng đấy Tống Long làm hai bản ứng dụng như thế không phải là sẽ phát sinh kinh phí thêm sao. Làm một ứng dụng thôi thì đỡ phải tốn kinh phí nhiều hơn mới đúng. Lại có thể bán cho mọi người sử dụng thu lại nguồn lợi khá lớn.

Tống Vũ cũng cảm giác nếu phát sinh chi phí quá nhiều việc tác đôi một chương trình cần thiết thật sự không đáng khi mà với giá thành năm đến mười tệ người ta có thể mua được mà không phải suy nghĩ gì.

- Vấn đề này mọi người hoàn toàn hiểu sai rồi. Đúng là có hai bản nhưng đối tượng nó lại là một người khác một tầng lớp khác chứ không phải là số tiền bán ra như thế nào. Như vậy đi làm một ví dụ đơn giản. Nếu một người mua một cái điện thoại gần một ngàn tệ đi. Thì họ có dám sử dụng ứng dụng miễn phí không? mọi người thử suy nghĩ xem sao?

Bách Quân trầm ngâm một chút rồi mới đưa ra câu trả lời.

- Vẫn sử dụng. Bởi vì nó không mất tiền hơn thế nữa có cũng sẽ có được một số tính năng cần thiết nếu thiếu có thể cài đặt thêm một số cái mà chương trình đó thiếu.

- Đúng vậy đấy. Nếu là tôi thì việc chọn lựa cũng sẽ là miễn phí. Nhưng ở đây nó có một phương diện xuất hiện. Ở trên một cơ sở ứng dụng có hai phiên bản đối với người bình thường nó hoàn toàn giống nhau. Nhưng đối với một bộ phận công ty lại khác nhất là các công ty sản xuất điện thoại. Ông nghĩ họ chọn bản mất phí hay bản miễn phí?

Phan Thế Nhu bây giờ mới đáp lại lời thay cho Bách Quân đứng ở cương vị một người sản xuất bà hiểu phải ưu tiên đồ tốt nhất ở thị trường mà họ muốn đánh vào nhất là khi họ thấy một ứng dụng miễn phí sẽ có tâm lý đánh giá của rẻ là của ôi. Họ bắt buộc phải chọn một sản phẩm tương tự có một số tiền để chắc rằng nó không có vấn đề.

- Theo cô thì chọn cái có phí. Vì nó được bảo đảm từ nhà sản xuất nhiều hơn là một cái bản miễn phí.

- Chính xác. Vậy thì ra sao đến lúc đó không phải có người mua phần mềm rồi sao. hệ thống công ty mua lại để dùng nó sẽ nhiều hơn người dùng miễn phí. Bởi vì chúng ta nhắm vào đối tượng là người làm việc trong công sở sẽ tiêu tốn điều kiện để sử dụng chương trình mà họ thấy đây là một ứng dụng thật sự cần.

Thiếu Kiệt chỉ nói đến đây bởi nếu những thứ như thế này Bách Quân cũng không biết thao tác nữa thì không cần kinh doanh làm gì. Hẳn dù có một mục tiêu lớn hơn. Nhưng đây không phải là lúc nói ra điều này. Nếu cái gì Thiếu Kiệt hẳn dựa vào đó lấy tiền thì cũng không thể đơn giản cho người khác được.

Vì những ứng dụng này nếu Bách Quân phát triển thành công. Nó sẽ còn là một bản siêu thương mại. Đối với các công ty sản xuất và lắp đặt điện thoại. Một chiếc điện thoại đưa ra thị trường không thể đơn điệu không có gì và để tự người dùng cài đặt. Sẽ không có gì thu hút nhất là ở thời điểm những năm đầu này người mua điện thoại thường có tâm lý rằng trong điện thoại sẽ phải được cài một số trò chơi hoặc những ứng dụng có thể giao tiếp với người khác.

Mà những công ty này sẽ không để điện thoại mình sử dụng những phần mềm miễn phí họ sẽ thương lượng để mua lại ứng dụng một cách tương đối trang bị lên những chiếc điện thoại của họ. Khi người tiêu dùng mua vào bản thân thấy được có cả những ứng dụng cần thiết để họ cần sẽ làm cho nhiều người chú ý hơn.

Còn Thiếu Kiệt thì hẳn định bán sao số lượng bản ứng dụng được trang bị trên điện thoại của các công ty này như thế nào. Dù cho bán rẻ nhưng với mức độ mỗi năm đều có những chiếc điện thoại mới ra và thường xuyên thì hẳn thu về không chỉ con số nhỏ mà còn số khổng lồ dựa theo số lượng điện thoại mà những công ty này bán ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 858: Tin Phong Thủy

Trên xe bây giờ không ai nói gì Bách Quân còn đang suy nghĩ những gì hắn vừa nghe được còn Tống Vũ với Phần Thế Như không có ý kiến gì. Cả không gian trên xe bây giờ thật sự im lặng.

Blake đưa ánh mắt nhìn về Thiếu Kiệt một tay đặt trên đùi lấy một ngón tay vẽ trên bàn tay một vòng tròn. Nhìn thấy hành động này của hắn Thiếu Kiệt bất giác nhìn ra bên ngoài.

Vì cử chỉ này của Blake muốn nói chiếc xe đã đi được một vòng mà chưa đến nơi cần thiết. Đây làm ám hiệu mà Thiếu Kiệt và hai người đã thống nhất với nhau. Dùng để ám chỉ một vấn đề dự phòng trước lúc đi. Vì sợ sẽ bị lái xe bán xứ đi vòng tốn thời gian lại mất tiền nên đây cũng vẫn là ám hiệu cần thiết của họ.

Thiếu Kiệt lúc này đã nhìn ra việc để hắn cùng với Bách Quân có thể nói chuyện người tài xế lái xe lúc này cũng đã đánh một vòng theo lộ trình cần thiết. Vì thì quá cửa sổ Thiếu Kiệt nhận ra rằng có một khung cảnh khá quen thuộc mà họ đã được đưa đi qua.

- Bách Quân nói thật tôi cũng ngồi xe không phải là thoải mái đâu, ít nhất cũng vài giờ tôi ngồi trên máy bay rồi ông cho người đến nơi cần thiết đi đừng đi lòng vòng nữa.

Bách Quân lúc này cũng chỉ cười cười mở cửa sổ của phía sau lưng mình nói nhỏ với tài xế cái gì đó. Thiếu Kiệt ngồi nhìn bên đường một chút cũng không quá lâu. Đoàn xe dừng lại ở một khu nhà khá sang trọng.

Bên ngoài những hàng rào được bằng gỗ được sơn màu trắng ở phía trên là những chậu hoa được sắp bên dưới chân hàng rào bên ngoài khá nhiều

loại hoa.

Nhìn từ bên ngoài vào có thể thấy được cả bên trong sân đối với việc tạo một khoảng không gian sân cỏ và con đường sỏi một kiến trúc không lạ. Nhưng đối với việc có thêm những hòn đá lớn đặt trên thảm cỏ xanh lại là thứ lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy.

Với cách bài trí kiểu này Thiếu Kiệt cũng không thể nghĩ ai lại đem những tảng đá như thế này để trong khu vườn làm cho không gian có chút chặt chội mà lại không thích hợp chút nào.

Thấy khó chịu Thiếu Kiệt mới lắc đầu cảm thán một câu.

- Chưa thấy người nào lại thiết kế những thứ này không phải mất mỹ quan lại đem những không gian xung quanh phá hư.

Phan Thế Như cũng nghe thấy Thiếu Kiệt nhận xét khung cảnh bước vào trong nhà làm cho bà phải nhìn lại một chút. Bách Quân lúc này mới cười cười đáp lại Thiếu Kiệt bởi vì những cách bày trí này hẳn được một người mách nước cho hợp phong thủy.

- Cậu không biết đây là đá để tăng khí vận và phong thủy. Đối với người mạng thổ như tôi cần phải có đá để nâng cao khí vận. Có thể cậu không tin nhưng mà đôi khi phong thủy tốt làm ăn được lắm.

Không những bất ngờ Thiếu Kiệt thậm chí há hốc miệng. xem ra căn nhà này của Bách Quân dành cho chính mình. Hắn không hiểu Bách Quân kiếm đâu ra người nhận xét đặt những viên đá này để nâng cao khí vận. Nhưng trong mắt hắn những điều đại kỵ của mạng thổ đều nằm trong khuôn viên nhà này.

- Tôi biết sợ ông rồi đấy Bách Quân. Ông thậm chí còn không biết gì về phong thủy về tử vi lá số của mình mà ông lại trang trí nhà như thế này.

Nếu ông nói phong thủy tốt sao tôi thấy ông càng lụi bại vậy. Tôi xem ra ông xem nhầm thầy rồi thì đúng hơn.

Thiếu Kiệt không ngại mắng thẳng Bách Quân. Đối với việc xem tử vi lá số hoặc phong thủy một con một đọc truyện như hấn làm sao không tìm hiểu. Nhất là hấn luôn muốn thay đổi một chút gì đó vận mệnh của mình.

- Cậu đừng giỡn chơi. Làm sao như thế được, dù sao ông ta cũng là người có uy tín không thể nào chỉ sai được. Ít nhất lĩnh vực này cậu với tôi cũng không hiểu biết bằng người ta. Nói làm sao mà được đôi khi tâm linh dù không đáng tin nhưng nó có chút gì đó là thật.

- Ông cần tôi lấy cái bàn thờ để ông lên không. Ông có biết rằng mạng thổ kỵ nhất màu trắng và màu đen. Ông đi sơn cửa nhà màu trắng thì thôi với việc mộc khắc thổ ông xem ở đây một đám cây cỏ như thế này bên trong lại là nhà làm giả gỗ. Tôi nói ông chưa chết là may lắm rồi ở đó phong với thủy. Thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa lại sinh thổ. Đây là quy luật ngũ hành, Trong khi đó Mộc khắc thổ. Ông lại chơi đại làm nguyên cái kiến trúc khắc mạng mình vậy mà nói nó cho ông nâng cao khí vận.

Ngay cả Phan Thế Như với Tống Vũ nghe được Thiếu Kiệt nói như thế cũng nhìn hấn dù mấy cái này chỉ là kiến thức cơ bản nhưng đôi khi vẫn thường có người nhầm lẫn. Bách Quân bây giờ cũng muốn nói ra lý lẽ mà hấn đã nhận được từ người thầy phong thủy kia.

- Không phải đâu ông ấy nói tôi hợp với màu trắng với bạch kim mà. Ông ấy dường như được nhiều người đến nhờ vả lắm.

- Tôi nói ông bị người khác chơi rồi mà không biết. Đúng màu trắng với bạch kim hợp với mạng ông thật nhưng nó phải có chỉ vừa đủ còn cái này. Ông nói xem ai lại để đá như thế này. trước nhà hơn nữa tôi có thể nhìn ra

được những viên đá này đều tập trung ở đầu hướng bắc so với cửa ra sao. Muốn tiền tài thì mạng thổ hợp với hướng Bắc ông đem đá chặn mất đường tiền tài của mình thì ông không chết cũng lột da.

Vừa nói Thiều Kiệt vừa chỉ vào đồng đá mà hấn khó chịu ngay từ đầu. Bởi vì tất cả cho thấy việc sắp đặt như thế này là cố ý.

- Không thể nào cậu còn biết những cái này. Nếu thế không lẽ người ta đồn đại về ông phong thủy đó không đúng sao?

- Đúng đấy Tống Long dù sao mấy cái này cũng không thể nói bậy nói bạ được. Với mấy người kia có uy vọng cũng không ít đi nhiều khi cũng không biết họ nghĩ gì nên người như chúng ta chỉ có thể làm theo ý kiến của họ thôi.

Tống Vũ sợ Thiều Kiệt sẽ làm một số người mang theo tín ngưỡng của phong thủy học mắng hoặc là tìm đến để kiếm chuyện. Dù sao đối với đất nước phương đông tại quốc gia này việc làm một phong thủy sư được nhiều người biết đến sẽ có tiếng nói rất lớn.

- Tôi nói có căn cứ đang hoàn. Nên nhớ boi ra ma quét nhà ra rác với việc làm một bộ cục phong thủy có lợi hay hại thì tùy theo phong thủy sư như thế nào. Tổ chất tốt sẽ đem lại một cái phong thủy tốt không phải là như thế này. Nếu ông không tin có thể tìm người khác hỏi họ về việc ngôi nhà này như thế nào. Mấy người tin phong thủy cũng phải có chút kiến thức đừng để người ta gạt mình. Đối với mạng thổ. Mạng tiền tài nằm ở hướng bắc. màu may mắn ở màu đỏ và hồng. Tôi kỵ đen trắng nếu ông nói do phong thủy thì mình chứng rõ ràng ông ở trong đây nên mới không có cái dự án nào làm ra tiền cả.

Bách Quân suy nghĩ một chút quyết định để cho vài người của mình đi mời đến một số người phong thủy sư bất kỳ. Vì nếu Thiều Kiệt nói đúng

hắn sẽ hiểu có thể một phần do phong thủy của nơi này có vấn đề giống như Thiều Kiệt nói.

Phan Thế Như im lặng một chút như nhớ ra điều gì đó mới nhìn Bách Quân lên tiếng nói.

- Xem ra Tống Long nói không sai đâu anh hai. Thử nhớ lại xem ba năm trước anh chuyển đến đây ở theo việc lúc đó công việc của anh rất ổn. Kể từ khi anh vào ở nơi này dường như mọi thứ của anh đều đi xuống. Anh cho rằng mình không may mắn nhưng nếu phong thủy đem lại khí vận gì đó thì anh phải may mắn hơn mới đúng. Cứ kiểm tra lại thử xem em sợ rằng có người muốn phá anh đây. Việc bỏ tiền ra cho phong thủy sư cải biến một chút vấn đề chỉ cần có nhiều tiền là được.

Trong Khi Phan Thế Như nói chuyện với anh mình Thiều Kiệt đã đi vào trong sân bước đến bên cánh cửa mở ra. Đập vào mắt hắn là một thứ không thể tin được. Hắn lắc đầu nếu nói một người mạng thổ ở trong căn nhà này ít nhất không tán gia bại sản là điều may mắn rất lớn.

Hắn không thể tin rằng Bách Quân còn có sở thích sưu tập đồng hồ. Bên trong căn phòng không ít hơn hai chục cái đồng hồ quả lắc đang đung đưa. Đối với loại đồng hồ này đề thuộc ngũ hành mộc thêm vào đó là nguyên tố kim loại khá nhiều. Việc sử dụng đồng hồ cổ lên dây cót mỗi tuần là một thứ tốn khá nhiều thời gian. Nhưng không thể phủ nhận số đồng hồ trong nhà quả thật có giá trị. Từ cái tủ đồng hồ quả lắc đến những đồng hồ kiểu cũ của Pháp tất cả đều có trong căn phòng khách với những chiếc khảm làm bằng gỗ chạm khắc hoa văn bát tiên long phụng.

Đối với phong thủy Thiều Kiệt chỉ tìm hiểu sơ lược một chút khi đọc những bộ tiên hiệp. Hắn cũng có chút mê tín khi lúc đó tìm kiếm thứ hợp với mình để nhằm thay đổi một chút gì đó muốn cho mình thật sự may mắn. Điều này có cái đúng có cái không bản thân hắn cũng không thể nghiệm ra.

Nhưng chắc chắn nếu phong thủy sư là một nghề hái ra tiền thì đối tượng mà Bách Quân mới đến để xem phong thủy cho mình thì không thể nói một phong thủy sư không nhận ra được rằng đồ vật trong nhà khắc chế với mạng thổ của thân chủ không nhẹ.

- Bách Quân! Ông chuyển nhượng ngôi nhà này lại cho tôi đi. Ít nhất ông không phải lo vấn đề phong thủy nữa. Còn tôi thì muốn tất cả những thứ nội thất trong nhà này thuộc về tôi. Dù sao tôi cũng mạng hỏa nên ông tốt nhất chuyển nhượng nơi này lại có ít cho tôi nhiều hơn là ông sở hữu đấy.

Thiếu Kiệt hẳn thích những thứ được bài trí ở phòng khách. Những chiếc đồng hồ đều đặn đến giờ kêu lên với một con chim cú cu nhảy ra nhảy vào hoặc đơn giản là một số động tác của những con búp bê gỗ xoay tròn khi đến đúng thời điểm cần thiết vang lên.

- Cậu muốn mua lại chỗ này cũng được thôi. Nhưng mà để tôi xác minh điều cậu nói là đúng hay không mới được. Nếu đúng không cần cậu nói tôi cũng sẽ rao bán căn nhà này.

- Ông yên tâm tôi muốn mua là thật ông cho người xem đi rồi làm hồ sơ chuyển nhượng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 859: Gọi Tập Trung

Thiếu Kiệt chủ yếu thích những phong cách đồng hồ cổ ở trong căn nhà với việc hắn không thường xuyên ở nơi này chỉ cần cải tạo lại một chút theo ý thích của hắn là có thể sử dụng lâu dài việc cố định ở Thẩm Quyến này.

Bách Quân nhìn về phía em gái mình cũng không biết nói gì với thái độ muốn mua mà không cần quan tâm đến tiền dù không ít lần hắn đã thấy nhưng với mức độ muốn mua hết toàn bộ nội thất trong nhà của người khác hắn lần đầu tiên mới thấy.

Thiếu Kiệt nhìn quanh căn nhà một chút rồi ngồi xuống bàn. Lúc này trong nhà cũng không có nhiều người ngoài một vài người đi cùng với Bách Quân vừa kiêm vệ sĩ vừa làm các thứ như pha trà chuẩn bị cho họ.

- Bách Quân ông ở đây được vài năm rồi vậy thì Mã Hoá Đăng biết chỗ này không? Tôi nghĩ chắc nơi ở của ông phải có một vài người biết đi.

- Cũng không hẳn ở đây không có gì đặc biệt nên ai cũng có thể biết nhất là người trong ngành thì càng rõ. Mới hôm qua Mã Hóa Đăng còn tới văn phòng của tôi. Nhưng chắc rằng nơi này không thuộc diện bí mật quân sự gì hết.

Bách Quân cũng trả lời thật tình với Thiếu Kiệt vừa nói hắn vừa ngồi xuống không hiểu Thiếu Kiệt hỏi việc này để làm gì. Hắn định tìm câu trả lời từ Tống Vũ hoặc Phan Thế Như nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu.

- Được rồi thế thì tôi không ngại trưng dụng nhà của ông một chút để xem Mã Hóa Đăng phản ứng ra sao với việc này nào. Địa chỉ ở đây là gì thế ông ghi ra điện thoại cho tôi đi.

Thiếu Kiệt đưa cái điện thoại của mình đã hiển thị một khung soạn tin nhắn cần thiết đưa cho Bách Quân. Dù không biết Thiếu Kiệt đang có dự định làm chuyện gì nhưng nghe có Mã Hóa Đăng trong lời nói của Thiếu Kiệt Bách Quân nhanh chóng gõ địa chỉ của khu nhà vào điện thoại rồi chuyển giao lại cho Thiếu Kiệt hỏi.

- Cậu định làm gì vậy? Sao lại có Mã Hóa Đăng ở đây nữa?

- Việc này ông không cần quan tâm đâu. Vấn đề hiện tại của ông là về phát thảo làm cái dự toán cho thay đổi công ty đi. Ở đây thêm lúc nào thì tiền của ông càng bị giam lại đến lúc đó. Khi chưa có được bản dự toán và hợp đồng kinh tế toàn diện tôi sẽ không chi tiền ra cho dù chúng ta có quan hệ hay không. Tất cả dựa theo làm ăn mà tính. Hợp đồng ký kết chia ra đầu tư ở từng hạng mức nhất định.

Thiếu Kiệt nhắc khéo Bách Quân bởi vì tới đây hẳn thấy Bách Quân cũng đã đạt được mục đích của mình. Có ở lại cũng chỉ là ngồi nói chuyện với những việc bây giờ hẳn sẽ không thảo luận nhiều về những vấn đề của công ty Kingsoft để giữ cho mình một con đường kiếm tiền khác.

Bách Quân vì gấp có tiền để thay đổi hướng đi của kinh doanh nên cũng vội vàng nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy cũng được. Mọi người cứ ở đây cần gì thì gọi tôi một tiếng là được. Tôi sẽ để lại vài người cho mọi người cần gì thì gọi họ. Việc hợp đồng tôi sẽ về đốc thúc nhân viên làm hợp đồng sẽ ký kết sớm nhất có thể. Thôi tôi đi trước đây.

Tổng Vũ với Phan Thế Như đợi cho Bách Quân đi rồi mới ngồi đối diện Thiếu Kiệt lên tiếng.

- Tổng Long con thấy công ty của Bách Quân thế nào có kéo nó vực dậy nổi không. Chuyển đổi hình thức kinh doanh và đường lối phát triển không phải đơn giản chắc chắn sẽ cần một khoảng tài chính không nhỏ đâu.

Tông Vũ bây giờ mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt bởi bản thân ông nghĩ để kéo lại một công ty đang trên đường làm ăn thất bại dường như khá khó khăn nhất là Kingsoft hiện tại những hợp đồng kinh tế vì không đạt được hiệu quả cần thiết nên dẫn đến việc cầm cố thế chấp hợp đồng dự án để có tiền xoay vòng cũng không được.

Nếu dự án có thể cầm để lấy kinh phí Bách Quân cũng không phải khó khăn đến mức phải kiếm đầu tư với nguồn vốn bên ngoài.

- Cũng không hẳn tiền bạc có thể lấy lại đầu tư là một hạn mục dài hơi chứ không phải là như trò chơi trực tuyến đơn giản nó có thể thu lợi lại được lâu dài không quá độ như đường lối trước đây. Nếu biết làm việc đúng cách và phát triển đúng thời điểm mọi thứ sẽ có thể dẫn đến được con đường đúng đắn.

Phan Thế Như nghe Thiếu Kiệt nói như thế biết hẳn dù đã nhìn thấy toàn bộ cục diện phát triển ra sao về phương diện nào của KingSoft để đem lại lợi nhuận lớn nhất. Bà biết đối với việc có thể ảnh hưởng đến lợi ích của mình Thiếu Kiệt cũng sẽ không nói ra hết những dự định của hắn đang làm.

- Vậy cũng ổn rồi. Xem như cậu không thất hứa. Đối với việc cậu có thể làm cho công ty của anh tôi có thể phát triển lại tôi sẽ ghi nhớ. Sau này khi nào cần thiết bất cứ lúc nào cậu cũng sẽ có một nhóm người ủng hộ ngầm cho dù Tống Thanh Phong hay Tống Thanh Đông muốn đối phó với cậu thì bản thân họ phải suy nghĩ đầu đầu rồi đấy. Tôi đi thu dọn phòng của mình đây.

Phan Thế Như nói xong cũng rời khỏi phòng khách bà chỉ để lại Tống Vũ với Thiếu Kiệt ngồi ở phòng khách. Blake với Jackson đứng cách đó không xa nhưng chỉ đủ để quan sát toàn bộ diễn biến trong phòng không can thiệp gì đến cuộc nói chuyện của hai người. Blake đang cầm trong tay điện thoại nhắn đi vài tin nhắn cần thiết.

Hắn nhận được tin nhắn chuyển giao từ điện thoại của Thiếu Kiệt ghi rõ triệu tập mọi người kể cả hai bố con Hoách Nam và Hoách Khang. Trương Hạo cùng với Nhóm người Vô Ảnh đã đến Thẩm Quyển trước cũng được gọi về tập trung tâm ở đây.

Thiếu Kiệt đợi cho Phan Thế Như đi rồi hắn mới lên tiếng nói với Tống Vũ.

- Xem ra cuộc hôn nhân của ông cũng đầy đủ đầy nhĩ cái này tôi phải gọi là kết nối quan hệ hay không theo tôi thấy Phan Thế Như dường như có chỗ dựa lớn. Dù là Bách Quân cũng không dám làm phận lòng bà ta.

- Cũng không gì là lạ Hôn nhân chính trị đã được đặt ra từ trước. Với quan hệ hai nhà cân bằng với nhau mới có thể môn đăng hộ đối với những thế lực khác thì cùng chung một lòng làm đối trọng. Như thế mới đem lại cân bằng, Nhìn vào người bên ngoài không biết nhưng ở trên tất cả đều được dựa vào thế lực mình được bao nhiêu người cho toàn bộ biểu quyết, Bố của Phan Thế Như nắm giữ một chi nhánh không ít người tương đương với nhà mình nên lấy bà ấy là việc của hai người lớn trong nhà quyết định.

Tống Vũ đáp lại thắc mắc của Thiếu Kiệt một cách thật tình. Bởi trước sau không giấu được Thiếu Kiệt biết sớm cũng không ảnh hưởng đến việc gì. Hơn nữa Phan Thế Như đã nói sẽ có thế lực ủng hộ Thiếu Kiệt thì chắc chắn sẽ có.

- Vậy mà bà ta vẫn chịu làm vợ ông được tôi thấy cũng hay. Dù không bắt tài vô dụng cũng không nổi bật vậy mà lấy ông thì cũng thiệt thòi cho bà ta quá rồi. Tôi cho một người làm đường. Vấn đề gia tộc lợi ích này quả thật làm tôi thấy chướng mắt rồi đấy.

Thiếu Kiệt đoán được rằng không khó để nó giống như với những cốt truyện thông gia móc nối lợi ích giữa hai nhà. Nhưng việc đặt một người phụ nữ vào lợi ích quyền lực tranh đấu hẳn cảm thấy không thoải mái. Nhất là với Phan Thế Như, với cái nhìn của mình hẳn thấy được bà là một người tương đối tốt có thể nhìn nhận mọi thứ từ góc độ kinh doanh. Nếu để một người như vậy lấy tên Tông Vũ trước mặt này thì đúng là hồng nhan bạc mệnh.

- Con vẫn chưa hiểu hết đâu, Phải có từng nhóm nhỏ cần thiết liên kết lại mới tạo ra những nhóm lớn hơn. Nếu không có những thế lực kết nối lẫn nhau mạnh ai nấy làm thì việc đoàn kết thật sự trong một bộ phận rất khó làm việc. Dù mới đầu bố cũng không muốn nhưng phải chấp nhận thôi. Thân bất do kỷ không thể làm khác hơn được. Thay đổi sẽ làm cho nhóm liên kết đó có một mắt xích bị rạn nứt dễ dàng gãy đổ.

Tông Vũ nghe Thiếu Kiệt mắng cũng cắn răng chịu đựng bởi hẳn hiểu một đứa con như Thiếu Kiệt hiện nay có thể bỏ mặt hết toàn bộ lợi ích của việc quan trường.

- Tôi thấy các ông chỉ là viện cớ thôi. Như tôi hiện tại ai ép được tôi nào. Cái gì cũng phải tự chủ. Đừng nói là ông cho dù cái lão già ở Tổng Quân cũng không làm tôi thay đổi được ý kiến của mình. Mình sống do mình không do người. Lợi ích có mua được tình cảm không. Mấy người chỉ toàn nghĩ đường nào lợi ích tốt nhưng đôi khi lại bỏ qua sự cố gắng của những con người có thực lực và đủ điều kiện phát triển lâu dài.

Bị chính Thiếu Kiệt nói những lời này. Tống Vũ không thể nào phản bác được. Hắn dù có muốn nói nhưng cũng không thể nào giải thích được việc lợi ích lớn thế nào.

Đối với một đứa con có tiền có quyền có thể ra lệnh cho người bên dưới giết người và càng có chỗ đứng ở phía sau một thế lực hắc đạo không nhỏ thì hắn có giải thích gì cũng là vô nghĩa.

- Chỉ nói con như thế thôi. Lần này con muốn ở Thẩm Quyền bao nhiêu lâu cũng được. Việc Bách Quân con chỉ cần ủng hộ thì phía trên bố của Phan Thế Như sẽ lo hết những vấn đề phiền phức của con. Khi nào ông ta chết đi mới không thể bảo trụ được con thôi. Lần này con trao đổi được một món hời lớn rồi đấy. Thôi bố cũng kiếm cho mình một phòng cần thiết đây.

Nói rồi Tống Vũ đứng lên để lại Thiếu Kiệt ngồi ở phòng khách lắc đầu. Việc hắn đổi được món hời không phải giả. Nhưng để có được món hời này hắn phải bỏ ra cái giá nhất định. Theo như tính toán của Thiếu Kiệt dựa theo những việc cần thiết thì số tiền này sẽ không ít. Nhất là nó càng sử dụng để phát triển những ứng dụng mới được sử dụng trên điện thoại di động chứ không đơn thuần là nằm ở một mặt phát triển trên máy tính bàn hoặc máy tính xách tay.

Muốn thu lại được tiền thì còn xa xa hắn mới có thể thu về những gì mình đã đầu tư với việc đã hứa lần này. Nhưng hắn cảm thấy mừng bởi vì hắn sẽ làm cho Mã Hóa Đăng lần này có một phen trở tay không kịp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 860: Cuộc Chiến Bắt Đầu

Trong lúc này một nhóm người với hành động đồng loạt được triển khai đến với việc bố con Hoách Nam cùng với Hoách Khang dù trong thời kỳ nhạy cảm. Hai người buộc lòng phải đến địa điểm của Thiếu Kiệt đã nhắn tin cho mình.

Đam người Thi Lang cũng thế ngay cả Trương Hạo đang ngồi nói chuyện thưởng thức cà phê sáng với Sở Ninh cũng buộc phải đứng lên nói Sở Ninh cho người đưa mình đến địa chỉ mà hắn đã nhận được tin nhắn.

Toàn bộ những nhân vật được triệu tập đến Thẩm Quyển nhìn dòng tin nhắn đều hiểu rằng cuộc chiến lúc này chính thức bắt đầu. Mọi người đều hiểu kể từ giờ phút này, Thiếu Kiệt sẽ chính thức đứng cầm lái của buổi họp cổ đông tencent.

Việc mà trước đây hắn chưa bao giờ nhúng tay vào từ khi bắt đầu triển khai kế hoạch đến nay. Thiếu Kiệt chỉ từ xa chỉ đạo theo dõi từng diễn biến thông qua báo cáo cần thiết. Với những thứ thông tin dựa trên giấy tờ với tình hình thực tế sẽ có một khoảng khá xa dù trong mọi việc đều được liệt kê chi tiết. Nhưng nó cũng không phải là việc đối diện với áp lực trực tiếp.

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi một mình trong nhà ngắm nhìn những cái đồng hồ cổ trên tường còn bước đến cầm lấy một số cái đồng hồ cơ học nhỏ khác đặt tại trên những cái kệ tủ.

Blake thấy Thiếu Kiệt có cảm giác thoải mái như thế cũng bước đến lên tiếng nói.

- Vừa rồi anh đã gọi mọi người của Vô Ảnh tập trung đến theo tin nhắn mà em đã gửi. Xem ra sắp tới nơi này sẽ trở thành đại bản doanh cần thiết

đi.

- Ừ chúng ta sẽ ở đây lâu đấy đối với việc nơi ở này của Bách Quân cũng khá phù hợp để làm rối loạn một chút hành động cần thiết của Mã Hóa Đăng. Anh em xem nơi nào có thể dùng làm nơi đặt trạm thông tin tạm thời thì cứ làm. Em đi chọn một phòng nghỉ ngơi một chút khi họ đến thì gọi em.

Thiếu Kiệt để lại cho Blake với Jackson lo liệu mọi thứ dù đã ngủ một giấc dài trên máy bay nhưng hẳn vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được với thời tiết của nơi này cảm giác mệt mỏi phải có chút ít. Nhưng với những gì sắp diễn ra Thiếu Kiệt hẳn cần tận dụng toàn bộ thời gian trống để bổ sung tinh thần khi đấu trí với Mã Hóa Đăng.

Trong tất cả mọi người được triệu tập đến địa chỉ nhà của Bách Quân thì chỉ có bố con Hoách Nam với Hoách Khang là có thắc mắc. Bởi vì họ thấy việc mình đang bị theo dõi lại nhận được triệu tập của Thiếu Kiệt. Nếu với những người khác đây cũng không là vấn đề gì lớn nhưng đối với họ lại rất khó giải thích. Dù con gần hơn một ngày mới đến cuộc họp cổ đông nhưng để bại lộ thân phận của Thiếu Kiệt dường như có chút sớm so với dự kiến của họ.

Hoách Khang vừa lái xe lúc này mới nói với bố mình.

- Con thấy đúng lý ra cậu ấy phải đợi đến lúc họp cổ đông khi đó xuất hiện mới đem lại bất ngờ lớn. Giờ cậu ấy lại gọi hai bố con mình đi gặp chỗ khác nào lạ ông tôi ở bụi này.

- Vấn đề này bố cũng không biết nhưng đoán rằng cậu ấy đã có biện pháp dự phòng nhất định. Con cũng công biết thì bố làm sao mà hiểu cứ theo lời cậu ấy. Giờ thì cậu ta nắm quyền cao nhất chúng ta chỉ làm theo lệnh. Từ lúc làm việc với cậu ấy tới giờ con thấy có ai buồn rèm chường

quản mọi thứ mà vẫn có thể nắm bắt bố cục nằm trong không chế như vậy chưa. Đến cả bố còn làm việc với kinh nghiệm của mình còn sơ sót đối với cậu ta lại không có vấn đề gì chứng tỏ mọi phương án dự phòng tình huống thế nào cậu ấy nắm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Hoách Nam đáp lời con mình hẳn hiểu được đối với những người đánh nhau trên thương trường âm mưu gì đó đều có chuẩn bị cho mình những nước đi mà người khác không đoán trước để có thể nhất kích tất sát. Việc Thiếu Kiệt gọi họ đến lúc này chắc chắn cũng không ngoài dự liệu của cậu ta. Nếu nói con hẳn lo lắng thì Hoách Nam hoàn toàn bình thản.

- Bố cứ nói như vậy chứ bố nhìn ra gương chiếu hậu xem. Mình rời khỏi nhà chưa bao lâu mà phía sau đã có một chiếc xe chạy cùng nãy giờ rồi. Cá bao nhiêu con cũng có thể khẳng định đối phương là người của Mã Hóa Đăng. Chỉ cần biết mình gặp Thiếu Kiệt chắc chắn chưa tới năm đến mười phút là hẳn ta biết ai ở đằng sau chúng ta rồi.

- Thôi con cứ lo việc của mình đi. Đám người mà Thiếu Kiệt sắp xếp hình như đã đi trước chúng ta rồi. Chỉ tại con lè mề sợ bị phát hiện nên mới chần chờ đến bây giờ. Cậu ta đã gọi thì chúng ta đáp ứng mọi việc có bại lộ hay không thì thời gian còn lại bố nghĩ Mã Hóa Đăng cũng không đủ để xoay chuyển được đâu cứ lo việc của mình là ổn rồi.

Hoách Nam bây giờ cũng một giọng điệu không quan tâm đến những vấn đề khác. Hẳn cho dù biết có người theo sau mình theo dõi nhưng thời gian chỉ hơn một ngày đối với ông Mã Hóa Đăng chắc cũng không làm được gì cần thiết.

- Bố cứ nói thế với đẳng cấp của họ bất cứ giờ phút nào đều có thể thay đổi được cục diện cần thiết chứ không phải như chúng ta đâu. Thời gian của họ được tính bằng tiền bạc chứ không phải được tính theo toàn bộ quá trình. Nhưng mà biết sao được nếu có được cái đầu như họ. Mối quan hệ như họ

chúng ta đã giàu lâu rồi không cần dựa vào cái cây đại thụ là Thiếu Kiệt đâu.

- Nhưng phải công nhận một điều không hiểu cậu nhóc đó kiếm tiền bằng cách nào. Nhớ ngày đầu vẫn gặp cậu ta chưa tới vài tháng lại chuyển biến kinh người như thế. Nếu không tự chứng kiến chưa biết chừng còn không tin là sự thật. Mình làm mấy chục năm không bằng người khác làm vài tháng thật người với người đúng là khác biệt.

Hoách Nam ngồi trên xe do con mình chở cũng lại cảm thán cả quá trình nhận thức Thiếu Kiệt. Hắn còn nhớ như in cái ngày mà Thiếu Kiệt đến mua hàng của hắn. Một vị khách giống như bao người khác nhưng lại làm ra nhiều kết quả hơn hết. Không ít người cũng từng ôm lô linh kiện của hắn nhưng thành công đến mức như Thiếu Kiệt thì chưa từng có.

- Cái đó không gọi là khác biệt đâu bố à. Người ta có tầm nhìn cao hơn chúng ta. Nếu như bố chịu buông bỏ nơi đó bước ra ngoài làm giống như cậu ấy biết đâu lại được. Nhưng đôi khi có những thứ chúng ta biết nhưng vẫn không làm được. Như thế mới thấy được người giàu nhìn đâu cũng thấy tiền còn người nghèo cho dù có dọn đường trải thảm nhưng tư duy và tầm nhìn không tới cũng chỉ phát triển đến mức độ nhất định mà thôi.

Đáp lại lời bố mình một cách dứt khoát những ngày gần đây Hoách Khang được giao tiếp không ít người hắn mới nhận ra một điều trước giờ mình thật sự ngây thơ trước giờ không bao giờ biết được những gì một phần nhỏ những người kiếm tiền và làm ra tiền như thế nào. Hắn hiểu rằng nếu với quan niệm cũ của mình và những gì đã qua thì hắn hoàn toàn không bao giờ thực hiện được. Đã tâm có lớn nhưng tầm nhìn không đủ. Không dám liều mình để làm việc lớn thì cho dù có muốn cũng không được.

- Xem ra thằng nhóc con cũng nhận ra một chút gì đó rồi nhỉ. Coi bộ không gian và bối cảnh xung quanh cuộc sống con người làm thay đổi

không ít. Nhưng như thế cũng tốt. Sau này dù thế nào bố nghĩ cứ đi theo cậu nhóc Thiếu Kiệt này bố con mình cũng không thiệt. Chưa biết chừng lại được hơn người con xem mà cố gắng đi.

Hoách Khang bây giờ chỉ gạt đầu lời nói của bố hẳn cũng không phải là không có lý do, Hấn đã tự thể nghiệm làm việc với Thiếu Kiệt nên hiểu rằng người thiếu niên hơn hẳn mọi người về tầm nhìn và cách đối đãi với người bên dưới không ai có thể làm được. Không cần quản lý quá nhiều về những việc của nhân viên làm. Công việc hoàn toàn tự do chỉ cần thành quả đạt được. Như thế là mọi thứ đã được xem là tốt.

- Bố cứ yên tâm. Chúng ta phải thay đổi con cũng không để cho cậu ta có thể trách móc gì đâu. Chỉ cần con toàn tâm toàn ý làm việc là được rồi. Còn những việc khác thì sẽ có người thay mình làm. Ở cấp độ cao hơn thì có những người chuyên môn làm việc thay mình con cũng không sợ nó sẽ dẫn đến sai lầm. Miễn là con quản lý tốt người dưới mình là được.

Nói rồi Hoách Khang đạp mạnh chân ga, Chiếc xe tăng tốc chạy trên đường cái với một chiếc xe cũng không muốn bị bỏ lại phía sau bám theo.

Ngay lúc này một chiếc xe khác đã vừa đến khu nhà mà Thiếu Kiệt đã cho hẳn địa chỉ. Từ khi nhận được tin nhắn hẳn ngay lập tức bỏ hết mọi việc đang làm cho dù việc nói chuyện với Sở Ninh như thế nào hẳn cũng không quan tâm.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh hàng rào trắng với cánh cổng gỗ. Người tài xế được phân công đưa Trương Hạo hẳn đi đến nơi này mới lên tiếng nói.

- Thưa ngài nơi này là địa chỉ mà ngài đã chỉ định. Ngài có chắc là ở nơi này đúng chứ. Vì đây là một khu nhà tư nhân nếu không có sự đồng ý chúng ta sẽ bị bảo an ở khu vực này đuổi ra khỏi đây.

Trương Hạo nghe được tiếng được tiếng không của người tài xế dù cố gắng nói để cho Trương Hạo hiểu nhưng với ngôn ngữ bất đồng người tài xế phải diễn tả bằng tay những lời nói của mình.

Trương Hạo chỉ có thể nghe được loáng thoáng bằng một số từ tiếng anh. Nhưng hẳn cũng không biết được nơi này sẽ ra sao hẳn chỉ có thể đến nơi mà Thiếu Kiệt đã nhắn tin cho mình một cách nhanh nhất có thể mà thôi.

Lúc này một người đứng bên trong nhà bước ra nhìn chiếc xe khá sang trọng mà Trương Hạo được Sở Ninh chuẩn bị. Kê bên là Trương Hạo cũng ăn mặc không đến nổi tề chỉnh mới bước đến lên tiếng hỏi.

- Máy Người tìm ai?

Người Tài xế lúc này mới nhìn qua Trương Hạo cố giải thích bằng tiếng anh cho hẳn hiểu. Những người này hỏi hẳn muốn gặp ai. Trương Hạo dường như bây giờ cũng biết được hai người trong nhà nói gì bèn chuyển lời với tài xế của mình nói.

- Tôi đến đây gặp Tống Long.

Vừa nói Trương Hạo vừa diễn tả bằng hành động song song đó hẳn lập đi lặp lại vài lần bằng tiếng anh. Cả hai người bảo an lúc này nhìn nhau một người gật đầu quay vào bên trong trước khi đi còn nói.

- Chờ đi! Để tôi đi thông báo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 861: Khu Tác Chiến Tạm Thời

Ngay khi người này vừa quay đi thì hai chiếc xe tải cũng chạy tới dừng lại bên cạnh xe của Trương Hạo. Người bảo vệ con lại vốn thấy sự việc bất ngờ cũng giật mình lo lắng sợ rằng nhóm người này lập tức làm điều gì đó bất lợi.

Hai chiếc xe tải tắt máy hẳn từ phía trước một chiếc xe nhảy xuống một người đàn ông trung niên lúc này Trương Hạo bỗng nhiên mỉm cười với đối phương nói.

- Ông mà cũng đích thân đến đây nữa sao Thi Lang bên kia ổn không mà ông bỏ đi du lịch như vậy?

- Cậu cũng ở đây sao. Tôi cứ tưởng cậu đang ở công ty bên đó điều hành phụ giúp cậu ấy mới đúng. Lần này cũng không phải du lịch gì. Chủ yếu vẫn là liên hệ các con đường đem đến thiết bị cần thiết cho Blake hoạt động thôi xong hôm nay tôi bay về lại bên kia liền. Ở đó nếu vắng mặt quá lâu chưa biết chừng xảy ra chuyện không đáng có đấy.

Thi Lang có hơi bất ngờ với việc gặp được Trương Hạo ở chỗ này. Theo hẳn thấy với những gì Thiếu Kiệt làm thì ở phía sau đó nếu có thể tìm ra người chủ chốt thì Trương Hạo là phòng tuyến cuối cùng trước khi danh tính của Thiếu Kiệt bị bại lộ. Một người với thân phận nhạy cảm như Trương Hạo cũng xuất hiện ở nơi này cho thấy Thiếu Kiệt lần này muốn chơi lớn. Nên xuất động hết những thứ cần thiết để làm tiền vốn cho mình.

Người bảo vệ của Bách Quân khi thấy hai người Trương Hạo với Thi Lang nói chuyện cũng thở phào nhẹ nhõm đôi chút. Nhưng thần kinh của hẳn thật sự căng thẳng khi mà ở nơi này chỉ có mỗi mình hẳn. Trong khi đó

hắn càng không hiểu Thi Lang đem đến cái gì mà cần đến hai chiếc xe tải tận mười tấn.

Bên trong Blake cũng không biết rằng ở phía ngoài hiện tại đang có một nhóm người đứng đợi. Vì bất đồng ngôn ngữ với mấy người bảo an của Bách Quân nên hầu như cả Blake với Jackson đều không hiểu đối phương nói gì.

Tổng Vũ thấy bên ngoài có chút ồn ào vì Blake với người Bảo an của Bách Quân nói chuyện có phần nào đó phát ra âm thanh không nhỏ nên cũng đi ra.

Nhìn người Bảo An vừa diễn tả vừa cố nói từng lời tiếng anh cho Blake hiểu Tổng Vũ mới lắc đầu nói với Blake.

- Hắn ta nói bên ngoài có người muốn gặp Tổng Long. Chắc là mấy người mà thằng nhóc đã cho địa chỉ đến cậu có biết mấy người đó không ra xem thử đi.

Blake được Tổng Vũ nói bằng tiếng anh làm cho hắn có thể hình dung được những gì mà người bảo an vừa nói. Blake ngay lập tức hướng về phía cửa chính đi cùng với hắn là Jackson. Với việc nhận định người đến đây với câu nói muốn gặp Tổng Long thì chỉ có cái người trong cái vòng tròn nhỏ mà Thiếu Kiệt muốn thấy ở nơi này.

Ngay Khi Blake vừa bước ra khỏi cửa chính thì bên ngoài một chiếc xe cũng dừng lại bên cạnh nhóm người Trương Hạo. Chiếc xe đậu sát vào bên trong lề đường rồi tắt máy. Bước xuống xe là Hoách Nam cùng với con của mình.

- Mọi người đến giờ lại vẫn đứng bên ngoài sao? Không phải cậu ấy gọi chúng ta đến mà sao tất cả lại đứng đây thế này?

- Không cần thiết phải đợi nữa đâu Blake ra rồi kìa. Muốn nói gì thì đợi chừng nào gặp cậu ấy rồi nói. Ở đây có vẻ không tiện lắm đâu.

Vừa nói vừa nhìn về phía góc đường đang có một chiếc xe ô tô dừng lại nơi đó. Hoách Khang để cho Thi Lang chú ý không ít. Hắn bây giờ cũng chỉ hỏi hai bố con Hoách Nam.

- Hai người bị theo dõi?

Hai người chỉ gật đầu mà không đáp lại lời của Thi Lang. Bởi có nói gì thì đây cũng là sự thật biện minh cũng không được gì. Nhất là việc họ có thể theo mấy người Hoách Nam với Hoách Khang là bình thường.

- Xem ra cũng không ổn lắm. Blake ông xem có nơi nào để hai chiếc xe này đưa vào trong nhà không người nào thấy không.

Thi Lang nhìn Blake nói ra ý kiến của mình. Blake nhìn qua Thi Lang nhưn vai một cái lại nhìn Tống Vũ. Vì nghe những người này đến đây theo lệnh của Tống Long nên hắn cũng muốn biết những người này là ai và đến đây với mục đích gì. Giờ lại bị Blake xem như người thông dịch viên hắn chỉ biết mỉm cười mà không thể nói gì hơn.

Quay qua nói chuyện gì đó với người bảo an đứng gần mình phải một vài phút sau Tống Vũ mới nói với Thi Lang.

- Cậu ta nói có cửa gara ở phía sau nơi này ở đó có thể để được khá nhiều xe hai chiếc xe này cũng được.

- Vậy Thi Lang ông xem để cho hai chiếc xe tải của ông vào gara đi rồi chuyển đồ cần thiết sau.

Blake thấy Thi Lang đã tiến về chiếc xe tải mà hắn bước xuống lên xe đóng cửa lại ra hiệu cho chiếc xe khởi động đi theo người bảo an. Còn lại

Trương Hạo với hai bố con Hoách Nam. Blake bây giờ mới gạt đầu ra hiệu cho cả ba đi vào trong nhà.

Vốn không thấy Thiếu Kiệt đâu hết Hoách Nam cũng không nhin được lên tiếng hỏi Trương Hạo.

- Có khi nào cậu ấy chưa đến đây không nếu đến rồi sao này giờ không thấy cậu ấy đâu hết nhỉ.

- Tôi không biết cứ theo Blake rồi hỏi sau. Ông cũng không cần gấp như thế cậu ấy đã nói đến thì sẽ đến cho dù có trễ cũng không trễ giờ họp mặt kia đâu.

Trương Hạo không biết sao Thiếu Kiệt vẫn chưa xuất hiện nhưng hẳn hiểu rằng có lý do nào đó. Khi cả ba người cùng với Blake bước vào trong nhà đóng lại cửa.

Phòng khách lúc này không có người nào Trương Hạo bước đến một cái ghế ngồi xuống bực mình nói.

- Cái thằng này gọi mọi người đến rồi đâu không thấy nữa. Để gọi điện hỏi nó đang ở đâu mới được.

- Mày khởi gọi tao ở đây này. Vì có một số thứ nên không ra mặt được. Hiện tại mới có thể xuất hiện. Chưa gì đã rửa tao rồi. Mày muốn ăn đòn mà.

Trương Hạo ngay khi nghe được lời nói của Thiếu Kiệt ở phía sau lưng mình cũng nhòm người lên quay lại nhìn hẳn. Thấy Thiếu Kiệt không có việc gì lại ra vẻ thần bí. Trương Hạo liền mắng một câu.

- Thằng này mày không làm khó anh em không được sao. Tự nhiên không ra tao với cái thằng kia ông nói gà bà nói vịt chả hiểu ắt giáp gì bực muốn nổ phôi vậy mà mày ở trong này lại không chịu ra.

- Mà y thì biết gì. Hai bố con Hoách Nam đến đây có người theo dõi tao biết thừa. Tao muốn tên theo dõi kia báo lại với Mã Hóa Đằng rằng hai người họ đến nơi này. Bản thân tao phải phòng ngừa hấn chụp ảnh được mình một chút chứ. Đầu thể nào lộ diện được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống đối diện với Hoách Nam với Hoách Khang. Trương Hạo ở bên cạnh gật đầu xem ra Thiếu Kiệt đã biết những gì cần thiết và đã có phương án dự phòng.

Tổng Vũ bây giờ đứng một bên không biết nên nói hay rời đi thì Thiếu Kiệt đã giới thiệu hấn cho mọi người.

- Ông ta là Tổng Vũ. Có chút liên hệ với tôi. Mọi người đã gặp mặt rồi thì làm quen sau này có gặp thì cũng không phải khó xử cho lắm.

Hoách Nam nhanh chóng đứng lên đưa tay ra bắt tay lấy Tổng Vũ hấn tự giới thiệu mình cho Tổng Vũ biết.

- Chào ông tôi là Hoách Nam còn đây là con tôi Hoách Khang chúng tôi làm việc cho Thiếu. à Tổng Long đây.

Hoách Nam vì vội vàng nên mém chút nữa nói nhầm chữ Thiếu Kiệt cũng may giữa chừng hấn đổi lại kịp. Thiếu Kiệt cũng mém nữa bị hấn làm giật mình.

- Sau này trước mặt người khác đừng cứ gọi tôi là thiếu chủ gì đó tôi không thích.

Thiếu Kiệt nhìn Hoách Nam đỡ lời cho việc lỡ gọi kia của hấn. Tổng Vũ thấy thế chỉ cười cười. Nhưng trong nội tâm hấn lại không hiểu với một người lớn tuổi như Hoách Nam lại chịu gọi con hấn là thiếu chủ chúng tỏ đã thừa nhận người trong vòng tròn lại là cấp dưới của con mình. Dù hấn

không nể mặt mình cũng chả làm được gì bởi hắn nghe được Tống Long (Thiếu Kiệt) chỉ nói có quan hệ mà không nói rõ ràng.

Phan Thế Như lúc này mới đem một bình trà lên vừa đặt trên bàn. Từ phía sau nhà xuất hiện một nhóm người. bước lên phòng khách ai nấy trên người đều thấy rõ trang bị mang theo là những phụ kiện của một người lính thật thụ. Jackson cùng với Thi Lang lúc này theo người bảo an đang đổ mồ hôi đầy trán đi lên trước nói.

- Thiếu Chủ Tiểu Đội đã chuẩn bị sẵn sàng đang lắp đặt các thiết bị công nghệ cần thiết làm trạm tác chiến tạm thời.

Thấy Thi Lang có mặt ở đây Thiếu Kiệt cũng có chút ngoài ai ý muốn. Nhưng nghe Thi Lang đối đáp với mình như thế xem ra ông ta cũng vừa nghe được câu nói kia của Minh nên mới mỉm cười gật đầu đáp lại.

- Tôi vừa mới chinh Hoách Nam xong giờ lại tới ông. Được rồi cứ để anh em làm việc của mình ông ngồi xuống đây luôn đi. Jackson chuyện khu tác chiến tạm thời anh lo liệu đi. Blake anh xem theo dõi đối tượng đi đến đây cùng với hai người họ.

Thiếu Kiệt nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh cần thiết. Phan Thế Như nhìn qua Tống Vũ lúc này cũng nhíu mày một chút lên tiếng nói với hắn.

- Tống Vũ ông xem xuống bếp phụ tôi một chút ông ở đây làm gì. Có việc gì của ông ở chỗ này đâu mà ở lại.

Phan Thế Như hoàn toàn một vẻ trách móc Tống Vũ nhưng làm cho Thiếu Kiệt mỉm cười với cách làm này của bà. Khi Tống Vũ còn ở đây đúng là Thiếu Kiệt hẳn khó có thể nói chuyện với hai bố con Hoách Nam và Hoách Khang.

Tống Vũ không phải ngốc khi biết mình trở thành người thừa ở đây. Phan Thế Như đã đưa cho hắn cái than để leo ra khỏi nơi này việc làm của hắn để tránh bị gây phản cảm làm sao có thể từ chối đáp lại.

- Được rồi để tôi đi phụ bà, Thôi mọi người cứ ngồi đây trò chuyện có cần gì thì cứ gọi tôi sẽ cho người lên phụ. Vừa nói hắn cũng kéo theo hai người bảo an của Bách Quân rời khỏi.

Cả hai người Bảo An bây giờ như thoát khỏi gánh nặng. Khi đưa hai xe tải xuống gara trong nhà cả hai mới biết trên xe có những gì, Với những người đi xuống không nói chỉ với những thiết bị và súng ống được đem đến quả thật đùng vào chỉ sợ nếu có gì không họ là người chết trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 862: Ccq

Đợi cho hai vợ chồng của Tống Vũ đi rồi Hoách Khang mới thở dài một hơi lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu biết hai bố con chúng tôi bị theo dõi vậy mà vẫn gọi đến tôi sợ rằng Mã Hóa Đằng phát hiện ra thì sẽ làm ra phương án đối phó với cậu còn nhiều hơn với hai bố con tôi.

Thiếu Kiệt lấy bình trà của Phan Thế Như đã pha lấy từng cái tách chia ra cho từng người rót trà một vòng rồi mới mỉm cười đáp.

- Cậu không cần phải lo. Tôi sợ rằng bây giờ Mã Hóa Đằng đang nghĩ rằng cậu là do Bách Quân mua chuộc với số cổ phần nằm trong tay cậu là của Bách Quân hoặc của chỗ dựa ông ấy. Không thể nào nghĩ đến tôi được đâu tôi chưa xuất hiện mà?

Hoách Khang khá ngạc nhiên bởi cái tên gọi mà Thiếu Kiệt đưa ra hẳn nhớ rằng mình có nghe cái tên này ở đâu rồi. Nhưng vẫn không thể hình dung được người này là ai.

- Cậu nói Bách Quân? Nhưng mà Bách Quân này là ai tại sao Mã Hóa Đằng tưởng rằng cổ phần trong tay bố con tôi sẽ là của người này? chúng tôi dường như chưa từng biết người này? tại sao Mã Hóa Đằng lại cho rằng chúng tôi với người kia thật sự có mối quan hệ.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn Hoách Khang như hẳn không thể hiểu nổi một người làm trong ngành công nghệ như hẳn mà vẫn không biết đến Bách Quân thì thật sự là việc lạ. Ý nghĩ đó chỉ tồn tại vài giây rồi chợt tắt bởi cho dù Hoách Khang có biết hẳn cũng sẽ chưa từng được tiếp xúc với những lãnh đạo của các công ty này cho tới khi làm việc cho hẳn.

- Bách Quân không xa lạ. Hấn là chủ nhân của ngôi nhà này còn đang điều hành công ty KingSoft theo cậu có liên quan hay không khi hai bố con cậu vào đây. Với việc nắm trong tay tình báo cần thiết Mã Hóa Đăng cũng biết rất rõ nơi này do ai sở hữu.

- Như vậy là? Mã Hóa Đăng sẽ suy nghĩ trước giờ tôi làm việc cho Bách Quân. Nhưng liệu có ổn không? Theo tôi biết KingSoft không khả quan cho lắm. ít nhất trong tháng vừa rồi cổ phiếu của công ty này cũng có những ba lần biến động lớn chỉ là rớt giá còn không tăng dù chỉ một đồng. Với tài chính như thế liệu Mã Hóa Đăng có tin cái người Bách Quân đứng đằng sau mọi chuyện

Hoách Khang vừa suy nghĩ vừa nói ra những gì hấn cho là đúng nhất. Bởi vì theo dõi cổ phiếu của Tencent hấn cũng nhìn được một số cổ phiếu của những công ty công nghệ nhất định.

- Có thể. Hiện tại Mã Hóa Đăng hấn sẽ không ngại đem nghi vấn này đề lên đầu Bách Quân. Vì hấn là một con người không hài lòng với những gì mình có. Hấn luôn muốn mình cái gì cũng phải được việc. Nhưng với KingSoft hấn dù có nổi trội hơn nữa nhưng cũng không động được bởi vì công ty này có chỗ dựa. Vậy hấn có thể suy nghĩ theo chiều hướng nào không nói thì cậu cũng hiểu đi.

Thiếu Kiệt lúc này vừa nhấp lấy một ngụm trà vừa đáp lại câu nói của Hoách Khang một cách bình thường. Vấn đề luôn có nhiều mặt nhưng để theo chiều hướng có thể suy nghĩ giống như Mã Hóa Đăng thì chỉ có một.

Không phải Thiếu Kiệt hấn thấy việc đoán mò sẽ chính xác nhưng vì đã từng thể nghiệm qua cái quyết liệt muốn chiếm hữu bằng các con đường khác nhau của Mã Hóa Đăng nên hấn hiểu. Mã Hóa Đăng sẽ suy nghĩ theo một phương hướng mà hấn cho là đúng nhất.

Đặt tách trà xuống bàn Thiếu Kiệt mới nhìn Hoách Nam hỏi.

- Phía bên kia trang bị tôi nghĩ chắc chỉ còn một vài yếu tố địa phương nữa là có thể cho nó đi vào hoạt động rồi đúng không?

Hoách Nam nghe Thiếu Kiệt nhìn mình hỏi như thế cũng gật đầu thờ dãi. Hắn biết thế nào mình cũng phải được nghe câu hỏi này từ Thiếu Kiệt.

- Bên kia mọi thứ đều đã chuẩn bị xong từ các việc phân loại hóa chất đến dây chuyền lắng đọng hóa học đều đã được chuẩn bị xong. Nếu đi vào hoạt động chỉ cần không bị đám người ở đó ý kiến điều gì là được. Nhưng đến giờ vẫn chưa xong vì đám người này vẫn còn đang làm khó dễ chúng ta.

- Việc này đơn giản ông liên hệ với Tổng Vũ cái đám kia tôi nghĩ ông ấy giải quyết tốt hơn tôi nhiều xong ngày hôm nay ông cứ đi gặp ông ta nói rõ sự tình tôi giao cho ông bị vướng mắt với đám quan chức ở cơ sở là được.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không để cho Tổng Vũ nhàn rỗi nếu đã muốn cho hắn thấy thành ý của chính mình Tổng Vũ phải đích thân đi dàn xếp những việc như thế này. Mà với hắn những công việc đối phó với đám quan chức ở cơ sở có thể nói không ai dám bắt bớ được. Vì thế mới luôn có câu quan cao một cấp đè chết người.

- Ô ông ta làm được sao. Như thế thì tôi phải nói chuyện với ông ta một chút rồi.

Hoách Nam nghe Thiếu Kiệt chỉ định mình đi tiếp xúc với Tổng Vũ để giải quyết những thủ tục khó nhằn còn lại cũng có chút vui mừng. Nhưng trái với vẻ vui mừng đó. Thiếu Kiệt lại trầm giọng nhìn mọi người nói.

- Bây Giờ đi vào chuyện chính của ngày hôm nay. Tỉ giá cổ phiếu của tôi chưa thật sự nắm rõ nhưng dựa theo báo cáo của mọi người chỉ là khách

quan một chút về cái nhìn ở một phía. Giờ thì mọi người nói đi.

- Vâng! với chỉ số cổ phiếu của Tencent hiện tại rất khó để đoán được bởi vì hiện tại chỉ số của nó lên xuống không đồng đều và hay tăng giảm bất thường làm cho giới đầu tư quan ngại nó đang có một sự gian lận nào đó trên thị trường diễn ra với cổ phiếu của Tencent. Không ít người khi tôi đề cập đến việc mua lại cổ phiếu này họ đều cho rằng nó sẽ làm một cái gì đó ngu ngốc ở thời điểm hiện tại.

Thiếu Kiệt trầm tư suy nghĩ một lúc lâu đối với trong nước việc thao túng cổ phiếu giá trị thị trường cũng không rõ ràng nhưng đối với việc ở một thao túng cổ phiếu tại những quốc gia lớn về thị trường tài chính nó lại là một môi quan ngại và luôn có chuyên gia xem xét theo dõi thường được đặt tên là ủy ban giám sát điều tra tài chính.

- Bởi vì việc san tay đem lợi nhuận đẩy giá cổ phiếu lên cao thường được xem là những phương thức gian lận tài chính nên cổ phiếu của Tencent không nói về mặt chính quy nhưng trong giới đầu tư nó bị đánh giá là cổ phiếu có mức độ rủi ro rất cao. Chỉ số CCQ của nó cũng không được các quỹ tính dụng coi trọng luôn nằm trong tình trạng thấp. Hơn nữa giá trị BPS dạo gần đây biến động do Mã Hóa Đằng đang tập trung nguồn vốn làm gì đó cũng khiến cho cổ phiếu Tencent dù không có người bán ra hoặc là có đi nữa cũng ít người mua vào ngoại trừ chúng ta.

Hoách Khang hẳn phải gần hơn hai tháng mới có thể làm quen và viết ra được cái báo cáo này cho Thiếu Kiệt biết dựa vào những gì hắn thấy và tìm hiểu được từ những người chơi cổ phiếu trên sàn chứng khoán lâu năm hẳn hiểu đám người tham gia vào lĩnh vực này đều có đầu óc tính toán siêu phàm. Nhưng họ vẫn phải dựa vào cảm tính và kinh nghiệm của mình để thao tác tay trên sàn mà không phải thông qua một công cụ phần mềm chuyên dụng.

Đối với những việc Hoách Khang vừa nói Thiếu Kiệt phải phổ cập thật lâu gần nửa năm trời khi hắn tìm hiểu vấn đề tài chính mới có thể tìm hiểu ra. Hơn nữa nhưng gì hắn biết chỉ gói gọn qua những cuốn sách tài chính và phân tích tình hình theo từng thời điểm không qua cụ thể như Hoách Khang.

Với thuật ngữ chuyên ngành của giới tài chính hắn cũng chỉ biết được thông qua một số từ điển tra cứu thông tin và giải nghĩa. Cụm từ CCQ được hiểu là một loại chứng khoán do công ty quản lý quỹ đại diện cho một quỹ đầu tư chứng khoán phát hành, xác nhận quyền hưởng lợi của người đầu tư đối với quỹ.

Công ty quản lý quỹ phải đáp ứng những yêu cầu khắt khe để được cấp phép hoạt động, như yêu cầu về người điều hành, đội ngũ nhân viên nghiệp vụ được đào tạo và phải chịu sự giám sát chặt chẽ của một ngân hàng hoàn toàn độc lập với công ty quản lý quỹ, ngân hàng giám sát đó không được sở hữu bất cứ một tài sản nào của quỹ.

Công ty quản lý quỹ được hưởng phí (thường khoảng hai phần trăm) trên tổng giá trị tài sản ròng của quỹ đầu tư và được thưởng một tỷ lệ nhất định trên lợi nhuận của quỹ vượt kế hoạch. Công ty quản lý quỹ chỉ được đầu tư vốn của quỹ vào chứng khoán hoặc tài sản khác phù hợp với điều lệ quỹ, với chính sách đầu tư của quỹ đã được người đầu tư thông qua. Hay được hiểu với cái từ ngắn gọn hơn là Chứng Chỉ Quỹ.

Thường những loại chỉ số CCQ của các quỹ đầu tư luôn được đánh giá một cách chính xác nhất bởi một đội ngũ nhiều người theo hạn mức tính toán cần thiết mà đưa ra một tham số dựa theo những mức độ mà loại quỹ trái phiếu hoặc chứng khoán của một công ty cố định. Nó được chia ra làm bốn loại chính là nguy hiểm, rủi ro cao, mạo hiểm, và an toàn.

Đối với lại Nguy Hiêm là những công ty đang có biến động có thể thâm hụt đến tài sản ròng hoặc dính vào những vấn đề nhạy cảm có thể dẫn đến con đường vụn kiếp bất phục.

Còn đối với mức độ rủi ro cao nó có thể được đánh giá ở mức dựa theo công ty có liên quan có mặt trên thị trường khá lâu, đang gặp phải vấn đề về tài chính nếu không bổ sung được hoặc làm ra những động thái tốt nhất có thể dẫn đến việc phá sản hoặc cũng có thể phục hồi lại mức độ nhanh chóng.

Ở phân khúc Mạo hiểm thường được áp dụng với những công ty đang có dự định bước chân lên sàn chứng khoán hoặc đang trong quá trình IPO để có thể có nguồn vốn lưu động được đánh giá dựa theo sự phát triển của công ty bao gồm nguồn vốn cơ cấu kinh doanh với sản phẩm thương hiệu của nó tác động đối với thị trường như thế nào.

Còn với mức an toàn những cổ phiếu này thường được áp dụng với các công ty tài chính ngân hàng bảo hiểm. Nơi những giá trị cổ phiếu này tăng không nhiều, hoặc có thể giảm ít nhưng không đi quá xa so với giá trần ban đầu rồi lại nhanh chóng phục hồi. Đa phần với những cổ phiếu này sẽ có bước tiến chậm rãi từ từ tăng trưởng trên sàn giao dịch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 863: Hấn Ra Bài Rồi

Thiếu Kiệt nắm khá rõ những mức độ của các CCQ bởi vì con người trước khi có thị trường chứng khoán họ đã biết cách mua thấp bán cao. Họ kiếm lợi nhuận dựa trên giao dịch hối đoái vốn ban đầu mà mình có được. Những chỉ số CCQ của các quỹ đầu tư hoặc là các chuyên viên chứng khoán đại diện đầu tư hộ theo lệnh đều là như thế.

Nhưng trong thị trường chứng khoán nhìn như khó khăn bởi nhiều luật lệ khắc khe nhưng không phải sẽ không có lỗ hồng. Vì thế ở những quốc gia tùy theo tình hình tăng trưởng kinh tế thị trường chứng khoán luôn được ủy ban giám sát theo dõi.

Thiếu Kiệt trầm tư một lúc đối với việc những quỹ đầu tư đánh giá thấp một cổ phiếu chứng khoán trên sàn đều không quá xa lạ bởi nó phụ thuộc vào quá nhiều yếu tố. Hiện tại Tencent bị Thiếu Kiệt tác động thu mua không đồng đều tạo ra một Pullback từ những người giao dịch giống như một cổ phiếu bị giao dịch đẩy giá lên để kiếm lời.

Đối với CCQ thì việc để một cổ phiếu ở mức độ nào cũng dựa theo tính khách quan của thị trường chứng khoán. Việc chỉ số CCQ ở thời điểm này Thiếu Kiệt không nhìn cũng được. Vì nó không đánh giá đúng vấn đề bên trong giống như việc nhìn vào một số biến động thị trường nhất định và khả năng khách quan thông qua hoạt động của công ty đối với truyền thông bên ngoài đưa ra quyết định của những người định đoạt tầm nhìn và giá trị của cổ phiếu đó.

- Vấn đề CCQ nó không đánh giá đúng mức thực lực hiện tại của cổ phiếu Tencent bởi vì chúng ta thật sự muốn gom hết những cổ phiếu đang có trên thị trường. Đơn giản nó giúp cho chúng ta có thể thắng thế trên cái ghế cổ đông của công ty. Nếu có ai nhìn vào biểu đồ sẽ tưởng rằng đang bị

thao túng nhưng ở mức độ điều tra tài chính thì vấn đề này chúng ta không mắc phải. Đối với ủy ban giám sát tài chính họ cũng không cần phải công bố rằng đây là một thương vụ lừa đảo hay không với truyền thông nên chúng ta cứ yên tâm mà làm việc của mình.

Thiếu Kiệt dựa theo việc mình có thể hiểu về vấn đề này mà đưa ra ý kiến vì nếu có điều tra vấn đề tài chính của cổ phiếu Tencent thì sẽ có biến động ngay từ lúc đầu.

- Mấy cái chứng chỉ quỹ CCQ đánh giá cổ phiếu tôi biết nó không quan trọng mấy với chúng ta bây giờ nhưng mà vấn đề BPS thì lại có giá trị rất lớn mà hiện tại hiệu số BPS của Tencent đã thay đổi lên tới 800 BPS việc này như một cách tính toán để thu hút đầu tư vào dự định sẽ tăng, Cậu nói xem với việc BPS tăng lại đánh giá của CCQ giảm như vậy ai cũng cho rằng Tencent hiện tại có vấn đề rất lớn. Nếu chỉ cần biến động một chút sẽ dẫn đến việc cổ phiếu rớt giá không chỉ một ít ngược lại là rất nhiều.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhũn mày không ít bởi chỉ số điểm BPS đại diện cho đơn vị lãi suất tương đương với 1/100 của 1%, và được sử dụng thường xuyên, thông dụng để thông báo thay đổi lãi suất của một công cụ tài chính. Điểm cơ bản được dùng phổ biến khi tính lãi suất, các chỉ số cổ phiếu và lợi suất của chứng khoán thu nhập cố định (fixed-income).

một phần trăm lãi suất được hiểu là 100 bps (cơ bản). Một trái phiếu có mức lợi suất từ 5% tăng lên 5.5% được gọi là mức tăng 50 bps. Nếu ngân hàng tăng lãi suất thêm +1% thì có nghĩa là lãi suất tăng thêm 100 bps.

Như vậy với cách đưa cổ phiếu ra trên thị trường với khớp lệnh bán ra hoặc mua vào với chỉ số BPS cao thường được dùng trong việc muốn mua vào một lượng lớn cổ phiếu phát sinh mà người khác đang nắm giao dịch. Với những người đầu tư lâu dài thì ở vấn đề BPS này không quá quan trọng với họ nhưng với người giao dịch để kiếm lợi nhuận từ sàn chứng khoán thì

việc bán ra những cổ phiếu đang có BPS cao để thu về lợi nhuận là rất lớn. Nó làm góp phần vào việc đột biến giá thành của một cổ phiếu của công ty nào đó.

- Xem ra Mã Hóa Đằng hẳn định làm cái gì đó. Tuy không biết đây là vấn đề gì nhưng chắc chắn sẽ sớm xuất hiện thôi. Việc còn lại của chúng ta là phải xem hắn đang giấu cho mình quân bài như thế nào trước cuộc họp cổ đông thường niên. Tôi cũng tò mò với việc hắn định để giá thành cổ phiếu trong tay của Hoách Khang thấp đến mức không thể kiểm soát quyền của tencent sẽ như thế nào.

Trương Hạo bây giờ ngồi không mới nhìn Hoách Khang nói với hắn.

- Đối với việc mà giá biến động lần này phụ thuộc vào ba trong năm cổ đông chính. Việc Mã Hóa Đằng hẳn có lợi thế ở vấn đề quyết định ra việc thay đổi cách thức tính toán cổ phiếu ra sao chúng ta không biết được nhưng chắc rằng hắn phải có sự ủng hộ tuyệt đối từ hai cổ đông có số vốn không nhỏ và với cổ phần đang nắm trong tay hắn. Hiện tại nếu tính tổng thể về tỉ lệ phần trăm cổ phần thì chúng ta nắm từ thị trường và thu mua có thể đạt đến mức sáu mươi phần trăm. Như thế tính theo đường nào thì chúng ta vẫn có lợi.

Thiếu Kiệt lắc đầu bởi vì hiện tại nhìn vào vốn hóa thị trường và số cổ phiếu có thể ngang bằng nhau nhưng xét ở một góc độ nào đó cổ phiếu để huy động vốn dựa vào đầu tư ở trên sàn chứng khoán chỉ có thể nằm ở cổ phiếu định mức thấp không nằm trong nhóm cổ phần chiếm lĩnh quyết định của công ty.

- Vì một phần cổ phiếu được gộp vào vốn tài sản của Tencent nên biểu quyết hiện tại của chúng ta là vô hiệu. Với việc hơn bốn mươi phần trăm quyền quyết định của Mã Hóa Đằng như vậy nếu muốn cân đối với lại thị trường Mã Hóa Đằng sẽ nâng hạn mức chia cổ phiếu ra làm nhiều loại. Đến

lúc đó chúng ta sẽ có lợi bởi hấn không nghĩ đến việc hai trong bốn cổ đông lớn đang nằm trong tay chúng ta nên việc này không phải lo. Cái lo lớn nhất là hấn định làm cổ phiếu rớt giá ra sao thôi. Tiền bạc có thể kiếm được nhưng không thể kinh doanh bỏ ra cái giá quá lớn.

Hoách Khang bây giờ cũng gật đầu đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói. Với phong cách làm việc không màn đến tiền bạc là thật nhưng chưa hấn là Thiếu Kiệt hấn không biết tính toán, Để bỏ ra một cái giá quá lớn để thu về lợi ít từ từ thì Thiếu Kiệt cũng không muốn phải thật lâu mới lấy được lại những gì đã đầu tư.

Trương Hạo hấn cũng cảm nhận được quyết định của Thiếu Kiệt phải dựa theo tình huống cụ thể. Giữa việc phải bỏ ra quá nhiều tiền để thu về một lợi ích không tương xứng, Trương Hạo chưa bao giờ thấy Thiếu Kiệt phải suy nghĩ trầm mặc lâu như thế này.

- Giờ chúng ta mới thật sự ở vào thế bị động. Không biết được Mã Hóa Đằng lúc nào ra bài vào thời điểm nào. Vấn đề này không phải cứ muốn là được trừ khi nào chúng ta chủ động thật sự mà thôi. Theo cậu nếu là Mã Hóa Đằng hấn sẽ làm gì ngay lúc này.

Câu nói cuối Trương Hạo không dành cho Thiếu Kiệt mà hấn nhìn về Hoách Khang. Hấn muốn xem thử việc đánh giá thói quen và tính cách của Mã Hóa Đằng trong công việc với phần nào cảm nhận toàn cục của Hoách Khang lúc này như thế nào. Bởi ngồi ở đây người có thể tiếp xúc với Mã Hóa Đằng nhiều nhất là Hoách Khang cho dù công việc không thường xuyên nói chuyện nhưng với một người cấp dưới phải có chút gì đó ấn tượng với những việc làm của cấp trên.

Cái gọi là nhìn mặt sếp để làm việc vẫn sẽ diễn ra dù ít hay nhiều nhưng khi thấy sếp mình đưa ra một vấn đề gì đó dù mình không trực tiếp nhận nó

nhưng cũng gián tiếp. Nói rõ cả quá trình tìm hiểu một người cấp trên của mình vẫn là việc thường xuyên của cấp dưới.

- Con người này rất khó đoán, Thường hay dùng thành quả đạt được để nói đến công việc hấn chỉ cần biết thành quả là tốt hay không tốt. Quá trình trải qua như thế nào cũng không cần. Hay ở chỗ hấn khuyến khích việc cạnh tranh gắt gao giữa những nhân viên với nhau để có được thành công mà hấn muốn nên dù cho có làm tốt thế nào đi nữa công việc nếu hoàn thành thì không có gì còn không hoàn thành thì sẽ rất khó nói.

Hoách Khang đưa ra nhận định một cách khách quan, Vì hiện tại dù đã điều ra rất nhiều lần như vẫn chưa thu được thông tin cần thiết khi nào Mã Hóa Đăng mới thật sự ra tay. Đánh đòn gió phao tin đồn đều đã được áp dụng chỉ riêng quyết định sống còn để đám người Thiếu Kiệt họ có thể biết được cách đối phó cần thiết thì vẫn chưa xuất hiện.

- Xem ra làm việc trong môi trường cạnh tranh như vậy đồng nghiệp cho dù có thân cũng sẽ trở thành đối thủ. Không thể nào để cho những người nhân viên bên dưới hoàn toàn hợp tác tốt lẫn nhau.

Trương Hạo nghe được lời của Hoách Khang cũng lên tiếng đánh giá. Thiếu Kiệt thì vẫn trong trạng thái trầm tư không ít. Hấn đang tìm cách thoát khỏi thế bị động không được thoải mái này.

Ngay lúc này một âm thanh phá vỡ bầu không khí trầm mặc của Thiếu Kiệt. Một tiếng chuông điện thoại bắt đầu vang lên trong cả căn phòng. Nơi phát ra tiếng kêu đó không ai khác ở phía Trương Hạo. Trên cái túi áo của hấn.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn về Trương Hạo ở cái quốc gia này dường như điện thoại của Trương Hạo vang lên không phù hợp cho lắm bởi mọi

người đều có mặt ở đây thì ai có thể gọi đến cho Trương Hạo ngoại trừ người đang nắm giữ các cổ phiếu thay cho Thiếu Kiệt hẳn.

Dem điện thoại trong túi mình nhận lấy cuộc gọi, Trương Hạo vẻ mặt có chút cau mày lại nhận cuộc gọi.

- Alo có chuyện gì vậy Sở Ninh tôi đang bận.!

- Tôi báo với cậu việc này Mã Hóa Đăng vừa mới bắt đầu họp báo điều chỉnh lại giá trị cổ phần hiện tại trên bản tin tài chính đang có trực tiếp cậu mở xem ngay rồi còn quyết định. Sợ rằng trong những giờ cuối cùng của phiên giao dịch có biến động lớn đấy.

Trương Hạo nghe đến đây vội vàng cúp máy hẳn thấy cái ti vi ở phòng khách vội vàng nói với Thiếu Kiệt.

- Mã Hóa Đăng đang trực tiếp họp báo ... Nhanh mở lên hẳn định làm gì. Hẳn ra bài rồi kìa nhanh nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 864: Hoán Đổi Quyền Biểu Quyết

Thiếu Kiệt bây giờ cũng vội vàng chụp lấy cái điều khiển tivi để ở góc bàn hẳn vội đến mức cầm rơi cả cái điều khiển nhưng nhanh chóng hắn đem các kênh truyền hình trên tivi bấm lướt qua một cách nhanh chóng.

Những kênh truyền hình thông thường bị lướt qua chưa tới một vài giây cho tới khi hình ảnh Mã Hóa Đằng xuất hiện trên bục đang nói qua cái màn hình của ông kính trực tiếp mới dừng lại.

Cả căn phòng lúc này đều tập trung vào cái màn hình. Thiếu Kiệt nhân vào nút mở lớn âm lượng của cái điều khiển để mọi người có thể nghe được hết những gì quyết định mà Mã Hóa Đằng đã chuẩn bị để đối phó với việc bị thu mua cổ phiếu ngầm do Hoách Khang thao tác.

Trong màn hình bây giờ Mã Hóa Đằng đang nói.

- Mọi người gần đây có thể thấy trước bước tiến mạnh mẽ của thị trường công nghệ của thế giới hiện tại chúng ta chỉ mới khởi đầu vẫn là những bước đi chậm chạp nhất là với Tencent. Nó không ngừng phát triển và gần đây nhận được nhiều ý kiến trái chiều trong việc kinh doanh. Thứ nhất chúng ta biết được gần đây cổ phiếu của tencent lên xuống không ổn định. Bản thân luôn muốn các nhà đầu tư đặt niềm tin vào công ty. Nhưng nếu nói không thì chưa đủ, Chúng tôi cố gắng như thế nào mọi người đều biết. Nhưng đối với một số người lại dựa vào sự phát triển này của Tencent làm việc thu tóm cổ phiếu trên sàn giao dịch đã dẫn đến biến động không nhỏ của thị trường.

Lời phát biểu của Mã Hóa Đằng đến đây thì bên dưới có một người phóng viên lập tức muốn đưa ra câu hỏi cho hắn.

- Xin lỗi vì đã cắt ngang lời ông nhưng nếu việc biến động trên thị trường dẫn đến giá cổ phiếu của Tencent không ổn định dẫn đến việc thất thoát tài chính bù lỗ cho những giá trị cổ phiếu đó ông sẽ làm như thế nào. Liệu hiện tại tencent đã biết người nào ngầm thao thác việc này chưa đây là việc nhắm vào toàn bộ Tencent hay là cá nhân một người. Vì nghe nói gần đây một số việc làm của ông làm cho những công ty kinh doanh cùng lĩnh vực có chút không hài lòng.

Mã Hóa Đăng cũng không ngờ bị hỏi những vấn đề ngay khi mình phát biểu vốn hẳn định là sau khi công bố hết mọi thứ xong mới để cho phóng viên hỏi. Khi đó mọi thứ sẽ tập trung vào việc giá trị cổ phiếu sẽ thay đổi theo hướng thế nào và đường lối để cải tổ lại việc này ra sao.

- Anh bạn phóng viên này hình như có chút vội vàng tôi vẫn chưa nói xong ai lại cướp lời như thế với lại phía sau đó còn một buổi trả lời phỏng vấn riêng mà anh cần gì gấp thế.

- Nếu ngài Mã đã nói thế tôi cũng thẳng thắn. Phóng viên ở đây trước giờ đều được tiếp không phải đích thân ngài mà chỉ là những nhân viên thư ký hay đại diện những người đó có trả lời qua loa thì ngài cũng không cần quan tâm nhưng chúng tôi lại không có được tin tức cần thiết của mình. Tôn công đi dự họp báo mà không lấy được tin tức gì thì trước giờ với Tencent chúng tôi gặp không ít lần rồi. Nếu ngài đã nói họp báo có phỏng vấn thì ngài có thể trả lời trực tiếp được điều này cần gì bàn giao lại cho nhân viên bên dưới mình.

Mọi người phóng viên trong phòng đều gật đầu. Thiếu Kiệt bên ngoài ngồi xem cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn cho lắm. Với một buổi họp báo thông thường những vấn đề này chỉ làm cho qua chuyện mà không phải rườm rà như thế này. Nhất là phóng viên lại trực tiếp ra mặt muốn đối chất với Mã Hóa Đăng một người chủ đã đứng ra tổ chức họp báo dường như có

chút không thích hợp. Nhưng vấn đề ở đây là gì Thiếu Kiệt vẫn chưa biết được.

- Đúng đấy nếu ông đã muốn làm họp báo thì cũng nên trả lời câu hỏi cần thiết. Lần trước cũng vậy ông nói đến cuối giờ có phỏng vấn ông sẽ trả lời. Rồi sau đó cũng lại nhường buổi họp báo này lại cho người đại diện bên dưới mà ông không trả lời trực tiếp một lần nào.

Một người phóng viên khác cũng đứng lên nói thẳng với Mã Hóa Đăng bộ dạng cũng bất bình không kém. Thấy tình thế không ổn nếu không đưa ra câu trả lời cho đám người phóng viên này chắc chắn sẽ vỡ trận Mã Hóa Đăng đành trầm mặc đáp lời.

- Được rồi! Hôm nay tôi sẽ đích thân trả lời những câu hỏi của mấy vị phóng viên đây. Với câu hỏi đầu tiên của anh chàng phóng viên này tôi xin trả lời. Về việc công ty chúng tôi vấn đề thất thoát của việc bù lỗ cổ phiếu tôi nghĩ cũng không đến nỗi nào. Còn việc đây là hành vi muốn làm khó Tencent của một nhóm người này một cá nhân nào đó chúng tôi cũng chưa xác định. Việc những công ty cạnh tranh lẫn nhau nói những lời không hay đối với Tencent nếu cậu là Phóng viên chắc chuyện này cũng không lạ đi.

Mã Hóa Đăng nhìn người đã đặt ra câu hỏi cho mình trả lời từng vấn đề một cách lập lờ có đáp án cũng như không có. Nhưng với việc này đã đạt được những thứ mình cần thiết người phóng viên này mới ngồi xuống. Xung quanh hẳn không ít người đã ghi lại những chi tiết cần thiết của Mã Hóa Đăng vừa nói.

Thân là phóng viên họ đều hiểu khả năng ứng biến của những người như Mã Hóa Đăng như thế nào. Việc có được trả lời hay không tùy thuộc vào vấn đề của từng doanh nghiệp nhưng vẫn cho thấy được một góc độ nào đó cần thiết. Còn về lấy được thông tin gì thì để cho chính cho những lời văn

cần thiết của các phóng viên này phát huy trên mặt báo. Khi đó mới biết được buổi họp báo có thể thành công hay không.

- Xin lỗi ngài Mã tôi có vấn đề thắc mắc. Ngài nói là việc thất thoát của công ty không lớn. Nhưng giá trị tài chính gọi vốn để chia lợi nhuận lại tăng. Những vấn đề này cho thấy Tencent đang có vấn đề tài chính không thể chối bỏ. Nếu không vì thế ngài cũng không hào hiệp đến mức nâng lợi nhuận trần cho cổ phiếu của công ty. Tôi tự hỏi nếu không thua lỗ nhưng cái nhóm người đang nắm phần lớn cổ phiếu trên sàn của Tencent ngài đột ngột bán ra với số lượng lớn thì liệu không biết công ty lúc đó có chống đỡ được không bởi vì ở các sàn chứng khoán đang cho thấy rằng cổ phiếu Tencent đang là một SCAM có thể chết bất cứ lúc nào.

Với việc bị xem là một công ty lừa đảo trong mắt của dân đầu tư trên sàn chứng khoán câu hỏi này của phóng viên thật sự làm cho Mã Hóa Đăng khó chịu.

- Có thể tôi nghĩ cậu nhầm. Đối với một Scam thì chúng tôi đã không trụ vững đến ngày hôm nay. Hơn nữa việc phát triển của Tencent mọi người điều trông thấy chúng tôi không phải lập lờ về việc gì cổ phiếu của chúng tôi có tình trạng giống như một Scam do một số người làm ra những hành động ảo khiến cho thị trường nhầm tưởng để trục lợi về túi của mình chứ không phải là như mọi người đã nghĩ. Với việc này chúng tôi đã họp một số cổ đông có quyền quyết định nhiều nhất và đưa ra phương án xử lý thích hợp cho chuyện này. Hôm nay họp báo chính cũng là vấn đề này đưa ra cho mọi người đều biết.

Mã Hóa Đăng lập tức đáp lại bằng một giọng điệu chắc chắn. Hắn muốn phủ quyết đi những việc đang tồn tại tiềm ẩn trên thị trường chứng khoán đối với đánh giá cổ phiếu trong tay Tencent là một Scam

- Xin hỏi vấn đề ông nói còn nhiều điều khó giải quyết lắm. Ai cũng biết bốn mươi lăm phần trăm của cổ phần của Tencent nằm ở những cổ phiếu trên sàn với việc sở hữu năm mươi lăm phần trăm cổ phần từ những cổ đông của công ty ông có chắc rằng những người này không nhằm thao túng cổ phiếu của Tencent hay không. Nếu trong lúc này một trong những người đó bán ra cổ phần của mình sau khi các ông đưa ra khắc phục. Cổ phiếu của tencent có thể rơi chạm đáy mà không có ai dám đung vào.

Người phóng viên lúc này tiếp lời bởi hẳn thấy Mã Hóa Đằng không đề cập đến việc sẽ có thể bù đắp tài chính như thế nào nếu cổ phiếu của Tencent rớt giá trầm trọng. Thường thì muốn cứu vớt lại thị trường của chính công ty sẽ được sử dụng từ tài chính cá nhân của Mã Hóa Đằng hoặc thông qua tài chính của toàn bộ cổ đông trong công ty đầu tư để lấy lại hạn mức những điểm số đã rớt.

- Việc này thì cậu cứ yên tâm tôi nghĩ ủy ban giám sát tài chính sẽ không để những người muốn trục lợi làm việc phi pháp mà vẫn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật hơn thế nữa. Đối phương cũng không dại gì khi mà tôi đã hợp báo để cho cổ phiếu Tencent được chú ý như vậy hẳn lại làm việc bán đi ra cổ phiếu cần thiết hại mình. Và điều quan trọng nhất qua cuộc họp cổ đông chúng tôi đưa ra quyết định khá hay trong việc đối phó với nhóm người này. Với hạn mức cổ phiếu hiện tại trên thị trường nó sẽ được tính lại với giá trị quy đổi là năm mươi cổ phiếu cho một phiếu biểu quyết như vậy vốn cổ đông của công ty sẽ được giữ cố định chỉ riêng ở phần cổ phiếu trên sàn được thay đổi bằng cách hoán đổi cách thức sở hữu quyền được biểu quyết trong cuộc họp cổ đông sắp tới mà thôi.

Câu nói của Mã Hóa Đằng làm cho toàn bộ phóng viên trong hội trường phải đứng bật dậy. Vì với họ đây mới thật sự là tin tức lớn. Đối với việc hoán đổi cổ phiếu có thể biểu quyết cuộc họp cổ đông sắp tới từ trên sàn giao dịch số cổ phiếu này xem như không có hiệu lực mà có thì phải mất

thêm vào không ít tiền để hồi đoái tỷ lệ có thể biểu quyết một trên năm mươi. Việc này tương đương với giá trị trên sàn giao dịch có thể chỉ còn lại hai mươi đến ba mươi phần trăm cổ phiếu có thể biểu quyết.

Trước động thái của Mã Hóa Đăng những nhà phóng viên của các trang kinh tế tài chính cũng không hiểu nổi bởi vì việc quy đổi như thế về phiếu biểu quyết sẽ làm cho cổ phiếu trên sàn của Mã Hóa Đăng lao dốc không phanh những người trước đó mua cổ phiếu để kiếm lời hoặc để lấy quyền biểu quyết dường như sẽ mất đi một khoảng tài chính rất lớn trên thị trường. Chưa kể đến việc một công ty lại tiến hành đẩy mình vào tình thế có thể sụp đổ trước cuộc họp cổ đông đầu năm thì càng chưa ai thấy bao giờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 865: Liều Thêm Làn Nữa.

Thiếu Kiệt lúc này thật sự phải suy nghĩ không ít. Mã Hóa Đăng đi nước cờ này như chôn xuống cùng hẳn việc đổ vốn vào để cứu lại những cổ phiếu trong tay mình là một điều cần thiết của bất cứ công ty nào. Nhưng nếu chỉ mỗi một mình Thiếu Kiệt làm việc này thì tiền của hẳn không biết bao nhiêu cho đủ.

Mã Hóa Đăng có thể để cổ phiếu rơi giá tự do một thời gian bởi hẳn còn có chỗ dựa là tài sản của công ty. Nhưng nếu cổ phiếu mất giá sẽ không có ai muốn mua vào. Trên thị trường chỉ có thể đợi chờ lại sự phục hồi của cổ phiếu lúc đó sự thật có thể là rất lâu.

Trên màn hình lúc này một số người cũng lên tiếng nói với Mã Hóa Đăng. Vì họ thật sự không biết Mã Hóa Đăng đang nghĩ ra cái chuyện điên rồ gì trong lúc này.

- Thưa ông Mã. Ông có biết quyết định của mình sẽ dẫn đến việc như thế nào không? Nếu những cổ đông đang nắm giữ cổ phiếu của ông sẽ như thế nào? Họ thua lỗ rất nhiều điều này sẽ làm cho công ty ông có thể bị thua kiện bởi việc phá đi giá trị vốn có của thị trường.

Mã Hóa Đăng lúc này đáp trả lại bằng một nụ cười. Hẳn thấy chắc chắn lần này sẽ thành công cho dù đối phương đứng sau là Hoách Khang là ai đi nữa với việc đem cổ phiếu của công ty làm nó hạ giá trên thị trường như vậy sẽ dẫn đến cho người này mất nhiều hơn được.

- Tôi nghĩ không hẳn đối với những người mua cổ phiếu của công ty chúng tôi họ đều đi theo con đường đầu tư lâu dài không thể nào buông bỏ một sớm một chiều như thế. Hiện nay trên sàn chứng khoán đang tồn tại những lời đồn là một scam. Mọi người đều hiểu nếu là scam thì họ sẽ đợi cổ

phiếu lên cao nhất rồi sẽ bán ra đồng loạt với điều kiện hiện tại dù công ty tôi có thật sự khó khăn nhưng ý định của họ sẽ không thực hiện được. Như thế cũng cho thấy được thành ý của chúng tôi với những người cổ đông lâu dài. Nhóm người kia vì lợi ích chắc chắn sẽ phải đầu tư lâu dài với công ty. Lúc đó nếu thật sự họ định scam thì bên cục giám sát tài chính sẽ biết họ là ai và những người nào.

Không ai lúc này có thể phủ nhận việc trả lời của Mã Hóa Đăng. Với một phi vụ Scam thì tất cả đều đợi giá thành nâng cao lên rồi bán để thu lại chênh lệch. Đối với việc chịu lỗ nhất định sẽ không ai muốn nhất là với việc hợp báo trực tiếp như thế này. Đám người kia có muốn bán ra cổ phiếu cũng sẽ bị giám sát tài chính nhìn chăm chăm. Muốn không bị bắt họ chắc chắn phải án binh bất động mà không có thể hoạt động bán ra để thu lại được phần nào nguồn vốn. Một nước cờ cố định từ việc làm cho những người đầu tư đều giật mình.

Kế hoạch này phát triển đi theo chiều hướng có lợi cho công ty tencent và Cả cổ phần của Tencent trên thị trường chứng khoán. Bởi vì động thái này vừa trấn an người đầu tư vừa cho thấy việc cổ phiếu tencent hoàn toàn không phải là một thương vụ lừa đảo như họ đã nghe thấy từ tin đồn. Về mặt đối ngoại đây là một các tốt nhắm vào những thông tin trái chiều, Nhưng đối với bên trong thì lại gây ảnh hưởng thiệt hại cho người đầu tư. Với việc như thế buộc người đầu tư phải nắm giữ cổ phiếu của tencent lâu dài để có thể thu lại được lợi nhuận.

- Mẹ cái thằng này cáo già vừa phải thôi. Vừa chôn vốn của mình lại để cho người khác không thể làm hạ giá thành của tencent hơn được nữa. Hấn làm thế thì sao chúng ta tính được gì. Cho dù bây giờ có khớp lệnh mua vào toàn bộ cổ phiếu đang bán ra cũng không được. Ai đang nắm cổ phiếu của Tencent lúc này mà không sợ bên giám sát tài chính rỏ vào mình. Dân kinh doanh tài chính lúc nào có thể minh bạch cơ chứ. Đúng là tức chết mà.

Trương Hạo không nhịn được bực tức lên tiếng trách móc Mã Hóa Đăng ở trong phòng làm cho mọi người gật gù.

Thiếu Kiệt hiện tại cũng không lên tiếng điều gì hẳn đang phân tích diễn biến sẽ như thế nào đối với những quyết định của Tencent ra sao. Hẳn sử dụng những gì mình có thể hiểu để đánh giá được lúc này Mã Hóa Đăng đang muốn làm gì. Và làm cách nào để hẳn phá giải được tình huống thiệt hại trước mắt.

Mã Hóa Đăng lúc này thấy đã đạt được mục đích cần thiết của mình. Vì việc những phóng viên này liên tục ghi chép lại những gì cần thiết để soạn ra một bài báo cần thiết đã nói rõ. Họ đã có những thứ cần thiết của mình. Việc phân tích thị trường họ sẽ không đi hỏi Mã Hóa Đăng để lại mất mặt một nhà báo kinh tế tự phải mặc định cho mình kỹ năng cần thiết. Nếu chưa biết thị trường biến động ra sao lại đưa ra câu hỏi toàn cục thì chả khác nào họ không hiểu gì về thị trường chứng khoán.

Mã Hóa Đăng nhìn sơ qua những người Phóng Viên tâm trạng thả lỏng đi rất nhiều cười nói.

- Các vị ở lại có gì thắc mắc có thể gặp người đại diện của tôi. Họ sẽ trả lời những thứ cần thiết cho mọi người. Còn hiện tại tôi sắp có cuộc họp với những người đã thông qua quyết định này để tiến hành đường lối phát triển sắp tới.

Nói dứt câu. Mã Hóa Đăng nhanh chóng rời khỏi bục phát biểu đi cạnh hẳn là những người bảo vệ để tránh cho những người phóng viên phản ứng chạy tới phỏng vấn.

Trương Hạo lấy cái điều khiển tắt cái ti vi đi. Trong phòng mọi người đều nhìn về Thiếu Kiệt đang suy nghĩ. Lúc này không ai phát ra một tiếng

động nào. Họ chỉ đợi chờ quyền quyết định của Thiệu Kiệt ra sao trước quân bài bất thường xem như đi vào chỗ chết của Mã Hóa Đằng.

Dem ly trà đặt trước mặt mình uống một hơi cạn sạch Trương Hạo mới nhìn Thiệu Kiệt lên tiếng hỏi.

- Mà thấy lần này sao? nếu có quyết định rồi thì làm ra quyết định nhanh đi. Hai mươi phút nữa phiên giao dịch buổi chiều bắt đầu rồi. Khi đó không biết tình hình như thế nào đâu. Nhất là với việc công bố của cái thằng kia tao thấy chiều này cổ phiếu nó không rớt giá thê thảm nữa thì thôi đấy.

Thiệu Kiệt bây giờ cũng thở dài một tiếng. Hắn suy nghĩ đủ đường chỉ chọn ra được hai phương án cấp thiết. Nếu việc giảm giá thành cổ phiếu đối với hắn không quan trọng vì phải giữ lấy toàn bộ cổ phiếu trong tay không bán ra ôm cho mình một cổ đông đúng danh nghĩa bại lộ cả hai nguồn cổ phần cần thiết Thiệu Kiệt vẫn bảo trụ được quyền quyết định cần có của Tencent.

Nhưng khi hắn có quyền quyết định mà thông cáo báo chí của Mã Hóa Đằng vừa mới đưa ra chỉ trong một ngày lại bị thay đổi vì hắn muốn lấy lại giá trị thị trường của cổ phiếu tencent cho thấy nội bộ công ty đang thật sự có vấn đề.

Nếu điều này diễn ra thì tất cả những người đang sở hữu cổ phiếu tencent ngoài hắn sẽ nhanh chóng bán ra số cổ phiếu trong tay mình dù cho có bị kiểm tra thì họ sẽ chấp nhận. Vì một công ty có nội bộ cao tầng xích mích sẽ dẫn đến việc phát triển công ty đó sẽ không thể nào tốt đẹp cho được. Tâm lý của người chơi chứng khoán luôn nhắm vào tính ổn định của một số đối tượng cao tầng có thể ra quyết định hoặc hủy bỏ quyết định của vài người cổ đông chính thức cao tầng.

Còn nếu chọn phương án thứ hai độ mạo hiểm rất lớn bởi cả quá trình này đều cho thấy không dễ gì có thể đạt được mục đích cần thiết. Và Mã Hóa Đăng cũng không cho phép điều này xảy ra. Hắn sẽ đưa tay ra cản trở rất lớn đến việc thao tác.

- Có hai phương án có thể làm ngay lúc này. Một là đợi thời cơ giống như Mã Hóa Đăng hắn đã nói một cá nhân đầu tư lâu dài gắn bó công ty sau khi việc này trải qua thì sẽ có thể đem về lợi nhuận từ từ trong việc cổ phiếu tencent trở lại với mức sụt giảm ban đầu. Nhưng đây là một phương án an toàn nằm trong không gian chật chúng ta phải tốn thêm không ít tiền cho việc duy trì cổ phiếu và khá lâu mới có thể thu hồi vốn.

Hoách Khang lúc này cũng từ chối hắn có thể nhìn ra được. Nếu thật sự nhượng bộ làm ra quyết định chờ thời chắc chắn không phải tác phong của Thiếu Kiệt. Nếu đã có thể chờ đợi được Thiếu Kiệt hẳn không làm ra việc gấp rút thu mua cổ phần của Tencent trước đó làm gì. Cứ mua trong dạng từ từ từng bước một mới là việc là không thể khó chịu hơn. Đối phương lại có thể chủ động cho việc công bố hợp báo như hiện tại cũng không có ý nghĩa. Thiếu Kiệt sẽ làm theo.

- Vậy chứ cậu nói còn một phương án nữa là gì thế? Nếu chúng ta có thể làm được thì ám dụng còn hơn là ngồi chờ như vậy. Quyền chủ động không nắm được trong tay với một người như Mã Hóa Đăng chúng ta thua chắc.

Trương Hạo cũng gật đầu. Bởi vì đối phó với nhóm người đang ngồi ở đây Mã Hóa Đăng không tiết vận dụng dùng lực cưỡng ép cổ phiếu của mình xuống. Nếu đã có lần đầu sẽ có những lần tiếp theo Việc thực hiện lỗi mòn này khi mà cổ phiếu lên giá quá cao đều sẽ được Mã Hóa Đăng chơi một quân bài như vậy thì họ chắc chắn sẽ cứ tiếp tục lỗ. Thiếu Kiệt lại từ tốn nói ra lời của mình.

- Phương án thứ hai có phần nguy hiểm hơn rất nhiều. Có thể nói nếu Mã Hóa Đằng chết chúng ta sẽ là người chết trước. Nhưng buộc Mã Hóa Đằng phải thật sự cẩn trọng cho từng bước đi. Chỉ có điều hấn có thể đồng loạt có đủ tài chính để đấu với chúng ta hay không mới quan trọng. Nước cờ này được ăn cả ngã về không. Chúng ta lại trở thành người đầu sóng ngọn gió chết lúc nào không hay.

- Nguy hiểm như vậy? Không có phương án khác sao? Chơi như vậy không khéo chúng ta lại thất bại lớn thì phải thu quân về nước đợi thời cơ nữa đây.

Trương Hạo cũng cảm Thán nhìn Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Hấn biết Thiếu Kiệt không còn cách nào khác mới phải đưa ra đối sách như thế này. Nếu có một bước đột phá tốt hơn chắc chắn Thiếu Kiệt đã nói ra cho mọi người.

- Không còn phương án khác. Một là hi sinh để chiến thắng hai là không có gì hết. Tao nghĩ mày hiểu ý tao đúng không Trương Hạo.

Thiếu Kiệt nhìn Trương Hạo nở một nụ cười làm cho Trương Hạo có cảm giác giống như ngày Thiếu Kiệt đề cập đến việc đi buôn lậu. Hít sâu một hơi Trương Hạo mới gật đầu đáp.

- Một lần làm liều rồi cần gì sợ một lần nữa. Mẹ bắt quá về tiếp tục làm tên giữ xe quèn. À mà quên không được chỉ thua keo này bày keo khác thôi. Chứ giờ tài chính có mà lo gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 866: Bán Hết Cổ Phiếu

Mọi người trong phòng lúc này đều nhìn về phía của Thiệu Kiệt với Trương Hạo. Mọi người không hiểu được hai người đang nói với nhau điều gì.

Hoách Khang cũng có thắc mắc chung này nên lên tiếng nói với hai người.

- Hai người định làm cái gì nữa vậy. Giờ lúc quan trọng không phải là đùa. Nếu không đối phó được với Mã Hóa Đăng việc lần này sẽ gây ra thiệt hại cực lớn cho tài chính đang có đây. Nếu cậu có ý kiến gì thì nói ra cho mọi người biết đi cứ úp mở như thế này chúng tôi cũng không hiểu được.

Mọi người cũng đồng ý với cách nói của Hoách Khang bởi vì có thể thấy hai người Trương Hạo với Thiệu Kiệt có thể hiểu ý nhau một vấn đề nào đó nhưng với họ thì không. Mọi người trong phòng này không phải ai cũng giống như Trương Hạo đều bắt đầu đi cùng Thiệu Kiệt những ngày đầu.

- Thôi không nói chuyện ngoài lề nữa. Nếu mọi người muốn biết thì tôi nói luôn kế hoạch lần này như thế nào. Vì bản thân khi đem bộ cục này ra Mã Hóa Đăng sẽ không nghĩ đến một việc. Tất cả cổ phiếu trong tay chúng ta trong đầu phiên giao dịch buổi chiều bán ra hết. Không chừa lại một cổ phiếu nào.

Quyết định của Thiệu Kiệt làm cho mọi người giật mình so với việc ban ngày có sấm chớp thì có thể nói lực tác động ngang ngửa nhau.

- Cái gì cậu đùa. Như thế thiệt hại không ít đâu chưa biết chừng lại còn ảnh hưởng đến tài chính của chúng ta không nhỏ. Việc bán ra như thế lỡ ừy

ban giám sát tài chính mò tới thì sao.

Hoách Khang nhin không được cũng lên tiếng nói. Bởi vì việc này quá mạo hiểm và rủi ro rất cao. Hơn nữa nếu bán số lượng cổ phiếu lớn vào trong thị trường ở buổi chiều nay chắc chắn sẽ làm kinh động đến đám người điều tra tài chính. Họ sẽ không ngừng cho rằng đây là một thương vụ lừa đảo. Những người liên quan đến việc này chắc sẽ phải bị mời lên làm việc uống trà.

- Không lo bởi Mã Hóa Đằng đi nước cờ tuy tốt nhưng bị lỗi. Hấn quên rằng chúng ta mua vào với dạng đầu tư công khai trên sàn chứng khoán. Ai có thể nói chúng ta không có quyền bán ra. Trước tin tức như thế này người nào làm trong thị trường này đều hiểu phải bán ra càng sớm càng tốt để thu lại tiền mà mình đầu tư trước khi mất trắng. Chúng ta cũng thế thôi lo gì.

Thiếu Kiệt nói điều này làm cho Hoách Khang ngẩn người một chút đúng là không có luật lệ nào cấm hấn phải bán ra cổ phiếu trong tay mình khi thấy nó chuẩn bị hạ giá. Hành động của Mã Hóa Đằng đem cổ phiếu hạ xuống làm cho những người đầu tư muốn rút lui khỏi cổ phiếu Tencent để không bị lỗ là điều hiển nhiên.

- Vậy cổ phần trong tay của Trương Hạo vẫn giữ nguyên mà chỉ bán đi những cổ phiếu trên sàn giao dịch chứng khoán thôi. Như vậy thì chúng ta vẫn giữ lại được một quân bài cần. Nhưng lỡ như Mã Hóa Đằng hấn thu mua lại toàn bộ cổ phiếu được chúng ta bán ra thị trường thì sao?

- Đây mới là việc đáng nói. Trước đó tôi đã nói đây là nhà của Bách Quân nếu một ông chủ công ty công nghệ phần mềm đưa ra một vài lời sau phiên giao dịch ngày hôm nay. Đại ý noi về một chút vấn đề của Tencent cùng với việc Mã Hóa Đằng làm rút giá trị của cổ phiếu trong tay để thực hiện một mưu đồ gì đó thì sao. Nên nhớ cổ phiếu công ty hấn đang tăng. Chính hấn làm cho cổ phiếu giảm nhin thì nó biện minh cho mình. Nhưng

nó lại giống như anh cho mình thấy công ty uy tín rồi sau đó lại ra một đao kiếm lợi nhuận. Nên nhớ vấn đề scam hay không scam chỉ di động một chút bởi nhìn nhận của người khác thôi.

Trương Hạo bây giờ suy nghĩ một chút rồi mới nhìn Thiệu Kiệt hỏi.

- Như vậy nếu bán ra Mã Hóa Đăng hẳn chuẩn bị tài chính để thu gom cổ phiếu lại của chúng ta không khác nào việc chúng ta để cho hẳn thắng thế sao? Mà làm như vậy đúng là hơi liều rồi đấy.

Hoách Khang nghe Trương Hạo nói như vậy cũng lắc đầu bởi hẳn hiểu tình hình nhìn Tencent lúc này như thế nào Mã Hóa Đăng muốn mua lại toàn bộ cổ phiếu sẽ không được. Ít nhất muốn làm Tencent và Mã Hóa Đăng đều phải có gấp đôi số tiền mà cổ phiếu trong tay của Hoách Khang đang nắm.

- Việc này không thể. Bởi khi chúng ta bán ra cổ phiếu của mình. Hệ thống sàn giao dịch sẽ khớp lệnh giao dịch trong ngày chuyển về một khối lượng nhất định của Tencent bảo quản. Nếu giá trị khớp lệnh của chúng ta lớn hơn giá trần và giá đóng sàn số tiền thiếu hụt Tencent phải bù vào. Mà Mã Hóa Đăng muốn mua cổ phiếu đó phải có tài chính đủ lớn để khớp lệnh giao dịch. Khi đó tiền bị trừ sẽ được chuyển về tài khoản kho của Tencent để có thể sử dụng trung hòa với những lần lên xuống nhất định. Đây cũng được xem như một quỹ bảo chứng cổ phiếu trên sàn.

Trương Hạo nghe Hoách Khang giải thích vấn đề của Tencent với Mã Hóa Đăng cũng chóng mặt theo. Hắn chỉ nghĩ đơn giản là có tiền là có thể mua được cổ phần cần thiết không nghĩ tới vấn đề rắc rối như thế muốn mua về cổ phiếu nắm trong tay lại phải bù vào khoảng gấp đôi số tiền cần có của.

Thiệu Kiệt thì không nói gì hẳn cũng hiểu để đem về cổ phiếu với danh nghĩa cá nhân Mã Hóa Đăng phải bỏ ra cái giá lớn hơn thực tế. Việc này

chắc chắn sẽ không được. Dù Mã Hóa Đăng có tiền hẵn cũng không ngốc nếu việc hẵn chỉ cần bỏ tiền ra mua lại cổ phiếu thì càng chứng minh hẵn đang thao túng cổ phiếu của chính công ty mình. Điều này càng làm ủy ban giám sát tài chính sờ gáy.

- Được rồi thời gian không còn sớm Hoách Khang bắt đầu tiến hành đi nên nhớ bán hết tất cả cổ phiếu trong tay mình đang giữ chuẩn bị cho việc rớt giá của Tencent. Để xem hẵn muốn chống lại việc chính mình trở thành nghi ngờ lớn nhất của một scam là gì. Hẵn suy nghĩ ai cũng như hẵn thì lần này cho hẵn thật sự biết cái gì là người với người khác biệt.

Nhìn Hoách Khang Thiếu Kiệt cười cười đưa ra mệnh lệnh cần Thiết. Trương Hạo ngồi một bên cười cười. Hẵn nắm trong tay cổ phần gốc việc có thay đổi cổ phần quy đổi từ cổ phiếu trên sàn của Tencent không ảnh hưởng đến hẵn. Nhưng chắc chắn rằng đám người nắm trong tay cổ phần gốc cũng không muốn mình bù lỗ quá nhiều vào việc thiệt hại trên sàn.

- Đề tao liên lạc Sở Ninh xem có ai trong lúc này cần chuyển nhượng cổ phần không. Đừng nói là ai cũng giống như Mã Hóa Đăng cầm một đồng tiền để bù lỗ. Chắc chắn rằng sẽ không ít người thấy bị mất tiền mà bỏ chạy đây.

- Ừ. Nhớ lấy cái giá gốc chiều này trước khi cổ phiếu rớt giá. Chỉ có như vậy đám người đó mới thật sự thấy bán đi sẽ có lợi. Đừng ép giá quá lúc này ép giá họ thà ôm chịu lỗ chứ không bán đâu. Họ cũng là người có tiền. Nên chúng ta sử dụng cách nào đó phù hợp thì làm. Hiện tại xem ra phải gọi điện cho Bách Quân thao tác một chút rồi. Blake nói Phan Thế Như gặp em có chút việc.

Blake bây giờ cũng gật đầu chỉ có Hoách Khang lại khác. Hẵn lấy từ trong cặp mình ra đem cái máy tính xách tay cầm về một góc rồi đặt xuống.

Trong phạm vi nhà của Bách Quân không khó để tìm thấy đường truyền mạng không dây. Cứ như thế Hoách Khang ngồi xuống chuẩn bị bắt đầu thao tác thì Thiệu Kiệt lên tiếng nói.

- Anh đem máy tính xuống khu vực lắp đặt hệ thống cho nó hiển thị lên hết một màn hình cần thiết. Lát nữa thông qua thao tác cần thiết mà làm việc. Thi Lang ông hỗ trợ cậu ta lấy một cái màn hình tivi để xuất hình ảnh từ máy tính xách tay. Chúng ta cần quan sát được hết sàn giao dịch chứ không chỉ là riêng một phần màn hình nhỏ như thế.

Hoách Khang bây giờ cũng gật đầu nhưng hắn đáp lại với một sự chăm chú vào góc phải của màn hình.

- Đợi một chút nữa còn tầm hai mươi phút nữa là bắt đầu phiên giao dịch buổi chiều. Giờ phải thao tác lệnh bằng tay nên phải đợi khi chúng ta khớp lệnh giao dịch xong muốn chuyển như thế nào cũng được. Anh nghĩ là em hiểu được tầm quan trọng của việc này.

Thiệu Kiệt chỉ gật đầu Trương Hạo bây giờ mới nói nhỏ vào tai của Thiệu Kiệt.

- Mà xem nếu bán như thế thì khi nào thu lại chứ bán ra không cổ phần trong tay tao không đủ để nắm quyền tencent đâu. Chỉ có thể ngang bằng chênh lệch xác suất nhỏ như thế nắm về tencent không ổn à.

- Ai nói với mày là tao không mua lại. Nhưng mua lại cũng phải ở mức độ nào. Hiện tại bán hết ra đúng là lời hơn tiền vốn ban đầu. Nhưng mua lại cũng phải đợi khi Mã Hóa Đăng hắn thật sự bị ban giám sát tài chính ngó đến kia. Chứ đã đặt mục tiêu ban đầu là nắm giữ tencent tao làm gì mà bỏ dễ như vậy. Sắp tới phải theo dõi trên sàn hai mươi bốn trên hai mươi bốn đề biết khi nào người phía sau Mã Hóa Đăng muốn cứu hắn. Khi đó mới thật sự là dịp chúng ta ra tay.

Thiếu Kiệt cũng nói nhỏ chỉ để cho một mình Trương Hạo nghe thấy đối với việc thao tác trên sàn chứng khoán Thiếu Kiệt cũng chỉ biết sơ lược về nguyên lý hoạt động mà chưa thao tác thật sự lần nào. Hắn để cho Hoách Khang làm việc này không phải vì hắn không muốn làm mà bản thân sợ rằng đánh khóp lệnh sai mà thua lỗ. Khi đó hắn với Mã Hóa Đằng đều thiệt hại cá chết lưới rách mất cần câu là điều hắn không hề muốn.

- Mà tính đến mức độ đó luôn đẩy cả Thiếu Kiệt. Lỡ như phía sau lưng thằng cha đó không ra tay. Mình cứ chờ hoài như thế không ổn chút nào. Việc này chả khác nào mình đợi đối phương cũng đợi hai bên nhìn nhau không ai ra tay thì cái Tencent còn ngập trong đống rối loạn sao. Nhất là gần đến họp cổ đông nếu không nắm được cổ phiếu cần thiết thì mình sao thắng được.

Trương Hạo nhủ mà một chút nói ra suy nghĩ của mình đối với việc Thiếu Kiệt bị động đợi người sau lưng Mã Hóa Đằng ra tay. Hắn thấy ít khi nào Thiếu Kiệt lại làm như thế việc này giống như Thiếu Kiệt và đối phương đang đợi chờ lẫn nhau để đưa ra quyết định nên lấy hay bỏ.

- Bởi vì sắp họp cổ đông. Mã Hóa Đằng mới thật sự là người bị động. Người kia không cứu hắn công ty Tencent rớt. Như thế kéo theo nền kinh tế ở lĩnh vực công nghệ phần mềm rớt thảm trọng. Nên nhớ Tencent hiện này đang là người đi đầu phát triển về lĩnh vực thông tin số của quốc gia này. Sẽ có người phải đứng ra bảo đảm cho sự tồn tại của nó. Nếu không chính sách đặc khu kinh tế của Thẩm Quyển trở thành một cái nôi công nghệ bị thất bại. Mà mấy cái lão bất tử quan chức nước này làm sao muốn điều đó xảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 867: Thao Tung Cổ Phiếu

Trương Hạo ngẩn người một lúc rồi phá lên cười. Nếu nói Mã Hóa Đằng tin một thì cái thằng bạn thân của hắn tính đến mười dựa vào tất cả các môi trường khách quan cần thiết để đem về lại cục diện không bao giờ có lợi cho đối phương. Thiếu Kiệt tính toán cả vấn đề chính sách và sự phát triển của một khu vực được nằm trong sự bảo đảm của các quan chức nhà nước.

Nếu đã như thế với việc đầu tàu của Mã Hóa Đằng công ty Tencent mà sụp đổ thì mọi thứ họ làm từ trước tới giờ đều sụp đổ theo. Hiệu ứng domino sẽ trùng điệp lên giới công nghệ truyền thông tạo ra cho những doanh nghiệp nước ngoài một cái nhìn rủi ro lớn khi đầu tư mà rút lui khỏi thị trường.

- Tao phải công nhận một điều mà tính kỹ thật nhưng mà cũng phải cẩn thận một chút dù sao thì tính toán quá đôi khi lại không chính xác thì chết tốt nhất là mà nên để người canh chừng việc cần thiết nếu không mất cả chì lẫn chài.

- Mà có điếc không tao nói chuyện màn hình máy tính ra tivi để tao theo dõi chứ tao có bỏ đâu. Đợi nhắn với Bách Quân trừ bị xong việc cần thiết cái đã sau đó mới tình đến những việc khác mà đừng làm rộn chuyện bên mà xong rồi thì đừng có mà chọc ngoáy.

Ngay lúc này theo sau Blake là Phan Thế Như với bộ dáng tò mò không hiểu vì sao Thiếu Kiệt lại cần gặp mình. Trong khi đó cả căn phòng này đều là người của hắn. Đối với việc nói chuyện bàn bạc vấn đề gì thì Phan Thế Như không biết nhưng ít nhất sẽ không muốn cho người khác có thể làm phân tâm lo lắng cho những việc của mình mới là điều cần thiết.

Huống chi việc bà là không thuộc về phe Thiếu Kiệt hay là nhân viên cấp dưới nếu bị gọi đến điều đó cho thấy hẳn cần gặp bà đề bàn bạc điều gì đó.

- Tông Long nghe người của cậu nói cậu cần gặp tôi? Có chuyện gì sao?

- Ừ có chút việc vừa rồi Bách Quân đi mất tôi không kịp lấy số điện thoại của anh ta. Có chút việc cần bà chuyển lời. Tôi nghĩ anh bà nghe thấy cũng sẽ đồng ý. Nên mới mạo phép nhờ Blake chuyển lời bà ra gặp mặt.

Thấy Thiếu Kiệt có vẻ chỉ vì chuyện một số điện thoại của Bách Quân mà gọi mình Phan Thế Như trong lòng có một chút bực bội bà định nói ra số điện thoại rồi đi luôn vào trong nhưng Thiếu Kiệt đã lên tiếng tiếp tục.

- Với có một số việc cần bà giúp. Tôi nghĩ với việc bà có thể hiểu biết về kinh tế tài chính một chút xem ra có thể giúp ít được cho tôi khá nhiều không biết bà có ý định hợp tác không. Lần này đem lại món lợi không nhỏ đâu đấy?

- Còn phải nói lợi này từ trên trời rơi xuống bà mà không nhận đáng tiếc lắm đó ít khi nào thằng này hào phóng chia phần lợi ích với người khác lắm.

Trương Hạo ngồi một bên cũng chỉ chỉ vào Thiếu Kiệt nói ra một câu không đầu không đuôi nhưng đại khái đủ để cho bà ta hiểu. Thiếu Kiệt cũng khá giật mình vì Trương Hạo nói được một câu tiếng trung như thế. bèn lên tiếng nói.

- Mà học ở đâu vậy?

- Cần gì học. Tra từ điển ra mà không thấy sao. Tao nói chuyện này giờ thật chất là đi tra từ thôi. Sau hôm nay phải đi học một khóa tiếng trung mới

được. Hi vọng là tao đi học vẫn sẽ ổn ðừng ðến mức chữ biết tao nhưng tao không biết nó.

Vừa nói Trương Hạo vừa ðưa cái ðiện thoại lên trên ðó vẫn hiển thị ðược hai loại ngôn ngữ chính xác với câu nói mà Trương Hạo ðã nói với Phan Thế Như.

- Hai cậu nói lợi ích nhưng ðó phải là gì mới ðược chứ. ðối với việc không nắm chắc tôi sẽ không làm ðâu.

Phan Thế Như nói ra suy nghĩ của mình. Bà cũng không phải hồ ðồ cứ nghe ðến lợi ích là ðồng ý gật ðầu như kẻ khác. Việc phải xem ðó là ðề nghị như thế nào mới là quan trọng, Bởi bà thừa sức hiểu cậu thiếu niên trước mặt mình không ðơn giản là sẽ cho người khác lợi ích mà không ðạt ðược gì. Cho không một người nào ðó một món ðồ thì ít nhất phải có lợi trong ðó nếu không Thiếu niên trước mặt bà cũng không phải là dân kinh doanh.

- Cũng không có gì. Trước mắt tôi ðang nắm trong tay khá nhiều cổ phiếu của Tencent. ðầu giờ chiều này tôi sẽ khớp lệnh giá bán toàn bộ cổ phiếu. Song Song ðó với việc Mã Hóa ðăng vừa thay ðổi cách tính quyền biểu quyết. Nên giá cổ phiếu sẽ rơi hơi bị nhiều chút thôi. Tôi kiếm lợi gấp ðôi bà chỉ cần nói với người tác ðộng một chút Mã Hóa ðăng ðang làm rối loạn giá cổ phiếu giam hãm chừng bốn mươi tám giờ là ðược.

Thiếu Kiệt nói thẳng mục ðích của mình cho Phan Thế Như biết. Với ðầu óc của bà ta Thiếu Kiệt cũng không cần vòng vo ðể rào trước ðón sau làm gì. Việc hấn làm chỉ cần người hiểu biết một tí là có thể nhận ðịnh ra.

- Cái gì! Cậu ðang thao túng giá cổ phiếu tencent muốn tôi giúp cậu việc này. Cậu ðừng có ðùa.

- Không tôi không đùa. Hiện tại so sánh cổ phiếu biểu quyết của Tencent có hiệu lực tôi năm khoảng hai mươi phần trăm. Việc còn lại chỉ là cổ phiếu trên sàn. Nếu như trong vòng hai mươi bốn giờ bán ra và mua vào. Cổ phiếu tencent và quyền biểu quyết tôi đều nắm còn lợi ít thì tôi sẽ chi ra năm phần trăm cho bà. Nếu bà không làm tôi nghĩ với ông nội hờn của mình ông ấy sẽ làm thôi dù sao biểu hiện lũng đoạn thị trường của Tencent do Mã Hóa Đăng làm quá rõ.

Lời của Thiếu Kiệt làm cho Phan Thế Như do dự. Bởi vì bà không biết hẳn nói đúng không. Nếu đúng thì tất cả những gì diễn ra bà không nhúng tay vào thì cũng có người khác làm thay Thiếu Kiệt. Món lợi năm phần trăm của Tencent nhìn như không ổn định nhưng với những gì Thiếu Kiệt đã hiến kế cho anh mình. Bà hiểu cậu thiếu niên này sẽ làm cho Tencent thay đổi còn nhiều hơn vài chỉ dẫn cần thiết với anh cô.

Trầm mặc một lúc bà không hiểu tại sao Mã Hóa Đăng lại làm ra những việc không suy nghĩ như thế đẩy mình vào con đường khó khăn mà không ai ép buộc. Mã Hóa Đăng cũng đâu thể nào ngu ngốc đến mức tự mình đào một cái hố chôn mình nhất là trong lĩnh vực tài chính. Mọi bước đi sai lầm càng làm thiệt hại to lớn.

Ngay lúc này đây Hoách Khang vội vàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí của căn phòng.

- Xong toàn bộ cổ phiếu đã được khớp lệnh bán ra. Chúng ta bây giờ ngồi xem chiến tích thôi. So với tài sản thu mua ban đầu lợi nhuận tăng được không phải năm con số này do cần bằng tình huống hết cả cổ phiếu trước và sau khi lên giá trong thời gian dài đem lại.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gật đầu. Hoách Khang biết hẳn giờ phải chuyển màn hình máy tính lên trên tivi cỡ lớn để cho Thiếu Kiệt xem xét hẳn nhanh chóng thoát ra khỏi màn hình và bắt đầu đi nói dây. Với một người làm

trong ngành công nghệ như hẳn việc này không khó chỉ cần sự hỗ trợ đôi chút từ Thi Lang nữa mà thôi.

- Sao nào! Bà có tham gia không để tôi còn biết. Về việc nó sụt giảm bao nhiêu bà không cần quan tâm đâu việc này có lợi rất lớn đó. Nếu càng chậm trễ cơ hội càng thấp.

Phan Thế Như nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng nhú mày một cái suy nghĩ nhanh chóng quyết định giữa hợp tác và không hợp tác. Bà lưỡng lự một vài giây rồi mới hít sâu một hơi nói.

- Được rồi tôi sẽ tham gia. Lần này xem như trả lại ân tình của cậu giúp đỡ anh tôi. Xem cậu thao túng cổ phiếu tencent được tới đâu. Cậu đợi tôi ba phút tôi sẽ đi liên hệ với người làm việc này. Còn nữa tôi muốn biết tại sao cậu lại có thể chắc chắn rằng ủy ban giám sát sẽ không mò đến cậu.

- Được thôi! Bà cứ đi gọi điện đi. Xong rồi tôi sẽ giải thích tại sao Mã Hóa Đăng lại làm ra quyết định ngu ngốc đến mức độ đó.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười đáp lại xem như đồng ý giải đáp thắc mắc của bà. Hẳn cho rằng việc này Phan Thế Như nếu suy nghĩ kỹ một chút sẽ phát hiện ra được vấn đề phát sinh tại sao Mã Hóa Đăng đưa ra kết luận vội vàng như thế mà không phải trước buổi họp cổ đông vài giờ.

Trương Hạo ngồi một bên nghe thấy Phan Thế Như đồng ý đứng lên đi gọi điện thoại mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ê mày chắc bà ta làm được việc này không đó. Giam Mã Hóa Đăng bốn mươi tám giờ sẽ dời lại họp cổ đông hai ngày. Việc này kéo giá cổ phiếu của Tencent xuống thấp không đường nào cứu được đâu. Lỡ mình tiếp quản phải bù lỗ vào thì chết.

- Mà yên tâm không có Mã Hóa Đăng nhưng không phải còn hai người có số cổ phần đứng sau lưng hẳn ra mặt sao. Mình điều tra không ra thì để người khác tự động ra mặt có phải hơn không. Với lại việc này Mã Hóa Đăng tự đào hố trước. Bà ta chỉ tác động cho điều tra cũng là việc bình thường thôi. Còn mà y nữa chuẩn bị đi sắp tới mà y được dịp trở tài rồi đấy.

Trương Hạo ngấn người ra một lúc xong mới lắc đầu đáp lại với Thiệu Kiệt.

- Mẹ biết ngày mà! Đưa tao đứng tên cổ phần bên Sở Ninh là con bài mà y chuẩn bị trước rồi đúng không. Mẹ nó chắc chắn mà y đã tính trước đến việc này. Nếu không cũng không để tao đứng tên mà làm giống như của Hoách Khang.

- Thì đúng vậy mà. Tao định phòng ngừa trường hợp xấu thôi. Không nghĩ rằng anh của bà ta lại là Bách Quân một công ty đối thủ với Tencent. Nếu không phải Hoách Nam với con ông ấy đến đây. Người Mã Hóa Đăng không báo tin về cho ông ta biết tao nghĩ rằng hẳn sẽ để cận giờ họp cổ đông mới công bố việc chuyển đổi quyền biểu quyết kia.

Vừa nói Thiệu Kiệt vừa nhìn Hoách Nam. Trước đó còn không hiểu sao Mã Hóa Đăng lại làm ra nhiều việc như thế trong nhất thời. Giờ thì đến cả Hoách Nam ngồi không hóng chuyện này giờ cũng hiểu tại sao Mã Hóa Đăng lại làm ra buổi họp báo sớm như vậy. Hai bố con họ làm cho ai Mã Hóa Đăng không biết nhưng đến đây là khu vực của đối thủ chắc chắn hẳn phải biết. Tâm lý thấy người thu mua cổ phiếu của mình đến nhà kẻ cạnh tranh làm cho Mã Hóa Đăng phải đưa ra quyết định ngay lập tức.

- Thì ra là vậy. Tôi hiểu tại sao lúc đầu đến đây cậu không ra mặt rồi. Cậu muốn để cho Mã Hóa Đăng tưởng tôi với con mình làm việc cho Bách Quân gì đó. Cậu ghê thật nếu là ai ở tình trạng của Mã Hóa Đăng chắc cũng phải bí quá hóa liều mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 868: Phải Thử Mới Biết

Hoách Nam nhìn Thiếu Kiệt nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình. Ở góc độ này hẳn cũng không phải gà mờ. Cạnh tranh với nhau trên cùng lĩnh vực Mã Hóa Đăng có hiểu nhằm bố con hẳn làm việc cho Bách Quân là việc bình thường nhất là còn đến ngôi trong nhà của Bách Quân một cách thuận lợi một lúc lâu như thế này.

- Cậu nghĩ xem lỡ như Mã Hóa Đăng hóa giải được tình thế này thì sao. Tôi nghĩ chắc phải có con đường hóa giải chứ đúng không hẳn làm ra quyết định này cũng có thể rút lại được.

- Không dễ đâu bố, Nếu muốn rút lại hẳn chỉ có thể rút lại quyền biểu quyết của cổ phiếu trên sàn. Như thế mới vực lại được giá trị đã mất. Nhưng cũng phải tốn một thời gian rất dài. Trên sàn chứng khoán chỉ cần đi sai một bước là thiệt hai hàng trăm tỷ chứ không phải là vài chục ngàn giá của mỗi một cổ phiếu mà bố con mình đã thu mua đâu.

Hoách Khang trở lại ngồi cạnh bố mình. Không qua lâu để anh ta đưa màn hình hiển thị của máy tính xách tay lên trên tivi. Thiếu Kiệt nhìn qua cái ti vi gập đầu rồi không chú tâm đến nó nữa. Song Song đó Thiếu Kiệt lại nhìn Hoách Khang mỉm cười nói.

- Bây giờ anh có thể nghỉ ngơi một chút. Còn Bố cậu tôi nghĩ nên đi gặp Tống Vũ ông ta sẽ giúp bố cậu khá nhiều. Sắp tới sau khi thao tác này xong chúng ta cần một đợt gom lại cổ phiếu nữa là xong.

- Cậu nói cứ như mọi chuyện đã xong rồi ấy. Cậu nên nhớ sẽ có không ít người dựa vào điều kiện cổ phiếu giảm sâu mà mua vào. Như thế lỡ như chúng ta không kịp ra tay trước họ thì sao. Tôi nghĩ tốt nhất tôi vẫn theo dõi trên sàn một cách sát sao thì chắc ăn hơn.

Dù cho biết Thiếu Kiệt đã sắp xếp mọi thứ nhưng Hoách Khang vẫn không yên tâm bởi vì thị trường chứng khoán không phải chỉ dành cho bọn họ mà còn có những người khác trên sàn. Nếu có một người nào đó nhúng tay trong lúc không phòng bị rất dễ dẫn đến thua thiệt.

- Cậu muốn cũng được thôi. Nhưng mà tôi chắc rằng trong hai mươi bốn giờ tới không ai ngốc đi mua vào cổ phiếu của Tencent đâu. Cứ yên tâm nghĩ ngơi đi. Mọi chuyện có tôi quan sát rồi.

Phan Thế Như bây giờ cũng trở lại trên tay cầm thêm một cái điện thoại nói với Thiếu Kiệt.

- Trong vòng hai giờ nữa Mã Hóa Đăng mới thật sự bị bắt nếu hiện tại giá trị cổ phiếu của Tencent chỉ giảm được một điểm đến ba điểm người đó sẽ không ra tay phải vượt ngưỡng của con số ba mới được xem là lũng đoạn thị trường. Còn về phía Bách Quân tôi đã nói anh ấy quay về đây rồi cậu muốn để cho anh ta làm việc gì thì cậu nói luôn cho tiện.

- Không cần phải đợi đến vài giờ đâu hiện tại xem ra người kia sẽ phải ra tay rồi. Bà nhìn kia không phải giảm ba điểm rồi sao. Cổ Phiếu Tencent bây giờ chịu không nổi đâu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn vào màn hình tivi một dòng ký tự cổ phiếu Tencent được tô đậm khi chọn theo dõi. Giá trị màu đỏ hiển thị toàn bộ dòng thông tin. Hơn nữa bên sơ đồ khối của giá trị của cổ phiếu đang lao dốc như một chiếc xe mất phanh.

Nhìn vào biểu đồ hiển thị của cổ phiếu Tencent Phan Thế Như không tin vào mắt mình bởi vì tất cả cho thấy một lượng lớn cổ phiếu được bán vào thị trường làm cho toàn bộ khớp lệnh bán ra lên đến gần mười triệu cổ phiếu.

- Cậu! Các cậu bán ra bao nhiêu mà trong một chốc có thể rớt giá thế thảm như thế hầu như không có một lệnh mua vào.

- Không nhiều đồng loạt bán ra gần chín triệu cổ phiếu thôi còn số còn lại chắc của dân đầu tư con số này so với mười triệu cổ phiếu cố định của Tencent ban đầu không xê dịch là mấy.

Hoách Kháng nói ra còn số mà hắn đã nắm giữ bán ra hoàn toàn gần như là thanh lý hết kho của mình. Thiếu Kiệt chỉ ngồi cười còn số đã chuyển qua ba điểm phần năm việc giảm sâu mà không có khớp lệnh mua vào bắt buộc Tencent phải dùng tiền quỹ phòng hộ của chính mình chống đỡ thu về những cổ phiếu đã khớp lệnh của thị trường.

- Hèn gì cậu lại chắc chắn rằng mình nắm chắc quyền nắm giữ Tencent nếu như không phân phối lại quyền biểu quyết cậu xem như nắm một phần ba công ty đó rồi.

- Đúng vậy! Tôi còn một phần ba cổ phần nữa đã ở dạng quyền biểu quyết chính thức. Nên việc lần này chỉ để thu lại càng nhiều cổ phần càng tốt thôi. Trương Hạo chuẩn bị họp báo với số cổ phần đang nắm trong tay đi.

Trương Hạo cũng cười cười đứng lên đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Mà yên tâm xem tao xuất tràng đây. Lần này cho mày xem tao lăn lộn đến đâu. Không đẹp không ăn tiền.

Phan Thế Như thấy bộ dáng tự tin của Trương Hạo lúc rời đi cũng không hiểu được. Một người nước ngoài như Trương Hạo dường như không có tiền nói lảm càn họp báo cũng không giúp ít gì cho người thiếu niên trước mặt mình. Làm như thế chả khá nào về rấn thêm chân..

- Tống Long! Cậu ta được không? Nên nhớ cậu ta là người nước ngoài làm gì có tiếng nói trong nước. Nhất là dường như cậu ta cũng không có tiếng tăm gì.

- Đúng cậu ta chẳng có tiếng tăm gì. Như bản thân thằng đó nó có tiếng tăm cần thiết mà Mã Hóa Đằng lo lắng. Việc để bạn thân mình quản lý một công ty phát hành phần mềm cạnh tranh cùng lĩnh vực ở Singapore không phải chơi. Bà cũng nên nhớ Đặc Khu Kinh Tế Thâm Quyển này để khuyến khích đầu tư từ nước ngoài. Nên thân phận đó của nó sử dụng được.

Hoách Khang nghe Thiếu Kiệt nói xong cũng im lặng ngồi một bên suy nghĩ thật sâu. Cho đến hiện tại hấn mới kiểm nghiệm được việc làm quan tốt cho Thiếu Kiệt tốt như thế nào. Một người như Trương Hạo thông qua bố mình hấn cũng hiểu Trương Hạo bất quá học hành cũng không tới đâu. Đi theo Thiếu Kiệt ngay từ ngày đầu lại có quyền thế đủ để hấn sống cả một đời.

Với việc kiến thức ứng dụng của mình Hoách Khang thấy mình chỉ đến sau Trương Hạo. Nếu lâu dài gắn bó với Thiếu Kiệt hấn sẽ không ít chỗ tốt. Hiện tại tuy vẫn có những chưa rõ ràng. Nhưng một người không thể điều hành vài công ty mà không có người bên dưới. Hoách Khang hấn lại từ nội bộ của Tencent. Cái gọi là Nâng hiên không trách thân nếu sau này Thiếu Kiệt nắm giữ cả Tencent thì hấn chắc chắn trở thành kẻ dưới một người trên ngàn người.

- Cậu không sợ việc mình làm hôm nay bại lộ sao. Nếu nói người lũng đoạn thị trường lớn nhất thao túng cổ phiếu của Tencent lại là cậu đấy. Từ nâng giá cho đến việc làm nó rớt giá đột ngột như thế này đều do một tay cậu thao tác. Tôi đang suy nghĩ không biết cậu giúp đỡ Bách Quân liệu có thật lòng không đây.

Phan Thế Như nhìn Thiệu Kiệt hít sâu một hơi rồi đưa ra ý kiến suy nghĩ trong lòng mình. Bà đến lúc này thật sự sợ. Sợ từng nước đi từng bước tính toán ở sau lưng điều hành một bộ máy có thể làm chết một công ty lớn mạnh bất cứ lúc nào.

- Tôi cũng không lo lắng. Phát hiện thì đã làm gì được tôi. Cái gọi có cung tất có cầu. Cổ phiếu tôi mua của Tencent thông qua các con đường khác nhau, mỗi con đường đều minh bạch. Đầu tư tiền vốn cũng là từ nước ngoài rót vào. Vậy tôi hỏi nhé nếu tôi không mua cũng có người khác mua. Kiếm lời được thì tôi kiếm lời. Nên nhớ người chơi chứng khoán đều nhắm đến một chữ tiền nếu không muốn tiền họ cũng không cần chơi chứng khoán. Con đường này mau giàu, mau nghèo quan trọng là đầu tư như thế nào mà thôi.

Thiệu Kiệt cũng không lo lắng lắm với những gì mà Phan Thế Như nói ra. Bởi thị trường chứng khoán là một nơi cờ bạc. Được luật pháp công nhận và mỗi quốc gia lớn mạnh hay là muốn phát triển đều dựa vào nào. Việc đầu tư chứng khoán như một ván bài đặt cược hơn thua. Nếu cổ phiếu của người đầu tư để vào cửa tốt thì nó đem lại lợi nhuận. Một cổ phiếu không bao nhiêu tiền nó cao lắm cũng chỉ chục tệ thấp nhất có thể tính bằng một tệ

Giá trị cổ phiếu thường tính theo số lượng mỗi một cổ phiếu có một mệnh giá tương ứng mua nhiều thì mất nhiều tiền ví dụ mua mười cổ phiếu một tệ mất mười tệ là giá gốc khi cổ phiếu lên tới bốn tệ thì có được khoản lợi nhuận của một cổ phiếu là một tệ nhân cho số cổ phiếu sở hữu như thế người đầu tư lợi được mười tệ nếu bán ra. Bởi thế nói một cổ phiếu không bao nhiêu tiền nhưng sở hữu lượng cổ phiếu nhiều như Thiệu Kiệt có thể nói số lợi nhuận rất lớn.

- Điều này đúng không thể phản bác nhưng ôm số lượng cổ phiếu nhiều như thế lại bán ra cậ lợi nhuận cao lại làm cho giá cổ phiếu đó sụt giảm

nhanh chóng. Ủy Ban Giám Sát Tài Chính làm sao tha cho cậu được.

- Cái này không phải do tôi. Đứng ở góc độ đầu tư tôi thấy quyết định của Mã Hóa Đằng vừa hợp báo đem lại bất lợi mất tiền cho mình tôi có quyền bàn chứ. Đâu thể nào nói đầu tư để ôm lỗ nếu nói kiếm thì cũng kiếm Mã Hóa Đằng bởi quyết định ngu ngốc của hắn thôi. Ai bảo tính hơn thua với Anh bà lại xuất hiện, hơn nữa hắn sợ. Sợ Tencent bị người phía sau bà thao túng không có lợi cho hắn nên mới làm ra quyết định đó thôi.

Phan Thế Như nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng hiểu được cả bà lẫn Bách Quân và người phía sau đều bị người thiếu niên này tính kế. Trên bàn kinh doanh hắn kéo da hồ làm đại kỳ lấy người phía sau bà ra đánh tâm lý hù dọa Mã Hóa Đằng.

Còn Mã Hóa Đằng có tật giật mình sợ rằng mình mất cả Tencent mới đưa ra quyết định hồ đồ trong mọi chuyện. Nếu Mã Hóa Đằng không sợ cái đại kỳ dỏm thì hắn có thể suy nghĩ thấu đáo hơn tình hình cần thiết. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ nhất thời của Phan Thế Như. Hơn ai hết bà thừa biết Mã Hóa Đằng sợ có lý do nếu không có người phía sau bà ủng hộ Bách Quân thì chưa biết chừng Kingsoft đã bị Tencent nuốt từ lúc nào chứ không phải tồn tại đến bây giờ.

- Cậu tính toàn như thế không sợ sao. Làm người nên thu liễm một tý nếu cứ hoành hành ngang ngược làm liều như thế ngay cả tôi sợ rằng không giúp được gì cậu đâu.

- Không tôi làm gì phải sợ. Từ lúc tôi đặt chân tới quốc gia này đã không biết từ sợ. Nếu tôi sợ cần gì đến sao. Cần phải làm một trận ra trò ở Tổng Gia không điều này không nói chắc bà cũng hiểu. Thua bất qua thu quân thắng làm vua thua thì xếp cờ đợi thời cơ. Đánh cờ đâu phải lúc nào cũng thắng nhưng nếu không đánh thì sẽ không biết ván cờ như thế nào. Lấy soái đồ long hay tử trận sa trường đều phải thử mới biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 869: Phan Thế Anh

Thiếu Kiệt vừa nói dứt câu thì bên ngoài vang lên một tiếng vỗ tay. Mọi người trong phòng vì đang bị cuốn theo việc đối thoại của Thiếu Kiệt mà không hề để ý đến xung quanh. Giờ tiếng vỗ tay làm cho mọi người có chút bất ngờ.

- Hay! hay cho câu phải thử mới biết. Không ngờ lão già kia lại có một đứa cháu nói được những lời này. Cứ nghĩ thế hệ nhà hắc thế là xong rồi không nghĩ lại lời ra một đứa cháu đủ can đảm và mạnh miệng đến mức này. Giải.

Người đàn ông đứng ở lối ra vào nhìn Thiếu Kiệt trong khi đó Phan Thế Như bây giờ vội đứng lên nhìn ông ta thốt lên nói.

- Bố sao bố lại đến đây không phải con mới nói chuyện điện thoại với bố xong sao?

- Con bé này làm sao mà bằng được chứ. Con nói chuyện qua điện thoại làm sao bằng gặp mặt trực tiếp. Với lại bố cũng muốn xem thẳng cháu của ông ấy giỏi đến mức nào mà chưa chi hắc đã khoe khoan ra mặt.

Thiếu Kiệt nhìn người đàn ông đánh giá một chút bởi vì nếu theo lời của Phan Thế Như thì người đàn ông này sẽ là đối tượng đứng sau chống lưng cho Bách Quân trên thương trường. Đã có một chỗ đứng như vậy chắc chắn ông ta phải có chức quyền không thua kém gì Tổng Quân.

- Nói ra vậy ông là bố của Phan Thế Như với Bách Quân. Thế mà tôi tưởng ông già nào đến phá rồi chuyện của mình nữa chứ.

- Xem ra cậu nhóc khá giống với lão già kia nói không nể nang ai cả. Nhưng mà cậu cũng có kêu ngạo của mình không ít đi. Lão già ta tên Phan

Thế Anh. Nếu như hôm nay cậu có thể trả lời một số câu hỏi cần thiết của tôi cho dù cậu có muốn gọi tôi như thế nào cũng được

Trước thái độ của Thiếu Kiệt bố của Phan Thế Nhu cũng không có vẻ gì khó chịu chỉ cười cười bước đến bên bàn của phòng khách ngồi xuống trước mặt của Thiếu Kiệt đem từng lời nói ra một phong thái như đùa cợt.

- Tôi gọi cậu Tống Long đi. Cậu nói xem làm sao cậu có thể nhờ con gái tôi tác động vào việc của Mã Hóa Đằng để bắt hấn ta trong khi đó. Nếu như những lời cậu nói là đã tính đến thế lực sau lưng của nó. Điều nào cho cậu chắc rằng tôi có thể làm được việc này. Nếu nhớ không lầm cậu đặt chân tới đây cũng không bao lâu. Tống Quân chắc chắn sẽ không nói tôi và Phan Thế Nhu có mối quan hệ như thế nào. Cậu Trả lời sao đây.

Thiếu Kiệt ung dung rót một tách trà mời vào ly mình rồi đưa cho Thi Lang đứng gần đó ra hiệu cho ông ta đi lấy giúp mình một ấm trà mới.

- Vấn đề này ông muốn biết sao. Tôi thấy thật sự câu hỏi của ông đưa ra hơi bị phí rồi đấy. Không nói đến vấn đề nhạy cảm chỉ là câu hỏi này nếu như một người chịu khó suy nghĩ quan sát một chút cũng có thể nhận thấy. Vậy mà ông lại đi hỏi điều này có hơi phi lý một chút.

- Ô nói vậy ông lão này xem như phí mất một câu hỏi rồi. Nhưng nếu đã câu trả lời đơn giản tại sao cậu lại vòng vo như thế làm gì cứ trả lời trực tiếp có phải hơn không. Ông lão đây thật sự muốn biết đấy.

Thấy Thiếu Kiệt vòng vo không đưa ra câu trả lời cho mình. Phan Thế Anh cũng cười đáp lại một cách đầy tò mò như muốn hiểu sự thật. Bởi ông không nghĩ rằng Phan Thế Nhu có thể nói ra lai lịch của ông cho Thiếu Kiệt biết. Có chần trong mắt ông thằng nhóc này thật sự chỉ đoán mò như đúng.

- Vậy tôi sẽ nói cho ông biết có nhiều điểm khiến tôi ngộ ra được rằng ở sau lưng Phan Thế Như có người chống lưng về tài chính rất lớn đấy. Thứ nhất bà ấy có thể hiểu được những cách sắp xếp của tôi về vấn đề kinh doanh, Suy nghĩ của bà ấy không gói gọn trong cái gọi là lợi ích của việc kinh doanh mà là tính toán toàn toàn bộ cục diện tài chính cần thiết. Một người phụ nữ nếu không tiếp xúc thương xuyên thì sẽ không suy nghĩ được đến vấn đề đó, Họ chỉ hiểu rằng tiền làm ra tiền càng nhiều càng tốt không nhìn tới cục diện của các bên như bà ấy đâu. Sơ hở này là việc thứ nhất.

Phan Thế Như nghe Thiếu Kiệt nói chuyện với bố mình về những nhận xét của hắn đối với bà. Bởi những điều Thiếu Kiệt nói đến cả bản thân Phan Thế Như cũng không nghĩ đến điều này. Mọi thứ bà làm đều dựa theo quán tính của mình mà không hề biết trong đó đem lại toàn bộ lai lịch cần thiết cho người sau lưng bà.

Nhưng bà chợt nhận thấy điều này cũng không hoàn toàn đúng. Vì ở cấp độ những người trong gia tộc như bà phụ nữ tiếp xúc với vấn đề này quá nhiều.

- Không đúng với những thứ này không nói lên được điều gì. Phải có điều gì đó cậu tin chắc rằng Bố tôi có thể làm được việc liên quan nên mới chắc chắn đưa người vào cái kế hoạch của cậu.

- Đúng nó chỉ được một phần nào thôi. Còn những điều khác nữa tôi sẽ bóc ra từng cái từng cái cho bà và với bố mình biết. Điều thứ hai bà sơ hở một người phụ nữ trong một gia đình quân nhân hôn nhân thông gia để nói liên quan hệ không lạ nhưng lạ ở chỗ Tông Vũ ông ta không làm nên trò trống gì. Vậy tại sao hai người kia không đối phó với hắn mà để hắn có thể ung dung như vậy. Không nói chắc ông phải hiểu chứ Phan Thế Anh.

Thiếu Kiệt nhìn thẳng vào Phan Thế Anh nói ra lời này cũng không nhằm mục đích gì. Bởi hắn biết ông ta sẽ có câu trả lời không những thế

ông ta là người hiểu rõ hơn hết vấn đề này.

- Đúng vậy! Họ sợ tôi. Vì Tống Vũ là con rể nên họ không dám làm gì nó. Họ cần có tài chính để duy trì và phát triển quân đội còn tôi là người đồng ý phê duyệt điều đó nếu không có Phan Thế Như làm vợ của Tống Vũ bố cậu thì hẳn chắc chắn sẽ không ra hồn gì. Sai lầm của tôi là để cho con gái mình lấy một thằng nhóc như thế. Nhưng đây lại là điều bắt buộc nếu không gia đình tôi cũng không yên khí nằm giữa một số thế lực cần thiết. Tiền luôn đi cũng quân vấn đề này ai cũng hiểu không chỉ mình cậu biết.

Phan Thế Như im lặng dù cho giờ bà có nói gì đi nữa thì chung sống với Tống Vũ bao nhiêu năm nay không có cảm tình ban đầu nhưng cũng thành tình cảm vợ chồng lâu dài.

- Nhưng nếu như thế cậu cũng không thể nghĩ đến bố tôi có thể cho cậu được những hỗ trợ cần thiết ở lĩnh vực kinh tế tài chính. Cậu làm sao mà biết được vấn đề này. Tôi không nói Tống Vũ không nói. Đâu ai nói cho cậu biết. Suy luận của cậu có sắc bén tới đâu cũng sẽ không thể nào biết được điều này cậu làm cách nào mà biết chứ.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu đối với những gì diễn ra nếu nói hẳn có thể suy luận ra được hết những vấn đề này thì Thiếu Kiệt hẳn bỗng chốc hóa thánh không cần làm gì chỉ cần suy đoán có thể mở một bàn bói toán cần thiết kiếm cơm qua ngày.

- Tôi không biết. Nhưng chính bà đã nói cho tôi biết nếu không phải bà vội vàng muốn có sự hỗ trợ tài chính cho Bách Quân bà cũng không bại lộ việc này. Bà nhớ không bà đề nghị một vấn đề liên quan rất lớn. Trong khi đó bà hoàn toàn không có gì hết để tôi tin tưởng chỉ dựa vào một việc là bà sẽ có hỗ trợ khi cần. Đưa một vấn đề đặt lên bàn cần nhắc. Nếu có thể tôi sẽ quyết định không đầu tư cũng không có giao kèo gì với bà. Nhưng ở đây lại có một việc đáng chú ý. Bà biết tôi đến đây vì mục đích kinh doanh là

chính. Khi bà biết tôi có tiền muốn kiếm tiền. Thì mọi thứ đơn giản hơn. Tôi cần cái gì thì ai cũng hiểu một chính sách đủ để tôi có thể kiếm tiền. Còn bà có thể thông qua bố mình làm được việc này bởi ông thấy có lỗi với bà khi để bà cưới Tống Vũ tôi nói không khác mấy so với suy nghĩ của bà lúc đó chứ.

Phan Thế Như bây giờ trầm ngâm một lúc thật lâu bà không đáp lại lời của Thiếu Kiệt. Bởi khác chính xác với những suy nghĩ của bà khi thương lượng với Thiếu Kiệt về việc giúp đỡ tổng quân. Bà không có tài chính nhưng bà có thể tác động vào việc làm ra một đề xuất cần thiết có lợi cho Thiếu Kiệt.

Với Phan Thế Anh bố mình bà hiểu ông luôn cảm thấy có lỗi với bà khi để bà lấy Tống Vũ. Việc bà ủng hộ anh mình Phan Thế Anh cho dù không muốn nhưng lại phải nhượng bộ đưa con gái mà mình đã làm thiệt thòi trong cuộc sống hôn nhân của chính nó. Cũng bởi vì thế mà mọi ý kiến của bà đưa ra Phan Thế Anh đều làm ra một kết quả gần như là đồng ý.

- Đúng là lão già kia nói không sai. Cậu hơn xa mấy đứa ở nhà họ Tống rất nhiều. Tầm nhìn lẫn cả bố cục từng cái quan sát và cử chỉ đều có thể để cậu biết được nhược điểm của đối thủ là gì. Xem ra cậu lăn lộn tốt hơn bố cậu Tống Vũ nhiều. Nhưng lần này cậu chơi hơi lớn rồi đấy. Dù là mượn bóng tôi để áp chế Mã Hóa Đằng nhưng cậu lại làm thiệt hại không nhỏ đến kinh tế tài chính của Thẩm Quyến. Cậu nên biết quyết định của cậu hôm nay buộc các nhà đầu tư sau này phải suy nghĩ khi đầu tư vào mảnh đất này rất nhiều. Cậu hiểu điều đó chứ.

Phan Thế Anh nhìn Thiếu Kiệt chằm chằm nói ra suy nghĩ của mình. Ông không muốn đề cập tới chuyện con gái mình là điều quá rõ ràng vết thương đã lành không ai muốn nó lại bị thương thêm lần nữa. Thiếu Kiệt đưa ra những lời nói chứng minh cho suy nghĩ của hắn ông cũng không thể

nói được gì Chỉ còn cách đưa câu chuyện về một hướng khác thay đổi đi diện mạo của buổi trò chuyện này.

- Biết nhưng đó không phải do ông, cũng không phải do chính sách không đúng. Chỉ bản thân con người của Mã Hóa Đăng mà thôi. Hấn làm cho nên kinh tế của Thẩm Quyến thâm hụt không liên quan gì đến tôi nếu hấn thông minh một chút nữa thì đã không làm ra quyết định như vậy. Hấn thừa hiểu trong tay ai đó có số lượng cổ phiếu khổng lồ nhưng vẫn ra hạ sách này. Nếu hấn không ngu ngốc làm việc hoán đổi quyền biểu quyết với giá trị cổ phiếu trên sàn cũng sẽ không gây biến động. Nên nhớ những việc có người nắm giữ cổ phiếu tencent với lượng lớn Mã Hóa Đăng hiểu rõ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 870: Bồi Thêm Nhất Dao

Thiếu Kiệt đưa ra lý lẽ làm cho Phan Thế Anh không thể phản bác. Nếu Mã Hóa Đăng trong việc có người thu mua lượng lớn cổ phiếu của công ty mình mà còn không biết thì hẳn cũng không thể điều hành và phân chia lợi ích giữa các cổ đông trong cùng một công ty.

- Nhưng không phải mọi thứ do cậu gây ra sao. Nếu cậu không bức bách làm việc không theo đường lối cần thiết của một nhà đầu tư thì không dẫn đến việc Mã Hóa Đăng làm ra quyết định bất lợi cho mình.

- Ông nói như vậy là không đúng rồi. Việc này khác gì việc tìm xương trong trứng không. Tôi chỉ đầu tư tiền của tôi đổ vào sàn chứng khoán. Nếu có thiệt hại hay thua lỗ gì cũng do chính tôi chịu. Khi tài chính xảy ra việc không thể cứu vãn được ông lại nói tôi sao không phải là Mã Hóa Đăng nhỉ. Hẳn có thể giàu nhờ các cổ đông và người đầu tư còn người đầu tư có thiệt hại thì hẳn không chịu trách nhiệm sao. Đâu có chuyện dễ như thế.

Thấy bộ dáng của Phan Thế Anh như muốn đổ toàn bộ trách nhiệm lên người mình Thiếu Kiệt cũng đáp trả thẳng thắn hẳn đã làm việc để cho Mã Hóa Đăng chịu thiệt thì hẳn cũng không sợ Phan Thế Anh có làm ra hành động gì ở lúc này gây thiệt hại hơn nữa bởi vì hẳn hoàn toàn giờ có thể rút tay ra khỏi Tencent nếu gặp bất lợi.

- Xem ra cậu không cần thương lượng ít nhất cậu vẫn phải để mọi chuyện không đi quá giới hạn của nó mới đúng. Đăng này cậu lại bồi một dao lúc này chả khác nào đẩy Mã Hóa Đăng vào chỗ chết. Nếu như cậu có thể cứu vãn tình hình này thì tôi sẽ giúp cậu thứ cậu cần.

- Nếu ông nói vậy thì tôi cũng đưa ra câu trả lời chắc chắn. Việc này sẽ không bao giờ xảy ra. Nếu cần thiết tôi có thể là điều mình thích cứu hay

không cứu gì đều có thể nhưng ở lúc này thì không. Ông nên nhớ tôi muốn có Tencent. Để cứu nó ngay lúc này tôi không làm được.

Trước việc bị ép buộc phải làm điều mà hẳn không muốn Thiếu Kiệt chọn cách không nhượng bộ vì mọi thứ hẳn làm từ đầu đã có mục đích của nó không thể vì vài lời của Phan Thế Anh mà có thể thay đổi được bố cục cần thiết.

- Như thế phải làm sao cậu mới chịu thay đổi ý kiến của mình đây. Bố tôi đã đến đây muốn trực tiếp nói chuyện với cậu thì chắc chắn nó xảy ra việc lớn chứ không phải việc đơn thuần dễ làm như cậu muốn.

Phan Thế Như nhìn Thiếu Kiệt cũng nói lên suy nghĩ của mình lúc này. Bà thấy bố mình phải trực tiếp đến đây để nói chuyện chứng tỏ nó không phải việc đơn thuần là một cổ phiếu giảm giá sâu trên thị trường cần điều chỉnh cần thiết.

- Tôi vẫn như thế không thiệt hại gì. Tiền vẫn thu về bình thường ai có thể làm gì tôi. Cái quan trọng là ông ấy trở thành người thuyết khách cho ai. Nếu chỉ đến đây khuyên tôi điều này hình như hơi phi lý một chút. Mã Hóa Đăng càng không có tư cách để cho ông ấy ra mặt dùm.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Phan Thế Như bằng cách nhìn thẳng vào Phan Thế Anh. Hẳn thấy ông gia này đến đây ngay từ đầu đã không phải là chỉ muốn biết về hẳn đơn giản như thế. Ít ra ông ta biết người thao tác cổ phiếu rớt giá của Tencent là Thiếu Kiệt hẳn thông qua Phan Thế Như.

Ở một tình huống bình thường nếu gặp Thiếu Kiệt sẽ không phải trong thời điểm này chỉ là một buổi gặp mặt thông thường cũng không lựa chọn thời điểm vừa khéo như thế. Khi toàn bộ cổ phiếu của Tencent bị rớt giá trầm trọng ít nhất có người đã nhờ Phan Thế Anh cứu vớt lại tình hình.

Mà việc này không xảy ra vấn đề thì phải bắt đầu từ người buộc chuông là Thiếu Kiệt hẳn nên Phan Thế Anh mới ngay lập tức đến đây để đưa ra yêu cầu giúp người ta.

- Đúng vậy có người nhờ tôi nói với cậu làm được chuyện gì cũng phải nể mặt mũi nhau một chút sau này còn gặp dễ bề nói chuyện. Không nên cứng rắn quá dễ gãy. Ông già này cũng mặt dày nói với cậu điều này đối phương thế lớn người cũng nhiều không đơn giản đụng chạm được đâu.

Phan Thế Anh thở dài một hơi nói với Thiếu Kiệt. Hẳn dù thông qua Tổng Quân biết được người Thiếu niên này không dễ nói chuyện nhưng không ngờ hẳn lại không nể nang một ai cứng rắn làm điều mình muốn mà không sợ điều gì chế tài. Suy nghĩ cẩn trọng từng bước không để người khác bắt được điểm yếu của mình.

- Hẳn là ai. Gia tộc nào. Đối phương không nể mặt tôi thì tôi lại nể mặt một người không biết tên tuổi gì sao. Hơn nữa xã hội nói chuyện bằng tiền. Hẳn có đủ thực lực tiền bạc thì vào nói chuyện còn không thì thôi. Quyền ở chỗ ông không áp dụng được với tôi đâu đứng nói điều mơ hồ. Hơn nữa các ông nhắm nếu tôi sợ tôi sẽ làm sao.

Thiếu Kiệt cho thấy mình sẽ không lùi bước cho dù có phải đắc tội với mấy người kia cũng như thế việc hẳn đã quyết hẳn sẽ làm đến cùng. Với việc hẳn không muốn bị đe dọa bằng những lời nói mạnh miệng của đối phương.

- Cậu không sợ? Việc tham dự vào những việc kinh doanh ở đây bị ảnh hưởng. Bản thân cậu không được chấp nhận sao? Cậu làm như thế Tổng Quân biết cũng không cứu được đâu.

Khá bất ngờ trước thái độ của Thiếu Kiệt Phan Thế Anh cũng không hiểu người thiếu niên trước mặt mình lại có thể suy nghĩ không thấu tình

đạt lý gì trong chuyện này. Ai cũng hiểu quyền hành ở quốc gia này mới là điều quan trọng. Trong tay có quyền có thể làm được nhiều thứ kể cả phong sát một công ty nào đó đem quyền lợi về cho doanh nghiệp quốc gia.

- Tôi đã nói mấy thứ này không áp dụng được với tôi. Thứ nhất tôi chưa dựa vào Tổng gia hay người nào khác. Trương gia dù có hợp tác với tôi thì mấy người cũng không cấm được. Hơn nữa ở đặc khu kinh tế này áp dụng điều luật riêng về chính sách của nó không bao gồm các các luật pháp cần thiết của quốc gia. Tôi có thể làm được rất nhiều chuyện bởi chính sách thu hút đầu tư từ nước ngoài nhất là khu vực các nước xung quanh.

Blake đứng ở đằng xa bây giờ bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ vào tai hắn điều gì đó làm cho Thiếu Kiệt mỉm cười một cái rồi gật đầu.

Phan Thế Như và bố mình cũng không biết Blake đã nói gì với Thiếu Kiệt. Nhưng chắc chắn rằng điều này sẽ có lợi lớn đối với hắn nên trong thời điểm này Thiếu Kiệt mới có thể tươi cười như thế này.

- Cậu lại làm ra điều gì nữa rồi. Nụ cười của cậu làm tôi cảm thấy không thoải mái chút nào.

- Rất nhanh ông sẽ biết thôi. Bách Quân tôi nghĩ ông ấy đến giờ vẫn chưa đưa ra cái gọi là hợp tác với tôi chắc bởi vì ông nên người của tôi nhanh tay làm trước rồi. Xem như bồi thêm vài nhát dao xem đối phương sau lưng muốn nhờ ông nói giúp tôi là ai.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa cầm lấy cái điều khiển ti vi bật qua chế độ ti vi. Màn hình xuất hiện lên một phòng họp báo dường như vừa mới bắt đầu. Ngồi ở giữa cái bàn họp báo là Trương Hạo. Hắn tươi cười trong ánh đèn nhấp nháy của những người ký giả được mời đến bên cạnh là một người đàn ông trung niên khá vui vẻ đang nói nhỏ gì với Trương Hạo. Người này không ai khác là Sở Ninh.

Phan Thế Như nhìn chăm chăm vào màn hình bà hiểu rằng nhát dao thứ hai của Thiếu Kiệt chuẩn bị là từ đâu xuất hiện. Nó bắt đầu từ một người không lớn hơn người thiếu niên trước mặt bà là mấy. Hai người này một người vừa mới rời đi. Thời gian không nhiều nhưng lại có thể chuẩn bị hợp báo cần thiết như thế này cho thấy quân bài này đã được chuẩn bị từ trước.

Sở Ninh bây giờ ổn định lại toàn bộ khán phòng rồi cất tiếng nói với mọi người trong phòng.

- Thưa các vị ký giả giới báo chí. Tôi Sở Ninh nếu như mọi người có thể tìm hiểu được một chút tôi là một người nắm giữ ba mươi phần trăm cổ phần của Tencent. Vốn hôm nay họp báo này là dành cho mọi người một bất ngờ. Như hôm nay có một chút thay đổi một chút. bởi vì hôm nay ở đây có thêm một người mà tôi cần giới thiệu đó là anh Trương Hạo. Anh ấy là một trong những người đại diện của Garena đến đây thương thảo với tôi về một thương vụ đầu tư được diễn ra cách đây một tháng và hai bên cũng đi đến sự đồng thuận nhất quán nhưng giờ có một chút vấn đề cần thiết phải đưa ra họp báo này sớm hơn.

Trương Hạo đứng lên chào mọi người rồi mới từ từ để cho Sở Ninh nói tiếp.

- Thương vụ mà cả tôi lẫn anh Hạo đây đều đồng ý đó là chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của tôi cho người anh ấy đại diện. Hiện tại tôi không còn là cổ đông của Tencent mà do anh hạo đại diện người trực tiếp làm cổ đông. Đối với việc thay đổi của Tencent chúng tôi trước đó chưa nhận được một thư mời hay là buổi họp đồng thuận nào. Nên nói rằng việc phân phối quyền biểu quyết cổ phiếu của Tencent do chính một mình Mã Hóa Đăng quyết định.

Lời của Sở Ninh vừa dứt câu làm cho cả khán phòng nhốn nháo bởi vì nếu đúng như những gì Sở Ninh nói thì Mã Hóa Đăng đang tự tung tự tác

đến cả người nắm giữ ba mươi phần trăm cổ phần như Sở Ninh cũng không hề hay biết. Đối với việc rút giá không phanh của cổ phiếu Tencent vừa mới bắt đầu thì đây là một thông tin giống như đem xăng đổ vào đồng lửa đang cháy.

- Tôi cảm thấy khá thất vọng bởi vì nếu như Mã Hóa Đằng có thể làm được việc này thì sau này tất cả cổ đông nắm quyền chính của Tencent có thể bị qua mặt bất cứ lúc nào nhất là với các nhà đầu tư nước ngoài. Họ hoàn toàn bị động trong việc này. Bản thân tôi đang tự hỏi mình mua lại ba mươi phần trăm cổ phần Tencent của Sở Ninh có thật sự đúng là đầu tư chính xác hay không.

Trương Hạo lúc này nói vào cái micro ở trước mặt mình bên cạnh là một cái điện thoại sáng màn hình. Thiếu Kiệt ngồi trong phòng khách im lặng chỉ có tiếng của âm thanh tivi phát ra mỉm cười. Bởi nhát dao này bắt buộc Phan Thế Anh phải làm ra quyết định bắt lấy Mã Hóa Đằng để điều tra mọi việc liên quan.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 871: Ở Thế Bị Động

Trước việc ra tay không theo một quy tắc nào của Thiếu Kiệt hẳn làm cho Phan Thế Anh cũng không thể đề phòng, Nếu nói mọi việc đều im lặng cho dù cổ phiếu của Tencent có rớt giá thảm hại bên bờ vực phá sản đi nữa thì những người sau lưng hẳn cũng có thể thông qua vài cách có thể để nó phục hồi. Nhưng việc làm của Thiếu Kiệt ném vào trong một tâm điểm của vòng xoáy để cho Mã Hóa Đăng không thể thoát ra được khi toàn bộ giới báo chí đều chú ý vào thì họ cũng không thể nhúng tay thay đổi.

- Sao nào xem như mọi việc đã xong. Nếu lúc đầu ông làm theo những lời tôi nói thì cũng không vấn đề gì diễn ra đâu. Chỉ tại mấy ông cho rằng mình có thể làm được nhiều thứ. Nhưng với tôi mọi thứ lại không thể thực hiện được. Cái gọi không chế cục diện cũng dựa vào những gì cần thiết mà thôi.

Thiếu Kiệt đem ti vi chuyển lại chế độ kết nối màn hình của máy tính xách tay. Hẳn thấy việc này đã đủ hiệu quả cần thiết. Việc làm của hẳn xem như làm động tâm tới một số đối tác đầu tư nước ngoài. Việc của Trương Hạo mua vào cổ phiếu của Tencent mà người đứng đầu điều hành lại làm ra những hành động bất thường không bị chế tài thì trong lòng họ có chút bất an về việc nên hay không nên đầu tư tiếp vào vùng đặc khu kinh tế này.

- Cậu sao lại có thể móc nối với Sở Ninh. Hẳn làm sao chịu bán cổ phần của mình cho người của cậu thế. Tên này chỉ thấy lợi không buông bỏ nếu hẳn nói ra việc này thị trường sẽ biến động không nhỏ cậu làm điều này chả khác nào đẩy thị trường vào việc đình trệ kinh tế.

Phan Thế Như nhìn Thiếu Kiệt ngỡ ngàng như không tin vào những gì mình nghe thấy. Bà chỉ có thể nói lên được những lời cần thiết lúc này trong

chính hoàn cảnh dường như điều này bắt buộc sẽ diễn ra nếu cứ đi theo chiều hướng mà Thiếu Kiệt muốn.

- Việc này cũng không trách được tôi. Mới đầu chỉ định sở hữu Tencent rồi đem nó phát triển tốt hơn một chút. không ngờ đến Mã Hóa Đằng lại muốn chơi tôi. Hẳn chỗ dựa như thế nào tôi không cần biết. Nếu đặt lên bàn tính kinh doanh thì hẳn phải tìm hiểu nhiều một chút nữa nếu không thì sớm muộn gì cũng thất bại bởi làm ra những việc không giống ai.

Phan Thế Anh lúc này chỉ hờn nhẹ một cái bởi vì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn không phù hợp với những gì hắn nói. So với Mã Hóa Đằng Thiếu Kiệt lại ra bài không ai có thể đoán trước được. Việc hắn không nể nan một ai làm việc không cần nghĩ đến hậu quả cần thiết đã được Phan Thế Anh tận mắt chứng kiến. Nếu nói Mã Hóa Đằng làm việc không giống ai có đôi khi hắn còn hơn người khác.

- Cậu không xem thử mình với Mã Hóa Đằng có khác gì nhau sau lại nói người khác đối với việc cậu làm có giống ai hay không mà cậu nói.

- Không cần ông phải nói tôi biết mình làm gì. Suy nghĩ từ trước giờ của tôi luôn làm theo từng bước. Không phải để cho mình rơi vào bị động làm mọi thứ theo quán tính như hắn. Việc hiện tại không phải là mình chứng tỏ sao. Nói thật nếu Mã Hóa Đằng không bị bắt giam một hai hôm thì tôi nghĩ có cái hay hơn để xem hơn nhiều.

Phan Thế Anh bị Thiếu Kiệt nói không thể phản bác được. Việc nhìn như đơn giản nhưng đối với từng bước tính toán cẩn thận như thế này thì không thể nói đây là một việc theo ý thích.

- Việc lần này sẽ không thể thay đổi được nữa, Nếu thế thì ông già này cũng làm theo ý kiến của cậu. Nhưng sau này có việc gì thì đừng nói ông già này không báo trước cho cậu biết, Mấy người kia không dễ chọc.

Thiếu Kiệt chỉ cười không đáp lời lại của Phan Thế Anh nếu nói để đích thân hắn chuyên lời làm thuyết khách thì Thiếu Kiệt hiểu những người kia có thể là thế lực nào đó có quyền hành hoặc là để có một đại diện cho sự phát triển của Tencent trên vùng đất đặc khu mà họ đặt ra nên làm chỗ dựa cho Mã Hóa Đăng.

- Cũng không biết tùy theo tình hình nhưng tôi nghĩ mọi thứ hiện tại đều đi đúng theo quỹ đạo cần thiết của nó nếu mấy người kia không đụng vào đến tôi. Với bản thân của mình tôi nghĩ cũng không đụng chạm họ điều gì nên tốt nhất khi nào có vai chạm thật sự với họ thì ông có thể nói cho tôi biết nhé.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa uống trà bộ dáng của hắn như tiền khách không muốn tiếp. Đối với việc hiện tại ở đây chưa phải là nhà của mình hắn cũng không lo lắng làm gì. Tuy Bách Quân chưa làm hợp đồng sang nhượng lại nhưng hắn chắc chắn đối với việc sở hữu ngôi nhà Phan Thế Anh cũng không thể can thiệp được nữa.

- Được đến khi đó tôi xem cậu mạnh thế nào. Giờ thì tôi phải đi giải quyết hậu quả do cậu gây ra nên ông già này đi trước.

Phan Thế Anh cũng không muốn nói nhiều với Thiếu Kiệt nữa mà đứng lên bởi vì hắn càng ngồi ở đây mọi việc sẽ khó có thể giải quyết. Vấn đề Tencent cần phải gấp rút không chế không cho nó vượt quá phạm vi ảnh hưởng cho phép.

Phan Thế Như thấy thế cũng đứng lên đi cùng với bố mình ra cửa. Tính khí của bố mình cô qua hiểu rõ. Chưa bao giờ cô thấy bố mình vẽ mặt như thế bà biết ông chắc chắn rằng trong lòng rất bức tức với thái độ của người thiếu niên con riêng của chồng mình. nhưng về vấn đề pháp luật dường như lý lẽ biện minh cậu ta đều chiếm ưu thế không thể bàn cãi.

Bà đơy bỏ mình đi ra khỏi nhà mới lên tiếng nói.

- Bỏ việc của Tống Long làm liệu có ảnh hưởng gì không về phía của bố đây.

Phan Thế Anh lúc này chỉ biết thở dài. Bởi vì nói không liên quan đến ông thì không được nhưng với việc Thiếu Kiệt làm ông cũng không can thiệp được gì. Đúng là sàn chứng khoán không thiếu nhưng người mua thấp bán cao kiếm lợi nhuận. Những gì Thiếu Kiệt làm đều là trước đó sắp xếp rất cẩn thận. Nếu không thì hiện tại ông đã có cách buộc hẳn phải chấm dứt điều này.

- Con biết đây hiện tại cổ phiếu của Tencent kéo nhưng công ty cùng lĩnh vực rớt giá theo. Bởi không ai biết liệu sẽ có một công ty nào cũng lâm vào tình trạng của Tencent hiện giờ hay không. Chỉ cần cậu ta sử dụng lợi nhuận của mình mua lại toàn bộ cổ phiếu và không làm ra hành động gì đáng nói thì họa may mới cứu vớt được tình hình. Xét trên toàn bộ sự việc cậu ta là người có quyền nói chuyện nhất định. Bố nghĩ Mã Hóa Đằng với mấy người kia đụng phải tấm sắt khó nhai rồi.

Phan Thế Anh chỉ biết lắc đầu ngồi lên chiếc xe ô tô đang đậu trước cửa rồi đóng lại. Thấy bố mình như thế Phan Thế Như cũng không kịp hỏi điều gì. Bà bây giờ nhìn vào trong nhà một cách mông lung như đang suy nghĩ một điều gì đó về tương lai.

- xem ra cậu mạnh hơn tôi nghĩ không biết cậu có thể làm mấy người kia thật sự chịu lép vế hay không nhưng cậu rất đáng để tôi đánh cược.

Khác với Phan Thế Như bố cô vừa rời khỏi ngồi trên xe ô tô ông ta lấy điện thoại của mình gọi vào một số cố định bên kia âm thanh chỉ vừa đổ chuông đã có người bắt máy.

Phan Thế Anh lúc này chỉ thở dài một cái rồi mới lên tiếng nói với bên kia điện thoại.

- Thất bại. Đối phương không chịu thương lượng. Nhấn với ông già đó xem tình hình mà làm việc này liên quan đến ông ta để ông ta ra mặt có lẽ tốt hơn tôi.

- Được rồi chuyện này chúng tôi sẽ xử lý đối phương xem ra không dễ để nói chuyện. Việc của ông bây giờ ở đó cố định tình hình. Với những gì cần thiết không để ảnh hưởng lan rộng nữa.

Bên kia đáp lại lời của Phan Thế Anh trong lời nói có phần khó chịu chỉ với việc hiện tại của Thẩm Quyến họ cũng không nghĩ rằng thế cục lại diễn ra ngoài tầm khống chế giống như ban đầu họ đã tính. Việc làm của Thiệu Kiệt có phần đem họ vào thế bị động mà không thoát ra được.

- Vấn đề này không phải tôi không muốn nhưng để ảnh hưởng không lan rộng trừ khi tôi phải làm theo yêu cầu của cậu ta bắt lấy Mã Hóa Đăng với việc này nếu làm theo chưa biết liệu cậu ta có đồng ý cứu vãn tình hình hay không mới là quan trọng.

- Giờ không thể tính đến việc đó được nhưng nếu như theo ông già kia đã nói thì cậu ta là người giữ lời hứa. Như thế thì chúng ta chỉ biết đánh cuộc một lần. So với lấy tài chính ra cứu lại thị trường chúng ta làm không được. Việc cố định không để cho tài chính đi vào con đường như năm ngoài đã tổn thất không ít. Hiện tại nếu còn phải bù vào cho Tencent để cho bên ngoài thấy một cái võ bọc ảo chúng ta cũng làm mất đi giá trị chính của việc lập ra kế hoạch phát triển đặc khu kinh tế Thẩm Quyến lúc đầu.

Đáp lại với yêu cầu của Thiệu Kiệt là các mà họ thấy khả thi nhất hiện tại nhưng điều này quá nhiều nguy hiểm. Với việc nó phụ thuộc vào Thiệu

Kiệt có thật sự muốn ra tay khi họ đã làm xong toàn bộ mọi thứ hay không vẫn là vấn đề nan giải..

- Như vậy tôi sẽ bắt giữ Mã Hóa Đăng một hai ngày bên đó cho người thu xếp với cậu ta đi. Nếu được thì xem như lần này chúng ta nợ thằng nhóc ấy một lần. Việc nó tạo ra nhưng không có nghĩa là chúng ta quy kết tội cho nó. Dù sao thằng nhóc đó cũng không phạm luật mà làm theo từng bước của kế hoạch khá chu toàn chỉ có trách là trách cái thằng ngốc Mã Hóa Đăng đã biết bị người khác lừa vẫn còn cố nhảy vào. Nhưng phải khâm phục đầu óc của thằng nhóc đó. Ra tay rất quyết đoán. Khi cần cứng nó sẽ không thương lượng rất hợp ý tôi. Ngoài việc nó quá chẳng xem ai ra gì thì tương đối tốt.

Phan Thế Anh đáp lại lời của người bên kia điện thoại cùng với đem nhận định của mình nói ra. Hắn thấy sai lầm không phải do họ hay Mã Hóa Đăng mà tất cả mọi người đều bị Thiếu Kiệt tính kế một bàn cờ rộng không thể biết trước người cầm quân sẽ ra lệnh đánh ở đâu. Một minh chứng điển hình cho việc này là Sở Ninh bị Trương Hạo người của Thiếu Kiệt mua lại toàn bộ cổ phần mà họ và Mã Hóa Đăng đều không hay biết.

- Nếu ông đã nói thế thì mọi việc cứ quyết định tạm thời như vậy. Ông và lão già kia đều nói tốt cho thằng nhóc này xem ra tôi cũng phải gặp nó thử xem như thế nào mới biết được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 872: Đợi

Phan Thế Anh đợi cho bên kia cúp máy xong lại tiếp tục gọi đến một số điện thoại khác lần này ông lại chủ động hơn rất nhiều không phải cái kiểu cách chán chường khi nói chuyện với Thiếu Kiệt xong nữa. Thay vào đó là một bộ mặt lạnh tanh. Nếu nói việc lật sách nhanh như thế nào có thể để hình dung khuôn mặt của Phan Thế Anh.

Bên kia điện thoại khá nhanh không để vang lên tiếng đổ chuông thứ hai đã có người bắt máy. Phan Thế Anh vừa nghe được âm thanh nói thông đường dây điện thoại bên kia liền nói.

- Mọi chuyện không thể thay đổi cần có người phải đứng ra chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm ra. Cậu cũng biết nếu không làm như thế mọi việc còn tệ hơn. Cậu chuẩn bị đi ít nhất cũng phải ở trong đó một ngày để bọn tôi khắc phục hậu quả mà cậu gây ra có trách thì trách cậu thua bởi người khác thôi. Cậu thua mà đến hiện tại còn không biết thua cho ai thì đến tôi cũng không cách nào khác. Cậu liệu mà chuẩn bị đi.

Nói rồi Phan Thế Anh cúp máy để lại cho Mã Hóa Đăng không thể nói được lời nào. Hiện tại hẳn có nói gì cũng là vô ích. Những lời vừa rồi của Phan Thế Anh đã nói rõ số phận của hắn lúc này trở thành bia đỡ đạn cho toàn bộ mọi việc. Mã Hóa Đăng bóp cái điện thoại trong tay vang lên răng rắc kết cấu vỏ nhựa của điện thoại cũng không chịu được lực bóp của bàn tay hắn. Có thể thấy chiếc điện thoại lúc này bị cong đi ít nhiều.

Mã Hóa Đăng ném cái điện thoại lên trên bàn một lực thật mạnh. Thời điểm này những chiếc điện thoại làm sao chịu được lực tác động như thế khi tiếp xúc nên nó vỡ tung ra theo từng linh kiện mặt điện thoại đầy những vết nứt, những mảnh thủy tinh của mặt kính rơi ra khỏi màn hình nằm rải

rác trên mặt đất. Mã Hóa Đằng lúc này đang đứng trong phòng có vài người đang đứng không dám hó hé điều gì.

Lúc này đây không ai muốn làm nơi trút giận cho Mã Hóa Đằng nhảy ra làm bao cát là việc không ai mong muốn. Doanh Doanh cũng đứng đó im lặng không lên tiếng chỉ đứng đó nhìn vào những người bên dưới mình.

- Doanh Doanh cô nói đi. Việc này là sao? Sở Ninh hẳn làm sao bán cổ phiếu cho Trương Hạo. Thằng đó nhúng tay vào công ty mình lúc nào không phải cô nói với tôi mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa các cổ đông cũng không có ý kiến gì sao. Trong khi đó Sở Ninh năm bao nhiêu phần trăm cổ phần cô hiểu rõ nhất vậy cô nói đi. Tại sao giờ hẳn lại chuyển nhượng cho Trương Hạo đó, Còn thằng nhóc phía sau Trương Hạo nữa thằng đó là người không đối phó được. Cô trả lời cho tôi thế nào đây.

Doanh Doanh chỉ im lặng không trả lời được những gì mà Mã Hóa Đằng vừa đưa ra. Cô cũng không lên tiếng gì. Nói ra việc gì ở thời điểm này đều là vô nghĩa với tình hình đã rồi.

Mã Hóa Đằng chưa đợi cho Doanh Doanh có thể lên tiếng. Hắn đã đưa tay đập bẻ thêm một cái đèn trên bàn mình. Giờ đây đập những vật dụng trong phòng để Mã Hóa Đằng hẳn có thể giải tỏa một phần nào sự tức giận là điều chắc chắn.

Nhưng việc này không làm hẳn dịu đi cái tức giận trong lòng mình. Hắn nhìn những người đứng trong phòng quát lớn.

- Còn cái đám ăn hại các người. Không phải nói Cổ Phiếu rơi vào tay của Bách Quân sao. Giờ thì hay rồi, ý kiến của đám ăn hại mấy người làm tôi giờ phải chịu vấn đề không đáng có. Bách Quân. Bách Quân nếu mà hẳn thật sự thao tác cổ phiếu trên sàn của tôi hẳn cũng không ngóc bán ra một lúc như thế. Mấy người có hiểu rằng nếu cổ phiếu công nghệ của Tencent

mà rớt giá Kingsoft cũng phải chịu tình cảnh thảm hại hơn hay không. Giờ hẳn đứng ngoài cuộc còn tôi bị mấy người kéo xuống vũng bùn. Việc lần này đả thương hại mấy người làm sao giải thích cho tôi được cái gì đây. Sao không người nào nói đi không phải cam đoan với tôi hai bố con Hoách Khang hẳn làm việc cho Bách Quân sao. Giờ nguyên một cái công ty bị một thằng nhóc dốt mũi. Để rơi vào tình trạng này ai là người chịu trách nhiệm đây.

Mã Hóa Đăng cầm một chai nước trên bàn tiếp khách khui ra uống một hơi rồi ngồi thẳng lên bàn làm việc của mình nhìn toàn bộ người trong phòng. Bộ dáng tức giận hẳn chỉ cần một câu trả lời nhưng không một ai trong phòng lên tiếng. Một sự im lặng đáng sợ bao trùm cả căn phòng cao nhất của Tencent. ‘

Sự im lặng đó đến mức từng hơi thở nhỏ nhẹ của những người trong phòng Mã Hóa Đăng đều có thể nghe thấy. Hẳn bực tức ném cả chai nước đang uống còn một phần ba về một người đàn ông gần đó.

- Ông chính ông nghiên cứu tài chính cái gì. Ông bảo tăng lãi suất cho người đầu tư. Dem cổ phiếu ổn định lại rồi giảm quyền biểu quyết sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn giờ thì sao. Nó không lớn nó rớt thê thảm trên sàn chứng khoán. Tôi còn bị nghi ngờ vì lũng đoạn tài chính cổ phiếu theo dạng đầu tư lừa đảo. Ông trả lời tôi biết đi tại sao.

Người đàn ông này dường như chịu đựng Mã Hóa Đăng hết mức có thể nên lúc này hẳn nhìn thẳng vào Mã Hóa Đăng đáp trả bằng một giọng gay gắt.

- Ông Đừng cho mình có tiền muốn làm gì thì làm. Tôi đưa ra tư vấn dựa theo tình hình thực tế. Nếu không phải ông làm ra hành động và các kế hoạch cùng một lúc thì làm sao gây ra tình trạng này. Nếu ông tăng phần lãi suất đầu tư để cho cổ phiếu tăng cao một chút nữa rồi mới đưa vào hợp cổ

đông biểu quyết, Đề cổ đông xem có nên thao tác hạ bậc của cổ phiếu trên sàn không thì đâu có chuyện. Chính ông tự ý đưa ra tất cả trong cùng một thời điểm thì không chết cũng lột da ông tự làm ông phải tự chịu chứ.

Có người nhảy ra làm bia đỡ đạn mọi người trong phòng bây giờ nhìn về người đàn ông vừa bị Mã Hóa Đăng ném cái chai vào người kia. Kể cả Doanh Doanh cũng bất ngờ với những lời đáp trả của người đàn ông này. Mặc dù ông ta nói không sai theo kế hoạch mà ông ta vạch ra cho Mã Hóa Đăng thì mọi bước đi sẽ như thế nhưng vì điều kiện bất thường nên Mã Hóa Đăng đem các bước này đẩy nhanh một cách không theo kế hoạch.

Mã Hóa Đăng nhìn chăm chăm vào ông ta cơ thể lồng ngực phập phồng khó chịu trực tiếp đứng đến trước mặt của người đàn ông này đưa tay phải của mình ra chụp lấy cổ áo đối phương nói.

- Kế Hoạch. Theo ông kế hoạch của ông bằng người khác không. Nếu có thì tôi đem quá trình này tăng nhanh một chút sẽ không vấn đề gì ông con nói. Kế hoạch ông chắc chắn là vấn đề lớn. Tôi đang nghi ngờ ông có phải là người của đối phương cài vào công ty để tư vấn cho tôi hay không.

Người đàn ông lúc này ánh mắt kiên định không hề có một nét lo lắng sợ sệt nào mà chụp lấy cổ tay của Mã Hóa Đăng nói thẳng.

- Mã Hóa Đăng tôi nhìn ông đủ rồi đấy. Ông là người hiểu việc này hơn ai hết ông đừng cho tôi không biết. Những người cổ đông kia ông không có họp bàn mà chỉ gọi điện thoại để nói chuyện ý như việc đã rồi. Nếu không việc Sở Ninh bán cổ phần đi ông làm sao đến giờ mới biết. Còn nói tôi là người của công ty khác cài vào ông nghĩ lại đi chính ông nhờ người đến mời tôi chứ không phải tôi muốn vào công ty này. Với năng lực của tôi dư sức có một công việc không cần đến công ty của ông. Còn nữa ông đừng cho mình làm ông chủ muốn nói gì thì nói. Nếu những lời ông nói ở đây tôi có bằng chứng kiện ông vì tội vu khống.

Doanh Doanh đứng một bên thấy tâm trạng súc động của Mã Hóa Đăng cũng nhanh chân chạy đến. Cô thấy nếu việc này càng làm căng thẳng hơn người thiệt hại là Mã Hóa Đăng. Với những người biết luật hiểu luật có kiến thức lại có năng lực thì đối tượng đụng tới họ cũng không dễ dàng gì.

- Bình tĩnh nếu ngài manh động một chút không những ông ta có cơ thừa kiện mình mà còn có giấy chứng thương để kiện mình tội chồng tội. Ngài nên bình tĩnh lại. Việc lần này do chúng ta mắc bẫy đối phương. Có thể kế hoạch đã được lên từ trước đó rất lâu nên người thiếu niên kia mới không tiếp xúc chúng ta ở Singapore. Nếu ngài càng làm cho mình bất lợi càng để đối phương thắng lợi.

Dem tay mình gỡ từng ngón tay của Mã Hóa Đăng ra khỏi cổ áo của người đàn ông trung niên. Đối với những lời của Doanh Doanh nói Mã Hóa Đăng dường như bình tâm lại đôi chút. Hơn ai hết hẳn hiểu mọi hành động của mình nếu có việc gì đó dính dáng đến pháp luật nữa sẽ hoàn toàn không cách nào thoát ra khỏi việc lần này.

Doanh Doanh cũng đem hấn nhắc nhở có lẽ họ đã quá coi thường đối thủ đối phương đã có chuẩn bị đến đây chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho họ. Nếu càng vùng vẫy chưa biết chừng còn lún sâu không cách nào rời khỏi.

- Vậy cô nói đi việc lần này chúng ta phải làm như thế nào. Tôi chắc chắn rằng vài phút nữa sẽ có người đến đây mời tôi hợp tác điều tra ít nhất tôi phải ở đó một đến hai ngày để mấy người kia giải quyết hậu quả dùm. Cô nói đi giờ phải làm gì.

Mã Hóa Đăng nhìn Doanh Doanh đưa ra câu hỏi cho chính mình. Bản thân hẳn là người trong vòng không thể suy nghĩ được chuyện bên ngoài. Nhưng nếu để một người khác nhìn vào họ sẽ có ánh mắt khác ở góc độ khác. Với Doanh Doanh Mã Hóa Đăng tuy vẫn còn bực tức nhưng đối với

Thư Ký luôn làm việc cho mình sẽ có cách đối xử khác với những người còn lại trong phòng.

- Theo tôi tốt nhất là Đợi. Hiện tại đối phương trong tối chúng ta ngoài sáng. Mình làm việc gì có thể đã được người ta nắm trong lòng bàn tay rồi. Còn việc hấn muốn gì và làm gì chúng ta đều không biết. Mục đích gần nhất là buổi họp cổ đông nhưng cao hơn là gì thì chúng ta không thể đoán được. Giờ ngài không thể có mặt tôi sẽ thông qua các con đường cần thiết tìm hiểu xem đối phương thật sự muốn gì ở chúng ta lúc đó mới có kế sách lâu dài được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 873: Tôi Muốn Gặp Cựu Ấy

Mã Hóa Đằng lúc này cũng nhú mày lại bởi Doanh Doanh đưa ra một giải pháp cho hắn hoàn toàn không có ý nghĩa gì trong giờ phút này. Nếu hắn phải ngồi một hai ngày để hợp tác điều tra nói theo đúng luật thì chỉ có thể ngồi đợi mà không có quyền liên lạc gì với thế giới bên ngoài. Hắn hoàn toàn bị cô lập khỏi mọi hoạt động cần thiết cho đến khi mọi việc được giải quyết.

Vấn đề này nhìn như đơn giản nhưng trong thời điểm nhạy cảm này của việc cổ phiếu Tencent rơi giá tự do thì càng là vấn đề lớn hắn bị hợp tác điều tra sẽ để cho mọi người suy nghĩ như thế nào. Nhưng nếu không hợp tác thì đối với cao tầng ở sau lưng sẽ quay mặt không ủng hộ nữa.

Hắn cần phải có một kế sách lưỡng toàn cho mọi việc ổn định cổ phiếu của chính mình cũng như để những người kia không thể nói được hắn không hợp tác.

- Ngoài việc này ra chúng ta không còn cách nào nữa sao? ít nhất phải có một con đường chứ không lẽ bị động như thế này mà không làm được gì?

Mã Hóa Đằng nhìn Doanh Doanh và mọi người trong phòng hắn lúc này trở lại vị trí vừa rồi ngồi xuống nhìn tất cả từng người trong phòng như muốn họ đưa ra giải pháp nào khác hơn. Nhưng đáp lại là cái lắc đầu. Bởi tình thế này hoàn toàn nằm ở phía bất lợi cho hắn muốn không bị cũng không được.

- Nếu trước đây một giờ thì có thể cứu vãn nhưng thời điểm này thì không. Nếu như ngài có thể ở trên máy bay ra nước ngoài từ đó thông qua việc điều chỉnh cổ phiếu của Tencent lúc này có thể cần thiết. Nhưng với

tình trạng bây giờ có lẽ hộ chiếu của ngài đã bị cấm bay. Nếu như có động thái nào khác còn bị quy chụp là trốn tránh điều ra. Khác với việc nếu ở nước ngoài trước chúng ta có thể viện lý do công tác và từ xa điều hành công ty còn có thể chú ở thời điểm này thì không được.

Doanh Doanh nhìn Mã Hóa Đăng nói ra những gì sẽ diễn ra theo chiều hướng nếu ngay lúc này Mã Hóa Đăng nghĩ đến trốn tránh. Việc bị bắt ngồi xồm một hai ngày là điều không thể thay đổi. Hơn nữa nó còn làm trầm trọng hơn tình trạng của Tencent.

- Thôi nếu đã đến nước này cũng không có cách nào khác. Cô hẳn là biết người cần thiết để báo cho tôi chuyện này rồi đúng không ở bên ngoài cô xem mà điều tra mọi việc rõ ràng cho tôi. Khi tôi trở về mọi thứ tôi muốn phải thật minh bạch.

Mã Hóa Đăng vừa nói xong bên ngoài cánh cửa đã vang lên tiếng cốc của âm thanh gõ cửa. Hắn nhìn về phía cánh cửa thở dài một hơi. Rồi mới lên giọng nói.

- Vào đi!

Dường như biết được những người đến đây với mục đích gì Mã Hóa Đăng cũng không làm khó bắt họ đợi bên ngoài mà để họ vào trong phòng. Hắn hiểu có kéo dài cũng không ra cách. Chỉ có thể để cho Doanh Doanh bên ngoài tìm ra được những gì cần thiết hắn để yên lòng mấy người ở sau Phan Thế Anh nên bắt buộc phải đứng ra làm theo những gì những người đó sắp xếp.

Bên ngoài cánh cửa một người phụ nữ mờ ra phía sau cô ta một vài người đi cùng với trang phục công sở cần thấy và vài người cảnh sát đi cùng. Những người này quan sát bên trong căn phòng rồi một người đàn ông đứng ra hướng về phía Mã Hóa Đăng nói.

- Ông Mã Hóa Đằng chúng tôi ở ủy ban giám sát tài chính chúng tôi yêu cầu ông hợp tác điều tra vài sự việc liên quan đến vấn đề cổ phiếu của Tencent do quyết định của ông gây ra nên rối loạn thị trường mời ông theo tôi làm rõ vài vấn đề cần thiết.

Một người cảnh sát bước lên trên tay lấy ra cái còng tay đi hướng Mã Hóa Đằng còng xuống thì hắn đã lên tiếng.

- Không nhất thiết phải song quy đi chứ tôi sẽ hợp tác không làm ra việc gì đâu mấy vị cứ yên tâm. Dù sao tôi cũng không chạy được. Có vấn đề gì tôi vẫn sẽ hợp tác công ty của tôi vẫn còn hoạt động bình thường nên cái đó không cần đi.

Người cảnh sát nghe Mã Hóa Đằng nói thế cũng nhìn người bên ủy ban giám sát tài chính. Hắn cũng hiểu những người có thân phận như thế này bên trên chắc chắn sẽ có chỗ dựa cần thiết. Hắn dù sao cũng chỉ là một người cảnh sát làm theo lệnh cũng không thể đụng chạm tới những người này huống chi là Mã Hóa Đằng còn có vẻ không có chống lại người thi hành công vụ mà hoàn toàn hợp tác.

- Được rồi không cần thiết dùng còng đâu. Vậy mời ngài đi theo chúng tôi một chút bên ngoài cũng có không ít ký giả nên mang theo còng cũng khó bề nói chuyện sau này. Việc tôi nói chắc ngài hiểu.

Người này nói với Mã Hóa Đằng. Bởi vì khi đến đây bên ngoài Tencent chắc chắn đã đứng đợi không ít người với những gì xảy ra của công ty Tencent hiện tại là tâm điểm nóng của dư luận báo chí. Nhưng ký giả tác nghiệp luôn tập trung ở điểm nóng này. Không thể nào họ thấy đám người cảnh sát và ủy ban giám sát tài chính đến mà không đánh hơi được điều gì. Họ sẽ tập trung đợi Mã Hóa Đằng hoặc mấy người này trở ra để thu thập tin tức là điều dễ hiểu.

- Được rồi tôi biết mình phải làm sao. Họ cũng không thể nào lấy được tin tức cần thiết gì đâu. Tôi chỉ đi hợp tác điều tra cần thiết thôi mà. Cổ phiếu Tencent trước sau gì cũng sẽ phục hồi lại khi mọi chuyện đã sáng tỏ thôi

Doanh Doanh và mọi người lúc này đều không nói được lời nào. Việc Mã Hóa Đăng như thế này chắc chắn là không thể làm gì khác. Thay đổi trước mắt là hạn chế tin tức trái chiều về việc Mã Hóa Đăng bị ủy ban giám sát đem đi thế này.

- Đi thôi ở đây nữa cũng không làm gì. Doanh Doanh cô với mọi người đi cùng tôi ra trước công ty nào. Đám người ký giả nhiều chuyện đó nếu mà thấy tôi đi không một mình ra không khéo lại có thêm nhiều chuyện để viết đấy.

Mã Hóa Đăng lúc này chỉ mỉm cười nói với Doanh Doanh với mọi người trong phòng trong khi đó hắn đứng lên khỏi cái bàn mình đang ngồi bước về phía của mấy người bên ủy ban giám sát tài chính.

Doanh Doanh gật đầu ra hiệu cho mọi người trong phòng làm theo ý kiến vừa rồi của Mã Hóa Đăng. Từ Phòng của Mã Hóa Đăng đi ra khỏi hành lang cũng làm một số người chú ý. Việc hắn đi lại mang theo nhiều người khi rời phòng họp đều có thể thấy quen mắt nhưng hôm nay lại có thêm cảnh sát làm một số nhân viên tò mò cùng không ít. Nhưng lòng hiền kỳ ấy ngay lập tức bởi những người chịu trách nhiệm chính của bộ phận của họ nhanh chóng làm ra hành động. Không để những nhân viên chủ ý quá nhiều.

Quãng đường Mã Hóa Đăng cùng với mọi người đi theo hai cái thang máy được chuẩn bị từ khi họ bước ra khỏi phòng họp được nhân viên báo cho người lễ tân bên dưới bấm thang lên phục vụ đã thấy được không quá khó để cho hai thang máy đưa toàn bộ hơn chục người xuống sảnh tầng trệt.

Mã Hóa Đăng đứng trong phòng thang máy cùng với những người bên ủy ban giám sát và cảnh sát.. Nhưng người của công ty Tencent thì đi cùng với Doanh Doanh bên một buồng thang máy khác. Khi cánh cửa khép lại Mã Hóa Đăng chỉ im lặng đứng nhìn hình ảnh của mình trong những tấm kim loại của cánh cửa. Chiếc thang máy mọi thường phải dừng lại ở những tầng lầu để phục vụ những người khác. Nay được trung dụng chỉ để cho Mã Hóa Đăng với những người khác đi xuống một tốc độ nhanh chóng.

Cả hai buồng thang máy một trước một sau đều dừng lại ở tầng trệt. Người cảnh sát bước ra trước đi theo sau là Mã Hóa Đăng tiếp theo mới đến những người bên ủy ban giám sát. Doanh Doanh đi cùng với Mã Hóa Đăng như bình thường không có chuyện gì xảy ra. Những người còn lại đi ở phía sau cùng.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng nhắc nhở lại với Doanh Doanh lời nói cũng không lớn không nhỏ vừa đủ nghe. Mấy người bên ủy ban giám sát ở phía sau cũng có thể nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

- Cô xem ở lại trong vài giờ tới ổn định mọi thứ trong công ty như thường. Việc còn lại là tìm hiểu chúng ta bị như thế này đối phương còn có mục đích nào khác nữa hay không. Nếu được cô đến gặp cậu ta xem cậu ta muốn gì. Nói với cậu ta tôi muốn gặp cậu ấy hi vọng cậu ta sắp xếp. Đối phương giờ có thân phận đến cả tôi cũng không động được thì tốt nhất đừng đắc tội. Trước mắt cứ làm như thế nếu sau đó có việc gì chúng ta sẽ tìm cách sao.

Doanh Doanh khá bất ngờ với những lời nói của Mã Hóa Đăng bởi một người cao ngạo như hấn chưa bao giờ lại nói ra điều này với đối thủ cạnh tranh. Kể cả Bách Quân Mã Hóa Đăng cũng chỉ nói chuyện với mức ngang hàng mà không phải e ngại như thế này.

- Vâng tôi sẽ liên hệ Sở Ninh để gặp Trương Hạo. Để xem có thể thuyết phục người phía sau cậu ấy hay không. Việc này tôi không dám chắc đối phương sẽ đồng ý hay không ngài cũng biết cậu ta như thế nào rồi đấy. Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức có thể quan trọng là cậu ta muốn gặp chúng ta hay không thôi.

- Ủ! Cô cứ thử đi. Trước mắt là như thế còn những thứ còn lại cố dùng tài chính còn lại xem có thể cứu vãn được tình hình nào không. Trước khi đối phương có thể thắng lợi thì chúng ta cũng không thể bỏ cuộc dễ dàng như thế. Chỉ sợ là bây giờ tài chính muốn vay mượn hoặc cầm cố tài sản cũng không ai dám nhận thôi.

Mã Hóa Đằng nói ra lời này kèm theo một hơi thở dài. Khi này hắn và mọi người đã đến cổng chính của Tencent cánh cửa kính vừa kéo ra theo cảm biến tự động có người ra vào. Cánh cửa mở rộng ra phía trước mặt của Mã Hóa Đằng là những người ký giả trong tay máy ảnh không ngừng nhấp nháy hướng về phía hắn. Đám người cầm máy ghi âm chuyên dụng và điện thoại đều đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận những lời nói của hắn khi bị đưa đi.

Doanh Doanh lúc này nhìn tràng cảnh bên ngoài cũng thật sự bức tức bởi lúc cần những người này dường như không mấy động tâm tới mấy lời mời họp báo nhưng khi có chuyện lại tập trung như ong thấy mật.

- Cái đám này thật khi cần không thấy. Khi không cần lại đến một lúc như thế này đúng là đánh hơi thấy mùi là đến.

- Không thể nói vậy đám người này nghề của họ là bới móc cho ra chuyện mà. Chuẩn bị tâm lý bình tĩnh là được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 874: Ông Đùng Hối Tiếc

Khi Mã Hóa Đăng hấn vừa bước chân xuống dưới những bậc thang của lối vào những người phóng viên gần đó nhanh chóng nhảy ra cố gắng chồm cái tay của mình đang cầm máy ghi âm hoặc điện thoại về phía của Mã Hóa Đăng.

- Ông Mã cho hỏi hiện tại có phải ông bị ủy ban giám sát tài chính đưa đi vì những gì mình đã làm ra ảnh hưởng đến thị trường trong vòng vài giờ qua đúng không.

- Này này các vị. Khi này họp báo sao chỉ có vài người giở lại đồng thế này sao. Giờ tôi cùng với người bên ủy ban giám sát tài chính đi cùng nhau là thật. Nhưng chỉ điều tra về người nào đang cố tình gây khó khăn cho ông ty của tôi thôi vài giờ nữa là về rồi đâu cần quan trọng như mấy vị phóng viên ở đây nói chứ.

Mã Hóa Đăng nhanh chóng cười cười đáp lại lời nói của người phóng viên kia. Hấn vẻ mặt hoàn toàn không biểu hiện ra sự khó chịu nào. Còn hướng người phóng viên kia hỏi.

- Này cậu đến lấy tin mà không tìm hiểu trước liệu có ổn không đây. Đâu phải cứ đi với người ủy ban giám sát tài chính sẽ là tội phạm kinh tế đâu. Đây là tôi làm nghĩa vụ cần thiết họp tác để tìm ra kẻ làm thị trường biến động. Nhằm không cho đối phương trục lợi

Những người phóng viên đều ghi âm thấy những gì Mã Hóa Đăng nói trong lòng hấn không ngừng tự nói một câu khá đồng lòng

“ Đúng là lão cáo già. Nói thế chả khác ông nói mình không phải là người làm ra biến động. Nếu không phải ông thì là ai.”

- Xin hỏi ông Mã theo ông cổ phiếu của công ty mình khi nào mới phục hồi theo tôi biết hiện tại nó vẫn có chiều hướng lao dốc những cổ phiếu đó hiện tại chuẩn bị trở về mức ban đầu khi ông mới vừa IPO cổ phiếu của mình.

Lời của người phóng viên này rất trọng tâm làm Mã Hóa Đằng nhìn hẳn một cái rồi lắc đầu cười đùa nói.

- Tôi cũng không biết được. Thị trường mà đâu phải tôi muốn là được còn phải xem nó sẽ phục hồi nhưng tôi tin chắc nó sẽ sớm trở lại với mức độ tăng trưởng còn thời gian nó tăng giá thì đến tôi cũng không biết. Có khi bây giờ nó tăng giá không chừng cậu có thể mua vào biết đâu lại có lời.

Mà Hóa Đằng nói xong cũng nhanh chóng được mấy người bên ủy ban giám sát nhờ sự hỗ trợ của cảnh sát mà tách những người phóng viên ra tạo thành một lối đi để đưa Mã Hóa Đằng lên xe.

Câu nói của Mã Hóa Đằng cuối cùng chỉ để cho vui bởi vì những người phóng viên ở đây thừa hiểu nếu mà cổ phiếu tencent có tăng giá lại cũng sẽ không phải một sớm một chiều trong khi đó hẳn hiện tại vừa mới bị bắt. Chỉ có nói giảm nói tránh để không bị chịu thêm dư luận từ giới báo chí chứ ai mà không hiểu điều nằm trong đó.

Cánh cửa của chiếc xe ô tô đóng lại sau khi Mã Hóa Đằng lên xe. Chiếc xe được hộ tống phía trước mở đường bởi âm thanh gào thét của cái còi của cảnh sát. Đoàn xe của Ủy Ban Giám Sát Tài Chính rời khỏi nơi đông đúc này cũng là lúc Doanh Doanh lên tiếng nói với người bên cạnh mình.

- Được rồi. Ông chủ sẽ về sớm thôi ai về làm việc của người đó đứng ở đây nữa cũng không để làm gì. Nếu ai thấy có thể tiếp được một đồng phóng viên ở đó thì cứ ở lại.

Doanh Doanh bước chân quay vào trong công ty nhưng trên tay cô hiện tại xuất hiện thêm một cái điện thoại. Cô lấy trong danh bạ ra một số điện thoại đợi đến khi bước tới thang máy cô bấm vào nút mũi tên đi lên đặt trên tường đợi chờ cho cửa thang máy một lúc rồi bước vào.

Khi cánh cửa thang máy vừa đóng lại cũng là lúc cô nhấn nút gọi đi trên điện thoại chính mình. Bên kia điện thoại vang lên những hồi chuông phải một lúc lâu sau mới có tiếng nhận cuộc gọi.

- Không biết cô gọi tôi có việc gì không nhỉ. Hiện tại tôi với Tencent cũng không còn quá nhiều liên quan. Tôi nhận cuộc gọi này đang không hiểu sao mình lại được sự chú ý của cô đây Doanh Doanh.

Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói cười đùa thoải mái của Sở Ninh. Doanh Doanh cầm điện thoại nhú mày một cái rồi mới đáp lại lời của hắn một cách trực tiếp.

- Tôi biết ông không còn liên quan với Tencent làm một người hợp tác với ông lâu dài tôi hiểu được ông chỉ muốn cái lợi của mình được phát huy hết mức cần thiết thôi. Lần này tôi chủ yếu không phải gặp ông mà là muốn ông giúp tôi liên lạc với Trương Hạo tôi muốn gặp anh ta.

Sở Ninh bên kia điện thoại chỉ cười cười đáp lại lời của Doanh Doanh một cách bất ngờ.

- Ô tôi không ngờ cô lại biết ngài Trương đây. Nghe lời nói của cô hình như xem ra cô cũng biết cậu ta không phải mới đây nhỉ.

- Việc này không phải việc của ngài đâu. Tôi chỉ cần ngài cho cách liên hệ với Trương Hạo mà thôi. Hơn ông một chỗ tôi biết được người phía sau ông cậu ta là ai. Nhiều hơn những điều ông biết về cậu ta. Nên nói tôi chủ

yếu muốn gặp người phía sau Trương Hạo đúng hơn ông có thể chuyển lời như thế nếu như không đồng ý cho tôi cách liên lạc.

Doanh Doanh xem ra Sở Ninh hoàn toàn không biết được ai là người phía sau Trương Hạo nếu hẳn biết chắc chắn sẽ không thể nào có vẻ như thế nào. Nhưng qua lời nói cô thấy được Sở Ninh dường như chưa biết được phía sau Trương Hạo là một người thiếu niên có thể làm được nhiều điều mà đến Mã Hóa Đằng vẫn không có cách để đối phó với cậu ta.

- Ô nếu cô đã nói thế thì tôi sẽ chuyển lời. Nhưng tôi cũng tò mò thật đấy. Tôi biết phía sau Trương Hạo có người. Nhưng không nghĩ rằng cô với Mã Hóa Đằng biết người đó mà vẫn bị thua trong tay người đó. Xem ra đánh giá của tôi về hẳn ta dường như quá cao rồi. Được rồi chuyện của cô tôi sẽ chuyển lời còn muốn gặp hay không thì tôi không biết được. Cũng chúc cho Mã Hóa Đằng sớm thoát khỏi vụ này nhé. Tôi thoát ra rồi cũng nhẹ người.

Doanh Doanh vốn định cúp máy nhưng nghe Sở Ninh nói như thế cũng trầm ngâm lên tiếng ngăn lại việc cúp máy của Sở Ninh.

- Tôi hỏi thật ông. Cổ phần đúng lý ra đang tên của ông vì lý do gì ông lại bán cho Trương Hạo. Tôi thấy trước đây không ít thì nhiều cũng có vài người đề cập việc này nhưng ông hoàn toàn không bán vậy thì tại sao lại bán cho Trương Hạo mà không phải người khác.

Sở Ninh nghe Doanh Doanh nói như thế cũng chỉ cười một cái qua điện thoại trả lời một cách thẳng thắn với Doanh Doanh.

- Cô cũng biết như thế vậy cô hiểu thế thế nào là lợi ích không. Lợi ích là khi tôi có được thứ mà tôi cần với người khác họ không cho tôi được nhưng với Trương Hạo thì khác anh ta ra giá gấp ba lần những người khác đưa ra. Cái giá quá hời so với việc tôi đã bỏ tiền ra ban đầu. Cái gọi là

người ra tay hào phóng sẽ hơn xa người keo kiệt. Hơn nữa anh ta đã nói nếu cần điều gì hỗ trợ ở nước ngoài anh ta sẽ giúp dù chỉ là một lời hứa hẹn nhưng để phát triển ra nước ngoài tôi thấy anh ta rành hơn những người trong nước nhiều. ĐIền hình là công ty của anh ta quản lý ở tại singapore nơi luật pháp có chút khác khe về tiêu chuẩn trong nước đấy.

Sau khi Sở Ninh nói ra điều kiện đã khiến hấn bán cổ phần cho Trương Hạo. Doanh Doanh mới trầm mặc một lúc cô hiểu họ thua ở vấn đề nào. Đối với một người đầu tư kiếm lợi nhuận như Sở Ninh thì việc chỉ gò bó trong nước không thì chưa đủ. Khác với Tencent có thể góp vốn từ nước ngoài hấn ta muốn phát triển ra khỏi quốc gia rất khó. Những việc đầu tư trong nước có thể dễ như đem tiền trong nước đầu tư ra nước ngoài là việc mà tất cả những người lãnh đạo không muốn.

Dòng tiền chảy ra bên ngoài mà không có kế hoạch thu hồi quay về thì đối với họ điều này không thật sự tốt. Trương Hạo nhắm vào điểm này hứa hẹn dựa trên công ty mà hấn điều hành ở Singapore đã làm cho Sở Ninh thấy được hướng đi kiếm được nhiều lợi hơn.

- Xem ra chúng tôi đã quên mất tại sao doanh nghiệp trong nước luôn tìm cách phát triển ở nước ngoài mà quên mất những đường đi đó không phải cứ có là được. Lần này xem ra chúng tôi bại không oan. Nhưng chưa biết chừng sau này ông sẽ hối hận với việc làm hôm nay thì sao. Khi đó chính bản thân mình là ra điều gì ông đừng hối tiếc.

Doanh Doanh trả lời lại một câu cảm thán với Sở Ninh cũng không quên để lại một câu cho tương lai. Cổ va chạm với người thiếu niên kia một vài lần nhưng hiểu rõ. Đối phương sẽ không làm ra hành động nếu không có lợi về mình. Về điểm này không chỉ bản thân cô mà đến cả Mã Hóa Đăng cũng nếm trải không ít. Dư âm của việc đó đến giờ vẫn còn và gây thiệt hại trầm trọng nên mới dẫn đến kết cuộc của Tencent ngày hôm nay.

- Mẹ con đàn bà. Bà đặt hù dọa ai thế không biết. Làm như ông đây không biết cổ phiếu tencent giờ rớt tận đáy của sàn giao dịch không khéo kéo dài một hai ngày quỹ rủi ro của Tencent hết đường chống đỡ lúc đó báo lỗ và thông báo phá sản không xa đâu khi phải bù lỗ vào thị trường cổ phiếu nhiều như vậy. Nhưng đã muốn ông đây chuyển lời thì ông đây làm người tốt một lần vậy.

Sở Ninh nói ra suy nghĩ của mình. Hấn thấy việc cổ phiếu Tencent hiện giờ đã là ở mức báo động. Hấn dứt ra được không nắm giữ cổ phần nữa cũng là một cách thoát thân bởi nếu còn là cổ đông thì toàn bộ tiền của hấn sẽ đi theo Tencent nếu sau những sự việc này không thể cứu vãn được. Tiền mất trắng đó là điều một người đầu tư cũng không muốn. Hấn đã như vậy thì người khác làm gì muốn nhào vào Tencent lúc này. Không ai muốn làm anh hùng bỏ tiền ra cứu một cái thuyền đã thủng đáy cả.

Nhưng hấn không ngờ rằng. Chính lợi ích được phát triển ở nước ngoài của hấn khi bán cổ phần của mình Trương Hạo hấn đã đi một nước cờ sai lầm và cho đến một thập kỷ sau hấn còn hối tiếc với điều này và xem đây là kinh nghiệm trong cả cuộc đời đầu tư của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 875: Mời Tới Cùng

Trương Hạo sau khi xong công việc của mình trở về gặp Thiếu Kiệt. Lúc này trong phòng ngoài Thiếu Kiệt đang chăm chú nhìn vào màn hình của thị trường chứng khoán cùng với Hoách Khang thì không còn người nào khác. Thi Lang cũng đã rời đi để về lại vùng Tam giác vàng.

Nhìn vào cái màn hình ti vi không phải dành để chiếu phim hay là những đoạn quảng cáo hay có mà thay cho những đoạn phim được trình chiếu là những cái bản với các con số xanh đỏ vàng. Giá trị màu đỏ với những mũi tên đi xuống dường như kín cả toàn bộ màn hình.

Không hiểu được nó là gì Trương Hạo cũng chỉ có thể cắt ngang sự chăm chú của Thiếu Kiệt.

- Mà nhìn vào hiểu không. Chứ tao là thua rồi đấy. Giờ sao đây mấy việc cần thiết đã làm rồi. Mã Hóa Đăng dường như cũng bị bắt để điều tra nghe nói báo chí phóng viên trước của tencent đã lấy tin đủ cả một trang báo rồi đấy.

Thiếu Kiệt chăm chú nhìn vào màn hình cũng không nhìn Trương Hạo mà đáp lại với bộ dạng suy tư.

- Việc bây giờ là đợi đúng thời cơ bỏ tiền ra mua lại những cổ phiếu đã mất với một điều kiện duy nhất cần thiết là chúng ta phải nắm chắc thời điểm nếu không thì mọi việc sẽ thành công cốc. Thời điểm đó là lúc mà Mã Hóa Đăng hẳn buộc phải rút lại vấn đề biểu quyết của cổ phiếu đầu tư trên sàn. Hắn bị bắt nhưng chưa chắc là không có người làm được việc này. Chúng ta bây giờ là quan sát tình huống cần thiết mà ra tay.

Trương Hạo suy nghĩ một chút rồi nhìn Thiệu Kiệt hỏi hần thắc mắc vấn đề khá đơn giản. Nếu như Mã Hóa Đằng đã bị bắt vậy thì quyết định thay đổi quyền của cổ phiếu trên sàn chứng khoán ai có thể đứng ra làm đại diện. Nếu nói Mã Hóa Đằng làm người đứng trung gian giữa toàn bộ cổ đông thì việc ai sẽ là người đứng ra khi hần không có mới là điều quan trọng.

- Ê vậy mà mày định nói với tao là để cho đám người đang cầm cổ phần đứng sau Mã Hóa Đằng ra mặt sao. Liệu mấy thằng cha đó có chịu lòi cái bản mặt ra không hay là nút tiếp đây.

- Không biết nhưng việc đó không phải của mày sao. Hiện tại tính ra trong tay mày cổ phần cũng hơn mấy người đó ít nhất quyền nói chuyện vẫn phải có. Nếu họ không ra mặt mày muốn làm sao cũng được thì họ cầm cổ phần cho vui à. Họ đâu có ngốc.

Thiệu Kiệt nhìn qua Trương Hạo. Bởi với những gì Trương Hạo đang nắm giữ việc Mã Hóa Đằng bị bắt giữ người có cổ phần cao nhất của công ty sẽ đưa ra quyết định cần thiết giống như một chủ tịch hội đồng quản trị.

- Lại là tao chường mặt ra có bao giờ mày lộ diện dùm cho anh em đỡ một chút nào. Móa toàn lo việc gì đâu còn bao nhiêu để người khác ôm hết chưa thấy ai như mày đây.

- Có gì đâu nào tao làm việc của mình. Mày không thấy suy nghĩ ra cách để thực hiện còn khó hơn là đi làm việc thôi sao. Mà tao đang thắc mắc là mấy người kia đến giờ vẫn không có chút tăm hơi gì hình như có chút không đúng cho lắm.

Vừa nói dứt lời trong túi Trương Hạo vang lên một âm thanh của tiếng nhạc chuông điện thoại mà hần đã cài đặt. Vừa cầm điện thoại ra Trương Hạo vừa nói.

- Quái Sở Ninh hẳn gọi cái gì giờ này nhỉ. Khó hiểu thật

Khá khó hiểu khi Trương Hạo hẳn vừa gặp Sở Ninh xong giờ chưa được bao lâu hẳn lại gọi điện. Mà với Trương Hạo dường như khi vừa ký kết hợp đồng bàn giao cổ phần trong tay của Sở Ninh cho hẳn thì mọi thứ của Tencent cũng không còn liên quan gì đến Sở Ninh mới đúng.

- Cứ nghe thử xem ông ta định nói điều gì.

- Alo tôi nghe Sở Ninh. Có chuyện gì thế đừng nói ông mời tôi đi ăn tiệc vì có được món tiền lớn nhé.

Trương Hạo vẽ mặt tươi cười nói qua điện thoại cho Sở Ninh nghe thấy bên kia điện thoại chỉ một giọng điệu vui vẻ đáp lại hẳn trong khi cuộc gọi này được Trương Hạo mở loa ngoài..

- Việc đó thì cậu cứ yên tâm. Tiệc thì tôi nhất định làm nhưng mà có việc này tôi muốn hỏi ý kiến cậu Doanh Doanh cô ta muốn gặp ông chủ phía sau cậu để nói chuyện gì đấy. Cô ta nói cô ta biết người phía sau cậu. Cần gặp ông ta nhờ tôi chuyển lời dùm. Nếu không được thì xem như tôi làm phiền vậy.

Cả Hoách Khang bây giờ đang ngồi chăm chú vào màn hình ti vi cũng ngược lên nhìn Thiếu Kiệt với Trương Hạo. Nghe được hai chữ Doanh Doanh Hoách Khang hẳn biết đối phương là ai, Thư ký của Mã Hóa Đăng dưới một người mà trên nhiều người. Việc yêu cầu gặp Thiếu Kiệt dường có chút gì đó không đúng.

Trương Hạo theo quán tính đáp lại lời của Sở Ninh vì hẳn không nhớ ra được Doanh Doanh là ai hẳn chỉ biết Mã Hóa Đăng là người cần phải chú ý mà quên mất người phụ nữ luôn đi cùng với Mã Hóa Đăng.

- Doanh Doanh tôi biết cô ta sao? Hình như tôi không quen mà đúng không?

- À tôi quên mấy Doanh Doanh cô ta là thư ký của Mã Hóa Đăng mọi chuyện của Tencent đều do cô ta truyền đạt từ mệnh lệnh của hắn ta cậu xem nếu không gặp cũng được. Cô ta cũng không có gì lớn chỉ là đi theo Mã Hóa Đăng làm việc lâu dài đơn thuần là một người làm công lâu năm.

Sở Ninh cười cười đáp lại câu hỏi của Trương Hạo. Hắn cũng không quan trọng lắm việc Trương Hạo hoặc người phía sau hắn có gặp Doanh Doanh hay không. Bởi hắn hoàn toàn dứt nợ với Tencent khi ký kết chuyên nhượng toàn bộ cổ phần cho Trương Hạo.

- À tôi nhớ rồi thì ra là cô ta. Được rồi việc này tôi sẽ báo lại. Nhưng mà ông định chừng nào đãi tiệc đâu ông lời không ít tiền cũng bỏ ra một chút gì đó gọi là tiệc tùng chúc mừng chứ. Chưa biết chừng tôi đến ăn chực không chừng.

- Phải có phải có tôi nay đi tôi sẽ nhắn tin cụ thể địa điểm cho cậu. Lúc đó hi vọng cậu đến tham gia tiệc vui một chút.

Sở Ninh bây giờ mới đáp lại lời xã giao với Trương Hạo. Hắn thừa hiểu tiệc tùng chỉ để giữ mối quan hệ cần thiết với người đại diện này. Bởi hắn còn dự định lâu dài thì không thể tiếc một chút tiền làm tiệc với lợi nhuận lớn đã đạt được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng ghi trên điện thoại của mình một dòng tin để trước mặt Trương Hạo rồi gạt đầu. Nhìn vào những dòng chữ trong điện thoại Trương Hạo cũng nhìn Thiếu Kiệt một cái rồi mới quyết định nói.

- Chưa biết chừng ông chủ phía sau lưng tôi sẽ đến tiệc của ông khi đó ông chuẩn bị cho tốt một chút đấy. Ông cũng đưa số điện thoại của tôi cho

thư ký của Mã Hóa Đăng đi. Hoặc gửi số qua cho tôi cũng được. Phòng khi cần

- Được điện thoại tôi sẽ nói cô ấy gọi cho cậu. Còn tiệc tối này thì tôi phải chuẩn bị cho chu đáo mới được. Vậy đi xem ra ông chủ của cậu đến Thẩm Quyển này mà không báo cho tôi biết được chứ. Cậu thật là được rồi để tôi chuẩn bị tiệc tối nay đón tiếp khách quan trọng mới được.

Sở Ninh cũng khá bất ngờ với việc Trương Hạo nói ông chủ phía sau hẳn sẽ xuất hiện. Bởi vì trước giờ làm việc thông qua Trương Hạo bản thân Sở Ninh cũng tò mò không biết người nào lại có thể tự tin giao cho cấp dưới của mình số tiền lớn để tự đứng tên cổ phần như vậy.

Sự tin tưởng đó nằm ngoài khả năng của hẳn nhận thức bởi sẽ không ai đặt niềm tin vào một người khác không lo lắng đến vấn đề rủi ro bên trong. Để làm được điều đó bản thân Sở Ninh hẳn thấy hẳn không làm được.

Trương Hạo sau khi cúp máy nhìn Thiếu Kiệt hỏi việc thắc mắc của mình. Bởi hẳn thấy Sở Ninh chỉ là một người làm ăn thấy lợi ích là sáng mắt. Vẫn tiếp xúc với Sở Ninh chỉ được bề ngoài là người có tiền còn việc hám lợi thì tên trong mắt của Trương Hạo hẳn chẳng khác với những người mà khi hẳn giàu lên cùng với Thiếu Kiệt được mấy người kia tìm đến.

- Thằng cha này mày gặp làm gì. Hẳn trong mắt chỉ thấy lợi ích thôi chứ không có gì mà quan hệ hết. Việc hẳn bán cổ phần cho mình nói rõ việc này. Gặp hẳn chả khác nào tự rước phiền phức sau này.

- Không sợ đối phương khó đối phó chỉ sợ là người thấy lợi không ham hố. Hẳn đúng là không ra gì nhưng có một chút tầm nhìn cần thiết. Nếu không lscu đầu hẳn không đầu tư vào Tencent chúng ta gặp để hẳn có một vụ làm ăn cần thiết. Nói trắng ra ở bên kia chung ta cần nhiều thứ mà hẳn

thì có thể xuất nhập khẩu những thứ này. Nhiều người nhiều đường, dù không muốn nhưng chúng ta phải làm.

Thiếu Kiệt cầm chai nước nói ra nhận định của mình về Sở Ninh đối với cách mặt khác hẳn có thể không biết nhưng vấn đề chỉ cần có thể bỏ tiền đầu tư kiếm lời chắc chắn Sở Ninh sẽ tham gia. Với những người thích lợi ích thì điều này hoàn toàn có thể. Hợp tác dựa trên túi tiền vẫn là cách tốt hơn tình nghĩa.

- Mà nói cũng đúng bên kia triển khai rầm rộ mà không có đồ đạc cần thiết thì cũng chỉ là một chỗ đến du lịch không có sắc thái gì. Công nhận thằng cha Sở Ninh này nếu những cung ứng vật tư xuất nhập khẩu để buôn bán ở vùng đất đó thì hẳn thật sự có thể làm rất tốt. Mà mà nghĩ sao thư ký của Mã Hóa Đằng đòi gặp kìa.

- Việc này à. Gặp sao không gặp không phải chúng ta đợi điều này sao. Doanh Doanh cô ta có thể liên hệ với người cần thiết. Chúng ta cần là gặp những người đó. Để cô ta đến xem trước khi Mã Hóa Đằng đi bàn giao cái gì cho cô ta là được. Nếu được hẹn cô ta đến chung điểm hẹn với tiệc của Sở Ninh luôn. Xem thử có việc gì vui không.

Thiếu Kiệt cầm chai nước trên bàn vừa uống một hớp rồi nhìn Trương Hạo cười cười nói ra suy nghĩ của mình. Hắn cũng muốn xem việc Sở Ninh gặp Doanh Doanh trong cùng một buổi tiệc sẽ như thế nào. Sở Ninh hẳn tuy không còn liên quan với Tencent nhưng Thiếu Kiệt cũng muốn xem hẳn sẽ xử sự ra sao khi gặp Doanh Doanh người thay mặt Mã Hóa Đằng yếu tố này sẽ giúp Thiếu Kiệt đánh giá Sở Ninh có thể làm được hay không việc hẳn đang suy tính.

- Được không nói đến việc này vui à. Đi ăn chực Sở Ninh lại đem người hẳn vừa mới bán đứng bán ngòi tới xem kịch cũng hay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 876: Được Bên Ngoài Không Được Bên Trong

Hoách Khang nãy giờ im lặng bây giờ mới vội lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Bởi hắn thấy nên nhắc nhở một chút việc của Doanh Doanh. Làm việc trong Tencent hắn cũng hiểu được một phần nào với cách làm việc âm thầm của người phụ nữ này.

- Mọi người nên cẩn thận cô ta không vừa đâu. Trong Tencent không ít lời đồn về cô ta. Việc Mã Hóa Đăng không thể làm ngoài sáng được thì ở trong tối Doanh Doanh sẽ tự tay thực hiện. Kể cả việc loại bỏ đối phương bằng vũ lực hoặc là nghiêm trọng hơn nữa cũng có. Tuy chỉ là lời đồn nhưng nếu không có lửa làm sao có khói.

Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ với những gì Hoách Khang vừa nói chỉ có Trương Hạo nhìn Thiếu Kiệt chợt nhớ ra điều gì đó rồi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ê Mày có khi nào vụ kia con nhỏ thư ký này với Mã Hóa Đăng làm không? Tao nghi lắm đó.

- Việc này trước không có chứng cứ chỉ là lời phiến diện một phía. Chưa nói đến vấn đề liên quan dù có bằng chứng đảng hoàng chưa chắc đối phương đã nhận. Việc này tự chúng ta biết là được. Hoách Khang cậu hiểu cũng được một chút về Doanh Doanh có nhận định về cô ta như thế nào nói cho tôi nghe xem.

Nhìn Hoách Khang hỏi ra thắc mắc của mình. Thiếu Kiệt cũng muốn biết thế người phụ nữ quyền lực nhất nhì Tencent này ra sao. Nếu nói đấu trí với Mã Hóa Đăng quyền quyết định chính là hắn nhưng phía sau không biết chừng một người phụ nữ dễ làm người khác chủ quan mà thất bại ở những khâu cuối cùng của mọi việc. Đối với việc này Thiếu Kiệt hoàn toàn thấy rõ sự không đơn giản của Doanh Doanh.

- Nếu nói cô ta không có gì thì chả ai mà tin, Theo như mọi tin đồn thì ban đầu cô ta vào làm việc với vị trí lễ tân chỉ sau một tháng lại được đưa vào làm ở khâu kế toán. Kế tiếp trong vòng một năm thăng tiến không ngừng. Những người cạnh tranh với cô ta không ít thì nhiều đều bị loại bỏ bởi nhưng lý do không đâu. Đối với Doanh Doanh cô ta trong công ty được mệnh danh là sát thần cứ mỗi lần người nào cạnh tranh với cô ta không ít thì nhiều cũng rơi vào kết cục không tốt lành gì không nghĩ việc cũng kiếm đường rời khỏi Tencent. Nhưng cũng ngộ Mã Hóa Đằng có thể cũng biết điều này nhưng xem ra không màng đến.

Hoách Khang dựa theo những gì mà mình đã nghe đồn về Doanh Doanh trong công ty nói ra cho Thiếu Kiệt biết đối với việc xung quanh cô thư ký này có một lớp tin đồn hoàn toàn để cho Hoách Khang hấn ngay tuần đầu tiên đi làm đã ấn tượng không mấy hi vọng mình đặc tội với cô ta.

- Đây là chuyện bên lề còn trong công việc cậu thấy sao. Đừng nói cô ta không làm được việc. Để leo lên đến mức độ này ngoài khả năng cô ta có thể giở trò sau lưng ra thì yếu tố bắt buộc là phải có thực lực cần thiết.

- Vấn đề này thì tôi phải công nhận. Cô ta dường như sắp xếp mọi việc rất tốt. Những lúc Mã Hóa Đằng đưa ra đề xuất gì đều do cô ta tự tay chỉ định người làm. Còn xúc tiến công việc khi nào thấy ổn mới thôi.

Thiếu Kiệt nghe Hoách Khang nói lời này cũng trầm tư đôi hàng chân mày nhíu lại một chút. Vì việc này hấn thấy có một chút gì đó không đúng với những gì đang diễn ra. Hấn bèn hỏi lại Hoách Khang.

- Cậu chắc cô ta là một người làm việc cẩn thận? Nhưng việc lần này dường như có chút không đúng với thực tế. Cô ta làm sao không đưa ra những giải pháp cần thiết cho Mã Hóa Đằng. Nếu một người làm việc như cô ta phải nghĩ đến những tình huống xấu nhất có thể sẽ diễn ra về lâu dài chứ không thể nào như thế này được.

Trương Hạo cũng nhận ra được điều gì đó không đúng. Đối với việc một người cẩn thận lại luôn ở bên cạnh Mã Hóa Đăng thì lời nói của cô ta chắc chắn trong thời điểm thích hợp sẽ có hiệu lực cần thiết. Mã Hóa Đăng có thể trong một phút nóng giận làm ra điều không cần thiết nhưng Doanh Doanh cô ta làm sao lại có sơ xuất này.

- Mà nói đúng đo tao thấy việc này có vấn đề rồi. Nhớ lần trước ở Singapore không. Tao nhớ là bên cạnh Mã Hóa Đăng lúc đó chỉ có cô ta và một tên thư ký của cơ sở. Nếu như ngay thời điểm đó đối mặt có thể nói mình thua không phải vấn đề gì nhưng mà cô ta luôn làm cho tao có cảm giác áp lực gì đó. Nghĩ lại giờ mới thấy dường như sự việc khó khăn của Garena hoàn toàn do cô ta làm. Mà hơn thế nữa mọi động thái của bên đó hình như cô ta nắm rất rõ. Tao thì đi đi về về nên chắc không nắm trong sự chú ý nhiều lắm.

Thiếu Kiệt chỉ im lặng. Hắn suy nghĩ cả những lần gặp mặt Doanh Doanh nói chuyện vài câu trên đất Mỹ. Hắn chợt nhận ra mình đánh giá thấp người bên cạnh Mã Hóa Đăng. Khi mà đối với việc sắp xếp đi vào hội trường trong khoản thời gian ngắn bị Doanh Doanh thu mua lấy vé mời đã nói rõ cô ta có năng lực cần thiết. Vậy mà hắn lại không chú ý gì đến điều này.

- Xem ra chúng ta muốn làm việc hoàn hảo trước mắt cần phải qua một cánh cửa cần thiết của cô ta. Là đối thủ hay là người hợp tác để xem cô ta làm như thế nào. Con người này trước sau gì cũng phải đề phòng. Nếu có cô ta bên cạnh Mã Hóa Đăng chắc chắn sau này nhiều việc chúng ta sẽ không thực hiện được.

Trương Hạo cùng Hoách Khang nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu. Không ai muốn ở bên cạnh mình lúc nào cũng có một con dao sẵn sàng ra tay hạ sát thủ ngay khi thời điểm cần thiết mà mình không phòng bị. Đối với Doanh Doanh hiện tại quyền hành ở Tencent không tách rời ra khỏi Mã

Hóa Đăng muốn để hấn phục tùng trước hết cần phải cắt hết những tay chân thân cận.

Hoách Khang hấn trước giờ không làm được việc gì ngoài võ bọc làm nhân viên với phía sau thu mua cổ phiếu. Đơn giản hấn không có quyền hành cần thiết. Mà nếu có thì cũng không thể nào động chạm được tới Doanh Doanh. Nỗi ám ảnh làm việc dưới những người đó đã cho hấn một bóng ma không thể nào thay thế được.

Hiện tại nếu ra tay thì chỉ có thể từ chính Thiếu Kiệt hoặc Trương Hạo. Người có quyền hành tuyệt đối ngang hàng với Mã Hóa Đăng.

- Theo tao thấy lần này thành công cứ sa thải cô ta cho rồi với cương vị một người thư ký mà không đứng ra khuyên Mã Hóa Đăng khí cần thiết. Nhìn thấy cục diện không giải quyết được mà còn để cho hấn làm đúng thật là việc không nên để lại.

- Trước chưa nói vấn đề này cứ đợi từ từ rồi tính việc cần thiết bây giờ là phải cho người điều tra toàn bộ hồ sơ của cô ta. Những việc cô ta đã làm từ trước đến giờ song song đó là những mối quan hệ cần thiết. Nếu không hiểu được đối thủ thì không nên đối đầu. Cô ta vừa tránh né vừa làm việc chúng ta cho dù có bắt lấy lý do này để cô ta bị sa thải cũng không phải là cách lâu dài.

Hoách Khang gật đầu đáp lại lời nói của Thiếu Kiệt. Với việc điều tra như thế này hấn cũng có thể giúp ít được một phần nào. Việc làm của hấn ở đây có thể đã không còn mấy tác dụng nhưng Hoách Khang vẫn muốn cho Thiếu Kiệt thấy mình có năng lực và có thể làm việc.

- Chuyện này tôi sẽ để những người quen đi điều tra cần những người ở bên ngoài hoàn toàn hiểu rõ việc theo dõi cô ta cùng với hồ sơ này tôi sẽ

đảm nhiệm đem về. Dù sao thì những ngày qua tôi cũng quen biết không ít có thể giúp được cậu bớt đi phần nào đó công việc.

Trương Hạo thấy Hoách Khang đứng ra nhận công việc về mình cũng không nói gì nhưng hần nhìn về Thiếu Kiệt. Bởi vì ý kiến sa thải Doanh Doanh của hần không được chấp nhận trong khi đó lại phải điều tra Doanh Doanh tốn thêm thời gian. Những thứ này đều là cơ sở có thể một ngày nào đó nguy hiểm rình rập.

- Tao thấy cứ đuổi thẳng cổ là được. Giết gà dọa khỉ trong lúc này vẫn là cách tốt giống như mấy người ở đây hay nói đó thôi. Mà cứ phải thận trọng với cô ta làm gì. Dù sao cũng là người của phe đối lập. Ra tay nhân nhượng quá mình thiệt hại đấy.

- À Hay thẳng này hôm nay nói thành ngữ. Việc mà nói không phải tao không biết nhưng đối với ai làm việc giết gà dọa khỉ cũng được thì tao không cần phải tính toán làm gì cho mệt. Người nào có thể đem ra giết được chứ Doanh Doanh thì không có hai điều cần hiểu trước giờ quyết định đều do Mã Hóa Đằng đưa ra cô ta có làm Thư ký thì ở cương vị của mình cũng không can thiệp được quyết định của lãnh đạo. Thứ hai nếu như mà mình vừa lên nắm quyền lại đi chém công thần làm việc lâu năm sẽ gây ra phản tác dụng. Nên Doanh Doanh không phải là lựa chọn thích hợp.

Thiếu Kiệt hoàn toàn hiểu tâm tư của Trương Hạo nhưng hần biết không phải cứ lúc nào cũng làm được việc mà mình muốn mà cần phải xem bố cục của sự việc như thế nào. Trương giờ với Mã Hóa Đằng ai cũng hiểu quyết định của hần là tối cao. Doanh Doanh chỉ là người truyền đạt mệnh lệnh mà không phải người đưa ra quyết định. Cô ta ở cương vị thư ký làm việc mà mình phải làm.

Ở vị thế của mình mặc dù cô ta dường như có quyền điều phối và làm việc sao cho nhân viên bên dưới hoàn thành được công việc của Mã Hóa

Đặng giao cho. Có thể họ ngộ nhận được đây là việc mà mình cần làm nhưng việc đó là do Mã Hóa Đặng để cho Doanh Doanh thay mặt mình đôn đốc làm việc chứ không phải do cô ta tự ý làm.

Để đem một người thư ký đại diện Mã Hóa Đặng chỉ truyền đạt mệnh lệnh ở bên dưới có thể sẽ suy nghĩ khác nhưng ở cấp độ cổ đông đầu tư thì trăm thủ một nhân viên lâu năm làm việc đúng bổn phận của mình trong công việc không làm điều gì sai lại bị cổ đông mới chiếm quyền chủ tịch sa thải có phần không được thỏa đáng cho lắm. Việc này sẽ làm cho những người bên dưới lo lắng sợ sệt rằng với Doanh Doanh còn bị như thế thì họ sẽ đi về đâu.

Đã như vậy thì toàn bộ nhân viên bên dưới tinh thần làm việc cho Tencent sẽ không còn được như lúc đầu thay vào đó mỗi người sẽ chú tâm chuẩn bị đường lui cho mình. Bất cứ khi nào có biến động họ đều có thể bỏ đi. Như thế việc khống chế Tencent của Thiệu Kiệt lâm vào tình trạng được bên ngoài không được bên trong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 877: Khó Hiểu

Trương Hạo nghe được Thiệu Kiệt giải thích được vấn đề này cũng trở lại bình thường. Đối với suy nghĩ của Thiệu Kiệt hẳn không còn gì để nói. Sự tính toán đó hẳn hoàn toàn tâm phục khẩu phục nên quyết định của Thiệu Kiệt xem như là quyết định sau cùng hẳn cũng không cần thay đổi.

- Được rồi. Nếu đã để cô ta ở lại chúng ta phải cẩn thận đề phòng từng bước một. Chỉ khi nào hiểu rõ toàn bộ được mọi thứ về cô ta chúng ta mới có thể yên tâm. Mà biết rồi đó tao thì chạy tới chạy lui không ở cố định một chỗ. Nên có nhắm vào cô ta cũng nhắm vào mày trước tiên.

- Điều này không cần mày nói tao cũng biết với việc hiện tại không quá khó để cô ta biết ai là người đằng sau. Như thế cũng có lợi cho mày về sau muốn làm việc gì cũng không cần để ý lắm sẽ có người theo dõi. Như vậy đi chiều nay Hoách Khang ở lại đây tao với mày hai người đi là được rồi. Dù sao cũng là đi dự tiệc chứ không phải là đánh nhau đem nhiều người cũng không ổn cho lắm.

Thiệu Kiệt theo quán tính nói ra suy nghĩ của mình. Ngay lập tức Hoách Khang liền lên tiếng ngăn lại điều này bởi hẳn thấy không yên tâm với việc Thiệu Kiệt đi chỉ với mình Trương Hạo.

- Không được. Tôi thấy cậu nên đem theo một ít người. Chưa nói vấn đề khác. Sở Ninh hẳn cũng không phải hiền hậu gì. Trương Hạo trước đó đi gặp hẳn với danh nghĩa hợp tác ký kết mua bán có thể không sao. Nhưng cậu nghĩ xem nếu Sở Ninh biết mình bị một thiếu niên tính kế hẳn sẽ như thế nào. Tôi biết cậu không muốn cho người khác biết mình là ai. Nhưng tôi nghĩ cậu phải đem theo người nếu không có gì bất trắc sợ rằng không thay đổi được.

Trương Hạo khá đồng tình trước lời nói của Hoách Khang hẳn thấy Thiếu Kiệt cứ có thói quen không muốn nổi bật nhưng ở cái đất nước này tiếp xúc vài lần hẳn hiểu những người có tiền luôn đi bên cạnh mình những người vệ sĩ sẵn sàng làm những việc mà họ muốn kể cả khi ngu những người vệ sĩ này cũng đứng bên ngoài phòng hoặc được sự cho phép có thể đứng ở một góc trong phòng khi người chủ của họ cảm thấy bất an.

- Lần này tao đồng ý với việc Hoách Khang nói. Chúng ta chưa biết Doanh Doanh như thế nào lỡ như lời đồn là thật cô ta có những mối quan hệ với hắc đạo. Mình lạ nước lạ cái tao với mày hai người khi đụng chuyện cũng không biết chạy đâu. Đây có còn là đánh nhau thông thường như hồi đó nữa đâu mà mày cứ tự tin. Tao với mày liệu đánh lại một đám người được không ít nhất đề cho vài người đi cùng lúc đó còn có thể đối phó được.

Trương Hạo vừa nói dứt câu thì điện thoại để trên bàn của hắn rung lên. Nhìn vào số điện thoại trên màn hình đó là một số điện thoại lạ. Với việc này Trương Hạo cũng chỉ nhìn lấy Thiếu Kiệt chỉ vào.

Không cần Trương Hạo hẳn nói cuộc gọi này của ai. Tất cả mọi người trong phòng đều hiểu người vừa có được số điện thoại của Trương Hạo là ai. Đặt điện thoại trên bàn Trương Hạo nhấn vào nút nhận cuộc gọi. Bên kia giọng nói của Doanh Doanh vang lên.

- A lo tôi cần gặp Thiếu Kiệt không biết cậu có thể hay không hẹn cậu ấy.

Ngay lập tức Thiếu Kiệt cũng nhíu mày một chút. Chỉ có Trương Hạo hẳn không cần biết Doanh Doanh bên kia nói cái gì mà đáp lại một câu nói đúng chuẩn dường như hắn đã nói câu này vài lần với những cuộc gọi tới mà hắn nghe không hiểu.

- Xin lỗi tôi không nói được tiếng hoa. Hơn nữa chắc cô nhầm số rồi.

Nói rồi Trương Hạo nhanh chóng ngắt máy. Với việc hắn có đôi đáp như thế qua loa ngoài cho du Tống Vũ hoặc Phan Thế Như có nghe được cũng không nghi ngờ điều gì. Trương Hạo hắn không biết tiếng hoa. Cuộc gọi đến lại không đầy đủ chủ ngữ mà chỉ yêu cầu cần gặp người nào đó tên Thiếu Kiệt nên mọi thứ Trương Hạo làm cũng là bình thường.

Dù không biết lời nói của Doanh Doanh bên kia là gì nhưng Trương Hạo hắn điều khiển điện thoại của mình không chấp nhận cuộc gọi của Doanh Doanh gọi đến mà nói với Hoách Khang.

- Cậu xem nhắn tin đi khi nào có địa chỉ thì tôi sẽ nhắn tin qua cho cô ta lấy số của cậu đi số này không dùng được. Cô ta nói cô ta hiểu chứ tôi không hiểu. Có gọi đến làm phiền cậu thì cậu nói rõ cho cô ta biết kiếm nhầm người.

Trương Hạo đá việc liên lạc với Doanh Doanh lại cho Hoách Khang. Hắn biết với việc nhỏ như thế này có thể làm khó hắn do bất đồng ngôn ngữ nhưng với Hoách Khang thì nó là việc hoàn toàn đơn giản.

- Không cần nói gì nữa đâu cứ đợi Sở Ninh nhắn tin địa điểm tối nay gặp mặt rồi thì chuyển tiếp cho cô ta. Nói chuyện với cô ta lúc này xem ra không thích hợp để tối nay đi. Mọi người nghỉ ngơi một chút rồi tính. Blake tối nay sắp xếp một số người đi cùng tối với Trương Hạo. Còn nữa để lại Jackson và một nhóm còn lại ở nhà. Hiện tại chúng ta cần để một số người ở lại để cho đối phương không rõ nhân số của chúng ta là bao nhiêu đi qua nhiều cũng không tốt.

Thiếu Kiệt vừa nói với Hoách Khang với Trương Hạo xong lại quay ra nhìn Blake đưa ra quyết định của mình. Hắn thấy ý kiến của Hoách Khang

cũng tương đối hợp lý nhất là việc an toàn cần thiết thì không bao giờ là thừa.

- Được rồi vậy anh sẽ sắp xếp tầm ba người nữa đi cùng như thế sẽ trông giống vệ sĩ bình thường hơn. Trương Hạo hai người em hai người có trên đường đến địa điểm tiệc gì đó cũng không ai để ý.

- Rồi mọi thứ giải quyết rồi nhé, Tao kiếm chỗ nào ngủ một giấc đây còn những việc khác thì đợi xong tôi nay rồi tính. Điện thoại để lại đây cho Hoách Khang thao tác. Nghĩ ngơi một chút cho khỏe rồi tính tiếp.

Trương Hạo lúc này đứng lên hẳn đặt cái điện thoại của mình đến trước mặt của Hoách Khang. Vì điện thoại này đa số được sử dụng tại đây nên cũng không có thông tin gì qua nhiều. Hắn cũng không sợ Hoách Khang thông qua điện thoại có thể tìm ra được những gì. Nếu Hoách Khang có thể tài ba đến mức từ cái điện thoại trông lấy ra thông tin gì đó mới là điều mà Trương Hạo không bao giờ nghĩ đến.

Thiếu Kiệt cũng đi kiếm một chỗ nghỉ lưng một chút. Còn có một người bây giờ cầm cái điện thoại bực tức không ít người đó là Doanh Doanh bởi vì cô nhận ra được giọng nói của người trả lời điện thoại của mình là ai.

Nói nhầm số mà lại đúng giọng nói thì cô hoàn toàn không tin. Việc Sở Ninh đưa cho cô điện thoại mới đầu cô còn nghi ngờ như thấy việc này Sở Ninh cũng không cần phải giấu mình một cái thông tin liên lạc làm gì. Khi tiếp nhận được sự trả lời nhầm số của Trương Hạo cô thật sự muốn ném phăng cái điện thoại trong tay mình. Nhưng lý trí của cô cho biết nhiều khi mình bấm nhầm số thật nhưng khi kiểm tra lại thì dãy số kết nối điện thoại hoàn toàn trùng khớp.

Mường tượng lại giọng nói của Trương Hạo mà cô đã nghe vài lần dù nó có chút khác nhưng không sai biệt lắm. Nhất là qua câu nói đó cô nghe ra

đôi phương bên kia cũng không hiểu cô đang nói gì. Hấn nói mình không hiểu tiếng hoa đã nói rõ vấn đề người nhận điện thoại là Trương Hạo.

Trong lòng Doanh Doanh bây giờ thậm mắng Trương Hạo không ít. Vì nếu không có sự đồng ý của đôi phương. Sở Ninh cũng sẽ không chuyển số điện thoại liên lạc của Trương Hạo cho cô. Giờ lại nói nhảm số giống như muốn bày trò làm khó cô.

- Cái quái gì mà nhảm số ở đây. Nếu không muốn gặp thì đừng cho số điện thoại liên lạc. Làm như thế khác nào làm khó mình.

Doanh Doanh đi tới đi lui trong căn phòng làm việc của mình. Âm thanh của đôi giày cao gót vang lên trong phòng kèm theo đó là những tiếng bộp bộp của hai tay cô đập vào nhau.

Một tay cầm điện thoại đập vào một tay còn lại như đang tính toán điều gì đó của Doanh Doanh. Cô thấy không lý nào lại như thế. Nghĩ đến việc mình gọi đến cô chợt nhận ra mình sai sót chỗ nào.

- Chết đôi phương hiện tại bây giờ có thể nói là nắm quyền chủ tịch. Mình lại lấy giọng điệu người ra lệnh cho hấn ta yêu cầu gặp Thiếu Kiệt. Như thế chả khác nào không nể mặt hấn. Có khi nào vì vấn đề này không? Nhưng mà cũng không đúng. Với một người như hấn không lý nào chấp nhận những điều này. Hấn cũng chỉ là nhân viên ở dưới Thiếu Kiệt. Mình yêu cầu gặp Thiếu Kiệt thì hấn phải hiểu mình muốn thương lượng chứ. Có khi nào chỉ có mình hấn đến đây mà không có Thiếu Kiệt.

Vừa đi vừa lầm bầm tự đưa ra câu hỏi cho chính mình rồi lại giải đáp cho chính câu hỏi đó. Doanh Doanh đi tới đi lui trong căn phòng thư ký của mình. Qua lớp kính một số nhân viên bên dưới thấy thế cũng bàn tán không ít bên ngoài phòng. Họ thấy việc này khá lạ. Doanh Doanh cứ đi tới đi lui một chỗ lúc như phát hiện điều gì đó lúc lại trầm mặt. Tất cả nhân viên lúc

này đều lo lắng không biết chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra. khi Mã Hóa Đăng bị bắt người điều hành chính là Doanh Doanh. Giờ cô ta cứ có hành động khác thường như thế nhân viên thấy vậy cũng bất an.

Doanh Doanh bây giờ chỉ chìm đắm trong việc suy nghĩ của mình mà không quan tâm đến hành động của cô thông qua cửa kính của phòng mà lọt vào mắt của nhân viên cấp dưới. Càng suy nghĩ cô càng thấy không thích hợp vì nếu không có Thiếu Kiệt sắp xếp những gì Trương Hạo làm hoàn toàn không thể đúng lúc đúng thời điểm như thế. Thông tin truyền tải đi qua mạng di động tới Thiếu Kiệt ở nước ngoài ích nhất sẽ chậm chạp muốn làm ra quyết định ít nhất phải ba bốn giờ chứ không phải muốn làm là làm.

- Không đúng. Cậu ta phải có ở đây. Nếu không Trương Hạo kia cũng không đưa ra giải pháp ngay lập tức lại dồn ép quyết định của Mã Hóa Đăng chỉ trong thời gian ngắn được. Ít nhất Sở Ninh muốn triệu tập họp báo ít nhất phải có người chuẩn bị trước vài giờ. Nên chắc chắn Thiếu Kiệt phải ở Thẩm Quyền này mới để Trương Hạo hành động đưa ra phương án đáp trả kế hoạch như thế. Trong chuyện này có điều gì đó dường như không đúng cho lắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 878: Không Lý Nào Như Thế

Doanh Doanh suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa đưa ra được đáp án cho chính mình. Khi cô ngồi xuống bàn làm việc của mình đang đưa tay xoa hai đầu chân mày thì điện thoại đặt trên bàn vang lên.

Một dòng tin nhắn từ một số lạ. Cô cũng mở tin nhắn ra vốn tưởng cho rằng nó là những tin nhắn rác cần phải xóa bỏ lúc này cô mới thấy nội dung của dòng tin nhắn làm cô trừng mắt bất ngờ.

“ Tới nay 18 giờ tại khách sạn Royce.” Nếu cô muốn gặp người cần gặp thì cứ đến đó rồi sẽ có người liên hệ lại. Cuộc gọi của cô vào số Trương Hạo không thực hiện được vì giờ hẵn không rảnh.

Doanh Doanh bây giờ ngồi trầm mặc trong căn phòng của mình suy nghĩ điều gì đó rồi mời thở dài một hơi. Việc nhận được tin tức như thế này đối với một cuộc hẹn dường như nằm ngoài tầm hiểu biết của cô đối phương giống như ra lệnh và cũng không mấy hảo cảm với mình.

Việc đã đến nước này dù cô không muốn nhưng vẫn phải làm. Nếu không đi gặp Thiếu Kiệt thì mọi thứ sẽ không thể giải quyết được. Người quyết định không phải là cô. Đối phương có tố thái độ đành chịu.

“Hi vọng việc này này cậu không làm khó tôi. Nếu không tôi sẽ không ngại làm ra khó khăn cho cậu dù sao thì ở đây cũng không phải đất nước mà cậu có thể cai quan vấn đề khác.”

Suy nghĩ điều này xong. Doanh Doanh mới gọi điện cần thiết để sắp xếp cuộc gặp dù chỉ là địa chỉ nhưng như thế cũng đủ đối phương đã cho mình một nơi có thể đến thì sẽ không làm ra việc để cô đợi mà không đến.

Màn đêm dần dần buông xuống nơi phố xá lên đèn sự nhộn nhịp của một thành phố công nghệ không bao giờ ngủ. Trên đường những dòng xe cộ tấp nập kèm theo đó là những người đi bộ hai bên đường đông đúc.

Có thể thấy rõ ràng nhất là những chợ buôn bán linh kiện điện tử mọc lên thu hút rất nhiều người đổ xô đến đây để tìm cơ hội. Những người đến đây thường là những dân công nghệ điện tử. Họ tìm kiếm cho mình một con đường buôn bán qua các nước khác thông qua những nơi cung cấp đầy đủ những mặt hàng linh kiện máy tính đến những con chip nhỏ nhất nằm trong những điện thoại vừa mới được công bố phát hành.

Không khó để những người trong các lĩnh vực điện tử, công nghệ phần cứng tìm được những dụng cụ hỗ trợ hoặc các thiết bị cần thiết cho điều kiện làm việc của họ ở đây.

Thiếu Kiệt không đi xe taxi đến nơi hẹn. Cùng với Trương Hạo và mấy người đi theo bảo vệ mình trong đó có Blake. Thiếu Kiệt cầm trên tay một tấm bản đồ cần thiết để đi đến nơi mà Sở Ninh đã cung cấp. Hắn muốn xem liệu Thẩm Quyến hiện tại có khác gì so với những năm sau này. Thời gian là thước đo cũng là cách đánh giá sự phát triển của một nơi được xem như là trung tâm công nghệ của Châu Á hơn một thập kỷ.

Hiện tại việc Thẩm Quyến phát triển ra sao thì không ai biết ngoài Thiếu Kiệt. Nhưng so sánh với những gì được hắn thấy qua hình ảnh báo chí và những đoạn video về Thẩm Quyến sau này. Sự đơn sơ và dường như chỉ mới bắt đầu có được sự quan tâm của những người của giới công nghệ về thành phố này rất thưa thớt.

Nếu nói sự đông đúc tấp nập người mua kẻ bán thì ở Thẩm Quyến hiện tại vẫn chưa được như thế. Giới công nghệ đến đây họ cũng không nhắm vào những mặt hàng quá tốt mà chỉ lựa chọn những sản phẩm tầm thấp kinh doanh sang tay kiếm lời.

Thiếu Kiệt vừa đi theo những gì bản đồ chỉ dẫn vừa nhìn những tên đường cần thiết. Không giống như việc ở các quốc gia khác có thể dò kiếm đường đi bằng google bản đồ. Ở đất nước này họ chặn cả đường truyền kết nối của tên miền doanh nghiệp lớn nhất thế giới này.

- Còn bao lâu nữa đến nơi này. Không đi xe taxi cho nhanh lợi bộ như thế này có phải hành xác không. Tao với mày mù đường mà còn đi bộ như thế này thì biết bao giờ mới tới nơi đây.

- Không xa đâu mà mày lo qua hết cái ngã tư nữa là đến rồi. Với mày chỉ biết leo lên xe để người khác chở đi không đi bộ một lần lỡ như có việc gì còn biết đường mà chạy. Mày cứ giao phó cho tài xế như thế không hay chút nào. Nhất là mấy đứa không biết đường như mày gọi taxi tao sợ rằng tới đêm vẫn chưa tới được nhà hàng. Đừng nghĩ chỗ nào cũng giống như ở Sin khi mà đi taxi thì không sợ bị tính tiền bậy. Ở đâu cũng có con sâu của chính nó thôi đừng đánh giá chung chung nhất là họ giống với nước mình không ít.

Thiếu Kiệt vừa gấp tám bản đồ trong tay mình đưa cho Blake vừa nói cho Trương Hạo hiểu tại sao hắn lại đi bộ. Với việc Hoách Khang đã cảnh báo và lo lắng để cho Thiếu Kiệt phải đem theo người đến cuộc gặp mặt cho thấy hắn sợ có điều bất ổn. Nếu nói trước đó mọi thứ nghe về Doanh Doanh chỉ xem như để biết thì lúc này đây Thiếu Kiệt có thể khẳng định được một phần Doanh Doanh thật sự là mối nguy hiểm ngầm.

- Quái mày nói chuyện cứ như phim ấy. Ở đây dù gì cũng có cảnh sát các thứ đâu phải họ muốn làm gì mình là làm được. Với lại khách sạn chỗ người ta có cả bảo vệ. Tranh chấp xích mích gì đó không lẽ người ta không can thiệp.

- Không phải như phim mà nó đúng vậy. Mày không biết được rằng ở đây xã hội quan trọng không phải mày là ai mà là người nào có quyền nói

chuyện. Với chúng ta người nước ngoài chủ nghĩa tự tôn dân tộc họ. Thì người thiệt vẫn là mình. Nhất là mà đây không nói được ngôn ngữ họ thì cũng không làm được gì Bởi cảnh sát ở đây sẽ không sinh ngoại học tiếng anh hay là ngôn ngữ thứ hai đâu.

Thiếu Kiệt đem thẳng trực tiếp việc mình hiểu về một số thứ nói cho Trương Hạo nghe những vấn đề này vẫn chỉ là một phần bề nổi của tảng băng chìm. Nếu hiểu rõ hơn thì cho dù Trương Hạo hẳn có quyền lợi cần thiết nhưng ở đây Doanh Doanh cô ta vẫn có được thế lực quan chức trong thành phố chống lưng.

- Mà nói ta mới nhớ. Ngoài mấy người Sở Ninh mời tới để nói chuyện được ra thì hầu như ai cũng không sử dụng tiếng anh. Đến cả cái khách sạn lớn tao ở cũng không có người nói được tiếng anh. Tao cứ nghĩ là đi bỏ túi một khóa giao tiếp thương mại là có thể nghe nói được ở nhiều quốc gia trên thế giới vậy mà kiến thức tao học được ở đây chả áp dụng được gì cả.

Trương Hạo bây giờ mới bất bình nói ra vấn đề mà hẳn ghim trong bụng mình không nói ra mấy ngày gần đây. Đối với việc cố gắng để học nghe nói được khi đi thường xuyên ở nước ngoài Trương Hạo thấy mình đã thật sự tốt lên rất nhiều nhưng đến quốc gia này những thứ đó của hẳn không sai được ở bất cứ địa điểm cần thiết nào làm hẳn có chút khó chịu.

- Nói đi nói lại thì người ta cũng là một nước lớn. Lịch sử hình thành cũng lâu năm. Mỗi thành phố có một luật lệ riêng của nó dưới một pháp luật chung nên ở đây mỗi thành phố có một sự phát triển riêng của nó mà không phải bất cứ nước nào ở lân cận làm được.

- Nhưng tao thấy ngộ lắm nếu như vậy cứ mạnh thành phố nào thì nơi đó làm việc như thế thì sao họ thông nhất chung được điều hành tổng thể như thế khó khăn hơn rất nhiều. Nó cứ như mỗi thành phố là một đất nước thu nhỏ vậy.

Vừa đi Trương Hạo cũng đưa ra ý kiến của mình bởi việc mỗi thành phố có một luật lệ riêng biệt là điều mà hắn chưa từng nghĩ sẽ có. Đối với việc ở nước mỹ từng tiểu bang có một luật lệ riêng thì Trương Hạo đã biết nhưng vấn đề diện tích của quốc gia này rộng lớn. Hơn nữa họ theo một chế độ dân chủ biểu quyết còn ở quốc gia này lại điều hành theo một cách khác.

- Thế mà không thấy trong công ty có rất nhiều phòng ban sao. Mỗi phòng ban có một vị trưởng phòng hoặc giám đốc của phòng đó. Vậy sao cái công ty nó không loạn. Để có được sự ổn định cần thiết thì mỗi vùng miền thành phố của quốc gia này cũng áp dụng như thế. Luật lệ chung của toàn quốc là nhất quán. Nhưng chia nhỏ trong đó thuộc về từng thành phố khác nhau nó được tự thi hành dựa trên nguyên tắc chung mới không bị những vấn đề vướng mắc xung đột về các luật lệ thường thấy.

Thiếu Kiệt nhìn về phía ven đường mỉm cười đáp lại lời Trương Hạo. Vì hắn thấy dưới lòng đường có vài người đang đi. Điều này làm cho Thiếu Kiệt hắn vui vì sẽ có người đồng hành buồn vì một số ý thức cần thiết. Thấy Thiếu Kiệt mỉm cười rồi lại lắc đầu thở dài Trương Hạo khác ngạc nhiên hắn vốn đang đi cũng không còn bả xa là qua hết ngã tư cần thiết đến nơi hẹn Thiếu Kiệt lại dừng lại có biểu cảm này làm hắn hơi bực mình.

- Mà lại có cái gì đó nữa mà hết cười xong rồi lại lắc đầu vậy. Đứng đây làm gì. Mọi người ai cũng theo mà vì mà biết đường chứ ở đây ai hiểu mấy cái chữ trên đường đi đâu.

- Tao chỉ thấy đồng hương nước mình thôi. Cũng thấy hồ thẹn một phần dù qua được đến đây họ cũng là người có chút tiền nhưng ý thức quá kém. Đồ mà né tao bảo đảm với mà trong đoàn người đi đằng kia đám người du lịch có mấy người nước ngoài kia hai người đi dưới lòng đường là người quốc gia mình.

Trương Hạo theo ánh mắt của Thiệu Kiệt cũng nhìn thấy được nhóm người đang đi du lịch với hành lý mang theo.

- Giỡn hay thật mà. Làm sao mà biết chắc là hai người đó là người nước mình. Đừng đoán mò. Chưa biết chừng là thái lan hay campuchia sao mấy người đó cũng giống người nước mình vậy. Làm gì mà người nước mình ra nước ngoài rồi mà còn không biết đi dưới lòng đường là vi phạm luật lệ giao thông mà.

- Không tin mà lại hỏi thử đi. Nếu không đúng muốn gì tao cũng đáp ứng.

Không phải Thiệu Kiệt trong lòng hắn muốn những người đi dưới lòng đường đang vi phạm luật kia là người nước mình. Hắn cũng muốn những người kia là người quốc gia khác. Nhưng với những gì hắn hiểu thì đây sẽ không có ngoại lệ. Bởi bất cứ các nước nào ở châu á chỉ có quốc gia hắn là người dân xem nhẹ luật lệ và vi phạm hầu như là việc hàng ngày.

- Để tao đi hỏi. Không lý nào lại như thế. Gặp được người trong nước lại thấy họ phạm luật như vậy được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 879: Giả Bị Đụng Trong Truyền Thuyết.

Không đợi được kiểm chứng thật hay giả việc Thiếu Kiệt nói những người đi dưới lòng đường cùng với họ là một quốc gia đi ra. Trương Hạo nhanh chóng đến hỏi han những điều cần thiết. Có thể thấy khi hắn trở lại khuôn mặt không tốt cho lắm. Bởi vì hắn bực tức trước khi đi còn nói với lại với mấy người này một hồi làm họ phải vòng qua bên trên lề đường đi một cách đàng hoàn.

Quay trở về cùng với chỗ Thiếu Kiệt Trương Hạo tức không chịu được lên tiếng mắng

- Thật không chịu được mặt mũi bị mất sạch ra nước ngoài ai cũng như thế này thì sớm muộn gì người nước mình cũng mang tiếng chết thối.

- Mà nói như thế cũng bằng thừa cái này ăn vào máu họ rồi. Nếu mà không phải ra nước ngoài thường xuyên thấy được nhiều điều ở các nước khác thì mà cũng như họ đừng vội đánh đồng mọi người khi chưa hiểu hết mọi thứ cái quan trọng nhất vẫn là ý thức của mỗi con người thôi.

Vừa đi Thiếu Kiệt vừa cười cười trêu chọc Trương Hạo không ít. Hắn dừng lại ở một đại sảnh khá rộng cái hành lan của khách sạn được làm vệ sinh sạch bóng. Trên mặt đá hoa cương ở trên sàn có thể soi thấy cả khuôn mặt của một người. Thiếu Kiệt nhìn lên hai chữ royce tên của khách sạn cũng gật gật đầu.

- Chỗ này chắc đúng rồi. Vừa tiếng anh vừa tiếng trung chắc không sai biết được. Hai đường hành lang có vẻ như khá vắng. Không biết Sở Ninh hắn đợi chúng ta ở đâu đây.

Vừa nói dứt lời thì một chiếc xe màu đen bóng loáng phía trước hiển thị rõ một cái lo go thương hiệu của audi bốn cái vòng tròn đan vào nhau chạy tới ngay nơi mấy người Thiếu Kiệt đang đứng.

Vì hành động phóng xe lao tới như thế này của chiếc xe làm cho toàn bộ nhóm người của Thiếu Kiệt khá bất ngờ Blake ngay lập tức hướng chỗ Thiếu Kiệt đang đứng chắn ở phía trước mặt. Với hi vọng có thể tránh cho Thiếu Kiệt bị va phai. Chiếc xe dừng gấp lại chỉ cách người của Blake chừng vài mili mét.

Hành động thắng xe lại với tốc độ chạy của chiếc xe để lại trên mặt đường hai vệt đen của lốp cao su cháy sém. Thiếu Kiệt cũng không nghĩ rằng ở đây trước khách sạn này lại có người chạy xe như thế việc này vừa vi phạm tốc độ an toàn vừa gây nguy hiểm cho người đi đường và cả chính chủ nhân ngồi trong xe.

Trương Hạo đã nổi nóng vì thái độ cầm lái không màn sự sống chết của tài xế lái chiếc xe sang audi kia mắng to bằng một câu nói hằn quen thuộc nhất.

- Mẹ chạy xe mắt mù hả. Không thấy đây là lối đi bộ sao mà chạy như ăn cướp thế.

- Mà nói câu đó họ không hiểu đâu nói làm gì cũng như vậy thôi. Tao nghĩ thằng này lại là một đứa con ông cháu cha nào đâu rồi. Tốt nhất đừng nên xích mích chúng ta có việc.

Thiếu Kiệt nói nhỏ với Trương Hạo chỉ vừa đủ để cho hấn cùng mấy người bên cạnh mình nghe thấy. Hấn không muốn gặp phiền phức khi đi đến một cuộc hẹn trễ giờ với Sở Ninh.

Nhưng khác với dự đoán của Thiếu Kiệt bước trong xe ra một người thanh niên không lớn bao nhiêu tuổi chỉ tầm hai mươi bốn hai lăm với tuổi đời của mình hắn vừa bước một chân ra khỏi cửa ô tô đã nhìn về phía đám người Thiếu Kiệt nói.

- Mẹ đám nhóc bọn bây không có mắt nhìn à. Bọn bay phải né xe của tao ra chứ. Mẹ hư hết cả lớp xe rồi bọn bây thường nổi không. Con mẹ nó đi đứng cản đường cản lối.

Thiếu Kiệt cũng không muốn cãi nhau với người này hắn định cùng đám người Trương Hạo bước đi tiếp thì người thanh niên đã nhanh chóng chạy tới đứng trước lối đi nói với đám người họ.

- Mấy người định đi sao. Đâu có dễ như thế. Mẹ nó bồi thường cho ông mày đây tiền sửa lốp xe nhanh nếu không đừng hòng đi đâu. Tao gọi cảnh sát lại còng đầu hết cả lũ.

Đến giờ phút này Thiếu Kiệt đã nhịn không được. Hắn trước cũng đã từng đọc qua không ít truyện đô thị tự thấy rằng cuộc đời không bao giờ máu chó đến mức có thể lặp lại những cái kiểu cây thế cây quyền như vậy. Nhưng xem ra hắn đã làm. Những truyện như thế phải có thực mấy vị tác giả mới có thể viết ra sinh động như thế. Tuy mô típ không thể nào nghĩ ra được như nó lại có.

- Này ông anh. Ông nên nhớ người chạy xe sai là ông anh. Phần đường này là lối chờ xe của khách sạn ông anh nói xem chạy xe với vận tốc cao ở chỗ này lại gây nguy hiểm đối với người đi đường ông anh nếu định gọi cảnh sát cứ việc. Tôi xem thử ông anh muốn chơi thế nào.

Nghe thấy giọng điệu nói chuyện cứng rắn của Thiếu Kiệt người thanh niên nhìn hắn nhíu mày một chút nhưng không hết vẻ hùng hổ.

- Tường sao nếu thằng nhóc mày đã nghe nói được thì đơn giản rồi. Xem ra mày không sợ đúng không. Tao nói mấy đứa du lịch như mày làm gì có tư cách đụng vào chiếc xe như thế này. Giờ thấy chuyện sợ đèn tiền còn giả vờ cứng. Được rồi mày chờ đấy tao sẽ gọi cảnh sát đến xem họ nói chuyện như thế nào.

Trương Hạo thấy người thanh niên này nói chuyện điều gì đó hẳn không hiểu bèn nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Nó nói cái gì vậy mày. Thằng này nó khùng sao mà đứng chặn đường mình nói chuyện như chồn không người vậy.

- Thằng này nó nói mình phải đèn mấy cái lốp xe cho nó vì phanh gấp cháy lốp hơn nữa còn muốn báo cảnh sát. Xem ra cũng thường xuyên làm chuyện như thế này để bắt nạt người khác. Độ thành thực không kém là mấy.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt kiện giải thích những gì vừa xảy ra cũng ngẩn người vài giây. Xong hùng hổ xắn tay áo của mình lên bộ dáng như muốn đánh nhau miệng thì nói,

- Con mẹ nó lý nào lại vậy, Đã mém đụng trúng người khác không xin lỗi thì thôi lại còn đi cáo trạng báo cảnh sát. Thằng này không đánh không được để tao mày không cần nói nhiều với nó.

- Đừng mày đánh nó mình thiệt đấy. Dem ra đười lý nó lại hưởng lợi. Quân tử động khẩu không động thủ. Mày giờ mà đánh nó cảnh sát đến mình người bị hại lại thành ra người phạm pháp đánh người gây thương tích. Nên đứng làm ra hành động gì hẳn chửi bới cái gì mày cũng không hiểu thì đừng sinh khí.

Thiếu Kiệt ngay lập tức ngăn lại Trương Hạo đang sẵn tay áo lên định xông về phía người thanh niên nói ra suy nghĩ của mình. Những cái hồ sơ đặng như thế này nếu như không phải trải qua nhưng việc đọc tiểu thuyết trên mạng thấy thương xuyên nhân vật nào tàn hay gặp thì Thiếu Kiệt chắc cũng sẽ làm như Trương Hạo cứ giải quyết bằng vũ lực xong rồi bỏ đi không ai biết đó là đâu.

Nhưng từ lúc gây chuyện đến giờ hẳn biết có một thứ sẽ khiến cho Trương Hạo khi đánh đối phương sẽ lâm vào thế bất lợi. Chắc chắn rằng ở xung quanh sẽ có camera ghi lại toàn cảnh. Đám người họ đứng trước khách sạn ồn ào như thế này đã được vài phút mà không thấy một người bảo vệ hoặc lễ tân tiếp đón nào.

Với một khách sạn lớn có nội thất tốt như thế thì điều này sẽ không thể nào xuất hiện trừ khi có người sắp xếp hoặc nói trắng ra là đám người này cấu kết với nhau làm tiền khách du lịch. Đối với việc này thì chỉ cần đám người họ sai một chút là bị đối trắng thành đen ngay lập tức.

Nhìn người thanh niên chửi bới không chút nào ngưng Thiếu Kiệt cũng không quan tâm hẳn chửi được những gì mà chỉ tươi cười nhìn hẳn chọc tức nói.

- Ông anh, Nãy giờ nói cũng nhiều chửi cũng hẳn vậy mà tôi chưa thấy ông anh gọi cảnh sát tới đây đây. Chúng tôi đang đứng đợi đây. À hay ông anh có số cảnh sát không tôi gọi dùm luôn nhé. Chứ ông anh cứ chửi như thế này biết chừng nào họ mới xuất hiện.

Người Thanh niên thấy bộ dạng không sợ không manh động như những gì hẳn suy nghĩ. khi thấy Trương Hạo sẵn tay áo rồi làm dữ định đánh hẳn bị Thiếu Kiệt ngăn lại hẳn biết rằng kế hoạch của mình đã thất bại khi không thể đối phó với thằng nhóc trước mặt này.

- Không cần cảnh sát làm phiền bây giờ tao chỉ nói một câu đèn hay không đèn việc mấy lớp xe tao hư là chắc chắn rồi đấy chưa biết chừng tao phải kiểm tra xem trong quá trình thắng gấp mấy cái thắng của tao còn an toàn hay không. Đưa vào cảnh sát phiền phức giam xe điều tra mất thời gian của tao. Đèn tiền đi rồi cái gì cũng xong.

Thiếu Kiệt nghe thấy đối phương nói một tràng đạo lý nhất thời mỉm cười. Hắn thấy hôm nay may mắn gặp được trong truyền thuyết máu chó tiểu thuyết giả bị đụng là như thế nào.

- Đâu thể như thế được xe ông anh mắc tiền lại không biết có hư hỏng nặng hay không. Giờ chúng tôi lại không có tiền đây. Nếu không gọi cảnh sát đến chưa biết chừng chúng tôi phải đứng đợi ông anh ở đây đến hết ngày thôi thời gian chúng tôi còn nhiều lắm. Ông anh thấy sao nào. Tốt nhất là cứ gọi cảnh sát đến. Cũng may tôi có lưu số cảnh sát đây để tôi gọi đi giúp ông anh nhé. Để họ đến phân xử chuyện này. Biết đâu chúng tôi lại không có lỗi thì sao.

Thiếu Kiệt một bộ dạng cảm thông với những điều mà người thanh niên vừa mới nói. Hơn thế nữa còn một mực muốn làm rõ việc có hay không bọn hắn không cần đèn tiền.

- Mà được lắm. Xem như lần này ông mà không may gặp bọn nghèo kiết xác. Đã nghèo thì đừng có mà đứng ở nơi sang trọng như thế này. Lần sau tránh ông mà ra đường để ông mà gặp lại.

Bực tức với kế hoạch không thành người Thanh niên khi thấy Thiếu Kiệt móc điện thoại ra bấm bấm liên nhanh chóng trở lại xe trước khi đóng cửa xe lại còn chỉ thẳng mặt Thiếu Kiệt mắng một tràng rồi đóng cửa xe lại khởi động máy lui xe ra một chút rồi đạp ga chạy mất.

- Thật có cần chim sợ nà cá sợ càn cong như thế không chỉ mới hù dọa có một chút mà cần gì phải như thế. Nếu cố gắng dây dưa chưa biết chừng chỉ với vài cái lốp xe ta sẽ trả được. Ông đây cũng đang có việc không rảnh thời gian chơi với mấy người. Hẹn hôm nào đó lại tiếp tục.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa quát lớn kèm đưa tay ra hiệu tạm biệt nhìn về phía chiếc xe audi đang chạy đi với vận tốc nhanh. Nếu ngồi trên xe nghe được những lời này chắc chắn người thanh niên đó sẽ tức hộc máu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 880: Mời Cậu Đi Trước

Thiếu Kiệt lớn tiếng làm một số người đứng bên đường đối diện hiếu kỳ nhìn qua lúc này sự thu hút của mọi người đây đã ngoài tầm khống chế của những người bảo an và nhân viên móc nối với người thanh niên kia.

- Làm cái gì ở đây. Định làm loạn sao. Còn mấy người nữa tập trung ở đây làm gì. Không thấy chỗ người ta kinh doanh sao định làm gì đây.

Một người bảo an từ bên trong chỗ nào đó chạy ra trên tay lại cầm thêm một cây mộc côn dùng khi có việc cần. Thiếu Kiệt lúc này hai hàn chân mày sô lại với nhau. Nhìn đối phương lớn giọng nói.

- Các anh con nói được sao. Nãy giờ các anh ở đâu không xuất hiện giờ xong việc rồi thì chạy ra. Tôi là khách được mời đến đây mà phải gặp như thế này sao. Các anh gọi quản lý nhà hàng của các người xuống đây cho tôi. Việc này không xong với tôi đâu. Không biết mèo bệnh ở đâu vắng hổ chạy ra giành địa bàn.

Khá bất ngờ khi bị mắng trực tiếp như thế này. Đối với việc những người nhà giàu có thế lực không kém những người bảo an họ đã gặp người đến đây không ngồi xe sang thì ít nhất cũng đến với một kiểu dáng khác. Đi bộ như Thiếu Kiệt thì họ không nghĩ sẽ là người giàu có thế lực gì. Nếu nói đám người Thiếu Kiệt ở gần đây thì chắc chắn họ phải biết. Đối với những người có máu mặt và có tiếng nói ở phụ cận gần đây để không mất thời gian đi xe họ đi bộ là có nhưng những người này đều được lưu trữ lại thông tin ở phòng bảo an để tránh cho những người mới mù mắt đụng phải.

Nhìn qua Thiếu Kiệt người bảo an này nhớ rằng trong số đối tượng không nên đụng chạm không có một người nào trong nhóm người trước

mặt. Bực tức khi bị đối phương hù dọa, Người bảo an nhanh chóng trừng mắt nhìn về phía Thiếu Kiệt quát lớn.

- Lớn lối đây là chỗ nào mà dám nói chuyện như vậy tao nói cho mày biết nhìn vào đám người bọn mày chưa chắc có tư cách bước vào trong. Khôn hồn thì dời đi nơi khác đây không phải nơi mấy người muốn đến thì đến. Biến đi nếu không đừng trách.

Vừa nói tên bảo an vừa đưa cây côn về phía Thiếu Kiệt hù dọa. Blake dù không nghe được đối phương nói gì nhưng hành động thì thấy rõ. Bản chất nhìn vào sự việc giống như kịch câm thêm nữa là giọng nói lớn của người bảo an làm cho Blake tưởng rằng hắn đang uy hiếp Thiếu Kiệt định xông lên đánh.

Theo phản xạ tự nhiên của mình Blake bước lên một bước đá quét một cước từ trái sang phải cuốn phăn theo cái dùi cui trong tay đối phương. Thiếu Kiệt thấy thế biết Blake cũng không phải quá đáng mà chỉ muốn làm cho đối phương e ngại.

Bị đá bay cái dùi cui trong tay người này bất ngờ không ít. Mấy tên bảo an gần đó ngay lập tức định xông lên giúp đỡ đồng bọn thì từ sau lưng vang lên một tiếng nói.

- Mấy người làm cái gì đó. Định làm loạn ở đây à.

Những người bảo an đứng trước cửa lúc này mới không có hành động gì. Chỉ có người đàn ông này tách đám người bọn hắn ra tiến đến chỗ của Trương Hạo nhìn đám người bên cạnh ánh mắt nghi vấn cất tiếng nói với Trương Hạo.

- Trương Hạo cậu đến không báo trước với tôi một tiếng để tôi cho người ra đón. Mấy vị này là.

- Khoan nói chuyện này đi. Nơi này của ông à Sở Ninh?

Trương Hạo đã quen cách nói chuyện của Sở Ninh nên cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Hắn chỉ thắc mắc là Sở Ninh có thể nói để cho đám người bảo an đứng một bên không có động thái gì. Như thế nói cái khách sạn này của hắn sẽ không sai đi đâu được.

- Ừ đây là nơi tôi đầu tư dạo gần đây sau khi bên kia phát triển. Cậu cũng biết khách sạn nhà hàng là nơi bỏ ít lấy vốn nhiều chỉ cần có cơ sở hạ tầng tốt một chút là được.

Sở Ninh vừa cười vừa nói với Trương Hạo giống như chưa có chuyện gì diễn ra. Đám người bảo an lúc này mặt xanh không còn một giọt máu. Họ thấy Sở Ninh nói chuyện ngang hàng với Trương Hạo trong lòng đánh trống liên hồi. Xem như lần này bọn họ đụng phải người không nên đụng. Nghe giọng nói ý tứ rõ ràng lời của người thanh niên kia họ được mời đến đây là thật.

Người bảo an vừa rời hùng hổ lúc này trên trán đã lấm tẩm những giọt mồ hôi. Sau lưng hắn hoàn toàn ướt đẫm một cơn gió thổi nhẹ qua làm hắn rùng mình. Hắn đang cúi đầu chân rón rén lui lại cho bằng với đám người bảo an bên cạnh. Nhưng dường như đến lúc này hắn mới thấy được tình người ấm lạnh. Ai nấy vội vàng nhích xa hắn ra dù chỉ một khoảng cách nhỏ nhưng vẫn thấy được hắn một mình trợ trợ.

Trương Hạo nhìn về phía Sở Ninh miệng nhếch lên một nụ cười.

- Vậy thì được. Ông xem mà xử lý việc này trước đi. Một đám người nhân viên của ông định hành hung chúng tôi này. Nếu nói cho đúng hình như có một chút việc mà ông không biết đấy.

Sở Ninh lúc này nghe Trương Hạo nói thế cũng quay lại nhìn đám người bảo an. Không ai nói lời nào nhưng ánh mắt đều nhìn về phía người đã đứng ra nói chuyện với Thiếu Kiệt một cách hùng hổ kia. Sở Ninh bây giờ đang định lên tiếng quát mắng người bảo an này thì Thiếu Kiệt đã nói trước.

- Thôi chuyện không có gì. Coi như xong vấn đề còn lại ra sao thì không cần phải rắc rối làm gì. Chúng ta cũng không thiệt hại gì trong việc này bỏ qua đi Trương Hạo

Nghe thấy Thiếu Kiệt nói vậy vốn bất bình định phân bua rằng mình bị thiệt thòi sao lại bỏ qua dễ dàng như thế Trương Hạo liền thấy được ở khuôn mặt của Thiếu Kiệt ở phần đuôi mắt nháy một cái. Vốn hiểu Thiếu Kiệt không phải là người thích ăn thiệt thòi nhưng lại làm ra hành động này Trương Hạo hiểu rằng trong việc này có điều gì đó không đúng nên không nói gì nữa.

Sở Ninh thấy được một lời nói ra của Thiếu Kiệt bị Trương Hạo xem như mệnh lệnh hẳn tươi cười nhìn Thiếu Kiệt mở lời.

- Không biết vị thiếu niên này có đúng hay không là con của ông chủ cậu thế Trương Hạo? Chào cậu tôi là Sở Ninh rất hân hạnh được gặp mặt cậu.

Vừa nói Sở Ninh vừa đưa tay ra theo một cách giao tiếp xã giao thường thấy hướng về phía Thiếu Kiệt. Chỉ có Trương Hạo ở một bên bĩu môi lên tiếng.

- Ông xem thường cậu ta quá rồi đấy. Trước giờ người tôi đại diện làm việc là cậu ta chứ không phải ông chủ nào sau lưng hết. Ông đừng có nhìn như thế mà làm.

Sở Ninh lúc này cũng ngán người vài giây rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh miệng cười hề hề lại cất tiếng xin lỗi.

- Ấy chết ngại quá, Người không biết không có tội hi vọng cậu không trách đúng là tuổi trẻ tài cao thật. Nếu Trương Hạo không nói chắc chắn tôi sẽ làm cậu quả thật còn rất trẻ.

- Không sao việc này cũng không trách được ông. Trước giờ người có tiền luôn lớn tuổi. Tôi khác xa với họ ông không nhận định được là điều bình thường. Như vậy cũng không có gì lạ. Tôi là Tống Long. Hi vọng ông nhớ rõ sau này cũng dễ bề nói chuyện.

Thiếu Kiệt giả vờ như không có việc gì đáp lại lời của Sở Ninh một cách bình thường cùng nói ra tên của mình được chứng thực tại quốc gia này cho hẳn biết. Với những người như Sở Ninh Thiếu Kiệt chắc chắn rằng hẳn sẽ biết Tống Gia như thế nào. Có muốn làm khó Thiếu Kiệt vì bị hẳn tính kế cũng phải suy nghĩ lại.

Nghe đến họ này lại suy nghĩ một chút với bối cảnh cần thiết của gia tộc nào có thể bồi dưỡng ra được một người thiếu niên như vậy bất giá Sở Ninh nhíu mày rồi hướng Thiếu Kiệt nói ra sự thắc mắc của mình. Vì hẳn biết một việc mà ai cũng có thể biết. Đối phương có tiền có thể sai khiến mọi người thì thân phận không kém. Mà với họ Tống thì chỉ có một nhà. Người nhà này trước giờ chỉ có tin đồn là nữ nhi chưa bao giờ thấy có con trai.

- Xin phép cho tôi hỏi cậu với Tống gia ở Bắc Kinh là như thế nào. Vì tôi thấy cậu chắc chắn sẽ có một chỗ dựa cần thiết đi. Ở Thẩm Quyển này tôi chưa từng nghe có gia đình nào họ Tống nhất là lại giàu có và thế lực như thế.

- Không sai tôi và họ đúng thật có quan hệ. Còn quan hệ tới đâu thì hiện tại không nói cho ông biết được.

Trước sự thừa nhận của Thiều Kiệt mặt dù không nói những vấn đề liên quan quá nhiều như Sở Ninh hiểu cho dù hấn tò mò muốn biết thì chỉ mang lại rắc rối không cần thiết cho mình. Quan chơi với quan dân thường không đụng đợc tới họ. Nhất là nội tình bên trong mấy đại gia tộc lớn làm gì có thể công bố ra bên ngoài có người khác biết đơn giản như thế.

- Vâng việc này tôi hiểu rõ chắc chắn sẽ không truyền bá bậy bạ anh hưởng tên tuổi của cậu.

Sở Ninh rất biết cách làm người đối với việc không đụng đợc hấn nhất định sẽ không can thiệp mà còn chắc chắn hứa với Thiều Kiệt là sẽ không nói việc này ra ngoài.

- Đợc rồi không nói nhiều nữa nơi này không phải là nơi nói chuyện. Đứng tập trung ở nơi này cũng không phải tốt lành gì chỉ để cho người khác tò mò mà thôi.

Thiều Kiệt khá thẳng thắn trực tiếp. Hấn thấy đứng ở chỗ này cũng không có việc gì tốt chỉ để người khác nhìn hấn cũng không muốn như thế.

- Cao hứng quá nên quên mất. đợc mời cậu với mọi người đi vào trong tôi đã chuẩn bị sẵn phòng và đồ ăn thức uống để tiếp đãi hi vọng những khúc mắt nhỏ bên lề đường cậu bỏ qua cho. Còn mấy người nữa không nghe thấy sao. Còn không biết cảm ơn ông chủ Tổng. Mấy người ai ở đâu về nơi đó cho tôi. Còn nữa những gì ở đây không đợc tiết lộ ra ngoài nữa lời. Nêu không đừng trách.

Sở Ninh ngay lập tức một mặt xin lỗi mặt còn lại hướng những người Bảo an nhanh chóng hạ mệnh lệnh xin lỗi Thiều Kiệt và quên đi những gì đã xảy ra tại đây xem như thực hiện lời hứa của mình không cho người nào biết đợc những gì đã nói với Thiều Kiệt.

- Cũng không còn sớm chúng ta vào trong thôi. Mời cậu đi trước

Làm ra tư thái mời Thiếu Kiệt bước qua cánh cửa của Khách Sạn Sở Ninh lúc này cũng có một chút cung kính. Đối với ai hẳn có thể cao đầu tự tin làm ra việc không quan hệ đến mình nhưng đối với mấy người có bối cảnh sâu như Thiếu Kiệt hẳn không dám làm cho đối phương phật ý..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 881: Chia Tầng Lốp

Thiếu Kiệt vừa mới đi được vài bước thì phía sau lưng nhóm người của họ một chiếc BMW chạy tới dừng lại một cách rất vội vàng tiếng ma sát của lốp xe trên mặt đường có thể nghe thấy rất rõ. Nghe được âm thanh không khác gì việc chiếc audi vừa làm Thiếu Kiệt mới quay người lại trong bụng suy nghĩ mình xui đến mức đi vào trong khách sạn nhà hàng cũng bị đụng thì hết đường để nói.

Có đôi khi vài sự trùng hợp dường như được sắp xếp rất cẩn thận. Từ trên chiếc xe cánh cửa sau cấp tốc mở ra không phải rườm ra như việc phải đợi tài xế xuống xe mở cửa. Người bước ra từ chiếc xe không đợi chờ một giây nào nói.

- Hình như là mọi người còn quên một người. Không biết tôi có đến đúng lúc cần thiết hay không.

Giọng nói quen thuộc khuôn mặt không xa lạ với mọi người ở đây Tuy có vài người thật sự ngạc nhiên nhìn qua Thiếu Kiệt nhưng hẳn hiểu mình cũng không nên nói gì. Trương Hạo làm lơ như mình không nghe thấy những lời nói của Doanh Doanh.

Thiếu Kiệt thì không như thế hẳn chỉ tươi cười như không có việc gì xảy ra việc sớm muộn gì cũng gặp nếu cùng ngồi một chỗ để xem việc thì hẳn muốn thấy liệu Doanh Doanh đối mặt hẳn có người ngoài sẽ giải quyết như thế nào.

- Ô cô cũng đến rồi sao. Không sớm không muộn nhưng không phải lúc. Tôi đang định nói chuyện với ngài Sở Ninh đây xong mới tiếp cô. Nếu cô có thể nói để ông ấy nhượng lại quyền nói chuyện của mình lúc này thì tôi cũng không ý kiến.

Dem việc đẩy lại cho Sở Ninh. Thiếu Kiệt để xem thương lượng của hai người này như thế nào. Nếu như sau khi gặp mặt Sở Ninh đưa ra quyết định cần thiết giữa hắn và Thiếu Kiệt cuộc nói chuyện hay quan trọng hơn hay là xử lý mối quan hệ của hắn và Tencent hơn như vậy mới biết được liệu đối phương mong muốn phát triển đến mức nào.

Doanh Doanh hiện tại nhìn về Sở Ninh xem như mình và hắn chưa có chuyện gì xảy ra nói.

- Không biết rằng tôi có thể mua lại thời gian của ngài với cậu ấy không dù sao thì ngài trước hay sau đều tổ chức tiệc chúc mừng sự hợp tác thuận lợi của hai người. Con tôi dường như có chút gấp nếu ngài mở một mặt chưa biết chừng sau này sẽ ổn hơn,

Sở Ninh lúc này cũng cau mày bởi vì việc Doanh Doanh nói xem như không có việc gì. Chỉ là một buổi gặp đơn thuần nhưng việc hắn gặp Thiếu Kiệt không phải là một sớm một chiều hắn từng tò mò về đối phương không ít. Hiện tại bị đem đặt giữa cán cân lựa chọn Sở Ninh suy nghĩ một vài giây mới nói.

- Tôi cũng không xa lạ việc của Tencent thế nào cô không nói tôi cũng biết vậy thì cùng gặp chung một lúc đôi khi nhiều người lại có được cái kết quả cần thiết hơn là chỉ đàm phán song phương. Nhưng vậy cũng có người đứng giữa là tôi nếu hai người đạt được thỏa thuận cần thiết ít nhất phải có người làm chứng không sau này có chuyện gì sao.

Doanh Doanh nghe Sở Ninh nói như vậy biết đối phương tránh nặng tìm nhẹ làm người đứng giữa vừa nghe được một chút gì đó vừa có thể không làm cho Thiếu Kiệt phản cảm với danh nghĩa người trung gian cho hai bên.

- Cậu thấy sao. Tôi thì chỉ cần có thể đàm phán với cậu thôi hai hay nhiều người thì không quan trọng tùy cậu quyết định thôi. Sở Ninh cũng

không xa lạ gì dù sao hẳn cũng là cổ đông tiền nhiệm của công ty. Nó ra sao hẳn hiểu cũng không ít. Nên mới có thể bán lại cổ phần cho cậu.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ nhường vai một chút rồi cười cười đáp lại.

- Nếu cả hai người đều muốn như thế thì cũng không có gì. Đối với tôi gặp một hay hai người cũng như vậy thôi. Với phần buổi tiệc này không phải tôi làm chủ. Nếu ông chủ Ninh đã quyết định điều cần thiết thì đi thôi. Bàn chuyện làm ăn hay bàn chuyện ngoài lề đều không thể đứng giữa đường như thế này mà đàm.

Nói rồi Thiếu Kiệt nhìn Sở Ninh lúc này hẳn không muốn đi trước nữa bởi qua khỏi khu vực đại sảnh của khách sạn Thiếu Kiệt cũng không biết được phòng mà Sở Ninh đã chuẩn bị là ở đâu hẳn bước chậm lại một bước để cho Sở Ninh tiến lên dẫn đường. Doanh Doanh đi ở phía sau cũng bước lên ngang hàng với Thiếu Kiệt.

Bây giờ người đi đầu lại là Sở Ninh. Nhìn khuôn viên trang trí của đại sảnh khá rộng hơn nữa còn thiết kế khá đủ tiêu chuẩn dù không biết những nội thất này như thế nào chất lượng ra sao những nhìn về vẻ bên ngoài thì tương đối bắt mắt.

Đám người nhân viên lễ tân thấy Sở Ninh đi trước dẫn đường cũng khiêm tốn và ra dáng hơn họ nghiêm túc làm việc của mình dường như chỉ để cho Sở Ninh thấy họ có năng lực làm việc mà không phải ngồi chơi.

Đối với những nhân viên của mình Sở Ninh không quan trọng lắm họ làm gì hẳn chỉ biết khi mình đi ngang qua đều có nhân viên đứng lại cúi đầu chào một cái. Điều này làm hẳn cảm thấy có chút hư vinh ít nhất là đối với Thiếu Kiệt và Doanh Doanh đang chứng kiến những gì xảy ra.

- Xem ra nhân viên của ngài Ninh đây nghiệp vụ tốt thật chắc phải đào tạo nhiều lắm mới được như vậy. Sau này chắc chắn nếu có mở nhà hàng khách sạn tôi nên tìm đến ngài Ninh đây để tư vấn và học tập rồi. Nhân viên cung kính có thể thấy được người chủ nằm ở một vị thế quan trọng trong lòng họ.

Thiếu Kiệt thấy thế mỉa mai một cách nghệ thuật những câu nói của hắn dường như đưa Sở Ninh lên rất cao. Nhưng thật ra hắn thấy Sở Ninh quá hào nhoáng cho bản thân mình. Buộc nhân viên phải làm như thế này thì thật không còn cách nào để nói.

Đối với nghiệp vụ khách sạn không ai lại để nhân viên cúi đầu khom người chào lãnh đạo. Trong khi họ là những người tiếp khách đi cùng khách thậm chí có người còn mang vác hành lý của người khác. Hành động mà Sở Ninh bắt buộc họ làm, như thế chẳng khác nào họ phải tỏ ra tôn trọng mình cho những người khách kia biết hắn là chủ của toàn bộ nơi này.

Doanh Doanh đi bên cạnh suy nghĩ như phát hiện ra điều gì đó rồi nhìn Thiếu Kiệt một lúc nhưng cũng không biết nói gì hơn lúc này. Đối với việc Sở Ninh để cho những nhân viên mình làm như thế cô cũng không lấy gì làm lạ. Việc này không phải lạ những người có tiền thường vẫn hay làm như vậy nhất là với những người mới giàu lên gần đây giống như Sở Ninh dù cũng đã hơn vài năm nhưng cái tính khí này của hắn vẫn chưa bỏ hẳn.

Sở Ninh không hiểu được Thiếu Kiệt khen hay chê mình nên cũng đáp lại với giọng điệu khiêm tốn. Vì không ai tự khen mình và tâng bốc mình lên đã có người làm thế thì Sở Ninh cũng phải đi theo bài bản tự mình nói mình không tốt.

- Đâu có chỉ là do mấy người nhân viên tự phát thôi chứ tôi làm gì được như vậy. Sau này còn phải học hỏi nhiều nhất là tôi lớn tuổi như thế này

mới có thể làm giàu đâu phải như cậu đây còn trẻ như thế. Còn phải học ở cậu nhiều mới đúng.

Thiếu Kiệt muốn cười nhưng không dám cười ra mặt. Vì những gì Sở Ninh nói đối với nhân viên đây là việc tự phát đã cho thấy rõ hẳn muốn ám chỉ mình là người đức độ có phúc hậu thường làm việc tốt nên những người nhân viên cấp dưới thấy mình rất tôn trọng mà không phải thúc ép bọn họ cúi chào mình như những gì Thiếu Kiệt đã nghĩ.

- Xem ra tôi hiểu lầm ngài Ninh đây không ít. Như vậy ít ra tôi mới biết được ánh mắt mình vẫn còn kém người như ngài đây được nhân viên tôn trọng tạo sự an cư lạc nghiệp cho họ lâu dài quả thật là một điều tốt sau này tôi phải học hỏi mới được.

Trương Hạo nãy giờ không nói chuyện nhưng hẳn đã nhìn ra được lối đi của Sở Ninh hướng về phía thang máy. Đối với việc này hẳn bèn lên tiếng nói với Sở Ninh.

- Sao không làm tiệc ở đâu đó gần đây mà phải đi lên thang máy vậy. Không phải ở dưới này cũng có nhà hàng sao. Lúc nãy đi ngang qua có thấy mà.

- Kha khà sao mà lại ở dưới lầu này được. Chúng ta ở trên lầu tốt hơn nơi đó có phòng riêng lại không bị ảnh hưởng xung quanh nên có thể bàn chuyện tốt hơn không gian cũng được tự do hơn.

Doanh Doanh im lặng không nói gì suốt cả đoạn đường nhưng cô chú ý mọi thứ với việc Trương Hạo nói điều gì đó với Sở Ninh cô nghe không hiểu nhưng dựa vào câu trả lời vừa rồi thì cũng đại khái đoán được một hai.

- Thường ở đây mọi nhà hàng khách sạn đều như thế đối với khách hàng phổ thông thì họ sẽ cũng cấp dịch vụ phổ thông bình thường. Đối với những

người có tài chính và thuộc hàng cao cấp thì họ sẽ có một tiêu chuẩn khác. Không phải ai cũng như ai. Nếu ở bên dưới thì chắc chắn nhà hàng sẽ phải tận dụng thật nhiều bàn để cho các hành khách số đông nhưng ở những tầng trên lại là một nơi khác không giống như bên dưới.

Doanh Doanh trả lời bằng tiếng anh cho Trương Hạo nghe để hẳn hiểu rằng họ không phải là những người thông thường được tiếp đón một cách qua loa những món ăn mà Sở Ninh đã chuẩn bị chắc chắn cũng không thể để cho đầu bếp phổ thông thực hiện mà chính tay bếp trưởng hoặc người đầu bếp có tay nghề cao đảm nhận để chiều lòng những người khác như họ.

- Cái này ở nước mình cũng có một câu dân bán giá dân, Quan bán giá quan. Không thể nào có cùng một giá tiền cho hai loại đồ dùng khác biệt lẫn nhau. Việc này nhìn chỉ phổ thông như thế nhưng nó áp dụng vào rất nhiều việc. Từ Từ rồi mày sẽ hiểu.

Sở Ninh đến trước thang máy mới tươi cười nói với Thiếu Kiệt.

- Như vậy đi cậu với người của mình đi một thang tôi với Doanh Doanh đi một thang gặp nhau ở lầu tám như thế không phải đợi nhóm trước nhóm sau lên.

Nói rồi hẳn ra hiệu cho người nhân viên đứng cạnh thang máy bắt đầu thao tác cho hai cái thang máy phục vụ đề xuống tại một nơi. Thiếu Kiệt đứng ngoài cũng chỉ gật đầu cười nhẹ một cái đáp.

- Không sao như thế cũng tốt. Nếu đi một thang thì Blake với Trương Hạo đi trước tôi phải đi sau họ phải xem nơi đó có thật sự an toàn cho tôi hay không mới để tôi lên được. Giờ đi một thang như vậy cũng tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 882: Bàn Cờ Này Do Tôi Không Chế

Trương Hạo nghe thấy Thiếu Kiệt nói vậy cũng cười cười nhìn hai người Sở Ninh với Doanh Doanh nói.

- Hai người đi chung một chỗ bên này vừa đủ một thang máy tám người con số này hình như số hên nên chắc sẽ không có việc gì mấy người cũng không ngại đâu chứ.

Sở Ninh bây giờ làm gì có thể nói chữ ngại hay không ngại. Hắn biết rằng ở đây bây giờ hắn nhìn như quan trọng nhưng đối với bối cảnh sau lưng của người thiếu niên kia nếu như Thiếu Kiệt bị việc gì chưa biết chừng hắn cũng mang họa theo.

- Không sao việc này cũng chỉ là đi thang máy thôi mà đâu có gì lớn. Thôi thang tới rồi tôi với Doanh Doanh lên mọi người cùng lên theo nhé. Bấm thang lầu sáu là được.

Nói rồi Sở Ninh bước vào trong thang máy vừa mới được mở ra. Doanh Doanh cũng im lặng đi theo hắn dù không muốn nhưng người dưới mái hiên bắt buộc phải cúi đầu nhất là với tình hình hiện trạng cô đi một mình chủ yếu muốn cho thấy thành ý đàm phán của cô.

Thiếu Kiệt với nhóm người của Trương Hạo cũng không đợi lâu cái buồng thang máy của nhóm người Thiếu Kiệt cũng mở ra. Khi bước vào bên trong đưa tay nhấn tầng số sáu Thiếu Kiệt đợi cho mọi người vào hết rồi nhanh chóng nhấn nút đóng thang lại.

Bên trong thang máy bây giờ chỉ toàn là người một nhà Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói với Trương Hạo.

- Sở Ninh này không đáng để hợp tác kế hoạch hủy bỏ. Hẳn con người không ổn.

Trương Hạo với mọi người khá bất ngờ với quyết định này của Thiếu Kiệt. Bởi vì không hiểu sao ban đầu Thiếu Kiệt còn muốn để cho Sở Ninh chiếm một chút lợi ích từ mình. Giờ chỉ mới trong phút chốc lại thay đổi một trăm tám mươi độ. Nhưng về ngoài dường như không có điều gì xảy ra.

Khá tò mò với quyết định của Thiếu Kiệt Trương Hạo mới đập vào vai hắn hỏi.

- Gì kỳ vậy mày. Mới đó chuyển một trăm tám mươi độ là sao. Tao thấy hắn cũng được mà đâu đến nỗi nào.

- Việc làm sao thì chút về nhà tao nói. Hiện tại cứ qua loa cho xong chuyện là được mình hứa với hắn ra sao thì cũng chỉ giúp đỡ được tới phần nào. Quan trọng vẫn là do hắn thôi còn mấy thứ còn lại không bàn tới.

Khi Thiếu Kiệt nói dứt lời thì thang máy đã dừng lại và vừa mở cửa ra. Blake bây giờ cũng chuyển đổi vị trí đứng trước mặt Thiếu Kiệt. Đối với hành động này của Blake Thiếu Kiệt không thấy làm lạ vì sự an toàn của hắn.

Đối với việc đến một nơi xa lạ nhiệm vụ bảo vệ quan sát tình hình chung của toàn bộ khu vực là điều cần thiết. Sở Ninh đứng ngoài thấy thế dù không hài lòng những vẫn lên tiếng.

- Không cần đâu tôi bảo đảm ở đây sẽ không có việc gì xảy ra. Nếu không thì nhà hàng của tôi chắc không cần mở nữa rồi.

Thiếu Kiệt cùng với mọi người bước ra khỏi thang máy cũng chỉ đáp lại vài lời với Sở Ninh.

- Ông Chủ Ninh đừng trách đây là việc của họ. Đối với sự an toàn của tôi có thể ông sẽ không hiểu. Nhưng chỉ nói với ông rằng họ lúc nào cũng là người thân cận bên cạnh tôi. Nhìn như không có gì nhưng thật sự phòng ngừa vẫn tốt hơn. Ông không biết chứ trước khi đến đây tôi bị ám sát vài lần. Theo ông nghĩ những người của tôi lo lắng không phải tốt hơn sao. Ngồi nói chuyện bàn việc cũng an tâm hơn.

Doanh Doanh bây giờ khi nghe Thiếu Kiệt nói đến vấn đề bị ám sát cũng nhìn hẩn chăm chăm đối với hành động này của Doanh Doanh Thiếu Kiệt nhìn lướt qua xem như không để ý lắm. Còn về phần Sở Ninh thì đôi mắt hiện rõ vẻ lo lắng.

- Ấy tôi không biết việc này. Không sao tôi bảo đảm ở phòng này không có ai có thể làm hại cậu chắc chắn điều đó mời cậu vào.

Vừa nói Sở Ninh nhanh chóng bước tới ngay một cánh cửa của hành lan mở ra. Blake bây giờ cũng đi trước vào trong căn phòng. Sở Ninh giờ lại không ý kiến gì với việc Blake làm. Hẩn thấy đối phương vì sự an toàn của chủ mình mà làm việc cũng không muốn so đo thiệt hơn.

Thiếu Kiệt đứng bên ngoài với Doanh Doanh cho đến khi Blake quay ra gạt đầu một cái như ra hiệu ở trong không gian của căn phòng không có gì nguy hiểm.

Thiếu Kiệt cùng với mọi người thêm vào cả Doanh Doanh. Những người đi theo bảo vệ Thiếu Kiệt thì chia nhau ra đứng ở mấy góc phòng cần thiết. Cả cửa sổ đang mở cũng được họ đóng lại.

Thiếu Kiệt ngồi vào bàn ở một bên là Trương Hạo. Doanh Doanh nhanh chóng vòng qua phía đối diện ngồi xuống. Căn phòng được bài trí theo dạng một phòng ăn của thời trung hoa xa xưa. Bên cạnh tường những chiếc

bình sứ cỡ lớn và những vật trang trí phòng được đặt trên một cái kệ được sơn đỏ.

Giữa phòng đặt một cái bàn tròn trên bàn hiện tại cũng không có vật gì ngoài chén bát đã được chuẩn bị sẵn.

Sở Ninh thấy mọi người đã ngồi xuống bàn cũng tươi cười nói với Thiếu Kiệt.

- Đề tôi đi nói cho nhân viên dọn tiệc lên chúng ta vừa dùng tiệc vừa nói chuyện luôn.

- Ông cứ làm việc cần thiết là được tôi tới đây để được ăn ké một bữa mà,

Trương Hạo đáp lại lời của Sở Ninh nhưng cũng tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì. Thật chất với việc đề đi gọi nhân viên của Sở Ninh thì Thiếu Kiệt không mấy tin tưởng. Dù cho hẳn có là ông chủ của nhà hàng khách sạn này hay không thì muốn làm tiệc ít nhất cũng phải báo trước.

Điều này Thiếu Kiệt quá quen thuộc khi tiếp khách quan trọng không thể nào làm những món qua loa cho xong chuyện. Bắt buộc người bếp chính phải đứng ra làm những món ăn đó và hình thức cũng cầu kỳ không kém.

Doanh Doanh đợi cho Sở Ninh vừa đi khỏi liền nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Hiện tại tôi nên gọi cậu như thế nào mới đúng đây? Nãy giờ tôi suy nghĩ không biết nên gọi cậu là Tống Long hay là Thiếu Kiệt nên vẫn không nói ra. Cậu có lẽ sẽ cho tôi biết đi đúng không.

- Việc này đơn giản thôi, Ở tại đây cô có thể gọi tôi là Tống Long còn lý do bên trong thì cô không cần biết. Nhưng chắc những người phía sau Mã

Hóa Đăng đã nói cho cô rồi. Giờ đi vào việc chính đi không lại mất thời gian của đôi bên.

Thiếu Kiệt khá trực tiếp trong việc này đơn giản vì Sở Ninh đi đã là tranh thủ thời gian để cho Doanh Doanh thương lượng riêng với Thiếu Kiệt. Nếu đã như thế thì hẳn chỉ đứng ở một nơi nào đó quan sát tình hình đợi lúc thích hợp cho người mang lên đồ ăn là xong.

- Vậy thì tôi cũng sẽ đi vào việc chính. Cậu nghĩ sao lại làm như thế. Nên nhớ cậu vẫn còn một số tiền khá lớn ở cổ phần Trương Hạo đang đứng tên. Nếu Tencent thiệt hại cậu cũng thiệt hại vậy thì tại sao cậu lại ngay trong thời điểm đó lại để cho Tencent ra như hiện nay.

- Tôi nghĩ gì sao. Đơn giản tôi rất muốn tencent được phân phối và điều hành dưới quyền của mình. Không ngại nói đâu xa việc Mã Hóa Đăng phát triển đến hiện tại là con đường đúng nhưng hẳn đang đi lệch hướng. Nếu như Tencent hiện tại cứ theo một lối mòn mà không mở ra cho mình một con đường mới sớm hay muộn nó cũng đi vào vết xe đổ của KingSoft. Đừng nói là tôi nói chuyện giạt gân. Mã Hóa Đăng là người thế nào cô hiểu rõ hơn ai hết hẳn cho dù có thấy sai nhưng có chịu sửa hay không thì tôi sẽ không cần nói.

Doanh Doanh bị lời nói của Thiếu Kiệt làm cho trầm mặc vì những gì hẳn nó có phần đúng và có phần không hiện thực lắm. Trước tình trạng nhưng nhà cung cấp đưa đến các trò chơi trực tuyến do họ phát triển. Hầu hết đều đi theo chiều hướng thiên về tiểu thuyết võ hiệp hoặc kiếm hiệp được hình tượng hóa. Có thêm vào là những truyền thuyết của châu âu hay những thể loại dàn trận không thu hút người chơi là mấy.

- Đúng là thị trường trò chơi đang dần đồng hóa nhưng chưa chắc vì thế mà cậu lại phán rằng nếu Tencent trong tay Mã Hóa Đăng lại đi vào vết xe đổ của KingSoft cậu nên nhớ chúng tôi có người chống lưng và không ai

muốn thấy chúng tôi ngã. Tôi nghĩ người gặp cậu nói chuyện chắc cũng tiết lộ phần nào đi.

Doanh Doanh lại không cho những điều Thiếu Kiệt nói là đúng cố đưa ra lý luận của mình. Dựa trên những gì cô thấy được từ Mã Hóa Đăng để lại cho cô khi bắt đầu tiến hành cuộc gặp này. Nhưng điều này đối với Thiếu Kiệt lại không phải giống như hấn vừa nói.

- Vấn đề này sao. Cô nói chông lung theo dạng nào. Đổ tiền vào để cho họ thấy một cái xác rỗng để mọi người nhận ra hay là ủng hộ chính sách để Tencent đứng vững. Tất cả những thứ này nếu không có được bước phát triển công ty nào cũng giống công ty nào thì Tencent có ngã họ vẫn có thể ủng hộ một công ty khác. Nói trắng ra tôi coi trọng cái cốt lõi của Tencent mà không phải là cái tên công ty.

Cảm nhận thấy Doanh Doanh đang hiểu sai về sự đầu tư của mình Thiếu Kiệt đưa ra bát bỏ và nói cho cô biết hấn không nhắm vào một người nào trong Tencent mà hấn coi trọng tập thể công ty. Đối với việc Mã Hóa Đăng điều hành hay là người khác điều hành hấn không chú trọng đến.

- Nói như vậy nếu như người nắm giữ công ty không phải là Mã Hóa Đăng cậu cũng tập trung mua lại nó. Nhưng tại sao cậu ngay thời điểm Mã Hóa Đăng đưa ra điều chỉnh lại làm cho cổ phiếu rớt giá như vậy. Đây không phải đi ngược lại với những gì cậu muốn sao.

- Không. Tôi muốn là như thế nhưng thực tế không ai muốn mình bị cản chân kế hoạch của mình. Chính Mã Hóa Đăng hấn tự tin có thể nắm chắc phần thắng mà không suy nghĩ đến những gì của công ty đang trải qua. Hấn quá tự tin vào bản thân mình sẽ thắng Bách Quân trên bàn cờ chính trị. Nếu đã như thế thì bàn cờ này do tôi không chế cứ không phải là hấn.

Doanh Doanh đến lúc buộc phải nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt bằng ánh mắt khác. Cô biết phía sau Thiếu Kiệt không phải không có người nếu nói việc làm của hắn ngoài tiền tài vật chất mà không có đối tượng chống lưng thì người bị bắt hôm nay không phải là Mã Hóa Đăng. So Sánh giữa hai thế lực thì có vẻ như họ nghiên về phần Thiếu Kiệt nhiều hơn là Mã Hóa Đăng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 883: Không Uống Rượu

Thấy Doanh Doanh im lặng Thiếu Kiệt chỉ cười lắc đầu nhìn cô nói.

- Nếu như Mã Hóa Đằng biết điều hẳn đừng làm ra điều chỉnh để tôi thiệt hại. Thì chưa biết chừng cái ghế của hẳn ngồi còn có thể điều hành hẳn làm cũng được người khác làm cũng được tôi cầm công ty ở phía sau. Cô nói xem muốn công ty đó đi theo ý mình hay ý của người bên dưới tôi làm được không.

Doanh Doanh hiện tại bắt buộc phải trả lời câu nói khi chính mình đã biết kết quả. Đối với Tencent việc mọi người ủng hộ hẳn làm giám đốc điều hành là do quyền phân phối cổ phần được bổ nhiệm theo nguyên lý hẳn là người lập ra công ty.

Còn hiện tại cổ đông thay đổi đôi đôi phương nắm quyền bỏ phiếu cao hơn người khác rất nhiều muốn thay đổi ra sao cho dù những cổ đông khác không chấp nhận. Nhưng quyền phủ quyết đều không hiệu lực bằng của Thiếu Kiệt.

- Đúng là cậu có quyền nhưng làm như thế có đáng không dù sao Mã Hóa Đằng chỉ có một chút sự tự cao đó thôi lại để ông ta trả giá lớn như thế cậu ra tay có triệt đường sống của đối phương không.

- Vấn đề này sao. Tôi thấy đây là bình thường hẳn tự cao luôn cho mình là đúng cần ngồi một ngày trong đó tịnh tâm lại. Nếu trước kia tôi thật sự có tôn trọng hẳn nhưng từ khi hẳn nghĩ cách đối phó với một công ty nhỏ của tôi đã làm cải biến cả quá trình. Cái gọi là không có lửa làm sao có khói người gây thiệt hại cho người khác phải hiểu được chuẩn bị trước thiệt hại cho mình.

Doanh Doanh thở dài một hơi với tính khí của Mã Hóa Đằng thấy việc nào mình không thích đều không muốn nó tồn tại trước mặt. Việc Thiếu Kiệt xuất hiện với mấy lần cản trở Mã Hóa Đằng đối với việc này một người làm chủ công ty tên tuổi lại bị chèn ép bởi một công ty chỉ vừa mới xuất hiện Mã Hóa Đằng sẽ không chịu được. Làm ra hành động triệt tiêu đối phương từ khi còn nhỏ là điều chắc chắn.

Chỉ có điều lần này hẳn đụng phải người có thể lực có tài lực lại có đội ngũ không phải đơn giản như một công ty mới thành lập có được. Thua trên tay của Thiếu Kiệt là điều mà Mã Hóa Đằng chắc chắn chưa bao giờ nghĩ đến.

- Giờ cậu định như thế nào. Hiện tại công ty đã như thế tôi nghĩ cậu cũng không muốn thấy nó đi xuống dốc. Mã Hóa Đằng nhờ tôi chuyển lời với cậu ông ta muốn gặp cậu để thương lượng việc này. Liệu có thể sắp xếp cho ông ấy một cuộc nói chuyện được hay không?

- Được tôi cũng muốn gặp ông ta. Nếu như ông ta còn muốn điều hành cái công ty do mình xây dựng lên thì cũng sẽ có cách nhưng lúc đó ông ta phải cho tôi thấy ông ta có thể thuyết phục được tôi trong chuyện này. Cô cũng biết rồi đây người điều hành tôi không thiếu thậm chí cả mấy chỗ cần thiết thay đổi tôi cũng có thể làm được. Cứ chuyển lời với ông ta là được. Còn cuộc hẹn ở đâu ra sao thì tự cô sắp xếp nên nhớ cô có mười tám giờ trước khi cổ phiếu của Tencent không thể cứu được nữa.

Thiếu Kiệt cũng không quên nhắc nhở cho Doanh Doanh biết thời gian để cô sắp xếp mọi thứ với Mã Hóa Đằng. Bên ngoài mặc dù Thiếu Kiệt có người điều hành không sai nhưng ở cấp độ của Mã Hóa Đằng cũng không phải cứ muốn kiếm là thấy.

Việc để Mã Hóa Đằng vẫn còn ngồi lại vị trí của mình mà phục tùng tuyệt đối thì hẳn còn đang phải suy nghĩ tính toán khá cẩn thận. Chỉ cần sai

một chút sẽ có thể dẫn đến việc Mã Hóa Đăng bằng mặt không bằng lòng làm việc cho có lệ hẳn cũng không được nhiều lợi ít.

Thay một người để điều hành đúng theo ý của Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ phải thay thế một số bộ phận khác. Nhất là với Mã Hóa Đăng hẳn lúc đó có thể sẽ xây dựng lại một công ty nào đó cùng ngành để cạnh tranh.

- Tôi sẽ cố gắng sắp xếp trong thời gian nhanh nhất nhưng chắc rằng cậu phải đi gặp ông ấy. Chứ trong khoản thời gian này ông ấy sợ rằng không thể ra ngoài để gặp cậu.

- Việc này cô không phải lo. Nếu tôi đã muốn đi gặp thì mấy người kia sẽ đồng ý để cho Mã Hóa Đăng ra thôi. Cứ nói với họ báo lại rằng ông ta cần đi gặp tôi là được. Đám người đó nếu không muốn cứu vãn tình hình thì tôi cũng chịu. Bản thân nói chuyện ở nơi tạm giữ không hay chút nào. Còn đến nơi nào chắc cô đã biết rồi đúng không.

Doanh Doanh suy nghĩ vài giây xong gật đầu. Đối với việc Thiếu Kiệt nói cô không chắc là đúng hay không nhưng so với biểu hiện của những người sau lưng của Mã Hóa Đăng thì họ không hiểu sao lại nghiêng về phía Thiếu Kiệt nhiều hơn. Nếu đã có bối cảnh ủng hộ những thủ tục cần thiết cũng không phải là điều gò bó Mã Hóa Đăng và hẳn.

- Như vậy cũng được. Nhưng tôi cũng nhắc cậu một chút người như Sở Ninh không thể nào hợp tác lâu dài việc lần này cậu cũng thấy rồi đấy. Sớm hay muộn gì hẳn cũng thay đổi đường đi. Chúng tôi thất bại vì Sở Ninh giữa đường đổi kế hoạch làm cho cậu thắng thế người như thế được một lần sẽ có lần thứ hai.

Thiếu Kiệt với Trương Hạo nghe được lời Doanh Doanh như thế cũng chỉ cười. Đối với lời của Doanh Doanh nói hai người cũng vừa mới đưa ra

kết luận xong. Lúc này bên ngoài gõ cửa đi vào Sở Ninh cùng với mấy người phục vụ đang đưa lên những món ăn,

Hắn ngồi xuống cách Thiếu Kiệt với Doanh Doanh không xa nằm ngay ở giữa khoảng cách của hai người vui vẻ nói.

- Đồ ăn lên rồi mọi người đợi lâu này giờ tôi đi không ai nói xấu gì tôi chứ.

- ông làm như ai cũng như ông vậy chúng tôi đang thắc mắc không hiểu sao ông lại đi đâu lâu đến vậy này. Giờ thì đồ ăn lên rồi dùng tiệc thôi.

Trương Hạo đáp lại lời của Sở Ninh một bộ vui vẻ xa giao rất bình thường. Nhận từ trong tay của nhân viên mình một chai rượu chivas hai mươi một. Sở Ninh khui ra rót từng ly đặt trước mọi người.

Thiếu Kiệt nhìn xuống ly rượu lắc đầu trực tiếp nói với Sở Ninh.

- Ông Chủ Ninh tôi chưa đủ tuổi uống rượu hơn nữa thể chất của tôi đang phát triển không thích hợp đồ dùng có cồn nên ông có mới tôi cũng không uống được.

Sở Ninh lúc này cũng nhú mày. Đi tiếp khách lại không uống được rượu đối với hắn lý lẽ này dường như không thích hợp cho lắm. Doanh Doanh chỉ cười với tác phong của Thiếu Kiệt cô cũng thấy thú vị. Biết rằng sẽ đi gặp Sở Ninh lại từ chối rượu nói như vậy người khác sẽ nói hắn không tôn trọng người khác.

Nhưng lý lẽ của Thiếu Kiệt đưa ra lại hoàn toàn hợp lý cho tình huống này. không người nào nói được gì hắn độ tuổi của Thiếu Kiệt dành cho sự phát triển thể chất khá nhiều tuyệt đối không được dính tới chất kích thích và rượu bia.

- Nếu cậu ấy đã như thế tôi cũng không dùng rượu., Sở Ninh ông biết rồi đấy hiện tại công ty còn cần tôi phải chống đỡ. Xong buổi tiệc này có lẽ tôi còn về giải quyết nhiều thứ. Uống rượu lúc này sợ rằng không được.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt không uống rượu hẳn cũng được Thiếu Kiệt khuyên đừng uống rượu nhiều nên lúc này cũng ra về đồng tình với ý kiến này của Thiếu Kiệt.

- Đúng rồi đấy Sở Ninh tôi với ông sao cũng được nhưng cậu ấy không uống được. Hơn nữa ông cũng đâu muốn làm người khác khó sử dụng không xem như mấy ly này đặt đây cho có không khí đi. Uống nước lọc bình thường là được rồi hôm nay không dùng rượu lâu lâu cũng phải xả hơi một bữa chứ.

Trong phòng bốn người giờ đã có ba người sẽ không dùng rượu Sở Ninh cũng đành phải nghe theo mọi người mặc dù hẳn thật sự thấy không thoải mái việc này cho lắm.

Bàn việc trên bàn rượu không lớn thì nhỏ đã được hình thành một cách vô hình giữa những ông chủ với nhau thì càng là việc tiếp đãi như thế nào.

- Mọi người đã đồng ý như thế thì tôi cũng nghe theo vậy. Lâu lâu không uống rượu cũng hay. Được rồi hôm nay chúng ta chỉ dùng bữa bàn chuyện mà không có rượu. Dem vài cái ly và một ít nước suối lên đây.

Sở Ninh đưa lại chai rượu của mình cho người nhân viên cất đi. Hắn ngồi xuống cầm cái ly rượu đặt ở chỗ mình ngồi để qua một bên. Bây giờ hẳn nhìn Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Việc trước đây cậu để Trương Hạo hứa với tôi chắc chắn sẽ không có gì xảy ra sai lệch thì tầm một tháng nữa tất cả hồ sơ của tôi sẽ xong. Theo cậu thì tôi sẽ phát triển ở lĩnh vực nào được.

- Nếu tôi đã hứa thì chắc chắn sẽ trợ giúp ông. Hiện tại theo như ông thấy thì chúng ta dân số đông như thế này. Lượng tiêu thụ nông nghiệp trong nước ra sao? Theo tôi thấy ông nên tham gia vào thị trường sản xuất nông nghiệp. Nhất là những nước xung quanh khá nhiều quốc gia nông nghiệp. Ông cần một con đường thu mua và xuất khẩu tiêu thụ trong nước. Nếu ông làm được việc này thì tiền ông kiếm được sẽ không bao giờ ngưng, Người dân còn cái ăn thì ông sẽ vẫn mãi có tiền. Ông thấy sao ông chủ Sở.

Thiếu Kiệt nghe được lời Sở Ninh nhắc khéo mình về vấn đề lời hứa giúp hắn kiếm con đường phát triển ở nước ngoài. Với những điều này Thiếu Kiệt lại có một con đường mới để phát triển cho quốc gia mình là nhiều hơn sự phát triển của Sở Ninh.

- Nhưng như vậy sẽ không phải giống như những thương lái hiện tại sao. Làm thế thì chả khác nào tôi giành chén cơm của họ như thế đâu được.

Sở Ninh cũng thấy không thích hợp. Lĩnh vực này đã có không ít người nếu thêm hắn vào thì thị trường sẽ cạnh tranh càng khốc liệt đưa sản phẩm tồn đọng vơi cung cầu khi đó tiền hắn kiếm được dù lâu dài nhưng cũng không được là bao.

- Ai nói ông không được. Ông là người trung gian chuyên đổi nhưng nông sản cần thiết này đi theo một con đường nhất định qua một cửa khẩu của một quốc gia lớn hơn được sao không được. Ông nên nhớ giá thành mua ở các nước khá thấp. Về đây chọn lại đủ chuẩn quốc tế bán ra bên ngoài. Một phần tiêu thụ trong nước một phần đưa ra thị trường Anh, Mỹ, Úc và Đức. Chỉ cần ông được kiểm định đủ tiêu chuẩn chất lượng thì sẽ được thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 884: Chơi Đúng Luật Sân Khách

Sở Ninh nhìn Thiếu Kiệt một cái giật mình. Bởi vì hiện tại đúng đến hần vẫn chưa nghĩ được điều này. Đa số những người thương buôn trong nước có nhập hàng về cũng chỉ kinh doanh trong nước. Các mặt hàng nông sản đem về quốc gia cũng không có gì nhất là với các điều kiện ở các nước lân cận mặt hàng nông sản xuất khẩu ra đều qua khâu kiểm định rất tốt.

- Sao cậu có thể nghĩ ra được việc này. Đem nông sản từ hàng nhập nước ngoài chuyển qua một khâu kiểm định chất lượng. Đem hàng đủ chuẩn xuất đi. Hàng hơi kém tí thì phân phối lại trong nước cho mấy thương nhân khác. Việc này tôi chưa nghĩ đến có thể làm như vậy. Nếu thật sự có con đường và làm được giá cả sẽ tăng lên gấp nhiều lần hơn nữa còn lợi nhuận rất lớn. Nếu cậu đã biết như vậy tại sao không làm mà để cho tôi cái chén vàng này vậy?

Thiếu Kiệt vừa gấp đồ ăn trên bàn vào chén của mình vừa nhìn Sở Ninh đáp lại một cách hời hợt. Hần thấy việc này đơn giản chuyển cho Sở Ninh làm vì hần không có tinh lực để chú tâm đến những thứ này. Tồn tại thương nhân vừa thu mua vừa làm ra chất lượng kiểm định và nhiều thứ khác ở quốc gia đông đúc và nhiều dân số như ở đây. Thiếu Kiệt hần lại không có được một mối quan hệ trong ngành thương mại xuất nhập khẩu của nông nghiệp. Muốn để hần tay không gầy dựng ra nhưng mối quan hệ này rất khó.

Trong khi đó Sở Ninh đã có thể mở Nhà Hàng Khách Sạn thuộc tiêu chuẩn năm sao này thì chắc chắn sẽ có con đường cung cấp cho những nguyên vật liệu nông nghiệp cần thiết. Những việc mà Thiếu Kiệt hần không thật sự biết đường đi nước bước hần chắc chắn sẽ không làm bởi vì những việc như thế sẽ làm tiêu tốn rất nhiều thời gian của hần.

- Ông chủ Ninh ông thấy tôi là người rảnh rang sao. Công việc của tôi không ít sắp tới lại phải tiếp quản Tencent với nhiều thứ linh tinh rồi phải cố định lại thị trường đường lối kinh doanh. Tham gia vào lĩnh vực xuất nhập khẩu không khó nhưng phải có người đi làm việc này. Dù không muốn nhưng cũng phải nhả ra thôi. Mình không ăn được thì phải để người khác ăn. Chứ ai đòi đã không ăn được lại phá. Nếu ông thấy không muốn làm thì đơn giản sẽ có người khác làm. Nhưng tôi nói trước con đường này đơn giản và hiệu quả nhất những con đường khác tôi không dám chắc.

Thiếu Kiệt vừa nói xong thì tập trung vào việc ăn. Đối với hắn sự lựa chọn để có thể đi ra thị trường thế giới của Sở Ninh chỉ có thể đi theo con đường này. Hắn có điều kiện phù hợp làm việc xuất nhập khẩu nông sản như vậy. Hơn nữa với một người như hắn làm ra được kiểm định chuẩn quốc tế cho nông sản cũng đơn giản hơn. Vì nhiều người không hiểu được một người có thể lựa chọn đầu tư vào nhà hàng khách sạn thì họ đều có những con đường cung cấp cho mình nguyên vật liệu nông sản khá lớn. Người như hắn nói không có mối quan hệ này Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không tin.

Để một nhà hàng khách sạn đủ tiêu chuẩn có thể cho những khách du lịch nước ngoài ở lại và lưu trú thì nơi đó ít nhất phải được làm toàn diện. Từ khâu thực phẩm và khâu phục vụ. Đa số những hành khách du lịch thì đối với họ món ăn ở nơi mà mình đặt phòng mới là bữa dùng chính. Nếu không đủ chất lượng chắc chắn nhà hàng khách sạn đó cũng không thể tồn tại lâu dài.

Sở Ninh thấy Thiếu Kiệt nói không sai cho mấy với điều kiện khi tiếp nhận Tencent trong hoàn cảnh này ít nhất Thiếu Kiệt sẽ không thể nào phân tâm để vực dậy sau khi công ty vừa rơi vào cái hố lớn do chính mình đào ra. Thanh lý những phiền phức đó vẫn là thời gian khá dài cho niềm tin của thị trường.

- Nói thật tôi thấy cậu nói không sai. Nhưng những thị trường cậu nói dường như rất khó để đi vào. Tiêu chuẩn của họ đưa ra cho những thứ nhập về đều khiến cho nhiều công ty chạt vật đều không tìm thấy lối vào. Cậu thấy tôi có thể làm được việc này chứ.

Sở Ninh vẫn dẫn đo việc phải tìm ra lối vào và chất lượng kiểm định cho từng sản phẩm nông sản nhập về rồi xuất đi. Hơn nữa nó còn không đơn giản là chỉ kiểm định một lần. Mỗi đơn hàng được xuất đi ở cách thị trường khác đều phải kiểm định một lần. Đối phó với việc kiểm định một lần có thể ổn như những lần sau thì chưa chắc lúc nào cũng có thể đủ điều kiện kiểm định.

- Được. Ông cứ nghĩ đi giá tiền đi liền chất lượng họ trả giá cho vấn đề thực phẩm ra sao. Đối với ông việc nhập hàng từ các nước khác thì phải đủ tiêu chuẩn ngay từ đầu không phải tốt hơn sao. Vấn đề tiêu chuẩn đó ông chỉ cần lấy một việc kiểm định là được mỗi lần kiểm định ông thấy khó nhưng đối với tôi thật sự rất dễ. Tôi sẽ nói một lần nghe được bao nhiêu hiểu được thế nào thì ông tự làm việc này tôi nhúng tay nữa chả khác gì tôi kinh doanh.

Sở Ninh lúc này cũng cố gắng lắng tai nghe. Ở một bên Doanh Doanh nhìn chăm chăm vào Thiều Kiệt không ít. Trong lòng cô thật suy nghĩ có điều gì mà cậu nhóc thiếu niên này không biết hay không. Đối với tầm nhìn khiến cho Sở Ninh phải lắng nghe như thế này thì ngay cả Mã Hóa Đăng cũng không bằng.

Hơn nữa có cũng biết làm nhân viên bên dưới Thiều Kiệt hầu như rất khỏe không phải chịu áp lực giống như Mã Hóa Đăng. Ngay cả hợp đồng của cô phần còn có thể đứng tên. Trương Hạo là một dẫn chứng chính xác. Cô làm việc cho Mã Hóa Đăng đến nay vẫn không bao giờ được tự mình quyết định điều gì.

So với việc lần này cô chỉ được tạm quyền nhưng chắc rằng cô cũng không thể nào đứng ra thay mặt Mã Hóa Đằng như Trương Hạo người với người cùng là làm công với nhau cô tự cảm nhận thấy người với người thật sự khác biệt quá lớn.

Nghe Thiếu Kiệt nói những lời vừa rồi cô hiểu nếu hấn không tiến quân vào lĩnh vực công nghệ không muốn lấy Tencent thì hấn vẫn có một quân bài kiếm tiền cho mình mà hoàn toàn không rủi ro.

Sở Ninh không có bối cảnh nhưng Thiếu Kiệt thì sao. Hấn có mấy cây trụ to để dựa lưng ở đằng sau. Kiểm định hấn kiểm chắc chắn sẽ không khó khăn gì. Đem việc xuất nhập khẩu nâng tầm lên thế này thì hấn muốn tiền bao nhiêu mà không được.

Không như việc Tencent phải lựa chọn đầu tư thích hợp và phát triển trên một lĩnh vực nhất định. Thị trường xuất nhập khẩu rất lớn nhiều hướng đi không ít ngành nghề đều liên quan. Nông sản chỉ là một thứ Nếu Thiếu Kiệt thật sự muốn làm hấn có thể ôm trọn tất cả các ngành nghề quy về một mối.

Thiếu Kiệt ăn hết đồ ăn trong chén mình. Đưa tay gấp thêm một ít đồ ăn vào chén rồi cầm cây đũa nói với Sở Ninh.

- Tôi nói ông chỉ cần chọn những nơi cung cấp nông sản đủ tiêu chuẩn xuất khẩu đi các nước quốc tế đơn giản nhất là làm những bản sao cho nó. Thị trường nông sản kiểm định không phải đều dựa theo một tiêu chuẩn như nhau sao. Ông đi lấy cái kiểm định đó. Tạo ra những khu nông nghiệp trong nước đúng theo tiêu chuẩn đó. Từ trong nước ông đem các tiêu chuẩn nhập hàng này cho thương lái. Để họ đi thu mua nông sản ở các quốc gia lân cận đủ theo tiêu chuẩn này. Ông nói xem đối với Thương lái họ biết đây là tiêu chuẩn châu âu hay là tiêu chuẩn do ông đưa ra? Chỉ cần như thế ông đã có được mặc hàng sản phẩm đủ tiêu chuẩn xuất đi nước ngoài từ đầu.

Không phải đơn giản là chỉ qua một khâu trung gian nhất định thôi sao. Quá Đơn giản mà.

Sở Ninh lúc này cũng sáng mắt. Đúng vậy chỉ cần hẳn đưa tiêu chuẩn này cung cấp cho thương lái thu mua. Buộc họ tuân thủ nhưng tiêu chuẩn này thì hẳn sẽ thu vào. Như thế đối với việc nông sản được nhập hàng đã đủ tiêu chuẩn ngay từ khâu bắt đầu. Hẳn chỉ cần đem những nông sản này qua một bước kiểm định lại lần nữa trước khi xuất đi các nước chấp nhận tiêu chuẩn quốc tế của nông sản.

- Hay. Nghe quân nói chuyện hơn ba năm đèn sách. Đúng vậy nếu tiêu chuẩn ngay từ đầu đã không có vấn đề thì việc kiểm định lại lần nữa cũng không có vấn đề xuất khẩu ra các nước châu âu, châu mỹ đều có thể. Như thế thì tự mình làm tốt khâu kiểm định nhập hàng thì đã có được một chuyến hàng lợi nhuận gấp đôi. Giờ thì tôi hiểu tại sao cậu còn trẻ như vậy mà lại có thể đánh bại Mã Hóa Đăng rồi. Tầm nhìn kiếm tiền của cậu lợi hại như vậy Mã Hóa Đăng thua không uổng công rồi.

Nghe được lời Thiệu Kiệt phân tích toàn bộ tình hình cần thiết qua chiếc đĩa diễn tả điều kiện chuyển đổi như thế nào. Sở Ninh lúc này như được khai sáng. Không phải là không có cách chỉ là chuyển thêm một lần kiểm định tiêu chuẩn là được. Hơn nữa tiêu chuẩn của hẳn đưa ra có thể cao hơn người khác một chút nhưng hẳn thu mua nhiều. Là khách hàng lớn những người thương lái đều phải chiều lòng theo tiêu chuẩn của hẳn đưa ra.

Để thu về lợi nhuận từ việc bán hàng cho Sở Ninh thì đám người thương lái mua bán như thứ hàng hóa cần thiết mà Sở Ninh sẽ nhập. Họ đưa lại cái tiêu chuẩn này cho bên trồng trọt nông sản. Điển hình là người nông dân canh tác và kiếm tiền từ những nông sản mà mình đã trồng ra.

Người nào biết được sản phẩm của mình đủ tiêu chuẩn hay không thì đó là người nông dân bên dưới thăm nom cây trồng là việc hàng ngày của họ.

Ngoài vấn đề thời tiết thì họ là người hiểu rõ nhất nông sản mình làm ra sẽ đủ tiêu chuẩn hay không. Muốn bán được giá cao hơn họ phải làm nông sản của mình đủ chuẩn để có giá thành cao hơn. Họ sẽ có được vụ mùa bội thu vì được bán giá cao.

- Tôi không hơn gì ai hết tôi chỉ được nhìn thấy những tình hình chung thôi. Tại sao châu á nhiều thứ như thế đều không xuất khẩu đi được vì họ không muốn mở rộng thị trường. Họ cho rằng những thứ mình làm ra đã chất lượng không kém. Nhưng cái họ nhìn nhận chỉ là chất lượng ở Châu Á mà không phải dành cho các nước ở phía bên kia châu lục. Muốn lấy tiền nước ngoài thì phải làm tự thân theo cuộc chơi họ. Trên đất người khác luật là họ ra chúng ta chơi theo luật bản thân họ cũng không thể làm gì mình. Chỉ cần chơi đúng luật trên sân khách. Về sân nhà chúng ta lợi thế ở các mặt mà họ cần nhập vào. Ông nên nhớ thị trường nước ta vẫn là một nơi mà các quốc gia khác muốn vào nhưng họ bị cản trở bởi chính luật lệ của họ đặt ra cho sân chơi của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 885: Hãn Cũng Chỉ Làm Công

Căn phòng im lặng một cách đáng sợ. Những lời Thiếu Kiệt nói làm cho Sở Ninh ngồi thừ ra. Hãn suy nghĩ đến nhưng gì mình vừa được tiếp nhận. Một dòng chảy hình thành lên toàn bộ sự việc mà Thiếu Kiệt đã nói. Bất giác hãn rùng mình nhìn về thiếu niên đang chinh chiến với những món ăn trên bàn. Tầm nhìn này và toàn bộ kế hoạch sơ bộ này đã nói rõ chỉ cần có con đường chỉ cần đi theo một con đường sẽ thấy được sự thuận lợi cần thiết cho cả quá trình từ đầu nguồn cung cấp đến tận cuối cùng khâu tiêu thụ.

Những điều này chỉ cần làm tốt từ đầu thì hãn muốn tiêu chuẩn để có thể xuất hàng đi châu âu hay các nước lớn khác là điều hoàn toàn không có vấn đề gì.

- Phục tôi thật sự phục cậu rồi đấy. Việc này tôi sẽ liên hệ các bên sớm nhất đưa ra điều cần thiết. Lúc đó hi vọng cậu có thể giúp tôi một chút. Chỉ cần có được điều kiện cần thiết tôi nghĩ việc kiếm đầu ra ở các nước khác tôi có thể làm được.

Sở Ninh hiểu rằng hãn phải tự đi tìm những người tiêu thụ cho con đường của mình. Thiếu Kiệt đã nói như vậy nếu điều này cũng phụ thuộc vào đối phương thì hãn cũng không cần phải đặt chân vào cái thị trường này.

Xét thấy kế hoạch mình được nhận Sở Ninh thừa nhận rằng nếu không phải vì Tencent tình hình như hiện tại. Bỏ ra quá nhiều mà không thu lại được gì thì sẽ không ai cam lòng. Mà để cứu nó cần quá nhiều điều cần thiết. Trước mắt người thiếu niên này không có đủ thời gian để làm ra các chuẩn bị cần thiết. Nếu không có Tencent chắc chắn sẽ Thiếu Kiệt tự thân đi vào con đường kiếm tiền này

Doanh Doanh thấy sở ninh nói chuyện như thế cũng cười cười cầm ly nước lọc của mình lên. Hường Sở Ninh nói.

- Chúc mừng ông kiếm được một con đường tốt kiếm tiền hi vọng ông sẽ ngày càng phát đạt hơn trong chuyện này. Cùng nhau lấy nước thay rượu uống mừng vậy đi.

Thiếu Kiệt với Trương Hạo cũng cầm cái ly của mình lên. Hường về phía Sở Ninh nói.

- .Đã vậy thì tôi cũng chúc mừng ông chủ Ninh sớm ngày trở thành người xuất nhập khẩu nông sản lớn nhất trong nước. Và phát triển ra tất cả con đường nước ngoài đều thuận lợi

- Này Sở Ninh sau này ông có giàu cũng đừng có quên tôi đây nhé. Ông chỉ cần làm như thế thôi thì tôi đã có một chút quan hệ với tài thần rồi. Chỉ nghe thôi cũng biết là sau này ông giàu sụ rồi không kém đâu à.

Trương Hạo tiếp lời của Thiếu Kiệt với một nụ cười tươi như chào đón một vị phú hào mới.

- Được Được! tôi phát tài sẽ không quên mọi người đâu chắc chắn như thế. Nào uống xong rồi dùng đồ ăn nào này giờ tôi chỉ thấy cậu ấy tự nhiên dùm bữa hai người thì sao lại như vậy đã đến dự tiệc phải dùng chút gì đó chứ. Không dùng là không được à.

Sở Ninh vừa nói vừa đưa ly lên chạm vào những cái ly của mọi người cũng hướng Trương Hạo với Doanh Doanh hỏi thúc họ gấp đồ ăn cho mình. Sở Ninh uống cạn một hơi cái ly chỉ còn trống rỗng rồi đặt xuống cầm đũa lên từ trong những đĩa đồ ăn gấp thức ăn bỏ vào chén của Thiếu Kiệt Trương Hạo rồi sau đó là Doanh Doanh. Sau đó mới gấp đến đồ ăn vào trong đĩa mình.

Vừa ngồi xuống Sở Ninh mới tươi cười nhìn Doanh Doanh nói với cô.

- Việc lần này tôi cũng phải cảm ơn công ty cô nếu như cậu ta không có thời gian lo chuyện khác thì chưa chắc kế hoạch này đã đưa cho tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại cô sau này cũng nên nói với Mã Hóa Đăng. Hắn không đấu lại thì đừng có đấu chỉ tổ thiệt thân thôi. Lần này xem như cho hắn ta một chút giáo huấn để khỏi quá tự cho mình là đúng. Nếu lúc đầu không phải vì thái độ của hắn có lẽ tôi đã không buông màn mà để hắn tự mình điều hành không nghe ý kiến của ai. Chỉ trách là tôi không có người chống lưng chỉ có tiền tiếng nói thấp.

Doanh Doanh lúc đầu nghe thấy Sở Ninh nói trong bụng cô rất tức giận nhưng những lời phía sau làm cho cô hiểu rằng không phải Sở Ninh trở cò vào giờ phút quyết định mà hắn đã có chủ ý này ngay từ những ngày công ty phát triển. Cô nhận ra cho đến trước đó Sở Ninh không bán đi cổ phần chủ yếu vì tiền và muốn được mối quan hệ cần thiết với những người của Mã Hóa Đăng. Nhưng với điều này làm sao Mã Hóa Đăng chấp nhận có một người cùng chỗ dựa với mình lại sở hữu nhiều cổ phần hơn hắn.

Cái gọi là tiền tài nhiều nhưng không có chỗ dựa lớn được thể hiện rõ hơn. Mã Hóa Đăng áp chế Sở Ninh trong hội đồng cổ đông với những người sau lưng mình đã khiến cho Sở Ninh không thiết tha gì đến Tencent mà chỉ ngồi lấy lợi nhuận của chính mình không màn đến,

khi đó Sở Ninh cũng không thể bán ra cổ phần nếu chuyển nhượng cho người khác. Liệu ai đủ khả năng để mua lại là điều không quan trọng bằng những người sau lưng Sở Ninh nhìn hắn như thế nào. Nếu bán phải chia nhỏ cổ phần ra thì họ cũng không muốn có quá nhiều cổ đông quan trọng trong công ty. Khi đó thái độ và bước đi của Sở Ninh sẽ bị nhìn lấy chỉ đợi thời cơ chụp lấy sai lầm.

Khi Trương Hạo đến bỏ ra giá cao song song đó là việc thay đổi của Thị trường làm cho Sở Ninh biết đây là lúc thích hợp để rút lui. Đối phương có tài chính dồi dào. Mua lại hết cổ phần của hắn là người kinh doanh mấy người ở phía trên cũng không thể nói được hắn. Hắn đã không bán ra từng phần mà chuyển nhượng cho một người khác cũng y như hắn.

Doanh Doanh đã hiểu được vấn đề thì mọi thứ cũng minh bạch hơn tại sao Sở Ninh lại làm như thế. Hắn nhìn toàn bộ cục diện không làm cho những người kia mất hảo cảm với mình thôi. Việc chuyển nhượng vì lợi nhuận ở thương trường không hề ít cũng không trách được Sở Ninh hắn làm như thế.

- Xem ra lúc Trương Hạo đến mua cổ phần ông thấy được sự giải thoát muốn dứt ra càng sớm càng tốt nên nhanh chóng chuyển hết cổ phần cho Trương Hạo mà không cần suy nghĩ đi. Ông được lợi cũng không ít.

- Ủ tôi bị kẹt ở giữa giờ có người thiêu thân vào tôi vì lợi nhuận phải bán ai nói được nào. Nhưng không ngờ đằng sau Trương Hạo lại là một cây cột cao hơn Mã Hóa Đăng. Tổng gia bắc kinh. một nhà hào hùng mới nhận lại cháu trai tên Tống Long sắp tới sẽ tổ chức tiệc mừng ra mắt mọi người. Tôi nghĩ người đó là cậu đi. Vì cậu đừng trách tôi có những con đường lấy được thông tin cho mình. Nên cũng phải biết mình nói chuyện với ai đi.

Sở Ninh vừa nói vừa nhìn về Thiếu Kiệt nói ra lai lịch mà hắn nhận được từ đường dây thông tin của mình. Doanh Doanh dù biết là Thiếu Kiệt sẽ được gọi là Tống Long nhưng không biết rằng lại có một bối cảnh khủng bố phía sau như thế.

Cô hiện tại hiểu vì sao Mã Hóa Đăng bị thất sủng đơn giản cháu của một trong ba người phía sau tencent sở hữu công ty thì vẫn tốt hơn là một người ngoài chỉ được không chế qua lợi ít.

- Tôi hiểu tại sao. Mã Hóa Đằng thua cậu rồi. Nếu theo Sở Ninh nói cậu là cháu của Lãnh Đạo Tổng thì cậu xem như năm mươi phần trăm trong tencent theo danh nghĩa và ba mươi phần trăm dưới tên của Trương Hạo. Cổ phần như thế thì ông chủ tôi thua không oan đâu.

Thiếu Kiệt đang đưa đũa trong tay mình định gấp một chút đồ ăn trên bàn vào chén. Hấn hiện tại trước đó tập trung chuyên môn rất cao nhưng giờ đây cũng đình chỉ. Bởi lời nói của Doanh Doanh khiến hấn bất ngờ. Lão già Tổng lại có mười phần trăm trong tencent như thế là điều Thiếu Kiệt chưa bao giờ nghĩ đến.

- Cô nói thật lão già đó có mười phần trăm sao. Ông ta kiếm tiền ở đâu mà có cổ phần này thế? Lãnh đạo quân đội làm sao có thể có số tiền đó tôi nhớ không ít đi.

- Ông ấy không sử dụng tiền vẫn có bởi vì cổ phần ban đầu của Tencent đúng là sở hữu đa số của Mã Hóa Đằng nhưng để có được sự ủng hộ phía sau ông ta đưa ba phần cho tam đại quân chính, Thương, Quan, Quân. Mà lãnh đạo tổng được một phần từ phía Quân. cậu nghĩ xem ông ta có bỏ tiền ra mua sao?

Doanh Doanh cũng nói ra vấn đề của tencent lúc sơ khai làm cho Thiếu Kiệt gật đầu nếu lúc đó vì muốn cho công ty phát triển trong khi không có gì thì Mã Hóa Đằng làm như vậy là đúng. Đánh đổi để có được sự ủng hộ ngầm và hơn thế nữa là ba con đường chính hấn đều vận dụng được. Thương giới thuộc người nắm giữ tài chính kinh tế. Quan thuộc về chính sách cần thiết của quốc gia. Quân là bộ máy đứng sau toàn bộ ủng hộ bảo trì cân bằng giữa cả hai con đường quan thương.

- Như vậy là cổ phần của Mã Hóa Đằng hoàn toàn bị bán ra bên ngoài. Hấn không nắm một đồng nào sao?

- Đúng vậy. Việc bán ba mươi phần trăm cho Sở Ninh để lấy kinh phí và bán cả hai mươi phần trăm của mình ra thị trường cổ phiếu để lưu động nguồn vốn phát triển kế hoạch của những dự án đã làm cho Mã Hóa Đăng chỉ có thể trông chờ vào sự ủng hộ của tam đại gia tộc. Gần đây nhất chỉ có tin đồn là Mã Hóa Đăng bán ra năm phần trăm rồi thu lại thật ra chỉ là tin đồn là cho một trong ba người kia làm để thăm dò mà thôi.

Doanh Doanh nói ra toàn bộ mọi việc. Nếu là người khác cô sẽ không nói việc này nhưng trước sau gì Thiếu Kiệt sẽ biết cô cũng muốn làm cho Sở Ninh bực tức một chút nên mới nói toàn bộ việc này trước mặt của Sở Ninh cho hắn nghe thấy.

Không ngoài dự liệu và suy nghĩ của Doanh Doanh khi nói toàn bộ sự thật đằng sau Tencent cho Thiếu Kiệt nghe. Sở Ninh đang vui vẻ gấp đồ ăn nghe xong tức không chịu được đành uống một ly nước cho hạ hỏa. Hắn có bực tới đâu cũng không thể nào làm ra quá đáng trước mặt Thiếu Kiệt. Chỉ có thể mượn lời nói trách móc,

- Tức thật vậy là trước giờ. Cái thằng Mã Hóa Đăng đó chỉ làm công cho mình. Cổ Đông bị thằng làm công đặt đầu ngồi đó cục tức này nuốt không trôi mà. Nếu biết mọi việc chưa chắc hắn yên thân với tôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 886: Khi Đó Hấn Vẫn Xem Nhẹ Chúng Ta

Thiếu Kiệt nhìn qua Sở Ninh đang bực tức vì hấn bị Mã Hóa Đằng chơi xỏ biết bao nhiêu lâu nay nghiêm mặt nhìn Sở Ninh nói.

- Giờ thì ông có nuốt không trôi cũng phải nuốt. Ông được lợi nhiều trong việc này rồi. Không cần vì mình tức với Mã Hóa Đằng làm ra điều gì đâu. Ông nên nhớ Tencent hiện tại tôi nắm giữ. Đừng chơi trò ném đá giấu tay thiệt người thiệt mình. Ông lo việc kia của mình đi ông cũng không thiệt thòi.

Thật sự Sở Ninh bây giờ chỉ biết nuốt cục tức vào trong bụng dù hấn có muốn trả thù những chắc chắn với thế lực đằng sau của người thiếu niên này sẽ không cho hấn toại nguyện. Hơn nữa hấn đang ngồi nói chuyện với người quyết định của cả tencent sau này.

- Tôi chỉ nói vậy thôi chứ sắp tới tôi nào có thời gian lo chuyện khác chỉ nhất thời nóng giận thôi cậu không cần phải nhắc tôi đâu. Tính tôi ngộ lắm ngủ một giấc sẽ quên sạch hết nên chắc sẽ không nhớ việc này làm gì cho mệt.

Sở Ninh vờ như không có chuyện gì khuôn mặt nở ra một nụ cười giả tạo còn có bộ dạng như mình là người rộng lượng trong khi đó hấn một bụng tức giận vừa rồi như muốn ăn tươi nuốt sống Mã Hóa Đằng.

- Nếu mọi việc như thế đã xong thì không cần phải thắc mắc điều gì về Tencent nữa. Trong buổi nói chuyện hôm nay tồn tại những gì thì chỉ có chúng ta biết là được. Còn về phần sau có ra sao thì ông đừng quan tâm. Hơn nữa có những chuyện tôi chắc rằng ông cũng hiểu vấn đề trong đó. Còn cô nữa Doanh Doanh với việc mình biết thì không nên nói nếu cô còn muốn làm việc cho Tencent.

Thiếu Kiệt lần này cũng chỉ nhắc lại một chút vấn đề cần thiết đối với việc một công ty đứng sau là cả một nhóm người liên quan đến quốc gia hơn nữa nó còn làm tâm điểm của mọi người nhìn vào. Bất cứ một lời nói nào lọt ra ngoài về thế lực chống lưng cho Tencent đều có thể dẫn đến sự nghi ngờ của tất cả các nhà đầu tư.

Sở Ninh gật đầu. Hắn cũng không ngốc những gì Thiếu Kiệt không nói rõ ra hoàn toàn nhưng ẩn ý bên trong thì tất cả mọi người trong phòng đều hiểu rõ. Với một người như Sở Ninh đã thế Doanh Doanh cũng như vậy nếu như cô đã biết việc bên trong thì chắc chắn cô sẽ còn ngồi lại ở Tencent họ sẽ không làm gì cô mà còn trọng dụng để cô làm việc. Nhưng một khi Doanh Doanh rời khỏi tencent chưa chắc rằng cô có thể đi một công ty khác làm việc điều này trở thành một quy tắc ngầm giữa mọi người ngồi ở đây.

Không giống như hai người Sở Ninh với Doanh Doanh Trương Hạo là người bên cạnh Thiếu Kiệt hắn cũng không có thể tiếc lộ điều gì về những gì họ nói ở đây bản thân hắn yên tâm dửng dưng không lo không nghĩ này giờ nói chuyện hắn nghe được tiếng có tiếng không những câu nói liên quan cần thiết có thể ảnh hưởng điều gì đó Thiếu Kiệt sẽ nói bằng tiếng trung còn không sẽ giao tiếp bình thường bằng tiếng anh. Với trình độ nghe hiểu của Trương Hạo không thì vẫn như vẹt nghe sấm.

Một khoản thời gian không bao lâu với việc buổi tiệc cũng không nhắc gì đến những vấn đề khác mà chỉ xoay quanh việc nói chuyện cho có lệ của tất cả mọi người trong phòng. Ai cũng giữ cho mình một khoảng cách nhất định không vượt qua khỏi phạm vi mà họ xem như không nên đụng đến.

Doanh Doanh thấy tốn thời gian để nói chuyện như thế này cũng không giúp ít được gì cho mình nhìn Sở Ninh với Thiếu Kiệt cầm ly nước lọc của mình lên chạm vào ly của hai người đặt trên bàn. Nếu không biết đây là nước lọc có thể người khác sẽ nghĩ đây lại là rượu vang trắng.

- Cũng xin phép hai người tôi cũng không có nhiều thời gian, Giờ tôi phải trở về. Việc của tôi khá nhiều nên hai người cũng đừng trách.

Thiếu Kiệt gật đầu với Doanh Doanh rồi hướng Sở Ninh nói luôn phần của mình.

- Hôm nay như thế này là vui rồi. Như thế đi cũng không ai ép ai ở lại Sở Ninh ông cũng còn bận rộn nhiều việc tôi với Trương Hạo cũng phải về sắp xếp việc của mình. Hơn nữa chắc rằng nếu ngồi đây nói chuyện chúng ta đều hiểu sẽ chẳng có chủ đề nào làm mọi người hứng thú tốt nhất vẫn là ai về nhà nấy như thế sẽ dễ dàng hơn cho mọi người. Sau này không phải vì hôm nay mà lỡ việc để không nhìn mặt được nhau. Điều tôi nói ở đây không biết ông chủ ninh có đồng ý không?

Nếu nói buổi tiệc sử dụng rượu có lẽ Sở Ninh sẽ không đồng ý điều này. Nhưng với nước lọc không thì ngồi nói chuyện cũng không được gì. Không giống như rượu uống vào lời ra có thể biết được điều gì từ miệng đối phương trong lúc hơi mem nè nhẹ. Đã buổi tiệc thu hoạch được thứ cần thiết Sở Ninh cũng không giữ lại mọi người gật đầu đồng ý.

- ý mọi người đã quyết như thế thì tôi cũng theo thôi. Như vậy đi tôi để người lấy xe đưa cậu về tới nơi đang ở. Lúc đó cũng không phải mất thời gian của cậu nhiều.

- Được rồi không cần đâu ăn nhiều no rồi tôi đi dạo một chút ở Thâm Quyển này buổi tối cũng được. Ngồi xe hoài cũng không tốt nên vận động thể dục thể thao. Ông cũng nên như thế. Được rồi mọi người về thôi.

Sở Ninh đưa nhóm người Thiếu Kiệt và Doanh Doanh rời khỏi nhà hàng, Hấn đứng lại đợi cho nhóm người của Thiếu Kiệt rời đi thật lâu rồi mới quay trở lại trong nhà.

Trương Hạo cả một quãng đường đều không nói gì cho đến khi đi đến một cái ngã tư cả nhóm người Thiếu Kiệt dừng lại để đợi đèn tín hiệu thông để cho người đi bộ đi qua.

- Ê tao hỏi mày cái này. Tại sao mày chỉ mới gặp Sở Ninh đó mà đánh giá hẳn được liền vậy. Tao đang lý ra không tin đâu nhưng nghe hình như cái con Doanh Doanh kia cũng nói mình đề phòng mới hỏi mày.

- Mày không thấy được điều bất thường sao? Tao thì cảm nhận quá rõ cả quá trình gặp Sở Ninh như thế nào. Hẳn không phải thường bề ngoài ra vẻ hiền hậu hòa đồng như trong lòng thì không như vậy, Tính toán chi ly lắm.

Thiếu Kiệt đứng đó nói ra suy nghĩ của mình về Sở Ninh cho Trương Hạo biết. Đối với việc này hẳn cảm giác thấy đôi khi đọc truyện lại có ít nhất là mấy cái truyện tưởng chừng như giải trí lại khiến hẳn suy luận ra được nhiều thứ. Nếu không phải vì thế chắc Thiếu Kiệt hẳn đã bị vẻ bề ngoài của Sở Ninh lừa gạt.

- Mày nhìn sao ra được mấy cái này. Tao thấy mọi thứ đều bình thường có cái vấn đề gì mà mày suy nghĩ ra vấn đề thâm sâu vậy.

- Có nhiều thứ lắm mày không thấy nhưng không phải là người khác không thấy Blake anh thử nói suy nghĩ của mình xem. Cho Trương Hạo hẳn mở cái đầu óc của hẳn ra dù em một cái.

Blake đứng một bên cười cười nhìn Trương Hạo làm Thiếu Kiệt thấy thế đưa cái việc giải thích lại cho Blake. Đem tín hiệu cho người đi bộ qua đường bây giờ đã được bật lên. Thiếu Kiệt bước đi lên phía trước để cho Blake giải thích cho Trương Hạo hiểu.

- Anh cũng không biết suy nghĩ của mình đúng hay không. Nhưng mà anh chắc một điều ngay từ đầu Sở Ninh đã ở đâu đó quan sát chúng ta

- Thì ra là vậy nhưng như thế cũng đâu thể nói tính khí của hắn không tốt. Ê mày đi chậm chậm lại tao hỏi cái coi Thiếu Kiệt.

Trương Hạo nghe Blake giải thích cũng gật gù với câu nói của Blake chợt nhìn Thấy Thiếu Kiệt đã đi trước mình mấy bước cũng vội bước theo nói lớn.

Hành động của hắn làm không ít người nhìn về phía Thiếu Kiệt. Bởi hắn nói bằng một ngôn ngữ họ không hiểu lại lớn tiếng như thế làm họ không ít phản cảm.

Bước nhanh đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Đợi chờ một cái kết luận của Thiếu Kiệt về hắn nhìn nhận. Khi chỉ với một điều là Sở Ninh có thể đứng đầu đó nhìn thấy bọn họ mà quan sát mọi chuyện cũng rất bình thường.

- Mày không nghĩ đó là sự trùng hợp sao. Sở Ninh chắc chắn biết mày. Đi trong nguyên một nhóm người như thế này mày nói che mắt được người khác hay không? Trong khi đó chúng ta nếu đi từ xa đến Sở Ninh đã thấy thì chắc cái tên lái chiếc audi của mày cũng không để trên đầu đi. Hắn lại lựa chọn một đám người mà kiếm chuyện trong khi đó hắn chỉ có một mình điều này có phần nào logic hay không? Mày đừng nói với tao là không suy nghĩ ra đây.

Trương Hạo lúc này thật sự nhìn về đám người của họ. Xung quanh mọi người đều nhìn về họ khi cả nhóm đi ngang qua việc này làm cho Trương Hạo hiểu được rằng tất cả những gì hắn được thấy đều là chỉ những trò tiêu xảo được Sở Ninh được xây dựng lên.

- Nói vậy ra mọi thứ tối nay đều là lão Sở Ninh làm hắn làm vậy để chi nhi. Dường như cũng đâu để lộ ra thêm điều gì nữa mà mày đánh giá hắn tệ thế còn bỏ cả việc không hợp tác với hắn.

- Người như hấn không được ở việc nếu đã làm công khai thì hấn cũng phải biết một chút. Chúng ta ra ngoài chỉ với cái trò tiêu xảo của hấn để đánh giá thực lực của nhóm người mình. Mà nói xem hấn thử như thế để làm gì? Tao cho mà hai hướng đi. Nếu như mình yếu hơn hấn ở tại quốc gia này sẽ ra sao. Còn nếu mình mạnh hơn và có đủ thực lực sẽ như thế nào mà trả lời đi.

Đưa ra hai lựa chọn để cho Trương Hạo tự trả lời lập luận cho chính mình. Đối mặt với việc này không cần phải chỉ dẫn quá nhiều Trương Hạo cũng có thể đoán ra được.

- Xem ra tao đánh giá lão ta hơi thiên vị. Nếu mà mình yếu thật chưa chắc có thể rời khỏi đó, Còn nếu mình có bối cảnh và thực lực đủ để lay động được thì hấn sẽ như hôm nay đối đãi với chúng ta. Đám người bảo vệ cũng được hấn gọi đến để thử người của mình. Nếu không đấu lại cả đám bảo vệ đó chắc chắn tao với mà chết chắc.

Trương Hạo lắc đầu một cái thở dài đem suy nghĩ mà hấn thấy là có thể diễn ra theo đầu óc đơn giản của mình lập luận được.

- Mà hiểu thế là tốt đấy. Như hấn còn một điều nữa làm cho tao không thích. Hấn lúc nào cũng muốn hơn người khác. Khi thấy tao là một thằng nhóc hấn đã có ý định không để tâm đến diễn hình là việc hấn để cho Doanh Doanh cướp mất cơ hội đơn độc đối thoại với chúng ta. Nếu như hấn để cho Doanh Doanh đợi tao nghĩ rằng hấn còn có thể hợp tác một chút. Nhưng khi đó hấn vẫn xem nhẹ chúng ta. Cho đến khi biết được bối cảnh sau lưng Tống Long như thế nào mới nghiêm trọng hóa vấn đề.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 887: Tiếng Chuông Quyết Định

Trương Hạo suy nghĩ điều gì đó rồi bực tức vỗ vào vai Thiếu Kiệt đánh một cái thật đau.

- Mẹ Mày bị ám đầu đúng không? Hấn đã như thế sao mày còn vẽ đường cho hươu chạy, Mày để tao về nước kiếm người làm giúp không tốt sao.

- Mày làm cái gì vậy tự nhiên đánh tao. Ám đầu hả mày cái gì mà vẽ đường cho hươu chạy. Còn cái gì mà để mày về nước làm. Mày nói cái gì mà tao chả hiểu vấn đề gì hết. Nói rõ xem nào.

Bị đánh một cái vào vai lai nghe những câu không đầu không đuôi của Trương Hạo.

- Còn cái vụ nào nữa. Cái chuyện xuất nhập khẩu nông sản ra nước ngoài đó. Tự nhiên mày đưa tiền cho hấn. Mày có bị gì không. Về nước mình làm ai cũng ủng hộ lúc đó mình tha hồ kiếm tiền.

- Mày nghĩ đơn giản như thế thật luôn đấy à. Mày thấy tao đầu có bị vào nước không mà đá cái đó cho Sở Ninh. Mày nên nhớ sống trong chăn mới biết chăn có rắn. Nhìn bên ngoài như thế nhưng không phải thế đâu.

Blake đi bên cạnh cũng đã hiểu được một chút ngôn ngữ của Thiếu Kiệt với Trương Hạo nên khi nghe nói đến vấn đề này Blake liền đáp lại lời của Thiếu Kiệt nói cho Trương Hạo nghe.

- Cậu không hiểu nhìn thì đơn giản nhưng thủ tục xuất nhập khẩu quy chuẩn của các nước châu âu không phải cứ muốn là được. Hơn nữa nó luôn kiểm định theo từng lô hàng vận chuyển qua nếu không đạt chuẩn phải trả

về. Tiền chuyên chở từ đây đến các nước đó đi bằng tàu thủy thì phải nói là kinh phí không rẻ đâu.

- Nếu vậy Sở Ninh cũng không lời được bao nhiêu nhưng mà làm thế lỡ hấn ghi thù mình thì sao Thiếu Kiệt. Mà nói hấn lòng dạ hẹp hòi. Sợ rằng không ăn được hấn sẽ chuyển qua đối phó với chúng ta. Mà nên lưu lại hậu chiêu đi. Không khéo hấn lại giở trò.

Trương Hạo suy nghĩ được bao nhiêu nói bấy nhiêu việc hấn thấy nếu không kiếm được lợi ích như suy nghĩ của mình Sở Ninh quay ra sẽ hưởng Thiếu Kiệt kiếm chuyện ở phía sau âm thầm đâm lén như thế thì khó lòng phòng bị.

- Mà yên tâm. Hấn sẽ lời nhưng chỉ là tốn thời gian thôi. Ngoài việc thu mua hấn phải bỏ một ít thời gian chạy tới chạy lui tìm kiếm đối tác. Lại thêm việc kiểm định chất lượng sản phẩm. Hấn có lời vẫn là chắc chắn nhưng tốn công của hấn nhiều hơn. So với thời gian đó hấn cũng không thể lo lắng đối phó với chúng ta khi phát hiện ra mọi việc. Đã leo lên lưng cọp hấn có bước xuống cũng bước không được. Bởi thế tao mới đá cái này cho Sở Ninh mình nhẹ gánh lại không phải phiền. Tiền kiếm từ con đường nào cũng được nhưng quan trọng là kiếm ra như thế nào. Chất lượng nông sản đâu thể lúc nào cũng rập khuôn đủ tiêu chuẩn được. Mấy việc này mà khỏi lo.

Thiếu Kiệt vừa đi vừa cười xem như mọi thứ hấn đã tính toán trong đầu của mình dù có hấn hỗ trợ như thế nào thì việc Sở Ninh phải bỏ thời gian đi kiểm tra nông sản đủ chất lượng, Đạt được tiêu chí kiểm định xuất khẩu lại thêm cả việc không phải lúc nào nông sản cũng được đưa đến tận nơi cho hấn. Thời gian đi lại để làm những việc này sẽ khiến cho Sở Ninh không có tâm trí lưu ý đến những việc khác.

Nếu nói bên dưới thay hẳn làm việc chắc chắn sẽ phải một khoản thời gian dài nữa khi mà tất cả những thương lái mua hàng và nhập hàng Sở Ninh đều đã có một mức tiêu thụ nhất định. Nhưng khi đó hẳn lại phải lo lắng cho những chuyến hàng sẽ không được xuất đi.

Có câu danh ngôn thường nói chính mình làm ra mình hiểu rõ. Nếu để cho Sở Ninh đưa cho người khác làm việc này hẳn sẽ lo lắng cho những chuyến hàng đó bản thân hẳn sẽ không muốn chịu cảnh này mà sẽ tự thân mình đi làm. Cái việc này thấy rõ qua từ lòng hư vinh để cho những nhân viên gặp mình phải chào đã cho thấy Sở Ninh lúc nào cũng muốn trong tay hẳn mọi thứ thật tốt và hào nhoáng.

- Thì ra là vậy hèn gì tao còn đang không hiểu sao mày đưa cho người khác con đường kiếm tiền. Toàn là lừa gạt lẫn nhau không. ai tin mày đúng là bán lúa giống sớm. Cũng may tao khác không thì chắc cũng bị mày gặm không còn xương.

- Mày nói xấu tao đủ chưa theo tao bán lúa vậy lúc đầu thằng nào cũng ráng xin nghĩ mấy ngày theo tao đi Ngọc Châu thế. Giờ thì bảnh tởn sang trọng sao không nói. Móa còn kẻ lể nói xấu tao nữa đi mày biết tay.

Trương Hạo với Thiếu Kiệt vừa đi trên đường vừa đùa giỡn như trước mọi thứ trải qua của hai đứa dù ở hoàn cảnh khác nhau nhưng đều chung một ý nghĩa giống nhau. Cả hai đều cột lên một con thuyền dân cao theo dòng nước thời gian.

Doanh Doanh từ khi rời khỏi nhà hàng của Sở Ninh cô ta đã về đến Tencent ngồi trong phòng làm việc của mình. Sắp xếp lại những bộ hồ sơ cần giải quyết trong ngày Doanh Doanh bây giờ mới thờ dài một hồi nhìn đồng hồ sơ trước mặt lắc đầu.

Nhưng hồ sơ hóa đơn này cũng chỉ còn một công đoạn cuối cùng là chữ ký của Mã Hóa Đăng trước khi chuyển giao về cho kế toán đề lên kế hoạch thu chi cho cân đối.

Một vòng đơn giản của những tờ giấy hóa đơn đặt trước mặt của cô cũng như bao lần khác nhưng nó lần này lại nặng nề không kém. Cô đang chờ đợi điện thoại từ những người kia. Đối với việc chủ động gọi điện để hỏi những người sau lưng Mã Hóa Đăng giải quyết việc này như thế nào cô còn chưa có tư cách để làm điều đó. Nhưng cô chắc rằng họ sẽ sớm gọi cho cô sớm thôi bởi vì việc cô gặp Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ đến tai họ một cách nhanh nhất.

Cô hiện tại xoay cái ghế của mình nhìn qua khung cửa kính của công ty. Những ánh đèn từ những nhà cao tầng lân cận đâu đó dưới con đường những người đi đường đã thưa thớt dần. Những làn khói mỏng manh của các quán nướng ven đường, ở một góc khuất nào đó trong lòng thành phố xa hoa này vẫn còn có người có rúm nằm trước một mái hiên nhà. Nhiệt độ của thành phố về đêm đang giảm xuống một cách rõ rệt,

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua. Doanh Doanh lòng càng nôn nóng hơn. Cô không gọi đi được chỉ biết chờ đợi. Nhưng thời gian càng trôi qua thì nguy cơ càng lớn. Chỉ cần sáng ngày mai khi ánh bình minh ló dạng khi tất cả những con đường trở nên đông đúc. Thời điểm những sàn giao dịch chứng khoán hoạt động trở lại là giây phút quyết định cho Tencent tồn vong.

Chỉ cần ở thời điểm sáng mai cổ phiếu trên sàn vẫn không được đặt lệnh mua mà chỉ có lên bán ra thì thiệt hại của Tencent càng nhiều gấp đôi bởi vì không có khớp lệnh mua đồng nghĩa với cổ phiếu sẽ giảm đến mức chạm đáy. Quỹ rủi ro của Tencent cũng không chịu nổi với việc bù lỗ lâu dài.

Trong thời điểm căn phòng im lặng chỉ có tiếng của những cánh quạt trong máy lạnh lưu chuyển không khí từ trong phòng ra bên ngoài và từ bên ngoài vào phòng. Âm thanh đó pha lẫn đâu đó tiếng lọc cọc đánh máy của những nhân viên bên ngoài được lọt vào trong phòng thông qua những khe cửa. Nếu như ngày thường sẽ không có ai để ý đến điều này. Nhưng bên ngoài những tin đồn từ trong những nhân viên đã lan ra họ không còn cố gắng tập trung làm việc nữa. Những tiếng đánh máy đơn điệu của một vài người đã thể hiện điều đó rõ ràng.

Ngay tại thời điểm này chiếc điện thoại đang nằm im bất động trên bàn của Doanh Doanh lại vang lên, Âm thanh nó lớn đến mức phá vỡ cả bầu không khí trong phòng. Kể cả bên ngoài cũng có thể nghe thấy được tiếng kêu của chiếc điện thoại. Không ít người đang làm việc đều dừng lại nhìn về phía căn phòng thư ký của Doanh Doanh.

Họ biết cô còn ở trong phòng. Điện thoại gọi đến dựa theo điện thoại IP phone của công ty. Bất kể ở đâu nếu đặt một công ty từ tầm trung trở đi họ đều sử dụng mạng điện thoại nội bộ. Thông qua một số điện thoại được cấp họ từ đó phân phối ra nhưng đường dây điện thoại theo số cố định nối tiếp. Dân trong ngành kỹ thuật mạng viễn thông thường gọi đây là IP phone một hệ thống điện thoại tồn tại theo số IP trong một tủ viễn thông nhất định.

Tiếng điện thoại này như là một tiếng chuông báo hiệu một điều gì đó. Nó quyết định xem Tencent sẽ như thế nào và thay đổi ra sao chỉ qua một tiếng chuông điện thoại đơn giản được chuyển tiếp từ lễ tân ở bên ngoài bàn làm việc của mình.

Cầm điện thoại lên Doanh Doanh áp tai của mình vào cái tai nghe bằng nhựa cứng của chiếc điện thoại đáp.

- alo tôi Doanh Doanh đây!

- Ừ chúng tôi biết cô là ai. Việc cô gặp cậu nhóc ấy như thế nào? Cậu ta chịu đàm phán với Mã Hóa Đăng chứ.

Phía bên kia một giọng nói trầm đục không cần để Doanh Doanh nói tiếp điều gì người này đã ngắt lời cô và hỏi điều cần hỏi. Trực tiếp không dài dòng tốn thời gian của đối bên.

- Vâng. Cậu ta đã đồng ý nhưng cậu ta yêu cầu ông chủ Mã đến gặp cậu ta. Cậu ấy nói không muốn vào cái nơi tạm giữ người như thế. Không thích hợp để bàn việc.

- Cái thằng nhóc này. Nói đại ra là nó định để Mã Hóa Đăng được thả ra trước thời hạn đi cần gì phải dài dòng văn tự như thế cơ chứ. Lai lý do là không thích hợp. Nó có nói ở đâu thì cũng như vậy thôi. Việc lần này cô làm tốt lắm. Để hai bên nói chuyện như vậy cũng thích hợp. Chúng tôi sẽ đi cùng với Mã Hóa Đăng đến đó. Cô cũng chuẩn bị đi một giờ sau đến đó cùng chúng tôi

Người đàn ông trung niên giọng nói khá lớn bên cạnh tai nghe điện thoại của mình. Doanh Doanh chỉ biết cười mếu việc lần này cô không ngờ lại khiến cho toàn bộ mấy người phía sau lưng Mã Hóa Đăng đích thân đi gặp Thiếu Kiệt. Nhưng nhanh chóng cô nhận ra điều này cũng là lẽ thường tình mà không có gì quá phức tạp. Thiếu Kiệt là cháu của lãnh đạo Tổng. Họ đi lần này xem như là nói giúp Mã Hóa Đăng một lời cũng có cơ hội nhiều hơn.

- Vâng tôi sẽ chuẩn bị mọi thứ đúng một giờ sau tôi sẽ có mặt ở nơi cần thiết.

Doanh Doanh bây giờ đáp lại lời người bên kia điện thoại. Khi cô vừa dứt lời thì bên kia đã vang lên một tiếng cạch ngắt điện thoại. Cuộc gọi chỉ

diễn ra trong vài giây và mấy câu nói nhưng cô thấy có hi vọng hơn khá nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 888: Cho Chút Mặt Mũi.

Doanh Doanh Hoàn toàn không biết rằng người vừa gọi cho cô hiện tại chỉ vừa mới đặt chân xuống tới thành phố Thẩm Quyến. Một chiếc xe đông phong dừng lại ở bên cạnh Chiếc máy bay ngồi trong xe có tất cả ba người. Ở phần phía sau của chiếc đông phong được thiết kế riêng với nội thất và chỗ ngồi đủ để cho khá nhiều người.

Vốn Đông Phong là xe nội địa được thiết kế dựa theo mẫu của chiếc hummer H3 mẫu năm 2007 về vẻ bên ngoài và những chi tiết đường nét có thể nói giống gần chín mươi phần trăm so với nguyên bản ngoại trừ cái logo là của một thương hiệu khác.

Có thể thấy rõ việc sử dụng hàng nội địa của những người đang có mặt ở đây đủ để thấy họ tự tin với sản phẩm của họ như thế nào. Ít ai biết rằng Đông Phong là một doanh nghiệp nhà nước xuất hiện ở những thập kỷ bảy mươi. Với doanh nghiệp này họ tự tin vào lĩnh vực công nghiệp ô tô của mình qua việc họ xuất khẩu đi những chiếc xe mang nhãn hiệu đông phong và linh kiện cần thiết từ trong nội địa quốc doanh.

Trên xe bây giờ tất cả bốn người ngồi đối diện lẫn nhau trên một chiếc xe ba người đàn ông trung niên có phần lớn tuổi còn lại trên xe là một người khác tuổi cũng chỉ hơn ba mươi một chút.

Khuôn mặt hắn trầm lại lo lắng. Người này không ai khác là Mã Hóa Đăng. Người đàn ông vừa nghe điện thoại xong đặt qua một bên nhìn Tống Thanh Quân và Phan Thế Anh biểu đạt ý tứ muốn cho hai người đưa ra ý kiến của mình.

Mã Hóa Đăng ngồi ở một bên im lặng. Hắn là người của trung tâm vòng xoáy được đưa đến đây cùng với Phan Thế Anh đợi chờ hai người Một

người là Tống Thanh Quân. Người còn lại cấp bậc cũng không kém hơn bao nhiêu là Triệu Vạn Thần.

Ánh mắt có phần sô lại ở mi mắt thân hình của con người này cũng không có vẻ gì là ốm yếu hoặc thiếu linh hoạt của cái tuổi xế chiều. Mái tóc có phần được chải chuốt khá gọn gàng. Trên người mặc rõ một bộ vest đắt tiền được may theo khổ người vừa phải của ông ta. Khác với Tống Thanh Quân vẫn chỉ với một bộ áo tôn trung sơn cái lưng tương đối gù và khuôn mặt có chút nếp nhăn.

Triệu Vạn Thần dường như nhìn không quá bao nhiêu tuổi so với Mã Hóa Đăng. Nhưng ở đây cả ba người có thể đều ngồi cùng một chỗ chứng tỏ tuổi tác lẫn nhau cũng không xê xích bao nhiêu.

Tống Thanh Quân bây giờ một tay xoa xoa lớp da của cái ghế được bọc một tay che miệng ngáp dài một cái nói với Triệu Vạn Thần.

- Nó đã muốn gặp thì gặp thôi cũng đâu có việc gì. Muốn biết nó định làm gì tiếp theo với Tencent cho dù không muốn nhưng chúng ta phải làm. Lần này đối ngoại âm thầm đưa Mã Hóa Đăng đi gặp nó thương lượng chúng ta vẫn sẽ phải ra mặt thôi. Nếu không thì với tính khí của thằng nhóc đó chưa chắc nó chịu thiệt thòi điều gì đâu.

Phan Thế Anh nghe Tống Thanh Quân bộ dạng hơi hợt nói ra những lời có như không này nhưng bên trong lại thêm một phần nào đó cao hứng đủ để cả hắn và Triệu Vạn Thần đều cảm nhận rõ.

- Ừ ông nói hay lắm. Cháu của ông mà sao lại không hay cho được Tôi nói ông nhé lão Quân nếu nó là Cháu ông rồi thì sao ông không tự mà đi nói với thằng nhóc đó. Còn phải kéo bọn này đi theo làm gì. Không phải ông muốn khoe cháu mình trước mặt bọn tôi sao. Giờ thì hay rồi ba cái mặt mốc đi gặp một thằng nhóc đúng lý ra lại là cháu mình.

Nói ra một tràng thỏa mãn cơn tức trong lòng mình Phan Thế Anh muốn dùng Tống Thanh Quân làm bao cát trút giận những gì đã nhận được từ Thiệu Kiệt. Mã Hóa Đằng lúc này trên trán nhỏ ra một giọt mồ hôi. Triệu Vạn Thần lúc này cũng lắc đầu lên tiếng khuyên giải.

- Hai ông hề gặp nhau là cứ loạn xạ cả lên. Tôi nói này lão Quân ông chắc nó là cháu ông chứ. Nếu không làm thì nó còn có một cái tên khác là Thiệu Kiệt hoặc Ngô Long gì đó. Ông đã điều tra kỹ chưa.

- Các ông nói việc này sao. Tôi đã xác thực rõ rằng không cần biết trước đây nó tên gì bây giờ nó là Tống Long điều này đã được qua kiểm định cái gì ADN gì đó. Họ nói chắc chắn cái này không giả được. Nhưng mà sao các ông lại quan trọng tên họ như thế nhỉ. Trước còn làm lính mỗi người chúng ta có biết bao nhiêu tên có bao nhiêu cái thân phận sao các ông không nói. Thằng nhóc cháu tôi nó lại nắm quyền cái vùng đất kia các ông nghĩ xem ở đó có tên cố định à, hay là gọi nhau bằng những cái tên không được chính danh. Cái này sẽ không sai làm được. Các ông đừng nghĩ đến chuyện không phải đi.

Tống Thanh Quân một mực lên tiếng phản đối ngay với ý kiến của Triệu Vạn Thần bởi vì ông ta thấy sẽ không sai lên đi đường nào được. Chắc Chấn thằng nhóc Tống Long sẽ là cháu của hắn. Hắn không đồng ý với lý lẽ là không phải. Bởi vì hắn phải khó khăn lắm mới có được một đứa cháu trai hơn nữa đứa cháu này cũng không đơn giản. Hoặc là phá gia chi tử như đám con cháu kẻ khác mà là có thực lực cần thiết nắm giữ được quyền nói chuyện.

- Ông cũng đừng có làm âm ỉ lên như thế cứ lão Quân chúng tôi biết ông mong cháu nhưng người cháu của ông dường như vượt ngoài sự suy nghĩ của bọn tôi rồi lão quân à. Ông có thấy đứa nhóc nào được như nó trong độ tuổi này chưa. Nếu có thì tôi cũng không lo lắng làm gì. Việc này không phải nói không thể nhưng mà một thằng nhóc như nó tính kế cả được

với người già đời như Mã Hóa Đăng tôi thấy dường như có điều gì đó không đúng với bình thường.

Triệu Vạn Thần nói ra suy nghĩ của chính cho Tống Thanh Quân nghe bởi vì hắn thấy mọi thứ giữa người thiếu niên kia và Tống gia vẫn còn mập mờ không thể lý giải được. Việc Tống Thanh Quân có một đứa cháu trai là điều mà cả Phan Thế Anh và Triệu Vạn Thần hẳn không bao giờ có thể nghĩ đến.

- Mấy ông không nghĩ đến chắc tôi nghĩ đến sao. Không phải thằng con tôi xác nhận tôi còn không chắc mình có cháu trai kia. Nhưng mà đã qua bước kiểm nghiệm rồi các ông còn thắng mắc gì nữa. Tôi nói mấy ông cứ quan trọng hóa vấn đề lên. Nếu nói nó vì lợi ích gì đó thì tôi sẽ lo lắng nhưng các ông thử nghĩ xem nó đến nhận thân xong bỏ đi xem như không hề quan tâm. Với những gì nó có và đang làm muốn tôi cho nó lợi ích gì còn khó đây này. Nó càng không có hảo cảm gì với gia đình tôi vậy các ông thấy nó cần làm cái việc phức tạp không.

Ngay lập tức Tống Thanh Quân trả lời lại cho Triệu Vạn Thần hiểu. Bản thân cho đến thời điểm này cháu ông ta chưa yêu cầu một điều gì ở mình hơn nữa còn như có một khoản cách nhất định với họ.

Tống Thanh Quân nói điều này ra lại thở dài. Vấn đề này không nói hai người Phan Thế Anh với Triệu Vạn Thần cũng hiểu. Xét về một góc độ nào đó nếu một người bị bỏ rơi không có được một lần gặp mặt bố thật của mình. Lại phải sống dưới tên một người khác. Lăn lộn khó khăn có thể người thiếu niên đó sẽ không trải qua nhưng còn những chuyện khác thì chưa thể nói hết được.

- Không nói các ông không hiểu. Thằng nhóc nó có giỏi thì cũng chỉ thừa hưởng từ mẹ nó. Theo như tôi biết thì mẹ nó cũng là một người kinh doanh rất khá một tay chống đỡ cả gia tộc. Với một người mẹ như thế các

ông nghĩ con của người phụ nữ đó không có gì nổi bật sao. Mấy chuyện khác tôi không quan tâm nó nể mặt cũng được không nể mặt cũng được nó có quyền đó. Trước giờ Tổng gia chúng tôi nợ nó chứ nó không nợ gì chúng tôi. Lấy cái mặt này đề đi cầu một lần thì cũng được thôi nhưng khi đó nợ chồng nợ tự một mình tổng gia chúng ta gánh thì không hay cho lắm.

Tổng Thanh Quân thở dài một hơi nói ra những gì mà hấn suy nghĩ thấy mọi thứ theo chiều hướng đúng nhất. đặc ở góc độ cá nhân không thì để cho bất cứ ai ở đây ra mặt nói chuyện với Thiếu Kiệt hầu như là không hiệu quả.

Thứ nhất việc Thiếu Kiệt và những người của các gia tộc đơn lẻ không hoàn toàn dính dáng gì đến nhau. Để hấn nghe theo lệnh của họ cũng sẽ không khả thi. Đứng ở góc độ kinh doanh thì Thiếu Kiệt không sai thì họ cũng không thể không phủ nhận. Còn nếu nói đứng ở góc độ tình cảm Phan Thế Anh có Bách Quân nợ Thiếu Kiệt. Tổng Thanh Quân đại diện cho Tổng gia cũng nợ Thiếu Kiệt. Nhưng năm tháng tuổi nhỏ của hấn không có được sự bù đắp nhất định. Hai trong ba nhà đề vướn nợ nhân tình của Thiếu Kiệt thì không thể nào với việc Triệu Vạn Thần có thể thay đổi được điều gì.

- Ông nói như vậy tôi nghĩ cũng đúng nhưng mà mọi thứ cứ như thế này thôi sao. Phải có cái gì đó khác hơn mới được chứ. Giờ mọi người nghĩ xem thằng nhóc định gặp Mã Hóa Đăng thì trong đầu nó đã suy nghĩ đến việc gì. Và hướng đi sắp tới của nó ra sao mới được chứ. Nếu không thì chúng ta đi gặp như thế này cũng không biết được trong đầu nó nghĩ gì.

Triệu Vạn Thần bây giờ chỉ biết thở dài nhìn qua mọi người trong xe nói ra cảm nghĩ làm hấn gò bó khó chịu. Hấn thấy đường đi của Thiếu Kiệt không giống như những người khác quyết định như thế nào có thể làm ra như vậy. Trước Thiếu Kiệt đã nói là phải giữ Mã Hóa Đăng hai mươi bốn giờ còn hiện tại hấn lại thay đổi muốn Mã Hóa Đăng đích thân đi gặp hấn.

Muốn theo bước đi của Thiếu Kiệt cũng không thể nào phán đoán chính xác được liệu Thiếu Kiệt sẽ đánh ra quân nào để cho mọi người có thể nắm lấy.

- Theo tôi thấy cứ để Mã Hóa Đằng gặp cậu nhóc đó xem như thế nào. Quyết định khi đó chúng ta sẽ đứng ra làm cầu nối thương lượng. Dù sao không nể mặt tăng cũng nể mặt phật tăng nhóc đó không ít thì nhiều cũng sẽ phải cho cả ba chúng ta một chút mặt mũi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 889: Mua Một Lần Cho Tất Cả

Không nói chuyện này giờ Mã Hóa Đăng bây giờ được gọi đến phải suy nghĩ vài giây để cho không khí trên xe có phần trầm lại. Ba người đàn ông đang nhìn về phía mình để dò hỏi xem ý tứ của hắn như thế nào.

Mã Hóa Đăng chỉ thở dài một hơi trả lời theo những gì mình vừa mới suy nghĩ.

- Tôi không hẳn là biết cậu ta quá nhiều chỉ trên phương diện kinh doanh có tranh chấp một hai lần. Lần nào cũng thế không đạt được mục đích cần thiết. Việc giờ gặp cậu ta để thương lượng cũng không biết được là đối phương sẽ ra sao. Kinh doanh không ai nói trước được điều gì. Cậu ta cũng thế những suy nghĩ của cậu ta tôi không nắm bắt được. Nếu như có một chút manh mối cần thiết biết đâu tôi có thể còn đàm phán được.

Dem suy nghĩ của mình đổ lỗi vào Thiếu Kiệt. Hắn cũng không muốn bực tức nói ra điều gì không đúng. Nếu ở một hoàn cảnh khác có lẽ hắn sẽ trút mọi tội lỗi cần thiết và cố gắng nói đề cho cả ba người nhắm vào đối phương mà công kích.

Giờ hiểu được người đấu với mình có được thế lực ủng hộ phía sau. Mà những người này lại liên quan trực tiếp với hắn. Còn là người nhà của một trong ba vị lãnh đạo. Hắn nếu không đành lòng cũng phải nhận. Nếu không có sự ủng hộ mạnh mẽ từ trong nội bộ sự phát triển của Tencent sẽ không thể nào uy hiếp được đến một công ty lớn ở tận thủ đô.

- Nếu ngay từ lúc đầu đã thế sao cậu không báo cho chúng tôi mà tự ý làm việc như thế này. Giờ mọi chuyện ngoài tầm khống chế thì cậu lại nói như thế. Nếu việc này không bung bét ra cậu định làm sao mà giải quyết. Chắc đến khi đó cũng không cho chúng tôi biết chứ gì.

Tổng Thanh Quân nhìn Mã Hóa Đăng hỏi một cách thẳng thừng. Trước giờ việc hoạt động công ty Tencent họ không quan tâm đến giao mọi việc để cho Mã Hóa Đăng không chế. Giờ họ mới thấy được rằng không chỉ trong vai trò khả năng của Mã Hóa Đăng mà công ty Tencent hiện tại đang vấp phải một vấn đề ngấm khó giải quyết về tài chính.

- Việc này không phải như mấy vị ở đây đang suy nghĩ thật sự thì tôi cũng chỉ là nạn nhân của cậu ta thôi. Nếu không phải cậu ấy làm cho tôi đề phòng trước thì tôi cũng đâu hạ quyết sách này. Các ngài cũng thấy rồi đấy thị trường kinh doanh đã là cá lớn nuốt cá bé. Nếu có mối nguy hiểm nào vừa hình thành mình phải ngay lập tức dìm chết đối phương trước sẽ là điều không phải một mình tôi làm.

Phan Thế Anh lắc đầu nhìn Mã Hóa Đăng giải thích cũng thấy không có chút nào hảo cảm. Điều hắn nói không sai trong tình huống thông thường như đó là hắn phải biết nội tình của đối phương ra sao. Không biết được tài lực đối phương như thế nào mà lại đấu với người khác thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

- Cậu nói thì hay lắm như bây giờ thì sao. Công ty người ta chưa suy chuyển gì còn cậu thì đang đứng trên bờ vực rồi đấy. Còn nói cứng được. Đã chuyện như thế này còn không biết mình sai chỗ nào. Cậu có qua khỏi lần này với tính khí như thế ở nước ngoài kinh doanh sẽ còn thiệt hại bao nhiêu nữa. Cậu phải biết tiền trong nước đưa ra nước ngoài giá trị cũng sẽ không bằng người khác. Cậu phải hiểu bản chất của vấn đề không thể lúc nào cũng làm theo lý trí của cậu được.

Triệu Vạn Thần tỏ ra tán đồng với ý kiến của Phan Thế Anh. Giá cả vật chất mỗi nước khác nhau. Đầu tư với nước ngoài phải dùng ngoại tệ. Vấn đề sẽ nảy sinh bởi giá trị chênh lệch của mệnh giá tiền từng quốc gia đều thấy rõ ràng. Bù vào khoản chi ra để không phải thất thu là điều mà những

công ty luôn phải làm nếu muốn hợp tác lâu dài với nước ngoài trước khi họ có thể thu hồi vốn với đầu tư đó.

- Nói cho cùng muốn giải quyết việc này thì bắt buộc cậu phải đi gặp nó. Không đi không được làm việc nếu không minh bạch được toàn bộ quá trình làm việc thì sau này cậu cũng không thể ngồi trên cái ghế của Tencent nữa rồi. Có chúng tôi đi cùng mà cậu còn không có can đảm đàm phán thì đi một mình cậu liệu có chắc rằng không thua trên tay thằng nhóc một lần nữa sao. Cậu thật sự sợ bóng sợ gió rồi đấy.

Tổng Thanh Quân nhìn Mã Hóa Đăng với giọng gắt gỏng nói ra suy nghĩ của ông. Mã Hóa Đăng cũng chỉ im lặng không đáp. Hắn quyết định không được việc này. Giờ mọi thứ thuộc về ba người muốn để hắn đi thì hắn cũng phải chấp nhận đi gặp Thiếu Kiệt trong khi đó hắn hoàn toàn nằm ở thế bất lợi không biết được sẽ xảy điều gì tiếp theo.

Không như đi đàm phán hợp đồng hay là một còn đường kinh doanh mới. Đối tác của mình ra sao họ sẽ nói những yêu cầu của mình. Hoặc để cho một bên thứ ba truyền đạt lại những điều kiện cần thiết. Còn hiện tại hắn cứ như một người bị trói lại đem lên chịu đòn không đoán được mình sẽ bị hành quyết ra sao.

- Giờ này có nói với hắn cái gì cũng vậy. Thôi cứ đi gặp thằng nhóc đó đi rồi tính. Còn những việc khác đợi chúng ta biết được rồi làm.

Phan Thế Anh kết thúc lời nói của mình bằng cách đập vào vách của chiếc xe nơi ngăn ra hai phần của tài xế xe và những người ngồi ở phía sau. Chiếc xe lúc này được khởi động nổ máy từ từ lăn bánh.

Những chiếc mô tô của cảnh sát ở phía trước được bật lên đèn báo hiệu và còi mở đường. Chiếc xe từ từ lăn bánh trong sự hộ tống của những người cảnh sát giao thông này. Lối đi phân làn đường dành cho họ được mở ra

một cách thông thoáng không có một sự cản trở nào xuất hiện làm chậm lại chuyển động của cả đoàn.

Thiếu Kiệt lúc này đã đi bộ về nhà của Bách Quân ngồi trên bộ ghế sofa của phòng khách. Blake đứng một bên còn Trương Hạo với Hoách Khang thì ngồi đối diện.

- Hoách Khang! Giá trị cổ phiếu trên sàn buổi chiều này chúng ta đã biết rồi đấy. Cậu nói xem chúng ta lời được bao nhiêu từ việc bán đi toàn bộ cổ phần. Nếu với giá thành sau khi đóng cửa sàn giao dịch chiều này chúng ta lợi nhuận được bao nhiêu.

Hoách Khang cầm lấy một tách cà phê nóng được đặt trước mặt mình uống một hớp nhỏ rồi cố gắng tính toán trong đầu mình một cách nhanh nhất về lợi nhuận thu được lúc bán ra và so sánh với giá cổ phiếu ở mức hiện tại một vài giây mới nói.

- Khoảng tầm ba trăm năm mươi đến ba trăm năm mươi sáu phần trăm lúc bán ra giá trị của một cổ phiếu là bốn tệ hơn. Giá thành bây giờ là một tệ còn có xu hướng giảm. So với cân bằng thu chi lúc đầu chúng ta có thể nói lãi ròng khoảng năm mươi phần trăm so với vốn ban đầu.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một số thống kê trong đầu về những gì dao động trong ngày hôm nay. Đối với số vốn bỏ ra để cho Hoách Khang thu mua cổ phiếu trên sàn, Có thể sẽ có sự chênh lệch nhất định với giá mua bán theo từng thời điểm. Nhưng chốt giá ở phần đỉnh của kim tự tháp và phần đáy của giá cả hiện tại. Thiếu Kiệt thừa hiểu nếu hấn mua vào lúc này vừa có thể gom hết thị trường vừa có thể thu lại hơn năm mươi phần trăm lợi nhuận giá thành bỏ ra sẽ không giống như ban đầu.

- Sáng mai đúng mười một giờ giờ khi sàn giao dịch chuẩn bị ngưng hoạt động buổi sáng cậu khớp lệnh toàn bộ cổ phiếu đã bán ra cho tôi. Đúng

thời điểm đó không thể chậm hơn một giây.

Hoách Khang khá bất ngờ bởi vì việc chưa biết Mã Hóa Đăng có thể xoay chuyển tình hình như thế nào lại đưa ra việc mua vào toàn bộ cổ phiếu vào trưa mai. Như vậy ở đầu giờ chiều của sàn giao dịch toàn bộ cổ phiếu trên sàn sẽ không còn hơn thế nữa nó có thể cứu cánh cũng chỉ được nhất thời. Điều Hoách Khang nghi là giá thành sẽ còn giảm đến mức buộc Tencent phải rơi vào tâm thái báo động đỏ. Khi đó Thiếu Kiệt ra tay sẽ còn đem lại lợi nhuận nhiều hơn.

- Sao lại mua vào như thế. Như vậy tính ra chưa đến hai mươi bốn giờ sự phục hồi đó có quá nhanh đi khi đó giá cổ phiếu sẽ không làm chúng ta có được thêm lợi nhuận cần thiết. Cậu suy nghĩ kỹ chưa thể.

- Nếu tôi đoán không lầm thì Tencent sẽ đứng giá không rớt nữa đâu. Cậu cũng phải hiểu muốn Tencent sụp đổ trong vài ngày là hoàn toàn không thể. Họ phải cứu cánh lại tình hình càng sớm càng tốt nếu không ảnh hưởng lan rộng họ sẽ không khống chế được. Mà mấu chốt nhất là việc chỉ cần cổ phiếu Tencent đứng giá nó sẽ cho thấy thị trường không bị kéo theo nữa.

Dem nhận định của mình nói ra cho Hoách Khang biết. Ngồi ở chỗ này chỉ có Blake với Trương Hạo hiểu được tại sao cổ phiếu của Tencent đứng giá. Trên đường đi Thiếu Kiệt đã giải thích một chút về cuộc nói chuyện của họ khi bằng tiếng trung cho hai người nghe.

Với những thế lực đứng sau khống chế tình hình cổ phiếu của Tencent hiện tại họ không thể can thiệp ngay lúc đầu như bây giờ chắc chắn sẽ làm. Không để cho Tencent sụp cũng góp phần cho thấy đặc khu kinh tế của họ sẽ vẫn còn hoạt động được. Chỉ với những sai lầm trong kinh doanh của công ty cá nhân Mã Hóa Đăng sẽ không làm cho toàn bộ người đầu tư quay lưng.

- Nếu cậu đã nói vậy thì tôi sẽ chia nhỏ toàn bộ cho người thu mua. Như thế sẽ nhanh hơn khi đó chúng ta dễ dàng khống chế tình hình hơn.

Hoách Khang thấy với số lượng lớn cổ phiếu như vậy thì việc đưa nó trở lại trong tay Thiếu Kiệt cần điều động khớp lệnh bằng nhiều người. Nếu không ủy ban giám sát tài chính sẽ can thiệp đến họ.

- Không cần lát nữa tôi sẽ thương lượng với đám người kia cho cậu quyền lợi được thu mua một lúc như thế này. Bởi tôi không muốn nó tăng giá. Mà tôi muốn lợi nhuận thì phải lấy được cái giá thấp nhất mà không phải có người cạnh tranh. Chỉ cần mua một lần cho tất cả.

Khá bất ngờ với quyết định để cho chính mình thu mua toàn bộ cổ phiếu trong một tiến trước phiên giao dịch đầu giờ chiều. Hoách Khang không hiểu sao Thiếu Kiệt lại đưa cho hắn cái mệnh lệnh vô lý này trong khi đó mọi người đều biết cổ phiếu Tencent đang được theo dõi sát sao chỉ một chuyển động nhỏ cũng làm đám người bên ủy ban vào cuộc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 890: Họ Gấp Chúng Ta Không Gấp

- Sao như thế được. Mua một lúc như thế giá trị cổ phiếu sẽ tăng đột ngột tạo ra một cơn dốc theo chiều hướng tăng, làm sao họ có thể chịu cho cậu làm như vậy được. Người ngoài nhìn vào đám bên ủy ban giám sát đó chắc chắn sẽ có người thắc mắc họ không bỏ qua cho người trục lợi như thế đâu.

Thiếu Kiệt chỉ cười cầm ly cà phê của mình lên uống một hớp cũng không quên nhìn vào màn hình đang chiếu phim chương trình thiếu nhi mỉm cười. Không ai biết nụ cười của hắn là do chương trình trên ti vi hay vì vừa mới suy nghĩ điều gì.

- Lát nữa tôi làm sao được thì cậu sẽ biết có những thứ đơn giản cậu sẽ hiểu tại sao. Còn Trương Hạo hắn làm sao cười như thằng điên như thế kia thì cậu không cần quan tâm. Chắc hắn nghĩ được điều gì rồi đấy. Cậu có thể hỏi hắn ta thử xem.

Hoách Khang nhìn Trương Hạo cười trong bộ dạng ngơ ngác làm cho hắn thấy có điều gì rất phi lý ở đây. Một người như Thiếu Kiệt không nói giờ Trương Hạo thường ít khi phụ họa vào những việc như thế này lại có thể cười đùa một cách vô tư như vậy.

Bộ dạng của Hoách Khang giờ đây như vừa muốn hỏi vừa muốn không hẳn thật sự sợ điều làm mất mặt mình là một điều đơn giản mà ai cũng biết. Nếu quả thật như thế không khác nào nói hắn tư duy và suy nghĩ không thích hợp.

- Nhìn chú mày vậy thôi tao nói cho rồi. Mày làm việc với thằng này lâu như vậy mày thấy nó chịu thiệt hại hay là làm điều không nắm chắc sao. Chắc chú mày làm trong tencent cũng biết được phía sau nó có bối cảnh

chống lưng đi. Không nói điều gì khác chỉ với một câu thôi chú mày sẽ hiểu.

Trương Hạo vừa hé ra một chút thông tin lại nhanh chóng đem sự tò mò trong lòng của Hoách Khang khơi lên. Làm một nhân viên đôi khi có những chuyện trong công ty phải biết dù nó chỉ là lời đồn nhưng nó phải có lý do gì đó mới có được lời đồn này. Hiện tại Mã Hóa Đăng lôi kéo được sự tò mò mấu chốt trong đó.

Đã cấp dưới thường xuyên muốn biết người phía sau ông chủ mình là ai họ có nói tới nói lui cũng không thể biết được thông tin giờ có một tên trong đám nhân viên nhảy ra nói hắn biết chắc một trăm phần trăm nội tình không nói vấn đề khác cái tên này sẽ được liệt vào vòng khai thác thông tin của rất nhiều người trong công ty.

- Ông biết sao Trương Hạo. Ông đừng có nói úp úp mở mở nữa nói thì nói đại đi.

- Anh mày cũng mới biết thôi. Đối với cao tầng đăng sao cái tên họ Mã đó thì chỉ có hai từ thông dụng nhất để hình dung. Thiếu Kiệt có thể nắm rõ mọi thứ bởi vì họ chả khác nào người nhà cả. Chú mày nói xem giữa người trong nhà và người ngoài chú mày ủng hộ ai.

Không nói đến vấn đề phức tạp khác chỉ với câu nói này của Trương Hạo. Hoách Khang hoàn toàn hiểu được câu trả lời cho tất cả mọi người không riêng gì một mình hắn. Đồ tốt không dành cho người ngoài. Việc tốt không dành cho người lạ. Câu nói này ai cũng hiểu chế độ quan hệ móc nối lẫn nhau lúc nào cũng có mặt trong bất kể các công ty nào, từ công ty nhỏ đến công ty lớn đều có hai chữ quan hệ đi đầu.

- Thì ra là vậy! Nếu thế thì chúng ta cũng không cần mua lại cổ phiếu vẫn có thể không chế được Tencent rồi. Việc để cổ phiếu còn lại ở trên sàn

mua vào cũng không giúp chúng ta kiếm lời hơn được bao nhiêu.

- Sai rồi. Cổ phiếu trên sàn vẫn phải mua. Tencent dù chúng ta có thể không chế nhưng bản thân chúng ta làm được điều người khác không làm. Sau này không dám chắc là sẽ có người khác dùng cách này đối phó với chính chúng ta. Bảo lưu một con đường chắc chắn sẽ không thiệt đi đâu được hết cậu cứ triển khai tình hình. Còn việc làm cho cổ phiếu tăng lại ra sao thì lúc đó cậu biết. Cứ để lại quân bài cho mình khi cần.

Với ý nghĩ của Hoách Khang không phải không đúng với việc Thiếu Kiệt có quyền không chế Tencent hiện tại đã rõ nhưng với người khác hẳn vẫn còn đề phòng. Bởi vì một khi hẳn phát triển theo đường lối của mình. Người khác thấy được tiềm năng. Đám người muốn hưởng lợi nhảy vào khi đó một công ty hai ba người chủ sẽ làm lệnh đi phương hướng kinh doanh cần thiết.

- Vậy cũng được nếu cậu muốn chắc chắn thì cũng không có gì là vô lý. Nhưng cho tôi hỏi tại sao cậu lại không muốn cho nhiều người tham gia vào việc mua lại cổ phiếu trên sàn mà chỉ duy nhất từ phía bên mình thu về? Tôi thấy nếu nhiều người thì phân tán lực lượng ra cũng không để người khác chú ý việc này sẽ không ảnh hưởng đến bố cục cần thiết mới đúng.

Thiếu Kiệt vẫn không chút nào rời mắt khỏi màn hình tivi chỉ dựa lưng và ghé miệng đáp lại câu hỏi của Hoách Khang như đã có câu trả lời từ trước.

- Cậu nghĩ xã hội này như thế nào. Nếu như tôi nói một vật chắc chắn sẽ lên giá và nó sẽ thu lại được lợi. Đứng ở góc độ một người kinh doanh khi cậu biết tin đó sẽ như thế nào?

Hoách Khang bị hỏi ngược lại cũng trầm ngâm một chút rồi mới nhìn Thiếu Kiệt đáp lại lời mình.

- Tôi sẽ xác minh xem thông tin đó là đúng hay không? Hơn nữa phải biết được lợi nhuận của việc này như thế nào và thông tin đó sẽ đem lại cho chúng ta ra sao.

Thiếu Kiệt lúc này mới xoay qua nhìn Hoách Khang mỉm cười nói với hắn.

- Tôi biết cậu tại sao lại không được trọng dụng ở Tencent rồi. Đã làm một người phát triển phần mềm cậu lại đi theo đường lối cẩn thận như thế thì làm sao được. Đã là người phát triển phần mềm thì phải có cái nhìn liệu lĩnh cậu thấy với suy nghĩ vừa rồi của mình cậu sẽ đem được một phần mềm mới được phát triển mà nhiều người ưa thích không?

Hoách Khang trầm mặt nhìn Thiếu Kiệt không có được lời đáp nhất thời cho câu hỏi này. Trước giờ hắn luôn tự hỏi liệu mình làm việc ở Tencent mọi việc luôn hoàn thành tốt nhưng chỉ nằm ở bậc trung và không bao giờ được thăng tiến.

Giờ nghe được những lời Thiếu Kiệt hỏi Hoách Khang vừa nhận ra một điều bởi vì mình cứ với quan niệm cẩn thận mắc phải sai lầm nên dẫn đến suy nghĩ theo đường lối mòn. Đã là người phát triển phải nghĩ đến tình huống đường lối mới của một sản phẩm cần thiết sẽ ra mắt.

Mọi người ai cũng giống nhau quan niệm sử dụng một thứ mới mẻ để khám phá được hết những công dụng của nó mới là điều cần thiết. Nếu cứ đi theo một con đường phát triển đưa ra những sản phẩm mà tất cả người dùng đều có thể quen thuộc để sử dụng thì việc họ chọn cho mình sản phẩm cũ đã quen dùng là điều chắc chắn.

- bây giờ tôi hiểu được tại sao mình lại không được trọng dụng rồi. Nhưng nếu ở khía cạnh kinh doanh những điều tôi nói như thế chắc hẳn

phải đúng đi đâu thế sai lệch được vì nếu sai lầm một chút sẽ dẫn đến thiệt hại không nhỏ.

- Bởi thế tôi nói anh còn nằm trong phạm vi an toàn nhiều quá. Anh nghĩ mấy người tham gia thị trường cổ phiếu như thế nào. Họ đã chấp nhận làm việc ở cái ngành này họ sẽ có suy nghĩ như thế sao. Ai cũng muốn mình giàu không ai muốn mình nghèo bước chân vào thị trường chứng khoán họ đã nghĩ sẽ kiếm thật nhiều tiền rồi. Cậu thử nghĩ mà xem nếu họ biết thông tin từ cậu mua lại cổ phiếu tencent để tăng giá lại kiếm lời lúc đó họ có tiền ra không. Càng nhiều người truyền tai nhau điều này chúng ta càng bất lợi. Cậu cũng không muốn thấy chúng ta tự nhiên mất tiền cho người khác đi.

Thiếu Kiệt đưa ra những lý do cần thiết cho việc tại sao hẳn lại chỉ muốn để một mình thu mua toàn bộ số cổ phiếu trên thị trường hiện tại. Đối với sự rớt giá của Tencent chắc chắn đã có không ít người thiệt hại bởi sự xuống dốc không phanh của nó. Để bảo toàn nguồn vốn nhất thời với những người đầu tư ngắn hạn đó là việc bán ra được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhưng việc đầu tư ngắn hạn thường sẽ không sử dụng nguồn vốn quá nhiều họ thường không nắm cổ phiếu quá lâu trong tay khi nào thấy lên đến một mức vừa tầm đủ có lợi nhuận họ sẽ bán nên nguồn cổ phiếu từ người đầu tư ngắn hạn khá nhiều. Những người này thường cần nguồn tiền lưu động lớn. Khi cần thiết thấy rủi ro cao bằng bất cứ giá nào họ cũng phải giữ vốn gốc cho mình.

- Gặp tao cái vấn đề này liền đơn giản nếu như có người bảo tao đi thu mua cổ phiếu cho họ tao chấp nhận bỏ tiền ra một lần không cần biết là nó sẽ tăng hay không với việc cổ phiếu chạm đáy như thế chỉ cần tao mua vào để một thời gian nó phục hồi lại rồi bán khi đó cũng vào không ít tiền. Người khác nói không cần quan tâm bởi vì có người thu mua tức là có nhu cầu hiện tại nó không được chào đón nhưng đã có người cần chắc chắn nó sẽ lên giá quy luật này sẽ không thay đổi.

Trương Hạo lúc này nói ra suy nghĩ của hắn. Đứng ở góc độ quản lý một số cửa hàng kinh doanh của Thiếu Kiệt. Trương Hạo cũng học được một chút gì đó trong suy nghĩ kinh doanh. Nếu hắn đã như thế người có học thức như Hoách Khang làm sao không hiểu.

Nghe được đến cả Trương Hạo còn nói được điều này thì Hoách Khang hiểu nếu hắn thông qua một số người khác mua vào cổ phiếu chắc chắn những người này sẽ lấy tiền của mình bỏ ra một cái giá nhất định về thị trường để chờ lên giá kiếm lời toàn bộ cổ phiếu lúc đó cũng không trọn vẹn như hiện tại đang ở trên sàn giao dịch nằm chờ.

Ngay lúc này bên ngoài bước vào một thành viên của Vô Ảnh. Người thành viên này bước đến bên cạnh Blake nói nhỏ một vài lời rồi đứng lui về một góc.

Blake nhìn Thiếu Kiệt gật đầu nói với hắn.

- Dường như đám người kia đến ngay trong đêm. Không nghĩ chỉ vừa mới đạt thành hiệp nghị với cậu mà Doanh Doanh đã có thể để cho họ đem Mã Hóa Đằng tới đây rồi.

- Ô nhanh vậy! Xem ra khả năng làm việc không tệ nhưng họ gấp chúng ta không gấp cứ để họ đến còn quyết định vẫn nằm trong tay chúng ta đừng nói gì về việc chúng ta sẽ mua lại cổ phiếu. Blake anh cứ cho họ vào. Hoách Khang cậu đi pha mấy ly cà phê và một bình trà mới đi. Suy nghĩ xem cậu thật sự có khả năng gì trước khi tôi để cậu nắm giữ một công việc mà cậu thấy mình có thể hoàn thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 891: Đến Đây Làm Gì

Hoách Khang đứng lên nhưng trong đầu hắn suy nghĩ về những gì mà Thiều Kiệt nói. Hắn thích hợp ở công việc nào mới thật sự đúng. Hắn yêu thích công việc của mình là thật. Nhưng tính cách của hắn lại không phù hợp cho công việc ở phòng phát triển ứng dụng như vậy hắn phải chọn công việc nào mới thật sự thích hợp với mình.

Nhìn dáng vẻ rời đi của Hoách Khang. Trương Hạo cũng lắc đầu hắn biết Thiều Kiệt đã nhìn ra Hoách Khang phù hợp công việc nào. Nếu không cũng sẽ không hỏi câu này. Đơn giản vì theo tính khí của Thiều Kiệt, Trương Hạo hiểu đây là cơ hội cho Hoách Khang để nhận ra được chính bản thân mình muốn gì và cần gì. Để tự Hoách Khang nói ra công việc phù hợp với hắn tốt hơn là chính Thiều Kiệt chỉ điểm.

Bên ngoài cửa hiện tại chiếc xe đông phong cũng vừa mới xuất hiện. Không còn xe cảnh sát hộ tống trong khu nhà mà chỉ duy nhất một chiếc xe đơn độc đỗ lại trước cửa nhà của Bách Quân.

Bước xuống xe Phan Thế Anh cùng với Triệu Vạn Thần. Sau đó là Tống Thanh Quân với Mã Hóa Đăng. Nhìn vào căn nhà đang hiện hữu trước mặt mình Mã Hóa Đăng thật sự không biết nói gì hơn. Hắn bị Thiều Kiệt lừa gạt cho thảm hại. Khi ban đầu còn nghĩ rằng Hoách Khang là người của Bách Quân.

Bộ dáng ủ rũ của Mã Hóa Đăng khiến cho Phan Thế Anh lên tiếng nhắc nhở hắn một chút.

- Cậu xem mà làm việc cho hiệu quả. Lần này gặp đối phương cẩn thận lời ăn tiếng nói một chút nếu không hư việc thì chúng tôi không ngại quy hết mọi trách nhiệm cần thiết lên cậu đâu.

Được Phan Thế Anh cảnh cáo như vậy Mã Hóa Đăng bây giờ cũng lấy lại một chút tỉnh táo cho mình. Đối với hoàng cảnh như cá nằm trên thớt của mình Mã Hóa Đăng hẳn không thể nào làm ra điều gì không được.

- Vâng! Tôi biết rồi. Chắc chắn sẽ không làm mấy ngài thất vọng.

Mã Hóa Đăng đáp lại với giọng yếu ớt đầy bất lực. Bốn người bước vào trong sân lúc này một vài thành viên của Vô Ảnh đứng ngoài cửa chặn lại một vài giây.

Khá bất ngờ trước những người xuất hiện xung quanh trong khuôn viên nhà của Bách Quân bởi khi Phan Thế Anh đến đây cũng không thấy được những người này giờ lại xuất hiện. Không một chút tin tức.

- Các cậu là ai sao chặn đường chúng tôi!

- Các ông thông cảm chúng tôi phải báo lại việc mấy ông xuất hiện ở đây. Chỉ đợi một chút là được.

Một người trong nhóm người Vô Ảnh đáp lại với Phan Thế Anh bằng một câu tiếng anh để cho Mã Hóa Đăng dịch lại. Khi hắn vừa dứt lời một thành viên khác đi từ trong nhà ra gật đầu nhìn những thành viên chung đội với mình.

Cánh cửa của nhà Bách Quân lúc này được mở rộng ra như chấp nhận cho bốn người tiến vào. Mã Hóa Đăng hiện tại đi sau cùng hẳn không phải người đi trước nhưng cấp bậc của hắn không cho phép mình đi trước cả ba người đành bước chầm chậm theo sau.

Bốn người đi vào có thể nhìn thấy rõ trong phòng khách bây giờ ngoài việc xung quanh có vài người đứng ở những vị trí trong phòng còn có Thiếu Kiệt, Trương Hạo đang ngồi trên ghế sofa.

Blake thì đứng sau hai người bộ dáng của một vệ sĩ thuần túy không sai biết đi đâu được. Nhưng đối với việc nhìn người đứng cạnh Thiếu Kiệt ra sao. Tống Thanh Quân trong lòng chợt lóe lên suy nghĩ.

“Nếu như những người này vấn đề thực chiến không thua kém Jackson với Blake thì đội ngũ như thế này trang bị đầy đủ vũ khí sẽ như thế nào?”

Ông ta hoàn toàn hiểu rõ nhìn Blake phía sau tưởng chừng như chỉ là một người vệ sĩ bình thường nhưng thật sự võ công và thực chiến triệt hạ đối phương không thường chút nào. Đã từng thấy qua Blake hành động ông cũng có chút khó hiểu tại sao những người như vậy lại làm việc cho thằng nhóc cháu mình.

Thiếu Kiệt nhìn về bốn người lúc này tay cầm tách cà phê uống một ngụm nhỏ rồi nhàn nhã cất tiếng hỏi.

- Không biết hôm nay mấy vị đến đây làm gì đây. Tôi nhớ hình như có hẹn thì cũng chỉ có Mã Hóa Đăng. Mà không nghĩ rằng nhanh như vậy sẽ gặp mặt đây. Nếu như lúc này không ngồi xem một ít kênh truyền hình có lẽ tôi đã đi ngủ rồi. Khi đó mấy người đến chỉ uống công một chuyến. Nhưng mà sao tôi chưa thấy Doanh Doanh đâu nhỉ. Tôi nhớ là cuộc hẹn của tôi xuất phát từ cô ta. Cô ấy chưa xuất hiện các ông đã xuất hiện rồi đúng là nhanh thật

Phan Thế Anh lúc này muốn tức nổ phổi việc Thiếu Kiệt hẹn đến đây giờ lại nói như vậy hẳn xem ra rất không hài lòng. Nhưng nghe được Thiếu Kiệt nhắc đến Doanh Doanh

cả bốn người đều nhìn nhau. Vì thời gian cấp bách họ chạy đến đây mà không đợi Doanh doanh xuất hiện đã đi vào.

- Mã Hóa Đăng nhân viên của ông như thế nào đã nói phải đến đây giờ này sao chưa thấy. Ông làm ăn như vậy sao?

Ngay khi Triệu Vạn Thân lên tiếng quát Mã Hóa Đăng một cái để tìm chỗ trú giận thì ở phía sau hắn một giọng phụ nữ vang lên.

- Xin lỗi mọi người vì trên đường có chút chuyện xảy ra nên tôi đến có chút trễ hi vọng không vì điều đó mà mọi người trách mắng.

- Xem ra cô vừa đến kịp lúc chậm một chút nữa tôi nghĩ cô cũng không cần đi làm việc nữa.

Triệu Vạn Thân vừa nói xong câu này Mã Hóa Đăng dù có chút bất mãn cũng không dám nói điều gì. Doanh Doanh hiện tại vẫn còn là nhân viên của hắn. Nếu như Triệu Vạn Thân lên tiếng không thích hắn sợ rằng không giữ được.

- Việc đó hình như ông cũng không có quyền lợi đó đâu. Thư ký tổng giám đốc có muốn sa thải hay không thì một lời của ông cũng không có tính quyết định. Ông nói lời đó là có phần xem người khác không ra gì rồi đấy. Mà ông là ai vậy hai cái lão già này tôi biết còn ông hình như không quen biết.

Thiếu Kiệt trực tiếp hướng Triệu Vạn Thân công kích bằng lời nói. Đối với việc bôi nhọ ra sao Thiếu Kiệt cũng không lo nhưng đứng trong nhà hắn lại noi sa thải nhân viên không một chút nể mặt. Mã Hóa Đăng không dám đánh mặt đối phương mà còn ra vẻ phục tùng làm cho Thiếu Kiệt không thích cho lắm. Với việc hắn hiện tại có thể sở hữu được Tencent cũng không phải người khác có thể đứng sau lưng giật dây không chế như Mã Hóa Đăng. Đã đối phương không nể mặt Thiếu Kiệt cũng sẽ không nể mặt luôn.

- Cậu! Ăn nói có tôn ti trật tự. Lão Quân đây là cháu ông nói đó sao. Đến cả ông nó còn ăn nói như thế thì ai mà nó tôn trọng. Ông xem dạy bảo lại cháu mình đi.

- Hư ông là cái gì mà có quyền nói ở đây nó nói không đúng sao. Chỉ có tôi thừa nhận nó là cháu. Nó vẫn chưa muốn tham dự lễ nhận tổ quy tông thì chưa đồng ý là cháu tôi nó muốn gọi gì thì tùy nó. Trong nhà người khác ông nói sa thải đuổi việc ai lại đi đuổi việc nhân viên trong công ty nó. Cái này nó chỉ lấy công bằng thôi.

Bị lên tiếng trách mắng phủ đầu. Tổng Thanh Quân không hiền hậu trực tiếp đáp trả Triệu Vạn Thân dẫu sao Thiếu Kiệt đúng là chỉ có Tổng Thanh Quân đơn phương chấp nhận người thiếu niên trước mắt này là cháu. Trong toàn bộ quá trình còn đang khuyên cho đôi phương đồng ý. Giờ Triệu Vạn Thân lại nói như vậy lỡ như Thiếu Kiệt bất mẫn không đồng ý thì xem như Tổng Thanh Quân hấn mất đi đứa cháu trai mới xuất hiện. Việc như thế này làm sao Tổng Thanh Quân chịu cho được.

- Thôi hai ông đừng làm chuyện cười nữa. Nó có đủ thực lực thì nó gọi sau cũng được tôi không quan tâm. Nhưng mà tốt nhất có việc gì cần bàn thì sau hôm nay đi rồi nói.

Phan Thế Anh nhanh chóng lên tiếng can ngăn mọi chuyện cũng cảm thấy lo lắng. Thiếu Kiệt chỉ vài lời đem xung đột trước giờ ít thấy của Triệu Vạn Thân với Tổng Thanh Quân bốc lên một tràng. Chỉ với lời lẽ như thế muốn chiếm phần hơn ở vấn đề đàm phán dường như có chút mơ hồ.

- Tổng Long chúng tôi đến đây với thành ý đàm phán hi vọng cậu không chấp nhất chuyện nhỏ nhặt bên ngoài. Đi vào vòng thương lượng chính thức. Những chuyện khác chúng ta không cần đề cập được không?

Doanh Doanh nhìn Thiếu Kiệt nói ra lời hóa giải sự việc. Chuyện từ cô mà ra nên cô lên tiếng để không gây ra sóng gió gì là điều thích hợp nhất. Thiếu Kiệt cũng không quá hẹp hòi chỉ muốn thử xem tình huống như thế nào cũng không phải muốn tranh chấp khó chịu nên gật đầu đáp lại.

- Được rồi! Trong nhà người khác mà ồn ào cái gì. Nếu đã đến đây rồi thì mọi người ngồi xuống hết đi. Nếu không muốn thương lượng hay đàm phán nữa thì các vị có thể ra về tôi không tiễn.

Lời của Thiếu Kiệt vang lên trong sự lộn xộn nhưng nhanh chóng hạ mấy lời cãi nhau của Triệu Vạn Thần với Tống Thanh Quân lại. Mã Hóa Đằng đứng một bên lúc này nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt. Hắn cảm nhận thấy được một thứ mà trước đó gặp Thiếu Kiệt không có.

Khí thế vương giả không lo lắng gì đến những thứ xung quanh và sự bình tĩnh nắm bắt mọi thứ trong lòng bàn tay của mình. Từng lời nói ra của Thiếu Kiệt có thể kích động không khí của căn phòng cũng làm cho nó trầm xuống một cách im lặng. Hắn cảm giác khó khăn khi đối diện với ánh mắt của Thiếu Kiệt nhìn vào mình chăm chăm.

- Được rồi mọi người ngồi xuống đi. Cậu ta đã nói như vậy hai ông còn làm ồn cái gì. Muốn cãi nhau đọ ra ngoài rồi cãi các ông có cãi hết tháng cũng không ai ngăn đâu.

Phan Thế Anh vừa nói vừa tách hai người Tống Thanh Quân với Triệu Vạn Thần ra. Đè hai người ngồi xuống ghé sô pha trước mặt Thiếu Kiệt. Mã Hóa Đằng với Doanh Doanh cùng ngồi một phía bên cạnh ba người. Tống Thanh Quân chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi không nói gì nữa. Triệu Vạn Thần lúc này đôi mắt nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt cho thấy một vẻ căm tức nhưng không làm sao được với hắn.

Thiếu Kiệt đặt tách cà phê trên tay mình xuống cái bàn trước mặt nhìn cả năm người đang đối diện với mình cất tiếng nói.

- Vậy có phải tốt hơn không. Sao nào hôm nay mấy người đến đây vì việc gì thế. Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng đến tôi còn có thể hiểu còn hai ông lão già cái tên này đến đây làm gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 892: Thêm Vào Danh Sách Đen

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho ba người muốn tức hộc máu. Hắn không nể mặt ai đã đành lại còn nói ra những lời không cho họ một chút mặt mũi nào.

Ai cũng biết việc hôm nay giữa Thiếu Kiệt với Mã Hóa Đăng đàm phán. Cả ba người đều biết được sẽ có kết quả không như mong muốn của họ. Cả ba đến đây chủ yếu tạo áp lực đem mặt mũi mình ra giải hòa cho mọi chuyện êm xuôi. Thiếu Kiệt lại trắng trợn nói họ không phải người được mời đến đây gặp hắn cũng phải cần có lý do.

- Thằng nhóc không lẽ cả ba người bọn ta không có quyền lợi đến đây sao. Chỉ là muốn đi cùng với Mã Hóa Đăng đề bàn một số chuyện với cháu thôi. Không cần làm khó như vậy chứ.

Tổng Thanh Quân lúc này lên tiếng nhìn Thiếu Kiệt nói ra những lời xoa dịu cần thiết cũng nhằm để hóa giải phần nào đó sung đột cần thiết. Đối với hắn lời lẽ Thiếu Kiệt nói không để vào đâu nhưng còn hai người Phan Thế Anh với Triệu Vạn Thần thì hắn không nghĩ như vậy. Một người không tính nguy cơ nhưng nếu để hai người cùng một lúc xem Thiếu Kiệt là đối tượng không vừa ý họ thì sẽ có chuyện.

- Không phải làm khó chỉ bàn đúng việc đúng nơi. Mã Hóa Đăng đến bàn chuyện làm ăn với tôi còn mấy người đến bàn việc ép buộc phải theo ý của mấy người. Một bên là việc hiển nhiên phải làm, một bên là việc không muốn làm tôi thà chọn việc mình sẽ phải làm để có lợi nhuận, hơn là lựa chọn việc vô bổ không đem lại lợi nhuận mà còn thiệt hại cho mình.

Trả lời trực tiếp đáp lại lời của Tổng Thanh Quân. Thiếu Kiệt muốn phân rõ giới hạn việc ba người của cao tầng Tencent đến đây không phải

với cương vị của một người làm việc cho quốc gia mà là một người nằm trong hội đồng quản trị của công ty tencent. Nếu cả ba người này đứng ở cương vị là người của quốc gia Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ thiệt thòi. Việc tách rời những quyền lợi cá nhân ra làm riêng biệt là điều cần thiết mà Thiếu Kiệt muốn đối phó với những người trước mặt này.

- Cậu cho rằng chúng tôi không làm gì được cậu sao. Việc cậu làm đủ cấu thành tội phạm kinh tế chúng tôi muốn bắt cậu lại lúc nào cũng được. không phải vì Tổng Thanh Quân cậu chưa chắc ngồi ở nơi này.

Triệu Vạn Thần nhìn Thiếu Kiệt gắt gỏng uy hiếp hẳn rõ ràng kể từ khi bước vào nhà đến giờ cả ba người họ luôn bị người thiếu niên trước mặt này không coi ra gì. Hẳn kể từ khi tại vị đến đây chưa từng trải qua việc như thế này. Đây là lần đầu tiên có người đối đãi hẳn theo kiểu người bình thường không một chút tôn trọng.

- Xem ra ông quên nhỉ. Tôi hiện tại chưa phải công dân đất nước ông. Nếu tính ra tôi là khách du lịch. Còn nếu ông nói tôi vi phạm pháp luật kinh tế. Bằng chứng đâu? Nói cái gì cũng phải có cơ sở. Nhưng nếu muốn bắt được tôi ông nhắm bắt được không. Các ông là rỗng hay hồ ở đâu tôi không cần biết vào phạm vi của tôi muốn là rỗng cũng phải cúi đầu còn hồ thì nằm xuống đó cho tôi.

Thiếu Kiệt vừa nói dứt lời. Xung quanh Triệu Vạn Thần, Phan Thế Anh, Tổng Thanh Quân xuất hiện những nòng súng hướng thẳng về bọn họ. Mã Hóa Đằng với Doanh Doanh lần này hai người biết sợ thật sự.

Đối với hai người cả ba người này là người không thể nào động đến. Chỉ có họ đối phó người khác không thể nào ai làm lung lay địa vị của họ. Giờ người thiếu niên trước mặt trực tiếp để người của mình chĩa súng về phía cả ba người chỉ một phát súng nổ ra mọi chuyện nói lớn thế nào còn không biết được.

- Mà!

Triệu Vạn Thân vừa thốt ra một chữ bị Blake hướng nòng súng về phía mình cũng im lặng. Không dám nói lên điều gì nữa. Tống Thanh Quân với Phan Thế Anh bây giờ mới nhận ra rằng đối với người thiếu niên trước mặt này không thể đùa được.

Thiếu Kiệt nhìn chằm chằm Triệu Vạn Thân. Hắn không thích người đàn ông này ở chỗ đã lớn tuổi còn tỏ vẻ thối ta đây dạy đời. Quan chức cao dùng thế bắt ép người khác phải phục tùng. Những người như thế này Thiếu Kiệt thậm chí không cần nể mặt

- Ông tin không cần tôi nói bọn họ sẵn sàng nổ súng không. Báo trước cho các ông biết chơi với ai được chơi với thằng nhóc như tôi thì dẹp cái thói bề trên lại. Tôi nghĩ các ông có được một chút thông tin của tôi đi. Vậy ông suy nghĩ xem tôi dám làm hay không rồi tự biết nhé.

Triệu Vạn Thân lúc này trên trán thấm ra một giọt mồ hôi hắn có đọc sơ qua về một số thông tin cần thiết của Thiếu Kiệt. Hắn biết rằng ngôi đối diện với mình bây giờ không phải một thằng nhóc thông thường mà là một người nắm quyền sinh sát một phương chỉ một lời không hài lòng có thể bắn giết. Cái này chỉ diễn ra bởi một lời nói. Muốn nói hắn tin Thiếu Kiệt có quyền này hay không thì bản thân hắn sẽ trả lời là có chắc chắn có. Những người đứng trước mặt nhìn cũng không hiền hậu gì. Đã có thể mang đến vũ khí nóng ở tại đây thì chắc sẽ không phải như bọn lưu manh đầu đường xó chợ.

Trong phòng lúc này hạ nhiệt một cách nhanh chóng. Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng. Mã Hóa Đằng mồ hôi đã thấm ướt cả lưng áo. Ngoài trời đang chuyển lạnh đôi tay hắn bắt giác xoa vào nhau để lấy hơi ấm. Âm thanh ma sát của đôi bàn tay sần sạt trong không khí.

Nhịn không được với cái áp lực lạnh như băng như thế này. Mã Hóa Đăng mới nuốt một ngụm nước bọt vào trong cơ thể của mình âm thanh lạt giọng nhỏ nhẹ như sợ làm mọi người giật mình nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu xem có thể để bọn họ để những cái kia xuống không. Máy vị ở đây đến chủ yếu vì việc công ty không phải danh nghĩa là một cán bộ công chức. Hợp tác cùng với nhau chung công ty nên họ chỉ muốn biết đường lối phát triển của cổ đông mới sau này như thế nào. Cậu bây giờ cũng là cổ đông lớn. Đến gặp cậu là điều hiển nhiên. Mong cậu để người của mình buông bỏ hết những thứ kia.

Cố gắng dùng lời lẽ của mình để hóa giải tình hình căng thẳng của toàn bộ cục diện trong căn phòng này. Thiếu Kiệt cũng chỉ nhìn Mã Hóa Đăng nói chuyện cười một cái nhẹ nhàng như không có chuyện gì cầm lấy ly cà phê của mình trên bàn lên. Cùng với đó là một cái gật đầu như để cho toàn bộ người của Vô Ảnh thu súng về. Vừa làm ra vẻ như tách cà phê trong tay của mình còn nóng Thiếu Kiệt vừa thổi vừa nói. Bộ dạng giả vờ xem rất buồn cười. Nhưng hiện tại đối diện với hắn cả năm người đều không vang lên một tiếng động.

- Nếu ngay từ đầu nói rõ mục đích đến đây như thế. Không phải là dựa vào thân phận đến có phải tốt hơn không. Đối với người làm ăn như tôi không phải không hiểu chuyện. Nên nói bàn việc của Tencent với danh nghĩa là cổ đông tôi sẽ chào đón theo một cách khác chứ không phải đến mức hiện tại.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Mã Hóa Đăng mà không nhìn qua ba người một chút nào. Doanh Doanh bây giờ cũng tạm thời thả lỏng một chút khi thấy những người sau lưng Thiếu Kiệt dẹp đi những vũ khí của mình.

Phan Thế Anh đợi cho mấy người của Thiếu Kiệt cất hết súng ông vào. Nhìn Thiếu Kiệt thở dài hỏi.

- Cậu làm sao có thể chuyển những thứ này vào trong nước. Cậu có biết làm như vậy lỡ như có chuyện gì rất khó giải quyết không có những thứ không lúc nào có thể giải quyết dễ dàng được.

- Ông đừng suy nghĩ cao thâm như vậy. Không một quốc gia nào không có đường mòn. Không một luật pháp nào không có kẻ hở. Việc làm sao tôi đem mấy thứ này theo được không cần mấy người quan tâm. Chỉ biết rằng trong tay tôi có đủ điều kiện có nó là được rồi. Đừng tưởng tôi không biết bởi vì các ông chủ quan đi đến đây mà không chuẩn bị cho mình vệ sĩ nên mới dẫn đến tình trạng này. Chỉ trách các ông quá tự tin khi cho rằng đây là khu nhà tách biệt sẽ không ai làm hại được mình. Tôi nói đúng chứ.

Không phản bác được lời của Thiếu Kiệt Phan Thế Anh gật đầu thừa nhận. Nếu ngay lúc đầu ông thấy những người Vô Ảnh bố trí ở đây có lẽ ông sẽ đem theo một số vệ sĩ thích hợp chứ không phải như hiện. Phần vì chủ quan rằng nơi này là khu nhà cấp cao sẽ không có chuyện gì. Phần ông không cho rằng Thiếu Kiệt làm như thế.

Đôi mắt với Thiếu Kiệt lúc này Mã Hóa Đăng trong lòng vừa nhẹ đi một mối lo lắng lại hồi hộp trong lòng. Bất giác hấn tự nhủ thầm trong bụng mình một câu.

“Mình đụng phải cái thằng nhóc này không biết trời cao đất dày ra sao lại là một kẻ điên sẵn sàng chơi lớn. Nếu vừa rồi có chuyện gì thật sự mình có thoát được cũng không tránh được liên lụy.”

Triệu Vạn Thần sau khi qua khỏi được một bước sóng chết trên tay người khác trong lòng hấn tự nhủ sau này sẽ trả thù việc ngày hôm nay ánh mắt của hấn nhìn chằm chằm về Thiếu Kiệt dù không quan tâm đến cả năm người lắm nhưng Thiếu Kiệt vẫn cảm nhận thấy sát khí từ Triệu Vạn Thần hướng về phía mình.

Bị ánh mắt đối mặt với mình Triệu Vạn Thần hiện tại cũng thu liễm lại sát khí mà mình đang toát ra đè nén lại một chút rồi mới giả vờ như hỏi hấn.

- Cậu không sợ sau chuyện này chúng tôi làm ra đối phó với cậu sao. Những việc ở đây hôm nay tôi chắc chắn sẽ ghi nhớ. Cậu có thể thoát được lần này nhưng không thoát được những lần sau đâu.

- Ý kiến của ông tôi tiếp nhận. Nhưng ông nhớ cho ở đây tôi chỉ làm một nhóm người thôi. Nếu như thật sự ông muốn đối phó với tôi đừng hỏi tại sao tôi không nhắc trước. Ở đây vẫn chưa có những thành viên của Tam giác vàng đâu. Đây chỉ là những người đi theo bảo vệ tôi thôi. Ông nghĩ nếu ông đối phó với tôi những người kia sẽ hành động ra sao. Họ làm ra điều gì chắc tôi cũng không biết được đâu.

Thiếu Kiệt thấy Triệu Vạn Thần đưa ra cảnh báo với mình cũng chỉ cười hấn biết trước sau gì với chuyện như thế này. Triệu Vạn Thần cũng sẽ không bỏ qua cho hấn. Hợp tác cố đông đúng thật là có nhưng đối với người có thể uy hiếp đến tình trạng của mình. Thiếu Kiệt sẽ không nhân nhượng. Hấn đã liệt Triệu Vạn Thần vào danh sách đen trong trí nhớ của hấn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 893: Chuyển Nhượng Dự Án

Bên trong nhà hiện tại Hoách Khang mới bắt đầu đem ra một bình trà mới và vài tách cà phê cùng với một ấm nước sôi. Hắn sắp xếp mọi việc đã xong từ lúc nào. Nhưng đứng trong phòng nhìn ra thấy tình huống không ổn cho lắm nên cũng không dám lộ diện.

Khi thấy tất cả thành viên của Vô Ảnh thu lại vũ khí hắn biết đã qua giai đoạn bất ổn. Nên đem theo toàn bộ những thứ đã chuẩn bị lên đặt trên bàn trà trước mặt Mã Hóa Đăng và mọi người. Hắn xuất hiện cũng nhanh mà rút đi cũng nhanh như chưa từng có mặt ở đây.

Nhưng Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh lại khác. cả hai người chăm chú nhìn về phía Hoách Khang rời đi xong cả hai đều nhìn nhau như đồng ý một điều gì đó rồi lắc đầu thờ dài.

Mã Hóa Đăng bây giờ sợ tình hình căng thẳng leo thang nên nhanh chóng hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Bây giờ tôi nghĩ chúng ta đàm phán về sự việc ở Tencent chắc có thể ổn. Mọi người ngồi ở đây không nói về cấp bậc lãnh đạo chỉ như những cổ đông bình thường. Doanh Doanh sẽ làm thư ký cho cuộc họp cậu thấy sao?

Đem câu hỏi hướng về phía Thiếu Kiệt. Trong căn phòng này Mã Hóa Đăng cho rằng bản thân hắn và cả ba người khác đều không còn có tiếng nói và quyền quyết định. Ý kiến của Thiếu Kiệt giờ đây là quan trọng nhất. Đã biết đối phương là kẻ điên có thể ra lệnh chĩa súng về phía cả lãnh đạo thì Mã Hóa Đăng hắn không dám xem nhẹ

- Được rồi nếu Mã Hóa Đăng ông đã nói như vậy chúng ta vào việc chính. Các Ông nghĩ Tencent sẽ như thế nào sau sự kiện lần này?

Mã Hóa Đăng cùng với Doanh Doanh lúc này cũng chỉ biết im lặng câu hỏi của Thiếu Kiệt làm họ thật sự suy nghĩ có phần khó khăn. Dựa theo tình huống phục hồi cần thiết đối với một công ty xảy ra sự cố sẽ rất khó lấy lại lòng tin của người đầu tư trong thời gian dài. Tencent cũng vì đó mà không có được nguồn vốn lưu động cần thiết cho những kế hoạch lâu dài.

- Theo nhận định thì dù cho cổ phiếu Tencent có phục hồi trong thời gian nhanh chóng đi nữa thì người đầu tư chắc chắn sẽ không thể nào tiếp tục đầu tư dài hạn Bởi họ sẽ sợ nguy cơ như lần này lặp lại. Đối với việc bị thua lỗ do cổ phiếu rớt giá sẽ để lại tâm lý bóng ma cho người nắm giữ cổ phiếu trong lần rớt giá này. Con đường vốn lưu động từ thị trường chứng khoán sẽ phải chững lại trong một thời gian dài. Và mọi sự phát triển đều trông chờ tự thân từ tài chính công ty hiện tại.

Phan Thế Anh vừa trầm mặc vừa nói ra suy nghĩ mà hẳn thấy sẽ diễn ra. Đối với Tencent dù có diễn ra theo chiều hướng nào thì những điều này cũng không thay đổi.

- Chỉ như thế thôi sao. Các ông suy nghĩ với việc Tencent đến đây như thế là chấm dứt phải cần sử dụng nguồn vốn cấp thiết từ công ty à? Vậy ai trong các ông nghĩ ra được phương hướng phát triển cần thiết cho nó chưa? Đợi các ông đưa ra hết ý kiến của mình đi tôi sẽ nói ý kiến của tôi.

Mã Hóa Đăng bây giờ nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng suy nghĩ một chút tình hình cần thiết rồi mới đưa ra nhận định của mình trong thời gian gần đây.

- Hiện tại tất cả các dự án tồn đọng vẫn là những hợp đồng đã ký về các trò chơi trực tuyến sẽ phát hành. Những hợp đồng này vốn là để phong sát Garena nhưng hiện tại dương như số lượng quá lớn không thể tung ra thị trường trong thời gian hiện tại. Nhất là những hợp đồng này đều dựa vào doanh thu mua lại một phần hoặc nhiều phần của trò chơi. Nếu như chúng

ta có thể giải quyết được hết những thứ này chắc chắn có thể thu về được nguồn vốn cần thiết để tái hoạt động để công ty đi lại quỹ đạo.

Nhìn Thiếu Kiệt như muốn nói tất cả những cái mớ hỗn độn trong công ty có thể lấy ra được tiền toàn do bấy rập của Thiếu Kiệt cho Mã Hóa Đăng hẳn. Đối với những tài chính đang nằm tại những dự án trò chơi chưa phát hành được Mã Hóa Đăng đều quy chụp về lỗi do Thiếu Kiệt đưa cho hẳn vào cái bấy của Garena giăng ra.

- Còn ai có ý kiến gì nữa thì nói luôn đi. Rồi tôi tổng hợp lại từng cái trả lời từng việc một lần.

Thiếu Kiệt vẫn không đưa ra ý kiến của mình mà muốn hỏi xem ở đây còn có ai có suy nghĩ nào nữa hay không. Nhưng chính lúc này Doanh Doanh sợ rằng hai người Tổng Thanh Quân với Triệu Vạn Thần không hiểu việc công ty nói tới nói lui lại sinh chuyện với Thiếu Kiệt nên đáp lại.

- Hầu hết hai vị lãnh đạo còn lại không tiếp xúc nhiều với công ty nên sẽ không có ý kiến gì nhiều trong kinh doanh vấn đề của công ty thì cậu qua rõ rồi đấy. Những điều vừa rồi của Ông Mã với ngài Phan đây đã nói là những gì bao gồm tình trạng hiện tại. Cậu có thể nói cái nhìn của mình cho mọi người biết được rồi

Doanh Doanh dứt lời cũng nhìn qua trạng thái của Thiếu Kiệt. Bởi vì đối với mọi người ở đây không ai biết tâm thái chuyển biến của Thiếu Kiệt sẽ ra sao. Theo suy nghĩ của cô một người dù có tâm thái và suy nghĩ hơn người đến đâu cũng không thể kìm nén được một chút cảm xúc của mình. Nhất là với độ tuổi của Thiếu Kiệt.

Việc vừa diễn ra khi mà Thiếu Kiệt để cho những người bảo vệ mình có thể đưa hướng nóng súng về phía những vị lãnh đạo ở đây Doanh Doanh không cho Thiếu Kiệt điên mà là do cảm xúc nhất thời. Nếu như có một

người biết được những thứ vừa rồi đang diễn ra chắc chắn sẽ nghĩ như Doanh Doanh cô. Vì Thiếu Kiệt không có chút nào biểu hiện của một người điên.

- Thôi được bây giờ tôi sẽ cho mọi người biết vấn đề chúng ta xoay quanh này giờ không ngoài điều gì khác đó là tài chính. Vậy muốn có tài chính bắt đầu từ đâu. Tôi thấy bản thân Tencent hiện tại không đến nỗi nào. Chỉ do một số người quản lý chưa nhìn được hết tiềm năng của nó thôi.

- Nói thì hay lắm không phải cậu định bỏ tiền của mình vào đi. Nếu cậu bỏ tiền thì tôi nói trước cái đó là do cậu tự bỏ ra chứ không phải bọn tôi bỏ đâu. Cậu thì chắc nhiều tiền hơn những người ngồi đây rồi. Sở hữu cả vùng đất đó thì muốn có bao nhiêu mà không được.

Triệu Vạn Thần nhanh chóng đáp lại lời Thiếu Kiệt bằng cách châm biếm. Đối với việc tài chính xoay vòng của Tencent bị phụ thuộc vào thị trường chứng khoán hiện tại. Nếu như Thiếu Kiệt mua lại toàn bộ cổ phiếu trên sàn cũng không đủ nguồn vốn lưu động ban đầu. Hẳn không nghĩ Thiếu Kiệt lại nhắm đến một chữ tài chính để đem mọi chuyện dễ dàng xử lý.

- Cái đó ông không cần phải quan tâm. Tôi sẽ không bỏ ra một đồng nào thêm. Nếu tôi có mua lại cổ phiếu thì những thứ đó cũng không gánh nổi tencent hiện tại. Bỏ một cái giá lớn ra để thu về không lợi nhuận tôi không phải người ngốc. Bản thân Tencent có nguồn vốn đang có nhưng mấy người không biết tận dụng thôi.

Thiếu Kiệt làm gì chịu để những lời nói của Triệu Vạn Thần làm cho mình thiệt thòi hẳn đáp trả khiến cho mọi người trong phòng đều bất ngờ. Tài chính của Tencent bung bét thế nào ai ngồi đây cũng hiểu ngoài vốn cổ phần cố định thì tiền cũng không còn lại bao nhiêu. Gánh cũng chỉ đủ để

nửa năm là hết mức. Dem so với việc nói Tencent còn có nguồn vốn người ngồi ở đây hiểu rõ nhất cũng không cho là sự thật.

- Cậu nói Tencent còn vốn. Nhưng mà vốn nó nằm ở đâu ra cơ chứ. Tất cả những dự án còn chưa phát hành đã khấu hao vào tài sản cố định. Nếu cậu nói đem tài sản cố định ra để làm duy trì thì tôi nghĩ còn có thể.

Doanh Doanh ngay lập tức đưa ra suy nghĩ của mình cho Thiếu Kiệt biết. Bởi vì người nắm rõ các vấn đề tài chính của công ty hiện tại ngoài Mã Hóa Đăng là cô. Nó còn bao nhiêu và đang phải bị thất thu mỗi ngày bao nhiêu cô hoàn toàn có thể nắm rõ từng giờ từng phút.

- Tôi nói không phải tài sản cố định mà là dự án mấy người đã mua đấy. Đối với việc Tencent có dự án nhưng chưa công bố ra ngoài có thể thông qua việc cầm cố dự án để xoay vòng hoặc là chuyển nhượng dự án cho một nước khác có trụ sở công ty phát hành trò chơi trực tuyến. Mấy người nên nhớ. Tencent thu mua về những dự án này cũng không nói là có thể phát hành. Nếu như có một công ty khác muốn mua thì chúng ta vẫn có thể bán lại. Mức phí chuyển nhượng và hợp đồng cần thiết đều sẽ thu lại được tiền. Không phải đây là nguồn vốn sao.

Phan Thế Anh, Mã Hóa Đăng cùng với Doanh Doanh lúc này cũng sống người ra. Đúng là những dự án đều có thể cầm cố. Hoặc là chuyển nhượng cho đối tác thích hợp. Hơn nữa những điều này so với vấn đề đợi phát hành ra thu lại lợi nhuận có chút khá hợp lý. Trên điều khoảng kinh doanh dường như những thứ này đều hợp pháp mà không lo lắng vấn đề pháp lý. Kể cả đối tác chuyển nhượng cho Tencent có biết cũng không làm gì được.

Tổng Thanh Quân dù không hiểu nhưng lúc này cũng thắc mắc với việc Thiếu Kiệt vừa đưa ra nên nhìn Doanh Doanh hỏi.

- Vấn đề này có thể làm được sao? Nếu làm được tại sao cô với Mã Hóa Đăng lại không nhìn ra được?

- Đúng là việc này có thể. Nhưng nó chỉ nằm ở trong hạn mức cho phép. Việc cầm cố dự án phải xuất phát từ chính công ty mình phát triển. Còn về dự án san tay chuyên nhượng của trò chơi trực tuyến thì chúng tôi không nghĩ đến.

Mã Hóa Đăng đáp lại lời của Tống Thanh Quân một cách chân thật. Hắn không nghĩ đến được tới việc chuyên nhượng dự án không phải do công ty mình phát triển ra. Đối với việc này hắn thấy những công ty khác cũng sẽ có thể có nguồn cung cấp trò chơi. Chỉ một mình công ty hắn đem bán ra các dự án này cho đối tác thứ ba dường như không hợp lý lắm.

- Đúng là điều này nếu trong điều kiện nhất định sẽ khó thực hiện nhưng ông đã làm cho nó có thể thực hiện. Bản thân ông muốn phong sát Garena nên thu mua toàn bộ các trò chơi sắp và chuẩn bị ra mắt. Nên số lượng của những công ty có được trò chơi để phát hành trong thời gian này rất ít. Ông nghĩ xem họ muốn duy trì công ty mình mà không đưa ra được tựa trò chơi nào trong thời gian từng quý được hay không. Đây không phải là ông có thể đem những dự án chưa phát hành bán lại cho họ. Đôi bên cùng có lợi tôi chắc họ sẽ đồng ý. Doanh Doanh cô suy nghĩ điều này thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 894: Ghi Hình Bằng Chứng

Doanh Doanh khi được Thiếu Kiệt hỏi mình một câu hỏi về suy nghĩ hẳn đưa ra. Cô cũng trầm mặc tính toán những thứ cần thiết trong đầu mình. Đối với việc Thiếu Kiệt nói về thị trường trò chơi hiện tại. Mỗi hàng quý đều ra một trò chơi mới là quy luật bất thành văn của các nhà phát hành. Để duy trì người chơi và sự ổn định của thị trường cần thiết. Họ chắc chắn phải kiểm cho ra được trò chơi để phát hành. Mà Tencent do tranh đấu của Mã Hóa Đăng với Thiếu Kiệt đã hình thành nên điều bất cập trong thị trường này.

- Có thể. Chúng ta đứng giữ trung gian chuyên nhượng trò chơi hoặc dự án cần thiết của đối tác cho một bên thứ ba hoàn toàn có khả năng. Nếu như chỉ một nhà chúng ta phát hành hết toàn bộ số trò chơi thì chắc chắn sẽ làm không ít những nhà phát hành khác bất mãn. Chưa nói đến trong nước ở khu vực nước ngoài

chắc chắn phải có.

Mã Hóa Đăng cũng bất giác gật đầu. Đối với việc công ty mình vô hình mua lại toàn bộ các trò chơi cần thiết. Hiện tại không ít những công ty nước ngoài sẽ phải tìm kiếm nhà cung cấp trò chơi. Đã bản thân họ không phát hành được còn ôm giữ quá nhiều sẽ trở thành cái gai trong mắt của không ít công ty. Trở thành tâm điểm chú ý không bằng xoay chuyển thành hợp tác thu lợi nhuận.

Những công ty khác nếu có biết cũng không làm gì được. Họ cũng muốn kiếm lời thì Tencent cũng muốn kiếm lời quan trọng hơn hết là Tencent đi trước một bước lợi nhuận được chia đều cho ba bên cũng không phải là không có người muốn.

- Đúng vậy. Doanh Doanh cô xem coi gấp rút liên hệ với những công ty phát hành trò chơi ở các nước khác. Dem trò chơi còn tồn đọng chưa phát hành công bố sẽ chuyển nhượng. Đã không thể phát hành kiếm lợi nhuận về thì chúng ta thanh lý đề thu về nguồn vốn cần thiết giải quyết vấn đề trước mắt rồi tính đến sau này.

Mã Hóa Đăng ra lệnh cho Doanh Doanh trong khi đó Thiệu Kiệt ngồi ở một bên chỉ cười một cái nhẹ. Đối với việc chuyển nhượng dự án hẳn thấy cũng chỉ có thể cứu vãn được nhất thời quan trọng nhất là Tencent muốn phát triển cần có một hướng đi mới hơn trong làng giải trí công nghệ.

- Chỉ như thế thôi mà các ông đã mừng rỡ rồi sao. Nên nhớ vốn hóa trên thị trường của Tencent phải bù đắp rất lớn. Nếu như không có người mua lại cổ phiếu trên sàn. Cho dù ông có thanh lý toàn bộ hết các dự án trò chơi còn tồn đọng của Tencent cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu.

Cả năm người vừa mới thở phào nhẹ nhõm khi giải quyết được một vấn đề nan giải thì bị Thiệu Kiệt tạt thẳng một gáo nước lạnh. Lời nói của hắn cho thấy hiện tại cổ phiếu trên sàn của Tencent hẳn không mặn mà cho lắm.

- Cậu!

Vốn định nói Thiệu Kiệt sao không mua lại hết Mã Hóa Đăng nhìn thấy Trương Hạo bên cạnh Thiệu Kiệt cũng im lặng. Đối phương hiện tại đang nắm giữ ba mươi phần trăm cổ phần với lại mười phần trăm của Tống Thanh Quân thì giá trị đó đủ đưa ra quyền biểu quyết cao nhất của hội đồng quản trị Tencent những cổ phiếu trên sàn cũng không còn tác dụng như lúc chưa chuyển đổi tỷ lệ.

Cả hai người Triệu Vạn Thân với Phan Thế Anh nhìn về Tống Thanh Quân. Hai người như đạt thành hiệp nghị cần phải để cho Tống Thanh Quân ra mặt nói với Thiệu Kiệt thu lại cổ phiếu trên sàn chúng khoáng. Chỉ có

như thế với những thay đổi trong việc chuyển nhượng dự án mới đem lại chỉ số tăng cho thị trường.

Tổng Thanh Quân bị nhìn chằm chằm bởi hai người. Dù không lên tiếng nhưng cả ba đã cùng tiến cùng lui bao nhiêu năm. Đối phương ăn ý như thế nào thì những gì hai người muốn Tổng Thanh Quân đều hiểu.

- Tổng Long. Cháu có thể nể mặt mấy người chúng ta thu mua lại toàn bộ cổ phiếu trên sàn được không. Đợt vừa rồi cháu đã lợi nhuận không ít. Giờ thu mua lại cháu cũng vững chắc nắm giữ công ty hơn. Sau này sẽ không ai lung lay được cái chức chủ tịch hội đồng quản trị của cháu.

Thiếu Kiệt ở một bên nghe Tổng Thanh Quân nói như vật chỉ giả vờ thờ dài một hơi. Đối với việc này hẳn phải đóng kịch để lấy quyền lợi cần thiết cho mình.

- Không phải không muốn mua. Mà mua không được. Mấy người nghĩ xem. Tôi cho người bán ra toàn bộ cổ phiếu của Tencent thông qua nhiều tài khoản khác nhau. Giờ nếu mua lại khi giá thấp như vậy. Kiếm lời quá nhiều trên thị trường. Ủy ban tài chính chứng khoán lại cho rằng tôi gian lận cổ phiếu nữa. Như thế bị bắt đấy chứ không phải đùa đâu. Tôi còn yêu đời cũng không muốn mình bị phạm pháp cổ phần cũng nắm trong tay thông qua Trương Hạo. Làm việc không có lợi tổn thất nhiều lắm.

Cả năm người bây giờ trong lòng chỉ muốn chửi thề một tiếng. Thiếu Kiệt hẳn mà có phạm luật thì chắc chắn đã bị bắt đi từ lâu không phải giờ này còn ngồi ở đây. Hơn nữa nắm quyền kiểm duyệt tài chính Phan Thế Anh ngồi đây muốn hẳn mua lại toàn bộ cổ phiếu của Tencent để thị trường phục hồi. Hẳn còn lo lắng mình phạm luật bị bắt.

- Cậu yên tâm vấn đề này chắc chắn sẽ không xảy ra tôi cam đoan với cậu chỉ cần cậu thu lại toàn bộ số cổ phiếu của Tencent trên sàn giao dịch

những gì cậu làm xem như không có chuyện gì. Ủy ban thanh tra chúng khoán sẽ không làm khó cậu. Tôi dám cam đoan một lời hứa chắc chắn.

Phan Thế Anh ngay lập tức làm ra hứa hẹn chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ không dính dáng đến những vấn đề pháp lý mà hắn vừa nói ra. Cả Tổng Thanh Quân với Triệu Vạn Thần cũng như thế gật đầu. Cả ba người đã muốn như thế thì Thiếu Kiệt có làm gì cũng không thể nào bắt lỗi hắn trong việc mua lại cổ phiếu của Tencent trên sàn được.

- Nói không thì ai tin. Bây giờ các ông nói bằng lời như thế đến lúc tôi làm ra kế hoạch thu lại cổ phiếu của Tencent lại quy chụp tôi là rửa tiền hoặc lũng đoạn thị trường chúng khoán đến lúc đó tôi vừa mang tội vừa đi tù. Cái hố này đào ra để tôi nhảy vào đâu có dễ như thế. Cần thận vẫn tốt hơn. Bảo đảm nhất là cả ba người cùng làm cam kết đi. Nếu có việc gì tôi còn an tâm.

Cả ba người lúc này đều nhìn nhau như lấy ý kiến. Doanh Doanh với Mã Hóa Đằng ngồi bên cạnh cũng không phát ra một lời nói nào. Việc Thiếu Kiệt yêu cầu một tờ giấy cam kết cũng là việc có thể chấp nhận được. Đối với Tổng Thanh Quân hoặc Phan Thế Anh có thể không nói đến làm khó dễ sau này. Nhưng với biểu hiện vừa rồi của Triệu Vạn Thần lo lắng của Thiếu Kiệt cũng không phải không có cơ sở. Đã lẫn nhau không có hảo ý tốt thì phòng ngừa một chút gì đó sau này vẫn là điều cần thiết.

Phan Thế Anh bây giờ nhìn qua Triệu Vạn Thần. Nếu nói làm làm bản cam kết ông chắc sẽ không có vấn đề gì nhưng còn ý tứ của Triệu Vạn Thần hắn ra sao thì không ai biết được.

- Lão Thần ông thấy sao?

- Hai ông còn hỏi tôi việc này sao. Đã muốn dàn xếp êm xuôi chuyện này các ông đã đồng ý thì tôi đồng ý thông. Nhưng chỉ duy nhất một lần

này thôi. Lần sau sẽ không có ngoại lệ nữa.

Đáp lại câu hỏi của Phan Thế Anh, Triệu Vạn Thần một bộ dạng bất đắc dĩ phải đồng ý. Vì lợi ích chung cần thiết của toàn bộ mọi người trong phòng.

- Nếu mọi người đã đồng ý thì để cho Doanh Doanh làm cái cam kết này thành văn bản cần thiết đến lúc đó chúng ta ký là được. Cậu thấy thế nào Tống Long.

Mã Hóa Đăng nhìn qua Thiệu Kiệt xem như chốt lại những gì cần thiết bởi ở tại nơi này hẳn không có dụng cụ cần thiết để Doanh Doanh có thể đánh máy văn bản tạo ra một văn bản cam kết cần thiết.

- Không cần phải rắc rối như thế cam kết văn bản cũng chỉ hiện hữu trên giấy tờ. Nếu mọi người đã đồng ý rồi thì cũng không cần phải rườm rà như thế cứ viết giấy tay là được. Chỉ cần ghi hình lại việc ký cam kết là được xem như làm bằng chứng xác thực.

Thiệu Kiệt hẳn cần gấp trong thời gian nhất định nếu bây giờ để đợi cho Doanh Doanh làm thành văn bản giấy tờ là điều không thể. Vì hẳn chỉ cần mua lại cổ phiếu lúc đó là việc đã rồi. Muốn nói đường nào thì mấy người trước mặt hẳn đều được lợi. Cho dù Thiệu Kiệt có muốn bán ra giống như lần này hẳn đã làm cũng sẽ không được.

Ý kiến của Thiệu Kiệt hẳn ghi hình lại cả quá trình ký cam kết đối với ba người Phan Thế Anh, Triệu Vạn Thần cùng với Tống Thanh Quân làm cho năm người đều nhìn nhau. Đối với phương án tức thời của Thiệu Kiệt họ cảm thấy đúng là thích hợp nhưng có việc gì đó không ổn cho lắm. Nếu việc viết giấy tay. Khi tranh chấp có thể không được pháp luật công nhận nhưng còn về vấn đề đi kèm theo video ghi hình lại đúng là sẽ có hiệu quả trước bàn tố tụng.

Áp dụng đối với hình thức này Thiếu Kiệt thấy rõ điều lợi hại của nó thông qua mạng xã hội vào những năm sắp tới. Đối với việc có hình ảnh có chứng cứ minh bạch đem ra giữa cộng đồng mạng thì người có lợi lại chính là Thiếu Kiệt. Bởi cả ba người đều mang phẩm hàm, có tiếng nói quyết định trong cơ sở hành chính quốc gia.

- Ghi hình lại cũng được nhưng dứt khoát tôi muốn cậu cam đoan những hình ảnh này không được lộ ra ngoài. Nếu như đoạn ghi hình này được đem ra ngoài công bố chúng tôi không ngại sử dụng biện pháp mạnh với cậu.

Triệu Vạn Thần nhìn Thiếu Kiệt đưa ra lời cảnh cáo. Hắn thấy được nguy cơ khi mà những thông tin ghi hình này bị đưa ra ánh sáng chắc chắn lúc đó đối với sự nghiệp chính trị họ hoàn toàn không có điểm nào cứu vãn được.

- Vấn đề này ông cứ yên tâm. Nó sẽ không bị lộ ra nếu đôi bên đều làm được những gì theo cam kết và chỉ có một mình tôi được sở hữu. Còn nếu không sau khi ghi hình lại buổi cam kết này thì dữ liệu đó được cất vào một nơi chỉ tôi biết cũng được. Đôi bên không vi phạm hiệp ước cần thiết thì cũng sẽ không lộ ra thứ gì đâu mà các ông lo. Tôi cam đoan với ông như thế đấy. Còn gì nữa không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 895: Lật Mặt Nhanh Như Lật Sách

Đối với việc Thiếu Kiệt hứa hẹn cam đoan sẽ không để lộ đoạn ghi hình lại việc cam kết cần thiết làm cho cả ba người cũng an tâm. Hơn nữa lựa chọn tin tưởng của hai người Triệu Vạn Thần với Phan Thế Anh chủ yếu dựa vào Tống Thanh Quân. Nếu nói để họ hoàn toàn nghĩ rằng điều này sẽ an toàn thì không. Hai người họ chỉ biết rằng nếu họ bị kéo xuống thì người chết chung sẽ là Tống Thanh Quân. ba nhà đi chung dù sao cũng còn hơn là một nhà gặp phải tình huống không đáng có.

- Được rồi cũng đừng dài dòng nữa đã thống nhất với nhau các thứ cần thiết cũng không cần phải rắc rối nữa. Bắt đầu đi làm việc nhanh giải quyết vấn đề cần thiết rồi còn trở về nếu không ngày mai sẽ có việc vui đấy.

Tống Thanh Quân bây giờ lên tiếng hối thúc mọi người bắt đầu công việc của mình. Doanh Doanh lúc này lấy ra trong tập hồ sơ đang ghi chép lại những vấn đề cần thiết một tờ giấy.

Các điều khoản vừa rồi được đôi bên thảo luận nhanh chóng được cô ghi ra một cách nhanh chóng hơn nữa về phần tên những người tham dự cuộc họp đều được điền vào chỉ khác ở chỗ tên Thiếu Kiệt được đổi thành Tống Long.

Trương Hạo sau khi nghe Thiếu Kiệt giải thích cuộc nói chuyện vừa rồi cũng trở thành người quay phim cho việc ký bản cam kết giữ bí mật và mua lại cổ phiếu trên sàn giao dịch chứng khoán nhằm thu về khoản tiền đầu tư xoay vòng trong khi Tencent trong cơn khủng hoảng tài chính.

Mã Hoá Đăng bây giờ có thể thở phào một nhẹ nhõm phần việc của hắn đến khi Thiếu Kiệt đặt bút ký tên vào bảng cam kết xem như hắn giải thoát được một nữa.

- Mọi việc đã xong sắp tới sau khi mọi chuyện ổn định tôi sẽ làm đơn từ chức. Khi đó Tencent giao lại cho người nào có năng lực lãnh đạo hơn tôi mong cầu xem xét bỏ qua những hiềm khích trước đây. Được như thế thì mọi việc đôi bên đều tốt. Cậu thấy sao.

Mã Hóa Đằng đưa ra suy nghĩ của mình đối với Thiếu Kiệt. Hắn cho rằng việc Thiếu Kiệt tiếp quản cổ phần của Tencent sẽ đích thân thay thế luôn phần giám đốc điều hành. Thường tất cả những người nắm cổ phần cao trong công ty đều muốn cho mình cái quyền hành tuyệt đối điều khiển chi phối tài sản của chính mình.

Với người khác việc này đã như thế thì một người suy nghĩ sâu xa như Thiếu Kiệt sẽ không ngoại lệ đó là dự định trong lòng Mã Hóa Đằng. Trước đây mặc dù hắn làm người điều hành nhưng mấy vị lãnh đạo cũng không thể ra mặt. Sở Ninh cần không biết đến việc Mã Hóa Đằng chỉ điều hành trên cơ sở và thu về phần trăm lợi nhuận của mình do những cổ đông trích ra. Hắn khi đó làm công ăn lương lại không có cảm thụ việc đi làm công.

Ngồi ở một vị trí mà mọi người cho rằng hắn phải giữ vững và không ai khác có thể thay thế. Giờ thì cổ đông lớn nhất của công ty là Thiếu Kiệt. Cũng như hắn ba người lãnh đạo không thể ra mặt. Trương Hạo hay Thiếu Kiệt đều có thể đứng ra đại diện cho công ty. Hắn thấy ngày mình rời khỏi cái chức giám đốc điều hành không xa. Để được giữ thể diện cho mình Mã Hóa Đằng mới đưa ra ý kiến sẽ từ chức. Rút lui trong im lặng là cách làm tốt nhất hiện nay.

Thiếu Kiệt đón lấy câu nói của Mã Hóa Đằng bằng một nụ cười vui vẻ giống như hài lòng một điều gì đó. Hắn nhìn Mã Hóa Đằng nhỏ giọng hỏi.

- Công việc giám đốc điều hành của ông chắc cũng không tệ. Làm việc trước giờ cũng quen rồi. Nếu ông nghĩ ở Tencent ông có ý định gì nào? Hơn

nữa ông một tay xây dựng lên nó giờ phải ra đi như vậy ông cảm thấy ra sao.

Doanh Doanh với mấy người khác lúc này cũng nhìn chằm chằm vào Thiếu Kiệt. Vì trong thời điểm này hỏi những câu vừa rồi hẳn khác nào đem một con dao cắm vào trái tim của Mã Hóa Đăng.

Ai mà không xót xa khi nhìn thấy những gì mình gầy dựng lên từ lúc còn chưa có gì. Đến thời điểm nó lớn mạnh chỉ vì một chút sự cố lại phải chấp tay đưa cho đối thủ.

Đã việc như thế đối phương còn hỏi mình có cảm tưởng gì là một điều chưa chat biết chừng nào. Dù Mã Hóa Đăng thua ở Thiếu Kiệt về khả năng tính toán cũng như tài chính lưu động. Nhưng hẳn đưa công ty đi đến bước đường phát triển như bây giờ cũng đã trải qua khá nhiều chông gai. Giờ hỏi hẳn có cảm tưởng gì khi phải ra đi.

Trong mắt của mọi người ở đây Thiếu Kiệt thật sự quá ác. Đến cả việc lời nói tổn thương một người như vậy cũng có thể nói ra được. Hẳn còn muốn định làm như thế nào nữa.

Doanh Doanh cũng có chút lo lắng cô làm việc với Mã Hóa Đăng lâu dài thời gian cũng không ít. Nếu Mã Hóa Đăng rời đi cô cũng sẽ không được ở lại.

Việc cải tổ một bộ máy điều hành của một công ty nhìn như khó khăn nhưng có nhiều thứ rất đơn giản. Nó được thay thế hoặc tuyển dụng từ chính những nhân viên cấp dưới của một công ty. Tencent thì lại có chính sách cá lớn nuốt cá bé nên tất cả mọi người trong công ty đã quen với cái việc bị hạ bệ và thay thế bởi một người khác. Nhưng chưa bao giờ Doanh Doanh lại nghĩ sẽ có một ngày cô phải đối mặt với việc này. Kể cả Mã Hóa Đăng cũng thế.

- Cậu nói tôi có cảm giác gì sao? Phải nói như thế nào nhỉ. Bất lực khi không mình làm được gì. Bản thân mình tính toán sai lầm. Lại còn thua bởi một người như cậu. Công sức bao nhiêu lâu đều trôi thành bọt biển. Có gây dựng lại liệu mình có tạo dựng được một công ty khác như vậy hay không. Còn về lạc quan một chút là từ nay không phải lo lắng gì nữa lại có thể ung dung không cần suy nghĩ đến những việc phiền phức khác.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười nhìn Mã Hóa Đăng bộ dáng của hắn vừa nuối tiếc vừa có cảm giác sắp buông bỏ được một số gánh nặng hàng ngày.

- Xem ra ông cũng có một chút lạc quan cần thiết đấy chứ. Đúng phải như thế mới đứng mát rồi làm lại mấy hồi nhưng mà tôi nghĩ ông cũng không cần suy nghĩ nhiều chuyện đâu tuy không được như trước nữa nhưng chưa chắc là sẽ không đến nỗi.

Doanh Doanh bây giờ trong lòng thậm chí thật muốn mừng cho Thiếu Kiệt một đồng lớn. Khuôn mặt lúc xanh lúc trắng chỉ thiếu việc mừng ra thành lời nữa là đủ.

Ngay cả Mã Hóa Đăng khuôn mặt cũng vắn vẹo theo từng lời của Thiếu Kiệt. Bởi hắn đau. Đau khi bị Thiếu Kiệt xát muối vào vết thương lòng của mình.

Tổng Thanh Quân thấy thế cũng không nhin được việc Thiếu Kiệt đâm dao vào vết thương người khác nhiều lần. Ở nơi này vì là có quá nhiều người của Thiếu Kiệt nếu không một người như Mã Hóa Đăng bị nói như thế chắc chắn cũng sẽ động thủ.

- Tổng Long cháu cũng đừng chằm chằm chọn Mã Hóa Đăng nữa. Cậu ta đã nói cho cháu bỏ qua mọi việc rồi cần gì phải khơi lại nỗi đau của cậu ta. Cháu sau này phải cầm lái cho Tencent là được đâu cần nhất thiết phải làm như thế.

- Không được. Như thế ông ấy sẽ không nhớ bài học này. Người cao ngạo như Mã Hóa Đằng nếu ông ta không ghi nhớ lấy việc lần này sau gặp nhiều việc khác nữa cũng sẽ gây thiệt hại rất lớn. Phải nhớ chứ.

Thiếu Kiệt ngay lập tức đáp lại lời của Tổng Thanh Quân. Hãn khiên cho cả hai người Triệu Vạn Thần với Phan Thế Anh nhú mày. Dù sao Mã Hóa Đằng cũng làm việc dưới danh nghĩa của họ không phải ngày một ngày hai. Lợi ích của họ hiện tại cũng một tay Mã Hóa Đằng đưa cho. Dù không nhỏ ra được nhưng cũng phải nói tốt cho đối phương một chút. Cả hai đang nghĩ đến việc nếu Mã Hóa Đằng có bắt đầu lại với một công ty mới họ sẽ góp một ít vốn xem như nỗ lực gắng bó lâu dài.

- Cậu cũng đừng được nước lán tới như thế. Hôm nay Mã Hóa Đằng như thế nhưng sau này sẽ khác thì sao. Bài học lần này đã quá đủ cho cậu ta rồi. Cũng là người kinh doanh sớm muộn gì cũng gặp lại nhau. Lúc đó lại không nhìn được đối phương sẽ mất mặt không ít.

Triệu Vạn Thần lên tiếng nhìn Thiếu Kiệt đáp lại lời hãn bằng một giọng nói khá chắc chắn cương quyết. Trương Hạo bây giờ đứng một bên không hiểu được đám người Thiếu Kiệt đang nói gì nên nhớ Hoách Khang thông dịch lại.

Hai người đứng một bên một người nói một người nghe hai âm thanh xi xầm to nhỏ không đồng đều cùng với ánh mắt gật gù lâu lại che miệng mình cười của Trương Hạo làm cho người khác thấy được không muốn tức giận cũng phải điên.

- Ô! Xem ra mấy người suy nghĩ như vậy thật à. Mấy người nghĩ sao tôi lại là người hẹp hòi như vậy chấp nhất một việc đã xong. Thắng hay thua gì với tôi cũng không phải là chuyện quan trọng. Vậy tôi cần ôm một việc nói mãi như vậy sao. Nếu tôi thù vật như thế thì, Tôi nghĩ với những lời vừa rồi

thì vẫn chưa đủ đâu. Vốn mấy người đã có tư tưởng không tốt như thế thì sao mà làm chuyện lớn được. Tôi đâu phải người nhỏ mọn như thế chứ.

Doanh Doanh hai mắt trừng lớn. Tốc độ thay đổi của Thiếu Kiệt làm cho cô và mọi người trong phòng bất ngờ. Một người mặt dày như thế này vừa mới trước sau đem việc của Mã Hóa Đằng nhắc tới nhắc lui lại không phải là vì một việc nhỏ mà thù vật. Lời nói mới vừa rồi chưa kịp để mọi người quên thì giờ lại đổi lại nói chính mình không nhỏ mọn thù vật thì lần đầu tiên mọi người thấy.

Họ thấy người mặt dày đã nhiều nhưng mặt dày lật mặt còn nhanh hơn lật sách thì Thiếu Kiệt là người đầu tiên họ thấy. Thiếu Kiệt nhìn thấy những ánh mắt đều hướng về mình cũng lắc đầu thở dài nói tiếp.

- Đừng nhìn tôi như vậy chứ. Tôi nói đúng mà, nếu như tôi không đồng ý cho ông ta từ chức ông ta ở lại làm việc cho tôi với những việc sai lầm này thì ông ta không ghi nhớ không được. Nếu phạm sai lầm lần nữa thì tôi thiệt thòi lớn lúc đó ai tới chịu đây. Tôi muốn Mã Hóa Đằng ghi nhớ bởi vì tôi sẽ không chấp nhận đơn từ chức. Ông ta đã sai thì phải biết sửa sai. Nếu sau việc này không lâu ông ta từ chức không làm người đứng ra điều hành nữa lúc đó công ty Tencent vạch áo cho người xem lưng sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 896: Phương Án Nào Để Thay Đổi

Trong phòng bây giờ xuất hiện một sự im lặng. Không một tiếng động phát ra kể cả Hoách Khang đang thông dịch lại cho Trương Hạo cũng im lặng làm cho Trương Hạo quay tới quay lui nhìn Thiếu Kiệt rồi mấy người trong phòng.

Thấy mọi người trong phòng đều im lặng không nói gì. Thiếu Kiệt đành lên tiếng phá vỡ đi cái bầu không khí không đang có này.

- Làm gì mà ngạc nhiên im lặng như đang ở trong phòng thu âm vậy. Tôi nói gì sai sao. Đây là quyết định tôi thấy tốt đấy chứ. Làm gì mà mọi người ngồi thừ ra như vậy. Ý kiến của tôi không thích hợp à.

Mã Hóa Đằng bây giờ mới chính thức hiểu rõ Thiếu Kiệt không phải đùa hấn với mọi người. Dù trong lòng hấn đang không tin điều này lại là sự thật. Thiếu Kiệt muốn để hấn tiếp tục công tác ở vị trí giám đốc điều hành. Và những lời nói gây phản cảm vừa rồi chỉ để cho hấn ghi nhớ bài học xương máu để sau này không lặp lại việc như thế nữa. Nhưng bản thân Mã Hóa Đằng muốn xác nhận lại một lần nữa với Thiếu Kiệt điều này nên lên tiếng hỏi.

- Cậu quyết định điều vừa nói là thật. Cậu không phải đang đùa mọi người ở đây?

- Ông thấy tôi giống đùa không? Hơn nữa ông phải hiểu để tôi tiếp quản Tencent là không khả thi tôi đi tới đi lui không cố định một nơi. Bảo tôi điều hành công ty còn những việc khác của tôi thì sao. Tôi đâu có nhiều thời gian như thế để lãng phí. Sau này chỉ cần ông làm theo quyết định của tôi là được rồi. Bài học lần này cho ông hiểu được đối với việc gì càng điều thấp càng tốt. Đừng làm quá lên. Ông thử nghĩ xem nếu ngay lúc đầu tôi

làm Garena lớn mạnh mà không phải từ từ như hiện nay liệu ông có rơi vào cái bẫy muốn ép chết một công ty con mới ra mắt không.

Mã Hóa Đăng trầm mặc một tý rồi gật đầu. Mọi việc đều diễn ra từ khi Thiếu Kiệt để cho Garena trở thành cái gai trong mắt của hắn. Vì muốn bóp đối thủ nhỏ bé chưa phát triển tử vong Mã Hóa Đăng mới làm ra những việc khiến cho hắn bước vào bẫy của Thiếu Kiệt. Cũng chính do chủ quan và không nghĩ đến phía sau Garena họ có đầy đủ tài chính cần thiết để cạnh tranh nhưng vẫn sống từ từ như cố chờ đợi điều gì đó.

Doanh Doanh ở bên cạnh Mã Hóa Đăng bây giờ nghe được Thiếu Kiệt xác nhận hắn không phải đùa giỡn mà muốn để cho Mã Hóa Đăng tiếp tục điều hành Tencent cũng nhẹ lòng đi một chút. Cô thầm cảm thấy may mắn vừa rồi không quá kích động lên tiếng chửi mắng Thiếu Kiệt. Nếu không người phải dọn ra Tencent khi Mã Hóa Đăng còn tại vị chắc chắn sẽ là cô.

- Như vậy mọi thứ vẫn sẽ như cũ chỉ có điều chúng tôi sẽ phải làm theo ý cậu vì cậu bây giờ là cổ đông lớn nhất của Tencent cậu có quyền can thiệp vào những thứ của công ty. Như vậy liệu có ổn không trước giờ Mã Hóa Đăng điều hành chúng tôi cũng không có can thiệp gì nhiều.

Phan Thế Anh đưa ra suy nghĩ của mình trong khi đó một bên Triệu Vạn Thần đang nhắm mắt cố gắng tìm ra việc quyết định của Thiếu Kiệt lần này có cái bẫy nào ở trong đó hay không. Một lần té đau nhớ đến già. Biểu cảm của Triệu Vạn Thần hiện tại đúng là đang suy tính xem liệu còn có một quân bài nào mà Thiếu Kiệt chưa đưa ra để trong thời điểm thích hợp làm họ trở tay không kịp thì lúc đó họ càng thấm.

- Tôi đây là thành ý. Các ông không thấy được sao. Đối với việc thu mua lại Tencent cũng chỉ là một thương vụ kinh doanh. Khi mà tôi thấy một công ty lớn như thế đi sai đường dẫn tới sớm muộn gì cũng phải bước vào hồi kết của ngành công nghệ. Các ông nghĩ một năm có bao nhiêu công ty

công nghệ bị đào thải. Bao nhiêu công ty còn trụ lại. Làm việc chỉ nhìn đến hướng phát triển nhất thời thì không có khả năng khá hơn được. Tôi nói đúng không Mã Hóa Đăng.

Thiếu Kiệt một lần nữa khẳng định việc hắn để cho Mã Hóa Đăng ở lại điều hành sẽ là chắc chắn. Họ không nghĩ rằng Thiếu Kiệt muốn để cho đối phương điều hành công ty của mình chỉ với mục đích không thoát ly ra khỏi tầm khống chế của hắn.

Nếu người khác có thể Thiếu Kiệt sẽ để cho đối phương ra đi. Nhưng Mã Hóa Đăng lại khác. Là một người bước đi lên từ những công ty phát triển phần mềm nhỏ bé cho đến hiện tại. Mã Hóa Đăng nếu thành lập một công ty mới đi theo con đường mà hắn từng trải qua rất nhanh chóng sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của Thiếu Kiệt. Mà hắn lại càng không muốn thấy đối phương có được cơ hội trở mình.

Làm việc dưới quyền của chính mình là cách thức khống chế tốt nhất đối phương. Trong khi tâm tư của Mã Hóa Đăng còn không muốn buông bỏ đứa con mình xây dựng lên thì việc tận dụng Mã Hóa Đăng vào vị trí cũ trên cương vị hoạt động mới dưới sự chỉ đạo của Thiếu Kiệt hắn là điều chắc chắn tốt hơn nhiều cho cả đôi bên. Thiếu Kiệt vừa được lợi không phải suy nghĩ nhiều đến vấn đề đối phương. Vừa có người quản lý điều hành thay mình.

Đối với Garena Thiếu Kiệt có thể để Trương Hạo với Chu Tường việc quản lý không khó khi họ không quá gánh nặng về chủ nghĩa dân tộc. Nhưng với Tencent lại khác. Nếu như người lãnh đạo không phải người mà họ thấy có đủ điều kiện và cũng không cùng quốc tịch là một người nước ngoài thì sớm muộn việc bỏ rơi công ty đi về phía những đối thủ trên cũng một lĩnh vực sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Mã Hóa Đăng suy nghĩ một chút rồi mới nhìn Thiếu Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình.

- Cậu thật sự không lo lắng khi tôi điều hành sao. Lỡ như tôi làm điều gì đó thiệt hại cho công ty của cậu thì sao. Cậu đưa tiền của mình cho người khác làm nhưng lại không quản số tiền đó đi đâu liệu có khả thi hay không?

- Nay Mã Hóa Đăng ông cũng đừng chơi tôi như vậy chứ. Ông nghĩ rằng tôi không thể giao cho ông những thứ này hay sao. Tôi có cái gì mà phải lo về vấn đề pháp lý hoặc ông cố tình làm điều gì đó bất lợi cho công ty không phải thiệt hại chỉ mỗi mình tôi đi. Máy người này chắc chắn là sẽ kiếm ông trước tiên. Ông nên nhớ cổ phần của tôi nếu có gặp bất trắc gì đó thì nó vẫn còn là cổ đông lớn nhất. Nhưng họ thì phải xem lại à.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn qua đám người Triệu Vạn Thần, Phan Thế Anh và Tống Quân. Hắn tin chắc rằng Mã Hóa Đăng cho dù có gan đến mức độ nào cũng không dám đùa giỡn với những người này ở tại đây. Hắn chỉ cần để công ty Tencent một lần nữa có việc dù lớn hay nhỏ cũng sẽ không yên thân với những người này.

- Xem ra điều cậu vừa nói nãy giờ là thật. Nhưng tôi có một thắc mắc chỉ với việc cậu nói không muốn cho một công ty công nghệ đi vào sự lão hóa thì có chút không đúng. Hiện tại thị trường của công nghệ điện tử phần mềm kỹ thuật chỉ tổng thể như thế nào tôi cũng hiểu rõ. Tôi vẫn chưa có cảm giác giống như nó đi đến thời kỳ giống như cậu nói.

- Đúng vậy mặc dù hiện tại thị trường có chút bão hòa nhưng cũng không đến nỗi như cậu nói đi. Chúng ta dựa theo việc phát hành trò chơi và phần mềm doanh thu vẫn có chỉ là so với việc đầu tư những dự án tiền bỏ ra một lúc thì thật sự thiếu hụt khá nhiều.

Sợ Mã Hóa Đăng nói không thuyết phục khi những điều này bản thân Mã Hóa Đăng cũng không nắm rõ tình hình bằng mình. Doanh Doanh bây giờ chỉ ra việc công ty vẫn có thể thu được lợi nhuận cần thiết từ việc phát hành trò chơi. Nhằm phản bác cho việc Thiếu Kiệt nói công ty đang đi sai đường lối phát triển sẽ rất dễ dàng dẫn đến kết cục không tốt.

- Chi vậy thôi sao. Vậy Doanh Doanh cô nói đi về tình hình sắp tới chúng ta sẽ phát triển như thế nào. Cả ông nữa Mã Hóa Đăng nếu ông đưa ra đường lối phát triển thích hợp để cho Tencent trong thời gian ngắn có thể thu lại được doanh số cần thiết để vực dậy toàn bộ mọi việc hiện tại thì ông cứ đưa ra ý kiến.

Thiếu Kiệt khá chắc chắn khi đề cho Doanh Doanh và Mã Hóa Đăng nếu ra phương án mà họ nhắm đến có thể giải quyết được tình hình hiện tại. Vì sự tự tin này bắt nguồn từ việc. Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh không xoay chuyển tình hình được trong lần này. Nếu thật sự có phương án dự phòng chắc chắn Thiếu Kiệt hẳn còn phải khổ sở hơn nhiều.

Khi bị Thiếu Kiệt đề cho mình nói về những con đường phát triển sắp tới Doanh Doanh cũng trầm mặc. Đề tài này không phải mới nhưng đề đưa ra nhận định về tương lai thì càng không có người chắc chắn. Bản thân Doanh Doanh cũng thế đối với việc này trước đó cũng có nhiều phương án. Nhưng độ khả thi của nó rất thấp, Chưa kể khi đó lượng tồn đọng của các dự án lại nhiều. Giờ tuy có đường thanh lý hết những thứ có thể đem về tài chính nhất thời. Nhưng để Tencent trở về như trước rất khó.

Phan Thế Anh thấy Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng do dự không đưa ra ý kiến của mình cũng nhú mày lên tiếng.

- Sao nào. Bây giờ đã có phương án tài chính nhất thời, Không phải cô với Mã Hóa Đăng đều chưa có cách giải quyết chứ. Nếu cứ như vậy thì làm sao chúng tôi an tâm để cho các người điều hành đây. Trước đó chắc chắn ở

công ty phải có phương án nào đó khi có vốn xoay vòng chứ. Mấy người đã bị động như thế còn không nghĩ ra cách thì sau này làm sao.

Thấy Phan Thế Anh có vẻ bất mãn với sự do dự của mình Doanh Doanh mới đáp lại lời của Phan Thế Anh.

- Thưa ngài không phải. Đúng là chúng tôi có phương án nhưng đây chỉ là phương án nhất thời. Còn về lâu dài thì tôi nghĩ sẽ không có phương án nào thích hợp. Thị trường đi liền với công nghệ cần thiết. Nếu công nghệ được phát triển thì công ty phải đi theo nền tảng công nghệ đó. Hiện tại chúng ta chỉ kinh doanh có lợi nhuận thông qua việc phát hành trò chơi thu lại tiền bạc từ người dùng là nhiều. Nên phương án phát triển hiện tại toàn dựa vào đó.

Đem thống kê được từ những thông tin mình có được trong nhất thời Doanh Doanh đáp lại lời của Phan Thế Anh cũng đem chuyện này đồn hết lên người mình không để cho Mã Hóa Đằng dính vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 897: Mục Tiêu Thật Sự

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng dậy đi dạo một một vòng quanh bộ ghế sofa trong nhà.

- Nếu cô nói như thế thì xem như công ty Tencent đi vào bế tắc rồi. Dựa vào tình hình phát triển mới đưa ra được phương án hoạch định đường lối kinh doanh. Đây không phải đi ngược lại với quá nhiều của ngành công nghệ thông tin đây sao. Cô ngồi ở vị trí đó cũng chỉ có thể nhìn được như vậy Mã Hóa Đăng thì sao. Tôi biết cô không muốn kéo ông ta vào bởi vì cô lo lắng mấy người này sẽ cho rằng Mã Hóa Đăng không có năng lực điều hành công ty. Nhưng cô cứ yên tâm giờ người cấp trên là tôi những lời của họ xem như không có cũng được.

Doanh Doanh bị Thiếu Kiệt vạch trần ý định của mình cũng không dám lên tiếng để cô bỏ qua cả những gì mấy vị lãnh đạo ngồi ở đây suy nghĩ là điều không thể. Cô đã quen với việc nhìn mặt người nào cần thiết để nói chuyện khá quen thuộc. Chỉ có Thiếu Kiệt dám nói ra lời này thì Doanh Doanh cũng không thấy có gì không đúng.

- Đối với cậu thì như thế nhưng có một số thứ là người lãnh đạo như ngài Mã quả thật không thể nắm bắt hết được. Con đường phát triển của công ty trước giờ chủ yếu dựa vào thị trường trò chơi muốn thay đổi ngày một ngày hai là điều không thể hơn nữa thay đổi cũng phải có đường lối đúng đắn nếu không sẽ đi ngược lại với hình thức mà chúng ta đang thực thi.

Doanh Doanh đem toàn bộ cái nhìn của mình đối với việc phát triển sau này nói với Thiếu Kiệt toàn bộ những rủi ro thường thấy nhất đều từ sự thay đổi đường lối phát triển của những quyết định thay đổi hình thức kinh doanh.

- Nói như vậy tất cả công ty công nghệ phần mềm và phát triển thông tin công nghệ đều đi theo đường lối này sao. Như vậy không phải qua phụ thuộc vào thị trường của người dùng sao.

Phan Thế Anh bây giờ mới lên tiếng hỏi. Hấn thấy việc phát triển đều đi theo khả năng nhu cầu cung ứng. Nếu công ty quá phụ thuộc vào người sử dụng một ngày nào đó dẫn đến việc người dùng quay lưng sẽ là dấu chấm hết cho công ty.

Hấn có cổ phần nếu điều đó xảy ra dù không mất gì nhưng về vấn đề tài chính của hấn sẽ bị thiệt thòi. Hiện tại đã quen với việc nhận được lợi nhuận của Tencent theo từng quý định kỳ để hấn buông tha cái mỏ vàng này thật sự không được.

- Nói theo đúng thì toàn bộ các nhà phát hành đều dựa theo người chơi mà phát triển. Nếu như người chơi không còn thì trò chơi đó cũng nên thay đổi bằng một trò chơi khác có thể đem lại thu nhập cao hơn. Trước giờ sự đào thải này luôn hiện hữu trong giới phát hành trò chơi. Vì thế họ luôn tìm cách cải tiến các trò chơi của mình thông qua những phiên bản được phát hành.

Mã Hóa Đăng cũng tiếp lời giải thích cho Phan Thế Anh biết đây là vấn đề chung của những nhà phát hành trò chơi hiện tại không chỉ riêng mỗi một mình công ty Tencent.

Triệu Vạn Thần bây giờ cũng nhìn Thiếu Kiệt. Khi đã biết đây là một cái nhìn chung của toàn bộ người trong ngành phát hành trò chơi trực tuyến này. Hấn cảm thấy nếu Thiếu Kiệt có đưa ra được kế hoạch nào cũng chỉ là một phương án nhất thời. Vì cả Doanh Doanh và Mã Hóa Đăng đều khẳng định đây là một con đường không thể thay đổi. Dựa vào người dùng để thu lại được lợi nhuận cần thiết từ trò chơi được đem ra phát hành là điều chắc chắn phải làm.

- Cậu hỏi họ như vậy. Không biết cậu có ý kiến gì trong việc này. Đường lối phát triển của nó dựa theo toàn bộ tổng quát của người dùng vậy thì làm sao thay đổi. Thay đổi nhất thời không tới đâu lúc đó mới thật sự đem lại thiệt hại cho chính bản thân mình. Tôi nghĩ cậu hiểu rõ điều này. Vậy sao cậu không nói ra suy nghĩ của mình vì sao lại nó Tencent đang đi vào một lối mòn sẽ bị đào thải đây này.

Thiếu Kiệt bây giờ lắc đầu nhìn Triệu Vạn Thần mỉm cười một cái rồi gật đầu đáp lại lời hắn. Thiếu Kiệt thừa biết nếu ý kiến của mình đưa ra chỉ giới hạn trong tầm nhìn của chính những người ở đây chắc chắn sẽ bị Triệu Vạn Thần khinh khi. Nhưng với một đời trải qua sự chuyển biến của ngành công nghệ hắn hoàn toàn nắm chắc sự phát triển sẽ như thế nào.

- Các người thì thấy nhưng tôi lại thấy cách khác. Tôi có thể thay đổi Tencent từ một công ty chỉ vồn vện phát triển trong nước và vài nước châu á lên một tầm cao mới. Có thể phát triển ra khắp thế giới và hơn nữa các ông tin không?

Cả năm người bây giờ nhìn Thiếu Kiệt như muốn chắc chắn hắn không nói đùa về việc này. Mã Hóa Đằng nhìn không được cũng siết chặt tay mình lại thành nắm đấm. Điều Thiếu Kiệt nói hắn luôn mong muốn thấy nhưng vẫn phải chật vật đấu tranh trong nước chỉ có thể hạn định ở một số doanh nghiệp và các nước châu á là hắn có thể tiến quân. Để suy nghĩ đem công ty của mình phát triển đến mức ra toàn thế giới hắn chưa cho rằng mình có khả năng này. Bởi vì muốn đi ra thế giới phải có một bước đột phá rất lớn trong thị trường phong kín của quốc gia.

- Cậu đừng đùa, Nếu việc đó đơn giản chắc chắn tôi đã làm được, Chứ không phải đến ngày hôm nay thất bại trong tay cậu. Cậu nếu biết chính sách trong nước ủng hộ việc phát triển ra nước ngoài nhưng quy định của thế giới đối với những gì mà chúng ta làm ở quốc gia thì họ cho rằng chúng ta đang sao chép lại những gì đã có ở nước ngoài, Ngay cả QQ chúng tôi

làm cũng bị nói ra sao chép của Yahoo. Thế thì làm sao đem ra nước ngoài được.

Mã Hóa Đăng nhanh chóng đưa ra ý kiến của mình khi thấy những điều Thiệu Kiệt cho rằng rất dễ có thể nói ra bằng lời. Nhưng hẳn trải qua biết được việc này không đơn giản nên lên tiếng cảnh báo.

- Họ nói ông sao chép lại những chương trình ứng dụng đó thì tôi không nói. Nhưng ông đã từng nghĩ. Nếu nhữ QQ của ông phát hành từ năm 1998 đến hiện tại nó có khác Yahoo ở đâu không? Cũng sử dụng bộ icon biểu cảm chim cánh cụt. Cũng là phương tiện chat liên hệ thông thường trên máy tính. Thế ông có suy nghĩ đến phát triển QQ vượt qua cả ứng dụng Yahoo chưa? Đây là câu hỏi của tôi đấy. Nếu ông đã từng và có nghĩ qua thì việc phần mềm Garena của tôi có khác biệt với yahoo tại sao họ lại không nói. Đơn giản vì ông làm không tới và chưa từng nghĩ đến là sẽ nâng cấp nó lên một bước mới hơn.

Ngay cả Doanh Doanh lúc này cũng không thể phản bác được ý kiến của Thiệu Kiệt, họ quên mất rằng phần mềm QQ chat trực tuyến của họ có thể phát triển hơn nữa. Trước giờ họ chỉ xem QQ như một công cụ để liên hệ với mọi người mà không nghĩ đến vấn đề nó sẽ được phát triển cao hơn.

Điều đáng nói hơn khi cả Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh đều không nói được là vấn đề Garena cũng khá giống với phương tiện chat trực tuyến QQ nhưng nó được nâng tầm lên một cách khác nó có thể tích hợp cả việc chuyển đổi tham gia trò chơi do chính công ty Garena phát hành. Điều này đến giờ cả phòng nghiên cứu của Tencent vẫn đang thao tác lập trình để thêm vào cho QQ.

- Nhưng chỉ với một chương trình như của Garena hiện giờ của cậu thì hoàn toàn không thể nào đi đến việc làm đó. Hơn nữa muốn phát triển lâu

dài cũng không thể nào chỉ dựa vào một phần mềm chat ứng dụng trên máy tính như vậy được.

Doanh Doanh không cho rằng chỉ với việc phát hành một phần mềm có tích hợp luôn tính năng chơi trò chơi do chính công ty phát hành lại có thể kéo dài và phát triển được mạnh mẽ như lời Thiếu Kiệt nói.

- Cô sai rồi! Nếu nó chỉ có bao nhiêu đó tôi sẽ không và cũng chẳng cần tốn công mua lại Tencent làm gì. Các người có phương diện lớn, khả năng kinh doanh cao hơn Garena và cũng có được số lượng người dùng rất nhiều. Nếu như những thứ tôi muốn phát triển nằm ở tại một ứng dụng có được khá nhiều người dùng sẽ dễ dàng hơn cho mọi việc. Hơn thế nữa tôi cần được sự đồng ý từ quốc gia. Bởi vì việc này rất có lợi cho cả đôi bên. Mà Tencent lại được sự hậu thuẫn đó. tôi muốn Tencent với mục đích này mới là thật sự.

Cả Tổng Thanh Quân, Phan Thế Anh cùng với Triệu Vạn Thành biết được mục đích thật sự của Thiếu Kiệt thu mua cổ phần. Để nắm quyền điều hành Tencent chỉ dựa vào một thứ ứng dụng phần mềm mà đối với họ cái này chỉ là nơi nói chuyện của những người quen biết hoặc tìm cho mình một người bạn khi cần thiết. Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh lại càng không nghĩ đến phần mềm mà họ xem là đem lại khởi đầu và tên tuổi cho Tencent đang chìm vào sự đào thải lại có người nhắm vào nó.

- Tổng Long cậu nói cho chúng tôi biết cậu nhắm vào Tencent chỉ vì thứ này. hơn nữa liệu nó dính dáng gì đến quốc gia mà cậu nói chúng tôi lại có lợi từ việc này. Theo tôi thấy những ứng dụng này cũng không đem lại lợi ích gì cho quốc gia hiện tại. Chưa kể đến nó còn phát sinh không ít vấn đề lừa gạt dựa qua những việc nói chuyện với người lạ làm quen. Cậu nói quốc gia có lợi thì tôi hoàn toàn không nghĩ đến.

Phan Thế Anh cũng không thấy được việc từ ứng dụng đó đem lại được điều gì. Nhưng không ít việc xảy ra khiến cảnh sát vào cuộc dính dáng đến những phi vụ lừa đảo chiếm đoạt tài sản từ chính phần mềm trò chuyện trực tuyến này.

- Tôi lại nghĩ theo một cách khác. Các ông chưa thấy được nó lợi ích bởi vì các ông không nhìn thấy một mặt còn lại của sự việc mà chỉ chú tâm đến cái nó tạo ra. Trên một tảng băng lúc nào có phần nổi và phần chìm các ông chỉ thấy được phần nổi của nó mà chưa thấy được phần chìm có thể sử dụng. Khai thác hết khả năng vốn có của một vật là phải sử dụng vật đó toàn diện từ phần trên cho đến phần dưới. Tôi sẽ hỏi một câu đơn giản thôi. Người dân đông làm sao quản lý hết. Phan Thế Anh ông thử nói xem?

Thiếu Kiệt đáp lại lời ngay lập tức khi Phan Thế Anh vừa dứt lời. Cứ như hấn đã chuẩn bị sẵn cho mình câu trả lời khi bị hỏi. Việc này nhìn cứ như giống một cuộc thuyết trình cho một thứ mới trong một cuộc họp nhưng mọi người trong phòng đều biết đây là khả năng ứng biến có được bởi sự tự tin nhìn thấy cái mà họ chưa thấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 898: Khiến Người Dừng Phụ Thuộc

Phan Thế Anh thật sự không hiểu được việc bỗng nhiên Thiếu Kiệt lại hỏi đến cách quản lý nhân khẩu. Vấn đề này trước giờ luôn là vấn đề nhức đầu với họ. Để quản lý tốt số dân ở từng khu vực trong quốc gia luôn là một vấn nạn đau đầu mỗi lần thống kê dân số.

Dựa theo những bệnh viện về việc sinh nở là dân số phát sinh. Nhưng kiểm soát được dân cư ở một khu vực nhất định mới là khó. Bởi vì họ sẽ không cố định một nơi. Cũng giống như viễn cảnh một người dân lên thành phố lập nghiệp tuy ở địa phương có hồ sơ nhưng đôi khi cũng không biết được người đó đã đi đâu và làm gì. Hoàn toàn không kiểm soát được.

Nếu có một người muốn trốn tránh việc thực thi pháp luật từ nơi này đến nơi khác thì hoàn toàn cảnh sát rất khó tìm. Chưa kể đến với một quốc gia như ở đây thì như mò kim đáy biển.

- Việc này cậu hỏi làm gì. Đây là việc của quốc gia cậu hỏi chúng tôi cũng không trả lời. Vì đây là việc không liên quan.

Phan Thế Anh không muốn câu hỏi này làm khó mình nên lập tức quy chụp nó vào câu việc của quốc gia để từ chối trả lời cho Thiếu Kiệt biết. Nhưng thay vào đó Thiếu Kiệt đã ở một bên vừa uống nước vừa cười lớn đáp lại lời Phan Thế Anh

“ Ha Ha Ha! ”

- Đùa ông thôi. Ông không nói tôi cũng biết ông không trả lời được. Vậy đi tôi sẽ đưa ra một số khái niệm mới cả ba người thử suy nghĩ nó sẽ đem lại lợi ích gì nhé.

- Được xem như cậu nói đúng vậy cậu nói ra cái gì mà cậu nghĩ đến lại có lợi cho quốc gia. Nếu đúng như cậu nói từ này chúng tôi sẽ ủng hộ cậu vô điều kiện. Nếu cậu thật sự có cách giải quyết vấn đề nan giải về vấn đề kiểm soát dân chúng này.

Biết không qua mặt được Thiếu Kiệt Phan Thế Anh nhìn qua Triệu Vạn Thần thấy đôi phương gật đầu liền đưa ra ý kiến nói với Thiếu Kiệt. Bản thân Triệu Vạn Thần hẳn thấy khá thú vị với vấn đề này. Dù trước giờ phỏng đoán dân số và kiểm soát người dân theo giấy tờ mỗi lần cần thiết nhưng nó cũng sẽ không có hiệu quả đúng với thực tế. Nhưng nếu có một phương án khá hiệu quả hơn thì Triệu Vạn Thần chắc chắn muốn nghe. Vì đây là việc có lợi cho phần quốc gia nên ông phải đồng ý.

- Vậy mấy người nghe nhé. Mã Hóa Đăng tôi biết QQ trước giờ thủ tục đăng ký khá đơn giản. Chỉ là điền một số thông tin cần thiết. Nhưng nếu như nó thay đổi một chút lại có lợi hơn nhiều. Thử nghĩ xem nếu đăng ký QQ phải điền đầy đủ thông tin cần thiết như số căn cước hình ảnh và cả số điện thoại đang sử dụng để xác minh thì sao? Ông thấy việc này như thế nào?

- Việc này! Việc này đúng là có thể làm. Chỉ thay đổi cơ sở dữ liệu cần có. Nhưng mà nó dường như không khả thi cho lắm. Nếu thủ tục rườm rà chắc chắn người dùng sẽ không chấp nhận thậm chí là không sử dụng. Như thế chúng ta thật sự bất lợi.

Mã Hóa Đăng đưa ra suy nghĩ của mình bởi hẳn thấy rõ trên một môi trường ảo của công nghệ số hóa kỹ thuật. Thì những thông tin thật của mình ích người nào lại chịu tiết lộ một cách chi tiết. Việc này một phần người dùng sẽ cảm thấy khó chịu với việc đăng ký phải khai báo thật thông tin của mình. Trong khi đó toàn bộ người dùng trước giờ khai báo đăng ký chỉ rất đơn giản. Có người còn sử dụng thông tin không có thực.

- Không hẳn. Nếu như đây là một bộ luật mới do quốc gia ban hành thì lại khác. Mấy ngài ở đây lại là người có khả năng đó. Thử nói xem một bộ luật mới về hạ tầng mạng. Bắt buộc người dùng phải khai báo thật thông tin của mình. Như vậy từ những con số của thẻ căn cước và số IP họ đang truy cập không phải là từ nhà mạng có thể biết được người đó đang ở phạm vi nào của thành phố hay địa phận nào hay sao. Việc này rõ ràng hơn cách đánh giá theo số công dân theo vùng và dựa vào ngày tháng năm sinh nhiều.

Tổng Thanh Quân ngồi nghe Thiếu Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình cũng trầm mặc. Mã Hóa Đăng nhìn về phía Doanh Doanh rồi gật đầu. Hắn thấy được một con đường mới nếu như kết hợp công ty cùng với quốc gia việc lợi ích của đôi bên lúc nào cũng được duy trì và sẽ không bị những vấn đề phiền phức không đáng có như trước đây là hoàn toàn có thể. Không giống như việc phát sinh sẽ dẫn đến khó khăn mà nó còn sẽ được ủng hộ.

Người dân lại cần phải tuân thủ luật pháp nếu không muốn có phiền phức không đáng có. Như thế thì họ sẽ tự mình cung cấp nhưng thứ mà theo luật phát thực thi cần.

Doanh Doanh lấy bút ghi lại một chút về ý kiến này rồi đột nhiên dừng lại Cô suy nghĩ có điều không thật sự tốt trong cái ý kiến này và dường như nó còn điều gì khiếm khuyết.

- Không đúng việc này có thể thực hiện. Nhưng nó giống như việc mỗi lần đi xác minh chứng giấy tờ của người dân vậy. Nếu như người đó không sử dụng máy tính ở một nơi nào đó trên cơ sở tài khoản mà họ khai báo thì chúng ta cũng không thể xác định được họ ở đâu. Chưa tính đến việc không phải ai cũng có thể sử dụng máy tính xách tay họ phải đến những tiệm internet để có được nguồn truy cập nhất định. Thông tin về sử lý thì chúng ta mất cũng khoản một lúc mới có thể xác định vị trí thậm chí có khi cả vài giờ đến một ngày để khoan vùng người cần tìm.

Vốn định khen hay ý kiến của Thiếu Kiệt Tổng Thanh Quân nghe được lời nói của Doanh Doanh cũng nuốt trở lại trong bụng mình. Việc suy nghĩ kỹ hơn thì cảm thấy lời doanh doanh nói không sai lệch lắm. Phối hợp này chỉ hoàn hảo khi mà người đăng ký sử dụng tài khoản trên máy tính và truy cập vào phần mềm sử dụng để liên lạc. Còn những người không làm việc này họ sẽ không có thông tin cần thiết khi tìm kiếm.

- Đây chỉ mới là điều thứ nhất thôi. Điều thứ hai là đi theo sự phát triển của công nghệ. Giống như tôi đã từng nói với Bách Quân. Nếu như chỉ nhắm vào thị trường máy tính không thì chưa đủ. Hiện tại thị trường internet sắp thay đổi chuyển mình. Thông qua mạng internet không dây. Vậy phát triển một ứng dụng sử dụng trên điện thoại là điều bắt buộc đối với những điện thoại mới ra mắt nó sẽ có cả ngôn ngữ java được tích hợp trên máy tại sao không phát triển một QQ trên điện thoại với việc chuyển đổi từ PHP qua Java hoàn toàn có thể được chỉ thay đổi ngôn ngữ lập trình còn các thứ khác vẫn giữ nguyên thì sao?

Mã Hóa Đăng bây giờ cũng nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt. Bởi vì khi ứng dụng QQ được viết ra đều hoàn toàn dựa trên mã nguồn mở PHP mà không phải giống như Yahoo sử dụng một chuyển đổi trên NET framework.

- Cậu làm sao biết QQ được ứng dụng dựa trên Java với PHP. Điều này trước giờ công ty chưa từng công bố. Nó được bảo mật và bên ngoài cũng chỉ tưởng nó giống như yahoo sử dụng NET framework.

- Không có gì khó. Bởi phần mềm của garena do tôi viết ra và nó được ứng dụng từ PHP và Java. Ông nghĩ chỉ có ông suy nghĩ được rằng đi trước công nghệ về bố cục gọn nhẹ của PHP thì người khác sẽ không nghĩ ra sao. Như vậy ông nói xem chuyển đổi ứng dụng từ máy tính lên điện thoại có hỗ trợ Java được hay không. Tôi nghĩ chắc ông không cần để tôi chỉ đi. Phòng thiết kế của Tencent chắc sẽ làm được điều này. Nếu họ làm không được có lẽ cần phải thay thế thật sự.

Khi biết Thiệu Kiệt sử dụng ngôn ngữ PHP để thiết kế ra Garenal, Mã Hóa Đăng mới im lặng ngồi xuống không có vẻ kích động khi bị phát hiện ra chương trình của công ty mình được tạo ra từ đâu.

- Điều này ngược lại đúng là có thể thực hiện. Ở phần tra tìm địa chỉ hạ tầng mạng có vẻ khó khăn hơn nhưng thông qua dịch vụ viễn thông thì lại đơn giản hơn rất nhiều. Từ số thuê bao điện thoại tham gia có thể biết được đối phương ở đâu mà không cần phải tra trên hệ thống IP địa điểm đăng ký. Nếu như thế thì rút ngắn được thời gian rất nhiều.

- Đúng vậy, Hệ thống hạ tầng viễn thông sẽ có thể làm việc này nhanh hơn. Cho dù đối phương có thay đổi hình thức liên lạc thì cũng chỉ cần dựa theo nơi cung cấp tài khoản đang hoạt động vẫn có thể tìm ra được người cần tìm.

Triệu Vạn Thần hiện tại cũng thêm vào suy nghĩ của mình khi Doanh Doanh đưa ra kết luận cần thiết. Đối với việc này dường như giúp ít rất nhiều cho việc thi hành bắt giữ tội phạm. Và chỉ cần thống kê số tài khoản cần thiết của người dùng có đăng ký trên hệ thống của Tencent hoặc các công ty phát hành trò chơi trong nước sẽ thực hiện được.

- Đây là điều mà tôi sẽ hướng cho Tencent đi đến và còn một điều quan trọng nhất để phát triển nó là khả năng giúp cho người dùng tiện lợi ở một trải nghiệm nhất định. Nếu như chúng ta liên kết tất cả các ngân hàng vào trong ứng dụng QQ vậy khi người dùng sử dụng tiền của mình như thế nào chúng ta đều có thể nắm rõ. Và ở mức độ hiện tại QQ vẫn là một ứng dụng nhiều người sử dụng thêm vào tính năng chuyển tiền hoặc mở một sàn thương mại điện tử ngay tại QQ hoặc kết hợp với những công ty mua sắm trực tuyến. Mọi người nghĩ sao.

Phan Thế Anh bị chính ý kiến của Thiệu Kiệt làm cho trong đầu suy nghĩ rất nhiều thứ có thể cải biến. Một năm trung bình ở quốc gia họ vẫn đề

sử dụng giấy để in tiền tệ không phải ít. Nếu như người dân từ bỏ thói quen sử dụng tiền giấy mà thay vào đó thanh toán các thứ chỉ cần dựa vào một phần mềm điện tử. Số tiền trong ngân hàng của họ như thế nào thì trừ dần vào lại đem nguồn gốc số tiền của dân chúng hoàn toàn minh bạch.

Người nào phát sinh tiền tệ bất ngờ do đâu ra thì đều nắm được. Những đối tượng chuyên số tiền lớn cho nhau theo dạng kinh doanh hoặc sử dụng vào mục đích phạm pháp thì càng rõ ràng.

Không thể chối bỏ ý nghĩ đơn giản từ một công cụ liên hệ có thể nâng lên đến một công cụ sử dụng cho toàn bộ người dân trong một quốc gia thì nó không còn hạn chế ở sự phụ thuộc vào người dùng nữa. Mà khi đó người dùng lại phải phụ thuộc vào ứng dụng phần mềm. Khi chung quanh họ đề đồng bộ một chương trình có thể giúp mọi người thanh toán từ thứ nhỏ nhất đến thứ lớn nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 899: Trên Đỉnh Quốc Gia

Khi một thứ mới được ra mắt và đem lại công dụng rộng rãi và cho thấy sự tiện ích của nó. Người nào không sử dụng có thể được xem là đi ngược lại với thời đại và cũng bị người khác nói là quê mùa.

Đôi khi những người xung quanh họ lại xem trọng mặt mũi hơn là yêu cầu khuyến khích sử dụng. Khi bị người khác chê bai vì không biết sử dụng công nghệ lòng tự ái sẽ khiến những người chưa sử dụng một công cụ mới bước vào còn đường tìm hiểu.

Khi đã thấy được sự tiện dụng và hữu ích của nó họ sẽ không từ bỏ thói quen được hưởng sự tiện lợi đó. Sự tiêu thụ này được gọi là nhu cầu lợi ích trên phương diện hiểu biết của người đã sử dụng. Và khi những con người đã sử dụng tất cả những dịch vụ này không ngừng nói về lợi ích của nó cho những người xung quanh.

Nó lại được truyền bá thông qua việc tận dụng tốt nhất lời kêu gọi của thành viên người dùng đã đăng ký, Điều này tạo nên hội chứng đám đông cùng sử dụng một thứ mới mẻ mà họ sẽ không nghĩ đến những vấn đề cần thiết.

Phan Thế Anh không thể chê bai vào đâu vì ý kiến của Thiếu Kiệt hoàn toàn dựa trên hình thức có thể đem lại lợi nhuận cao của người dùng và để người dùng sử dụng phần mềm như một công cụ hàng ngày. Quốc gia lại được lợi khi thu thập thông tin dữ liệu cần thiết một cách thiết thực và chính xác hơn cho từng thời điểm thích hợp.

- Cậu làm sao nghĩ được điều này, Nếu như tất cả những điều cậu nói được ứng dụng nhanh chóng quốc gia chúng ta sẽ phát triển nhanh hơn các nước trên thế giới có thể ngang tầm với nước mỹ trong năm năm. Tài chính

phân bố trong quốc chỉ cần là phần mềm ứng dụng này còn hoạt động mạnh mẽ thì nó sẽ đem lại cơ cấu kiểm soát nền kinh tế mạnh mẽ.

Triệu Vạn Thần với Tổng Thanh Quân đều gật đầu. Họ suy nghĩ được dòng tiền khép kín từ ngân hàng chuyển đi toàn bộ trong dân và đưa những dòng tiền này lưu động từ người dân về tới ngân hàng thông qua một việc kiểm soát giao dịch thường thấy trên một ứng dụng. Việc này đơn giản hơn thống kê dòng tiền theo cách cũ. Cứ mỗi năm số lượng tiền mới được in ra kèm theo đó là những dãy số được lưu trữ lại. Nó thông qua các con đường như thế nào thì ngân hàng nhà nước hoàn toàn không nắm bắt hết mà chỉ có thể kiểm soát thụ động vào việc xoay vòng của đồng tiền từ ngân hàng nhà nước và trở về lại nơi nó đã xuất phát là bao nhiêu lâu.

Có những mệnh giá tiền những dòng tiền còn không thể trở lại nơi nó bắt đầu đó trong quá trình sử dụng bị hao mòn hoặc gặp phải vấn đề phát sinh ngoài ý muốn.

- Không nói đến việc khác. Những tham quan cũng vì đó mà nhanh chóng được tìm ra hơn. Đối phương dù như thế nào thì cất giữ tiền mặt quá nhiều sẽ làm người khác chú ý. Chuyển đi bằng cách đưa lại vào ngân hàng thì số tiền đó vượt mức cho phép của một người. Khi cần thiết chỉ cần điều tra ra số tiền đó từ đâu tương đối dễ hơn hiện tại, Vì dòng tiền hiện nay không cố định. Nhưng một khi ứng dụng này được công bố rộng rãi các cơ sở sản xuất phải áp dụng hình thức này cho người mua hàng hóa của mình đồng nhất việc thanh toán. Như thế thì sẽ phát hiện thêm một công ty mỗi năm thu về bao nhiêu tiền và phải đóng thuế bao nhiêu chi ra bao nhiêu cho cơ sở vật chất cùng với Nguyên liệu sản xuất, Tất cả mọi thứ chúng ta đều có thể biết, Tôi thấy ý kiến này được.

Tổng Thanh Quân nhìn vào hiện thực hiện tại khi những người mua chức quyền và tham quan còn ản núp đầu đó trên cơ sở của việc cần thiết. Thiệu Kiệt cũng khá bất ngờ với những lời của Tổng Thanh Quân. Hấn vồ

chỉ định dựa theo những gì phát triển của xã hội mà hẳn biết để cố định phát triển Tencent kiếm lại số lợi nhuận lớn cho mình ở mức độ thế giới. Nhưng tiềm ẩn trong quốc gia này lại có thể đem lại lợi ích như thế. Hẳn càng hiểu hơn tại sao chỉ trong vòng mười năm quốc gia này lại sớm loại bỏ những người tham ô hối lộ.

Hơn thế nữa còn phát triển mạnh mẽ từ tiền thuế thu được của các doanh nghiệp trong nước và nước ngoài. Bởi với ý kiến của hẳn đưa ra quốc gia này kiểm soát được dòng tiền của toàn bộ hệ thống cơ cấu. Khi mà người dân cho dù đi tiệm tạp hóa cũng không cần tiền mặt chỉ cần một chiếc điện thoại để quét mã thanh toán chuyển tiền thì khi đó tất cả những gì người dùng cảm thấy tiện lợi thì với quốc gia họ kiểm soát được những tiền tệ nhỏ nhất được giao dịch.

Triệu Vạn Thân nhìn Thiếu Kiệt cũng lắc đầu thờ dài.

- Không phải nói đâu xa cậu đúng là thiên tài ngành kinh tế học, Nếu như trước đây tôi có ý kiến tại sao cậu có thể nắm quyền ở một nơi như thế thì giờ tôi hiểu nếu cậu không kiểm soát được nơi kia chắc chắn cũng không có thể ngồi đối mặt với chúng tôi. Việc này của cậu tôi phục. Xem như cậu đem lại lợi ích lớn với quốc gia nên sau này việc của cậu chúng tôi sẽ không ý kiến trừ khi cậu làm ra việc gì đó quá phạm còn không thì chúng tôi vẫn ủng hộ. Nhưng tại sao cậu có thể nghĩ đến việc này. Đối với cách thức cải tiến này sẽ đem đến lợi ích rất nhiều cho nền kinh tế quốc gia. Phải có điều gì đó cậu mới nghĩ ra được điều này.

Triệu Vạn Thân và mọi người ở đây đều không nghĩ rằng bản thân Thiếu Kiệt có thể suy nghĩ được ra cách thức sử dụng này để đưa vào một chương trình ứng dụng trên mạng. Đối với việc này trong phòng ai cũng muốn biết kể cả Hoách Khang sau khi dịch lại những gì của cuộc hội thoại của mọi người cho Trương Hạo nghe cũng đứng một bên cố gắng nghe cho thật rõ không bỏ sót một lời nào. Vì hẳn đứng đây mới có thể biết được một việc

tầm cỡ như thế này. Không thể bỏ qua được kiến thức này là một việc bây giờ trong đầu Hoách Khang đang suy nghĩ.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ đứng lên đứng đi một vòng rồi đến bên cạnh Blake cất tiếng nói.

- Những thứ này tôi học được ở nước ngoài. Chắc Doanh Doanh cô vẫn nhớ lần trước gặp tôi ở Mỹ đi. Cũng chính lần đó khi gặp cô tôi đã quyết định thu Tencent về trong tay mình. Bởi tôi thấy được khả năng phát triển của nó.

- Lần đó! Lần đó không phải cậu tổ chức cuộc thi để kiếm về một số người giỏi về lập trình cho mình sao. Như vậy thì lúc đó có điều gì mà cậu lại muốn nhắm đến Tencent. Nó chỉ là một cuộc thi giống như bao cuộc thi khác mà thôi?

Doanh Doanh bỗng nhớ ra được việc mình gặp Thiếu Kiệt khi đang cố giành lấy một vài người nổi bật từ cuộc thi do chính Thiếu Kiệt tạo ra. Nhưng khi gặp cô xong Thiếu Kiệt mới có ý định thu tóm Tencent thì công càn không nghĩ đến mình lại là chất xúc tác khiến cho Tencent thuộc về sở hữu của Thiếu Kiệt như hiện nay.

- Đúng là lần đó! Khi đó tôi gặp Blake với Jackson. Họ vốn không phải là người bảo vệ tôi như hiện này mà họ lúc đó là người vô gia cư. Cuộc sống khiến họ phải sống như những người không nhà. Ở đây tất cả họ những người lính từng làm trong quân đội đều trở thành người vô gia cư có mặt ở đây trở thành người bảo vệ cho tôi.

Nhóm người Tổng Thanh Quân với Phan Thế Anh cùng Triệu Vạn Thần đều bất ngờ. Tất cả những người vừa hướng súng về họ đều là từ nguồn gốc quân đội. Họ mới đầu không nghĩ đến tình huống này. Nhìn những người này hầu như ai cũng là quân lính tinh nhuệ. Nói họ trở thành người vô gia

cư chắc chắn sẽ không ai tin những lời này được nói ra từ chính miệng Thiếu Kiệt thì lại khác.

- Mọi người bất ngờ không. Đúng vậy họ là người vô gia cư ở đó nhưng mọi người có biết sự chênh lệch giữa ăn mày trong nước các vị với những người này khác chỗ nào không? Ở quốc gia họ mỗi tháng họ đều được nhà nước cấp cho một cái thẻ lương thực mỗi tháng nhận tùy theo khoảng hai trăm đến ba trăm đô được quy đổi ra mua thức ăn và vật dụng cần thiết. Đây là việc ứng dụng tiền thuế của dân đấy.

Thiếu Kiệt vỗ vỗ vai của Blake một chút. Hắn mỉm cười trong khi đó Blake cũng đã có thể nghe hiểu được những gì Thiếu Kiệt đang nói thông qua sự thông dịch viên của Hoách Khang. Hắn ở lâu dài với Thiếu Kiệt nên có thể nghe hiểu được một chút về ngôn ngữ cần thiết.

Không phản bác lại với Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười gật đầu. Một nụ cười đơn giản vui vẻ. Vì Blake thấy hắn hiện tại tốt hơn rất nhiều không giống như phải ra trận hàng ngày trở thành người cận vệ bên cạnh Thiếu Kiệt còn tốt hơn làm lính trên chiến trường.

Đi đến trước mặt năm người đứng phía sau cái ghé số pha Thiếu Kiệt dựa vào đó tươi cười nói tiếp.

- Vì biết như thế nên tôi mới suy nghĩ, nếu như có một ứng dụng có thể phát triển tại châu á khiến cho người sử dụng có thể làm giống như thẻ Visa của nước ngoài, đi đến đâu cũng có thể thanh toán được thì sẽ như thế nào. Và khi đó dù là một nhà phát hành trò chơi trực tuyến tôi vẫn được lợi khác nhiều về những thứ họ tiêu dùng. Đơn giản khi họ tiêu dùng chỉ cần tôi tính phí giao dịch là không phải không một trên giá trị giao dịch thì sẽ thu về bao nhiêu tiền.

Con số Thiếu Kiệt chỉ nói ra sơ bộ nhưng cả năm người đều biết con số này lớn đến mức độ nào chỉ với những việc giao dịch một ngày có thể lên tên hàng trăm ngàn hoặc còn nhiều hơn thì với con số nhỏ gộp lại thành một con số thiên văn thì Thiếu Kiệt đưa tay đút túi một số lượng tiền hàng ngày không thể đo đếm được. Bất cứ ở đâu trên quốc gia này một giây có bao nhiêu người mua hàng từ cửa hiệu tạp hóa, Một giây có bao nhiêu số tiền lớn được giao dịch.

Tất cả những thứ giao dịch thủ công bằng tiền mặt nếu chuyển đổi thành công nghệ thì người đứng trung gian chuyển tiền như Thiếu Kiệt một ngày đút túi không ít.

Ngay cả Mã Hóa Đăng bây giờ cũng ngòi thừ ra. Hấn thấy được nếu như trước đây hấn không để QQ bỏ mặt thì chắc chắn bây giờ người đứng trên đỉnh kim tiền của quốc gia này là hấn chứ không phải Thiếu Kiệt. Một cảm giác hối tiếc tràn ngập trong lòng hấn. Một ứng dụng hấn chỉ xem như làm bàn đạp để mang lại tên tuổi cho công ty thì với Thiếu Kiệt nó lại là nơi kiếm ra tiền. còn lại là rất rất nhiều tiền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 900: Lấn Sấn

Thiếu Kiệt thấy Mã Hóa Đăng bộ dáng chán chường khi nghe hết được kế hoạch phát triển của Thiếu Kiệt định ra. Hắn liền nở nụ cười nói với Mã Hóa Đăng.

- Ông cảm thấy khó chịu sao. Nếu điều đó làm ông khó chịu vậy thì ý kiến này của tôi sẽ khiến ông có thể vui lại đấy. Khi ông ở vị trí điều hành cho công ty Tencent ông sẽ được năm phần trăm lợi nhuận thu được hàng tháng theo giá trị thu về của những lợi nhuận ở một mặt này. Dù sao thì QQ cũng do ông phát triển đầu tiên. Như vậy đi nếu ông không đồng ý tôi cũng không có cách nào khác. Tôi nghĩ vấn đề này nếu đưa ra có khá nhiều người đồng tâm đấy. Năm phần trăm là con số không hề ít cho vị trí của ông nếu như trả lương tôi chắc sẽ không ai lại từ chối vị trí này đâu.

Vận dụng việc cây gậy và củ cà rốt trong truyện ngụ ngôn trung hoa rất thành thực. Thiếu Kiệt biết nếu không cho Mã Hóa Đăng lợi ích chắc chắn hắn sẽ từ bỏ rất sớm. Để đem một người lấy ý kiến của mình mang lại lợi ích cho người khác Thiếu Kiệt sẽ không ngu ngốc đến mức như thế.

Mã Hóa Đăng biết được rằng việc đưa ra điều kiện này vẫn là điểm mấu chốt của Thiếu Kiệt. Không một người nào lại chịu đưa ra lợi ích như thế đối với một người điều hành công ty thay mình trong khi đó tất cả đường lối sắp đến đã được đối phương vạch ra. Mã Hóa Đăng hắn chỉ cần đi theo lối đi đã được vạch sẵn.

Không phải hắn không thể ra đi để thành lập công ty mới nhưng đối với việc này Mã Hóa Đăng cũng không dám chắc. Phần vì Tencent hiện tại có nguồn lực thực thi được những điều này một cách sớm nhất. Hơn nữa lại có được sự ủng hộ của các bộ máy quan chức của nhà nước.

Để tạo ra một ứng dụng có thể để cho phổ cập toàn bộ người dùng một thời gian ngắn Mã Hóa Đăng cảm thấy hẳn không thể làm được. Trong khi đó lượng giao dịch và đem lại lợi nhuận từ QQ của Tencent chỉ với năm phần trăm trong đó hẳn cũng được món hời rất lớn.

- Được điều kiện này tôi chấp nhận. Xem như từ giờ trở đi tôi trở thành nhân viên cho cậu. Còn về đường lối phát triển hệ thống của QQ tôi sẽ làm theo những gì và các lãnh đạo đã đặt ra. Nhưng nếu đã như thế tôi nghĩ việc cậu nên để một chút ứng dụng từ Garena được phát triển trên nền tảng của Tencent như thế sẽ tốt hơn.

Mã Hóa Đăng đồng ý cũng làm cho Doanh Doanh thở dài vì đối với việc đem lại lợi nhuận lớn như thế này về sau Tencent có thể đứng vững chân trên thị trường phát hành phần mềm và ứng dụng công nghệ.

- Tôi biết việc đó chứ đã tôi trở thành cổ đông lớn nhất của Tencent thì tôi sẽ làm việc này nhưng đây vẫn là việc nhỏ. Doanh Doanh cô thử nghĩ xem nếu chỉ dựa vào QQ để kiếm tiền thôi thì liệu điều đó có ông không. Khi bản thân Tencent là công ty phát hành trò chơi và ứng dụng phần mềm. Trước tôi không nói đến điều này vì mấy người chưa nhắm đến đường phát triển và đưa công ty đi lâu dài. Nhưng hiện tại đã có con đường cần thiết thì Tencent không thể rời khỏi thị trường trò chơi được.

Thiếu Kiệt vừa trả lời với Mã Hóa Đăng vừa nhìn Doanh Doanh hỏi lấy ý kiến của cô. Vì hẳn còn một việc mà theo sở thích của mình hẳn cần thực hiện. Từ trước tới giờ đây là điều mà hẳn muốn nhất ở Tencent. Đây là sở thích yêu thích của mình nên dù có bận đến cách mấy thì Thiếu Kiệt cũng muốn dùng tiền của mình để làm nó.

- Hiện tại với suy nghĩ chỉ có QQ kiếm tiền thì đúng là không được. Nhưng nếu phát triển trò chơi trực tuyến cũng không có bối cảnh nào mới ngoài những thứ dựa theo các tiêu đề ăn khách không ngoài rời xa khỏi tiêu

thuyết của Kim Dung. Đa số là các thể loại nhập vai dựa theo kiếm hiệp hoặc Tam Quốc Diễn Nghĩa chiếm đa số. Hoặc có chăng là một số trò chơi dựa theo nguyên tác của Ngô Thừa Ân để cải biến thành trò chơi Tiên Hiệp.

Doanh Doanh trả lời thật tình về những gì đang tồn tại ở thị trường trò chơi trong nước. Đối với việc này cô thấy cũng chỉ những cốt truyện này nhào nặn ra một trò chơi mới. Cũng giống như một người khoác lên một bộ áo mới một tên gọi mới. Cấu trúc nó vẫn không ngoài những thứ kiếm hiệp võ lâm hoặc các tiểu thuyết nổi tiếng.

- Nói vậy là ngoài cái vụ từ phần mềm QQ thì Tencent cũng không có được cái gì để phát triển. Phụ thuộc vào một thức hình như không được tốt cho lắm.

Triệu Vạn Thân tiếp lời. Không quá khó để thấy nếu chỉ có một ứng dụng có thể phổ biến mà kéo lại toàn bộ công ty phát triển lâu dài. Dù có thể trong vài năm tới phần mềm này được đồng bộ hóa với hệ thống nhưng sau này nó cũng sẽ bị đào thải khi người dùng đã không còn mặn mà với nó mà có một ứng dụng mới hơn cũng đầy đủ tính năng như trên thì người dùng sẽ muốn có được trải nghiệm mới nhiều hơn. Tính hiếu kỳ muốn biết được cái mới lúc nào cũng tồn tại trong mỗi người.

- Tôi thấy việc này không hẳn là không có đường. Nên nhớ người xưa đã biết đọc sách thi thơ. Ngày này nếu như tôi nhớ không nhầm thì tại thượng hải có một công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ thông tin Xuanzang đi. Cô thử điều tra thử xem Doanh Doanh tôi nhớ công ty này được thành lập năm 2002.

Doanh Doanh suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Công không nghĩ Thiệu Kiệt lại nhớ đến một tên công ty mà đến cô chỉ nhớ mang máng là thật sự có công ty có tên gọi như thế.

- Hình như ở Thượng Hải có một công ty như thế. Nếu tôi nhớ không nhầm thì công ty này có một trang web của tiểu thuyết.

- Đúng vậy chính nó Qidian tôi muốn tencent ở bên trong ngầm tiếp quản công ty này Mã Hóa Đăng ông làm được không nếu không được để cho Hoách Khang làm việc này. Đối với việc này hình như cậu ta có chút kinh nghiệm đi. Sau này Hoách Khang sẽ làm theo lệnh của tôi chịu trách nhiệm đầu tư phát triển cơ sở hạ tầng cần thiết. Tạo một phòng riêng cho cậu ta làm việc.

Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng trải qua việc của Hoách Khang cũng không dám khinh thường người nhân viên này nữa. Họ mới thấy được rằng trước giờ Hoách Khang không ngồi đúng vị trí làm việc mà hắn có thể hoàn thành một cách tốt nhất. Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh cũng phải bại trên tay Hoách Khang trong cách sắp xếp bí mật để Thiếu Kiệt tiếp quản cổ phiếu trên sàn chứng khoán đã cho thấy được điều này.

- Tổng Long công ty đó chuyện về cái gì vậy? Như vậy việc thu mua công ty đó cần tiến hành trong bao lâu? Nhưng chúng ta phải mua công ty đó với lý do gì. Tôi vào trang web đó rồi nó hầu như chỉ là mạng tiểu thuyết đơn thuần để giải trí.

Hoách Khang bây giờ thấy Thiếu Kiệt đích thân bỏ nhiệm mình vào một vị trí mà trước giờ hắn không nhận thấy. Cảm nhận một chút vấn đề giao công việc cho mình ở vị trí đó. Hoách Khang mới thấy trước giờ chỉ có công việc thu mua lại cổ phiếu của Tencent trong âm thầm của Thiếu Kiệt giao là hắn làm hoàn hảo nhất.

- Lợi ích chứ nếu không tôi cũng không để cậu làm việc này. Mã Hóa Đăng ông thử nói xem những thể loại trò chơi hiện tại đang phát hành có phải xuất phát từ những chương truyện nhiều kỳ trên báo bắt nguồn từ Kim Dung hoặc là những tiểu thuyết được ghi lại bởi quá khứ hay không.

Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng bị lời nói của Thiếu Kiệt làm cho ngán người. Ai trong phòng này đều hiểu một điều tất cả những thể loại kiếm hiệp võ lâm đều xuất phát và nổi bật khắp thế giới từ những chương tiểu thuyết được đăng trên báo của nhà văn Kim Dung. Nơi đây là nơi bắt đầu cho sự trỗi dậy của những tựa trò chơi trực tuyến của những năm đầu của thế kỷ hai mươi.

- Tôi chưa hiểu lắm với những truyện giải trí này thì cần gì chúng ta đầu tư. không phải nó chỉ tồn tại ở một số người yêu thích thôi sao. Nếu đầu tư vào đó không lẽ cậu định lấy tiền riêng của mình sao?

Mã Hóa Đăng cũng không biết Thiếu Kiệt nhắm đến công ty xuanzang vì lý do gì, Hấn sợ rằng Tencent phải gánh thêm một phần của công ty này nữa như thế sẽ làm cho hấn không thể có nhiều thời gian tập trung cho những thứ phát triển của QQ. Hiện tại QQ càng sớm đi vào hoạt động những tín năng Thiếu Kiệt vừa nói thì hấn mau chóng thu lại được phần trăm trích ra từ việc giao dịch khi được sử dụng rộng rãi.

- Đúng vậy tôi sẽ sử dụng tiền riêng của mình. Ông vẫn không hiểu sao. Kim Dung phát triển ra trường phái võ hiệp và hiện tại có mạng tiểu thuyết như thế không ít nhà văn sẽ tham gia vào cái ngành công nghệ viết lách này. Ông nghĩ xem nếu như có một bộ tiểu thuyết đủ để làm thành một bối cảnh trò chơi giống như Kim Dung đã làm thì sao. Không phải ông đã có bản quyền từ việc khai thác truyện của tác giả đó à. Nếu không có thứ để phát triển thì phải tạo ra điều đó. Nhật Bản họ phát triển vấn đề truyện tranh quốc gia chúng ta có được một bề dày kinh nghiệm về tiểu thuyết. Muốn đem ra hình như chúng ta vẫn không nổi trội bởi vì nó có hạn định trong quốc gia không được đem ra ngoài.

Hoách Khang lúc này thật sự hào hứng. Vì hấn thấy được khả năng những tiểu thuyết trên mạng kia có thể kiếm tiền. Đối với cương vị ở người đầy tư cơ sở hạ tầng đối với một dự án nào đó có thể thu lại được lợi nhuận

thì hẳn sẽ được hưởng một phần nhỏ trong đó. Nhất là trước giờ Thiếu Kiệt chưa bao giờ keo kiệt cho việc chi tiền.

- Vậy nếu như những bộ truyện đó có thể sản xuất thành phim giống như của Kim Dung thì như thế nào. Không phải cậu định để Tencent thật sự lấn sân qua tới ngành công nghệ giải trí truyền hình đấy chứ. Vì những truyện nổi tiếng vượt được doanh số về người xem đều có thể chuyển đổi thành kịch bản phim truyền hình không phải sao.

Phan Thế Anh suy nghĩ một chút rồi lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt bởi với những gì Thiếu Kiệt nhắm đến thường là có mục đích và luôn có mắt xích liên kết với nhau. Thiếu Kiệt đã đưa ra được ý kiến và đưa ra nhiều con đường kéo Tencent vượt bật lên từ những thứ tưởng chừng như bỏ đi thì không lý nào hẳn lại chỉ dựa vào việc tạo ra một cốt truyện có thể làm trò chơi trực tuyến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 901: Đôi Tượng Không An Toàn

Không phản bác lại lời của Phan Thế Anh Thiếu Kiệt mỉm cười gật đầu.

- Chính xác. Điều này là không thể nào không đi hơn nữa ngoài nó tôi còn muốn chuyển thể thành phim hoạt hình và truyện tranh. Bất cứ con đường nào để quảng bá truyện tiểu thuyết này tôi sẽ làm vì nó sẽ đem về hiệu ứng hồ điệp. Có thể có người chưa đọc tiểu thuyết sau khi đọc truyện tranh hoặc xem phim hoạt hình thậm chí là phim điện ảnh truyền hình thì họ sẽ phải đọc lấy bộ truyện mà nó mang tên. Kiếm tiền rất dễ chỉ cần nhìn vào những thứ có ở hiện tại lại được.

Thiếu Kiệt thừa nhận như thế làm cho Phan Thế Anh gật đầu đứng dậy đối diện với Thiếu Kiệt cúi người một cái. Hành động của hắn làm cho mọi người không khỏi bất ngờ. Đối với việc Phan Thế Anh vừa làm dường như nằm ngoài sự thừa nhận của họ. Đối với việc thấy một lãnh đạo làm ra cử chỉ như thế đối với một người bình thường thì đến cả Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh lần đầu tiên chứng kiến.

- Tôi cảm ơn cậu! Đối với việc cậu làm vì mục đích là kiếm tiền. Nhưng phía sau nó lại làm cho sự phát triển cho quốc gia rất lớn. Thông qua những gì cậu vừa nói kể cả việc quản lý tài chính của cả quốc gia và thống kê dân số như thế nào. Cộng với việc đem ra thế giới về những văn hóa có được của quốc gia tôi chân thành cảm ơn cậu. Việc này tôi thật lòng và cũng như Triệu Vạn Thần đã nói. Tôi sẽ ủng hộ cậu hết mình mọi việc sẽ không để cậu chịu thiệt cậu muốn làm gì đó thì làm chúng tôi sẽ không quản.

Triệu Vạn Thần bây giờ cũng đứng dậy nhìn Tống Thanh Quân thờ dài một cái rồi nói.

- Ông thật sự mê mả ông bà bốc lên khói xanh nếu có thằng cháu như thế này tôi cũng cảm thấy cam lòng. Thôi trở về kinh thành thôi. Ở đây giao lại mọi thứ là được rồi. Cũng không cần buổi họp cổ đông nữa đâu. Ở đây có đầy đủ cổ đông cũng đã họp rồi. Sau này có việc gì thì cứ để Mã Hóa Đăng liên lạc với mấy ông già này. Thật sự thì chúng tôi suy nghĩ còn kém hơn cậu nhiều đấy Tống Long. Mọi thứ cứ làm theo như những gì đã bàn với nhau. Chúng tôi về sân bay đây.

Thiếu Kiệt thấy từng người từng người đứng lên rời khỏi chỗ ngồi của mình. Tống Thanh Quân cũng đứng lên sau cùng bước đến chỗ Thiếu Kiệt vỗ vai một cái rồi. Cười lớn bước đi ra ngoài. Đối với hành động này của ba người Thiếu Kiệt chỉ im lặng không nói.

Ít ai biết rằng những thứ hắn làm hôm nay đặt nền móng rất lớn cho việc có lợi đến một quốc gia khác không ngoài đất nước này.

- Như vậy là được rồi Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh hai người cũng nghe thấy rồi đấy. Ngày mai Mã Hóa Đăng xuất hiện ở công ty bình thường vào ngày mai tôi sẽ để người thu mua lại cổ phiếu. Khi đó ông cứ cải tổ một số nơi cần thiết là được. Đối ngoại cứ nói là hỗ trợ điều tra đã xong. Còn Doanh Doanh cô đi lo liệu các thứ có trò chơi trực tuyến còn tồn đọng và thanh lý hết càng sớm càng tốt. Cuối năm nay chúng ta sẽ đón nhận một trò chơi từ chính tôi đầu tư. Lúc đó thì trường sẽ quay đầu.

Phân phó một câu với hai người Thiếu Kiệt vờ vai một chút nhìn qua Hoách Khang đang bắt đầu nghiên cứu về Qidian chỉ khẽ nhắc nhở hắn một chút.

- Cậu đừng như còn có một công việc quan trọng đây nghĩ ngơi đi rồi hãy tiến hành làm các bước cần thiết sau. Giờ không phải là nghiên cứu cái đó.

- Vâng tôi biết mình phải làm gì. Chắc chắn sẽ hoàn thành tốt công việc được giao.

Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh lúc này cũng đứng lên chào Thiếu Kiệt rồi rời đi ngay khi họ thấy thích hợp. Đợi hai người đi khỏi chỉ còn lại người của mình Trương Hạo bây giờ cũng vươn vai đến bên cạnh Thiếu Kiệt trách móc.

- Mà đưa hết ý kiến ra như thế không sợ à? Đám người kia tao thấy không an toàn nhất là Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh. Hai người đó nếu không phối hợp làm việc cho mày thì sao?

- Không sao Họ sẽ làm. Mày thấy mấy ông già kia không cho dù tao không nhìn thì họ cũng sẽ nhìn hai người đó. Họ biết ý kiến là của ai và người nào có đủ năng lực để họ có thể tin vào. Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh thất bại không chỉ trên phương diện tín nhiệm mà còn là đường đi lâu dài phát triển công ty. Họ mở một mắt nhắm một mắt để Mã Hóa Đăng ở lại làm việc là do tao đề cử. Mày yên tâm giờ Mã Hóa Đăng có tự ra lập công ty thì mấy người kia cũng không để yên. Mình kéo họ lên thuyền được rồi.

Thiếu Kiệt vừa trả lời lại với Trương Hạo một cách tự tin. Biểu hiện của ba người đã làm cho hắn tin chắc việc Mã Hóa Đăng làm việc cho mình mà không thể tiến hành thao tác khởi nghiệp mới đã có hiệu lực.

- Tính ra thì con đường kiếm tiền của mày đúng nhiều thật. Giờ xong việc ở đây rồi chắc mai tao sẽ về nhà đi xa nhà vài ngày bỗng nhiên thấy nhớ thật thôi tao thu xếp. Nhưng tao vẫn sẽ nhìn chăm chăm hai người kia. Tao thấy không an toàn với họ cho lắm.

- Nguy hiểm thì chắc chắn phải có nhưng không phải từ hai người đó mà từ Triệu Vạn Thần. Ông ta có thái độ đó mới khiến tao cảm thấy không an

toàn. Người có thể co được duỗi được theo tình thế như ông tác chắc chắn phải đề phòng. Ở đây ông ta như thế nhưng sau đó thì tao không nắm chắc đối phương mới thật sự là người không an toàn trong toàn bộ năm người.

Đem cảm nhận của Triệu Vạn Thần nói ra cho Trương Hạo biết vì đối với hắn biểu hiện thay đổi của người này khiến cho Thiếu Kiệt cảm thấy không an tâm. Cứ như thế đối phương còn làm được những việc gì đó mà hắn không thể tính tới. Đầu óc của Triệu Vạn Thần nhìn như ổn định theo tình huống cần thiết nhưng tiềm ẩn trong đó là suy nghĩ của riêng ông ta vẫn chưa bại lộ ra trước ánh sáng làm cho Thiếu Kiệt thấy mình phải đề phòng con người này.

- Ê không phải cái ông già đó vừa rồi còn nói sẽ ủng hộ mày đầu tiên à. Sao mày lại nghi ngờ ông ta thế. Tao thấy Phan Thế Anh cũng ủng hộ mày sao mày lại không nghi ngờ ông ta. Mà lại là cái lão già kia vậy.

- Cũng chính vì ông ta ủng hộ tao trước tiên nên tao mới nghi ngờ. Mày nghĩ xem thái độ ban đầu của ông ta với tao như thế nào. Giữa đường lại thay đổi một cách nhanh chóng như thế. Mày nghĩ xem một người trước sau hai lời như vậy thật sự có nên tin tưởng hay không. Ông ta ngoài mặt thì nói tin tưởng nhưng cuối cùng khi nói với Tổng Thanh Quân lại nhắc đến vấn đề huyết thống. Ông ta vẫn còn nghi vấn là điều chắc chắn nhưng ở đây ông ta sẽ không lộ ra mà muốn âm thầm thu thập chứng cứ cần thiết đối phó với chúng ta thôi.

Blake hiện tại đi đến bên cạnh Thiếu Kiệt cũng nghe vài lời đánh giá về Triệu Vạn Thần. Hắn nhìn Trương Hạo cũng cố thể sự xác nhận cần thiết cho Trương Hạo tin.

- Cậu ấy nói đúng đấy. Ông ta chuyên biến khuôn mặt khá bất thường lúc đầu khác khi nói chuyện lại rất khác ánh mắt luôn dò xét về phía chúng ta. Hơn nữa cậu không để ý thấy cả hai lần thật sự nếu để đối phương hôm

nay có chuẩn bị đến chắc chắn chúng cậu với Trương Hạo chắc sẽ gặp vấn đề. Lần đầu tiên chúng ta đưa súng về phía ông ta bất giác ông ta đưa tay lên bên hông mình. Và cả lần cậu đến gần tôi nói về thân phận lính của chúng tôi nữa. Cả hai lần ông ta đều làm đúng một hành động của một người lính là đưa tay chạm vào thắt lưng bên hông mình. Nơi đó thường là nơi giữ súng.

Trương Hạo âm trầm. Hẳn khi đó có thể nói ngòi gần đối phương nhưng không cảm thấy hành động này. Mà Blake bên ngoài lại quan sát thấy. Đối với việc ngòi gần đối phương mà không thấy chi tiết này làm cho Trương Hạo có chút khó chịu.

- Cứ nghĩ đến ông ta bộ dáng suy nghĩ trước sau im lặng lâu lâu lại thêm vào vài câu thật khó lòng biết được hẳn ta nghĩ gì. Nếu như ông ta giống như Phan Thế Anh sự dụng sự đối đãi với người công hiến của quốc gia thì chắc chắn tao sẽ có suy nghĩ khác. Mà không hiểu Phan Thế Anh có thể từ bỏ tôn nghiêm bởi vì ông ta thật sự quan tâm đến đất nước, Tống Thanh Quân thì khỏi nói ông ấy vẫn xem tao là cháu ông ta. Nên mọi thứ sẽ khác đi về cái nhìn rất nhiều. Con người đó sau này phải để vài người theo dõi ông ta mới được hiện tại nếu triển khai ngay đối phương sẽ càng thêm nghi ngờ chúng ta thôi.

Thiếu Kiệt vừa dứt lời Jackson mới từ bên dưới tầng hầm để xe đi lên phía trên nhà bước lại gần đến nơi Thiếu Kiệt cùng với mọi người chán nản nói với Blake .

- Blake anh hỗ trợ giúp chúng tôi phần này được không. Hiện tại các thiết bị cần thiết được chuyển đến đã lắp đặt xong hết nhưng có một thứ mà chúng tôi khá đau đầu là hệ thống hạ tầng mạng có vấn đề. Các đường truyền tải của thiết bị không kết nối được với phía bên kia. Không cách nào phá được cái hệ thống bảo vệ để vào vậy.

- Cậu đã kiểm tra lại hết thiết bị có lắp đặt đúng kết cấu cần thiết không đấy. Việc không kết nối được với hệ thống bên kia những thiết bị chúng ta đem theo xem như không sử dụng được. Nó thành vật bài trí mất.

Blake cũng ngạc nhiên hẳn nhớ là trước khi để lệnh chuyển những thiết bị này đi đến đây đã được qua một sự kiểm tra hệ thống nhất định và chắc chắn là những hệ thống này được sử dụng một cách ổn định không vấn đề gì, Hiện tại Jackson lại nói không thể kết nối được làm cho Blake lúng túng bởi hẳn là người đích thân kiểm tra thiết bị.

- Đã kiểm tra vài lần rồi nhưng lúc nào cũng bị tình trạng như thế cũng không hiểu tại sao nó lại bị như vậy nữa. Thật khó hiểu nên tôi mới lên đây nhờ anh giúp đỡ này .

“ Hahaha”

- Jackson ơi là Jackson anh có thể sẽ không làm sai điều gì đâu chỉ có là anh quên mất ở quốc gia này nó có một lớp bảo vệ tường lửa ngăn chặn truy cập trong nước ra nước ngoài. Anh có làm tới sáng mai cũng không được trừ khi anh có thể hack được lỗ hổng của hạ tầng mạng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 902: Ngày Đầu Của Qq

Jackson hai mắt mở lớn. Thiếu Kiệt vừa cười vừa nói trong lời nói có phần vui đùa xem như này giờ công việc của Jackson bị kéo dài chỉ vì hắn nghĩ hạ tầng mạng viễn thông của quốc gia này giống với toàn bộ những nơi khác trên thế giới.

- Lần này tôi cũng đồng ý với cậu ta. Cậu quên một việc quan trọng đến google còn không vào được đất nước này do tường lửa ngăn chặn thì làm sao mà cậu kết nối hệ thống được.

Ngắn người vài giây Jackson mới nhận ra mình đã làm một việc ngu ngốc đến mức nào. Không như mạng toàn cầu của thế giới không sử dụng hạ tầng mạng lưới dưới sẽ phải sử dụng vệ tinh. Ở quốc gia này cả hai con đường này đều bị chặn lại bởi một thứ tường lửa ngăn chặn kết nối được gọi là hệ thống kiểm duyệt thông tin.

- Ừ nhỉ quên mất cái vấn đề quốc gia này khác người không biết họ đến far google còn không có thì họ muốn tìm kiếm thông tin từ đâu ta. Mấy Quốc gia như thế này khó hiểu thật.

- Anh đừng nói vậy Jackson trước đó không có google thì sao. Đâu phải chỉ có mỗi google là có được tính năng tìm kiếm Yahoo họ cũng có tính năng này cho riêng họ và tại đây thì có Baidu. Họ cũng sử dụng công thông tin tìm kiếm giống nhau thôi. Những thông tin họ nhận được đều là đã được phép lưu hành và ban hành. Nên nói đôi khi những thứ họ kiếm được còn nhiều hơn là thứ chúng ta kiếm được từ google đấy bởi vì hiểu được hết người dân nước này ra sao thì chỉ có công cụ của họ mới thật sự hiệu quả.

Jackson hiện tại cũng không nói gì chỉ nhìn Thiếu Kiệt xong lại hương bên cạnh Blake thở dài. Bởi vì hắn không thể nào phá được cái vấn đề

tường lửa này giờ máy móc không hoạt động đem tới đây để không cũng không ổn. Mà ở đây chỉ có Thiếu Kiệt là hiểu rõ nhất về những thứ này mà hẳn thấy cũng khá trễ sợ làm phiền Thiếu Kiệt nghỉ ngơi.

- Sao nào rắc rối việc này sao. Giờ trễ rồi có cần gấp không nếu gấp thì em thử xem thế nào. Còn không thì để ngày mai Hoách Khang xong việc anh ta làm cũng được.

- Việc này có chút gấp hiện tại bên kia đang đợi tin tức của mọi người nhất là Ngọc Nhi nói cần phải nhanh chóng để cậu liên hệ lại bằng hệ thống của bên mình. Dường như có một số việc gì đó phát sinh ở nhà.

Jackson trả lời lại cho Thiếu Kiệt biết vì sao hẳn phải nhanh chóng kết nối hệ thống đem theo. Đây xem như việc xác định địa điểm cần thiết và là một máy chủ lưu động của Vô Ảnh ở nước ngoài. Nên mọi thứ phải được làm việc kết nối trực tiếp với máy chủ trong nước để tiện việc điều hành các công việc cần thiết của Thiếu Kiệt cũng như ở Vô Ảnh họ cần hiểu rõ tình hình cần thiết nếu như có việc gì đó cần hỗ trợ.

- Thôi được rồi nếu đã như vậy thì để em thử xem. Không chắc là phá được nhưng phải thử xem thế nào. Hoách Khang cậu hỗ trợ tôi một chút hạ tầng mạng của quốc gia này thế nào cậu rành có thể biết được thông qua các phương thức kết nối địa chỉ thế nào. Việc này chắc không khó với cậu đi.

- Được chứ giờ cũng không làm gì thức một ngày cũng không có việc gì. Chỉ cần cậu thấy tôi giúp ích được gì đó thì tôi sẽ làm.

Hoách Khang đáp lại lời Thiếu Kiệt bằng sự đồng ý vô điều kiện Trương Hạo ngáp dài một cái rồi lắc đầu nói với Thiếu Kiệt mà không cần sự trả lời.

- Thôi mày làm gì thì làm đi tao đi ngủ đây. Mệt rồi nhớ làm xong nghỉ ngơi sớm nha mày.

Trương Hạo đi theo lối hành lang kiểm một phòng để hẳn có thể nghỉ ngơi ngã lưng. Thiếu Kiệt cũng chỉ cười hẳn với mọi người bây giờ đều hướng về gara trong tầng hầm của căn nhà để tiếp tục công việc của mình trong màn đêm tắt cảm mọi người xung của khu nhà đều đã chìm vào sự im lặng. Chỉ còn xung quanh nhà của Bách Quân chốc chốc có những thành viên của Vô Ảnh đi dạo một vòng quanh khu nhà.

Mọi chuyện trong đêm đều diễn ra yên tĩnh không có gì phá vỡ sự yên lặng. Trong khi Thiếu Kiệt với Hoách Khang đang cố thao tác để phá vỡ tường lửa kiểm duyệt từ bên trong thì không xa nhà bách quân. Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh đang ngồi với nhau trong phòng làm việc.

Mọi người ở công ty khi thấy Mã Hóa Đăng trở về công ty đều không hỏi gì nhưng ở sau khi cả hai người bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai thì bên ngoài không ít người tụm lại đang bàn tán việc gì đang diễn ra. Đối với việc Mã Hóa Đăng bị người bên ủy ban tài chính mang đi buổi chiều không bao lâu giờ lại xuất hiện. Thời gian với họ dường như quá ngắn thường thì hợp tác điều tra ít nhất cũng là hai mươi bốn giờ theo những gì họ nghĩ.

Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh nhìn vào những gì thống kê được từ cuốn sổ ghi chép của Doanh Doanh trong cuộc họp tại nhà Bách Quân.

Trên bàn của nơi tiếp khách hiện tại có hai ly cà phê bốc khói nghi ngút. Nhìn vào sơ đồ đơn giản về những thứ cần phải làm được Doanh Doanh vẽ ra. Mã Hóa Đăng trầm ngâm rất lâu. Hắn suy nghĩ điều gì đó đến mức không để ý đến những thứ xung quanh. Mắt nhìn vào những gì Doanh Doanh đã vẽ ra còn tay phải bất giác hướng về phía cái ly cà phê đang bốc khói kia cầm lên uống.

Hắn vừa nhắm vào một ngum ngay lập tức phải phun ra ngoài.

- Đáng chết được!

- Ngài quên bỏ cả đường kia. Sau này cẩn thận một chút may là cà phê đã bớt nóng nếu không bị phỏng sẽ phiền phức đấy. Ngài ích nhất ngày mai còn phải đối mặt với đám phóng viên sẵn tin ở bên ngoài kia.

Doanh Doanh đang ghi lại những bước cần phải làm khi thấy Mã Hóa Đăng thốt lên như vậy cũng ngược lên nhìn hắn rồi nhìn qua tới cạnh cái tách cà phê. Vì Mã Hóa Đăng trước giờ luôn có thói quen là tự mình bỏ đường rồi khuấy lên. Nên khi pha lúc nào cũng phải để những túi đường ở cạnh. Nhưng hôm nay hắn lại quên cả việc mình chưa bỏ đường vào cà phê.

Mã Hóa Đăng cầm lên cái túi đường bỏ vào trong tách cà phê rồi cầm cái muỗng khuấy lên. Trầm ngâm vài giây hắn mới đình chỉ lại hành động của mình nói với Doanh Doanh.

- Nhìn vào những gì mà chúng ta sắp xếp thì lộ trình này không phải đơn giản muốn phát triển đến mức độ như cậu ta nói đúng là có khả năng nhưng mà nó cũng có không ít trở ngại. Cô nói xem nếu không thống kê ra hết và không có ý kiến đó chúng ta có thể nghĩ đến việc phát triển này không?

Doanh Doanh chỉ im lặng nhìn vào tất cả biểu đồ cô vừa phát thảo ra. Ngay đến lúc này cô mới hiểu được tại sao Thiếu Kiệt có thể tự tin đưa ra một cách thức kiếm tiền mà không ngại việc có người sử dụng ý kiến này làm tiền vốn cho mình.

- Nếu như để chúng ta suy nghĩ. Có lẽ phải đến một hai năm sau mới nhìn thấy được con đường này. Nhưng đúng là nó không dễ đi. Đúng với những gì cậu ta nói. Muốn làm việc này phải có một phần mềm đã được ứng dụng rộng rãi. Ít nhất là người dùng hiểu rõ nó như thế nào. Thứ hai là

người dùng phải chấp nhận thay thế hình thức sử dụng tiền mặt. Nếu như họ vẫn như cũ sài tiền như hiện nay thì điều này là không thể.

Mã Hóa Đằng lại đưa lý lẽ của mình lên uống một ngụm rồi mới gạt đầu. Hắn thấy tất cả yếu tố hai yếu tố đó đều phải có cái nhìn tổng quát như thế nào mới có thể suy nghĩ ra việc phát triển và kiếm tiền từ nó một cách vô hạn như thế này.

- Cậu ta hơn hẳn chúng ta ở cái đầu, Khi kéo cái đám lão già kia ủng hộ cậu ta. Chúng ta có muốn lấy cái kế hoạch này để phát triển cũng không thể. Những người kia chắc sẽ không để chúng ta dễ dàng làm được việc gì. Hơn nữa QQ đúng là hội được yếu tố nhiều người dùng lại là phương thức liên lạc thường xuyên. Trước giờ nó chỉ là một công cụ giao tiếp đơn thuần. Thật nhớ lại ngày mới đầu ra mắt thật sự thốn thức.

Doanh Doanh không nói gì vì cô vào Tencent sau khi công ty đã định hình chỉ có Mã Hóa Đằng hắn hiểu để Tencent được như ngày hôm nay hắn đã trải qua như thế nào.

Với sự hình thành của QQ không giống như Thiếu Kiệt cậu ta có thể đầu tư cho mình một gian hàng ở một sự kiện công nghệ. Mã Hóa Đằng đã phải làm ra một linh vật chim cánh cụt bán với giá ba mươi tệ cho những người khách tham quan để lấy lại được tiền thuê mặt bằng của hội chợ công nghệ thượng hải. Khi đó tiền thân của QQ được gọi là OICQ sau này mới đổi lại thành QQ.

Cũng vì chính những ngày đó Mã Hóa Đằng hắn đã làm sai một nước cờ duy nhất để hôm nay hắn phải hối hận nhưng đổi lại hắn sẽ ném được những gì cần thiết khi mà tất cả những ý tưởng và sự suy tính của một người đưa cho hắn.

- Sai lầm lớn nhất của QQ và cũng của Tencent này là đã phát triển ra một phần mềm nổi trội trong thời gian bùng nổ của viễn thông mạng. Nếu như lúc đó tôi chuẩn bị đầy đủ hơn chắc chắn sẽ không gặp phải điều này. Chỉ trong một năm mà QQ đem về hơn một triệu người dùng. Nếu ngay lúc đầu tôi không để QQ miễn phí có lẽ sẽ ổn hơn. Dù chỉ lấy một tệ thì con số đó đã đủ để duy trì máy chủ và sever.

Doanh Doanh nghe được trong lời Mã Hóa Đằng một sự chua sót đắng cay thật sự. Đối với QQ vào thời điểm năm 1999 là phương tiện nhắn tin phổ biến nhất lúc bấy giờ. Với một người vừa mới tốt nghiệp và từ vài đợt chùng khoán đem lấy ra nguồn vốn của mình thành lập lên Tencent. Mã Hóa Đằng bắt buộc phải vay mượn ngân hàng và đây cũng chính là lúc Phan Thế Anh và thế lực quốc gia bước vào Tencent.

- Tôi nghĩ cuộc sống có hai mặt. Nếu như lúc đó ông bán nó với giá một tệ thì tôi nghĩ nó sẽ không được phổ biến rộng rãi. Và cũng sẽ không có tencent như hiện tại. Dù là giờ nó không thuộc quyền sở hữu của ông nhưng với người như cậu ta tôi nghĩ ông không cần phải suy nghĩ nhiều về ai là người sở hữu. Cậu ta đối với người của mình rất tốt điển hình là việc bỏ nhiệm Hoách Khang để cậu ta làm việc ở một vị trí có thể nói là kiểm soát được nhiều thứ. Tôi nghĩ đó cũng chưa hẳn là xấu. Nếu như ở dưới cậu ta mà được sự ủng hộ cần thiết. Hơn nữa thế lực cậu ta cũng không kém đi nếu không mấy người kia không thể nào bị uy hiếp như thế mà bỏ qua được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 903: Qq Coin

Mã Hóa Đăng không nghĩ rằng Doanh Doanh lại nói tốt cho Thiếu Kiệt. Nhưng cô đề cập đến Hoách Khang làm cho hắn phải im lặng. Ở bộ phận đầu tư phát triển thường là một nơi nắm trong tay khá nhiều quyền hành. Từ đường lối phát triển đến cả những vấn đề liên quan đến cơ sở hạ tầng mạng lưới công nghệ thông tin sever máy chủ và quản lý đều nằm dưới quyền điều hành của cái phòng nhìn như đơn giản nhưng không khác khi giám đốc điều hành.

- Cô nói cũng đúng dù sao vị trí đó ngồi cũng không dễ đối với Hoách Khang chắc chắn ngồi ở đó được cậu ấy mới đề cử. Nội việc lạng thềm làm việc dù chúng ta biết nhưng vẫn không làm được gì chứng tỏ cậu ta có năng lực trong chuyện này. Vậy mà trước giờ chúng ta đều không để ý đến. Như thế cũng tốt cậu ta làm ở vị trí đó thì sự cẩn thận đó không thừa. Nhất là phải đối mặt với nhiều công ty đối tác. Người cẩn thận suy tính như cậu ấy lại thích hợp hơn nhiều.

Mã Hóa Đăng nói ra nhận định của mình xong rồi nhìn vào biểu đồ Doanh Doanh đã vẽ trên bàn. Từng chi tiết đều được hắn đọc kỹ lưỡng. từng hạn mục một rồi chỉ vào một nơi trên tờ giấy được phát thảo.

- Doanh Doanh theo cô nếu phát triển tốt ở vấn đề liên kết với các ngân hàng nhà nước rồi thì chúng ta phải làm gì để cho người dùng có thể sử dụng thứ này.

- Theo tôi thì khó nhất là để người dùng có thể chuyển tiền vào ứng dụng. Ngài cũng hiểu rồi đó trước giờ đều là một kiểu người dân chúng ta đều dùng tiền để giao dịch các thứ. Để bỏ thói quen này rất khó. Để họ bỏ sử dụng tiền mặt thì phải xem chính sách thế nào. Tôi nghĩ khá khó để họ bỏ được vấn đề này.

Doanh Doanh nói xong mới đưa cây viết mình đang cầm hướng về một liên kết trước đó bên cạnh của điều kiện mà Mã Hóa Đăng đã đưa ra.

- Theo tôi thấy hiện tại chúng ta có thể nằm ở vấn đề này. Liên kết với tất cả ngân hàng là điều chúng ta đã làm cho người chơi nạp tiền vào trò chơi. Thậm chí chúng ta cũng có phát hành thẻ giấy về vấn đề nạp tiền vào trò chơi. Nhưng đối với kinh phí in thẻ giấy lại quá tốn kém. Khi thay đổi nạp tiền bằng ngân hàng dù có khá nhiều người sử dụng nhưng vẫn chưa bỏ được thẻ giấy mua ngoài các cửa hiệu. Phải có cái gì đó xúc tác để mọi người sử dụng công cụ này nhiều hơn. Khi loại bỏ được thẻ giấy thì lúc đó mới chính thức là thời điểm chúng ta thu lại lợi nhuận.

Đối với kinh phí phải chi ra cho việc phát hành thẻ cào nạp tiền và hình thức nạp tiền trực tuyến thông qua ngân hàng dù nó không còn mới. Nhưng khá ít người sử dụng. Người có thể sử dụng tiền này vào việc nạp trò chơi chủ yếu là người có tiền và đã có thể cấp thẻ ngân hàng. Họ là người kiếm ra tiền và sẵn sàng chi nó vào việc giải trí.

- Đúng là không dễ. Đối với người có tiền họ thì không cần phải bàn họ cần nhiều nhất là sự giải trí khi căng thẳng. Nhưng đối với người dùng phổ thông hoặc người lao động thì lại khác. Chi ra một số tiền nào họ luôn tính toán rất kỹ lưỡng. Khó để thực hiện cải cách này nếu không có được lợi ích cho những người này. Vì họ là người chiếm số đông trong toàn thể quốc gia.

Doanh Doanh đưa ra một bản khảo sát mà cô đã lấy vào trước khi bàn bạc với Mã Hóa Đăng đưa ra trước mặt hắn nói.

- Đây là khảo sát gần nhất về người dùng của chúng ta trên phương diện điều kiện giải trí. Các khảo sát này được chia theo nhiều cấp độ của những người chơi game từ phổ thông đến thành viên vip. Ngài nhìn xem có gì

khác biệt giữa họ không. Nếu tìm ra được điều này chúng ta sẽ biết cách đột phá từ đâu.

Mã Hóa Đăng nhìn qua từng hạn mục khảo sát được đánh giá từ khảo sát đem những ý kiến được nhiều người đồng tình nhất đưa vào một bản báo cáo dày hơn mười trang. Đối với việc khảo sát lấy ý kiến khách hàng để đưa ra được một phương hướng phát triển tiếp theo cho công ty là sự thường xuyên của các công ty phát hành phần mềm như Tencent.

- Cái này giờ xem cũng không nhìn được ra vấn đề gì lớn. Nó cũng chỉ yêu cầu một số hình thức trò chơi mới hoặc cách thức chơi hoặc tính năng trong cho chơi. Nó cũng không giúp gì nhiều. Đối với các tính năng thì người chơi thuộc dạng có tiền sẽ không nghĩ gì nhiều cái nào họ thiếu họ sẵn sàng bỏ tiền ra mua còn cái nào dư thì cho đi xem như nghĩa cử hào phóng lấy tên tuổi. Còn người chơi phổ thông thì càng muốn có nhiều những chương trình ưu đãi trong trò chơi. Mục đích của họ muốn kiếm vật phẩm để bán đi kiếm tiền xem như là quy đổi. Và đem lại lợi nhuận cho mình không phải sao.

Nhìn qua một lượt những thứ này Mã Hóa Đăng chỉ lắc đầu đưa ra những nhận định của mình. Trước đây ông cũng thường xuyên xem báo cáo khảo sát khách hàng nhưng mỗi lần thì nó đều như vậy những ý kiến hầu hết đều giống nhau khiến cho Mã Hóa Đăng nhàm chán đến mức không muốn đọc nữa mà để cho người bên dưới tự xem và phát triển theo hướng cần.

Doanh Doanh cầm bảng khảo sát xem ra sơ lượt trang đầu rồi đến trang thứ hai cô đột nhiên nhìn đến ở phía cuối trang một dòng thông tin nào đó làm cô phải suy nghĩ.

- Ngài xem ở đây có một ý kiến được thống kê này. Một lượng lớn người chơi cho rằng hình thức nhắn tin để có được tiền trong trò chơi thật

sự mất khá nhiều tiền. Hơn nữa số tiền trong trò chơi nhận được lại không giống với số tiền họ nạp thẻ hoặc nạp bằng thẻ ngân hàng họ nói nếu đã chung một công ty sao không thống nhất lại một hình thức quy đổi cần thiết.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng chụp lấy cái bản báo cáo lật ra nơi mà Doanh Doanh vừa đọc. Hắn nhìn qua từng câu từng chữ ý kiến được nhiều người đồng ý nhất đột nhiên phá lên cười.

“ Hahaha ”

- Tìm ra rồi. tìm ra được thứ mà chúng ta cần rồi Doanh Doanh. Tôi chắc chắn ra cậu ta sẽ đồng ý với ý kiến này của tôi. Chắc chắn là như thế đúng rồi chỉ có như vậy mới thống nhất được hết và chuyển người dùng sử dụng nhiều hơn hình thức mà chúng ta đang gặp khúc mắt.

Doanh Doanh trở mặt ra nhìn Mã Hóa Đăng vì hiện tại cô cũng không biết được Mã Hóa Đăng đang suy nghĩ điều gì cho chính mình. Hắn đã tìm ra một thứ gì đó mà khiến cho mọi thứ có thể đơn giản hơn. Càng khiến người dùng hướng đến tính năng sẽ bổ sung của QQ sau này.

- Ngài suy nghĩ được điều gì thì tôi không hiểu được nếu ngài cứ để nó trong lòng mà không nói ra thì tôi cũng không biết đường nào mà sắp xếp để thực thi việc này.

- Xin lỗi tôi quên mất việc này. Doanh Doanh trước giờ chúng ta phụ thuộc vào hai thứ quan trọng mà chúng ta không hề biết. Thứ nhất là vấn đề nhà mạng. Việc nạp tiền thông qua nhà mạng mất quá nhiều chi phí điều này cô có thể nhìn thấy được sự chênh lệch của từng mức giá nạp tiền thông qua tin nhắn của người dùng đúng không?

Mã Hóa Đăng ngồi xuống bình tĩnh nói ra những gì mà hắn thấy được từ bản khảo sát người dùng và nội dung Doanh Doanh vừa nói cho mình nghe. Lời hắn nói Doanh Doanh cũng không phản bác hay từ chối. Đơn giản vì nhà mạng bắt buộc phải tính phí cho từng giao dịch nạp tiền thông qua một cổng thông tin đầu số tin nhắn. Điều này khiến cho việc nạp cùng số tiền nhưng từ những hình thức khác nhau sẽ cho ra giá tiền nhận được trong trò chơi khác nhau.

- Chúng ta phải khấu trừ cho mạng viễn thông năm mươi phần trăm trên đầu số tin nhắn nên việc chênh lệch số tiền là điều phải có nếu không chúng ta sẽ thu lại rất ít tiền nhưng người dùng lại đạt được số tiền từ trò chơi cao hơn so với số tiền chúng ta nhận được.

- Đây là điều tôi nói. Tại sao người dùng nạp thẻ giấy nhiều bây giờ thì tôi hiểu rồi. Nếu như họ nạp bằng tin nhắn điện thoại thì số tiền này quá ít. Còn nạp bằng thẻ giấy do chúng ta phát hành và in ấn thì tiền in của chúng ta quá cao. Nếu như thế tại sao chúng ta không lược bỏ hai hình thức này bằng một cách tốt hơn là nhận được số tiền nhiều hơn vào một hình thức nạp tiền trực tuyến.

Mã Hóa Đăng muốn xóa bỏ cả hai hình thức nạp thẻ giấy và nhắn tin thông qua mạng điện thoại viễn thông. Điều này theo Doanh Doanh thấy sẽ khiến cho một số người chơi phổ thông không sử dụng được hình thức này lại khiến cho công ty thất thu đi một lượng lớn số tiền từ người dùng phổ thông.

- Như thế có một số người không dùng thẻ ngân hàng thì họ sẽ không nạp tiền cho các trò chơi của chúng ta. Vậy thì chúng ta sẽ thiệt hại không ít. Liệu làm vậy có tốt không khi mà hiện tại nguồn thu chúng ta cần để duy trì công ty không xảy ra tình trạng khó giải quyết bởi vốn lưu động.

- Không tôi thấy sẽ tốt hơn nhiều đấy chứ. Giờ chỉ cần nâng cao hạn mức nạp tiền từ ngân hàng như khuyến mãi năm phần trăm như vậy người chơi sẽ thích thú hơn họ nhận được không phải là trực tiếp vào trò chơi nữa. Thay vào đó là một loại tiền tệ riêng của công ty chúng ta gọi là gì nhỉ QQ coin đi. Thế giới vừa mới xuất hiện một loại tiền kỹ thuật số gọi là Bitcoin vậy chúng ta lấy tên QQ Coin như vậy sẽ hay hơn.

Doanh Doanh im lặng cô đang tính toán mức độ khả thi của suy nghĩ của Mã Hóa Đăng trên tay cô lúc này cây viết đang đặt trên tờ giấy phương án phát triển từng chuyển động của cây viết tạo nên một dòng chữ QQ coin.

- Cô thử nghĩ xem người dùng họ có thể mua QQ coin bằng tiền mặt ở những người có thể ngân hàng và ứng dụng QQ của chúng ta bằng cách giao dịch chuyển đổi lẫn nhau. Như thế chỉ cần sử dụng QQ coin để nạp cho tất cả các trò chơi do chúng ta phát hành. Người chơi sẽ dễ dàng hơn trong việc lựa chọn trò chơi nào mà họ sẽ nạp. Trước đó tôi nhớ có một bản khảo sát nói rằng nếu như số tiền họ nạp vào một trò chơi mà không dùng nữa mà mức nạp đã quá lớn không thể rút lại họ cũng chỉ biết bán lại số đó trong trò chơi với giá rẻ mạt. Giờ thì có QQ Coin họ sẽ không phải mất tiền cho số tiền mình đã nạp dư ra. Chỉ cần họ nạp QQ coin và có QQ coin trong tài khoản của mình họ có thể nạp bất cứ trò chơi nào của chúng ta như thế không phải vụn cả đôi đường sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 904: Thay Đổi Lớn Của Tencent

Mã Hóa Đằng ngay lập tức từ suy nghĩ của mình nói ra nhanh như cái máy về những gì hắn đưa ra nhất thời. Doanh Doanh thấy đây là lần đầu tiên Mã Hóa Đằng kích động như vậy. Còn đem toàn bộ suy nghĩ trong đầu mình nói ra một cách nhanh chóng như sợ rằng nó sẽ trôi đi mất.

- Ngài đừng kích động vội không phải là ý kiến vừa đưa ra không được nhưng phải tính toán kỹ lưỡng từng bước nếu không lại lòi việc khó ra làm mất nhiều thời gian hơn.

- Cô nói cũng đúng như việc này tôi thấy đơn giản hơn nhiều. Thứ nhất về cơ sở hạ tầng nâng cấp chúng ta đều có. Trước đây việc nạp tiền dựa theo mệnh giá người dùng bỏ ra cho từng trò chơi từng mức đều không khác nhau là mấy. Hiện tại chúng ta chỉ làm thêm một bước trung gian chuyển đổi nữa thôi là được. Chi phí thẻ giấy và từ nhà mạng sẽ được giảm bớt. Người dùng cũng sẽ tiếp cận dần với hình thức mới hơn.

Mã Hóa Đằng cho rằng việc thay đổi phương thức không khó lắm. Đối với việc này hắn nhìn nhận chỉ cần thay đổi về việc đưa ra hai giao thức. Một là từ phía cổng thông tin nạp tiền hai là vấn đề đầu ra. Khi đặt trung gian giữa hai quá trình này một công cụ cố định làm chuẩn mực cho toàn bộ hệ thống thì mọi thứ sẽ được áp dụng với một phương thức mới một cách hoạt động trước giờ chưa có người nào làm.

- Như thế thì chúng ta phải thay đổi toàn bộ dữ liệu chuyển thành phần cần thêm vào ở phần mà tất cả các thành viên của toàn bộ hệ thống trò chơi. Việc phải để cho bên dưới viết ra một giao diện người dùng để liên kết tất cả các tính năng cần thiết khi mở ra chỉ vì một loại tiền tệ quy đổi riêng của công ty chúng ta liệu nó có làm tăng lên số lượng hoạt động của máy chủ.

Ngài cũng biết hiện tại số lượng người dùng của chúng ta rất lớn. Chịu tải sever để thêm tính năng cần thiết sẽ phải phát sinh cấu hình lại mọi thứ.

Doanh Doanh đưa ra trở ngại chính của việc thay đổi mà Mã Hóa Đăng nhắm tới chủ yếu vẫn dựa vào việc cần phải có thêm nguồn kinh phí để nâng cấp tất cả các sever máy chủ hiện tại mà Tencent đang hoạt động. Nhìn như đơn giản nhưng tất cả các sever này giá tiền không ít. Để có thể chịu tải hơn mấy trăm triệu tài khoản và người dùng thì thật sự cần phải có một số tiền không nhỏ.

- Chúng ta sẽ làm được thôi. Nếu không ổn việc này có thể trình báo lên cậu ta về phương thức làm việc cũng như tất cả những gì chúng ta đã bàn bạc. Cô nên nhớ tiền với chúng ta là vấn đề nhưng với cậu ta nó chỉ là con số. Tôi đang tự hỏi cậu ta liệu đang sở hữu bao nhiêu tài sản. Số tiền cậu ta chi ra quá lớn mà lúc nào cậu ấy vẫn xem như không có gì.

- Ừ nhỉ cậu ta chỉ mới là thiếu niên vẫn còn đang ngồi ghế nhà trường tại sao cậu ta lại có thể có số lượng tài sản lớn như vậy. Nếu như vậy chắc cậu ta ít nhất phải bị lên bảng xếp hạng Forbes mới đúng. Nếu có việc đó chúng ta đã không chú quan như thế này.

Doanh Doanh khá tán thành với câu nói vừa rồi của Mã Hóa Đăng nhìn mọi thứ Thiếu Kiệt đã làm tất cả số tiền chi ra cho người khác làm việc thay mình đều là con số không ít. Kể cả Trương Hạo mua lại ba mươi phần trăm cổ phần của Sở Ninh lại để cho hắn tự thân đứng tên mà Thiếu Kiệt hoàn toàn không giữ.

Nếu nhìn bên ngoài trên giấy tờ thì Trương Hạo là người chủ quản nhưng biết được phía sau đó lại là Thiếu Kiệt. Để người khác nắm giữ một số tiền lớn của mình như vậy đây là lần đầu tiên Doanh Doanh thấy có một người làm ăn như thế.

- Trước không nhắc đến điều này nữa tôi nhớ rằng mấy lão già kia dường như biết được thông tin gì đó mà chúng ta không thể biết. tò mò cũng không được gì. Trước mắt thử tính xem vấn đề chuyển đổi qua một phương thức mới này có gì trở ngại hay không. Trở ngại đó xuất phát từ đâu. Cô quản lý hết tất cả cách thử chắc nắm thông tin cũng tương đối thử nói xem chúng ta khi bắt đầu việc này sẽ phải gặp những khó khăn nào ngoài vấn đề sever hạ tầng hay không.

Mã Hóa Đăng không muốn để cho Doanh Doanh tiếp tục thắc mắc các vấn đề Thiếu Kiệt kiếm tiền từ đâu. Hắn đã nghe qua Triệu Vạn Thần với mấy người khác hiểu được vấn đề tại sao Thiếu Kiệt lại không xuất hiện tên mình trên bản tử phú hào .

Như đây chỉ là suy nghĩ của hắn nếu để cho Doanh Doanh biết một người thiếu niên có rất nhiều tiền mà những kinh phí sử dụng của công ty sắp tới cũng từ một nơi phát sinh ra đó là tam giác vàng thủ phủ của Ma túy. Một người lãnh đạo cấp cao của công ty dính dáng đến vấn đề phức tạp này của pháp luật toàn thế giới thì sẽ không ổn. Nhất là chuyện này đối với hắn càng ít người biết càng tốt. Và hắn tin Thiếu Kiệt sẽ không thiếu tiền để đầu tư cho ý tưởng của hắn.

- Không nói đến vấn đề hạ tầng sever máy chủ thì chúng ta có chút rắc rối ở phần dữ liệu thành viên. Và cũng có một sự thuận lợi nhất định. Nếu xét hai vấn đề này thì khó khăn lớn nhất là phải tạo một cơ sở dữ liệu mới trên cơ sở dữ liệu thông tin cũ chồng vào nhau việc này nếu không tốt sẽ dẫn đến những trang web của chúng ta sẽ có tốc độ chuyển trang rất chậm.

Doanh Doanh dù là thư ký nhưng khi tiếp xúc ở phương diện của cô về hiểu biết công nghệ thông tin mã nguồn cũng có một chút thành tựu. Có câu người không biết tiếp xúc lâu dài cũng biết. Doanh Doanh hiện tại đưa ra ý kiến của mình dựa theo kinh nghiệm thu nhặt được từ khoản thời gian dài làm việc ở Tencent. Cô hiểu rõ nếu như lập trình viết code có một chút lỗi

nhỏ nào đó khi ứng dụng sẽ làm cho giao diện của trang web hoặc gọi thành phần của một trang bị đình trệ.

Mã Hóa Đăng cũng nhú mày đối với việc viết code giao diện lập trình trang web nó luôn đi cùng với khối dữ liệu cần thiết. Việc thêm hay bớt một tính năng cần có của trang web đúng là khá phức tạp. Thường tất cả những việc này được chạy trên một hệ thống thử nghiệm của Tencent nhằm tìm ra lỗi. Để duyệt được lỗi không phải cứ muốn tìm là làm được. Đôi khi chỉ cần người lập trình viết dư một dấu chấm hoặc dấu phẩy nào đó khi đưa vào ứng dụng sẽ bị bug mà họ không biết đâm ra đây sẽ làm cho quá trình đọc dữ liệu lâu hơn.

- Việc thêm tính năng sắp tới chắc chắn phải để cho bộ phận thiết kế giao diện lại. Họ phải làm ra một bố cục giao diện cần thiết tích hợp được toàn bộ các thứ. Giống như một hồ sơ thông tin tài khoản cần thiết. Mô hình giao diện hiện này có phần lỗi thời. Đem áp dụng tính năng mới xem như không hiệu quả. Cô đề cho bên nhóm Frontend làm ra một cái giao diện mới tích hợp toàn bộ các tính năng cần thiết trong vòng mười lăm ngày phải có cho tôi. Tôi muốn triển khai nó càng sớm càng tốt.

Doanh Doanh không nghĩ rằng Mã Hóa Đăng gấp rút muốn làm những thứ này như thế. Xem như nếu áp dụng hết và đưa ra toàn bộ cuộc nói chuyện hôm nay thì chắc chắn sẽ là một đại thay đổi lớn trong công ty. Những người trước giờ chỉ làm việc cho có chắc phải chạy đua với thời gian để hoàn thành việc được giao. Nếu không Mã Hóa Đăng sẽ không ngần ngại sa thải những người không làm việc hiệu quả.

- Mười lăm ngày liệu có quá thấp không. Cả việc giải trình lấy tính năng nổi bật cần thiết lưu lại theo một phương diện hiệu quả và phù hợp với thay đổi thì sẽ mất rất nhiều thời gian để làm thống kê các thứ. Ngài nói xem họ làm được không mới là quan trọng hơn nữa nếu chỉ để chú tâm làm một

giao diện thôi liệu nó có thích hợp với chúng ta nhất là cậu ấy có đồng ý hay không thì tôi và ngài đều chưa biết được.

Thấy số ngày Mã Hóa Đăng đưa ra thật sự không đủ để cho những người bên dưới có thể làm việc cho ra một giao diện hiệu quả thì chắc chắn sẽ không thể như ý Mã Hóa Đăng được. Hơn nữa để có được sự đầu tư của Thiếu Kiệt chắc rằng giao diện hoặc sự thay đổi này phải đưa lên cho Thiếu Kiệt xem qua khi đó liệu rằng Thiếu Kiệt có đồng ý hay không thì hoàn toàn chưa biết được.

- Cô nói cũng đúng. Chúng ta chưa làm việc thật sự với cậu ta bao giờ cũng không hiểu ý cậu ta như thế nào. Ngồi ở vị trí đó chắc chắn sẽ phải xem qua những đề xuất ý kiến của mình. Tôi thật sự quên mất bây giờ mình còn có một người phía sau cần phải lấy ý kiến chứ không như lúc trước nữa. Như vậy đi cô cho bộ phận thiết kế giao diện chia ra làm hai tổ. Trong thời gian một tháng họ phải làm cho tôi được ít nhất hai mẫu giao diện khác nhau khi đó chúng ta sẽ để cho Cậu ta xem. Còn về phần dữ liệu nói với bộ phận chịu trách nhiệm liệt kê tất cả các ứng dụng cần thiết và các bố cục khung theo kế hoạch sẽ làm và ứng dụng ra sao. Họ cũng có một tháng để phối hợp với bộ phận Frontend cho ra kết quả phù hợp và tốt nhất.

Mã Hóa Đăng là một dân lập trình nên ông ta dư sức hiểu thời gian bao lâu để làm việc. Giờ đem bộ phận frontend ra làm hai tổ để có sự cạnh tranh nhất định đem hiệu quả tăng lên. Đối với phần dữ liệu gốc giao diện có thể được gọi tên như thế nào ở trang nào và cột nào vẫn luôn cố định để cho bộ phận dữ liệu kết hợp với frontend chỉ nhằm đến mục đích có thể đồng bộ hết khả năng ứng dụng mà Mã Hóa Đăng muốn.

- Tôi thấy như thế cũng tốt hai bên bộ phận hỗ trợ lẫn nhau tạo ra tính năng mới. Và làm cho việc thao tác được đẩy nhanh ít gặp phải lỗi gọi tên tập tin hoặc dữ liệu được gọi cũng là một khả năng hoàn thành sớm công việc cao hơn. Đỡ phải trải qua khâu kiểm tra những lỗi vụn vặt.

Doanh Doanh cũng thấy khá thích hợp với thời gian tầm ba mươi ngày cũng đủ để cho các bên liên quan lẫn nhau làm ra một giao diện ứng dụng được những thứ thay đổi cần thiết mà hai người đã bàn bạc. Mã Hóa Đăng được sự tán thành của cô cũng gật đầu nói.

- Cứ Như vậy đi trước mắt cô làm tất cả thống kê cần thiết cho toàn bộ việc này. Thông báo tiến hành vào giai đoạn chạy nước rút đưa những ý tưởng từ bản phát thảo làm ra thành một sơ đồ đồng bộ để chúng ta kiểm soát được tình hình tiến độ công việc. Những thứ này làm càng nhanh càng tốt. Nhớ nói với họ chuyện này đích thân thôi sẽ kiểm tra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 905: Anh Em Họ Vu

Với một người cương vị là giám đốc điều hành như Mã Hóa Đăng nhìn bên ngoài sẽ không ai nghĩ rằng chính ông từng tốt nghiệp đại học Thẩm Quyến với chuyên ngành máy tính năm 1993. Ông cũng đã từng trở thành một nhân viên lập trình phần mềm ở thời điểm mà cứ một trăm người dân trong nước mới có một người sở hữu máy tính Mã Hóa Đăng đã làm việc được với mức lương một trăm bảy mươi sáu đô một tháng.

Nếu để Mã Hoá Đăng chính mình kiểm tra toàn bộ khâu lập trình và đưa ra kết quả cho toàn bộ kế hoạch vừa đưa ra chắc chắn sẽ khiến những người công tác làm việc không thể qua loa cho xong chuyện.

- Vâng tôi sẽ chú trọng nói điều này trong cuộc họp ngày mai với nhân viên của các bộ phận. Giờ thì xin phép ngài tôi đi trước.

Doanh Doanh đáp lại một lời rồi cầm đồng giấy tờ trên bàn đứng lên rời đi. Trước khi rời khỏi cô cũng không quên dọn đi hai tách cà phê. Đối với việc Mã Hoá Đăng ở lại công ty hay thư ký ở lại để làm mọi thứ không phải hiếm gặp với vẻ bề ngoài thường kín tiếng của mình mọi thứ Mã Hoá Đăng đều để cho Doanh Doanh thấy hẳn làm việc.

Đối với truyền thông thì hẳn lại càng ít nói trừ khi đó là việc quan trọng liên quan đến sống còn của công ty. Hôm nay hẳn lại đi ngược với quan điểm của mình rất nhiều. Công ty hẳn hiện tại chỉ với ở mức độ trung bình cho toàn bộ vốn hóa của công ty Tencent ở thời điểm này chỉ tầm ba trăm đến bốn trăm triệu đô. Nhưng hẳn thua ở một người Thiếu Niên không xem số tiền đó là gì. Còn muốn đầu tư vào công ty để khai mở một thị trường mới dành cho giới truyền thông công nghệ.

Mã Hóa Đăng trải nghiệm được khoản thời gian mình trở thành tâm điểm của sự chú ý khi trở thành tâm điểm một trong hai mươi lăm người có ảnh hưởng trên thế giới để cho hắn tự cao ngạo với chính những thành quả mà mình đạt được. Chính bởi điều đó nên thay đổi vị trí làm việc của mình dưới một người khác Mã Hóa Đăng cũng cảm thấy có chút mất mát.

Nằm một mình trong phòng dựa lưng vào cái giường ở phòng riêng dành cho mình Mã Hóa Đăng nhìn lên trần nhà đưa ra những suy nghĩ của mình về những gì đã xảy ra ngày hôm nay. Hắn thở dài một hơi như đã thông suốt được một số điều cho chính mình.

- Thôi kệ vậy đã mình đứng ở vị trí này làm việc cũng không cần phải mưu cầu hơn điều gì. Người ngoài không biết thì mình vẫn là người điều hành cho một công ty tầm cỡ thế giới. Bên trong cũng không ai nghĩ rằng nó được quốc gia đứng sau chống lưng. Sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày phải lo lắng đám người kia. Hiện tại làm việc cho một người đủ tiếng nói khiến cho đám người kia lo ngại thì mình còn cần phải suy nghĩ điều gì nữa cơ chứ.

Doanh Doanh bên ngoài nhìn thấy được căn phòng của Mã Hóa Đăng tắc hết đèn đi cũng thở dài cầm xấp hồ sơ trong tay mình. Cô lắc đầu một cái rồi lên chiếc xe ô tô của mình rời đi.

Trong màn đêm của một thành phố hoa lệ mọi thứ vẫn như thế trên đường vẫn có những người bộ hành đi lại. Dưới cái lạnh của màn đêm một nhóm người vừa từ sân bay đáp xuống thành phố Thẩm Quyển. Từng người mang theo cho mình một cái ba lô gọn nhẹ. Họ đứng dưới sảnh chờ của sân bay không bao lâu thì một chiếc xe du lịch dạng hai mươi chín chỗ chạy đến.

Cánh cửa của xe mở ra. Một đoàn người lên xe như vậy không khiến cho người khác chú ý quá nhiều. Nơi này là một cửa ngõ của trung tâm họ

không cần biết những người kia là ai. Nhưng khi nhìn cả một nhóm người lên một chuyến xe như thế tất cả những người khác đều cho rằng họ là một đoàn khách du lịch đến Thẩm Quyển để tham quan.

Nơi thành phố này thời gian không cố định và những hoạt động của nó hoàn toàn không ngưng nghỉ. Đến nơi này không nhất thiết là buổi sáng nhất là với những người du lịch sắp xếp thời điểm bay và đến thường không do họ định đoạt.

Khi chiếc xe đóng cửa lại thì một đám người nhìn về người đàn ông lên xe cuối cùng. Người này bây giờ mới ném cái ba lô mình đem theo lên cái ghế gần nhất nhìn đám người trên xe cố định chỗ ngồi rồi mới nói với tài xế.

- Đến địa điểm cần thiết đi. Đôi tượng lần này được thuê đang ở đâu?

Vừa nói hẳn vừa kéo chiếc mũ lưỡi trai của mình xuống. lộ ra khuôn mặt không dễ nhìn đôi gò má cao. Thêm cái cằm nhọn hai hàng chân mày thì khá đậm. Một con mắt của hẳn có màu mắt khá khác thường. Con mắt này của hẳn nếu nhìn xa người khác sẽ không nhận ra nó là một con mắt giả được thay thế Nhưng nhìn gần có thể thấy được ở phần mi mắt dưới có một vết sẹo dài chừng hai phân.

- Việc lần này số tiền khá lớn không biết đối phương chỉ là một đũa thiếu niên nhưng giá mà người kia đưa ra khá cao một triệu đô. hơn nữa đối phương còn có người bảo vệ. Hiện tại đang sống ở một khu nhà giàu an ninh tương đối ổn. Khá khó khăn cho việc tiếp cận. Theo thông tin cho biết là hẳn sẽ phải ở lại thành phố này ít nhất bốn ngày rồi mới trở về kinh thành. Như vậy chúng ta phải sắp xếp thực hành sớm. Nếu không bên kia sẽ không trả tiền nếu như hẳn có thể trở về được kinh thành.

Người lái xe vừa nhìn đường vừa nói hắn không cần nhìn mặt người một mắt kia. Giọng nói lớn của hắn để cho mọi người trên xe nghe thấy. Những người ở trên xe khi nghe đến giá tiền một triệu đô cũng hào hứng lên. ở đây gần hai mươi người cứ tính mỗi người là năm mươi ngàn đô cho một việc giết một người thiếu niên có vệ sĩ đi cùng. Việc này đối với hắn tưởng chừng như quá dễ.

Cả đám ngồi ở đây không biết rằng thật chất giá tiền đưa ra cho cái mạng của Thiếu Kiệt không phải là con số một triệu đơn giản như thế. Vì nó là một con số năm triệu mà hắn và kẻ một mắt nhận được. Nhưng khi nghe đối phương có vệ sĩ có năng lực thực chiến khá lớn. Bấm bụng cả hai bỏ ra một triệu để kéo theo một đám người có thể giúp hai người hắn khả năng thành công của nhiệm vụ tăng cao hơn.

- Được rồi mọi người chú ý đoạn phim này. Đây sẽ là đối tượng chúng ta sẽ thực thi nhiệm vụ lần này. Người đó là một Thiếu Niên còn hai người đi cùng hắn là vệ sĩ. Khả năng đánh đấm cũng không tệ đâu nên ghi nhớ họ để tiện cho việc hành động.

Dem ti vi được đặt trong chiếc xe mở lên người tài xế đem một đoạn USB đặt vào trong máy phát đĩa của xe ô tô. Trên màn hình tivi xuất hiện ba hình ảnh. Người đầu tiên là Thiếu Kiệt. Thứ hai là Jackson và người thứ ba là Blake cả ba người được hiển thị dưới dạng hình ảnh. Và chỉ bao gồm khuôn mặt mà không có những vấn đề nào khác.

Một người ngồi ở gần cuối xe nhìn thấy hình ba người trên màn hình xong mới bật cười lớn nhìn người đàn ông một mắt lên tiếng nói.

- Vu Thái. Anh em bọn mày lục nghề rồi hay sao mà đến cả một thằng thiếu niên và hai thằng đực rựa cũng không xử lý được thế. Cần nhiều người như thế này làm gì. Bọn này có thấy nhiều tiền quá muốn chi thì tao cũng không ngại đâu.

Bị lên tiếng nói như vậy người đàn ông một mắt tên Vu Thái thấy mấy người khác trên xe cười đùa cũng lên tiếng quát mắng. Không khi trong xe lúc này trầm lại

- Mà thì biết gì. Mà xem xong chưa mà mà đã nói. Ngậm cái miệng mà lại rồi hiểu tại sao tao phải gọi nhiều người. Không phải là tiền tao không có lỗ khâu mà làm việc này. Vu Nhật cho bọn nó xem đoạn phim kia để bọn nó nói gì.

Cả đám ngồi trên xe bây giờ cũng im lặng. Nếu như nhiệm vụ đơn giản như thế chắc hai anh em họ Vu cũng không kéo theo một đám người như họ. Là người trong giang hồ tay ai cũng dính máu và mạng người làm sao chỉ vì những việc như thế mà cần nhiều người đến như vậy.

Cả chiếc xe bây giờ im lặng trên màn hình ti vi bây giờ bắt đầu phát một đoạn băng được thu lại từ một số camera, đã được qua khâu chỉnh sửa cắt nối liên tục.

- Hai thằng vừa rồi bọn bây nhìn là người đang đánh với mấy người quân nhân kia. Nói cho bọn bây biết mấy người quân nhân thuộc đội trung nam hải. Bọn mà nghĩ bọn nó kém tao hay sao. Dù tao chưa được gia nhập chính thức nhưng tao biết bọn nó lợi hại như thế nào. Vậy tụi mà nhắm mấy người làm gỏi được hai thằng này.

Vừa tức giận vừa nhìn về phía người cuối xe Vu Thái lên tiếng hăn học rồi ngồi xuống cai ghế gần đó.

- Con mẹ nó! Lại khó nhai. Hèn gì hai anh em bọn mà mới gọi đông người như thế. Nếu không phải hai thằng này làm vệ sĩ cho thằng nhóc đó chắc anh em bọn mà bỏ không một triệu đô ngon lành rồi.

- Mẹ dính dáng lớn đấy. Hai anh em mày gan thật bọn này dám đánh cả cận vệ trung nam hải thì bọn nó cũng không phải hạn vừa có thể lực. Hai anh em mày lại nhận việc bộ chán sống rồi à.

Vu Nhật bây giờ sau khi để cho đám người trên xe hướng hẳn với anh mình nói một số lời khó nghe xong cũng lên tiếng.

- Thằng nhóc này hiện tại vẫn chưa có bối cảnh gì. Theo thông tin của người thuê nó về nhận thân. Người thân làm một quan chức lớn. Gia đình đó lại không có con trai nếu nó nhận thân thành công gia sản họ không được nhận. Nó chết đi thì họ cũng không liên quan cũng chẳng truy cứu. Chỉ cần không để nó về lại kinh thành mọi thứ sẽ ổn thỏa. Giờ biết việc như thế nào rồi đó thằng nào làm thì bước ra. Không làm thì xem như tao mới đi tham quan nơi này một chuyến.

Vu Nhật dứt lời cũng làm một số người động tâm không ít. Có người nào thấy tiền đến tay lại chê. Hiện tại chỉ với ba người đối tượng cần xử lý. Bên phía họ lại có gần hai mươi người. Dù giỏi võ đến mức độ nào với súng ống thì cũng sẽ chết. Phương án dự phòng lại có quá nhiều người giúp làm gọi ba người. Tiền đến tay dễ dàng đám người lẩn lộn như thế này chịu bỏ qua là chuyện không thể nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 906: Đã An Bài Từ Trước

Người ngồi phía cuối cùng mỉa mai hai anh em Vu Thái với Vu Nhật im lặng suy nghĩ điều gì đó rồi lắc đầu mới lên tiếng.

- Được rồi. Tao không tham gia. Bọn mày cho tao xuống ở đâu cũng được xem như tao đi du lịch. Tiền vé máy bay tao sẽ gửi lại sau. Người để kẻ khác bỏ ra một triệu đô để ám sát không phải là người tao có thể chọc được.

Đứng lên người này tiến về phía cửa lên xuống của xe. Đứng tại đó như chờ đợi cho Vu Nhật dừng xe lại ở một chỗ ven đường nào đó. Trên tay hắn đã cầm sẵn ba lô của mình. Hành động của người này làm cho toàn bộ người trên xe có người rụt rè một chút đang định đứng lên thì một tiếng cười lớn vang lên.

- Đường Thông ơi Đường Thông. Cứ tưởng mày anh hùng thế nào xem ra cũng chỉ là hư danh thôi. Mày không muốn tham gia cũng được thôi. Mẹ người đồng cho dù nó có thoát thì cũng không biết ai mà tìm vậy mà mày lại đi sợ bóng sợ gió sau này ra giang hồ đừng lớn tiếng xưng tên nữa.

Vu Thái bây giờ bật cười. Âm thanh của hắn làm cho mọi người đều nhìn về phía âm thanh phát ra một số người vốn định từ bỏ nghe xong lời của Vu Thái hắn cũng ngồi lại. Giờ Đường Thông không tham gia số tiền sẽ được chia nhiều hơn một phần. Người ở đây lại đồng lời nói của Vu Thái cũng xem như liều thuốc an thần. Có một số người vốn sợ rằng mình sẽ bị phát hiện khi kế hoạch ám sát thất bại giờ cũng không lo lắng nữa. Đơn giản ở đây có quá nhiều người chỉ cần một người thành công thì họ cũng được hưởng tiền thì không cần phải lo đến việc bị bắt lại.

- Thôi bọn mày muốn nói gì thì nói cũng được xem như việc làm ăn lần này tao không biết gì hết. Ít nhất là cứ xem như tao nhát gan là được. Bọn mày làm chuyện đại sự đừng chấp với mấy thằng như tao.

Đường Thông đáp lại lời châm chọc của Vu Thái một cách bình tĩnh không hơn thua. Đối với việc ám sát đem theo nhiều người như Vu Thái đúng là khả năng thành công cao hơn nhưng cũng có rủi ro nhất định. Nhất là hiện tại Đường Thông thấy việc không biết lịch trình cố định của đối phương cũng là một vấn đề tăng thêm sự mạo hiểm.

- Bọn tao cũng không ép. Miễn là mày không cản tay cản chân bọn tao phát tài là được. Nhật mày cho nó xuống xe đi.

Vu Nhật nghe anh mình nói như vậy cũng gạt đầu đánh lái xe vào sát lề đường. Mở cửa xe cho Đường Thông xuống. Khi chiếc xe khách đóng lại và lăn bánh đi khoảng một phút. Đứng bên vệ đường khoác cái túi của mình lên rồi nhổ ra một ngụm nước bọt nói.

- Mẹ cái bọn ngu. Đã người ta không sợ đám cận vệ Trung Nam Hải chắc chắn có thứ để dựa vào. Ám sát mấy thành phần này chỉ có nước chết. Ngu thì chưa người khác ngu với. Bọn mày tuyển một đồng người bên ngoài không biết cũng nghe phong thanh một chút. Chỉ cần chuyện xảy ra tao tin chắc một đám chạy không thoát. Tốt nhất tao rút binh khỏi dính líu.

Đường Thông nói xong cũng đi bộ một mình trên hành lang bên đường. Còn Vu Thái hiện tại khi nhìn về những người còn lại trên xe thì cất giọng nói.

- Được rồi xem như ở đây anh em đều đồng ý với việc lần này. Nói trước cho mọi người biết chúng ta giờ sẽ đi đến gần nơi của đối tượng đang cư ngụ. Vấn đề ở nơi này chúng ta sẽ dễ dàng kiểm soát được thời gian của đối tượng hơn. Như thế kế hoạch ám sát sẽ dễ hơn.

- Nói như vậy chúng ta phải theo sát đối tượng khoảng cách từ năm mươi đến một trăm mét ở bất cứ đâu. Liệu rằng việc này ổn không đấy. Hơn hết không phải chúng ta có thể lên kế hoạch ám sát đối phương khi còn đang ở nơi cư ngụ sao. Làm ra một kế hoạch giống như tai nạn ngoài ý muốn chẳng hạn.

Một người ngồi gần Vũ Thái đưa ra ý kiến của mình. Hắn thấy việc phải đi theo đối tượng không sớm thì muộn cũng bị phát hiện những gì Blake với Jackson biểu hiện ra ở trên màn hình nói rõ họ có khả năng này. Người này cũng không muốn mình trở thành người thế thân cho mọi người ở đây.

Nhưng người ngồi đây thì đều có ý nghĩ rằng bất cứ ai giết được ba người này họ có thể hưởng được nguồn lợi từ người thuê. Nhưng đó là khi có người ra tay thành công.

- Không được đối phương đang ở cùng với những người có cấp bậc không nhỏ. Nếu như chúng ta ra tay như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến việc bị truy nã khắp quốc gia. Thế nên chúng ta chỉ có thể sử dụng cách trên thôi. Đối với việc hai thằng này nó có thể phát hiện ra một người nhưng chúng ta nhiều người như thế hẳn biết hết được sao.

Vu Nhật lên tiếng cảnh báo. Đối với việc ám sát Thiếu Kiệt tạo ra tình huống ngoài ý muốn chắc chắn sẽ không ổn. Khi mà hắn hiểu rõ ở cạnh Thiếu Kiệt không chỉ có một người mà đến hai người của hai thế lực lớn. Người thuê hẳn đã cho hắn hiểu rằng đối với hai vợ chồng này nếu như xảy ra điều gì thì họ cũng sẽ không ra mặt giúp hai anh em họ được.

- Cũng đúng chúng ta mỗi người chỉ cần mỗi người làm một người ám sát dù cho hai người kia có giỏi đến đâu cũng không nghĩ đến được việc chúng ta vận dụng nhiều người như vậy để đối phó ba người họ thôi. Việc này chắc ổn đúng là không cần lo lắng lắm.

Một tên ở gần nơi lên xuống của chuyến xe cũng đưa ra ý kiến. Hắn thấy đúng là việc đề phòng thì cũng sẽ chỉ đề phòng một người. Bọn hắn gần hai mươi người sẽ không ai nghĩ đến đối phó ba người cần vận dụng nhiều người như thế. Xác suất thành công của việc ám sát ba người có thể đạt được một trăm phần trăm là điều hắn tin chắc không chạy đâu được.

- Thấy không. Tôi không cần phải nói cũng có người hiểu ý tôi rồi đấy. Nếu như người khác anh em tôi cần gọi người đông như thế này làm gì cơ chứ. Chúng ta mỗi người là một tỷ lệ thành công nhất định. Chỉ cần tạo ra chút biến cố khiến đối phương phân tâm thì ở đây một nửa người thành công làm việc thì ba người đó chết chắc. Thấy kế hoạch để cho anh em kiếm tiền của tôi thế nào quá hoàn hảo đúng không. Dù là ở đâu hoàn cảnh nào thì chúng ta vẫn có tỷ lệ thành công rất cao.

Cả chiếc xe ai nấy bật cười họ chưa hành động nhưng trong ai bây giờ đều nghĩ đến số tiền sắp được nhận khi thành công làm việc. Vu Nhật lái xe cũng khá vui vẻ. Khi chiếc xe đến gần khu nhà cao cấp mà Thiếu Kiệt đang cư ngụ.

Một trạm gác được dựng ở cổng ra vào một người bảo vệ khi thấy chiếc xe di chuyển hướng vào trong khu nhà cũng đứng ra ngăn lại. Vì đây là khu vực tư nhân nên rất khi có xe chở hành khách đi đến đây. Nhất là loại xe hai mươi chín chỗ như thế này.

Đứng trước lối ra vào ra hiệu dừng xe lại. Vài người bảo vệ đứng gần đó cũng nhìn chăm chăm về phía chiếc xe. Người bảo vệ ngồi trong trạm gác cũng mở lên những thanh sắt sẵn sàng phá vỡ lớp xe của đối phương nếu như chiếc xe có động thái đâm thẳng vào lối vào.

Vu Nhật lúc này ngồi trên xe cũng lên tiếng nhắc nhở mọi người trong xe.

- Không sao mọi người cứ bình tình người thuê đã cho chúng ta cơ sở để vào rồi. Mọi thứ đã được an bài từ trước nên không cần quan tâm mấy tên bảo vệ này.

Lời nói của Vu Nhật cũng khiến cho mọi người trên xe buôn lững sự căng thẳng. Đối với họ vào được khu nhà cao cấp như thế này mới có thể theo dõi đối phương hoạt động như thế nào mà sắp xếp thời điểm ra tay thích hợp.

- Đứng lại kiểm tra giấy tờ. Mấy người đi đâu đây. Đây là khu vực tư nhân không cho phép người lạ vào.

Một người đứng trước xe khách lớn tiếng nói. Vu Nhật lúc này mới mở cửa kính xe ô tô của mình xuống nhìn người bảo vệ tươi cười.

- Ông anh tôi chở khách của ngài Tiêu đến đây. Sắp tới họ sẽ ở lại vài ngày danh sách chúng tôi đã chuẩn bị hết. Các anh có thể liên hệ với anh Tiêu bên đó kiểm tra.

Vu Nhật ngồi trên xe nói với người bảo vệ đang đứng cạnh nơi hắn ngồi và đưa ra một tờ giấy danh sách gồm tất cả những người ngồi trên xe. Nhưng danh sách như thế nhưng tên người thì sẽ không phải là như vậy.

Người bảo vệ nghe vậy mới cầm danh sách được Vu Nhật đưa cho mình. Nói vào bộ đàm cho người bảo vệ đang ngồi trong trạm gác.

- Cậu gọi cho ngài Tiêu xem xác minh việc này đúng không. Ông ta có mấy lần cũng đưa khách hàng về đây ở vài lần. Hỏi xem số lượng người lần này ra sao.

- Được rồi. Ông ta cũng không phải mới lần đầu. Năm khu nhà của ông ta hầu hết là để tiếp khách thôi, Để tôi xác minh lần nữa xem như thế nào.

Người bảo vệ được đồng đội mình đáp lại như thế cũng nhìn qua Vu Nhật lên tiếng hỏi.

- Sao lão Thức không lái xe cho Ngài Tiêu nữa sao mà hôm nay cậu lại tới đây. Thường thường ông ta mới là người đưa khách tới đây cậu là người mới sao?

Vu Nhật lúc này cũng xuống xe trên tay còn cầm theo một bao thuốc Song Hỷ. Hắn tươi cười đến bên cạnh người bảo vệ rút ra một điều thuốc rồi đưa cho người Bảo Vệ.

- Lão Thức hôm nay có đưa cháu làm đám cưới nên lão đi uống rượu mừng. Gặp ngay đoàn khách hôm nay lại đến nên ông ấy nhờ em đưa đến đây. Mấy ngày sau chắc ông ta lại đi làm lại. Anh với mọi người chia nhau hút khi rảnh rồi xem như quà gặp mặt.

Người bảo vệ cầm lấy gói song hỷ rút ra một điều thuốc hắn vừa đặt điều thuốc lên miệng Vu Nhật đã đưa tay mở cái bật lửa cho hắn môi thuốc. Hút một hơi dài xong người bảo vệ mới nói với Vu Nhật

- Thằng này vậy mà tốt hơn lão Thức nhiều. Lão mấy lần tới đây mà chưa tặng anh em tao một điều thuốc nào. Bọn tao chỉ làm thủ tục cần thiết thôi. Ông chủ Tiêu mua nhà ở đây chủ yếu dành để cho khách cấp cao ở nên khu này ông ta có ba bốn căn nhà. Bọn tao gặp cảnh này riết cũng quen nhưng công việc phải đúng thủ tục.

Bên bộ đàm của hắn lúc này vang lên âm thanh của tên bảo vệ trọng trạm gác.

- ok cho vào đi Ngài Tiêu xác nhận đây là khách của ông ta để cho xe vào đi không lại cản đường cản lối.

- Rồi cho xe vào đi máy. Xong rồi đó khi nào họ đi đâu về cứ báo tên theo danh sách là được.

Người Bảo vệ lúc này ra lệnh cho Vu Nhật chở người đi mà không suy nghĩ đến vấn đề gì. Hắn còn phòng ngừa những người này có đi tham quan nơi nào đó mà trở lại phải đi qua trạm gác làm phiền bọn hắn. Hắn không ngờ rằng hắn đang mở cửa cho một đám sát thủ vào trong khu vực của hắn quản lý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 907: Không Muốn Phiền Phức

Chiếc xe di chuyển vào trong khu nhà khi hệ thống gai sắt được đóng lại thanh bare của lối vào được mở lên. Sự xuất hiện của chiếc xe khách lớn như thế không qua khỏi ánh mắt của nhóm người Vô Ảnh. Họ nhận ra được điều khá bất thường ở một nơi như thế này rất ít người sử dụng xe khách lớn. Nhất là từ những ống nhòm quan sát. Trên xe chỉ toàn những người đàn ông trung niên.

Nếu trên xe có cả nam nữ già trẻ chắc hẳn nhóm người Vô Ảnh sẽ không thấy điều gì lạ. Nhưng trên xe nhưng tấm rèm không kéo lại có thể thấy trên xe chỉ toàn đàn ông. Một chiếc xe hai mươi chín chỗ chở toàn nam nhân đến một khu cao cấp ít người phổ thông thì thật là có vấn đề không ít.

Người quan sát thấy như vậy từ trên tán cây hẳn chỉ có thể dùng bộ đàm nội bộ báo cáo tình hình,

- Các thành viên đang ở bên ngoài rút vào trong nhà. Hiện tại trong khu vực xuất hiện một xe khách chở toàn nam nhân. Có khả năng đây là một thế lực nào đó. Để tránh sự chú ý của đối phương chúng ta triệt tiêu hành động bảo vệ hành lang đợi chỉ thị từ cấp trên.

Từng người Vô Ảnh đang bảo vệ vòng ngoài cũng di chuyển âm thầm lặng lẽ vào bên trong nhà. Không ai biết rằng tất cả những người của Vô Ảnh đang tản ra đều bắt đầu đề phòng cao hơn khi Thiếu Kiệt đối mặt với những người lãnh đạo cấp cao.

Thiếu Kiệt đang cố gắng phá vỡ hệ thống tường lửa kiểm duyệt thông qua một giao thức liên kết theo cơ sở mà Hoách Khang cho rằng khả thi nhất. Việc có một số nhà mạng có được đường truyền không bị kiểm duyệt trong số đó có hệ thống mạng cao tầng của Tencent.

Nhưng ngay thời điểm này tất cả các thiết bị đều không nằm trong hệ thống sever đó nên Thiếu Kiệt cần một sự kết nối từ trong Tencent thông qua một máy chủ nội bộ đang hoạt động.

Kể từ đó Thiếu Kiệt có thể sử dụng việc chuyển đổi IP được chấp thuận để đăng nhập kết nối với nước ngoài thông qua máy chủ của Tencent.

Blake sau khi được báo cáo có sự bất thường diễn ra ở bên ngoài cũng bước đến nơi Thiếu Kiệt đang làm việc. Thấy hắn gõ máy tính thông qua các phần mềm để kết nối với những IP máy chủ mạng mà Hoách Khang đưa ra Blake mới hăng giọng một cái nói.

- e Hem! Tổng Long bên ngoài có một chút bất thường. Hi Vọng là nhóm người của mình phán đoán sai nhưng có thể đây là một số người nào đó không mấy hảo cảm cho lắm.

Vì biết trong nhà còn có người không hoàn toàn chỉ là những người của mình. Blake gọi Thiếu Kiệt bằng cái tên Tổng Long cho khỏi bại lộ. Mặc dù nghe hiểu hay không câu nói của hắn. Thì việc đề phòng bắt trác diễn ra vẫn là cách tốt nhất.

Thiếu Kiệt không rời mắt khỏi màn hình tay thì gõ bàn phím liên tục. Hoách Khang ở bên cạnh đành nói nhỏ với Blake. Anh đợi một chút đang ở khâu quan trọng chỉ còn cái IP này nữa thôi nếu mà không kết nối được thì xem như các thiết bị này bỏ không ở đây đây.

Nhưng dòng chữ chạy trên cmd liên tục nối liền nhau bởi những gì Thiếu Kiệt đánh máy. Blake đứng một bên cũng không nói gì chỉ biết nhìn vào màn hình. Hoách Khang trên trán lúc này cũng toát ra một giọt mồ hôi nhìn chăm chăm vào màn hình của Thiếu Kiệt đang thao tác.

Cả căn phòng bây giờ chỉ còn phát ra tiếng bàn phím gõ một cách nhanh chóng. Những dòng chữ trên màn hình cmd ngày một nhiều hơn cho đến khi Thiếu Kiệt ngưng lại vài giây rồi gõ phím enter

Một loạt hệ thống báo cáo kết nối hiện ra trên màn hình thiết bị cần thiết. Tất cả những gì thu được trong phạm vi của ra đã được cài đặt trên mái nhà cũng được tiếp thu tín hiệu. Bản đồ của cả khu vực được hiện lên. Ở bên góc trái màn hình lúc này xuất hiện một khung màn hình

Hình ảnh hiển thị lên là một góc của toàn bộ căn cứ Vô Ảnh tại bên kia quốc gia. Thiếu Kiệt hiện tại mời thở ra một hơi. Hẳn dù thao tác nhanh cũng mất hơn gần hai giờ đồng hồ mới có thể kết nối mọi thứ ra tro. Trong tâm lý mới đầu của Thiếu Kiệt xem như xong rồi lần này hẳn không thể làm được điều phi thường. Nhưng đến cuối cùng khi hệ thống kết nối được mọi thứ hẳn mới biết rằng mình thật sự thành công lấy được quyền kiểm soát sever máy chủ cần thiết để đem mạng thế giới không bị kiểm duyệt về tới căn cứ lưu động.

- May mà kết nối được. Ủa Blake sao anh đứng đây. Không phải để mọi người nghỉ ngơi sao. Còn Jackson nữa làm gì mà tập trung hết ở trong này rồi. Không thấy ở đây đã chật lắm sao?

Cố gắng thả lỏng tinh thần của mình khi làm xong việc đến hiện tại Thiếu Kiệt mới biết rằng bên cạnh cậu ta người của Vô Ảnh đã tập trung về hết. Nhìn Blake và mọi người trước sự ngạc nhiên vì có sự thay đổi như thế này. Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi Blake.

- Có chuyện gì mà nhìn dữ vậy? Không phải là đã kết nối hệ thống xong rồi sao giờ mọi người muốn theo dõi liên hệ về trung tâm được rồi mà?

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng hiểu được rằng những lời của Blake đã nói hẳn cũng không nghe thấy. Hoách Khang cũng chỉ biết lắc

đầu cười nhìn Blake vì hắn thấy mình khi mới dấn thân vào ngành công nghệ này cũng như thế cũng làm đến không để ý đến những gì xung quanh. Nhất là càng là thứ gì đó mới mẻ thì hắn càng bị thu hút.

- Bên ngoài có chút bất thường trong khu nhà vừa mới xuất hiện khoảng tầm hai mươi người đi trên một chiếc xe đến đây. Nhìn khá bất thường và không có vẻ gì là tốt lành nên định hỏi ý kiến của cậu xem thử như thế nào.

Blake đưa ra tin tức mà hắn đã nhận được từ những người của Vô Ảnh bên ngoài trên tay lúc này cầm theo cái bộ đàm đặt lên bàn. Thiếu Kiệt nhíu mày một chút rồi đáp lại lời của Blake.

- Có điều tra kỹ chưa chứ vào được trong này phải là người có điều kiện cũng không phải người ít tiền có thể sống. Nhiều khi họ là người thân của ai đó ở trong khu nhà này thì sao?

- Không! Trên xe người của chúng ta báo rằng mấy người này toán là đàn ông thôi. Tất cả đều đi chung một xe nếu người thân phải có cả phụ nữ trẻ nhỏ. Ngược lại chiếc xe này chỉ toàn người đàn ông thì chắc chắn có vấn đề.

Đem suy nghĩ của mình không khác gì với thành viên Vô Ảnh bên dưới Blake đưa ra ý kiến cho Thiếu Kiệt nắm rõ rằng những người vừa mới đến theo cái nhìn của nhóm người hắn thật sự không có thiện cảm.

- Việc này nếu như thế quả thật có một chút vấn đề cần thiết. Nhưng không loại trừ khả năng họ là khách của ai đó đến đây. Dù trên xe là nam giới không thì chúng ta cũng cần phải xác minh cẩn thận tránh để nhìn nhầm rồi lại tổn công. Hoách Khang nói với mấy người bảo vệ của Bách Quân đang ở trong nhà ra hỏi an ninh khu vực này thử xem. Chắc chắn vào được trong khu nhà này phải có một chút thông tin và qua sự kiểm tra rồi.

Gật đầu đồng ý với lời Thiếu Kiệt vừa nói Hoách Khang ra hiệu để cho Blake đi theo mình vì ngôn ngữ bất đồng mấy người Vô anh cũng không thể giao tiếp với mấy người bảo vệ kia.

Ngày lúc này cái bộ đàm đang đặt trên bàn văng lên tiếng trầm trầm của giọng nói thành viên đang quan sát bên ngoài báo cáo vào.

- Đội trưởng người trên xe kia chia làm nhiều nhóm tiến vào mấy ngôi nhà địa hình không xa không gần có thể quan sát được khu nhà của chúng ta. Họ có không có nhiều hành lý được lấy ra từ cabin mà chỉ duy nhất hai cái cho toàn xe.

Thiếu Kiệt và mọi người nghe được báo cáo cũng nhú mày một chút. Blake bây giờ mới cầm bộ đàm lên đề một ngón tay của mình lên nút thoại trả lời cho người quan sát bên ngoài nghe.

- Đã nhận được tin tiếp tục theo dõi xem đối phương như thế nào rồi đợi lệnh.

- Vâng!

Bên kia người quan sát đáp lại một lời rồi ngắt bộ đàm. Blake bây giờ nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Xem ra nhưng người này đúng thật có vấn đề nhiều người như vậy mà chỉ đem theo ít hành lý xem ra chúng ta cần phải cẩn thận hơn.

- Ừ nhưng trước hết cứ xác minh xem đối phương là người của ai đến đây với mục đích gì có liên quan đến chúng ta hãy không và họ vào đây thông qua người nào. Làm rõ những vấn đề này trước mới biết được họ muốn gì. Nếu chuyện không liên quan đến chúng ta thì cũng không cần can thiệp chỉ thêm rắc rối thôi.

Thiếu Kiệt không biết những người này tại sao xuất hiện ở đây nhưng nghe báo cáo cũng hiểu chuyện này không đơn giản. Đã có người điều động số người này chắc hẳn phải có mục đích. Nếu chỉ là tình cờ hẳn cũng không muốn dính líu vào chuyện không liên quan đến mình. Trên thế giới này có nhiều thứ mà cứ lo việc bao đồng không sẽ ảnh hưởng đến những thứ không cần thiết nhất là đôi khi lại dính vào phiền phức không đáng có.

- Ừ bọn anh sẽ xác minh như thế nào rồi báo lại em sau.

Blake cũng đồng ý với việc nếu không liên quan đến nhóm người hẳn thì không nên dây vào dù sao bớt một việc cũng hơn một việc. Hoách Khang thấy họ đã đưa ra quyết định nên nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện ở đây đã xong rồi cậu xem đi nghỉ ngơi một chút đi. Sắp tới có nhiều thứ phải làm hơn nữa cậu đưa ra kế hoạch với Mã Hoá Đăng chắc hẳn sẽ phải làm các bước liên quan rồi trước sau lại làm phiền cậu đấy.

Hoách Khang nhìn Thiếu Kiệt đưa cho hẳn cháu nước rồi nói. Dù làm trong ngành công nghệ thông tin bản thân hẳn cũng hiểu nguyên lý phá vỡ tường lửa kiểm soát nhưng giữa thực hành và lý thuyết hoàn toàn khác nhau. Để làm được trong khoảng thời gian ngắn như Thiếu Kiệt thì hẳn thấy mình phải tốn ít nhất thời gian gấp đôi hoặc gấp ba lần cho việc này.

- Như vậy cũng được anh hỗ trợ mọi người một chút sáng mai gọi tôi dậy sớm còn về việc của bên kia liên hệ thì Jackson cứ nói khi nào tôi thức rồi tính.

Thiếu Kiệt giao lại mọi việc cho Hoách Khang rồi rời đi. Blake nhìn theo bóng dáng Thiếu Kiệt rồi lắc đầu cảm thán nói với Hoách Khang

- Không biết cậu ta lấy đâu ra năng lượng mà lúc nào cũng ngủ ít làm nhiều hay thật. Lính như bọn tôi không nói cậu ấy còn thiếu niên mà sức

khoẻ như vậy thì sau này không biết thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 908: Tính Mạng Tao Giao Cho Vô Ảnh

Việc xác minh đối với những người mới đến tại khu vực này không là quá khó đối với những người bảo vệ của Bách Quân để lại. Vì họ sống ở khu vực này thường xuyên. Nhưng bảo an ở đây cũng biết họ là người của nhà nào.

Sau khi nhận được thông tin từ Hoách Khang nhanh chóng họ phát hiện ra rằng. Đối với việc xuất hiện của những người này đều mang tên của một người giám đốc họ Tiêu. Blake sau khi xác minh được số người đến đây dù thông tin của những người bảo an của Bách quân rằng khách của người đàn ông họ Tiêu đó rất thường xuyên được đưa đến đây cư ngụ. Nhưng không nhiều như lần này mà thôi.

Trước những lời xác minh như thế Blake vẫn không nói gì chỉ cho người quan sát mọi động thái của tất cả mọi người ở trong những căn nhà mà họ vừa mới vào ở.

Một buổi tối qua đi với việc Thiếu Kiệt chỉ ngủ được vài giờ là đã đến bảy giờ sáng. Hiện tại ngồi trong phòng khách Hoách Khang có chút ngáp dài một hơi nhưng hoàn toàn không có dáng vẻ mệt mỏi lắm.

Đẩy cái ly cà phê nóng vào tay Hoách Khang Thiếu Kiệt mới mỉm cười lên tiếng nói.

- Cố gắng đi. Ngay khi sàn giao dịch mở ra cậu dựa theo khớp lệnh chừng ba tẻ để thu về toàn bộ số cổ phiếu trên sàn là được. Với số tiền bỏ ra như thế tôi nghĩ sẽ không có ai cạnh tranh với chúng ta. Nhất là trong thời điểm mà toàn bộ mọi người đều cho rằng cổ phiếu của Tencent chắc chắn sẽ không lên giá ngay được.

- Cậu yên tâm. Đợi khi nào cổ phiếu rơi vào tay cậu hết lúc đó tôi đi nghỉ ngơi cũng không muộn. Hôm qua hệ thống lắp đặt xong chắc vì cũng đã khuya nên chỉ có Timothy là muốn gặp cậu. Nghe nói cậu ta có chuyện cực kỳ gấp cần phải nói với cậu. Mà lúc đó cậu nghỉ ngơi nên không ai muốn gọi cậu dậy. Nói cậu ta sáng này sau tám giờ liên hệ lại cho cậu đây.

Hoách Khang nói ra những gì mà mình nghe được từ Jackson. Đối với việc phần mềm máy tính và liên hệ điện thoại của Timothy cho Hoách Khang nghe. Hấn giờ đây cũng chỉ chuyển lại những gì mình biết từ Jackson.

- Ừ. Vậy còn việc xác minh nhóm người vào khu vực này như thế nào rồi. Cậu với Blake có thông tin gì chưa?

- Hiện tại chúng tôi biết được mấy người đó vào khu vực này theo sự sắp xếp của một người ở Thẩm Quyển này. Người đó tên Tiêu Đỉnh là một người kinh doanh khách sạn quán bar cũng thuộc thành phần phức tạp có chút quan hệ. Nhưng mà những lần khác đôi khi những nhà này đều trở thành nơi để hấn cho những đối tượng giải quyết việc cần mà không muốn người khác biết. Lần này là lần duy nhất hấn để người đến đây toàn là nam.

Hoách Khang đem những gì thu thập được ngày hôm qua từ những bảo an khu vực này nói lại cho Thiếu Kiệt. Đối với việc chi tiết hấn không nói thì ai cũng hiểu những ngôi nhà này dành cho đám người có thân phận. Gặp gỡ những người tại quán bar hoặc dịch vụ nào mà của Tiêu Đỉnh muốn bí mật hành sự mà không muốn làm phiền thì được đưa về đây.

- Xem ra những người này cũng không tốt lành gì. Chưa biết rõ được mục đích đối phương xuất hiện ở đây với lý do gì thì chúng ta vẫn cứ âm thầm theo dõi là được. Nếu như có mục đích với mình chắc chắn họ sẽ lộ ra. Cũng khá thắc mắc không biết họ có biết được mình có không ít người ở đây không nhỉ.

- Hình như là không chúng ta đưa người về đây khá bí mật dù cho bảo an có kiểm tra thì cũng chỉ tưởng là đồ đạc được mua đem tới. Xe tải đưa người mình đến đây cũng đã rời đi. Bách Quân hẳn cũng nói với bảo an bên ngoài là giao đồ nên tôi nghĩ họ sẽ không biết chúng ta nhiều người như vậy.

Hoách Khang trả lời Thiếu Kiệt với suy nghĩ của mình. Hắn thấy không lý nào việc Thiếu Kiệt đưa người nhiều đến đây như vậy người khác lại biết. Nếu như vậy thì đám người của Vô Ảnh sớm bị những người Bảo an bên ngoài chú ý.

- Vậy cũng lạ. Nếu đối phương nhắm đến chúng ta thì không thể nào. Tôi với Blake và Jackson nếu có người nhắm đến thì họ dường như chuẩn bị hơi nhiều người rồi đấy. Số lượng người nhiều như vậy chỉ để đối phó với ba người thì họ đánh giá Blake với Jackson chắc cũng là thành phần nguy hiểm cực độ à.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa châm chọc Blake với Jackson. Bởi Thiếu Kiệt không nghĩ những người bên ngoài sẽ đối phó với ba người bằng một đám người hùng hậu như vậy.

- Cũng đúng nếu nói ba người mà để một đám người này tới đây thì cũng có thể. Nhưng mà có khi nào đây là người của cái ông họ Triệu kia không. Mà nói xem ông ta ở đây không lâu rời đi đám người này lại đến trong đêm. Tôi nghĩ cũng có thể đấy. Ông ta thấy cậu có Vô Ảnh hơn nữa lại có súng có khi nào là ông ta để người đến đây đối phó mà hay không thì chưa chắc được.

Trương Hạo một bên đang nhai một mẩu bánh mì vừa nói ra khả năng mà hắn thấy có thể nhất. Ngày hôm qua Thiếu Kiệt đã nói là có sự bất an với Triệu Vạn Thần. Hơn nữa chỉ có những người đến đây mới biết được trong nhà này hiện tại không chỉ có vài người.

- Trương Hạo mày nói cũng đúng. Nhưng mà có những thứ không phải như mày nghĩ. Triệu Vạn Thần hẳn có muốn đối phó tao thì cũng không ngay lập tức như thế. Hiện tại đối phương đang muốn hợp tác giải quyết một số hậu quả. Hẳn không đại gì bút dây động rừng. Hơn nữa ở đây không chỉ có chúng ta mà còn có người khác nữa. Hẳn có thể đối phó ai thì với hai người kia hẳn cũng không dám ra tay.

Thiếu Kiệt lên tiếng nhắc nhở Trương Hạo về việc trong nhà vẫn còn hai người. Nếu chỉ đối phó với Thiếu Kiệt mà ảnh hưởng đến an toàn của hai người đó chắc chắn Triệu Vạn Thần sẽ bị Tổng Thanh Quân và Phan Thế Anh vạch mặt lẫn nhau.

- Như vậy thì cái đám này làm gì ở đây nhỉ. Người trong khu này theo ta biết không có tiền thì có quyền. Thậm chí Mã Hóa Đằng vẫn có một căn nhà trong này. Chỉ là hẳn ít khi ở lại để làm tài sản. Tao mới gọi Sở Ninh xác minh việc này rồi đây.

Trương Hạo cầm chai nước lọc uống một hơi rồi mới nói ra những gì hẳn khi thức dậy đã làm. Với việc có thêm mấy người ở bên ngoài Trương Hạo cũng không dám một mình manh động. Bởi không biết được mục đích của đối phương như thế nào hẳn cũng không dám ra ngoài.

Trước đây khi chưa có tiền có quyền những gì Trương Hạo biết về ám sát hoặc tranh chấp chỉ qua phim ảnh. Nhưng kể từ khi thể nghiệm việc Thiếu Kiệt lâm vào nguy hiểm dù máu bốc đồng của Trương Hạo vẫn có nhưng không đại chơi lớn như lúc chỉ có cái mạng là đáng giá.

- Nhắc mới nhớ hai người đó đâu rồi. Hồi tối đến giờ không thấy hai người họ đâu hết?

- Mày còn nói. Hai vợ chồng đó đến giờ còn chưa dậy. tao không hiểu ông ta cũng làm quan chức vậy mà dậy trễ như thế này chắc là do thói quen

ăn cắp giờ công như nước mình quá. Toàn sai giờ dây thun. Hẹn bảy giờ gặp thì chín giờ mới đến.

Trương Hạo thấy Thiếu Kiệt dậy trễ hơn bình thường một chút cũng biết được hẳn phải thức tới gần ba bốn giờ sáng mới ngủ cũng không nói gì. Nhưng vợ chồng Tống Vũ lại đi nghỉ sớm mà đến hiện tại Thiếu Kiệt đã dậy hai người còn nằm trên giường nên mới bực mình nói cho hả dạ.

- Thôi đi việc cũng không có gì. Lát nữa để xem thị trường như thế nào. Mã Hóa Đằng cũng đang đợi chúng ta làm việc. Chỉ cần chốt sổ cô phiếu vào đầu phiên giao dịch chắc chắn Mã Hóa Đằng sẽ phải họp lại toàn bộ công ty Tencent để cải tổ. Khi đó công việc của chúng ta xem như thành công.

Trương Hạo nhìn thấy Thiếu Kiệt không một chút lo lắng đến đám người đang ở bên ngoài xung quanh khu vực gần nhà họ cũng lên tiếng hỏi hấn.

- Mà không lo đám người ở bên ngoài sao? Tao đến giờ không dám bước ra khỏi nhà này chủ yếu vì không biết họ đang nhắm đến ai mà mà lại ung dung ghê chứ.

- Lo tại sao phải lo. Đối với đám người đã không biết ẩn thân lại lộ ra hết những gì mình đang có. mà nghĩ Vô Ảnh đối phó được không. Việc đối phó với những người đó để Blake với Jackson làm là được. Tính mạng tao giao cho Vô Ảnh. Không phải điều đó tốt hơn là suy nghĩ thêm phiền sao.

Nhưng thành viên của Vô Ảnh ở trong phòng bây giờ trong máu một cỗ hào khí ngút trời. Việc Thiếu Kiệt nói ra để tính mạng của mình vào tay Vô Ảnh đã làm cho nhiệt huyết nam nhi trong người họ bùng cháy.

Một người dám giao tính mạng của mình cho người khác bản thân họ chắc chắn tin tưởng rằng Vô Ảnh sẽ không để họ thất vọng, Nhất là những lời nói của Thiếu Kiệt cho thấy nếu có Vô Ảnh ở đây các thành viên này có thể giúp hắn giải quyết hết những rắc rối phát sinh để hắn có thể để tâm trí mình vào việc khác.

Đôi mắt với một người thiếu chủ tin tưởng cấp dưới như thế những thành viên ở đây bất giác muốn đôi mắt với cả đám người đang ở bên ngoài chỉ để bảo vệ cho Thiếu Kiệt kể cả việc bọn hắn có phải hi sinh cũng không tiết.

Trương Hạo nhìn qua đám người Vô Ảnh đang phân tán trong phòng với khuôn mặt có chút kích động. Dù họ không nói gì nhưng từ những nắm tay siết chặt khuôn mặt và hơi thở phập phồng cũng đã nói rõ cho Trương Hạo tình huống hiện tại của họ.

Hắn chỉ cười mím một cái Thiếu Kiệt thấy thế cũng mím cười. Hai người đều đã quá hiểu ý lẫn nhau. Những lời vừa rồi của Thiếu Kiệt chủ yếu đánh vào tâm lý toàn bộ thành viên của Vô Ảnh ở đây đã thu phục nhân tâm không ít. Chỉ cần như thế muốn để nhóm người bên ngoài phục kích hay ám sát được Thiếu Kiệt thì chắc chắn sẽ không thể qua được những người của Vô Ảnh ở đây.

Một lời nói khích lệ còn hơn trăm vạn hùng binh đây vẫn là cách mà các quân sư người phương Bắc không chiến trường bằng mưu kế cùng với lời nói thường làm. Kỹ năng thu phục lòng người ở bất cứ đâu của Thiếu Kiệt làm cho Trương Hạo cảm thấy hồ thẹn thật sự.

- Thật sự phục mảy rồi đấy. Thôi như thế cũng được. Giờ thì xem chuyên biến đảo chiều của cổ phiếu Tencent làm cho đám đầu tư trên sàn chứng khoán bất ngờ như thế nào mới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 909: Lão Ăn Cái Gì Khôn Dữ

Trương Hạo bây giờ nhìn vào màn hình ở phòng khách nơi từ hôm qua đến giờ không tắt ngay cả cái máy tính xách tay được kết nối với cũng hoạt động liên tục. Thời gian ở góc phải màn hình báo hiệu thời gian sàn giao dịch bắt đầu chấp nhận giao dịch đang đếm ngược vào những phút cuối cùng.

Trên màn hình tivi bây giờ không ít những cổ phiếu hiển thị đỏ. Và một số cổ phiếu hiển thị vàng báo hiệu đứng giá. Rất ít cổ phiếu hiển thị màu xanh. Nhưng đây chỉ là những cập nhật vào cuối giờ chiều ngày hôm qua trước khi sàn giao dịch chứng khoán đóng cửa.

- Xem ra hôm nay sẽ có nhiều biến động đây. Việc sàn giao dịch đảo chiều chắc sẽ kéo theo không ít các cổ phiếu của những công ty thiên về công nghệ phần mềm tăng giá theo. Chú ý xem những công ty tăng giá theo sau khi Tencent phục hồi là những công ty nào.

- Mà lại định nhắm đến công ty nào nữa sao. Đừng giỡn chơi chứ mà mới bỏ ra gần nửa tỷ đô rồi định chơi lớn nữa sao. Tao thấy vung tiền vào mấy cái công ty như thế này hao tài lực quá.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói xong cũng bật người dậy nhìn hấn bất bình. Đối với việc thu mua lại Tencent vì nó có nhiều thứ đi kèm nhưng cái giá bỏ ra là không nhỏ. Số tiền có thể nói đủ để Trương Hạo hấn sống cả mấy đời.

- Tao không chơi đại khi không nắm chắc mà ra tay với mấy công ty đó. Quy luật trước giờ luôn được định hình nhất là những công ty được lên sàn. Mà cứ hiểu là những công ty công nghệ phần mềm nếu trong đợt này bị kéo lên theo thì nó cũng sẽ có cái gì được người trong giới đầu tư chú ý.

Đối với những công ty sau này sẽ trở thành đối thủ quan sát trước không phải thừa. Hồ luôn rình mỗi đợt thời điểm thích hợp mới ra tay. Đã ra tay lại dốc toàn lực. ở đây có bài học cho mày rồi đó không phải sao.

Trương Hạo ngỡ ngác hẳn không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại nói hẳn có bài học trong chuyện này chỉ có Hoách Khang ở một bên che miệng cười giải thích cho Trương Hạo biết.

- Cậu ấy muốn nói Tencent là một dẫn chứng của việc chú ý đối phương ra tay toàn lực đấy. Không phải bài học gì về thời điểm này đâu. Cậu thử nghĩ xem Tencent nhắm tới Garena trong khi đó ở phía sau Cậu ấy dốc toàn lực đối phó hết cả công ty Tencent từ dương mưu đến âm mưu không phải bây giờ Tencent nằm trong tay cậu ta sao. Chuẩn bị mở sàn rồi tập trung thôi.

Hoách Khang nói với Trương Hạo xong cũng tập trung về phía góc phải màn hình nơi đó thời gian đang đếm ngược chỉ còn vài giây. Ngay lập tức bản thời gian mất đi. Sàn giao dịch lại bắt đầu nhảy lên những con số về mua bán của tất cả cổ phiếu. Và khối lượng giao dịch. Một số công ty đang màu vàng chuyển sang màu xanh lá cây. nhưng chỉ tăng một ít điểm. Một số công ty khác thì lại tiếp tục giảm điểm.

Tencent là một trong những cổ phiếu như thế trên sàn. Hoách Khang sử dụng một tài khoản duy nhất với tài khoản kết nối ngân hàng và quỹ nguồn vốn trong tài khoản.

Đem về phía cổ phiếu Tencent với con trỏ chuột nhấp vào phần giao dịch mua vào. Một bản thông tin về số liệu khớp lệnh cần thiết và số cổ phiếu trên sàn giao dịch hiện tại.

Hoách Khang đưa tay cầm chuột tô đen số lượng cổ phiếu đang ở trên sàn nhấn tổ hợp phím copy. Bằng một thao tác đơn giản hẳn đặt vào vị trí

của số cổ phiếu cần khớp lệnh mua rồi nhấn vào nút gán vào dãy số đã tô đen.

Ở phần giá tiền cần phải khớp lệnh hẳn đặt giá trị một cổ phiếu giống như Thiếu Kiệt đã dặn là ba tệ một cổ phiếu. Với thời điểm hiện tại giá trị của cổ phiếu Tencent chỉ còn hơn một tệ. Đặt giá là ba tệ quyền ưu tiên sở hữu sẽ thuộc về Thiếu Kiệt trước khi đóng sàn giao dịch buổi sáng đơn giản gì giá khớp lệnh hơn xa giá trần. Quyền ưu tiên cho người bỏ giá cao hơn đối với cổ phiếu Tencent được thực thi ngay lập tức.

Nhấn vào nút xác nhận việc mua lại cổ phiếu. Một thông báo chỉ trong vòng ba mươi giây hiện ra toàn bộ cổ phiếu được mua lại thành công.

Màn hình giao dịch được chuyển về đầu trang giao dịch của sàn chứng khoán.,

Bởi vì mua vào một số lượng cổ phiếu quá lớn giá trị cổ phiếu của Tencent nhanh chóng biểu hiện đảo chiều một cách nhanh chóng. Vì giá khớp lệnh cao gấp đôi giá sàn nên một cổ phiếu của Tencent nhanh chóng được nâng lên hai tệ hơn và đang có chiều hướng tăng cao hơn.

Ngay thời điểm Hoách Khang vừa thở ra một hơi để tổng hết sự lo lắng có người đem cổ phiếu Tencent tranh giành thì ngay trước mặt Thiếu Kiệt điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng của cả căn phòng.

Nhìn vào trong điện thoại Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười nói với Trương Hạo.

- Trò chơi bắt đầu rồi. để tiếp điện thoại xem như thế nào.

Dem cái điện thoại đang reo lên trong tay Thiếu Kiệt nhấn vào nút nhận cuộc gọi.và mở loa ngoài cho mọi người đều nghe.

- Alo tôi là Doanh Doanh đây hiện tại ngài Mã chuẩn bị họp báo đưa ra kế hoạch phát triển sắp tới cũng như giải trình những gì cần thiết. Chắc chắn sẽ được trực tiếp ở kênh số sáu cậu xem thử chúng tôi làm như vậy ờn không.

- Ờn chứ! cô cứ nói Mã Hóa Đăng làm đi. Tôi muốn kéo lại giá trị cổ phiếu trên sàn. Tôi nghĩ cô và Mã Hóa Đăng biết bản thân mình phải nói gì và làm gì để cổ phiếu vực lại như trước rồi đi.

Thiếu Kiệt đáp lại bằng một cách vô thương vô phạt rồi cúp máy. Hấn không tiếp tục đối thoại bởi vì suy nghĩ cho thấy mọi thứ Mã Hóa Đăng đợi là có người mua vào toàn bộ cổ phiếu. Dem giá trị cổ phiếu tăng lại sau đó sẽ giải trình kế hoạch sắp tới đem cổ phiếu một lần nữa tăng giá. Những kế hoạch này thường đường ứng dụng khá nhiều.

Nó là một chiến lược quảng bá bản thân của tất cả các nhà sản xuất thường sử dụng. Nếu không phải quen với hình thức này Thiếu Kiệt cũng sẽ không hiểu tại sao họ lại làm như vậy.

Đối với hình thức này thường được áp dụng trong giới công nghệ nhất là những nhà sản xuất điện thoại thông minh thế hệ mới. Họ luôn làm trước một bước trước khi đưa sản phẩm ra bên ngoài thị trường bằng hình thức tiếp thị tò mò chờ người xem.

Một chiếc điện thoại chuẩn bị xuất surn thường trải qua cả ba bước này. Đầu tiên là rò rỉ thông tin. Một chiếc điện thoại mới ra mắt sẽ xuất hiện trước những bài viết về điện thoại đó bị lộ diện ở phân khúc thiết kế, Sau đó là đến hiệu năng. Khi mà người dùng đã thích thú với mẫu mã thiết kế và thấy hiệu năng đáp ứng được hình thức sử dụng của họ sẽ đến vấn đề giá thành.

Tất cả những nhà sản xuất điện thoại ở thời đại công nghệ thông tin phát triển đều đi theo một hình thức này. Khiên cho Thiệu Kiệt giờ thấy Mã Hóa Đằng có đem thông tin về phát triển sắp tới của Tencent công bố ra ngoài cũng không là chuyện lạ lắm. Thường những công ty công nghệ phần mềm nhất là với những nhà phát hành trò chơi trực tuyến ở thời điểm này đợi đúng ngày đúng giờ mới ra mắt. Có hay không chỉ là một số đoạn thử nhất định từ nhà phát hành.

Còn Mã Hóa Đằng giờ lại đưa ra đường lối phát triển mới của công ty sẽ khiến không ít những người khác tò mò. Sau khi đã lấy được thông tin cần thiết nhất là trực tiếp Tencent sau một ngày lao dốc không phanh. Mã Hóa Đằng có thể giải thích cho việc chuyển đổi sự phát triển cần thiết khiến cho những nhà đầu tư xem như họ bỏ lỡ cơ hội cần để thu về lợi nhuận lớn.

Thiệu Kiệt đặt điện thoại lên bàn chỉ mỉm cười nói ra một câu với mọi người trong phòng.

- Tên Mã Hóa Đằng đúng là không muốn ai thay thế mình ngồi vào vị trí giám đốc điều hành mà. Nghĩ ra được chiến lược marketing như thế này thì hẳn cũng có tầm nhìn nhất định. Xem ra ông ta rất tự tin là mình sẽ làm được một bước vượt bậc cho cổ phiếu tencent rồi. Không biết hình thức đó là gì đây. Hoách Khang cậu mở qua kênh tivi số sáu xem thử nào.

Hoách Khang cầm lấy điều khiển chuyển qua kênh số sáu giống như Thiệu Kiệt nói. Hiện tại vẫn đang là chương trình chứng khoán buổi sáng được tường thuật trực tiếp trên phim trường.

- Cậu nói xem Mã Hóa Đằng định làm gì sắp tới đây? Ông ta đem đường lối phát triển của công ty công bố ra như vậy không sợ người khác lấy ý tưởng sao. Ở cái quốc gia này việc sao chép lẫn nhau về các thứ có thể kiếm ra tiền không ít đâu.

- Không hẳn. Có thể ông ta có thể tiết lộ một phần nào đó về lộ trình cần thiết nhưng nội dung nó như thế nào thì chúng ta không biết được. Chỉ có thể chắc chắn rằng việc này sẽ đem cổ phiếu Tencent trên thị trường nóng lên một lần nữa giống như khi cậu thu mua cổ phiếu Tencent làm cho nó tăng giá và người mua bán đầu tư luôn muốn thu mua lại trung gian kiếm lời.

Thiếu Kiệt vừa đáp lời lại Hoách Khang nhìn chăm chăm vào màn hình tivi vừa được chuyển đổi từ màn hình sàn giao dịch chứng khoán thành tivi.

Trương Hạo thì ngồi một bên không nghe hiểu được gì từ tivi nên khá bực mình lên tiếng nói.

- Cứ cái gì cũng đem ra họp báo cái lão Mã Hóa Đăng này cứ dựa vào họp báo làm ra động thái mà không ai biết được. Mai một nói lão cần cái gì thì nói chứ đem lên tivi như thế này thì mất thời gian quá.

- Mà không hiểu rồi. Tao nghĩ lão có cái ý tưởng gì đó. Nhưng hiện tại không như trước nếu nói hôm qua họp báo lão là người nắm hết mọi chuyện thì hôm nay lão họp báo với một mục đích thôi. Đem ý tưởng của lão nói ra trước truyền thông. mà nghĩ xem nếu cái đó nói ra trước báo chí tuyên truyền. Cho dù ý kiến không hay thì tao cũng không thể bác bỏ. Hẳn sợ rằng tao bác bỏ ý kiến của hắn nên mới làm ra cái trò này. Mà nghĩ xem lão cần họp báo không.

Trương Hạo há miệng thiếu điều có thể nhét được một quả trứng vào, Nói như Thiếu Kiệt thì cho dù ý kiến Mã Hóa Đăng đưa ra có thiệt hại lớn thì bắt buộc phải làm cho bằng được vì đã tuyên truyền trước đó với báo chí.

- Mẹ lão này ăn cái gì mà khôn dữ vậy ta. Tao thật sự không nghĩ đến điều này luôn đấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 910: Không Cần Có Mặt

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười một cái rồi ngay lập tức tập trung vào màn hình tivi. Khi mà hai người dẫn chương trình trực tiếp ở trường quay nói về việc Mã Hóa Đằng đang bước vào buổi họp báo sau sự kiện lao dốc của Tencent.

“ Sau đây là buổi họp báo của Tencent. Như chúng ta đã thấy ngày hôm qua thị trường lao dốc với giá cổ phiếu của Tencent dường như rơi đáy khi mà tất cả người đầu tư đều quay lưng. Nhưng hôm nay lại khác. Khi vừa mở sàn giao dịch một loạt động thái khá bất ngờ từ giới đầu tư. Tất cả cổ phiếu tencent đều bị mua sạch. Giá trị cổ phiếu đang được phục hồi một cách nhanh chóng. Hiện tại lại thêm buổi họp báo không biết là có tình hình gì nữa đây thật nóng lòng muốn biết.”

Một người dẫn chương trình ngồi kế bên lúc này cũng nhìn người bên cạnh lên tiếng nói.

“ Cũng thật lạ trước giờ ông Mã Hóa Đằng được cho là kín tiếng ít khi xuất hiện nhiều trước giới truyền thông chúng ta. Thế mà lần này lại trong thời gian ngắn làm ra hai cuộc họp báo còn chính mình là người đứng ra làm họp báo thì ông nghĩ xem. Việc họp báo hôm qua đã đem lại sự xuống dốc của cổ phiếu tencent còn hôm nay nó đang phục hồi không biết liệu có bị đảo chiều lần nữa hay không.”

“ Muốn biết sẽ ra sao chúng ta đến buổi họp báo không phải rõ hơn sao. Bây giờ nhớ kỹ thuật chuyển tín hiệu từ buổi họp báo của Tencent cho mọi người theo dõi.”

Tín hiệu truyền hình lúc này được kỹ thuật của đài chuyển qua bên phía hội trường của Tencent nơi ngày hôm qua vừa diễn ra họp báo của Mã Hóa Đằng và chính thời điểm hấn làm cho cổ phiếu của Tencent lao dốc.

- Xin chào mọi người hôm nay lại gặp lại. Tôi nghĩ chắc mọi người có nhiều câu hỏi đối với tôi, Nhưng ở đây tôi đã soạn ra những câu trả lời mà quý vị sẽ hỏi. Tôi chắc mọi người sẽ hỏi những câu này. Tôi sẽ trả lời trước các câu mà tôi tin quý vị ký giả phóng viên ở đây sẽ đưa ra hỏi tôi.

Mã Hóa Đăng bước lên trên bục nói chuyện nhìn những người phóng viên và ký giả ở dưới trực tiếp đi thẳng vào vấn đề không vòng vo để cho những người này có cơ hội làm khó mình.

Mã Hoá Đăng đặt lên bục thuyết trình một xấp giấy được Doanh Doanh chuẩn bị cho hắn. Đối với những câu hỏi mà các phóng viên sẽ hỏi không cần phải đợi họ trực tiếp nói ở tại đây kinh nghiệm tiếp giới báo chí đã cho Doanh Doanh có được những câu hỏi đó trong đầu.

Mã Hoá Đăng nhìn vào tờ giấy trước mặt mình nhìn xuống bên dưới nơi mà các phóng viên ngồi nói.

- Ở trước mặt tôi là một câu hỏi đơn thuần nhất là trong ngày hôm nay. Câu hỏi là hôm qua tôi bị hợp trợ điều tra của ủy ban Kinh tế như thế nào? Chắc mọi người bên dưới đều không ít người muốn biết đi.

Quả thật việc hắn bị đưa đi vào ban chiều hôm qua mà sáng sớm nay lại xuất hiện đã đánh tan nghi ngờ về việc cổ phiếu Tencent có người thao túng sắp lâm vào cảnh không khống chế được.

Câu nói của Mã Hoá Đăng cũng sẽ khiến cho những người ở đây lấy được một ít thông tin.

- Ngày hôm qua đơn giản không như mọi người nghĩ tôi chỉ đi hiệp trợ điều tra thôi. Vấn đề Tencent như thế nào mọi người cũng thấy rồi đấy. Có một chút người suy nghĩ phức tạp lên mọi thứ làm ra những bài báo vô tác

dụng đưa thông tin sai sự thật nên giờ mới phải. Có thêm buổi họp báo hôm nay.

Mã Hóa Đăng không nhìn xuống dưới đám người phóng viên mà chỉ cúi đầu nhìn vào tờ giấy trước mặt mình. Đám người phóng viên không ít người chột dạ. Thường đối với việc mang tiếng là hiệp trợ để tránh điều tiếng sẽ là song quy chính thức sau đó.

Nhưng Mã Hóa Đăng giờ lại được tự do. Đối với việc này cánh phóng viên lên bài về việc Mã Hóa Đăng bị bắt vì làm lũng đoạn thị trường cổ phiếu phải muối mặt. Họ không nghĩ đến việc có kết cuộc như thế này.

Đây là chỉ một nhóm phóng viên săn tin nhanh gặp phải. Đối với các phóng viên khác không chứng kiến được việc chiều qua Mã Hóa Đăng đi cùng với ủy ban giám sát thì lại cảm thấy may mắn. Có người vui có người buồn.

Tuy Mã Hóa Đăng chỉ trả lời rập khuôn theo những gì được biên tập từ trước. Nhưng cũng để cả đám ký giả và phóng viên ngồi bên dưới thấy được một mũi tên hướng về cả đám người bọn họ.

- Trước tiên tôi giải thích việc mình được mời hiệp trợ điều tra. Các vị cũng biết giới đầu tư chứng khoán thường khó đoán. Trước đây không ít người ôm hi vọng cổ phiếu Tencent tăng giá để kiếm lợi nhuận. Ngày hôm qua tôi điều chỉnh lại quyền phân phối của cổ phiếu không ít người trong giới đầu tư cảm thấy nguy cơ cần phải bán ra số cổ phiếu trong tay mình để tránh bị thiệt thòi. Nhưng hôm nay chúng tôi vẫn sẽ không thay đổi quyền phân phối đó việc họp hội đồng cổ đông đã chấm dứt và đều đi đến quyết định này nên nó sẽ không thay đổi.

Lời phát biểu chắc chắn về việc không rút lại quyền phân phối cổ phiếu của Tencent khiến cho những người phóng viên bên dưới đều nhón nháo lên

một chút. Đơn giản đây là thứ đã kéo Tencent ngày hôm qua chao đảo trên thị trường. Hiện tại cứ ngỡ buổi họp báo này là cái cớ để Mã Hóa Đằng rút lại điều kiện trên nhưng hẳn lại một lần nữa chắc chắn điều này lại không thay đổi. Nếu như chỉ thế thì việc vừa mới phục hồi của cổ phiếu Tencent sẽ một lần nữa có thể đảo chiều lặp lại tiếp việc ngày hôm qua đã xảy ra.

- Mọi người không cần phải kích động như thế đâu chỉ là một việc bình thường thôi. Quyết định của cổ đông công ty là một quyết định chính xác không chỉ vào thời điểm hiện tại mà ở ngay cả sau này cũng vậy. Họ đồng quan điểm để đem Tencent đi lên một tầm cao mới. Không còn như trước đây nữa. Mọi thứ đã thay đổi sau buổi họp cổ đông thường niên ngày hôm qua đã đưa đến thống nhất chung về những việc sau này. Nên đây cũng là một tính hiệu tốt cho công ty.

Một người phóng viên ở bên dưới lúc này không nhịn được hẳn đứng lên trong khi đó mọi người đang ngồi trên ghế cố gắng nói thật to để ngắt lời của Mã Hóa Đằng.

- Xin lỗi ông Mã theo như tôi được biết thì Sở Ninh người cổ đông của công ty hiện tại đã bán lại cổ phần của mình cho một người khác. Nhưng thế chỉ mới tiếp xúc không bao lâu Ngài lại nói là đi đến thống nhất chung thì tôi cũng không tin tưởng cho lắm. Nhất là hôm qua buổi chiều sau sự kiện họp báo thay đổi người sở hữu cổ phần của Tencent thì ba mươi phút sau ngài đi họp tác điều tra với ủy ban tài chính. Trong khoảng thời gian đó đến sáng nay ngài mới lại xuất hiện. Tôi thắc mắc ngài họp cổ đông của công ty ở đâu mà lại đi đến được việc thống nhất chung.

Người phóng viên này khá trực tiếp đưa ra sự vắng mặt và thời gian của Mã Hóa Đằng không đủ để cho hẳn tin vào những gì vừa được nghe. Vì chính hẳn cũng là một trong những người đã đưa tin về tòa soạn về việc Mã Hóa Đằng được đưa đi. Vừa rồi hẳn nhận được điện thoại từ tổng biên tập mắng cho một trận không khỏi ảm ức trong lòng.

Mã Hóa Đăng nhìn người phóng viên mỉm cười lắc đầu cảm thán. Lời nói của hắn hướng thẳng về người phóng viên vừa lên tiếng cắt ngang lời hắn.

- Xem ra cậu châu chực ngồi đợi sẵn tin của tôi không ít đi. Vậy cậu bỏ qua một số thứ rồi tới qua tôi về công ty cậu không biết. Lúc tôi ra khỏi ủy ban giám sát tài chính cậu cũng không biết. Nếu tôi nói không sai thì cậu cũng nằm trong mấy người đưa tin tôi bị đưa sẽ không có đường quay lại đi. Hôm nay tôi ở đây làm cậu có chút khó chịu. Tôi tự hỏi chưa làm gì tổn hại đến cậu sao cậu nhắm vào tôi như vậy chứ.

Không ít người trong hội trường lúc này cũng vui vẻ cười. Đơn giản vì nhìn như Mã Hóa Đăng đang tổ khổ, nhưng lại làm cho người phóng viên mất mặt. Vì xét theo lời nói của Mã Hóa Đăng thì việc lấy tin về hắn dường như vẫn bỏ lỡ qua những thời điểm quan trọng. Nếu như người phóng viên này biết được Mã Hóa Đăng ra khỏi ủy ban giám sát tài chính chắc chắn sẽ báo về tổng biên tập hủy đi bài báo của mình hắn cũng không gặp phải việc ngoài ý muốn.

Người phóng viên bị Mã Hóa Đăng nói đều khuôn mặt trắng bệch. Hắn thật sự tức giận với việc mình bị đem ra làm trò cười cho mọi người trong phòng họp báo. Hơn nữa Mã Hóa Đăng vừa rồi cũng đã phủ nhận một cách khôn khéo rằng câu hỏi của hắn sẽ không được trả lời.

Thẹn quá hóa giận người phóng viên này lập tức lên tiếng nhìn Mã Hóa Đăng nói.

- Tôi đúng là không biết những việc đó. Nhưng nếu không có gì mờ ám thì ông Mã đây cũng nên nói rõ cho mọi người biết ông họp cổ đông Tencent lúc nào. Và đưa ra ý kiến thống nhất đây có phải là ý kiến của toàn bộ cổ đông hay là riêng ông thì chúng tôi không biết được. Nếu nói việc ông tự mình làm rồi công bố họp báo xem như một mình đưa ra ý kiến tôi

cũng không ngại. Ở đây chúng tôi đều biết người Trương Hạo gì đó là cổ đông sở hữu cổ phần của Sở Ninh vậy ông họp báo nói cổ đông thống nhất sao không thấy anh ta đâu. Tôi thấy có điều gì bất ổn ở đây.

Mã Hóa Đăng nghe người phóng viên nói thế cũng gật đầu đối với cánh phóng viên chuyện không nói có chuyện nhỏ biến thành lớn. Muốn ra sao bằng ngôn từ và cây viết trong tay của mình họ có thể làm được nhiều thứ.

Những lời nói của hắn không phải vô lý nên toàn bộ hội trường bây giờ đều nhìn về Mã Hóa Đăng áp lực bao trùm lên muốn hắn giải đáp thắc mắc không chỉ có một mình người phóng viên kia mà còn trước báo giới truyền thông.

Với sự việc cổ phiếu Tencent bất ổn như vậy không ít người đã cho rằng Mã Hóa Đăng đang cố một mình đưa ra những quyết định có lợi đem lại lợi nhuận cho hắn.

Bằng chứng là cổ phiếu Tencent lên xuống không đồng đều mua vào khi thấp bán khi giá cao. Đây là định lý căn bản của việc mua bán mà tất cả người kinh doanh nào cũng biết bài học vỡ lòng này.

- Được rồi xem ra mọi người ở đây đều muốn có được câu trả lời cho việc này thì tôi sẽ giải đáp cho mọi người biết cũng được. Không nhất thiết phải có mặt cổ đông công ty tham gia họp báo này. Họ là những người bỏ tiền ra để đầu tư cho công ty cũng không muốn suốt ngày bị theo dõi săn đuổi lọt vào tầm ngắm của mấy người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 911: Măng Phóng Viên Trên Sóng Truyền Hình

Mã Hóa Đăng vừa tươi cười đáp lại như không có gì lay động được hẳn lúc này. Đối với việc Trương Hạo đứng làm bia đỡ đạn cho Thiếu Kiệt. Hẳn không ngốc nếu để cho Trương Hạo xuất hiện càng nhiều ở nơi này thì việc đám người phóng viên sớm muộn gì cũng khai thác ra được tin tức gì đó ảnh hưởng không tốt sẽ dẫn đến tình huống khó không chế.

Nhưng chưa kịp đưa ra câu giải đáp cho mấy người ký giả ở trong Mã Hóa Đăng nhìn thấy Doanh Doanh từ bên dưới đi đến bên cạnh hẳn nói nhỏ.

- Trương Hạo gọi điện nói để cậu ta trực tiếp nói chuyện trong phòng họp báo với người phóng viên kia.

Mã Hóa Đăng nhìn thấy Doanh Doanh đang cầm điện thoại trong tay suy nghĩ vài giây rồi gạt đầu nhìn đến người phóng viên đang đứng bên dưới.

- Cậu rất may mắn cậu muốn để cô đồng nói chuyện thì Trương Hạo cậu ta cũng muốn gặp cậu phóng viên đây đây. Mọi người ở buổi họp báo đều nghe nhé.

Đem điện thoại nhận được từ tay Doanh Doanh, Mã Hóa Đăng mở lớn loa ngoài đặt gần cái micro trên bục thuyết trình. Bên kia điện thoại lúc này mới vang lên giọng nói của Trương Hạo. Từng câu nói khá chậm nhưng vẫn có thể để mấy người trong phòng hiểu được.

- Cậu phóng viên kia. Cậu rảnh quá không có chuyện gì làm sao. Để đám người cô đồng như bọn tôi họp báo nhiều để làm gì. Để cho các cậu khai thác hết tin tức bí mật của công ty sao. Còn vấn đề người ta muốn họp

cổ đông lúc nào các người cũng thắc mắc. Bộ không nhiều chuyện được chết sao. Mấy người ăn ở không lo chuyện bao đồng đi tới đi lui nhận lương cứ nhằm vào chuyện người khác mà thắc mắc là sao.

Trương Hạo mới đầu còn phải đọc chậm chậm nhưng đó chỉ là những từ đầu tiên. Còn những câu sau hẳn thật sự nói được lưu loát đến nỗi cả Mã Hóa Đằng và Doanh Doanh đều nhìn nhau khó hiểu.

Hai người đều biết Trương Hạo không hề biết tiếng trung có thì cũng chỉ vài từ đơn giản hoặc là phải qua một người thông dịch. Giờ qua điện thoại vẫn là giọng của Trương Hạo vẫn cái kiểu cách nói hay đậm thọt làm người khác khó chịu.

Nhưng từng lời nói hiện tại của hẳn lại làm cho cả căn phòng im lặng không kém. Trong một buổi họp báo lâu lâu lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn vẫn có nhưng đây lại là buổi truyền hình trực tiếp được nhà đài làm ra. Hiện tại trước màn hình không ít người đang xem diễn biến của họp báo Tencent đều có thể nghe được những gì Trương Hạo hẳn nói.

Nhất là người phóng viên làm tâm điểm của chuyện này chỉ có nước muốn phun máu ngất xỉu ngay tại chỗ. Hẳn được Mã Hóa Đằng gọi đích danh nếu những lời vừa rồi chỉ nói chung chung nhưng vì hẳn đứng mũi chịu sào nên mọi thứ đều sẽ dồn lên người hẳn.

- Các người! Các người bồi nhọ danh dự phóng viên ký giả. Tôi sẽ kiện mấy người về việc này.

- Được phóng viên nào giống như anh ta bước ra nói rõ tên tuổi của nhà báo mình và bút danh. Để tôi xem coi các vị có nằm trong mấy cái tờ báo đã đăng tin không tốt về Tencent không nếu có bỏ thời gian đi ngồi tòa cũng thích. Biết đâu lại được bồi thường danh dự một số tiền không ít vì khiến Tencent thiệt hại lớn à.

Chiếc điện thoại vang lên lời nói của Trương Hạo thông micro làm cho không ít người đang định nói tên đi kiện cũng im lặng. Hơn hai phần ba những người ngồi đây đều đã lên báo sai sự thật về Tencent. Đối phương chưa đưa ra ý kiến gì thì họ còn không có việc gì. Nhưng nếu Tencent cần một nơi để trút giận và lấy lại không ít tiền mình bị thiệt hại chắc chắn sẽ tìm đến tòa soạn báo họ.

Mà điều này khiến cho những cánh phóng viên nhà báo ở đây không dám lên tiếng. Ai ngu ngốc vì một vài lời nói dẫn đến mất việc còn phải bồi thường cho một công ty lớn như Tencent. Nếu họ có kiện cũng với tư cách cá nhân bất quá có thắng thì cũng được một chút tiền. Nhưng Tencent lại khác nếu họ thật sự muốn thưa kiện ra tòa thì họ bồi tiền vào không đủ.

- Sao không ai nói gì nữa đúng không. Vậy đi Mã Hóa Đăng ông cứ làm việc mà chúng ta đã bàn, đừng lo những người này. Nhớ kỹ chú ý xem họ ở tòa soạn nào. Nếu như thật sự họ muốn kiện nhớ hướng dẫn họ từng bước, thậm chí hướng dẫn họ kiếm luật sư. Tôi xem ai muốn chơi cuộc vui này. Tôi đang muốn gỡ vốn lại cổ phiếu vừa mới mua đây. Có gì cứ gọi điện cho tôi.

Trương Hạo nói xong cúp máy cái rụp khiến cho cái bên trên điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút của điện thoại. Hai người Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh cũng thật sự không hiểu được cách làm việc của Trương Hạo. Chửi người khác trực tiếp trên kênh truyền hình như thế này cũng là lần đầu tiên.

- Sao nào Trương Hạo đã trả lời cho cậu phóng viên và mọi người biết rồi đấy. Tôi chắc rằng cậu ta vẫn còn đang xem truyền hình. Nên mới có thể gọi điện thoại đến đúng lúc như thế này đây. Không biết có ai nhã ý muốn gặp cổ đông của công ty chúng tôi ngài Trương Hạo nữa không.

Mã Hóa Đăng nói xong cả hội trường bỗng nhiên im lặng hẳn lại. Không ai lại ngốc đến mức lúc này nói cần. Trương Hạo qua việc vừa rồi đã

cho thấy cũng không phải người dễ đối phó. Trong lời nói mắng người khác toàn chứa đựng hàm ý thấu xương. Có kẻ ngốc mới muốn để Trương Hạo tiếp tục can thiệp vào buổi họp báo. Đã bị mắng mà không nói lại được một lời thì họ cũng không muốn ăn mắng lần thứ hai.

- Không ai ý kiến nữa thì tôi tiếp tục. Để tôi nói xong hết lúc đó ai muốn hỏi gì thì cứ hỏi. Tôi sẽ ở lại trả lời. Mọi người thấy ngài Trương Hạo đã nói gì với tôi rồi đấy. Nên hôm nay tôi ngoại lệ sẽ trả lời hết những gì mà các vị cần.

Mã Hóa Đằng thấy không ai ý kiến gì cũng mỉm cười nhìn bên dưới nói ra dự định của mình. Hắn không phải lần này muốn trốn bởi vì muốn để thông qua truyền hình đem buổi họp báo trên kênh tài chính cho Thiếu Kiệt nghe dự định của hắn. Sau đó có điều chỉnh gì thì Thiếu Kiệt cũng chỉ có thể chỉnh đốn một phần nhỏ trong đó không thể gạt bỏ ý kiến đã được công bố.

- Trước hết tôi cũng nói luôn đối với sự phục hồi của cổ phiếu Tencent chắc hẳn bây giờ các vị ở đây cũng hiểu rồi đấy, Ngài Trương đã đích thân sử dụng tiền của mình để mua lại toàn bộ cổ phiếu trên sàn giao dịch chứng khoán vào sáng nay. Điều này lý giải cho việc cổ phiếu đột ngột tăng lại một cách không báo trước. Vì dự liệu được vấn đề này nên chúng tôi phải giữ bí mật cuộc họp cổ đông của mình. Nếu có người biết được chúng tôi họp cổ đông sẽ có người nhân dịp chưa ổn định mà làm ra những kế hoạch không mong muốn. Nên hiện tại cổ đông lớn nhất của công ty Tencent bây giờ là ngài Trương Hạo.

Tất cả phóng viên trong phòng ngay lập tức ghi lại những gì cần thiết. Tencent hiện tại có thể nói quyết định đều do chính một người làm ra. Với việc, không hề nể nang phóng viên vừa rồi đã cho thấy. Trương Hạo thật không sợ cái gọi là dư luận làm hại đến danh tiếng riêng biệt của hắn. Hơn nữa nó lý giải cho việc Mã Hóa Đằng lại làm theo đối phương an bài.

- Nói như vậy là sau này toàn bộ Tencent sẽ do một mình ngài Trương điều hành chức chủ tịch hội đồng quản trị như vậy mọi việc sau này ngài ấy quyết định chẳng hay buổi họp báo này cũng do ngài ấy bảo ông Mã đây làm?

Một người nữ phóng viên đứng lên cướp lấy lời nói của Mã Hóa Đăng khi hắn vừa dứt câu. Mấy người bên cạnh cũng gật gật đầu. Đối với việc thống nhất ý kiến của cổ đông Tencent của Mã Hóa Đăng nói có phải hay không là do quyết định tối cao nhất của người làm chủ tịch hội đồng quản trị khi vừa thu tóm hết cổ phiếu trên sàn lẫn cổ phần cứng từ Sở Ninh.

- Nếu mọi người thắc mắc như vậy thì tôi cũng nói luôn việc hôm nay họp báo đều là do một mình tôi chủ trương. Trương Hạo dù là chủ tịch nhưng tôi rất hân hạnh cậu ấy vẫn trọng dụng tôi. Chỉ về phía đường lối kinh doanh mới của cậu ấy đưa ra tôi phải học hỏi nhiều còn về những vấn đề gì phát sinh trong vấn đề điều hành thì tôi lo liệu. Bởi cậu ấy hoàn toàn không có thời gian. Theo như tôi biết cậu ấy còn không ít công ty khác nữa. Và đều là những công ty lớn còn nó ở mức độ nào và công ty nào thì tôi sẽ không thể tiết lộ.

Doanh Doanh đứng một bên ra hiệu cho một người đi chuẩn bị những thứ cần thiết để Mã Hóa Đăng đưa ra cái gọi là cải cách theo ý tưởng của hắn

- Tôi chỉ trả lời lần này thôi. Xin phép mấy vị phóng viên tôi vào việc chính. Hôm nay để mọi người thấy được rằng công ty Tencent sẽ không phải như những gì mọi người nghĩ chúng tôi sẽ tiết lộ một chút lộ trình sắp tới mà chúng tôi sẽ phát triển. Đương nhiên nó sẽ không phải là kế hoạch bí mật nó chỉ là một hướng nhỏ trong con đường một vài tháng tới sẽ xảy ra thôi.

Ánh đèn lúc này được giảm bớt một cái màn hình trắng được chuyển xuống để cho máy chiếu đưa lên những hình ảnh cần thiết. Đối với việc làm những thứ này đơn giản mà nói nhân viên của Tencent chỉ cần một vài giờ là làm xong. Ngay từ sáng nay Doanh Doanh đã dựa theo bản phác thảo đơn giản nhất để cho những người phụ trách làm việc này.

Giờ cô chỉ đem một phần ý kiến của Mã Hóa Đằng công bố ra bởi vì nếu Thiếu Kiệt chấp nhận lộ trình này chắc chắn sẽ phải triển khai trước khi các mạng cơ sở hạ tầng được cung cấp.

Cả kênh truyền hình cũng lúng túng với việc an bài này của Mã Hóa Đằng bởi vì họ chỉ nghĩ truyền tải một ít vấn đề của công ty Tencent không ngờ họ bị lợi dụng để quảng bá công khai đem những gì phát triển của Tencent công bố ra ngoài.

Với việc đang làm của Mã Hóa Đằng dù nhà đài có bất bình nhưng cũng không thể cất sóng ngay lập tức. Làm như thế sẽ khiến cho những người đang theo dõi tức giận. Hơn nữa số lượng người đang theo dõi chương trình ngày một tăng cao cũng làm cho nhà đài không dám manh động. Việc này của Mã Hóa Đằng mượn truyền thông công bố và đưa danh tiếng Tencent lên một mức mới hơn trên con đường phát triển của các công ty công nghệ sau này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 912: Mở Lối Đi Đầu

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi nhìn màn hình tivi cũng nở nụ cười. Cái cách chơi chiếm quyền phát sóng của đài truyền hình của Mã Hóa Đăng làm cho hắn khá thích thú. Ích ra mưu kế nhỏ này vẫn có hiệu quả. Nhà đài không còn cách nào khác phải làm khâu chạy chữ để báo tin tức. Nhất là đây lại là một kênh tài chính ích người xem giờ lại được chú ý thì họ càng không dám để cho gián đoạn chương trình họp báo.

- Cái tên Mã Hóa Đăng này cũng lợi dụng thời cơ lắm chứ, Nhưng như thế vẫn chưa là gì. Xem ra hắn còn nhiều trò lắm.

- Tao không biết hắn nhiều trò hay không nhưng mà những gì mà ghi ra vừa rồi tao đọc hết giờ mới hiểu được nó ý nghĩa gì. Hồi nãy cứ hùng hồn đọc mà chả biết nó ý nghĩa gì. Không ngờ mà ghi phiên âm như thế này dễ đọc thật. Dạy tao tiếng trung coi.

Trương Hạo cầm tờ giấy trong tay mình khi được Hoách Khang dịch nghĩa tra toàn bộ theo lời nói của hắn được đọc từ tờ giấy mà Thiếu Kiệt viết ra để hắn nói chuyện điện thoại với Mã Hóa Đăng.

- Không rãnh mà thuê người về dạy đang xem coi có cái gì hay không đừng làm phiền. Tao dạy mà cũng không trôi được đâu bực nhà không thiên. Kiếm người khác đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đẩy cánh tay của Trương Hạo đang che mắt một phần của màn hình ti vi. Hoách Khang ở một bên cũng không nhìn được cười. Lần đầu tiên hắn thấy có người nói chuyện tiếng trung bằng cách này.

- Nói gì thì nói xem ra bước đầu chiếm quyền phát sóng của Mã Hóa Đăng đã được như vậy thì hắn sẽ làm cái gì tiếp theo mới quan trọng.

Thường chỉ tiết lộ Trương Hạo là người mua lại hết cổ phần thì công ty Tencent trong mắt mọi người sau lưng đã có một cổ đông giàu có chống lưng rồi.

- Chưa biết vẫn còn phải xem mục đích chính là gì mới được. Mã Hóa Đằng không đại đưa hết những ý kiến của tôi ra ngoài. Cái việc tôi đưa ra là đường lối phát triển lâu dài. Hấn có ngóc cũng không đến mức đưa cho mọi người biết hấn kiếm tiền bằng cách nào đi.

Hoách Khang bây giờ cũng gật đầu. Không ai lại đại gì đưa việc kiếm cơm của mình cho người khác biết. Nhất là chén cơm đó còn đang là chén gạo chưa được nấu.

Bây giờ trên tivi một màn hình hiển thị lên sơ đồ cần thiết. Mã Hóa Đằng trong tay xuất hiện một cây bút hương dẫn chiếu vào trên phong màn hình trắng nói.

- Trên đây là toàn bộ sơ đồ sẽ phát triển sắp tới. Mọi người có thể thấy được hình thức kinh doanh này không lạ. Đối với thị trường phát hành trò chơi thì càng không mới. Trước đây việc nạp thẻ của tất cả trò chơi được phổ biến bằng trang chủ của mỗi loại trò chơi cần thiết chúng ta thử xem Tencent có bao nhiêu trang chủ như thế nhé.

Trên màn hình lúc này hiện ra một loạt trang chủ của tất cả các trò chơi được Tencent cung cấp con số quá nhiều khiến cho mọi người cũng trầm trồ. Cứ mỗi trò chơi lại có một trang chủ khác nhau. Một giao diện khác nhau.

Nó rồi đến mức mà đến cả những phóng viên khi nhìn thấy cũng nhú mày. Họ không nghĩ cứ mỗi trò chơi của Tencent được công bố ra bên ngoài đều là một thứ giao diện và tính năng hoạt động riêng biệt.

- Mọi người thấy có quá nhiều không. Tôi biết mọi người sẽ nói tại sao quá nhiều trò chơi mỗi cái lại một trang web khác nhau trong khi đó nó lại cùng một công ty. Biết được điều này là phần yếu kém của chúng tôi nên sắp tới tất cả sẽ được lấy dữ liệu chung nhất đem ra để kết hợp lại các vị thử xem nhé.

Trên màn hình xuất hiện một vòng xoáy cuốn hết những trang web này vào giữa và từ đó xuất hiện một giao diện đơn giản với những mục trò chơi được làm thành một hình ảnh đại diện nhỏ giống như nó được hiển thị trên một màn hình máy tính.

- Đây là kết quả chúng tôi lấy ra được điểm chung mọi người biết không. Tencent thấy rằng việc mỗi một trò chơi đều có tính năng nạp tiền để cho người chơi sử dụng vào việc mua đồ cho nhân vật game của mình yêu thích. Nhưng nó có phần không đồng nhất. Đúng vậy trò chơi nào khi chơi cũng sẽ đến lúc chán. Tiền nạp vào rồi cũng không quy đổi ra được. Mà chơi trò chơi khác cũng là từ công ty của chúng tôi mà không đổi được có phần khá bất công. Nên kể từ phiên bản sau chúng ta sẽ có thêm một hệ thống tiền tệ mới sử dụng cho Tencent đó là QQ coin. Nó sẽ được tích hợp vào cả QQ của mọi người còn để nó làm gì thì mọi người nhìn tiếp theo sẽ rõ.

Người điều chỉnh lúc những slide thuyết trình phải căn chỉnh thời điểm thật chính xác từng mức độ. Khi mà Mã Hóa Đăng kết thúc một vấn đề nào đó thì sẽ được chuyển đổi qua một màn hình hiển thị tiếp theo. Người đứng đầu quan sát và nhắc nhở lại là Doanh Doanh để kết hợp được toàn bộ cục diện việc Mã Hóa Đăng đang đưa ra ý kiến của mình.

- QQ Coin dùng như thế nào thì không khó lắm để giải thích. Trước đây chúng ta có nhiều con đường để nạp tiền vào trò chơi của mình. QQ coin cũng như vậy. Nhưng khác ở chỗ nó là một loại tiền tệ nhất định để quy đổi cho tất cả trò chơi của Tencent. Các bạn có thể dùng một lần hoặc trữ ở đó

cho đến lần dùng tiếp theo. Các trò chơi của Tencent đều có thể sử dụng QQ Coin. Chỉ cần thông qua việc nạp QQ coin người dùng có thể muốn làm gì thì làm. Đây là thống nhất được đưa ra. Sẽ đưa tất cả tài sản giá trị thặng dư của người dùng không bị hao phí và Tencent cũng không vì đó mà để người sử dụng thiệt thòi.

Trên Màn hình lúc này hiển thị cách nạp thẻ cũ và sơ đồ nạp QQ Coin mới để có thể sử dụng của Tencent làm cho không ít người cảm thấy thật sự mới mẻ. Trước giờ vốn vấn đề nạp tiền bị dư không sử dụng tới là một vấn đề mà người dùng không ưa thích. Giờ họ có thể sử dụng định mức mà mình muốn chuyển đổi cũng không hề sợ mất đi. Trong khi đó nhân vật trò chơi của người dùng tencent lại có thể đạt được những thứ đồ mua được từ tiền trong trò chơi sau khi quy đổi.

- Để làm được điều này thì chúng tôi hiện tại đã có thể nói chỉ cần hệ thống hạ tầng được nâng cấp và phiên bản cập nhật mới của tất cả trò chơi đang phát hành được gộp chung vào cùng một thời điểm là được. Với tài khoản QQ của mọi người thì vẫn giống như trước có thể dùng một tài khoản cho nhiều loại trò chơi mà Tencent phát hành thông qua QQ id. Kể từ phiên bản này mọi người đều có thể chơi được trò chơi mà mình thích không cần phải suy nghĩ vấn đề nạp thẻ dư hay tính toán số tiền phải nạp nữa.

Một sự im lặng bao trùm cả khán phòng. Ngay cả khi Mã Hóa Đăng cũng bất ngờ hấn vừa đưa ra ý kiến của mình muốn nhìn xem có bao nhiêu người sẽ đưa ra câu hỏi cho sự phát triển mà hấn đã suy nghĩ ra.

- Mọi người thấy được việc này sẽ đưa Tencent bước lên một con đường mới. Một con đường đồng bộ toàn bộ hệ thống trên một sever máy chủ phát hành. Tất cả trò chơi đều có thể sử dụng thông qua việc đăng nhập QQ và sử dụng chương trình chơi trò chơi trực tuyến trên QQ. Như vậy sẽ không cần quá nhiều trang web. Chỉ cần mỗi một trò chơi được gán một tên miền

riêng một chuỗi ký tự đi kèm với tên miền gốc của Tencent. Tất cả đều có trong một chương trình ứng dụng mà các bạn đã có. Và sẽ được nâng cấp trong nay mai.

Kể cả xem trực tiếp qua màn hình ti vi Thiếu Kiệt cũng không nghĩ rằng từ những gì mình nói Mã Hóa Đăng lại suy nghĩ được hình thức này. Điều này cho thấy hẳn là người có tầm nhìn không đơn thuần giống như mọi người.

Đối với mọi người vừa mới nghe được ý tưởng của Mã Hóa Đăng có thể nói là một khái niệm mới nhưng với Thiếu Kiệt lại khác. Hẳn đã từng trải nghiệm cái hình thức này không ít lần khi chơi game trực tuyến. Cũng vì thế mà mỗi nhà phát hành đều có cho mình một hình thức gọi tiền tệ riêng theo nhà phát hành.

Bên trong đầu Thiếu Kiệt hiện đang vui vẻ nói thảm một câu.

“Xem ra hẳn suy nghĩ cũng không tệ lắm. Đúng là đứng ở vị trí giám đốc điều hành như Mã Hóa Đăng hẳn cũng không phải là nói làm chơi là được. Nếu hẳn đi bước đường này thì thế nào mọi thứ cũng êm xuôi. Chỉ còn lại phần we chat của Tencent được áp dụng trên điện thoại nữa là được.“

Hoách Khang thì chống cằm suy nghĩ thật lâu đối với việc nhìn qua ti vi những màn hình chiếu trên tấm phong trắng dù không có gì cho thấy nó được hoàn thiện thiết kế, Nhưng nó nói rõ tất cả những thứ này có thể làm được. Khi mà thấy được việc gộp chung các trò chơi lại trên một giao diện của ứng dụng trò chuyện trực tuyến QQ Hoách Khang thấy không khác gì với việc Garena đang làm.

Thiếu Kiệt đã làm được cái mà QQ không làm được thì với ý kiến này của Mã Hóa Đăng chỉ cần Thiếu Kiệt muốn hẳn có thể giúp cho bộ phận

chuyển đổi theo đúng tiến độ kế hoạch đã đưa ra của Mã Hóa Đằng chỉ là vấn đề thời gian.

Thấy mọi người trong im lặng không phát ra một âm thanh nào Mã Hóa Đằng bây giờ mới hăng giọng một cái.

- Không đến nỗi làm mọi người bất ngờ như thế đi. Đây chỉ là một phần kế hoạch phát triển của công ty chúng tôi trong thời gian sắp tới mà thôi. Sẽ còn có những vấn đề cần phải khắc phục sau đó. Hơn thế nữa trước sự trỗi dậy mạnh mẽ của giới công nghệ tôi tin chắc rằng áp dụng việc cải tiến ứng dụng trực tuyến QQ là điều nên làm. Các vị phóng viên báo giới ở đây có câu hỏi nào hay không. Tôi sẽ giải đáp ngay tại đây cho mọi người.

Dứt lời của Mã Hóa Đằng không ít người trong phòng hoàn hồn lại sau khi nghe được một vấn đề sẽ khiến Tencent là người đi đầu trong giới phát hành trò chơi trực tuyến trong nước. Không ít người đứng lên hướng Mã Hóa Đằng đặt ra câu hỏi mà quên mất trong phòng có rất nhiều người. Không khí bỗng chốc trở thành ồn ào huyên nào đến mức Cả Mã Hóa Đằng cũng không nghe rõ được người nào hỏi vấn đề gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 913: Có Người Muốn Đối Phó Cậu

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười nói với Trương Hạo một câu sau khi chứng kiến tình cảnh hiện tại của phòng họp bảo.

- Mà tốt nhất chạy về nước sớm đi. Không khéo lại trở thành tâm điểm đấy. Đám phóng viên kia chắc sẽ nghĩ rằng mày đưa ra cái hình thức này chứ không phải Mã Hóa Đăng đâu.

- Cái gì dính tao vào đây nữa. Cái này ý kiến của hấn mà.

Trương Hạo lúc này nhảy dựng lên hấn tự nhiên trở thành bia đỡ đạn cho Thiếu Kiệt thì không nói giờ lại thêm việc trở thành bia đỡ cho Mã Hóa Đăng nữa thì không thể nào.

- Mày không tin xem xong đề cho Hoạch Khang dịch lại rồi hiểu, Nhớ bảo trọng long thể. Bao nhiêu vinh quang để mày hưởng hết rồi thì ra nhận đi chứ.

Hoạch Khang ra vẻ đồng tình kèm theo đó là một nụ cười rất khoái trá. Đối với việc Mã Hóa Đăng đưa ra họp báo ngày hôm nay. Thêm vào sự xuất hiện của Trương Hạo bằng một cách không giống sẽ đem mọi người nghĩ rằng đường lối hoạt động thay đổi như thế này sẽ là do Trương Hạo đưa ra.

Vì nếu Mã Hóa Đăng suy nghĩ được vấn đề thay đổi này chắc chắn đã làm từ trước chứ không đợi đến bây giờ mới đưa ra trước buổi họp báo như vậy.

Trên ti vi lúc này có một người phỏng viên sau khi được những người quản lý ổn định lại buổi họp báo đang đứng lên đặt ra câu hỏi.

- Thưa ông Mã tôi nghĩ rằng kế hoạch phát triển này chắc của Ngài Trương đi. Như vậy thì với những thay đổi này. Tôi thấy sắp tới công ty mình phải thay đổi nhiều liệu ông có nắm được trong một sớm một chiều hoàn thiện được kế hoạch này không.

- Không nói đâu gì cô. Vấn đề này chúng tôi đã bắt đầu triển khai. Sắp tới sẽ đưa vào ứng dụng còn thời điểm nào thì tôi chưa thể tiết lộ. Nhưng nó sẽ rất sớm. Đây chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch phát triển đã đưa ra nên chắc chắn phải thực hiện một cách sớm nhất.

Mã Hóa Đăng nhanh chóng đáp lại lời của người phóng viên này. Trả lời phỏng vấn Mã Hóa Đăng có chút tự tin dù hẳn không muốn tiếp xúc với giới này. Nhưng hiểu được cái gì cũng phải khơi gợi lại sự tò mò cho đối phương mới là điều quan trọng nhất.

- Thưa ông Mã ông thử dự đoán xem việc cải cách và đưa đường lối phát triển mới vào công ty đem lại lợi ích nhất định gì cho nó hay không. Hiện tại theo tôi biết cổ phiếu của Tencent không còn ở trên sàn mà đều nằm trong tay ngài Trương liệu như thế có làm cho vốn hóa thị trường bị cố định không.

- Vấn đề này là do quyết định của ngài ấy tôi không thể trả lời. Nhưng tôi dám chắc ngài Trương biết mình phải làm gì không đến phiên tôi nhắc nhở. Nếu không thì ngài ấy không phải là cổ đông lớn nhất Tencent hiện tại rồi.

Một người khác nghe vậy ngay lập tức đứng lên cướp lời của Mã Hóa Đăng.

- Thưa ông nếu như cổ phiếu công ty mình đang trong giai đoạn khát thị trường. Liệu rằng ông Trương có bán ra một lượng cổ phiếu lớn hay không. Nếu như điều đó xảy ra ông sẽ làm gì. Vì theo tôi thấy với giá trị ba mươi

cổ phần ngài ấy lại sở hữu không ít cổ phiếu trên sàn chỉ cần giữ lại một chút giá trị gộp lại hơn năm mươi một phần trăm đã đủ để cậu ta điều phối được tình hình rồi. Việc kiếm lời từ cổ phiếu lên xuống đối với những người kinh doanh chắc chắn phải có. Ngài ấy sẽ không làm như vậy đi.

Người này đưa ra suy đoán của mình theo một ý nghĩ đơn thuần. Việc Trương Hạo đứng sở hữu cổ phiếu Tencent đã là số lượng lớn. Chỉ cần bán ra một lượng lớn cổ phiếu trên thị trường sợ rằng cổ phiếu chắc chắn sẽ biến động ở một số phân khúc.

- Không phải tôi đã trả lời rồi sao. Cậu ta có quyền làm gì với cổ phiếu mình có. Nhưng là một người kinh doanh tôi nghĩ cậu ta biết mình làm gì. Hơn nữa không phải cậu đã nói ra tỉ lệ chỉ cần Trương Hạo giữ lại là đủ quyền khống chế Tencent sao. Như vậy thì cậu đã có câu trả lời cho mình rồi đó.

Mã Hóa Đăng ngay lập tức đá lại đề tài mà đối phương vừa hỏi mình về lại cho người phóng viên. Hắn thấy câu nào trả lời được hắn sẽ trả lời đối với những thứ không chắc hắn sẽ không nói nhiều mà để cho đám phóng viên ký giả tự tìm cho mình câu trả lời.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đem ti vi tắt đi. Hắn đã xem đủ đối với việc những lời phóng viên vừa đưa ra cho Mã Hóa Đăng hắn thấy rất thú vị. Cổ phiếu có luân chuyển trên sàn chứng khoán mới đem lại cho hắn giá trị cao hơn của cổ phiếu tencent.

- Hoách Khang. Cậu mở sàn giao dịch lên. bán ra cho tôi mười ngàn cổ phiếu trong số cổ phiếu mình đang có. Cứ cách hai giờ đến bốn giờ cậu bán ra chừng một ngàn cho tôi. Để xem cổ phiếu qua tay luân chuyển của đám đầu tư kiếm lời nó sẽ cao lên được đến bao nhiêu. Nhưng trước hết cậu về nhà nghỉ ngơi đi. Số cổ phiếu còn lại thì chuyển vào tài khoản của tôi.

Đứng lên rời khỏi phòng khách quay về gara nơi để đầy đủ các thiết bị của Vô Ảnh. Thiếu Kiệt đến một bàn máy tính của Vô Ảnh đang được kết nối. Máy người đang ngồi cũng đứng lên không cho người nào đến gần hẳn để cách ly khoảng cách không ai có thể nghe được đối thoại của hắn với bên kia Vô Ảnh.

Thiếu Kiệt vào trong ứng dụng của garena xong tiến hành kết nối với một phòng chat. Khi hắn click vào phòng chat này một khung mật khẩu được xuất hiện trên màn hình.

Dem bàn phím gõ các ký tự cần thiết vào trong đó hệ thống lúc này đưa Thiếu Kiệt đến trung tâm của nhóm chat. Nó xuất hiện một khung màn hình ở bên cạnh và một số dòng chat được hiển thị trước đó báo hiệu Thiếu Kiệt đã vào phòng.

- Mừng quá cậu có thể liên lạc lại rồi. Thật sự ở bên này chúng tôi lo lắng không ít. Ngọc Nhi đã hỏi tới hỏi lui cậu vài lần rồi đấy.

Tymothy xuất hiện trên màn hình góc trái trên đầu mang theo một cái head phone với một cái micro được đặt gần miệng để thu giọng nói của mình.

- Có một chút việc cần phải giải quyết đến bây giờ mới có thể liên lạc. Sao nào bên đó có việc gì sao?

- Bên này đúng là có một số việc. Cậu biết đấy theo phân bố của cậu thì chúng tôi ở bên này vừa tạo ra được một hệ sinh thái giao dịch của cái gọi là Bitcoin như cậu đã nói. Nhưng có một chút phát sinh khá bất ổn. Chúng tôi đã rà soát theo những thứ cần thiết. Và phát hiện ra một lỗi trong quá trình chuyển đổi cấu trúc thuật toán. Từ đây sẽ có thể tạo ra được số lượng bitcoin có thể giao dịch chuyển gửi. Nên có một sự xuất hiện nhẹ nó trong việc nâng chuỗi mã hóa và các khối lên làm nhiều lần. Nhưng bọn tôi đã sử

lý nó và đưa về trạng thái như ban đầu. Đại khái là làm phát sinh từ hai mươi một triệu bitcoin thành một trăm hai mươi sáu triệu mà thôi.

Thiếu Kiệt ở bên này nhú mày một chút. Đối với những gì hắn biết trên khối của mã hóa bitcoin có một lỗi phát sinh. Nếu từ đó sẽ tạo ra được con số bitcoin vô hạn trên thị trường khai thác. Để cho đám người của Timothy kiếm ra nơi này vì Thiếu Kiệt không muốn sau này xuất hiện khả năng này ngoài ý muốn dẫn đến việc Bitcoin không được công nhận.

- Lỗi là có nhưng khắc phục được rồi thì cũng không vấn đề gì. Nhưng chỉ với như vậy thì cũng không nhất thiết quan trọng lắm vì hiện tại chúng ta với hệ sinh thái tiền tệ mới này khá ít người sử dụng.

- Đây mới là điều tôi muốn nói Hall và một số người dường như cũng phát hiện ra vấn đề này. Dù không ai để ý đến nhưng chắc cậu cũng biết ông ta luôn là người kỳ vọng cho đồng tiền kỹ thuật số này. Nên phát sinh ra vấn đề bị đám người chú ý biết được hiện tại mới khó làm việc.

Timothy dựa theo những gì mà Thiếu Kiệt đã sắp xếp nên việc phát sinh ra vấn đề Hall thấy được đã là ngoài dự định của đám người họ. Mà người có thể liên hệ với Hall và một số người đầu tiên biết đến đồng tiền này chỉ có Thiếu Kiệt hắn. Nếu không làm cho chuyện này im lặng sẽ có một số vấn đề về lâu dài.

- Được rồi. Việc của Hall và mấy người khác tôi sẽ lo liệu. Cậu bên đó hoàn thành tốt công việc được giao là được rồi. Cậu xem nói với Ngọc Nhi nhập về một lô máy chủ trang bị càng mạnh càng tốt có thể hoạt động như một trạm thông tin chưa đựng được một lượng lớn người dùng khoảng vài tỉ người càng tốt, Chúng ta cần làm một số thứ quan trọng hơn. Đối với việc đặt hàng này nói với Ngọc Nhi để cho Hà Vi bảo với ông cô ấy đặt là được chúng ta ra tiền.

Thiếu Kiệt đem dự định của mình nói cho Tymothy chuyển lời với Ngọc Nhi. Hắn thấy thời gian này chắc mấy cô nàng nhà mình đi học phụ đạo cũng không thể có mặt ở Vô Ảnh để tiếp được cuộc gọi trực tuyến này.

- Cậu yên tâm tôi sẽ chuyển lời cho Ngọc Nhi. À mém tý nữa quên mất. Ngọc Nhi có nói nếu cậu liên hệ lại thì nói với cậu. Hà Vi nhận được thư không có tên tuổi với một nội dung duy nhất là Trong huyết Long có người muốn đối phó cậu. Cô ấy nói cậu phải cẩn thận một chút. Vấn đề cần chi viện thì bên này Vô Ảnh sẽ cử thêm người qua.

Tymothy vừa nói vừa nhắc lại những gì Ngọc Nhi đã dặn mình. Hắn không biết tại sao Ngọc Nhi lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại lời này. Như biết chắc không tầm thường. Dù như thế nhưng khi nói chuyện với Thiếu Kiệt hắn suýt nữa thì quên mất việc này nếu như không có Thiếu Kiệt muốn chuyển lời cho Ngọc Nhi chắc chắn hắn cũng không nhờ. Tymothy sợ mình quên những gì Thiếu Kiệt vừa nói nên lấy tờ giấy ra ghi lại những gì cần thiết. Trong khi đó Thiếu Kiệt nhận được tin tức từ Tymothy thì ngỡ ngác không biết chuyện gì đang diễn ra.

- Vậy đi tôi đi làm việc đi cậu liên lạc với Hall và người khác nhé còn việc cậu dặn tôi sẽ làm. Có gì khi Ngọc Nhi về tôi bảo cô ấy liên hệ lại với cậu sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 914: Trong Cái Rủi Có Cái May.

Màn hình phía bên kia tuy không còn Tymothy nữa nhưng cũng phải không còn kết nối. Thiếu Kiệt thật sự khó hiểu trước giờ hấn với Huyết Long không đụng chạm gì đến nhau. Giờ lại thêm tin tức vừa nhận được cũng không hiểu ắt giáp gì.

Trước đó người của Huyết Long còn ủng hộ hấn làm việc. Giờ tự nhiên lại đổi đầu. Ở đây người biết nhiều nhất về tổ chức Huyết Long này cũng không có ai. Với câu hỏi tự đặt ra mình Thiếu Kiệt đi tìm câu trả lời nữa thì chỉ là vô vọng.

Đứng lên khỏi ghế Thiếu Kiệt nói một thành viên của Vô Ảnh gọi Jackson với Blake đến để mình bàn bạc công việc. Hấn đi tới đi lui xung quanh chỗ đặt thiết bị. Để tự mình tìm ra lời giải thích cho việc đang diễn ra hiện tại.

Đang chú tâm vào những dòng suy nghĩ của mình sắp xếp mọi thứ liên quan giữa mình với Huyết Long Thiếu Kiệt bị kéo ra khỏi suy nghĩ đó khi mà Jackson cùng Blake xuất hiện lên tiếng gọi hấn.

- Thiếu Kiệt có việc gì vậy?

- Bên kia mới đưa cho em tin tức Huyết Long có người muốn đổi phó em. Còn bảo cẩn thận. Theo hai người nghĩ việc này là như thế nào?

Jackson với Blake nhìn nhau một cái cũng khá bất ngờ. Họ thấy việc này đúng là khá vô lý. Thiếu Kiệt không dính dáng gì nhiều với Huyết Long dù có một số thứ gặp mặt mà không tiếp xúc nhiều. Nhưng giờ đối phương lại hướng người bên mình gây khó dễ thì không thể nào.

- Em chắc không. Họ làm sao đối phó với chúng ta. Anh nhớ rằng mình cũng không đụng chạm gì họ. Hơn nữa đội chín của họ không phải ủng hộ chúng ta sao. Việc này là như thế nào. Họ lập trường ra sao chứ.

Jackson lên tiếng hỏi lại Thiếu Kiệt bởi hẳn cũng thấy khó hiểu khi cùng một tổ chức mà lại có hai chiều hướng đối đầu lẫn nhau như thế này. Nếu nói Huyết Long không ủng hộ việc Thiếu Kiệt tiếp quản Tam Giác Vàng thì ngay từ đầu họ đã ở thế đối lập.

Khi đó đội Chín của Huyết Long sẽ xuất hiện ở trạng thái đối đầu mới đúng không thể nào xuất hiện với người đứng giữa quyết định toàn bộ Tam giác vàng thuộc về Thiếu Kiệt.

- khả năng khá cao là có thật. Theo như Tymothy nói lại thì Hà Vi dưới thân phận Thiếu Kiệt nhận được thư cảnh báo này. Em nghĩ chắc chắn phải có điều gì đó Có thể đây là một đội nào đó của Huyết Long có thành kiến với chúng ta . Hơn nữa nếu thật sự Huyết Long muốn đối phó chúng ta thì bí mật làm việc là được. Không cần cảnh báo chúng ta sẽ dễ bề bị động hơn. Họ ra tay khi mình không phòng bị vẫn tốt hơn đúng không?

Blake im lặng một lúc. Sau khi nghe những gì Thiếu Kiệt nói hẳn thấy điều này không phải không có khả năng. Tuy đối với nhận thức của mình về Huyết Long hẳn không nắm rõ lắm. Nhưng đối với một thế lực mà các quốc gia khác phải e ngại thì nó cũng sẽ có một mảng tối của việc điều hành. Không một tổ chức nào mà bên trong không có sự tranh đấu cần thiết để phát triển.

- Chưa biết việc này đúng hay không nhưng xác thực có khả năng rất lớn. Huyết Long được chia là chín đội như chúng ta có được thông tin. Hiện tại ngoài một đội duy nhất chúng ta biết còn có tám đội khác thì thông tin về nó hoàn toàn là con số không. Vậy thì rất có thể trong tám đội còn lại sẽ có đội hiềm khích với chúng ta.

- Ừ rất có thể là như vậy nhưng phải có điều gì đó làm họ không thật sự giống như đội chín. Như chúng ta biết thì Huyết Long họ có những đội hoạt động riêng cho từng đội. Vậy có khi nào chúng ta đụng chạm đến lợi ích của họ hay không. Hay là trong quá trình phát triển của chúng ta có tranh chấp với một thế lực nào đó mà mình không biết. Nếu như thế thì quả thật bị người ghét vẫn là có khả năng.

Jackson cũng đưa ra nhận định của mình. Nếu không vì lợi ích bị đụng chạm đến thì chắc chắn cũng sẽ không khiến đối phương nhắm vào mình. Đây là suy nghĩ của Jackson hẳn vì mọi việc luôn phải có nguyên do và kết quả cho toàn bộ những thứ đã diễn ra.

- Trước hết chúng ta biết được thông tin chỉ là hữu hạn về những người này. Còn về các thông tin khác hoàn toàn là con số không. Có khi nào đám người ở ngoài kia là của Huyết Long không?

- Không phải chắc chắn là không Huyết Long sẽ như đám người bên ngoài sao. Ngay cả bản thân cũng biết tổ chức thì không nhất quán. Anh đã quan sát rồi dường như những người bên ngoài chỉ là một nhóm mới được tập hợp lại chưa có tổ chức gì. Họ chắc chắn không phải Huyết Long.

Blake đáp lại với Thiếu Kiệt một cách chắc chắn hẳn thấy bên ngoài những người kia hoàn toàn không có khái niệm đoàn đội, Nếu như tổ chức Huyết Long mà như thế này thì các nước khác lúc nào muốn đối phó cũng được. Không cần phải liệt vào nhóm tổ chức nguy hiểm như hiện nay.

- Cũng khó nhĩ tự nhiên ở đâu bây giờ lôi ra một đám người không biết mục đích lại thêm việc của Huyết Long thật đau đầu. Nhưng mà đám người bên ngoài mục đích như thế nào đây mới là điều quan trọng.

- Hiện tại đang đã nhớ Hoách Khang và một số anh em đi dò hỏi người tên Tiêu Đình đó rồi. Chắc sẽ sớm có kết quả thôi. Thời điểm trước đó có lẽ

chúng ta nên án binh bất động.

Jackson biết hiện tại họ phải ở trong nhà không thể rời khỏi đây vì chưa biết đối phương bên ngoài ra sao. Giờ lại thêm vấn đề mới phát sinh từ Huyết Long đám người Thiếu Kiệt cũng không thể ra ngoài để tránh đánh động đến sự chú ý của người khác.

- Xem ra chỉ còn có cách như vậy thôi. Nhưng giải quyết càng sớm càng tốt. Chúng ta không thể ở lý trong này được. Nếu không gò bó chết được. Các anh xem sao thì làm. Trước mắt với đám người bên ngoài gần nhất thì lo trước còn về Huyết Long lúc đó chúng ta tính sau.

Blake với Jackson cũng gật đầu. Đối với trước cửa là hồ sau lưng là soi. Đám người của Blake với Jackson phải từng bước chắc chắn hết tất cả phương diện mới có thể đem Thiếu Kiệt bảo vệ một cách an toàn.

Thiếu Kiệt sau khi nói chuyện với Blake với Jackson cũng tiếp tục ngồi xuống một máy vi tính hắn sử dụng yahoo đăng nhập vào bằng tài khoản của mình. Tìm đến một cái nhóm nhỏ được lưu trữ trên giao diện của yahoo.

Khi hắn vừa online dòng tin nhắn hiện thị ra được gửi đến tới tấp. Đối với những tin nhắn cũ Thiếu Kiệt cũng chưa kịp đọc chỉ có thể tắt đi.

Lúc này một khung tin nhắn xuất hiện dạng buzz lên trên màn hình của Thiếu Kiệt sau đó là một dòng chữ hiển thị lên.

- TK cậu trốn ở đâu đến giờ mới xuất hiện. Cậu biết có chuyện gì không còn là chuyện quan trọng nữa. Cách đây vài hôm tôi phát hiện trên chuỗi khối bị gia tăng bất thường từ hai mươi một triệu bitcoin tăng lên thành một trăm ba mươi sáu triệu. Nhưng sau vài giờ nó bị xóa khỏi hệ thống. Cậu xem satoshi bên kia có chuyện gì thế tôi liên lạc cũng không được.

Thiếu Kiệt chỉ thờ dài. Tài khoản của Satoshi Thiếu Kiệt là người nắm giữ hẵn không online thì người nào có thể liên hệ lại được với người hiện tại không còn trên thế giới.

- Hall à ông cũng đừng có quan trọng hóa vấn đề thế chứ. Có lẽ ông ấy điều chỉnh gì đó. Người cai quản hệ thống bên tôi nói mấy ngày trước có một đợt xâm nhập của hacker nhưng mà mọi thứ đã được sửa lỗi lại hết rồi sẽ không xuất hiện tình trạng tương tự nữa đâu.

Ở bên kia của khung chat có vẻ khá gấp gáp nhắn tin lại.

- Cái gì bị hacker xâm nhập. Việc này mà cậu cho là không có việc gì thì tôi thua. Cậu có biết mỗi năm giới hacker xâm nhập biết bao nhiêu ngân hàng lấy đi biết bao nhiêu tiền không. Nếu họ mò tới cái lĩnh vực này đúng thật là không dễ nói đâu. Trên không gian mạng cậu nói cứ như mọi thứ đều không có chuyện gì lớn. Nếu như vài lần như thế này sẽ làm mọi người không tin tưởng như ban đầu nữa.

Hall đưa ra một khung chat đầy những chữ. Với sự tin tưởng của mình về sự phát triển mạnh mẽ của đồng tiền này khi nó bước lên con đường thay đổi tiền tệ. Hall đặt kỳ vọng khá nhiều về nó. Ông hiện tại đã cho thử nghiệm các phương thức khai thác bitcoin từ hệ thống máy tính của mình. Và luôn theo dõi sát sao quá trình đó.

- Hall ông làm nghiêm trọng vấn đề rồi đấy. Tôi nói ông nghe một phần mềm, một công nghệ mới nào xuất hiện cũng phải có một chút lỗi lầm. Nếu như hiện tại đám hacker nhắm đến càng tốt cho chúng ta. Ông nghĩ xem họ cần phải làm một số lượng lớn các câu lệnh để xâm nhập vào. Khi đó chúng ta biết được lỗ hổng cần thiết mà khắc phục. Nếu như để sau này mới phát hiện ra thì lúc đó mới thật sự là khó lường. Cái này tôi phải gọi là trong cái rủi có cái may đấy.

Thiếu Kiệt nhanh chóng đáp lại bằng cách gõ bàn phím theo suy nghĩ của mình từng dòng chữ hần đánh ra được đưa lên khung chat bên kia người liên lạc là Hall cũng khá lâu sau mới đưa ra một câu tiếp theo.

- Cậu nói cũng đúng nếu bây giờ không phát hiện sớm sau này sẽ có nhiều khả năng là chúng ta bị động hơn nhiều. Nhưng tôi đang thắc mắc cậu làm sao để cho satoshi có thể khắc phục điều này nhanh chóng như vậy? Lỗi được phát hiện ra ông ấy chỉ có một mình thì làm sao làm nhanh được như thế. Tôi đang nghi ngờ cậu có một đội nhóm chuyên hỗ trợ cho ông ấy đây này.

Hall đưa ra thắc mắc của mình Thiếu Kiệt ở bên cạnh màn hình chỉ mỉm cười. Đúng là với hần việc làm những kết cấu sửa đổi là do nhóm người tymothy thao tác dựa trên một bản sao bản mã nguồn mà satoshi đã gửi cho hần.

- Hall à. Ông nghĩ xem nếu hacker đụng vào tới phần can thiệp được mã nguồn của bitcoin vậy thì họ cần một hệ thống máy chủ không thua kém máy chủ bitcoin của satoshi đi. Vậy thì nếu như hai bên không cân bằng và việc một người giỏi như satoshi ông ấy phải biết ai lựa chọn người nào hỗ trợ cho ông ấy chứ. Tôi đơn giản chỉ cần bỏ tiền cho ông ấy nâng cấp máy chủ lên gấp ba lần mà thôi. Còn đội ngũ của satoshi đang sử dụng là nhóm người đang kiểm soát Blockchain. Tôi chỉ nói như thế ông chắc hẳn phải hiểu đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 915: Mời Đi Đám Tang

Thiếu Kiệt thấy một người như Hall sớm sẽ biết được một số chuyện liên quan hơn nữa ông lại là người đi theo sát với đồng tiền kỹ thuật số này. Ông ta sẽ có thể suy luận ra được nhiều điều liên quan.

Màn hình bên kia hiện lên những dòng đang trả lời một lúc sau mới đưa lên được câu đáp lại với những gì mà Thiếu Kiệt đã cho ông biết.

- TK cậu giàu tôi thật kỹ đấy. Hèn gì đám satoshi lại tin tưởng cậu thế. Cậu dùng tiền để đập chết đối phương như thế này thì đúng là hiệu quả hơn việc phải thay đổi một số thứ. Chỉ cần biết được lỗ hổng là gì và lại sau đó nâng cấp máy chủ gấp hai gấp ba lần chế độ đọc trên gigabyte thì hacker trừ khi cũng bỏ ra số tiền thật lớn như thế mới theo kịp.

- Điều khó khăn nào cũng nên giải quyết bằng cách đơn giản. Như thế không phải tiện hơn là chúng ta mày mò khắc phục lỗi xong lại để cho hệ thống của đối phương có thể tấn công mình sao.

Thiếu Kiệt trả lời lại cho Hall bằng một sự tự tin bởi cho đến những năm sau đó trong giới hacker vẫn lưu truyền một câu bitcoin có thể hack được nhưng bạn phải có một máy chủ gấp hai lần của hệ thống hàng không vũ trụ nasa lúc đó bạn mới có thể ddos hệ thống của bitcoin.

- TK tôi tò mò muốn biết cậu vốn nói mình là dân kinh doanh. Hiện tại trên bản phủ hào forbes tôi không biết giá trị tài sản của cậu là bao nhiêu và đứng hàng thứ mấy?

- Nay Hall ông đừng kiếm cớ tìm ra lý lịch của tôi nếu nói hiện tại à. Giá trị tài sản của tôi tầm khoản mười ba mươi bốn tỷ. Con số này chắc đủ để

cho ông có cơ sở biết được tôi có thể bỏ tiền cho dự án của satoshi như thế nào đi. Tôi tin sau này sẽ không có gì làm trở ngại đồng tiền này phát triển.

Hall nghe Thiếu Kiệt đáp lại lời của mình. Chỉ nói ra khoảng số tiền mà hắn đang có. Như vậy cũng đã có thể đoán được một chút nhưng hắn không nghĩ rằng Thiếu Kiệt sẽ không bao giờ xuất hiện trên bảng tỷ phú hào ở thế giới. Dù tài sản hắn đúng thật có thể lọt vào danh sách này, Ở những năm 2009 khi mà người đứng đầu bản tỷ phú hào forbes là bill Gates với con số bốn mươi tỷ khi ông bước vào tuổi năm mươi ba.

- Tốt. Đã biết được điều này sau này tôi cũng yên tâm hơn không ít. Hôm nay cậu online lên cũng đã để tôi biết được nhiều điều. Nhưng mà thời gian bên này cũng không còn sớm tôi đi ôm giấc mộng đẹp là sau này mình sẽ giàu đây. Khi khác gặp lại cậu sau.

Thiếu Kiệt nhìn vào đồng hồ tính sự chênh lệch múi giờ của Hall nghĩ đúng thật cũng không phải còn sớm gì ở phía bên kia nên hắn thoát khỏi phần mềm chat trực tuyến yahoo.

Vừa đứng lên xoay mình vài cái. Một người của Vô Ảnh đã đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Tổng Vũ với Phan Thế Như đã thức giấc muốn gặp cậu có việc. Hiện tại họ đang ở phòng khách. Cậu xem có đi gặp họ không.

- Ừ cũng nên gặp hai vợ chồng họ một chút. Đến đây họ đi theo chúng ta cho dù không muốn nhưng hiện tại cũng ở chung một nhà. Đi thôi.

Thiếu Kiệt rời gara xe đi lên phòng khách lúc này Tổng Vũ và Phan Thế Như đã ngồi ở đó. Hai người vừa mới dùng bữa sáng do mấy người của Bách Quân để lại. Nếu nói việc Hoách Khang phải gọi đến đồ ăn nhanh cho đám người Vô Ảnh và Thiếu Kiệt. Thì Phan Thế Như lại là em gái của

Bách Quân đôi với việc này có sự chênh lệch rõ ràng người nào là chủ của bọn họ.

- Hai người xem ra ngũ dật muộn thật đấy đợi mặt trời cao quá cây sào rồi mới chịu dậy.

- Cũng không trách được ngày nghỉ mà phải tranh thủ nghỉ ngơi đến lúc vào làm thì mọi thứ đều rối rắm không có thời gian suy nghĩ. Được rồi con giải quyết hết mọi chuyện xong chưa Tống Long.

Tông Vũ thấy Thiếu Kiệt nhìn hai vợ chồng mình trách móc về giờ giấc liền phân trần. Còn hỏi han thử tình hình mọi việc của hắn đã êm xuôi hay chưa.

- Không cần hai người quan tâm quá vấn đề này đâu. Cái gì muốn xong thì nó xong rồi. Còn mấy cái ngoài ý muốn thì đến lúc đó tính sau. Hai người gọi tôi ra đây có chuyện gì không nói luôn đi để khỏi tốn thời gian của nhau.

- Cũng không có gì vốn định nói với cậu cùng với vợ chồng tôi đi tham quan dạo chơi một chút chứ tôi thấy cậu không công việc thì cũng ở trong nhà như thế hình như không tốt lắm. Với lại có người bạn ở Thẩm Quyển này vừa mới mất cậu đi tới đó biết đâu gặp được một số người có thể hợp tác với mình sau này.

Phan Thế Như nói ra điều này làm Thiếu Kiệt cau mày nhìn bà, Người ta thường mời tiệc họp mặt ăn giỗ, hoặc cưới sinh dựng vợ gã chồng. Không ai lại đi mời người khác đi đám tang bao giờ. Dù quan niệm phương đông có thay đổi như thế nào thì việc đi đám tang luôn xuất phát từ sự tự nguyện đến viếng người đã quá cố.

- Bà có bị gì không vậy? Hết chuyện rồi lại đi mời tôi đi đám tang. Bộ hết chỗ để đi rồi à.

- Tống Long thật sự đi con cũng không có ý nghĩ gì đâu. Đối với việc này thật sự có lợi. Người đó dù không còn tại chức. Nhưng những người ở phe cánh của người này có phần giúp sức cho chúng ta rất nhiều. Nói đám tang thật chất chỉ đến xem bộ cục người nào đứng về phía nào thôi.

Tống Vũ lập tức giải thích dùm Phan Thế Như vì cảm giác như Thiếu Kiệt không hài lòng. Đối với việc Đám Tang thật chất người đến chủ yếu là quan chức kết nối lại với nhau để tạo ra một thế cục mới mà họ cảm thấy cần thiết.

- Thì ra là như thế. Nhưng mà không vì vậy mà hai người lại rủ tôi đi theo đi chứ. Vốn những việc này tôi không có mặt cũng được hai người muốn đi thì cứ đi tôi không cản. Cần gì phải rủ tôi theo. Mà cũng ngộ cái người kia chọn lúc nào không chọn lại lựa đúng thời điểm hai người đến thăm quyền này mà chết à?

Thiếu Kiệt có phần nghi ngờ trong chuyện này có cái hồ không nhỏ. Việc gì mà Tống Vũ lại Phan Thế Như muốn để cho Thiếu Kiệt đi cùng đến một nơi mà hẳn hoàn toàn không quen biết một người nào. Lại không phải là tiệc hỉ hoặc họp mặt bạn bè có thể bắt chuyện làm quen.

Trong Đám tang của người khác mà giới thiệu khách rủ theo hẳn cũng không hẳn được gì.

- Tống Long đừng nói vậy. Ở đây chúng ta biết với nhau nhưng nếu đi ra ngoài những người không biết sẽ hiểu lầm. Đâu ai có thể chọn giờ mình mất bao giờ. Ông ấy bệnh cũng lâu rồi. Chỉ là mới đây không chịu nổi nữa qua đời mà thôi. Hơn nữa nếu bố và dì nếu đang ở Bắc Kinh cũng phải sắp xếp đi dự đám tang này. Điều này là bắt buộc rồi.

Tống Vũ nghe Thiệu Kiệt nói cái đám tang dường như không thích hợp trong mắt hắn khiến cho Tống Vũ chỉ biết nói lời êm tai. Thật sự thì con người chỉ hận mình không thể sống lâu hơn một chút chứ ai lại muốn đúng thời điểm mình chết đi bao giờ. Điều này Thiệu Kiệt cũng biết nhưng hắn muốn hiểu rõ liệu cái đám tang như thế này lại chọn đúng dịp hai vợ chồng Tống Vũ đến Thẩm Quyển thì khá trùng hợp.

- Việc này không phải muốn chỉ mời mình cậu. Nhưng tôi chắc chắn nếu không mời cậu thì Trương Hạo không đi. Mục đích của hai vợ chồng tôi muốn để cho người mới nổi như Trương Hạo đánh lừa đám người ở đó về khả năng chống lưng của họ. Để dành mục đích phát triển con đường chôn quan trường. Mà người được lợi trong chuyện này không phải chỉ mình chúng tôi còn có cậu nữa. Nếu biết Trương Hạo, sau này cậu có thể tùy tiện làm việc hơn Tencent có đi đâu phát triển cũng không bị làm khó.

Phan Thế Như không dấu giếm mục đích thật sự của bà. Vì với Thiệu Kiệt có thể tính kế người khác thì muốn tính kế hắn không bằng nói ra lựa chọn để hắn quyết định.

- Xem ra hai người sáng nay cũng coi kên tài chính đi. Việc Trương Hạo xuất hiện đi cùng hai người sẽ nói cho tất cả người của các phe phái đang chờ có một chỗ dựa thấy được Tống Vũ không chỉ có bối cảnh còn có tiền tài cần thiết. Tôi nói không sai đi. Xem ra cả buổi trời hai người nghĩ ra việc này cũng tính toán dữ lắm à.

Phan Thế Như chỉ mỉm cười. Khi họ đang ngũ nhận được điện thoại của Phan Thế Anh gọi đến bắt họ xem chương trình lại thêm phân phó hai người đi dự đám tang thay ông ta. Phan Thế Như thấy bố mình đang cố gắng muốn nói điều gì đó. Cho đến khi nghe được hết kên tài chính thì bà mới hiểu tại sao, Phan Thế Anh lại muốn bà đi thay ông ta. Đơn giản đây là cơ hội mà ông đưa đến để cho Tống Vũ lôi kéo bè phái. Chỉ cần bà hiểu rõ cần lôi kéo người nào vào trong cái chuyện này là được.

- Nói cũng đúng tôi ở trong nhà thì cũng không làm gì. Trương Hạo hẳn cũng chỉ ở đây vài ngày. Nếu để Trương Hạo thật sự có thể giúp được thì tôi sẽ giúp thôi. Nhưng tôi nói trước. Hiện tại Trương Hạo như thế nào hai vợ chồng ông đều biết. Nếu đi như vậy không tôi thấy không thích hợp lắm. Nên sẽ đem theo người bảo vệ cần thiết. Tránh phát sinh chuyện không đáng có.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc rồi mới đưa ra kết quả cần thiết của mình. Đối với việc chấp nhận ở trong nhà gò bó không bước chân ra đường. Thiếu Kiệt hẳn có phần nào khó chịu. Hiện tại hẳn thấy để cho Trương Hạo và hẳn xuất đầu lộ diện xem chừng sử dụng kế dụ rấn ra khỏi hang vẫn là hơn xa việc đoán già đoán non mục đích của đối phương đang ở bên ngoài.

- Được! nếu cậu chấp nhận thì tốt rồi. Trương Hạo hiện tại dù trong giới không ít người cũng muốn biết cậu ta là người nào đi có vệ sĩ theo cũng là bình thường cậu ta đã trở thành người giàu có trong mắt họ rồi thì có đem theo bao nhiêu người để bảo vệ sự an toàn vẫn là chuyện thường thấy của mấy người có tiền mà.

Phan Thế Như nghe được Thiếu Kiệt đồng ý còn đi kèm điều kiện không cao ngay lập tức liền gật đầu. Tống Vũ bên cạnh cũng nở một nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt của mình. Nếu như nói hẳn trông mong nhất vẫn là sự xuất hiện của Trương Hạo đi cùng mình đến dự đám tang của người quan chức này. Khi đó hẳn thật sự lôi kéo được những người cần thiết thì thế lực của hẳn sẽ được phát triển thêm một bước lớn hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 916: Ăn Tiệc Hay Đánh Nhau

Thiếu Kiệt thấy điệu bộ mừng rỡ của Tống Vũ cũng lắc đầu nhẹ một cái rồi nhìn Phan Thế Như nói.

- Nếu đã thế thì tôi sẽ sắp xếp một chút tình huống cần thiết còn việc phương tiện đi lại tôi nghĩ bà lo liệu được đi. Có thể đi theo tôi và Trương Hạo khoảng mười người. Như vậy chắc ổn rồi chứ gì.

- Được được chứ số người không ít không nhiều vừa đi với phương diện vệ sĩ khá phù hợp. Vấn đề xe cộ cậu cứ để tôi lo liệu là được.

Không đợi cho Phan Thế Như nói hết câu Thiếu Kiệt đã đứng lên đi tới bên cạnh một thành viên của Vô Ảnh đang đứng trong góc nhà nói nhỏ vào tai hắn điều gì đó. Người này chỉ khẽ gật đầu đồng ý rồi rời đi.

Thiếu Kiệt quay người đi xuống gara chỉ để lại một câu nói cho hai người vợ chồng Tống Vũ.

- bà cứ sắp xếp xe đi khi nào xong việc rồi gọi tôi. Trương Hạo hắn đang thu xếp đồ đạc nói hắn gặp tôi giúp nhé. Như vậy đi hết chuyện giải tán.

Tống Vũ nhìn theo bóng lưng của Thiếu Kiệt thở dài một tiếng đối với việc bố không thể nói con mình. Còn bất lực phải dựa vào sự giúp đỡ của đưa con mình là điều hắn cảm thấy không thoải mái. Nhưng giờ không dựa vào thì hắn trước sau vẫn không được xem trọng.

- Haizz thằng nhóc thật khó chịu chả hiểu sao đầu óc nó lại hơn xa mình. Thật muốn nói với nó điều gì cũng phải hồi hộp như thế này đau tim quá.

- Tôi thấy ông nên tự hào mới đúng. Không biết kiếm trước ông gõ hư bao nhiêu cái mỏ thủng bao nhiêu cái chuông mới được đưa con như vậy.

Thế mà trước đây không biết giữ. Thử ông có năng lực bằng một phần mười của nó là tôi đã nhờ rồi. Ông ngồi đó mà than vãn cái gì. Đi gọi Trương Hạo cho nó đi. Tôi đi sắp xếp xe còn xem chọn y phục đen nào phù hợp nữa.

Phan Thế Như hậm hực đứng lên quở trách Tống Vũ mấy câu rồi đi một nước về phòng. Trong khi đó Thiếu Kiệt về gara ngồi xuống đó không tới bao lâu thì Blake với Jackson đã đến. Vì toàn bộ đề ở phạm vi xung quanh nhà đang quan sát đối phương ở phía xung quanh. Nên thời gian họ đi tới đi lui các nơi trong phòng đều làm đúng theo thời điểm bảo an cần thiết.

- Thiếu Kiệt lại có chuyện gì à?

Jackson vừa buộc miệng gọi thì Thiếu Kiệt đã đưa tay lên miệng ra hiệu cho hắn im lặng. Với việc này Jackson mới gật đầu hắn biết mình lỡ lời. Không như ban đầu hai vợ chồng Tống vĩ đang ngủ trong phòng hắn có thể gọi sao cũng được. Còn thiện tại hai người đã thức hơn nữa theo như lời của thành viên Vô Ảnh của mình thì Thiếu Kiệt vừa nói chuyện với họ xong.

- Hiện tại chúng ta sẽ sắp xếp người đi cùng hai vợ chồng Tống Vũ một chút. Trương Hạo cũng sẽ đi cùng. Hai anh xem sắp xếp người để đi theo em đi. Để vài người ở nhà để quan sát tình hình đám người kia.

- Giờ này đi ra ngoài. Em không đùa chứ chúng ta vẫn chưa biết mục đích của những người bên kia là gì nữa như có chuyện gì bất trắc thì không ổn cho lắm.

Blake cũng giật mình với quyết định của Thiếu Kiệt. Vì hiện tại dù biết số lượng người và nắm rõ những đối tượng bên ngoài xung quanh nhà là ai nhưng họ chưa có động thái nào vẫn còn án binh bất động. Ở đây Thiếu Kiệt lại đưa ra một hành động không thể đoán trước được.

- Ủ. Bên này mình cứ bị động hoài đợi chờ đối phương không phải là cách. Hiện tại biết họ như thế chúng ta cứ ở mãi trong nhà. Đám người kia cũng không thể ra tay. Mục đích của họ không đạt được họ sẽ không mạo hiểm. Thay vì đôi bên đều đợi chúng ta chủ động một chút đem đối phương làm lộ ra mục đích của mình. Nếu thật sự họ đối phó với mình chắc chắn sẽ phải động thủ ra tay khi có cơ hội.

Đem suy nghĩ của mình nói với Blake với Jackson. Hắn thấy rằng cho đến hiện tại đám người kia vẫn ở trong nhà không có động thái dời đi. nếu họ cứ như thế thăm dò lẫn nhau đôi bên mất thời gian không cần thiết. Mà chơi trò đợi chờ này với đối phương. Thiếu Kiệt thật sự không rảnh. Cái hắn lo nhất sẽ là Huyết Long đang có hành động hay không mà thôi.

- Việc này! Có thể nhưng chỉ sợ mình chú tâm đến đám người kia thì Huyết Long lại ở phía sau. Khi đó trước công sau công chúng ta thật sự đối phó hơi bất lợi.

- Đây là việc em muốn thương lượng với các anh. Đám người kia thật sự có cần lo lắng hay không thì anh là người chắc chắn nhất Vô Ảnh thành viên ra sao chắc anh là người hiểu rõ năng lực của họ nhất.

Thiếu Kiệt nhìn Blake hỏi về kết luận giữa việc để Vô Ảnh đối đầu với đám người bên ngoài thì phần thắng sẽ nghiêng về bên nào để có được cái nhìn tổng quát mà đề phòng.

Blake suy nghĩ vài giây rồi mới gật đầu trả lời Thiếu Kiệt. Đối với Vô Ảnh những người ở đây. Blake có lòng tin họ giải quyết được đám người đang ở nhà của người tên Tiêu Đỉnh kia khả năng có thể tác chiến đồng đội không phải một nhóm người mới tập trung lại có thể đánh thắng.

- Vô ảnh có thể giải quyết họ một cách tốt nhất. Nhưng đây là việc nếu như giữa đường không xuất hiện Huyết Long. Nhưng cũng chưa biết Huyết

Long người lúc nào sẽ ra tay. Nên nói một chọi một không thì Vô Ảnh thắng chắc thậm chí chỉ cần ba đến năm người là được.

- Chỉ sợ là thừa cơ hội chúng ta đang đối phó với đám người kia Huyết Long lại nhảy ra lúc đó mới là tình huống mà anh với Blake lo lắng. Sức chiến đấu của đám người Huyết Long chắc chắn sẽ không thường. Nhất là cách đấu hoặc về vũ khí nóng họ cũng không có thang điểm đo lường chính xác. Điển hình là đội chín em thấy rồi đấy.

Jackson cũng đưa ra lập luận của mình khi thấy cơ sở khả năng có điều kiện ra tay nếu tiến hành ám sát một người thuận lợi. Đối phương đang gặp khó khăn trong việc bị một nhóm người khác tập kích. Khi đó chỉ cần ra tay bất ngờ họ có thể chiếm được tiên cơ.

- Như vậy đúng là khó thật hiện tại nếu đi cùng hai vợ chồng kia nữa thì chúng ta đúng là khó lo liệu thật. Nếu thế thì sẽ chia binh đi. Chúng ta một nhóm người đi trước giống như việc bình thường thôi xem như có người bảo vệ đi cùng. Anh hoặc Jackson mỗi người nắm giữ một nhóm. Nếu như nhóm đầu bị tập kích thì nhóm thứ hai tiếp viện khi xuất hiện Huyết Long. Hai người thấy thế nào?

Thiếu Kiệt đưa ra quan điểm của mình trong việc này. Blake đã có khả năng tin chắc Vô Ảnh có thể dùng ba đến năm người để đối phó ngàn hai mươi người. Không kể đến đánh nhau bằng tay không hoặc vũ khí nóng thì lúc nào cũng để lại một nhóm ở phía sau hỗ trợ khi cần là điều mà Thiếu Kiệt thấy không thể tránh khỏi.

- Được chứ. Nếu như vậy thì chỉ cần nhóm Blake đi đầu nếu mục đích của mấy người kia là em thì họ ra tay. Khi đó chỉ cần em cẩn thận một chút. Đám người kia để cho Blake với thành viên vô ảnh đối phó. Nếu có Huyết Long thì anh sẽ đợi họ xuất hiện mà tiến hành đánh úp bất ngờ. Dù sao đối phương cũng không biết bên mình đem theo bao nhiêu người để bảo vệ em.

Jackson đem suy nghĩ mà Thiếu Kiệt đã nói đưa ra thành bố cục cần thiết. Cả ba người thấy điều mà họ lợi thế nhất hiện tại là kể cả Huyết Long hay đám người đang bên trong khu biệt thự cao cấp này đều không biết họ có bao nhiêu người.

- Xem ra ý tưởng này không tồi. Về phần bảo cậu ấy cẩn thận có khi nào quá thừa không. Cậu nên nhớ cậu ấy đánh đám không thua gì hai người mình. Khi đó chưa biết chừng phải giao lại việc bảo vệ hai vợ chồng kia cho cậu ấy đấy.

Blake lúc này cũng gật đầu bật cười với ý kiến của Jackson. Vì nếu để Thiếu Kiệt cẩn thận thì chắc đám người Blake với Jackson trở thành người làm cảnh cho Thiếu Kiệt đứng một bên chỉ đạo. Với tính khí của Thiếu Kiệt tiếp xúc khá lâu. Nên Blake biết đã đụng chuyện Thiếu Kiệt mà khoái chí lên thì sẽ đích thân tham gia vòng chiến.

- Ủ nhĩ quên mất! Cậu ấy chứ có phải công tử bột nào đâu.

Jackson vừa cười lớn vừa nói với Blake thì ngay phía sau hẳn Trương Hạo vừa mới từ trên nhà đi xuống.

- Ê mày có chuyện gì mà gọi tao thế đang xếp đồ. Nghe nói là mày định để tao đi cùng với hai vợ chồng kia à. Đi đâu thế?

- Cũng không có gì quan trọng. Trước mắt thì cứ đi chơi một chút, Không lẽ ở nhà như thế này hoài. Sau đó biết đâu lại có cơ hội giãn gân giãn cốt. Nhưng phải xem là đám người ở ngoài kia có thật sự gan hay không đã.

Nhìn Trương Hạo đưa ra một lời nói đùa. Đối với việc bố trí vừa rồi của ba người cũng không nói lại quá nhiều cho Trương Hạo biết. Thiếu Kiệt nhìn Trương Hạo cười cười rồi nói với Blake và Jackson.

- Hai người yên tâm. Đối với việc cần phải bảo vệ hai vợ chồng kia để cho thằng này lo là được rồi. Dù sao nó đánh đấm cũng không tệ lắm. Trước giờ lo công việc chắc chưa động tay động chân lại. Mà xem chừng Tông Vũ ông ta cũng biết bảo vệ vợ mình như thế nào. Hai người quên là hôm đó ở nhà họ Tông ông ta cũng có chút võ nghệ sao. Chỉ cần trang bị thêm một chút áo chống đạn mà chúng ta có thì đối với vũ khí nóng cũng không thật sự là mối lo ngại cần thiết.

- Dù cái gì mà có động tay động chân mày. Mà thật từ lúc mình lên hương tới giờ hình như tao chưa đánh nhau lại bao giờ. Ấy mà có cái gì đó sai sai. Tại sao đi với vợ chồng kia lại có đánh nhau. Mày định chơi trò gì à lại có cả súng ống gì ở đây. Không phải là đi ăn tiệc sao lại bày binh bố trận áo chống đạn làm gì? Giờ là đi ăn hay là đánh nhau đây?

Trương Hạo trả lời lại một cách vô tư và đưa ra nhưng gì hấn thắc mắc. Bởi vì Tông Vũ đi gặp hấn nói Thiếu Kiệt rủ hấn đi ăn tiệc cùng với họ. Giờ xuống đây cái duy nhất hấn nghe thấy là đánh nhau. Hơn nữa còn là đánh nhau to có thể lôi cả súng ống đạn dược vào.

- Thì đến lúc đó mày cứ làm theo lời tao là được. Không cần phải biết trước đâu. Nếu mày biết trước còn gì là hay nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 917: Bạo Lực Áp Chế Bạo Lực

Mặc cho Trương Hạo có cố gắng hỏi han các thứ ba người Thiếu Kiệt Blake với Jackson cũng không trả lời. Khuôn mặt của hắn có chút không vui và khó chịu. Dù sao thì hắn cũng đi cùng muốn việc gì cũng phải báo trước để hắn chuẩn bị một chốc. Thiếu Kiệt thấy thế nói với Trương Hạo.

- Cái mặt mày đừng như đi đưa đám được không? Bây giờ thật chất là tao cũng không biết là đám người kia có nhắm đến chúng ta hay không. Nên có đánh nhau hay là bình an vô sự thì tao cũng không nói trước cho mày biết được. Nên cứ làm liều đi một lần đi. Mày cứ nghi ngờ hỏi tới hỏi lui thì tao cũng không trả lời được.

Trương Hạo vừa được mấy người bên Vô Ảnh mặc vào cái áo chống đạn. Vừa thao tác Trương Hạo đáp lại lời của Thiếu Kiệt.

- Tao thấy không thoải mái chút nào. Đi ra ngoài phải man theo mấy cái này không bắt an mới lạ. Mày xem này cứ mỗi lần đi ra ngoài mà bên trong phải mặc cái áo chống đạn như thế này thì tao thật không hiểu được. Người khác giàu có cũng đâu đến mức như bọn mình.

- Cái đó cũng hên xui thôi mày ơi. Đối với việc này tao cũng bất khả kháng. Nhưng mà không làm không được. Mặc áo vào rồi đi thôi. Mày không thấy đến cả tao Vô Ảnh cũng mặc áo chống đạn sao. Chỉ thiếu mỗi việc là mang lên cái nón bảo hiểm dày cộm nữa thôi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa mặc vào cái áo. Hắn chỉnh lại vài chỗ rồi nhìn lại cơ thể mình đưa tay vươn vai một vài chỗ. Xem thấy cũng không hạn chế việc cử động của mình lắm Thiếu Kiệt mới gật đầu.

Phan Thế Như với Tống Vũ đã sắp xếp xong xe cộ. Đối với việc Bách Quân đưa qua bên này ba chiếc ô tô. Một chiếc ô tô bốn chỗ và hai chiếc ô tô bảy chỗ. Giống nhau hoàn toàn cả màu sơn lẫn ngoại hình.

Những chiếc xe này được hướng dẫn đi vào bên trong một khoản trống trên gara. Thiếu Kiệt nhìn hai chiếc xe bảy chỗ rồi nói với Phan Thế Như.

- Hai người lát nữa đi cùng với Trương Hạo đi. Tôi sẽ đi chiếc xe bảy chỗ này. Ở bên đó cứ để cho Trương Hạo làm nhân vật chính tôi không cần lộ diện cũng được.

- Dù định để tao một lần được làm sếp sao? Vậy mày mặc đồ này xem ra không thích hợp lắm. Ít ra cũng phải như Blake hay Jackson mới ra dáng vẽ vệ sĩ chứ mày.

Vốn định hỏi vờ Thiếu Kiệt tại sao lại làm như vậy nhưng Phan Thế Như phát hiện ra hiện tại nếu người làm chủ Tencent là Trương Hạo cũng không phải Thiếu Kiệt. Đi cùng với hai người có thêm Thiếu Kiệt nữa thì với tư cách là con của Tống Vũ cũng không ổn lắm.

- Được rồi cậu muốn như thế cứ quyết định như vậy đi. Chỉ cần Trang bị thêm thiết bị liên lạc thì cậu ấy cũng giống như một vệ sĩ mặc thường phục thôi. Như thế cũng đơn giản hơn. Không cần phải thay đồ nữa chỉ cần đem thiết bị liên lạc gắn vào là được.

Một người của Vô Ảnh đem một máy phát tính hiệu đặt vào phía sau ở khu vực thất lưng. Cùng với Tai nghe được nối vào hệ thống liên lạc. Khi mọi thứ đã hoàn thiện xong hết thì Hấn cùng với nhóm người Vô Ảnh chỉ làm hai tốp nhỏ.

Thiếu Kiệt cùng với Blake và vài người nữa lên cùng một xe. Jackson và những người khác lên cùng một xe. Chỉ có Trương Hạo thì lại trở thành

khách của Phan Thế Như và Tống Vũ. Cả ba chiếc xe bắt đầu rời khỏi nhà để xe với việc chiếc xe bảy chỗ nơi mà Thiếu Kiệt cùng với Blake ngồi chạy trước tiên.

Người tài xế lái xe này hiện tại là người của Bách Quân. Địa điểm cần đến ở nơi nào hẳn đã trao đổi với Phan Thế Như nên không cần phải để cho xe Phan Thế Như chạy trước dẫn đường.

Tiếp theo là chiếc ô tô của Phan Thế Như, Tống Vũ và Trương Hạo. Cả hai chiếc rời khỏi nhà xe thì ở gần đó đám người của hai anh em họ Vu cũng nhận được tin tức.

Tất cả những người của họ đang ở trong mấy căn nhà gần đó cũng vội vàng tập trung. Vu Thái lập tức lấy chiếc xe hai mươi chín chỗ của hắn ra đuổi theo còn những người khác thì lần lượt đón những chiếc taxi để không bị bỏ lại ở phía sau.

Hành động của đám người Vu Thái với được thu vào trong mắt của Jackson. Từ trong nhà để xe Jackson vẫn chưa rời đi mà án binh bất động đợi xem diễn biến của những người bên ngoài. Thông qua hệ thống liên lạc báo cáo.

- Thiếu Kiệt Có thể xác định được mấy người kia xem ra tới đối phó chúng ta, Họ đang cho người đuổi theo xe của em đây. Chiếc ô tô hai mươi chín chỗ sẽ là chiếc xác định vị trí của em ở đâu mà báo về cho những người khác. Có thể họ sử dụng hệ thống điện thoại để truyền tải thông tin lẫn nhau.

Blake nghe Jackson báo cáo với Thiếu Kiệt như vậy cũng lên tiếng hỏi lại.

- Đối phương đưa ra bao nhiêu người có để người ở lại nhằm đánh vào nhà chỉ huy hay không?

- Đối phương chia nhỏ ra làm nhiều nhóm đi trên taxi ở phía sau. Toàn bộ người đã bắt đầu xuất phát. Xem ra họ không định cho người đánh chiếm căn cứ để có thể tiện việc ra tay. Có thể họ nghĩ là sẽ đem Thiếu Kiệt giải quyết được ở trên đường.

Jackson ngồi trong xe nhìn về phía những căn nhà bằng ông nhóm và đưa ra suy luận của mình cho chuyện này. Đối với việc toàn bộ những người trong mấy căn nhà rút đi bằng xe taxi sau khi bên họ có động thái để cho hai chiếc ô tô rời đi cũng đã cho thấy đối tượng họ nhắm vào chính xác là Thiếu Kiệt. Nếu không dám người này không cần gấp rút như vậy điều xe taxi đến chỉ để rời đi trước sau không dưới vài phút

- Đã rõ xem ra họ sẽ lựa cơ hội tốt nhất mà ra tay. Cậu xem xuất phát luôn đi chúng ta thật sự không để cho sơ sót để đám người này bắt được thời cơ ra tay với Thiếu Kiệt. Cố gắng giữ khoảng cách tiếp viện trong mười phút. Khi có tình huống thì chúng ta phối hợp hành động.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng lên tiếng nói với Blake cùng Jackson thông qua hệ thống liên lạc được đặt trên tai mình.

- Lưu Ý phải bắt cho bằng được người nào làm đầu lĩnh của đám người đó. Có như vậy chúng ta mới biết họ đối phó với chúng ta với mục đích gì. Đám người này mới tập hợp lại. Chắc chắn phải có người thuê mướn họ làm việc. Mà người nào làm đầu lĩnh hẳn phải biết đối tượng trả tiền là ai.

- Việc này em khỏi lo đi. Anh với Jackson biết phải làm như thế nào. Nếu như đối phương là người dễ đối phó anh nghĩ em nên tính đến việc hạ bệ mối nguy hiểm này. Đây chỉ là ý kiến của anh em cứ bị động không tốt lắm. Việc để mình không nguy hiểm tốt nhất là nên triệt hạ đối tượng ngay

từ đầu. Không người nào ác với người nào nhưng nếu cứ như em bây giờ sau này sẽ có chuyện ngoài ý muốn nhiều hơn.

Blake ngồi bên cạnh Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình. Đối với việc Thiếu Kiệt có phần mềm lòng và ra tay có phần luôn nhường nhịn người khác trong vấn đề liên quan đến mình thì Blake thấy không có nhưng đối với việc ra tay để không còn trở ngại thì Thiếu Kiệt có vẻ chùng tay.

- Được rồi! Việc này em sẽ suy nghĩ lại.

Thiếu Kiệt đáp lời rồi im lặng. Đối với việc trước giờ hắn làm tuy có giết qua người nhưng hắn không bao giờ chủ động. Bởi vì mỗi một người đều là sinh mạng. Hắn cũng không phải là nhân vật chính trong các tiểu thuyết trên mạng một tay có thể quyết định sinh sát người khác.

Cuộc sống này không có chuyện nắm đấm ai lớn thì người đó có tiếng nói. Kẻ có tiền có thế mới thật sự là người có quyền. Nắm đấm có lớn đến đâu cũng chỉ là hạn người hữu dũng vô mưu. Làm một người như thế buộc hắn thật sự phải suy nghĩ lại.

- Anh chỉ đưa ra ý kiến của mình thôi còn quyền quyết định thì thuộc về em. Trước giờ em thấy người nước anh rồi đấy. Tuy sử dụng bạo lực rất nhiều nhưng nó lại áp chế được cái gọi là nguy hiểm tiềm tàng. Đối với nguy hiểm sẽ phát sinh thì việc dùng bạo lực áp chế nó luôn là cách tốt nhất.

Blake nói rồi cũng không làm gì khác mà quan sát chiếc xe phía trước nơi Trương Hạo và hai vợ chồng Tống Vũ đang ở trên xe. Quan sát được một chút phía trước họ sẽ không có trở ngại gì. Blake mới nhìn qua kính chiếu hậu ở phía sau xe.

Hắn mỉm cười một nụ cười khá vui vẻ lên tiếng nói với những thành viên của Vô Ảnh trong xe.

- Mọi người chú ý đối tượng đang lái chiếc xe hai mươi chín chỗ kia nhé. Hắn xem ra là người có manh mối cho người nào đã thuê người đối phó chúng ta.

Không ít người của Vô Ảnh đang ngồi trên xe đều nhìn vào hường chỉ của Blake thông qua cái kính chiếu ở phần sau xe. Một chiếc xe hai mươi chín chỗ với một người ngồi ở vị trí lái phía bên trái. Trên xe hoàn toàn trống trải. Người này vừa lái xe nhưng cũng vừa cầm điện thoại trước mặt mình.

- Tên này liệu mình thật. Hắn vừa lái xe vừa nói chuyện điện thoại luôn. Không sợ sẽ gây ra tai nạn hay sao?

Một thành viên của Vô Ảnh lên tiếng đề cho mọi người trong xe cũng gật đầu. Đối với hành động vừa ngồi lái xe một tay ôm vô lăng một tay nói chuyện điện thoại như thế này nếu trên đường có tình huống bất ngờ chắc chắn hắn sẽ xử lý không kịp.

Blake bây giờ mỉm cười một nụ cười nham hiểm hắn nhìn qua trên toàn bộ đoạn đường rồi mới nói vào bộ đàm.

- Jackson cho người đập hết ga hết số đuổi kịp nhóm chúng tôi. Có chuyện để cho cậu làm đây. Cái tên lái xe hai mươi chín chỗ xem thường tính mạng mình cậu làm cách nào cho hắn rời khỏi cuộc chơi đi. Nhớ bắt sống hắn lại. Đừng để tai nạn chết hắn.

Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ những rồi cũng lắc đầu mỉm cười. Blake đề cho Jackson làm việc thì cả hai phải hiểu mình cần làm điều gì. Như thế đã đủ để cho người lái xe hai mươi chín chỗ kia chịu thiệt.

- Nhớ đừng để tai nạn ảnh hưởng người khác. Hơn nữa đừng để những người theo sau chú ý. Nên lựa chọn triết tiêu từng thành phần gần nhất đối với bọn người các anh là đợc Jackson. Để lại những người ở phía trên cho Blake với những người khác đối phó. Đối phương có phản kháng giết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 918: Diệt Đoàn (1)

Mệnh lệnh của Thiếu Kiệt đưa ra bên kia Jackson phải im lặng một chút mới có tín hiệu trả lời lại cho Thiếu Kiệt.

- Đám người kia đi taxi nên sợ rằng ra tay khó hơn dự kiến. Sợ rằng ảnh hưởng đến một số người không đáng cậu có muốn ra tay thật sự.

Thiếu Kiệt cũng im lặng một chút giữ quyết định có người bình thường dính vào việc này hẳn cũng khó có thể đưa ra được liệu mình có nên ra tay hay không. Trước giờ khả năng của Thiếu Kiệt là một người bình thường không hơn nếu đối phương không động chạm gì đến mình hẳn cũng không làm gì người khác. Giờ có người thường can thiệp vào chuyện này làm hẳn thật sự chùn bước.

- Bỏ qua lần này đi. Lựa thời cơ thích hợp mà ra tay. Để người bình thường dính vào việc này cũng không phải là tốt lành gì. Để tên phía sau theo sát chúng ta chế tạo thời cơ cho hắn thắng gấp nếu sử lý để hắn không gặp tai nạn thì xem như hắn số chưa đến mức nào cũng coi như là cảnh cáo.

Khi Thiếu Kiệt đưa ra quyết định bỏ qua việc này thì Blake cũng chỉ mỉm cười. Chiếc xe vẫn chạy trên đường khoảng cách không xa lắm. Thiếu Kiệt ra hiệu cho mọi người trên xe thắt dây an toàn vào.

Bằng một câu nói quen thuộc Thiếu Kiệt để lái xe đột ngột phanh gấp. Đối với việc này miễn sau người tài xế vẫn làm chủ được tay lái và tốc độ cần thiết để tránh va chạm từ phía sau mọi việc đều có thể hoàn thành.

- Phanh Gấp Đi.!

Một lời của Thiếu Kiệt làm cho tài xế dù không hiểu nhưng vẫn làm theo lệnh.

Ở phía sau lúc này vừa đi vừa nói chuyện thông qua điện thoại của mình để báo lại tuyến đường và vị trí của nhóm người Thiếu Kiệt. Khá bất trước việc chiếc xe của nhóm người Thiếu Kiệt thắng gấp lại trên một tuyến đường quốc lộ.

Vũ Thái đem tay lái của mình đánh một vòng để tránh đụng phải những người trên xe. Vốn định ám sát đối phương nếu như không phải do quán tính thấy được việc nguy hiểm trước mắt mà làm việc có mục đích hẳn sẽ không đánh lái tránh né như thế này.

Đoạn đường lúc này cũng không có xe cộ đông đúc. Vì đây là con đường đi đến một khu nhà cao cấp nằm cô lập cách thành phố một quãng đường khá xa. Vũ Thái đánh lái nhanh chân lại đạp thắng khiến cho chiếc xe lật nghiêng qua một bên đâm vào dây phân cách đường.

Một âm thanh vang lên khá lớn. Nhưng cửa kính của xe theo đó rơi vãi đầy mặt đất tiếng ma sát của những thanh kim loại trên mặt đường xuất hiện không ít những tia lửa nhỏ. Chiếc xe trượt dài về phía trước làm cho dây phân cách đường không còn nguyên vẹn.

Chiếc xe của Thiếu Kiệt dừng lại Blake bước xuống nhìn chiếc xe hai mươi chín chỗ nằm lật ngang giữa đường rồi mỉm cười nói vào trong bộ đàm với Jackson.

- Đối tượng đi đầu đã xong. Cậu xem mà lách xe qua chỗ tai nạn để đến địa điểm cần. Chúng tôi đi trước. Việc này xem như tạm hoãn lại kế hoạch bọn chúng. Đến khi không còn người thường dính vào thì ra tay

- Đã rõ. Chúng tôi sẽ theo sau mọi người đủ để tạo thành phương án thứ hai.

Jackson đáp lại lời của Blake một cách chắc chắn. Đối với việc người tài xế đã biết địa điểm cần đến của nhóm người đi trước thì cho dù họ có đi chậm hơn cũng sẽ đến được nơi cần thiết.

Blake nhìn về chiếc xe hai mươi chín chỗ một chút rồi mở cửa xe bước lên. Chiếc xe cũng nhanh chóng tiếp tục lăn bánh.

- Đối phương xem ra mạng cũng lớn lắm. Dù chưa chết nhưng xem ra có chút bị thương. Làm cảnh cáo như thế xem ra cũng được rồi. Nếu hấn còn ngoan cố thì chúng ta xử lý sau.

Thiếu Kiệt chỉ gật đầu. Dựa lưng vào ghế xe phóng tầm mắt về phía trước. Chiếc xe của Thiếu Kiệt chỉ dừng lại một phút hơn nhưng tài xế cũng phải đạp ga để tăng nhanh tốc độ đuổi theo vợ chồng Tống Vũ.

Ở hiện trường tai nạn lúc này ngoài vết dầu loang trên mặt đất. Ở trong chiếc xe bây giờ một người cô bò ra khỏi xe từ ô cửa kính trước mặt mình. Cơ thể hấn đầy những vết thương từ kính vỡ làm ra. Khuôn mặt ở một phần trên đầu có không ích vết máu đang thấm ra.

Hấn bò từ từ ra khỏi chiếc xem. Đôi tay siết chặt lại thành nắm đấm đập xuống đất một cách tức giận hét lên.

- Tao sẽ trả mối thù này.

Ngay lúc đó một chiếc xe taxi chạy đến dừng lại cách chiếc xe vừa bị tai nạn một khoản cách chỉ vài mét. Những giọt xăng của xe đã chạy ra ngoài cộng thêm việc động cơ xe vẫn còn trong trạng thái hoạt động.

Một người chạy từ chiếc xe taxi vội vàng mở cửa chạy bộ lại hiện trường. Vu Nhật cùng với những người khác thông qua điện thoại của mình nghe được âm thanh của sự va chạm của Vu Thái nên tăng tốc chạy đến hiện trường.

Vũ Nhật vừa chạy tới vừa hô to gọi.

- Đại Ca! Đại Ca Anh đâu rồi!

Vu Thái nghe được tiếng gọi của em trai mình cũng đưa cái tay lên cố gắng nén đau đáp lại. Những người đi chung xe với Vu Nhật cũng vội vàng chạy đến.

Thấy Vu Thái nằm cách xe không bao xa trên người đầy những vết thương tích. Cái áo của hắn cũng nát bươm bởi những mảnh vỡ làm rách.

Họ vừa mới đỡ Vu Thái lên thì một người phát hiện ra tình trạng chiếc xe sắp phát nổ. Cả đám nhanh chân chạy lên phía trước chỉ vài bước chân. Chiếc xe bắt lửa từ xăng bùng lên ngọn lửa vang lên một tiếng nổ mạnh.

Cả nhóm người bị dư chấn của việc chiếc xe phát nổ đều nằm rạp ra đất. Không ít người bị những mảnh kính văng ra làm bị thương nhẹ. Đối với sự sát thương từ vụ nổ kèm theo những vật bén nhọn. Tồn thất của họ chỉ vì cứu Vu Thái mà gần năm người bị thương nhẹ chỉ có Vu Thái là tình trạng thảm nhất vì trong trung tâm vụ tai nạn. Còn kèm theo một loạt những mảnh vỡ kính ghim vào sau lưng.

Dù Thiếu Kiệt đã đi xa nhưng vẫn có thể nghe thấy được vụ nổ khi còn ở trên xe. Blake lúc này chỉ cười nói với Thiếu Kiệt.

- Tên đó nếu như thoát được cũng bị thương không nhẹ. Còn không thoát ra kịp thì xem như tử vong. Cứ để cho Jackson báo cáo lại hiện trường sau khi anh ta đi ngang qua là chúng ta biết được kết quả cần thiết.

Sau vụ nổ. Nhóm mấy người Vu Thái hiện tại đều nằm rạp trên mặt đất. Vu Nhật chỉ bị xây xát nhẹ. Nhìn Vu Thái, hắn cởi cái áo mình đang mặc ra đem các vết thương của anh mình che lại để không còn chảy máu nữa.

- Anh việc này là sao. Tại sao lại xảy ra chuyện này.

- Bọn khốn kia thẳng gấp chả biết là cố ý hay vô ý. Nhưng bọn nó làm anh bất ngờ. Mẹ nó lúc đó sao không tông thẳng vào bọn nó cho rồi.

Vu Thái tức giận nói ra lý do tại sao mình bị như hiện tại. Vu Nhật cùng một số người lúc này mới diu hấn đứng lên đi về phía xe taxi.

- Giờ chưa nói đến việc bọn chúng có chủ ý hay không nhưng đã làm mình như thế này thì không thể tha được. Cho dù không có người thuê thì em cũng muốn để bọn chúng trả giá.

- Trước tiên cho thu đội. Chúng ta không biết được đối phương đi đường nào. Giờ chắc chỉ có thể trở về mà thôi.

Ngay lúc Vu Thái vừa nói xong thì một loạt những chiếc taxi dừng lại ở gần chỗ hấn. Đối với việc Vu Thái bị tai nạn họ hoàn toàn bất ngờ. Trước đó dù có nghe thấy tiếng nổ lớn nhưng họ không nghĩ rằng người bị thương lại là Vu Thái.

Một người mở cửa xe xuống nhìn nhóm người Vu Thái lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì vậy. Sao hai anh em mà đi trước bám theo mục tiêu mà lại như thế này.

- Mà không thấy sao mà hỏi. Mất dấu rồi. Mẹ nó thù này tao phải báo. Tao dám chắc với bọn bây là mấy thằng đó chơi tao.

Vu Thái tức giận quát lại với mấy người vừa đến, Một người nghe thế lậy chân đá vào một cái lốp xe gần đó mắng.

- Mẹ nó có theo dõi đối phương không cũng bị lộ. Biết vậy để tao đi đầu cho thì đâu phải thành công cốc như hiện tại. Mẹ phí thời gian.

- Mẹ mày nói cái gì đó thẳng kia. Không phải anh tao đi đầu để mở đường thì mày đi cũng sẽ bị như vậy thôi. Mày có chắc là trên cái cung đường độc đạo này mày không bị phát hiện không.

Vu Nhật cũng nóng giận đáp lại người này. Hắn bực tức thật sự đã anh em bọn hắn bị như vậy rồi đối phương còn xia xói bọn hắn. Vu Nhật bây giờ thật muốn tên này một cái. Vừa xông lên hắn đã bị một người ngăn lại.

- Thôi đi. Chưa được việc gì giờ lại lục đục nội bộ không phải như thế này càng đúng ý đối phương sao. Bỏ qua hết rút về đợi thời cơ tiếp theo. Còn không thì về không chế nơi cư ngụ của mấy người kia. Họ có quay về chúng ta cũng có thể đối phó.

Người này vừa ngăn lại Vu Nhật định đánh nhau với người xia xói hắn. Người này hướng cả hai phía nói ra lời công bằng. Dù Vu Nhật không kịp được nhưng Vu Thái hiểu trong hoàn cảnh này nếu càng lục đục nữa thì đội hình sẽ rối loạn.

- Được rồi Vu Nhật. Không cần gây mất hòa khí lẫn nhau. Kế Hoạch thay đổi về chiếm cứ nơi cư ngụ của bọn nó cũng là cách hay. Dù cho có đợi nhưng chúng ta vẫn chắc rằng mấy người đó sẽ về. Cứ như vậy đi bố trí lại lực lượng quay về.

Vu Thái cũng nhin đau. Dù hiện tại trên trán của hắn không ít những giọt mồ hôi được ứa ra. Hắn cảm thấy cần nhanh chóng băng bó và xử lý một ít vết thương trên người mình. Nếu không sẽ để lại hậu quả không tốt sau này. Mà thời gian thì có hạn. Nếu càng đứng đây lâu càng bỏ qua thời gian tốt nhất để chữa trị vết thương.

- Được rồi! Thu Quân tiến hành theo kế hoạch này đi. Sẵn trở về cũng có thể xử lý vết thương điều trị cho anh tao.

Ngay lúc này đây một người ở xa nhóm người của Vu Thái nhất bị một con dao quân dụng cắm thẳng vào cổ họng. Không một tiếng kêu. Người này ngã xuống khi xung quanh còn chưa người nào phát giác. Hắn ngã xuống một cách nhẹ nhàng bên cạnh chiếc xe đang đứng cạnh mình.

Người thứ hai gần đó cũng bị chính một thủ pháp một dao ngay cổ họng rồi kéo ngã xuống đất. Hai người này là hai đối tượng đứng gần chiếc xe taxi của họ chú ý nhìn về phía đám người Vu Thái từ xa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 919: Diệt Đoàn (2)

Đến người thứ ba gần đó cũng một thủ pháp nhất định nhưng lần này đối phương kịp đạp vào cánh cửa đang mở chỗ mình đang đứng phát ra một âm thanh làm cho đám người Vu Nhật đang dìu anh mình phải chú ý về phía tiếng kêu bất thường được phát ra.

Thấy được ba người của mình bị ngã xuống một các bất thường. Bị bất ngờ đám người của Vu Nhật cũng giật mình. Bởi vì họ đứng đông người như thế này vẫn không phát hiện ra đối phương đến cạnh mình ra tay ám sát.

- Là ai làm. Mau bước ra!

Một người chạy tới gần những thi thể kiểm tra tình trạng đối phương vừa hình xung quanh vừa quát lên. Bởi vì hấn sợ, với nhóm người của mình nhiều như vậy mà vẫn để cho có người bị ám sát trong phạm vi của họ. Xung quanh lại không có người. Cứ như những người vừa ra tay chưa bao giờ xuất hiện.

Vu Thái nhìn thấy thế mắt trợn lên hướng hư không quát lớn với mọi người của mình.

- Cẩn thận có sát thủ chuyên nghiệp của Vô Ảnh.

Hấn vừa lên tiếng đám người xung quanh ngay lập tức co cụm lại một hướng. Đem vũ khí trong người hướng về bốn phía. Lúc này đây một âm thanh vang lên trong không trung.

- Xem ra một đám người không phải không có đầu óc. Nhưng xem ra cũng đến lúc rồi. Xin lỗi nhé đã đến đây rồi thì bọn mày cũng không thể

làm theo kế hoạch được đầu. Có trách thì trách bọn mày sợ vương tay vương chân nên đuổi cô mấy người tài xế xuống xe đi.

Vu Thái bây giờ trên trán cũng rịn ra một chút mồ hôi. Hắn không phải vì đau mà hắn hiểu mình đang đối mặt với nhóm người nào. Hắn từng nộp đơn để xin vào nhóm sát thủ này. Trước đây vốn nhóm sát thủ này được mệnh danh là Âm. Nhưng khoản thời gian gần đây được đổi lại là Vô Ảnh. Đối với tổ chức này Vu Thái rất muốn được tham gia vào vì mỗi nhiệm vụ đều được treo giá tiền rất cao.

Hắn không biết tại sao lại gọi là Vô Ảnh. Nhưng hắn biết tổ chức Âm lúc trước được mệnh danh vì mỗi lần thực thi ám sát họ đều không để đối phương phát hiện tung tích của mình. Người gặp được Âm đều chết không thể nào biết được họ như thế nào.

Vu Thái không ngờ có một ngày mình lại gặp Âm với một cái tên Vô Ảnh danh xưng với thực này.

- Chúng tôi không gây chuyện với Vô Ảnh các người. Cũng không động chạm đến chén cơm của ai. Chúng tôi chỉ được người khác thuê cũng giống như Vô Ảnh nhận đơn ám sát người khác mà thôi.

Vu Nhật với mọi người cũng giật mình nhìn quanh một cái. Quan sát ở xung quanh họ cũng không có người nào lạ mặt. Vu Nhật bực tức thốt lên.

- Ai! Đừng giả thần giả quỷ.

- Không ngờ còn có người biết về Vô Ảnh trong đám người này. Xem ra các người không phải sát thủ cũng là lính đánh thuê trên tay không thiếu mạng người đi.

Vu Thai lúc này mới nhìn về phía cuối con đường nơi có một chiếc xe nằm cách xa họ. Một đám người gần năm người. Đang đứng dựa vào một

chiếc xe. Trong đó có mấy người tài xế taxi bị đuổi xuống xe đi cùng.

Họ trở thành thông dịch viên cho đám người Jackson. Để nói chuyện với mấy người Vu Thái trước mặt. Jackson bây giờ mỉm cười nhìn đám người Vu Thái. Hạ một đạo mệnh lệnh cho nhóm thành viên Vô Ảnh bên phía mình.

- Theo lên Giết. Nhớ không sử dụng vũ khí nóng khó bề ăn nói lắm.

Đám người Vô Ảnh lập tức gật đầu một cái xông lên. Khoảng cách chỉ vài chục mét gần sáu người xông lên. Từng người một đem tay đặt phía sau lưng mình lấy ra một con dao quân dụng.

Ngay lúc này đám người đang cầm súng trong tay đứng xung quanh Vu Thái bị một vật sắc nhọn đưa tay cầm súng của họ cắt đứt. Những vết máu phun ra không ít. Nhưng khẩu súng rơi trên mặt đất lộ cộp.

Hai người xuất hiện ở một phương vị cách đám người Vu Thái không xa trên tay họ một khẩu súng với cán súng có một rãnh vừa đủ để một mũi tên đặt vào. Khi mà những cây súng đã rơi xuống đất Vu Thái mới biết được thứ gì vừa mới làm cho mấy người kia phải buông súng. Bởi trên tay mỗi người xuất hiện một lỗ nhỏ như đầu chiếc đũa.

Đem cây súng đặt vào ngay đùi mình hai người này bắt đầu xông lên trên tay xuất hiện hai con dao còn dính một chút máu. Đem người gần nhất với họ chém một cái ngang cổ họng. Người này không kịp đỡ đòn chỉ còn cách ôm lấy cổ họng mình đang ứa máu ra mà nhìn chăm chăm về hai người gục xuống,

Jackson đem đồng hồ trong tay mình nhìn qua một chút rồi lên tiếng nói.

- Ba phút. Giải quyết hết trong vòng ba phút nếu không chúng ta sợ rằng bỏ xa với nhóm người đội một mắt.

Cả đám người Vô Ảnh lúc này trước sự bàn hoàn của đám người hai anh em Vu Thái và Vu Nhật . Cả hai trên người đang có thương tích. Nhưng người khác thì không ngờ Vô Ảnh lại ra tay sát phạt như vậy. ‘

Một tên vừa đưa chân ra cố gắng đưa chân ra đá vào một thành viên Vô Ảnh gần hẳn thì bị. Chính người này dùng con dao quân dụng trong tay mình chuyển hướng cầm ngang thành đâm dọc từ trên xuống. Một cách hoa lệ Con dao ghim ngay chính xác vào phần đùi của tên này.

Người Vô Ảnh này trong miệng lúc này chỉ lầm bầm một câu nếu như có ai nghe thấy hẳn nói gì sẽ đọc ra được một câu nói.

“ Thiếu Chủ nói! Phản Kháng Giết!”

Con Dao được rút ra một cách nhanh chóng hướng cổ hai tay và cổ họng đối phương đâm vào.

Bên cạnh Vu Thái với Vu Nhật từng người ngã xuống trong khi đó thành viên của Vô Ảnh di chuyển không hề cố định có người định tấn công những thành viên Vô Ảnh gần mình thì bị một công kích của một Thành Viên Vô Ảnh khác.

Đối với việc đám người hoảng sợ muốn chạy cũng không chạy được. Bởi ở phía xa còn có một người đang đứng lúc nào cũng nhìn vào đồng hồ trong tay của mình. Trên cung đường này họ muốn chạy thật sự không được.

Vô Ảnh thì từ phía chính diện lại biến hóa thành bao vây đám người Vu Thái lại. Một người trong nhóm đứng gần Vu Thái Lúc này cũng hô lớn lên hẳn thấy không còn đường thoát nên làm liều.

- Một Chết hai sống không liều thì cũng sẽ chết!

Lời của hắn đưa ra làm một số người đang hoảng loạn cũng bình tĩnh lại cố gắng công kích mấy người Vô Ảnh. Vô hình chung đôi phương tư hai ba người vây công một người Vô Ảnh.

Jackson nãy giờ nhìn đồng hồ bây giờ cũng nhúu mày một cái lên tiếng nói với nhóm người Vô Ảnh.

- Một phút ba mươi giây nữa.

Vừa dứt lời Jackson cũng xông lên lao vào vòng chiến đang ở thế bất lưỡng lập hoặc nhóm ba người hoặc nhóm hai người đánh với lại một người Vô Ảnh.

Jackson chọn ngay một nhóm hai người mà tấn công. Hắn đem một cước của mình quét ngang đối phương. Dùng con dao trong ông chân của mình chém vào hai góc hiểm yếu nhất hai cổ tay của đối phương Thành viên Vô Ảnh thấy Jackson mở lối bẻ tác cho họ cũng nhanh chóng. Bôi thêm một dao.

Con dao này hơi chệch một chút so với cổ họng đối phương nó xuyên thẳng má trái đối phương đi qua khoan miệng và kết thúc ở giữa má phải. Khi mà con dao rút ra lưỡi dao còn cố móc vào phần lưỡi của người này. Hắn ngã xuống máu trong họng phun ra rồi tắt thở.

Một màn huyết tinh như thế này làm toàn bộ những người khác xanh mặt. Jackson luôn chọn nhóm nào yếu nhất trong mấy người bị Vô Ảnh vây công mở ra một con đường. Từng người từng người mình thuê đến ngã xuống trước mặt mình.

Vu Thái hiện tại hai bờ vai run run lên hắn cố nén cảm giác chứng kiến những gì mình đang thấy. Đối với hắn những người này hiện tại không khác gì những ác ma ra tay không cần biết đối phương là ai. Đối với họ sinh

mạng không đáng giá gì. Cứ như một con vật bị họ làm thịt một cách không thương tiếc.

Từ gần hai mươi người hiện tại nhóm người Vu Thái chỉ còn lại được bốn người. Hai anh em Vu Thái và hai người khác. Trong đó có một người đã đưa ra ý kiến về mai phục ở nhà Bách Quân đợi cho Thiếu Kiệt về rồi ra tay.

Cả bốn người lúc này bị bốn con dao kê sát cổ mình. Những Thành Viên của Vô Ảnh lúc này mới nhìn về Jackson. Hắn lướt mắt nhìn qua đồng hồ trên tay mình một chút rồi mỉm cười.

- Vừa đúng ba phút. Xem ra huấn luyện có tác dụng. Sao nào trong bốn người ai là người đầu lĩnh. Nói nhanh bọn này còn có việc bận không thể đứng đây chơi cả ngày được.

Hai người kia nhìn về hai anh em họ Vu. Jackson thấy thế cũng không cần hỏi nhiều. Ngay lập tức hai dòng máu phun lên trên không. Nó rơi ngay vào mặt của hai anh em Vu Thái với Vu Nhật.

- Các người! Các người là ác quỷ. Sao có thể như thế được chúng tôi không động chạm gì đến các người.

Vu Nhật hoảng sợ thật sự hắn nhìn thấy được những gì mà người khác đến cả đời này cũng không thể nào thấy. Một tràng đồ sát không sử dụng súng ống chỉ sử dụng vũ khí lạnh mà tất cả những người nằm xuống nơi này họ đều biết. Và mới vừa rồi đây trong đó còn có người xích mích với mình.

- Nói Ai sai các người theo dõi chúng tôi. Đừng nói là không biết, Nếu không biết thì sao mà gọi người nhiều như vậy làm gì. Còn giả vờ nói không động chạm gì đến bọn này thật sự cho ta là kẻ ngốc sao. Nói ai thuê mấy người và thuê bao nhiêu.

Vu Nhật và Vu Thái đều không hiểu được Jackson đang nói điều gì. Nhưng cả hai lập tức hiểu ra điều gì bởi một người tài xế với giọng run run vừa dịch lại những gì cần thiết cho hắn nghe.

- Tổng ... Tổng Thanh Phong. Hắn... Hắn thuê anh em chúng tôi... Với nhiệm vụ... ám sát ba...người với giá một ... một triệu đô.

Vu Thái lắp bắp trả lời. Những người taxi không như Jackson không hiểu được những gì Vu Thái nói. Nhưng họ cũng hiểu được đám người vừa bị giết là ai. Bản thân đối phương vừa thừa nhận được thuê mướn để giết người. Bị người giết ngược là điều mà cả đám người tài xế thấy có thể. Nếu những người này không mạnh mẽ như vậy thì sợ rằng đã chết trên tay mấy người này.

Dịch lại những gì cần thiết cho Jackson. Lúc này Hắn chỉ gật đầu một cái ra hiệu cho người của Vô Ảnh làm việc cần thiết của mình. Hai dòng máu phun ra trên mặt đất. Jackson bây giờ cầm trong túi mình ra một xấp tiền đô nói với mấy người tài xế.

- Mọi chuyện ở đây quên hết đi. lái xe về và xem như không thấy gì. Để lại một ít xăng.

Đám người tài xế không phải ngốc. Họ được cứu lại được cho tiền. Hiện tại dù thấy cái không nên thấy nhưng họ được trả tiền để im lặng. Ở đây lại là tiền ngoại tệ ai nấy cũng gật đầu. Trước khi đi còn để lại một bình xăng ngần mười lít chiếc ra từ mấy chiếc xe taxi của họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 920: Hắc Hồ Thập Hình Quyền

Nhóm người Vô Ảnh mất thêm năm phút để sắp xếp lại mọi thứ sau đó từ những người nằm la liệt trên mặt đường họ tằm xăng lên và đốt. Để lại ngọn lửa sau lưng mình nhóm người của Jackson bây giờ vui vẻ cười nói ngồi trên xe như không có chuyện gì. Người tài xế được đưa theo mấy người Jackson để chạy xe. Trên trán lúc này cũng lấm tẩm mồ hôi.

Chưa thấy được sự lợi hại của đám người của Thiếu Kiệt trước đây hẳn thường tự cho mình là một người bảo an không gì không thể làm được. Nhưng chứng kiến qua tràng huyết tinh vừa rồi hẳn cảm thấy may mắn trước đó không làm cái gì gây hiềm khích với mấy người này.

Trên xe hiện tại có thể ngửi được mùi máu pha trong đó một chút mùi của xăng được nhóm người Vô Ảnh sử dụng để đốt những thi thể của nhóm người anh em họ Vu.

Jackson bây giờ mới đem hệ thống liên lạc của mình kết nối lại với nhóm người của Thiếu Kiệt. Vì đã tốn gần hơn mười phút để thanh lý những người của anh em họ Vu. Nên trong phạm vi kết nối của thông tin liên lạc hoàn toàn bị cắt đứt.

Jackson chỉ còn biết đợi cho đến khi họ chạy lại gần nhóm người của Thiếu Kiệt khoảng cách trong phạm vi mười cây số lúc đó hệ thống mới có thể kết nối lại bình thường.

Nhóm người Thiếu Kiệt ở phía trước dù có nghe tiếng nổ lớn cũng không nghĩ đến được những việc ở phía sau. Đi theo phía sau xe của vợ chồng Tống Vũ. Được một lúc khá lâu sau đó thì chiếc xe dừng lại ở trước một khu nhà lợp ngói. Với kiểu cách một túp hạp viện. Bên ngoài của để khá nhiều lẵng hoa. Bên trên cửa đặt hai bên trên hai cái lồng đèn màu trắng.

Nếu để ý sẽ thấy được rằng ở trên đèn được dán những ký tự nói rõ tên tuổi của người mất. Tục lệ này lưu truyền từ xa xưa đến nay.

Phía trước nhà đặt một tấm bảng kết hoa tang ghi rõ nội dung về người mất và tên tuổi cũng như ngày mất của đối tượng.

Ở hai bên hai hàng hình nhân bằng giấy chia ra nam nữ tạo thành một hàng dài. Kích cỡ có nhỏ hơn người thật nhưng cho thấy người mất không phải đại phú cũng đại quý. Con đàn cháu đống người hầu kẻ hạ. Những hình nộm này tượng trưng cho những người hầu sau này sẽ được đốt cùng với việc chôn cất người đã mất. Để bên kia người mất có được người luôn đi theo làm việc.

Ở Sau là những lẵng hoa xếp đầy tạo thành một hàng rào. Nhưng bông hoa tang một màu trắng đen và những thứ kết cườm được đặt trên đó cho thấy người nào đã tặng và ai là người đến viếng mang theo vòng hoa được đặt tại nơi này.

Ở sau cái tấm biển đề tên người mất là một mô hình bằng giấy với cách tạo hình là một ngôi nhà trang viên. Có ao cá hòn non bộ giả sơn. Ngôi nhà được làm không khác gì ngôi nhà mà Thiếu Kiệt vừa mới xuống xe đang nhìn thấy trước mặt.

Trong lòng hấn lúc này chính xác thừa nhận việc Phan Thế Như đến viếng người mất thân phận cũng không kém. Trương Hạo nhìn một chút phía trước nhà thấy được gì đó bèn đi lại bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ.

- Ê mày tao có phải nhìn lầm không sao họ lại để cái đầu lân kia ở đó? Đúng lý đám mà làm gì có múa lân mà để?

Thiếu Kiệt theo hướng tay của Trương Hạo chỉ đến mới thấy được trước cửa ra vào hai bên đặt hai cái đầu lân với màu trắng trên sừng cột một khăn

tang màu đen.

- Đám tang vẫn có thể có đầu lân hoặc múa lân trừ khi người đó là người của đoàn nghệ thuật lân sư rồng. Nhất là đối với những người có công với đoàn hoặc là người dẫn dắt đoàn lân. Chuyện này không phải hiếm. Đa phần những người này đều được giới võ thuật tôn kính. Còn về người đó thế nào thì tao chưa biết được. Chỉ biết ông ta tên Tô Hắc Hưng.

Thiếu Kiệt nhìn về cái đèn lồng được treo trên cao mới nói với Trương Hạo. Theo cùng với vợ chồng Tống Vũ bước vào trong nhà nơi đằng sau cửa là một cái bàn khách để người tiếp đón báo tên cho gia chủ trong nhà. Thiếu Kiệt đứng bên cạnh cái đầu lân trắng đen được đặt trước cửa nhìn một chút.

Đối với sự hiếu kỳ của mình không biết người chết có thân phận như thế nào mà lại chấp nhận để việc lân đưa tang như thế này. Thương những đầu lân này đi theo cùng quan tài và được hỏa táng sau đó. Với sự phí phạm này Thiếu Kiệt cũng cảm thấy đáng tiếc một chút. Vì những đầu lân này được làm khá đẹp. Đường nét vẽ tay rất có hồn.

Thiếu Kiệt nhìn về phía sau gáy của cái đầu lân nơi nằm giữa hai tai dưới cái sừng. Đối với một số nơi đầu lân nếu không phải là loại được mua để dùng mà được làm từ đoàn lân thì ở phía sau chắc chắn sẽ để tên của đoàn lân là gì. Đây là tiêu ký của việc con lân đó sở hữu của đoàn nào.

Và cũng thông qua được hình dáng của đầu lân mà phân biệt được nó được xuất xứ từ đâu. Đối với đầu lân trước mặt mình. Đôi mắt to miệng rộng râu dài và những sợi lông cước cứng được làm họa tiết lông lân. Ở giữa trán tam vòng châu trắng đen tượng trưng cho tang sự.

Hắn không khỏi ngạc nhiên trước những gì được ghi sau lưng của đầu lân. Bởi hắn thấy được một cái tên quen thuộc mà bất cứ nam nhi nào tập

luyện võ thuật đều đã nghe qua cái tên này.

“ Võ Quán Bảo Chi Lâm. Câu Lạc Bộ Võ Thuật Hoàng Phi Hồng.”

Trong lòng hắn lúc cũng có chút cảm thán tự hỏi một câu.

- Quái thật lại là Võ Quán Bảo Chi Lâm. Nếu đúng thì cũng không có gì là lạ nhưng lại sử dụng vào tang sự thì xem ra phải hỏi một chút mới được.

Thiếu Kiệt suy nghĩ như thế trong lòng nhưng không nói gì chỉ im lặng đi theo sau vợ chồng Tống Vũ. Trương Hạo thì không như thế hắn đi cạnh Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu than thở.

- Tao nhỏ đến giờ mới thấy đám ma theo kiểu này. Nào là cờ phượng đầy một sân lại thêm người không ít. Mà xem ở đằng kia lại có cả cái kiệu giấy giống hồi xưa. Cái này đám ma còn hơn đám cưới.

- Phong tục của người ta nhiều lắm mà không hiểu đâu. Ở Hồng Kông còn ghê hơn nữa kia. Ở đó họ làm đám ma y như lễ hội luôn đấy. Nhất là những nhà giàu có trước và trong lúc động quan họ còn mời một đám người về để nhập hồn phán quan với mấy người của địa phủ dẫn đường cho quan tài khi hạ huyệt kia. Lễ làm cả ngày ở tại nghĩa trang với nhà người có tang. Nếu mà thấy thì tốt nhất là đừng hiểu kỳ.

Trương Hạo đang ngơ ngách nghe Thiếu Kiệt giải thích thì ở một bên hắn thấy được vài người mặc áo đạo bào màu vàng tay cầm kiếm và một cái chuông rung lắc đi xung quanh phía trước nhà chính. Nhìn những người này không khác gì diễn viên Lâm Chân Anh đóng vai khuru ma đạo sĩ đã từng nổi tiếng một thời.

- Mẹ có cả thầy pháp. Tao biết phục rồi đấy.

- Kệ đi mình chỉ cần biết đến một chút thăm viếng là được rồi không cần phải ngạc nhiên quá được rồi. Tao thấy cũng ngộ sống không cung phụng đến lúc chết làm ma chay thật lớn để tỏ lòng hiếu thảo. Thật buồn cười nhưng cũng không thoát khỏi cái vòng luân hồi này. Cả nước mình cũng thế thôi.

Trương Hạo lúc này cũng gật đầu sống đến tuổi của hắn dù chưa gặp nhiều việc nhưng đối với những việc xảy ra trong cuộc sống vẫn thường xuyên được thấy. Đối với việc con cháu làm đám ma chay cho người thân mình đều là cố gắng làm hết mức có thể để người đời không khỏi chê trách họ. Cũng chỉ vì một câu nghĩa tử là nghĩa tận mà ra.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng hỏi Phan Thế Như để giải đáp thắc mắc trong lòng mình.

- Ủ tôi hỏi thử người này làm quan trường hay là quân trường. Bởi tôi thấy khá thắc mắc với việc thân phận người này tại sao lại được đội lân của Bảo Chi Lâm đích thân đưa tiễn thế.

- Ông ấy không làm gì hết nhưng mà có chút công hiến hơn nữa phụ thân của ông ta là một trong những người có tiếng ở đất Quảng Đông phật sơn. Nên việc Bảo Chi Lâm có cho đoàn lân đến cũng là bình thường. Trong thời đại cải cách ông ta cũng đưa ra nhiều đường lối phát triển cần thiết. Các con ông ta giờ ở trong quân đội và quan trường không ít.

Phan Thế Như cũng giải đáp nghi hoặc cho Thiếu Kiệt. Vì rất khó thấy được một đội lân đều đích thân viếng một nhân vật nào đó nếu như ông ta không phải là người trong giới võ thuật và còn là người của đoàn.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng nhú mày. Quảng Đông Thập Hồ thì hắn biết bao gồm những ai. Nhưng hậu nhân của mấy người này cũng không còn lại ai. Ngoài Bảo Chi Lâm của Hoàng Phi Hồng hắn không ngờ tại

Thẩm Quyền. Quảng Đông này vẫn còn hậu nhân của Quảng Đông Thập Hồ.

Cố nhớ ra được những cái tên trong Quảng Đông Thập Hồ. Thiếu Kiệt liệt kê từng cái tên một để xem cái tên của người mất có liên quan đến người nào.

Thường người ta chỉ biết mỗi một mình Hoàng Phi Hồng là một trong Quảng Đông thập hồ mà ít ai biết những người còn lại. Những người đó có thể họ biết nhưng không bằng một đời tông sư Hoàng Phi Hồng.

Quảng Đông Thập Hồ bao gồm mười nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ thuật của nơi này. Bạch hạc Hiệp gia quyền Vương Ân Lâm, Cửu long quyền Hoàng Trùng Khả, Hồng quyền Hoàng Kỳ Anh cha của Hoàng Phi Hồng, Đàm gia tam triển Đàm Tế Quân, Thất tinh quyền Lê Nhân Siêu, Túy quyền Tô Xán tục xưng là Tô Khất Nhi, Thiết tuyến quyền Lương Khôn tục xưng là Thiết Kiều Tam, Kim cương chi pháp Trần Trường Thái tục xưng là Thiết Chỉ Trần, Nhuyễn miên chưởng Châu Thái tục xưng là Châu Thiết Đầu. Hắc hồ Thập hình quyền Tô Hắc Hồ.

Nhớ ra được người cuối cùng có liên quan với người nằm trong quan tài kia Thiếu Kiệt trùng mắt bởi vì hẳn thật sự cũng tập qua võ của người này do Hà Thúc truyền đạt. Hắc Hồ Thập Hình Quyền.

Cảm khái một câu Thiếu Kiệt mắng thầm trong lòng.

“ Mẹ nó không phải trùng hợp chứ! Thằng nào trọng sinh đều gặp mấy chuyện này sao mình cũng như mấy thằng đó vậy. Không xui cũng hên bộ nó được định là sẽ như thế sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 921: Chúng Tôi Rồi Đi Là Được

Thiếu Kiệt lúc này chỉ im lặng. Bởi hẳn biết với đám ma của một người có dòng máu con cháu võ sư thì trong đám tang ít nhất sẽ có một buổi biểu diễn võ công thành danh của người đi trước từ chính những con cháu của người đó xem như là có người nối dõi.

Tổng Vũ đứng một bên suy nghĩ một chút rồi mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Tổng Long hình như con cũng biết Hắc Hồ Thập Hình Quyền đúng không. Nếu bố nhớ không lầm thì lần trước con đánh với chú bằng Long Hồ Quyền.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ muốn đập vào trong mặt Tổng Vũ một cái. Bởi hẳn đã cố tránh đi chuyện này. Ở cái đất nước này vấn đề gia truyền luôn tồn tại một thứ bậc không kém. Nhất là trong con cháu mấy người ở đây không ít người cũng học qua võ công này từ cha của mình.

Hẳn là một người ngoài nói biết thì cũng biết. Nhưng nói để sử dụng đánh nhau với người khác lại trái với việc mà Hắc Hồ Thập Hình Quyền đề ra.

Bởi Tô Hắc Hồ thành danh vì một trận chiến. Khi đó trong vùng có vị võ sư nổi tiếng phái Võ Đang là Lữ Vinh đố kỵ, đến võ quán thách đấu, bị Tô Hắc Hồ đánh bại thảm hại. Từ đó thanh danh của ông ta mới được phong hào. Vì nguyên do đơn giản nhưng trong mắt những người khi đó. Một võ quán mới mở ra của Tô Hắc Hồ có được nhiều võ sinh đến học. Ông lại không đến phá quán người khác. Đối phương đến thách đấu vài lần bị từ chối. Cho thấy ông là một người có võ đức. Dùng võ để cường thân kiện thể.

Đấy lại thuộc về vấn đề của ông còn về phần con cháu của ông ra sao thì Thiếu Kiệt thật thấy có cái nhìn không thật sự hảo cảm về phía mình.

Một người thanh niên gần đó đang cầm không ít nhang trong nhà đi ra vừa tới bên thung đốt giấy ném vào cũng nghe thấy những gì Tống Vũ nói. Hắn nhìn qua Thiếu Kiệt một ánh mắt bực tức.

Đối với việc một người đã học võ Hắc Hồ Thập Hình Quyền khi đến viên đều báo thân phận là võ sinh hoặc đến với tư cách là người của môn phái tuy không đồng chi nhưng cũng xem như tôn trọng. Một người như Thiếu Kiệt xuất hiện lại đi theo vài người vệ sĩ. Hắn không phải là võ sinh cũng không phải đến với tư cách người cùng môn phái làm cho người thiếu niên này gai mắt.

Trong lòng Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết thở ra một hơi tự nói với lòng mình.

“ Hi Vọng thằng kia không nhỏ nhen đến vậy đi ”

- Tống Vũ ông không lảm chuyện không được sao. Lát mà tôi có phiền phức nào thì ông tự đứng ra mà chịu. Đã nói ở nhà tôi đến đây với tư cách vệ sĩ. Còn chưa nhận thân ông lại muốn công bố việc xấu trong nhà chả hiểu ông đang nghĩ gì trong đầu.

- Trước sau gì những người này cũng biết cũng không sớm thì muộn thôi. Con đừng quá quan trọng vấn đề. Với những người ở đây chưa biết chừng họ đã biết tin hết rồi.

Thiếu Kiệt khá bực mình với việc Tống gia làm việc theo ý thích của mình. Nhưng tình huống như thế này hắn cũng không thể thay đổi được gì.

- Máy người muốn làm gì đó thì làm. Tôi không liên quan tốt nhất lát nữa không có gì phiền phức nếu không đừng trách tôi.

Tổng Vũ lại cho rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra nhưng đối với cuộc đối thoại của họ người thanh niên đứng ở góc xa đang đứng để cho lửa trong cái thùng đốt vàng mã bập bùng cháy không ngưng nghỉ.

Lúc này một âm thanh vang vọng từ phía trong nhà vang lên.

- Phan Thế Như Đại diện cho Phan gia cùng Phu Quân Tổng Vũ đại diện cho Tổng Gia đến viếng tang gia lễ bái.

Phan Thế Như cũng kéo Tổng Vũ đi cùng mình. Dù mỗi người đại diện cho một nhà không phải gộp chung lại nhưng đây không thể nào nói họ đại diện cá nhân mình được. Bởi nếu không có sự cho phép của hai gia đình chắc chắn hai người sẽ không điền vào danh sách cho người xưng tên như vậy.

Thiếu Kiệt cùng với Trương Hạo đứng một bên không màn đến việc hai vợ chồng Tổng Vũ vào thấp nhang viếng Tô Hắc Hồ là mấy. Hắn chú ý đến người Thanh Niên này giờ quan sát mình. Hắn không phải muốn kiểm chuyện nhưng nếu đối phương muốn thì hắn cũng phải có chút chuẩn bị.

- Trương Hạo lát nữa mày là người đại diện cho Tencent nên mày cứ làm theo đúng như những gì tao làm là được. Còn nếu họ có thắc mắc thì mày đừng nói gì hết. Nếu mà theo tao suy nghĩ đúng thì Mã Hóa Đằng chắc chắn sẽ chạy tới đây sớm lúc đó mọi việc để cho hắn thay mày trả lời.

- Ừ nếu thế thì được. Mà mày chắc Mã Hóa Đằng sẽ tới không? Tao chỉ sợ là hắn không đến lỡ việc của mình thôi. Mày thì tao không nói còn tao đối phó cái đám người kia sợ rằng không được.

Trương Hạo biết kỹ năng nghe nói tiếng trung của mình cũng có hạn không thể nào hiểu được những người ở đây nói gì. Thì cho dù hắn có là thánh cũng không biết trả lời như thế nào.

- Mày không cần phải lo đâu. Mấy người ở đây đều có thân phận hần nhất định sẽ tới. Mày xem tao vừa mới nhắc là hần tới rồi đấy. Xem ra hần cũng nhận được tin tức khá nhanh nhạy.

Thiếu Kiệt vừa nói thì ở ngoài cửa đã xuất hiện bóng dáng của hai người Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh. Hần có thể dự đoán chính xác việc này làm cho Trương Hạo cũng nhìn hần cứ như Thiếu Kiệt sẽ biết trước là Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh sẽ đến nơi này.

- Mày gọi họ đến hay sao mà mày chắc vậy vừa nhắc tới họ là họ xuất hiện còn linh hơn chùa hư miếu sập mày mà có mở một bàn xem bói tao cũng thấy đó là chuyện bình thường đấy.

Trương Hạo bất bình với việc những lúc cần Thiếu Kiệt đều luôn có thể dự đoán chính xác những thứ sẽ xảy ra. Hơn nữa cứ như mọi người làm theo suy nghĩ của hần mà không rời đi khỏi những gì hần cho rằng đúng.

- Tao chưa đến mức là thầy bói nhưng xét về phong tục tập quán cần thiết thì tao đoán chắc chắn như vậy. Bởi vì trước khi người nằm trong quan tài hấp hối thì con cháu phải có mặt đầy đủ hỏi xem trăng trời gì. Khi người này vừa trút hơi thở cuối cùng thì làm theo nguyện vọng của họ và quan trọng nhất là báo tang. Mày nghĩ một người đến Bảo Chi Lâm vẫn cho người qua thì Mã Hóa Đăng hần phải đi không.

Thiếu Kiệt giải thích cho Trương Hạo biết tại sao hần lại có thể đoán được Mã Hóa Đăng đến. Bên ngoài Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh lúc này thấy được Thiếu Kiệt với Trương Hạo cũng bỏ qua hàng ngũ, Vì hần thấy Trương Hạo với Thiếu Kiệt sẽ không vô duyên vô cớ đi đến một đám tang mà mình không biết. Nhưng ngay lập tức hần nhận ra hai người đang đứng ở phía bên trong nhà đang thấp nhang là ai.

Người thanh niên đang đứng ở một bên lúc này cũng bước đến chặn lại đường đi của Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh một cách trực tiếp nói.

- Xin lỗi hai người vui lòng xếp hàng theo thứ tự đến viên.

Đã biết được đối phương không có thiện cảm. Trương Hạo cũng nhìn qua Thiệu Kiệt với Mã Hóa Đăng. Doanh Doanh lúc này cũng chỉ gật đầu vội đáp với người thanh niên đang mặc đồ tang trước mặt họ nói.

- Xin lỗi cậu vì đã chen hàng nhưng ở đây chúng tôi chỉ đến bên cạnh chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi công ty Tencent. Nếu ông ấy đại diện đến đám tang của ông nội của cậu thì hi vọng cậu bỏ qua tiểu tiết nhỏ này.

Doanh Doanh nói chuyện khá trực tiếp một số người ở phía sau bây giờ cũng xì xào bàn tán. Tencent hiện tại là tâm điểm của sự chú ý nhất là người đăng đàn trực tiếp mắng phóng viên qua điện thoại tại chương trình lại làm mọi người hiếu kỳ.

Thiệu Kiệt bây giờ cũng qua lời nói của Doanh Doanh xác định được thân phận đối phương. Vì hẳn hoàn toàn không nhớ rõ việc phân định tang phục ở đây như thế nào. Nhưng hiện tại hẳn thấy người thanh niên này lại được Doanh Doanh cho là cháu nội của người nằm trong quan tài Tô Hắc Hồ cũng hiểu được tang phục hẳn ý nghĩ điều gì.

Thường trong đám tang người ta thường phân ra những người theo rất nhiều loại. Vì đang ở Quảng Đông nên đa số tang phục ở đây theo kiểu cách của người phúc kiến.

Đối với Tang phục của người Phúc Kiến được phân làm nhiều loại. Đối với con trai: áo dài đến chân không có nút, bên ngoài là một áo nhỏ ngắn (có cài nút vải), con trai cầm gậy bằng đồng, tục xưa mặc áo vải bó bên

ngoài nhưng hiện nay chỉ vá một miếng vải bố tượng trưng. Đối với con gái: cũng mặc áo dài, đội khăn ba góc, có khâu một miếng vải bố trên khăn.

Con rể người Phúc Kiến mặc đồ tang màu trắng nhưng có một chấm đỏ để phân biệt họ không phải là con ruột. Ngoài ra còn một miếng vải trắng chéo qua thân, ở giữa chấm màu đỏ. Cháu nội người Phúc Kiến thường đội khăn xanh có chấm xanh. Cháu nội đích tôn thì mặc áo dài màu vàng, khăn tang cũng màu vàng có chấm xanh. Cháu ngoại thì khăn tang có chấm đỏ...

Tang phục của người Triều Châu cũng có nhiều khác biệt. Theo phong tục, con trai thường mặc áo bằng vải xô, bên ngoài là áo vải bố nhỏ. Người Triều Châu đội nón hình tam giác, đeo một chiếc túi 3 màu (xanh, đỏ, trắng) trong túi đựng những hạt đậu. Ngày nay, con trai Triều Châu thường chỉ đeo một chiếc khăn tang màu trắng.

Hiện tại người thanh niên trước mặt họ cho thấy người này là cháu nội đích tôn của Tô Hắc Hồ. Người cháu nội của Tô Hắc Hồ lúc này cũng nhìn về phía Trương Hạo và Thiếu Kiệt hẳn biết Thiếu Kiệt là có mối quan hệ với Tống Vũ và Phan Thế Như.

Nhưng không ngờ người thanh niên đứng cạnh Thiếu Kiệt lại là chủ tịch của một công ty lớn. Đối với Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh có thể hẳn không biết mặt. Hoặc làm lơ đi. Nhưng đã nói ra tên công ty mà người thanh niên này vẫn trong trạng thái không để cho Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh bước qua thì Thiếu Kiệt cũng không mấy vui vẻ cho lắm.

- Nếu như cậu thấy mấy người chúng tôi không thể vào thì chúng tôi có thể đi ra đừng làm quan trọng hóa vấn đề lên. Chúng tôi đại diện cho một doanh nghiệp đến viếng người nhưng thái độ của cậu xem ra không chào đón cho lắm. Việc này cũng coi như xong. Chú tôi rời đi là được. Sẽ không làm ảnh hưởng đến tang sự của nhà cậu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 922: Làm Lễ Cao Nhất

Thiếu Kiệt vừa dứt lời định cùng với Trương Hạo bước ra khỏi hàng đi ra khỏi nơi này. Hắn đến chỉ với một sự nhờ cậy của Phan Thế Như và Tống Vũ. Vốn chỉ định là tạo cho hai người đó một sự thuận lợi cần thiết. Nhưng nếu chủ nhân ở nơi này đã không thích. Thiếu Kiệt hẳn cũng không nhất thiết ở lại. Nhất là hiện tại hắn cần thấy cái tên thanh niên này càng gai mắt. Khách nào chẳng là khách. Đã đến viên ông nội hắn đã là một việc rất dễ nói chuyện nhưng đối phương chỉ vì vài câu nói của Tống Vũ lại làm cho hắn khó xử.

Bên trong nhà hiện tại vang lên một câu nói của người gọi tên khách viên âm thanh lọt vào tai của Thiếu Kiệt với Trương Hạo làm cả hai nhìn nhau.

- Mời Trương Hạo Chủ tịch hội đồng quản trị của Tencent với Tống Long cháu đích tôn của Lãnh Đạo Tống Thanh Quân đến viên. Tang Gia chuẩn bị lễ bái.

Thiếu Kiệt nhìn người Thanh niên trước mặt mình lúc này cũng nở một nụ cười cần thiết. đáp lại một câu đối với hắn.

- Xem ra chúng tôi được những người ở trên cậu đồng ý cho vào. Nếu không vào có một số người sẽ không thoải mái đâu nhỉ. Trương Hạo vào viếng thôi.

Đã bên trong có người nêu tên thì người thanh niên hiện tại cũng phải chấp nhận để cho Thiếu Kiệt đi qua. Vốn đời thứ ba của Tô gia hắn khi đối diện với cấp bậc của Thiếu Kiệt phải là người trả lễ.

Đối với quy tắc tang chế của người hoa thường khắc khe. Việc người lớn ngang hàng được đặt trong một buổi viếng tang được phân rõ cấp bậc khác nhau. Người trung tuổi thế hệ con hoặc cháu sẽ quỳ bái trả lễ đối với người lớn tuổi và cấp bậc cao hơn họ. Quy tắc này áp dụng khi người đi viên quỳ bái. Thì gia đình phải trả lễ quỳ bái. Khi đứng bái thì họ phải đứng bái trả lễ.

Con ở tầng thứ con cháu họ sẽ không áp dụng với những người trung niên mà dành cho con cháu mình trả lễ. Vì nếu họ trả lễ thì sẽ trái với tập tục kính trên nhường dưới. Người lớn tuổi hơn người viếng tang không được làm việc trả lễ tang sự này.

Thiếu Kiệt lúc này trên khóe môi mình hiện lên một nụ cười gian xảo. Hắn thấy Phan Thế Như khai tên để người chủ trì gọi khách viên như thế chắc chắn là có lý do.

Ở đây những người có mặt sẽ đều biết Tổng gia trước giờ người toàn con gái. Chỉ có ba người con trai mà Tổng Vũ lại đứng hàng thứ ba không phải là con trưởng. Giờ đưa ra thân phận hắn là cháu đích tôn thì lại khác.

Tổng gia có hậu nhân hơn nữa còn thân thuộc với chủ tịch của Tencent. Nhìn cái cách của hai người hắn với Trương Hạo cũng để cho mọi người biết. Tổng gia đứng ở phía sau Trương Hạo. Xem như đây là một nước cờ để cho mọi người ở đây sau này muốn làm khó dễ gì với Tencent cũng phải rút tay lại một bước .

Thân phận đó nếu ở chỗ khác chắc chắn sẽ không dùng được nhưng ở tại nơi này thì lại khác. Vốn mọi người đang hiếu kỳ vì Trương Hạo là chủ tịch hội đồng quản trị của Tencent giờ lại xuất hiện thêm một người được cho là cháu đích tôn của Tổng Thanh Quân. Một người đang yên đang lành xuất hiện một cách không để cho người khác biết như thế này.

Hôm nay thân phận của người thiếu niên này lộ diện trước mọi người cách đây chưa tới một phút hẵn dường như có chút xích mích với cháu của Tô Hắc Hùng. Mọi người có mặt ở trong sân lúc này cũng xì xầm to nhỏ với nhau.

Thiếu Kiệt bước về phía trước theo sau là Trương Hạo. Ở trên chiếc quan tài được phủ khá nhiều khăn vải nghi tên những người mà không thể mang tang hoặc là những người nào đó liên quan đến Tô Hắc Hùng. Phía trên quan tài phía trên được làm một tấm mica trong suốt. Bên trong quan tài nhà mai táng để đầy đủ vật dụng tâm liệm cần thiết.

Thiếu Kiệt tiếp nhận vài cây nhang ở trong tay người đã gọi tên hẵn và Trương Hạo. Bước đến phía bên phải nơi đang đặt một tượng phật địa tạng vương bồ tát. Hẵn bước đến bên bàn phật cầm nhang đưa cao qua đầu vài ba lạy.

Đối với việc lễ bái đám tang thường ở bàn phật người ta thường lạy ba lạy còn ở quan tài người chết thì hai lạy. Đây là phong tục và đúng chuẩn của việc viếng lễ tang.

Thiếu Kiệt đem nhang trong tay cắm vào bát nhang trước tượng phật rồi lui ra một bước. Hẵn đứng giữa mặt đối mặt với di ảnh của Tô Hắc Hùng. đưa cây nhang còn lại trong tay cắm vội vào bát nhang và nói để cho chỉ mình Trương Hạo nghe thấy.

- Làm theo tao!

Trương Hạo cũng gật đầu. Chỉ có những người trong sảnh lúc này cũng bất ngờ. Thiếu Kiệt không vái lạy Tô Hắc Hùng. Bởi dù có hiềm khích gì thì cũng không thẳng thừng cầm nhang như thế. Nhưng hành động tiếp theo của hẵn làm cho toàn bộ mọi người trở đây đều trừng mắt.

Thiếu Kiệt lui một bước lại trước quan tài rồi bước chân phải lên, chân trái để đầu khớp gối hạ xuống đất. Đặt chân phải về song song với chân trái tạo thành từ thế quỳ. Hai lòng đặt vào nhau ở trước ngực sau đó đưa tay từ giữa ngực xuống dưới đất. Mặt trên bàn tay đặt xuống chiếc chiếu đang trải trên sàn đưa lưng mình khom xuống.

Đã người thanh niên kia biết Thiếu Kiệt đã học qua võ công hắc hổ thập hình quyền thì với người khai sáng nó Tô Hắc Hồ Thiếu Kiệt cũng dành cấp bậc cao nhất theo dạng vái lạy người thứ hai của một môn đạo.

Thiếu Kiệt cúi người cho đến khi trán mình chạm vào lòng bàn tay sau đó kéo ra hai bên ngang bằng vai.

Cứ như thế hấn đứng lên lại tiếp tục hành động vừa rồi cho đến khi đúng ba lần mới dừng lại. Người Thanh niên kia thấy Thiếu Kiệt như thế hấn nắm chặt tay lại bắt đầu đáp lại hành động của Thiếu Kiệt. Cùng một cách nhưng hấn phải thực hiện thành sáu lần. Một lần bái tạ và một lần trả lễ. Thiếu Kiệt làm đúng ba lần hai lần bái viếng và một lần thêm vào để cho người thanh niên phải tốn thêm một chút công phu.

Hấn phải đứng đó để cho người nhà của Tô Hắc Hùng làm xong lễ mới được rời đi. Vì đây là quy tắc nếu việc bái tạ của người nhà có tang bổ khuyết thiếu sẽ dẫn đến người mất thiếu nợ người sống như thế kiếp sau sẽ phải trả lại hoặc ở dưới cõi âm sẽ làm cho họ không thoải mái.

Ngay khi đối phương vái lạy trả lễ xong Thiếu Kiệt chỉ nhìn liếc sơ một cái rồi cười nói với Trương Hạo.

- Xem như xong. Giờ thì đứng đây một chút nữa rồi đi về kiếm cái gì đó bỏ bụng nữa là được.

- Tao thấy ở đây có bày tiệc mà sao không ở lại đây ăn luôn đỡ phải tốn tiền không phải vì tao tiếc chút tiền nhưng dù sao cũng tạo mối quan hệ dễ hơn mà.

Trương Hạo cũng trả lời với mấy câu nói nhỏ chỉ có một mình hắn nghe thấy.

- Mà cứ muốn ở lại giao tiếp cũng được. Mà nghe nói được thì cứ việc tao không cản đâu.

Thiếu Kiệt vừa nói với Trương Hạo vừa quay lưng ra thì người thanh niên kia bây giờ mới lên tiếng nói với hắn.

- Xin phép cậu là cháu đích tôn của lãnh đạo Tổng như thế cậu cũng chưa hẳn là đại diện cho Tổng gia đi. Nếu không thì lễ lần này của cậu xem như thiếu bởi ông tôi đúng ra cũng từng ở trên chiến trường chỉ đạo ông cậu. Như thế này thì xem ra cũng không có thành ý lắm. Cậu chỉ mới viển với tư cách cá nhân mà thôi. Hơn nữa cậu cũng là môn sinh của Hắc Hồ Thập Hình Quyền Như vậy học từ ông cậu cũng nên tỏ chút thành ý.

Trương Hạo nghe người thanh niên nói gì đó với Thiếu Kiệt lập tức nói nhỏ.

- Thằng này nó nói gì vậy. Dai dử vậy nó bộ không biết mình là khách sao lại làm như vậy?

- Người ta đã muốn làm khó thì thiếu gì cách. Để xem nó còn có con bài gì?

Tổng Vũ lúc này mồ hôi trên trán xuất hiện. Đúng ra việc này không có nào như thế này chỉ tại cái miệng hắn mà ra. Giờ đối phương nói như vậy thì Tổng Vũ hắn cũng chỉ biết nhảy ra nở nụ cười để hóa giải mọi chuyện.

- Không có! không có ông nhà cũng chưa dạy thằng nhóc cái gì gọi là Hắc Hồ Thập Hình Quyền hết. Cậu cũng đừng nên nói như vậy chứ.

- Khi này tôi nghe rõ ràng ông nói con mình biết Hắc Hồ Thập Hình Quyền. Bái lễ vừa rồi cũng cho thấy cậu ta cũng biết võ công này. Nếu không cậu ta không làm ra lễ bái tổ cao nhất trong lễ tang.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn người thanh niên cháu của Tô Hắc Hùng mỉm cười lên tiếng nói.

- Cậu tên gì ấy nhỉ. Nếu đúng thì cậu là cháu Tô Hắc Hùng đi. Ông ta đúng là chương môn một võ quán có công thì có thật đấy nhưng cậu đang là gì mà có quyền nói với tôi điều đó. Cậu đừng nói với tôi cậu là chương môn đời thứ ba của Hắc Hồ Thập Hình Quyền đi. Nếu thật thế thì liệu việc tôi biết cả Hồng Gia Quyền. Cùng với Bát Cực Quyền. Thì đều phải thể hiện ra sao.

Bị đáp trả lại một cách khó bề xoay chuyển. Hắc chỉ muốn làm khó dễ Thiếu Kiệt một chút nhưng không ngờ cái lý do hắc đưa ra thật làm hắc lâm vào thế bí.

- Được rồi nếu như cậu đã nói như thế thì tôi Lần này thay mặt cho Tổng Thanh Quân đến đây viếng người từng hướng dẫn ông ta trên chiến trường đi. Không biết ở đây có người của Bảo Tàng Hoàng Phi Hồng không. Nếu có thì cho người hỗ trợ một chút. Đã muốn làm đúng phận sự thì tôi cũng sẽ làm đúng cho mọi người xem.

Thiếu Kiệt vừa nói một người đàn ông đứng gần đó với một bộ võ phục màu đen đứng gần nơi đặt cái trống ở góc cũng nhìn về Thiếu Kiệt. Thấy đối phương nhìn mình Thiếu Kiệt nhanh chóng đưa tay gọi lại.

- Gọi ông đây! Ông giúp tôi một chút kỹ võ thuật của Hoàng Phi Hồng tôi sẽ góp mười vạn xem như phí dụng.

Mọi người không ai biết người đàn ông đến bên cạnh Thiếu Kiệt ghé tai nghe những gì hắn nói gật gật đầu. Hắn nhanh chóng đến bên cạnh những thành viên của Bảo Chi Lâm đang đứng bên cạnh truyền đạt lại ý kiến của Thiếu Kiệt mà hắn đã nghe. Một người thanh niên sau khi nhận được truyền đạt nhìn qua Thiếu Kiệt cũng gật đầu như đồng ý điều kiện này.

Hắn bước vội về phía sân trong cùng lấy ra một cái đầu lân màu đen đem ra đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Được rồi đây của cậu tôi sẽ giúp trong phạm vi cho phép của mình.

- Anh theo kịp là được rồi. Tôi chỉ cần đánh mặt mấy người không biết cú cho là mình quan trọng thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 923: Tao Ngộ Âm Sát

Người đàn ông khi thấy Thiếu Kiệt gặt đầu mới hô to một câu làm mọi người đang đứng bên ngoài không biết vì sao Thiếu Kiệt lại hành động lạ lùng này.

“ Nam Sư Thay Mặt Tông Thanh Quân Tướng Quân lễ bái ”

Tiếng Trống vang lên Thiếu Kiệt đem đầu lân của mình không phải quỳ mà làm ra động tác bái tổ của một con lân. Đừng nói hắn không biết những việc này hắn chỉ cần có thể biết được tiến trống như thế nào là được. Thiếu Kiệt làm việc này không khó.

Đối với người trong giới võ thuật đệ sư vương đi bái tang cũng thường thấy nhất là bây giờ với danh nghĩa đại diện người không có mặt thì càng đơn giản. Động tác bái tổ đơn giản là đưa đầu lân về phía hai hướng theo một bộ pháp nhất định.

Thiếu Kiệt khác đơn giản để cho con vật vô tri có cảm xúc diễn tả được sự tiếc thương một người đã mất. Với việc như thế này thì dù cho đôi phương có muốn trả lễ cũng không trả lễ được. Đầu sư tử sau khi lễ táng sẽ được đốt đi cùng với người đã mất nếu muốn trả lễ thì chắc chắn sẽ không trả được. Vì đại diện là linh vật còn sống nhưng đốt đi lại là linh vật chết. Không người sống nào muốn mình đi trả lễ một vật chết.

Thông qua sự nhắc nhở về những bước cần thiết hòa cùng tiếng trống của mấy người của Bảo Chi Lâm Thiếu Kiệt trong vòng hai phút hoàn thành xong một bộ lễ bái với cái đầu lân được xem là đại diện cho Tông Thanh Quân. Chiếc đầu lân được hắn đặt xuống đất đốt ngay tại chỗ để cho mọi người đều thâm im lặng.

Nhìn người thanh niên cháu của Tô Hắc Hùng Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu nói.

- Đừng để người xúi giục làm thương. Nên nhớ tôi với cậu nước sông không phạm nước giếng. Người nào nâng lê hiềm khích chỉ bằng vài lời nói châm dầu thổi gió thì tôi cũng không nói gì. Còn muốn đo sức thực tế thì tùy lúc đều được.

Thiếu Kiệt lúc đầu không nghĩ rằng với việc mình xuất hiện ở đây và vài lời nói của Tống Vũ làm cho người thanh niên này làm khó dễ nhiều như vậy. Ít nhất cũng phải có một lý do nào đó. Nhưng hiện tại hắn thấy được người tiếp khách từ lúc vào tới giờ ngoài những người trả lễ ra không có người nào thật sự có tiếng nói trong nhà. Thông qua việc này Thiếu Kiệt hiểu rằng có người đang muốn tận dụng việc Thiếu Kiệt đến đây tạo thế cho Tống Vũ mà gây khó dễ cho hắn.

Mà mục đích của họ là gì thì Thiếu Kiệt đang có chút nghi vấn trong đầu mình về thế lực của hai người anh Tống Vũ. Chỉ có như thế mới khiến cho kẻ khác thay họ ra mặt.

Một người làm việc cho Tô gia lúc này bước đến bên cạnh người thanh niên nói nhỏ điều gì đó hắn im lặng nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi gật đầu.

- Được rồi nếu cậu đã nói như thế tôi cũng không có gì trả lời. Nhưng mà bố tôi nói cậu có thể vài ngày sau nữa quay lại sau đám tang ông hện cậu nói chuyện một chút. Còn nếu sau này có gặp lại thì cậu có thể gọi tôi là Tô Quốc Bình. Giờ thì xin phép cậu tôi còn có việc.

Tô Quốc Bình rời đi Thiếu Kiệt im lặng. Đối với việc hắn bỏ qua mọi thứ chắc chắn sẽ không thể nào. Nhưng cái kiêu từ bỏ đi việc đơn giản như thế sau khi đã làm khó đủ đường rồi Thiếu Kiệt cũng hơi thắc mắc. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn còn ở đối phương thì không rõ cho lắm.

Trương Hạo lúc này ở bên cạnh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Về chưa mà mày tao thấy đồ ăn bụng đói rồi. Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh nói sẽ thay tao ở lại tiếp mấy người kia. Mình đến đây như thế là được rồi.

- Ừ đi về được rồi. Để cho hai vợ chồng Tống Vũ hẳn muốn làm gì thì làm. Tao cũng không nhất thiết phải ở đây kéo thế lực cho hai người đó.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Trương Hạo với sự đồng ý nhất định. Hẳn cũng không thiết yếu. Thiếu Kiệt cũng không quên bước lại nói Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh đang đứng nói với họ.

- Lấy danh nghĩa cá nhân tôi quyên cho quỹ võ thuật Hoàng Phi Hồng số tiền như tôi đã hứa. Có gì thì mọi thứ sẽ bàn sau hiện tại không phải lúc.

Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh cũng khẽ gật đầu. Họ thấy số tiền Thiếu Kiệt quyên ra cũng không nhiều. Sử dụng danh thu của công ty vẫn được. Vừa được lợi theo danh nghĩa của công ty trong công chúng vừa được cả hình thức bên ngoài là những gì Thiếu Kiệt đã nói thì Công Ty Tencent sẽ ra mặt dùm hẳn. Cho thấy mối quan hệ của họ không phải đơn giản.

Blake thấy Thiếu Kiệt rời đi lúc này mới vội vàng bước đến bên cạnh hẳn. Khi nhóm người Vô Ảnh và Thiếu Kiệt vừa bước chân ra khỏi Tô gian Blake đã cất tiếng nói.

- Hiện tại nhóm người theo sau chúng ta bị Jackson hạ gục không một người nào sống sót cũng không có dính líu gì đến người vô tội. Jackson được biết rằng những người kia do chính Tống Thanh Phong thuê người đến với giá một triệu đô để cậu không thể trở về Bắc Kinh.

Blake báo cáo với Thiếu Kiệt khi hắn vừa trang bị lại tai nghe của mình. Trong đám tang hắn hoàn toàn không thể để cho tai nghe liên lạc bị lộ ra bởi vì Tổng Vũ và Phan Thế Như đã cho hắn một thân phận khác.

- Được rồi nếu không liên lụy đến người khác thì mọi thứ xem như chúng ta biết được người ra tay là ai được rồi. Tổng Thanh Phong đó sớm hay muộn cần phải loại bỏ nhưng mà không phải bây giờ. Rút lui thôi. Hiện tại chỉ còn một phương thế lực là Huyết Long. Nếu họ bị kỹ năng hóa trang của Hà Vi đánh lừa thì họ sẽ sớm ra tay với cô ấy. Anh nên cho người của Vô Ảnh bảo vệ Hà Vi thật tốt. Giờ chúng ta ở Thẩm Quyển này vài ngày rồi đi bắc kinh lúc đó đem toàn bộ mọi việc tính toán với Tổng Thanh Phong sau.

Thiếu Kiệt vừa leo lên xe vừa trả lời lại Blake hiểu hắn không phải không tính đến việc bị chịu thiệt thòi ngay lúc này. Đối với việc Tổng Thanh Phong ra giá cho cái mạng của mình. Thiếu Kiệt đã phán định con người này thật sự phải trả giá bằng chính tính mạng của mình. Hắn hiểu rằng nếu đã là một người trọng sinh dù trước giờ mọi việc có suông sẽ như thế nào cũng không cứ mãi như thế được.

- Về việc này chắc hẳn ở phía bên kia đã cho người bảo vệ Hà Vi với những người khác một cách an toàn. Họ nhận được tin trước chúng ta cũng sẽ làm ra được những hành động cần thiết.

- Báo cho đám người Tymothy. Lập tức điều tra cho ra Huyết Long là như thế nào. Không thể tin được một xã hội hiện đại như thế này lại không tìm ra họ ở đâu. Ích nhất cũng phải có một số thứ mà Huyết Long họ để lại. Không đánh toàn bộ thì đánh từng trụ sở nhỏ. Tìm cho ra họ định đối phó chúng ta vì lý do gì.

Blake nghe vậy cũng im lặng một lúc mới đem suy nghĩ nhất thời của hắn nói ra với Thiếu Kiệt

- Cũng khá khó khăn đây. Việc Huyết Long có người muốn đối phó với cậu. Chúng ta lại đem hết toàn bộ thế lực Huyết Long sợ rằng không ổn. Dù sao đó chỉ là một đoàn đội. Ở Huyết Long chúng ta còn có Đoàn chín có mối giao tình sợ rằng khó xử cho đôi bên thôi.

Bên kia hệ thống liên lạc ngay lúc này vang lên một âm thanh của Jackson hướng Thiếu Kiệt với Blake hỏi. Vì hắn đi theo sau lộ trình của đám người Thiếu Kiệt ở khoảng không xa nhưng vẫn nhận ra được lộ tuyến cần thiết.

- Cậu với Jackson chuyên hướng đi đâu sao? Lộ tuyến này không giống với ban đầu mà chúng ta đã đi. Bộ mọi người thay người khác lái xe sao.

Thiếu Kiệt vốn còn đang suy nghĩ việc của Huyết Long bỗng nhiên có một chút bất an. Hắn lên xe luôn chú ý nói chuyện với Blake để cho mọi người lên xe tài xế cũng chạy đi mà không hề hay biết đối phương không phải là người đã đưa bọn hắn đến nhà của Tô gia.

Đưa mắt nhìn Blake hai người lúc này ngồi ở hàng trên cùng gần với ghế tài xế nhất. Đột ngột trong xe trầm xuống không còn tiếng nói nhưng ngay lập tức Blake nhanh tay lấy súng từ bên hông mình đặt thẳng vào đầu của người tài xế lái xe.

- Ông là ai. Tiếp cận chúng tôi với mục đích gì. Ông không phải là tài xế lúc đầu. Bỏ cái kính xuống.

Người này lúc này chỉ mỉm cười trên khuôn mặt hắn cái kính râm che lại khuôn mặt của hắn nên Thiếu Kiệt mới không nhận ra được sự thay đổi cần thiết của hai người tài xế. Bởi vì dáng người thật sự giống nhau. Lại thêm chỉ thay đổi cặp kính râm che lại hơn nửa khuôn mặt. Thời tiết đang là buổi trưa sang chiều chiếc xe chạy ngược với ánh nắng của mặt trời. Việc tài xế mang theo một chiếc kính râm đều là việc bình thường.

- Xem ra không hồ danh là người có tinh thần nghi ngờ rất lớn. Lần trước đã ám sát hụt bọn mày nhưng lần này sẽ không như vậy nữa đâu. Đã đến địa điểm cần thiết. Bọn mày đi chết đi.

Người tài xế lúc này đáp lại bằng vài lời nói mà mọi người trên xe đều có thể nghe thấy. Thiếu Kiệt vội tựa người sát vào lưng ghế hai chân đưa lên trên cao đạp vào băng ghế trước. Hắn cần phải ngay lập tức để cho mình vào trạng thái an toàn cần thiết nhất. Bởi vì trên đường lúc này có thể thấy rõ người tài xế đang đạp ga nhanh về phía trước định lao xuống một bên của con dốc để cho chiếc xe lật xuống kéo theo cả nhóm người Thiếu Kiệt đang ngồi ở trên xe chết cùng.

Blake đem súng trong tay mình bóp coi ngay vào đầu đối phương. Viên đạn xuyên qua một bên thái dương đem máu trong não của người này văng lên mặt kính.

Cô vớ chân tới bàn đạp thắng chân của chiếc xe. Cầm thắng tay hai cái cùng một lúc hoạt động. Một cái đạp xuống một cái kéo thắng tay về. Chiếc xe đang lao đi với tốc độ cực nhanh bị dừng đột ngột trong khi đạt vận tốc hơn một trăm cây số một giờ làm cho quán tính của chiếc xe được nâng lên hết cỡ.

Bánh xe trượt đi ma sát với mặt đất tạo thành một vệt màu đen. Đem chiếc xe hất tung từ phía sau lên trước làm một cú lộn nhào. Mọi người trong xe cũng bị cuốn theo.

Âm Thanh Âm Âm vang lên trên con đường vắng. Từng mảnh vỡ cửa kính vì áp lực bung ra. Chiếc xe lăn hai vòng trên mặt đất rồi mới cố định lại với phần trần xe nằm ở dưới mặt đất. Bốn bánh xe hướng thẳng trên trời.

[6]

[6]

Chương 924: Hi Vọng Cái Đổng Này Sẽ Nổ.

Thiếu Kiệt lúc này phần đầu tiếp xúc với mặt trần của chiếc xe. Mọi người xung quanh hắn cũng không ai ngồi ngay ngắn trên ghế. Cố gắng mở mắt sau vụ va chạm Thiếu Kiệt nhìn về bên phần cánh cửa kính của xe.

- Mọi người cố thoát ra khỏi xe nhanh! Thiếu Kiệt cậu có sao không?

Blake phía trên đầu hiện tại xuất hiện không ít máu đối với việc hắn ngồi ở cạnh tay lái. Trực tiếp tiếp nhận lực va đập mạnh nhất ty là hệ thống túi khí có bung ra nhưng cũng không thể ngăn được thương tích cho chính mình.

- Tôi Ổn mọi người nhanh nào ở lại nơi này sợ rằng xe chấp mạch để dẫn đến nổ xe.

Những thành viên của Vô Ảnh bây giờ trên người không tránh khỏi thương tích cố nhịn đau nhanh chóng di chuyển ra khỏi chiếc xe đang bị lật. Blake vừa mới vừa đẩy cánh cửa bên cạnh mình ra mở ra thì từ phía xa một âm thanh đem mọi người trên xe đang cố thoát ra ngoài đình chỉ lại hành động của mình.

“Đoàng!”

Một viên đạn cắm thẳng cửa xe xuyên qua một phần sườn phải của Blake.

- Cẩn Thận bên ngoài còn có người phục kích.

Ngay khi Blake vừa lên tiếng để cho mọi người trong xe không hành động nhất thời tổn thương lấy mình. Trong giọng nói của hắn Blake người

nghe có thể thấy được sự chịu đựng việc viên đạn vừa rồi cắm vào sườn mình.

- Con mẹ nó ở trong này cũng chết ra ngoài cũng chết liều một lần bảo hộ thiếu chủ rời khỏi nơi này.

Một người đang ở cạnh cửa che đầu mình không lộ ra khoảng trống nào để lộ ra cơ thể để cho người ám sát bên ngoài nhắm trúng mình.

- Jackson! Jackson còn bao lâu nữa thì các anh tới. Bên này Thiếu Kiệt đang gặp phải công kích. Tình trạng trong xe bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ. Nhất là việc đối phương bên ngoài có thể nhắm vào bình xăng khá nguy hiểm.

Bên kia lúc này tính hiệu chỉ có lại tiếng rè rè mà không có người đáp lại. Thiếu Kiệt cố với tay mình tới cái tai nghe đang đặt trên vành tai mình kéo xuống.

- Thiết Bị liên lạc bị rè có thể do chấn động. Hệ thống của ai còn có thể sử dụng được không.

Mấy người của Vô Ảnh lúc này cũng cố gắng thử xem tính hiệu mình có thể phát ra cho Jackson nhận được hay không. Nhưng đáp lại Thiếu Kiệt bây giờ chỉ là một cái lắc đầu không trả lời. Cho thấy tất cả họ đều không thể liên lạc được.

- Thiết bị phá sóng. Thật lần này xem ra đám người này chuẩn bị đầy đủ không kém. Liều thôi còn được bao nhiêu người không bị thương nặng?

Thiếu Kiệt lúc này cũng hít vào một ngụm khí để đem suy nghĩ của mình thông suốt hẳn chắc chắn rằng nếu không phải thiết bị phá sóng được trang bị ở khu vực gần đây thì Jackson đã có thể liên hệ với họ. Chỉ khi Jackson vừa đưa ra cảnh báo cũng không có được tín hiệu tiếp theo.

- Hiện tại chúng ta còn lại chỉ là súng lục. Mỗi cây Colt M1911 chứa được tối đa chín viên đạn. ở đây có sáu người với hai băng đạn dự phòng. Như thế liều một lần thôi ở lâu trong này cũng chết.

Blake nói ra lời mình xong nhìn hai người ở gần cửa kính nhất. Đối phương ở đâu họ còn không biết xung quanh nơi này khá nhiều cây cối. Không như trên con đường lớn xe cộ đông đúc. Đối phương đã chọn được địa điểm cần thiết để ra tay thì Thiếu Kiệt và nhóm người của mình đều rơi vào thế bị động.

Mọi người trong xe nhìn nhau một cái với những người bị thương không đủ khả năng chiến đấu lúc này cũng đành nép vào phía góc trong sát cửa kính. Họ chuẩn bị cho mình sự hi sinh cần thiết để cho những người còn lại rời đi.

Hai người bị thương nặng nhất trong việc lật xe gật đầu một cái hướng tay mình bung cánh cửa xe đang móp méo. Dùng hai tay họ nâng lấy cơ thể mình đẩy ra khỏi hoàn cảnh trong xe.

Loạt đạn ngay lúc này từ bên trái sườn được xả ra nhắm về phía hai người Vô Ảnh đang bị thương với sự liên tục không hề chùn tay.

- Đem Cửa xe làm khiên tạm. Lấy xác thằng này làm bia đỡ.

Thiếu Kiệt quát lớn với hai người đang định hi sinh mình cho bọn hắn. Thiếu Kiệt không muốn những người của ra

Một phát súng đem bàn tay của người bên trái bị thương mất đi một ngón tay nhưng ngay sau đó người này lại cắn răng chịu đựng lấy cơ thể mình nép vào cái xác của người tài xế tạo thành một vách chắn phía trước cho Mọi Người Thiếu Kiệt.

- Tất cả nhảy ra phía sau xe dựng xe lên một hướng tránh để cho bọn họ bắn vào bình xăng nhanh.

Blake hô lớn trong khi đó súng trong tay hắn đang hướng về phía những loạt đạn đang hướng về phía mình. Bắn đi từng viên đạn không mục đích chính xác.

Một vài thành viên của Vô Ảnh nhanh chóng nhảy ra phía sau xe hướng mặt động cơ trần xe đặt xuống. Bởi khung xem lúc này đã móp không ít lại thêm độ cong của thép ở thân xe nên nó nhanh chóng được đẩy lên với chỉ bốn năm người.

Thiếu Kiệt cũng giúp một tay trong đó rồi nhanh chóng vòng ra phía sau sau xe. Blake trong súng lúc này băng đạn đầu tiên đã không còn lại bao nhiêu. Hắn nhấn nút tháo rời băng đạn ra nhanh chóng lắp vào một băng đạn dự phòng cần thiết, Những người của Vô Ảnh sau khi thoát ra được phía sau xe liền nhanh chóng bắn súng về phía những loạt đạn bay tới yểm hộ hai người đang chịu đòn bên ngoài với cái xác chết đầy nhưng vết đạn bắn và hai cánh cửa xe ô tô.

- Đặt cái xác che lại bình xăng nhanh.

Người giữ cái xác tài xế nhanh chóng buông tay cái xác mình đang cầm người còn lại buông cánh cửa xe mà hắn đang cầm hương nơi bình xăng của xe ô tô che lại rồi cố vòng ra phía sau chiếc ô tô đang làm khiên chắn.

Thành viên của Vô ảnh hiện tại đang cố chạy đi thì bị một viên đạn từ phía rừng cây bên đường hướng chân hắn bắn xuyên một lỗ nhỏ trên đó. Nhưng như thế cũng đủ người này ngã xuống do sự mất thăng bằng.

- Xả hết đạn! Yểm hộ anh ấy. Không để anh ta nằm lại ở đây được.

Thiếu Kiệt nghiên người đem tầm nhắm của súng trong tay mình mở rộng ra hướng những loạt đạn bắn về phía họ hết viên này đến viên khác rời khỏi nòng súng bay trong không trung. Hướng một cái cây gần đó ghim vào. Thân cây lúc này cũng tróc ra nếu như chỉ lệch đi vài cen ti mét có lẽ đã cắm vào một cái vai của người đang ở đó.

Đối phương không biết rằng đây chỉ là một vết đạn vô tình hướng về phía hắn. Hắn tưởng rằng Thiếu Kiệt đã phát hiện ra nơi mình ẩn náu nên lập tức lui lại tránh thoát đi loạt xạ của Thiếu Kiệt.

Hắn vừa núp vào một gốc cây gần đó đem tay mình chạm vào một vật trước miệng mình cố định lại nói.

- Đối phương còn sống. Hiện tại đang chống trả lại. Xem ra Vô Ảnh của thằng nhóc này được huấn luyện khá tốt.

Bên kia âm thanh phát ra từ một thiết bị đặt trên tai người này bây giờ cũng có âm thanh vang lên một cách tức tối.

- Chết tiệt! Thằng nhóc này sống dai vậy đã thế còn không chết.

- Đối phương chỉ có sáu bảy người còn có năng lực chống trả. Ở đây nhóm người chúng tôi ba người chưa chắc chống lại được nếu đối phương có đạn dược đầy đủ. Chiếc xe giờ thành lô cốt cho thằng nhóc đó. Không chắc rằng trên xe còn trang bị tiếp tế không cần viện trợ.

Thiếu Kiệt từ việc thấy ba bốn loạt đạn hướng về phía nhóm người của mình này bỗng nhiên mất đi một loạt đạn gần nhất cũng không dám chắc đối phương có bị bọn người của mình bắn trúng hay không. Lên tiếng hỏi mọi người

- Kiểm tra xem còn đủ quân lực hay không? Nếu cứ như thế này sợ rằng chúng ta không thoát được.

- Tức thật! Jackson giờ này làm gì còn chưa đến!

Một người trong nhóm Vô Ảnh lúc này cũng lên tiếng. Hắn hoàn toàn không biết rằng từ lúc sự việc diễn ra tới giờ thời gian hoàn toàn trôi đi rất chậm. Giữa ranh giới của cái chết và sự sống từ lúc bọn hắn lật xe cho đến giờ vẫn chưa đạt được năm phút.

- Cậu ta nhất định tới cầm cự một chút. Đối phương dùng súng AK chắc chắn sẽ phải tốn nhiều đạn hơn chúng ta cầm cự được thêm giây nào hay giây đó.

Blake bây giờ trên đầu mình được quán lại bằng một cái băng y tế ở góc của vết thương. Hắn ngồi xỏ xuống tay cầm sẵn một khẩu súng trên tay còn lại chỉ còn một băng tiếp đạn.

- Chỉ sợ là chiếc xe chịu không nổi đến lúc đó thôi. Hiện tại tiếp tế chúng ta cũng không lấy được. Nó ở cốp sau xe nhưng chốt mở trong xe lại bung ra ở phía đối phương. Nếu lấy được nó thì tốt rồi.

Thành viên đang dựa vào cánh cửa gần phần đuôi xe nhìn Thiếu Kiệt với Blake nói ra sự suy đoán của mình. Hắn là người trang bị tiếp tế trên xe nên việc trên xe còn vũ khí hắn biết rất rõ.

- Chết tiệt! Lúc này phi ra khỏi xe quên mất điều này. Biết vậy đem nó theo là được. Giờ cũng không quay vào lại trong xe được. Chỉ cần một cơ hội đủ để cho bọn người bên kia chùn bước vài phát đạn thôi là được.

Người ngồi gần cuối xe nhất trước khi chiếc xe xảy ra tai nạn cũng lên tiếng bực tức chính mình.

- Giờ còn bao nhiêu đạn mọi người lấy hết ra xem nào.

Thiếu Kiệt lúc này đặt ra một câu hỏi cho toàn bộ người của mình. Trong phút chốc cả đám đưa ra chỉ còn đúng ba băng đạn. còn đây và vài viên đạn còn đang trong súng.

- Giờ chúng ta chơi một trò chơi. Thành công hay không thì chỉ có trời định được thôi.

Nhìn vào ba băng đạn đang đầy Thiếu Kiệt lập tức rút ra một băng đạn cầm trên tay thao tác rút hết đạn ra xé một mảnh áo trên người mình đem ném xuống nơi có một chút dấu vết xăng chảy ra của vụ lật xe. Sau đó quần hết những viên đạn đang cầm trong tay lại nói.

- Hên xui lần này. Ai có đồ đánh lửa đưa tôi một cái. Hi vọng là suy nghĩ của tôi đúng. Nếu không chúng ta lãng phí một băng đạn.

Một người của Vô Ảnh đem trong túi mình ra một cái đồ đánh lửa nhãn hiệu khá nổi tiếng đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn thấy cái đồ đánh lửa hắn chỉ mỉm cười nói với Blake và mọi người. Nhớ lát nữa nhắm kỹ vào cái đánh lửa này. Xem ra chúng ta còn cơ may rất lớn trong này cũng có chút xăng đủ để làm việc. Hi vọng cái đồng này sẽ nổ.

Thiếu Kiệt Đem cái hột quẹt buộc vào bên ngoài cái bọc vải đã có chín viên đạn. Nhìn mọi người trong Vô Ảnh để cho họ cầm súng trong tay lên đạn chuẩn bị tinh thần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 925: Đại Chiến Ven Đường

Khi mọi người nhìn nhau gật đầu từng tiền lên nóng của súng cũng lách cách vang lên. Thiếu Kiệt ngòì xỏm một chân khuy gòì một chân đặt ðùi song song với mặt ðất.

Hắn cầm cái bọc vải quay mặt của cái bật lửa về phía ðối phương ném ði. ðôi với việc này hắn chỉ mong là ðám người Vô Ảnh ðược huấn luyện bắn súng sẽ nhắm chính xác cái bật lửa. Bởi nếu như thế sẽ ðem bọc vải ðốt cháy. ðạn trong ðó gặp áp xuất nóng dù chỉ một viên ðạn ðược nổ thì những viên ðạn khác sẽ nổ theo.

Việc này hắn chỉ cầu may mắn có thể tạo ra chín loạt ðạn về chín hướng khác nhau ðem nhưng người ðang mai phục bắn về phía ðám người họ một chút bị thương.

- Bắn

Thiếu Kiệt ném bọc vải về hướng bụi cây giữa nơi những loạt ðạn hướng về phía ðám người bọn hắn.

Sau cây súng. Hướng về một vật ðang bay trên không trung. Việc này giống như chuyện tập bắn súng với ðĩa bay nhưng việc tập luyện ðó ðược bắt ðầu với súng săn và vận tốc của chiếc ðĩa cũng không phải như vận tốc của cái bọc vải.

Blake ðưa súng lên tầm ngắm trung bình khi bọc vải sẽ rơi xuống. Nếu bắn không thì hắn tin chắc mình sẽ bắn trúng. Nhưng quan trọng hết là phải bắn trúng cái bật lửa ðể tạo ra ma sát nổ, Diện tích của cái bật lửa chỉ ðược năm ðến tám cen ti mét vuông. Việc như thế này vốn ðã là việc bất khả thi huống chi ðây lại là nằm trên một vật có thể rớt bất cứ lúc nào.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cầu trời cho việc này thành công. Bởi hắn chỉ hi vọng ở bên kia bọc vải bắt lửa xe đem đạn trong đó cố định lại ngăn cho đối phương dừng lại một loạt đạn. Để có thể lấy được tiếp tế.

Hàng loạt phát súng lúc này được bắn ra. Nhưng nó cũng chỉ trúng ở một số cạnh của cái bật lửa mà không phải là ngay phần bình xăng của cái bật lửa thép.

Thấy đồ của mình dường như làm bất lực trên không trung sắp rơi xuống Thiếu Kiệt cũng biết không thể nào may mắn đến mức hắn suy nghĩ như thế nào thì ông trời sẽ làm như thế đó.

Nhưng không ngoài nhóm người Thiếu Kiệt nhắm đến cái bọc chứa đầy đạn. Những người mai phục đám người Thiếu Kiệt cũng đem nòng súng bắn về phía cái túi vải được ném ra kia. Bởi họ cho rằng đây sẽ là vật gì đó làm cho họ bị tổn thương. Suy cho cùng họ cũng suy nghĩ nếu không phải vật có sát thương đến họ thì nhóm người Vô Ảnh và Thiếu Kiệt cũng không ném về phía họ.

Giữa việc súng lục với súng AK hướng cái bọc vải bắn tới lực tác động không giống nhau. Viên đạn và kích thước đầu đạn cũng không phải là chỉ chênh lệch nó còn có cả sự tiếp xúc của áp lực xoáy không khí.

Một viên đạn của đối phương được bay ra khỏi nòng súng hướng thẳng bọc vải ngay tâm điểm ở dưới của cái bật lửa.

“ Phùng”

Âm thanh của ngọn lửa từ đầu đạn ma sát với vỏ thép của chiếc bật lửa làm môi dẫn bốc cháy phần xăng nằm ở bên trong lan ra tấm vải bọc, Một ngọn lửa bùng lên rơi xuống chạm đất không xa những tán cây phía những người đang tập kích nhóm người của Thiếu Kiệt.

Vốn chỉ tưởng là một ngọn lửa đơn thuần không gây sát thương gì. Đôi phương cũng bỏ qua mà hướng nòng súng trở về nơi nhóm người Thiếu Kiệt đang ẩn núp sau chiếc xe đơi hành động của nhóm Thiếu Kiệt sơ xuất loại bỏ đi những người này.

Nhưng ngọn lửa sau khi bị cháy với chất dẫn là xăng tuy ngọn lửa cực kỳ nhỏ không có tình trạng nào gọi là quá mức nguy hiểm. Thế mà ngay lúc này đây bởi nhiệt độ bên trong bọc vải tăng cao đem những đầu kích nổ của những viên đạn tác động lẫn nhau.

“ Đoàn! Đoàn! Đoàn!...”

Chín âm thanh lần lượt vang lên từ mặt đất. Đem chín viên đạn mà Thiếu Kiệt đã bỏ vào bọc vải bắn ra không có chủ đích. Nó bay toán loạn. Một viên đạn hướng về phía đầu người đang núp gần đó xuyên qua lá cây bay thẳng vào ngay mặt phía gò má trái của người này.

Một viên đạn vô tính ghim thẳng vào một hộp nhỏ nằm ở phạm vi cách người truyền tin năm mét. Nơi đó đúng là vị trí vừa rời hấn rời đi. Thiết bị này khi bị viên đạn ghim vào hoàn toàn mất đi khả năng của nó.

Bên tai Thiếu Kiệt và một số người Vô Ảnh lúc này vang lên tín hiệu làm cho đám người họ như vớ được cái phao cứu sinh.

Thiếu Kiệt nhin không được hét lớn vào trong bộ liên lạc.

- Jackson anh chừng nào thì mới đến đây! Chúng tôi cầm cự không được bao lâu nữa đâu.

Ngay khi Thiếu Kiệt dứt lời chiếc xe của nhóm người Jackson chạy với tốc độ cực cao tiếng thắng xe ma sát với mặt đường để đầu xe hướng về phía những tán cây rậm rạp xung quanh.

Bốn cánh cửa của chiếc xe bảy chỗ lúc này được mở bung ra về phía bốn hướng. Những người ngồi trên xe lúc này từ trong xe cúi người quay hướng súng của mình về phía bụi cây. Đám người Thiếu Kiệt bây giờ cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đối với việc Jackson xuất hiện ở thời điểm này dù có chậm nhưng nhìn sự gấp gáp của toàn bộ người đi cùng Jackson cũng hiểu hẳn nóng lòng đến mức nào.

Vừa nhảy xuống xe Jackson nhanh chóng hướng súng của mình về phía trước mặt xe ô tô lớn tiếng hỏi Thiếu Kiệt và nhóm của Blake

- Mọi người không sao chứ. Hiện tại tình huống có chút không đoán chắc được. Ở phía sau dường như vẫn còn người của đối phương.

- Mọi người hiện tại có ít nhất cũng ba người bị thương nặng còn những người khác thì không vấn đề gì đủ để tiến hành chống trả nhưng địa thế như thế này sợ rằng không ổn. Chúng ta trong sáng bọn nó ngoài tối khó lòng phòng bị.

Jackson bây giờ hướng trong xe mở cái cốp phía sau ra cho nhóm người của Thiếu Kiệt.

- Hiện tại không biết được đối phương có bao nhiêu người. Nhưng tất cả những người có thể chiến đấu được chúng ta phải liều thôi. Mọi người lấy tiếp tế đi.

Khi đã có sự xuất hiện của Jackson ở phía sau xe của nhóm người hẳn cũng có một số đồ tiếp tế cần thiết khi xảy ra sự việc. Mấy người của Vô Ảnh bên nhóm Thiếu Kiệt nhanh chóng đến lấy vũ khí cần thiết mà họ cảm thấy có thể sử dụng được.

Vì đám người Jackson xuất hiện bất ngờ lại thêm phần được trang bị vũ khí nhiều như vậy người đang ẩn núp ở trong đám cây ven đường cũng lui

lại rời đi để hội họp. Hắn nhìn thấy một nhóm người Vô Ảnh mở cốp xe bị lật đem ra mấy rương gỗ.

Việc này khá nhanh không để hắn kịp bắn một viên đạn nào. Phần vì phải đợi tiếp viện. Giờ này nếu hắn một mình xả đạn về Phía Thiếu Kiệt chắc chắn hắn là người chết đầu tiên. Khi không có người nào khác để giám sát nhóm người vừa đến thì khả năng họ rời đi được rất là cao.

Hắn đem hệ thống liên lạc của mình nói vào phía micro.

- Cần đội chi viên xuất hiện gấp phát sinh tình huống đối phương có tiếp ứng từ phía sau. Hiện tại tiếp tế đối phương có thể phá được vòng vây. Nơi này chỉ cầm cự được trong vòng một phút số hai thiệt mạng rồi.

- Được đã biết chúng tôi sẽ đến viện trợ ngay đừng để đối phương có cơ hội thoát khỏi nơi cần thiết. Lúc mới thật sự là không hay. Cấp trên đã ra lệnh thẳng nhóc đó phải mất tích trên cõi đời này trước khi nó kịp xuất hiện tại tổng bộ.

Người bên kia hệ thống liên lạc chỉ nói bấy nhiêu đó rồi ngắt đi hệ thống. Cùng một hoàn cảnh với nhau cả hai người tập kích nhóm Thiếu Kiệt đợt đầu lúc này đều nhìn về phía lẫn nhau gật đầu.

Đem những băng đạn còn lại trên người đặt ra đất cạnh cây súng, Cả Hai người lúc này mới tháo băng đạn trên súng mình xuống gắn lên một băng đạn mới. Đưa nòng súng về hướng chiếc xe bảy chỗ. Bóp lấy còi súng.

Từng loạt đạn được bắn ra hướng kính xe và hai bên cửa xe. Những đầu đạn bay đi trong không trung cắm vào những sắc thép của chiếc xe ô tô.

- Mọi người cẩn thận đối phương còn sống!

Blake lên tiếng cảnh báo cho mọi người. Giờ phút này dù chỉ qua vài giây lấy được tiếp tê được đặt trên hai chiếc xe. Nhóm người của Thiếu Kiệt dù bị thương nhưng vẫn cho thấy hi vọng phá vỡ vòng vây được tình huống nguy hiểm này.

- Mọi người trang bị đầy đủ chưa? Trương Hạo cả mày nữa đây. Blake lát nữa hộ tống Trương Hạo rời khỏi nơi này. Còn nữa mọi người ai bị thương nặng thì lên xe. Thoát đi nhớ viện trợ. Đây là lệnh.

Thiếu Kiệt bây giờ bàn tay mình nắm chặt cái súng vừa tiếp nhận từ một người Vô Ảnh. Hắn bị tấn công như thế này cũng không nhịn được muốn ăn thua đủ với đối phương.

- Thế còn cậu đừng nói cậu ở lại đây như vậy sao được!

Jackson nhìn Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Bởi vì họ thấy Thiếu Kiệt mới là tâm điểm của sự truy sát lần này. Nhưng đó chỉ là ở một khía cạnh mà họ có thể thấy được. Thiếu Kiệt ở một góc âm mưu quỷ kế của đô thị quan trường đã biết không ít tình huống như thế này.

- Không tôi phải ở lại. Lần này để họ thấy rằng Thiếu Kiệt này không phải là quả hồng mềm. Tất cả mọi người ở đây có muốn cùng tôi báo thù lại cái mối nhục của việc núp như chó chết vừa rồi thì cùng tôi sống chết.

- Chúng ta còn đồ chơi đủ để chơi chết bọn họ nên cậu cũng không cần bi quan như thế đâu.

Một người của Vô Ảnh lúc này lên tiếng. Đem hai cái rương được lấy hết vũ khí ra chỉ còn một lớp ván gỗ. Hắn lấy một cái móc khóa đa năng với mấy cái đầu vít để mở những con ốc ra. Hướng tám ván của một hộp gỗ tiếp tế vụn ra.

Cả đám người Vô Ảnh lúc này cũng cười cười. Họ dường như biết được bên dưới là gì. Không như Thiếu Kiệt chỉ thấy được phía trên là những súng và đạn dược. Lần này những người khác cũng phụ hắn mở ra tấm ván đặt ở đáy hộp gỗ này. Mở tấm ván kia ra Thiếu Kiệt cũng há hốc mồm. Hắn thật sự lạnh mồ hôi với mấy người Vô Ảnh này. Thậm chí cảm thấy may mắn vừa rồi chiếc xe không phát nổ. Nếu không hắn cũng không biết phải làm như thế nào. Bởi bên dưới tấm ván là gần hơn hai chục trái lựu đạn.

- Chăm hai cái lúc cần ném chơi! Lần này chơi lớn xem coi đám người đó sống như thế nào. anh em bị thương muốn chơi nữa cũng được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 926: Đại Chiến Ven Đường

Dem hai trái lựu đạn cầm ra đặt vào tay Thiếu Kiệt người thành viên Vô Ảnh này khá vui vẻ. Những người khác cũng như thế đối với họ trước đó nhân lực thiếu lại thêm phần bị động đã làm cả đám người họ âm ức trong lòng.

- Được rồi để trái đầu tiên tôi rút chốt đi. Tôi chắc rằng còn lại mấy người bên kia đang đợi viện trợ vậy thì chủ động tấn công vào trong cái rừng cây bên đường này xem ra cũng đủ để chơi lớn một lần. Xem coi ở đây diễn ra như thế này mà không có người nào đến là chúng ta cũng hiểu rồi.

Thiếu Kiệt đem một trái lựu đạn cầm móc vào phía sau áo của mình còn một trái thì cầm trên tay rút chốt. Đối với việc cầm cái ngòi kích nổ chưa bùng ra thì lựu đạn cũng sẽ không đơn thuần sẽ nổ. Hắn hướng về giữa phía bụi cây nơi loạt đạn từ hai phía nhắm vào đám người mình xả súng từng đợt như câu thời gian cho phía sau có người chuẩn bị.

Trong miệng Thiếu Kiệt cũng không khỏi vui vẻ thốt ra một câu nói đùa.

- Chết mày chưa cho mày chừa! À mà chết rồi lấy đầu chừa ra được!

Trên không trung một vật thể hình tròn bay từ phía Thiếu Kiệt vào trong bụi cây không xa lắm chỉ nghe một tiếng bịch của trái lựu đạn rớt xuống mặt đất. Nhưng đi kèm phía sau đó là một tiếng nổ cực kỳ lớn.

“ Ầm ”

Đám người Vô Ảnh cũng cúi đầu bịt tai chỉ có xung quanh bị xối tung lên bởi đất đá từ trên trời rơi xuống kèm theo không ít máu được dính trên bùn đất.

Jackson hiện tại nhanh chóng đặt hai người bị thương lên xe để cho Blake. Trương Hạo lúc này bị Thiếu Kiệt ép lên xe. Hắn lúc này thật sự quan trọng hơn Thiếu Kiệt. Nếu như Trương Hạo chết ở tại chỗ này Tencent chắc chắn sẽ biến động lớn dù cho có nắm cổ phần được trong tay nhưng Thiếu Kiệt không chắc rằng có thể không chế được cục diện.

- Blake đưa họ đến nơi an toàn. Liên hệ với lại đám người họ Trương để nhờ chi viện. Càng nhanh càng tốt đi đi. Ở đây mọi người giết được tên nào hay tên đó. Anh phải kiếm được người hỗ trợ càng sớm càng tốt.

Blake biết vấn đề nghiêm trọng lần này đối với việc Thiếu Kiệt phải ở lại để câu kéo sức hút của đối phương. Hắn là người duy nhất có thể liên hệ giữa Trương Gia và Thiếu Kiệt. Sự giúp đỡ này thật sự cần thiết để giải vây tình huống cấp bách. Dù Trương Gia không có nhiều người ở Thẩm Quyền này nhưng cũng đủ để hỗ trợ một phần nào cần thiết.

Chiếc xe của nhóm người Jackson chở bốn người rời khỏi trận chiến với một vận tốc nhanh nhất có thể Thiếu Kiệt lúc này chỉ mỉm cười nhìn Jackson với mọi người của Vô Ảnh.

- Mấy khi có dịp như thế này. Một lần chơi lớn biết đâu sẽ có điều hay. Anh em lên thôi. Đợi đối phương còn không bằng chúng ta xuất kích bất ngờ. Bất kể Huyết Long hay một thế lực nào khác. Giết trước tính sau. Chỉ có nói chuyện với người chết chúng ta mới có thể an toàn rời khỏi nơi này. Địa điểm có thể là từ dưới con dốc ven rừng này đi lên. Đối phương chắc chắn sẽ viện trợ từ đó. Đi thôi.

Thiếu Kiệt cầm khẩu súng Ak trong tay mình đem chiếc xe mà họ đã ẩn náu trong thời khắc nguy hiểm bỏ lại phía sau.

xung quanh bây giờ cũng không còn sự nguy hiểm có thể uy hiếp được những người của Vô Ảnh và Thiếu Kiệt.

Jackson theo sau Thiếu Kiệt cũng ra hiệu cho mọi người tản ra. Thiết bị liên lạc nội bộ được kết nối nên việc truyền đạt cũng không mấy khó khăn.

- Thiếu Kiệt chắc chắn gần đây phải có nơi nào đó mà đám người viện trợ cho những người vừa rồi. Nếu không là một người ám sát khi thất bại họ sẽ không kéo thời gian như thế này. Phải có con đường nào đó mà họ đổ bộ lên đây.

- Không biết chúng ta không rành địa hình ở đây. Hơn nữa đối phương đã chuẩn bị ngay từ đầu việc này. Nếu không địa điểm sẽ là ở nơi khác. Ở đây gần với Tô gia nhưng mà họ lại có thể dường như không biết, Xem ra họ liên quan không ít đâu. Xét về hướng đi từ đây về Tô gia chỉ với cánh rừng nhỏ ven đường như thế này chắc chắn có điều gì ẩn khúc.

Thiếu Kiệt vừa đi vừa kiểm tra những tán lá cây trên đất. Hắn cảm giác khó hiểu Tô gia làm sao trong thời điểm như thế này lại lựa chọn địa điểm gần như họ đến vậy. Nếu có gì bất trắc diễn ra ở đây chắc họ sẽ là người liên lụy không ít.

- Cái nhà kia anh nghĩ dính dáng rất lớn. Ở đây diễn ra như thế này dù không nghe thấy tiếng súng cũng nghe thấy tiếng lựu đạn. Đã thế từ đầu đến giờ anh chưa thấy một người cảnh sát nào.

Jackson hiện tại sau khi hội ý với Thiếu Kiệt lập tức đưa ra một mệnh lệnh cho mọi người trong Vô Ảnh.

- Toàn bộ thành viên cẩn thận có thể đối phương đang đợi chờ chúng ta rơi vào bẫy nên cẩn thận di chuyển khi cảm thấy thật sự an toàn. Giữ khoảng cách an toàn để hỗ trợ lẫn nhau tốt nhất.

Cả nhóm thành viên Vô Ảnh lúc này đều sẵn sàng cho mọi thứ. Bọn hắn chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể bị tập kích ngược nên ai cũng trong

trạng thái đề phòng. Luôn nhìn về những người đồng đội xung quanh.

cách đó gần năm trăm mét một người nằm trong tán cây trong tay cầm thêm một cái ống ngắm hẳn chậm chậm đưa đến từng thành viên của Vô Ảnh xác định vị trí cẩn thận rồi mới báo cáo bằng một giọng nói nhỏ trong bộ liên lạc.

- Đối phương đang dò xét địa hình. Quân lực khoảng mười hai mươi ba người. Đối tượng cần thiết được bảo vệ bởi một người đội trưởng. Vũ khí gồm AK và súng lục. Còn về phần tiếng nổ vừa rồi có lẽ họ dùng gì đó để giết hai người của chúng ta.

- Được rồi! giám sát đối phương từng bước một khi toàn bộ nhóm người của đối phương di chuyển vào trong phạm vi công kích của cửa hầm thì lập tức tấn công.

Bên kia một người đáp lại. Hẳn dường như là chỉ huy cao nhất của toàn bộ quân đội cần thiết ở đây để đối phó với Thiếu Kiệt.

- Chỉ huy sao chúng ta không trực diện đối mặt. Dù sao quân lực của chúng ta vẫn hơn họ tận hơn hai mươi người. Cứ ở dưới hầm này bị động liệu có ổn không.

- Không cần ở Tô gia những người lãnh đạo kia cũng không thoát khỏi đây đâu. Chúng ta một công đôi việc lần này giết đối phương xong để cho hẳn làm người chịu tội cho toàn bộ những thành viên cấp lãnh đạo của quốc gia này. Phía trên sẽ tung tin về thân phận của hẳn. Còn việc gây loạn như thế nào thì phải xem quốc gia này rồi.

Người liên lạc cũng im lặng một lúc lâu đối với hẳn việc quan sát đám người Thiếu Kiệt đang tiếng gần đến chỗ mình mới thật sự là quan trọng.

- Tôi có cảm giác không an tâm với Tô gia này lắm dù sao họ cũng ở quốc gia này lâu năm. Làm việc như thế đám người Tô gia này không sợ họ bị kéo xuống sao. Quyết định này dù là của tổ chức nhưng tôi nghĩ nên để tổ chức xem chừng đám người Tô gia này. Bọn họ sợ giữa đường giờ què lúc đó chúng ta hư việc hết.

Vừa nói hắn vừa trường lui theo những tiếng bước chân của những người Vô Ảnh. Bởi vì đây là cách tốt nhất để hắn không phát ra tiếng động khi di chuyển. Chỉ có làm trùng âm thanh mới khiến cho hắn an toàn.

- Việc này mày không cần phải lo. Lui lại nhanh đi xem chừng tao ngồi ở cửa lối vào cũng thấy được đám người đó rồi đấy mày không nhanh là xong. Lúc đó đừng trách tao không nhắc nhở.

Hắn không đáp lại lúc này từ mũi giày chổng ở dưới đất lên tới bàn tay đặt trên đất. Hắn đang cách mặt đất chừng năm đến mười cen ti mét. Cơ thể không một chút nào có trạng thái chạm đất.

Đối với việc di chuyển như thế này ở những bài tập quân đội vẫn có hắn. Cứ thế đi theo kiểu này lui về phía sau.

Bên cửa miệng của căn hầm được đặt cách người này hai trăm mét một cái ống nhắm lộ ra trong tán lá cây. Cái trong kính thủy tinh nằm bên dưới không người nào có thể nhìn thấy đang quan sát nhóm người Vô Ảnh và Thiếu Kiệt.

- Đội trưởng sao mình không tập kích luôn đi ngồi ở đây đợi làm gì. Hiện tại khoản cách cũng không còn bao nhiêu tầng công bắt ngờ. Nhanh chóng cho xong việc.

- Mẹ mày có ngu thi chừa đường cho tao ngu với. Hiện tại chúng ta lỡ thời cơ đi lên bởi khoảng cách ở tầng hầm của Tô gia thông với địa đạo khá

xa. Nếu như lúc đầu chúng ta xuất phát sớm một chút nữa, Hoặc Tô gia không vì cẩn thận tạo ra mấy cái đường không đi được thì chúng ta ở trên mặt đất lâu rồi.

Người đội trưởng này mắng người thanh viên ở bên cạnh mình. Hắn cũng không dám đổ lỗi quá nhiều vì việc đi đến đây dù theo sơ đồ của Tô gia nhưng bọn hắn đã trễ. Nhất là vì vụ nổ phía trên nên bọn hắn mới xác định được đường đi đến miệng hầm.

- Vậy sao hồi nãy không lên hết luôn để giờ chỉ có một mình nó lên đó quan sát như vậy ổn không đây đội trưởng. Nó trên đó hết chín mươi phần trăm là chết rồi. Cần gì phí người như vậy không.

Tên đội viên bên cạnh lúc này cũng lên tiếng nói nhỏ với tên chỉ huy nhóm người đang ở phía sau. Thấy tên này thắc mắc như thế tên chỉ huy mới kê vào tai hắn nói nhỏ.

- Mà ngu quá nó thường xuyên bắt bẻ tao trước mặt sếp. Dù chung đội nhưng Huyết Long quy định thành viên không được sát hại lẫn nhau. Vậy thì tao làm như vậy để Vô Ảnh giết tao cũng không có tội. Mà hiểu chưa ngu quá vậy.

Người đội viên này bây giờ mới hiểu tại sao. Toàn bộ người xuất hiện mà tên chỉ huy này chỉ cho một người lên đó giám sát tình hình của mấy người Vô Ảnh. Trong khi đó hắn hoàn toàn có thể để mọi người rời khỏi căn hầm lên tập kích chính diện với Thiếu Kiệt.

- Đại ca hay. Nó như vậy có chết thì cũng không ảnh hưởng đến tình hình là mấy. Chỉ cần để đám người kia thành công đi qua chúng ta xuất hiện ở phía sau. Lại theo hướng từ trên đánh xuống bọn nó cũng không thể nào chống lại ở cái địa thế này được.

- Mà ý biết rồi thì bé bé cái mồm mà ý muốn cho đám người trên kia biết dưới này có một đám người đợi tập kích họ sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 927: Đại Chiến Ven Đường

Thiếu Kiệt cùng với nhóm người Vô Ảnh lúc này đang cố gắng phóng mắt về phía cuối của mép rừng bên đường. Nói là rừng nhưng chiều dài của Khu vực không lớn lắm. Chỉ là từ con đường và địa thế của Tô gia tạo thành một. Hàng cây dày hơn bình thường mà thôi.

- Quái thật đúng ra nếu mấy người kia cố gắng câu giờ thì ít nhất đến hiện tại chúng ta phải thấy được tung tích của mấy người đến tiếp viện rồi mới đúng. Giờ lại không thấy người nào. Họ cố gắng giữ chân mình đâu phải ngẩn.

Một thành viên của Vô Ảnh nói vào bên trong bộ liên lạc của họ. Mấy người khác cũng nhìn nhau gật đầu. Đối với việc sẽ có một nhóm người viện trợ chắc chắn là có nhưng đối phương hiện tại vẫn không thấy xuất hiện. Việc này khiến cho những người của Vô Ảnh hoàn toàn không hiểu được sự tiếp viện cần thiết và cam tâm chịu ở lại cầm chân nhóm người họ của mấy tên đã chết kia ý nghĩa gì.

- Mọi người thật cẩn thận. Không thể chủ quan việc càng bất thường càng khó lòng đoán trước được. Nếu như việc bọn chúng không xuất hiện sẽ không có gì. Nhưng khả năng họ ẩn núp nơi nào đó tập kích đem lại phiền phức cho mình thì khá mệt.

Jackson cũng thông qua hệ thống liên lạc truyền đạt lại ý nghĩ của mình bởi vì hắn hiện tại cũng đang khá khó hiểu với tình trạng của hai người đã chết. Khi xác nhận xác của đối phương thông qua việc tiến vào rừng cây. Đối phương được trang bị đúng chuẩn quân đội như thế này thì việc có viện trợ là chắc chắn.

Nhưng hiện tại trước mặt đều toát ra vẻ bình thường nhưng đây cũng chính là điều bất thường không nên có trong việc giao tranh. Ai cũng hiểu binh bất yếm trá. Dự định phải để sóng lặng trước khi bão thì không lý nào cả đoạn rừng ven đường lại im lặng một cách đáng sợ như vậy.

- Jackson! Anh thử suy nghĩ xem. Nếu như từ nhà của Tô gia đến đây không thông qua một con đường nhất định mà có một lối thoát khi cần thì nó sẽ nằm ở đâu. Những nhân vật thời trước đều hay có câu thỏ khôn thỏ đào ba hang. Nếu muốn xác định vị trí của mấy người kia anh nghĩ sẽ nằm ở đâu.

Jackson im lặng một lúc rồi đánh giá từ nhà Tô gia đến địa điểm hiện tại theo những gì suy tính của Thiếu Kiệt hẳn cau mày một chút mới nhìn về phía xa hơn của vùng phụ cận quanh mình nói vào trong hệ thống liên lạc.

- Mọi người cẩn thận. Chú ý dưới đất, bề mặt đồi dốc, đối với việc nếu từ Tô gia đến đây có lối đi ngầm thì chắc chắn phải cách mặt đất khoảng hai mét. Nếu như nhà đó hiện đại hơn thì sẽ cách tầm ba đến bốn mét. Đủ tiêu chuẩn cho độ cao trung bình của một tầng lầu.

Thiếu Kiệt hiện tại im lặng quan sát mọi thứ xung quanh rồi mới ra một mệnh lệnh đi kèm theo sau Jackson.

- Tất cả các thành viên ngồi xuống im lặng không được phát ra tiếng động. Đối phương muốn chúng ta đi vào bẫy mà họ chuẩn bị sẵn vậy thì chúng ta kéo dài thời gian cho Blake kiểm thêm chi viện. Như vậy sẽ làm đối phương nóng ruột.

Ngay lập tức toàn bộ thành viên của Vô Ảnh không bước một bước nào mà toàn bộ ngồi xuống tại vị trí ẩn nấp của mình. Đối với hành động này của nhóm người Vô Ảnh người giám sát họ cũng bất ngờ. Lúc này hẳn đã

lỡ nhất chân lên đỉnh lui về phía sau. Nhưng chân hắn bây giờ đang đặt trên không.

Một chân trụ với hai tay chống đang định lui lại bị đình chỉ hơn nữa càng không dám nhúc nhích một chút nào. Hắn thật sự lần này đổ mồ hôi hột với sự nguy hiểm này. Vì nếu như cả đám người Vô Ảnh không di động. Hắn cũng không thể di chuyển. Vì phát ra bất cứ âm thanh nào trong cái khu rừng nhỏ xíu này sẽ làm cho đám người Vô Ảnh phát hiện ra vị trí của hắn.

Toàn bộ khu vực chìm vào một sự im lặng. Đối với những người ở dưới hầm cũng sốt ruột. Vì mọi thứ bên ngoài quá yên tĩnh không còn tiếng động giống như họ mong muốn. Ở bên dưới hầm đang mong chờ những tiếng bước chân cần thiết khi đi qua họ có thể nhanh chóng từ phía sau tập kích những người Vô Ảnh loại bỏ đi hết những đối tượng cần thiết.

Người đội trưởng ở bên dưới hầm lúc này cũng căng thẳng. Vốn dự định của hắn chỉ cần mọi thứ giống như bình thường. Binh sĩ của ai mà không muốn tìm ra đối phương để tiêu diệt. Vậy mà ở trạng thái này đối phương lại hành động bất ngờ bất động đợi bọn họ xuất hiện.

Bên hệ thông liên lạc của hắn lúc này có một tiếng nói nhỏ xíu chỉ vừa đủ để hắn nghe thấy thông qua thiết bị truyền tin.

- Xem ra kế hoạch bại lộ rồi. Không đối phó đối phương theo cách ban đầu được nữa đâu. Rút lui thôi!

Người bên ngoài với ý nghĩ của mình như hiện tại đã cho thấy nhóm người Thiếu Kiệt không thể cứ muốn giết đi một cách dễ dàng là được. Hắn có thể trụ lại bao lâu thì bên người của nhóm Thiếu Kiệt cũng có thể đình chỉ mọi hoạt động của mình bấy nhiêu lâu. Chưa kể đến những vấn đề khác. Đối với muốn dùng súng đèn bắn Thiếu Kiệt trong tư thế này của hắn cũng

hoàn toàn không cho phép. Độ lệch và độ giật của súng khi phát sinh sẽ không thể chính xác nhắm chuẩn vào đối phương.

Bên dưới hầm tên chỉ huy lúc này làm sao lại có thể bỏ qua được việc như thế này. Hắn đã tính toán để có thể mượn tay giết người lại đạt thành mục tiêu của tổ chức. Cơ hội không phải cứ muốn có là được. Việc nói bỏ qua kế hoạch dễ dàng không nằm trong suy nghĩ của hắn.

- Không được! Đã đến đây rồi nếu không giết được đối phương sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa, Hiện tại quân lực đối phương đang yếu nhất nếu bỏ qua sẽ không có cơ hội lần thứ ba nữa đâu.

Người quan sát lúc này cũng khá bất ngờ việc ám sát lần này theo hắn nghĩ vẫn là lần đầu mà không phải là lần thứ hai như tên chỉ huy bên dưới nói mới đúng. Như vậy thì đối phương từng bị một lần ám sát mà vẫn có thể toàn vẹn đến hiện tại đúng là lần sau sẽ khó hơn gấp nhiều lần.

- Không phải lần đầu vậy cấp trên lần đầu tiên ra tay lại thất bại.

- Ừ lần đầu tiên là sử dụng sát thủ ám sát từ xa nhưng không hiệu quả. Khả năng phán đoán tình huống nguy hiểm của thằng nhóc kia không phải vừa . Đối với lần này vì hắn chủ quan rằng nếu có ám sát thì là ám sát thể thân nên tổ chức mới để chúng ta cận thân giết hắn. Mà nghĩ nếu không vì như thế cần điều người nhiều như thế này sao.

Hiểu được việc này người liên lạc bây giờ cũng im lặng. Hắn thầm trách mình ngu ngốc lại đảm nhận việc đi đầu quan sát đối phương để cho mọi người bên dưới bố trí phòng thủ và tấn công. Nếu không thì hắn sẽ không phải ở tình trạng như hiện tại. tiến không được mà lui cũng không xong.

- Nhất định phải có cách. Nếu cần tao sẽ lấy súng nhắm nó từ xa chỉ cần để đủ một người của mình ẩn núp là được mà cứ giữ vững ở trên đó.

Khoảng cách bảy trăm mét chắc chắn sẽ dễ dàng hạ gục nó.

Người liên lạc thông tin lúc này cũng khẽ gật đầu đồng ý. Đối với việc một đối tượng nhắm bắn ở cự ly bảy trăm mét xác suất chính xác là năm mươi năm mươi. Qua huấn luyện cũng có được nhưng người có độ bắn chính xác cao hơn. Nhưng đó là trong huấn luyện. Còn hiện tại ở giai đoạn thực chiến chỉ cần phát ra một tiếng động là Thiếu Kiệt đã có thể nghe thấy. Muốn rời hầm để tìm địa phương ngắm bắn Thiếu Kiệt chuẩn mà không bị vật cản tương đối khó khăn.

- Xác suất thấp chỉ sợ rằng đối phương phát hiện ra vị trí của quân ta thông qua việc xác định đường đạn thôi.

- Giờ không được cũng phải được. Ở tình thế này không thể nào để mất đi con mồi dễ dàng như vậy được!

Người chỉ huy bên dưới lúc này nhìn về một người ở phía xa nơi mình đứng ở cửa hầm đến bên cạnh hắn. Đi qua gần hơn hai mươi người hắn mới nói với tên thành viên này.

- Trong đây năng lực súng nhắm của mày cao nhất mày làm việc này đi. Đối phương trong phạm vi bảy trăm mét. Một phát đạn thôi cái tao cần là một phát đạn đem đối phương giết chết. Chỉ cần thẳng nhóc đó ngã xuống mấy đũa khác phải rời vị trí đến xem nó như thế nào là đủ. Mày có thể làm được không?

Hắn đem yêu cầu của mình nói ra với người thành viên trước mặt. Suy nghĩ tầm vài giây người này mới gật đầu đáp lại một câu.

- Có thể! Chỉ cần vị trí thuận lợi hướng gió và mục tiêu không di động nhiều trong hoàn cảnh này hoàn toàn có thể lấy tới tính mạng của mục tiêu.

- Được. mày lên làm nhiệm vụ này đi. Nếu xong lần này về tao sẽ báo công lại cho cấp trên về việc của mày. Chắc chắn sẽ không để mày thiệt.

Người này cũng gật đầu đem cây súng đang đặt ở cạnh mình cầm lên chỉnh lại ống nhắm một lần rồi mở ra một đầu ống nhắm trên thân súng. tiến về vị trí cửa hầm.

Mặt bằng cửa hầm làm theo dạng dốc xuống phía trên cũng chỉ che chắn những tán lá và một số tấm lưới với cách cửa sắt bên trong đã được mở ra ở trong cạnh đường hầm. Hấn đem súng của mình đặt tới một vị trí cao cần thiết cô xác định vị trí của Thiếu Kiệt.

- Mày ở trên đó báo lại vị trí của đối phương đi. Chúng tao cần biết rõ nó đang ở đâu để nhắm hướng súng cho chuẩn.

Người liên lạc ở ngoài lúc này muốn mắng tên chỉ huy một cái. Đối với địa hình cây ven đường này chỉ cần lộ ra một chút quan sát được là có thể nhìn bao quát cả khu vực cần thiết thì cần gì để hấn xác định vị trí của Thiếu Kiệt. Tên bắn súng vẫn có thể làm mà không cần đến hấn báo cáo lại.

- Vị trí chỉ cần nó nhìn là biết tao hiện tại bất tiện nói chuyện nói nhỏ như thế này đã là ngoài phạm vi rồi. Mày không biết bấy giờ tao chịu như vậy khổ lắm không mà còn kêu xác định vị trí bắn. Nó phải biết nhìn chứ.

Hấn lời nói rất nhỏ nhưng ở câu cuối vì bực tức âm thanh phát ra có phần lớn hơn những lời lúc đầu nên đây cũng là lúc mọi thứ trong khu vực bị phá vỡ bởi một tiếng nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 928: Giải Cứu

Trong toàn bộ khu vực hiện tại đang im lặng lại phát ra một tiếng nói rất nhỏ. Nhưng những người của Vô Ảnh hoàn toàn có thể sử dụng thính giác của mình để nghe thấy. Đối với việc này Thiếu Kiệt bây giờ chỉ ngồi xuống im lặng. Ăn vào trong một hốc cây nói nhỏ vào bộ truyền tín hiệu.

- Xem ra đôi phương nóng lòng không ít. Để hâm nóng bầu không khí chúng ta nên tạo một cái gì đó chào mừng họ. Mọi người một trái lựu đạn rút chốt đi. Đem khoảng trống trước mặt phạm vi bốn năm trăm mét xới tung lên xem kiếm được thêm người nào không.

Xung quanh cả đám người Vô Ảnh đều nở một nụ cười nham hiểm. Tất cả mọi thành viên đều để một tay ra sau lưng mình nhất tề đồng loạt cầm lấy một vật ở phía thắt lưng mình.

Cả Thiếu Kiệt bây giờ cũng có một vật như thế. Nhưng ngay khi cả đám mọi người trong Vô Ảnh định rút chốt lựu đạn thì Jackson lên tiếng nói vào hệ thống thông tin.

- Như vậy thì tiện nghi cho mấy người đó quá. Mọi người chia làm năm đợt mỗi đợt ném cách nhau một khoảng cách tầm một trăm mét vừa kiểm tra khu vực xung quanh vừa xem phân bố đầy đủ địa hình cần thiết.

- Như thế cũng được đấy đỡ phải phí phạm mà không đúng mục đích.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu đối với việc mỗi người có hai trái lựu đạn để đem nơi này cày nát cả địa hình phía trước Thiếu Kiệt cũng chỉ nhắm tới việc ném loạn trúng ai thì trúng. Còn về phần theo ý kiến của Jackson thì phân bố dù cũng với một lượng lựu đạn nhất định như thế nhưng được phân bố cục rộng hơn.

Đưa tay ra hiệu ba người mình nhất tiếng lên ném những trái lựu đạn đầu tiên. Dù cho tên giám sát có thật sự ở gần đám người Vô Ảnh nhưng hẳn lúc này lại hoàn toàn không nghe thấy được gì. Hắn vẫn cố gắng ở trong tư thế người cách mặt đất và trụ một chân cùng hai tay. Lúc này thời điểm căng thẳng hẳn có được huấn luyện một cách siêu phàm đi nữa cũng không thể nào chịu được ở trong tư thế này đợi chờ từng giây từng giây trôi qua.

Ba người đầu tiên gần Jackson nhất lúc này cầm trên tay trái lựu đạn rút chốt một cái tách ném đi. Người quan sát bên đối phương nhìn thấy ba vật thể tròn hướng về phía mình cũng trợn trừng mắt ...

Trong lòng hắn bây giờ thật sự chửi mửi tám đời tổ tông của mình khi khiến xui cho hắn nhận nhiệm vụ này, Vật thể trên không trung kia hoàn toàn không xa lạ gì với những người như hắn. Lựu đạn một thứ sát thương có độ phủ không lớn nhưng với ở điều kiện hoàn cảnh hẳn là chiếc lưỡi hái của tử thần réo gọi.

ba tiếng rơi xuống mặt đất chỉ nghe nhẹ nhàng như một cành cây khô chạm phải mặt đất nhưng đây cũng là lúc lực phát nổ dư chấn của những trái lựu đạn xuất hiện.

Nhóm người Vô Ảnh bịt tai cúi đầu núp vào trong những chướng ngại mà họ đã ở sẵn để phòng thủ cho mình.

Ầm! Ầm! Ầm

Ba tiếng nổ lớn vang lên trong không trung vắng lặng. Chỉ có một tiếng la lên rồi tắt hẳn. Đây không phải như phim đây là chiến trường. Bất cứ lúc nào nó cũng trở thành một cái gì đó khó đoán. Hiện tại cũng như thế. Tuy trái lựu đạn cách tên quan sát không phải là ngắn nhưng dư chấn của nó mang theo lại lớn không kém.

Người này trên cơ thể bây giờ không ít nơi bị vụ nổ làm cho bị thương. Những mảnh vỡ của lựu đạn văng vào cơ thể hắn. Một vài nơi còn xen lẫn cả bùn đất.

Bên dưới hầm lúc này một loạt chấn động vang lên khiến cho mọi người ngưng lại nhìn về lối ra của căn hầm.

Đơn giản họ ở xa không thể thấy được hiện trạng gần nhất. Nhưng duy nhất một người thấy được hoàn cảnh lúc này hắn thật sự run run bởi vì những trái lựu đạn tiếp theo đã hướng về gần phía hầm mà đến dù không đến nỗi rơi vào phạm vi ảnh hưởng nhưng hắn lập tức cảm súng của mình lui về phía sau.

Chỉ kịp bước lui một bước hắn đã nghe thấy tên chỉ huy hỏi,

- Có chuyện gì vậy!

- Con mẹ nó chơi lựu đạn trên kia kia ở đó mà hỏi sắp ném tới đây rồi. lo chạy không lo ở đó mà hỏi với han.

Tên này bực mình thật sự cáu với tên chỉ huy cũng không câu nệ điều gì còn sót lại. Hắn giờ biết mình phải bảo toàn tính mạng của mình là trước nhất.

Khi hắn vừa chạy được vài bước tên chỉ huy còn đang ngăn người ra thì những thành viên gần đó như hiểu ra việc gì bức tốc chạy theo sau tên cầm súng nhắm.

Phía trên một loạt bùn đất từ trên trần rơi xuống hầm. Căn hầm có được tô gia xây kiên cố đến như thế nào cũng để lại vết tích

- Chạy! Còn đứng ở đó làm gì muốn chết à!

Một người lên tiếng nhắc nhở chỉ huy của mình. Hắn thấy tên này sau khi bị mắg lại dường như thất thần. Đến bây giờ tên chỉ huy mới kéo tâm trí mình về lại hẳn bực tức mắg lại một câu rồi nhanh chân rời xa cửa hầm.

- Con mẹ nó lại có chuyện chơi lựu đạn ở đây!

khi hắn vừa chạy được vài bước thì một đợt lựu đạn từ nhóm người Vô Ảnh đã ném đến. Với số lượng không lớn không nhỏ vừa đúng một quả rơi ngay vào trong hầm. Vì không phải đóng cửa hầm lại theo một chiều dốc nhất định. Lối ra vào hầm phát nổ từ trái lựu đạn kia lại khác với những trái khác. đem cửa hầm mở rộng và thông thoáng ra.

Những thanh viên của Vô Ảnh lúc này đi theo những loạt lựu đạn nổ để lại trong khu vực một đám hoàn tàn cây cối ngã đổ một người ở trong nhóm Vô Ảnh lúc này phát hiện ra được lối vào của hầm bèn lên tiếng nói lớn.

- Có Hầm ngầm. Mọi người cẩn thận!

Vừa nói hắn vừa rút chốt của một trái lựu đạn duy nhất sót lại của mình định để cho đợt sau ném quăn thẳng vào trong miệng hầm.

Đối với lực ném không mạnh không nhẹ nhưng vì va đập với những vách tường của cắg hầm đưa đó đến gần một thành viên mai phục của đối phương.

âm thanh phát nổ từ bên dưới bộc phá lên chỉ làm mặt đất rung chuyển ở phần lối đi. Thiếu Kiệt và Jackson thấy vậy cũng nhìn nhau. Cả hai ăn ý hiểu rõ nơi này là nơi đã đặt sẵn cái bẫy đợi bọn họ.

Nếu không quan sát kỹ lưỡng những gì cần thiết cứ theo quán tính tìm tòi rất dễ đi qua nơi này. Mà khi đó đối phương tấn công từ phía sau mới thật sự là diệt được toàn đội của bọn họ.

- Nguy hiểm thật! Nếu không phải chúng ta có mấy thứ đồ chơi kia sợ rằng sẽ không phát hiện ra chỗ này. Từ ngoại hình nguy trang trạng thái không khác gì với xung quanh.

Thiếu Kiệt đứng cách lối vào hầm một khoảng cách nhất định nhìn vào lối lên xuống bị nổ tung để lại cau mày một chút. Đối với việc có hầm ở đây không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt. Nhưng nếu đã có hầm tấn công xuống hay không là cả một vấn đề phải bàn. Vì sợ rằng nếu qua hai vụ nổ vừa rồi đối phương thoát được chắc chắn đợi bên dưới họ là cánh cửa tử vong, Con mồi và kẻ săn mồi chuyển đổi chỉ trong phút chốc cách nhau chỉ có cái miệng hầm này thôi.

- Jackson chuyện này anh thấy sao? Công hay không không công? Bên dưới chúng ta không biết ra sao địa hình càng không nắm chắc. Muốn đánh chỉ có người nhờ vào hên xui thôi.

- Đã đến nước này cũng không còn gì đâu nữa mà tiếc. Đám người chúng ta dù gì cũng còn vài món đồ chơi. Chết thì thôi mà không chết chúng ta giết được hết đám người đó cũng tìm ra một ít chân tướng. phước họa song hành mà.

Vừa nói Jackson vừa cầm trái lựu đạn trên tay mình rút chốt nhưng vẫn kẹp chặt điềm hỏa nhìn Thiếu Kiệt. Chỉ cần lựa chọn của Thiếu Kiệt là đồng ý hắn sẽ buông tay ném một lần để lấy được sự chủ động khi xuống dưới hầm.

Bên dưới hầm lúc này không ít người của đối phương bị dư chấn của hai lần nổ tung mà nằm la liệt vài nơi. Người chạy xa nhất thì cũng ngồi nép xuống một góc còn tên chỉ huy là người chạy gần cuối nên bây giờ trên người cũng có vài vết bùn đất cùng với một ít trầy xước nhẹ. Thấy bên trên im lặng không xuất hiện tình huống gì nữa hắn mới lên lấy tay mình đập lên đất mà mắng.

- Con mẹ nó! Như thế này mà quân lực mỏng. Bọn tình báo làm ăn kiêu gì. Bọn nó mua vũ khí có cả lựu đạn ở đó mà mỏng với không mỏng. Mẹ nó lần này mà xong chuyện ông đây sẽ không tha cho bọn bây.

Một người cũng nằm gần hắn lúc này không quan tâm tới hắn nói cái gì chỉ vừa mới nằm đó một chút hắn lại bật dậy dù đang bị thương nhưng hoàn toàn không cho thấy hắn đang bị thương ở một số chỗ.

Đem cơ thể và cái chân đang bị chảy máu ra hắn chạy cà nhắc cà nhắc cà nhắc.

- Không lo chạy trước đi ở đó mà nằm đó chửi nó ném thêm vài trái nữa thì ở đó mà tính sổ với bọn kia được chắc. Còn nằm ở đó sao.

Thấy thành viên của mình vừa cố chạy ra khỏi phạm vi có thể gây xác thương. Tên chỉ Huy cũng lập tức bật dậy. Vì hắn không phải bị thương ngay chân giống người của mình nhưng hắn xuất phát chậm hơn chỉ vài giây nhiều đó đủ để cho mấy người Thiếu Kiệt bên trên thương thảo xong một việc quan trọng.

Thiếu Kiệt Ở trên lúc này suy nghĩ chỉ một hai giây cũng cầm ra trái lựu đạn của mình rút chốt gạt đầu với Jackson. Những thành viên Vô Ảnh lúc này tập trung ở một phương hướng có thể tấn công vào hầm khi mà vụ nổ vừa trải qua chỉ một hai giây. Tất cả mọi người đều ăn ý với nhau bằng cái nhìn và gạt đầu đồng ý.

Bọn hắn thấy Thiếu Kiệt và Jackson sau khi đồng ý hết mọi thứ rồi mới cùng nhau ném một lúc hai trái lựu đạn xuống lối vào của hầm. Một trái trước một trái sau lần lượt va đập đập vào trong vách tường của căn hầm. Chỉ một giây khi đập vào nền của căn hầm hai trái lựu đạn nổ tung lên với một số gạch đá đi kèm.

Nhưng đó cũng vừa đủ thời gian cho thành viên Vô Ảnh tránh ra khỏi miệng hầm nơi bọn họ có thể bị sát thương do những mảnh đạn pháo văng ra của những trái lựu đạn kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 929: Giải Cứu 2

Căn hầm lúc này rung chuyển một số âm thanh của đất đá và bức tường của căn hầm bị rớt xuống vài mảnh gạch đá. khiến cho lối đi hiện tại từ lớn hẹp đi một nửa so với ban đầu.

Nhóm người Vô Ảnh của Thiếu Kiệt lúc này chỉ đợi tiếng nổ vừa đình chỉ lật tức nhanh chóng nhảy xuống đường hầm nơi lối vào. Cơ thể ép sát vào với phần vách tường nơi vừa đổ ập xuống một mảng gạch đá.

Người đầu tiên xuống tới nơi cũng là lúc những người khác theo sau. Thiếu Kiệt với Jackson còn ở lại phía trên vì lối vào hiện tại không thể nào chứa thêm người nữa.

“Bên dưới đối phương khá nhiều người. Xem ra đối phương được trang bị khá đầy đủ có thể đánh thắng lợi lớn khi đánh úp bất ngờ với chúng ta.”

Jackson bên trên miệng hầm lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt một cái đối với việc này Thiếu Kiệt cũng không đáp lại chỉ gật đầu cho phép đồng ý giao chiến.

- Đối phương đang loạn tấn công bất ngờ vào. Cố gắng bắt sống một người khai thác thông tin cần thiết. Để biết được tình hình của nơi này.

Thông qua bộ truyền tính hiệu của mình Jackson lúc này ra lệnh cho mọi người bên dưới của mình. Đối với việc lấy nhiều đánh ít nhóm người của Vô Ảnh cũng chỉ là người thường một viên đạn trúng vào nơi hiểm yếu cũng chết như thường.

- Mọi người cẩn thận một chút đối phương hơn người tập trung đừng để có gì bất trắc. Đối phương như thế nào chúng ta cũng không được chủ quan.

Âm thanh của Thiếu Kiệt vang lên trên hệ thống liên lạc của những thành viên vô ảnh.

“ Vâng ”

Mọi người đồng thanh đáp lại lời Thiếu Kiệt. Người đi đầu Vô Ảnh lúc này đặt đầu súng ak của mình trên một mảnh gạch vỡ. Cơ thể thì núp về phía bên trái. Nóng súng hướng chéo góc bốn mươi lăm độ về phía bên phải của đối phương.

Nhắm về một người vừa mới động đậy định đứng lên sau dư chấn của vụ nổ. Nhóm người của Vô Ảnh súng nhả ra một loạt đạn.

“Tạch Tạch Tạch ”

Bên kia đối phương lúc này biết được phía sau lưng mình đã là kẻ thù chỉ có sống hoặc chết trên chiến trường. Con đường nhỏ của căn hầm trở thành chiến trường của hai phe.

“Nguy hiểm đối phương tấn công rồi. Nhanh chóng lui về phía góc ngã ba ”

Tên chỉ huy sau khi thoát khỏi nơi gần điểm giao tranh của nhóm người Thiếu Kiệt với những người đội viên chạy phía sau liền nép vào một góc gờ tường được xây dựng chống đỡ trần của căn hầm.

“ Mọi người nhanh chóng ổn định nếu không sẽ bị giết hết ở dưới này bọn chúng không biết địa hình chắc chắn sẽ bất lợi.”

“ Con mẹ nó bất lợi nhưng tại nó có lựu đạn. lúc đầu nói chỉ cần đơn giản vài phát súng thôi là xong. Biết trước như thế này đem đủ đồ chơi đi.”

Một người thanh viên đáp trả lại tên chỉ huy một cách bực tức hấn núp vào một bên của vách tường không xa tên chỉ huy là mấy thấy được mối nguy hiểm cận kề với mình. Trong lòng hấn thầm hi vọng nhóm người Vô Ảnh lúc này không còn cái thứ đồ chơi khó ăn như thế kia.

“ Bọn nó không có nhiều lựu đạn như vậy mà sợ cái gì. Nếu có nó đã sử dụng cần gì phải dùng súng ”

Tên chỉ huy đáp lại lời của thành viên bên mình cũng không quên cầm lấy cây súng lục trong tay lộ ra một chút bắn về phía nhóm người Vô Ảnh.

Đám người bên đối phương vốn đang toán loạn cũng nhanh chóng thành đội hình phòng thủ cần thiết. Mỗi người chọn một vị trí vừa ẩn núp vừa đáp trả lại những loạt đạn của nhóm người Thiếu Kiệt bắn ra.

Đối phương thật sự lúc này mới vào chế độ chinh chiến đáp trả lại. Hai phương thế lực tranh chấp tiếng súng nổ ra liên tục lúc đi theo những âm thanh của khẩu AK lúc thì từng đợt theo dạng của súng lục.

“Đối phương đã cấu thành đội hình đang chống trả lại chúng ta. Đường như dưới này khá phức tạp. Họ chia ra làm nhiều hướng tấn công về phía người của mình như muốn bảo vệ toàn bộ cục diện. ”

Thiếu Kiệt với Jackson nghe như vậy cũng nhú mày. Đối với đường hầm bên dưới hai người họ giờ chưa nắm được tình hình cụ thể. Đối phương lại biết rõ địa hình khả năng phòng thủ để đánh trả có thể giúp họ nhiều ở phương diện này.

- Mọi người có thể sử dụng lựu đạn để giảm thiểu tình hình thiệt hại cho bên mình nhiều nhất có thể. Dù chỉ còn số lượng ít nhưng vẫn có thể sử dụng được trong tình huống mở đường vì sao lại không dùng?

Thiếu Kiệt đặt ra câu hỏi đối với những thành viên bên dưới của Vô Ảnh. Hắn thấy việc này không phải khó khi mở đường chỉ cần còn một vài trái lựu đạn có thể giải quyết được tình hình bế tắc khi bị chống trả.

“ Báo Cáo bên dưới này nếu sử dụng vũ khí kia chắc chắn lối ra căn hầm sẽ sập bên dưới này đã có một số nơi tường gạch bị đổ nếu sử dụng lựu đạn nữa chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng không có lối thoát cho chúng ta khi cần.”

Jackson nghe được lời người của mình đáp lại Thiếu Kiệt trong đầu hắn cố gắng hình dung chiến trường bên dưới một cách nhanh nhất. Đối với việc tấn công vào căn hầm vốn không phải là mục đích để hao binh tổn tướng. Họ đến đây chỉ với mục đích muốn biết được người nào đứng sau mọi việc. Tô gia có liên quan gì đến việc bày binh bố trận để ám hại Thiếu Kiệt hay không còn là điều đáng phải bàn.

Bên dưới hầm tên chỉ huy lúc này cũng thể hiện rõ được sức nặng của mình trong vai trò người dẫn đầu hắn khi để những người của mình vào vị trí chiến đấu ổn định chống lại từng đợt công kích của nhóm người Vô Ảnh lập tức đưa ra những mệnh lệnh cần thiết.

“ Đội một đến ngay ngã ba gần nhất. Đội hai với đội ba lui về hai cửa phía sau để yểm trợ. Đội bốn tiến hành nhờ chi viện của Tô gia. Bọn chúng dù có hỏa lực đi nữa cũng không thể trường kỳ kháng chiến với chúng ta. Kéo dài thời gian và hao mòn hỏa lực đối phương đến lúc đó là thời điểm thắng lợi lập tức hành động.”

Không ít người sau khi hiệu lệnh của tên này được đưa ra đều thu lại súng của mình chạy về phía sâu bên trong đường hầm. Hành động này của họ nhóm người Vô Ảnh của Thiếu Kiệt cũng phát hiện ra sự bất thường nào đó liền báo cáo lên.

“ Đồi phương đang có sự di chuyển không ổn định một số thành viên của họ rút lui vào sâu trong đường hầm. Hiện tại để lại một số người đối kháng với chúng ta dường như họ muốn bỏ cứ điểm ở đây vậy. Xin chỉ thị cần thiết ”

Jackson nhìn Thiếu Kiệt dựa theo những gì được báo cáo hẳn thấy việc đồi phương để người của mình rời đi mục đích quá rõ ràng.

- Thiếu Kiệt xem ra bọn họ muốn kéo dài thời gian. Nếu không như thế họ sẽ không để lại quân lực mỏng mà đối kháng với mình. Đúng ra nếu như bình thường họ phải chống trả quyết liệt mới đúng. Xem ra việc này có vấn đề không ít đâu.

- Sao mà không có vấn đề cho được. Sự xuất hiện của bọn họ đã là vấn đề rồi. Hiện tại chỉ có hai cách một là hủy bỏ hai là tiếp tục. Việc tấn công đồi phương. Nhưng em vẫn đang thắc mắc tại sao họ cố định lại đội hình phòng thủ rồi lại bỏ lỡ cơ hội tấn công lại chúng ta.

Thiếu Kiệt cũng không hiểu rõ lắm vấn đề này vì hiện trạng cho thấy hẳn và tất cả mọi người của Vô Ảnh mới đầu dù chiếm thế chủ động. Nhưng ở góc độ nào đó họ hoàn toàn phải phòng thủ cho mình không giống như nhóm người của đồi phương có thể cơ động trong mọi mặt.

- Việc này anh cũng không biết nhưng xét theo điều kiện hiện tại dường như họ muốn dùng thời gian để khiến chúng ta thất bại. Họ cần nhất là đem chúng ta hạ gục nhưng lại làm kéo dài thời gian như thế này mục đích như thế nào thì anh cũng thua.

- Muốn biết mục đích gì bây giờ thì phải đánh một lần mới biết được. Còn nếu rút lui hiện tại thì chẳng biết gì đồi phương là ai cũng không hề biết muốn bắt được cộp con phải vào hang cộp không liêu thì không biết được.

Jackson thấy được Thiếu Kiệt đã quyết định muốn biết mọi thứ ở đây diễn ra là do ai sai khiến nên cũng gật đầu. Vô Ảnh dù đang trong trạng thái yếu thế hơn về phân địa hình. Nhưng nếu cận chiến hoặc có được một chút may mắn đám người thành viên bên dưới cũng có thể chuyển thế bất lợi thành thắng lợi.

- Mọi người nghe rồi đấy! Tiến hành đáp trả thôi. Trong thời gian sớm nhất phải lấy được kết quả cần thiết nếu không người bất lợi là chúng ta. Mà nói gì đi nữa giờ ở đây chúng ta muốn thoát ra cũng không được. Khi đó chưa biết chừng sẽ có một nhóm người truy đuổi ở phía sau đấy.

Những thành viên của Vô Ảnh lúc này bên dưới đường hầm đã nghe rõ được lời đối thoại của Jackson và Thiếu Kiệt. Mọi người đều nhìn nhau gật đầu. Đối với những loạt đạn đang bắn về phía mình đề câu kéo thời gian cũng không làm họ quan tâm.

- Chúng tôi đã hiểu. Thiếu Kiệt cậu đợi tin thắng lợi đi! Chúng tôi bắt đầu hành động đây.

- Hi vọng mọi người không làm tôi thất vọng. Tôi muốn thấy tất cả mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi lần này. Cũng như không muốn thấy bất cứ một ai trong các anh hi sinh. Đây là mệnh lệnh.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của thành viên này nhưng những người khác đều nghe thấy hắn nói gì. Đôi tay siết chặt bán súng trong tay. Đối với lời nói khích lệ của người cầm quân đôi khi trên chiến trường nó lại là liều thuốc kích thích tâm trí của những người lính đang tác chiến.

“Đã rõ.”

Tất cả mọi người đều đồng thanh đáp lại duy nhất hai từ rồi cùng nhau lên đạn trước loạt đạn kéo dài thời gian đang ở bên đối phương lúc này

cũng giật mình vì âm thanh đồng loạt của đám người Vô Ảnh. Chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng nó cũng đủ cho việc mấy người đang ẩn núp bị thành viên Vô Ảnh nhanh chóng nhảy ra bắn về phía họ.

Viên đạn từ nòng súng của vài thành viên Vô Ảnh hướng về phía đám người đối phương bay đi. Nơi của họ không quá khó tìm vì nó được xác định bởi kinh nghiệm đường đạn của mấy người lính trong Vô Ảnh hiện tại.

- Tất cả tiến lên. Hoàn Thành nhiệm vụ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 930: Giải Cứu 3

Những viên đạn của các thành viên của Vô Ảnh lúc này như có một sức sống kỳ diệu nó hướng về đối phương một cách chính xác không gây thương tích cũng làm cho phía bên kia những người đang chống trả.

Trên chiến trường những căn hầm vang lên vài tiếng kêu kèm những âm thanh của súng đạn hòa lẫn vào nhau. Bên tai Thiếu Kiệt lúc này vang lên tiếng nói của một thành viên của mình.

“ Báo Cáo đã chiếm được cứ điểm đầu tiên, Bắt sống được một thành viên của đối phương. Tiến hành các bước lấy thông tin cần thiết để đưa ra phương án kế hoạch tiếp theo.”

Hiệu suất làm việc của các Thành Viên Vô Ảnh lúc này tăng cao không ít Thiếu Kiệt nhìn Jackson gật đầu. Cùng với hấn bước xuống bên dưới đường hầm.

Nhìn một thành viên bị bắt đem tới trước mặt mình lúc này Thiếu Kiệt mới lên tiếng hỏi hấn.

- Tôi không biết vì lý do gì mấy người ám sát tôi lại bày ra cái cục diện lớn như thế này. Nhưng tôi sẽ không giống như những quân đội khác bắt được tù binh hoặc giết hoặc tra tấn để lấy thông tin. Chỉ cần anh nói cho tôi biết lý do vì sao. Anh sẽ được thả ra sau khi kết thúc chuyện ở đây còn đi đâu thì khi đó là quyền của anh. Cuộc sống quân nhân của anh kết thúc rồi.

Đối phương lúc này cũng ngần người ra. Việc Thiếu Kiệt ra bài không giống với những người khác nhưng quân đội khác làm cho hấn thật sự khó hiểu. Bản thân mình hiểu rõ Thiếu Kiệt sẽ cần thông tin từ hấn nhưng chỉ

với như thế hẳn không tin rằng mình sẽ không bị gì chỉ với lời nói của Thiếu Kiệt.

- Không thể nào! Cậu thật sự chỉ cần đúng bao nhiêu đó thông tin sao? Cậu đừng lừa tôi khi tôi nói ra mọi thứ thì cũng là lúc cậu để người dưới tay mình hạ sát thủ đi. Những trò này tôi quen quá rồi còn gì.

Hắn không tin tưởng lắm việc Thiếu Kiệt nói nên chỉ đáp lại một cách băng quơ mà không nhìn Thiếu Kiệt. Đối với việc sống chết trên chiến trường hẳn dường như chưa thấy một người nào tha cho đối phương đơn giản chỉ cần nói vài lời đem thông tin cần thiết cấp trao đổi là được.

- Đương nhiên anh không tin là thật. Tôi với anh không thù không oán anh cũng chỉ là lính làm theo lệnh giết anh cũng không mang đến tiền tài cho tôi. Để anh sống tôi cũng không bị mẻ một xu nào còn đỡ tốn một viên đạn. Vậy anh nói tôi có thể hay không?

Jackson bây giờ mới nhìn đối phương lên tiếng hỏi. Bởi vì xét về trang bị dù không đầy đủ nhưng vẫn cho thấy bọn họ thuộc biên chế quân đội đúng nghĩa.

- Máy người là đội nào của Huyết Long? Nếu như tôi đoán không lầm thì mấy người chỉ là binh lính vòng ngoài. Để hi sinh cho họ đáng hay không đây. Hơn nữa cũng chưa chắc các anh được gia nhập chính thức Huyết Long tôi nói đúng chứ.

Bị Jackson nói như thế trước mặt mình người đàn ông trung niên của đối phương cũng ngược lên nhìn hắn. Đơn giản hẳn không nghĩ rằng Jackson biết rõ những người họ là ai. Hơn nữa còn nói chính xác cho thấy hẳn chỉ là một thành viên bên ngoài không đủ chuẩn của Huyết Long.

- Các người biết việc này. Như thế thì cần gì lấy thông tin từ tôi nữa. Không phải chuyện gì các người cũng biết sao.

Jackson chỉ mỉm cười hần đơn giản chỉ đem suy nghĩ của mình chặn đầu đối phương. Vì trong suy nghĩ hần đối với việc có một nhóm người đủ chuẩn quân nhân cần thiết để tập kích sẽ không thể nào là một nhóm người của thế lực mới nổi nào đó có thể triệu tập.

- Không phải chúng tôi không biết các người là ai những tôi khá thắc mắc việc Huyết Long cũng có chút quan hệ với nhóm người của mình giờ lại quay mặt đối phó nhau như thế này thì hơi ngộ. Nếu như chúng tôi có được thông tin cần thiết thì việc tha cho cậu không khó gì. Nhưng cậu phải cho chúng tôi thông tin cần thiết mới đủ điều kiện trao đổi không ai nợ ai.

Hần lúc này trầm tư một lúc đối với việc nhóm người Thiếu Kiệt có thể đoán ra được ai là người cầm đầu tổ chức và hiểu rõ hần chỉ là thành viên ở vòng ngoài chưa đủ điều kiện để tham gia thật sự vào tổ chức to lớn này.

- Nếu đã vậy tôi cũng nói luôn. Tôi là thành viên vòng ngoài của đội hai. Không nói đủ điều kiện hay không nhưng sau việc này chắc chắn sẽ bị loại. Còn về các người muốn biết điều gì nữa thì tôi cần phải biết mấy người muốn gì.

Thiếu Kiệt chỉ nhìn Jackson mỉm cười, Đã Jackson có sức thuyết phục đối phương hơn mình Thiếu Kiệt cũng không nói thêm điều gì để thêm loạn.. Người với người có những thứ khác biệt không phải lúc nào cũng giống nhau. Lính với lính với nhau Jackson là người ra mặt tốt nhất.

- Chúng tôi muốn biết tại sao các anh lại tấn công chúng tôi hơn nữa Tô gia có liên quan gì đến việc này. Nếu anh nói Tô gia không dính dáng gì đến kế hoạch này thì chắc chắn là không thể nào.

Jackson đặt ra câu hỏi cần thiết. Đối với việc đem ra câu hỏi phức tạp để nhận được câu trả lời chung chung không kết quả thiết thực bằng việc có được một câu trả lời mong muốn nhất hiện tại.

- Về việc tại sao tấn công mọi người chúng tôi chỉ được làm theo lệnh. Tên chỉ huy mới là người rõ nhất. Còn về Tô gia quả thật họ có dính dáng không ít. Tô Hắc Hùng gia nhập vào Huyết Long đội hai. Nên hẳn phải giả chết đem đám tang của mình dẫn dụ những thành phần quan trọng. Việc bắt giữ họ hoặc giết để tránh những việc sau này sau đó đổ hết lên người của mọi người một công hai ba việc khi đó các người chết không đối chứng. Nhưng không ngờ nhóm người của các anh đủ nguồn lực để chống trả nên họ cần kéo dài thời gian tiêu hao hết vũ lực của các anh. tôi chỉ có thể biết được bao nhiêu đó thôi. Anh muốn biết thêm nữa thì ngoài khả năng của tôi rồi.

Đối phương cũng trả lời thật tình sau khi suy nghĩ kỹ hẳn thấy để hi sinh mà vẫn là quân cờ của người khác không thể nắm bắt vận mệnh trong tay mình là một điều không đáng. Hơn nữa quả thật giống như Jackson nói hẳn cũng chỉ là lính làm theo lệnh không có hẳn cũng có người khác làm việc cho Huyết Long. Hẳn cũng ngu mù quáng tin vào một việc không hiện hữu.

Chỉ riêng Thiệu Kiệt lúc này cũng giật mình vì tin tức hẳn nhận được. Tô Hắc Hùng vẫn chưa chết mà còn gia nhập Huyết Long đội hai. Một người lớn tuổi như Tô Hắc Hùng gia nhập vào Huyết Long đã là một việc khó hiểu hơn nữa tầm ảnh hưởng của một người chết chắc chắn sẽ không bằng một người sống có tiếng nói mới đúng.

- Cái gì Tô Hắc Hùng còn sống? Không phải chứ hẳn giả chết qua chuyện này cũng không được lợi gì. Cần thiết phải làm như vậy?

- Cái này tôi không biết. Một nửa thành viên dự bị của Huyết Long đội hai chịu trách nhiệm bắt giữ những người rời khỏi đám tang của Tô Hắc

Hùng. Họ đưa về đường hầm canh giữ. Đợi đến khi cậu chết thì đem ra đổ tội cho cậu. Còn những việc khác tôi không được biết.

Thiếu Kiệt cũng nóng mặt với những điều vừa nghe. Nói như thế hẳn dù có trong sạch bị chết ở đây thì cái oan của Huyét Long đội hai đồ cho hẳn vẫn không thể nào rửa sạch được.

- Thiếu Kiệt như vậy chúng ta tính sao đây. Thời gian dài sẽ như hẳn nói chúng ta rơi vào bất lợi dù cứ điếm đầu tiên họ không còn bảo vệ nhưng nếu họ từ xa chống trả để chúng ta phản kháng nhằm kéo dài việc hao tổn bên mình thật sự chịu không được. Hơn nữa chưa biết chừng những thành viên của Đội dự bị của Huyét Long bố trí trên đường rút lui của mình thì cũng khó lòng thoát ra được.

Jackson đưa ra suy nghĩ của mình về cục diện hiện tại nếu như không nhận được tin tức cần thiết của thành viên vòng ngoài này. Hẳn cho dù có rút quân bảo toàn số lượng cũng khó khăn không ít.

- Như vậy không ổn rồi đám người Blake với Trương Hạo như thế nào sợ họ không thoát khỏi mấy người của nhóm dự bị đội hai Huyét Long.

Thiếu Kiệt chợt nhớ đến nhóm người Blake rời đi. Trong khi người đội viên vòng ngoài của Huyét Long lại nói có một nhóm người nhắm vào những người rời khỏi đám tang mà ra tay.

- Nếu cậu có người ở đây thoát ra tôi nghĩ họ sẽ không bị gì. Bởi nhóm kia được bố trí gần ngay đường ra vào của nhà Tô gia lúc đó họ tiện việc di chuyển cùng với hành động sẽ khiến mấy người đó không phòng bị được. Chỉ có nhóm người của cậu là được chạy khỏi nơi đó và theo một đường đi được định sẵn.

- Nói như vậy mấy người biết rõ Thiếu Kiệt đang ở đây mà không phải ở Lưu Minh nên mấy người mới tạo ra bố cục chỉ để đối phó với mấy người chúng tôi như thế này.

Jackson bây giờ thông qua lời nói của đối phương cũng đã giải đáp nghi vấn cho mình. Việc Thiếu Kiệt bị tấn công được tính toán kỹ lưỡng chứng tỏ đối phương biết chắc Thiếu Kiệt ở đây mà không phải là ở Lưu Minh. Khi mà Hà Vi đang cải trang Thiếu Kiệt khó người nhận ra được thật giả thì họ lại nhắm trúng mục tiêu nhất định.

Đối phương không trả lời mà chỉ gật đầu thừa nhận. Thiếu Kiệt hiện tại cũng nhủ mày một chút nhìn Jackson. Đối với việc Hà Vi cải trang thành Thiếu Kiệt không quá nhiều người biết. Chủ yếu là trong vòng trong gia đình. Nếu như đối phương thừa nhận chứng tỏ bên trong họ có được thông tin từ những người mà Thiếu Kiệt không nghĩ đến.

- Tạm thời không nói đến thông tin của em từ đâu mà họ có nhưng trước mắt chúng ta có thể đoán được rằng Mã Hóa Đằng Doanh Doanh kể cả hai vợ chồng Tống Vũ và Phan Thế Như đều nằm trong tay họ. Nếu chúng ta không hành động thì việc trước sau gì cũng đổ lên đầu mình. Nên nhất định phải nhảy vào vũng nước đục này để giải cứu họ rồi đây.

Jackson cũng phải gật đầu. Mục đích của đối phương đã rõ. Kế hoạch như thế nào thì hiện tại họ cũng nắm đại khái được một ít nếu như Thiếu Kiệt thoát khỏi nơi này dù không dính dáng gì đến việc mấy người kia bị bắt nhưng đã muốn đổ tội thì Thiếu Kiệt cũng không thoát được liên quan.

- Thay đổi nhiệm vụ mục tiêu là trong thời gian sớm nhất tấn công được hết phòng tuyến của đối phương và giải cứu được con tin đang bị đối phương nắm giữ. Mọi người xem mình làm được không đây là lúc cấp bách. Chuyện này liên quan khá lớn cần cho ra một quyết định đồng nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 931: Giúp Sức

Jackson đưa ra mệnh lệnh để cho mọi người trong Vô Ảnh nhận thức rằng việc này họ không làm không được. Đơn giản vì với họ mới đầu để tìm hiểu được đối phương trong lòng ai cũng định hình một tổ chức nào đó nhất định.

Nhưng để liên quan mật thiết với Thiếu Kiệt hiện tại họ có thể rút quân cũng không phải vấn đề gì quan trọng nhưng sau đó mới là khả năng khiến cho Thiếu Kiệt khó khăn ở phương diện đối ngoại. Càng như thế thì nhiệm vụ của họ bắt buộc phải thực thi hoàn thành một cách hoàn hảo.

“Đã rõ! Tất cả mọi người sẽ hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất để tránh để tổn thất nhỏ nhất.”

Thành viên của Vô Ảnh lúc này sau khi nhìn nhau đưa ra một quyết định mang tính tập thể liền đáp lại. Thiếu Kiệt không nói gì nhưng biểu hiện của Jackson đã cho thấy nhóm người Vô Ảnh đã được huấn luyện giờ mới là lúc phát huy hết khả năng của họ.

- Chia nhỏ lực lượng thành hai đội. Đội một xung phong đi trước mở đường. Đội hai ở phía sau yểm trợ đề phòng có đánh úp từ phía sau. Lập tức thi hành.

Với số người ít ỏi của mình Jackson đưa ra chỉ đạo chiến thuật cần thiết. Đối với nhóm người tiên phong họ được mấy người khác cung cấp cho mình đủ những đạn dược cần thiết kể cả những trái lựu đạn còn chưa sử dụng.

Ở tình huống bình thường có thể họ sẽ không đụng đến những thứ này dưới chiến trường nhỏ hẹp như vậy. Nhưng thời gian cấp bách cần phải làm

ra kế hoạch giải cứu cần thiết đối với những người đang bị giam giữ. Nhóm người Vô Ảnh chỉ có thể đưa ra được phương án này.

- Súng ống đạn dược cần thiết. Cú trung dụng của đối phương. Hiện tại chúng ta cần đánh nhanh thắng nhanh không quan tâm được việc liệu có đủ hỏa lực hay không nếu hạ một điểm nào đó thì nhiệm vụ đầu tiên phải là thu về vũ khí của đối phương để trung dụng. Bắt đầu tiến hành kế hoạch tấn công đi.

Hiệu lệnh được Jackson đưa ra ngay lập tức đối với việc tình hình bên trong của đối phương không biết được như thế nào. Đạn dược tiếp tế của nhóm người Vô Ảnh lại không có đây là biện pháp tốt nhất cần thiết để bổ sung. Lấy chiến nuôi chiến trên phương diện chiến trường đã nói rõ điều này được áp dụng bởi lịch sử từ xa xưa muốn đánh nhanh thắng nhanh chỉ có thể trung dụng những lương thực và vũ khí của đối phương khi đã bị mình hạ gục.

bốn người của Vô Ảnh lúc này đi đầu mang theo trên mình đầy đủ thiết bị cần thiết. Đứng nép vào một góc ngã ba. Người này liên nhanh chóng mở ra một trái lựu đạn ném sát mặt đất về phương hướng bên trong mà mình chưa xác định được có người mai phục hay không.

Thiếu Kiệt đi cuối cùng cũng cảm nhận được việc rung chuyển của căn hầm. Đối với những mảng tường đã đổ xuống không ít nơi có đất đá phía trên theo sự rung động rớt xuống dù không nhiều nhưng cũng cho thấy căn hầm đã không còn chắc chắn như cần thiết.

Tiếng nổ lớn phía trước vang lên kèm theo vài tiếng kêu lên của người mai phục. Thành viên của Vô Ảnh lúc này cũng nằm xuống sát mặt đất hướng về những người đang mai phục bên trong bắn ra một loạt đạn.

Từng viên đạn bay đi với một cự ly chính xác không thua kém gì bắn tập. Hai người ngồi một góc lúc này mới đi men sát vách tường tới gần những thi thể vừa mới bị hạ gục. Công việc đầu tiên là tước đi vũ khí cần thiết của đối phương tiếp theo đó là thu lại những bản đạn cần thiết. Những súng ống của đối phương đều được đặt lại để cho nhóm người phía sau đến thu dọn.

Họ tiếp tục di chuyển về phía trước men theo lối hành lang của con đường, Ngay khi đến mép góc tường của một ngã ba chia ra làm hai lối một loạt đạn từ hai phía hướng về phía nhóm người Vô Ảnh. Những bức tường trở thành vật che chắn cũng không tránh khỏi những viên đạn bắn vào vỡ ra không ít gạch đá.

“Cẩn thận còn mai phục. Hiện tại đang ở ngã ba. Đối phương bố trí người ở hai hướng không thể phán đoán đâu là con đường chính.”

Thông tin được truyền đạt lại cho Jackson và Thiếu Kiệt. Đối với việc trong đường hầm có lối rẽ chỉ có như người biết được cấu trúc của căn hầm mới thật sự biết được đâu là lối đi thật. Đối phương lại tấn công từ hai hướng dễ khiến cho người khác hoài nghi về một trong hai con đường. Nếu như đi nhầm một con đường không đúng sẽ dẫn đến việc mất thời gian và hao tổn thể lực cần thiết.

Thiếu Kiệt nghe báo cáo lại lập tức lên tiếng nói với thành viên truyền tin.

- Để anh em xác định đối phương bố trí người ở con đường nào nhiều, Nơi đó mới chính là lối đi cần thiết. Còn phương vị còn lại thì sẽ không có gì. Cứ như thế mà làm.

Không rành về chiến trường hiện đại như thế nào. Nhưng đây là suy nghĩ của Thiếu Kiệt về hiện trạng thực của sự bố trí quân lực đối phương. Ở

hai con đường một giả một thật. Con đường thật lúc nào cũng sẽ được phòng thủ chặt hơn. Vì con đường đó đối phương không muốn nhóm người của Thiệu Kiệt đi vào. Trong thời điểm như thế này quân lực đối phương đã hao tổn thì họ phải làm ra quyết định như thế mà không phải chơi trò bố trí quân lực đánh lạc hướng nhóm người của hắn.

“Đã rõ! Lối đi bên trái đông người hơn. Bên phải chỉ có hai người phòng thủ. Chúng tôi sẽ nhắm vào bên trái trước.”

Một thành viên nằm sát mặt đất trước mặt là một thi thể của quân đội phương đáp lại lời Thiệu Kiệt. Nhưng hắn đang định di chuyển về phía bên trái để hành động bất ngờ chiếm được cứ điểm con đường đi vào thì Jackson đã lên tiếng nói.

- Hạ trước bên phải để đánh lạc hướng đối phương bên trái, Như thế họ sẽ tưởng chúng ta chọn sai đường, Hơn nữa cũng để không bị kẹp ở giữa gọng kìm hai bên của đối phương. Đã ở nơi này thì chỉ có một chết hai sống thôi. Họ đối đầu với chúng ta thì chỉ có một con đường chết.

Người bị bắt để khai thác thông tin tuy bị dẫn theo sau đám người Thiệu Kiệt có người canh giữ. Nhưng bây giờ hắn thấy mình bị bắt như thế này tốt bao nhiêu. Nếu như không chết bởi lựu đạn của nhóm người Vô Ảnh cũng chết bởi đạn của những người này. Đơn giản một việc sát phạt như thế này hắn vốn không nghĩ một người thiếu niên lại có tâm tính bình tĩnh để chỉ huy mọi việc ở một chiến trường không ngoài phạm vi của lứa tuổi của cậu ta.

Hắn giờ cảm nhận thấy được tại sao đội hai của Huyết Long lại muốn đối phó với một người thiếu niên. Một tâm trí bản lĩnh đủ để những thành viên khác nghe theo dù lứa tuổi rất nhỏ không phải là chuyện bất cứ khi nào cũng có thể gặp được.

“Đã rõ! Đối phương hiện tại trước mắt chúng ta tiêu diệt được tầm mười người tính cả ở bên ngoài. Chỉ không biết đối phương còn lại bao nhiêu mà thôi.”

Thiếu Kiệt nghe được lời của Vô Ảnh cũng gật đầu. Mỗi lần hạ được một phòng tuyến dù chỉ tầm vài người nhưng cũng tổn hao thực lực và nguy cơ cực lớn trong khi đó nhân số của đối phương đến hiện tại chưa xác định được là bao nhiêu người. Người của Huyết Long thật sự có được bao nhiêu người đủ để có thực lực nằm trong đội hai.

Vì xét thấy đội chín của Huyết Long không kém là mấy. Thành viên chính thức của đội hai không lý nào để đối phó nên Thiếu Kiệt mới hỏi tên dự bị vòng ngoài mà mình bắt được.

- Mấy người đưa đến đây bao nhiêu người. Thành viên thực sự của Huyết Long có bao nhiêu người.

Biết Thiếu Kiệt mới thật sự là người có tiếng nói ở đây. Hấn cũng không dám giở trò gì. Hơn nữa nếu như thật sự Thiếu Kiệt muốn giết hấn thì đã có thể giết nãy giờ không cần chỉ vì mấy câu hỏi mà để hấn ở lại.

- Đội viên giống như tôi thì năm mươi người được chỉ huy bởi hai người trực hệ của Huyết Long. Một người đã chết bên ngoài vì lựu đạn của người cậu. Một người nữa hiện tại đang chỉ huy bố trí đánh chặn cậu phía trước. Còn về thành viên của Huyết Long chính thức hình như tầm mười người. Đây vẫn chưa kể con số người của Tô Gia.

Jackson bây giờ cũng đau đầu với bài toán nhân lực và vũ lực. Người của Huyết Long như vậy hấn thấy bản thân Vô Ảnh nếu như đánh hạ nhóm người dự bị vòng ngoài và người của Tô Gia xong cũng không còn đủ sức cần thiết để đối đầu với những thành viên chính thức của Huyết Long.

Chiến trường súng đạn là nhân tố trọng yếu nhưng phải có thực lực mới có thể làm chủ chiến trường. Nhân số ít bị đối phương hao mòn thể lực thì cũng chỉ các con đường tử vong không xa.

- Tình hình này khá căng thẳng rồi đấy. Nếu như có được viện trợ sớm từ Trương gia thì tốt biết mấy. Chỉ sợ là họ không đến kịp thôi.

Thiếu Kiệt mới đưa ra suy nghĩ của mình cho Jackson biết, Cả đám đang bị kẹp giữa một cuộc chiến không cân sức, Đám người viện trợ mà Blake có thể đem tới từ Trương Gia mới thật sự là cứu tinh chính thức. Nhưng đó là việc mà Thiếu Kiệt không chắc. Hắn không nghĩ rằng hành tung của mình bị lộ. Hơn nữa còn nằm ở thế bị động như bây giờ.

- Đúng thật nếu như giữ quân lực được thì chúng ta cũng chỉ còn được vài người. Vô Ảnh kiệt sức đấu với đám người Huyết Long anh thấy không có khả năng thắng trừ khi chúng ta có được viện trợ từ bên ngoài. Mà đó phải là lực lượng có thể đấu được nếu không chỉ hi sinh vô ích.

“ Đã đánh hạ được hai con đường. Hiện tại xác định mục tiêu tiếp theo. Đợi chỉ thị tiếp tục.”

Bên tai của Jackson lúc này vang lên âm thanh của những thành viên Vô Ảnh đi trước. Hệ thống liên lạc lúc này được đem theo trong một cái ba lô của một thành viên nên hệ thống tiếp sóng vẫn còn được liên tục. Dù khoảng cách trong hầm có thể ngắt thông tin liên lạc với sóng điện thoại. Nhưng họ vẫn có thể liên lạc bằng hệ thống của mình.

- Tiếp tục tiến lên. Chúng ta chỉ còn cách tiến lên thôi tới đâu thì tới.

“ Mấy người chơi vui như thế bỏ tôi lại không vui chút nào hết. Thiếu Kiệt anh quay trở lại đây em đang ở đâu thế. Còn đem theo cả một bang phái đến giúp sức này. Mọi người đang ở đâu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 932: Viện Trợ

Bên tai Thiếu Kiệt lúc này vang lên âm thanh của Blake làm cho Thiếu Kiệt với Jackson đều nhìn nhau. Bởi thời gian Blake vừa mới rời khỏi không lâu lại kéo đến người hỗ trợ nhanh như thế này quả thật có chút bất thường.

- Blake anh làm sao xuất hiện ở đây không phải anh đưa mọi người đến nơi an toàn sao? Thời gian dường như không qua bao lâu anh trở về như vậy là sao?

“ Việc này nói ra dài dòng lắm nhưng anh nghĩ có người giải thích cho em hiểu được. Để em nói chuyện với họ xong rồi tự định đoạt.”

Blake đáp lại lời của Thiếu Kiệt sau đó im lặng để cho một người đứng bên cạnh mình lên tiếng nói vào hệ thống liên lạc với mấy người của Thiếu Kiệt.

- Chào cậu! Chúng tôi là người của Hồng Thanh Bang. Về việc vì sao chúng tôi hỗ trợ cậu thì cậu chỉ biết là việc này do bang chủ chúng tôi ra lệnh. Hơn nữa cậu cũng có chút quan hệ với bang chủ. Còn những điều khác chúng tôi không biết. Các thành viên của Hồng Thanh Bang tùy ý cho cậu sử dụng. Họ có thể không thua kém Vô Ảnh của cậu là mấy nên không cần lo lắng cho chúng tôi đâu.

Một âm thanh của nữ giới vang lên bên tai Thiếu Kiệt và mọi người nói ra lai lịch và khả năng tại sao họ lại xuất hiện ở nơi này còn báo ra thế lực bang phái nào đó mà Thiếu Kiệt hoàn toàn không hề biết.

Miếng bánh từ trên trời rơi xuống giữa lúc cần nhất việc hỗ trợ lại có một nhóm người đưa đến sử dụng mà không đi kèm theo điều kiện gì.

Thiếu Kiệt hẳn hoài nghi nhân sinh của mình khi sống lại dường như có chút gì đó bất thường không nói được.

Không ai lại giúp người khác một cách không cần gì hơn nữa trong việc này còn có thể thiệt hại về nhân mạng cần thiết của đám người đến hỗ trợ. Đối phương lại đến đúng lúc đúng thời điểm dường như theo dõi động thái của đám người Thiếu Kiệt đã lâu chỉ cần hấn cần sự trợ giúp liền xuất hiện.

- Cái này có hơi bất thường quá không. Đối với Hồng Thanh Bang các người như thế nào tôi hoàn toàn không biết. Lại nói tôi có liên quan bên bang chủ mấy người hơn nữa đem người đến đây hỗ trợ chắc chắn đã tính toán từ trước đi. Để nhận sự hỗ trợ này tôi thật sự không biết nên làm thế nào đây.

Việc có sự giúp đỡ không công từ người khác. Thiếu Kiệt không muốn nợ ai ân huệ gì nhất là lai lịch của nhóm người Hồng Thanh Bang lại không rõ ràng. Đối phương có thật là đến giúp đỡ họ hay không còn là vấn đề phải bàn tới. Còn những chuyện sau này hoặc trong lúc hợp tác lẫn nhau đối phương có để dành tình huống như thế nào thì Thiếu Kiệt cũng chỉ nằm ở thế bị động.

- Cậu không cần phải đa nghi như thế chứ. Dù sao thì nhiệm vụ của chúng tôi đến đây như thế nào thì vẫn làm như vậy cậu không chấp nhận chúng tôi cũng chỉ có thể theo cậu hành động còn những việc khác chúng tôi không quan tâm cậu nghĩ gì về mình. Giống như Vô Ảnh làm việc theo lệnh của cậu thì chúng tôi làm việc theo lệnh của người cao nhất trong bang hội của mình. Cậu không muốn cũng không được.

Đối phương không giống như những thế lực khác lúc này còn vẫn nói cứng được tỏ rõ thái độ của mình cho Thiếu Kiệt biết hẳn không cần giúp họ vẫn giúp hấn đuổi thì họ vẫn sẽ tác chiến độc lập ở phía sau hỗ trợ mà không cần bất cứ điều gì. Thế lực nào làm việc như vậy thì Thiếu Kiệt trước

giờ dù cho đầu óc hẳn có phong phú đến mức độ nào cũng không suy nghĩ ra được người định giúp hẳn có suy nghĩ như thế nào.

Blake im lặng nãy giờ không nói gì hiện tại mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Anh có một chút ý kiến trong việc này. Em thử nghe xem thế nào. Nếu được thì chúng ta cũng giải quyết được một chút vấn đề cần thiết.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút bản thân đã dự đoán được Blake muốn nói gì nhưng việc ý kiến của cấp dưới cần tiếp thu. Nên Thiếu Kiệt cũng không thể không nghe.

- Anh nói đi. Nếu ý kiến của anh đúng với suy nghĩ của em thì có thể thực hiện còn không thì em nói trước xin lỗi rồi.

- Vậy thì anh nói nhé. Trên đường tới đây anh cũng thấy việc có người giúp đỡ mà không có một điều kiện gì quả thật hơi phi lý nhưng nếu như chúng ta không có viện trợ đây là một nguồn lực có thể trưng dụng. Em thử nghĩ xem nếu hiện tại chúng ta không có người thì tình huống sẽ như thế nào. Đối mặt là với tổ chức bí ẩn và làm việc khó ai đoán được. Như vậy thay vì họ giúp vô điều kiện chúng ta làm một giao ước thuê mướn người cũng giống như việc thuê lính đánh trận bọn anh thôi. Nhưng chỉ trong trận chiến này thôi em nghĩ thế nào.

Blake đưa ra ý kiến của mình mà trên đường hẳn đã nghĩ được. Đối với một người sòng phẳng như Thiếu Kiệt nếu để một nhóm người không biết rõ mục đích đối phương sẽ như thế nào Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không đồng ý để những người này tham gia vào việc của mình.

- Thiếu Kiệt việc này anh thấy cũng được. Trước mắt đối phó với tình huống cần thiết còn hơn là kéo dài thời gian chúng ta càng thiệt hại nhiều,

Giờ có sự giúp đỡ dù đôi phương không yêu cầu gì nhưng đến khi kết thúc chúng ta trả tiền xem nó như một cuộc giao dịch thuê mượn vẫn được mà.

Thấy Jackson cũng đồng ý để có được viện trợ của Hồng Thanh Bang Thiếu Kiệt hiện tại cũng trầm mặt một vài giây rồi mới đưa ra quyết định của mình.

- Được rồi nếu hai anh đã nói thế thì xem như đây là một cuộc giao dịch. Người của Hồng Thanh Bang sẽ do Blake chịu trách nhiệm chính.

- Được thôi dù sao chúng tôi cũng chỉ làm theo lệnh còn vấn đề khác thì sau này cậu có dịp gặp bang chủ của chúng tôi lúc đó muốn thương lượng sao cũng được tôi không quan tâm.

Bên kia tai nghe giọng nói của người nữ nhân này lại vang lên. Thiếu Kiệt lúc này cũng không biết phải sắp xếp đôi phương ra sao nên mới để cho Blake dẫn đội của bọn họ. Blake tiếp xúc với đôi phương mang người đến đây có bao nhiêu nhân lực và chỉ huy như thế nào chắc sẽ ổn hơn là người không biết mặt mũi như Thiếu Kiệt với Jackson.

- Nếu đã như vậy thì em cũng tóm tắt tình hình ngắn gọn ở đây. Huyết Long đội hai đang bắt giữ những người dự đám tang ở Tô gia để đem sinh mạng của những người này đổ lỗi cho chúng ta. Nhiệm vụ hiện tại là cứu họ ra. Tô Hắc Hùng hiện tại chưa chết và trở thành người của Huyết Long. Nên gia đình hắn là nguồn trợ lực khá lớn. Nhân thủ của đôi phương bao nhiêu vẫn còn là dấu chấm hỏi khá lớn. Hồng Thanh Bang đem đến bao nhiêu người có thể sử dụng được trong tình huống này xin cho biết thông tin cụ thể.

Blake nghe Thiếu Kiệt nói về tình hình mà mình thu thập được cũng nhìn người phụ nữ bên cạnh mình cau mày. Bởi vì nó không khác với những gì đôi phương đã nói cho Blake hẳn biết. Nếu không lựa chọn thấy

được khả năng lời nói đối phương là sự thật Blake cũng không nghĩ đến tính huống để Hồng Thanh Bang đi cùng hắn đến đây để liên lạc với Thiếu Kiệt.

- Việc cậu nói chúng tôi đã dự đoán được không ít. Người của Hồng Thanh Bang chúng tôi tới đây với năm mươi một người. Đủ để thực hiện nhiều việc. Chỉ không biết là mấy người có phương án tác chiến cụ thể hay không?

Âm thanh của người được cho là chỉ huy của Hồng Thanh Bang lúc này cũng lên tiếng. Thiếu Kiệt im lặng một vài giây mới đáp lại lời của cô. Ở hiện tại lúc này đối với việc Vô Ảnh bên dưới tấn công theo một con đường không biết được chính xác như thế nào rủi ro cao hơn là chắc chắn.

Nhưng để giải cứu những người bị Huyết Long đội hai bắt thì không thể nào chỉ có thể tấn công từ một phía như thế này. Vì đơn giản ở một đầu bên kia khi mà người của đối phương số lượng là bao nhiêu họ đều không biết thì nguồn viện trợ để đối phó Vô Ảnh ở dưới đường hầm là vô tận.

- Hiện tại có hai con đường cần thiết để cho xong việc này. Đội của chúng tôi sẽ tấn công theo đường hầm đi vào Tô gia còn nhóm người của cô chỉ huy đi cùng với Blake đánh từ ngoài vào trong phía trên tô gia. Vì họ chắc chắn sẽ có bố trí nào đó cần thiết ở những lối ra của đám tang. Chỉ cần hai bên hợp tác đủ để đem tô gia không chế thì những người đang bị bắt giữ sẽ được giải thoát an toàn mà không phải nguy hiểm đến tính mạng của mình. Với danh nghĩa một bang phái giang hồ việc này không làm khó mấy người chứ.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đưa ra suy luận của mình cho đối phương biết. Vì với một bang phái tham dự đám tang của một đối tượng nào đó cũng không việc gì là mới lạ nhất là Tô Hắc Hùng lại là một trong những võ sư

nổi nghiệp của quảng đông thập hồ. Một bang phái giang hồ vì mộ danh mà đến cũng không có bất cứ điều gì không đúng.

- Việc này không khó. Nhưng sợ rằng số lượng người nhiều như thế này tiến vào tô gia họ không đồng ý thôi. Nếu như thế thay vì chúng tôi đi một cách bình thường thì sao không chính diện xông vào. Dù đối phương có chống trả một chút nhưng cũng không đến nỗi nào đâu. Vũ Khí chúng tôi đã chuẩn bị khá đầy đủ. Miễn là đừng tổn thương tới con tin là được chứ gì.

Thiếu Kiệt không ngờ đến cái phương án hãn không muốn thấy nhất lại bị người chỉ huy của Hồng Thanh Bang này nói ra. Đối với thực lực đội hai Huyết Long như thế nào Thiếu Kiệt không hề biết nhưng cũng không kém là mấy so với đội chín. Như vậy để một đám giang hồ bang phái dù mang theo súng ống đạn dược đường đường chính chính đối mặt liệu có thành công hay không với một nhóm người luôn được tập luyện thì thiếu kiệt đã nghĩ đến kết cục cần thiết.

- Không được. Nếu như thật sự như thế sợ rằng không giải cứu được ai mà còn hao tổn nhân lực trước mắt chúng tôi sẽ làm cách nào đó công vào tô gia từ tầng hầm một cách sớm nhất. Trong vòng hai phút nữa sẽ phải đánh hạ toàn bộ tầng hầm . Khi đó cô và Hồng Thanh Bang hay tiến công vào. Hỗ trợ chúng tôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 933: Chạy Nước Rút

Thiếu Kiệt nhìn qua nhóm người Vô Ảnh của mình rồi định ra một thời gian nhất định. Hắn bắt buộc phải đánh nhanh thắng nhanh trong trận này. Nếu như không có người hỗ trợ đánh theo dạng tiêu hao du kích. Thiếu Kiệt cũng chỉ có thể đi đến đâu đánh đến đó.

Giờ có sự hỗ trợ từ một phương thế lực mà trong cuộc chiến này nó lại trở thành quân bài chủ chốt để Thiếu Kiệt lật ngược thế bị động của mình. Chỉ cần Vô Ảnh gấp rút tấn công nhanh phối hợp chuẩn xác thời gian với Hồng Thanh Bang. Những người đối phương sẽ không nghĩ rằng ở bên ngoài Thiếu Kiệt sẽ có một đội hỗ trợ cho chiến dịch này.

Đôi từ thủ sang công chỉ vì những thứ liên quan cần thiết. Jackson nhìn vào đồng hồ của mình bắt đầu tính toán điều kiện cần thiết để trong thời gian nhất định mà Thiếu Kiệt đưa ra hoàn thành được mục tiêu cần thiết cho toàn đội của mình.

Hắn lúc này đứng cạnh các thành viên của Vô Ảnh mới lên tiếng nói.

- Mọi người nghe rồi đấy. Hiện tại chúng ta có hai mươi phút để xông phá cái cửa ai này. Bằng bất cứ giá nào phải đồng bộ được với nhóm người của Hồng Thanh Bang trên kia mọi người có lòng tin mình làm được không

“Được!”

Nhóm người Vô Ảnh lúc này đồng thanh trả lời lại Jackson. Đối với họ hiện tại đây xem như thử thách cần thiết cho chính họ. Hoàn thành nhiệm vụ này đối mặt với những thành viên Huyết Long đội hai họ cũng có thể còn được hỗ trợ cần thiết còn nếu thất bại thì mọi chuyện của Thiếu Kiệt xem như sẽ không thực hiện được.

Hơn ai hết họ hiểu rõ nếu như lần này thua ở Huyét Long sẽ để lại bóng ma cho toàn bộ thành viên sau này khi đối mặt với những nhóm đội ngũ khác của Huyét Long họ sẽ có một chút tự ti trong quá khứ họ đã thua ở một cuộc chiến sống còn.

- Nếu mọi người đã quyết định như thế thì kể từ bây giờ bắt đầu. Blake anh cũng bấm đồng hồ đi. Đúng hai mươi phút sau nhiệm vụ của anh và những người đó phải công lên được tô gia ở phía trên.

- Được rồi để giữ được liên lạc hai bên anh sẽ đặt trạm tiếp sóng ở đoạn đường cần thiết, Nhưng vậy chúng ta sẽ phối hợp hành động tiện hơn. Mọi người bắt đầu.

Blake trả lời lại Thiếu Kiệt cũng bấm đồng hồ của mình theo yêu cầu. Trong tác chiến đoàn đội dù cho đội ngũ không phải của hắn nhưng đối với năm mươi người của Hồng Thanh Bang muốn công vào cửa chính tô gia hoàn toàn có thể thực hiện được. Nếu có đối đầu với đám thành viên chính thức của Huyét Long đội hai thì với số lượng vẫn có thể tiêu hao đội cho nhóm người Vô Ảnh đến cân bằng cục diện.

Những thành viên của vô ảnh đi cùng với Thiếu Kiệt lúc này cũng không muốn mất quá nhiều thời gian. Họ đã xác định được con đường cần thiết để đi. Thì trạm phòng thủ ở cửa ải này cả nhóm cũng không cần dây dưa đợi chờ quyết định của Thiếu Kiệt.

Một trái lựu đạn được ném về phía đường đi của họ muốn. Đem thành viên dự bị của Huyét Long nổ tung lên. Đất đã trong căn hầm ở lối vào bây giờ xập xuống lấp mất lối vào cũng là lối ra duy nhất của đám người Thiếu Kiệt.

Hiện tại họ chỉ còn một con đường trước mặt mà không có đường lui. Hành động này cho thấy Vô Ảnh bây giờ chỉ có một con đường duy nhất

phải làm đó là đi ra khỏi căn hầm này bằng lối vào ở trên tô gia.

- Mọi người nhanh chóng. Trong vòng một phút thu gom lại hết vũ khí đối phương. Tiến hành bổ sung đạn dược những súng không phù hợp hoặc không còn đạn để thay thế vứt bỏ. Thay bằng súng của đối phương để có đạn tiếp tế trên đường. Còn hai trái lựu đạn phải sử dụng đúng chỗ cần thiết thời gian chúng ta đang gấp.

Giữa chiến trường việc thu lại những vũ khí của đối phương và cố thủ căn cứ chiếm được nhóm người Vô Ảnh chỉ ra làm hai nhóm một nhóm phòng thủ một nhóm thu dọn chiến trường đã thu về được. Thiếu Kiệt cũng giúp đỡ một phần việc với những thành viên khác.

Đối với súng của hắn chưa sử dụng viên đạn nào từ lúc xuống hầm tới giờ. Thiếu Kiệt cũng cầm lấy một khẩu ak-47 của đối phương kiểm tra đạn còn được sử dụng trong băng là bao nhiêu và cầm theo hai băng đạn thu được.

Mấy người Vô Ảnh đối với súng hết đạn họ ném qua một bên còn những khẩu súng hoặc băng đạn còn ít thì gộp lại. Chiến trường thu dọn khá nhanh cho đến khi Jackson lên tiếng nói.

- Hết giờ tiếp tục cứ điem tiếp theo!

Người bị bắt giữ để lấy thông tin bây giờ Thiếu Kiệt với mấy người của Vô Ảnh cũng mặc kệ hắn. Việc của họ không phải tập trung vào một người không đủ uy hiếp nào với mình.

Hành động của Vô Ảnh nhanh hơn một cách bất thường lại chuyên nghiệp những khẩu súng được tháo lắp đạn dược và thay đổi bổ sung một cách nhanh chóng để hắn thấy được chênh lệch thực lực. Và cũng hiểu hơn nếu lúc đầu đối phương cường công như thế này mà không phải vì lo lắng

phía sau còn có bao nhiêu người của họ thì đám người họ sớm bị diệt khá lâu rồi. Dù là đội viên dự bị nhưng hẳn cảm thấy nếu để mình thao tác chắc chắn sẽ không được bằng những người của cái nhóm đồng đội trước mặt mình.

- Còn mười lăm phút trung bình mỗi năm phút chúng ta phải đi con đường nhanh nhất để hội họp với nhóm người Blake nhanh. Nhanh nữa nào!

Nhóm người Vô Ảnh lúc này cầm súng trước ngực mình hướng nóng súng về phía trước bất kể là họ có đối mặt với nhóm tấn công bất ngờ của đối phương hay không. Từng thành viên của Vô Ảnh lúc này bước chân nhanh hơn. Họ đang chạy tốc độ ngày một nhanh. Vì không phải đem theo ba lô tiếp tế nên trên người mỗi thành viên chỉ có súng và đạn dược cần thiết.

“Tạch tạch tạch”

Nhóm thành viên chạy đi đầu đối với việc xuất hiện nguy cơ. Họ sẵn sàng xả súng bất kể có đối phương đang ẩn núp hay không. Từng viên đạn bắn ra. Đối với những nơi có nguy cơ thật lớn như ngã ba hoặc một góc hẹp nào đó. Nhóm người đi đầu lúc này mới dừng lại một chút để xác định tình huống cần có.

Nhóm người Vô Ảnh lúc này dù xác định tình huống cần thiết và đem một trái lựu đạn ném ra về phương hướng họ cho là nguy hiểm có thể đến bất cứ lúc nào uy hiếp họ. Dù trên người ai cũng được trang bị đồ dùng cần thiết trong giao tranh chiến đấu nhưng đối với cách bộ vị khác lại không được như vậy. Nếu đối phương nhắm vào những nơi này thì họ sẽ bị thương làm chậm trễ hành trình của toàn đội đang chạy nước rút hiện tại.

Ngay khi thấy tình hình vừa ổn một người trong nhóm Vô Ảnh đi đầu nhanh chóng xuất hiện ở phía trước để tiếp cận địa điểm chiếm cứ cần thiết thì một phát súng từ một phía hướng bên cạnh nơi chuẩn bị tiến đến bắn ra.

Viên đạn bay trong không trung chệch hướng một chút do tốc độ di chuyển của người thành viên này. Cắm ngay vào góc bả vai của anh ta.

Với việc mình bị thương như thế người đội viên của Thiếu Kiệt ngay lập tức nói lớn.

“Cẩn thận có bắn tĩa”

Đối phương có thể nhắm bắn từ xa một khoảng các không thể xác định được. Vì nếu nằm trong tầm phạm vi quan sát của người đội viên Vô Ảnh thì anh ta sẽ phải thấy đối phương ở đâu. Trong khi đó tầm quan sát trước mặt nơi cứ điểm chuẩn bị chiếm lấy hoàn toàn không có trạng thái của sự sống. Kinh nghiệm làm một người lính cho anh ta biết đối phương đang ở xa họ và trên tay cầm một vũ khí sát thương tầm xa.

- Yểm trợ cậu ta lui lại Dùng băng gạc cầm máu vết thương. Tức thật đã gặp còn gặp bắn tĩa. Xem ra đối phương có ống ngắm ban đêm rồi. Nếu không phải người của mình di chuyển liên tục hẳn cũng không bắn trượt một đoạn xuống vai như thế này.

Nép vào một góc phòng thủ nhắm về hướng viên đạn bay ra Bắn vài phát súng Jackson tức mình mắng một câu để người đội viên của mình trở lại phía sau sơ cứu vết thương. Thiếu Kiệt dựa vào một góc tường nhìn về phía màn đêm đen kìa nhú mày. Đối phương có trang bị như thế thì đối với việc muốn nhanh chóng tấn công về phía lối ra của đường hầm chắc sẽ cần phải hạ được mục tiêu.

Việc này không phải cứ muốn là được còn cần phải xác định đối phương hiện tại đang ở nơi nào mới thật sự hạ được hắn.

- Có cách nào để lôi hắn ra khỏi nơi ẩn núp không? Nếu như mọi thường người bắn tia các anh đối phó như thế nào.

- Nếu như ở chiến trường diện tích rộng thì rất khó để có thể tiêu diệt được lính bắn tia, Hơn bảy mươi phần trăm hiệu suất sát thương trên chiến trường dựa vào nhóm này. Nhưng hiện tại là đường hầm chỉ có cố định một hướng tùy theo trình độ của lính mà xét theo tình hình. Trung bình thường từ năm trăm mét đến bảy trăm mét. Nhưng con số này trong hầm thì không xác định được. Sợ rằng đối phương đã rời đi nơi ẩn nấp lui về phía sau.

Jackson đưa ra những giả định cho tình hình chiến trường hiện tại khi đối mặt với lính bắn tia. Nhiệm vụ khó khăn hơn bởi đối phương ở trong tối lại có thiết bị hỗ trợ. Dựa theo đặc tính của nhóm đối tượng này mà tiến hành đánh giá thì Jackson thấy khó có thể hạ được mục tiêu. Vì chỉ cần họ bị phát hiện sẽ rời đi nơi ẩn núp của mình.

- Trong hầm! khác với bên ngoài sao! Nếu thế lỡ như tên đó không rời đi được vị trí của mình mà để cầm chân chúng ta như lúc đầu thì sao?

- Không thể nào. Đối phương biết chúng ta có lựu đạn hắn không ngóc ngòi ở một chỗ mà chờ chết. Nhất là hắn bắn trượt không rời đi đợi thời cơ khác thì sao được.

Thiếu Kiệt cảm thấy lúc này tình hình không đúng lắm đối phương đã là lính bắn tia trong một khoảng cách nhất định mà Jackson nói thì viên đạn đúng lý ra phải chính xác vào mục tiêu mới đúng. Đằng này lại chệch đi một khoảng cách chênh lệch. Nếu nói ở ngoài trời Thiếu Kiệt có thể cho nó kèm theo là hướng gió và những thứ liên quan cần thiết của người lính bắn tia hay gặp phải.

Nhưng hiện tại ở trong hầm người đội viên của Vô Ảnh lại chạy theo một đường thẳng để tiến công nhanh. Vậy mà viên đạn lại chệch đi một phương hạ xuống hơn bốn mươi lăm độ vào vai đối phương. Nếu nói lính bắn tỉa như thế thì có chút không đúng cho lắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 934: Chiến Trường Hướng Lên

Nhìn đến Jackson đang dăm chiêu nhìn về phía cuối đường hầm nơi mà họ sẽ phải trải qua để thoát khỏi đây. Thiếu Kiệt mới đưa ra ý kiến của mình. Vì đây chỉ là ý kiến cá nhân dựa theo nhìn nhận của chính Thiếu Kiệt nên cũng không biết được nó có đúng với thực tế hay không.

- Jackson anh thử nghĩ xem nếu như ở chiến trường dạng này. Đối phương muốn kéo dài thời gian tiêu hao nhân lực của chúng ta, ngoài việc để cho chúng ta đề phòng việc lính bắn tỉa như thế này thì còn cách nào khác nữa không.

- Xét tình huống thì không có cách nào hiệu quả cả. Vì đối tượng chỉ có một đường độc đạo. Công thủ thì cũng chỉ bắt đầu với một phương hướng. Nếu như không có lính bắn tỉa sớm hay muộn chúng ta cũng phá được con đường này. Điều này anh khá chắc chắn vì Vô Ảnh anh hiểu rõ với nhân lực như thế này đủ để thao tác các bước trên chiến trường nhỏ.

Jackson suy nghĩ một chút rồi đưa ra đáp án cho Thiếu Kiệt. Việc có niềm tin vào Vô Ảnh là điều mà Jackson không thể nào nói sai được. Hắn có một phần công sức huấn luyện trong đó nên không hề xem nhẹ những thành viên này.

- Muốn biết suy nghĩ của em đúng hay không, cần phải xem thử như thế nào mới biết được. Hiện tại chỉ có thể hi vọng là suy nghĩ của em đúng mà thôi. Đưa trái lựu đạn còn lại cho em!

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn người đội viên Vô Ảnh vẫn còn đang giữ trái lựu đạn cuối cùng ra hiệu cho người này đưa cho mình thứ vũ khí sát thương trong bán kính phạm vi lớn.

Người đội viên này nhìn qua Jackson một cái nhưng vẫn đưa trái lựu đạn cuối cùng cho Thiếu Kiệt. Việc Thiếu Kiệt đang suy nghĩ gì thì toàn bộ thành viên Vô Ảnh lúc này cũng không thể hiểu rõ bằng chính bản thân cậu ta.

Cầm trái lựu đạn với những đường vân trên tay mình. Thiếu Kiệt nắm chặt lại rồi nhìn về phía con đường mà người đội viên của Vô Ảnh bị tấn công. Ngay lập tức bàn tay trái hướng chốt gài của trái lựu đạn kéo ra. Cùng lúc đó ánh mắt tập trung nhìn về một hướng Thiếu Kiệt đưa tay phải lên cao từ vai đến khớp giữa cánh tay tạo thành một đường thẳng song song với đầu.

Phần khớp đầu của cánh tay vung lên theo hướng thật mạnh từ dưới lên bàn tay đang cầm trái lựu đạn cũng ném ra với một lực đẩy từ lòng bàn tay. Nếu có người là dân thể thao điền hình là môn thể thao ném tạ sẽ nhận ra tư thế này của Thiếu Kiệt là như thế nào. Đây là việc đúc kết của những kiến thức thể dục thể thao cần thiết vào cuộc sống để ứng dụng khi cần của Thiếu Kiệt trước khi trọng sinh.

Trái lựu đạn được gia tốc một lực ném bay đi xa hơn bình thường. Độ nặng của nó cũng giúp tạo thêm một lực đẩy đưa khoảng cách đi xa hơn bình thường trái lựu đạn bay đi với chiều dài gần được hai trăm mét mới rơi xuống đất phát ra một âm thanh lớn bao trùm cả đường hầm cùng theo đó là đất đá từ mặt đất được xói tung từ dưới lên, dù ở xa nhưng mọi người vẫn cảm nhận được vụ nổ rất lớn. Jackson thấy vậy liền nói:

- Thiếu Kiệt làm như vậy đâu có hiệu quả gì đối phương sợ rằng đã bỏ đi rồi không còn ở nơi ẩn nấp đó đâu. Như thế phí mất một lần sử dụng lựu đạn lúc cấp bách rồi. Chúng ta chỉ còn một quả đó duy nhất mà thôi.

- Cũng chưa chắc, vì họ cần cầm chân chúng ta. Lính bắn tỉa theo như anh nói điều kiện bình thường sẽ phải bỏ đi nhưng hẳn hiện tại bỏ đi đâu

được. Nếu hắn không trụ chốt thì hắn sẽ để cho người của mình phá được đường cần thiết để công phá Tô gia. Hơn nữa không phải nơi nào cũng thuận lợi để hắn có vị trí ẩn núp mà bắn tỉa. Đây là suy nghĩ của em nên muốn thử một chút.

Jackson thấy Thiếu Kiệt ném đi trái lựu đạn cuối cùng mà thấy phung phí nhưng khi nghe hắn nói ra suy nghĩ của mình Jackson cũng trầm mặt. Điều Thiếu Kiệt nói không phải là không đúng. Trong trường hợp nhóm người Vô Ảnh đang tấn công gấp rút, tuy với súng bắn tỉa có thể hạn chế được tần suất tấn công của họ nhưng không phải là lâu dài.

Tính đến mức độ nói như Thiếu Kiệt nếu như người lính bắn tỉa trụ lại chốt phòng thủ nhắm đến nhóm người Vô Ảnh mỗi khi tấn công lên sẽ làm cho đám người bọn hắn chùn chân không ít. Một lần hai lần sẽ để lại tâm lý chần chừ không quyết đoán của nhóm người Vô Ảnh khi đó người bắn tỉa này mới rời đi để lại cho cả nhóm Vô Ảnh một sự nghi ngờ đối phương vẫn theo dõi động thái của mọi người mới là đòn tâm lý lớn nhất, như vậy sẽ mất nhiều thời gian hơn và ảnh hưởng kế hoạch sau đó, Jackson liền nói:

- Được rồi lần này để anh đi xem thử tình hình như thế nào. Mọi người cẩn thận, không biết được Thiếu Kiệt đoán đúng hay không nhưng chúng ta phải tiến lên phía trước. Nãy giờ bỏ qua thời gian cũng không ít rồi.

Jackson suy nghĩ thông suốt xong mới nhìn những thành viên Vô Ảnh cùng với hành động ngay lập tức của mình để cho mọi người hiểu rõ tình huống của họ hiện tại đang chậm trễ đi hơn so với dự tính ban đầu.

Men theo sát lối đi Jackson lúc này cũng hồi hộp không kém hắn khom người vừa tầm và cẩn thận quan sát xung quanh để tiến về phía trước. Trong lòng cũng không phải không có lo lắng dù biết rằng một trái lựu đạn cuối cùng của Thiếu Kiệt ném ra tầm phạm vi ảnh hưởng sẽ không nhỏ. Thêm

vào đó là chốt chặn này lúc đầu đã bị hạ gục họ chỉ bị chậm lại khi phát hiện ra có lính bắn tỉa.

Nếu như lúc đầu toàn thể mọi người xông lên cùng một lúc quả thật lợi thế của người lính bắn tỉa của đối phương sẽ không còn. Nhưng phía sau để có được thành quả phải trả giá bằng một số thành viên Vô Ảnh sẽ bị thương nhiều hơn chứ không phải một người như hiện tại.

Phía sau ở chiến trường còn có những đội viên chính thức của đội hai Huyết Long đối phó với họ mà Vô Ảnh lại thiếu người mới thật sự là mối nguy hiểm cần có.

Jackson càng tiến về phía trước càng cảm nhận được những vết tích để lại của vụ nổ vừa nãy. Bên dưới mặt đất một vài cái xác của đối phương nằm chẵn trên đường. Trên cơ thể không ít đất đá bị xối lên từ vụ nổ rơi xuống người họ.

Đưa tay ra hiệu cho nhóm người Vô Ảnh biết ở trên mặt đất có vật cản và những thi thể của đối phương để thu về những súng ống đạn dược mà đối phương để lại sau khi chết.

Jackson đi thêm gần hơn mười bước nữa phạm vi của vụ nổ được nhìn thấy rõ ràng hơn ở mặt đất có một chút lõm xuống trên bề mặt. Độ dốc hướng lên ban đầu tự nhiên chùng lại thành chúi xuống. Phần đất bên dưới chân của hắn cũng xộp hơn. Mùi của lưu huỳnh đọng lại trong không khí vẫn chưa tán đi.

Phải thêm tầm mười bước nữa lúc này một thi thể nằm sát vách tường trên tay người này vẫn còn cầm một cây súng nhắm. Mũi súng hướng về phía hướng nhóm người Vô Ảnh. Trên cánh tay bị nổ tung mất một mảng thịt lớn xương cánh tay cũng rời ra khỏi cơ thể. Khuôn mặt bị cháy xém

một bên và những máu thịt từ cơ thể hấn văng lên trên lối đi hành lang hai bên tường.

Jackson thấy thế cũng cau mày lại trong lòng suy nghĩ một chút về những giả thuyết mà Thiếu Kiệt đã nói. Hắn có phần thấy kinh nghiệm chiến trường của mình không đủ khi để cho một người như Thiếu Kiệt có thể đoán đúng việc đối phương sẽ trụ lại ở nơi này để đón đầu chặn đường bọn hắn.

Phía sau thi thể này là một số bậc thang hướng lên về một góc nghiêng bốn mươi lăm độ theo hướng từ dưới lên. Bề mặt cầu thang hiện tại không còn bằng phẳng mà có những đoạn bị bung gạch và chỉ còn lại đất đá bên dưới nằm lộn xộn với nhau. Phía trên lối đi của cái cầu thang này lại là một khoảng trống khá giống một căn phòng.

- Xem ra chúng ta gần đến nơi cần đến rồi. Thiết kế này tạo đúng độ dốc cần thiết để nhanh chóng đi từ nơi này lên Tô gia. Nhưng mà chưa biết ở phía kia đã là đoạn cuối đường hầm chưa hay là vẫn còn một cửa ải nào đó mà nhóm người chúng ta phải trải qua.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng đến phía sau của Jackson nhìn lên trên lối đi của cầu thang nơi cuối cùng của khoảng trống như lối vào của căn phòng phía trên nói ra suy nghĩ của mình.

Khả năng về định vị được những gì sẽ xảy ra tiếp theo thì nhóm người Thiếu Kiệt lẫn Vô Ảnh đều không thể biết. Họ không nắm bắt được trong đường hầm của Tô gia đã làm như thế nào và bố trí ra sao. Giờ thấy được một nơi như một căn phòng ngầm thì cũng chỉ biết nó nằm trước mắt mình sẽ là một trận ác chiến tiếp theo.

Phía sau căn phòng đối với suy nghĩ của toàn bộ thành viên Vô Ảnh đang có mặt tại đây họ hiểu nhóm người dự bị của Huyết Long chỉ mới chết

đi tìm hơn chục người còn những người khác đợi họ ở một tuyến phòng thủ cao hơn. Điều này cũng lý giải tại sao suy nghĩ của Thiếu Kiệt lại đúng trong trường hợp tên lính bắn tia phải thủ chốt chặn đường tiến công của họ. Vì phải để cho các thành viên còn lại bố trí các bẫy rập đợi chờ nhóm người của Thiếu Kiệt vào tròng mà phủng giết.

- Chưa biết sau nơi đó là gì. Nhưng chắc họ cũng chưa chuẩn bị được gì nhiều đâu. Theo anh nghĩ nếu như tên bắn tia kia cầm chân chúng ta lâu hơn nữa thì họ sẽ bày ra thiên la địa võng đợi mình. Nhưng kế hoạch này bị sự đa nghi của em phá vỡ nên chúng ta cũng không gặp quá nhiều thứ đâu.

Jackson bây giờ nói ra ý nghĩ của mình. Cũng để gỡ lại hình tượng của mình khi vừa rồi còn cho rằng Thiếu Kiệt phí một trái lựu đạn cuối cùng không đạt được mục đích gì.

- Nói thì nói vậy nhưng địa hình chúng ta bên dưới họ ở trên nếu như công từ dưới lên. Họ ở trên phòng thủ với chúng ta cũng là một bước khó đấy.

Một thành viên trong nhóm Vô Ảnh cũng nhìn qua địa hình cần thiết nói ra để Jackson hẳn thấy mọi thứ không đơn giản. Thiếu Kiệt ở một bên cũng gật đầu tình huống của họ phải chiến đấu là một góc bốn mươi lăm độ hướng lên. khả năng phòng thủ từ trên xuống lại không có được nơi nào ẩn nấp. Dem mọi vị trí của quân mình bại lộ trước đối phương là điều luôn tối kỵ trong giao tranh tác chiến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 935: Khung Cửa Hẹp

Thiếu Kiệt lúc này cũng phải trầm mặt không hề nhẹ. Bên trên lối hành lang giờ giống như một bức tường thành chắn lại đường tiến của họ. Khi chưa đến gần bức tường thành này không là gì trong mắt nhóm người Vô Ảnh nhưng để qua được nó chắc chắn bây giờ sẽ có thương vong cần thiết.

Nếu cứ cường công từ dưới lên thì người chịu thiệt là nhóm người của Thiếu Kiệt hẳn.

- Giờ sao đây Jackson, Theo kinh nghiệm của anh thì tình hình này như thế nào có thể rút ngắn được việc tấn công lên đó không. Chứ càng để lâu phía bên Blake sợ rằng sẽ không trụ được ở phía mặt ngoài tô gia đâu.

- Trước mắt việc này chỉ có thể tấn công trực diện, Còn đối với việc thương vong chắc chắn sẽ không tránh khỏi. Nhưng chỉ có thể hạn chế đến mức thấp nhất mà thôi.

Jackson hiện tại cũng chỉ có thể đưa ra cách đơn giản trực tiếp nhất lối lên chỉ có một con đường độc đạo của đôi phương đã tạo ra không biết vì để rút ngắn quá trình di chuyển hay không nhưng nó có một độ dốc vừa đủ hướng từ phía trên xuống.

Qua những điểm chốt chặn. Nhóm người cũng nhận thức được toàn bộ địa hình nơi này để rút ngắn quá trình rời khỏi tô gia một cách nhanh nhất chỉ để dành phòng ngừa việc bất trắc.

- Xét về địa hình thì nơi này đúng ra sẽ không phải chỉ sử dụng để thoát thân khi cần thiết của tô gia mà còn là nơi phòng thủ đối với việc đối phương tấn công họ bằng con đường này. Nếu không con đường đi lên sẽ không phân ra làm nhiều chốt chặn như thế này.

Thiếu Kiệt theo dòng suy nghĩ của mình nói ra hiện trạng với Jackson và mọi người. Đối với việc Tô gia xây dựng cấu trúc như thế này dù sẽ gây khó khăn cho toàn bộ Vô Ảnh nhưng cũng chưa hẳn là họ không có cơ hội.

- Ủ xem ra lúc xây dựng Tô gia này đã tính rất kỹ về những vấn đề cần thiết nên mới đem khu vực này bố trí như vậy. Thôi không nhiều lời nữa cũng không còn sớm nữa. Địa hình như thế này chúng ta phải chịu thôi Tiến lên nào.

Jackson nói rồi ra hiệu cho thành viên của Vô Ảnh chia làm hai bên sát hành lang hường về phía trước di chuyển. Cả nhóm người của Vô Ảnh lúc này đều hướng nóng súng về phía căn phòng ở cuối hành lan.

Mỗi người đều chuẩn bị cho mình sự viện trợ cần thiết và dễ dàng thay đổi người đi đầu để có được một thế tiến công nhanh nhất.

“ Mẹ nó bọn này tấn công chẵn theo bài bản gì cả thích là làm. Ngay cả Lữ Đạn bọn chúng ném dường như không hề sợ việc gì mà ”

Bên trên căn phòng lúc này được chia ra làm ba cánh cửa ở những cánh cửa này có một nhóm người tầm hơn mười người với tên chỉ huy đang bực tức nhìn từ một cái khe nhỏ có trên vách tường.

“ Mọi người vào vị trí đi. Bọn chúng sắp công lên đến rồi phân bố đội hình thành một vòng cung đem lối vào phong tỏa không cho bọn chúng thể phá được vòng vây của nơi này. Phía sau là nơi giữ con tin không để bọn chúng đến đó được.”

Tên chỉ huy lúc này nhìn những thành viên trong bộ dạng nhếch nhác của mình nói ra điều kiện mà hắn muốn.

Với những thành viên này cũng không còn quá nhiều sinh khí. Vốn họ đến đây xem rằng nhiệm vụ đơn giản của Huyết Long đội hai đưa cho

mình. Nào ngờ đâu đôi phương không phải là con gà cho họ bắt làm thịt ngược lại đám người bên dưới từ thế bị động chuyển thành một con soi đòn đập tấn công không tiếc vũ khí để đám người họ rút lui như cho nhà có tang. Chạy về tận nơi này cố thủ.

“ Bọn bây tỉnh lại cái đi. Bọn nó đánh lên tới nơi rồi bộ muốn chết hết sao mà ra về đầu hàng thế. Mình hiện tại từ đây bắn xuống bọn nó cũng không phải là siêu nhân có thể tránh né hết các loại đạn. Bây giờ đến lượt chúng ta chứ không phải là lúc có bộ dạng thế này.”

Một vài thành viên lúc này mới cố gắng lấy lại tin thần cầm khẩu súng của mình lên đạn hướng về một góc có thể chuẩn xác nhắm về phía lối đi của những bậc thang.

Trong mắt những thành viên này là một ngọn lửa trả thì cho những gì họ phải chịu từ lúc đầu đến giờ. Đã là lính dù không thể ngang hàng với những người huyết long trên kia nhưng họ cũng không muốn cuộc đời làm lính của mình thảm hại như vậy.

Họ hướng về phía bậc thang gần nhất nơi nhanh chóng có thể phát hiện ra nhóm người Vô Ảnh tiến đến một cách nhanh nhất. Có người đầu tiên cũng sẽ có những người tiếp theo từng người. Từng người hướng về phía vị trí mà họ thấy tích hợp nhất.

Có người ngò vào một góc ẩn núp có người nằm cả ra sàn nhắm về phía bậc thang chỉ cần có một chút di động họ sẵn sàng bóp cò súng.

“ Như thế này có phải tốt hơn không. Được rồi chuẩn bị đi. Tôi muốn mấy nguwoif kia có đến nhưng không có đường về. Như vậy thì chỉ cần mọi người ở đây tiêu diệt hết đối phương công trạng này tao sẽ báo lên dành ưu ái cho bọn bây “

Tên chỉ huy lúc này cũng ra vẻ hài lòng. Hắn cầm khẩu súng Ak của mình đến góc cùng trong phòng ngồi xuống.

Cầm cây súng trên tay hắn cũng giống như những người khác hướng nòng súng về phía bậc thang có thể nhìn thấy được động thái của nhóm người Thiếu Kiệt khi đi lên. Ngón tay trỏ của hắn đặt vào nòng súng. Đầu hơi nghiêng nhìn về phía ống ngắm đôi mắt hơi nheo lại một chút. Trong lòng hắn bây giờ thầm mắng một câu chỉ một mình hắn nghe thấy.

“ Con mẹ nó! ông không tin lần này bọn mày lại có thể thoát mỗi người chỉ cần bắn ra thôi thì tên đi đầu chắc chắn phải chết. Khi đó bọn mày có muốn tiến cũng không được mà lui cũng không xong.”

Không khí trong căn phòng nơi này bỗng nhiên chùng xuống. Bên dưới nhóm người Thiếu Kiệt bây giờ mới di chuyển được chỉ hai phần ba đoạn đường. Vì khá cẩn thận nên Jackson để mọi người di chuyển từng bước từng bước một không nhanh không chậm nhưng chú ý đến tình huống phát sinh sẽ phải xảy ra.

Thiếu Kiệt thì không như thế dù đang trong tình huống mọi người cẩn thận bước từng bước một Thiếu Kiệt lại thắc mắc một điều khó hiểu. Với địa hình như thế này của con dốc bậc thang một lối đi độc đạo chỉ duy nhất như vậy mà đối phương cho đến giờ vẫn chưa có động thái nào. Điều này làm cho Thiếu Kiệt có cái cảm giác gì đó không đúng lắm.

Nếu nói đối phương không bố trí cạm bẫy. Không sử dụng lợi thế tấn công từ trên cao. Nếu như không biết còn tưởng rằng đối phương sẽ không còn chón chặn nào cần thiết. Nhưng ở tình huống có lính bắn tỉa cầm chân đám người Thiếu Kiệt tuy là thời gian bố trí những thứ khác không có nhưng muốn thắng đám người của đối phương nên làm ra hành động từ sớm mới đúng với tình huống cụ thể.

- Có cái gì đó không đúng. Mọi người cần thận một chút, Tạm thời dừng lại, Đối phương dường như không có động thái nào cho thấy sẽ tấn công chúng ta ở trên địa hình này.

Thiếu Kiệt đưa tay ra để cho mọi người trong Vô Ảnh dừng lại. Jackson cũng đứng lại không di chuyển để xem Thiếu Kiệt suy nghĩ điều gì.

- Không biết nhưng đúng như em nói quả thật vấn đề lớn đấy đối phương không có động thái nào tấn công cũng không phòng thủ. Vậy thì chỉ có thể nói một điều một là đối phương bỏ cứ điếm còn điều còn lại là họ đang mai phục ở trên để làm chúng ta rơi vào bị động.

Một thành viên trong Vô Ảnh bây giờ cũng lên tiếng nói với Thiếu Kiệt và mọi người đang đứng cùng mình. Thiếu Kiệt lúc này mỉm cười một cái rồi nói nhỏ với mọi người trong Vô Ảnh.

- Giờ muốn biết họ có mai phục hay không chúng ta cần một vật thử nghiệm chắc chắn sẽ biết được điều cần thiết. Mọi người xuống đem thử một cái xác lên đây chúng ta làm phép thử xem họ bố trí người như thế nào. Đem cái xác đó làm thể thân thử.

Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình cho mọi người nghe. Hai người Vô Ảnh đứng ở phía sau nhanh chóng trở xuống đem theo cái xác của người đối phương. Vì Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến để tránh tổn thương cho bọn họ và đưa cách phòng vệ tốt nhất trong tình huống này.

Cho dù cái xác của đối phương có bị tập kích đi nữa thì Vô Ảnh cũng có thể xác định được họ phải đối mặt với đối phương từ những phương hướng nào. Và bố trí đó nằm ở đâu.

Khi đi lên thì nhóm người Vô Ảnh cần phải cẩn thận nên tốn khá nhiều thời gian nhưng khi hai người trở xuống đem hai cái xác lên thì thời gian

không sai biệt lắm chỉ tầm một phút là trở lại.

Thiếu Kiệt cúi người xuống mặt đất nhặt lấy một vài viên gạch bị bể dùng sức ném thẳng về phía trước.

Những viên gạch lúc này theo tốc độ rơi xuất hiện trên mặt đất ngay vùng tâm điểm phụ cận của đám người dự bị huyết long đang mai phục nhắm vào.

Chỉ với hành động đó và âm thanh phát ra nhóm người dự bị của huyết long đang căn thẳng ai cũng đặt tay trên cò súng nên một loạt đạn bay từ bốn phía hướng về nơi phát ra âm thanh một cách nào đó.

“ Tạch, Tạch, Tạch ”

Một tràng súng nổ được xuất hiện. Thiếu Kiệt với mọi người trong nhóm Vô Ảnh lúc này cũng cúi người xuống sát với những bậc thang. Jackson nhìn về phía những viên gạch của Thiếu Kiệt ném đấm những loạt đạn bay ra. Ánh mắt thích nghi với điều kiện chiến trường với đường đi của đạn đã làm cho Jackson đoán được một vài phương hướng cần thiết.

- Xem ra muốn qua được cửa ai này của đối phương tương đối khó. Họ tập trung ở nơi giáp ranh giữa bậc thang và hướng vào của căn phòng. Nơi này dễ thủ khó công muốn đi qua khung cửa hẹp này cần phải đầu đầu không ít. Lại thêm phần họ bố trí vòng cung vây quanh chúng ta thiệt hại chắc chắn sẽ không thoát được.

- Ừ! Nếu như vậy thì bắt buộc thôi để tiêu hao đánh với tiêu hao. Mọi người cứ ném đá lên thử. Đến lúc cần thiết thì ném cái xác lên để xem mấy người đó hỏa lực nhiều đến mức nào đến lúc đó chúng ta mới chính diện đối đầu với họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 936: Năm Bắt Cơ Hội Duy Nhất

Lời Thiếu Kiệt nói ra để cho thành viên Vô Ảnh lúc này trên mặt ai cũng nở một nụ cười. Họ không nghĩ rằng chiến thuật đơn giản từ xa xưa đến giờ vẫn có thể áp dụng được trong hoàn cảnh này.

- Nhưng liệu áp dụng như thế này được mãi không mới là điều đáng nói. Chúng ta làm như vậy không phải mình cũng bị chậm lại sao? Hiện tại mình đâu có thời gian dây dưa với bọn họ. Mình còn đứng mười phút với kế hoạch của Blake mà thôi.

Một người trong thành viên Vô Ảnh lúc này đáp lại lời của Thiếu Kiệt trên tay anh ta xuất hiện một cái đồng hồ để cho Thiếu Kiệt nhìn thấy thời gian với họ không còn nhiều.

- Chúng ta đang trong điều kiện phi thường. Với mình thời gian trôi qua khá nhanh còn đối phương lại khác vì luôn cố gắng đợi phục kích chúng ta với họ thời gian trôi rất chậm càng làm tiêu hao họ thì họ càng nôn nóng cứ giữ vững điều kiện Thiếu Kiệt nói phục kích ngược với bọn họ một số người chơi trò ném đá thôi.

Jackson trả lời với thành viên Vô Ảnh thay cho Thiếu Kiệt cùng với đó là ra lệnh cho hai người không làm gì hết ngoài việc ném đá lên trên phạm vi ranh giới của hai bên.

- Họ đợi nếu như chúng ta làm như thế sau vài đợt rồi dừng lại một vài phút để họ đợi. Khi đó ném tới cái xác này lên để hứng hết loạt đạn cần thiết. Còn việc tiếp theo thì không nói mọi người cũng hiểu rồi đi.

Thiếu Kiệt lúc này đứng về một góc của hành lan trên tay cầm vài viên gạch ném đi. Mọi người trong Vô Ảnh bây giờ mới hiểu được tại sao Thiếu

Kiệt lại đưa ra sách lược như thế này. Vốn một cuộc chiến chắc chắn sẽ có thiệt hại nhưng đối với những người có đầu óc nó lại được giảm thiểu đến mức thấp nhất. Từ cả việc tính toán đến nắm bắt tâm lý của đối phương trong trường hợp này. Càng làm cho những người bên trên bức tức đám người Vô Ảnh họ mới có được lợi thế nhất định.

Hàng loạt tiếng súng được đưa ra làm cho Thiếu Kiệt ngồi xuống ở sát góc tường mỉm cười nhìn nhóm người Vô Ảnh của mình. Hắn đang đợi đúng thời cơ cần thiết để triệt tiêu hỏa lực đối phương bên trên. Đối với Huyết Long đội hai bây giờ hắn không muốn Vô Ảnh của mình hi sinh vô ích vào tay nhưng người dự bị này. Và để suy yếu tình hình đó chỉ có thể tính toán bằng mưu kế.

- Được rồi mấy người ở lại phòng vệ vài người nữa đem mấy cái xác lên đây. Một cái không đủ chúng ta có thể dung vài cái. Chỉ cần canh đúng số lượng cần thiết số đạn của đối phương bắn ra dựa theo mấy khẩu súng mà chúng ta thu được sẽ là thời cơ phản công.

Jackson để góp phần an toàn hơn hắn cũng gọi thêm vài người đem những cái xác lên. Đối với những người đã chết của đối phương cho dù có làm điều gì với những cái xác này nhóm người Vô Ảnh cũng cảm thấy mình không có lỗi lầm chỉ trách họ chọn sai đối tượng để tấn công mà thôi.

Phía trên lúc này không ít người bị Thiếu Kiệt chọc không ít. Họ chú tâm vào việc xuất hiện động thái của đối phương để tấn công. Mỗi lần cứ chốc chốc lại có những viên gạch đá ném lên làm cho họ hoàn toàn không kiểm soát được tâm lý phải bóp cò súng khi thấy động thái lạ.

Người chỉ huy bây giờ cũng điên máu với việc chơi nhây của Thiếu Kiệt hẳn tức giận mắng ra một câu.

“ Mẹ nó bọn này! Chơi như thế này thật bức mình”

Một người thành viên gần với hắn lúc này cũng nhìn không được lên tiếng nói với mọi người.

“ Con mẹ nó không núp nữa ra đó càn quét một lần cho xong. Ngồi đợi ở đây làm gì.”

“ Mày bị ngu à! Bọn nó có lựu đạn đấy! Nếu ra đó mày có chắc không làm mồi cho cái quả nhỏ xíu đó không. Nếu không phải ngại thứ vũ khí kia thì tao để anh em núp ở đây làm gì.”

Tên chỉ huy ngay lập tức đáp trả lại bằng suy nghĩ của chính mình. Hắn thấy như thế đúng với việc bảo toàn lực lượng lại an toàn trong việc đối đầu với những người như Vô Ảnh. Nhưng vốn là lúc tự hào với những suy nghĩ chu toàn cho mình đối với thành viên của mình thì hắn bị ngay một thành viên đáp trả.

“Mày có bị ngu không nếu còn lựu đạn bọn nó lấy ra mà sài cần gì ném gạch lên làm chó gì. Mẹ nó anh em đi ra đánh một trận rùa rụt cổ ở đây cũng không làm được cái gì.”

Bị thành viên bên dưới mình nói thế tên chỉ huy lúc này ngẩn người ra vài giây rồi bực tức mắng.

“ Con mẹ nó đúng nhỉ. Nếu bọn nó còn lựu đạn thì cũng đã sài cần gì ném gạch lên đây. Anh em ra đó chơi bọn nó.”

“ Cẩn Thận có người!”

Ngay lúc tên chỉ huy vừa định rời khỏi nơi ẩn nấp của mình một người đội viên của hắn lập tức thốt lên cảnh báo.

Ngay lúc này những họng súng đen ngòm tiếp tục bắn ra những phát đạn bay về phía vật thể có dạng hình người kia đang xuất hiện trong tầm mắt

của họ.

Một loạt đạn được phóng ra bất chấp đây có phải là người của Thiếu Kiệt hay không vì họ đã chán phải bắn vào không trung giờ có vật thể như hình người xuất hiện trong tâm trí của bọn người dự bị huyết long đây chắc chắn là thành viên của Vô Ảnh vì không đợi được liền lập tức công lên trên.

Cho đến phải vài chục viên đạn cắm vào vật thể xuất hiện kia bây giờ mới có một người thốt lên nói.

“ Không phải đây là người của mình. Chỉ là cái xác không thôi ngưng lại đừng bắn nữa. ”

Một người của huyết long dự bị lúc này cũng nhin không được liền mắng một tiếng.

“ Con mẹ nó đến cả xác mà bọn nó cũng không tha.”

Nhưng ngay lúc này. Hai cái thi thể còn lại cũng bị nhóm người của Vô Ảnh ở bên dưới. Đang cố định hình xem người này là người nào của bên mình mấy người dự bị của Huyết Long lại thấy có bóng người xuất hiện. Không phải một là lần này lại đến hai cái bóng cùng một lúc từ bên dưới bay lên.

Tên chỉ huy không chần chừ lập tức ra một đạo mệnh lệnh cho nhóm người của mình.

“ Không cần biết xác hay người bắn trước tính sau.”

Ngay khi hắn nói dứt lời hành động của hắn cho thấy sự phẫn nộ không ít ở nhóm người Thiếu Kiệt đã làm. Hắn tay cầm súng bắn ra một loạt đạn như muốn trút giận lên hai cái bóng đang từ từ chạm mặt đất kia. Nhưng

người khác cũng thế. Chỉ như thế trong phút chốc một loạt đạn được xả ra với âm thanh liên hồi.

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi bên dưới cảm nhận thấy những âm thanh xé gió của đường đạn bay ở phía trên đầu mình cũng mỉm cười nói với toàn bộ thành viên Vô Ảnh.

- Chỉ cần loạt đạn này vừa dứt mọi người lập tức ra tay đây là thời cơ duy nhất để chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này mà giảm thiểu thương vong mức thấp nhất.

Những thành viên của Vô Ảnh với Jackson cũng gật đầu. Dựa theo việc phán toàn tiếng đạn của đối phương để nắm bắt tình huống cần thiết họ hiểu rõ mình cần phải làm gì.

Không giống như việc phán đoán thời điểm đem những cái xác làm thành mục tiêu cho đối phương nhắm bắn. Việc này cần phải đợi cho tiếng súng của đối phương ngưng hẳn mới từng bước làm theo kế hoạch của Thiếu Kiệt đưa ra.

Giữa tiếng súng được bắn ra và tiếng hết đạn của một khẩu súng đám người Vô Ảnh trong đó có cả Jackson đều không xa lạ gì. Chỉ cần trong tiếng đạn vang lên một âm thanh cách cách của việc bị kẹt nòng súng khi đạn đã hết họ hiểu rằng đối phương cần ít nhất vài giây để thay đổi đạn. Trong trường hợp để cho mọi người đều bắn thì bắn đạn được bắn ra không thua kém nhau nhiều lắm khẩu súng của đám người dự bị Huyết Long ra sao họ đều biết thì việc này có thể nằm trong tầm phán đoán của họ.

Ngay khi có một âm thanh của súng hết đạn vang lên bên phía đối phương liên tục như thế vài tiếng phát ra Jackson lập tức đưa tay ra hiệu tấn công. Không một âm thanh hô hào nào trong lúc này. Bởi nếu làm như thế

chả khác gì báo cho đối phương biết đây mới thật sự là cuộc tấn công chính diện ở ranh giới khung cửa hẹp này.

Nhóm người Vô Ảnh chỉ cách ranh giới này vài bước chân không nhanh không chậm toán bộ đứng thẳng người bán súng tì vào phần vai, Đem họng súng hướng lên trên. Nhắm vào những nơi phát ra âm thanh bắn súng này giờ cố gắng xác định vị trí mà bắn.

Nói thì đơn giản nhưng trong qua trình không phải giống như siêu nhân muốn làm là được việc này phối hợp phải thật ăn ý và có một kinh nghiệm nhất định nơi chiến trường. Nhưng thứ này chỉ có thể đúc kết được qua quá trình huấn luyện cùng nhau ở mức độ lâu dài.

Những thành viên Vô Ảnh nhanh chóng xông lên hạ từng đối phương gần nhất bằng cách xả súng về nhiều hướng. Đám người dự bị của Huyết Long bị đánh úp bất ngờ sau loạt đạn của chính mình. Họ không quan tâm được họ đã bắn trúng thứ gì bởi trước mặt họ giờ không cần xác định rằng mình có bắn sai hay không nhưng từng viên đạn bay về phía họ là sự thật. Đến tên chỉ huy đội dự bị huyết long cũng không ngờ rằng trong tình huống từ dưới tấn công lên,

Những cái xác của thành viên họ bị đem ra làm thế thân đã đành còn trở thành chướng ngại làm lộ cốt tạc tạm thời hoặc nơi kê súng cho những người của đối phương.

Đối với những cái xác bị bắn như thế này thì đạn của chính nhóm người dự bị huyết long chỉ có thể nằm lại trong máu thịt của những cái xác đó mà không thể xuyên qua gây tổn thương đến nhóm người Vô Ảnh.

Những viên đạn đáp trả nhóm người của hắn đều nhắm vào những người vừa hết đạn trong súng. Bản thân hắn cây súng cũng chỉ còn vài viên đạn nhưng bắn ra về phía người Vô Ảnh thì hoàn toàn không thể chính xác

khoản cách tuy gần nhưng hẳn cũng không phải thiện xạ bách phát bách trúng.

Trong khi đó nhóm người Vô Ảnh lại lợi dụng những cái xác làm nơi kê súng hạn chế độ giạt nảy của AK đem các thành viên đang đứng bao vây khung cửa tấn công ra những loạt đạn sát thương từ những vũ khí mà họ tịch thu được của nhóm người dự bị huyết long bị sát hại ở trên những điểm chốt chặn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 937: Cầm Chân

Từng loạt đạn theo những nóng súng bay ra đều hướng đến những mục tiêu cần thiết. Nhóm người dự bị của Huyết Long đội hai không ít người bị bắn trúng những viên đạn từ Vô Ảnh bắn ra.

Không ít thì nhiều những người đứng gần nhất giữa ranh giới của khung cửa hẹp từ bậc thang vào trong phòng là nhóm người bị hạ gục đầu tiên không ít phát súng theo đường bay hướng từ bên dưới bay lên cắm thẳng vào đầu đối phương đem một bộ phận yếu ớt không có sức chống trả nhất làm cho nó bị thương vĩnh viễn.

Những vết máu bắn ra dưới mặt đất kèm theo đó là những người ngã xuống. Tên Chỉ Huy của đội dự bị Huyết Long không ngờ rằng có một ngày mình cầm nắm quân lính lại đi đến mức thiệt hại quân số nhiều như thế này.

Hắn bất chấp loạt đạn đang bay sượt qua cơ thể của mình lập tức nép vào một góc gần đó có thể hạn chế tầm nhìn của đám người Vô Ảnh bên dưới. Hắn để cho băng đạn trên súng rơi xuống đất cầm trong tay một băng đạn khác lắp vào súng của mình.

Vừa lên đạn định hướng về ranh giới giữa hắn và Vô Ảnh thì một phát súng không bình thường được bắn ra. Viên đạn nhanh chóng bay thẳng hướng của tên chỉ huy mà không hề báo trước. Một loạt viên đạn được nối tiếp theo viên đạn ban đầu cắm ngay vào bàn tay và cánh tay phải của hắn.

Nhìn về hướng phát ra viên đạn bắn mình một hình ảnh mà hắn hoàn toàn không quên được. Một người thiếu niên mà từ khi hắn nhận nhiệm vụ phải ghi nhớ thật kỹ rằng nhất định phải giết cho được đối phương.

Vô Ảnh lúc này cũng xuất hiện hai người trong đội bị chống trả bị thương nhưng những thành viên của đội dự bị huyết long hiện tại đều không còn khả năng chống trả.

Nhóm người của Jackson ngoài việc hiện tại cố định chiến trường thì cố gắng giúp đỡ hai người thành viên của mình nhóm người của Vô Ảnh từ bảy người hiện tại đã có ba người mang vết thương trên người tính luôn cả Thiếu Kiệt thì chỉ còn lại năm người có thể chiến đấu.

Thiếu Kiệt cầm súng đến trước tên chỉ huy đưa nòng súng về trước mặt hắn một ngón tay đặt ở cò súng sẵn sàng để đạn bay ra bất cứ lúc nào nói.

- Hiện tại nơi này chỗ nào là lối ra. Nếu không tôi không ngại tiến ông lên đường. Đừng nói dối bởi vì ông có nói dối thì người của ông cũng sẽ nói thôi. Chúng tôi lên tới đây được vì trong nhóm vẫn còn một người của ông biết thời thế một chút.

Jackson bây giờ cũng đứng cạnh tên chỉ huy ngồi xuống trước mặt hắn. Đối với việc Thiếu Kiệt vẫn chưa hạ sát thủ đối phương Jackson cũng không hiểu lắm tại sao lại làm như vậy. Vì nếu nhân từ với đối phương thì sau này sẽ trả cái giá đắt. Trong một ngày Thiếu Kiệt lại làm điều này đến hai lần.

- Thì ra là thế. Vì vậy mà mày biết tao là người chỉ huy còn đề mọi người trong nhóm không thể sống mà để lại tao.

Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt hắn mỉm cười một cái rồi nhìn hắn nói.

- Có trách thì trách đội viên của mày không phải lúc nào cũng nghe lời. Họ cũng sợ chết giống như mọi người thôi. Nhưng mà không có hắn thì tôi cũng nhận ra ông. Đơn giản một điều ông đứng phía sau tất cả đám người họ. Trước giờ luôn thế từ chiến tranh xa xưa đến hiện đại. Người chỉ huy

luôn là người lâm trận cuối cùng. Bản thân đừng tưởng mình ở xa là được. Giờ thì nói đi đường nào dẫn lên tô gia. Nơi nào giam giữ những người bị mấy người bắt.

Thiếu Kiệt vừa nói chuyện cũng không từ chối rằng mình được sự chỉ dẫn của thành viên đội dự bị huyết long tới đây. Đến lúc này Jackson cũng không lên tiếng. Bởi từng việc làm của Thiếu Kiệt đều có mục đích riêng của hắn.

Tên đôi viên không được áp giải đứng ở một góc xa hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt với người chỉ huy của hắn nhưng có một ánh mắt làm lộ ra sát khí hướng về phía mình làm hắn cố nhìn theo về phía Thiếu Kiệt.

- Thì ra là như thế bây giờ thì tao hiểu tại sao tao lại thất bại rồi. Mọi kế hoạch bị bại lộ không thua cũng uống. Nhưng mày muốn moi tin từ tao không có cửa đâu.

Ngay lúc này hắn hành động bất ngờ đem tay trái của mình cầm lấy một khẩu súng lục phía sau lưng của chính mình. Hành động của hắn làm cho Thiếu Kiệt với Jackson né ra hai bên nhưng đường đạn hắn bắn đi không phải về phía hai người mà là về người mà hắn cho rằng đã để lộ thông tin cho Thiếu Kiệt biết.

Trong lúc này súng trong tay Jackson cũng bắn về đối phương. Hai loạt đạn bay ở hai hướng. Viên đạn từ trong khẩu súng lục của tên chỉ huy lúc này cắm thẳng vào cơ thể và một viên ngay trán của tên đã cho Thiếu Kiệt biết thông tin cần thiết.

Một loạt đạn còn lại là từ súng của Jackson bay về phía của tên chỉ huy. Thiếu Kiệt sau khi né quá một bên thấy đối phương không tấn công mình mà lại bắn đạn đi một hướng khác cũng đứng lên phủi bụi trên áo mình.

Nhìn đôi phương trên khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Cơ thể vài vết đạn ghim vào từ những phát súng của Jackson hấn lắc đầu nói.

- Mọi việc xong! Mọi người xem lục soát cả ba con đường cần thiết. Đem những người bị bắt giải cứu đem ra khỏi nơi này. Những thành viên bị thương không đủ năng lực chiến đấu tiếp lui về tuyến hai hộ tống những người bị bắt sau khi tìm được lối ra thì hộ tống họ rời đi. Chắc chắn trên con đường này sẽ còn một lối thoát khác. Tô gia sẽ không để duy nhất một con đường mà chúng ta đã lên đây để làm đường thoát thân độc đạo.

Mệnh lệnh của Thiếu Kiệt đưa ra đến lúc này Jackson mới hiểu được ý đồ của Thiếu Kiệt. Cả ba con đường hiện tại trong đó sẽ có một nơi ẩn thân được dùng để giam giữ người. Một nơi là con đường trở lại tô gia và một đường dùng làm lối thoát thứ hai.

Thu lại súng của mình Jackson bây giờ mới đến bên cạnh Thiếu Kiệt nhìn thi thể tên chỉ huy bị mình bắn chết đập lên một cái ròi mắng.

- Mẹ đến cuối cùng hấn cũng kéo thêm một người chết cùng mình. Xem ra toàn quân của hấn bị diệt là điều chắc chắn chúng ta tổn thất gần bảy người từ lúc cậu bị tập kích đến bây giờ hiện tại còn Blake với chúng ta nữa là sáu người có thể chiến đấu. Với mười người của Huyết Long thế lực dường như không cần bằng cho lắm.

Thiếu Kiệt gật đầu nhìn Jackson đáp lại lời hấn.

- Hi vọng ở trên Blake có thể triệt tiêu bớt ít người mấy người của Hồng Thanh Bang hi vọng không quá yếu. Có thể cầm chân được vài người.

Thấy Thiếu Kiệt không nhắc gì nhiều về tên bị tên chỉ huy giết Jackson cũng cười cười nói với hấn.

- hi vọng là Blake với mấy người trên đó làm được việc. Mà anh hỏi thật ngay lúc đầu em đã định không để tên kia sống rồi đúng không? Việc vừa rồi là em mượn tay hấn giết người để khỏi mang tiếng thất tín đi.

- Có những thứ cần phải thanh trừ. Nếu chúng ta không mạnh mẽ. Chưa biết chừng lúc này người nằm xuống không phải bọn họ mà là chúng ta. Đối với người đã có thể gây tổn thương cho đồng đội của mình cần phải loại trừ không bằng cách này thì bằng cách khác.

Ngay lúc này Thiếu Kiệt đang đợi mấy người thành viên Vô Ảnh báo cáo việc lục soát tìm nơi đang giam giữ người cũng giết mình vì một tín hiệu được kết nối thông qua hệ thống truyền tin bên tai hấn. Mọi người trong Vô Ảnh lúc này cũng dừng lại vài giây.

Với giọng nói của Blake xuất hiện bên tai của mình Thiếu Kiệt lúc nghe rõ ràng từng chữ một.

- Thiếu Kiệt hiện tại Hồng Thanh Bang bắt đầu công lên Tô gia. Bên ngoài phạm vi tô gia hai trăm mét quả thật có không ít người mai phục ở hai bên đường. Chỉ cần nếu đi từ trong tô gia ra không để ý có thể lọt vào mai phục bất cứ lúc nào. Tình hình của em bên dưới thế nào rồi. Có cần ở đây bọn anh chậm lại không?

Thiếu Kiệt đặt một tay đè vào phần tai nghe nói lớn để cho Blake bên kia nghe thấy dù tín hiệu của Blake truyền xuống hấn nghe được rõ ràng nhưng không biết liệu đường truyền đi từ bên dưới mặt đất này lên phía trên có được rõ ràng như ở gần lối vào hầm hay không.

- Bên dưới này mọi chuyện vừa giải quyết xong đang tìm kiếm người bị bắt giữ. Anh trên đó phải kiểm soát tình hình cho tốt. Ở đây chỉ cần tìm được lối ra thì sẽ nhanh chóng tiến đến hỗ trợ đội viên hiện tại chỉ còn lại

sáu người tính cả anh em với Jackson thôi. Bên dưới bị thương ba người sẽ để họ hộ tống người cần cứu ra ngoài.

Bên kia đường dây liên lạc lúc này không có tiếng trả lời của Blake. Thiếu Kiệt tưởng rằng hệ thống liên lạc thật sự có vấn đề nên mới tiếp tục nói,

- Blake anh nghe rõ không vậy?

- Ừ anh nghe rồi. Chỉ là suy nghĩ một chút. Vấn đề thực lực Hồng Thanh Bang có thể không bằng người mình cho lắm. Nhưng đối phương vẫn còn bốn người có thể ngang bằng với chúng ta. Nếu cầm chân được đám người Tô Gia đối phó với những người kia chúng ta thật sự có cơ hội thắng chỉ là năm mươi năm mươi mà thôi.

Blake nhanh chóng đưa ra nhận định của mình cho Thiếu Kiệt biết. Việc Blake có thể đánh giá thực lực của đám người Huyết Long Thiếu Kiệt không thấy có gì khó hiểu. Ở góc độ của Blake đánh giá huyết long như thế Thiếu Kiệt dù không hiểu liệu những người đó có thực lực giống như người của đội chín mà hẳn đã thấy hay không nhưng cái tên của họ cũng không thể xem thường.

- Được rồi! Ở dưới này người của mình cố gắng lấy lại thực lực tốt nhất. Chỉ cần ở trên đó Hồng Thanh Bang công được vào trong Tô gia thì bên dưới bọn em sẽ tấn công lên phối hợp một cách triệt để.

- Hiện tại tuy nói khoảng cách không xa nhưng còn tới tận mười phút bọn anh mới giải quyết xong hết những người vòng ngoài cứ xem đây là thời gian hồi phục cần thiết cho mọi người để đối đầu với Huyết Long. Anh sẽ nói Hồng Thanh Bang dây dưa tiêu hao cầm chân họ đủ để thực lực của mấy người giảm xuống một khoảng cách đáng kể.

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế giữa quân số và thực lực không đông dè Blake liền lựa chọn các thức cần thiết nhất cho toàn cục. Hiện tại bên dưới Thiếu Kiệt mọi việc đã giải quyết xong hẳn cũng hiểu rằng vừa rồi bên dưới đã có một trận ác chiến thể lực của nhóm người Vô Ảnh không phải là sắt thép cũng cần có khoản thời gian nhất định để bổ sung một ít trước khi trực diện chiến đấu với Huyết Long.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 938: Bang Chủ Sắp Đến Rồi

Trong khi Thiếu Kiệt đang nói chuyện với Blake thì một đội viên của Vô Ảnh đã tìm ra những con tin bị bắt giữ đưa họ trở ra. Jackson nhận thấy không ít gương mặt nằm trong nhóm người đã thấy ở Tô gia. Mã Hóa Đăng cùng với Doanh Doanh. Hơn nữa còn có Phan Thế Anh và Tống Vũ.

Cả bốn người lúc này đều đi theo sau thành viên Vô Ảnh của Thiếu Kiệt. Tống Long bây giờ mới vội vàng lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao con biết mọi người bị bắt giữ mà đến cứu. Người của con đâu hết rồi. Sao chỉ có bấy nhiêu người thôi làm sao mà được.

Vừa nói vừa nhìn xung quanh những thành viên Vô Ảnh chỉ có vài người và Thiếu Kiệt. Mã Hóa Đăng cũng không lên tiếng. Hắn thấy được cứu lúc này từ người của Thiếu Kiệt hơn nữa đối phương còn có thể tranh bị súng ống trên đất còn không ít thì thể còn sót lại.

- Ông không nói không ai nói gì đâu. Việc lần này họ nhắm vào tôi nên tôi cũng chỉ tiện tay. Còn nữa mấy người lần này được cứu Mã Hóa Đăng ông nói họ trước khi rời khỏi đây cam kết sau này sẽ hỗ trợ Tencent vô điều kiện. Còn làm bằng cách nào tùy thuộc vào ông. Tốt nhất có ghi hình càng tốt tôi nghĩ sóng điện thoại không sử dụng được nhưng điện thoại vẫn có thể quay phim lại đi.

Mã Hóa Đăng nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu hắn hiểu Thiếu Kiệt muốn đưa cho mình một cái cần câu sau này để các thế lực của Thẩm Quyến muốn làm khó Tencent cũng không được. Đã là việc cần làm lại ổn định về sau Mã Hóa Đăng sẽ phải làm theo ý kiến này của Thiếu Kiệt.

- Được tôi sẽ sắp xếp mọi thứ tốt nhất. Doanh Doanh cô giúp tôi đi nói chuyện với những người đó đi.

Thấy Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh rời đi chỉ còn Phan Thế Như với Tống Vũ Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Tống Vũ nói.

- Lần này có chút rủi ro. Người của tôi có vài người bị thương đối phương lại còn khá nhiều có thực lực. Ba người của tôi dù bị thương như hộ tống mấy người rời khỏi đây không vấn đề gì. Sau khi rời khỏi đây hai đến nơi có thể gọi điện liên lạc tức nhờ hỗ trợ giúp tôi một chút. Chỉ cần như thế là được rồi. Nếu không thì tình hình rất khó kiểm soát.

Phan Thế Như lúc này cũng chỉ đáp lại bằng cái gật đầu. Đối với việc được Thiếu Kiệt và nhóm người của mình giải thoát. Phan Thế Như vẫn chưa hết bàng hoàng vì có một ngày bà bị người khác nhắm vào như thế này. Nếu hôm nay không có người của Thiếu Kiệt bà không biết những tên kia sẽ làm ra những hành động gì.

- Tống Vũ ông ở dưới này lúc bị đem xuống nơi giam giữ bằng con đường nào? Nơi đó đi ra ở đâu của Tô gia chắc chắn ông còn nhớ chứ.

- Vẫn còn con đường đó bên trái và dẫn vào phía sau hòn non bộ ở lối đi phía sau của Tô gia. Không ngờ rằng họ chuẩn bị đầy đủ như thế cho một ngôi nhà lâu năm như vậy. Dường như kế hoạch được xây dựng từ rất lâu rồi. Chỉ đợi thời gian có thể ứng dụng được nó mà thôi.

Tống Vũ lúc này đưa tay chỉ về phía con đường bên trái nơi mà cách đó một cánh cửa họ và những người đến dự đám tang bị bắt vào.

- Nếu vậy thì con đường còn lại là con đường rời khỏi nơi này. Vậy đi ông với mấy thành viên của Vô Ảnh lập tức đưa người rời khỏi đây. Hi vọng việc này ông làm đến nơi đến chốn.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa ra hiệu cho một vài thành viên của Vô Ảnh. Chủ yếu hướng về những người bị thương được trang bị nhẹ để hộ tống mấy người bị bắt rời khỏi đây theo lệnh của Thiếu Kiệt. Căn dặn ba người một chút Thiếu Kiệt gật đầu để họ tiến hành công việc của mình.

Tổng Vũ nhìn Thiếu Kiệt bận rộn sắp xếp mọi thứ cũng không nói gì nữa. Hắn thấy đây không phải là lúc làm phiền nhiệm vụ của hắn là cần đem tới viện trợ nhanh nhất cho Thiếu Kiệt khi rời khỏi đây. Dù không muốn như hắn phải làm vì càng chậm trễ mọi việc có thể phát sinh nhiều thứ ngoài ý muốn.

Mấy người Jackson cùng với những thành viên còn lại chốt chặn ngay lối đi khi đã xác định được nơi này sẽ dẫn lên được Tô Gia. Họ cần lấy lại thể lực cùng với trang bị đầy đủ mọi thứ cần thiết.

Ngồi xuống bên cạnh Jackson cầm lấy băng đạn chưa được lên đạn. Thiếu Kiệt nhặt lên những viên đạn được nhóm người Vô Ảnh mình tịch thu của mấy người đội dự bị huyết long bắt đầu đem từng viên đạn bỏ vào băng đạn nói.

- Hi vọng là Blake với Hồng Thanh Bang trên đó làm ra được đột phá.

Mọi người xung quanh Thiếu Kiệt cũng không trả lời họ chỉ tập trung lấy những gì mà mình thiếu. Từ đạn súng Ak cho đến đạn súng lục cần thiết cho việc phòng vệ cự ly gần. Ai nấy cũng im lặng vẻ mặt trầm trọng. Thiếu Kiệt lại vui vẻ như không có chuyện gì vừa cầm mấy viên đạn bỏ vào trong băng đạn nói.

- Cần gì phải trầm trọng như thế không. Mấy anh cũng không tin tưởng được Blake sao. Dù cho người không phải của chúng ta nhưng nên nhớ họ cũng là một bang phái giang hồ. Không được một chút kỹ năng nhưng vẫn có cái gọi là biết đánh nhau đi. Không trâu bắt chó đi cày vẫn được mà.

Jackson dù không hiểu nhưng thấy mấy người Vô Ảnh cũng mỉm cười thì trong lòng hẳn cũng nhẹ nhõm hơn. Hiện tại đối phương ra sao chưa chạm mặt nhưng nếu như thành viên ở đây có người nản chí nữa thì xem như thất bại từ trong tư tưởng.

- Thiếu Kiệt cậu nói cũng đúng đi. Đám người kia dù sao cũng lẫn lộn được trong xã hội nếu đã là bang phái đông người như vậy họ cũng không đến nỗi mới đụng vào là đã mất mạng. Họ Sống trên lưỡi đao làm bạn với máu. Họ không sợ chúng ta sợ gì.

Một thành viên ở đây xúc lại tinh thần của mình cùng với mọi người. Với hẳn được chiến đấu như thế này cùng với Thiếu Kiệt và mấy người còn lại đã là điều đáng trân trọng hiện giờ.

- Đúng rồi! không thể uổng công anh em đã để chúng ta đi đến đây được dù cho đến cuối cùng chỉ còn một người cũng phải để cho mấy người Huyết Long đó biết chúng ta không dễ chọc.

Một người khác cũng thêm vào ý kiến của mình. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ nhìn họ đáp lại một lời vui vẻ.

- Phải như vậy chứ.

- Chúng ta còn ngồi nghĩ được hơn năm phút. Không biết trên đó Blake với mấy người kia như thế nào rồi.

Jackson nhìn về phía lối lên của Tô gia rồi nói ra suy nghĩ của mình. Trong khi đó hiện tại ở phía mặt đất bên trên. Nhóm người Hồng Thanh Bang cùng với Blake đang phải đương đầu với không ít người của Tô Gia.

Đứng bên cạnh người chỉ huy của Hồng Thanh Bang lúc này Blake cũng lo lắng không ít bởi vì ngoài những gì hẳn đang thấy. Nhóm người phòng thủ của Tô gia thật sự không ít. Dù chỉ mới bắt đầu nhưng tình huống

đường như hắn cũng không đoán trước được. Tô gia lại chuẩn bị người nhiều như vậy.

- Đối phương không ít người như thế liệu người của cô đối phó được hay không đây. Tôi thật sự hoài nghi mấy người nói có chuẩn bị mà lại rơi vào tình huống này giờ không tiến thêm được một bước nào.

Blake lúc này đưa ra suy nghĩ của mình cho người phụ nữ đứng bên cạnh. Hắn cũng tò mò người nào tổ chức bang phái giang hồ lại để một nữ nhân có quyền hành điều động người như thế này.

- Không cần anh phải lo. Người của tôi ra sao tôi hiểu rõ. Anh cứ đứng đó mà xem đi.

- Cô nói phải có bằng chứng gì đó thuyết phục chứ hiện tại người Tô gia còn chặn đứng mấy người được ở vòng ngoài thì làm sao mà có thể đối phó được với thành viên chính thức của Huyết Long đây.

Thấy đối phương quá tự tin vào thực lực của mình lại chưa thấy được thành quả Blake cũng muốn để cho đối phương tập trung hơn để công phá vòng ngoài tô gia. Hiện tại bên ngoài phạm vi trước mặt Blake không ít người còn sử dụng những hình thức đánh nhau bằng vũ khí lạnh như kiếm các thứ.

Nếu những thứ này bị Huyết Long đem súng ra càn quét một lần đến lúc đó Blake không biết phải ăn nói với Thiếu Kiệt như thế nào.

- Vẫn chưa đến lúc. Quên nói cho anh biết những người đang ở trước mặt anh thật ra cũng chỉ là một đội binh thường đánh nhau chém giết giành địa bàn thôi. Bang chủ tôi đang dẫn người cần thiết yểm trợ nhưng ở mức độ nào thì các anh từ từ xem đi rồi biết.

Đôi phương nói tiếng anh lưu loát lại làm cho Blake bất ngờ khi người phụ nữ này lại nói người cô ta đem đến cũng chỉ là những người bình thường. Trong khi đó vẫn còn một người chủ chốt đang ở phía sau điều hành một nhóm người làm điều gì đó.

- Vẫn còn một đội nữa! Bang chủ của mấy người rảnh nhỉ không tấn công ngay từ đây mà lại để những người bình thường ra chịu chết như thế này.

- Việc đó anh không cần quan tâm miễn sau chúng tôi đúng lúc đúng thời điểm có thể giúp các anh đấu lại huyết long là được.

Ngay khi người phụ nữ này nói ra lời của mình. Ngó lơ những gì Blake nói với cô mà nhìn về phía những thành viên của Hồng Thanh Bang của mình đang chém giết những người của Tô Gia lấy hao tổn đôi lấy hao tổn.

Blake không biết nói gì hơn trong tình cảnh lúc này mặc dù trong lòng nôn nóng không ít nhưng hẳn cũng không thể làm gì. Người là của đôi phương hẳn chỉ dạng thuê mướn. Thương lượng lẫn nhau nói chuyện được thì chỉ có thể để Thiếu Kiệt ra mặt. Người trước mặt hẳn cũng không phải người có thể nắm toàn quyền quyết định của Hồng Thanh Bang.

Lúc này một âm thanh phát ra từ trong tay đôi phương một tiếng tin tin giống như âm thanh báo hiệu tin nhắn của điện thoại. Người phụ nữ trước mặt Blake bỗng chuyển biến một trăm tám mươi độ. Khi để cho thành viên mình đang đánh nhau với người của Tô gia hạ lệnh.

- Mọi việc xong rồi! Dốc toàn lực đánh đi không chơi nữa Bang Chủ sắp đến rồi. Đánh nhanh thắng nhanh con tin cũng được giải cứu rồi không lè mè nữa.

“ Rõ ”

Một âm thanh hùng hồn không có vẻ gì mệt mỏi vì bị đám người của Tô gia dây dưa. Nhóm người của Hồng Thanh Bang lúc này bỗng nhiên tràn đầy sinh khí khắc hẳn cảnh tượng đánh nhau theo kiểu cả hai bên đều ngang bằng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 939: Không Biết Nó Nhớ Tao Không

Blake hoàn toàn giật mình với những gì mà hắn vừa mới thấy. Những người mà Hồng Thanh Bang đem đến lại có thể sử dụng những con người hiệu quả không ngại kéo dài trận chiến đối phương chỉ để làm một điều gì đó.

- Này tôi hỏi cái này giờ mấy người làm gì mà không tấn công luôn mà đợi đến bây giờ mới làm.

Bên cạnh hắn lúc này người phụ nữ của Hồng Thanh Bang chỉ mỉm cười nhìn toàn bộ thành viên bên dưới giao tranh có những người trong tay vẫn cầm một thanh đao dài chừng sáu mươi cen ti mét đang đụng độ với một người khác. Chém ra một đường cong từ trên xuống về phía đối phương. Sự im lặng của cô ta làm cho Blake thật sự khó chịu. Đang định lên tiếng thì một thành viên từ trong vòng chiến chạy ra đến nơi của cô lên tiếng nói.

- Chị! Bên lão đại đã bắt đầu công kích chạm trán với nhóm tô gia trong nhà rồi. Giờ chỉ còn đợi Tô Hắc Hùng nữa thôi. Tín hiệu liên lạc lại được cũng giúp được một phần nào một đám ae đang trên đường tới đây hỗ trợ nữa.

Đến lúc này người phụ nữ bên cạnh Blake mới lên tiếng nói với hắn.

- Anh biết được tình hình rồi đấy. Chúng tôi vốn là đến đây lần này chủ yếu không phải dạo chơi. Mấy người lo đối phó trước mắt nhưng không nghĩ đến việc cần có lại thiết bị sóng điện thoại. Giờ thì có thể liên lạc được đi bất cứ đâu. Gọi viện trợ cũng tốt hơn. Nếu không dây dưa thì làm sao mà phá được trạm phá sóng viễn thông đó. Mấy người muốn con tin rời khỏi đây thật lâu mới nhận được tín hiệu sóng điện thoại sao.

Blake bây giờ mới nhận ra lý do cho việc vừa rồi đối phương để người của mình dây dưa với Tô Gia vì muốn đánh vào nơi thiết bị phá sóng di động phục hồi lại đường dây liên lạc và hỗ trợ cần thiết cho các con tin được cứu thoát.

- Thì ra là vậy. Xem ra mấy người cũng chuẩn bị không ít thứ để làm ra sự hợp tác lần này.

- Đùng ra thì việc này chúng tôi cũng không cần thiết phải có sự hợp tác của mấy người trước đó Tô Gia đã nằm trong tầm ngắm vì họ có những hành động khá bất thường. Từ việc có một số người không mấy để chúng tôi có thiện cảm xuất hiện lại thêm việc Tô Hắc Hùng chết một cách bất thường. Chúng tôi mới quyết định làm ra kế hoạch tấn công thử với hai nguồn lực để triệt tiêu Tô Gia.

Blake nghe đối phương nói thế cũng không nói gì. Hiện tại cả hai người bước đi tiến vào bên trong mà không có sự trở ngại nào đối với mình. Blake không lên tiếng vì đối phương và Tô gia có xích mích gì hấn không hề biết. Bang phái giang hồ với những tổ chức có va chạm cũng chỉ vì lợi ích. Trong đầu của Blake chỉ không hiểu tại sao Hồng Thanh Bang lại muốn phối hợp mới người của Thiếu Kiệt.

Nếu như cách nói của người đi bên cạnh mình thì không có sự hợp tác của họ thì Hồng Thanh Bang cũng sẽ ra tay với Tô gia.

Thấy Blake trầm mặc không nói gì. Người phụ nữ lúc này cũng chỉ mỉm cười hỏi hấn.

- Chúng tôi mới thật sự không hiểu được tại sao khi đưa ảnh của người mà ông muốn bảo vệ. Hình ảnh cậu thiếu niên đó có quan hệ như thế nào với bang chủ của chúng tôi mới là điều quan trọng. Chỉ nhìn một bức ảnh

mà bắt buộc chúng tôi phải toàn lực hỗ trợ xem ra cũng có quan hệ tình nghi không xa đâu.

- Cái này tôi không biết nếu biết tôi cũng đã không bất ngờ khi mấy người chặn xe chúng tôi lại để cho người của tôi đưa đến nơi chữa trị. Muốn biết quan hệ như thế nào thì chỉ có thể hỏi bang chủ của mấy người và cậu ấy thôi.

Blake vừa nói vừa nhìn vào đồng hồ trên tay của mình. Hắn lúc này đặt một tay lên vành tai ngay nơi thiết bị truyền tin. Hắn giọng một cái rồi nhấn vào một cái nút nhỏ ở trên thiết bị.

- Alo! Thiếu Kiệt bọn anh đã tấn công được vào trong tô gia hiện tại đang ở phần sân phía trước đối phó với mấy người bên tô gia. Em có thể tiến hành kế hoạch của mình được rồi. Còn nữa đối phương hiện tại vẫn chưa xuất hiện. Hệ thống thông tin liên lạc được Hồng Thanh Bang khôi phục. Không sớm thì muộn sẽ có được viện trợ.

Thiếu Kiệt bên kia khi nhận được tính hiệu của Blake cũng đáp lại một lời nói rất thoải mái.

- Được rồi bên phía em xong hết mọi người cũng có được tin thần tốt hơn. Bên anh chỉ cần kéo dài thời gian chính diện đối kháng với nhóm người Huyết Long của đối phương trong thời gian ngắn là được.

- Ủ Quên mấy Hồng Thanh Bang còn một nhóm nhỏ nữa chịu trách nhiệm tấn công vòng trong của Tô Gia họ vừa mới phá xong trạm tiếp sóng thông tin. Nếu có gặp phải thì đừng nên manh động dường như người đó biết em.

Blake nói cho Thiếu Kiệt biết đại khái những gì mình được nghe từ người của Hồng thanh Bang. Tránh cho trường hợp người của Thiếu Kiệt

không biết đối phương tưởng nhầm người của Huyét Long. Lúc đó đối phương được lợi mà cả hai bên hợp tác lại không hoàn thiện.

- Được rồi em đã biết có chuyện gì tiếp theo thì em sẽ báo lại. Giờ thì đến lúc rồi. Người của họ xem ra cũng khá đúng giờ không sai biệt lắm. Nếu mà đối phương là người biết em chắc chắn sẽ có thể nói chuyện được.

Blake bên này cũng theo quán tính mà gật đầu. Thiếu Kiệt bên kia không nghe thấy Blake truyền đạt thông tin gì nữa cũng nhìn Jackson với mấy người đội viên vô Ảnh.

- Được rồi! Mọi người lên đường thôi.

Ở một góc bên trong Tô gia một hướng khác vừa bị phá vỡ cả một vách tường cả một nhóm đang cố thủ trước sự chống trả và tấn công bằng súng ống của một số người.

Một người Thiếu Niên ngồi núp ở một góc hòn non bộ. Bên cạnh hẳn khá nhiều người ẩn núp phía sau bức tường phía sau vừa mới bị sụp xuống.

- Mẹ nó tức thật lại đụng cái đám người này ở đây làm chậm chân không ít. Bên kia không biết sao rồi.

Hắn bực tức nói với người bên cạnh mình dưới loạt đạn của đối phương lúc này hẳn không lo lắng cho tính mạng của mình mà lại lo lắng rằng phối hợp hành động không được tốt.

- Chắc bên kia không sao đâu lão đại. Nhưng mà đám người kia mà Lão đại muốn giúp liệu ổn không đấy. Tự nhiên lại bảo hợp tác với họ. Mình đợi một chút viện trợ đến đủ để làm gỏi bọn này ở đây.

- Mà đừng có đùa không có hẳn thì không có tao bây giờ đâu. Nhìn nó như vậy nhưng tình nghĩa lắm. Không biết nó nhớ tao không. Nhưng nó

làm gì thì tao nhớ rõ.

Người đi theo bây giờ bất ngờ không kém vì đối với người thanh niên trước mặt này họ thấy hẳn trước giờ chưa xem trọng người nào như người thiếu niên chỉ được gặp qua ảnh kia. Đối với họ đây là khái niệm mới mẻ.

- Lão đại mà cũng có người có thể để anh mang ân huệ sao. Nếu vậy đám người bọn mình phải biết không ít rồi. Anh như thế mà còn thiếu đối phương một mạng thì chuyện này cần để nói à.

- Làm sao không được. Tao cũng đâu phải là robot trước giờ chỉ có nó đối tốt với tao thôi. Dù thời gian không bao lâu nhưng tao lúc nào cũng nhớ rõ. xử lý xong bọn này tao phải gặp mặt nó hỏi thế nào mới được.

Người thanh niên bây giờ chỉ đáp lại một câu với người của mình hẳn không nói gì chỉ lấy trong túi áo một gói thuốc lấy ra một điều rồi ném cho mấy người khác. Núp sau hòn non bộ cảnh của nhà tô gia. Phía trước mặt là Huyết Long đang xả súng từng đợt khi có những động tĩnh từ phía này.

Người Thanh niên mỗi điều thuốc rít vào một hơi rồi nhả ra một làn khói mỏng manh trong không khí nói.

- Con Mẹ nó bọn này bắn rất thật. Bên đó Tử Nguyệt không biết như thế nào. Đánh nhanh về phía này có phải tốt hơn cho mình không chứ.

Hắn vừa nói vừa rít thêm một hơi rồi ném điều thuốc xuống mặt đất. Những người khác thì lâu lâu nhô lên hụp xuống những viên đạn của Huyết Long lại bắn ra những viên đạn vào mấy vách tường và đá vôi của hòn non bộ làm cho những đất cát rơi xuống.

- Cái này cũng chịu. Tô gia âm thầm nuôi người từ lâu. Bọn nó tranh chấp địa bàn với bên mình không ít. Nhất là đối phương lại có sự hợp tác ở nước ngoài. Ở đây là toàn bộ thành viên hay chỉ một nhóm người chúng ta

cũng không biết được. Còn mấy người lão đại nói không biết có kịp đánh lên tô gia theo hướng đường hầm gì đó hay không mới là đáng nói.

Người thanh niên lúc này cũng chỉ im lặng vài giây rồi mới gật đầu trả lời với mấy thành viên của mình.

- Không chắc chỉ là việc súng ống thôi. Nếu như đánh nhau nó chắc hơn tao một bậc. Hơn nữa nó luyện võ từ nhỏ lại mưu trí không ai bằng. Tao nghĩ là có thể chỉ là vấn đề giờ không chỉ đánh nhau bằng võ thuật mà thôi.

Ngay lúc hắn vừa nói dứt câu một loạt đạn từ phía sau lưng hắn lại vang lên nhưng lần này không phải là từ những người Huyết Long đang nhắm bắn về phía hắn. Mà là một phương hướng góc bảy mươi lăm độ với họ. Lối ra của hòn non bộ nằm phía sau hai bên hành lang tường của Tô Gia.

Lúc này xuất hiện bốn năm người từ trong hòn non bộ đưa những họng súng đen ngòm về phía bốn thành viên đang đứng trong sân cứ xả súng về phía hòn non bộ. Hết đạn lại lắp tiếp một thanh mới. Bên dưới chân họ là một hòm đầy những đạn. Cứ giống như họ đang chơi trò bằng súng trò chơi.

Những phát súng của nhóm người Vô Ảnh xuất hiện lúc này nhắm bắn vào Huyết Long không xa không gần những viên đạn nằm trong tầm bắn đối với trước mặt họ bắn từ sau lưng đối phương không phòng bị mà còn có thể trượt được thì không thể nào.

- Thiếu Kiệt đám người này chắc là thành viên Huyết Long. Nhưng sao tin báo của chúng ta họ đến đây không ít người giờ chỉ có ba bốn người ở đây. Liệu rằng có việc gì đó sai hay không?

Jackson vừa bắn ra một loạt đạn nhìn đối phương ngã xuống cũng nói với Thiếu Kiệt đang ở bên cạnh mình. Thiếu Kiệt bây giờ cũng vừa bắn ra

vài viên đạn. Hắn cũng không biết thật hư ra sao ở việc tình báo nhận được. Đối phương hiện tại cũng đã bị giết muốn biết tin tình báo đúng hay không chỉ là mơ hồ.

- Không biết được. Nhưng có thể người của Hồng Thanh Bang ở phía bên kia. Nếu như không thì đám người Huyết Long cũng không chơi trò bán bia như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 940: Trịnh Tài Bảo

Thiếu Kiệt lúc này đáp lại lời của Jackson hấn nhìn về phía trước mặt mình hiện tại chỉ còn những cái xác của mấy người Huyết Long lên tiếng nói.

- Có một việc sau lần này em phải hỏi rõ mẹ em mới được. Vốn trước đó chỉ dựa theo một chút thông tin có được về Huyết Long nhưng có những thứ vẫn chưa hỏi rõ nên vẫn còn khá mơ hồ về đám người Huyết Long. Chắc phải dành thời gian quan tâm đến việc tại sao là có những chuyện này xuất hiện.

Jackson cũng không hiểu lắm Thiếu Kiệt định làm gì. Hấn nhìn bên ngoài một chút. Thấy tình hình không có biến động gì hết mới nói với Thiếu Kiệt.

- Em xem thế nào nói chuyện với đám người bên đó. Bọn anh không biết ngôn ngữ của họ nói chuyện họ lại tưởng nhầm nhóm người Huyết Long nữa thì không ổn cho lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu hướng về phía bên ngoài cất giọng nói.

- Không biết bên kia có phải là người của Hồng Thanh Bang không chúng tôi có hợp tác với mấy người ở bên quý vị. Hiện tại có thể ra khỏi nơi ẩn núp bên đó để chúng tôi thấy không?

Một thành viên đi theo người thanh niên chỉ huy Hồng Thanh Bang lúc này cũng đưa đầu lộ ra nhìn về phía đám người Thiếu Kiệt. Hấn nhìn sơ lượt một lần thấy chỉ vón vện vài người đứng ở một góc liền nói với người thanh niên kia.

- Lão đại chỉ có vài người hình như có cả cái tên mà Lão đại anh vừa nói xong.

- Có nó nữa sao. Được rồi ra đi!

Người thanh niên lúc này có vẻ gấp rút hẳn không ngồi ở dưới đất nữa mà đứng thẳng dậy. Bước nhanh ra bên ngoài, bất chấp việc đám người của Thiếu Kiệt có thể gây bất lợi cho mình hay không.

Hắn đã như thế những thành viên đi theo cũng ngay lập tức theo sau hắn. Đi ra khỏi hòn non bộ lúc này hắn đưa mắt nhìn về phía Thiếu Kiệt trong đám người phía trước để xác định rằng mình không nhìn nhầm.

Đối phương nhìn mình cùng với những thành viên xuất hiện cũng không ít. Thiếu Kiệt cũng chưa biết làm gì hiện giờ chỉ thắc mắc trong những người này liệu người nào mới là người có quen biết hắn như Blake đã nói hay không.

Nhìn những người xa lạ xuất hiện trước mặt mình trong ấn tượng của hắn cũng không phải qua quen thuộc. Jackson đứng bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này cũng hỏi lấy tình hình xem nhận biết của Thiếu Kiệt ra sao.

- Em xem có người nào mà em quen không? Chứ anh là không biết việc này rồi đó. Blake nói đối phương có quen biết em nên mới hợp tác với chúng ta đây.

- Anh có hỏi em cũng như không. Nhìn những người trước mắt em thật sự không nhận biết được người nào quen biết mình. Với lại anh quên là em mới đến đây không có người quen. Anh thử xem liệu em biết đối phương là ai cách nhau cả một đất được không.

Jackson thấy lời Thiếu Kiệt nói cũng đúng nhưng bây giờ tình huống phức tạp nếu như đối phương không biết Thiếu Kiệt hắn thì chắc chắn sẽ

không có sự hợp tác này. Còn nếu nhầm thì càng thêm một vướng mắc làm sao thương lượng với những người này.

Nhóm người Vô Ảnh của Thiếu Kiệt đứng bất động không di chuyển trong khi đó bên phía người Thanh Niên giờ đây dường như hoàn toàn không chú ý đến những thứ xung quanh kể cả bây giờ có sự xuất hiện người của Huyết Long hẳn cũng không để ý.

Bước chân tiến thật nhanh đến chỗ Thiếu Kiệt mà không hề suy nghĩ. Hắn đến trước mặt Thiếu Kiệt mặc cho Jackson với những người Vô Ảnh đề phòng lấy mình. Hắn liền đưa tay vỗ lên vai Thiếu Kiệt nói một câu dường như khá thân thuộc với hắn.

- Đúng là mày không thay đổi gì cả một khuôn mặt từ nhỏ đến lớn. Nếu không tao cũng không nhận ra mày. Thiệt đến giờ vẫn không tin có thể gặp mày ở đây.

Hành động của đối phương buộc Thiếu Kiệt phải đặt câu hỏi cho chính mình người này là ai. Tại sao đối với hắn dường như đã quen biết còn có vẻ thân thuộc như thế này? Hắn dường như cảm giác người Thanh Niên trước mặt có chút quen mắt nhưng không thể nào nói hắn nhớ được đối phương là ai.

- Xin lỗi tôi thật không nhớ nổi mình có quen cậu. Hơn nữa dường như chưa từng gặp cậu. Không biết rằng cậu có nhận nhầm người không nếu như đúng nhầm người hợp tác của đôi bên liệu còn hiệu lực hay không.

Thiếu Kiệt nói với đối phương bằng suy nghĩ chân thật nhất của mình lúc này. Hắn không nhận ra hắn sẽ nói thẳng vì nếu cứ lấp liếm cho qua thì sau này việc cũng bại lộ. Hơn nữa hắn vừa đến nơi này. Có người quen là chuyện hoàn toàn không thể nào. Đối phương là một bang phái có thể tra ra được hẳn chỉ vừa mới đến đây không lâu.

- Mà không nhớ tao Nhưng tao nhớ mà Thiếu Kiệt à! Mà không

khác là mấy chỉ có thời gian thay đổi thôi. Tao cũng thay đổi không ít mà không nhận ra là đúng rồi. Xuống hầm bên đó nói chuyện chút đi còn việc đám người Tô Hắc Hùng tao cho người bao vây nguyên khu vực này rồi có động tĩnh gì họ báo cho mình.

Đối phương gọi đúng tên mình. Làm có vẻ như biết khá rõ về Thiếu Kiệt hẳn cả Jackson với mấy người Vô Ảnh lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ sợ nhất việc nếu đối phương nhận nhầm người chưa biết chừng còn quay lưng trở cờ thì khi đó họ là người chết chắc.

Nghe được đối phương gọi đúng tên Thiếu Kiệt mà không phải bằng cái tên Tống Long cả mấy người Vô Ảnh và Jackson lúc này quả thật tâm trạng như được giải thoát không ít.

- Được rồi nếu như vậy xuống đường hầm lúc đó nói chuyện tiếp.

Thiếu Kiệt cũng không biết làm gì hơn. Quyền chủ động trong tay của người Thanh niên trước mặt mình. Thiếu Kiệt cố gắng nhớ ra hẳn là ai nhưng vẫn không nhớ ra được.

- Từ từ có nhiều thứ phải kể. Huyết Long mấy người đó đáng sợ thì đáng sợ thật nhưng không đến mức nguy hiểm đâu mấy người mà vừa giết xong cũng làm hạ không ít thực lực của mấy người kia rồi. Cứ thư giãn đi đừng căng thẳng.

Thấy Thiếu Kiệt vẫn im lặng người thanh niên khoác vai hẳn vừa đi vừa nói. Không nhìn ra cảm giác rằng hẳn với Thiếu Kiệt chỉ mới gặp. Không chỉ riêng đám người Jackson mà cả mấy thành viên của Hồng Thanh Bang đi theo hẳn ai nấy cũng trở mắt nhìn xem đây như là việc lạ chưa từng xuất hiện bao giờ.

Một thành viên của Hồng Thanh Bang còn cố tình hỏi nhỏ đám người Vô Ảnh có biết gì về mối quan hệ của hai người hay không. Nhưng nhận lại cho họ là cái lắc đầu. không ít người bây giờ đều khó hiểu với hành động này của người Thanh niên nắm quyền Hồng Thanh Bang kia. Thiếu Kiệt cũng không ngoại lệ.

Thấy Thiếu Kiệt không phản ứng lại với những gì mình nói đối phương cũng chỉ cười cười theo bước chân của mình tiếp tục độc thoại.

- Mà không nhớ thì để tao nhắc lại cho nhớ. Lúc này sáu tuổi vào lớp một đấy. Có một hôm mà đi học thì gặp một thằng nhóc lớn hơn mà hai tuổi ngủ ở ngoài đường. Mà liền kéo nó về nhà rồi còn đưa cho nó cái ổ bánh mì mà mà đem theo cho nó. Mà nhớ được việc đó không.

Đang đi Thiếu Kiệt lúc này cũng khựng lại nhìn đối phương. Trong trí nhớ của hai cuộc đời của mình Thiếu Kiệt thấy dường như quả thật có việc này xảy ra. Sự việc quá lâu rồi hẳn cũng không nhớ được việc đó cụ thể ra sao. Nhưng chỉ nhớ rằng hình như đã có chuyện như vậy.

- Thằng nhóc bị mà lôi về nhà vốn là đưa nhóc ở dưới quê bị ông bà già bỏ bán cho thằng mỳ gõ ở cuối đường chỗ mà sống. Thằng chủ biết được việc thằng nhóc đó trốn liền tìm đến. Cũng thời điểm đó mà mới cầm cây phan hẳn một cái. Mà không nhớ nhưng tao nhớ rõ. Hẳn đòi thằng nhóc về mà nói không cho chỉ cần trả tiền cho thằng chủ là đủ. Nên mà kiếm tiền chuộc thằng nhóc đó ra. Mà nhớ chứ.

Đến lúc này Thiếu Kiệt cũng vội lên tiếng nói tiếp theo diễn biến của người Thanh niên đã nói. Bởi câu chuyện hẳn kể đến đây làm Thiếu Kiệt nhớ việc đó như thế nào.

- Sau đó tao nói muốn kiếm tiền chuộc mà thì phải có tiền. Tiền lúc đó tao không có nhưng người khác có và có cách lấy tiền từ người ta. Tao với

thằng nhóc đó đi ra cửa hàng làm sắt vào buổi trưa. Trộm lấy mấy thanh sắt vừa sức. Sau đó bán cho ve chai lấy tiền.

- Mà nhớ rồi đấy. Đúng thằng nhóc đó là tao này Thiếu Kiệt. Trịnh Tài Bảo. Đúng cái tên mà đặt cho tao đây. Để lúc nào cũng có tiền tài và không sợ nghèo giống như trong phim nào đó mà xem. Tiền bán sắt hai thằng bán vé giò số trong vòng một tuần vừa bán sắt vừa bán vé dò số đã đủ hai trăm ngàn để tao được tự do đấy.

Người Thanh Niên lúc này xác nhận một cái vui vẻ còn nhìn Thiếu Kiệt. Hắn đang đứng nhìn đối phương một cách đầy ngạc nhiên và trong trạng thái có một chút vui vẻ.

- Thằng Bảo là mà sao! Dù giờ mà khác dữ. Còn làm lão đại giang hồ. Không phải mà đùa chứ cái thằng mà bung phở ngày nào lên làm lão đại. Không thể tin được!

- Mà đừng có nhắc bung phở nữa. Mẹ nhắc đến là tức tưởng là thoát khỏi thằng chủ đó được sống không lo gì. Vậy mà mà lại đồng ý để tao đi bung phở cho cái con mụ đó trả công bằng mấy bữa ăn.

Trịnh Tài Bảo. Lúc này giọng nói cũng pha lẫn một chút không đồng ý. Đối với việc làm lúc đó của Thiếu Kiệt.

- Con mẹ nó mà còn nói! Lúc đó không làm lấy gì ăn. Tao đi học cũng chỉ được có hai ngàn một ngày bán vé dò hai thằng kiếm được cũng chỉ có hai ba chục ngàn. Mẹ không làm cho bã mà có chỗ đâu mà ở. Không phải tại lúc đó thằng chủ xe mỳ gõ làm lớn chuyện tao cho mà ở nhà tao rồi.

- Cũng đúng! Mà nhờ việc đó. Tao lại có được này hôm nay. Đi bung phở một thời gian. Mẹ mà với mà trốn nợ. Tao cũng trốn đi khỏi nơi đó. Theo cách của mà cứ lang thang ngày nay mai đó chẳng mấy chốc qua bên

đây ở luôn. Nhờ vậy tao mới được tới bây giờ. Mà nói chuyện của mày đi tại sao Huyết Long đối phó với mày vậy?

ôn lại kỷ niệm được vài lời Trịnh Tài Bảo lúc này mới nhớ đến chuyện chính mà hỏi Thiếu Kiệt. Hắn đang thắc mắc muốn biết một thằng khi nhỏ đã có đầu óc như Thiếu Kiệt thì giờ lại dính dáng đến mấy tổ chức khó xoi. Hơn nữa dường như cũng không thua kém hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 941: Canh Bạc Của Tô Gia

Thiếu Kiệt hần lắc đầu không muốn nói tới vấn đề của hần hiện tại. Bản thân hần cũng không hiểu tại sao mình có nhiều rắc rối diễn ra kể từ khi được trọng sinh trở lại. Có nhiều vấn đề hần tưởng chừng như không muốn dính vào thì không cách này hoặc cách khác hần lại bước chân vào nó.

- Chuyện của tao cũng dài dòng lắm không thể kể rõ một lúc được đâu. Mà muốn kể ra thì phải có thời gian rảnh đã. Giờ tập trung chuyện chính. Đám người mày đem theo đủ sức không vậy. Mày đem theo người nhiều như vậy có vũ khí gì sử dụng được không?

- Chỉ có những thứ này thôi nhưng tao điều tra rồi. Đám người bên kia nhập về và chuẩn bị cũng không khác gì. Đúng là bên này có thể mua được vũ khí nhưng hầu hết cũng chỉ tự chế tạo hoặc là đi mua bằng đường buôn lậu nên vũ khí sát thương cao sẽ không có nếu có chỉ cao lắm là lựu đạn các thứ. Nhưng không nhiều.

Trịnh Tài Bảo nói ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt nghe còn chỉ vào vũ khí của nhóm người của mình. Thiếu Kiệt không quá khó để nhận ra hầu hết súng sử dụng đều theo dạng quân dụng cơ bản không có vũ khí hiện đại hơn.

- Nếu có thêm một ít lựu đạn nữa thì tốt rồi. Đỡ phải hao binh tổn tướng nhưng mà cho đến giờ vẫn chưa gặp được Tô Hắc Hùng với những người còn lại của Huyết Long. Tao chỉ sợ có điều bất trắc mà thôi còn những thứ khác tao không quan tâm. Tao cần biết tại sao Huyết Long với họ muốn đối phó với tao. Tao chưa đụng chạm gì đến lợi ích của họ sao lại như thế.

Thiếu Kiệt chỉ có mỗi thắc mắc này của mình. Hần muốn làm rõ tại sao trung huyết long lại có xung đột. Nếu nói hần gây bất lợi gì với những

người đó thì Thiếu Kiệt hoàn toàn không nghĩ rằng mình làm điều này. vì xét thấy mọi thứ hẳn làm đều không đụng chạm lợi ích lẫn nhau với Huyết Long. Hơn nữa hẳn thừa biết Tổ chức Huyết Long này có một phần của hẳn. Nên việc gây thiệt hại đến đôi bên là không thể xảy ra.

- Cái này mà còn không biết thì tao cũng không biết. Tao chỉ biết là tầm chục năm trở lại đây. Tô gia bỗng nhiên chuyển hướng bắt đầu kinh doanh bang phái chiêu nạp không ít người. Gần đây còn tranh chấp trực diện với đám người của tao. Nói dễ nghe là trước giờ nước sông không phạm nước giếng. Ấy thế mà có kẻ khuấy cho đục nước để làm việc gì đó của mình.

Thiếu Kiệt cũng không hiểu rõ hết tình hình của những thứ đã xảy ra trên đất nước này. Việc tranh chấp giữa những bang phái hẳn càng không hiểu rõ. Hơn nữa những dữ liệu của hẳn đều không cho thấy được giới xã hội đen của đất nước này hoạt động như thế nào. Vì hệ thống truyền thông ở nơi này không bao giờ công khai chính diện những thế lực lớn ở từng khu vực. Nên thông tin về những dữ liệu này đối với Thiếu Kiệt hoàn toàn mờ mịt.

- Như vậy mà đem đến đây bao nhiêu người. Tình huống ra sao tao cần biết rõ tình hình chung đối với mấy người của tô gia và đám người Huyết Long còn lại dù không biết trong tay đối phương có gì nhưng vẫn có thể phòng bị một chút.

- Tao đem đến đây hơn ba trăm người. năm mươi người khá nhất chia đều cho hai nhóm một nhóm ở vòng ngoài tô gia và một nhóm đang ở đây. Hơn hai trăm thành viên thì bao vây ở phía ngoài cùng tô gia. Để chuẩn bị cho việc này tao đã lên kế hoạch gần hai tuần âm thầm bí mật. Tự nhiên Tô Hắc Hùng chết nên tao triển khai luôn. Sau khi tấn công lên thì mới biết hẳn chưa chết chỉ làm đám tang giả mà thôi.

Vừa nói Trịnh Tài Bảo vừa lấy mấy viên gạch vụng dưới nền đất đặt ra giống như xếp một trận bao vây Thiếu Kiệt bây giờ không nói gì. Bên phía Blake vẫn chưa có thông tin cần thiết. Nếu dựa theo sự bố trí của Trịnh Tài Bảo thì sẽ không có người nào thoát được khỏi sự bao vây và bố trí của hắn nhưng việc này chỉ đối với thể lực thông thường. Còn nếu như là đám người Huyết Long thì bản thân thiếu Kiệt cũng không chắc.

- Mà không có gì liên hệ với người của mình sao? Như vậy thì sao cập nhật tình hình được.

- Tao đâu có giàu. Mà trang bị cho người của mày được mấy thiết bị kia. Tao bang phái giang hồ kiếm đâu ra mà mua được chỉ có gọi điện thoại được thôi. Nên tao mới công kích vào trạm phát sóng điện thoại đầu tiên mà không thấy sao. Dù gì thì tao nghĩ nếu có biến cố thì người bên dưới tao đã gọi. Điện thoại bọn tao đâu có tắt.

Trịnh Tài Bảo đáp lại Thiếu Kiệt một cách chắc chắn còn cầm ra cái điện thoại của mình trên tay cho thấy rằng điện thoại của hắn bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc mà không bị gián đoạn.

- Như vậy thì chỉ có hai khả năng một là huyết long sẽ trực diện đối kháng với chúng ta. Hai là họ đã hộ tống những người của tô gia rời đi mà chúng ta không biết. Chỉ có hai trường hợp này thôi. Nhưng mà tao cảm giác có điều gì đó không đúng cho lắm. Mà nói là đã bao vây nơi này nếu như tô gia rời đi thì sẽ có người báo về cho mày biết. Cho đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức gì. Không lẽ tô gia tự tin đến mức có thể chống lại một lúc rất nhiều người?

Thiếu Kiệt hắn đưa ra ý kiến của mình. Dựa theo tình huống cụ thể đưa ra lập luận về một việc mà hắn thấy hoàn toàn không có khả năng. Nhưng khi vừa dứt lời Jackson ở phía sau nghe được những gì Thiếu Kiệt nói cũng đành nói vào một câu.

- Thiếu Kiệt! Em đừng quên. Đối phương là người như thế nào. Những thành viên Huyết Long chết ở ngoài chỉ là do họ chủ quan mà cũng chưa chắc họ đã là thành viên chính thức. Đám người Huyết Long kia ra tay như thế nào chúng ta cũng không hề biết. Anh chỉ biết họ lúc nào cũng trang bị đầy đủ các thiết bị khi tham gia một nhiệm vụ nào đó.

Trịnh Tài Bảo lúc này cũng nhìn về Jackson một chút. Hắn không hiểu được tiếng anh nhưng xem ra Jackson hiểu được những gì cả hai người hắn và Thiếu Kiệt nói chuyện.

- Như vậy ý anh muốn nói họ định làm gì đó để chúng ta thua trong cuộc chiến này à.

- Rất có thể. Em đừng quên họ định đổ việc này lên đầu em. Nên chắc chắn là đã có chuẩn bị cần thiết. Có thể là việc này được làm cách đây khá lâu rồi không phải là mới gần đây người của bạn em cũng không thể biết được hết những việc đã xảy ra lâu rồi đúng không.

Ý kiến của Jackson không phải không đúng hơn nữa nó cũng nói rõ cho Thiếu Kiệt biết được với tính cách của Huyết Long ít khi nào họ làm việc gì mà không phòng ngừa biến cố xảy ra. Biến cố ở đây có thể thấy việc Thiếu Kiệt đã hợp tác với Hồng Thanh Bang chống lại Thiếu Kiệt.

- Xem ra máy đụng chạm không ít người để đám người kia phải ra tay nặng với máy rồi Thiếu Kiệt. Nhưng mà tao thấy lạ nếu như họ muốn như thế phải có viện quân và chống trả lại không ít chứ tại sao lại có vẻ như thất thế như vậy. Quân số của Tô gia cùng với đám người Huyết Long nếu muốn đấu trực diện tập trung không chia nhỏ quân lực giống như tao thấy hiện giờ thì vẫn ổn mà đúng không?

Trịnh Tài Bảo đưa ra ý kiến của mình dựa theo những gì mà hắn đã thấy. Đối với việc của Thiếu Kiệt hắn cũng không rõ ràng nhưng dựa theo những

gì hẳn thấy. Tô gia đông người lại thêm Huyết Long phía sau ủng hộ thì phải có một nguồn lực chống lại hẳn với vài người của Thiếu Kiệt mới đúng không thể nào mà cứ thất bại theo từng nhóm nhỏ như thế này.

- Cái này tao cũng không biết được. Tạm thời tới đâu tính tới đó. À quên nữa này giờ mày có cho người đi vào bên trong thăm dò không?

- Làm gì có toàn bộ người của tao xuống đây chung với mày mà. Nếu có người nào thoát ra được thì đã có điện thoại báo mày yên tâm đi. Giờ trở lên tấn công vào sâu bên trong tao nghĩ đám người Huyết Long đã bày binh bố trận ở trong sảnh phía sau lễ tang rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu đám người của Hồng Thanh Bang lúc này cũng sóc lại tinh thần. Những thành viên gần lối ra của đường hầm nhất liền quay trở lên. Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo lúc này còn ở lại phía sau nói với nhau.

- Hiện tại ở đây duy nhất chỉ có hai con đường lên là lối đi này mày đã kiểm tra hết chưa Bảo.

- Mày yên tâm đi tao đã theo dõi từ lâu và tìm ra hết các sơ đồ kiến trúc kể từ khi Tô gia sửa sang lại đến giờ. Họ mở rộng nhà sau phía trước chủ yếu vẫn là sảnh hồi xưa đến giờ. Về phần hai lối đi lên này chủ yếu là được làm trong lúc đó đến giờ tao vẫn không biết được cái nhà sau bự như vậy gần hơn hai ngàn mét vuông có bao nhiêu người ở trong đó mới đủ.

Trịnh Tài Bảo nói ra phân diện tích mà hẳn đã nắm được trên sơ đồ bản vẽ của kiến trúc Tô gia. Với một khuôn viên rộng như thế đối với một gia tộc lâu đời là hoàn toàn có thể chấp nhận được. Nhưng Tô gia hiện tại là một gia đình cũng không qua nhiều thành viên. Nếu ai muốn ở cái thành phố này thật sự thì mới chuyển vào nơi này. Vì nó không hợp với giá trị hiện đại của Thẩm Quyển so với những kiến trúc sau này.

- Người ta nhà đông người nhiều tạo ra một khuôn viên để ở cho mọi thành viên chắc cũng không có gì là lạ nhưng mà tất cả muốn đi vào bên trong đều phải đi qua sảnh phía trước này thì tao cũng hơi thắc mắc. Thường thì kiến trúc rộng của ngày xưa luôn có cửa hậu phía sau để chuyên chở vận chuyển những thứ cần thiết để tránh cho việc ai cũng đi vào đại sảnh mới đúng chứ.

- Cái này mới là điều đáng nói nè. Tô gia hầu hết chỉ cao lắm là ba mươi người. Còn lại là người làm với những tên được chiêu mộ sau này. Về phần những thứ khác tao không chắc nhưng tao chắc chắn một điều tô gia chả có bao nhiêu người mà để ở đến một khuôn viên bự như vậy.

Vấn đề Tô gia bao nhiêu đó người lại ở một diện tích không tương xứng nếu nói việc di chuyển ở trong khuôn viên của gia đình không đã là cả một vấn đề người nhiều ở không nhiều vì thế mà mới có những cái tứ hợp viện sống tập thể khá đông. Tuy tô gia cũng xây dựng như thế nhưng nó quả thật xa xỉ không còn nằm trong tứ hợp viện thông thường nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 942: Canh Bạc Của Tô Gia (2)

Thiếu Kiệt ngăn người ra. Đối phương gia đình không có bao nhiêu người nếu nói ở một khuôn viên có thể để sống thì nơi này dường như có chút phô trương điều này thường không được hoan nghênh cho lắm trong điều kiện của quốc gia này. Vì ở nhà cao cửa rộng lại là một gia đình không ít thì nhiều vài người trong thế chế.

Sẽ làm cho mọi người chú ý. Việc tô gia là một gia tộc có tuổi đời không nói. Với những việc sống xa hoa nhà cao cửa rộng sợ rằng không ít người sẽ nhắm vào họ. Một gia đình như vậy không lý nào Tô Hắc Hùng lại muốn làm cái việc ngược lại. Điều thấp phát triển âm thầm từ trước đến giờ luôn là duy chỉ để tồn tại ở quốc gia này.

- Thế thì cũng lạ thật. Tô Hắc Hùng hẳn định làm gì với nhà cao cửa rộng như thế này chứ lại còn bắt buộc đi qua nhà chính rồi mới tới mấy nhà phụ phía sau. Định làm kiểu kiến trúc độc tôn của hoàng đế ngày xưa hay sao ấy. Nếu muốn vào các khu vực khác phải đi qua chánh điện bái triều giống như hoàng đế ngày xưa ấy. Lão đại hay anh cũng làm một cái giống như thế.

Một người trong nhóm Hồng Thanh Bang lúc này lên tiếng nói với Trịnh Tài Bảo. Thiếu Kiệt cũng chỉ mỉm cười. Đối với việc biến một ngôi nhà thành một bản sao của cung điện hoàng đế là một việc không thể nào. Ai cũng biết mức độ xa hoa giữa hai bên là hoàn toàn khác nhau. Hơn thế nữa là những gì được thấy và ứng dụng vào cuộc sống không phải lúc nào cũng được.

Nhất là ở một chế độ quốc gia như hiện tại ở đây cũng không muốn xuất hiện chế độ quân chủ chuyên chế một lần nữa. Nếu có một người xây dựng những cấu trúc tương tự sẽ bị chú ý không ích.

- Không phải cứ muốn xây dựng là được. Nếu như thế ai có tiền đều xây dựng nhà cửa như vậy quả thật chưa biết chừng nhiều người lại muốn làm hoàng đế đấy.

Thiếu Kiệt vừa bước ra khỏi đường hầm cùng với Trịnh Tài Bảo. Hắn nói chủ yếu là vui trước mặt cái sảnh bên trong lúc này chỉ còn lại mấy cái xác nằm trơ trọi giữa đường. Cánh cửa chính của trung tâm được bật ra không ít người chạy vào nhìn thấy Trịnh Tài Bảo ngay lập tức họ liền cất tiếng gọi.

- Lão Đại bọn em tới rồi đây. Giờ chúng ta xông vào luôn chắc chắn họ sẽ không chạy đâu được. Nhóm phía sau cũng đã tới bên ngoài rồi.

Theo sau họ là hai người Tử Nguyệt với Blake cả hai bây giờ đều đứng về phía cần thiết của mình. Trịnh Tài Bảo lúc này mới cất tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Đây vợ của tao Tử Nguyệt còn đây là Thiếu Kiệt bạn chí cốt của anh. Không có thằng này chồng em không biết chết ở đâu rồi.

Nghe giới thiệu của Trịnh Tài Bảo xong Thiếu Kiệt cũng chỉ nhìn hắn chăm chăm. Bởi vì nếu đúng thì tuổi tác của Trịnh Tài Bảo cũng chỉ hơn Thiếu Kiệt hắn tầm hai ba tuổi không thể nào với cái độ tuổi này đã lấy vợ.

- Mà được! Lấy vợ sớm tao phục. Nhưng sau này nếu có người khác nên gọi tao là Tống Long. Ở đây tao có cái thân phận này để lẫn lộn với người khác thôi.

- Tao thấy gọi sao không thành vấn đề chủ yếu là mày như thế nào thôi. Giờ người đủ rồi tấn công vào trong thôi dù cho đám người kia có định sống chết gì thì tao không tin người nhiều như thế này mà mình không chống lại được.

Tử Nguyệt lúc này cũng không nói gì chỉ riêng về phần mình Trịnh Tài Bảo hát mặt lên trời xem như việc có Tử Nguyệt làm vợ hẳn rất tự hào. Đám người của Hồng Thanh Bang lúc này đi phía sau Trịnh Tài Bảo cũng hăm hở.

Blake đứng kế bên Thiếu Kiệt chỉ dám nói nhỏ với hẳn. Vì đám người Hồng Thanh Bang xem ra sĩ khí rất lớn mà tình hình theo quan sát của Blake có chút không ổn lắm.

- Thiếu Kiệt có nên nhắc nhở họ không anh thấy chuyện này có điều gì đó không đúng cho lắm. Nếu trong đó có cạm bẫy chưa biết là gì nhưng với tinh thần đâm đầu chịu chết như thế này thì thiệt hại nhiều lắm.

- Em cũng đang có một chút cảm giác không ổn trong chuyện này. Huyết Long không làm việc gì nếu không nắm chắc cho dù đối phương có xoay chuyển thế nào thì đám người đó cũng tính toán rất kỹ lưỡng nhưng ở đây lại cho thấy một tình huống ngược lại. Họ đang thua trên chính bàn cờ của họ và chúng ta lại là người thừa thắng xông lên việc này khá khó hiểu.

Trịnh Tài Bảo đang đi chợt nhớ đến Thiếu Kiệt phía sau liền quay đầu lại ra hiệu và nói với hẳn.

- Nhanh lên mày đứng đó làm gì. Dù sao cũng chỉ còn một bước nữa là thắng lợi rồi. Khi xong việc tao với mày về ngồi nói chuyện tâm sự không phải tốt hơn sao đứng đó lè mè làm gì.

Thấy Trịnh Tài Bảo lúc này đứng lại đợi mình Thiếu Kiệt cùng mấy người Vô Ảnh với Blake và Jackson cũng bước lên phía trước gần hẳn. Khoảng cách lúc này của nhóm người Hồng Thanh Bang và lồi vào trong sảnh chỉ vài mét.

Cả nhóm người Hồng Thanh Bang bây giờ cũng đứng lại đợi lão đại của mình. Dù họ muốn thăm dò phía trước nữa thì cũng phải đợi Trịnh Tài Bảo ra lệnh.

- Mà mày không thấy việc này bất thường quá sao? Tao không nghĩ tô gia lại chịu cố thủ trong nhà mình. Hơn nữa người của họ hầu như không còn lại không có động thái nào cho thấy họ đã rút đi bằng những con đường khác. Vậy mày nói xem cái sự im lặng của căn nhà này từ đâu mà ra?

Trịnh Tài Bảo lúc này cũng trầm ngâm một chút. Đối với việc toàn bộ trong khuôn viên nhà không phát ra một tiếng động nào đến bây giờ hẳn mới nhận thấy. Vì đang trong cảm giác bước gần đến thắng lợi hẳn không hề quan tâm đến không khí xung quanh.

- Cũng có thể là ở phía sau nhà họ đang chuẩn bị gì đó nên mới có cái sự im lặng này hoặc là họ đã vào vị trí sắp xếp cạm bẫy đầy đủ chỉ đợi chúng ta đi vào. Mày nghĩ nếu bây giờ không nắm được tình hình bên kia của đối phương để cho người của mình đi qua trở thành bia ngắm sẽ như thế nào. Nên nhớ con đường chỉ có một chút ta muốn qua bắt buộc phải đi một lối đi duy nhất. Đừng vội mà đánh giá sự im lặng của biển trước khi bắt đầu bão.

Thiếu Kiệt nói ra ý kiến của mình Trịnh Tài Bảo cũng trầm ngâm vài giây bên cạnh hẳn Tử Nguyệt nhìn Thiếu Kiệt khá chăm chú. Thường Trịnh Tài Bảo sẽ ít khi nào nghe lời của ai ngoài cô. Hôm nay chỉ với vài lời của Thiếu Kiệt để Trịnh Tài Bảo rơi vào trạng thái suy nghĩ như thế này. Cô thấy dường như người Thiếu niên này còn được sự tin tưởng của Trịnh Tài Bảo lớn hơn của mình rất nhiều. Làm được điều này chắc chắn không phải dễ.

- Nhưng không lẽ đã đến đây lại rút binh. Tao thấy không vui chút nào. Sắp giành thắng lợi rồi lại phải lui quân có ai làm như thế bao giờ không?

- Không có cũng phải có. Giờ không lui quân chỉ sợ là thiệt hại không lấy lại được. Không phải tao không muốn đánh. Nhưng lần này có cái gì đó không ổn lắm.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa có bộ dáng suy tư của mình. Để cho Trịnh Tài Bảo cau mày thật sự. Hắn dẫn anh em lên đây chủ yếu san bằng tô gia thời điểm thích hợp tới lại phải rút lui như thế này thì sao có thể nói gì với những anh em bị thương.

Đúng lúc này Blake sau khi nhìn ngắm một hồi lâu khuôn viên lồi vào chột giạt mình. Vô vào vai Thiếu Kiệt một cái nói.

- Thiếu Kiệt. Đối phương có camera. Nãy giờ chúng ta không để ý nó nằm ở một góc trên cao phía hướng ba giờ sau cái cầu đối.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không có trạng thái nhìn ngay về nơi mà Blake vừa nói hắn đưa tay ra hiệu với Trịnh Tài Bảo đưa tai nói nhỏ với hắn.

- Người của tao mới phát hiện ra ở đây có gắn camera theo dõi ở góc ba giờ sau cầu đối đừng nhìn về nó cứ xem như tao với mày đang bàn kế hoạch.

Trịnh Tài Bảo vốn định ngược lên nhìn về phía cái camera được Thiếu Kiệt nói nhưng bị nhắc nhở đành đưa ánh mắt liếc lên xác nhận được rằng điều Thiếu Kiệt nói là chắc chắn hắn liền đáp lại.

- Giờ sao! chắc nãy giờ bọn nó thấy hết những gì chúng ta làm. Nếu vậy thì ba người kia chỉ là vật hi sinh. Bọn nó thấy chết không cứu bên kia nhất định có cạm bẫy. Mày nói xem bọn nó bày ra cái gì bên trong?

- Việc này tao không biết. Nhưng vốn ý định bọn nó là đồ hết mọi việc lần này lên đầu tao. Người được tao cứu đi rồi thì cũng không nói nhưng quan trọng tao hỏi thật. Tô gia có thể kiếm thuốc nổ hay chất gây nổ không

vì tao thấy nếu muốn đem một tội danh lớn lên đầu tao ít nhất là phải chết thật nhiều người. Camera ở đây đã lưu lại việc tao xuất hiện. Đổ trách nhiệm lên người tao không khó đâu. Mà mày đem anh em đến đây không ít. Nếu tở gia muốn cá chết lười rách đặt thuốc nổ để chôn sống hết mọi người mày thấy việc này lớn hay nhỏ.

Trịnh Tài Bảo lúc này đôi vai khẽ rung hấn nghĩ đến cảnh tượng có một lượng lớn thuốc nổ được cài đặt ở đâu đó sẵn trong khuôn viên căn nhà chỉ cần đám người bọn hấn đi vào chắc chắn sẽ rơi vào cái bẫy này. Đôi phương đã tính toán khá kỹ lưỡng từ trước để không phải tốn quá nhiều công sức.

- Tao không biết số lượng là bao nhiêu bởi tở gia họ có mỏ đá tự nhiên họ có quyền mua thuốc nổ để khai thác đá. Tao chỉ sợ là không ít. Việc mày nói tao cũng hình dung được ít nhiều giờ thì sao?

- Giờ đám người bên kia quan sát mình chủ yếu là nhắm vào tao với mày. Bây giờ tương kế tựu kế để những người khác âm thầm rời đi. Còn tao với mày ngồi ở lại đây kéo thời gian xem như cầm chân được lúc nào hay lúc đó. Nếu còn ở đây đông chắc chắn chỉ cần mình xông vào không ít thì nhiều chết không ít người đâu.

Thiếu Kiệt hiện tại thấy cần nhất vẫn là việc để cho những người của Trịnh Tài Bảo rời đi từng đợt từng đợt một vì nếu rời đi một lúc sẽ đánh động đến những người Tở gia hoặc huyết long đang theo dõi họ qua camera ghi hình. Việc này cần phải có thời gian không ít thì nhiều đem được người nào rời khỏi nơi này càng nhiều càng tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 943: Kế Hoạch Rút Lui

Trịnh Tài Bảo lúc này trong lòng khá bức tức. Biết đối phương đến lúc này sắp xếp tính kế để mình và mọi người bỏ mạng lại ở nơi này cũng không tiếc việc chơi lớn như vậy.

- Mẹ nó Tô gia ông mà bắt được bọn mày thì đừng trách. Giờ làm cách nào đây, bọn nó giám sát mình như vậy chắc sẽ không bỏ lỡ qua cơ hội cần thiết đâu.

- Chưa biết! Nhưng nếu không có hành động nào bất thường chắc chắn sẽ ổn. Mày làm cách nào truyền tin cho đám người của mày lần lượt từng người một đi tao có ý kiến này.

Thiếu Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình cho Trịnh Tài Bảo biết. Hắn thấy với tình hình hiện tại chỉ có thể âm thầm để cho người của Trịnh Tài Bảo rời đi. Đối với việc ở lại không có kết quả gì lại có thể đánh mất cả tính mạng của mình. Nhóm người Vô Ảnh của Thiếu Kiệt thì không vấn đề gì như những người của Hồng Thanh Bang lại là những người bị kéo vào việc này. Nhìn như họ là người chủ động trong việc tấn công Tô Gia nhưng đây chỉ là bề ngoài. Vì họ đang leo một chiếc cầu treo lâu năm do tô gia làm ra.

Trịnh Tài Bảo lúc này gật đầu đem vài người của mình tiến đến bên cạnh hắn và Thiếu Kiệt. Nhìn dáng dấp bọn họ không hề biết chuyện gì đang diễn ra. Nếu nhìn từ xa giống như Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo mới đưa ra được một phương án tấn công để tránh thiệt hại nhiều nhất.

Ngồi dưới đất bên cạnh Thiếu Kiệt mấy người của Hồng Thanh Bang cố gắng muốn biết cả hai người Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo đã bàn bạc cái gì mà phải ngưng lại mọi hoạt động của mọi người. Trong khi đó ai cũng hãn hái sĩ khí dân cao như thế này.

Đợi cho mọi người ngồi xuống Thiếu Kiệt nhặt lấy một cành cây khô trên đất vẽ vẽ vài hình vô định trên đó miệng hắt thì nói với đám người của Hồng Thanh Bang với Trịnh Tài Bảo. Ánh mắt không nhìn về mọi người mà chỉ cúi đầu bộ dáng của hắn rất giống đang phân tích và lên kế hoạch cho một cuộc tấn công mới.

- Được rồi bây giờ mọi người phải thật bình tĩnh đừng có trạng thái gì hết cứ như thái độ bây giờ lắng nghe là được. Hiện tại trong tô gia nghi ngờ bọn họ đặt thuốc nổ định để chúng ta chôn lại tại đây. Nên nhớ đây chỉ là phán đoán thôi căn cứ xác thực thì chưa có. Vì khả năng lớn chúng ta vẫn đang bị giám sát bằng camera đừng có thái độ gì quá.

Nhóm người của Trịnh Tài Bảo được kêu đến lúc này trên trán đã thấm chút mồ hôi. Những người được gọi đến đây có thể nói là thân cận nhất của Trịnh Tài Bảo đầu óc cũng phải không đến nỗi nào. Bản thân họ đã hình dung ra được việc gì sẽ diễn ra nếu như họ cứ như lúc đầu tiến công mà không cần biết phía bên lối đi vào nhà sau của tô gia là gì.

- Vậy giờ xử lý việc này ra sao? không lẽ cứ đợi chờ ở đây? đôi phương quan sát chúng ta như vậy làm sao mà để người của mình rời khỏi nơi này một cách dễ dàng đâu?

Một tên đàn em của Trịnh Tài Bảo lên tiếng nói chỉ vừa đủ cho Thiếu Kiệt nghe thấy giữa việc sống chết của mình hắn có quyền lên tiếng dù sao thì không phải chỉ một mạng đơn giản của hắn mà còn có cả những người khác đang ở khuôn viên trong sân này.

- Trước mắt chúng ta vẫn âm thầm chia người theo từng nhóm. Bề ngoài giả vờ như sẽ chia từng cánh quân để đánh vào trong nhưng khi từng nhóm nhỏ rời khỏi đây thì mọi người nên kéo toàn bộ thành viên trong nhóm mình rời khỏi. Nhóm người của tôi và Trịnh Tài Bảo sẽ tìm cách rời khỏi đây sau.

Dem cành cây trong tay mình vẽ ra đất theo từng hướng đi tách biệt khỏi trung tâm Tử Nguyệt lúc này cũng cau mày. Vì nghe được toàn bộ kế hoạch đều lấy Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo làm trung tâm. Để kế hoạch thành công phải có rủi ro nhất định là hai người luôn trụ lại đến giờ phút cuối cùng.

- Việc này có phần nguy hiểm quá không Anh Bảo với cậu làm bia cho bọn nó dù mấy người khác rời đi nhưng lỡ có chuyện gì thì sao? Hồng Thanh Bang lúc đó như rắn mất đầu thế cục rồi ren hơn hiện tại sẽ gặp nhiều lần.

Mấy người thành viên của Hồng Thanh Bang lúc này cũng đồng ý với Tử Nguyệt không ít cái gật đầu. Bởi vì rủi ro quá cao. Nếu như họ rời đi được không nói nhưng việc để Trịnh Tài Bảo ở lại sẽ có khả năng chỉ cần phát hiện đối phương kích nổ người hi sinh sẽ là những người trụ lại làm nền.

Trịnh Tài Bảo lúc này cũng chỉ nở một nụ cười nhìn mấy người của Hồng Thanh Bang đang bên cạnh nói.

- Mọi người có được suy nghĩ như thế là tôi vui rồi nhưng mà không cần lo lắng lắm đâu. Không phải là chỉ đừng để bị phát hiện thôi sao. Có Nó ở đây mưu kế với hành động để nó quyết định đi. Đặt mạng của tao vào tay nó cũng không có gì. Được thì sống không được thì chết.

Thiếu Kiệt thấy được biểu tình của những thành viên của Hồng Thanh Bang khí lo lắng cho Trịnh Tài Bảo nhất là người con gái Tử Nguyệt lại lo cho sự sống chết của Trịnh Tài Bảo cũng vỗ vai Trịnh Tài Bảo cười cười nói.

- Mày làm người được lắm không ngờ lại lên được mức độ này. Giải cứu bộ.

- Mày cứ khinh thường tao đi. Không phải năm đó đã nói rồi sao. Tao với mày chỉ có hai con đường một là làm giàu hai là phải nổi bật hơn người. Đám anh em đi theo cũng không kém. Mày đối xử với tao ra sao ở thời điểm đó thì với họ tao cũng chỉ là học cách của mày xong áp dụng thôi dù có chút khác nhau nhưng cũng vẫn một kiểu không sai biệt lắm. Nếu không tao còn lằng lộn được sau. Tao vẫn còn nhớ hai câu mày luôn nói với tao đó thôi. Nghèo tiền nghèo bạc không nghèo anh em. Có anh em đi đến đâu thì chơi đến đó.

Trịnh Tài Bảo nhắc lại những câu mà trong lúc còn là thiêu niên Thiếu Kiệt hẳn đã từng nói với Trịnh Tài Bảo trong những lần đánh nhau ngoài nơi lấy vé dò số.

- Mày được sau chuyện này ngồi nói chuyện lại một chút tính hình của mày là được. Còn mọi người cũng nghe nói rồi đây. Tôi không có gì ở đây nhưng nếu cầm chân được hoặc có gì biến cô tôi bảo đảm một lời hứa thằng này sẽ sống rời khỏi đây trước tôi được chưa.

Tử Nguyệt với mấy người của Hồng Thanh Bang lúc này cũng nhìn nhau. Vì đối với sự tin tưởng của Trịnh Tài Bảo với Thiếu Kiệt họ chưa từng trải nghiệm qua được lần nào. Có thể nói Thiếu Kiệt đưa ra lời nói nào thì lão đại bọn họ đều đồng ý. Cái sự tin tưởng này vượt xa mức mà họ có thể đạt được.

- Nó đã nói như thế rồi mọi người lo phần mình đi. Nhớ lúc chi nhóm nói lớn lớn một chút từng người chọn cho mình một con đường lui quân còn nữa khi xếp nhóm nhớ nói lớn là mình vòng qua đánh úp đối phương như thế để tránh cho bọn hấn nghi ngờ.

Trịnh Tài Bảo một lần nữa đốc thúc mấy người của Hồng Thanh Bang tiến hành phương án của Thiếu Kiệt. Bộ dạng ra lệnh của hắn như bắt buộc mọi người phải thực hiện việc này ngay lập tức.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng lên để lại cho Trịnh Tài Bảo sắp xếp mọi việc với người của mình hẳn đứng một bên nhìn Trịnh Tài Bảo đưa ra những mệnh lệnh cho các thành viên của mình rồi nói nhỏ với Blake.

- Không cần biết lát nữa có biến cố như thế nào. Anh phải bảo vệ cho thằng đó tốt giúp em. Dù sao thì nó cũng còn có gia đình. Hơn thế nữa chuyện này bắt nguồn từ chúng ta mà ra. Nhóm người của bọn hắn chỉ là không biết nên bị kéo vào.

- Được rồi! Việc này cứ để anh lo. Nhưng anh phải công nhận một điều em khá được đến cả một người như Trịnh Tài Bảo còn có thể thu phục thì sau này chắc mấy việc khác không thành vấn đề gì.

Blake vui vẻ đáp lại lời của Thiếu Kiệt. Hắn thấy nếu có biến cố thì dù tô gia có đặt thuốc nổ ở phạm vi xung quanh nhưng nó không thoát khỏi được tính dây chuyền và khoảng cách nhất định của nguyên lý đặt thuốc nổ. Việc này không phải cứ muốn đặt đâu là đặt nó còn phải theo một các chính xác để dây dẫn có đủ thời gian cháy và kích nổ. Chỉ cần như thế Blake tin mình có thể bảo vệ được cho Trịnh Tài Bảo.

- Việc của nó ra sao hiện tại em cũng không tiện hỏi. Nhưng nó đi lên được như thế này cũng cơ duyên không ít đâu. Chỉ hiện tại em đang thắc mắc một điều Tô gia với Huyết Long đội hai định làm gì mà thôi. Nếu họ muốn tách riêng ra thì đã là một chuyện khác nhưng vẫn nằm trong thế lực của Huyết Long đó mới là điều em lo ngại.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình cho Blake với Jackson nghe hai người cũng chỉ gật đầu. Nhưng họ quả thật không hiểu hết tại sao Thiếu Kiệt lại lo ngại nếu Huyết Long đội hai không tách biệt ra khỏi tổ chức. Vì theo họ nhận định dù có tách ra hay không thì Huyết Long đội hai vẫn có đủ thực lực cần thiết để đấu lại những thế lực nhỏ khác.

Cả hai người đều không biết sự lo lắng của Thiếu Kiệt tại sao chia ra làm hai con đường như thế vì chỉ có Thiếu Kiệt với Hoàng Lâm Nhu hiểu rõ. Ai mới thật sự là người đứng sau Huyét Long. Đứng ở góc độ nào đó thì việc hấn chưa gặp được ông mình. Nhưng lo lắng cho người thân là một tính cách luôn luôn xuất hiện mỗi khi thấy người có chung dòng máu với mình có nguy cơ gặp phải nguy hiểm.

Mà việc ông hấn là người cầm đầu của tổ chức Huyét Long. Đội hai đi đối phó với Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không ai biết. Nếu biết đến đây viện trợ hấn sẽ không phải là người của Hồng Thanh Bang của Trịnh Tài Bảo mà là một nhóm người của Huyét Long.

Chỉ cần suy nghĩ như thế Thiếu Kiệt đã nhận định được trong Huyét Long hiện tại có một nguy cơ từ chính những con người cấu thành lên nó. Việc đội hai đã như vậy những đội khác có hay không những quân bài ngầm ẩn sâu dưới lớp mặt nạ thành viên để chờ làm một việc gì đó sẽ là điều chắc chắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 944: Bọn Nó Phát Hiện Rồi

Ở Một nơi khá xa nơi mà tất cả những căn nhà không còn nguyên vẹn. Cả khu vực này những ngôi nhà cao tầng đều gồng mình chống chọi lại cái nắng và gió. Tất cả ở đây đều có một khung cảnh như thế. Đồ đạc vật dụng nằm đầy trên mặt đất.

Nơi này là Tứ Xuyên một miền đất có thể nói là trung tâm của cả đất nước trung hoa theo vị trí địa lý cần thiết của nó. Cả khu vực này đều có chung một đặc điểm được kể trên và không gian nơi này hoàn toàn vắng lặng. Cách đây một năm có thể nói nơi này là một nơi đông đúc đầy người sống. Nhưng hiện tại nó chỉ còn lại là đồng hoang tàn của một động đất.

Cũng vào cái ngày đó mười hai tháng năm toàn bộ hơn bốn mươi lăm ngàn người nằm xuống dưới cơn động đất gần tám độ richter. Trong một căn nhà năm tầng bị nghiêng đổ hết một góc. Một căn phòng được dọn dẹp khá ngăn nắp. Chỉ là mặt đất còn những vết bụi đất ngoài ra giường chiếu và tất cả những thiết bị khác đều là đồ mới.

Một chiếc tivi đang được kết nối với nguồn điện trong nhà. Chiếc máy phát sử dụng dầu đặt ở một căn nhà khác nối với đường dây vào trong căn phòng này. Một nhóm người đang nhìn vào trong màn hình tivi nơi đó có một khung ảnh được bung ra rất lớn.

Có thể nhìn thấy đây là việc kết nối tính hiệu mạng với cái camera đang quan sát nhóm người Thiếu Kiệt thông qua một đường truyền IP mạng làm phương tiện hiển thị. Một người ngồi trước màn hình lúc này lên tiếng mắng một tiếng.

- Mẹ nó bọn này thật là mẹ nếu đánh trận như thế này là chết rồi. Ngày tại trận chiến mới bàn đối sách. Biết vậy để quân mình diệt bọn nó đỡ phải

ngồi nhìn bọn này chằm chập bực mình.

- Cũng không nóng đợc cứ từ từ. Chung ta không hao tổn gì trong việc này. Cứ đợi bọn nó đi vào trong cái bẫy mình đặt sẵn là đợc. Người của Tô gia ngoài thằng nhóc kia còn ở lại để kích nổ thì đều rời đi hết rồi. Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành. Việc để thằng nhóc Thiếu Kiệt đó chết chỉ là một bước mở rộng hơn thôi. Không thành công cũng không sao.

Một người khác đang ngồi ở phía xa màn hình một tay hấn cầm khăn, một tay còn lại đang lau khẩu súng của mình. Không hề ngược lên nhìn màn hình xem diễn biến thế nào mà chỉ ung dung đáp lại một lời nói với người lên tiếng đầu tiên.

- Tuy nói là cái này phát sinh nhất thời nhưng mà nhìn nó tôi thấy khó chịu rồi. Nếu không nhảy ra thằng nhóc này chưa biết chừng đến bây giờ đại ca bên đó đã nắm chắc Huyết Long trong tay.

Người này đáp lại tên kia bằng một lời nói theo suy nghĩ của mình đối với việc đang diễn ra trên màn hình hấn cũng không để tâm nhiều đến dựa vào cái ghế của mình đang ngồi quay mặt về phía người đang lau súng.

- Mà đừng quên ông ta không phải hạn dễ đối phó. Nếu không đã không thành lập lên cái tổ chức này. Mà nên nhớ ông ta vẫn còn con gái mình. Nếu không có thằng nhóc cũng không đến lượt đại ca mình. Chỉ trừ khi nào con đó nó bỏ hết mấy thứ của Huyết Long thì sẽ khác. Nhưng mà nghĩ người phụ nữ kia bỏ đi dễ dàng à

Trong phòng bây giờ một người khác đang cầm chai nước đặt xuống mặt bàn của căn phòng ngồi xuống bên cạnh tên cầm súng lên tiếng nói.

- Nó sẽ không tranh nếu thằng nhóc không làm gì nên chuyện. Nhưng kể từ khi nó chuyển biến thì lại khác. Việc trước đây không màn tới giờ nó lại

đi quân nên muốn có được thực lực và không chế được Huyết Long từ tay Lý Tế Minh thì phải để cho thằng nhóc đó không còn sống khi đó người phụ nữ kia muốn tranh cũng không có cái gì để tranh.

Nhìn tới màn hình thấy Thiếu Kiệt và nhóm người của mình đang đứng ở khu vực sân trước của Tô Gia người này chỉ nheo mắt một cái. Nhìn đám người Thiếu Kiệt giống như chờ đợi mấy nhóm khác đang triển khai tình huống tấn công từ các hướng về phía mặt sau tô gia. Hấn cũng không nói gì chỉ quan sát tình hình cần thiết.

- Không nói đến việc nó tại sao lại thay đổi nhưng nếu như lúc trước chúng ta biết được nó là một mối nguy hiểm như vậy thì thà giết quách cho rồi. Đợi chi đến bây giờ đem tới phiền phức như thế này.

Người cầm súng nâng lên khẩu súng của mình hướng thẳng về phía màn hình một mắt nheo lại nhắm thẳng trực tiếp về hướng đầu Thiếu Kiệt trong màn hình. Nhưng hấn không bóp cò súng mà chỉ làm hành động như muốn bắn đối phương rồi thôi.

- Thằng nhóc này tính ra nó cũng là người có đầu óc và khá nguy hiểm nếu như trước đó nó bộc lộ hết tính cách của mình thì đã bị đại ca thủ tiêu lâu rồi. Đến giờ phút này mới lộ ra bộ mặt thật của mình khả năng trước kia đều im lặng để chờ thời là rất lớn.

- Việc đó không quan trọng. Chỉ cần bọn nó tấn công vào phía sau nhà tô gia thôi. Chỉ cần một nút nhấn thằng cháu của Tô Hắc Hùng không làm được nữa thì nó đi chết đi. Mẹ nó cái nhiệm vụ đơn giản là nhấn cái nút kích nổ thôi đây tao nằm ngủ cũng làm được.

Một người trong bàn đáp lại hấn ngồi với bộ dáng rất thoải mái chân gác lên bàn. Lung dựa ghế tay cầm điều thuốc vẫn còn tỏa ra nghi ngút khói.

Hắn thoải mái xem như cháu Tô Hắc Hùng đang chơi một trò chơi đơn giản không có gì là quá khó khăn.

Người ngồi quan sát màn hình bây giờ đôi mắt nheo lại hắn thấy việc này có điều gì đó không đúng cho lắm. Trong chiến trận thời hiện đại như thế này. Từng phút từng giây đều là sự nguy cơ sống chết. Đối phương lại chia quân đánh trận làm các phương hướng tấn công vào mặt sau của Tô gia.

Nếu nói thực lực đám người Vô Ảnh có phần nào đó không thua kém nhưng vài người kèm với lại nhóm Hồng Thanh Bang chấp nhận đợi những thành viên của mình rồi mới hành động thì có chút bất thường.

- Bọn mày có thấy điều gì đó không đúng không nếu trong trường hợp bọn mày hội quân đầy đủ đem gấp mấy lần đối phương bọn mày có phải đợi chờ rồi chia quân giống nó không?

Hắn quay lại nhìn những người đang ở trong phòng cùng mình lúc này. Đối với việc nhìn thấy nhóm người Thiếu Kiệt cùng với Trịnh Tài Bảo ngồi ở phía trước sân Tô gia bộ dạng như chờ đợi điều gì đó lại đi tới đi lui không sợ người khác tập kích bất ngờ này có phần làm cho hắn không thấy đây giống như một cuộc thanh tẩy cần thiết.

- Nếu là tao nhiều người lại thêm có vũ khí thì xông mệ nó vào bọn đi trước có chết thì cũng còn bọn phía sau. Thằng này chỉ vì nó qua thương người sợ hi sinh mấy thành phần xã hội không đáng nên mới giống như hiện giờ lo trước lo sau đúng là bọn chưa đi chiến trận thật sự bao giờ.

Một người khác lúc này cũng lên tiếng ngắt lời người vừa đưa ra ý kiến. Đối với việc Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo đi lại trước camera quan sát trên tay cầm thêm cái điện thoại như đang đợi chờ tin tức báo về hắn đưa ra nhận định.

- Không nói thằng này ngu hay khôn nhưng đối với việc nó cẩn thận sợ mất quân là đúng mà nghĩ xem nó làm sao biết được ở phía sau mai phục cái gì. Tô gia với cái đám dự bị Huyết Long đó đã là một vấn đề rồi. Nó lo bị gài bẫy gì đó phía bên kia cũng đúng thôi.

- Tao thấy hơi khác thường một chút cứ như bọn nó đang đợi cái gì vậy. Nhưng hiện tại đợi cái gì thì chắc chỉ có bọn nó biết. Âm thanh của camera không thu được chỉ nhận được hình ảnh không biết bọn nó nói gì.

Vừa nói người này vừa đứng lên chỉ vào trong màn hình sự di chuyển của Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo. Thiếu Kiệt một bộ dạng từ tốn đi tới đi lui trước camera không có gì khác thường. Nhưng Trịnh Tài Bảo lại khác. Hắn chốc chốc lại nhìn vào điện thoại của mình như đang cố gắng bắt được tin tức gì đó.

- Hai thằng này định làm cái gì nhỉ. Ngay lúc đầu chúng ta đoán được bọn nó sẽ tấn công trạm phát sóng. Khi trạm phát sóng phục hồi cũng là lúc chúng ta nhận được hình ảnh cần thiết từ đường truyền mạng. Bọn nó đi xuống hầm để làm gì. Tại sao lúc đó lại không tấn công luôn vào tô gia mà lại đợi hợp quân nhỉ.

Đem những gì mà mình thấy thuật lại một lần cho toàn bộ thành viên trong phòng nghe thấy mọi người trong phòng lúc này cũng rơi vào trạng thái trầm tư. Vì nếu là họ sẽ không phải đợi hợp quân rồi để tấn quân ra như thế này. Thiếu Kiệt với nhóm người đầu tiên của Hồng Thanh Bang đã có được tín hiệu điện thoại có thể điều người trực tiếp thông qua điện thoại không thể nào đợi đến khi gặp trực diện mới đưa ra kế sách.

- Kế cũng lạ nhỉ nếu như ở đó có thằng Trịnh Tài Bảo kia. Hai đứa nó thương lượng kế sách xong thì có thể thông qua điện thoại truyền đạt mệnh lệnh trực tiếp mới đúng phải không.

Một thành viên trong nhóm lên tiếng. Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý với hấn điều này. Nếu nói đối phương không có mạng thông tin liên lạc có thể hợp quân bình thường họ sẽ không thắc mắc. Ở đây họ nhận được tính hiệu camera đồng nghĩa với việc hệ thống thông tin được kết nối không ngắt quãng vậy thì cần gì phải áp dụng hình thức tốn thời gian như vậy mới là điều khó hiểu.

Sau vài giây im lặng tên lau súng vừa rồi chợt bật dậy thốt lên.

- Nhanh gọi điện cho cháu của Tô Hắc Hùng kích nổ ngay. Bọn nó phát hiện rồi. Hèn gì ngay từ nãy tới giờ bọn nó kéo dài thời gian để thành viên của mình rời khỏi nơi này ở lại chủ yếu cầm chân tốn thời gian với chúng ta thôi. lập tức mở toàn bộ camera lên không chỉ xem một cái camera của hai thằng này nữa.

Hấn giờ đây hiểu được Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo lại đi qua đi lại cố gắng câu giờ mà Thiếu Kiệt ung dung còn Trịnh Tài Bảo lại lo lắng. Vì Tất cả thành viên của Thiếu Kiệt đều ở bên cạnh hấn còn Hồng Thanh Bang bắt buộc Trịnh Tài Bảo phải lo lắng cho an nguy của những người của mình có rút lui chạy thoát hay không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 945: Sự Việc Đã Rồi

Trong phòng bây giờ mọi người đều giật mình. Vì ngồi ở đây họ không nghĩ rằng đám người Thiếu Kiệt tại sao có thể phát hiện ra điều bất thường ở nhà sau tô gia.

- Cái gì? Sao nó lại biết! Chắc không đó.

Một người trong nhóm của họ lên tiếng. Hấn cũng chưa thể nghĩ được Thiếu Kiệt biết được điều gì đang có ở nhà sau của Tô gia có chẵn cũng chỉ là phán đoán một phía mà thôi.

- Tụi mày bó bị ngu không đầu óc thằng nhóc đó đâu phải để chơi. Nếu biết tô gia kinh doanh mỏ đá. Người đa nghi như nó không suy diễn ra điều gì mới là khó hiểu đấy. Nhanh liên lạc với cháu của Tô Hắc Hùng.

Vừa nói hấn vừa cố quan sát hết những camera được bố trí của mình. Hình ảnh trên màn hình cho thấy tất cả những người được chia thành nhiều đội ngũ của Hồng Thanh Bang giờ đây không theo những hướng khác tấn công vào nhà sau tô gia mà đã rời đi khỏi địa phận nhà chính tô gia. Để lại số người ít ỏi của Thiếu Kiệt và Trịnh Tài Bảo ở trên camera màn hình.

Đường dây điện thoại từ tay của một người được nối thông với cháu của Tô Hắc Hùng ra lệnh.

- Lập tức kích nổ rời khỏi đó ngay bọn nó phát hiện rồi. Chết được nó càng tốt không cần kéo nhiều người đâu.

Phía bên kia một người đang đứng ở một gốc cây dưới chân hấn là hai người bị hạ gục cầm trên tay một hình chữ nhật vừa bằng bàn tay nhấn vào trên đó một cái nút nhỏ. Miệng bực tức đáp lại một câu.

- Mẹ nó vậy mà lại bị phát hiện. Cho người đón tôi ở điểm hẹn.

Khi hấn nhấn vào cái nút nhỏ trên cái điều khiển trong tay mình. Từ trong nhà của tô gia vang lên một âm thanh vang dội có thể nghe được từ rất xa.

- Âm! Âm!

Mặt đất có phần rung chuyển không ít. Nhóm người Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo cũng không đứng vững trên mặt đất bởi vì nhóm người của hấn nằm gần nhất với trung tâm của dư chấn.

Thiếu Kiệt hiện tại cùng Trịnh Tài Bảo cúi người khom lưng trong loạt đất đá vừa bị thổi lên từ mặt đất văng ra bên ngoài. Hấn lớn tiếng quát lớn với nhóm người Vô Ảnh của mình.

- Rút! Không còn thời gian đâu. Blake Jackson mở đường máu phán đoán tình hình.

- rõ!

Trong phạm vi của của Tô gia lúc này chỉ còn mười người bao gồm nhóm người Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo. Tất cả bọn họ đều giống nhau chung một đặt điểm trên người hiện tại không ít đất đá và cát bụi được thổi lên.

Blake với Jackson ngay lập tức dựa theo phán đoán của mình về đặt tính của thuốc nổ quân dụng mà chạy dọc theo hướng cần thiết.

- Tránh cửa chính! Nhanh theo lối hòn non bộ mà Trịnh Tài Bảo đã tấn công lên đi theo phương hướng đó. Nơi đó chắc chắn sẽ không gặp phải công kích.

Blake theo lời Thiếu Kiệt bảo vệ Trịnh Tài Bảo hấn đi đầu theo sau là nhóm người thân cận Hồng Thanh Bang của Trịnh Tài Bảo. Thiếu Kiệt đi phía sau còn bọc hậu là những người thành viên của Vô Ảnh và Jackson.

Trong khi né tránh loạt súng kích từ những thuốc nổ được đặt trước đó của Tô gia. Trịnh Tài Bảo lúc này bực tức nói.

- Con mẹ nó Tô gia. Ông mày mà bắt lại được hết bọn mày đừng hòng yên lành với ông.

- Đừng có ở đó mà lên giọng giờ này tránh thoát tình hình trước đã muốn trả thù được thì cũng phải rời khỏi đây.

Thiếu Kiệt phía sau hấn ngay lập tức ngắt lời. Vì hiện trường nơi này cho thấy toàn bộ những thứ đang diễn ra đều có kết luận rằng trước đó Tô gia đã cho người trong gia đình mình rời khỏi nơi này. Để tránh việc phải tổn thương vô cơ.

Blake dẫn đường với kinh nghiệm của mình hấn mấy lần đem nhóm người phía sau bao gồm cả Trịnh Tài Bảo và Thiếu Kiệt tránh thoát công kích của những khối chất nổ được đặt bên dưới mặt đất. Từng đợt từng đợt âm thanh nổ tiếp nhau theo dây chuyền lan đi từ trung tâm phía sau nhà tô gia lan ra khuôn viên toàn bộ khu vực. Dường như cứ các tầm năm đến mười mét là có một khối chất nổ được chôn xuống giống như đây đang là một cuộc phá đất đá để khai thác lâu dài.

- Không biết đám người của tao thoát được không đây. Mẹ nó tô gia này chơi lớn thật. Chôn xuống nhiều thuốc nổ như thế lúc nào cơ chứ.

- Mày đừng có nhiều chuyện nữa được không muốn thắc mắc gì thì sau khi rời khỏi cái nơi chó chết này rồi nói. Giờ tao với mày còn không biết

tránh né được bao lâu khuôn viên họ làm rộng bao nhiêu mà nói chuyện thừa làm gì. Chú ý một chút đi cẩn thận không chầu ông bà bây giờ.

Thấy Thiếu Kiệt nói với mình như vậy Trịnh Tài Bảo lúc này cũng cười cười. Hắn vui vẻ như đang không phải mình chạy trốn tránh né những nơi có đặt thuốc nổ của Tô gia.

- Con mẹ nó anh em mà nữ nói vậy. Ít ra thì mười mấy năm gặp lại tao với mà có lỡ mà không ra được chỗ này thì vẫn chết chung không phải vui hơn sao. Anh Em sống chết có nhau còn gì.

- Mà thôi cái miệng xúi quẩy lại ai muốn chết với mà. Mẹ nó tao còn nhiều thứ phải làm không muốn qua cầu nạy hà với mà đâu.

Dù trong lúc tình thế đang nguy cấp nhưng Thiếu Kiệt và Trịnh Tài Bảo vẫn không giống như những người khác lo lắng điều gì. Hai người họ đặt tính mạng vào tay của Blake mà không hề cho rằng nếu chỉ cần Blake lựa chọn một con đường sai lầm sẽ dẫn họ đến kết cục không thể thay đổi.

Đợi chờ hai người lúc chỉ là cái chết đến với mình mà nó lại không phải là toàn vẹn thi thể. Cả hai đối đáp khá vui vẻ dường như họ đang là nhân vật trong một trò chơi trực tuyến nếu có thất bại thì cũng như xong một màn trò chơi và làm lại.

Nhưng Blake lại càng hiểu rõ hơn vì sao Thiếu Kiệt lại làm như thế. Hắn cùng với Trịnh Tài Bảo lựa chọn pha trò trong tình huống này để tránh gặp phải cảnh làm mọi người trong nhóm quá căng thẳng dễ dẫn đến sự phán đoán không chính xác của Blake đem áp lực lớn đặt vào tay một người thì cần phải để cho người mình tin tưởng có một sự chắc chắn nhất định về lựa chọn cho họ con đường thoát khỏi đây.

Điều này được cả hai lặp đi lặp lại trên cả một đoạn đường thoát ra khỏi nơi nguy hiểm này. Ngay cả điện thoại trên người của Trịnh Tài Bảo mới đầu reo lên còn bị hắn đem điện thoại ngắt kết nối. Vì mỗi khi âm thanh điện thoại làm phiền hắn thì cũng làm phiền đến sự phán đoán của Blake.

Thiếu Kiệt và Trịnh Tài Bảo theo sau Blake thoát khỏi những chướng ngại được đặt trước đó. Những nơi đặt thuốc nổ bị họ tránh thoát làm cho một số người đang ngồi trước màn hình bức tức không ít. Khi mà chỉ còn lại một số nơi đặt thuốc nổ bị tránh thoát là thấy nhóm người Thiếu Kiệt và Trịnh Tài Bảo an toàn.

Một tên của Huyết Long quan sát nhóm người họ qua màn hình của vài cái camera còn hoạt động bức tức chửi mắng.

- Con mẹ nó! Vậy mà bọn nó cũng thoát được! Thật tức chết đây mà biết thế kích nổ ngay từ lúc đầu cho xong. Giờ cũng không có chuyện gì.

Hắn thừa sức hiểu được nếu như Blake lúc đầu phạm sai lầm để nhóm người của Thiếu Kiệt và Trịnh Tài Bảo đi phải con đường đầy thuốc nổ được bố trí. Thì hiện tại hắn sẽ chẳng phải nuốt cục tức không trôi này.

Nhưng từng chướng ngại từng thời điểm tưởng chừng như Blake sẽ dẫn đám người Thiếu Kiệt vào tròng thì lại bị tránh thoát chỉ cách đó vài mét mà không hề tổn thương đến những người trong nhóm. Năng lực này dù không muốn thừa nhận nhưng hắn cũng không có các nào khác. Đối phương có thể làm được việc này cho thấy kinh nghiệm chiến trường không phải một ngày hai ngày là làm được.

- mẹ nó thằng nhóc đo kiểm đâu ra cái tên bảo vệ bên mình tốt thế không biết. Không có nó thì đám người của thằng nhóc này chắc chạy không thoát rồi.

Bắt buộc phải thừa nhận năng lực của Blake đám người Huyết Long hết người này đến người khác đều phải gật đầu. Việc bên cạnh Thiếu Kiệt có một người kinh nghiệm chiến trường không thua kém gì họ đã cho thấy phần nào năng lực lựa chọn để đảm bảo sự an toàn của Thiếu Kiệt đối với những thứ cần thiết.

- Không thể nói bọn nó may mắn trong lúc này nhưng tao thấy sau này muốn đối phó thằng nhóc này chúng ta phải tính cả đám người Vô Ảnh vào trong đó. Năng lực để hợp tác đoàn đội có thể nói không thua kém mình. Bọn nó chỉ bị thương vài người qua mấy lần tập kích còn diệt đoàn dự bị của chúng ta. Nhóm người này càng sớm triệt tiêu lúc nào hay lúc đó. Nếu không sẽ trở thành mối nguy hại sau này đối với cạnh tranh của đại ca.

Tên phát hiện ra Thiếu Kiệt biết được phía nhà sau tô gia có vấn đề hiện tại đưa ra nhận định của mình đối với nhóm người Vô Ảnh. Hắn không cho rằng Thiếu Kiệt có được năng lực chiến trường và thao túng bố cục như đã thấy. Tất cả những thứ này qua màn ảnh chỉ rõ người làm điều đó là Blake.

- Mọi chuyện lần này xem như kế hoạch phát sinh thất bại nhưng chúng ta đã hoàn thành mục đích chính. Giờ thì để người đi đón đám người Tô gia đi. Để họ đến đây ở một thời gian rồi chuyển dời họ về căn cứ cần thiết. Đại ca cần đám người của Tô gia ở mặt ngoài làm kinh tế nên chúng ta xong việc này càng sớm càng tốt.

Một người khác lúc này đứng lên đem ti vi tắt đi. Đối với việc Thiếu Kiệt và nhóm người Hồng Thanh Bang có thể thoát khỏi nơi nguy hiểm đã là việc không thể thay đổi. Hắn cần phải để cho những thành viên của mình làm đúng theo kế hoạch của người đã đưa ra nhiệm vụ với mình.

- Đám người tô gia này không biết đại ca thấy họ được gì mà lại làm ra kế hoạch lần này không biết đến cả việc để cho thằng nhóc kia không có đường trở ra cũng không làm được. Hao binh tổn tướng gia đình võ học

chúng ta cần làm gì cơ chứ. Cái chúng ta cần là người kiếm tiền để chúng ta bù vào đội ngũ chứ có cần cái bọn võ phu như mình đâu.

Tên này vừa đứng lên vừa nói ra suy nghĩ của mình đối với việc phải thực thi kế hoạch lần này. Hắn thấy bất mãn với việc cháu của Tô Hắc Hùng không làm được việc để Thiếu Kiệt chôn thân của mình nơi tô gia đã là một kẻ không làm trò trông gì.

- Đại ca có suy nghĩ của anh ấy chúng ta không có quyền được thắc mắc muốn biết thì về mà hỏi lại đại ca. Mà đang làm nhiệm vụ đừng ý kiến gì hết. Cứ chấp hành là được, việc đã rồi thì đừng quan tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 946: Ân Dấu

Người này nói xong rồi đứng lên rời khỏi căn phòng. Trong khi đó mấy người khác cũng chỉ thở dài. Kế hoạch phát sinh của họ chủ yếu nhắm vào Thiếu Kiệt. Để bớt trở ngại cho người mà họ là đại ca ở Huyết Long nhưng với tình hình hiện tại việc này xem như không thể thực hiện được.

- Thôi ngồi ở đây làm gì! Chuẩn bị đi đón Tô Hắc Hùng với mấy người khác là được rồi. Thằng nhóc kia tính sau đi!

Tên lau súng vừa rồi cũng đứng lên nói với mọi người cũng không quên đem súng của mình bỏ vào bao bên hông lưng hẳn.

Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo hiện tại đang ngồi thở hên hên trên một con đường nhựa không người qua lại. Họ hiện tại sau khi xác định được tất cả những việc vừa rồi trải qua tất cả như một giấc mộng. Một cuộc chạy đua với sinh tử tồn vong của chính mình.

Trịnh Tài Bảo vừa thở vừa nói với giọng khàn khàn.

- Mẹ nó mệt chạy đuổi thật. Kiểu này mà tao kiếm được tô gia tao phải bắt đám đó chạy trôi chết giống như tao mới được

- Mà được cái miệng vừa mới thoát ra khỏi nơi đó chưa biết bọn tô gia đó chạy đi đường nào cứ được cái miệng là giỏi. Tao lần này về chắc phải kiếm cái gì đó bỏ bụng trước đã.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Trịnh Tài Bảo. Trong lời nói cũng kèm theo những hơi thở dồn dập của mình khi phải chạy một khoản đường không cố định. Để tránh né những thứ thuốc nổ được cất giấu dưới đất.

Trịnh Tài Bảo hiện tại cũng không đáp lại nhưng hắn cầm điện thoại của mình ra mở nút nguồn. Trong lúc chạy vì sợ Blake bị phân tâm nên hắn tắt hẳn điện thoại đi. Giờ đã an toàn hắn cần biết những người của mình có thể thoát khỏi nhà Tô gia bao nhiêu người.

Thiếu Kiệt thấy hắn lấy điện thoại ra cũng chợt nhớ đến điện thoại trong túi mình. Hắn cũng cầm cái điện thoại của mình ra để xem có nhận được tin tức nào hay không. Việc để cho Phan Thế Như và Tống Vũ thoát đi thêm vào đó là người của Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh được đưa ra khỏi nơi này từ trước đó đến giờ hắn cũng không có liên lạc lại.

Ngay khi hắn vừa chạm vào nút nguồn điện thoại của mình thì bên điện thoại của Trịnh Tài Bảo lúc này không ít tin nhắn báo đến cuộc gọi nhỡ. và không đầy vài giây một cuộc gọi đến số của Trịnh Tài Bảo.

Nhìn trên màn hình điện thoại Trịnh Tài Bảo lúc này mới nhấn vào nút nhận cuộc gọi rồi trả lời.

- Anh nghe nè! Mọi người không sao chứ. Hiện Tại đang tập hợp ở đâu quân số đủ không có người nào bị thương hay gì khác không?

Không đợi đối phương lên tiếng Trịnh Tài Bảo đã đặt ra một số câu hỏi cho bên kia điện thoại. Nhưng qua cách nói của hắn Thiếu Kiệt không khó hình dung đối phương người đang nói chuyện với Trịnh Tài Bảo là ai.

“ Bên này mọi người kịp lúc rời khỏi hiện tại đang ở cuối đường đi vào trang viên của Tô gia. Với lại trong quá trình tập hợp người của mình phát hiện một điều rất thú vị. Nên đã ra tay bắt lại Được Tô Hoàng Huy. Anh đang ở đâu em cho người dẫn hắn đến.”

- Quá tốt! Được rồi hiện tại bọn anh cũng không xa chỗ của em với mọi người đợi bọn anh đi đến đó là được. Còn nữa nhớ canh chừng hắn cẩn thận

kiếm ra được Tô gia hay không còn phải nhờ vào hấn đây.

Trịnh Tài Bảo nhanh chóng cúp máy nhìn về phía Thiếu Kiệt tươi cười như mùa xuân nói.

- Có thu hoạch ngoài ý muốn. bắt được một người của Tô Gia. Đi thôi Thiếu Kiệt. Xem thằng nhóc đó mạng lớn thế nào khi rơi vào tay tao thôi. Người của mình tập hợp cũng không xa nơi này lắm lên đường thôi.

Nghe được Trịnh Tài Bảo nói rằng bắt được người của Tô Gia Thiếu Kiệt cũng có chút bất ngờ nhưng rồi hấn nhanh chóng định hình được việc tại sao lại có trường hợp này. Thuộc nỏ Tô gia chôn xuống không tự nhiên có thể phát nổ phải có một người làm việc này. Người này lại thân cận với Tô gia nên mới có thể nhận được nhiệm vụ quan trọng như thế này.

- Thằng đó đúng lý ra nên chạy nhanh một chút mới đúng không biết đàm người của mày bắt được là ai đây. Tao phải xem tên nào xui như thế chứ.

- Mày không nghĩ đến đâu. Thằng nhóc đó là Tô Hoàng Huy hấn là cháu của Tô Hắc Hùng. Mày nói xem con mỗi lần này bắt được hiệu quả không.

Thiếu Kiệt cũng nghếch mặt ra đối với người cháu của Tô Hắc Hùng Thiếu Kiệt không mấy thiện cảm là có thật nhưng đối phương cũng không ngốc đến nỗi để mình bị bắt một cách dễ dàng như thế này mới đúng.

- Bắt được hấn sao? Thằng này không biết là xui hay là quá tự tin vào chính mình đây. Tao không mấy thiện cảm với nó là có thật để xem nó nói chuyện như thế nào.

Vừa đứng lên vừa nói ra suy nghĩ của mình Thiếu Kiệt phui phui những bụi bặm còn sót lại trên cơ thể hấn. Rồi mới cùng với Blake và mọi người của Vô Ảnh đi theo phía sau Trịnh Tài Bảo. Khoảng cách của hấn và nhóm

người Hồng Thanh Bang quả thật không xa là mấy khi mà hai bên đều tự thân đi về một phương hướng nhóm đi xuôi chiều, Nhóm đi ngược chiều chẵn mấy chốc mà hai nhóm người đều gặp nhau ở một điểm trên đường đi.

Nhìn Tô Hoàng Huy bị áp giải bởi hai người đi phía sau Tử Nguyệt Trịnh Tài Bảo chỉ cần thấy như thế đã vui vẻ không kém quên đi mất những gì hấn vừa mới phải trải qua.

Đến trước mặt của Tô Hoàng Huy. Trịnh Tài Bảo cười cười châm chọc.

- Không biết rằng đây có phải may mắn của mình tao không nhưng mà lần này cũng không thoát được đâu. Nói Tô gia hiện tại đang ở đâu. Khai báo đảng hoàng cũng sẽ không bị nổi đau về da thịt.

Tô Hoàng Huy không đáp lại lời của Trịnh Tài Bảo mà chỉ nhìn về Thiếu Kiệt ở phía sau Trịnh Tài Bảo với ánh mắt như muốn nuốt sống Thiếu Kiệt. Nhìn đối phương mới cách đây không lâu còn gây khó dễ mình trong đám tang Thiếu Kiệt chỉ nhẹ thở dài, thế sự khó biết trước được kẻ bị bắt lại là hấn.

- mẹ ông mày nói mà mày không trả lời à. Tô gia núp ở đâu lập tức khai mau.

Trịnh Tài Bảo bực tức khi lời hấn hỏi không được trả lời. Trịnh Tài Bảo dùng chân đạp thẳng vào người của Tô Hoàng Huy. Trong khi đó Thiếu Kiệt đứng ở một khoảng cách nhất định với Tô Hoàng Huy nhìn Tử Nguyệt hỏi.

- Làm sao mà bắt được hấn vậy?

Tử Nguyệt nghe thấy Thiếu Kiệt nhìn mình hỏi việc tại sao có thể bắt giữ Tô Hoàng Huy cũng tười cười đáp lại.

- Trên đường rút đi phát hiện hai người của mình bị hấn giết hại. Hấn ung dung đi trên con đường mòn dường như khá tự tin với việc sẽ không bị ai phát hiện. Nhưng hấn quên một điều là Hồng Thanh Bang luôn là những thành viên trời ơi. Đối với việc hợp quân dù nguy cấp nhưng vẫn không từ bỏ tính hời hợt của Trịnh Tài Bảo. Chỉ có hấn nghiêm túc muốn trà trộn vào đội ngũ một mạch muốn rời khỏi nơi này thật nhanh mà thôi.

Tử Nguyệt đáp lại lời Thiếu Kiệt nói rõ lý do mà Tô Hoàng Huy bị bắt đối với việc liên quan đến cá tính của Trịnh Tài Bảo cô cũng không giấu bởi vì những anh em ở đây cảm nhận một phần nào tính cách của người cầm đầu họ.

Một đám người không biết sống chết trong lúc rời khỏi đây còn không ngừng huyền thuyên chửi mắng tô gia từ trên xuống dưới toàn bộ dòng họ.

Tô Hoàng Huy lẫn vào trong người của Hồng Thanh Bang dù giữ được bình tĩnh không đáp trả lại nhưng lại trở thành người nghiêm túc không nói điều gì. Chính vì như thế nên hấn mới bị phát hiện.

Thiếu Kiệt cũng thừa nhận được việc người cầm đầu của một bang phái như thế nào thì người bên dưới sẽ như vậy. Đứng ở khía cạnh của Tô Hoàng Huy sự nghiêm túc của hấn bán rả tính cách này của những thành viên của Hồng Thanh Bang.

Trịnh Tài Bảo ở một bên nghe thấy việc này cũng phá lên cười. Nói với Tử Nguyệt.

- Em thấy không đâu phải cái gì không nghiêm túc là không có hiệu quả nếu như đám người của mình mà nghiêm túc thì đã không bắt được thằng này. Nhưng mà em nói sao nó giết hai người của mình à. Mẹ thằng chó này ông phải treo mào lên để cho anh em đánh lấy máu mào tế anh em tao.

Trịnh Tài Bảo ngoài mặt không hề nghiêm túc nhưng hấn chọt nhận ra trong tay của Tô Hoàng Huy có máu của người mình những thành viên của Hồng Thanh Bang lập tức một cỗ sát khí bốc ra từ người hấn không ít hướng về Tô Hoàng Huy đang im lặng không nói gì.

- Không chỉ hai người bị giết mà có ba người bị hấn đã thương trong lúc vây bắt hấn. Xem ra võ công hấn cũng không tệ đâu. Đúng là con nhà võ có khác.

Sự im lặng của Tô Hoàng Huy làm cho Thiếu Kiệt cau mày. Nếu như ở một khung cảnh như thế này bị cả đám người Hồng Thanh Bang kể cả Trịnh Tài Bảo động thủ với mình. Dù hấn biết không đấu lại nhưng chắc chắn sẽ chửi mắng cho bỏ tức. Công kích bằng lời nói của Tô Hoàng Huy đến giờ Thiếu Kiệt vẫn không quên.

- Mẹ nó ông phải đánh mày mới hả giận được. Tô gia bọn mày bắt ông mày chạy trôi chết thì ông mày cũng phải trả lại cho đủ mới được.

Trịnh Tài Bảo đem nắm đấm của mình nện vào người của Tô Hoàng Huy. Một cái thật mạnh ở ngực. Thiếu Kiệt lúc này mới bước lên bên cạnh Trịnh Tài Bảo một bước đưa tay ngăn lại nói.

- Mình cần hấn trong việc kiếm ra những người của Tô gia mày đứng đánh nó chết rồi chúng ta mất đầu mối.

Nhưng ngay lúc này đây Tô Hoàng Huy từ nãy đến giờ không một tiếng nói nào không một hành động cụ thể như vung vẩy để cố thoát khỏi sự kềm cặp của mấy người đang áp giải và giữ hấn lại cho Trịnh Tài Bảo động thủ. Thì giờ cái đầu hấn đang nhìn xuống mặt đất bỗng nhiên ngược lên nhìn Thiếu Kiệt với ánh mắt sắc bén.

Anh mắt đó làm cho Thiếu Kiệt có một cảm giác bất an. Cánh tay đang giữ lại Trịnh Tài Bảo lúc này hướng cơ thể của Tô Hoàng Huy từ một bàn tay nằm ngang chuyển thành một chướng thật mạnh về phía cơ thể của Tô Hoàng Huy.

- Cần thận có nguy hiểm.

Hành Động của Thiếu Kiệt bất ngờ đến mức những người đang giữ chặt lấy Tô Hoàng Huy cũng không kịp kèm lại cơ thể hẳn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 947: Các Người Sẽ Hồi Hận

Bị đẩy ra như thế nhưng lúc này Tô Hoàng Huy miệng của mình xuất hiện một cái ống nhỏ trong miệng với hai cái kim châm nhỏ được phóng ra một cách nhanh chóng.

Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo vội vàng nhún chân nhảy về hai phía. Tô Hoàng Huy dùng sức của mình gồng thật mạnh đứt luôn cả sợi dây nhựa được mấy người Hồng Thanh Bang nhặt được để trói hắn lại.

Bước chân phóng về phía trước như hắn đã chọn lựa đối tượng mà mình sẽ ra tay từ trước đó là Thiếu Kiệt.

Bàn tay cong lại hình một cái ngũ trảo hướng trực diện trước mặt Thiếu Kiệt bay đến như muốn nhắm vào điểm yếu hại ngay cổ của Thiếu Kiệt bóp xuống.

Ngay thời điểm này Thiếu Kiệt. Chân trái lui lại một bước dài kéo dài khoảng cách cần thiết của chính mình thêm vào đó là một động tác nhịp chân của mấy đầu ngón chân trong đôi giày mình tạo thế đem chân phải của mình từ mặt đất đá thẳng trực diện bàn tay của Tô Hoàng Huy.

Miệng Thiếu Kiệt quát lên một tiếng nhắm trực diện thẳng mặt đối phương.

- Muốn chết!

Blake với Jackson lúc này cũng nhanh chóng tiếng lên một bước đem Tô Hoàng Huy cố định ở giữa cả ba người. Trịnh Tài Bảo xoay người ra phía sau Tô Hoàng Huy. Cả bốn người bốn góc không báo trước đều cũng ra một cước nhắm vào người Tô Hoàng Huy mà đánh.

Trịnh Tài Bảo từ phía sau đạp tới hướng ở khoản giữa lưng của Tô Hoàng Huy phát ra một lực thật mạnh giáng lên cột sống đối phương. Blake cùng với Jackson hai người hai bên nhắm vào phía xương sườn hai bên của Tô Hoàng Huy. Thiệu Kiệt sau khi chính diện đối kháng với một trào của Tô Hoàng Huy cũng tiếp một đạp vào phía ngực của hắn.

Thân hình của Tô Hoàng Huy lúc này gục xuống. Đôi chân của hắn hiện tại bị hai người của Hồng Thanh Bang đạp vào ngay phần khớp đầu gối.

Đối phương trong tình trạng như thế quỳ trước mặt mình Thiệu Kiệt cũng chỉ lắc đầu nhìn Tô Hoàng Huy đáp lại.

- Làm người nên biết mình ở hoàn cảnh nào. Đừng ngu ngốc làm anh hùng trong khi chỉ có một mình. Đang làm thiếu gia không muốn lại muốn làm người chết thì sẽ không ít người tác thành cho đâu.

Trịnh Tài Bảo bước lên phía trước nhìn Tô Hoàng Huy bị mấy người Hồng Thanh Bang giữ lại đôi chân hắn khuy ở dưới đất liền đem nắm đấm của mình đánh một cái lên khớp vai của Tô Hoàng Huy nói

- Thằng Chó mày định chơi ông à! Mẹ hết thằng cha tới thằng cháu. Muốn hi sinh đời cháu cũng cố đời ông nội mày sao. Tao chưa cho mày chết dễ dàng như thế đâu.

Thiệu Kiệt vốn không định lên tiếng nhưng Tô Hoàng Huy lúc này sau khi bị đánh cũng mỉm cười nhìn Thiệu Kiệt với Trịnh Tài Bảo cười lớn nói.

- Tao có gì phải lo chứ. Không phải chỉ là cái chết thôi sao. Ai mà không phải chết. Thiếu gia nhà cao cửa rộng sao. Tao không cần ở cái quốc gia này thế lực mấy rồi cũng bị đập tắt. Anh Hùng dân tộc không phải cũng chết đi bị người khác đốt võ quán. Bị năm lần bảy lượt trôn ra nước ngoài sao.

Trịnh Tài Bảo với Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn nhau. Bởi cả hai đều biết người Tô Hoàng Huy muốn nói đến là ai. Người đó được mệnh danh là một trong thập hủ quảng đông anh hùng dân tộc thì chỉ có duy nhất một người. Mà bất cứ người nào đến nơi đây để đến tham quan nơi của ông được do chính vợ mình trùng tu lại sau sự kiện bị đốt võ quán.

- Hoàng Phi Hồng ông ta có tính cách của ông ta. Việc phải chạy ra nước ngoài cũng không phải ông ta muốn. Nhưng mà theo như tôi thấy gia đình anh cũng không phải đã sống qua tất cả những thứ đó sao vì sao lại có ý nghĩ tiêu cực như vậy.

Thiếu Kiệt nhìn Tô Hoàng Huy đem suy nghĩ của mình nhận thấy về bối cảnh tô gia mà hắn đã thấy. Nhìn bên ngoài thì không đến mức tô gia phải làm ra những việc không thể thay đổi được. Nhưng không có nghĩa là điều đó đúng với thực tế.

Vì sẽ không có gì là ngẫu nhiên điển hình như việc Tô gia hiện tại không biết ở đâu chỉ duy nhất còn lại Tô Hoàng Huy ở đâu đã cho thấy họ chuẩn bị cho việc này không phải một sớm một chiều.

- Mấy người thì biết gì. Cái đất nước này gia đình tao không còn lạ nữa được một lúc thôi chỉ toàn là giả dối. Không dùng cách này thì dùng cách khác để làm suy yếu thế lực lâu năm của từng nơi họ gọi là trọng yếu. Nếu không tô gia tao đã không lâm vào tình cảnh như thế này. Bọn mày cố đi đến một ngày hiểu được đạo lý này thì cũng không thoát ra được đâu.

Lời nói của Tô Hoàng Huy làm cho Thiếu Kiệt chú tâm rất nhiều. Tô gia là thế lực cấm rã ở Thẩm Quyển này vẫn đi đến kết cuộc như Tô Hoàng Huy nói. Dù chi là lời một phía nhưng phải có điều gì đó mới để cho hắn căn cứ vào đưa ra những lời này.

Trịnh Tài Bảo thì lại không nghĩ vậy. Hắn cho rằng Tô Hoàng Huy cố gắng đang đánh lạc hướng kéo dài thời gian để chờ đợi hoặc cho thời gian tô gia trốn đi.

- Mẹ Mày nhiều lời! Tao không tin chắc chắn tô gia bọn mày chuẩn bị hậu chiêu gì đó. Không thì đổi một mới sống mới đủ để thao túng từng thế lực trả thù bọn tao. Chắc chắn là như thế. Khai mau đám người kia ở đâu.

Tô Hoàng Huy lúc này chỉ đáp lại một lời hời hợt như không quan tâm đến những gì Trịnh Tài Bảo đã hỏi mình.

- Nếu có bản lĩnh thì cứ tìm nhưng tao chắc rằng người như mày sẽ không tìm ra đâu. Hơn nữa tìm được rồi thì mày nhắm có chống lại được Huyết Long không. Tao ở đây này muốn lấy thông tin thì cứ đến.

Thiếu Kiệt chỉ im lặng không nói gì. Với kiêu cách của Tô Hoàng Huy cho thấy hắn sẵn sàng chết cũng không quan tâm đến việc bị tra tấn nếu như đúng như những gì mà Tô Hoàng Huy tự tin nói ra điều này thì có hai loại sẽ diễn ra.

Một là nơi này không xa lạ với mọi người hai là nơi này được Huyết Long bảo vệ cẩn mật đến mức không ai có thể tra ra thông tin hoặc có được thông tin cần thiết nhưng cũng không tìm được ở đâu.

- Xem ra chúng ta không lấy được thông tin gì từ hắn đâu. Trước mắt cứ cho người rút lui áp giải hắn giam ở đâu đó đem thông tin này lộ ra bên ngoài. Xem tô gia có muốn cứu hắn không khi đó chúng ta sẽ biết được thêm một số chuyện.

Thiếu Kiệt nhìn Trịnh Tài Bảo nói ra suy nghĩ của mình. Hiện tại cách tra tấn lấy thông tin cần thiết từ miệng của Tô Hoàng Huy sẽ không thật sự hiệu quả. Nhưng nếu lấy hắn đem ra làm mồi nhử nếu như Tô gia thật sự

đem Tô Hoàng Huy trở thành người của gia đình mình sẽ cho Huyết Long ứng cứu. Từ đó thu thập được thêm thông tin cần thiết tại sao tô gia lại làm ra quyết định bỏ trốn như thế này

- Ủ chuyện này mày cứ để tao. Mẹ nó tức chết đi được mấy tháng nay bị Tô gia lừa gạt cho thảm. Hèn gì bọn nó tranh chấp với người của Hồng Thanh Bang tao không ít. Hóa ra chỉ là để che mắt người khác để tiện việc rút lui như ngày hôm nay.

Trịnh Tài Bảo lúc này cũng không vui khi chính mình trở thành một quân cờ cho đôi phương qua mặt những người khác. Khi lấy người tô gia tranh chấp lợi ích với bang phải của hắn. Để cho người khác nhìn vào luôn cho rằng tô gia làm ra hành động muốn thâm tóm cách thế lực của hắc bang ở Thẩm Quyển làm người chường khổng phía sau giới hắc đạo của nơi này.

- Tao đang thắc mắc chỗ của mày có gì mà để tô gia nhắm vào. Thì ra cũng chỉ là màn dương đông kích tây đối với người khác. Nghĩ cũng là tô gia nhúng tay vào hắc đạo làm gì cũng không biết mày nghĩ sao mà lại đi đấu với họ.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng khác tò mò nếu nói Thẩm Quyển là nơi trung tâm của giới công nghệ châu á. Thì việc phát triển hắc đạo theo kiểu nhà hàng khách sạn các khu giải trí thường hay là những gì những bang phái xã hội kinh doanh thì nơi này Hồng Thanh Bang trụ vững được dường như có chút không đúng.

- Mày không biết đừng nói. Ở đây đúng là chỉ có vài chỗ làm ăn được. ngành dịch vụ thì đừng nói đến chỉ có lợi cho mấy tên làm công ty lừa hành thôi còn nơi ăn chơi giải trí bị hạn chế lắm. Bọn tao kinh doanh hắc đạo theo một con đường khác. Đó là copy linh kiện sản xuất. Cái điều kiện này còn kiếm tiền nhiều gấp mấy lần kinh doanh bang hội thông thường.

Trịnh Tài Bảo nói ra còn đường kinh doanh của mình theo cách mà Hồng Thành Bằng phát triển để cho thiếu kiệt nhận ra một việc sống ở nơi như thế nào thì sẽ có cách kiếm tiền ở nơi đó. Để xác minh rằng suy nghĩ của mình đúng Thiếu Kiệt mới hỏi Trịnh Tài Bảo.

- Bọn mày làm nhái linh kiện của các hãng điện tử nước ngoài để bán ra sao? Nếu như bị phát hiện ra sẽ dính vào một mớ rắc rối với cả quốc tế đấy.

- Thì có sau trước giờ đất nước này đâu có sử dụng đúng luật của cuộc chơi. Mà những linh kiện làm ra không phải chỉ một nơi. Tao chia nhỏ ra từng thành phần từng nơi. Cũng có công ty sản xuất điện tử hẳn hoi nếu có kiện tao đồ bừa là đó là thương hiệu công ty đặt cái tên khác là được họ kiện tao cũng kiện ở đất nước này tao sẽ nắm phần thắng chứ không phải người nước ngoài thắng.

Trịnh Tài Bảo đáp lại lời của Thiếu Kiệt một cách vui vẻ hẳn thừa nhận nhưng việc mình làm mà không cần phải lo ngại. Hơn nữa khả năng để những công ty lớn đó kiện Trịnh Tài Bảo ở quốc gia này thật sự đúng là phần thắng hoàn toàn không có.

Sau bao nhiêu năm gặp lại. Ở một vị trí khác Thiếu Kiệt chợt nhận ra cuộc sống của cái thằng bạn nói khổ của mình nếu không có gì thay đổi thì cũng là một người có tiền sống sung sướng mà không phải lo lắng điều gì.

- Xem ra cuộc sống mày không tệ. Ít nhất mày cũng biết cách làm ăn hơn khối người. Nhưng chỉ nhắm vào một lĩnh vực như thế ỏn không đó. Mày hai ai là người nghĩ ra cái con đường này vậy.

- Mày khinh thường tao quá rồi đấy. Không phải ngày xưa không có tiền mày nói là muốn có tiền thì phải tự mình làm ra đó sao. Tao còn nhớ mày nói xong câu đó liền kéo tao đi lụm sắt vụn. Nhớ câu đó của mày cả đấy. Cơ

hội là do mình tạo ra không phải do người khác. Sau này tao nghe được câu này nữa thì thấy lúc đầu mày đưa ra câu nói kia y chang nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 948: Xác Minh

Thiếu Kiệt lúc này chỉ mỉm cười hắc hắc không nói gì. Vì ai cũng có cuộc sống cho riêng mình. Đối với Trịnh Tài Bảo áp dụng những thứ mà đến hẳn lúc đó cũng không nghĩ rằng đó lại là đạo lý thì trên một phương diện nào đó Trịnh Tài Bảo đã thành công trong cuộc sống của hẳn.

- Trở về thôi! Có gì nữa thì cũng phải trở về đi rồi nói. Đứng ở đây cũng không làm được gì. Xe sắp đến rồi đến giờ rút đi chắc sẽ không có vấn đề gì đi.

Tử Nguyệt hiện tại bước đến bên cạnh Trịnh Tài Bảo nói với mọi người đang đứng. Cô dường như đã sắp xếp phương tiện cần thiết để đám người họ rời đi.

Thiếu Kiệt cũng chỉ gật đầu. Sau mọi chuyện hẳn vẫn còn an toàn với tính mạng của mình. Khi Thiếu Kiệt đến bên cạnh Blake định nói gì đó với anh ta thì trong người Thiếu Kiệt vang lên một âm thanh của hồi chuông điện thoại.

Thiếu Kiệt cảm ra cái điện thoại trên tay mình nhìn thấy một số điện thoại khá lạ hiển thị trên màn hình.

Hắn không biết là người nào đang liên lạc với mình trong thời điểm này nên cũng bắt máy. Vì biết được số điện thoại của hẳn ở đây chỉ là một số người quen biết.

- Alo tôi nghe!

- May quá vậy là con không bị gì. Bên này bố với dì con thoát khỏi đó rồi. Ông nội con đang cho lính đến đó hỗ trợ con sớm nhất. Còn về Mã Hóa

Đặng và Doanh Doanh ông ta đang trấn an mấy nhân vật trọng yếu. Lần này việc làm của con được lợi lớn lắm đấy.

Thiếu Kiệt không quá khó để nhận ra hần tiếp điện thoại của ai Tống Vũ. Kể từ khi Thiếu Kiệt hần bắt mảy đều không để cho đối phương nói một lời nào. Cho đến khi hần nói một đồng chuyện ngắt lời Thiếu Kiệt mới có dịp lên tiếng.

- Được rồi! Ở đây tôi sẽ không vấn đề gì. Hơn nữa có chút chuyện nhớ ông làm đây. Tô gia hiện tại trốn mất không còn người nào. Mấy người vòng ngoài hầu hết là những thành viên không liên quan tới gia đình họ. Ông xem tra lại tư liệu của Tô gia xem thử có vấn đề gì. Đây là họ muốn dứt áo ra đi không lưu luyến gì với mảnh đất này nên mới làm ra kế hoạch như thế này. Ông liệu việc mà làm.

Tống Vũ bên kia điện thoại cũng im lặng vài giây rồi mới lên tiếng hỏi lại Thiếu Kiệt như muốn chắc chắn rằng hần không nghe lầm về những thông tin mà mình nhận được.

- Việc này có chính xác không? Tô gia có lý do nào làm như vậy? Họ phát triển không phải rất tốt ở đây cũng như kinh doanh ở những nơi khác không tệ sao.

- Điều này ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai. Nhưng mà điều này là thật. không thể giả được. Ông không tin thì đến đây trong tay tôi còn Tô Hoàng Huy này chính hần là người kích nỏ để tô gia trở thành một bình địa dưới một đám thuốc nỏ mà họ đã chuẩn bị sẵn.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Tống Vũ một cách chắc chắn còn nhìn về phía Tô Hoàng Huy đang bị áp giải bởi những người của Hồng Thanh Bang. Tống Vũ xác thực được điều Thiếu Kiệt nói ban đầu không phải là mình nghe lầm lập tức gật đầu nhẹ một cái đáp.

- Được để bố đi xác minh việc này. Con ở đâu nhanh chóng trở về đi ông nội con không khéo lại nổi trận lôi đình bây giờ.

Tổng Vũ nói rồi cúp máy Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu nhìn vào điện thoại của mình hẳn vừa tắt máy đem điện thoại nhét vào trong túi thì một âm thanh không lẫn vào đâu được xuất hiện ở trên đầu.

Tiếng cánh quạt quay với tốc độ cao trên không trung cùng với những cơn gió thổi bay đất đá bên dưới lòng đường báo hiệu sự hiện diện của một chiếc trực thăng đang dừng lại trên đầu của hẳn.

Bốn sợi dây màu đen từ trên trời được thả xuống. Bốn người lính với bộ quân phục màu đen của mình từ trên chiếc trực thăng đu người theo sợi dây vừa chạm đất trượt xuống.

Những chuyển biến bất ngờ này làm cho Trịnh Tài Bảo há hốc miệng. Hẳn biết ở đây xảy ra động tĩnh lớn như vậy chắc chắn sẽ có người đến nhưng không ngờ lại nhanh như thế này. Vốn hẳn còn cho rằng chỉ có những người cảnh sát xuất hiện số lượng lớn đã là quá đủ,

Giờ thấy xuất hiện cả máy bay trực thăng hẳn bắt đầu lo lắng. Khi bạn là địa đầu xa hắc đạo có quen biết bạch đạo cảnh sát các thứ thì vẫn không thể dây vào quân đội. Chỉ có quân đội mới có thể điều động trực thăng các thứ như thế này.

Trong lòng hẳn thấm mắng một câu chỉ một mình hẳn nghe thấy.

- Con mẹ nó lần này chơi lớn rồi. Ở đâu ra quân đội thế này!

Không chỉ có hẳn cả Tử Nguyệt và đám người của Hồng Thanh Bang cũng không còn giữ được bình tĩnh ngồi bệt xuống đất để hai tay lên đầu mình. Họ chơi lớn đến mức nào thì cũng không đụng đến quân đội. Giờ

xuất hiện người của thế lực chạm đến phỏng tay này thì họ cũng không còn bình tĩnh được.

Cả bốn người lính từ trên máy bay đu dây xuống mặt đất. Cả bốn rất thuần thục. Súng hướng về những người đang ở dưới mặt đất như muốn quản lý cả toàn bộ khu vực cần thiết. Khi họ đạt chân xuống mặt đất. Nhanh chóng dùng một tay gỡ chốt gài của dây đai mình đang mang trên người khỏi sợi dây.

Phía trên thêm bốn người nữa cũng bắt đầu trượt xuống. Cả bốn người hướng những nòng súng về mấy người Hồng Thanh Bang và Thiếu Kiệt.

Không như nhóm người Hồng Thanh Bang Blake với Jackson lúc này tay cũng chạm vào khẩu súng lục của mình đứng che chắn phía trước Thiếu Kiệt cùng với thành viên Vô Ảnh.

Họ không phải là giang hồ đại đạo phải lo lắng với thế lực quân sự hoặc cảnh sát nhưng đối phương xuất hiện bất ngờ chưa biết mục đích là gì nên vẫn phải phòng bị.

Người quân nhân xuống mặt đất đứng cách Thiếu Kiệt không xa lúc này nhìn qua hiện trường đám người Hồng Thanh Bang không có cảm giác uy hiếp gì tiếp đến là nhóm người Thiếu Kiệt và Vô Ảnh liền nhú mày một chút.

Bản thân hẳn cảm giác mấy người này cũng không phải giới hắc đạo. Từng người toát ra khí thế của một quân nhân đứng nghĩa. Trên người dù không còn nhiều trang bị cần thiết nhưng vẫn cho thấy nếu chính diện đụng độ ngoài súng ống đang có sợ rằng hẳn cũng không đánh lại mấy người trước mắt này.

Trịnh Tài Bảo lúc này trên trán thậm không ít mồ hôi giả vờ tươi cười với người quân nhân gần mình thỏ thẻ nói.

- Sĩ Quan! Chắc mấy ngài nhầm chúng tôi mới thoát từ chỗ kia ra không phải đối tượng mấy người kiếm đầu. Thằng này là thằng kích nổ đấy. Gia đình hắn làm ra mấy cái chuyện vừa rồi. Bắt hắn về tra hỏi là ra.

Vừa nói Trịnh Tài Bảo vừa kéo Tô Hoàng Huy ra. Cho mấy người quân nhân thấy được hắn không phải là người làm ra việc oanh động cả một khu vực tô gia.

- Tôi biết cậu là ai! Trịnh Tài Bảo. Bang Chủ Hồng Thanh Bang. Kế thừa Hồng Thanh Bang từ Tử Tuyên. Còn cô ta là con gái của Tử Tuyên đi. Nên ở đây anh không có quyền nói.

Người quân nhân đang quan sát nhóm người Vô Ảnh bây giờ đáp lại lời nói của Trịnh Tài Bảo. Khiến cho Trịnh Tài Bảo im lặng không nói một lời. Đối phương biết cả thân thế hắn thì không có lý nào lại lầm.

Trịnh Tài Bảo hắn thấy lần này mình chọc ra cái sọt lớn. Chuyện Tô gia làm nhưng không có nghĩa là đám người khác không cần một người thế thân cho chuyện này.

Tô Hoàng Huy lúc này nghe thấy chỉ cười lớn với đám người Trịnh Tài Bảo lên tiếng đùa giỡn.

- Xem ra vừa rồi hùng hổ tấn công lên tô gia nhà tao cũng chỉ là một đám co đầu rụt cổ trước thế lực lớn hơn nhi.

- Mà im mồm lại!

Trịnh Tài Bảo đưa chân đạp lấy Tô Hoàng Huy một cái ngay vào khuôn mặt. Trước hành động đấy của hắn một người quân nhân bước đến ngăn lại

việc Trịnh Tài Bảo đánh Tô Hoàng Huy thêm.

Thấy đối phương không còn nằm trong việc kiểm soát của mình nữa Trịnh Tài Bảo cũng không làm gì mạnh động thêm. Hắn muốn đòi người trở lại cũng không được, Nhất là người làm ăn ở hắc đạo như hắn càng không muốn dây vào quân đội.

Lúc này người quân nhân đứng gần Thiếu Kiệt Nhìn cả nhóm người Vô Ảnh đang bảo vệ lấy một người thiếu niên. Hắn mới lên tiếng hỏi.

- Ở đây ai là Tống Long?

Câu hỏi của hắn bắt ngờ làm cho đám người của Hồng Thanh Bang nhìn nhau lắc đầu. Trong đám người họ không tìm ra ai là Tống Long giống như lời của người sĩ quan quân đội đã gọi. Nhưng chính thời điểm Trịnh Tài Bảo định lên tiếng không có thì Thiếu Kiệt đã nói.

- Các anh kiếm tôi làm gì?

Trịnh Tài Bảo lúc này cũng giật mình nhìn về Thiếu Kiệt và nhóm người Blake cùng Jackson đang tản ra hai bên chưa ra một lối đi cho Thiếu Kiệt.

Nhưng đã Thiếu Kiệt lên tiếng như thế Trịnh Tài Bảo cũng không lên tiếng làm gì. Hắn chỉ biết người chơi thân với mình tên Thiếu Kiệt. Còn ngoài ra những chuyện khác đều không rõ ràng lắm. Cũng giống như hắn khi đến quốc gia này đổi tên Trịnh Tài Bảo cái tên mà Thiếu Kiệt đặt cho hắn.

- Cậu là cháu của Tống lão. Như vậy thì ổn rồi! Chuyện ở đây tôi được Tống Lão giao trọng trách giải quyết. Tôi là Trung Tá Giang Chấn Lam. Những người của Hồng Thanh Bang này là sao với cậu?

- Nếu như ông đã nói thế thì tôi giao việc này cho ông. Còn về người của Hồng Thanh Bang thì Trịnh Tài Bảo là anh em kết nghĩa của tôi. Họ giúp tôi thoát khỏi cái bẫy của Tô Gia. Vốn Tô gia định để tôi đứng ra chịu trách nhiệm cho sự việc những thanh viên cao cấp lãnh đạo bị giết chết ở đây cũng với việc tôi chết ở đây không đối chứng. Hấn là người thoát ra duy nhất sẽ chỉ chứng điều này ảnh hưởng đến uy tín của ông tôi. Các anh liệu mà giải quyết rồi đưa ra đáp án cho ông nội tôi.

Đã đôi phương đưa người đến cho mình sử dụng Thiếu Kiệt không ngại đem mọi việc để cho đôi phương xử lý. Nhất là việc hấn cứu được những lãnh đạo cấp cao trong bộ máy quan chức của Thẩm Quyển không phải chuyện khó xác mình. Tô gia muốn đổ mọi chuyện lên đầu hấn thì hấn cũng không ngại để Tô gia và con đường vạn kiếp bất phục.

- Nếu vậy việc của Hồng Thanh Bang ở đây quân đội sẽ không nói gì. Xe của mọi người hiện tại đang ở trên đường. Vì lúc lên đây thấy họ là người của Hồng Thanh Bang nên chúng tôi đã giữ lại. Giờ để họ đưa mọi người rời khỏi đây. Tổng lão rất lo lắng cho cậu. Cậu nên liên lạc lại với ngài ấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 949: Mày Thoát Chết Lành Thứ Bao Nhiêu Rồi

Thiếu Kiệt không trả lời chỉ nhìn về nơi phía cuối con đường lúc này không ít những chiếc xe đang hướng về phía nhóm người Hồng Thanh Bang và hắn.

Người quân nhân thấy Thiếu Kiệt không đáp lại cũng im lặng. Việc hắn thấy sao nói vậy với mấy người như Thiếu Kiệt hắn cũng không tiện can thiệp vào việc nhà người khác.

Nhanh chóng không ít xe dừng lại ở sườn dốc. Dừng trước mặt Thiếu Kiệt với Trịnh Tài Bảo là một chiếc xe ô tô bảy chỗ. Hiện Tại dù đang thắc mắc không biết việc tại sao người quân nhân kia lại dễ dàng bỏ qua cho người của mình chỉ với một lời nói là huynh đệ kết nghĩa của Thiếu Kiệt.

Trong đầu của Trịnh Tài Bảo thật sự bức rức với sự tò mò của chính mình. Hắn biết Thiếu Kiệt trước đó nhưng thế nào. Nhưng hiện tại lại trở thành một con ông cháu cha đủ để người quân đội phải dè chừng thì có chút lạ lẫm.

Tử Nguyệt đưa tay mở cánh cửa xe đang đậu trước mặt họ để cho Trịnh Tài Bảo bước lên cùng với Thiếu Kiệt. Blake với Jackson cũng theo sau những thành viên của Vô Ảnh thì lên một chiếc xe cạnh đó. Trịnh Tài Bảo lúc này mới nói với người lái xe của mình.

- Cậu để cho hai người này lái xe đi. Tử Nguyệt em chỉ đường cho họ. Anh có chút chuyện nói với cậu ấy.

Người lái xe lúc này cũng bước xuống nhường chỗ của mình cho Blake. Tử Nguyệt cũng ngồi vào tay lái phụ bên cạnh. Cánh cửa đóng lại Trịnh Tài Bảo không đợi được đến lúc Blake đưa xe nổ máy đã hỏi.

- Ê! Chuyện này là sao? Tự nhiên mà nhận là Tống Long lại còn có tiếng nói với đám người quân đội kia nữa. Như vậy làm tao thấy thật sự khó hiểu đây không phải mà tên là Thiếu Kiệt sao? Ở đâu ra cái tên Tống Long thế?

Thấy Trịnh Tài Bảo không ngừng hỏi lấy những vấn đề mà hắn thắc mắc im lặng này giờ Thiếu Kiệt chỉ thờ dài một hơi. Đối với việc giải thích làm sao cho Trịnh Tài Bảo hiểu Thiếu Kiệt còn không biết bắt đầu từ đâu. Bởi vì có quá nhiều thứ đã thay đổi.

Hắn không còn là cậu nhóc chạy dòng dòng quanh xóm thích lo chuyện bao đồng. Hay tụ tập một đám nhóc phá làng phá xóm. Suy nghĩ của Thiếu Kiệt hiện tại là của hai con người dung hòa vào nhau bởi số tuổi ít ỏi đang thấy. Hắn trầm ngâm một chút mới có thể đưa ra một vài lời nói.

- việc này sao? Nói ra thì dài lắm tao cũng không biết mình nên bắt đầu từ đâu. Như vậy đi mà kể rõ những gì mà đã trải qua rồi làm sao được như thế này thì tao sẽ kể chuyện của tao cho mà biết. Như thế ghép nối lại dễ hơn. Bắt đầu từ lúc tao với mẹ tao rời khỏi nhà đi. Mà đã làm gì để chạy đến cái đất nước này.

Thiếu Kiệt muốn chỉnh lại những thứ cần thiết để có thể đưa ra câu trả lời cho Trịnh Tài Bảo tốt nhất trong thời gian hiểu được những gì Trịnh Tài Bảo đã trải qua và cơ duyên nào khiến hắn trở thành một bang chủ của một thanh phần hắc đạo không hề nhỏ ở Thẩm Quyển này.

- Chuyện của tao à! Đúng là nó có nhiều tình tiết đến giờ tao không nghĩ là mình trải qua được nhiều như thế. Mà cũng biết đó trước còn có mà làm việc cùng kiếm tiền có cuộc sống cũng không phải tốt nhưng có nơi để sống.

Trịnh Tài Bảo vừa nhớ lại những gì mình đã trải qua cuộc sông của chính mình. Ánh mắt hắn nhìn xa xăm về phía bầu trời đang bị trôi qua như dòng thời gian của quá khứ. Từng cảnh vật chạy qua liên tục sau ô cửa kính giống như một đoạn phim chiếu chậm của một cuộc đời con người.

- Ngày mày với mẹ mày đi! tao cũng không thấy có gì không đúng. Phải đến một tuần sau đó mọi thứ thay đổi nhanh lắm. Tiền công hàng ngày của tao cũng bị cắt đứt. Bà già đó không trả tiền tao như mỗi ngày mày hay đi đòi bã nữa. Tao thấy thế nên cũng không thiết ở lại nơi đó. Dựa theo số tiền của mày với tao kiếm được. Tao rời đi trong buổi tối hôm đó. Lang thang nơi này đến nơi khác. Đi từ chuyên xe này đến chuyên xe khác. Đến một ngày tao đến tận biên giới.

Thiếu Kiệt nhìn ra được Trịnh Tài Bảo nói ra những chuyện này nhẹ nhàng nhưng trong đó chắc chắn sẽ không thể nào bình yên. Số tiền của Thiếu Kiệt và Trịnh Tài Bảo lúc đó cũng không nhiều. Để một thằng nhóc như Trịnh Tài Bảo đi tới đi lui các nơi như thế là không thể nào.

- Mày làm sao làm được! Đoạn đường dài như thế lúc tuổi của mày làm sao có thể đi được!

- Có gì đâu mà không được! tao đem tiền của tao với mày có đem ra lãnh vé số bán. Cứ mỗi ngày tao đi một ít lấy vé số của một đại lý gần nhất. Chỉ nhắm vừa đủ để sống một ngày là được. Chiều thì bán vé dò số dọc đường quốc lộ. Con đường đó người đông lại kiếm được khá nhiều. Cứ thế mà đi thôi tôi vào chợ ngủ sáng dậy sớm khi chợ bắt đầu. ở Chợ xin khuôn vác kiếm bữa sáng. Vì tao nhớ nên tiền cũng bị ăn chặn không ít. Nhưng cuộc sống mà lúc đó mình lệ thuộc người khác đâu thể nào muốn gì cũng được.

Thiếu Kiệt cũng im lặng với một người như Trịnh Tài Bảo sống được với những mảnh lời nhỏ nhất của chính mình đã làm ra cho Trịnh Tài Bảo

xem. Lại có thể kéo dài một mạng sống. Kéo dài cuộc sống của một con người dù khổ cực nhưng vẫn có thể tồn tại trên cuộc đời này.

Tử Nguyệt ngồi trên tay lại phụ nhìn qua kính chiếu hậu của xe lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy kể về quá khứ của mình trước khi qua biên giới. Thì ra tất cả những nhìn nhận về cuộc sống con người đều từ những thời gian khổ cực đó mà ra. Nhưng lúc gặp Tài Bảo. Bên người anh đã không ít người. Nói như vậy là anh ấy trên con đường này đã tạo lập một vị thế cho riêng mình rồi. Bây giờ bố tôi mới thu nạp anh ấy sau những trận tranh chấp địa bàn của Tài bảo với mấy thế lực nhỏ khác.

Thiếu Kiệt gật đầu nhìn Trịnh Tài Bảo. Việc hiện tại hẳn trở thành Bang chủ của Hồng thanh Bang như thế nào thì Thiếu Kiệt có thể đoán được năm mươi phần trăm. Đối với việc này không quá khó đoán. Đôi lúc những người hắc đạo vẫn tuyển chọn người kế thừa mình từ trong những kẻ nổi bật của bang hội.

Trịnh Tài Bảo đã sống được thời thiếu niên như vậy đã không còn là kẻ tầm thường ánh mắt hạn hẹp trong xã hội chưa biết mùi vị khắc nghiệt của cuộc sống là gì.

- Lúc đó cũng vì tình huống bất đắc dĩ mà thôi. Nếu như muốn sống giữa lựa chọn cố thủ giữ lấy mình thì chỉ có cách chủ động đem nó đánh tan. Mà đơn độc không làm được việc gì. Cố gắng cũng chỉ một mình mình làm được một việc. Nên trên đường du hành của mình tao lôi kéo mấy tên bụi đời như tao. Cứ như thế có người đến kẻ đi. Không nhất định sẽ trung thành. Nhưng có thể giúp tao có chỗ đứng cần thiết không phải lo đến mình bị ức hiếp vì đơn độc.

Tử Nguyệt im lặng gật đầu thừa nhận. Với việc một mình Trịnh Tài Bảo muốn một mình làm mọi việc kiếm tiền dù hẳn không đụng chạm đến ai nhưng không có nghĩa là người khác không kiếm chuyện với hẳn. Thân cô thế cô cách để thoát khỏi việc này là bên cạnh hẳn cần có người số lượng người lớn hay nhỏ cũng gọi là thế lực để người muốn đối phó hẳn phải dè chừng mà không dám động thủ.

- Cứ thế tao đến đâu chiếm địa bàn ở một số chỗ thu phí bảo kê đến khi cảnh sát để ý thì rút đi. Tiền thu được chia đều cho toàn bộ mọi người. Tao thì để dành cùng với những người muốn đi với mình tiếp tục chặn đường du hành. Còn ai muốn dừng chân thì bọn tao cũng không nói gì. Cho đến khi tao lên vùng biên giới. Nơi đó có một công việc với người của mình tao thấy đây là điều thích hợp. Chiếm núi làm vương tao thu tiền vận chuyển của đám cừu vận ăn tiền từ người cần dỡ hàng. Rồi sau này mới gặp bố của Tử Nguyệt. Còn mày chuyện của tao như thế là xong rồi đó. Giờ tới mày.

Trịnh Tài Bảo sau khi kể lại những gì trong quá khứ của mình cho mọi người nghe tâm trạng trở lại bình thường nhìn Thiếu Kiệt tươi cười châm chọc như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Xem ra cuộc sống mày khổ thì có khổ nhưng mà đã được hồi báo rồi đúng không. Tao thì cuộc sống không đặc sắc như mày. Có nhiều thứ không đầy chiến tích huy hoàng như mày đâu. Cuộc sống của tao nó bình thường lắm.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa đáp lại lời nói của Trịnh Tài Bảo. Hẳn bắt đầu kể lại những gì mình đã trải qua từng giai đoạn một giống như những gì Trịnh Tài Bảo đã kể cho chính Thiếu Kiệt nghe về cuộc sống của mình khi cả hai tách ra.

Cứ nghe Thiếu Kiệt nói cuộc sống bình thường không có gì đặc biệt. Nhưng Trịnh Tài Bảo thật sự không ngậm được mồm. Hẳn đi theo những gì

Thiếu Kiệt thuật lại mà mắt tròn trừng nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm không thốt lên được một lời nào.

Tử Nguyệt trước còn thấy cuộc sống của Trịnh Tài Bảo trước khi gặp mình đã là một ly kỳ khúc chiết giờ nghe đến những gì Thiếu Kiệt đã trải qua, Cô cũng không ngậm được miệng của mình bắt buộc quay xuống nhìn cho rõ người anh em kết nghĩa với Trịnh Tài Bảo như thế nào. Bởi vì những gì cả hai trải qua đều không phải bất cứ người thường hay một đoạn video nào có thể diễn tả hết cuộc sống đầy những tình tiết của hai người. Cô nhin không được cho đến khi Thiếu Kiệt kết thúc chuyện của mình gần năm phút cô mới thốt lên một câu.

- hai người đúng là anh em mà! Chuyện như vậy mà cũng để hai người làm ra cho được. Không thể nào tinh được một người với một người trải qua những chuyện hoàn toàn vượt sức tưởng tượng của tôi.

Không chỉ riêng Tử Nguyệt, Trịnh Tài Bảo khi bị lời nói của Tử Nguyệt kéo lại hoàn hồn thì nhìn Thiếu Kiệt tròn trừng mắt mắg.

- Con mẹ nó chuyện như vậy mà cũng làm ra được! Mà y liêu quá rồi đó. Chuyện này của mà y mà đem làm phim sợ rằng còn đặc sắc hơn phim hành động mỹ. Móa nó ly kỳ, Mà y thoát chết lần này là lần thứ bao nhiêu rồi. Đúng không phải người mà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 950: Có Quan Hệ Nên Sử Dụng

Không đáp lại lời của Trịnh Tài Bảo. Thiếu Kiệt chỉ nhún vai một cái tỏ vẻ những chuyện này diễn ra không phải hẳn muốn mà tự nhiên nó kéo đến. Thiếu Kiệt làm cho Trịnh Tài Bảo cũng không hiểu được thế giới quan mà hẳn với Thiếu Kiệt trải qua có gì đó giống như một trò chơi của tạo hóa.

Nhưng chỉ trong phút chốc thứ giãn với chính người bạn của mình Thiếu Kiệt trở lại với dáng vẻ nghiêm túc nói.

- mà với vợ mà biết chuyện này được rồi đấy. Đừng để người khác dây vào! Việc lần này nguy hiểm khá lớn không đùa được đâu. Nó liên quan tới tính mạng không phải một người là tao hay mà kéo theo rất nhiều người vào chuyện này.

Sự nghiêm túc của Thiếu Kiệt khiến cho Trịnh Tài Bảo hiểu được hẳn không được hé lộ một điều gì từ những thông tin mà mình mới biết được. Cũng như đây là một bí mật của tất cả mọi người trên chiếc xe này.

- Vậy sắp tới mà định như thế nào. Tự nhiên ôm vào mình nhiệm vụ như vậy. Nhưng tao thấy khá thú vị đúng là mà lúc nào cũng có thể làm ra tiền được hơn nữa còn làm ra rất nhiều tiền. Nuốt được cả tencent không phải là chuyện tao có thể muốn hay không.

Trịnh Tài Bảo sau khi hiểu được những việc của Thiếu Kiệt đã trải qua nhưng đối diện với những thứ nguy hiểm trước mắt. hẳn thật sự không biết Thiếu Kiệt sẽ làm ra hành động như thế nào. Hẳn muốn hiểu rõ hơn những bước tiếp theo để có thể trợ giúp Thiếu Kiệt một cách tốt nhất.

- Cũng không hẳn là quá nguy hiểm với chính mình nhưng có những thứ tao vẫn chưa dự đoán được tổng thể nhưng ở một khía cạnh khác tao muốn

hỏi mày. Mày chỉ muốn phát triển đến như thế thôi sao. Hồng Thanh Bang lúc nào cũng là một thế lực hắc đạo không có tiếng nói trong mắt người khác à.

Thiếu Kiệt nhìn về Trịnh Tài Bảo nói ra ý kiến của mình khiến cho hắn trầm mặt không ít. Dù nhiều lần muốn có thể bước ra ánh sáng của chính giới hắc đạo nhưng đến giờ Trịnh Tài Bảo vẫn còn nằm trong vòng tròn đó không thoát ra được.

Nếu ở một nơi khác hắn có thể làm nhiều thứ để bước chân từ bóng tối ra ánh sáng nhưng ở đây. Nơi cái thành phố khó khăn cho những dịch vụ du lịch là những thứ mà giới hắc đạo vẫn làm để tẩy trắng quá khứ của mình Trịnh Tài Bảo đến giờ vẫn chưa tìm được lối thoát.

- Không phải không muốn mà chúng tôi thật sự làm không được. Trước đây Hồng Thanh Bang chỉ dựa vào những con người xa xứ đến đây lập nghiệp không ít người ở Hồng Thanh Bang vốn chỉ là những công nhân ở các công trình. Họ đến nơi này để làm việc. Sau khi công trình xong thì cũng không nơi nào để đi. Làm công ty xây dựng không ít rủi ro và nguồn tài chính không hề nhỏ. Nên việc này dường như vô vọng.

Tử Nguyệt bây giờ mới đáp lại lời Thiếu Kiệt thay cho Trịnh Tài Bảo bởi hiểu rõ việc Hồng Thanh Bang muốn bước ra bên ngoài hay không cô là người hiểu rõ nhất. Đối với những việc khác cô không quan tâm đến nhưng đây lại là ý nguyện của bố cô khi giao lại Hồng Thanh Bang cho Trịnh Tài Bảo.

- Vậy thì tại sao. Hồng Thanh Bang bây giờ lại kinh doanh những thứ kia được. Không phải theo như lời cô nói thì những người của Hồng Thanh Bang đều không biết gì về công nghệ hay linh kiện sao?

Thiếu Kiệt bây giờ muốn thật sự hiểu rõ làm cách nào mà Trịnh Tài Bảo lại trở thành một người cầm đầu đường dây làm nhái linh kiện điện tử của các thương hiệu lớn. Nếu như theo như những gì Tử Nguyệt nói tất cả những thứ Trịnh Tài Bảo đang làm rất xa với những gì mà cô đã nói.

- Đúng vậy! Có những thứ mà chúng ta hoàn toàn không thể hiểu nổi khi mà cách cửa này đóng lại sẽ có cách cửa khác mở ra. Thị trường xây dựng không còn nhưng lại mở ra một thị trường khác là nhu cầu bảo an và canh gác cho những công ty nằm trong những công trình này. Cứ như thế bố tôi mở ra công ty bảo an. Đi nhận bảo vệ các công trình nhà máy cần thiết trong toàn bộ Thẩm Quyển này. Vì không ai có đầy đủ người để làm với những công ty ở đây. Chỉ có những công nhân được đổi vị trí đổi một bộ đồng phục khác thôi.

Tử Nguyệt nói ra sự hình thành nên cả toàn bộ bố cục mà bố cô đã làm ra và đạt được khi cô chính là người chứng kiến. Thiếu Kiệt bây giờ mới gật đầu. Nhìn từ những vấn đề này hẳn đã đoán được đường đi nước bước cần thiết. Mở rộng thị trường bảo an. Để nhân viên Bảo an lấy được thứ cần thiết ra ngoài. Từ đó dựa theo vật mẫu làm ra những bản sao chép là một vấn đề đơn giản.

- Xem ra bố cô cũng có tầm nhìn rất lớn chứ không phải không nhỉ. Tôi nghĩ cả quá trình đó khó khăn không ít đi. Nếu như không thì Hồng Thanh Bang cũng không tồn tại đến lượt Trịnh Tài Bảo đâu.

- Điều này thì tôi xác nhận thật sự. Những ngày đó mỗi ngày bố tôi đều chìm trong cảnh đánh đấm với những thế lực khác. Nhất là những người thấy được cơ hội làm ăn từ những công ty đang ở tại Thẩm Quyển này.

Trịnh Tài Bảo im lặng để cho Tử Nguyệt đối đáp với Thiếu Kiệt hẳn không nói gì cho đến đi Tử Nguyệt dứt lời. Vì việc Thiếu Kiệt đề cập đến

sự phát triển mà hẳn đang thật sự muốn nhắm đến. Hắc bang thì vẫn chỉ là một thế lực không ai chấp nhận.

Nắm đám có lớn tiền có nhiều, nhưng với việc ra mặt đối với những thứ không nằm trong quyền hạn của mình hắc bang sẽ không có tiếng nói nào để người khác chấp nhận.

- Mà nói đến việc tao có muốn triển Hồng Thanh Bang hay không thì chắc mà cũng đã có cách thức làm việc này đi. Nếu không mà sẽ chẳng nhắc đến như thế đúng không.

- Cũng không hẳn. Vốn tao không nghĩ là mình sẽ nhảy vào cái việc này nhưng nếu có nguồn lực mà không dùng thì tao thấy có lỗi với bản thân hơi bị nhiều. Với lại mà cũng không phải người khác đưa cho mà không can thiệp cũng ổn thôi.

Tuy không biết Thiếu Kiệt đang suy nghĩ điều gì trong đầu nhưng qua lời nói của hẳn. Trịnh Tài Bảo với Tử Nguyệt đều có một đáp án cho mình. Thiếu Kiệt đã có cách để hẳn và Hồng Thanh Bang đi lên một con đường chính quy.

Hiện tại dù Hồng Thanh Bang có một võ bọc là công ty cung cấp nhân viên bảo an đi nữa nhưng người trong giới đều hiểu đây chỉ là được hình thức bên ngoài để che mắt người khác. Bên trong vẫn là một tổ chức hắc đạo không dám lộ diện với thế lực có tiếng nói.

- Mà nói đi nếu thật sự có cách tốt tao nghĩ mình đã tìm ra được từ lâu rồi mới đúng. Ở quốc gia này nước sâu lắm. Nếu muốn cai biến từ một bang phái giang hồ thành một công ty không dính dáng gì đến quá khứ nó tương đối khá khó.

Trịnh Tài Bảo nói ra suy nghĩ của mình. Hấn không phải là không nghĩ đến vấn đề này. Cả hấn và Tử Nguyệt đều thấy không có được con đường nào chỉ ngoài việc dùng linh kiện khai làm ra những sản phẩm không đủ chất lượng đem ra thế giới bên ngoài việc này đem lại lợi nhuận nhưng nó cũng không chính thống. Mọi thứ buôn bán đều là bí mật vận chuyển bí mật giao hàng.

Nếu bị phát hiện ra ít nhất phải bỏ toàn bộ hàng hóa để cứu lấy người vì tiền phạt phải chịu hấn và cả Hồng Thanh Bang thật sự chịu không nổi.

- Mà có đường nhưng chưa nghĩ đến. Đúng vậy con đường này không khó mà cũng không dễ. Chỉ là thật sự mà muốn hay không thôi. Nếu một ngày Hồng Thanh Bang bị người khác đụng tới lôi ra những tội trạng này mà nghĩ chịu được hay không? Đừng nói với tao là việc mà buôn bán đó những người kia không biết. Chỉ là họ ngó lơ vì không được lợi gì của mấy công ty lớn kia thôi. Nếu như những công ty kia thật sự mang lại lợi ích cho họ. Mà là người bị đám người có chức quyền đụng tới đầu tiên.

Lời của Thiếu Kiệt Trịnh Tài Bảo không thể phản bác. Hồng Thanh Bang kinh doanh điều gì thì không ít người biết. Giới hắc đạo càng không phải là chuyện mới lạ gì. Nhưng Hồng Thanh Bang không đụng tới đường phát tài của họ để tránh đối mặt với tranh chấp họ cũng không làm gì đến Hồng Thanh Bang.

Nhưng nếu chuyện này theo chiều hướng có người cạnh tranh mà không phải thế lực chỉ đánh đấm cho có tạo thế để trốn đi như tô gia thì Hồng Thanh Bang đã là con cá nằm trên thớt.

- Điều này thì tao thừa nhận. Nhưng mà nói xem con đường đó là gì? Mà phải vẽ ra được bố cục cần thiết tao mới suy nghĩ được mình làm được hay không chứ.

- Cái này tương đối dễ. Họ thức hóa mọi thứ của mày thành một công ty tư nhân đúng nghĩa. Hiện tại người của mày đã nắm giữ cách lấy được công nghệ và sản phẩm của mấy công ty kia. Vậy tại sao mày không dùng tiền kiếm được ra đăng kí một thương hiệu đi. Sử dụng chính những thứ người khác phát minh. Dem về làm lại dưới cái tên thương hiệu của mày. Người mày đã sao chép được các thứ cần thiết vậy làm nó thành chính quy không phải tốt hơn sao?

Thiếu Kiệt cười cười nhìn chính Trịnh Tài Bảo đang ngăn người không hiểu việc muốn hắn làm thành chính quy có ý nghĩ gì. Vì hắn có lấy được sản phẩm có đăng ký kinh doanh chính thức thì vẫn là một sản phẩm không đúng với chất lượng thật của nó.

- Chuyện này không dễ thực hiện đâu. Chưa nói đến làm được hay không nhưng mà mày nghĩ sao đám linh kiện của mấy công ty đó chuyển qua chỗ tao lại thành sản phẩm của chính công ty tao. Người ta không kiện đã là may rồi còn ở đó làm chính quy.

- Mày đừng quên. họ không kiện mày trước đây là thật. Nhưng hiện tại lại khác. Trên bàn cờ của ai người đó làm chủ. Mày đang là anh em với một thằng con ông cháu cha có tiếng nói đấy. Mày nghĩ nếu các công ty nước ngoài kia kiện. Họ đứng về phía tao hay là đám người nước ngoài kia. Có quan hệ mà không sử dụng là thằng gốc mày không biết à.

Chỉ vào chính mình như muốn nhắc nhở cho Trịnh Tài Bảo rằng trước kia hắn làm không được việc này nhưng giờ hắn có thể làm được bởi vì hắn là anh em kết nghĩa với chính Thiếu Kiệt hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 951: Cậu Muốn Mình Có Lợi Ích Gì

Tử Nguyệt bây giờ cũng im lặng. Ở quốc gia này những người có con cháu đều để con cháu mình không nên ra mặt làm hợp tác với những công ty nào đó để tránh cái gọi là nâng đỡ công khai. Hoặc là giúp đỡ ngầm. Thiếu Kiệt lại đề nghị dùng danh nghĩa của hắn làm việc là điều Tử Nguyệt thấy khá khác thường.

Vì nếu sử dụng tên tuổi Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ kéo không ít thế lực sẽ đầu nhập. Nhưng Thiếu Kiệt lại muốn Trịnh Tài Bảo làm một công ty tư nhân. Vừa không cho người khác cơ hội nhúng tay vào vừa lại công khai rằng đây có thể là nơi hắn kiếm tiền. Một việc như thế nằm ở hai khía cạnh đối lập rất khó có thể hình dung.

- Cậu khuyên chúng tôi thành lập công ty tư nhân để kinh doanh vấn đề này. Nhưng chỉ với việc để nó thành công ty tư nhân không phải mấy người khác sẽ nhắm vào hay sao? Cậu đừng nói tôi là họ không nhìn chăm chăm vào cái công ty này khi cậu lại công bố ra ngoài chồng tôi với cậu là anh em kết nghĩa.

Thiếu Kiệt thấy Tử Nguyệt thắc mắc không phải không đúng. Với người khác nếu như tìm được lý do để bợ đỡ cấp trên hoặc người có thế lực họ không ngại làm những việc không mấy hay ho gì.

Trong khi đó ngoài mặt Thiếu Kiệt đã công khai cũng Trịnh Tài Bảo có quan hệ. Leo lên được tổng gia để có một phần hảo cảm cho con đường thăng tiến của mình ai mà lại không muốn. Để Trịnh Tài Bảo làm một công ty tư nhân những người thấy được cơ hội lại bị dập tắt ý nghĩ của mình chưa biết chừng là điều không tốt cho lắm.

- Không hẳn là bất lợi. Cô nên nhớ rằng Trịnh Tài Bảo trước giờ không có tôi vẫn sống tốt với Hồng Thanh Bang trước sau gì cũng phải đi bước này. Đối với việc muốn tẩy trắng nếu như bước ra một bước đám người kia sẽ nhìn chăm chăm vào Hồng Thanh Bang. Hiện tại nó còn mang tiếng là hắc đạo. Họ không nhúng tay vào vì không muốn lý lịch bị bôi đen. Nhưng tôi với cậu ta lại khác. Tôi không làm trong thể chế nhưng có tên trong thể chế. Mà dường như tên này cũng không tốt lành gì.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa cười cười. Đối với việc hắn đang nắm giữ việc khống chế và kinh doanh ở tam giác vàng. Tử Nguyệt với Trịnh Tài Bảo có thể vừa mới biết nhưng đám người đầu não của quốc gia chắc đã không xa lạ gì với việc này.

Giờ Thiếu Kiệt hẳn có đặt một chân vào giới hắc đạo của Thâm Quyển cũng không có gì không phù hợp. Hắn đã chứng không được cả tam giác vàng thì một Hồng Thanh Bang như thế này đám người kia cũng không nói được gì.

- Thì ra là thế. Cậu thì không bị người khác dám xen chân vào bởi lý lịch cậu cũng không tốt nhưng những người muốn thăng tiến trong chốn quan trường. Thế nên cậu mới đề cập ra làm công ty tư nhân vừa khẳng định Hồng Thanh Bang là sở hữu cá nhân và cũng để cho mấy người kia không động đến công ty này của chúng tôi.

- Đúng vậy! Xem ra cô hiểu được một chút rồi đấy. Việc của Hồng Thanh Bang có kiếm được hay không là do hai vợ chồng làm việc tôi chỉ có thể cho mượn mặt mũi để làm việc mà không phải là đứng ra kinh doanh.

Trịnh Tài Bảo im lặng nghe đôi thoại của Thiếu Kiệt với Tử Nguyệt xong cũng trầm mặt trên chiếc xe lúc này chỉ có sự im lặng của hắn như đang tính toán điều gì đó dựa theo những gì Thiếu Kiệt đã nói.

- Cạc của mày đưa ra không phải không tốt nhưng có mấy thứ tao thật sự không nắm chắc cho lắm nên đến này vẫn không thoát ra khỏi vòng lẩn quẩn này. Việc linh kiện có thể không nói. Đúng là người của tao có thể lấy ra được. Nhưng nó ứng dụng trên một bản thiết kế của đối phương. Nếu đem ra thì vẫn chậm hơn trên thị trường càng cho mọi người biết đó là sao chép của công ty nào của hãng nào. Như vậy không phải khó sống sao? Người ta mua hàng thật làm gì để ý đến một công ty nhỏ phát hàng ra một sản phẩm ăn theo.

Trịnh Tài Bảo đưa ra cái khó mà hắn thấy trước giờ vẫn không bước ra khỏi ranh giới này được. Đơn thuần mà nói mỗi linh kiện đem ra để bọn hắn làm lại theo một phiên bản giá thành thấp hơn chất lượng không ổn định như của đối phương. Nó cũng chỉ là một sản phẩm bị đào thải không hơn không kém.

- Mày khờ quá. Đã nói đến đó còn không biết nữa tao cũng bó tay. Giờ một sản phẩm của chính hãng và một sản phẩm sao chép mày bán cùng một giá thì ai mà mua. Thị trường mày nhắm đến là ai chứ không phải mày bán sản phẩm thương hiệu nào hiểu không.

Nghe Trịnh Tài Bảo nói đến vấn đề sản phẩm của hắn làm ra với sản phẩm của chính công ty sản xuất Thiếu Kiệt thấy rằng Trịnh Tài Bảo đang hiểu sai lời của mình nên muốn đưa ra đường dẫn cho Trịnh Tài Bảo định hướng về công ty mà hắn sẽ nắm giữ.

- Thị trường. Trước giờ bọn tao chỉ làm nhái những sản phẩm có thương hiệu nhưng nó lại có một vấn đề là hàng của bọn tao là hàng nhái. Sử dụng hệ điều hành của chính công ty sản xuất hoặc là phần mềm ứng dụng cho sản phẩm giả đó hoàn toàn không được. Nếu không tao đã đau đầu làm gì.

Tử Nguyệt và Trịnh Tài Bảo đã thử rất nhiều lần về việc này nên cam đoan với Thiếu Kiệt rằng dù làm giả có giống thật đi nữa thì bọn hắn cũng

không thể nào sử dụng được những phần mềm được định hình sẵn trên một khung sườn bản thiết kế chính quy.

- Tao nói mày còn mơ hồ việc chỉ buôn bán linh kiện và làm giả một sản phẩm đúng nghĩa. Mày nghĩ xem không có gì là không thay đổi được. Nếu như mày đánh lừa được hệ thống của chính sản phẩm từ linh kiện mày làm ra. Nó không khác với sản phẩm chính hãng là mấy nên việc này có thể tại mày còn làm bằng thủ công mà không qua máy móc thôi. Hãy để máy móc làm thứ mà mày không làm được.

Thiếu Kiệt so sánh từ chính trong trí nhớ của mình về những sản phẩm trôi nổi làm giả kiểu dáng cá đồ điện tử của thời điểm này. Hầu hết tất cả được gia công bằng tay và được lắp đặt một cách sơ sài hầu hết đều có một chút tí vết của việc sản xuất bằng tay mà không phải chi tiết tỉ mỉ như của máy móc gia công.

Trịnh Tài Bảo với Tử Nguyệt nhìn nhau. Vì họ chỉ nói có Thiếu Kiệt biết công việc của mình hầu hết là buôn bán linh kiện hoặc sản phẩm giả mạo, cũng chưa hề đề cập đến dây chuyền sản xuất những thứ này được làm bằng tay từ những người thợ đến Thẩm Quyển tìm kiếm công việc để mong có cuộc sống ổn định.

- Sao mày biết những thứ tao làm ra đều làm bằng tay. Những thứ đó được làm rất cẩn thận tỉ mỉ nếu nhìn vào vẻ bên ngoài í ai nhận ra được chỉ là có vài chỗ kích thước và độ tinh xảo không bằng thôi. Nhưng nhìn sơ qua làm gì nhận biết được.

- Đây là điều tao nói đấy. Mày sản xuất thủ công đối phương sản xuất bằng máy móc độ chính xác là tuyệt đối mày nhắm người của mày lắp ráp các linh kiện không để lại vân tay. Không có những thứ bị lỗi nhẹ như màu sơn hay các thứ bên ngoài sao. Tất cả cái này chắc chắn sẽ có nhưng mà

mày không chịu đầu tư vì không có quá nhiều tiền và cũng không biết làm từ đâu.

Thiếu Kiệt nói thẳng thừng khiến cho Trịnh Tài Bảo gật đầu. Tử Nguyệt bây giờ phải nhìn Thiếu Kiệt bằng con mắt khác. Trong mắt cô hiện tại người thanh niên được chồng mình xem như là một người kinh doanh rất giỏi đúng là nhìn nhận được từ một việc nhưng khá nhiều khía cạnh khác nhau.

Hồng Thanh Bang nhìn như lớn mạnh với việc làm giả đồ điện tử và linh kiện của các thương hiệu nổi tiếng đặt tại thẩm quyền. Nhưng nó không thoát khỏi lối mòn. Việc chi trả cho quá nhiều người ở những phân đoạn làm việc đều ngốn hết hai phần ba tài chính của Hồng Thanh Bang.

- Tao nói đúng rồi phải không? Nếu không mày cũng không im lặng như vậy. Nghe lời tao nhập đúng chuẩn máy lắp ráp điện thoại các thứ cần thiết đi. Đã làm giả thì phải giả thật giống. Mới kiếm được thị trường cần thiết. Nếu không kiếm được nơi nhập cái này thì tao kiếm cho. Quan trọng mày muốn chơi đến cỡ nào thôi.

Thiếu Kiệt nhìn Trịnh Tài Bảo rồi cười cười nói khích hấn. Vì khả năng Trịnh Tài Bảo tham gia vào cuộc chơi này xem như đã định. Nếu ngay cả Thiếu Kiệt có thể nói rõ ra những điểm yếu trong sản phẩm hấn đang làm. Người tiêu dùng có thể bị lừa gạt một lần hoặc hai lần là họ sẽ có kinh nghiệm nhìn hàng hóa. Lúc đó sản phẩm do chính Hồng Thanh Bang làm ra cũng không còn nguồn tiêu thụ.

Người tiêu dùng ngày càng thông minh họ biết mình cần gì và sẽ tìm hiểu mặt hàng đó như thế nào. Không còn mù mờ như trước nữa là điều chắc chắn.

- Mà nói đi ngoài việc phải nhập máy móc cần thiết tao còn phải làm gì nữa. Nếu chỉ với máy móc thôi không thì đám người có tiền đã nhảy vào cái bánh này rồi. Khi đó tao sẽ có đối thủ cạnh tranh không phải một mình một chợ như thế này.

Trịnh Tài Bảo giờ hít một hơi thật sâu đưa ra câu trả lời của mình cho Thiếu Kiệt biết. Hắn thấy không chỉ đơn thuần là máy móc mà cần phải có những thứ gì đó mới có thể tồn tại trong cái ngành nghề công nghệ này.

- Chính xác! Suy nghĩ mày không sai. Nếu chỉ là một thằng sao chép sản phẩm thì hạn mức chỉ có thể và luôn đi sau người ta nhưng nếu mày có một bộ phận nghiên cứu phát triển sản phẩm dựa trên các thông số của các thương hiệu lớn và mô phỏng lại linh kiện đối phương theo một hình thức riêng mày thì chúc mừng mày trở thành một nhà sản xuất kinh doanh điện tử cho riêng mình.

Thiếu Kiệt vỗ vai của Trịnh Tài Bảo nói ra con đường mà hắn sẽ phát triển lên đến mức không còn là một người sao chép lại các thương hiệu lớn và đứng vững chân vào công cuộc sản xuất phân phối kinh doanh ngành hàng điện tử công nghệ của các quốc gia lớn.

Tử Nguyệt lúc này âm trầm suy nghĩ một vấn đề mà cô cho rằng mình thật sự cần thiết phải hỏi. Bởi nếu Thiếu Kiệt đã nghĩ được như vậy. Tài sản lại nhiều một công ty công nghệ dựa trên ông lớn tencent có làm ra thêm một công ty sản xuất kinh doanh điện tử vẫn là có thể vậy tại sao Thiếu Kiệt lại đề cập vấn đề này với vợ chồng cô.

- Vậy trong việc này cậu muốn mình có lợi ích gì. Nếu không cậu cũng không thuyết phục chồng tôi nhảy vào việc này đâu nhỉ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 952: Lấy Trên Lợi Nhuận

Thiếu Kiệt dường như rất vô tư trong việc này hần mỉm cười nhìn Tử Nguyệt làm ra vẻ hiển nhiên đôi vai của mình nhường lên một chút tỏ thái độ rõ rệt.

- Đúng vậy khi kinh doanh thì phải nhìn thấy cái gì có lợi mà làm. Hồng Thanh Bang không phát huy được điều cần thiết thì tôi có thể tham gia thôi. Đơn giản đôi bên hợp tác lẫn nhau. Tôi có thể lực để Hồng Thanh Bang không phải rắc rối về sau. Vậy một đũa là anh em không cùng nó kiếm tiền thì kiếm ai đây.

Vừa nói Thiếu Kiệt vỗ vai Trịnh Tài Bảo một cái xem ra rất vui vẻ. Trong khi đó Tử Nguyệt lại trầm ngâm. Đúng là nếu Hồng Thanh Bang không có một người đỡ đầu trong chốn quan trường. Để tồn tại mãi thành một thế lực ở Thẩm Quyển chắc chắn sẽ không ai muốn.

Vì sẽ không ai muốn một thế lực không nắm bắt được làm chủ một khu vực phức tạp với những nhà đầu tư trong nước và nước ngoài được khuyến khích đầu tư ở đây. Tạo ra những việc làm và những xưởng sản xuất hàng hóa đi khắp thế giới. Nếu vấn đề an ninh nhóm người của chính quyền không thể kiểm soát được các tốt nhất là loại bỏ thế lực này.

- Sao nào đôi bên cùng có lợi hơn nữa tôi cũng không chỉ dựa vào chén cơm của thằng này mà ăn chung. Việc phát triển các sản phẩm dựa trên của những công ty kia tôi sẽ bỏ tiền mời chuyên gia công nghệ về cải tổ lại tất cả những gì Hồng Thanh Bang lấy được chỉnh sửa linh kiện đưa ra một sản phẩm mang đậm tính chất của công ty sao nào?

Trịnh Tài Bảo im lặng khá lâu mới nhìn Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình. Bởi vì hần thấy nhất thiết phải nói rõ việc này. Đơn giản đây là kinh

doanh, Lợi ích hẳn kiếm được không chỉ cho riêng mình mà còn cả những người của Hồng Thanh Bang.

- Việc mày làm như thế thì lợi nhuận sẽ chia như thế nào đây. Mày nên biết ở Thẩm Quyển này bọn tao có được thị trường nhất định của mình. Dù sản phẩm không được tốt cho lắm nhưng ít ra mỗi tháng thu nhập lợi nhuận thuần sau khi trừ hết tất cả chi phí đều không kém đi.

Thiếu Kiệt cũng nghiêm túc tính toán tình hình muốn kinh doanh một thứ nào đó nhất là sản phẩm công nghệ. Mỗi sản phẩm bán ra không những phải chỉ có giá thành và người sử dụng thích là được. Nó còn hướng đến việc người dùng có thật sự mong muốn sở hữu những sản phẩm tiếp theo của cùng một nhà cung cấp hay không mới là điều đáng nói.

- xét về góc độ đầu tư công nghệ và người định hướng cho những sản phẩm của công ty. Đối với chi phí lợi nhuận của tao nếu muốn lấy cũng không nhiều. Mười phần trăm trên mỗi sản phẩm được bán ra. Sao nào cái này là điểm cuối cùng rồi đấy. Không thể hơn được nữa đâu.

Đưa ra một cái giá mà đến cả Tử Nguyệt với Trịnh Tài Bảo lúc này cũng nhìn chằm chằm vào hắn. Việc lấy mười phần trăm giá trị lợi nhuận trên mỗi sản phẩm bán ra nhìn như rất ít nhưng thật sự là một con bài không bao giờ cạn kiệt tài chính.

- Cậu làm như vậy có phần không đúng thì phải mười phần trăm của sản phẩm. Như thế không khác nào những chi phí khác chúng tôi chịu còn cậu lại được lợi trên chính giá trị sản phẩm bán ra. Khấu hao của những thứ này quá không cân đối.

Tử Nguyệt lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình về việc này. Khác với về người khác bị bắt bài trong chiến lược kinh doanh Thiếu Kiệt chỉ cười một nụ cười khá thích thú.

- Tử Nguyệt cô khá hiểu rõ vấn đề kinh doanh. Xem ra bao lâu này Thăng này thành công không thể không có cô. Nhưng cô nhầm giữa việc lấy mười phần trăm của tôi trên sản phẩm rồi. Tôi nói mười phần trăm này là lợi nhuận của sản phẩm chứ không phải là mười phần trăm dựa trên sản phẩm. Như vậy hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Thiếu Kiệt lúc này cũng an tâm hơn không ít. Đối với việc Tử Nguyệt có chút hiểu biết về việc đầu tư như thế này đã nói rõ cô có kiến thức nhất định. Tâm nhìn cũng không hề kém đối với việc kinh doanh.

Vì cứ mỗi sản phẩm của một công ty sản xuất được phát hành nếu tính theo cách đầu tư của những người khác họ sẽ bỏ ra một khoản tiền cho công ty hai thứ họ quan tâm nhất vẫn là cổ phần thuần hưởng lợi từ việc kinh doanh của một công ty sản xuất một mặt hàng nào đó có lãi.

Đối với một phần đầu tư khác thì họ đặt tiền mình vào công ty sản xuất đó và lấy một món tiền giá trị vừa đủ lên những sản phẩm mà họ cảm thấy rằng mặt hàng đó sẽ là thứ bán ra được và số lượng tiêu thụ bán ra không thấp. Việc này khiến cho những người cần tiền vốn không suy tính cẩn thận sẽ xập bầy người đầu tư.

Những người đầu tư này tính toán rất nhanh dựa trên một cơ cấu đơn giản của bạn đó là tên thương hiệu vào số cổ phần bạn nói ra với số tiền bạn cần cho số cổ phần đó. Đây là cách mà tất cả người đầu tư khi đối diện với người cần đầu tư và người cần vay mượn vốn của mình làm một phép tính toán trong đầu.

Để đảm người đầu tư kiếm lợi nhuận của chính mình từ việc họ thấy khả thi nhất đó chính là có thể thu lại lợi nhuận của họ và tiền vốn mà họ đã bỏ ra. Đối với việc này tất cả đều dựa theo tính thuyết phục của sản phẩm của nhà cung cấp.

Nhìn những nhà đầu tư lấy đi một khoản nhất định từ sản phẩm của mình. Bất cứ người cần đầu tư nào luôn thấy số tiền đó không đáng là bao nhiêu. Nhưng họ đang tự đẩy mình vào vấn đề mất trắng cả doanh nghiệp do chính mình kinh doanh đưa vào tay người đầu tư.

Cả hai bên đều đặt ra trong đầu mình sẽ thu được lợi nhuận nhiều nhất từ đối phương. Người được đầu tư sẽ nhắm đến số tiền nhiều nhất mà họ có thể huy động được từ người đầu tư.

Vậy nên nếu muốn đem lại được lợi ích cho chính mình để không bị thua thiệt trong trò chơi thương thảo này. Người đầu tư sẽ làm như rất hào hùng với dự án đó và hẳn cũng đưa ra cho người được đầu tư những khích lệ cần thiết. Tạo hưng phấn xem như mình tìm đúng người. Sau đó là một công cuộc ký hợp đồng dựa trên việc lấy lợi nhuận từ cổ phần cố định hay là lấy từ chính yêu cầu của người đầu tư.

Ở đây cũng vậy việc Thiếu Kiệt lấy mười phần trăm lợi nhuận thu được từ sản phẩm rất khác việc lấy mười phần trăm giá thành bán ra của sản phẩm. Vì nếu dựa theo lợi nhuận thì cả Thiếu Kiệt lẫn Hồng Thanh Bang đều có lợi ích cho chính mình. Nhưng nếu lấy lợi nhuận dựa trên sản phẩm. Hồng Thanh Bang phải chịu khá nhiều thứ. Thuế gia trị đầu vào kỹ thuật và các thứ liên quan công thêm cả giá cả bán ra cần thiết để cạnh tranh trong thị trường.

So Sánh cả hai thứ đó với nhau thì nếu lấy mười phần trăm trên sản phẩm bán ra Hồng Thanh Bang chỉ là đang làm công cho Thiếu Kiệt vì bản thân họ đã chi trả tất cả các thứ cần thiết còn lại lợi nhuận chưa biết chừng đã nằm trong tay đối phương.

Thiếu Kiệt chọn lấy dựa theo lợi nhuận dù số lượng rất là ích nhưng hẳn có thể sử dụng quân bài này cho tất cả sản phẩm sẽ được làm ra, một số tiền

lâu dài nếu như Hồng Thanh Bang còn kinh doanh mặt hàng công nghệ điện tử.

Thấy được điều kiện của Thiếu Kiệt có phần ưu ai cho Hồng Thanh Bang khá nhiều. Tử Nguyệt mới nhìn Trịnh Tài Bảo gật đầu xem như đồng ý việc hợp tác này giữa hắn với Thiếu Kiệt.

Cả hai bên đều hiểu họ không mấy gì trong việc này. Ai cũng là người có lợi Hồng Thanh Bang trở mình từ hắc đạo bước ra giới kinh doanh dưới cái bóng của những người có thực lực.

Thiếu Kiệt thì kiếm được một khoản tiền vô tận dựa trên sự hợp tác này. Vì cái Hồng Thanh Bang đang nắm giữ trên mặt trận linh kiện công nghệ điện tử ở Thẩm Quyển này là toàn bộ thế giới chứ không gò bó eo hẹp trong phạm vi trong nước.

Trịnh Tài Bảo bây giờ nhìn Thiếu Kiệt đưa ra kết luận cho chính hắn và toàn thể Hồng Thanh Bang.

- Được rồi vụ này tao làm! Dù sao trước giờ không thấy lối thoát. Lần này có cơ hội phải thử một lần nhất là có mày nữa thì tao nghĩ không phải vấn đề gì lớn.

- Nếu đã như vậy thì đôi bên làm một hợp đồng cần thiết chỉ có chúng ta biết là được. Còn về phần đứng tên công ty như thế nào tao nghĩ không nói mày cũng biết nhỉ.

Thiếu Kiệt thấy đã đạt được mục đích cần thiết của mình hắn cũng không lo lắng lắm Trịnh Tài Bảo sau khi có được cách thức của hắn mà đã mình ra. Hắn có cách để cho Trịnh Tài Bảo bắt buộc phải để hắn tham gia vào. Nên cũng không màn những chuyện khác.

- Việc đó thì không nói đến đi. Mà nếu lập công ty thì theo mày nên lấy tên gì. Tao hay mày đứng tên đây. Phải hỏi rõ để tao cho người làm. Không đến lúc đó lại không vừa ý mày nữa làm lại mệt lắm.

Thiếu Kiệt cau mày một chút. Hắn biết Trịnh Tài Bảo muốn cho thống nhất cả hai người trong vấn đề kinh doanh sau này. Nhưng Thiếu Kiệt lại thấy khá khó khăn. Nếu để hắn ngồi ở vị trí điều hành thì hắn cũng không làm được. Mà để Trịnh Tài Bảo ngồi vào vị trí kia cũng không khác gì hắn nên mới nói suy nghĩ của mình cho Trịnh Tài Bảo biết.

- Vấn đề này tao chưa biết. Nhưng mày đứng ra điều hành không ỏn phải kiếm người ngồi ở vị trí này thay thế mày. Có việc gì còn tránh được ánh mắt người khác. Chứ mày quá khừ không tốt ngồi lên chức giám đốc điều hành khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

- Mày nói cũng đúng. Không phải lúc nào cũng chường mặt ra ngoài được. Nhất là trong sở cảnh sát ít nhất vẫn còn hình của tao. Bị bắt lúc trước không ít lần. Giờ lại trở thành ông chủ lớn. Người ngoài họ chỉ có thể nói đây là Hồng Thanh Bang trá hình. Cái này quả thật không mấy vui vẻ gì.

Trịnh Tài Bảo cũng gật đầu đồng ý với Thiếu Kiệt. Hắn nếu có thể ngồi ở vị trí kia chắc chắn sẽ bị bình định từ lúc nào mà không phải tồn tại ở đây. Vì một công ty lớn xuất hiện trong tầm quyền nhất là của người trong nước nó như một hình ảnh đại diện cho một nhóm người thành đạt của trong nước cho nước ngoài thấy họ không thua kém người ngoài. Để một đại ca bang hội hắc đạo đại diện hình ảnh cho doanh nghiệp quốc gia chắc chắn Trịnh Tài Bảo sẽ bị chìm chết trước khi mở hàng kinh doanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 953: Xiaomi

Chiếc xe chở nhóm người Thiếu Kiệt theo sau mấy chiếc xe của nhóm người Hồng Thanh Bang bây giờ mới dừng lại. Bất giác Thiếu Kiệt mới nhận ra hẳn với mọi người trên xe đã đi một quãng đường rất xa. Dừng trước mặt hẳn là một căn biệt thự khá khang trang với cánh cổng họa tiết hoa văn theo phong cách châu Âu.

- Đến rồi! Vào nhà tao đi tao cho mày một bất ngờ! Bảo đảm mà không nghĩ đến đâu.

Trịnh Tài Bảo lúc này cười cười nhìn Thiếu Kiệt trong lòng coi bộ rất vui vẻ. Blake rời khỏi tay lái của mình xuống mở cửa xe phía sau cho mọi người, Jackson cũng nhanh chóng hướng chỗ ngồi mình mở cửa ra đi xuống đứng một bên. Theo thói quen quan sát những khu vực xung quanh.

Thiếu Kiệt lại không lo lắng lắm vì nơi này đã xét theo những gì Trịnh Tài Bảo nói đã đến nhà của hẳn.

- Sao nào mày có cái gì bất ngờ muốn cho tao biết đây. Tao thật sự chờ mong đây.

Bây giờ một người thanh niên từ trong nhà chạy ra mở cửa phía trước. Trịnh Tài Bảo đi cùng Tử Nguyệt còn phía sau là một người phụ nữ đang ôm một đứa bé tầm một tuổi đi theo ra.

Thiếu Kiệt hai hàng chân mày cong lại một chút dựa theo những gì hẳn nhìn thấy không quá khó đoán. Việc người phụ nữ kia ôm một đứa bé đi về phía bọn hẳn Thiếu Kiệt nhìn thấy Trịnh Tài Bảo cười cười ngược cổ nhìn Thiếu Kiệt thì hẳn cũng lắc đầu hỏi.

- Đừng nói với tao là. Đứa bé kia là con mày nhé.

- Còn gì nữa! Con gái tao đây hơn một tuổi rồi! Mà mà sống như tao đi rồi thấy cái cảnh.

Tử Nguyệt bước tới bên cạnh người phụ nữ đưa tay vỗ vỗ hai cái đứa bé thấy thế liền nhào vào lòng của cô. Trịnh Tài Bảo thì đến cười cười với đứa bé nói với nó.

- Tiểu Mi à tiểu Mi con chào chú đi. Anh em với bố đây!

Đứa bé tay cầm bình sữa nhìn nhìn Trịnh Tài Bảo rồi ngay lập tức vung tay thành nắm đấm đập lên mặt Trịnh Tài Bảo một cái. Hành động của con bé làm cho Thiếu Kiệt cũng bật cười.

- Tiểu Mi à! Con gái không được đánh như thế chứ.

Tử Nguyệt đem tay của đứa bé kéo vào lòng mình. Thiếu Kiệt cau mày một chút rồi nhìn Trịnh Tài Bảo. Bởi hắn nhớ ra điều gì đó khá trùng hợp với những gì hắn thấy có thể nói điều này là định mệnh.

- Ê tao có cái ý kiến này không biết mày đồng ý hay không nhưng tao thấy lấy tên con gái mày làm tên công ty có vẻ thích hợp đây. Tiểu Mi viết phiên âm tiếng anh không phải là xiaomi sao? Cái tên này hay chứ bộ.

Thiếu Kiệt vừa cười nói vừa đưa ra ý kiến của mình. Đối với việc phiên âm tên con gái của Trịnh Tài Bảo ra thành một cái tên thương hiệu để nhớ nhất đánh vào thị trường giá rẻ của các mặt hàng điện tử lại có một chỗ đứng nhất định không thể nào lay đổ.

Giá thành của tất cả những sản phẩm của Xiaomi đưa ra luôn là giá thành thấp hiệu quả tương đương với thương hiệu lớn . Các thiết kế của công ty này đều dựa theo không ít với những sản phẩm thương hiệu có chỗ đứng trong làng công nghệ .

Dù mang nhiều thị phi. Nhưng cách chiếm lĩnh thị trường giá rẻ về thiết bị điện tử thì không ai qua được công ty này. Đó chính là điều Thiếu Kiệt vừa suy nghĩ trong đầu.

Hắn đã có thể quay về thay đổi số phận của mình vậy tại sao hắn không thể để bạn mình thay đổi một con đường chính quy cạnh tranh với tất cả các công ty điện tử viễn thông khác bằng phân khúc bình dân.

Tử Nguyệt nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật gù nhìn Trịnh Tài Bảo nói.

- Ý tưởng này hay đó. Dù sao thì Tiểu Mi nhà mình cũng tốt chứ bộ lấy tên Tiểu Mi cũng đâu có sao. Tiểu Mi cái tên này hay mà.

Nghe qua lời nói của Tử Nguyệt Thiếu Kiệt đã biết được cái tên Tiểu Mi này của con Trịnh Tài Bảo xem ra không phải hắn đặt mà là Tử Nguyệt đặt cho con mình.

Trịnh Tài Bảo thấy Tử Nguyệt đồng ý cũng cười khỏ hắn giờ có không muốn cũng không được. Thấy vẫn để Thiếu Kiệt và người của mình đứng trong sân. Hắn thấy nói chuyện gì cũng cần phải ở một nơi nghiêm túc chứ không thể đứng ngoài sân như thế này được bèn lên tiếng để Thiếu Kiệt vào trong nhà cùng hắn.

- Được rồi! nếu thế thì lấy cái tên này đi nhưng mà có việc gì thương lượng cũng vào trong nhà rồi ngồi nói. Chứ đứng ngoài đường như thế này làm sao được.

- Đi thôi tao đợi mày dẫn xem nhà mày thế nào đấy.

Thiếu Kiệt chỉ đáp lại một lời vui vẻ phía sau hắn Blake với Jackson cũng từng bước theo sau. Họ không lo lắng cho việc Thiếu Kiệt bị điều gì khi ở đây. Nhưng cách nói chuyện giữa Trịnh Tài Bảo với Thiếu Kiệt không

khác gì Trương Hạo. Cả hai người đều hiểu Trịnh Tài Bảo sẽ không làm hại gì đến Thiếu Kiệt cũng chỉ có hai người họ đi theo làm bổn phận của người bảo vệ mà thôi.

Thấy hai người Blake với Jackson đi theo mình cũng không có việc gì Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói với hai người.

- Hai anh đi lo cho mọi người trong đội với yêu cầu viện trợ từ trung tâm đi. Nếu bên của Phan Thế Như hoặc Tống Vũ có tin tức gì cần thiết lúc đó đích thân chúng ta hành động. Nhớ theo con đường đặc thù đem hết thiết bị qua.

Blake hiểu rõ Thiếu Kiệt định làm gì. Đối với việc hấn vừa bị đối phương cùng Tô gia làm cho một tràng diện không thể quên này. Nếu nói Thiếu Kiệt không làm cho ra chuyện thì không phải hấn. Người nào muốn làm gì thì làm quả thật đúng vậy nhưng nếu việc đó ảnh hưởng đến nguy hiểm của tính mạng mình Thiếu Kiệt cũng không ngại nặng tay. Đi theo Thiếu Kiệt vài lần Blake đã hiểu rõ việc như thế.

- Được rồi! để Anh với Jackson đi lo liệu việc này. Con đường từ vùng đất kia qua bên đây cũng gần hơn. Đem đầy đủ thiết bị và viện trợ đúng nghĩa không khó cho lắm.

Blake đáp lại lời Thiếu Kiệt rồi gật đầu cùng với Jackson rời đi. Hai người đi khỏi trong phòng chỉ còn lại Thiếu Kiệt, Tử Nguyệt với đứa bé đang trên người cô.

- Giờ thì vào chuyện chính được rồi! Như thế này hiện tại tao không biết mày đang kinh doanh với hình thức nào. Nhưng với cơ cấu kinh doanh của mày tao phải hiểu rõ một vài thứ để đưa ra phương án sau này.

Thiếu Kiệt trực tiếp đi vào vấn đề chính. Hắn phải hiểu Trịnh Tài Bảo đang kinh doanh cái gì và hơn nữa nó như thế nào không thể theo như lời của Trịnh Tài Bảo nói trên xe là ỏn. Vì nếu như thế vấn đề kinh doanh chỉ dựa theo một chiều không đưa ra nhận định chính xác cho việc Trịnh Tài Bảo có thể kiếm được bao nhiêu từ những việc hắn đang làm.

- Quả thật nói trên xe chỉ là một khía cạnh nào đó thôi. Đối với những thứ lấy ra được từ các thương hiệu lớn tao đều chia ra làm nhiều giai đoạn. Từ nghiên cứu cách thức hoạt động linh kiện và kiểu mẫu sau đó là tiêu thụ. Nó cũng giống như một quy trình chính xác của việc sản xuất. Nhưng chỉ là sử dụng vật liệu rẻ tiền hơn thôi.

Trịnh Tài Bảo một tay rót trà trên bàn vào từng ly đặt trước mặt Thiếu Kiệt và mình kèm có cả của vợ hắn là Tử Nguyệt. Thiếu Kiệt hình dung được. Không phải nói Trịnh Tài Bảo trong thiên phú kinh doanh vẫn là có nhưng hắn đi theo một con đường không chính quy ăn cắp chất xám của người khác làm của mình.

- Đối với những thành phẩm của thương hiệu Apple thì có phần khó khăn một chút vì họ chạy trên một hệ điều hành riêng dựa trên linh kiện của chính mình. Nên chúng tôi chỉ có thể sản xuất một loạt linh kiện mô phỏng nhưng phải chạy trên một nền ứng dụng khác. Kiểu dáng giống nhau chạy hệ thống khác nhau không thể nào chạy được hệ thống đó. Nó không tương thích. Có những cái còn không được chạy hệ điều hành.

Tử Nguyệt lúc này cũng thêm vào ý kiến của mình với Thiếu Kiệt. Cô vừa nói vừa để Tiểu Mi ngồi trong lòng mình cầm lấy một vật đồ chơi nhỏ trong tay.

Thiếu Kiệt cau mày lại. Đối với cái hệ điều hành của IOS hắn không lạ gì. Nó chạy trên chính linh kiện của hãng điện tử Apple bất cứ sản phẩm nào muốn làm nhái để chạy cùng một hệ điều hành này sẽ là không khả thi.

- Nếu chỉ như vậy! Giá thành doanh thu của Hồng Thanh Bang không thể nào kiếm được nhiều như vậy. Chắc chắn mày phải có một con đường khác. Nếu chỉ với sản xuất linh kiện như vậy không chính quy cũng không bán được cho người khác theo dạng thay thế Hồng Thanh Bang kiếm tiền từ đâu?

Hiểu rõ chương trình ứng dụng của công ty điện tử lớn nhất nhì thế giới này khó chiều lòng các thành phần linh kiện trôi nổi không thể cố định. Thiếu Kiệt biết Linh Kinh của Hồng Thanh Bang dựa theo được kẻ thì không thể nào tiêu thụ theo con đường buôn bán linh kiện thay thế.

- Không hẳn chỉ là một hãng apple. Nó khó ăn nên đa phần bọn tao nghiên cứu của những đối thủ khác như SamSung chẳng hạn. Họ chạy nền hệ điều hành phổ thông. Linh Kiện cũng không quá khó để có thể thay thế. Nên việc này được tập trung nhiều. Hơn nữa đối với sản phẩm này chỉ cần xuất qua Đài Loan nơi đó có thể tiêu thụ rất tốt.

Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu được việc Hồng Thanh Bang tại sao có được nguồn tài chính về việc này. Đối phương nhắm vào thị trường không khác nhưng ở đây họ sử dụng theo phong trào và luôn muốn thay đổi thường xuyên chú trọng về bề ngoài nhiều hơn là những thứ thật sự tốt.

- Xem ra mày cũng đã phân tích thị trường cần thiết rồi mới làm nhì. Tao đoán không ngoài đài loan mà còn có cả những vùng sâu vùng xa cũng được mày đem mặc hàng của mình bán ở đó với giá thành bằng một phần hai sản phẩm thật đi đúng không. Nếu trừ đi chi phí sản xuất hầu như không tốn qua nhiều. Thương Hiệu lớn họ bán hàng còn bán cả chất xám còn mày chỉ tập trung vào việc bán hàng thôi.

Trịnh Tài Bảo bây giờ chỉ như rơm vai tỏ rõ Thiếu Kiệt đã đoán đúng. Việc phân cấp thành thị với những vùng nông thôn của quốc gia này rất rõ nó không đơn thuần từ nơi này đến nơi khác. Nó là một giai cấp khác biệt

rõ rệt người ở nông thôn nếu muốn kiếm việc ở thành phố không có quen biết hoặc người đỡ đầu cũng không thể kiếm được một việc ra hồn. Người ở nông thôn có cuộc sống của nông thôn và giá thành vật chất ở nơi này dường như lúc nào cũng chỉ bằng một phần hai thành phố.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 954: Con Đường Thay Đổi.

Suy nghĩ mọi việc có câu trả lời cho chính mình Thiếu Kiệt cũng hiểu đôi với những nơi sản xuất linh kiện hoặc các thứ cần thiết của Trịnh Tài Bảo nằm ở đâu.

Cuộc sống của nông thôn và thành phố khác biệt về vật chất. Muốn có giá thành rẻ nhất và tiền công nhân giá rẻ bắt buộc Trịnh Tài Bảo phải nghĩ đến một nơi như ở thôn quê nơi người dân họ cần giá trị cuộc sống không cao.

Mỗi ngày đi làm hưởng lương để có một cuộc sống chỉ cần tốt hơn trước một chút dù cho có biết đây là làm nhái linh kiện thương hiệu thì họ cũng không quan tâm. Họ quan tâm nhất là họ ăn nó và có tiền lo cho cuộc sống của mình.

- Chỉ như thế thôi sao? Tao còn nghi ngờ đấy. Hồng Thanh Bang không dính dáng đến Ma túy không dính dáng đến mấy dịch vụ quán bar masager vậy mà vẫn phát triển với những thứ này thì tao hơi nghi ngờ rồi đấy.

Không cho rằng Trịnh Tài Bảo chỉ có duy nhất con đường này để có thể đem lại doanh thu Thiếu Kiệt cũng đem suy nghĩ của mình nói ra. Để có một xưởng sản xuất và tiêu thụ các thứ người không phải ít. Nếu kinh doanh tốt việc có lợi nhuận là có nhưng để được có nguồn tài chính nhiều cho Hồng Thanh Bang trang bị súng ống các thứ mà không cần đến buôn ma túy Thiếu Kiệt thấy có gì đó không thực cho lắm.

- Đúng là không qua được cái đầu của mày mà. Thật sự thì bọn tao còn một con đường khác. Một con đường mà nhờ vào đó ăn nên làm ra không ít. Cũng phải là con đường tốt lành gì nên sợ rằng mày chê cười anh em thôi

Trịnh Tài Bảo thở dài đáp lại sự nghi ngờ của Thiếu Kiệt. Bằng những kinh phí thu được từ những linh kiện và đồ điện tử Hồng Thanh Bang chế tác không phải là không có đầu ra. Nhưng giá thành của nó thấp cũng không nâng lên được quá nhiều tài chính cần thiết. Hồng Thanh Bang người nhiều miệng ăn cũng nhiều bằng với những thứ này dường như là không đủ.

Nhìn bên ngoài thôi là đã có thể nhận biết không cần đến Thiếu Kiệt phải suy luận cho nhiều gì. Vì thế nên nhận công kích của Tô Gia, Hồng Thanh Bang phải làm ra bộ mặt một mất một còn với họ.

- Con đường đó là gì? Kiếm từ nó không ít chắc hẳn nguồn lợi không kém mà nói xem đó là gì?

Khá thắc mắc đối với việc Trịnh Tài Bảo có được một con đường có thể kiếm được số lượng tiền lớn để duy trì và kiếm lời từ những các công ty thương hiệu lớn ở thế giới thì việc này không đơn giản chút nào.

- Sản phẩm lỗi! Đây là con đường của tao. Mỗi năm họ sản xuất ra biết bao nhiêu sản phẩm. Thì có không ít sản phẩm bị lỗi. Đường dây của tao chịu trách nhiệm tuồng những sản phẩm đó ra. Mà hiểu rồi đó muốn lấy ra không khó chút nào một hay nhiều sản phẩm tùy theo mức độ đánh giá. Sản phẩm lỗi cũng được đưa đến gần khâu cuối cùng trước khi qua trạm KCS thì nó sẽ dừng lại và đi theo một hướng khác. Hệ thống của Apple vẫn có nhưng nó không tồn tại đây là lỗ hổng cần thiết để bọn tao khai thác. Dem các sản phẩm này ra khỏi nơi sản xuất chuyển tay đến tao áp dụng chính sách đổi trả sản phẩm lỗi đem về cái xịn bán ra giá lại cao. Một tháng chia đều các chi nhánh apple trên thế giới bọn tao làm trung bình tầm vài trăm cái như thế mỗi tháng.

Vừa uống trà vừa nói ra cách thức mình kiếm tiền từ chính những sản phẩm do apple làm ra mà không phải tốn chi phí cho linh kiện hay các thiết bị khác. Đối với sản phẩm lỗi người dùng không sử dụng được. Những

người đem ra chỉ có thể quy theo giá linh kiện mà bán lại cho người Hồng Thanh Bang. Giá thành này chắc chắn sẽ cực kỳ bèo bọt không nhiều.

Trong khi đó qua tay của chính mình Trịnh Tài Bảo lại sử dụng chính sách đổi trả hàng đổi với sản phẩm từ những thương hiệu lớn. Thu về giá trị cần thiết của một sản phẩm giá cao mà bán lại.

- Mà lợi hại đấy! lại có cả việc này. Nhưng tao thấy ít nhất Hồng Thanh Bang phải đem cái này thành buôn bán chính quy đi nếu không cũng không được giá thành cần thiết.

- Điều đó là đương nhiên. Việc có những cửa hàng không được chính danh của Apple hay là những Thương hiệu khác. Bảo Hàng cũng bên Hồng Thanh Bang làm còn vấn đề bán hàng cũng vậy chỉ là không phải thương hiệu của chính mình mà thôi. Cho dù người mua có đem điện thoại đó vào apple chính thức thì cũng có được bảo hành đúng nghĩa.

Trịnh Tài Bảo nói ra cơ cấu làm việc của hắn ngay cả đến những người là nhân viên chính thức tại các cửa hàng apple vẫn bị chính người của Hồng Thanh Bang thâm nhập vào.

- Xem ra mà đi cái bố cục này khá cao đây. Tao nghĩ cái này không phải do mà nghĩ ra đi. Mà có thể suy nghĩ đến mức đó thì không lý nào mà lại có thể bỏ qua được việc kiếm cho mình một con đường tạo lập công ty riêng.

- Chính điều này mới làm tao đau đầu đấy. Ý kiến này là của Tử Nguyệt việc mua chuộc một số nhân viên bán hàng ở apple không khó. Nhưng có một việc khi mở công ty thật sự không ổn đó là nguồn tài chính không minh bạch. Mà cũng hiểu tiền hầu hết ở Hồng Thanh Bang đều qua việc buôn lậu có nhiều tẩy trắng được cũng sẽ bị tịch thu vì hầu hết con đường đều cho thấy đây là tiền buôn lậu. Mà nói xem tao lập công ty bằng cách nào.

Không ngại nói ra khó khăn của mình trước giờ. Trịnh Tài Bảo ngoài việc thân phận hần không tốt. Tiền kiếm được cũng là tiền đen đúng nghĩa không qua được các vấn đề pháp lý muốn minh bạch toàn bộ tiền bạc thu được từ các thứ này. Nếu như ở một địa phương khác chắc hẳn Trịnh Tài Bảo có thể sử dụng một ít thủ đoạn khác từ việc mở nhà hàng quán bar khu vui chơi giải trí.

Nhưng ở thành phố này muốn phát triển những dịch vụ đó hầu như là không thể. Diện tích đất eo hẹp lại dành cho sự ưu ái phát triển công nghệ là nhiều nhất. Người đến đây du lịch cũng không ở lại lâu. Chỉ vài ngày không như những nơi khác khách du lịch có thể ở lại vài tháng để tham quan và tìm hiểu hết các nơi ăn chơi cần thiết. Ở đây khách tới chủ yếu là đi lại kinh doanh linh kiện điện tử. Họ không có nhiều thời gian tiền bạc để tiêu phí cho những dịch vụ tốn tiền này.

Đã không có được lượng khách nhất định khi làm báo cáo thuế, lại đem doanh thu ghi vào chả khác nào nộp tiền cho quốc gia một số lượng lớn. Ít nhất người như Trịnh Tài Bảo sẽ không làm như vậy. Hần còn phải sử dụng đồng tiền đó cho việc làm ra những sản phẩm cần thiết để chạy đua với thị trường công nghệ này.

- Nếu đã như thế việc này tương đối đơn giản. Chỉ cần ngoài mặt không phải là Hồng Thanh Bang kinh doanh là được. Làm theo kiểu một số thành viên hợp tác tạo nên một công ty tư nhân. Làm theo cách thức thông thường tạo một giá trị tài chính hoàn toàn minh bạch cho nó. Hơn nữa là bên ngoài mà không cần phải lo có người soi mói việc này tao sẽ làm.

Thiếu Kiệt đưa ra một phương cách đơn giản nhất cho việc Trịnh Tài Bảo có thể làm được lúc này. Xét về thực lực làm một công ty không có vấn đề gì thì Trịnh Tài Bảo có thể làm được. Nhưng nếu hần làm việc này trước đây sẽ không ít người nhìn chăm chăm vào hần. Không tự nhiên mà có một

công ty buôn bán có được nguồn tài chính và việc vận chuyển nguồn hàng từ lúc mới bắt đầu kinh doanh.

Khi mà muốn công ty đó phát triển Trịnh Tài Bảo phải cho phép nhập hàng cách thứ mà những sản phẩm nguồn hàng này đều từ hắn. Không cần người khác điều tra chỉ nhìn qua được công ty đó thành lập thế nào và phát triển dựa theo ai là biết người nào chống lưng cho nó. Trịnh Tài Bảo cũng không dại gì đi làm việc lạy ông tôi ở bụi này.

- Mà nói vậy thì tao biết vậy. Xem như lần này núp bóng mày làm mọi việc trước đi cái đã. Nhưng muốn làm cũng phải đợi tao thanh lý hết những thứ phát sinh còn lại đã. Đối với các hợp đồng bán đi linh kiện để thay thế cho các sản phẩm khác bọn tao vẫn còn tồn đọng muốn kết thúc nó ngay lập tức sợ rằng mất uy tín sau này. Hơn nữa muốn đi một bước đó thì phải sắp xếp được người đủ lý lịch hoàn hảo đứng tên doanh nghiệp mới được.

Trịnh Tài Bảo đem suy nghĩ của mình nói ra cho Thiếu Kiệt biết. Thật chất đối với những hợp đồng này hắn không nỡ bỏ. Vì thị trường của những linh kiện nhái không đủ tiêu chí dù là chỉ sử dụng được một thời gian nhất định nhưng nó vẫn là một nguồn hàng kiếm ra tiền không ít.

- Có cần mày phải lấy lý do vậy không? Tao biết mày từ nhỏ mày bỏ làm sao mà bỏ cái mặt mày tiết tiền không ít. Cái việc này đang làm kiếm cũng không ít tao thừa nhận nhưng nó ở khía cạnh nào đó thôi. Giờ làm vẫn được bình thường nhưng tạm thời rút lại từ từ. Chứ sau này linh kiện điện tử các hãng sản xuất lớn họ cũng sẽ đi con đường này. Lúc đó mày cũng không còn chỗ đứng đâu. Mày nghĩ một năm họ thải ra biết bao nhiêu sản phẩm bỏ mẫu. Nhưng linh kiện họ có thể thu về tái chế lại lấy những thứ cần thiết để sử dụng thay thế các thiết bị cần thiết. Vậy nên thị trường này làm thời điểm này còn đường còn ngày sau thì chỉ có chết mà thôi. Mày nên dứt sớm được chừng nào đỡ thiệt hại chừng đó.

Thiếu Kiệt chỉ đưa ra nhận định mình với Trịnh Tài Bảo. Vì tất cả công ty công nghệ lớn trên thế giới sau này sẽ gặp phải một số rắc rối liên quan đến môi trường họ buộc phải làm ra chính sách này, để trấn an dư luận về việc để cho linh kiện hoặc thiết bị điện tử không sử dụng lại phát sinh thành chất độc hại khó giải quyết.

Khi đó tất cả những thiết bị cũ đều được thu mua phân loại ra từng loại linh kiện đối với linh kiện có thể sử dụng được nó sẽ trở lại nhà máy với tư cách tái chế sử dụng lại. Những thiết bị không hoạt động hoặc hư hỏng sẽ trở thành nguyên liệu để tạo ra những thiết bị mới cần thiết sau khi đã qua gia công làm lại.

Việc này nói rõ vì sao các công ty công nghệ lớn luôn đưa ra mỗi năm một sản phẩm mới chỉ thay đổi cách thiết kế và một số linh kiện thiết yếu cần thiết. Còn lại họ sẽ dành một phân khúc khác cho những model trung cấp hoặc phổ thông. Từ chính những linh kiện đã được luân chuyển.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 955: Niềm Tin Từ Đâu

Bị Thiếu Kiệt nói như vậy. Trịnh Tài Bảo cũng chỉ mỉm cười. Dù không muốn thừa nhận nhưng ý nghĩ của Thiếu Kiệt rất có thể xảy ra. Không như những công ty trong nước không màn gì đến những vấn đề môi trường thế giới đang gặp phải vấn đề như thế nào.

Những thương hiệu lớn họ có những cái khó của họ khi phải đối mặt không ít trích từ những thứ mà mọi người tưởng chừng như vô hại với họ. Đây lại những điều khó khăn đối với người làm kinh doanh lớn có thương hiệu.

- Nếu cậu ấy đã nói như thế thì anh xem mà rút khỏi thị trường này. Chúng ta có cậu ấy chống lưng phía sau. Phân chia lợi nhuận cùng nhau giờ đã là lúc khiên Hồng Thanh Bang trở thành chính quy giống những công ty khác. Không còn là hắc bang trong mắt mọi người nữa rồi.

Tử Nguyệt đồng ý với cách nhìn mơ hồ mà Thiếu Kiệt đã đưa ra. Dầu sao bố cô để lại Hồng Thanh Bang cũng không phải muốn cô nối nghiệp đi theo con đường này. Giờ có cách để giải quyết được toàn bộ vấn đề trước giờ luôn gặp khó khăn.

Thiếu Kiệt lại là chỗ anh em kết nghĩa với chồng mình. Có quan hệ khá phức tạp với nội bộ cao tầng khiến cho cả quân đội cũng phải cung kính đối đãi thì việc làm vừa rồi Thiếu Kiệt đề cập đến chắc chắn sẽ không khó.

- Như vậy thì tao sẽ tìm cách. Nhưng với những thứ như hiện tại kiếm một người có đủ điều kiện hội tụ tất cả những yếu tố không bị ảnh hưởng đến việc của chúng ta thì phải xem xét rất lâu. Sao mày không đứng ra làm chủ tịch luôn cho rồi Thiếu Kiệt để người khác khỏi thắc mắc cũng biết rõ đến họ đụng đến người nào.

Trịnh Tài Bảo nhìn nhìn Thiếu Kiệt cười cười đưa ra ý kiến của mình. Hắn thấy nếu kiếm một người kiêm cả việc điều hành hoạt động các thứ không có vết nhơ nào trong hồ sơ. Chi bằng chính xác để người có sức nặng làm việc này. Người như Thiếu Kiệt nếu đứng ra làm trụ cột đứng đầu thì không ai có thể làm khó dễ công ty này của Hồng Thanh Bang.

- Mà nghĩ tao lại đứng tên mình ra như vậy sao. Nếu việc đơn giản như thế thì Tencent tao cần gì phải để người khác làm đại diện mình. Hiểu rõ nhất là cái mà người ta luôn biết chắc nó là như thế nhưng sự thật là không phải như họ nghĩ mới là đường đi đúng biết không. Tao chịu điều tiếng ngoài mặt nhưng nếu sau này có gì đó không ổn đụng tới pháp lý không phải tao là người nắm giữ mấy người đó cũng không làm gì được. Làm việc cần phải chừa đường lui cho mình chứ mày.

Thiếu Kiệt vừa phui phui những thứ còn sót lại trên người mình sau cả một quá trình dài từ trong Tô gia. Hắn chẳng tỏ vẻ ra gì là thích thú với việc này bởi Thiếu Kiệt hắn dị ứng với cái từ chủ tịch. Khi mà ở thời của hắn bất cứ khi nào lên mạng tìm kiếm từ khóa này sẽ ra một đống những video quay chụp theo một kịch bản chủ tịch giả nghèo đi thử lòng người a b c nào đó và cái kết.

Khi đó hắn nghĩ rằng như video này vốn chỉ là một trào lưu nhất thời và cũng muốn mình một lần làm như vậy nhưng hiện thực bây giờ cho hắn thấy được chả có một người chủ tịch nào lại rảnh rỗi đến mức đi làm những việc như thế. Nó quá mất thời gian cho chính công việc điều hành công ty trước những biến động lớn nhỏ của thị trường. Một ông chủ bỏ mặc công ty đi làm một việc gì đó làm ra vẻ hiểu nhân viên hoặc sa thải một người đều chả có ý nghĩa gì.

Vì ai ngồi ở vị trí cao đều phải trải qua từng quá trình cái mà bên dưới đang làm người chủ tịch ngồi ở vị trí đó nhìn như không biết gì nhưng thật sự đều hiểu rất rõ. Nước quá trong thì không có cá. Định luật đơn giản một

công ty có tranh đấu có những mối quan hệ nâng đỡ ngầm với nhau trong công ty vẫn có nhưng nó tạo ra một hệ sinh thái cân bằng giúp cho công ty phát triển ngày càng lớn mạnh. Còn theo một mặt quá thể thì không cần đến việc vi hành chỉ cần dựa vào doanh số và hợp mặt các đơn vị báo cáo giấy và tình hình thực tế thì sẽ hiểu được bên dưới đang làm việc gì.

Từ đó đưa ra những phương án sa thải thay thế hoàn toàn thuyết phục hơn là dùng cái quyền của chính mình đi trực tiếp tham dự vào công việc bên dưới.

Trịnh Tài Bảo nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng thở dài một hơi lắc đầu than thở với chính Thiếu Kiệt hẳn.

- Xem ra việc này cũng phải để tao làm vậy. Kiếm một tên có tâm nhìn kinh doanh hồ sơ lại không có vấn đề gì thì cũng khá khó chắc cần một thời gian không ít. Nhất là tên đó phải có kinh nghiệm điều hành. Nếu không thì tao cũng không quản hết được.

- Bây giờ điều đó không quan trọng. Tao cần biết cái này một lần cuối. Hiện tại tất cả linh kiện của máy lấy được và làm lại như thế nào. Vì bản thân những linh kiện hiện tại cũng không có quá nhiều ưu điểm nổi trội ngoài việc linh kiện của apple. Máy xử lý của những hãng khác như thế nào.

Thiếu Kiệt khá thắc mắc. Việc gia công của Trịnh Tài Bảo tuy nói đơn thuần là làm lại một thiết bị điện tử giống của những thương hiệu lớn nhưng song song đó có quá nhiều điều mang đến thắc mắc cho hẳn. Vì không phải vô duyên mà các thiết bị này có thể sử dụng được. Đối với những linh kiện chạy ứng dụng gọn nhẹ thì không nói còn những ứng dụng đặc thù có vẻ như khá khó khăn.

- Hiện tại à! Hầu hết linh kiện đều là làm theo những mô phỏng của những điện thoại bình thường ứng dụng cũng không sử dụng được nhiều. chủ yếu là mấy cái điện thoại thuộc dạng theo chiều hướng mới mà ít tính năng thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lắc đầu không đáp lại với Trịnh Tài Bảo vì đối với thị trường hiện tại đúng là những dòng sản phẩm cao cấp không nhiều ngày cả apple cũng chỉ mới mở ra một con đường mới trên phân khúc điện thoại cảm ứng còn về những hãng khác vẫn chạy đua với phương diện điện thoại với nhiều bàn phím ứng dụng đạt được chỉ để thuận tiện cho việc nhắn tin hoặc tương tác trên những phần mềm ứng dụng java của máy.

- Xem ra cũng không mấy ổn. Như vậy đi cứ tạm thời mày làm như những gì đã bàn còn về việc phát triển ở phía sau tao sẽ làm bản kế hoạch cụ thể còn bây giờ thì cho tao kiểm cái chỗ nào trút bỏ cái bộ quần áo này được không người muốn nổi mốc rồi. Mày vậy mà chịu được hay thật.

Trịnh Tài Bảo lúc này cũng cười. Để cho người giúp việc của mình đưa Thiếu Kiệt đi tắm thay đổi bộ đồ còn hán ngồi lại trong nhà với Tử Nguyệt. Vừa vỗ đứa con nhỏ trong lòng mình. Tử Nguyệt hiện tại mới nhìn Trịnh Tài Bảo lên tiếng nói.

- Em chưa thấy anh tin tưởng ai như cậu ta. Không tin được là một ngày có người khiến cho anh phải đồng ý mọi điều kiện như vậy.

- Em đừng xem thường. Anh đồng ý không chỉ vì tình nghĩa đúng thật anh không bằng ai nhưng đối với cậu ta anh rất an tâm. Thậm chí cậu ta muốn chơi lớn đến mức nào anh cũng chiều. Đơn giản một điều không phải cứ nói được là làm được. Anh dù không ở bên cạnh bao lâu nhưng đủ hiểu rõ tính nó. Nói một lời chắc như đinh đóng cột nó bắt buộc phải làm được mới thôi còn không nó sẽ không nói.

Trịnh Tài Bảo bây giờ dụi tắc điều thuốc trong tay mình xuống cái gạt tàng thuốc trên bàn nhìn Tử Nguyệt đáp lại một cách chắc chắn như để cho cô biết hẳn có niềm tin tuyệt đối với những gì Thiếu Kiệt đang định vạch ra cho mình.

Thấy chồng mình làm ra bộ dạng như không có gì chính xác hơn là hẳn sẽ theo Thiếu Kiệt đến cùng thì Tử Nguyệt cũng cau mày. Cô biết hẳn luôn làm việc không cẩn thận thì đều đặt nghi vấn ở những khía cạnh khác nhau. Lăn lộn ở ngoài cuộc sống khiến cho Trịnh Tài Bảo thấy được những thứ mà người khác không thấy, Trải nghiệm qua những thứ người khác chưa từng trải nghiệm.

Đề tin tưởng tuyệt đối vào một người thì hầu như cả Hồng Thanh Bang và ngay cả bố cô đều làm không được.

- Anh tin tưởng cậu ta đến mức như thế. Ngày xưa cậu ta còn nhỏ khác. Bây giờ lớn lên lại khác con người thay đổi không thể lúc nào cũng giống như lúc nhỏ anh đã thấy được. Điều kiện nào anh lại tin tưởng như thế chứ. Lỡ như có việc không ổn chúng ta là người gánh chịu thì sao.

Trịnh Tài Bảo bây giờ chỉ cười đưa tay ôm lấy Tiểu Mi con của mình trên tay Tử Nguyệt. Tiểu Mi cũng không có tình huống quây khóc hay là làm điều gì đó ra vẻ không bằng lòng mà chỉ ngồi im trong lòng của Trịnh Tài Bảo chơi đùa với món đồ chơi của mình.

- Anh biết nó không thay đổi. Nếu nó thay đổi sẽ không như hiện tại. Em có thể thấy đối với mấy người Vô Ảnh bị thương nó lo trước cho họ trong khi đúng lý ra nó phải là người rời khỏi nơi nguy hiểm đầu tiên. Thấy điều đó nên anh mới an tâm để em xuống gặp người của Thiếu Kiệt. Nó thì lúc nào cũng vậy muốn người bên cạnh nó an toàn còn bản thân mình ít quan tâm lắm. Nếu năm đó và bây giờ khác nhau ngay lúc phát hiện ra tổ gia bị cài mìn. Nó có thể rời khỏi trước tiên. Nhưng vẫn ở lại với anh còn để

cho người của mình bảo hộ anh rời khỏi đó an toàn dù nó dẫn mấy người kia khi nào anh không biết nhưng qua lúc hành động anh hiểu mấy người đó vẫn theo lệnh của nó mà bảo hộ anh an toàn trong tuyến giữa.

Vừa nói với Tử Nguyệt những Trịnh Tài Bảo lúc này ký ức về những hành động mở đường của Blake cùng với mấy người Vô Ảnh luôn chặn lại hấn mỗi khi muốn vượt lên trên. Để cho họ làm người dẫn đường chủ yếu vì muốn bảo vệ sự an toàn cho chính bản thân Trịnh Tài Bảo theo lời Thiếu Kiệt.

Vì bộ dáng của Thiếu Kiệt không nôm nóng mà còn để vài người của Hồng Thanh Ban chạy phía sau yểm trợ hấn còn mình chạy sau để phòng ngừa có sự bất ngờ. Cả quá trình đó Trịnh Tài Bảo thu vào trong mắt mình lưu lại trong trí nhớ nên khi Thiếu Kiệt đưa ra quyết định về Hồng Thanh Bang và những gì hấn đang làm Trịnh Tài Bảo không lo lắng suy tình một thời gian nào để đồng ý

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 956: Cậu Muốn Thu Lấy Apple Sao?

Tử Nguyệt bây giờ cũng chỉ biết lắc đầu với việc đặt niềm tin tuyệt đối vào một người của Trịnh Tài Bảo. Nhưng đến hiện tại mọi thứ không thể thay đổi. Việc Thiếu Kiệt có thể làm được những gì chưa nhìn được thực tế những với các đối xử của những người quân nhân với hắn cũng thấy được một điều kiện là trong việc quan hệ với những người giới bạch đạo Thiếu Kiệt thật sự có một tiếng nói nhất định.

- Thôi sắp xếp một chút tối nay anh cùng với Thiếu Kiệt nói chuyện tâm sự thâu đêm một chút. Chắc phải mất tận mấy giờ để hiểu rõ nó trải qua những gì. Ở tô gia chỉ nghe nó kể tóm lượt thôi đã nhiều ly kỳ rồi. Xem ra nó làm mọi việc vẫn như thế đầy bất ngờ và đem lại kết quả không ai đoán được. Đúng là chỉ cần có một chút may mắn nó có thể làm được nhiều thứ.

Trịnh Tài Bảo đang rất hứng thú với việc hắn và Thiếu Kiệt ngồi cùng một chỗ trò chuyện với những gì đã qua nhưng lúc này Tử Nguyệt lại lắc đầu nhìn chồng mình nói.

- Em thấy không hắn vậy đâu. Nếu như anh nói thì cậu ta chắc chắn đã suy nghĩ đến con đường này rồi. Và có cả phương án dự phòng cho chính mình. Như thế khi anh xuất hiện ít nhất cậu ta sẽ có những hành động mà chỉ mình cậu ta biết. Cứ xem xem em đoán đúng không nhé.

- Nói như em nghĩa là nếu không có vợ chồng mình đang là nền tảng kinh doanh thiết bị linh kiện điện tử ở cái khu vực này nó vẫn có thể tìm một người khác mở ra con đường của mình. Mà không phải chia lại lợi nhuận cho người nào khác.

Khá bất ngờ với việc vợ mình đưa ra một suy nghĩ mà đến cả Trịnh Tài Bảo hắn thấy cũng khó khăn chứ không phải đơn giản cứ làm là được. Vì

hiện tại hẳn hiểu rõ để phát triển ra con đường này Trịnh Tài Bảo cần biết bao nhiêu thứ bỏ xuống cái đất thâm quyền này.

Từ tài lực với vật lực hơn nữa còn là phải có nguồn cung cấp từ những linh kiện cũ đã qua sử dụng. Con đường này không dễ móc nối lại thành một mắt xích vậy mà theo như vợ hắn nói Thiếu Kiệt có thể làm được nó một cách dễ dàng.

- Chính xác! Đúng là mới đầu em sẽ không suy nghĩ đến vấn đề này nhưng qua việc trao đổi với cậu ta thì thấy được khá nhiều khả năng. Nếu như không có mình cậu ta vẫn tạo được một con đường cho riêng mình. Không vì điều gì hết cậu ta sở hữu Tencent. Một công ty công nghệ một người như Mã Hóa Đằng còn thua trở tay không kịp thì anh nghĩ nếu anh là người khác cậu ta chịu để lợi ích đẹp qua một bên mà bàn hợp tác sao.

Tử Nguyệt theo suy đoán của mình đưa ra kết luận chắc chắn. Trịnh Tài Bảo hiện tại không biết nên vui hay nên buồn. Vì nếu như vợ hắn nói. Đúng là trong việc hợp tác này hẳn chẳng là gì cũng không có lợi thế nếu Thiếu Kiệt không phải giống như trước kia vẫn xem tình nghĩa quan trọng thì việc đá hắn qua một bên là điều chắc chắn không thể nào thu lại được.

- Em lấy ở đâu ra suy nghĩ này vậy. Không phải em cũng chỉ vừa mới có được thông tin cậu ta từ anh sao. Như vậy em đã quyết đoán đưa ra một suy luận bất khả thi về một sự việc có quá cực đoan không?

Trịnh Tài Bảo thấy việc Tử Nguyệt tiếp xúc với Thiếu Kiệt không bao lâu lại đưa ra ý nghĩ đến mức hắn không tin được rằng có thể làm. Vì để xây dựng con đường kinh doanh hiện tại không chỉ có hắn mà còn có công sức của bố Tử Nguyệt hình thành. Nó không đơn giản cứ ngày một ngày hai là làm được.

- Em có chứng cứ đấy. Căn cứ vào việc cậu ta sở hữu Tencent. Anh nên nhớ trước khi Tencent bị biến động cổ phiếu Tencent bị làm giá tăng cao từ những người nào.

Lời này làm cho Trịnh Tài Bảo im lặng suy nghĩ một lúc mới đưa ra được câu trả lời cho mình. Vì việc này trong vòng tròn kinh doanh ở Thẩm Quyển không phải bí mật gì lớn.

Hắn bắt đầu nhớ lại khoảng thời điểm vài tháng trước khi mà cổ phiếu của Tencent bắt đầu tăng giá trên một phương diện từ nhỏ đến lan rộng ra khắp mọi nơi. Vấn đề này đều bắt nguồn từ một người. Hoách Nam một người kinh doanh lĩnh vực điện tử hư cũ vừa đặt chân tới Thẩm Quyển. Nhưng hắn có một con đường vững chắc về kinh doanh mặc hàng này đến cả Trịnh Tài Bảo cũng lấy một nguồn hàng nhất định từ tay của Hoách Nam.

- ý em nói là Hoách Nam là người của Thiếu Kiệt. Ông ta lớn tuổi như thế lại chịu làm cho Thiếu Kiệt sao? Điều này không khả năng. Trước giờ đều biết ông ta là người thấy lợi nhưng phải không hại mới nhảy vào. Chuyện của Tencent nghe nói không ít rằng ông ta có được khá nhiều tiền sau mấy lần bán cổ phiếu. Nhưng đó chỉ là tin bên lề làm sao tin được.

Trịnh Tài Bảo cũng không thể tin được Hoách Nam lại là một người làm việc cho Thiếu Kiệt. Dựa theo suy đoán của hắn dù xác suất việc này là có nhưng cũng không thể nào liên tưởng dây mơ rễ má cao như vậy.

- Đến giờ anh còn không tin sao? Anh thử nhớ lại xem cậu ấy nói lập nghiệp bằng cái gì.Đừng nói là vì ở trong tô gia ngồi một chút nói chuyện anh không nhớ nhé.

- Không phải nó nói là được người ta hỗ trợ một chút vốn kinh doanh máy tính cũ sao. Ấy máy tính cũ!

Giật mình nhận ra rằng có việc gì đó trùng hợp. Hoách Nam kinh doanh không chỉ là linh kiện điện tử đơn thuần mà việc làm ăn lớn nhất của hắn là buôn bán thiết bị máy vi tính cũ cho các quốc gia bên cạnh thông qua con đường buôn lậu sát biên giới.

- Không được phải hỏi nó mới được! Hoách Nam lão cáo già đó vậy mà nó móc nối được lại còn làm việc cho nó không lý nào.

Trịnh Tài Bảo hiện tại cảm thán một câu đối với việc Hoách Nam một người cẩn thận trong con đường lợi ích luôn có một con đường kiếm tiền riêng của mình tự nhiên giờ lại leo lên một con thuyền không ngại rủi ro chơi trò nâng không cổ phiếu. Nếu việc đổ vỡ người bị bắt đầu tiên về việc nâng giá cổ phiếu phải là ông ta.

- Cái gì mà không có khả năng! Mai một hai vợ chồng bàn chuyện gì đó nên chú ý trong nhà có khách đấy. Đúng vậy Hoách Nam và cả con của ông ta Hoách Khang hiện tại đang làm việc cho tao sao ngạc nhiên à.

Thiếu Kiệt thay đổi cho mình một bộ quần jean áo thun mà người giúp việc của gia đình Trịnh Tài Bảo đã chuẩn bị cho mình. Bộ đồ có rộng một chút nên vừa nói hắn vừa chỉnh lại bộ quần áo trên người của mình.

- Thật sao! Mẹ mày làm sao mà hai bố con nó đều làm việc cho mày thế? Lão ta cáo già lắm trước giờ đều đứng trung lập không lựa chọn bên nào. Kinh doanh chỉ biết tiền trao cháo múc chỉ được lợi không gặp hại thì sẽ làm vậy mà lại làm cho mày mấy cái chuyện động trời đó.

- Không lạ! Con người mà, lợi ích đủ lớn đủ thay đổi. Mày nguyên tắc cỡ nào nhưng nếu thấy được lợi ích gấp ba gấp bốn lần mày làm không trong khi đó con ông ta lại có dã tâm không ít đâu. Nếu nói Tencent thất bại ra sao và tao nắm giữ được Tencent thì cũng do con ông ấy. Nuôi kẻ có dã tâm hùng bá thiên hạ là con dao hai lưỡi nhưng nếu biết tận dụng lưỡi dao

đó để đấu với người ngoài thì nó lúc nào cũng là tốt. Hơn nữa Hoách Khang thật sự có tài.

Thiếu Kiệt tiến đến bên cái ghế gần nhất trong phòng khách vừa ngồi xuống vừa nói như không có việc gì. Trịnh Tài Bảo lúc này cũng trợn mắt nhìn hắn. Đối với việc Thiếu Kiệt xuất hiện bất ngờ nghe được đối thoại của vợ chồng mình hắn làm như không quan tâm cho lắm.

Nhưng Tử Nguyệt lại khác cô thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như vậy. Còn vợ chồng mình bàn về chuyện một người lại không để ý chút gì đến người ta xuất hiện lúc nào không hay nên cũng khá ngại.

- Mà nói như dễ nghe lắm vậy! Nhưng mà mà quả thật có được con đường của mình. Vậy tiết lộ chút gì đó cho tao biết được không. Dù sao đấu cũng không đấu lại. Tiền cũng không nhiều bằng mà. Có muốn làm cũng không làm được. Nói đi nào tao xem mà nếu không có vợ chồng tao làm nền tảng thì sẽ mở con đường này như thế nào.

Trịnh Tài Bảo qua cách nói chuyện của Thiếu Kiệt cũng xác nhận được phần nào suy đoán của vợ mình là đúng. Đầu vào kinh doanh của thứ linh kiện điện tử cũ Thiếu Kiệt đã có muốn mở đầu ra dựa theo thể lực bạch đạo sẽ không phải khó như hắn. Hơn nữa Thiếu Kiệt lại có tiền. rải tiền đây bố cục xem chừng còn nhanh hơn hắn với bố Tử Nguyệt làm trước đây.

- Đúng vậy! Chính xác là tao có ý định này. Và cũng đã chuẩn bị con đường cần thiết. Việc đó sắp tới tao sẽ làm . Lần này đi Thẩm Quyển cũng vì việc này. Trước nắm lấy Tencent sau đó sẽ làm tới một số kinh doanh thiết bị điện tử cần thiết. Muốn có được thị trường tốt nhất phải sở hữu thứ mà tất cả các công ty công nghệ cần phải trang bị. Đó là đầu vào công nghệ tốt nhất. Hiện tại đã có sắp xếp cần thiết. Còn việc bao giờ thì tao chưa thể tiết lộ được còn đang đợi tin tức cuối cùng.

Thiếu Kiệt một mặt thừa nhận vì cái hấn nhắm đến là một sự lâu dài không phải ngày một ngày hai. Từng việc từng việc được làm theo mỗi bước đi cần thiết. Chuyện phát sinh đụng độ giữa tô gia với Huyết Long chỉ là một việc ngoài ý muốn. Thiếu Kiệt sẽ tính toán sau nhưng việc hấn đã nhắm đến thì phải làm.

Hấn không phải tới Thẩm Quyến chỉ vì một ngày để thôn tín Tencent rồi rảnh rang đi dạo đường phố ngắm cảnh phát triển của một đô thị cần thiết. Cái hấn nhắm đến là kinh doanh kiếm tiền từ toàn bộ đất nước đông dân nhất thế giới. Và có lượng người di cư ra các quốc gia nhiều nhất theo con đường đồng hóa dân tộc.

- Nói như vậy là cậu đã chuẩn bị đầy đủ chỉ cần tới lúc cần thiết sẽ tiến hành ra tay. Như vậy thời điểm đó chắc chắn sẽ là khi cậu còn ở Thẩm Quyến này. Tôi nói đúng chứ Thiếu Kiệt. Cậu nói muốn nắm giữ công nghệ tốt nhất. Không lẽ cậu muốn thu lấy Apple sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 957: Cái Thiếu Kiệt Nhắm Đến.

Sau một hồi trầm ngâm Tử Nguyệt nhìn Thiếu Kiệt đặt ra một câu hỏi mà cô cho rằng hợp lý nhất. Vì hiện tại dựa theo tình huống công nghệ của tất cả các thương hiệu nổi tiếng thì Apple là một công ty đang đi đầu về xu hướng cải biến điện thoại của mình.

Từ mô hình kinh doanh máy nghe nhạc thiết bị máy vi tính chuyển mình với một chiếc điện thoại màn hình cảm ứng nghe gọi, tích hợp đầy đủ các tính năng giải trí. Đi đầu trong thương hiệu điện thoại nhỏ gọn thời trang hiện đại ứng dụng tốt.

Theo Tử Nguyệt thấy nếu như Thiếu Kiệt đã nhắm đến một việc nào đó sẽ nhìn chằm vào một công ty thật lớn. Việc này không khó đoán khi mà hẳn chọn Tencent một công ty cung cấp dịch vụ trực tuyến lớn để tiến hành thu mua.

Trịnh Tài Bảo cũng nhìn chằm chằm vào Thiếu Kiệt như đợi câu trả lời nhất định vì mỗi một công ty đều có những lĩnh riêng của mình. Apple nó lại phù hợp với một số điều kiện cần thiết. Đối với những thương hiệu còn lại thật sự không có con đường để thâm nhập vào.

Điện hình samsung nó là một công ty đúng nghĩa với chế độ điều hành của gia tộc. Nếu muốn thâm tóm được samsung trở ngại không phải nhỏ. Nhất là ở một quốc gia thương hiệu đó dường như đại diện cho một khuôn mặt kinh doanh của quốc gia về sự vực dậy từ khó khăn.

Không ít thông tin cho mọi người biết sam sung được hình thành như thế nào. Nó có một bề dày lịch sử đáng nể và người thành lập ra có cũng là một người đáng khâm phục. Vì tất cả những gì ông làm để có được Samsung như hiện nay có thể nói là huyền thoại.

Ngành nghề của samsung không cố định. Bởi vì nó được kinh doanh ở nhiều khía cạnh đa dạng hóa trong mọi lĩnh vực.

Còn apple với một công ty chỉ chuyên về công nghệ trải qua thời gian không ít nhưng nó cũng chỉ gói gọn trong một ngành nghề công nghệ điện tử ứng dụng. sản phẩm đưa ra thị trường chỉ vừa mới vực dậy trong khoản thời gian vài năm gần đây.

Nếu muốn thâm tóm nó có phần thương trường dù khó khăn nhưng vẫn đơn giản hơn là một công ty đa dạng lĩnh vực cần nhiều khía cạnh. Thiếu Kiệt không nghĩ rằng Tử Nguyệt có thể đưa ra ý kiến để hấn thâm tóm apple nhưng so với kế hoạch của hấn cũng không phải là có chênh lệch mấy chỉ có điều hấn suy nghĩ đến việc mà Tử Nguyệt không nghĩ đến vì hấn có một lợi thế nắm bắt được những gì sẽ diễn ra chỉ cần hấn không tác động quá lớn.

- Ý kiến đó cũng hay đấy! Nhưng nó không phải là thứ tôi nhắm đến. Cái tôi suy nghĩ không phải Apple và giống như cô nghĩ. tôi thích làm thứ gì đó mà mình cho là đúng nhất.

Thiếu Kiệt phủ nhận điều mình vừa nói làm cho Trịnh Tài Bảo có chút hụt hấn. Vì nếu Thiếu Kiệt thật sự muốn nắm apple hấn có thể thoải mái trở thành người hợp tác với một thương hiệu quốc tế mà không ít những nhà đầu tư sản xuất đang cạnh tranh để được trở thành người hợp tác.

- Xem ra tao ước mộng hơi lớn rồi. Thôi gác chuyện này qua một bên bây giờ tao với mày ăn cái gì đó rồi cùng trò chuyện. Tao muốn biết thời gian qua mày trải qua những gì. Vừa rồi ở Tô gia mày chỉ kể tóm tắt lại thôi không thú vị gì hết. Tao muốn biết chi tiết kia.

Trịnh Tài Bảo cũng không muốn cưỡng cầu nếu Thiếu Kiệt đã có bí mật của riêng mình thì hấn cũng không tiện hỏi. Nhất là khi dường như những

thứ này sẽ liên quan đến việc kinh doanh của Thiếu Kiệt. Hắn không phải gốc việc liên quan đến bí mật thương nghiệp thì không một ai dễ dàng nói với một người bên ngoài làm gì.

- Được rồi! Mà mày muốn biết thì cũng được thôi nhưng ít nhất kéo Trương Hạo qua đây luôn. Tao muốn giới thiệu mày với Trương Hạo. nó cũng không khác gì mày đi cùng tao từ lúc không có gì. tính cách của Trương Hạo cũng không khác gì mấy. Cứ nói với Blake cho người đem hắn tới đây là được.

Thiếu Kiệt cười cười. Trịnh Tài Bảo biết việc gì nên hỏi việc gì không. Trong khi đó đều là bạn thân một đứa thừa Thiếu nhi một người thừa cơ hàng. Cả hai ít nhất Thiếu Kiệt phải để gặp mặt vì hai thằng này tính cách hoàn toàn không sai biệt gì cho lắm.

Tử Nguyệt nghe vậy cũng gật đầu đưa tay nhất bồng Tiểu Mi đang ngồi chơi trên ghế salon nhà. Cô bé Tiểu Mi đứng lên rời đi. Còn để Thiếu Kiệt một mình đi gặp nhóm người Vô Ảnh của hắn đang ở bên ngoài.

Trước khi đi cũng không quên liếc Trịnh Tài Bảo một cái để hắn biết rằng mình cần phải đi thay đổi cái bộ y phục đang mặc. Dẫu sao thì Thiếu Kiệt cũng đã trút bỏ bộ đồ không mấy sạch sẽ sau khi thoát khỏi tô gia. Còn Trịnh Tài Bảo này giờ vẫn mặc độc mỗi một bộ đồ.

Thiếu Kiệt gặp mặt những người còn lại của Vô Ảnh ngoài Blake với Jackson đang đứng nói điều gì đó với những thành viên còn lại thì hầu hết xung quanh họ đều là những người Hồng Thanh Bang,

Không quá khó để họ nhận ra Thiếu Kiệt đi đến chỗ của mình nên chỉ khẽ gật đầu. Blake với Jackson lúc này cũng ra hiệu bằng tay báo cáo lại với Thiếu Kiệt là những gì hắn đưa ra đã được người khác đi làm. Thiếu

Kiệt đến bên cạnh mọi người cũng đáp lại bằng cái gật đầu xem như hắn đã biết sau đó mới nói.

- Mọi người sao rồi đã đỡ hơn chút nào chưa? Ở bên kia mấy người bị thương như thế nào hiện tại đang ở đâu và ai chăm sóc họ.

Ngay lập tức câu hỏi đầu tiên của Thiếu Kiệt không quan tâm đến công việc mà muốn biết những thông tin của mấy người đội viên đã được Blake hộ tống rời đi cùng với Trương Hạo.

Với mấy người đó và Trương Hạo ở cùng một chỗ Thiếu Kiệt không muốn quan tâm cũng không được. Trương Hạo hoàn toàn không thể nói được tiếng trung hắn chỉ có thể nói được thông qua một phần mềm định được viết ra sau khi đã suy nghĩ được câu nói cần thiết của mình. Còn đối với việc nghe hiểu và đối đáp với những người ở đây Trương Hạo có một con số không tròn trĩnh.

- Mấy người họ hiện tại không nguy hiểm gì. Họ được nhóm người của Hồng Thanh Bang mang đến bệnh viện gần đây. Hơn nữa còn có người thông thuộc được tiếng nói của mình làm thông dịch cho Trương Hạo không vấn đề gì lớn lắm.

Blake ngay lập tức trả lời lại Thiếu Kiệt. Khi đến hiện tại hắn biết cậu nhóc này cũng đề cập đến vấn đề mà cậu ta thắc mắc. Ở gia đình khi bản thân mình chưa thoát khỏi nguy hiểm. Thiếu Kiệt sẽ mặt định rằng không quan tâm đến người khác trong khi đó hắn còn chưa nắm bắt được sự an toàn của mình.

Hiện tại đã không còn mối nguy hiểm được bảo vệ cả trong lẫn ngoài bởi Hồng Thanh Bang, Thiếu Kiệt bắt đầu quan tâm đến những thành viên bị thương sẽ là điều hoàn toàn phù hợp.

- Như vậy cũng tốt! Nhưng mà này anh cho người đưa Trương Hạo đến đây đi được rồi dùng một ít tiền để cho những người y tá ở bệnh viện nơi người của mình đang chữa trị. Nói với bác sĩ làm thủ tục thuê y tá túc trực ở đó chăm sóc cho họ. Không cần biết tốn kém bao nhiêu chỉ cần họ cảm thấy thoải mái là được rồi.

Sợ những thành viên bị thương không được đãi ngộ và chăm sóc tốt nhất nên Thiếu Kiệt ngay lập tức muốn để cho những thành viên của Vô Anh đang bị thương có được sự phục hồi tốt nhất trong bệnh viện. Hắn hiểu rằng nếu để cho Trương Hạo chăm sóc cho mấy người họ. Ta không có còn hơn.

- Được anh sẽ cho người đi làm việc này. Bên phía Hoách Khang cũng đã sắp xếp người cần thiết hỗ trợ. Về phần Mã Hóa Đằng với Doanh Doanh thì họ đã an bài xong các công việc liên quan đến những người khác. Em có cần gọi họ đến đây luôn không?

Blake cũng đưa ra suy nghĩ của mình. Hắn thấy Thiếu Kiệt gọi Trương Hạo đến nếu đã đi một lần thì có thể gọi những người khác cùng đến gặp mặt như vậy sẽ tiện hơn là phải lấy xe đi vài lần.

- Không cần đâu! Cứ để họ làm việc của mình. Mã Hóa Đằng lần này không biết tạo quan hệ với những người đó như thế nào nhưng sau này ít nhất qua việc vừa rồi hắn cũng có một chút ơn nghĩa với mấy người kia. Hỗ trợ việc lớn có thể không được nhưng việc nhỏ thì không sao.

Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu theo hắn thấy hiện tại có gọi Mã Hóa Đằng hay Doanh Doanh đến cũng không cho ra một kết quả gì cần thiết. Trong khi đó thời điểm hiện tại hai người lại thích hợp cho việc ngoại giao. Làm những bước đi hỗ trợ cần thiết cho sau này. Vì trong đám tang giả của Tô Hắc Hùng không ít lãnh đạo.

Để cho họ cảm thấy như nợ Mã Hóa Đăng hay Tencent một chút gì đó sau này nếu việc gì không ổn xảy ra họ là người giúp đỡ trước tiên. Dù biết rằng đây chỉ dựa vào niềm tin là chính. Nhưng mấy người ở cấp lãnh đạo dù không quan tâm miệng thế gian nói gì. Nhưng cũng xem trọng mặt mũi.

Nếu người khác biết Mã Hóa Đăng đã từng giúp đỡ những người này mà khi hấn gặp việc khó giải quyết lại không giúp sức thì sau này đám người lãnh đạo kia khó mà được sự nâng đỡ của người nào.

Tâm lý của người ngoài cuộc luôn là như thế nếu người ta đã giúp anh xem như thiếu một mạng vậy mà anh lại không trả ơn thì việc tôi nâng đỡ anh cũng thế. Đến một ngày anh đủ thực lực tôi không còn như trước ân huệ đó anh cũng chôi bỏ thì sẽ không thật sự đáng để mấy người khác có liên quan đến họ nâng đỡ trên con đường quan lộ.

- Vấn đề này tạm thời gác qua một bên việc em nói anh liên lạc với tổng bộ bên mình thế nào rồi. Mấy người tiếp viện của mình chừng nào đến? Sắp tới nếu đã mở đầu bằng việc nguy hiểm như thế này thì cũng không thể qua loa chỉ cần một ít người đối phó. Hơn nữa người của mình cũng đã có thành viên bị thương đang phải nằm viện.

Thiếu Kiệt đặt ra một câu hỏi cho Blake để cho hấn có được một sự chuẩn bị cần thiết. Việc phát sinh nguy cơ lần này làm cho Thiếu Kiệt phải đánh giá lại không ít thứ. Đất nước này không đơn thuần là hấn có thể chỉ với mấy người liền đi ngang mà không ai làm vật cản đường.

- Em yên tâm mọi thứ hai ngày nữa sẽ đến chỉ mong đám người kia có thể tìm ra nơi ẩn núp của Tô gia. Như thế sẽ biết được nhóm người Huyết Long đến đây đang ở đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 958: Chọn Quân.

Blake đưa ra câu trả lời cho Thiếu Kiệt biết làm hắn có chút trầm tư suy nghĩ. Việc để cho vợ chồng Tống Vũ kiếm được tung tích của Tô gia chạy thoát. Hắn thấy khá mơ hồ không có căn cứ vì nếu như họ đã chuẩn bị cho mình một con đường thoát thân không thể nào trong thời gian ngắn tìm được họ.

- À còn một điều nữa. Bên tổng bộ nhớ anh chuyển cho em số điện thoại của Chu Tường. Anh ấy nói Lý Đồng đang làm việc với mình bên đó có tình huống cụ thể cần nói với em đây.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gật đầu. Nhận lấy tờ giấy mà Blake vừa mới lấy ra từ trong túi đưa cho hắn. Nhìn vào dãy số trên tờ giấy mình cầm hắn lấy điện thoại ra và chỉ lưu lại trước khi để có người khác nhìn thấy.

Cuộc đối thoại này với Lý Đồng khá mất nhiều thời gian và cũng không tiện công khai ở một nơi không phải nhà mình như thế này. Nhìn những thành viên của Vô Anh Thiếu Kiệt mới ra đưa ra mệnh lệnh với Blake.

- Để cho những người khác về nghỉ ngơi hoặc anh với Jackson chia người ra để có thể chuẩn bị cho những thứ sắp tới. Không bàn đến vấn đề chúng ta ở đây bao lâu nhưng việc nguy hiểm lần này thấy rõ nguy cơ còn khác nhiều nếu hai anh cứ mãi túc trực bên cạnh em chưa chắc là sẽ hiệu quả. Đôi khi còn đi ngược lại với những gì diễn ra.

Jackson với Blake hai người hiểu Thiếu Kiệt muốn tốt cho họ. Cũng tốt cho những thành viên của mình. Thế lực một quân nhân dù có tốt đến đâu nhưng trong trạng thái căng thẳng không phút giây nào thả lỏng cũng là một vấn đề dẫn đến làm việc kém hiệu quả đi rất nhiều.

- Được vậy anh với Jackson sẽ đưa ra lịch luân phiên bảo vệ em. Ở đây tuy là nhà của Trịnh Tài Bảo nhưng cũng không biết được sẽ thật an toàn hay không. Em cũng phải cẩn thận.

Blake biết có muốn cố gắng thì Thiếu Kiệt cũng sẽ không chấp nhận cho hẳn với Jackson cùng nhau túc trực bên cạnh. Hai người dù chia ra cũng không ảnh hưởng gì lắm nhất là họ chỉ cần làm tốt hai ngày sắp tới sẽ có viện trợ lớn từ tổng bộ.

- Được rồi cứ quyết định như thế đi. Giờ chúng ta đợi xem bên kia sắp xếp ai đến hỗ trợ mình trong thời điểm này. Mọi việc cứ từng bước làm việc dù điều người đến đây chắc chắn sẽ không tránh khỏi ánh mắt của mấy người kia. Cho họ một thân phận thật tốt vào. Cứ để họ xem như là người của Tam giác vàng đến viện trợ đừng đi con đường kia là được.

Để chắc chắn rằng những người được đưa đến không bị nghi ngờ xuất phát từ một quốc gia Thiếu Kiệt cũng nhắc nhở Blake hoặc Jackson. Vì ai người có thể thay thế hẳn liên lạc về tổng bộ báo cáo tình huống cần thiết. Làm việc cẩn thận trước giờ đều không thừa. Nhất là ở đây Thiếu Kiệt đang mang một thân phận khác nếu như người của Tam giác vàng có thể nói những thành viên của hẳn là lính riêng biệt của một cá nhân, hoàn toàn không phải là của một quốc gia nào khác.

Nhưng nếu những người đến đây đều thông qua một con đường nhất định có được danh tính xuất phát trên đường đi sẽ làm nảy sinh một số thứ thông tin phỏng đoán.

Không ai có thể tin một người như Thiếu Kiệt có thể nắm được vùng đất phức tạp kia nếu không có một sự trợ giúp nhất định. Huyết Long là nhóm người không có mặt công khai được. Thì đám người nghi vấn sẽ suy nghĩ đến những quốc gia lân cận nơi nào đó có đủ thực lực để hỗ trợ Thiếu Kiệt nhiều nhất trong việc thu tóm vùng đất kia.

- Được anh sẽ báo lại việc này bên phía tổng bộ tạm thời lấy nhân lực từ bên kia đem đến.

- Cứ như vậy đi tạm thời tối nay em sẽ không rời đây. Đưa Trương Hạo đến đây luôn nhớ nhé.

Thiếu Kiệt nói rồi rời đi. Blake với Jackson sắp xếp người ở lại bên cạnh Thiếu Kiệt. Còn một nhóm người khác thì rời đi. Suốt đêm đó cả ba người Thiếu Kiệt, Trương Hạo, Trịnh Tài Bảo mở tiệc ba người dù trong buổi tiệc không có rượu bia gì theo yêu cầu của Thiếu Kiệt những cả ba ngồi nói chuyện xưa.

Trong khi đó tại Lưu Minh. Bây giờ thời gian cũng chỉ vồn vện là buổi chiều. Ngay trong nhà căn nhà của mình Hà Vi được tẩy đi lớp ngụy trang trở lại với khuôn mặt bình thường. Ngồi bên cạnh cô bây giờ là Ngọc Nhi với Nhã Oanh.

Bảo Huân với Công Toại cũng có mặt ngồi ở trước mặt ba người. Trên bàn là những gì thu được từ tin tức truyền về của Thiếu Kiệt. Mấy người họ đang phân tích dự đoán tình hình như thế nào dựa theo những dữ liệu có được mà đưa ra phương án viện trợ tốt nhất.

Ngọc Nhi sau khi để cho Hà Vi đọc xong hết tư liệu mới lên tiếng hỏi cô.

- Sao Hà Vi cậu thấy việc lần này của anh ấy như thế nào. Chúng ta viện trợ cần phải là những vũ khí có tính cơ động và hiệu quả trong tác chiến. Số lượng phải đầy đủ với người của mình điều đến và nhóm người hiện tại đang ở bên cạnh Thiếu Kiệt. theo cậu đưa bao nhiêu người đi thì được.

- Việc này thật sự khó tính toán. Trên phương diện Vô Ảnh không ít người chia làm hai nhóm một nhóm ở nhà một nhóm nhỏ huấn luyện và

một bộ phận nữa đang ở tại tam giác vàng. Ít nhất cả ba nhóm số lượng tầm sáu trăm đến tám trăm người. điều đi một lương tầm ba mươi đến bốn mươi người không khó. Nhưng quan trọng là họ đủ điều kiện tác chiến hay không mới đáng nói.

Hà Vi sau khi phân tích bố cục cần thiết dựa theo những tư liệu mà mình nhận được và khai quát hiểu biết của cô về Vô Ảnh hiện tại. Nhìn xem tư liệu cô cũng nhíu mày không ít. Đội viên Vô Ảnh không đồng đều là có thật. Người mạnh người yếu không giống nhau nhìn như họ là tổng thể nhưng vẫn còn có thiếu hụt. Không một quân đội nào đều làm ra được số lượng người lớn mà không có thiếu hụt bù trừ trong đó.

Tác chiến đồng đội Vô Ảnh có thể nói không thua kém. Nhưng nếu tác chiến cá nhân. Họ chưa chắc đã bằng nhóm người Huyết Long gì đó mà Blake đã đề cập.

Hà Vi vốn sẽ không đáng đo mà cấp cho Thiếu Kiệt một nhóm người được lựa chọn đơn giản nếu như không có hai chữ Huyết Long can thiệp vào.

Bản thân cô không hiểu ở một khía cạnh khác. Khi mà ông của Thiếu Kiệt, Lý Tế Minh là người nắm giữ Huyết Long. Hoàng Lâm Nhu lại có tiếng nói. Không lý nào những thành viên huyết Long lại tấn công Thiếu Kiệt. đây chả khác nào là giết đi cháu của Lý Tế Minh.

Làm hại đến cả cháu mình thì Hà Vi nghĩ người như ông ta chắc chắn sẽ không làm, mà bên trong việc này sẽ có sự việc nào đó đến bản thân Lý Tế Minh hoàn toàn không biết.

- Sao không để nhóm người ở bên Tam giác vàng đi hỗ trợ Thiếu Kiệt. Mình thấy bên đó nói Thiếu Kiệt dặn đừng để cho thân phận của họ bị nghi

ngờ là người của quốc gia. Như vậy thì chúng ta chỉ cần lấy người của Connor là được.

Nhã Oanh hiện tại cũng chỉ nhìn vào những lời nhắn mà đưa ra suy nghĩ của mình. Cô không nghĩ đến việc sâu xa như Ngọc Nhi cũng không biết đến ẩn tình bên trong như Hà Vi. Cô thấy cứ theo giống như Thiếu Kiệt nói chỉ có nhóm người Vô Ảnh đang ở Tam giác Vàng với Connor là thích hợp nhất. Nó hội đủ điều kiện mà Thiếu Kiệt cần lại không phải mất quá nhiều người vì chỗ đó hầu như đã đi vào trật tự.

Thêm việc Thi Lang nắm giữ phụ giúp điều hành nên không xuất hiện tình trạng quần hùng xuất hiện nữa.

- Việc này không đơn giản. Nếu điều đi được bọn mình cũng không cần phải ở đây bàn bạc. Những người Vô Ảnh ở Tam giác vàng hiện tại có lấy đi hỗ trợ cũng không đạt được hiệu quả nhất định. Chưa biết chừng họ còn chưa bằng nhóm người Hồng Thành Bang gì đó mà Thiếu Kiệt đề cập. Họ chỉ mới được tuyển chọn ra từ trong đám người của Thi Lang. Khả năng cao họ chưa thích nghi với quân ngũ chính quy giống như những người được đào tạo ở tại đây cho lắm.

Ngọc Nhi bây giờ cũng gặt đầu phương châm huấn luyện từ bộ phận của Thiếu Kiệt và cô đưa ra vẫn được áp dụng nên ở Tam giác vàng dù có không ít thành viên Vô Ảnh chính quy như còn số đó nhỏ hơn những người của Tam Giác Vàng được tuyển chọn vào.

Ngay cả đến hiện tại Ngọc Nhi vẫn phải sắp xếp để đem những người đó về huấn luyện trong trạng thái luân chuyển bốn mươi ngày. Cứ cách mỗi bốn mươi ngày sẽ đưa một nhóm người về Tổng Bộ tiến hành quân huấn chuẩn hợp tác và võ thuật cá nhân để nâng cao hiệu suất của họ trên chiến trường sau này,

- Hà Vi nói đúng đấy. Nếu rút ở đó Tam giác Vàng khi đó lực lượng rất mỏng lẽ như Huyết Long thấy được thứ Thiếu Kiệt thấy làm một cuộc tấn công vào căn cứ. Khi đó mọi công sức Thiếu Kiệt bỏ ra đều tan thành mây khói. Hợp tác với Trương gia cũng không thể thực hiện. Nếu điều này xảy ra phía Trương gia chưa chắc sẽ hỗ trợ Thiếu Kiệt tiếp tục. Họ đến vì lợi ích nếu không có lợi ích họ sẽ bỏ đi ngay.

Công Toại ở một bên nghe Ngọc Nhi nói như vậy cũng gật đầu suy nghĩ một chút gì đó hẳn mới lên tiếng nói với mọi người.

- Nếu đã như vậy chúng ta sao không rút về những người mà Vô ảnh đầu tiên ấy khi mà chưa xác nhập với những quân nhân của Blake với Jackson. Đám người kia hầu hết là người nước ngoài khó có thể lọt được qua vòng an ninh. Nhưng thành viên Vô Ảnh bản đầu đều là người của mình. Triệu hồi về hai ba mươi người từ tất cả các nhóm như thế quân lực cũng chỉ bị giảm đi một ít mà thôi. Hơn nữa vấn đề phối hợp và hợp tác hoàn toàn không vấn đề.

Lời của Công Toại hiện tại như đầu mối duy nhất mở nút thắt cần thiết. Vì với Vô Ảnh hiện tại tất cả thành viên vì để có tính gắn kết lâu dài với nhau đều chia quân thành những nhóm nhỏ. Để tạo tiền đề hợp tác lâu dài cứ vài tuần lại có sự luân chuyển thành viên để làm quen với mọi người và cách tác chiến từng thành viên.

Trừ nhóm người Vô Ảnh của Connor mới lấy từ Thi Lang thì ở lại đơn vị lâu hơn còn những thành viên khác thì đều luân chuyển như vậy. Giờ có rút ra hai ba mươi người trong nhóm người này cũng không ảnh hưởng đến bộ cục tổng thể.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 959: Hydra

Ngọc Nhi cũng đồng ý với cách nghĩ này. Những thành viên đầu tiên của Vô Ảnh xét về thực lực khá đồng bộ, Vì được huấn luyện chính quy lâu dài.

Công Toại đưa ra một ý kiến đến cả Hà Vi cũng không thể từ chối hẳn. Vô Ảnh những thành viên ban đầu đều có thân phận riêng cho mình. Điểm xuất phát không giống nhau cho dù điều tra cũng không thể nào xác minh được hết các thân phận này là thật hay giả.

Có nghi ngờ nhưng tìm kiếm hết hai ba mươi người về thân thế xác minh từng người một việc làm này chắc chắn sẽ tiêu tốn không ít thời gian. Hơn nữa chỉ cần lựa chọn những người đã từng luân chuyển ở Tam giác vàng thì thân thế của họ càng hợp lý hơn với nghĩa vụ là người của Thiếu Kiệt.

- Ý kiến này khá tốt. Ngọc Nhi bạn lên danh sách những người đã từng được luân chuyển ở Tam Giác vàng rồi. Báo với họ nhận lệnh tập kết ở bên kia và phương thức liên lạc với người của Thiếu Kiệt Còn về phần vũ khí thì mình sẽ nói với ông mình lo. Trong vòng hai mươi bốn giờ chúng ta cần gấp rút trang bị những thứ này cho Thiếu Kiệt để tránh phát sinh việc ngoài ý muốn.

Ngọc Nhi không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Đối với việc Vũ Khí cô cũng có thể cung cấp nhưng vấn đề ở chỗ con đường vận chuyển không thể nhanh bằng quân đội. Nếu để chính tay Hà thúc cho người điều chuyển sử dụng chưa biết chừng khi mọi người họp mặt đủ trình diện Thiếu Kiệt. Đã có đầy đủ cơ sở vật chất cần thiết.

- Việc họp quân và những thứ cần thiết xem như xong nhưng có một việc mà anh thắc mắc Huyết Long dính dáng vào việc này vì lý do gì. Do

chúng ta đừng chạm lợi ích của họ. Nếu không một việc xung đột hai khía cạnh một mặt ủng hộ mặt khác lại cho người sắp xếp ảnh hưởng đến kế hoạch của Thiếu Kiệt chưa biết chừng còn muốn lấy cả tính mạng cậu ấy thì việc này khá mơ hồ.

Bảo Huân sau khi mọi người sắp xếp xong hết những thứ cần thiết chỉ cần một lệnh điều chuyển hẳn mới đưa ra suy nghĩ của mình. Huyết Long không tự nhiên ủng hộ. Cũng không tự nhiên tranh chấp đến cả tính mạng Thiếu Kiệt như vậy. Hẳn cũng không hiểu hai khía cạnh cùng một tổ chức nhưng lại mơ hồ không thống nhất với hành động lẫn nhau.

- Cái này thật sự chúng ta không biết rõ ràng cho lắm. Cần phải xác minh nhiều thư. Nhưng nếu Huyết Long muốn đấu. Thì chúng ta cũng không thể nào lép vế. Các thế lực quốc gia đấu với họ chỉ là công khai ám đấu. Chúng ta thì khác tổ chức cá nhân có đấu cũng không dính dáng vào một quốc gia nào. Họ đã không muốn công khai thì chúng ta cũng sẽ không công khai. Họ mạnh thì mạnh thật nhưng cũng phải có điểm yếu nào đó.

Công toại đưa ra giải đáp cho mọi người theo lập luận của mình. Nhã Oanh với Ngọc Nhi hiện tại cũng không có lời giải cho việc này nên chỉ trầm tư suy nghĩ. Hà Vi thì biết đôi chút nhưng đã hứa với Hoàng Lâm Nhu giữ bí mật chuyện này nên cô cũng không nói ra.

- Như vậy đi. Trước mắt cứ để toàn bộ Vô Ảnh vào trạng thái vũ trang cần thiết. Đề phòng việc Huyết Long đánh bất ngờ hoặc có điều gì đó phát sinh. Còn việc xác minh vấn đề này để sau đi. Tin tức của Thiếu Kiệt bác gái đã biết chưa thế?

Hà Vi cũng muốn biết rõ việc này thông qua Hoàng Lâm Nhu. Nên mới hỏi Công Toại xem đối với tin tức của Thiếu Kiệt đưa về bà có ý nghĩ gì.

- Bác gái hình như chưa biết được tin tức này. Việc Thiếu Kiệt cần viện trợ là tình huống cấp bách nên chưa để cho cô biết sợ cô lo lắng không khéo lại hỏng chuyện.

Ngọc Nhi đáp lại lời của Hà Vi. Với những tin tức của mình nhận được. Tình hình của Thiếu Kiệt bên kia phía trước hồ phía sau là soi. Cô nghĩ rằng nếu một người mẹ nào biết con mình ở hoàn cảnh đó sẽ thật sự lo lắng và lo là công việc ít nhất hiện tại Hoàng Lâm Nhu cần phải chỉnh đốn không ít công ty. Nếu bà biết tin này chưa biết chừng mấy cái công ty đó cần phải mất thêm thời gian để sắp xếp nó đi vào định hướng nhất định.

- Hiện tại cô khá bận. Hầu hết những công ty con đều được xử lý với sự điều động của cô. Những ngành hàng hoặc cơ sở nào kinh doanh không hiệu quả đều được chuyển qua một phương thức khác. Những thành viên còn lại của mấy công ty đó đa phần là xa thải để thay máu.

Nhã Oanh đi sát với sự điều chuyển và ổn định những công ty đã đấu giá được nhất cũng nói ra tình hình cụ thể cho mọi người. Hà Vi trầm ngâm một chút. Cô thấy việc không để cho Hoàng Lâm Nhu biết việc của Thiếu Kiệt có điều không đúng lắm vì trước sau gì bà cũng có được tin tức cần thiết chưa biết chừng lúc đó lại còn trách họ.

- Không được đâu. Việc này trước sau mẹ Thiếu Kiệt cũng biết tốt nhất nên nói ra. Nếu lỡ như sau này bà có được tin tức lại trách chúng ta biết mà không báo. Qua mặt bác ấy thật sự không tốt chút nào. Như thế này giờ Ngọc Nhi đi điều động người. Nhã Oanh báo cho cô biết là mình có tin tức của Thiếu Kiệt. Mình sẽ tìm cách nói cho cô biết. Thay vào đó Nhã oanh thay cô quản lý công việc hiện tại. Mình nghĩ đây là cách tốt nhất.

Ngọc Nhi bây giờ cũng gật đầu đồng ý. Nhã Oanh thì không từ chối với ý kiến này. Cả hai người cùng với Bảo Huân và Công Toại sau khi bàn bạc một chút sắp xếp cần thiết liền rời đi.

Hà Vi bây giờ cầm điện thoại của mình lên bấm ngay một dãy số nội bộ từ điện thoại bàn trong quân khu ngay phòng của ông mình. Bên kia điện thoại phải đến ba bốn hồi chuông mới có tín hiệu nhận cuộc gọi.

- Alo ông hả sao giờ ông mới bắt máy. cháu có chuyện gấp cần báo với ông đây.

Vì nôn nóng Hà Vi khi nghe tín hiệu nhận cuộc gọi điện thoại của mình lập tức lên tiếng nói. Không cần biết người bên kia có phải là Hà thúc hay không.

- Cái con bé này còn ra thể thống gì không. Đã không gọi về hỏi thăm cái thân già này thế mà gọi đến lại có chuyện. Thật chả hiểu cháu là cháu ông hay của người ta nữa. Sao nào có chuyện gì.

- Cháu không đùa giỡn việc lần này nghiêm túc ông thì lúc nào cũng khỏe mạnh rồi nếu không thì cũng nhàn nhã uống trà đọc báo làm gì cần cháu gọi hỏi thăm sức khỏe chứ.

Hà Thúc giọng điệu vui vẻ trách móc không phải là thật sự cần lời hỏi thăm từ Hà Vi. Hà Vi biết thế nên lập tức đáp lại Hà Thúc bằng một giọng điệu nghiêm túc. Bên kia điện thoại nghe thấy giọng điệu này Hà thúc cũng không tiếp tục đùa giỡn với cô nàng nữa mà nói.

- Được rồi chuyện gấp gì! Nói ông nghe xem nào.

- Cháu vừa nhận được tin tức của Thiếu Kiệt có một số thứ bên kia thật sự nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Ông nghe cháu đọc hết nội dung tin nhắn đi rồi sẽ hiểu.

Hà Vi nhanh chóng cầm lấy tin nhắn dứt kết lại những sự việc đã diễn ra của Thiếu Kiệt ở nước ngoài cho Hà Thúc nghe. Mới đầu Hà Thúc khá vui vẻ khi Thiếu Kiệt đã chính danh cho mình một thân phận tương đối nặng ở

một gia tộc lớn của quốc gia đó. Nhưng càng nghe về sau khuôn mặt của Hà Thúc thật sự trầm trọng đi ít nhiều. Cho tới khi Hà Vi đọc hết dòng tin nhắn cần việc trợ để đối đầu với Huyết Long Hà Thúc cũng không đáp lại lời cô mà im lặng khá lâu.

Tính hiệu vẫn được kết nối thông qua màn hình điện thoại của mình vẫn đếm thời gian cuộc gọi. Hà Vi vốn tưởng bị mất sóng hay điều kiện gì đó khác nên nhìn vào màn hình. Khi thấy những con số vẫn còn tăng dần cô cảm nhận được sự im lặng bên kia của ông mình là để đưa ra các giải quyết cần thiết.

- Mẹ của Thiếu Kiệt đã biết việc này chưa?

Hà Thúc cất tiếng nói sau một lúc im lặng thật lâu cũng là câu hỏi này. Ông cũng giống như Hà Vi vừa rồi khi nói chuyện cùng với mọi người. Hai ông cháu đều biết Thiếu Kiệt liên quan đến Huyết Long.

- Cô ấy chưa nhận được thông tin này. Nhưng ông thấy trong việc này có vấn đề ở đâu. Vì cháu thấy dường như Huyết Long làm hành động lần này đối lập với sự ủng hộ lần trước lại còn cả muốn lấy mạng của Thiếu Kiệt thật khó hiểu. Nếu như tranh chấp lợi ích thì họ cũng không dẫn đến việc muốn trừ khử Thiếu Kiệt. Không phải cậu ấy là cháu người nắm giữ Huyết Long sao ông.

Hà Vi đưa ra suy luận của mình đã đúc kết được cho ông mình biết theo khía cạnh của cô. Hà Thúc cũng chỉ thở dài một hơi âm thanh của hơi thở này bên điện thoại làm cho Hà Vi cũng nghe thấy rõ.

- Không phải cứ mọi chuyện như suy nghĩ của cháu là nó sẽ như thế. Huyết Long chia quân đội mình ra thành nhiều nhóm. Mỗi nhóm với nhau luôn có một sự cạnh tranh khốc liệt. Nếu nói đúng hơn là họ luôn muốn nhóm của mình là nhóm đứng đầu của Huyết Long. Nên cho dù Thiếu Kiệt

có được sự ủng hộ của một đội nhưng không được các đội khác công nhận cũng không đại biểu được gì.

Hà Vi lần đầu nghe thấy cách dùng quân của mình như thế này. Đúng là có cạnh tranh mới có tiến bộ. Nhưng đặt ở chiều hướng như thế này dường như có chút gì đó không hợp lý lắm. Vì nếu sự cạnh tranh của các đội quá mức thì họ ít khi nào hợp tác với nhau trong một công việc nào đó cần sự tập thể. Như vậy chả khác nào một quân đội được chia năm xẻ bảy. Không đoàn kết dễ tan ra mạnh người nào người đó bảo toàn lấy mình.

- Không phải như vậy là điều tối kỵ trong quân đội sao. Ông Thiệu Kiệt lại tổ chức quân đội như vậy. Mà các quốc gia khác không thể nào hạ gục được họ là không thể nào.

- Có thể đối với ông ta thì việc này chắc chắn. Ông từng biết Lý Tế Minh cũng tranh đấu không ít lần chỉ có ông ta mới dám áp dụng cách này. Quân của ông ta muốn đánh có dựa vào tình huống chia rẽ đó đánh vào cũng không được. Vì nếu cháu đánh một đội. Những đội khác đều tấn công một mình cháu. Nó giống như những cái đầu hydra. Cứ đánh đầu này thì cháu phải đối phó với những cái đầu khác. Chưa kể những đội viên của các đội luôn dùng phương thức người cấp dưới thay cấp trên. Nên một người đội trưởng mất đi sẽ có người khác ngay lập tức lên thay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 960: Chấn Vấn Hoàng Lâm Nhu

Dù không biết rõ Huyết Long hoạt động như thế nào cho từng đội. Nhưng nó cho thấy nếu có nhìn thấy được điểm yếu của Huyết Long mà đánh vào bố cục đó thì chưa chắc những quân đội các nhóm khác đã chịu đơn giản cho họ muốn làm gì thì làm.

Hà Vi nhú mày không ít vì bản thân việc cấu thành quân đội của Huyết Long linh hoạt hơn của các quốc gia khác rất nhiều. Họ không bị gò bó về vấn đề chính trị.

Đường lối của họ chỉ đi theo một con đường tự do giống như những lính đánh thuê nhưng lại hoàn toàn theo một quy cũ do một người đứng đầu đảm nhiệm. Việc những đoàn đội Huyết Long được đào tạo như thế nào không biết được nhưng chỉ với năng lực cá nhân của từ thành viên trong tác chiến đơn đầu là điều không thể nào phủ nhận.

Vấn đề ở đây là chiến tranh hiện đại. Vũ khí cũng là những vũ khí sát thương lớn. Nếu theo dạng cá nhân anh hùng ngày xưa chưa biết chừng quân đội của Huyết Long có thể đánh ra cả một giang sơn dựa vào vũ lực.

Nhưng chiến tranh hiện đại mà Huyết Long vẫn dùng tới phương án này thì ngoài việc họ tự tin vào thực lực của chính những thành viên của mình, còn có một phần chắc chắn vào những vũ khí mà họ được chu cấp từ những gì mà Huyết Long đang kinh doanh có được.

- Nếu như vậy thì hơi lạ. Nếu như Huyết Long có tồn tại tranh chấp đi nữa. Thì cũng không thể nào trực tiếp đến mức người sống ta chết như thế. Theo cháu thấy thì Huyết Long đội chín họ ủng hộ Thiếu Kiệt ngoài mặt chính diện. Nhưng đội hai lại làm ra hành động đối phó thậm chí lên cả kế

hoạch để diệt trừ đi Thiếu Kiệt. Họ không sợ xảy ra tranh chấp lớn khó có thể thu hồi. Như thế dường như đi lại với sự sắp xếp của ông Thiếu Kiệt rồi.

Hà Vi sau một lúc suy nghĩ mới đưa ra được câu nghi vấn cho ông mình. Nhưng cô quên rằng đến cả Hà Thúc cũng không biết được những người của Huyết Long nghĩ gì về chuyện này khi tự làm khó lẫn nhau. Thậm chí có thể dẫn đến xích mích hoặc tranh đấu nội bộ một cách không khoan nhượng.

- Việc này cháu hỏi ông thì ông cũng chịu. Nếu cháu hỏi người khác thì có lẽ sẽ có câu trả lời cho riêng mình còn về phần những thứ cháu cần để hỗ trợ Thiếu Kiệt bên kia. Ông sẽ cho người đem đến. Trước mắt cháu cứ để cho mẹ Thiếu Kiệt biết việc của Huyết Long. không chừng mẹ cậu ấy lại cho con một lời giải đáp.

Hà thúc chỉ đồng ý với việc trợ cấp thiết bị quân dụng cần thiết cho nhóm người của Vô Ảnh được sắp xếp đi hỗ trợ Thiếu Kiệt. Còn việc của Huyết Long ông cũng không cho một ý kiến gì. Việc đánh giá nhận định về một đội quân không chính quy theo cung cách quân đội lại làm việc vừa giống lính đánh thuê vừa là một tổ chức Ông cũng biết nên cho nó theo diện trường hợp nào để đưa ra cái nhìn khách quan nhất.

- Vâng! vậy việc kia cháu nhờ ông còn vấn đề của ông với cậu ấy cháu nghĩ là cậu ấy sẽ làm tốt thôi nếu như ổn định mọi việc trước mắt sau này về lâu dài sẽ đạt thành mục đích của ông nên bắt buộc ông phải hỗ trợ những thứ tốt nhất cho Thiếu Kiệt của cháu.

Hà Vi đáp lại lời của Hà Thúc cũng không ngại nhắc nhở với ông mình rằng nếu muốn được việc của mình Hà thúc ít nhất phải bỏ ra một cái giá cho những gì của Thiếu Kiệt đang làm.

- Cái con bé này ông không phải không biết cháu đừng có hăm dọa như thế chứ. Thằng nhóc chưa là chồng cháu mà sao bênh nó chằm chằm vậy. Việc của ông cháu đừng lo. Bảo đảm không thiệt cho thằng nhóc đâu. Huống chi nó vẫn là cháu rể của ông đây này. Ông đi lo việc của mình đây.

Hà Thúc cười cười sau đó cúp máy chỉ có Hà Vi thở dài một hơi. Cô đặt điện thoại mình trên mặt bàn không biết nên gọi cho Hoàng Lâm Nhu hay đợi bà trở về rồi mới nói chuyện trực tiếp.

Vấn đề nhìn như đơn giản nhưng để đặt ra câu hỏi về huyết long đối với Hoàng Lâm Nhu lại là chuyện khác. Nhất là Hà Vi vẫn mang trên người mình một quân hàm của quân đội chính quy.

Nhưng tất cả những điều này chỉ là lo lắng nhất thời của cô. Việc khó xử mấy cũng được khắc phục khi mà Nhã Oanh trực tiếp truyền đạt lại việc có tin tức của Thiếu Kiệt cho Hoàng Lâm Nhu biết.

Cô không nói nội dung tin tức ra sao chỉ nói úp mở một số vấn đề khiến cho Hà Vi đau đầu làm cho Hoàng Lâm Nhu thật sự muốn biết đó là việc gì. Bà rời bỏ cương vị mình đang đảm nhận giao lại cho Nhã Oanh. Công việc cũng không có gì nhiều vì Nhã Oanh đi cùng với Hoàng Lâm Nhu những ngày gần đây nên ít nhiều cũng hiểu được công việc chủ yếu ra sao.

Hà Vi đang trong trạng thái suy tư của mình không biết phải lựa chọn điều gì thì bên ngoài bật tam cấp Hoàng Lâm Nhu đã trở về từ lúc nào. Bà nhìn Hà Vi đang trầm ngâm suy nghĩ cũng không phát hiện ra mình đã xuất hiện liền hăng giọng một cái nói.

- Hà Vi có tin tức gì của Thiếu Kiệt mà để cho Nhã Oanh con bé nó cứ úp úp mở mở không nói được với dì vậy?

Lời nói của Hoàng Lâm Nhu kéo Hà Vi về hiện thực giữa việc phân vân, Câu nói này cho Hà Vi mở lời sự việc mà họ đang không cho Hoàng Lâm Nhu biết.

Bước đến bên cạnh cái bàn giữa phòng khách. Hoàng Lâm Nhu ngồi xuống đối diện với Hà Vi. Nhìn cô nàng trong mắt bà một giọng nói dịu nhẹ ân cần vang lên.

- Bộ có vấn đề gì khó nói sao Hà Vi. Thiếu Kiệt bên kia có chuyện gì sao? Việc gì mà mấy đứa nào cũng trầm trọng vậy.

Thở dài một hơi đến thời khắc này Hà Vi biết mình không thể không nói với Hoàng Lâm Nhu những việc của Huyết Long. Cô chỉ gật đầu như xác nhận với bà việc khó khăn trước mắt.

- Vâng quả thật đúng là có chuyện hơn nữa khá trầm trọng và cháu thì càng không hiểu tại sao nó lại như thế. Đây là tin tức của Thiếu Kiệt được đưa về cô cứ đọc rồi sẽ hiểu điều cháu phân vân là gì.

Hà Vi bây giờ mới đưa ra tờ giấy ghi lại những tin tức mà cô đã đọc. Nhìn vào tờ giấy được đặt trên bàn. Hoàng Lâm Nhu cầm lên đọc những thông tin được ghi trên đó.

Lúc đầu biểu hiện của bà rất bình thường nhưng càng về sau khuôn mặt cả bà xuất hiện từng nét bất thường rõ rệt. Hai hàng chân mày từ từ xô lại tạo ra những nếp nhăn trên trán. Đuôi mắt nheo lại một ít. Đôi khi hai hàng chân mày lại giãn ra nó chỉ trở lại trạng thái bình thường khi mà bà đặt tờ giấy xuống mặt bàn.

Nhưng không đợi Hà Vi kịp hỏi mình lời gì. Hoàng Lâm Nhu đã đưa tay lên chặn lại lời nói của cô.

- Việc của Huyết Long cô đã biết vấn đề này cháu không cần quan tâm đâu để cô xử lý là được.

Hà Vi thấy vậy cũng vội lên tiếng. Đúng là việc Huyết Long cô không tiện xen vào vì đây vẫn là chuyện ngoài tầm với của cô. Nhưng sự thắc mắc của mình vẫn chưa được giải đáp nên Hà Vi không cam lòng nói.

- Cháu biết vấn đề Huyết Long cháu sẽ không thể biết được nội tình trong đó. Nhưng lần này cháu phải nói. Hơn nữa Thiếu Kiệt cũng không phải người xa lạ với cháu. Cô cũng thế an nguy của cậu ấy cháu không thể nào không hỏi. Việc Huyết Long đội hai làm như vậy cô biết hay không? Nếu biết thì tại sao cô lại làm như vậy còn nếu không thì trong huyết long đội hai cháu không dám chắc nhưng có thể suy đoán nhóm người đó không muốn Thiếu Kiệt tồn tại. Như vậy cũng có thể giải thích cho việc tại sao họ lại làm ra lần muốn diệt trừ này.

Trước lập luận của Hà Vi. Hoàng Lâm Nhu cũng phải im lặng. Bà hiểu rằng Hà Vi không phải giống như những người khác không biết điều gì. Cô con được huấn luyện từ nhỏ trí thông minh cũng không thua kém ai. Để tự thôi diễn ra tình trạng cần thiết của một bố cục là điều hoàn toàn nằm trong khả năng của mình.

Thấy được sự im lặng của Hoàng Lâm Nhu không đáp lại lời của mình Hà Vi mới tiếp tục hỏi ra một vấn đề mà trước giờ nó luôn tồn tại trong lòng cô mà bất cứ trường hợp nào Hà Vi cũng có một dấu hỏi bí ẩn lớn của mình. Cô không dám nói ra việc này cho đến tận ngày hôm nay. Vì chỉ có thời điểm này cô cảm thấy thích hợp nhất.

- Từ trước đến giờ cháu luôn thắc mắc một việc. Tại sao cô phải ẩn dưới lớp vỏ bọc là một người bình thường. Một người giống như bao người bình thường khác. Trong khi đó cô có trí tuệ có tài năng và sự lãnh đạo của riêng mình. Cháu biết nếu không có những điều này cô cũng không thực hiện

được những gì mà Thiếu Kiệt đã nói. Việc câu ta đưa cho cô một cuốn sổ tay nhỏ chỉ để kinh doanh một cửa hiệu tạp hóa nhưng trong mọi thời điểm cô đều đưa ra những phương thức kinh doanh khác nhau và đúng thời điểm và dễ dàng làm điều đó thành hiện thực. Cháu tin chắc rằng tại huyết long cô cũng nắm giữ đội ngũ cho riêng mình. Không phải là một người bình thường lại chịu cảnh bình thường thậm chí còn ở tầng lớp thấp nhất của xã hội. Có phải vì điều gì đó liên quan đến Thiếu Kiệt.

Hà Vi không sợ làm phật lòng của Hoàng Lâm Nhu lúc này bởi vì một người như mẹ Thiếu Kiệt nếu biết được những thứ gì đó liên quan mới chịu cuộc sống như trước kia. Nếu không một người có thể lực ủng hộ có tài lực từ Lý Tế Minh lại chịu cảnh sống đến mức nghèo khó là một chuyện gì đó rất khác biệt.

Hoặc bà và thiếu kiệt có cuộc sống đủ ăn đủ mặc để Thiếu Kiệt không lo điều gì hoặc là chính bản thân bà không lo đến việc ảnh hưởng đến tương lai của Thiếu Kiệt cũng phải nghĩ đến cuộc sống khó khăn con mình phải chịu. Đẳng này Hoàng Lâm Nhu lại chọn một cuộc sống mà bất cứ người mẹ nào đều không muốn con mình phải có.

- Xem ra nếu hôm nay cô không giải đáp những gì thắc mắc trong lòng cháu chắc chắn sẽ không được rồi. Vì bản thân hay vì thiếu kiệt đi nữa thì cháu cũng nên biết điều này là không sai. Cô cũng không trách cháu vì sớm muộn một ngày nào đó cô biết sẽ có người hỏi điều này không ngờ nó lại đến sớm hơn dự định một chút. Nếu cháu muốn biết thì cô cho cháu biết thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 961: Mai Diệt Sinh

Một lời nói đơn giản của Hoàng Lâm Nhu nhưng cũng phải đợi bà suy nghĩ một lúc khá lâu. Bà biết nếu những thắc mắc này không giải đáp cho Hà Vi thì sớm muộn nó cũng trở thành nút thắt dẫn đến việc không tin tưởng lẫn nhau về sau. Nhất là Hà Vi sau này có trở thành con dâu của bà đi nữa vì việc này không nên có.

Giữa người nhà với nhau ra vào gặp mặt nếu có khúc mắc để lâu dài sẽ thành khó giải quyết. Hà Vi hiện tại cũng chăm chú cố gắng lắng nghe những gì mà Hoàng Lâm Nhu sẽ nói cô không muốn bỏ sót một vấn đề nào về việc này.

- Chuyện đúng lý ra sẽ không đáng nói gì. Cô cũng không cần ẩn dật nếu như trong Huyết Long đội hai không có người đó. Hấn mới thật là người chủ mưu phía sau. Khi tất cả mọi người đều suy nghĩ Huyết Long vốn là một tổng thể thì có một người đã tâm không nhỏ. Hấn thuộc phe chủ chiến Mai Diệt Sinh.

Hà Vi cũng bất ngờ đối với huyết long một nhóm người có được tổ chức quân đội theo phong cách lính đánh thuê lại có cả biên chế chủ chiến và hòa bình. Trong khi đó không ít tin đồn về Huyết Long mà cô biết được dường như không liên quan đến những vấn đề này.

- Phe chủ chiến? không phải huyết long kinh doanh dựa trên những gì của cá thể lực khác sao cô. Hơn nữa theo như cháu được biết rằng với quân lực của Huyết Long cũng không thua một quốc gia nào. Vậy phương châm của ông thiếu kiệt thành lập ra Huyết Long để làm gì? Không phải chỉ là một quân đội do ông ấy lấy từ chiến trường rời đi sao?

Hoàng Lâm Nhu chỉ lắc đầu cô nhìn Hà Vi mỉm cười một cách khá nhẹ nhàng từ tốn nói.

- Khôi tam giác cháu được nhận làm người sở hữu chủ nhân trước nó là ông của Thiếu Kiệt. Vì thế có những thứ cháu hiểu rồi đấy. Tất cả những ông Thiếu Kiệt muốn làm chỉ để một quân đội có thể chống lại hội tam điểm.

- Cái gì ông Thiếu Kiệt là người nắm giữ khôi tam giác của cháu. nhưng Nếu vậy thì tại sao nó lại qua tay của bố mẹ cháu rồi đến tay cháu như hiện này. Nếu có một món đồ như vậy thì ông Thiếu Kiệt phải mang theo bên người mới đúng chứ.

Khá kích động trước việc khôi tam giác mà mình sở hữu lại là vật trước đây của Lý Tế Minh. Vật này vốn chỉ xem như là một vật trang trí đối với người khác. Nhưng với người nắm giữ và chủ sở hữu thật thì họ có quyền được biết một phần những gì nó đem lại. Hà Vi là người sở hữu đầy đủ những quyền hạn cần thiết của khôi tam giác của mình. Lý Tế Minh nếu là người nắm giữ sẽ biết được một số thứ liên quan mà không phải toàn bộ.

- Không hẳn. Vì biết được một số thứ liên quan ít ỏi. Nên ông của Thiếu Kiệt ngay lập tức trong đêm đo điều hết thuyền chở đi những gì cần thiết. Kế hoạch vốn là sẽ quay lại để sắp xếp tiếp theo những thứ cần thiết. Nhưng không ngờ chính vì việc này mà nhóm người của ông cháu chớp lấy thời cơ đột phá quân doanh. Hiểu được chỉ có người được chọn mới có thể sử dụng được nó. Ông của Thiếu Kiệt cũng không lo có người biết được việc trong đó. Ông nghĩ rằng mình đã biết được việc gì sẽ xảy ra thì không có người nào biết. Nhìn khôi tam giác đó không khác gì đồ chơi nên ông đợi thuận tiện sẽ quay lại tìm kiếm. Nhưng không ngờ nó rơi vào tay ông cháu. Cho đến tận bây giờ cô mới biết được tại sao một khôi tam giác bình thường trong chiến trường lại có người có thể cầm đi.

Hà Vi trầm ngâm một lúc khá lâu vì cô cũng đã từng hỏi ông mình lai lịch của khối tam giác trong tay mình. Tất cả đều là sự ngẫu nhiên. Ông cô khi chiếm đánh căn cứ của ông Thiếu Kiệt tiện tay cầm vì thấy nó đặt trên bàn sau đó để ở nhà cho đến khi bố cô đem cái khối tam giác đó xem như viên gạch chặn giấy.

Mẹ của Hà Vi vì thấy khối tam giác hoàn mỹ nên cũng được bố cô đưa lại. Kể từ lúc đó mẹ cô luôn mang theo khối tam giác đó. Ai hỏi thì bà nói rằng nó là vật may mắn cho mình.

Bây giờ Hà Vi có thể hiểu rằng mẹ cô không phải xem khối tam giác là một vật may mắn như bà đã nói. Có lẽ bà cũng là người nắm giữ giống như ông Thiếu Kiệt. Biết được một chút gì đó bí mật của quá khứ. Nên bà không muốn ai biết được sự thật của khối tam giác.

Người xưa như thế nếu như một việc người ta không tin tưởng được nếu bà có nói ra cũng không ai chấp nhận điều này. Khiến cho mẹ của Hà Vi bắt buộc phải im lặng mà không nói ra điều bí mật bên trong.

- Nói như vậy mục đích ban đầu của Huyết Long chỉ là thành lập ra một đội quân trung lập nhằm để hạn chế khả năng thao túng của hội tam điểm với thế giới. Nhưng sao hiện tại cháu thấy Huyết Long dường như đi ngược lại quá trình này.

Câu hỏi này của Hà Vi, Hoàng Lâm Nhu không bác bỏ hoàn toàn mà thay vào đó bà chỉ thở dài đặt vài thứ bánh kẹo dùng để tiếp khách trên bàn ra rồi từ những vật đó nói.

- Trong quá trình thành lập từng thực lực của Huyết Long theo từng đội ngũ được nâng cao. Vốn không muốn tranh chấp với các quốc gia khác. Nhưng một số đội khác lại muốn có cho mình những quốc gia riêng. Các đội của Huyết Long tranh đấu trong nội bộ để giảm đi sự phiền toái khi đi

nguồn lực của các đội này gây ra việc không thể khống chế. Có ba đội thuộc phe chủ chiến và bốn đội thuộc phe hòa bình còn hai đội trung lập trong đó có cả đội chín mà cháu với Thiếu Kiệt đã tiếp xúc. Mai Diệt Sinh là người của đội hai quyền lực không làm hẳn thật sự thỏa mãn.

Hoàng Lâm Nhu chỉ vào một cái bánh lớn nhất trong những vật mà cô đã đặt ra. Đối với việc miêu tả Mai Diệt Sinh bằng một vật lớn hơn những thứ khác cũng là mục đích của bà cho Hà Vi hiểu con người này không dễ đối phó như thế nào.

- Chắc cháu đã từng thắc mắc bố Thiếu Kiệt thật sự là người nào đi đúng không?

Hà Vi bây giờ cũng gật đầu cô không ngờ rằng Hoàng Lâm Nhu lại nói đến vấn đề này. Nhưng có thể thấy được chắc rằng điều này thật sự có liên quan đến người tên Mai Diệt Sinh mà bà đã nhắc đến. Nên Hà Vi cũng chỉ im lặng đợi chờ một kết quả.

- Đúng vậy! Vốn nếu không phải Mai Diệt Sinh thì tất cả không như ngày hôm nay. Bố của Thiếu Kiệt vốn là một người ưu tú trong Huyết Long. Năm đó cô yêu ông ta nhưng không suy nghĩ nhiều. Đến khi phát hiện được bí mật cần thiết thì mới ra tay hạ sát ông ấy. Không phải vì cô không muốn Thiếu Kiệt không có cha nhưng nếu để như vậy sẽ ảnh hưởng đại cục sau này của thằng nhóc. Vì thế khi quyết định điều này. Cô đã từng hứa trừ khi Thiếu Kiệt hơn người thì cô mới xuất hiện còn không cô chấp nhận sống ẩn dật không màng đến những việc khác để Thiếu Kiệt thoát khỏi tranh đấu này.

Hà Vi cố dùng trí thông minh của mình hình dung ra mọi việc và sắp xếp theo những gì mà Hoàng Lâm Nhu nói. Khi mọi thứ cô chưa thể hình dung được như thế nào thì mẹ Thiếu Kiệt đã nói.

- Bố của Thiếu Kiệt tiếp cận cô với chỉ thị của Mai Diệt Sinh rằng ông ta chỉ cần cưới được cô toàn bộ Huyết Long sẽ nằm trong tay bố Thiếu Kiệt. Đúng là việc này có thật như thế đi nữa cũng sẽ không đến Mai Diệt Sinh. Nhưng với một người mưu mô như ông ta cái ông ta cần không phải là bố Thiếu Kiệt mà là đứa con của cô. Chỉ cần thao túng được Thiếu Kiệt nghe lời hẳn. Xem như Huyết Long nằm trong tay Mai Diệt Sinh.

Cũng chính bây giờ Hà Vi mới hiểu được Thiếu Kiệt mỗi lần nói về Hoàng Lâm Nhu điều mà hẳn tự hào nhất là mẹ mình vì giữ lấy hẳn chấp nhận một thân một mình nuôi con và ngay cả ngày sinh nở cũng đi một mình. Điều đó làm cho Thiếu Kiệt lúc nào cũng khâm phục Hoàng Lâm Nhu mẹ mình.

- Như vậy làm sao cô giấu được Mai Diệt Sinh về Thiếu Kiệt? Nếu như là hẳn thì sẽ phải biết sự tồn tại của Thiếu Kiệt mới đúng.

- Đúng là hẳn có biết nhưng bản thân cô không nhận là con của người kia thì hẳn làm sao dám yêu cầu điều gì. Nếu không liên quan hẳn cũng không thể dính dáng tới Thiếu Kiệt được. Năm đó cô dùng tin tức mình có con với Ngô Kỳ để cho Hẳn thật sự điên lên. Hẳn muốn xác minh các thứ nhưng thời đó làm sao có y học tiên tiến. Chỉ có thể dựa theo ngày cần bầu mà tính toán thôi. Nhưng ngày đó thì cô cũng chỉ làm chênh lệch một tý là được.

Hà Vi chỉ ngồi nghe Hoàng Lâm Nhu kể lại chuyện của mình nhưng mờ mờ hồ hồ thấm đẫm tâm lung cô nhận ra phải kiên cường và bản lĩnh như thế nào mới có thể thay đổi được chủ ý của một đám người đang nhắm vào mình. Và cũng hiểu thêm tại sao bà lại hành động khác người như thế về cuộc sống của mình.

Nếu Thiếu Kiệt thật sự lộ diện từ sớm chưa biết chừng người Thiếu Kiệt cô biết hiện tại sẽ không còn. Đối với việc tiếp xúc với một người có thể

bày ra cả một bộ cục để chiếm lấy quyền chưởng quản Huyết Long về lâu dài như vậy thì quả thật người này rất có thể thấy được nguy cơ bị Thiếu Kiệt lật đổ nên làm ra hành động tiên phát chế nhân đem Thiếu Kiệt chế trụ hoặc diệt trừ. Mà ở đây hẳn chọn khía cạnh thứ hai vì Thiếu Kiệt đã đủ sự vững chãi cho chính mình.

- Giờ thì cháu hiểu tại sao mà Huyết Long đội hai lại làm ra hành động đó rồi đi. Cô nghĩ với sự thông minh của cháu chắc rằng đã có câu trả lời cho chính mình rồi đi. Như vậy đây việc Huyết Long không ổn định là có thật khi nào Thiếu Kiệt còn cô còn và ông của Thiếu Kiệt không xảy ra việc gì thì đám người kia vẫn chưa làm được việc gì lớn. Nhưng cháu yên tâm sau việc này Huyết Long đội hai sẽ phải nhận lấy chế tài cho chính họ.

Hoàng Lâm Nhu thai độ trở lại như chưa có chuyện gì xảy ra và trả lời Hà Vi một cách chắc chắn. Đối với việc trước giờ không đụng tới Mai Diệt Sinh có lẽ do bà và bố mình thấy được điều này không có khả năng sẽ làm phe chủ chiến làm ảnh hưởng đến Huyết Long nhưng giờ có cái cơ dựa vào tất cả họ có thể hoạt động thay thế Mai Diệt Sinh trên chính cái việc mà hẳn không thực hiện được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 962: Thả Mèo Bắt Chuột

Hà Vi nhìn theo bóng dáng của Hoàng Lâm Nhu rời đi cũng không có một lời nào. Những thứ cô cần biết Hoàng Lâm Nhu đã cho cô biết còn những vấn đề của Huyết Long Hà Vi cũng không thể can thiệp vào. Một lời hứa hẹn của mẹ Thiếu Kiệt khiến cô có chút nào đó an tâm. Cô không biết rằng những gì Hoàng Lâm Nhu làm sẽ như thế nào. Nhưng đó sẽ không phải là gây nguy hiểm đến Thiếu Kiệt.

Hà Vi đứng lên rời khỏi nhà đi đến quân khu nơi đặt tổng bộ chính của Vô Ảnh để tiếp tục hỗ trợ Ngọc Nhi. Quân số hiện tại cần thiết cần phải sắp xếp từ những thành viên Vô Ảnh ban đầu. Nên việc lựa chọn và liên lạc mất khá nhiều thời gian.

Chỉ cần trong khoản một thời gian ngắn cần có đầy đủ người. Thực lực ngang bằng nhau cùng gặp mặt ở tại một thành phố đã là việc tiêu tốn không ít sự sắp xếp nếu chỉ để một mình Ngọc Nhi làm việc này Hà Vi sợ rằng sẽ không được đồng bộ.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng trở về phòng của mình. Khi mọi thứ trong nhà trở lại không gian im lặng. Chỉ có bà đứng nhìn từ cửa sổ thấy được xe chở Hà Vi rời đi. Khi đó bà mới lấy trong người mình ra một chiếc điện thoại. Nhấn vào nó một dãy số, Không gian vắng lặng vang lên những tiếng đổ chuông từng hồi.

Nó phát ra từ cái điện thoại trong tay bà cho đến khi có một tiếng cạch kèm âm thanh người đáp lại phía bên kia.

- Bố nghe đây con gái có chuyện gì sao? Con sẽ không liên lạc trực tiếp số điện thoại này nếu không phải là chuyện cấp bách. Nó là việc gì?

- Mai Diệt Sinh! Vừa cho một số người của đội hấn đối phó Thiếu Kiệt. Bên đó con nghĩ cũng đến lúc bố thanh lý nội bộ rồi đây. Nếu không vì trước đây Thiếu Kiệt chưa lộ diện con sẽ không nói. Nhưng hiện tại thì khác bố hiểu con nói vấn đề gì rồi đúng không.

Hoàng Lâm Nhu với một giọng nói chắc chắn lại có phần như ra lệnh cho chính Lý Tế Minh. Bên kia điện thoại nghe được những giọng điệu này. Lý Tế Minh cũng phải cau mày một chút. Dù hấn đang nghe điện thoại của Hoàng Lâm Nhu chỉ có một mình tại một nơi không có người bên cạnh.

Nhưng hành động của ông ta cho thấy ông ta cần phải bí mật chuyện này bằng cách ông để điện thoại ra xa khỏi tai mình nhìn xung quanh để chắc rằng trong phạm vi có thể nghe được âm thanh từ điện thoại phát ra không ai đứng gần mình.

- Việc này chắc chắn là phải làm. Hiện tại nội bộ bên đó bố cũng đã sắp xếp không ít người từ bên trong nhưng vẫn chưa có tin tức gì. Nhưng sao con lại biết Mai Diệt Sinh hấn đối phó với thằng nhóc nhà mình. Mấy ngày qua bố đã theo dõi hấn cũng không có điểm gì nổi bật. Cũng chưa có đem tin tức của hấn đi đâu.

- Bố đừng nói không biết. Hấn có thể sắp xếp từ trước. Tô gia ở Thẩm Quyến có liên hệ gì với đội hai sao? Nếu như họ liên hệ bố biết được rằng người của Đội hai vừa để tô gia rời khỏi thẩm quyến. Nếu không phải vì việc muốn ám sát Thiếu Kiệt họ bày ra cái cục lớn như vậy để làm gì. Hơn nữa chính những thành viên dự bị của Huyết Long đã nói rõ việc này chắc chắn chỉ có do Ngũ Hồ Tướng bên dưới Mai Diệt Sinh làm bố đừng ở đó mà nói mình không biết. Mấy ngày qua Ngũ Hồ của Mai Diệt Sinh đâu bố trả lời đi.

Hoàng Lâm Nhu dựa đúng theo những gì tình báo của Thiếu Kiệt. Đưa ra lập luận duy nhất cho mình. Bắt buộc Lý Tế Minh phải đáp lại lời của cô

bằng một cách truy vấn.

Sắc mặt của Lý Tế Minh khi bị Hoàng Lâm Nhu chất vấn những việc của năm người đặc lực của Mai Diệt Sinh cũng căng thẳng không kém.

Nhưng người này có quyền tự do đi lại, Nếu muốn kiểm soát khá khó vì họ là những thành viên nắm giữ Huyết Long đội hai. Họ luôn luân chuyển để tiến hành cũng cố hàng ngũ đội viên cho chính những đội nhóm của mình.

- Đúng là đám người ngũ hổ tướng kia khó kiểm soát nhưng việc Mai Diệt Sinh lại đem cả Tô gia ở Thẩm Quyến về thì có phần vượt quá khả năng thăm dò của bố. Trước nay tô gia đúng là có được đề cập đến. Nhưng nó không được bố xem trọng. Bởi bản chất một nhóm người có gốc rễ ở Thẩm Quyến vì một chút lợi ít mà xoay đầu thì sau này họ cũng vì lợi ít bán đứng huyết long. Nên bố cũng không mấy muốn hợp tác với gia tộc này. Xem ra Mai Diệt Sinh muốn gom hết tất cả thế lực về một mối để làm điều gì đó mà chúng ta chưa biết được.

Lý Tế Minh bây giờ đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu khi mà ông cho rằng Tô gia không đáng để ý tới. Nhưng đôi phương lại kiếm cách lôi kéo đến hiện tại còn đưa cả tô gia rời khỏi Thẩm Quyến. Đối với nhận thức của mình đây là một bước đi sai lầm của Mai Diệt Sinh. Cũng để cho chính con gái mình an tâm mọi việc. Lý Tế Minh dường như đã có được sắp xếp nào đó cho chính bố cục cần thiết của mình.

- Bố đã nói vậy thì việc này nhanh giải quyết đi. Càng sớm càng tốt. Lần này thằng nhóc nó thoát được. Nhưng nếu còn kéo dài có lần hai lần ba chưa biết chừng đến một lúc nào đó sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt.

- Tính ra mọi thứ đã xong hết rồi về phần mấy thứ cần thiết chỉ còn lại lòng người ở Huyết Long xem bố có thể làm việc này như thế nào thôi.

Trước đây con đã nói rồi chỉ tại bố cứ cho rằng không đến nỗi nào mới xảy ra chuyện. Giờ thì bố đợi hẳn đủ thực lực rồi mới thanh lý nội bộ sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Hoàng Lâm Nhu nói chuyện bằng giọng điệu trách móc đối với bố mình. Lý Tế Minh chỉ cười cười bên phía điện thoại bên kia xem như không có việc gì xảy ra.

- Con cũng hiểu lúc đó thời điểm như thế nào. ngoài mặt Huyết Long bị giáp công bởi các thế lực quốc gia. Bên trong nếu xảy ra chuyện nữa sẽ không thể nào tồn tại Huyết Long đến ngày nay. Hơn nữa khi đó Mai Diệt Sinh lập công không ít. Nếu lúc đó thanh trừ hẳn sẽ dẫn đến lòng người dao động. Còn bây giờ thì khác Huyết Long đội hai vì luôn cố gắng phát triển thành viên mình nên dẫu tội không ít đội khác đây cũng là việc mà bố tin chắc họ sẽ thất bại.

Lý Tế Minh đề cho Hoàng Lâm Nhu yên tâm bằng cách đề cho bà biết được một chút tình huống cụ thể của mình. Đang có thể khống chế từ trong nội bộ của Huyết Long.

- Con hỏi thử việc này bố phải cho con biết rõ. Hiện tại trong Huyết Long hầu hết đoàn đội bố kiểm soát được bao nhiêu đội ngũ thật sự đấy. Nói về tổng chỉ huy có thể con tin tưởng nhưng đề từng đội nhóm đều nghe theo lời bố không dựa theo mấy tên đầu lĩnh con thấy không có khả năng được nhiều như vậy đi.

Đã có nhóm người của Lý Tế Minh. Hoàng Lâm Nhu cũng có chút suy nghĩ về vấn đề của Huyết Long khi mà từng đội nhóm hoạt động theo cách độc lập không cần quá nhiều sự kiểm soát.

- Việc này con có thể an tâm ở đây bố nắm giữ bốn đội ngũ hoàn toàn có thể sử dụng được. Một đội của Mai Diệt Sinh chuẩn bị vào con số của bố

còn hai đội chín và đội sáu của con thì nên lo cho đàn hoàng đi. Việc còn lại chỉ cần không có biến động lớn thì Mai Diệt Sinh sẽ không làm được gì đâu điều này bố đảm bảo.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ thở dài một hơi suy nghĩ vài giây rồi mới lên tiếng nói vào bên trong cái điện thoại của mình.

- Việc này con sẽ lưu ý còn nữa đội sáu và đội chín của con chắc chắn không vấn đề gì, Khi nào bố cần hỗ trợ hai đội bên con sẽ điều động qua giúp. Nên nhớ thằng nhóc Thiếu Kiệt vẫn là cháu của bố. Không muốn sau này ông cháu gặp nhau khó nói chuyện thì bố lo mà xử lý cho ổn vấn đề của mình đi.

Lý Tế Minh bên kia cũng chỉ gật đầu dù Hoàng Lâm Nhu lúc này không hề thấy được hành động của ông ra sao.

- Được xem ra lần này con nhất quyết bắt bố phải giải quyết mọi thứ càng sớm càng tốt rồi. Chuyện của thằng nhóc bố sẽ tiến hành giải quyết ngay sau cuộc nói chuyện này. Còn những vấn đề liên quan khác thì sau này sẽ phải cấu hình lại. Khi mà đội hai ba và bốn của Mai Diệt Sinh không còn đầu lĩnh lúc đó con cho người tiếp quản đi là được.

Hoàng Lâm Nhu không đáp lại lời của bố mình thay vào đó cô cúp máy. Âm thanh của việc ngắt kết nối vang bên tai của Lý Tế Minh. Khuôn mặt không còn vẻ tươi cười xem như không có chuyện gì khi nói chuyện với con gái mình nữa.

Ông bước vào bên trong nhà đi đến bên cạnh cái bàn làm việc của chính mình. Nhặt lên cái điện thoại được đặt trên bàn nhấn vào đó một vài số nội bộ.

Bên kia đường dây nội bộ được nối thông với một người nhất máy lên đáp lại.

- Tôi có mặt thứ chỉ huy!

Dường như dãy số này chỉ dành cho việc Lý Tế Minh gọi điện cho đối phương nên hẳn không ngần ngại đáp lại phía bên kia đường dây điện thoại một cách chắc chắn.

- Bắt đầu kế hoạch thả mìn bắt chuột. Mấy con chuột kia vừa ra tay muốn triệt hạ đối tượng chính của chúng ta. Anh biết nên làm thế nào rồi đấy.

- Vâng! Kế hoạch sẽ được thực thi trong vòng mười lăm ngày đối phương sẽ bị tiêu diệt theo sắp xếp cần thiết. Phương thuốc sử dụng đã được chuẩn bị sẵn lúc nào cũng có thể ra tay. Nội trong mười lăm ngày sẽ không nền y học nào cứu được đối phương.

Người bên kia điện thoại trả lời cho Lý Tế Minh biết được thời gian khi nào nhiệm vụ của hắn hoàn thành. Nghe được báo cáo thời gian Lý Tế Minh liền bổ sung thêm.

- Cách ly Ngũ hổ của con chuột đó không cho mấy người đó có thể xuất cảnh hay di chuyển nơi nào hết. Đám chuột con kia còn đang ở nước ngoài muốn đem tô gia về nên cứ để bọn đó thanh lý sau.

- Vâng nội bộ các đội nhóm ở đây trong thời gian sớm nhất chúng tôi sẽ thu tóm toàn bộ chỉ huy yên tâm. Chỉ cần diệt trừ hết đám người đó sẽ không mất nhiều thời gian.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 963: Trương Gia Hội Họp

Đạt được một lời chắc chắn từ người của mình. Lý Tế Minh chỉ im lặng một lúc suy nghĩ điều gì đó mới nói lại một câu.

- Loại thuốc đó tốt nhất sử dụng cho khéo. Nếu bị phát hiện ra chúng ta khó có thể thu tóm được hết những gì còn sót lại của Mai Diệt Sinh đâu. Vấn đề đội bảy nói họ hỗ trợ phía bên kia cho tốt. Đừng để những con chuột chạy thoát. Xác minh địa điểm cần thiết của đám người đó đang ở đâu rồi báo về. Càng nhanh càng tốt.

Lý Tế Minh xem chừng mọi việc đã có phương án cho chính xác bố cục mà ông đã xây dựng chỉ cần thực hiện cẩn thận và cũng không quên để người đi hỗ trợ đứa cháu của ông.

- Chỉ huy cứ ăn tâm những tên kia sẽ có tin tức sớm nhất báo về tổng bộ khi đó sẽ lập tức chuyển cho ngài.

- Được cứ như thế mà làm việc còn lại để cho các cậu sau này hỗ trợ tốt thẳng nhóc các cậu sẽ không chịu thiệt nữa cái thân già của tôi cũng nên lui xuống đài sau việc này rồi.

Nói rồi Lý Tế Minh cúp máy điện thoại của mình. Ngồi xuống cái ghế cạnh cái bàn làm việc của mình lưng dựa vào ghế nhìn đăm chiêu vào cánh cửa được đóng kín nhẹ nhàng thốt lên một câu.

- Mai Diệt Sinh à! Chính ông tìm đến con đường này đừng tránh tôi. Nếu ông biết mình ở vị trí nào chắc chắn sẽ không làm ra những việc đại dột này đâu.

Màn đêm bên ngoài buồn xuống như đang phủ xuống một bí mật mà nó cần phải giữ kín. Tất cả mọi thứ trong màn đêm là sự yên tĩnh nhưng có

một số thế lực để hiện tại vẫn còn hoạt động ít nhất là ngoài mặt nó biểu hiện ra sự yên bình để đánh lừa thị giác của người khác.

Tại một nơi vắng lặng tách biệt với sự ồn ào náo nhiệt của một nơi dành cho khách du lịch. Tại một căn nhà tứ hợp viện giống như những căn nhà khác cái dáng vẽ đơn sơ của nó lại là nơi nhưng người có tiếng nói của Trương Gia đang ngồi lại cũng nhau đưa ra quyết định cho họ.

- Cậu ta không nhờ đến sự viện trợ của chúng ta vẫn có thể hóa giải nguy cơ đó. Nếu nói trước đây với cái thân phận của cháu Tống Quân. Chúng ta chỉ e ngại nơi chính trường thì nay xem như chúng ta biết được cậu ta làm sao tự tin đến mức không lo lắng rằng sẽ bị chúng ta làm loạn rồi đấy.

Trương Khôi nhìn mọi người trong phòng đang cảm lấy những tin tức thu được vừa rồi. Tất cả họ chỉ vì những tin tức này mà phải tổ chức cuộc họp của Trương gia.

Đối phương là người hợp tác với họ, Nếu như một người khác lúc nguy cấp có lẽ sẽ cần đến sự hỗ trợ của tất cả đám người Trương gia họ. Cái gọi là có nguồn lực mà không sử dụng là một điều ngu ngốc biết chừng nào. Ấy vậy mà khi tất cả họ nhắm chừng Thiếu Kiệt với nhân lực ít ỏi của mình trong một sự kiện bất lợi lại hoàn toàn không liên lạc với họ.

Từ việc xuất hiện Hồng Thanh Bang đột nhiên nhãy ra hỗ trợ một đội nhóm còn cứu hết người cần thiết cứ giống như họ đã chuẩn bị cho việc làm anh hùng trong thâm lặng. Nếu đâu là một nhóm cá nhân thuộc về một người nào đó thì Trương gia sẽ không bị động như hiện tại.

Họ không ngờ rằng Thiếu Kiệt vốn định cho Blake mượn một ít viện trợ từ họ nhưng giữa đường nhãy ra một Trình Giáo Kim là một thế lực hắc

bang lại nhân thủ không ít. Họ hỗ trợ Thiếu Kiệt trong việc Tô gia làm cho Trương gia họ không có đất diễn.

- Hồng Thanh Bang trước giờ việc kinh doanh chủ yếu là linh kiện điện tử. Nó có phần nào giống với công việc đầu tiên của thằng nhóc kia. Hơn nữa nó lại thế lực hắc bang. Có khi nào đây là quân cờ ngầm mà thằng nhóc đó ngầm nuôi dưỡng để chuẩn bị cho việc hoạt động ở đây hay không? Vì tôi thấy nếu như thế thì thằng nhóc nó phải chuẩn bị từ lúc nào Hồng Thanh Bang không phải chỉ mới ngày một ngày hai mà đã tồn tại gần được chục năm. Giờ thằng nhóc mới được bao nhiêu tuổi. Thật sự nếu điều đó xảy ra thì điều này quả thật đáng sợ.

Trương Đại trầm ngâm suy nghĩ về những thông tin đã đọc được gói gọn trong một tờ giấy. Bản thân ông cũng không nghĩ đến một tờ giấy bình thường ghi lại một số thông tin thôi lại làm cho ông phải mất nhiều thời gian phân tích ra được những gì mà người thiếu niên kia đang làm.

- Điều này không thể nào có khả năng. Theo những gì chúng ta thu thập được. Hồng Thanh Bang không phải muốn ngồi lên cái chức bang chủ hoặc là muốn quản lý nó dễ dàng đâu. Hiện tại Trịnh Tài Bảo vì nhân duyên mới trở thành Bang chủ của Hồng Thanh Bang. Mấy ông nghĩ sắp xếp được cả nhân duyên để Trịnh Tài Bảo lấy Tử Nguyệt con gái của bang chủ đời trước để sao.

Trương Chi ném tờ giấy thông tin về những gì tóm lược lại của Tô gia lên mặt bàn trước mặt mình nó với mọi người. Vì là phụ nữ bà không thể nghĩ được Thiếu Kiệt có thể làm điều gì để Trịnh Tài Bảo có thể kết duyên với Tử Nguyệt.

Một việc yêu đương tự nguyện nếu theo cách nói của mấy người trong phòng cứ như nó được sắp đặt từ trước. Là một nữ nhân bà hoàn toàn không đồng ý với điều này. Chữ tình yêu không phải cứ muốn đặt đâu sắp

xếp thế nào thì nó sẽ như thế. Nhất là với những người trẻ tuổi điều này càng không thể.

- Xã hội bây giờ đúng thật việc như của Trương Chi nói khó xảy ra lắm. Sắp xếp một sự việc liên quan đến cả Hồng Thanh Bang thì xem ra không được. Ở đây tôi có một phần tư liệu về Hồng Thanh Bang. Nếu không có Trịnh Tài Bảo cố gắng thanh lý môn hộ từ bên trong chưa biết chừng giờ này Hồng Thanh Bang không phải kinh doanh linh kiện mà là độc phẩm rồi. Qua cuộc thanh tẩy này Trịnh Tài Bảo với ba mươi người. của mình đánh một trận bảo vệ Tử Nguyệt cùng với Hồng Thanh Bang mới có được như ngày hôm nay. Không phải cứ việc nguy hiểm đến tính mạng mà sắp xếp được.

Trương Dật đưa cho mọi người một xấp giấy được đặt trước mặt mình. đây là những thông tin về Hồng Thanh Bang mà ông cho người lấy được. Toàn bộ thông tin của hắc bang này không khó kiếm nếu một bang phải nhỏ bé trong cái đất Thẩm Quyển có lẽ sẽ cần mất một ít thời gian. Nhưng một bang phái kinh doanh ngầm lại có chỗ đứng lâu năm như Hồng Thanh Bang nó lại là một việc đơn giản.

Từng thông tin của Hồng Thanh Bang từ đời trước được moi móc ra. Cả việc tại sao Trịnh Tài Bảo lấy được Tử Nguyệt cũng được thu thập trong đám thông tin của Trương Dật đưa cho mọi người.

Từng người cầm thông tin trong tay cũng âm trầm tiếp nhận những gì được họ cung cấp Trương Cung đợi cho mọi người cầm lấy thông tin đọc được một lúc rồi mới lên tiếng.

- Xét về sự hình thành của Hồng Thanh Bang mọi người đã cầm trong tay là người xác minh điều này tôi chỉ có thể nói một câu Trịnh Tài Bảo vốn được chỉ là bố cục anh em với hắn và trình độ võ lực đánh đấm khá tốt còn lại nếu về suy nghĩ quyết định mọi chuyện hầu hết đều do Tử Nguyệt thao

tác. Hai tổ hợp này dường như có chút đồng bộ nhưng nếu xét về mặt thiết thòi thì Tử Nguyệt mới đúng là người đáng ra không nên lấy Trịnh Tài Bảo mới đúng.

Mọi người lúc này đều dừng lại việc đọc thông tin mà mình vừa được cung cấp. Nếu có một người đã tổng hợp được những gì cần thiết họ chỉ cần đặt đó sau này xem lại những thông tin này cũng được. Nên hiện tại Trương Cung mới là tâm điểm chú ý của mọi người trong Trương gia. Từng ánh mắt nhìn về hắn cùng với lắng nghe những lời Trương Cung đang nói.

Đã kéo được sự chú ý của mọi người Trương Cung bây giờ mới tiếp tục những gì mà mình đã tổng hợp.

- Nhưng cô ta chọn Trịnh Tài Bảo cho mình cũng có cái suy nghĩ riêng của cô ta. Đối với ảnh hưởng của Trịnh Tài Bảo trong nội bộ không nổi trội gì nhiều. Là người thích động thủ hơn là động não. Một người như vậy nếu nắm giữ quán lý lại dễ hơn là người có đầu óc nhưng không có năng lực hành động. Nhất là thời kỳ quá độ của Hồng Thanh Bang khi mà tranh chấp nội bộ xảy ra thì quyết định nắm giữ Trịnh Tài Bảo là một quyết định sáng suốt.

Khi Trương Cung đề cập đến Tử Nguyệt không ít người cũng gật đầu. Họ đọc qua sơ lược chỉ vài phút cũng nắm bắt được toàn diện ý chính phần mở đầu về hai vợ chồng người đang nắm giữ Hồng Thanh Bang như thế nào. Phân tích từng người trong một bản báo cáo không lúc nào là thừa.

- Như vậy nếu nói Tống Long có thể sắp xếp để thâm tóm quyền lực của Hồng Thanh Bang là điều không thể. Ít nhất Trịnh Tài Bảo xuất hiện ở Hồng Thanh Bang có thể nói là lão làng. Hắn đi lên từ tên vô danh tiểu tốt. Một người như thế nếu là Tống Long chọn để làm việc của mình từ trước sẽ không chọn người dễ bị đối phương nắm bắt. Ít nhất theo quan điểm của tôi

thì Trịnh Tài Bảo nếu không phải cơ duyên tốt chắc chắn cái ghế bang chủ của Hồng Thanh Bang cũng không đến lượt cậu ta ngồi. Cậu ta còn quá trẻ.

Trương Đạt sau khi đợi Trương Cung kết thúc lời nói của mình suy nghĩ một điều gì đó rồi mới nói ra ý kiến của mình.

- Chưa hẳn ở góc độ Hồng Thanh Bang khi đó không phải là những thành viên nóng cốt làm phản sao. Nếu nói Tử Nguyệt có thể chọn một đối tượng để dựa vào cũng không có mấy hiệu quả. Vì cô ta còn quá trẻ những người kia đa phần đáng tuổi cha chú của mình. Nếu một người không có trong tay sự lựa chọn chắc hẳn sẽ nhắm đến cái mà cô cảm thấy thích hợp nhất. Trịnh Tài Bảo vừa đủ phù hợp với độ tuổi của cô. Hơn nữa hẳn có thực quyền thật sự dù ít đi nữa nhưng cũng có khả năng theo chiều hướng này.

Dem vấn đề tuổi tác của Tử Nguyệt với Trịnh Tài Bảo gần nhau để cho một người con gái trong thời điểm quan trọng nhất chỉ có một lựa chọn duy nhất có thể có cơ may phục hưng cùng với nó là cô không phải chịu đựng mấy cái lão già nòng cốt của bố mình. Trương Đạt thấy nếu sự sắp xếp này ngay từ đầu của Thiếu Kiệt có được thì vẫn có thể nghĩ đến tình huống này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 964: Trương Gia Hội Họp (2)

Trương Chi ngồi một bên lúc này cũng lắc đầu. Đứng ở góc độ phụ nữ bà lại không nghĩ như Trương Đạt. Vì bản tính của phụ nữ khó đoán. Lại thêm không hẳn là sẽ chọn Trịnh Tài Bảo một người có thể không thực hiện được điều gì.

- Không hẳn. Các ông cứ nghĩ ở phần mình. Các ông nên nhớ nội bộ lúc đó của Hồng Thanh Bang có những người dường như nắm chắc được cuộc lật đổ bang chủ đem nó kéo về tay mình. Nếu tôi là Tử Nguyệt ẩn nhẫn phục tùng đối phương. Sau đó khi đối phương ở trong hoàng cảnh không phòng bị nhất ra tay. Nên nhớ Tử Nguyệt có lợi thế cô ta là nữ lại còn trẻ. Đám người kia không tham sắc cũng tham tiền. Mà Tử Nguyệt chỉ cần phục tùng lúc đó Hồng Thanh Bang lại không có tranh chấp mà chuyển giao một cách nhẹ nhàng không có hao tổn sinh mệnh nào.

Đám người của Trương gia trong phòng trợn mắt há mồm. Nhưng tất cả không thể nào không thừa nhận. Trương Chi nói việc đó có khả năng và có thể ở một góc độ nào đó Tử Nguyệt có thể làm và nhất là điều này hiệu quả hơn dựa vào Trịnh Tài Bảo.

- Tôi mới thấy suy nghĩ của cô ta không phải giống như chúng ta nhận định. Vì nếu điều mà mọi người nói có khả năng thì cô ta lại đi một hướng khác còn đem Trịnh Tài Bảo đứng lên cai quản cả Hồng Thanh Bang. Như vậy tính ra cô ta đúng chúng ta sai. Nhưng thay vì an phận với chính mình cô ta với Trịnh Tài Bảo không có quan hệ gì với cậu thiếu niên kia lại làm ra trợ giúp đúng lúc đúng thời điểm. Tôi xem không thấu việc này.

Trương Khôi lên tiếng nhìn mọi người trong phòng. Vì bản thân hẳn suy đoán việc của Hồng Thanh Bang chưa nói đến kết quả như thế nào nhưng

chuyện trùng hợp như được sắp xếp từ trước thế này đối với bố cục toàn diện thì lại hoàn toàn khác.

- Không nói đến những thứ liên quan khác chỉ với mỗi việc hiện tại cậu ta còn đang ở nhà của Trịnh Tài Bảo cũng cho thấy được quan hệ của hai bên không bình thường. Nếu như cậu ta muốn thử sự hợp tác ủng hộ của chúng ta như thế nào đó lại là một điều khó khăn đấy.

Trương Dật đem suy nghĩ của mình nhìn mọi người trong phòng lên tiếng đề họ xác định được rằng việc lần này cái họ cần thiết nhất sẽ phải bàn đến là như thế nào.

- Biết điều Trương Dật nói không sai nhưng mọi người dường như quên mất một việc. Tô gia biến mất mà trong chuyện này lại có Huyết Long. Tôi đang khó hiểu Huyết Long ở vai trò gì khi vừa ủng hộ vừa đối đầu với cậu ta như thế này.

Trương Chi có một ý kiến riêng cho mình vì thông tin họ nắm được dường như đối phó với Thiếu Kiệt lần này lại là một thế lực họ cho rằng đã ủng hộ cậu ta. suy nghĩ của bà sẽ không ai nói đúng hay không. Vì với Huyết Long sự mơ hồ đến từ thứ họ không biết rõ nên tâm lý phán đoán mọi thứ trong trường hợp này đều là cảm quan nhìn nhận.

- Theo tôi thấy cũng chưa hẳn là Huyết Long tham gia vào việc này. chưa biết chừng nó còn là một quân bài do thám do đối phương đưa ra.

Trương Khôi lắc đầu, với ý kiến và thắc mắc của Trương Chi ông lại có một cái nhìn khác. Ở một khía cạnh khác phán đoán theo chiều hướng của một người dựa theo tâm lý của Thiếu Kiệt.

Đám người ngồi trong phòng lúc này cũng nhìn về ông như muốn biết ông đang suy nghĩ điều gì cho lý lẽ mà mình cho rằng nó có thể giải đáp

được Huyét Long trong việc này là không phải.

- Mọi người đừng nhìn tôi như vậy đây chỉ là suy đoán khả năng của tôi thôi. Thứ nhất chúng ta đều biết Thiếu Kiệt cậu ta có dính dáng tới Huyét Long, đó là yếu tố ngầm. Tất cả các thế lực khác chưa hiểu việc này bằng chúng ta. Ngay cả tổng gia chưa chắc đã biết. Yếu tố thứ hai là cậu ta sở hữu cái gì mọi người không cần tôi phải nói ra cũng có thể nghĩ đến. Một người như vậy nếu muốn làm ra một việc gì đó cũng không khó.

Trong phòng ngay cả Trương Chi bây giờ cũng gật đầu đồng ý. Nếu Thiếu Kiệt bình thường họ có thể dựa vào một số thứ phán đoán được đường đi nước bước tiếp theo của đối phương sẽ như thế nào., Nhưng con người này lại khác. Cậu ta có tiền vốn khiến cho Trương Gia họ lo ngại.

- Chỉ dựa vào hai việc này có mơ hồ quá không. Huyét Long cũng thần bí không kém họ làm việc chúng ta cũng không biết được. Giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Còn nói cậu ta thử chúng ta thì thử với việc Huyét Long có phần không ổn. Nếu như thật sự đây là phép thử của cậu ta thì chưa biết chừng Huyét Long không hài lòng thì sao.

Trương Đạt lên tiếng thay cho mọi người. Hắn thấy chỉ với hai điều kiện của Trương Khôi nói ra chỉ có điều thứ hai là có thể tạm thuyết phục được ông. Còn điều thứ nhất dường như khá chung chung. Cũng không nhắm đến tình huống cụ thể.

- Tôi nói việc này có thể thử nghĩ xem chỉ có mỗi chúng ta biết cậu ta có thật sự liên quan đến Huyét Long hay không thì tôi cũng không chắc. Nhưng nếu chúng ta hợp tác chỉ với việc biết Huyét Long ủng hộ cậu ta. Thì điều này có thể thực hiện được. Cậu ta cho người đánh tiếng trong việc này Huyét Long đối phó cậu ta. Để xem chúng ta có động thái như thế nào là hoàn toàn có khả năng. Nếu như người khác sẽ không liều như vậy. Nhưng tình hình cho thấy cậu ta rất có thể còn những cơ sở ngầm mà chúng

ta không biết mà Hồng Thanh Bang theo tôi thấy là một cái trong những cái đó.

Trương Khôi thấy mình bị nghi vấn liền nhìn Trương Đại trực tiếp nói ra lập luận của mình. Xét về một góc độ hẳn cho rằng Thiếu Kiệt đã có được thế lực Hồng Thanh Bang hơn nữa quân đội ở Tam Giác Vàng. Nhìn vào tổng thể hai nhóm người này đủ sức làm ra một quân đội cỡ lớn khiến cho người khác e ngại. Mà chưa biết chừng vẫn còn những cơ sở được đặt trước giống như Hồng Thanh Bang đợi thời cơ trôi lên mặt nước.

- Không nói đến đúng hay sai. Như cơ sở này của Trương Khôi nói có thể xảy ra. Chúng ta biết cậu ta có hậu thuẫn từ Huyết Long là thật nhưng với khối lập phương chưa biết cậu ta nắm giữ được gì. Chỉ riêng ở một khía cạnh nào đó thì chúng ta hợp tác dựa trên việc biết cậu ta có phía sau là nhóm người Huyết Long. Còn lại suy đoán về khối lập phương kia như thế nào không ai biết ngoài cậu ta. Lợi ích hợp tác chỉ dựa theo cậu ta so sánh đơn giản thì làm ra hành động lần này hoàn toàn có thể.

Trương Dật cũng đưa ra nhận xét của mình về một khía cạnh nhất định mà hẳn có khả năng thấy được bố cục có thể dựa vào những gì mà Trương Gia biết làm ra một cái thử thách xem cái họ nhắm đến thật sự là gì.

Lợi ích của việc khai thác mỏ Nguyên Thạch không thể chối bỏ nhưng việc có một đồng mình sáng tằm chiều sở cũng không làm người khác tin tưởng. Nhất là việc kinh doanh lại ít người gắn bó lâu dài mọi thứ dựa trên lợi ích mà làm việc.

- Nếu đây là một cái cục để thử Trương gia chúng ta thì nó lại theo chiều hướng rất khác. Cần phải làm ra một số kế hoạch để thay đổi những việc sắp tới.

Trương Chi lên tiếng trong khi đó mọi người trong phòng đều trầm mặt. Nếu như đây là một phép thử của Thiếu Kiệt họ đã bỏ lỡ cơ hội của mình khi đồng minh cần sự trợ giúp lại không xuất hiện. Điều này sẽ làm cho việc hợp tác của họ dù chưa đi vào bắt đầu nhưng đã có khúc mắc.

Việc đầu tư ở mỏ nguyên thạch là sự đầu tư lâu dài song song đó là việc phát triển du lịch trên nguồn vốn tự cung của địa phương. Nếu như làm ra hành động không khôn khéo khi hợp đồng đã ký kết việc Thiếu Kiệt là địa chủ làm ra một số chính sách họ không chịu được. Kết cục hủy hợp đồng cái bánh đáng phát triển nhường lại cho đối thủ hoặc chính người như Thiếu Kiệt kinh doanh họ mới thật sự thiệt thòi nhiều.

- Trước tiên tôi nghĩ chúng ta nên làm ra hành động càng sớm càng tốt. Trương Dật tôi nghĩ ông dẫn một số người đến thăm hỏi. Cũng như thăm do thử xem cậu nhóc kia nghĩ gì về chúng ta mới là phương án tốt nhất. Không ai ở đây biết được cậu ta nghĩ gì nếu cứ ngồi ở đây đoán mò. Như vậy chỉ có cách trực tiếp nói chuyện sẽ tìm ra được một số thứ cần thiết. Bất lợi hay không thì phải làm ra phương án phòng ngừa.

Trương Khôi trầm ngâm suy nghĩ một lúc khá lâu mới đưa ra câu nói cho mọi người trong phòng. Vì tất cả họ cũng không thể đoán. Liệu Thiếu Kiệt trong sự kiện này có sắp xếp như thế nào. Là một việc có thật hay chỉ là một phép thử Trương gia họ thì cũng phải có câu trả lời nhất định.

- Được tôi sẽ đích thân khởi hành sau buổi họp này. Nhưng đến tay không thì không mấy thích hợp. Vậy nên ít ra muốn thăm dò gì đó ít nhất chúng ta phải tỏ một chút thành ý. Nếu như thật sự là một phép thử của cậu ta thì chúng ta vẫn có thể dùng thứ này mà hóa giải nguy cơ tạm thời. Xem như chúng ta nhận được tin tức trở.

Trương Dật suy nghĩ một lúc lâu mới đáp lại quyết định của Trương Khôi. Ông ta thấy đối với việc đến gặp Thiếu Kiệt không phải lần đầu. Dù

là lý do gì đi nữa thì đi tay không đến cũng không phải thứ nên làm. Ít nhất muốn đến thăm hỏi ngoài lý do đơn thuần đó bên trong còn cần phải có một món quà được xem là thành ý. Nó không đơn thuần như việc vào viện tặng một giỏ trái cây xem như quà biếu.

- Lễ Vật chắc chắn phải có. Hình thức nào thì được tôi nghĩ cậu ta dường như không thiếu thứ gì. Tiền bạc thì càng không như vậy phải chọn món quà nào mới gọi là thành ý của Trương gia của chúng ta?

Một câu hỏi làm cho mọi người đau đầu nếu nhưng là một người không có tiền thì bất cứ cái gì cũng được nhưng ở đẳng cấp của họ tiền chỉ là con số thì quà cáp như thế nào mới được xem như thành ý quả thật khó giải quyết.

- Không phải cậu ta sắp tới sẽ dờ tới bắc kinh sao. Như vậy sao không đưa cậu ta một căn tứ hợp viện ở đây tôi thấy cái này đầy đủ thành ý à

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 965: Ý Kiến Của Đỗ Văn

Lời của Trương Chi lúc này làm mọi người nhìn về bà. Đúng là Thiếu Kiệt không thiếu tiền nhưng để mua được một căn tứ hợp viện ở Bắc Kinh thì không phải dễ. Vì đất chật người đông lại là trung tâm quốc gia. Giá nhà đất sẽ không rẻ, Mà căn tứ hợp viện trong mắt những người như Trương Gia hầu như là diện tích không phải nhỏ. Đem một căn nhà như vậy tặng cho một người phải cắt hầu bao của mình bao nhiêu.

Đây là việc chưa nói đến tiền nhưng quan trọng là căn nhà đó thật sự nằm ở nơi mọi người chen chân từng mét một thì nó lại là một vấn đề khác.

- Một căn tứ hợp viện được đấy! Nhưng có thích hợp không Tống Gia dường như cũng không thiếu một mảnh đất ở Bắc Kinh là mấy. Nếu như đưa món quà như thế này có thể không hiệu quả như chúng ta mong muốn không.

Trương Đạt lên tiếng. Vì dựa theo thân phận của Thiếu Kiệt để Tống Gia cấp cho hắn một căn nhà ở Bắc Kinh không phải là chuyện khó khăn gì. Hơn nữa chưa biết chừng còn ưu ai để hắn tự lựa chọn địa điểm mình thích nữa chứ không như họ tự động chọn một nơi rồi cho nó như một món quà biếu đưa đi.

- Cũng không hẳn quà chúng ta mang đến tựa cho thành ý của mình. Cậu ta thấy được thành ý của chúng ta là được. Không ai chê tài sản bao giờ nhất là cậu ta không muốn mình dính dáng nhiều đến Tống gia. Ngoài mặt như Tống Thanh Quân có nhận người. Nhưng chưa chắc cậu nhóc của chúng ta lại nhận gia đình kia. Cậu ta chỉ đang mượn tay họ làm việc cậu ta muốn là nhiều. Đứng ở góc độ của tôi thì nhìn chuyện cậu ta nhận tổ quy tông có gì đó không thật cho lắm.

Trương Khôi đáp lại bằng một giọng điệu chắc chắn. Hắn thấy giữa Thiếu Kiệt và tổng gia hình thành mối liên hệ khá mơ hồ một bên nhận một bên không từ chối. Nhưng thái độ cũng không hợp cho lắm nên hắn cho rằng việc Thiếu Kiệt nhận tổ quy tông chủ yếu nhắm đến việc gì đó mà Thiếu Kiệt thấy rằng có lợi cho chính mình.

- Việc của cậu ta chúng ta không đoán cũng đừng đoán. Giờ thì tôi phải giải quyết những thứ cần thiết đây. Nếu cứ ở đây chậm trễ thời gian. Đối phương lại không cho rằng chúng ta không có thành ý nữa. Đến lúc đó có bàn gì đi nữa thì mọi chuyện cũng không đạt được như mong muốn.

Trương Dật bây giờ đứng lên. Hắn không muốn ngồi ở đây đoán già đoán non việc của Thiếu Kiệt nhắm đến là gì. Hắn hiện tại chỉ muốn làm điều gì đó có lợi cho chính trương gia và cho chính hắn. Bởi nếu càng đi gần với Thiếu Kiệt sau này người được lợi nhiều nhất ở Trương gia sẽ không ai khác ngoài hắn.

Thiếu Kiệt nắm giữ lợi ích với danh nghĩa hàn gắn mối quan hệ của Thiếu Kiệt. Trương Dật hắn sẽ được lợi về mặt danh nghĩa có tiếng nói hơn trong mọi việc sau này.

Trương Dật nhanh chóng rời khỏi phòng không hề để ý đến những người còn lại trong phòng có muốn nói gì nữa thì hắn cũng mặc.

Ngay thời điểm Trương gia họp họp cũng không phải chỉ mình Trương gia có động thái với những gì xảy ra với Thiếu Kiệt mà còn có một nhóm người nội bộ cũng đang nghiêm túc thương thảo vấn đề này.

- Chết tiệt! Vậy mà thằng đó nó vẫn thoát được. Cái bọn Hồng Thanh Bang kia làm gì nhúng tay vào chuyện này thật sự muốn ông đây thanh trừng bọn nó mà.

Ngồi bực tức trong một căn phòng chỉ tầm bốn mươi mét vuông lúc này một bộ dáng hằm hằm của mình như muốn đập hết những gì chướng mắt trước mặt mình để xả giận.

- Thanh Đông mày ở đó có tức nữa cũng không được gì. Chuyện đã rồi có trách thì trách chúng ta chọn lầm nhóm người đi làm việc này. Nên mới dẫn đến tình trạng như hiện tại.

Tổng Thanh Phong nhìn bộ dạng của Tổng Thanh Đông ngay lập tức nói lời xoa dịu. Kế hoạch thuê người ám sát Thiếu Kiệt của hắn thất bại. Khi được người bên dưới báo về có một nhóm người bị chết trên đường bằng những gì hắn nhận diện được thì hoàn toàn trùng khớp với người hắn thuê.

Nên cả bốn người được tập trung lại tại nhà của Tổng Thanh Phong. Đối mặt với việc kế hoạch của mình bị thất bại Tổng Thanh Phong cũng khó chịu không ít nhưng chỉ không ra mặt một cách quát tháo như Tổng Thanh Đông.

- Giờ thì làm gì nữa vài ngày nữa nó về đây rồi lúc đó đợi mọi thứ rơi vào tay nó thật đúng là không tức không được mà.

- Bô đừng tức giận. Nhưng qua việc này con thấy được. Nó đã bố cục ngay từ đầu. Ngay khi đến đây nó nói không có ai giờ xuất hiện viện trợ lại thêm Hồng Thành Bang kia đã cho thấy nó có phòng ngừa từ trước. Nếu không thì nó sẽ không hiện ngang tới đây đâu.

Minh Quang đáp lại lời của Tổng Thanh Đông. Hắn cho rằng việc này không chỉ đơn giản như họ thấy. Sự xuất hiện của Hồng Thành Bang với người viện trợ từ Vô Ảnh đối với Thiếu Kiệt làm cho họ phải đánh giá lại tình hình một chút.

Vì Thiếu Kiệt xuất hiện với hai người cận vệ thân thủ khá tốt. Cả bốn người họ nghĩ rằng đây đã là những người tốt nhất của Thiếu Kiệt. Và xem đây như là người bảo vệ toàn diện cho một thằng nhóc. Nhưng giờ họ mới hiểu mình nghĩ không phải người khác sẽ làm đúng như y nghĩ của họ.

Đây cũng do chính những gì chủ quan vì đứng thượng vị ở trên cao luôn có người dựa theo tâm lý và việc mình muốn mà làm cho mình hài lòng của mấy người có chức sắc trên người.

- Cũng không hẳn là chúng ta chưa hết cơ hội. Thất bại lần này có thể đối phương sẽ không nghĩ đến chúng ta, Vì nằm trong cái đồng rắc rối của Tổ gia nên đối phương có thể sẽ không chú ý đến động thái của bên mình nữa. Trong cái rủi có cái may. Đồng thời chúng ta cũng biết được đối phương có được cơ sở là Hồng Thanh Bang.

Đỗ Văn nói ra suy nghĩ của mình trong thời điểm này. Đối với việc Thiếu Kiệt có viện trợ và bị tập kích lần hai sau nhóm người được Tống Thanh Phong thuê dường như nó lại là việc tốt. Khiến cho tâm trí đối phương nghĩ về nhóm người phía sau nhiều hơn là nhóm người phía trước ra tay. Minh Quang lúc này nhìn hai người Tống Thanh Phong với Tống Thanh Đông nói.

- Con chỉ sợ là đám người chúng ta thuê tiết lộ ra người phía đằng sau trước khi bị tai nạn thôi. Nếu là như thế thì chúng ta không tránh khỏi liên quan.

Tống Thanh Phòng với Tống Thanh Đông bây giờ cũng trầm mặc. Vì nếu thật sự việc của họ làm bị khai ra thì với khả năng của Thiếu Kiệt hiện tại dẫn đến nhiều phiền toái cho họ rất lớn.

- Chưa chắc là họ sẽ khai ra chúng ta bởi vì trong nhóm người đó chỉ có hai anh em nhà kia là nhận việc ám sát này. Nếu thằng nhóc kia có truy tra

thì cũng không làm gì được chúng ta. Không bằng không chúng người chết rồi không thể lấy khẩu cung. Thằng nhóc đó cũng không có cái gì dựa vào. Ngoài sáng chúng ta không sợ ở trong tối nó muốn ra tay cũng không được. Nên nhớ chúng ta ngồi ở đây đều là vị trí của người của quốc gia. Nếu như tấn công một lãnh đạo dễ như vậy thì chúng ta bị không ít lần rồi.

Đỗ Văn ngay lập tức xoa dịu mọi người. Bởi hẳn thấy khả năng này không lớn. Ảnh hưởng phiền toái chỉ là nghi ngờ mà không làm gì được họ. Đây cũng là cái lợi ích của việc họ đang nắm giữ chức vụ trên người. Mà sự uy hiếp đến những người làm cơ quan nhà nước lại là trọng tội trong cái quốc gia này.

- Bảo vệ thì có ít gì. Nếu nó đã muốn chúng ta thật sự thoát được sao. Tổng Thanh Đông không nói bên cạnh ông lúc nào cũng có người của quân đội còn những người khác thì sao. Có đôi khi chúng ta chết đi một cách không minh bạch nhưng vẫn được phủ lên một cái kết để không ảnh hưởng đến mọi người. Như vậy để tránh hung sư động chúng họ chỉ chọn cách cho qua thôi. Đỗ Văn con cũng đừng xem nhẹ quá việc này.

Tổng Thanh Phong lên tiếng chấn chỉnh lại Đỗ Văn. Bản thân hẳn vẫn còn lo lắng. Nếu thật sự bị khai ra với thanh thế hiện tại của Thiếu Kiệt chưa biết chừng Tổng Thanh Quân sẽ để họ làm cờ hiến tế.

Bọn hẳn không được theo quân chính cũng không thể nắm được những gì của Tổng Thanh Quân để lại. Tổng Thanh Đông hiện tại còn phong quang ở trong quân do cái quân hàm của mình. Nhưng nếu một lời của Tổng Thanh Quân đưa xuống hẳn cũng không khác gì mấy người bình thường.

- Con nghĩ sẽ không đến nỗi như thế gia gia hiểu cần phải cân bằng gia tộc mình như thế nào. Dù thằng nhóc đó hiện tại có thể nói sẽ được gia gia bồi dưỡng không ít. Nhưng cũng không thể ngăn việc nó làm bên ngoài.

Với việc nó sẽ xuất hiện trong tiệc nhận tổ quy tông chưa biết chừng sẽ làm một đám người không hài lòng. Biết đâu đó sẽ có chuyện vui.

Mọi người trong phòng lúc này nhìn về Đỗ Văn bằng ánh mắt nghi hoặc không kém. Minh Quang bây giờ mới lên tiếng hỏi Đỗ Văn.

- Ông có kế hoạch gì cho chuyện này sao. Nhắm tới việc nó thành công bao nhiêu đây? Thằng nhóc đó đối với việc ám sát còn thoát thì mấy cái khác không hiệu quả đâu.

- Ừ nó không phải như bọn thiếu niên con em gia tộc suốt ngày đàn đúm tụi năm tụi ba. Về đầu óc đám đó thua xa nó vạn dặm ngay cả chúng ta cũng không làm gì được nó. Con lại nghĩ ra cái kế hoạch gì nữa.

Tổng Thanh Phong nhìn Đỗ Văn hỏi rõ. Thất bại lần này đến lần khác giữa nhóm người hấn với Thiếu Kiệt làm cho tâm lý phòng bị sợ hù việc của Tổng Thanh Phong xuất hiện. Muốn đối phó Thiếu Kiệt theo những cách mà hấn cho rằng có thể cũng không đạt được hiệu quả gì. Thậm chí có làm ra hành động lớn cũng là thất bại trong tay đối phương.

- Con nghĩ việc này đơn giản thôi. Nếu đối phương đã là một thằng nhóc hơn người. Vậy sao không làm cho hấn hơn người chút nữa. Chúng ta ra tay thì không được nhưng đám con em gia tộc khác nếu như có một nhóm nào đó thật sự không thích kẻ hơn mình thì sao. Dù sao gia gia cũng không thể can thiệp vào chuyện của đám thiếu niên được. Như thế chi bằng mượn cơ hội hiếm có để thằng nhóc đó đưa lên mặt bàn có phải tốt hơn không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 966: Phán Đoán

Khóe miệng của Đỗ Văn lúc này này cười nhếch lên một bên nhìn mọi người trong phòng. Hắn cảm nhận được cả ba người đều sẽ hiểu được những gì hắn đang nghĩ trong đầu.

Đã thân phận của họ là trưởng bối. Có ra tay với Thiếu Kiệt cũng sẽ dẫn đến sự hài lòng không cần thiết của người khác. Nhất việc nhóm người hắn làm việc sau lưng Tống Thanh Quân sẽ dẫn đến phần nô của ông chưa biết chừng họ còn không được lợi ích gì cần thiết.

- Hay đã chúng ta không ra mặt được thì cứ để bọn nhóc bên dưới cách làm này hay đó. Ông già cũng không nói được gì. Chuyện của người trẻ tuổi cũng không tiện nhúng tay. Như thế quá tốt.

Tống Thanh Đông ngay lập tức vỗ đùi một cái tỏ ra sự tán thưởng với kế hoạch vừa được Đỗ Văn nói. Vì hắn thấy được những gì sẽ xảy ra của đám công tử gia ở bắc kinh đối với Thiếu Kiệt thì bọn hắn sẽ không liên quan gì.

- Muốn làm điều này cũng không phải dễ đâu. Không phải cứ muốn đám công tử kia nhắm vào thằng nhóc đó là gì. Đỗ Văn ông có suy nghĩ gì mà muốn thực hiện kế hoạch này thế. Bọn nhóc ở Bắc Kinh này không thiếu thứ gì, để bọn nó tự tranh đấu với thằng nhóc kia xem ra không có cơ sở đâu.

Minh Quang nhìn Đỗ Văn nói ra ý kiến của mình bởi hắn thấy không khả thi cho lắm. Việc Thiếu Kiệt trước giờ chưa xuất hiện. Giờ cũng chỉ là buổi tiệc nhận tổ quy tông chủ yếu là kết giao bình thường với mấy thế hệ trẻ cũng như thông báo cho mọi người biết Tống gia họ có một người nối dõi tên là Tống Long thôi. Với người đứng đằng sau lại là Tống Thanh

Quân thì Minh Quang không nghĩ rằng sẽ có người để con mình ngây hân mắt cảm tình đối với Thiếu Kiệt.

- Cái này cũng chưa hẳn. Có một số thứ phải nhìn vào ở nhiều khía cạnh. Nếu như chúng ta nhìn ở ánh mắt bố mẹ chúng thì như thế những bọn trẻ mà. Có mấy ai phục tùng bố mẹ chúng hoàn toàn đâu. Nên chỉ cần làm cho bọn nó thật sự nhìn gai mắt thẳng nhóc kia là được.

Đỗ Văn dựa theo tính cách của đám thiếu niên mới lớn nói cho Minh Quang hiểu hẳn có sở để thực hiện kế hoạch theo suy nghĩ của mình. Tống Thanh Phong nhìn qua Đỗ Văn vì sự chắc chắn trong lời nói của hắn ẩn chứa một vấn đề gì đó mà đem ra so sánh chắc rằng một đám con ông cháu cha sẽ biến Thiếu Kiệt trở thành kẻ thù. Sức ảnh hưởng này hẳn không nghĩ rằng sẽ có thể làm một cách đơn giản.

- Việc này không thể cứ nói muốn là được đâu Đỗ Văn. Con nên nhớ nó còn liên quan đến những người khác không chỉ có chúng ta liên quan đâu. Đằng sau những bọn thiếu niên đó dù không phải thuộc gia tộc lớn nhưng vẫn đủ sức hợp lực lại làm nhiều thứ không phải chúng ta muốn không chế đám nhóc đó sẽ được như ý đâu.

Tống Thanh Phong nghiêm nghị nhìn Đỗ Văn, Vì kế hoạch chưa rõ thể nào nhưng đem đám công tử của Bắc Kinh kéo vào kế hoạch của Đỗ Văn sẽ rất khó không chế được lửa giận của các bên khi phát hiện ra việc có liên quan đến họ.

- Con biết chứ! Nhưng mà theo con thấy dù họ có hợp lực lại đối phó thì nhất định sẽ không phải nhà của chúng ta chịu ảnh hưởng này. Mọi người đừng quên thẳng nhóc đó chỉ hời hợt nhận thân không có chủ tâm trong chuyện này. Chỉ có gia gia là nhiệt tình một cách thái quá thôi. Thế nên con nghĩ trong chuyện này chúng ta lợi dụng đám thanh thiếu niên đó vẫn được.

Đỗ Văn sau khi bị Tống Thanh Phong Chấn Chinh vẫn cứ quyết liệt cho rằng việc của mình suy tính chắc chắn sẽ không thể nào ảnh hưởng đến những việc mà cả bốn người họ đang làm.

- Đúng là việc nhận thân hoàn toàn nằm ở một phía từ gia gia. Nhưng ông đã ra mặt mấy người kia chắc chắn sẽ nói con cháu mình. Như vậy thật sự nếu có tranh chấp thì cũng sẽ không thể lớn được.

Minh Quang nói ra suy nghĩ của mình cho Đỗ Văn biết. Hắn không thấy được việc khiến cho đám con cháu của những người ở Bắc Kinh chú ý đến Thiếu Kiệt cùng với gây ra việc gì lớn trong tình huống như thế này.

- Đó là chúng ta chưa chạm vào điểm mấu chốt của chúng nó. Mọi người cứ nghĩ đơn thuần như hiện tại ai cũng muốn lấy lòng nó là thật sự. Nhưng còn một khía cạnh khác. Với đám con em ở Bắc Kinh khi xuất hiện thêm một người lại đụng tới thứ bọn nó ưa thích thì sẽ thành một việc rất thú vị đấy.

Đỗ Văn vừa nói vừa cười nhìn cả ba người trong phòng không chỉ riêng một mình Minh Quang hay hai người Tống Thanh Đông và Tống Thanh Phong.

Bộ Dáng tự tin với những gì mình suy nghĩ của Đỗ Văn làm cho cả ba người có cảm giác dường như điều này làm sẽ chắc chắn không có kẻ hở nào có thể chú ý đến sự liên can của họ.

Minh Quang lúc này không suy nghĩ được nhiều về việc Đỗ Văn làm buộc phải lên tiếng hỏi.

- Trong chuyện này ông định sắp xếp ra sao mà lại ra vẻ chắc chắn như thế ông nên nhớ rằng không phải cứ kế hoạch như thế nào sẽ được thực hiện một cách hoàn hảo hết phải có lý do gì đó ông tin chắc không cần

chúng ta ra tay đấm nhóc ở Bắc Kinh cũng sẽ tự động dấn thân vào thì lúc đó mọi hiểm nghi của chúng ta mới tránh thoát được.

Nhìn Đỗ Văn chăm chăm mong đợi câu trả lời từ hắn không chỉ có một mình Minh Quang còn có hai người ngồi nhìn Đỗ Văn như muốn hắn tháo gỡ nút thắt trong suy nghĩ của chính họ.

Đỗ Văn bây giờ chỉ cười đặt một tách trà lên bàn ở trước mặt mình. Hắn cầm tay chỉ vào tách trà đơn giản nói.

- Ví dụ cái này là thứ mà những đám công tử của mấy nhà đều muốn có được. Hiện tại thằng nhóc kia biểu thị cho bàn tay này cầm lên tách trà. Đoạt đi thứ mà đám nhóc ở phía bắc kinh thật sự muốn sở hữu vậy mọi người nghĩ xem. Bọn nhóc ở đó hai tay dâng cho kẻ khác món đồ mà bọn nó muốn sao. Nhất là thằng nhóc này lại từ đâu chui ra có chỗ dựa phía sau tương đối lớn.

Đứng ở góc độ người nhìn được Đỗ Văn miêu tả bằng vật thể và hành động Tống Thanh Đông gật gù hắn nghĩ bản thân nếu là đồ của mình mà người khác ở đâu nhảy ra tranh đoạt thì hắn nhất định sẽ làm khó kẻ đó không đơn giản chấp tay tặng đối phương món đồ như vậy.

- Đương nhiên chỗ dựa lớn rồi. Có chỗ dựa nào lớn hơn ông nhà chúng ta không. Còn đồ vật mà đám nhóc con ở Bắc Kinh muốn là gì? Làm sao chúng ta để cho thằng kia nó đoạt được. Âm thầm đi cướp hoặc là trao đổi sao.

Đầu óc đơn giản của Tống Thanh Đông chỉ có thể nghĩ đến như thế còn việc ẩn tình ra sao hắn hoàn toàn không chú ý đến mình đang làm gián đoạn lời nói của Đỗ Văn.

- Thanh Đông ông nghiêm túc một chút chết sao để cho nó nói hết rồi có ý kiến gì thì nói. Đừng có cắt ngang lời nói của nó như thế. Đỗ Văn con nói tiếp đi. Đám nhóc ở Bắc Kinh này cần gì?

- Theo con biết hiện tại ở tại Bắc Kinh này nếu nói bị đám con cháu các gia tộc khác nhắm đến cũng không cần đi cướp hoặc đoạt. Nó là một người của Triệu gia. Triệu Uyển Châu gái của Triệu Chính Thuần.

Đỗ Văn nói ra cái tên này làm cho cả ba người đều mắt tròn mắt dẹp nhìn nhau. Bởi đến bây giờ mọi người trong phòng đều hiểu cái mà có thể để cho đám con cháu các gia tộc khác tranh giành như thế nào.

Tổng Thanh Phong bây giờ trầm mặc không ít hẳn hoàn toàn chìm trong sự suy tư. Bởi vì Triệu Chính Thuần quyền hành không thua gì Tổng Thanh Quân. Dù ông theo đường văn nhân nhưng tiếng nói của ông có sức nặng rất lớn trong quân chính ngoài Tổng Thanh Quân.

Hơn nữa ông lại rất thương cháu gái của mình là Triệu Uyển điều này ai cũng biết thậm chí còn cho người bảo vệ đi theo cô bé khắp mọi nơi. Thấy được sự trầm mặc của ba người Đỗ Văn liền nói tiếp.

- Theo như cháu biết. Triệu Uyển có nhan sắc lại là học sinh ưu tú. Học lực rất tốt lại là hoa khôi của trường. Nên khá nhiều con cháu của các gia tộc khác nhắm đến. Chủ yếu vì một mục đích một bước lên trời có sự ủng hộ của Triệu gia. Nếu như để Triệu Uyển tiếp xúc với thằng nhóc kia. Chưa biết chừng không ít người không hài lòng đâu.

Minh Quang bây giờ cũng gật đầu với những gì Đỗ Văn nói. Không ít gia tộc con cháu muốn cho mình có chỗ dựa hoặc muốn làm cầu nối mở rộng thế lực của chính mình đều nhắm đến những người của các thế hệ con cháu khác của những người có quyền hành. Hẳn và Đỗ Văn cũng là những

người trở thành quân cờ trong sự sắp xếp của gia đình mình nên mới trở thành cháu rể của Tống Thanh Quân.

- Ông Triệu Chính Thuần đó đồng ý cho cháu mình xuất hiện sao! Nghe nói con bé đó ngoài đi học xong về nhà cũng không xuất hiện thường xuyên. Như vậy để con bé đó đến buổi tiệc này xem chừng không ổn đâu.

Đỗ Văn bây giờ chỉ cười cười nhìn Tống Thanh Đông sau khi nghe ông nói lời này. Vì hắn đã thấy được câu trả lời cho chính những thái độ của Tống Thanh Quân những ngày gần đây.

- Cái này không hẳn như thế đâu. Xem ra dễ thực hiện hơn chúng ta nhiều, Ai cũng biết gia gia hiện đang yêu thích thằng nhóc đó. Chắc chắn sẽ mời Triệu Chính Thuần. Nhất là chưa biết chừng còn bảo đem theo đứa nhỏ Triệu Uyển kia. Không phải bọn con là mình chúng tốt nhất sao. Gia gia hay có cái màn giới thiệu người rồi kèm theo cái hôn ước mà ông thích. Con nghĩ lần này Triệu gia chắc chắn sẽ bị nhắm đến.

Đỗ Văn từ kinh nghiệm của bản thân mình mà suy ra được những gì sắp xếp sắp tới của Tống Thanh Quân. Vì về vấn đề môn đăng hộ đối. Thì Triệu Uyển vừa cùng trang lứa vừa lại có tài sắc. Như vậy nếu muốn cháu mình sau này có người nối dõi hơn người thì chắc chắn Tống Thanh Quân sẽ chọn cháu gái của Triệu Chính Thuần.

Những thứ này tuy là Phán Đoán của Đỗ Văn nhưng Minh Quang phải thừa nhận rằng nó có thể xảy ra. Vì bản thân hắn cũng giống như thế không khác gì Đỗ Văn tự trải nghiệm cái việc này nên hắn cũng không có ý kiến gì về lời nói vừa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 967: Triệu Uyển

- Chuyện này chưa biết được đâu! Ông già nhà mình cũng không phải lúc nào cũng suy nghĩ đơn giản. Nếu như ông không mời Triệu Chính Thuần thì sao. Không phải tất cả suy nghĩ của mấy đứa đều thành công cốc sao?

Tổng Thanh Đông ngồi một bên gác chân lên ghế nhìn Đỗ Văn với Minh Quang. Hắn chỉ đưa ra suy nghĩ của mình trong trường hợp này. Nếu như Tổng Thanh Quân mời Triệu Chính Thuần với Triệu Uyển mọi chuyện sẽ không có gì đáng nói như nếu như không thì với cá tính của Triệu Chính Thuần chưa chắc ông đã có mặt.

- Việc này thì Thanh Đông chú mày lo thừa. Ông gia nếu như không mời thì chúng ta vẫn có thể thao tác một chút. Không phải sao danh sách khách mời đến dự không phải là chúng ta sắp xếp sao. Thêm một hai người không vấn đề gì đi.

Tổng Thanh Phong bây giờ tâm trạng vui vẻ hơn một chút nhìn Tổng Thanh Đông. Đỗ Văn với Minh Quang nhìn nhau cười xem chừng việc làm của họ cũng không thể nào không thành công.

- Hôm đó ngoài mặt chúng ta không biết gì nhưng bên trong lời ra tiếng vào để đám nhóc ở Bắc Kinh với thằng nhóc kia có sự ngăn cách. Con cũng không tin nó có thể may mắn và lúc nào cũng có sự sắp xếp thoát khỏi được những gì chúng ta tính toán.

Đỗ Văn với nụ cười nham hiểm của mình nhìn qua mọi người trong phòng. Nếu để kích bác đám nhóc chưa hiểu chuyện đòi làm ra những việc cần thiết mà hắn muốn. Bản thân việc này đối với những người như hắn hoàn toàn có thể không chế được.

- Như vậy cũng tốt. Con với Minh Quang lo việc này đi. Còn đám trưởng bối của mấy người đó để bố và những người khác lo liệu. Chỉ cần chúng ta âm thầm ra tay từ những người này đưa một số tin đồn thất thiệt xem như thằng nhóc đó nó muốn chạy cũng chạy không được.

Tổng Thanh Phong ngay lập tức cho ra quyết định cần thiết mà hẳn thấy dễ dàng thực thi nhất. Số lượng của những thành phần này đa phần là những người muốn trèo cao lên một bước. Nếu có cơ hội bằng nhau mà con em họ lại là người nắm quyền chủ đạo họ chắc chắn sẽ không để con em mình thua thiệt trong việc tranh giành này.

Tất cả mọi thế lực lúc này đang im lặng chờ đợi một thứ gì đó. Họ lặng lẽ chờ đợi cơn bão ngầm đang diễn ra mà người nhân vật chính trong đó đang ngủ một giấc say nồng.

Cũng Trong đêm đó những tâm thiệp được phát ra từ tổng gia. Định hình lên một buổi tiệc lớn chưa từng có đối với gia đình này. Tất cả những thế lực lớn nhỏ đều có được thiệp mời để dự một buổi ra mắt cháu nối dõi duy nhất của Tổng Thanh Quân.

Tại Bắc Kinh Cầm trong tay tấm thiệp màu hồng chứng minh rằng thân phận của người được mời. Một nụ cười nở trên môi của đối phương. Trong căn phòng này không khác gì một đại sảnh tảo triều của những vị vua ngày xưa. Bên dưới là hai người đang đứng.

Chính giữa căn phòng cao hơn bên dưới gần một mét một cái ghế được đặt chính giữa. Một người thiếu nữ ngồi trên đó, Với cái quần jean bó sát người cái áo sơ mi trắng của cô đang khoác lên mình dù không toát lên vẻ gợi cảm nhưng cũng được những đường nét có cá tính cho chính bản thân mình. Không giống như những người phụ nữ khi khoác lên mình một cái áo sơ mi rộng thùng thìn.

Cái áo sơ mi của người thiếu nữ ngồi ở chính diện hoàn toàn vừa vặn với cơ thể của cô. Nó không quá cầu kỳ chỉ đơn giản với những đường kẻ họa tiết của một chiếc áo nữ sinh đơn thuần.

- tiểu thư buổi tiệc lần này cô tham gia chứ?

Người đàn ông đứng bên dưới nhìn lên người Thiếu nữ này cũng lên tiếng hỏi cô một câu đơn giản như muốn biết quyết định của cô về việc có dự buổi tiệc của Tổng gia mà chính cô được mời hay không.

- Đi chứ! Nếu là người khác tôi cũng không cần xuất hiện. Nhưng đã là thứ tôi muốn thì bắt buộc tôi phải tranh giành. Mấy người kia có lợi thế của họ tôi cũng không thể kém được. Sắp xếp thời gian cho tôi buổi tiệc này.

Người Thiếu Nữ ném ra cái tấm thiệp mà mình đã đọc xong về hướng người đàn ông nói chuyện với mình. Thấy biểu cảm của người thiếu nữ người đàn ông đưa tay ra chụp lấy tấm thiệp đang xoay tròn trên không trung bay tới trước mặt hắn. Dem tấm thiệp cất vào trong túi của mình hắn lại tiếp tục lên tiếng.

- bên cậu ta nhiều người như vậy! Liệu rằng có đáng hay không? Chúng ta nếu như xuất hiện bên cạnh cậu ta dù tôi biết cần một thời điểm thích hợp nhưng trong điều kiện này có vẻ như không được tốt cho lắm.

Người đàn ông phía đối diện của hắn cũng nhìn lên người thiếu nữ kia như đồng tình với những gì hắn thấy được từ người cùng cấp bậc với mình vừa mới đưa ra ý kiến.

- Không phải như mọi người thấy. Lần này Triệu Uyển tôi nhất định không nhường nữa. Ba người kia hiện tại đã có động thái của mình nhất là Ngọc Nhi. Cô ta lấy cái gì mà được quyền ở cạnh cậu ấy không phải chỉ là

được sắp xếp trước thôi sao. Không công bằng tại sao tôi phải xuất hiện cuối cùng mà không phải bây giờ chứ.

Lời nói của Triệu Uyển làm cho hai người bên dưới trầm ngâm một lúc lâu, Căn phòng im lặng không một lời nói chỉ có tiếng bước chân của Triệu Uyển đứng trên cao nhìn xuống mỉm cười nhìn hai người nói.

- Tôi biết hai người nghĩ gì! Không làm theo kế hoạch của chủ mẫu dễ dàng bị thất bại. Nhưng mà tôi không đồng ý. Trước giờ vũ khí được lấy từ chúng ta trợ giúp cho cậu ấy không ít lần. Từ tam giác vàng đến việc lần này ở Thẩm Quyển. Nếu không ra mặt các ông nghĩ sau này cậu ta biết sao. Hay đợi đến lúc mọi chuyện đã rồi cứ âm thầm làm là được. Một lần không làm theo lệnh cũng không chết. Nhất là lần này mình xuất hiện với danh nghĩa khác chứ không phải dưới thân phận một chi quân đội.

Hai người bên dưới bây giờ nhìn nhau gật đầu. Đối tượng họ nhận thiệp lần nay lại là Triệu Chính Thuần cùng với Triệu Uyển bắt buộc cô phải xuất hiện. Nhưng với một tư cách khác sẽ dẫn đến nhiều rắc rối không đáng có vì bị người khác tính kế.

- Chỉ sợ là việc xuất hiện của tiểu thư gây rắc rối không ít. Chúng ta đều biết hiện tại những đám con cháu gia tộc kia đều muốn lấy lòng tiểu thư nên những cơ sở dưới danh nghĩa của cô đều hoạt động bình thường thậm chí được ủng hộ rất lớn. Nhưng nếu như xuất hiện theo cách này chưa biết chừng việc kinh doanh sẽ không ổn cho lắm.

Người bên phía tay phải của Triệu Uyển bây giờ sau một lúc im lặng không nói gì cũng lên tiếng. Hắn bên ngoài là người nắm giữ quyền kinh doanh kiếm tiền để trang bị những thứ cần thiết cung cấp cho Thiếu Kiệt. Tiền đó hầu hết lấy từ hầu bao và việc ăn chơi của đám công tử nhà giàu của các thế lực ở bắc kinh.

Ngoài mặt mọi thứ đều hợp pháp nhưng bên trong lại là những cơ sở ngầm ai cũng biết người đứng đầu là ai và người đó thuộc thế lực nào.

- Tôi biết ông lo lắng việc gì. Những điều đó giờ không quan trọng nữa. Ông nghĩ xem ở cái Bắc Kinh này quyền không chế nhà hàng quán bar vũ trường cộng với các địa điểm khác hầu hết chúng ta đã chiếm hết chín mươi phần trăm. Họ không đến dùng ở chỗ chúng ta thì có chỗ khác sao. Bộ cục này tôi tốn năm năm để gây dựng cũng không dễ bị đánh bật như thế đâu.

Triệu Uyển bây giờ bước từng bước từ trên chính điện đi xuống nói chuyện một cách hùng hồn đáp lại lời của người đàn ông vừa nói chuyện với mình.

- Dù biết là như thế nhưng không phải không có lý do. Trước giờ thuận lợi vì hầu hết mọi thứ đều làm dưới danh nghĩa của tiểu thư mà họ đều biết người đứng sau là ai. Vì lấy lòng hoặc phương thức cực đoan khác họ mới ủng hộ. Giờ cô ra mặt trong tiệc chẳng khác nào thừa nhận rằng mình coi trọng cậu ta trong khi đó những người khác chưa bao giờ cô đến dự một buổi họp mặt hay tiệc xã giao nào. Liệu việc này có ổn không mới là điều quan trọng.

- Thừa nhận hay không là do bọn họ tư cho mình hơn người thôi. Còn về việc tôi xuất hiện với tư cách gì thì mọi thứ cũng sẽ đẩy lên một hồi phong ba. Nếu thế thì cứ thuận nước đẩy thuyền nhìn việc lần này tuy là sắp xếp của một phương thế lực nào đó nhưng nó cũng không làm nên cơn bão lớn đến mức mà cậu ta không đối phó được. Nếu cơn bão này không giải quyết xong ông nghĩ cậu ấy có thể đi đến ngày hôm nay sao. Cơn bão nào cũng phải có người đi giải quyết nó. Cậu ta chắc chắn giải quyết được việc này.

Người nắm giữ tấm thiệp của Triệu Uyển đã ném cho mình cũng gật đầu đồng ý với cách nhìn nhận của cô. Bởi nếu không trải qua được những khó

khăn do người khác sắp xếp thì sau này sẽ có những khó khăn mà tự bản thân nó xuất hiện. Khi đó mọi chuyện mới thật sự là phiền phức lớn.

- Tiểu Thư nói đúng đấy tôi nghĩ việc xuất hiện lần này xem như nguy cơ những cũng làm một phép thử để xem cậu ta trưởng thành đến mức nào. Đối phó với bọn nhãi con của mấy thế lực ở Bắc Kinh cậu ta mà không đối phó được thì sau này đối với mấy thế lực lớn kia cậu ta làm sao đảm nhiệm được. Cứ xem đây như là cơ hội thử thách như thế nào.

Triệu Uyển bây giờ cũng gạt đầu đối với đối phương cô nhìn qua hai người mỉm cười nhưng chưa từng tranh luận điều gì với cả hai nói một giọng điệu nhẹ nhàng như không có chuyện gì.

- Được rồi mọi thứ mọi người cứ đi sắp xếp đi. Xem lần này các thế lực có cái điều gì biến động hay không. Đã là bão lớn hay nhỏ gì thì cũng phải đánh tan nó mới được.

Bước ra khỏi căn phòng để lại hai người phía sau lưng nhìn theo bóng lưng của mình Triệu Uyển đi rồi chỉ để hai người nhìn nhau lắc đầu thở dài một hơi. Thái độ của cô đã cho họ biết có khuyên điều gì đi nữa cũng chỉ là vô vọng.

- Hi vọng mọi việc không đến nỗi nào lửa giận của phu nhân phía trên chúng ta chịu không nổi. Nhưng tiểu thư thì lại có thể gánh. Thôi thì cứ làm theo lệnh vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 968: Nói Đùa Thôi!

Khi mọi thứ chậm dần cho một màn đêm yên tĩnh thì đâu đó những chuyến bay dài được cất cánh sớm hoặc muộn trên không trung bầu trời của Thẩm Quyến. Ít nhất có một chuyến bay xuất phát với dạng tập huấn bay.

Trên chuyến bay tưởng chừng như chỉ có những phi công đang được đào tạo với giờ bay là kinh nghiệm mà họ làm trọn vẹn cho hồ sơ của mình. Những chuyến bay này không hề hiếm với những quốc gia đào tạo phi công theo dạng hỗ trợ kinh nghiệm hướng dẫn.

Thường chi phí đào tạo những phi công chính quy để có thể điều khiển máy bay thương mại khá lớn. Việc trở thành trợ lý phụ lái của những hãng hàng không châu á cũng không hiếm nên một chuyến bay nhiều người đoạn đường bay ngắn thường được tận dụng theo dạng này.

dù áp dụng chính sách tổ bay ba người với tiếp viên không quá mười người vẫn được sử dụng để chuyên chở hàng hoá hoặc đưa người đi kèm.

Trên khoan hàng hóa của máy bay lúc này mới thật sự có nhiều thứ mà người khác hoàn toàn không ngờ đến. Một nhóm người ngồi sẵn trong khoan hàng hóa với áo nhân công vận chuyển hàng hóa của sân bay.

Một người thiếu nữ đứng trước mặt gần ba mươi người đàn ông lúc này nhìn qua nguồn nhân lực trước mặt mình Tú Trinh hùng hổ nói.

- Mấy người phải biết lần này tôi dẫn quân trách nhiệm quan trọng như thế nào rồi đấy. Nếu mà làm không được việc đừng trách tôi không khách sáo.

- Này này không phải đùa vậy chứ cô nương chứ không phải Bảo Huân với Công Toại không rời vị trí được để cô nương đi thay sao. Dù sao cô

cũng là người có thời gian nhất trong mọi người. Còn nói trọng trách quan trọng.

Một người ngồi gần chỗ đứng của Tú Trinh nhất bây giờ vừa cười vừa đáp lại lời cô một cách vui vẻ. Lời hắn nói làm mọi người đều cười đùa.

- Máy người cười đi lần này cậu ấy tránh thoát được nhưng với tính cách của cậu ta sẽ bỏ qua chuyện này sao. Người chúng ta đối phó là Huyết Long. Sắp tới ngoài những quân trang được cấp ở đây mọi người lúc nào cũng trong trạng thái lâm vào trận chiến chứ ở đó mà vui vẻ. Trên đất của người khác muốn hoạt động không bị trở ngại tốt nhất mọi người nên hiểu chúng ta đi như thế này đã được tính là nhập cư bất hợp pháp rồi.

Tú Trinh bây giờ cũng nghiêm mặt nhìn mọi người trên máy bay. Cô lên tiếng cảnh báo việc lần này không đơn giản là chỉ bảo vệ Thiếu Kiệt như mọi thường mà có thể sẽ là cuộc chiến giữa họ với Huyết Long một quân đội thế lực ngầm rất lớn.

Điều này làm cho đám nguwoif đang ngồi trên máy bay đang vui vẻ trở lại trạng thái nghiêm túc như chưa hề xảy ra một sự đùa giỡn nào.

- :Lát nữa máy bay đáp xuống một đường băng nhỏ mọi người nhanh chóng chuyển hết vũ khí cần thiết lên xe sau đó đến nơi tập kết cần thiết. Khi đó tôi sẽ bàn giao mọi nguwoif lại với cậu ta và cả tập tài liệu này nữa.

Vừa nói Tú Trinh vỗ vào cái túi mình đang mang sau lưng như cho mọi người biết cô chỉ là người đưa họ đến nơi này mà không tham gia một sự việc gì tiếp theo.

- Như vậy là chúng ta dưới sự điều hành của thiếu chủ. Nhưng liệu biết Huyết Long ở đâu mà đối đầu với họ. Hiện tại chúng ta tập trung quân lực và vũ khí như thế này không sợ người khác chú ý sao.

Một người đội viên của Vô Ảnh bây giờ mới lên tiếng hỏi. Bởi hẳn thắc mắc thật sự việc có đối đầu với nhóm người Huyết Long cũng phải biết được họ hiện tại đang ở đâu mà làm ra phương án cần thiết. Trong khi đó họ hiện tại chỉ mới thật sự tiếp nhận thông tin từ Tú Trinh mà chưa có thêm một yếu tố nào cho việc này.

- Việc này tôi cũng không rõ lắm. Chỉ biết là mẹ của Thiếu Kiệt nói khi đưa cậu ấy bộ tài liệu này thì cậu ấy biết phải làm như thế nào và giải quyết ra sao. Bản thân tôi cũng không biết bên trong có thông tin gì.

Tú Trinh đáp lại lời nói của thành viên vô ảnh một cách chần chừ không dứt khoát. Bản thân cô cũng không biết nên nói làm sao cho Vô Ảnh hiểu. Họ được lệnh gấp rút về tập trung để chuẩn bị cho công việc bí mật. Nhưng việc bí mật đó đến giờ đã gần đến địa điểm mới biết được một chút ở phía ngoài thì cũng không tốt lắm.

- Thật sự lần này chúng tôi thấy triệu tập gấp như thế cũng biết có vấn đề cần sử dụng mình. Nhưng không hiểu rõ được công việc sắp tới chỉ mơ hồ giống như đi đánh trận mà không biết đối phương ở đâu thì cho dù Vô Ảnh có tập trung thêm người đi nữa cũng không làm được cái gọi là mò kim đáy bể.

Mọi người trên máy bay hiện tại cũng gật đầu tán đồng vì nhiệm vụ không rõ ràng sẽ khiến họ không nắm được phần trọng điểm. Nếu cứ như một con rối được sai đâu đánh đấy thì họ không còn là Vô Ảnh nữa mà Thiếu Kiệt có thể thay thế nhóm người bọn họ bằng những người lính đánh thuê chỉ cần biết làm theo lệnh của người được thuê là xong.

Họ hiểu rằng lần này hành động có chút gì đó khác với những lần trước khi mà hầu hết những người ở đây đều là những thành viên của Vô Ảnh ban đầu. Không có một thành viên nào được gia nhập sau khi Thiếu Kiệt cải tổ lại Vô Ảnh. Như vậy chúng ta công việc này cần mối liên kết đồng đội

không hề nhỏ. Việc được trang bị vũ khí đem lên trên máy bay như thế này cũng quá đặt biệt.

- Cái này khi nào gặp Thiếu Kiệt mọi người sẽ rõ tình hình thay đổi theo từng bước đi nhất định. Hiện tại nếu chúng ta có nhận được thông tin gì thì chưa chắc đến nó đã đúng như vậy. Chiến đấu với một phương thể lực ngầm thì nó luôn thay đổi. Không cố định là đối phương sẽ như những gì chúng ta có thông tin nên đến lúc đó cập nhật lại tình hình tôi nghĩ sẽ không quá khó với mọi người đi.

Tú Trinh suy nghĩ vài giây mới giải thích cho nhóm người Vô Ảnh. Nếu nói cô chỉ đáp lại đem suy nghĩ của mình lúc này cho những thành viên Vô Ảnh biết thì nó lại quá đơn giản. Bản thân cô nhận ra được điều này thì những thành viên Vô Ảnh đang ngồi nghỉ ngơi lấy lại sức trước trận chiến ở trước mặt cô làm sao không nhận biết được việc này.

- Như vậy chúng ta chỉ có cách là đợi mệnh lệnh từ thiếu chủ. Dựa theo những gì ở đây tôi có thể thấy được. Số vũ khí này đều được đóng mác của quân đội. Đáp máy bay xuống sân bay thì không nói nhưng nếu vận chuyển trên đường không khéo bị người của quốc gia này phát hiện sợ rằng khá rắc rối Tú Trinh cô nói xem thiếu chủ sắp xếp như thế nào đây.

Tú Trinh cũng cười mỉa đối với việc sắp xếp của Thiếu Kiệt hay người đợi chuyên chở quân dụng ở dưới mặt đất cô hoàn toàn không biết được người đó là ai. Phương tiện như thế nào và hơn hết là nó sẽ được đi trên con đường nào để không bị phát hiện.

Những vũ khí quân dụng này không phải là thứ mà một quốc gia châu á kiểm soát mỏng manh., Đây là vũ khí sát thương lớn nên trong quá trình chuyên chở sẽ cần phải sự dụng đến một số xe tải. Mà số vũ khí ở trên máy bay có thể tính bằng ba xe chuyên chở hàng.

Số lượng thiết bị này nếu dùng bất cứ phương tiện nào đều chạy trên một con đường cũng sẽ nhắm đến sự thu hút của người khác.

- Tôi chỉ có thể nói là ở bên dưới mặt đất đã có người đợi chúng ta trước và việc sắp xếp tuyến đường cũng như để tránh tầm mắt của người khác chắc chắn đã được tính toán kỹ càng. Mọi người nên nhớ rằng cậu ấy không phải là người hời hợt làm việc mà không tính trước tính sau.

Một thành viên trong Vô Ảnh này giờ im lặng hiện tại cũng lên tiếng thờ dài một hơi. Âm thanh của hắn làm mọi người đang trầm ngâm bởi những gì Tú Trinh nói đành phải hướng ánh mắt nhìn về phía hắn.

- Haizz Nói trắng ra là chị Tú Trinh nhà chúng ta không biết gì hết. Nhiệm vụ của cô ấy mang tiếng là đi nước ngoài công tác thật chất là đưa chúng ta đến chỗ cần đến mà thôi còn những việc khác thì cô ta mù tịt. Cũng còn may là tập hồ sơ do phu nhân đưa cho cô ta bảo chuyển cho Thiếu Kiệt chứ không chừng nếu mà người khác chắc bị xé ra xem từ đời nào rồi.

Lời hắn nói ra làm cho Tú Trinh cảm giác tức giận trỗi lên định mắng lại một câu nhưng thấy đối phương nói không phải là không có lý của mình. Cô ngoài việc được Bảo Huân nói thay thế những người có việc bận đi chuyển giao nguồn lực cho Thiếu Kiệt rồi quay về ngoài việc đó ra cô hoàn toàn không nắm được điều gì. Kể cả cô có xin tham gia việc này cũng bị Bảo Huân, Công Toại và những người khác từ chối.

- Anh ngon lắm dám làm tôi mất mặt sau này huấn luyện cách đấu anh là đối tượng bồi luyện của tôi là chắc rồi. Đứng ở đó trốn được. Lần này tôi phải chịu vì đã được chỉ thị đưa các anh đến rồi quay lại ngay. Nếu không các anh biết tay tôi.

Đám thành viên Vô Ảnh dường như cũng không còn lo lắng đến việc họ phải đối phó với nhóm người Huyết Long mà thay vào đó là một số nụ cười lớn vang lên trong phần khoan hành lý của máy bay.

Không ít người bây giờ tâm lý giải tỏa không ý nên đùa cợt với Tú Trinh và mọi người.

- Người xưa thường nói đúng không sai thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng nên đắc tội phụ nữ, Nhất là Tú Trinh nhà chúng ta. Nhìn cô ấy dáng vẻ yêu kiều có nhan sắc lại thêm phần cá tính của mình nếu ai cho đó là điều cần thiết của người phụ nữ thì lắm. Tú Trinh nhà chúng ta thật sự là bà la sát chứ không đùa đâu. Ông anh đắc tội với cô ấy sớm muộn gì cũng chết mà thôi. Tự mình bảo trọng nhé.

Người thành viên Vô Ảnh vừa rồi châm chọc Tú Trinh bây giờ trên trán cũng túa ra một giọt mồ hôi. Nghĩ tới cảnh tượng mình bị hành hạ đánh tới đánh lui như trái banh hoặc là những đòn thế của Tú Trinh đánh lên cơ thể hẳn khi tập huấn cách đấu sẽ thâm đến mức nào. Cảm giác một cái gì đó đáng sợ chạy dọc sống lưng người này làm hắn lên tiếng.

- Nãy giờ nói đùa! nói đùa thôi đừng xem là thật!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 969: Di Chuyển Ba Giờ

Ngay lúc người này vừa đáp lại lời của Tú Trinh mọi người trong khoan máy bay ngay lập tức ò lên cười đùa vui vẻ. Chính lúc này một âm thanh của những cái loa được đính trên thân máy bay phát ra âm thanh của một giọng nói từ buồng lái.

- Mười phút nữa máy bay đáp xuống sân bay tạm thời tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ trong vòng hai mươi phút tất cả những hàng hóa đi kèm phải rời khỏi khoan hàng hóa.

Tú Trinh với mọi người lúc này nghiêm túc lại. Bởi cô hiểu rằng họ phải nhanh chóng tập kết với những xe chuyên chở dưới mặt đất. Những kiện hàng hóa ở đây ngoài những thứ của họ còn có những thứ được chuyên chở với dạng hàng hóa chuyên phát nhanh. Không phải chỉ có một mình họ được sử dụng chuyến bay này một cách cá nhân.

- Được rồi mọi người kiểm tra lại những thiết bị hàng hóa của mình lần cuối sau đó giống như lúc đầu lên máy bay ra sao thì giờ trở lại như vậy. Mọi thông tin giao tiếp liên lạc bắt đầu vào chế độ nội bộ. Cố gắng không để tách nhóm trong quá trình vận chuyển. Đừng xảy ra sơ xuất nào.

Mọi người không trả lời nhưng đáp lại bằng những cái gật đầu. Nhanh chóng những thành viên của Vô Ảnh tách ra thành từng nhóm nhỏ. Họ trở về bên cạnh mấy cái container kiểm tra lần cuối rồi bước vào bên trong.

Tú Trinh bây giờ chỉ đứng quan sát họ một lúc mới đi dạo qua những cái container của những thành viên Vô Ảnh vừa trở vào. Cầm trên tay một cái thanh nhựa cô gắn lên những chốt khóa cửa của từng cái rồi mới trở về ghế ngồi của mình đặt ở dọc thân máy bay ở khoang hành lý. Cô đeo dây an toàn vào cho chính mình.

Thường những khoang hàng hóa sẽ không có người đi cùng nhưng nếu có họ cũng giống như hành khách sẽ có ghế ngồi cho mình khi dùng đến. Nhất là lúc lên xuống máy bay. Nhưng khoang hàng hóa như thế này luôn có ba đến bảy ghế ngồi ở phần phía sau máy bay nơi mà tất cả hành lý của hành khách và tổ bay cùng với hàng hóa được vận chuyển. Họ là người mở cửa máy bay từ phía dưới trước vì từ đây những hành khách trên chuyến bay mới nhận được hành lý của mình khi vừa ra khỏi hải quan của sân bay.

Trong không gian im lặng của khoang máy bay. Nó yên lặng theo kiểu cách riêng của chính mình bởi những động cơ máy bay cả máy phát điện đều được đặt ở đây. Nếu nói một máy bay khi ngồi ở khoang hành khách sẽ không cảm nhận được những âm thanh phát ra từ việc chạy máy phát hoặc tiếng động cơ thì ở khoang hành lý những thứ này được nghe rõ nhất.

Cảm nhận được độ dốc của máy bay đang chúi xuống đường băng được định vị sử dụng riêng cho họ. Tốc độ lực kéo của khoang hành lý cũng chịu tải một lực cân bằng tương đối dù không lớn như bên ngoài nhưng có thể cảm nhận được bằng giác quan của mình.

Chiếc máy bay phát ra những tiếng ma xát của cái lốp với mặt đường nhựa chốc chốc vang lên tiếng két két của cái phanh bị kéo xuống bởi người cơ trưởng trong việc đưa máy bay đáp xuống. So với việc để một máy bay cất cánh từ mặt đất thì việc đáp xuống cần người lái cần phải tập trung hết sức mình. Vì nó khá phụ thuộc vào nhiều thứ biên độ nghiêng., Mặt đất giữa mực nước biển và mặt đường băng đủ điều kiện chưa kể đến đây phải phù hợp thời tiết và dòng khí lưu trên không trung.

Máy bay từ từ chậm lại cho đến khi dừng hẳn lại Tú Trinh với một cái nón kết đội trên đầu mình nhanh chóng tháo dây an toàn mà mình đã mang vào. Bước chân của cô nhanh chóng tiến đến một nút bấm ở cuối phần thân máy bay khoảng cách chừng vài mét.

Âm thanh của những sợi xích vang lên để cho phần đuôi máy bay kéo lên một mảnh ở phần bên hông máy bay nơi mà hướng ba cái container của những thành viên Vô Ảnh đã đặt sẵn ở đó.

Tú Trinh khá nhanh cô lấy trong túi áo mình một vật nhỏ vừa đủ nhét vào vành tai mình lập tức nói.

- Hàng chuẩn bị lên đường mọi người bên trong ổn định vị trí.

Khi cô vừa dứt lời ba chiếc xe tải chuyên dụng ngay lập tức áp sát thân máy bay. Người tài xế của những chiếc chuyên dụng này tay lái khá ổn. Khi mà phần đuôi xe của ông áp sát với máy bay chỉ còn chừng ba mươi centimet thì dừng lại.

Nhìn từ phía cửa sổ người tài xế nhanh chóng ra hiệu cho Tú Trinh tiến hành chuyển băng chuyên. Đặt dưới mỗi cái container hiện tại là những cái trục chuyển được khởi động bằng một số thao tác mà khi cô chưa kịp làm thì một người phi công từ trên phần đầu máy bay đã đi xuống. Hắn thao tác nhấn từng nút bấm một để cho những cái container này nhanh chóng được đặt lên trên phần thân xe đã lui sát với máy bay. Khoảng cách còn lại sự chênh lệch cũng không quá lớn cứ giống như họ đang đặt những cái container từ trên máy bay lên xe một cách nhẹ nhàng như nó là một khối bông gòn không phải nặng nhọc.

- Mọi việc còn lại chúng tôi sẽ lo liệu. Thủ Trưởng bảo mọi người thời gian gấp rút. Tại sân bay này các vị phải ngồi xe hơn ba giờ nữa mới tập kết được với Thiếu Kiệt nên càng nhanh càng tốt. Chúng tôi tất định vị không trung đối với máy bay không được quá mười phút. Nếu không thì họ sẽ cho rằng máy bay gặp sự cố mà cho người tiến hành ứng cứu không trung.

Tú Trinh nghe như thế xong cũng gật đầu. Vì máy bay tỉ lệ tai nạn thấp nhưng không có nghĩa là nó không xảy ra. Việc họ gấp rút như thế này cũng

như sự hỗ trợ đối với Tú Trinh như hiện tại đã là hết sức ngoài khả năng của mình.

- Được rồi tôi chọn một chiếc xe còn lại để cho các anh. Có gì thay lời của Thiếu Kiệt cảm ơn Hà Thúc giùm chúng tôi một tiếng.

- Cô cứ yên tâm! Chúng tôi sẽ chuyển lời. Những tài xế này là người của mình. Nếu có cần gì cố cứ nói với họ. Hầu hết là quân nhân quốc gia của chúng ta hết.

Tú Trinh không đáp chỉ nhìn ba cái container được chuyển lên xe những chốt gài được những tài xế này kiểm tra lần cuối rồi cùng nhìn nhau gật đầu.

Khi cả ba chiếc xe đều đã chuẩn bị xong cũng là lúc người phi công ở bên trong thao tác đóng lại cách cửa chuyển hàng của máy bay. Cả ba cái container khi lộ ra ngoài ánh sáng đều mang nhãn mác được đóng là những nông sản trữ lạnh.

Tú Trinh ngồi trên tay lái phụ của một tài xế xe lúc này liên hệ với những thành viên Vô Ảnh của mình.

- Đem những nông sản có trong container sắp xếp ở những lối ra vào của chúng ta nếu có kiểm tra họ cũng không thể vào sâu bên trong được. Mọi người nhanh chóng hiện tại chúng ta đang di chuyển trên đường không biết sẽ gặp cảnh sát kiểm tra hay không nên làm việc càng nhanh càng tốt.

- Đã rõ!

Vài âm thanh vang lên trong tai của Tú Trinh để cho cô biết rằng mệnh lệnh của mình vừa đưa ra họ đã nhận được. Ở bên trong những thùng hàng lúc này không ít sự di động hàng hóa cần thiết. Tú Trinh với người tài xế cũng cảm nhận được những nông sản đặt xuống thùng hàng.

Vì không như những thùng hàng được chất đầy hàng nông sản. Ở bên trong đa phần chỉ để đồ trang bị cho Vô Ảnh. Nó không lấp đầy khoảng không gian giống như bất kỳ xe chuyên chở nông sản nào. Nên việc có âm thanh phát ra bởi sự di động trên những tâm tôn của thùng hàng vẫn phải có.

- Hiện tại là một giờ hơn. Xe đi khoảng ba giờ là sẽ đến nơi tập kết. Mọi người ở phía sau nên nghỉ ngơi một chút. Chúng ta chạy đường đêm nên cảnh sát cũng không giống như buổi sáng.

Người tài xế bây giờ mới nói với Tú Trinh biết thời gian và lộ trình cần thiết. Việc thích nghi với thời gian ở một quốc gia mới luôn là điều quan trọng nhất là với những quân nhân thì việc này càng cần thiết.

- Lộ trình đêm ba giờ áp dụng phương thức nghỉ ngơi của Blake đã dạy. Mọi người cố gắng trang bị sức khỏe và thể lực một cách tốt nhất có thể để bước vào những ngày mà chúng ta không biết trước được nó như thế nào.

Tú Trinh ngay lập tức nói với những người Vô Ảnh thông qua bộ đàm của mình. Người tài xế xe lúc này cảm giác tò mò. Vô ảnh nếu nói là một nhóm quân nhân những nếu mà cả cách ngủ cũng cần phải để người khác chỉ dạy, thì cách này có gì mà tốt đến mức để quân đội áp dụng. Dù hẳn cũng xuất thân từ quân đội nhưng dường như chưa từng nghe nói đến việc này.

Hắn cảm giác giống như Tú Trinh sợ rằng việc di chuyển của hắn trong đêm hoặc là không tin tưởng vào tay lái của hắn chạy xe để dẫn xóc làm cho những người ở phía sau container không thể nghỉ ngơi mà còn hại sức khỏe khi phải chịu đựng điều này.

- Các người ngủ mà cũng phải để người khác dạy sao? Tôi thấy chỉ cần ngồi dựa vào thùng xe là được tôi chạy xe êm lắm nhất là đường đêm không

cần phải lo đâu.

- Không hẳn chúng tôi đang áp dụng cách nghĩ ngợi của lính thủy đánh bộ mỹ. Vì phát tác chiến liên tục nên họ nghiên cứu ra các đề những binh lính của mình khi nghĩ ngợi không phải tốt nhiều cho việc đi sâu vào giấc ngủ chỉ cần vài giờ là lấy lại được toàn bộ sinh lực cần thiết.

Tú Trinh cũng không ngại giải thích cho người tài xế nghe. Bởi cái này tuy là bí mật của quốc gia khác nhưng áp dụng với người hoặc quân nhân trong nước mình biết được cũng là điều nên làm. Nên cô không ngại tiết lộ cho đối phương biết.

Cũng chính bài học này của lính thủy đánh bộ. Nó cũng không phải là bí mật gì nó lại đem tới nhiều hiệu quả mà sau này nhiều người có triệu chứng mất ngủ có thể áp dụng được để cho mình có được một giấc ngủ hoàn toàn phù hợp và có thể bảo toàn sức khỏe.

- Lại có bài học này. Xong việc này cô hướng dẫn lại chúng tôi với nhé. Thâm nhập cơ sở dù tốt nhưng với cường vị tài xế xe đường dài chúng tôi thường xuyên mất ngủ nếu không ngủ đủ giấc có muốn hoàn thành nhiệm vụ được giao cũng khá khó.

- Được thôi! Việc này cũng không phải bí mật nếu như những người của mình đang làm công việc tài xế chạy khắp nước người ta để thu thập tin tức thì tôi chia sẻ mọi người giữ lấy để bảo toàn sức khỏe khi làm nhiệm vụ sẽ tốt hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 970: Lập Chốt Kiểm Tiền

Tú Trinh dù muốn chỉ cách cũng phải để cô và mọi người trong Vô Ảnh xuống xe. Vì nếu vừa hướng dẫn cho người tài xế này mà anh ta ngay lập tức áp dụng chưa biết chừng họ lại trở thành nạn nhân cho một vụ án mạng vì tài xế ngủ gục.

Không bàn gì đến việc của mình nữa Tú Trinh im lặng nhìn đường nơi chiếc xe đi qua. Khung cảnh bên ngoài cũng không có gì đặc biệt. Nếu nói một chiếc xe tải chạy đêm thì nó cũng chỉ là một màu đen của bóng tối đậu đó trên đoạn đường ở những nơi có người dân cư ngụ. Khi đó mới có được một chút ánh đèn trước hiên nhà của họ.

Thấy Tú Trinh nhìn ra bên đường thư giãn người tài xế cũng cười đùa nói.

- Buổi tối đường quốc lộ thì như thế đấy chứ buổi sáng thì lại không được như vậy đâu. Nhìn yên bình nhưng không lúc nào tốt hết nếu muốn nghĩ chân cũng không dám. Sơ hở một chút là mất trắng.

- Khó vậy sao! Những người đi xe đường dài như mọi người cũng gặp trường hợp như thế sao. Dường như mọi người cũng không hiện hậu gì vậy mà chịu lép vế họ sao?

Tú Trinh khá ngạc nhiên bởi cô thấy mấy người này vốn là quân nhân lại e ngại những chuyện phiền toái này. Đối với một người nằm vùng cơ sở ít nhất cũng được đào tạo đúng với những gì mà họ cần để tự vệ và để thích ứng với môi trường công tác.

- Nhìn thì đơn giản nhưng khi vào thực địa mới thấy được cái khó của công việc này. Ít nhất ngoài việc đi khắp nơi trên đất nước của đối phương

thì việc chúng tôi gặp nhiều thứ khác rất phức tạp. Nội chỉ một việc chuyên chở nông sản bình thường tới vùng biên giới cửa khẩu thôi đã là một vấn đề không nhỏ.

Tú Trinh bản thân cũng từng lăn lộn ở cơ sở có những thứ cô cũng cảm nhận được nó khác với những gì mình được huấn luyện. Thậm chí có những thứ hoàn toàn không nằm trong kiến thức vốn có mà phải tự trải nghiệm cuộc sống của chính cương vị mà mình đảm nhiệm.

- cũng có thể nói tất cả đều có nhiệm vụ của mình. Mỗi công việc có một nỗi khổ riêng. Nhiều khi đậu ở bãi xe gần biên giới nói thật muốn đi tiểu cũng không dám vì bị phát hiện một cái tiền phạt lớn lại thêm ngồi trong khám. Đây là chưa kể đến giang hồ đầu gấu xin đều tiền của cánh tài xế bọn tôi.

- Các anh như thế mà không hợp lại cho bọn chúng một bài học. Dù sao các anh cũng là quân nhân làm sao lại nhún nhường như thế cứ cho bọn đó một bài học sau này các anh cũng khỏe hơn.

Tú Trinh suy nghĩ đơn giản việc đám người tài xế bị chèn ép trên cung đường mưu sinh của những người tài xế mang trong mình nhiệm vụ cần thiết để lấy được những tin tức phổ thông nhất của nước ngoài.

- Thôi đi cô nương không dễ mà để đụng đến những thành phần đó. Hầu hết bọn nó với đám kiểm tra hàng hóa ở cửa khẩu hải quan đều chung một xuồng nếu đụng vào bọn nó mình thắng đấy nhưng bọn hải quan nơi cửa khẩu ngâm hàng lâu khiến cho mình mệt mỏi thêm thôi. Ở cửa khẩu chúng nó nên bọn đó làm gì cũng được thậm chí có nhiều xe phải ngâm lại cả hàng tháng trời là chuyện bình thường.

Tú Trinh bây giờ mới hiểu ra không phải những người quân nhân này không muốn làm mà họ nằm trong tình huống bắt buộc. Nếu như đánh được

hả dạ một chút nhưng lại phải chờ chực mệt mỏi không đi đâu được thì họ chấp nhận không mang phiền phức vẫn hơn.

- Nói chung mọi thứ có cái giá của nó hết gặp người chủ nào cần hàng gấp thì họ chỉ để bọn hải quan cửa khẩu cho thông quan nhanh chóng. Gặp chủ hàng nào chưa kiếm được nguồn ra thì họ lại bảo mình chờ. Nói chúng nghề tài xế xe này nó cũng có nhiều cái phức tạp lắm. Nhưng đổi lại công việc tình báo của mình tốt hơn vì xe đi khắp nơi biết được nhiều thông tin cần thiết hơn. Nhất là trong những buổi ngồi chờ như vậy lại lấy được không ít tin tức.

Thấy Tú Trinh không nói nữa người tài xế lúc này cũng chỉ nói qua loa vài thứ cho hết chuyện chủ yếu vì chạy đường trường nên nói chuyện tán gẫu như thế này cho khỏi buồn ngủ là việc cần nên làm của cánh tài xế.

- Tính ra ở đất nước này đường xá cũng thuận lợi. Nếu áp dụng được ở nước ta thì quả thật giảm thiểu gánh nặng vấn đề giao thông rất nhiều.

Tú Trinh nhìn đường một chút rồi mới lên tiếng nói với người tài xế cô thấy được sự thay đổi của việc tận dụng một con đường nối liền các thành phố khá lớn và thông thoáng để cho những phương tiện có thể chạy nhanh và không mất quá nhiều thời gian là một điểm mạnh cần phải thay đổi.

- Đúng vậy! Ở đường này thì còn như thế ở trong thành phố còn thú vị hơn nhiều. Hầu như xe chạy sẽ không cảm giác được sự đông đúc của thành phố đâu. Nhưng nhiều chỗ vẫn có ùn tắc chứ không hẳn là giảm thiểu tuyệt đối. Nước họ xây dựng thành hai tầng riêng biệt. Phía trên dành cho xe ô tô còn bên dưới thì dành cho những loại xe nhỏ hơn. Chia một con đường thành hai tầng riêng biệt giảm thiểu được khá nhiều ùn tắc giao thông.

Vì đi nhiều nơi nên chỉ cần một chủ đề người tài xế đang lái xe đều có thể trả lời. Câu nói của hắn làm cho Tú Trinh hình dung ra cùng trên một

tuyến đường giống nhau về kích thước nhưng nó được phân làm hai theo phương thẳng đứng.

Một đường ở trên một đường bên dưới hai tuyến đường hoạt động song song. Giảm chi phí tại chỗ cho số lượng xe lưu thông trên một con đường. Quy hoạch chung này dường như khá phù hợp với một đất nước đông dân cư. Nó vừa tiết kiệm được diện tích mặt đất sử dụng diện tích không trung làm ra điều kiện cần thiết cho một thứ gọi là quy hoạch có tính toán.

- Như vậy mới thấy được nước mình còn cần phải học hỏi người ta rất nhiều. Không nói đến chính trị thì việc làm của người ta đã tạo nên được một cái gọi là bước phát triển cho chính đất nước họ. Nếu người nào có chức vị cao trong xã hội đều biết nghĩ cho người dân mà không nghĩ cho túi tiền của mình thì tốt biết mấy.

Tú Trinh chỉ nhìn việc nói việc nên khả năng cô không hiểu còn rất nhiều. Nhưng cái trước mắt cô thấy được không phải là sự toan tính thiệt hơn của người có chức vị mưu cầu tiền bạc. Nếu nói những người này không biết thì không khả năng họ luôn muốn nói cái cách nhưng phụ thuộc quá nhiều vào những thứ ràng buộc như phe phái của mình có ủng hộ hay không phía đối lập sẽ như thế nào.

Cứ như thế người nhìn lấy chức vị của nhau mà thậm trọng không làm ra được như thứ mà họ thật sự muốn.

- Không phải nói làm quan ai mà không tham, Không tham ít cũng tham nhiều thôi cô ơi. Bản thân người làm ở một công ty cũng như thế cách tài xế thì ăn xăng, ăn dầu. Còn công chức công ty họ có cái ăn của họ. Nếu không chỉ dựa vào đồng lương quy chuẩn làm sao sống được. Cứ nói điển hình như tôi này cũng vậy thôi. Ăn lương nhà nước là một việc nhưng vẫn ăn lương tài xế theo mỗi chuyến đi điều này pháp luật không cấm cũng không có cơ sở để cấm.

Tú Trinh cũng chỉ biết cười cho qua chuyện lời nói của người tài xế không sai cô cũng không thể phản bác lại được. Hẳn làm tài xế là thật nằm vùng cơ sở cũng là thật. Đã làm công việc của mình thì phải có đồng lương nếu không có lương quân nhân cũng không thể nào sống cuộc đời làm lính của mình mãi mãi.

Ngay lúc đang trầm tư suy nghĩ thì phía trước xa xa của chiếc xe tải lúc này xuất hiện những tấm nền báo hiệu và đèn chớp của xe cảnh sát. Người tài xế nhìn mặt một cái nói với Tú Trinh.

- Cảnh thận hôm nay có chốt. Báo với mọi người đừng làm ra tiếng động gì. Bọn này chủ yếu là muốn xin ít tiền thôi chứ buổi tối như thế này không ở trong sở cảnh sát lại chạy ra đường chắc lại muốn kiếm chút tiền.

Tú Trinh gật đầu nói vào trong bộ đàm của mình một giọng nói khá bình thường.

- Phía trước có chốt giao thông mọi người đừng làm ra hành động gì khiến họ chú ý. Cảnh thận đừng để dĩa tràng xe cát chúng ta đến đây rồi không được làm ra việc gì bất lợi cho chính mình.

- Đã rõ thưa chỉ huy!

Bên tai của Tú Trinh bây giờ vang lên tiếng nói của thành viên Vô Ảnh đáp lại. Họ nhận được thông điệp của Tú Trinh nên mọi hoạt động của họ dù không có cũng hạn chế lại hoàn toàn để những thành viên của mình bắt động trên xe.

- Cô ngồi trên xe đi tôi xuống đối phó với nhóm người này. Cảnh thận cứ ngồi ở trên xe đừng xuống. Nếu không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

- Được rồi tôi sẽ cẩn thận không xuống xe. Anh cứ đối phó với bọn nó yên tâm tôi biết mình nên làm cái gì và không nên làm gì.

Tú Trinh đồng ý đáp lại lời của người tài xế xe mình như chắc chắn rằng cô sẽ không làm ra việc gì khiến cho những thành viên của mình ở phía sau gặp chuyện gì nguy hiểm.

Phía trước xe lúc này có thể thấy rõ một ánh sáng của cái đèn bin rọi thẳng vào phía trước nơi tay lái của người tài xế rồi nhanh chóng hướng vào phía bên dãy hành lang sát phía trong đường. Việc này dường như đã thành ký hiệu riêng của đám người tài xế với cảnh sát trên đường.

Người tài xế xe nhanh chóng giảm tốc độ cùng lúc đó là đánh tay lái của vô lăng một vòng cũng không quên làm ra tính hiệu xin tấp vào lề. Tú Trinh bây giờ ngồi trên xe quan sát một đám người mặc trên mình những bộ đồng phục cảnh sát. Nhìn về phía chiếc xe mà cô đang ngồi như muốn nói rằng đây là món hời mà bọn hắn gặp trong ngày.

Chiếc xe dừng lại cách đám người lập chốt kiểm tra xe một khoảng cách chừng hơn mười mét. Bây giờ người tài xế mới cài thẳng tay lấy trong cabin phía trên xe một số giấy tờ. Nhanh chóng kẹp vào bên trong những hồ sơ đó vài tờ giấy bạc màu đỏ mệnh giá một trăm tệ.

- Bên mình ba chiếc xe phải đóng đủ ba chiếc nếu không thì bọn này cũng gọi hai chiếc còn lại trong nhóm tấp vào thôi. Nên chi được để nhẹ chuyện thì cứ chi.

Thấy Tú Trinh nhìn mình làm những động tác ngằm trên xe này người tài xế chỉ cười giải đáp thắc mắc cho cô rồi nhanh chóng bước xuống xe. Khi bước xuống mặt đường cũng không quên đóng lại cửa xe của mình.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 971: Nơi Nào Không Có Luật

Tú Trinh ngồi trên xe nhìn người tài xế nói chuyện với đám người cảnh sát. Cũng không quên chú ý về cái xấp hồ sơ mà người tài xế đã cầm xuống xe.

Cô có thể thấy rõ một người cảnh sát mở xấp giấy ra xong nhanh chóng đóng lại. Hắn nhìn quanh một chút rồi mới để hai ngón tay vào giữa xấp giấy sau đó dựng đứng cái xấp giấy lên vừa đủ trong vài giây làm ra một hành động kéo hai ngón tay đang xẹp giữa xấp giấy vào trong túi áo phía bụng của mình. Những tờ một trăm tệ theo bàn tay chui vào trong túi.

Hắn đưa lại xấp giấy cho người tài xế nói một vài lời gì đó rồi ra hiệu gạt đầu với mấy người khác trong đội của mình. Ngồi trên xe Tú Trinh chỉ khẽ lắc đầu thờ dãi nói.

- Đi đâu cũng không tránh khỏi cái cảnh này. Đúng là chỗ nào cũng có cái việc này thật đúng là không thể nào thay đổi mà.

Bên trong tai của Tú Trinh bây giờ mới vang lên giọng nói của một người trong thành viên Vô Ảnh.

- Biết sao được chị hai ơi họ cũng kiếm tiền học chục năm trời dựa vào bộ đồ mà kiếm cơm thôi. Kệ bọn họ đi nếu thông qua được đám này thì cứ qua thôi ở đâu mà không có luật của họ.

Tú Trinh cũng không lên tiếng đáp lại cô chỉ trong mong cho mọi việc diễn ra suôn sẻ và nhanh chóng không tốn nhiều thời gian cho những nhóm người như thế này thì tiền chi ra cũng sẽ không ít.

Vấn đề quan trọng là có đáng để bỏ ra một số tiền lớn như vậy cho việc đi chuyển của họ hay không vẫn là điều nên phải cân nhắc dù Thiếu Kiệt và

bọn họ không thiếu tiền nhưng chỉ cho những mục đích như thế này thì vẫn như muối bỏ bể.

Ý nghĩ của Tú Trinh là như thế trong việc này nhưng cô chỉ nghĩ một góc nhỏ mà không phải là cô và mọi người có được một chuyến đi thuận lợi không phải gặp rắc rối đột xuất.

Người tài xế lúc này cầm theo xấp giấy tờ của mình cũng không quên đem theo một vật gì đó dán lên cửa kính xe và đứng lại ở một chỗ đưa vật mà hẳn đã dán lên xe cho hai tài xế đi cùng.

- Xong rồi xem như làm thủ tục xong từ giờ đến suốt chặng đường còn lại sẽ không có cảnh sát nào gọi vào chốt nữa đâu. Có số hiệu rồi họ làm ơn muốn chạy sao thì chạy.

Vừa đóng cửa xe lại người tài xế ngay lập tức cầm chìa khoá ô tô văng xe mình mà nói cho Tú Trinh nghe những gì cần thiết.

- Sao anh chắc rằng chúng ta sẽ không bị gọi vào những chốt giao thông khác trên cùng một tuyến đường, họ lấy tiền chúng ta ở đây không có nghĩa là những người khác ở nơi khác đều lấy.

- Không khó vì cô thấy lạ chứ chúng tôi nhìn quen rồi. Đám người này là vậy ăn đồng chia đều như vậy đây tuyến đường này mỗi ngày đều có chốt toàn một nhóm họ thôi mỗi ngày họ đổi một mẫu giấy dán dựa theo số giấy dán mà chia tiền đều cho toàn bộ chốt không ăn riêng giống như ở nước mình đâu. Có tổ chức hàng hải quy củ đảng hoàng.

Tú Trinh nhìn chăm chăm vào người tài xế cô không nghĩ rằng bản thân ăn tiền của cánh tài xế như thế này mà còn có thể làm quy củ còn có tính toán như vậy thì cô không hiểu rằng mọi thứ nó còn phát triển đến mức nào nữa.

- Các anh cũng chịu đóng lệ phí như thế này sao. Vậy lương đi đường làm sao mà đủ chưa kể đến gặp bọn làm giá trên trời thì xem như mất trắng cả tiền lương.

- Cái này thì không hẳn bọn này nó ra giá chuẩn rồi nên tuyến đường đó đi một ngày cần phải chỉ bao nhiêu thì chủ thuê đã tính rõ mình có muốn thêm bớt cũng không được còn nếu gặp chủ hàng mà kéo kiệt quá thì vẫn phải chỉ những tiền này nếu không thì sau này không ai chạy cho người đó nữa ở đâu cũng có cái luật của nó rồi điều này là bất thành văn muốn thay đổi cũng khó.

Tú Trinh bây giờ cũng không tin tưởng lắm việc chỉ một cái tấm dán trên kính xem như bùa hộ mệnh trên cả tuyến đường. Theo suy nghĩ của cô đã người ta muốn tham thì làm sao để gì muốn lợi ích chia nhỏ ra từng phần ít nhất không ít thì nhiều cũng phải bị gọi vào xin thêm chút ít tiền.

- Tôi cảm giác không thể tin được hết đám người này để gì họ đã muốn tiền lại chưa cho người khác ăn chung.

- Cô không tin thì cũng đành chịu thôi. Nếu việc này xảy ra ở nước mình cũng không ai tin đâu nhưng cô cứ ngồi đó xem cả tuyến đường như thế nào là biết.

Người tài xế lúc này chỉ cười mà không quan tâm nữa hẳn bỗng thấy nhớ lần đầu mình được giải thích những việc này cũng giống với Tú Trinh hiện tại không cho rằng miếng bánh có thể chia nhỏ cho nhiều người nhưng làm việc lâu hẳn mới biết rằng họ không phải bỏ lợi ích của mình mà muốn thu về nhiều hơn.

Trên một cũng đường như thế này mỗi ngày có rất nhiều xe đi trên nó nhất là những chiếc xe vận chuyển hàng hóa như của hẳn thì càng nhiều không người nào có thể túc trực nguyên ngày lâu dài. Họ chỉ có thể hạn chế

thời gian mà mình cho phép còn những thời gian khác những chiếc xe khác họ bỏ lỡ nhưng nếu theo nhóm đoàn đội như thế này thì mỗi chiếc họ chỉ cần một ít nhân lên cho số nhiều của mỗi phút mỗi giờ đều là con số không thể đếm được.

Tú Trinh im lặng không nói gì mà chỉ quan sát những con đường đi qua cô muốn thử xem liệu có đúng như những gì người tài xế nói hay không.

Trên cùng đường đó cũng với những chốt giao thông được lập ra nhưng khi ánh đèn pin rọi lên khu vực tay lái của người tài xế, như được báo trước khi ánh đèn rọi đến nơi có miếng dán được dính trên kính. Tên cảnh sát cầm đèn bin liền đưa ra dấu hiệu tiến lên phía trước mà không phải hướng vào bên trong lề đường như nơi đầu tiên.

Nhàm chán nhìn những nơi đi qua làm cho Tú Trinh chìm vào giấc ngủ cô tựa đầu vào ô cửa kính ngủ gục một cách ngon lành không cần để ý đến những nhóm người Vô Ảnh đang ở phía sau thùng xe.

Trên tuyến đường không có gì biến cố cùng với tốc độ của người tài xế lái xe khi đã có bùa hộ mệnh chiếc xe phóng hết ga trong màn đêm. Nhưng tuyến đường không phải là ngắn phải gần hơn ba giờ sau khi trên đường ngày càng xuất hiện nhiều xe hơn. Tốc độ chạy xe cũng không còn nhanh nữa.

Tú Trinh cảm nhận thấy được chiếc xe chạy chậm lại không còn được như lúc đầu bèn mở mắt ra. Đập vào mắt cô lúc này là một thành phố với đèn đóm sáng trưng ở phía trước.

Từng chiếc xe lớn nhỏ chạy song song cô hoàn toàn không nghĩ rằng ở thời điểm mà mọi người xem như còn đang chìm trong giấc ngủ thì ở nơi này mọi thứ như không có gì nói rằng đây đang là thời điểm giao mùa của buổi tối và buổi sáng.

- Cô tỉnh rồi đấy à chừng hai mươi phút nữa chúng ta vào bãi tập kết cô cũng nên gọi mọi người dậy đi đến lúc đó cần phải vận chuyển hàng hóa xuống đất. Sắp xếp mọi thứ. Rồi còn báo cho Thiếu Kiệt biết nữa.

Tú Trinh nghe như thế cũng gật đầu cô đã ngủ đủ giấc cho chính mình cần phải chuẩn bị làm ra những sắp xếp trong thời gian sớm nhất để chuẩn bị một nơi tác chiến đúng nghĩa.

- Mọi người tỉnh dậy đi chúng ta chuẩn bị đến nơi tập kết rồi. Gọi mọi người dậy chuẩn bị đầy đủ nào đừng ngủ nữa.

- Chỉ có cô nương cần gọi mọi người dậy thôi chúng tôi dậy hết rồi. Giờ cô mới gọi thì hơi trễ rồi đấy.

Không ít tiếng cười vang lên trong tai của cô nhưng ngày lúc này định mắng đám người bên trong thì người tài xế đã đưa cho cô một cái điện thoại.

- Tốt nhất cô gọi cho người của mình báo với họ rằng chúng ta đã đến. Hiện tại nếu không báo sớm sợ rằng cậu ấy nhiều việc không biết chúng ta đã tập kết đâu.

Lời nói của người tài xế quả thật không phải không có lý Thiếu Kiệt bình thường đã bận rộn hiện tại lại thêm khá nhiều thân phận chắc chắn thời gian giải quyết những thứ của cậu ta còn phức tạp hơn nhiều.

Lấy ra trong túi áo của mình một tấm card cô nhanh chóng cầm lấy điện thoại. Nhìn vào những phím số trên tấm card cô mới bấm hết vào trong điện thoại đang cầm.

Nhấn vào nút gọi đi bên trên điện thoại nơi cái loa vang lên một loạt những âm thanh báo hiệu cho việc kết nối của điện thoại đến dãy số mà cô vừa bấm.

- Alo tôi nghe.

- Tôi Tú Trinh đây Blake chúng tôi đang trên đường đến điểm tập kết đây. Anh báo lại với Thiếu Kiệt việc này bên tôi còn chuẩn bị cho những việc sắp tới.

Nghe được giọng nói của Blake ở phía bên kia điện thoại không cần đợi tới khi Blake hỏi han là ai cô đã lên giọng nói một tràng dài.

- Sao lại là cô thể dám người Bảo Huân với Công Toại đi đâu mất rồi mà để cô đem theo viện trợ tới đây chứ, thật bên này đã phiền lắm rồi còn thêm cô nữa chắc chỉ có chết thôi.

Không cần đợi quá lâu. Blake ở bên kia đầu dây điện thoại giọng nói khá bất bình. Bởi Tú Trinh có được việc thì cũng ở phạm vi nhất định nhất là cô có thói quen không phục tùng mệnh lệnh cái việc thích tự do đã đi vào máu của cô cũng không thể thay đổi. Blake cảm thấy may mắn khi mà cô đem theo viện trợ có thể tới được nơi này để tập kết quả là điều đáng mừng.

- Nay Blake tôi chưa kiếm chuyện với anh thì đừng kiếm chuyện với tôi chứ. Anh có biết là đầu phải mấy người kia có thể bỏ cương vị được. Họ còn phải bảo vệ Hà Vi với mấy người khác nữa. Trong khi đó tôi là người không vướng bận công việc nhất đưa tôi đi có gì là sai nào. Hơn nữa không phải mọi người chuẩn bị tập kết rồi sao. Anh đừng có ở đó mà chằm chọc tôi.

Tú Trinh ngay lập tức đáp lại lời của Blake một cách bực bội. Cô cảm nhận được sự nghi ngờ không tin tưởng khả năng của chính mình từ Blake.

- Không phải tôi nghi ngờ năng lực của cô nhưng để cô đến đây tham gia nếu mà đem thêm phiền phức cho Thiếu Kiệt thì thay vì như thế cô ở nhà tốt hơn. Miễn là cô không phá rối thì mọi chuyện đều có thể còn nếu

mà cô cứ kiếm việc để làm cho chúng tôi phiền hơn thì tôi sẽ nói với Thiếu Kiệt cho cô quay về ngay lập tức.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 972: Mọi Người Lo Lắng

Đã biết tính cách của Tú Trinh cho dù nhiệm vụ của cô là đưa quân viện trợ rồi quay về nhưng liệu có việc đụng đến đánh nhau nào mà không có mặt cô thì y như rằng đám người Blake, Công Toại, Bảo Huân thậm chí là đến cả Thiếu Kiệt còn bị lải nhải ở bên tai thì Blake phải rào trước đón sau để phòng bị.

- Được rồi! Cứ nói miết nhớ đẩy báo lại cho Thiếu Kiệt ở đây tôi có một phần tài liệu của mẹ cậu ta gửi. Địa điểm chút nữa tôi sẽ nhắn tin lại cho.

Tú Trinh đáp lại vài lời ngay lập tức cúp máy vì nếu nói thêm chưa biết chừng cô không nhịn được cãi nhau với Blake bên điện thoại làm cho hẳn nói với Thiếu Kiệt không cho cô tham gia việc lần này.

Ném cái điện thoại về phía nơi để cốc nước gần cần số xe Tú Trinh hậm hực bực bội mắng Blake.

- Tối ngày chỉ biết làm theo lệnh thiệt không thú vị chút nào. Con người gì đâu cứng nhắc.

Bên tai của Tú Trinh bây giờ vang lên không ít lời cười đùa đáp lời cho câu nói của cô.

- Thôi đúng rồi cô nương ơi! Có ai ở đây dám nghe theo cái việc thay đổi như chong chóng của cô đâu. Nghe lời cô bán lúa giống cũng không mua lại được đấy. Tốt nhất là cô lần này đừng phá hại là được. Nên nhớ đối phương lần này không phải là nhóm người ô hợp là là Huyết Long. Blake lo lắng cũng đúng thôi.

Một Thành Viên nhanh chóng lấy việc luận việc hẳn không sợ Tú Trinh trả đũa bởi vì nói chuyện không trực diện nên hẳn khá thoải mái phát ngôn

lời nói của mình. Những điều hấn nghĩ sao nói vậy chỉ dựa theo cuộc đối thoại của Blake với Tú Trinh khi nghe điện thoại mà thôi.

- Được lắm mấy người hòa nhau ăn hiếp một mình tôi. Đợi đó đi tôi nhờ Thiếu Kiệt phân xử vụ này cho mấy người biết tay.

- Tôi bảo đảm với cô cậu ấy sẽ không xử họ còn nói ý kiến của mình là cô nên đi về các thứ. Cô nghĩ Thiếu Kiệt rảnh đến mức giải quyết vụ này cho cô sao. Hahaha

Người tài xế ngày lập tức cười đùa hòa theo mấy người thành viên Vô Ảnh. Nhưng họ không nghĩ rằng với những gì Tú Trinh đang làm Thiếu Kiệt sẽ không hoàn toàn cảm vì bản thân cô có mặt cũng làm giải tỏa một ít tâm lý của các thành viên Vô Ảnh. Khi mà chính cô mới là người làm cho không khí có phần sôi nổi hơn.

Chiếc xe theo tay lái của người tài xế lái vào một con đường theo hướng dốc dốc đi xuống bên dưới.

Cả ba chiếc xe đều chuyển hướng làm cho những người đang lưu thông trên đường chú ý không ít. Men theo đường dốc chừng hơn một cây số trước mặt họ xuất hiện một nhà kho người tài xế chở Tú Trinh nhanh chóng bật tắc đèn pha theo một ký hiệu mà họ quy chuẩn sẵn trước đó.

Hai người bảo vệ gác cổng nhà kho khi nhận được tính hiệu ngày lập tức rời khỏi buồng canh gác. Kéo cánh cửa đang đóng im lặng của nhà kho ra.

Từng chiếc xe nối đuôi nhau đi vào bên trong kho khi mà bánh xe dừng hẳn lại bên trong kho cánh cửa được đóng lại. Một chiếc ô tô bốn mươi lăm chỗ được đặt sẵn trong xe tất cả khoảng hành lý cùng với cửa xe được mở từ bao giờ.

- Để mọi người xuống xe chuyển đồ đi thôi vì trong thành phố chạy xe chở hàng sẽ không tốt lắm nên đi chuyển bằng xe khách sẽ tránh được sự chú ý hơn.

Nói với Tú Trinh những thứ này người tài xế cũng phụ giúp cô mở những cửa của container từng kiện hàng được dời ra khỏi vị trí của nó. Những thành viên Vô Ảnh bây giờ cũng nhảy xuống khỏi xe người vươn vai, người thì làm những động tác thể dục cho khỏe sau khi phải ngồi ở trong một không gian không được thoải mái thì việc hoạt động đôi chút là bắt buộc phải có.

- Đừng lè mề nữa chúng ta có việc phải làm hiện tại đem hết thiết bị cần thiết chuyển xe đi muốn có hoạt động thì sẽ có thôi. Nhanh lên nào đứng đấy làm gì nữa.

Tú Trinh sau khi bị trêu chọc ở bên bộ đàm, ngay lập tức cô liền không cho đám người Vô Ảnh có thời gian nghỉ ngơi mà tiếp tục hỏi thúc.

- Quái thật thế lúc đầu sao không đi xe khách cho rồi còn chuyển xe làm nhiều đợt cô làm như thế này hành xác anh em đúng không.

- Ý kiến này của Hà Vi đấy mấy người ngon mà đi kiện tụng đi. Đi xe khách để bị kiểm tra hộ chiếu trên đường sao các anh cũng đâu có ngóc đến mức độ này. Không nói nhiều nữa chuyển đồ đi. Lè mề nữa Thiếu Kiệt mà đến chúng ta lại bắt cậu ta đợi nữa thì không hay.

Tú Trinh ngay lập tức ra lệnh cho mọi người làm việc không còn dáng vẻ vui đùa trước đó. Những thùng gỗ sừng ồng và cả những thiết bị dự phòng đạn dược được chuyển theo từng khối hàng.

- Dù sao trời vẫn còn chưa sáng Thiếu Kiệt cậu ấy có muốn đến đây chắc cũng không đến liền được đâu. Mọi người cứ từ từ xong sớm thì nghỉ

ngôi thêm được một chút cũng được.

Người tài xế xe lúc này lên tiếng nhưng lời nói của hắn làm gì có tác dụng khi những thành viên ở đây đã xem như Tú Trinh đại diện cho Thiếu Kiệt ra lệnh chỉ huy họ ở ngay tại thời điểm này,

Nhìn thấy những thành viên của Vô Ảnh không màng đến những lời nói của mình người tài xế cũng lắc đầu bắt tay tiến hành phụ giúp họ trong việc chuyển đồ. Chỉ có Tú Trinh cứ chốc chốc lại hướng cái đồng hồ của mình nhìn thời gian.

Trái với vẻ gấp rút của Tú Trinh Blake bây giờ lại nhàn hạ đứng một góc canh gác cho sự an nguy của Thiếu Kiệt khi mà hắn ngủ rất say dường như hôm nay là một ngày rất cao hứng của cậu ta đối với người bạn đã lâu không gặp. Cả ba người Thiếu Kiệt, Trịnh Tài Bảo và cả Trương Hạo đều không màng đến những gì xung quanh. Cả ba sau một hồi huyền thuyên về những chuyện xưa của mình liên nằm ra đất mà ngủ.

Jackson vốn muốn đánh thức Thiếu Kiệt dậy để báo lại việc Tú Trinh đã đến họp quân. nhưng Blake đã ngăn cản và để cho Jackson không làm phiền Thiếu Kiệt vì hắn nhìn thấy trên vai một thiếu niên mang biết bao nhiêu nhiệm vụ phi thương. Còn nhiều hơn cả khi chính mình còn đang trong vai trò là một người lính thủy đánh bộ.

Cả hai người đứng nhìn Thiếu Kiệt ngủ ngon lành trên đất Jackson nhin không mới lên tiếng nói với Blake.

- Mình không báo lại Thiếu Kiệt chuyện của Tú Trinh sao. Lỡ như cô ấy đang giữ tài liệu quan trọng nào đó thì sao?

- Tôi thấy cứ để cho cậu ấy ngủ một chút. Để cho Tú Trinh đợi một hai giờ cũng không sao đâu. Nếu việc thật sự quan trọng thì chắc rằng đã liên

hệ trực tiếp với Trương Hạo. Cậu nên nhớ điện thoại Trương Hạo cũng kết nối quốc tế.

Blake ngay lập tức đáp lời của Jackson. Trương Hạo cùng với Hoàng Lâm Nhu cũng không xa lạ nhất là bà cũng đã biết Trương Hạo hiện đang ở cùng với Thiếu Kiệt, Nếu liên hệ trực tiếp hoặc gián tiếp thì Hoàng Lâm Nhu có thể gọi cho Thiếu Kiệt nếu trong trường hợp cấp bách.

- Cũng đúng! Nhưng mà để cho đám người Tú Trinh đợi như vậy ỏn không chứ. Sợ cô ta lại quậy lên một trận nữa lúc đó mới khó thu xếp.

Jackson cũng cảm thấy không ỏn khi người đang nắm quyền điều động những thành viên Vô Ảnh là Tú Trinh bởi tính khí thất thường của cô hay hành động theo chủ nghĩa cá nhân của mình làm cho hắn thấy không ỏn cho lắm.

Blake cũng chỉ gạt đầu vì hiểu được Tú Trinh như thế nào không chỉ có mỗi mình Jackson mà còn những người khác nữa. Nhưng việc lần này là quan trọng nên hắn cho rằng Tú Trinh sẽ không dám hành động lỗ mãng.

- Cô ta không dám đâu! dù tính hơi hợ nhưng Tú Trinh vẫn hiểu được việc nào nặng việc nào nhẹ. Chỉ có điều nếu lần này có cô ta xem chừng chúng ta phải cố gắng ngăn chặn phiền phức của cô ta mang đến cho Thiếu Kiệt. Cậu ấy bây giờ đang đấu trí với rất nhiều thế lực sảy chân một cái thật sự chúng ta sẽ không chịu nổi.

- Biết là như vậy nhưng mọi chuyện đã rồi. Tú Trinh cô ta đến đâu thế nào cũng đòi ở lại cho bằng đường nếu không phải cô ta thì tôi cũng không lo ngại lắm các vấn đề phát sinh.

Cả hai người lúc này thật sự trầm tư bởi Tú Trinh dù kiểm soát như thế nào đi nữa cũng có thể làm ra một số thứ mà họ không lường trước được.

Không chỉ có hai người Blake với Jackson lo lắng việc này mà ngay cả Công Toại với Bảo Huân khi biết được Hà Vi để cho Tú Trinh đi làm việc chỉ huy quân tiếp viện cũng không kèm được sự lo lắng ở Lưu Minh.

- Sao lại có thể để con bé đó đi được. Hà Vi dù nó là em anh nhưng anh dám chắc một điều Tú Trinh làm được việc thì ít mà kiếm chuyện thì nhiều. Anh với Công Toại sao em không chọn mà lại chọn Tú Trinh cơ chứ.

Trong căn phòng lúc này có Ngọc Nhi, Nhã Oanh cùng với Bảo Huân, Công Toại. Ai cũng thấy rằng quyết định lần này của Hà Vi hết sức sai lầm. Họ thấy rằng đúng lý ra cô nên thương thảo với mọi người trước để đưa ra quyết định ai đi phụ giúp Thiếu Kiệt mới đúng.

- Bảo Huân nói đúng đấy Hà Vi tại sao cậu lại quyết định vội vàng như thế không phải chúng ta còn hơn mười hai giờ nữa mới đến lúc cho quân hội họp với Thiếu Kiệt sao.

Ngay cả Ngọc Nhi cũng cho rằng việc để Tú Trinh điều hành người là một quyết định hết sức không phù hợp. Nếu đặt cô ở một vị trí thích tự do làm gì thì làm còn có thể nhưng đặt dưới một sự áp lực thì Tú Trinh nhất định sẽ làm hỏng mọi thứ mà không thể nào cứu vãn được.

Nhã Oanh lại không nói gì cô đợi cho Hà Vi đưa ra lời giải thích cần thiết cho việc này. Tiếp xúc đã lâu họ cũng hiểu được Hà Vi không phải là người làm việc không suy nghĩ nhưng lần này ngay cả cô cũng không hiểu tại sao Hà Vi lại đưa ra quyết định phí lý đến mức cả Ngọc Nhi cũng bất bình.

- Tôi biết mọi người nghĩ gì nhưng mà quyết định để Tú Trinh đi không phải là ý kiến của mình. Mà là ý kiến của mẹ Thiếu Kiệt. Chỉ với điểm này thì ngay cả mình cũng không thể cãi lại được dù cho người đó có không

thích hợp đi nữa cũng phải chịu. Còn cô suy nghĩ gì thì mình chỉ đại khái đoán được đôi chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 973: Làm Việc Rất Ôn

Ngọc Nhi bây giờ cũng bất ngờ. Vì Hoàng Lâm Nhu là ai cô hiểu nhưng cô lại không nghĩ rằng bà lại để cho Tú Trinh đi làm cái việc xem như phá vỡ toàn cục như thế này.

Thấy mọi người ai cũng trầm mặc lại im lặng không nói được lời gì Hà Vi liền cười đùa nói với mọi người.

- Theo mình suy nghĩ có thể để cho Tú Trinh đi là một điều tốt bởi vì sau khi cô nói với mình điều này thì còn nói một câu. một người hoàn hảo quá không tốt phải có mặt yếu kém mới để đối phương không đề phòng.

Nhã Oanh dạo gần đây tiếp xúc nhiều với Hoàng Lâm Nhu khi nghe được lời của Hà Vi nói cũng im lặng vài giây rồi gật đầu. Từ đầu đến giờ cô không lên tiếng nhưng hiện tại cô liền đưa ra suy nghĩ của chính mình trong việc Hoàng Lâm Nhu để cho Tú Trinh đưa người đi.

- Theo mình thấy có lẽ cô lại đúng đấy. Hiện tại bên cạnh Thiếu Kiệt đều là những người nổi bật để cho những người này thao tác bên cạnh Thiếu Kiệt có phần tạo ra một sự tính toán không một khe hở nào. Nhưng việc này sẽ khiến Thiếu Kiệt càng khó trong các việc khác vì đối phương luôn đề phòng cao độ. Một người và một nhóm người lúc nào cũng tính toán chi tiết từng ly từng tí sợ rằng họ sẽ gây khó khăn cho Thiếu Kiệt nhiều hơn. Tú Trinh xuất hiện không phải là chuyện xấu.

Suy nghĩ của Nhã Oanh đưa ra mọi người thấy không phải không có lý nhất là Hoàng Lâm Nhu lại đâu thể nào gây khó khăn cho Thiếu Kiệt mà không có lý do chính đáng. Ngọc Nhi bây giờ cũng tán thành với suy nghĩ của Nhã Oanh.

Bảo Huân thì lâm vào trầm tư không ít vì Tú Trinh là em gái hắn. Có nhận xét đúng hay không đúng thì phải để cho người ngoài nói hẳn không tiện xen vào.

Công Toại thấy Bảo Huân im lặng thì chỉ mỉm cười vỗ vai hắn rồi nói với mọi người.

- Tú Trinh tính cách hời hợt quản cô ta rất khó Thiếu Kiệt lại đầu đầu không quản lý được người bên dưới thì đám người kia mới cho rằng Thiếu Kiệt cũng bình thường như họ. Chưa biết chừng lại xem Tú Trinh như điểm yếu của cậu ấy. Nhưng trong chuyện này chúng ta biết người nào mới thật sự không có ai là vô giá trị cả. Ngay cả một người như Tú Trinh nếu nói không sai thì Trong chuyến đi lần này để cô ta đi có khi còn hay hơn anh với Bảo Huân đi.

Được công nhận bởi Công Toại, Bảo Huân chỉ gật đầu nếu hắn hay Công Toại đi chắc chắn chỉ nghe theo lệnh của Thiếu Kiệt hoàn thành đúng theo những gì được giao còn Tú Trinh đi lại khác. Cô ta thích gì thì làm đó đôi khi lại gây rắc rối. Nhưng nếu không như thế chưa biết chừng từng bước tiếp theo của Thiếu Kiệt phải căng thẳng tranh đấu với những thế lực của nước ngoài một cách cẩn thận từng ly từng tý một.

- Việc tôi lo là nó làm hỏng chuyện thôi. Chứ nếu mọi người đều cho rằng việc này hợp lý thì không có gì để nói chỉ là tính khí của nó chưa biết chừng gây họa cho Thiếu Kiệt nhiều hơn là giúp. Nội cái việc Thiếu Kiệt giao cho nó tới nay vẫn chưa xong vậy mà nó lại có thể quăng một bên đi được thì tôi cũng không dám nghĩ đến.

Hà Vi thấy tâm trạng lo lắng của mọi người được giảm bớt chỉ có Bảo Huân là vẫn như thế cũng đành lắc đầu. Không ai hiểu anh hơn em, Nhất là anh em trong cùng một dòng máu thì Bảo Huân càng hiểu rõ Tú Trinh hơn

những người khác. Hấn lo lắng vì đứng ở cương vị một người anh lo cho em gái mình làm sai chuyện.

- Anh đừng quá lo lắng. Nếu Tú Trinh cứ chăm chăm làm việc của cô ta thì cô ấy cũng không phải là Tú Trinh rồi. Hơn nữa còn có Thiếu Kiệt với mấy người khác nữa. Em nghĩ Tú Trinh cô ta cũng không thể nào làm ra việc gì lớn lắm đâu. Mà có lớn thì Thiếu Kiệt nhà ta chắc chắn sẽ chống được. Anh thấy cậu ấy có bao giờ không có phương án dự phòng chưa. Không những một mà còn nhiều phương án nữa là chuyện khác.

Bảo Huân đến lúc này mới tạm thời yên tâm suy nghĩ của hấn cũng không hấn ổn nhưng Bảo Huân hiểu rằng hấn không thay đổi được gì. Người thì cũng đã đi rồi. Có muốn ngăn cản thì đã phải làm từ lúc đầu giờ hấn chỉ cầu mong sao cho Tú Trinh em gái hấn không làm ra hành động phiến phức là hấn đã lạy trời lạy phật rồi.

- Thôi đi bỏ cái mặt lo lắng của anh được rồi đây. Giờ chúng ta đã biết người nào thuê người ám sát Thiếu Kiệt. Doanh Doanh bên kia trở thành Nhân viên của Thiếu Kiệt rồi thì giải trừ phòng bị đi là được. Lan truyền ra bên ngoài Thiếu Kiệt đang nghiên cứu dự án mới không tiếp xúc với người khác cho đến khi xong việc.

Hà Vi bây giờ nhìn Bảo Huân đưa ra mệnh lệnh cần thiết. Nếu đã biết được việc người ám sát Thiếu Kiệt là ai. Cởi bỏ khúc mắt của họ Hà Vi cũng không thể tiếp tục đóng vai Thiếu Kiệt được nữa. Bởi vì nếu có xuất hiện trong vai trò của Thiếu Kiệt Hà Vi có thể gạc được mọi người ngày một ngày hai và thế nào cũng bị bại lộ.

Thay vào đó lấy một lý do để Thiếu Kiệt vắng mặt cô cũng không phải lo lắng trong cách ứng xử mình làm sai điều gì việc này hoàn toàn có lợi cho cả đôi bên.

- Như vậy thì cũng không có gì để bàn chỉ là việc Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh của Tencent dường như Thiếu Kiệt đối với họ có phần nhẹ tay quá thì phải. Nhất là Doanh Doanh cô ta dám thuê cả người ám sát Thiếu Kiệt vậy mà cậu ấy lại có thể để cô ta tiếp tục làm việc thật không hiểu được vì sao.

Công Toại hiện tại chỉ nói lên ý kiến cá nhân của mình. Hắn không giống như những người khác ở trong phòng này có thể Ngọc Nhi hoặc Nhã Oanh có thể hiểu được cách làm của Thiếu Kiệt. Còn hắn thì không. Hắn thấy nếu đã một người muốn đối phó với mình bằng những thủ đoạn quyết liệt nhất mà Thiếu Kiệt vẫn để cô ta tồn tại được. Hơn nữa lại trở thành nhân viên bên dưới của mình thì quả thật khó có thể nói tin tưởng đối phương tuyệt đối được.

Ngọc Nhi bây giờ chỉ mỉm cười nhìn Công Toại với suy nghĩ của anh ta vừa đưa ra mà trả lời.

- Việc này không biết đúng sai nhưng Thiếu Kiệt không ít nhân viên đã từng muốn làm hại anh ấy nhưng hiện nay thì sao, Họ đều làm việc một cách hiệu quả, Nên từ một góc độ nào đó thì Tencent bây giờ cần những người điều hành như Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh.

Nhã Oanh cũng tán đồng với ý kiến của Ngọc Nhi cô thêm vào những điều mà suy nghĩ của cô cho rằng nó là đúng nhất khi Thiếu Kiệt vẫn để hai người kia thay mình điều hành Tencent.

- Thiếu Kiệt không ra mặt được nên cần người điều hành là chắc chắn. Hơn nữa hiện tại thân phận của Thiếu Kiệt cũng sẽ làm cho hai người kia e ngại. Cái họ không dám đối phó lại là những người ở bên trên. Nên Thiếu Kiệt sẽ không gặp vấn đề gì nữa đâu. Chỉ là mấy người Huyết Long kia mới là vấn đề thôi.

Công Toại với Bảo Huân hiện tại cũng chỉ biết im lặng. Họ có thể đánh giá sơ bộ thành viên của Huyết Long đội chín không thua gì những người họ. Còn việc phải đối đầu với nhóm người Huyết Long nào thì họ hoàn toàn không có cơ sở tin tức.

- Vấn đề này chúng ta không nói được gì hết chỉ chờ bên Thiếu Kiệt cho biết tình hình thôi. Nhưng ở đây chúng ta có một chút vấn đề cần phải bàn đây. Nhã Oanh cậu đánh giá năng lực của Nguyệt Kiến Xương như thế nào.

Vì Nhã Oanh là người thân cận nhất với Hoang Lâm Nhu trong những ngày gần đây. Cũng tiếp xúc nhiều hơn với Nguyệt Kiến Xương. hai anh em người này được cô với Hoàng Lâm Nhu đem về để hỗ trợ quản lý công việc các thứ. Nên hiện tại Hà Vi muốn biết đánh giá của Nhã Oanh về Nguyệt Kiến Xương. Khi mà Thiếu Kiệt chưa tiếp xúc với con người này mọi người đều phải thông qua gián tiếp nhận định của Nhã Oanh để đưa ra cái nhìn đồng nhất.

- Nguyệt Kiến Xương! Anh ta cũng tạm ổn. Vấn đề liên hệ với các bên để làm việc anh ta quả thật có một chút năng lực. Liên hệ và gián tiếp để hợp nhất tất cả các công ty và đưa những công ty không lợi nhuận cải tổ thì dựa theo tiến độ công việc thì tốt. Còn về nhân cách ra sao thì cần phải xem xét trong thời gian dài.

Nhã Oanh ngay lập tức đưa ra đánh giá của mình về những gì đã tiếp xúc với Nguyệt Kiến Xương thông qua những gì mà cô đã thấy hắn làm được trong thời gian ngắn khi đến Lưu Minh này,

Ngọc Nhi chợt thắc mắc nhìn Hà Vi không hiểu sao cô lại hỏi vấn đề này. Vì cho đến hiện tại cô cũng chưa tiếp xúc với Nguyệt Kiến Xương. Nếu nói gặp mặt thì có gặp nhưng nói chuyện với con người này dường như hoàn toàn không có.

- Hà Vi người này có vấn đề sao mà bạn lại hỏi thông tin của anh ta vậy?

- Không hẳn. Anh ta làm việc rất tốt. Thậm chí có những thứ còn tốt hơn mình suy nghĩ nữa. Dù mới đặt chân tới Lưu Minh nhưng hiện tại trong giới quan chức anh ta cũng đã thân quen không ít người. Nếu nói ngoại giao tốt đến mức thích nghi hoàn cảnh tốt như thế này có phần làm mình e ngại.

Hà Vi trả lời Ngọc Nhi cũng không quên đặt một xấp giấy dày lên trên bàn hướng về phía Ngọc Nhi với Nhã Oanh. Thấy điệu bộ của Hà Vi như vậy Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng cầm lên xấp giấy dày cộm đang đặt trước mặt mình.

- Có thể nói anh ta làm việc rất ổn. Nhưng thành viên cấp thấp hay cấp cao anh ta đều đưa phong bì bất kể lớn hay nhỏ. Ngay cả đến một nhân viên quản lý đô thị bình thường cũng được tặng lì xì. Dù biết chúng ta kinh doanh thế nào cũng phải tạo mối quan hệ. Nhưng làm như của Nguyệt Kiến Xương thì mình lần đầu mới thấy. Anh ta sử dụng tiền của Thiếu Kiệt chỉ để làm tốt công việc ngoại giao thôi đã đem ra không ít tham quan rồi.

Hà Vi thở dài nói ra việc tại sao mình là đề cập tới Nguyệt Kiến Xương. Bởi vì đây là những tổng kết của cô thu được kể từ lúc con người này đến Lưu Minh làm việc. Cái thành tích tưởng chừng như tốt nhưng không hẳn là tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 974: Giảm Đến Mức Thấp Nhất

Ngọc Nhi với Nhã Oanh nhìn vào những gì trong xấp giấy ghi lại hồ sơ của Nguyệt Kiến Xương hai người căn mắt nhíu mày biểu cảm của hai người làm cho Công Toại với Bảo Huân cũng tò mò.

- Không ngờ đây Nguyệt Kiến Xương mở rộng mối quan hệ khá nhanh hèn gì mà anh ta lại nhanh chóng đi vào công việc dễ như thế.

Nhã Oanh bây giờ mới lên tiếng nói ra nhận định của mình sau khi nhìn thấy những gì mà Nguyệt Kiến Xương đã làm được.

Hà Vi thấy hai người Ngọc Nhi với Nhã Oanh có chút ngạc nhiên về vấn đề mà mình đưa ra dường như không làm hai người thấy quá đáng chờ lắm.

- Hai người không thấy chuyện này nghiêm trọng sao? Chỉ vì tạo mối quan hệ bình thường anh ta lại tiêu tốn nhiều tiền như thế sao được.

Ngọc Nhi bây giờ chỉ cười đối với Hà Vi thì những thứ làm việc của Nguyệt Kiến Xương có phần quá đáng vì nó tiêu tốn không ít tiền vào việc ăn uống móc nối quan hệ nhưng đối với Ngọc Nhi và Nhã Oanh thì việc này khá bình thường.

- Chuyện này cũng không có gì nổi bật lắm quan hệ với giới công chức thì điều này nên làm. Cậu thấy lạ vì cậu không quen với điều này thôi. Chứ người kinh doanh thì hiểu vấn đề này không ít.

Ngọc Nhi giải thích làm cho Hà Vi không đồng ý lắm bản thân những người họ quên biết không ít nhất là những người cấp trên ở Lưu Minh này luôn ủng hộ Thiếu Kiệt có gì khó khăn thì cứ nói với họ một tiếng thế là xong thì cũng không cần đến bên dưới. Đây là quan niệm của Hà Vi. Cô chỉ cần biết người cao nhất nên hỏi Ngọc Nhi.

- Không phải có những người như Khương Đào, Phàm Chiến, Tuyết Dung ... Những người đều là người có tiếng nói và quyền hành ở Lưu Minh sao.

Nhã Oanh cũng lắc đầu nhìn Hà Vi mỉm cười như không có gì ngạc nhiên cho lắm.

- Cậu không hiểu rồi những người đó đúng là có tiếng nói. Nhưng những việc nhỏ đôi khi sẽ không đến họ. Còn việc lớn hiện nữa thì chưa chắc họ giải quyết được ngày lập tức. Làm việc như Nguyệt Kiến Xương nhìn như có chút không ổn nhưng thật sự là lựa chọn tốt đấy Hà Vi.

Thấy Nhã Oanh cũng lên tiếng ủng hộ Ngọc Nhi, Hà Vi cảm nhận được rằng trong chuyện này cô thật sự không hiểu lắm. Công Toại với Bảo Huân đọc qua những giấy tờ của Hà Vi đem ra cũng gật gù.

- Hà Vi em không hiểu trong chuyện này làm việc như Nguyệt Kiến Xương giải quyết được không ít vấn đề đâu. Không nói việc đâu xa Thiếu Kiệt nhất chúng ta làm gì mà ăn nhậu được với mấy thành phần phường quận thế này. Có câu này anh nói em quan trên có to thì bên dưới cũng có người không ưa. Nên quan hệ hết với tất cả thành phần như thế này lại là cách giải quyết rắc rối nhanh nhất và sớm nhất.

Nhìn Hà Vi vẫn còn có một gút mắt không thể mình bạch. Bảo Huân mới giải thích cho cô hiểu tại sao theo góc nhìn của mọi người điều này rất bình thường nhưng với cô lại là thứ không nên làm.

- Đúng đấy Hà Vi em thấy quảng chức họ làm việc như thế miệng đòi quan nào mà quan không tham đúng là họ phải làm thế đơn giản em nghĩ nếu ai cũng chức có cao quyền có lớn thì bên dưới cũng phải có người nếu không họ làm bù nhìn không được việc gì sao. Tiền lương của người bên dưới đều dựa theo định mức lương của nhà nước em nghĩ xem hài triệu

hai một tháng theo nhà nước cũng không đủ tiền xăng xe đi lại. Họ không tham không nhận phong bì lấy gì mà sống.

Công Toại đem cả quyền lợi của giới quan chức đánh giá cho Hà Vi hiểu những việc mà cô có được trong những danh sách dài ở đây về quan hệ giao tiếp của Nguyệt Kiến Xương là hợp lý.

- Làm nhà nước mang cái danh thì tở thật nhưng nhiều người thật sự không sống nổi với cái số tiền lương nhỏ nhoi đó. Thế nên họ dù có vững tâm một lòng muốn làm quan tốt đi nữa cũng không được. Cơm nhà còn không có mà ăn thì lấy đâu ra làm việc xã hội được tốt. Họ cần chén cơm để sống thôi.

Ngọc Nhi tiếp lời làm cho Hà Vi thấy được trước giờ cô vẫn nhận thức với những người lãnh đạo mà họ thì tiền lương với cả cuộc sống đều khác xa nhân viên bên dưới.

- Xem ra mình nhận định có chút không đúng trong việc này, nhưng ăn uống giao tiếp cận chỉ ra một khoản tiền như vậy để tạo môi quan hệ thì có phần góp tay cho việc tạo thành thói quen qua cấp đút lót hay không?

- Có là điều không thể tránh rồi đấy. Nhưng hạn chế điều này được hay không phải do chúng ta mà những người ở trên cao, nếu như đãi ngộ không vấn đề gì mà người làm ở cơ quan hành chính có một mức lương xứng đáng thì sẽ khác đi rất nhiều.

Công Toại lúc này vui vẻ cười đùa xem như mọi việc không phải vấn đề của họ. Nhìn Hà Vi im lặng không đáp gì Ngọc Nhi mới lên tiếng nói với cô.

- Cậu cứ xem như Nguyệt Kiến Xương làm việc cho Thiếu Kiệt cần phải ngoại giao là được. Số tiền kia tuy nói lớn thì cũng không lớn nói nhỏ cũng

không nhỏ. Nhưng nếu một người như Nguyệt Kiến Xương mình nghĩ anh ta cũng không làm ra việc đại đột được một lúc mà ảnh hưởng con đường sau này của mình.

Thấy mọi người đều có cảm nghĩ như thế Hà Vi cũng tạm thời dẹp qua bộ hồ sơ của mình. Cô tự nói với lòng xe về báo lại với ông cô những việc này để đưa ra một chính sách tốt nhất để không còn cái cảnh sử dụng ăn uống quan hệ để tặng tiền hoặc vật chất có giá trị.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của Hà Vi cho dù Thiếu Kiệt ở đây hẳn cũng mỉm cười. Vì nếu việc này có thể thay đổi được toàn bộ quá trình từ trước đến giờ chắc chắn đó phải là một chính sách cứng rắn không có đường cho những con người hiểu luật phạm luật như thế này.

- Hà Vi cậu đã liên hệ người Huyết Long bên Tam Giác Vàng chưa. Họ nói như thế nào? Chuyện của Thiếu Kiệt sẽ giải quyết ra sao.

Nhà Oanh hiện tại mới đề cập vào vấn đề chính thức. Họ tập hợp ở đây để xem rằng việc Huyết Long đội chính có suy nghĩ gì về nhóm người của Thiếu Kiệt bị tấn công ở Thẩm Quyển hay không.

- Việc này phía bên kia nói đây là do nhóm người cạnh tranh với họ làm ra. Họ sẽ sớm đưa ra những phương án cần thiết còn lại thì không nói bao giờ. Nhưng chúng ta biết được thêm một số việc. Huyết Long là tổ chức nhưng trong từng đội nhóm luôn có sự cạnh tranh khốc liệt. Thậm chí có thể dùng hai từ ác liệt để hình dung.

Bảo Huân bây giờ hết sức ngạc nhiên một tổ chức đưa cạnh tranh lẫn nhau giữa các đội ngũ để ngày càng lớn mạnh thì hẳn lần đầu nghe thấy.

- Lại có chuyện này, Không phải họ là một tổ chức sao. Đúng ra phải đoàn kết chứ như hiện tại một bên ủng hộ một bên ra tay đối lập hẳn khác

nào rước thêm phiền phức cho người khác. Dem chúng ta làm trái bóng để họ đá qua đá lại như thế này sao được.

- Điều này thì không hẳn như vậy! Chỉ với việc họ có tranh chấp thì không đến nỗi nào nhưng cái đội nhóm tấn công Thiếu Kiệt thì lại khác. Họ là một nhóm người nhỏ không ổn định trong Huyết Long. Nên có muốn đội chín ra mặt cũng không thể đem lại kết quả gì.

Hà Vi giải thích cho Bảo Huân biết không phải cứ tranh chấp giống như cô đã nói là đơn thuần ngây khó dễ cho một đối tượng nào đó. Mà việc Thiếu Kiệt bị tấn công chỉ là chủ ý của một nhóm người không phải toàn bộ một đội ngũ.

- Nếu như thế thì Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ đối phó được. Vấn đề này đơn giản hơn là nhóm nguwoif viện trợ phải đối diện trực tiếp với một đội huyết long đúng nghĩa đúng thực lực.

Nhã Oanh đưa ra suy nghĩ của mình. Như cô không hề biết Hà vi đã đưa chuyện này độ nguy hiểm trong lời nói xuống mức thấp nhất. Không ai có thể nói hiện tại đội Hai có hoàn toàn ngoài tầm khống chế của Lý Tế Minh hay không. Còn việc Thiếu Kiệt bị tấn công từ chính những thành phần bất ổn này.

Nếu để cho mọi người biết được sự thật này chắc chắn Công Toại với Bảo Huân là người sẽ phải lo lắng nhiều nhất với sự hiện diện của Tú Trinh. Còn Nhã Oanh với Ngọc Nhi cũng không thể nào an tâm.

- Nếu đã như thế thì người của mình đưa đi chắc chắn sẽ qua được nhiệm vụ lần này. Chỉ còn lại việc đấu trí và đầu sức của Thiếu Kiệt với những tầng lớp trên cao nữa thôi. So với đầu sức lực thì đấu trí hiện tại mới là vấn đề đáng nói.

Ngọc Nhi nghe được sự việc không nguy hiểm Lãm bèn chuyển đề tài bởi vì nhận được tin tức trong đó không chỉ nói về việc Thiếu Kiệt đụng độ phải Huyết Long mà còn có cả những vấn đề cấp thiết của sự xuất hiện này kéo theo những hành động chính trị khó đoán được.

- Ừ hiện tại! Thiếu Kiệt với thân phận Tổng Long cậu ấy đối diện gần nhất là việc phải đối phó với hai người cậu thật sự của Ngô Long. Tranh chấp trên chính dòng máu mới là việc khó đoán bởi vì họ làm ra những điều khó có thể phỏng đoán được.

Riêng với việc cùng một dòng máu tranh chấp tài sản như Thiếu Kiệt hiện tại mới thật sự là mối nguy vì những thứ khác đều đã được giải quyết. Cái khó xử lý nhất là Thiếu Kiệt mang danh nghĩa cũng Tổng Long. Nếu những người kia chơi trò ném đá giấu tay dù muốn thu thập họ. Thiếu Kiệt vẫn phải chừa một con đường.

Hắn không thể nào làm quyết liệt qua vì không chỉ có Tổng gia đang nhìn chăm chăm vào hành động của Thiếu Kiệt mà còn những thế lực khác luôn chực chờ. Nếu như chỉ cần đi sai một bước.

Đôi đầu trực diện với những người này một cách không khoan nhượng thì việc thâm tóm quyền hành một cách danh chính ngôn thuận của Thiếu Kiệt sẽ gặp phải phản đối rất lớn. Nhìn bên ngoài các thế lực khác có vẻ như đang ủng hộ những bên trong lại ngấm ngầm đợi chờ sự sơ hở của Thiếu Kiệt mà ra tay.

Vì Tổng Thanh Quân có tiếng nói trong quân đội. Hơn nữa còn tham chính nên việc muốn ông để lại cho người kế thừa mình những thứ này mà không cho người khác được hưởng một chút lợi ích từ việc này chắc chắn sẽ không đơn giản.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 975: Giải Quyết Tài Chính

Giống như thân phận của Hà Vi nhưng Thiếu Kiệt độ mẫn cảm cao hơn cô rất nhiều dù sao mọi người trước giờ đều biết Hà Thúc có cháu, dù ít ra mặt nhưng ít ra họ xác nhận với mình rằng muốn chia sẻ quyền hành của Hà Thúc hay không thì phải đợi ông mất đi.

- Đúng Thiếu Kiệt hiện tại đang ở thế khó khăn rất lớn quyền hành của Tổng Thành Quân cũng không nhỏ muốn được thừa nhận ít nhất cậu ta phải làm được nhiều thứ tốt hơn những người kia. Chỉ với những cách bày về kinh tế không thì chưa đủ. Họ sẽ lo ngại vì Thiếu Kiệt xuất thân từ Tam giác vàng nơi đó họ nghĩ kỹ rất cao.

Ngọc Nhi đưa ra ý kiến của mình trong bối cảnh của Thiếu Kiệt xóa rất nhiều thứ phải xác định lại. Cô cảm thấy khó hiểu rất lớn tại sao những vấn đề kinh tế mà Thiếu Kiệt đã họp bàn với những người như Tổng Thành Quân.

- Có thể Thiếu Kiệt thấy chúng ta không áp dụng được phương thức ấy. Anh ấy làm việc chúng ta đâu thể đoán được hơn nữa giờ lại có thêm một viện trợ hợp tác từ bạn lúc còn nhỏ chưa biết chừng sẽ làm một ít việc gì đó thì sao.

Nhã Oanh cười cười đáp lại ý kiến của Ngọc Nhi vì họ cũng không hề biết Thiếu Kiệt đang nghĩ gì cho những việc sắp tới. Nó phụ thuộc vào từng tình huống nhất định mà Thiếu Kiệt sẽ trải qua.

- Như vậy là nếu không phát sinh vấn đề gì thì Thiếu Kiệt có thể ăn tâm mà hoạt động với thân phận mới của mình như vậy thì sẽ không gây ra nhiều sự nghi ngờ cần thiết.

Bảo Huân bây giờ cũng nhìn mọi người đưa ra câu hỏi của mình vì hẳn vẫn còn sự lo lắng đến từ Tú Trinh.

- Không vấn đề lớn gì phát sinh đâu. Tú Trinh biết cái nào là việc chính nhất là viện trợ chủ yếu bảo vệ Thiếu Kiệt và hoạt động ngầm trong việc thanh toán những người Huyết Lòng kia.

Hà Vi hiện tại lên tiếng để cho Bảo Huân ăn tâm. Chỉ có Công Toại suy nghĩ việc gì đó mới nhìn Hà Vi hỏi.

- Chúng ta ra tay với người của Huyết Long sẽ không vấn đề gì chứ bên kia đội chín họ có phản ứng gì không Hà Vi.

- Không họ sẽ không can thiệp việc này vì đây là việc cá nhân của những người kia. Họ đảm bảo rằng không có mệnh lệnh được phát ra để làm việc này nên chúng không cần lo sẽ ảnh hưởng không tốt.

Biết được việc họ đối phó với những người của Huyết Long sẽ không ảnh hưởng đến sự ủng hộ của đội chín hiện tại nhưng Công Toại không biết đến việc Thiếu Kiệt là người sau này sẽ nắm giữ lấy tổ chức Huyết Long này. Đối với việc tiến hành ám sát Thiếu Kiệt chắc chắn Lý Tế Minh sẽ không đặt hạ mệnh lệnh này.

- Bây giờ có một số việc đáng bàn đây ở phía Cáo Thịnh các công ty bảo vệ cùng với thành lập ra công ty cho vay tiêu dùng có phần vướng mắc nhiều vấn đề lớn. Điển hình như chậm trả tiền vay các thứ liên quan khác nữa nhưng mà cứ làm những cách cực đoan như ngày trước dường như có vẻ không thích hợp.

Ngọc Nhi nói ra điều mà cô đang cần phải giải quyết của Xuân Nghĩa Bằng. Thiếu Kiệt đưa ra cách thức kiếm tiền này lúc đầu cho Cao Thịnh

nhưng hiện tại nó quá nhiều rủi ro. Nhất là hiện tại Xuân Nghĩa Bằng không còn là một bằng phái xã hội nữa.

Nó dần chính quy hơn đi vào khuôn khổ. Mặc dù họ vẫn mang danh bảo kê các nhà hàng khách sạn dưới danh nghĩa là bảo vệ nhưng cũng không còn như trước phức tạp bởi những người vô công rồi nghề ngày nay mai đó.

- Vấn đề này đang lo đay Hà Vi tiền đưa ra lúc nào cũng được nhưng thu về cũng không nhất định được có những người có hộ khẩu chứng minh đây chỉ góp vài tháng rồi không trả nữa hoặc rơi đi chỗ khác người của Cao Thịnh không kiếm được lại đành mất đi số tiền đã cho vay.

Nhã Oanh thấy vấn đề của Ngọc Nhi dạo gần đây rất phiền báo cáo tài chính của cô về những vấn đề không trả tiền hoặc đã dời đi nơi khác tìm không thấy người khá nhiều.

Trên giấy tờ họ có thể tìm kiếm được người đó hãy không còn là vấn đề không biết được. Có thừa kiện ra thì người cũng không có đối với việc ghi tội hoặc truy tố hình sự về việc mượn tiền tiêu dùng không trả thì hoàn toàn không ổn lắm.

- Không có cách nào sao Ngọc Nhi vấn đề kinh doanh mình không hiểu lắm nhưng muốn vậy tiền ít nhất họ phải xác minh đầy đủ khả năng trả nợ được mình mới cho vay đúng không?

- Đúng là có việc này, nhưng cũng không hiệu quả hơn là bao nhiêu, họ góp với hình thức trả dần. Mà có xác minh thì chỉ có thể xác minh khoảng thời gian đó mà không phải trong tương lai. Nhiều người khi vay công việc ổn định nhà cửa với lý lịch hoàn toàn tốt nhưng dùng một cái họ lại không trả vì những lý do không ai ngờ, mất việc thiếu nợ bên ngoài hoặc thừa tiền cá độ phải bỏ trốn hoặc bán tài sản nhà cửa mà dọn đi.

Nói ra thứ mà mình đang cảm thấy đau đầu Ngọc Nhi không biết mình giải quyết vấn đề của Cao Thịnh Như thế nào để cho công ty tạm ngưng duyệt hồ sơ vay chỉ có thể làm được ngay một ngay hai không phải là cách.

Còn nếu cứ tiếp tục cho vay thì không khác gì những món nợ khó đòi hiện tại và sắp tới đem đi làm từ thiện. Dù Thiếu Kiệt và họ có tài sản lớn đến mức nào cũng không thể nuôi sống toàn thiên hạ như cách hào hụt tiền bạc như thế này được.

- Ý Kiến này của Thiếu Kiệt đề ra trong thời gian này mình nghĩ cậu nên siết chặt đầu vào hồ sơ. Tạm thời cứ mười hồ sơ chỉ duyệt một hoặc hai cái còn về vấn đề vậy để mua tài sản, ví dụ như xe cộ thì chúng ta nên giữ lại giấy tờ xe chờ đến khi họ góp đủ tiền thì nhận giấy tờ về chỉ có cách này về vấn đề cho vay là có cơ sở thôi.

Ngọc Nhi bây giờ cũng nhú mảy một chút đúng là siết chặt đầu vào thì sẽ đảm bảo được việc rủi RO mắc phải với cá hợp đồng vay có nguy cơ không có điều kiện chi trả.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là tỷ lệ đầu vào giảm thì lợi nhuận về tiền thu được từ hợp đồng vay sẽ ít hơn. Hai vấn đề này luôn tỷ lệ thuận với nhau.

Việc không cho qua nhiều hợp đồng vay mượn thì họ cũng không có được lợi nhuận cần thiết từ tiền lãi hàng tháng đó người vậy chi trả.

- Điều này không dễ dàng gì. Vì hầu hết Xuân Nghĩa Bằng thành viên khá đông hơn nữa đây còn dùng vào việc xây dựng các cơ sở cần thiết mà Thiếu Kiệt cần như vậy nguồn vốn bị rò hẹp kế hoạch chậm trễ sợ rằng không tốt cho lắm.

Lo lắng đến nỗi dự án ngầm của Thiếu Kiệt giáo cho mình không đầy đủ tiền để thực hiện kế hoạch mới khiến cho Ngọc Nhi giải quyết những vấn đề của Cao Thịnh một cách khó khăn.

Hà Vi bây giờ chỉ nhìn Ngọc Nhi mỉm cười

- Cậu lo quá rồi đây đâu phải Thiếu Kiệt anh ấy chỉ nhờ vào những tài sản bên Cao Thịnh làm ra. Nên nhớ Thiếu Kiệt nhà chúng ta không thiếu tiền. Cậu cho dù có sử dụng tiền xuất anh ấy vào việc cần thì anh ta cũng không có ý kiến gì đâu. Các công trình thu lại lợi nhuận của Cao Thịnh ngoài việc cái công ty bảo vệ tiền lãi từ cho vay tiêu dùng thì số tiền cũng không lớn. Hơn nữa dự án đường vành đai xuyên lên Ngọc Châu thì vẫn mới bắt đầu thì công còn khá lâu mới hoàn thành.

Hà Vi đưa ra tổng quát về những doanh thu cần thiết của Xuân Nghĩa Bằng để tạo ra nguồn kinh phí xoay vòng cho mọi thứ mà Ngọc Nhi đang nắm giữ với những tài sản từ nguồn thu như thế này nó không thấm vào đâu để chỉ trả cho nhiều thứ cần thiết.

- Cái quan trọng nhất là nguồn thu này được tập trung về những nơi đang hoạt động của mình. Cậu biết rồi đây con đường xuyên suốt Ngọc Châu rất dài mà Thiếu Kiệt lại muốn trên cùng đường này đều phải có những trạm trung chuyển hoặc nhà kho để phục vụ cho sản thương mại điện tử của Lê Hiếu. Không phải thuê là một lợi thế nhưng nó mất nhiều thời gian và kinh phí cho chuyện này.

Việc Thiếu Kiệt để từng người đi làm đảm nhiệm từng bộ phận quản lý riêng nên khi Ngọc Nhi nói ra việc những tiền thu được đều sử dụng vào mục đích mua đất ven hành lang xuyên quốc gia để làm khó bãi khiến cho Hà Vi phải trầm mặc, giá thành của những nơi này khiến mua vào chắc chắn sẽ không hề rẻ vì con đường này báo chí đã công khai nơi nào nó đi qua nhất là ở phương diện mặt đường giá cả sẽ đội lên gấp nhiều lần.

- Biết là chúng ta cần nơi trung chuyển nhưng Thiếu Kiệt đi thu gom như vậy có lợi ích gì giá thành đang tăng theo từng ngày sao không dùng những nơi gần đó mà bắt buộc phải nằm trên con đường xuyên quốc gia này chứ.

Nhã Oanh đặt ra câu hỏi cho tất cả mọi người để có thể suy đoán xem liệu Thiếu Kiệt nhắm đến mục đích nào cho chuyện này.

- Quả thật nếu đặt trên cung đường này ở mỗi quận huyện đi qua và những tỉnh thành công với các thành phố lớn chi phí đội lên rất cao. Nếu chỉ làm kho bãi không thì hình như quá dư thừa trong khi đó chúng ta chỉ cần ở những lúc thực tiễn nhất thuê mượn lại những nơi này cũng được mà. Thiếu Kiệt làm vậy để làm gì vậy ta?

Công Toại đánh dấu hỏi thật lớn trong đầu mình. Đối với việc phát triển sàn thương mại điện tử với dịch vụ giao hàng ở bên khía cạnh của Ngọc Nhi quản lý thì với những đối tác đang có. Công ty giao hàng vẫn có thể hoạt động tốt trên cơ sở hợp tác lẫn nhau giữa các công ty vận chuyển. Thiếu Kiệt lại muốn đưa ra một dự định tiêu tốn nhiều tiền nhưng kết quả vẫn giống như hiện tại đang hợp tác với các công ty vận chuyển khác thì không chỉ riêng Công Toại mà ai cũng đang thắc mắc.

- Không biết rõ lý do gì. Nhưng Thiếu Kiệt chỉ nói qua loa cho xong chuyện nhất là anh ấy còn dự định gì nữa thì chúng ta không biết được. Nhưng kế hoạch anh ấy nói càng sớm càng tốt vì đi trước người khác một bước là thành công càng sớm hơn nên hiện tại tài chính đổ vào những đầu tư này rất lớn.

Ngọc Nhi chỉ lắc đầu. Cô hoàn toàn không biết rằng giá trị nó sẽ phát sinh tới đâu. Chỉ hiểu được một quy luật tự nhiên của xã hội. Nơi nào sắp và đang chuẩn bị phát triển thì những gì đang có ở tại địa phương nhất là về

đất đai chắc chắn sẽ tăng giá. Mà không những tăng một đôi khi nó còn tăng lên gấp nhiều lần nếu đó là một cơn sốt đất thật sự

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 976: Tự Thân Đi Đón

Trong khi mọi người đang gỡ rối cái công ty Tài Chính của Cao Thịnh. Dùng cách nhất thời để kéo dài thời gian đợi chờ Thiếu Kiệt đưa ra nhận định của mình thì hẳn sau một giấc ngủ dài cũng thức dậy.

Đến bên cạnh Thiếu Kiệt bây giờ đưa cho Thiếu Kiệt một cái khăn mặt. Blake nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cậu đi rửa mặt đi có một số thứ cần cậu giải quyết đấy.

Thiếu Kiệt không nói gì cầm theo cái khăn mặt và những đồ dùng một lần như bàn chải kem đánh răng đi vào trong nhà. Trương Hạo với Trịnh Tài Bảo bây giờ cũng được kéo dậy. Khá nhanh không phải mất thời gian quá nhiều Thiếu Kiệt xuất hiện với một khuôn mặt tỉnh táo. Nhìn Blake với Jackson đang đứng ở một góc phòng khách đợi mình.

- Tôi qua có cái gì phải sinh không. Lâu quá không có vui như vậy rồi đôi khi thư giãn một chút sau khi mệt mỏi cũng khá thú vị.

Blake với Jackson cũng gật đầu. Hai người đều chia nhau ra đi nghỉ ngơi sau một ngày dài nhiều việc đã diễn ra. Thiếu Kiệt dù có ngủ dậy trễ cũng không ai nói gì.

- Sáng nay khá nhiều tin tức liên quan tới Tô Gia. Nhưng mọi tin tức đều hướng về một phía rằng quân đội tập trận nên gây ra thanh thế lớn. Nên những người có tò mò cũng dẹp bớt ý định của mình. Những người biết việc này đều giữ im lặng. Xem ra bên kia đã dàn xếp xong hết mọi việc.

Đưa cho Thiếu Kiệt tờ báo. Blake với Jackson dù không đọc được những chữ trong đó nhưng cam đoan một việc chắc chắn rằng Thiếu Kiệt có thể hiểu nó hơn hẳn. Mọi việc vừa mới báo cáo hai người nghe được từ đám

người của Hồng Thanh Bang nên không khó để kiểm người biệt những gì họ nói có đúng như trên báo chí hay không.

Thiếu Kiệt nhận lấy tờ báo nhìn qua một vài trang bìa sau đó mở mấy trang có nội dung tin tức được đánh dấu. Xác nhận những gì Blake với Jackson nói không sai biệt lắm với báo chí đã đưa tin hẳn cũng gật đầu gập tờ báo lại.

- Xem ra chuyện như thế này đám người có liên quan chỉ có một mục chôn xuống mồ nếu không muốn bị mình dính vào phiền phức thì họ phải làm. Tạm thời cũng không có gì mới tiến triển. Được rồi còn cái gì mà mọi người cần nói không. Nếu không chúng ta còn một số việc cần phải giải quyết trong ngày hôm nay trước khi trở về Bắc Kinh.

JackSon bây giờ khá áp úng nhìn Thiếu Kiệt với bộ dạng khó nói. Nhìn dáng vẻ của Jackson Thiếu Kiệt cũng nhíu mày một chút hai hàng chân mày xô lại một chút nếp nhăn ở đuôi mắt nhìn Jackson với Blake hỏi.

- Có chuyện gì sao?

Blake với Jackson mới thở dài một hơi nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Jackson bây giờ mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Quân tiếp viện của chúng ta với toàn bộ thiết bị cần thiết cho Vô Ảnh đã được đưa tới hiện tại đang ở vùng ven Thẩm Quyển này...

Nói tới đây Jackson có phần áp úng không tiếp tục lời của mình Blake chỉ lắc đầu chán nản. Thiếu Kiệt nhìn cảm xúc của hai người trong đầu cũng nổi lên một cái thắc mắc không nhỏ.

Theo lý nếu có được tiếp viện và thiết bị cần thiết hai người Blake với Jackson cũng không đem ra biểu cảm như thế này.

- Cái gì vậy không phải có người tiếp viện và thiết bị thì các anh phải nhẹ bớt một phần chứ làm sao lại có bộ dạng như đưa đám vậy.

- Cái quan trọng không phải là việc đó mà người dẫn đội lại là Tú Trinh mới chết. Chọn ai không chọn. Đưa ngay cô ta đi làm việc quan trọng này. Em nghĩ thử xem với tính khí cô ta chịu ngồi im cho chúng ta làm việc mới là điều lạ đấy.

Mặt Thiếu Kiệt bây giờ cũng ngẩn ra. Hắn không sợ phiền phức nhưng mà từ người của mình tạo ra phiền phức cho mình thì hắn không muốn chút nào.

- Cái quái gì thế này. Công Toại, Bảo Huân, Tăng Anh Hào đâu. Mấy người đó đâu mà điều cô ta dẫn đội qua tới bên này chứ. Quyết định này của ai vậy. Bộ ở đây phiền chưa đủ hay sao mà lại đem phiền phức vào mình thế trời.

Đến bây giờ Thiếu Kiệt mới hiểu được Tại sao Blake với Jackson chán nản như vậy hắn còn chịu không nổi cô nàng này thì việc quản lý người của cô nàng sẽ đi đến đâu. Nếu không cẩn thận chưa biết chừng mới đi giữa đường toàn đội đã bị phát hiện.

- Cũng may là đám người của mình dường như đã đến nơi tập kết an toàn. Nhất là Tú Trinh cô ta nói có đồ cần chuyển giao tận tay cậu đấy.

Blake hiện tại mới chuyển lời cho Thiếu Kiệt biết Tú Trinh còn đem theo cả đồ vật gì đó cho Thiếu Kiệt.

- Hiện tại cô ấy và những thành viên khác đều đang tập trung tại địa điểm này. Tôi đã nói người chuẩn bị xe cho chúng ta rồi.

Thiếu Kiệt gật đầu hắn cũng muốn gặp mặt Tú Trinh để hỏi rõ xem ai để cho cô ta đi đến nơi này làm việc trọng đại. Ngay cả Thiếu Kiệt còn không

kiểm soát được cô ta. Thì ai lại có thể mở rộng suy nghĩ đến đưa đến một người mà không thể nào biết cô ta có thể làm ra những rắc rối gì.

- Thiếu Kiệt định đi đâu à! Tao nghe người nói Jackson bảo chuẩn bị xe.

Trương Hạo bây giờ đi từ trong nhà ra nhìn Thiếu Kiệt với hai người Blake và Jackson như đang muốn đi đâu đó nên lên tiếng hỏi. Tiếng nói của Trương Hạo vừa dứt thì Trịnh Tài Bảo ở phía sau đã tiếp lời.

- Không dùng chút gì đó rồi đi luôn! Để bụng đói thì làm sao làm việc hiệu quả được.

Thiếu Kiệt hiện tại mới chợt nhớ ra rằng trong nhà này mình không phải là chủ. Hắn muốn đi ít nhất phải nói với chủ nhà một tiếng mới là phải phép.

- Không cần đâu việc này khá gấp nên trên đường mua cái gì ăn vội cũng được. Còn Trịnh Tài Bảo những gì đã bàn hôm qua tốt nhất nhanh chóng triển khai đi. Thời gian có nhiều cũng nên làm việc gì đó đem lại hiệu quả. Có tao sẽ liên hệ với vợ chồng mày sau.

Thấy Thiếu Kiệt khá cương quyết trong việc rời đi. Trịnh Tài Bảo bây giờ cũng gật đầu đồng ý.

- Như vậy cũng được! Như mà khi cần hỏi gì đó thì mày phải bắt máy đấy trong mấy chuyện kinh doanh theo kế hoạch tao thật sự không rành những vấn đề chuyển đổi này cho lắm đâu.

- Mày yên tâm đã là hợp tác tao chắc chắn sẽ phải hỗ trợ những gì mà mày không làm được. Như vậy cứ có chuyện gì gọi tao là được.

Thấy mình bị ném qua một bên Trương Hạo ngay lập tức chớp được thời cơ chen vào.

- Ấy vậy tao ở đây làm gì. Tao cũng có việc của mình mà Tencent dường như cần tao về kiểm soát với những gì hôm qua đã xảy ra. Thiếu Kiệt mày cho tao đi ké xe cái coi.

Trương Hạo vừa nói vừa bước nhanh chân về phía Thiếu Kiệt, Hạo có ở lại cũng không làm được gì ngoài ăn sáng cùng với Trịnh Tài Bảo ra hạo cũng chẳng có gì để nói. Cả ba hôm qua đã ngồi một thời gian không ít để nói chuyện. Giờ nếu ngồi lại nữa để tiếp tục những chuyện còn chưa xong của tôi qua thì quả thật không thích hợp chút nào.

- Tao không có đi về Tencent mà ra ngoại thành. Tốt nhất mày nên gọi taxi hoặc để cho Trịnh Tài Bảo cho người đưa về Tencent đi là được rồi.

- Ngoại thành! Sao thế tự nhiên chạy ra ngoài đó làm gì. Có việc gì sao.

Thiếu Kiệt không đáp lại lời của Trương Hạo nhưng nhìn Trịnh Tài Bảo gật đầu một cái ra hiệu hạo đi không cần tiền.

Cả ba người đều hiểu việc Thiếu Kiệt không muốn nói chắc chắn là quan trọng. Trịnh Tài Bảo cũng không ép hạo cũng đáp lại bằng cách gật đầu nhẹ như đồng ý với việc Thiếu Kiệt đi công việc của mình.

Chỉ có Trương Hạo là cố đi theo Thiếu Kiệt cho đến tận cổng hạo mới lên giọng hỏi nhỏ bên cạnh Thiếu Kiệt.

- Ê có chuyện gì mà đi ra ngoại thành vậy mày! Đừng nói tao mày ra ngoài đó ngắm cảnh. Tự nhiên ra vùng khi ho cò gáy đó làm gì.

Thiếu Kiệt bị Trương Hạo hỏi dồn dập dù giọng nói của Trương Hạo rất nhỏ nhưng việc có người cứ lải nhải bên tai trong khi đó người khác lại đang vội thì sẽ thật sự không hay chút nào.

- Nhóm người Vô Ảnh vừa tới. Lần này phải bảo vệ an toàn cho chính mình trước những gì sắp đối mặt nên giờ đi họp quân mà cũng đừng hỏi nhiều nữa có được không.

Thiếu Kiệt đã trả lời cho mình biết hẳn đi ra ngoại thành làm gì. Trương Hạo cũng không hỏi nhiều nữa nhưng ngay chiếc xe được mở cửa ra. Thiếu Kiệt vừa bước lên thì Trương Hạo cũng lên xe ngồi xuống bên cạnh hẳn.

- Tao đi nữa. Vô Ảnh đến tao cũng muốn biết xem lần này họ đem theo bao nhiêu người khiến mà phải đích thân đi như vậy.

Nếu như để cho Blake với Jackson đi đón người Trương Hạo chắc chắn sẽ không làm ra hành động này. Nhưng đích thân Thiếu Kiệt đi đón lại là chuyện khác.

- Mà đúng thật sự phiền mà. Tao đi lần này vì người dẫn đội Vô Ảnh đến đây tao thật sự không kiểm soát được. Mà nghĩ xem ở đất nước này ai lại đem Tú Trinh đến đây để thực thi nhiệm vụ hỗ trợ cơ chứ. Cô ta không phá đám thì thôi lại đưa cô ta đến đây. Tao đang muốn biết người nào lại suy nghĩ ra việc này.

Trương Hạo ngẩn người một lúc. Tú Trinh ra sao hẳn không lạ. Nhưng lần này lại có người dám để cho Tú Trinh tham gia nhiệm vụ nguy hiểm này thì người này phải tầm nhìn lớn đến bao nhiêu.

- Hà Vi, Ngọc Nhi hay là Nhã Oanh làm ra việc này vậy mà. Tao nghĩ cũng không nghĩ ra đấy. Đưa Tú Trinh đến đây hẳn khác nào đem đến rắc rối cho mà. Ai lại có thể suy nghĩ đến việc chơi trò này chứ. Có khi nào mấy cô nàng sợ mà đi xa lại kéo thêm người về nên đưa Tú Trinh đi phá rối hoặc giám sát không. Tao nghi lắm đấy.

Lời của Trương Hạo làm Thiếu Kiệt cũng nhú mào. Nếu việc khác Tú Trinh có thể làm không ổn nhưng đối với việc làm loạn cô ta làm rất tốt. Nếu như ba cô nàng của mình ở nhà có suy nghĩ như thế này thì thật sự hẳn cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

Tú Trinh thật sự nếu dành để phá rối chuyện của người khác nhất là trong việc dấy lên mối nghi ngờ của đôi phương thì cô nàng rất có năng khiếu chứ không phải chơi. Kinh nghiệm của đám nhân viên của nhà hàng quán bar Tú Trinh cũng học được một ít. Nếu như ứng dụng trên người của hẳn Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không thể nào mang thêm một chị em nào về cho mấy người kia nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 977: Đe Dọa Tô Cáo

Thiếu Kiệt rùng mình một cái lập tức gạt phăng ý nghĩ của mình ra. Hắn thấy cũng không thể nào tiếp nhận thêm người nào. Ngoại lệ có mấy người là hắn quen biết từ trước cũng không có thêm người nào thuộc diện cá biệt.

- Nhìn mày là biết mới hù một cái đã run rồi. Mà nói thiệt chứ tao mà là mày thì cũng run chứ chả chơi kiếm bá người bạn gái sướng thì có sướng nhưng bị quản kỹ quá.

Trương Hạo ngày lập tức châm chọc Thiếu Kiệt, đã có cơ hội thì hắn sẽ không bỏ qua. Không bị lời nói của Trương Hạo làm mình phân vân. Thiếu Kiệt suy nghĩ rằng mấy cô nàng ở nhà chắc không đến mức cực đoan như vậy. Phải có một lý do nào đó khiến cho Tú Trinh có thể được mấy người họ tán thành dẫn đội tiếp viện.

Blake với Jackson cũng im lặng không nói gì mà quan sát hai bên đường, người tài xế được Trịnh Tài Bảo cho Thiếu Kiệt mượn để chở họ đến nơi cần lúc này không nói lời gì.

Hắn ta không biết nói gì là thứ yếu nhưng mà người có thể để Trịnh Tài Bảo chịu được cái gọi là ngang hàng ở thành phố Thẩm Quyển này rất ích mà những người này tính khí và quyền hành cũng không chỉ đơn giản nói vài lời là được.

Cả đoạn đường không ai nói lời nào với ai. Nhưng nhìn bộ dạng âm trầm của Thiếu Kiệt có phần suy tư rất nhiều.

Trong khi đó có một người đang hậm hực bực bội vì chờ đợi cô đi tới đi lui nhưng không có cách nào khác. Thiếu Kiệt không đến cô cũng không

biết phải làm gì, đi kiếm thì cô cũng không biết phải đi đâu hơn nữa đây cũng không phải là nơi cô có thể tùy tiện đi lại.

Thấy Tú Trinh đi tới đi lui trong cái nhà khó hết dặm chân rồi cái mặt hầm hầm bực bội dù đám người Vô Ảnh muốn chọc ghẹo cô nhưng cũng không dám nói điều gì. Thấy cứ để như thế không phải là cách nên một người trong Vô ảnh mới lên tiếng.

- Tú Trinh cô thấy mệt không chứ đám bọn tui thấy mệt đây Thiếu Kiệt có đến thì cũng có giờ giấc còn cô cứ đi qua đi lại như thế này cậu ấy chưa đến bọn tôi đã chóng mặt mệt hơn hành quân rồi.

- Máy người thì biết gì đúng lý ra cậu ta nghe tôi đến phải lên đường đi đến đây mới đúng. Đã qua mấy tiếng rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Có khi nào trên đường tới đây gặp chuyện gì không chứ cậu ta giờ giấc nghiêm túc lắm.

Tú Trinh một mực cho rằng biết cô đem theo tiếp viện đến chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ tập trung để cho Vô Ảnh hội họp tại một địa phương nào đó. Nhưng đến hiện tại cô vẫn không thấy hấn sợ có điều gì đã xảy ra nên khá bồn chồn lo lắng.

Vì Thiếu Kiệt mới cách đây chưa đầy hai mươi bốn giờ đã bị nhóm người Huyết Long tính kế. Cô sợ rằng nhóm người Thiếu Kiệt trên đường đến đây lại đụng độ với đám người kia.

Nhưng cô không suy nghĩ xem liệu huyết Long lại làm ra hành động mạnh mẽ đến mức không sợ các thế lực địa phương khi một ngày làm ra nhiều việc như thế còn muốn tiến hành.

- Thôi đi cô nương ơi đâu phải ai cũng một chút là gặp nguy hiểm tôi bảo đảm với cô Blake với Jackson không nói chuyện cô đến đây. Nếu là tôi

chắc sẽ không nói chứ ở đó mà họ nói.

Nhìn thấy khả năng bị tập kích của Thiếu Kiệt không lớn một thành viên của Vô Ảnh dựa theo tính cách của chính mình đưa ra một suy nghĩ mà không chỉ hấn còn những người có suy nghĩ giống hấn đều phải gật đầu tán thành.

- Làm gì đến nỗi đó chưa biết chừng họ nói rồi đấy nhưng mà Thiếu Kiệt đang bận gì đó không thể đến được cũng chưa biết chừng. Mọi người nên nhớ cậu ấy bị khá nhiều thế lực nhìn chăm chăm hành động không thể tùy tiện được.

- Cái này cũng chưa chắc đâu cậu ấy không đến được là thật nhưng Blake với Jackson không phải có thể đi thay sao. Để một trong hai người đến đây vẫn được mà.

Cuộc tranh luận diễn ra khá sôi nổi. Họ dường như quên mất nhân vật chính của chuyện này là Tú Trinh. Nhìn những ý kiến đưa ra của từng thành viên cô mặt mày cứ như ai đang gây khó dễ gì cho mình.

- Máy người đợi đó chuyện này tôi sẽ ghi nhớ xong việc này đi mai một tôi tính sổ với mấy người sau.

- Tôi nói một lời được chứ nhỉ. Mọi người đến đây vào lúc tờ mờ sáng vậy cũng không thể nào bắt người khác cũng thức giống mọi người đi. Thiếu Kiệt cậu ấy cũng cần nghỉ ngơi vậy không phải sao. Nhất là cậu ta mệt mỏi cả ngày vật lộn với sinh tử của chính mình đấy.

Người tài xế đi cùng với Tú Trinh hiện tại chỉ mỉm cười nói ra suy nghĩ của mình. Hấn được cho biết một chút thông tin cần thiết để có thể trợ giúp nhóm thành viên đến đây theo Tú Trinh.

- Ai nói cũng đúng hết chỉ có tôi là sai vậy nhĩ. Ít nhất cũng một người theo phe của tôi mới đúng chứ tại sao vậy chứ. Ít nhất tôi cũng có tâm lo lắng cho Thiếu Kiệt còn mấy người dường như không quan tâm nhĩ. Nên nhớ Thiếu Kiệt quan trọng như thế nào tôi không cần phải nhắc đâu đúng không.

Tú Trinh nhân giọng một cách chắc chắn rằng chuyện này không thể đùa được làm cho mọi người lắc đầu thở dài. Những lúc cần nghiêm túc cô lại không thực sự làm đúng như những gì vào thời điểm đó nên làm. Giờ lại trong hoàn cảnh chưa có gì thì lại tỏ ra nghiêm túc một cách thái quá.

- Tú Trinh ai cũng biết cần phải nên làm như thế nào cô cũng đừng làm mọi việc nghiêm trọng lên như thế. Không phải cô quên rằng nhóm người Blake với Jackson ít nhất vẫn có số điện thoại của cô hay sao? Nếu trên đường xảy ra chuyện gì họ không biết gọi điện báo cho chúng ta sao. Thế nên cô cũng đừng làm mọi người loạn theo cô. Cứ bình tĩnh đợi Thiếu Kiệt đến sẽ rõ mọi thứ thôi.

Người thành viên của Vô Ảnh bây giờ cũng nghiêm túc nói chuyện với Tú Trinh không có vẻ gì là đùa giỡn. Hẳn thấy Tú Trinh quan tâm quá hóa loạn điển hình là việc không chịu ngồi hoặc đứng một chỗ mà cứ đi tới đi lui theo quán tính của Tú Trinh đã làm cho mọi người không thấy thích hợp lắm ở một người dẫn đội cần thiết.

Không phải họ cho rằng Tú Trinh không có năng lực dẫn đội. Cô có thừa tiếng nói và năng lực để làm chuyện này nhưng chỉ có thói quen thích độc lập muốn làm gì làm đó của cô là không được.

Khác với mấy người khác. Cô là người không chịu ràng buộc nhất. Bảo Huân Công Toại hay cô đều có sự phối hợp ăn ý trong tác chiến đoàn đội chứ không đơn thuần riêng lẻ. Nhưng tính cách cá nhân của cô khá cao khi

nào có cơ hội đơn đả độc đấu cô lập tức sử dụng mà không cần biết ảnh hưởng ra sao.

Tú Trinh bây giờ lâm vào trầm mặc một chút. Giờ cô mới nhớ ra được nếu như có chuyện gì trên đường xảy ra thì việc Blake với Jackson gọi viện trợ là điều chắc chắn. Nhưng cả buổi đợi cũng không thấy được một chút âm thanh nào của chiếc điện thoại vang lên. Cô không phải là người biết sai mà không sửa.

Bị những thành viên trong Vô Ảnh nói như vậy cô cũng tự mình nhận ra được. Thiếu Kiệt có lẽ chưa đến vì một lý do nào đó. Và bản thân Blake với Jackson cũng chưa hề liên lạc bảo cô phải đợi hoặc sắp xếp thời gian cho thành viên tiếp viện ở một nơi cần thiết.

Trong đầu cô nghĩ tới giả thuyết của người tài xế được Hà Thúc chuẩn bị rồi gật gù. Tú Trinh tự mình suy nghĩ đặt cô vào vị trí của Thiếu Kiệt sau một ngày gặp nhiều chuyện như thế phải làm gì.

Khá nhanh cô có được câu trả lời cho chính mình. Nếu không ngủ để lấy lại sức hoặc là nghỉ ngơi quá ngắn có thể nhìn bên ngoài sẽ không có gì nhưng sức khỏe bên trong sẽ không ở mức tốt nhất.

- Được rồi ngồi đợi thì ngồi đợi, Cũng không phải chỉ mình tôi. Muốn Thiếu Kiệt đến nhanh để mọi người rời khỏi đây nếu mà mấy người đã không muốn thì thôi,

Giả vờ như mình quan tâm đến mọi người Tú Trinh ngồi một góc đối diện với nhóm người Vô Ảnh đang tập trung trong phòng cô gắng nói ra lời biện minh cho mình.

- ở đây cũng không ai có trạng thái thay đổi thất thường như cô đâu Tú Trinh. Mọi người đều biết tầm quan trọng của những việc sắp tới nên cô

gắng nghỉ ngơi cho thật tốt. Chỉ có cô làm phiền mọi người thôi đấy. Nếu mà cô còn làm rộn nữa Thiếu Kiệt tới tôi mách cậu ta cho xem.

Ha Ha Ha

- Tôi bảo đảm anh mà nói thì sau này giờ huấn luyện cách đấu anh sẽ thâm rồi. Nói trước với anh nếu không đánh lại cô ta thì đừng nên làm không khéo lại mang thương tích đầy mình đấy.

Một người khác nghe đối phương chế bai Tú Trinh liền lên tiếng nhắc nhở. Người này ngay lập tức có câu trả lời đáp lại một cách thách thức Tú Trinh.

- Chưa biết được đâu. Nếu như nói với Thiếu Kiệt chút xíu gì đó liên quan đến Tú Trinh cô ấy phải đi về là điều chắc rồi đấy. Có ở lại Thiếu Kiệt cũng không cho phép đâu. Cho dù cô ấy không chịu về thì sớm muộn cũng bị Bảo Huân mắng cho một trận còn nếu mà dùng việc công báo thù riêng thì mọi người hiểu rồi đó.

Đám người thành viên của Vô Ảnh bây giờ cười đùa. Không có dáng vẻ căng thẳng nghiêm túc với Tú Trinh nữa. Chỉ có việc châm chọc cô bởi họ hiểu Thiếu Kiệt sẽ không muốn một quả bom nổ chậm bên người như Tú Trinh ở những thời điểm mẫn cảm.

- Anh Dám! Có tin không đợi Thiếu Kiệt xuất hiện tôi cho anh biết tay không. Đừng tưởng tui không dám ra tay. Bất quá ở lý đây xem cậu ta dám làm gì tôi.

- Đúng là không ai dám làm gì cô hết đâu. Nhưng tôi chưa chắc đã đồng ý để cô tham gia vào những nhiệm vụ cần thiết lúc cần.

Một âm thanh vang lên sau cánh cửa đang đóng. Nó đang được từ từ kéo lên khỏi mặt đất nơi đó có vài người đứng trước cánh cửa. Âm thanh quen

thuộc đến mức Tú Trinh đứng ngậy ra không hề nói lại lời nào mà chỉ quay ra nhìn cánh cửa đang được kéo lên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 978: Kim Bài Miễn Tử

Hình bóng của bốn người đang đứng bên sau cánh cửa không khó nhận ra người đứng trước mặt là người nào. Với giọng nói của hắn không lẫn vào đâu được. Mấy người thành viên Vô Ảnh bây giờ cũng đứng lên. không ai nói ai mọi người đang tản ra ở bốn phía chưa đầy ba mươi giây đều ngay ngắn xếp thẳng hàng lại đứng nghiêm trang ở một góc phía sau Tú Trinh.

- Tôi đang thắc mắc một người thành sự thì ít phá hoại thì nhiều như cô thế mà ai lại để cô dẫn đội vậy Tú Trinh.

Thiếu Kiệt nhìn Tú Trinh chăm chăm như muốn cô trả lời câu hỏi của hắn một cách chần chẫn. Trước cái nhìn của Thiếu Kiệt. Tú Trinh quả thật có sự lúng túng riêng của mình,

Cô Không cãi lại Thiếu Kiệt được vì bản thân hắn nói không sai công việc của Thiếu Kiệt giao cho cô dù nhìn rất đơn giản nhưng mà cô lại chuyển cho những người hỗ trợ mình là nhiều còn lại cô hoàn toàn không nắm chắc được điều gì.

- Cái này tôi không biết. Tôi chỉ nhận được chỉ thị từ Hà Vi. Cô bé nói tôi tiếp nhận nhiệm vụ này. Còn nói giao tận tay cậu hồ sơ này lúc đó tôi sẽ không bị gì còn những chuyện còn lại tôi không biết.

Tú Trinh tranh né ánh mắt nhìn chăm chăm của Thiếu Kiệt nhưng cô thấy mình lúc này nên đưa ra cái kim bài miễn tử của Hà Vi đã đưa. Khi được nhận nhiệm vụ này. Biết mình không nghiêm túc nên cô cũng lo lắng mọi việc nhất là cô đang làm nhiệm vụ Thiếu Kiệt giao cho mình còn không xong. Nói muốn đi thì cô cũng muốn như nếu đối diện với việc công việc bị Thiếu Kiệt đánh giá không tốt cô cũng có phần e ngại.

Nhưng Hà Vi đã nói với cô chỉ cần Thiếu Kiệt đọc xong hồ sơ này cô sẽ không sao. Tin tưởng Hà Vi Tú Trinh liền nhận lời dẫn đội. Nếu không cô cũng muốn ở nhà để khỏi tiếp nhận ánh mắt truy vấn của Thiếu Kiệt.

Người khác cô có thể hung hãn các thứ nhưng với Thiếu Kiệt hẳn cô không dám. Đánh thì đánh không lại mưu trí thì cũng không bằng cô tính tình dù luôn cố gắng theo kiểu ngỗ ngược nhưng cũng trong phạm vi tiết chế của mình cô biết cái nào cần và cái nào không cần.

- Lại có việc này cô thấy cái này giúp ít được cho cô sao?

Thiếu Kiệt nhìn vào cái bìa hồ sơ của Tú Trinh đưa ra cho mình. Rồi nhìn cô ta hẳn không biết ở đâu Tú Trinh tự tin đến mức cái hồ sơ này trở thành kim bài miễn tử cho cô.

Trong lòng Thiếu Kiệt bây giờ nhất định phán rằng chỉ cần tới đây gặp Tú Trinh bàn giao mọi thứ cô sẽ bắt một người áp giải Tú Trinh về cô ở đây hẳn thật sự không biết giải quyết việc của mình hay là việc phiền phức của cô gây ra.

- Thì cậu cứ xem đi. Hà Vi gửi chi nói vậy nếu không đúng thì tôi chịu thôi. Dù sao cậu muốn đuổi tôi về cũng không có cách nào đâu. Mấy người kia không đánh lại tôi. Có cậu với hai người kia còn được để mấy người này áp giải tôi về chắc không được rồi.

Tú Trinh thừa biết rằng Thiếu Kiệt sẽ suy nghĩ gì vì cô nằm trong trường hợp này không chín thì mười người là ra quyết định giống vậy không phải ích kể cả Thiếu Kiệt hay Bảo Huân anh cô đều làm như thế cả. Vì thế cứ tưởng như Tú Trinh đọc được suy nghĩ của người khác nhưng cô thật sự lúc này mới lấy kinh nghiệm của chính mình ra để đối thoại mà thôi.

- Xem ra cô đã có dự mưu sẵn rồi đúng không.

Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi Tú Trinh với ánh mắt dò xét. Nếu như quả thật Tú Trinh tính toán đi lần này mà không phải nhận lệnh từ Hà Vi Thiếu Kiệt không ngại để cho Blake hoặc Jackson hộ tống cô về. Để một quả bom nổ chậm bên người hẳn thật sự không an tâm. Nhất là quả bom này không hẹn thời gian muốn phát nổ lúc nào cũng không biết trước được.

- Không phải đâu! Cái này tôi chỉ suy ra từ việc Bảo Huân hay bắt tôi ở nhà thôi. Bọn họ không ai cho tôi tham gia nhiệm vụ gì hết. Lúc nào cũng nói tôi làm phiền họ mà ra.

Lắc đầu với suy nghĩ hiện tại của Tú Trinh Thiếu Kiệt cũng phải cố gắng lắm mới không nhin được cười. Trương Hạo kể bên đã lấy tay che miệng mình. Nếu nói Bảo Huân với Công Toại dám để Tú Trinh tham gia cùng họ những nhiệm vụ mà cô có thể làm cho thiệt hại của họ lên gấp nhiều lần thì chưa chắc họ đã chịu để cô đi.

- Không phải lần trước cô đi dụ người khác mắc bẫy Mỹ Nhân kế rất tốt sao? Hai người Công Toại với Bảo Huân hết sức phối hợp đây còn gì.

Thiếu Kiệt kể ra chuyện sử dụng Tú Trinh làm Mỹ Nhân kế dụ dỗ Ngô Trục. Hắn không hiểu sao lúc đó Tú Trinh có thể làm việc một cách nghiêm túc được.

- Lần đó tại vì tôi là nhân vật chính. Nếu không hai người kia đã hẳn chịu phối hợp. Nhưng mà tôi không biết lần này Hà Vi nói tôi đi cô ấy bảo đảm tôi sẽ không bị cậu mắng tôi không biết cậu đọc hồ sơ này đi rồi muốn nói gì thì nói.

Tú Trinh ngay lập tức đưa về tay Thiếu Kiệt bộ hồ sơ mà cô đem theo. Vì trên đó còn dấu niêm phong nên khả năng đọc được thông tin trong cái bìa hồ sơ này của Tú Trinh là con số không. Khi đó Thiếu Kiệt mới im lặng một chút.

Cầm cái hồ sơ trong tay hắn lúc này mới xé mảnh giấy được dán đè lên sợi dây ràng lại hồ sơ. Khi sợi dây được giải thoát khỏi tờ giấy niêm phong có chữ ký của Hà Vi thì mới có thể mở được hồ sơ bên trong ra.

Một xấp giấy dày cộm cũng không ít hơn hai mươi trang. Thiếu Kiệt nhùi máy. Một hồ sơ dày như vậy đem tới đây cho hắn để làm gì hắn hoàn toàn không biết nhưng khả năng rằng bộ hồ sơ này khá quan trọng và thông tin trên đó hoàn toàn không thể nói qua điện thoại. Như vậy mới có khả năng để cho Tú Trinh cầm theo cả đoạn đường dài đến đây.

Trên đầu xấp hồ sơ lúc này ghim một mảnh giấy màu vàng khá lớn cũng bằng một trang giấy tập học sinh. Thiếu Kiệt không khó để nhận ra đường nét trên trang giấy ghi chú màu vàng kia là của ai. Bởi vì chữ viết đó không của ai khác mẹ hắn. Cái chữ viết mà mỗi ngày hắn đều thấy được đặt trên một tờ giấy ở trên bàn.

Đến bây giờ vẫn còn cái cách thức ghi lại những gì nhắn gửi đó là các làm của Hoàng Lâm Nhu với Thiếu Kiệt hai mẹ con có một cách thức liên lạc riêng biệt mà chỉ có họ mới nhận ra.

Bất giác Thiếu Kiệt trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười trên khóe môi. Tú Trinh này giờ quan sát Thiếu Kiệt rất chuẩn cô là người lo lắng mình bị mắng nên luôn im lặng theo dõi hắn mở cái tập hồ sơ từ này tới giờ.

Thấy được nụ cười của hắn trong lòng cô cũng bớt đi nỗi lo phần nào. Thiếu Kiệt hiện tại đang chăm chú nhìn vào tờ giấy ghi lại những gì cần thiết mà mẹ hắn đã nhắn gửi.

“ Thiếu Kiệt

Đội Hai của Huyết Long có những thành phần muốn thay thế ông con. Họ ẩn nấp trong Huyết Long rất lâu. Vì đó mà mẹ mới chịu sống ẩn dật.

Con xem liệu mà đôi phó họ.

Việc lần này mẹ để Hà Vi đưa Tú Trinh đi chủ yếu muốn tốt cho con mà thôi.

Cô ta khó kiểm soát nên chắc chắn sẽ làm ra những hành động không tốt lắm. Con nên dựa theo điều này mà an tâm. Vì cứ như hiện tại con quá hoàn hảo muốn làm việc gì những thế lực khác sẽ nhìn chăm chăm.

Cứ để con bé Tú Trinh đi theo con hạn chế đến mức thấp nhất thiệt hại mà cô ta gây ra. Nhưng để cho bên ngoài biết con có một nhược điểm nhân viên người bên cạnh mình cũng khó kiểm soát. Chỉ cần như thế con có thể làm được rất nhiều thứ.

Còn những thứ còn lại mẹ nghĩ con sẽ cần. Địa điểm ẩn nấp của mấy người Huyết Long đội hai, bao gồm cả thành viên Tô gia và kế hoạch rút lui của họ. Con xem mà làm việc. Về phần tổng bộ huyết long ông con sẽ xử lý những người khác toàn bộ thành viên năng lực thói quen của những người này mẹ đã tập hợp thành hồ sơ gửi con.

Cẩn thận với những hành động sắp tới nhé mẹ không muốn có việc gì. Đừng tham chính quá sâu vào những chuyện mình không thể. Nhớ về sớm ”

Thiếu Kiệt lúc này mới biết tại sao Hà Vi lại có thể điều cô nàng Tú Trinh này đến đây. Nếu đã Hoàng Lâm Nhu đưa ra ý kiến này phận làm con dâu như Hà Vi làm sao dám cãi lời của bà.

Điều này làm cho Thiếu Kiệt cũng lý giải thêm tại sao Tú Trinh lại chắc chắn hẳn đọc xong hẳn sẽ bỏ qua cho cô chuyện lần này còn được ở lại.

- Xem ra cái thượng phương bảo kiếm của cô khá lớn đấy, Nếu không nói là chỉ thị của mẹ tôi để cô đi thì chắc cô cũng không tới lượt đâu.

Thiếu Kiệt không ngại nói thẳng ra cho mọi người biết việc tại sao Tú Trinh lại được điều đi làm nhiệm vụ dẫn đội. Nếu hắn không nói ra việc để cô ở lại sau khi đọc hồ sơ thì có phần làm cho mọi người tò mò. Còn hiện tại nếu có người thắc mắc trong lòng họ cũng hiểu được Thiếu Kiệt bắt buộc phải làm theo vì bản thân mẹ của cậu ta đã ra lệnh cho con mình. Việc từ chối một người còn hộ tống về nước là chắc chắn không thể xảy ra.

Tú Trinh đứng im cũng gần một phút mới nhảy lên mừng rỡ. Cô biết tại sao Hà Vi nói Thiếu Kiệt sẽ không làm gì cô. Ai cũng hiểu Thiếu Kiệt trên trời dưới đất không sợ ai chỉ sợ mẹ mình là Hoàng Lâm Nhu. Đã bà muốn để cho Tú Trinh đi làm việc hắn chắc chắn phải nghe theo.

- Thấy chưa tui nói rồi mà. Cậu xem xong nhất định sẽ không mắng tôi. Hà Vi đã nói không sai rồi mà. Mấy người kia nghe chưa vậy là tui ở lại mấy người đợi đó mà xem tui hành hạ mấy người.

- Cô mừng hơi lớn rồi đấy! Tôi cho cô ở lại không có nghĩa là không có điều kiện đâu. Nếu không tôi cũng có thể để cô đi về bình thường. Tôi có về tới Lưu Minh cũng còn một thời gian nhất định nữa. Khi đó chưa chắc mẹ tôi đã nhớ chuyện này.

Để tránh cho Tú Trinh dương dương tự đắc Thiếu Kiệt ngay lập tức dội một gáo nước lạnh lên sự vui sướng của cô hắn không muốn để cho Tú Trinh được nước làm tới khi có kim bài miễn tử của Hoàng Lâm Nhu mà làm chuyện hắn không không chế được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 979: Sắp Xếp Đi Tứ Xuyên.

Tú Trinh đứng thật đang tâm trạng rất vui vẻ bị Thiếu Kiệt nói vậy cũng không làm ra hành động gì chỉ cố định đứng nghiêm một chỗ trước hàng ngũ mấy người Vô Ảnh đáng đứng cười khúc khích vì cô thay đổi trạng thái liên tục.

Mọi người thấy Thiếu Kiệt lúc này tiếp tục lật những trang giấy tiếp theo của bộ hồ sơ anh mắt của hắn nhíu lại một cách suy tư từng tờ giấy được xem khá thận trọng. trên những tài liệu đó có cả hình ảnh cùng những thống kê cần thiết. Thói quen sở thích. Năng lực tác chiến. Nó cứ như một bản đánh giá chính quy của quân đội. Kể cả đánh giá điểm yếu của đối phương là gì cũng có đầy đủ cả một trang dài.

Những người có hình có tên đều có một thống kê riêng biệt và đều dày đặt thông tin được chi tiết đến mức ngay cả Blake với Jackson đứng phía sau cũng không nhìn được tò mò mà chăm chú đọc ké mấy bản danh sách.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc lâu sau khi tiếp nhận những thông tin trên xấp hồ sơ được nhận. Trên đây đầy đủ những thông tin cần thiết cả vị trí của những người của Huyết Long đội hai đang cư ngụ. Tuy nó không cụ thể chính xác thật sự ở đâu. Nhưng nó đã đưa ra đại khái ở nơi mà họ cần phải kiểm.

Tú Trinh nhìn sắc mặt của Thiếu Kiệt mà nói chuyện. Hiện tại thấy Jackson cùng với Blake cùng tò mò một thứ nó làm cô cũng có cảm giác muốn biết hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt ghi lại điều gì. Nhưng ngay lúc này Thiếu Kiệt đã lên tiếng nói.

- Tất cả lên xe chúng ta sẽ đến tencent bắt đầu triển khai thiết bị cần thiết để hành động.

Ngay khi câu nói của Thiếu Kiệt kết thúc thì mấy người thành viên Vô Ảnh cũng không đợi lệnh trực tiếp từ Tú Trinh nữa mà cấp tốc lên một chiếc xe du lịch bốn mươi bảy chỗ đã đậu sẵn trong nhà kho.

Tất cả thành viên đều lên chung một chiếc xe. Thiếu Kiệt Với những người khác thì đi cùng hẳn chỉ có Tú Trinh dù muốn đi chung với đám người Thiếu Kiệt nhưng thấy xe ô tô bảy chỗ dường như không có nơi cho mình ngồi cũng lên chiếc xe khách kia.

Khi cánh cửa xe bảy chỗ đóng lại Trương Hạo mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Mày định đem hết thứ cần thiết về Tencent để sao. Nơi đó người đông lại không an toàn nữa. Để những thứ kia ở đó chưa biết chừng bị bại lộ hết.

Trương Hạo lo lắng cho những thiết bị quân sự mà nhóm người Vô Ảnh đem theo bị những người ở Tencent phát hiện ra. Nếu như có việc này thật sự mất nhiều hơn được. Hơn nữa những thứ này toàn là vật dụng khó kiếm không phải vấn đề tiền bạc mà nó liên quan đến quân sự. Những thứ như thế không có một ai công khai bán nó trên thị trường. Trừ khi đây là mua bán giữa các quốc gia hoặc có được sự chấp thuận sử dụng những thiết bị quân sự hiện đại như thế này.

Mà việc để cho một được sự chấp thuận sử dụng những thứ này dường như không có ai và cũng không có người nào đủ can đảm để dùng nếu như họ không muốn bị quân đội quốc gia thường xuyên làm phiền.

- Không còn cách nào khác. Hầu hết những thiết bị này đều sử dụng điện ba pha không như mấy thiết bị thu gọn đang sử dụng ở nhà Bách Quân. Nó cần nguồn điện lớn và hơn nữa là hệ thống hạ tầng mạng có lưu lượng cao. Ở nhà Bách Quân dù mạng có cao đấy nhưng việc truyền tải dữ liệu bình thường thì vẫn được chứ dữ liệu của tác chiến sử dụng trực tiếp không ổn.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại của mình ra nhấn một vài thứ trong điện thoại để hiện ra số liên lạc của Mã Hóa Đăng. Nhấn vào nút gọi đi, Trương Hạo vốn tò mò hỏi hắn trong tập hồ sơ mà Thiếu Kiệt đã đọc bao gồm những gì. Hắn đứng cạnh Thiếu Kiệt nhưng lúc đó chỉ thấy hồ sơ dán ảnh và thông tin các thứ cũng không hiểu rõ nhiều nên giờ muốn hỏi lại gặp Thiếu Kiệt đang gọi điện nên nhanh chóng nuốt những thứ muốn hỏi vào trong bụng của mình.

Phải khá lâu điện thoại Mã Hóa Đăng vang lên vài lượt chuông mới có tính hiệu nhận cuộc gọi bên kia. Ngược lại lúc này không phải là Mã Hóa Đăng nhận máy thay vào đó là một giọng nói phụ nữ vang lên.

- Alo xin lỗi cậu ngài Mã đang họp với những nhân viên bên dưới để đưa ra thay đổi cần thiết về hướng đi của công ty.

Giọng nói của Doanh Doanh vang lên bên điện thoại phía bên kia. Khi thấy được số điện thoại của Thiếu Kiệt mặc dù Mã Hóa Đăng rất muốn bản thân mình tiếp lấy cuộc gọi này. Nhưng nếu dừng lại cuộc họp chỉ để nghe một cuộc điện thoại. Nhất là trong thời điểm nhạy cảm này. Mã Hóa Đăng không muốn những người đang ngồi ở đây phát hiện ra, Mọi thứ khó khăn vài ngày trước của Tencent đều do một người làm.

- Được rồi! Tôi không trách việc này. Nhưng tôi nghĩ cô lo liệu được. Tôi cần một căn phòng đủ rộng cho năm mươi người với hệ thống điện lưới ba pha và hạ tầng mạng 1Gb/s cô làm được chứ.

Thiếu Kiệt cũng không quan tâm lắm đối với việc doanh doanh hay Mã Hóa Đăng nghe điện thoại. Hắn chỉ cần người có thể thu xếp được chuyện hắn cần. Mà Doanh Doanh lại là người khá thích hợp nhất là giải quyết những vấn đề tiếp theo mà hắn cần.

- Vâng việc này tôi lo liệu được. Hiện tại còn một phòng hội trường dành để làm tiệc của nhân viên cao cấp cuối năm tuy còn một số thứ lộn xộn nhưng có thể sắp xếp được.

- Được rồi. Trong vòng hai mươi phút cô cho người thu dọn những thứ lộn xộn đó giúp tôi. Hơn nữa làm bốn mươi hồ sơ nhân viên còn họ tên gì thì tôi sẽ đưa sau. Nên nhớ chỉ là hồ sơ nhân viên trên danh nghĩa khai thác thị trường. Họ sẽ không nhận lương chỉ treo chức danh ở đó thôi.

Với những việc nhỏ như thế này. Doanh Doanh làm thư ký có thể dễ dàng hoạt động hơn là đích thân Mã Hóa Đăng đi làm. Phía bên kia điện thoại dù Doanh Doanh có chút suy nghĩ khi nghe Thiếu Kiệt nói làm hồ sơ cho ba mươi người. Nhưng khi biết được họ chỉ treo chức danh tại công ty mà không hưởng lương hay bất cứ quyền lợi nào cô cũng thở ra một hơi.

Dù chính sách của các công ty không phải là không có những vị trí này. Nhưng nếu để một số lượng nhân viên lớn như thế đặt tại công ty cùng một lúc cũng khó giải trình quyết toán về hệ thống tiền lương thưởng.

- Việc này không thành vấn đề cậu chỉ cần cung cấp tên họ là được. Còn về vấn đề không hưởng lương để khai thuế thì bên phía công ty có thể làm được.

- Còn điều cuối cùng. Đặt một chuyến bay đến Miễn Dương thuộc Tứ Xuyên Thành Đô. với danh nghĩa công ty đưa quản lý khai thác thị trường đi du lịch làm phần thưởng cùng với thiết bị để đặt hạ tầng mạng. Nhớ máy bay tư nhân hoặc là có thể bỏ ra chi phí thuê trọn gói máy bay cũng được.

Doanh Doanh bây giờ nhíu mày không ít. Nếu muốn nói đặt một số vé máy bay để có thể đưa người từ nơi này đến nơi khác không phải vấn đề nhưng nếu thuê trọn gói máy bay hoặc một máy bay tư nhân dùng cho hai chiều thì giá thành hoàn toàn không rẻ chút nào.

- Việc thuê máy bay có chút khó khăn. Thứ nhất là về kinh phí thứ hai chắc chắn sẽ không có hãng hàng không nào chịu làm việc này cậu có thể đổi một phương thức khác. không từ thăm quyền đi thành đô dù sao ngồi xe cũng chỉ có hơn hai mươi giờ.

Thiếu Kiệt nghe câu trả lời của Doanh Doanh lúc này cũng im lặng một vài giây. Hấn ở đây đúng là không giống như ở Lưu Minh có thể khiến cho Hà Thúc hỗ trợ hấn máy bay quân dụng.

Việc vũ khí đem theo của nhóm người Vô Ảnh nếu không đi bằng máy bay đến địa điểm cần ít nhất cũng là hai mươi giờ đến hai mươi hai giờ ngồi xe. Như thế lại lỡ chuyện của hấn. suy nghĩ một vài giây Thiếu Kiệt mới nói với Doanh Doanh.

- ĐƯỢC rồi việc máy bay tôi sẽ lo còn những việc kia trong vòng vài giờ sắp tới cô phải hoàn thành cho tôi. Nhóm của tôi cần một chứng cơ cần thiết cho mình. Tầm hai mươi phút nữa tôi và người của mình đến. Lúc đó cần cô hướng dẫn các thứ cần thiết.

- Vâng bảo đảm với cậu là tôi sẽ đốc thúc nhân viên của mình một cách nhanh nhất. Cậu còn có gì căn dặn nữa không?

Thiếu Kiệt chỉ đáp lại lời của Doanh Doanh một cách nhẹ nhàng hấn thấy dường như những yêu cầu của mình đã đủ nên cũng không cần nói chuyện với Doanh Doanh làm gì.

- Được cô đi làm việc của mình đây tôi ngắt liên lạc.

Dù không biết Thiếu Kiệt đang định làm gì. Nhưng hiện tại công ty Tencen có thể nói là của Thiếu Kiệt. Hấn muốn làm điều gì thì Doanh Doanh với thư ký của Mã Hóa Đăng phải làm.

Thiếu Kiệt ngắt kết nối. Khi này Trương Hạo mới nhìn hấn hỏi một câu đơn giản như muốn biết tại sao Thiếu Kiệt lại muốn có máy bay đi Thành Đô.

- Giờ đi đến Tứ Xuyên làm gì Thiếu Kiệt, ở đó thắng cảnh thì đẹp đó. Tượng phật lộ thiên cũng khá hùng vĩ nhưng mà không phải mày nói không có thời gian sao lại bảo Doanh Doanh cô ta làm hồ sơ du lịch đi Thành Đô làm gì.

- Đám người Huyết Long hiện tại đang ở Thành Đô. Địa điểm chính xác là Miêu Dương nơi năm ngoái có trận động đất cướp đi sinh mệnh của không ít người. Hiện tại đồng đồ nát ở Miêu Dương vẫn để nguyên vẹn. Phối hợp với việc đám người Huyết Long đang cư ngụ ở một thành phố ma thì họ có chỗ ẩn nấp mà không lo đến việc người khác tò mò. Nơi đó vẫn mở rộng cho một số người tham quan để thấy được sức tàn phá của trận động đất năm ngoái lớn thế nào.

Cầm cái điện thoại trong tay Thiếu Kiệt trả lời cho Trương Hạo hiểu tại sao hấn lại bảo Doanh Doanh sắp xếp một chuyến đi Thành Đô bởi vì hấn muốn đám người Vô Ảnh đem về những người của Tô gia và mấy người thành viên Huyết Long đã ra tay ám sát hấn.

- Mẹ bọn này nơi nào không chọn lại chọn một nơi du lịch như thế. Đúng thật mấy căn nhà cao tầng hoặc cái đồng đồ nát mà ở đó để nguyên hiện trạng không thay đổi cũng là nơi ẩn núp phong phú mà không ai nghĩ đến.

Trương Hạo mắng một câu hấn thấy lựa chọn một nơi tương chừng như không có người lại có đầy đủ tất cả thiết bị tiện nghi luôn cả phân địa hình yếu tố quan trọng trong chiến đấu của quân nhân đều được mấy người kia lợi dụng. Quả thật sẽ khó phát hiện ra những người này nếu không có xấp hồ sơ đã nhận thông tin của mấy người như tập hồ sơ đã in.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 980: Mượn Máy Bay

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười hồ sơ có được từ mẹ hắn có lại lịch như thế nào thì Trương Hạo cũng sẽ hiểu là không nên hỏi những vấn đề nhạy cảm. Hắn chỉ cần biết có thông tin từ trên trời rơi xuống vào tay Thiếu Kiệt và sẽ không truy vấn những điều khác.

- Ê Thiếu Kiệt mày đưa ra một đồng ý cầu như thế hạn trong thời gian nhất định bên kia cô ta làm được không đó? Tào là thua rồi đấy. Quá nhiều việc.

Trương Hạo đánh lái một vòng đem câu hỏi của mình đưa ra cho Thiếu Kiệt về những gì hắn vừa giao phó cho Doanh Doanh.

- Bởi thế mới nói mày quản lý chỉ được cái đi xã giao bàn hợp đồng thôi còn chân chính làm được việc ở cấp độ quản lý thì thua xa. Doanh Doanh cô ta bên dưới không ít nhân viên hồ sơ nhân sự thì để phòng nhân sự làm. Về giấy phép dự lịch cô ta chỉ cần để phòng maketing liên hệ với đối tác là làm được còn về phòng ốc chuẩn bị mày nói ở tencent không có nhân lực lao động chân tay sao. Mấy việc này cô ta chỉ hạ một đạo mệnh lệnh mày nói xem có người làm không?

Thiếu Kiệt trả lời thẳng thắn với Trương Hạo không phải vì câu hỏi ngây ngô của hắn mà vì khả năng quản lý của Trương Hạo cũng chỉ gói gọn ở hình thức doanh nghiệp nhỏ. Nhận thức về bố cục của một tập đoàn hoặc một công ty lớn của hắn rất hạn chế.

Phần những công việc điều hành này cũng không đến tay của Trương Hạo hắn vì hắn chỉ tiếp nhận những cái lớn hơn bàn bạc hợp đồng được hay không với đối tác kinh doanh ăn uống xã giao. Những công việc điều hành nhân sự đã có những người khác thấy hắn làm việc.

- Tao biết là có người làm nhưng mà thời gian cấp bách như vậy đâu phải ai cũng rảnh rỗi đợi lệnh của cô ta cơ chứ.

- Cô ta mà làm không được điều này thì cô ta cũng không ngồi lên được cái ghế thư ký tổng giám đốc. Ở đây cô có quyền điều phối mọi thứ. Tất cả các khâu giấy tờ công văn đến tay của Mã Hoá Đăng đều thông qua cô còn nó có đúng hay không cô ta chỉ nhìn một cái là biết có cần trả nó về nơi xuất phát hay là nộp lên nên việc này mà cứ yên tâm.

Trương Hạo nghĩ đến việc mỗi lần hấn vào tới công ty đều nhận được một đồng bì hồ sơ mới mấy cái giấy đánh dấu cần phải có chữ ký của mình làm cho hấn tốn không ít ngày để ký tên làm cho Trương Hạo gật đầu.

- Tính ra thì điều hành tạo non thật nhưng tao lại có thể đi bàn hợp đồng các thứ treo cái chức đi giao tiếp cũng ổn chứ đâu có vấn đề gì.

- Đây là mà làm việc với tao đây Trương Hạo tổng giám đốc mà cứ ký đại như mà chưa biết chừng ngồi nhà đá lúc nào không biết đâu. Mà thấy có ai làm bảo vệ giữ xe một bước lên mây nhiệt mà không. Nói thiệt nhiều khi có mà cũng đỡ lắm tạo khỏi phải đi đâu tiếp khách làm gì có mà lo hết.

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn Trương Hạo cười đáp lại một cách vui vẻ. Cả hai nói vấn đề này khá vô tư vì bản thân cả hai đều hiểu ai trong hai người họ đều là những viên gạch không thể thiếu của ngày hôm nay.

- Mẹ mà còn nói được lúc đó toàn tạo đứng ra trông tiệm mà phải tay không coi. nghĩ lại đúng không dễ để bán được hàng nhất là đồ mình bán phải bảo hành các thứ mệt chứ chả chơi.

Thiếu Kiệt bây giờ để ngón tay lên miệng của mình ra hiệu cho Trương Hạo im lặng ngón tay đặt trên điện thoại lúc này nhấn phím gọi đi của một

dãy số.

Trương Hạo vốn định tổ khổ thêm vài lời nhìn được Thiếu Kiệt muốn nói chuyện điện thoại liền im lặng.

Thiếu Kiệt hẳn không phải muốn gọi điện thoại đi liền để liên hệ với người này, nhưng để tránh cái sự nhiều lời của Trương Hạo hẳn liền làm ra quyết định gọi ngay lúc này.

Tuy Không biết Thiếu Kiệt gọi cho ai nhưng Trương Hạo đầu óc cũng chẳng ngốc để biết đây phải là cuộc gọi cần thiết thậm chí có thể quan trọng nên hẳn mới làm như thế này.

Bên kia điện thoại không có một tiếng nhạc chuông nào phát ra mà thay vào đó là âm thanh đơn điệu tiếng tút tút dài rồi ngưng vài giây.

Trên chiếc xe hiện tại là một không gian im lặng. Trương Hạo nghe được âm thanh này cũng đoán được số điện thoại mà Thiếu Kiệt đang gọi là một số điện thoại cố định.

Bên kia một sự chậm chạp thấy rõ khi mà cho đến hiện tại vẫn không có người nhận máy mặc dù đã trôi qua hơn hồi chuông.

Không như những chiếc điện thoại di động được mặc định tới năm hồi chuông réo. Nó đầy đủ vào khoản bà mươi giây, còn điện thoại cố định thời lượng ít hơn chỉ tầm khoảng hai mươi giây là hết.

Cho đến hồi chuông thứ tư tưởng chừng như Thiếu Kiệt phải bắt đầu một cuộc gọi tiếp theo thì bên kia vang lên một tiếng.

" Cạch"

- Ai gọi điện đây.

Giọng nói bá đạo không cần biết người bên kia điện thoại đang gọi đến có tâm tư gì khi đón nhận một giọng điệu ra lệnh như thế.

- Ông già xem ra giọng điệu vẫn thế nhỉ Tôi Tổng Lòng gọi điện cho ông không được sao mà cứ phải đáp bằng cái giọng bề trên thế.

Đáp lại giọng điệu báo thân phận của bên kia điện thoại Thiếu Kiệt không hề khách khí đối đáp theo kiểu ngang hàng.

Blake với Jackson thông qua giọng điệu của Thiếu Kiệt thì không khó để nhận ra đối phương bên kia điện thoại, người mà Thiếu Kiệt đang gọi điện là ai. Người ở đây để Thiếu Kiệt nói chuyện với giọng điệu đó chỉ duy nhất có một người Tổng Thành Quân.

- Thằng nhóc lại ăn nói cái kiểu đó rồi. Ngày hôm qua không bị thương hay việc gì chứ.

Tổng Thành Quân nghe được lời Thiếu Kiệt ngày lập tức chuyển biến hình thái của giọng nói mình thành một cách vui vẻ kèm với sự thăm hỏi nhất định.

- Ông biết rồi mà vẫn còn hỏi sao? Tôi không tin mấy người lính ông đưa đi không cho ông biết tình tức tôi hiện tại như thế nào. Việc này hình như có quá vô lý đi.

Đối với câu hỏi quan tâm của Tổng Thành Quân, Thiếu Kiệt hẳn không nghĩ rằng hữu dụng. Việc nếu hẳn mà có chuyện gì thông quá tin tức của Tổng Vũ báo về ông không đưa tin tức cập nhật từng phút, từng phút một mới là việc lạ có thật. Đã biết hẳn không có việc gì mà còn cố tình hỏi thăm như vậy hẳn khác nào Tổng Thành Quân hẳn đang mong muốn cháu trai cũng mình xảy ra chuyện.

- Không nói việc này nữa thằng nhóc cháu gọi cho ta có chuyện gì nào. Không phải mọi chuyện kết thúc rồi sao chừng nào về lại Bắc Kinh đây.

- Ông nghĩ nếu chỉ như thế tôi cần gọi cho ông sao có một số thứ cần ông giúp đây nếu ông không làm được nữa thì đừng nhận thằng nhóc này tốn công lắm.

Thiếu Kiệt giọng nói có phần chắc chắn làm cho phía bên kia điện thoại Tổng Thanh Quân cũng trầm mặc lại một ít.

- Nay thằng nhóc đừng hờ chửi lấy việc nào ra đùa chứ, cái nào đùa được chứ cái này không đùa đâu. Dù sao cháu vẫn chảy xuôi dòng máu của ta không thể nói không nhận là không nhận được. Mà có chuyện gì nói nghe nào.

Tổng Thanh Quân sau một lúc trầm ngâm im lặng mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Dù ông không muốn bị người khác uy hiếp mình nhưng đối với thằng nhóc đang nói chuyện qua điện thoại ông lại có một cảm giác rất khác biệt.

Có thể đây không phải là một sợi dây liên kết ruột thịt gì mà chỉ là mơ hồ trong Tổng Thanh Quân có một chút gì đó hổ thẹn với đứa cháu bị thiệt thòi của mình phải sống ở bên ngoài một thời gian dài.

- Chuyện cũng không có gì. Chỉ mượn một chút đồ vật thôi. Chắc hẳn là ông già cho mượn được chứ nhỉ.

Thiếu Kiệt không nói thẳng trực tiếp mà đưa ra một lý do để cho Tổng Thanh Quân chấp nhận. Dù sau mượn máy bay là một vấn đề tế nhị hẳn cần phải để Tổng Thanh Quân đồng ý trước hẳn mới đưa ra thứ mà hẳn cần.

Những thứ này vốn người khác sẽ không nghĩ sâu xa nhưng với Thiếu Kiệt thì lại khác hẳn đọc không ít tiểu thuyết học được không ít mảnh lối

trong đó về việc hỏi người khác. Những thứ này nhìn như vô hại nhưng biết ứng dụng đúng lúc đúng chỗ thì lại là một chuyện khác.

Tổng Thanh Quân hiện tại nghe Thiếu Kiệt chỉ là mượn đồ mà không phải việc gì quan trọng nên cũng có phần khó chịu. Định mắng hấn mấy câu thì Thiếu Kiệt bên này đã nói.

- Có những thứ có tiền mua không được nên nhất định phải mượn. Nên ông già, ông đừng suy nghĩ rằng vật đó đơn giản nhé. Chưa biết chừng ông già cũng không cho mượn được đâu. Thôi để tìm cách khác vậy.

Thiếu Kiệt nhanh chóng đưa ra một câu nói khiến cho Tổng Thanh Quân bên kia chưa kịp suy nghĩ gì nhiều. Hấn muốn trong thời gian ngắn không để cho Tổng Thanh Quân kịp suy nghĩ gì mà đưa ra quyết định vội vàng. Vì nếu đã có lời nói đồng ý của Tổng Thanh Quân mà ông ta không làm được. Thiếu Kiệt có thể viện cớ cho mình.

- Thằng nhóc đừng có xem thường ông già này như vậy. Chỉ cần lão già này muốn chưa chắc là đã không có vật mà thằng nhóc chú mày cần. Đó là cái gì nào, cam đoan ông lão này sẽ kiếm cho ra mới thôi.

Lời nói này của Tổng Thanh Quân xem như tự mình đưa chân vào quỹ môn quan. Không phải Thiếu Kiệt không tin tưởng rằng ông ta làm không được. Nhưng với tư cách cá nhân sử dụng máy bay là một việc hết sức mờ hồ trừ khi nó là chuyện quan trọng mà cấp lãnh đạo thật sự cần để di chuyển từ nơi này đến nơi khác.

- Nay ông già ông hứa rồi đấy nhé không được nuốt lời đâu đấy. ông mà mượn không được hư việc thì đừng trách tại sao thằng nhóc tôi ác đấy nhé.

- được rồi! Cam đoan với nhóc con rằng không có gì ông đây kiếm không ra muốn mượn cái gì nào để ông già này cho người đi tìm.

Thiếu Kiệt bên kia điện thoại lúc chỉ cười cười. Mục đích của hắn đạt được. Không cần gì nhiều chỉ với lời hứa cam đoan này của Tổng Thanh Quân hắn đủ sức có thể mượn một chiếc phi cơ chuyên chở đám người Vô Ảnh bay đến Thành Đô.

- Được rồi! Vật cần mượn không khó kiếm là mấy. Cũng đơn giản không cần phải đao to búa lớn. Chỉ là nó hơi phiền phức một chút. Nhưng nếu ông đã nói cái gì kiếm được thì tốt thôi. Tôi cần mượn một chiếc máy bay sử dụng vào mục đích cá nhân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 981: Bất Kể Sống Chết

Điện Thoại bên tai của Tống Thanh Quân nghe được những lời của Thiếu Kiệt hẳn đứng hình trong vài giây. Những lời nói vừa rồi nếu như có cơ hội rút lại hẳn chắc chắn sẽ không nói. Vì Thiếu Kiệt đưa ra yêu cầu đúng là vật không khó tìm. Lại thêm có thể dễ dàng tìm thấy. Và đi kèm một điều chính xác là cho dù có tiền cũng không mua được.

- Thằng nhóc đừng đùa. Đó không phải thứ có thể cho mượn được..

Tống Thanh Quân sau khi trấn tĩnh lại mới nói ra một câu nói. Thiếu Kiệt bên kia điện thoại chỉ mỉm cười. Không vì điều gì chắc chắn nó khó thực hiện.

Thiếu Kiệt đã từng nghĩ đến việc mình sắm một chiếc máy bay riêng nhưng đó là một kế hoạch phi thường tốn kém mà hẳn thấy không đáng. Tiền Thiếu Kiệt có nhưng hẳn cũng không ngốc để đi mua một thứ mà mình không thật sự cần.

Hơn nữa việc có một máy bay riêng ngoài thủ tục rườm rà lại không khả thi ở những vùng đông nam á như thế này. Hẳn thà chịu phải sử dụng máy bay của các hãng thương mại cũng không để mình phí tiền vào việc vô ích.

- Biết ngay là ông sẽ nói như thế mà. Thật nếu không phải cấp bách cũng không mượn ông cái thứ đồ chơi đó làm gì.

Tống Thanh Quân hiện tại mới gạt đầu. Phải có chuyện gì quan trọng Thiếu Kiệt mới mở lời liên lạc hẳn để mượn. Nếu như việc nhỏ nhặt quá chắc chắn cũng không đến lượt Tống Thanh Quân hẳn phải để Thiếu Kiệt gọi điện.

- Thằng nhóc nói rõ xem nào. Tại sao lại mượn thứ đó làm gì. Nếu có lý do chính đáng chưa biết chừng ông già này mặt dày đi mượn biết đâu lại được đấy.

Dem bỏ cục rõ ràng khơi gợi lên tính tò mò của một người Thiếu Kiệt để cho Tổng Thanh Quân tự thắc mắc lấy việc tại sao Thiếu Kiệt lại cần mượn máy bay. Một người như Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không vì vui đùa mà mượn một thứ không đơn giản như vậy. Tổng Thanh Quân đã mở lời hẳn có thể tiến hành từng bước thuyết phục lấy ông ta cho mình mượn máy bay một cách đã suy nghĩ trong đầu hẳn.

- Cũng không có gì! Theo nguồn tin cho biết Tô gia được sự hộ tống của một số người của tổ chức Huyết Long gì đó đang trên đường đến Thành đô Mẫn Xuyên. Họ đi đường theo phỏng đoán là tầm hai mươi một giờ. Thì hiện tại với thời gian gần được mười sáu giờ kể từ lúc xảy ra chuyện chỉ có máy bay mới đưa người Thành Đô chặn đường họ được thôi.

Đã Tổng Thanh Quân tự đi vào cái vòng bát quái mê hồn trận của mình Thiếu Kiệt ngay lập tức bày trận để cho Tổng Thanh Quân thấy được rằng bỏ qua cơ hội này thì đám người của Tô gia chắc chắn chạy thoát hơn nữa còn hợp tác với nhóm người tên là Huyết Long. Nếu như ở vị trí của Tổng Thanh Quân chắc chắn sẽ hiểu được việc này nên làm. Nếu để một thế lực có kinh phí, có tài sản gia nhập vào một thế lực mà không ai biết rõ nó như thế nào thì càng thêm nguy hiểm.

Nhất là Tô gia kinh doanh cũng không phải ít. Tiền bạc có thể đã chuẩn bị cho một ngày như thế này. Đã có chuẩn bị tiền vốn thì họ sẽ có được chỗ đứng nhất định. Được Huyết Long hỗ trợ lại phụ thuộc vào đối phương chưa biết chừng những thông tin mà Tô Gia có được sẽ đưa cho quân đội của Huyết Long để đổi lấy sự bảo hộ trong âm thầm của họ.

- Có chuyện này! Tin tức có độ chính xác bao nhiêu mà dám đưa ra để nghị mượn cả một chiếc máy bay.

Tổng Thanh Quân vẫn chưa hết tò mò chỉ là thông tin ở mức độ nào mà Thiếu Kiệt lại có thể tin tưởng hỏi hẳn mượn máy bay sử dụng. Và cũng muốn thăm do xem rằng luồng tin tức này của Thiếu Kiệt nhận được từ đâu.

- Phải có thông tin chính xác chứ Hệ thống tình báo của tôi cũng không tệ đâu. Ít nhất mấy người đào tạo không được. Hơn nữa người của tôi từ Tam giác vàng tới cũng không ít. Để giải quyết mấy người kia lần này tôi cho ra đại giới lắm rồi đấy. Ông mà không cho mượn được máy bay thì coi như xong đi.

Thiếu Kiệt một mặt khá tự tin vào những gì mình có. Hơn nữa qua lời nói của hẳn cũng tiết lộ cho Tổng Thanh Quân một việc người của Thiếu Kiệt tin tưởng đã đến Thẩm Quyển và sẵn sàng đối đầu với Huyết Long.

- Thằng nhóc có biết Huyết Long lợi hại như thế nào không. Những thành viên của họ toàn là những người sống trong sự chém giết. Họ sống nhờ máu của kẻ thù đổ xuống không phải chuyện chơi đâu.

Bên kia điện thoại một giọng điệu cảnh cáo của Tổng Thanh Quân vang lên ông cho rằng Thiếu Kiệt không biết rõ tổ chức này như thế nào nên mới đưa người của mình định đối chiến với đám người Huyết Long đang bảo hộ Tô gia.

Nhưng trái ngược với sự cảnh cáo của Tổng Thanh Quân thì Thiếu Kiệt bên điện thoại đáp lại bằng nụ cười để ông có thể nghe thấy được với giọng điệu trào phúng.

- Ông già! Quân đội của ông là Quân chính quy chừng nào có chiến sự họ mới có cái gọi là trải qua chiến trường còn hơn ba mươi mấy người của

tôi họ sống mỗi ngày đều trong địa ngục đấy. Nói về mức độ lợi hại tôi nghĩ ông thấy hai người đi theo bảo vệ tôi rồi chứ. Họ cũng không thua kém hai người đó. Còn về tác chiến đồng đội ông khỏi lo. Nếu họ không giỏi cái này tôi cũng không cầm được Tam giác vàng về tay mình đi. Đối chiến với Huyết Long ông nói quân đội ông thắng hay đám người của tôi thắng đây.

Tông Thanh Quân chìm vào im lặng. Thiếu Kiệt có thể nghe được bên kia điện thoại những hơi thở đều đều của Tông Thanh Quân thông qua cái điện thoại của mình. Hắn cần biết cái gì căng quá dễ gãy cần để cho Tông Thanh Quân lựa chọn một con đường mà hắn thấy có thể. Nhất là việc lần này Thiếu Kiệt lại là người ngỏ lời mượn máy bay.

Nghe được những lời của Thiếu Kiệt tâm tư của Tông Thanh Quân xoay chuyển rất nhiều. Đối với những lời của Thiếu Kiệt không hoàn toàn vô lý. Nếu những người thành viên của Thiếu Kiệt đem tới đều có năng lực giống như Blake với Jackson cho dù chỉ kém hơn một chút quả thực cũng hơn xa quân đội được huấn luyện chưa trải qua chiến trường.

Những người của Thiếu Kiệt đem đến đúng là hơn xa những quân lính ở những quân khu mà ông đang nắm giữ. Hơn nữa đám người này sống qua máu không khác gì những người Huyết Long. Nói tam giác vàng yên bình trừ khi không nhìn rõ được hiện thực của nó.

Đám người của Thiếu Kiệt trải qua chiến trường tranh chấp bằng súng ống đạn dược. Để thủ tóm lấy tam giác vàng nói bọn hắn tác chiến đồng đội không có ai mà có thể tin tưởng. Nên nhớ rằng trước giờ chưa có người nào dám nói rằng mình nắm gọn Tam giác vàng trong lòng bàn tay như Thiếu Kiệt.

Ở nơi này tồn tại quy luật cá lớn nuốt cá bé. Người sống ở đây mỗi ngày thấy người chết hoặc người bị thương gần chết đều là chuyện thường. Nói họ sát phạt quyết đoán sát khí nặng cũng không ngoa.

- Thăng nhóc. Nói thì có lý đó. Nhưng nếu đánh nhau như vậy thăng nhóc chú mày quân lính cũng có vũ khí cần thiết đi. Đừng nói rằng ngay cả cái này cũng chuẩn bị đầy đủ rồi nhé.

Tổng Thanh Quân chợt nhớ ra rằng nếu Thiếu Kiệt tự tin như vậy thì chắc chắn trong tay Thiếu Kiệt phải trang bị được cho những thành viên mới đến của mình vũ khí có tính sát thương lớn.

Vì khả năng đánh nhau bằng tay không với đám người Huyết Long thì Tổng Thanh Quân thấy sẽ không có cái chuyện này. Thời đại này là thời đại chiến tranh bằng vũ khí có tính sát thương nếu võ thuật không có thể ứng dụng thì đó là thời chiến quốc chứ không phải thời hiện đại.

- Cũng không kém lắm đủ chuẩn quân đội một số nước châu á. Ông đừng có định hỏi tôi lấy từ đâu. Ông chỉ cần trả lời ông có cho mượn được máy bay hay không thôi. Chỉ cần đáp được hoặc không để tôi biết.

Thiếu Kiệt thừa nhận vì không phải quá quan trọng. Tổng Thanh Quân có điều tra ra con đường hấn trang bị cho Vô Ảnh của mình súng ống hay các thứ khác đều sẽ không được. Vì họ đi con đường riêng của mình vào thành phố Thẩm Quyển này.

- Nếu được thì sao mà không được thì sao. Phải có lời giải đàng hoàng ông lão này thấy được thì sẽ cho cậu mượn.

Tổng Thanh Quân chỉ muốn hỏi câu này để chất vấn Thiếu Kiệt nếu từ tay hấn Thiếu Kiệt không mượn được thứ hấn cần thì hấn sẽ làm gì. Theo suy nghĩ của Tổng Thanh Quân thăng nhóc đang nói chuyện với mình sẽ không chỉ có mỗi con đường từ mình là có thể điều động máy bay. Hấn muốn xem câu trả lời của Thiếu Kiệt là ai và người nào hấn có thể biết hay không. Kế hoạch của Thiếu Kiệt có bao nhiêu phương án dự phòng cần thiết.

- Cũng không qua khó nếu được thì tôi để những người của tôi đi lo nhiệm vụ này cố bắt sống một người tìm hiểu Huyết Long họ là tổ chức như thế nào. Tôi cũng đã từng nghe tổ chức này có chút thần bí. Nếu mượn ông không được thì tôi nhờ Trương Gia. Họ là đồng bạn hợp tác lại kinh doanh du lịch chắc chắn họ sẽ có vé máy bay đăng ký đi tour. Chỉ cần họ thao tác một chút tôi không tin là họ với công ty hợp tác lâu năm như thế không mua được vé đấy.

Lôi ra một gia tộc đủ thực hiện được việc mà Thiếu Kiệt. Dù Tổng Thanh Quân bên kia mơ hồ không hiểu được vấn đề trong đó là gì. Nhưng với Trương gia ông tin chắc họ có thể ngỏ lời mượn được máy bay. Nhất họ lại có mối quan hệ rất tốt đối với mấy hãng hàng không. Chỉ cần họ trả đủ chi phí chưa biết chừng sẽ có máy bay cho họ mượn.

Tổng Thanh Quân lại quên mất việc đúng là Trương gia có thể mượn thứ này cho Thiếu Kiệt hẳn trả tiền cũng không có gì. Nhưng máy bay đăng ký nếu không có lệnh được điều động từ người thuộc cấp lãnh đạo như Tổng Thanh Quân muốn bay trái tuyến của mình rất khó. Nhất là thời gian chuyến bay lại không phải như lịch trình họ đã đăng ký với cục hàng không trung ương.

- Được ông già này mặt dày đi mượn máy bay cho thằng nhóc cậu một lần. Việc bắt được đám người Tô gia kia bất kể còn sống hay đã chết dù ít hay nhiều người cũng phải được giao về. Ông già này muốn hỏi tại sao gia đình họ lại quyết định như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 982: Làm Điều Tương Tự.

Nghe giọng nói của Tổng Thanh Quân Thiếu Kiệt hẳn thật sự muốn điên với ông ta. Vô Ảnh với Huyết Long đội hai gặp nhau ở một hoàn cảnh chiến sự. Tô gia lại được những thành viên Huyết Long bảo hộ. Nếu đã xảy ra tranh chấp chắc chắn đụng độ bằng súng ống là điều không thể tránh khỏi. Vậy mà Tổng Thanh Quân còn muốn đem người sống về.

- Nay ông già. Ông làm khó cũng làm khó có mức độ thôi chứ. Đã quân của tôi đánh với mấy người Huyết Long kia. Ông cho rằng viên đạn của họ có mất sao. Nếu mà viên đạn thật sự né được mấy người Tô gia thì tôi cũng đồng ý đem họ về cho ông. Còn ông nói muốn người chết nếu như ông có cách làm họ sống lại thì tôi cũng ráng để người của mình đem xác họ về cho ông. Làm người đừng làm khó nhau thế chứ.

Tổng Thanh Quân hiện tại cảm giác như có gì đó không đúng cho lắm trong lời nói của mình. Nếu như có thể bắt sống được đám người Tô gia trong hoàn cảnh khó khăn như vậy thì cũng không đợi đến phiên người khác làm.

Huyết Long có năng lực riêng của họ mới lấy người sống từ tay đám người Huyết Long Tổng Thanh Quân cảm giác cũng không thiết thực lắm.

- Có cần phải nặng lời thế không. ít nhất cũng phải cho ông già này chút mặt mũi chứ thằng nhóc nói thì nói vậy thôi nhưng cứ xem như tận lực là được. Nhưng mà thằng nhóc để đám người bên dưới làm việc được rồi đừng cậy mạnh sinh anh hùng đi vào cái nơi hỗn loạn như thế không được đâu.

- Tôi không ngốc đến mức độ đó đã có người làm việc thay mình tôi cần đi vào nơi đó sao ông khỏi lo đi. Giúp tôi chuyện đó là được càng nhanh

càng tốt xong rồi báo lại cho tôi biết.

Thiếu Kiệt nói dứt câu ngay lập tức ngắt cuộc gọi. Hắn không muốn nói quá nhiều với Tổng Thanh Quân. Hơn nữa càng kéo dài thời gian thì việc sắp xếp của hắn càng chậm.

Bị Thiếu Kiệt cúp máy Tổng Thanh Quân bực tức ra mặt mắng một câu chỉ để cho chính mình hả giận.

- Thằng nhóc này không nể mặt mũi của ai hết như thế này sớm muộn cũng gây chuyện. Không được phải kéo nó lại chỉnh đốn nó một chút mới được.

Tổng Thanh Quân suy nghĩ như thế nhưng hắn vẫn tra trong cuốn sổ cạnh điện thoại tìm kiếm gì đó.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe đặt điện thoại xuống xem như mọi việc của mình đã xong. Hắn không tin rằng với địa vị Tổng Thanh Quân lại không mượn được một chiếc máy bay. Trong khi đó Hà Thúc cũng chức vụ giống như Tổng Thanh Quân nhưng lại có thể điều động được cả sự hỗ trợ từ Vũ Khí đến máy bay dân dụng.

- Xong giờ chỉ còn sắp xếp các thứ cần thiết nữa thôi. Jackson với Blake lần này hai anh tham gia dẫn đội. Để cho Tú Trinh tham gia tôi thật sự không an tâm cho lắm. Cứ để cô ta đi bên cạnh đôi khi dễ kiểm soát hơn. Cô ta làm loạn cũng biết đường xử lý,

Nhìn hai người Blake với Jackson trên xe Thiếu Kiệt đưa ra sắp xếp mà hắn thấy có thể thực hiện nhất. Nếu để cho Tú Trinh đi hoạt động dù thực lực tác chiến không vấn đề gì. Nhưng rủi ro không an toàn khi cô làm việc là hoàn toàn có thể xảy ra.

Thiếu Kiệt lại không muốn phải thấy kế hoạch hay sắp xếp của mọi người đổ sông đổ biển chỉ vì Tú Trinh. Nếu mọi việc có xong rồi thì trách phạt cũng không nghĩ lý gì nữa. Mà bất trắc dẫn đến sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh của chính những người thành viên đội ngũ Vô Ảnh. Hắn không muốn nhưng con người đã trải qua huấn luyện hạch tâm bố cục của Vô Ảnh vì những chuyện này mà mất đi.

- Việc lần này cứ giao cho bọn anh. Đám người kia ít nhất phải trả lại nợ vì đã làm anh bị thương còn mấy anh em nữa đã nằm viện. Họ cần được có một sự công bằng.

Blake trả lời một cách mạnh mẽ. Việc để hai người của mình đang trong tình trạng thương tích còn phải nằm trong bệnh viện chưa phục hồi được. Blake thấy có một phần phải thay họ làm cho đám người của Huyết Long đội hai biết họ không dễ trêu vào.

- Lần này ra quân nhanh chóng bắt được đối phương càng sớm càng tốt. Không thể dây dưa để cho đám người dòm ngó kia hiểu được thực lực sâu cạn của Vô Ảnh. Hiện tại Tổng Thanh Quân xem như ủng hộ nhưng ông ta đang muốn dò xét xem quân lực mình được như thế nào. Nên tốt nhất đánh nhanh thắng nhanh nếu quân lực quá yếu ông ta và những người khác sẽ nhìn về phía Tam giác vàng với ý định thâm tóm lấy nó. Dù sao thì nơi đó cũng là nơi kiếm tiền và kiểm soát được đường dây buôn bán ma túy của Châu Á.

Trương Hạo ngồi ở một bên bây giờ mới vỗ đùi mình một cái thật kêu. Hắn im lặng này giờ vì thấy không có cơ hội mở lời. Hơn nữa để bình phẩm việc của quân đội hắn còn có nhiều điều mập mờ không hiểu được.

- Thì ra là vậy hèn gì tao thấy sao thằng cha đó nói muốn mượn một chiếc máy bay mới đầu thì không đồng ý. Nghe mày có người đầy đủ các

thứ cũng không hỏi nguồn gốc vũ khí trang bị ở đâu có. Đúng là mấy người chơi âm mưu quỷ kế không thể dò xét được bằng lời mà.

Trương Hạo nói ra cảm nhận của mình qua sự việc mà hắn đã hiểu rõ. Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gật đầu. Nếu hắn không suy nghĩ kỹ hắn cũng sẽ không phát hiện ra Tống Thanh Quân có điều bất thường.

Nhưng cảm giác cho Thiếu Kiệt hiểu được rằng ở một quốc gia như thế này mà Tống Thanh Quân không hỏi hắn người nhập cảnh vào bằng cách nào vào và vũ khí các thứ Thiếu Kiệt chuẩn bị đánh với Huyết Long ở đầu thì quả thật có vấn đề lớn.

Xét về việc hỏi trực tiếp hắn thì chắc chắn sẽ không có việc này. Không thể nào Thiếu Kiệt sẽ nói cho Tống Thanh Quân hắn biết rằng việc hắn có vũ khí và người đến Thẩm Quyến bằng con đường nào. Như thế chỉ có một cách là âm thầm chấp nhận rồi dò xét mới là hình thức tốt nhất.

- Không chỉ có Tống Thanh Quân ông ta nhìn chăm chăm chúng ta đâu còn những thế lực khác nữa. Trương gia và mấy người Phan gia cũng đang muốn biết thực lực ở đâu mà chúng ta có thể nắm giữ được Tam giác vàng. Nên lần này phải cho họ thấy cái mà họ chưa thấy cũng để cho họ cảm thấy được rằng chúng ta không dễ chọc.

Blake với Jackson bây giờ gật đầu. Họ đã quan sát qua hầu hết thành viên được điều đến là thành viên nòng cốt của Vô Ảnh mà chưa có những lính đánh thuê được đưa đến gộp chung thành một tổ chức như hiện tại.

Đối với những người lính đánh thuê kia không cần nói cũng nhận ra đây là bài của Thiếu Kiệt đặt đó. Nếu chỉ nhìn thành viên Vô Ảnh sau nhiệm vụ này để đánh giá thực lực thì chắc chắn họ sẽ bỏ qua một đội ngũ lớn đang được huấn luyện và đào tạo bài bản không thua gì những người lính thủy đánh bộ của mỹ.

Thiếu Kiệt đã bỏ tiền ra khá nhiều để nuôi quân thì không thể nào hấn sử dụng quân đội đó trong một lúc để cho những thế lực khác biết được thực lực chân chính của mình. Đã đánh trận là bao gồm cả trí dũng và mưu lược.

Thiếu Kiệt không làm ra động thái quá lớn nhưng bố cục bao gồm cả ba loại yếu tố chính để giúp hấn khơi lên sự thăm dò của các bên.

- Chỉ cần Tú Trinh không có mặt anh tin với nhóm thành viên mới đến theo hiệu lực nhất định sẽ làm ra kết quả tốt trong trận chiến này em cứ yên tâm.

Jackson cũng thêm vào ý kiến của mình. Hấn hoàn toàn tự tin. Để đem ba mươi người nhóm thành viên Vô Ảnh đánh với hơn mười người Huyết Long đội hai đang bị gò bó bởi việc bảo hộ Tô gia. Hấn có lòng tin mình thực hiện sẽ không thất bại trong kế hoạch toàn diện này. Chưa kể đến thông tin cần thiết của nhóm người Huyết Long họ đã nắm chắc.

- Nói gì nói cũng ngộ. Thâm Quyển một mặt giáp biển. Lại có thể di chuyển nhanh rời khỏi quốc gia này. Thế mà họ lại chọn lịch trình đường đi lại hướng về phía bắc. Nhất là chọn một nơi như Thành Đô nó nằm giữa Bắc Kinh với Thâm Quyển. Sắp xếp này có phần lạ. Ai mà không muốn chạy thoát ra khỏi quốc gia. Vậy mà đám người này lại đi ngược lại.

Trương Hạo đem thắc mắc của mình đưa ra nói cho mọi người biết. Hấn đơn giản chỉ là nhìn vào cục diện. Nơi Thâm Quyển là một vùng có cảng lớn thông thương dễ lại có đường thoát đi bằng đường biên giới biển. Di chuyển trên tàu qua một nơi không dẫn độ hoàn toàn có thể được. Vì vùng biển quốc tế tranh chấp. Với thân phận người tị nạn đám người của Tô Gia có được thông tin cần thiết những nước lân cận sẽ hỗ trợ họ để khai thác thông tin này một cách triệt để.

- Cái này không phải lạ mà nó được sắp xếp để qua mặt đám người như Tống Thanh Quân. Mà nghĩ xem khi chuyện xảy ra ở một vùng giáp biển. Mà nói đám người Hà Thúc không thể đánh điện cho tàu hải quân chốt nơi cửa biển không cho tàu nào rời khỏi như thế tốt hơn không phải sau. Tàu trên biển là một mục tiêu di động không thoát được. Còn đi bằng đường bộ thì ai cũng như ai họ thoát đi là điều có thể suy nghĩ đến.

Thiếu Kiệt hoàn toàn tin nếu người có đầu óc như đám người của Tô gia đã định sẵn kế hoạch cho mình chắc chắn họ sẽ nghĩ đến việc thoát thân bằng cách nào.

Trên một mặt bên bên là biển một chiếc tàu khi rời khỏi cảng phải qua kiểm tra giấy phép xuất bến cần thiết. Mà trên biển nơi Hải Quân có thể tuần tra trên biển nơi lãnh hải của họ được công nhận Tô gia có muốn chạy đi bằng đường tàu thủy hay đại loại phương tiện như thế trừ khi họ thật sự không có nào.

- Thì ra là như vậy! Nhưng không phải nếu đi đường bộ họ cũng bị kiểm tra sao. Mà đường bộ thời gian đi lại lâu chưa chắc họ đã có thể thoát được. Vậy sao họ lại chọn đi đường này không phải là bất khả thì sao.

Trường Hạo hẳn thấy nếu đường biển đã không được thì chắc chắn đường bộ cũng sẽ không được. Nó là lộ trình quá dài gần cả một ngày trời. Trên đường bất cứ lúc nào đám người kia cũng có thể gặp cảnh sát. Khi đó nếu chủ tâm có thể sẽ bắt trọn ổ trên xe.

- Mà động não giùm tao. Đám người của mình cũng đang đi trên đường bằng việc có người lái ô tô đẩy họ đến đây an toàn thế nào thì đám người huyết long và tô gia làm điều tương tự thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 983: Ra Mắt Chủ Tịch

Thiếu Kiệt không biết lịch trình của nhóm người Vô Ảnh như thế nào nhưng xét về những xe cộ đang có ở đây thì việc đó không khó đoán.

So với di chuyển bằng các phương tiện khác thì đi trên đường bộ vẫn là một giải pháp an toàn chỉ là nó sẽ không thể nào nhanh chóng đến điểm tập kết đúng thời gian cần thiết.

Còn việc để nó hoàn toàn không bị kiểm tra hoặc phiền hà gì thì tuyệt đối đơn giản.

- Vậy đám người kia không sợ họ bị bắt lại giữa đường sao? Tạo thấy rủi ro rất lớn mà.

- Chuyện lớn như vậy mà nghĩ là họ tuyên truyền rộng rãi hay cái gì. Họ không ép nó cho tầm ảnh hưởng nhỏ nhất đã là tốt rồi ở đó tuyên truyền ban bố lớn.

Trương Hạo sau khi hiểu được vài thứ mới thở dài. Hắn thấy mình đã biết không ít vậy mà trong nhiều thứ vẫn còn như tên mù dò đường từ đó suy ra được Thiếu Kiệt phải tiếp nhận bao nhiêu thứ mới có được cái nhìn xuyên suốt toàn bộ sự việc như thế này.

- Tạo phải công nhận cái gì mà cũng biết được. Thiệt trước đó nghèo nhìn thấy mình có nhiều cái muốn làm mà không được thấy người khác tại sao lúc nào cũng làm ra tiền tương họ khỏe lắm. Giờ mới biết cái gì cũng có giá của nó càng làm lớn càng suy nghĩ nhiều.

Thiếu Kiệt gật đầu không nói gì nhưng theo Trương Hạo hắn ngày càng tiếp thu được nhiều thứ bên ngoài hơn Thiếu Kiệt hẳn sẽ nhẹ nhàng hơn trong một số thứ.

Bản thân Trương Hạo về mặt đối ngoại hẳn không khác gì Thiều Kiệt khi tiếp nhận một số thứ mà nhìn vào liên hệ không thể nhận biết và hình dung được sau lưng Trương Hạo sẽ có một người điều hành đứng sau.

- Cứ phát triển đến một mức độ nào đó sẽ biết thêm được những vấn đề cần biết. Lúc trước đi lính cứ nghĩ rằng trên chiến trường đánh thắng kẻ thù bằng súng ống đạn dược là niềm tự hào. Nhưng khi về lại cuộc sống cũ mới biết sẽ không ai quan tâm họ đã làm được gì mà chỉ xem đó là nghĩa vụ phải làm. Bỏ ra một đường sinh tử chỉ nhận về trợ cấp hàng tháng vài trăm đô phiếu mua hàng không đáng.

Jackson hẳn lên tiếng cảm thán vì cuộc sống hẳn đã trải qua giờ đi theo Thiều Kiệt hiểu được rằng họ trước đây chỉ biết được một vài thứ không đáng nhắc đến.

Những thứ họ tiếp cận giờ đây không còn hạn chế trong tầm nhìn ngày xưa của chính mình.

- Ai rồi cũng sẽ khác, khi cuộc sống thay đổi thì mọi thứ sẽ thay đổi mà chính bản thân mình cũng sẽ không biết được nó thay đổi thế nào.

Thiều Kiệt đáp lại lời nói bông quơ vì đến thời điểm này hẳn cũng không ngờ được mình trải qua nhiều sự thay đổi trong cuộc sống. Sự thay đổi của bánh xe vận mệnh khi có một việc gì đó mọi thứ đều sắp xếp theo một con đường mới hoàn toàn không dự đoán được sự kết thúc.

Nhìn hình ảnh mình qua khung cửa kính ô tô Thiều Kiệt chỉ mỉm cười mọi thứ hẳn đang làm được bước nào hay bước đó. Hẳn không cần biết mình sẽ như thế nào chỉ cần không cho mình cái quyền được làm gì mình thích hẳn sẽ đi làm.

Như những nhân vật chính của các bộ truyện mình đã xem, không cần đánh hào cao xa nổi tiếng chỉ cần an lòng là vui. Hấn dần chấp nhận mình là một người nhân vật chính nào đó. Không có một hệ thống phụ trợ, không có võ công huyền ảo, cái hấn có chính là trí thức, thứ hấn tranh đấu là chính trị và tiền bạc. Không có việc nắm đấm ai lớn là lý lẽ, thấy vào đó ai có quan hệ đủ rộng tiền đủ nhiều để đưa quân trên bàn cờ từ chính những dự án, những con số biết nói mới đó mới là chiến trường thật sự.

Xe Thiếu Kiệt sau một lúc chạy trên đường vận tốc của xe bắt đầu chậm dần cho đến khi nó dừng lại trước một toà cao ốc.

Người tài xế xe không nói gì từ đầu đến giờ mới cất tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Đây là tổng bộ của Tencent rồi đây.

Nhìn toà nhà cao lớn không thể đếm được số tầng đang hiện diện trước mắt. Trương Hạo ngồi trong xe nhìn lên những tầng lầu cao thông qua một tấm kính chưa tới sáu mươi centimet vuông. Hấn thốt lên một câu.

- Công ty lớn dữ tạo tưởng nó chỉ lớn hơn garena của mình một chút thôi chứ.

Thiếu Kiệt không đập thấy vào đó bàn tay mình đang lướt trên những bàn phím của điện thoại.

Cả nhóm người Vô ảnh phía sau bây giờ cũng chỉ đợi. Trương Hạo đang định bảo Jackson mở cửa thì Thiếu Kiệt ra hiệu dừng lại.

- Đợi một chút bây giờ đối ngoại tuyên bố Trương Hạo đã là cổ đông lớn nhất. Hôm nay xem như hấn đi nhậm chức chủ tịch quận sát công ty. Đi xuống khơi khơi không được ít nhất phải để bên ngoài nhìn được cái mà họ muốn thấy.

Trương Hạo nghe thấy Thiếu Kiệt nói vậy bèn chỉnh trang lại trang phục của mình. Blake với Jackson hiện tại mỉm cười đã muốn cho Trương Hạo làm đán họ cũng phải cho ra dáng một chút nhiệm vụ của người vệ sĩ.

Cả hai lúc này mới mở cửa bước ra khỏi xe đứng đứng ở cửa xe đi vào bên trong.

Thiếu Kiệt ra dấu cho Trương Hạo đổi chỗ. Hắn ngồi nhích qua một bên cho Trương Hạo đủ chỗ bước qua

- Ra ngoài đó chú ý một chút cố nghiêm chỉnh càng tốt. Doanh Doanh cô ta sẽ ra ngay bây giờ còn nữa mọi thứ ở đây mà lo liệu. Vào trong đó rồi gặp lại.

Ngay khi Thiếu Kiệt dứt lời phía bên trong tòa nhà tencent đột nhiên xuất hiện một đoàn người đi đầu là Mã Hoá Đăng theo sau ông ta là Doanh Doanh và một nhóm người lạ mặt. Hành động này của Tencent làm một số người săn tin đang đợi chờ trước cổng tencent có động thái.

Không biết họ từ đâu xuất hiện không dưới hai mươi người bây giờ ủa ra. Họ không ngốc khi nhìn thấy Mã Hoá Đăng xuất hiện với một nhóm người của công ty hành động này rất khó bắt gặp trừ khi người đến là người có đủ quyền hành tuyệt đối.

Sự việc của Tencent chưa nguôi họ hiểu rằng đây là công ty tencent làm ra một buổi chào đón người chủ tịch mới của công ty họ. Trương Hạo ở buổi phỏng vấn trước ít tiếp xúc với phóng viên. Giờ dù không lấy được tin tức gì nhưng đã là ký giả họ chỉ cần một bức ảnh một cái tiêu đề đủ thứ hút còn nội dung họ muốn viết theo tưởng tượng suy diễn là tùy họ chỉ cần ban biên tập cho đăng là được.

Khoảng cách chỉ còn tầm năm sáu mét Blake bây giờ mở cánh cửa hông xe chở Trương Hạo bước xuống. Tràn cảnh rất đổi bình thường nhưng kèm theo đó là muôn vàn ánh đèn flash được chớp sáng.

Trương Hạo tuy không phải lần đầu nhưng cũng làm cho hắn phải chịu không ít khó khăn để thích nghi.

Ngày lúc đó cánh cửa được đóng lại ngay mà không cần đợi một cái hiệu lệnh nào.

Bởi đơn giản nếu Thiếu Kiệt muốn lộ diện đã không để Trương Hạo đổi chỗ. Số với việc nhìn được bên trong cái ô cửa kính đen một chiều thì muốn phát hiện có ai ngồi ở trong xe nữa không là điều khá khó.

Mã Hoá Đăng có chút bất ngờ khi người xuống xe không phải là Thiếu Kiệt trong khi đó hắn nhận được thông báo là Thiếu Kiệt đã đến từ Doanh Doanh.

Không mất quá nhiều thời gian để Mã Hoá Đăng suy nghĩ ra việc gì đang diễn ra. Hành động đóng cửa ô tô lại cực kỳ nhanh của Blake đã báo hiệu cho hắn biết Thiếu Kiệt thật sự đã đến và đang ngồi trên xe.

Nghĩ đến việc Thiếu Kiệt không muốn xuất hiện mà ở phía sau đóa hắn cũng có nhận được tin sắp tới Tổng giả sẽ đãi tiệc mời mọi người công bố chuyện quan trọng. Mã Hoá Đăng không mấy khó giải thích Thiếu Kiệt hắn nếu xuất hiện sẽ làm phức tạp hơn tình hình của Tencent khi mà người đi chung với chủ tịch mới của họ là một người có giá trị khá lớn.

Như thế buộc Tencent đáng cái mác là người của quốc gia, một công ty đại chúng nếu bị lộ việc này ra ngoài không khác nào nói với người dùng rằng các bạn đang bị giám sát bởi quốc gia.

Mã Hoá Đăng vờ nhiều không biết gì bước đến trước mặt Trương Hạo nói.

- Chào mừng ngài Trường đến thị sát công tác của mọi người.

Hình ảnh bắt tay của Trương Hạo và Mã Hoá Đăng nhanh chóng được những người ký giả ghi lại. Đây cũng được xem như lời thừa nhận Trương Hạo doanh chính ngôn thuận ngồi vào cái ghế chủ tịch mà không có người nào ý kiến.

Khá đạo mạo nghiêm chỉnh thoát khỏi cái vẻ bề ngoài của mình thường thấy. Trương Hạo chỉ gật đầu không đáp lại.

Thấy Trương Hạo không nói Mã Hoá Đăng cũng biết tiền biên tự diễn vì khả năng nói được tiếng trung của Trương Hạo khá hạn hẹp đã không nói thì hẳn cũng chỉ biết phối hợp

- Doanh Doanh coi xem sắp xếp cho nhóm thành viên công ty của ngài Trương. Để họ đi thăm quan học hỏi kinh nghiệm làm việc của chúng ta như ngài ấy đã nói trước đó.

- Vâng mọi việc hai ngài cứ giao cho tôi bảo đảm hoàn thành.

Trương Hạo nhìn mặt đoán khả năng ứng xử nên bây giờ lựa ra một câu mà hẳn vẫn thường xuyên nghe được và hiểu nó là gì nói với Mã Hoá Đăng.

- Đi thôi tôi muốn xem mọi thứ như thế nào.

Vì đã tiếp xúc khá lâu với mấy người hoa nên Trương Hạo phát âm lời này rất chuẩn. Sẽ không ai nghĩ rằng hẳn thật sự không biết gì.

Ít nói biểu hiện lạnh lùng đi nhậm chức và tiếp quản công ty thì đúng phải cho những người cũ thấy được ai mới là người điều hành thật sự. Cách

diễn kịch của Trương Hạo để cho đám người ký giả đều cho rằng điều hắn đang làm là hiển nhiên nếu là họ thì có thể hô to quát lớn hơn nhiều.

Phối hợp với lời nói của Trương Hạo. Mã Hoá Đằng lúc này cũng làm ra động tác mời Trương Hạo bước vào phía trong công ty. Doanh Doanh lại đích thân hướng dẫn người tài xế lái xe đi về khu vực đã được định sẵn.

Hành động phối hợp như đang làm theo lệnh của Mã Hoá Đằng để cho nhân viên của Trương Hạo đi học hỏi kinh nghiệm làm việc ở đây. Những người phóng viên này hoàn toàn không màn đến đám người nhân viên này. Người quản trọng là Trương Hạo họ không cần biết những người nhân viên kia là ai.

Họ có gặp thì những nhân viên này theo họ cũng là người không biết gì. Có khai thác cũng không được tin gì đặc biệt. Nếu họ biết những người này có một người có đủ sức nặng về lời nói khiến cho Mã Hoá Đằng hay Doanh Doanh phải theo sắp xếp thì họ thật sự tức chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 984: Hành Động Quân Sự

Chiếc xe chở Thiếu Kiệt và chiếc du lịch đem theo thiết bị cần thiết và mấy người Vô Ảnh hiện tại lặn bánh theo sự chỉ dẫn của Doanh Doanh đi về phía tầng hầm để xe của tòa nhà.

Doanh Doanh đi theo sát chiếc xe ô tô như sợ bỏ lỡ điều gì. Thay vì phải để cho những nhân viên bên dưới mình làm. Điều này làm cho đám phóng viên có phần thắc mắc.

Nhưng họ cũng không quá chú trọng đến vì nếu những người này là nhân viên của Trương Hạo thì theo giao tiếp ngang hàng Doanh Doanh là người phải đón tiếp những người này. Nhưng mục tiêu quan trọng của đám phóng viên hiện tại không phải là những người bên dưới mà hai người đầu tàu Mã Hóa Đăng với Trương Hạo.

Chiếc xe ô tô chở nhóm người Vô Ảnh và Thiếu Kiệt khi vào tới trong bộ phận tầng hầm. Ngay khi chiếc xe dừng lại Thiếu Kiệt mở cửa bước ra thì Doanh Doanh đã đứng kế bên. Thiếu Kiệt khi đóng cửa lại lập tức đưa ra một câu hỏi với Doanh Doanh.

- Phòng tôi nói cô sắp xếp đã có chưa?

- Vâng mọi thứ đã chuẩn bị xong nằm ở phòng hội nghị tầng ba mươi bảy. Vì nơi đó mới là nơi thường xuyên tổ chức họp mặt của cao tầng công ty những hôm đãi tiệc.

Thiếu Kiệt gật đầu hẳn đưa tay qua đầu mình vẽ một vòng tròn trên đầu những người trong Vô Ảnh bây giờ mời từ trên xe du lịch bước xuống.

Tú Trinh bước xuống xe bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt nhìn Doanh Doanh trừng mắt như muốn nói với Doanh Doanh cô ta mà có hành động

nào không đúng thì sẽ biết tay

- Lo việc của cô đi Tú Trinh ở đây không có việc gì đâu. Doanh Doanh cô cho người chặn lại thang tải hàng. Hiện tại tôi cần sử dụng nó để cho bảo vệ ở đây rời hết đi.

Thiếu Kiệt nhìn thấy xung quanh không ít người bảo vệ giữ xe của tầng hầm. Nhóm người Vô Ảnh cũng không phải chỉ biết làm theo chỉ thị một cách mù quáng, nhìn nhóm người bảo vệ làm công việc của mình ở đây họ cũng chưa làm ra hành động gì.

- Được tôi sẽ đi nói với họ biết. Tạm thời cho nghỉ ngơi trong vòng nửa giờ. Khoảng thời gian đó chắc là vừa đủ.

Đáp lại lời Thiếu Kiệt dù không biết nhóm người đi theo Thiếu Kiệt sẽ mang bao nhiêu vật dụng và nhiều bao nhiêu cô cảm thấy thời gian nửa giờ là đã đủ để làm mọi thứ.

- Nhớ căn dặn nhóm người bảo vệ đó không biết việc gì xảy ra cũng không được hé môi điều gì. Nếu không thì có chuyện đấy.

Thiếu Kiệt từng thấy khá nhiều những công ty cũng trải qua không ít việc những người bảo vệ họ rất rảnh công việc là thế nhưng ở trong công ty có việc gì họ sẽ có mặt trong đơn vị truyền tin này một phần nhỏ.

Họ tiếp xúc với những người tạp vụ của công ty ở mỗi tầng, ở mỗi đơn vị đều là tin tức liên thông từ đó không ít tin nội bộ được truyền ra ngoài.

- Việc này có phần không quản được mình có thể quản họ ở đây nhưng không thể quản họ khi tan ca.

Doanh Doanh thấy việc hạn chế những lời nói ra nói vào của nhóm người nhân viên khá khó. Nếu thật sự làm điều này cũng không có được

hiệu quả mà chỉ làm cho họ tò mò với những gì ở đây hơn.

- Cứ làm một bản thông báo bất cứ chuyện ở đây phát sinh điều gì ở bên ngoài thì toàn bộ trừ lương và bị kiện làm tiết lộ thương mại của công ty. Họ hiểu mình phải làm như thế nào.

Doanh Doanh không hiểu sao Thiếu Kiệt lại làm quyết liệt như thế. Vì nếu bạn bỏ điều này ra đúng là đạt được sự chấn nhiếp nhất định.

Những người đi làm sẽ lo lắng mình mất lương còn vướng vào kiện tụng đã đi làm trông vào đồng lương lại bị như vậy sẽ làm cho ai cũng có tâm tư tốt nhất không nói gì. Người nào nói thì bị trả ra người đó chịu mình tốt nhất không dính vào.

Tâm lý ai cũng giữ cho mình ăn toàn thì sẽ để những gì xảy ra cũng chìm trong im lặng.

Doanh Doanh truyền đạt mệnh lệnh cho những nhân viên bảo vệ, mới đầu không ít người ngạc nhiên nhưng nghe đến việc liên đới nếu ở lại mà tiết lộ điều gì sẽ gặp trường hợp không tốt ra sao. Ai cũng nháo nhào rời đi cái nơi thị phi mà họ không muốn dính vào.

Không quá năm phút tầng hầm nơi Thiếu Kiệt đứng không còn lại bóng người nhân viên nào của Tencent ngoại trừ Doanh Doanh còn ở lại.

Nhóm người Vô Ảnh bây giờ mới tiến hành lôi ra trong gầm xe nổi khoản hành lý của chiếc xe khách từng thùng gỗ to được đóng dấu ký hiệu quân đội bằng cách khắc hẳn lên cả những thành gỗ.

Từng thùng gỗ được đem xuống xe đặt xuống trên một chiếc xe chuyên hàng.

Nhóm người Doanh Doanh với Thiếu Kiệt cùng với xe chuyên chở đã đặt những thiết bị cần thiết. Doanh Doanh. Tú Trinh cùng đi chung vào thang máy.

Doanh Doanh im lặng bấm thang máy với chế độ ưu tiên cần thiết theo lập trình mà nó đã có.

Tò mò với những cái thùng gỗ này không ít Doanh Doanh từng thấy những vật như thế này trong những sự kiện trò chơi bắn súng. Cô không nghĩ rằng có thể gặp nó ở ngoài đời thực như hiện tại.

- Những thứ này là?

Tú Trinh nhìn lấy khuôn mặt xúc động của Doanh Doanh chỉ mỉm cười, một nụ cười giao hoạt nhìn cô nó.

- Rất nhanh cô sẽ biết được nó là thứ gì thôi.

Thang máy đi thẳng một mạch lên tới tầng ba mươi bảy Thiếu Kiệt bước ra khỏi cửa thang máy để lại Tú Trinh với Doanh Doanh ngơ ngác không hiểu. Vì họ đi cùng với xe chuyên hàng từ bên dưới lên không có thành viên của Vô Ảnh đi cùng.

Nhìn cái thang máy không đóng lại Thiếu Kiệt nhìn Tú Trinh lên tiếng nói.

- Cô đứng đó làm gì đây xe ra đi chứ. Không ở bên dưới chỉ đạo mọi người thì tự mà làm tôi không ga lăng đi làm việc người khác.

Tú Trinh trừng mắt nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm. Vốn cô nghĩ hẳn sẽ đẩy xe chuyên hàng ra.

Nhưng theo giọng nói đó thì hẳn sẽ không làm việc này. Doanh Doanh ở một bên rất muốn cười mà không biết phải làm sao đành nén lại.

Tú Trinh hậm hực nhưng cũng không thể nào không làm cô không cãi lại được Thiếu Kiệt theo đúng nhiệm vụ thì Blake và Jackson rời đi cô phải là người tiếp lệnh nhiệm vụ chỉ đạo mấy người Vô Ảnh. Thế mà cô lại cùng với Thiếu Kiệt đi lên trên tầng này sớm. Giờ hẳn không chịu làm thì cô phải làm.

- Đúng là người gì đâu không biết tôn trọng phụ nữ chút nào.

- Đây không phải là tôn trọng hay không cô thường xuyên bảo bình đẳng nếu đã là nhiệm vụ của cô thì tại sao phải để người khác làm đây không có bình đẳng mà chỉ là nhiệm vụ công việc thôi.

Thiếu Kiệt ngày lập tức đáp trả hẳn không phải không muốn làm giúp nhưng vì Tú Trinh có một mặt làm việc không biết trước sau nhìn mọi thứ cần phải sắp xếp như thế nào nên mới phải để cho cô tự làm.

Khi chiếc xe được Tú Trinh đẩy ra khỏi buồng thang máy Doanh Doanh ngày lập tức nhận thang xuống lại tầng hầm vì cô sử dụng thang máy với chế độ ưu tiên nên hệ thống sẽ định hình không cho dừng ở những tầng khác.

Tú Trinh vẫn chưa hết hậm hực cho tới khi bà người Blake, Jackson, Trương Hạo xuất hiện. Đi cùng với họ là Mã Hoá Đằng đang bước vội đằng trước.

Nhóm người Vô ảnh bây giờ từ tầng hầm chia ra làm vài đợt với mười người đi lên trước tiên.

Họ nhanh chóng chuyển những thiết bị cần thiết ra khoản hội trường rộng chuyên tiếp đãi tiệc.

Mã Hoá Đăng không khỏi có cảm giác giống với Doanh Doanh hẳn đưa mắt cố ý ra hiệu thăm hỏi cô biết những thứ này là gì không.

Nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu không hồi đáp. Hai người đứng ở một góc lúc này bị Tú Trinh đi đến bên cạnh hai người nhìn Doanh Doanh nói một câu tiếng anh.

- Trước cô cũng có gang lăm dám thuê mướn người ám sát cậu ấy. Hôm nay cho mấy người thấy được việc đó trẻ con đến chừng nào.

Mã Hoá Đăng thường xuyên đi thương thảo hợp đồng, giao tiếp bằng tiếng anh đối với ông ta không khó để hiểu được câu nói của Tú Trinh.

Ông nhìn Doanh Doanh như bản thân mình đang muốn hỏi nhân viên cấp dưới tại sao lại làm như thế. Trước lời lẽ và ánh mắt dò xét của Mã Hoá Đăng, Doanh Doanh chỉ cúi đầu không đáp lại.

Cô có muốn nói việc gì thì điều này cũng đã qua rồi. Có truy cứu trách nhiệm và người làm thì Thiếu Kiệt cũng đã nói. Nhưng ngược lại dường như Thiếu Kiệt lại chẳng để tâm gì mấy.

Hắn cũng nghe được lời Tú Trinh nói với Doanh Doanh nhưng để tránh khó xử cho cả đôi bên lúc này hắn buộc phải lên tiếng.

- Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi Tú Trinh cô nhắc lại làm gì thế lo mà tiến hành trang bị mọi thứ chứ đứng đó làm gì.

- Tú Trinh cô ngày lập tức kiểm kê thứ cần thiết trước khi bàn giao lại. Đứng ở đó lè mề.

Blake bây giờ cũng lên tiếng nhìn Tú Trinh như muốn nhắc cô đừng đứng đó lo chuyện bao đồng.

Hậm hực khi bị chèn ép bởi Thiếu Kiệt không đủ lại thêm Blake nói mình phải làm việc Tú Trinh cầu mày một cái.

Nhưng cảm thấy được mọi người đang làm mà mình không làm gì không được nên cô chỉ biết đem món nợ này ghi lên đầu Thiếu Kiệt.

"Mấy người được lắm xong chuyện lần này biết tay tôi đừng trách tôi nói thêm mắm thêm muối vào. Dám ý đòng người rồi chèn ép túi hư".

Chỉ riêng Thiếu Kiệt đang đứng một bên nhìn mọi người làm việc. Hắn có muốn giúp cũng không giúp được vì các thiết bị quân sự này nhìn như đơn giản nó chỉ có bao nhiêu đó vật dụng nhưng để ráp nối tất cả lại với nhau thì nó lại là một chuyện khác. Hắn không biết làm việc này có xông vào giúp cũng chỉ làm vướn tay vướn chân mọi người.

Mã Hoá Đằng hiện tại đứng bên cạnh Thiếu Kiệt mới nói nhỏ.

- Chuyện mà Doanh Doanh làm tôi không biết nếu không đã cản cô ta không cho làm điều này rồi. Tôi dù sao cũng là người kinh doanh không phải phần tử xã hội mà làm việc như thế. Nhưng mà cho tôi hỏi chút cậu định làm gì vậy.

Cô gắng giải thích mình không biết gì về việc của Doanh Doanh Mã Hoá Đằng cũng đem thắc mắc của mình kèm theo. Hắn thật sự muốn biết Thiếu Kiệt Đang định làm gì.

- Chỉ là một chút hành động quân sự thôi mà.

Cười nhẹ một cái đáp lại bằng một lời rất đỗi bình thường trong miệng Thiếu Kiệt nhưng nó lại như tiếng sét bên tai của Mã Hoá Đằng. Vì đem trụ sở Tencent trở thành một nơi cứ điểm quân sự thì hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 985: Hệ Thống Thiên Môn.

Trong tâm trạng chưa định hình được điều gì sẽ xảy ra Mã Hóa Đăng nhìn lấy Doanh Doanh như tìm lấy cái phao cứu sinh để hẳn hiểu rõ được hẳn không nghe lầm những gì Thiếu Kiệt nói.

Nhưng chính lúc này đây nhóm người Vô Ảnh đã tập hợp đầy đủ và đưa những thùng gỗ được chuyển lên mở ra

Mã Hoá Đăng phải dụi mắt khá nhiều lần để biết rằng mình không nhìn lầm.

Vì những thùng gỗ mở ra bên trong nó đầy những thứ thuộc về quân đội, Các loại súng được phô bày ra như đây là một kiện hàng hóa chỉ chứa duy nhất một loại sản phẩm ngành hàng, mỗi cái thùng là một thứ khác nhau.

Blake nhìn mọi người thành viên của mình bắt đầu ra lệnh.

- Lập tức trang bị đầy đủ các thiết bị dã chiến cá nhân trong thời gian sớm nhất. Bất cứ khi nào Thiếu Kiệt có được máy bay là chúng ta sẽ lên đường.

Từng hộp đạn được đưa ra chuyển tay mỗi người tất cả những súng trường loại tự động hoặc bán tự động được sắp xếp thành một vòng. Súng ngắn được mỗi thành viên của Vô ảnh cầm lấy từng cái một cũng không quên kèm theo băng đạn và nhét đầy nó là những viên đạn màu đồng vàng óng.

Những thành dao quân dụng được đặt lên hàng đầu nơi họ để tầm tay thuận của mình có thể lấy ra cận chiến bất cứ lúc nào.

Những áo giáp chống đạn được mặc lên người một cách thuận thực những cái túi được bỏ đầy những vật dụng cần thiết.

Doanh Doanh trên trán lúc này thăm ra không ít mồ hôi cô bây giờ hiểu được lời nói của Tú Trinh có sức nặng đến chừng nào. Bảo với ám sát một người có thể trang bị cho những người bảo vệ xem như một chỉ tiêu đội cô làm không được việc này.

Ấy thế mà cậu nhóc thiếu niên trước mặt cô lại xó thế để cho những người này trang bị theo đúng chuẩn quân đội. Trong mắt cô đám người này hoàn toàn không nằm ở mức là nhân viên cận vệ nữa nó hoàn toàn quá khủng bố.

Tú Trinh cũng lựa cho mình những vật dụng cần thiết nhưng Thiếu Kiệt đã nhìn cô lên tiếng.

- Tú Trinh cô không cần tham gia việc này, giải trừ hết vũ khí đang có trên người cô, nhiệm vụ để cho Blake và Jackson đi làm. Cô ở lại làm bảo an bên cạnh Trương Hạo.

Thiếu Kiệt sắp xếp làm cho Tú Trinh dừng lại vài giây. Đối với việc không được tham gia hành động cô thật sự bất mãn. Đang định tìm cái lý do cho mình để nói rằng cô phải tham gia hành động này cho bằng được thì Trương Hạo đã nói.

- Tú Trinh cô có cãi cũng không hiệu quả đâu. Cô nghĩ Thiếu Kiệt để cho Blake với Jackson đi mà cô được đi sao. Cô nên nhớ là nơi này không phải nơi của chúng ta cần có người ở lại bên cạnh cậu ấy hoặc tôi để bảo vệ. Cô đi rồi ai là việc này.

Trương Hạo biết Thiếu Kiệt để Tú Trinh ở lại bảo vệ mình chỉ để cho những người bên ngoài không chú ý mà thôi.

Việc hấn phải ở đây cùng với Thiếu Kiệt là không tránh khỏi nói Tú Trinh bảo vệ cho Trương Hạo hấn chẳng khác nào ở lại bảo đảm an toàn cho Thiếu Kiệt.

Khi nhiệm vụ bắt đầu mọi thứ Thiếu Kiệt chú tâm sẽ là màn hình quản sát mà không phải là những thứ xung quanh. Đến khi đó nếu không có Trương Hạo hoặc Tú Trinh thì chưa biết chừng Doanh Doanh cô ta lại ra tay đánh lén Thiếu Kiệt.

Dù tâm tiền của Doanh Doanh có minh bạch rằng cô không có cơ hội hay là cô có gan làm liều hay không thì đây vẫn là điều phòng hờ mà Thiếu Kiệt muốn mượn tên Trương Hạo nhắc nhở cho Tú Trinh.

Nếu trước mặt người khác hoặc ở một địa phương khác có thể Thiếu Kiệt sẽ không làm như thế nhưng đây lại là tổng bộ Tencent hấn chỉ vừa đặt chân đến lần đầu nên mọi thứ cần phải có một sự phòng ngừa.

- Được tôi sẽ ở lại đây.

Thấy Trương Hạo vừa nói vừa đánh ánh mắt của mình hướng phía Doanh Doanh, Tú Trinh cũng đại khái đoán được một phần nào đó ý tứ.

- Cô hiểu được là tốt rồi đấy. Tốt nhất cứ dựa theo nhiệm vụ mà làm.

Thiếu Kiệt bây giờ mới gật đầu xem như Tú Trinh cũng không phải ngốc. Hấn và cả Trương Hạo đã ám chỉ âm thầm như thế mà Tú Trinh vẫn không hiểu được thì cô coi như sống uổng phí những gì đã được huấn luyện.

- Đã sắp xếp xong mọi thứ chỉ còn lại việc kết nối hạ tầng mạng quốc tế nữa là xong.

Sau một lúc sắp xếp mọi thứ các thiết bị cần thiết đều đã được thành viên Vô Ảnh ráp vào hoàn thiện. Một màn hình lớn xuất hiện trong không gian căn phòng, và những máy móc đi kèm theo. Thời gian nhanh chóng đến mức Mã Hoá Đăng còn đang nghĩ rằng mình đang xem một bộ phim hành động quân sự.

Khi mà có một thứ gì đó hoàn toàn ngoài khả năng nhận biết của họ. Nó diễn ra trước mắt một cảnh tượng mà bản thân một người không tin nó tồn tại đều đem lại cảm giác không chân thực và mơ hồ.

- Mã Hoá Đăng ông đứng đó làm gì thế. Tôi biết trên cơ sở hạ tầng mạng của ông ra nước ngoài hiện tại đều được giám sát bởi những người kiểm duyệt nội dung thông tin. Ông cho người tách một đường truyền dữ liệu không qua những thứ này cho tôi ngay. Hiện tại chỉ thiếu mỗi việc của ông là nhập mật khẩu để chấp thuận đường truyền này thôi.

Lời nói của Thiếu Kiệt kéo Mã Hoá Đăng đang thất thần trở về với hiện tại. Hắn nhìn Thiếu Kiệt đang nói chuyện với mình mà giật mình.

- Vâng Vâng tôi cho người làm ngay. Doanh Doanh cô nói bộ phận IT triển khai việc này gấp. nhanh nhanh cho tôi.

Giọng nói có phần hơi run run. Hắn nhìn Doanh Doanh ngay lập tức đưa ra chỉ thị cần thiết. Hắn sợ chậm trễ một phút nào Thiếu Kiệt sẽ thấy không có hảo cảm với hắn.

Với những thứ mà Thiếu Kiệt bày ra trước mặt mình. Hắn không những không giữ được bình tĩnh. Hắn hiểu đối với Thiếu Kiệt việc hạ gục hắn bất cứ lúc nào để nắm quyền kiểm soát toàn diện Tencent là điều có thể. Hắn chỉ là một người đại diện trên danh nghĩa. Nếu muốn không bị ghi nhớ thì hắn phải làm tốt công việc của mình.

Doanh Doanh bị Mã Hóa Đăng cảm nhiệm mất bình tĩnh theo. Cái điện thoại trong tay của mình cũng xuýt tý nữa thì rơi xuống. Nhưng cô vẫn có thể chụp lại kịp khi nó còn trên không trung.

Thiếu Kiệt bây giờ nhíu mày một chút. Doanh Doanh mới lấy điện thoại ra gọi cho một số cố định nào đó. Bàn tay của cô nhấn những phím trên điện thoại một cách cẩn thận sợ rằng mình sẽ nhấn sai số chuyển đến bộ phận không đúng.

- Alo ngay lập tức mở một máy chủ Ip kết nối quốc tế với quyền hành admin cao nhất kiểm soát không phải qua tường lửa kiểm duyệt.

Chỉ trong vài phút đợi máy. Doanh Doanh đặt một bút viết lên một cuốn sổ tay của mình với những đường nét của cây bút đi theo một dãy số ký tự.

Cô có thể cúp máy đợi phía bên kia nhắn tin lại cho mình. Nhưng để phía bên bộ phận máy chủ kết nối băng thông hạ tầng biết được việc này là cấp thiết. Nên cô để máy đợi. Việc này làm cho những người nhân viên phía bên kia hiểu được họ không thể lè mè chậm trễ trong việc này.

Đối với nhân viên áp lực lớn không phải là công việc của mình đang làm có nhiều rắc rối hay không mà đó là áp lực vược cấp của người cấp trên đè xuống.

Nếu như ở một công ty bỏ qua các trưởng bộ phận đích thân thư ký của tổng giám đốc hoặc chủ tịch đốc thúc một công việc. Trưởng bộ phận hay nhân viên của phòng đó sẽ phải làm việc một cách cạn kiệt sức lực. Bởi họ hiểu nếu việc đó không xong thì họ cũng là người chịu trách nhiệm chính.

Không phải như từng báo cáo của các lớp nếu như trong một cuộc họp thường niên đưa ra một mệnh lệnh cho các trưởng bộ phận ngày giờ hoàn thành một dự án hay một việc mà ban lãnh đạo muốn thấy thì bên dưới các

trường bộ phận bị đặc ra dự án sẽ đốc thúc nhân viên của mình. Nhưng vẫn nằm trong thời gian cho phép. Còn nếu áp lực vượt mức bắt buộc họ phải bỏ toàn bộ mọi việc để chỉ tập trung làm một công việc cấp thiết mà bị cấp trên đích thân đọi.

Việc thay đổi hạ tầng mạng và kết nối với quốc tế đối với các quốc gia khác sẽ không có vấn đề lớn. Nhưng đối với quốc gia này. Nó được đặt dưới một quyền điều hành và một vòng tường lửa khá lớn của kiểm duyệt quốc gia.

Không như Thiệu Kiệt sử dụng mã hóa bẻ khóa một con đường nhỏ đi ra quốc tế mà không bị hạn chế. Nhưng đó cũng phải là nguồn cấp mạng khá lớn và độ trễ khi trực tiếp những thứ truyền dữ liệu sẽ bị gián đoạn một chút. Còn ở công ty Tencent họ sẽ phải đưa ra giải pháp cấp thiết mở ra bộ phận lưu lượng mà quốc gia muốn kiểm duyệt phải lấy quyền đó từ Mã Hóa Đăng.

Vì tất cả các công ty mạng lớn người đứng đầu được cấp một mã tài khoản để có thể không bị kiểm duyệt tránh tình trạng rò rỉ thông tin thương nghiệp tổn thất lớn. Những người kiểm duyệt có thể lọc được những tin này nếu như có gì tiết lộ ra ngoài họ là người chịu trách nhiệm chính trong mọi tổn thất của các công ty này phải chịu.

- Đây là mã IP đã được cấp phép liên hệ quốc tế không qua kiểm duyệt tốc độ đường truyền là 1Gb/s tất cả đều an toàn chỉ cần nhập vào mã admin của ngày Mã là có thể kết nối.

Doanh Doanh đưa cuốn sổ tay ghi lại dãy Ip cần thiết mà Thiệu Kiệt muốn. Thiệu Kiệt hiện tại mới gạt đầu bước về phía hệ thống được lắp đặt nhanh chóng chuyển đổi Ip cần thiết dựa trên hạ tầng mạng được kết nối.

Khi hệ thống đường truyền được cập nhật thì xuất hiện một khung đăng nhập với hiển thị tên tài khoản và mật khẩu.

Mã Hóa Đăng nhìn thấy vậy cũng hiểu công việc của mình là gì. Hắn bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt bàn tay nhanh chóng đặt lên bàn phím máy tính mà Thiếu Kiệt đã chuyển đến cho hắn.

Nhấn vào bên trên một tài khoản và dãy mật mã mà hắn đã đăng ký với quốc gia về việc bảo đảm sử dụng hạ tầng mạng này với mục đích thương nghiệp.

Phím enter được hắn nhấn xuống cũng là lúc hệ thống kết nối toàn cầu của các thiết bị Vô Ảnh xuất hiện. Trên màn hình lớn chỉ cần kết nối với một bản chọn với khung màn hình đen và những chữ code xanh chạy dài.

“ Hệ thống Thiên Môn kết nối hoàn thành “

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 986: Không Khác Camera An Ninh

Âm Thanh cho dù rất nhỏ nhưng trên mặt Thiếu Kiệt xuất hiện một nụ cười khá thích thú hần lấy tên như thế cũng một phần chỉ vì muốn cảm thấy thú vị. Nhưng cái tên hệ thống kết nối của Thiếu Kiệt không giống như một số hệ thống mà các bộ truyện trên mạng thường thấy.

“ Thiết lập thành công các giao thức kết nối. Hiện thị bổ sung dữ liệu từ trung tâm Thiên Môn”

Thiếu Kiệt bàn tay di động trên bàn phím hiện tại của mình. Kết nối luồng thông tin mà hần chọn lựa đem về cần thiết. Không khó để thấy được một tập tin được chuẩn bị sẵn sàng từ phía bên kia quốc gia. Nơi đó đang có một nhóm người hỗ trợ Thiếu Kiệt từ xa.

- Tất cả trang bị đầy đủ thiết bị tiến hành kiểm tra kết nối trực tiếp hình ảnh.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nhìn lên màn hình lớn mà hần đang thao tác. Những thành viên của Vô Ảnh không phải lần đầu tiên làm việc này. Hầu hết họ được trang bị một camera sử dụng Ip riêng do Thiếu Kiệt thao tác kết nối đi vào đường truyền mà hần đã định sẵn.

Màn hình xuất hiện gần ba mươi khung hình. Hiện thị một màu đèn vì chưa có kết nối. Những thành viên Vô Ảnh lúc này mới lấy một cái kính của mình ra mang lên.

Khác với những cặp kính thông thường đối với kinh quân đội nó được phủ một lớp chống đạn và ngăn chặn tia UV cũng như những thuốc súng khi những viên đạn được bắn ra văng vào mắt của người lính. Những chiếc kính này không rẽ nhưng nó được nâng cấp lên ở một mức độ mới.

Đối với những cái kính này ngoài việc đặt mua ở nước ngoài trang bị cho Vô Ảnh Thiếu Kiệt còn chỉnh sửa lại nó mang thêm một cái camera nhỏ như viên thuốc hình con nhộng. Được đặt trên gọng kính hướng về phía trước nơi có thể thu vào hết những gì người lính nhìn thấy.

Nó không còn rườm rà như một sợi dây nối dài vào mũ hoặc nón của binh lính theo hình thức hiện tại. Nó sử dụng những viên bin đồng hồ được trang bị trong thân nhựa của camera. Thời lượng bin thấp nên việc sử dụng vi mạch tiên tiến là điều không thể có nhưng đó được thiết kế từ những thiết bị ngoại vi hiện tại đang có.

Một con chip được đóng bộ cục dạng rời trong phạm vi cần thiết. Giống như chiếc điện thoại bàn di động. Trên mỗi chiếc áo của nhóm người vô ảnh đặt phía trong là một hình chữ nhật nhỏ nơi nay mới chính là nơi truyền dữ liệu cần thiết về đến nơi này cho Thiếu Kiệt.

Màn hình hiển thị của những camera nhóm thành viên vô ảnh lập tức được kết nối một cái lên hình rời hai cái cho đến khi màn hình có thể có được tổng số hình ảnh bằng với những người vô ảnh đang có.

Blake nhìn lên màn hình tính nhằm xem đã đủ quân số hiển thị hay không mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

- Số màn hình đã đủ người. Thiết bị hoạt động bình thường.

- Được rồi tạm thời để mọi người chuẩn bị lương khô cần thiết đi. Hiện tại chúng ta cần phải đợi một thứ khá quan trọng. Nếu như không có nó thì việc đuổi kịp Huyết Long hay không chỉ là nằm mơ thôi.

Thiếu Kiệt vẫn đang đợi kết quả từ Tổng Thanh Quân, Vì hẳn không thể nào biết được việc hẳn mượn một chiếc máy bay như thế Tổng Thanh Quân sắp xếp được hay không.

Và với vấn đề cấp thiết nhóm người Vô Ảnh sau khi trang bị khá đầy đủ trên phương diện quân đội như hiện tại có thể hay không di chuyển bằng máy bay.

Phiền phức mà hắn đang suy nghĩ đến là để ba mươi người được trang bị vũ khí đầy đủ đi vào bên trong sân bay. Điều này muốn làm không phải chỉ nói bằng lời là có thể làm được.

Thấy Mã Hóa Đằng đứng một chỗ đợi mình. Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói với hắn và Doanh Doanh . Bởi vì hai người còn nhìn cái màn hình hiển thị những gì mà họ cho rằng chỉ có trong những phim hành động mới có thể thấy được.

- Doanh Doanh ở cái công ty lớn như thế này cô không có được vài cái ghế để tôi ngồi sao?

Bị gọi thẳng tên mình Doanh Doanh bây giờ nhìn dáo dạt xung quang rồi gật đầu không đáp lại rời đi. Thiếu Kiệt cũng chỉ mỉm cười. Phòng tiệc thì không có bàn ghế gì cho đến khi nó được trưng dụng từ những chỗ khác điều đến.

Những việc như thế này đã như cố định sẵn với các công ty. Vì chi phí bỏ ra cho những vật dụng không thường xuyên sử dụng đó là một cách lãng phí.

Đã là một công ty những người ở bộ phận tài sản công ty ở khối nhân sự sẽ hạn chế nó đến mức thấp nhất để không tốn quá nhiều chi phí và lại có được thành tích cho chính những tài sản của họ mua bằng giá thấp nhất và hiệu quả được sử dụng ổn định không lãng phí.

Tú Trinh đứng kế bên Thiếu Kiệt đi dòng dòng trong sảnh tiệc cô cũng không biết phải làm gì trong thời gian chờ đợi như thế này. Thiếu Kiệt cũng

mặc kệ miễn là cô không làm phiền đến hắn là ổn.

Nhóm người Vô Ảnh hiện tại vẫn ngồi ở một bên đợi chờ thời điểm xuất quân. Trong lòng ai cũng hi vọng thật sự được chạm trán với nhóm người Huyết Long kia là như thế nào.

Trước những tin đồn về sự mạnh mẽ của đối phương. Họ thật sự muốn chứng minh rằng Vô Ảnh họ có thực lực không thua kém gì những người kia.

Nhưng họ cũng chưa biết được khoản cách thật sự về thực lực đối phương là bao nhiêu. Vì nhân số của họ gấp vài lần những người Huyết Long được đưa thông tin.

Trương Hạo đứng lên ngồi xuống cũng không xong muốn đi vòng vòng như Tú Trinh cũng không được vì thế nào hắn biết cô ta cũng nói hắn bắt chước. Như thế chỉ chuốc bực vào người.

- Ê Mày! Vô Ảnh đem theo bao nhiêu đây vũ khí. Muốn đi cái kia phải qua sân bay làm sao đem được đồ. Đây đâu phải nhà mình.

Lời của Trương Hạo vô tâm nhưng khiên cho Mã Hóa Đằng nghe được phải trầm ngâm. Hắn tưởng rằng những việc như thế này đối với Trương Hạo hay Thiếu Kiệt đều là một việc bình thường.

Ngay cả người của Thiếu Kiệt được trang bị đầy đủ vũ khí vẫn có thể sử dụng máy bay được thường xuyên khiến cho Trương Hạo nói ở đây không giống ở nhà cũng là một điều làm trên trán hắn xuất hiện không ít mồ hôi.

- Mày nghĩ sao vậy Trương Hạo. Ở đây tuy khác nhưng mà tao nghĩ sẽ được nếu người đó thật sự có quyền hành. Không làm được nữa thì ông ta khỏi có cơ hội nói chuyện tiếp với tao đi.

Trương Hạo cũng gật đầu vài lần. Hà Thúc bên kia làm được khác nhiều thứ từ hỗ trợ quân đội đến những việc Thiếu Kiệt muốn làm cần đến các thiết bị khó khăn thì đều được cung cấp.

Tổng Thanh Quân quyền hành không kém nếu như vẫn không làm được điều này đúng là để Thiếu Kiệt điều người ở Tam Giác Vàng nơi đó hẳn có thể mượn máy bay của Hà Thúc mà đáp xuống Thẩm Quyển như lần tặng công vào Tam Giác Vàng vẫn là tốt hơn.

- Vậy sao mà không để mọi người xuất phát từ đó luôn cho rồi. Còn đem qua đây. Đánh xong ở Thành Đô thì điều họ về.

Trương Hạo suy nghĩ đơn giản rằng nếu ở chỗ nào có thể tự do làm việc như Tam giác vàng thì Thiếu Kiệt sao lại phải làm khó chính mình điều động nhóm người Vô Ảnh đến đây lại phải chường mặt ra đi mượn máy bay của Tổng Thanh Quân một việc mà hẳn không nắm chắc. Trong khi đó trước giờ chỉ những việc có thể làm Thiếu Kiệt mới tiếng hành bố cục các thứ.

- Nếu dễ như thế thì tao đã làm rồi! Mà nghĩ một chiếc máy bay không rõ lai lịch không có lịch trình bay cần thiết có thể tiến nhập hơn một ngàn cây số của quốc gia này sao. Không bị pháo binh bằng cũng bị không quân truy đuổi. Như vậy nhóm mọi người ở đây theo tối kiến của mà chưa gặp Huyết Long nữa là tao có thêm nhiệm vụ là viết thư an ủi đó.

Nhóm người Vô Ảnh xem như những lời Thiếu Kiệt chỉ là vui đùa ở đây cũng không ai theo dạng mê tín vì họ là quân nhân. Một thành viên Vô Ảnh nói lớn với Thiếu Kiệt.

- Trương Hạo hẳn có biết gì về đi lính đánh trận đâu mà thiếu chủ mắng hẳn. Chỉ tổ tổn hơi thôi. Khi nhiệm vụ diễn ra xem mọi người đóng phim hành động được rồi. Đừng ghen làm lính giống bọn tôi là được rồi.

Mọi người lúc này đều cười chỉ riêng có hai người Mã Hóa Đăng với Trương Hạo là không cười được. Thiếu Kiệt để Trương Hạo đỡ bị quê trước người ngoài cũng xoa dịu.

- Máy chuyện này mà không cần quan tâm đâu. Tao đã suy nghĩ rồi đừng chơi cái trò tự bêu xấu mình như thế tao tránh không được.

- Ừ! Biết vậy không hỏi cho xong đúng là đôi tao cũng không hiểu sao mình phát ngôn mấy câu ngu dốt thân.

Trương Hạo tự mình thừa nhận. Một việc đơn giản như thế hẳn có thể suy nghĩ ra được nhưng lại phát ngôn đi hỏi Thiếu Kiệt trước mặt đông người lại còn la lớn như một người không hiểu gì tự mình cho mình trở thành trò cười cho mọi người nên hẳn chỉ đành chấp nhận tràng cảnh này mà thôi.

- Đám người máy người nghe xong rồi quên đi! Xem như tôi chưa nói gì xong việc ở đây về tôi đãi mọi người đi ăn.

Hướng đám người Vô Ảnh đang ngồi dưới đất đang thông thả đợi chờ hiệu lệnh xuất kích. Doanh Doanh bây giờ trở lại với ba cái ghế dựa đi cùng cô ra khỏi thang máy. Nhanh chóng đẩy tới gần chỗ Thiếu Kiệt với Trương Hạo. Cái còn lại cô đặt cạnh Mã Hóa Đăng rồi đứng im ở một bên.

Thiếu Kiệt kéo một cái ghế được Doanh Doanh đem đến. Hắn ngồi xuống dựa vào cái ghế dựa của mình. Một cái đẩy về phía Trương Hạo sau đó ngồi xuống Nhìn Mã Hóa Đăng cười nói.

- Ông thấy những thứ này thế nào. Nó có cho ông ý tưởng gì không?

Mã Hóa Đăng ngồi xuống nhưng mắt không rời khỏi cái màn hình mà Thiếu Kiệt đang hỏi mình có ý tưởng gì từ nó hay không. Mã Hóa Đăng lúc

này suy nghĩ rất nhiều việc giám sát camera thì vẫn thường có ở công ty bản thân hẳn ít khi coi cái này nhưng không phải là không biết.

- Ý tưởng về những thứ ở đây. Để tôi suy nghĩ cái đã. Nó cũng giống như camera an ninh của bảo vệ công ty thường kiểm soát mà phải không? Tôi thấy không khác gì mấy với những camera ghi hình lại của công ty.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 987: Thứ Hạng Thành Viên.

Thiếu Kiệt gật đầu thừa nhận. Đối với camera an ninh ghi hình lại của hệ thống tòa đúng thật trên nguyên lý camera trực tiếp của Thiếu Kiệt cũng không sai biệt lắm.

Nhưng vì Mã Hóa Đăng hẳn là người lãnh đạo làm ra ý tưởng để biến nó thành tiền nhưng hẳn lại quên mất một điều chính những cái nhỏ nhất dễ nhất lại có thể làm ra thứ đem lại nguồn lợi lớn chứ không phải những thứ mới mẻ lại ít người sử dụng.

- Những thứ này nếu ứng dụng tôi thấy cũng không ứng dụng được nhiều hầu hết nó cũng chỉ để cho người dùng quan sát an ninh cho gia đình là ứng dụng phổ thông mà thôi không hoàn toàn áp dụng được quá nhiều. Vậy cậu định làm gì với những thứ này.

Mã Hóa Đăng chỉ nhìn ở phương diện hiện tại đang có mà đưa ra đánh giá chung của mình đối với những ứng dụng theo dạng giám sát hình ảnh. Hẳn thấy những thứ này chỉ áp dụng được với hình thức gia đình có điều kiện. Họ cần sự an toàn cho gia đình mình với sự bảo vệ tài sản thiết yếu.

Thiếu Kiệt nhú mày một chút. Mã Hóa Đăng nhìn được ở một phương diện của toàn bộ quá trình làm hẳn không khỏi khó hiểu. Đúng ra Mã Hóa Đăng phải nhìn nhận được nhiều hơn với những gì đã diễn ra ở đây mới đúng.

Khả năng truyền tải hình ảnh trên một phương diện làm cho người xem thấy được những gì mà đối tượng khác đang làm là một thị trường lớn và thu hút đầy tiềm năng về việc buôn bán trao đổi trực tuyến nó được gọi bằng một cái tên dễ nghe hơn là live stream.

Nhưng cả bản thân Thiếu Kiệt có suy nghĩ được như thế nhưng Mã Hóa Đăng thì lại khác hẳn không thể nghĩ xa với một mức độ hiểu biết hiện tại của chính mình. Cảm giác như hẳn vừa có một câu trả lời làm cho Thiếu Kiệt không hài lòng khiến hẳn phải suy nghĩ không biết mình bỏ sót điều gì.

- Hầu hết những gia đình có thể trang bị camera quan sát và ghi lại hình ảnh để bảo vệ tài sản gia đình mình đều là những người có thu nhập thật sự rất cao mới làm điều này chúng ta chỉ chọn lựa đối tượng đó cho dù có hỗ trợ tốt các thứ phần mềm phần cứng để tạo ra tiện ích cần thiết dựa vào camera quan sát không thôi là chưa đủ.

Doanh Doanh cũng đưa ra ý kiến của mình. Nói về công nghệ để cải tiến một ít về phương diện phần mềm của việc thu hình lại những hình ảnh cần thiết cho một gia đình cô thấy có thể thực hiện được. Nhưng giá thành quá cao và người sử dụng mục đích cũng không rõ ràng và quá lớn. Nên việc để kiêm nhiệm thêm một dự án không thu lại được nhiều lợi ích chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ không làm.

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình nhận ra hẳn quên mất rằng sự thay đổi về giá thành của những chiếc camera này theo thời gian là điều phải có. Ở ký ức của hẳn trang bị cho gia đình một cái camera quan sát khá là rẻ và hệ thống nó cũng không quá đắt chỉ tầm vài trăm đến một hoặc hai triệu.

Còn ở hiện tại nó được tính hàng chục triệu và chỉ có những công ty lớn cần mức độ an ninh cao mới trang bị những thứ như thế này. Đối với việc sử dụng một camera có đủ độ phân giải và bắt chuyển động cao Thiếu Kiệt cũng phải bỏ ra một số tiền khá lớn để trang bị vào kính của những thành viên Vô Ảnh. Nhưng đó lại là việc của Ngọc Nhi dựa trên kinh phí thu được mà ký lệnh chi.

Hẳn cũng không xem rằng giá trị của nó là bao nhiêu tiền giờ nghe được Doanh Doanh và cả Mã Hóa Đăng nói về vấn đề giá thành hẳn mới hiểu dự

định của mình phải xếp xó thêm một thời gian nữa.

Vì những người muốn đi vào con đường phát sóng trực tiếp này bản thân phải có được một nguồn kinh phí nhất định để mở ra một cái ghi hình tương đối ổn. Nếu muốn thay thế bằng các thiết bị gọn nhẹ là không thể nào. Mà cần sử dụng đến máy ảnh để làm việc này.

Giá thành máy ảnh kỹ thuật số vào những năm đầu của thế kỷ hai mươi mốt này khá là một món hàng xa xỉ dành cho những người có thú vui chụp ảnh.

- Việc này không bàn tới nữa vì muốn phát triển được cần có một bước tiến dài về ngành công nghệ. Khi các thiết bị quân sự lỗi thời được đào thải khỏi lĩnh vực nó yêu cầu mới có thể đáp ứng cho người bình thường sử dụng.

Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh hai người cùng nhìn nhau. Nếu như một vấn đề nào đó có thể cho mọi người sử dụng thì khả năng nó có thể mang lại khá nhiều giá trị để khai thác.

- Cậu định làm gì với vấn đề truyền dữ liệu này? Không phải nó chỉ với mục đích camera an ninh thôi sao?

Trước điều mình thắc mắc nhất là thứ đó có thể tạo ra được tiền bạc. Một người như Mã Hóa Đăng ngay lập tức lên tiếng hỏi. Mà Thiếu Kiệt thì chỉ mỉm cười xua tay đi. Hắn biết nếu như vấn đề này nói cho Mã Hóa Đăng chưa biết chừng nó lại trở thành con bài để Mã Hóa Đăng lập tức xác hết đồ đạc ra đi để mở con đường khai sáng cho sự nghiệp mới của mình.

- Cũng không có gì. Chỉ là ý nghĩ vu vơ thôi. Nếu áp dụng bây giờ chưa chắc là trở thành hiện thực. Như vậy đi ông không cần thiết phải suy nghĩ về nó đâu.

Thiếu Kiệt không định nói nên lựa một cái có hết sức khó hiểu để cho Mã Hóa Đăng trầm mặt. Hẳn hiểu Thiếu Kiệt không muốn nói vì một lý do nào đó. Nhưng dù không biết đó là gì nhưng Mã Hóa Đăng vẫn nhìn về phía màn hình camera một lúc rồi mới thở dài.

Nhìn thấy hẳn như thế Thiếu Kiệt lập tức muốn cho Mã Hóa Đăng đi làm việc gì đó khiến cho hẳn quên đi cái việc vừa rồi mình đã nói.

- Việc tôi nói cấu hình lại toàn bộ các tính năng và gộp toàn bộ thông tin dữ liệu lại dưới một tài khoản liên kết sử dụng hệ thống đồng tiền thương mại chung như thế nào rồi.

Bị hỏi tới tiến độ công việc mà Thiếu Kiệt đã giao cho mình. Mã Hóa Đăng ngay lập tức trở lại dáng vẻ bình thường lên tiếng đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Hiện tại các bộ phận đang triển khai tinh lọc những thông tin người dùng của tất cả các trò chơi và ứng dụng trực tuyến đang phát hành. Dựa theo những điểm chung đo tạo nên một dữ liệu gốc gần nhất với người dùng. Khi mọi thứ này được đồng bộ. Khi đó việc hợp nhất tài khoản sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Thiếu Kiệt im lặng. Việc trích xuất dữ liệu lớn từ nhiều cơ sở dữ liệu để tạo ra một mức hình thức chung không phải là dễ. Và những tính năng mà hẳn đề cập cũng không phải đơn giản cứ muốn làm là làm. Một dữ liệu trò chơi có thể sẽ không phải là nhỏ muốn trích xuất tài khoản trong đó dù chỉ là một cột dữ liệu duy nhất nhưng nó chiếm dụng mấy mươi triệu dòng lệnh thì phải khá là lâu. Nhất là tencent không phải chỉ có một dòng dữ liệu gồm mấy chục triệu thành phần như thế.

- Việc đó cần tiến hành càng nhanh càng tốt. Sử dụng những tài khoản nào chung thì gộp lại hoặc loại bỏ nếu tài khoản đó có thời gian không sử

dụng đã lậu. Đưa ra một thông báo về việc này để tránh tình trạng có phát sinh từ người dùng. Cứ nói thật với họ sẽ có một đợt cập nhật cực kỳ lớn và nhiều tính năng nổi trội họ nhất định đợi được.

Dựa theo những gì hắn đã từng trải qua đối với một nhà phát hành trò chơi khi đưa ra thông báo như thế này sẽ thu hút không ít người dùng. Họ tò mò không biết đợt cập nhật này sẽ như thế nào. Họ càng bàn tán về nó trên các diễn đàn hoặc những cuộc hội thoại càng làm cho sự chú ý về một việc lan tỏa nhanh hơn.

- Nhưng đợt này chúng ta chỉ chỉnh sửa và thay đổi quyền lợi với lại công thông tin thương mại. Sợ rằng đưa ra thông báo như thế người dùng sau khi có phiên bản cập nhật liền bất mãn khi đó có phần không ổn lắm.

Doanh Doanh thấy đưa ra ý kiến về một thông báo cập nhật nhiều tính năng mới hơn có phần không tốt. Vì họ cũng không phải cập nhật trò chơi cần thiết. Mà chỉ thay đổi hệ thống gộp tài khoản sử dụng của người dùng quy về một mối. Hầu hết để cho người dùng không phải lựa chọn từng trò chơi ở trên công thông tin mà thông qua một hiệu ứng liệt kê danh sách trong tài khoản từng người để thu hút người sử dụng.

- Không cần phải lo. Chúng ta cũng đã có cập nhật rồi không đúng sao. Tính năng mới hệ thống phân cấp mới lại có thêm nhiều quyền lợi khiến người dùng có thêm nhiều lựa chọn như vậy đã là nâng cấp rồi. Còn việc muốn có quyền lợi trong trò chơi rất đơn giản không phải chỉ cần giải quyết việc này là xong sao?

Thiếu Kiệt hoàn toàn không cho đây là những rắc rối bởi vì nó có thể làm được thành một hình thức nâng cấp mà những người dùng chấp nhận được dựa theo quyền lợi họ được thụ hưởng. Hắn đem chính sách của những nhà phát hành trò chơi sau này đưa ra một liệt kê thiết yếu về sự thay đổi đó.

- Trước giờ người dùng nạp tiền để có được định mức cần thiết trong trò chơi đó là thứ họ có được. Chúng ta sau khi nâng bản cập nhật thì thêm vào những hạn mức nạp tiền vào tài khoản ở bất kỳ trò chơi nào. Quỹ này tích lũy cộng dồn vào và sẽ phân ra giai cấp cần thiết. Những người cấp cao sẽ được hưởng đãi ngộ cao hơn nhưng có đường dây hỗ trợ riêng. Hoạt động quà tặng sinh nhật bằng hiện vật và có code mỗi tháng, mỗi tuần nhiều hơn là cho họ test thử trò chơi mới từ id đang sử dụng. Như vậy không phải là có cập nhật sao.

Doanh Doanh với Mã Hóa Đẳng nhìn nhau. Ý kiến của Thiếu Kiệt đưa ra nhìn rất chung chung những thứ này không khó khăn gì. Đơn gian trước giờ chính sách vẫn có chỉ là một số thành viên có hạn mức nạp tiền lớn mới có được ưu đãi này mà thôi.

Việc này hầu hết là không công khai. Giờ đem nó cho mọi người biết cũng không phải thay đổi gì nhiều, Hơn nữa lợi ích từ việc tặng code hoặc để người chơi test thử sản phẩm mới đây là cách câu kéo khách hàng theo phương diện truyền miệng hoặc tham gia dự theo sự tò mò của người chơi với người chơi.

- Việc này có thể làm được không khó khăn gì chỉ thêm một bản hạng mức giá trị nạp tiền khi đến định mức đó sẽ được thăng cấp dựa trên thứ hạng hoàn toàn có thể được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 988: Họ Có Tôi Cũng Có

Vì là người nắm rõ nhất các cơ cấu thiết yếu Doanh Doanh nhận định việc làm này cũng không quá khó khăn dựa trên cơ sở đang có.

Chế độ cập nhật của Thiệu Kiệt cũng không thay đổi gì nhiều so với những hoạt động đang làm.

- Nếu đã đơn giản thì cứ như thế tiến hành bất cứ cơ cấu nào cũng cần phải thay đổi. Phải thay đổi để tốt hơn những thay đổi kéo lùi lại sự phát triển thì cần phải khắc phục. Hiện tại xem như người mới cần sự thay đổi phân đối ngoại với báo chí cứ đưa ra lý do như thế.

Việc chú trọng đến công thông tin truyền thông không phải Thiệu Kiệt muốn lo là vì đây thường là điểm yếu của tất cả các công ty lớn. Khi một công ty chưa có tên tuổi họ sẽ không chú trọng nhưng đã có chỗ đứng rồi tất cả giới báo chí dù lớn hay nhỏ đều để tâm đến.

Bất cứ điều gì nhỏ nhất khi đụng chuyện đều sẽ bị cánh báo chí làm cho nó phát sinh chuyện bé xé ra to. Và cũng có thể từ chuyện tờ hoá nhỏ tùy theo hình thức chuẩn bị đối với việc tiếp nhận truyền thông thế nào.

Đám người này cũng có thể lợi dụng để nhắm vào mục đích mà mình muốn cũng có thể làm cho chính một công ty từ thông tin truyền thông mà xuống dốc không phanh.

- Vấn đề đối ngoại bộ phận tiếp nhận thông tin sẽ cố gắng điều chỉnh lại quá sự việc vừa rồi mới thấy được họ khá bị động.

Doanh Doanh nêu ra ý kiến của cô khi mà Tencent phải đối mặt dư luận khá lớn bộ phận này lại không làm việc hiệu quả như cô mong muốn để Mã Hoá Đằng trực tiếp xử lý đã nói rõ họ không không chế được.

- Không hẳn họ có làm cũng không được vì Tencent hiện tại chưa nắm được một cổng thông tin nào. Phải có cổng truyền thông riêng như thế mới đảm bảo nguồn tin tức đưa ra mình không chế được một phần. Dem quyền lợi của công ty chào mời cộng tác khi họ đã làm cho mình họ sẽ phải nghĩ đến việc có nên đập đổ chén cơm của chính mình hay không. Khi đó mọi thứ thông tin bất lợi của phía công ty sẽ được hạn chế ở mức cực kỳ thấp.

Dựa theo những gì mà một công ty đã làm Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến với Mã Hoá Đăng và Doanh Doanh, bố cục của hẳn thành công vì dư luận nhìn chằm chằm vào một bài báo tin tức. Nhưng nếu để những phóng viên báo chí này có được một chân hoặc nhận tiền cộng tác viên nhuận bút thường xuyên của chính công ty như Tencent họ sẽ không dại mà làm lớn chuyện.

Ai cũng không có lợi trong tình huống mất đi một nguồn thu thì họ phải dừng tay lại không để phát sinh vấn đề không cần thiết.

- Doanh Doanh cô cho người triển khai gấp vấn đề này trong ngày mai phải có báo cáo cụ thể cho tôi. Về đám phóng viên tôi nghĩ họ sẽ không chỉ muốn nhận tiền với duy nhất một bài báo. Bút danh viết báo thì đám người đó sẽ không thiếu đâu.

Mã Hoá Đăng trước giờ tiếp xúc nhiều với cánh phóng viên nhưng hẳn lại không nghĩ đến chiều hướng không chế tin tức này vì đây là việc xã hội nó không đem lại lợi nhuận quá nhiều mà còn phải bỏ ra khá nhiều chi phí để duy trì hình thức cho người đọc miễn phí.

Nếu như có mặt google tại quốc gia này Mã Hoá Đăng sẽ dấn thân vào con đường tin tức này sớm hơn. Hẳn sẽ được lợi từ người đọc và nhìn thấy quảng cáo từ ông lớn của Mỹ.

Nhưng đây lại là một hình thức khác tại một quốc gia mà chế độ kiểm duyệt gắt gao google còn đang phải chật vật tìm đường đi vào thì khả năng

kiếm được tiền từ nó là bất khả thi.

- Trước mắt cứ phát triển nó đến mức nhất định khi người dân đã quen với việc đọc tin tức từ một nguồn cố định lúc đó chúng ta sẽ chào mời các nhà quảng cáo tạo ra hệ thống quảng bá không khác gì của google về lượt xem và hiển thị trên hệ thống trang tin tức số tiền đó không nhỏ đâu.

Những năm đầu hình thức treo quảng cáo trên các trang web hầu hết đó hai bên thương lượng lẫn nhau và không có công ty trung gian làm việc này.

Chính sách của google về việc quảng cáo chèn hình ảnh hoặc biểu ngữ đều nằm ở một số nước lớn mà chưa thể thâm nhập châu á. Chế độ kiểm duyệt dù không khó khăn nhưng khá phức tạp đối với người muốn làm việc này.

Thấy được một thị trường mở Mã Hoá Đăng cũng gật đầu hẳn ngược nhìn Thiệu Kiệt một chút và tự hỏi chính bản thân mình nếu ở độ tuổi của Thiệu Kiệt hẳn đã suy nghĩ được điều này thì Tencent đến giờ lớn mạnh tới đâu.

Nhưng đó chỉ là câu hỏi của chính hắn vì thời đại thay đổi lịch sử cũng không thay đổi thì ở độ tuổi của Thiệu Kiệt hẳn làm gì có internet toàn cầu mà thi thố tài năng làm ra ý tưởng.

- Tôi phục cậu rồi đấy một vấn đề mà nhìn được ra hình thức kiếm tiền mới mà không phải đi theo lối mòn thật sự không biết cậu có bao nhiêu suy nghĩ kiếm ra tiền.

Mã Hoá Đăng buộc phải cảm thán trước những gì mà hắn hiểu được, ở một góc độ tầm nhìn chiến lược một kế hoạch phát triển xoay chiều không ít lần nhưng để nó tách ra thành những chiều có lợi lại khá hiếm hoi.

Mà Thiệu Kiệt đưa ra một kế hoạch vừa có lợi cho chính công ty vừa đem lại lợi nhuận ở các lĩnh vực liên quan khác.

- Mấu chốt ở việc sự phát triển là có nhưng muốn đem lại điều này chúng ta phải có thuật toán kiểm duyệt của google việc này không đơn giản cứ nói là được nó liên quan đến nhiều thứ phân tích người dùng và tra xét thói quen hành vi tìm kiếm dựa trên một công nghệ phức tạp mà phải mất nhiều năm google mới làm được. Chúng ta có thể sao?

Mã Hoá Đăng bị lời nói của Doanh Doanh làm cho trầm mặc việc google làm như thế nào không phải họ không biết trên cơ cấu nguyên lý thì đều là một cách thực hiện, nhưng hệ số thuật toán không phải nói là làm bừa được.

- Cô quên là chúng ta có baidu sao? Họ đã có thể trở thành dịch vụ tìm kiếm vì sự phát triển từ thứ mà họ lấy được tôi cũng có thứ đó nhưng cần phải nâng cấp đôi chút. Nhưng nếu chúng ta âm thầm mua cổ phần của baidu đủ để họ hợp tác với Tencent dựa trên một góc độ nào đó cũng không phải không được.

Thiệu Kiệt lên tiếng nhắc nhở Doanh Doanh ở quốc gia này họ vẫn có một dịch vụ tìm kiếm riêng cho mình hầu hết thuật toán phát triển dựa trên một cơ sở lẫn nhau.

Nhân viên của một hãng công nghệ đem thành quả của công ty mình với giá rẻ mặc vẫn thường được thấy khá phổ biến.

Thậm chí ở những quốc gia có bộ luật sở hữu trí tuệ chặt chẽ cũng không tránh khỏi việc một dữ liệu của công ty bị nhân viên bán ra bên ngoài hướng chỉ là ở một đất nước xem sao chép và làm lại với hình thức khác sẽ là không có gì to tát.

- Hiện tại có thể chưa được nhưng đến một lúc nào đó chúng ta sẽ làm được việc này dự án này tôi sẽ theo dõi về phần công ty baidu tôi sẽ cho người thu mua cổ phần lại.

Mã Hoá Đằng muốn có sự phát triển từ lĩnh vực mới bắt buộc phải có sự hỗ trợ từ dịch vụ tìm kiếm của baidu. Dựa theo những gì biến động của các công ty công nghệ phần mềm bị ảnh hưởng trong sự kiện Tencent, baidu cũng sẽ không tránh khỏi. Hẳn thấy nếu ra tay thu mua sẽ là dịp thuận lợi hơn trước đây khá nhiều.

- Không cần ông lo điều này đã có người đi làm rồi. Việc của ông như thế nào cứ làm thế đó đừng chú tâm đến việc khác.

Doanh Doanh nhớ lại mới Tencent vấp ngã như thế nào liền im lặng đối phương là một thiếu niên đã không chắc chắn nắm được đối phương sẽ không đánh ra còn bài quyết định.

Cô bây giờ nhìn Mã Hoá Đằng lắc đầu như muốn nhắc nhở hẳn đừng chạm đến điểm mấu chốt. Thiếu niên trước mặt hai người có hợp lại cũng không có được tầm nhìn và thế lực chống lưng ở đằng sau như cậu ta. Họ có làm gì cũng là vô ích.

Cả căn phòng bây giờ đều im lặng Thiếu Kiệt ngồi trên cái ghế xoay tới xoay lui như đang đợi chờ điều gì đó.

Mã Hoá Đằng định lên tiếng rời khỏi đây để tiến hành công việc cần thiết của mình thì một âm thanh phá vỡ sự im lặng và làm cho Mã Hoá Đằng không cất lời được.

Chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn vừa rung vừa đổ chuông bằng một bản nhạc tiếng mộc cầm.

Thiếu Kiệt mỉm cười hấn đợi này giờ cũng đợi được Tổng Thanh Quân gọi điện đến. Vốn hấn có thể gọi hồi thúc nhưng hấn lại không làm vậy. Để cho Tổng Thanh Quân tự gọi mới báo hiệu được mọi thứ đã sẵn sàng.

Cầm cái điện thoại của mình lên Thiếu Kiệt mới nhận cuộc gọi lên giọng nói.

- Tưởng làm khó quá với ông rồi trốn mất luôn chứ. Không ngờ còn gọi điện lại được cũng hay đấy.

Bị Thiếu Kiệt xem như mình không làm được chuyện gì Tổng Thanh Quân khá nuốt không trôi cục tức trong lòng mình liền mắng.

- Thằng nhóc đừng khinh người quá đáng như thế chứ dù sao ông già này không làm được chuyện gì nhưng vẫn có một chút tiếng nói đâu phải là kẻ vô dụng. Mấy thứ thằng nhóc chú mày cần đã xong rồi đấy giờ chỉ còn việc muốn làm gì thì ông già này giao lại thôi.

Dù mắng Thiếu Kiệt chỉ một vài lời cho đỡ tức nhưng Tổng Thanh Quân đã giải quyết và làm mọi thứ có thể để có thể cấp cho Thiếu Kiệt thứ mà hấn cần.

Không ngoài dự liệu của mình Thiếu Kiệt khá hài lòng hấn hướng Tổng Thanh Quân bên kia điện thoại đáp lại bằng giọng nói nhỏ nhẹ hơn.

- Không ngờ ông vậy mà mượn cả được máy bay. Nhưng mà có điều này nên thông báo trước. Nhóm người sắp đi bằng máy bay sẽ chạy thẳng vào bên trong sân bay không qua khâu an ninh nhé ai cũng mang trên mình vũ khí được trang bị hết rồi. Đi vào khu vực sân bay sợ rằng sân bay sẽ loạn mất.

Thiếu Kiệt chỉ muốn để cho Tổng Thanh Quân cho mở đường để nhóm người Vô Ảnh không phải gặp khó khăn và buộc phải xuất hiện trước

những người khác khi thông qua cửa khẩu an ninh.

- Biết ngay là thằng nhóc cháu sẽ đưa ra cái yêu cầu này. Yên tâm chỉ cần chiếc xe đó dán lên đoàn khảo sát an ninh quốc gia là được thông qua bộ phận bảo vệ và an ninh sân bay để chạy thẳng vào đường băng. Nhớ việc này được sử dụng duy nhất một ngày hôm nay. Vì đây là lệnh được đưa xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 989: Mười Phút Sau Xuất Phát

Giọng của Tổng Thanh Quân như khá vui vẻ vì hắn đã đoán được một phần nào ý nghĩ của Thiếu Kiệt sau vài lần bị thằng nhóc mình xem như cháu này lừa gạt hết lần này đến lần khác ông ta đã rút ra cho mình được một chút kinh nghiệm cần có.

Thiếu Kiệt thấy Tổng Thanh Quân với giọng nói đầy tự hào xen lẫn việc thích thú khi bắt thóp được hắn ở một khía cạnh hắn cũng không nỡ dội một gáo nước lạnh vào cảm giác của Tổng Thanh Quân.

- Xem như lần này ông làm khá tốt. Được rồi không kéo dài thời gian nữa. Tôi cần phải làm việc của mình. Khi nào việc này xong thì tôi sẽ trở về Bắc Kinh. Phía bên kia Thành Đô hi vọng ông cũng sắp xếp tốt như thế khi nhóm người của tôi đáp xuống đường băng.

- Được rồi mọi thứ sẽ được an bài phía bên kia. Tình hình như thế nào nhớ nhanh chóng cập nhật ở bên đó nếu cần sẽ có đội hỗ trợ. Chỉ cần thằng nhóc chú mày có muốn hay không thôi.

Tổng Thanh Quân để một lời ngỏ cho Thiếu Kiệt dù sao ông cũng không hiểu được Huyết Long lần này có bao nhiêu người. Để Thiếu Kiệt đưa người của mình đi đối phó một tổ chức thần bí và có chiến lực mạnh như Huyết Long Tổng Thanh Quân cũng có suy nghĩ cho chính mình.

- Khi nào cần thiết thì sẽ gọi như vậy đi.

Thiếu Kiệt lúc này không có thời gian đợi chờ nữa mà kết thúc cuộc gọi ngay. Hắn nhìn về phía Doanh Doanh ra lệnh

- Lập tức cho người làm một bản word in ra với nội dung khảo sát an ninh quốc gia cho tôi trong vòng năm phút nữa nó phải có mặt trên xe

khách để thành viên của tôi rời đi. Còn Trương Hạo với Mã Hóa Đăng ở lại tôi có chút việc cần bàn với hai người.

Nhìn về Doanh Doanh phân phó cô đi làm việc hẳn cũng không quên ở nơi này có hai người đang thật sự rảnh rỗi không làm gì.

Nhóm người Vô Ảnh bây giờ cũng khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt chưa ra lệnh cho họ xuất phát bởi vì mọi thứ dường như đã đầu vào đầy rồi. Thiếu Kiệt lại không cho nhóm người họ khởi hành trong khi đó thời gian trôi qua hiện tại càng quý giá.

Blake mới bước lên bên cạnh Thiếu Kiệt hỏi.

- Thiếu Kiệt để mọi người xuất phát luôn chứ. Mọi người đang chờ hiệu lệnh của em đây.

- Giờ chưa phải là lúc. Hiện tại nhóm người của mình vừa đến đây đám phóng viên bên ngoài luôn túc trực phải một chút nữa chằm mười lăm phút hay nữa giờ không ảnh hưởng đâu. Huyết Long họ cũng phải ở lại cố định địa phương đó ít nhất bảy mươi hai giờ mới rời khỏi. Nên chúng ta có thời gian. Chỉ không muốn mọi người quá mệt vì phải đi xe nên em mới mượn máy bay thôi.

Để Blake và những người Vô Ảnh không phải lo lắng sốt ruột trong chuyện hành động. Thiếu Kiệt nói rõ ràng hẳn có lý do phải làm vậy. Vì thời gian không khớp. Nhóm người Vô Ảnh với hẳn vừa tới Tencent cũng chỉ tầm nữa giờ. Nếu để xe khách của họ rời đi đám phóng viên bên ngoài với trí tưởng tượng của mình sẽ suy diễn ra nhiều tình huống không thích hợp.

Hồi thúc Doanh Doanh chỉ để cô không phải đứng một chỗ đợi. Hẳn muốn để cô trở thành chân chạy việc xem như trừng phạt việc cô đã thuê

người ám sát mình. Hình phạt này có chút nhẹ nhưng đối với Doanh Doanh nếu cứ đối mặt với sự im lặng đợi chờ từ Thiếu Kiệt cô sẽ cảm thấy có áp lực lớn vì phải suy đoán xem Thiếu Kiệt hẳn đang muốn làm gì.

Hiểu được Thiếu Kiệt chỉ muốn để những thành viên chấp hành nhiệm vụ lần này không phải tốn quá nhiều thể lực cho chuyến đi dài Blake bây giờ cũng gật đầu như hiểu ý của Thiếu Kiệt muốn chuẩn bị cho họ thể lực tốt nhất trước khi lâm trận.

Nhìn Mã Hóa Đằng với Trương Hạo đang lấy ghế gần đó ngồi xuống bên cạnh mình Thiếu Kiệt mới nói với hai người.

- Trước mắt tôi sẽ không hiện diện. Trương Hạo sẽ thay tôi đi dạo một vòng công ty. Cứ làm như thằng này là chủ tịch mới đi thị sát và tìm hiểu tình hình của công ty. Sau đó mở một cuộc họp các thành viên của các phòng trong công ty. Những gì vừa rồi tao nói mà hiểu chứ. Không cần phải thị uy gì hết cứ để họ gặp mặt xem như mà đưa ra cải tổ mới cho chính sách công ty.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nhìn Trương Hạo. Hắn sợ rằng dù đứng ở cương vị chủ tịch nhưng nếu đám người giám đốc các phòng ban không thấy được tiếp xúc của Trương Hạo mà chỉ mệnh lệnh từ Mã Hóa Đằng lại cho rằng Mã Hóa Đằng tiếp tục độc đoán.

Bởi trước đó những chủ tịch hay hội đồng cổ đông dường như không nhúng tay vào việc Tencent khiến cho mệnh lệnh của Mã Hóa Đằng dù muốn có ý kiến họ cũng không dám đưa ra.

Vì sự độc đoán muốn làm mọi thứ theo ý mình của Mã Hóa Đằng khiến cho Tencent nhiều người có ý kiến tốt cũng không được tiếp nhận.

- Được chuyện này không thành vấn đề. Máy cái này tao hiểu được nguyên lý làm việc cũng một chút. Nếu nói ý kiến thì cần thiết đám người kia có ý kiến gì không mới được. Tao sợ là tao trả lời không lại họ thôi. Với lại tao không hiểu hết họ nói gì. Mà không đi cùng tao như vịt nghe sấm đấy.

Trương Hạo dù tiếp xúc nhiều vấn đề code web hay các mã nguồn nhưng chỉ như một người cưỡi ngựa xem hoa cũng không qua hiểu rõ về nó. Để nói đại khái hẳn sẽ làm được nhưng để chuyên sâu đi nói trước mặt những người chuyên môn hẳn chỉ sợ mình làm sai nói không đúng lại khiến cho việc Thiếu Kiệt giao không hoàn thành.

- Mà yên tâm! Mã Hóa Đăng biết phải làm gì. Đứng ở khía cạnh là chủ tịch mới mà cứ đưa ra quyền lợi còn Mã Hóa Đăng ông ta sẽ là cây gậy cần thiết., Cứ để cho những người đó sống dưới sự thực thi mạnh mẽ của Mã hóa Đăng còn mà thì chỉ đi xoa dịu đưa ra lợi ích cần thiết. Tăng lương hoặc thưởng tùy theo công việc sau đó để Doanh Doanh cô ta thao tác. Còn tao sẽ vẫn đi theo với cương vị là thông dịch viên. Chuyện này không vấn đề gì chứ.

Vừa nói Trương Hạo nhưng hẳn cũng nhìn qua Mã Hóa Đăng chiến thuật vừa đánh vừa xoa như cây gậy và củ cà rốt người cầm gậy đôn đốc công việc là Mã Hóa Đăng hẳn đóng vai ác quỷ bên ngoài còn Trương Hạo trở thành người chủ tịch mới hiểu lòng nhân viên cho nhân viên quyền lợi mà họ được hưởng. Và lợi ích khi họ hoàn thành công việc. Hai thái cực khác nhau nhưng đều hướng tới một mục đích duy nhất là công việc đạt được hình thức tốt nhất.

- tôi làm được việc này Nhưng trước giờ thực thi chính sách cá lớn nuốt cá bé của công ty đã trở thành thói quen và sự cạnh tranh cần thiết trong công ty. Nếu như để cho Trương Hạo đưa ra thay đổi sợ rằng phải bỏ chính sách này không?

Mã Hóa Đăng hấn áp dụng một chính sách phát triển công ty không giống Thiệu Kiệt nên cũng lo lắng khi hấn và Trương Hạo làm ra một chế độ mới cho việc này ảnh hưởng dẫn đến khía cạnh nhân viên sẽ lơ là trong những dự án cần thiết.

- Vấn đề này không nhất thiết quan trọng vẫn áp dụng chính sách đó như cũ chi thêm vào quyền lợi nhiều hơn. Đối với tập thể tiến hành dự án được duyệt và đưa dự án đó đi vào hoạt động thì doanh thu tháng đầu tiên của dự án đó sẽ được quy về phòng họ để tiến hành phân bổ tiền thưởng cho từng cá nhân từng thành viên. Như thế bất cứ thành viên nào trong nhóm hoặc trong một bộ phận đều cố gắng làm việc mà họ cho rằng tốt nhất.

Mã Hóa Đăng nhìn Thiệu Kiệt. Sự thay đổi này có thể nói là hoàn toàn phù hợp với cá tính muốn có được nhiều tiền hơn của con người cũng đánh vào lòng tham của từng thành viên trong một đội nhóm làm việc. Họ sợ mất quyền lợi, sợ không được thưởng thì sẽ tăng năng suất công việc lên hiệu quả sẽ thấy được qua từng thành viên tự đốc thúc lẫn nhau để cho ra một dự án nhanh và sớm nhất.

Để làm việc này Thiệu Kiệt không tiếc bỏ ra doanh thu tháng đầu của dự án. Trong khi đó bất kể dự án tạo ra tiền bạc nào đối với công ty thì tháng đầu tiên lại là tháng thu về nhiều nhất về giá trị doanh thu.

Kiểm được một người chịu chi cho một khoản tiền lớn đối với nhân viên của mình để giữ chân người làm và nhân tài như Thiệu Kiệt lại là một điều tốt. tất cả người đi làm mục đích đều giống nhau kiếm được tiền và họ luôn muốn có được nhiều tiền hơn.

- Theo tôi thì chỉ cần tặng một tháng lương thôi là được vì nếu giá trị doanh thu quá cao sợ rằng gây mất cân bằng trong việc lương thưởng tỷ suất và còn phải báo cáo khai thuế đối với tiền thưởng phát sinh này. Cậu

không thiếu tiền là thật nhưng đám nhân viên có một cục tiền thật lớn thì sẽ đâm ra suy nghĩ không cần thiết.

Mã Hóa Đăng điều hành một công ty lâu hơn Thiếu Kiệt nhiều hẳn cũng có kinh nghiệm trong việc quản lý nhân sự của mình thế nào. Nên việc làm của Thiếu Kiệt hẳn thấy không thích hợp cho lắm. Dù biết thưởng nhiều đem lại hứng khởi cho thành viên một đội nhóm nhưng quá nhiều lại là một cách không cần thiết.

- Tao thấy thay vì như thế không bằng tặng một tháng lương và nhân viên phòng đó được cùng với gia đình đi du lịch vài ngày do công ty chi trả. Như thế vừa hạn chế được thưởng tiền quá nhiều cũng như vừa có được một mức dụ dỗ nhất đối với nhân viên bên dưới đây Thiếu Kiệt.

Trương Hạo hẳn tiếng được tiếng không chỉ nghe được thưởng danh thu của dự án lại trầm mặt im lặng suy nghĩ rất lâu. Dù Mã Hóa Đăng có nói gì thì hẳn cũng không hiểu hết nhưng nghe được vài câu mấu chốt lại thêm đầu óc tưởng tượng của mình liền đem ra một cái phương án mới cho Thiếu Kiệt không kém mấy với Mã Hóa Đăng.

- Lâu lâu mày cũng có được một ý kiến cho ra hồn đấy nhỉ. Được áp dụng cái hình thức thưởng của mày đi.

Đáp lại Trương Hạo một câu đồng ý. Thiếu Kiệt truyền đạt lại ý nghĩ này cho Mã Hóa Đăng. Thấy ý tưởng cũng không sai biệt với mình là mấy Mã Hóa Đăng cũng gật đầu,

Thiếu Kiệt bây giờ thấy Doanh Doanh trở lại sau khi đã hoàn thành công việc của mình liền nhìn Blake nói.

- Mười phút nữa cho mọi người xuất phát. Em tin mọi người sẽ đem tin tức tốt lành về. Mọi người sẽ có mặt đầy đủ ở đây ăn mừng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 990: Mồ Chôn Tập Thể

Không cần nói lời sáo rỗng chỉ với nhóm người Vô ảnh mà mình đã đặt niềm tin Thiếu Kiệt cũng không muốn thấy cái cảnh khích lệ nhiều rồi ra đi chẳng một người nào quay về. Hấn muốn những thành viên ở đây thấy đối với hấn việc sắp tới nhóm người đoàn đội này sẽ làm Thiếu Kiệt tin chắc họ sẽ làm được.

Bước đi về phía cánh cửa thang máy Thiếu Kiệt vẫn không nhìn lại một chút nào. Thấy vào đó hấn làm ra một hành động đưa cánh tay phải của mình vươn cao quá đầu bàn tay nắm chặt lại hướng phía trên trần nhà giữ nguyên như thế.

Hành động của Thiếu Kiệt làm cho toàn bộ thành viên Vô ảnh đứng ngay ngắn xếp đội ngũ chỉnh tề. Họ đều nhìn về hành động của Thiếu Kiệt như đã ngầm nói với nhau bằng một sợi dây liên kết vô hình.

Bóng lưng của Thiếu Kiệt chỉ để cho những thành viên Vô Ảnh lúc này một cảm giác rằng hãy dẹp tang hết mọi đối thủ trong lần xuất quân của họ đem thắng lợi trở về với thương vong ít nhất.

Khi cánh cửa của thang máy mở ra nhưng người nhóm Thiếu Kiệt bao gồm cả Trương Hạo, Doanh Doanh, Mã Hoá Đăng và Tú Trinh đều bước vào trong. Khi Thiếu Kiệt quay mặt lại nhìn ra bên ngoài cửa thang máy. Không ai nói ai từng thành viên của Vô Ảnh đều đáp trả một câu nói đồng lòng.

"Nhất định đem thắng lợi trở về"

Tú Trinh khoé môi cũng nhấp nháy như hô vang khẩu hiệu đó chúng với mọi người. Nhưng cô chỉ hô vang trong lòng mình dưới sự im lặng của cái

buồng thang máy đã đóng lại.

- Kể từ giờ trở đi Ông với Doanh Doanh cứ xem như tôi là người thông dịch viên của Trương Hạo những thứ cần thiết để hoạt động và làm việc của công ty cứ diễn ra như bình thường.

Thiếu Kiệt đứng trong buồng thang máy nói ra việc hắn sẽ không ra mặt mà ở một bên theo dõi tình huống hoạt động của công ty để không ai chú ý.

Vì nếu hắn muốn tencent đi theo ý mình hắn cần hiểu rõ khả năng làm việc của từng bộ phận ra sao, trải qua những quy trình như thế nào.

Dù Mã Hoá Đăng là người sẽ điều hành chính nhưng nếu không biết công ty mình rõ ràng Thiếu Kiệt cũng không thể cứ điều hành và đưa phương án dự đoán theo cái nhìn của mình như trước đây.

Nếu thông qua Hoách Khăng biết được phần nào của cũng cách hoạt động thôi vẫn là chưa đủ phải nhận biết rõ nó cần phải ra sao trong từng khâu hoạt động riêng biệt để cấu thành một cái tổ hợp vững chắc.

Cả hai người Mã Hoá Đăng với Doanh Doanh khá rõ điều Thiếu Kiệt muốn là gì. Hai người trong cả quá trình đi từ dưới lên trên của công ty không ngừng chỉ ra hình thức làm việc mà họ đang áp dụng. Từng bộ phận nhỏ trong đoàn thể được giới thiệu một cách chi tiết để không làm cho Thiếu Kiệt khó hiểu.

Nhìn từ bên ngoài họ như đang nói chuyện với Trương Hạo thông qua người thông dịch viên là Thiếu Kiệt vì mỗi câu nói truyền đạt của Mã Hoá Đăng hay Doanh Doanh. Thiếu Kiệt đều nói lại với Trương Hạo vì không chỉ hắn cần biết mà Trương Hạo cũng cần, hắn sẽ tiếp tục ở lại đây cho dù không có mặt Thiếu Kiệt. để có thể truyền đạt những phương án cần thiết khi Thiếu Kiệt có sự thay đổi nào đó.

Dạo quanh một vòng cơ cấu của Tencent tốn không ít thời gian để làm quen và hiểu được họ ráp nối với nhau thông qua những gì. Nhìn không gì khác biệt với mấy công ty doanh nghiệp khác nhưng phải mất gần ba giờ nhóm người của Thiếu Kiệt mới đi hết một vòng công ty.

Nhìn vào đồng hồ cũng không còn sớm Doanh Doanh bây giờ mới nói với Thiếu Kiệt.

- Hiện tại cũng không còn sớm chúng ta nên đi nhà ăn của công ty uống chút gì đó rồi dùng bữa luôn cho tiện.

Nhìn vào đồng hồ trên điện thoại hai hàng chân mày của Thiếu Kiệt nhíu lại một chút rồi đáp.

- Tôi nghĩ không cần đâu. Nếu tính toán thời gian phù hợp thì lúc này nhóm người kia cũng đến Thành Đô rồi. Mọi việc tiến hành bên đó cần tôi quan sát.

Mã Hoá Đăng nghe vậy cũng nổi lên chút tò mò. Thiếu Kiệt gọi đến một đám người được trang bị vũ khí hẳn hoi lại theo kiểu đánh trận. Xem qua phim ảnh cũng có thể đoán họ làm gì nhưng ở quốc gia như vậy Mã Hoá Đăng không nghĩ rằng sẽ có bạo lực đến mức độ đó.

Hắn muốn nhìn xem có phải đám người Vô Ảnh kia đến đánh trận thật không hay là sấm động mây giăng mưa lại nhỏ.

- Như vậy đi Doanh Doanh cô chuẩn bị một buổi ăn tối đơn thuần của tôi với cậu ấy và Trương Hạo đi. Dù sao hiện tại tôi cũng không làm gì ngoài phải ký tên tất cả hợp đồng và giấy đề xuất hoặc thành toán cho những bộ phận. Bỏ ra một ngày nữa chuyện với cậu cũng là cách hiểu rõ hơn việc cần làm sau này.

Mã Hoá Đăng đã muốn như thế Thiếu Kiệt cũng không nói gì. Việc hai người ngồi quan sát nhóm người Vô Ảnh bên kia cũng không có gì là bí mật. Hắn đang sử dụng sảnh tiệc của Tencent Mã Hoá Đăng không nói cũng có thể đến đứng nhìn một cách tự nhiên không ai cản vì đây là nơi của người ta.

- Vâng tôi lập tức đi chuẩn bị ngày. Thực đơn sẽ bao gồm những món phổ thông thường thấy để ngài Trương và ngài Tống đây dễ dùng.

Trương Hạo đi chung với mọi người nghe đến từ ăn liền hứng thú hẳn đi bộ này giờ nghe Thiếu Kiệt giải thích cơ cấu của Tencent cũng mệt nên liên nói.

- Đúng đó ăn chút gì đi đói quá rồi. Đi nữa chắc xỉu mất về phòng cũ thôi.

Vừa nói Trương Hạo vừa nhanh chân đi về phía thang máy để trở lại phòng tiệc mà Thiếu Kiệt đang đặt Thiết bị.

Lắc đầu một cái Thiếu Kiệt liền nói với Tú Trinh đi kè kè bên mình này giờ.

- Cô cũng đi phụ chút gì đó với Doanh Doanh đi. Ở đây không làm gì thì nên phụ một chút.

- Ừ

Tú Trinh gật đầu đáp lại chỉ bằng một từ thảng máy đi lên chỉ có ba người để lại hai người Tú Trinh và Doanh Doanh. Thiếu Kiệt thấy để một mình Doanh Doanh làm hết cũng tội trong khi đó thì kè kè theo sau hẳn cũng chẳng làm gì ngoài nhìn với gó lâu lâu hỏi vài câu không đúng mục đích của Tú Trinh ra thì cô chẳng phải làm gì.

Thiếu Kiệt sau khi lên tới phòng tiệc công việc đầu tiên của hắn là bước đến bàn máy tính bắt đầu thực thi một số câu lệnh để kết nối tín hiệu. Thật chất nếu Thiếu Kiệt không làm việc này cũng được chỉ cần nối thông với việc liên lạc là được. Nhưng hắn muốn biết chính xác rằng những người của Vô Ảnh đã thật sự đến nơi.

Trên bản đồ vệ tinh lúc này hiển thị ra một bản đồ thế giới khá rộng. Nó không khác gì việc lần đó truy tìm định vị dựa theo số điện thoại của Thiếu Kiệt.

Màn hình quét song phải một lúc lâu sau mới thu nhỏ lại từ từ và cụ thể hơn vào từng địa điểm.

Mã Hóa Đằng nhìn chăm chú vào màn hình như không muốn bỏ lỡ một chi tiết nào. Hắn lần đầu tiên biết được mình có được trí tưởng tượng như thế nào cũng không hình dung được việc đang diễn ra. Đối với việc để cho hắn nhìn thấy những thiết bị quân sự đã là hiếm hoi giờ còn trực tiếp thấy được những gì trên phim không phải là giả hắn trong lòng suy nghĩ gì đó nói với Thiếu Kiệt.

- Máy cái này áp dụng vào trò chơi được không. Nhìn được đây nếu như mô phỏng thành công chưa biết chừng sẽ trở thành một tựa game khá thu hút.

- Được! nhưng ông dám chắc những thứ này bên quốc gia sẽ cho công khai sao. Đừng có mà suy nghĩ cao quá. Cái gì thuộc về quân sự khi nó chưa bị đào thải thì cho dù ông có muốn đưa nó ra ánh sáng cũng không bao giờ được.

Thiếu Kiệt ngay lập tức dập tắt ý nghĩ của Mã Hóa Đằng vì hệ thống nay tuy mua lại của một số đầu nậu chợ đen về vũ khí nhưng vấn đề lập

trình trong nó được một nhóm người chuyên môn khá cao về mã nguồn cùng với những tài liệu đánh cắp được của Thiếu Kiệt mà làm ra.

Nếu đem cái này hấp thụ ánh sáng chắc chắn Huyết Long không phải đối tượng mà các quốc gia nhắm đến. Thay vào đó hẳn mới là người bị tìm kiếm. Đùng đầu sóng ngọn gió như thế dễ té ngã nên Thiếu Kiệt không muốn mạo hiểm. Lý lẽ hẳn đưa ra cũng khá chính xác. Mã Hóa Đăng muốn xác minh thì cũng không thể xác minh được. Lừa dối đối phương mù mờ trong quân sự vẫn tốt hơn là người có hiểu biết.

- Cũng đúng! Máy thứ này đem ra ngoài chắc chắn quân đội sẽ không cho phép trừ khi họ có thứ tốt hơn. Khi đó chúng ta mới có quyền được dùng.

Mã Hóa Đăng cũng cảm thán hẳn cho rằng lời nói của Thiếu Kiệt khá đúng trong suy nghĩ của mình không ít lần những thứ từ trong quân đội bước ra ứng dụng cuộc sống đều thuộc về hàng đã qua sử dụng hoặc đào thải do có cái cải tiến hơn.

Thiếu Kiệt không để ý đến việc Mã Hóa Đăng suy nghĩ cảm thán hẳn tập trung vào màn hình bản đồ đang được quét chi tiết thu phóng bản đồ trong phạm vi quét được sóng tính hiệu.

Thấy Thiếu Kiệt chăm chú nhìn vào màn hình Mã Hóa Đăng cũng ngược lên nhìn khi này ánh mắt của hắn liền nheo lại. Vì hắn biết bản đồ xuất hiện đang ở đâu và vị trí nào. Nơi đó là một thành phố không thua kém gì Thẩm Quyển. Lại thêm khá nhiều danh lam thắng cảnh. Tứ Xuyên Thành Đô nơi mà truyền thống với những món cay nồng trong ẩm thực và những tượng đại phật trong núi được tạo hình bằng bàn tay con người.

- Đó không phải thành đô sao. Họ tới đó rồi dường như đang di chuyển về Miêu Dương chỗ đó ngoài thành phố ma thì không còn lại gì nữa mà?

Mã Hóa Đăng khá ngạc nhiên việc mấy đốm sáng xuất hiện trên màn hình và đang di chuyển tạo thành một đốm sáng lớn được hiển thị trên một con đường đi đến một vị trí mà hẳn cho rằng chẳng có gì ở đó.

- Đúng vậy! Lần này chiến sự xảy ra ở Miêu Dương nhưng cụ thể ở đâu thì không hề chắc chắn. Vì nơi đây hoàn toàn là một thành phố không người sử dụng. Nó vẫn có quyền lợi của các thứ khác nhưng chỉ có điều là không có người. Nói Thành phố Ma trong lời ông cũng đúng chứ không sai vì nơi đây không biết còn bao nhiêu hài cốt chưa được đem lên. Nó như một mô chôn tập thể thật lớn của Thiên tai vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 991: Quét Địa Hình

Thiếu Kiệt vừa đáp vừa điều chỉnh màn hình và cái micro đang đặt ở một góc. Để tiếp tục thao tác kết nối âm thanh cần thiết, mang lên cái tai nghe đặt trên mặt bàn. Thiếu Kiệt đánh vài dòng mã lệnh gì đó, phía cái loa nhỏ được kết nối vang lên một số âm thanh, của Blake đang bàn bạc đối sách phía bên kia.

“Đội hình chia làm ba đoàn mỗi đoàn hai đội năm người. Những người còn lại hỗ trợ đội hình cần thiết, Phạm vi khá rộng chưa xác định được kẻ địch đang ở nơi nào trong cái thành phố đổ nát này nên nhất thiết phải tiến quân từ từ từng góc ngách phải được tra xét qua.”

Mã Hóa Đăng liền lấy cái ghế của mình ngồi gần đó như muốn nghe hoàn toàn những gì phát sinh từ bên kia chiến tuyến. Thiếu Kiệt mang tai nghe một tay cầm cái micro nói vào bên trong.

“tiến hành kết nối dữ liệu hình ảnh âm thanh về Trung Tâm Thiên Môn.”

Bên kia Blake đang bàn chiến thuật cũng phải ngưng lại tất cả mọi người không cần đợi mệnh lệnh của Blake mà ngay lập tức lấy tay mở lấy kết nối tín hiệu.

Từng cái camera được mở lên Thiếu Kiệt cũng ngược nhìn xem tình huống xung quanh. Hẳn có thể không quá khó để nhận ra được nhóm người Vô Ảnh bên kia đang ngồi trên một chiếc xe bus.

- Blake tình huống bên đó như thế như thế nào có thể tóm tắt lại hay không có chút việc hiện tại mới có thể kết nối.

Bên tai những thành viên của Vô Ảnh nghệ Thiếu Kiệt nói cũng im lặng vốn họ khi xuống máy bay có thực hiện kết nối một lần nhưng không có tín hiệu gì.

Blake phải làm xác minh với Tú Trinh nên biết được hẳn đang tìm hiểu Tencent hoạt động như thế nào. Nên giờ Thiếu Kiệt nói mình có việc cũng thay cho lời giải thích của mình mọi thành viên cũng không có ý kiến gì.

- Hiện tại ở đây có chút rắc rối nhỏ vì Miêu Dương có hẳn cả một thành phố đồ nát mà nơi đây lại có người tham quan nên rất khó biết mục tiêu ở đâu. Vì đề tưởng nhớ những nạn nhân do thiên tai nên hầu hết ở nơi này buổi tối đều được hệ thống điện lưới cho hoạt động dù chỉ là những bóng đèn rải rác cũng làm khó xác định được đám người kia đang ở đâu.

Thiếu Kiệt nhíu mày một chút. Hẳn không ngờ đến việc ở đây vẫn còn hệ thống điện lưới đang hoạt động. Dù trong đó có không ít nhà đã chẳng còn hệ thống điện ra hồn nhưng làm như thế cũng khó để quan sát và biết được mấy người Huyết Long đang ở đâu.

- Mã Hoá Đăng ông nói xem làm như vậy không phải là lãng phí sao. Thế mà gần một năm qua không ai ý kiến điều này à.

Thiếu Kiệt sẽ không hiểu rõ tình hình tin tức quyết định của đám người làm quan chức đang nắm quyền ở Thành Đô làm gì. Nên phải hỏi Mã Hoá Đăng dù hẳn không đặt trụ sở chi nhánh hay đơn vị nào ở nơi này nhưng chắc chắn hẳn phải biết đôi chút.

- Việc này một phần đúng là đề tưởng nhớ những người đã mất là thật. Ở đó hiện tại vẫn còn những thi thể chưa tìm kiếm được. Không ít người vẫn còn người thân còn sống dù không biết những người đã chết kia nằm ở đâu nhưng mỗi ngày vẫn có người đến viếng buộc chính quyền nơi đó phải là

như thế với nơi này giờ trở thành nơi tham quan của khách phương xa đến để hiểu rằng nơi đó đã trải qua những gì.

Mã Hoá Đăng dựa theo những gì mà mình biết nói ra cho Thiếu Kiệt hiểu. Những thông tin này cũng không phải điều gì bí mật. Nó từng làm cho cả nước phải chú ý đến khiến cho nhiều người dù không muốn lại đành phải chấp nhận với hiện thực.

Quan niệm dân gian của người dân khá lớn nếu một người bị chôn vùi trong đồng đồ nát đó mà không tìm ra được thi thể. Người thân hoặc giả đình đều sẽ cho rằng họ muốn ở lại nơi đó mới không báo mộng hay đưa tin tức gì để gia đình tìm ra.

Còn với những người chết không ai nhận quỹ đất và kinh phí an táng cho số người đó lại quá lớn địa phương lại không đủ tài chính để làm ra hết những hỗ trợ này nên họ buộc phải giữ nguyên hiện trạng mà không đụng đến nó.

Nhưng cả những người cầm quyền tại nơi đây lại không nghĩ đến vì thành phố họ quyết định như thế dẫn đến nơi này tuy được gọi là thành phố ma vì có quá nhiều người nằm xuống tại đây mà trở thành nơi để người khác chứng kiến lấy cái gọi là thảm họa tự nhiên như thế nào.

Việc này khiến cho thành phố chết hồi sinh vào ban ngày nơi đông đúc những người đến thăm quan và rời đi trước sáu giờ tối.

Nó cũng không khác mấy vì họ đã có một cái gọi là mê tín khi ngày của dương gian là đêm của âm giáng. Họ sợ những người đã chết kia làm hại đến mình vì những cái chết này đều không minh bạch. Oan hồn người đã mất này rất linh theo quan niệm của họ nên không thể làm phiền nếu không muốn gặp xui xẻo.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc mới lên tiếng nói.

- Xem ra phiên phức này không nhỏ như vậy phía bên đó hiện tại cũng không còn người nhưng làm cách nào khám phá hết toàn bộ nơi này mới là điều đáng nói.

Blake bên kia nghe được lời cảm thán của Thiếu Kiệt hẳn cũng hiểu tình trạng khó khăn hơn Thiếu Kiệt và họ biết. Diện tích chiến trường rộng cũng làm cho nhân lực của hội dù nhiều nhưng không đáng bao nhiêu.

Đám người của Huyết Long ít người lại có lợi thế cơ động trong không gian thành phố chật hẹp này hơn họ. Địa hình có thể sử dụng từ đồng đồ nát đang có để ẩn nấp và tập kích nhóm người của Vô Ảnh là rất lớn.

- Tình là chúng ta khá bất lợi nếu tập hợp quân theo một đường tra hết toàn bộ khu vực sẽ làm cho bên kia đánh hơi được tình hình mà chuẩn bị những nơi dễ dàng phòng thủ lấy nhóm người của mình. Nên anh định chia quân mình ra làm ba nhóm nhỏ vừa đủ để tốp trước hỗ trợ tốp phía sau.

Blake nói ra suy nghĩ của mình và kinh nghiệm chiến trận để Thiếu Kiệt hiểu Blake quyết định tình hình như thế nào.

Đối với hoạt động tách nhóm được huấn luyện bài bản như của Vô Ảnh là một bố cục thường thấy. Tốp đầu đi trước đó thám tình huống ngoạn thứ hai đi sâu chịu trách nhiệm tấn công chính khi phát hiện mục tiêu. Và nhóm thứ ba là ngoạn viện trợ khi cần họ cũng là nhóm bảo đảm được còn đường đi qua của cả đội không bị mai phục ở phía sau.

Việc tạo bà đội nhóm cũng tránh được sự tập kích bất ngờ vào đôi hai khi nhóm người Huyết Long sẵn sàng bỏ qua đội một và tấn công nhắm vào đội hai nhóm thứ ba và nhóm một bản đầu có thể viện trợ tạo thành tình huống gọng kìm cho đối phương.

Thiếu Kiệt dựa theo bản đồ đang hiện thị suy nghĩ một điều gì đó. Hắn thấy nếu hạn chế ở bà đội nhóm thôi thì có vẻ như thiếu điều gì đó và không ổn cho lắm.

- Có điều gì đó không ổn cho lắm. Đám người kia đã chọn nơi này chắc chắn có chuẩn bị cho mình đánh như thông thường sắp xếp có chút không ổn. Blake nếu là những binh sĩ dày dạn trận chiến anh sẽ suy nghĩ đối thủ mình ra sao.

Đặt ra một câu hỏi cho chính Blake trong khi trước trận chiến Thiếu Kiệt làm cho Mã Hóa Đằng khá bất ngờ. Hắn thấy đúng lý ra Thiếu Kiệt là người ngồi xem những gì phát sinh từ phía bên kia màn hình mà không phải can thiệp một vấn đề gì vào tổ chức quân ngũ. Bản thân hắn suy nghĩ làm gì một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi có kinh nghiệm chiến trường khốc liệt mới đúng.

- Chuyện này! Nếu thật sự đối phương nghĩ đến vấn đề sẽ bị tập kích sợ rằng họ sẽ suy nghĩ tổ hợp này. Nhưng hiện tại chúng ta xuất quân đi Huyết Long cũng không thể nào đoán được quân số mà làm ra chuẩn bị từ trước được. Tổ hợp ba nhóm dù họ có đoán được nhưng không có cách phá giải thì trạng thái hai bên tương đối ngang bằng nhau. Cần phụ thuộc vào năng lực của từng thành viên.

Blake đưa ra suy nghĩ của mình sau khi thấy được sơ hở từ bố cục mà mình vừa sắp xếp có điều bất ổn. Nhưng hắn thấy đối mặt với Huyết Long đội nhóm quá nhỏ sẽ không thể nào đánh chặn được gì. Từng thành viên của Huyết Long đều có năng lực không kém. Chi nhỏ đội hình ra chẳng khác nào để thành viên của mình đi chịu chết. Nên hắn mới sắp xếp làm ba đội ngũ cho dễ bề hỗ trợ cùng với tiền công.

- Anh nên nhớ đám người kia đã chọn địa điểm cho mình. Họ sẽ phải tìm hiểu nó rất kỹ lưỡng. Người của mình không thông thuộc địa hình đã là

một bất lợi. Cho dù anh có đi với một nhóm mười người đối phương vẫn có phương án đối phó. Vì họ nhắm đến người cản trở mình không phải chúng ta mà là quân đội quốc gia nếu họ bị phát hiện. Như vậy từng góc ngách ở trong phạm vi phòng thủ của họ đã được trang bị những thứ thiết yếu sẵn sàng cá chết lười rách khi có biến cố. Việc như thế này chỉ dựa theo cái nhìn của em. Nếu ý kiến của em anh cảm thấy không sai thì em sẽ nói ra phương án của mình.

Thông qua cái micro Thiếu Kiệt đã mô phỏng một lượt những tình huống có thể xảy ra cho nhóm người muốn tiến công Huyết Long trong phạm vi mà đám người này phát hiện ra nhóm người lạ tiến vào phạm vi mà họ đang chiếm đóng.

Blake trầm ngâm bên kia không trả lời thì một giọng nói vang lên trong hệ thống.

- Blake tôi thấy câu ấy nói vấn đề này không phải không đúng. Người ta đã sắp xếp lâu dài cho việc bỏ trốn. Chọn nơi tập kết thì không thể nào không có chiến lược cần thiết. Nếu chúng ta chủ quan sợ rằng sẽ rơi vào bẫy đối phương. Hay là nghe thử ý kiến của cậu ấy như thế nào.

Giọng nói này của Jackson trao đổi với Blake và các thành viên đang có mặt cũng gật đầu như muốn nghe ý kiến của Thiếu Kiệt là gì.

- Thôi cậu nói xem có ý kiến gì hay không nếu được thì mọi người áp dụng biết đâu lại ổn hơn các sắp xếp vừa rồi của tôi.

Blake đang suy nghĩ nhưng thấy khá khó mặt địa hình rộng đối phương có chuẩn bị. Tín tới tính lui chưa vào hiện thực khó đưa ra phương án nào thích hợp nên cũng muốn nghe ý kiến thêm vào của Thiếu Kiệt.

- Cũng không có gì. Giống như anh lo ngại thôi. Nhưng mà chúng ta buộc phải tiến hành chia nhỏ đoàn đội ra. Thứ nhất quét tìm kiếm toàn bộ địa hình cần thiết nhanh hơn. Thứ hai nếu có thiệt hại cũng thấp hơn. Và mỗi đội đều là đội thăm dò. Khi phát hiện đối phương thì truyền tin tập hợp đánh úp bất ngờ toàn lực.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 992: Âm U Vô Hình

Blake nghe được những gì Thiếu Kiệt nói cũng khó hiểu một đoàn đội mười người vẫn chưa chắc được ăn toàn vậy mà Thiếu Kiệt lại đưa ra chủ ý chia nhỏ lực lượng.

- Làm như vậy chả khác nào để mọi người đi tự sát. Đối diện với Huyết Long không thêm người thì thôi cậu lại để thành viên của mình chia nhỏ ra như thế không ổn.

Jackson thấy kế hoạch của Thiếu Kiệt đưa ra không thật sự thuyết phục lắm vì khả năng đối diện với Huyết Long với năng lực tác chiến như thế nào họ còn không nắm bắt hết đã đánh theo đơn vị nhỏ đối phương hợp đủ phương diện có thể làm cho đội nhóm của họ hi sinh toàn đội.

- Mọi người cứ bình tĩnh đã chứ tôi có nói mọi người tác chiến đơn lẻ đâu. Chia nhỏ ra để trinh sát. Khi phát hiện mục tiêu thì ăn bình bất động chờ tiếp viện chứ tôi có bảo mọi người cố lập công ban thưởng đâu nào. Hơn nữa mọi người Trinh sát như vậy tôi có thể nhìn bao quát được hết mọi khu vực không phải sao.

Blake suy nghĩ kỹ từng lời của Thiếu Kiệt gật đầu đáp lại.

- Việc chia nhỏ ra trong chiến trường lớn chúng ta làm chủ được tình hình hơn. Việc tìm kiếm đối tượng cũng nhanh hơn tránh sự chú ý cũng hoàn thiện hơn. Vì ít người nên tính cơ động ở điều kiện có địa hình khác thích hợp tôi đồng ý cách dàn quân thế này.

Blake đưa ra phân tích của chính mình cho mọi người nghe thấy cùng với việc bàn tay hắn đang chỉ vào bản đồ giấy được đặt trên sàn xe.

- Nếu Blake đã hiểu tôi cũng không cần can thiệp để làm gì. Anh có thể tự điều động mọi người lên chiến thuật tiếp đi. Nhớ sáu đội trải dài ra toàn bộ khu vực không bỏ sót nơi nào là được.

Thiếu Kiệt nói rồi im lặng để nhường lại sự chỉ huy cho Blake. Hắn chỉ suy nghĩ một số thứ. Địa hình thành phố lại ở một diện tích rộng. Đưa một nhóm người đi cùng nhau. Nếu đứng bất cứ ở vị trí nào có thể quan sát được nhóm mục tiêu này có thể bị phát hiện bất cứ khi nào. Nhưng nếu chia nhỏ ra những người của Vô Ảnh có thể linh động hơn trong việc di chuyển.

Giống như trong trò chơi sinh tồn kết hợp đồng đội. Tất cả chỉ cần năm người để tạo thành tổ hợp ăn ý phối hợp đánh lại nhóm người khác trong một cuộc chiến mười nhóm người.

Những thành viên Vô Ảnh cũng không ý kiến gì về việc tách nhóm. Dù mới đầu cũng khó hiểu nhưng khi được giải thích rõ họ cũng không mấy phàn nàn. Tổ đội năm đến mười người trong một trận chiến tập huấn họ đã làm việc nhóm cũng đã quá quen với chủ yếu trong việc này là trinh sát là chính.

Đến khi nào phát hiện được đối phương mới ẩn núp theo dõi gọi viện trợ. Thiếu Kiệt lại có thể bao quát nhìn lấy toàn bộ những gì họ thu được qua camera mà họ mang theo. nếu có một thành viên bị tập kích Thiếu Kiệt ở tổng bộ có thể xác định vị trí của người đó báo cho toàn bộ thành viên của Vô Ảnh về nơi mà người đồng đội đó ngã xuống.

Trên mỗi camera được đánh dấu như là một id để xác định vị trí của thành viên cũng là thông số đánh dấu định vị của từng người.

- Được trước mắt mọi người quan sát kỹ lưỡng tình hình trên bản đồ. Chúng ta sẽ xuống xe ở đây và chia quân theo từng ngã đường. Bao quát ba

đội bên trái quét từ đông sang tây. Ba đội còn lại quét địa hình từ tây sang đông. Mọi người tự chia tổ đội năm người như cậu ấy đã nói.

Blake nhìn thành viên đang ở xung quanh mình bắt đầu phân phó những gì cần thiết. Hắn đặt một điểm trên bản đồ giấy. Nơi đó là một cái trung tâm ngã tư để cho sáu đội thực thi nhiệm vụ giống như Thiếu Kiệt nói ngoài bốn đội cần thiết thì hai đội hỗ trợ ở những nơi phạm vi rộng và phức tạp.

Từng thành viên Vô Ảnh nhìn lẫn nhau người ra hiệu kẽ gập đầu. chỉ trong vòng một phút họ đã cấu thành được sáu đội ngũ cần thiết.

- Mọi người đã chọn đội cho mình xong thì hiện tại chúng ta phân bố lối đi. Đội hai bốn sáu sẽ đi từ tây sang đông, Đội một, ba, năm đi từ đông sang tây. Cho đến khi gặp lẫn nhau thì đổi chiều. Chúng ta sẽ thâm nhập theo hình lưới đan xen lẫn nhau để không bỏ sót tình hình nào hết ở đây.

Vừa nói Blake vừa lấy một cây bút đánh dấu trên bản đồ cần thiết những vị trí mà hắn đã thấy cần thiết dành cho mấy đội ngũ. Ba con đường được đánh dấu. Bỏ đi một con đường ở phía sau lưng họ. Rồi vẽ lên bản đồ giấy một mô phỏng đường đi. Mỗi đội trong một đường đều có một hướng đi về những phía riêng biệt.

Nhóm người Vô Ảnh nhìn thấy cũng gập đầu như định hình được những gì họ sẽ triển khai đội hình cần thiết.

Blake sau khi vẽ xong những lộ tuyến cần thiết để mô phỏng lúc này mới ngược lên nhìn mọi người trong Vô Ảnh nói.

- Đối phương không nhiều người. Nhưng chúng ta đã biết họ có đem theo một số người khác là Tô gia. Nên chắc chắn phạm vi những người Tô gia này có thể cư ngụ là một kiến trúc ít bị hư hại và không nằm trong khu vực có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Bởi họ cần giữ an toàn cho những người

này. Nên vấn đề nhà cao tầng không kiên cố có thể bỏ qua. Mà chọn những nơi có phạm vi lớn ít bị tổn hại. Nhưng thế sẽ dễ tìm đối phương hơn.

Blake đưa ra suy nghĩ của mình dựa theo những gì đã biết. Đám người Tô gia dù sao cũng là một trong những người khiến cho Huyết Long phải hỗ trợ chạy trốn ít nhất họ sẽ phải có một nơi ở an toàn không nguy hiểm. Nhắm vào đặc điểm đó mà tìm trong diện tích lớn thì khả năng thu nhỏ lại vấn đề tốt hơn là tìm đại khắp mọi nơi.

- Nhớ chú ý một chút! Ở đây hoàn toàn yên tĩnh nên tránh làm phát ra tiếng động ngoài ý muốn. Trong tình huống cẩn thận tiếng từng bước từng bước một là được.

Jackson bổ sung thêm một lời căn dặn hẳn thấy bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ còn lại tiếng chiếc xe của mình đang chạy vào trong thành phố cũng phát ra âm thanh không nhỏ nên cảm giác lo lắng trước việc trinh sát bị bại lộ khi xảy ra việc gây ra động tĩnh ngoài ý muốn.

- Được rồi. Dừng xe thôi. Jackson nói đúng nếu xe chạy đến địa điểm chúng ta đã định chưa biết chừng đối phương đã nghe thấy âm thanh mà làm ra chuẩn bị. Giờ thì xuống xe hành quân thôi.

Blake cũng giật mình liên quay qua nói dừng xe bằng tiếng anh đối với người tài xế. Đã được sắp xếp lái xe ở nơi này nên người tài xế cũng hiểu được những lời Blake nhấn mạnh là gì.

Hắn đạp thắng cho chiếc xe dừng lại. Gạc cần mở cửa xe cho nhóm người Vô Ảnh xuống.

Từng người từng người không ai nói ai. Hết sức cẩn thận bước xuống xe. Trong tư thế phòng vệ. Từng thành viên khi vừa bước ra khỏi xe liền

ngày lập tức cầm súng trong tay của mình hướng về các phía. Như muốn bảo đảm rằng sẽ không có ai tập kích bất ngờ.

Mỗi người đều tự giác kết hợp với đội viên mình đã định sẵn trên xe. Sáu tổ đội tạo thành sáu hàng dọc cách chiếc xe tầm năm mét. Blake với Jackson cũng chia mỗi người đứng vào một đội. Ra hiệu cho từng thành viên của Vô Ảnh lúc này tiến lên tránh làm ra động tĩnh.

Thiếu Kiệt ngồi ở tencent chú tâm vào những hình ảnh đang hiển thị trên màn hình.

Trong đêm tối yên lặng bên kia cái loa vẫn có những tiếng dế kêu của màn đêm không ít những cây cỏ mọc đầy trên mặt đất, Còn đường dài hai bên cây cối um tùm. Dọc đường không ít biển báo ngã đổ siêu vẹo.

Bên đường có một tấm biển cảnh báo. khu vực bị động đất và cơ sở hạ tầng không chắc chắn để cho người đến đây cẩn thận. lâu lâu trên đường vài con mèo hoang nhảy ra hoặc đi thong dong trên đường như nơi này là của nó. Những hộp giấy sử dụng một lần. Những chai nước móp méo. nằm la liệt dưới đất.

Mã Hóa Đăng nhìn khung cảnh tối đen leo lói ở những tòa nhà cao tầng siêu vẹo ánh đèn ở mấy cái nhà xen lẫn những cái khác nằm không cố định một chỗ làm hấn rùng mình. Nhịn không được nuốt nước bọt xuống cổ mình một cái nói.

- Ở ngoài đã như thế này rồi bên trong nó còn như thế nào nữa trời.

Thiếu Kiệt cũng im lặng thừa nhận. Nếu khung cảnh này đặt vào một bối cảnh phim kinh dị có thể nói làm cho người xem sợ hãi không ít. Những bóng đèn le lói còn sử dụng được của con đường bị gió thổi đung đưa đem ánh sáng qua lại trên mặt đường tối. Ánh đèn chỉ là một thứ cố định nhưng

bản thân bị thoát ra khỏi cái chụp đèn cố định. Đưa ánh sáng len lỏi lẫn nhau lúc sáng lúc tối. Đôi khi gió mạnh còn làm nó chập chờn khá giống một khung cảnh thường thấy trên phim.

Nhóm người của Vô Ảnh đi dọc con đường thuận sáng. Những cái bóng in xuống lòng đường ở những nơi ánh sáng của bóng đen rọi qua Kèm theo đó là những tiếng mèo kêu trong đêm. Âm thanh của những thứ này tạo cho người khác có cảm giác bất an trong đêm tối nó càng làm cho mọi thứ thêm âm u vô hình.

- Tao mà là đạo diễn phim kinh dị lấy cảnh ở đây thì bảo đảm phim này không nổi tiếng nữa thì thôi.

Trương Hạo vừa nói xong trong khung cảnh im lặng đang quan sát nhìn hình bỗng nhiên ở phía sau họ phát ra một âm thanh làm cho Trương Hạo giật thót tim,

“ Ting ”

Cánh cửa Thang máy sau lưng của mấy người Thiếu Kiệt mở ra làm cho cả ba người đều phải quay lưng lại nhìn. Tú Trinh với một chiếc xe đẩy đồ dùng bữa ăn tối mà cô cùng với Doanh Doanh chuẩn bị xuất hiện. Trước cái nhìn của ba người cô cũng không hiểu tại sao.

- Cái gì mà nhìn tôi dữ vậy? Tôi đâu phải người lạ?

Trương Hạo lúc này mới thở phào một hơi thở có thể nghe thấy được hẳn không giữ được bình tĩnh khi nghe thấy một tiếng động lạ xuất hiện thành linh sau lưng mình.

- Thật sau này tốt nhất không nên xem phim kinh dị sợ chết đi được. May là ở đây đèn sáng nếu không tao là người chạy trước tiên.

Mã Hóa Đằng cũng không khác gì Trương Hạo. Hành động hắn không nói ra nhưng lấy tay lau trán mình làm cho Thiếu Kiệt thấy được cũng mỉm cười. Hắn không khác hai người là mấy nhưng hắn không nghĩ rằng thông qua màn hình có độ tương tác nào của âm giới với bên ngoài xa gần cả ngàn cây số như thế nên cũng giữ được bình tĩnh không đến nổi thất thố.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 993: Hành Lang Bất Thường

Thấy không phải việc có thể chú ý Thiếu Kiệt tiếp tục quay lại quan sát qua màn hình. Bây giờ dù không nhanh không chậm nhóm người Vô Ảnh bên kia cũng đã đến được ngã tư nơi họ đã lên kế hoạch khi ở trên xe.

Thông qua những màn hình khác. Thiếu Kiệt có thể nhìn thấy Blake đang ra hiệu cho mọi người bắt đầu từng đội từng đội đi theo hiệu lệnh đã được thực hiện.

Âm thanh bên cái loa nhỏ phát ra những tiếng vù vù của gió những tiếng kêu của những ngọn lau sậy kèm với tiếng kêu ren rét của mấy con dế. Lâu lâu lại có một chút âm thanh khác của những vật dụng ở trên đất bị gió thổi đi. Những chai nhựa rỗng không chịu được những cơn gió mạnh của màn đêm bị gió làm cho thổi bay lăn lóc trên đường.

Hình ảnh dần hiện ra từng khung cảnh khác biệt không có điểm chung như vừa rồi nữa. Mỗi người đang có một khung cảnh riêng cho mình. trên màn hình dựa theo những gì họ thấy được.

Thiếu Kiệt im lặng đảo mắt nhìn qua toàn bộ màn hình. Vì phân bố toàn bộ thành viên chia cho nhiều hướng khác biệt nên hẳn có thể quan sát tất cả dựa theo những gì mình thấy.

Cố tìm ra được thứ gì đó không bình thường trong cả đồng hình ảnh để định vị được nhóm người Huyết Long và Tô gia đang ở đâu. Thiếu Kiệt cũng chỉ có thể giúp được những thành viên của Vô Ảnh về việc tìm kiếm ra họ càng nhanh càng tốt.

Vì chỉ có như thế họ mới đẩy nhanh được quá trình không phải mất quá nhiều thời gian cẩn thận lần mò trong cái đồng hoang tàn đổ nát. Chốc chốc

thông qua cái loa phát ra những âm thanh thu được từ phía bên kia của thành viên Vô Ảnh. Dù nó khá chông chéo nhau về âm thanh. Nhưng cũng có thể nghe được ra những cuộc hỗn chiến của lũ mèo hoang.

Nhưng tám tôn bị đám mèo dẫm đạp lên phát ra những âm thanh như ai đang đánh vào một cánh cửa sắt. Tú Trinh bây giờ cũng rùng mình cô hiểu được tại sao vừa rồi cả ba người nhìn về phía mình. Trong việc đang theo dõi cảnh tượng trước mắt lại thêm cái loa nhỏ phát ra âm thanh như thế này không khác gì đang ở chốn âm u địa ngục.

Một cơn gió mạnh thổi qua khoản đất trống tạo ra một cái lốc xoáy nhỏ có thể nhìn bằng mắt thường. Trong làn gió mang theo hơi nước ẩm ướt. Cái gió lạnh làm cho người có kinh nghiệm chiến trường dã ngoại nơi mặt trận như Blake phải lên tiếng nói với mọi người.

- Xem chừng sẽ có một cơn mưa. Mọi người tìm cho mình nơi trú ẩn cũng như quan sát đủ tình huống cần thiết. Trong mưa khó di chuyển nên tốt nhất khi cơn mưa đến nên ẩn núp vào một nơi nào đó.

Lời của Blake nói vào bên trong tín hiệu không ít nhóm đáp lại bằng một câu rập khuôn.

“ Đã rõ ”

Thiếu Kiệt thấy ông trời dường như cũng không muốn hẳn thuận lợi. Trong bối cảnh này nếu xuất hiện mưa thì mọi hoạt động quét hết khu vực cần thiết mất nhiều thời gian hơn. Sẽ không có người nào lại đi trong đêm mưa ở khu vực được gọi là thành phố ma. Nếu thật sự đám người Huyết Long trải qua chiến trận thì với họ những người xuất hiện như thế sẽ không phải là vật thể vô hình tâm linh.

Một nhóm người Vô Ảnh lúc này phát hiện điều gì đó liên liên lạc với Thiếu Kiệt.

- Trung Tâm nghe rõ phát hiện khu vực khả nghi. Xin chỉ thị tiến hành trình sát.

Thiếu Kiệt ngay lập tức đang ngồi trên ghế liền đứng dậy nói vào trong micro trước mặt mình.

- Nhóm bao nhiêu và xác định vị trí mọi người đang ở đâu.

Nhìn vào toàn bộ màn hình Thiếu Kiệt thấy cả năm người đang nhắm đến một hành lang khá dài. Trước hành lang là một cái cửa sắt với chiều rộng bằng với con đường hành lang này. Nó chỉ được tầm một mét hai. Cánh cửa vẫn còn nguyên vẹn sau trận động đất lớn cũng cho thấy nơi này được xây dựng khá kiên cố.

“ Báo Cáo chúng tôi nhóm đội viên thứ năm hiện tại chúng tôi cách điểm xuất phát tầm một trăm mét. Khuôn viên ở đây kiến trúc có phần nguyên vẹn không có dấu hiệu đổ nát”

Bên kia đáp lại lời của Thiếu Kiệt. Ngay lúc này khi chưa quyết định được rằng có nên cho đội viên của mình vào trình sát hay không thì một giọng nói chèn ngang với Thiếu Kiệt.

- Đề nhóm chúng tôi hỗ trợ bên đó. Chúng tôi đội bốn cũng cách đội năm không xa có thể hỗ trợ được. Đội năm đợi chi viện.

Jackson đã nói như thế Thiếu Kiệt cũng hiểu được hai người Blake với Jackson chia quân như thế nào. Vì đội bốn và đội ba sẽ tiến về hai hướng khác nhau. Mục tiêu của hai bên sẽ gặp đội năm hoặc đội sáu đối với nhóm người của Jackson và Blake sẽ gặp đội một hoặc đội hai. Nên một trong hai

người luôn muốn theo sát đội viên Vô Ảnh tránh phát sinh tình huống cố định khó giải quyết.

- Được Jackson đội bốn chi viện cho đội năm. Trình sát xem khu vực đó như thế nào.

Thiếu Kiệt nhìn vào con đường hành lang đầy lá cây và đen ngòm trong bóng tối cũng đưa ra quyết định đồng ý. Một kiến trúc không bị tổn hại nào sau một trận động đất. Tường rào vẫn còn nguyên vẹn ít nhất nó được xây dựng khá kiên cố. Trong khi đó những kiến trúc xung quanh lại là một đống đổ nát xiêu vẹo. Khu vực này không khả nghi thì sẽ không người nào tin tưởng.

Mã Hóa Đăng bây giờ bắt chặp việc Tú Trinh và Doanh Doanh đã dọn bữa ăn tối cho họ mà kéo cái ghế lại gần chỗ Thiếu Kiệt quan sát tình huống đang phát sinh.

Cuộc sống hần nhiều thứ hay ho nhưng để chứng kiến một cảnh chiến trường trực tiếp như thế này thì hần lần đầu tiên nhìn thấy. Không phải qua tin tức được chắt lọc ra, không phải những đoạn phim được dựng lên bởi hình ảnh kỹ xảo và diễn viên. Những gì đang được tiếp song qua màn hình là một đội ngũ hoàn toàn trực tiếp đúng với kiểu đánh trận.

Trương Hạo cũng không khác gì Mã Hóa Đăng là mấy hần kê ghế không xa vừa đủ để nhìn như gì diễn ra. Lâu lâu còn dụi dụi mắt như muốn quan sát rõ những gì đang diễn ra ở những ô hình nhỏ.

Vì tách biệt không quá lâu nên việc di chuyển của nhóm người Jackson không tốn quá nhiều phút để họ đến điểm tập kết và đi theo phương hướng của đội năm.

Thiếu Kiệt nhìn vào màn hình tay hấn gõ gõ lên bàn. Hắn cố suy nghĩ xem nơi mà đội năm đang ở cố định chờ đợi nhóm người Jackson có thật nên mạo hiểm. Vì lối vào là độc đạo chưa biết được cuối hành lang đó sẽ dẫn ra đâu. Có xem bản đồ cũng chỉ thấy được một khu vực bình thường không hề chi tiết.

trên màn hình của một số thành viên Vô Ảnh bây giờ bắt đầu thấy những hạt mưa rơi xuống từ bầu trời. cơn mưa đến làm cho bầu trời lúc này ửng đỏ. Thiếu Kiệt đành phải lên tiếng nói vào micro.

- Những đội khác có phát hiện gì khả nghi giống đội năm không. Từng đội một báo cáo.

Dù đang nhìn qua tổng thể toàn bộ những camera quan sát nhưng đứng ở góc độ nhìn nhận toàn bộ cục diện qua một thiết bị không cảm quan bằng trực giác của người đang trên chiến trường nên Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi mọi người cũng để biết xem liệu có ai cảm thấy điều gì bất thường hay không.

“Đội Một không phát hiện gì khả nghi”

“Đội Hai cũng vậy”

“Nơi này chưa phải nơi có thể để một số người cư ngụ, Kiến Trúc bên đội ba khá phức tạp. Đa phần là những tòa nhà cao tầng bị ngã đổ một phần”

“Đội sáu hoàn toàn không có gì khả nghi cần tiến sâu hơn nữa”

Từng đội từng đội báo cáo ngoại trừ đội bốn với đội năm đã nhận lệnh từ Thiếu Kiệt.

Nghe được báo cáo như vậy Thiếu Kiệt chỉ có thể thở dài một hơi ra lệnh.

- Các đội khác kiểm nơi ẩn thân. Đội bốn với đội năm vẫn thực thi kế hoạch đang làm.

“ Đã Rồi”

Bên trong chiếc loa bây giờ đều nhận lại được một lời đáp từ các đội ngũ đã được phái đi.

Cô nhìn vào khu vực trước cái cửa sắt của hành lang. Thiếu Kiệt đợi cho đến khi màn hình của Jackson đến vị trí cần thiết hẳn mới tiếp tục nói.

- Jackson để người của mình tiến vào thật cẩn thận. Đề phòng có bẫy rập hoặc thứ gì đó. Nên nhớ nếu có biến cô lập tức rút lui cầm chân, đợi chi viện các đội khác.

- việc này cứ giao bọn anh. Nếu thấy tình huống không ổn sẽ cho toàn bộ người của mình rút lui.

Jackson vừa nói xong thì một người của đội năm lên tiếng xin chỉ thị với Thiếu Kiệt.

- Xin phép tổng bộ cho tôi đi do thám khu vực.

Sự tự nguyện của người này làm cho Thiếu Kiệt im lặng trầm mặc không ít. Có người xung phong đi đầu cũng đã nói lên trong trận này hẳn quyết tử cho chính mình để đạt mục tiêu. Vì người trinh sát do đường luôn là cảm tử quân trên chiến trường. khả năng hi sinh của họ cực kỳ cao, theo thống kê bất cứ quân cảm tử nào đi đầu khả năng chết trên chiến trường là tám mươi phần trăm.

Bàn tay gõ gõ lên cái bàn rồi dừng lại như quyết định đã được Thiếu Kiệt suy nghĩ kỹ hẳn hướng micro của chính mình lên tiếng nói với người đội viên đó.

- Tổng bộ chấp nhận. Cố gắng từng bước một không nên để hi sinh vô ích. Tạm thời chỉ tiếp nhận báo cáo của đội bốn và đội năm. Mọi đội ngũ khác án binh bất động.

- Tuân lệnh.

Hình ảnh của người này được camera của Jackson và những người khác thu lại. Một thân ảnh đang tiến dần về phía hành lang thông qua cửa sắt bên ngoài được hé mở một phần.

Trên camera của người này hiển thị rõ bàn tay của anh ta đang đưa tay đẩy lấy cánh cửa sắt đang chiếm hai phần ba lối đi vào hành lang. Tiếng những chốt gài cửa sắt bị rỉ sét bởi gió mưa vang lên trong màn đêm.

Những hạt mưa lúc này càng ngày càng nặng hạt. Những cái lá bị dòn lại theo cánh cửa đẩy vào bên trong nghe sảo xước. Dưới chân anh ta Thiếu Kiệt có thể thấy rõ khi đẩy cánh cửa ra nước đọng lại bởi lá cây chặn lối thoát nước ứ đọng.

Đường hành lang được lát gạch khá đầy đủ và còn nguyên vẹn nó chỉ đọng nước tầm năm đến mười centimet. Trên mặt đất không ít những vật dụng rác thải trôi nổi khi bước chân của anh ta di chuyển kéo theo nước đọng dập dùi tạo thành cơn sóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 994: Đang Ở Rất Gần

Một người thành viên của Vô Ảnh thấy được khung cảnh nhếch nhác của hiện trường liền đem suy nghĩ nhất thời của mình nói ra

" Ở đây hình như đã lâu không có người lui tới. Xem chừng sẽ không có ai ở đây"

Jackson nghe thế ngày lập tức liền bác bỏ. Vì những cảnh tượng trước mắt không nói được bên trong nó như thế nào.

- Đừng chủ quan. Nơi đây là nơi hoang tàn có một vị trí như thế để ẩn náu làm ra những giả tượng như đang thấy là bình thường. Chúng ta phải đi sâu vào bên trong mới biết rõ nó có gì.

Những thành viên khác lúc này cũng không nói gì. Hiện tại ở đây chỉ là phía bên ngoài cũng không thể nói lên rằng bên trong sẽ không có người. Ở ngoài đôi khi để cho những người tò mò đến chỗ này cảm thấy nơi này u ám mà không đến gần.

Từng bước chân của người đi đầu kèm theo ánh đèn bin nhỏ rọi xung quanh. Phải bước vào sâu tầm mười mét dưới nền gạch men những chỗ bung tróc ra lộ cả lớp xi măng bên dưới.

Dù cố gắng bước cẩn thận nhưng vẫn không tránh khỏi đạp phải những viên gạch bị bong tróc. Nhưng âm thanh nho nhỏ vang lên. Cũng may lúc này cơn mưa nặng hạt không làm cho âm thanh này quá lớn.

Cuối hành lang một căn phòng với cửa kính nó như một ngôi nhà bình thường nhìn ra trực diện với lối vào. Khung cửa kính rạn nứt tro trọi khung sắt.

bên phía trước căn nhà này lại là một lối đi bên phải khá rộng đủ để cho một chiếc ô tô đi vào. Nó không nhỏ hẹp như đầu con đường nữa. Cả nhóm người Vô Ảnh và Thiệu Kiệt không hiểu rằng kiến trúc này tại sao lại làm như vậy.

Người trinh sát đi đầu lúc này mới đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa của ngôi nhà xem có thể đi vào hay không. Cánh cửa không quá khó mở nó lại không được khóa nên việc đẩy nhẹ nó làm cho cánh cửa chuyển động nhẹ.

Jackson bây giờ ra hiệu cho hai người chốt ở nơi lối đi rộng. Nhìn qua màn hình hiển thị những thứ xung quanh Thiệu Kiệt hoàn toàn có thể nhìn rõ những hạt mưa nặng hạt.

Những âm thanh của mưa rơi trên mặt đất và những vũng nước đọng vang lên rõ mồn một bên cái loa. Hẳn nhieu mày thật sự vì kiến trúc như thế này rất phức tạp nếu trong nhà có nhà nữa thì càng rồi. Vì hẳn thấy lối vào nhỏ sâu lại rộng chắc chắn phải có điểm gì đó bất thường.

- Kiểm tra cẩn thận. Nơi này khá phức tạp mọi người tiếng bước từ từ thôi chậm rãi mà chắc chắn đừng để phát ra tiếng động gì quá lớn.

Thiệu Kiệt cũng chỉ có thể nói ra suy nghĩ của mình cho nhóm người Vô Ảnh nếu như hiện tại không mưa thì hẳn có thể nói Jackson dựa vào bụi bám bám lại trên từng đồ vật mà xem nơi đó thế nào. Với điều kiện âm ướt và mưa như thế này Thiệu Kiệt cũng không thể chắc chắn được ngôi nhà có đột rả trôi đi không ít những thứ đó hay không.

Trên màn hình lúc này là một căn phòng rộng không có vật dụng gì. Ngoài mấy cái đèn huỳnh quang còn sót lại trên tường.

Trong ánh đèn bin người trinh sát nhìn xung thật kỹ trước khi tiến vào nhà sau. Căn phòng khách rộng rãi như thế này nói rõ người ở trước đây

tương đối giàu có.

Trên mặt đất lúc này cũng còn bụi bặm lưu lại người trinh sát bây giờ mới ngồi xuống nhìn những vết tích bên dưới. Thông qua màn hình Thiếu Kiệt có thể nhìn thấy rõ vết xe dịch bàn ghế những nơi đó chỉ có một lớp bụi mỏng không dày như những chỗ khác.

“ Báo cáo đồ đạc nơi này có thể nói là mới được dời đi thời gian dự đoán có thể nằm ở tầm khoảng một đến hai tuần.”

Người Trinh Sát lúc này nói nhỏ vào bên trong bộ đàm nhưng đủ để cho Jackson nghe thấy. Nhanh chóng bước lại nơi người trinh sát đang ngồi. Jackson lấy tay mình kéo một vệt trên mặt đất xong nhìn những người còn lại của Vô Ảnh ra hiệu tiến lên.

Hai người đi sau Jackson bây giờ hướng về phía lối đi vào bên trong nhà án ngữ tại đó để phòng thủ. Một người hướng cửa sổ bên hông của ngôi nhà ngồi xuống quan sát xung quanh.

- Kiểm tra xem ngoài những vật dụng ở đây những phòng trong căn nhà có thứ gì bị chuyển đi nữa không.

Thiếu Kiệt ngay lập tức ra lệnh bởi hắn thấy nếu bộ bàn ghế đối phương muốn dời đi đã đủ chứng thực cho việc ở đây đã có người đi qua. Vẫn muốn chắc chắn ra ngoài mấy bộ bàn ghế ngoài phòng khác. Căn nhà này còn mất vật dụng gì nữa không để Thiếu Kiệt hắn dựa vào những thứ bị mất mà dự đoán được tình hình xác suất nó sẽ được dùng vào việc gì.

“ Tiến hành khảo sát địa điểm cần thiết.”

Jackson lập tức ra lệnh cho mấy người còn lại tiến về phía mấy căn phòng bên trong khác với bên ngoài bên trong nội thất được chia làm ba phòng có một lối đi bên ngoài. Dường như nơi này là phòng của mấy thành

viên trong gia đình vật dụng trong đó gồm mấy thứ còn sót lại cũng với những vật dụng nằm ngổn ngang trên đất.

Những thành viên Vô Ảnh đi cẩn thận vào phòng nhìn qua những vết tích còn sót lại liền báo cáo về cho Thiếu Kiệt.

“ Báo cáo khu vực này dường như bị mất đi một số thứ trên giường. Có thể dự đoán chính xác là gối và nệm. Vì trên giường chỉ còn lại khung mà thôi. Một số vật dụng trong tủ bị lục lọi khá bề bộn.”

Biết rằng Thiếu Kiệt có thể quan sát thông qua màn hình của chính họ đang hướng camera về nhưng những thành viên Vô Ảnh lúc này cũng báo cáo lại tình hình mà mình đã thấy.

Khi biết được bên trong không còn gì khác nhóm người thành viên rút lui ra phòng khách chủ yếu là đợi lệnh của Thiếu Kiệt.

Người ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài khoản sân trồng hiện tại sau một lúc quan sát hẳn mới nói.

“ Phía bên sân góc trái phía trên hình như có một con đường. Phía bên phải có một cánh cửa cuốn khá lớn. Xem ra nơi đó có thể là một căn nhà khác có thể hướng ra bên ngoài. Dự đoán là căn nhà phía đầu bị khóa ở phía đầu đường mà chúng ta đã thấy.”

Jackson nghe được báo cáo cũng bước về phía cánh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Vì ngồi xồm để nhìn ra ngoài trời mưa trong bóng tối. Hình ảnh không được rõ ràng lắm. Hẳn cũng không biết nên lựa chọn thế nào đành nói với Thiếu Kiệt.

- Theo anh thấy phải tiến sâu hơn vào bên trong mới biết được còn những gì ở phía trước. Bây giờ có hai phương án một là bỏ qua căn nhà liên

thông với đường trước hai là tiếng vào con đường chưa xác định được điều gì ở kia em thấy thế nào.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc. Ở tại nơi này có quá nhiều điểm mấu chốt. Nếu bỏ qua căn nhà rộng rãi có thể thông ra đường kia cũng không phải là không được. Nhưng nếu như cơ hội một phần trăm căn nhà đó có người thì nó lại là chuyện khác.

- Cứ kiểm tra thử xem ở đó có gì bất thường không. Nếu không thì mới tính đến con đường kia. Vì nếu thật sự nhà đó thông ra phía trước có thể ở đây điều động xe vào cũng đơn giản hơn là đám người của Tô gia phải đi bộ. Như vậy mới xác định đúng chúng ta đi đúng hướng.

Thiếu Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình. Dựa theo việc đám người Tô gia đã sống mấy chục năm sung sướng để đám người này đi bộ thật lâu thì chắc chắn sẽ không thể nào. Nhưng nếu như để xe đi vào tới đây rồi xuống xe đi bộ vào nơi cần thiết rất có thể sẽ xảy ra.

Đã có quyết định của Thiếu Kiệt. Jackson nhanh chóng cho người rút lui khỏi căn nhà mà họ đang cư ngụ. Ngoài trời vẫn còn mưa khá lớn. Đối với đám người Vô Ảnh hiện tại đang đi trinh sát địa hình. Họ không ngại mình phải đội mưa để lấy được tình huống cụ thể.

Bên ngoài hai người chốt chặn con đường nhanh chóng xuất phát hướng về phía căn nhà có cửa cuốn lớn đang ở góc bên phải. Vừa đi sát tường vừa quan sát về mọi phía. Để chắc rằng nơi này không người nào và họ hoàn toàn có thể yên tâm.

Những thành viên khác của Vô Ảnh bây giờ để hai người lại chốt giữ con đường hành lang. Những người khác hướng mục tiêu nòng súng của mình về phía con đường. Nơi mà họ thấy khả năng có người từ đó chạy ra rất cao.

Hai thành viên vô ảnh đến ngày nơi cần thiết thì phát hiện ra rằng không phải chỉ mỗi có cửa sắt cuốn mà nó còn có một cửa kính kế bên. Jackson và những người khác cũng tiến về phía họ,

Cánh cửa cuốn bên ngoài không có dấu hiệu của bụi bặm rề sét những thay vào đó là một cái ổ khóa khá lớn ở dưới chân cửa cuốn. Ổ khóa này bằng chất liệu thép và giữ nguyên cái màu thép màu bạc.

“ Xem ra cái ổ khóa này mới được lắp. phần bên cửa kính có thể mở được cho thấy đây có thể là nơi tập kết của nhóm người đối tượng mà chúng ta truy tìm. ”

- Cứ xác thực xem đúng không đã lúc đó chúng ta mới điều động người về. Tránh tình trạng bị giả tượng lừa dối.

Một cái ổ khóa không nói lên điều gì bởi nơi này chỉ không sử dụng một năm. Việc ổ khóa bằng thép được mạ sơn chống sét dù mưa hay nắng gì thì nó cũng không ảnh hưởng quá nhiều .

“ Cửa kính mở đang cho người tiến vào.”

Jackson đáp lại lời Thiếu Kiệt cũng đẩy cửa kính với chiều cao tầm hai mét và chiều rộng gần một mét hai kia ra. đập vào trong mắt Jackson là những viên gạch màu trắng bong tróc. Nhưng khi hấn bước chân vào trong căn nhà hấn liền lên tiếng báo cáo lại với Thiếu Kiệt.

“ Báo cáo đã tìm thấy xe nhóm đối tượng chuyên chở người. Chắc hẳn họ sẽ ở quanh đây. Tất cả các đội ngũ lập tức viện trợ cần thiết.”

Trên màn hình Thiếu Kiệt hiện ra một chiếc xe du lịch năm mươi chỗ ngồi và được đặt gọn trong nhà. Jackson hiện tại gọi cho viện trợ đến là điều chắc chắn cần phải làm. Xe chuyên chở xuất hiện ở đây cũng cho thấy được nhóm người Huyết Long họ đang ở rất gần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 995: Kiến Trúc Lạ

Đập vào mắt Thiếu Kiệt lúc này là một chiếc xe mười sáu chỗ dạng limousine đậu ở trong bãi với vết tích bùn lầy còn bám trên xe. Một người thành viên Vô Ảnh bây giờ đi quanh chiếc xe để quan sát được hết toàn bộ chiếc xe đã trải qua những gì.

Jackson hiện tại cũng không cần nhiều khả năng cho lắm chỉ cần phát hiện được điểm khả nghi là đã có thể triệu tập nhân thủ. Cuộc tìm kiếm nhìn tưởng chừng như đơn giản nhưng thật sự nếu không phải Thiếu Kiệt chia nhỏ từng nhóm trinh sát với ba nhóm đi cùng một lộ tuyến chưa chắc rằng họ nhanh chóng kiếm được tung tích nhanh như vậy. Hiệu suất cao vì chia nhỏ mọi người mới đạt được.

“Blake bên này phát hiện ra đầu mối dẫn tới những người kia ngay lập tức cho mọi người tập trung về phía bên này đi. Cần thận đấy ở đây chúng tôi sẽ trinh sát để lại ký hiệu cho người của anh”

“Đã rõ Các đội nhanh chóng tập trung tiến hành viện trợ.”

Blake bây giờ cùng với những người đội viên khác không còn ẩn núp trong những nơi cố định nữa mà di chuyển ra bên ngoài mưa để đến vị trí của Jackson.

Thiếu Kiệt hần suy nghĩ điều gì đó trong tình huống như thế này rồi nói với Jackson.

“Kiểm tra xem xe như thế nào? Nó có hành lý hay vật dụng gì bỏ lại không Jackson. Nếu có lập tức bố trí người tiến hành phương án ôm cây đợi thỏ.”

mệnh lệnh của Thiếu Kiệt vang lên trong tai mọi người. Phương án của Thiếu Kiệt chỉ có thể áp dụng nếu như đám người Tô gia vẫn còn để lại hành lý trên xe. Việc này chứng tỏ họ chỉ dời đi nghỉ ngơi và nơi nào đó ở khu vực này là một điểm chuyển tiếp cần thiết.

“ Báo cáo trên xe không có dấu hiệu của hành lý còn sót lại. Nhưng có không ít bao rác có chưa đựng nhưng ly mì ăn liền. Hệ thống xe vẫn còn khá ầm. Bánh xe cũng mòn không ít sắp có dấu hiệu hao mòn thủng.. Xem ra chiếc xe di chuyển liên tục mà không ngừng nghỉ lại đi với tốc độ khá cao.”

Một thành viên của Vô Ảnh nhanh chóng làm ra báo cáo tổng thể về chiếc xe hẳn thấy được từ những dấu hiệu chính mình khảo sát.

“ Báo cáo phía trên còn một tầng trệt không có ai nhưng khác nhiều vật dụng thay thế phụ tùng ô tô được chuẩn bị.”

m thanh của người này vang lên. Đối với căn nhà này lối vào có thể nhìn thấy nó được làm hai mặt một mặt trước và mặt sau đều sử dụng cửa cuốn lá sắt. Chiều dài của hai mặt tương đối lớn với bề ngang hơn cả năm mét. Ở trong lại có một gác lửng.

Vì căn phòng trống khi nhóm người Vô Ảnh tiến vào cũng không có tập kích gì nên tất cả đều cho rằng nơi này không có ai chỉ trừ người này tò mò không biết ở trên tầng còn những gì nên mới đi lên kiểm tra.

Xem ra nơi này có khả năng rất lớn là nơi chuyển tiếp vì họ đã chuẩn bị đầy đủ phụ tùng thay để cần thiết nếu xe bị trục trặc. nhưng đây cũng chỉ là giải thuyết họ có thể chuẩn bị một chiếc xe khác không phải chiếc xe này.

Thiếu Kiệt lập tức đưa ra ý kiến của chính mình. Khả năng để đám người Huyết Long và Tô gia chuẩn bị thêm một chiếc xe nữa không khó, họ

không nhất thiết phải sử dụng duy nhất một chiếc xe cố định như thế này.

“ Báo cáo vẫn còn lỗi đi bên cạnh căn nhà chúng ta có tiến hành thăm dò không. Nơi này thiết kế kiến trúc khá khó hiểu. Một đường đi đã phiền nó lại có không ít ngã rẽ địa hình phức tạp nên cần sự đồng ý của tổng bộ cho phép.”

Người thành viên Vô ảnh đang ngồi canh chừng đường lối đi lúc này cũng báo cáo về cho Thiếu Kiệt nghe thấy. Jackson cũng đã đi đến bên cạnh hẳn ngồi xuống. Trong căn nhà kia không thu được gì nhiều ngoài một chiếc xe bỏ lại. Hai phương án dự đoán đều là không chắc chắn. Nhưng đối với việc địa hình phức tạp khó hiểu như ở chỗ này hẳn mới lần đầu tiên thấy. Việc một căn nhà sử dụng cửa lớn lại cửa hành lang nhỏ hẳn lần đầu thấy kiến trúc như thế.

Mà đây lại là một căn nhà theo hướng hai cửa ở hai phía thì lại là một phong cách hẳn không giống ai. Nếu một cửa chính và một cửa phụ nó sẽ không lạ lắm gì.

Nhưng nó lại tồn tại một căn nhà tạo hai cửa giống như một lối đi thì lại là chuyện khác.

“ Lần đầu anh mới thấy một căn nhà như thế này. Tốt nhất nên tiến hành trinh sát tiếp bên trong để chắc rằng nơi này thật sự không có người ở.”

Jackson đem ý kiến của mình đề cho Thiếu Kiệt có thêm lựa chọn quyết định. Khi một nhóm người dày dặn kinh nghiệm như Jackson còn không hiểu được địa hình kiến trúc được xây dựng ra sao thì Thiếu Kiệt hẳn lần đầu tiên biết có một nơi xây dựng theo cách trời ơi đất hỡi như vậy.

Vì lối vào nhỏ hướng thẳng vào trong nhà bên cạnh lại có một sân rộng nằm trong cái sân đó lại là một căn nhà thông với phía trước rồi còn đi kèm

theo một con đường từ cái sân đi ra nơi khác nữa thì hoàn toàn không có một nơi nào lại xây dựng như thế này.

Chấp thuận cho mọi người tiến hành đi sâu vào bên trong. Tôi cũng muốn biết ai lại có thể xây dựng một nơi khó hiểu như thế này để làm gì.

Thiếu Kiệt cũng nói thật vì thông qua quan sát những gì đang diễn ra hẳn thật sự tò mò không hiểu ở sâu bên trong con đường kia sẽ là những gì. Vì kiến trúc đặc biệt đến mức hẳn không nghĩ rằng tất cả những kiến trúc sư hay người nào lại có thể nghĩ ra được để xây dựng ra một nơi như thế này.

Jackson bây giờ mới ra hiệu cho nhóm thành viên vô ảnh bắt đầu tiến lên. Họ ai nấy cúi thấp người di chuyển chậm trong cơn mưa. Từng bước đi của họ song song với bức tường. Chỉ tầm ba bốn mét nó lại xuất hiện thêm một ngã rẽ bên trái.

Nhóm người Vô Ảnh liền di chuyển từ hướng bên này bức tường chuyển qua bên bức tường bên trái. Họ dựa lưng vào sát tường để ẩn náu cũng là tránh cho việc nếu có đối phương hay người nào bên kia phát hiện ra họ.

Jackson dùng một cái kính đặt phía dưới đất hướng góc nhìn về phía tầm mắt hẳn có thể nhìn thấy phía sau lưng mình có cái gì hay không. Cảnh tượng nhìn qua cái kính không rõ ràng nhưng có thể xác định ở phía sau họ không có gì nguy hiểm. Hẳn liền ra hiệu cho một thành viên đi lên.

Hình ảnh chuyển động thông qua màn hình Thiếu Kiệt cũng nghiên đầu nhìn một cái. Vì theo những gì người thành viên Vô Ảnh hình thấy là một dãy nhà có một tầng lầu. Nó không quá khi bước lên vài bước là có thể nhìn thấy nơi đây là một kiến trúc những căn nhà ghép nối lại. Tuy nó không khác gì phòng trọ là mấy nhưng có thể nói đây là những căn nhà ghép lại. ở đây như một con phố độc đạo với một lối ra vào.

Nhưng nó khiến cho Thiếu Kiệt ngạc nhiên vì nếu là một con phố thì chắc chắn sẽ có đường đi thông ra bên ngoài. Nhìn ở phía xa vẫn còn một lối đi nữa nhưng hẳn dám chắc một điều ở khuôn viên này được xây kín lại. Vì nếu thật sự có đường để đi bên ngoài sẽ không phải là kiến trúc như thế. Con đường hành lang cũng không thể nào quá hẹp chỉ vừa đủ cho hai người qua lại.

“Báo cáo nơi này giống như một con phố nhỏ. Nhưng dường như nó được làm để không ai ra vào gì trong này. Có khá nhiều căn nhà và một lối cầu thang chung đi lên trên lầu.”

Jackson khi nhìn thấy những gì xuất hiện trước mặt mình cũng đáp lại thiếu kiệt tình hình.

Đã thấy. Cho người chia ra những phòng ở bên dưới trước. Sau đó kiểm tra tới trên lầu. Em muốn biết xem họ xây như vậy với mục đích gì. Phía bên trong không cần kiểm tra vội cứ kiểm tra những phòng bên ngoài trước.

Mã Hóa Đăng nhìn những gì đập vào mắt mình qua màn hình nhúu mày một chút rồi mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

Xem ra nơi này là một nơi bỏ hoang sẽ không ai lui tới đâu. Người của cậu kiểm như thế này chỉ tốn công mà thôi không được gì.

Hắn cho rằng đã là kiến trúc bích bùng như thế này nếu có vài căn nhà trong con phố này thì cũng sẽ không có người ở. Chiếc xe chỉ có thể nói là do người của Huyết Long hoặc Tô gia sử dụng tạm mà thôi.

Vấn đề này chưa chắc. Bởi họ còn có những thành viên của Tô gia. Ông nghĩ xem những người kia chịu khổ được sao. Khu vực xung quanh không nơi nào có thể nói là an toàn cho họ cư ngụ với tính cách hưởng thụ của họ. Đám người này không tìm một nơi tốt để nghỉ chân thì đó mới là chuyện lạ.

Thiếu Kiệt hẳn đáp lại lời của Mã Hóa Đăng. Hẳn vốn cho rằng điều không thể nhất chính là đám người Tô gia sẽ chịu những cảnh cực khổ. Vì sống trong sung sướng đã quen những người Tô gia một khi rời đi sẽ phải chịu cảnh khổ khi trốn chạy. Đã như thế chắc chắn họ sẽ phải sắp xếp một con đường nào đó thuận tiện cho chính mình. Để không cảm thấy quá ảm ức.

Những ly mì ăn liền để lại trên xe đã nói họ không có thói quen chịu khổ nên sẽ phải chọn cho mình một nơi tốt nhất để nghỉ ngơi trong khi đợi Huyết Long sắp xếp cho những người Tô gia họ rời khỏi đất nước này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 996: Phòng Tài Liệu

Thiếu Kiệt bây giờ hẳn giọng một cái nhìn Mã Hóa Đăng. Mỗi người có một ý nghĩ của riêng mình. Nhưng ý nghĩ như Mã Hóa Đăng mới thật sự khiến cho những người Tô gia bị phát hiện sớm.

Tôi hỏi ông trong một đồng đồ nát những chung cư hay nhà cao tầng còn nguyên vẹn được bao nhiêu. Mà nếu người tôi đi tìm những nơi đó không phải là nơi có thể tìm đầu tiên sao. Đem những người kia đặt vào nơi để tìm như thế ông nghĩ mấy người Huyết Long đồng ý để họ trở thành tầm ngắm à.

Lý lẽ của Thiếu Kiệt không phải là sai nhưng thái độ nói chuyện của hắn đối với Mã Hóa Đăng thật sự cáu gắt. Hắn đang chăm chú quan sát những việc xảy ra qua màn hình mà cứ bị hết người này đến người khác làm cho bực mình.

Mã Hóa Đăng dù muốn phản bác nhưng đành im lặng ở khía cạnh của hắn không thể thắc mắc quá nhiều những việc đang diễn ra. Nhưng nếu là hắn đang là Thiếu Kiệt hẳn sẽ cảm giác được việc muốn làm mà không được sẽ như thế nào.

Đặt vào tình huống như hiện tại thông qua màn hình hiển thị Thiếu Kiệt thật sự muốn mình đang là thành viên của Vô Ảnh ở tại hiện trường nhưng tất cả chỉ là ý muốn của hắn mà không phải có thể thực hiện.

“Cậu cậu qua bên trái phía trên. Cậu cậu lên trên bên trái. chiếm giữ nơi dễ quan sát và phòng thủ. Hai người các cậu chia ra phòng thủ mặt đất cố gắng quan sát tình huống cần thiết án binh bất động. Đợi tiếp viện”

Jackson ra nhiều đạo mệnh lệnh chia đều số lượng nhân thủ của hai nhóm người đem mọi vị trí phòng thủ thiết yếu tại nơi này chia ra canh giữ.

Đã có hiệu lệnh của Jackson những người trong nhóm Vô Ảnh ngay lập tức tản ra. Họ cần đợi tiếp viện trước khi muốn tiến thêm một bước nữa. Vì địa hình phức tạp lại thêm khó biết bên trong có gì đang đợi mình. Nên phòng thủ dựa vào địa hình nhìn thấy là điều cần thiết.

Khi từng người đã vào vị trí thiết yếu của mình. Thiếu Kiệt chỉ thấy được những góc nhìn cố định. Về những nơi mà bản thân những thành viên Vô Ảnh thấy rằng nơi này có khả năng ẩn núp và tập kích họ. Khi tiến quân thêm một bước nữa.

Jackson anh đi một lượt khu vực đó em xem thử xung quanh xem nào. Em cần biết nơi đó như thế nào.

Chừng chờ vài giây Jackson mới hướng về phía bên hành lang bên phải bước đến. Gần hẳn nhất là một căn phòng với cửa gỗ và cửa sổ kính sắt. Nhìn qua từ ô cửa kính cũng không thấy gì đặc biệt.

Căn phòng không có một cái giường nào chỉ trống rỗng với vài cái tủ. Một góc căn phòng lại có một khối gỗ được chạm khắc theo hình một quả trứng. Chiều cao của nó tầm mét hai độ rộng của quả trứng chạm khắc này phải ít nhất hai vòng tay của một người.

Một chiếc xe đạp thể thao được đặt ở một góc phòng. Mấy cái bóng đèn dài và mấy hộp gỗ nằm dưới bánh xe. Nhìn qua một lượt nó cũng có một nhà tắm với nhà vệ sinh và những thiết bị vòi nước vòi sen. Một tấm kính được dính lên tường. Dưới đó là một khay vật dụng đã cũ. Còn sót lại một típ kem đánh răng chỉ còn lại một ít.

Đưa tay mở lấy vòi nước để kiểm tra. Jackson trầm ngâm một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

Nơi này quá bất bình thường. Hệ thống nước vẫn có thể hoạt động. Nếu nói hệ thống điện hoạt động bình thường thì không gì là lạ nhưng hệ thống nước ở một nơi động đất không người sống mà lại còn nguyên vẹn khá bất thường.

Thiếu Kiệt không đáp lại lời của Jackson. Hắn không nói vì khả năng hệ thống nước còn hoạt động được với kiến trúc còn nguyên vẹn này là năm mươi năm mươi. Không giống như ở nước ngoài hầu hết mọi gia đình đều sử dụng nước từ một trạm bơm của quốc gia. Nước ở những quốc gia châu á có thể theo nhiều hướng mà có được. Khai thác từ nước ngầm trữ lại trên bồn để sử dụng dần đi đường nước từ trên xuống dưới vẫn thường thấy. Chỉ có Jackson không hiểu được những thứ này mà thôi.

Đi ra khỏi căn phòng. Jackson bước đến bên cạnh lối đi hành lang nơi này có khoảng trống tầm hai mét chiều ngang với một lối cầu thang đi lên tầng bên trên.

Từng bước một hắn bước đi trên những bậc thang được đúc bằng xi măng và lát gạch. Ở một góc của hướng lên trên nơi này được đặt những vật dụng khá linh tinh. Một con đại bàng gỗ đang vươn cánh. Một số cái tủ cũ ẩm ướt trong không khí có không ít mùi mốc khiến Jackson phải lấy tay xoa xoa trước mặt.

Từng bước đi lên trên tầng. Trước mắt xuất hiện là một hành lang với mấy cái phòng có cửa san sát nhau. Jackson định bước đi xuống. Vì nơi đây bốc lên mùi mốc khá rõ ràng. Điều này cho thấy sẽ chẳng có người nào chịu ở một nơi như thế này.

Đừng vội rời đi ở đây có điều bất thường. Nhưng cánh cửa kia không đúng. Khoảng cách của một căn phòng nhỏ là mười đến hai mươi mét vuông cũng không làm cửa với mỗi phòng chỉ cách nhau hai mét như thế này. Anh kiểm tra xem.

Thiếu Kiệt thấy điều bất thường khá lớn. Một hàng lang nếu nó là phòng cho thuê đi nữa thì những cánh cửa không thể nào nằm ở cùng một hướng với vị trí chỉ hai mét như thế này.

Dựa theo những cây cột xuất hiện trên màn hình của Jackson hẳn không cho rằng có một bức tường nào nằm giữa những căn phòng kia. Một căn phòng trên lầu bên ngoài không khác gì những căn nhà khác. Nhưng bên trong lại có tới ba cánh cửa là một việc hoàn toàn phi lý nhất của việc xây dựng mà Thiếu Kiệt hẳn không hiểu nổi.

Nếu nói nhìn qua được những căn phòng xây dựng để cho thuê với Tôn và đóng trụ kiềng chế để xây dựng tạm bợ để cho thuê thì cũng giữ một khoảng cách tầm ba mét một phòng lẫn nhau.

Nhìn vào thực tế bỏ đi diện tích hành lang là tam mươi hoặc chín mươi. Thì với diện tích mà Thiếu Kiệt dựa theo mặt bằng tân trệt khu vực này không thoát khỏi diện tích bốn mươi đến năm mươi mét vuông. Bỏ đi hành lang nó đã không còn đủ chuẩn để xây dựng ba căn phòng liền kề như vậy.

Nơi này chắc chắn là không có ai. Ở đây mùi mốc nồng nặc lắm không biết tại sao. Nếu có người họ cũng sẽ không ở nơi này đâu.

Jackson đưa ra suy nghĩ của mình cho Thiếu Kiệt biết. Vì hẳn thấy ở nơi này hoan tàn và khó có thể để sinh vật nào sống được dưới cái sự ẩm mốc đây vì khuẩn trong không khí như thế này mới đúng.

Anh cứ vào hết từng căn phòng để em xem được nó là gì là ỏn. Không có người cũng được em muốn biết ở trên đây họ để cái gì mà lại có tình trạng ỏm mốc như anh nói.

Thiếu Kiệt kiên quyết bắt buộc Jackson phải kiểm tra những căn phòng mà hỏn đã thấy. Jackson chỉ im lặng tiến tới đưa tay mở cánh cửa đầu tiên với ý niệm không cần quan tâm bên trong sẽ có gì. Vì hỏn dám chắc chắn có ai ở nơi này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 997: Ra Tay

Jackson hướng đến cái thùng giấy gần mình nhất lấy nó ra khỏi cái đê đặt xuống đất. Dem trong túi của mình một con dao nhỏ rọc lớp băng keo dán lại những nắp thùng và giấy niêm phong trên thùng. Khi cái thùng được đặt dưới đất mở ra khá nhiều giấy tờ chồng chéo lên nhau, nhưng có thể thấy được việc sắp xếp này không nhằm mục đích để nó gọn lại mà theo một thứ tự mà chỉ người sắp xếp hiểu.

Cầm lấy hai bản giấy trong thùng ra nhìn một cách chậm rãi Jackson dù không hiểu những Thiếu Kiệt ở bên kia đã lên tiếng nói.

- Được rồi tất cả những gì ở đây không để nó tồn tại. Sẽ chuyển tất cả về sau khi chúng ta xong việc ở đây.

“Chuyển hết về”

Bên tai Jackson nghe được những lời của Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên không kém. Việc đem hết những tài liệu ở đây về thì phải vận dụng khá nhiều rắc rối chưa kể đến ở đây không chỉ có mỗi một vấn đề là nhân lực vận chuyển mà còn có khả năng làm cho người khác chú ý.

Khi đem đến một thứ với số lượng ít lần lượt từ từ sẽ không ai để ý nhưng một khi để nó một lần được dời đi lại là một chuyện khác. để đem hết đống tài liệu ở đây chắc chắn sẽ không thể làm trong thời điểm buổi tối không được. Nếu có xe cộ vào khu vực này để chỉ chuyên chở đồ đạc sẽ làm không ít người đi báo cảnh sát. Vì cứ theo suy nghĩ những đồ đạc nơi này của người đã mất dù có giá trị đi nữa cũng không thể đem đi khỏi nơi của nó.

- Ừ chuyển về hết! Hầu hết những thứ này đều là tài liệu liên quan với Huyết Long nếu nó giống với hai tờ giấy vừa rồi anh cầm lên thì bắt buộc phải đem về. Mà còn là bí mật đem về.

Biết được tầm quan trọng của những thứ tài liệu ở đây Jackson bây giờ cũng buộc phải khẻ gặt đầu.

“Báo cáo phát hiện mục tiêu đang nằm trong tầm quan sát. Đối phương hiện tại xuất hiện một người”

Âm thanh này vang lên khi mà Thiếu Kiệt hẳn định để người của Vô Ảnh rút đi để bảo toàn những hiện trạng ở nơi này đợi sau khi xong việc rồi quay lại. Nhưng hiện tại khi có một động thái khác lạ. Mà nó lại xuất phát từ phía những người đang cần tìm kiếm thì Thiếu Kiệt phải dẹp bỏ việc rút quân ở nơi này đi mà tập trung vào trận chiến của chính nó.

“ Viện trợ báo cáo tình hình còn bao nhiêu lâu nữa đến địa điểm hỗ trợ.”

Thiếu Kiệt nhanh chóng lên tiếng nói vào bên trong bộ đàm để biết được rằng các nhóm còn lại và thời gian cần thiết để giữ chân nhóm người Jackson đang cố định ở một chỗ không làm ra điều gì ngoài sự không chế.

“ Báo cáo thời gian đến địa điểm cần thiết là ba phút. Hiện tại tất cả mọi hướng di chuyển khó hơn trong mưa nên việc này làm chậm tiến độ viện trợ cần thiết. Bên đó chỉ cần án binh bất động trong ba phút là được.”

Nhìn sự di chuyển gấp gáp thông qua màn mưa trên nhưng cái màn hình quan sát của những đội khác. Thiếu Kiệt hiểu rõ hơn ai hết những thành viên khác không hề coi nhẹ Huyết Long. Đối với họ Huyết Long có một đẳng cấp khác mà những con người này phải đoàn kết hợp tác làm cùng một việc.

“ Tất cả thành viên nghe thấy rồi đây không được manh động đối phương hiện tại chưa phát hiện ra chúng ta nên không được có động thái nào ảnh hưởng đến toàn cục.”

Jackson cũng đưa ra một lời khuyên cho mọi người để ngăn tình trạng nóng vội làm hỏng việc. Ở thời điểm nhạy cảm này nếu chỉ cần một thành viên xuất hiện tình trạng cậ mạnh muốn làm anh hùng thì tất cả mọi thứ họ đang âm thầm tiến công từ từ đều trôi theo dòng nước.

Người đội viên phát hiện ra đối phương trên tay cây súng trường với nòng súng hướng về phía đó tầm nhìn quan sát chỉ chăm chăm cố định vào những hoạt động của đối phương. Dường như anh ta bất động như một pho tượng. Nhưng giọt nước mưa rớt trên súng. Trên áo làm vào cả bên trong tầm nhìn của người này nhưng trạng thái im lặng không một cử động nhẹ nào cũng cho thấy người này thật sự nghiêm túc giữ được bình tĩnh cho chính mình.

Theo tầm nhìn bị nhòe đi bởi những hạt mưa hai người đàn ông đứng dựa vào một cây cột trụ của căn nhà bên trong. Tay cầm điều thuốc có một chút ánh lửa nhỏ với những làn khói tỏa ra trong không trung. Dù không nhìn thấy rõ nó nhưng vẫn thấy được mỗi lần họ đặt điều thuốc trên môi kéo vào một hơi rồi thả ra với một màn khói dày đặc rõ ràng.

Bộ dạng của hai người thông qua trang phục đang mặt dường như không phải là những người của Huyết Long mà là thành viên trực hệ của tô gia.

Họ mặt trên người một bộ vest thông thường đôi giày tây đây hoàn toàn là một bộ đồ đắt tiền chỉ dành cho những người có tiền sử dụng. Hai người dường như đang nói với nhau một điều gì đó. Đôi môi họ chuyển động khuôn mặt đôi lúc phát ra vẻ bất mãn thường thấy khi có một chuyện gì đó mà không hài lòng.

Thiếu Kiệt không biết được họ nói gì nhưng thông qua thái độ diễn biến của họ dường như việc tô gia làm ra quyết định ly khai như thế này làm cho hai người không thật sự đồng tình.

“ Xem ra nội bộ tô gia cũng không tốt nhưng vậy họ dường như không muốn chịu khổ ở một địa phương mà họ thật sự không thích. Xem ra vì tô gia có một bước chân vững trong thành phố và tiền tài lớn làm họ không muốn buông bỏ ”

Thiếu Kiệt suy nghĩ phán đoán dựa theo những gì hai người đang đứng với nhau. Thông qua hình ảnh dường như họ tranh cãi một thứ gì đó. Một người tức giận ném đi điều thuốc trong tay mình thẳng xuống đất rồi lấy chân đạp lên một cách hậm hực.

Chỉ với như thế cũng chưa hết được khi hắn lấy hai tay của mình nắm lấy cổ áo của người đối diện nói nói vài lời rồi hất ra.

khi bị như vậy người còn lại chỉ chỉnh lại cổ áo mình cho nghiêm chỉnh phui phui vài cái giống như nó đang dính bụi rồi chí thẳng mặt người này nói vài lời nào đó rồi đưa ngón tay hướng ra phía bên ngoài.

Người kia ngay lập tức lao lên đâm cho đối phương một cái còn bồi thêm một cái đạp từ giữa lưng. khiến cho người còn lại té ra một khoảng cách hắn mới hường con đường trong sần đi tới.

Hắn rời đi theo phương hướng mà nhóm người Jackson đang cố thủ im lặng nhìn diễn biến của mọi việc. Họ quan sát cứ như đang con một bộ phim kịch câm của thập niên sáu mươi bảy mươi. Chỉ khác một điều nơi này còn có thêm tiếng của cơn mưa.

Vừa đi người này vừa mắng. Âm thanh ấy bây giờ phát ra từ miệng của tên này cho thấy tình trạng không ổn định trong tâm lý rất nhiều.

“ Mẹ nó! Đang yên đang lành lại phải bỏ lại tất cả đi chịu khổ ở cái nơi khi ho cò gáy của đám người chết như thế này. Cái gia đình này điên rồi. Không phải chỉ là một tổ chức ngảm thôi sao. Cần gì phải ủng hộ bọn nó. Nó không cần mình thì thôi có sao lại đưa đầu cho đối phương. Còn phục tùng vô điều kiện ông khinh! ông mày đem vợ con tự về lại Thẩm Quyền không tin rằng những tài sản kia của tao không đủ sống một đời ”

Hắn vừa nói vừa nhổ ra một bãi nước bọt ra đất. Dường như hắn không lập tức rời đi mà còn đợi vợ con hắn đang ở bên trong. Hắn bất mãn vì phải đi trốn như thế này.

Thiếu Kiệt khóe môi mỉm cười một chút nói nhỏ vào trong micro của mình với những người Vô Ảnh điển hình là Jackson.

- Tiếp cận cái tên kia. Âm thầm bắt hắn lại dò xét xem địa hình bên trong như thế nào. Huyết Long thật sự có bao nhiêu người và Tô gia có bao nhiêu người. Đừng để đối phương phát ra cảnh báo cho những người khác.

“ Đã rõ ”

Nhận lệnh từ lời nói của Thiếu Kiệt Jackson ngay lập tức đáp lại bằng sự đồng ý. Dù âm thanh này rất nhỏ nhưng nó cũng đủ để Thiếu Kiệt nghe thấy.

Con người kia của Tô gia nhìn ở góc độ cao hướng xuống có thể thấy tên này đang từng bước từng bước đi dưới hành lang để tránh mưa ướt người mình.

Càng bước đi hắn không nghĩ rằng phía trước hiện tại đang có nguofifi đợi hắn lọt vào phạm vi công kích liền lập tức ra tay. Hắn chỉ chú ý đến con giận chưa nguôi của chính mình.

từng bước đi của hắn hướng về phía con đường nhỏ nơi phải đi ngang qua nó là mấy căn nhà nơi nhóm người Jackson đang đợi chờ sẵn từ trước.

- Bực thật ông già không hiểu tại sao. Đang sống yên lành lại làm cái đám ma giả. Chuyển hết mọi người đi. Không phải tiền bạc địa vị đều có hết rồi sao cần gì phải tự làm khổ mình không biết. Mẹ nó trời lại mưa lớn như thế này. Ở cái chỗ không người sống này không có cái gì đúng là bực thật.

Vừa đi vừa nói hắn nhìn ra bên ngoài trời đang mưa cố gắng tìm cho mình con đường rời khỏi nơi này để tránh bị ướt. Nhìn ngang ngó dọc cũng chỉ thấy con đường men sát lồi đi nơi đó có cái gờ tường chắn lại một phần mưa là có thể đi qua được. Hắn liền chạy nhanh một mạch để đến được nơi gờ tường dốc đó.

“Đối phương đang đi vào vị trí có mai phục chuẩn bị tình huống bắt sống người.”

Jackson thông qua bộ đàm dù nơi anh ta quan sát khá gần như lời nói rất nhỏ bên phía hệ thống liên lạc để cho hai người thành viên Vô Ảnh đã mai phục sẵn nơi đó lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng.

Họ im lặng đợi chờ quan sát hắn từng bước từng bước chậm chạp dù đối phương di chuyển rất nhanh nhưng đối với những thành viên vô ảnh mỗi giây trôi qua tên này thật sự không phải đang chạy mà như rùa bò.

Hắn vừa vượt qua được một góc cua của bức tường chừng ba bốn bước thì Thiếu Kiệt đã ra hiệu lệnh.

“ Ra tay ”

Âm thanh ấy như khẳng định rằng họ đã chính thức bước một chân vào trận chiến này. Việc hiện tại là bắt giữ đối phương để không phát ra âm

thanh nào.

Một thành viên vô ảnh gần nhất với đối phương dựa theo từng bước chân của hắn di chuyển sát lại gần. Tiếng mưa với tiếng bước chân nặng nề của hắn trong đêm tối hoàn toàn không phát hiện ra sau lưng mình bây giờ xuất hiện một bóng người.

Lấy trong người mình một con dao nhanh như cắt thành viên này áp sát đưa con dao lên phía trên chụp lấy cổ đối phương hướng lưỡi dao về phía yết hầu của người này nói.

“ Không được lên tiếng nếu không ông sẽ chết!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 998: Viên Đạn Ý Nghĩa

Hắn định phản kháng lại thì nhìn thấy trước mắt mình một người thành viên Vô Ảnh đem súng ống hướng về phía mình với nòng súng giảm thanh đã được gắn sẵn trên tay.

Người này hiểu rằng hắn có thể bị giết bất cứ lúc nào nếu như lên tiếng. Trước sự uy hiếp và sinh mạng của mình hắn lựa chọn nghe theo lời của những người trước mặt.

Hắn đã chọn ly khai đã quyết định cho mình con đường khác không như những người này. Im lặng gật đầu như đồng ý với những gì sắp xếp của thành viên Vô Ảnh hắn bị đẩy đi trong cơn mưa đến nơi của Jackson.

Dem người bắt được đến trước mặt Jackson trong căn phòng trống đầu tiên cách ly ra với những khu vực có thể tạo ra tiếng động để bị phát hiện.

Jackson nhìn người đàn ông đang chăm chăm nhìn những đội viên Vô Ảnh với vũ trang đầy đủ đang hướng về mình hỏi lên tiếng hỏi.

- Ông là người nào của Tô gia.

- Tôi là Tô Trung.

Âm thanh đáp lại lời của Jackson rất nhỏ không còn có thái độ bực tức như vừa rồi mà hắn đã làm. ánh mắt đảo qua đảo lại như sợ mình nói sai điều gì đó thì mạng mình cũng mất đi.

“Đội tiếp viện hiện tại đến được hiện trường bắt đầu bố trí binh lực, Jackson tình hình ở đây như thế nào.”

Bên hệ thống liên lạc của Jackson vang lên âm thanh của Blake nói chuyện. Nhìn về người đội viên của Vô Ảnh cạnh mình Jackson gật đầu ra hiệu cho anh ta đem Blake dẫn tới nơi này.

“ Tôi đang ở khu vực nhà trệt đầu tiên. Vừa bắt được một người tên Tô Trục đang khai thác thông tin. Anh đến đây theo sự chỉ dẫn cần thiết của thành viên mình là được. Bên ngoài anh bố trí người chờ đợi chúng ta sau khi có thêm thông tin sẽ xuất kích.”

Jackson cũng đáp lại lời của Blake và nói cho anh ta biết mình đang ở đâu trong khi đó người thành viên nhận lên tiếp dẫn Blake cũng rời đi.

Nhìn Tô Trung trước mặt mình Jackson mới hỏi hấn.

- Anh trả lời cho tôi biết Tô gia các anh cùng với Huyết Long bên kia đạt thành hiệp nghị lúc nào và có bao nhiêu thành viên Huyết Long hộ tống cách người binh lực được chia ra bao nhiêu. Nếu câu trả lời của anh hài lòng được tôi thì anh sẽ được thả ra.

Jackson nói bằng một câu tiếng anh dài ngoằn làm cho Tô Trung ngỡ ngác không biết trả lời như thế nào. Thiếu Kiệt thông qua màn hình nhìn thấy như thế liền nhíu mày.

Khả năng đối với những câu tiếng anh thông dụng và đơn giản thì Tô Trung có thể nghe hiểu được nhưng với một câu nói dài như của Jackson vừa nói thì hấn thật sự không hiểu.

Thiếu Kiệt hiện tại mới lên tiếng nói với Jackson. Dù sao thì đối phương nằm trong tầm kiểm soát cũng không chạy đi đâu được giao tiếp bất tiện không làm cho nhóm người Vô Ảnh biết được tình hình của đối phương bên kia thế nào.

- Jackson chuyển một cái hệ thống liên lạc cho hắn. Những gì anh nói hắn nghe không hiểu hết đâu. Anh có hỏi nữa cũng không nhận được đáp án lại nói đôi phương không chịu hợp tác nữa thì tốn thời gian nữa.

Nghe lời Thiếu Kiệt nói như thế Jackson mới chợt nhận ra việc khác biệt giữa ngôn ngữ của đôi bên. Khi mà Thiếu Kiệt và mọi người đều giao tiếp với nhau thông qua ngôn ngữ tiếng anh nên hắn quên rằng ở quốc gia này họ sẽ không áp dụng những thứ của nước khác bị bản thân họ cho rằng ngôn ngữ của họ là duy nhất và người khác phải đi học nó. Nên ngoại ngữ với họ hiện tại vẫn còn là vấn đề chưa phổ cập đến.

Đem thiết bị thông tin mang vào tai của Tô Trung những thanh viên khác của Vô Ảnh lúc này cũng đề cao cảnh giác. Blake được người dẫn đến bên cạnh Jackson nhìn Tô Trung vừa mang lên thiết bị thông tin.

thiết bị của từng thành viên vô ảnh lúc này đều vang lên một số câu nói tiếng trung mà họ hoàn toàn không hiểu được.

“ Tô Trung ông hiện tại đang nằm trong tay người của tôi. Nếu thông minh ông phải hiểu một điều những gì ông biết về những người đến đây mục đích đưa gia tộc mấy người đi ra sao. Hiện tại tôi cần biết binh lực của họ như thế nào và có bao nhiêu người. Nếu ông có câu trả lời làm tôi hài lòng ông sẽ được cho rời khỏi nơi đó mà không phải lo lắng điều gì nữa.”

Tô Trung gật đầu như đã hiểu. Hắn giờ đây lo cho cái mạng mình mới quan trọng những việc khác hắn hoàn toàn không nghĩ đến gia đình hay những người khác thì cũng không quý bằng cái mạng của chính hắn.

“ Được! Được tôi nói. Nhưng người đó có mười hai người là của Huyết Long thật sự có mười người là những người lính đánh thuê còn lại hầu hết là người tô gia. Tôi chỉ biết được bao nhiêu đó thôi.”

Thiếu Kiệt nghe câu trả lời của Tô Trung cũng nhú mày. Câu trả lời này khác xa với tình báo của hắn. Việc có sai lệch như thế này không biết từ góc độ nào nhưng Thiếu Kiệt muốn chắc chắn nên hỏi thêm.

“ Người nhiều như vậy mà mấy người chỉ đi một chiếc xe du lịch như thế ông không thấy chúng tôi dễ lừa gạt chứ ”

Lời nói của Thiếu Kiệt dù thông qua hệ thống tín hiệu truyền tin như có pha lẫn một giọng nghi ngờ làm cho Tô Trung lo lắng ngay lập tức đáp lại.

“ Không không! Tô gia chúng tôi chỉ có mười ba người đi cùng với ba tên chỉ huy đến đây những người khác không đi cùng chúng tôi đến đã thấy họ ở đây rồi”

- Xem ra to gia mấy người chuẩn bị cũng kỹ lưỡng lắm chứ. Được rồi ông đem thiết bị trả lại cho thanh viên của tôi để tôi nói họ cho ông rơi đi.

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười ngồi ở đó. Hắn nghe được Tô Trung cũng không nắm bắt được kế hoạch được vạch ra của đám người Huyết Long. Đối tượng đã không còn khả năng lợi dụng có giữ lại cùng vô ích.

Tô Trung hắn ngay lập tức đưa thiết bị thông tin lại cho Jackson bởi hắn chỉ cần xong việc này người bên kia sẽ ra lệnh cho những người binh lính trước mặt này thả hắn. Con đường sống xuất hiện cận kề ở trước mắt hắn không thể bỏ qua việc này.

Nhanh cho đưa lại thiết bị liên lạc cho Jackson. Thiếu Kiệt bên bia hệ thống chỉ cần nhìn thấy Tô Trung tháo thiết bị ra lập tức nói với Blake và mọi người của Thành Viên Vô Ảnh một câu.

- Đem hắn ra khu vực xa xa xử lý đi. Hắn sống chỉ thêm chật đất và là mối họa cho người khác thôi. Blake tình báo của chúng ta có chút sai lệch. Xem ra đám người Huyết Long có chuẩn bị một nhóm người lính đánh thuê

nữa. Họ thật sự coi trọng Tô gia nhân số tầm hai phần ba chúng ta chưa kể đến đám người tô gia thì họ nhân số hơn chúng ta vài người đấy.

Báo lại tình hình thông dịch lại những gì đã tra hỏi Tô Trung Thiếu Kiệt đặt việc chỉ huy còn lại vào tay của Blake vì chiến trường hiện tại không phải là chênh lệch nhân số một cách đơn giản nữa. Mà họ thật sự nằm ở thế yếu hơn. Lại không thông thuộc địa điểm cần thiết.

- Việc này chính xác không Thiếu Kiệt?

- Không chắc nhưng qua lời nói của tên Tô Trung kia có thể phán đoán bảy mươi phần trăm là sự thật. Nếu như trực tiếp đôi công vào trong chúng ta ở thế bất lợi đấy. Anh với Jackson có ý kiến gì không.

Đã đôi phương hơn người. Khi đám người Vô Ảnh tấn công vào. Dù là mấy người Tô gia không thật có khả năng chiến đấu nhưng trở thành vật cản làm hao tổn binh lực của nhóm người Vô Ảnh là điều cần thiết.

“ Báo cáo tôi có ý kiến này xin phép được nói”

Một thành viên Vô Ảnh đang ngồi ở một góc nhìn hướng về phía bên trong nhà quan sát nói vào bên trong bộ đàm làm cho Jackson với Blake khá bất ngờ đáp lại một lời.

- Cậu có ý kiến gì nói đi

“Hiện tại trong tay chúng ta đang có người của Tô gia. Hẳn tự mình tách đoàn. Nhưng đám người bên trong sẽ chỉ nghĩ là hấn đi đâu đó. Nếu như chúng ta đã quyết định xử lý tên này thì nên khiến cái chết của hấn có lợi cho chúng ta một chút. Đem đám người Huyết Long ở trong kia lôi ra khỏi ánh sáng. Lúc đó quyền chủ động nằm ở trong tay mình báo cáo hết.”

Hắn thấy việc Tô Trung gây gỗ bỏ đi có phần thái quá đối với mấy người trong tô gia nhưng đã đến đây cùng nhau chắc chắn người này cũng là thành viên thiết yếu. Tô Trung bị bắt nếu như để cho mấy người Huyết Long biết được hắn bị bắt. Đám người tô gia sẽ không yên mà khiến cho Huyết Long đi cứu tên này ra. Như vậy Vô Ảnh hỏ chỉ cần sắp xếp một chút để đón đợi mấy người kia thì sẽ đơn giản hơn là họ tốn sức công vào bên trong.

Suy nghĩ với những gì người đội viên Vô Ảnh vừa mới báo cáo với mình. Thiếu Kiệt vỗ bàn một cái âm làm cho mấy người Mã Hóa Đăng, Doanh Doanh, Trương Hạo cũng giật mình.

- Ý kiến hay. Chiêu dụ rấn ra khỏi hang này có thể làm được. Blake Jackson lập tức cho người rút lui bố trí nơi có thể mai phục. Dem tên Tô Trung kia ra làm môi nhử. Trong đêm này không có gì nổi bật hơn một phát súng vang lên cả.

Blake với Jackson hai người nhìn nhau một cái nở nụ cười rồi gật đầu. Tồn một viên đạn mà có thể làm được tốt hơn là không có được điều gì lợi ít. Dường như đây lại là cách làm tốt nhất trong thời điểm này. Dù sao cũng chỉ một viên đạn để kết liễu Tô Trung nhưng nó dụ hoặc được không ít người như thế lại là một việc có lời.

Thấy hai người Blake với Jackson nhìn nhau rồi lại nhìn tới mình Tô Trung không biết rằng đối mặt với hắn là sự tử vong. Chỉ cho rằng hai người bất ngờ vì tại sao người chỉ huy của họ lại tha cho mình. Nên hắn liên tục nhắc nhở.

- Mấy người nghe rồi đấy! Chỉ huy của mấy người nói thả tôi ra đấy. Mấy người ngay lập tức để cho tôi đi khỏi nơi này như chỉ huy các người ra lệnh đi.

Cô gắng vừa nói vừa diễn tả bằng hành động ngụ ý nói Blake với Jackson phải thả mình ra. Jackson nhìn hai người đội viên gần mình ra hiệu áp giải Tô Trung đi. Nhìn như thế Tô Trung trong lòng cũng buồn lỏng một chút. Hắn chỉ nghĩ rằng mấy người này sẽ để hắn đi xa khỏi nơi này tránh cho họ bị phát hiện mới thả hắn ra.

Hành động ra hiệu thu quân của Blake để chuẩn bị mai phục càng làm cho Tô Trung tin chắc rằng những người này đang áp giải mình ra khỏi khu phố nơi đây.

Xin lỗi các bạn đọc giả mấy bữa nay công việc khá nhiều không lên chương được mấy ngày tới sẽ ra đều lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 999: Vô Ảnh Vs Huyết Long

Đã tín đến con đường dụ rắn ra khỏi hang thì con môi nhất định phải ngay tầm mắt của con rắn nguyên lý ban đầu đã là như thế nên việc Blake và Jack phải chọn một nơi nào đó để nhắm vào đám người Huyết Long đang ở bên trong. Để cho những người đó ngay lập tức phải vội vàng với trang bị gọn nhẹ xuất hiện. Như thế giảm thiểu binh lực và tiếp tế của đối phương đang có tại chỗ.

Địa điểm của nhóm người Blake với Jackson chọn không hề xa lạ. Nó nằm ở đầu góc khu nhà. Nơi mà bắt buộc thành viên của Huyết Long phải đi qua khu vực góc cua để họ có thể chặn lại ở phía sau tạo thành một vòng tròn bao vây đúng nghĩa.

Thấy đám người Jackson mình vào trong căn nhà để xe. Tô Trung khác khó hiểu. Hắn bị ép quỳ xuống, Nhìn những người còn lại xung quanh bắt đầu bố trí cho mình những nơi ẩn núp cẩn thận. Cánh cửa sắt được một thành viên của Vô Ảnh bấm nút cho nó chuyển động kéo lên.

Trong đêm mưa một âm thanh khác biệt vang lên. Nó nổi bật trong không gian trầm lắng. Blake sau khi thấy người thành viên Vô Ảnh đem cánh cửa mở bung ra thì hướng Tô Trung đang bị chế ngự tại một chỗ đem cây súng trong tay mình. Nhìn hắn nói

- Cái chết của ông rất ý nghĩa.

“ Đoàn “

Tiếng súng phá tan cả màn đêm nếu lúc đầu tiếng cánh cửa sắt kéo lên không làm những người bên trong quan tâm cho lắm bởi họ có thể nghĩ rằng đây là Tô Trung làm nhưng hiện tại lại khác.

Một số người của Tô Gia đang ngồi nghỉ ngơi trên những cái ghế bọc nệm được chuẩn bị sẵn ngay lập tức cũng bật dậy.

“ Cái gì ai nổ súng!”

Mọi người nhìn lẫn nhau như muốn xác nhận không phải tiếng súng xuất phát từ chính họ.

- Bên ngoài! Bên ngoài khu đỗ xe. Tô Trung hấn làm sao có súng mà bắn Nhanh chạy ra ngoài đó xem thằng đó làm cái quái gì

Một người đàn ông trung niên nhanh chóng hướng mấy người khác lên tiếng ra lệnh. Hấn có thể nói là người sống lâu nhất nếu để ý có thể nhận ra giữa hấn với tâm hình đặt ở từ đường Tô gia trong đám tang có phần tương đồng.

Những người bị ông nhìn chăm chăm lúc này nhanh chóng nhận lệnh. Đối với họ việc có diễn biến bất thường cũng không phải là điều mà họ dự tính đến trước.

Mấy người kia đều cho rằng Tô Trung lấy được súng ông ở đâu đó từ những người Huyết Long lại bày vẽ đem ra đùa nghịch. Hấn bực tức rời đi nhưng họ hoàn toàn tin chắc hấn sẽ không dám cãi lời người đàn ông này.

Tại căn phòng cạnh bên. Đám người Huyết Long cũng bị giật mình bởi tiếng súng. Mọi người trong phòng này nhìn có vẻ thư giãn nhưng mọi thứ bọn hấn đang làm đều dừng lại.

Một người từ bên ngoài chạy vào lúc này nhìn vào mấy người Huyết Long trước mắt mình lên tiếng gấp gấp nói.

- Báo cáo bên ngoài vang lên tiếng súng. Xuất phát từ bãi đỗ xe bên ngoài.

Đám người Huyết Long hiện tại không ổn định người đang ngồi trên ghế gác chân lên bàn, Người thì đứng lên từ cái bán gần góc tường hắng đang ngồi. Tên thì dựa nơi cửa sổ. Mấy thành viên khác cũng nhìn chăm chăm vào tên mới bước vào báo cáo.

Tên thành viên Huyết Long đang gác chân lên ghế lúc này cũng thay đổi tư thế ngồi của mình con dao trên tay hắng xoay tròn một vòng rồi dừng lại. với nụ cười mỉm trên môi hắng nói ra một câu nói.

- Xem ra chúng ta có khách không biết người tới là ai đây. Mấy ngay nay cũng đang chán thư giãn gân cốt một chút nào.

Hắng nhìn qua những thành viên của mình, người nào người này tư thế bẻ tay xoay cổ như muốn hoạt động một chút cơ thể của mình.

- Cho một số người đi xem như thế nào. Đối phương người đến không xác định nhưng có thể âm thầm như thế này chắc cũng không kém. Đi đi.

Tên thành viên đang dựa lưng vào cái cửa sổ nhìn tên vào báo cáo đưa ra mệnh lệnh của mình cho hắng.

- Vâng.

Khi người này vừa đi. Tên này mới nhìn qua tên vừa rồi ngồi trên ghế nay đã đứng lên hỏi.

- Theo mày khách ngoài kia thuộc típ người nào quân đội hay là lính đánh thuê hay bọn giang hồ ở Thẩm Quyển?

- Cái này khó đoán à. Không phải nhân thủ nhiều thì cũng là đám người chưa qua nhiều trận mạc. Nếu không tiếp cận âm thầm như thế này mà có thể để phát ra tiếng súng vậy chắc hắng chỉ là đám tôm tép sợ rằng không đến lượt chúng ta ra tay đâu.

Ngồi nơi cửa sổ nhìn ra ngoài trời đang mưa tên này lấy tay của mình hứng những giọt mưa đang rơi xuống từ mái nhà, Những giọt mưa đó rời lên đồng nước đọng lại trên tay hắn làm không ít những giọt nước li ti bắn ra.

Hắn đem bàn tay của mình vũ một cái thật mạnh những ngón tay đem số nước này hướng thẳng ra bên ngoài cửa sổ.

- Nếu đã tằm tép thì đã tốt. Nhưng mọi thứ cần phải chắc chắn cứ cho người xem như thế nào mới được. Đám người Tô gia bên kia ra sao rồi

Người đàn ông dựa bên cánh cửa sổ nâng lên một chút khẩu súng trong tay mình đen bóng đạn bỏ vào trong khẩu súng nhìn mọi người trong phòng hỏi.

- Cái đám ăn hại đó chả ra sao. Không phải vì chúng có tài lực dồi dào chưa biết chừng ta cũng không kiên nhẫn với bọn đó được. Lắm nhảm nói miết

- Cận thận lời nói của mày một chút. Tao đi ra ngoài xem tin hình như thế nào. Bọn mày ở lại đây

Hắn rời khỏi vị trí của mình cũng không quên để lại một câu nhắc nhở với những người còn lại trong phòng.

Khi người kia đi không lâu. Tên đang ngồi ghé đập thật mạnh cái bán mình gác chân mắng.

- Con mẹ nó lại ra vẻ đạo mạo. Không phải muốn giết ít người sao. Lại làm ra cái bán mặt như thế chó chết thật.

- Mày còn không biết tính nó sao. Xem ra không tới lượt chúng ta động thủ đâu. Nghĩ ngơi một vài ngày rồi rời đi là được.

Nhóm người lính đánh thuê của Huyết Long bên ngoài mang theo một vài khẩu súng. Một ít người cùng với mấy thành viên của Tô gia đi ra ngoài. Bọn hắn cũng không vui vẻ gì khi trời mưa mà mình phải đi dưới cơn mưa thế này. Nhưng đã là lệnh cấp trên bọn hắn chỉ làm dựa theo tiền bạc được thuê. Nên khuôn mặt không mấy thiện cảm.

- Thằng đó làm phiền thật đấy. Thằng nào đưa súng cho nó nghịch bây giờ này làm khổ anh em thế này. Ông mà biết được thằng đó đứng ông bỏ qua cho

Một thành viên lính đánh thuê bây giờ hẳn học nhìn mấy người tô gia đi cùng mình giọng nói toát lên sự khó chịu.

- Mấy người còn nói. Không phải súng do mấy người đưa sao các người chỉ là đám người làm việc vì tiền chúng tôi yêu cầu như thế nào thì phải làm thế đó. Nhiều lời làm gì.

Người của Tô gia cũng không vừa gì. Khi mà thấy tên lính đánh thuê chê bai ra vẻ không hài lòng. Hắn cảm thấy mấy người này chỉ là những công cụ không được phân nản gì với việc của những người tô gia làm mới đúng. Ngược lại những người này dường như không kiêng nể người bỏ tiền ra thuê bọn họ.

- Bọn này không phải được thuê để làm người hầu nhà người. Đám ngồi trong nhà mới là chủ sự chứ không phải mấy thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch như chú mày.

tên lính đánh thuê hoàn toàn không nhân nhượng. Bọn hắn đi lần này chỉ muốn trèo lên cao một bước có được sự bảo kê về làm ăn của Huyết Long giúp họ có tiếng tăm hơn. Nhưng nhìn đám người trong tô gia và làm sai vặt cho họ thì đám người này hoàn toàn không muốn.

Thấy khuôn mặt hung thần ác sát của đám người lính đánh thuê hai tên trong nhóm người Tô gia cũng sợ hãi. Hai người này hiểu những tên ở đây trong tay có không ít mạng người. Có thêm hai người họ nữa cũng không vấn đề gì.

- Âm thanh tiếng súng ở xung quanh đây thôi. Tản ra đi tìm cái tên kia đi đứng đồn lại như thế này mà kiếm người kiêu gì.

Hắn lập tức phát tay quát lớn với những người Tô gia và mấy người thành viên của đội mình

Blake với Jackson chia nhau ra mỗi người một hướng quan sát bố cục nên những gì biểu hiện của mấy người Tô gia và đám người lính đánh thuê đều lọt vào mắt họ,

Blake nhíu mày một chút đếm qua số lượng người cần thiết rồi mới nói vào bên trong hệ thống liên lạc.

- Chia ra mấy người của Tô gia giết trước. Lưu ý sử dụng vũ khí lạnh. Đám lính đánh thuê đó xử lý sau càng tiêu hao thực lực đối phương càng tốt.

“ Đã rõ!”

Một giọng nói nhỏ vang lên lần lượt bên hệ thống truyền tin. Đối với Vô Ảnh việc phân biệt ai là người Tô gia và những người nào là lính đánh thuê rất đơn giản. Trang phục của mấy người này đã nói lên tổng thể cần đối phó với người nào trước.

Tô gia dù là võ học thế gia đi nữa. Nhưng hiện tại đây là chiến trường. Lựa chọn con mồi yếu nhất để ra tay lúc nào cũng là đối sách quân công hiệu quả nhất. Nếu muốn thực lực đối phương giảm bớt mà không mất quá

nhieu sức. Đó là loại bỏ từng thành viên một của Tô gia để tránh cho họ vướng tay vướng chân.

Sự âm thầm của mấy thành viên Vô Ảnh hoàn toàn phát huy tác dụng họ không động không lên tiếng không một chút âm thanh nào phát ra. Trong cái bối cảnh tiếng mưa rơi. Tiến bước chân người dày đặt như thế này thì cách ẩn thân của họ hoàn toàn phát huy hết tác dụng của sự huấn luyện.

Những người của Tô gia càng cách xa nhóm người lính đánh thuê họ lại trở thành mục tiêu đầu tiên để Vô Ảnh hạ sát thủ.

Dù đoàn đường đi đến nơi đặc xe còn là mở cửa chào mời họ thấy được cái xác nhưng vốn mấy người Tô gia cũng không muốn mình phải dầm mưa nên hầu hết đều chọn những nơi có mái hiên nhà và mưa không thể làm ướt họ mới bước tới.

Còn những nơi này lại là nơi mà các thành viên Vô Ảnh ẩn thân trong bóng tối hướng đến. Tô gia không biết rằng họ đang để cho thành viên của gia tộc mình bước vào cái bẫy của người khác.

Không chỉ riêng họ với những lính đánh thuê kia cái sắc của Tô Trung sẽ là điểm mấu chốt để không ít những nòng súng nhắm đến nhằm triệt hại binh lực của mấy người Huyết Long trước khi Vô Ảnh họ đối mặt thật sự trên chiến trường này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1000: Vô Ảnh Vs Huyết Long (2)

Trên một màn hình Thiếu Kiệt nhìn với mọi người nhìn chăm chăm vào nơi thi thể của Tô Trung không ít khung hình như vậy. Ngay cả một người như Doanh Doanh khi thấy được quá trình xử lý nhanh gọn lẹ đem một cái chết đến cho người khác của mấy người Vô Ảnh mặt lại không thay đổi của những người này làm cô khẽ rùng mình.

Trên những màn hình khác lúc này đều thay bằng hình ảnh của một nhóm người đang âm thầm áp sát mục tiêu họ im lặng trong bóng tối rồi tiếp cận đối phương nhất kích tất sát.

một ít máu bắn lên nhưng không một tiếng động phát ra vì âm thanh ấy không hề xuất hiện khi mà yết hầu đối phương bị cắt đứt.

Người đi sau cùng là người bị hạ sát đầu tiên. Hắn nhanh chóng được kéo đi ra một chỗ khác đặt xuống trong cơn mưa. Máu từ cái cổ của mình chảy ra mặt đất nơi có những vũng nước mưa đỏ thẫm cả khoảng sân.

Một người của Tô gia ngã xuống. Nhưng những thành viên phía trước hoàn toàn không hề hay biết. Họ đang nhìn phía trước và tìm kiếm thân ảnh của Tô Trung. cho đến lúc này đám người họ mới vừa đi qua khỏi khúc cua tiến vào khu vực góc tường của lối hành lang thông với chỗ sân rộng nơi có thể dùng để đánh lái chiếc xe ô tô quay đầu ra phía ngoài.

Những người linh đánh thuê được đem đến hiện tại đi trước như muốn đảm bảo rằng sẽ không có người nào làm hại đến đám người tô gia đi theo cùng họ. Dù có bất bình điều gì với mấy thành viên Tô gia nhưng mấy người này hoàn toàn hiểu người trả tiền cho họ không phải là Huyết Long mà từ tiền túi của mấy người này. Nên để đám người tô gia không gặp bất trắc khi có người ả núp công kích là điều cần thiết. Họ chỉ bảo vệ phía

trước mà hoàn toàn không nhìn về phía sau. Bởi theo họ. Đằng sau lúc này cũng chẳng có gì khiến mấy người tô gia gặp phải nguy hiểm.

Nhưng khi đám người lính đánh thuê vừa bước ra khỏi khu vực góc tường. Đập vào mắt họ là mộ người nằm cạnh bên chiếc xe ô tô bất động.

Nhanh chóng chạy đến để xem đôi phương ra sao có thể cứu sống được hay không. Nhưng họ dừng lại chỉ cách thi thể của Tô Trung chừng vài mét. Họ hiểu rằng có một người bị bắt chết tại ở nơi này.

Một người trong nhóm lính đánh thuê hô lớn lên.

- Cẩn thận! Có mai phục!

“Chậm.”

Một tiếng nói vang lên như hiệu lệnh cho mọi người hành động. Phía trên lầu những nòng súng hướng xuống bên trong xe hướng ra và phía đằng sau những nhóm người Tô gia Những người đang ẩn thân lúc này cũng xuất hiện. Những nòng súng từ đội Vô Ảnh hướng về những người kia xả ra loạt đạn đủ để sát thương một người vài lần ở cự li gần.

“ Đoàn Đoàn Đoàn ...”

Vô Ảnh không muốn phải mất quá nhiều thời gian nữa. Blake bên kia đã theo tính hiệu tay để họ tự truyền tin lẫn nhau về kế hoạch đã được họ bàn bạc trước đó.

Tiếng súng vang lên từng người của Tô gia nằm trong loạt đạn đều ngã xuống. Đám người lính đánh thuê bên trong cũng không thoát khỏi. Không như những loạt phim hay chiếu ở rạp hay từ những bộ phim võ hiệp lấy võ vi tôn tránh đạn đối với đời thực là điều khó khả thi.

Từng người từng người ngã xuống máu tung tóe khắp mọi nơi. Âm thanh át cả tiếng mưa ngoài trời làm cho đám người Huyết Long đang ngồi bên trong không ai nói ai lập tức đứng dậy.

Nếu lúc đầu súng phát ra chỉ là một tiếng duy nhất thì họ có thể nói rằng Tô Trung hay thành viên nào đó của Tô gia mượn súng một người bắn một phát thử xem thế nào.

Nhưng đã là linh thì họ hiểu loạt đạn vừa rồi là có ý gì. Khiêu khích trắng trợn xem như những người Huyết Long họ không ra gì. Đây đã là đánh vào mặt mũi của họ.

Một Huyết Long hung danh vang thiên hạ vậy mà lại bị tập kích ở nơi mà chính họ đã chuẩn bị.

Dem đạn dược của những người của lính đánh thuê. Mỗi người đều hoạt động nhanh tay hết mức có thể bởi họ hiểu người đến tiếp theo chắc chắn sẽ không chỉ vài tên mà có thể là toàn bộ thành viên của Huyết Long.

- Nhanh Nhanh! Thu dọn cục diện trong phòng hai mươi giây trở về nơi ẩn nấp. tiến hành công kích đợt bảy nhóm thứ hai.

Bên cạnh hệ thống liên lạc vang lên tiếng của Blake điều động mọi người. Hẳn biết khoảng cách với mấy người đang bên trong không bao lâu. Tiếng Súng đã vang lên sẽ đánh động không ít người. Nếu họ còn chậm chạp sẽ thành một thế đối công lẫn nhau. Đối phương có thể thông thuộc địa hình dựa vào đó làm lợi thế cho mình. Đánh trả nhóm người họ.

- Rút Nhanh!

Khi âm thanh của Blake lần nữa vang lên một tiếng súng từ xa vang lên một thành viên của Vô Ảnh bất ngã xuống. Trình độ ra tay chuyên nghiệp

chỉ trong phút chốc có thể nhắm bắn trúng một người từ phía xa cho thấy tốc độ tay và mắt của đối phương khá tốt.

Dù viên đạn không bắn trúng được nơi nguy hiểm nhưng cũng khiến cho người thành viên của Vô Ảnh này bị thương ở vai. Nó cách lớp áo chống đạn một vài cen ti mét. Không biết đây là may mắn hay đối phương thật sự có thể canh chuẩn đến mức dù người của Blake đang di động vẫn có thể dính đạn.

- Tản ra!

Jackson bây giờ mới quát một tiếng. Người Vô Ảnh bị trúng đạn kia ngay lập tức ôm lấy vết thương lằng qua một bên. Vào một góc tối. Áo của hắn dù qua vài lớp vải cũng đã xuất hiện không ít máu. Xem ra vết thương được nhắm đến khu vực có động mạch luân chuyển máu huyết.

Vài viên đạn được bắn ra từ một góc khuất hướng về những thành viên khác của Vô Ảnh. Nhưng trong giây phút đó lời nói và hiệu lệnh của Blake với Jackson đã lên tiếng cũng cố tính hình.

,

- Đối phương là người Huyết Long anh em cẩn thận. Nhắm đến việc hạ gục hắn càng nhanh càng tốt đừng để có tiếp viện đến.

Một loạt đạn được bắn ra từ súng của một thành viên Vô Ảnh. Người này ngồi ở một góc khuất sau tường đem khẩu súng AK bốn bảy của mình mới thu được từ đám người lính đánh thuê bị giết.

Hắn hướng góc khuất nơi có người chốc chốc lo ra. Dù không biết đối phương sẽ xuất hiện lúc nào nên cả băng đạn được xả ra không thương tiếc.

“ tạch tạch tạch tạch...”

Người núp ở ngay góc bị đạn bắn vào nhưng nơi góc tường tróc cả phần xi măng. Hắn nhìn thấy nhưng vết đạn đối diện mình bị bắn vào tường trước mặt liền cau mày một tiếng mắng.

- Mẹ nó bọn này quân nhân chính quy! Hay là đám người của Thăng nhóc kia đây! trang bị đầy đủ như vậy khó lòng công phá còn cái đám kia nửa giờ này làm gì chưa xuất hiện.

Hắn thầm nói trong lòng như thế nhưng vì cấp bách hắn hoàn toàn quên mất sự việc vừa rồi chỉ diễn ra vài giây để trong một vài giây ngăn gủi đám người Huyết Long đang ở sâu bên trong chạy ra tiếp viện hắn thì cũng phải tầm ba mươi giây.

Jackson ần núp gần đó lưng dựa vào vách tường. lấy trên áo trang bị mình một trái lựu đạn mỉm cười rồi quát lớn.

- Ngừng bắn

Âm thanh phát ra từ tiếng súng chậm dần nhưng ngay lúc này. chốt của quả lựu đạn trong tay của jackson được rút ra. Cầm trên tay hắn mỉm cười một cái. đưa tay ném về hướng góc khuất. Jackson không dùng hết lực vì hắn hiểu nếu Lựu đạn bay xa quá sẽ ảnh hưởng đến những tài liệu mà Thiếu Kiệt muốn đem về.

Lựu đạn được Jackson ném ra, Hắn chỉ nghi nhớ toàn bộ chiến trường bằng những gì mình thấy nhưng với bờ tường như thế việc ném quả lựu đạn đi sẽ không sai lệnh lắm trái lựu đạn đập vào bờ tường văng ra gần đến người thành viên của Huyết Long.

“ Mẹ nó ”

Hắn cũng không phải nhưng người mới lẫn lộn nơi chiến trường phản ứng thần kinh cực kỳ mau lẹ khiến cho hắn dự đoán được phạm vi phát sinh

của trái lựu đạn gây ra.

Ngã người về phía bên tay trái mình tên thành viên của Huyết Long dùng lực phát nổ của trái lựu đạn làm lực đẩy hướng mặt đất phía trong bat tới hai tay hấn chạm mặt đất giảm dư chấn. hạ thấp vai của mình xuống dùng lưng và mặt đất tạo thành một phương cân bằng lăn một vòng rồi cố định lại thân thể của mình.

Trên người hấn bây giờ xuất hiện một ít vết thương do lực phá hoại của mấy mảnh vỡ của trái lựu đạn gây ra. Miệng phun ra một ngụm máu ra đất hấn nói cho chính mình nghe.

“ Mẹ nó bọn này chơi rắn thật”

Nhưng cảm thán chỉ trong giây phút hấn hướng bức tường nơi có cây cột bê tông chống đỡ cho phần tầng lầu phía trên núp vào. Vì theo kinh nghiệm chiến trường của hấn cho thấy đối phương đã nhắm chuẩn xác như thế thì chắc chắn sẽ cho người tiến quân xâm vào.

Mấy người còn lại của Huyết Long hiện tại chạy đến thấy hấn lưng dựa vào cột trên người lấm lem bùn đất vội bước đến thì hấn đưa một nắm đấm lên hướng về phía họ và đưa các ngón tay ra chỉ vào những nơi ẩn núp được.

Hành động của hấn làm cho những thành viên khác của Huyết Long hiểu thấu. không ai nói ai những vị trí có thể ẩn núp và chống lại với những đợt tấn công suất hiện từ cái khúc rẽ kia lập tức được lên đội hình.

Cô xoay lưng ra về phía đất đá bị sỏi tung lên bởi trái lựu đạn. Tên Huyết Long này vẫn không phát hiện ra động tĩnh của mấy người Vô Ảnh tấn công đến liền khó hiểu.

Trong việc đánh trận sĩ khí đang cao thừa thắng xông lên là điều dễ hiểu vậy mà đám người Vô Ảnh lại không làm như thế còn khá chậm chạp không xuất hiện.

“ Bọn này đánh trận bị ngu à! Đối phương bị thương bọn nó hỏa lực mạnh lại không tấn công cái quái gì đây”

Hắn không nghĩ rằng vì hắn đang ở nơi chống đỡ kho tài liệu mà Thiếu Kiệt cần nên đám người Vô Ảnh không tấn công ngược lại họ lại chuyển sang một hướng khác đó là tiến hành sơ cứu thành viên bị trúng đạn của mình. Còn sắp xếp lại đội hình dàn trận đội hắn không đủ kiên nhẫn xông lên. Khi đó mới là lúc Vô Ảnh họ gặt hái thành công.

- Triển khai công kích âm thầm.

Vừa nói Blake vừa đưa tay chỉ hai người thành viên đang ẩn núp Blake đưa tay lên ra hiệu một chữ ok để cho hai người họ nhận nhiệm vụ trong âm thầm.

Đang mang sau lưng một số binh khí của chính mình hai người liền rút cái hộp sau lưng ra. Nhanh chóng tháo lắp không đầy ba mươi giây một khẩu súng nhắm tầm xa xuất hiện trong tay họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1001: Vô Ảnh Vs Huyết Long (3)

Hai người nhanh chóng đặt băng đạn của mình vào khẩu súng nhắm hướng hai phía bố trí lực lượng. Vì đang ở mặt đất muốn sử dụng súng nhắm họ phải ở một góc độ cao và vừa đủ quan sát.

Lúc này bốn thành viên của Vô Ảnh nhanh chóng xuất hiện hỗ trợ làm thành một cái thang người với hai tay đan vào nhau để ra phía trước như một bàn đạp cho hai người nhảy lên tường.

Hai người đội viên sử dụng súng nhắm ngay lập tức chọn cho mình một vị trí bờ tường có thể di động toàn bộ những đang mang lên trên đó ẩn núp. họ liện ra hiệu cho bốn người tạo thang hai người hai phía chạy lấy đà đạp lên hai cánh tay đang tạo than.

Một cái hất mạnh của hai người tăng lên lực cho người thành viên kia chụp lấy được bờ tường phía trên. Hai người nhanh chóng leo lên hai hướng. Cố gắng bước thật nhẹ nhàng di chuyển chậm chạp cho đến khi tìm được góc nhìn hoàn mỹ mới đem súng và cơ thể của mình đặt xuống.

Trong màn đêm như thế này. tiếng mưa át hẳn những tiếng hoạt động của đám người thành viên Vô Ảnh. Chỉ còn lại một chút im lặng. Hai bên dường như không muốn đẩy nhanh trận chiến này khi họ chưa nắm chắc phần thắng.

Thieu Kiệt im lặng ngồi nhìn cảnh chiến trường máu tanh này không hề chớp mắt. Mọi người nhìn Thieu Kiệt im lặng ngồi đó nhìn vào màn hình mà không hề lên tiếng gì.

Tú Trinh hoàn toàn không thấy gì làm lạ chỉ có Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng mới hiểu thêm một góc của người Thieu Niên này với cảm xúc

bình thân như thế nếu một người bình thường chắc rằng cũng sẽ như họ có một chút kích động.

Blake bên kia thấy đối phương không có động thái gì khác biệt. Hắn không biết Jackson có thể làm tổn thương gì người kia hay không, nhưng việc án binh bất động như thế này có chút bất thường.

“ Mọi người cẩn thận đối phương dường như đang có động thái gì đó. hết sức bình tĩnh theo dõi mọi động thái. Bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng”

Không đáp lại bằng lời nói những thành viên Vô Ảnh lúc này đều nhìn chăm chăm về phía con đường nơi mà nó trở thành lối đi độc đạo để dẫn vào bên trong.

Ở bên kia chiến tuyến những thành viên của Huyết Long nhìn nhau dò xét tình hình của tên đang núp sau cây cột một chút. Với những động tác ám hiệu mà hắn đưa ra. Không ít người của Huyết Long nhíu mày một chút rồi nhìn lẫn nhau.

Một người ở phía sau cùng hướng về những người khác chỉ tay vào mình sau đó dùng ngón tay vẽ một vòng trong trên không trung. Hành động của hắn để cho người núp sau cây cột nhà gậy đầu.

Khi này hắn liền bước lui vài bước cùng với những thành viên của lính đánh thuê cùng mấy người của Tô gia ở sau lưng bắt đầu rời đi. Những tiếng bước chân của họ bây giờ là rất nhỏ cố gắng không cho nó phát ra một âm thanh nào dù những bước chân của mấy người này đều đặt trên mặt sân nơi có những vũng nước đọng vì nền sân bị sụp lún.

Thiếu Kiệt nhìn chăm chăm những diễn biến cố định bàn tay hắn gõ gõ trên mặt bàn. Mấy người Doanh Doanh với Mã Hóa Đằng thậm chí không

dám lên tiếng một chút gì.

“Đám người Huyết Long này án binh bất động như thế này không mấy hợp lý. Nếu đã là một đội quân được sử dụng ở những trận chiến không hề nhỏ thì việc để cho đám người này không làm gì dường như có chút gì đó không đúng“

Thiếu Kiệt suy nghĩ trong đầu mình như thứ mà hẳn có thể tính toán được dựa theo những thông tin mà mình có. Việc đám người Huyết Long không làm gì lại ở thế giằng co như thế này là rất hiếm.

“ Đội quan sát tâm xa báo cáo tình hình. Có thấy đối phương đang làm gì không?”

Blake thông qua hệ thống truyền tin liên để cho hai người vừa được phân công vượt lên trên mái nhà quan sát. Dưới cơn mưa dầm như thế này muốn để cho một người có thể quan sát được hết những thứ cần thiết ở một khoảng cách xa dường như có chút gì đó gượng ép. Hai người hiện tại đã cố định cho mình một vị trí hợp lý từ bên trên nhìn xuống nhưng cũng không thể thấy rõ được những gì ở góc độ xa phía bên kia chiến tuyến.

“ Bên kia đối phương chưa có động thái nào. dường như những tên này đang có kế hoạch nào đó hoặc muốn đợi viện binh. Chỉ huy nên cho tấn công ngay khi có thể.”

Thông qua ống ngắm của mình hẳn chỉ có thể thấy được việc nhóm người huyết long đang đợi chờ. Còn vấn đề rõ hơn vì nước mưa làm nhòe đi ống kính nên hẳn không thể xác định được đây có thể chắc chắn hay không đám người Huyết Long đang muốn cái gì.

- Tấn Công ngay bây giờ xem chừng không thích hợp lắm đối phương án binh bất động chắc chắn có chuẩn bị. Đường vào thì hẹp bố trí hai bên

không có vật cản chúng ta sẽ hao tổn nhiều hơn bên kia.

Jackson đưa ra ý kiến của mình. Dựa theo địa hình phân bố mà họ đã thấy khi đã rút lui ra khỏi nơi này muốn đi vào bên trong chỉ có một con đường độc đạo. Nó như là con sông cắt đôi hai chiến tuyến một bên muốn công phải bắt buộc đi qua con sông này. Mà chiến trường thì bất cứ hành động ngu ngốc nào cũng đem tới thiệt hại không bao giờ nhỏ.

- Xem ra chúng ta chỉ có thể đợi ở đây cố thủ mà thôi. Xem như bên nào nôn nóng trước thì bên đó thiệt.

Một thành viên vừa lên tiếng nói vào trong hệ thống thì Blake đã phản bác.

- Không nếu là Huyết Long họ sẽ không bị động như thế này. Chắc chắn họ sẽ chuẩn bị cho mình một con đường khác. Không phải cứ cố định một nơi như vậy. Mọi người cảnh giác chắc chắn là sẽ có nhưng nó ở đâu thì chúng ta thật sự không nắm rõ được thôi.

Blake vừa nói vừa nhìn về nơi biên giới của hai nhóm người cau mày Jackson cũng lâm vào trầm mặc.

- Không ổn bên trong chắc chắn còn lồi ra. Không được đối phương đang tìm cách đánh bọc phía sau.

Blake với Jackson ngày lập tức thấy được tình hình cấp thiết nên cả hai mới có tình trạng căng thẳng không kém.

Hiện tại nhìn như cuộc chiến chỉ mới bắt đầu nhưng họ rơi vào thế yếu địa hình. Nhóm người Vô Ảnh của họ chỉ có thể làm chủ trận thế trong phạm vi nhỏ còn với Huyết Long phạm vi họ có thể thực hiện được mọi thứ mà mình chuẩn bị là rộng hơn khác nhiều.

Jackson suy nghĩ vài giây liền lên tiếng thương thảo với Blake.

- Chúng ta cần tách nhóm ra. Blake anh ở đây cố thủ với nhóm người ở phía trước còn tôi sẽ bảo vệ ở phía sau. Chúng ta chỉ có duy nhất một lối đi đó để tấn công từ phía sau lưng mình mà thôi. Bảo vệ tốt cánh quân ở đó chắc chắn sẽ không thiệt.

- Như vậy cũng được đội một đến ba theo chân Jackson phòng thủ phía sau. Những đội còn lại trực tiếp cùng tôi đối đầu với nhóm phía trước. Trước sau hỗ trợ lẫn nhau đem việc này làm cho Huyết Long và nhân thủ của họ hoàn toàn thất bại mới được.

Thiếu Kiệt ngồi nghe cuộc đối thoại của hai người xong lắc đầu một cái hẳn hiện tại mới lên tiếng. Vì theo khả năng nhận biết của chính mình trong chuyện này chờ đợi không phải là các tốt nhất để giải quyết vấn đề.

- Blake với Jackson. Hai anh cẩn thận quá rồi đấy. Đối phương muốn chúng ta phòng thủ vì mình không nắm bắt được họ có được chiêu trò gì. Các tốt nhất hiện tại vẫn là một câu châm ngôn khá cũ. Phòng thủ tốt nhất là tấn công. Anh với Jackson cho dù có chia quân nhưng vẫn trong trạng thái phòng thủ thì chúng ta hoàn toàn bất lợi. Vũ khí tôi trang bị cho các anh không phải để ngắm đã có thể sử dụng tại sao không sai. Ném hết lựu đạn về phía đó đi. Còn Jackson anh đưa người chủ động chốt chặn lối vào. hướng ra bên ngoài bất cứ hướng nào khi tấn công tới, tôi không tin khi họ xuất hiện các anh không bắn chết được họ.

Giọng nói của Thiếu Kiệt xen lẫn của sự không hài lòng. Chỉ có Blake với Jackson mới nhận ra rằng họ quá lo lắng cho cái danh hiệu Huyết Long mà quên đi mất bản thân họ được trang bị đầy đủ không kém gì Huyết Long.

Đôi khi trong giao tranh như thế này để mất khí thế của chính mình là một việc có thể nói là không mấy tốt đẹp. Thiếu Kiệt đã lên tiếng nhắc nhở cả hai. Để họ và những thành viên khác không phải lo lắng bởi cái khi thế vô hình từ hai chữ Huyết Long tạo nên.

- Xin lỗi cậu mấy lần chạm trán thất bại đem cho tôi tâm lý không tốt lắm trong việc đối đầu với họ. Lần này nhất định sẽ không như thế nữa.

Jackson cũng gật đầu như xác nhận sẽ không vì một chút lo lắng của mình mà ảnh hưởng đến toàn đội ngũ. Thiếu Kiệt vẫn ngồi im ở trên ghế nhìn vào màn hình lúc này nhẹ nhàng nói một câu.

- Tôi không trách các anh việc này. Trước đây các anh đối đầu là trực tiếp nhân số của Huyết Long chính quy số lượng không phải ích. Nhưng lần này lại khác. Họ chỉ xuất hiện với vài người và một ít lính đánh thuê, đám người Tô gia kia trong mắt tôi chỉ là chuột chạy qua đường mà thôi. Các anh lo cho xong vụ này chúng ta có muốn nghỉ ngơi như thế nào cũng thoải mái hơn.

Thiếu Kiệt đưa ra một câu mệnh lệnh mấy người Vô Ảnh với hai người Blake với Jackson. Đáp lại với hắn là một câu nói chắc chắn.

- Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất.

- Jackson Cậu ở bên ngoài bố trí hiện trường thật tốt. Khi bọn họ vừa xuất hiện chúng ta lập tức đồng loạt tấn công. Bên trong này chắc chắn đội hình sẽ không dày đặc và khó khăn như bên ngoài. Nên cậu bố trí người thật cẩn thận vào.

- Được tôi sẽ chuẩn bị tốt nhất chỉ cần đám người kia xuất hiện sẽ không để ai chạy thoát. Đến một người giết một người. Đến một đám giết một đám.

Hiện tại sĩ khí của đám người Vô Ảnh cũng dần cao thêm qua sự ổn định của hai người chỉ huy. Sự lo lắng cẩn thận chậm chạp của họ ban đầu đều biến mất

Blake với Jackson chia quân với nhau cả hai ổn định thế cục cần thiết để tiến hành phương án tấn công của chính họ đã thương thảo. Bên trên mái nhà của những căn hộ. Hai con người nằm trong mưa bất động quan sát hai phía theo dõi động thái của đám người Huyết Long đang ở bên trong không chớp mắt. Họ hiểu rằng tình báo về những diễn biến của những kẻ địch ở dưới mới thật sự quan trọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1002: Vô Ảnh Vs Huyết Long (4)

Những sắp xếp tức thời này của Blake với Jackson đem thế cục của việc tranh chấp hai bên mở rộng ra một vùng rộng hơn. Khi mà Jackson làm chủ phần sau lưng Blake với một khuôn viên rộng. Và những đội viên còn lại theo phía Blake lúc nào cũng an tâm vì họ chắc rằng ở phía sau mình lúc nào cũng có một nhóm thành viên anh em sẵn sàng hi sinh để bảo vệ họ ở tuyến trước.

Trong bóng tối những thành viên Vô ảnh tản ra tìm nơi cho mình ẩn nấp và tiện việc quan sát những thứ xung quanh. Jackson chịu trách nhiệm chỉ huy đội này cũng không hề lơ là. Khi đi vào họ có thể tiếng từng bước một nhưng khi trở ra vì biết rõ địa hình như thế nào và có được sự an toàn bên ngoài nên hầu như những thành viên Vô Ảnh đều nhanh chân thoát ra khỏi con đường nhỏ mới đầu họ đã đi vào.

“ Mọi người bố trí nơi ẩn nấp cẩn thận vì không sát định được đối phương cho người rời đi lúc nào nên chúng ta chậm hơn đối phương nên việc này làm càng nhanh càng tốt.”

Mấy thành viên của Vô ảnh lúc này không đáp lại lời của Jackson nhưng họ hoàn toàn định hướng nơi của mình đang đứng và tìm một nơi ẩn nấp đủ bảo vệ cho chính mình.

- Jackson bên kia bố trí xong hết rồi chứ! Cẩn thận khi bọn người của Huyết Long vừa xuất hiện cậu liền báo lại cho chúng tôi. hai bên chúng ta cùng tấn công một lúc đấy. Lần này phải làm cho Vô Ảnh vang danh thiên hạ. Mới không phụ lòng cậu ấy trang bị cho chúng ta những thứ tốt nhất này.

Lời của Blake như càng làm cho những thành viên khác của Vô Ảnh sục sôi chí khí.

- Bảo đảm đánh một trận đẹp mắt.

Âm thanh của giọng nói của thành viên Vô Ảnh thật lớn làm cho những người cuiar Huyết Long bên kia cùng nghe thấy. Tên đang núp ở đầu đoạn đường lúc này cũng bực tức mắng một câu.

“ Mẹ nó sĩ khí cao như thế. Đôi ngũ quân đội chính quy sao ”

“Có khả năng này rất lớn. Bọn nó có cả lựu đạn súng ống được trang bị khá tốt.”

“ Mẹ nó bọn kia rùa bò đến giờ vẫn chưa di chuyển ra phía sau bọc hậu đánh phủ đầu được sao “

Trong lúc đối mặt với một đội hình chính quy lại có sĩ khí cao. Đám thành viên Huyết Long lúc này cũng tỏ ra lo lắng. Nếu họ có đông người hơn đều là quân đội của Huyết Long có thể phối hợp với nhau ăn ý trong từng trận đánh. Thì ở đây chỉ có vài người họ. Để mà đối mặt với một đám người quân chính quy không biết quân số thì họ cảm thấy chút gì đó nguy cơ.

Chỉ vài câu nói bên phía Blake lại im lặng đợi chờ. Bên ngoài nhóm người Jackson vừa vào vị trí thì chỉ trong vài giây một thành viên của Vô Ảnh đã báo lại.

“ Mục tiêu đã xuất hiện. đợi lệnh hành động. Có ba người đi đầu đang chia ra làm ba hướng khác nhau những người phía sau không rõ nhân số.”

- Dừng mạnh động đợi đối phương xuất hiện thêm người cập nhật tính hình báo cáo lại. Blake bên kia chuẩn bị đi.”

Jackson nhanh chóng đề cho đội viên mình không vội ra tay vì hắn muốn không để cho những người này rút lui mà muốn dụ đích vào tầm không chế để diệt đoàn.

Bên kia Blake cũng nhận được thông tin cần thiết liền đáp lại bằng một giọng vui vẻ không hề lo lắng.

- Anh em ở đây đã sẵn sàng chuẩn bị hết rồi mọi thứ bắt đầu sẽ hết sức đẹp mắt.

Trên tay Blake lúc này là hai trái lựu đạn được cầm sẵn. Khác với Jackson phải ném lựu đạn đi với tư thế khó Blake hắn đã chuẩn bị nhắm thẳng hướng bay của trái lựu đạn về nơi cần thiết.

“ Đối phương đã xuất hiện hơn mười người nhân số lúc này càng tăng. Xem ra họ nhất quyết đánh bọc hậu để giải vây cho phía trước ”

Người đội viên của Vô Ảnh theo dõi những người xuất hiện lập tức cập nhật tình hình. Những thành viên còn lại lúc này đã chọn cho mình những mục tiêu xuất hiện trong phạm vi công kích của họ.

Jackson khuôn mặt nở một nụ cười nhẹ nhàng lập tức nói với Blake và mọi người..

- Thời cơ đã đến mọi người bắt đầu hành động. Họ đã muốn cường công chúng ta sẽ cường công và cho họ biết ai mới là chủ cuộc chiến này.
Giết!!!!

Chữ giết được xem như là tín hiệu của cả trận chiến lúc này Blake với mấy người bên phía mình bắt đầu xả súng về phía hành lang. Ung Dung đứng ở nơi thuận lợi nhất mà Blake hắn đã chọn. Hai trái lựu đạn trên tay được rút chốt lần lượt cả hai tay.

Xong được ném đi trên không trung với một lực thật mạnh đủ để nó bay cả nửa sân bóng.

“Âm!”

“Âm!”

Âm thanh của hai trái lựu đạn khi chạm vào phần trên của một căn nhà và phần mặt đất không quá xa với địa điểm mà tên thành viên Huyết Long đang ẩn núp.

Đất đá trong màn mưa bị sỏi tung lên trên không trung với những loạt đạn được bắn ra từ trong bóng tối bay đến một khoảng cách không để cho tên này có thể tránh né.

Bên phía Jackson thì những thành viên Vô Ảnh lúc này xuất hiện từ những phía khác nhau đem thành viên của Huyết Long và Lính đánh thuê mai phục vào một chỗ.

Họ đồng loạt bắn ra những loạt đạn vô hình. Vài tên thành viên của Huyết Long đi trong đoàn người này với kỹ năng cá nhân và thân pháp mau lẹ, bọn hắn nhanh chóng chọn con đường né tránh và ẩn núp vào những vật cản có thể thấy được trong tầm mắt.

Những âm thanh kêu vang trong màn đêm của mấy tên lính đánh thuê bị trúng đạn lần lượt, lần lượt văng không dứt.

đâu có đó những âm thanh của tiếng súng hừng từ trong nhóm người này bay ra. những viên đạn này hướng về những mục tiêu vô hình nằm trong bóng tối. Nơi dựa theo kinh nghiệm của họ về việc những vết thương và đạn bắn trên người những tên lính đánh thuê ngã xuống.

tên Huyết Long ẩn núp phía trước căn nhà cố tìm cách thoát ra khỏi loạt đạn đang bắn về phía mình với một vết thương lớn ở vai. Hắn cần sự trợ giúp của mấy người đang ở gần hắn đang núp phía đối diện. khi những người này ra hiệu cho hắn rút lui.

Ngay khi hắn vừa lo được cái đầu của mình ra một phát súng từ thiên không bay đến. Hắn không nghĩ rằng ở nơi này có một người này giờ luôn theo dõi hắn trong âm thầm chỉ đợi thời cơ lúc này của hắn chỉ chừng một vài giây mà cướp cò súng.

Một viên đạn từ phía mặt đất của Blake lúc này vô tình trung vào chân của hắn làm cho hắn ngã nhào về phía trước. Nhưng đây cũng là thứ giúp hắn tránh được một phát bạo đầu của tay súng nhắm của Vô Ảnh.

“ Mẹ có cả bắn tia!”

Phát súng của người thành viên Vô Ảnh chỉ các đầu hắn chừng hai milimet nhưng viên đạn đó lại ghim vào tường khiến cho đối phương phát hiện.

hắn ngay lập tức lộn một vòng hướng về phía trước. Người thành viên Vô Ảnh nhanh chóng chuyển từ thế nắm sáng thế khụy gối như muốn đứng lên tay cầm khẩu súng theo ống nhắm hướng theo thân thể của đối phương đang cố tránh thoát bắn ra từng viên từng viên đạn.

Trong lòng hắn lúc này muốn mắng chửi thật lớn khi một nhiệm vụ đơn giản lúc này lại trở thành một nhiệm vụ bất khả thi. Bọn hắn bị một nhóm người của quân đội nào đó mai phục trực diện lại đánh thẳng tay không hề có chút lo lắng rằng tiếng súng hoặc tiếng lựu đạn sẽ làm chính quyền nơi này để ý đến.

Cô tránh được vài viên đạn của thành viên Vô Ảnh hẳn đang trong tư thế cảm giác được mình sắp tìm thấy một được sinh mệnh thoát ra khỏi nơi này thì một phát súng khác từ một hướng khác bắn về phía hẳn một cách nhanh chóng khi hẳn vừa dừng lại chuẩn bị núp vào một góc gần nhất.

“Đoàn!”

Phát súng này chính xác đến mức tên thành viên của Huyết Long không kịp trở mình viên đạn bay thẳng vào huyết thái dương của hẳn ở đầu.

máu phun ra từ đầu của hẳn bắn lên khắp tường. Những tên thành viên của Huyết Long đang ẩn nấp phía đối diện cũng giật mình. Họ thấy rằng tên này sắp thoát. Đối với việc họ núp ở góc độ này đã là an toàn chỉ cần tên kia đến được mọi thứ xem như không còn nguy hiểm.

Ấy thế mà viên đạn kia đã làm tiêu tan mọi thứ cố gắng của họ. Nhìn tên đồng đội ngã xuống đôi mắt cũng không thể nhắm lại do quá uất ức. Hẳn chỉ còn một chút xíu, Một chút này có thể giúp hẳn thoát khỏi tình cảnh hiểm nghèo trong loạt mưa đạn. Ấy vậy mà điều đó lại không xảy ra.

Khi hẳn ngã xuống không ít âm thanh tức giận ở góc tường vì không giữ được bình tĩnh mà Vang lên

“ Lão Lục!”

“Báo cáo đã hạ được một thành viên của Huyết Long Đối phương còn khá nhiều người đang núp ở góc khuất của tường. Đội trưởng và mọi người cẩn thận “

- Cậu làm tốt lắm! Anh em tiếng công nào

Blake nghe được người thành viên Vô Ảnh sau khi bắn chết được tên thành viên của Huyết Long rồi báo cáo lại cũng vui vẻ. họ hiện tại chỉ cần

giải quyết thêm một số người nữa thì nhiệm vụ ở đây hoàn thành.

“ Mọi người nghe thấy rồi đấy bên kia đã có người lập được đại công rồi chúng ta ở đây còn chưa diệt được tên nào của Huyết Long không được để thua kém bên kia chứ ”

“ Rõ ”

Jackson cũng rất biết khích lệ khi mà hắn lấy những người phía bên Blake để cho những thành viên của mình mang theo được cảm giác mình không làm được việc như bên họ. Thì ở chiến trường nhiều vật cản như thế này đám thành viên Vô Ảnh cần phải cố gắng hơn. họ không có bắn tĩa cũng chỉ có được sự đối diện trực tiếp. Nếu nói chiến thắng thì họ cò phần thiệt thòi hơn ở nhóm người Blake. Nhưng đây lại là chất xúc tác tốt nhất cho họ lúc này.

- Bọn Huyết Long kai bọn mày chạy ra đây cho ông mày lập công coi. Núp như thế được gì đâu trước sau gì cũng chết cần phải như con rùa rụt cổ thế không. Chạyj ra đây nào thằng nào không bắn mày là cháu trai đấy.

Một thành viên của Vô Ảnh trong bóng tối lập tức lên tiếng khích bác nhưng tên đang ẩn núp trong khối địa hình đô thị đầy đồ nát này. Giọng nói châm chọc của hắn làm cho một số thành viên của Vô Ảnh bật cười. Còn mấy người Huyết Long đang ẩn núp thật sự đang nghiến răng một cách khó chịu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1003: Vô Ảnh Vs Huyết Long

Blake bây giờ dẫn quân của mình tiếng công về phía bên trong hấn đi đến ngay nơi khúc cua của con đường. Nơi mà hấn được thành viên của mình cảnh báo nơi này có một số người đang ẩn núp.

Blake hướng thành viên của mình ra hiệu đưa cho hấn trái lựu đạn còn đang treo trên túi của người thành viên này. Nhanh chóng hiểu ý đội trưởng của mình ra sao. Người này liền nhắc nhở hấn.

- Sử dụng nó ở chỗ này sợ rằng ảnh hưởng những thứ trên kia không?
- Không sao những thứ đó sẽ không ảnh hưởng gì đâu

Cầm lấy trái lựu đạn trong tay mình Blake mới lên giọng tiếng anh nói.

- Tôi biết đám người các anh rất căm tức lắm. nhưng sẽ chẳng làm gì được bọn tôi đâu. Các anh bây giờ như cá nằm trên thớt rồi. Đúng nói là tôi không nói trước. Kỹ năng cá nhân của các anh tốt thật nhưng đối với thực lực quân sự mạnh mẽ cũng không là gì đâu khôn hôn thì mau chóng đầu hàng chúng tôi sẽ nghĩ đến cho các người một con đường sống.

Tiếng nói của Blake phát ra lúc này làm cho những thành viên Huyết Long hiểu được một việc rất quan trọng. Họ không bị quân đội chính quốc gia này tấn công mà là một nhóm người của thế lực khác. Đơn giản vì tất cả quân đội nước này hầu như không sử dụng người nước ngoài.

Nhịn không được sự thật này. Trước giờ Huyết Long họ đối phó quân đội các nước chưa từng rời vào thế bị động như hiện tại nhưng giờ đây trước một đội ngũ không biết tên tuổi họ lại chật vật như vậy còn bị đối phương tập kích một cách không khoan nhượng một thành viên của Huyết Long quát lớn.

“ Bọn mày là của ai! Tại sao làm việc này.”

Bên ngoài Chiến Trường Jackson lên tiếng nhắc nhở với Blake vì hẳn thấy việc đàm đạo nói chuyện với mấy thành viên Huyết Long lúc này là không cần thiết.

- Blake nói nhiều với bọn này làm gì. Cứ để bọn chúng chết đi lên thiên đàng cũng hiểu vì sao mình chết thôi.

- Cũng nên cho bọn nó biết một chút lý do để đám người này hiểu được rằng có những người họ không chọc được

Blake đáp lời của Jackson cũng khiến cho Thiếu Kiệt nhẹ gật đầu bên ngoài. Dù hiện tại là thời điểm phi thường nhưng Vô Ảnh không thể bị gò bó hạn hẹp bởi danh tiếng của Huyết Long hẳn cần cho thế giới biết bên ngoài Huyết Long còn có một thế lực có thể đương đầu và đánh bại Huyết Long.

Khi mà thông tin được truyền đi nó sẽ được lượt bỏ một thứ sẽ thành như thế nào thì không thể đoán trước được nhưng sẽ có không ít người nhận được một thông tin thế giới này ngoài Huyết Long còn có một thế lực tên là Vô Ảnh không thể động vào được.

Blake bây giờ hướng bên trong đoạn đường hẹp đáp trả lời lại người thành viên Huyết Long đã đặt ra câu hỏi với mình,

- Bọn tao là Vô Ảnh! Giờ chết bọn mày đã điếm cũng không cần kéo. Anh em toàn lực tấn công!

“ Bọn tôi đợi câu này lâu lắm rồi đó đội trưởng. Lên Anh Em”

Âm thanh của mấy thành viên Vô Ảnh lúc này làm cho khu vực hoang vắng thường ngày trở nên huyền ảo.

Bên ngoài Jackson cùng với mọi người cũng tăng khả năng công kích của mình lên.

“Đội bên trái tiến hành công kích. trực diện đám người của Huyết Long đang ẩn núp. Những thành viên đội bên phải lập tức hỗ trợ không được để người nào chạy thoát. Những thành viên còn lại cùng tôi vào hỗ trợ Blake bên trong.”

“Cậu cũng không cần phải vào đây đâu ở ngoài đó giải quyết tình hình đi. Tất cả mọi người đánh trực diện chúng ta không thể nào vô dụng đến mức phải để Jackson bên ngoài hỗ trợ được.”

Cả hai người chỉ huy lúc này như muốn phân cao thấp với nhau xem ai là người hoàn thành nhiệm vụ giải quyết được những vấn đề mà mình đã nhận được.

Thành viên Huyết Long ngay lập tức không ở một vị trí cố định nữa. Họ biết rằng mình nếu không tìm ra một nơi đủ để che chắn trước cuộc tấn công của Vô Ảnh kết cục của họ chỉ có một con đường chết.

- Tản ra. Gọi viện trợ gấp. Kéo dài thời gian được bao nhiêu hay bấy nhiêu

Một tên thành viên Huyết Long quát lớn. Những người còn lại nhanh chóng tản ra các hướng khác nhau. Họ giờ chỉ còn vài người với địa hình rộng họ dễ dàng ẩn núp hơn.

- Không được để mấy người họ chạy thoát nhanh. Tấn công vào các địa điểm cần thiết.

hai người trên mái nhà lúc này hướng khoảng sân rộng của chính trận chiến lập tức đưa súng lên di chuyển theo hướng những người mà họ có thể quan sát được.

Tên bị thương vẫn cố thủ ở sát vách tường nơi góc cửa. Hắn biết với thương tích của mình không thể nào rời khỏi nơi này. Cái hắn cần là triệt hạ được người nào hay người đó. Ân núp ở sát vách tường như thế này hắn dễ dàng bắt được những người đi qua.

Nhưng suy nghĩ của hắn như thế những thành viên Vô Ảnh cũng đã dự đoán được không ít. Dù tiến công nhanh nhưng họ cũng không mất đi tinh táo của chính mình. Để tránh thương vong cho đội ngũ vài người khi đến gần ngay khúc cửa liền ngồi xuống đem mấy trái lựu đạn trên người mình tháo xuống.

Họ nhanh chóng rút chốt ném sát mặt đất về phía bên kia đối diện nơi vách tường có góc khuất mà họ không thấy được.

“Âm”

“Âm”

Vài tiếng nổ vang lên để xác định tính hình đối phương ngay khi tiếng nổ vừa phát ra một hai thành viên đã lăn tròn trên đất hướng phía trong của khúc cửa chuyển động tới.

Hành động của họ nhằm bảo đảm không có người nào mai phục và những người này chịu trách nhiệm chính cho sự an toàn cho những thành viên còn lại.

Khi đất đã và làn khói nhẹ của những trái lựu đạn tan đi hai thành viên này mới nhanh chóng báo cáo và ra hiệu cho nhóm người Vô Ảnh đang đợi ở ngay khúc cửa.

“ Lối đi an toàn mọi người qua đi ”

Vừa vẫy tay vừa nói. Như để cho thành viên Vô Ảnh của mình rời khỏi nơi ẩn núp. Những người còn lại khi vừa ra khỏi khúc cua của con hẻm liền hướng những vị trí mà họ có thể trông thấy. Nơi này có thể cho họ được một khoản che chở vừa đủ của cơ thể để làm nơi tránh né tập kích.

“ Báo cáo đội ngũ Huyết Long thoát đi bốn người. hai tên ở phía trên căn phòng tài liệu. Một tên chạy vào phía bên trong còn một tên đan ẩn núp dưới cửa sổ một căn nhà gần đó ”

“ Đã nhận được vị trí mọi người dựa theo đó mà làm. Riêng hai người trên phòng tài liệu cần dụ bọn hấn ra khỏi đó. Nơi này địa hình phức tạp lại có thứ cạm bẫy cần mọi người dừng manh động. Đội ba tiếng hành đi lên trên lầu chuyển đổi vũ khí lạnh.”

Blake thông qua báo cáo của hai thành viên trên mái nhà quan sát chiến trường lập tức đưa ra chỉ thị. Đối với một cuộc chiến tầm quan sát của những tay súng bắn tỉa là một việc cực kỳ cần thiết. Chỉ có họ mới quan sát được hết đối phương đang ở đâu thông qua cái kính chuyên dụng để nhắm bắn chính xác cự ly cần thiết.

“Đã rõ “

Một đội ngũ vài người nhanh chóng tiến đến lối cầu thang đi lên phía trên. Hai người đội viên đi đầu lập tức chạy lên trên với hành động buông súng xuống cài chốt an toàn cho khẩu súng của mình rồi bỏ lại ở bậc thang trung cấp giữa lầu một và tầng trệt.

Những thành viên đi qua nơi này đều làm cùng một động tác buông bỏ khẩu súng trong tay. Thay vào đó họ đều rút ra cho mình một con dao được mang theo cầm trên tay.

Hai người đội viên đi sau cùng lập tức thu lại những khẩu súng này và tiếp bước theo mọi người. Họ giữ một khoảng cách vài mét. Để khi cần thiết có thể việc trợ súng ông trong thời điểm quan trọng. Dù cho Blake có ra lệnh không sử dụng vũ khí nóng. Nhưng trong chiến trường sẽ không ai biết được điều gì. Chính vì điều đó họ làm nhiệm vụ hỗ trợ tương chừng như không cần thiết nhưng lại cực kỳ quan trọng.

“ Báo cáo đã đến gần nơi mục tiêu ở bên cửa sổ. Nơi này có một góc hẹp và một căn phòng chưa xác định được đối phương bên trong có trốn đi chưa cần đội bắn tỉa xác minh.”

Một đội khác của Vô Ảnh ngay lập tức hướng dẫu chăm đở trên tường nơi mà thành viên đang chịu trách nhiệm quan sát trên cao làm dấu hướng dẫn cho họ. Nhưng vì không dám chắc rằng tên thành viên của Huyết Long có thể rời đi bằng đường khác hay không nên nhóm này cần xác minh lại sự theo dõi của nhóm bắn tỉa.

Trong chiến trường chỉ một vài giây tình hình có thể thay đổi rất nhiều nên việc họ cần cập nhật thông tin đối phương từ trên cao hoàn toàn cần thiết.

“ Hẳn vẫn còn ở trong phòng đã chuyển từ góc cửa sổ đến bên cạnh một cái giường sát tường. Lấy tủ đầu giường làm vật cản.”

Blake nghe người đội viên nhóm bắn tỉa báo cáo tình huống như thế liền lên tiếng hỏi.

- Có thể nhắm bắn hẳn không?

“ Báo cáo không thể tầm nhìn bị khuất chỉ có thể thấy được một phần góc tay áo của đối phương. Kinh nghiệm ẩn núp bắn tỉa được huấn luyện qua chiến trường của hẳn không đơn giản.”

- Cứ ra tay nhắm bắn đi. Dem đôi phương đã thương người của chúng ta dễ dàng xông vào hơn. Đội còn lại đi cùng tôi tìm cho ra tên đã chạy vào sâu bên trong.

“ Đã rõ. Đội ngũ bên dưới đợi thông tin”

Người này vừa nói ngay lập tức hấn nheo mắt lại hướng nóng súng của mình lên đạn và nhìn qua ống ngắm nơi vị trí mà hấn chỉ có thể một phần góc áo của đôi phương.

Ngón tay đang để ở ngoài cò súng cũng được đặt vào bên trong hơi thở hấn chậm dần như điều tiết lại khả năng chính xác của phát đạn chuẩn bị bắn ra.

“ Đoàn ”

Một phát súng được bắn ra hướng về phía góc áo bị lộ của thành viên Huyết Long. Viên đạn bay xuyên suốt xé cả gió cắm thẳng vào nơi góc áo đó. làm cho máu của vị trí này xuất hiện từ vết thương đạn bắn.

“Đôi phương đã bị trúng đạn có thể tiến hành công kích từ cửa sổ”

Những thành viên bên dưới vừa nghe được thông tin cần thiết họ lập tức tiến đến bên cái cửa sổ có thể nhìn thấy những thứ bên trong. Hai người trong số đó đến bên dưới lập tức nhìn nhau gật đầu. Cùng một lúc cả hai đứng lên. Khẩu súng trong tay lập tức được bóp cò đem cả căn phòng phía góc bên trong nơi họ nhận được thông tin có thành viên của Huyết Long ẩn núp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1004: Vô Ảnh Vs Huyết Long

Chính ngay lúc này một phát súng bắn ra từ phía bên trong hướng nơi cửa sổ bay tới hướng hai người thành viên Vô Ảnh.

“Cẩn thận!”

Cả hai liên ngồi xuống một cách nhanh chóng khi mà thấy viên đạn của đối phương hướng về phía mình.

Hành động của họ làm cho những thành viên khác ngay lập tức hướng bên trong ném vào một trái lựu đạn.

Một người định thao trên túi mình một trái lựu đạn ra với ý nghĩ triệt hạ đối phương. Nhưng người khác đã ngăn hấn lại nói.

“Chúng ta chưa kiểm tra hết ở đây không được manh động ”

- Tức thật bọn Huyết Long này đúng dai như giết rắn như thế mà hấn còn không chết.

- Bên trong nhà có đồ đạc những thứ này ngăn cản cho hấn không ít. Cần phải có một cách triệt để giết được hấn, Dù căn phòng hiện tại chỉ còn vài khu vực nhưng biết đâu trong đó lại có thứ cậu ấy cần thì sao. Cẩn thận vẫn hơn.

Thấy căn phòng dù không kiên cố nhưng bên trong tên thành viên của Huyết Long lại cố thủ như hi vọng điều gì đó mấy người thành viên của Vô Ảnh lập tức không biết làm thế nào thì bên tai đã vang lên một giọng nói.

- Cứ tiến hành tấn công đi những thứ có thể cần sẽ không được để lung tung ở nhưng nơi khác nhau đâu tôi chỉ cần những thứ kia được bảo toàn là

được. Nên nhớ các anh còn phải hỗ trợ mọi người nữa. Đừng dây dưa

Âm thanh của Thiếu Kiệt rất nhẹ nhàng hẳn không muốn mất nhiều thời gian với những người Huyết Long này nữa. Mấy người đang mai phục ngày của sỏ biết được việc mình cần làm như thế nào cũng không chậm trễ đem trái lựu đạn đang cầm trong tay mình rút chốt ném vào trong phòng.

“ Tản Ra!”

Những thành viên gần đó nhanh chóng rời ra phạm vi có thể ảnh hưởng của trái lựu đạn. Họ để lại hai người còn những người khác bắt đầu theo hướng Blake đã đi tiếp tục chi viện tìm kiếm tên đã chạy sâu vào bên trong.

Đối với tên núp ở dưới Vô Ảnh giải quyết khá nhanh thì hai tên còn lại đang ẩn núp trên lầu mới thật sự khó khăn. Ở đây những quây kệ và những thùng giấy tờ làm cho họ bị khuất tầm nhìn. Chưa kể đến không thể xác định được đối phương ở đâu mới là điều mà họ không thể nào biết trước.

Đối phương có thể sử dụng vũ khí tấn công tầm xa lại là một lợi thế. Trong khi đó những người này sử dụng vũ khí lạnh lại mang tính cận chiến cao.

Từng thành viên men theo lối vách tường nơi cả ba cánh cửa căn phòng đã được mở sẵn mỗi người chọn cho mình một lối vào. Theo dấu ra hiệu một người dẫn đầu.

Men theo lối vào vừa bước qua khỏi cánh cửa phòng cả ba người đều thận trọng ở hai phía. Vì bất cứ nơi nào cũng có thể khiến đối phương đánh lén.

Nhưng ở khu vực này cả ba người bước vào đều không gặp trở ngại nào. Hai người phía sau. Tiếng về phía trước bỏ qua cả ba cánh cửa phòng. Họ muốn xem rằng ở đây còn nơi nào có thể ẩn núp được không.

Ba người trong phòng lúc này nhìn nhau sau khi những người còn lại đã đi qua mình. Họ không biết hai người kia ở đâu cách hiện tại chỉ có thể lần mò đi tìm kiếm.

Cả ba chọn cho mình hàng kệ gần nhất bước đến. Vì ở đây những thùng giấy chứa đựng tài liệu để trên kệ chiều cao không thể nhìn được những kệ bên kia. Nó làm tách biệt ra từng lối đi và không ai có thể biết chuyện gì xảy ra ở bên kia cho đến khi có thể đi đến tận nơi mới thấy được.

Trong căn phòng đầy những vật dụng được sắp xếp theo hàng chỉ có tiếng bước chân chậm chậm cẩn thận. Đối với những quây kệ này mấy thành viên Vô Ảnh dù biết khả năng ẩn núp của một người rất khó nhưng cũng phải cẩn thận. Họ không vì một chút chủ quan của bản thân để mọi người bị kéo chân lại. Nên hầu hết từng thành viên đều dùng tay của mình chạm vào từng cái thùng đặt ở trên kệ.

Nơi vị trí nào có thể thuận lợi tạo ra một nơi vừa vặn một người lẩn vào cũng hết sức cẩn thận. Từng cái thùng được mọi thành viên Vô Ảnh cảm nhận độ nặng từ tay của mình. Có người còn dùng một tay cầm dao một tay nhất thử góc thùng xem thử như thế nào.

Bên ngoài hai người đi dọc hành lang cũng chậm chậm bước đi. Đối với họ mấy căn phòng còn lại phía góc trong là họ vẫn chưa biết được nó có gì. Jackson chỉ mới kiểm tra những tầng trên đến một vị trí nhất định liền cho mọi người rút lui nên họ cũng không nắm được địa hình bên trong như thế nào.

Hai người đến khu vực sát góc tường. Nơi đó có hai căn phòng nhỏ cả hai thành viên của Vô Ảnh lúc này nhìn nhau gật đầu một cái. Người bên tay trái ngay lập tức để xuống những khẩu súng mình đang mang theo cách cánh cửa vài bước.

- Lui lại cậu bên ngoài tôi vào trước cho. Nếu đối phương hạ tôi bên trong thì còn có cậu tiếp viện. Đừng để đối phương có thêm vũ khí.

Người bên trái suy nghĩ điều gì đó lập tức nói với người bên cạnh mình. Hắn thấy nếu hai người cùng vào hai phòng nguy cơ lúc này sẽ lớn hơn. Ba thành viên ở trong căn phòng tài liệu cũng không tiếp ứng được.

- Cũng được cậu vào trước đi.

Thấy ý kiến khá ổn người này lập tức đồng ý. Chỉ cần hắn giữ một khoảng cách nhất định sẽ có thể cứu được đồng đội mình trong giây phút nguy hiểm.

Bước tới trước cánh cửa hé mở từ từ cho đến khi cánh cửa thật sự hoàn toàn mở rộng ra. Nhưng bên trong lúc này chỉ nhìn thấy một cái giường một bộ bàn ghế.

Người thành viên Vô Ảnh lúc này cũng bước vào.. Người bên ngoài đứng cách cửa hai bước chân để có thể viện trợ khi cần thiết. Hắn tin rằng nếu cẩn thận như hai người họ sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Khi người này bước chân vào phòng. Thiếu Kiệt cũng nhíu mày bởi căn phòng này có vẻ khá ngăn nắp. Cửa sổ dù không còn nhưng trên tấm ra giường hầu như không có vết bụi của việc động đất. Nhìn có thể thấy được nơi này có người dọn dẹp qua.

Theo cái camera và ảnh mắt nhìn trực diện ở phía trước của thành viên Vô Ảnh này Thiếu Kiệt có thể nhận định được như thế. Thì mấy người đang quan sát chung với hắn cũng có thể nhận thấy.

“ Xem ra nơi này không có người nào hết. Ở đây ngoài cái nhà tắm bên kia chưa kiểm tra nữa thì không có gì đặc biệt”

Suy nghĩ trong lòng người này như vậy nhưng chỉ mới là suy nghĩ khi hắn đang định lui ra thì phía sau vươn lên một con dao hướng cổ của người này cắt ngang một đường.

Vì quan sát qua khung hình lúc này Thiếu Kiệt lập tức đứng dậy. Nói lớn cảnh báo.

“ Bên trong phòng có người. Lập tức rời khỏi mấy phòng tài liệu giết cho được tên này. Hắn sát hại một người của mình rồi. Bảo toàn số vũ khí của mình rút lui lại đợi viện trợ.”

“ Tức thật biết vậy tôi truy sát hai tên đó để cho mọi người đuổi theo tên ở đây ”

Âm thanh bực bội của Blake vang lên xuất hiện tử thương ở thời khắc mà hắn với mọi người xem như đã chiến thắng là một thứ không thích hợp. Để cho họ thấy Vô Ảnh thật sự còn yếu kém trước Huyết Long.

Ngay khi âm thanh Thiếu Kiệt vang lên thì cả ba người ở trong phòng định quay ra thì Thiếu Kiệt đã lên tiếng nói vào hệ thống liên lạc.

- Chỉ lui ra ngoài cửa đứng không di chuyển về phía căn phòng đó.

Cả ba bước chân chậm lại cũng nhìn nhau không hiểu Thiếu Kiệt định làm gì. Đã biết đối phương ở đâu Thiếu Kiệt đúng lý ra phải để họ tấn công vào nơi này vậy mà cậu ta lại đưa ra quyết định để họ cố thủ trước những căn phòng không rời đi.

Đã là mệnh lệnh những thành viên này bắt buộc phải nghe theo khi mà tên thành viên chặn ở trước cửa của căn phòng lui ra tay cầm khẩu súng Ak đã tháo chốt an toàn hướng thẳng về phía trong phòng bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng.

“Bắn vài phát đạn đi!”

Thiếu Kiệt vừa đứng nhìn vào màn hình vừa nói. Việc làm của hắn chỉ thị dường như hoàn toàn không ổn cho lắm nhưng đối với người đang canh trước cửa lại là một thứ mệnh lệnh khiến cho hắn có thể phát tiết được.

Vì biết đối phương đã ở bên trong, Đồng đội của mình vừa bị sát hại hắn đưa tay siết lấy cò súng để cho loạt đạn bắn vào trong phòng không cần biết hắn sẽ hao tổn hết bao nhiêu viên đạn.

Nhưng cũng chính lúc này. Khi âm thanh của tiếng súng nổ thì bên trong căn phòng tài liệu dường như đã được bàn thảo với nhau từ trước. Một người thành viên của Huyết Long không biết ẩn núp ở vị trí nào chạy ra bên ngoài.

Cả ba người án ngữ ở bên hông cửa lúc này cũng giật mình hiểu ra vấn đề. Đối phương chấp nhận hi sinh ở thời điểm này. Một người chọn vị trí trong phòng tách biệt với khu vực này. Dùng mình để hi sinh cho tên còn lại chạy thoát. Bố cục này khá chắc chắn nếu như Thiếu Kiệt không để cho họ canh giữ ở đây thì có thể tên này đã chạy thoát ở một hướng khác.

Hắn vừa xuất hiện ở ngay lối ra vào định chạy xuống cầu thang thì một thành viên Vô Ảnh đưa tay mình đập vào trên người hắn từ phía sau. Trên tay có thêm một con dao sắc nhọn. Bàn tay thành viên Vô Ảnh rút ra trước sự bất ngờ của đối phương. Khi máu từ trên người hắn bắn lên theo vị trí vết thương của con dao để lại.

Hai thành viên Vô Ảnh khác cũng không kém nhanh chóng hướng bàn tay tên của Huyết Long đâm một phát từ trên xuống. Người còn lại chạy tới trong khi tên này cố thoát ra khỏi sự thất thần của việc bị đâm hai nhát dao ở hai hướng khác nhau. Bàn tay của hắn không thể nào cầm được súng khi mà một cái bóng chạy ngang qua đem ngón tay trở của hắn trên bàn tay còn

lại cắt đứt. Không Dừng lại ở những vết thương như thế. Một con dao dính máu lại được do chuyển từ phía trên đâm xuống đùi đối phương. Để cho tên thành viên của Huyết Long khụy gối. hắn cố phát ra một câu nói.

“ Sao bọn mày biết!”

Chỉ bốn từ ít ỏi như thế nhưng đó là câu nói cuối cùng của hắn khi mà một con dao chạy ngang qua cổ họng của chính tên này. con dao dừng lại ở giữa không trung vẫn mang theo một chút máu dính trên đó nhiều xuống đất thành giọt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1005: Thu Quân

Khi hấn vừa ngã xuống mặt đất Thiếu Kiệt quan sát qua màn hình lập tức ra lệnh.

“ tổng lực tấn công vào căn phòng. Chú ý đem thi thể của đội viên mình về. Tôi muốn làm lễ tang cho họ và không để họ nằm lại ở đây.”

Cả ba người sau khi giải quyết tên thành viên Huyết Long trong phòng tài liệu liền nhanh chóng hỗ trợ bằng cách chạy đến bên cạnh những khẩu súng của mình đặt cách đó không xa lên đạn tháo chốt an toàn và tiến vào trong phòng. Cả ba cùng một lúc dừng lại hai bên hông phòng.

Khi viên đạn cuối cùng được bắn ra khoản hai giây thì một người thành viên Vô Anh lập tức nhảy vào phòng hướng về bên trong né qua cái cửa lộn một vòng sát mặt đất.

Đập vào mắt và khung hình căn phòng chỉ còn lại xác của một thành viên duy nhất của Vô Ảnh. Toàn bộ căn phòng hiện tại trống không.

“ Báo cáo không có người!”

ngay lập tức người thanh viên này nói lại trong bộ đàm cho Thiếu Kiệt và mọi người bên ngoài nghe thấy.

Vừa nói hấn vừa đứng lên nhìn xung quanh căn phòng hướng về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Khi hấn định quay vào thì bên dưới cửa sổ lúc này xuất hiện một sợi dây nối dài xuống đất.

Nhìn thấy trong mắt mình thứ này Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu. Nhưng thành viên Vô Ảnh bên ngoài hiện tại cũng đi vào trong căn phòng tìm kiếm cũng như tiến hành nâng đỡ thành viên đã tử trận kia lên.

“ ra lệnh thu quân đám người đó chạy thoát rồi không kim được đâu
đừng tốn công vô ích nữa”

Bên kia Blake đang tiến hành truy tìm tên chạy thoát cũng dừng lại đặt
tay lên hệ thống liên lạc nói với Thiếu Kiệt.

“ Như vậy sao được bọn hấn chỉ còn hai người chúng ta nhiều người hơn
chắc chắn sẽ đuổi bắt được đối phương. Bỏ như thế liệu ổn không”

- Không cần đâu đối phương đã chuẩn bị kỹ đường đi nước bước. Bọn
hấn thoát thân được người của mình không thể nào đuổi theo hơn nữa bọn
hấn cũng đã tính kỹ đến vấn đề này. Việc lần này cần để cho đối phương tự
giúp chúng ta tuyên truyền như thế mới hiệu quả. Chạy thoát hai tên xem
như về đến nơi sau này bọn chúng cũng không được trọng dụng cho mấy
thu quân về đi.

Thiếu Kiệt nói ra lý do của mình làm cho Blake với Jackson cũng chần
chừ một vài giây rồi mới đưa đến quyết định thu quân. Khi bắt đầu để
người mình rút lui thì bên hệ thống vang lên một giọng nói của thanh viên
Vô Ảnh.

“Báo cáo phát hiện trong một căn nhà có mấy người của Tô gia còn sống
việc này cần chỉ thị”

Blake ngay lập tức thông qua hệ thống đưa ra một câu hỏi.

“ Có bao nhiêu người của tô gia?”

“ Còn lại sáu đến tám người hầu hết là phụ nữ và trẻ em”

Thiếu Kiệt nhận được báo cáo nhú mày một chút rồi mới lên tiếng nói
với Blake

- Tập trung hết những người đó lại chúng ta sẽ giao họ lại cho người ở quốc gia này làm việc. Điều này không cần phải để liên lạc cùng mọi người nữa chúng ta sẽ gặp lại ở nơi cần thiết. Chấm dứt liên lạc ở đây.

“ Đã rõ ”

Âm thanh của những thành viên Vô Ảnh vang lên lúc này cũng là lúc Thiếu Kiệt ngắt đi kết nối của mình với mọi thành viên. Dù chỉ là liên lạc âm thanh hình ảnh thì hẳn vẫn nhận về để biết rằng những thành viên Vô Ảnh không gặp điều gì phát sinh ngoài ý muốn nữa.

Tú Trinh lúc này chần chừ một lúc mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt, Bởi cô không hiểu hẳn đang thắng thế, bên Huyết Long chỉ còn hai thành viên thì lệnh rút quân của Thiếu Kiệt dường như không đúng lắm ở trường hợp này.

- Sao cậu lại để mọi người quay về không phải chúng ta chỉ cần hạ gục hai người nữa là có thể diệt đoàn được bọn họ sao. Để lỡ cơ hội tốt như vậy.

- Cô không nghe thấy những gì tôi nói sao. Hơn nữa cô nhìn đi bây giờ là thời điểm nào. Nó không còn sớm chỉ còn một hai giờ nữa là trời sáng. Cô muốn để đám người Vô Ảnh bị công khai ra trên tin tức sao.

Tất cả mọi người trong phòng nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng bất giác tìm kiếm lấy cái đồng hồ từ điện thoại của họ. Thời gian không sai biệt lắm đã hai giờ rưỡi sáng.

Ai cũng trở mắt không hiểu được tại sao thời gian lại có thể trôi qua nhanh như vậy họ không phải chỉ mới vừa mới đàm luận với nhau một số chuyện ở buổi trưa xong. Đồ ăn tối chỉ vừa mới dùng không được bao lâu vậy mà thời gian này đã là nửa đêm.

- Không thể nào? Sao đồng hồ chạy nhanh vậy.

Trương Hạo ngay lập tức thốt lên khi nhận thấy thời gian thật sự giống như Thiếu Kiệt nói hoàn toàn họ không hiểu đây là chuyện gì đã xảy ra. Tất cả mọi người đều nhìn nhau. Cho đến khi Doanh Doanh suy ngẫm một chút rồi mới thốt lên một câu.

- Tôi hiểu rồi! Vì căn phòng này được cách ly với bên ngoài thông qua các rèm che lại nên ánh sáng bên ngoài như thế nào chúng ta không hề biết lại thêm việc quá chú tâm vào những gì có trên màn hình nên không thể nào biết được thời gian thật sự đang là bao nhiêu. Như thế chúng ta cứ ở trong phòng này hơn sáu bảy giờ đồng hồ mà không hề biết.

Mã Hóa Đăng bây giờ mới nhìn quan hai bên rèm của cửa tòa nhà. Thêm vào đó căn phòng vẫn mở đèn suốt khiến cho họ đều cho rằng bên ngoài vẫn còn sớm. Trương Hạo bây giờ nghe được giải thích mới chợt nhận ra hẳn cần phải đi giải quyết sau khoản thời gian dài tập trung vào màn hình trực tiếp nói chiến trường.

- Không được phải đi kiểm nhà về sinh một chút mới được nhìn lâu quá không khéo hư việc.

Trương Hạo không nể nang gì nhanh chóng nhìn quan xác định lối đi ra tới nhà về sinh lập tức chạy đi. Mã Hóa Đăng bây giờ nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi hắn.

- Cậu đem những người kia bắn giết như thế không sợ sẽ phát sinh có người nhìn thấy sao? Hơn nữa chiến trường chỗ đó dù ít người lui tới nhưng mà không phải không có. Tại sao lại có thể hành động một cách không kiên nhẫn gì như vậy.

- Cái này ông không cần phải lo những thứ phát sinh sẽ được người có thẩm quyền làm việc làm tiêu đi một số chứng cứ cần thiết. Hơn nữa chiến trường không do tôi chọn mà là mấy người kia họ có cơ sở để tin mình an

toàn ở nơi đó mới đặt vị trí đóng quân ông không thấy người của tôi phải tìm kiếm mới ra sao.

Doanh Doanh lúc này chỉ im lặng đối với một người Thiêu niên dù chỉ nhìn cảnh giết chóc thông qua màn hình như thế nhưng vẫn đủ tinh táo để biết rằng thời gian hiện tại đã đi đến đâu và nắm chắc việc không truy đuổi đối phương nữa là một điều nằm ngoài nhận thức.

Cô chắc rằng trong lúc trận chiến diễn ra Thiêu Kiệt luôn nhìn chăm chăm quan sát thời gian trôi qua mà Huyết Long, Vô Ảnh và tất cả mọi người đều không chú ý đến.

- Theo tôi thấy cậu dường như không đi lính thế mà cậu lại phát hiện căn phòng đó sẽ có người ẩn núp còn lao ra đúng thời điểm người của cậu nổ súng cú như cậu nhìn thấy trước được tương lai những gì đang diễn ra vậy. Điều này khá không hợp lý cho lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ nghe Mã Hóa Đằng chất vấn quyết định của mình hẳn cũng chỉ khẽ cười. Vì nếu là người khác hẳn hiểu rằng đôi mắt câu hỏi này là điều bắt buộc đến mới hỏi ngược lại một câu hỏi để cho chính Mã Hóa Đằng tự trả lời.

- Ông nghĩ xem tôi nhìn thấy được tương lai sao? Nếu vậy ông nói sao về việc tôi để hai thành viên của Huyết Long kia chạy thoát hơn nữa còn để người của mình đi vào chỗ chết mà không nhắc nhở gì à. Ông nên nhớ họ được đào tạo ra không tốn ít tiền của tôi đâu.

Tú Trinh ở một bên chỉ bộ dạng không cho là đùng bởi vì những thành viên Vô Ảnh này được tập huấn từ đầu ngay dưới sự điều hành của Ngọc Nhi một thời gian khá dài. Và họ tiêu tốn tiền là của Ngọc Nhi. Sau này mọi chuyên về Vô Ảnh được Thiếu Kiệt trợ cấp.

Nên nói bỏ tiền ra để huấn luyện họ chỉ được huấn luyện thêm về đoàn đội và mấy thứ từ Blake đem đến. Liên quan tới Thiếu Kiệt chỉ một phần nào đó. Nhưng thật sự tiền của Thiếu Kiệt bỏ vào họ không ít nên cô cũng không tiện nói mà chỉ có thể làm động thái không hài lòng.

- Không tôi chỉ suy đoán vậy thôi Vì nếu cậu có thể nhìn thấy tương lai thật thì những thiệt hại cậu vừa nói sẽ không xảy ra. Hơn nữa mấy người kia cũng trốn được. Tôi chỉ không hiểu tại sao trong thời điểm mấu chốt cậu lại biết có người sẽ lao ra từ căn phòng thôi.

Mã Hóa Đăng thấy Thiếu Kiệt đáp lời mình như chất vấn lại thêm thái độ không hài lòng của Tú Trinh làm hắn tưởng rằng mình nói sai lời nào đó lập tức sửa lại thành một câu nói hoàn chỉnh. Phân tích tình hình một cách kỹ lưỡng cũng như muốn được Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc của chính hắn.

- Cũng không có gì. Dự theo suy đoán thôi. Tôi cũng không chắc rằng sẽ có người xông ra. Chỉ là trực giác của mình cho thấy rất có thể trong căn phòng đó có người ẩn núp.

“ Đoán ”

Cả Tú Trinh hiện tại cũng trừng mắt khi nghe được Thiếu Kiệt ở tình hình đó thật sự không có điều gì nắm chắc chỉ là hắn muốn để một số người của Vô Ảnh chặn lại lối đi thật chất chỉ là để cho có mà không phải là Thiếu Kiệt hắn biết được có người núp bên trong.

- Đúng vậy đoán. Dựa theo việc bố cục thân thuộc. Hơn nữa đám người Huyết Long lại không thể nào thất bại dễ dàng đến mức hai diệt toàn quân như vậy. Nên tôi suy đoán rằng họ sẽ sử dụng thủ thuật dương đông kích tây. Ở đây thì bố cục rõ ràng nhắm đến việc cả mấy thành viên của Huyết Long trong tình huống không quá khắc khe đều có thể trốn thoát.

Mã Hòa Đăng suy nghĩ một chút vấn đề của Thiếu Kiệt vừa nói duy chỉ Có Doanh Doanh im lặng này giờ mới thật sự trầm mặc. Thái độ của cô rất nghiêm túc như đang tua lại những gì mình đã quan sát trong những thời gian vừa rồi.

- Đúng thật trong đây có kế dương đông kích tây thật. Nhưng họ có thể núp được tại sao lại không núp luôn mà phải làm như vậy. Nơi ẩn thân của mấy người này đều có thể đơn độc rời đi đâu cần phải tiến hành cái kế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1006: Máy Chủ Phụ

Ánh mắt của Mã Hóa Đăng nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt vì nếu dựa theo phương án dương đông kích tây của Thiếu Kiệt nói khá không khả thi. Khi hai người lựa chọn núp ở một vị trí trên cao. Còn hai người khác lại ở dưới đất. Người còn lại thì chạy mất bố cục này trong mắt Mã Hóa Đăng không thấy giống một chút nào.

- Ông đừng quá để ý đến những thứ không thật sự ở trước mắt. Những bố cục này đều dựa trên một nguyên lý đó. Nếu như bỏ một bên nào đi nữa thì cũng rời vào cái bố cục này thôi. Ông không là lính không biết được việc này đâu.

Trương Hạo lúc này sau khi giải quyết nỗi buồn cho bầu tâm sự đi ra nghe Thiếu Kiệt nói như vậy liền hỏi.

- Mọi người đang nói gì vậy. Không phải xong hết rồi sao kiếm cái gì đó bỏ bụng rồi nghỉ ngơi nữa là được rồi ở lại đây làm gì.

- Mà chỉ có thể nghĩ đến ăn thôi sao. Có những thứ còn chưa xong hơn nữa lúc này cũng không thể nào rời khỏi đây được. Mà muốn làm chuyện cho người khác chú ý sao. Chỉ có thể để Doanh Doanh cô ta gọi món đem đến đợi tới sáng thành viên Vô Ảnh về thôi.

Thiếu Kiệt nhìn Trương Hạo bác bỏ ngay ý kiến muốn rời đi của hắn. Vì giờ này dù Thẩm Quyến có thể được mệnh danh là thành phố nhộn nhịp sôi động bởi các chợ linh kiện mở cửa cả ngày lẫn đêm thì nó còn có một mặt khác là người ở đây đều có một cuộc sống đi kèm theo sự phát triển này. Bên ngoài hầu như xe cộ vẫn đông đúc và những chợ đêm đồ ăn luôn tồn tại để phục vụ khách.

Một nơi như tencent ở gần những nơi này nên chắc hẳn rằng không xa lạ gì khi những tên ksy giả vẫn còn ẩn núp đâu đó nhắm lấy được một thông tin thú vị sau khi Tencent trải qua một cuộc thay đổi cổ đông.

- Như vậy tôi đi làm việc của mình hiện tại còn khá nhiều thứ còn cần phải chỉnh sửa để hoàn thiện mấy cái kế hoạch mà cậu đã đưa ra. Nên cho tôi xin phép.

Mã Hóa Đăng thấy mình ở lại cũng không làm gì. Nên lập tức muốn rời đi. Thiếu Kiệt cũng không ngăn lại. Đối với hắn để cho Mã Hóa Đăng chứng kiến những gì cần thiết đã xong.

Việc để Doanh Doanh cùng với Mã Hóa Đăng chứng kiến toàn bộ những gì vừa mới xảy ra Thiếu Kiệt dùng để cảnh cáo hai người đừng suy nghĩ về việc cố gắng làm điều gì đó bất lợi cho Thiếu Kiệt hắn. Vì điều này sẽ phải trả giá bằng máu.

- Vậy để tôi đi gọi đồ ăn tối. Trương Hạo cần nghỉ ngơi thì có thể theo tôi ở đây chúng tôi có những phòng dành cho những nhân viên ở lại. Điều kiện cũng không hề kém làm mấy.

Trương Hạo nghe vậy cũng gật đầu. Hắn thấy định lực của mình cũng không trâu bò đến mức thức thâu đêm suốt sáng giống như Thiếu Kiệt được. Hơn nữa còn phải đứng không nhìn những thứ mình không hiểu Trương Hạo thấy tốt nhất mình kiếm chỗ nào đó nằm xuống ngủ một giấc vẫn tốt hơn.

- Như vậy thì Doanh Doanh cô rời đi lát nữa nếu có quay lại thì giao đồ ăn hay thứ có thể bỏ bụng được cho Tú Trinh đi. Hiện tại phòng này chỉ cần một mình tôi ở lại là được.

Doanh Doanh nhận được chỉ thị như thế nhìn Tú Trinh gật đầu cũng không đáp lại lời nào mà rời đi cùng Trương Hạo. Là một người nữ nhân cô hiểu lúc nào nên hỏi và lúc nào không. Chuyện Thiếu Kiệt muốn ở một mình trong phòng nhất định là việc quan trọng không để người khác biết. Nếu còn ở lại không hiểu việc cô sẽ trở thành cái gai trong mắt Thiếu Kiệt.

- Tú Trinh lát nữa cô canh cửa không để ai vào. Tôi phải liên lạc về bên kia cô hiểu rồi chứ.

Tú Trinh gật đầu. Chuyện Thiếu Kiệt muốn liên lạc thẳng về tổng bộ trong thời điểm tối mịch như thế này thì hẳn phải có việc gì đó gấp rút lắm nên mới cần thiết làm như vậy. Bởi chênh lệch múi giờ không bao nhiêu. Ở nơi này đã là đêm khuya thì ở quốc gia họ cũng như vậy thậm chí có thể nói là thời điểm này bên đấy đang trong lúc giấc ngủ say nhất.

Cánh cửa của căn phòng được khép lại Thiếu Kiệt ngồi một mình trong phòng một lúc lâu sau cho cả nơi này thật sự im ắng mới tiếng đến bên máy tính bắt đầu thao tác trên bàn phím một cách nhanh chóng.

Trên màn hình lúc này những dòng chữ chạy nhanh trên một nền màn hình đen của máy tính. Tất cả những dòng chữ đó hoàn toàn giống như chạy đi một cách nhanh chóng. Nó không có quy luật cho đến khi bàn tay Thiếu Kiệt dừng lại.

Một khung hình lúc này hiển thị lên một hình ảnh nhỏ ở bên kia quốc gia. Timothy đang trong trạng thái ngái ngủ nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình.

- Việc kết nối sao rồi?

Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng một câu hỏi Timothy làm hắn bừng tỉnh nhìn vào một góc máy đang để gần mình đáp lời Thiếu Kiệt.

- Vừa mới thâm nhập vào được. Hiện tại đang bắt đầu cấy mã nguồn. Số lượng này khá lớn. Nhưng sao cậu lại chia sẻ nó lên một sever phụ ở Tencent vậy. Không phải sever kia của chúng ta cậu nói hết sức an toàn sao?

Tymothy ngay lập tức đưa ra lập luận của mình về việc mà hắn cùng với đội nhóm mình đang làm.

- Đây không phải là sever phụ duy nhất mà còn vài cái nữa các cậu nghĩ sever chúng ta sẽ chịu tải nổi với số người sẽ tham gia vào hình thức này à. Hơn nữa việc mỗi năm công nghệ càng phát triển với mức sever ẩn giấu của chúng ta mà đem nó hoạt động mãi mãi như thế không nâng cấp thì sớm muộn con số hai mươi một triệu này chưa kịp công bố rộng rãi đã phải hết vì công nghệ lỗi thời hơn người kiếm nó.

Suy nghĩ một chút Tymothy lúc này mới gật đầu xác nhận việc hắn chủ quan rằng sever hiện tại được cất giấu ở một nơi bí mật nào đó chỉ có Thiếu Kiệt biết có thể so sánh với sever quy mô của trạm không gian hàng không vũ trụ. Nơi mà dữ liệu có thể chạy mãi chạy mãi không ngừng.

- Tôi quên mất có những khả năng chúng ta sẽ không bao giờ nghĩ đến thậm chí dù rất nhỏ nhưng nó đều có thể xảy ra. Nhưng nếu cậu đã là nakamoto satoshi tại sao không công khai danh tính thật. Tôi thấy đây là bước tiến rất lớn trong ngành công nghiệp tiền tệ. Biết đâu tên tuổi của cậu được lưu lại mãi mãi không chùng. Sự tiện lợi nó mang lại là không giới hạn. Chỉ cần có đủ khả năng thì dòng lưu chuyển này sẽ không ai hạn chế được nó.

Tymothy theo ý nghĩ của mình về việc hắn đã đọc qua những phương án phát triển và kế hoạch Thiếu Kiệt đặt ra cho đồng tiền kỹ thuật số đầu tiên trên thế giới mà giới công nghệ hiện tại đều đang nhắm vào. Những con người có thể là tiến sĩ công nghệ, những lập trình viên, những tin tặc giống

như họ đang nhìn đến thị trường phát triển của đồng tiền này ở những năm sắp tới.

- Tôi không muốn làm tâm điểm của sự chú ý. Hơn nữa anh nghĩ sẽ có người dễ dàng tin tưởng như vậy sao. Nhất là anh là người tạo ra tiền tệ. Những quốc gia khác họ sẽ không để một người như thế làm xáo trộn nền kinh tế của họ. Đối mặt với việc công khai danh tính chưa biết chừng tôi phải hết lần này đến lần khác để chứng minh rằng mình là nakamoto satoshi. Vậy cần gì phí thời gian để làm điều đó. Cứ để họ đoán già đoán non là được. Cái gì càng bí mật càng gây tò mò.

Tymothy dù đang nói chuyện với Thiếu Kiệt nhưng lúc nào tay cũng đang thao tác trên bàn phím. Bên cạnh hắn lúc này vang lên một số những tiếng nói.

- Lên được một phần ba mã nguồn rồi. Cần xác nhận lệnh từ quyền tối cao nhất để chấp thuận mã nguồn chạy trên sever phụ.

- Tới lượt cậu rồi đấy Thiếu Kiệt. Chúng tôi cần mã hóa của cấu trúc MD5 và Sha1 của cậu để có thể cho những mã nguồn tiếp theo đồng bộ chạy ản trên máy chủ của quốc gia kia.

Nhìn vào màn hình nói chuyện với Thiếu Kiệt. Tymothy và mấy người khác đều dừng tay lại. Bởi họ có cố gắng để đem mã nguồn tiếp theo lên trên máy chủ cũng không được. Vì trong tay Thiếu Kiệt đang nắm chuỗi mã code kết nối khối nguồn cần thiết cho thuật toán của bitcoin.

- Tôi sẽ tiến hành nhập lệnh cách anh cứ quan sát khi nào tôi nói xong thì tắt cả tiếp tục.

Thiếu Kiệt bây giờ đôi bàn tay chạy trên những bàn phím số nhấn vào những dãy số mã nhị phân nối dài. chốc chốc lại chèn vào những ký tự chữ

cái. Phía bên bàn phím cứ được gõ xuống một cách liên tục không ngừng nghỉ. Những con số chạy ngang màn hình nối liền nhau giữa dòng trên và dòng dưới Timothy với mọi người ngồi ở đây đều nhìn thấy nó thậm chí có thể lên cả ngàn ký tự trong vài phút.

Bên kia Timothy không lên tiếng khi hắn còn đang nhìn vào màn hình. Cô theo đuôi cái chuỗi mã bảo mật có trong từng đoạn code mã nguồn chia nhỏ của bitcoin để kết nối thực thi câu lệnh chạy trong máy chủ.

“ Cậu ta làm cách nào có thể nhớ hết được những con số sha này nếu như chỉ cần sai một ký tự toàn bộ mã nguồn phải được gõ lại từ đầu. Làm thế nào mà có thể nhớ chính xác được hết những chữ nằm ở nơi nào và những mã nhị phân đến đâu là kết thúc chứ.”

Lời nói của một thành viên phía bên kia màn hình khiến cho Timothy bật cười quay qua nhìn người vừa cất tiếng nói bông đùa một câu.

- Nếu cậu có thể nhớ hết được thì Thiếu Kiệt cậu ta cũng không công khai mã nguồn của bitcoin cho chúng ta biết. Nếu như dễ như thế thì làm gì đến lượt chúng ta. Hơn nữa cậu ta hiểu rõ nó như thế nào mới có thể làm ra được đồng tiền giao dịch như vậy chúng ta làm sao làm được. Các cậu có thể nhớ được một, một trăm, một ngàn ký tự đi nữa cũng không ghi nhớ chính xác bằng người đã tạo ra nó đâu. Hơn nữa ở mã nguồn có ít nhất bốn đoạn như thế các cậu có ngon mà nhớ.

Timothy giọng nói chậm chọc nhưng thật sự trong thâm tâm hắn thật sự nể phục hẳn chắc chắn sẽ không làm được. Khi mà phải ghi nhớ những đoạn code này chính xác đến từng chi tiết nếu không mọi cái đều phải bắt đầu lại từ đầu đấy còn chưa kể đến việc nếu sau ba lần thất bại toàn bộ máy chủ đang thực hiện việc này đều bị xóa sạch hết dữ liệu.

Dù điều này không biết đúng hay không bản thân cũng chưa kiểm nghiệm nhưng với một người như Thiếu Kiệt anh ta tin chắc rằng điều này chắc chắn sẽ có.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1007: World Net

Theo quan điểm của Tymothy thì Bitcoin là do Thiếu Kiệt tạo ra nên việc mã sha và MD5 không thể nào làm khó Thiếu Kiệt được trong việc hiểu rõ từng chuỗi khối và đáp án của những thứ này còn hơn một máy tính thực thi thuật toán.

Nhưng tất cả những thứ Thiếu Kiệt đang làm ở bên kia không hề hay biết rằng hẳn phải bỏ thời gian ra mỗi ngày đều phải đọc thuộc lòng những dòng code ký tự mà nakamoto satoshi thật sự để lại. Vì biết chắc rằng máy chủ nếu chỉ có một thì sẽ không thể đáp ứng được khi bitcoin bắt đầu bùng nổ. Nên Thiếu Kiệt dụng tâm lương khổ phải học thuộc nằm lòng những cái này không thể sai sót dù chỉ một con số hay một ký tự.

Nhưng cũng chính điều này khiến cho hẳn trở thành người tạo ra đồng tiền kỹ thuật số mà trong mắt Tymothy và mấy người khác được chiêu mộ về kỹ thuật thông tin mạng từ khắp nơi trên thế giới.

Một đồng tiền mệnh giá được sử dụng mà không bị ràng buộc rằng họ sẽ phải công khai những khoản thanh toán mà giữa hai người giao dịch.

Trong thế giới mà tất cả họ đều bị ràng buộc bởi những mã số công dân và thanh khoản trong ngân hàng mình có bao nhiêu tiền tài sản và công việc họ như thế nào mới có thể sử dụng những quyền lợi cần thiết.

Trong mắt những người lập trình viên, những hacker cần một thứ gì đó không để người khác biết để giao dịch mua bán mà không bị tra ra lịch sử giao dịch của mình từ ngân hàng hoặc các hóa đơn hàng tháng thì đây là một thứ đáng mong đợi.

Thiếu Kiệt đôi tay vẫn lướt trên bàn phím một cách thuần thục để cho từng ký tự và các con số được nối tiếp nhau một cách nhanh chóng.

- Mọi người chuẩn bị đem phần mã nguồn thứ hai bổ sung vào dữ liệu mở trên hệ thống.

Khi hiệu lệnh của Thiếu Kiệt được đưa ra bàn tay chạm vào phím thực thi từng câu code. Tymothy hiện tại cũng gia nhập vào nhóm người làm lệnh để đồng bộ những thứ cần thiết đặt ẩn vào máy chủ của Tencent.

Thiếu Kiệt quan sát những dòng lệnh và mấy cái tập tin được đặt ẩn vào trong máy chủ lúc này mới hài lòng. Ngồi nhìn xem những người khác thao tác trên giao diện một lúc Thiếu Kiệt chợt lóe ra trong đầu mình một ý nghĩ gì đó. Hắn nói với Tymothy.

- Cậu xem nói mọi người triển khai nhanh tất cả các mã đi. Cậu vào phòng tôi mở cái máy tính lên là được.

Đang trên tay thao tác Tymothy cũng ngưng lại. Căn phòng của Thiếu Kiệt vốn không khóa nhưng vì tôn trọng với lại không muốn phiền phức quán thân mình. Nên ở đây ngay tại trung tâm này căn phòng đó chỉ một mình Thiếu Kiệt ra vào mà không có người nào khác.

Tymothy cũng hiểu có những thứ tốt nhất mình không nên dính vào nhất là một người như Thiếu Kiệt ở trên máy tính cá nhân có biết bao như thư tìm ẩn trong đó. Giờ nếu hắn đặt chân vào trong phòng Thiếu Kiệt nếu sau này có việc gì hắn không tránh khỏi sự liên quan mật thiết.

- Như thế có ổn không hay có cần tôi gọi cho Ngọc Nhi hoặc ai đó đi cùng tôi vào phòng không.

- Không cần như vậy đâu. Cậu chỉ đi mở máy tính của tôi thôi mà trong một phút đó nếu cậu phá được hết mật mã mà tôi đặt thì cậu sẽ không ngại

cùng tôi ở đây làm những thứ này được mà đang làm chuyên gia bảo mật cao nhất quốc tế rồi.

Thấy Tymothy có vẻ lo lắng Thiếu Kiệt lập tức trấn an bằng giọng điệu châm chọc. Nhưng điều này không làm Tymothy phản cảm ngược lại anh ta càng thích thú cười đùa đồng ý.

- Cũng đúng vậy đợi tôi một chút tôi đi mở máy cho cậu.

Tymothy nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi của mình. Chỉ chưa tới một phút Tymothy đã ngồi lại vị trí của mình như chưa từng rời đi. Trong lúc đó điện thoại của Thiếu Kiệt lại hiển thị trên màn hình một số hình ảnh cần thiết.

Đối với việc Tymothy trong lòng dù không thấy có sự liên hệ gì tới việc trên máy Thiếu Kiệt có vấn đề gì nhưng anh ta hiểu rõ một người như Thiếu Kiệt dám để người khác mở máy của mình thì chắc chắn phía sau còn có hậu chiêu gì đó mà anh ta không đoán được.

Khi thấy Thiếu Kiệt nhìn vào điện thoại của mình chỉ sau vài giây khi máy tính của cậu ấy được mở lên Tymothy chắc chắn rằng suy nghĩ của mình là đúng. Trên máy của Thiếu Kiệt sẽ có một chương trình hoặc ứng dụng gì đó để cho cậu ấy kiểm soát được máy tính của mình kể cả khi có người khác xâm nhập.

Hắn tiếp tục công việc của mình với mọi người nhưng lâu lâu lại nhìn về phía màn hình. Nơi hiển thị Thiếu Kiệt đang giống như họ cũng thao tác bàn phím một cách tập trung. Đôi khi nhúu mày một cái bàn tay dừng lại giữa không trung suy nghĩ gì đó rồi lại tiếp tục.

- Thiếu Kiệt! Bên này chúng tôi làm xong rồi. phần còn lại là của cậu.

- ok xong ngay đây.

Thiếu Kiệt bị nhắc nhở liền mỉm cười đem từ trong máy kết nối của mình ra một bộ tập tin được chuẩn bị sẵn đem copy bỏ vào phần những người Timothy vừa mới làm. Hành động này của hắn làm mọi người muốn tức điên lên vì nếu lúc đầu cũng làm như thế sẽ đỡ đi biết bao nhiêu thời gian trong khi Thiếu Kiệt đánh máy

- sao lúc đầu cậu không copy paste cho nhanh hơn không giờ mới làm phí mất gần mấy phút rồi.

Timothy không kiên nhẫn gì trách móc bởi vì càng kéo dài thời gian thì họ càng phải mất nhiều thao tác hơn để bên kia đối phương không phát hiện được những mã nguồn ẩn được đem đặt vào bên trong sever.

- Thông cảm lâu lâu cũng quên một chút. Giờ có chút suy nghĩ cần phải làm nên tạm thời mới nhớ ra.

Thiếu Kiệt trả lời một cách qua loa rồi lại nhìn vào màn hình của máy tính chính mình đôi mắt đắm chiêu suy nghĩ một việc gì đó khiến cho Timothy có cảm giác dường như Thiếu Kiệt đang định làm một cái gì đó lớn hơn ngay tại thời điểm này.

Ngay tại khi Timothy đang còn nhiều suy nghĩ trong đầu mình thì ở bên kia Thiếu Kiệt đang chìm trong một dự tính mà hắn cảm giác là khả thi nhất với những gì có thể làm được.

Trạng thái vô thức để suy nghĩ một điều gì đó của Thiếu Kiệt hầu như hoàn toàn quên mất hoàn cảnh xung quanh. Ánh mắt chìm trong những dòng mã lệnh code đang chạy dọc màn hình nhưng lại có một suy nghĩ hoàn toàn không ăn nhập gì

“ Nếu như code ẩn có thể tồn tại trên một máy chủ sever để thực hiện kết nối toàn cầu thì bot nét dường như cũng có thể. Đem toàn bộ virus làm

tôi giản lại thả trên từng mirobyte của thế giới mạng sẽ hình thành ra một môi trường như thế nào ta?”

Câu hỏi này cứ vờn quanh trong đầu Thiếu Kiệt bởi những gì hắn hiểu về thế giới internet được phổ cập rộng rãi nơi mà tất cả mọi người đều có thể từ điện thoại của mình truy cập vào những trang web những ứng dụng được tải miễn phí hoặc có phí trên hệ thống băng thông mạng thì đây là một suy nghĩ lớn ở thời điểm hiện tại của hắn. Việc nghĩ ra vấn đề này không phải dựa theo những gì đã biết mà là tự bản thân mình thấy được.

“ Nếu như làm mọi con bot có thể truyền dẫn dữ liệu ở mỗi lần gặp nhau trong không gian mạng. Hoặc bản thân nó tự sinh ra trong không gian tự truyền tải nội dung về một thông tin nhất định sẽ như thế nào. Dữ liệu quá lớn cần phải sao khắc phục được. ”

Suy nghĩ là như vậy Thiếu Kiệt không chùng chờ đem ra một số file tập tin trong dữ liệu của mình bắt đầu tiến hành thu nhỏ và tối giản hết mức cho những bot net mà hắn đang nghĩ đến.

Có đôi khi Thiếu Kiệt dừng lại một chút rồi mới lắc đầu xóa đi những dòng code mà mình vừa viết sau đó lại lập lại những bước khác nhau. Không ít lần hắn phải xóa đi làm lại.

Hành động của hắn không qua mắt được những đám người của timothy đang làm việc. Một người sau khi xong phần của mình liền đẩy nhẹ Timothy hỏi.

- Ông biết cậu ta đang định làm gì nữa không. Dường như cậu ta đang làm cái gì đó rất mới.

- Tôi cũng không biết nhưng có vẻ như nó quan trọng. Còn quan trọng đến mức nào và áp dụng vào việc cụ thể nào thì tôi không dám chắc.

Nhìn lên màn hình khi thấy Thiếu Kiệt gõ bàn phím một cách nhanh chóng đôi lúc lại xóa rồi đánh máy làm cho ai nấy đều tò mò. Nhưng việc này Timothy cũng không muốn đề cập nhiều. Hắn biết càng biết nhiều càng không tốt đến lúc Thiếu Kiệt muốn cho họ biết họ sẽ biết được thứ cần thiết mà thôi.

Timothy mấy lần nhắc nhở Thiếu Kiệt đưa code mã nguồn đồng bộ của đồng tiền kỹ thuật số bitcoin lên máy chủ phụ xong cũng không có hành động gì khác.

Cả nhóm người sau khi làm việc xong đều không rời đi bởi Thiếu Kiệt còn nhăn mày với những gì hắn đang làm không ai biết Thiếu Kiệt làm gì. Nhưng nếu Thiếu Kiệt làm xong cái gì đó họ ở lại sẽ là người đầu tiên trải nghiệm.

Bất cứ người nào ở đây đều mang một tâm lý. Khi cái chương trình Thiếu Kiệt hoàn thành họ sẽ là người được chiêm ngưỡng đầu tiên. Khiến cho Thiếu Kiệt tập trung như vậy thì phải là cái gì đó tốt nhất giống như Bitcoin một đồng tiền mà bản thân họ đang nghĩ rằng người tạo ra nó là Thiếu Kiệt.

Khi mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên lên trên mặt đất. Những tia nắng ấy chiếu vào nơi những cái rèm cửa của căn phòng làm nó sáng lên một cách trông thấy rõ. Dù căn phòng mở đèn nhưng ánh nắng đi ra từ cái rèm được che lại hoàn toàn khác. Lúc này Thiếu Kiệt sau khi tập trung làm việc của mình liên nhân một phím enter để hoàn thiện cái suy nghĩ của hắn vừa mới xuất hiện.

- Xong! Như thế này chắc ổn. Sẽ cần phải xem xét lại. Đến lúc đó hi vọng mọi thứ sẽ chạy đúng như những gì mong muốn.

- Thiếu Kiệt cậu làm cái gì vậy cho chúng tôi biết được không? Mọi người đợi cậu đã lâu rồi chỉ tò mò muốn biết cậu đang làm gì thôi.

Tymothy lên tiếng làm Thiếu Kiệt giật mình. Hắn hoàn toàn quên mất sự hiện diện của đám người này vì chỉ tập trung vào bot net đang làm.

- Ô mấy anh chưa giải tán sao. Cũng không có gì. Chỉ là tạo vài con world net chạy ngầm thôi. Thú vị lắm để tôi cho mọi người xem diễn biến mô phỏng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1008: Thay Đổi Cách Nhìn Nhận

Lời nói của Thiếu Kiệt không giấu được sự vui vẻ mà đám người Tymothy lại mắt nhìn lẫn nhau như muốn tìm hiểu thêm cái từ vựng mới này xuất hiện ở đâu ra. Họ biết bot net là một cuộc tấn công mạng. Trong khi đó world net là thứ gì họ hoàn toàn không hình dung được.

- Cái này là.

Tymothy chưa kịp hình dung hết những gì mình có thể suy nghĩ được thì một loạt các hình ảnh mà Thiếu Kiệt nói về world net đã hiển thị rõ trước mắt.

Nó đa phần là ý nghĩ của Thiếu Kiệt được ghi ra trước khi hắn thực hiện những đoạn mã code. Thấy mô hình và tóm tắt của Thiếu Kiệt đưa ra. Tymothy không nhìn được phải nuốt xuống cổ một ngụm nước bọt. Bởi vì cái này dữ liệu nhận về quá lớn cho hệ thống toàn thế giới. Hắn trực tiếp nói ra bằng lời.

- Như thế data lưu trữ có lớn quá không. Cần có một data giống như google mới có thể lưu trữ toàn bộ thông tin của cả thế giới như thế này cậu định đùa với mọi người chắc.

- Không hề! Mọi người thử nghĩ xem nếu như những thông tin này được chọn lọc và ghi lại một cách đồng nhất theo một dữ liệu nhất định. Nó có nhiều thật nhưng tin tức là đầy đủ. Ví dụ một người a nói chuyện với b một vấn đề nào đó cuộc nói chuyện này sẽ được lưu lại nhưng khi B nói với C thì nó chỉ xác nhận đây là một thông tin và có bao nhiêu người biết được nó thôi con số tăng dân khi thông tin nay lập đi lập lại giống như cơ chế lượt xem của youtube vậy. Chỉ là một tin nhưng lại thống kê ra nhiều người biết.

Thiếu Kiệt giải thích cả quá trình một cách đơn giản nhất để có thể cho mọi người dễ hình dung. Nhưng cũng làm cho Tymothy với mọi người thừa nhận điều này thuyên giảm đi dữ liệu phải truyền tải đi rất nhiều.

- Như vậy cậu định kiểm soát thông tin toàn cầu trên internet?

- Đúng vậy! Mọi thứ bắt đầu từ tin tức và kết thúc bằng sự tìm hiểu của chính bản thân của mỗi người. Kiểm soát được toàn bộ thông tin này xem như có thể định hướng được nhiều thứ phát triển và tạo ra được những gì cần thiết cho chính mình.

Không phủ nhận câu hỏi của Tymothy Thiếu Kiệt hoàn toàn muốn để cho hắn biết. Khả năng phát triển khi đi theo con với hắn lâu dài. Suy nghĩ về vấn đề của mình Tymothy thật sự trước đây vẫn còn khá nhiều vướng mắc mặc dù làm việc cho Thiếu Kiệt là một thế lực ẩn nấp trong bóng tối nhưng hắn không thấy được cái gọi là tương lai gì tốt. Vì những gì Thiếu Kiệt đang làm trước đó đều xuất phát từ những cốt lõi thiết yếu nhất của các doanh nhân người kiếm tiền.

Còn hiện tại với việc muốn thu thập toàn bộ thông tin của thế giới này nó đặt Tymothy phải xem xét lại. Khả năng bước tiến của mình với những thứ chưa thể cập nhật được từ những dữ liệu này sẽ là thứ không thể đong đếm được.

Nếu như google có khả năng làm việc lấy được các nguồn dữ liệu dựa theo thu thập từ chính các tài khoản cá nhân gộp lại thì với Thiếu Kiệt nó không hạn chế ở một môi trường của chính nhà phát hành mà nó trải rộng ra tất cả mạng lưới internet. Hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, có thể kiểm soát cả những thứ mà google thậm chí không thể nhúng tay tới được.

- Mọi người lấy một bản demo xem có cách nào tối giản nó lại thành mirobyte hay không. Vì càng thu nhỏ được chừng nào nó càng thể hiện

được khả năng ẩn mình của chính world net trong không gian mạng chùng đó. Chúng ta sẽ có nhiều dữ liệu hơn và khả năng làm việc của nó cũng vô hạn hơn.

Thiếu Kiệt biết mình sẽ chỉ có thể làm được phần mở đầu còn muốn đem world net hoàn thiện cần sự giúp đỡ của những người như Tymothy. Để cho những người này thấy một cái gì đó mới mẻ và đem lại lợi ích thì chỉ có cách để họ tự nghiên cứu cái căn bản nhất.

- Được! chuyện này cậu cứ để chúng tôi làm việc. Sẽ có câu trả lời sớm nhất cho cậu. tôi cũng hứng thú muốn biết liệu rằng thế giới này sẽ như thế nào nếu có một tổ chức nắm được toàn bộ tin tức về nó.

Lên tiếng đáp lại Thiếu Kiệt một cách chắc chắn không chỉ có Tymothy mà những người trong phòng lúc này cũng gật đầu xem ra đều khá thích thú với điều này. Là những hacker được đem về đối với họ phá giải một cái gì đó không là mục đích vui vẻ nhưng vui nhất là họ giải được một thứ mà mọi người không thể khai giải.

- Mọi người nên nhớ. Không có nơi nào là bí mật. Chúng ta phải làm cho nó thật tốt để có thể biến những bí mật đó thành công khai. Dựa vào đó để sau này chúng ta không bị thiệt thòi mới là điều tôi nhắm đến. Nắm trong tay thứ mà các quốc gia lo sợ. Họ sẽ không thể nào muốn đối đầu với chúng ta.

Đem những gì lo lắng của nhóm người phía sau Tymothy đánh tan Thiếu Kiệt hiểu có những thứ những người này trong thâm tâm sẽ thật sự sợ hãi. Vì một nguyên do vô hình nào đó bất cứ một thế lực bất nhập lưu nào ở thế giới này. Nếu họ cường đại hơn các cường quốc đang nắm quyền nói chuyện sẽ được đưa lên làm mục tiêu công kích đầu tiên.

Dem bí mật của các quốc gia này giữ lấy làm một quân bài mấu chốt để thương lượng vẫn sẽ tốt hơn là đương đầu trực tiếp.

- Tốt! Như vậy đi!

Tymothy lúc này chỉ nói lên tâm trạng của mình. Hẳn hoàn toàn thông suốt mọi thứ. Thiếu Kiệt nắm giữ bí mật của tất cả các nước từ những thông tin này thì sẽ không ai hưởng Vô ảnh của hẳn một việc gì.

Bởi chỉ cần Thiếu Kiệt đem bí mật đối lập của những nước khác làm quân bài uy hiếp thì một quốc gia cũng phải nhịn xuống tác phong của mình nếu không muốn toàn bộ các quốc gia khác công kích.

Điều này sẽ tạo ra một thế cân bằng cho Thiếu Kiệt cũng như toàn thế giới họ hiểu ngầm với nhau nếu anh không đụng vào thế lực đó chúng tôi cũng sẽ không công kích anh. Mọi thứ đều như không có gì xảy nếu không ai chạm đến mấu chốt của người khác.

- Như vậy đi trong bốn mươi tám giờ tới sẽ không liên lạc gì. Cho đến khi kết nối lại tính hiệu từ tôi.

Đang định đáp lại sự đồng ý của mình Tymothy mới chợt nhớ điều gì đó hỏi Thiếu Kiệt.

- Ấy quên mất tại sao cậu lại biết ở Tencent có đường truyền mạng ra quốc tế thế. Lại còn có thể sử dụng quyền admin cao nhất để truyền tải dữ liệu. Không phải tất cả cổng thông tin mạng của quốc gia đó hoàn toàn phong kín sao?

Thiếu Kiệt chỉ cười lấy tay chỉ vào trong đầu mình rồi cười đáp một cách vui vẻ với Tymothy.

- Động não một chút. Công ty công nghệ truyền thông họ phải được cấp đường dây kết nối với thế giới bên ngoài chứ. Nếu họ chỉ ở trong quốc gia của mình không thì làm sao đi lấy được những thứ mà các nước khác đang làm. Kể cả hiện tại tôi vẫn có thể lên được google hoặc youtube. Nếu được xét duyệt bởi quốc gia thì các công ty truyền thông sẽ có một hệ thống mạng đi ra khỏi quốc gia. Họ phong kín chỉ với dân chứ làm sao đóng cửa với những công ty mà họ muốn phát triển.

Nói xong Thiếu Kiệt ngắt kết nối để lại Tymothy với mấy người bên kia gần người vài giây. Một người trong đó lúc này mới thốt lên một câu.

- Đúng thật nhỉ đã công ty công nghệ thì không thể nằm gò bó trong nước không như những thông tin chúng ta nhận được quá các báo chí và tin tức trôi nổi ngoài lề.

- Cậu ta sở hữu Tencent thì có quyền hành cho admin cao nhất. Tên Mã Hóa Đằng kia dù có đầu cũng đầu không lại cậu ấy. Mọi người nghĩ xem một người tạo ra đồng tiền kỹ thuật số bỏ qua các rắc rối về thủ tục nhận dạng chuyển gửi lẫn nhau như thế có thể nào suy nghĩ như chúng ta sao. Muốn nắm bắt được hết suy nghĩ của mấy người phi nhân loại này khó hơn lên trời. Cũng như ý tưởng này mọi người có nghĩ ra được không hay là có nghĩ đến nhưng mấy ai dám thực hiện.

Người đứng cạnh Tymothy lúc này nhìn vào bản demo cách thức hoạt động của world net trả lời mọi người trong phòng. Ý tưởng của Thiếu Kiệt không phải là không có người nghĩ đến. Nhưng để thực hiện nó là cả một vấn đề không đơn giản đối với những cá nhân muốn làm. Còn với những công lớn và tập đoàn sừng sững về công nghệ tính luôn Cả những người ngồi ở google chắc chắn cũng không nghĩ đến việc này. Nếu không họ đã áp dụng việc này từ lâu không đợi Thiếu Kiệt nghĩ ra.

- Nghĩ ra là một chuyện nhưng làm là một chuyện khác. Tôi vẫn thắc mắc trong đầu cậu ta có cái gì có thể viết được một đồng mã nguồn ứng dụng lên một con virus cấp số nhân như thế này. Nếu như tôi có một phần bản lĩnh như thế cũng có thể làm được một số thứ phi thường.

Nghe những người bên cạnh mình nói chuyện Timothy bây giờ nhìn vào bản demo về thứ tự sinh sôi của những virus khi gặp nhau rồi tách ra cứ như một hệ sinh thái phân bào của chất diệp lục nhú mảy một cái rồi nhìn qua mọi người nói.

- mọi người nhìn xem nó rất giống con virus làm tê liệt chín triệu máy tính chỉ trong vòng từ tháng mười một đến tháng một năm nay không. Tôi thấy dường như là nó Conficker nhưng đây lại là một bản nâng cấp chỉ lấy dữ liệu mà không đến nỗi phá hỏng hệ thống.

Mọi người trong phòng lúc này nhìn vào màn hình demo mà Timothy vừa đưa ra cái nhận xét nhất thời của mình. Về cách thức lây lan đều thông qua người dùng sử dụng mạng internet lây lan trên đường truyền mạng.

- Nếu nói giống thì nó hoàn toàn thật sự không khác gì mấy đều hướng vào thông tin cần thiết để thu thập. Không lẽ người nâng cấp sâu nachi vào năm 2007 thành conficker lại là cậu ấy?

Ý kiến của người này làm cho mọi người trong phòng kể cả Timothy cũng bất giác nhìn chăm chăm vào màn hình đen ơ trong phòng. Cả đám người đều nhất quán với nhau chỉ có thể là Thiếu Kiệt làm ra thứ mà đến hiện tại microsoft vẫn còn đang khắc phục từng bước một.

- đúng là người với người thật khác biệt người ta làm virus thì làm một phát chín triệu máy bị tấn công trên toàn thế giới vậy mà đám người mình mang tiếng là hacker chuyên nghiệp lại không bằng,

Tymothy lúc này chỉ thở dài một hơi lắc đầu. Hắn cảm giác được sự chênh lệch rõ ràng giữa mình với Thiếu Kiệt. Trước giờ hắn cứ nghĩ Thiếu Kiệt đúng là có kiến thức nhưng làm việc chắc chắn sẽ không hơn được họ. Nhưng hôm nay hắn phải chính thức thay đổi cách nhìn nhận của mình lại. Không thể nào chỉ vì vẻ bề ngoài mà đánh giá thực lực đối phương

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1009: Gánh Nặng Trong Lòng

Thiếu Kiệt sau khi tắt đi đường truyền kết nối vẫn ngồi im trên cái ghế của mình nói thầm.

“Xem như xong một việc bước tiếp theo là hướng các mô hình kinh doanh cần thiết ra quốc gia này sau đó lại gộp lại ở một phương diện tổng hợp. để có thể ứng phó toàn diện trước sự thay đổi của công nghệ”

Im lặng ngồi ở đó lúc này căn phòng chỉ còn mỗi mình Thiếu Kiệt cho đến khi từ bên ngoài căn phòng bước vào Tú Trinh trên tay chiếc điện thoại vẫn còn đang có tín hiệu.

- Jackson muốn xin ý kiến chỉ thị từ cậu.

Đem tay mình cảm lấy điện thoại đang kết nối trong tay Tú Trinh Thiếu Kiệt mới đặt vào bên tai mình lên tiếng nói.

- Tôi nghe đây Blake?

- Hiện tại bên mình bị thương nhẹ có ba người và một người tử vong. Anh không muốn để họ ở lại đây. Dù sao nơi này không phải là quê hương của họ. Em tính thế nào.

Thiếu Kiệt im lặng một vài giây suy nghĩ sau khi nghe được tâm tư của Blake.

- Việc này em sẽ sắp xếp trước tiên đưa người của mình quay về lại căn cứ lâm thời. Toàn bộ đồ dùng đang ở Tencent sẽ được sắp xếp sau. Em cũng không muốn thấy những người của mình nằm lại nơi đất khách quê người này. Việc này em nghĩ là anh có cách nên mới gọi điện thoại như thế này đúng không.

- Thật chất cũng không phải là cách gì tốt nhưng anh nghĩ em có thể kiếm được một chiếc xe lạnh có thể thông qua được mấy chốt chặn biên giới. Chỉ có việc di chuyển thi thể của anh ta bằng con đường này là thiết thực nhất. Dù là có khá lâu ngày nhưng vẫn tốt nhất như em nói đường bộ tương đối an toàn.

Thiếu Kiệt không thấy có điều gì rắc rối trong chuyện này nên ngay lập tức liền đồng ý với Blake. Những việc như thế này tương đối đơn giản. Cũng không phải khó khăn lắm nên lập tức đồng ý.

- Được cứ làm theo ý anh đi. Mọi thứ em sẽ thông qua người sắp xếp chuyện này.

Khi ngắt máy cuộc gọi của mình. Thiếu Kiệt ngay lập tức nhíu mày. Hắn thật sự gò bó với những gì đang diễn ra. Bên cạnh hắn có thể sử dụng người để giao tiếp và làm việc ở quốc gia này thật sự quá ít. Không thể nghe nói được ngôn ngữ của đối phương là một điều bất lợi đối với những thành viên vô ảnh.

- Tú Trinh tôi nghĩ nên thêm một khóa học nghe nói tiếng trung cho Vô Ảnh mà bắt buộc mọi người đều phải tham gia. Nếu không sau này tôi vì mọi người mà thiệt thòi lớn.

- Cậu cứ muốn mọi người trao dồi hết kỹ năng giờ cả kiến thức. Cậu định huấn luyện Vô Ảnh thành tiên sĩ hết hay sao thế.

Tú Trinh lập tức đáp lại bằng một giọng điệu không hợp tác. Thiếu Kiệt chỉ nói ra suy nghĩ nhất thời của mình cũng chẳng muốn nhiều lời về vấn đề này với cô.

- Tôi đi nghỉ ngơi một chút. Khi nào mọi người về cô lập tức gọi tôi dậy. Những thiết bị ở đây cô tự mình canh giữ đừng để người nào đụng đến.

Nói rồi Thiếu Kiệt đứng lên rời khỏi căn phòng để lại cho Tú Trinh canh giữ những thiết bị cần thiết. Không khi tại căn phòng chùng xuống khi không còn một ai cả căn phòng như không có người nào mặc dù Tú Trinh vẫn ngồi đó im lặng nhìn căn phòng trống rỗng với đầy những thiết bị thờ dài.

Cô thấy mình cố gắng nhiều thứ vẫn còn chưa đủ. Xung quanh mọi người lúc nào cũng được công nhận còn cô thì với tính cách của mình luôn gây trở ngại cho Thiếu Kiệt giờ đến mức cô không biết mình có thể làm gì để theo kịp bước chân của mọi người.

Đang suy tư một mình nhìn vào những thiết bị một cách vô hồn Tú Trinh hoàn toàn không biết rằng có một người xuất hiện ở sau lưng mình.

- Xem ra cô đang có tâm sự nhỉ.

Giọng nói làm cho Tú Trinh giật mình vội quay qua nhìn thì thấy Thiếu Kiệt đứng sau lưng mình từ lúc nào. Nhìn thấy hắn cô có vẻ lúng túng bởi trước giờ xuất hiện trước mặt Thiếu Kiệt luôn là một mặt cứng rắn và thích làm những điều mà người khác không thích. Giờ lại bị chính người mình hay đối nghịch nhất thấy được phút thất thần của mình cô có chút gì đó khó nói.

Dáng vẻ của Tú Trinh làm cho Thiếu Kiệt không khỏi mỉm cười. Hắn nhìn cô nhẹ lắc đầu một cái rồi nói.

- Tôi biết cô đang tự hỏi mình tại sao tôi không cho cô tham gia nhiệm vụ lại bắt ở không đứng đây và nhiều thứ thắc mắt tại sao mọi người không tin tưởng mình khi thấy cô đảm nhận nhiệm vụ dẫn người tới đây, tôi nói đúng chứ.

Không phản bác được với những gì Thiếu Kiệt vừa nói Tú Trinh chỉ có thể gật đầu. Vì nếu muốn nói điều gì đó cho chuyện này cô không biết bắt đầu từ đâu. Mọi người đều có nhiệm vụ của mình và họ hoàn thành một cách không sai biệt lắm với sự sắp xếp của Thiếu Kiệt. Chỉ có cô là khác với họ. Cô hoàn toàn không đạt được những thứ mà Thiếu Kiệt cần. Những công việc hãn giao cho cô cái hoàn thành được thì cũng nhờ vào bàn tay người khác trợ giúp còn những thứ không hoàn thành xong thì cũng do cô làm ra.

- Tôi biết cô đang như thế nào nhưng đây là điều bắt buộc vì nếu không như thế cô cũng chẳng phải là Tú Trinh tôi biết. Có thể cô không bằng mọi người nhưng cái cô có được mọi người sẽ không có. Đừng quá chú tâm vào những gì người khác có mà hãy nhìn bản thân mình có gì mới thật sự là chân lý.

Tú Trinh bị một dàn lời lẽ hoa văn của Thiếu Kiệt nói làm cho rối não. Chỉ vấn đề biết mình cần làm gì thì có lẽ cô làm được nhưng nếu việc đó lại gây ra phiền phức thì lại là một việc khác.

- Cậu nói thì tốt lắm nhưng tôi tự biết những việc mình làm như thế nào. Nhưng mà nói mới nhớ cậu sao tự nhiên quay lại?

- Con người vốn không ai hoàn hảo hết cô cứ sống như trước giờ cô sống là được đừng thấy mình không được việc trong một phút chốc mà suy nghĩ vấn đề cao siêu. Nói chung tôi quay lại đây vì cái điện thoại để quên thôi. Cô cũng vậy có thể ngồi đây tự kỷ suy nghĩ một mình tiếp tục bị quan còn không thì bảo Doanh Doanh cô ta khóa phòng này lại mà đi thư giãn ở đâu đó. Tôi đi đây.

Tú Trinh không ngờ Thiếu Kiệt lại dứt khoát nói đi là đi như thế. Một mình Tú Trinh ngồi lại trong phòng lầm bầm nhắc lại câu nói của chính Thiếu Kiệt.

- Con người vốn không ai hoàn hảo.

Lúc này cô cũng khẽ mỉm cười. Đối với việc Thiếu Kiệt hay mọi người có xem cô là gánh nặng hay không thì đó chỉ là suy nghĩ của chính cô. Mọi người không nói ra có nghĩa là cô vẫn không đến mức như bản thân mình suy nghĩ.

- Đúng vậy cần lo gì những gì người khác nhìn nhận. Chỉ cần mình biết việc mình làm đúng là được. không phải Thiếu Kiệt cậu ta cũng như thế hay sao. Cần gì mình phải lo lắng những thứ không đâu thế này.

Cũng trong lúc này có một số người trằng trọc hoàn toàn không ngũ được. Họ bị chính những gì Thiếu Kiệt đã làm khiến cho không thể nào thoát khỏi suy nghĩ của chính mình.

“ một thiếu niên như cậu ta tại sao lại nắm giữ một lực lượng như thế được chứ. Nếu nói là một người nào đó lớn tuổi trong quân đội với mấy quân nhân thân tín thì còn được. Đẳng này cậu ta quá trẻ làm sao có thể kiến tạo ra những thứ mà ở độ tuổi đó mình chưa làm được gì”

Mã Hóa Đẳng nằm trên cái giường nơi phòng cá nhân của mình tay để lên trán hoàn toàn không thể nào chớp mắt. Chiến trường đó dù chỉ qua màn hình nhưng nó rất khác. Không giống như phim ảnh có thể nói đây là một sự dàn dựng.

Bởi tiếp xúc với những người chỉ cách mấy giờ đồng hồ lại ở trong một chiến trường xa lạ. Ở một khung cảnh mà khiến hắn thấy được sự tàn khốc của sự sống và cái chết. Hắn không biết rằng liệu với một thiếu niên tâm tính như Thiếu Kiệt có thể làm ra hành động tàn nhẫn đối với hắn hay không.

Đây không phải là thứ đấu tranh ở thương trường thường thấy. Đối với một thế lực có thể làm cho mình biến mất một cách không hay biết hẳn thật sự sợ. Vì bằng rất nhiều lý do có thể làm cho một người chết mà không để lại bất cứ nghi ngờ nào. Thiếu Kiệt đã phô bày đủ khả năng làm được việc này khiến hẳn thật sự lo lắng.

“ Phải làm sao đây nếu một ngày mình làm việc gì đó phật lòng cậu ta. Rồi lại rơi vào hoàn cảnh như vậy. Mình phải làm sao bây giờ?”

trong đầu của Mã Hóa Đăng hẳn chỉ suy nghĩ về những việc hoàn toàn không thể xảy ra. Vì đuổi theo cái ý nghĩ đó của mình nên hẳn hoàn toàn bị giật mình khi mà cánh cửa phòng bị ai đó gõ lên vài cái.

- Ngài Mã ông ngủ chưa! Tôi đem đồ dùng cá nhân của ông tới rồi đây.

Ngay lập tức ngồi dậy Mã Hóa Đăng sau khi nghe thấy giọng nói của Doanh Doanh ngay lập tức đáp lại.

- Cô vào đi!

Doanh Doanh bước vào với một túi vật dụng đi theo trên tay mình dằng vẻ cô không có gì bất thường đặt nó lên cái bàn gần đó. Cho đến khi đi lui ra thì Mã Hóa Đăng mới lên tiếng nói với cô.

- Dường như cô không lo lắng lắm đến những việc vừa xảy ra. Cô không thấy cậu ta đáng sợ sao?

- Không! Cậu ta như thế cũng không đáng sợ gì hết. Vì tôi hiểu mình đứng ở vị trí nào. Đối với việc cậu ta làm việc ra sao tôi không biết nhưng tôi biết. Nếu làm việc tốt cho cậu ấy sẽ không bị vấn đề gì mà còn được nhiều quyền lợi nữa. Bản thân Hoách Khang không phải là bằng chứng tốt nhất sao. Cái này chỉ là do ngài suy nghĩ nhiều mà thôi.

Thấy Mã Hóa Đăng tâm trạng và lời nói nhắm đến mục đích đơn giản vì những thứ mà cô và hấn đã thấy. Dù biết đối phương có bố cục sau lưng thâm hậu và một thể lực cường đại ngấm. Nhưng từ phong cách của Thiếu Kiệt đã nói rõ cho Doanh Doanh hiểu. Hấn là người rộng lượng và ít nhất hấn biết những người làm việc cho hấn sẽ được đãi ngộ không kém.

Hoách Khang chỉ là một nhân viên bình thường nhưng đi lên tới hiện tại đều do một tay Thiếu Kiệt tạo nên thì chắc chắn điều này thật sự tốt không giống như Mã Hóa Đăng nếu như không còn giá trị lợi dụng lập tức bị bỏ rơi lại.

"Mấy ngày vừa qua thật sự quá bận cho công việc bên ngoài xã hội. Nay sau khi deadline xong rồi sẽ trở lại viết truyện và ra đều lại ít nhất là một ngày sẽ đạt được 2 chương. Hi vọng là không bị làm phiền mong mọi người thông cảm "

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1010: Còn Lại Hai Người

So sánh với nhau không khó nhận ra hai sự khác biệt tương phản không đồng bộ. Việc Thiệu Kiệt làm đã nói rõ chỉ cần làm việc dưới sự quản lý của hắn cho dù anh có làm công việc đó như thế nào Thiệu Kiệt sẽ không quan tâm mà chỉ nhìn vào thứ anh làm được.

Mã Hóa Đằng nhìn Doanh Doanh chăm chăm. Bởi hắn vừa nhận ra cảm giác của phụ nữ thật sự tốt hơn cánh đàn ông như hắn nhiều lắm. Vì thái độ của Doanh Doanh đã cho hắn câu trả lời cần thiết.

Chỉ cần hắn không làm việc gì tổn hại đến lợi ích cần thiết mà Thiệu Kiệt muốn có thì những thứ mà hắn đạt được sẽ nhiều hơn bất cứ người nào khác.

Tôi noi ngài Mã cũng đừng lo lắng qua đi. Nếu như cậu ta muốn đối phó với ngài thì sẽ đối phó lâu rồi. Thế nên ngài cứ yên tâm đi với thực lực phơi bày như thế tôi không nghĩ rằng cậu ta tổn qua nhiều thời gian cho chúng ta đâu. Nên ngài nên chấp nhận sự thật đi.

Doanh Doanh chỉ mỉm cười nói ra lý luận của mình khiến cho Mã Hóa Đằng khá giật mình bởi hắn thấy được Doanh Doanh rất tin vào thực lực của Thiệu Kiệt và hoàn toàn không lo lắng đến những thế lực khác.

Trong khi đó lĩnh vực mà Thiệu Kiệt nói ra sẽ đụng chạm đến lợi ích rất nhiều người. Điều này chả khác nào với những gì được nhìn thấy và chứng kiến phong cách làm việc của người thiếu niên kia Doanh Doanh cô tin rằng không có gì làm khó được cậu ta.

Cô không thấy cậu ta qua tự tin sao. Điều này rất nguy hiểm ở một bộ cục bình thường nó sẽ không là gì. Nhưng nên nhớ chúng ta không chỉ có

một mình còn rất nhiều thế lực khác.

Cậu ta tự tin tôi thấy hoàn toàn không hề sai biệt lắm. Đối với một người có khả năng thì đây chỉ là một bề nổi. Ngài không nhìn nhận nó bởi vì ngài chưa thật sự tin rằng mình phải làm việc trước một thiếu niên mà thôi.

Khác với Mã Hóa Đăng Doanh Doanh cô có ý nghĩ riêng của mình. Mặc dù vẫn mang trên mình thân phận thư ký riêng nhưng cô vẫn có thể đưa ra ý kiến của mình một cách khách quan nhất dựa theo cảm tính và trực giác của một người phụ nữ.

Cô cho rằng điều này tốt?

Mã Hóa Đăng không hiểu cho lắm về ý nghĩ mơ hồ của Doanh Doanh. Vì bản thân mình bị gò bó trong cái nhìn của vòng xoáy nên hẳn không nhận ra được sự thay đổi của việc bản thân mình làm việc cho một thiếu niên. Trong khi đó trước giờ hẳn như là một vị hoàng đế của tencent mọi quyết định của hẳn hoàn toàn dựa vào chính mình mà không phải thông qua một người nào.

tốt chứ. Trước đây đôi khi chúng ta phải giải trình với cái đám người kia về những gì phát triển của Tencent hay là quyết định của ngài trong mỗi thời điểm thực hiện nhằm vào mục đích gì. Giờ thì mấy người kia không màng tới nữa mà chỉ cần cậu nhóc kia đứng ra cậu ta thấy được thì mọi thứ sẽ được. Quân đội, Thương chính, Tư pháp. Ba người mà chúng ta lo ngại nhất thì cậu ta gánh hết trên vai rồi. Ngài không thấy vậy sao. Một lời của cậu ta dường như được sự đồng ý của ba thế lực này rồi.

Mã Hóa Đăng giờ mới ngán người ra. Trước đây hẳn kiểm soát tencent nhưng mọi thứ đều có cái giá của nó. Hẳn bị kiểm soát bởi ba thế lực lớn của quốc gia. Mọi thứ đều phải tuân thủ theo họ. Dù quyết định của hẳn nhưng nếu không được hữu dụng sẽ bị một trong ba đại cự đầu kia bác bỏ.

Còn hiện tại mọi thứ đó dường như không là vấn đề gì. Khi chính ba người đại diện của các thế lực này đều có mối quan hệ với cậu thiếu niên kia. Nhất là cậu ta còn một thân phận khác là người nổi nghiệp của quân giới.

Cô nói cũng đúng. Đã có ba người kia hậu thuẫn cậu ta muốn đi ngang qua nơi nào cũng được không cần nhất thiết phải đánh chủ ý đến chúng ta. Bất cứ công ty nào nếu được ba cây cổ thụ kia chống đỡ sau lưng. Bóng mát đó sẽ trải rộng mà không cần phải giống như chúng ta.

Thế nên ngài nghỉ ngơi một chút đi. Những thứ cậu ta đã giải quyết chúng ta không tiện đưa ra lời bình. Nhưng lại có thể để cho ba giờ cự đầu hợp tác bình đẳng thì cậu ta phải có quân bài nắm được điểm yếu của họ. Việc chúng ta làm chỉ là phóng tay làm theo kế hoạch của cậu ấy thôi.

Để cho Mã Hóa Đăng nhận ra được sự khác nhau giữa trước đây và hiện tại. Điều này không hề khó. Đối với Doanh Doanh đây cũng như những buổi nói chuyện lấy ý kiến cấp dưới của Cô và Mã Hóa Đăng như bao lần khác mà thôi.

Hậu trường cứng, có thế lực, có tiếng nói thì nhất định sẽ có sự tự tin cần thiết. Đã như thế tôi cũng nên quên đi một chút việc không vui của chính mình. Dù sao để chấp nhận ông chủ mình là một đối tượng thiếu niên tôi cần phải tiếp nhận dần mới được.

Tôi đi chuẩn bị một vài thứ đây. Cậu ấy cũng vừa mới rời khỏi phòng tiệc đến nơi nghỉ ngơi của mình rồi. Ngài cũng nên như thế.

Doanh Doanh lúc này bước ra khỏi cửa để lại một câu nói trước khi hoàn toàn rời đi chỉ còn một mình Mã Hóa Đăng. Ngồi đó với tâm trạng suy tư một lúc rồi mới nói.

Doanh Doanh quả thật có suy nghĩ không sai biệt lắm. Nếu đã làm việc cho một người cường đại đủ sức chống đỡ. Lại không ra mặt thì những thứ còn lại mình cần quan tâm đến việc gì nữa chứ.

suy nghĩ thông suốt về vấn đề của mình Mã Hóa Đăng phó mặc cho mọi thứ. Kể cả những thức ăn của Doanh Doanh đem tới hắn. Nằm xuống cái giường của mình hiện tại Mã Hóa Đăng hắn mới thật sự thả lỏng người chìm vào giấc ngủ.

Khác với tâm trạng thoải mái sau một cuộc chiến của những thành viên Vô Ảnh. Một người chạy trong bóng tối. Trên người không ít vết thương. Con người ướt sũng bởi nước mưa và máu dính trên người. ngồi dựa vào một góc tường đồ nát. Đem chiếc điện thoại trong túi mình ra với cái màn hình tắt ngúm hắn bực tức ném mạnh vào bức tường gần đó.

Tức thật chưa biết rõ đám người kia là người nào. Chưa bao giờ nhục như vậy. Mẹ mệt quá chỉ muốn ngủ một giấc. Thù này nhất định ông đây sẽ báo.

Hắn ngồi đó vốn còn đang bực tức nhưng giữa chừng lại nghe tiếng bước chân vang lên từ phía xa. Liền lo lắng, trong đầu hắn vẫn cho rằng hiện tại phía sau mình vẫn có người đuổi theo.

Mẹ nó ông mày hết sức rồi có tới thì một mạng đổi một mạng vậy.

Đang đưa tay chống xuống đất. Mặt đất cát và đất đá không nguyên vẹn. Bàn tay hắn dùng hết sức mình tay vịn vào bờ tường bị đồ nát nhìn về phía có tiếng bước chân. Bàn tay dưới đất cô bắt lấy một viên gạch cầm trên tay.

Cái hắn có thể sử dụng hiện tại chỉ có thể là món vũ khí huyền thoại này. Không thể nhận ra được đây là một người lính đã trải qua chiến trường lại phải cầm viên gạch lên để kháng cự lại với sự sống và cái chết.

Hắn dựa lưng vào góc tường. Cố gắng ấn nút để đánh bắt người đang chạy lại chỗ mình. Trong màn đêm tiếng bước chân chạy cùng với âm thanh của nước bắn lên từ những bước chân chạm xuống vang lên.

hơi thở của hắn chậm rãi dần cho đến khi tiếng bước chân đó thật sát bên cạnh. Một bóng đen cúi người theo một quán tính chạy thẳng về phía trước.

Dem viên gạch trong tay cầm thật chắc khi bóng đen của người đó vừa vượt qua hắn liền vung tay lên thật cao đập xuống cái bóng đen kia. Một âm thanh vang lên báo cho hắn một việc hắn đã đánh trúng cái người kia.

Á

Nhìn người kia bị đánh gục xuống lúc này hắn cũng thấy có gì đó không đúng. Khi bộ trang phục của người bị đánh không khác gì hắn. Thậm chí có thể nó là nát hơn. bên trên áo cũng không ít máu và những vết thương từ bốn phía. Những đoạn vải được xé ra cầm máu ở những nơi có vết thương hở.

Là mày ê đừng chết chứ! chỉ là một viên gạch thôi mà con lại tao với mày. Mày đi luôn tao biết về ăn nói sao?

Thấy được đồng đội của chính mình nằm một đống trong vũng nước người này ngay lập tức đỡ hắn dậy lay thật mạnh bắt chấp việc trên người tên kia đang có những vết thương chồng chéo.

Hắn bây giờ không hiểu sao mình lại có thể rơi vào tình trạng này. Bởi không cần đối phương đánh người nhà với người nhà tự hại lẫn nhau thế này. Nếu có người khác biết được việc này hắn thật sự mất mặt.

Tao chưa chết nhưng mày lay một hồi sẽ chết thật buồn ra coi.

m thanh yếu ớt của tên bị đập một phát từ đằng sau vang lên trong khi đó mắt hắn vẫn không mở lên được vì quá mệt mỏi. khi bị đánh hắn đã tự nói rằng lần này xem như kết thúc.

Nhưng đến khi nghe được âm thanh giọng nói của kẻ đánh mình hắn càng điên máu. Phần vì bị thương, phần thể lực tiêu hao khi chạy trốn trong mưa. Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến việc tập kết tại một địa điểm định sẵn mà họ đã đưa ra khi có chuyện. Giờ lại bị chính đồng đội mình ngay gần nơi tập kết đập cho một cái trời giáng.

Mẹ mày sống là tốt rồi! Thật chưa trận nào gặp phải như trận này. Một chết hai sống tao làm được nhưng bị động như thế này lần đầu tiên tao thấy. Bọn nó vừa không phải quân đội lại vừa không phải lính đánh thuê. Trang bị lại thuộc đội đặc nhiệm cơ động. Mày nói xem báo cáo thế nào đây.

Ngồi xuống dựa lưng vào bờ tường đổ nát hắn nói ra suy nghĩ của mình khi đôi đầu mới một tổ chức không thuộc những gì hắn đã nhìn nhận. Vì hắn không nghĩ rằng sẽ có một tổ chức nào đó sử dụng những người như thế này. việc pha trộn định hình giữa các thế lực hoàn toàn không giống với những thế lực mà hắn và Huyết Long đã đối mặt.

tên còn lại năm ra đất nhìn lên bầu trời đen với những giọt mưa vẫn còn rơi xuống trong mắt hắn chỉ khẽ lắc đầu thờ dài ngao ngán nói.

Tao không biết như thế nào. Nhưng việc đối mặt với đoàn trưởng ra sao mới là vấn đề tao mới lo lắng thật sự của hắn trong lúc này bởi toàn bộ đội viên của Huyết Long đi cùng chỉ còn lại ở đây hai người sống sót với thương tích đầy mình. Mày nghĩ xem đoàn trưởng sẽ như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1011: Đồ Lỗi

Người kia lúc này chỉ có thể im lặng hẳn không thể nói điều gì. Dem theo một nhóm người tinh nhuệ gần như là đi qua biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ. Giờ lại thất thế đến mức bỏ chạy còn lại chỉ là hai người tin thần lo lắng. Liệu một đoàn trưởng hùng mạnh của đội hai Huyết Long có chấp nhận được hay không là điều còn chưa biết được.

- Điều này cũng không nói được cái gì hết chỉ có liên lạc về với đoàn trưởng rồi lúc đó chịu tội thôi. Chứ thiệt hại lần này quá lớn tao không định nghĩ đến cảnh gặp mặt đoàn trưởng phải nói thế nào.

- không chỉ một mình mày đâu. Tao cũng vậy thôi những chúng ta phải đối diện thôi. Cũng còn may là bọn nó không đuổi theo nếu không tao với mày cũng không còn mạng mà ngồi ở đây.

Nhìn tên đồng đội đang dựa vào bức tường sụp đổ. tên này mới chống tay xuống đất làm điểm tựa đem cơ thể mình ra khỏi mặt đất ngồi cạnh đồng đội của mình.

- Giờ sao đây? Tao với mày ở đây như thế này mãi hả?

- Chuyện đã như thế này rồi còn nói được gì nữa. Gọi cho quân khu gần nhất đến đón đi rồi còn báo cáo lại chuyện này.

Hai người lưng dựa tường gục mặt xuống đất nói chuyện với nhau. Nhìn giống như những kẻ chán đời sắp đến lúc không còn gì đang tự than thân trách phận.

- Điện thoại tao hư rồi mày gọi đi. Nó nằm ở kia kia.

Dem ngón tay của mình chỉ vào cái xác của chiếc điện thoại bị ném ở một góc hắt cũng không quan tâm nữa chiếc điện thoại đó có thật sự ở hướng tay mà mình đã chỉ hay không.

- Được rồi để tao gọi. Xem như lần này mày nợ tao một lần xong cái ả của đoàn trưởng mày phải mời tao một bữa.

- Làm đi! Tao không tiếc với mày một bữa chè chén đâu chỉ cần ra khỏi cái nơi này là được.

Nói rồi hắn nhìn qua tên đồng bọn mình cầm lấy chiếc điện thoại trắng đen bàn phím số bằng nhựa nhấn những con số trên điện thoại rồi gọi đi.

- Mày cứ thích sử dụng điện thoại hiện đại làm gì không biết. Những chiếc điện thoại như thế mới thật sự bền. Nếu như có cái điện thoại nào mà đập không bể thì chỉ có nó mà thôi.

Vừa nói hắn vừa nhìn vào màn hình. Trên màn hình vẫn như thế cho đến khi có tín hiệu kết nối từ phía người được nhận. Một âm thanh trầm đục vang lên trong chiếc điện thoại.

- Bên đó sao rồi! Mọi thứ vẫn ổn chứ. Làm gì mà bọn mày không liên lạc lại mấy ngày nay thế. Đã nói báo cáo mỗi ngày cũng không làm. Nếu là đám khác tao chắc rằng bọn nó xong rồi. Nhớ sau này bọn mày phải báo cáo đều. Không cứ mãi thói quen đó thực hiện được. Đám người Tô gia sao rồi.

Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói trách móc và không đợi hai tên người của Huyết Long bên ngoài điện thoại đang nhìn nhau bằng một cách bất đắc dĩ.

- Đoàn trưởng chuyện này có chút bất ổn? Ngài bình tĩnh nghe chúng tôi nói được không? Đừng lúc nào cũng như thế được chứ.

Hắn ngay lập tức trấn an bằng một giọng điệu khiêm nhường không hề giống của chính mình. Tên ngồi bên cạnh bây giờ cũng nhìn hắn lắc đầu.

Đối với việc bọn hắn bởi quá tự tin vào thực lực của mình nên ít khi nào liên hệ về tổng bộ nên ngày hôm nay mới xảy ra cơ sự. Nếu biết trước đám người kia không dễ chọc. Bọn hắn chắc chắn sẽ không dây vào cái mớ rắc rối mà tự mình đào ra.

- Bất trắc. Tô gia bị làm sao à? Chết vài người không sao nhưng đừng để xảy ra chuyện lớn là được. Mấy người lúc nào cũng vung tay quá trán để cái đám quốc gia để ý thôi. Soa chuyện lần này lớn đến mức độ nào mà phải gọi về như thế này?

Dù biết mấy người dẫn đội thành viên của mình cũng không có gì tốt sẽ gây chuyện nhưng ở bên kia điện thoại đối phương vẫn không nghĩ rằng là chuyện lớn đến mức hắn không chịu được.

Đối với việc mấy người kia tự tin vào thực lực của mình làm sẵn làm bậy hắn mắt nhắm mắt mở cho qua, đơn giản những người này không phải giống như binh sĩ bình thường đều trải qua khá nhiều trận chiến.

Nên khả năng tin chắc vào nhóm người mình sẽ không vấn đề gì mới chính là thứ hắn đang suy nghĩ trong đầu. Nhưng điều hắn suy nghĩ lại hoàn toàn không đúng với thực tế.

Hắn nhíu mày để chờ đợi xem cái chuyện lớn của mấy người thành viên bên dưới mình là như thế nào. Vì khả năng khó khăn duy nhất gặp phải của họ chỉ là quân đội của quốc gia.

- Chuyện cũng khá khó xử bởi có một chút ngoài ý muốn chúng tôi đụng độ thằng nhóc kia. Mặc dù không đá động gì tới nó. Nhưng xảy ra tình trạng

bất trắc toàn đội của mình chỉ còn duy nhất lại hai người. giờ đang chạy trốn với thương tích đầy mình cần nhờ sự giúp đỡ từ đoàn trưởng.

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng khuôn mặt hắn có chút xúu nhíu mắt lại ở một bên để điện thoại ra khỏi vùng tai nghe của mình. Hắn không dự đoán được việc sẽ diễn ra nên chỉ có thể làm thêm một bước phòng vệ như thế này.

tiếng nói thông qua cái loa nhỏ xíu của cái điện thoại không làm người phía bên kia nghe rõ những gì vừa rồi. hai con mắt trợn trừng lên long sòng sọc như đang phẫn nộ. Phải biết rằng những thành viên được điều đi với mục đích bảo vệ an toàn cho người của Tô gia nhưng hiện tại thì tin tức đưa về lại là một mảnh đối lập không hề nhỏ.

- Chuyện gì đang diễn ra. Bọn mày lặp lại một lần nữa những gì vừa nói tao xem.

- Việc này! Hiện tại chỉ còn tôi và số bảy còn sống toàn bộ thành viên còn lại chắc chắn sẽ không trở về.

Dù biết rằng bên kia đối phương sẽ nổi trận lôi đình nhưng ở phía điện thoại bên này hắn vẫn phải nói một câu thật lòng để đối phương cho người hỗ trợ hắn trong lúc này.

- Tại sao! Tao muốn biết sự thật. Không thể nào như thế được, Bọn mày gặp chuyện gì?

Người đoàn trưởng của hai tên thành viên Huyết Long còn lại giọng nói không những âm trầm mà còn pha chút lạnh lẽo. Không ai có thể đứng im khi nghe được tin tức nhóm người thân cận của mình phải chết đi không ít. Trong giọng nói có thể nghe được cái lạnh thấu xương của hắn đối với tên đang nói điện thoại.

- Chuyện xảy ra bất ngờ tới với mọi người cũng không lường trước được. Vốn mọi chuyện sắp xếp êm đẹp hoàn toàn không có trở ngại gì. Giữa đường lại nhảy ra thằng nhóc kia. Dù chúng tôi đã cố gắng không chạm mặt nhưng không hiểu sao. Nó lại biết việc của chúng ta cho người tập kích bất ngờ với sự hỗ trợ của quân đội và một nhóm người nào đó nên chúng tôi hoàn toàn thất thế. Tô gia cũng không thể nào rời đi mà bị bắt lại không ít. Hai người chúng tôi thoát được cũng một phen sinh tử chạy trốn một đường.

Lời hấn nói xong làm cho tên Huyết Long chung đội phải chăm chăm nhìn vào hấn. Thay vì giả thích điều gì khác hấn lại đặt một ngón tay lên miệng mình và lắc đầu ra hiệu cho tên kia đừng nói gì hết.

- Thằng nhóc đó nó làm gì? Nó biết cái gì mà nhúng tay vào chứ?

- Việc này thì tôi không biết nhưng dám chắc rằng việc này được sắp xếp từ trước. Vì nếu không với khả năng của chúng tôi có thể thất thủ sao. Tôi sợ rằng kể từ lúc rời đi Lý Tế Minh đã cho người theo dõi và móc nối các thế lực lại với nhau. Đoàn trưởng ông nghĩ xem thằng nhóc kia sớm không đến muộn không đến lại nhắm vào ngay lúc chúng ta đang thực hiện kế hoạch mà xuất hiện. Chắc chắn nó được lệnh của Lý Tế Minh thanh lý chúng ta. Bọn đó được huấn luyện bài bản lại có sự hỗ trợ từ quân đội đoàn trưởng nghĩ chúng tôi làm sao đánh lại khi bị bất ngờ.

Trước câu hỏi không có mục đích tên này ngay lập tức đưa ra những lý do mà hấn có khả thi nhất. Cũng như hướng cái nhìn sự việc hoàn toàn không phải do đám người bọn hấn mà chính Thiếu Kiệt làm ra sự việc này.

Lý lẽ của hấn khá thuyết phục bởi để đám người tinh nhuệ của mình thất thủ theo tên đoàn trưởng thì chỉ có những người từ trong Huyết Long của Lý Tế Minh tuyển chọn ra.

Trước sự hợp tác của các thế lực lại thêm không có nguồn lực chi viện tốt đăm người của hắn thất bại khi bị đánh úp là điều bình thường. Thậm chí hắn thấy hai người thoát được là điều may mắn trong bất hạnh vì nếu không có người thoát ra. Sự việc này chìm trong một dấu chấm hỏi nhất định.

Tô gia vì không phục tùng quốc gia chắc chắn sẽ không thể nào tiếp xúc được những người của hắn thì chỉ có một cách giam ở một nơi nào đó để khai thác thông tin hoặc cách đơn giản nhất là giết chết không để lại dấu vết.

- Xem ra tên cáo già đó lúc nào cũng ần mình. Đến cả thằng nhóc với con đàn bà kia cũng là quân cờ. Bọn mày nhanh chóng cho tao biết nơi ở hiện tại của bọn mày ở đâu. Tao cần trực tiếp nói chuyện với bọn mày để biết rõ mọi chuyện.

Thấy những giải định của nhóm người mình khá thuyết phục. Hắn ngay lập tức đưa ra câu hỏi để cho người đến ứng cứu hai tên đội trưởng bên dưới mình.

- Hiện tại chúng tôi ở nơi tập kết bất trắc của kế hoạch thương tích khá nhiều. Ông cho người đến càng sớm càng tốt. Nếu không thật sự hai người chúng tôi không chịu nổi.

Thấy có hi vọng rời khỏi đây hắn liền đáp lại đoàn trưởng của mình. Việc ở đây hắn cần sắp xếp lời nói cho đồng bộ với tên bên cạnh mình. Muốn sống hiện tại hắn chỉ có thể nghĩ ra cách đổ lỗi cho Lý Tế Minh và Thiếu Kiệt. Vì đây là cách tốt nhất trong thời điểm hiện tại.

- Được rồi ở quân khu gần đó sẽ cho người tiếp viện hai người. Nhanh chóng trở về gặp tôi.

- Vâng chúng tôi rời khỏi đây sẽ gặp đoàn trưởng ngay.

Đáp lại một câu nói với tên đoàn trưởng bên kia điện thoại tên này đợi cho bên kia điện thoại cúp máy chỉ còn vang lên những âm thanh tút tút của việc ngắt kết nối liền thở dài một hơi nói.

- Xem ra hiện tại hai người chúng ta chung một con thuyền nếu không có chuyện gì bất trắc tốt nhất giữ mạng là điều tốt nhất. Lần này xem như không chết cũng phải nghỉ dưỡng ít nhất vài tháng.

-

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1012: Tiểu Cao

Hắn vừa nói xong thì bên cạnh hắn một bàn tay vỗ vào phía trên đầu vai. Nãy giờ không lên tiếng nhưng mọi lời nói của hắn với đoàn trưởng người này đều nghe không sót một từ nào.

- Mà nói thế với đoàn trưởng lỡ như bị phát hiện ra tao với mày không biết sẽ ra sao đâu đấy. Chắc chắn là sẽ không có gì tốt đẹp đâu.

- thế mày nghĩ tao muốn chần. Không phải lý do này thì lý do nào. Lý Tế Minh trước sau gì cũng phải đụng chạm với đoàn trưởng thôi. Việc này đổ lên đầu gia đình hắn chúng ta còn có cơ hội sống. Không lẽ nói cả đám lơ là vì xem đây chuyện nhỏ hết ăn lại nằm để cho bên dưới làm việc lúc đó tao với mày không bị đem đi bán trước mới tính là chuyện lạ.

Không phản bác mà còn đồng ý với cách nghĩ của tên đồng bọn với mình. Đội trưởng số bảy của Huyết Long hai hiện tại chỉ có thể xem như lừa dối cho qua chuyện.

- Cũng đúng tao không nói mày không nói chuyện này bên phía Lý Tế Minh cũng không công bố ra như thế xem ra cũng thoát được. giờ thì đợi tiếp ứng thôi. Khi về tao với mày thông qua một lời nói lại với đoàn trưởng tao nghĩ chắc ông cũng tin.

- Đã lỡ diễn rồi phải diễn cho trót. Nếu không tao với mày cũng khó thoát giờ hai đứa chung một xuồng thủng nào đục thuyền là hai đứa chết chung nên cố mà diễn xuất trước mặt ông cho tốt.

hai người nói xong đều im lặng những giọt mưa của thành phố này như ngừng lại hẳn xa xa đâu đó có những tiếng xe chạy dọc con đường. Dường như họ có mặt chỉ để thu dọn tàn cuộc. Những việc này giờ đây trong một

góc tường dưới cái lạnh của màn đêm và những hạt mưa còn lại từ đêm qua như muốn rửa trôi hết mọi vết tích cần thiết. Nếu có người nghe thấy những âm thanh đêm qua cũng chỉ có thể cho rằng trong đồng đồ nát kia lại có một hoặc hai căn nhà không chịu nổi việc gồng mình dưới cái thời tiết nắng mưa của một năm bắt đầu rơi xuống.

Cách nơi đây hơn ba ngàn cây số. Một con người âm trầm ngồi ở một cái ghế gỗ với với cái bàn đơn giản không cầu kỳ. Nó mang nét cổ xưa của cái bàn làm việc thời bao cấp.

Cái điện thoại đặt trên bàn với một cái đèn thủy tinh hình tròn có lồng chụp bằng những mảnh thủy tinh ghép lại. Trên bàn không ít giấy tờ, Chèn trên đó là những viên đá bình thường dùng để ngăn không cho những giấy tờ bị gió thổi bay.

Cái học bàn ở giữa cái tủ được kéo ra trong đó đặt một khẩu súng K54 và một băng đạn người đàn ông lúc này nhìn chăm chăm vào khẩu súng. đôi mắt hấn đỏ ngầu những tia máu trong mắt hiện rõ ràng từng chút một.

Con người này thật sự có thể bùng nổ bất cứ lúc nào bởi vì những gì hấn vừa nhận được. Mười hai đội trưởng của hấn đưa đi gần tám người và một số thành viên bên dưới. Dem về lại chỉ còn hai người. Một nửa thực lực của đoàn đội bị cắt giảm một cách nghiêm trọng.

Đây chỉ là việc có thể nhìn thấy ở trước mắt. Nếu như những thành viên này không mất đi. Mỗi người quản lý một chi đội ngũ bình thường của mình có thể làm được nhiều trận chiến nhỏ khác nhau.

Nhưng giờ lệ thuộc đội ngũ. Những người mất đi không thể nào thay thế trong ngày một ngày hai. Mấy tên bên dưới muốn đưa lên đều cần phải có sự tin phục từ những thành viên bên dưới.

Trong nhất thời mất đi nhiều người như thế đoàn đội của hắn xáo trộn chỉ là việc có thể xảy ra. Nhưng bất ổn từ những người bên dưới nữa mới là điều cần phải cân nhắc.

Đôi tay hắn gõ nhẹ trên bàn từng đợt chậm rãi như đang tính toán điều gì đó. Trước những thứ thay đổi hiện tại do bị đánh một đòn chí mạng vào nhóm người lãnh đạo của mình. Hắn thật sự cần tìm cho chính Huyết Long đội hai của mình một con đường ra nếu không muốn bị Lý Tế Minh lấy việc này làm công kích.

trong căn phòng của hắn im lặng khá lâu cho đến khi hắn cất giọng gọi một ai đó.

- Tiêu Cao vào trong này tôi có việc cần.

Âm thanh của hắn rất nhẹ nhàng tưởng chừng như chỉ có mỗi một mình hắn ở trong phòng nhưng khi lời nói của hắn chấm dứt một người đáp lại hắn một cách cung kính.

- Vâng thưa ngài.

đẩy cửa bước vào một người thanh niên không quá ba mươi hấn mặt trên mình một bộ vest đen giống với trang phục công chức nhiều hơn là một người lính.

- Ngài gọi tôi có việc gì ạ!

- Tôi cần thông tin mấy ngày nay của Lý Tế Minh. phía bên đó có động thái như thế nào.

Khác ngạc nhiên nhưng chỉ vài giây sau người thanh niên này ngay lập tức gật đầu đáp lại với tên đoàn trưởng.

- Vâng tôi sẽ cho người lấy thông tin nhanh nhất có thể. Ngài còn việc gì cần căn dặn không.

- Hết rồi! À mà nhớ hai tên kia về thì ngay lập tức đem vào gặp tôi ngay.

- Vâng!

Cánh cửa phòng đóng lại hiện tại chỉ còn mỗi một mình hấn ở trong phòng thậm chí chỉ để một mình nghe thấy.

“ Lý Tế Minh! Lần này ông được lắm không giống phong cách của ông. Đúng là cáo già mà. Nhưng Mai Diệt Sinh ta sẽ không cho ông được như ý đâu ông đừng vội mừng.”

Hấn nói xong bàn tay siết chặt thành nắm đấm đập lên mặt bàn vang lên một tiếng làm cho bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Người thanh niên tên Tiểu Cao cũng giật mình nhìn về căn phòng của Mai Diệt Sinh đang ngồi. Khác với vẻ hợp tác và kính nể khi mới bước vào phòng. Hiện tại trên mặt hấn xuất hiện một nụ cười rồi nhanh chân rời khỏi nơi này.

Tiểu Cao đi đến một căn phòng nhỏ trên hành lang của khu nhà này. Hấn bước vào trong phòng bằng chìa khóa của mình. Khi đi vào trong hấn cũng không quên chốt cửa lại.

Dem điện thoại trong người lấy ra bấm một dãy số không được lưu trên điện thoại. Âm thanh kết nối của hai số viễn thông chầm chậm vang bên cái loa nhỏ xíu của cái điện thoại.

Bên kia một giọng nói quen thuộc vang lên khi chấp nhận cuộc gọi của Tiểu Cao.

- Việc bên đây tôi nghĩ ông đã biết rồi. Mai Diệt Sinh hiện tại đang rất nóng lòng. Thế lực của hắn bầy phần mất hết năng lực các đội trưởng còn lại chắc chắn sẽ không đủ điều kiện nắm giữ cục diện hiện tại đâu.

Tiểu Cao đem suy nghĩ của mình nhanh chóng nói ra cho người phía bên kia điện thoại nghe thấy. Vì cục diện hiện tại của Huyết Long đoàn hai là một thời điểm thích hợp để ra tay không chế một phần nào đó nhân thủ khiến cho lực lượng của Mai Diệt Sinh bị chia nhỏ một cách thuận lợi nhất.

- Việc lần này tuy là bất ngờ nhưng trước đó đã có phương án phát sinh cần thiết. Cậu không cần phải lo. Vấn đề Huyết Long đoàn hai chắc chắn sẽ không để cho Mai Diệt Sinh có thể làm được điều gì sắp tới nữa.

Giọng nói hết sức quen thuộc của Lý Tế Minh vang lên bên trong chiếc điện thoại làm cho Tiểu Cao có cảm giác dường như mọi thứ xảy ra ngày hôm nay không phải mục đích nhắm vào của Lý Tế Minh.

- Chuyện hôm nay là sao? Đúng ra ông nói mọi việc chúng ta phải thâm nhập từ từ đến khi nào vững chân mới làm sao. Hiện tại kế hoạch lại như thế này? Theo như ông nói thì việc xảy ra ông cũng không biết.

- Diễn biến nhanh lần này tôi thật sự không hiểu tại sao bên ông lại làm như thế người của mình vẫn chưa thật sự nắm được các điểm mấu chốt cần thiết sợ rằng không chế không được.

Tiểu Cao với giọng điệu khá nghiêm túc trong việc này. Bởi không ai ngờ người bên cạnh Mai Diệt Sinh là hắn lại móc nối với Lý Tế Minh với một vị trí không thua kém gì những đoàn trưởng của Huyết Long.

- Cậu không phải lo. Tôi biết cậu ần nhẫn tám năm nay để làm chuyện lớn. Mai Diệt Sinh tôi sẽ đối phó với hắn. Việc lần này hắn vô tình đụng đổ

cháu tôi mà thôi. Còn về việc giải quyết đám người kia tôi cũng không có điều một binh một tốt nào.

Lý Tế Minh ngay lập tức để cho Tiểu Cao biết hẳn hoàn toàn không liên quan đến việc đám người Huyết Long do Mai Diệt Sinh đưa đi bị đánh bại.

Im lặng vài giây Tiểu Cao mới đáp lại lời của Lý Tế Minh xem như có một chút tin tưởng chuyện này. Dù sao hai bên hợp tác không phải ngày một ngày hai. Nếu thật sự chuyện quan trọng như thế này Tiểu Cao hẳn sẽ được Lý Tế Minh thông báo trước một tiếng để có thể theo dõi lấy Mai Diệt Sinh.

- Nêu ông đã nói vậy thì xem như tôi hiểu lầm. Dù chuyện gì bên ông định tác động nhớ thông báo cho tôi một tiếng. Dù sao thì tôi cũng muốn tự tay báo thù cho gia đình mình.

- Tôi hiểu chứ. Gia đình cậu, bố mẹ anh chị em đều bị đám người Huyết Long khai theo lệnh của Mai Diệt Sinh mà tàn xác, Chỉ có cậu may mắn trốn thoát gặp tôi cũng một cách tình cờ. Thế nên dù sao thì cậu cũng có thứ cậu cần Mai Diệt Sinh hẳn chết như thế nào và ai đưa hẳn đi đến hơi thở cuối cùng tôi không quan tâm. Miễn là thấy cái xác hẳn trở về là được. Nói chuyện với người chết đôi khi tốt hơn với người sống nhất là kẻ thù thì nên như vậy.

Giọng nói của Lý Tế Minh khá vui vẻ đôi đầu với Mai Diệt Sinh bao nhiêu lâu chưa lần nào ông có thể làm được nhiều thứ khó khăn thật sự cho hẳn. Giờ dưới tác động của Thiệu Kiệt. Mai Diệt Sinh tổn thất không phải một mà khá nhiều người trong đoàn đội điều mà hẳn không làm được đã bị đứn cháu của chính mình đi làm đó mới chính là việc hẳn đáng tự hào.

- Ông còn nhờ thì tốt rồi. Sắp tới nên chú ý nhiều động thái của Mai Diệt Sinh trong lần này có hai tên thoát được. Khi bọn chúng về có tin tức gì thì

tôi sẽ báo lại sau. Còn giờ thì chúng ta nên dừng cuộc nói chuyện ở đây. Nếu tôi đi quá lâu sẽ không ổn trong tình huống hiện tại.

Nói rồi không đợi cho Lý Tế Minh có thể đáp lại câu cuối. Tiểu Cao lúc này đem điện thoại ngắt kết nối rồi đem điện thoại bỏ vào trong túi quần của mình cũng không quên lấy ra một điều thuốc mỗi một ánh lửa rít một hơi rồi nói thêm.

- Mai Diệt Sinh mọi chuyện chỉ mới bắt đầu càng về sau người sẽ không thể nào phong quang như hiện tại nữa đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1013: Kinh Doanh Vũ Khí

Lý Tế Minh bị cúp máy nhưng vẫn không có thái độ khó chịu ngược lại ông còn cười trách móc một câu.

- Cái thằng nhóc này! Khi cần âm trầm thì hoàn toàn là một kẻ biết vâng lời. Đến khi nóng lên rồi thì cũng không ai ngăn được. Xem ra tiếng trống trận vang lên rồi cần phải có người duyệt binh mà thôi. Cậu đem tin tức đoàn hai bị thiệt hại gần một nửa các đội trưởng của Mai Diệt Sinh, điều này cần công bộ ngầm ra ngoài để xem động thái của đối phương. Cũng như tạo một ngòi nổ cần thiết trước khi chúng ta ra tay.

Đối diện với Lý Tế Minh bây giờ một người đàn ông với nét mặt thẳng thừng không mấy trẻ tuổi hẳn đắm chiêu nhìn vào tách trà trước mặt mình suy nghĩ về những việc Lý Tế Minh đã nói. Hoàn toàn im lặng không đáp lại như muốn tự mình tìm ra câu trả lời cho cục diện này.

- Tôi biết ông lo lắng việc gì nhưng có những thứ bình thường quá sẽ không được. Huyết Long phải có xáo trộn nhất định mới có thể mạnh mẽ hơn. Trước giờ chúng ta thắng lợi trên các chiến trường đã làm cho đám người kia chủ quan không ít rồi. Thời đại này không chỉ có chiến tranh bằng súng ống mà còn ở một phương diện cần thiết hơn đó là mưu lược sắp xếp tình thế. Bản thân tôi việc này sẽ không thật sự tốt. Nhưng thằng nhóc ấy lại khác.

Vừa nói Lý Tế Minh ra vẻ tự hào cũng như cười một cách khoái trá trước sự việc lần này của Thiếu Kiệt làm. Người đàn ông ngồi đối diện lúc này chỉ khẽ gật đầu rồi đáp lại lời của ông.

- Theo như tình hình hiện tại thì việc ông nói không phải không đúng. Quá khứ chiến đấu vì một thứ gì đó vinh quang giờ lại thành lợi ích nhiều

hơn ngày xưa rất nhiều. Nói như ông thì tôi cũng hiểu những có những thứ dường như nó không ra khỏi quy luật cần thiết đâu. Việc lần này đỡ phải để chúng ta sử dụng thứ độc hại kia. Nhưng so ra tình hình bất ổn cao hơn.

Lý Tế Minh gật xác nhận việc này thật sự đối với bố cục của ông nó đem lại hiệu ứng có chút không tốt. Nếu như ban đầu theo quyết định sử dụng độc phẩm thì có thể làm được một số việc mà người khác không nghĩ đến.

Giờ Huyết Long đội hai vừa mất đi một số người thì hành động thứ đó ngay lúc này sẽ bị các đội khác nhắm vào.

- Xét về tính huống thì đám người kia cũng không thể làm gì được chúng ta. Người của mình hoàn toàn không hề điều động một ai lại đang gặp rắc rối với những mấy phiến quân iraq nên không thể nào đem cái việc họ mất quân vào tay chúng ta được. Cái chính yếu lúc này là chúng ta có thể thu về tài chính thật sự ở bên đó bao nhiêu.

- Trước mắt đa số quân ở chiến trường bên đó đều dưới thân phận lính từng đơn vị. Bên đó giờ cũng chỉ còn lại những nhóm nhỏ chưa thanh lý thôi còn giá trị chúng ta kiếm được thì phải xem lại hợp đồng mua bán vũ khí và hợp tác vận chuyển của chúng ta rồi.

Đáp lại lời của Lý Tế Minh. Người này đặt mấy bìa hồ sơ mỏng lên mặt bàn đưa về phía trước cho Lý Tế Minh đọc.

Cầm trên tay một bộ hồ sơ lật ra vài trang để đọc lướt qua Lý Tế Minh gật đầu xem như có thể thấy được một chút hài lòng.

- Xem ra cũng không tệ lắm đối với việc này. Trước đây vốn chúng ta sẽ không tham gia vào những cuộc chiến vô nghĩa nhưng giờ đây nó lại là điều bắt buộc. Lợi nhuận thu được hơn xa việc kinh các thứ. Nên nói sao nhỉ tuy

hội tam điểm làm ra sự cân bằng cho thế giới nhưng chúng ta vừa chống lại họ vừa mượn nhờ kế hoạch của mấy người kia mà nuôi sống quân.

- Thật sự là như thế trong sáu năm qua mỗi năm chúng ta thu về lợi nhuận gấp đôi gấp ba lần những việc kinh doanh trước đó. Hầu hết từ việc buôn bán vũ khí là chính và đây cũng là nguồn thu mà chúng ta được lợi từ hai phía. Vũ khí bán ra cho các quốc gia khác đều tăng cao hơn nhiều chúng ta cũng trao đổi được các thứ hiện đại từ các quốc gia khác bổ sung cho quân của mình. Vì thế tôi nghĩ nếu cuộc chiến này kết thúc thì chắc chắn chúng ta vẫn đủ lực để tồn tại cho dù đám hội tam điểm kia có nhắm vào mình.

Lý Tế Minh bây giờ chỉ mỉm cười nhẹ lắc đầu đối với lời nói của người trước mặt.

- Tiêu Vân Long ông nghĩ đám người hội tam điểm kia không biết việc của chúng ta sao. Họ biết đấy nhưng họ không đụng tới chúng ta vì lý do không có cái lý do chính đáng. Hiện tại những vũ khí nước khác ngấm mua bán với chúng ta không ít. Nếu như họ đụng đến chúng ta sẽ gặp phải trở ngại lớn. Ở một phương diện nào đó tất cả quân đội của các nước đều cần ẩn giấu số lượng vũ khí mà mình có được. Nên chúng ta vẫn còn tồn tại bởi chỉ thông qua Huyết Long quân đoàn họ mới có thể mua được vũ khí của các quốc gia khác với số lượng lớn. Và giá thành rẻ hơn của quốc gia sản xuất.

Tiêu Vân Long trầm mặt không ít. Đối với việc luân chuyển các sản phẩm vũ khí của các quốc gia qua lại trao đổi theo phương diện đôi bên cùng có lợi hẳn là không ít. Nhưng không nghĩ đến nếu như hội tam điểm nhắm vào Huyết Long lại sẽ gặp cản trở từ các quốc gia khác.

- Điều này tôi thật sự không nghĩ đến. Đúng ra việc bán vũ khí cho tất cả quốc gia khác chúng ta cũng lấy về vũ khí của họ chế tạo thì họ phải thật

ghét chúng ta mới đúng. Dù sao thì không quốc gia nào muốn lộ bí mật vũ khí của mình cơ mà.

- Ông sai rồi. Họ không hề ghét mà còn thông qua chúng ta tuyên truyền cho vũ khí của họ nữa kia. Họ chế tạo vũ khí mục đích để tăng cường sức chiến đấu là không sai. Nhưng sau đó vẫn là kinh doanh kiếm lợi nhuận. Vì đây là một con đường kiếm tiền nhiều nhất. Quốc gia nào cũng vì mục đích này mà nghiên cứu thiết kế ra những vũ khí tối tân hơn. Còn chúng ta chỉ là phương tiện cho họ đem cái vũ khí đó công bố ra trước thôi.

Tiêu Vân Long không hiểu về kinh doanh cho lắm nhưng đối với việc buôn bán vũ khí hẳn cũng được biết ít nhiều. Hầu như các đơn hàng vũ khí nào đó đều xuất phát từ thông tin của Huyết Long rao bán ra ngoài. Huyết Long trở thành một ông thương lái cho thị trường không công khai này.

- Như vậy xem ra ông nhìn ra được chút gì đó nên mới đem về mấy người kia từ trước để tạo cho bên mình một xưởng gia công tạo vũ khí riêng. Nếu như để các quốc gia khác biết chúng ta có một công xưởng sản xuất vũ khí dựa theo thứ chúng ta lấy được thì đám người đó chắc chắn sẽ nổi điên lên thật chứ chả chơi.

- Đúng vậy! Đối ngoại chúng ta chỉ nói là lấy được từ quốc gia này với quốc gia kia. Nhưng bên trong nó không phải như thế thì ai mà biết kiểu dáng mẫu mã đều như nhau tính năng hoàn toàn không sai biệt có thể nói là hàng copy một trăm phần trăm thì bán hay giữ lại dùng chúng ta đều được lợi còn đám người kia có nghĩ cũng nghĩ chúng ta thông qua con đường ngầm nào đó mua lại từ họ mà thôi.

Tiêu Vân Long lúc này thật sự phục tầm nhìn của Lý Tế Minh khi chiêu mộ trên chiến trường những nhà khoa học của các quốc gia bị bắt hoặc trong chiến loạn kiếm đường thoát thân bị người của Huyết Long cứu được.

- Vốn suy nghĩ chỉ đơn giản là chúng ta không thể nào đánh thắng đám người hội tam điếm nếu không có vũ khí trong tay. Nhưng lại đạt được một thứ bất ngờ có thể nuôi sống hơn mười hai ngàn người.

- Cũng đúng nhưng theo ngài thì cuộc chiến này bao nhiêu lâu nữa thì kết thúc. Tới lúc đó toàn bộ nhân lực tập trung về chúng ta phải bỏ ra kinh phí nuôi họ từng ngày không đơn giản là cứ có tiền là được đâu. Giờ thì kinh phí họ được mấy quốc gia quân đội nuôi sống sau chiến tranh thì về lại với chúng ta nếu không có con đường doanh thu nào trong lúc này chắc chắn sẽ không ổn rồi.

Tiêu Vân Long nói ra một điều mà Lý Tế Minh đang đau đầu nhất. Đối với Huyét Long trước đây thì có thể muốn như thế nào cũng được. Nhưng hiện tại nhân số đó không còn hạn hẹp chỉ tầm ngàn người như trước nữa. Con số đó lên đến cả chục ngàn người hơn. Nếu chia đều mỗi đơn vị cho dù có hạn chế ở một phân vùng nhất định thì việc phải chu cấp lương thực từng tháng cho mỗi đơn vị đoàn đội không cả là một vấn đề.

- Chuyện này hiện tại tôi đang muốn chia nhỏ ra những việc kinh doanh cần thiết tại từng địa phương đóng quân do chính nơi đó quản lý và phát triển. Việc làm như thế dù rủi ro nhưng nó cũng phần nào cho thấy được bản thân họ có thể nuôi sống quân đoàn của mình khi không có sự viện trợ từ quân đoàn chính.

- Giống như đoàn hai đang âm thầm làm hiện tại sao?

Không phủ nhận Lý Tế Minh gật đầu. Khi phát hiện ra Huyét Long đội hai đang có những phi vụ làm ăn riêng doanh thu không ít và những giá trị thu được đều bị giữ lại để củng cố chính quân đoàn của mình với ý định đem nó ly khai khỏi Huyét Long.

Nếu là một quân đoàn đánh thuê bình thường việc đoàn hai có ly khai hay không thì Lý Tế Minh cũng không quan tâm cho lắm. Họ có sức nuôi sống được họ cũng không dựa vào Huyết Long nữa lại là chuyện tốt. Nhưng đây lại là tổ chức bí mật mà nó có kẻ thù không ít ở các phương diện quân sự. Nếu đoàn hai ly khai được đem thông tin cơ sở Huyết Long từ trước đến nay bán ra cho các thế lực khác thì không chỉ một mà toàn bộ Huyết Long đều bị tiêu diệt.

Việc này khiến cho Huyết Long đoàn hai trở thành cái gai trong mắt những đoàn khác dù hiện tại Lý Tế Minh vẫn chưa công khai chuyện này ra ngoài. Nhưng nếu nó được công bố ra thì việc nội bộ đánh nhau của các đoàn đội không hài lòng sẽ gây ra tranh chấp lớn trong Huyết Long. Nó không còn dừng lại ở việc kiếm được lợi ích từ những việc được giao nhiều hay ít như trước kia nữa. Mà ai cũng sẽ nhắm đến phần lợi nhiều hơn. Đem mọi thứ cần thiết về đoàn đội của mình để phát triển và để có được thực lực mạnh hơn nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1014: Hai Từ Không Thể

Lý Tế Minh âm trầm một lúc mới thở dài. Việc định giá những thương nghiệp có khả năng sinh ra lợi nhuận ông ta hoàn toàn không thể nào nắm bắt hết. Những thứ mà Huyết Long đang kinh doanh không chỉ một mà rất nhiều để nói cái nào có thể duy trì và phát triển hơn nữa với tầm nhìn của mình ông thật sự bất lực.

Trước giờ kinh doanh của Huyết Long đơn thuần là thu về lợi nhuận từng nơi sau đó lại chia đều ra cho các quân đoàn. Việc đem nó lợi nhuận nhiều hay ít Lý Tế Minh sẽ không quan tâm quá lớn. Vì họ còn một ngành công nghiệp lớn hơn cần phải làm đó là buôn bán vũ khí. Những thứ này đem lại giá trị tài sản khá cao nên sẽ không mản đến những việc khác.

Nhưng khi cuộc chiến ở Iraq kết thúc thì hẳn buộc phải tính toán đến con đường kiếm tiền từ những thứ mà hẳn vẫn cho rằng có cũng được và không có cũng được hiện nay.

- Cái này đợi thẳng nhóc đó giải quyết vậy. Cũng không phải một sớm một chiều mà cuộc chiến kia muốn kết thúc ngay được. Hiện tại tuy nó vào thời kỳ cuối của cuộc chiến. Những quy mô các trận đánh lớn không còn thay vào đó những trận đánh nhỏ tuần suất một tháng một lần không đủ ảnh hưởng đến bố cục của hội tam điểm. Trước sau gì đám người kia cũng kiếm được một con đường mới thôi. Nhiệm vụ của họ là duy trì trật tự thế giới này dưới cái vai phản diện mà.

Tiêu Vân Long nghe Lý Tế Minh nói như vậy cũng không thêm lời nào vì bản thân hẳn biết người ngồi trước mặt hẳn cũng không phải là doanh nhân muốn đem ra cách giải quyết tài chính trong một lúc hoàn toàn làm khó hẳn.

- Trước mắt hiện tại cần để cho đám người của đoàn hai ổn định cái đã người của chúng ta trong đợt này may mắn vì chưa được lên tới hàng ngũ cấp cao hơn. Tuy lựa chọn có chút khác biệt nhưng chắc rằng đám người Mai Diệt Sinh sẽ đưa ra một thứ gì đó để lựa chọn mấy tên đội trưởng thay thế. Nên ít nhất chúng ta có thể đưa được người của mình lên không chế tình huống cũng không tệ.

Lý Tế Minh bây giờ chỉ lắc đầu. Việc đưa thành viên lên mà mình không nắm chắc có thể làm cho Mai Diệt Sinh ủng hộ công gây dựng từ trước đến nay nên việc này hẳn sẽ nhìn chằm chằm để không xảy ra sơ sót nào. Để đem người của chính Lý Tế Minh hẳn lên làm nội gián bên trong cơ sở cầm quân sẽ gặp không ít khó khăn nhất là đối mặt với lai lịch không ổn định thì Mai Diệt Sinh chắc chắn loại bỏ đối phương.

- Báo với đám người của mình trong thời gian sắp tới sẽ không có mệnh lệnh gì được đưa ra. Và tốt nhất họ làm việc cứ dựa theo cảm tính là được. Đừng quá chú trọng sự cẩn thận nếu không Mai Diệt Sinh sẽ nghi ngờ. Thời điểm này là thời điểm phi thường, hẳn sẽ lựa chọn những người nào có dã tâm lớn nhất để hợp tác và đưa người đó lên thay thế. Nên những thành viên mình không được cẩn thận như trước nữa. Phải cho Mai Diệt Sinh thấy rằng cái ghế vừa mất đi nội gián của mình ai ai cũng muốn có nó dù cho tranh chấp nội bộ cũng phải làm cho thật.

Tiêu Vân Long gật đầu đứng lên đáp lại lời nói của Lý Tế Minh.

- Tôi sẽ đi lo việc này ngay. Còn vấn đề của ông thì tốt nhất nên cho cậu nhóc kia biết càng sớm càng tốt. Lực lượng đó dù không nhiều nhưng tinh anh tốt. Có thể trong chiến tranh bất ngờ thắng lợi được mấy tên kia cũng là một điểm không thể xem nhẹ.

- Không cần đợi ông nói tôi biết phải làm như thế nào. Đối với thằng cháu mình tôi có niềm tin nhưng đối mặt để nói hết ra mọi thứ cần thiết chỉ

sợ là hơi khó khăn một chút. Thôi ông đi làm việc của mình đi.

Tiêu Vân Long đi rồi Lý Tế Minh một mình ở lại lúc này thở dài một hơi thật sâu. Đối với việc Thiếu Kiệt hẳn có được quân đội đơn thuần theo dạng một nhóm người đánh thuê Lý Tế Minh cũng không phải là không biết gì.

Qua thông tin từ Hoàng Lâm Nhu ông hiểu rằng thằng nhóc có một số thứ gì đó không thể công khai ra ngoài đối với việc kiếm được tiền ở đâu để nuôi sống nhóm người này đã là dấu chấm hỏi lớn trong đầu ông.

Hiện tại vũ khí dù được hỗ trợ từ Hà Thúc nhưng bản thân quân lính được thuê về phải có một bản lĩnh nhất định mới có thể không chế cục diện ra quân trận đầu tiên đối với Huyết Long lại mang chiến thắng về.

- Xem ra thằng nhóc nó còn có những suy nghĩ mà mình không thể đoán trước được. Mọi thứ như thế nào cần phải gặp trực tiếp hỏi cho ra chuyện mới được. Đợi xong việc của Mai Diệt Sinh tìm cơ hội ra ngoài gặp nó.

Nói rồi Lý Tế Minh tự cười một mình thưởng thức tách trà đặt trên bàn cảm giác dường như rất ngon nhưng thật ra ly trà đã nguội lạnh từ bao giờ. Chỉ có trong lòng hẳn vui vì sau bao nhiêu năm tranh đấu trong bóng tối hẳn lại được thắng thế nhờ sự trợ giúp không ngờ đến. Còn Mai Diệt Sinh bị chính thất bại lần này làm cho những bước đi tiếp theo bị cắt đứt.

Trong khi đó tại Tencent không ít người đang bị gọi tập trung vào một phòng họp duy nhất để có bắt đầu một cuộc họp mà người triệu tập chính là Mã Hoá Đăng.

khi tất cả mọi người đều ngồi trong một căn phòng với cái bàn bầu dục của căn phòng hơn một trăm mét vuông. Hơn một trăm người từng bộ phận

ngồi ở vị trí của mình. Những chai nước được đặt ở trên bàn do ai đó sắp xếp trước.

Trong phòng lúc này xôn xao không ít. Bởi ngày hôm qua khi mà người nắm quyền cổ đông lớn nhất của Tencent đến đây. Hẳn đem theo không ít người nhưng các bộ phận hầu như đều không thấy được sự tham quan về hoạt động của những người này. Làm cho không ít người xôn xao lo lắng không biết liệu sau khi có sự thay đổi như thế người mới đến sẽ đem ai ra làm con cá nằm trên thớt để thị uy với những trưởng bộ phận ở đây.

Mà cho đến giờ ngoài thông tin nhận được cuộc họp toàn bộ các trưởng phòng ban ngành ra hoàn toàn họ không nhận được thông tin gì cuộc họp sắp tới.

Theo những cuộc họp thông thường ít nhất phải có một chút gì đó nội dung của cuộc họp sẽ được đưa ra. Họ sẽ nhanh chóng trong thời gian ngắn nhất làm ra một bảng báo cáo cho sát với nội dung cần họp.

Nhưng hiện giờ thông tin ấy hoàn toàn mịt mờ không có gì cả. Tâm trạng lo lắng của những người trong phòng có thể thấy được khi mà khuôn mặt ai cũng đăm chiêu như suy nghĩ điều gì đó.

Mọi âm thanh trong phòng đều là từ những thành viên ngồi cạnh nhau cố gắng bắt chuyện xem đối tượng bên cạnh mình biết chút gì đó hay không. Chỉ có một vài người hoàn toàn im lặng. Họ không phải không tò mò nhưng đã vào đến đây cho dù có biết được nội dung cũng không kịp chuẩn bị gì cố làm điều gì đó không thật sự hiệu quả họ không ngu ngốc lãng phí hơi sức của mình làm việc này.

Âm thanh đang xôn xao của căn phòng đột nhiên dừng lại bởi toàn bộ mọi người dù đang nói chuyện với nhau nhưng họ vẫn thấy được qua lớp cửa kính của phòng họp một bóng dáng mấy người đang đi đến. Họ không

dại gì biến mình thành các mục tiêu cho người chuẩn bị đến đem lên bàn thị uy. Ai nấy đều im lặng. Những người đang đứng ở vị trí bên ngoài bàn cũng trở về nơi mình đã được định sẵn.

Toàn bộ mọi người đứng lên khi cánh cửa kính của căn phòng được đẩy vào. Theo cánh cửa mở ra trước Doanh Doanh đứng ở một bên, theo sau là Mã Hoá Đăng với khuôn mặt không bao giờ thay đổi, cái khuôn mặt không vui không buồn của hắn luôn là một thứ gì đó làm cho người khác không nắm bắt được tâm lý thật sự.

Khuôn mặt này giờ đây trở thành cái đề người khác phỏng đoán những gì sẽ diễn ra. Trong phong bay giờ có vài người nhìn lẫn nhau bởi theo họ thấy ít nhất Trương Hạo phải là người đi cùng với Mã Hoá Đăng mới đúng. Việc đến đây chỉ có hắn và Doanh Doanh dường như không thích hợp.

Một người là cổ đông lớn của công ty lại không cần biết những người bên dưới mình là ai việc này không hiếm, Nhưng hiếm ở chỗ Tencent là một nơi không phải là những doanh nghiệp nhỏ. Từng trưởng bộ phận ở nơi này tương đương với một vị giám đốc thành công của mấy công ty con.

Trương Hạo với thân phận là cổ đông lớn nhất dù không muốn nhưng cũng phải gặp họ một vài phút, đó mới là việc tôn trọng và cho thấy hắn muốn số phận công ty này như thế nào. Còn hiện tại hoàn cảnh chỉ có Mã Hoá Đăng và Doanh Doanh ra mặt. Nó không khác mấy với cuộc họp bình thường.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Mã Hoá Đăng khi hắn bước đến bên cạnh cái ghế vị trí của mình thường ngồi. Nhìn mọi trong phòng xem ở thời điểm này có ai cảm thấy hắn không còn có tiếng nói xem nhẹ cuộc họp hay không. Vì ai ở đây cũng có thể ngầm hiểu với nhau rằng. Hắn hiện tại không phải là cổ đông lớn nhất của công ty nữa.

Vì sau một cuộc thay đổi chế độ. Mã Hoá Đăng ngồi ở đây chỉ được một khoản thời gian nhất định mà không phải như trước kia muốn gió được gió muôn mưa được mưa.

Với ý nghĩ thay đổi một triều đại nhất là một người đứng đầu sau khi bị phế truất thì tiếng nói của người đó thời gian còn tại vị cũng không nhiều. Với những suy nghĩ đó của một công ty thì không phải là lạ. Đối với một quyết định của cao tầng được đưa ra thời hạn thôi việc cho một người luôn từ một đến hai tháng để người đó chuyển giao quyền hành. Mã Hoá Đăng còn ngồi ở cái ghế này không ích người trong tâm tâm vẫn cho là như thế.

Với khả năng trọng dụng lại người điều hành cũ của một công ty là điều hoàn toàn khá hiếm nhất là Mã Hoá Đăng sau khi thua vào tay đối phương ở phút chót lại có thể ngậm đắng mà làm việc cho chính đối thủ đây là một điều mà tất cả những người trưởng bộ phận ở trong phòng họp này đều cho rằng hai từ “ Không thể.”

Bởi nó liên quan đến lòng tự tôn của chính Mã Hoá Đăng và cũng như chạm vào nỗi đau của chính bản thân khi phải làm cho người mà đánh bại hẳn trên thương trường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1015: Đi Hay Ở

Lướt qua một vòng những con người ở đây Mã Hoá Đằng khoé miệng nhếch lên một chút rồi nói.

- Mọi người ngồi xuống đi chúng ta bắt đầu cuộc họp.

Không giống mọi lần khi mọi người trong phòng đã ngồi xuống hết. Mã Hóa Đằng vẫn đứng giữa căn phòng với chính hắn là trung tâm của mọi người. Lướt qua một vòng đợi cho mọi người trong căn phòng họp này ngồi xuống hết hắn mới cất tiếng nói.

- Hôm nay triệu tập cuộc họp bất thường bởi vì có một số việc của chúng ta cần phải giải quyết chắc mọi người cũng không xa lạ với những thứ gần đây diễn ra. Thế nên có ai thắc mắc điều gì cứ nói.

Cả căn phòng lúc này không ít người nhìn nhau qua lại như đợi có người làm chim đầu đàn cho việc đứng lên nói chuyện với Mã Hóa Đằng về những gì sẽ diễn ra sắp tới.

Một người ngồi khá xa với nơi Mã Hóa Đằng đứng. Hắn nhìn hết cả căn phòng sau đó mới đứng lên.

- Xin phép cho tôi được lên tiếng nói chung. Sắp tới chúng tôi sẽ như thế nào. Ai cũng biết hiện tại ngài không phải là cổ đông lớn nhất công ty. Vậy thì những sắp xếp trước đó sẽ ra sao. Các kế hoạch đã được làm sẵn chuẩn bị trong năm liệu sẽ bị thay đổi như thế nào?

Không ít người khi thấy có người dám đưa ra trong lúc thời điểm nhạy cảm liền cùng nhau hòa vào hỏi. Một tên ngồi cách Mã Hóa Đằng vài người lên tiếng nói.

- Không chỉ với những vấn đề này. Việc tencent hiện tại ai cũng biết cái tên cổ đông lớn đây không xem ai ra gì đến chào cũng không chào một tiếng. Vậy thì ở đây làm việc cho hắn làm gì nữa. Còn không thì ngài Mã nói một tiếng anh em theo ngài.

- Cũng chưa chắc thể hiện tại công ty chưa ổn định sau sự việc vừa rồi. Cần phải khắc phục tình trạng đó việc ngài Mã ra đi sẽ là điều chắc chắn những cấp độ quản lý nhỏ bên dưới của chúng ta như thế nào. Không thể nào hắn dám thay đổi một lúc toàn bộ mọi người ở đây.

Có người thứ nhất người thứ hai, thứ ba đều lên tiếng trước sự im lặng của Mã Hóa Đằng bởi vì họ nghĩ sắp tới đây chắc rằng Mã Hóa Đằng sẽ giao quyền hành công ty lại cho người khác và rời đi. Nếu đây thật sự là buổi họp đề từ biệt của Mã Hóa Đằng thì họ cần thiết phải biết liệu công việc trước đây của họ có còn tồn tại. Ai cũng vì lợi ích của mình. Đối với việc thay đổi thể chế thì một là thích nghi hai là rời đi mà đối với những trưởng bộ phận của chế độ cũ sẽ ít có người lãnh đạo mới nào muốn giữ lại.

Phòng họp trở lại thành một mảnh xôn xao không ai muốn câu hỏi của mình không có lời giải đáp thế nên ai cũng cố gắng đứng lên hỏi cho dù người trước chưa kết lời của mình. Tràn cảnh này làm cho Mã Hóa Đằng cảm thấy khó chịu.

Nếu không có việc đã xảy ra hắn không ngờ những người ngày thường đạo mạo ăn nói có phần nghiêm chỉnh dù không ít khi bông đùa nhưng lại khá nghiêm túc khi làm việc lại có thể nói chuyện không biết trước sau như một cái chợ mà những trưởng bộ phận đang ngồi ở đây bỗng nhiên trong mắt Mã Hóa Đằng không khác gì những người đang rao bán hàng hóa.

- Mọi người im lặng xem nào! làm gì mà như mấy người bán hàng rong ngoài chợ đêm vậy? Tôi còn đứng đây chứ đã đi đâu.

Không kiềm chế được sự bức tức của mình trước những người đang có mặt trong phòng Mã Hóa Đăng nhanh chóng hét lớn lên để cho những âm thanh nhộn nhạo trong cái phòng họp này trở về trạng thái ban đầu như khi hắn vừa bước vào.

Cũng chính vì bị Mã Hóa Đăng lên tiếng đám người trong phòng lúc này mới nhận ra mình thất thố đến mức nào. Trong mắt họ những gì vừa làm trước mặt Mã Hóa Đăng dường như là một trò hề khi chính người trong cuộc chưa đến mức loạn trận. Còn họ ở ngoài đã lo tính đến những việc khác.

Ai nấy hiện tại đều cảm giác xấu hổ trước những hành động của mình trong phút chốc đều âm thầm ngồi xuống vị trí cần thiết mặt hơi cúi nhìn lên phía mặt bàn phía trước không dám đem ánh mắt mình hướng về phía trung tâm nơi mà Mã Hóa Đăng đang đứng.

Mọi người ai cũng như thế chỉ có một người ngồi ở góc cuối của cái bàn họp lúc này bộ dạng bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Hắn ngồi đó từ đầu đến giờ những gì xảy ra trước mắt đều thu vào mắt hắn. Cả việc Mã Hóa Đăng như thế nào khi đối diện với một đám người không biết được tình hình thực tế rằng Mã Hóa Đăng sẽ không phải rời đi mà còn tiếp tục ở lại làm việc. Hơn nữa quyền hành cũng không hề thay đổi. Hắn hiểu rằng sau ngày hôm nay không ít trưởng bộ phận sẽ bị thay thế. Cho dù Mã Hóa Đăng còn ngồi tại vị thì trong mắt ông ta những người vừa rời thật sự không nên ở lại.

Một trưởng bộ phận cần phải biết nhiệm vụ của mình ở đâu dưới bất cứ tình huống nào cũng không được làm loạn như bên dưới. Điều nay không ít lần hắn đã thấy vì một chút lý do hết sức vô lý mà Mã Hóa Đăng sa thải nhân viên. Nhưng điều đó trong mắt tên này lúc đó thật không hiểu tại sao lại làm như vậy.

Người này không ai khác là Hoách Khang. Hắn luôn cố tình muốn biết tại sao những quyết định sa thải ở những nhóm điều hành dường như rất vô lý kia bị đưa ra nhưng không ai phản bác lại với quyết định đó mà hoàn toàn chấp nhận. Hắn khá khó hiểu ở một thời gian dài cho đến khi ngồi lên vị trí hiện tại.

Hoách Khang biết rằng trước giờ Mã Hóa Đăng luôn dùng áp lực đó để đuổi cổ những tên trưởng bộ phận hoàn toàn có lý do chính đáng. Một người ngồi ở chức vụ như những người ở đây khi xuất hiện ở đâu đều là đại diện cho hình ảnh công ty.

Muốn biết một công ty như thế nào chỉ cần nhìn người đại diện của nó. Nếu người đó thật sự nghiêm túc không để lộ một khuyết điểm nào trong câu từ và lời nói. Điều đó chứng tỏ đối với một công ty đơn thuần có tác phong nề nếp cao cũng là một cách đánh giá tích cực từ người đối tác. Cho thấy việc muốn một người khác như thế nào công ty đó phải có môi trường ra sao.

Muốn hợp tác lẫn nhau không ai lại đi chọn cho mình một công ty với người đại diện chẵn ra gì. Vì thế ở góc độ của mình Hoách Khang cảm nhận sau cuộc họp này sẽ không ít người phải tự ôm đồm ra đi một cách ngu ngốc.

Mã Hóa Đăng sau khi ổn định lại toàn bộ mọi người trong cuộc họp mới nhìn về phía người đã đứng lên đầu tiên đặt ra câu hỏi với mình mà lên tiếng nói.

- Trước mắt tôi sẽ trả lời từng câu hỏi của mọi người. Nhưng với điều kiện là tất cả phải ổn định cho tôi. Ai có thắc mắc gì thì cũng từ từ. Đừng như cái chợ hàng rong ngoài đường.

Mã Hóa Đăng đưa ra lời cảnh cáo một lần nữa. Hắn hoàn toàn không muốn ngay lúc hắn trả lời từng người ở đây thì lại xuất hiện tình trạng như

cái chợ lúc vừa rồi.

Cảm thấy lời nói của mình vẫn còn hiệu lực khi mà toàn bộ những thành viên trong phòng đều im lặng không phát ra một âm thanh nào. Mã Hóa Đăng mới tiếp tục lên tiếng giải đáp thắc mắc mà người đầu tiên đã hỏi cũng là người châm ngòi cho sự lộn xộn của chính căn phòng khi ôm trọn một câu hỏi nhưng quá nhiều chủ đề cần thiết trong đó.

- Thứ nhất đúng là tôi không còn là cổ đông lớn của công ty. Thứ hai tôi cũng không phải không nhận ra tâm lý của mọi người. Việc những kế hoạch đề ra trước đó sẽ ra sao thì mọi người sẽ được biết trong buổi họp hôm nay. Còn về việc tôi đi hay ở lại đó là điều mà tôi sẽ để mọi người biết.

Nhìn qua từng người một đã đặt ra những câu hỏi trùng điệp cho mình. Mã Hóa Đăng muốn chắc rằng sẽ không ai chen ngang lời hắn nói khi cần thiết. Cảm thấy an tâm khi có người nói phải có người nghe Mã Hóa Đăng hắn mới tiếp tục đề tài mà mình cần cho đám người bên dưới này biết.

- Việc thứ nhất tôi không phải cổ đông lớn của công ty thì vẫn là sự thật. Nhưng có một điều là tôi không nói chức vị giám đốc tôi không ngồi được. Mọi người ở đây dường như quên mất rằng tôi vẫn là chủ tịch kiêm giám đốc điều hành công ty này mà nhỉ? Thế nên việc tôi không là chủ tịch nhưng vẫn là giám đốc của công ty là điều chắc chắn.

Lúc này không ít người đang nhìn mặt bàn nhưng tai vẫn nghe những gì Mã Hóa Đăng nói lại ngược mặt lên nhìn về phía hắn. Vì thường một người đã là chủ tịch kiêm giám đốc điều hành như Mã Hóa Đăng nếu mất đi chức chủ tịch quyền không chế công ty.

Một chức vụ giám đốc điều hành sẽ không thể đủ trói chân của hắn ở lại. Nhất là một người có thể ra thành lập một công ty riêng không nhất thiết ở

lại làm cho đôi thủ của mình. Việc hấn nói ra điều này làm không ít người ở trong phòng hiện tại đang có một câu hỏi chung

“ Điều gì đang diễn ra?”

Tất cả đều không trả lời được tại sao Mã Hóa Đăng làm vậy. Nhưng không ít người hiểu được rằng họ không đủ tầm với đến thông tin đó. Cái họ biết chắc rằng Mã Hóa Đăng sẽ vẫn điều hành công ty mà không phải người khác. Ít nhất việc hấn ở lại cho thấy kế hoạch đã được đặt ra từ trước đó có phần nào không thay đổi.

Đây là nhận định của một số người. Bởi vì nếu Mã Hóa Đăng còn ngồi tại vị trí giám đốc điều hành chúng tỏ người cổ đông kia đã có một ý kiến nào đó thống nhất về phương cách làm việc của Tencent với Mã Hóa Đăng.

Nếu có thay đổi thì nó vẫn nằm trong khả năng kiểm soát mà không đi qua xa để bị cuốn vào một số thứ không giải quyết được theo mô hình domino.

Trái lại hiệu ứng khi Mã Hóa Đăng nói ra mình vẫn còn làm giám đốc điều hành xuất hiện một tình trạng chung. Đối với những người trong mong thay đổi thể chế. Họ chắc rằng mình sẽ không thể làm gì khác hơn là ở lại cho đến khi thật sự có được một công việc giống như hiện tại.

- Vậy bây giờ chúng ta sẽ đi đến phần thứ hai mà mọi người cần muốn biết. Điều này có thể làm nhiều người ở đây sẽ phải suy nghĩ lại. Mình đi hay ở lại với công ty.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1016: Sự Khởi Đầu Của Đế Chế

Trạng thái ngưng trọng không ít trong căn phòng khi mà Mã Hóa Đăng đưa ra lời nói vừa rồi.

Cá tính hắn sẽ không để những người không có tâm trí làm việc ở lại. Hướng đi của hắn đã sai lầm để rồi thất bại trong tay Thiệu Kiệt. Hắn không muốn tiếp tục con đường và kế hoạch đã được đề ra trước đó.

Mà nếu có muốn theo đuổi nó Thiệu Kiệt chắc chắn sẽ không cho phép bởi vì đến hiện tại sau khi thông qua phân tích của Doanh Doanh về các dữ liệu hắn thấy được tầm quan trọng của kế hoạch mà Thiệu Kiệt đã đưa ra.

Nó không chỉ đem Tencent từ một công ty công nghệ giải trí đơn thuần mà còn đem nó phát triển đến tận cùng khả năng của toàn bộ đế chế công nghệ trong tương lai.

- Trước đây ở đầu năm chúng ta đã đưa ra hướng phát triển nội bộ về các lĩnh vực game giải trí trực tuyến. Qua khảo sát cho thấy những thể loại này hiện tại đều không còn thu hút người chơi như ban đầu. Cần phải đem đến cái gì đó mới hơn và hiệu quả người chơi tốt hơn. Cũng như trải nghiệm người dùng là tuyệt đối. Thế nên kế hoạch đưa ra trước đó hoàn toàn bị hủy bỏ.

không ít người đơ người ra. Nhóm làm việc của họ dựa theo kế hoạch đã đặt ra giờ Mã Hóa Đăng nói hủy bỏ thì mọi công sức của họ đều đổ sông đổ biển. Nhất là kinh phí bỏ ra không ít giờ xem như mất trắng. Dù tiền đó là của công ty. Nhưng đối với những người lập trình viên và họ thì trong hồ sơ có một chương trình hoặc một trò chơi được họ làm kéo về doanh thu hoặc là phát triển ra thế giới cũng là một cách làm đầy thêm hồ sơ của họ cho sau này.

Những dự định đó đều hoàn toàn không còn. Vì có xin vào công ty khác thì lý lịch họ phải có gì đó tô điểm lên cái gọi là kinh nghiệm trong ngành của mình. Nếu không họ cũng chỉ được xem là người làm việc có kinh nghiệm không hơn được ở mức lương cao và đãi ngộ của Tencent hiện tại.

Dường như bất bình ra mặt cho những gì mình đã làm một người ngay lập tức đứng bật dậy nhìn Mã Hóa Đăng không kiên nhẫn gì nói.

- Làm sao có chuyện đó được! Theo kế hoạch chúng tôi sắp sửa hoàn thành cả một game từ đồ họa tới các thuật toán. Thậm chí bây giờ chỉ còn chạy thử nghiệm sửa lỗi trên máy chủ nữa là có thể phát hành. Nói hủy bỏ là hủy bỏ như thế sao được.

- Đúng vậy! Nếu đây là ý kiến của tên Chủ tịch hội đồng quản trị mới thì tôi xin được đi giải trình. Không ít tiền của công ty đổ vào những dự án gần sắp hoàn thành, hấn nói bỏ là bỏ như thế sao được. Hấn có tiền thì mặc hấn nhưng đây là tâm huyết của bọn tôi làm sao nói bỏ là bỏ đâu lý nào lại vậy.

Một vài người đứng lên nói với Mã Hóa Đăng về sự bất bình của mình. Đúng là họ có những nỗi niềm riêng những tâm tư riêng. Bản thân Mã Hóa Đăng cũng muốn để cho những thứ này tồn tại nhưng không thể để kế hoạch của Thiếu Kiệt chậm rãi tiến hành. Như vậy một người như hấn sẽ bị xem là thiếu năng lực.

Nếu trước đây thì sẽ khác hấn muốn làm gì cũng được nhưng hiện tại làm việc cho Thiếu Kiệt ít nhất ngoài mặt hấn vẫn như vậy nhưng bên trong tiếng nói của hấn có phần trọng lượng hơn trước một số người. Vì có một chỗ dựa cường đại lúc nào cũng có thể nói chuyện ngang hàng với ba phương thế lực thì năng suất hoạt động của hấn phải không được thua kém.

- Việc này không phải ý của Chủ tịch mà là của tôi bởi vì định hướng của chủ tịch đưa ra rất lớn. Nếu không có toàn bộ mọi người ở tất cả bộ

phận triển khai đồng loạt thì rất khó mà thực hiện xong. Nó không bao gồm đơn giản như thiết kế một trò chơi đơn giản. Mà nó là quy trình rất lớn. Ở đây tôi có một bản tài liệu làm hướng dẫn và mô phỏng lại cách thức làm việc của nó. Doanh Doanh cô cho mọi người xem đi.

Mã Hóa Đằng lúc này nhìn về phía Doanh Doanh để cho cô bắt đầu thực hiện việc giải thích cho đám người trong phòng này hiểu việc tại sao những công việc của họ bị hủy bỏ. Hẳn tin chắc rằng với những gì được Doanh Doanh chuẩn bị chắc chắn sẽ đem cả đám ở trong phòng này hứng thú không ít bởi đây là một công trình lớn nếu có thể làm đúng theo tiến độ và thực hiện được thì tất cả những nhà phát hành trò chơi chương trình phần mềm khác đều không theo kịp công ty,

Điều đó sẽ định hình ra một Tencent đứng ở vị thế là ông vua của ngành công nghệ truyền thông giải trí trực tuyến phần mềm của đất nước này.

Doanh Doanh gạt đầu ánh đèn của phòng họp lúc này được tắt đi chỉ còn lại nơi phát sáng là cái máy chiếu được kết nối với một máy tính xách tay. Nơi những tia sáng cần thiết được hướng về phía màn hình trắng hiển thị lên không ít hình ảnh.

Một hình ảnh đồng tiền với một cái tên QQCoin. Toàn bộ mọi người trong phòng họp kể cả Mã Hóa Đằng cũng nhìn về phía màn hình để nhận biết rằng những gì Doanh Doanh sắp nói họ sẽ không bỏ sót.

- Như mọi người đã thấy hiện tại chúng ta phát hành khá nhiều ứng dụng phần mềm và những trò chơi trực tuyến. Dữ liệu tài khoản của công ty chúng ta lên đến hàng trăm triệu một tháng. Và đây cũng là nơi chúng ta tiêu tốn rất nhiều kinh phí để bảo trì mỗi ngày. Như thế mọi người có thấy lãng phí hay không.

Lời nói của Doanh Doanh đứng ở góc độ là một thư ký bình thường nhưng cô nói đúng trọng tâm rất lớn vì Tencent phát hành không ít trò chơi, Không ít phần mềm ứng dụng. Mà mỗi trò chơi và phần mềm họ đều phải chạy một cái máy chủ dữ liệu về thông tin người dùng. Điều này hoàn toàn là lãng phí và chưa có cách khắc phục.

Cả căn phòng không ai phản bác được họ có quá nhiều máy chủ. Chạy dữ liệu cho từng máy chủ đều phải bảo trì và kinh phí nâng cấp khi cần. Nhất là nó phải có thời gian đánh giá chuyển đổi mỗi khi bảo trì từng cụm máy chủ một. Đây là thứ tiêu tốn thời gian của người quản trị mạng nhiều nhất.

- Như vậy nếu hiện tại chúng ta dùng QQ làm một trung tâm. Thông qua QQ có thể kiểm soát toàn bộ mọi thứ. Từ ứng dụng chat nâng cấp nó lên thành một kênh thông tin truyền tải dữ liệu trò chơi. Sử dụng một tài khoản QQ cho bất cứ mọi thể loại trò chơi và ứng dụng trực tuyến thì sao? Đây là cái kết quả đã được đưa ra.

Trên màn hình chiếu lúc này hiển thị là một giao diện QQ đơn thuần với tính năng chat cần thiết. Bên cạnh nó là những ứng dụng trò chơi và các thứ mà Tencent đang phát hành.

Giao diện QQ cố định nằm tại chỗ nhưng với những thứ xung quanh lại khác. Cái đầu tiên là một trang web nghe nhạc của Tencent tiếp theo đó là một chương trình chạy quét vi rút trên máy tính.

Mỗi một ứng dụng đã được phát hành biến thành một cái hình ảnh mình họa nhỏ nằm phía trên thanh công cụ dưới cái hình ảnh của người sử dụng QQ.

tiếp đó là một hình ảnh quan trọng nhất một cái máy chơi game cầm tay được thu nhỏ nằm vào một góc. Nhưng trang web phát hành trò chơi tự

động chạy vào nó.

Việc này làm cho đám người ngồi trong phòng không chớp mắt nhìn lấy giao diện mới của QQ mà họ đang được chứng kiến thấy sự thay đổi.

- Giờ chúng ta đã có toàn bộ ứng dụng trong một thứ đơn giản đó là QQ. Vậy nó hoạt động như thế nào mọi người có thể hiểu được tính năng của nó sẽ ra sao. Khi chỉ với một giao diện có thể nằm ở trên một máy tính bất kì nào đều mang đến hiệu quả cần thiết hay không.

Một hình ảnh diễn tả việc tải nhạc từ cái icon hình âm thanh với một bản danh sách hiển thị thu nhỏ của trang web nghe nhạc. Cũng có thanh tìm kiếm cũng có hệ thống download nhạc.

Nhưng nó còn diễn tả cả việc khi tải nhạc về máy nó nằm sẵn trong chương trình ứng dụng của QQ. Chỉ cần khi nào muốn nghe chỉ cần click vào phần cần thiết chọn danh sách đã tạo và phát nhạc điều này làm tiện lợi hơn cho việc mọi người phải tự mình tải một bản nhạc vào máy tính đến khi cần nghe phải lục tìm bài đó ở một nơi mà nó được tải về ngẫu nhiên.

- Nhưng chúng ta phát hành trò chơi nếu đặt ở đó thì làm sao mà người chơi có thể chơi được. Nhất là họ trước giờ đều thông qua trang web nạp tiền vào tài khoản của mình như vậy thì cần phải thay đổi nhiều thứ không phải chỉ có như thế này được.

Một người sau khi nhìn thấy những gì mà Doanh Doanh phô diễn ra ngay lập tức lên tiếng nói. Hắn không quên mục đích rằng Tencent đến hiện tại trả lương cho họ đều thông qua việc phát hành trò chơi và tự những người chơi bỏ tiền vào trò chơi mới là người nuôi sống họ.

- Đây là điều khiến tôi đau đầu và cần mọi người hợp tác làm việc trong những thời gian sắp tới. Mọi người nhìn đây đối với trò chơi do chúng ta

phát hành. sẽ chỉ qua một công cụ duy nhất từ chương trình game của QQ mà tải xuống.

Vừa nói Doanh Doanh vừa để cho quá trình hiển thị cấu trúc này thực hiện. Khi vào hình ảnh máy chơi game cầm tay một loạt danh sách trò chơi được hiển thị ra với danh sách từng loại và bên cạnh tên game là một đường dẫn hoặc một ký hiệu tải về.

- Để thay thế cho việc nạp thẻ ở từng trang web như trước đây chúng ta sẽ phải phát triển một loại tiền tệ lưu thông trên ứng dụng QQ đây là thứ sẽ cải biến cuộc sống của mọi người. Nó có thể được quy đổi thông qua việc nạp thẻ hoặc chuyển khoản từ ngân hàng. Và nó có giá trị cho tất cả loại trò chơi ứng dụng mà chúng ta phát hành. Hệ thống quy đổi trực tuyến cho phép có thể gửi QQ coin từ người này sang người khác mà họ hoàn toàn không mất phí. Nếu điều này đi vào hoạt động mọi người sẽ chỉ cần ra đường mang theo một thứ gọi là điện thoại. Chỉ cần có QQ bất cứ khi nào bất cứ ở đâu mọi người đều có thể mua đồ hoặc vui chơi giải trí mà không cần nhớ rằng mình phải đem theo một thứ gọi và ví.

Những biểu đồ phát triển của nó không nằm lại ở màn hình cố định mà đưa ra những hướng phát triển mà Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng có thể nhìn thấy được. Họ đem vào buổi thuyết trình này để đánh tâm lý toàn bộ người đang ở đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1017: Tạm Hoãn Hoặc Kéo Dài

Không ít người trong phòng lúc này đứng lên. Điều này không làm cho Mã Hóa Đằng ngạc nhiên bởi khi Thiếu Kiệt miêu tả tình hình hắn đã động tâm đến việc này.

Giờ chỉ có làm thêm một cái mô hình miêu tả lại khá hơn một chút cũng làm cho hắn hồi hộp không kém. Việc đưa QQ ứng dụng trên nền tảng java hiện tại ở điện thoại đã không còn mấy xa lạ.

Nhưng việc ứng dụng nó thành một chương trình đa nhiệm như thế này với sự phát triển hiện tại chỉ có thể chơi trò chơi ở trên máy tính là chính còn việc áp dụng nó vào điện thoại thì chỉ có những trò chơi đơn giản làm được.

Nhưng hệ thống tiền tệ giao dịch lại là một chuyện khác nó trải rộng khắp quốc gia và đem toàn bộ khối lượng của người dùng tập hợp vào một phía. Vì không ai muốn tiền của mình nằm ở một nơi không an toàn. Nhất là việc phải nạp trò chơi ở từng nơi nhất định làm họ tiêu tốn trải nghiệm nhiều hơn và cũng không thể nào thu hút được người chơi nạp tiền nhiều hơn cho thứ mà họ muốn.

Nếu tích hợp được điều này lại khác. Họ có sẵn tiền trong tài khoản. Họ chỉ cần quy đổi nhân vào thứ họ muốn mua tài khoản tự trừ tiền vào chính QQ của họ khi cần việc này làm giảm thiểu khả năng thất thoát tiền bạc từ người chơi và cũng là cách móc túi khách hàng một cách âm thầm nhất.

- Sao nào giờ ai còn có ý định nào nữa không. Mọi người hiểu tại sao tôi phải hủy bỏ những dự án đang có dù đã tiêu tốn khá nhiều kinh phí chưa. Để chế này cần một nơi bắt đầu. Chúng ta đã có cái bắt đầu đó nhưng vẫn chưa ứng dụng nó được một cách triệt để, Bản thân tôi cũng không nhìn

thấy được điều này. Cho đến ngày hôm qua được chính người đã đánh bại tôi đưa ra. Tôi hiểu rằng cậu ta không phải mua Tencent để chơi đùa mà làm nó phát triển lớn hơn nữa. Có thể mang nó đem tầm ảnh hưởng đến các quốc gia khác ở một ngày không xa đâu.

Mã Hóa Đằng không ngại thừa nhận những cái này không phải hẳn nghĩ ra vì trước sau mọi người trong phòng đều hiểu. Những việc như thế này nếu thật sự do Mã Hóa Đằng hẳn có thể suy tính tới thì chắc chắn không đợi đến hiện tại.

Quy trách nhiệm về một môi nơi có Trương Hạo là người đứng làm bình phong cho Thiếu Kiệt. Hắn cũng muốn nói cho mọi người ở đây biết phía đằng sau có một người còn có thể lực và mạnh hơn hẳn trong vấn đề kinh doanh.

- Khoang đã tôi có một khúc mắc. Nếu như việc áp dụng đồng tiền này vào hệ thống chúng ta phải đối mặt với khá nhiều thứ phức tạp hơn chưa nói đến việc lập trình và đồng bộ với dữ liệu hiện tại. Nhưng có một thứ chúng ta lẩn sâu sẽ làm cho không ít trở ngại của công ty chúng ta lớn hơn đó chính là Ngân Hàng. Lưu trữ tiền tệ và giao dịch nó một cách hợp pháp trước giờ là việc của Ngân Hàng nếu chúng ta làm như kế hoạch này sẽ có không ít Ngân Hàng quay lưng lại đối phó với chúng ta với phương diện cắt kinh phí hoặc không cho vay với việc bán dự án nữa thì chúng ta phải làm sao?

Lời nói của người này không phải là không có căn cứ hẳn suy tính đến việc đụng chạm những thế lực không thể nào đắc tội được. Nhất là với ngành tiền tệ tài chính. Bởi có công ty nào mà không cần nguồn vốn. Đối với những dự án của Tencent cũng có không ít kinh phí cần phải cầm cố vay mượn để duy trì cho đến khi phát hành thu lại lợi nhuận mới trả lại giá trị đã mượn cùng với tiền lợi nhuận được ký kết ban đầu.

- Việc này chúng ta cần phải làm rõ ràng. Đối với việc QQ chúng ta có lưu trữ tiền tệ hoặc giao dịch trên hệ thống thông qua việc quy đổi thì nói cũng hoàn toàn dựa trên tài khoản đăng ký của thành viên được đăng ký trong thông tin hồ sơ. Khi họ muốn rút tiền này ra khỏi QQ thì họ phải chuyển nó về tài khoản ngân hàng. Như vậy chúng ta hoàn toàn không đụng chạm gì đến lợi ích của họ. Ngân hàng cho vay chủ yếu kiếm lợi nhuận. Tiền người của khách hàng có lãi suất vì nó xoay vòng trong việc cho vay. Còn ở chúng ta định mức đó không được có lợi nhuận, Nó như một số tiền gửi không kỳ hạn và không có lợi nhuận.

Mã Hóa Đăng thấy rằng việc hấn và ngân hàng sẽ tranh chấp rất nhỏ đối với việc QQ trở thành một phương tiện giao dịch của các tài khoản với nhau thì không nằm trong mô hình kinh doanh tiền tệ hiện có của các ngân hàng.

- Cái này cũng không đúng. Vì theo tôi biết mỗi tháng chúng ta đều mất một khoản phí để duy trì tài khoản ngân hàng cũng như một khoản phí giao dịch cho những thứ mà chúng ta chi trả bằng tài khoản như vậy đây cũng là một thứ kinh doanh có lợi nhuận. Để chắc rằng việc phát triển dễ dàng tôi nghĩ ngài nên hỏi lại liệu người đó có đủ tài chính để làm việc này hay không?

Người này lên tiếng do dự nói dù bản thân hẳn thấy được Trương Hạo mua lại Tencent thì chắc chắn đã có nguồn tài chính khổng lồ nhưng để duy trì nó sau những gì đã diễn ra và một dự án sẽ động tới lợi ích nhiều nhà thì chính bản thân của Trương Hạo phải có đầu tư đầy đủ về tài chính cũng như sắp xếp được vốn lưu động cần thiết cho kế hoạch mà họ sắp triển khai.

Nhìn qua những gì mà Doanh Doanh đã cho mọi người xem mô phỏng trên màn hình chiếu thì chắc chắn nó không phải một dự án chỉ vài ngày là xong.

Để đồng bộ khối dữ liệu của Tencent về những tài khoản người dùng hợp nhất với lại QQ thông qua những thông tin trùng khớp được khai báo đã là điều tiêu tốn không ít nhân lực và vật lực.

- Việc này tôi sẽ hỏi lại bên cổ đông của công ty. Nhưng tôi nghĩ chắc chắn sẽ được. Còn về vấn đề liên quan đến ngành ngân hàng. Nếu không ngại chúng ta cũng có thể đăng ký trở thành một ngân hàng với việc giao dịch tiền tệ được cho phép. Tencent hiện tại không giống như trước nên mọi thứ nếu làm được sẽ làm được, những thứ không làm được cũng có thể chắc chắn làm được.

Mã Hóa Đằng khá tự tin vào thực lực của Thiếu Kiệt. Dù không dám chắc rằng liệu tiền vốn lưu động cho kế hoạch mà hắn vẽ ra như thế nào nhưng chắc chắn rằng sẽ không phải chỉ với một ít tài chính mà Thiếu Kiệt lại dám đưa ra đề nghị này.

Đã có câu nói của Mã Hóa Đằng mấy người trong phòng cũng không phải là ngu họ biết rằng Tencent dường như mới rước về một người có thể lực đủ lớn để xoay chuyển những việc như thế này. Nếu trước đây họ khó hiểu tại sao Mã Hóa Đằng lại ở lại làm giám đốc điều hành. Thì hiện tại họ phần nào hiểu được nếu có một chỗ dựa đủ lớn và tài chính đủ nhiều. Mã Hóa Đằng dù không muốn cũng bị chính thế lực đó bắt buộc phải làm việc.

- Nhưng cho tôi có một chút ý kiến. Đối với những dự án hiện tại ngài xem có thể cho nó tạm hoãn cũng như để bộ phận phát triển từ từ đưa ra thị trường. Nếu không bỏ phí thì khá uổng. Cái này sau đó ứng dụng vào chương trình mới biết đâu lại có sự đột phá.

Một tên trưởng bộ phận vẫn còn tiếc nuối với dự án cũ mà mình đang theo đuổi ngay lập tức đưa ra ý kiến của chính mình. Hắn thấy rằng nếu mọi người đều tập trung vào một vấn đề thời gian đó sẽ nhanh hơn là điều hiển

nhiên. Khi xong dự án QQcoin thì toàn bộ những bộ phận đều sẽ trở về với nhiệm vụ hiện tại của họ.

Nếu như trong thời gian phát triển QQ lại song song làm những dự án khác tuy là chậm nhưng đến khi QQ xong thì có lẽ những dự án đó sẽ được lên phương diện phát hành.

Doanh Doanh nghe thấy người này nói thế cũng góp ý với Mã Hóa Đăng. Vốn ban đầu sẽ thực thi nhiệm vụ tập trung phát triển nâng cấp QQ mà khi phát triển xong cũng không có cái gì mới nổi trội cũng là một điểm yếu kém. Giờ có người tình nguyện làm việc thì vẫn sẽ tốt hơn.

- Việc này có thể cân nhắc nhưng với điều kiện tiên quyết rằng những dự án đó bên công ty sẽ chỉ tài trợ một phần nhỏ kinh phí cho đến khi phát hành đem lại lợi nhuận thật sự. Nếu không dự án đó được đặt lại đến khi nào xong kế hoạch mới rồi tiến hành bổ sung.

Mã Hóa Đăng cũng suy nghĩ một vài giây những dự án trước dù giờ đây không hoàn toàn có được đầu ra cần thiết. Nhưng nếu sau này có thể gỡ lại một phần nào vốn đầu tư ban đầu vẫn có thể duy trì kinh phí ở một phương diện nào đó thì vẫn là một cách thức khá ổn.

- Được! nếu những dự án này chịu được việc chỉ nhận tiếp mười đến ba mươi phần trăm giá trị định mức đầu tư cho dự án còn lại thì nó vẫn hoạt động bình thường cho đến khi phát hành. Nếu ai thấy không được thì tạm thời cắt bỏ dự án tài liệu lưu lại sau này bổ sung. Nhưng tôi báo trước nếu sau này nó không thích hợp vẫn bị loại bỏ mà không được thêm bất cứ phần thưởng hay tiền lợi nhuận nào có được từ chương trình hay trò chơi đó.

Đưa ra quyết định cho những dự án đang tồn tại Mã Hóa Đăng dựa theo suy nghĩ của Doanh Doanh cải biến nó đôi chút. Bởi những dự án đề được rót tiền đầu tư theo từng hạn mục và độ hoàn thiện của chính nó. Giờ gác lại

chỉ lựa chọn những thứ có thể đem lại lợi nhuận đầu tư chỉ thêm một ít vấn đề có thể chấp nhận được.

Nhất là việc nếu đầu tư hoàn thiện sau đó phát hành không có lợi nhuận thì nhóm phát triển cũng không được gì đã là một thứ ràng buộc với cả nhóm làm dự án này.

Nếu họ duy trì được với sự đầu tư thấp nhất đem lại hiệu quả cao nhất mà vẫn sinh ra lợi nhuận thì lúc đó mới được hưởng những thành quả mà mình đã làm.

Còn không thì xem như mất trắng. Việc này không khác gì bạn sẽ không được trả tiền nếu cái mà bạn làm ra không bán cho người khác và không có giá trị kinh tế.

Người đàn ông yêu cầu kéo dài dự án khá tự tin với việc mình làm ngay lập tức liền đồng ý một cách chắc chắn bất chấp việc hấn sau này có thất bại chịu thiệt thòi hay không.

- Được điều này nhóm chúng tôi sẽ đồng ý. Trong chiều này tiến độ dự án sẽ được nộp lên và cho ban tổng giám đốc xét duyệt có nên tiếp tục đầu tư hay không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1018: Vài Hào Hoặc Vài Xu

Mã Hóa Đăng bây giờ mới gạt đầu xem như đồng ý và cũng lên tiếng ngăn chặn lại những người có ý định giống như người này.

- Được rồi mọi việc về các dự án sau hôm nay cứ làm bản giải trình nộp lên tôi sẽ xem xét. Hiện tại chúng ta đi vào việc chính của ngày hôm nay. Doanh Doanh cô nói ra ý kiến của mình xem cần những thứ gì để thay đổi và tích hợp những thứ mà chúng ta đã thấy.

Doanh doanh ngay lập tức nhìn về phía mọi người trong phòng như muốn họ nhìn về phía mình để cô có thể nói ra những gì đã phân tích được.

- Dưới cái nhìn của tôi việc chạy giao diện mới chúng ta cần bổ sung khá nhiều thứ và cũng giảm thiểu được rất nhiều thứ. Đối với việc thêm vào một phần baner hiển thị các công cụ thông qua kết nối nó đặt trong một button cần thiết và đường dẫn chạy máy chủ cũng như dữ liệu được lưu trữ trên hệ thống.

Doanh doanh nói ra cấu trúc này làm cho một người ngồi trong phòng họp nhũn mày bởi hắn thấy cấu trúc này hoàn toàn quá quen thuộc. Hắn là người được đảm nhận nhiệm vụ phân tích cơ sở chạy chương trình của Garena nhưng đến hiện tại vẫn chỉ có hiểu được trên lý thuyết còn việc thực hành hầu như toàn lỗi.

- Xin phép cho tôi nói thẳng hiện tại chúng ta chưa làm được điều này và cũng khó để có thể mua được mã nguồn ở bên phía Garena vì nếu không chúng ta đã có thể ứng dụng phát hành trò chơi như thế từ vài tháng trước. Đây dường như là điều tối mật với họ.

Lúc này Doanh Doanh chỉ nhìn người đó khẽ mỉm cười. Bởi vì cô hơn ở những người ở đây. Cô hiểu rằng cái tính năng kia do ai làm ra và thực hiện bằng cách nào. Nếu cậu thiếu niên kia đã là chủ tịch của công ty thì chắc rằng việc này sẽ không còn là vấn đề khó khăn mà họ gặp phải.

Mã Hóa Đăng hiện tại chỉ lắc đầu nhìn về phía người vừa đứng lên cho ra ý kiến của mình một cách thương hại hần nói.

- Có vẻ như cậu chưa tìm hiểu về cổ đông mới của chúng ta đi. Nếu thế tôi cũng không ngại đưa ra một số thứ mà cậu không biết. Trương Hạo hiện tại là Giám Đốc Điều hành của Garena như vậy cậu hiểu được tại sao Doanh Doanh lại có thể cho một việc khó khăn như thế lên việc đầu tiên trong mọi thứ rồi nhỉ. Hơn ai hết tôi là người tiếp xúc với cậu ta ngay ngày đầu Garena ra mắt. Đến hiện tại tôi vẫn cho rằng điều đó không thể nào nhưng nó hoàn toàn xảy ra.

Đem sự việc Trương Hạo như thế nào nhưng ẩn ý sau đó chỉ có mỗi một mình Doanh Doanh hiểu. Mã Hóa Đăng không ngờ một người thiếu niên lại có thể làm ra những việc mà cho đến giờ không ai làm được. Ngay cả quân sự và các mặt kinh doanh đều vượt trội. Các tính toán theo từng bước đi của người khác đều đặt trong một khuôn khổ dự đoán dựa theo tính cách của người đó.

Những thứ này không thể nằm ở trên người một thiếu niên đây cũng chính là sơ hở mà Mã Hóa Đăng rút ra được bài học cho mình khi thua vào tay Thiếu Kiệt.

- Chuyện này!

Đến cả người vừa cho rằng việc Doanh Doanh đưa ra là mờ hồ không thực hiện được thì giờ đây hẳn phải cải biến không ít. Nếu như nói một lãnh đạo của Garena trở thành cổ đông chính của công ty thông qua đó thì mã

nguồn phát triển cũng như đồng bộ các tính năng trên cùng một hệ thống người này đã quá quen thuộc.

Dù một công ty mới mở ra trong ngành giải trí trực tuyến nhưng nó làm được thứ mà những công ty lớn không làm được đã là một kỳ tích. Giờ còn vươn tay ôm lấy một công ty khác lớn hơn mình gấp mười lần là điều hoàn toàn khó có thể suy nghĩ và định hình được người đứng sau nó như thế nào.

Không ít người lúc này cũng đoán già đoán non xem rằng liệu Trương Hạo là người như thế nào khi có thể làm được những việc này ngoài bối cảnh và tài chính điên rồ đã mua lại cổ phần của Tencent trong cuộc đua trên sàn chứng khoán.

Doanh Doanh thấy Mã Hóa Đăng ném một tin tức không khác gì quả bom vào trong cuộc họp ngay lập tức cô kéo mọi người về lại hiện thực. Vì nếu cứ để họ chạy theo suy nghĩ của mình thì cuộc họp này kéo dài không biết đến bao giờ.

- Hiện tại chúng ta chưa làm được điều này nhưng sắp tới sẽ được. Còn vì sao thì mọi người đã biết. Đối với những việc ứng dụng của chúng ta tích hợp lên trên QQ tôi thấy sẽ không quá khó Nhưng nó khó ở điều kiện này bản thân trong trò chơi chúng ta đều có một lịch sử giao dịch từ chính tài khoản người dùng. Nhưng làm sao tích hợp chuyển đổi và đem hệ thống chuyển gửi từ người này đến người khác thông qua thuật toán mới là điều quan trọng.

Đánh vào phần trọng tâm cần phải phát triển và cái khó của nó khi làm việc Doanh Doanh để cho đám người trưởng các bộ phận này suy nghĩ. Bởi chính họ khi có ý nghĩ mới tạo ra được một chương trình chạy cho hệ thống nâng cấp ứng dụng này.

sau khoảng một hai phút căn phòng im lặng không một tiếng động. Một người bây giờ mới lên tiếng nói. Trước mặt hắn là một cuốn sổ và cây viết với những ô vuông tròn và mũi tên được vẽ tạm trên đó.

- Chúng ta sử dụng sự trao đổi thuật toán đương nhiên vẫn là công trừ là chính. Đối với một tài khoản khi chuyển tiền vào trong ứng dụng với mức tiền nhận được thì sẽ cộng thành số xu theo quy ước hoặc có thể làm đồng giá thành trên một phương diện giao dịch. Nếu A chuyển cho B thì dùng số gốc của A trừ đi số chuyển của B trừ thêm số phần trăm mà chúng ta sẽ thu như vậy ra được con số mà B được cộng vào. Trên Lý thuyết đơn giản là vậy nhưng thực tế nó cần phải qua bốn đợt chuyển đổi.

Mã Hóa Đăng gật đầu. Đối với người vừa đưa ra ý kiến hắn cảm giác được người này hiểu được phần nào đó có ý nghĩ để tối giản hết mức quá trình giao dịch từ A qua B mà không tiêu tốn quá nhiều tài nguyên cần thiết.

- Được rồi! Phần này tôi sẽ giao cho cậu tiến hành. Càng làm tối giản càng tốt đem nó làm thành một bản mẫu về giao dịch cho tôi và mọi người cùng xem.

- Tôi nghĩ chúng ta không dừng lại ở đó. Mỗi tài khoản có một phân cấp và một cơ chế hỗ trợ riêng cần thiết. Giống như ngân hàng vậy họ phân thành viên ra thành nhiều lớp để nhắm đến đối tượng cần được chú trọng hệ thống cập nhật huy hiệu của ứng dụng sẽ cho chúng ta biết người đó thường xuyên sử dụng giao dịch nhiều hoặc ít.

Một người khác ngay lập tức bổ sung thêm vào việc cho ý kiến về sự phát triển của QQ. Hắn thông qua việc phân cấp ngân hàng thường thấy tạo ra một hệ thống cấp bậc để hỗ trợ vì bản thân ngân hàng vẫn có những giao dịch lỗi thường phát sinh việc này nhiều nhất là nơi chăm sóc khách hàng giải quyết vấn đề.

- Nên tạo một hệ thống đường dây nóng hoặc là kênh hỗ trợ trực tiếp trên QQ như vậy chúng ta sẽ luôn có một nhóm người online để trả lời cũng như hỗ trợ người dùng. Việc này chúng ta làm hiện tại còn khác kém vì nhân viên được phân ra theo từng đơn vị phát hành trò chơi. Giờ gộp lại nhân sự đông hơn và giải quyết mọi việc cũng nhanh hơn.

Mọi ý kiến đưa ra đều hết sức hợp lý. Việc hỗ trợ khách hàng là một công việc đòi hỏi sự bình tĩnh cao độ. Đối với những người chơi game đã không khác mấy với việc giao dịch của các ngân hàng. Vì người chơi game họ sử dụng vào mục đích nhất định và không muốn mình bị thiệt thòi thậm chí là không mua được vật phẩm game khi tiền trong tài khoản đã bị trừ.

- Doanh Doanh cô xem đặt nền móng cải tổ lại bộ phận hỗ trợ khách hàng. Làm việc hiệu quả hơn nếu cần có thể tuyển dụng thêm vì chúng ta đối mặt là với tiền bạc chính quy không giống như trước thông qua thẻ giấy phát hành nữa. Việc gom về một hướng quy đổi QQcoin cũng làm giảm thiểu việc tổn kinh phí cho việc in thẻ.

Nghĩ đến số tiền phải bỏ ra ở mỗi lần in ấn thẻ nạp Mã Hóa Đăng thật sự thấy mình không bằng người khác nếu như hẳn nghĩ ra vấn đề này sớm hơn chắc chắn cũng không phải tốn quá nhiều tiền trong việc bỏ ra in thẻ giấy phát hành hàng tháng.

- Như vậy mọi người còn ý kiến nào nữa không ngoài hệ thống phân cấp thành viên và huy hiệu để biết thành viên đó thuộc dạng nào thì còn cái gì nữa không?

Mã Hóa Đăng bây giờ muốn gom lại các ý kiến mà hẳn cảm thấy cần thiết cho việc nâng cấp lần này. Đối với sơ đồ phát thảo của Thiệu Kiệt đưa ra hẳn dựa theo đó mà làm thôi thì vẫn được nhưng hẳn muốn từ chính những con người ở đây đem QQ tạo ra một phiên bản hoàn thiện hết mức có thể.

Với mục đích cho Chính Thiệu Kiệt hiểu nhóm người ở Tencent cũng không phải vô dụng. Họ nghĩ ra được những thứ cần thiết cho công ty và cho ứng dụng của kế hoạch được lập ra.

- Tôi nghĩ nên thêm vào một chút tín năng cần thiết nữa. Ngoài việc giao dịch chúng ta có thể hợp tác với một số nơi để có thể tiêu phí thông qua việc chuyển tiền và mua hàng. Như vậy tiền phí thu về của chúng cũng được cao hơn

- Trước mắt chúng ta sẽ không ứng dụng phí giao dịch bởi vì thị trường cần hiểu rằng chúng ta cũng có thể làm như cách ngân hàng hãy để họ thấy rằng việc giao dịch của chúng từ một ứng dụng đơn giản và hiệu quả hơn. Như vậy cho dù sau này dù chúng ta có thu về một chút phí giao dịch cũng sẽ không làm người dùng quá khó chịu. Vì họ hiểu bản thân họ dùng là cần thiết. Hãy để sự cần thiết ấy làm mục tiêu chính cho việc phát triển.

Mã Hóa Đăng suy nghĩ một vài giây mới nói ra suy nghĩ của mình. Nếu ngay từ đầu sau khi nâng cấp QQ lại đem hình thức này ra kinh doanh ngay thì sẽ không đạt được mong muốn như kỳ vọng. Nhưng hẳn nhìn thấy được khi người dùng đã đủ lớn.

Giá trị giao dịch đủ nhiều, thì chỉ với mỗi giao dịch từ mỗi người trên một cái quốc gia trăm triệu dân này, hẳn nhận về cù là con số nhỏ nhất vài hào hoặc vài xu thì Tencent cũng thu về từ việc kinh doanh một giá trị khổng lồ hằng ngày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1019: Tâm Nhìn Của Hoách Khang

Con số thiên văn đó sẽ không ai đếm được nếu nó cứ tăng lên mỗi ngày theo cấp số nhân. Mã Hóa Đằng lúc bây giờ cũng nghiêm trang hẳn nếu con đường kiếm tiền của Thiếu Kiệt càng nhiều thì hẳn sẽ có được lợi ích càng nhiều. Chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình trong đó thì số tiền lọt vào túi hẳn cũng không ít. Suy nghĩ để khởi đầu cho một công ty mới của Mã Hóa Đằng cũng tan biến theo bọt nước.

Đã có một công việc mà từ đây hẳn không cần đầu tư quá nhiều cho chi phí nhân viên và các thứ thiết bị cần thiết cho một công ty công nghệ mới. Thì đây lại là các đơn giản trong toàn bộ quá trình có thể đem lại lợi ích lâu dài giữa Thiếu Kiệt với hẳn.

Càng suy nghĩ hẳn càng thấy ngay từ lúc ban đầu Thiếu Kiệt đã tính đến những con đường này. Và hẳn buộc phải trở thành một người ở trong đó. Sự thị uy đối với hành động quân sự của Thiếu Kiệt đêm qua đã nói rõ cho hẳn hiểu rằng những thứ Thiếu Kiệt có thể cấp được cũng có thể lấy được. Nhất là ba phương quân chính thương giới đều đứng vào một bên với Thiếu Kiệt.

Mã Hóa Đằng lúc này cũng chỉ cười thầm vì bản chất cả ba người kia không biết đã nghĩ đến việc Thiếu Kiệt có thể thu được khối tài chính vô tận này hay không. Nếu biết họ sẽ có nét mặt như thế nào. Vì cả ba người họ đều trở thành con tin nằm trong cho chơi kim tiền của chính Thiếu Kiệt.

- Được rồi mỗi người sẽ chịu một trách nhiệm chung để toàn bộ mọi kế hoạch được đề ra thực hiện một cách nhanh nhất có thể từng người trở về tự họp các phòng ban lại với nhau sau đó đưa ra cho tôi báo cáo cụ thể. À Còn một vấn đề nữa khá quan trọng. Thế nên ở đây tôi sẽ tuyên bố luôn.

Đến bây giờ Mã Hoá Đăng mới chợt nhớ ra rằng trong phòng còn có Hoách Khang. Những việc trước đây hẳn cần phải có thời gian để xem xét các dự án có khả năng đem lại lợi nhuận hay không thì giờ đây một ý nghĩ loé lên trong đầu hẳn. Cũng vừa lúc thực hiện công việc đầu tiên mà Thiếu Kiệt đã giao cho mình.

- Với mức độ làm việc của công ty hiện nay về các dự án cũ và mới chỉ một mình tôi không sẽ không quản lý hết được vậy nên tôi bổ nhiệm Hoách Khang vào vị trí giám đốc phòng đầu tư. Như vậy những dự án trước đây cần phải phê duyệt lại đều sẽ thông qua cậu ấy.

Vốn sẽ không có chuyện gì đối với mình Hoách Khang cũng chỉ xem đây là một cuộc họp bình thường bởi hẳn đã là người hiểu rõ cuộc họp này theo chiều hướng diễn biến nào.

Bản thân lại càng không nghĩ ở thời khắc cuối cùng của cuộc họp khi mà chỉ vài phút nữa hẳn có thể nghĩ ngợi thậm chí là thoải mái đợi xem công việc của mình sẽ như thế nào.

Kế hoạch đề ra sẽ do từng phòng ban đảm nhận chắc chắn sẽ họ sẽ đem công việc như thế nào chia nhỏ ra. Đến khi đó Hoách Khang và nhóm của mình chỉ cần chọn công việc đưa phân công và thực hiện nó một cách tốt đẹp dưới sự hỗ trợ của Trương Hạo hoặc Thiếu Kiệt là điều dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại đây Hoách Khang ra đầu sóng ngọn gió Mã Hoá Đăng quyết định bất ngờ làm hẳn trở tay không kịp. Xem qua nụ cười của Mã Hoá Đăng đã nói rõ ràng hẳn muốn trả thù lại những gì mà Hoách Khang đã làm. Dù không ra mặt nhưng ở thời điểm này cái ghế nóng của phòng đầu tư bị rất nhiều người nhắm đến.

Ở một khía cạnh nào đó vị trí này trong mắt mọi người là một nơi được lợi rất lớn. Nhưng đối với Hoách Khang hẳn có khổ cũng không nói được.

Nếu là một người ngoài ngồi ở vị trí này rất có thể sẽ được lót tay của mấy tên trưởng bộ phận đang có dự án mà công ty đã chi tiền ra làm. Giờ muốn tiếp tục và có một móm tài trợ dù thấp thì giám đốc phòng đầu tư duyệt dự án cũng sẽ bị mời chào ăn uống các thứ nhằm đạt được mục đích.

Còn Hoách Khang hẳn có ngồi ở nơi này hưởng thụ cũng không giám bởi vì hẳn phải đối diện trực tiếp với Thiếu Kiệt mà không phải là một nhân viên đơn thuần như những người khác chỉ biết có Mã Hoá Đăng là giám đốc điều hành.

- Như vậy đi mọi người giải tán tôi muốn thấy những gì cần thấy vào sáng ngày mai và cũng muốn biết những gì chúng ta nói sẽ phải thực thi bao nhiêu lâu. Hoách Khang cậu nhớ làm báo cáo tổng quát và thời gian cho kế hoạch này càng sớm càng tốt.

Mã Hoá Đăng nói xong cũng không để ý đến những người xung quanh mà nhanh chóng bước chân ra khỏi phòng. Doanh Doanh khuôn mặt cố gắng nén cười lại đi cùng với Mã Hoá Đăng một cách nhanh chóng.

Chỉ có Hoách Khang lúc này không biết phải đối phó sao với một đám người nhìn hẳn với ánh mắt đầy nhiệt huyết và thân thiện. Cái tràn cảnh này trong cái lạnh của căn phòng không hiểu sao hẳn lại đổ mồ hôi trên trán.

Ngay lập tức thấy được rằng càng chân chừ ở lại đây hẳn nhất định sẽ bị xé tan ra thành trăm mảnh. Đám người chịu trách nhiệm dự án của Tencent không ít, làm việc ở đây hẳn hiểu rằng có những tháng dự án lên tới vài chục cái. Mà ở đây chỉ là đại diện cho đám người trưởng bộ phận.

Kế hoạch đưa ra trước đó của Tencent mỗi năm tăng trưởng như thế nào và hoàn thiện ra sao người chỉ nhìn vào mục tiêu đạt được như Mã Hoá Đăng thì các dự án này luôn được thúc ép hoàn thiện trong thời gian sớm nhất.

Giờ bị hoãn lại nhưng vẫn có một con đường thông qua thì họ chắc chắn sẽ theo đuổi lấy nó để không gặp phải chê bai sau này.

- Xin lỗi tôi có việc gấp mọi người ở lại thương thảo chút đi tôi đi trước.

Hoách Khang cũng không ngờ nếu không rời đi lúc này thì chỉ có tìm chết. Nên dù nói là đi nhưng thật chất Hoách Khang đang chạy khỏi phòng họp này.

Mã Hoá Đăng với Doanh Doanh đứng ở một góc nhìn thấy Hoách Khang chạy trôi chết ra khỏi phòng họp cũng bật cười. Bản thân Mã Hoá Đăng lúc này thật sự khá vui vẻ bởi vì quyết định của mình đã đúng. Khi hắn bị ràng buộc hợp tác với Thiếu Kiệt, bản thân không cam tâm cho mấy. Trước sự phô diễn quân đội của cậu ta cũng làm cho hắn có cảm giác không thật sự phục tùng cho lắm.

Nhưng từ lúc Doanh Doanh cho hắn nhìn thấy một mô phỏng về các tính năng mà Thiếu Kiệt đã nói. Dù trong thời gian ngắn hắn cũng nhận ra rằng trong quyết định lần này nhìn như hắn là người chịu thiệt. Nhưng thu lại cho hắn là cả một gia tài không bao giờ kết thúc. Nó sẽ tiếp nối mãi mãi cho đến khi nào không còn ai sử dụng tiền. Mà điều này là hoàn toàn không thể.

- Xem ra ngài rất vui vẻ. Có cần phải làm khó cậu ta như thế trong thời điểm này không? Dù sao thì cậu ấy với chỗ ngồi đó vẫn chưa thật sự hiểu rõ nó tìm tòi điều gì?

Doanh Doanh nhìn Mã Hoá Đăng đưa ra ý kiến của mình. Hoách Khang cũng không phải là người có kinh nghiệm quá nhiều cho một chức vụ giám đốc phòng đầu tư. Nơi mà tất cả các dòng chảy tiền tệ đều bắt nguồn từ đây đem xuống các bộ phận nhỏ. Nhìn như đơn giản nhưng ở nơi này lại là một nơi đầy áp lực và thậm chí thường được xem như quyền hành tuyệt đối khó cực tuyệt đối. Nó song hành với nhau giữa trách nhiệm và năng lực làm việc.

- Tôi không nghĩ như thế nếu đã là vị trí của cậu ta đề cử. Tôi chắc rằng tên đấy sẽ làm được việc. Chuyện lần này xem như thử thách để cậu ta hiểu được công việc của mình như thế nào. Đây cũng cho mọi người thấy thực lực cậu ta không phải là họ có thể nhìn thấy.

- Ngài chắc vậy chứ? Nếu tôi không nhầm cậu ta cũng chỉ bình thường như những nhân viên khác. Vô tình nhặt được cơ hội trở mình. Cũng không có gì đặc biệt lắm tại sao cậu ta với ngài đều coi trọng như vậy tôi cũng không hiểu nổi.

Doanh Doanh nhìn về phía mà Hoách Khang đã chạy đi cô cũng không thấy tên này có gì đó nổi bật chỉ là một nhân viên bình thường. Có được vận may làm việc vốn chỉ là một chức vụ nhỏ giờ lại leo lên được vị trí không thua kém ai. Như thế đối với cô chỉ vì cậu ta đạt được sự chấp nhận của Thiếu Kiệt mà không phải là khả năng thật sự như những người khác.

- Đến cả cô cũng không nhận ra sao. Hoách Khang cậu ta đúng thật may mắn khi chính chúng ta để cho cậu ta có cơ hội trở mình. Nhưng quan trọng nhất vẫn là cậu ta nhìn thấy được nơi nào cần đầu tư điều đó nói rõ cậu ta có ánh mắt và năng lực của mình. Nhưng trước giờ ở công ty đều không nhận ra. Nếu chúng ta thấy được trước cậu nhóc kia đã là một chuyện khác.

Mã Hoá Đăng bây giờ mới nói ra một cách mập mờ về việc Hoách Khang trở mình như hiện tại. Dù có một phần là do hấn và Doanh Doanh

nhưng đây cũng chỉ là một phương diện nhỏ. Nếu thật sự nói đúng hơn thì bản thân Hoách Khang nhìn thấy được nơi nào cần sự đầu tư nhất định cho mình.

Doanh Doanh cũng hiểu ra được phần nào việc mà Mã Hoá Đằng muốn nói. May Mắn dựa trên thực lực nhưng quan trọng hết người đó phải thật sự nắm chắc được cái việc may mắn đấy.

Sự lựa chọn của Hoách Khang nghiêng về phía Thiếu Kiệt đã cho cô và Mã Hoá Đằng một thất bại ở hiện tại. Nhưng kéo dài sự may mắn của hắn mà bước lên được vị trí như bây giờ cũng do Hoách Khang hắn làm việc đúng với chức năng và bổn phận của mình. Mà điều này Thiếu Kiệt nhìn ra trước cả Mã Hoá Đằng đó là đầu tư.

Đầu tư đúng thời điểm để có thể mua lại cổ phiếu bán ra của Mã Hoá Đằng. Đầu tư đúng lúc Thiếu Kiệt cần người âm thầm làm tay trong. Dưới danh nghĩa của chính bản thân để nhìn nhận và từ bỏ một công việc do Tencent hứa hẹn mà làm cho người khác thì người đó phải có đủ bản lĩnh của mình.

Hoách Khang là con người như thế im lặng không nói lảng lảng làm việc cố tình che giấu đi những thứ này của chính mình để đặt vào vị trí của Tencent không thể nào đá hắn ra được. Một người người có thể nhìn nhận cục diện mà đứng theo hàn ngũ đã là một việc khó nhưng để tồn tại với cái mà mình đã chọn lại càng khó. Hoách Khang hiện tại nắm giữ được vấn đề đó nên không lấy làm lạ nếu Thiếu Kiệt đề cử hắn vào vị trí giám đốc phòng đầu tư phát triển.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1020: Nan Giải

Doanh Doanh hiện tại khá trong mong xem Hoách Khang sẽ giải quyết mọi vấn đề như thế nào. Bởi vì đặt ở vị trí của hắn hiện tại mọi thứ cần thiết để làm việc chỉ dựa theo phần phán đoán và nhìn nhận cảm quan. Bởi vì không ai biết những dự án đó sẽ phát triển như thế nào và mang lại lợi nhuận bao nhiêu cho toàn bộ kinh phí đã bỏ ra.

- Cứ đợi chờ xem cậu ta đối phó với những việc này thế nào. Cần phải hiểu được những việc cậu ta làm đại diện cho năng lực thật sự của một quản lý cấp cao nhất là ở thời điểm hiện tại. Để đảm bảo người kia tin phục cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mã Hóa Đăng nói xong lại bước tiếp về phòng làm việc của mình. Hắn cần phải làm những thao tác thủ tục suy nghĩ vấn đề liên quan khác về một thị trường giao dịch mà Tencent đứng ở vị trí trung gian bốn bên.

Cái đáng lo nhất của Mã Hóa Đăng là phải tranh chấp với các vị thế ngân hàng mà là nguồn vốn đầu tư cho kế hoạch này Thiếu Kiệt sẽ lấy từ đâu. Dù biết rằng sẽ không thiếu tiền nhưng số tiền đó nếu qua ba người kia thì lại là chuyện khác. Nó không giống như tự thân Thiếu Kiệt bỏ tiền ra đầu tư.

Vì khả năng can thiệp vào mọi chuyện của những người kia là rất lớn chỉ có sử dụng từ chính nguồn vốn đầu tư của cô đồng chính là Thiếu Kiệt thì nói lại là chuyện thắng chia tỉ lệ thua thì một mình hắn chịu. Mã Hóa Đăng trước đó cũng không phải không ít lần gặp trường hợp như vậy.

Suy nghĩ một chút Mã Hóa Đăng mới bắt giác lên tiếng hỏi Doanh Doanh.

- Cậu ta ở đâu rồi tôi cần cậu ấy nói ít chuyện về tài chính sắp tới!

- vì đêm qua tới sáng nay cậu ta mới đi ngủ tôi nghĩ giờ này cậu ấy cũng chưa dậy đâu?

Câu trả lời của Doanh Doanh chỉ là phỏng đoán bởi khả năng Thiếu Kiệt sẽ thức nguyên ngày hôm nay nữa là rất nhỏ. Nhất là sau một đêm căn mắt nhìn màn hình như thế thì chắc sẽ không thể nào làm được.

- Thôi vậy đợi cậu ấy thức giấc rồi gặp.

Trong khi đó Hoách Khang sau khi chạy khỏi phòng họp với không ít người đi theo thì hần trở về phòng làm việc của mình bế quan tỏa cảng không tiếp xúc với bất cứ người nào hẹn gặp.

Hoách Khang thật sự bực bội nếu như hần biết trước việc sẽ xảy ra như thế này chắc chắn hần sẽ không đi họp hôm nay. Dù sao mọi thứ thì hần cũng đã biết có ngòi ở trong phòng cũng xem như người ta nói sao tôi nghe vậy.

“ Bực thật cái tên Mã Hóa Đằng này! Đến cuối cùng cũng không quên thù hần chơi mình một vố đau thật chứ. Giờ đám người ở ngoài cứ đòi gặp. Bực chết đi được.”

Đi tới đi lui trong căn phòng của mình Hoách Khang cố gắng suy nghĩ sắp xếp mọi thứ cần thiết để hần có thể thoát khỏi những việc rắc rối hiện tại.

Bên ngoài một thành viên trong đội ngũ của hần mặt xanh ngắt không còn một giọt máu cố gắng bước vào trong phòng của Hoách Khang lên tiếng nói.

- Anh Khang anh làm gì mà dám trướng bộ phận kia đợi gặp anh không kia. Anh xem tính sao thì tính bọn em không chặn được hết đâu. Ra vào trước sau gì cũng gặp anh cứ gặp họ trước đi rồi tính.

- Mà biết cái gì! Giờ gặp họ cho bị ăn tươi nuốt sống à. Cái đám người đó hẳn nghe là mấy dự án muốn được cấp tiền phải thông qua anh mà duyệt giờ thì hay rồi thành một cái bãi chiến trường.

Người nhân viên cấp dưới của Hoách Khang ngăn người ra? Hẳn không nghĩ rằng chuyện lại phát sinh như vậy. Những người cấp dưới này của Hoách Khang hầu hết là hẳn đề bạt lên khi vừa nhậm chức vụ nên những người như tên nhân viên trước mặt đều được xem như là thân tín.

- Em không biết anh được thăng chức gì nhưng hiện tại tình hình em thấy tốt nhất anh cứ tiếp đám người đó từng người từng người nói chuyện qua loa cho xong rồi sau đó dựa theo báo cáo mà họ đưa đến mà tin chứ giờ anh mà không gặp họ thì anh em mình cũng khỏi về đây.

Hoách Khang trầm mặc một lúc mới gật đầu đáp lại với tên nhân viên của mình.

- Thâm Cữu mà ra nói cái đám chợ trời kia xếp hàng từ giờ đến cuối giờ anh mà sẽ gặp hết những người đến đây đem theo báo cáo ai đến trước tiếp trước. Nếu không thì miễn tiếp. Giải quyết tình trạng trước mắt xong cái đã mấy tên đó tính sau. Xong rồi triệu tập mọi người vào họp.

Mệnh lệnh của Hoách Khang được đưa ra tên Thâm Cữu nhanh chóng gật đầu bước chân ra khỏi cửa một cách nhanh nhất để công bố những thông tin vừa được truyền tải của Hoách Khang.

Đám người đuổi theo Hoách Khang bị chặn lại trước cửa bộ phận dự án nháo nhào không khác gì chợ trời. Khi Thâm Cữu mang tin tức ra công bố

không có ít người lưỡng lự một vài phút không muốn rời đi. Nhưng có một số người rất nhanh họ hướng về phòng ban của chính mình bắt đầu đem những số liệu cần thiết của dự án mình đang làm thống kê thành một bản báo cáo cần thiết.

họ hiểu rằng nếu họ đến sớm họ sẽ có được nhiều thời gian nói chuyện với Hoách Khang hơn. Nhờ vậy mà cũng có nhiều cơ hội lấy được sự đầu tư kéo dài dự án. Đối với lời nói của Thẩm Cửu truyền tải họ ngay lập tức chọn tin tưởng. Bởi vì một điều hòa thượng có thể chạy nhưng chùa thì không.

Hoách Khang có làm gì đi nữa cũng phải đến công ty đi làm. Cũng có những người không ít tư tưởng rằng họ sẽ làm báo cáo và đợi ở trước cửa sau giờ tan ca chỉ để có thêm thời gian để giải trình dự án của mình cho Hoách Khang có thể hiểu được họ đang làm cái gì mà không phải qua một bản giấy tờ khô khan.

Doanh Doanh đứng từ phòng mình nhìn thấy không bao lâu mấy người trưởng phòng các bộ phận giải tán cũng lấy làm thú vị với Hoách Khang. Cô đứng đó nói thầm chỉ để một mình cô nghe thấy.

“ Nhanh như vậy đã giải quyết xong hết đám người này rồi sao. Xem ra khả năng ứng biến với tình hình bất lợi đúng là có chút tiểu đạo. Nhưng cái đám cáo già kia chắc chắn sẽ không buông tha đâu kích hay còn kéo dài.”

Gần nữa tiếng sau những người trưởng bộ phận còn ở lại sau khi lân la nói chuyện với những người thân tín của Hoách Khang không khai thác được gì đành phải quay về làm đúng theo quy trình.

Cả đám người này khi rời đi thì toàn đội ngũ của Hoách Khang ngay lập tức vào trong phòng của hắn. Thẩm Cửu cùng với bốn người nữa bước vào trong phòng với cảm giác mệt mỏi lắc đầu.

- Cái đám đó đúng là dai hơn đĩa đỏi. Anh Khang anh nói rõ xem chuyện gì đang xảy ra thế này? Tự nhiên nơi cái chỗ không ai thèm đếm xỉa giờ lại tay bắt mặt mừng như quen thân lắm. Đúng là lạ mà.

Hoách Khang ngồi trên cái ghế dựa văn phòng của mình dựa lưng vào lớp đệm được bọc vải xanh thờ dài.

- Anh mà bị Mã Hóa Đằng chơi cho một vố đây này! Bọn mà không biết tự nhiên trong cuộc họp hẳn đưa anh lên làm bia đỡ đạn ở cái chức giám đốc phòng đầu tư phát triển. Cái đám kia không nháo nhào lên mới là lạ.

Mấy người Thẩm Cữu ngồi xuống không cần biết chuyện gì cầm mấy chai nước lọc ngay lập tức khui ra uống một hơi. Cho đến khi Hoách Khang nói hết câu họ mới dừng lại.

Một tên đang đứng nhìn Hoách Khang cười cười đáp lại

- Như vậy phải vui mới đúng chứ. Anh lên chức thì bộ phận mình cũng thay đổi chức vị hết luôn rồi. Có cần phải lo lắng như thế không?

- Mà có bị ngu không chuyện tốt như thế thằng cha kia lại đưa đến tay mình à. Chắc chắn phải có gì đó mà đám người kia mới làm như vậy?

Thẩm Cữu ngay lập tức mắng làm ở đây không bao lâu nhưng hẳn thấy đây là lần đầu tiên đám người mắt cao hơn đầu lại hạ mình làm những việc giao tiếp với những nhân viên cấp thấp như bọn hắn. Nếu trước đây có tiếp xúc có chẳng chỉ với giọng quát tháo mà không phải như bây giờ nịnh nọt làm thân.

- Đúng là có chuyện nên đám đó mới như thế đấy. Các Kế hoạch đầu năm đưa ra sẽ bị hủy bỏ. Đám người có một cơ hội để tiếp tục kéo dài dự án với mười phần trăm đầu tư cầm chừng nếu được thông qua. Mà phòng mình

lại là nơi sẽ chịu trách nhiệm đó. Bọn mày nói đám kia không như vậy mới là lạ.

Hoách Khang ngay lập tức kê rõ mọi việc một cách tóm tắt nhất để cho đám người Thâm Cữu có thể hiểu được vấn đề chính trong chuyện này.

cả phòng sáu người dderu rời vào một sự im lặng. Không như Hoách Khang áp lực từ chính Thiếu Kiệt và Mã Hóa Đăng.

Những người bên dưới như đám người tin cậy của hắn biết được chút ít việc cũng thấy khả năng để tiếp tục những kế hoạch đó làm ra có thu nhập lại cũng khá khó.

Vì tiền chi ra không nhiều nhưng số tiền đó đã được Mã Hóa Đăng hứa thì chắc chắn phải làm. Nếu cho đám người kia được thông qua kế hoạch dự án có làm hời hợt đi nữa thì họ cũng nhận được mười phần trăm còn chịu tội thì nhóm người của Hoách Khang đứng ra làm chim đầu đàn. Bởi những dự án này từ tay của họ xét duyệt.

- Mẹ nó đúng là đẩy người ta vào cái hố lớn mà. Mười phần trăm không ít tiền. Những để làm được dự án làm sao mà làm. Nội phần code với đồ họa của một cái trò chơi không đã tiêu tốn không ít. Đám chuyên đổi lập trình hình ảnh làm sao mà chịu chứ. Xem như chả có cái nào được duyệt mà thành công đâu anh Khang.

Thâm Cữu suy tính về những kinh phí cần thiết cũng thấy được để tiếp tục dự án của đám người kia đều là không khả năng. Làm việc trong môi trường này hắn hiểu rằng bộ phận đồ họa hình ảnh là một đơn vị khó nhằn chỉ có thể tính toàn bằng tiền và tiêu tốn tiền nhiều nhất.

- Thật không thể nào như lúc này được. Đúng là một người đác đạo gà cho lên trời Còn khi té ngựa thì bị đá bồi thêm một cái chơi như thế này chỉ

có thể không duyệt toàn bộ các dự án. Mà làm như vậy thì chắc tội không ít người. Tiến Thoái Lương Nan. Làm cũng bị mà không làm cũng bị.

Một tên Khác cũng nói ra suy nghĩ của mình. Trong lời nói của hắn đem hết toàn bộ những câu châm ngôn có thể miêu tả được hình ảnh đối lập giữa sự sung sướng và cái đau khổ để làm minh chứng cho việc những người bọn hắn sắp phải đối mặt

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1021: Mod Game

Hoách Khang bây giờ cũng không biết phải nói như thế nào trong tình cảnh hiện tại. Hắn nhìn qua Thẩm Cửu với mọi người trong phòng để có thể tìm ra được lời giải cần thiết gỡ bỏ cục diện này chỉ có thể tìm kiếm từ sự giúp đỡ của những người tin cậy này của hắn.

- Giờ tình cảnh như thế này làm sao đây? chứ cứ như thế này chúng ta bị bắt đầu tiên. Không phải chết trong tay kẻ địch mà chết trong tay người nhà. Lúc đó mới thật sự khó coi.

- Không phải dự án của mình cũng giống như những bên khác chứ. Vậy ai đi xét duyệt dự án của mình.

Một người lên tiếng hỏi Hoách Khang vì nhóm người hắn cũng có một dự án riêng chạy trên một nền tảng độc lập do chính Hoách Khang dùng một chút thủ đoạn của mình làm chơi cho vui. Dù sao hắn ở Tencent cũng phải có công việc cố định nằm vùng cho Thiếu Kiệt có chức vụ cũng phải biết lợi dụng đôi chút. Thế nên hắn mới có thể đem về mấy người thân tin này.

- Dự án của mình quả cũng khó nói. Vốn chúng ta chỉ làm chơi chơi. Vì trước sau gì phòng này cũng sẽ ra làm riêng ở một bộ phận nào đó. Đây là ý nghĩ ban đầu của anh nhưng hiện tại có chút gì đó không đúng. Bị kéo vào cơn bão mà trong đó còn chưa biết được sau này sẽ như thế nào.

Cả nhóm người Thẩm Cửu nhìn Hoách Khang cười cười như rất khoái chí làm hắn ngây người ra khó hiểu. Dưới tình trạng như thế này mà những người Thẩm Cửu lại có thể vui cười được đã là chuyện hết sức bất bình thường.

- Bọn mày cười cái gì vậy. Giờ phút này không nghĩ cách đối phó với mấy thằng cha kia đi ở đó mà cười chuyện này không vui tí nào đâu.

Hoách Khang hăng giọng với vẻ không hài lòng dù sao thì những người ở các trường bộ phận khác có kinh nghiệm hơn hẳn rất nhiều. Một người như Hoách Khang hẳn cũng chưa hiểu hết được những mảnh khoe làm dự án của các tên này. Thế nên việc hẳn lo lắng không phải không có cơ sở.

Việc làm trước đây của hẳn với Thiếu Kiệt có thể nói là tốt nhưng ở cương vị hiện tại dù được Thiếu Kiệt chỉ định làm việc, Mã Hóa Đăng không nói năng gì đem công việc đó chuyển giao cho hẳn thì khả năng bị bẻ mặt là không ít. Dù được giữ lại đi chần nữa, nhưng đó cũng vì Thiếu Kiệt hoặc một sự trợ giúp nào đó khiến hẳn không phải rời đi một cách khó hiểu

- Này em nói anh đừng bi quan thế được không. Ông trời không phụ lòng người đâu đối với việc nó đóng lại cánh cửa này nhưng lại mở ra cánh cửa khác. Anh không thấy bọn em vẫn không cso chút gì là lo lắng thì anh lo lắng làm gì. bọn em chỉ cần muốn biết rằng nếu như dự án của chúng ta thì ai sẽ là người kiểm duyệt thôi.

Hoách Khang suy nghĩ một vài giây rồi mới đáp lại lời của người này hỏi hẳn. Vì khả năng nếu dự án của nhóm người hẳn làm ra thì phải thông qua Mã Hóa Đăng hoặc là Thiếu Kiệt. Vì không thể nào đem chính dự án của mình cấp mười phần trăm giá trị tiền đầu tư. Nên hẳn cũng không cho rằng dự án lập ra khi rảnh của nhóm người hẳn thật sự có được đầu tư kinh phí.

- Như vậy thì chúng ta chỉ cần giải trình với hai người thôi. Một người là cậu thiếu niên mà anh nói còn một người là Mã Hóa Đăng việc này đơn giản mà cũng đâu khó lắm. Trước mắt em xin tuyên bố với anh dự án mod game toàn hệ thống đã hoàn thành mà không nhận bất cứ đầu tư nào từ Tencent nó chỉ do cái đám ăn ở không rảnh rang ngồi đây làm ra mà thôi.

Đám người Thảm Cứu lúc này cũng cười cười. Họ ăn lương của Tencent là thật nhưng để làm việc họ không được đưa vào một cái dự án của nhóm nào cả mà bị Hoách Khang kéo về phòng này với danh nghĩa anh em chí cốt.

Ngôi không ngoài làm thao tác trên sàn chứng khoán cả năm người họ mới đề xuất ra việc mod game đem cho Hoách Khang nộp lên cho có danh nghĩa rằng họ đang làm việc.

Khi nghe đến tên dự án này Hoách Khang mới chợt nhớ ra điều gì đó và hẳn cũng hiểu cả đám người Thảm Cứu vừa rồi tại sao lại có thể cười.

- Cái gì! Cái đó xong rồi! Xong lúc nào?

Hoách Khang khá bất ngờ thốt lên nhìn những thành viên trong phòng bởi bản thân hẳn không tin rằng những gì những người này vừa làm vừa chơi lại có thể thực hiện được. Thậm chí họ cũng không cần đến đầu tư xét duyệt của Tencent trong thời gian đợi hồ sơ thủ tục.

- Ngày hôm qua vừa xong nhưng dạo gần đây thấy anh bạn nên chưa nói. Nhất là hôm nay sáng ra nghe có cuộc họp xong họp thì mọi chuyện ập đến. Nói chung là giờ anh biết cũng chưa muộn.

- Em thấy trước hết cứ lên danh sách xem dự án của mấy lão kia như thế nào cái đã, sau đó mình phân loại ra. Cái nào cảm thấy để được thì bắt đầu chơi chuyên đổi. Đối với cái nào sử dụng client thì bọn em sẽ nâng cấp code với tính năng chạy client sau trước giờ chơi chơi hiện tại có bộ cục sẵn rồi thì làm cũng dễ hơn. Anh Khang cứ yên tâm chuyện này làm được.

Một tên thành viên lên tiếng đưa ra kế hoạch cần thiết. Họ cũng không phải là kẻ vô dụng được vào nhận ở tencent cũng có một khả năng nhất định. Nhưng chưa gặp thời và không có người có thể làm cho họ phát huy

hết được thực lực còn không thì do làm việc không nổi với cách thức mạnh được yếu thua của Tencent nên mới long đong.

- Được tới nay toàn bộ phòng mình tăng ca, đem tất cả những gì code được thống kê ra thành một bản báo cáo. Và hơn nữa là hoàn thiện bản mod game tổng hợp này. Mọi người có ý kiến gì không.

Hoách Khang cảm thấy nếu như hôm nay và những ngày sắp tới hẳn chỉ cần bước ra khỏi cửa công ty thì phiền phức với hẳn không nhỏ. Nếu như vậy hẳn sẽ sử dụng thời gian đó làm việc mà hẳn cảm thấy rằng có thể xoay chuyển được phần nào có của mọi chuyện hôm nay gặp phải.

- Mà đúng thật cũng không hiểu sao mình lại hứng thú đi làm bản mod game chỉ để xem các thể loại game trên web hiện tại có thể nào dùng chung một loại sơ đồ được không lại có dịp dùng đến cứ nghĩ là nó bỏ xó rồi chứ.

Thẩm Cửu vừa cười vừa nói với Hoách Khang. Vấn đề này chỉ làm đưa ra lúc buồn chán của Hoách Khang giờ lại trở thành cọng cỏ cứu mệnh. thì việc cần phải hoàn thiện nó không phải muốn thế nào cũng được đã là thứ có thể khiến cho họ tập trung.

- Giờ giải quyết đám người kia trước đã. Thẩm Cửu bắt đầu mở cửa đón khách những việc kia để sau giờ làm việc chúng ta tập trung vào. Hiện tại điều này được bảo mật nội bộ. Với các báo cáo liên quan mình cần thẩm định đúng với thị trường của nó. Mọi người làm trong ngành này không biết ít thì nhiều hiểu được nó vận hành ra sao rồi cũng lựa chọn ra dễ dàng hơn.

Hoách Khang ngay lập tức đưa ra những suy nghĩ có yếu tố tính toán của mình trong việc này. Nếu làm việc một cách bình thường hẳn và đội ngũ của mình sẽ không khống chế được. Nên ngay thời điểm này làm ra một quyết định liên quan đến nhiều vấn đề khác vẫn là có thể. Chỉ việc lựa

chọn thẩm định thị trường mục tiêu của các dự án sắp bị treo hướng nó ra loại tiềm năng và không tiềm năng sẽ ổn hơn cho một bố cục rộng.

- Em đảm nhận phần chương trình ứng dụng vì em hiểu cái này một chút. Còn về vấn đề trò chơi đang phát triển em thấy tốt nhất cần phải tách ra làm hai phần một loại chạy trên máy chủ client và một cái thông qua flash và code web chạy trên nền tảng web như thế sẽ phân loại dễ hơn. Nhắm đến những cái game web sẽ ứng dụng vào mod game phiên bản web trên công mạng tám mươi hoặc là công tám không tám không vẫn hiệu quả hơn hơn chạy máy chủ client trên một dãy định tuyến IP nhất định.

Hoách Khang gật đầu. Hấn giờ đây mới cảm thấy mình đúng là may mắn khi chọn phải nhóm người long đong không được trọng dụng từ các đơn vị khác như hấn. Bởi họ nắm rõ cách thức làm việc của từng đơn vị với trình độ nhất định đủ giải quyết cho những phiên phức đang diễn ra.

- Được hai cậu chia ra nhận đánh giá về các báo cáo này. Còn các ứng dụng java do Thẩm Cửu trực tiếp đánh giá kiểm duyệt. Quyền máy chủ và kế hoạch phát triển các vấn đề nhỏ khác thì sẽ đặt ở một bên cậu có trách nhiệm đọc nó rồi phân loại ra cái nào được và cái nào không được. Người lọc dữ liệu thường xuyên như cậu chắc biết được nó làm như thế nào đi.

Chỉ tay vào một người đứng bên cạnh Thẩm Cửu Hoách Khang giao việc cho người này phân loại dữ liệu tất cả dự án mà họ không nắm chắc. Nhìn người này có vẻ như không mấy nhanh nhay như Hoách Khang lôi hấn ra từ văn phòng hoạt động dữ liệu máy chủ.

Tên này tồn tại ở đó mà không bị chìm chết trong khối dữ liệu khủng bố của Tencent chắc chắn phải có một bí quyết riêng để sống sót trong hoàn cảnh này. Một người thân thuộc với hoàn cảnh và điều kiện làm việc liên tục của kế hoạch thì với việc chỉ đối phó mấy chục dữ liệu bình thường chắc chắn sẽ ổn.

- Anh yên tâm! Bọn em sẽ làm những gì bọn em giỏi nhất. Phải cho đám người ở những bộ phận củ biết được chúng ta không dễ trêu và ít nhất phải để họ hối hận vì bỏ qua một thiên tài như chúng ta.

- Được đây là lời cuối trước khi công việc chúng ta bắt đầu Anh em mọi người nghĩ ngơi đợi thời xong rồi. Long đong ở cái công ty này đã đến lúc chúng ta ngược cao đầu. Phải để cho đám người ngoài kia thấy họ có con mắt kém như thế nào khi mất đi một nhân tài làm việc cho mình. Giờ là lúc phản kích bắt đầu thôi.

Hoách Khang đặt tay phải mình đưa ra trước mặt nó trở thành một trung tâm cho những người khác đặt tay lên. Hấn lấy tay trái còn lại sau khi mọi người đã đặt tay lên trên bàn tay hấn xong rồi nắm chặt lại với hai từ duy nhất.

“ Chiến Thắng ”

Lời nói đơn giản nhưng trong lúc này nó như là một liều thuốc tăng lực cho đám người Thẩm Cửu. Khuôn mặt ai cũng tràn đầy khí thế để bắt đầu đối mặt với những khó khăn sắp tới. Dường như những điều này họ hoàn toàn tin chắc rằng mình sẽ làm được và làm rất tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1022: Bài Kiểm Tra.

Hai từ chiến thắng ấy trong căn phòng hùng hồn đến mức ở xung quanh cũng có thể nghe ra rõ được họ đang hô hào từ gì. Những người trong công ty không khỏi tò mò khi nhìn về bộ phận làm việc hiện tại của nhóm người Hoách Khang.

Dù rằng nơi này được ngăn phòng theo từng đơn vị dự án. Nhưng nó làm không ít người hiểu rằng. Xem ra ở chỗ của Hoách Khang đã tìm ra cách đối phó với những người vừa rồi đến đây vây quanh.

Nhóm người Thẩm Cửu lúc này rời khỏi phòng chuẩn bị trà nước và nơi ngồi. Cùng với việc ghi lại danh sách người đến thuộc bộ phận nào. Nhìn như một nơi đang phỏng vấn nhân sự.

Nhưng chỉ như thế là đủ khi mà đám người trưởng bộ phận rất nhanh chóng từng người, từng người chạy đến như muốn bắt trước thời gian để là người đầu tiên vào gặp Hoách Khang. Ai cũng hiểu người đến trước sẽ như thế nào.

Ai là người kết thúc thì Hoách Khang có thể sẽ không nhớ nhưng người bắt đầu thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng nhất cho Hoách Khang. Tâm lý của đám người trưởng các bộ phận cũng như thế, Nên khi đám người Thẩm Cửu bước vào bên trong họp với Hoách Khang. Bọn hắn không ngại để lại một người trông chừng sẵn sàng báo lại tin tức cần thiết. Khi mà đám người Hoách Khang mở cửa tiếp nhận báo cáo.

Thời gian không bao lâu nhưng đối với dự án họ theo đuổi mỗi tuần đều có một bản báo cáo được lưu lại. Chỉ cần đem công việc đó soạn ra một bản báo cáo tổng thể về các công việc sắp tới và dự đoán tình hình cho dự án hoàn toàn có khả năng làm xong rất nhanh hoàn toàn đơn giản.

Để tránh tình trạng chen chúc đổ xô vào trong gặp Hoách Khang. Thẩm Cửu và một người nữa trở thành chốt chặn ở ngoài cửa những người nào muốn vào bắt buộc phải xếp hàng. Những ai mà làm loạn họ thẳng tay treo người đó đứng bên ngoài.

Mặc dù không ít người ra giọng lãnh đạo nhưng ở tình huống này họ là cá nằm trên thớt. Nhóm người Thẩm Cửu mới là dao bầu mổ xẻ họ. Nhất là nếu đem ra tranh cãi Hoách Khang sẽ đứng về nhóm người Thẩm Cửu nhiều hơn vì họ là người thân tín của hắn.

Từng người một đem theo một bản báo cáo không ít đến phòng của Hoách Khang ai cũng ở đó một lúc rồi rời đi. Trước khi đi cũng không quên nhìn lại căn phòng của Hoách Khang.

Họ không hề biết rằng Hoách Khang hắn đã có một kế hoạch khác cho toàn bộ dự án. Hầu như đối với những dự án về trò chơi Hoách Khang cũng không hỏi quá vài câu hỏi. Giống như hắn đang đi phỏng vấn những người trưởng bộ phận nhiều hơn là hắn nghe họ báo cáo để tìm ra mục đích của dự án thích hợp để đầu tư tiếp tục.

Cũng không ít người đứng lại. Đợi chờ những người phỏng vấn sau hỏi han một số điều trong phòng. Nhưng nhận lại với họ những câu nói hoàn toàn giống nhau.

- Ông cần gì và dự án ông đi đến đâu Hoặc đại loại như nếu dự án của ông được thực hiện thì ông nhắm trong bao lâu lấy lại được vốn và nó kéo dài được bao nhiêu thời gian.

Đánh vào trọng tâm như thế nên Hoách Khang không khó nhận ra được những dự án nào có thể kiếm lại được tiền và những thứ nào không. Bởi theo những gì từ sản chứng khoán hắn học được một thứ. Vòng tiền xoay vòng phải hạn chế được rủi ro thấp nhất.

Hắn không hiểu mình chỉ dựa vào những đánh giá thị trường sau khi làm việc cho Thiếu Kiệt hay không nhưng nhìn vào một điều tiên quyết rằng tất cả dự án không thể kéo dài hơn và phải đem lại lợi nhuận hoặc hoàn vốn trong thời gian sớm nhất. Đó là tiêu chí của việc chọn mua cổ phiếu lướt sóng tăng giảm chỉ dựa vào phán đoán nhất thời.

Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh cũng không hẳn là bỏ mặc Hoách Khang để hắn bơi một mình trong cái đồng hồ độn này. Để tránh việc phát sinh không không chế được Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng cũng gọi một vài người đưa dự án lên nộp. Hỏi về những gì đã trải qua của hắn ở trong phòng với Hoách Khang.

Sau khi nhận được câu trả lời cả hai người chỉ im lặng và nhìn nhau như tán đồng một ý kiến. Hoách Khang không phải quả hồng mềm. Những câu hỏi của hắn nhìn như không liên quan gì đến dự án cần thiết của đám người trưởng bộ phận kia. Thế mà nó đánh vào đúng trọng tâm nhất ở một vị trí mà bản thân nó đặt lợi ích kinh doanh lên hàng đầu.

Doanh Doanh đợi cho những người kia đi hết vì với những câu hỏi của Hoách Khang đưa ra những người này đều trả lời giống nhau nên mấy người khác cũng không cần phải hỏi chi cho thêm một người.

Biết được cách thức làm việc của Hoách Khang nhưng không hiểu hắn từ đâu để xét duyệt những dự án cần đầu tư Doanh Doanh lúc này mới lên tiếng nói với Mã Hóa Đăng.

- Đối với việc làm của Hoách Khang đứng ở vị trí kinh doanh là không sai khi cậu ta hỏi những câu hỏi như thế này. Nhưng nếu chỉ như thế để đánh giá một dự án có tiềm năng hay không thì có chút máy móc. Chúng ta có cần thiết nói cậu ta đem tất cả các báo cáo qua đây để lựa chọn lại một lần nữa không.

Mã Hóa Đăng không đáp lại mà trầm mặc thật lâu. Đối với hắn việc treo dự án và kéo dài nó cũng không có vấn đề gì. Nhưng đây là việc lựa chọn xem như thử thách đối với Hoách Khang cho vị trí mới. Chỉ khi bản thân Hoách Khang làm tốt việc lần này mới cho đám người bên ngoài thấy rõ thực lực của hắn ở vị trí này là đúng.

Nếu có Thiếu Kiệt chống lưng Mã Hóa Đăng phụ giúp đi nữa mà bản thân Hoách Khang không có được năng lực cần thiết cho một vị trí chỉ định thì hắn sẽ không tồn tại được.

Điều này làm Mã Hóa Đăng cũng đau đầu suy nghĩ khi mà Thiếu Kiệt đề cử hắn không thể không theo. Mà Hoách Khang ở vị trí đó sau này sẽ xuất lại dính dáng đến nhiều thứ phiền hà. Giải quyết những việc phát sinh mới là vấn đề khó khăn hơn là bổ nhiệm một ai đó với một vị trí dựa vào quen biết.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ không xem báo cáo của mấy người kia. Nhưng phải tham khảo ý kiến của người kia thế nào. Hoách Khang làm việc với cậu ta trước chúng ta. Đánh giá năng lực cần thiết của một người cậu ta mạnh hơn tôi nhiều. Để xem Hoách Khang có máy móc dự cảm hay không cần phải xong hết ngày hôm nay hoặc ngày mai mới cho ra kết quả thiết yếu.

- Chỉ sợ rằng chúng ta đem việc này làm bài kiểm tra năng lực cậu ta lại quá tầm với. Dem tới những ý kiến không hay của đám người kia. Như vậy thì sau này họ khó lòng hợp tác tốt với Hoách Khang.

Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng không để tâm đến những dự án đang làm báo cáo kia. Nhưng ở một khía cạnh nào đó. Cô cũng lo lắng Hoách Khang không vượt qua bài kiểm tra sau đó Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh phải làm một công tác tư tưởng rằng những dự án kia chưa thể thực hiện

được. Như vậy sẽ không ít người sẽ nghĩ rằng chí từ chỗ Hoách Khang mà dự án họ lại không được duyệt.

- Vấn đề này tôi đã nghĩ đến nếu cần chọn vài cái dự án duy trì với mức đầu tư thấp. Như vậy cũng không nói được gì. Chỉ cần Hoách Khang cậu ta đưa ra được cái nào có khả năng là được. Tôi nghĩ việc này không khó.

Doanh Doanh cũng không đáp lại. Nếu để giải quyết tình huống cấp bách thì đây cũng như lựa chọn giải quyết phần ngọn mà không trị được phần gốc. Nhưng dưới sự áp chế của Mã Hóa Đăng mọi việc sẽ vẫn đi vào quỹ đạo của nó.

Chỉ cần việc không ra khỏi tầm không chế của họ thì khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không là vấn đề bình thường. Còn với việc tâm tư từng thành viên ra sao hai người sẽ không quan tâm. Bởi phương châm của Tencent trước giờ đã kẻ mạnh thắng kẻ yếu.

Một dự án yếu thế và không làm nên chuyện đám người trưởng bộ phận cũng phải biết tự hiểu mình ở đâu. Nếu chống đối thì chỉ có một kết cuộc đơn giản. Sa thải nhân viên.

Mà điều này được xem như truyền thống không lạ ở Tencent. Nơi chỉ có những người làm được việc có thể sống và những con sâu cố gắng tồn tại thì bản thân cũng phải có chút gì đó được việc. Nếu không ra đi sẽ không bao giờ tránh khỏi.

Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh suy nghĩ về việc của Hoách Khang thì như thế nhưng cả hai không nghĩ rằng ở thời điểm mấu chốt này việc may mắn và thực lực tích lũy được của mình

Hoách Khang cũng mấy người thân tín trải qua mọi việc đơn giản hơn họ suy nghĩ nhiều. Không biết vì bản thân được học tập từ tính cách của

Thiếu Kiệt hay ở một nơi loạn hơn cả Tencent nơi chỉ trong một ngày có thể khiến người khác giàu có hoặc nghèo khó chỉ với những con số.

Và cũng tại thời điểm này Hoách Khang cảm thấy mình được Thiếu Kiệt chỉ định cho một công việc hết sức phù hợp với khả năng của mình. Nhìn ra được những bản báo cáo trên bàn thông qua các số liệu tăng trưởng và công việc của đám người báo cáo lên. Hắn định hình được những thứ nào có thể kéo dài để đầu tư. Những sản phẩm nào đem ra hoàn toàn thất bại trong một phương diện nào đó.

Khi mà tài chính đi liền với một thứ gọi là kiến thức chuyên môn, Người nắm giữ hai thứ này đối với Hoách Khang thì nhận định thị trường cung cấp của các dự án thêm vào thời gian phát triển và ra mắt được ở khía cạnh nào khiến cho mọi thứ hiện rõ trong đầu hẳn khi tự mô phỏng những trình tự này.

Mấy người Thẩm Cửu cũng không ngờ rằng khi chia nhỏ công việc và chỉ với vài câu nói của Hoách Khang hẳn đem những người đáng có ý định xin đầu tư kinh phí với dự án treo được giải quyết nhanh gọn. Một thứ mà phải mất đến vài ngày mới xong nhưng hoàn toàn giải quyết trong một buổi làm việc.

Đây cũng bởi vì có những dự án mới bắt đầu bị chết yểu vì bản thân phát triển của nó còn quá dài và không biết sẽ có thể đem lại lợi nhuận để đầu tư hay không. Vài người đang nắm giữ dự án như thế đã quyết định từ bỏ không đi theo cuộc chơi này. Mà tiến hàng nghiên cứu đưa ra những phương án để có thể đảm nhiệm một phần trong cái kế hoạch QQcoin

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1023: Xin Làm Lao Công

Thời gian trôi qua mau chóng như thế Thiếu Kiệt sau một giấc ngủ cũng đã thức dậy. Hắn chưa vội tiến hành những công việc của mình thay vào đó. Thiếu Kiệt lại làm một việc mà không ai ngờ đến.

Hắn không để cho Doanh Doanh hay Mã Hóa Đằng có thể liên lạc được mình mà vội việc rời khỏi phòng gặp một người lao công đơn thuần ở trong sảnh làm việc.

Thiếu Kiệt đợi một người tạp vụ đang tiến hành làm vệ sinh ở hành lang liền tiếng đến nói.

- Cô gì đó ơi cho cháu hỏi chút việc?

Đang làm việc dọn dẹp vệ sinh quét dọn ở hành lang. Khi có người gọi mình. Người phụ nữ lao công cũng ngưng lại nhìn lấy Thiếu Kiệt khá ngạc nhiên. Dù sao thì bà làm ở đây cũng không phải mới nhưng đây là lần đầu thấy Thiếu Kiệt. Hơn nữa còn ở một sảnh nghỉ tạm của nhân viên cấp cao.

Điều này nói rõ Thiếu Kiệt có thân phận không thấp ở Tencent này. Nhưng một người thiếu niên trong mắt bà chỉ mới mười mấy tuổi lại ở nơi này chắc là người nhà của ai đó được đem đến tới.

Tránh voi chẳng xấu mặt nào nhất là người thân của mấy người cấp cao của Tencent người phụ nữ này cũng không muốn mất công việc của mình liền đáp lại.

- Cậu gọi tôi? Cậu cần dọn phòng à?

- Không! Cháu cần cô giúp đỡ một chút không phải dọn phòng và cũng chẳng làm công việc gì nặng nhọc. Cô có thể xem như làm hướng dẫn cho

cháu làm việc như cô hàng ngày trong cái công ty này được không.

Câu trả lời của Thiếu Kiệt không khỏi làm người khác suy nghĩ một vấn đề không thuyết phục. Hấn khiến cho người phụ nữ lao công phải nhìn lại hấn một chút. Khi xác định hấn vẫn bình thường thì bà mới lên tiếng hỏi.

- Cậu chắc chứ? Tôi chưa thấy ai lại muốn hướng dẫn làm lao công tạp vụ bao giờ. Nhất là cậu lại được ở trong khu vực này rồi nhưng người nhà thấy thì công việc của tôi cũng xem như chấm dứt. Cái việc này không được đâu.

Với cách ăn mặc của Thiếu Kiệt người phụ nữ lao công không nghĩ rằng hấn bị điều gì bất thường. Nhưng yêu cầu của Thiếu Kiệt đưa ra hoàn toàn khó chấp nhận được.

Nhất là hấn lại chỉ mới lần đầu xuất hiện trong công ty này. Ở một nơi mà chỉ có những người lãnh đạo cấp cao nghỉ ngơi.

- Không sao đâu! Cháu muốn điều này. Dù sao thì cần phải trải nghiệm một chút ở công ty lớn như thế này chắc chắn sẽ rất nhiều người làm lao công giống cô đi. Cháu có trở thành một người lao công mới vào làm cũng không có ai để ý đến đâu. Cô nghĩ xem người ta để ý đến giám đốc những người có địa vị. Ai lại đi để ý đến lao công làm gì đúng không.

Lời nói của Thiếu Kiệt có phần giải thích khá thuyết phục. Việc ở công ty này có thêm những người lao công làm vệ sinh không thiếu. Cũng có không ít việc hướng dẫn người mới như thế. Nhưng một thiếu niên như Thiếu Kiệt làm lao công với mục đích gì thì người phụ nữ này không trả lời được.

Thế nên dù hấn nói rất thuyết phục và có lý lẽ riêng nhưng người phụ nữ lao công lúc này đáp lại hấn chỉ là một cái lắc đầu.

- Không được! công việc của chúng tôi nặng nhọc. Nhất là thường xuyên bị mấy người nhân viên của các bộ phận làm khó dễ, Họ làm lương cao hơn chúng tôi lại có tiếng nói hơn nhiều. Thế nên cậu cũng đừng trong mong tôi đồng ý. Thấy một người trẻ như cậu lại làm lao công đám người đó không trêu chọc thì chẳng thể nào. Thế nên sợ rằng cậu kiếm chế không được lại có chuyện

Biết được tính cách của một vài nhân viên không tốt người từng trải như bà cũng hiểu được đám người thanh niên nếu bị trêu chọc quá đáng sẽ có phản ứng không tốt. Nhất là phản ứng này sợ rằng mang đến không ít phiền toái kéo theo nên bà hoàn toàn không muốn Thiếu Kiệt làm việc này.

Thấy thái độ cương quyết của người lao công này. Thiếu Kiệt một phần nào đoán được chắc rằng trong công ty có những nhân viên coi mình là con trời. Hoặc chỉ với địa vị nhân viên của mình vẫn thường xuyên coi thường mấy người tạp vụ lao công.

Thiếu Kiệt ngay lập tức mỉm cười đáp lại lời của người phụ nữ đó một cách vui vẻ.

- Cháu nói cô không phải lo đâu. Cô thấy cháu là người dễ nổi nóng sao. Với lại nếu không làm lao công thì cháu làm sao biết nhân viên bên dưới xem lãnh đạo như thế nào. Còn nữa họ có tính cách không tốt đối xử không công bằng với người khác. Các cô không nói nhưng cần phải có người báo cáo lên chuyện này. Tencent mỗi ngày đều trang hoàng sạch sẽ đón tiếp đối tác khách mới. Bộ mặt và những người lao công làm sạch đẹp công ty mới là người khiến cho công ty nổi bật. Như vậy cháu đi thị sát tình hình thực tế cũng không có gì là sai.

Đánh vào mục đích mà người lao công đang nghĩ rằng mình có người thân quen có chức vụ lớn nào đó. Hắn ngay lập tức đưa ra một lý do khảo

sát thực tế nhân viên bên dưới để làm báo cáo lại các vấn đề khúc mắc của công ty.

Người phụ nữ lúc này cũng còn chút nghi ngờ. Bởi vì việc làm này trước giờ chưa từng xảy ra ở tại công ty này. Chỉ có những lần làm việc của đám người tạp vụ lao công như họ làm phật lòng người khác khi lỡ dẫm tội bị đuổi đi. Mà bên trên chưa từng hỏi thăm lấy nguyên do tại sao.

Bộ phận hành chánh nhân sự dường như vẫn xem trong những nhân viên kỹ sư hoặc những người có tốt nghiệp chuyên ngành làm việc cho họ hơn là mấy người tạp vụ có thể thông qua các công ty môi giới việc làm kiếm được bất cứ lúc nào.

- Cái này hình như trước giờ chưa từng diễn ra. Và cũng không ai muốn lắng nghe tâm tư của một người lao công tạp vụ làm gì? Làm công việc này cũng không mang lại được thông tin gì hết. Chúng tôi cũng chỉ là dân lao động thấp mà mấy công ty môi giới đưa đến đây thôi. Việc có công việc ổn định là tốt rồi không đòi hỏi thêm điều gì đâu. Cậu cũng không cần làm việc lao công để làm gì.

- Trước đây không có không có nghĩa là bây giờ không có. Cô cũng có thể nghe thấy được hiện tại có một người mới nắm cổ phần lớn của công ty đi. Cháu làm việc cho mấy người đó. Giờ họ giao cho cháu đi xem xét nhân viên ở công ty mình tất cả các phòng ban để làm báo cáo. Nếu cháu đi với danh nghĩa giám sát làm sau lấy được thông tin cần. Chưa biết chừng cháu lại không nhận được tiền công.

Thiếu Kiệt ra vẻ tội nghiệp cần sự giúp đỡ từ người lao công. Giọng nói hết sức thành khẩn. Chuyện công ty thay đổi cổ đông vốn đã truyền miệng khắp công ty. Nên hẳn nói mình được người khác sai sử đến làm việc trong âm thầm khiến cho người phụ nữ vốn không biết nên từ chối thế nào giờ lại càng lo lắng. Sợ rằng nếu người thiếu niên này không làm được việc mà

được mấy người làm tiền nhiều của thuê mướn chưa biết chừng lại bị việc gì nữa thì cô gánh tội không nổi.

phân vân một lúc lâu trong khi Thiếu Kiệt thì ở bên cạnh im lặng không nói gì đợi sự quyết định của người phụ nữ này. Nếu như người lao công này từ chối hẳn đành phải gọi điện cho Doanh Doanh để đạt được mục đích của mình.

Việc hẳn muốn trở thành lao công để có thể quan sát được tất cả mọi thứ của Tencent không nhằm mục đích giả heo ăn thịt hổ hay là phú nhị đại giả vờ làm một ai đó để nhận được cái kết. Hẳn muốn quan sát thử cái công ty tiềm năng mà hẳn mua về hoạt động như thế nào. Và cách thức làm việc có giống với những gì các tờ báo hẳn đã đọc hay không.

Khi mà Thiếu Kiệt thấy được rằng có một chút khác so với những gì hẳn đã biết và thông qua những phương diện báo chí Mã Hóa Đằng là một người ít lên tiếng trong những việc của Tencent. Nhưng hiện tại với tính cách ăn thua đủ thất bại lần này của hẳn có đã kích ra sao trong sự xoay chuyển của vận mệnh sau này thì Thiếu Kiệt cần phải đi kiểm nghiệm lấy.

Đối với hẳn có những thứ không thể để người khác đi làm mà bản thân mình phải thực hiện điều này để biết được rằng công việc đó như thế nào sẽ ra sao nếu những thay đổi của hẳn có ảnh hưởng đến bố cục cần thiết của tương lai.

Là một người trọng sinh. Thiếu Kiệt đã cải biến quá nhiều về vận mệnh. Những người tiếp xúc với hẳn cũng như thế. Mã Hóa Đằng hiện tại trong mắt hẳn hoàn toàn khác xa với những gì đã được đọc.

Sự im lặng kính tiếng âm thầm phát triển một công ty tầm cỡ thế giới. Giờ lại là một người tin toán và khó chịu trước những gì mà mình không đạt được. Hai thái cực hoàn toàn khác nhau cho đến hiện tại tiếp xúc với

Thiếu Kiệt. Liệu hẳn có thay đổi đúng như những gì Thiếu Kiệt đã biết hay không. Câu trả lời này cần phải có thời gian. Và ít nhất nó cũng phụ thuộc một phần nào đó vào không gian làm việc của Mã Hóa Đăng.

Không gian cạnh tranh khốc liệt nhưng với người điều hành trầm ổn kín tiếng dường như có hai khái niệm không hoàn toàn giống với thực tế cho lắm.

Người phụ nữ lao công sau một lúc lâu dừng lại công việc của mình nhìn Thiếu Kiệt một lần nữa mới lên tiếng hỏi lại hẳn một câu.

- Cậu chắc rằng mình làm việc này vì được giao chứ?

- Vâng cháu chắc chắn. Nếu không cháu gọi cho ngài Mã Hoạch tiểu thư Doanh Doanh để cô xác minh nhé.

Thấy có chút gì đó nghi vấn từ người lao công Thiếu Kiệt ngay lập tức dòi ra hai pho tượng Mã Hóa Đăng vờ Doanh Doanh. Với lời nói của hai người này. Chắc chắn rằng mục đích của Thiếu Kiệt sẽ đạt được.

Lấy trong túi ra chiếc điện thoại đang định tìm số của Doanh Doanh thì người phụ nữ lao công liền nói với hẳn.

- Được rồi! Việc này xem như cậu nói thật! Tôi sẽ giúp cậu không cần phải gọi đâu. Hai người đó nhiều việc đừng nên làm phiền những chuyện nhỏ nhặt này.

Bởi vì Thiếu Kiệt đem tên Mã Hóa Đăng vờ Doanh Doanh ra làm người bảo lãnh bộ dáng không phải nói chơi khiên cho người lao công một phen hoảng hốt hai người kia với chức vụ và địa vị cao vờ đối với bà dường như họ lúc nào cũng bận rộn. để làm phiền họ cho một công việc hướng dẫn một người làm lao công để đi giám sát tình hình công ty là điều đao to búa lớn đến chừng nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1024: Có Người Chông Lưng

Thiếu Kiệt đến bây giờ mới vui vẻ đáp lại lời của người phụ nữ này bằng một câu cảm ơn. Đối với hắn việc nhờ người khác giúp và được giúp thì cần phải tỏ rõ thành ý của mình.

- Cảm ơn đi sau khi xong việc nhất định cháu sẽ báo cáo lên có sự trợ giúp của cô. à mà cho cháu biết tên với. Nãy giờ đứng đây cháu chưa được biết tên đi.

- Cứ gọi cô là cô Trân. Ở đây ai quen biết đều gọi như thế cả. Cô làm ở tầng này và tầng văn phòng công ty. Ở đây mỗi người chịu trách nhiệm hai tầng. Còn với mấy phòng ngủ này thì có người khác làm. Cô chỉ quét dọn lau chùi hành lang và các phòng ban thôi.

Đối với công việc bình thường của một lao công không khó lắm để làm việc. Vấn đề nó không quá phức tạp cũng không nhiều những chi tiết rườm rà nên Thiếu Kiệt được cấp ngay một cái bao tay cao su mỏng và một cái khăn từ cô Trân.

- Cậu mang vào đi. Ở đây có những người không thích lao công chạm vào đồ đạc cho lắm. Nên dù mình lau chùi hay gì đó cũng nên mang bao tay này vào.

Nhận lấy đôi găng tay cao su mỏng manh Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười hắn không ngờ ở đây lại phân biệt giai cấp nặng như vậy. Nó không khác gì với những gì được thấy thông qua màn ảnh về một hiện thực được lan truyền bằng mạng xã hội.

Người giàu và người nghèo được phân rõ một ranh giới khác biệt. Chỉ với điều đó thôi đã làm cho những tầng lớp giai cấp giàu càng giàu thêm

của quốc gia này. Khi tận dụng hết những sức lực lao động từ những người dân ở cấp bậc thấp nhất.

- Được rồi cậu theo tôi đi. Mang cái thẻ này vào nếu ai có hỏi cậu thì nói mới vào làm. Dù sao ở đây chỉ có những người lao công như bọn tôi trụ lại được lâu thôi. Hầu hết đều không làm việc lâu lắm. Thay người như thay áo chúng tôi cũng chứng kiến không ít người làm được vài tháng rồi nghỉ. Thế nên cứ xem như những người đó làm khó mình cũng không bao lâu sẽ được.

Cô Trân cũng không quên giải thích cho Thiếu Kiệt trước những người có tính khí không được trong cả công ty. Vì là người phải dọn dẹp từng phòng ban nên cô hiểu rõ những người này như thế nào cũng sợ rằng Thiếu Kiệt không thích nghi được dễ bại lộ.

- Dì yên tâm cháu hiểu công việc mình ở đâu và chắc rằng cháu cũng sẽ không làm gì họ làm việc ở một chỗ nào đó tùy theo điều kiện mà thích nghi chứ cô.

- Cậu suy nghĩ thế là tốt rồi. Ở đây tôi cũng đã làm xong rồi vậy đi xuống khối phòng ban trước. Ở đây khá nhiều phong ban chuyên môn nên sẽ mệt đấy.

Thiếu Kiệt chỉ cười. Bắt đầu tiến đến cái xe đẩy của cô Trân đi theo bà. Trên xe không ngoài những thứ vật dụng thiết yếu như chổi, đồ hút rác một xô nước lau nhà chứa dung dịch vệ sinh. Nó có một chút màu xanh và một xô nước bẩn đã chuyển màu đen. Một nhóm bao rác bằng nilon được cuộn lại. Vài cuộn giấy vệ sinh cỡ lớn trên xe.

Chiếc xe trông khá nặng với việc mang trên nó không ít thứ như vậy nhưng bánh xe đẩy đi lại rất nhẹ nhàng.

Theo chân cô Trân đến ngay khu vực hành lang lối vào của các phòng ban. Cô Trân lúc này lấy từ trong hộc của chiếc xe để cạnh thùng nước đưa cho Thiếu Kiệt một cái bình xịt lau kính nói với hắn.

- Ở đây mỗi phòng chúng ta đều lau bằng nước lau kính dù nó toàn bằng gỗ ép thôi. Chỉ cần lượng nước vừa phải là được. Đầu tiên bắt đầu ở phòng giám sát các camera. Hầu hết nơi này chỉ để cho có và chẵn ai thường xuyên ở đây với lại ở đây cũng không ai rảnh mà nhìn camera xem người khác làm gì ai cũng bận bịu đủ thứ dự án. Nên chỗ này dù không ai ngồi nhưng cũng phải lau dọn thường xuyên.

Không quá khó để Thiếu Kiệt thấy được một vách tường đầy những màn hình được kết nối với thiết bị ghi và đọc hình ảnh. được chạy trên một cái cpu khá lớn được đặt bên dưới gần mặt đất.

Thời này xem ra việc quan sát camera như thế này đã là quá sức nó không giống sau này chỉ cần thông qua một thiết bị điện thoại hoặc một thiết bị có thể nối mạng sử dụng được ứng dụng quan sát camera là được.

Thiếu Kiệt chịu trách nhiệm lau bàn. còn Cô Trân vẫn làm công việc của mình là lôi từng cái ghế không người ngồi ra quét dọn cát đất ở trên mặt sàn. Sau đó lau lại bằng nước có dung dịch thuốc tẩy nhẹ. Nên khi được lau qua nền gạch men trắng của sàn nhà vẫn không bị ố theo thời gian.

Vì là ngay sát lối đi ra ngoài khu vực nhà vệ sinh nên không ít người đi ngang qua. Họ dừng lại vài giây khi thấy Thiếu Kiệt còn khá trẻ lại đi làm công việc như thế này. Nhưng họ có công việc của mình cũng không chú tâm đến một người mới vào làm lao công cho lắm. Cũng không màng đến một lời hỏi hần cần thiết.

- Giờ đi tới bên bộ phận máy chủ gì đó. Chỗ này chúng ta không được làm vệ sinh nhiều chỉ lau sơ bàn bằng khăn khô là được. Ở đây họ để thiết

bị gì đó nhiều lắm. Minh đụng vào đến khi mất mát gì lại phiền.

Thay một cái khăn khô đưa cho Thiếu Kiệt để lau cái căn phòng kể bên cũng không quên dặn hẳn đừng đụng đến bộ phận gì đó trong phòng. Thiếu Kiệt chỉ gật đầu.

Vừa bước vào trong phòng đập vào mắt Thiếu Kiệt là một đám người đang ngồi chơi. Hầu hết tất cả những thiết bị từ máy tình đến các linh kiện đặt bừa bãi không có một nơi nhất định. Nhìn như thế Thiếu Kiệt cũng nhíu mày.

Hắn đi đến cái bàn đầu tiên vừa đặt cái khăn xuống mặt bàn thì người ngồi đó đã lên tiếng nói ngăn hẳn lại.

- Không cần! Xem ai cần làm vệ sinh bàn thì lau ở đây không cần.

Vừa nói người này cũng không hề nhìn lấy Thiếu Kiệt thay vào đó là tập trung vào màn hình máy tính của mình. Anh ta cùng với những người khác trong phòng đang làm một việc mà tất cả dân văn phòng khi rảnh rang đều mắc phải đó là chơi game hoặc đọc báo.

Ở đây mấy người trong phòng này hầu hết đều đang chơi đánh bài trên mạng điều này làm cho Thiếu Kiệt thật sự không hài lòng. Nhưng đã có mặt ở đây hẳn vẫn phải giả vờ làm công việc của mình.

Không quá khó để Thiếu Kiệt phán đoán được những người này đang làm gì. Bởi họ đánh bài theo cách cố tình để thua cho đối phương. Năm quyền khổng chế trong tay với máy chủ của các hệ thống trò chơi.

Những nhân viên lập trình và những người quản trị máy chủ có thể thêm vào tài khoản của mình giá trị tùy thích để phục vụ kiểm tra việc ổn định của từng máy chủ trong quá trình vận hành trò chơi hay không. Nhưng công

việc của toàn bộ phòng này lại là một cái gì đó trái ngược lại với công việc của mình.

Thiếu Kiệt chỉ cần đứng một vài phút nhìn thử cũng nhận ra được. Họ đang bòn rút kinh phí của chính công ty do mình làm ra. Số tiền trên những thứ này không lớn. Nhưng nếu tích lũy lâu dài sẽ là một con số cực kỳ không thể đong đếm được.

Hắn im lặng để đó. Để biết được chuyện gì sẽ xảy ra thì hắn cần phải tìm hiểu liệu những người này được lợi gì. Giờ để vội vàng kết luận cho một thứ gì đó khá mơ hồ. Nhất là việc chỉ dựa vào những thứ này để nói thôi thì không có bằng chứng xác thực.

- Ô sao mấy anh lại đánh như vậy không phải đánh con này sẽ có thể bắt đi được bài thừa sao.

Thiếu Kiệt vừa nhìn màn hình vừa giả vờ mách nước giống như những người thường nhìn bài mà chỉ cách đánh cho người trong cuộc,

Không có vẻ gì hài lòng cho lời nói của Thiếu Kiệt. Người này ngay lập tức nhìn hắn mắng một câu.

- Thằng nhóc biết gì mà nói. Lo mà đi làm việc của mày đi. Con nít bày đặt mách nước đánh bài.

Cô Trân đang quét bụi bản nghe thế cũng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu ra vẻ trách móc.

- Còn đứng đó làm gì lo làm đi. Khi nào rảnh rồi về nhà muốn chơi gì thì chơi. Giờ còn đang trong giờ làm việc đấy.

Bà dù không biết mục đích Thiếu Kiệt làm việc gì. Nhưng làm việc ở đây những chuyện mấy người này làm bà đều hoàn toàn hiểu. Thế nên việc

để Thiếu Kiệt hoàn toàn hiểu rõ sau khi làm xong mọi thứ vẫn được.

- Thôi phòng này không cần vệ sinh hay lau dọn gì đâu cứ đi máy phòng ban sạch sẽ khác làm đi. Ở đây nhiều việc không cần thiết làm mấy cái này.

Một tên nhân viên trong phòng hiện tại mới lên tiếng đem Thiếu Kiệt với cô trân đuổi đi. Biết việc mình làm sẽ ảnh hưởng đến công việc của cô Trân Thiếu Kiệt chỉ im lặng cùng cô rời khỏi phòng. Trong đầu hẳn định hình một dây chuyền làm việc bòn rút tài nguyên của công ty như thế nào.

Để nói những người quản trị máy chủ ở đây làm việc hiệu quả chắc chắn sẽ không có chuyện này. Vì Thiếu Kiệt sử dụng quyền hành cao nhất của Mã Hóa Đăng làm việc mà họ vẫn không phát hiện.

Hơn nữa việc họ muốn thông qua trò chơi để kiếm thêm. Những nhân viên ở bộ phận quản trị trò chơi chắc chắn phải phát hiện ra sự tăng giảm bất thường của tiền tệ lưu hành trong trò chơi.

Nếu đã có người thông qua được con đường này chứng tỏ trong công ty họ ngầm móc nối với nhau để đạt được lợi ích mà công ty không hề biết. Một người đem tài sản của mình trong trò chơi phân phát cho người khác. Từ những thứ đó chỉ cần xóa đi lịch sử lưu trữ trong ngày từ admin và người quản trị sever sẽ không để lại dấu vết nào.

Cô Trân nhìn thấy Thiếu Kiệt suy nghĩ như vậy mới động nhẹ vào vai hẳn một chút nói nhỏ vừa đủ để Thiếu Kiệt nghe.

- Bọn họ ngày nào cũng vậy đi làm cũng như đi chơi. Nhiều khi cô không dám nói vì không phải việc của mình lo chuyện bao đồng. Người ta có người phía sau chống lưng. Nên cháu tìm hiểu kỹ thì ra được nhiều người hơn nữa. Mà cái này là con sâu của công ty rồi, không ai bắt được thì họ vẫn cứ như thế thôi.

Đem chuyện mình biết đại khái Cô Trân cho Thiếu Kiệt biết rõ nội tình cần thiết để hắn có cái mà báo cáo lại. Bà cũng biết rằng chuyện vừa rồi không thoát khỏi mắt Thiếu Kiệt nên nói được điều gì trước khi hắn hỏi thì cũng nên nói rõ ràng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1025: Thanh Trùng

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ gật đầu. Bộ phận này xem như cần phải cắt bỏ hoàn toàn khỏi Tencent không được giữ lại. Bởi chắc rằng với việc họ làm không phải mới ngày một ngày hai. Hiểu được điểm này Thiếu Kiệt chỉ khẽ mỉm cười với suy nghĩ của hấn.

Còn cô Trân hoàn toàn tưởng rằng Thiếu Kiệt nghe lời mình nói cũng không thắc mắc thêm điều gì nữa nên tiếp tục.

- Bộ phận này tiếp theo tương đối đông người. Họ ở phòng hành chính nhân sự. Tuyển người cho các bộ phận khác đều do những người ở đây xét duyệt hồ sơ. Hầu hết tất cả mọi người vào đây làm đều qua khâu của bộ phận này.

Đối với đơn vị hành chánh này Thiếu Kiệt cũng không xa lạ. Vì đi qua nó là cả một quá trình mà nơi này mới thật sự là một nơi phức tạp bởi các chính sách ban hành cho các phòng ban hoặc điều kiện quy định đều nằm tại căn phòng này.

Nhìn vào căn phòng không ít người. Nhưng hồ sơ giấy tờ được chất đầy cũng không ít. Những bộ hồ sơ này đa phần được phân loại theo tháng và năm theo từng bìa kẹp hồ sơ mà họ có. Còn đối với những người làm việc trong phòng có người ôm không ít những bìa hồ sơ xin việc lựa chọn trên đó những số điện thoại để gọi điện mời phỏng vấn.

Cũng có người chú tâm đến quyết toán từng số tiền nhỏ trong bản tính lương của từng nhân viên một. Khác với trạng thái của phòng máy chủ ở đây ai nấy đều làm việc không để ý đến những thứ xung quanh. Ngay cả Thiếu Kiệt cùng với cô Trân nói những người này đứng lên để hai người

quét dọn thì họ cũng không ngưng công việc của mình mà nhìn lấy Thiếu Kiệt.

Có người khi bị gọi đứng lên còn đem theo cả cái điện thoại bàn đứng một bên nói chuyện. Mắt không rời khỏi bìa hồ sơ mà họ đang cầm. Ai cũng mong muốn cô Trân và Thiếu Kiệt dọn dẹp một cách nhanh chóng rồi họ ngồi xuống làm việc.

Không quá lâu trước căn phòng đầy những vật dụng đặt chiếm hết chỗ hầu như Thiếu Kiệt hẳn cũng không cần lau dọn bàn gì nhiều. Bởi trên bàn không ít giấy tờ được đặt lên và kín cả mặt bàn trừ những nơi có kệ tủ ở trên quá cao không đặt được thứ gì họ mới để trống.

Mà những nơi như thế Thiếu Kiệt cũng chỉ cần lau sơ mặt tủ là có thể xong việc. Ở bộ phận này Thiếu Kiệt cũng không có gì để xem. Việc tuyển dụng hoặc làm việc của bộ phận này khá phức tạp. Nó liên quan không chỉ một mà còn rất nhiều bộ phận khác trong công ty. Và nơi này đúng là nơi phức tạp kể cả nghĩa bóng và nghĩa đen.

Khi bước ra khỏi phòng hành chính nhân sự Thiếu Kiệt mới lên tiếng hỏi cô Trân về những điều mình thắc mắc. Không như lần trước làm việc theo cảm tính nhất thời nữa. Thiếu Kiệt biết hẳn đang đi cùng với một người có thể thấu hiểu được hết bất cứ chuyện lớn chuyện nhỏ nào ở cái tầng làm việc này. Nhất là với người làm lâu năm và ở một vị trí như bà thì không việc gì mà không biết.

- Ở đây lúc nào cũng như thế hay sao cô Trân? Cháu thấy ở đây xem ra mọi người đều chú tâm cho công việc không ít. Nhất là với phòng này cũng không thấy ai ngồi chơi.

Cô Trân lúc này cũng chỉ cười lắc đầu bởi vì nhìn những người này làm việc như thế bà cũng đã quen ít nhiều, nhất là với phòng này làm việc có

hiệu quả hay không thì bà đều biết. Nhìn như ai cũng bận rộn nhưng công việc để đạt được giống như họ mong muốn thì hoàn toàn không.

- Cũng không hẳn đối với việc họ bận rộn là thật nhưng khá chậm và nhìn như vậy nhưng chưa hẳn là sẽ như thế. Bởi họ không ổn định về nhân lực lấy đâu ra nhân lực cho các phòng ban khác.

Khá ngạc nhiên bởi hẳn thấy nhân viên trong phòng hành chính nhân sự khá bận bịu nhìn như họ làm việc hết khả năng của mình giờ lại nhận được sự thật không như thế Thiếu Kiệt cảm thấy có chút không hợp lý cho lắm.

- Vậy bộ phận hành chính tuyển nhân viên cho công ty từ đâu. Hơn nữa họ còn thiếu người như vậy thì công việc sao ổn được.

- Đây mới là điều đáng nói. Bởi họ chạy theo cái gì gọi là KPI ấy nên khi nhân viên được tuyển dụng vào thông qua nhiều đường. Hầu hết là những công ty giới thiệu việc làm thế nên có thể cũng không đạt được hiệu quả nhất định cho công ty. Còn đối với những người được tuyển vào đa phần là ở lại để lấy kinh nghiệm làm trọn vẹn hồ sơ sau đó lại chạy đi nơi khác làm việc.

Giờ Thiếu Kiệt mới hiểu được lỗ hổng lớn đến mức nào của Tencent với mức độ nhân viên không cố định thì công việc sẽ không thể nào thật sự tốt. Bởi khi một nhân viên mới vào họ phải có thời gian làm quen với công việc. Nhất là ở một nơi thành viên không cố định quá nhiều sẽ dẫn đến chuyện tiêu tốn thời gian đào tạo ở những buổi ban đầu.

- Cao tầng phía trên không biết việc này sao? Thay đổi nhân sự liên tục như thế chắc chắn rằng phải có người hỏi tới mới đúng chứ.

- Cái này thì càng không thể. Ở đây nếu không làm được hiệu quả đã đặt ra trong vòng hai tháng nhân viên đó sẽ phải bị thôi việc. Thế nên nhân sự

thay đổi liên tục không cố định. Những người sống được một là họ hoàn toàn nắm giữ kỹ năng cần thiết hai là lựa chọn làm việc vừa sức với khả năng của mình để không bị sa thải. Chỉ có hai khía cạnh này thôi.

Cô Trân giải thích cho Thiếu Kiệt biết tại sao Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh không để ý đến vấn đề thay đổi nhân sự thường xuyên được cũng là do chính sách nhân viên ở đây.

- Những nơi khác cũng như thế hầu như ở công ty chỉ áp dụng một hình thức cho toàn bộ tổng thể công việc từng bộ phận. Giờ cũng không còn sớm nữa. Dẫn cậu đi một vòng rồi sau đó nghỉ ngơi.

Thiếu Kiệt thấy không còn sớm. Nhất là hắn đã làm tiêu tốn thời gian của người khác khi phải đứng lại giải thích cho hắn một số chuyện. Đã công việc của người khác hắn cũng không thể làm gián đoạn nhiều thời gian như vậy,

Hiện tại Thiếu Kiệt chỉ cần nhắm đến những phòng ban cần thiết mà hắn muốn và không xen vào bất cứ chuyện gì trong lúc mình làm việc là ổn.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của Thiếu Kiệt trong nhất thời. Càng đi vào từng phòng ban hắn thấy được một điều dường như những nơi làm việc như thế này luôn có một áp lực hình thành từ việc làm không ổn lăm của thành viên công ty. Dường như nó có một dây chuyền nhất định.

Cho đến khi hắn xuất hiện trong phòng của Hoách Khang với cương vị một người lau dọn làm cho Hoách Khang đứng sững người.

Nhanh chóng đưa tay ra hiệu không được tiết lộ thân phận của mình Thiếu Kiệt chỉ lau dọn sơ một lượt cũng như dọn dẹp các bao rác trong phòng làm cho Hoách Khang tim đập nhanh.

Hắn không phải ngốc. Vị chủ tịch mới của Tencent trong mắt người khác là Trương Hạo nhưng nếu biết thì người đó đang trong vai trò một người lao công tạp vụ đi quét dọn để thị sát tình hình.

Hoách Khang suy nghĩ như định thân ở trong căn phòng. Tồn tại lâu ở Tencent hẳn hiểu có những vấn đề gì đang diễn ra trên khuôn mặt hắn bất giác hiện lên một nụ cười.

Ở công ty lâu ngày những sâu mọt trong đó có dây mơ rễ má như thế nào Hoách Khang đều nắm được. Hắn thấy rằng không ít người hôm nay sẽ phải rời khỏi cái ghế của mình đang ngồi.

Với một người như Thiệu Kiệt chắc chắn rằng hắn đã nhìn ra được những vấn đề cần thiết.

Những thấy Hoách Khang đứng cười một mình mấy người trong phòng cũng không hiểu việc gì một tên ngay lập tức lên tiếng gọi Hoách Khang hỏi.

- Anh! làm gì mà đứng cười một mình vậy đang suy nghĩ chuyện gì sao?

- Không có chuyện gì! Chỉ là sắp tới không biết ai sẽ là người rời khỏi mấy cái ghế trước giờ xem như là nơi kiếm tiền thôi. A Cữu xem bộ phận code các thứ hoàn thiện được chưa. Sắp tới chúng ta cần phải giải trình. Đưa một phương án lý do thuyết phục cho bên trên về những dự án mà chúng ta bác bỏ đây.

Hoách Khang bị kéo về công việc cũng không làm khó người của mình nữa. Ngay lập tức hắn tiến hành bắt đầu công việc cần thiết của nhóm mình.

Thiệu Kiệt sau khi đi một vòng trong công ty thì hắn cũng đã hoàn thành công việc của một người lao công trong một buổi. Lúc này cô Trần thấy hắn khá trầm tư liền hỏi.

- Sao nào! Đi một vòng công ty rồi nhận được là gì? Có gì thắc mắc cháu cứ hỏi. Giờ thì chỉ có hai cô cháu mình. Hồi này bên trong cháu làm cô cũng lo lắng không kém chị sợ có chuyện thôi. Giờ thì đỡ rồi.

- Vâng cháu xin lỗi! Vì khi này cháu có khúc mắc một chút không kiếm được phải hỏi ngay tại chỗ cũng làm phiền cô lo lắng. Giờ cháu nắm được tình hình không ít sẽ cho ra bản báo cáo hoàn thiện về những gì cháu đã thấy phát sinh từ công ty.

Thiếu Kiệt nhìn cô Trân tạp và nói ra những gì mà hẳn cảm thấy ổn nhất. Mặc dù việc hẳn xem xong rồi đi cũng không liên quan gì đến cô Trân. dẫn hẳn đi làm việc xong một vòng ở tại văn phòng cũng là đã hết nghĩa vụ của cô rồi.

- Cái này cô nói cháu biết thôi. Thật chất những người đứng sau đều có liên quan tới cao tầng ở một số bộ phận họ là bà con hoặc người nhà nhiều lắm. Bên hành chính nhân sự dù không có kiến thức cũng phải nhận. Thế nên năng lực làm việc cũng không bằng được mấy người có thực lực. Mà bọn hẳn trụ lại lâu lắm không bị đuổi đâu. Toàn lấy thành quả của người khác làm của mình thôi

Nghe đến đây thì Thiếu Kiệt thừa sức hiểu. Việc miếng ngon không để người ngoài hưởng và cái tính trọng dụng người nhà trong công việc của những người ở Tencent không khác mấy với những nơi khác. Càng thân thuộc với người có quyền hành. Họ càng có nhiều phe cánh thì những việc có lợi trong công ty không thể dứt họ ra được.

- Xem ra vấn đề này cũng không phải nhỏ đâu. Cháu sẽ báo cáo việc này lại để những ung nhọt này không còn tồn tại trong công ty. Và việc này sẽ sớm khắc phục. Hôm nay cũng làm phiền cô quá nhiều rồi. Cháu gửi cô một ít xem như đây là thứ cô xứng đáng được nhận vì đã hỗ trợ cháu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa móc trong túi mình ra vài tờ một trăm tệ khoản năm tờ như thế hắn đặt vào tay của cô Trân. Dù sao hắn cũng không muốn nợ ai điều gì. Cô Trân lao công đã giúp hắn biết được một số việc tồn tại ở công ty thì hắn phải trả cho cô thù lao xứng đáng.

Cố không nhận nhưng sau vài lần Cô Trân cũng cầm lấy số tiền Thiếu Kiệt đưa và nhìn theo hắn rời đi về vị trí phòng mà hắn đã bước ra. Lúc này cô chỉ biết lắc đầu thở dài một hơi rồi nhìn vào hướng bên trong văn phòng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1026: Thanh Trùng (2)

Về tới phòng mình Thiếu Kiệt trầm ngâm khá lâu. Sắp xếp nội bộ đơn thuần của Tencent đã có nhiều vấn đề cần phải khắc phục không ít. Dựa theo những gì mà mình đã chính mắt thấy Thiếu Kiệt cần đưa ra một phương án không gây xáo trộn lắm trong vấn đề điều chỉnh lại công ty. Dù trước giờ nó hoàn toàn làm việc hiệu quả. Nhưng trong bộ máy đó là cả một vấn đề nan giải.

Thiếu Kiệt trầm ngâm suy nghĩ thật lâu trước hình thức việc làm của những người trong công ty, Trọng dụng người trong nhà, bỏ dở để đạt được công việc muốn cắt đứt một lúc dường như không có cách nào hiệu quả.

Việc có thể làm nhất là để cho từng người từng người một cách ly toàn bộ những nhân sự có liên quan đến gia đình và bối cảnh ra riêng. Giống như xáo trộn một bộ bài chia ra cho nhiều người. Những quân bài yếu ớt sẽ được đánh ra trước.

“ Xem ra việc này không thể làm gấp được. Phải để cho Mã Hóa Đằng với Doanh Doanh cô ta cải tổ lại Tencent trong thời gian sớm nhất nếu không ngoài mạnh trong yếu thế nào cũng sụp đổ. Nhất là với việc sắp triển khai sắp tới cần phải để cho những người này không can thiệp gì vào nguồn điều động chỉnh sửa gì mới được.”

Thiếu Kiệt nói một mình trong phòng rồi mới lấy điện thoại gọi cho Trương Hạo.

Bên kia khá nhanh Trương Hạo đã tiếp cuộc điện thoại của Thiếu Kiệt.

- Mà không gọi tao cũng gọi mày! Ở đây chán lắm rồi đấy! Đi đâu đi chứ ở đây miết chắc tao khùng quá!

Bên kia Trương Hạo với giọng của mình trách móc. Hắn cả ngày vòng vòng ở cái công ty này không ra đường có chút khó chịu. Nhất là những gì hắn nói hầu hết không ai hiểu. Còn người hiểu được hắn nói thì lại không đi cùng. Tâm trạng của Trương Hạo có thể nói là tồi tệ.

- Tình Hình ở đây chưa thật sự ổn định muốn đi cũng không được. Tạm thời phải ở đây làm xong một số chuyện đã. Mà đi gặp Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh nói rằng tao cần gặp họ để bàn việc. Nói họ sắp xếp ở chỗ nào thuận tiện thì làm.

Trương Hạo chưa kịp nói thêm điều gì nữa thì ở bên này Thiếu Kiệt đã cúp máy. Chỉ còn lại vang trong cái điện thoại của hắn một âm thanh tút tút.

“Mẹ cái thằng này định làm gì nữa đây?”

Suy nghĩ trong đầu của Trương Hạo lúc này là như thế nhưng hắn cũng không biết làm gì hơn vì ngoài hắn ra Thiếu Kiệt cũng không tiện lộ diện để đi gặp mấy người Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh.

Không quá khó để một người mang danh chủ tịch mới như Trương Hạo đến được phòng Mã Hóa Đăng. Hắn rất lịch sự gõ cửa phòng vài cái rồi mới bước vào.

Trước mặt Trương Hạo hắn một đồng giấy tờ trên bàn. Doanh Doanh thì đang đợi Mã Hóa Đăng ký xong những giấy tờ đó mà chuyển ra cho từng bộ phận.

Dùng vốn từ ngữ hạn hẹp của mình Trương Hạo mới nhìn Mã Hóa Đăng lên tiếng gọi.

- Thiếu Kiệt dường như có việc gì đó cần gặp mặt hai người kia. Tạm thời những chuyện khác bỏ qua một bên đi.

Khá chú tâm vào đồng giấy tờ cần phải giải quyết. Mã Hóa Đăng lúc này mới nhìn lên bên trên thấy Trương Hạo đứng ở đó với những tiếng nói mà Mã Hóa Đăng có thể hiểu đại khái.

- Thiếu Kiệt? không phải cậu ấy là Ngô Long sao?

- Quan tâm làm gì đó là tên gọi thân mật của bọn tôi. Hai người biết như thế được rồi.

Biết mình nói hơi bỏ Thiếu Kiệt hiện tại ở quốc gia này còn có một thân phận đó là Ngô Long. Mà đây mới là chiêu bài chính để Thiếu Kiệt có được quyền lợi cần thiết của mình.

- Nếu cậu ấy đã gọi thì chúng ta đi thôi. Những việc ở đây cũng không cần gấp lắm.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng đứng lên. Việc Thiếu Kiệt gọi hẳn gấp phải để đích thân Trương Hạo gọi đến chắc chắn sẽ không phải là chuyện nhỏ.

Doanh Doanh cũng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại cần gấp cả cô. Bởi vì những chuyện quan trọng nếu có thể thương lượng với Mã Hóa Đăng để cô không cần biết quá nhiều thứ vẫn tốt hơn. Nhưng Trương Hạo lại bảo cô với Mã Hóa Đăng cần đi gặp Thiếu Kiệt. Chứng tỏ chuyện bàn bạc lần này có liên quan đến cả cô.

Đi cùng với Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh đến phòng của Thiếu Kiệt. Cả ba người khá cẩn thận khi nhìn ngó xung quanh xem không có ai thấy mới bước vào.

Thiếu Kiệt ngồi ở cái bàn tiếp khách trong phòng của mình. Vốn là phòng dùng chung của các quản lý nên việc có một cái bàn tiếp khách không phải là lạ.

Căn phòng này được sử dụng không nhằm mục đích nghỉ dưỡng nên hầu hết những vật dụng chỉ đặt sơ sài cho gọi là có công cụ.

- Đề tôi đi lấy vài chai nước!

Doanh Doanh thấy như vậy liền lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Cô hình dung ở đây việc mình trở thành người phục vụ cũng không lấy gì là lạ. Cũng giống như việc cô chuẩn bị trà hoặc vật dụng tiếp khách cho Mã Hoá Đăng mỗi khi có việc cần gặp người quan trọng.

Ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt. Mã Hoá Đăng lúc này mới lên tiếng nói.

- Không biết cậu gọi tôi đến đây có việc gì quan trọng? Hiện tại đang bước đầu của các kế hoạch nên phải ít nhất một tháng sau mới có thể thấy được sự thay đổi.

Mã Hoá Đăng không biết Thiếu Kiệt gọi đến với lý do gì. Nhưng hẳn biết chủ động báo cáo sơ lược tình hình mới không bị hỏi những vấn đề khó giải quyết.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ mỉm cười không đáp lại lời nào. Hẳn thấy hiện tại chưa phải là lúc trả lời. Bởi đơn giản những thứ hẳn chuẩn bị đề cập không nằm trong phạm vi của Mã Hoá Đăng.

Vốn chỉ gặp riêng Doanh Doanh là được. Nhưng nếu hẳn không trực tiếp nói chuyện với hai người về vấn đề đang tồn tại ở công ty thì sự chú tâm vào những việc khác của Doanh Doanh sẽ quên đi mất những việc nhỏ này.

Trương Hạo không còn gà mờ như trước khi thấy Thiếu Kiệt im lặng. Hẳn đã hiểu ra người mà Thiếu Kiệt cần gặp là Doanh Doanh. Khi mà cô

chưa có mặt hẳn sẽ không đề cập đến những vấn đề mà các người khác không liên quan.

- Ông cứ bình tĩnh nào. Dù sao cũng phải đợi Doanh Doanh một chút chứ đâu thể để thiếu người.

Lời của Trương Hạo cũng nhằm cảnh báo cho Mã Hóa Đăng biết. Đối với việc hôm nay Thiếu Kiệt triệu tập việc liên quan hệ trọng nhất có thể nằm ở bộ phận của doanh doanh.

Khi tất cả mọi người trong phòng đều đợi một mình cô. Trở lại căn phòng với vài chai nước và một cái bình trà. Doanh Doanh thấy mọi người đều im lặng liền đặt những chai nước xuống bàn.

Cô định rằng sẽ đứng phía sau Mã Hóa Đăng để có thể nghe hoặc ghi chép lại giống như một thư ký bình thường và công việc của cô vẫn làm khi mà Mã Hóa Đăng ngồi với đối tác ở một bàn trà hoặc một buổi nói chuyện uống cà phê bình thường.

Điều này hoàn toàn không hề có gì đó là không ổn vì ở đây giống như một nơi nói chuyện bình thường. Trương Hạo với vai trò bên ngoài là cố đông đại diện nhưng người chủ thật sự lại là Thiếu Kiệt. Ngồi ở vị trí ngang hàng với Mã Hóa Đăng sẽ là không việc gì. Còn Doanh Doanh cô chỉ với danh nghĩa là thư ký đối diện với việc ngồi ngang hàng cùng Mã Hóa Đăng chắc chắn sẽ không thích hợp.

Nhưng chính lúc cô định bước ra phía sau Mã Hóa Đăng thì Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Doanh Doanh cô ngồi xuống luôn đi. Việc đứng phía sau Mã Hóa Đăng lúc này không thích hợp đâu. Tôi xem cô ngang hàng với Mã Hóa

Đặng bởi công việc của ông ấy chưa chắc sẽ nắm hết mọi hiểu biết công việc như cô đâu.

Nhìn Doanh Doanh nói ra những ý kiến của mình vào lúc này. Thiếu Kiệt thấy nên để Mã Hóa Đăng biết hẳn không chỉ muốn người làm việc có hiệu quả như Doanh Doanh ở một khía cạnh công việc cô ta cũng không phải là cấp dưới mà còn là người có thể quyết định một số thứ trong công ty của Tencent này.

Điều này cảnh tỉnh cho Mã Hóa Đăng hiểu đôi khi với Doanh Doanh là một người thư ký đơn thuần trong mắt ông ta có thể không bằng một vị giám đốc chuyên ngành nhưng năng lực của Doanh Doanh luôn hiện hữu và giúp đỡ công việc của Mã Hóa Đăng một cách thâm lặng.

- Nếu đã thế thì tôi xin phép. Không biết cậu có chuyện gì gọi tôi với ngài Mã đến đây lúc này.

Thiếu Kiệt đưa tay cầm lấy chai nước mở ra uống một hớp nhỏ rồi đặt lên bàn nhìn hai người Mã Hóa Đăng và Doanh Doanh nói.

- Việc gọi hai người nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ những tôi thấy nó ảnh hưởng cho công ty về lâu về dài nên bắt buộc phải gọi hai người ra đây chấn chỉnh một chút. Theo hai người thì những người trong công ty có mối quan hệ liên kết gia đình và người quen biết mình khoảng được bao nhiêu phần trăm?

Dem một sự việc hạ đến mức thấp nhất tầm ảnh hưởng của nó Thiếu Kiệt không muốn để Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh lại nghĩ rằng việc mà hẳn cần chấn chỉnh sẽ quan trọng cần làm gấp gáp. Mà làm chậm tiến độ của những việc khác.

Trước câu hỏi của Thiếu Kiệt Mã Hóa Đăng cũng có chút trâm mặc. Đối với một công ty những nhân viên có một mối quan hệ gần với một số người nào đó không phải không có. Bản thân của Mã Hóa Đăng đều hiểu trong công ty ở các bộ phận bên dưới đều sẽ có người này người kia. Nhất là những vị trí không mấy trọng yếu những nhân viên có thâm niên có thể đề cử người thân thuộc trong gia đình mình vào làm cho công ty là điều dễ hiểu.

Đều nói miếng ngon để dành người nhà thì chắc chắn với những công việc có thể kiếm được tiền mà không quá lớn thì những người trong công ty luôn đặt lại cho các thành viên đang làm việc. Nhất là bộ phận nhân sự họ không thiếu người nhà đặt vào những vị trí bình thường mà không cần bằng cấp chuyên môn quá cao.

- Việc này tôi nghĩ có nhưng sẽ không quá cao. Vì ở một vài vị trí tôi thấy một số nhân viên để cho người nhà mình có thể vào làm trong công ty. Điều này dường như không có hại lắm mà cũng nói lên việc nhân viên muốn xây dựng công ty như là gia đình thứ hai của mình như thế không phải tốt sao?

Mã Hóa Đăng nhìn Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình sau khi cảm thấy những vấn đề mà Thiếu Kiệt đang hỏi quả thật không lớn lắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1027: Thanh Trùng (3)

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười. Đúng như Mã Hóa Đăng nói một công ty sẽ có những vị trí thừa, Ở những bộ phận đó sẽ có thể không cần người có bằng cấp và những công nhân viên chức trong công ty có thể đề xuất người nhà của mình vào làm, Việc này sẽ không ảnh hưởng mà đi theo chiều hướng làm cho nhân viên xem như đây là ngôi nhà thứ hai của mình. Còn quá lạm dụng như Tencent hiện tại thì lại hoàn toàn không nên.

- Đúng là có những bộ phận như thế. Và khi mỗi nhân viên đều xem công ty như ngôi nhà thứ hai thì nó lại khác. Nó có thể tốt có thể xấu. Việc một người nhân viên xem công ty là nhà mình nó phát sinh nhiều thứ kèm theo đúng nghĩa khi họ cho rằng đây là nhà mình mà không phải nơi làm việc thì là một vấn đề đáng phải bàn.

Ngay lập tức đưa ra một cái nhìn đối lập cho việc Mã Hóa Đăng vừa nói. Bởi cái nào cũng có hai mặt của nó. Mã Hóa Đăng nhìn thấy mặt tích cực nhưng hẳn hoàn toàn không nhìn nhận được việc xảy ra ở tencent nó đang đi theo chiều hướng như thế nào.

- Việc này! đúng là vẫn còn nhiều điều khiếm khuyết. Những người nhà của nhân viên cũng không thể nào có tốt chất đúng nghĩa để làm việc tôi sẽ để Doanh Doanh theo dõi việc này thường xuyên hơn.

Thiếu Kiệt thấy Mã Hòa Đăng dường như xem nhẹ những việc nhỏ như thế này. Đối với hẳn những việc lớn đều bắt đầu từ những chuyện nhỏ. Kinh phí của các dự án bị bòn rút còn dòng tiền đầu tư bị lấy đi thu hồi lại chậm cũng từ những vấn đề cực kỳ nhỏ mà Thiếu Kiệt vừa thấy.

- Tôi không nói đến việc đó. Dường như cả ông với Doanh Doanh đều không chú ý. Những nhân viên bên dưới xem Tencent là nhà họ không làm

cho ngôi nhà mình giàu có hơn mà bòn rút nó bằng cách lấy tiền trong nuôi sống bản thân mình và làm giàu hơn tài khoản ngân hàng của mình. Nếu ông với Doanh Doanh có thể biết điều này Tencent cũng không đi đến vấn đề như hôm nay.

Doanh Doanh với Mã Hóa Đăng lúc này mới nghếch ra nhìn Thiếu Kiệt. Trong giọng nói dường như thấy được hấn đang tức giận vì những chuyện nhỏ như thế này. Trong đầu hai người lúc này có chung một ý niệm.

“Không phải chỉ là việc người thân trong gia đình vào làm cho công ty thôi sao cậu ta cần gì phải làm quá lên như thế”

Sự im lặng của Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh làm cho Thiếu Kiệt thật sự khó chịu. Hấn nhìn qua Doanh Doanh mà lên tiếng hỏi.

- Trước giờ những vốn đầu tư được thu hồi đều thông qua kênh nạp thẻ. Vậy tôi hỏi Doanh Doanh cô có nghĩ đến chỉ với việc thu hồi từ nạp tiền chính quy của người chơi không là đã đủ chưa? Thời gian thu hồi đầu tư nằm trong mức ba đến sáu tháng đó là mức độ mà tôi thấy hợp lý nhất còn việc qua lâu dài thì tất cả chi phí khấu hao sẽ đội lên cùng với vốn đầu tư. Điều này đứng ở góc độ kinh doanh Mã Hóa Đăng ông đã nghĩ đến chưa?

Cả Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh đều không trả lời. Được vốn đầu tư ban đầu cho một dự án trò chơi. Thường được thu lại từ chính kinh phí người dùng nạp vào cổng trò chơi sau đó thống kê lại các khoản nhập vào. Cân đối thu chi cho từng tháng để biết được trò chơi đó với mức đầu tư ban đầu và lợi nhuận thu được bao lâu thì hoàn vốn.

Xét về mặt tổng thể thì chỉ khi hạn mục đầu tư thu lại được tiền vốn ban đầu thì mới phát sinh kinh phí lợi nhuận và những nhà phát triển mới nhắm đến việc nó tồn tại tiếp hay không trên cơ sở kinh phí sẽ phải bỏ ra duy trì.

Nếu một trò chơi sau khi cân đối thời gian thu hồi vốn chậm và kinh phí phát sinh cho mức duy trì không bù đủ chi thì trò chơi đó sẽ phải buộc đóng cửa sau vài tháng hoạt động. Vì họ không bỏ tiền cho một thứ làm hao tổn đến kinh phí của các bộ phận khác.

Điều Thiếu Kiệt nhắm đến để cho Mã Hóa Đăng và cả Doanh Doanh hiểu rằng không phải cứ nhất quán theo một con đường thu lại lợi nhuận từ những dự án trò chơi. Hấn muốn hai người phải nhìn được thông qua đầu tư nhận về đầu tư.

Hấn từng chứng kiến cách này rất nhiều không chỉ một đối với các công ty phát hành trò chơi họ không chỉ nhắm đến một dự án ăn một lần mà thông qua những dự án đó làm đầy túi tiền của mình thành nhiều lần. Nhất là ngành trò chơi trực tuyến này lại là một cái bánh có thể tái chế lại bằng nhiều cách và thu lợi từ nhiều đầu vào.

- Ý của cậu là?

- Ý nghĩ của tôi rất đơn giản. Hiện tại Tencent cần rà soát lại tất cả những nhân viên của mình. Về phần nội bộ các thành viên có người nhà hoặc liên quan nên khoanh vùng lại tiến hành đưa những người này vào chế độ miễn trọng dụng song song đó thay thế từng người từng người một. Như thế lợi ích của công ty sẽ không mất đi mà vẫn không gây ra nhiều thiệt hại lớn.

Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình cho Mã Hóa Đăng hiểu hấn muốn nhắm đến việc âm thầm loại bỏ những nhân viên không đúng tác phong xem công ty là một nơi bòn rút tiền cho chính mình.

Điều này làm cho Mã Hóa Đăng lâm vào trầm tư không ít. Doanh Doanh này giờ không nói gì giờ cũng buộc phải lên tiếng. Đối với những nhân viên trong công ty. Không phải muốn tra là tra được. Nhất là những hồ

sơ lưu trữ về thông tin nhân viên cũng không có được thông tin cần thiết quá nhiều, để biết họ có mối quan hệ như thế nào nhất là những người có mối quan hệ riêng không thân thuộc được khai báo trong hồ sơ ban đầu.

- Việc này có phần hơi khó một chút. Cậu cũng biết Tencent không phải chỉ một hay hai người làm việc con số nó rất lớn cho những bộ phận riêng biệt. Để mà đem toàn bộ hồ sơ mọi người có liên quan hay không lại với nhau thì có vẻ bất khả thi.

Mã Hóa Đăng cũng khá tán đồng ý kiến của Doanh Doanh không phải muốn hấn không muốn làm nhưng nhân sự của Tencent hoàn toàn muốn tìm ra mối quan hệ lẫn nhau thật sự khá khó.

- Việc này không hẳn là khó. Đối với việc muốn tìm kiếm mối quan hệ của tất cả những nhân viên với nhau mình không thể âm thầm làm như vậy sẽ khiến cho những nhân viên bên bộ phận nhân sự nghi ngờ đem thông tin này tiết lộ ra cũng xem như không hiệu quả. Thế nên cần một biện pháp mà những nhân viên kia phải tự nguyện khai báo không phải như vậy sẽ hay hơn sao?

Thiếu Kiệt đưa ra một cái yêu cầu hết sức điên rồ ở trong thời điểm này. Cả Mã Hóa Đăng với Doanh Doanh đều không hiểu được ý nghĩ trong đầu hấn như thế nào. Đã đôi phương muốn giấu những người nhà mình được tuyển dụng vào công ty làm việc. Ấy thế mà Thiếu Kiệt còn muốn họ tự mình ghi ra những người này một cách tự nguyện. Điều này không khác gì tự hớp bóp chết con đường của mình, và cũng khai ra những người có quan hệ lẫn nhau trong công việc. Một thứ khiến họ có thể xem như phi lý hết sức chịu được.

- Cậu nói càng làm tôi mơ hồ. Đã họ lén lút đưa người thân có quen biết mình vào làm trong công ty thì họ là đi khai báo với cậu sao? Việc này chắc chắn sẽ không thể nào thực hiện được.

Mã Hóa Đăng ngay lập tức nói thẳng suy nghĩ của mình về vấn đề Thiếu Kiệt mới nói. Hoàn toàn bằng một cách trực diện nhất. Đối với việc những nhân viên có quan hệ với nhau trong công ty Mã Hóa Đăng có thể hiểu Thiếu Kiệt lo lắng việc đem lại thiệt hại cho công ty. Nhưng đưa ra một thứ mơ hồ để khắc phục cho việc này lại hoàn toàn khó hiểu như cách Thiếu Kiệt nói chắc chắn hẳn và Doanh Doanh đều không thực hiện được.

- Khó không có nghĩa là không giải quyết. Như thế này nếu ông để Doanh Doanh đi làm việc với bộ phận nhân sự. xem như tiết lộ một chút thông tin sẽ lấy danh sách người thân thuộc đang làm việc ở công ty để thưởng thêm vào mức lương cố định vì họ và người nhà thân thuộc đã gắn bó với công ty lúc công ty khó khăn nhất như thế sẽ là phương án tốt ở thời điểm này.

Doanh Doanh lúc này buộc phải suy nghĩ về những hình thức sẽ dẫn đến khi thông tin này được tiết lộ ra ngoài. Bản thân cô thấy nếu đặt ở một trường hợp khác có thể sẽ không đạt được hiệu quả nào mà còn làm cho những nhân viên bên dưới nghi ngờ không ít. Nhưng đối với hoàn cảnh như hiện nay. Nếu thông tin này theo hình thức nửa tiết lộ nửa không đem ra. Vì để tăng thêm tiền cho mình. Những người thấy được lợi ích nhất thời khi làm khảo sát chắc chắn sẽ khai thêm người mà mình đã quen biết trong công ty.

Việc này tạo ra một mạng lưới thống kê nhanh hơn và hiệu quả hơn. Đối với việc khai thêm người thân quen biết để có thêm một chút tiền từ công ty. Lợi ích dễ lấy kèm theo đó là họ dường như chưa mất gì trong chuyện này thì có thể sẽ không ít người sẽ đem những người thân thuộc với mình bán đứng đi.

Xét về mặt lợi ích không ai muốn thua thiệt ai. Chỉ cần làm ra đúng chuẩn một bản thống kê cần thiết sẽ có một mạng lưới về thông tin toàn bộ những người thân trong công ty của từng nhân viên.

- Doanh Doanh cô nói việc này có thể thực hiện không?

Mã Hóa Đăng sau khi suy nghĩ một hồi cũng nhìn Doanh Doanh đặt ra một câu hỏi. Bởi hẳn cũng không hề biết lời nói của Thiếu Kiệt hay phương án có thể thực hiện không hay chỉ đi vào ngõ cụt thì chỉ có Doanh Doanh tiếp xúc với bộ phận nhân sự sẽ đánh giá được vấn đề.

- Có thể nhưng không chắc chắn lắm. Bởi bản tính của con người là sự nghi ngờ. Nếu như một việc này thao tác tốt thì sẽ tránh được những phiền phức chống đối. Nhưng nếu quá trình thao tác có vấn đề gì sẽ không ổn lắm. Ít nhất phải đưa ra kế hoạch chính xác từng bước một để đem toàn bộ các mối quan hệ trong công ty liên kết lại với nhau một cách chính xác nhất.

Đem câu trả lời đang nằm trong suy nghĩ của mình nói ra cho Mã Hóa Đăng và Thiếu Kiệt nghe Doanh Doanh thấy cần phải có những bước đi cần thiết. Nếu không dựa vào một việc sẽ khiến có những chiều hướng đi ra khỏi quỹ đạo khổng chế sẽ lợi bất cập hại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]